

HARRY POTTER

VÀ

HỒN ĐÁ PHÙ THUYẾT

J. K. ROWLING

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

HARRY POTTER

J.K.Rowling

Quyển 1

Chương 1: Đứa Bé Vẫn Sống

Chương 2: Tấm Kính Biến Mất

Chương 3: Những Lá Thư Không Xuất Xứ

Chương 4: Người Giữ Khóa

Chương 5: Hẻm Xéo

Chương 6: Hành Trình Từ Sân Ga Chín - Ba - Phần - tư

Chương 7: Chiếc Nón Phân Loại

Chương 8: Bậc Thầy Độc Dược

Chương 9: Cuộc Giao Đấu Nửa Đêm

Chương 10: Lễ Hội Ma Halloween

Chương 11: Quidditch

Chương 12: Tấm Gương Áo Ảnh

Chương 13: Nicolas Flamel

Chương 14: Trứng Rồng Đen

Chương 15: Khu Rừng Cấm

Chương 16: Bầy Sập

Chương 17: Người Hai Mặt

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Đứa Bé Vẫn Sống

Ông bà Dursley, nhà số 4 đường Privet Drive, tự hào mà nói họ hoàn toàn bình thường, cảm ơn bà con quan tâm. Bà con đừng trông mong gì họ tin vào những chuyện kỳ lạ hay bí ẩn, đơn giản là vì họ chẳng hơi đâu bận tâm đến mấy trò vớ vẩn đó.

Ông Dursley là giám đốc một công ty gọi là Grunnings, chuyên sản xuất máy khoan. Ông là một người cao lớn lực lưỡng, cổ gầy như không có, nhưng lại có một bộ ria mép vĩ đại. Bà Dursley thì ốm nhom, tóc vàng, với một cái cổ dài gấp đôi bình thường, rất tiện cho bà nhóng qua hàng rào để dòm ngó nhà hàng xóm. Hai ông bà Dursley có một cậu quý tử tên là Dudley, mà theo ý họ thì không thể có đứa bé nào trên đời này ngoan hơn được nữa.

Gia đình Dursley có mọi thứ mà họ muốn, nhưng họ cũng có một bí mật, và nỗi sợ hãi lớn nhất của họ là cái bí mật đó bị ai đó bật mí. Họ sợ mình sẽ khó mà chịu đựng nổi nếu câu chuyện về gia đình Potter bị người ta khám phá. Bà Potter là em gái của bà Dursley, nhưng nhiều năm rồi họ chẳng hề gặp gỡ nhau. Bà Dursley lại còn giả đồ như mình không có chị em nào hết, bởi vì cô em cùng ông chồng vô tích sự của cô ta chẳng thể nào có được phong cách của gia đình Dursley.

Ông bà Dursley vẫn rùng mình ớn lạnh mỗi khi nghĩ đến chuyện hàng xóm sẽ nói gì nếu thấy gia đình Potter xuất hiện trước cửa nhà mình. Họ biết gia đình Potter có một đứa con trai nhỏ, nhưng họ cũng chưa từng nhìn thấy nó. Đứa bé đó cũng là một lý do khiến họ tránh xa gia đình Potter: Họ không muốn cậu quý tử Dudley chung chạ với một thằng con nít nhà Potter.

Vào một buổi sáng thứ ba xám xịt âm u, ông bà Dursley thức dậy, chẳng hề cảm thấy chút gì rằng bầu trời đầy mây kia đang báo hiệu những điều lạ lùng bí ẩn sắp xảy ra trên cả nước Anh. Ông Dursley ậm ừ khi chọn cái cà-vạt chán nhất thế giới đeo vào cổ đi làm. Bà Dursley thì lách chách nói trong lúc vật lộn với cậu quý tử Dudley đang gào khóc vùng vẫy, không chịu ngồi ăn sáng tử tế. Không một ai để ý đến một con cú to và đen thui bay xẹt qua cửa sổ.

Tám giờ rưỡi, ông Dursley sách cặp, hừ cồ bà Dursley một cái và cổ hôn cậu quý tử trước khi đi làm. Nhưng cậu Dudley đang chơi trò đánh trống thối kèn, phun phèo phèo thức ăn và vun vãi mọi thứ tứ tung, kể cả cái hôn của cha. Ông Dursley vừa cười khoái chí: “Thằng chó con”, vừa đi ra khỏi nhà. Ông lên xe, lái ra khỏi ngôi nhà số 4 của mình.

Chính ở ngay góc đường, ông nhận thấy dấu hiệu đầu tiên của chuyện lạ: Một con mèo xem bản đồ.

Thoạt tiên, ông Dursley không nhận ra đó là chuyện kỳ quái. Thế rồi ông giật mình quay lại nhìn lần nữa. Có một con mèo hoang đứng ở góc đường Privet Drive, nhưng bây giờ lại chẳng có tấm bản đồ nào cả! Chẳng lẽ chuyện đó là do ông tưởng tượng ra ư? Hay ánh sáng đã làm ông lóa mắt? Ông Dursley chớp chớp mắt rồi chăm chú nhìn con mèo. Nó cũng nhìn lại ông.

Ông lái xe vòng qua góc đường, đi tiếp, và tiếp tục nhìn con mèo qua kính chiếu hậu. Nó lúc ấy đang đọc bảng tên đường Privet Drive- À không, ngó bảng tên đường chứ, mèo đâu có thể đọc bảng tên đường hay xem bản đồ! Ông Dursley lắc lắc đầu, đuổi con mèo ra khỏi óc. Khi lái xe vào thành phố, ông không muốn nghĩ đến cái gì khác hơn là những đơn đặt hàng máy khoan mà ông mong có được nhiều thật nhiều trong ngày hôm đó.

Nhưng sắp vào tới thành phố, chợt có một việc khiến ông không còn tâm trí nghĩ đến những chiếc máy khoan nữa: lúc ngồi đợi trong xe, giữa dòng xe cộ kẹt cứng, ông không thể không nhận thấy hình như xung quanh có rất nhiều người ăn mặc lạ lùng đang lảng vảng. Tất cả bọn họ đều mặc áo trùm kín. Ông Dursley vốn đã không chịu nổi bọn người ăn mặc dị hợm- những thứ lôi thôi mà đám trẻ vẫn mặc! - nên ông cho là lần này chắc lại là một thời trang ngu ngốc nào đó xuất hiện.

Ông sốt ruột nhịp ngón tay trên tay lái xe hơi và ánh mắt ông đọng nhằm một cặp quái đang chụm đầu đứng gần đó. Họ đang thì thầm với nhau coi bộ rất kích động. Ông Dursley giận sôi lên khi nhận thấy cặp này cũng chẳng còn trẻ gì: Coi, gã đàn ông trông còn già hơn cả ông, vậy mà lại khoác áo trùm màu xanh ngọc bích! Chẳng ra thể thống gì cả! Đầu óc gì thế chứ! Nhưng ông Dursley chợt giật mình- hình như những người này đang tụ tập vì một chuyện gì đó... Ủ, hình như vậy! ...

Dòng xe cộ thông, và chỉ vài phút sau ông Dursley đã lái xe vào bãi đậu của hãng Grunnings, đầu óc ông giờ đã quay trở lại với mấy cái máy khoan.

Trong văn phòng ở lầu chín, ông Dursley thường vẫn hay ngồi quay lưng lại cửa sổ. Giả sử không ngồi kiểu đó, thì rất có thể sáng hôm ấy ông sẽ khó tập trung được vô mấy cái máy khoan. Bởi ngồi như vậy, nên ông đã không thấy, bên ngoài cửa sổ, một đàn cú bay lượn xao xác giữa ban ngày. Mọi người dưới phố đều trông thấy, nhưng ông Dursley thì không. Người ta chỉ tỏ kinh ngạc, thậm chí há hốc mồm khi ngược nhìn đàn cú bay vụt qua ngay trên đầu, nhiều người trong số đám đông ấy thậm chí chưa từng thấy một con cú vào nửa đêm, đừng nói chi giữa ban ngày như thế này.

Ai cũng thấy chỉ riêng ông Dursley là không thấy. Ông đã trải qua một buổi sáng hoàn toàn bình thường, không có cú. Sáng đó, ông quát tháo năm người khác nhau. Ông gọi nhiều cú điện thoại quan trọng và la hét thêm một hồi. Tâm trạng ông sáng khoái cho đến bữa ăn trưa, và tự nhủ mình phải đuổi chân căng một chút, băng qua đường, mau cho mình một cái bánh ở tiệm bánh mì.

Ông hầu như đã quên bèn những người khoác áo trùm kín cho tới khi đi ngang qua một đám người đứng gần tiệm bánh. Cả bọn đều mặc áo trùm. Ông nhìn họ giận dữ. Ông không biết tại sao, nhưng họ làm ông

khó chịu quá. Bọn này thì thảo với nhau có vẻ rất kích động, mà ông thì không nghe được tí tẹo nào. Chỉ đến lúc trên đường về từ tiệm bánh mì, đi ngang qua đám người khoác áo trùm, ông Dursley mới nghe lồm bồm được những gì họ nói:

- Gia đình Potter, đúng đấy. Tôi nghe đúng như thế...

- ... Ủ, con trai họ, Harry...

Ông Dursley đứng sững lại, chết lặng. Ông ngợp trong nỗi sợ hãi. Ông ngoái nhìn đám người đang thì thảo như muốn nói gì với họ, nhưng rồi lại thôi.

Ông băng nhanh qua đường, vội vã về văn phòng, nạt viên thư ký là đừng có quấy rầy ông, rồi cầm điện thoại lên, sắp quay xong số gọi về nhà thì lại đổi ý. Ông đặt ống nghe xuống, tay rút rút hàng ria, suy nghĩ... Không, ông hơi hồ đồ. Potter đâu phải là một cái họ hiếm hoi gì. Ông dám chắc là có hàng đồng người mang họ Potter và đặt tên con mình là Harry. Nghĩ đi nghĩ lại thật kỹ, ông thấy cũng không chắc thằng cháu của ông tên là Harry. Ông chưa từng gặp nó. Biết đâu nó tên là Harvey hay Harold. Chẳng việc gì ông phải làm phiền đến bà Dursley; bà luôn luôn nổi giận và buồn bực khi nghe nhắc đến cô em gái của mình. Ông cũng chẳng trách bà, ông cũng sẽ thế thôi nếu ông có một cô em gái như thế... Nhưng mà em của bà hay em của ông thì chẳng nào cũng vậy. Nhưng... cái bọn khoác áo trùm! ...

Buổi trưa đó, ông bỗng thấy khó mà tập trung vô mấy cái máy khoan, và khi rời sở làm lúc năm giờ chiều thì ông trở nên lo âu và căng thẳng đến nỗi đâm sầm vào một người ở ngoài cửa.

- Xin lỗi!

Ông càu nhàu với người đàn ông nhỏ thó bị ông đâm vào làm cho suýt ngã bổ ra sau. Nhưng chỉ vài giây sau, ông Dursley chợt nhận ra là gã đàn ông đó cũng khoác áo trùm màu tím. Gã không tỏ vẻ cáu giận về chuyện gã suýt bị lăn quay ra đất. Ngược lại, mặt gã giãn ra một nụ cười toe toét, và gã nói với một giọng mơ hồ khiến mọi người đi ngang phải ngoái nhìn.

- Đừng lo, thưa ngài, hôm nay không có gì có thể làm tôi nổi cáu được đâu. Vui lên đi. Bởi vì kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy cuối cùng đã biến rồi! Ngay cả dân Muggle như ngài cũng nên ăn mừng cái ngày vui vẻ, rất vui vẻ này đi.

Và gã đàn ông ôm ngang người ông Dursley một cách thân tình rồi bỏ đi.

Ông Dursley đứng như trời trồng tại chỗ. Ông bị một người hoàn toàn xa lạ ôm thân tình một cái! Ông lại bị gọi là dân Muggle, không biết là cái quỷ gì? Ông ngạc nhiên quá. Vội vã ra xe, ông lái về nhà, hy vọng là những gì xảy ra chẳng qua là do ông tưởng tượng mà thôi. Nhưng mà trước nay, có khi nào ông công nhận là có trí tưởng tượng ở trên đời đâu!

Khi cho xe vào ngõ nhà số 4, cái trước tiên mà ông nhìn thấy – và cũng chẳng làm cho ông dễ thở hơn

chút nào – là con mèo hoang to tướng mà ông đã thấy hồi sáng. Con mèo đang ngồi chong ngóc trên bờ tường khu vườn nhà ông. Ông chắc là đúng con mèo hồi sáng, bởi quanh mắt nó cũng có viền hình vuông. Ông Dursley xuyt lớn:

- Xù.

Con mèo chẳng thèm nhúc nhích. Nó còn nhìn lại ông một cách lạnh lùng. Ông Dursley thắc mắc. Không biết có phải kiểu cư xử thông thường của mèo là vậy? Cố gắng lấy lại vẻ tự chủ, ông định đặt bước vào nhà. Ông vẫn còn quyết tâm là sẽ không nói gì với vợ về chuyện Potter.

Bà Dursley cũng trải qua một ngày bình thường tốt đẹp. Trong bữa ăn tối, bà kể cho chồng nghe chuyện rắc rối của nhà hàng xóm và con gái của họ, cùng chuyện hôm nay Dudley học nói được thêm hai từ mới (“hổng thèm”). Ông Dursley cố gắng cư xử như bình thường. Khi bé Dudley được đặt lên giường ngủ thì ông vào phòng khách để xem bản tin buổi tối.

- Và cuối cùng, thưa quý vị khán giả, những người quan sát cầm điều khiển khắp nơi báo cáo là chim cú trên cả nước đã hành động hết sức bất thường suốt ngày hôm nay. Mặc dù cú thường đi săn vào ban đêm và ít khi xuất hiện vào ban ngày, nhưng cả ngày nay, từ sáng sớm, đã có hàng trăm con cú bay tứ tán khắp mọi hướng. Các chuyên viên không thể giải thích nổi tại sao cú lại thay đổi thói quen thức ngủ như vậy.

Phát ngôn viên nói tới đây tự thưởng cho mình một nụ cười rồi tiếp:

- Cực kỳ bí hiểm. Và bây giờ là phần dự báo thời tiết của Jim McGuffin. Liệu đêm nay còn trận mưa cú nào nữa không Jim?

Người dự báo thời tiết đáp:

- À, tôi không rành vụ đó lắm, nhưng ngày hôm nay không chỉ có cú hành động quái chiêu, mà thời tiết cũng tỏ ra bất bình thường. Nhiều quan sát viên ở các vùng khác nhau đã gọi điện thoại phàn nàn với tôi là thay vì một trận mưa như tôi đã dự báo ngày hôm qua, thì họ lại nhận được một trận sao băng. Không chừng người ta ăn mừng lễ đốt pháo bông quá sớm, nhưng thưa bà con, tuần sau mới tới ngày đốt pháo bông mà! Dù vậy tôi xin cam đoan là thời tiết tối nay sẽ rất ẩm ướt.

Ông Dursley ngồi như đóng băng trên ghế bành. Sao băng trên khắp bầu trời Anh – cát – lợi à? Cú bay lượn vào ban ngày ư? Những con người khoác áo trùm bí ẩn khắp nơi nữa chứ. Và... và những câu chuyện thì thảo về gia đình Potter...

Bà Dursley bưng hai tách trà vào phòng. Không ổn rồi. Ông phải nói gì với bà thôi. Ông tăng hăng lấy giọng:

- Ờ... em à... lâu nay em không nghe nói gì về em gái của em phải không?

- Không.

Đúng như ông “mong đợi”, bà Dursley giật mình và đổ quạu. Chẳng phải là lâu nay cả hai đã ngầm coi như bà chẳng hề có chị em gì hết sao? Giọng bà sắc lẹm:

- Mà sao?

Ông Dursley lầu bầu:

- À, chỉ là ba mớ tin tức... cười. Nào là cú... sao băng... lại có cả đồng bọn khoác áo trùm nhôn nhạo dưới phố hôm nay...

- Thì sao? – Bà Dursley ngắt ngang.

Ông Dursley vội phân bua:

- Ờ... anh chỉ nghĩ... có thể... có chuyện gì đó dính dáng tới dì nó... em biết đó... dì nó...

Bà Dursley nhấp môi son vào tách trà. Ông Dursley băn khoăn không biết liệu mình có dám nói với vợ là đã nghe thiên hạ bàn tán về cái tên “Potter” không. Cuối cùng ông không dám. Thay vào đó, ông cố làm ra vẻ hết sức bình thường:

- Thằng con trai của họ... chắc là nó bằng tuổi bé Dudley nhà mình, phải không em?

Bà Dursley nhấm nháp:

- Có lẽ

- Nó tên gì? Howard phải không?

- Harry. Một cái tên tầm thường xấu xí.

- Ờ, xấu thật. Anh hoàn toàn đồng ý với em.

Ông không nói thêm lời nào nữa về đề tài này khi cả hai lên lầu vào phòng ngủ. Trong khi bà Dursley vào buồng tắm, ông Dursley đứng bên cửa sổ nhìn ra vườn. Con mèo vẫn còn đó. Nó đang chăm chú ngóng ra đường Privet Drive như thể đang chờ đợi cái gì vậy.

Hay là ông chỉ tưởng tượng ra mọi thứ? Tất cả những chuyện vớ vẩn này thì có liên quan gì tới gia đình Potter nào? Nếu có... nếu mà có dính dáng với cặp phù... Ôi, nghĩ tới đó ông đã cảm thấy không chịu nổi.

Ông bà Dursley lên giường ngủ. Bà Dursley ngủ ngay tức thì, còn ông Dursley thì cứ nằm trăn trở mãi. Cuối cùng một ý nghĩ dễ chịu đã giúp ông ngủ thiếp đi, ấy là nếu mà gia đình Potter có dính dáng đến tất cả

những chuyện nhằm nhĩ ấy thì họ cũng không có lý do gì để dây dưa đến gia đình ông. Gia đình Potter biết rất rõ bà Dursley nghĩ như thế nào về họ và bọn người như họ. Ông Dursley thấy không có lý do gì để mình và vợ mình có thể bị khổ sở về những gì đang diễn ra – Ông ngáp và trở mình – Chuyện đó không thể nào ảnh hưởng đến họ.

Nhưng ông đã lầm.

Ông Dursley cuối cùng cũng có thể tóm được giấc ngủ, dù một cách khó khăn. Nhưng con mèo ngồi trên bờ tường ngoài thì không tỏ vẻ gì buồn ngủ cả. Nó cứ ngồi bất động, mắt đăm không chớp về góc đường Privet Drive. Nó không động đậy ngay cả khi có tiếng cửa xe đóng sầm bên kia đường. Không nhúc nhích ngay cả khi có hai con cú vụt qua phía trên đầu. Và chính xác là đến gần nửa đêm con mèo ấy mới nhúc nhích.

Ấy là lúc một ông già xuất hiện ở góc đường mà con mèo đang ngóng về. Cụ xuất hiện thành linh và lặng lẽ như thể từ mặt đất chui lên. Đuôi con mèo nhẹ ve vẩy và mắt nó nhúu lại.

Xưa nay trên đường Privet Drive chưa từng có một người nào trông kỳ quái như cụ già ấy lại qua. Cụ ốm, cao, rất già, căn cứ vào mái tóc và chòm râu bạc phơ dài đến nỗi cụ phải giắt chúng vô thất lưng. Cụ mặc áo thụng dài, khoát áo trùm màu tím cũng dài quét đất, mặc dù cụ đã mang đôi giày boots cao gót lêu nghêu. Đôi mắt xanh lơ của cụ sáng rõ và lấp lánh phía sau cặp kính có hình dạng nửa vành trăng. Mũi cụ thì vừa dài vừa khoằm như thể cụ đã từng bị gãy mũi ít nhất hai lần. Tên của cụ là Albus Dumbledore.

Albus Dumbledore dường như không nhận thấy là mình đã đến con đường mà từ tên họ cho đến đôi boots của cụ không hề được hoan nghênh chào đón. Cụ đang bận lục lọi trong chiếc áo trùm của cụ, tìm kiếm cái gì đó. Rồi đột nhiên, có vẻ như cụ nhận ra là mình đang bị quan sát, bởi vì cụ thỉnh thoảng ngước nhìn lên con mèo vẫn đang ngó cụ từ bờ tường nhà Dursley. Ánh mắt của con mèo có vẻ làm cụ thích thú. Cụ chắc lưỡi lẩm bẩm:

- Lẽ ra mình phải biết rồi chứ!

Cụ đã tìm được cái mà cụ lục lọi này giờ trong chiếc áo trùm. Nó giống như cái bật lửa bằng bạc. Cụ giơ nó lên cao và bấm. Ngọn đèn đường gần nhất tắt phụt. Cụ bấm lần nữa, ngọn đèn đường kế tiếp tắt ngấm. Cụ bấm mười hai lần như thế, cho đến khi ánh sáng còn lại trên cả con đường chỉ còn là hai đốm sáng long lanh ở phía xa – đó là hai con mắt mèo đang nhìn cụ. Nếu bây giờ mà có ai nhìn qua cửa sổ ra đường, thì dù có con mắt tọc mạch như bà Dursley cũng chịu, không thể thấy được cái gì đang xảy ra. Cụ Albus Dumbledore cất cái tắt – lửa vào áo trùm và đi về phía ngôi nhà số 4 đường Privet Drive. Cụ ngồi xuống trên bờ tường, cạnh con mèo. Cụ không nhìn nó, nhưng được một lúc, cụ nói: “Thật là hay khi gặp bà ở đây đấy, giáo sư McGonagall!”

Cụ quay sang để mỉm cười với con mèo, nhưng chẳng còn mèo nào cả. Thay vì vậy cụ đang mỉm cười với một bà lão trông đứng đắn, đeo kính gọng vuông y như cái dấu vuôn quanh mắt con mèo. Bà cũng

khoác áo trùm, màu ngọc bích. Tóc bà bới thành một búi chặt. Bà có vẻ phật ý rõ rệt:

- Làm sao ông biết con mèo đấy là tôi?

- Thừa bà giáo sư yêu quý của tôi, hồi nào tới giờ tôi chưa từng thấy một con mèo nào ngồi cứng đờ như thế.

Giáo sư McGonagall nói:

- Ông mà ngồi cả ngày trên bờ tường thì ông cũng cứng đờ thế thôi.

- Cả ngày? Trong khi lẽ ra bà đang phải mở tiệc ăn mừng chứ? Trên đường đến đây, tôi đã gặp ít nhất cả chục đám tiệc tùng linh đình rồi.

Giáo sư McGonagall hít hơi một cách giận giữ và nói một cách không kiên nhẫn:

- Vâng, mọi người ăn mừng, được thôi. Đáng lẽ ông phải thấy là họ nên cẩn thận một chút chứ – ngay cả dân Muggles cũng nhận thấy có chuyện gì đó đang xảy ra. Họ thông báo trong chương trình thời sự đấy.

Bà hất đầu về phía cửa sổ phòng khách tối om của gia đình Dursley.

- Tôi nghe hết. Những đàn cú... sao băng... Chà, họ không hoàn toàn ngu ngốc cả đâu. Họ đã nhận ra có điều gì đó. Sao băng... Tôi cá đó là trò của Diggle, hẳn thật chẳng có đầu óc gì cả.

Albus Dumbledore nhẹ nhàng bảo:

- Bà không thể trách như vậy được. Đã mười một năm nay chúng ta chẳng có dịp nào để vui mừng mà!

Giáo sư McGonagall vẫn cau kỉnh:

- Tôi biết. Nhưng đó không phải là lý do để phát điên lên. Đám đông cứ nhớn nhợ tụ tập bừa bãi trên đường phố giữa ban ngày, thậm chí không thèm mặc quần áo của dân Muggle để ngụy trang, lại còn bàn tán ầm ĩ.

Bà liếc sang cụ Albus Dumbledore ngồi bên, như thể hy vọng cụ sẽ nói với bà điều gì, nhưng cụ không nói gì cả, nên bà nói tiếp:

- Giá mà khi kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy biến đi hẳn, người Muggle mới phát hiện ra chúng ta thì hay biết mấy. Nhưng tôi không chắc là hẳn đã chết thật chưa hả ông Dumbledore?

- Chắc chắn như vậy rồi. Thật là phước đức cho chúng ta! Bà có dùng giọt chanh không?

- Giọt gì?

- Giọt chanh. Đó là một loại kẹo của dân Muggle mà tôi rất khoái.

- Không cảm ơn.

Giáo sư McGonagall lạnh lùng từ chối, bà không nghĩ là nhấm nháp kẹo lúc này lại thích hợp.

- Như tôi nói đấy, ngay cả nếu như kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy đã biến...

- Ôi, giáo sư yêu quý của tôi, một người có đầu óc như bà có thể gọi hắn bằng tên cúng cơm chứ? Mớ bả láp kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy thiệt là nhảm nhí. Mười một năm nay tôi đã chẳng bảo mọi người cứ gọi hắn đúng theo tên của hắn: Voldemort sao?

Giáo sư McGonagall e dè nhìn quanh. Nhưng cụ Dumbledore có vẻ như chẳng để ý gì, cụ đang chăm chú gỡ hai viên kẹo dính nhau và cụ nói tiếp:

- Nếu mà chúng ta cứ gọi bằng: kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy thì mọi sự cứ rối beng lên. Tôi thấy chẳng có gì để sợ khi gọi bằng tên cúng cơm của Voldemort.

Giáo sư McGonagall nói, giọng nửa lo lắng nửa ngưỡng mộ:

- Tôi biết ông không sợ. Nhưng ông thì khác. Mọi người đều biết kẻ - mà - ai – cũng – biết – là... thôi được, gọi là Voldemort đi, hắn chỉ sợ có mỗi mình ông mà thôi.

Cụ Albus Dumbledore bình thản nói:

- Bà tâng bốc tôi quá. Voldemort có những quyền lực tôi không bao giờ có.

- Ấy là chỉ bởi vì ông... ừ, ông quá cao thượng nên không xài tới những quyền lực đó.

- Cũng may là trời tối nhé. Kể cũng lâu rồi tôi chưa đỏ mặt, từ cái lần bà Pomfrey nói bả khoái cái mũ trùm tai của tôi.

Giáo sư McGonagall liếc cụ Dumbledore một cái sắc lẹm.

- Mấy con cú lượn vòng vòng chỉ chờ tung tin vẹt đấy. Ông biết mọi người đang nói gì không? Về vì sao hắn phải biến đi ấy? Về cái điều đã chặn đứng được hắn ấy?

Có vẻ như giáo sư McGonagall đã gạt tới điểm then chốt mà bà muốn tranh luận. Đó là lý do khiến bà đã phải ngồi chờ suốt cả ngày trên bờ tường cứng và lạnh lẽo này. Rõ ràng là chuyện mà mọi người đang bàn tán, cho dù là chuyện gì đi nữa, bà cũng không vội tin cho đến khi Dumbledore nói với bà là chuyện đó có thật. Tuy nhiên cụ Dumbledore vẫn đang bận lựa một viên kẹo khác chứ không trả lời.

- "Chuyện mà họ đang bàn tán ấy", bà McGonagall nhấn mạnh, "là tối hôm qua Voldemort đã đến Hồ

Thần. Hắn đi tìm gia đình Potter. Nghe đồn rằng vợ chồng Potter đã... đã..., họ đồn thôi, đã... chết rồi!"

Cụ Dumbledore cúi đầu. Giáo sư McGonagall há hốc miệng, ngẹn ngào:

- Vợ chồng Potter... Tôi không thể tin được... Tôi không muốn tin... Ôi, ông Dumbledore...

Cụ Dumbledore đuổi tay vỗ nhê lên vai bà giáo sư, cụ chậm rãi nói:

- Tôi biết... Tôi biết...

Giọng giáo sư McGonagall run run tiếp tục:

- Mà chuyện chưa hết. Họ còn nói hắn tìm cách giết cả đứa con trai của Potter, bé Harry ấy. Nhưng... hắn không giết được. Hắn không thể giết nổi đứa bé. Không ai biết tại sao, thế nào..., nhưng họ nói... khi không thể giết được Harry Potter, quyền lực của Voldemort bị tiêu tan. Chính vì vậy mà hắn cũng phải biến đi.

Cụ Dumbledore buồn bã gật đầu. Giáo sư McGonagall ấp úng:

- Chuyện đó... đó... là... là... thật sao? Hắn đã làm bao nhiêu chuyện tai quái, giết chết bao nhiêu người.. mà..., mà rốt cuộc hắn không thể giết nổi một thằng bé? Thật là không tin được... cái gì đã chặn nổi bàn tay hắn như vậy... Nhưng bằng cách nào mà Harry Potter sống sót?

Cụ Dumbledore nói:

- Chúng ta chỉ có thể đoán mò mà thôi. Chuyện ấy chẳng bao giờ biết được chính xác.

Giáo sư McGonagall rút ra một cái khăn tay chùi nước mắt dưới cặp mắt kính. Cụ Dumbledore thở dài một tiếng rõ to khi rút chiếc đồng hồ vàng trong túi ra xem xét. Cái đồng hồ ấy cũ lắm. Nó có mười hai kim nhưng không có số. Thay vào những con số là các hành tinh nho nhỏ di chuyển quanh mép đồng hồ. Nhưng chắc là cụ Dumbledore coi giờ được bằng cái đồng hồ đó, nên khi nhét nó lại vào trong túi, cụ nói:

- Hagrid đến trễ. Chắc chính lão nói cho bà biết là tôi đến đây, đúng không?

- Đúng.

Giáo sư McGonagall xác nhận và nói tiếp:

- Chắc ông cũng không thèm nói cho tôi biết tại sao ông đến đây chứ?

- Tôi đến đây để giao Harry Potter cho di dưỡng nó. Bây giờ nó chỉ còn có họ là bà con.

Giáo sư McGonagall nhảy dựng lên, chỉ tay vào ngôi nhà số 4:

- Ông nói gì? Chắc là ông không có ý nói đến mấy người sống trong đó chứ? Dumbledore, ông không thể làm vậy. Tôi đã quan sát họ suốt cả ngày. Ông không thể tìm ra được người nào khá hơn họ hay sao? Mà họ cũng đã có một đứa con trai. Tôi đã nhìn thấy thằng nhóc ấy, nó đá mẹ nó suốt quãng đường đến tiệm bánh kẹo, khóc la vùi vĩnh cho được mấy viên kẹo. Harry Potter mà phải đến sống ở đây sao?

Cụ Dumbledore khẳng định:

- Đây là nơi tốt nhất cho đứa bé. Khi nó lớn lên di dưỡng của nó có thể giải thích cho nó hiểu. Tôi đã viết cho họ một lá thư.

- Một lá thư?

Giáo sư McGonagall lập lại yếu ớt, thả người ngồi xuống bờ tường, bắn khoăn nói tiếp:

- Ông Dumbledore, ông thật sự tin là ông có thể giải thích mọi chuyện trong một lá thư à? Mấy người đó sẽ không bao giờ hiểu đứa bé! Nó sẽ nổi tiếng - như một huyền thoại. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu sau này người ta gọi ngày hôm nay là ngày Harry Potter: sẽ có sách viết về Harry. Mọi đứa trẻ trong thế giới chúng ta rồi sẽ biết đến tên nó!

- Đúng vậy.

Cụ Dumbledore nhướn mắt dòm qua đôi kính nửa vành trăng của cụ một cách nghiêm túc nói rằng:

- Nhiều đó cũng đủ hại đầu óc bất cứ đứa trẻ nào. Nổi tiếng trước cả khi biết đi biết nói! Nổi tiếng về những điều mà nó cũng không thể nhớ được! Bà không thấy là tốt cho nó hơn biết bao nếu nó lớn lên ngoài vòng bao phủ của tiếng tăm, lớn lên một cách bình thường cho đến khi nó đủ lớn để làm chủ được điều đó sao?

Giáo sư McGonagall lại há hốc miệng thay đổi ý kiến, nuốt vô, ngậm miệng lại rồi nói:

- Vâng, vâng, dĩ nhiên là ông nói đúng. Nhưng mà ông Dumbledore ời, làm sao đứa bé đến đây được?

Bà giáo sư nhìn chòng chọc vào tấm áo trùm của cụ Dumbledore như thể là bà nghĩ cụ đang giấu đứa bé trong đó. Cụ Dumbledore nói:

- Hagrid đang mang nó đến.

- Ông cho là giao lão Hagrid một việc quan trọng như thế này là khôn ngoan sao?

- Tôi có thể giao cả đời tôi cho Hagrid.

Bà McGonagall vẫn không bằng lòng:

- Tôi không nói là lão Hagrid không biết phải quấy, nhưng mà ông cũng biết đấy, lão là chúa ấu... Ủa? Cái gì vậy?

Một tiếng động trầm trầm nổi lên quanh họ, nghe rầm rầm, càng lúc càng lớn. Cả hai nhìn ra đường xem có ánh đèn xe không, thế rồi những tiếng động nghe như sấm dội khiến cả hai người ngược nhìn lên trời: một chiếc xe gắn máy khổng lồ chạy trên không trung rồi hạ xuống, lăn bánh trên mặt đường nhựa trước mặt họ.

Nếu cái xe gắn máy bụi quá khổ, thì cũng không thấm gì so với người ngồi trên xe. Lão hầu như cao gấp đôi người bình thường và bụi có đến gấp năm, nếu tính chiều ngang. Trông lão ta to lớn đến nỗi khó tin, và lại hoang dã. Những nùi tóc râu đen thui hầu như che kín gương mặt lão, tay lão trông như cần câu, còn chân thì ú na ú núc như mình con cá heo con. Trên đôi tay vạm vỡ ấy là một nùi chăn tã. Cụ Dumbledore tỏ ra yên tâm, bảo:

- Hagrid, cuối cùng anh đã đến. Anh kiếm đâu ra cái xe đó?

Lão khổng lồ cẩn thận trèo xuống xe đáp:

- Kính thưa ngài giáo sư Dumbledore, tôi mượn của Sirius Đen. Thưa ngài, tôi đã mang được cậu bé đến đây.

- Có lời thôi rắc rối gì không?

- Thưa ngài không ạ. Ngôi nhà hầu như tan hoang, nhưng tôi đã kịp đem nó ra trước khi dân Muggle bắt đầu lãng xăng chung quanh. Đang bay tới đây thì nó lăn ra ngủ.

Cụ Dumbledore và giáo sư McGonagall cúi xuống đồng chần tã. Bên trong mớ chăn ấy là đứa bé đang ngủ say. Trên vầng trán đứa bé có một vết thương nhỏ hình tia chớp. Giáo sư McGonagall thì thầm:

- Có phải đó là...

- Phải, nó sẽ mang vết sẹo đó suốt đời.

- Ông không thể xóa nó đi sao ông Dumbledore?

- Nếu mà tôi làm được thì tôi cũng chẳng đời nào làm. Sẹo cũng có lúc xài đến. Tôi đây cũng có một cái sẹo ở trên đầu gối, nó có giá trị như cái bảng đồ đường xe điện ngầm ở Luân – Đôn ấy. Thôi, Hagrid, đặt nó ở đây, chúng ta nên làm xong chuyện này cho rồi.

Cụ Dumbledore bồng Harry đi về phía nhà Dursley. Lão Hagrid ập ứng:

- Tôi... tôi có thể hôn tạm biệt đứa bé được không ạ?

Lão cuối cái đầu lông lá bờm xờm xuống mặt đứa bé và dụi mớ râu ria lởm chồm của lão lên làn da non của đứa bé. Rồi thành linh lão Hagrid thốt lên một tiếng như tiếng chó bị thương. Giáo sư McGonagall vội nhắc nhở:

- Xuyt! Lão đánh thức đám Muggle bây giờ.

Lão Hagrid thốn thức:

- Xin lỗi, hic hic. Nhưng tôi không thể... Hic hic. Vợ chồng Potter chết rồi, và Harry bé bỏng phải đi ở nhờ dân Muggle. Hic hic.

Giáo sư McGonagall vỗ về:

- Vâng, vâng, buồn lắm, nhưng mà ráng nín khóc đi, Hagrid, không thôi bọn mình bị lộ đấy.

Lão Hagrid cố dằn cảm xúc, đứng bên giáo sư McGonagall, nhìn theo cụ Dumbledore bằng Harry Potter đi qua sân vườn đến cửa trước nhà Dursley, nhẹ nhàng đặt đứa bé xuống bậc cửa, lấy trong áo trùm ra một lá thư, nhét lá thư dưới lớp chăn quần quanh đứa bé, rồi trở lại với hai người kia. Cả ba đứng lặng cả phút nhìn cái bọc chăn tả đang ấp ủ đứa bé. Vai của Hagrid run lên từng chập, mắt của giáo sư McGonagall chớp chớp liên tục, và cái tia sáng lấp lánh thường loé lên từ đôi mắt của cụ Dumbledore cũng dường như tắt ngóm. Cuối cùng cụ Dumbledore nói:

- Thôi, đành thế. Chúng ta chẳng còn việc gì ở đây nữa. Có lẽ chúng ta đi nhập tiệc với những người khác thôi.

- Dạ. –Tiếng lão Hagrid đáp rõ to. – Tôi sẽ đem trả lại Sirius cái xe này. Chào giáo sư McGonagall, và xin chào ngài, giáo sư Dumbledore.

Chùi nước mắt còn đang chảy ròng ròng trên mặt, lão Hagrid nhảy lên xe và đạp một cái cật lực cho máy nổ, rồi lão rú ga phóng vào không trung đen như hũ nút.

Cụ Dumbledore cuối đầu chào bà McGonagall:

- Tôi mong sớm gặp lại bà, giáo sư McGonagall.

Giáo sư McGonagall hì mũi một cái để đáp lễ. Cụ Dumbledore xoay người bước xuống đường. Tới góc đường, cụ dừng bước, lấy trong áo trùm ra cái tắc - lửa bằng bạc. Cụ giơ lên bấm nó một cái, rồi mười hai cái, lập tức mười hai cái bóng đèn trên đường Privet Drive bật sáng, nhưng cũng không kịp soi bóng một con mèo hoang to tướng chuồn lẹ đằng sau khúc quanh ở phía đầu kia con đường.

Còn lại một mình, cụ Dumbledore nhìn lần cuối cái bọc chăn tả trên bậc cửa ngôi nhà số 4. Cụ ngậm ngùi nói:

- Chúc cháu may mắn, Harry.

Rồi phất tấm áo trùm một cái cụ biến mất.

Một luồng gió thoảng qua những hàng rào cây xanh của ngôi nhà trên đường Privet Drive. Ngôi nhà ngăn nắp và những hàng rào cắt xén ngay ngắn ấy là nơi cuối cùng mà người ta có thể mong đợi một chuyện kỳ lạ xảy ra. Harry Potter trở mình trong cuộn chăn mà không thức giấc. Một nắm tay nhỏ xíu của bé đặt trên lá thư sát bên mình, và bé ngủ tiếp, không hề biết là vài tiếng đồng hồ nữa bà Dursley sẽ đánh thức bé dậy bằng một tiếng hét thảng thốt khi bà mở cửa để bỏ những vỏ chai sữa rỗng. Đứa bé cũng không biết là mình sẽ trở thành món đồ chơi của thằng anh họ Dudley, bị nó tha hồ ngắt véo trong vài tuần lễ sau đó. Đứa bé không hề biết gì về những điều đó trong lúc này, cái lúc này mà khắp nơi trên cả nước, tiệc tùng linh đình đang diễn ra, người người đều nâng ly chúc tụng: “Uống mừng Harry Potter! Đứa bé vẫn sống!”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Tấm Kính Biến Mất

Gần mười năm đã trôi qua kể từ ngày vợ chồng Dursley thức dậy phát hiện ra đứa cháu trai ở bậc cửa, nhưng con đường Privet Drive vẫn không hề thay đổi chút nào. Mặt trời vẫn mọc lên và tỏa soi con số 4 bằng đồng trên cửa nhà Dursley. Ánh nắng tràn vào căn phòng khách hầu như cũng y chang hồi trước, hồi ông Dursley ngồi xem bản tin thời sự định mệnh về những con cú. Chỉ có những tấm ảnh treo bên lò sưởi là đổi thay theo năm tháng. Mười năm trước trên tường có vô số hình chụp một đứa bé trông giống như một trái banh hồng tròn quay trên bãi biển, đeo những cái nơ đủ màu. Nhưng nay thì Dudley không còn là một em bé mũm mĩm nữa, và những tấm ảnh giờ đây đang trưng ra một cậu bé tóc vàng đang cưỡi chiếc xe đạp đầu tiên của mình, đang cưỡi đu quay ở hội chợ, đang chơi trò chơi điện tử với cha mình, hoặc đang được mẹ ôm ấp hôn hít... Không có một dấu hiệu nào trong căn phòng cho thấy là còn một đứa bé khác cùng sống trong đó.

Vậy mà Harry Potter lại đang có mặt ở đó, vừa thoáng chớp mắt, nhưng chẳng ngủ được bao lâu. Dì Petunia, tức bà Dursley, vừa thức dậy và cất lên âm thanh đầu tiên trong ngày bằng giọng thê thê:

– Dậy! Dậy ngay!

Harry giật mình thức giấc. Dì nó lại đập cửa.

– Dậy!

Giọng bà rít lên. Harry nghe tiếng chân bà đi về phía nhà bếp và rồi tiếng xoong chảo được đặt lên lò. Nó nằm ngửa ra, nhớ lại giấc mơ đêm qua. Thật là một giấc mơ đẹp. Trong giấc mơ ấy, nó thấy một chiếc xe gắn máy biết bay. Nó có một cảm giác ngỡ ngàng, rằng hình như trước đây nó từng mơ giấc mơ đó rồi.

Dì nó lại đứng ngoài cửa gọi:

– Mà dậy chưa hả?

– Sắp rồi ạ.

– Mau, ra đây tao cần mà trông chừng món thịt muối. Mà liệu hồn nếu để nó cháy. Tao muốn mọi thứ phải thật hoàn hảo vào ngày sinh nhật của Dudley.

Harry ngáp. Dì nó xô cửa vô:

– Mày nói gì hả?

– Đâu có... đâu có nói gì đâu...

Sinh nhật của Dudley. Làm sao mà nó có thể quên được? Harry thong thả ra khỏi giường, bắt đầu kiểm mấy chiếc vớ. Nó tìm được một đôi dưới gầm giường. Sau khi phúi bụi và mạng nhện, nó mang vớ vô. Harry thân quen với mấy con nhện lắm, bởi vì cái phòng xép dưới gầm cầu thang có rất nhiều nhện, và đó chính là buồn ngủ của nó.

Mặc quần áo xong Harry đi qua hành lang xuống bếp. Cái bàn đầy ắp quà sinh nhật của Dudley. Có vẻ như Dudley đã có được cái máy tính mới mà nó đòi, một cái ti vi nữa, và một chiếc xe đạp đua. Vì sao Dudley tự nhiên lại đòi một chiếc xe đạp đua thì quả là một bí mật đối với Harry, bởi vì Dudley mập ú và ghét thể thao hết chỗ nói, ngoại trừ môn thể thao ngắt véo người khác. Đối tượng ngắt véo mà Dudley khoái nhất chính là Harry, nhưng ít khi nào nó tóm được Harry. Trông Harry chẳng có vẻ nhanh nhẹn lắm, nhưng khi bị Dudley săn đuổi thì nó tẩu thoát nhanh lạ lùng.

Có lẽ do sống trong phòng xép tối tăm dưới gầm cầu thang mà Harry cứ ốm nhom nhỏ thó hơn tuổi thật của mình. Đã vậy trông nó còn ốm và nhỏ hơn thực tế nữa vì nó luôn phải mặc quần áo cũ của Dudley, mà Dudley thì lớn xác hơn nó gấp bốn lần. Harry có một khuôn mặt gầy, tay chân loè khoèo, tóc đen, mắt xanh biếc sáng long lanh. Nó đeo một cặp kiếng cận dày bằng keo vì bị gãy gọng sút cáng nhiều lần do Dudley khoái đâm vào giữa mũi Harry. Cái duy nhất mà Harry hài lòng về người ngợm của mình là cái sẹo giữa trán có hình một tia chớp. Nó mang vết sẹo đó từ lâu lắm rồi, từ hồi nó không thể nhớ được nữa. Mό chỉ nhớ là lần đầu tiên nó hỏi dì Petunia làm sao nó có vết sẹo đó thì dì nói:

– Trong vụ xe đụng làm cho ba má mày chết. Không được hỏi nữa, nghe không?

Không được hỏi - đó là nguyên tắc thứ nhất để sống yên thân trong gia đình Dursley.

Dượng Vernon, tức ông Dursley, bước vào nhà bếp khi Harry đang lật mầy miếng thịt muối. Dượng nạt nó một câu như lời chào buổi sáng:

– Chải tóc, mày!

Khoảng một tuần một lần, dượng Vernon lại ngược mắt ra khỏi tờ báo dượng đang đọc để quát Harry rằng cần phải cắt tóc. Hẳn là số lần cắt tóc của bọn con trai cả lớp cộng lại cũng không nhiều bằng của Harry, nhưng điều đó cũng chẳng làm cho cái đầu nó khác đi được mấy, tóc nó cứ tỉnh bơ mọc lên như cũ, khắp đầu.

Khi Harry chín tới trứng thì Dudley cùng mẹ xuất hiện ở cửa nhà bếp. Cậu quý tử trông giống y chang cha nó: mặt to hồng hào, cổ cao không tới một ngón, mắt nhỏ màu xanh lơ mong nước, tóc vàng dày được chải mượt trên cái đầu lấm mỡ. Dì Petunia thường nói Dudley trông giống như một em bé thiên, còn Harry

thì thường nói Dudley trông giống như một con heo trong chuồng heo. Harry đặt đĩa trứng muối và thịt muối lên bàn, cái bàn hầu như chẳng còn chỗ trống nào nữa vì chất đầy quà sinh nhật của Dudley. Nó đang đếm các món quà. Mặt nó xịu xuống, rồi nó nhìn ba má nó phụng phiu:

- Có ba mươi sáu hà. Ít hơn năm ngoái hai món quà
- Cưng ơi, con đếm sót quà của cô Marge rồi kìa, nó nằm dưới gói quà to của ba mẹ đó.

Dudley đỏ mặt.

- Ủ, cũng chỉ mới có ba mươi bảy thôi.

Từng chứng kiến nhiều lần cơn nhõng nhẽo của của Dudley, Harry vội vàng ăn món thịt muối của mình càng nhanh càng tốt để phòng trường hợp Dudley hất tung cái bàn lên.

Dì Petunia hiển nhiên là cảm nhận được nguy cơ đó, bởi vậy dì vội nói:

– Ba má sẽ mua thêm cho con hai món quà nữa khi đưa con đi chơi bữa nay. Được hôn cưng? Hai món quà nữa nha?

Dudley suy nghĩ một lát. Trông nó suy nghĩ thật là vất vả. Cuối cùng nó nói chậm rãi:

- Vật vậy là con sẽ có ba mươi... ba mươi...
- Ba mươi chín, cục cưng của má à.

Dudley nặng nề ngồi xuống và chụp lấy món quà gần nhất:

- Ủ, được rồi đó.

Dượng Vernon đưa tay xoa đầu con trai:

- Còn nhỏ mà biết tính kỹ hén. Thiệt xứng đáng là con của cha, cậu Dudley ạ.

Lúc đó điện thoại reo, dì Petunia đi nghe điện thoại, Harry và dượng Vernon ngồi nhìn Dudley mở quà: xa đạp đua, máy quay phim, máy bay điều khiển từ xa, mười sáu trò chơi điện tử mới, và một đầu máy video. Nó đang lột giấy bao khỏi một cái đồng hồ đeo tay bằng vàng thì dì Petunia trở lại bàn ăn, vẻ mặt giận dữ và lo lắng:

- Xui quá anh Vernon à. Bà Figg bị gãy giò, bà không nhận giữ nó.

Dì hất đầu về phía Harry. Miệng Dudley há hốc kinh hoàng, nhưng tim Harry nhảy căng lên. Hằng năm vào dịp sinh nhật của Dudley, ba má nó dắt nó và bạn nó đi chơi cả ngày, nào là tới khu vui chơi giải trí,

vô nhà hàng hay đi coi hát. Vào dịp đó hàng năm, Harry bị gởi ở nhà bà Figg. Harry ghét lắm, vì bà Figg là một cụ già điên khó tính sống cách đó hai dãy phố. Ở nhà bà toàn là mùi bắp cải, và bà Figg cứ bắt Harry xem hình mấy con mèo của bà nuôi.

– Bây giờ làm sao đây?

Dì Petunia vừa nói vừa nhìn Harry tức tối như thể nó âm mưu bày đặt vụ này. Harry biết là mình nên tội nghiệp cho bà Figg bị gãy chân, nhưng khi nghĩ đến chuyện khỏi gặp lại mấy con mèo của bà thì nó không dễ gì kiềm nén được niềm vui khắp khởi.

Dượng Vernon đề nghị:

– Chúng ta có thể gọi điện nhờ cô Marge.

– Anh đừng điên. Cỗ chúa ghét thằng bé.

Mặc dù Harry vẫn ngồi trước mặt họ nhưng gia đình Dursley cứ nói về nó như nó không hề hiện diện, hoặc như thể nó là một cái thứ gì không thể nghe hiểu được họ, một thứ ốc sên chẳng hạn.

– Thế còn cô bạn của em, cô... Yvonne gì đó?

– Đi nghỉ ở Majorca rồi.

Harry nhen nhóm chút hy vọng:

– Hay dì dượng cứ để mặc con ở nhà...

(Như vậy nó có thể xem chương trình truyền hình nó thích để thay đổi khẩu vị, và biết đâu nó có thể vọc cái máy tính của Dudley.) Nhưng dì Petunia trợn mắt nhìn nó, như thể dì vừa nuốt một trái chanh và mắc nghẹn:

– Để cho cái nhà này bị mày phá tanh bành hả?

– Con không làm nổ cái nhà đâu.

Harry nói, nhưng chẳng ai thèm nghe. Dì Petunia chậm rãi nói:

– Hay là cứ dắt nó đi sở thú với mình nhưng để nó ngồi trong xe?

Dượng Vernon phản đối ngay:

– Cái xe mới toanh, ai dám để nó ngồi một mình trong đó!

Dursley bắt đầu khóc thật to. Thật ra thì nó giả bộ khóc thôi (lần nó khóc thật gần nhất cách đây cũng

mấy năm rồi), nhưng nó biết rằng nếu nó nhăn mặt mếu máo thì mẹ nó sẽ cho nó bất cứ cái gì nó muốn. Bà vòng tay ôm nó vỗ về:

– Đừng khóc, Dudley cục cưng của mẹ. Mẹ không để cho nó làm hỏng ngày vui của con đâu.

Dudley giả đồ thốn thức và gào lên:

– Con... không.. cho... nó... đi... chung.

Qua khoảng trống giữa hai cánh tay của mẹ, Dudley nhe răng cười nhạo Harry. Bỗng lúc đó chuông cửa reo. Dì Petunia kêu lên:

– Ôi, trời ơi, khách khứa đến rồi đó.

Chỉ một lát sau, thằng bạn thân của Dudley là Piers Polkiss bước vào cùng với mẹ nó. Piers là một thằng nhỏ khăng khiu với khuôn mặt y như chuột. Nó thường là đứa giữ chặt tay Harry cho Dudley nắm. Dursley ngừng trò khóc giả đồ ngay.

Nửa giờ sau, Harry không thể tin được vận may lại đến với mình như thế: nó đang được ngồi trên xe hơi chung với gia đình Dursley trên đường đến sở thú lần đầu tiên trong đời. Dì và dượng Dursley đã không thể nghĩ ra cách nào khác để giải quyết nó, nhưng trước khi đi, dượng Vernon kéo nó ra, cúi sát cái mặt hồng hào to tướng của ông vào mặt nó mà dặn dò:

– Tao báo cho mày biết trước: Mày mà giờ bất cứ trò quỷ quái nào ra, bất cứ trò gì, mày cũng sẽ bị nhốt vào trong hốc tủ từ đây cho đến Nô – en, nhớ chưa?

Harry thưa:

– Con sẽ không làm điều gì cả thiệt mà...

Nhưng dượng Vernon không tin. Từ hồi nào tới giờ chưa từng có ai tin Harry cả.

Đó là bởi vì luôn luôn có những chuyện lạ lùng xảy ra quanh nó, và hoàn toàn vô ích để làm cho ông bà Dursley tin rằng những chuyện này không phải do Harry bày ra.

Thí dụ một lần, dì Petunia lấy cái kéo nhà bếp cắt trụi lui mớ tóc trên đầu Harry, khiến cho cái đầu nó trọc lóc. Dì chỉ để chừa lại một chòm trên trán, theo dì nói là để che cái sẹo kinh khủng kia đi. Chẳng là gì đã cáu tiết khi thấy Harry đi tiệm hớt tóc về mà đầu vẫn cứ bờm xờm như không hề được cắt tỉa.

Hôm đó Dudleyb được một bữa cười đến phát nấc cục còn Harry thì thao thức suốt đêm, đau khổ tưởng tượng đến ngày hôm sau phải vào trường. Ở trường với mớ áo quần rộng thùng thình của Dudley mà nó phải mặc và chiếc kính dán đầy băng keo, nó vốn đã là một trò tiêu khiển cho những đứa khác. Vậy mà sáng

hôm sau khi tức dậy Harry thấy tóc nó vẫn y như trước khi dì Petunia cạo láng. Vì tội này Harry đã bị nhốt vô găm cầu thang một tuần mặc dù nó cố gắng phân bua rằng nó không thể giải thích được làm sao mà tóc nó lại mọc lên nhanh như vậy.

Rồi một lần khác, dì Petunia bắt Harry mặc chiếc áo len của Dudley đã bỏ đi. Cái áo đó màu nâu với những túm len màu cam trông hết sức khủng khiếp. Harry không thích chút nào, nhưng dì Petunia cứ tròng áo vô đầu nó. Dì càng ra sức co kéo thì chiếc áo càng nhỏ lại, cuối cùng thì cái áo chỉ vừa đủ lớn để mặc cho một con búp bê bằng năm tay, và dĩ nhiên là không vừa với Harry. Dì Petunia thì cho là tại vì giặt mà cái áo bị co rút, nhờ vậy lần đó Harry không bị phạt.

Nhưng đổi lại nó bị rắc rối to khi một lần người ta thấy nó đang ngồi chong chóng trên mái nhà bếp của trường. Hôm đó băng của Dudley đang rượt bắt Harry như mọi khi, khi Harry chạy hết nổi và cầm chắc rơi vào tay lũ trẻ thì thấy thoát một cái, mình đang ở trên mái nhà. Bọn trẻ cũng kinh ngạc hết sức. Còn ông bà Dursley thì nhận được thư mắng vốn của cô hiệu trưởng vì Harry đã trèo lên nóc nhà ngồi chơi. Harry cố gắng giải thích với dượng Vernon, bằng cách gào thét to qua lỗ khóa của cái phòng xép dưới găm cầu thang, rằng lúc đó nó chỉ định nhảy qua cái thùng rác lớn ở nhà bếp. Nó đoán là khi thực hiện cú nhảy lững lơ đó, gió đã thổi nó lên nóc nhà.

Nhưng hôm nay thì đừng có chuyện quái dị gì xảy ra nhé. Hôm nay đáng được giữ gìn để còn đi chơi với Dudley và Piers ở một nơi khác – không phải là trường học, không phải là găm cầu thang, hay căn nhà toàn mùi bắp cải của bà Figg.

Vừa lái xe, dượng Vernon vừa phàn nàn với dì Petunia. Ông thích phàn nàn về mọi thứ: mấy người ở sở làm, hội đồng thành phố, Harry, ngân hàng, và Harry chính là một trong vài đề tài ông thích phàn nàn nhất. Còn sáng nay, đề tài phàn nàn của ông là về xe gắn máy.

– Gào rú như đồ điên, cái đồ mất dạy.

Ông nói khi một chiếc xe gắn máy vượt qua mặt họ. Harry chợt nhớ giấc mơ của mình và buột miệng nói:

– Con có mơ thấy một chiếc xe gắn máy. Nó bay.

Dượng Vernon suýt nữa tông vào chiếc xe chạy phía trước. Ông xoay ngoắt mình trên ghế để quát vào mặt Harry, bộ mặt ông lúc đó trông giống như một củ cải đỏ khổng lồ:

– XE GẮN MÁY KHÔNG BAY!

Dudley và Piers bấm nhau cười hi hí. Harry nói:

– Con biết là nó không bay. Chỉ là chiêm bao mà.

Nhưng giá mà nó đừng nói thì hơn. Ở trong gia đình Dursley, mỗi khi nó đặt câu hỏi thì người ta đã thấy ghét nó rồi; nhưng không ghét bằng khi nó nói về những việc không bình thường, cho dù nó nói đó là chuyện chiêm bao hay phim hoạt hình đi nữa. Có vẻ như họ sợ Harry sẽ bị nhiễm những ý tưởng kỳ quái nguy hiểm.

Hôm ấy là một ngày thứ bảy nắng đẹp và sở thú đầu nhóc những gia đình dắt con cái đi chơi. Ông bà Dursley mua cho Dudley và Piers mỗi đứa một cây kem sô – cô – la to tổ chẳng ngay ở cổng, và bởi vì trước khi họ kịp vội vàng kéo Harry đi chỗ khác thì cô bán hàng đã tươi cười hỏi Harry rằng cậu bé muốn ăn kem gì, họ mới đành mua cho nó một cây kem chanh rẻ tiền. Cũng không đến nỗi tệ. Harry vừa nghĩ vừa mút cây kem của mình khi cả bọn đứng xem một con đười ươi gãi đầu. Harry thấy con đười ươi đó giống Dudley lắm dù rằng lông nó không có màu vàng hoe.

Lâu lắm rồi Harry mới có được một buổi sáng đẹp như vậy. Nó cẩn thận đi cách ông bà Dursley một khoảng để Dudley và Piers không kiếm chuyện nên nó cho đỡ ngứa chân tay. Hai thằng nhỏ đã có vẻ bắt đầu chán mấy con thú. Khi họ ngồi ăn trong nhà hàng của sở thú, Dudley đập bàn đập ghế um xùm vì cái bánh kem của nó không có đủ kem như nó đòi, dựng Vernon bèn mua cho nó một cái khác, và Harry được hưởng cái bánh kem không đủ kem đó.

Mãi về sau, Harry vẫn còn cảm thấy sao mà chuyện đó đẹp như một giấc mơ.

Sau bữa ăn trưa, họ đến khu chuồng nuôi các loài bò sát. Bên trong mát lạnh và tăm tối, chỉ có ánh sáng dọc qua cửa sổ theo tường. Đằng sau tấm kính ngăn, đủ loại rắn rít trườn quanh những tảng đá hay khúc gỗ. Dudley và Piers muốn xem mấy con rắn hổ mang khổng lồ rất độc, và lũ rắn (cũng khổng lồ) có thể quần chết người. Dudley nhanh chóng kiếm ra chỗ ở của con rắn lớn nhất sở thú. Nó bự đến nỗi có thể quấn hai vòng quanh chiếc xe hơi của ông Dursley và siết cho chiếc xe bẹp dúm bẹp dí như cái thùng rác cũ. Nhưng lúc đó con rắn không tỏ vẻ hứng thú làm chuyện đó, nó đang ngủ.

Dudley dí mũi sát cửa kính nhìn chăm chăm vào cái cuộn màu nâu bóng láng ấy. Nó nài nỉ cha:

– Làm cho nó nhúc nhích đi.

Ông Dursley vỗ lên tấm kính ngăn, nhưng con vật lì lợm nằm yên. Dudley lai òn ỉ:

– Làm nữa đi ba.

Ông Dursley lại vỗ bàn tay hộ pháp của mình lên tấm kính, nhưng con rắn cứ giả điếc hay là điếc thật. Dudley làu bàu bỏ đi:

– Con ày chán ngắt.

Harry đi tới đứng vào chỗ Dudley đã bỏ đi, chăm chú nhìn con rắn. Nếu mà con rắn đã chết vì chán ngán thì Harry cũng không lấy làm ngạc nhiên. Nghĩ coi, chẳng có ai bầu bạn ngoại trừ mấy thằng ngốc gồ

gõ ngón tay lên tấm kính ngăn để quấy rầy nó suốt ngày. Còn tệ hơn là ở trong cái phòng xếp dưới gầm cầu thang, nơi chỉ có dì Petunia tới đập cửa kêu dậy, ít nhất ở đó còn được đi qua nhà bếp hay loang quanh trong vườn.

Thình lình con rắn mở mắt ra, hai con mắt như hai hòn bi thủy tinh. Rồi rất từ tốn, nó ngóc đầu lên cho đến khi mắt nó ngang tầm với mắt Harry.

Nó nháy mắt.

Harry nhìn con rắn chăm chăm. Rồi nó liếc nhanh chung quanh xem có ai đang ngó chừng không. Không có, Harry bèn nhìn con rắn và nháy mắt với nó.

Con rắn hất đầu về phía Dudley và ông Dursley, nhướn mắt nhìn lên trần nhà rồi ném cho Harry một cái nhìn mang ý nghĩa rõ ràng là:

– Ta quá nhàm cụ đó rồi.

Harry thì thầm qua những tấm kính mặc dù không chắc con rắn có thể nghe được:

– Tao biết. Chắc là khó chịu lắm.

Con rắn gật mạnh cái đầu Harry hỏi:

– Nhân tiện xin hỏi mày ở đâu ra vậy?

Con rắn ngoắc cái đuôi chỉ vào tấm bảng cạnh tấm kính. Harry đọc:

Boa constrictor, Brazil.

– Xứ đó đẹp không?

Boa constrictor lại ngoắc đuôi chỉ tấm bảng lần nữa và Harry đọc tiếp: con vật này sinh trưởng trong sở thú.

– À tao hiểu rồi vậy là mày chưa từng tới Brazil?

Con rắn lắc đầu, vừa lúc một tiếng thét kinh hoàng vang lên phía sau Harry làm cho cả nó và con rắn đều giật bắn mình.

– DUDLEY! ÔNG DURSLEY! LAI ĐÂY COI CON RẮN NÀY! KHÔNG THỂ NÀO TIN ĐƯỢC CHUYỆN NÓ ĐANG LÀM ĐU!

Dudley chạy nhào nhào tới. Nó đâm vô sườn của Harry.

– Mày tránh ra tao coi.

Bị bất ngờ, Harry té lăn xuống sàn bê tông. Điều xảy ra tiếp theo nhanh đến nỗi không ai kịp nhìn thấy là nó đã xảy ra như thế nào: Tích tắt thứ nhất, Dudley và Piers dí mắt lên tấm kính, tích tắt thứ hai, tụi nó bật ngửa ra sau với tiếng rú hãi hùng.

Harry lồm cồm ngồi dậy sững sốt. Tấm kính ngăn chuồn con Boa constrictor đã biến mất. Con rắn khổng lồ đang lẹ làng trường trên sàn. Mọi người trong khu chuồng bò sát vừa la hét vừa chạy thoát thân ra cửa. Khi con rắn trường ngang qua, Harry nghe như có một giọng trầm trầm xúc động vang lên:

– Ta về Brazil đây... cảm ơn lắm lắm, bạn ta.

Người trông coi chuồng bò sát chết điếng đi, cứ lắp bắp mãi:

– Nhưng... tấm kính ngăn... tấm kính nhả đâu rồi?

Ông giám đốc sở thú đích thân pha một tách trà đậm có đường cho bà Dursley, rồi rít xin lỗi không thôi. Dudley và Piers gần như á khẩu. Theo nhu Harry chứng kiến thì con rắn không làm gì ai ngoài chuyện tấp dùa không khí lúc trường ngang qua chân bọn chúng. Nhưng một khi đã an toàn ngồi trên xe của ông Dursley thì Dudley bắt đầu ba hoa chuyện con rắn suýt nữa đã tấp trúng giò cẳng của nó, còn Piers thì làm như thể con rắn chỉ thiếu chút nữa là đã siết nó tẹo cả xương sống. Nhưng điều kinh khủng nhất đối với Harry, là khi Piers hoàn hồn lại và nói:

– Ê Harry, lúc đó mày đang nói chuyện với nó, phải không?

Ông Dursley đợi cho đến khi Piers hoàn toàn rời khỏi nhà ông rồi mới quay sang Harry. Ông giận đến nỗi không thốt lên lời, chỉ hõn hển nói được mấy tiếng:

– Tới – găm cầu thang – ở đó – nhin ăn.

Rồi ông ngã vật xuống chiếc ghế bành, bà Dursley phải lật đật chạy đi rót cho ông một ly rượu vang lớn.

Harry nằm dài trong phòng xép dưới gầm cầu thang thật lâu sau đó. Nó không biết bây giờ là mấy giờ mà cũng không chắc là gia đình Dursley đã hết ngủ chưa. Họ mà chưa ngủ thì nó không dám liều mạng mò vô bếp kiếm cái gì ăn.

Nó đã sống ở nhà Dursley gần mười năm, mười năm khổ nhọc, từ khi còn là một đứa trẻ sơ sinh và ba má nó chết vì một tai nạn xe cộ, theo như nó được biết. Nó không thể nhớ chuyện gì đã xảy ra với nó, ở trong chiếc xe bị nạn khiến ba má nó chết. Đôi khi, vào những lúc bị phạt nhốt trong gầm cầu thang nhiều giờ liền, nó vắt trí nhớ để nhớ lại và loáng thoáng thấy một hình ảnh lạ: Một lần chớp xanh lè loá mắt và một cơn đau buốt ngay giữa trán. Nó đoán là do vụ đụng xe gây ra, nhưng nó không tưởng tượng nổi lần

chóp xanh đỏ xuất phát từ đâu. Nó cũng không thể nhớ gì về ba má nó. Dĩ nhiên Dursley không bao giờ nói cho nó biết chút gì về họ cả. Nó thì dĩ nhiên là bị cấm hỏi. Trong nhà Dursley không có tấm hình nào của ba má Harry.

Hồi Harry còn nhỏ hơn nữa, nó từng mơ đi mơ lại một giấc mơ được một người bà con

khác đến nhận, đem nó đi khỏi nhà Dursley. Nhưng chuyện đó không bao giờ xảy ra: Dursley là gia đình duy nhất cho nó dung thân.

Dù vậy, đôi khi nó cũng nghĩ (hay hy vọng) rằng hình như có những người lạ mặt trên đường phố biết nó. Một ông già nhỏ thó đội cái nón chóp màu tím có lần cúi chào nó khi nó đi theo ba Dursley và Dudley đi mua sắm. Bà Dursley giận dữ hỏi nó có quen với ông già không, rồi hấp tấp kéo bọn trẻ ra khỏi tiệm mà không kịp mua sắm gì cả. Lại có cả một bà già trông rất hoang dại, mặc quần áo toàn màu xanh lá cây, vui vẻ vẫy chào nó trên xe buýt. Rồi có một ông đầu hói mặc áo khoác màu tím dài thòng đến bắt tay nó trên đường phố vào hôm kia, xong bước đi không nói một lời. Điều kỳ lạ nhất của những người này là khi Harry muốn đến gần họ thì họ dường như biến đi trong chớp mắt!

Ở trường Harry không có bạn bè. Mọi người đều biết băng của Dudley rất ghét cái thằng Harry Potter bận đồ kính luộm thà luộm thuộm và đeo cặp kính gãy gọng bể tròng. Họ không muốn làm mót lòng băng của Dudley.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Những Lá Thư Không Xuất Xứ

Vụ đào thoát của con Boa Constrictor Brazil khiến cho Harry lãnh một án phạt lâu nhất từ trước đến giờ. Khi Harry được phép ra khỏi găng cầu thang thì kỳ nghỉ hè đã bắt đầu và Dudley làm bể tanh banh cái máy quay phim mới của nó, làm tan nát cái máy bay điều khiển từ xa, và tông vô bà Figg đang chống nạnh băng qua đường trong dịp nó tập cỡi chiếc xe đạp đua lần đầu tiên, làm bà cụ té chống kênh.

Harry rất mừng là năm học đã chấm dứt, nhưng cũng không thể hoàn toàn thoát được băng của Dudley, tụi nó kéo đến nhà chơi mỗi ngày. Piers, Dennis, Malcolm và Gordon đều có xác thân to lớn và đầu óc bé tí, nhưng Dudley là đứa to nhất và đần nhất trong bọn, nên được làm thủ lĩnh. Cả lũ rất khoái tham gia trò thể thao thích nhất của Dudley là săn lùng Harry Potter.

Đây chính là lý do mà Harry thường chuồn khỏi nhà, đi lang thang đâu đó và nghĩ vẩn vơ về chuyện kỳ nghỉ sắp hết. Nghĩ tới đó, nó thấy loé lên một chút tia hy vọng: tháng chín tới nó sẽ vô trường cấp hai và lúc đó, lần đầu tiên trong đời, nó sẽ khỏi phải 9I học chung với Dudley. Tháng đó đã được nhận vào trường trung học tư mà hồi xưa ông Dursley từng học, trường Smelting, Piers cũng vô trường đó. Nhưng Harry thì ngược lại, sẽ vô trường công lập địa phương, trường Trường Đa. Dudley cho là như vậy thì đã lắm. Nó bảo Harry:

- Ở trường Trường Đa họ nhét đầu người ta vô cầu tiêu vào ngày nhập học. Mà có muốn lên lầu thực tập trước không?
- Không, cảm ơn. Cái cầu tiêu thúi của mà làm sao có đủ những thứ khủng khiếp như trong cái đầu của mà – cái đầu mà phát rồ rồi.

Nói xong, Harry chạy biến thiệt lẹ trước khi thằng Dudley kịp thực hiện ý đồ trong cái đầu của nó.

Một ngày vào tháng bảy, bà Dursley dắt Dudley đi Luân Đôn mua đồng phục của trường Smelting cho nó. Harry được đem gởi cho bà Figg trông chừng. Lần này bà Figg không đến nỗi nào. Hóa ra là mấy con mèo của bà đã làm bà trượt té gãy giò, nên bây giờ bà dường như mất hết hứng với bọn mèo. Bà để cho Harry được ngồi xem truyền hình và còn cho nó một miếng bánh sô – cô – la có mùi vị như thể được làm từ nhiều năm trước.

Buổi tối hôm đó, Dudley trong bộ đồng phục mới toanh oai vệ đi điều quanh phòng khách cho cha mẹ nó ngắm. Nam sinh trường Smelting mặc áo khoác có đuôi màu nâu sẫm, quần chần (cụt tới gối) màu cam,

và đội một cái nón rơm kêu là bôt – tơ. Tụi nó cũng cầm gậy có mấu, dùng để nện nhau khi thầy giáo không để mắt tới. Điều này có thể coi như một sự rèn luyện tốt cho đời chúng sau này.

Ngắm nghía quý tử Dudley mặc quần chẽm mới, ông Dursley xúc động nói đây là giây

phút tự hào nhất đời ông. Bà Dursley thì bật khóc và nói bà không thể tin là bé Dudley – đờ – tí – tẹo của bà đã lớn lên và đẹp trai đến thế. Còn Harry thì tự cấm mình cho nó nói ra cảm tưởng. Nó biết hai be sườn của nó dám bẽ vì nín cười lắm.

Sáng hôm sau, Harry vừa bước vô bếp thì ngửi thấy ngay một mùi khủng khiếp. Hình như cái mùi ấy xuất phát từ một cái chậu lớn. Nó bước tới gần để ngó một cái. Cái chậu ngập đầy một thứ gì trông như nùi giẻ ngập trong làng nước xám. Nó hỏi dì Petunia:

– Cái gì vậy?

Môi dì mím lại như mọi khi Harry dám đặt ra một câu hỏi. Dì nói:

– Đồng phục mới của mày.

Harry nhìn vô chậu lần nữa. Nó nói:

– Ôi con đâu dè nó phải bị nhúng ước dừ vậy.

Dì Petunia nạt:

– Đồ ngu. Tao đang nhuộm xám đồ cũ của Dudley cho mày. Tao nhuộm xong thì trông nó cũng giống như đồ mới của những đứa khác thôi.

Harry rất nghi ngờ điều đó, nhưng nghĩ mình không cãi lại là tốt nhất. Nó ngồi xuống cạnh bàn ăn, cố gắng không nghĩ tới hình ảnh nó trong bộ đồ khín đó, đi đến trường Tường Đá vào ngày khai giảng niên học mới. Có lẽ trông nó sẽ giống một đứa đội lột da voi già.

Bộ đồng phục mới của Harry làm cho Dudley và dượng Vernon nhăn mũi ngay khi bước vô nhà bếp. Ông Dursley, như thông lệ, giở tờ báo ra đọc và Dudley thì động cây gậy Smelting của nó lên bàn. Giờ đây đi đâu nó cũng kè kè cây gậy đó.

Họ nghe tiếng mở rãnh bỏ thư trên cửa và tiếng những lá thư rơi xuống thảm chùi chân ở cửa.

Ông Dursley nói đằng sau tờ báo:

– Dudley ra lấy thư đi con.

– Kêu Harry lấy á.

- Harry, ra lấy thư.
- Kêu Dudley lấy á.
- Đập cho nó một gậy Smelting coi, Dudley.

Harry vọt lẹ né cây gậy Smelting và đi ra cửa lấy thư. Có ba thư nằm trên thảm: một bưu thiếp của em gái ông Dursley gửi, cô ấy đang ngao du ở đảo Wight, một phong bì màu nâu giống như thư đòi tiền điện nước, và – một bức thư gửi Harry.

Harry cầm lên, nhìn bức thư chòng chọc, tim nó đập bưng bưng như đang có một ban nhạc cao su khổng lồ đang chơi. Cả đời nó, từ hồi nào giờ, chưa từng có ai viết thư cho nó. Ai mà viết chứ? Nó không có bạn bè, không có bà con nào khác. Nó cũn không làm thẻ mượn sách thư viện, nên ngay cả thư đòi sách mượn quá hạn nó cũng khỏi có. Vậy mà bức thư này đây, ghi rõ ràng trên phong bì, không thể có sự nhầm lẫn nào hết:

Ông Harry Potter

Phòng xép dưới gầm cầu thang

4 Privet Drive

Phong bì dày và nặng, làm bằng giấy da vàng nhạt, và địa chỉ thì được viết bằng mực xanh biếc. Thư không dán tem.

Hai tay Harry run rẩy khi lật qua lá thư, thấy một dấu khăn sáp màu tím mang huy hiệu: một con sư tử, một con ó, một quân hàm và một con rắn quấn quanh mẫu tự H.

Ông Dursley từ trong nhà bếp quát ra:

- Lẹ lên, thằng kia. Mày còn làm gì ngoài đó, kiểm tra bom thư hả?

Ông khoái trá ra mặt về câu hài hước thú vị của mình.

Harry trở lại nhà bếp, vẫn vẫn dăm dăm nhìn lá thư gửi cho mình. Nó đưa ông Dursley cái thư đòi tiền nước và tấm bưu thiếp, rồi nó ngồi xuống, từ từ mở cái phong thư màu vàng.

Ông Dursley xé phong thư đựng hoá đơn, khịt mũi khinh bỉ, và liếc qua tấm bưu thiếp. Ông báo cho bà Dursley biết:

- Cô Marge bệnh. Ăn nhầm đồ dấm dớ...
- Ba.

Bỗng nhiên Dudley la lên.

– Ba thằng Harry có cái gì kia.

Lúc đó Harry sắp mở lá thư của nó ra, một bức thư cũng viết trên giấy da như cái phong bì. Nhưng bàn tay nài chuối sứ của ông Dursley đã chụp lấy, giật phăng lá thư. Harry la lên, cố giật lại bức thư:

– Thư của con mà.

Ông Dursley nạt:

– Ai viết thư cho mày?

Ông rũ lá thư bằng một tay và liếc đọc. Mặt ông từ đỏ chuyển sang xanh còn nhanh hơn cả đèn đường. Mà không dừng lại đó. Trong vòng vài giây, nó thành ra trắng bệch như bột. Ông lắp bắp:

– Pờ... pờ... Petunia...

Ông đang gọi tên vợ. Dudley cố giành lá thư, nhưng ông Dursley đã giơ nó cao quá tầm với của con trai. Bà Dursley lấy được thư, tò mò đọc dòng đầu tiên. Bà xuýt té xỉu. Bà ôm ngực mình thở hổn hển:

– Anh Vernon ơi. Trời đất ơi – Anh Vernon ơi.

Họ trợn mắt nhìn nhau, dường như quên bém rằng Dudley và Harry vẫn đang ngồi ở đó. Dudley đâu có chịu bị coi thường như vậy. Nó gõ đầu cha bằng cây Smeltings, và la lớn:

– Con muốn đọc lá thư đó.

Harry tức tối kêu lên:

– Con muốn đọc lá thư đó, bởi vì đó là thư gửi cho con.

Ông Dursley nhét lá thư trở vô phong bì và càu nhàu:

– Hai đứa bây đi ra ngoài hết.

Harry không chịu động đậy nó hét:

– TRẢ BỨC THƯ CHO CON.

Dudley cũng hét:

– Cho con coi bức thư đó.

Ông Dudley gầm lên:

– ĐI RA!

Ông túm cổ cả hai đứa quăng ra ngoài hành lang, đóng sầm cánh cửa nhà bếp. Dudley và Harry lập tức tranh nhau một cách lặng lẽ nhưng đầu tức tối để giành ổ khóa mà kê tai vô nghe lén. Dudley thắng cho nên Harry đành nằm ẹp bụng dưới sàn để đồng tai nghe qua khe cửa. Cặp kiếng gầy của nó còn lòng thòng bên tai sau vụ đánh nhau vừa rồi với Dudley.

Bên trong nhà bếp, giọng của bà Dudley run run:

– Anh Vernon coi cái địa chỉ kia – Làm sao mà họ biết cả chỗ thằng nhỏ ngủ kia chứ? Anh có thấy họ đang rình mò căn nhà mình không?

Ông Dudley lấm bầm, hoang mang:

– Rình mò... do thám..., không chừng đang theo dõi chúng ta.

– Nhưng mình làm sao đây anh Vernon? Mình có trả lời thư không? Anh hãy viết cho họ là mình không muốn...

Qua khe cửa, Harry có thể nhìn thấy gót giày đen của ông Dursley đi qua đi lại trên sàn nhà bếp. Cuối cùng ông nói:

– Không. Ta cứ kệ xác. Nếu họ không nhận được thư trả lời thì... Ừ, tốt nhất là đừng thèm trả lời, đừng làm gì cả...

– Nhưng...

– Petunia, anh không muốn có một... trong nhà này. Chẳng phải là chúng ta đã thề là cấm cửa cái đồ điên khùng nguy hiểm đó khi chúng ta nhận nuôi nó hay sao?

Chiều hôm đó, ông Dursley đã làm một việc mà từ hồi nào giờ đó ông thèm làm: ông chui xuống gầm cầu thang gặp Harry.

Vừa thấy ông Dursley thò đầu vô, Harry hỏi ngay:

– Thư của con đâu? Ai viết cho con vậy?

Ông Dursley nói cộc lốc:

– Không ai viết. Nhầm địa chỉ. Ta đốt rồi.

Harry tức tối nói:

– Đâu có nhầm. Nó ghi rõ ràng phòng xếp dưới gầm cầu thang mà.

– IM!

Ông Dursley quát khiến mấy con nhện hết hồn té từ trên trần xuống. Ông hít vài hơi thở sâu rồi ép mình nhe răng cười, một nụ cười hết sức đau khổ.

– Ở phải rồi Harry à, cái phòng xếp dưới gầm cầu thang này ấy mà. Dì con và dượng đã suy nghĩ rồi... con bây giờ đã hơi lớn so với nó... dì dượng thấy cũng được nếu con dọn lên phòng ngủ phụ của Dudley.

– Vì sao vậy?

Ông Dursley quạu:

– Cấm hỏi. Gom đồ đạc lên lầu ngay.

Ngôi nhà Dudley có bốn phòng: một phòng cho ông bà Dursley, một phòng dành cho khách (thường thường là cô Marge, em gái ông Dursley), một phòng để cho Dudley ngủ, và một phòng để cho Dudley cất tất cả đám đồ chơi mà nó không chất hết được trong phòng ngủ của nó.

Đồ đạc của Harry thì chỉ cần ôm gọn lên lầu một hiệp là xong. Nó ngồi trên giường, trong một căn phòng ngủ thực sự và chăm chú nhìn quanh. Hầu như món gì cũng sút càng gãy gọng. Cái máy quay phim mới sắm chưa đầy tháng nắn chổng chơ trên cái xe tăng mà Dudley có lần cán trúng con chó của nhà hàng xóm. Trong một góc phòng là cái máy truyền hình thứ nhất của Dudley. Nó đã đá lung màn hình khi chương trình nó khoái nhất ngừng chiếu. Có một cái chuồn chim, có lần nhốt một con két mà Dudley đã đâm vô trường đối lấy cây súng hơi. Cây súng đó bây giờ vắt vẻo trên kệ và cong vẹo vì bị Dudley ngồi đè lên. Trên kệ đầy sách, và đó là thứ duy nhất trong phòng có vẻ như chưa từng bị đụng tới.

Phía tầng dưới vọng lên tiếng của Dudley đang vặc mẹ nó:

– Con không muốn nó ở đó... con cần cái phòng đó... đuổi nó ra đi...

Harry thở ra và đuổi người nằm dài trên giường. Ngày hôm qua nó sẵn sàng đánh đối bất cứ thứ gì để được ở trong căn phòng này. Hôm nay nó thà ở lại dưới gầm cầu thang với lá thư của nó, còn hơn được ở trên này mà không có lá thư.

Vào bữa ăn sáng hôm sau, mọi người hơi yên lặng. Dudley còn bị sốc. Nó đã gào khóc, đã phang cha nó mấy gậy Smelting, đã giả bệnh, đá cho mẹ nó mấy phát, liệng con rùa của nó qua nón nhà kính, mà vẫn không đòi lại được căn phòng. Harry đang nghĩ đến giờ phút này ngày hôm qua và cay đắng tiếc là lúc đó đã không mở lá thư khi còn ở trong hành lang. Dì và dượng nó vẫn còn đưa mắt nhìn nhau đầu uẩn tình...

Lại có thư đến, ông Dursley bảo Dudley ra lấy. Ông đang cố tỏ ra tử tế với Harry. Họ nghe tiếng Dudley khua cây gậy Smelting âm ỉ trong hành lang. Rồi họ nghe tiếng nó la toáng lên:

– Lại một thư khác nữa nè ông Harry Potter, phòng ngủ nhỏ nhất, số 4 Privet Drive...

Ông Dursley thốt kêu một tiếng uất nghẹn, nhảy ra khỏi ghế, chạy ra hành lang, có Harry bám sát gót. Ông Dursley phải vật thẳng Dudley xuống đất mới giành được lá thư một cách vô cùng khó nhọc, bởi vì Harry cũng đeo cứng cổ ông phía lưng để giành cho được lá thư của nó. Sau một phút vật lộn tay ba, nó cũng bị chọc cho vài gậy Smelting, ông Dursley cuối cùng đứng thẳng lên được, hớp lấy không khí mà thở, tay nắm chặt lá thư của Harry. Ông thở khò khè bảo Harry:

– Cút về gầm cầu thang – À, ý dượng nói là về phòng ngủ của con. Còn Dudley, đi... đi chỗ khác chơi.

Harry đi loanh quanh trong căn phòng mới của nó. Có ai đó cũng đã biết là nó đã dọn từ phòng xép dưới gầm cầu thang lên căn phòng này và dường như người ấy cũng biết nó đã không nhận được lá thư. Chắc chắn là họ sẽ quyết gửi lại bức thư đó. Lần tới nhất định Harry sẽ nhận được. Nó nghĩ ra một kế hoạch.

Cái đồng hồ báo thức cũ kỹ hỏng hóc nhiều phen reo lên vào lúc 6 giờ sáng hôm sau. Harry ngắt chuông ngay rồi lặng lẽ mặc quần áo vào. Nó cố gắng không làm cho gia đình Dursley thức giấc. Nó len lén xuống cầu thang, không bật ngọn đèn nào. Nó tính đi ra góc đường Privet Drive đứng chờ ông phát thư. Nhưng trong khi đang lò dò trong bóng tối của hành lang ra cửa, nó dẫm phải một cái gì mềm mềm cứng cứng và nghe tiếng rú:

– Á Á Á Á Á A A A A.

Harry nhảy bắn lên không trung. Cái đồng bùng nhùng chắn ngang cửa đó là một thứ gì còn sống!

Nhờ ánh đèn từ trên lầu rọi xuống, Harry kinh hoàng nhận ra giữa đồng bùng nhùng ấy là gương mặt dượng Vernon. Ông Dursley đã nằm ngay tại cửa ra vào và ngủ trong một cái túi ngủ suốt đêm qua, hiển nhiên là để ngăn Harry thực hiện chính cái điều mà nó mưu toan làm. Ông quát tháo Harry chừng nửa giờ rồi bảo nó vô nhà bếp pha trà.

Harry khốn khổ lê bước vô nhà bếp và khi nó quay trở ra thì thư từ đã đến, nằm ngay trên đùi của ông Dursley. Harry có thể nhìn thấy 3 bức thư có ghi địa chỉ bằng mực xanh biếc. Nó vừa mới nói:

– Con muốn...

Thì ông Dursley đã xé mấy lá thư thành trăm mảnh vụn ngay trước mặt nó. Ông không thèm đi làm ngày hôm đó. Ông ở nhà để đóng bít cái rãnh bỏ thư trên cánh cửa. Ông giải thích cho vợ:

– Em hiểu không? Họ mà không đưa thư được nữa thì họ phải bỏ cuộc thôi.

Bà Dursley tán thành:

– Em chắc là thành công, anh Vernon à.

Vừa đóng một cây đinh, vừa ngoạm miếng bánh trái cây mà bà Dursley mới đem ra, ông Dursley vừa nói:

– Ôi, đầu óc của bọn đó kỳ quái lắm, chứ không như đầu óc của chúng ta đâu.

Vào ngày thứ sáu, có tới một lá thư được gửi đến cho Harry. Bởi vì thư không thể bỏ qua rãnh thư trên cửa nên chúng được chuôi vô qua kẽ hở dưới cánh cửa, hai bên hông cửa, và vài lá thư còn được thả qua cửa sổ nhỏ trong phòng tắm ở tầng trệt.

Ông Dursley lại ở nhà một ngày nữa. Sau khi đốt hết các lá thư, ông lấy búa và đinh đóng bít tất cả mọi khe hở vết nứt quanh căn nhà, kể cả cửa trước và cửa sau, để không cho ai đi ra hết. Ông vừa làm vừa ngâm nga bài “Nhón gót qua vườn bông tu – líp”, và hề nghe có tiếng động nhỏ nào ông ừng nhảy dựng lên.

Đến thứ bảy thì sự việc bắt đầu vụt ra ngoài tầm tay của ông. Hai mươi bốn lá thư gửi cho Harry được cuộn lại và dấu lẩn trong hai ta trứng mà người giao hàng hết sức bối rối chuyền qua cửa sổ phòng khách cho bà Dursley.

Ông Dursley điên cuồng gọi điện thoại đến sở bưu điện và tiệm bán trứng để kiểm cho ra thủ phạm, hay kiểm cho ra người nào đó để phàn nàn khiếu nại. Bà Dursley thì bằm vụn những lá thư trong cái máy nghiền thức ăn của bà.

Dudley ngạc nhiên hỏi Harry:

– Ai trên thế gian này lại muốn liên lạc với mày đến như vậy?

Sáng chủ nhật, ông Dursley ngồi vô bàn ăn sáng, trông mỗi mệ và hơi bệnh, nhưng lại vui mừng. Ông phấn khởi nói với vợ con khi quẹt mứt lên tờ báo:

– Bữa nay không phát thư. Khỏi lo về mấy lá thư chết tiệt đó.

Nhưng ông chưa dứt câu thì có cái gì đó rớt từ trên ống khói xuống lò sưởi, dội lên và văng bắn vô gáy ông. Kế đến là ba bốn chục lá thư tuôn ào ào theo ống khói xuống như những viên đạn bắn rào rào. Cà nhà Dursley hoảng hồn kiếm chỗ núp. Harry nhảy phóc lên có bắt cho được một lá thư. Nhưng ông Dursley đã túm lấy cổ tay nó và lẳng nó ra hành lang.

– RA CÚT RA!

Bà Dursley và quý tử Dudley cũng tay che đầu, tay bưng mặt chạy ra ngoài. Ông Dursley đóng sầm cửa

lại. Ở bên ngoài vẫn còn nghe tiếng những lá thư đổ xuống rào rào, dội xuống sàng, văng vô tường.

Ông Dursley cố gắng giữ giọng bình tĩnh trong lúc phủi những mảnh tro bám bộ ria mép của ông.

– Kệ xác nó. Tất cả mọi người mau chuẩn bị trong năm phút để ra đi. Chúng ta sẽ đi khỏi nơi đây. Chỉ gói gém quần áo thôi, không nói năng gì hết.

Trông mặt ông lúc ấy hung tợn cực kỳ với một nửa bộ ria mép đã biến mất, nên không ai dám hé răng nói nửa lời. Mười phút sau, họ lách qua cánh cửa đã bị đóng nẹp để chui vào trong xe hơi, lái thật nhanh ra xa lộ. Dudley đang thút thít khóc trên băng ghế sau; chẳng là cha nó đã đụng phải đầu nó khi ông vụt bỏ những truyền hình, máy tính, đầu video mà nó ráng nhét vô cái túi đựng đồ thể thao của nó.

Họ lái xe. Và cứ lái xe. Ngay cả bà Dursley cũng không dám hỏi là họ đang đi đâu. Thỉnh thoảng ông quẹo bất tử và chạy ngược hướng đang chạy một lúc. Mỗi lần làm vậy ông lại lầm bầm:

– Quảng hết... quảng hết...

Họ không ngừng để ăn hay uống suốt cả ngày. Đêm xuống, Dudley rống lên. Trong đời nó chưa từng trải qua ngày nào thê thảm như thế. Vừa đói, vừa bỏ lỡ năm chương trình truyền hình mà nó khoái nhất, và cả ngày nay nó vẫn chưa làm nổ tung được địch thủ nào trong trò chơi trên máy của mình.

Cuối cùng ông Dursley ngừng xe lại trước một khách sạn âm u ở ngoại ô một thành phố lớn. Dudley và Harry ở chung một phòng có giường đôi và những tấm vải trải giường ẩm mốc. Chẳng mấy chốc Dudley đã ngáy o o, nhưng Harry thì cứ trăn trở, ngồi trên bệ cửa sổ đăm đăm nhìn xuống những ánh đèn xe cộ chạy dưới đường.

Hôm sau họ ăn bánh bắp, cà chua đóng hộp và bánh mì nướng vào bữa điểm tâm. Họ vừa ăn xong thì người chủ khách sạn đi tới bàn nói:

– Xin lỗi không biết có ông Harry Potter ở đây không? Tôi nhận được hàng trăm lá thư như thế này ở quầy tiếp tân.

Bà giơ cao một lá thư để cho mọi người đọc được địa chỉ ghi bằng mực xanh biếc:

Ông Harry Potter

Phòng 17

Khách sạn cảnh đường sắt

Xứ Cokeworth

Harry giơ tay chụp lá thư nhưng bị ông Dursley đánh bật bàn tay nó đi. Bà chủ khách sạn trợn mắt ngó.

Ông Dursley nhanh chóng đứng dậy đi theo bà chủ khách sạn:

– Tôi sẽ đi nhận hết thư.

Nhiều giờ sau, bà Dursley khép nép thở thẽ với chồng:

– Anh yêu, mình về nhà mình chẳng hơn sao?

Nhưng ông Dursley chẳng có vẻ gì là nghe bà vợ nói. Chính xác là ông tìm kiếm cái gì thì không ai biết. Ông cứ lái xe vô tuốt giữa rừng, rồi lái ra, rồi lại chạy tiếp. Cứ như vậy, họ băng qua ruộng đang cày, tới giữa cây cầu bỏ không, và lên tuốt trên tầng cao

nhất của bãi đậu xe nhiều tầng.

Xế trưa hôm đó, Dudley hỏi má nó:

– Ba điên rồi phải không má?

Ông Dursley đã đậu chiếc xe gần bờ biển, khoá xe nhốt mọi người bên trong rồi biến mất. Trời bắt đầu mưa. Những giọt mưa to rơi lộp độp xuống nóc xe. Dudley sụt sịt khóc. Nó ti tê với mẹ:

– Thứ hai rồi. Tối nay ti – vi chiếu chương trình Humberto vĩ đại. Con muốn ngừng ở đâu mà có một cái ti – vi.

Thứ hai, Harry sức nhớ ra. Có thể dựa vào Dudley với các chương trình truyền hình của nó mà biết chính xác các ngày trong tuần. Nếu đúng hôm nay là thứ hai thì ngày mai – thứ ba, là sinh nhật thứ mười một tuổi của Harry. Đành rằng sinh nhật của Harry thì chẳng xôm tụ gì – năm ngoái, gia đình Dudley cho nó một cái móc treo áo khoác và một đôi vớ cũ của ông Dursley. Cho dù vậy thì không phải ngày nào cũng là sinh nhật thứ mười một tuổi của mình.

Ông Dursley đã trở lại với một nụ cười trên môi. Ông cầm theo một cái gói gì dài dài, không thềm trả lời với vợ là ông đã mua cái gì. Ông nói:

– Kiểm ra chỗ toàn hảo rồi. Nào mọi người ra đây.

Bên ngoài xe trời rất lạnh. Ông Dursley chỉ cho mọi người xem một cái giống như một tảng đá lớn ở ngoài biển khơi. Nhô trên mỏm đá là một cái lều con thảm hại nhất mà người ta có thể tưởng tượng ra. Điều chắc chắn là ở đó không có ti – vi.

Ông Dursley xoa hai bàn tay với nhau phẩn khởi nói:

– Dự báo có bão đêm nay. Và ông đây đã tử tế đồng ý cho chúng ta mượn chiếc xuồng.

Một lão già không răng đang lừng lững tiến tới gần họ với nụ cười hết sức quỷ quyệt. Lão giơ tay chỉ một chiếc xuồng cũ kỹ đang bập bềnh trên làn sóng nước xám bặt phía dưới kia. Ông Dursley ra lệnh:

– Tất cả mọi người lên xuồng! Ta đã mua ít đồ ăn rồi.

Trên xuồng lạnh cóng người. Làn nước biển buốt giá văng toé lên mình họ hiệp lực với làn nước mưa lạnh tê trên trời đổ xuống làm cho ai nấy ngồi rụt cổ co ro. Thế mà vẫn bị những cơn gió quất vào mặt rất cả da. Sau một thời gian tưởng như dài mấy tiếng đồng hồ, xuồng có vẻ đến được mỏm đá. Ông Dursley vừa loạng choạng chụp ếch vừa trượt pa – te dẫn cả đám vô căn chòi tời tàn duy nhất trên đảo.

Bên trong chòi thật là khủng khiếp: nong nặc mùi rong biển, và gió thì gào thét luồn qua những chỗ hở trên vách ván, bếp lửa ẩm ướt và trống trơ. Cái chòi được chia làm hai gian.

Đồ ăn mà ông Dursley đem theo chỉ là một túi khoai tây chiên cho mỗi người và bán trái chuối. Ông có nhóm lửa lò sưởi bằng mấy cái bao đựng khoai tây chiên, nhưng mấy cái bao rỗng này chỉ co rúm lại và bốc khói mù mịt. Dù vậy ông Dursley vẫn xoa tay phấn khởi:

– Bây giờ thì đừng hòng thư với từ nữa.

Ông đang trong trạng thái phấn chấn. Rõ ràng là ông tin tưởng tuyệt đối là chớ hòng có người nào đến được nơi đây trong giông bão như vậy để mà đưa thư. Harry cũng thấy vậy, dù trong lòng chẳng vui chút nào với điều đó.

Khi đêm xuống, cơn bão được dự báo trước nổi lên hung tợn quanh họ. Những ngọn sóng cao quất âm âm vào vách chòi và cơn gió điên gầm gào xô những cánh cửa sổ run lên bần bật.

Bà Dursley kiếm được một cái chần mốc trong gian phòng bên, trải lên cái ghế dài bị mối gặm để giả làm cái giường cho Dudley ngủ tạm. Bà và ông Dursley thì ngủ trên cái giường ọp ẹp ở phòng bên. Còn Harry thì bị bỏ mặc xác. Nó tự kiếm chỗ nào êm nhất trên sàn nhà, nằm cuộn mình như con tôm khô dưới một mớ giẻ vụn coi như là mền.

Cơn bão càng lúc càng điên cuồng dữ dội khi đêm khuya dần. Harry không thể nào ngủ được. Nó cứ trăn qua trở lại, ráng tìm một thế nằm dễ chịu hơn để vỗ về cái bao tử rỗng đang đánh trống trong bụng. Trong khi đó Dudley ngáy như thể đang hoà ca với tiếng gió rú và tiếng sấm rền ngoài trời. Cánh tay của nó buôn thong bên cạnh ghế dài, những con số dạ quang trên đồng hồ đeo tay của Dudley cho biết còn mười phút nữa thì đến nửa đêm và Harry sẽ tròn mười một tuổi.

Harry nằm dài chờ đợi sinh nhật của mình đang nhích tới, bản khoăn không biết ông bà Dursley có nhớ sinh nhật của nó không, rồi thắc mắc không biết bây giờ người viết thư cho nó đang ở đâu.

Năm phút trôi qua. Harry nghe như có một tiếng rắc bên ngoài. Nó mong sao mái chòi không sập xuống, mặc dù mái nhà mà sập xuống đập lên mình nó thì chắc sẽ ấm hơn. Còn bốn phút nữa là tới sinh nhật

Harry. Có thể khi cả bọn được trở về thì ngôi nhà ở số 4 Privet Drive đầy ắp những lá thư, biết đâu Harry sẽ tìm cách chôn được một lá.

Còn ba phút nữa. Không biết có phải biển đang vả vào mỏm đá ầm ầm ngoài kia? Và (còn hai phút nữa) cái tiếng ken két buồn cười ấy ấy là cái gì? Hay là hòn đảo con này đang bị sóng đánh bể vụn chìm xuống biển?

Còn một phút nữa và Harry sẽ mười một tuổi. Ba mươi giây... hai mươi giây... mười... chín... Hay là nó đánh thức Dudley, chỉ để chọc tức nó chơi. Ba giây... hai... một...

BÙM

Cả cái chòi bị chấn động run lên và Harry ngồi bật dậy, dăm dăm nhìn ra cửa. Có ai đó ở bên ngoài đang đập cửa đòi vào.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Người Giữ Khóa

Bùm bùm! Người bên ngoài lại đập cửa lần nữa. Dudley bị đánh thức. Nó ngơ ngác hỏi:

- Đại bác ở đâu rồi vậy?

Đằng sau họ, cánh cửa rít ken két, ông Dursley bước ra, tay lăm lăm khẩu súng – À thì ra cái gói dài dài mà mọi người thấy ông cầm theo ra đảo là cây súng này.

Ông quát:

- Ai đó? Tôi cảnh cáo là tôi có súng đấy.

Yên một lúc. Rồi...

RRRR...RẦM.

Cánh cửa bị đấm mạnh đến nỗi nó long cả bản lề, kêu lên một tiếng điếc tai khi đổ sập xuống sàn.

Trên ngưỡng cửa, một người khổng lồ đã đứng sẵn. Gương mặt gần như bị râu ria rậm rì và tóc tai bờm xờm che kín, nhưng sau đám tóc râu ấy, lấp ló một đôi mắt đen huyền sáng long lanh.

Lão khổng lồ khum người đi vào chòi, hơi thu mình lại. Mái tóc của lão rụng trần nhà, quét sạch đám mạng nhện trên đó. Lão cúi xuống dựng tấm cửa lên, gắn nó vào lại khung cửa một cách dễ dàng. Tiếng giồng bão gầm rú bên ngoài nhờ vậy nguôi đi một chút. Bây giờ người khách lạ mới quay lại nhìn mọi người:

- Không có trà nước gì sao? Chà! Chuyển đi thiệt là vất vả.

Lão lắc cái ghế dài, nơi Dudley đang co vào một góc, sợ chết khiếp.

- Dậy đi chứ, đồ bị thịt!

Dudley hết hồn chạy ù lại ôm mẹ, và mẹ nó thì hoảng hốt ôm chặt con núp sau lưng chồng. Lão khổng lồ nói:

- À Harry đây rồi!

Harry ngược nhìn lên bộ mặt lông lá hoang dã hung tợn và bắt gặp đôi mắt đen long lanh đang lấp lánh tia cười. Lão khổng lồ nói tiếp:

- Lần cuối ta gặp con, con hãy còn là một đứa bé sơ sinh. Con giống cha con lắm, nhưng đôi mắt của con thì lại giống mẹ.

Ông Dursley lên tiếng bằng giọng rè rè:

- Tôi yêu cầu ông ra khỏi nơi đây tức thì. Ông đang xâm nhập gia cư bất hợp pháp!

- Ê, im dùm nghe, ông Dursley!

Lão khổng lồ chồm qua cái ghế dài, giựt cây súng trên tay ông Dursley, bóp vặn nó thành một cục như thể nó được làm bằng cao su, rồi quăng vô góc phòng.

Ông Dursley lại thốt lên những tiếng gì đó, nghe kỳ cục như tiếng chuột bi mắc bẫy.

Nhưng lão khổng lồ quay lưng về phía ông bà Dursley, nói với Harry:

- Dù sao thì cũng chúc mừng con một sinh nhật vui vẻ nhé Harry. Có chút quà cho con đây. Không chừng ta có đề mông lên nó một chút, nhưng mà mùi vị nó vẫn ngon lành.

Lão móc từ túi áo khoác đen ra một cái hộp khá to. Harry mở hộp ra bằng những ngón tay run run rẩy. Bên trong là một cái bánh sô – cô – la dẻo, bự, với hàng chữ sinh nhật hạnh phúc được viết bằng kem màu xanh lá cây.

Harry ngược nhìn người khổng lồ. Nó muốn nói cảm ơn, nhưng mà lời lẽ lạc đâu mất trên quãng đường từ đáy lòng lên tới miệng. Và thay vì hai tiếng “cảm ơn”, thì là câu hỏi:

- Bác là ai?

Lão khổng lồ lắc đầu.

- Ờ, ta chưa tự giới thiệu. Ta là Rubeus Hagrid, người giữ khóa và gác sân ở Hogwarts.

Lão giơ ra một bàn tay khổng lồ, nắm nguyên cánh tay Harry mà lắc. Rồi xoa hai bàn tay vào nhau, lão Hagrid nói:

- Ê, có trà không? Ta không từ chối món xi – cu – la đâu, nếu có thêm chút trà.

Lão Hagrid chợt ngó thấy mấy bao khoai tây chiên dùm dó trong lò sưởi và khịt mũi. Lão cúi xuống lò, mọi người không biết được lão đang làm gì, chỉ thấy một giây sau đó, khi lão đứng lên thì lửa bùng cháy trong lò sưởi. Ánh lửa làm cho cả cái chòi ẩm ướt bừng sáng lên và Harry cảm nhận được sự ấm áp tràn

qua nó, ôm trùm lấy nó như thể nó vừa chuồi mình vô một bồn tắm nước nóng.

Lão khổng lồ ngồi xuống cái ghế dài. Cái ghế kêu răng rắc dưới sức nặng của lão. Từ trong túi áo khoát đen, lão lôi ra đủ thứ, một bao xúc xích, một cái que, một bình pha trà, mấy cái tách con, và một chai đựng nước màu hổ phách mà lão làm một ngụm trước rồi mới pha trà. Chỉ một lát sau là cả căn chòi thơm phứt mùi xúc xích.

Trong lúc lão khổng lồ bận pha trà, nướng xúc xích, không ai dám nói năng gì cả. Nhưng khi lão bắt đầu gỡ sáu mẫu xúc xích bóng lưỡng no tròn và hơi cháy một chut ra khỏi cái que thì Dudley nhích tới gần một tí. Ông Dursley vội lạnh lùng nạt con:

- Dudley con không được đụng vô bất cứ thứ gì lão ấy đưa.

Lão khổng lồ xuýt xoa:

- Yên tâm ông Dursley ạ, Thằng con bị thịt của ông đâu cần thêm chút mỡ nào nữa.

Lão đưa xúc xích cho Harry. Nó đang đói cồn cào, mà trước nay chưa từng được nếm thử món nào trông ngon lành như vậy, nhưng mắt nó vẫn ngó trừng lão khổng lồ. Cuối cùng, vì thấy có vẻ không ai giải thích được thêm điều gì, nó đành nói:

- Con xin lỗi... nhưng mà con vẫn không biết bác là ai?

Lão khổng lồ hớp một ngụm trà rồi chùi miệng bằng mu bàn tay. Lão nói:

- Cứ gọi ta là bác Hagrid. Và như ta đã nói với con rồi đó, ta là người giữ khóa ở Hogwarts – Dĩ nhiên là rồi đây con sẽ biết hết mọi thứ về Hogwarts.

- Dạ... con không biết...

Lão Hagrid có vẻ sững sốt. Harry vội nói:

- Con xin lỗi.

- Xin lỗi à?

Lão Hagrid nạt to quay sang ông bà Dursley đang co rúm lại trong góc tối.

- Chính bọn này mới phải nói xin lỗi! Ta biết con không nhận được những lá thư, nhưng ta không thể ngờ con lại không biết gì về Hogwarts. Con không bao giờ thắc mắc là cha mẹ của con học được tất cả từ đâu à?

- Tất cả cái gì?

Lão Hagrid nổi trận lôi đình, quát lên như sấm:

- TẤT CẢ CÁI GÌ Ừ? Được, con chờ ta một chút.

Lão đứng lên, cơn giận giữ phát tiết ra đường như ngập hết căn chòi. Gia đình ông Dursley nép sát vô vách. Lão Hagrid quát bộ mặt vào ông bà Dursley:

- Bộ ông tính nói với tôi là đứa bé này – đứa bé này đây! – không biết chút gì về mọi chuyện, phải không?

Harry nghĩ là chắc có sự hiểu lầm. Nó có được đi học chứ, và điểm số của nó ở trường không đến nỗi dở. Nó bèn nói:

- Con có biết chút đỉnh chứ. Con biết làm toán và mấy môn thường thức khác.

Nhưng lão Hagrid chỉ phẩy tay nói:

- Biết về thế giới của chúng ta kìa. Ý ta nói là thế giới của con, thế giới của ta, thế giới của cha mẹ con.

- Thế giới nào?

Lão Hagrid có vẻ như sắp nổ tung ra. Và lão nổ:

- DURSLEY!

Ông Dursley vốn đã tái mét, giờ lại lắp bắp cái gì mà nghe như “quạp quạp queo queo”. Lão Hagrid trợn mắt nhìn Harry chăm chăm. Lão nói:

- Đáng lẽ con phải biết về cha mẹ của con. Ý ta nói họ rất nổi tiếng. Con cũng nổi tiếng.

- Dạ sao ạ? Con... ba con, má con đâu có nổi tiếng gì đâu?

Lão Hagrid lua bàn tay vo đám tóc dày rậm gãi sột soạt, còn đôi mắt lão thì dán chặt vô gương mặt cậu bé.

- Con không biết... vậy ra con không biết, không hề biết con là gì sao?

Đột nhiên ông Dursley tìm lại được tiếng nói của mình. Ông ra lệnh:

- Dừng lại! Dừng lại tại đây, thưa ngài. Tôi cấm ngài nói cho đứa bé biết đến điều gì.

Lão Hagrid quắt mắt nhìn ông Dursley giận dữ. Cho dù một người khác dừng cảm hơn ông Dursley nhiều lần cũng phải co dúm lại trước cái nhìn như vậy. Khi lão Hagrid thốt ra lời thì tiếng nói của lão đã run lên vì cơn cuồng nộ.

- Thì ra ông chưa hề nói với nó? Chưa hề cho nó biết nội dung lá thư mà cụ Dumbledore để lại cho nó? Lúc đó có ta mà! Ta thấy rõ ràng cụ Dumbledore để lại lá thư mà, ông Dursley! Vậy là bao năm nay ông bưng bít đứa nhỏ?

Harry nôn nóng hỏi:

- Bưng bít con cái gì?

Ông Dursley nổi điên lên hét:

- CHẤM DỨT! TA CẤM MI!

Bà Dursley há hốc miệng thở hổn hển vì sợ. Lão Hagrid lạnh lùng nói:

- Chà, cả hai ông bà trung đầu mình vô nước sôi đi. Harry, con là một phù thủy.

Sự im lặng bỗng ngự trị khắp bên trong căn chòi. Chỉ còn nghe tiếng sóng gầm và tiếng gió hú bên ngoài mà thôi.

Cuối cùng Harry há hốc miệng hỏi:

- Con là cái gì?

- Phù thủy. Đương nhiên là phù thủy.

Lão Hagrid ngồi xuống chiếc ghế dài, lão ngồi hơi mạnh nên chiếc ghế rên rỉ to hơn và lún thêm.

- Và là một phù thủy xịn. Ta dám nói vậy, một khi con được huấn luyện chu đáo, con sẽ là một phù thủy cao tay ấ. Là con nhà nòi của những phù thủy xịn như ba má con, thì con nhất định phải trở thành phù thủy xịn mà thôi. À, ta cho rằng đã đến lúc con phải đọc bức thư này.

Harry đưa tay nhận lá thư có phong bì vàng, địa chỉ ghi bằng mực xanh ngọc bích, đề:

Gửi Harry Potter

Sàn nhà

Chòi trên đá

Biển

Nó rút thư ra đọc:

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS

Hiệu trưởng: Albus Dumbledore

(Huân chương Merlin đệ nhất đẳng, đại phù thủy, tổng Warlock, trọng nhân tối cao, Liên đoàn phù thủy quốc tế)

Kính gửi cậu Harry Potter,

Chúng tôi làm hân hạnh thông báo cho cậu biết rằng cậu đã trúng tuyển vào học viện pháp thuật và ma thuật Hogwarts. Xin vui lòng xem danh sách đính kèm về toàn bộ sách và trang thiết bị cần thiết.

Khóa học bắt đầu vào ngày 1 tháng 9. Chúng tôi đợi cú của cậu chậm nhất là ngày 31 tháng 7.

Kính thư,

Giáo sư McGonagall

Phó hiệu trưởng.

McGonagall

Trong đầu Harry bùng lên vô vàn câu hỏi y như pháo bông, đến nỗi nó không biết hỏi câu nào trước. Mãi vài phút sau niềm hân hoan háo hức của Harry mới tạm lắng, để nó nêu một thắc mắc cụ thể:

- Đợi cú của con nghĩa là sao?

Hagrid vỗ tay lên trán một cái bộp.

- A, suýt nữa ta quên mất. Gorgons Nước – đại!

Từ trong một túi áo khác của cái áo khoát lão móc ra một con cú – cú thiệt, lông xù, còn sống nhẵn – và một cuộn giấy da cùng cây viết lông ngỗng. Rồi lão thè lưỡi cặm cùi viết một lá thư mà Harry có thể đọc tất cả các chữ nằm ngược như sau:

Kính thưa giáo sư Dumbledore

Đã đưa thư cho Harry Potter

Mai dắt nó đi đo

Thời tiết buồn so

Mong cụ đừng lo

Hagrid

Viết xong lão Hagrid cuộn lá thư lại, đưa cho con cú ra cửa và quăng nó vào giữa cơn bão giông mịt mù. Xong lão Hagrid quay trở vào ngồi xuống ghế, thản nhiên như lão vừa gọi xong một cú điện thoại.

Miệng Harry cứ há ra rồi ngậm lại.

Lão Hagrid lại vỗ trán:

- Ta đã dừng câu chuyện ở đâu nhỉ?

Chờ lúc đó ông Dursley, tuy vẫn còn xám ngoét như tro, nhưng tức giận cực độ đã từ trong góc tối chuyển ra đứng ở chỗ có ánh lửa chiếu. Ông cương quyết:

- Thằng nhỏ sẽ không đi học trường đó.

Lão Hagrid gầm gừ:

- Thiệt tình ta cũng muốn coi một Muggle bự như lão sẽ cấm cản thằng bé như thế nào?

Harry chen vào hỏi:

- Một gì bự ạ?

- Một Muggle.

Lão Hagrid giải thích.

- Đó là tên chúng ta gọi những người không có phép thuật, tức là bọn phạm nhân. Thật không may là con được nuôi lớn lên trong một gia đình Muggle điển hình nhất mà ta để mắt tới.

Ông Dursley nói:

- Khi nhận đứa bé về nuôi, ta đã thề là sẽ chấm dứt hết những trò tà ma quỷ thuật, ta thề sẽ trục hết tà ám ra khỏi thằng nhỏ. Cái đồ phù thủy!

Harry kêu lên:

Nghĩa là dưỡng biết từ trước? Dưỡng đã biết trước con là... là... phù thủy?

Bà Dursley bỗng ré lên:

- Biết chứ! Tất nhiên tao biết từ trước. Mà thế nào rồi cũng giống như ba má mày. Hồi đó má mày nhận được một lá thư giống như vậy, liền bỏ nhà vô cái trường quý đó, để rồi mỗi mùa hè lại tha về nhà cả

túi đầy nòng nọc, biến mấy cái tách trà thành chuột nhắt! Tao là người duy nhất biết tổng má mày là cái gì – Đồ đồng bóng! Chỉ có ông bà ngoại là một điều Lily hai điều cũng Lily, lại còn tự hào có một con phù thủy trong nhà nữa chứ!

Bà Dursley ngừng lại hớp hơi để lấy sức nói tiếp. Có vẻ như bà đã chờ đợi cơ hội này lâu rồi để thoát ra:

- Rồi má mày gặp cha mày ở cái trường quỷ đó, ra trường thì cưới nhau, rồi đẻ ra mày, và dĩ nhiên tao biết mày cũng cùng một giuộc với cha mẹ mày, cũng quái dị, cũng bất bình thường. Được rồi nếu mày muốn biết tới cùng, thì tao nói luôn cho mà biết, ba má mày cứ làm ba cái trò phù thủy nên đã bị nổ tung, để cho tụi tao phải lãnh cục nợ là mày.

Harry chết lặng, mặt tái dần. Khi nó bật ra được tiếng nói, nó hỏi:

- Nổ tung à? Dì từng nó với con là ba mẹ con đã chết vì tai nạn xe cộ mà.

- TAI NẠN XE CỘ!

Lão Hagrid gầm lên, giận giữ nhảy xổ tới, khiến cho ông bà Dursley lùi ngay vào góc tối. Lão Hagrid gầm gừ tiếp:

- Làm sao mà một tai nạn xe cộ giết được ông bà Potter? Thật là đáng nổi điên lên! Một vụ xì – căn – đan chứ chẳng chơi! Hừ, đây: Harry Potter không được biết chút gì về câu chuyện của mình, trong khi mọi thằng nhóc trên thế giới đều biết rõ tên tuổi nó!

Harry khẩn thiết hỏi:

- Nhưng mà tại sao! Chuyện gì đã xảy ra?

Cơn giận dường như tắt đi trên gương mặt lão Hagrid. Bỗng nhiên lão có vẻ căng thẳng.

- Ta không bao giờ ngờ tới điều này. Khi cụ Dumbledore nói là ta sẽ bị nhiều khó khăn mới tìm được con, rằng con không biết gì hết, ta vẫn không thể nghĩ ra nông nỗi này. Harry à, ta không chắc là có đủ tư cách để nói cho con biết – rồi sẽ có người nào đó làm điều này – nhưng con không thể đến Hogwarts mà lại không biết gì về bản thân mình.

Lão quàng một cái nhìn căm ghét vào ông bà Dursley.

- Thôi được, tốt nhất là ta nói cho con những gì ta biết. Nhưng mà ta không thể nói cho con hết mọi thứ, đó là một bí mật ghê gớm, nhiều phần trong câu chuyện...

Lão Hagrid ngừng lại, ngồi xuống ghế, đăm đăm nhìn vào ngọn lửa vài giây, rồi nói:

- Theo ta, chuyện bắt đầu từ một kẻ gọi là – Ta chắc con không biết tên hắc, dù hết sức khó tin, ai ai trong thế giới của chúng ta cũng đều biết...

- Ai vậy?

- Thôi ta không muốn nói đến cái tên đó. Không ai muốn cả.

- Tại sao không?

- Bởi vì thiên hạ vẫn còn sợ. Chuyện này khó giải thích lắm. Đại khái là có một tên phù thủy... ác hóa. Hắn trở nên xấu xa độc ác. Càng lúc càng xấu xa độc ác. Tên hắc là...

Lão Hagrid hạ giọng, không một lời nào được nghe thấy. Harry đề nghị:

- Hay là bác viết ra vậy.

- Không – không thể đánh vần tên hắc. Thôi được tên hắc là Voldemort.

Lão Hagrid rùng mình ớn lạnh.

- Đừng bảo ta lập lại tên hắc nữa. Cách đây hai mươi năm... hắc, tên phù thủy ác hóa này, bắt đầu rùng quặn đẻ tử. Cũng lôi kéo được một mớ. Kẻ thì sợ, kẻ thì muốn dựa hơi để chấm dứt quyền lực của hắc, bởi vì hắc quả là có nhiều phù phép. Đó là thời kỳ đen tối, Harry à. Không biết tin ai, không dám kết bạn với người lạ... toàn là chuyện hãi hùng xảy ra. Hắc trảm hết. Dĩ nhiên có người chống lại hắc. Nhưng đều bị hắc giết. Kinh hoàng. Nơi duy nhất còn an toàn là Hogwarts. Phải biết cụ Dumbledore là người mà kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy còn kiêng dè. Hắc chưa dám động tới Hogwarts, ít nhất là vào thời đó. Bây giờ ta nói tới ba má của con. Họ là những phù thủy tử tế giỏi giang mà ta từng được biết. Ba con giỏi nhất trong đám nam sinh và mẹ con thì đứng đầu đám nữ sinh. Điều bí mật là tại sao kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy không rùng quặn được ba má con. Ta cho là vì ba má con rất gần gũi và thân thiết với cụ Dumbledore nên không dấn dấp gì tới phe hắc ám. Có thể kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy muốn đe dọa..., có thể hắc muốn gạt bỏ trở ngại trên đường đi của hắc. Không ai biết chính xác, chỉ biết cuối cùng hắc đã đến làng của con vào đêm Hội Ma cách đây mười năm. Hồi đó con còn nằm nôi. Hắc đến nhà con và... và...

Lão Hagrid bỗng rút ra một cái khăn tay nhăn nhoe dơ đầy để hỉ mũi nghe rột một cái thật to. Lão nói:

- Xin lỗi. Chuyện thương tâm quá. Ta quen biết ba má con, những người tử tế hiền lương, những người mà con không bao giờ tìm lại được...

Lão sụt sịt rồi tiếp tục nói:

- Kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy đã giết họ và – đây mới là bí mật của câu chuyện này – hắc

toan giết cả con. Hắn muốn nhổ cỏ tận gốc, hay chẳng qua hắn đang cơn hứng giết người, ta không rõ, nhưng hắn đã cố giết con mà không được. Chắc con đâu biết sự tích cái tia chớp trên trán con hả? Đó không phải là một vết sẹo bình thường. Đó chính là vết tích kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy đã để lại khi mà tất cả quyền phép và thần chú của hắn vô hiệu đối với con. Hắn giết được cả ba má con, nhưng đối với con thì hắn không giết được. Chính vì vậy mà con nổi tiếng đó Harry. Chưa từng có người nào bị hắn kết án mà không chết, trừ con. Những phù thủy giỏi nhất của thời đại như McKinnon, Bones, Prewetts... mà còn chết dưới tay hắn. Vậy mà con, một đứa bé thơ, vẫn sống.

Trong trí nhớ Harry bỗng nháng lên một điều gì đau đớn lắm. Lão Hagrid càng kể, Harry càng nhìn thấy rõ tia sáng xanh lè chói lòa, càng nhớ rõ hơn – và lần đầu tiên trong đời, Harry nhớ ra một điều khác: đó là một giọng cười the thé ác độc, lạnh lùng.

Lão Hagrid buồn bã nhìn Harry.

- Ta đã vâng lệnh cụ Dumbledore đem con ra khỏi ngôi nhà bị tiêu hủy, đem con đến chỗ bọn Muggle này...

Ông Dursley chép miệng:

- Chuyện làm nhảm!

Harry giật mình nhảy bắn lên. Nó hầu như quên bém gia đình Dursley vẫn còn trong chòi. Ông Dursley chắc là đã lấy lại được lòng can đảm, ông đang nhìn trừng trừng Harry và hai bàn tay thì nắm chặt. Ông nói:

- Bây giờ thì nghe đây, thằng nhóc. Tao chấp nhận là có những chuyện lạ lùng về mày, nhưng có lẽ gieo gió gặt bão mà thôi. Tất cả những chuyện về ba má mày, những đồ quái quỷ, hù, theo tao, thế giới nào không có họ thì chỉ có tốt đẹp hơn mà thôi. Nhập nhằng với bọn tà ma yêu thuật thì rồi cũng kết thúc y như tao đã nói thôi...

Ngay lúc đó, lão Hagrid nhảy ra khỏi cái ghế dài, rút ra từ bên trong chiếc áo khoác một cây dùi. Lão Hagrid chĩa mũi dùi vào ông Dursley như thể đó là một thanh gươm.

Lão nói:

- Ta cảnh báo ông Dursley – Ta cảnh báo ông, chỉ nói thêm một tiếng nữa là...

Trước hiểm họa bị một lão khổng lồ đầy lông lá đâm bằng mũi dùi, ông Dursley đành để dững khí của mình xẹp xuống. Ông lại dán sát mình vô tấm vách ván.

- Vậy có phải tốt hơn không?

Lão Hagrid lầu bầu, hơi thở nặng nhọc, buông người ngồi xuống chiếc ghế dài. Lần này thì chiếc ghế hoàn toàn sụm bà chè.

Harry, lúc ấy vẫn còn một trăm điều thắc mắc, đã vọt miệng nêu lên một câu hỏi quan trọng nhất:

- Nhưng còn lão Vol..., ý quên, kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy, chuyện gì đã xảy ra cho hắn?

- Câu hỏi hay đó Harry. Biến mất. Tiêu tan. Đứng vào cái đêm mà hắn giết con không được đó, hắn biến luôn. Điều này càng làm cho con nổi tiếng thêm. Hắn biến đi – đó là điều bí mật lớn nhất. Con hiểu chứ? Lúc đó hắn đang ngày càng hùng mạnh. Mặc gì hắn phải bỏ đi.

- Một số người cho là hắn đã chết. Ta cho là hắn đã bị tẩu hỏa nhập ma. Ai biết hắn có còn đủ chất người để chết hay không? Một số người cho là hắn vẫn còn đâu đó, luyện lại phù phép chờ thời cơ. Nhưng ta không tin. Người từng theo phe hắn bây giờ đã ngã về phe ta, một số đã bình tĩnh cơn mê, hắn có quay lại thì người ta cũng không thèm theo hắn nữa.

- Hầu hết bọn ta cho rằng hắn vẫn còn đâu đó, nhưng có lẽ đã mất hết quyền phép. Hắn hết xí quách rồi. Chính phép lạ của con đã chấm dứt đời hắn, Harry ạ. Có điều gì đó đã xảy ra vào đêm đó mà hắn không thể nào ứng phó nổi. Ta không biết điều gì. Không ai biết cả. Nhưng chắc chắn là cái điều làm tiêu biến kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy có liên quan đến con.

Lão Hagrid nhìn Harry bằng ánh mắt ấm áp và đầy kính trọng, nhưng Harry thay vì cảm thấy vui sướng hay tự hào, lại đâm nghi ngờ có gì nhầm lẫn trong chuyện này đây. Phù thủy? Nó ư? Làm sao có thể được? Nó đã sống trong gia đình Dursley từ hồi nào đến giờ, bị Dudley chế giễu nhục mạ, bị ông bà Dursley hành hạ đầy ải; nên mà nó có phép lạ thì tại sao họ chưa bị biến thành cóc nhái mỗi lần họ nhốt Harry vô phòng xếp dưới gầm cầu thang? Nếu nó từng khiến lão phù thủy hung ác nhất thế giới bị đại bại, thì làm sao mà Dudley có thể đá nó lăn lóc trên sân banh được?

Harry bình tĩnh nói:

- Bác Hagrid à, con con chắc là bác đã nhầm lẫn, con không tin con có thể là một phù thủy được.

Lão Hagrid ngạc nhiên xuýt xoa:

- Không phải là phù thủy hả? Con chưa từng làm ra phép lạ nào khi con nổi giận hay sợ hãi sao?

Harry ngó chăm chăm ngọn lửa. Bây giờ nó bắt đầu suy nghĩ về chuyện này... Mọi chuyện rắc rối từng xảy ra khiến cho dì dượng nó nổi cơn tam bành đều xảy ra vào những lúc nó giận quá hay sợ quá. Khi bị băng của Dudley rượt đuổi gần quá, bỗng nhiên nó thấy mình bức xạ chúng... Lúc quá sợ phải đi đến trường với cái đầu trọc lóc buồn cười, tóc nó bỗng mọc dài trong một đêm... Và lần cuối cùng Dudley kiếm chuyện đánh nó thì bị dằn cho một trận te tua mà không hề có ý thức mình đã hành động ra sao. Còn con rắn Boa constrictor, hẳn lẽ là do chính nó thả ra ư?

Harry nhìn lại lão Hagrid, mỉm cười và nhận lại được tia vui mừng tán thưởng trong mắt lão.

- Thấy chưa? Harry Potter, để rồi con xem, con không chỉ là một phù thủy, mà con sẽ nổi tiếng ngay ở trường Hogwarts.

Ông Dursley không chấp nhận thua mà không chiến đấu đến phút cuối cùng. Ông rít lên:

- Ta đã nói là nó sẽ không đi học trường đó. Nó sẽ hập học trường Trường Đá, như vậy là tử tế lắm rồi. Ta đã đọc những lá thư và tất cả những thứ nhằm nhí nó cần có theo để học trường quỷ thuật đó, nào là sách thần chú, cây đũa phép, và...

Lão Hagrid gầm gừ:

- Nếu Hagrid muốn, thì một Muggle bự như ông cũng không thể cấm cản được nó. Chà cấm đứa con trai của nhà Potter đi học ở Hogwarts! Có điên không đó? Nó mới sanh ra là được ghi danh vào trường đó rồi. Nó sẽ vào học trường pháp thuật và ma thuật xịn nhất thế giới. Sau bảy năm học ở đó nó sẽ thành người mà bây giờ không ai hình dung nổi đâu. Ở đó nó sẽ học chung với những đứa trẻ cùng loại với nó và sẽ được chăm sóc bởi vị hiệu trưởng vĩ đại nhất mà Hogwarts từng có, cụ Albus Dumbledore...

Ông Dursley kêu to:

- TA SẼ KHÔNG TRẢ ĐỒNG XU NÀO CHO LÃO NGỐC ẤY DẠY THẲNG NHỎ NHỮNG TRÒ QUỲ QUÁI!

Lão Hagrid bèn gầm lên như sấm nổ đồng thời múa tít cây dù trên đầu ông Dursley.

- ĐỪNG BAO GIỜ... XÚC PHẠM... ALBUS DUMBLEDORE... TRƯỚC... MẶT... TA!

Lão thu cây dù từ trên không xuống, chĩa mũi dù vào Dudley. Một tia sáng màu tím nhá lên, cùng lúc vang lên một âm thanh éc éc nghe như tiếng pháo xì. Và chỉ một giây sau, Dudley nhảy tung tung tại chỗ, hai tay ôm bụng mỡ, rên la với vẻ đau đớn lắm. Khi Dudley qua lưng lại, Harry thấy một cái đuôi heo xoắn tít thò ra khỏi đũng quần Dudley. Ông Dursley hết tướng lên, lôi bà vợ cùng cậu quý tử sang phòng bên, quăng một cái nhìn ghê tởm vào lão Hagrid, rồi đóng sầm cánh cửa lại.

Lão Hagrid ngó xuống cây dù của lão, vuốt râu rầu rĩ nói:

- Lẽ ra ta không nên nổi giận. Nhưng dù sao thì phép thuật cũng không linh nghiệm. Ý ta định biến thằng đó thành heo, nhưng ta thấy nó vốn đã không khác heo mấy nên chẳng còn chỗ cho phép thuật của ta phát tác.

Đôi mắt lão dưới đôi mày rậm né tránh nhìn thẳng vào Harry. Lão tăng hăng như sắp thương nghị điều

gì quan trọng:

- Con đừng nói cho bất kỳ ai ở Hogwarts biết chuyện này nhé, ta biết ơn con lắm. Ta... ờ... ta không được phép sử dụng phép thuật, nói nghiêm túc đấy. Ta chỉ được làm một tí xíu khi tìm con để trao thư và sửa chữa cho con. Vì vậy mà ta khoán làm nhiệm vụ này lắm.

Harry hỏi:

- Tại sao bác không được phép làm phép thuật?

- Ờ... Ta cũng từng là học sinh ở Hogwarts chứ chẳng chơi, nhưng mà ta... ờ... ta nói thật cho con biết, ta bị đuổi học, năm thứ ba. Họ bẻ gãy cây gậy phép của ta. Nhưng cụ Dumbledore lưu ta lại làm người giữ khóa. Cụ Dumbledore thật là người vĩ đại.

- Tại sao bác bị đuổi?

- Khuya dữ rồi nghen. Mai còn nhiều chuyện phải làm lắm, nào là dắt con xuống phố sửa sách vở đồng phục và đủ mọi thứ nữa.

Lão cởi chiếc áo khoát đen dày thả cho Harry:

- Con chui vào đó mà ngủ. Nó hơi sệt soạt một tí nhưng không sao. Ta đoán chừng trong túi áo vẫn còn hai con chuột nhắt.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Hẻm Xéo

Sáng hôm sau Harry thức dậy sớm. Mặc dù biết là trời sáng rồi, nó vẫn nhắm tít mắt lại. Nó tự nhủ:

- Chỉ là một giấc mơ. Mình mơ thấy một người khổng lồ tên là Hagrid đến bảo mình chuẩn bị đi học ở trường pháp thuật. Mình mà mở mắt ra, mình sẽ lại ở trong căn phòng xếp dưới gầm cầu thang.

Bỗng nhiên có tiếng gõ rất to. Harry nghĩ: “Thôi rồi, dì Petunia đang gọi cửa kêu mình dậy”. Tìm nó thắt lại một cái. Nhưng nó vẫn chưa chịu mở mắt ra. Giấc mơ đêm qua đẹp biết chừng nào.

Cạch. Cạch. Cạch

Harry lầm bầm:

- Đành thôi. Dậy rồi nè.

Harry ngồi dậy, chiếc áo khoát đen của lão Hagrid rời khỏi mình nó. Căn chòi tràn ngập ánh sáng mặt trời, cơn bão đã qua, lão Hagrid nằm khoèo trên chiếc ghế dài đã sập mà ngáy khò kho, và ngoài kia, một con cú đang gõ mõ vào cửa sổ, trong mỏ nó ngậm một tờ báo.

Harry nhảy căng lên, mừng vui hết xiết như thể trong người nó có một cái bong bóng to đang phình ra. Nó chạy tới, mở toan cửa sổ. Con cú bay vào ngay, thả tờ báo trên đầu Hagrid, nhưng lão vẫn ngủ say. Con cú bèn nhảy loanh quanh căn phòng, mổ chiếc áo khoát của lão Hagrid. Harry cố gắng xua đuổi con cú:

- Đừng làm vậy!

Nhưng con cú mổ vô mặt Harry một cách giận dữ, rồi cứ tiếp tục hành hạ cái áo khoát. Harry bèn kêu:

- Bác Hagrid có một con cú...

Lão Hagrid cắn nhả trong cơn ngái ngủ:

- Boá nó đi!

- Dạ?

- Nó muốn được trả công phát báo. Kiểm trong túi áo.

Harry lục túi, cái áo khoát của lão Hagrid dường như làm toàn bằng những cái túi, trong đó vô số các thứ: mấy chùm chìa khoá, những cuộn dây nhợ, kẹo bạc hà, những bịch trà túi lọc, ... cuối cùng Harry kiếm được một nắm bạc cắc lạ lùng. Giọng Hagrid ngái ngủ:

- Boá nó năm Knuts.
- Knuts là cái gì?
- Là những tiền đồng nhỏ.

Harry đếm năm Knuts, con cú giơ chân ra để Harry bỏ mấy đồng tiền xu vô một cái túi nhỏ cột bên chân. Rồi nó bay qua cửa sổ đi mất.

Lão Hagrid ngáp ồm ồm, ngồi dậy, vươn vai.

- Đi thôi Harry, hôm nay còn nhiều chuyện phải làm lắm. Ta phải đưa con đi Luân – Đôn để sắm sửa cho ngày tựu trường.

Harry vẫn còn lật qua lật lại xem xét mấy đồng xu phù thủy. Nó đang nghĩ đến cái điều gì đó như cái bong bóng đã làm nó lâng lâng khi tức dậy. Cái bong bóng hình như đang xì hơi. Nó ngáp ngừng:

- Bác... bác... Hagrid à...
- Hả?

Lão Hagrid đang xỏ chân vô đôi giày ống to tướng. Harry bối rối:

- Con... con không có tiền, không có xu nào hết. Mà bác nghe dượng con nói rồi đó, ông không chịu đóng học phí cho con đi học trường pháp thuật.

Lão Hagrid đứng lên gãi đầu.

- Đừng lo chuyện đó. Chẳng lẽ ba má con không để lại gì cho con sao?
- Nhưng nếu cái nhà đã bị tiêu hủy...

- Ba má con không cất vàng trong nhà đâu. Để coi, trước tiên chúng ta ghé qua Gringotts, ngân hàng phù thủy. Ăn một miếng xúc xích đi, cũng chưa đến nỗi ngộp ngất. Và nếu con mời ta một miếng bánh sinh nhật của con, ta không chê đâu.

- Phù thủy cũng có ngân hàng à?
- Có một cái thôi – Gringotts. Bọn yêu tinh điều hành.

Harry làm rớt miếng xúc xích đang cầm, miện há hốc ra:

- Yêu tinh hả?

- Ủ. Cho nên chỉ có đồ điên mới dám tính chuyện cướp nhà băng này. Harry, con đừng bao giờ dây dưa lôi thôi với tụi yêu tinh. Ngoài Hogwarts ra, Gringotts là nơi an toàn nhất thế giới để ký gởi tiền bạc của cải. Thật ra ta cũng có chuyện phải ghé qua Gringotts. Theo lệnh của cụ Dumbledore. Chuyện công cán cho trường Hogwarts ấy mà.

Lão Hagrid nói đến đây thì ưỡn ngực ra một cách tự hào:

- Cụ Dumbledore thường giao cho ta những công tác quan trọng, như đi đón con, hay đi ngân hàng. Con thấy rõ là cụ tin nhiệm ta lắm. Xong chưa? Thôi, đi nào.

Harry theo lão Hagrid ra khỏi căn chòi, đứng trên mỏm đá. Bầu trời bây giờ đã trong trẻo, biển lấp lánh muôn vàn tia nắng. Chiếc xuồng của ông Dursley mướn vẫn còn dập dềnh trên sóng sau cơn bão. Harry nhìn quanh tìm kiếm mà không thấy một chiếc xuồng khác. Nó hỏi:

- Làm sao bác đến được đây?

Hagrid thản nhiên đáp:

- Bay.

- Bay hả?

- Ủ. Nhưng mà bây giờ chúng ta sẽ vô bờ bằng chiếc xuồng này. Ta không được phép xài phép thuật khi đi với con.

Hai người xuống xuồng, nhưng Harry vẫn nhìn chòng chọc lão Hagrid, cố tưởng tượng xem con người khổng lồ này bay ra làm sao?

Lão Hagrid lại né tránh cái nhìn của Harry, bảo:

- Ta mà phải chèo tay thì thật là bôi bác. Nếu... ta làm phép cho xuồng chạy mau mau một chút thì con cũng đừng nói gì khi đến Hogwarts nha!

Harry nói ngay, vì nôn nóng muốn được xem phép thuật:

- Dạ, không đâu.

Lão Hagrid lại rút cây dù ra, đập nó hai lần vô be xuồng, thế là vút một cái, cả hai đã ra khỏi hòn đảo, hướng vô đất liền. Harry lại hỏi:

- Tại sao âm mưu cướp ngân hàng Gringotts lại là điên rồ?

Lão Hagrid vừa giờ tờ báo phù thủy ra vừa nói:

- Người ta nói ngân hàng đó có những con rồng canh giữ kho bạc. Vói lại không dễ có lối thoát ra.

Gringotts nằm sâu dưới đáy Luân – Đôn mấy trăm dặm, hiểu không? Sâu tốt dưới âm phủ. Cho dù có rờ vô được kho bạc rồi cũng không có cách nào chui lên được mặt đất, hoặc sẽ chết đói trước khi chui lên được.

Harry ngồi yên suy nghĩ về điều này trong khi lão Hagrid đọc báo, tờ nhật báo tiên tri. Với kinh nghiệm ở nhà ông Dursley, Harry biết là khi người ta đọc báo thì đừng đại dột quấy rầy. Nhưng mà với hàng trăm câu hỏi “tại sao?”, “cái gì?” cứ ngọ nguậy trong đầu, Harry khổ sở lắm mới ráng ngồi yên được. Lão Hagrid lật trang báo, chắc lưỡi:

- Bộ trưởng pháp thuật lại làm mọi thứ tầy huầy ra!

Harry không tự ngăn mình được, vọt miệng hỏi:

- Có bộ trưởng pháp thuật nữa à?

Lão Hagrid nói:

- Dĩ nhiên là có. Người ta còn muốn cụ Dumbledore làm bộ trưởng nữa kia, nhưng cụ không chịu rời bỏ trường Hogwarts, cho nên lão Cornelius lãnh chức đó. Lão là chuyên viên làm hỏng việc. Thành ra mỗi sáng lão lại quấy rầy cụ Dumbledore bằng cách sai cú đến xin ý kiến cụ.

- Nhưng mà bộ trưởng pháp thuật làm cái gì?

- À, công việc chính là làm cho dân Muggle không biết là phù thủy vẫn nha nhản khắp nơi.

- Để chi vậy?

- Để chi hả? Harry ơi, người đời ai cũng muốn nhờ phép màu giải quyết dứt khoát những rắc rối cuộc đời họ. Tốt nhất là chúng ta nên được để yên thân.

Lún này chiếc xuống đã nhẹ nhàng đụng vào kệ đá cẩm thạch. Lão Hagrid xếp lại tờ báo và cả hai bước theo những bậc đá mà lên đến mặt đường.

Ai cũng trợn mắt ngó lão Hagrid trên đường đến ga xe điện ở cái thị trấn tí tẹo này. Harry không thể trách họ. Lão Hagrid chẳng những cao gần gấp đôi người bình

thường, mà lại còn chỉ trở lung tung những thứ đồ hoàn toàn bình thường trên đường phố, như cái đồng hồ tính giờ đậu xe, nói oang oang:

- Thấy cái đó không, Harry? Toàn là đồ nhảm nhí của bọn Muggle nghĩ ra!

Để theo kịp bước đi của lão khổng lồ Hagrid, Harry phải vừa đi vừa chạy, cho nên giọng nó hơi hỗn hển:

- Bác Hagrid, bác nói là có rồng ở Gringotts hả?

- Ờ nghe nói vậy. Nói có quỷ ma làm chứng, ta khoái rồng lắm.

- Bác khoái rồng hả?

- Từ hồi nhỏ ta đã muốn có một con rồng. Tới rồi đây.

Họ đã tới ga xe điện. Chuyển xe điện từ đây đến Luân – Đôn sắp chạy trong chừng năm phút nữa. Lão Hagrid chẳng biết xài tiền Muggle, tiếng lão dùng, nên lão đưa tờ giấy bạc cho Harry mua vé.

Trên xe lửa, người ta còn ngó lão Hagrid dữ hơn: Lão chiếm hết hai chỗ ngồi và ngồi đó đan móc một thứ gì đó trông giống như lều xiếc mau vàng tươi. Vừa đếm mấy mũi đan lão hỏi:

- Còn giữ lá thư của con không Harry?

Harry móc ngay lá thư bằng giấy da ra khỏi phong bì. Lão Hagrid bảo:

- Tốt. Có một danh sách những thứ mà con cần trong đó.

Harry mở tờ giấy thứ hai kèm theo mà tối hôm qua nó chưa kịp chú ý. Tờ giấy ghi:

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS

ĐỒNG PHỤC

Học sinh năm thứ nhất cần:

1. Ba bộ áo chùng thực tập (mau đen).
2. Một nón đỉnh nhọn (đen) đôi ban ngày.
3. Một bộ găng tay bảo hộ (bằng da rồng hay tương tự).
4. Một áo trùm mùa đông (đen, thắt lưng bạc).

Lưu ý là đồng phục của tất cả học sinh đều mang phù hiệu và tên.

SÁCH GIÁO KHOA

Tất cả các học sin đều phải có các sách kệ kê sau đây:

- Sách thần chú căn bản (lớp 1) của Miranda Goshawk.
- Lịch sử pháp thuật của Bathilda Bagshot.
- Lý thuyết pháp thuật của Adalbert Waffling.
- Hướng dẫn biến hình dành cho người nhập môn của Emeric Switch.
- Một ngàn thảo dược và nấm mốc có phép thuật của Phyllida Spore.
- Đề cương phép lạ và độc dược của Arsenius Jigger.
- Quái vật kỳ thú và nơi tìm ra chúng của Newt Scamander.
- Những lực lượng hắc ám: Hướng dẫn tự vệ của Quentin Trimble.

TRANG THIẾT BỊ KHÁC

- 1 cây đũa phép.
- 1 cái vạc (bằng thiếc, cỡ số 2)
- 1 bộ chai hũ ống nghiệm thủy tinh.
- 1 kính viễn vọng.
- 1 bộ cân bằng đồng.

Học sinh cũng có thể đem theo một con cú hoặc một con mèo hoặc một con cóc.

LƯU Ý PHỤ HUYNH LÀ HỌC SINH NĂM THỨ NHẤT KHÔNG ĐƯỢC PHÉP CÓ CÁN CHỐI RIÊNG.

Harry không thể dừng la to cái thắc mắc của nó:

- Có thể mua tất cả những thứ này ở Luân – Đôn à?

Lão Hagrid nói:

- Nếu biết chỗ bán.

Từ trước đến giờ, Harry chưa từng được đi Luân – Đôn. Còn lão Hagrid, tuy có vẻ biết rõ mình đang

đi đâu, nhưng rõ ràng là không quen với cái cách tới được chỗ đó bằng phương tiện giao thông thường trong thế giới phàm nhân. Lão bị kẹt trong cái máy kiểm soát vé xa điện ngầm, cầu nhàu om xòm rắng ghế thì nhỏ, xe gì mà chậm rề rề.

Vừa trèo những bậc thang sắt mẻ để lên đến mặt đường đây xe cộ tiệp quán, lão nói:

- Chẳng hiểu nổi làm sao bọn Muggle không có pháp thuật mà lại có thể xoay sở được?

Lão to lớn đến nỗi có thể vệt đám đông để lấy lối đi một cách dễ dàng, Harry chỉ cần hộc tốc bám theo gót lão. Họ đi ngang qua tiệm sách và tiệm nhạc, nhà hàng và rạp hát, nhưng không có chỗ nào trông có vẻ là có cây đũa phép để bán cho Harry. Đó chỉ là một con phố bình thường, đầy nhóc những người bình thường. Có thể nào nằm sâu dưới đó hàng nghìn thước lại là hàng đồng vàng của phù thủy? Có thể nào có thực những tiệm bán sách thần chú và cán chổi thần? Hay là tất cả những câu chuyện phù thủy ấy chẳng qua là một trò đùa độc ác khác của gia đình Dursley? Nhưng những người mang họ Dursley không bao giờ biết đùa, Harry biết chắc vậy. Vì vậy Harry không thể nào không tin lão Hagrid mặc dù những gì lão nói không có chỗ nào có thể tin được.

Lão Hagrid bỗng dừng chân bảo:

- Đây rồi. Leaky Cauldron. Một nơi nổi tiếng.

Đó là một quán rượu nhỏ xíu trông nhếch nhác. Nếu lão Hagrid mà không chỉ thì Harry cũng không nhận ra được là nó nằm ở đó. Người ta vội vã đi ngang qua mà không hề liếc tới nó một cái. Ánh mắt của họ trượt từ tiệm sách lớn bên này sang tiệm băng đĩa nhạc bên kia như thể họ không hề thấy tiệm rượu Leaky Cauldron. Thật tình, Harry có cảm giác rất ỳ quặc là dường như chỉ có nó và lão Hagrid là có thể nhìn thấy quán rượu ấy. Nhưng nó chưa kịp nêu nhận xét này thì lão Hagrid đã đẩy cửa bước vô trong tiệm.

Nơi nổi tiếng gì mà vừa tối tăm vừa nhớp nháp. Vài ba cụ già ngồi trong góc, nhấm nháp mấy ly rượu nhỏ xíu, một người hút một ống pip dài. Một gã đàn ông nhỏ thó đội một cái nón cao đang nói chuyện với người bán rượu ở bên quầy. Ông bán rượu này có một cái đầu xói xọi trông giống như một hạt dẻ sún răng. Tiếng rì rào tán dóc khắp nơi chợt ngưng khi lão Hagrid và Harry bước vào. Mọi người dường như biết Hagrid; họ vẫy tay chào và mỉm cười với lão, người bán rượu thì cầm ngay một cái ly giơ lên hỏi lão:

- Như mọi khi chứ, Hagrid?

Nhưng lão Hagrid từ chối:

- Không được đâu Tom. Ta đang đi công cán cho trường Hogwarts.

Lão vỗ bàn tay bè của lão lên vai Harry, khiến thằng bé suýt té sụm. Người bán rượu nhìn Harry ngờ ngợ:

- Quỷ thần ơi, đây là... có thể nào đây là...

Cả tiệm Leaky Cauldron đột ngột trở nên im phăng phắc và lặng ngắt. Người bán rượu thì thào:

- Ba hồn chín vía tôi. Đây đúng là Harry Potter. Hân hạnh cho tôi biết bao!

Ông ta vội vã đi vòng qua cái quầy rượu, nhào tới nắm tay Harry lắc lia lịa, nước mắt ràn rụa.

- Chúc mừng cậu trở về, cậu Potter, xin đón mừng cậu.

Harry không biết nói gì. Mọi người đều đang nhìn nó. Mụ già ngậm ống pip cứ bập bập mà không nhận ra là ống pip đã tắt rồi. Lão Hagrid thì đang nở mày nở mặt.

Thế rồi họ bỗng rộ lên tiếng kéo bàn kéo ghế rần rần, mọi người có mặt ở Leaky Cauldron xúm lại bắt tay Harry.

- Chào cậu Potter. tôi là Doris Crockfort. Thật không thể tin là cuối cùng tôi đã gặp được cậu.

- Thật là hân hạnh quá, cậu Potter, tôi lấy làm hân hạnh quá.

- Luôn luôn muốn bắt tay cậu, tôi hoàn toàn ngưỡng mộ cậu.

- Vui sướng quá cậu Potter ơi, vui đến nỗi nói không nên lời, tôi là Diggle, Dedalus Diggle.

Harry nói:

- Trước đây cháu có gặp bác rồi. Có lần bác chào cháu trong siêu thị.

Cái nón cao nghệu của ông Diggle suýt rớt ra vì hãnh diện. Ông nhìn mọi người chung quanh hồ hởi kêu to:

- Cậu ấy nhận ra tôi, quý vị nghe thấy không, cậu ấy còn nhớ tôi!

Harry cứ phải bắt tay đi bắt tay lại, Doris Crockfort cứ quay vòng lại bắt tay nó riết.

Một người đàn ông nhột nhác chen tới chỗ Harry, trông ông có vẻ căng thẳng cực kỳ, một trong hai con mắt của ông cứ giật giật liên tục.

Lão Hagrid chào ông ta và giới thiệu:

- Chào giáo sư Quirrell. Harry, giáo sư Quirrell sẽ là một trong những người thầy dạy con ở trường Hogwarts.

Giáo sư Quirrell lập cập nói:

- PP... P... Potter, t... t...ta không thể bày tỏ được vui mừng như thế nào khi gặp lại con.

- Thừa giáo sư Quirrell, thầy dạy môn pháp thuật gì?

- Ph... ph... phòng chống nghệ thuật hh... h... hắc ám.

Giáo sư Quirrell lăm bắm như thể môn đó không đáng cho ông nghĩ tới. Rồi ông cười vẻ kích động:

- Kh... kh... không cần, con không cần tới môn đó đâu hả, P... P... Ppotter? Ta chắc là con đã chuẩn bị mọi thứ để nhập học rồi hả. Ta vừa tự kiếm được một cuốn sách mới về ma – cà – rồng.

Trông giáo sư có vẻ hải hùng với ý tưởng đó. Nhưng mấy người khác không chịu để giáo sư Quirrell dành hết Harry Potter. Lão Hagrid mất cả chục phút mới gỡ được Harry ra khỏi đám người vây lấy nó. Lão loay hoay một hồi cũng lớn tiếng ác được sự ồn ào chộn rộn chung quanh.

- Phải đi thôi, còn nhiều thứ phải mua. Harry, đi thôi.

Doris Crockford bắt tay Harry lần cuối cùng, và lão Hagrid dắt nó qua quầy rượu vào một cái sân nhỏ có tường bao bọc. Ở đó không có gì cả ngoại trừ một cái thùng rác và mấy đám cỏ dại.

Lão Hagrid nhe răng cười với Harry:

- Ta đã nói với con rồi, đúng không? Ta đã nói là con nổi tiếng lắm mà. Ngay cả giáo sư Quirrell cũng xúc động khi gặp con. Nhân tiện ta nói cho con biết luôn, tậ giáo sư là hay run lắm.

- Lúc nào thầy cũng căng thẳng như thế sao?

- Chớ sao. Tội nghiệp ổng. Một trí tuệ phi thường. Ổng mà nghiên cứu sách vở thì sự đời vẫn ổn, nhưng ổn lại xin nghỉ một năm đi thực tế... Nghe nói ổng đã gặp ma – cà – rồng ở Hắc Lâm, lại thêm chuyện lãng nhãng vớ vẩn với một mục dạ xoa nữa. Từ đó ổng không bao giờ lấy lại được phong độ như xưa. Từ đó ổng đâm ra sợ sệt, sợ cả học trò của mình, sợ cả môn mình dạy. Ủa, cây dù của ta đâu rồi?

Cái đầu của Harry đang quay mòng mòng. Ma – cà – rồng? Mục dạ – xoa? Lão Hagrid thì đang bận đếm những viên gạch bức tường sau thùng rác. Lão lăm bắm:

- Ba đọc... hai ngang... Bên phải. Lùi lại, Harry.

Lão dùng mũi dù gõ vào tường ba lần.

Những viên gạch lão sờ vào dường như rung mình – chúng co lại – và ở chính giữa hiện ra một cái lỗ nhỏ. Cái lỗ dần dần lớn ra, lát sau trước mặt họ là một cái cổng lớn đến nỗi người khổng lồ như lão Hagrid cũng có thể dàng hoàn bước qua. Cánh cổng này mở ra một con đường trải đá cuội quanh co khúc khuỷu. Lão Hagrid nhe răng cười với Harry:

- Chào mừng quý khách đến Hẻm Xéo.

Harry ngạc nhiên quá, bước qua cổng, và ngoái nhìn qua vai thấy cánh cổng thu lại thành lỗ hổng nhỏ dần và cả bức tường liền lại, y nguyên, vững chắc.

Mặt trời xoi chiếu rực rỡ trên hàng đồng vạc chất bên ngoài cửa hàng gần họ nhất. Những cái vạc – đủ cỡ – bằng đồng có, bằng thau có, bằng thiếc có, bằng bạc cũng có. Một nhãn hiệu treo bên trên đồng vạc cho biết: Tự khuấy – Xếp gọn được. Lão Hagrid nói.

- Chà con sẽ cần một cái nhưng chúng ta hãy đi lấy tiền trước đã.

Harry ước sao mình có thêm chừng tám con mắt nữa. Khi theo lão Hagrid bước lên phố, nó cứ quay ngang đầu, đảo dọc mắt, nhìn khắp bốn phương tám hướng, để thấy hết mọi thứ: Tiệm quán, đồ đạc bày tràn ra ngoài, người ta mua sắm tấp nập. Khi hai bác cháu đi ngang qua tiệm Apothecary nghe một bà mập mập đứng bên ngoài cửa tiệm le lưỡi lắc đầu:

- Gan rộng gì mà những bảy mươi Sickles một cân, có mà điên...

Có tiếng còi rè phát ra từ một tiệm âm u mang bảng hiệu Sở cú Eeylop – Tawny, Screech, Barn, Brown, và Snowy. Rất nhiều trẻ con trạc tuổi Harry đang ịn mũi vào cửa sổ ngắm những cán chổi thần bày bên trong. Harry nghe một trong đám trẻ nói:

- Coi kìa! Cán Nimbus 2000 mới toanh – nhanh nhất xưa nay...

Những tiệm khác, cái thì bán áo chùng, cái thì bán kính viễn vọng và những trang thiết bị bằng bạc mà Harry chưa từng nhìn thấy lần nào trong đời. Nhiều tiệm chất đầy nhóc những thùng đựng lá lách dơi và mắt lươn. Và hàng núi sách thần chú, hàng súc to, hàng cuộn lớn giấy da, rồi những chai quý dược, những trái cầu phép...

Cuối cùng hai bác cháu đến một toà nhà trắng như tuyết, cao vượt trên những tiệm quán thấp lè tè. Lão Hagrid thông báo:

- Gringotts.

Đứng bên cạnh tấm cửa đồng bệ vệ, trong đồng phục màu tía và vàng, là...

- Đúng là yêu tinh đấy.

Lão Hagrid nói thầm với Harry khi cả hai bước lên những bậc thềm trắng tiến về phía hẻm. Tên yêu tinh lùn hơn Harry cả cái đầu. Nhưng hẻm có một gương mặt ngăm đăm tinh quái, một chòm râu nhọn, và Harry để ý thấy chân cẳng và ngón tay của hẻm rất dài. Hẻm cuối chào khi hai bác cháu đi ngang qua. Bây giờ họ đối diện với hai

cánh cửa khác, bằng bạc, với những dòng chữ này khắc trên cánh cửa:

Khách lạ, mời vào, nhưng chú ý:

Hễ tham thì thâm.

Những ai hưởng mà không hiến,

Đến phiên thì trả gấp nhiều lần vay.

Vậy cho nên nếu khám phá được.

Dưới sàn, kho tàng không phải của mình.

Thì, quân trộm cắp, hãy coi chừng.

Cái mi lãnh đủ không phải kho tàng đâu.

Lão Hagrid nhắc lại:

- Như ta đã nói rồi đó, chỉ có điền rồ mới toan tính chuyện cướp Gringotts.

Hai tên yêu tinh lại cuối chào hai bác cháu khi họ đi qua cánh cửa bạc. Đằng sau một cái quầy dài, hàng trăm tên yêu tinh ngồi trên những cái ghế cao, hí hoáy viết những cuốn sổ cái, chăm chú cân bạc cắc bằng những chiếc cân đồng, cẩn thận kiểm tra những viên đá quý qua những con mắt kính. Có vô số cửa dẫn ra các hành lang, và nhiều yêu tinh nhộn nhịp hướng dẫn khách ra vô các cửa ra này. Lão Hagrid và Harry đi tới cái quầy. Lão nói với một tên yêu tinh đang rảnh:

- Chúc buổi sáng yên lành. Chúng tôi đến để rút ít tiền trong tủ ông Potter.

- Ông có chìa khoá chứ?

- Có chứ, ủa chắc nó đâu đây thôi.

Lão Hagrid bắt đầu lộn trái các túi áo khoát, làm văng tung toé cả năm thực phẩm viên cho chó lên cuốn sổ của tên yêu tinh. Hắn nhăn mũi. Harry thì mãi ngó tên yêu tinh bên phải đang cân một đồng hồng ngọc to như một đụn than đá.

Cuối cùng lão Hagrid reo lên:

- Kiếm được đây rồi.

Lão đưa một chiếc chìa khoá bằng vàng bé tí cho tên yêu tinh. Tên này cầm lấy xem xét kỹ lưỡng rồi nói:

- Cái này trông đúng quy định.

Lão Hagrid ưỡn ngực ra vẻ quan trọng nói thêm:

- Và tôi còn có một lá thư của giáo sư Albus Dumbledore. Nó liên quan đến Cái – mà – ai – cũng – biết – là – cái – gì – đấy ở trong hầm bạc bảy trăm mười ba.

Tên yêu tinh đọc lá thư rất cẩn thận. Xong, hắn đưa lá thư cho lão Hagrid nói:

- Rất tốt. Tôi sẽ cho người đưa quý vị xuống cả hai hầm bạc. Griphook.

Griphook là một tên yêu tin khác. Hắn đợi cho lão Hagrid thu lượm mấy viên đồ ăn cho chó lại vô túi, rồi mới đưa lão cùng Harry đi về phía một trong những cánh cửa mở ra hành lang.

Harry hỏi:

- Cái – mà – ai – cũng – biết – là – cái – gì – đấy ở trong hầm bạc bảy trăm mười ba là cái gì?

Lão Hagrid làm ra vẻ bí mật:

- Không thể nói cho con biết được. Cực kỳ bí mật. Công tác của Hogwarts. Cụ Dumbledore tin tưởng ta. Nói cho con biết ta mất việc như chơi.

Griphook mở cửa cho họ. Lần này Harry hơi ngạc nhiên, vì nó tưởng sẽ thấy những tường cẩm thạch nguy nga như này giờ, nhưng lại chỉ thấy một lối đi hẹp bằng đá được những ngọn đuốc chập chờn rọi sáng. Con đường khá dốc dẫn xuống một cái sàn có những đường rãnh xe lửa nhỏ xíu. Griphook thối còi, một toa xe tự hành cũng nhỏ xíu, lắt cật chạy trên đường rãnh về phía họ. Họ trèo lên – lão Hagrid xoay trở hết sức vất vả – rồi toa xa vọt.

Ban đầu toa xe còn lắt cật chạy trong những hành lang quanh co. Harry cố nhớ, trái, phải, phải, trái, giữa ngã ba, phải, trái, trái, phải... Nhưng rồi nó không thể nào nhớ được. Cái toa xe cút – kít coi bộ tự nó biết rõ lộ trình của nó, bởi vì chẳng thấy Griphook điều khiển gì cả.

Không khí lạnh dần, luồng khí lạnh làm nhức buốt mắt Harry, nhưng nó không chịu nhắm mắt lại. Có một lần nó tưởng nó nhìn thấy một đốm lửa bùng lên ở cuối con đường, khi toa xe chạy qua khúc quanh nó mới nhận ra đó là một con rồng, nhưng không kịp nhìn kỹ. Họ càng xuống sâu, qua nhiều hồ ngầm dưới mặt đất, nơi những vú đá và măng đá khổng lồ thông từ trên trần xuống và mọc từ dưới sàn lên. Cỗ nói to hơn tiếng ầm ầm của toa xe chạy, Harry hỏi lão Hagrid:

- Vú đá với măng đá khác nhau ra sao hả bác Hagrid?

- Chữ măng dài hơn chữ vú. Nhưng đừng có hỏi gì ta lúc này nữa. Ta cảm thấy say xe rồi.

Trông lão quả là tái nhợt đi, thật ra là trông lão xanh lè. Cuối cùng khi cái toa xe dừng lại bên cạnh một cánh cửa nhỏ trên tường của đường hầm, lão Hagrid leo xuống và phải đứng tựa vào tường để cho chân căng bột run lấy bấy.

Griphook mở khoá cánh cửa. Khói xanh toả ra mù mịt, và khi khói tan, Harry há hốc miệng nhìn. Bên trong là hàng đụn vàng, hàng cột bạc, hàng đồng tiền đồng nhỏ. Lão Hagrid mỉm cười:

- Cửa con tất cả đó.

Tất cả là của Harry? Không thể tin được. Ông bà Dursley hẳn là không biết gì về kho tàng này, chứ nếu mà họ biết thì đời nào còn lại chút gì tới tay Harry? Biết bao nhiêu lần ông bà Dursley than vãn là họ tốn biết bao nhiêu tiền nuôi báo cô nó. Vậy mà có cả một kho tàng thuộc về nó nằm sâu phía dưới Luân – Đôn.

Lão Hagrid giúp Harry hốt một mớ vàng bạc đồng vô một cái túi. Lão giải thích:

- Đồng vàng gọi là Galleons, mỗi đồng vàng ăn mười bảy Sickles bạc, và mỗi Sickle ăn hai mươi chín Knuts đồng, cũng dễ tính thôi. Xong, nhiều đây là đủ cho hai học kỳ, phần còn lại được giữ an toàn cho con.

Lão quay sang và nói với Griphook:

- Bây giờ làm ơn đưa chúng tôi đến hầm bạc bảy trăm mười ba, và chậm chậm một chút cho tôi nhờ.

Griphook nói:

- Chỉ có một tốc độ mà thôi.

Họ lại xuống sâu hơn nữa, và càng lúc càng tăng tốc. Không khí càng lạnh khủng khiếp khi họ vượt qua những khúc quanh chật hẹp. Lắc lư toa xe vượt qua một cái khe núi ngầm dưới lòng đất, Harry chồm qua thành toa để coi thử phía dưới đáy sâu thẳm và tối om ấy có gì, nhưng lão Hagrid nắm cổ áo nó kéo nó ngồi xuống và cự nự một mách.

Hầm bạc bảy trăm mười ba không có ổ khóa. Griphook lúc này cũng tỏ ra quan trọng hẳn bảo:

- Lùi lại.

Rồi hẳn gõ nhẹ nhàng lên cánh cửa bằng một ngón tay dài, và cánh cửa chỉ việc tan chảy ra. Griphook giải thích:

- Nếu người nào khác một yêu tinh Gringotts gõ lên cánh cửa thì hẳn sẽ bị hút xuyên qua cánh cửa và mắc kẹt trong đó vĩnh viễn.

Harry thắc mắc:

- Bao lâu các ông mới kiểm tra những thứ bên trong một lần?

Khoảng mười năm.

Griphook trả lời với một nụ cười quái dị.

Trong hầm bạc cực kỳ an toàn này ắt hẳn phải là thứ gì cực kỳ phi thường. Harry chắc chắn như vậy, nên nó háo hức nhào người vô xem, tưởng sẽ thấy ít nhất cũng cả biển châu báu ngọc ngà. Nhưng thoát đầu nó chẳng thấy gì cả. Căn phòng hầu như trống rỗng. Rồi nó chú ý đến một cái gói nhỏ bụi bặm gói trong một miếng giấy nâu nằm trên sàn. Lão Hagrid lập tức nhặt nó lên nhét sâu vô túi trong của chiếc áo khoát.

Harry thêm biết cái đó là cái gì hết sức, nhưng cũng biết là khôn hồn thì đừng hỏi.

Lão Hagrid nói:

- Đi thôi, trở lại cái xe thổ tả này, và đừng có mà nói chuyện với ta trên đường về, ta từ giờ ngậm chặt miệng là thượng sách.

Sau chuyến tàu lắc lư trở về mặt đất, hai bác cháu đứng chớp mắt lia lịa trong ánh nắng rạng rỡ phía trước toà nhà Gringotts. Với một túi đầy tiền, Harry không biết nên chạy đi đâu và làm gì trước tiên. Nó không cần phải hỏi tí giá – một đồng Galleon ăn bao nhiêu đồng bảng Anh – cũng biết là nó đang có trong tay nhiều tiền hơn bao giờ hết trong đời nó. Nhiều hơn cả tiền mà Dudley từng có.

Lão Hagrid hất đầu về phía cửa tiệm Trang phục cho mọi dịp của Phu nhân Malkin.

- Mua đồng phục trước đã.

Harry tưởng lão Hagrid dẫn mình vô tiệm, nhưng lão lại nói:

- Harry nè, con có phật ý không nếu ta ghé vô quán Leaky Cauldron làm một ly?

Mấy toa xe Gringotts hành ta quá sức.

Trông lão có vẻ còn hơi say xe, cho nên Harry đành đi vô tiệm của phu nhân Malkin một mình, trong lòng hết sức lo âu.

Phu nhân Malkin là một phụ nữ mập lùn, cười toe toét và mặc đồ toàn màu hoa cà. Harry vừa há miệng toan nói thì bà đã thơm tươp:

- Đồng phục Hogwarts hả cưng? Ở đây có nhiều lắm, tha hồ cho con chọn. Như trong kia lúc này có một quý ông trẻ tuổi đang thử đồ đấy.

Đằng sau cửa hàng, một thằng bé có gương mặt nhọn nhọt nhọc đang đứng trên cái bục cho một phụ

thủy khác lượt thử cái áo chùng đen của nó. Phu nhân Malkin đặt Harry đứng trên một cái bục khác bên cạnh, trùm một cái áo dài qua đầu nó, bắt đầu đánh dấu chiều dài để xén bớt.

Thằng bé nhợt nhạt nói:

- Chào. Cũng vô Hogwarts à?

Harry đáp:

- Ừ.

- Ba tao đang mua sách cho tao ở tiệm kế bên và má tao thì đã lên phía đầu phố để kiếm mua một cây đũa phép.

Giọng thằng bé này có âm điệu nhừa nhựa chán ngắt. Nó lại nói nhiều:

- Lát nữa tao kéo má tao đi coi chổi đua. Thật không hiểu tại sao người ta lại không cho phép học sinh năm thứ nhất có chổi thần. Tao tính làm nư với ba má tao để mua cho tao một cây rồi tao sẽ lén đem vô trường.

Harry sức liên tưởng đến Dudley. Thằng bé vẫn tiếp tục huênh hoang:

- Nè, mày đã bao giờ có chổi riêng chưa?

- Chưa.

- Biết chơi Quidditch chớ?

- Không.

Harry vừa đáp vừa thắc mắc không biết Quidditch là cái gì? Thằng bé vênh váo:

- Tao chơi xịn. Ba má tao nói tao mà không được chọn vào đấu cho nhà tao thì đó

là một tội lỗi. Và tao phải nói, tao đồng ý. Mày biết sẽ ở nhà nào chưa?

- Chưa.

Harry trả lời mà cảm thấy mình cứ ngu thêm từng phút một. Thằng kia gật gù:

- Thật ra không ai thực sự biết cho đến khi chính thức nhập học. Nhưn mà tao thì biết là tao sẽ ở nhà Slytherin, tất cả mọi người trong gia đình tao đều từng ở đó mà. Thử nghĩ tao mà bị tổng vô nhà Hufflepuff thì chắc tao nghỉ quá. Phải không?

Harry chẳng biết nói gì hơn là phát ra một tiếng ậm ừ trong cổ họng, ước ao sao cho nó có được điều gì thú vị để nói. Thăng bé nhợt nhạt bỗng kêu lên:

- Ê ngó lão già kia kìa.

Nó hất đầu về phía cửa sổ. Lão Hagrid đang đứng ở đó. Lão nhe răng cười với Harry và chỉ hai cây kem to tướng, ra hiệu lão không vào được. Harry mừng rỡ là giờ đây nó có biết một hai điều mà thăng bé không biết.

- Đó là bác Hagrid bác làm việc trong trường Hogwarts.

Thăng bé nói:

- A, tao có nghe nói về lão. Một loại đầy tớ ấy mà, phải không?

Harry cảm thấy mình càng lúc càng bớt ưa thăng bé.

- Bác ấy là người giữ khóa.

- Đúng y chang. Tao nghe nói ông mọi rợ lắm – Sống trong một cái chòi trong sân trường, thỉnh thoảng lại say xỉn, lại còn tập tễnh làm phép thuật nữa chứ, nhưng rồi cuộc lại làm cháy cái giường của mình.

Harry lạnh lùng nói:

- Tôi thấy bác ấy giỏi lắm.

Thăng bé khịt mũi:

- Mày tưởng vậy hả? Mà tại sao mày dây dưa với lão? Ba má mày đâu?

- Họ chết rồi.

Harry không muốn tiếp tục về đề tài đó với thăng bé này nữa. Thăng đó tỏ ra thương hại:

- Tội nghiệp. Nhưng ba má mày cũng thuộc giới của chúng ta, phải không?

- Ý cậu nói là ba má tôi có phải là phù thủy không hả?

- Mày cũng biết là người ta đâu có thu nhận người thuộc giới khác vào Hogwarts, đúng không? Họ không giống chúng ta, không được nuôi dạy theo cách của chúng ta. Có đứa chẳng biết tí gì về Hogwarts khi nhận được giấy gọi nhập học, tưởng tượng nổi không? Tao nghĩ người ta nên duy trì truyền thống gia đình phù thủy xưa. À, mày thuộc dòng họ nào?

Harry chưa kịp mở miệng thì phu nhân Malkin đã lại nói trước:

- Con xong rồi cưng ạ.

Harry chẳng hề tiếc cuộc trò chuyện bị chấm dứt ngang xương, nhảy ngay khỏi cái bực. Thăng kia nói:

- Thế chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Hogwarts đúng không?

Harry hơi có vẻ lặng lẽ khi ăn que kem mà lão Hagrid mua cho nó (kem sô – cô – la có dâu và đậu phộng nữa). Lão Hagrid hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Harry nói dối:

- Đâu có gì đâu.

Họ dừng chân mua giấy da và viết lông chim. Harry phấn khởi lên một chút khi tìm thấy bình mực tự đổi màu khi viết. Ra khỏi tiệm Harry hỏi:

- Bác Hagrid, Quidditch là cái gì?

- Cô hồn các đảng ơi, ta cứ quên bég là chú nhỏ này không biết chút gì hết về Quidditch!

- Bác đừng làm cháu thêm nản lòng.

Harry kể cho lão Hagrid nghe chuyện nó gặp thằng bé nhọt nhạc trong tiệm quần áo phu nhân Malkin.

- Nó nói những người sinh trưởng trong gia đình người Muggle không được thu nhận vào Hogwarts.

- Nhưng con không thuộc gia đình người Muggle. Nếu thằng nhóc đó mà biết con đã là ai – Mà nó nhất định phải biết tên con nếu ba má nó thật sự là dân phù thủy. Con thấy đó, mọi người trong quán Leaky Cauldron tỏ ra như thế nào khi họ gặp con. Nhưng dù sao đi nữa thằng bé đó biết khi gì mà nói. Vì trong số những phù thủy giỏi nhất mà ta biết cũng có một số người vốn xuất thân từ giới Muggle, nhưng họ có phép màu tự nhiên, như má con là một thí dụ. Con nghĩ xem, má con có một người chị tầm thường như thế nào!

- Vậy thì Quidditch là cái gì?

- Là môn thể thao của chúng ta. Thể thao phù thủy. Nó giống như... giống như bóng đá trong thể thao giới Muggle vậy – mọi người đuổi theo Quidditch, chơi trên không nhé, cỡi trên cán chổi mà chơi, và có tới bốn trái banh – Chà, cũng khó giải thích luật lệ.

- Còn Slytherin và Hufflepuff là cái gì?

- Ký túc xá, tức nhà trong trường cho học sinh ở trọ. Có bốn ký túc xá hết thầy. Người ta hay nói

Hufflepuff chứa toàn đồ học dốt, nhưng...

Harry rầu rĩ:

- Chắc là con sẽ bị cho vô Hufflepuff thôi.

- Hufflepuff còn đỡ hơn Slytherin. Hồi nào giờ có tên phù thủy ác hoá nào mà không ở lò Slytherin ra đầu? Một thí dụ là kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy.

- Vol..., xí quên, kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy cũng từng học ở Hogwarts sao?

- Ở lâu lắm rồi.

Lão Hagrid mua sách cho Harry trong một tiệm sách tên là Bỏ – và – hại. Ở đó những quyển sách to như tảng đá lát đường bọc da chất cao đưng trần nhà. Lại có sách nhỏ cỡ con tem bọc lụa. Có quyển sách đầy những ký hiệu kỳ cục; có quyển lại không có chữ gì bên trong cả. Đến như Dudley, một thằng bé không bao giờ đọc sách, chắc cũng khoái đưa tay vào sờ thử vào những quyển sách lạ lùng này. Lão Hagrid phải kéo Harry dứt khỏi những cuốn như Nguyên rửa và phản nguyên (Cứu bạn bè và trừng phạt kẻ thù bằng sự phục thù mới nhất: rụng hết tóc, chân cà vẹo, lưỡi cà giựt, và nhiều nhiều trò hay nữa) của giáo sư Vindictus Viridian.

Harry luyến tiếc:

- Con muốn bữa nào thủ trừng phạt Dudley.

Lão Hagrid gật gù:

- Ta không nói như vậy không hay. Nhưng đừng có giở phép thuật ra trong thế giới Muggle, trừ những trường hợp thật đặc biệt. Với lại, con cũng chưa thể thực hiện được những lời nguyện, con còn phải học tập nhiều mới đạt tới trình độ nguyện rửa người khác.

Lão Hagrid cũng không cho Harry mua một cái vạc bằng vàng (trong danh sách ghi là một cái vạc bằng thiếc), nhưng ông cho phép nó mua một bộ cân rất xinh để cân các nguyên liệu chế biến quỷ dược, và mua cả một cái kính viễn vọng bằng đồng thu gọn được. Rồi họ vô tiệm Apothecary, một nơi đủ nguyên liệu tuyệt vời để tạo ra bất cứ thứ mùi kinh khủng gì, như mùi trứng thối pha với mùi bắp cải nhũn. Các thùng đựng nguyên vật liệu chất đầy trên sàn; những hũ dược thảo, các thứ rễ khô, và những bao bột sáng để dựa sát tường. Những bó da, những râu môi lửa, những móng vuốt co quắp thòng từ trên trần xuống. Trong khi lão Hagrid hỏi người đứng sau quầy về một số nguyên liệu cần thiết cho việc học của Harry, thì tự Harry một mình đi xem xét mấy cái sừng kỳ lân bạc (giá hai mươi mốt Galleons một cái), và những con mắt bọ cam đen nhánh, nhỏ tí tí (năm Knuts một chung).

Ra khỏi tiệm Apothecary, lão Hagrid kiểm lại danh sách đồ cần có của Harry.

- Chỉ còn cây đũa phép là chưa mua. À, phải rồi, ta còn chưa cho con một món quà sinh nhật.

Harry cảm thấy hai má nó nóng bừng.

- Bác không cần phải...

- Ta biết ta không cần phải làm vậy. Nhưng mà để coi, ta sẽ tặng con một thứ gì nè? Nhất định không phải cóc rồi, cóc đã hết một từ lâu, chúng nó sẽ cười nhạo con cho coi. Ta cũng không thích mèo, chúng làm cho ta sổ mũi hắt xì hơi. Vậy ta sẽ sắm cho con một con cú. Loại này cực kỳ hữu ích, có thể chuyển thư và đủ mọi thứ dùm con.

Hai mươi phút sau, hai bác cháu rời khỏi viện cú Eeylops, một nơi âm u, đầy những tiếng thì thào, những giọng rít nóng, những đôi mắt sáng như ngọc. Harry đã có trong tay chiếc lồng to, bên trong là một con cú trắng như tuyết vô cùng xinh đẹp, đang vùi đầu trong cánh ngủ say sưa. Harry không thể không lặp lại câu cảm ơn lão Hagrid, nghe đến gần cả lăm như giáo sư Quirrell.

Lão Hagrid gạt đi một cách thô lỗ:

- Ôn nghĩa gì! Ta chắc con làm gì mà có được nhiều quà cáp khi ở nhà Dursley. Giờ thì ta chỉ cần đến một tiệm nữa thôi, tiệm duy nhất bán đũa phép, tiệm Ollivanders để kiếm cho con cây đũa phép xịn nhất.

Một cây đũa phép... chính là cái mà Harry nôn nóng muốn có nhất.

Tiệm cuối cùng này nhỏ xíu, vừa hẹp vừa dơ, trên cửa tiệm có đeo mấy chữ vàng: Ollivanders nhà sản xuất đũa uy tín từ năm 382. Bên trong cửa sổ bám đầy bụi bặm, có trưng bày một cây đũa duy nhất đặt trên một cái gối tím bạc màu.

Khi hai bác cháu bước vô trong tiệm thì nghe có tiếng chuông leng keng vang lên đầu đó ở sâu dưới sàn tiệm. Chỗ này thật là chật chội, nhưng trống trơn, ngoại trừ một chiếc ghế đu đưa duy nhất để cho Harry ngồi chờ. Nó cảm thấy lạ lùng như thể nó vừa bước vào một thư viện rất ư nghiêm ngặt. Nó phải ráng nuốt vô rất nhiều câu hỏi chỉ chực vọt ra khỏi miệng, giương mắt ngó hàng ngàn cái hộp nhỏ và dài chất khít rịt lên tới trần. Không biết tại sao bỗng dưng Harry cảm thấy như cổ mình bị kim chích. Cái vẻ bụi bặm và lạng lẹ nơi đây dường như gây một cảm giác kiến bò trong xương người ta bằng một thứ phù phép bí ẩn gì đó.

Chợt một giọng nói dịu dàng vang lên:

- Chào cháu.

Harry đứng phắt dậy. Lão Hagrid chắc là càng nhảy dựng lên vì nghe tiếng xô cái ghế của lão.

Một cụ già đứng trước mặt hai bác cháu, đôi mắt cụ to và sáng như ánh trăng chiếu xuyên về âm u của

cửa tiệm. Harry lúng túng nói:

- Cháu chào cụ ạ.

Cụ già nói:

- À, phải, phải, phải rồi. Ta đã nghĩ là ta sẽ sớm gặp lại cháu. Harry Potter. Cháu có đôi mắt của mẹ cháu. Ta tưởng như chỉ mới ngày hôm qua khi ta gặp chính mẹ cháu trong tiệm này, mua cây đũa phép đầu tiên của mình. Để coi, cây đũa đó bằng gỗ cây liễu, dài ba tấc, thanh nhả. Một cây đũa đẹp thích hợp cho việc luyện bùa.

Cụ Ollivanders tiến đến gần Harry hơn. Harry chỉ mong cho cụ chớp mắt. Đôi mắt bạc màu ánh trắng đó làm cho nó sồn tóc gáy.

- Ba của cháu, ngược lại, thích một cây đũa phép bằng gỗ cây sao. Dài ba tấc một. Uống dẻo được. Nhiều quyền lực hơn và xuất sắc hơn về khả năng biến hoá. Ủ, ta thấy ba của cháu xứng đáng với cây đũa phép đó. Thực ra thì chính cây đũa phép chọn phù thủy, chứ không phải phù thủy chọn cây đũa phép, đúng vậy.

Ông Ollivanders đã đến gần sát Harry đến nỗi mũi cụ và mũi Harry suýt đụng nhau. Harry có thể nhìn thấy bóng mình phản chiếu trong mắt cụ.

- Và đây là chỗ...

Ông Ollivanders đưa ngón tay trắng bệch dài thông sờ vào vết sẹo hình tia chớp trên trán Harry. Ông nói nhẹ nhàng:

- Ta rất tiếc là chính ta đã bán ra cây đũa thủ phạm của vết sẹo này. Bốn tấc một. Chà, cây đũa phép này rất, rất, rất nhiều quyền phép; Rất quyền phép, mà lại ở trong tay một kẻ ác... A, giá như ta biết cây đũa phép ấy ra đời để làm những chuyện...

Cụ lắc đầu, và rồi, may cho Harry, cụ quay sang lão Hagrid.

- Chào Rubeus Hagrid. Thật vui khi gặp lại anh... đũa của anh làm bằng gỗ sồi, dài năm tấc, hơi cong, phải không?

- Đúng đó thưa cụ.

- Cây đũa đó tốt lắm. Nhưng họ đã bẻ gãy vụn cây đũa của anh khi anh bị đuổi phải không?

Giọng cụ Ollivanders bỗng nhiên đanh lại. Lão Hagrid bối rối:

- Ơ... phải, họ đã làm như vậy. Nhưng mà tôi vẫn còn giữ những khúc gãy.

Cụ Ollivanders vẫn lạnh lùng:

- Nhưng anh không sử dụng chúng?

Lão Hagrid vội nói ngay:

- Không đâu thưa cụ.

Harry để ý thấy lão Hagrid ép chặt cây dù bên trong cái áo khoát đen dày khi phân bua với cụ Ollivanders. Cụ ném cho lão Hagrid một cái nhìn dữ tợn:

- Hừm, thôi được, bây giờ để ta xem, cây đũa nào thích hợp với cậu Potter.

Cụ lấy từ trong túi ra một cuộn thước dây có dấu khắc bạc.

- Tay nào của cậu cầm đũa?

- Ờ... cháu thuận tay mặt ạ.

- Giơ tay lên. Vậy đó.

Cụ đo từ vai đến ngón tay của Harry, rồi đo từ cổ tay đến cùi chỏ, từ vai đến sán, từ tay đến đầu gối, và vòng quanh đầu. Trong lúc đó cụ nói:

- Mỗi cây đũa phép của hiệu Ollivanders đều có lõi bằng chất liệu pháp thuật hùng mạnh, cậu Potter à. Chúng tôi dùng lông đầu bạch kỳ mã, lông đuôi phượng hoàng, và gân rồng. Không có cây đũa Ollivanders nào giống cây đũa Ollivanders nào, bởi vì không hề có hai con bạch kỳ mã, hai con phượng, hay hai con rồng nào giống y như nhau. Và dĩ nhiên, cậu không thể nào tạo được quyền phép tương tự khi sử dụng cây đũa của phù thủy khác.

Harry bỗng nhận ra cái thước đo, đang đo khoảng cách hai lỗ mũi của nó, tự động làm công việc một mình. Cụ Ollivanders đã bỏ đi tới chỗ mấy cái kệ, lấy xuống vài cái hộp.

Khi cụ nói:

- Xong rồi.

Thì cái thước đo tự động buông mình rớt xuống sán.

- Được rồi, cậu Potter, thử cái này xem. Gỗ sồi và gân rồng. Hai tất rưỡi, xinh đẹp và linh hoạt. Cứ cầm nó lên vẩy một cái.

Harry cầm cây đũa và (cảm thấy mình ngu ngốc) quơ một vòng nhỏ. Nhưng cụ Ollivanders giật lại cây

đuă ngay tức thì.

- Thử cây này. Gổ thích và lông phượng. Hai tất ba. Khá lợi hại.

Harry thử, nhưng nó chưa kịp giơ cây đuă lên thì lại bị cụ Ollivanders tướt mắt.

- Không, không. Thử cây này. Gổ mun và lông kỳ lân. Hai tất tám.

Harry thử. Rồi thử. Nó chẳng hiểu cụ Ollivanders có ý chờ đợi phép màu gì. Đồng đuă nó đã thử vun thành đồng trên chiếc ghế đu đưa, nhưng cụ Ollivanders vẫn cứ đưa ra thêm nhiều cây đuă khác để thử. Mà càng thử cụ có vẻ càng vui hơn.

- Tưởng ta bị phá? Đừng lo. Chúng ta đang tìm một cây phối hợp hoàn hảo nằm đâu đây trong đám đuă này. Ta đang tự hỏi, à phải, sao lại không thử một sự kết hợp khác thường. Cây nhựa ruồi và lông phượng. Hai tất chín. Đẹp và dễ uốn nắn.

Harry cầm cây đuă. Nó thành linh cảm nhận một luồng hơi ấm truyền vào đầu ngón tay. Nó giơ cây gậy lên cao trên đầu, ngoắc một cái giữa đám bụi lưu niên trong tiệm. Một chuỗi những tia lấp lánh vàng đỏ bắn ra từ đầu đuă y như pháo hoa, tạo thành những điểm sáng nhảy múa trên tường. Lão Hagrid vỗ tay hò reo, còn cụ Ollivanders thì bật khóc:

- Ôi, hoan hô. Đúng rồi, ôi, hay quá. Ừ. Tốt. Tốt. Thật là kỳ lạ... Ôi kỳ lạ biết bao...

Cụ đặt cây đuă của Harry trở vào cái hộp, gói trong một tờ giấy nâu, vẫn lẩm nhẩm:

- Kỳ lạ... Kỳ lạ...

Harry hỏi:

- Cháu xin lỗi, nhưng mà cái gì kỳ lạ ạ?

Cụ Ollivanders nhìn chăm chăm vào mặt Harry:

- Ta nhớ mọi cây đuă của ta bán ra, cậu Potter à. Từng cây đuă một. Ngẫu nhiên làm sao là con phượng đã cho cái lông làm thành cây đuă của cháu cũng cho thêm một chiếc lông – và chỉ một chiếc. Rất kỳ lạ, nhưng đúng là chiếc lông phượng trong cây đuă của cháu, chính là anh em của chiếc lông làm nên cây đuă đã để theo trên trán cháu.

Harry há hốc miệng, trợn tròn mắt.

- Chuyện đời kỳ lạ làm sao. Nên nhớ, đuă phép chọn phù thủy. Ta tin là chúng ta có thể trông mong nơi cháu những điều vĩ đại, Potter à... Nói cho cùng, Người – mà – chớ – gọi – tên – ra quả đã làm những điều vĩ đại. Khủng khiếp thật nhưng cũng vĩ đại.

Harry rung mình. Nó không chắc là nó thích cụ Ollivanders lắm. Nó trả cụ bảy đồng Galleons vàng để mua cây đũa, và cụ Ollivanders cúi chào tiễn hai bác cháu ra tận cửa.

Xế chiều, mặt trời đã lơ lửng phía chân trời khi Harry và lão Hagrid quay trở lại Hẻm Xéo, xuyên qua bức tường, trở lại quán rượu Leaky Cauldron, lúc ấy đã vắng hoe.

Harry không nói gì cả khi cả hai đi xuống phố. Nó cũng không để ý người ta ngó ngoái hai bác cháu nó như thế nào khi cả hai người xuống ga xe điện ngầm, tay xách, nách mang, lưng vác những hộp những gói hình thù khôì hài, lại có một con cú trắng như tuyết ngủ vùi trong chiếc lồng mà Harry ôm trong lòng.

Đến sân ga, khi lão Hagrid vỗ vai Harry, nó mới nhận ra mình đang ở đâu. Lão Hagrid nói:

- Còn đủ thì giờ để ăn cái gì đó trước khi chuyển tàu của con chạy.

Lão mua cho Harry một cái bánh mì nhân thịt và cả hai ngồi trên ghế đợi mà ăn. Harry cứ nhìn quanh. Mọi thứ trông là lạ làm sao đó.

Lão Hagrid hỏi:

- Con có sao không Harry? Sao bỗng nhiên con im lặng?

Harry không chắc là nó có thể giải thích được. Nó đang trải qua một sinh nhật tuyệt vời nhất từ trước đến giờ. Nó vừa nhai bánh mì thịt băm vừa kiểm vài lời để nói.

Cuối cùng nó cũng kiểm ra mấy câu:

- Ai cũng nghĩ là con đặc biệt, tất cả những người ở tiệm Leaky Cauldron, giáo sư Quirrell, cụ Ollivanders... nhưng mà thực tình con không biết chút pháp thuật nào cả. Sao họ lại trông mong điều vĩ đại nơi con? Con nổi tiếng mà con không thể nhớ mình nổi tiếng nhờ cái gì. Con không biết điều gì đã xảy ra khi Vol..., xí quên, con muốn nói là vào cái đêm ba má con bị hại đó...

Lão Hagrid chồm qua bàn, đưa cái mặt rậm rì râu tóc của lão đến gần mặt Harry, và sau râu tóc ấy là một nụ cười hiền lành tử tế:

- Đừng lo lắng, con ơi. Con sẽ học hành tấn tới mau lắm. Ai cũng bắt đầu từ chỗ bắt đầu ở Hogwarts. Con sẽ vượt qua được hết, không sao đâu. Ta biết là sẽ kho khăn vất vả. Con sẽ phải một mình phấn đấu vương lên, không dễ dàng gì. Nhưng con sẽ trải qua một quãng đời tuyệt vời ở Hogwarts. Ta đã từng trải qua... Mà thực tê là ta vẫn đang trải qua đời ta ở đó.

Lão Hagrid giúp Harry lên chuyển tàu điện ngầm sẽ đưa nó về lại ngôi nhà dì dượng Dursley. Lão đưa nó một lá thư.

- Đây là vé của con để đi Hogwarts. Ngày một tháng chín. Ngã Tư Vua. Trong vé có ghi rõ. Nếu gặp rắc rối gì với gia đình Dursley thì gọi cú cho ta. Con cú đó biết tìm ta ở đâu. Hen gặp lại con nhé, Harry.

Chuyến tàu điện ngầm chuyển bánh ra khỏi ga. Harry muốn được nhìn lão Hagrid cho đến khi lão khuất hẳn tầm nhìn. Nó đứng ịn mũi vào cửa sổ toa tàu nhìn lại, nhưng chỉ chớp mắt một cái là lão Hagrid đã biến mất rồi.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Hành Trình Từ Sân Ga Chín - Ba - Phần - tư

Tháng hè cuối cùng Harry sống ở nhà ông bà Dursley không vui chút nào hết. Đúng là Dudley bây giờ sợ Harry đến nỗi không dám ở chỗ nào có mặt Harry. Còn ông bà Dursley thì không còn nhốt Harry dưới gầm cầu thang nữa, không bắt nó làm chuyện này chuyện kia nữa, cũng không quát thét nó nữa. Thực tế là bây giờ họ không thèm nói chuyện với nó. Nửa sợ nửa giận, họ hành động như thể không hề có sự tồn tại của Harry trong nhà họ. Mặc dù về nhiều mặt, điều đó có thể coi như là một sự tiến bộ, nhưng như vậy hoài thì thật là căng thẳng.

Harry cứ rúc trong phòng mình, làm bạn với con cú. Nó đã quyết định đặt tên con cú là Hedwig. Cái tên này nó thấy có trong cuốn Lịch sử pháp thuật. Những cuốn sách giáo khoa mới của nó đều rất thú vị. Nó cứ nằm dài trên giường đọc sách đến khuya, con Hedwig cứ bay xẹt ra xẹt vô cửa sổ tùy hứng. Cũng may là bà Dursley không còn vô phòng nó dọn dẹp nữa, bởi vì Hedwig cứ tha chuột chết về phòng.

Mỗi đêm trước khi đi ngủ, Harry lại gạch bỏ đi một ngày trong miếng giấy nó dán trên tường, đếm coi còn lại bao nhiêu ngày nữa thì đến ngày một tháng chín. Vào ngày cuối cùng của tháng tám, nó nghĩ là dù sao cũng nên nói với dì dượng của nó về chuyện nó phải ra nhà ga Ngã Tư Vua vào hôm sau. Nó đi vô phòng khách, nơi cả nhà Dursley đang xem một chương trình đồ vui trên ti – vi. Nó tăng hăng để mọi người biết là nó có mặt ở đó. Dudley hét lên một tiếng ghê tởm rồi co giò chạy ra khỏi phòng.

- Dạ... thưa dượng...

Ông Dursley âm ừ để tỏ cho nó biết là ông đang nghe.

- Dạ... con cần phải đi nhà ga Ngã Tư Vua vào ngày mai để... để... đến trường Hogwarts.

Ông Dursley lại âm ừ.

- Dượng cho con quá giang tới nhà ga được không ạ?

Âm ừ. Harry cho rằng như vậy là đồng ý.

- Cảm ơn dượng.

Nó sắp đi trở về phòng thì dượng Dursley mở miệng nói:

- Đi học trường phù thủy mà đi bằng xe điện thì ngô thật à. Mấy tấm thảm thần đem ngâm xà bông giặt chưa khô hả?

Harry không nói gì.

- Mà cái trường đó ở đâu?

Harry sức nghĩ ra điều này lần đầu tiên. Ủ, cái trường ở đâu?

- Con không biết.

Nó móc túi lấy tấm vé mà lão Hagrid đã đưa cho nó. Nó đọc:

- Con chỉ cần đi chuyến tàu rời sân ga số chín ba phần tư vào lúc mười một giờ.

Dì dượng nó trừng mắt hỏi:

- Sân ga số mấy?

- Chín – ba – phần – tư.

Dượng Dursley nói:

- Nói chuyện điên khùng! Làm gì có sân ga số chín – ba – phần – tư!

- Vé của con ghi như vậy mà.

- Nào hù, nào sủa, lũ bây có đủ thứ chuyện tào lao điên khùng. Để rồi mày xem. Mày chỉ cần chờ đó mà xem. Được rồi, tao sẽ đưa mày tới nhà ga Ngã Tư Vua. Đẳng nào chúng ta cũng đi Luân Đôn ngày mai, chứ không ta chẳng hơi đâu mà phiền lụy.

Cố tìm sự thân thiện, Harry hỏi:

- Mai dượng đi Luân Đôn có chuyện gì?

Dượng Dursley găm gù:

- Đưa Dudley đến bệnh viện để cắt bỏ cái đuôi quỷ quái ấy trước khi nhập học trường Smelting.

Sáng hôm sau, Harry thức dậy lúc năm giờ. Nó hồi hộp háo hức đến nỗi không thể ngủ lại. Nó dậy mặt quần jean vào, vì nó không muốn đi đến nhà ga trong bộ áo chùng phù thủy. Khi nào lên tàu nó sẽ thay ra. Nó dò lại danh sách những thứ cần thiết để nhập trường Hogwarts một lần nữa, để chắc là nó không hề sót một thứ gì. Con Hedwig đã được nhốt cẩn thận trong lồng đóng kín. Xong, nó rinh đồ xuống hành lang và chờ gia đình Dursley thức dậy.

Hai tiếng đồng hồ sau, cái rương khổng lồ nặng nề của Harry được chất lên xe của ông Dursley. Bà Dursley năn nỉ hết lời mới đem được Dudley ngồi bên cạnh Harry. Và chiếc xe chạy.

Họ đến nhà ga Ngã Tư Vua lúc mười giờ rưỡi. Ông Dursley chất cái rương của Harry lên chiếc xe đẩy và đẩy vô sân ga cho nó. Harry đang suy nghĩ về về lòng tốt đặc biệt này khác thường này thì ông Dursley đứng khựng lại. Ông ngó các sân ga với nụ cười nham hiểm trên mặt.

- Tới rồi đó nhóc. Sân ga số chín..., số mười. Sân ga của mày chắc ở là ở đâu không giữa, nhưng chắc là người ta chưa xây xong hả?

Dĩ nhiên ông Dursley nói hoàn toàn đúng. Có một con số 9 rất lớn bằng nhựa ở trên một sân ga, và một con số 10 cũng rất lớn ở trên một sân ga khác kế bên. Và ở giữa hai sân ga đó không có cái gì khác.

Ông Dursley cười nham nhở hơn nữa:

- Đi học cho giỏi nghen.

Ông bỏ đi không thèm nói thêm tiếng nào nữa. Harry quay lại và thấy gia đình Dursley đã lái xe đi, cả ba người ngồi trên xe cười ngất.

Miệng của Harry trở nên khô đắng. Nó phải làm gì nữa đây? Nhiều người bắt đầu nhìn nó với ánh mắt trên cột, vì nó kè kè con Hedwig. Chắc là nó phải hỏi thăm ai đó.

Nó đón đường một người bảo vệ để hỏi, nhưng không dám nói đến sân ga số chín – ba – phần – tư. Người bảo vệ chưa từng nghe nói đến học viện Hogwarts, và vì Harry không thể nói được là Hogwarts nằm ở vùng nào trên nước Anh, ông ta bắt đầu bực mình, như thể Harry cố tình giả ngây ngốc.

Thất vọng, Harry hỏi xem chuyến tàu nào khởi hành lúc mười một giờ. Nhưng người bảo vệ nói không có chuyến nào cả. Cuối cùng ông ta bỏ đi đâu, lâu lâu chuyện mất thì giờ. Harry cố gắng không phát hoảng vào lúc này. Theo như cái đồng hồ to bành gấn trên tấm bảng thông báo tàu đến, nó còn mười phút nữa để lên chuyến tàu đến Hogwarts, mà nó thì không biết làm sao lên được tàu. Nó bị kẹt cứng giữa sân ga với cái rương to tổ nái mà nó không tài nào xoay sở nổi, trong túi chỉ có tiền phù thủy, và bên cạnh chỉ có một con cú.

Lão Hagrid ắt là đã quên dặn nó điều gì đó, chẳng hạn như kiểu gõ lên viên gạch thứ

ba tính từ bên trái để mở cánh cổng vào Hẻm Xéo. Nó đang băn khoăn không biết có nên rút cây đũa phép ra, gõ vào quầy soát vé nằm giữa sân ga số chín và sân ga số mười không...

Đúng lúc đó có một nhóm người đi tới sau lưng nó và nó nghe lóm được vài ba câu họ đang nói.

- ... đầy nhóc Muggle, biết ngay mà...

Harry quay phắt lại. Người nói là một người đàn bà béo múp míp. Bà đang trò chuyện với bốn cậu con trai, tất cả đều có tóc đỏ hoe. Mỗi đứa cũng đẩy trước mặt một cái rương giống như cái của Harry – và họ đều có cú.

Trống ngực đánh liên hồi, Harry lập tức đẩy cái rương theo họ. Họ dừng lại, Harry cũng dừng lại, đủ gần để nghe rõ hơn những gì họ nói. Bà mẹ nói với đứa con:

- Xem coi, sân ga số mấy?

- Chín – ba – phần – tư!

Một bé gái nhỏ xíu, cũng tóc đỏ nắm tay bà mẹ nài nỉ:

- Má ơi, con muốn đi...

- Con chưa đủ tuổi đi học mà Ginny. Yên nào. Được rồi, Percy, con đi trước.

Đứa con trai có vẻ là đứa lớn nhất trong bọn bèn đi thẳng về phía sân ga số chín và sân ga số mười. Harry chăm chú nhìn, cẩn không chớp mắt lấy một cái để không bị mất hút cậu ta. Nhưng vừa đúng lúc thằng bé đến được hàng rào ngăn hai sân ga thì một đám đông du khách kéo tràn qua trước mặt Harry. Khi tên khách đeo ba lô cuối cùng đi ra khỏi tầm nhìn của Harry thì thằng bé kia đã tan biến.

Người đàn bà múp míp nói:

- Fred, tới phiên con.

Một trong mấy đứa con trai còn lại nói:

- Con không phải là Fred, con là George. Thật tình, thưa bà, bà tự xưng là mẹ của chúng con, vậy bà không thể phân biệt con là George sao?

- Xin lỗi con, George à.

- Đùa tí thôi, chứ con là Fred.

Thằng bé nói xong là chạy mất, người em song sinh của nó hối hả chạy theo gọi ới ới. Lẽ ra chúng đừng chạy nhanh quá như vậy. Chỉ nháng một cái là thằng chạy trước mất tiêu. Nhưng mà mất tiêu đi đâu? Harry không thể hiểu được.

Bây giờ đến đứa con trai thứ ba đang rón rén về phía hàng rào. Nó gần tới rồi, bỗng nhiên hết sức đột ngột, không thấy nó đâu nữa.

Không có gì xảy ra cả.

Harry đành hỏi thăm người đàn bà mập mạp:

- Xin phép hỏi bác...

Bà đáp.

- Chào con, lần đầu tiên đến Hogwarts hử? Thăng Ron nhà bác cũng mới toanh.

Bà chỉ vào đứa con trai nhỏ nhất của mình. Nó cao, gầy, lóng ngóng, mặc đầy tàn nhan, bàn tay bàn chân to bè, và mũi thì dài sọc.

Harry đáp:

- Dạ nhưng mà... nhưng mà... con không biết làm sao... làm sao...

- Làm sao vô sân ga hả?

Người đàn bà mập mạp tử tế tiếp lời, Harry gật đầu. Bà nói:

- Đừng lo, tất cả những gì con phải làm là đi thẳng vào hàng rào giữa sân ga số chín và sân ga số mười. Đừng dừng lại và đừng sợ đâm đầu vào đó, điều này rất quan trọng. Tốt nhất là cứ chạy nhanh một chút nếu con thấy sợ. Con đi đi, đi trước Ron đi.

- Ơ... dạ.

Harry chào rồi đẩy cái rương của mình quay lại, dăm dăm ngó cái hàng rào. Trông hết sức chắc chắn. Nó bắt đầu đi về phía đó. Người ta vượt qua mặt nó để đến sân ga số chín hoặc số mười. Nó đi mau hơn. Nó sắp đụng vào hàng rào và thế nào nó cũng bị rắc rối. Tựa người vô cần chiếc xe đẩy, nó dồn sức đẩy xe chạy tới thật nhanh. Hàng rào gần hơn, gần hơn và gần hơn. Nó không thể nào ngừng được nữa rồi. Chiếc xe đẩy chạy muốn vượt khỏi tay nó thôi nó theo. Chỉ còn cách hàng rào một bước mà thôi. Nó nhắm nghiền mắt lại để khỏi thấy một vụ tông rào khốc liệt.

Nhưng điều đó chẳng xảy ra... Harry cứ đẩy xe chạy hoài. Nó bèn mở mắt ra.

Trước mắt nó là một đầu máy hơi nước màu đỏ tươi đang nằm đợi trên đường rầy kế bên sân ga đón đúc hành khách. Một tấm bảng trên cao mang hàng chữ Tốc hành Hogwarts, khởi hành lúc mười một giờ. Harry ngoái nhìn lại phía sau và thấy một cái cổng sắt thô ở đúng ngay chỗ cái hàng rào trước đó, trên cổng có ghi: Sân ga số chín – ba – phần – tư.

Thế là Harry đã vô được sân ga chín – ba – phần – tư.

Khói từ đầu máy xe lửa bảng lảng trên đầu đám đông đang trò chuyện, trong khi những con mèo lông đủ màu ưỡn ẹo quần chân người khắp đó đây. Bon cú vọ thì hí hoé nhau theo phong cách cú vọ, giữa những tiếng loé xoé và tiếng rương hòm ken kết cạ vào nhau.

Những toa xe đầu đã đầy nhóc học sinh, có mấy đứa vẫn thò đầu ra cửa sổ nói chuyện với gia đình, mấy đứa nữa đang cự cãi nhau giành ghế. Harry đẩy chiếc xe hành lý của mình xuống sân ga tìm một ghế trống, đi ngang qua một thằng bé mặt tròn quay đang kêu:

- Bà ơi, con làm mất cóc nữa rồi!

- Ôi Neville! – Harry nghe tiếng thở dài của một bà già.

Góc kia, một thằng bé khác có mái tóc bết từng lọn đứng giữa một đám nhóc đang nài nỉ:

- Cho coi chút đi, Lee. Coi chút thôi mà.

Thằng bé bèn hé nắp cái hộp nó đang ôm trong tay. Bọn nhóc chung quanh kêu thét lên, hết hồn nhảy thối lui khi thấy một cái chân dài lông lá thò ra từ trong hộp.

Harry chen lấn đám đông cho đến khi kiếm được một toa trống gần cuối xe lửa. Nó đẩy cú Hedwig vô trước rồi mới bắt đầu vật lộn với cái rương khổng lồ của mình, vừa nâng vừa đẩy cái rương về phía cửa toa xe. Harry cố sức lê cái rương lên từng nấc một, nhưng không cách gì nhấc được một đầu rương lên, đã vậy còn rớt trúng chân đau điếng hai lần. Trong khi đang loay hoay đau đớn thì nghe có tiếng hỏi:

- Cần giúp một tay không?

Thì ra là một trong hai anh em sinh đôi tóc đỏ mà Harry đi theo từ ngoài quầy bán vé. Harry hỗn hển:

- Ôi! Cám ơn.

- Ê, Fred! Lại đây đỡ một tay coi!

Nhờ hai anh em sinh đôi giúp, cuối cùng Harry cũng đưa được cái rương vô một góc toa tàu. Nó vừa vuốt mớ tóc dầm mồ hôi trên trán nói:

- Cám ơn nha!

Bỗng nhiên, một trong hai anh em sinh đôi chỉ vào vết sẹo hình tia chớp trên trán Harry, kêu lên:

- Cái gì kia?

- Á... cậu là...? – Đứa thứ hai lắp bắp.

- Đúng là cậu ấy rồi – Đứa sanh đôi đầu tiên lại nói – đúng không?

Harry ngơ ngác:

- Đúng cái gì?

Cả hai anh em sanh đôi đồng thanh nói:

- Harry Potter.

- Ờ, nó... - Harry vỡ lẽ ra – À, ý tôi nói, vâng, vâng..., là tôi đó mà.

Hai thằng bé kia đực mắt ra nhìn Harry khiến nó ngượng chín cả người. May sao vừa lúc đó, bên ngoài cửa toa xe lửa cất lên một giọng nói dịu dàng làm Harry bật căng thẳng.

- Fred ời? George à? Các con có trong đó không?

- Tới liền, má ời.

Hai anh em nhìn Harry lần nữa rồi mới nhảy ra khỏi toa xe.

Harry ngồi xuống cạnh cửa sổ, hơi khuất nhưng cũng có thể nhìn thấy gia đình tóc đỏ đứng trên sân ga và nghe tiếng họ chuyện trò. Người mẹ rút ra một chiếc khăn tay bảo:

- Ron, có cái gì dính trên mũi con kìa.

Thằng bé nhỏ nhất trong đám ngộ nguậy né tránh, nhưng bà mẹ đã tóm lấy cổ nó và dùng khăn tay chùi chóp mũi nó. Nó vùng vẫy ngộ nguậy:

- Má... buông con ra.

Một trong hai đứa sinh đôi nói:

- Ý ẹ... Ronnie mũi thò lò...

- Im đi! – Ron hét.

Mẹ chúng hỏi:

- Percy đâu rồi?

- Anh đang tới kìa.

Đứa lớn nhất trong mấy anh em xuất hiện. Anh chàng đã thay bộ đồng phục đen

rộng lòng thùng của học sinh Hogwarts và Harry thấy trước ngực áo anh là một phù hiệu bạc, trên đó có một mẫu tự P. Anh nói:

- Không ở đâu được má à! Con ở toa phía trên kia. Có hai toa dành riêng cho các huynh trưởng.

Một trong hai đứa sinh đôi tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Uũa? Anh là huynh trưởng hả anh Percy? Lẽ ra anh phải nói chứ! Tụi em chẳng biết gì cả.

- Có mà – Đứa sinh đôi thứ hai nói chen, - Khoan, tao nhớ có lần anh nói gì đó về vụ huynh trưởng. Hình như có một lần...

- Hồng chừng hai lần...

- Để nhớ coi...

- Hình như nói suốt mùa hè...

Anh Percy huynh trưởng bảo:

- Thôi im nào!

Nhưng một trong hai anh em sinh đôi vẫn thắc mắc:

- Nhưng mà tại sao anh Percy vẫn có đồng phục mới?

Bà mẹ nói với vẻ trêu mến:

- Bởi vì anh con là huynh trưởng. Mà thôi, cục cưng, chúc các con một niên học tốt. Nhớ gọi cú cho má khi tới nơi nghen!

Bà hôn lên má Percy tiễn anh đi. Rồi bà quay lại hai cậu song sinh dặn dò:

- Bây giờ, hai con... liệu mà cư xử, năm nay các con đã lớn rồi. Nếu má còn nhận được cú báo là các con đã làm... làm những chuyện như... nổ bồn cầu tiêu hay...

- Nổ bồn cầu tiêu? Tụi con đâu có làm nổ bồn cầu tiêu bao giờ đâu? – một đứa sinh đôi kêu lên.

Nhưng đứa sinh đôi thứ hai lại nói:

- Ý của má hay đó! Cám ơn má!

- Má không nói đùa đâu. Nhớ trông nom Ron với.

- Má đừng lo. Có tụi con thì đảm bảo nhóc Ron bé bỏng của má chẳng việc gì đâu.

- Im đi.

Ron lại la lên. Nó cao gần bằng hai ông anh sinh đôi và cái mũi vẫn còn hồng hồng vì bị mẹ nó vò lúc này.

- A, Ø má đoán thử coi, đoán thử hồi này tụi con gặp ai trên xe lửa coi?

Harry vội dựa lưng sát ghế để gia đình tóc đỏ không thể nhìn thấy nó.

- Má nhớ thằng nhỏ tóc đen đứng gần mình ngoài ga không? Má biết nó là ai không?

- Ai?

- Harry Potter.

Harry nghe giọng đứa con gái nhỏ:

- Ôi, má cho con lên toa xe nhìn ảnh một cái nha, má! Một cái thôi!

- Không được Ginny. Con đã nhìn thấy người ta rồi. Người ta không phải là thú lạ trong sở thú cho con nhìn chòng chọc đâu. Mà có đúng là cậu ấy không, Fred? Làm sao con biết được?

- Con hỏi nó. Con nhìn thấy cái thẹo của nó. Đúng là cái thẹo đó... y như tia chớp.

- Tội nghiệp. Hèn gì má thấy nó đơn độc. Lúc này nó hỏi má cách vô sân ga mà hết sức lễ phép, tội quá!

- Thôi, má! Theo má thì liệu nó có còn nhớ được kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy trông ra làm sao không?

Bà mẹ bỗng danh mặt:

- Má cấm con hỏi nó điều đó. Liệu hồn. Chớ bao giờ đá động đến điều ấy. Bộ nó cần nghe nhắc nhở đến điều khủng khiếp ấy vào ngày đầu tiên đến trường sao?

- Thôi được má cứ yên tâm.

Một tiếng còi tàu vang lên.

- Mau lên tàu đi các con!

Bà mẹ hối, ba đưa con trai vội trèo lên toa xe. Chúng nhào người ra ngoài cửa sổ cho mẹ hôn từ giã,

và đưa con gái nhỏ nhất oà ra khóc.

- Đừng khóc Ginny. Bọn anh sẽ gởi nhiều, thật nhiều cú cho em mà.
- Bọn anh cũng sẽ gởi cho em một cái bồn cầu tiêu Hogwarts.
- George!
- Con nói giỡn mà má!

Tàu lửa bắt đầu chuyển bánh. Harry nhìn thấy bà mẹ đứng vẫy tay theo các con và cô em gái út vừa khóc vừa chạy theo đoàn tàu cho đến khi tàu tăng tốc độ bỏ xa cô bé. Cô đành đứng lại cố vẫy tay theo.

Harry vẫn ngoái nhìn cổ bé và bà mê mãi cho đến khi họ khuất sau những khúc quanh của đoàn tàu. Qua cửa sổ toa tàu, những ngôi nhà lướt nhanh. Harry thấy lòng sao mà hồi hộp. Nó không biết rồi sắp phải làm gì. Làm gì thì làm, chắc cũng còn hay ho hơn những thứ mà nó bỏ lại sau lưng.

Cửa toa tàu nhẹ mở và thằng em út trong Đám anh em tóc đỏ thò đầu vào. Nó chỉ vào chỗ đối diện với Harry hỏi:

- Có ai ngồi ở chỗ này không bồ? Mấy toa khác hết chỗ rồi.

Harry lắc đầu, thằng bé ngồi xuống. Nó liếc Harry rồi nhìn thật nhanh ra ngoài cửa sổ, giả đồ như không hề nhìn Harry. Trên mũi nó vẫn còn một vết đen.

- Ê, Ron.

Hai anh em sinh đôi quay trở lại, một đứa nói:

- Ron nè, tụi anh lên toa giữa nhe – Thằng Lee Jordan có một con nhện lông khổng lồ ở trên đó.

Ron lầu bầu.

- Ủ.

Đứa sinh đôi thứ hai bảo:

- Harry hồi nãy tụi này quên giới thiệu. Tụi này là Fred và George Weasley. Còn đây là Ron, em của tụi này. Hen gặp lại sau nha. Chào!

Harry và Ron cùng nói:

- Chào!

Hai anh em sinh đôi lách qua toa kế. Cánh cửa ngăn toa đóng lại sau lưng chúng. Ron buột miệng hỏi:

- Bò là Harry Potter thiệt hả?

Harry gật đầu.

- Thiệt hả? Ờ... vậy mà mình cứ tưởng là anh Fred và George nói giỡn. Vậy đúng là bò có cái... a... cái...

Nó chỉ lên trán Harry.

Harry đưa tay vén mớ tóc rũ trên trán để lộ ra cái sẹo hình tia chớp. Ron nhìn cái sẹo đăm đăm.

- Vậy ra đó là chỗ mà kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy đã...

- Phải. – Harry nói – Nhưng mà tôi chả nhớ được gì về chuyện đó cả.

- Không nhớ gì hết trơn?

- Ờ... có nhớ ánh sáng xanh lè, nhưng không nhớ thêm được gì nữa.

- Chà!

Ron ngồi nhìn chăm chăm Harry một lát, rồi như chợt nhận ra hành động của mình là khiếm nhã, nó bèn quya mặt nhìn ra cửa sổ thật nhanh.

Harry cũng tò mò muốn biết về Ron không kém. Nó hỏi Ron:

- Cả nhà bò đều là phù thủy hả?

Ron đáp:

- Ờ... phải. Mình nghĩ vậy... Hình như má mình có một người anh họ làm kế toán, nhưng mà nhà mình không hề nhắc đến ông ấy.

- Vậy là bò biết nhiều pháp thuật lắm hả?

Gia đình Weasley rõ ràng là một trong những gia đình phù thủy lâu đời mà thằng bé nhọt nhạc Harry gặp ở Hẻm Xéo có nhắc tới. Ron hỏi:

- Mình nghe nói bò sống với dân Muggle hả? Họ ra làm sao?

- Khủng khiếp! – À, mà không phải tất cả bọn họ đều xấu đâu. Chỉ có dì dượng và thằng anh họ của tôi mới vậy thôi. Ước gì tôi cũng có ba người anh phù thủy như bạn.

Ron đính chính:

- Năm người lận.

Ron nói vậy, nhưng mặt Ron bí xị:

- Mình là đứa thứ sáu trong nhà đi học ở Hogwarts. Bào nhiêu là áp lực đè lên đầu: phải xứng đáng là em của mấy ông anh. Anh Bill và Charlie đã ra trường, anh Bill đứng đầu bên nam sinh, còn anh Charlie là đội trưởng đội bóng Quidditch. Bây giờ anh Percy là huynh trưởng. Anh Fred và anh George thì quậy lắm, nhưng họ cũng luôn đạt điểm cao và ai cũng thích tính tiểu lâm của hai anh. Ai cũng mong mình phải giỏi như những ông anh của mình, nhưng nếu có giỏi thì cũng chẳng được tới đâu, vì những việc đó mấy ông kia làm trước rồi. Có tới năm ông anh thì bồ không thể có cái gì mới được. Mình mặc áo dài cũ của anh Bill, xài cây đũa phép cũ của anh Charlie, đến con chuột của mình cũng là con chuột già của anh Percy không thềm chơi nữa.

Ron móc trong túi áo khoát ra một con chuột xám mập ú đang ngủ say.

- Nó tên là Scabbers, vô dụng hết chỗ nói. Hiếm khi thấy nó thức, lúc nào nó cũng ngủ. Anh Percy được ba thưởng cho một con cú vì làm huynh trưởng. Nhưng mà ba má không đủ tiền... Ý mình nói là mình xài đỡ con chuột của anh Percy cũng được.

Hai tai của Ron ửng đỏ. Nó nghĩ nó đã nói quá nhiều. Nó bèn quay mặt đi, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Harry lai thấy chẳng có gì đáng xấu hổ nếu người ta không đủ tiền mua một con cú. Nói cho cùng, cả đời nó cũng đâu bao giờ có tiền, cho mãi đến tháng trước. Thế là nó kể cho Ron nghe tất cả về chuyện nó phải mặc quần áo cũ của thằng Dudley và chẳng khi nào có được món quà sinh nhật xứng đáng. Câu chuyện của Harry có vẻ làm cho Ron vui lên.

- ... mãi cho đến lúc bác Hagrid kể cho tôi nghe, tôi mới biết mình có nòi phù thủy, mới biết về ba má tôi, về lão Voldemort...

Ron nghe nói tới đó thốt nhiên bụm miệng lại. Harry ngơ ngác hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Ron thì thào, giọng vừa kinh hoàng vừa kính phục:

- Bồ vừa gọi tên cúng cơm của kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy. Trời ơi, trong tất cả mọi người tôi nghĩ là chỉ có bồ...

-Ồ, tôi không có định tỏ ra can đảm hay anh hùng khi gọi thẳng tên hắn ra như vậy đâu! Chẳng qua tại tôi không biết là không nên gọi như vậy. Bạn hiểu ý tôi không? Tôi chắc là tôi còn phải học nhiều thứ lắm. – Rồi Harry nói thêm, giọng lo lắng, về cái điều dạo gần đây làm nó bận tâm nhất:

- Tôi sợ mình đứng chót lớp quá!

- Không đâu. Có cả đồng đưa xuất thân từ những gia đình Muggle mà vẫn học giỏi như thường! Ron an ủi.

Trong lúc cả hai mãi trò chuyện thì chiếc xe lửa đã đưa họ ra khỏi Luân Đôn. Bây giờ nó đang lao vun vút qua những cánh đồng nhớn nhơ những đàn cừu và bò thong thả gặm cỏ. Cả hai đứa cùng im lặng ngắm cảnh vật lướt nhanh bên ngoài.

Khoảng mười hai giờ rưỡi, có tiếng xúng xoảng bên ngoài hành lang và một bà già má lúm đồng tiền, tươi cười đẩy cửa toa, bước vào hỏi:

- Dùng món gì hử các cháu?

Harry, vì chưa ăn sáng nên đứng phắt dậy. Nhưng Ron thì vẫn ngồi im, hai tai lại ửng đỏ, cậu bé lúng búng nói mình có mang theo bánh mì ăn trưa rồi. Harry bước ra ngoài hành lang.

Hồi ở nhà được Dursley, Harry không hề có các bạc nào để mua kẹo, nhưng giờ đây túi của nó rung rinh những đồng vàng, đồng bạc, đủ để mua hết đồng sôcôla Mars Bars nhiều đến nỗi nó ôm không xuể. Nhưng cái bà tươi cười này không bán Mars Bars. Bà chỉ có kẹo dẻo các vị, hiệu Bertie Bott, kẹo cao su thượng hạng hiệu Drooble, sôcôla Ếch nhái, bánh bí ngô, bánh bông lang, kẹo que cam thảo, và nhiều thứ lạ lùng khác mà Harry chưa từng thấy bao giờ. Harry muốn biết hết các món, nó, mua mỗi thứ một ít, và chỉ phải trả cho bà bán hàng có mười đồng bạc Sickle và bảy đồng xu Knuts.

Khi Harry bưng tất cả vô toa, trút cả đồng xuống ghế ngồi thì Ron tròn mắt nhìn:

- Bồ đói lắm hả?

- Đói, muốn chết.

Harry vừa đáp vừa ngoạm một miếng bánh bí ngô to đầy miệng.

Trong lúc đó Ron móc trong túi áo ra một cái gói lùm lùm và bắt đầu mở. Bên trong có bốn miếng bánh mì. Nó gỡ một miếng ra và nói:

- Má cứ quên là mình không thích thịt bò muối.

Harry cầm một miếng bánh đưa cho Ron mời:

- Đói cho bồ miếng này! Thử đi...

Ron ngó miếng bánh của mình nói:

- Bờ không ăn được món này đâu! Khô queo hà! Má mình làm vội...

Rồi Ron nói nhanh lúng búng:

- Tại có tới năm đĩa mà!

Harry trước đây chưa từng có cái gì để mời người khác, nay thiệt tình muốn chia sẻ với bạn đồng hành.

- Ăn bánh này đi, ăn đi mà.

Thật là một cảm giác sung sướng dễ chịu được ngồi với Ron, cùng ăn hết cái bánh của Harry, hết cả bánh ngọt, hết cả kẹo (chỉ có mấy miếng bánh mì kẹp thịt khô là bị chừa lại).

Cầm một mớ sôcôla Ếch nhái, Harry hỏi Ron:

- Cái gì đây? Đâu phải ếch nhái thiệt hả?

Nó đã bắt đầu thấy bất ngờ trước mọi việc.

Ron đáp:

- Không. Nhưng để coi cái thẻ bên trong là gì? Mình còn thiếu Agrippa.

- Là cái gì?

- Ờ, phải, bờ đâu biết hả? Mỗi gói sôcôla ếch nhái có giấu bên trong một tấm thẻ để người ta sưu tầm chơi. Thẻ có hình của những phù thủy nổi tiếng ấy mà. Mình sưu tầm được chừng năm trăm cái, nhưng còn thiếu Agrippa và Ptolemy.

Harry mở bao sôcôla ếch của mình, rút ra một cái thẻ. Trên thẻ có hình của một người đàn ông. Ông đeo một cặp kiềng hình bán nguyệt, có cái mũi dài khoằm, râu tóc dài bạc trắng xoắn xuống như thác đổ. Phía dưới chân dung ông có ghi tên: Albus Dumbledore. Harry nói:

- Vậy ra đây là cụ Dumbledore!

Ron nói:

- Phải rồi! Đừng có nói với mình là bờ chưa hề nghe đến cụ Dumbledore đấy! Cho mình một con nhái đi, biết đâu trong đó có thẻ Agrippa... Cảm ơn bờ...

Harry lật tấm thẻ lại, đọc ở mặt sau:

Albus Dumbledore đương kim hiệu trưởng của Hogwarts

Được coi là phù thủy vĩ đại nhất của thời hiện đại, Dumbledore đặc biệt nổi tiếng nhờ đã chiến thắng phù thủy phe hắc ám Grindewald vào năm 1945; nhờ khám phá ra mười hai công dụng của máu rồng, cùng công trình của ông với cộng sự Nicolas Flamel về thuật giả kim. Giáo sư Dumbledore thích nhạc thính phòng và trò chơi ném ki mười chai.

Harry lật lại trước mặt tấm thẻ, vô cùng kinh ngạc khi thấy chân dung cụ Dumbledore đã biến mất.

- Oái cụ đi mất rồi!

- Chứ sao! Chứ bồ nghĩ cụ rãnh mà ngồi lê la với mình cả này ở đây à? Ron nói.

- Nhưng cụ sẽ quay về thôi... Oái, chán quá, lại thẻ Morgana nữa rồi. Mình đã có tới sau bà Morgana! Bồ có muốn giữ tấm thẻ này không? Bồ có thể bắt đầu sưu tầm thẻ từ bây giờ.

Aùnh mắt của Ron không rời được mớ sôcôla ếch nhái chưa mở bao bì.

- Cứ tự nhiên. Harry mời. Nhưng mà bạn biết không, ở thế giới Muggles, chụp hình rồi là người ta ở yên trong hình.

- Thiệt hả? Họ không nhúc nhích gì sao? Ron tỏ ra rất ngạc nhiên. Kỳ quái thiệt!

Harry dăm dăm nhìn tấm thẻ. Nó thấy cụ Dumbledore đang khép nép bước trở lại vào tấm thẻ và mỉm cười với nó. Ron thì xem ra khoái ăn sôcôla ếch nhái hơn là ngắm nhìn những ông bà phù thủy lừng danh, nhưng Harry thì không sao rời mắt khỏi họ được. Chẳng mấy chốc nó không chỉ sưu tầm được chân dung cụ Dumbledore và bà Morgana, mà có cả ngài Hengist xứ Woodcroft, Alberic Grunnion, Circe, Paracelsus, và Merlin. Cuối cùng là bà tu sĩ cổ giáo Aùi Nhĩ Lan Cliodna đang gãi mũi. Một hồi sau, Harry thôi không xem bà gãi mũi trên hình nữa, chuyển sang mở mấy gói kẹo dẻo hình hạt đậu đủ vị, hiệu Bertie Bott.

Ron nhắc nhở Harry:

- Phải cẩn thận với mấy món này đấy! Khi họ nói là đủ vị thì có nghĩa là đủ các vị. Bồ biết, đủ các thứ vị có từ vị sôcôla, vị bạc hà, vị mít, nhưng cũng có vị rau dấp cá, vị thận heo, vị lông bò. Anh George có lần bị tẩu hoả nhập ma vì các vị đó rồi!

Ron nhón một viên kẹo hình hột đậu xanh, nhìn ngắm cẩn thận, rồi phun vô một góc.

- Ế! Đắng ghét! Vị rẻ non.

Nhưng cuối cùng cả hai cũng thích thú nhấm nháp sạch món kẹo dẻo các vị. Harry nếm được vị bánh nướng, dừa, đậu nướng, dâu, cà ri, cỏ, cà phê, cá mòi, và còn nhấm thử một tí kẹo xám trông rất buồn cười mà Ron chẳng hề đụng đến. Cái đó hoá ra có vị cay như tiêu.

Qua cửa sổ toa xe, phong cảnh nông thôn ngày càng trải rộng. Giờ thì không còn thấy những thửa ruộng ngăn nắp nữa. Thay vào đấy là những cánh rừng hoang vu, những dòng sông uốn khúc, và những đồi núi xanh sẫm.

Có tiếng gõ cửa và thằng bé có gương mặt tròn mà Harry đã gặp ở sân ga chín – ba – phần – tư bước vào. Trông nó như mếu. Nó hỏi:

- Xin lỗi, có ai thấy con cóc của tôi không?

Khi cả Harry và Ron đều lắc đầu thì thằng bé kêu lên tuyệt vọng:

- Tôi lại làm mất nó rồi. Nó cứ bỏ tôi mà đi hoài à!

Harry an ủi:

- Nó sẽ trở về mà.

Thằng bé rầu rĩ nói:

- Vâng... Nhưng các bạn có thấy nó...

Nói đến đó thằng bé bỏ đi. Ron nói:

- Không biết tại sao nó lại khổ sở như vậy nhỉ? Nếu mình mà có một con cóc thì mình chỉ mong mất nó cho rồi, càng sớm càng tốt. Ôi nhưng mà..., cũng chẳng nói được, mình cũng có con Scabbers tội nợ đấy thôi!

Con chuột vẫn ngủ li bì trên đùi Ron. Ron nhìn nó chán ghét.

- Không chừng nó chết rồi, mà chết hay không thì cũng chẳng phân biệt được. Hôm qua mình đã thử đổi nó sang màu vàng để cho nó coi đỡ chán, nhưng niệm thần chú hoài mà không được. Để mình chỉ cho bồ xem, coi nè...

Ron lục lọi trong rương, lấy ra một cái đĩa phép, trông te tua, mé đầu mé đuôi, đầu đĩa lại dính phát phơ cái gì trắng trắng.

- Lông kỳ lân gần bong ra rồi. Nhưng còn xài được...

Ron vừa vẩy đĩa phép một cái thì cửa toa lại mở. Thằng bé mất cóc lại bước vào, nhưng lần này đi cùng nó là một đứa con gái. Cô bé mặc đồng phục Hogwarts mới toanh, cất tiếng hỏi:

- Có ai thấy một con cóc không? Neville mất một con cóc.

Giọng cô bé oai như giọng bà chủ. Tóc nâu dày xù, lại thêm mấy cái răng cửa to cồ cộ.

Ron nói:

- Hồi nãy tụi này đã nói với nó là không thấy rồi.

Nhưng cô bé không thèm nghe, chỉ nhìn chăm chú cây đũa phép trên tay Ron.

- A, đang làm phép hả? Coi nào!

Cô bé ngồi xuống. Ron hơi bị chững lại:

- Ờ... được thôi.

Nó tăng hăng đọc thần chú:

Nắng trời, mặt bờ, hoa cúc

Có con chuột ngu béo núc

Hãy biến nó ra màu vàng

Ron vẩy cây đũa phép, nhưng không có gì xảy ra. Con Scabbers vẫn màu xám ngoét và tiếp tục ngủ li bì.

Cô bé nói:

- Bạn có chắc đó là câu thần chú thật không? Không ăn thua rồi chứ gì? Hồi trước tôi cũng có mấy câu, để thực tập ấy mà! Mà câu nào cũng linh nghiệm hết. Ở nhà tôi, không ai biết làm phép, thành ra lúc nhận thư gọi nhập học tôi ngạc nhiên quá chừng. Nhưng mà tất nhiên là tôi thích lắm, vì tôi nghe nói đây là trường phù thủy danh tiếng nhất. Tôi đã học thuộc lòng hết các sách giáo khoa rồi. Hy vọng như vậy là đủ theo học. Nhân tiện xin tự giới thiệu, tôi là Hermione Granger, các bạn là ai?

Con nhỏ nói tía lia rồi ngừng lại chờ đợi. Harry nhìn Ron cảm giác nhẹ cả người khi thấy mặt Ron thộn ra, chứng tỏ cu cậu cũng không học thuộc lòng hết mọi cuốn sách trong chương trình học. Ron lầm bầm:

- Tôi là Ron Weasley.

Harry nói:

- Tôi là Harry Potter.

Hermione kêu lên:

- Thật hả? Tôi biết hết mọi chuyện về bạn, dĩ nhiên rồi! Tôi kiếm được vài cuốn sách đọc thêm, chuyện về bạn có ghi trong cuốn Lịch sử pháp thuật hiện đại, cuốn Thăng trầm của nghệ thuật Hắc ám và cuốn Những sự kiện phù phép lớn trong thế kỷ hai mươi.

Harry cảm thấy bàng hoàng cả người:

- Tôi ấy hả?

Hermione lại kêu lên:

- Trời đất! Bạn không biết gì hết sao? Nếu như tôi là bạn, thế nào tôi cũng phải tìm đọc tất cả những gì viết về tôi.

Thế rồi đột ngột cô bé chuyển giọng:

- À, mà có ai biết mình sẽ ở ký túc xá nào chưa? Tôi đã dò hỏi cùng khắp rồi, nghe nói nhà Gryffindor là chỗ tốt nhất, tôi hy vọng được vô đó. Nghe nói chính cụ Dumbledore cũng từng ở Gryffindor. Nhưng mà nhà Ravenclaw cũng không đến nỗi tệ... Thôi, bây giờ tại tôi phải đi tìm con cóc cho Neville đã. Còn hai bạn, thay đồ đi là vừa, sắp tới nơi rồi, biết không?

Cô bé nói rồi bỏ đi dắt theo thằng nhóc mất cóc.

- Cho dù mình ở nhà nào cũng được, miễn là đừng chung nhà với con nhỏ đó.

Ron nói. Nó quăng cây đuăa phép vô rương, làu bàu:

- Câu thần chú ngu si! Chắc là anh George ghẹo mình, anh biết đó là trò bịp nên anh mới dạy mình.

Harry hỏi:

- Mấy anh của bạn ở ký túc xá nào?

Ron nói, vẻ mặt tối sầm lại:

- Gryffindor. Ba má mình cũng từng ở nhà đó. Nếu mình không được chọn vô nhà đó thì không biết ba má mình sẽ nói sao nữa. Mình nghĩ nhà Ravenclaw không đến nỗi nào, nhưng mà thử tưởng tượng coi, nếu mình mà bị cho vô nhà Slytherin thì chết mất!

- Có phải đó là nơi mà Vol – Xí quên, kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy, từng ở không?

- Đúng rồi.

Ron đáp, nó ngồi phịch xuống ghế, mặt mày lo âu căng thẳng.

Harry muốn Ron quên vụ ký túc xá đi, nó tìm cách nói chuyện khác:

- Bạn biết không, tôi thấy mấy chót râu con Scabbers hình như có hơi trắng ra một chút... Thế hai người anh lớn của bạn ra trường rồi làm gì?

Harry đang thắc mắc một phù thủy học hành xong thì làm gì. Ron đáp:

- Anh Charlie thì đi Ru – ma – ni nghiên cứu về rồng, còn anh Bill thì đến châu Phi làm gì đó cho nhà băng Gringotts. À, bồ có nghe nói về Gringotts không? Tin đăng đây trên tờ nhật báo tiên tri ấy. Nhưng chắc là ở nhà dân Muggle không có báo đó cho bạn đọc. Báo nói hôm rồi có kẻ tính cướp hầm bạc.

Harry sửng sốt.

- Thiệt hả? Rồi sao nữa?

- Không sao cả, chính vì vậy tin tức mới giật gân. Chưa bắt được tội cướp. Ba mình nói chắc lại là một tay phù thủy ghê ghớm của phe Hắc ám dính líu trong vụ Gringotts này, Nhưng kỳ quặc nhất là tội cướp vào mà không lấy gì. Ai cũng sờ sợ, không biết kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy có đứng sau mấy chuyện như vậy không.

Harry suy nghĩ mãi về cái tin cướp nhà băng Gringotts. Nó bắt đầu cảm thấy hơi ớn khi nghe nói đến tên kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy. Nó thấy hình như bước vào thế giới phù thủy là ai cũng có cảm giác sợ hãi đó. Nhưng phải như được nhắc đến tên Voldemort mà không lèm theo sợ hãi thì dễ chịu hơn biết bao nhiêu.

Ron hỏi:

- Bồ chơi cho đội bóng Quidditch nào?

- Ờ... tôi có biết gì đâu...

Câu thú nhận này của Harry làm cho Ron kinh ngạc:

- Cái gì? Để rồi bồ coi, đó là trò thể thao hay nhất thế giới.

Và Ron ra sức giải thích về bốn trái banh, về vị trí bảy cầu thủ, thuật lại những trận đấu nổi tiếng mà nó từng đi xem với các anh nó. Ron còn nói về những cán chồi thần mà nó ao ước mua đượ nếu một ngày kia rùng rẻng tiền. Đang dẫn giải tới những điểm tinh vi hơn của trò chơi cho Harry nghe thì cánh cửa toa xe lại mở ra, nhưng lần này không phải thằng bé mất cóc hay con bé Hermione lách chách nữa. Bước vào lần này là ba thằng bé khác, Harry nhận ra ngay đứa đi giữa là thằng bé nhọt nhọt nó đã gặp ở tiệm quần áo của bà Malkin trong khu Hẻm Xéo. Thằng bé nhìn Harry có vẻ hứng thú hơn lần gặp gỡ trước. Nó hỏi:

- Đúng không đây? Tụi nó nói um khấp tàu là có Harry Potter đang ở trong toa này. Vậy ra là mày đó hả?

- Phải.

Harry nói và nhìn hai đứa đi cùng. Cả hia trông chắc nịch và hung tợn. Tụi nó đứng hai bên thẳng bé nhọt nhọt trông như là vệ sĩ.

Thấy Harry nhìn hai đứa kia, thẳng bé nhọt nhọt hờ hững giới thiệu:

- À, đây là Crabbe, còn đây là Goyle. Tao là Malfoy, Draco Malfoy.

Ron ho khẽ mấy tiếng, chắc là để ém tiếng cười khẩy. Draco Malfoy ngó Ron:

- Bộ thấy tên tao buồn cười lắm hả? Tên mày tao chưa thềm hỏi nha! Ba tao đã nói cho tao biết hết về tụi tóc đỏ Weasley nhà mày rồi, mặt đầy tàn nhang, con thì đông đến nỗi nuôi không xuể chứ gì!

Nó quay lại Harry:

- Potter à, rồi mày sẽ thấy là có những gia đình phù thủy sang hơn. Mày đừng vội kết bạn với đám tầm thường. Chuyện đó tao giúp mày được.

Nó giơ tay để bắt tay Harry, nhưng Harry không thềm nắm lấy. Harry chỉ lạnh nhạt nói:

- Cám ơn. Tao nghĩ tự tao cũng biết được đứa nào tầm thường, đứa nào không rồi!

Nghe đến đó. Draco Malfoy không đến nỗi đỏ mặt, nhưng hai gò má nó cũng hơi đổi màu. Nó chậm rãi nói:

- Nếu tao là mày, Potter, tao sẽ cẩn thận hơn một chút. Mày rồi sẽ đi vào vết xe đổ của ba má mày nếu không biết lễ phép hơn. Tại ba má mày hồi đó cũng không biết điều gì là tốt cho họ. Mày mà cứ giao du với đám giẻ rách như bọn Weasley và lão Hagrid ấy thì có ngày cũng tiêu ma.

Cả Harry và Ron cùng đứng bật dậy. Mặt Ron đỏ kè như tóc trên đầu của nó.

- Mày nói lại coi!

Draco Malfoy khịt mũi nhạo báng:

- Chà muốn đánh lộn với tụi tao hả?

- Ủ, nếu mày không cút ra khỏi chỗ này ngay.

Harry nói, giọng can đảm nhưng trong lòng cũng có hơi run vì Crabbe và Goyle đều bự hơn nó và Ron

rất nhiều.

- Nhưng mà tụi tao chưa muốn đi ra, phải không tụi bây? Tụi tao ăn hết đồ của tụi tao rồi, mà tụi mày ở đây có vẻ còn dư đồ ăn đấy.

Goyle thò tay định lấy mấy gói sôcôla Ếch nhái bên cạnh Ron. Ron nhảy tới trước, nhưng trước khi nó chụp được Goyle thì thằng này đã rú lên một tiếng đau đớn: con chuột Scabbers đang đeo lủng lẳng nơi đầu ngón tay thằng Goyle, mấy chiếc răng chuột nhọn hoắt cắm sâu vào da thịt Goyle. Goyle la hét, vun vẩy con chuột vòng vòng, nhưng con chuột vẫn không chịu nhả ra. Cuối cùng, khi con chuột văng ra và bay tới cửa sổ thì cả Crabbe và Malfoy đều hoảng hốt nhảy thối lui. Cả ba thằng lập tức biến mất. Chắc chúng tưởng có cả bầy chuột đang chờ sẵn trong mớ kẹo, hay có lẽ chúng nghe có tiếng bước chân, vì ngay sau đó cô bé Hermione bước vào.

- Có chuyện gì vừa xảy ra ở đây vậy?

Cô nàng vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn những gói kẹo vung vãi khắp sàn và Ron đang nhón đuôi con chuột Scabbers kéo lên.

- Chắc nó tiêu rồi quá!

Ron nói với Harry. Nó nhìn kỹ lại con chuột.

- Ủa, không... thật không tin được, nó lại ngủ nữa rồi nè!

Đúng là con chuột đang ngủ li bì.

Ron hỏi:

- Hồi trước bồ có quen Draco Malfoy hả?

Harry giải thích vắn tắt cuộc gặp gỡ ở Hẻm Xéo. Ron nghe xong bảo:

- Mình có nghe nói về gia đình nó. Họ là những người đầu tiên quay về phe ta sau khi kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy biến mất. Họ nói họ bị bùa mê. Ba mình không tin. Ba mình nói bố thằng Malfoy đúng ra không nên thanh minh này nọ về chuyện đã theo phe hắc ám.

Quay về phía Hermione, Ron hỏi:

- Còn bạn, bạn cần gì?

- Mấy bạn nên thay đồng phục vào nhanh nhanh đi. Tôi vừa mới đi lên mấy toa đầu và hỏi nhân viên kiểm soát tàu, ông ấy nói chúng ta gần đến nơi rồi. Bộ các bạn vừa đánh nhau hả? Coi chừng gặp chuyện lôi thôi trước khi đến nơi đó.

Ron quắc mắt nhìn Hermione:

- Con Scabbers đánh nhau chứ không phải chúng tôi. Bạn có thể làm ơn đi ra cho chúng tôi thay đồ được không?

- Được thôi. Tôi vô đây chẳng qua vì ở ngoài kia người ta chộn rộn như con nít, chạy lên chạy xuống khắp hành lang. À, nhân tiện tôi xin lưu ý bạn là mũi bạn dính lọ nghe đó, bạn biết không?

Ron trừng mắt nhìn theo cô bé khi cô đi ra ngoài. Harry thò đầu ra ngoài cửa sổ. Trời đang tối dần. Nó có thể nhìn thấy núi rừng dưới bầu trời tím thẫm. Đoàn tàu lửa dường như đang chạy chậm lại.

Harry và Ron cùng cởi chiếc áo khoát ra và trùm lên mình chiếc áo dài đen. Áo của Ron hơi ngắn một chút so với thân hình nó, để lộ cả đôi giày. Một giọng nói vang lên khắp đoàn tàu: Chúng ta sắp đến Hogwarts trong vòng năm phút nữa. Hành lý cứ để lại trên tàu, sẽ có người mang về trường sau.

Bụng dạ Harry nôn nao vì hồi hộp. Ron cũng vậy, dưới lớp tàn nhang, mặt nó tái nhợt. Hai đứa nhét đầy túi những gói kẹo cuối cùng rồi nhập vào đám đông trong hành lang tàu.

Đoàn xe lửa giảm tốc độ rồi cuối cùng dừng hẳn lại. Người ta xô đẩy nhau, ùn ra cửa, đổ xuống một sân ga nhỏ xíu, tối tăm. Harry rùng mình trong trời đêm lạnh buốt. Chợt lúc ấy, một bóng đèn nhấp nháy lơ lửng trên đầu lũ học sinh, và Harry nghe một giọng nói quen thuộc:

- Học sinh năm thứ nhất! Năm thứ nhất lại đây! Harry, khoẻ không?

Gương mặt lông lá của lão Hagrid hớn hở trên biển đầu người.

- Lại đây, đi theo ta! Còn học sinh năm thứ nhất nữa không? Bước cẩn thận! Học sinh năm thứ nhất, theo ta.

Mò mẫm, loạng choạng, bọn trẻ đi theo Hagrid xuống một lối đi có vẻ dốc và hẹp. Hai bên đường tối đến nỗi Harry nghĩ là mình đang đi giữa những hàng cây dày đặc. Cả đám im thin thít. Neville thẳng nhỏ làm mất cóc, chỉ dám thút thít một hai lần.

Hagrid ngoái đầu ra sau, nói:

- Chút xíu nữa là cháu sẽ nhìn thấy Hogwarts lần đầu tiên đây! Qua khúc quanh này là thấy ngay.

Một tiếng Ô rất to đồng thanh vang lên.

Con đường hẹp bất ngờ mở ra một bờ hồ đen bao la. Bên kia bờ hồ, nằm trên đỉnh núi cao là một toà lâu đài nguy nga đồ sộ với vô số tháp lớn nhỏ, và vô vàn ô cửa sổ sáng đèn điểm xuyết bầu trời rực rỡ đầy sao.

Lão Hagrid chỉ một đoàn thuyền nhỏ chờ sẵn bên bờ hồ, kêu to:

- Lên thuyền. Mỗi thuyền không chở quá bốn người!

Neville cùng Hermione theo Harry và Ron lên thuyền. Harry, một mình một thuyền, kêu to lần nữa:

- Mọi người lên thuyền hết chưa? Xong rồi thì... tiến lên!

Cả đoàn thuyền cùng rời bến một lúc, băng ngang mặt hồ phẳng lặng như mặt gương. Mọi người đều im lặng, dăm dăm nhìn lên toà lâu đài trước mặt. Nó hiện ra như một ngọn tháp khổng lồ, càng ngày càng hùng vĩ khi đoàn thuyền đưa chúng chui qua một tấm màn, kết bằng những dây trường xuân rủ xuống, che phủ cả một cái cửa rộng thênh thang mở ra trên vách núi. Cửa này dẫn vào một đường hầm tối om, có lẽ là con đường ngầm chạy dưới chân lâu đài, đến một bến cảng cũng nằm sâu dưới đất. Cặp bến, bọn trẻ bèn lục tục trèo lên bãi đầy sỏi đá. Còn lão Hagrid đi kiểm tra lại những chiếc thuyền xem còn sót thứ gì không. Lão kêu lên:

- À, ra mà! Có phải con cóc của cháu đây không?

Neville mừng rỡ giơ tay ra:

- Trevor!

Cả đám lại tiếp tục trèo lên một lối đi trong núi đá, nhắm theo ánh đèn của lão Hagrid mà đi tới một con đường bằng phẳng hơn, dẫn tới bãi cỏ mịn màng ẩm sương nằm ngay dưới bóng toà lâu đài.

Bọn trẻ hớn hờ bước lên những bậc thềm đá và đứng túm tụm trước cánh cổng khổng lồ bằng gỗ sồi.

- Mọi người đông đủ cả rồi hả? Cả con cóc của cháu vẫn còn đó chứ?

Nói xong, lão Hagrid giơ nắm tay khổng lồ lên, dấm mạnh vào cánh cửa toà lâu đài ba lần.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Chiếc Nón Phân Loại

Cánh cửa lâu đài tức thì mở ra. Một bà phù thủy cao lêu nghêu, tóc đen mượt, mặc áo dài màu xanh ngọc bích đứng sẵn ngay cửa. Bà có một gương mặt nghiêm nghị, đến nỗi ý tưởng đầu tiên nảy ra trong đầu Harry là chớ có mà lôi thôi với bà.

Lão Hagrid giới thiệu:

- Các học sinh năm thứ nhất đây thưa giáo sư McGonagall.
- Cám ơn bác Hagrid. Bác để chúng lại cho tôi được rồi.

Bà mở toang cửa. Sảnh trước rộng lớn đến nỗi có thể rinh nguyên căn nhà của gia đình Dursley vào cũng lọt. Những vách tường đá được chiếu sáng bằng những bó đuốc to giống như ở nhà băng Gringotts. Trần lâu đài cao vợi vợi, và trước mặt bọn trẻ là một chiếc cầu thang cẩm thạch đẹp lộng lẫy lên các tầng trên.

Bọn trẻ theo giáo sư McGonagall băng qua một tầng lâu đài toàn đá phiến. Harry có thể nghe âm âm tiếng của hàng trăm giọng nói vang sau cánh cửa bên phải – có lẽ cả trường đang tập trung đâu đây. Nhưng giáo sư McGonagall lại đưa đám trẻ năm thứ nhất vào một căn phòng nhỏ trống rỗng ở cuối hành lang. Chúng đứng túm vào nhau, nghênh cổ ngóng chờ một cách hồi hộp lo âu.

Giáo sư McGonagall cất lời:

- Chào mừng các con đến Hogwarts. Tiệc khai giảng sắp bắt đầu, nhưng trước khi nhận chỗ ngồi trong đại sảnh đường, các con sẽ được phân loại để xếp vào các ký túc xá. Phân loại là một lễ rất quan trọng, bởi vì trong thời gian các con học ở đây, ký túc xá của con cũng giống như gia đình của con trong trường Hogwarts. Các con sẽ cùng học, cùng ngủ, cùng chơi... với các bạn chung một ký túc xá.
- Có bốn ký túc xá, ở đây gọi là nhà, nhà Gryffindor, nhà Hufflepuff, nhà Ravenclaw và nhà Slytherin. Mỗi nhà đều có một lịch sử cao quý riêng và nhà nào cũng từng tạo nên những nam phù thủy và nữ phù thủy xuất sắc. Trong thời gian các con học ở Hogwarts thì thành tích các con đạt được sẽ được cộng vào điểm chung cho nhà mình ở. Cuối năm, nhà nào có được nhiều điểm nhất sẽ được nhận cúp nhà – một vinh dự cao cả. Ta hy vọng mỗi người trong các con là một thành viên xứng đáng với nhà mình sống, cho dù các con được chọn vào nhà nào đi nữa.

- Lễ phân loại sẽ diễn ra trong vài phút tới, trước mặt toàn thể giáo viên và học sinh trong trường. Ta đề nghị các con sửa soạn cho tề chỉnh trong khi chờ đợi làm lễ.

Aùnh mắt bà chần chừ trên chiếc áo choàng cột ầu tả của Neville; chót mũi nhọ nhem của Ron cũng có vẻ khiến giáo sư không hài lòng. Harry cố hết sức vuốt cho mái tóc bù xù của mình nằm ẹp xuống.

- Ta sẽ trở lại khi nào các con chuẩn bị xong.

Bà giáo sư McGonagall nói.

- Giữ trật tự!

Bà đi ra khỏi phòng. Harry nuốt nước miếng khan. Nó hỏi Ron:

- Phân loại vô các nhà là sao?

- Chắc là họ cho mình làm kiểm tra gì đó. Anh Fred nói đau lắm, nhưng chắc là ảnh nói chơi.

Tim Harry bắt đầu nhảy loạn xạ. Một cuộc kiểm tra? Trước cả trường? Mà nó thì không biết tí phép thuật nào. Biết làm cái trò quỷ gì đây? Khi đặt chân đến trường, Harry đâu ngờ sẽ phải qua một cộc kiểm tra như thế này. Nó la lẳng nhìn quanh và thấy ai cũng có vẻ hẫi hùng không ai dám nói năng gì, ngoại trừ con nhỏ Hermione cứ lăm nhăm cả đồng thần chú đã học thuật lòng và đang tính xem hồi nữa nên xài câu nào. Harry cố gắng để khỏi phải nghe. Nó chưa bao giờ căng thẳng tột độ như vậy, kể cả cái lần mang sổ liên lạc về cho dì dượng Dursley, mà trong đó có ghi cái tội của nó là làm bộ tóc giả của giáo sư trở nên xanh lè. Giờ đây mắt Harry cứ dán chặt xuống sàn nhà. Chỉ vài giây nữa thôi, giáo sư McGonagall sẽ trở lại và số nó tới đây chắc là tàn.

Bỗng nhiên có một chuyện khiến Harry nhảy bắn lên không trung cả ba tấc, bọn trẻ con xung quanh cũng kêu thét lên.

- Ồi! Cái... cái gì...?

Harry há hốc mồm ra. Tất cả đám trẻ cũng đều há hốc mồm kinh hẫi. Khoảng hai chục con ma vừa trường ra từ bức tường phía sau, lướt ngang qua phòng, trò chuyện với nhau, và không thèm để mắt tới bọn học sinh năm thứ nhất. Hình như chúng đang gây gổ nhau. Một con ma trông giống một thầy tu tròn trĩnh đang nói:

- Tha thứ và quên đi, hãy nghe ta nói, chúng ta hãy cho hẫi một cơ hội thứ hai...

- Thừa huynh, chẳng phải chúng ta đã cho Peeves quá nhiều cơ hội sao? Thế mà hẫi vẫn đi bêu riếu chúng ta đủ điều và huynh cũng biết đấy, nó đâu phải là một con ma thực sự... Ê, mà này! Cả lũ chúng bây làm gì ở đây hử?

Con ma mặt đỏ bót sát mình đang nói chột nhận ra sự hiện diện của bọn trẻ. Nó hỏi nhưng không nhóc nào dám trả lời.

Con ma thầy tu mới nhìn quanh mồm cười:

- Học sinh mới đây. Chắc là sắp được phân loại phải không?

Vài đứa trẻ gật đầu nhưng vẫn im lặng. Thầy tu béo tiếp:

- Hy vọng gặp lại các em trong nhà Hufflepuff, nhà cũ của anh ấy mà.

Chột vang lên một giọng sắc lạnh:

- Tiến tới trước lễ phân loại sắp bắt đầu.

Giáo sư McGonagall đã quay trở lại, Những con ma vội lặng lẽ trôi tọt vào bức tường đối diện, từng con một. Giáo sư McGonagall ra lệnh:

- Bây giờ các con sắp hàng một và đi theo ta.

Lúng túng vụng về như thể hai chân đã hóa thành chì, Harry đứng vô hàng, sau lưng một thằng bé tóc vàng. Ron đứng sau lưng Harry, và cả bọn nối đuôi ra khỏi phòng, băng ngang hành lang, xuyên qua vài cánh cửa đôi nữa rồi mới bước vào đại sảnh đường.

Harry chưa từng tưởng tượng nổi có một nơi nào lạ lùng và lộng lẫy đến như vậy. Gian phòng rộng mênh mông được chiếu sáng bằng hàng ngàn hàng vạn ngọn nến, lơ lửng trên không trung phía trên bốn dãy bàn dài, nơi tất cả học sinh của trường đang ngồi. Trên mặt bàn là những đĩa vàng và cốc vàng bóng lảnh. Ở đầu đại sảnh đường là một cái bàn dài khác dành cho giáo sư. Giáo sư McGonagall dẫn đám học sinh năm thứ nhất về phía chiếc bàn này, để chúng đứng thành hàng đối diện với những học sinh khác, có các thầy cô ở sau lưng. Hàng trăm gương mặt chăm chú nhìn chúng, trông giống như những chiếc đèn lồng mờ mờ với những ngọn nến chập chờn thấp bên trong. Lẫn trong đám học sinh là đây đó những con ma ẩn hiện như làn sương bạc. Để tránh những ánh mắt nhìn chăm chăm, Harry ngược nhìn lên phía trên và thấy vòm nhà đen như nhung rắc đầy những vì sao. Thật khó mà tin nổi phía trên cao kia lại là một cái trần nhà và đại sảnh đường ắt hẳn phải ăn thông với bầu trời.

Harry nghe Hermione thì thầm:

- Nhìn ra ngoài trời sẽ bị hôn ám đó. Trong sách lịch sử Hogwarts có ghi như vậy.

Harry vội nhìn xuống, đúng lúc giáo sư McGonagall đặt một cái ghế cao bốn chân trước mặt bọn trẻ năm thứ nhất. Phía trên cái ghế đó là một chiếc nón phù thủy hình chóp. Cái nón te tua, vá chùm vá đụp, và dơ cực kỳ. Dì Petunia mà thấy thì chắc là quăng vô sọt rác ngay.

- Chắc họ sẽ phải bắt mình lôi ra được từ trong cái nón một con thỏ, hay trò gì đại loại vậy.

Harry hoang mang. Nó thấy mọi người đều dán mắt vào cái nón đỏ. Nó cũng chăm chú nhìn. Trong vài giây, không gian im lặng phăng phắc. Rồi bỗng nhiên cái nón vặn vẹo, một miếng toạt gần vành nón mở ra như một cái miệng, và cái nón bắt đầu hát:

Ở này ta đâu không xinh

Nhưng mà chớ xét ngoại hình

Xét về thông minh, sắc xảo

Đố nón nào qua mặt ta

Các người cứ đội nón hoa

Mũ cối, mũ nồi tùy thích

Không sao, ta đây chấp hết

Nón ta: phân loại Hogwarts

Những điều giấu chẳng nói ra

Ta đọc được từ trong óc

Hãy chải đầu và vuốt tóc

Đặt lên, ta nói cho nghe

Người nào vô Gryffindor

Cái lò luyện trang dũng cảm

Người nào vô Hufflepuff

Nơi đào tạo kẻ kiên trung

Khó khăn chẳng khiến ngại ngừng

Đáng tin, đúng người chín trực

Ai vào Ravenclaw được

Nơi đào luyện trí tình nhanh?

Vừa ham học lại chân thành

Hoặc Slytherin cũng thế

Dạy cho ta đa mưu túc trí

Làm sai miễn đạt mục tiêu

Hãy đội lên! Hãy đội nào!

Đừng sợ sệt, nghe ta nói

Nghe ta nói, ta phân loại

Người là ai, ở nhà nào

Hãy bình tĩnh, đội lên nào

Trong vành nón như tay ấm.

Kết thúc bài hát của chiếc nón, cả sảnh đường nổ tung trong tiếng vỗ tay. Cái nón nghiêng mình chào bốn phương tám hướng rồi đứng yên.

Ron thì thào với Harry:

- Vậy là mình sẽ đội thử cái nón ấy. Phải đập Fred một trận mới được, anh cứ nói như mình phải đánh nhau với một con quỷ khổng lồ.

Harry mỉm cười yếu ớt. Ừ thì đội nón dễ hơn đọc thần chú làm phép màu, nhưng nó vẫn ước gì đừng có ngần ấy khán giả chứng kiến cảnh nó đội nón. Cái nón dường như đòi hỏi hơi nhiều. Harry cảm thấy mình chẳng có gì dũng cảm, thông minh, hay mưu trí gì vào lúc này. Giá mà cái nón kể thêm trong Hogwarts có một nhà chuyên dành cho những người cảm thấy bồn chồn đến phát buồn nôn thì chắc nơi đó thích hợp với Harry nhất vào lúc này.

Giáo sư McGonagall bước tới trước với một cuộn giấy da dày trong tay:

- Khi ta gọi tên người nào thì người đó chỉ việc đội nón và ngồi lên ghế. Bắt đầu: Hannah Abbott!

Một cổ bé có đôi má hồng hồng và đôi bím tóc vàng hoe bước ra khỏi hàng, đội nón vào và ngồi xuống ghế. Chiếc nón che súp cả mắt cô bé. Yên lặng trong giây lát. Cái nón hô lên:

- Nhà Hufflepuff.

Những người ngồi ở dãy bàn bên phải hoang hù và vỗ tay chào mừng. Hannah đi đến ngồi ở dãy bàn của nhà Hufflepuff. Harry thấy con ma thầy tu béo vui vẻ vỗ tay với Hannah.

- Kế tiếp, Susan Bones!

- Nhà Hufflepuff.

Cái nón lại hù lên lần nữa, và Susan nhanh nhẩu tới ngồi bên cạnh Hannah.

- Terry Boot!

- Nhà Ravenclaw.

Dãy bàn thứ hai bên trái vỗ tay; nhiều thành viên nhà Ravenclaw đứng dậy bắt tay Terry; cậu bé đến nhập vào bàn của họ.

- Mandy Brocklehurst!

Cũng vô nhà Ravenclaw. Và:

- Lavender Brown!

Trở thành người đầu tiên được nhận vô Gryffindor. Dãy bàn cuối bên trái bùng nổ tiếng reo hò và vỗ tay. Harry thấy hai người anh sinh đôi của Ron huýt sáo mừng.

- Millicent Bulstrode!

Cậu này được phân về nhà Slytherin. Có thể là do Harry tưởng tượng, hoặc giả do nó đã nghe nói về Slytherin nhiều quá, nhưng quả là nó thấy đám nhà sk không dễ thương chút nào.

Bây giờ Harry bắt đầu thấy phát bệnh rồi. Nó nhớ lần chọn cầu thủ cho đội thể thao trường cũ. Nó luôn là người được chọn cuối cùng. Không phải vì nó chơi dở, mà vì không ai muốn Dudley nghĩ là mình thích Harry.

- Justin Finch – Fletchley!

- Nhà Hufflepuff.

Harry để ý khi đội vào cái nón thông báo kết quả ngay, nhưng có một số trường hợp hình như cái nó do dự một lúc rồi mới báo kết quả.

- Seamus Finnigan!

Là thằng bé tóc vàng đứng sắp hàng cạnh Harry. Nó phải ngồi chờ trên ghế gần cả phút trước khi cái nón tuyên bố nó được về nhà Gryffindor.

- Hermione Granger!

Cô bé chạy như bay lại cái ghế và chụp ngay cái nón lên đầu. Cái nón hô lên:

- Nhà Gryffindor.

Ron nghe tới đó nghiêng răng trèo trẹo.

Một ý tưởng khủng khiếp bỗng bật lên trong đầu Harry: Nếu rốt cuộc mình không được chọn vô nhà nào hết thì sao? Sẽ ra sao nếu mình phải ngồi đợi lâu vô tận trên cái ghế đó, với cái nón sụp tới mắt, rồi giáo sư McGonagall đến dỡ nón ra mà nói rằng có sự nhầm lẫn và mời cậu ra tàu lửa mà về đi thôi?

Khi Neville Longbottom – thằng bé cứ mất cóc hoài đó – được gọi tên, nó đi lập cập, đến nỗi có một đoạn ngắn tới cái ghế mà cũng vấp ngã mấy lần. Cái nón phải mất khá lâu mới quyết định được số phận Neville.

- Nhà Gryffindor!

Neville nhảy câng lên, quên cả gỡ nón ra. Nó phải chạy trở lại trong tiếng cười ầm ĩ của mọi người để đưa nón cho giáo sư McGonagall, mà nó lắp bắp gọi nhầm là MacDougal... Morag.

Tới lượt thằng nhọt nhọt Malfoy. Nó bước đi khệnh khạng tới trước và đạt được điều ước nguyện ngay lập tức: Cái nón chưa kịp chạm vô đầu nó đã tuyên bố liền:

- Nhà Slytherin!

Malfoy nhập bọn với Crabbe và Goyle, trông nó cực kỳ thoả mãn.

Chẳng còn lại mấy người nữa.

- Moon! ...,

- Nott! ...,

- Parkinson! ...

Rồi đến hai cô bé sinh đôi:

- Patil và Patil! ...,

Rồi đến:

- Perks! ...,

- Sally – Anne! ...,

Và rồi cuối cùng cũng đến:

- Harry Potter!

Khi Harry bước tới, nó nghe tiếng xì xầm nổi lên khắp bốn phía.

- Có phải cô giáo mới gọi Potter không?

- Có phải cô giáo mới gọi Harry Potter không?

Điều cuối cùng mà Harry nhìn thấy trước khi chiếc nón sụp xuống che mất đôi mắt cậu nó, là cả sảnh đường đầy nhóc người đều đang hướng mắt nhìn về nó. Harry chờ đợi.

Nó nghe một giọng nói bên tai:

- Chà! Khó đây! Rất khó. Can đảm có thừa... Trí tuệ cũng không kém... Lại có năng khiếu, á chà, có tài đấy quý thần ơi, và khát vọng khẳng định chính mình nữa chứ! Hay thật! Thế mi muốn ta phân mi vô loại nào hả?

Harry nắm chặt ghế mà nghĩ:

- Đừng vô Slytherin. Đừng vô Slytherin!

- Không chịu Slytherin hả?

Giọng nói bên tai lại vang lên nho nhỏ.

- Mi có chắc không đó? Vô đó mi có thể trở thành vĩ đại, mi biết đấy, trong đầu mi có tất cả rồi và Slytherin sẽ giúp mi trở thành vĩ đại, chắc chắn như vậy... Không hả? Được thôi, nếu mi đã dứt khoát thì tốt hơn là về... Gryffindor.

Harry nghe cái nón xướng lên từ cuối cùng đó thật lớn cho cả sảnh đường cùng nghe. Nó giở nón ra và bước về phía bàn của Gryffindor, chân còn run. Nó đang lằng lằng cảm thấy nhẹ nhõm khi không bị chọn vào Slytherin, đến nỗi không nhận thấy tiếng reo hò cổ vũ cho nó lớn hết thảy từ này đến giờ. Huynh trưởng Percy đứng dậy bắt tay nó nồng nhiệt, trong khi hai anh em sinh đôi nhà Weasley gào lên:

- Tụi mình có Harry Potter rồi! Tụi mình có Harry Potter rồi!

Harry ngồi xuống, đối diện con ma mặc áo cổ xếp nếp mà nó đã thấy trước đó. Con ma vỗ lên cánh tay

nó, khiến nó rùng cả mình, cảm thấy như ai nắm lấy nó nhúng vô xô nước đá lạnh cóng.

Từ chỗ ngồi này, bây giờ Harry có thể nhìn thấy rõ cái bàn cao. Nó thấy lão Hagrid ở cuối bàn, đang nhìn nó và giơ một ngón tay cái lên ra dấu khen ngợi. Nó nhe răng cười lại với Hagrid. Và kia, ở khúc bàn giữa, trên một cái ghế to bằng vàng, là cụ Albus Dumbledore. Harry có thể nhận ra cụ ngay nhờ nhìn thấy chân dung cụ trên tấm thẻ trong gói sôcôla ếch. Mái tóc bạc của cụ Dumbledore là thứ duy nhất trong sảnh đường này tỏa sáng ngang ngửa mấy con ma. Harry cũng nhận ra giáo sư Quirrell, người đã trò chuyện với nó ở quán rượu Leaky Cauldron. Trông ông khá kỳ dị với cái khăn vành lớn màu tím đội trên đầu.

Và bây giờ thì chỉ còn ba đứa học trò chưa phân loại.

- Dean Thomas!

Là một thằng bé da đen cao hơn cả Ron, được vô Gryffindor đến ngồi bên cạnh Harry.

- Lisa Tupin!

Cô bé này về nhà Ravenclaw.

Và cuối cùng tới lượt Ron. Nó xanh lét như tàu lá chuối. Harry đặt hai ngón tay chéo nhau phía dưới bàn để cầu nguyện, và vài giây sau, cái nón tuyên bố:

- Nhà Gryffindor!

Harry vỗ tay như điên khi Ron lê bước về phía nó và gần như đổ gục vào chiếc ghế bên cạnh.

- Giỏi lắm, Ron! Xuất sắc!

Huynh trưởng Percy – anh trai Ron, gào lên đắc thắng. Giáo sư McGonagall cuộn bản danh sách lại và cắt nón phân loại đi.

Harry ngó mấy cái đĩa bằng vàng trống không. Bây giờ mới nhận ra là mình đang đói cồn cào. Cái bánh bí ngô mà nó ăn hết trên tàu lửa hình như đã tiêu hoá mấy đời.

Cụ Dumbledore đứng dậy. Cụ tươi cười với tất cả học sinh, hai cánh tay cụ dang rộng, tưởng như không có gì có thể làm cho cụ vui hơn là được nhìn thấy tất cả những học sinh của mình tại đây. Cụ nói:

- Chào mừng các con bước vào niên học mới ở Hogwarts. Trước khi các con nhập tiệc, ta có đôi lời muốn nói. Những lời ấy là ngu đần! Mít ước! Vật vãnh! Véo! Cảm ơn!

Cụ ngồi xuống. Mọi người vỗ tay hoan hô. Harry không biết có nên cười hay không. Nó ngờ ngợ hỏi Percy:

- Cù... cù... cù ấy... có... mát không vậy?

- Mát hả?

Peeves vui vẻ nói:

- Cù là thiên tài! Phù thủy giỏi nhất thế giới! Nhưng mà, ừ, đúng, cù cũng có hơi mát một tí tẹo. Aên khoai tây không Harry?

Harry há hốc miệng ra vì kinh ngạc! Những cái đĩa trống trước mặt nó giờ đây đã đầy ắp thức ăn. Nó chưa từng thấy nhiều đồ ăn nó ưa thích ại chất đầy trên bàn ghế đến thế: thịt cốt lết, đùi trườn, xúc xích, thịt ba chỉ và bí tết, khoai tây luộc, khoai tây nướng, khoai tây chiên, bánh mì Yorkshire, đậu, cà – rốt, nước chấm, sốt cà chua, và... chắc để cho quái dị, có cả những con bọ the.

Gia đình Dursley thật ra chưa từng bỏ đói Harry, nhưng nó cũng chưa bao giờ được phép ăn nó thoải thuê. Lại thêm thằng Dudley luôn giành mất cứ thứ gì mà Harry thích, dù rằng thật sự Dudley không cần.

Harry chất vô đĩa của nó mỗi thứ một chút, ngoại trừ món bọ the, và bắt đầu ăn. Ngon tuyệt cú mèo.

Con ma mặc áo cổ xếp đứng cạnh. Nó buồn bã nhìn Harry cắt miếng bí tết:

- Trông ngon nhỉ!

Harry ngỏ ý mời:

- Ông không ăn sao...?

Con ma nói:

- Ta đã không ăn gần bốn trăm năm rồi. Dĩ nhiên là ta không cần ăn nữa, nhưng ta vẫn nhớ thói quen ăn uống. Hình như ta chưa tự giới thiệu thì phải? Ta là ngài Nicolas de Mimsy – Porpington trong tháp Gryffindor.

- A! Cháu biết ông là ai rồi!

Ron nghe tới đó la lên đột ngột.

- Các anh của cháu có kể về ông – ông là Nick suýt mất đầu.

Con ma sừng sùng:

- Ta yêu cầu các cháu gọi ta là ngài Nicolas de Mimsy.

Nhưng thằng bé tóc tím vàng Seamua Finningan cắt ngang:

- Suýt mất đầu? Làm sao mà ông suýt mất đầu?

Ngài Nicolas rõ ràng phật ý vô cùng, như thể câu chuyện tào lao nhỏ này diễn ra theo hướng hoàn toàn ngoài ý muốn.

Kiểm lòng lăm, ngài cúi kính đáp:

- Như thế này này...

Ngài nắm vành tai trái của mình kéo lên. Cả cái đầu tuột ra khỏi cổ, ngoẹo xuống vai như thể máng vô một cái móc. Hiên nhiên là đã từng có kẻ cố chém lấy đầu ngài, nhưng có lẽ kẻ đó làm không khéo léo gọn gẽ cho lắm. Vết sợ hãi trên nét mặt bọn trẻ làm cho ngài Nick suýt mất đầu hài lòng. Ngài đặt cái đầu vào vị trí cũ, ho húng hắng và nói:

- Thế, xin chào các cư dân Gryffindor mới toanh. Ta hy vọng các cháu sẽ giúp chúng ta giành chức vô địch nhà năm nay, được chứ? Chưa bao giờ mà nhà Gryffindor mất chức này lâu như vậy. Nhà Slytherin đã liên tục giữ cúp này suốt sáu năm nay. Nam tước đầm máu ngày càng huênh hoang không chịu nổi. Hẳn là con ma nhà Slytherin đấy.

Harry nhìn qua dãy bàn Slytherin và thấy một con ma ghê rợn ngồi bên đó, hai hốc mắt trống không nhìn đăm đăm, một gương mặt buồn thảm, và tấm áo dài bê bết máu lấm tẩm bạc. Con ma đó ngồi bên cạnh Malfoy, và Harry khoái chí nhận thấy Malfoy có vẻ bức bối vì bị xếp chỗ ngồi như vậy.

Seamus hỏi, hết sức hào hứng:

- Làm sao mà ông ấy bê bết máu như thế?

Nick suýt mất đầu tỏ ra tế nhị:

- Ta chưa bao giờ hỏi hắn về điều đó.

Sau khi mọi người đã ăn uống no nê, thức ăn thừa trên đĩa cũng tự động biến mất dần, để lại những cái đĩa sạch boong như trước. Lát sau, món tráng miệng hiện ra. Hàng táng kem đủ các vị mà người ta có thể nghĩ ra, bánh mật, bánh sôcôla nhồi kem, mứt, đậu, dâu, thạch, ché nếp... đủ thứ.

Harry tự xắn cho mình một miếng bánh mật. Lúc này câu chuyện phiếm đã chuyển sang đề tài gia đình. Seamus nói:

- Tôi nửa này nửa kia. Ba tôi là dân Muggle. Mẹ tôi không hề nói cho ba tôi biết bà là dân phù thủy. Khi cưới nhau rồi, ba tôi mới biết. Một cú sốc ghê ghớm cho ông.

Những đứa trẻ chung quanh bật cười. Ron hỏi:

- Còn bồ thì sao hả Neville?

- À, bà tôi nuôi dạy tôi, bà tôi là một phù thủy. Nhưng cả nhà tôi đến lớn vẫn nghĩ tôi chỉ là dân Muggle trăm phần trăm. Ông cậu Algie cứ thừa lúc tôi không để ý là tìm cách thử xem tôi có nảy ra được tí phép thuật nào không. Có lần ông đem trấn nước tôi ngoài câu cảng, tôi sém chết luôn! Nhưng mà chẳng có gì đặc biệt xảy ra hết. Mãi đến khi tôi lên tám... kỳ đó ở trên lầu, ông cậu Algie đến uống trà, ông nắm cổ chân tôi trút ngược xuống đưa ra ngoài cửa sổ. Đang vậy thì mợ Enid đưa ông ổ bánh trứng, ông vô tình buông tôi ra để cầm bánh. Tôi rớt xuống đường rồi đội ngược lên, lăn ra ngoài vườn, không sao cả. Bà tôi mừng đến phát khóc. Tất cả mọi người đều mừng. Phía như mấy bồ thấy mặt họ lúc tôi nhận được giấy gọi nhập trường. Mọi người đều nghĩ tôi không đủ năng khiếu ma thuật để được đi học. Ông cậu Algie mừng đến nỗi mua cho tôi một con cóc nè!

Bên cạnh Harry, huynh trưởng Percy và Hermione đang trò chuyện về bài vở (đại khái: anh hy vọng các em bắt đầu học ngay, có nhiều thứ phải học lắm, anh đặc biệt thích môn biến hóa, em cũng biết đấy, biến cái này thành cái khác, dĩ nhiên đó là môn rất khó. Em sẽ bắt đầu với những vật nhỏ, chẳng hạn như biến que diêm thành cây kim.)

Harry bắt đầu cảm thấy no nề ấm áp và buồn ngủ, lại nhìn lên dãy bàn cao. Lão Hagrid đang say sưa nốc rượu. Giáo sư McGonagall trò chuyện với cụ Dumbledore. Giáo sư Quirrell, đầu đội khăn vành lớn, đang nói chuyện với một vài giáo viên có mái tóc đen nhờn bóng, mũi khoằm, da tái xám.

Thế rồi, rất nhanh, rất đột ngột, cái ông giáo mũi khoằm, qua cái khăn vành của giáo sư Quirrell, nhìn thẳng vào mắt Harry. Một cơn đau thốn nhói lên từ vết thẹo trên trán Harry.

- Ối!

Harry xoa tay lên trán. Percy hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Kh... không có gì.

Cơn đau lại biến đi trong chớp mắt. Nhưng điều mà Harry nhận được ngay khi bắt gặp cái nhìn của ông giáo mũi khoằm kia thì không dễ dàng đi qua. Harry có cảm giác là ông không thích nó chút nào. Nó hỏi Percy:

- Người đang nói chuyện với giáo sư Quirrell là ai vậy?

- A, em đã biết giáo sư Quirrell rồi hả? Hèn gì ông ấy có vẻ bồn chồn đến thế. Người kia là giáo sư Snape. Ông dạy môn độc dược, nhưng ông chẳng muốn dạy môn đó. Ai cũng biết là ông muốn giành công việc của giáo sư Quirrell. Oảng rành kinh khủng về nghệ thuật hắc ám, ông Snape ấy.

Harry quan sát giáo sư Snape một lúc, nhưng ông ta không thèm nhìn lại Harry ấy một cái nào nữa.

Cuối cùng bữa ăn tráng miệng cũng xong. Giáo sư Dumbledore lại đứng lên cả sảnh đường im lặng.

- E hèm! Chỉ vùi lời thôi, bây giờ chúng ta đã ăn uống no nê. Tôi có vài lưu ý đầu niên khoá gửi đến các con. Học sinh năm thứ nhất nên biết là khu rừng trên mặt đất cạnh trường là rừng cấm. Một số học sinh lớp lớn cũng nên nhớ kỹ điều ấy.

Nói tới đó, đôi mắt cụ Dumbledore hấp háy nhìn anh em sinh đôi nhà Weasley, rồi cụ tiếp tục:

- Tôi cũng được ông Flich, giám thị, yêu cầu nhắc nhở tất cả học sinh là không được dùng phép thuật ngoài lớp học, trong hành lang. Các trận bóng Quidditch sẽ được tổ chức vào thứ hai của học kỳ. Bất cứ ai muốn chơi cho đội nhà mình thì liên hệ với bà Hooch. Và cuối cùng, tôi phải nói trước cho các con biết là năm nay, hành lang tầng thứ ba phía bên tay phải là khu vực cấm. Ai muốn chết một cách cực kỳ đau đớn thì cứ mò đến đó.

Harry bật cười, nhưng cả đám chỉ có vài đứa cười được như nó. Nó thì thảo hỏi Percy:

- Cụ ấy nói nghiêm túc chứ hả?

Percy cau mày trước những lời giáo huấn của cụ Dumbledore:

- Phải, nghiêm túc đó! Cũng hơi lạ, bởi vì cụ Dumbledore thường nói rõ lý do chúng ta không được phép đi đâu đó. Thí dụ như không được vào rừng vì đầy thú dữ nguy hiểm. Còn vụ này... anh nghĩ ít nhất cụ cũng nên nói cho các huynh trưởng biết.

Cụ Dumbledore lại nói:

- Và bây giờ, trước khi đi ngủ, chúng ta cùng hát một bài ca của trường.

Harry chợt nhận thấy nụ cười của các giáo sư khác chợt tắt lịm.

Cụ Dumbledore vẫy cây đũa thần của cụ như thể đuổi con ruồi đậu ở chót gậy. Từ đầu gậy tuôn ra một chuỗi nơ vàng, uốn lượn như rắn và kết thành chữ phía trên các dãy bàn. Cụ Dumbledore bảo:

- Mỗi người tự chọn tông thích hợp cho giọng hát của mình. Nào, chúng ta bắt đầu:

Và cả trường gào lên:

Hogwarts, Hogwarts, Hogwarts

Làm ơn dạy chúng tôi đôi điều

Dù chúng tôi già hói

Hay trẻ măng với đầu gối gẻ

Đầu chúng tôi có thể nhồi nhét!

Những điều thú vị

Bởi vì bây giờ chúng tôi trần trụi và đầy không khí

Ruồi chết và ít lông bụi

Hãy dạy chúng tôi điều gì đáng biết

Trả lại điều gì chúng tôi đã quên

Hãy làm hết sức mình

Phần còn lại để chúng tôi tự do

Và học cho đến khi đầu óc nhũn rữa.

Bài hát chấm dứt, người dứt trước, người xong sau. Sau rốt chỉ còn hai anh em sinh đôi nhà Weasley là còn gân cổ hát bằng nhịp điệu đưa đám lê thê. Khi hai đứa hát xong, cụ Dumbledore giơ cây đũa thần lên thu hồi các lời ca và vỗ tay, cụ vỗ tay to nhất. Vừa chùi mắt cụ vừa nói:

- Ôi! m nhạc. Đó là phép màu vượt xa mọi pháp thuật mà chúng ta có thể làm được ở nơi đây. Thôi, đi ngủ. Mọi người biến đi cho!

Dân Gryffindor năm thứ nhất theo Percy đi len qua đám đông đang trò chuyện, ra khỏi sảnh đường, lên một cầu thang đá hoa cương. Chân cẳng Harry lại nặng như chì, nhưng ấy là tại vì nó đã quá mệt và vừa ních xong một bụng đầy. Nó cũng quá buồn ngủ nên đến nỗi không còn lấy làm ngạc nhiên khi những bước chân dung treo dọc tường xì xào chỉ chỏ lúc nó đi qua. Nó cũng hết ngạc nhiên nỗi khi Percy dắt cả bọn đi xuyên qua cánh cửa ẩn sau những tấm tranh lớn và những tấm thảm treo tường cả hai lần. Họ trèo lên nhiều cầu thang nữa, vừa lê lết cặp giò vừa ngáp. Harry đang thắc mắc nó còn phải đi thêm bao xa nữa thì cả đám ngừng lại đột ngột.

Trước mặt chúng, một bó gậy đang bay lơ lửng trong không trung. Percy bước tới một bước và những cây gậy bắt đầu nhào vô cậu. Percy nói nhỏ với đám học sinh năm thứ nhất:

- Peeves – một gã yêu tinh.

Rồi Percy kêu lớn:

- Peeves, xuất đầu lộ diện đi.

Chỉ có một tiếng gì nghe thô và lớn, giống như tiếng bong bóng xì hơi, đáp lại Percy dọa:

- Anh có muốn tôi đến gặp nam tước đẫm máu không?

Bốp một cái, một gã bé choắc có đôi mắt ranh ma tăm tối và cái miệng rộng hoác hiện ra. Hắn vắt chân treo nguầy và trôi lơ lửng cùng đám gậy. Với giọng yêu tinh tí tởn, hắn xuýt xoa:

- Ái chà, lính mới tò te. Vui đáo để!

Thình lình hắn chọc bó gậy vô đám học sinh năm thứ nhất, khiến cả đám vội thụp đầu xuống. Percy giận dữ quát:

- Tránh ra, Peeves, nếu không thì ta sẽ móc nam tước, ta nói thật đấy.

Peeves thè lưỡi ra rồi biến mất, thả rơi đám gậy xuống đầu Neville. Bọn trẻ nghe tiếng hắn lượn vòng, khua áo giáp xúng xoảng khi bỏ đi.

Cả bọn lại đi tiếp, Percy dặn dò:

- Các em hãy coi chừng Peeves. Nam tước đẫm máu là người duy nhất kèm chế được hắn, chứ huynh trưởng thì hắn cũng chẳng sợ đâu. Chúng ta đến nơi rồi đây.

Cuối hành lang có treo bức chân dung một người đàn bà mập ú mặc áo lụa hồng. Bà hỏi:

- Mật khẩu!

Percy đáp:

- Caput Draconis.

Bức chân dung tự lách mình qua một bên, để lộ một lỗ tròn trên tường. Tất cả chui vào, Neville cần phải có người đỡ một chân lên mới chuôi qua được. Thế là họ đã vào gian phòng chung của nhà Gryffindor, một căn phòng tròn ấm áp đầy những chiếc ghế bành êm ái.

Percy đưa mấy đứa nữ sinh qua một cánh cửa về phòng ngủ riêng, còn bạn na sinh về một phòng ngủ khác. Lên hết cầu thang ốc trên cùng – có lẽ đó là một trong những cái tháp cao ngê của lâu đài – cuối cùng bọn con trai cũng mò ra được giường ngủ. Năm tấm áp phích treo lẫn với những tấm màn nhung đỏ sậm. Rương của chúng đã được mang lên sẵn. Chúng quá mệt mỏi nên không nói năng gì cả, chỉ thay quần áo rồi lăn ra ngủ.

Ron còn thức:

- Đồ ăn ngon quá hả?

Qua cái mừng thì thầm với Harry:

- Tránh ra, Scabbers! Trời đất nó nhai tấm khăn trải giường của mình!

Harry cũng muốn hỏi xem Ron nó có ăn món bánh mật không, nhưng mắt nó đã dúi lại và ngủ thiếp đi.

Có lẽ Harry đã ăn quá nhiều nên nó bị ác mộng. Nó thấy mình đang đội cái khăn vành của giáo sư Quirrell. Cái khăn vành cứ lái nhải khuyển nó qua nhà Slytherin ngay, bởi vì đó là định mệnh rồi. Harry nói với cái khăn là nó không muốn ở nhà Slytherin. Cái khăn bèn trở nên mỗi lúc một nặng hơn. Nó cố gắng vứt cái khăn vành đi, nhưng cái khăn càng lúc càng xiết chặt hơn khiến nó vô cùn đau đớn. Và trong khi nó vậ lộn với cái khăn vành đội đầu thì Malfoy cười ngặt nghèo giễu cợt. Rồi Malfoy hoá thành ông giáo sư mũi khoằm – ông Snape, tiếng cười của ông này càng lúc càng lớn và nham hiểm. Một tia sáng xanh lè loé lên và Harry bừng tỉnh giấc, toàn thân run rẩy, toát mồ hôi.

Harry cuộn tròn người và chìm lại vào giấc ngủ. Khi thức giấc vào ngày hôm sau, nó không còn nhớ gì về giấc mơ đêm trước nữa.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Bạc Thầy Độc Được

Đó! Nhìn kìa!

- Đâu?

- Kế bên thẳng tóc đỏ cao ngồng đó.

- Đeo kiếng phải không?

- Thấy mặt nó không?

- Thấy vết sẹo của nó không?

Những tiếng thì thào nổi lên khắp nơi ngay từ lúc Harry đi ra khỏi ký túc xá vào ngày hôm sau. Bọn học trò đứng chen nhau bên ngoài lớp học, kiễng chân nhòm cho được Harry một cái, hoặc quay lại đi ngang qua mặt Harry một lần nữa, nhìn nó chòng chọc. Harry cầu mong sao cho chúng đừng làm vậy nữa, vì nó cần tập trung tư tưởng kiếm cho ra đường tới mấy phòng học.

Có tới một trăm bốn mươi hai cầu thang ở Hogwarts. Có cầu thang rộng, sạch bóng; có cầu thang hẹp, ọp ẹp; có cầu thang đến ngày thứ sáu thì dẫn đến một nơi khác hẳn những ngày thường; có cầu thang lại biến mất nửa chừng và người ta đi tới đó phải biết mà nhảy qua. Lại có những cánh cửa không chịu mở ra nếu không nếu không xin xỏ một cách lễ phép, hay không gõ đúng một điểm nào đó trên cửa. Và có những cánh cửa không hẳn là cửa, mà chỉ là những bức tường chắc chắn trông như cửa. Cũng rất khó mà nhớ nổi vị trí của các đồ vật, vì hình như chúng tự do di chuyển lung tung. Mấy người trong tranh treo tường thì cứ bỏ cái khung mà đi thăm viếng lẫn nhau, còn mấy bộ áo giáp chiến binh thì Harry tin chắc là chúng có đi lang thang trong lâu đài.

Mấy con ma cũng chẳng được tích sự gì. Chỉ giỏi làm người ta giật cả mình, nhất là khi đang loay hoay mở cửa thì chúng vèo vèo bay xuyên qua. Chỉ có ma Nick suýt mất đầu là tử tế, luôn luôn vui vẻ chỉ cho đám học trò mới của Gryffindor đi đúng hướng. Còn ai mà xui xẻo hỏi đường tên yêu tinh Peeves thì thế nào hẳn cũng dẫn kẻ đó đến hai cánh cửa khoá chặt và một cầu thang giả. Hẳn khoái ụp thùng rác lên đầu người ta, rút thảm dưới chân người ta cho té lăn kênh, chơi phẩn loạn xạ, hay núp lén sau lưng, vô hình, bất ngờ véo mũi rồi thét lên:

- Chộp được mũi mày nè!

Nhưng mà Peeves cũng chưa tệ bằng ông giám thị Flich. Harry và Ron xui xẻo đụng đầu ông ngay bữa sáng đầu tiên. Ông bắt gặp hai đứa đang ra sức đẩy một cánh cửa, và không may cho chúng, cánh cửa đó hóa ra là lối vào một hành lang cấm trên tầng thứ ba. Ông nhất định không tin là hai đứa nhỏ đi lạc, cứ khẳng khẳng cho là chúng có ý đồ đột nhập khu cấm địa. Ông toan nhốt hai đứa vô hầm, thì may thay, giáo sư Quirrell đi ngang và thế là thoát nạn.

Ông Flich có một con mèo tên là bà Norris, một sinh vật gầy khẳng khiu, lông xám như bám đầy bụi, mắt lồi sáng như bóng đèn, hết như mắt ông Flich. Một thân một mình, bà Norris đi tuần tra dọc các hành lang. Chỉ cần ai đó thò một ngón chân qua khỏi lằn ranh qui định, là bà Norris lập tức chạy đi mết ông giám thị Flich ngay. Ông Flich sẽ xuất hiện liền, thở khọt khẹt, chỉ trong vòng hai giây, bởi ông biết rành những lối đi bí mật trong lâu đài hơn bất kỳ ai (có lẽ chỉ thua hai anh em sinh đôi nhà Weasley), và cũng giống như mọi con ma ở đây, ông có thể hiện ra bất thành linh, ngay trước mũi. Tất cả học sinh đều ghét ông Flich, và đứa học trò nào cũng khao khát được đá cho bà Norris một cái ra trò.

Và rồi, một khi đã muốn học thì có đủ thứ để học. Harry nhanh chóng hiểu ra rằng pháp thuật còn có rất nhiều điều hay ho khác, chứ không phải chỉ có vẩy đũa thần và lẩm nhẩm đọc mấy câu thần chú tức cười.

Vào lúc nửa đêm mỗi thứ tư, bọn trẻ phải nghiên cứu bầu trời bằng kính viễn vọng, học tên các vì sao, và quan sát chuyển động của các hành tinh. Mỗi tuần ba lần chúng phải ra nhà kính phía sau lâu đài để học về các loại dược thảo với một phù thủy nhỏ choắt và chán ngắt gọi là giáp sư Sprout. Ở đó chúng học cách chăm sóc các loại cây cỏ lạ và nấm mốc lạ, tìm hiểu xem mấy thứ đó dùng để làm gì.

Lớp học chán nhất là lớp lịch sử pháp thuật. Đây là lớp duy nhất do một con ma dạy. Giáo sư Binns đã già lắm rồi, có khi còn ngủ gục trước lò sưởi phòng giáo viên, sáng hôm sau thức dậy vội vã đến lớp, bỏ quên cả cái xác mình lại trong phòng. Giáo sư Binns cứ giảng và giảng, bọn trẻ cứ cặm cụi ghi và ghi những cái tên và những ngày tháng, rồi lẫn lộn những Emeric quỷ sứ với Uric ghớm ghiếc.

Thầy giáo dạy môn bùa mê, giáo sư Flitwick, là một phù thủy nhỏ xíu, phải đứng trên một đồng sách mới nhìn qua được mặt bàn giáo viên. Vào buổi học đầu tiên của môn này, giáo sư bắt đầu bằng cách điểm danh. Khi gọi tới tên Harry Potter, ông rít lên kích động và té lăn đùng xuống.

Giáo sư McGonagall thì lúc nào cũng khác người. Harry hoàn toàn đứng khi nghĩ là không nên lười thôi với bà. Nghiêm khắc và thông minh, bà thuyết cho đám học trò liền một bài ngay vào cái phút đầu tiên của buổi đầu tiên. Bà nói:

- Thật biến hình là một trong những phép màu nguy hiểm nhất và phức tạp nhất mà các con sẽ học ở Hogwarts. Bất cứ ai quậy phá trong lớp sẽ bị đuổi ra và không bao giờ được trở lại. Ta báo trước rồi đó.

Sau đó bà biến cái bàn giáo viên thành con heo, rồi biến nó trở lại thành cái bàn. Oin trẻ bị kích động

hết sức và chỉ muốn bắt tay vào làm ngay. Nhưng chúng cũng sớm nhận ra rằng, để biến từ đồ vật thành thú vật thì phải còn lâu. Sau khi ghi chép rất nhiều công thức rối rắm, bọn trẻ được phát cho mấy que diêm để học cách biến diêm thành kim. Cuối buổi học chỉ có một người biến được diêm thành một cái không phải là diêm, đó là Hermione. Giáo sư giơ cái que của Hermione cho cả lớp xem: nó có màu bạc và hơi nhọn ở một đầu, rồi bà nở một nụ cười hiếm hoi với Hermione.

Lớp học mà ai cũng sốt ruột chờ đợi là lớp chống lại nghệ thuật hắc ám. Nhưng những bài giảng của giáo sư Quirrell hoá ra lại khá nực cười. Lớp học của ông nồng nặc mùi tỏi. Người ta đồn là ông xài tỏi để xua đuổi bọn ma cà rồng ông đã gặp ở Rumania mà bây giờ ông vẫn sợ có ngày chúng mò lại thăm. Giáo sư nói với bọn trẻ là cái khăn vành quần đầu của ông là quà tặng của một ông hoàng châu Phi để tạ ơn ông đã giúp hoàn thân thoát khỏi một con yêu tinh cái. Bọn trẻ nghe mà không tin lắm. Vì một lẽ, khi Seamus sốt sáng hỏi ông đã chiến thắng con yêu tinh cái như thế nào thì ông đỏ mặt và nói lảng qua chuyện thời tiết. Mặc khác, bọn trẻ để ý thấy từ cái khăn vành đội trên đầu ông toả ra một mùi rất tức cười. Hai đứa sinh đôi nhà Weasley thì khẳng khẳng cho rằng cái khăn ấy nhồi đầy tỏi, giáo sư Quirrell đội là để tự bảo vệ mình mọi lúc mọi nơi.

Harry nhẹ cả người khi thấy trong chuyện học hành mình cũng không đến nỗi bị bạn bè cùng lứa bỏ xa quá. Trong lớp có nhiều trò cũng xuất thân từ giới Muggle như nó, khi tới trường cũng chưa hề biết gì về phù thủy. Có quá nhiều điều để học ở đây, đến nỗi bọn con trai nhà nòi như Ron cũng phải chạy theo hết hơi.

Thứ sáu hôm đó là một ngày trọng đại đối với Harry và Ron: hai đứa lần đầu tiên mò tới được đại sảnh đường để ăn sáng mà không bị lạc. Lúc đổ đường vào tô cháo, Harry hỏi Ron:

- Bữa nay tụi mình học môn gì?

- Hai tiết được học chung với tụi Slytherin. Thầy Snape là chủ nhiệm nhà Slytherin. Nghe nói ông thiên vị tụi nó lắm. Để coi bữa nay có đúng như vậy không?

- Phải chi giáo sư McGonagall cũng thiên vị tụi mình hả?

Giáo sư McGonagall là chủ nhiệm nhà Gryffindor, nhưng không vì vậy mà bà tha cho chúng một đồng bài tập cao như núi giống như ngày hôm qua.

Vừa lúc đó thư đến. Harry giờ đã quen với chuyện không bao giờ nhận được thư.

Nhưng nhớ lại buổi sáng đầu tiên, nó thật sự bị sốc, khi chứng kiến hàng trăm con cú tủa vào đại sảnh đường giữa muỗi điểm tâm, bay xà quần trên những cái bàn mà tìm chủ nhân, rồi thả xuống những phong thư và bưu kiện.

Cho đến giờ, con Hedwig chưa mang về cho Harry một bức thư nào. Thành thoảng nó cũng bay vào tới

đầu trên vai Harry, nhưng là để mỗ nhẹ một cái vào tai chủ nhân, xin một miếng bánh mì nướng trước khi bay về ngủ trong chuồng cú chung với những con cú khác trong trường.

Tuy nhiên sáng nay, con Hedwig sà xuống giữa hũ đường và hũ mút để thả một lá thư vào đĩa của Harry. Harry mở thư ra đọc ngay tức thì. Bức thư viết bằng những dòng chữ ngoằn ngoèo sau:

Harry thân mến!

Ta biết trưa thứ sáu con được nghỉ, vậy con có muốn đến uống một tách trà với ta vào lúc bà giờ không? Ta muốn nghe con kể về tuần lễ đầu tiên con đi học. Hãy bảo Hedwig hồi âm cho ta.

Hagrid

Harry mượn chiếc lông chim của Ron, viết ngay mấy chữ lên mặt sau lá thư:

- Vâng, cháu rất vui lòng. Hẹn gặp lại bác sau.

Con Hedwig lập tức mang thư bay đi.

Cũng may là Harry còn có buổi hẹn uống trà với bác Hagrid để mà trông ngóng, chứ không thì chết chán luôn với buổi học về độc dược. Bài học độc dược hôm đó đúng là kỷ niệm tồi tệ nhất trong đời Harry từ trước tới nay.

Lúc ở bàn tiệc khai giảng, Harry chỉ mới có cảm tưởng rằng giáo sư Snape không ưa nó. Nhưng đến cuối buổi học thứ nhất thì nó biết chắc là nó hoàn toàn sai lầm.

Không phải giáo sư Snape không ưa nó, mà ông ghét nó.

Lớp độc dược được học dưới một cái hầm lạnh buốt, lạnh hơn những phòng chính trên lầu đài nhiều, làm bọn học trò rợn cả tóc gáy. Đã vậy lại còn thêm những đám côn trùng li ti bay lảng quăng trong các ống nghiệm thủy tinh, đầy bốn bức tường.

Thầy Snape cũng giống thầy Flitwick, bắt đầu buổi học bằng cuộc điểm danh. Và cũng như thầy Flitwick, ông dừng lại ở cái tên Harry Potter.

- À, phải rồi. Harry Potter. Một tên tuổi lừng lẫy mới của chúng ta.

Giọng ông dịu dàng. Malfoy và hai thằng bạn, Crabbe và Goyle, che miệng cười khẩy. Thầy Snape điểm danh xong thì ngược nhìn cả lớp. Mắt ông cũng đen như mắt bác Hagrid, nhưng chúng không hề ấm áp như mắt bác Hagrid. Chúng lạnh lùng và trống rỗng, làm người ta liên tưởng đến những đường hầm tối om. Thầy Snape bắt đầu:

- Chúng bây tới đây để học một bộ môn khoa học tinh tế và một nghệ thuật chính xác là chế tạo độc

được.

Giọng thầy không to, thật ra chỉ to hơn tiếng thì thầm một chút, nhưng bọn trẻ lắng nghe không sót một lời. Thầy Snape có biệt tài như giáo sư McGonagall là không cần phải mất công mà vẫn giữ được lớp học im lặng như tờ.

- Vì trong lãnh vực này không cần phải vun vẩy đũa phép nhiều cho lắm, nên thường chúng bây không tin rằng đây cũng là một loại hình pháp thuật. Ta không trông mong gì chúng bây thực sự hiểu được cái đẹp của những cái vạc sỏi tắm nhẹ, toả làn hương thoang thoảng; cũng chẳng mong gì chúng bây hiểu được cái sức mạnh tinh vi của những chất lỏng lan trong mạch máu người, làm mê hoặc đầu óc người ta, làm các giác quan bị mắc bẫy... Nhưng ta có thể dạy cho chúng bây cách đóng chai danh vọng, chế biến vinh quang, thậm chí cầm chân thần chết – nếu chúng bây không phải là một lũ đầu bò mà lâu nay ta vẫn phải dạy.

Sau bài diễn văn nho nhỏ này, lớp học càng yên lặng hơn. Harry và Ron lén nhìn nhau nhướn mày. Hermione ngồi chồm tới trước, tha thiết muốn chứng tỏ mình không phải là một đứa đầu bò.

Thình lình thầy Snape nạt:

- Potter! Nếu ta thêm rắc bột của lan nhạt quang vào dung dịch ngải tây, thì ta sẽ được gì?

Rắc bột của cái gì vào dung dịch của cái gì? Harry đưa mắt hỏi Ron, nhưng Ron cũng thộn ra y như nó. Hermione giơ cao tay lên. Harry đành đáp:

- Thưa thầy con không biết.

Môi của thầy Snape cong lên khinh bỉ:

- Chà, chà, có tiếng tăm đúng là vẫn chưa tới đâu!

Ông không đếm xỉa đến bàn tay giơ cao của Hermione.

- Một câu khác vậy, Potter! Nếu ta bảo mi tìm cho ta một be – zoar thì mi sẽ tìm ở đâu?

Hermione duỗi dài cánh tay để giơ thật cao, thiếu đều nhóm dậy để giơ cao hơn. Thế mà Harry không có một chút xúi khái niệm nào về cái gọi là be – zoar. Nó thử nhìn sang bọn Malfoy, Crabbe và Goyle. Chúng nín cười đến run cả người.

- Thưa thầy con không biết.

- Potter, mi tưởng là mi có thể đi học mà không cần mở sách ra chuẩn bị trước sao?

Harry buộc phải nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo của thầy Snape. Nó đã đọc tất cả các sách giáo khoa

hồi còn ở nhà Dudley, nhưng chẳng lẽ thầy Snape đòi hỏi nó phải nhớ tất cả chi tiết trong cuốn một ngàn thảo dược và nấm mốc trong phép thuật?

Thầy Snape vẫn làm như không thấy cánh tay giơ cao run rẩy của Hermione.

- Potter, cây mũ thầy tu với cây bả chó sói khác nhau ở chỗ nào?

Tới nước này thì Hermione đứng hần dậy, cánh tay giơ cao của nó xém đụng trần hầm. Harry lặng lẽ nói:

- Con không biết. Con nghĩ chắc là Hermione biết, sao thầy không thử gọi bạn ấy?

Vài tiếng cười nổi lên. Harry bắt gặp ánh mắt của Seamus. Thằng bé nháy mắt. Thầy Snape có vẻ bức mình. Thầy nạt Hermione:

- Ngồi xuống!

Quay sang Potter, thầy nói tiếp:

- Potter, đây là chút kiến thức dành cho mi: lan nhật quang với ngải tây tạo thành một thứ thuốc ngủ cực mạnh được biết đến dưới tên: cơn đau của cái chết đang sống. Còn be – zoar là sỏi nghiền lấy từ bao tử con dê, có thể giải hầu hết các chất độc. Mũ thầy tu và bả chó sói là một, còn có tên là cây phụ tử? Chúng bây còn đợi gì mà không ghi chép vào tập đi?

Thế là tiếng sột soạt của viết lông chim chạy trên giấy da đồng loạt trỗi lên. Giọng thầy Snape vang lên trên cái nền sột soạt đó:

- Nhà Gryffindor mất một điểm vì sự hỗn xược của mi đấy, Potter.

Từ đó cho đến cuối buổi học về độc dược tình hình không khá lên chút nào cho nhà Gryffindor. Thầy Snape chia bọn trẻ thành từng đôi, giao cho chúng thực hành trộn một chất độc đơn giản để chữa mụn nhọt. Ông đi qua đi lại, áo trùm đen quét lết phết, coi bọn trẻ cân những cây tầm ma khô và nghiền nanh răn, đưa nào ông cũng chê, ngoại trừ Malfoy, đứa được ông thích ra mặt. Ông đang bảo cả lớp hãy xem cái cách Malfoy hầm như ốc sên có sừng mới tuyệt làm sao, thì khói axit xanh bốc lên như một đám mây, rồi một tiếng xì lớn vang lên trong căn hầm: Neville chẳng biết bằng cách nào mà đã nấu chảy cái vạc của Seamus thành một thứ méo mó không biết gọi tên là gì. Độc dược chảy tung toé xuống sàn đá, đụng phải đế giày ai lá khoét thành một lỗ. Cả lớp vội vàng trèo lên ghế đứng khi Neville rên rỉ vì đau đớn. Nó bị chất độc văng trúng khi cái vạc rớt xuống sàn, những mụn nhọt đỏ lan khắp ta chân.

Thầy Snape quát:

- Thằng ngu. Ta chắc là mi đã thêm lông nhím vào trước khi nhấc vạc ra khỏi lửa chứ gì?

Ông vun cây dừa thần để dọn sạch chất độc vương vãi đó đây. Neville mếu máo vì một cái mụn đỏ bắt đầu bể ngay trên chóp mũi nó. Thầy Snape nạt Seamus:

- Đem nó xuống trạm xá.

Rồi ông đi vòng lại chỗ Ron và Harry. Hai đứa lúc này làm thí nghiệm bên cạnh Neville.

- Mi, Potter, tại sao mi không nhắc nó đừng bỏ lông nhím vô? Mi tưởng là để nó làm sai thì mi có vẻ không hơn à? Mi lại làm mất thêm một điểm cho nhà Gryffindor.

Điều này thì quá bất công nên Harry há miệng toan cãi lại, nhưng Ron đã đá giò nó, thì thào:

- Đừng cãi. Mình nghe nói thầy Snape có thể trở thành vô cùng độc ác nếu bồ cãi lại ông.

Một giờ sau, buổi học kết thúc. Vừa trèo lên các bậc cầu thang ra khỏi hầm, Harry vừa cảm thấy đầu óc hoang mang và cỗi lòng nặng chịch. Chỉ trong tuần lễ đầu tiên mà nó đã làm mất hai điểm cho Gryffindor rồi. Tạo sao thầy Snape ghét nó dữ vậy?

Ron an ủi:

- Đừng buồn! Thầy Snape cũng vẫn thường trừ điểm của anh George và anh Fred. Chiều nay cho mình cùng đi đến chỗ bác Hagrid nha?

Cả hai ra khỏi lâu đài lúc ba giờ kém năm, băng qua sân. Lão Hagrid sống trong một căn nhà gỗ bé nhỏ bên kia khu rừng cấm. Trước nhà có một cái ná và một đôi giày cao su.

Khi Harry gõ cửa, bên trong vang lên tiếng lục đục rồi tiếng chó chồm lên sủa. Kế đến giọng lão Hagrid vang lên ồm ồm:

- Quay lại, Fang. Quay lại.

Gương mặt to lớn và lông lá của Hagrid thò ra liền sau tiếng két của cánh cửa bị kéo mạnh.

- Chờ tý. Quay lại, Fang.

Lão nắm vòng đeo cổ của một con chó săn đen khổng lồ, cố gắng giữ yên nó cho hai đứa trẻ bước vào nhà.

Bên trong chỉ có một gian buồng. Thịt sấy và thịt chim trĩ treo lủng lẳng trên trần, một cái ấm đồng đang sôi trên bếp lửa, và ở một góc phòng là một cái giường khổng lồ chất một đống chăn vá.

Lão Hagrid thả con Fang ra, bảo:

- Cứ tự nhiên như ở nhà nhà các cháu.

Con Fang cũng giống như chủ nó, coi hung hăng vậy mà rất thân thiện. Nó chạy ngay lại bên Ron và bắt đầu liếm tai thẳng bé.

Harry giới thiệu với lão Hagrid:

- Đây là bạn Ron.

Lão Hagrid đang rót nước sôi vào một cái ấm trà to, vừa liếc mấy nốt tàn nhang trên mặt Ron vừa bảo:

- Một đứa nữa của nhà Weasley hả? Ta đã tiêu hết nửa đời ta chỉ để rượt đuổi hai thằng anh cháu ra khỏi khu rừng cấm đấy.

Lão Hagrid bày mấy cái bánh cứng như đá ra đĩa mời hai đứa. Những cái bánh này đủ sức làm gãy bất kỳ cái răng nào, nhưng hai đứa vừa phải làm như ăn ngon lành vừa đua nhau kể cho lão về những bài học đầu tiên của mình. Con Fang tỳ mồm lên gối Harry và nhều nước miếng khắp tấm áo dài của nó.

Cả Harry và Ron đều khoái chí khi nghe lão Hagrid gọi ông giám thị Flich là lão già đó.

- Còn con mèo đó, bà Norris, ta đã định cho Fang đập nó từ lâu rồi. Các cháu biết không? Mỗi lần ta có việc đi vô trường là con mèo đó theo ta khắp nơi. Không thể nào thoát được nó. Chắc lão Flich biểu nó làm vậy.

Harry kể cho lão Hagrid nghe về buổi học với thầy Snape. Lão Hagrid cũng như Ron, bảo Harry đừng lo lắng về chuyện đó, thầy Snape không ưa bất kỳ đứa học trò nào, chứ không riêng gì Harry.

- Nhưng mà ông ấy ghét con.

Lão Hagrid gạt đi:

- Nhảm nhí! Việc gì ông ấy phải ghét cháu?

Tuy nhiên, Harry không thể không nhận ra là lão Hagrid tránh ánh mắt của nó khi nói câu đó. Lão Hagrid hỏi Ron:

- Thằng anh Charlie của cháu ra sao rồi hả? Ta khoái nó lắm. Nó huấn luyện mấy con thú rất là giỏi.

Harry không biết có phải lão Hagrid cố ý nói sang chuyện khác không. Trong khi Ron kể cho lão nghe về Charlie và việc nghiên cứu rồng của anh ấy, Harry lượm một mẫu giấy báo lót dưới ấm trà trên bàn. Mẫu báo ấy được cắt ra từ tờ nhật báo tiên tri.

TIN MỚI NHẤT VỀ VỤ CƯỚP NHÀ BĂNG GRINGOTTS

Những cuộc điều tra tiếp theo về vụ đột nhập nhà băng Gringotts vào ngày 31 tháng 7 cho thấy có chứng cứ đáng tin cậy là bọn phù thủy phe hắc ám đã nhúng tay vào.

Các yêu tinh ở Gringotts khẳng định rằng không bị mất gì hết. Căn hầm bị lục lọi thực ra đã được dọn trống trước đó, cùng ngày.

Một phát ngôn viên yêu tinh đã nói vào trưa nay. Nhưng chúng tôi sẽ không nói gì, xin quý vị đừng chờ mồi vào công việc ở đây.

Harry sức nhớ lại lúc trên tàu lửa, Ron có nói ai đó toan cướp nhà băng Gringotts, nhưng không nói vào ngày nào.

- Bác Hagrid! Vụ cướp nhà băng Gringotts xảy ra vào đúng ngày sinh nhật của con. Dám nó xảy ra vào đúng lúc chúng ta ở đó lắm!

Lần này không nghi ngờ gì nữa, lão Hagrid né tránh ánh mắt của Harry. Lão làu bàu và mời nó một cái bánh đá khác. Harry đọc lại mẫu tin: căn hầm bị lục lọi thực ra đã được dọn trống trước đó, cùng ngày. Thế thì chính lão Hagrid đã dọn trống căn hầm bảy trăm mười ba vào ngày hôm đó, nếu gọi hành động lấy cái gói nhỏ bụi bặm ấy là dọn trống. Có phải cái gói đó chính là cái mà bọn cướp muốn tìm?

Khi Harry và Ron trở về toà lâu đài để ăn tối, trong túi chúng đầy nhóc những cái bánh đá mà lão Hagrid đã ưu ái tặng, và vì quá lịch sự nên chúng không dám từ chối.

Harry nghĩ không bài học nào khiến nó suy nghĩ nhiều bằng buổi uống trà với lão Hagrid. Có phải lão Hagrid đã đến nhận cái gói đúng lúc? Bây giờ cái gói đó ở đâu? Và phải chăng lão Hagrid có biết gì về thầy Snape mà lão không muốn cho Harry biết?

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Cuộc Giao Đấu Nửa Đêm

Trước đây Harry vẫn nghĩ rằng trên đời này chắc không còn thằng nào đáng ghét hơn Dudley, cho đến khi nó gặp Draco Malfoy. Tuy nhiên lúc đầu, học sinh năm thứ nhất của nhà Gryffindor chỉ phải học chung với học sinh nhà Slytherin mỗi môn Độc Dược, nên Harry cũng không đụng chạm nhiều với Malfoy. Hya ít nhất thì cũng không có chuyện gì gay go, cho đến lúc có thông báo dán trong phòng họp của nhà Gryffindor khiến mọi người kêu trời: Những bài học Bay sẽ bắt đầu vào thứ năm – và đám nhà Gryffindor sẽ học chung với đám nhà Slytherin.

Harry rầu rĩ:

- Sao mà khéo sắp đặt! Mình sẽ lại bị biến thành một thằng đàn trước mặt thằng Malfoy cho mà coi!

Thế mà hồi trước Harry đã nôn nóng, trông mong được học Bay hơn bất cứ môn nào khác. Còn bây giờ...

Ron an ủi nó:

- Đừng nghĩ đàn độn như vậy chứ! Thằng Malfoy lúc nào cũng khoe khoang là nó giỏi môn Quidditch. Nhưng mình biết thằng ấy chỉ giỏi nói thôi!

Còn Malfoy, hẳn nó phải khoái môn Bay lắm. Lúc nào nó cũng nói về chuyện bay. Nó còn lớn tiếng phàn nàn rằng trường này sao không bao giờ tuyển học sinh năm thứ nhất vô đội bóng bay Quidditch, rồi kể đi kể lại những chuyện bịa đặt, lúc nào cũng kết thúc bằng cảnh nó thoát hiểm trong gang tấc khi bị bọn Muggle [(những người không có phép thuật)] săn đuổi bằng trực thăng. Nói nào ngay, Malfoy không phải là đứa duy nhất khoái lác. Đến thằng Seamus cũng hay kể rằng hồi bé nó vẫn thường ngao du vùng thôn quê trên cán chổi. Thậm chí thằng Ron cũng sẵn sàng kể cho bất cứ ai chịu nghe rằng có lần nó suýt đụng phải tàu lượn khi bay trên cây chổi cũ của anh Charlie.

Mấy đứa con nhà phù thủy nòi là hay bàn tán về trò chơi Quidditch nhất. Ron từng cãi nhau từng bưng với Dean, bạn cùng phòng, về trò bóng đá. Ron nói nó chẳng thấy có gì hay ho cái trò chơi chỉ có một trái banh và người chơi không được phép bay khỏi mặt đất. Có lần Harry bắt gặp Ron đang lấy que chọc vào tấm áp-phích đội bóng đá West Ham, hình như nó cố tìm cách làm cho các cầu thủ bay lên.

Còn Neville, cả đời nó chưa bao giờ được cỡi lên một cán chổi, bởi vì bà nó không đời nào để nó mon

men tới gần một cây chổi phù thủy. Harry thì thấy chuyện cấm đoán như thế hoàn toàn có lý, bởi vì Neville đi bằng chân không cũng đã luôn hết gặp tai nạn này đến tai nạn kia, nói gì đến chuyện bay bổng chân trên cán chổi.

Hermione cũng háo hức muốn học bay như Neville. Đây không phải là môn có thể học thuộc lòng trước trong sách, nhưng Hermione vẫn cứ đọc sách trước. Vào bữa điểm tâm ngày thứ năm, con bé làm mọi người ngấy lên khi trích dẫn ra đủ mọo vật về thuật bay mà nó đọc được từ một cuốn sách mượn ở thư viện có tựa là “Quidditch qua các thời đại”. Chỉ có Neville là nuốt từng lời của con bé, nó tha thiết với bất cứ thứ gì có thể giúp nó sau này đeo được cán chổi. Cho nên mọi người đều khoái chí ra mặt khi thầy bài giảng của Hermione bị cắt ngang vì có thư đến.

Ngoài lá thư trước đây của bác Hagrid, Harry không hề nhận thêm được bức nào. dĩ nhiên Malfoy cũng có để ý đến chuyện này. Khi con ó của nó mang đến những bọc kẹo từ nhà gửi, nó háo hức bày ra đầy cả bàn nhà Slytherin. Ngày hôm ấy, con cú của Neville mang tới cho nó một gói quà nhỏ của bà gửi. Thằng bé hồi hộp mở gói ra: một quả cầu thủy tinh to bằng hòn bi ve lớn, bên trong mù mịt khói...

Neville giải thích:

- Đây là trái cầu Gợi Nhớ. Bà biết mình hay quên nên bà gửi cho mình. Trái cầu này sẽ nhắc mình những chuyện mình quên làm. coi nè, mình chỉ cần nắm chặt nó như vậy, nếu nó chuyển màu đỏ... Oái!

Mặt Neville bí xị, bởi vì trái cầu đang đổi sang màu đỏ tía:

- ... chắc mình lại có chuyện gì quên làm rồi...

Neville đang cố nhớ xem mình đã quên mất cái gì thì Draco Malfoy đi ngang qua bàn của nhà Gryffindor và đưa tay chụp lấy trái cầu Gợi Nhớ trên tay Neville.

Harry và Ron đứng phắt dậy. cả hai đang chờ cơ hội để “dẫn” cho Malfoy một trận ra trò. Nhưng lúc ấy giáo sư McGonagall, người phát hiện ra rắc rối nhanh hơn hết thầy các giáo viên khác, đã có mặt trong nháy mắt.

- Chuyện gì đó?

- Thưa cô, Malfoy giựt mất trái cầu Gợi Nhớ của con.

Malfoy đành cau có bỏ trái cầu xuống.

- Con chỉ coi thôi mà.

Rồi nó chuồn đi, Crebbe và Goyle lẻo đẻo theo sau.

Trưa hôm đó, vào khoảng ba giờ rưỡi, Harry, Ron và những đứa khác trong nhà Gryffindor vội vã chạy xuống sân để học bài đầu tiên của lớp Bay. Trời hôm ấy, trong xanh, gió nhẹ, cỏ dợn dưới chân khi bọn trẻ bước qua sân đến bãi cỏ đối diện khu rừng cấm. Bóng cây đu đưa trong khu rừng âm u ẩn hiện phía xa xa.

Đám trẻ của nhà Slytherin đã có mặt đông đủ. Người ta đã sắp sẵn trên mặt đất hai mươi cán chổi thành hàng ngay ngắn. Harry từng nghe Fred và George Weasley phàn nàn về những cán chổi của trường, rằng một số cây cứ run lên bần bật khi mình bay quá cao, và một số cán bay hơi bị lệch sang bên trái.

Giáo viên môn Bay, bà Hooch, đã đến. Bà có mái tóc xám, ngắn, và đôi mắt vàng rực như mắt chim ưng.

Bà quát:

- Nào, còn chờ gì nữa? Mỗi trò tới đứng kế một cây chổi, nhanh lên nào!

Harry liếc xuống cây chổi cạnh chân mình, thấy nó lờm chờm, cũ kỹ làm sao.

Bà Hooch đứng phía trước ra lệnh:

- Tay phải đặt trên cán chổi và hô: LÊN.

Mọi người gào to:

- LÊN.

Cây chổi của Harry lập tức nhảy tồm vô tay nó. Trong lớp, chỉ có vài giây làm được như vậy. Chổi của Hermione chỉ lăn nhẹ trên mặt đất, còn chổi của Neville thì không hề nhúc nhích. Harry nghĩ, có lẽ những cây chổi cũng giống như những con ngựa, chúng biết lúc nào người ta đang sợ. Chắc nghe giọng hô “Lên” run run của Neville, cán chổi cũng biết tổng là Neville hoàn toàn không dám giở hông chân lên.

Bà Hooch bấy giờ mới chỉ cách cho chúng trèo lên cán chổi mà không bị tuột xuống. Bà đi qua đi lại để sửa thế cho lũ học trò. Harry và Ron khoái chí cực kỳ khi nghe bà Hooch mắng Malfoy là học mấy năm rồi mà sao cứ làm trật.

- Bây giờ, khi tôi thổi còi, các trò đạp mạnh chân xuống mặt đất. Nắm cán chổi cho chặt, bay lên chừng một thước, rồi hạ xuống bằng cách chồm tới trước một chút. chú ý tiếng còi. Ba... hai...

Neville, do nhấp nhóm vì quá lo lắng, lại sợ bị rớt lại đằng sau, nên đã hấp tấp đạp chân lấy đà phóng lên, trước cả tiếng còi của bà Hooch. Bà Hooch quát:

- Quay lại, trò kia!

Nhưng Neville đã phóng lên như cái nút chai rượu bị khui bật ra. Nó bay lên gần một thước rồi ba

thước.

Harry nhìn thấy gương mặt trắng bệch vì sợ hãi của Neville hướng xuống mặt đất đang trôi tuồn tuột ra sau. Neville há hốc miệng hấp hơi, tuột khỏi cán chổi, và...

RẦM!!!

Thằng bé rớt xuống đất một cái ạch, kèm theo tiếng xương gãy răng rắc, nằm một đống, úp mặt trên cỏ. Cây chổi của nó vẫn cứ bay mỗi lúc một cao, và bắt đầu trôi một cách lười nhát về phía khu rừng cấm, rồi cuối cùng biến mất.

Bà Hooch cúi xuống bên Neville, gương mặt bà cũng trắng bệch như mặt thằng bé. Harry nghe bà lẩm bẩm:

- Gãy cổ tay. Dậy nào, con trai. Không sao cả, con ngồi dậy xem nào.

Bà quay lại nói với cả lớp:

- Trong khi tôi đưa trò này xuống bệnh xá thì không ai được nhúc nhích đấy. Đặt chổi xuống chỗ cũ, nếu không sẽ bị đuổi khỏi Hogwarts trước khi nói tới Quidditch hay cái gì khác. Nào, con trai, đứng dậy.

Neville, nước mắt ràn rụa, ôm lấy cổ tay, cà nhắc lê bước theo bà Hooch. Bà quàng cánh tay qua vai Neville để dìu nó đi.

Cả hai vừa đi khỏi là Malfoy phá lên cười:

- Tụi bây thấy vẻ mặt thằng đần đó không?

Những đứa khác trong nhà Slytherin cười vang hưởng ứng.

Parvati Patil quát:

- Im đi, Malfoy!

Một con bé nhà Slytherin mặt mày đanh đá huýt háy:

- Uũa? Parvati bênh thằng Mông Vãnh đó hả? Không ngờ mày lại khoái mấy em bé mập khóc nhè đó, Parvati!

Chợt Malfoy kêu to:

- Nhìn nè!

Rồi nó chồm tới trước, giơ tay chụp cái gì đó trên cỏ.

- À, của bà thầy Mông Vĩ gửi cho nó đây mà!

Trái cầu Gợi Nhớ nằm trong tay Malfoy, sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Harry điềm tĩnh nói:

- Đưa nó đây, Malfoy!

Mọi người ngừng nói chuyện để theo dõi.

Malfoy cười nhạo:

- Để tao nghĩ xem nên để chỗ nào cho thầy Mông Vĩ để tìm. Trên ngọn cây kia được không?

Harry hét lên:

- Đưa nó đây!

Nhưng Malfoy đã nhảy lên cán chổi của nó và bay vút lên. Thì ra nó không nói khoác, nó biết bay thật. Lượn lơ trên vòm cây cao, nó gọi vọng xuống:

- Lên đây mà lấy nè, Potter!

Harry túm lấy chổi. Hermione kêu lên:

- Đứng! Bà Hooch đã bảo không được rời chỗ. Bạn làm cho tụi này bị vạ lây bây giờ!

Harry không đếm xỉa gì đến lời cô bé. Máu nóng đã bùng bùng xông lên đầu, nó trèo lên cán chổi, đạp mạnh xuống đất và phóng vọt lên không trung. Gió lùa qua tóc nó, thối phồng tấm áo dài của nó bay phần phật ra sau; và một niềm vui dâng trào trong lòng Harry khi nhận ra có những điều không cần đợi thầy dạy nó cũng làm được. Bay xem ra cũng dễ, và thật là tuyệt. Nó kéo cán chổi chếch lên một chút để bay cao hơn, nghe tiếng kêu la xuyết xoa của bọn con gái dưới đất, cả tiếng hò reo đầy thán phục của Ron.

Harry đột ngột xoay cán chổi hướng về Malfoy, đối diện với Malfoy trong không trung. Mặt Malfoy trắng lại. Harry bảo:

- Đưa nó đây. Nếu không tao sẽ đâm mày văng khỏi cán chổi đó.

- Chắc không?

Malfoy cố giữ giọng chế nhạo, nhưng trông nó có vẻ lo lắng rồi. Harry biết phải làm gì. Nó chồm tới và nắm chặt cán chổi bằng cả hai tay, phóng thẳng tới Malfoy như một ngọn lao. Malfoy chỉ kịp né tránh trong tích tắc. Harry xoay lại tức thì và nắm cán chổi thật chắc. Phía dưới mặt đất, tiếng vỗ tay rào rào. Harry hét:

- Ở đây chẳng có thằng Crabbe, thằng Goyle để cứu mày đâu!

Chắc là Malfoy cũng vừa nghĩ tới điều đó nên mặt nó tái đi. Nó hét to:

- Trả cho mày nè, ráng mà chụp đi!

Nó quăng mạnh trái cầu lên trời rồi vội vàng hạ xuống mặt đất.

Harry nhìn theo trái cầu. Y như một cảnh phim quay chậm, nó bay vút lên trời rồi bắt đầu chúi xuống.

Tất cả chuyện này chỉ diễn ra trong chớp mắt: nó chồm tới, chúc cán chổi, lấy đà lao xuống hết tốc lực để đua với trái cầu đang rơi. Gió rít qua lỗ tai, cùng những tiếng rú kinh hãi của đám người dưới mặt đất đang ngược nhìn lên. Khi trái cầu thủy tinh chỉ còn cách mặt đất ba tấc thì Harry vói tay chụp được. Vừa kịp để nó kéo ngay cán chổi lại, đáp nhẹ nhàng xuống mặt cỏ với trái cầu Gợi Nhớ trong tay.

- HARRY POTTER!

Một tiếng quát làm tim Harry tuột xuống còn nhanh hơn cả lúc nó lao xuống theo trái cầu. Giáo sư McGonagall đang hồi hả chạy tới. Chân Harry run rẩy đến nỗi nó đứng không vững.

- Cả đời ta ở Hogwarts... thật chưa bao giờ...

Giáo sư McGonagall thẳng thốt đến nỗi gần như không nói nên lời. Mắt bà vẫn lên giận dữ:

- Sao con dám... cả gan... ai cho... Con có thể gãy cổ như chơi...

- Thưa cô, không phải lỗi của bạn ấy đâu ạ...

- Tôi không hỏi trò, trò Parvati!

- Thưa, nhưng mà tại Malfoy...

- Đủ rồi, trò Weasley! Potter, đi theo ta ngay.

Harry nhìn về mặt vênh vang đắc thắng của bọn Malfoy, Crabbe và Goyle, rồi tê tái bước theo giáo sư McGonagall về phía tòa lâu đài. Nó cảm chắc mình sẽ bị đuổi học. Nó muốn nói đôi điều để tự biện hộ, nhưng dường như tiếng nói của nó cũng bị làm sao rồi. Giáo sư McGonagall xấp xỉ đi một mạch không thèm nhìn tới Harry lấy một lần. Nó phải vừa đi vừa chạy theo mới kịp. Thế là xong. Nó mới vào học trường Hogwarts chưa đầy hai tuần, thế rồi đã phải cuốn gói ra đi trong mười phút. Biết ăn làm sao, nói làm sao với dì dượng Dursley lúc quay về bây giờ?

Nó lếch thếch đi theo giáo sư McGonagall trèo lên những bậc thềm, bước bào trong lâu đài, đợi mãi vẫn không nghe giáo sư nói với nó một tiếng nào. Bà giận dữ mở toang cánh cửa đi vào hành lang, Harry lại tất tả theo sau một cách khốn khổ. Có lẽ bà bắt nó tới gặp cụ Dumbledore. Harry nghĩ đến lão Hagrid,

lão cũng bị đuổi học nhưng được giữ lại làm người giữ khóa. May ra thì nó xin làm phụ tá được cho lão Hagrid. Ruột nó quặn thắt khi tưởng tượng đến cảnh cả đời đeo cái bị của Hagrid đi loanh quanh sân trường, trong khi Ron và những đứa khác trở thành những phù thủy tài ba.

Giáo sư McGonagall dừng bước trước một phòng học. Bà mở cửa và thò đầu vào trong.

- Xin lỗi giáo sư Flitwick, làm ơn cho tôi mượn Wood một chút.

Wood? Là cái gì? Harry suy nghĩ, hoang mang. Nó là cây củi giáo sư McGonagall mượn để phạt nó?

Hóa ra, Wood là một con người, một học sinh năm thứ năm to con khỏe mạnh. Anh bước ra khỏi lớp với vẻ bối rối.

Giáo sư McGonagall bảo:

- Cả hai theo tôi.

Họ đi dọc hành lang, Wood tò mò nhìn Harry.

- Vào đây!

Giáo sư McGonagall chỉ vào một phòng học trống. Trong phòng, chỉ có con yêu tinh Peeves đang viết tục tằn lên bảng. Giáo sư rầy:

- Peeves, đi ra ngoài.

Peeves liệng viên phấn vô sọt rác, vừa bay sà ra khỏi phòng vừa làu bàu chửi rủa.

Giáo sư McGonagall đóng mạnh cánh cửa phòng rồi quay lại nhìn hai đứa học trò:

- Potter, đây là Oliver Wood. Wood, cô đã phát hiện ra một Tầm thủ.

Vẻ mặt đang bối rối của Wood bỗng trở nên rạng rỡ.

- Thiệt hả cô?

Giáo sư McGonagall cười giòn giã:

- Thiệt hoàn toàn. Thằng bé này là một Tầm thủ bẩm sinh. Cô chưa từng thấy ai được như nó. Đây là lần đầu tiên con cời cán chổi đó hả Potter?

Harry lặng lẽ gật đầu. Nó hoàn toàn không hiểu hai người kia đang nói gì, nhưng có vẻ là nó sẽ không bị đuổi học. Thế là hai chân thằng bé bắt đầu có cảm giác trở lại.

Giáo sư McGonagall nói với Wood:

- Nó lao xuống từ độ cao mười sáu thước, chụp được trái cầu, vậy mà không trầy xước chút xíu nào.

Đến Charlie Weasley cũng không làm vậy được.

Vẻ mặt Wood nở ra như thể từ đây giấc mơ của anh đã thành sự thực. Anh xúc động hỏi Harry:

- Có coi Quidditch lần nào chưa, Potter?

Giáo sư McGonagall giải thích:

- Wood là Thủ quân của đội bóng Quidditch nhà Gryffindor.

Wood đi vòng quanh Harry ngắm nghía và nói:

- Harry đúng là sinh ra để làm Tầm thủ. Nhẹ nhàng... nhanh nhẹn... Thưa cô, chúng ta phải sắm cho Harry một cây chổi xịn. Em đề nghị một cây Nimbus 2000 hay một cây Cleansweep 7, được không ạ?

- Cô sẽ nói chuyện với giáo sư Dumbledore để xem chúng ta có thể phá lệ nhận học sinh năm thứ nhất không. Quý thần ơi, chúng ta cần có một đội banh mạnh hơn năm ngoái! Kỳ thua Slytherin trong trận đó, ta thiệt tình chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn lão Snape trong mấy tuần liền.

Rồi giáo sư McGonagall nhướn mắt qua cặp kính để nhìn Harry, nghiêm nghị nói:

- Cô muốn con phải luyện tập chuyên cần, Potter, nếu không cô sẽ đối ý phạt lại con nặng đấy!

Rồi bà nhoẻn miệng cười, nói tiếp:

- Ba con mà còn sống chắc ông tự hào lắm. Bản thân ba con cũng là một cầu thủ Quidditch xuất sắc mà.

Giờ ăn tối. Harry vừa ăn vừa thuật lại cho Ron nghe những gì đã xảy ra khi đi theo giáo sư McGonagall vào trong tòa lâu đài.

- Bỏ nói giỡn hả? Ron đang cắn dở một miếng thịt bò và bánh cắt, quên bég cả nhai thịt khi nghe Harry báo là đã được chọn làm Tầm thủ.

- Tầm thủ? ... Nhưng đời nào học sinh năm thứ nhất... không đời nào... Bỏ sẽ là cầu thủ trẻ nhất từ...

- ... một thế kỷ nay. – Harry vừa thôn bánh vô miệng vừa tiếp lời Ron – Anh Wood nói với mình như vậy.

Nó cảm thấy đối ngẫu sau những chuyện ly kỳ xảy ra ban chiều. Ron thì quá ngạc nhiên và thán phục, đến nỗi nó cứ ngồi há hốc miệng mà nhìn Harry.

- Mình sẽ bắt đầu luyện tập vào tuần tới. Nhưng đừng nói cho ai biết nhé! Anh Wood muốn giữ bí mật.

Đúng lúc ấy, Fred và George bước vô phòng ăn. Vừa nhìn thấy Harry, họ vội vã bước tới.

- Giỏi lắm!

George nói nhỏ vào tai Harry:

- Anh Wood nói cho tụi anh biết rồi. Tụi anh cũng ở trong đội banh mà – Tụi anh là Tấn thủ.

Fred nói:

- Anh nói cho em biết nhé, chắc chắn năm nay chúng ta sẽ giành được cúp Quidditch. Từ hồi anh Charlie ra trường, chúng ta mất luôn chức vô địch, nhưng năm nay đội nhà mình sáng láng cho coi. Em phải chơi cho giỏi nhé Harry. Lúc này anh Wood thiếu điều nhảy cẫng lên khi báo cho tụi này hay tin em được tuyển vô đội.

George nói:

- Thôi, tụi anh phải đi đây. Lee Jordan nói là nó vừa phát hiện được một con đường bí mật dẫn ra khỏi trường.

Fred bảo:

- Tao dám cá đó là con đường phía sau bức tường Gregory Khả Aùi mà hồi mới đi học tuần đầu tụi mình đã mò ra. Thôi, hen gặp lại sau nha!

Fred và George vừa đi khuất thì xuất hiện cái đám khó ưa: Malfoy với cặp Crabbe và Goyle kè theo.

- Chén bữa cuối hả Potter? Chừng nào mà phải lên tàu quay về với tụi Muggle?

Harry mát mẻ đáp lời

- Trông mày có vẻ hùng dũng hơn nhiều rồi đấy! Xuống tới đất rồi mà, lại có mấy chú nhỏ vo ve bên cạnh.

Dĩ nhiên là Crabbe và Goyle không nhỏ chút nào, mà cũng không ứng động từ vo ve cho lắm. Nhưng bởi vì ở dãy bàn cao đẳng kia đang có các giáo sư ngồi ăn, nên “mấy chú nhỏ nhỏ vo ve” không dám làm gì hơn là ngầu mặt lên và bẻ ngón tay răng rắc.

Malfoy thách:

- Rồi! Mày dám đấu tay đôi với tao không, bất cứ lúc nào. tối nay cũng được. Đấu tay đôi kiểu phù

thủy, chỉ dùng đũa phép, không xấp lá cà. Sao? Chắc chưa bao giờ được nghe tới đấu tay đôi kiểu phù thủy chứ gì?

Ron chen vào:

- Harry biết chứ sao không! Tao là đệ nhị nhân của nó. Còn đệ nhị nhân của mày là ai?

Malfoy nhìn Crabbe và Goyle ước lượng xem nên chọn đứa nào, rồi quyết định:

- Ê Crabbe, nửa đêm được không mày? ... Rồi! Gặp nhau ở phòng truyền thống, phòng đó không khi nào khóa.

Khi Malfoy đi rồi, Ron và Harry nhìn nhau. Cuối cùng Harry hỏi:

- Đấu tay đôi kiểu phù thủy là sao? Còn đệ nhị nhân là cái gì vậy?

- À, đệ nhị nhân là người sẽ thay thế bồ trong trường hợp bồ bị giết chết.

Giọng của Ron thản nhiên, nó bắt đầu ăn tới món bánh tráng miệng. Bắt gặp cái nhìn hoang mang của Harry, Ron vội thêm:

- Nhưng giao đấu thực sự mới chết, tại lúc đó mới có phù phép thật của phù thủy thật. Còn bồ với thằng Malfoy bất quá bấu đầu sút trán là cùng chứ gì. Cả bồ với nó, có đứa nào đủ phép để hại nhau đâu mà lo! Mình cá là nó thách vậy cho bồ từ chối, cho mất mặt bồ chơi.

- Nhưng nếu tôi giơ đũa phép lên mà không ra được phép lạ nào hết thì sao?

- Thì liệng đũa phép đi, động vô mũi nó.

Chợt một tiếng nói:

- Xin lỗi.

Cả hai cùng ngẩng đầu lên. Thì ra Hermione. Ron bực mình:

- Muốn yên thân ăn uống mà cũng không được sao ta?

- Tôi đã nghe lén câu chuyện của mấy bạn với Malfoy...

- Ai bắt bạn nghe! – Ron lầm bầm.

- ... Mà mấy bạn biết rồi đấy, mấy bạn không nên đi lang thang trong trường vào ban đêm. Các bạn thử nghĩ đến chuyện nhà Gryffindor sẽ bị trừ điểm nếu các bạn bị bắt mà coi! Mà thể nào mấy bạn cũng bị bắt. Mấy bạn không nên chỉ biết đến mình như vậy chứ!

- Chuyện này không mắc mớ gì tới bạn.

Harry đáp và Ron “bồi” thêm:

- Thôi nhé, chào.

Luôn luôn là như vậy, không ngày nào là không có chuyện để lo. Harry nằm thao thức và suy nghĩ trong khi Dean và Seamus đã ngáy o o. (Còn Neville nằm trạm xá vẫn chưa về.) Suốt buổi tối Ron đã ra sức cố vấn cho Harry:

- Nếu nó nguyên rửa bồ, thì bồ cứ né là tốt nhất, bởi vì mình không nhớ chắc lắm phép đỡ lời nguyên.

Đây là cơ hội tuyệt vời cho ông giám thị Filch hay con mèo của ông – Bà Norris – tóm được hai đứa. Harry cảm thấy hình như mình đang làm một việc liều lĩnh, dám vi phạm thêm một nội qui của trường ngày hôm nay. Nhưng cứ nghĩ tới cái mặt vênh váo của Malfoy ẩn hiện trong bóng tối là nó lại hăng tiết lên – đây là cơ hội có một không hai để nó đánh tay đôi với thằng Malfoy cho biết mặt nhau. Một cơ hội như vậy Harry thấy khó mà bỏ qua được.

- Mười một giờ rưỡi rồi. Tụi mình đi là vừa.

Ron thì thầm gọi Harry. Hai đứa mặc quần áo vào, cầm cây đuốc phép và bò qua căn phòng trên tháp cao, lần xuống từng bậc thang, đi vào phòng sinh hoạt của nhà Gryffindor. Ở đó, trong lò sưởi, vài hòn than còn le lói, khiến cho những chiếc ghế bành trông như những khối đen lù lù. Hai đứa sắp tới được cái cửa ẩn sau bức chân dung, thì bỗng một giọng nói vang lên từ chiếc ghế bành gần nhất:

- Tôi không ngờ hai bạn lại dám làm như vậy đó, Harry!

Một ánh đèn dầu lập lòe. Đó là Hermione – cau mày giận dữ, trong bộ áo ngủ màu hồng.

Ron tức giận bảo:

- Mày hả! Đi ngủ đi!

Hermione nạt lại:

- Tôi tính nói cho anh của bạn biết rồi đó chứ! Anh Percy, anh là Huynh trưởng, thế nào anh cũng ngăn vụ này lại.

Harry không thể nào tin được là trên đời có một người nhiều chuyện như vậy. Nó bảo Ron:

- Đi thôi!

Harry đẩy bức chân dung của Bà Béo qua một bên rồi chui qua cái lỗ, ra ngoài.

Hermione không dễ gì bỏ cuộc. Con bé cũng chui ra theo, rít lên sau lưng Ron như một con ngỗng đang nổi khùng:

- Mấy bạn không biết nghĩ gì đến danh dự của Gryffindor hết. Mấy bạn chỉ biết đến mình thôi. Tôi không muốn tụi Slytherin lại giành được Cúp Nhà. Công tôi trả lời đúng mấy câu thần chú trong giờ giáo sư McGonagall, được điểm nào cho nhà Gryffindor là mấy bạn làm mất hết.

- Đi chỗ khác!

- Cũng được. Nhưng tôi báo trước, rủi như ngày mai mấy bạn phải lên tàu về nhà thì ráng mà nhớ những gì tôi đã nói... Mấy bạn thật là...

Nhưng cả bọn đã không ngờ được tình thế lại ra nông nổi này: khi Hermione quay lại bức chân dung của Bà Béo để trở về phòng ngủ thì bức tranh đã trống trơn. Bà Béo đã đi chơi đêm và thế là Hermione bị nhốt bên ngoài tháp Gryffindor. Cô bé la the thé:

- Bây giờ tôi biết làm sao đây?

Ron nói:

- Đó là việc của bạn. Tụi này phải đi đây, trễ giờ rồi.

Hai đứa đi tới cuối hành lang thì Hermione đuổi theo kịp. Cô bé nói:

- Tôi đi với các bạn.

- Không được.

- Chứ bạn muốn tôi đứng chờ ở đây cho thầy Filch đến bắt tôi à? nếu thầy bắt được cả ba thì tôi sẽ khai thật là tôi đã cố ngăn mấy bạn, khi đó nhớ bênh tôi nhe!

Ron la lên:

- Bạn khùng rồi đó...

Harry cắt ngang:

- Cả hai im đi. Tôi nghe có tiếng gì kìa!

Tiếng gì đó nghe như tiếng khịt mũi. Ron hồi hộp, lăm lét nhìn vô bóng tối:

- Phải Bà Norris không?

Không phải Bà Norris, mà là Neville. Nó đang cuộn tròn trên sàn nhà, ngủ gà ngủ gật, chột giật thót mình khi ba đứa kia bò tới gần.

- Ôi, may phước quá, các bạn ra tìm tôi hả? Tôi bị kẹt ngoài này cả giờ đồng hồ rồi. Tôi không sao nhớ được mật khẩu để vào phòng ngủ.

- Nói nhỏ nhỏ thôi Neville. Mật khẩu là “Mồm heo”, nhưng bây giờ có mật khẩu cũng chẳng làm gì được, Bà Béo đã đi đâu mất rồi.

- Tay bạn sao rồi? – Harry hỏi.

- Khỏe rồi. – Neville vừa nói vừa chỉ cho bọn nhỏ xem – bà Pomfrey gắn xương liền lại trong có một phút.

- Tốt... À, Neville này, túi này có chuyện đi đây một chút. Lát nữa gấp lại sau nhé!

- Đừng... Đừng bỏ tôi một mình ở đây. – Neville vừa kêu vừa lồm cồm bò dậy – Tôi không muốn ở đây một mình đây. Nam tước Đầm Máu đi qua đi lại chỗ này hai lần rồi.

Ron liếc nhìn đồng hồ rồi tức giận nhìn Hermione cùng Neville:

- Nếu hai đứa bay làm cho tụi tao bị bắt, thì ta sẽ không tha đâu. Ta sẽ học Lời nguyền Bogies mà hồi đó giáo sư Quirrell có nói để nguyên rửa tụi bây.

Hermione há miệng, có lẽ định đọc cho Ron nghe chính xác cách sử dụng Lời nguyền Boggies, nhưng Harry đã suýt bảo cô bé im lặng, rồi dắt cả đám đi.

Chúng nép sát những bức tường được ánh trăng lọt qua song cửa chiếu sáng thành từng sọc, len lén đi dọc hành lang. Mỗi lần quẹo ở khúc quanh, Harry đều lo đụng đầu ông Filch hay Bà Norris; nhưng may cho cả bọn, chúng không gặp ai. Bọn trẻ vội vã leo cầu thang đến tầng thứ ba rồi nhón gót đi vào phòng truyền thống.

Malfoy và Crabbe chưa có mặt ở đó. Những tủ kiếng đựng cúp pha lê lấp lóa ánh trăng. Những chiếc cúp, khiên, giáo, áo giáp, dĩa, tượng vàng, tượng bạc long lanh trong bóng tối. Bọn trẻ đi men theo tường, mắt canh chừng cửa ở hai đầu phòng. Harry cầm sẵn cây đũa phép, phòng hờ trường hợp Malfoy nhảy xổ ra tấn công bất thành lình. Thời gian chậm chạp trôi.

Ron thì thầm:

- Nó tới rồi. Hay coi chừng nó chuồn rồi?

Bỗng một tiếng động vang lên ở phòng kế bên khiến cả bọn giật thót người. Harry vội giơ cây đũa phép

lên khi nghe thấy tiếng nói. Nhưng đó không phải là giọng của Malfoy:

- Đánh hơi chung quanh đi cưng, chắc tụi nó núp trong góc nào đó thôi!

Đó là giọng của ông Filch nói với Bà Norris. Cực kỳ kinh hoàng, Harry vẩy tay như điên, ra hiệu cho ba đứa kia phóng chạy thật nhanh. Chúng chuồn êm về hướng cánh cửa không có giọng nói ông Filch. Tấm áo của Neville vừa kịp khuất góc thì ông Filch vào đến phòng Truyền thống.

Harry thì thảo với mấy đứa kia: “Lối này!”. Cả bọn điếng hồn bò dọc một phòng triển lãm dài thòng, chất đầy những bộ áo giáp. Giọng ông giám thị Filch vang lên càng lúc càng gần. Neville bỗng ré lên hoảng hốt rồi ù té chạy. Nó bị trượt, hai chân vội bám lấy eo Ron và thế là cả hai té nhào vào một bộ áo giáp. Tiếng kim loại va nhau loảng xoảng đủ đánh thức cả lâu đài dậy.

“CHẠY!” Harry gào lên, và cả bốn đứa nhắm mắt mà chạy tuôn ra khỏi phòng triển lãm, không dám ngoái cổ lại một lần xem ông Filch có đuổi theo hay không. Chúng cứ chạy thực mạng, ngoặt qua trụ cửa, lao xuống hành lang, Harry dẫn đầu, không cần biết mình đang ở đâu, hay đang chạy đi đâu. Chúng chui ra sau một tấm thảm treo tường và thấy mình đang đứng trước một lối đi bí mật. Lần theo lối đó mà đi dần tới phòng học Bùa mê, cách phòng Truyền thống khá xa, cả dậm.

Harry dựa lưng vào bức tường lạnh, quệt mồ hôi trán, thở hỗn hển:

- Chắc thoát ổng rồi.

Neville gập đôi người lại, thở khò khè, phun phì phì. Hermione hỗn hển, ôm lấy ngực:

- Tôi... đã... bảo...

Ron nói:

- Mình phải quay về tháp Gryffindor ngay, càng nhanh càng tốt.

Hermione nói với Harry:

- Malfoy nó lừa bạn! Bạn thấy chưa? Nó không hề đến chỗ hẹn. Chắc nó bắn tin cho thầy Filch nên thầy mới biết có người trong phòng Truyền thống.

Harry nghĩ có lẽ Hermione nói đúng, nhưng nó không chịu thừa nhận chuyện đó với cô bé.

- Thôi, đi nào! – nó nói.

Nhưng mọi việc không dễ dàng như vậy. Chúng vừa mới đi được vài bước thì cái năm đấm cửa bỗng rung càn cạch, rồi một vật gì đó nhào vô phòng, chắn ngay trước mặt chúng.

Đó là Peeves. Nó liếc nhìn cả bọn, tỏ ra khoái trá cực kỳ, rồi bật cười the thé.

- Làm ơn im đi Peeves. Anh làm tụi này bị đuổi học mất!

Peeves cười sằng sặc:

- Nửa đêm mà đi lang thang hử, bọn lính mới tò te? Chà... chà... chà, quậy quá, quậy dữ à nghe! Tụi bây bị bắt cho mà coi!

- Xin anh, nếu anh đừng bán đứng tụi này thì tụi này sẽ không bị bắt.

Peeves lên giọng thánh thiện, nhưng ánh mắt lại long lanh tinh quái:

- Phải báo cho thầy Filch biết chứ. Phải báo thôi. đó là làm việc tốt cho tụi bây đó, có biết không?

Ron nổi quạu:

- Tránh ra!

Nó xô Peeves ra, và đây là một sai lầm khủng khiếp. Peeves rống lên:

- HỌC SINH TRỐN NGỦ! CÓ HỌC SINH TRỐN NGỦ TRONG HÀNH LANG BÙA MÊ!

Chuỗi qua cánh tay Peeves, cả bốn đứa chạy bán mạng, thẳng tới cuối hành lang thì đâm đầu vào một cánh cửa. Cửa khóa. Cả bọn đẩy cánh cửa một cách tuyệt vọng. Ron rên rỉ:

- Tiêu rồi. Tụi mình hết cách rồi. Thế là xong!

Từ đây, bọn chúng có thể nghe tiếng bước chân thầy Filch đang chạy thật nhanh về hướng có tiếng la của Peeves.

- Tránh ra một bên coi! – Hermione gắt. Nó giật cây đũa phép trên tay Harry, gõ vào ổ khóa, thì thầm: “Alohomora”.

Tức thì ổ khóa bung ra, cánh cửa mở toang. Cả bọn nhào vô, đóng sập lại, rồi áp tai vào nghe ngóng.

Bên kia cánh cửa, chúng nghe thầy Filch hỏi Peeves:

- Chúng đi đường nào hả Peeves? Nói cho ta biết mau lên.

- Ông phải nói “Làm ơn, Peeves!”.

- Đừng lôi thôi nữa, Peeves! Nói ngay, chúng ở đâu?

Giọng Peeves ngân nga nghe thật nóng máu:

- Không nói “Làm ơn” thì khỏi trả lời!

- Thôi được... Làm ơn.

- Ha ha ha!!! Không thèm nói. Đã bảo là không trả lời nếu không nói “làm ơn” mà. Ha ha haaaa!!!

Cả bọn nghe tiếng Peeves bay vù qua, kể đó là tiếng thầy Filch điên tiết xì vả.

Bên này cánh cửa, Harry thì thầm:

- Oâng nghĩ là cánh cửa này khóa. Chắc tụi mình thoát rồi... Buông ra nào, Neville!

Cho đến lúc ấy, Neville vẫn túm chặt tay áo của Harry. Nó lắp bắp:

- Cái gì kia?

Harry xoay người lại và thấy rõ ràng “cái gì” là cái gì. Trong tích tắc ấy, nó tin chắc là mình đang trong cơn ác mộng. So với tất cả những gì đã xảy ra, đây mới là điều kinh khủng nhất: Cả bọn hiện đang ở trong hành lang, chứ không phải một căn phòng như chúng tưởng. Và đây chính là cái lang cấm ở tầng thứ ba. Chính lúc này chúng biết được tại sao hành lang ấy lại cấm.

Trước mặt bốn đứa là một con chó quái vật, tám thân lấp hết khoảng không từ sàn tới trần. Nó có ba đầu, ba cặp mắt điên dại long sòng sọc, ba cái mũi nhắm nhúm chun về ba hướng, ba cái mõm đầy răng nhọn hoắt, nước dãi nhều lòng thông từ những chiếc răng nanh vàng khè.

Nó đứng yên, sáu con mắt trừng trừng nhìn bọn trẻ, và Harry đoán ra lý do duy nhất mà chúng vẫn còn chưa hết, ấy là vì chính con quái vật cũng hoàn toàn bất ngờ trước sự xuất hiện của bọn trẻ. Nhưng phút bất ngờ ấy qua nhanh, con quái vật gầm gừ một tràng dài như sấm dậy, và ai cũng hiểu được những tiếng gầm gừ đó có ý nghĩa gì.

Harry vịn ngay nắm đấm cửa. Giữa ông Filch và cái chết, thì thà chọn ông Filch vậy.

Cả bọn nhào ra cửa và Harry đóng sập cửa lại sau lưng. Bốn đứa lại chạy tóe khói ngược lên hành lang. Thầy Filch hẳn là đang bận lòng kiểm chúng ở chỗ nào khác, bởi vì chẳng thấy bóng dáng thầy đâu nữa. Nhưng mà cũng chẳng đứa nào còn hồn vía để xem ông ở đâu. Lúc này, chúng chỉ muốn chạy thật xa, càng xa con quái vật càng tốt. Và chúng cứ chạy miết cho đến khi đối diện với chân dung Bà Béo trên tầng bảy. Bà Béo sừng sốt nhìn chúng: áo ngủ vắt vai, mồ hôi đầm đìa, mặt mày thất thần thất sắc, hơi thở hỗn hà hỗn hển.

- Các cháu ở đâu ra thế này?

- Bà đừng quan tâm. Mồm heo. Mồm heo. – Harry hỗn hển đọc mật khẩu.

Bức tranh Bà Béo xịch ra và bọn trẻ chen nhau chui vào, run rẩy, lặn kèn ra mấy cái ghế bành.

Phải mất một lúc sau chúng mới mở miệng ra được. riêng Neville thì quả thật, trông nó như á khẩu mất rồi.

Ron mở lời trước tiên:

- Không biết họ nghĩ sao mà để một con quái vật trong trường học. Con chó đó phì nộn quá, chắc phải cho đi tập thể dục.

Hermione đã lấy lại được hơi thở lẫn tánh khí khó chịu. Nó gắt:

- Mấy bồ không có mắt hả? Có thấy con chó đứng trên cái gì không?

- Thì nó đứng trên sàn! – Harry nói – Lúc đó ai mà ngó chân nó làm gì, tôi còn mãi lo cái đầu nó.

- Không! Nó không đứng trên sàn. Nó đứng trên một cái miệng bầy. Rõ ràng là nó đang canh giữ cái gì đó.

Cô bé đứng lên, nguyệt cả ba đứa con trai.

- Mấy bạn thỏa mãn rồi chưa? Suýt nữa thì chết toi cả lũ. May mà chưa bị đuổi học, chừng đó mới tệ! Giờ, xin phép mấy ngài, tôi đi ngủ đây.

Ron trợn mắt nhìn theo cô bé, miệng nó há ra:

- Nó làm như lúc này mình kéo nó theo không bằng!

Tuy vậy, những lời của Hermione đã làm Harry trần trọc không ngủ. Nó suy nghĩ mãi, con chó đang canh giữ cái gì đó... Bác Hagrid đã nói gì nhỉ: Gringotts là nơi an toàn nhất thế giới – ngoài Hogwarts – để cất những thứ mà mình muốn.

Và dường như Harry đã tìm ra nơi đang cất giấu cái gói giấy nhỏ bụi bặm lấy ra từ hòm bảy trăm mười ba.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Lễ Hội Ma Halloween

Malfoy không thể nào tin được vào mắt mình khi sáng hôm sau vẫn thấy Harry và Ron nhớn nhoe trong sân trường Hogwarts, trông có vẻ bơ phờ một tí nhưng hoàn toàn phấn khởi. Thật lòng, buổi sáng, khi thức giấc, cả Harry và Ron đều cho là cuộc chạm trán với con quái vật ba đầu đêm qua là một cuộc phiêu lưu cực kỳ lý thú, đến nỗi hai đứa thiết tha lao ngay vào một cuộc phiêu lưu khác.

Harry cũng đã kể cho Ron nghe về cái gói hình như được mang từ Gringotts về Hogwarts. Cả hai đứa tốn bao nhiêu thì giờ chỉ để thắc mắc là tại sao cái gói ấy lại cần được bảo vệ cẩn thận đến thế.

Ron nghĩ:

- Hoặc là nó rất quý hoặc là nó rất nguy hiểm.

Harry suy luận:

- Có thể nó vừa quý vừa nguy hiểm.

Chúng chỉ biết mỗi một điều là cái gói bí mật ấy dài vồn vẹn chỉ có nửa tấc, ngoài ra chịu, không có bằng chứng gì thêm để mà phỏng đoán này kia.

Cả Neville lẫn Hermione đều không tâm lắng tới chuyện cái gì nằm trong bấy, dưới chân con quái vật. Điều mà Neville quan tâm nhất bây giờ là tránh thật xa con quái vật đó, càng xa càng tốt. Hermione thì sau vụ đó không thèm nói chuyện với Ron và Harry nữa. Nhưng vì Hermione ưa làm ra vẻ hiểu biết nhiều, nên với Ron và Harry, không nói chuyện như thế lại càng hay. Bây giờ hai đứa chỉ mong có cách nào để trả đũa Malfoy. Và chúng hân hoan xiết bao khi cơ hội đó đến trong đợt phát thư khoảng một tuần sau.

Như mọi khi, đàn cú tủa vào Đại sảnh. Lần này, ai cũng đặc biệt chú ý tới một bưu kiện dài ngoẵng, phải cần tới sáu con cú to mới khiêng nổi. Cũng như mọi người, Harry rất háo hức muốn biết có gì bên trong cái gói đó, và nó vô cùng kinh ngạc khi những con cú thả cái bưu kiện ấy xuống ngay trước mặt nó. Bầy cú kia chưa kịp bay đi thì một con cú khác đã bay đến, thả xuống một phong thư, ngay trên bưu kiện.

Harry vội mở lá thư ra trước. Rất may là nó đã làm như vậy, bởi vì thư viết:

ĐỪNG MỞ BƯU KIẾN Ở BÀN ĂN

Trong đó có cây Nimbus 2000 mới toanh của con, nhưng cô không muốn mọi người biết là con có một cây chổi thần, kéo tất cả đều vọt cho được một cây. Oliver Wood sẽ gặp con ở sân bóng Quidditch vào 7 giờ tối nay để bắt đầu đợt huấn luyện thứ nhất.

Giáo sư McGonagall.

Harry khó mà kiềm chế được niềm vui khi đưa lá thư cho Ron xem.

Ron rên nhẹ lên ghen tỵ:

- Cán Nimbus 2000! Mình còn chưa từng được sờ vô nữa là...

Quá háo hức muốn được mở gói nhìn cây chổi thần trước khi vào lớp, hai đứa vọt vĩa rời khỏi Sân đường. Nhưng vừa đi được nửa hành lang chính, chúng đụng phải Crabbe và Goyle đứng chặn ngay lối lên cầu thang. Malfoy giật cái gói trong tay Harry mà sờ nắn. Nó nói:

- Một cây chổi!

Rồi quăng trả lại cho Harry, trên mặt không giấu nổi sự ghen tức lẫn khó chịu:

- Lần này thì mày tiêu rồi Potter ời, học sinh năm thứ nhất không được phép có chổi riêng.

Ron không nhin được. Nó nói:

- Đây không phải là cây chổi cùn vớ vẩn nào nha, đây là cây Nimbus 2000! Ở nhà mày có cây gì nào Malfoy? Cùng lắm một cây Comet 260 chứ gì?

Ron nhe răng cười với Harry:

- Comet trông cũng bóng bẩy đó, nhưng sao đọ được với Nimbus 2000 phải không?

Malfoy quát tháo vào mặt Ron:

- Mày biết gì mà nói? Mặt mày không mua nổi nửa cái cán chổi quèn, chứ đừng có mà nói hiệu này hiệu kia. Mày với mấy thằng anh mày tao chắc là phải chặt bóp từng xu, từng xu một ấy!

Ron chưa kịp đáp lại thì giáo sư Flitwick đã xuất hiện ngay bên cạnh Malfoy. Ông nói rin rít qua kẽ răng:

- Cãi vã nhau chuyện gì đó?

Malfoy nhanh nhẩu:

- Thừa giáo sư, có người gọi cho Harry cây chổi ạ!

- À, à, phải rồi. – Giáo sư Flitwick tươi cười với Harry. – Giáo sư McGonagall có nói với tôi về trường hợp đặc biệt này, Potter à. Thế chổi hiệu gì đấy?

- Thừa thầy, Nimbus 2000.

Harry thực tình phải cố nín cười khi thấy Malfoy thộn mặt ra. Nó nói thêm:

- Và thực ra là nhờ Malfoy đây mà con có được cây chổi mới này.

Ron và Harry đi tiếp lên cầu thang, tha hồ cười ngã nghiêng ngả ngửa vì biết Malfoy đang điên lên vì đổ kị. Lên hết các bậc thang cẩm thạch, Harry tươi cười:

- Đúng vậy. Nếu mà nó không cướp trái cầu Gọi Nhớ của Neville thì mình đâu có cơ hội được tuyển vào đội bóng?

Bỗng một giọng nói mĩa mai phát ra từ phía sau:

- Vậy hóa ra đó là phần thưởng cho việc vi phạm nội qui sao?

Thì ra là cô nàng Hermione đang bước dừng dừng lên cầu thang. Harry trêu:

- Tôi tưởng bạn không thêm nói chuyện với tụi tôi nữa mà?

Ron bồi thêm:

- Cứ đừng nói nữa đi. Như vậy tốt cho cả hai bên nhiều lắm đó.

Hermione bỏ đi với cái mũi hinh lên trời.

Ngày hôm đó Harry khó mà tập trung đầu óc vô bài học được. Lúc thì trí óc nó lảng vảng trong phòng ngủ, nơi cây chổi mới nằm dưới gầm giường; khi thì tâm hồn nó lang thang ngoài sân bóng, nơi nó sẽ học cách chơi Quidditch tối nay. Nó ăn thật nhanh bữa ăn tối mà không để ý mình ăn những gì. Rồi ba chân bốn cẳng cùng Ron chạy về phòng ngủ để ngắm nghía cây Nimbus 2000.

- Chà.

Ron suýt xoa khi cây chổi được mở ra, nằm sáng choang trên giường Harry. Ngay cả Harry, đứa chẳng hề phân biệt được các loại chổi, vẫn thấy cây Nimbus 2000 thật là tuyệt vời. Cán chổi bóng loáng, tay cầm bằng gỗ nâu đỏ, đuôi chổi gọn gàng, hàng chữ Nimbus 2000 bằng vàng nằm gần chót đuôi.

Gần bảy giờ, Harry rời tòa lâu đài đi ra sân bóng Quidditch.

Trước đây, nó chưa bao giờ đặt chân vô sân bóng. Các khán đài vây quanh nhô lên cho hàng trăm chỗ

ngồi đủ cao để khán giả có thể theo dõi trận đấu diễn ra trên không. Ở hai đầu sân có ba cây cột vàng, đầu cột có những vòng tròn. Những cây cột đó khiến Harry nhớ đến những cái que thổi bong bóng keo mà trẻ con Muggle thường chơi. Chỉ có điều những cây cột này cao những mười sáu thước.

Trong khi chờ đợi Wood, Harry nôn nóng muốn bay quá nên nó trèo lên cây chổi và đập mạnh một cái xuống đất. Véo một cái, nó bay tuốt lên không. Thật là một cảm giác tuyệt vời. Nó lượn vòng quanh mấy cây cột gôn, tăng tốc, rồi bay sà xuống sân. Chỉ cần đụng nhẹ một cái là cây chổi có thể quẹo bất cứ hướng nào mà Harry muốn.

- Ê, Potter. Xuống đây!

Oliver Wood đã đến. Anh mang theo một cái thùng gỗ khá lớn. Harry đáp xuống bên cạnh Wood. Mắt Wood hấp háy:

- Giỏi lắm. Giáo sư McGonagall nói quả không sai. Em đúng là cầu thủ Quidditch bẩm sinh. Tối nay anh chỉ cần hướng dẫn em luật chơi, rồi em bắt đầu luyện tập với cả đội luôn, mỗi tuần ba buổi.

Wood mở cái hộp ra, bên trong là bốn trái banh khác cỡ nhau. Anh giải thích:

- Thế này nhé, luật chơi Quidditch rất dễ hiểu mặc dù chơi thì không dễ. Mỗi bên có bảy cầu thủ, trong số đó có ba người được gọi là Truy thủ.

- Truy thủ.

Harry lập lại trong lúc Wood lấy ra một trái banh đỏ to bằng trái banh da của môn bóng đá. Anh nói:

- Trái banh này gọi là Quaffle. Các truy thủ sẽ ném banh này cho nhau, làm sao cho nó chui qua những cái vòng để lấy điểm. Mỗi lần banh Quaffle lọt qua vòng là được mười điểm. Hiểu kịp không?

Harry lập lại:

- Truy thủ ném Quaffle cho nhau và đưa nó vô vòng để lấy điểm. Vậy thì cũng đại khái như chơi bóng rổ trên cán chổi nhưng có tới sáu cái lưới, đúng không?

Wood tò mò hỏi lại:

- Bóng rổ là cái gì?

Harry nói ngay:

- Ồ, quên nó đi!

- Bây giờ, mỗi bên có một cầu thủ gọi là Thủ quân. Anh là Thủ quân của đội Gryffindor. Anh phải bay

vòng vòng quanh những cái vòng của đội mình để ngăn không cho đối phương ghi điểm.

Harry quyết tâm ghi nhớ tất cả:

- Ba Truy thủ, một Thủ quân. Chơi với Quaffle. Hiểu rồi. Còn mấy cái này để làm gì?

Harry chỉ mấy trái banh còn lại. Wood nói:

- Anh sẽ hướng dẫn cho em. Cầm cái này.

Wood đưa cho Harry một cái dùi cui, hơi giống cây gậy đánh bóng chày.

- Giờ anh chỉ cho em cách chơi Bludger. Hai trái banh này là Bludger.

Đó là hai trái banh đặc biệt màu đen và hơi nhỏ hơn Quaffle một chút. Harry để ý thấy chúng cứ nhấp nha nhấp nhồm muốn thoát ra khỏi hộp. Wood bảo Harry:

- Đứng lùi lại!

Anh cúi xuống và thả một trái Bludger ra. Lập tức trái banh đen bay lên cao và nhắm thẳng vào mặt Harry mà lao tới. Harry phải dùng dùi cui gạt nó ra để khỏi bị bể mũi, và vừa chạy zích zắc vừa né banh. Trái banh cứ xoay trên đầu họ rồi lao thẳng vào mặt Wood. Anh hụp xuống né banh rồi tìm cách chụp nó lại. Vừa vất cả vạt lộn với trái banh để né nó trở vô hộp, anh vừa nói:

- Nhìn vậy hiểu chưa? Mấy trái Bludger sẽ phóng chung quanh các cầu thủ, tìm cách hất văng họ ra khỏi cán chổi. Vì vậy mỗi đội cần có hai Tấn thủ. Anh em sinh đôi nhà Weasley là tấn thủ của đội Gryffindor nhà mình. Công việc của họ là bảo vệ cầu thủ đội nhà khỏi bị Bludger tấn công, rồi làm sao cho chúng quay sang tấn công các cầu thủ đội đối phương. Em hiểu kíp không?

- Ba Truy thủ tìm cách ghi điểm bằng banh Quaffle, Thủ quân bảo vệ gôn, Tấn thủ đuổi theo bọn banh Bludger ra khỏi đội mình.

- Giỏi lắm.

Harry ra về am tường, hỏi:

- Ủm... Hồi nào giờ, có ai bị chết vì banh Bludger chưa?

- Ở Hogwarts thì chưa. Cũng có vài người bể hàm trật tay, nhưng chưa có ca nào nặng hơn. Rồi! Bây giờ tới cầu thủ cuối cùng trong một đội Quidditch. Tầm thủ. Đó chính là em. Em sẽ không cần phải để ý đến Quaffle hay Buldger.

- ... trừ khi chúng tông bể đầu em hả?

- Đừng lo. Anh em nhà Weasley dư sức bảo vệ cả đội. Anh muốn nói là hai người đó là một cặp Bludger bằng xương bằng thịt.

Wood lấy trong hộp ra trái banh thứ tư, cũng là trái banh cuối cùng. so với Quaffle và Bludger thì nó bé tí, bé bằng cái hạt dẻ lớn thôi. Nó màu vàng chóa và có những cái cánh bạc nhỏ xíu. Wood nói:

- Đây là banh Snitch vàng, và nó là trái banh quan trọng nhất. Nó rất khó bắt vì bay quá nhanh lại khó nhìn thấy. Nhiệm vụ của Tầm thủ là bắt trái banh này. Em phải len lỏi giữa các Truy thủ, Tấn thủ, Thủ quân, giữa những trái Quaffle, Buldger... để bắt nó trước khi Tầm thủ của đối phương giành lấy, bởi vì bất cứ Tầm thủ nào bắt được nó là đội mình được hưởng thêm một trăm năm mươi điểm. Và như thế là gần thắng. Cũng chính vì thế mà bọn Tầm thủ hung hăng vô cùng. một trận đấu Quidditch chỉ kết thúc khi có một đội tóm được banh Snitch. Vì vậy trận đấu có thể kéo dài vô tận. Hình như trận kỷ lục là ba tháng rong rã. Người ta phải có người thay thế để cầu thủ chớp mắt một chút... Rồi! Em có thắc mắc gì không?

Harry lắc đầu. Nó hiểu nó phải chơi cho ra trò, chơi sao cho ra chơi mới là vấn đề. Wood lại nói, trong khi cất cẩn thận Snitch vào hộp.

- Mình không nên tập bằng banh Snitch vào lúc này. Trời tối quá, mất banh như hơi. Mình tập với mấy cái này đỡ vậy.

Anh lấy trong túi ra mấy trái banh thường vẫn để chơi gôn, và chỉ vài phút sau, hai anh em đã bay lơ lửng trên không, Wood cố gắng quăng banh đi khắp mọi hướng thật mạnh, thật xa cho Harry chụp.

Harry không để hụt trái nào. Wood rất hài lòng. Nửa giờ sau, sương đêm xuống lạnh, cả hai không thể tập thêm được nữa. Trên đường về lâu đài, Wood hớn hờ nói:

- Cúp Quidditch năm nay nhất định sẽ về tay nhà Gryffindor tại mình. Em mà có giỏi hơn Charlie thì anh cũng không ngạc nhiên. Anh ấy mà không theo đuổi mấy con rồng thì đã vào đội tuyển Anh quốc rồi.

Có thể vì bây giờ bận quá, ba buổi tập Quidditch mỗi tuần, rồi hàng đồng bài tập, khiến cho Harry lu bu đến nỗi không ngờ mình đã theo học ở Hogwarts được hai tháng rồi. Lâu đài giờ đây đã trở nên thân quen như nhà nó, quen hơn cả ngôi nhà ở đường Privet Drive. Những bài học cũng ngày càng thú vị hơn, sau khi nó đã nắm vững phần cơ bản.

Vào buổi sáng ngày lễ Hội Ma, mọi người thức dậy trong mùi bánh bí nướng thơm ngào ngạt khắp Sân đường. Đời càng đẹp hơn khi giáo sư Flitwick thông báo trong lớp học Bùa mê là thầy sắp dạy đến mục điều khiển đồ vật bay, điều mà lũ học trò ao ước bấy lâu nay. Chẳng là có lần chúng đã trông thấy thầy Flitwick làm cho con cóc của Neville bay vòng vòng khắp căn phòng.

Giáo sư Flitwick chia lớp thành từng đôi để thực tập. Harry bắt cặp với Seamus (cũng may, bởi vì Neville này giờ cứ tha thiết nhìn nó). Ron, xui xẻo sao, bị chia cặp với Hermione. Cũng khó mà nói được

là trong sự hợp tác bất đắc dĩ này thì giữa Ron và Hermione ai là người tức giận hơn. Cô bé đã không thềm nói chuyện với cả Ron và Harry kể từ ngày Harry có cây chổi.

Giọng giáo sư Flitwick rin rít, và ông vẫn phải kiễng chân trên đồng sách, như mọi khi:

- Đừng quên rằng các trò đang thực tập cử động cổ tay cho nhẹ nhàng. Điều và nhẹ. Nhớ, điều và nhẹ. Nhớ rằng đọc đúng lời từng câu thần chú là cực kỳ quan trọng. Các trò đừng quên cái gương lão phù thủy Baruffio, chỉ vì phát âm nhầm “f” thành “s” mà rốt cuộc bị cả một con trâu đè lên ngực, ngã lăn đùng ra sàn.

Quả là khó. Harry và Seamus đã lắc mãi cổ tay, thật điều và thật nhẹ, nhưng mấy cái lông chim chúng muốn làm cho bay lên cứ nằm ỳ trên sàn. Seamus mất hết cả kiên nhẫn, rút cây đũa phép ra, chọc vào làm nhúm lông chim cháy đùng đùng; đến nỗi Harry phải vội lấy nón mà dập lửa.

Ôu bàn bên cạnh, Ron cũng không may mắn gì hơn. Nó vung vẩy cánh tay như cánh quạt gió, đọc to “Wingardium Leviosa”. Harry nghe Hermione cầu nhàu:

- Bạn đọc sai rồi. Phải đọc là Wing-gar-dium Levi-o-sa, kéo dài chữ “gar” một cách duyên dáng.

Ron quạu:

- Bạn giỏi thì sao không làm đi?

Hermione nổi nóng, xắn tay áo lên, phẩy nhẹ cây đũa phép của mình, đọc:

- Win... gar... dium... Levi... o... sa...

Mấy cái lông chim trên bàn bỗng bay lên, chập chờn lơ lửng trên đầu chúng cả thước.

Giáo sư Flitwick vỗ tay:

- Giỏi lắm. Làm đạt lắm! Mọi người xem này, trò Hermione đã thành công!

Cuối buổi học đó Ron mang tâm trạng ủ ê chưa từng có.

Khi hai đứa đi ra khỏi lớp học, Ron nói với Harry:

- Thiệt tình không ai chịu đựng con nhỏ đó. Nó đúng là một cơn ác mộng.

Bỗng một người nào đó vội vã vượt qua mặt hai đứa, xô mạnh vào cả Harry. Thì ra là Hermione. Harry liếc nhanh, nó ngạc nhiên thấy Hermione ràn rụa nước mắt.

- Chắc tại Hermione nghe bạn nói xấu nó.

- Rồi sao?

Ron hơi áy náy một chút, nhưng vẫn nói:

- Lẽ ra nó phải nhận thấy vì sao nó không có bạn bè chứ!

Tiết học sau đó không thấy Hermione trở vô lớp. Buổi trưa nó cũng không thấy bóng dáng cô bé đâu. Trên đường đi xuống Đại sảnh đường để dự buổi tiệc lễ Hội Ma, Ron và Harry nghe lóm Parvati nói với cô bạn Lavender rằng Hermione đang khóc trong phòng vệ sinh nữ, và muốn mọi người hãy để mình yên.

Ron càng cảm thấy khổ tâm về vụ này, nhưng chỉ được một chút; khi cả bọn bước vào Đại sảnh đường trang hoàng rực rỡ, thì hình ảnh Hermione tự động mờ nhạt đi trong đầu hai thằng con trai.

Hàng ngàn con dơi đeo lưng lẳng trên trần và tường, trong khi hàng ngàn con khác sà xuống các dãy bàn như những đám mây đen nghịt, làm cho những ngọn nến thấp trong ruột những trái bí ngô chập chờn và tắt ngấm. Đồ ăn đột ngột hiện ra trên những chiếc đĩa vàng, y như trong bữa tiệc khai giảng hồi đầu năm học vậy.

Harry vừa mới ăn tới món khoai tây nướng thì giáo sư Quirrell chạy hốt hải vào Sảnh đường, chiếc khăn vành đội đầu xoắn bung ra và nét hãi hùng hiện rõ trên mặt.

Mọi người tròn mắt nhìn theo ông chạy đến bên ghế của cụ Dumbledore, tựa bệt vào đó mà nói lắp bắp:

- Quý... Quý khổng lồ... số hàm ngực... thiết tưởng ngài nên biết...

Nói chưa dứt câu, ông đã ngã xuống sàn chết giắc.

Tiếng ồn ào xôn xao dậy lên. Cụ Dumbledore phải dùng cây đũa thần của mình vẩy ra một tràng pháo bông đỏ tía mới giữ được trật tự. Cụ ra lệnh:

- Các Huynh trưởng, dẫn học sinh của nhà mình về phòng ngủ ngay lập tức.

Percy thi hành lệnh ngay:

- Học sinh năm thứ nhất, nắm tay nhau, đi theo anh. Các em cứ theo đúng hướng dẫn của anh thì không sợ con quỷ khổng lồ. Đứng sát sau lưng anh nhé... Xin tránh đường cho học sinh năm thứ nhất... Xin lỗi, tôi là Huynh trưởng đây.

- Làm sai con quỷ khổng lồ lại số hàm ngực được? – Harry thắc mắc khi cả bọn leo lên cầu thang.

Ron đáp:

- Đừng có hỏi mình. Đứng ra mấy con quỷ đó ngu ngốc lắm. Có lẽ yêu tinh Peeves thả nó ra để nhát người ta trong đêm Hội Ma.

Bọn trẻ đi qua những đám người đang vội vã ngược xuôi đủ mọi hướng. Khi đang chen qua một đám toàn học sinh bắn loạn nhà Hufflepuff, Harry chột nứ tay Ron:

- Mình sức nhớ ra... Còn Hermione.

- Con bé ấy làm sao?

- Nó không biết con quỷ khổng lồ đã sỏ hầm ngục.

Ron cắn môi suy tính.

- Phải đi kiểm nó thôi. Nhưng tốt nhất là đừng để cho anh Percy biết.

Hai đứa bèn tụt lại cuối hàng, lẩn vào đám nhà Hufflepuff, chạy ra một hành lang vắng, hấp tấp lao xuống nhà vệ sinh nữ. Vừa kịp vòng qua một góc tường thì chúng nghe tiếng bước chân vội vã đằng sau lưng. Ron kéo Harry vào chỗ nấp sau mấy cột đá lớn, nói nhỏ:

- Anh Percy.

Nhưng ngoái đầu nhìn lại, chúng không thấy Percy, mà thay vào đó là ông thầy Snape. Ông băng ngang qua hành lang rồi biến mất. Harry thì thầm:

- Ông đang làm gì vậy? Tại sao ông không xuống hầm với những giáo sư khác?

- Chắc là ông đi tìm tui mình.

Cả hai đứa chờ tiếng bước chân giáo sư Snape xa rồi mới len lén bò dọc theo hành lang. Harry nói:

- Ông đi lên tầng lầu ba.

Nhưng Ron đã giơ tay ra dấu:

- Bố người thấy mùi gì không?

Harry hít hơi và một mùi hôi thối xộc thẳng vô mũi. Một cái mùi hỗn hợp của vớ cũ và nhà vệ sinh công cộng lâu ngày không chùi rửa.

Và rồi chúng nghe – chậm rãi nhưng nặng nề – tiếng giẫm thành thịch của những bước chân khổng lồ. Ron chỉ về phía cuối hành lang bên trái. Một cái gì to lớn khủng khiếp đang di chuyển về phía chúng. Hai đứa nép vào bóng tối theo dõi cái vật đó hiện dần ra dưới ánh trăng.

Thật là một cảnh tượng hãi hùng: cao gần bốn thước, da xám ngoét và đầy cui, thân hình thô kệch xù xì như một tảng đá nhám với cái đầu hói nhỏ xíu nhô lên như trái dừa khô. Chân con quỷ khổng lồ này ngắn ngủn và mập ú như những gốc cây với bàn chân dẹt ra lờm chờm gai. Cái mùi phát ra từ con quỷ tởm lợm không tả được. Cánh tay dài quá cỡ của nó cầm một khúc cây, kéo lê trên sàn.

Con quỷ khổng lồ dừng chân bên ngưỡng cửa và nhòm vào. Nó nhúc nhích vành tai, bắt cái đầu nhỏ xíu suy nghĩ một lát, rồi quyết định chậm rãi bước vô.

Harry thì thầm với Ron:

- Chìa khóa còn gán trong cửa. Mình khóa cửa nhốt nó lại?

- Phải đó.

Hai đứa đi lần về phía cửa, miệng khô đắng, cầu khẩn sao cho con quỷ đừng quay ra. Bằng một bước nhảy phóng tới cửa, Harry đóng sầm cánh cửa lại, khóa đánh cạch, rút chìa ra.

- Xong.

Mừng rỡ với chiến thắng này, hai đứa nhảy cẫng lên và toan chạy ra hành lang. Nhưng vừa đến khúc quanh, bỗng một tiếng kêu thét làm trái tim chúng rúng rờn. Tiếng kêu đó phát ra từ căn phòng mà chúng vừa khóa lại.

- Chết rồi!

Mặt Ron tái mét như mặt Nam tước Đẫm Máu. Harry há hốc miệng:

- Đó là phòng vệ sinh nữ!

Cả hai đứa cùng thốt lên:

- Hermione!

Chẳng đứa nào muốn cả, nhưng không còn lựa chọn nào khác. Chúng phải quay trở lại ngay cánh cửa, cuống cuồng mở khóa, run rẩy trong cơn hoảng sợ dựng tóc gáy. Harry giật tung cửa và cả hai chạy vào.

Hermione đang co rúm ở một góc tường, vẻ mặt như sắp chết giắc tới nơi. Con quỷ khổng lồ đang bước tới trước mặt cô bé, tay chân nó đập đổ những bồn cầu chung quanh. Harry tuyệt vọng nói với Ron.

- Làm cho nó rối lên đi!

Rồi nó vớ lấy những ống nước vụn, lấy hết sức bình sinh chọi mạnh vô tường. Con quỷ dừng lại, cách Hermione một thước. Nó ngúc ngoắc đầu nhìn quanh, chớp mắt một cách ngu ngốc, tìm hiểu xem tiếng

động đó từ đâu phát ra. Đôi mắt tí hí của nó nhìn thấy Harry. Nó ngập ngừng, rồi đổi hướng, đi về phía Harry, tay vung cây gậy khổng lồ.

- Ê, óc bả đậu!

Ron gào lên từ bên kia góc phòng, vung mạnh tay liệng một ống sáng vào con quỷ. Oánh sắt trúng vai con quỷ, nhưng nó có vẻ không thèm để ý. Tuy nhiên, nghe tiếng gào, nó dừng bước, xoay cái đầu cực kỳ xấu xí về phía Ron. Thế là Harry có đủ thì giờ chạy vòng qua con quỷ.

- Chạy đi! Chạy mau lên!

Harry hét gọi Hermione, cố gắng kéo con bé ra phía cửa.

Nhưng cô bé không nhúc nhích được nữa. Nó dán sát người vô tường, miệng há hốc kinh hoàng.

Tiếng hét của Harry dường như làm con quỷ kích động. Nó rống lên đáp lời Harry và hướng về Ron, đứa đứng gần nó nhất, và không có lối thoát.

Lúc ấy, Harry làm một điều vừa dũng cảm vừa ngu ngốc: nó phóng lên lưng con quỷ, dùng cánh tay nhỏ xíu mà xiết cổ con quỷ khổng lồ. Con quỷ có thể không cảm thấy có Harry bé tí đang đeo trên cổ, nhưng dù có là một con quỷ khổng lồ thì cũng phải biết đau nếu bị ai đó chọc một cây gậy vô mũi. Mà tay Harry lúc đó lại đang lăm lăm cây đũa phép. Nó bèn thọc luôn cây đũa vô mũi con quỷ.

Rú lên đau đớn, con quỷ quằn quại và vung khúc cây trong tay lên. Harry bám chặt cổ con quỷ, liều cái mạng con để níu lấy sự sống: bất cứ giây nào, con quỷ cũng có thể tóm được nó và đập nó chết tươi bằng khúc gỗ chày kia.

Hermione đã sụm xuống sàn vì kinh hãi. Ron rút cây đũa phép của nó ra – đang cũng không biết để làm gì thì nó nghe chính nó đang đọc câu thần chú chọt nảy ra trong đầu:

- Wingardium Leviosa.

Khúc gỗ chày bỗng nhiên vượt khỏi tay con quỷ, bay lên cao, tuốt trên không trung, rồi quay lại, nện cật lực xuống đầu chủ nhân của chính nó. Nện mạnh đến nỗi cả căn phòng rung động. Con quỷ xây xẩm mặt mày, từ từ đổ xuống sàn một cái rầm, nằm úp xuống, im re.

Harry lồm cồm đứng dậy. Nó run lẩy bẩy và gần như đứt hơi. Ron còn đứng chết lặng với cây đũa thần trên tay, tròn mắt nhì kết quả cái việc nó vừa làm.

Cuối cùng, chính Hermione là người lên tiếng trước.

- Nó... chết chưa?

Harry đáp:

- Chắc là chưa. Nó mới bị đánh xỉu thôi.

Harry cúi xuống, rút cây đũa phép ra khỏi mũi con quỷ. Cây gậy dính chất gì lầy nhầy như keo.

- Ghê..., nước mũi của quỷ.

Nó chùi chiếc đũa phép vô ống quần con quỷ.

Bỗng có tiếng cửa đóng mở rầm rầm và tiếng chân người dồn dập. Ba đứa trẻ nhìn ra. Trong lúc đánh nhau, chúng đã không để ý đến tiếng ồn do chúng gây ra, nhưng hẳn nhiên người trên lầu đã nghe thấy tiếng con quỷ rống và tiếng va đổ. Chỉ trong tích tắc, giáo sư McGonagall chạy ào vô phòng, theo sát bà là giáo sư Snape và giáo sư Quirrell. Vừa nhìn thấy con quỷ là ông Quirrell phát ra một tiếng kêu yếu ớt và ngồi gục xuống cạnh một cái bồn cầu, ôm lấy ngực.

Thầy Snape cúi xuống xem xét con quỷ. Giáo sư McGonagall nhìn Ron và Harry. Chưa bao giờ Harry nhìn thấy một cơn giận dữ như vậy trong mắt bà. Môi bà trắng bệch. Niềm hy vọng kiếm năm mươi điểm cho nhà Gryffindor của Harry tiêu tan trong nháy mắt.

- Các con nghĩ ra cái trò gì vậy hả?

Giọng bà lạnh băng. Harry nhìn Ron, nó vẫn đứng như trời trồng với cây đũa phép trong tay.

- May mà các con chưa bị nó giết chết. Tại sao không chịu ở trong phòng ngủ?

Thầy Snape nhìn Harry bằng ánh mắt dữ tợn, Harry nhìn xuống sàn nhà. Nó chỉ mong cho Ron hạ cây đũa phép xuống.

Lúc đó, một giọng nói nhỏ nhẹ thốt ra từ trong bóng tối.

- Thừa cô McGonagall, làm ơn đừng phạt họ. Họ chỉ đi tìm con mà thôi.

- Phải Hermione không?

Hermione đã đứng dậy được.

- Dạ, con đi tìm con quỷ khổng lồ... bởi vì... con tưởng mình con có thể đương đầu được với nó... con... cô cũng biết mà... con đã đọc hết các sách về quỷ...

Ron làm rơi cả cây đũa phép. Hermione mà dám nói dối trắng trợn với chính giáo viên chủ nhiệm sao?

- Nếu mấy bạn ấy không tìm thấy con thì con đã chết rồi. Harry thọc cây đũa phép vô mũi con quỷ, còn

Ron thì nện con quỷ bằng chính khúc cây của quỷ. Mấy bạn ấy không kịp chạy đi kêu cứu ai cả. Lúc mấy bạn ấy chạy tới là lúc con quỷ sắp giết con.

Harry và Ron cố làm ra vẻ đã biết chuyện này rồi, chẳng có gì mới cả.

- Thôi được, trong trường hợp này... - Giáo sư McGonagall chăm chú nhìn ba đứa trẻ, - Hermione, con bé ngu ngốc, sao con có thể nghĩ là một mình con đối đầu nổi với một con quỷ to như trái núi, hả?

Hermione cúi gằm. Harry không thốt được lời nào cả. Hermione là học sinh ngoan nhất trường, vậy mà bây giờ cô bé cố tình làm đã vi phạm nội quy để cứu bồ cho hai đứa con trai. Chuyện này cũng quái dị ngang ngửa với chuyện giáo sư Snape vô lớp mà phát kẹo cho học trò vậy.

Giáo sư McGonagall quyết định:

- Hermione, vì con mà nhà Gryffindor mất năm điểm. Ta rất thất vọng về con. Nếu con không bị thương tích gì thì hãy nhanh chóng trở về tháp Gryffindor. Học trò đang tiếp tục ăn tiệc trong tầng ký túc xá.

Hermione bước ra. Giáo sư McGonagall quay lại Harry và Ron:

- Thôi được, cũng còn may cho hai con đó, ít có học sinh năm thứ nhất nào có thể độ sức với một con quỷ khổng lồ như vậy. Mỗi đứa được năm điểm cho nhà Gryffindor. Ta sẽ báo chuyện này cho giáo sư Dumbledore. Các con đi về được rồi đó.

Hai đứa vội vã ra khỏi phòng, không nói tiếng nào cho đến khi trèo lên hết hai tầng lầu. Thật là nhẹ cả người khi xa được cái mùi của con quỷ, cái mùi mới kỳ dị làm sao!

Ron làu bàu:

- Đáng ra tụi mình phải được những hơn mười điểm! ...

- Có năm điểm thôi. Hermione làm mất năm điểm rồi còn gì? – Harry chỉnh lại.

- Cũng phải thừa nhận là trong vụ giúp mình thoát ra khỏi rắc rối thì nó cũng tốt thiệt. Nhưng mà, chính tụi mình đã cứu nó đấy thôi!

- Nếu mình đừng nhốt con quỷ chung với nó trong phòng vệ sinh thì nó đâu cần tới mình cứu mạng. – Harry nhắc Ron.

Hai đứa đã đến trước bức chân dung Bà Béo. Chúng đồng thanh nói:

- Mồm heo. – rồi bước vào phòng sinh hoạt chung.

Căn phòng đông đúc và ồn ào. Mọi người đang ăn uống những thứ được đưa lên từ Đại sảnh đường.

Chỉ có Hermione vẫn đứng một mình cạnh cửa, đợi Ron và Harry về. Một chút bối rối. Rồi, tất cả cùng nói mà không ai nhìn mặt ai:

- Cảm ơn!

Sau đó cả ba vội vã bưng đĩa đi lấy đồ ăn.

Kể từ đó, Hermione trở thành bạn của Ron và Harry. Có những chuyện mà một khi đã cùng trải qua rồi, người ta không thể không mến nhau. Và đánh gục một con quỷ khổng lồ cao bốn thước là một trong những chuyện loại đó.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Quidditch

Tháng mười một đã tới. Trời trở nên lạnh căm. Những ngọn núi quanh trường đổi màu xám xịt và mặt hồ se lại như tấm gương thép lạnh băng. Sáng sáng, sương giá phủ khắp sân trường. Từ cửa sổ trên lầu có thể nhìn thấy lão Hagrid quần mình trong chiếc áo da lông chuột chũi, đeo bao tay da thỏ và mang đôi giày khổng lồ bằng da hải ly. Lão đi rữ băng bám trên mấy cây chổi thần ngoài sân bóng Quidditch, xong việc, lão bó chúng lại.

Mùa bóng Quidditch đã bắt đầu. Thứ bảy này Harry sẽ đấu trận đầu tiên, trận Gryffindor gặp Slytherin. Nếu nhà Gryffindor mà thắng trận này thì sẽ được đôn lên hạng hai trong vòng tranh cúp vô địch.

Không một ai được coi Harry luyện tập, bởi vì anh Wood đã quyết định rằng phải giữ bí mật về Harry, như một vũ khí tuyệt mật của đội nhà Gryffindor. Thế nhưng chẳng biết bằng cách nào mà tin tức cũng xì ra được, rằng thì là Tầm thủ của đội Gryffindor chính là... Harry! Dư luận chia làm hai phe, (mà Harry thì không biết nghe theo phe nào sẽ bị đắt hơn): phe thì tin chắc Harry sẽ chơi sáng chói, phe thì bảo là họ sẽ phải xách chiếu chạy vòng vòng dưới sân để... hứng Harry.

Cũng may là bây giờ Hermione đã trở thành bạn của Harry và Ron. Nếu không có cô bé thì Harry không biết xoay sở ra sao với cả đồng bài tập, vì hờ ra phút nào là anh Wood lại réo nó đi tập luyện. Hermione còn cho Harry mượn cuốn Quidditch qua các thời đại, một cuốn sách hóa ra đọc cũng rất hấp dẫn.

Nhờ sách mà Harry biết rằng có bảy trăm cách ăn gian trong Quidditch và cả bảy trăm cách đó đều đã từng xảy ra trong kỳ tranh Cúp Thế giới năm 1473; rằng trong Quidditch Tầm thủ thường là cầu thủ nhỏ con nhất và lanh lợi nhất, cũng như thường gặp những tai nạn hiểm nghèo nhất; rằng tuy không ai bị chết khi chơi Quidditch nhưng từng có vài trọng tài biến mất tăm sau trận đấu để rồi vài tháng sau mới thấy tái xuất hiện ở sa mạc Sahara.

Hermione đã phần nào bớt căng thẳng về chuyện vi phạm nội quy kể từ khi được Harry và Ron cứu mạng khỏi tay con quỷ khổng lồ. Cô bé nay dễ thương hơn nhiều. Hôm trước ngày Harry đấu trận Quidditch đầu tiên, cả ba đứa chạy ra ngoài sân trường vào giờ ra chơi. Trời lạnh nên Hermione phù phép ra một ngọn lửa xanh sáng rực có thể để trong hũ đựng mứt mà mang theo người. Ba đứa đang tùm tùm đứng đầu lưng vào ngọn lửa để sưởi thì thầy Snape đi ngang qua sân. Harry để ý thấy chân thầy đi cà nhắc. Cả ba vội vàng đứng sát vào nhau hơn để che bớt ngọn lửa, bởi vì vụ này hiển nhiên là vi phạm nội quy. Xui xẻo

là những bộ mặt... tội lỗi của chúng làm thầy Snape để ý. Thầy cà nhắc lê chân tới. Thầy không nhìn thấy ngọn lửa, nhưng có vẻ như thầy đang cố tìm ra một chuyện gì đó để mà la rầy bọn nhỏ.

- Trò cầm cái gì đó, Potter?

Đó là quyển Quidditch qua các thời đại. Harry đưa cuốn sách ra. Thầy Snape bảo:

- Ai cho trò mang sách ra khỏi thư viện! Đưa đây cho ta. Trừ Gryffindor năm điểm về chuyện này.

Khi thầy Snape khập khiễng đi khỏi, Harry tức tối làu bàu:

- Oảng mới chế ra cái qui định này đây! Không biết cái chân ông bị sao vậy?

Ron cay độc:

- Hồng biết. Nhưng mà mình cầu cho ông đau thiệt đau!

Đêm đó, căn phòng chung của nhà Gryffindor vô cùng náo nhiệt. Harry, Ron và Hermione ngồi cạnh nhau bên cửa sổ. Hermione đang dò lại bài tập cho Ron và Harry. Cô bé không đời nào cho hai đứa nó quay bài. (Mỗi lần xin quay bài, Hermione lại hất mặt lên hỏi: “Làm vậy sao mấy bạn hiểu bài?”). Nhưng từ khi nghĩ ra cách nhờ cô bé dò bài tập giùm, hai đứa yên chí thế nào cũng có được đáp số đúng.

Harry cảm thấy bồn chồn quá. Để quên đi nỗi lo về trận đấu ngày mai, Harry nghĩ đến chuyện đòi lại cuốn Quidditch qua các thời đại. Tại sao nó phải sợ thầy Snape chứ? Ừ, có gì mà sợ? Nó đứng dậy, nói với Ron và Hermione là nó sẽ đi gặp thầy Snape, hỏi xin thầy xem lấy lại cuốn sách có được không. Cả hai nói:

- Bỏ đi thì đi, tụi này thì không dám đâu.

Harry nghĩ, phải như có một giáo viên khác chứng kiến màn đòi sách này thì chắc thầy Snape sẽ khó mà từ chối. Thế là, nó bèn chạy thẳng xuống phòng giáo viên và gõ cửa. Không ai trả lời. Harry gõ lần nữa. Cũng không nghe gì hết.

Hay là thầy Snape bỏ quyển sách trong phòng và chạy đi đâu đó? Vậy sao lại không thử xem sao... Harry đẩy cửa phòng và rón rén bước vào trong. Một cảnh dễ sợ đập ngay vào mắt nó.

Thầy Snape đang ở trong phòng, chỉ một mình với ông giám thị Filch. Tay thầy Snape nắm vạt áo chùng kéo lên quá gối, để lộ một cái đầu gối be bét máu, sưng vù; còn ông Filch đang băng bó cho thầy Snape.

- Đồ trời đánh quỷ vật! – Thầy Snape gầm gừ. – Sao ông nói là ông canh được ba cái đầu một lúc?

Harry nhẹ nhàng khép cánh cửa lại, nhưng:

- POTTER!

Mặt thầy Snape nhăn nhúm lại vì giận dữ. Thầy buông tay cho vạt áo chùng rơi xuống che phủ vết thương trên đầu gối. Harry ú ớ:

- Con... con chỉ... muốn xin lại quyển sách.

- CÚT RA! CÚT!

Harry cút ngay, trước khi thầy Snape kịp trừ của nhà Gryffindor thêm mấy điểm nữa. Nó vọt lên lầu. Ron hỏi:

- Có lấy được không? ... Chuyện gì vậy?

Harry hạ giọng, thì thào kể cho Ron và Hermione nghe những gì nó thấy. Nó nói không ra hơi khi kết thúc câu chuyện:

- Các bạn biết vậy nghĩa là sao không? Oảng tìm cách vượt qua con chó ba đầu vào đêm lễ Hội Ma! Lúc tụi mình thấy ông là ông đi lên đó, nhớ không? Vậy là ông muốn đánh cắp cái gói mà con chó đang canh giữ. Tôi dám lấy cây chổi của tôi ra cá với mấy bồ là, chính thầy Snape đã thả con quỷ khổng lồ ra để đánh lạc hướng.

Hermione tròn tròn mắt. Cô bé nói:

- Không. Thầy Snape... không lẽ nào... Mình biết tánh thầy khó chịu, nhưng không lý gì thầy lại tìm cách đánh cắp cái vật mà cụ Dumbledore đang cất giữ.

Ron cự nự:

- Hermione à, thiệt tình mà nói, bạn tưởng các thầy cô giáo đều là thánh hết sao? Mình tin Harry. Mình không bỏ qua nhất cử nhất động nào của lão Snape đâu. Nhưng mà ông ấy định ăn cắp cái gì vậy ta? Còn con chó canh giữ cái gì mới được chứ?

Câu hỏi đó cứ lờn vờn trong đầu Harry ngay cả khi nó đã lên giường. Neville đã ngáy như sấm trong khi Harry thì mắt cứ mở thao láo. Nó cố xua hết mọi thứ ra khỏi đầu. Nó cần ngủ. Nó phải ngủ. Chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa là Harry bước vào trận Quidditch đầu tiên trong đời. Vậy mà vẻ mặt thầy Snape lúc bị nó bắt gặp vết thương trên đầu gối – cái vẻ mặt giận dữ lạ lùng ấy – làm Harry không dễ gì quên.

Sớm ra, bình minh rạng rỡ mà lạnh lẽo. Đại Sân đường ngào ngạt mùi xúc xích chiên và um sùm tiếng đấu láo của bọn trẻ con đang háo hức chờ coi một trận Quidditch hay ra trò.

- Bồ phải ăn một chút gì đi chứ!

- Tôi không muốn ăn gì hết.

- Một miếng bánh mì nướng vậy?

Mặc cho Hermione nài nỉ, Harry vẫn lắc đầu:

- Tôi không đói mà.

Nó cảm thấy hãi hùng quá. Chỉ một tiếng đồng hồ nữa thôi là nó phải ra sân bóng.

- Harry, bồ cần phải ăn cho có sức! Seamus nói, Tầm thủ lúc nào cũng là đứa bị đối phương đập cho te tua nhất.

Harry nhìn Seamus quệt nước chấm lên xúc xích mà nói:

- Cám ơn cậu, Seamus!

Đúng mười một giờ, dường như cả trường đều đổ ra đứng quanh sân bóng Quidditch. Nhiều học sinh còn mang theo ống dòm. Mặc dù ghế ngồi đều đã được nâng cao lên trời, nhưng thỉnh thoảng cũng khó theo dõi một vài diễn biến của trận đấu. Ron và Hermione, cùng nhập bọn với Seamus, Neville và Deam, ngồi cố động ngay hàng ghế đầu. Và Harry vừa ngạc nhiên vừa cảm động hết sức khi thấy cả đám giương lên một tấm biểu ngữ cổ động thật lớn, làm từ tấm khăn trải giường đã bị con chuột Scabbers cắn nát. Trên tấm biểu ngữ, Harry Potter được gọi là Thống soái và cậu Dean khéo tay đã vẽ hẳn một con sư tử to, biểu tượng của nhà Gryffindor ngay dưới tên Harry. Đã vậy, Hermione còn ra tay làm một phép thuật nho nhỏ, khiến cho nước sơn cứ chốc chốc lại đổi màu.

Trong khi đó, ở phòng thay đồ, Harry và cả đội đang mặc vào những chiếc áo chùng Quidditch màu đỏ thẫm. (Đội Slytherin mặc áo xanh lá cây).

Wood tăng hắng để mọi người yên lặng:

- Nào, nghe đây anh em!

- Và chị em nữa chứ! – Truy thủ Angelina bổ sung.

Wood đồng ý:

- Vâng. Nào, các anh chị em! Đây là trận đấu của chúng ta.

- Một trận đánh lớn – Fred nói leo.

- Một trận mà tất cả chúng ta hằng mong đợi – George thêm vào.

Fred nói nhỏ với Harry:

- Tụi anh thuộc lòng bài diễn văn của Wood rồi. Năm ngoái cũng ở trong cùng một đội mà!

Wood bảo:

- Hai đứa bây có im đi không? ... Thừa các anh chị em, đây là đội hình tuyệt vời nhất của nhà Gryffindor từ nhiều năm trở lại đây. Lần này chúng ta sẽ chiến thắng. Tôi biết chắc như vậy.

Rồi anh nhìn trừng trừng cả đám như muốn nói: Mà tụi bây phải thắng, nếu không thì...

- Thôi. Tới giờ rồi. Chúc tất cả may mắn.

Harry theo gót Fred và George ra khỏi phòng thay đồ, mong sao cho đầu gối mình đừng sụm xuống khi bước ra sân trong tiếng hò reo cổ vũ.

Bà Hooch cầm còi trọng tài. Bà đứng giữa sân chờ hai đội tiến ra, một tay bà đã cầm sẵn cây chổi.

Khi tất cả các cầu thủ đã đứng chung quanh, bà Hooch nói:

- Tất cả các trò nghe đây, ta muốn tất cả phải chơi một trận thật hay thật đẹp.

Harry nhận thấy dường như bà Hooch đặc biệt gửi những lời ấy đến cho đội trưởng của đội Slytherin – Marcus Flint, một học sinh năm thứ sáu. Nhìn Flint, Harry cảm giác như trong người anh chàng ấy có lần máu của con quỷ khổng lồ. Nhưng khi ngược lên thấy tấm biểu ngữ phất phơ trên bề người, với dòng chữ “Harry Thống soái”, trái tim Harry như muốn nhảy nhót trong lồng ngực. Nó cảm thấy có thêm can đảm.

- Lên chổi!

Harry trèo lên cây cùng Nimbus 2000. Bà Hooch thổi một hồi còi chói tay bằng cái còi bạc. Mười lăm cây chổi vọt lên không trung, càng lúc càng cao. Trận đấu bắt đầu.

- Và ngay lập tức, Angelina của đội Gryffindor giành được banh Quaffle. Chà, cô gái này quả là một Truy thủ xuất sắc, mà lại hấp dẫn nữa chứ...

- Jordan!

- Dạ, em xin lỗi!

Bị giáo sư McGonagall nhắc nhở, anh chàng Lee Jordan cụp tai lại. Anh là bạn của hai anh em sinh đôi nhà Weasley, và được làm bình luận viên trận bóng ngày hôm nay, dưới sự giám sát chặt chẽ của giáo sư McGonagall.

- Còn bây giờ, thưa quý vị, cô ấy đang vượt lên cao, một đường chuyển chính xác cho Alicia Spinnet, một phát hiện mới của Oliver Wood, mà năm ngoái còn ngồi ghế dự bị... Bóng được chuyển về cho Angelina...Ồ, không, đội Slytherin đã giành được Quaffle. Vâng, đội trưởng Slytherin là Marcus Flint đã giành được Quaffle và bay vọt đi... Flynt đang bay như một con ó... Anh sắp s... s... Không, thủ quân của Gryffindor là Wood đã xuất sắc chặn đường bóng của Flint và giành lại được banh Quaffle... Đằng kia, Truy thủ Katie Bell của đội Gryffindor có mặt kịp thời, lặn tuyệt khéo quanh Flint, rồi vút lên trở lại...Ồi... Có lẽ chấn thương rồi, một trái Bludger đâm vô óc... Banh lại về tay Slytherin... Adrian Pucey đang tăng tốc bay đến cột gôn, nhưng một trái Bludger thứ hai đã cản đường anh... Trái Bludger này do Fred hay là George phát ra đây? Thiệt khó mà nói chính xác được... Dù sao các tấn thủ nhà Gryffindor đã chơi rất ngoạn mục, và Angelina một lần nữa chiếm được Quaffle, trước mặt cô hoàn toàn trống trải và... vút... Phải nói đúng là cô đang bay... Tránh được một trái Bludger đang lao tới... Cột gôn trước mặt rồi... Cố lên nào, Angelina... Thủ quân Bletchley lao xuống... Hụt rồi... GRYFFINDORS GHI BÀN!

Học trò nhà Gryffindor bùng lên hoan hô làm sôi cả bầu khí lạnh, trong khi phe Slytherin la ó, rên rĩ.

- Cho qua nào, cho lên kia với!

-Ồ bác Hagrid!

Ron và Hermione ngồi xích lại, lấy chỗ cho lão Hagrid ngồi nhập bọn. Lão vừa vỗ cái ống dòm to đùng, đeo lưng lằng lằng quanh cổ, vừa nói:

- Nãy giờ ngồi coi ngoài chòi. Không thể nào vui bằng ngồi giữa đám đông như vậy. Tối giờ vẫn chưa thấy tăm hơi của banh Snitch hả?

Ron đáp:

- Chưa ạ! Nãy giờ Harry chưa có việc gì làm cả!

- Cứ tránh va chạm đã... Ê, có chuyện rồi kìa.

Lão Hagrid giương ống dòm, hướng lên bầu trời cao nơi Harry đang lơ lửng, trông chỉ như một cái chấm con.

Tuốt trên đó Harry đang lượn quanh, theo dõi sát sao trận đấu và nheo mắt tìm

kiếm tung tích trái banh Snitch.

Đây là chiến lược của Wood. Anh đã dặn dò Harry:

- Em cứ việc né cho tới khi nào phát hiện ra banh Snitch. Tụi này không muốn em tấn công khi chưa cần phải ra tay.

Lúc Angelina ghi bàn, Harry đã luyện vài vòng từ cột gôn này sang cột gôn khác để xả ga vui sướng. Giờ đây nó đã tỉnh táo lại, tập trung tìm kiếm banh Snitch. Có lúc nó thoáng nhìn thấy một ánh vàng xẹt qua, nhưng đó chỉ là ánh phản chiếu của chiếc đồng hồ đeo tay của hai anh em sinh đôi nhà Weasley. Rồi có lần một trái Bludger lăn xả vô Harry, chọi nó lia lịa, hung hãn như đại bác thần công, và Fred đã kịp thời đến đuổi trái banh đi. Vừa giận dữ đấm cho trái banh Bludger một phát văng về hướng Marcus. Fred vẫn còn kịp hỏi:

- Em không sao chứ, Harry?

Trên khán đài, Lee Jordan vẫn hăng hái bình luận:

- Đội Slytherin đang có banh, Truy thủ Pucey đã lặn xuống, né được hai trái Budger, qua được hai anh em Weasley, vượt nốt Truy thủ Bell, anh đang tăng tốc về hướng... Khoan đã... để coi có phải banh Snitch không ...

Tiếng rì rầm nổi lên rồi lan khắp đám đông, khi Adrian Pucey buông rơi trái Quaffle vì mãi ngoái nhìn theo một ánh vàng thoáng nhá lên, vút ngang qua tay trái nó.

Harry đã nhìn thấy banh Snitch. Nó phóng người xuống có ánh vàng lóe sáng ấy trong một cơn kích động dữ dội. Tầm thủ của Slytherin là Terence Higgs cũng đã nhìn thấy banh. Cả hai kè cổ nhau lao vào tranh trái Snitch. Tất cả Truy thủ hai đội dường như quên bém nhiệm vụ của mình, cứ ngẩn ra, lừng lơ bất động giữa không trung.

Harry đã nhanh hơn Higgs. Nó nhìn thấy trái banh nhỏ xíu với đôi cánh chớp chớp, đang bay chệch lên cao, ở phía trước. Harry dồn sức làm một cuộc đột phá tốc độ để vọt lên ...

ẦM!

Rồi một tiếng gầm căm phẫn nổi lên từ phía cổ động viên nhà Gryffindor: Marcus Flint đã cố ý ngáng chối của Harry, khiến cây chối bật khỏi đường bay, hất văng Harry, và nếu Harry không cố lỳ bám được cán chối thì có thể đã toi mạng như chơi.

Cổ động viên Gryffindor gào vang:

- Phạt.

Bà Hooch tức giận phê bình Flint và cho Gryffindor được hưởng một trái phạt

đền. Nhưng sau phút giây rối loạn ấy, trái Snitch đã lại biến đâu mất tăm.

Trên khán đài, Dean tức tối gào lên:

- Đuổi ra sân! Trọng tài, xài thẻ đỏ đi chứ!

Ron lấy làm lạ hỏi:

- Mà nói cái gì vậy Dean?

Dean vẫn bưng bưng phần nộ:

- Thẻ đỏ! Trong bóng đá thì lỗi đó phải lãnh thẻ đỏ mà ra khỏi sân rồi.

- Nhưng đây đâu phải bóng đá? Quidditch không có luật đuổi cầu thủ khỏi sân.

Tuy nhiên bác Hagrid về phe với Dean:

- Đúng ra người ta phải đổi luật. Chứ thằng Flint suýt nữa là hất Harry văng ra giữa trời rồi còn gì!

Lee Jordan thấy về phe nào cũng khó. Nó đành bình luận kiểu nước đôi:

- Thế là... sau vụ gian lận rõ ràng và tệ hại ...

Giáo sư McGonagall hàm hè:

- Jordan!

- À, ý tôi nói là... sau vụ phạm lỗi công khai và tệ hại ...

- Jordan, ta cảnh cáo em đấy! – giáo sư McGonagall gằn giọng.

- Dạ, dạ... Flint suýt giết chết Tầm thủ của đội Gryffindor, nếu là ai khác thì chắc chết rồi, tôi bảo đảm, và thế là... phạt đền cho đội Gryffindor... Spinnet thực hiện... Anh làm một cách gọn gàng. Trận đấu tiếp tục, Gryffindor vẫn đang giữ bóng ...

Đúng vào lúc Harry né một trái Bludger khác đang lao xoáy qua đầu nó cực kì nguy hiểm thì sự cố xảy ra. Cây chổi của nó bỗng như bị chấn động, chao đảo dễ sợ. Trong nháy mắt, Harry tưởng mình sắp té nhào xuống. Nó nắm chặt cán chổi bằng cả hai tay và kẹp chặt hai đầu gối lại. Trong đời, nó chưa bao giờ cảm thấy khủng khiếp như vậy.

Cây chổi lại chấn động lần nữa, dường như nó muốn hất Harry ra. Nhưng xưa nay, có bao giờ cây Nimbus 2000 lại quyết định hất người cỡi một cách thành linh như vậy? Harry cố gắng quay về phía những cột gôn của đội nhà. Nó lưỡng lự, nửa muốn kêu Wood xin tạm dừng trận đấu, nửa không. Và đúng lúc đó, Harry nhận ra cây chổi của mình đã trở nên bất trị: nó không quay trở nổi cán chổi. Cũng không lái được. Cây chổi cứ ngựa ngoắc chĩa thẳng lên trời, thỉnh thoảng lại quất mạnh một cái, khiến Harry sắp té nhào.

Lee vẫn đang bình luận trận đấu:

- Đội Slytherin đang giữ banh... Flint đang có banh Quaffle... anh vượt qua Spinnet... qua cả Bell... Một trái Bludger tổng mạnh vào anh, chắc là bể mũi quá... Dạ, em giỡn chút mà cô... Đội Slytherin GHI BÀN... Ồ không...

Phe Slytherin bùng lên hoan hô. Dường như không ai để ý thấy cây chổi của Harry đang cư xử hết sức kỳ lạ. Nó đang đưa Harry lên cao dần. Cao dần, tách ra khỏi trận đấu, vừa bay vừa vùng vằng, giật ngược.

Lão Hagrid lẩm bẩm:

- Không biết thằng Harry đang làm cái trò gì kia?

Lão chăm chú nhìn qua ống dòm.

- Phải như ta không biết rõ về thằng nhỏ, thì ta sẽ cho rằng nó đã không điều khiển được cây chổi... Nhưng vô lý...

Thình lình, mọi người trên khán đài đều chỉ về phía Harry, tíu mít trên cao. Cây chổi của nó đang bắt đầu xoay tròn, xoay tròn, còn nó thì chỉ cố bám cho được cán chổi. Thế rồi cả đám đông há hốc mồm ra: Cây chổi của Harry vừa giật ngược một cách man dại, hất văng Harry ra ngoài. Giờ đây, Harry chỉ còn bám được có một tay vào cán chổi, đeo tồn ten trên không.

Seamus thì thào:

- Hay lúc thằng Flint cản phá, nó đã làm gì cây chổi?

Lão Hagrid run run giọng, nói:

- Không thể được... Chỉ có một phù thủy mạnh phe Hắc ám mới phù phép nổi cây chổi... Chứ đứa con nít... con nít làm sao ám được một cây Nimbus 2000?

Nghe tới đó, Hermione vội giật lấy cái ống dòm của lão Hagrid, nhưng thay vì

hướng lên Harry, cô bé lại chĩa ống dòm vào đám đông tìm kiếm.

Ron, mặt mày xám ngoét, rên rì:

- Bạn đang làm gì vậy?

Hermione thở hổn hển:

- Biết ngay mà... Thầy Snape... Coi kìa!

Ron chụp ống dòm. Thầy Snape ở giữa đám đông, trên khán đài đối diện. Mắt ông đăm đăm nhìn Harry và môi thì lẩm nhẩm liên tục không kịp thở. Hermione nói:

- Ông chắc chắn đang làm cái gì đó... đang phù phép cây chổi!
- Mình phải làm sao bây giờ?
- Để tôi giải quyết!

Ron chưa kịp nói thêm tiếng nào thì Hermione đã biến mất. Ron bèn chìa ống dòm về phía Harry. Cây chổi của Harry vẫn đang run bần bật. Harry gần như không bám nổi vào cán chổi nữa. Cả đám đông đều đã đứng dậy, chăm chú nhìn theo, hoảng sợ, trong khi anh em Weasley bay lên, cố gắng kéo Harry qua tỵ nạn trên cây chổi của họ, nhưng chẳng được tích sự gì: cứ mỗi lần họ xấp lại gần Harry thì cây chổi điên lại nhảy dựng lên cao hơn nữa. Họ đành tụt xuống thấp, bay vòng vòng bên dưới Harry, hy vọng là nếu thẳng bé có té xuống thì họ cũng hứng được nó.

Marcus Flint thừa lúc đó tóm được quả Quaffle, ghi liên tiếp năm bàn mà chẳng ai thêm chú ý.

Ron lẩm bẩm một cách tuyệt vọng:

- Hermione, mau lên chứ! ...

Hermione lúc đó đương xông pha trong đám đông, bươn bả lao về chỗ thầy Snape. Cô chạy băng qua hàng ghế sau lưng ông; hối hả đến nỗi không dừng lại xin lỗi khi đâm sầm vào thầy Quirrell khiến thầy ngã lảo đảo xuống hàng ghế trước mặt. Đến được chỗ thầy Snape đứng, Hermione thụp người xuống, rút cây đũa phép của mình ra, lẩm nhẩm mấy lời đã được chọn lọc. Một tia sáng xanh phóng ra từ đầu đũa xẹt tới vạt áo chùng của thầy Snape và bắt cháy.

Có lẽ thầy Snape mất chừng ba mươi giây mới nhận ra mình đang bị... hoả hoạn. Nghe thầy la “oái” lên một tiếng, Hermione biết là mình đã làm được việc. Thu ngọn lửa vào cái lọ nhỏ xíu mà cô bé giấu trong túi áo, Hermione bò trở về hàng ghế sau, định ninh là thầy Snape không bao giờ biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng nhiều đó cũng đủ. Tuốt trên cao kia, Harry bỗng nhiên gượng lại được, trèo lên cây chổi vững vàng như trước.

Ron bèn lay gọi Neville:

- Neville, bây giờ coi được rồi đó.

Chẳng là nãy giờ, cậu bé hiền lành này đã úp mặt vô áo khoác của lão Hagrid mà khóc thút thít gần năm phút.

Ngay lúc đó, đám đông thấy Harry lao nhanh xuống đất, bụm tay vỗ vào miệng như thể sắp sửa nôn thốc nôn tháo. Nó đáp xuống đất bằng cả tứ chi, ho khạc ra, và một cái gì màu vàng choé rơi tõm trong lòng bàn tay.

Nó giơ cái vật ấy lên cao khỏi đầu, hét to:

- Tôi bắt được banh Snitch rồi!

Trận đấu kết thúc trong tình cảnh cực kỳ bối rối.

Hai mươi phút sau, Flint vẫn còn la ó là “Nó đâu có bắt được, nó nuốt phải trái banh mà.”

Đằng nào thì kết quả vẫn vậy thôi. Harry không hề vi phạm luật lệ, và Lee Jordan vẫn còn hồ hởi gào kết quả trận đấu khàn cả cổ: Gryffindor đã thắng với tỷ số 170 – 60. Tuy nhiên, Harry không nghe được những tiếng la này: nó đang làm một tách trà nóng trong căn nhà của lão Hagrid, cùng với Ron và Hermione.

Ron giải thích:

- Chính lão Snape. Hermione và mình nhìn thấy lão đang ếm cây chổi của bồ, miệng lão lẩm nhẩm liên tục, mắt thì không rời khỏi bồ một giây nào hết.

Nhưng lão Hagrid gạt đi:

- Nhảm nhí! Việc gì mà thầy Snape phải làm như vậy?

Harry, Ron và Hermione nhìn nhau, xem nói sao với lão Hagrid đây. Cuối cùng Harry quyết định nói sự thật:

- Tụi con đã khám phá ra bí mật của ông. Ông tìm cách vượt qua con chó ba đầu trong đêm lễ Hội Ma. Ông bị chó cắn. Tụi con nghĩ là ông muốn đánh cắp cái mà con chó ba đầu đang canh giữ.

Lão Hagrid làm rớt tách trà:

- Làm sao các cháu lại biết về con Fluffy?

- Fluffy hả?

- Ờ... nó là con chó của ta... Mua của một thằng cha người Hy Lạp mà ta gặp ở quán rượu hồi năm ngoái... Ta cho cụ Dumbledore mượn để nó canh giữ cái...

Harry nôn nóng:

- Cái gì ạ?

Lão Hagrid bỗng đổi giọng cáu kỉnh:

- Thôi, đừng hỏi ta nữa. Đó là chuyện tối mật, ừ, tối mật.

- Nhưng mà lão Snape đang định đánh cắp nó mà?

Lão Hagrid lại gạt đi:

- Nhảm nhí! Thầy Snape là giáo sư trường Hogwarts, đời nào ông lại đi làm mấy chuyện đó!

- Vậy thì tại sao ông cứ tìm cách giết Harry?

Hermione kêu lên. Những biến cố hồi trưa dường như đã làm thay đổi nhận định của cô bé về thầy Snape.

- Bác Hagrid, cháu nhìn là biết cây chổi bị ếm mà, cháu đã đọc hết sách vở về đề tài đó rồi. Khi muốn ếm ai thì phải chăm chú nhìn không rời mắt khỏi người đó, mà cháu thấy ông Snape không chớp mắt!

Lão Hagrid nóng nảy bảo:

- Ta nói với tụi bây là tụi bay nhầm rồi! Ta không biết tại sao cây chổi của Harry đâm giở chứng như vậy, nhưng thầy Snape không đời nào tìm cách giết học trò! Này, nghe đây, cả ba đứa tụi bay... tụi bay đang xía vô chuyện không dính dáng gì tới mình cả. Nguy hiểm lắm. Tụi bay quên con chó đi, quên luôn chuyện nó đang canh giữ cái gì đi. Đó là việc của cụ Dumbledore và cụ Nicolas Flamel mà thôi.

Harry reo lên:

- A! Vậy là có ai đó tên là Nicolas Flamel liên quan đến vụ này, phải không bác?

Nghe tới đó. Lão Hagrid liền trông như nổi điên lên với chính mình.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tấm Gương Ảo Ảnh

Sắp đến lễ Giáng sinh. Vào một buổi sáng giữa tháng mười hai, cả trường Hogwarts choàng tỉnh giấc, thấy khắp nơi đã bị tuyết trắng phau phủ dày cả thước. Mặt hồ đông cứng, và hai em sinh đôi nhà Weasley vừa bị phạt vì đã phù phép cho mấy trái cầu tuyết cứ lăn tròn theo giáo sư Quirrell, rồi cho nảy lên đằng sau tấm khăn vành của ông. Bọn cú xông pha trong bão tuyết để đưa thư đã được lão Hagrid điều dưỡng cho lại sức trước khi có thể bay đi tiếp.

Ai ai cũng nôn nóng trông mong cho sớm đến kỳ nghỉ lễ. Những ngày này, căn phòng sinh hoạt nhà Gryffindor và Đại sảnh Đường vang lép bép tiếng than củi cháy trong lò sưởi, nhưng các hành lang lại lạnh cóng. Những cơn gió cắt da cứ rung lắc cửa kiếng các phòng học. Thê thảm nhất là chuyện lớp của thầy Snape lại nằm ở dưới tầng hầm. Ở đó bọn trẻ thở ra khói mịt mờ, và cổ đứng càng sát cái vạt nóng của mình càng tốt.

Một hôm, trong lớp học Đọc được, Draco Malfoy lên tiếng:

- Tao thấy thiệt là tội nghiệp cho mấy đứa phải ở lại trường, gia đình không thèm đón tụi nó về ăn Giáng sinh.

Khi nói cái câu đó, nó hướng về Harry Potter. Crabble và Goyle cười khúc khích. Harry lúc ấy đang cân bột xương sống của cá sư tử nên chẳng bận tâm đến bọn chúng. Kể từ trận Quidditch mà Gryffindor chiến thắng Slytherin, Malfoy càng ngày càng khó chịu hơn. Cay cú về chuyện Slytherin thua trận, Malfoy đã tìm cách chọc cười thiên hạ bằng cách kể chuyện bịa là một con ếch mồm to sẽ thay thế Harry ở vị trí Tầm thủ trong trận đấu kế tiếp như thế nào. Rồi khi thấy chẳng ai thèm cười, bởi vì ai cũng phục lẫn vụ Harry trị được cây chổi giở chứng, thì nó càng tức giận và đố kỵ, quay ra châm chọc Harry về việc cậu bé không có một gia đình riêng.

Đúng là Harry sẽ không quay về nhà số 4 đường Privet Drive để ăn lễ Giáng sinh. Tuần trước, giáo sư McGonagall đã thăm dò, rồi lập một danh sách những học sinh sẽ ở lại trường trong kỳ nghỉ. Harry đăng ký ngay lập tức. Nó chẳng thấy có gì để gọi là tội nghiệp cả. Biết đâu đây sẽ là mùa Giáng sinh đẹp nhất mà nó từng có trong đời. Ron và mấy ông anh cũng ở lại trường, bởi vì năm nay ông bà Weasley đi thăm anh Charlie ở tận Rumani.

Sau buổi học Đọc được, lúc rời căn hầm, bọn trẻ phát hiện có một cây thông to đứng ở cuối hành lang. Nhưng nhờ hai cái chân khổng lồ thò ra dưới gốc cây và giọng nói ồm ồm mà tụi nhỏ biết ngay là lão

Hagrid đang đứng đằng sau.

Ron nhanh nhẩu thò đầu vào đám cành lá, hỏi:

- Chào bác Hagrid. Bác có cần tụi cháu giúp một tay không?

- Khỏi, bác xoay sở được mà, cảm ơn cháu, Ron.

Chợt có tiếng Malfoy lạnh lùng cất lên phía sau lưng:

- Có tránh đường ra không thì bảo? Tính đứng đó kiếm mấy đồng tiền lẻ, hờ Ron? Tao thấy mày coi bộ có triển vọng trở thành tay gác cổng sau khi học xong Hogwarts lắm đó. Mà thật ra, đem so cái chòi của lão Hagrid với cái ổ của nhà mày chui rúc, thì cũng như cung điện rồi hén?

Ron vừa nhào vô Malfoy thì thầy Snape xuất hiện ở cầu thang:

- WEASLEY!

Ron đành buông cổ áo Malfoy ra.

Lão Hagrid thò đầu ra khỏi đám cành lá rậm rạp như râu tóc lão, nói:

- Thừa giáo sư Snape, chính Malfoy gây sự trước. Malfoy xúc phạm gia đình trò Ron Weasley.

Thầy Snape nói ngọt ngào:

- Cho dù vậy, bác Hagrid à, đánh nhau vẫn là vi phạm nội quy trường Hogwarts... Nhà Gryffindor bị trừ năm điểm. Còn trò Ron Weasley, may phước cho mi là ta chỉ trừ nhiều đó. Thôi, giải tán, cả lũ chúng bay!

Malfoy, Crabbe và Goyle bèn xông ào qua cây thông làm rơi rụng vô số lá kim khắp nơi, và chúng lấy làm khoái trá lắm.

Ron nhìn theo bọn Malfoy, nghiêng răng trèo trẹo:

- Tao sẽ đập nó. Có ngày tao sẽ đập nó!

Harry nói:

- Tớ ghét cả hai: cả thằng Malfoy lẫn lão Snape.

Lão Hagrid bảo:

- Thôi, vui lên đi, sắp đến lễ Giáng sinh rồi. Ta định nói với các cháu cái gì nhỉ... À, đi theo ta vô Đại

Sảnh đường ngó một cái đi!

Cả ba đưa bèn theo lão Hagrid cùng cây thông của lão vô Đại Sảnh đường. Giáo sư McGonagall và giáo sư Flitwick đang bận bịu trang hoàng trong đó.

- À, bác Hagrid! Bác đặt cái cây cuối cùng ấy vô góc kia được không?

Sảnh đường trông thật lộng lẫy. Những tràng hoa và dây tầm gởi giăng mắc khắp tường và có không dưới một tá cây thông chóp nhọn đứng khắp phòng, một số cây lấp lánh như trái cầu nhỏ, một số khác lung linh hàng trăm ngọn nến đã được thắp lên. Lão Hagrid hỏi Hermione:

- Còn mấy ngày nữa thì cháu về nhà nghỉ lễ?

Hermione đáp:

- Ngày mốt cháu đi rồi... À, bác hỏi cháu mới nhớ ra ... Harry! Ron! Còn nửa giờ nữa mới ăn trưa, vậy tụi mình vô thư viện đi!

- Ờ, đúng rồi đó.

Ron cố lắm mới dứt được mắt khỏi giáo sư Flitwick: Ông đang dùng một cây đũa phép, làm tuôn ra một đồng quả cầu bằng vàng, rồi treo chúng lủng lẳng lên cành cây thông mới đem đến.

Lão Hagrid theo bọn trẻ ra khỏi Sảnh đường.

- Vô thư viện hả? Nghĩ lễ tới nơi mà còn vô thư viện. Tụi bay chăm dữ à ghen.

Harry tươi cười giải thích:

- Đâu phải tụi con vô đọc sách học bừa8 Tại vì từ khi bác nói đến cái tên Nicolas Flamel, tụi con đâm tò mò muốn biết ông ấy là ai.

Lão Hagrid có vẻ sững sốt.

- Tụi bay... cái gì? ... Nghe đây nè...Ta dặn tụi bay rồi... dẹp cái vụ đó đi. Con chó có canh giữ cái gì thì cũng không dính dáng tới tụi bay hết!

Hermione nói:

- Tụi con chỉ muốn biết Nicolas Flamel là ai thôi mà!

Harry để thêm:

- Nếu mà bác nói cho tụi con biết thì có phải đỡ mất công rắc rối không? Tụi con đã tra cứu hàng trăm

quyển sách rồi mà vẫn không tìm thấy ông ấy ở đâu cả... Bác chỉ cần gợi ý một tí xíu thôi... Con nhớ là con có đọc thấy tên ông ấy ở đâu rồi thì phải.

Nhưng lão Hagrid vẫn lạnh nhạt:

- Ta sẽ không nói gì cả.

- Vậy thì tội con đành phải tự lần mò thôi!

Ron nói rồi kéo các bạn vội vàng đến thư viện, bỏ lại lão Hagrid trông đang hết sức cáu kỉnh.

Kể từ lúc lão Hagrid lỡ lời thốt ra cái tên Flamel đến giờ, bọn trẻ quả thật đã miệt mài tra cứu sách vở, bởi, không lần từ manh mối này, thì còn biết hy vọng vào đâu để tìm ra tông tích cái vật mà ông thầy Snape định đánh cắp? Rắc rối nằm ở chỗ không biết phải bắt đầu tra cứu từ đâu, rồi liệu ông Flamel đã từng có thành tích gì để ghi vào sách vở chưa mà còn tra cứu. Không có tên ông ấy trong “Những phù thủy vĩ đại của thế kỷ hai mươi”, cũng không có trong “Những tên tuổi huyền bí đáng chú ý của thời đại chúng ta”. Trong cuốn “Những khám phá pháp thuật hiện đại quan trọng” không có tên Flamel, và “Một nghiên cứu về những phát triển gần đây trong pháp thuật” cũng vậy.

Dĩ nhiên là còn hàng đống sách khác để tham khảo trong thư viện: hàng vạn quyển sách, hàng ngàn giá sách, hàng trăm dãy kệ sách cao ngất tạo thành những lối đi hẹp.

Hermione lấy danh mục sách phân chia theo chủ đề và tựa sách để tra cứu, trong khi Ron chui vào những dãy kệ, vớ cuốn nào lôi cuốn ấy ra hàng đống sách. Harry thì lang thang vô khu vực Hạn chế. Nó đã ngờ ngợ rằng có thể cái tên Flamel nằm đâu đó trong khu vực này. Không may là cuốn “Danh mục Sách Giới hạn” cần phải có giấy giới thiệu đặc biệt của một trong các giáo viên mới được dùng, mà Harry biết thừa là mình không thể nào xin được tờ giấy ấy. Những sách trong khu vực Hạn chế bao gồm những quyển viết về ma thuật Hắc ám cao cường mà trường Hogwarts không bao giờ dạy trẻ con. Chỉ những sinh viên lớp lớn mới được phép tham khảo khi làm nghiên cứu chuyên sâu về Phòng chống nghệ thuật Hắc ám.

- Đang tìm kiếm cái gì đấy, trò kia?

- Dạ, không có gì ạ.

Bà Pince quản thủ thư viện vung cây chổi gà phúi bụi về phía Harry.

- Trò liệu hồn ra khỏi chỗ này, mau! Ra!!!

Harry đau khổ rời khỏi khu vực Hạn chế, vừa nghĩ bụng phải chi mình đủ nhanh trí bịa ra một cái cớ gì đó. Hermione, Ron và nó đã thống nhất với nhau là tốt hơn hết sẽ không hỏi bà Pince về Flamel. Bà Pince thì chắc là phải biết về ông Flamel rồi, nhưng nếu chuyện này mà đến tai thầy Snape, rồi thầy đoán ra việc tội nó đang làm thì thật là nguy.

Harry đành đứng ngoài hành lang chờ xem Ron và Hermione có tìm ra được manh mối gì không, mặc dù nó không hy vọng lắm. Nói cho cùng, tuy đã tìm tòi suốt hai tuần lễ nay, nhưng chỉ là vào những khoảng thời gian ngắn ngủi, giữa các buổi học hay giờ ra chơi, nên nếu tụi nó có không tìm ra điều gì thì cũng đáng lấy đó làm lạ. Tụi nó cần có một cuộc tra cứu dài hơn và không bị bà Pince dòm chừng sau gáy.

Năm phút sau, Ron và Hermione bước ra, lắc đầu. Cả bọn kéo nhau đi ăn trưa. Hermione nói:

- Trong thời gian mình về nhà nghỉ lễ, hai bạn cứ tiếp tục tìm đi. Nếu tìm ra cái gì thì nhớ gọi cú báo tin cho mình biết với nha!

Ron đề nghị:

- Bạn cũng thử hỏi ba má bạn xem họ có biết Flamel là ai không. Hỏi họ thì chắc là an toàn hơn.

- Dĩ nhiên rồi, vì ba má mình đều là nha sĩ.

Kỳ nghỉ lễ bắt đầu, Harry và Ron có ngay những ngày tuyệt vời, đến nỗi tụi nó gần như quên bém mất cái tên Flamel. Cả ký túc xá giờ chỉ còn hai đứa. Phòng sinh hoạt trở nên rộng rãi, trống trải hơn ngày thường, nên chúng có thể kéo hai cái ghế chúng khoái nhất tới cạnh lò sưởi. Hai đứa ngồi hàng giờ, ăn bất cứ cái gì mà đầu nĩa của chúng xĩa tới: bánh mì, bánh nướng xốp Aêng-lê, hạt quỳ... vừa ăn vừa vạch kế hoạch làm sao cho Malfoy bị đuổi học. Đó là chuyện chúng khoái bàn nhất cho dù không thể thực hiện được.

Ron cũng bắt đầu dạy Harry chơi môn cờ phù thủy. Môn này giống y như môn cờ vua của dân Muggle, chỉ khác là các quân cờ... sống, khiến cho chơi một ván cờ phù thủy cũng tựa như đang chỉ huy hai đội quân ngoài trận chiến.

Bộ cờ của Ron đã cũ lắm và mòn vẹt cả. Thì cái gì của Ron mà chẳng vậy, chẳng từng thuộc về một người nào đó trong gia đình! Còn bộ cờ này vốn là của ông nội Ron. Các quân cờ tuy có lụ khụ, nhưng điều đó không hề gây bất lợi: Ron hiểu rõ chúng đến nỗi không hề gặp chút xíu khó khăn nào trong việc điều binh khiển tướng.

Harry thì dùng những quân cờ của Seamus cho mượn, mà mấy quân cờ này lại có vẻ không tin tưởng nó chút nào. Nói nào ngay, Harry cũng chưa phải là một tay chơi cờ giỏi, nên các quân cờ của nó cứ thi nhau hò hét, biểu nó đi quân này, ăn quân kia, loạn xị cả lên:

- Đừng có bắt tôi đi nước đó, bộ anh không thấy có tướng nó chặn bên đó sao? Đi thẳng kia ấy, mình có mất thẳng ấy cũng không sao!

Vào đêm Giáng sinh, Harry lên giường ngủ với nỗi háo hức trông cho đến sáng mai, để lại được ăn ngon và chơi vui, nhưng thực tình nó không hy vọng có quà cáp gì cả. Vậy mà, khi thức giấc vào tờ mờ sáng hôm sau, thứ đầu tiên nó nhìn thấy là một đồng nho nhỏ, đủ các gói quà đặt ngay dưới chân giường.

Harry vừa phóng ra khỏi giường, tròn áo vô, thì Ron cất lời chúc mừng bằng giọng ngái ngủ:

- Chúc Giáng sinh vui vẻ.

- Chúc Giáng sinh vui vẻ.

Harry đáp lại và xúc động nói thêm:

- Dậy mà xem nè: Tôi cũng có quà!

- Bờ nghĩ đó là quà gì? Củ cái hả? – Ron vừa nói vừa quay lại nhìn đồng quà của nó, to hơn đồng của Harry nhiều.

Harry cầm cái gói trên cùng lên. Cái gói được bọc bằng một lớp giấy nâu dày, trên đó ghi ngoằn ngoèo mấy chữ của Hagrid, tặng Harry. Bên trong là một ống sáo bằng gỗ, được đục khắc thô thiển. Rõ ràng là lão Hagrid đã tự chế ra món quà này cho Harry. Nó đưa lên miệng thổi – tiếng sáo vang lên nghe như tiếng cú kêu đêm.

Món quà thứ hai rất nhỏ, có kèm theo một bức thư:

Chúng tôi đã nhận được lời chúc của cháu

Gởi kèm theo đây món quà Giáng sinh cho cháu.

Dượng Vernon và Dì Petunia.

Đính kèm theo lá thư là một đồng tiền cắc năm mươi xu.

Harry ghi nhận:

- Vậy là thân tình lắm rồi.

Ron khoái đồng năm mươi xu này lắm. Nó nói:

- Kỳ quái thiệt! Hình dạng gì mà lạ lùng! Đây mà là tiền hả?

Thấy Ron khoái đồng bạc cắc ấy, Harry cười vui nói:

- Bạn giữ nó mà chơi. Vậy là bác Hagrid và dì dượng tôi tặng quà rồi, còn ai tặng cho tôi nữa đây?

Ron chỉ một cái gói to lùm lùm, mặt hơi ửng hồng:

- Mình biết món quà đó của ai tặng rồi. Má mình ấy. Mình nói với má mình là bồ không mong có được

quà Giáng sinh, thế là... Ồi, quý thần ơi... Má đan cho bồ một cái áo ấm Weasley!

Harry đã xé cái gói, lôi ra một chiếc áo ấm đan tay rất dày, màu xanh ngọc bích, cùng một hộp kẹo bơ to cũng do một tay bà Weasley chế biến.

Ron cũng đang mở cái gói áo ấm của mình, nó nói:

- Năm nào má cũng đan áo ấm cho tụi này. Mà năm này áo của mình cũng màu rượu chát!

- Má bồ thật là tốt bụng.

Harry vừa nói vừa ăn kẹo, mấy cái kẹo thật là ngon.

Gói quà kế tiếp của Harry cũng là kẹo: một hộp sôcôla Eách Nhái thật to, của Hermione gửi tặng.

Chỉ còn lại một gói quà. Harry cầm lên tay sờ nắn. Nó rất nhẹ. Harry mở gói quà cuối cùng này ra.

Một cái gì đó màu xám bạc và mềm mại như nước, tuột xuống sàn, nằm yên đó với những nếp gấp óng ả. Ron há hốc mồm:

- Mình từng nghe nói về cái này!

Nó đánh rơi hộp kẹo dẻo đủ mùi vị mà Hermione gửi tặng, nó lấp bắp vì xúc động:

- Nếu ... nếu đây đúng là cái mình nghĩ ... thì ... nó hiếm lắm... và thật sự có giá trị.

- Cái gì vậy?

Harry nhặt tấm vải óng ánh như bạc từ sàn nhà lên. Cảm giác thật là lạ, tựa như nó được dệt bằng những sợi nước vậy.

Vẻ mặt của Ron đầy kinh ngạc. Nó nói:

- Cái áo tàng hình! Mình chắc chắn là cái áo đó... Mặc thử vô đi!

Harry choàng cái áo qua vai và Ron hét lên:

- Đúng là nó rồi! Ngó xuống chân bồ coi!

Harry nhìn xuống chân, nhưng chẳng thấy chân mình đâu nữa. Nó chạy lại tấm gương soi. Giờ thì không nghi ngờ gì nữa: trong gương là hình ảnh của nó, nhưng chỉ có một cái đầu lơ lửng trong không trung, còn toàn thân thì hoàn toàn vô hình.

Nó kéo áo khoác trùm lên đầu, và thế là nó biến mất hẳn.

Bống Ron kêu lên:

- Có một cái thư! Có một cái thư rớt ra khỏi áo!

Harry cởi áo ra, chụp ngay lá thư đọc. Nét chữ viết tay nghiêng nghiêng, mảnh dẻ mà trước đây nó từng nhìn thấy. Thư viết:

Cha của con để lại cái này cho ta giữ trước khi qua đời. Đã đến lúc nó được trả về cho con. Hãy biết cách tận dụng nó. Chúc con một Giáng sinh vui vẻ.

Chẳng có chữ ký nào cả. Harry đắm đắm nhìn bức thư. Còn Ron thì ngưỡng mộ tấm áo khoác tàng hình. Nó nói:

- Mình sẵn sàng đánh đổi bất cứ thứ gì để có được cái áo khoác này. Bất cứ thứ gì. Ủa? Bờ có sao không vậy?

- Không sao!

Harry đáp, giọng nó nghe rất lạ. Ai là người gởi cho nó tấm áo khoác này? Tấm áo này đã từng là áo của ba nó ư?

Nhưng nó chưa kịp nói gì thì cánh cửa phòng ngủ đã bị mở tung, rồi hai anh Fred và George ào vô. Harry vội giấu cái áo đi. Nó cảm thấy không muốn chia sẻ kỷ vật của cha mình với bất kỳ ai khác nữa.

- Chúc Giáng sinh vui vẻ!

- Ê, coi kìa! Harry cũng có một cái áo ấm Weasley!

Fred và George đều đang mặc áo ấm xanh lơ, nhưng một cái có thêu chữ F vàng, còn cái kia thì thêu một chữ G.

Fred cầm cái áo ấm của Harry len thăm soi:

- Cái áo của Harry đẹp hơn áo của tụi mình. Đan cho người khác coi bộ má tốn nhiều công sức hơn là đan cho lũ con à!

George hỏi:

- Sao em không mặc áo vào, Ron? Mặc vô đi, áo đẹp và ấm lắm đó.

Ron vừa trông áo qua đầu vừa than vãn, vẻ bất đắc dĩ:

- Em ghét màu rượu chát lắm!

George quan sát cái áo của em rồi nói:

- Má không thêu tên em lên áo. Chắc là má không sợ em quên bém tên mình như tụi anh. Nhưng mà tụi anh đâu đến nỗi điên vậy chứ: Tụi anh cũng biết mình tên là Fred và George mà!

- Chuyện gì ồn ào vậy?

Huynh trưởng Percy thò đầu qua cửa, nhìn anh có vẻ không vui lắm. Hẳn là anh cũng mới khai gói quà của mình ra, bởi vì trên tay anh cũng đang có một cái ấm to sụ. Fred chớp lấy ngay cái áo ấy:

- Đây! Có chữ P, chắc là tượng trưng cho chữ huynh trưởng Percy. Mặc vô đi anh Percy! Tất cả chúng ta mặc áo của mình vô đi! Cả Harry cũng có một cái đấy.

Hai anh em sinh đôi lập tức trông cái qua đầu Percy, làm sút cặp kính, vì anh cứ vùng vằng:

- Anh... không... muốn...

George nói:

- Bữa nay anh đừng có ở lý bên phòng huynh trưởng nữa nha. Lễ Giáng sinh là dịp để gia đình sum họp mà!

Đoạn hai anh em sinh đôi xốc ngay nách ông anh huynh trưởng nhảy cóc ra khỏi phòng.

Trong đời Harry chưa từng được ăn một bữa tiệc đêm Giáng sinh nào như vậy: hàng trăm con gà tây quay béo ngậy; hàng núi thịt nướng và khoai tây nướng; hàng đĩa xúc xích mỡ màng; rồi những mâm đậu bơ tú hụ; lại có những chiếc thuyền chở khảm nước sốt thịt béo ngậy, nước sốt dâu thơm bùi. Dọc theo bàn ăn, cứ cách chừng một thước lại có cả một đụn pháo phù thủy. Những cây pháo tuyệt vời này hoàn toàn khác với những thứ pháo loàng xoàng của dân Muggle mà gia đình Dursley vẫn mua, với mấy món đồ chơi vật vãnh bằng nhựa và vài cái mũ bằng giấy ọp ẹp bên trong. Harry cùng với Ron kéo một cây pháo phù thủy. Nó nổ, nhưng không phải chỉ "bùm" một cái, mà thành một tiếng to như tiếng đại bác và bao phủ cả hai đứa trong làn khói xanh dày đặc như mây; rồi từ trong ruột pháo lộ ra một cái nón hải quân với nhiều thật nhiều những chú chuột bạch-chuột sổng hằn hoi nhé!

Phía trên dãy bàn cao dành cho các giáo viên, cụ Dumbledore đang gạ đổi cái nón phù thủy chớp nhọt để lấy một cái nơ hoa, và cụ vui vẻ cười hình hích khi nghe câu chuyện tiểu lâm mà giáo sư Flitwick vừa đọc cho cụ.

Bánh kem Giáng sinh được dọn ra ngay sau món gà tây. Percy suýt gãy răng vì một đồng sickle bạc giấu trong miếng bánh của anh. Harry ngó gương mặt lão Hagrid, càng lúc càng đỏ nhừ, vậy mà lão vẫn gọi thêm rượu. Rồi lão hôn lên má giáo sư McGonagall, hai má giáo sư liền ửng hồng e thẹn và – Harry ngạc nhiên xiết bao – giáo sư cười khúc khích, chiếc nón chớp nhọt lệch hẳn qua một bên.

Cuối cùng, khi Harry đứng lên rời bàn ăn, nó loạng choạng vì những món đã thu nhặt được chất đầy mình: mấy thứ văng ra từ ruột pháo, vài trái bong bóng lấp lánh, một bộ Tự Cây Mọt Cóc, một bộ cờ phù thủy mới toanh cho chính nó, và cả một băng pháo lép. Mấy con chuột bạch đã chạy mất ngay sau khi pháo nổ, và Harry có cảm giác rờn rợn, dám bây giờ tại nó đã biến thành bữa tiệc Giáng sinh cho Bà Norris – con mèo của thầy giám thị Filch.

Harry cùng mấy anh em nhà Weasley đã cùng trải qua một buổi trưa vui vầy: đánh nhau một trận chí tử trong sân trường bằng những trái cầu tuyết. Sau đó, vừa lạnh, vừa ướt, và mệt đứt hơi, cả bọn kéo về căn phòng sinh hoạt chung ấm áp trong nhà Gryffindor. Ở đó, Harry mở bộ cờ mới của mình ra và thua Ron một ván xiềng liếng. Nó cứ nghĩ, biết đâu nó chẳng đến nỗi thua đau như vậy, nếu anh Percy đừng ra sức giúp nó tận tình đến thế.

Sau bữa ăn xế gồm bánh mì gà tây, bánh xốp, bánh kem, bánh bông lan. Ai cũng cảm thấy quá no nê và buồn ngủ, đến nỗi không thể làm gì khác hơn là ngồi đó mà nhìn Percy rượt đuổi Fred và George chạy vòng vòng khắp tháp Gryffindor, vì hai đứa đã chôm cái phù hiệu huynh trưởng của anh.

Đó là ngày Giáng sinh đẹp nhất mà Harry từng được hưởng từ xưa đến giờ. Nhưng vẫn có một điều vương vấn mãi trong đầu nó suốt cả ngày. Cho tận đến khi nó lên giường, nó vẫn không thôi suy nghĩ về chuyện đó: chiếc áo tàng hình, ai đã gởi cái áo cho nó.

Ron, sau khi nhét đầy bao tử gà tây và bánh ngọt, lại không có bí mật nào chi phối tâm trí, thì lăn ra ngủ khò, chỉ kịp kéo tấm màn quây quanh giường. Harry nhào mình qua một bên thành giường kéo tấm áo tàng hình từ dưới gầm giường ra.

Kỷ vật của ba nó... Cái áo này từng là của ba nó. Nó để làn vải mượt như nước chảy qua tay mình, mượt mà hơn cả lụa, nhẹ tênh như không khí. Hãy tận dụng chiếc áo. Bức thư nhắn nhủ như vậy.

Giờ đây nó thử mặc áo vào người. Nó tuột xuống giường, quần áo quanh mình, nhìn xuống dưới chân chỉ thấy ánh trắng vằng vặc và mấy cái bóng. Thiệt là tức cười hết sức!

Hãy tận dụng chiếc áo.

Bỗng nhiên Harry tỉnh cả người. Với chiếc áo khoác tàng hình này thì toàn bộ ngôi trường Hogwarts sẽ không còn gì là bí mật hay “hạn chế” đối với nó. Harry đứng đó, im lặng trong bóng tối, nhưng cảm xúc dâng trào khắp châu thân. Trong chiếc áo khoác tàng hình này, nó có thể đi bất cứ nơi đâu. Mà thầy Filch vẫn không thể nào biết được.

Ron ọ ẹ mơ ngủ. Có nên đánh thức nó không nhỉ? Bỗng có điều gì đó ngăn Harry lại. Chiếc áo tàng hình của ba nó. Nó cảm thấy rằng lần này – lần đầu tiên – nó muốn chỉ một mình sử dụng chiếc áo mà thôi.

Harry lẳng lẳng ra khỏi phòng ngủ, xuống cầu thang, băng qua căn phòng sinh hoạt chung, chui qua cái

lỗ chân dung Bà Béo.

- Ai đó?

Bà Béo quát. Harry không nói gì. Nó chỉ lo đi thật nhanh xuống hành lang.

Nên đi đâu bây giờ? Harry dừng chân, tim đánh bình bịch, suy nghĩ. Và ý tưởng nảy ra. Phải rồi, Khu vực Hạn chế của thư viện. Trong chiếc áo tàng hình này nó có thể đọc bao nhiêu tùy ý. Đọc cho tới chừng nào tìm ra được Flamel là ai thì thôi. Harry bèn nhắm hướng thư viện mà bước tới, tay túm chặt lấy vạt chiếc áo khoác tàng hình.

Thư viện tối như hũ nút và đầy vẻ kỳ bí. Harry thắp một ngọn đèn dầu để thấy lối đi dọc theo những giá sách. Ngọn đèn trông như trôi bồng bềnh trong không trung, và mặc dù chính tay Harry cầm ngọn đèn, thế mà nhìn cái đốm sáng chờn vờn giữa khoảng không tối đen, chính nó cũng ớn xương sống.

Khu vực Hạn chế nằm ở cuối thư viện. Vừa cẩn thận bước qua sợi dây thừng ngăn khu vực này với phần còn lại của thư viện, Harry vừa giơ cao ngọn đèn để đọc các tựa sách.

Những cái tựa ấy chẳng cho Harry được gì thêm. Những mẫu tự mạ vàng đã phai tróc, lại bằng những thứ ngôn ngữ mà Harry chẳng hiểu gì cả. Có những quyển sách thậm chí chẳng còn tựa nữa. Một quyển lại vấy một vết ố trông giống vết máu thật kinh khủng. Tóc gáy Harry dựng đứng cả lên. Nó nghe như có tiếng thì thầm yếu ớt phát ra từ những quyển sách. Cũng có thể đó chỉ là tưởng tượng, mà cũng có thể là nó nghe thấy thật: dường như những cuốn sách biết là có người đang ở đây, mà người đó lẽ ra không được bén mảng tới chỗ này.

Phải bắt đầu tra cứu từ đâu chứ! Cẩn thận đặt cây đèn xuống sàn, Harry nhìn dọc theo hàng sách chót trên kệ, kiểm thử một cuốn nào trông có vẻ thú vị. Một bộ sách to màu đen và ánh bạc hút lấy ánh mắt Harry. Nó kéo cuốn sách ra một cách vất vả, bởi vì cuốn sách rất dày. Đặt được cuốn sách thẳng băng trên đầu gối rồi, Harry bắt đầu mở sách ra.

Một tiếng rít đau đớn dữ dội xé tan sự im lặng – cuốn sách đang gào thét! Harry gấp mạnh quyển sách lại, nhưng tiếng gào rít vẫn vang vang, ngày càng lớn, thành một giọng eo éo, chói tay, không dứt. Harry sợ hãi nhảy lui, đụng phải cây đèn khiến nó tắt ngấm. Có tiếng chân đi tới ở hành lang bên ngoài. Harry kinh hoàng quá, nhét vội cuốn sách đang rú rít lên kệ, rồi cầm cổ chạy. Nó chạy băng ngang thầy giám thị Filch ở lối ra vào. Đôi mắt nhật màu dài dại của thầy Filch nhìn xuyên qua Harry. Harry luồn dưới cách tay thầy Filch đang giơ ngang mà thoát ra hành lang, trong tai vẫn còn vọng tiếng rên la gào khóc của quyển sách mít ướn.

Bỗng dưng Harry đứng khựng lại trước một bộ áo giáp cao lêu đêu. Mãi miết lo tránh xa cái thư viện, Harry đã không để ý xem mình đang chạy về hướng nào. Mà cũng có thể vì trời tối quá, nên nó hoàn toàn không xác định được mình đang ở đâu. Nó vẫn biết có một bộ áo giáp ở gần khu nhà bếp. Nhưng mà nhà

bếp thì phải ở phía dưới ít nhất là năm tầng lầu ấy chứ.

- Thưa thầy, thầy dặn tôi hễ có ai đi lêu bêu trong đêm thì phải đến báo trực tiếp ngay cho thầy. Nay tôi xin báo cho thầy hay là có kẻ vừa ở trong Khu vực Hạn chế của thư viện.

Harry mặt cắt không còn hột máu. Nó thấy dù có trốn ở đâu chẳng nữa, thầy giám thị Filch thế nào cũng tìm ra đường tắt để đến thộp cổ nó ngay, bởi vì cái giọng eo éo, rin rít của thầy đang càng lúc càng gần hơn. Nhưng đáng hãi hùng hơn cả là giọng thầy Snape đáp lại:

- Khu vực Hạn chế à? Hừm, nó chưa chạy xa đâu, chúng ta sẽ bắt được nó.

Harry đứng như trời trồng tại chỗ khi thầy Filch và thầy Snape xuất hiện ở góc tường phía trước. Dĩ nhiên là họ không nhìn thấy Harry, nhưng hành lang ấy rất hẹp, họ mà bước tới gần hơn nữa thì thế nào cũng đụng phải nó. Àu ồ hình chỉ làm cho Harry không bị nhìn thấy chứ thân mình nó vẫn chắc nguyên. Harry lập tức phải trở lui, càng nhanh càng tốt. Đó là hy vọng duy nhất. Nó lén qua cửa, nín thở, thóp người lại để khỏi phải đẩy rộng cửa ra, kéo cách cửa mà kêu lên thì tai họa giáng xuống ngay. May sao Harry lọt được vô phòng một cách bình an. Nó thở phào nhẹ nhõm. Hai người kia đi ngang qua mà chẳng phát hiện được điều gì. Harry đứng dán sát lưng vào tường, hít thở sâu, lắng nghe tiếng chân của họ xa dần. Trời, hồi nãy tiếng chân sao mà gần quá!

Chỉ vài giây sau là Harry đã bắt đầu chú ý đến căn phòng mà nó đang trốn bên trong.

Căn phòng giống như một lớp học bỏ hoang. Lờ mờ bóng bàn ghế dồn đống để sát tường, và có cả một cái thùng rác úp ngược xuống. Nhưng dựa vào bức tường đối diện Harry là một vật trông không có vẻ gì là đồ đạc của căn phòng này. Trông nó như một đồ vật được người ta đẩy vô chỉ để trống đường đi.

Đó là một tấm gương khổng lồ, cao đụng trần nhà, khung bằng vàng chạm khắc, đặt trên hai cái chân có vuốt. Một dòng chữ khắc phía trên gương: ERISED STRA EHRU OYT UBE CAFRU OYT ON WOHSI. [(Đây chỉ là câu viết ngược lộn xộn của: “I show not your face but your heart’s desire.” Câu này có thể dịch rồi đảo ngược, sẽ thành ra như sau: “Tim trong muốn ước điều soi mà mặt gương soi không tôi”.)].

Nỗi kinh hoàng đã nguôi đi khi không còn nghe tiếng động tĩnh gì của thầy Filch hay thầy Snape nữa, Harry bạo gan đi tới gần tấm gương, định ngó mình một cái, tuy chẳng thấy gì cả, dĩ nhiên. Harry bước tới gần hơn, ngay trước tấm gương, và lập tức giơ tay bịt miệng để không vượt ra tiếng kêu hoảng hốt. Nó xoay mình nhìn quanh. Tim đập loạn xạ hơn cả khi cuốn sách mít ướt khóc than. Bởi vì nó không chỉ nhìn thấy chính nó trong gương, mà còn thấy cả một đám người đứng ngay đằng sau nó.

Nhưng nhìn lại, căn phòng hoàn toàn trống vắng. Harry thở hốt hển, chậm chậm quay lại nhìn vào tấm gương.

Kìa, cái cảnh của nó trong gương, trắng bệch và trông khiếp đảm hết chỗ nói; bên cạnh đó là hình bóng

của ít nhất một chục người khác.

Harry ngoái đầu ra sau: sau lưng nó có ai đâu! Hay là họ cũng tàng hình nốt?

Chẳng lẽ nó đang ở trong một căn phòng đầy ắp những người tàng hình cả sao? Và tấm gương này chơi khăm họ bằng cách phản chiếu hết, dù tàng hình hay không tàng hình?

Harry lại nhìn vào gương lần nữa. Một người đàn bà đứng ngay sau lưng đang mỉm cười và vẫy tay với nó. Nó giơ tay ra sau, quơ vào không khí. Nếu bà ta ở đó thì ắt là nó phải chạm được bà, trong gương, bà đứng sát cạnh nó mà. Nhưng Harry chỉ quờ thấy không khí. Người đàn bà ấy và những người khác chỉ hiện hữu trong tấm gương mà thôi.

Bà là một phụ nữ đẹp. Mái tóc của bà màu hung sậm, và đôi mắt của bà, sao mà giống mắt mình quá! Harry thầm nghĩ, vừa nhích tới gần tấm gương thêm chút nữa. Xanh biếc long lanh – khuôn mặt cũng y chang, nhưng Harry chợt nhận ra bà đang khóc. Môi bà đang mỉm cười, nhưng mắt bà lại khóc! Người đàn ông cao, gầy, tóc đen, đứng cạnh, quàng một cánh tay qua người bà. Ông đeo kiếng, tóc bù xù, dựng đứng lên phía sau, y hệt tóc Harry.

Giờ thì Harry đã đến rất sát tấm gương, đến nỗi mũi nó gần chạm cái mũi của thằng Harry trong gương. Nó thì thầm:

- Má? ... Ba?

Họ chỉ nhìn nó mỉm cười. Và Harry từ từ nhìn đến gương mặt của những người khác trong gương, bắt gặp những cặp mắt xanh biếc khác giống y như mắt nó. Có người lại có mũi giống y như mũi nó, thậm chí nó thấy hai đầu gối của một cụ già cũng lẻo khoẻo y như đầu gối nó. Nó – Harry – đang nhìn thấy gia đình mình, lần đầu tiên trong đời.

Đại gia đình Potter vẫy tay mỉm cười với Harry trong khi Harry nhìn lại họ một cách khát khao. Hai tay nó ép sát mặt kính như thể hy vọng nếu tấm kính rơi ra, nó sẽ lọt được vào bên trong, để ngã vào vòng tay của những người ruột thịt. Trong lòng nó, một cơn đau mãnh liệt quặn lên: nửa vui nửa buồn kinh khủng.

Nó đã đứng đó bao lâu, nó cũng không biết nữa. Những hình ảnh trong gương không mờ đi và nó cứ đứng nhìn mãi nhìn mãi, cho đến khi có tiếng động từ xa xa vọng lại, mang nó trở về với thực tế. Nó không thể đứng ở đây hoài. Phải kiếm đường quay trở về phòng ngủ thôi. Đành dứt mắt ra khỏi gương mặt của mẹ, Harry thì thầm:

- Con sẽ quay lại.

Rồi vội vã rời khỏi căn phòng.

- Lẽ ra bồ phải đánh thức mình dậy.

Ron hờn dỗi nói. Harry phân trần:

- Tối nay tôi còn quay lại đó mà. Bồ có thể đi với tôi đêm nay, tôi muốn chỉ cho bồ coi tấm gương.

Ron háo hức lắm:

- Mình muốn nhìn thấy ba má của bồ.

- Tôi cũng muốn nhìn thấy dòng họ nhà bồ – tất cả những người thuộc gia tộc Weasley. Tối nay bồ nhớ chỉ cho tôi xem hai người anh khác của bồ, với tất cả những người khác trong gia đình nữa nha!

Ron bảo:

- Bồ muốn gặp họ thì có khó gì? Cứ đến nhà mình vào mùa hè là gặp đủ hết. À, mà không chừng tấm gương chỉ hiện ra những người đã chết... Nhưng mà chán quá, mãi vẫn không tìm ra tung tích của Flamel. Bồ ăn thịt ba rọi xông khói hay cái gì đi? Sao bồ không ăn gì hết vậy?

Harry không thể nào ăn nổi. Nó đã gặp ba má nó và tối nay sẽ lại gặp được họ. Nó hầu như quên bém Flamel. Điều đó dường như chẳng còn quan trọng nữa. Nó cần biết cái mà con chó ba đầu canh giữ là gì để mà làm gì? Thầy Snape có chồm mắt đi thì mắc mớ gì đến nó đâu? Nó chỉ cần gặp được ba má nó.

Ron lo lắng hỏi:

- Bồ có sao không, Harry? Ngó mặt bồ... kỳ quá.

Điều mà Harry lo sợ nhất là nó có thể không tìm lại được căn phòng có tấm gương nữa. Đêm sau, nó và Ron cùng trùm kín trong chiếc áo khoác tàng hình, đi từng bước một. Hai đứa cố gắng dò đường từ thư viện, đi vòng vèo qua những hành lang tăm tối gần cả tiếng đồng hồ.

Ron nói:

- Mình lạnh cóng rồi. Thôi về đi, đừng tìm nữa.

- Không! Harry gắt. Tôi biết nó ở đâu đây thôi.

Hai đứa đi ngang qua bóng ma của một phù thủy lướt về hướng ngược lại, ngoài ra chẳng thấy ai. Vừa đúng lúc Ron sắp than vãn là chân căng nó chết tê chết cóng đến nơi rồi thì Harry nhìn thấy bộ áo giáp cao.

- Đây rồi. Chính chỗ này đây... Đúng rồi!

Hai đứa đẩy cánh cửa ra. Harry cởi vội tấm áo tàng hình, chạy ngay lại tấm gương.

Họ còn đó. Má nó và ba nó đứng nhìn nó với ánh mắt mừng vui.

- Thấy gì không?

Harry hỏi nhỏ Ron. Nhưng Ron đáp:

- Mình chẳng thấy gì cả.

- Nhìn kỹ đi! Nhìn tất cả họ kìa... đông lắm...

- Mình chỉ thấy có mỗi bồ mà thôi.

- Nhìn thẳng vào gương ấy, lại đây, đứng ở chỗ tôi đứng nè.

Harry bước nhích qua một bên, nhưng khi Ron đứng trước tấm gương thì Harry không còn nhìn thấy gia đình mình nữa. Chỉ thấy mỗi thằng Ron trong bộ đồ ngủ nhăn nhoe.

Nhưng Ron thì tròn mắt nhìn đắm đắm vào hình ảnh trong gương. Nó la lên:

- Nhìn mình kìa!

- Bạn có thấy cả gia đình đứng chung quanh bạn không? Harry hỏi.

- Không. Thấy mỗi mình mình... nhưng mà coi ngộ lắm... Ê, mình già hơn... Ôi! Mình đứng đầu tụi nam sinh!

- Cái gì?

- Mình ấy mà... Coi, mình đeo phù hiệu như anh Bill hồi đó... Ồ, mình đang cầm Cúp Nhà và Cúp Quidditch... Ồ, coi kìa, mình còn là đội trưởng Quidditch nữa!

Ron dứt mắt ra khỏi những hình ảnh tuyệt vời trong gương để quay lại nhìn Harry háo hức.

- Bồ có nghĩ đây là tấm gương báo tương lai không?

- Làm sao thể được? Tất cả gia đình tôi đã chết rồi mà... Để tôi nhìn lại lần nữa xem.

- Bồ đã xem suốt cả đêm qua rồi, bây giờ cho mình xem thêm chút nữa đi mà.

- Nhưng ảnh của bạn thì có gì đâu mà hay, bạn chỉ cầm cái Cúp Quidditch. Còn tôi thì nhìn thấy ba má tôi.

- Đừng đẩy mình mà...

Một tiếng động thành linh vang lên bên ngoài hành lang. Hai đứa chấm dứt cãi cọ ngay. Chúng chợt nhận ra này giờ đã nói năng to tiếng om xòm biết chừng nào.

- Nhanh lên!

Rom quăng tấm áo tàng hình trùm lên cả hai đứa, vừa đúng lúc Bà Norris với đôi mắt quắc như... mắt mèo, đi lờn vờn tới cửa. Ron và Harry đứng yên một lúc, cả hai cùng có chung một ý nghĩ: không biết mắt mèo có thấy được áo tàng hình không? Sau một hồi lâu như cả thế kỷ, con mèo bỏ đi.

- Không xong đâu. Biết đâu nó đi tìm thầy Filch? Mình cá là nó đã nghe tiếng tụi mình. Chạy thôi.

Ron kéo Harry chạy ra khỏi phòng.

Sáng hôm sau, tuyết vẫn chưa tan. Ron hỏi:

- Chơi cờ không, Harry?

- Không.

- Hay là mình xuống sân thăm bác Hagrid?

- Không... Bạn đi đi...

- Harry, mình biết bồ đang nghĩ đến cái gì, tấm gương phải không? Tối nay đừng quay lại đó nữa.

- Tại sao đừng?

- Mình không biết. Mình chỉ có một cảm giác không hay về nó. Với lại, bồ đã có quá nhiều hung tin chiếu cố rồi. Thầy Filch, thầy Snape, và cả Bà Norris nữa, lúc nào cũng lảng vảng chung quanh. Nếu mà họ bắt gặp bồ thì sao? Đành rằng họ không thấy bồ, nhưng nếu họ đụng vô bồ chẳng hạn? Hay nếu bồ đụng vô cái gì đó?

- Bạn nói y giọng của Hermione.

- Mình nói nghiêm túc đó, Harry, đừng đi nữa.

Nhưng trong đầu Harry lúc ấy chỉ có một ý nghĩ, đó là trở lại trước tấm gương. Và Ron không thể nào ngăn cản được.

Đêm thứ ba đó, Harry tìm được lối đến căn phòng có tấm gương nhanh hơn trước. Nó bước thật nhanh và cũng biết là mình đang đại dột gây ra quá nhiều tiếng ồn. Nhưng may là không gặp ai hết.

Và kia, ba má nó vẫn đứng đó nhìn nó mỉm cười, và một người trong đám đông, bà cố còn vui vẻ gật đầu với nó. Harry ngồi sà xuống đất trước tấm gương. Chắc là nó sẽ ngồi ở đó suốt đêm với gia đình, tưởng như không điều gì có thể dứt nó ra khỏi tấm gương. Không điều gì. Ngoại trừ...

- Thế... cháu trở lại đây hả, Harry?

Harry giật mình, nghe toàn thân đông cứng như băng. Nó nhìn ra sau lưng. Chẳng ai khác hơn cụ Albus Dumbledore đang ngồi ở một cái bàn kê sát tường. Hẳn là Harry đã đi ngang qua cụ mà không hay. Nó đã quá tha thiết chạy lại tấm gương đến nỗi không chú ý đến gì cả.

- Thưa... thưa thầy, con đã không nhìn thấy thầy.

Cụ Dumbledore bảo:

- Thiệt lạ là khi tàng hình rồi người ta đâm ra cận thị nặng.

Cụ Dumbledore mỉm cười và Harry thở phào ra.

Cụ rời chiếc bàn, ngồi bệt xuống sàn với Harry.

- Thế là con... Con – cũng như hàng trăm người khác trước con, đã khám phá ra niềm vui của Chiếc Gương Ảo Ảnh.

- Thưa thầy, con không biết nó tên là vậy.

- Nhưng giờ đây ta mong con đã nhận ra nó có công dụng gì.

- Nó... Dạ, nó... Nó hiện ra gia đình của con...

- Và nó hiện ra cho thằng Ron bạn con thấy chính mình đứng đầu nam sinh?

- Làm sao mà thầy biết chuyện đó?

Harry há hốc mồm kinh ngạc, nhưng cụ Dumbledore ôn tồn bảo:

- Ta không cần một tấm áo khoác để thành tàng hình. Nào, con đã hiểu được tấm gương ảo ảnh cho chúng ta nhìn thấy cái gì chưa?

Harry lắc đầu.

- Để ta giải thích cho con. Người hạnh phúc nhất thế gian này là người có thể sử dụng tấm gương ảo ảnh như một tấm gương bình thường, nghĩa là anh ta có thể nhìn vào gương và thấy mình đúng y như mình vậy. Con hiểu chưa?

Harry suy nghĩ. Rồi nó chậm rãi nói:

- Tấm gương cho ta thấy cái mà ta muốn... Bất cứ điều gì ta muốn...

Cụ Dumbledore trầm giọng nói:

- Cũng đúng mà cũng sai. Nó cho ta nhìn thấy chính xác cái điều ước ao tha thiết nhất trong tim, không hơn không kém. Như trường hợp của con chẳng hạn, con chưa từng biết gia đình mình, nên con nhìn thấy những người thân đứng quanh con trong gương. Còn Ron Weasley, đứa luôn bị những cái bóng cây đa cây đề của anh nó che khuất, thì thấy mình đứng một mình, giỏi hơn tất cả những người khác. Tấm gương này, dù vậy, không hề mang lại cho ta kiến thức hay một sự thật nào cả. Có người từng lãng phí cả cuộc đời ngồi trước nó, bị những gì họ thấy trong gương làm cho mê muội, hoặc phát điên lên, chỉ tại không hiểu rằng ảo ảnh có nghĩa là không thực. Không thể nào thành hiện thực. Harry à, tấm gương này sẽ được dời qua phòng khác vào ngày mai. Và ta yêu cầu con đừng đi tìm lại nó. Nếu sau này con có ngẫu nhiên gặp lại nó, thì con đã được chuẩn bị từ hôm nay rồi. Tấm gương ảo ảnh không nhằm để cho người ta mê đắm trong những giấc mơ và quên sống đi, Hãy nhớ điều đó. Thôi, con hãy khoác chiếc áo tàng hình tuyệt vời mà về phòng ngủ nhanh lên.

Harry đứng dậy.

- Thưa thầy... Thưa giáo sư Dumbledore... Con có được phép hỏi thầy một điều không ạ?

- Hiển nhiên là con đã hỏi ta mấy điều rồi. Tuy nhiên, con có thể hỏi ta thêm một điều nữa.

- Khi thầy nhìn vào gương thì thầy thấy cái gì ạ?

- Ta ư? Ta thấy mình đang cầm một đôi vớ len dày.

Harry tròn mắt nhìn thầy. Cụ Dumbledore nói tiếp:

- Ta là người không bao giờ có đủ vớ cả. Một mùa Giáng sinh nữa đã đến và đi mà ta vẫn chẳng có lấy một đôi vớ. Người ta cứ tổng mãi cho ta toàn sách là sách.

Chỉ khi đã về phòng và trèo lên giường rồi, Harry mới nghĩ ra là có thể câu trả lời của cụ Dumbledore không hoàn toàn... thật. Nhưng mà, nó suy luận khi đuổi con Scabbers ra khỏi cái gối của mình, tại câu hỏi mà nó đặt ra cho cụ Dumbledore kể cũng hơi riêng tư.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Nicolas Flamel

Cụ Dumbledore thuyết phục được Harry không đi tìm tấm gương ảo ảnh nữa, và những suốt ngày còn lại của kỳ nghỉ Giáng sinh, chiếc áo khoác tàng hình được xếp gọn dưới đáy rương. Harry mong cho mình quên đi những gì mình đã thấy trong gương, nhưng nó không thể quên được. Những cơn ác mộng bắt đầu hành hạ giấc ngủ của thằng bé. Nó cứ mơ đi mơ hình ảnh ba má nó tan biến trong một ánh chớp xanh chói lòa, cùng lúc một giọng cười hiểm độc trỗi lên the thé.

Khi Harry kể cho Ron nghe về giấc mơ của mình, Ron bảo:

- Bồ thấy chưa? Thầy Dumbledore nói đúng quá: tấm gương đó có thể làm cho bồ phát điên.

Trước ngày bắt đầu học kỳ hai, Hermione trở lại trường và nhìn mọi thứ bằng con mắt khác. Cô bé kinh hãi khi nghe chuyện Harry bỏ giường ngủ đi lang thang trong trường suốt ba đêm liền (Nhờ thầy Filch mà bắt được bạn! ...). Mặt khác Hermione cũng hết sức thất vọng là Harry đã chẳng tìm ra được ai là Nicolas Flamel.

Cả bọn hầu như toan bỏ cuộc tìm kiếm tông tích Flamel trong sách vở thư viện, cho dù Harry vẫn đoán chắc là mình từng đọc thấy cái tên Flamel ở đâu rồi. Bước vào học kỳ mới, tụi nhỏ chỉ có thể sục đầu vô lục lọi đồng sách chừng mười phút trong giờ ra chơi. Harry còn có ít thời gian hơn hai bạn, bởi vì các buổi tập Quidditch cũng đã bắt đầu.

Wood bắt đội nhà luyện tập chuyên cần hơn bao giờ hết. Mặc dù hết tuyết thì trời lại mưa liên miên, nhưng anh chàng không hề nao núng. Anh em nhà Weasley than thở là Wood đang trở thành một thằng điên, nhưng Harry lại bênh Wood. Bởi vì nếu mà thắng được trận đấu với nhà Hufflepeff sắp tới thì, lần đầu tiên trong suốt bảy năm qua, họ sẽ giành lại được giành lại được danh hiệu Vô địch Nhà từ nhà Slytherin. Ngoài ý chí muốn chiến thắng, Harry lao vào luyện tập còn vì phát hiện ra, rằng tập đến kiệt sức như thế thì đỡ bị ác mộng hơn bởi vì chỉ còn nước ngủ vùi.

Thế rồi, trong một buổi luyện tập mà ai cũng ướt lướt thướt và bê bối bùn sình, Wood thông báo cho cả đội biết một hung tin. Lúc ấy anh đang giận điên lên vì hai thằng sinh đôi nhà Weasley cứ lao vào đội bom nhau, rồi làm bộ bật té khỏi cây chổi của mình. Wood gào lên:

- Hai đứa bay có thôi cái trò quậy đó không? Đội này chắc đến nước thua vì cái trò đó thôi! Trận này thầy Snape làm trọng tài, ông chỉ canh me kiếm cơ trừ điểm đội Gryffindor cho mà coi!

Mấy lời đó làm George bật té thật khỏi cây chổi của nó. Nó phun phì phì bùn sinh trong miệng ra:

- Thầy Snape làm trọng tài hả? Hồi nào tới giờ, có khi nào ông làm trọng tài một trận Quidditch nào đâu? Ông thiên vị Slytherin như vậy thì làm sao ông cầm còi vô tư công bằng được?

Cả đội cùng đáp xuống đất cạnh George để hè nhau kêu ca. Wood nói:

- Đó không phải là lỗi của anh. Chúng ta chỉ còn nước cố gắng đấu một trận thật trong sáng, sạch sẽ, để thầy Snape không vịn được cớ nào mà “bụp” chúng ta.

Cũng chẳng còn cách nào khác, đành vậy thôi, nhưng Harry còn có một lý do khác khiến nó không mong thầy Snape lại gần, khi nó đang chơi Quidditch ...

Cả đội bây giờ xúm lại tán dóc với nhau như thường lệ sau cả buổi luyện tập, nhưng Harry thì đi thẳng về phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor để kiếm Ron và Hermione. Hai người đang chơi cờ. Môn cờ là môn duy nhất Hermione mà chịu thua, và cả Ron và Harry đều cho như vậy thì tốt cho cô bé hơn.

Harry vừa ngồi xuống bên cạnh, Ron nói ngay:

- Lúc này đừng có nói chuyện với mình nha, mình đang tập trung...

Nhưng ngay lúc nhìn thấy nét mặt của Harry, Ron kêu lên:

- Có chuyện gì vậy? Trông bồ hải hùng quá đi.

Bằng giọng thầm thì để cho những người khác khỏi nghe thấy, Harry kể cho hai bạn nghe chuyện thầy Snape bỗng dưng giở chứng nham hiểm muốn làm trọng tài Quidditch.

Hermione nghe xong nói ngay:

- Đừng đấu nữa!

Ron tán thành:

- Nói là bồ bị bệnh đi!

Hermione đề nghị:

- Hay là giả đồ bị gãy chân?

Ron xúi:

- Hoặc là làm cho gãy chân thiệt...

Nhưng Harry nói:

- Tôi không thể làm vậy. Không có Tâm thủ dự bị trong đội. Nếu tôi rút lui thì cả đội không thể thi đấu được.

Vừa lúc đó Neville bỗng đổ nhào vô phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor. Không hiểu làm cách nào mà nó chui qua được chân dung Bà Béo, vì hai chân của nó bị dính chặt vào nhau, và mọi người nhận ra ngay là Neville đã bị trúng Lời nguyên trối giở. Chắc là nó đã chụm chân nhảy suốt quãng đường trở về tháp Gryffindor. Mọi người ồ ra cười, ngoại trừ Hermione. Cô bé nhồm ngay dậy, thực hành phép giải lời nguyên. Chân của Neville được tách ra và nó đứng lên, vẫn còn run rẩy.

Hermione dắt Neville đến ngồi bên cạnh Ron và Harry, hỏi:

- Chuyện xảy ra làm sao?

Neville lắp bắp:

- Malfoy... mình gặp nó bên ngoài thư viện. Nó nói nó đang kiếm người để thử thực hành lời nguyên.

Hermione khuyên Neville:

- Đi thưa cô McGonagall đi!

Nhưng Neville lắc đầu. Nó nói lí nhí:

- Mình không muốn có thêm rắc rối.

Ron bảo:

- Bỏ phải biết kháng cự lại nó chứ, Neville! Dù nó quen thói bắt nạt dẫm đạp người ta, nhưng mình không việc gì phải nằm ẹp trước mặt nó, để nó thêm dễ dàng dẫm đạp lên mình.

Neville nghẹn ngào:

- Thôi, đừng có mắng nhiếc là mình không đủ dũng cảm để làm thành viên của nhà Gryffindor nữa mà, Malfoy nó cũng nói vậy rồi.

Harry lục tìm trong túi áo của mình, lấy ra một thỏi sôcôla Ếch, thỏi cuối cùng trong cái hộp mà Hermione đã tặng cho nó vào dịp Giáng sinh. Nó đưa sôcôla cho Neville. Thằng bé trông như sắp oà khóc tứ nơi, Harry nói:

- Bạn đáng giá gấp mười hai thằng Malfoy ấy chứ. Chẳng phải chiếc nón phân loại đã chọn bạn vào nhà Gryffindor sao? Nó bị cho vô cái nhà Slytherin dỏm.

Môi Neville nhếch được một nụ cười yếu ớt khi nó mở giấy bao thổi sôcôla:

- Cám ơn Harry... Chắc mình phải đi ngủ đây... Bạn muốn giữ cái thẻ không? Bạn đang sưu tầm thẻ mà!

Khi Neville đi rồi, Harry nhìn tấm thẻ những Phù thủy nổi tiếng. Nó nói:

- Lại là cụ Dumbledore! Thẻ đầu tiên mình có cũng là cụ...

Bỗng nhiên Harry há hốc miệng ra. Nó nhìn chùng chùng mặt sau tấm thẻ. Rồi nó ngược lên nhìn Ron và Hermione, thì thầm:

- Tôi tìm ra ông rồi. Tôi tìm ra Flamel rồi! Tôi đã nói với mấy bạn là cái tên này tôi đã từng đọc ở đâu mà. Hà... Tôi đã đọc thấy nó trên chuyến xe lửa đến Hogwarts. Nghe nè: cụ Dumbledore đặc biệt nổi tiếng nhờ đánh bại phù thủy Hắc ám Grindelwald vào năm 1945; khám phá ra mười hai cách sử dụng máu rồng, và nhờ tác phẩm của cụ về thuật giả kim soạn chung với người cộng tác là Nicolas Flamel!

Hermione đứng phắt dậy. Kể từ lần cả đám lấy lại điểm cho nhà Gryffindor nhờ làm mấy bài tập về nhà xuất sắc, cô bé chưa bao giờ trông có vẻ kích động đến như thế này.

- Chờ đây!

Hermione vừa nói xong là chạy biến lên cầu thang về phòng ngủ của nữ sinh. Harry và Ron còn chưa kịp trao đổi với nhau cái nhìn đầy ẩn ý, thì cô bé đã phóng như bay trở lại, trong tay cầm một cuốn sách vĩ đại.

Cô bé hồi hộp giải thích:

- Mình không hề nghĩ tới tra cứu cuốn này. Mình mượn của thư viện mấy tuần trước, định đọc giải trí nhẹ nhàng thôi.

- Thế này mà nhẹ nhàng?

Ron thắc mắc, nhưng Hermione bảo nó im đi, cho đến khi cô bé dò tìm ra được cái gì đó, thoăn thoắt lật trang, lăm băm một mình. Cuối cùng cô bé có vẻ đã tìm được cái cần tìm:

- Mình biết rồi! Mình biết được rồi!

Ron hờn dỗi nói:

- Tụi này được phép nói chưa?

Nhưng Hermione vẫn không chú ý đến Ron. Cô bé nói với giọng đầy kịch tính:

- Nicolas Flamel là tác giả duy nhất của Hòn đá Phù thủy!

Cả Ron và Harry đều không lộ vẻ xúc động như Hermione mong đợi. Hai đứa hỏi lại:

- Hòn gì?

- Ôi, thiệt tình, sao hai bạn không đọc dùm... nè, đọc đi.

Cô bé đẩy quyển sách về phía hai bạn, Ron và Harry cùng đọc:

Thuật nghiên cứu giả kim cổ điển chú trọng đến Hòn đá Phù thủy, một vật chất huyền thoại có những sức mạnh lạ kỳ. Hòn đá có thể đổi bất cứ thứ kim loại nào thành vàng ròng. Hòn đá cũng tạo ra thuốc Trường sinh làm cho người uống bất tử.

Trong nhiều thế kỷ qua đã có nhiều báo cáo về Hòn đá Phù thủy, nhưng hòn đá đang tồn tại hiện nay thuộc về cụ Nicolas Flamel, một nhà giả kim xuất sắc và cũng là một người say mê ca kịch. Cụ Flamel vừa mừng sinh nhật thứ 665 của mình. Cụ đang hưởng một cuộc đời ẩn dật ở Devon cùng với vợ là Perenelle (cụ bà 658 tuổi.)

- Hiếu chưa?

Hermione hỏi, khi Ron và Harry đọc xong.

- Nhất định là con chó ba đầu đang canh giữ Hòn đá Phù thủy của cụ Flamel! Mình chắc là cụ đã nhờ cụ Dumbledore giữ dùm, bởi vì hai người là bạn bè, vả lại cụ biết có người muốn cướp nó. Chính vì vậy mà Hòn đá đã được đem ra khỏi ngân hàng Gringotts!

Harry vỗ lể:

- Một hòn đá làm ra vàng và khiến người ta bất tử. Hèn gì thầy Snape muốn chiếm nó. Ai tất cũng muốn có nó.

Ron cũng nhận ra:

- Sở dĩ tại mình không tìm thấy tên Flamel trong cuốn “Nghiên cứu về những phát triển gần đây trong pháp thuật, là bởi vì cụ đã 665 tuổi rồi, chứ có phải gần đây đâu!

Sáng hôm sau, trong lớp học Phòng chống nghệ thuật Hắc ám, Harry và Ron vừa chép lại những cách chữa trị khác nhau khi bị ma sói cắn, vừa tán hươu tán vượn về những chuyện chúng sẽ làm nếu chúng có Hòn đá Phù thủy trong tay. Khi Ron nói là nó sẽ sắm riêng một đội Quidditch, thì Harry sức nhớ ra trận bóng sắp tới và, dĩ nhiên, cả thầy Snape nữa.

Nó nói với Ron và Hermione:

- Tôi sẽ thi đấu. Nếu tôi không tham dự thì cả Slytherin sẽ cho là tôi chết nhất, không dám đương đầu với thầy Snape. Tôi sẽ chứng tỏ cho họ thấy... Tôi mà thắng thì họ hết cười nổi.

Hermione nói:

- Chỉ e là chính tụi này sẽ hết cười nổi khi phải hốt dọn bạn trên sân đấu.

Nhưng dù Harry nói cứng như thế nào với Ron và Hermione, nó vẫn cảm thấy càng lúc càng lo âu khi càng gần đến ngày thi đấu. Cả đội nhà Gryffindor cũng lo lắng không kém. Giành lại chức Vô địch Nhà mà Slytherin giữ rịt suốt bảy năm nay là một ý tưởng tuyệt vời, ai cũng háo hức và quyết tâm, nhưng mà giờ đây với một trọng tài thiên vị, liệu họ có làm được hay không?

Harry chẳng biết có phải do mình tưởng tượng nhiều quá hay không, chứ sao mà nó có cảm giác là nó cứ phải chạm trán thầy Snape hoài cho dù nó ở đâu, đi đâu. Thậm chí là nó còn nghi ngờ là thầy Snape đang theo dõi nó, đang cố tìm cách bắt lỗi nó tại trận. Những buổi học về Độc dược trở thành những cuộc tra tấn hàng tuần đối với Harry. Thầy Snape đối xử nó tàn tệ. Có khi nào thầy biết được là ba đứa tụi nó đã tìm ra bí mật về Hòn đá Phù thủy không? Chắc là thầy không thể biết được đâu, Harry nghĩ thầm – nhưng nghĩ thầm cũng không an tâm, đôi khi Harry có cảm giác là thầy Snape có thể đọc được ý nghĩ của người khác.

Chiều hôm sau, trước khi Harry bước vào phòng thay đồ dành cho các cầu thủ, Ron và Hermione chúc Harry may mắn. Harry nhận ra trong giọng nói và vẻ mặt của hai người bạn nỗi hoang mang là liệu nó có còn sống sót để gặp lại bạn bè hay không. Không thể coi đó là sự động viên hay an ủi. Nó hầu như không nghe lọt một tiếng nào trong bài diễn văn thường lệ của đội trưởng Wood, lúc nó tròng chiếc áo cầu thủ Quidditch vào và cầm lấy chiếc Nimbus 2000.

Khi ấy, Ron và Hermione đã tìm được một chỗ trên khán đài bên cạnh Neville. Cậu bé này không thể hiểu tại sao mà hai đứa bạn mình lại tỏ ra ủ rũ mà lo lắng như vậy. Cũng không thể hiểu nổi tại sao đi xem Quidditch mà chúng lại mang theo cây đuă phép như lính mang theo vũ khí ra trận vậy. Cả Neville lẫn Harry đều không biết là Ron và Hermione đã bí mật luyện tập Lời nguyên Trói giò. Được gợi ý từ trò chơi ác của Malfoy đối với Neville, Hermione quyết định sẽ áp dụng chiêu này nếu có dấu hiệu nào chứng tỏ thầy Snape muốn hại Harry. Ron rút cây đuă phép vô ống tay áo, còn Hermione thì lăm bắm:

- Bất ly cục kịch. Đừng quên đấy.

Ron cắn nhả:

- Mình biết mà. Đừng lèo nhèo nữa!

Trong phòng thay đồ, Wood kéo Harry ra nói riêng:

- Anh không có ý tạo thêm áp lực cho em, nhưng chính lúc này, hơn bất cứ lúc nào khác, chúng ta cần

bắt được trái Snitch càng nhanh càng tốt. Phải sớm bắt cho được nó để kết thúc trận đấu trước khi thầy Snape cho Hufflepeff quá nhiều điểm.

Fred Weasley thò đầu ra cửa quan sát và thông báo:

- Cả trường đều có mặt ngoài sân bóng... Chà! Cả thầy Dumbledore cũng đến xem nữa kìa.

Tìm Harry đập rộn lên:

- Thầy Dumbledore?

Nó chạy ào ra cửa để nhìn tận mắt. Fred nói đúng. Bộ râu tóc bạc phơ ấy thì

không thể lầm lẫn với ai cả.

Harry giờ có thể cười to để thư giãn một tý. Vậy là nó an toàn. Đơn giản là thầy Snape không đời nào dám giở trò ám hại Harry ngay trước mắt thầy Dumbledore cả.

Chắc tại vì vậy mà thầy Snape giận dữ ra mặt khi quan sát hai đội bóng bước vào sân. Ngay cả Ron cũng nhận thấy điều đó. Nó nói với Hermione:

- Mình chưa bao giờ thấy thầy Snape quạu như bữa nay. Coi kìa... Họ bắt đầu... Ối!

Ai đó nện gậy vô sau đầu của Ron. Chính là Malfoy.

- À, xin lỗi Ron nhé. Không thấy mày ngồi đó.

Malfoy toét miệng cười với Crabbe và Goyle:

- Không biết lần này cái thằng Potter có thể bám được cán chổi trong bao lâu? Có ai dám cá không? Mày sao hả, Ron?

Ron không thềm trả lời. Thầy Snape vừa thưởng cho đội Hufflepeff một quả phạt đền chỉ vì George Weasley đã đâm một trái Bludger trúng vô thầy. Hermione thì ngay phút đầu của trận đấu đã bắt tréo hai ngón tay cầu may trên đùi mình, mắt thì không rời Harry. Nó đang lượn vòng vòng như một con chim ưng bên trên trận đấu, ra sức tìm trái Snitch.

Vài phút sau, thầy Snape lại thưởng cho đội Hufflepeff một quả phạt đền mà không cần lý do gì hết. Malfoy nói to:

- Biết tao nghĩ gì về việc họ chọn cầu thủ cho đội Gryffindor không? Ấy là họ chọn những người đáng thương hại. Thử nghĩ coi, một thằng Potter không cha mẹ, rồi đến hai thằng Weasley không tiền bạc... Ê, Neville Mông Vênh. Mày cũng xứng đáng vô đội bóng Gryffindor lắm: mày không có não!

Neville đỏ mặt xoay người trên ghế ngồi để nhìn thẳng mặt Malfoy. Nó khẳng định:

- Tao đáng giá mười hai thẳng như mày đó Malfoy.

Cả Malfoy, Crrabbe và Goyle cùng phá ra cười ầm ĩ. Nhưng Ron, vẫn không dám dứt mắt ra khỏi trận đấu, tán thưởng:

- Neville, bạn dám nói thẳng vô mặt nó, giỏi lắm!

Malfoy lắc nhai:

- Ê Mông Vênh. Nếu óc người ta là vàng thì mày cầm như nghèo hơn cả thằng khố rách áo ôm Weasley. Nội chuyện đó cũng đủ nói lên...

Thần kinh Ron đang căng thẳng cực độ vì nỗi lo âu cho Harry. Nó quát:

- Malfoy, mày nói thêm một lời nào nữa thì hãy coi chừng...

- Ron!

Hermione bỗng thét lên:

- Xem Harry kìa!

- Cái gì? Ở đâu?

Harry bỗng nhiên lao xuống một cách ngoạn mục, đám đông nín thở theo dõi rồi hoan hô. Hermione đứng hẫng lên, hai ngón tay trở bắt treo cầu may của cô bé đặt trên miệng. Harry đang lao thẳng xuống đất như một viên đạn.

Malfoy chế giễu:

- May cho mày đó Ron. Chắc là thằng Potter ngó thấy bạc cắc rớt dưới đất nên mới lật đật lao xuống lượm.

Ron bật dậy. Malfoy chưa kịp biết chuyện gì sắp xảy ra thì Ron đã nhảy lên mình nó, vật nó lăn xuống đất. Neville hơi ngần ngừ, nhưng rồi cũng trèo qua chỗ ngồi và tiếp sức với Ron. Hermione gào lên:

- Cố lên, Harry!

Cô bé trèo lên đứng trên cả ghế ngồi để cổ vũ Harry lúc ấy đang vượt qua mặt thầy Snape. Hermione thậm chí không hay biết Malfoy và Ron đang ôm nhau lăn lộn dưới ghế, hay ở góc kia, một cuộc ẩu đả xà quần khác đang vang lên những tiếng hự, hực, bịch, bịch giữa Crabbe, Goyle và Neville.

Tuốt trên cao kia, thầy Snape chỉ kịp xoay cán chổi đúng lúc có một vật màu đỏ tươi xẹt ngang qua thầy, chỉ cách vài phân. Một giây sau, thầy mới nhận ra đó chính là Harry, vọt ngược lên sau cú lao xuống vừa rồi, tay giơ cao trong chiến thắng: trái Snitch nằm gọn trong bàn tay nó.

Khán đài tưởng như sập xuống vì sửng sốt: Chưa ai từng chứng kiến có trận Quidditch nào mà trái Snitch bị chụp nhanh đến như vậy.

Hermione nhảy xuống ghế, ôm chầm Parvati ngồi ở hàng ghế trước, múa may quay cuồng và hò hét inh ỏi:

- Ron! Ron ơi! Trận đấu kết thúc rồi! Harry đã chiến thắng! Chúng ta đã chiến thắng! Gryffindor đứng đầu bảng!

Harry nhảy ra khỏi cán chổi của mình khi nó hạ xuống cách mặt đất ba tấc. Chính nó cũng không tin nổi. Nó đã hoàn thành nhiệm vụ. Trận đấu đã kết thúc. Chưa kéo dài quá năm phút đã kết thúc! Trong khi các cổ động viên nhà Gryffindor đang đổ ra đầy sân bóng để chúc mừng, thì Harry nhận thấy thầy Snape cũng đáp xuống gần nó, mặt trắng bệch và môi mím chặt. Thế rồi bỗng nhiên Harry cảm thấy có một bàn tay đặt lên vai mình. Nó vội ngược đầu nhìn lên thì bắt gặp gương mặt tươi của cụ Dumbledore.

Cụ Dumbledore nói nhỏ, để chỉ mỗi mình Harry nghe thôi:

- Giỏi lắm. Ta mừng thấy con không còn ủ ê mê đắm với tấm gương... Cố gắng chăm chỉ nhé... Giỏi lắm!

Thầy Snape cay đắng khắc một cái xuống đất.

Một lát sau, Harry rời khỏi phòng thay đồ một mình, đem chiếc Nimbus 2000 của mình cất vào nhà để chổi. Nó không thể nhớ nổi là trong đời nó có lần nào lại vui được như hôm nay. Nó thật sự đã làm được một việc đáng tự hào. Giờ đây không ai có thể nói là nó chỉ có hư danh. Làn gió chiều hôm chưa bao giờ ngọt ngào thơm mát như thế đối với Harry. Nó dẫm chân trên cỏ ướt, hồi tưởng lại những giây phút vừa qua mà nghe trong lòng rộn rã niềm hân hoan. Harry nhớ lại những cổ động viên Gryffindor ủa tới công kênh nó trên vai họ, Ron và Hermione đứng tít đằng xa, nhảy từng từng reo mừng; Ron hò reo với cái mũi chảy máu ròng ròng.

Harry đã đến nhà để chổi. Nó đứng tựa lưng vào cánh cửa gỗ và nhìn về phía trường Hogwarts. Những cánh cửa sổ bằng kính đang rực đỏ lên vì ánh phản chiếu của hoàng hôn. Gryffindor đã đứng đầu bảng. Harry đã hoàn thành nhiệm vụ. Nó đã chứng tỏ cho thầy Snape...

À, nói tới thầy Snape...

Một bóng người trùm kín đang bước nhanh xuống bậc thềm trước cửa tòa lâu đài. Cái bóng đó bước thật nhanh về phía khu rừng cấm, hiển nhiên là không muốn cho ai nhìn thấy. Vinh quang chiến thắng nhòa

đi trong mắt Harry, khi nó quan sát cái bóng người đó. Nó nhận ra tướng đi khệnh khạng của cái bóng đó. Chính là thầy Snape. Thầy lên ra khu rừng cấm trong lúc mọi người đang tụ tập ăn cơm tối... Có chuyện gì thế này?

Harry lập tức nhảy lên chiếc Nimbus 2000 và bay vút lên. Lặng lẽ lướt vòng qua lầu đài, Harry nhận ra thầy Snape đang chạy nhanh vào rừng. Nó lập tức bay theo.

Cây cối mọc rậm đến nỗi Harry không thể nhìn ra thầy Snape đã đi đâu. Nó bay vòng vòng, hạ thấp dần, khẽ lướt chạm những ngọn cây, cho đến khi nó nghe ra giọng nói của thầy.

Nó lướt về hướng đó, nấp vào một cây sồi sừng sững không một tiếng động. Rồi cẩn thận bò dọc theo một cành cây, tay nắm chặt cán chổi, cố gắng nhìn xuyên qua tàn lá.

Phía dưới, trong một khoảng trống râm bóng nhỏ xíu, thầy Snape đứng đó, nhưng không chỉ có một mình thầy. Giáo sư Quirrell cũng có mặt. Harry không nhìn rõ mặt thầy Quirrell lúc này, nhưng giọng thầy lắp ba lắp bắp hơn bao giờ hết.

- ... Kh... kh... không... không biết... thầy... hết chỗ sao mà muốn... muốn gặp tôi... ở đây, thầy Snape...?

Giọng thầy Snape đáp, lạnh băng:

- Ta muốn giữ cho chuyện này có tính riêng tư thôi. Với lại, không nên để cho học sinh biết về Hòn đá Phù thủy.

Harry chồm tới cố lắng nghe. Thầy Quirrell lắp bắp gì đó, nhưng thầy Snape cắt ngang:

- Ông đã tìm ra cách vượt qua con quái vật ba đầu của lão Hagrid chưa?

- Nh... nhưng... nhưng mà, thầy Snape, tôi...

Thầy Snape bước dần tới một bước, nhìn sát vào mặt thầy Quirrell:

- Ông đâu muốn trở thành kẻ đối địch với ta hả, ông Quirrell?

- T... tôi... tôi không biết... anh muốn cái... gì...?

- Ông quá biết ý ta đấy chứ!

Một con cú chọt rúc to, làm Harry suýt ngã khỏi cành cây. Nó giữ được thăng bằng thì vừa lúc thầy Snape bảo:

- ... Câu thần chú bịp bợm của ông. Ta đang chờ đây.

- N... nh... nhưng... t... tôi không...

- Thôi được rồi.

Thầy Snape cắt ngang.

- Chúng ta sẽ bàn lại chuyện này sau, khi ông đã đủ thì giờ và suy nghĩ lại và quyết định nên đặt lòng trung thành của ông ở đâu.

Thầy Snape tung áo khoác trùm qua đầu và bước nhanh ra khỏi khu rừng. Trời bây giờ gần tối hẳn, nhưng Harry vẫn còn có thể nhìn thấy thầy Quirrell đứng chết lặng hồi lâu tại chỗ, như thể đã hoá đá rồi vậy.

- Harry, bạn đi đâu này giờ?

Hermione cự nự khi thấy Harry bước vào tháp Gryffindor. Ron thì nhào đấm thùm thụp lên lưng của Harry và gào to:

- Chiến thắng! Chúng ta chiến thắng rồi! Bồ đã chiến thắng! Và mình cũng đập cho thằng Malfoy một trận ra trò, sưng vù con mắt! Neville cũng một mình quần cho hai thằng Crabbe và Goyle một trận. Nó bây giờ có hơi rêm, nhưng bà Pomfrey bảo không sao hết... Cho tụi Slytherin biết tay! Mọi người đang chờ bồ trong sinh hoạt chung ấy. Tụi mình đang mở tiệc, anh Fred và George đã chôm được mấy cái bánh ngọt và đồ ăn khác trong nhà bếp.

Harry cố lấy lại hơi thở, hỗn hển nói:

- Đẹp chuyện đó qua một bên đi. Bây giờ không phải lúc. Tụi mình đi kiểm một phòng trống đi, tôi sẽ kể cho các bạn nghe...

Nó đóng cánh cửa lại sau lưng, kiểm tra để chắc chắn là con yêu tinh Peeves không lén lút trốn đâu đó trong phòng.

- Tụi mình đã đoán đúng. Chính là Hòn đá Phù thủy. Thầy Snape đang o ép thầy Quirrell giúp ông lấy Hòn đá. Ông hỏi thầy Quirrell có biết cách vượt qua con chó ba đầu Fluffy không. Rồi ông nói gì đó về trò câu thần chú bịp bợm của thầy Quirrell. Tôi đoán là ngoài con Fluffy ra, còn có những thứ khác canh giữ Hòn đá, nhiều thứ khác. Có thể, những câu bùa chú chẳng hạn. Và thầy Quirrell chắc biết một số lời nguyền chống Nghệ thuật Hắc ám mà thầy Snape cần có để qua truông...

Hermione trầm nghĩ:

- Vậy là chừng nào thầy Quirrell còn cầm cự được với thầy Snape thì Hòn đá vẫn an toàn?

Ron nói:

- Chắc thứ ba tới là Hòn đá tiêu thôi!

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Trứng Rồng Đen

Giáo sư Quirrell hóa ra can đảm hơn bọn trẻ tưởng. Trong những tuần lễ sau, thầy có vẻ xanh hơn và gầy hơn, nhưng không có vẻ gì là đã bị đánh gục.

Mỗi lần đi ngang hành lang tuần thứ ba, bọn Ron, Harry và Hermione đều ép tai mình sát cánh cửa để kiểm tra xem con Fluffy vẫn còn gầm gừ bên trong không. Thầy Snape vẫn nổi cơn tam bành thường xuyên, điều này chứng tỏ Hòn đá có thể vẫn còn nguyên vẹn. Những ngày này, mỗi lần Harry có dịp đi ngang thầy Quirrell, nó đều tìm cách nhìn thầy, nở một nụ cười có thể hiểu ngầm là nụ cười động viên khích lệ, còn Ron đã bắt đầu biết mắng bạn bè: “Im đi”, mỗi khi có đứa nhái giọng cà lăm của thầy Quirrell.

Tuy nhiên, Hermione lại không dành hết tâm trí cho Hòn đá Phù thủy. Cô bé đang bận lập kế hoạch học tập với một thời khóa biểu được ghi trong sổ tay, chi chít dấu chì đỏ. Harry và Ron không hơi đâu làm trò đó, nhưng Hermione cứ lải nhải bên tay chúng suốt, đến phát ngấy lên.

- Hermione ơi, còn cả thế kỷ nữa mới tới kỳ thi mà!

Hermione cự lại:

- Còn có đúng mười tuần lễ, chứ không phải là cả thế kỷ nha! Chưa kể đối với cụ Flamel thì đó chỉ là một giây thôi đó!

- Nói làm gì cụ Flamel, cụ sống tới 665 tuổi lận. Với lại, bồ học làm gì khi mà bồ biết hết ráo rồi?

- Tôi học làm gì hả? Bạn có điên không? Bạn có hiểu được là chúng mình phải qua được các kỳ kiểm tra mới được lên năm thứ hai không? Các kỳ thi là cực kỳ quan trọng, lẽ ra phải chuyên tâm vào ôn thi cả tháng nay rồi mới phải. Chẳng biết tôi mắc phải cái gì mà để tới bây giờ mới...

Thiệt rủi ro là các giáo viên cũng có cùng suy nghĩ như Hermione. Họ ra hàng núi bài tập cho học sinh. Bài vở chất chồng đến nỗi những ngày lễ Phục Sinh không có chút gì vui, nhất là so với kỳ Giáng sinh vừa rồi. Mà làm sao vui nổi cơ chứ, khi mà bên cạnh lúc nào cũng có con bé Hermione lải nhải liên tục mười hai cách sử dụng máu rồng hay thực hành những động tác với cây đũa thần. Harry và Ron phải dành hết thời gian rảnh để vô thư viện ôn bài với con bé đó, vừa than vãn vừa ngáp sái quai hàm, nhưng vẫn phải cố gắng làm cho xong cả núi bài tập làm thêm.

Cho đến một buổi trưa thì Ron hết chịu nổi, bùng nổ. Nó tức giận quăng cây viết lông ngỗng xuống đất, ngó ra ngoài cửa sổ thư viện một cách khao khát:

- Không thể nào nhớ nổi ba cái mớ tùm lum này!

Hôm đó là một ngày đẹp trời, một ngày thật sự đẹp trời sau nhiều tháng âm u lạnh lẽo và mưa dầm. Bầu trời trong xanh, hoa Đờng-quên-tôi nở xanh ngắt, và hương vị mùa hè dường như cũng đã thoảng đâu đó trong gió.

Harry mãi tìm kiếm mục “Rau húng “ trong cuốn Một ngàn thảo dược và năm mốt pháp thuật, nên không ừ hử gì khi nghe Ron than. Nhưng nó lập tức ngừng đầu lên khi nghe Ron hỏi:

- Bác Hagrid, bác làm gì trong thư viện vậy?

Lão Hagrid lù lù hiện ra, giấu giấu giếm giếm cái gì đó sau lưng. Khoác cái áo da lông chuột chũi lù xù, trông lão thật là lạc lõng trong cái chốn “hàn lâm” gọi là thư viện này. Lão nói, với giọng ranh mãnh khiến bọn trẻ hứng thú ngay:

- Chỉ tạt qua ngó chút thôi! Ờ... mà cả lũ tụi bay làm gì ở đây? Tụi bay còn tra cứu tìm tòi về Nicolas Flamel nữa thôi, hả?

Lão đổi giọng ngờ vực. Nhưng Ron nói với giọng hết sức “ấn tượng”:

- Ồi, tụi cháu đã tìm ra cụ ấy là ai từ khuya rồi. Mà tụi cháu còn biết con chó ba đầu của bác đang canh giữ cái gì nữa kia. Đó là H...

- Suyt!

Lão Hagrid dáo dác nhìn quanh coi có ai đang rình nghe không.

- Đừng có mà hét toáng lên về chuyện đó, tụi bay mắc chứng gì vậy?

- Thật ra có vài chuyện tụi cháu muốn hỏi bác, về chuyện canh giữ Hòn đá ấy mà, ngoài con Fluffy ra...

- SUYT! Lão Hagrid phải bảo bọn trẻ nói nhỏ thôi bằng một cái suyt to hơn.

- Các cháu nghe đây – Lát nữa các cháu hãy đến gặp ta, ta hứa là sẽ nói cho các cháu nghe bất cứ điều gì. Nhưng phải tuyệt đối cẩn thận. Đừng có bép xép ở chốn này. Học sinh không được phép biết cái đó. Kẻo người ta lại tưởng ta tiết lộ cho các con biết...

Harry bèn nói:

- Vậy hẹn gặp bác sau vậy!

Lão Hagrid lê chân ra khỏi phòng.

Hermione có vẻ đăm chiêu:

- Bác ấy giấu cái gì sau lưng vậy ta?
- Bồ nghĩ cái đó có dính dáng gì đến Hòn đá không?
- Để mình đi xem lại, coi bác ấy đã tìm sách ở những kệ nào là biết ngay.

Ron vừa nói vừa đứng lên. Nó đã ê mông vì ngồi học rồi nên sẵn sàng kiểm cố đi lại cho giãn gân cốt. Chỉ vài phút sau, nó trở lại với một đồng sách trên tay. Thấy đồng sách lên bàn, nó thì thầm:

- Rờng. Bác Hagrid tra cứu toàn sách nói về rờng! Coi nè: “Các giống rờng ở nước Anh và Àuì Nhĩ Lan”, “Từ trứng đến khạc lửa-hương dẫn dành cho người nuôi rờng”.

Harry nói:

- Xưa nay bác Hagrid vẫn thích có một con rờng, bác có nói với mình như vậy hồi mình gặp bác ấy lần đầu tiên.

- Nhưng chuyện đó là phạm pháp! Ron kêu lên. Ai cũng biết là Hội nghị Warlocks vào năm 1709 đã cấm nuôi rờng. Nếu mà chúng ta cứ nuôi rờng trong vườn nhà thì thể nào dân Muggle cũng để ý, rồi phát hiện ra chúng ta ngay. Với lại, mình cũng đâu thể thuần hoá rờng, nguy hiểm lắm. Mấy bồ mà nhìn thấy mấy vết phỏng của anh Charlie vì để sống mấy con rờng hoang ở Rumania kìa! Kinh lắm!

Harry thắc mắc:

- Nhưng mà ở Anh có rờng hoang không?

- Dĩ nhiên là có chứ. Lục long và Hắc long. Nhưng mà mình nói cho mấy bồ biết: Bộ trưởng Pháp thuật có nhiệm vụ bưng bít thông tin về mấy con rờng. Cho nên lính của ông cứ phải canh chừng, hễ dân Muggle nào mà lỡ nhìn thấy rờng là họ phải nguyên ếch ngay, cho người ta lú đi mà quên mất là đã thấy rờng.

Hermione nêu lại vấn đề:

- Thế thì bác Hagrid giấu giếm cái gì?

Một giờ sau, bọn trẻ gõ lên cánh cửa của túp lều người giữ khóa. Chúng rất ngạc nhiên khi thấy tất cả cửa sổ, cửa cái đều kéo màn kín mít. Từ trong nhà, lão Hagrid hỏi vọng ra:

- Ai đó?

Rồi lão mới mở hé cửa cho chúng vào, xong vội vàng đóng kín lại ngay.

Bên trong nóng bức vô cùng. Mặc dù hôm ấy ngoài trời khá ấm, nhưng trong nhà lão Hagrid vẫn đốt lò sưởi. Lão pha trà và mời bọn trẻ ăn bánh mì thịt chồn. Bọn trẻ bây giờ đã quá thân thiết với lão Hagrid nên lập tức từ chối món bánh mì “chọi chó, chó lồ đầu” hôm nọ.

- Sao, các cháu muốn hỏi ta cái gì nào?

Không việc gì phải vòng vo tam quốc nữa, Harry nói ngay:

- Dạ. Tụi con đang thắc mắc, không biết bác có thể nói cho tụi con biết ngoài con Fluffy ra, còn có cái gì khác đang canh giữ Hòn đá không?

Lão Hagrid nhăn mặt nhìn Harry. Lão nói:

- Dĩ nhiên là ta không thể nói được. Thứ nhất, bản thân ta cũng không biết. Thứ hai, con đã biết quá nhiều rồi, nên ta mà có biết thì cũng không thể nói gì thêm với con nữa. Người ta có cất giữ cẩn mật Hòn đá ở đây là cũng có lý do chính đáng. Suýt nữa là nó bị đánh cắp khỏi Gringotts. Ta đoán là con cũng đã tìm hiểu về chuyện đó rồi hén? Còn chuyện con Fluffy thì ta thua!

- Bác Hagrid ơi, bác nói vậy thôi, vì bác không muốn nói cho chúng cháu biết. Chứ bác biết hết mọi chuyện xảy ra ở đây mà.

Giọng cô bé Hermione dịu dàng, ấm áp, và nịnh nọt nữa chứ, khiến chòm râu của lão Hagrid rung rinh nhẹ nhẹ, chứng tỏ là lão đang mỉm cười. Cô bé nói tiếp:

- Chúng cháu chỉ thắc mắc là, ngoài bác ra, cụ Dumbledore còn có thể tin cậy ai để nhờ canh giữ Hòn đá nữa chứ?

Ngực của lão Hagrid dường như nở phồng lên khi nghe những lời nói phỉnh mũi này. Harry và Ron nháy mắt với Hermione.

- Ờ... ta thấy cũng không hại gì nếu ta nói cho các cháu biết rằng... để coi... à... Cụ mượn con Fluffy của ta... bùa chú của một số giáo sư khác... Giáo sư Sprout... giáo sư Flitwick... giáo sư McGonagall...

Bác điểm tên các giáo sư trên đầu ngón tay.

- Giáo sư Quirrell... Và tất nhiên chính giáo sư Dumbledore cũng có bùa của cụ. Để coi, chờ ta một chút, ta quên mất một người. À, phải rồi, giáo sư Snape.

- Thầy Snape?

- Ừ... Coi bộ các cháu vẫn chưa hiểu hả? Thế này, thầy Snape góp sức bảo vệ Hòn đá, nên chặn chặn

ông sẽ không đánh cắp nó rồi!

Harry biết chắc rằng Ron và Hermione đều đang cùng có một suy nghĩ như nó. Nếu thầy Snape ở trong nhóm bảo vệ Hòn đá, thì ông ấy lại càng dễ dàng khám phá ra những cách thức mà các giáo sư khác dùng để canh giữ Hòn đá. Có lẽ ông ấy đã biết mọi điều, ngoại trừ (có vẻ như vậy), lời nguyện của thầy Quirrell và cách vượt qua con chó ba đầu.

Harry nôn nóng nói với lão Hagrid:

- Bác là người duy nhất biết cách trấn áp con Fluffy, phải không bác Hagrid? Và bác hứa đừng bao giờ nói cho ai biết cả, nhé bác? Ngay cả các giáo sư, bác cũng đừng nói nha?

Lão Hagrid tự hào đáp:

- Không một ai có thể biết được, ngoại trừ ta và cụ Dumbledore.

Harry thì thầm với hai đứa bạn:

- Thôi, vậy cũng được.

Rồi nó nói với lão Hagrid:

- Bác ơi, cháu mở cửa sổ ra một chút được không? Cháu đang nóng chảy cả mỡ ra nè!

- Rất tiếc là không được, Harry à!

Lão Hagrid vừa nói vừa liếc chùng ngọn lửa trong lò sưởi, khiến cho Harry tò mò ngó theo.

- Cái đó là cái gì vậy, bác Hagrid?

Nhưng nó đã biết ngay cái đó là cái gì. Chính giữa ngọn lửa, phía dưới cái ấm đun nước, là một cái trứng to màu đen.

Lão Hagrid vò bộ râu với vẻ căng thẳng:

- À... đó là... ơ... là...

Ron xê đến gần ngọn lửa để nhìn cái trứng cho rõ hơn.

- Bác kiếm nó ở đâu ra vậy, bác Hagrid? Chắc là bác phải tốn khối của mới mua được nó hả bác?

Nhưng lão Hagrid bảo:

- Không phải là mua được, mà là ta thắng được. Tối hôm nọ, ta xuống làng để làm vài ba ly và chơi vài

vấn bài với người lạ. Hắn đem cái trứng ra đặt cược, thành thực mà nói, ta thấy hắn cũng có vẻ vui mừng khi tổng được cái đó cho ta.

Hermione hỏi:

- Nhưng mà bác sẽ làm gì một khi cái trứng nở ra?
- Thì... bấy lâu nay ta đã phải đọc mấy cuốn sách...

Lão lôi từ dưới gối ra một cuốn sách to.

- Ta mượn quyển này trong thư viện để tham khảo đây – “Nuôi rồng để giải trí và kinh doanh” – sách cũng có phần lạc hậu rồi, đành vậy thôi, nhưng trong này vẫn có đủ những chỉ dẫn căn bản. Coi, phải để trứng trên ngọn lửa, bởi vì mẹ rồng thường phà hơi vào trứng... Để coi nào, khi trứng nở, cứ nửa giờ lại cho nó uống một xô rượu mạnh trộn với tiết gà. Còn đây nữa này... “Làm thế nào phân biệt các loài trứng khác nhau” ... À, cái trứng mà ta đang có đây là một hậu duệ của Hắc long Na uy. Giống này hiếm lắm đó!

Lão Hagrid có vẻ rất hài lòng với chính mình. Còn Hermione thì không. Nghe tới chuyện ấp trứng trên lửa, cô bé “khuyến cáo”:

- Bác Hagrid, bác đang sống trong một căn nhà gỗ!

Nhưng lão Hagrid chẳng buồn nghe. Lão đang cời than lửa, khoái chí ngâm nga một mình.

Thế là từ đây ba người bạn có thêm một nỗi lo: nếu mà có ai đó biết được bác Hagrid đang giấu một con rồng bất hợp pháp trong căn chòi của bác thì chuyện gì sẽ xảy ra cho bác đây?

Đã thế, ngày nào cũng có bài tập thêm để làm. Vật lộn với hàng đống bài tập từ đêm này qua đêm khác, Ron phát ngán:

- Không biết một đời sống thanh bình thì như thế nào ta?

Hermione đã bắt đầu soạn thời khóa biểu ôn tập cho cả Ron và Harry, khiến hai đứa phát điên lên được.

Một buổi sáng, vào giờ điểm tâm, cú Hedwig mang đến cho Harry một bức thư nữa của lão Hagrid. Thư viết chỉ vồn vện hai chữ: “Đang nở”.

Ron đòi trốn buổi học Dược Thảo để chạy ngay xuống căn chòi, nhưng Hermione khẳng khẳng không chịu.

- Hermione ơi, trong đời người có bao nhiêu lần mình được coi trứng rồng nở nào?

- Chúng mình có giờ học. Và nếu có người biết chuyện bác Hagrid đang làm, chúng mình sẽ gặp rắc rối. Mà rắc rối của chúng mình sẽ chẳng thấm vào đâu so với tai hoạ mà bác Hagrid phải lãnh chịu...

- Im đi, Hermione!

Harry thì thào khi thấy Malfoy đi tới cách đó vài bước. Nó đã đứng lặng tại chỗ để nghe lóm; không biết nó đã lén nghe được bao nhiêu. Harry không thể nào ưa nổi cái vẻ mặt của Malfoy.

Trên đường đến lớp Được Thảo, Ron và Hermione cãi nhau miết, cuối cùng Hermione cũng đã đồng ý sẽ cùng hai thằng bé chạy xuống căn chòi của lão Hagrid vào giờ ra chơi.

Khi tiếng chuông vừa vang lên cuối buổi học, ba đứa lập tức buông xéng, vội vã chạy băng qua sân trường về phía bìa rừng.

Lão Hagrid đón chúng, trông hí hửng và hồi hộp lắm. Lão dẫn tụi nó vô bên trong:

- Nó gần chui ra rồi!

Cái trứng đang nằm trên bàn. Trên vỏ trứng có vết nứt sâu. Có cái gì đó bên trong đang ngo ngoậy. Nó phát ra tiếng lách cách nghe hết sức buồn cười.

Mọi người kéo ghế ngồi quây quanh cái bàn, nín thở quan sát.

Thình lình có tiếng rào rào nghe như tiếng cào bởi bên trong vỏ trứng, và cái trứng vỡ banh ra. Chú rồng con bước lạch bạch trên bàn. Tuy nó còn bé con nhưng trông chẳng xinh tí nào. Harry nghĩ nó giống như một cái dù đen te tua. Những cái cánh lờm chờm rai của nó quá to so với thân hình thôn ẹt giờ xương. Mồm nó lại quá dài với những cái lỗ mũi quá to, lại thêm đôi mắt lồi màu cam, và những sừng non nhu nhú khiến cái đầu nó lồi lõm mấp mô.

Nó khịt mũi. Vài ba tia lửa xẹt ra từ mồm nó.

Vậy mà lão Hagrid xuýt xoa:

- Thấy nó đẹp chưa?

Lão giơ tay vỗ nhẹ vào đầu con rồng. Nó nhe mấy răng nanh nhọn hoắt, tấp ngay ngón tay lão. Lão Hagrid nói:

- Coi kìa, nó nhận má nó đó!

Hermione hỏi:

- Bác Hagrid ơi, chính xác thì con Hắc long sẽ lớn nhanh đến cỡ nào?

Lão Hagrid vừa định trả lời thì bỗng nhiên mặt biến sắc. Lão đứng bật dậy và chạy tới cửa sổ.

- Có chuyện gì vậy, bác?

- Có kẻ nào đó rình bên ngoài, nó lén nhìn qua khe hở của tấm màn... Một đứa con nít... Nó chạy về trường rồi.

Harry phóng ra cửa nhìn quanh. Dù khoảng cách đã khá xa, nó vẫn không thể nào làm được:

Vậy là Malfoy đã nhìn thấy con rồng.

Trong suốt tuần sau, vẻ mặt Malfoy luôn mang một nụ cười vờ vĩnh, ẩn chứa điều gì đó làm cho Harry, Ron và Hermione lo lắng hết sức. Có bao nhiêu thì giờ rảnh, tụi nó dành hết để ở trong căn nhà tối tăm của lão Hagrid, cố gắng thuyết phục lão. Harry năn nỉ:

- Thả nó đi, bác Hagrid!

Nhưng lão Hagrid không chịu:

- Bác không thể làm như vậy được. Nó còn nhỏ quá. Nó chết mất!

Họ cùng ngắm con rồng. Chỉ trong một tuần mà nó đã lớn lên, dài hơn trước gấp ba lần. Lỗ mũi nó cứ phì phèo thở ra những cuộn khói. Lão Hagrid cũng đâm chệnh mảng nhiệm vụ canh giữ sân trường vì luôn bận bịu với con rồng ấy. Trên sàn nhà lão, vỏ chai rượu mạnh và máu gà vung vãi cùng khắp.

Lão Hagrid nhìn con rồng với đôi mắt mơ màng:

- Ta đã quyết định đặt tên nó là Norbert. Bây giờ nó đã biết nhận ra ta, thiệt mà, coi nè. Norbert! Norbert! Má đâu hả?

Ron thì thào vào tai Harry:

- Bác ấy u mê rồi.

Harry nói to:

- Bác Hagrid. Hai tuần nữa thì Norbert sẽ dài bằng căn nhà của bác, không thể giấu nó vô đâu được nữa. Mà Malfoy thì có thể đi méc thầy Dumbledore bất cứ lúc nào.

Lão Hagrid cắn môi suy nghĩ:

- Ta... ta biết ta không thể giữ nó mãi, nhưng ta không thể quăng nó đi, thí mặc nó được. Làm sao ta có

thế...

Harry bỗng quay qua Ron, reo lên:

- Charlie!

Ron nói:

- Bồ cũng lú lẫn rồi sao? Mình là Ron mà, không nhớ hả?

- Không... mình không nói bạn, mà là anh của bạn – anh Charlie ấy, anh ở Rumani, đang nghiên cứu về rồng. Chúng mình có thể gọi Norbert cho anh, nhờ anh chăm sóc nó cho đến khi đủ cứng cáp thì thả nó về với thiên nhiên.

Ron reo lên:

- Sáng suốt thiệt! Bác thấy sao hả bác Hagrid?

Lão Hagrid rất cuộc cũng phải đồng ý cho bọn trẻ gọi cú tới Charlie để hỏi ý kiến của anh về con rồng.

Một tuần nữa dài lê thê, trôi qua trong phập phồng. Đêm thứ tư, trong phòng sinh hoạt chung chỉ còn lại Hermione và Harry ngồi bên cạnh nhau, lâu thật lâu sau khi mọi người đã đi ngủ. Chiếc đồng hồ trên tường vừa gõ mười tiếng thì cái lỗ trên bức chân dung treo tường đột nhiên mở ra. Ron xuất hiện đột ngột như vừa từ sàn nhà trời lên, khi nó cởi tấm áo khoác tàng hình của Harry ra. Nó vừa đi xuống căn chòi của lão Hagrid, giúp lão cho con Norbert ăn. Con rồng nhí này bây giờ đòi ăn tới món chuột chết và ăn cả thùng lộn.

- Nó cắn cả mình nữa!

Ron chìa cho các bạn xem bàn tay nó quẩn trong cái khăn tay đầm máu.

- Không biết làm sao mình cầm viết được trong tuần tới đây? Nói cho mấy bồ biết, con rồng nhí đó là con vật kinh khủng nhất mà mình từng gặp, vậy mà cái kiểu bác Hagrid đối xử với nó thì cứ như thể nó là thỏ ngọc bé bỏng tinh khiết dễ thương trên cung Hằng không bằng! Nó cắn mình mà bác Hagrid còn bảo mình đi ra đi, đừng làm nó sợ! Rồi khi mình đi xong thì bác ấy lại còn hát ru nó ngủ...

Chợt có tiếng gõ lạch bạch trên cánh cửa sổ tối đen.

- Hedwig đó. Chắc là nó đem thư hồi âm của anh Charlie.

Harry vội vàng mở cửa sổ cho Hedwig bay vào. Ba đứa cùng chụm đầu lại đọc lá thư:

Ron yêu quý,

Em khoẻ không? Cảm ơn em đã viết thư cho anh. Anh rất vui lòng nhận con Hắc long Norbert, nhưng đem nó tới đây không phải là chuyện dễ đâu nhé! Anh nghĩ cách tốt nhất là nhờ mấy người bạn của anh mang nó theo, vì họ sẽ đến thăm anh trong tuần tới. Việc phức tạp nhất là làm sao cho không ai nhìn thấy họ “vận chuyển” một con rồng bất hợp pháp.

Em có thể đem con rồng lên tòa tháp cao nhất vào nửa đêm thứ Bảy không? Các bạn của anh sẽ gặp em ở đó và đem con rồng đi khi trời còn tối.

Trả lời cho anh biết càng sớm càng tốt.

Thương em,

Anh Charlie.

Ba đứa nhìn nhau. Harry nói:

- Có cái áo tàng hình rồi thì chuyện này cũng không đến nỗi khó đâu. Hy vọng tấm áo khoác đủ rộng để trùm hết hai đứa mình và cả con Norbert nữa.

Hermione và Ron đồng ý ngay với kế hoạch này, bởi vì mấy tuần qua cứ phập phồng về chuyện con rồng nhí khiến thần kinh cả bọn mệt quá rồi. Ai đưa ra bất cứ cách nào để thoát được con rồng – và thằng Malfoy nữa – tội nó đều đồng ý một cái rụp.

Nhưng có một chuyện bất ngờ. Sáng hôm sau, bàn tay Ron bị rồng cắn bỗng sưng vù, to gấp đôi bàn tay bình thường. Nó không biết là nên đến gặp bà Pomfrey hay không? Liệu bà có nhận ra đó là vết rồng cắn hay không? Nhưng đến trưa thì nó hết chịu nổi, không còn cách nào khác ngoài ôm cái tay sưng tấy xuống bệnh xá. Vết cắn đã chuyển thành màu xanh lá cây. Rất có thể là răng nanh của rồng có nọc độc.

Cuối ngày hôm đó, khi Hermione và Harry chạy ù tới bệnh xá thăm Ron, hai đứa gặp Ron ở trong tình trạng thê thảm chưa từng thấy. Ron thì thào:

- Tay của mình đau như sắp rụng ra vậy, nhưng cái tay đau không tức bằng chuyện này: thằng Malfoy nói xạo với bà Pomfrey là nó muốn mượn một cuốn sách của mình. Thế là bà cho nó vô đây cười nhạo mình. Nó còn dọa sẽ khai ra là con gì đã cắn mình... Mình nói với bà Pomfrey là chó cắn mình, nhưng chắc bà không tin đâu... Lẽ ra mình không nên đập thằng đó trong trận Quidditch hôm trước mới phải, bây giờ nó làm vậy là để trả thù mình mà!

Harry và Hermione ra sức vỗ về Ron. Hermione nói:

- Sau nửa đêm thứ bảy là mọi chuyện sẽ qua thôi.

Nhưng điều đó không làm cho Ron thấy nhẹ nhàng, ngược lại, nó ngồi bật dậy và toát cả mồ hôi:

- Nửa đêm thứ bảy? Thôi rồi! Chết rồi! Mình nhớ ra rồi! Lá thư của anh Charlie kẹp trong cuốn sách mà thằng Malfoy mượn. Nó sẽ biết chuyện mình định tống tiền con rồng nhí!

Harry và Hermione chưa kịp phản ứng gì trước cái tin động trời ấy thì bà Pomfrey đã xuất hiện đúng lúc để đuổi cả hai đưa ra, nói là Ron cần phải nghỉ ngơi.

Harry nói với Hermione:

- Bây giờ đã quá trễ, không kịp đổi kế hoạch nữa đâu. Chúng mình không còn thì giờ để gởi cú cho anh Charlie nữa. Mà mình cũng không còn cơ hội nào khác để tống khứ con rồng Norbert. đành phải liều thôi. May mà còn có tấm áo tàng hình. Malfoy không biết gì về bí mật này.

Hai đứa đi kiếm lão Hagrid để bàn bạc, gặp con Fang ngồi chong ngóc ngoài cửa chòi với cái đuôi quần băng, còn lão Hagrid thì chỉ dám hé cửa sổ ra để nói chuyện với tụi nó. Lão thở phì phì:

- Bác không cho các cháu vào được. Bé Norbert đang quấy, bác chẳng làm sao đỡ được nó.

Khi nghe nội dung lá thư của Charlie, mắt bác ứa lệ. Nhưng cũng có thể bác ứa nước mắt vì đau, tại “bé” Norbert vừa ngoạm “yêu” một cái vô ống quyển của bác.

- Ái...! Ờ... không sao! Bé chỉ cắn trúng ống giày của bác thôi – bé nghịch ấy mà... Nói cho cùng, nó chỉ là một đứa bé sơ sinh, phải không các cháu?

Cái “đứa bé sơ sinh” đó đập đuôi lên vách chòi ầm ầm, làm cửa sổ run lên bần bật. Harry và Hermione quay về tòa lâu đài, cầu mong cho đêm thứ bảy đến thật nhanh.

Phải như Harry và Hermione không nhìn thấy quá nhiều phiền toái do con rồng nhí này gây ra, thì tụi nó đã phải mủi lòng trước cảnh chia tay của lão Hagrid với “bé Norbert”. Đêm ấy trời đầy mây, tối đen như hủ nút, Harry và Hermione tới chỗ lão Hagrid hơi trễ một chút vì phải chờ cho con yêu tinh Peeves cắt khỏi hành lang dẫn ra cửa chính. Con yêu tinh cứ đứng đó nhẩn nha chơi đánh quần vợt với bức tường. Lão Hagrid đã đặt “bé Norbert” trong một cái thùng to. Lão ghen ngào nói:

- Ta đã gói ghém cho bé đủ chuột chết và rượu mạnh để ăn vặt dọc đường. Ta cũng có để trong thùng một con gấu nhồi bông để bé đỡ thui thủi một mình.

Từ trong thùng vọng ra tiếng gì đó rẹt rẹt, bứt bứt, mà Harry nghe như thể tiếng một con gấu nhồi bông đang bị xé rách bụng hay bứt đứt đầu.

Lão Hagrid không ngăn được nỗi lòng thốn thức:

- Tạm biệt con yêu nhé, Norbert. Má sẽ không bao giờ quên con đâu.

Harry và Hermione vội trèo tấm áo tàng hình lên cái thúng, rồi trèo lên cả bụi nó. Chính hai đứa đó cũng không hiểu làm cách nào đã xoay sở, khiêng được cái thúng to ấy vô tòa lâu đài. Sắp nửa đêm rồi mà chúng vẫn còn ì ạch đẩy cái thúng lên những bậc thang đá hoa cương, rồi kéo lê nó trong hành lang, rồi lại lên cầu thang, rồi lại một cầu thang khác nữa. Đến như mấy lối đi tắt của Harry cũng không giúp được bao nhiêu.

Cuối cùng hai đứa cũng đến được hành lang phía dưới tòa tháp cao nhất. Harry thở hổn hển:

- Gần tới rồi!

Bỗng một tiếng động phía trước làm chúng hết hồn, suýt làm rớt cái thúng. Quên mất là mình đang tàng hình, hai đứa nhỏ hốt hoảng nép vào bóng tối, trừng mắt nhìn một cái bóng mờ mờ nhỏ bé đang vùn vụt vì một cái bóng khác lớn hơn túm lấy. Cả hai chỉ cách chúng có ba thước. Một ngọn đèn lóe sáng.

Đó là giáo sư McGonagall trong bộ váy ngủ và lưới bịt tóc đang véo tai Malfoy. Giáo sư quát:

- Phạt cấm túc! Trừ của Slytherin hai mươi điểm. Dám lang thang trong lâu đài lúc nửa đêm hả?

- Thưa cô, cô không hiểu rồi! Harry Potter sắp đến đây, nó mang theo một con rồng!

- Nói tầm xàm bá láp! Sao trò dám nói dối trắng trợn vậy hả? Trò Malfoy, ta sẽ đến gặp thầy Snape!

Giáo sư McGonagall giải thăng Malfoy đi rồi, Harry và Hermione mới thấy cái cầu thang dốc đứng dẫn lên đỉnh tháp cao nhất tòa lâu đài cũng không còn cao lắm. Vừa ngóc đầu lên được tới nơi, chúng lập tức lột tấm áo tàng hình ra để được hít thở thoải mái làn khí đêm mát lạnh. Hermione thậm chí còn dám nhảy tung tăng.

- Malfoy bị cấm túc rồi! Mình tha hồ hát nhé!

Harry khuyên:

- Đừng...

Con rồng đang cựa quậy trong cái thúng. Trong lúc chờ đợi, hai đứa nói cười khoái trá về chuyện Malfoy. Khoảng mười phút sau, từ trên trời cao, bốn cây chổi cùng hạ xuống trong bóng đêm. Bạn của anh Charlie là những người rất vui tính. Họ cho Harry và Hermione xem những dây cương và xích mõm dùng để chế ngự con rồng. Mọi người xúm lại trố mắt nhìn con rồng một cách gọn ghẽ. Harry và Hermione bắt tay những người khách, cảm ơn họ lia lịa rồi chia tay.

Sau rốt, “bé Norbert” khởi hành... Ra đi... đi mất.

Harry và Hermione trượt xuống cầu thang dốc, không còn cái thúng nặng trên tay, đầu óc cũng nhẹ tênh

và cõi lòng thanh thản. Không còn lo âu về con rồng nữa. Malfoy thì đã bị cấm túc! Còn cái gì có thể làm hỏng được cuộc vui của bọn trẻ chứ?

Cái đó đang đợi sẵn ngay dưới chân cầu thang. Hai đứa vừa thò đầu xuống thì chạm ngay cái mặt sắt đen sì của thầy giám thị Filch

- Thôi rồi. – Harry thì thầm, - tụi mình tiêu rồi.

Hai đứa đã bỏ quên chiếc áo tàng hình trên đỉnh tháp.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Khu Rừng Cấm

Không còn gì tồi tệ hơn được nữa, thầy Filch giải hai đứa nhỏ xuống văn phòng của giáo sư McGonagall ở tầng một. Ở đó, chúng ngồi thu lu chờ đợi và không nói với nhau một lời nào. Hermione run rẩy, còn trong đầu Harry thì đang lộn xộn, cố sáng tác ra những lý do hết sức xạo, những câu chuyện bịa đặt hoang đường, những lời xin lỗi không tin được, và những chứng cứ ngoại phạm vô lý, càng nghĩ thì càng đuối lý hơn. Lần này thì quả là Harry không thấy chút ánh sáng nào le lói cuối con đường hầm tai vạ này. Hai đứa bị dồn vô chân tường rồi. Sao mà chúng có thể ngu ngốc đến mức bỏ quên tấm áo tàng hình kia chứ? Kiểm đầu ra trên cũi đời này một lý do để cho giáo sư McGonagall chấp nhận được việc chúng trốn ngủ, lén đi lung tung trong trường lúc nửa đêm khuya khoắt, lại còn leo tuốt lên đỉnh tháp thiên văn cao nhất, một nơi thuộc khu vực hạn chế đi lại, chỉ khi có lớp học mới được phép vào? Không khéo để lộ ra chuyện của Norbert và tấm áo tàng hình thì chúng chỉ còn nước sớm cuốn gói ra khỏi trường.

Harry tưởng đến nước này thì không còn gì bi đát hơn được. Nhưng mà nó đã lắm. Khi giáo sư McGonagall xuất hiện, thì lẽ dĩ nhiên theo bà là ... Neville. Vừa nhìn thấy Harry và Hermione là nó kêu lên:

- Harry! Mình đang đi kiểm bồ để báo cho bồ biết, mình có nghe Malfoy nói là nó sẽ đi bắt quả tang bồ. Nó nói bồ có một con r...

Harry lắc đầu lia lịa ra hiệu cho Neville ngậm miệng lại, nhưng giáo sư McGonagall đã nhìn thấy. Bà quay lại nhìn bọn trẻ, bưng bưng như sắp thở ra lửa, trông còn khiếp hơn cả con rồng Norbert:

- Ta không thể tin được đứa nào trong bọn bây lại dám làm chuyện này. Thầy Filch nói hai đứa bay leo lên tháp thiên văn. Lúc một giờ khuya... Tự giải thích ta xem!

Đó là lần đầu tiên Hermione không thể trả lời một câu hỏi mà giáo viên nêu ra. Cô bé nhìn đăm đăm xuống đôi dép xệch của mình, đứng yên như bức tượng.

Giáo sư McGonagall nói tiếp:

- Ta đã nghĩ ra đầu đuôi câu chuyện rồi. Cũng không cần phải là thiên tài mới suy ra được: hai đứa bay vẽ vờ ra câu chuyện nhằm nhí về một con rồng cho Draco Malfoy nghe, cốt dụ nó ra khỏi giường để gặp rắc rối. Và nó gặp rắc rối rồi! Ta đã tóm được nó. Ta chắc tụi bay cũng đã dàn cảnh cho Neville nghe lóm được câu chuyện nhằm nhí của tụi bay, cho nó tin sái cổ chuyện này để tụi bay cười chứ gì?

Harry bắt gặp ánh mắt Neville đang nhìn sững sốt và tổn thương. Nó cố gắng dùng mắt nói với Neville là không đúng như vậy đâu. Tội nghiệp cậu bé Neville thật thà. Harry biết là Neville đã phải vất vả lắm để lần mò trong đêm tối, tìm cho được bọn chúng mà cấp báo.

Giáo sư McGonagall chì chiết:

- Kinh hoàng! Bốn học sinh trốn ngủ trong một đêm! Trước giờ ta chưa từng thấy! Hermione, ta cứ tưởng con là người có ý thức nhất chứ? Còn Harry, ta cũng tưởng con là đứa biết coi trọng danh dự nhà Gryffindor hơn những trò nhảm nhí này chứ! Cả ba đứa sẽ bị cấm túc... Đúng cả Neville nữa. Không ai có thể viện bất cứ lý do gì để đi lang thang trong lâu đài vào ban đêm, đặc biệt là trong những ngày này, rất nguy hiểm... Gryffindor bị trừ năm mươi điểm.

Harry há hốc mồm:

- Năm mươi điểm?

- Phải, mỗi đứa bị trừ năm mươi điểm.

Giáo sư McGonagall thở nặng nhọc qua cái mũi dài ngoằn và nhọn hoắc của bà.

Cầm như mất toi vị trí đầu bảng! Bao nhiêu điểm nhờ thắng Quidditch mới có được giờ mất sạch.

- Thưa cô... xin cô...

- Thưa cô, cô không thể trừ...

- Đừng có nói ta có thể hay không thể cái gì hết. Bây giờ, tất cả về giường ngủ. Chưa bao giờ ta xấu hổ về học sinh Gryffindor như lần này.

Một trăm năm chục điểm mất toi. Gryffindor vậy là tuột xuống hạng chót. Chỉ trong một đêm mà chúng ta làm tiêu tan hết cái triển vọng Gryffindor đoạt được Cúp Nhà. Harry có cảm giác như gan ruột nó rớt hết ra khỏi bụng rồi. Làm sao nó có thể vớt vát được điểm nào cho nhà Gryffindor nữa?

Suốt đêm đó Harry không tài nào ngủ được. Nó nằm nghe tiếng Neville thốn thức trên gối hồi lâu, có vẻ như cả giờ đồng hồ. Harry không thể nghĩ ra được điều gì để an ủi Neville. Nó biết Neville, giờ chắc cũng như nó, nghĩ đến bình minh mà hãi hùng. Sáng mai, tất cả các thành viên trong nhà Gryffindor sẽ phản ứng thế nào khi biết được những chuyện chúng đã làm?

Buổi sáng hôm sau, khi đi qua những đồng hồ cát khổng lồ dùng để ghi điểm của các nhà, thoát tiên dân Gryffindor cứ tưởng là có sự nhầm lẫn chi đó. Làm thế nào mà mình bỗng dưng mất hết một trăm năm mươi điểm nội trong một đêm? Nhưng rồi câu chuyện bắt đầu lan truyền: Harry Potter; thắng Harry Potter nổi tiếng ấy, vị anh hùng của mọi người trong hai trận đấu Quidditch ấy, đã làm mất hết điểm của nhà

Gryffindor. Chính hẳn, cùng hai đứa ngọc khác của năm thứ nhất.

Từ chỗ là một trong những học sinh được ngưỡng mộ nhất trường, Harry thoát cái trở thành đứa bị ghét nhất. Đến bọn học sinh nhà Ravenclaws và Hufflepuff cũng ngoảnh mặt không thèm nhìn nó. Chẳng là ai cũng đang mong cho nhà Slytherin mất Cúp Nhà. Chỗ nào Harry đi qua, người ta cũng chỉ tỏ, thậm chí không cần hạ thấp giọng chê bai chỉ trích nó. Ngược lại, khi nó đi ngang bọn Slytherin thì lại được chúng vỗ tay, huýt gió, và hoan hô:

- Cám ơn Harry nha! Tụi tao nhờ mày phen này đó!

Chỉ có Ron vẫn luôn ở cạnh Harry:

- Vài tuần nữa họ sẽ quên hết chuyện này đấy mà! Anh Fred với anh George từng làm cho nhà Gryffindor mất cả đồng điểm, nhưng mà rồi hai anh ấy vẫn được mọi người yêu mến đó thôi!

- Nhưng mà hai anh ấy chưa bao giờ làm mất một trăm năm mươi điểm ngay một lúc, đúng không?

Harry khổ sở hỏi lại, và Ron thừa nhận:

- Ờ ... chưa

Có muốn sửa chữa lỗi lầm thì cũng muộn rồi. Nhưng Harry thề với chính mình là từ giờ trở đi không đời nào dính mũi vô những chuyện không phải của nó nữa. Từ nay xin đủ với những trò lẩn lút quanh quẩn và rình rập do thám. Nó cảm thấy xấu hổ về mình, đến nỗi quyết định gặp Wood để xin rút lui khỏi đội Quidditch. Wood nổi trận lôi đình:

- Rút lui hả? Thì được tích sự gì cơ chứ? Thử nghĩ coi, nếu không thắng trận Quidditch nào nữa thì liệu chúng ta có lấy lại được những điểm đã mất không?

Nhưng ngay đến Quidditch, Harry cũng hết vui nổi. Cả đội chẳng thèm nói năng gì với Harry suốt buổi luyện tập, mà mỗi khi có chuyện gì phải nhắc đến Harry, họ cũng không gọi nó bằng “Harry” như mọi khi nữa; họ chỉ gọi nó là “Tầm thù”.

Hermione và Neville đương nhiên cũng rất đau khổ. Hai đứa không đến nỗi điều đứng như Harry, bởi vì tụi nó không nổi tiếng lắm. Nhưng cũng chẳng có ai thèm nói chuyện với chúng. Hermione đã thôi trò chơi nổi trong lớp, giờ chỉ dám cúi đầu lặng lẽ học hành.

Kỳ thi chẳng còn bao xa nữa, và Harry lấy đó làm vui. Nhờ cặm cụi học hành mà nó quên được phần nào tấn bi kịch. Ba đứa – Harry, Ron và Hermione – vẫn gắng bó với nhau, cùng thức khuya ôn bài, cố gắng nhớ những công thức pha chế các chất độc phức tạp, học thuộc lòng bùa chú và các lời nguyền, nhớ kỹ ngày tháng xảy ra những khám phá pháp thuật và những cuộc nổi dậy của bọn yêu tinh ...

Thế rồi, còn chừng một tuần lễ nữa là đến kỳ thi. Lòng quyết tâm của Harry không dính mũi vô những chuyện không liên quan đến mình bỗng nhiên bị thử thách gay go: lúc ấy nó đang một mình đi từ thư viện về phòng. Chợt nghe có tiếng khóc nghẹn ngào vọng ra từ một phòng học phía trước. Harry bước đến gần hơn và nhận ra đó là giọng của thầy Quirrell:

- Không ... không ... làm ơn đừng... đừng làm lần nữa....

Nghe như thể có ai đó đang dọa nạt thầy Quirrell. Harry bước tới gần hơn. Nó nghe thầy Quirrell thốn thức:

- Thôi được ... thôi được

Một giây sau, thầy Quirrell lật đật đi ra khỏi phòng học, tay sửa sang tấm khăn vành trên đầu. Trông thầy xanh xao và có vẻ như sắp oà khóc đến nơi. Thầy vội vã đi khuất tầm mắt Harry. Có lẽ thầy đã không để ý thấy nó. Đợi tiếng chân thầy Quirrell xa hẳn, Harry thò đầu vào phòng học. Phòng trống vắng, nhưng cánh cửa cuối phòng hé mở. Harry bước tới, được nửa chừng đường, sắp tới gần cánh cửa thì sực nhớ ra cái quyết tâm không dích mũi vô chuyện của người khác nữa.

Dù vậy, Harry vẫn dám cá mười hai Hòn đá Phù thủy là thầy Snape vừa mới rời khỏi phòng qua ngả đó. Và căn cứ vào những gì nó vừa nghe thì hẳn là thầy Snape vừa đi vừa nhảy múa, bởi vì thầy Quirrell cuối cùng hình như đã chịu khuất phục

Harry trở lại thư viện, nơi Hermione còn đang khảo bài Ron môn Thiên văn học. Harry kể cho hai bạn nghe chuyện mới xảy ra. Ron nói:

- Vậy là thầy Snape sắp đạt được mục tiêu rồi. Nếu thầy Quirrell tiết lộ cho ông cách giải những lời nguyền Chống thế lực Hắc ám....

Hermione nói:

- Nhưng vẫn còn con Fluffy canh giữ mà!

Ron ngược nhìn hàng ngàn vây quanh mình:

- Biết đâu thầy Snape đã tìm ra cách vượt qua con quái vật ba đầu mà không cần phải hỏi lão Hagrid? Thế nào trong đây cũng có một cuốn nào đó chỉ cách chế ngự một con chó ba đầu. Vậy bây giờ mình phải làm gì đây, Harry?

Máu phiêu lưu lại trào dâng làm ánh mắt Ron loé sáng. Nhưng Hermione đã nhanh nhẩu trả lời:

- Đi thưa với thầy Dumbledore. Đúng ra tại mình phải làm chuyện này lâu rồi. Bây giờ mà mà mảy đưa tại mình còn tự tiện làm chuyện gì nữa thì sẽ bị đuổi ra khỏi trường ngay.

Harry nói:

- Nhưng mà tại mình không có bằng chứng gì hết. Thầy Quirrell thì khiếp đảm quá rồi, không thể làm chứng cho tại mình được. Thầy Snape chỉ cần nói là ông không biết gì hết về chuyện con quỷ khổng lồ sống khỏi hầm ngục vào đêm Lễ Hội Ma, rồi ông nói là không hề lảng vảng ở tầng ba; thì lúc đó, các bạn thử nghĩ xem người ta tin thầy hay tin chúng ta? Chuyện chúng ta ghét thầy Snape, ai cũng biết. Thầy Dumbledore sẽ nghĩ là chúng ta chỉ bịa ra những chuyện đó để thầy Snape bị cho thôi việc. Thầy giám thị Filch cũng không đời nào giúp chúng ta đâu, vì chuyện đó đâu ích lợi gì cho thầy? Ông quá thân với thầy Snape, với lại, càng có nhiều học trò bị đuổi thì thầy Filch càng khoái. Và đừng quên điều này nữa nhé: chúng ta đâu có được phép biết về Hòn đá Phù thủy hay về con Fluffy. Lại phải giải thích dài dòng lồi thối thêm.

Sự phân tích của Harry có vẻ thuyết phục được Hermione, nhưng Ron thì không.

- Nếu mình chỉ để ý thăm dò chung quanh đây thôi

- Không. Harry dứt khoát: Chúng ta xen vô chuyện này quá nhiều rồi.

Nó kéo tấm bản đồ sao Mọc về phía mình và bắt đầu học tên các mặt trăng của sao này.

Ở bàn ăn điểm tâm vào sáng hôm sau, Harry, Hermione và Neville cùng nhận được thông báo giống nhau như sau:

Trò sẽ thi hành hình phạt của mình vào lúc 11 giờ đêm nay.

Hãy gặp thầy Filch ở tiền sảnh.

Giáo sư McGonagall.

Harry quên bém là ngoài chuyện làm mất điểm của nhà Gryffindor, tại nó còn bị phạt cấm túc. Nó cứ đoán là Hermione sẽ phản nản thế là mất toi một buổi tối ôn bài, nhưng Hermione không nói một lời nào cả. Cũng giống như Harry, cô bé cảm thấy mình đáng bị phạt lắm.

Đêm đó, lúc 11 giờ khuya, Harry và Hermione tạm biệt Ron trong phòng sinh hoạt chung rồi đi xuống sảnh đường với Neville. Thầy Filch đã đợi sẵn ở đó. Có cả Malfoy nữa. Harry quên mất là Malfoy cũng bị phạt như tại nó.

Thầy Filch thắp một ngọn đèn lên rồi dẫn bọn trẻ ra ngoài. Thầy nói:

- Đi theo ta. Ta cam đoan là từ đây về sau các trò sẽ biết cân nhắc hơn khi định vi phạm nội qui nhà trường. Mà phải, theo ý ta, đau đớn, nhục nhằn mới chính là những người thầy giỏi nhất... Thật đáng tiếc là ngày nay người ta không còn dùng những hình phạt như xưa nữa... như trói tay các trò rồi treo lên trần

nhà vài ngày chẳng hạn. Trong văn phòng ta vẫn còn dây xích và lò tói ấy... ta vẫn thoa dầu mỡ để phòng khi cần có sẵn... Thôi, chúng ta đi. Này, đừng có hòng mà chạy trốn, làm vậy chỉ tổ khổ thêm mà thôi!

Thầy dẫn bọn trẻ băng qua sân trường tối đen, Neville bị số mũi, cứ khẹt khẹt miết. Harry thắc mắc không biết hình phạt mình sắp lãnh chịu là gì. Chắc là khủng khiếp lắm. Nghe giọng hoan hỉ của thầy Filch là đủ biết.

Trăng sáng, nhưng mấy cụm mây lang thang thỉnh thoảng bay qua che mất mặt trăng, khiến mọi người đi lọ mọ trong bóng đêm. Harry nhìn tới trước thấy ánh đèn ấm áp phát ra từ cửa sổ căn chòi của lão Hagrid. Rồi mọi người nghe một giọng nói to ở xa xa:

- Thầy đó hả, thầy Filch? Mau lên. Tôi muốn bắt đầu cho rồi.

Tim Harry như muốn nhảy múa trong lồng ngực. Nếu tụi nó phải làm việc với lão Hagrid thì sẽ không đến nỗi tệ lắm. Về mừng rỡ của nó chắc là lộ ra cả trên nét mặt, nên thầy Filch nói:

- Trò tưởng trò sắp được vui chơi với lão già hậu đậu ấy hử? Này, nghe cho kỹ nhóc à: các trò sẽ phải vô rừng làm việc, rồi sau đó có về được toàn thân thì lúc đó hãy mừng vui! Ta đổ đấy!

Nghe vậy, Neville rên lên một tiếng khe khẽ còn Malfoy thì đứng chết lặng giữa đường.

- Vô rừng hả?

Malfoy lập lại, giọng nghe không còn chút hách dịch nào như thường khi.

- Không thể vô rừng vào ban đêm được... Có đủ thứ ở trong đó... tôi nghe nói, có người sói

Neville níu cánh tay áo của Harry, nắc cù một cái.

Thầy Filch nói, giọng đặc thẳng rõ ràng:

- Đó là lỗi của các trò, đúng không? Sao cái hồi quây phá các trò không nghĩ đến đám người sói?

Lão Hagrid từ trong bóng tối tiến ra, bước lại gần, theo chân là Fang, con chó săn to đùng. Lão mang theo một cây cung lớn và đeo một giỏ tên vắt vẻo trên vai. Lão nói:

- Trễ rồi. Ta đã đợi ở đây gần nửa giờ rồi. Khoẻ không, Harry, Hermione?

Thầy Filch lạnh lùng nhắc nhở:

- Ta không nên quá thân mật với chúng, anh Hagrid à! Dù sao tụi nó cũng đang bị phạt.

Lão Hagrid nhìn mặt với thầy giám thị Filch:

- Có phải tại vậy mà thầy tới trễ không thầy Filch? Giảng đạo đức với tụi nó xong rồi chưa? Đó đâu phải là nhiệm vụ của thầy. Tới đây xong phần của thầy rồi, chỗ này trở đi là phần của tôi.

Thầy Filch nói, giọng độc địa:

- Sáng sớm tôi sẽ quay lại, lãnh di thể của chúng.

Rồi thầy quay mình đi trở về phía tòa lâu đài, ngọn đèn trên tay đung đưa trong bóng đen.

Malfoy quay sang lão Hagrid:

- Tôi không đi vào khu rừng đó đâu!

Harry rất khoái trá khi nghe giọng nói của nó có nỗi sợ hãi kinh hoàng. Lão Hagrid nói:

- Nếu trò còn muốn tiếp tục học ở trường Hogwarts thì trò phải đi. Trò đã làm quấy thì trò phải trả giá cho việc làm đó.

- Nhưng mà đây là công việc của thầy chứ không phải của học sinh. Tôi tưởng chúng tôi chỉ phải chép phạt hay những chuyện tương tự như vậy. Nếu ba tôi mà biết tôi bị bắt làm cái việc này, ông ấy sẽ...

- ... cho trò biết, Hogwarts là như vậy đó! Lão Hagrid lạnh lùng đáp. Chép phạt! Chép phạt thì ích lợi gì cho ai chứ? Trò phải chuộc tội bằng một việc gì hữu ích kìa, nếu không trò sẽ bị đuổi. Nếu trò nghĩ là cha trò không muốn vậy, mà muốn thà trò bị đuổi còn hơn phải theo ta đi làm, thì cứ việc quay trở lại lâu đài và cuốn gói cho lẹ. Đi! Đi! ...

Malfoy không nhúc nhích. Nó nhìn lão Hagrid một cách cực kỳ tức tối, nhưng rồi vội cup mặt xuống.

Lão Hagrid nói:

- Vậy thì, được rồi, nghe cho kỹ đây: bởi vì công việc chúng ta sắp làm đêm nay rất ư là nguy hiểm, mà ta thì không muốn cho ai liều lĩnh hết, cho nên tụi bay đi theo ta lại đây một lát.

Lão dẫn bọn trẻ đến bìa rừng. Giơ cao ngọn đèn trong tay, lão Hagrid chỉ cho bọn trẻ thấy một con đường mòn, hẹp và quanh co, khuất sau một lùm cây rậm đen hù. Bọn trẻ con căng mắt nhìn vào rừng sâu. Một làn gió nhẹ thoảng qua làm tóc cả đám dựng đứng trên đầu.

Lão Hagrid bảo:

- Nhìn kìa! Thấy cái gì lấp loáng trên mặt đất không? Cái loang loáng như bạc ấy. Đó là máu bạch kỳ mã. Trong rừng có một con bạch kỳ mã bị thương nặng. Đây là lần thứ hai trong có một tuần. Hôm thứ tư vừa rồi ta đã phát hiện ra một con bị chết. Chúng ta sẽ phải tìm cho ra con vật tội nghiệp ấy. May ra giúp được nó thoát khỏi số phận thảm như con kia.

Malfoy hỏi lại, không giấu được nỗi sợ hãi trong giọng nói:

- Nhưng lỡ như cái đã làm con mã lân bị thương quay lại tấn công chúng ta trước thì sao?

Lão Hagrid đáp:

- Nếu trò đi theo ta, hay có con Fang bên cạnh, thì không có con vật nào trong rừng hại được trò. Và đừng đi ra khỏi lối mòn. Được rồi. Bây giờ chúng ta chia thành hai nhóm và đi theo hai hướng ngược nhau. Chỗ nào cũng có vết máu, chắc là con vật lê lết quanh đây, ít nhất là từ đêm qua đến giờ.

Malfoy nhìn hàm răng trắng nhợt nhợt của Fang, nói nhanh:

- Tôi đi với Fang.

- Được thôi. Nhưng ta báo trước, nó là đồ chết nhất. Vậy thì ta, Harry, Hermione sẽ đi theo một hướng; còn Malfoy, Neville và Fang sẽ đi theo hướng khác. Nếu như ai tìm ra được con kỳ mã trước thì sẽ phát ra tia sáng xanh để báo tin, được không? Rút dũa thần ra mà thực tập đi... Ừ, như vậy đó... Còn nếu như ai bị tai nạn hay rắc rối gì đó thì phóng ra tia sáng đỏ, tất cả chúng ta sẽ chạy đến giúp... Cẩn thận đó... Đi thôi!

Khu rừng đen thui và im vắng. Họ đi theo lối mòn một lát thì đến ngã ba, nhóm lão Hagrid, Harry và Hermione quẹo trái; còn Malfoy, Neville và Fang thì đi theo con đường bên phải.

Mắt nhìn lom lom xuống mặt đất, họ bước đi trong im lặng. Thỉnh thoảng ánh trăng xuyên qua cành lá bên trên rọi sáng một vũng máu màu xanh bạc trên đám lá mục.

Harry nhận thấy lão Hagrid có vẻ lo lắng. Nó hỏi:

- Có khi nào là người sói giết mấy con bạch kỳ mã không?

Lão Hagrid đáp:

- Người sói không lẹ được như vậy. Đâu có dễ gì bắt được một con bạch kỳ mã! Chúng là những sinh vật đầy mãnh lực và rất huyền bí. Trước đây ta chưa từng nghe đến vụ bạch kỳ mã bị sát hại như vậy bao giờ.

Họ đi vòng qua một gốc cây phủ rêu. Harry nghe có tiếng nước chảy, chắc là có một dòng suối gần đây. Dọc theo con đường quanh co thỉnh thoảng lại thấy những dấu máu bạch kỳ mã. Lão Hagrid hỏi nhỏ:

- Hermione, cháu có sao không? Đừng lo, nó bị thương nặng như vậy thì không đi xa đâu, chúng ta tìm ra nó ngay thôi mà rồi có thể... Ê! TRÁNH RA SAU GỐC CÂY!

Lão Hagrid vội túm lấy Harry và Hermione, lôi chúng nấp sau một cây sồi cao ngất. Lão rút ra một mũi

tên, đặt vào cây cung, giương cung lên, sẵn sàng buông tên. Cả ba lắng nghe động tĩnh. Có cái gì đó đang trườn lết trên lá khô gần đó: nghe như tấm áo choàng dài quét trên mặt đất. Lão Hagrid đảo dác ngo suốt con đường mòn tối đen, nhưng chỉ vài giây sau, tiếng động lịm dần, xa dần, Lão Hagrid thì thầm:

- Ta biết... Có con gì đó ở đây... nhưng nó không được có mặt ở đây mới phải.

Harry đoán:

- Người sói hả bác?

Lão Hagrid bỗng nhiên đổ quạu:

- Không có người sói mà cũng chẳng có kỳ mã kỳ lân gì ráo. Thôi, đi theo ta, bây giờ phải cẩn thận đó!

Họ đi chậm lại, tai dỏng lên, cố lắng nghe, không bỏ sót bất kỳ tiếng động yếu ớt nào. Đột nhiên cả đám nghe thấy ở đằng trước, rõ ràng có tiếng con gì đang cử động.

Lão Hagrid hô to:

- Ai đó? Ra đi... Ta có vũ khí đấy!

Và thế là trước mặt họ xuất hiện ngay một sinh vật, không biết phải gọi là người hay là ngựa: Từ eo trở lên thì đó là một con người với râu tóc đỏ au; nhưng từ eo trở xuống thì lại là một con ngựa với thân hình thon thả màu hạt dẻ và chòm lông đuôi dài màu đỏ thẫm. Harry và Hermione cứ há hốc miệng mà ngo tròn trăn.

Lão Hagrid thở phào:

- Thì ra chú mày, Ronan! Khoẻ không?

Lão bước tới để bắt tay con nhân mã ấy. Ronan nói:

- Chào bác Hagrid. Bác tính bắt tôi sao?

Giọng con nhân mã này nghe buồn sâu sắc.

Lão Hagrid vỗ vỗ vào cây cung, nói:

- Dù sao cũng phải cẩn thận chứ Ronan. Đang có chuyện không ổn trong rừng mà. Nhân tiện giới thiệu: đây là Harry Potter và Hermione Granger. Học sinh của trường. Và đây là Ronan. Anh ấy là một nhân mã.

Hermione nói yếu ớt:

- Cháu thấy rồi...

Ronan nói:

- Chào. Các em là học sinh à? Chắc học được nhiều thứ ở trường lắm hả?

- Ủm..., Harry ậm ừ.

Hermione thì bẽn lễn đáp:

- Một chút xíu thôi ạ.

Ronan thờ dài, ngả đầu ra sau, ngược nhìn lên bầu trời:

- Một chút xíu. Ủ, thế cũng được rồi. Đêm nay sao Hỏa sáng quá.

Lão Hagrid liếc mắt nhìn lên trời, đáp:

- Ủ. Nghe đây, Ronan, ta mừng là gặp chú mày ở đây, bởi vì hình như trong rừng đang có một con bạch kỳ mã bị thương... Chú mày có thấy gì lạ không?

Ronan không trả lời ngay. Nó cứ ngược nhìn trời không chớp mắt, rồi lại thờ dài. Sau cùng nó mới nói:

- Những kẻ gây thương luôn luôn là những nạn nhân đầu tiên. Đời vẫn thế, trải qua bao nhiêu thời đại rồi, và bây giờ vẫn thế.

Lão Hagrid nói:

- Ủ. Nhưng mà chú mày có thấy gì khả nghi không? Có gì bất thường không?

Ronan vẫn lập lại:

- Đêm nay sao Hỏa sáng quá. Sáng một cách bất thường.

Lão Hagrid sốt ruột nhìn con nhân mã:

- Ủ. Nhưng mà ta muốn nói những cái bất thường trên mặt đất kia. Chú mày không nhận thấy chuyện gì lạ hết hả?

Một lần nữa, Ronan không vội trả lời ngay. Cuối cùng nó nói:

- Khu rừng ẩn dấu nhiều bí mật.

Có cái gì đó lục đục trong bụi cây đằng sau Ronan khiến bác Hagrid lại giơ cung lên, nhưng đó chỉ là một con nhân mã nữa. Con thứ hai này tóc đen, thân hình đen, và trông hoang dại hơn Ronan. Lão Hagrid

lên tiếng:

- Chào Bane. Khoẻ không?

- Chào bác Hagrid. Tôi hy vọng bác cũng khoẻ chứ?

- Tàn tàn. Này, ta cũng vừa mới hỏi Ronan, chú mày có thấy điều gì bất thường trong rừng đạo gần đây không? Có một con bạch kỳ mã bị thương... chú mày có biết gì về chuyện đó không?

Bane bước tới đứng cạnh Ronan. Nó ngóc đầu nhìn trời. Rồi chỉ nói:

- Đêm nay sao Hoả sáng quá.

Lão Hagrid đổ quạu:

- Ta nghe rồi. À, nếu ai trong các chú mày có thấy cái gì lạ thì báo cho ta biết nhen. Chúng ta phải đi đây.

Harry và Hermione theo lão Hagrid đi khỏi bãi đất trống. Tụi nó vừa đi vừa ngoảnh lại nhìn Bane và Ronan cho đến khi cây cối che khuất tầm nhìn.

Lão Hagrid cúi kính:

- Chẳng bao giờ moi được một câu trả lời thẳng thắn của bọn nhân mã. Cái bọn ngăm sao mắc dịch! Chẳng quan tâm đến cái gì gần hơn mặt trăng hết!

Hermione hỏi:

- Ở đây có nhiều nhân mã không bác?

- Ồi, vài con... nhưng hầu như chúng chỉ giao du trong giới của chúng mà thôi. Nếu ta muốn nói chuyện thì chúng cũng từ tốn đối đáp. Thật ra chúng là những con nhân mã sâu sắc... có đầu óc... biết nhiều lắm đó... nhưng mà chẳng chịu tiết lộ mấy.

Harry hỏi:

- Bác có nghĩ là cái tiếng động mà mình nghe lúc đầu đó, cũng là của một con nhân mã không?

- Tiếng đó con nghe có giống tiếng vó ngựa không? Không. Con hỏi thì ta nói cho mà nghe. Ta nghĩ đó là kẻ đã giết mấy con bạch kỳ mã... Trước đây ta chưa từng nghe thấy âm thanh nào giống như vậy.

Họ tiếp tục đi xuyên qua những lùm cây rậm rạp, tối đen.

Harry cứ lo lắng ngoái nhìn lại sau lưng. Nó có một cảm giác rờn rợn là đang bị theo dõi. Nó cũng

mình là còn có lão Hagrid và cây cung của lão bên cạnh. Nhưng cả bọn vừa đi qua một khúc quanh của con đường mòn thì Hermione níu cánh tay lão Hagrid kêu lên:

- Bác Hagrid! Nhìn kia! Tia sáng đỏ, mấy đứa kia bị nạn rồi!

Lão Hagrid la lên:

- Các cháu đợi ở đây nha! Đứng nguyên trên lối đi. Ta sẽ quay lại ngay.

Harry và Hermione nghe tiếng lão Hagrid vệt những chùm cây bươn bả đi cứu những đứa kia. Chúng đứng nhìn nhau quá sợ hãi đến nỗi chẳng nghe thấy gì khác hơn tiếng lá xào xạc chung quanh.

Hermione thì thào:

- Bạn có nghĩ là tụi nó bị sao rồi không?

- Hơi đâu mà lo cho thằng Malfoy. Nhưng... nhưng nếu mà Neville bị chuyện gì thì... Trờ ơi, nói nào ngay, chỉ tại chúng ta mà nó bị phạt.

Từng phút một chậm chạp trôi qua. Tai hai đứa động lên, thính hơn thường ngày. Harry dường như nghe rõ âm thanh của từng làn gió thổi, từng làn cây nhỏ rung. Cái gì đang xảy ra? Những người kia đang ở đâu?

Cuối cùng, tiếng chân bước xán xạc ầm ĩ cho hay lão Hagrid đã trở về. Đi cùng với bác là Malfoy, Neville và Fang. Lão Hagrid đang nổi khùng. Hình như lúc này Malfoy đã núp sau lưng Neville, rồi vỗ lấy thằng bé giỡn chơi, làm Neville hoảng kinh hồn vía, phát ngay tín hiệu kêu cứu.

Lão Hagrid la lối:

- Tụi bay làm nhận xị lên hết như thế này thì còn mong bắt được cái khi gì nữa? Neville, cháu ở lại với nhóm Hermione và bác. Còn Harry thì đi với Fang và thằng đàn kia.

Lão nói nhỏ vô tai Harry:

- Bác không muốn, nhưng với cháu thì thằng Malfoy khó mà hù dọa được, mà đêm nay chúng ta phải làm xong việc cho rồi.

Thế là Harry đi sâu vào rừng với Malfoy và Fang. Cả bọn đi suốt nửa giờ, càng lúc càng vào sâu tít, cho đến khi lối mòn bị cây rậm che bít, hầu như không thể đi tiếp được nữa. Harry có cảm giác như máu trong người quánh lại: trên rễ của một gốc cây, có những vệt loang loáng, như thể gần đâu đây sinh vật khổng lồ ấy đang oằn oại trong đau đớn. Qua chạc ba của một cây sồi già, Harry có thể nhìn thấy một khoảng trống phía trước. Nó nắm tay Malfoy để ra hiệu dừng lại và thì thầm:

- Nhìn kia!

Có cái gì trắng sáng óng ả trên mặt đất. Chúng nhích lại gần hơn nhìn cho rõ.

Đó chính là một con bạch kỳ mã, và đã chết. Harry chưa bao giờ nhìn thấy một cái gì đẹp như vậy mà buồn như vậy. Chân nó dài, thon thả, gập lại thành cong queo khi té ngã, bờm màu trắng ngọc trai xoắn trên lớp lá khô đen.

Harry vừa nhích chân tới trước một bước thì có cái gì đó trườn tới làm cho thẳng bé đông cứng tại chỗ. Một bụi cây bên rìa khoảng trống rung động... Rồi, từ trong bóng tối, một bóng người trùm kín mít bò lên trên mặt đất như một con thú đang rón rén rình mồi.

Harry, Malfoy và Fang đứng ngây ra như trời trồng. Cái bóng khoác áo trùm ấy đã bò tới xác bên con bạch kỳ mã, nó cúi thấp đầu xuống vết thương trên mình con thú, và bắt đầu hút máu.

- AAAAAAAAAÁÁÁ!

Malfoy thét lên một tiếng kinh hoàng rồi phóng chạy thật nhanh như một mũi tên. Con Fang cũng chạy nốt. Cái bóng trùm kín ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào Harry – máu kỳ mã nhỏ giọt trên mặt hắn. Hắn đứng dậy và bước thật nhanh về phía Harry. Cậu bé sợ đến nỗi không nhúc nhích nổi.

Thế rồi một cơn đau buốt mà Harry chưa từng trải qua bao giờ thọc sâu vào đầu nó. Đau như thể cái theọ trên trán đang phát cháy. Hai mắt gần như bị mù, Harry giật lùi ra sau. Bỗng nghe như có tiếng vó ngựa dồn dập đằng sau, phi nước đại, và có cái gì đó phóng qua người Harry, lao thẳng vào cái bóng trùm kín.

Cơn đau trong đầu Harry kinh khủng đến nỗi nó không đứng được nữa. Harry đổ gục xuống. Một hay

hai phút trôi qua. Khi nó ngược nhìn lên thì cái bóng trùm kín đã biến mất. Thay vào đó là một con nhân mã đứng kề bên, nhưng không phải Ronan hay Bane. Con nhân mã này trông trẻ hơn, bộ tóc bạch kim và thân hình vàng óng.

- Em có sao không?

Con nhân mã đỡ Harry đứng lên, ân cần hỏi. Harry chưa hoàn hồn hẳn:

- Dạ... Cảm ơn... Chuyện đó là sao hả anh?

Con nhân mã không trả lời. Nó có đôi mắt xanh một cách kỳ lạ, xanh như ngọc xa-phia. Nó ngắm Harry thật kỹ, ánh mắt như dán vào vết theọ hằn rất rõ trên trán Harry. Con nhân mã nói:

- Em là đứa con nhà Potter? Em mau trở lại với bác Hagrid ngay. Lúc này rừng không phải là nơi an toàn – đặc biệt đối với em. Em có biết cưỡi ngựa không? Để anh cõng em đi thì nhanh hơn.

Con nhân mã khuyụ hai chân trước cho thân mình thấp xuống để Harry có thể trèo lên lưng. Rồi nó nói thêm:

- Anh tên là Firenze.

Thình lình có nhiều tiếng ngựa phi dồn dập từ một phía khác của khoảng rừng thưa. Đó là Ronan và Bane lướt qua những tàn cây bụi cỏ, hông lườn của họ phập phồng và nhể nhại mồ hôi.

Bane hét như sấm nổ:

- Firenze! Em đang làm gì đó? Em cõng một con người trên lưng! Em không biết xấu hổ ha? Em biến thành một con la thờ tằm thường rồi sao?

Firenze đáp:

- Các anh không nhận ra ai đây sao? Đây là đứa con nhà Potter. Nó phải rời khu rừng này càng nhanh càng tốt.

Bane càu nhàu:

- Em đã nói gì với nó? Firenze, hãy nhớ: Chúng ta đã thề là chúng ta không chống lại Trời. Chẳng phải chúng ta đã đọc thấy trước cái gì sẽ xảy đến qua sự di chuyển của các hành tinh sao?

Ronan gõ móng chân xuống mặt đất một cách sốt ruột, nói bằng một giọng u ám:

- Anh chắc là Firenze tin mình đang hành động vì điều gì tốt đẹp nhất.

Bane bực dọc co chân sau đá hậu:

- Vì điều tốt đẹp nhất! Cái điều đó thì mắc mớ gì đến chúng ta? Nhân mã chỉ nên quan tâm đến những điều tiên tri! Việc của chúng ta không phải là chạy loăng quăng như những con lừa theo đuôi những con người đi lạc vào rừng!

Firenze hét vào mặt Bane:

- Anh có nhìn thấy con bạch kỳ mã đó không? Anh có hiểu tại sao nó bị giết không? Hay là các hành tinh không cho phép anh dính vô cái bí mật đó? Anh Bane, em tự cho phép mình được chống lại cái đang ẩn náu trong khu rừng này. Vâng, nếu em phải làm điều đó, em sẽ cùng làm với con người.

Và Firenze quay ngoắt mình lại mangt theo Harry đang cố hết sức bám chặt trên lưng. Anh phóng ra khỏi rừng cây, bỏ mặc Ronan và Bane ở đằng sau.

Harry không hiểu chút xíu gì về chuyện đang diễn ra. Nó hỏi:

- Tại sao anh Bane giận quá vậy? Và... anh cứu em thoát khỏi cái gì vậy?

Firenze giảm tốc độ, chỉ còn đi thông thả thôi. Anh bảo Harry hãy cúi đầu xuống để tránh những cành cây xà thấp. Nhưng anh không trả lời câu hỏi nào của Harry. Cả hai đi xuyên qua rừng cây trong im lặng, lâu đến nỗi Harry nghĩ chắc là Firenze không chịu nói chuyện với nó nữa.

Tuy nhiên, lúc cả hai đi xuyên qua một khoảng rừng đặc biệt um tùm cành lá, thì Firenze đột ngột dừng lại.

- Harry Potter, em có biết máu bạch kỳ mã dùng để làm gì không?

Harry quá ngạc nhiên trước câu hỏi đó, ngơ ngác nói:

- Không. Chúng em chỉ dùng sừng và lông đuôi bạch kỳ mã trong môn Độc dược

Firenze nói:

- Bởi vì giết một con bạch kỳ mã là một việc cực kỳ dã man. Chỉ kẻ nào không còn gì để mất, và muốn dành tất cả, mới phạm một tội ác như vậy. Máu của kỳ mã sẽ giúp kẻ đó giữ được mạng sống, dù cái chết đã cận kề trong gan tấc. Nhưng mà kẻ đó sẽ sống bằng một cái giá khủng khiếp. Hẳn giết một sinh vật tinh khiết không có khả năng tự vệ, chỉ để giữ lấy mạng sống của mình, nhưng hẳn cũng chỉ có thể sống dở – một kiếp sống bị nguyên rủa, kể từ lúc môi hẳn chạm vào giòng máu bạch kỳ mã.

Harry nhìn sừng vào gáy của Firenze, cái gáy óng ánh sắc bạc dưới ánh trăng. Nó nói to lên điều thắc mắc trong lòng:

- Nhưng ai lại tuyệt vọng dữ vậy? Nếu bị nguyên rủa suốt đời thì thà chết phức còn hơn.

Firenze đồng ý:

- Đúng vậy. Trừ trường hợp hẳn phải sống gượng cho đến ngày hẳn uống được một thứ khác – một thứ có thể đem lại cho hẳn đầy đủ sức mạnh và quyền lực – một thứ làm cho hẳn không bao giờ chết. Harry Potter, em có biết lúc này cái gì đang được cất giữ ở trường em không?

- Dĩ nhiên em biết: Hòn đá Phù thủy – Thuốc trường sinh! Nhưng em không hiểu ai mà....

- Em không nghĩ ra cái kẻ đã chờ đợi bao nhiêu năm nay để giành lại quyền lực, kẻ bám lấy sự sống để chờ đợi cơ hội của hẳn à?

Như thế có một bàn tay sắt bỗng nhiên bóp nghẹt trái tim Harry. Nó bỗng nghe như vang lên đâu đó trên tán cây xào xạc kia những lời mà lão Hagrid đã nói với nó vào đêm đầu tiên hai người gặp gỡ:

- Có người nói hẳn đã chết. Theo ý ta thì hẳn chỉ bị tẩu hỏa nhập ma thôi. Ai biết hẳn có đủ chất người

để chết hay không?

Harry mở miệng, nhưng lời nói cứ nghẹn lại trong cổ họng:

- Có phải anh muốn ám chỉ Vol...

- Harry! Harry! Bạn có sao không?

Hermione đang chạy về phía họ trên con đường mòn. Lão Hagrid hỗn hển chạy đằng sau cô bé.

Harry la lên, gần như không nhận ra mình đang nói gì nữa:

- Tôi không sao. Không sao. Con bạch kỳ mã chết rồi. Bác Hagrid ơi, nó nằm ở khoảng rừng thưa trong kia.

Lão Hagrid vội lật đật đi kiểm tra con kỳ mã, Firenze nói nhỏ với Harry:

- Anh em mình chia tay ở đây, bây giờ em an toàn rồi.

Harry tuột khỏi lưng Firenze. Anh nói:

- Chúc em may mắn, Harry Potter. Trước đây cũng có chuyện các hành tinh bị giải đoán sai, cho dù là chính các nhân mã giải. Anh hy vọng lần này cũng sai như vậy.

Firenze quay mình và phi nước kiệu vào chốn sâu thẳm của rừng, để lại Harry đứng đó run rẩy.

Ron ngồi chờ những người bạn trở về, chờ mãi đến ngủ gục trong căn phòng sinh hoạt chung. Nó ngủ mớ, đang la hét chuyện phạm lỗi Quidditch gì đó thì Harry lay nó dậy. Dù vậy, chỉ vài giây sau là Ron tỉnh táo hẳn, tròn mắt lắng tai nghe Harry và Hermione kể lại những chuyện đã xảy ra trong rừng.

Harry không thể nào ngồi yên được. Nó đi qua đi lại trước lò sưởi, vẫn còn run rẩy:

- Lão Snape muốn lấy Hòn đá Phù thủy cho Voldemort... Voldemort đang chờ đợi trong khu rừng... vậy mà mình cứ tưởng lão chỉ muốn làm giàu...

Ron thì thảo với giọng kinh hoàng, như thể sợ Voldemort có thể nghe được tụi nó vậy:

- Đừng nói cái tên đó ra!

Nhưng Harry không nghe:

- Anh Firenze cứu tôi, lẽ ra anh không được làm như vậy... Anh Bane giận lắm... Anh nói như vậy là xen ngang vào những điều mà các hành tinh đã tiên tri... Mấy hành tinh ấy chắc đã cho thấy trước ắt là có ngày Voldemort sẽ trở lại... Anh Bane thì nghĩ rằng, đáng ra anh Firenze cứ nên để cho Voldemort giết

tôi... Chắc là điều đó cũng được ghi trên các hành tinh!

Ron lại suy:

- Bờ làm ơn đừng nói cái tên đó ra nữa.

Harry tiếp tục, mặt mày ửng đỏ lên:

- Bây giờ tôi chỉ còn chờ đến lúc lão Snape đánh cắp được Hòn đá, và Voldemort đến lấy mạng tôi...
Chà, chắc là anh Bane khoái lắm.

Hermione trông hoảng sợ vô cùng, nhưng cô bé cũng cố nói vài lời an ủi:

- Harry, mọi người nói cụ Dumbledore là người duy nhất mà Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không dè e sợ. Ở bên cạnh cụ Dumbledore, thì bạn không lo bị Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy hãm hại. Dù sao đi nữa, ai dám chắc tiên đoán của mấy con nhân mã là đúng? Tôi nghĩ bói ra ma quét nhà ra rác ấy mà; với lại giáo sư McGonagall cũng vẫn hay nói rằng bói toán là chi ngành thiếu chính xác nhất trong các bộ môn pháp thuật.

Mãi đến khi trời sắp rạng sáng, ba đứa trẻ mới ngưng câu chuyện. Chúng lên giường trong tình trạng kiệt sức hoàn toàn, cổ họng sưng vù đau đớn. Nhưng một đêm đầy những điều kỳ lạ vẫn chưa kết thúc:

Khi Harry kéo khăn trải giường ra, nó nhìn thấy tấm áo tàng hình của mình được ai đó xếp ngay ngắn gọn gàng trên nệm giường. Có một mẫu giấy cài trên áo, ghi:

Phòng khi cần.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Bầy Sập

Có lẽ mãi đến sau này, Harry vẫn không thể nào nhớ lại được nó đã làm sao mà thi cử và rốt cuộc vẫn thi đậu nổi, khi cứ phập phồng lo là Voldemort sẽ xông vô phòng nó bất cứ lúc nào. Nhưng ngày nổi ngày trôi qua, con Fluffy chắc chắn vẫn còn sống, vẫn còn canh giữ sau cánh cửa khoá chặt trên tầng ba.

Dạo bọn trẻ làm bài thi viết, trời nóng nực oi bức vô cùng, đặc biệt là trong phòng học lớn, nơi chúng đang ngồi làm bài. Để làm bài, học sinh được phát những cây bút lông ngỗng mới, đặc biệt, đã được ếm bùa Chống-gian-lận-thi-cử.

Học sinh cũng phải thi thực hành. Giáo sư Flitwick gọi từng đứa vào lớp để xem chúng có thể làm cho một trái thơm nhảy múa lạch bạch qua hết một bàn giấy không. Giáo sư McGonagall thì quan sát bọn trẻ biến những con chuột thành hộp đựng thuốc lá. Điểm được cho tùy theo hộp đẹp xấu, hộp nào có râu thì bị loại. Còn giáo sư Snape thì đứng canh sau lưng chúng khiến chúng hết sức căng thẳng khi cố gắng nhớ lại cách pha chế thuốc lú.

Harry đã cố gắng hết sức mình, bất chấp những cơn nhói đau như bị đâm vào trán vẫn thường hành hạ nó từ sau chuyến đi rừng về. Neville tưởng Harry quá lo lắng chuyện thi cử mà không ngủ được. Nhưng sự thực là Harry cứ bị những cơn ác mộng đánh thức, trước đây vẫn vậy, nhưng bây giờ càng tệ thêm vì cái bóng trùm kín, nhều máu cứ luẩn quẩn khắp giấc mơ của nó.

Có lẽ vì chưa từng thấy những gì mà Harry đã thấy trong rừng, cũng có thể vì không bị vết thẹo trên trán hành hạ, nên Ron và Hermione không có vẻ lo lắng như Harry về Hòn đá Phù thủy. Chắc chắn chỉ nghĩ đến Voldemort không thôi cũng đủ làm cho chúng kinh sợ rồi, nhưng Voldemort lại không bao giờ thêm xâm nhập vào những giấc chiêm bao của chúng. Và lại, chúng bận bịu chuyện học hành thi cử đến nỗi chẳng còn mấy lúc rảnh để bận bịu về chuyện thầy Snape hay bất cứ ai khác đang mưu toan hay đeo đuổi cái gì.

Bài thi cuối cùng của bọn trẻ là Lịch sử Pháp thuật. Chỉ còn phải mất thêm một giờ nữa để trả lời những câu hỏi về những lão phù thủy gàn dở, những kẻ đã phát minh ra cái vạt tự khuấy, là bọn trẻ sẽ được thành thoi, tha hồ tự do tự tại suốt một tuần lễ tuyệt vời, cho đến khi có kết quả cuộc thi. Chính vì thế, khi con ma của giáo sư Binns ra lệnh cho bọn trẻ buông viết lông ngỗng xuống và cuộn tờ giấy da đem nộp, thì Harry cũng như tất cả những đứa khác, không thể nhịn được hò reo mừng rỡ.

Nhập vào đám đông túa ra khoảng sân trường đầy nắng, Hermione nói với các bạn của mình:

- Bài dễ hơn mình tưởng rất nhiều. Lẽ ra mình cũng chẳng cần học cho cố về Bảng Nội qui Hạnh kiểm của Người Sói vào năm 1637 hay Cuộc nổi dậy của Elfric Háo hức.

Hermione luôn luôn thích ôn lại bài thi vừa làm xong, nhưng Ron nói làm như vậy chỉ khiến nó phát bệnh. Thành ra tụi nó đi dung dăng tới bên bờ hồ và nằm duỗi mình dưới bóng cây. Hai anh em sinh đội nhà Weasley và Lee Jordan đang cù mấy cái xúc tu của một con mực khổng lồ ẩn mình trong một vũng nước ấm.

Ron nằm dài trên cỏ, sung sướng thở phào.

- Không còn bài vở nữa, bồ phải vui mừng mới phải chứ Harry. Một tuần sau mình mới biết bài thi của mình tệ như thế nào, lúc đó rầu rĩ cũng chưa muộn; còn bây giờ hơi đâu mà lo!

Harry đang ngồi bóp trán. Nó chột nỏ bùng đầy tức tối:

- Cái này có ý nghĩa gì, sao tôi lại không được biết chứ? Cái thọ của tôi cứ đau hoài... Hồi đó cũng có khi đau, nhưng có bao giờ đau hoài như vậy đâu!

Hermione đề nghị:

- Bạn đến gặp bà Pomfrey đi!

- Tôi đâu có bệnh! Tôi tin đây chắn chắn là một sự cảnh báo... nghĩa là tai hoạ đang đến gần...

Trời nóng quá nên Ron không suy nghĩ sâu xa thêm:

- Thư giãn đi Harry. Hermione nói đúng đó, chừng nào cụ Dumbledore còn ở quanh đây thì Hòn đá vẫn còn nguyên vẹn, đừng lo. Với lại, nhìn có vẻ gì lão Snape đã tìm ra cách vượt qua con chó ba đầu đâu. Lão từng bị nó cắn suýt đứt giò, chắc lão không vội thử lần nữa đâu. Mà bác Hagrid thì cũng không đời nào làm cụ Dumbledore thất vọng, chuyện đó coi bộ còn khó hơn chuyện Neville trở thành tuyển thủ quốc gia môn Quidditch à!

Harry đồng ý, nhưng nó không thể gạt bỏ được cái cảm giác mơ hồ là hình như nó đang quên làm một điều gì đó, một điều gì đó quan trọng. Khi nó cố tự giải thích việc này, Hermione nói:

- Tại kỳ thi đó mà. Mình cũng vậy đó. Hồi khuya mình thức dậy, ôn được một nửa môn Biến hình rồi mới nhớ ra là đã thi xong môn đó rồi.

Dù vậy Harry vẫn tin chắc cái cảm giác bất ổn trong lòng nó không liên quan gì đến việc thi cử. Nó nhìn thấy một con cú bay ngang qua bầu trời xanh sáng phía trên ngôi trường – con cú ngậm một bức thư. Người duy nhất từng gởi thư cho Harry là bác Hagrid. Bác ấy không đời nào phản bội cụ Dumbledore. Bác ấy không đời nào nói cho a biết cách qua được con Fluffy... Không đời nào... Nhưng...

Harry bỗng đứng phắt dậy.

Ron ngái nhủ hỏi:

- Bỏ đi đâu vậy?

Mặt Harry trở nên trắng bệch:

- Mình vừa nghĩ ra một điều. Phải đi gặp bác Hagrid ngay!

Hermione vội vã đứng lên theo, hồi hộp:

- Để chi?

Harry bò lên bãi cỏ thoải thoải:

- Mấy bồ không thấy lạ sao? Bác Hagrid ước ao có một con rồng hơn bất cứ thứ gì khác, và cái người xa lạ bác gặp ở quán rượu ấy lại ngẫu nhiên có một cái trứng rồng trong túi áo. Rồng là đồ bất hợp pháp thì ai lại đi lang thang đó đây với một cái trứng rồng trong túi chứ? Mấy bồ nghĩ xem có phải hần tình cờ gặp bác Hagrid không, hay là...? Tại sao mình không nghĩ ra điều này sớm nhỉ?

- Bồ đang nói về cái gì vậy?

Ron hỏi, nhưng Harry không trả lời, cầm cổ chạy băng qua sân trường hướng về phía bìa rừng.

Lão Hagrid đang ngồi trong một cái ghế bành đặt bên ngoài căn chòi, ống tay áo và ống quần đều xắn lên. Lão đang lật đậu cho vào một cái xô to, mỉm cười khi thấy bọn trẻ chạy tới.

- Chào mấy đứa! Thi xong rồi hả? Rảnh uống trà không?

Ron đáp:

- Dạ, xin bác.

Nhưng Harry ngắt lời Ron:

- Không, tụi con đang gấp lắm. Bác Hagrid ơi, bác trả lời cho con điều này. Bác nhớ cái hôm mà bác đánh bài thắng được cái trứng rồng đen không? Bác có nhớ người khách lạ ấy trông như thế nào không?

Lão Hagrid thản nhiên:

- Không. Tại hần có rời cái áo trùm ra đâu!

Ba đứa trẻ đứng sững với vẻ mặt thẳng thốt khiến lão Hagrid phải nhướn mắt nhìn lên:

- Có gì đâu mà bất thường? Ở quán rượu Đầu Heo – cái quán rượu trong làng ấy – có cả đồng bọn quái... Có thể hẳn là một gã buôn lậu rồng. Bác cũng chẳng nhìn được mặt mũi hẳn, lúc nào hẳn cũng kéo mũ trùm đầu trùm hụp.

Harry ngồi thụp xuống bên cạnh tô đậu:

- Bác nói gì với hẳn hử bác Hagrid? Bác có nhắc gì tới Hogwarts không?

Bác Hagrid cau mày cố nhớ lại:

- Để ta nhớ coi... Ờ... hẳn có hỏi ta làm gì, ta nói ta là người giữ khoá ở đây... Hẳn hỏi ta về những thứ mà ta khoá... nên ta có nói với hẳn... ờ, ta nói cái mà ta luôn ao ước là một con rồng... và rồi... ta không nhớ rõ lắm, bởi vì hẳn cứ mua thêm rượu mời ta uống... Để coi... Ờ, rồi hẳn nói hẳn có một cái trứng rồng, nếu ta muốn ta có thể chơi bài với hẳn... nhưng mà hẳn muốn biết chắc là ta có muốn giữ nổi một con rồng hay không. Hẳn không muốn nó rơi vào tay hạng tầm thường... Ta bèn nói cho hẳn biết là một khi ta đã thuần hoá được con Fluffy, thì dạy dỗ một con rồng là chuyện dễ thôi...

Harry cố giữ cho giọng nói của mình đừng xúc động quá, hỏi dồn dập:

- Rồi... rồi hẳn có... có tỏ ra chú ý đến con Fluffy không?

- Ủa, có chứ! Trên đời này có được mấy con chó ba đầu? Ngay cả ở Hogwarts đây cũng không dễ gặp nữa à. Vậy là ta nói với hẳn, con Fluffy thật ra rất dễ thương nếu mình biết cách dỗ nó, chỉ cần cho nó nghe một khúc nhạc du dương là nó lăn ra ngủ ngay ấy mà...

Bỗng nhiên lão Hagrid giật mình hốt hoảng:

- Chết mờ! Lẽ ra ta không nên nói với các cháu! ... Thôi, quên hết đi nha! ... Ê! Tụi bay chạy đi đâu đó?

Harry, Ron và Hermione cùng ùa chạy về phía toà lâu đài, không ai nói với ai lời nào cho đến khi cả ba tới được tiền sảnh. Trong lâu đài mát lạnh hơn ngoài sân rất nhiều. Harry nói:

- Chúng ta phải đi báo cho thầy Dumbledore biết ngay. Bác Hagrid đã nói cho gã lạ mặt đó biết cách chế ngự Fluffy mất rồi, mà cái kẻ mặc áo trùm đó nếu không phải là lão Snape thì cũng là Voldemort. Một khi hẳn làm cho bác Hagrid say mềm rồi thì khai thác bác thiệt là dễ... Trời ơi, chỉ mong sao thầy Dumbledore tin tụi mình. Anh Firenze có thể đứng ra bảo chứng cho mình nếu không bị anh Bane cấm cản. Mà văn phòng thầy Dumbledore ở đâu nhỉ?

Cả ba nhìn quanh, như thế hy vọng tìm thấy một dấu hiệu nào đó hướng dẫn cho chúng đi đúng hướng. Chúng chưa từng được nghe ai nói rằng cụ Dumbledore sống ở đâu, mà cụ cũng chưa hề gọi chúng lên văn phòng bao giờ.

- Tội mình phải...

Harry chưa kịp nói hết câu thì một giọng nói đột ngột vang lên từ bên kia Sảnh đường:

- Các con đang làm gì ở đây vậy?

Đó là giáo sư McGonagall, bà đang ôm một chồng sách.

Hermione lúc đó tỏ ra khá can đảm (theo nhận định của Harry và Ron), cô bé nói thẳng:

- Chúng con muốn gặp thầy Dumbledore.

Giáo sư McGonagall lập lại:

- Gặp thầy Dumbledore? Để làm gì?

Giọng giáo sư như thể bà ngờ bọn trẻ đang định làm một chuyện gì đó vô cùng ám muội.

Harry nuốt nước miếng. Nên nói sao bây giờ?

- Dạ, đây là chuyện bí mật...

Vừa mở lời là Harry hối hận ngay, bởi vì giáo sư McGonagall hình mũi lên, bà lạnh lùng nói:

- Giáo sư Dumbledore vừa đi vắng cách đây mười phút. Cụ nhận được một con cú khuân của Bộ trưởng Pháp thuật và đã lập tức bay đến Luân Đôn rồi.

Harry rưng rờ:

- Cụ đã đi rồi? Đúng lúc này?

- Giáo sư Dumbledore là một pháp sư rất vĩ đại, Harry à, thời giờ của cụ quý hiếm lắm.

- Nhưng chuyện này rất quan trọng...

- Con nói coi, chuyện gì mà quan trọng hơn được cả Bộ trưởng Pháp thuật hỏi, Harry?

Harry quảng luôn sự dè dặt của mình đi.

- Thưa cô... chuyện về Hòn đá Phù thủy...

Điều đó quá bất ngờ đối với giáo sư McGonagall đến nỗi bà buông lỏng tay, để chồng sách rơi xuống sàn mà không buồn nhặt chúng lên. Bà lắp bắp:

- Làm... làm sao con biết ...

- Thừa cô, con nghĩ... con biết chính thầy Sn... Có người đang tìm cách đánh cắp Hòn đá. Con phải nói cho thầy Dumbledore biết.

Giáo sư nhìn Harry với ánh mắt vừa hoảng hốt vừa ngờ vực. Cuối cùng bà nói:

- Ngày mai giáo sư Dumbledore mới trở về. Cô không biết bằng cách nào con khám phá ra Hòn đá, nhưng con hãy yên tâm, không ai có thể đánh cắp nó đâu, nó được giữ kỹ lắm.

- Nhưng thưa cô...

- Harry, cô biết cô đang nói về điều gì mà!

Cúi xuống nhặt lại những quyển sách, giáo sư McGonagall kết thúc ngắn gọn:

- Các con ra ngoài sân mà phơi nắng cho ấm.

Nhưng bọn trẻ chẳng hứng thú gì với nắng hay ấm. Khi giáo sư McGonagall đã đi xa rồi, Harry nói:

- Tối nay... Lão Snape sẽ vô được cửa sập tối nay. Lão đã có mọi thứ lão cần, và bây giờ thì lão đã lừa được thầy Dumbledore đi khỏi. Chính lão đã gọi cú. Tôi dám chắc Bộ trưởng Pháp Thuật sẽ rất ngạc nhiên khi thấy cụ Dumbledore đến.

- Nhưng bây giờ chúng ta có thể làm gì được nào?

Hermione thở phập phồng, còn Harry và Ron thì cứ đi vòng vòng như cái bánh xe quay. Bỗng chúng nhận ra thầy Snape đứng sừng sững ở đó. Thầy nói êm ái:

- Chào các trò!

Ba đứa tròn mắt ngó thầy như bị thôi miên.

Thầy mỉm nụ cười méo mó quái dị:

- Một ngày đẹp trời như hôm nay thì tụi bay không nên co ro trong nhà.

- Chúng con...

Harry há miệng nói mà không biết nói cái gì. Thầy Snape bèn nói tiếp:

- Tụi bay phải cẩn thận hơn. Túm tụm như thế này thì người ta ắt nghĩ là tụi bay đang mưu tính gì đó. Mà nhà Gryffindor thì chẳng còn bao nhiêu điểm để mất nữa đâu!

Harry nổi sung, Nó quay ngoắt, bỏ đi ra ngoài. Nhưng thầy Snape gọi lại:

- Harry, ta cảnh cáo... Nếu còn bất kỳ vụ trốn ngủ đi rong nào vào ban đêm nữa thì ta cam đoan trò sẽ bị đuổi là cái chắc. Chúc trò một ngày tốt lành.

Thầy bỏ đi về hướng phòng giáo viên.

Bước xuống khỏi những bậc thềm đá. Harry quay lại thì thảo khẩn cấp với hai đứa bạn:

- Phải rồi, đây là điều mà chúng ta phải làm: một trong mấy đứa mình phải theo dõi lão Snape. Đợi bên ngoài phòng giáo viên, canh lão đi ra thì đi theo. Hermione, bạn làm chuyện này là thích hợp nhất.

- Tại sao lại là tôi?

Ron nói:

- Thì dễ hiểu quá mà: Bồ cứ giả đồ đợi thầy Flitwick, bồ biết cách mà: “ Ôi, thưa thầy Flitwick, con lo quá. Con sợ con làm sai câu 14 rồi...” .

Cái giọng nhái eo éo của Ron làm Hermione quát lên:

- Im đi!

Dù vậy Hermione cũng đồng ý theo dõi thầy Snape. Harry bảo Ron:

- Còn hai đứa mình thì canh hành lang tầng ba. Đi mau!

Nhưng hai đứa đã không thể hoàn thành nhiệm vụ. Tụi nó vừa đến được cánh cửa ngăn con chó Fluffy với phần còn lại của ngôi trường thì giáo sư McGonagall đã quay trở lại, và lần này bà mất hết bình tĩnh khi thấy hai đứa nhỏ. Bà nổi trận lôi đình:

- Ta thấy tụi bay còn khó trị hơn cả một bao bùa mê ngải đại. Ngu vừa phải thôi chứ! Ta mà còn nghe thấy tụi bay lảng vảng gần đây, ta sẽ trừ nhà Gryffindor năm chục điểm. Ủ, trừ chính cái nhà mà ta làm chủ nhiệm!

Harry và Ron lủi thủi quay trở về phòng sinh hoạt chung. Nó vừa nói:

- May ra Hermione nắm được đuôi lão Snape...

Bức chân dung Bà Béo liền xịch qua một bên cho Hermione bước vào. Cô bé tiu ngliu:

- Xin lỗi nghe, Harry! Thầy Snape đi ra khỏi phòng giáo viên, thấy tôi, hỏi tôi đang làm gì, tôi nói tôi đang đợi thầy Flitwick, thế là thầy Snape vào gọi thầy Flitwick. Tôi đành phải bỏ đi, không biết thầy

Snape đi đâu mất rồi.

Harry nói:

- Vậy là tới lúc rồi, đúng không?

Hai đứa kia đứng nhìn nó trân trân. Mặt Harry tái mét nhưng mắt nó sáng long lanh:

- Tối nay tôi sẽ ra khỏi nơi đây, tôi sẽ đi lấy Hòn đá trước.

Ron kêu lên:

- Bồ điên hả?

Hermione can:

- Bồ đừng có dại dột! Thầy Snape và giáo sư McGonagall chẳng đã nói rồi sao? Bạn sẽ bị đuổi cho coi!

Harry hét lên:

- THÌ SAO? Các bạn có hiểu không? Nếu lão Snape có được Hòn đá, Voldemort sẽ hồi sinh! Các bạn chưa từng nghe kể lại thời Voldemort thống trị thì như thế nào hả? E là không còn cả trường Hogwarts để mà học đó chứ! Lão phù thủy ác độc đó sẽ san bằng tất cả, hoặc biến nó thành trường dạy Nghệ thuật Hắc ám! Bây giờ chúng ta có mất thêm điểm thi đua thì cũng vậy thôi. Bộ bạn tưởng Gryffindor dành được Cúp Nhà thì bạn và gia đình bạn được Voldemort để yên hả? Nếu tôi bị bắt trước khi lấy được Hòn đá, thì... Chà, bất quá tôi quay trở về nhà Dursley rồi ngồi đó mà chờ Voldemort mò đến chứ gì! Tôi cũng chỉ chết chậm hơn một tý, chứ không đời nào chịu hòa theo phe Hắc ám. Tôi sẽ đi qua cái cửa sập đó tối nay, hai bạn có nói gì cũng không ngăn cản được tôi đâu. Voldemort đã giết cha mẹ tôi, các bạn không nhớ sao?

Mắt Harry nhìn các bạn sáng rực. Hermione nói lí nhí:

- Bạn nói đúng.

Harry bảo:

- Tôi sẽ mặc tấm áo tàng hình. Cũng may là tôi đã lấy lại được tấm áo.

Ron hỏi:

- Nhưng cái áo có che kín hết cả ba đứa không?

- Cả... ba đứa chúng ta?

- Chứ sao? Bồ tưởng tụi này để cho bồ đi một mình sao?

Hermione có vẻ hào hứng lên:

- Dĩ nhiên là bồ không thể nào lấy được Hòn đá nếu không có sự giúp sức của tụi này. Để tôi coi lại mấy cuốn sách của tôi, có khi kiểm ra cái gì xài được không chừng.

- Nhưng nếu các bạn bị bắt, các bạn sẽ bị đuổi.

Hermione nhe răng cười:

- Minh ráng đừng để bị bắt thì đâu có bị đuổi. Thầy Flitwick đã bật mí riêng với tôi là tôi đã đạt được một trăm hai mươi điểm trên một trăm trong kỳ thi. Với điểm số đó, người ta không nỡ đuổi tôi đâu.

Sau buổi ăn tối, Harry, Ron và Hermione ngồi đứng không yên trong căn phòng chung. Chẳng ai quấy rầy tụi nó cả, đám học sinh nhà Gryffindor chẳng có gì để nói với Harry nữa. Đây là đêm đầu tiên mà chuyện đó không làm nó đau buồn. Hermione đang vui đầu vô mấy cuốn sách của cô bé, hy vọng tìm ra cách giải những bùa ếm mà tụi nó có thể sắp gặp phải. Harry và Ron cũng không nói gì nhiều. Cả hai đang suy nghĩ về chuyện tụi nó sắp làm.

Những học sinh khác lần lượt đi ngủ, căn phòng trống vắng dần.

Cuối cùng khi đến lượt Lee Jordan cũng vươn vai ngáp dài và đi ngủ nốt, thì Ron nói nhỏ với Harry:

- Đi lấy tấm áo tàng hình đi!

Harry chạy lên căn phòng ngủ tối thui, rút tấm áo tàng hình ra, và lúc ấy nó chợt nhìn thấy cây sáo mà bác Hagrid tặng vào dịp lễ Noel. Harry liền bỏ ống sáo vào túi để tí nữa thổi ru ngủ con Fluffy: nó không biết giọng mình có đủ hay để hát cho con chó ba đầu lẫn ra ngủ không. Rồi nó chạy xuống căn phòng sinh hoạt chung.

- Tụi mình trùm áo tàng hình ở đây đi, trùm sao cho kín hết cả ba đứa nha! Nếu thầy giám thị Filch tự nhiên thấy mấy cái chân của tụi mình đi lang thang thì...

- Các bạn đang làm gì đó?

Một giọng nói vang ra từ góc phòng, và Neville xuất hiện từ đằng sau một cái ghế bành, tay giữ chặt con cóc Trevor. Con vật khốn khổ trông có vẻ như vừa đánh liều đi tìm tự do một lần nữa.

Harry vội vàng giấu chiếc áo khoác ra sau lưng:

- Đâu có làm gì đâu, Neville!

Nhưng Neville nhìn chăm chăm vào mấy gương mặt tội lỗi đầy ngờ vực.

- Các bạn lại trốn ngủ nữa hả?

Hermione vội xua tay lắc đầu:

- Đâu có! Đâu có! Tụi này hông dám vậy đâu. Sao bạn không đi ngủ đi Neville?

Harry nhìn cái đồng hồ gỗ cổ lỗ sĩ vĩ đại dựng ở gần cửa. Có lẽ giờ này thầy Snape đang ru con Fluffy ngủ, ba đứa nó chẳng có thì giờ để lãng phí nữa đâu. Vậy mà Neville cứ ở đó cù nhây:

- Các bạn không được đi ra ngoài. Các bạn sẽ lại bị bắt cho mà coi. Nhà Gryffindor lại càng thêm khốn đốn.

Harry cố giải thích:

- Bạn không hiểu đâu Neville, chuyện này quan trọng lắm.

Neville rõ ràng là đang gồng mình làm một điều vô vọng. Nó hấp tấp đứng chặn trước cái lỗ chân dung Bà Béo:

- Tui sẽ không cho các bạn làm vậy đâu. Tui sẽ... tui sẽ oánh lại các bạn.

Ron nổi sùng lên:

- Neville, tránh ra khỏi cái lỗ đó, đừng có xử sự như một thằng ngốc vậy chứ!

- Bạn dám kêu tôi là thằng ngốc hả? Tui thấy các bạn không nên vi phạm nội quy nữa. Và chính bạn là người bảo tôi phải đấu tranh mà!

Ron càng điên thêm:

- Đúng vậy, nhưng mà không phải đấu tranh với tụi mình với nhau, Neville, bồ không hiểu bồ đang làm gì đâu!

Ron bước tới trước một bước, Neville buông con Trevor ra và phốc một cái, con cóc nhảy đâu mất. Neville giơ năm ngón tay lên nói:

- Vậy thì tới đi, cứ thử oánh tui đi! Tui sẵn sàng rồi đây!

Harry quay qua Hermione, tuyệt vọng nói:

- Làm cái gì đi!

Hermione bước tới, nói:

- Neville, mình thật sự, thật sự không muốn làm chuyện này...

Cô bé giơ cây đũa thần lên, chỉ vào Neville, đọc thần chú:

- Petrificus Totalus.

Hai cánh tay của Neville lập tức dính chặt vô hông, hai chân thì xoắn vào nhau, toàn thân cứng đờ. Nó đứng đơng đưa tại chỗ, rồi ngã lăn quay, mặt úp xuống sàn, ngay đơ như tấm ván.

Hermione vội chạy đến lật ngửa nó ra, nhưng hai hàm của Neville cũng bị trẹo rồi nên nó chẳng thể nói được gì cả. Chỉ có đôi mắt nó còn trợn đảo được để diễn tả nỗi kinh hoàng.

Harry thì thầm:

- Bạn đã làm gì Neville vậy?

Hermione khỗ tâm đáp:

- Đó là phép Trói-thân-tuyệt-đối. Xin lỗi bạn nha, Neville.

Harry an ủi:

- Tụi này đành phải làm vậy, chứ không có thì giờ giải thích đâu, Neville à.

Ron nói thêm:

- Sau này bồ sẽ hiểu.

Ba đứa bước qua Neville, kéo tấm áo tàng hình trùm lên cả đám.

Nhưng bỏ Neville nằm bất động trên sàn như vậy không phải là một việc hay chút nào. Vì ở trong trạng thái căng thẳng, ba đứa nhỏ cảm thấy bóng của mọi bức tượng đều có vẻ giống như thầy Filch, mọi làn gió thoảng từ xa đều khiến chúng tưởng như con yêu tinh Peeves đang sà xuống trên đầu.

Đi tới chân cầu thang thứ nhất, chúng bắt gặp bà Norris đang lẫn lút gần đầu cầu thang. Ron nói nhỏ vào tai Harry:

- Ôi, cho mình đá nó một cái, chỉ lần này thôi.

Nhưng Harry lắc đầu. Chúng lên cầu thang, cẩn thận đi vòng qua con mèo. Bà Norris đảo đôi mắt sáng quắc hướng theo chúng, nhưng chỉ thế thôi, không làm gì thêm.

Chúng không gặp phải ai khác nữa cho đến khi tới được cầu thang dẫn lên lầu ba. Ở đó, con yêu Peeves đang nhảy nhót giữa chừng cầu thang, làm sút số tấm thảm để cho người khác bị trượt té chơi. Khi chúng bắt đầu leo lên thì Peeves thành linh hỏi:

- Ai đó?

Rồi con yêu nheo đôi mắt đen tinh quái lại:

- Cho dù ta không thấy mi, ta cũng biết là có mi ở đó nha! Mi là ma, là quỷ, hay là quái học trò?

Con yêu bay lên và lơ lửng ở trên không, nheo mắt liếc chừng dáo dác:

- Méc thầy Filch, ta méc thầy Filch cho coi, có cái gì đó đang bò loanh quanh mà không có bóng dáng gì hết vậy nè?

Harry chợt bật ra một ý, nó lấy giọng ồm ồm, nói:

- Peeves, Nam tước Đắm máu nếu có tàng hình thì cũng là có lý do riêng...

Peeves suýt nữa rụng từ trên không xuống dưới đất vì hoảng hồn. Nó tự vớt mình lên kịp thời và bốc lên lơ lửng phía trên cầu thang chừng ba tất. Giọng con yêu bây giờ nghe ngọt xớt:

- Dạ xin lỗi ngài Nam tước, dạ bẩm ngài Nam tước, ấy là lỗi của con, dạ con nhầm... con không thấy ngài ạ... Dĩ nhiên là con đâu có thấy được, ngài tàng hình mà... xin ngài tha thứ cho thằng Peeves già đầu mà giỡn ngu này, xin ngài ạ.

Harry giả giọng khàn:

- Peeves, ta có công chuyện ở đây, mi hãy tránh xa chỗ này trong đêm nay.

- Dạ vâng, bẩm ngài, con chắc chắn sẽ tránh xa ạ!

Con yêu lại bay lên cao lần nữa, và trước khi cút xéo, nó nói:

- Dạ, bẩm ngài Nam tước, con hy vọng công việc của ngài suôn sẻ tốt đẹp ạ. Dạ thưa ngài Nam tước, con xin không dám quấy rầy ngài nữa ạ.

Ron thì thầm:

- Harry, cừ lắm!

Vài giây sau, bọn trẻ tới nơi – bên ngoài hành lang tầng ba. Cánh cửa đã hé mở sẵn.

Harry thì thầm nói:

- Đó, thấy chưa? Lão Snape đã vượt qua con đực con Fluffy rồi!

Về mặt nào đó, việc nhìn thấy cánh cửa mở sẵn cũng có tác dụng tốt: nó đánh động cho ba đứa trẻ về mối nguy hiểm mà chúng sắp phải đương đầu. Dưới tấm áo tàng hình, Harry quay lại nói với hai người bạn:

- Nếu các bạn muốn quay về thì cứ về, tôi cũng không trách đâu. Các bạn cứ giữ lấy tấm áo tàng hình, bây giờ tôi không cần nó nữa.

Ron nói:

- Đừng có ngu!

Hermione cũng cãi:

- Tụi này đi với bồ!

Harry đẩy cho cánh cửa mở ra.

Khi cánh cửa rít lên, chúng nghe thấy tiếng gầm gừ của con chó. Cả ba cặp mũi của con Fluffy hít hửi như điên khắp mọi hướng, mặc dù nó không hề nhìn thấy ba đứa trẻ. Hermione hỏi nhỏ:

- Cái gì ở dưới chân nó vậy?

Ron đáp:

- Trông giống cây đàn hạc. Chắc là của thầy Snape bỏ lại đó.

- Chắc khi tiếng nhạc dừng là con chó tỉnh giấc rồi. Được, để thử coi...

Harry nói xong, đưa cây sáo của lão Hagrid lên môi và thổi. Khó có thể nói đó là một điệu nhạc được, nhưng ngay từ khi âm thanh đầu tiên phát ra, mắt con chó đã bắt đầu sụp xuống. Harry hầu như nín thở mà thổi sáo. Tiếng gầm gừ của con chó nguôi đi rồi im hẳn, nó lắc đầu trên bốn chân rồi khụy đầu gối, nằm lăn ra trên sàn, ngủ say.

- Cứ thổi tiếp nhé!

Ron nhắc Harry khi cả bọn chui ra khỏi tấm áo khoác tàng hình, bò về phía miệng bẫy sập. Khi đến gần ba cái đầu của con quái vật khổng lồ, tụi nó có thể cảm thấy hơi thở nóng hổi và hơi hám của con vật.

Ngó qua lưng con quái vật, Ron nói:

- Mình nghĩ cả ba đứa hùn lại có thể kéo được cái cửa bẫy sập này ra. Bồ muốn đi trước không

Hermione?

- Mình không dám đâu!

- Được thôi!

Ron nghiêng rằng bước cẩn thận qua mấy cái chân của con chó. Nó cuối xuống kéo cái vòng của dây sập, khiến miệng dây bật mở ra.

Hermione hồi hộp hỏi:

- Bò có thấy gì không?

- Không... đen thui... Không có lối leo xuống, tại mình chỉ còn nước nhảy xuống thôi.

Harry vẫn đang thối sáo, vẫy tay để Ron quay lại rồi nó chỉ vào chính mình. Ron hỏi:

- Bò muốn xuống trước hả? Chắc không? Mình không biết cái dây này sâu cỡ nào đâu nha! Bò cứ đưa ống sáo cho Hermione để bạn ấy tiếp tục ru con chó ngủ đi!

Harry đưa sáo cho Hermione. Tiếng sáo vừa im được một giây là con chó lại gầm gừ trở mình.

Nhưng Hermione vừa bắt đầu thối là nó lại ngủ say như trước.

Harry trèo qua con chó, ngó xuống miệng dây. Chẳng thấy đáy gì cả. Nó thả mình xuống cái miệng dây thăm dò, đến khi chỉ còn đeo mấy ngón tay toòng teng bằng mấy ngón tay bám vào miệng dây, lúc ấy nó mở ngược lên nhìn Ron và nói:

- Nếu có chuyện gì xảy ra cho tôi thì các bạn đừng theo xuống nhé! Cứ đi thẳng tới chuồng cú và gọi Hedwig cho thầy Dumbledore, nhớ chưa?

Ron nói:

- Được.

- Hy vọng lát nữa gặp lại các bạn...

Harry buông tay. Không khí ẩm lạnh lùa qua người khi nó rơi xuống, rơi xuống, xuống, xuống nữa và...

PHỤP!

Nó rớt xuống một cái gì mềm mềm, gây nên một tiếng phụp nghe hết sức buồn cười. Harry ngội dậy sờ soạng chung quanh, mắt nó quen dần với bóng tối. Nó có cảm giác như đang ngồi trên một loại cỏ cây gì đó.

- Không sao hết!

Harry gọi vọng lên cái khoảng sáng nhỏ như con tem phía trên đầu, tức là cái miệng bầy.

- Mấy bồ cứ nhảy xuống đi, rớt cũng êm ái thôi.

Ron nhảy ngay. Nó rớt xuống, bồ tới cạnh Harry, hỏi:

- Cái giống gì vậy?

- Không biết. Một thứ cây cỏ gì đó. Chắc là nó mọc ở đây để hứng mấy người rớt xuống. Hermione, xuống đi!

Tiếng nhạc xa xa tắt ngấm. Tiếng chó sủa vang lên. Nhưng Hermione đã kịp nhảy xuống rồi. Cô bé rớt xuống bên cạnh Harry, nói:

- Chắc là mình ở sâu dưới trường mình hàng dặm ấy.

Ron bảo:

- Thiệt may là có đám cây cỏ này ở đây.

- May hử? – Hermione thét lên:

- Ngó lại hai bạn kia!

Rồi nó nhảy lên bám vào bức tường ẩm ướt. Hermione phải cố gắng chống chọi vì ngay từ lúc vừa chạm chân xuống cỏ thì lũ dây leo bắt đầu uốn éo như con rắn, quấn quanh cổ chân con bé. Còn Harry và Ron thì đã bị quấn lên tới bắp chân và bị trói chặt vô lớp cây cỏ ấy mà không hề hay biết.

Hermione cố tìm cách thoát khỏi những ngọn dây leo đang bám chặt lấy mình. Rồi nó hãi hùng nhìn hai thằng bé vật lộn với đám cây cỏ quấn quanh thân, nhưng càng vùng vẫy càng bị dây leo quấn quanh nhanh hơn và trói chặt hơn. Hermione ra lệnh:

- Đừng cử động nữa! Mình biết cái trò này là gì rồi – đó là Tắm-lưới-Sa-tăng!

Ron nhăn nhó:

- Cha mẹ ôi, biết được tên gọi thì được cái tích sự gì?

Thằng bé đang ngả người ra sau, cố gắng né ngọn dây leo lăm le siết cổ nó. Hermione bảo:

- Im đi! Mình đang cố nhớ ra cách tiêu diệt nó.

- Thì nhanh lên, tôi chẳng thờ được nữa rồi.

Đám dây leo đang quấn quanh ngực Harry siết chặt, khiến nó phải vật lộn vất vả và thờ hỗn hển.

Hermione lẩm nhẩm:

- Tắm lưới Sa tăng! Tắm lưới Sa tăng... Giáo sư Sprout nói gì nhỉ... Nó thích tắm tối và ẩm ướt...

Harry tức khí:

- Thì đốt lửa lên!

- Ừ... Dĩ nhiên rồi... Nhưng mà kiếm đâu ra củi?

Hermione vận vẹo hai bàn tay khổ sở.

Ron gào to:

- BỒ PHÁT ĐIÊN RỒI HẢ? BỒ CÓ PHẢI PHÙ THỦY HAY KHÔNG?

- Ờ, phải rồi!

Hermione giơ cây đuă thần lên, vừa vẩy đuă vừa lẩm nhẩm điều gì đó. Từ đầu đuă phát ra một loạt đốm lửa xanh hình chuông giống như ngọn lửa mà cô bé đã dùng để đốt áo thầy Snape. Chỉ trong vài giây, Harry và Ron cảm thấy được nới lỏng khi lũ dây leo co rúm lại trong ánh sáng ấm áp.

Những sợi dây tự động luôn lách và bung ra để tháo khỏi thân thể mấy đứa trẻ. Thế là cả ba đứa thoát!

Harry nhảy bám lên tường bên cạnh Hermione, quẹt mồ hôi trên trán, nói:

- May là bạn còn để tâm đến môn Thảo mộc học đó, Hermione.

Ron châm chọc:

- Phải đó. Và cũng may là Harry không đến nỗi mất trí trong cơn khủng hoảng... “kiếm đâu ra củi!” ...
Thiệt tình...!

Harry chỉ xuống một lối đi bằng đá, lối duy nhất dẫn ra khỏi chỗ đó. Nó nói:

- Lối này đây!

Cả bọn có thể nghe thấy tiếng từng giọt nước nhĩ ra từ vách đá, ngoài ra chỉ có tiếng bước chân của chúng. Lối đi đồ dốc khiến Harry nhớ đến ngân hàng Gringotts. Tìm nó thót lại khi nghĩ tới những con rồng canh giữ các hàm bạc của ngân hàng phù thủy. Rủi mà ba đứa gặp phải một con rồng bây giờ, một con rồng bụi tổ chẳng... Ôi, cái con rồng nhĩ Norbert cũng đủ ngán rồi, huống gì...

Ron thì thầm:

- Máy bồ nghe thấy gì không?

Harry lắng nghe. Có tiếng gì xào xạc leng keng dường như đang đến gần phía trên đầu chúng.

- Có phải ma không?

- Không biết... mình nghe như tiếng vỗ cánh.

- Phía trước có ánh sáng, mình thấy cái gì đó đang di chuyển.

Bọn trẻ đi đến cuối con đường và thấy trước mắt hiện ra một căn phòng được thắp sáng, cao trên đầu chúng là cái trần hình vòm đầy những con chim nhỏ, sáng như ngọc. Lũ chim đang chấp chới bay lượn khắp phòng. Đầu kia căn phòng là một cánh cửa gỗ đồ sộ. Ron thắc mắc:

- Hồng biết lũ chim có tấn công khi mình băng qua căn phòng này không há?

Harry nói:

- Dám lắm. Ngó tụi nó không đến nỗi hung hăng, nhưng mà nếu chúng hè nhau sà xuống mõ cùng một lúc... Chà, không còn cách nào khác... Tôi sẽ chạy băng qua vậy.

Nó hít sâu, giơ hai tay che mặt, và phóng xẹt qua căn phòng. Nó tưởng đồng mỏ nhọn và móng vuốt của lũ chim sẽ xé xác nó trong nháy mắt, nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Harry tới được cánh cửa một cách an toàn. Nó vận năm đấm, nhưng cửa khoá.

Hermione và Ron đã tới bên cạnh nó. Chúng hè nhau kéo và đẩy cánh cửa, nhưng cánh cửa chẳng thềm nhúc nhích, kể cả khi Hermione xài tới bùa chú Alohomora.

Ron hỏi:

- Bây giờ làm sao đây?

Hermione nói:

- Máy con chim này... chắc không ở đây làm kiếng rồi!

Cả bọn ngóc đầu quan sát mấy con chim lấp lánh – À, lấp lánh?

Harry chợt hiểu ra:

- Lũ đó đâu phải là chim! Mà là chìa khoá! Chìa khoá có cánh... Nhìn kỹ đi. Vậy là...

Harry nhìn quanh căn phòng trong khi hai đứa kia còn nheo mắt ngó đàn chìa khoá bay.

- ... Phải rồi... Nhìn kìa! Chối thần! Mình phải bắt cho được chiếc chìa khoá cửa!

- Nhưng mà có hàng trăm con lận!

Ron xem xét ổ khoá của cánh cửa:

- Mình phải kiếm một cái chìa khoá to, kiểu xưa... có lẽ bằng bạc, giống như năm đấm cửa.

Mỗi đứa bèn tóm lấy một cây chối, nhảy phóc lên và phóng lên không trung, bay vút vào giữa đám mây chìa khoá. Chúng chụp, bắt, nhưng lũ chìa khoá đã được phép cứ xẹt qua, lao xuống, vượt mất nhanh đến nỗi không có triển vọng gì sẽ tóm được một em nào.

Nhưng chuyện Harry trở thành tầm thủ trẻ xuất sắc nhất thế kỷ không đến nỗi vô tích sự. Nó có khiếu chớp được cái mà không ai chạm tới được. Chỉ sau một phút bay tới xẹt lui như con thoi giữa đám lông cánh ngũ sắc của đám chìa khoá, nó nhận ra một cái chìa to bằng bạc lấp lánh có đôi cánh cong, như thể đã có lần bị bắt và nhét vô lỗ khoá một cách thô bạo.

Nó kêu hai đứa kia:

- Cái đó! Cái bự đó... Đó! Không, đằng kia... Có hai cánh xanh sáng đó... một bên lông cánh bị te tua đó!

Ron phóng thật nhanh về hướng Harry chỉ, đâm sầm vô trần nhà, suýt nữa bật té khỏi cán chối.

- Chúng ta phải bao vây nó lại.

Harry gọi các bạn, mắt vẫn không rời chiếc chìa khoá có cánh te tua.

- Ron, bạn vây nó ở phía trên... Hermione, bạn chặn nó ở phía dưới, đừng cho nó bay xuống... Tôi sẽ tìm cách bắt nó. Được rồi, BẮT ĐẦU!

Ron lao xuống, Hermione phóng vọt lên, chiếc chìa khoá chuồi khỏi tay cả hai đứa, và Harry rượt sát theo sau. Nó bay nhanh hơn về phía bức tường, Harry cũng nhào tới, và bằng một tay dồn chiếc chìa khoá kẹt vô đá lát tường, gây một tiếng động khó chịu như đá nghiêng. Tiếng hoan hô của Ron và Hermione vang dội khắp căn phòng cao rộng.

Cả bọn nhanh chóng đáp xuống đất, Harry chạy tới cánh cửa với chiếc chìa khoá đang vung vẩy trong tay nó. Harry đút chìa vào ổ khoá, nó khớp vào ngay. Ngay lúc ổ khoá bật ra, chiếc chìa lại thoát bay đi liền. Giờ đây, sau hai lần bị bắt, cái chìa khoá trông đã hết sức thảm hại.

Harry đặt tay trên năm đấm cửa, hỏi hai người bạn:

- Sẵn sàng chưa?

Cả hai gật đầu. Harry mở cánh cửa.

Căn phòng tiếp theo tối đến nỗi chúng không nhìn thấy gì hết. Nhưng khi chúng bước vào, ánh sáng đột nhiên tràn ngập, phơi bày một quang cảnh lạ lùng:

Chúng đang đứng bên lề của một bàn cờ vĩ đại, đằng sau những quân cờ đen, mà quân nào quân nấy đều cao hơn chúng và được điêu khắc từ cái gì đó giống đá đen. Đứng phía bên kia căn phòng, đối diện với những quân cờ đen là quân cờ trắng. Harry, Ron và Hermione đều khẽ rùng mình: những quân cờ trắng cao ngồng ấy đều không có mặt.

Harry hỏi nhỏ:

- Bây giờ chúng ta làm gì đây?

Ron nói:

- Quá rõ rồi còn gì? Tụi mình phải chơi ván cờ để đi qua được căn phòng này.

Đằng sau những quân cờ trắng là một cánh cửa khác. Hermione lo lắng:

- Làm sao đây?

Ron nói:

- Mình nghĩ có lẽ mình phải đóng vai những quân cờ.

Nó đi tới gần một quân cờ hiệp sĩ đen, đưa tay chạm vào con chiến mã của hiệp sĩ. Lập tức, đá hoá thành người sống. Ngựa gõ móng xuống sàn và vị hiệp sĩ cúi cái đầu và mũ sắt xuống nhìn Ron.

- Chúng tôi... có... có cần chơi cờ để đi ngang qua phòng không? Ron lắp bắp.

Hiệp sĩ đen gật đầu. Ron quay sang hai người bạn, nói:

- Cái này cần suy tính đây... Mình cho là tụi mình cần thế chỗ ba quân cờ đen...

Harry và Hermione làm thinh nhìn Ron suy nghĩ. Cuối cùng Ron nói:

- Như vậy, đừng có tự ái hay gì hết, chỉ vì không ai trong hai bạn giỏi môn cờ cho lắm...

Harry nói nhanh:

- Tụi này không tự ái gì cả, cứ bảo tụi này phải làm gì là tụi này sẽ làm.

- Được, Harry, bồ thế chỗ của quân cờ giám mục, còn Hermione, bồ đi đến cạnh Harry, thế chỗ quân cờ tháp.

- Còn bạn?

- Mình sẽ là quân cờ hiệp sĩ.

Những quân cờ hình như lắng nghe từ nãy giờ, bởi vì Ron vừa dứt lời thì các quân cờ tháp, giám mục và hiệp sĩ bèn quay lưng lại các quân cờ trắng và bước ra khỏi bàn cờ, nhường ba ô trống cho Hermione, Harry và Ron bước vào thay thế.

Ron ngóng cổ nhìn qua bàn cờ nói:

- Thường thì quân trắng đi trước. Đúng rồi... coi kìa...

Một con tốt trắng đi tới hai ô.

Ron bắt đầu điều khiển những quân cờ đen. Chúng lặng lẽ di chuyển tới vị trí mà Ron phái chúng tới. Đầu gối của Harry run lập cập. Nếu phe của tụi nó thua thì sao?

- Harry! Đi chéo bốn ô về bên phải.

Nỗi kinh hoàng thật sự làm chúng rung động khi một quân cờ hiệp sĩ khác của phe nó bị ăn. Bà Hoàng hậu của phe trắng quật ngã quân hiệp sĩ đen xuống sàn và lôi hăn ra khỏi ván cờ, thả hăn nằm sấp ở đó, im lìm, mặt úp xuống sàn.

Ron cũng có vẻ run, nhưng vẫn bảo:

- Đành chấp nhận vậy thôi. Để tránh đường cho bồ ăn quân giám mục đó, Hermione, đi tới đi.

Mỗi lần phe đen mất một quân cờ nào, phe trắng chẳng bày tỏ một chút xiu thương hại. Chẳng mấy chốc đã có một đồng ngỗng ngang những quân cờ đen tàn phế nằm lăn lóc dọc theo bức tường. Hai lần, Ron suýt đẩy Hermione và Harry vào tình thế nguy hiểm, may mà nó kịp nhận ra. Bản thân nó cứ phòng khắp bàn cờ, ăn gần hết các quân cờ trắng, gần bằng số quân cờ đen bị thua. Bỗng nhiên nó lăm nhăm:

- Tụi mình gần chiếu tướng rồi. Để mình nghĩ xem... để mình nghĩ...

Con Hoàng hậu của phe trắng quay cái đầu không có mặt về phía nó. Ron nói khẽ:

- Đành vậy... chỉ còn cách duy nhất đó... phải thí tôi thôi.

Harry và Hermione cùng hét:

- KHÔNG!

Ron ngắt lời chúng:

- Chơi cờ phải vậy. Phải chấp nhận vài sự hy sinh. Tôi sẽ đi một bước tới và bị Hoàng hậu ăn – như vậy sẽ trống chỗ cho bồ chiều tướng quân cờ vua bên đó, Harry.

- Nhưng...

- Bồ có muốn chặn bàn tay lão Snape không?

- Ron...

- Nếu bồ không nhanh chân thì lão ấy sẽ lấy mất Hòn đá. Không còn cách nào khác nữa.

Mặt Ron hơi tái đi nhưng đây vẻ kiên quyết. Nó hỏi:

- Sẵn sàng chưa? Tôi đi đây... Ờ, một khi thắng rồi thì đừng lẫn quần ở đây.

Nó bước tới trước, và bà Hoàng hậu vồ ngay nó. Bà đập lên đầu Ron một cú nháng lửa bằng cánh tay đá, và Ron lăn đùng xuống sàn. Hermione oà khóc nhưng vẫn đứng vững ở vị trí. Bà Hoàng phe trắng lôi Ron qua một bên. Trông Ron như thể đã bị đo ván rồi.

Harry run rẩy đi ba ô về bên trái.

Ông vua phe trắng giở vương miện khỏi đầu và quăng xuống dưới chân Harry. Bọn trẻ đã thắng. Những quân cờ dạt ra và cúi chào, mở lối đi trống đến cánh cửa trước mặt chúng. Tuyệt vọng ngoảnh nhìn Ron lần cuối, Harry và Hermione xông qua cánh cửa và lên tới hành lang kế tiếp.

- Biết làm sao nếu bạn ấy...

- Bạn ấy không sao đâu. Harry nói, cố gắng tự trấn an mình.

- Bồ nghĩ xem, sắp tới là cái gì nữa đây?

- Tụi mình đã vượt qua được chặn thử thách của thầy Sprout rồi, đó là Tấm lưới quỷ Sa tăng; cái chìa khóa bay chắc là bị thầy Flitwich phù phép; cô McGonagall hẳn đã biến những quân cờ thành người sống; vậy chỉ còn lại bùa chú của thầy Quirrell, và thầy Snape....

Hai đứa đã đến một cánh cửa khác.

Harry thì thầm hỏi Hermione:

- Sao?

- Tới luôn!

Harry đẩy cánh cửa ra.

Một mùi thúi hoắc xộc vào mũi chúng, khiến cả hai đứa cùng kéo áo lên bịt mũi. Qua làn nước mắt, chúng nhìn thấy một con quỷ còn to hơn con quỷ khổng lồ hôm trước đứng độ, đang nằm thẳng cẳng trên sàn trước mặt chúng, đầu u một cục to rướm máu. Hai đứa cẩn thận bước qua một trong những cái chân ú na ú nần. Harry thì thầm:

- Thiệt mừng là chúng ta khỏi phải đánh nhau với con quỷ này. Đi lên. Tôi không thể hít thở được nữa rồi.

Nó mở cánh cửa kế tiếp nữa, và cả hai hầu như không dám nhìn xe, có cái gì đang đợi chúng. Nhưng hoá ra không có gì ghê rợn ở trong căn phòng này. Chỉ có một cái bàn với bảy cái chai hình dạng khác nhau đứng thành một hàng.

Harry kêu lên:

- Trò của lão Snape đây. Chúng ta phải làm gì đây?

Hai đứa vừa bước qua ngưỡng cửa, một ngọn lửa lập tức bùng lên ngay sau lưng chúng, bít lối ra vào. Không phải là lửa bình thường đâu nhé; nó màu tím. Cùng lúc đó, trên lối đi đến cánh cửa đối diện lại bùng lên ngọn lửa đen. Hai cánh cửa đều bị lửa chặn, chúng mắc kẹt rồi.

- Coi kìa!

Hermione chụp cuộn giấy da nằm cạnh mấy cái chai. Harry đọc ké qua vai của Hermione.

Trước mặt nguy hiểm, sau lưng an toàn,

Mi sẽ tìm được, hai chai hữu ích

Một chai uống vào, giúp mi tiếng tới

Một chai uống vào, mi sẽ quay lui

Hai trong số bảy, là rượu tầm ma

Trà trộn trong đó, ba chai độc dược.

Hãy chọn một chai, uống vào giải nguy,

Trừ khi mi muốn kẹt hoài ở đây.

Để giúp mi trọn, có bốn gợi ý:

Một là độc được, dù giấu kỹ càng

Dễ dàng tìm được, bên trái rượu tầm ma;

Hai là hai chai đứng ở hai đầu

Khác nhau và không giúp mi tiếng tới;

Ba, như mi thấy, kích thước khác nhau

Tí hon, khổng lồ, không chứa cái chết

Bốn là hai chai thứ hai mỗi đầu

Nếm thì giống nhau, nhìn thì thấy khác.

Hermione thở phào một cái và Harry ngạc nhiên thấy cô bé mỉm cười, trong tình thế này mà có cho vàng Harry cũng không cười được. Hermione nói:

- Thông minh lắm! Cái này không phải pháp thuật – đây chỉ là thử tài suy luận thôi: một câu đố! Nhiều phù thủy vĩ đại không có một tí đầu óc lý luận nào, vì vậy họ có thể bị kẹt ở đây mãi mãi.

- Chúng ta cũng sẽ vậy thôi!

- Không đâu. Mọi thứ chúng ta cần đều có trong tờ giấy này rồi. Bảy chai nhé: Ba chai độc được, hai chai rượu, một chai giúp mình an toàn vượt qua lửa đen, một chai để vượt qua lửa tím.

- Nhưng mà mình biết uống chai nào?

- Cho mình một phút.

Hermione đọc đi đọc lại tờ giấy nhiều lần. Rồi cô bé đi lên đi xuống dọc mấy cái chai, chỉ vào chúng lần nham một mình. Cuối cùng cô bé vỗ tay:

- Biết rồi. Chai nhỏ nhất giúp chúng mình băng qua lửa đen, đi tới Hòn đá.

Harry nhìn vào bên trong cái chai tí hon. Nó nói:

- Chỉ còn một ngụm nhỏ mà thôi, không đủ cho cả hai đứa mình đâu.

Cả hai nhìn nhau, Harry hỏi:

- Chai nào giúp chúng ta vượt qua lửa tím để quay lại?

Hermione chỉ vào cái chai tròn đứng ở cuối hàng. Harry bảo:

- Bạn uống chai đó. Đừng cãi, nghe đây: bạn hãy trở lại cứu Ron. Lấy chổi thần trong phòng chìa khoá bay để bay nhanh ra khỏi miệng bầy, qua mặt con Fluffy – đi thẳng đến chuồng cú và phái con Hedwig đến kêu cứu thầy Dumbledore. Tụi mình cần thầy giúp. Tôi có thể cầm cự chân lão Snape một lát, nhưng quả thật tôi không phải là đối thủ của lão.

- Nhưng Harry... nếu Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy ở bên cạnh ông thì làm sao?

- Thì... Đành trông vào hên xui thôi! Tôi đã may mắn một lần rồi, thấy không?

Harry chỉ vào cái theo trên trán nó, nói tiếp:

- Biết đâu lần này tôi lại may mắn nữa thì sao!

Môi Hermione run run, bất thành linh cô bé nhào tới ôm chầm lấy Harry.

- Hermione!

- Harry... bạn biết không, bạn là một phù thủy vĩ đại.

Harry hết sức bối rối khi cô bé buông nó ra.

- Tôi đâu có giỏi bằng bạn!

- Tôi hả?

Hermione nói:

- Tôi thì chỉ được cái đọc sách và thông minh thôi! Trong khi có những điều còn quan trọng hơn nhiều... như tình bạn và lòng dũng cảm... Ôi, Harry... Nhớ cẩn thận nha!

Harry bảo:

- Bạn uống trước đi. Bạn chắc chắn biết chai nào, phải không?

- Chắc chắn.

Hermione cầm cái chai tròn ở cuối cùng, uống một hơi dài, rùng mình. Harry hồi hộp:

- Có phải độc được không?

- Không – Nhưng nó lạnh như nước đá ấy.

- Mau đi đi, kéo thuốc hết tác dụng.

- Chúc may mắn. Cẩn thận nha Harry!

- ĐI! ĐI!

Hermione quay gót, đi xuyên thẳng qua ngọn lửa màu tím.

Harry hít sâu, cầm chai nhỏ nhứt lên. Nó quay mặt về phía ngọn lửa đen:

- Tôi đến đây!

Chỉ bằng một hộp gọn, nó uống cạn cái chai.

Quả thật, dường như nước đá đang chảy trong châu thân nó. Harry đặt cái chai xuống và bước tới trước. Nó tự động viên mình, cảm thấy ngọn lửa đen đang liếm thân thể, nhưng không cảm thấy nóng hay bỏng gì cả. Trong một khoảnh khắc, nó không thấy cái gì cả ngoài ngọn lửa đen thui. Và rồi, “Húp!”, nó đã qua được phía bên kia – căn phòng cuối cùng.

Trong phòng đã có sẵn người – nhưng người đó không phải thầy Snape. Cũng không phải Voldemort.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Người Hai Mặt

Đó là thầy Quirrell.

Harry há hốc mồm:

- Thầy!

Thầy Quirrell mỉm cười. Mặt ông lúc này lại không hề co giật một chút nào hết. Ông bình tĩnh nói:

- Chính ta. Ta đã tự hỏi liệu có phải gặp mi ở đây không, Harry Potter.

- Nhưng con tưởng... thầy Snape... cơ.

- Snape hả?

Thầy Quirrell bật cười to, không phải tiếng cười yếu ớt run rẩy như mọi khi, mà là một giọng cười sắc lạnh.

- Ủ, lão Snape có vẻ là hạng người hiểm ác, đúng không? Thành ra dùng lão để “giương Đông kích Tây” cũng được việc đó chứ. Giương lão ra thì ai nỡ nghi ngờ giáo sư Quirrell cà-cà-cà lăm khốn-khốn-khốn khổ chứ?

Harry không thể nào tin được. Điều đó không thể là sự thật, không thể nào!

- Nhưng mà thầy Snape đã từng tính giết con mà!

- Không, không, không... Chính ta mới là người toan giết mi đấy! Ở trận đấu Quidditch ấy, cô bạn Hermione của mi trong lúc hấp tấp chạy đi đốt lão Snape đã xô ngã ta, khiến ta bị đứt giao nhãn với mi, chứ không thì chỉ vài giây sau mi đã rớt khỏi cán chổi rồi. Lẽ ra ta còn có thể làm xong chuyện sớm hơn nếu lão Snape không liên tục đọc thần chú giải lời nguyền của ta, để cứu mi.

- Thầy Snape đã tìm cách cứu con?

Thầy Quirrell nói tình queo:

- Đúng vậy. Mi thử nghĩ xem tại sao lão đòi làm trọng tài trận đấu sau nào? Lão muốn bảo đảm là ta không thể tái diễn chuyện đó. Buồn cười. Thật ra thì... lão đâu cần mất công. Ta đâu có thể làm được gì khi có lão Dumbledore ngồi đó xem. Tất cả các giáo viên khác đều tưởng rằng lão Snape tìm cách trù dập nhà Gryffindor, mà lão quả là đã làm cho mình thêm nổi tiếng xấu... và chỉ tổ mất thì giờ vô ích, bởi vì rốt cuộc ta vẫn giết được mi, đêm nay.

Thầy Quirrell búng ngón tay. Từ không trung xổ ra những sợi dây thường tự động trói chặt Harry.

- Mi quá tò mò nên không thể để cho mi sống, Harry à. Sục sạo khắp trường như trong đêm Hội Ma như thế, mi khiến cho ta biết mi đã nhìn thấy ta đi đến chỗ con quái vật canh giữ Hòn đá.

- Thầy đã thả con quỷ khổng lồ ra hả?

- Chứ ai? Ta có biệt tài xử lý quỷ. Chắc là mi có nhìn thấy con quỷ trong căn phòng đằng kia đã bị ta làm gì. Xui xẻo là hôm ấy trong khi những người khác chạy khắp nơi kiếm con quỷ, thì lão Snape, lão đã ngờ vực ta từ trước, lại đi thẳng lên tầng lầu ba trước ta. Và, không những con quỷ của ta không giết được mi, mà con chó ba đầu cũng không cắn đứt được giò lão Snape. Thôi, bây giờ thì làm thỉnh chờ một lát nhé, Harry. Ta cần kiểm tra cái gương thú vị này.

Chỉ đến lúc đó Harry mới nhận thấy cái gì ở sau lưng thầy Quirrell. Đó là Tấm gương Ảo ảnh.

Thầy Quirrell vừa gõ gõ ngón tay quanh cái khung gương vừa làu bàu:

- Cái gương này là chìa khoá để tìm ra Hòn đá. Chắc là lão Dumbledore bày ra cái trò này... nhưng lão đang ở Luân Đôn... Lão về tới nơi thì ta đã cao chạy xa bay...

Harry không thể nghĩ ra mưu chước gì khác hơn là câu giờ, sao cho Quirrell cứ nói hoài, khiến lão không thể tập trung vào tấm gương. Nó vọt miệng:

- Con thấy thầy và thầy Snape ở trong rừng...

Quirrell hờ hững đáp:

- Đúng.

Lão đi vòng ra sau tấm gương để xem xét.

- Lão đi gặp ta lần đó, thử tìm hiểu xem âm mưu của ta tiến triển tới đâu. Lão nghi ngờ ta suốt. Lão toan dọa ta – lão tưởng lão làm được sao, khi mà bên cạnh ta còn có chủ của ta, ngài Voldemort...

Quirrell lại đi vòng từ đằng sau tấm gương ra đằng trước, chăm chú nhìn vào gương với vẻ hau háu.

- Ta nhìn thấy Hòn đá... Ta đang trao nó cho chủ của ta... nhưng mà nó ở đâu?

Harry cố gắng cựa quậy trong vòng dây đang trói chặt nó. Nhưng không cách nào làm cho vòng dây nổi ra. Nó phải làm sao cho Quirrell không thể đặt hết tâm trí vô tấm gương.

- Nhưng thầy Snape luôn luôn tỏ ra ghét con lắm mà?

Quirrell thản nhiên đáp:

- Ờ, ông ghét chứ. Quỷ thần chứng giám, mi không biết sao, cha mi và lão Snape cùng học chung ở trường Hogwarts, cả hai ganh ghét nhau. Nhưng thật lòng lão không hề muốn mi chết.

- Nhưng mà cách đây vài ngày, con nghe tiếng thầy khóc... Con tưởng thầy Snape đe dọa thầy...

Lần đầu tiên, một thoáng sợ hãi hiện trên gương mặt Quirrell, lão nói:

- Đôi khi ta thấy khó thực hiện chỉ thị của chủ ta. Ngài là một phù thủy quá vĩ đại, trong khi ta quá yếu ớt...

Harry há hốc miệng:

- Thầy nói vậy là hẳn đã ở trong phòng học với thầy lúc đó?

Quirrell lặng lẽ đáp:

- Ngài ở bên ta cho dù ta đi bất cứ đâu. Ta gặp ngài khi ta đang đi vòng quanh thế giới. Hồi đó ta còn là một thanh niên ngốc nghếch, đầy ắp những ý tưởng về cái tốt, cái xấu. Ngài Voldemort đã chỉ cho ta thấy rằng ta đã sai lầm biết bao. Ở đời này, không có tốt mà cũng không có xấu, chỉ có quyền lực, và những kẻ quá yếu sẽ không nắm được quyền lực... Từ đó, ta đã trung thành phục vụ ngài, mặc dù nhiều phen ta làm cho ngài thất vọng. Ngài đã phải rất nghiêm khắc với ta.

Bỗng nhiên Quirrell rùng mình.

- Ngài không dễ dàng bỏ qua lỗi lầm. Khi ta không đánh cắp được Hòn đá ở Gringotts, ngài đã hết sức khó chịu. Ngài đã trừng phạt ta... ngài quyết định giám sát ta chặt chẽ hơn...

Giọng Quirrell lạc đi. Harry đang nhớ lại chuyến đi mua sắm của nó ở Hẻm Xéo. Sao mà nó có thể ngu dốt vậy? Nó đã nhìn thấy giáo sư Quirrell vào đúng cái ngày đó, bắt tay với nó trong quán rượu Leaky Cauldron.

Quirrell vẫn đang bực tức nguyên rủa:

- Ta không hiểu được... chẳng lẽ Hòn đá ở bên trong tấm gương? Ta có nên đập vỡ nó ra không?

Đầu óc Harry đang chạy đua. Nó nghĩ:

- Lúc này, điều mà mình ao ước hơn mọi thứ trên đời này là tìm được Hòn đá trước Quirrell. Cho nên nếu mình nhìn vô tấm gương thì mình sẽ thấy mình tìm được nó – nghĩa là mình sẽ thấy nó được giấu ở đâu. Nhưng mà mình làm sao nhìn thấy mà không để Quirrell nhận ra là mình thấy?

Nó cố gắng nhích qua bên trái, để đứng trước tấm gương mà không bị Quirrell phát hiện. Nhưng dây thừng trói chân nó chặt quá: nó vấp và ngã lăn quay. Quirrell mặc xác Harry. Lão còn đang lăm bắm một mình:

- Cái gương này dùng để làm quỷ gì đây? Xài nó như thế nào? Xin ông chủ giúp tôi với!

Một giọng trả lời làm Harry sợ rụng rời cả tay chân. Giọng nói đó dường như phát ra từ chính...

Quirrell.

- Dùng thẳng bé... dùng thẳng bé...

Quirrell bèn hướng về Harry.

- Vâng! Harry... Lại đây!

Lão vỗ tay một cái, sợi dây đang trói Harry bung ra rơi xuống. Harry chậm rãi đứng lên.

Quirrell lập lại:

- Lại đây! Nhìn vô gương và nói cho ta biết mi thấy cái gì.

Harry đi về phía lão. Nó tuyệt vọng suy tính:

- Mình phải nói dối. Mình phải nhìn và nói dối về cái mình thấy, vậy thôi.

Quirrell đứng sát sau lưng nó. Harry ngửi thấy mùi gì rất buồn cười, hình như tỏa ra từ tấm khăn quăn đầu của lão. Nó nhắm mắt lại, bước đến trước tấm gương và mở mắt ra.

Nó nhìn thấy hình ảnh của nó trong tấm gương, lúc đầu trong nhột nhạt, hoảng sợ đến không còn thần sắc. Nhưng chỉ một lát sau, cái ảnh của nó mỉm cười với nó. Cái ảnh rút tay vào túi và lấy ra một hòn đá đỏ như máu. Cái ảnh nháy mắt với nó rồi cất Hòn đá trở vô túi. Và khi cái ảnh làm vậy, Harry cảm thấy có cái gì đó rơi vào cái túi thật của nó. Vậy là bằng cách nào đó – không tin nổi – Harry đã lấy được Hòn đá.

Quirrell sốt ruột hỏi:

- Sao? Mi thấy cái gì?

Harry hom hết can đảm lại. Nó bịa:

- Con thấy con bắt tay với thầy Dumbledore. Con ... con giành được Cúp Nhà cho Gryffindor.

Quirrell lại lầu bầu nguyên rửa.

- Tránh ra chỗ khác!

Khi Harry bước qua một bên, nó cảm thấy Hòn đá Phù thủy chạm vào bắp đùi mình. Nó sợ mình làm vỡ Hòn đá mất.

Nhưng nó đi chưa được năm bước thì một giọng nói the thé lại vang lên từ Quirrell, mặc dù môi lão không hề động đậy.

- Nó nói láo... nó nói láo...

Quirrell quát:

- Harry, quay lại đây. Nói thật cho ta biết, mi thấy cái gì?

Giọng the thé lại vang lên:

- Để ta nói chuyện với nó... mặt giáp mặt...

- Thưa ông chủ, ông chưa đủ khỏe mà.

- Ta đủ khỏe... để làm chuyện này...

Harry có cảm giác như Tấm lưới của quỷ sa tăng đang ghì chặt nó tại chỗ. Nó không thể nhúc nhích tới một cơ bắp. Nó đứng như phỗng đá mà nhìn Quirrell giơ tay lên tấm khăn quăn đầu, bắt đầu tháo khăn ra. Cái gì đang diễn ra vậy? Tấm khăn quăn đầu rớt xuống. Không còn tấm khăn, cái đầu Quirrell ngó nhỏ xíu. Lúc ấy lão mới từ từ quay lưng lại.

Lã ra Harry phải gào lên khiếp đảm, nhưng nó không thốt được một lời nào. Phía sau sọ của Quirrell, lại là một gương mặt nữa – gương mặt khủng khiếp nhất mà Harry từng nhìn thấy. Nó trắng như bột, với đôi mắt đỏ rực và một cái mũi tét ra, trông như một con rắn. Cái mặt đó thì thào:

- Harry Potter...

Harry cố gắng bước lùi lại nhưng chân cứng nó không thể nào cựa cựa nổi.

Gương mặt nói:

- Thấy ta ra nông nổi này không? Chỉ là bóng là hơi... Ta chỉ có hình dạng khi ta nhập vào xác của người nào đó... nhưng luôn có người sẵn lòng để ta nhập vào tim vào óc họ... Máu bạch kỳ mã đã làm cho

ta khỏe lên trong mấy tuần qua... Mày đã nhìn thấy Quirrell trung thành uống máu dùm ta trong rừng... Và một khi ta có được thuốc Trường sinh, ta sẽ đủ sức sáng tạo cho ta một thân thể... bây giờ... Đưa ngay cho ta Hòn đá trong túi mày.

Vậy là hẳn biết. Cảm giác bỗng nhiên hồi sinh trong chân Harry, nó nhảy lùi lại.

Gương mặt gầm gừ:

- Đừng ngu nữa. Mày tốt nhất là nên giữ cái mạng mày và đi theo phe ta... Nếu không, mày sẽ phải kết thúc cuộc đời như cha mẹ mày... họ chết trong khi van xin lòng thương hại của ta...

- DỐI TRÁ!

Harry bỗng hét to.

Quirrell bước thụt lùi về phía Harry, để Voldemort vẫn có thể nhìn thấy Harry. Gương mặt ác quỷ bây giờ lại mỉm cười, nhưng giọng hắn thì rít lên:

- Nhảy cảm lắm... Ta luôn luôn đánh giá cao lòng dũng cảm... Phải đấy, nhóc con ạ, cha mẹ mày rất dũng cảm... Ta giết cha mày trước, và y đã dũng cảm kháng cự... nhưng mẹ mày thì thật ra không cần phải chết... mẹ đã chết vì muốn bảo vệ mày... nếu mày không muốn cho cái chết của mẹ mày trở nên vô ích thì hãy đưa ngay Hòn đá cho ta.

- KHÔNG BAO GIỜ!

Harry phóng nhanh về phía cánh cửa đang bùng cháy ngọn lửa đen, nhưng Voldemort gào lên:

- BẮT LẤY NÓ!

Và chỉ trong tích tắc, Harry cảm thấy bàn tay của Quirrell nắm chặt cổ tay nó. Lập tức một cơn đau như kim đâm thấu vào vết sẹo trên trán Harry; đầu nó đau như sắp bể làm đôi; nó gào thét vùng vẫy hết sức lực của mình, và lạ lùng thay, Quirrell bỗng buông tay nó ra. Cơn đau trên đầu Harry nguôi đi phần nào. Nó ngơ ngác nhìn quanh, thấy Quirrell bị hất văng ra, đang quằn mình vì đau, mắt nhìn mấy ngón tay mình: chúng đang phồng rộp lên.

Voldemort lại rít lên:

- Bắt nó! BẮT LẤY NÓ!

Quirrell lao tới, quật ngã Harry xuống, ngồi đè lên mình nó, cả hai tay siết quanh cổ Harry. Vết sẹo của Harry làm nó đau đến nổi hoa cả mắt, nhưng nó có thể thấy Quirrell rú lên trong đau đớn:

- Ông chủ ơi, tôi không thể giữ được nó... Tay tôi... Ồi, tay của tôi...

Và Quirrell, mặc dù kèm chặt Harry xuống sàn bằng hai đầu gối, vẫn phải buông tay khỏi cổ nó. Lão kinh hoàng nhìn hai bàn tay - Harry có thể thấy hai bàn tay của lão như bị đốt cháy, đỏ lên, bóng lờng.

Voldemort hét:

- Thì giết nó đi, đồ ngu, giết nó cho xong!

Quirrell giơ tay lên để thực hiện một lời nguyền chết người; nhưng Harry, do bản năng sinh tồn, đã chồm lên chụp vào mặt Quirrell ...

- AAAAAÁÁÁ.

Quirrell lăn ra khỏi mình Harry, mặt lão cũng phồng rộp lên; và lúc ấy Harry chợt hiểu là Quirrell không thể nào đụng vào da trần của nó mà không bị đau đớn khủng khiếp. Vậy cách duy nhất cứu nó là cố bám lấy Quirrell, làm cho lão đau đớn đến nỗi không thể nào thực hiện được ma phép giết người.

Harry đứng bật dậy, chụp cánh tay Quirrell và hết sức mình đeo cứng lấy Quirrell đang kêu la thảm thiết, cố gắng hất Harry ra. Cơn đau trên đầu Harry lại nổi lên dữ dội – nó đau đến nỗi không còn nhìn thấy gì được nữa, chỉ còn nghe tiếng Quirrell rên la khủng khiếp và tiếng Voldemort hét: GIẾT NÓ! GIẾT NÓ! Cùng lúc, nó cũng nghe nhiều giọng khác, có lẽ ở trong chính đầu nó, đang kêu: Harry! Harry!

Nó cảm thấy cánh tay Quirrell vụng thoát ra khỏi bàn tay nó đang níu giữ. Nó biết tất cả vậy là đã mất, và nó rơi vào cõi tối đen thăm thẳm, rơi xuống... xuống... xuống

Hình như cái gì vàng chói và lấp lánh đang vờn trước mặt Harry. Trái banh Snitch! Nó cố gắng chụp bắt, nhưng hai cánh tay nó quá nặng nề không giơ lên được.

Nó chớp mắt. Hoá ra không phải trái banh Snitch. Mà là một cặp mắt kính. Lạ lùng làm sao!

Nó chớp mắt lần nữa. Phía trên, trước mặt nó, là gương mặt tươi cười của cụ Albus Dumbledore. Cụ nói:

- Chào con, Harry!

Harry nhìn thầy đăm đăm. Rồi nó sực nhớ ra:

- Thưa thầy! Hòn đá! Chính thầy Quirrell! Thầy ấy đã đánh cắp Hòn đá! Thưa thầy, mau lên ...

Cụ Dumbledore nói:

- Bình tĩnh nào, con trai ta, con hơi lạc hậu tình hình rồi. Quirrell không hề lấy được Hòn đá.

- Vậy thì ai? Thưa thầy, con ...

- Harry, con hãy thư giãn một chút, nếu không bà Pomfrey sẽ quăng thầy ra khỏi đây.

Harry nuốt nước miếng và ngoảnh quanh mình. Nó nhận ra mình đang nằm trong bệnh thất. Nó được nằm trên giường bệnh trải trắng tinh, và kế bên là một cái bàn đầy ắp những thứ trông như cả một nửa tiệm bánh kẹo.

Cụ Dumbledore rạng rỡ:

- Quà của những người ngưỡng mộ và bạn bè con ấy mà. Những chuyện xảy ra giữa con và giáo sư Quirrell dưới hầm là chuyện hoàn toàn bí mật, cho nên đương nhiên là cả trường đều biết hết! Thầy tin cái bồn cầu tiêu chính là của hai người bạn Fred và George Weasley của con ưu ái gửi tặng. Nhứt định chúng nghĩ là con khoái lắm. Tuy nhiên, bà Pomfrey cảm thấy nó không được hợp vệ sinh cho lắm, nên bà tịch thu mất rồi.

- Con đã nằm đây bao lâu rồi thầy?

- Ba ngày. Ron và Hermione chắc là sẽ nhẹ người nếu biết rằng con đã tỉnh, hai đứa nó vô cùng lo lắng.

- Nhưng thưa thầy, Hòn đá...

- Thầy xem ra cũng khó làm cho con quên được... Tốt thôi, chuyện Hòn đá. Giáo sư Quirrell đã không thể lấy được Hòn đá của con. Thầy đã đến đúng lúc để ngăn chặn điều đó, mặc dù thầy phải nói là tự con đã làm điều đó rất giỏi rồi.

- Thầy đã đến? Thầy nhận được cú của Hermione?

- Chính xác thì thầy gặp con cú giữa trời. Ngay khi đến Luân Đôn, thầy biết ngay là cái nơi mà thầy nên có mặt chính là nơi thầy vừa rời khỏi. Thầy đến vừa kịp lúc để kéo Quirrell ra khỏi con.

- Chính là thầy?

- Lúc đó thầy tưởng mình đã về quá trễ ...

- Thầy trễ thật đó chứ, lúc đó con đã không thể giữ Hòn đá lâu hơn nữa...

- Không phải Hòn đá, con trai ạ, thầy đang nói về con – sức lực mà con dốc ra suốt nửa đã giết chết con. Cái khoảnh khắc khủng khiếp đấy, thầy e điều đó có thể xảy ra. Còn Hòn đá, nó đã bị tiêu hủy rồi.

- Tiêu hủy?

Harry thắng thốt hỏi:

- Nhưng còn bạn của thầy – cụ Nicolas Flamel...

- A, con cũng biết về Nicolas Flamel?

Giọng cụ Dumbledore nghe vui mừng lắm.

- Con đã tìm hiểu ra trò ra trống đấy chứ? Nicolas và thầy đã có trao đổi tí chút rồi, và đã đồng ý là tiêu hủy nó đi thì tốt nhất.

- Nhưng như vậy nghĩa là cụ Flamel và vợ cụ sẽ chết phải không ạ?

- Họ có đủ thuốc Trường sinh dự trữ để sắp đặt đâu đó việc của họ, rồi thì, ừ, họ sẽ chết.

Nhìn vẻ mặt hoang mang của Harry, cụ Dumbledore mỉm cười:

- Đối với một người trẻ tuổi như con, thầy chắc nghe điều đó thật khó tin được, nhưng đối với Nicolas và Perenelle, nó thực ra cũng giống như đi ngủ sau một ngày dài, rất, rất dài. Nói cho cùng thì đối với một đầu óc tổ chức tốt, cái chết cũng giống như một cuộc phiêu lưu vĩ đại khác. Con biết không, Hòn đá không hẳn là một báu vật tuyệt vời. Có nhiều tiền và sống lâu như mình muốn! Hai điều mà hầu hết người đời ưu tiên chọn lựa – rắc rối ở chỗ là những con người có tài lại chọn đúng những thứ tồi tệ nhất cho họ.

Harry nằm đó, nín khe. Cụ Dumbledore ngậm nga một chút và mỉm cười với cái trần nhà. Lát sau Harry nói:

- Thưa thầy! Con đang nghĩ ... Thưa thầy, ngay cả nếu như Hòn đá đã bị tiêu hủy rồi, thì Vol..., ý quên, Kè-mà-ai-cũng...

- Cứ gọi hắn là Voldemort, Harry à. Luôn luôn dùng đúng tên để gọi đúng sự vật. Sợ một cái tên có thể làm tăng thêm nỗi sợ chính vật đó.

- Dạ, thưa thầy. Vậy thì Voldemort sẽ tìm những cách khác để trở lại, phải không thầy? Ý con muốn nói là ông vẫn chưa chết, hở thầy?

- Không, hắn chưa chết, Harry à. Hắn vẫn còn lờn vờn đâu đó, có lẽ đang tìm một thân xác khác để nhập vào... Hắn không sống đúng nghĩa, thì hắn cũng không thể hệt sự. Hắn thoát ra xác chết của Quirrell, chẳng thương xót gì gã đồ đệ đó hơn một kẻ thù. Tuy nhiên, Harry à, trong lúc con cản trở việc hắn nắm lại quyền lực, thì người khác chuẩn bị chiến đấu cho trận kế tiếp, một trận sống mái – và nếu hắn bị cản trở lần nữa, và lần nữa, thì ừ, hắn có thể không bao giờ lấy lại sức mạnh được nữa.

Harry gật đầu, nhưng dừng lại ngay, vì cử động làm đầu nó đau lắm. Rồi nó nói:

- Thưa thầy, có vài điều con muốn ... Thầy có thể nói với con sự thật... về những điều con muốn biết?

...

Cụ Dumbledore thở dài:

- Sự thật. Đó là một điều đẹp đẽ và khủng khiếp, vì vậy phải cân nhắc sự thật hết sức thận trọng. Tuy nhiên, thầy sẽ trả lời các câu hỏi của con trừ khi thầy có lý do chính đáng không thể trả lời. Trong trường hợp đó, thầy xin lỗi con, vì thầy không muốn nói dối, tất nhiên.

- Dạ... Voldemort nói là hắn giết má con chỉ vì má con đã cố ngăn, không cho hắn giết con. Nhưng tại sao hắn lại muốn giết con cho bằng được?

Lần này thì cụ Dumbledore thở hơi còn dài hơn trước:

- Trời đất ơi, thầy không thể trả lời con cái câu hỏi đầu tiên mà con nêu ra. Thầy không thể cho con biết hôm nay, không thể nói ra bây giờ. Một ngày kia con sẽ biết... Còn bây giờ, hãy quên nó đi Harry. Khi nào con lớn lên... thầy biết con ghét nghe điều này... nhưng con sẽ biết, khi nào con đã sẵn sàng.

Bây giờ thì Harry biết có tranh cãi cũng chẳng lợi ích gì.

- Nhưng tại sao thầy Quirrell lại không thể chạm vào mình con?

- Má con đã chết để cứu con. Nếu có một điều mà Voldemort không thể nào hiểu được, ấy là tình thương. Hắn đã không biết được, rằng sức mạnh của tình thương như tình thương của má con đã để lại một vết tích. Không phải là vết sẹo, không phải dấu hiệu thấy được nào cả... Được yêu thương sâu sắc, cho dù người yêu thương mình đã qua đời, mình cũng sẽ được che chở mãi mãi. Vì vậy Quirrell, kẻ đầy hận thù, tham lam, và tham vọng, kẻ chung đụng linh hồn với Voldemort, không thể nào chạm tới con được. Đụng đến một người được một điều cao cả như tình thương của má con phù hộ, thì hắn sẽ đau đớn cực kỳ.

Tới đây cụ Dumbledore bỗng chú ý con chim nào đó đậu trên khung cửa sổ, để Harry thừa lúc đó kéo tấm khăn trải giường chùi nước mắt. Khi người cơn xúc động, Harry hỏi:

- Còn tấm áo khoác tàng hình – thầy có biết ai đã gởi cho con không?

- À... Tình cờ ba con đã gởi tấm áo ấy cho thầy giữ, và thầy nghĩ có lẽ con thích nó.

Mắt của cụ Dumbledore lung linh:

- Nó hữu dụng lắm đó ... Hồi ba con học ở đây, ba con vẫn dùng tấm áo tàng hình đó để lén xuống nhà bếp ăn vụng.

- Còn một điều nữa...

- Cứ nói.

- Quirrell và Snape...

- Con nên gọi là giáo sư Snape, Harry à!

- Dạ, giáo sư Snape. Quirrell nói thầy ghét con vì ghét ba con, có đúng không?

- Ờ, hai người đó ghét nhau cay đắng. Không khác gì con và Malfoy vậy. Thế rồi ba con làm một điều mà thầy Snape không thể nào tha thứ được.

- Thưa, điều gì ạ?

- Cứu mạng thầy Snape.

- Cái gì ạ?

Cụ Dumbledore mở miệng nói:

- Ừ... Cái đầu người ta suy nghĩ tức cười lắm. Giáo sư Snape không thể chịu nổi ý nghĩ là ông ấy mắc nợ ba con ... Thầy tin là thầy Snape vất vả bảo vệ con như thế là để san bằng tỷ số với ba con. Để sau đó thầy Snape có thể tiếp tục căm ghét ba con trong thanh thân ...

Harry cố gắng hiểu điều này nhưng chỉ tổ khiến cho cái đầu nó thêm nhức bưng bưng, nên nó đành thôi.

- Thưa thầy, vẫn còn một điều nữa...

- Một thôi ư?

- Làm thế nào mà Hòn đá từ trong gương rơi được vào túi con?

- A, đây rồi, thầy vui lòng nghe con hỏi câu này. Đó là một trong những ý tưởng sáng suốt của thầy, và giữa thầy trò mình mà nói, kể ra cũng hay. Con coi, chỉ người nào muốn tìm Hòn đá – tìm nó chứ không phải xài nó – thì mới có thể lấy được nó. Ngược lại, người ta chỉ thấy mình đang chế ra vàng hay đang uống thuốc Trường sinh. Đôi khi bộ óc của thầy làm cho ngay cả thầy cũng phải ngạc nhiên ... Thôi, hỏi nhiều đó là đủ rồi. Thầy đề nghị con bắt đầu ăn kẹo đi. Chà, kẹo dẻo đủ vị hiệu Bertie Bott. Hồi nhỏ thầy thiệt là xui, ăn nhầm một viên có vị buồn ói, rồi từ đó thầy e là thầy mất hết hứng với chúng rồi... Nhưng mà thầy cho rằng một viên kẹo caramen ngon chắc không sao, phải không con?

Cụ mỉm cười và thấy viên kẹo nâu vàng vô miệng. Nhưng cụ mắc nghẹn và nói:

- Mèn ơi, nó là vị thối tai!

Bà Pomfrey, bà y tá ấy, là một người tử tế nhưng nghiêm khắc.

Harry năn nỉ bà:

- Chỉ năm phút thôi mà!
- Nhất định không.
- Nhưng cô cho thầy Dumbledore vào...
- Ừ, dĩ nhiên, chuyện đó thì khác, cụ là hiệu trưởng mà. Con cần nghỉ ngơi.
- Thì con đang nghỉ ngơi nè, cô thấy không, con nằm dài ra và không làm gì hết. Cô ời, cho đi cô...
- Thôi được, nhưng mà chỉ năm phút thôi nha.

Vậy là bà cho Hermione và Ron vào.

- Harry!

Hermione có vẻ sắp ôm chầm lấy Harry lần nữa, nhưng cô bé tự kiềm chế được và Harry thấy mừng vì đầu nó hãy còn đau lắm.

- Ôi, Harry! Tụi này tưởng bồ sắp tiêu rồi... Thầy Dumbledore lo lắng dễ sợ.

Ron nói:

- Cả trường đang bàn tán về chuyện đó. Kể tụi này nghe coi, đúng ra mọi chuyện là như thế nào?

Hiếm có trường hợp nào mà câu chuyện thật còn lạ lùng và ly kỳ hơn cả chuyện đồn đại hoang đường như trường hợp này. Harry kể cho hai bạn nghe mọi thứ: Quirrell, tấm gương, Hòn đá, và Voldemort. Ron và Hermione là những thính giả lý tưởng; chúng há hốc miệng ra nghe, nín thở đúng lúc, và khi Harry kể tới lúc Quirrell giở tấm khăn quăn đầu ra để lộ gương mặt của ai, thì Hermione rú lên.

Cuối cùng Ron nói:

- Vậy là Hòn đá bị tiêu hủy rồi? Cụ Flamel chỉ còn nước chết?
- Tôi cũng nói điều đó, nhưng thầy Dumbledore nghĩ là... cái gì nè? Đối với một đầu có tổ chức tốt, cái chết cũng giống như một cuộc phiêu lưu vĩ đại khác.

Trông Ron bị xúc động mạnh về sự điên rồ của thần tượng. Nó nói:

- Mình luôn luôn nói là cụ hơi điên mà.

Harry hỏi lại:

- Thế còn hai bạn, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Hermione nói:

- À, mình quay trở lại an toàn. Mình lay tỉnh Ron – cũng mất một thời gian. Rồi tụi này chạy ù tới chuồng cú để liên lạc với thầy Dumbledore thì gặp ngay thầy ở lối vào Sân đường. Thầy biết cả rồi... Thầy chỉ nói: Harry đuổi theo hắc hủ? Xong thầy vội vã đi lên lầu ba.

Ron chột hỏi:

- Bờ có nghĩ là thầy Dumbledore cố ý để bờ làm chuyện đó không? Thử nghĩ coi: gởi cho bờ cái áo khoác tàng hình của ba bờ và những chuyện khác nữa.

Hermione tức tối:

- Đời nào! Nếu thầy làm vậy – mình nói thật – kinh khủng quá... bờ có thể... chết là cái chắc!

Harry dăm chiêu:

- Không đâu. Thầy Dumbledore là người vui tính. Tôi nghĩ đại khái thầy muốn tạo cho tôi một cơ hội. Tôi chắc thầy cũng biết ít nhiều mọi chuyện xảy ra trong lâu đài Hogwarts. Tôi suy luận là thầy có biết chuyện tụi mình định làm, nhưng thay vì cấm cản chúng ta, thầy chỉ dạy chúng ta vừa đủ để xoay sở. Chắc không phải tình cờ mà thầy để cho tôi khám phá ra tấm gương. Rất có thể thầy nghĩ tôi có quyền đương đầu với Voldemort nếu tôi đủ sức...

Ron nói với vẻ tự hào:

- Đúng, thầy Dumbledore hơi điên, không sao. Bây giờ nghe đây: ngày mai bờ phải lên dự bữa tiệc cuối năm học. Dĩ nhiên là nhà Slytherin giành được điểm cao nhất rồi – bờ đã bỏ lỡ trận Quidditch cuối cùng, không có bờ, đội bóng nhà mình bị đội Ravenlaw nghiền nát. Nhưng dù sao thì đồ ăn vẫn ngon lành.

Vừa lúc đó Bà Pomfrey xông vô:

- Các con đã cà kê mất hết mười lăm phút rồi. RA NGAY!

Sau một giấc ngủ say, Harry hầu như đã bình phục. Nó nói với bà Pomfrey khi bà sắp xếp dùm nó mấy hộp kẹo.

- Con muốn đi dự tiệc, con được phép đi không cô?

- Giáo sư Dumbledore nói con được phép dự.

Bà Pomfrey đáp với giọng bất đắc dĩ, như thể theo ý bà thì giáo sư Dumbledore đã không ý thức hết những bữa tiệc nguy hiểm như thế nào.

- Con lại có thêm một người khách nữa.

- Ôi, hay quá. Thừa cô, ai vậy?

Harry vừa nói thì lão Hagrid rụt rè bước qua cánh cửa. Như thường lệ, hể lão vô căn phòng nào thì phòng ấy đậm ra chật chội. Lão ngồi xuống cạnh Harry, nhìn nó rồi oà ra khóc. Lão úp mặt vào hai bàn tay, thốn thức:

- Chỉ tại... sai lầm... ngu ngốc... của bác! Bác đã nói cho con quý đó biết cách qua được Fluffy! Bác đã nói cho hăn biết! Đó là điều duy nhất hăn không biết, mà bác lại nói cho hăn biết! Suýt nữa bác đã giết con. Chỉ vì một cái trứng rồng! Bác sẽ không bao giờ uống rượu nữa! Đáng lẽ bác phải bị đuổi ra để sống như dân Muggle mới đáng!

- Bác Hagrid!

Harry hơi hoảng khi thấy lão Hagrid quá xúc động vì đau buồn và hối hận. Những giọt nước mắt khổng lồ rơi lộp độp xuống chòm râu vĩ đại của lão.

- Bác Hagrid ơi, chẳng nào thì ông ấy cũng tìm ra cách thôi. Voldemort mà. Cho dù bác không nói cho Quirrell biết thì Voldemort cũng tìm cách khác thôi.

Lão Hagrid vẫn sụt sịt khóc:

- Suýt nữa con chết mất. Và đừng nhắc đến cái tên đó.

Harry gào lên:

- VOLDEMORT!

Lão Hagrid sợ hết hồn, nín cả khóc. Harry nói:

- Con đã giáp mặt hăn và đã gọi hăn đúng tên hăn. Bác Hagrid, vui lên đi bác. Chúng ta đã ngăn chặn được hăn, đã tiêu hủy Hòn đá. Hăn không thể xài nó để nắm quyền lực. Bác xơi sôcôla Ếch nhái nha, con có cả đồng...

Lão Hagrid dùng mu bàn tay quẹt mũi, nói:

- Chút nữa là quên. Bác cũng có quà cho con đây.

Harry hồi hộp hỏi:

- Bánh mì thịt chồn hả bác?

Lão Hagrid cười khẽ:

- Không. Cụ Dumbledore cho ta nghỉ ngày hôm qua để sửa soạn nó. Lẽ ra cụ chỉ cần đuổi phút bác là xong, dĩ nhiên... nhưng mà, đây, có cái này cho con...

Trông móm quà của lão Hagrid giống một cuốn sách bọc da xinh xắn. Harry tò mò mở ra. Quyển sách đầy những tấm hình phù thủy. Ở mỗi trang đều có hình của ba nó và má nó mỉm cười vẫy tay với nó.

- Bác gởi cú tới tất cả bạn học cũ của ba má con để xin hình... Bác biết con không có tấm hình nào hết... Con có thích không?

Harry không thể nói nên lời, nhưng lão Hagrid hiểu.

Tối hôm đó, Harry một mình đi xuống dự bữa tiệc bế giảng cuối năm học. Bà Pomfrey đã giữ nó lại để làm cái việc mà bà gọi là “kiểm tra sức khỏe lần cuối”, thành ra khi nó tới nơi thì Đại Sảnh đường đã đầy nhóc người. Phòng tiệc tràn ngập màu sắc của nhà Slytherin – màu xanh lá và màu bạc – để biểu dương nhà Slytherin đã thắng giải Cúp Nhà bảy năm liên tục. Một biểu ngữ to vẽ hình con rắn Slytherin được treo trên bức tường đằng sau dãy bàn cao dành cho giáo viên.

Bỗng có tiếng “sụt” khi Harry bước vào, và rồi cùng một lúc, hết sức ồn ào. Harry chuồn đến một chỗ ngồi giữa Hermione và Ron ở dãy bàn nhà Gryffindor, cố gắng không chú ý đến chuyện mọi người đều đang đứng dậy để nhìn nó.

May thay, chỉ một lát sau là cụ Dumbledore đến. Tiếng rì rầm lắng xuống.

Cụ Dumbledore phấn khởi nói:

- Lại một năm học nữa đã qua! Và tôi lại quấy rầy quý vị bằng những lời lảm nhảm rề rề của một ông già trước khi chúng ta cùng vực mỏ vô bữa tiệc ngon lành này. Một năm học qua tuyệt biết nhường nào. Giờ đây, hy vọng ban đầu của các con đã đầy hơn năm ngoái một tý... Các con có cả một mùa hè chờ phía trước để đổ rác trong đầu ra và làm cho cái đầu mình nó tử tế lại trước khi năm học tới bắt đầu...

- Bây giờ, theo tôi như biết, thì đã tới giờ trao Cúp Nhà và điểm số là như thế này: hạng tư là Gryffindor, 312 điểm; Hạng ba là Hufflepeff, 352 điểm; Ravenclaw được 426 điểm; Và Slytherin được 472 điểm.

Một cơn bão reo hò và dậm chân bùng lên từ phía bàn của nhà Slytherin. Harry có thể nhìn thấy Malfoy đang gõ cái cốc của nó xuống bàn đắc thắng. Thiệt nhìn cảnh đó mà ứa gan.

Cụ Dumbledore nói tiếp:

- Được rồi, được rồi, Slytherin, thành tích tốt lắm. Nhưng mà những chuyện xảy ra gần đây cũng cần

phải được tính điểm đấy.

Nghe tới đó, cả Đại Sảnh đường bỗng nhiên im phăng phắc. Nụ cười của học sinh nhà Slytherin héo đi một chút.

- E hèm! Có mấy điểm-giờ-chót tôi xin được công bố. Để coi. Đây rồi... Trước tiên là điểm cho Ron Weasley...

Mặt Ron đỏ bừng; trông nó giống y như một củ cải bị phơi nắng.

- ... vì đã chơi ván cờ hay nhất trường Hogwarts từ nhiều năm nay trở lại đây. Tôi thưởng cho nhà Gryffindor 50 điểm.

Học sinh nhà Gryffindor hò reo muốn long cái trần nhà đã được phù phép; những ngôi sao trên cao dường như phát rung mình. Đầu đó vọng tiếng huynh trưởng Percy nói với những huynh trưởng khác:

- Mấy bồ biết không, em tôi đó! Thắng em út của tôi đó! Nó thắng được ván cờ khổng lồ của giáo sư McGonagall.

Sau cùng trật tự được lập lại, Sảnh đường lại lặn như tờ.

- Thứ hai – điểm cho Hermione Granger... vì đã dùng đầu óc suy luận khi đương đầu với lửa. Tôi thưởng cho nhà Gryffindor 50 điểm.

Hermione dụi đầu vào hai cánh tay; Harry tin là cô bé đang oà khóc. Bên cạnh tụi nó là học sinh nhà Gryffindor nhảy cả lên bàn reo hò – chúng ta đã tăng được một trăm điểm rồi.

- Thứ ba – điểm cho Harry Potter... giáo sư Dumbledore nói tiếp.

Đại Sảnh đường im đến nỗi không ai dám thở.

- ... vì khí phách trong sáng và lòng dũng cảm xuất chúng. Tôi thưởng cho nhà Gryffindor 60 điểm.

Tiếng ầm ĩ trong Sảnh đường làm điếc cả tai. Những người đóng góp tiếng hò reo và tiếng thét biết rằng Gryffindor giờ đây đã có 472 điểm – bằng đúng số điểm của nhà Slytherin. Hai nhà đang đồng hạng trong cuộc tranh giành Cúp. Trời, giá mà cụ Dumbledore cho Harry thêm một điểm nữa thì có phải hay không!

Cụ Dumbledore giơ tay lên. Sảnh đường dần dần im lặng. Cụ Dumbledore mỉm cười nói tiếp:

- Có đủ loại dũng cảm. Đứng lên chống lại kẻ thù đương nhiên cần rất nhiều lòng dũng cảm, nhưng đấu tranh với bạn bè cũng cần lòng dũng cảm không kém. Vì vậy tôi thưởng cho Neville Longbottom 10 điểm.

Nếu lúc ấy có ai đứng bên ngoài Đại Sảnh đường, người đó thế nào cũng tưởng là bên trong có một vụ

nổ khủng khiếp, vì tiếng hò reo bùng lên từ dãy bàn của nhà Gryffindor. Harry, Ron và Hermione cùng đứng lên hò hét hoan hô Neville. Còn mặt Neville thì trắng bệch vì xúc động, và biến mất trong vòng tay thân tình của bạn bè ôm lấy nó. Hồi nào giờ Neville chưa từng kiếm được cho nhà Gryffindor nhiều điểm như vậy. Harry, đang hết sức hào hứng, thui vào sườn Ron một cái để chỉ cho bạn nó thấy ma, đang hết sức hào hứng, thui vào sườn Ron một cái để chỉ cho bạn nó thấy Malfoy. Nếu Malfoy có bị trúng Lời nguyền Trói thân bây giờ cũng không thể nào ngậy ra như phồng và trông hải hùng như vậy.

Cụ Dumbledore phải cao giọng trấn áp cơn bão hoan hô, bởi vì ngay cả nhà Hufflepeff và Ravenclaw đều đang mừng sự mất chức vô địch của nhà Slytherin. Cụ Dumbledore nói:

- Như vậy, chúng ta cần thay đổi cách trang trí một chút.

Cụ vỗ tay. Trong nháy mắt, những giải trang trí màu xanh lá cây biến thành màu tím, bạc hoá ra vàng; con trăn khổng lồ – biểu tượng của nhà Slytherin – biến mất, và thế vào đó là con sư tử của tháp Gryffindor. Thầy Snape đang bắt tay giáo sư McGonagall với một nụ cười khủng khiếp mà thầy cố vặn ra. Thầy bắt gặp ánh mắt của Harry và Harry biết ngay tình cảm của thầy đối với nó không hề thay đổi một xiu xiu nào hết. Nhưng chuyện đó không làm cho Harry lo lắng. Có vẻ như cuộc sống ở Hogwarts sẽ trở lại như bình thường vào niên học tới, như hồi nào tới giờ.

Buổi tối ấy là buổi tối đẹp nhất trong đời Harry, đẹp hơn cả ngày nó thắng trận Quidditch, hay đêm Giáng sinh, hay lúc đánh bại con quỷ khổng lồ... Nó sẽ không bao giờ, không bao giờ quên được đêm nay.

Lúc ấy Harry gần như quên bém là nó chưa biết kết quả kỳ thi lên lớp. Nhưng mà kết quả có ngay: cả bọn ngạc nhiên xiết bao – cả Harry và Ron đều đậu điểm cao; Hermione thì dĩ nhiên hạng nhất. Ngay cả Neville cũng qua truông, nhờ đạt điểm cao trong môn Dược Thảo học mà đã bù được cho điểm môn Độc dược dở tệ. Tội nó từng hy vọng rằng Goyle, thằng bé vừa ngu vừa nham hiểm không kém ấy, sẽ bị đuổi ra khỏi trường. Dè đâu thằng ấy cũng đậu tốt! Thật là nhục. Nhưng mà, như Ron nói, mình đâu có thể có được mọi thứ trong đời!

Rồi bỗng dừng tú quần áo của tội nó trống rỗng, còn mấy cái rương thì tự đầy ắp, con cóc của Neville tự nhiên được tìm thấy đang núp giữa mấy cái bồn cầu; mỗi học trò đều nhận được thông báo, cảnh cáo chúng chớ có dùng phép thuật vào những ngày hè (Fred Weasley rầu rĩ nói: “Mình cứ luôn hi vọng là họ quên bém vụ này cho mình nhờ.”) ; Lão Hagrid đã sẵn sàng đưa chúng xuống đoàn thuyền để lướt qua mặt hồ; Chúng sẽ lại lên chuyến tàu tốc hành Hogwarts; tha hồ nói cười trong khi cảnh trí thôn quê bên ngoài càng lúc càng xanh tươi và ngăn nắp hơn; lại ăn kẹo dẻo đủ vị hiệu Bertie Bott khi xe chạy qua những khu thành thị của dân Muggle; rồi cởi đồng phục phù thủy của Hogwarts ra để mặc vào những cái áo gió và áo khoác; cuối cùng đến ga số Chín ba phần tư ở nhà ga Ngã Tư Vua.

Bọn trẻ cũng mất nhiều thì giờ mới ra được khỏi sân ga: một lão gác ga phù thủy đứng bên cạnh thanh chắn soát vé, cho mỗi lần chỉ hai ba đứa đi ra, để chúng đừng gây chú ý. Dân Muggle có thể hoảng vía khi

thấy cả bảy trẻ con cùng lúc tóa ra từ bức tường bê tông.

Ron nói:

- Hè này bồ phải đến nhà mình chơi nha. Cả hai bồ. Mình sẽ gửi cú cho hai bồ.

Harry nói:

- Cám ơn bạn. Vậy là có chuyện để tôi mong ngóng rồi!

Những học sinh khác chen lấn tụi nó khi đổ xô về phía cánh cổng để trở về thế giới Muggle. Vài đứa gọi:

- Tạm biệt, Harry!

- Hẹn gặp lại, Potter!

Ron nhe răng cười với Harry:

- Bồ vẫn nổi tiếng nha!

Harry nói:

- Ở đây chứ không phải ở chỗ mà tôi sắp về, tôi cam đoan với bồ đấy.

Nó, Ron và Hermione cùng bước qua cổng một lúc.

- Kìa, ảnh kìa, má ơi, ảnh kìa, má nhìn kìa!

Ấy là tiếng reo ríu rít của Ginny, cô em gái út của Ron, nhưng cô bé không chỉ vào anh mình. Cô bé re lên:

- Harry Potter! Nhìn kìa, má! Con thấy...

- Yên coi, Ginny, chỉ chỗ người ta như thế là bất lịch sự!

Bà Weasley mỉm cười nhìn bọn trẻ. Bà ân cần hỏi:

- Một niên học vất vả quá hử các con?

Harry đáp:

- Dạ, vất vả lắm. Con cám ơn bác đã tặng con cái áo ấm và hũ kẹo.

- Ôi, có đáng gì đâu, cháu!

- Mà xong chưa?

Chính là giọng của dượng Vernon, vẫn gương mặt tím tím, vẫn hàng ria mép, vẫn giận dữ nhìn Harry xách cái lồng cú giữa một sân ga đầy nhóc người bình thường. Đứng đằng sau ông là dì Petunia và Dudley, thằng anh họ này vừa thấy mặt Harry là chết khiếp đi được.

Bà Weasley nói:

- Ông bà đây chắc phải là gia đình của Harry?

Dượng Vernon đáp:

- Nói một cách nào đó thì đúng vậy. Mau lên, nhóc con, chúng ta không có cả ngày dài lẫn khân ở đây đâu!

Ông bỏ đi. Harry ngoái lại để nói lời chia tay với Hermione và Ron:

- Hẹn gặp lại các bạn khi hết hè nha!

Hermione nhìn theo dượng Vernon ngờ vực, kinh ngạc vì có người lại khó chịu đến thế. Cô bé nói với Harry:

- Chúc bạn... ơ... mùa hè vui vẻ.

Harry nhe răng cười khiến cho các bạn nó ngạc nhiên hết sức.

- Ủ, tôi sẽ nghỉ hè vui vẻ. Họ không biết là tôi không được phép làm phép thuật ở nhà. Mùa hè này tôi sẽ tha hồ vui vẻ với Dudley...

- Hết Quyển 1 -

HARRY POTTER

J.K.Rowling

Quyển 2

Chương 1: Sinh Nhật Buồn Nhất

Chương 2: Lời Cảnh Cáo Của Dobby

Chương 3: Trang Trại Burrow

Chương 4: Phú Quý Và Cơ Hàn

Chương 5: Cây Liễu Roi

Chương 6: Gilderoy Lockhart

: Q2 - chương 7: Máu Bùn Và Những Tiếng Thì Thầm

Chương 8: Tiệc Tử Nhật

Chương 9: Thông Điệp Trên Tường

Chương 10: Trái Bludger Tai Quái

Chương 11: Câu Lạc Bộ Đầu Tay Đôi

Chương 12: Món Thuốc Đa Dịch

Chương 13: Cuốn Nhật Ký Cực Kỳ Bí Mật

Chương 14: Cornelius Fudge

Chương 15: Aragog

Chương 16: Phòng Chứa Bí Mật

Chương 17: Người Kế Vị Slytherin

Chương 18: Phần Thưởng Cho Dobby

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Sinh Nhật Buồn Nhất

Đây không phải là vụ cãi vã đầu tiên nổ ra trong buổi điểm tâm ở nhà số 4 đường Privet Drive. Hồi sáng sớm tinh sương này, ông Vernon Dursley đã bị đánh thức vì một tiếng cú rúc inh tai phát ra từ căn phòng thẳng cháu Harry của ông.

Ông gầm lên từ phía đầu bàn ăn:

- Lần thứ ba trong tuần này rồi đó ghen! Mà mà không kèm được con cú đó thì phải tống nó ngay đi cho tao!

Một lần nữa, Harry lại phải cố gắng giải thích:

- Tại nó chán quá đó, dượng. Nó quen bay nhảy bên ngoài. Nếu dượng cho phép cháu thả nó ra đêm nay...

Dượng Vernon nạt một tiếng, trứng chiên văng ra dính cả vào bộ ria mép rậm rạp của dượng:

- Bộ tao ngu lắm hả? Tao thừa biết chuyện gì xảy ra nếu thả con cú đó chớ...

Ông ném cho vợ, dì Petunia, một cái nhìn tăm tối.

Harry toan cãi lại, nhưng tiếng nói của nó bị nhậm chìm một tiếng ợ to và dài của Dudley nhấn chìm:

- Con muốn ăn thêm thịt muối chiên.

Dì Petunia hướng đôi mắt mơ màng về phía cậu con đồ sộ:

- Còn nhiều trong chảo đó cưng! Hể có dịp là mẹ phải bồi dưỡng cho con... chớ mẹ không ưa được đồ ăn ở trường...

- Nhảm nhí, anh chưa bao giờ bị đói khi anh còn theo học trường Smeltings.

Dượng Vernon hăng hái ngắt lời vợ, rồi ông quay sang con trai:

- Còn đủ cho con ăn no mà, phải không con trai của ba?

Dudley vốn đã to đến nỗi móng của nó bè ra cả hai bên chiếc ghế nhà bếp. Nó nhe răng cười với ba nó rồi quay sang Harry bảo:

- Đưa cái chảo!

Harry bực mình:

- Anh quên nói hai chữ nhiệm màu rồi!

Hiệu quả của câu nói đơn giản này đối với tất cả những người còn lại trong gia đình thật không tin được: Dudley há hốc miệng và té từ trên ghế xuống đánh rầm một cái làm rung rinh cả nhà bếp; bà Dursley hét lên một tiếng nhỏ và đưa hai tay bịt miệng mình; còn ông Dursley thì đứng phắt dậy, mạch máu nổi cộm phập phồng bên hai thái dương.

Harry vội giải thích:

- Ý con muốn nói hai tiếng “làm ơn”, chứ con không có ý...

Nhưng dượng đã nổi cơn thịnh nộ, gầm lên, nước miếng phun khắp bàn:

- TAO ĐÃ DẠY MÀY CÁI GÌ VỀ VIỆC NÓI HAI TIẾNG “NM” ẤY TRONG NHÀ TAO HẢ?

- Nhưng con...

Dượng dậm xuống bàn một cái, rống lên:

- SAO MÀY DÁM LÀM CHO DUDLEY SỢ HẢ?

- Con chỉ...

- TAO CẢNH CÁO MÀY! TAO KHÔNG CHỊU ĐƯỢC BẤT CỨ BIỂU HIỆN BẤT BÌNH THƯỜNG NÀO CỦA MÀY DƯỚI MÁI NHÀ NÀY.

Harry nhìn sững hết gương mặt tím rìm của dượng Vernon đến gương mặt tái mét của dì Petunia. Dì đang cố gắng đỡ Dudley đứng lên.

- Dạ... dạ. – Harry nói – Thôi được...

Dượng Vernon ngồi xuống, thở phì phì như con tê giác lên giây thiều, và ngó Harry qua khóe mắt nhỏ sắc lẹm của ông.

Kể từ hồi Harry về nhà nghỉ hè, dượng Vernon dễ đối xử với nó như một trái bom có thể nổ bất cứ lúc nào, bởi vì Harry không phải là một đứa trẻ bình thường. Nói nào ngay, Harry không thể bình thường như

dưỡng mong muốn được.

Harry Potter là một phù thủy – một phù thủy mới toanh vừa học xong năm thứ nhất ở Hogwarts, học viện pháp thuật và ma thuật. Và nếu gia đình Dursley không vui vẻ gì khi phải đón tiếp nó về nghỉ hè ở nhà họ, thì điều đó cũng chẳng thấm gì với nỗi buồn đang gặm nhấm Harry.

Nó nhớ trường Hogwarts tha thiết như bị đau bao tử kinh niên. Nó nhớ tòa lâu đài với những hành lang bí mật và những con ma, nhớ những lớp học (mặc dù có lẽ không nhớ lắm bậc thầy Độc dược Snape). Nó nhớ bầy cú đưa thư mỗi sáng, nhớ bàn ăn dài trong Đại sảnh đường, cái giường ngủ giữa bốn tấm áp phích trong tháp ký túc xá. Nhớ những buổi đến thăm bác Hagrid – người giữ khóa – trong căn chòi của bác cạnh khu Rừng Cấm. Và nó đặc biệt nhớ Quidditch, môn thể thao phổ biến nhất trong thế giới phù thủy (có sáu cột gôn cao, bốn trái banh bay, và mười bốn cầu thủ cỡi chổi thần).

Tất cả sách thần chú của Harry, cả cây đũa phép, áo chùng phù thủy, cái vạc, và cây chổi thượng hạng Nimbus 2000, đều bị dưỡng Vernon khóa kỹ trong tú xép dưới gầm cầu thang ngay cái lúc mà Harry vừa đặt chân trở về. Gia đình Dursley thì bận tâm gì chuyện Harry có thể mất chỗ trong đội Quidditch nhà Gryffindor vì nó không luyện tập gì hết suốt mùa hè? Và nếu Harry trở về trường Hogwarts nhập học mà không làm xong bài tập nào hết thì có ăn nhằm gì đến nhà Dursley?

Gia đình Dursley là những người mà giới phù thủy gọi là Muggle (những người không có tới một giọt máu phù thủy trong huyết quản), và theo quan điểm của ông bà Dursley thì có một phù thủy trong nhà là cả một mối nhục sâu sắc nhất. Dưỡng Vernon còn nhốt cả con cú của Harry, con Hedwig, trong lồng và khóa lại, không cho nó đưa thư cho bất cứ ai trong thế giới phù thủy.

Harry không giống ai trong cái gia đình này. Dưỡng Vernon thì to bè và không có cổ, chỉ có một bộ rua mép đen vĩ đại; dì Petunia thì mặt dài như mặt ngựa, người xương xẩu; Dudley thì tóc vàng, da hồng, và phục phịch. Trong khi Harry thì nhỏ và gầy, đôi mắt xanh lá cây rất sáng và mái tóc đen huyền luôn luôn rối bù. Nó đeo kính tròn, và trên trán nó có một vết sẹo mỏng hình tia chớp.

Chính vết sẹo này đã làm cho Harry trở thành đặc biệt, ngay cả đối với một phù thủy thì đó cũng là một điều rất đặc biệt: vết sẹo đó dấu chỉ duy nhất về quá khứ bí ẩn của Harry, về lý do mà Harry được đem bỏ ở thềm nhà Dursley hơn mười một năm trước.

Năm vừa lên một, không hiểu bằng cách nào đó, Harry đã sống sót được dưới phù phép của tên phù thủy Hắc ám vĩ đại nhất của mọi thời đại – Ngài Voldemort – một cái tên mà hầu hết phù thủy vẫn còn sợ hãi khi nhắc đến. Cha mẹ của Harry đã bị Voldemort giết chết, nhưng Harry sống sót với vết sẹo hình tia chớp, và – không ai hiểu tại sao – quyền lực của Voldemort bị tiêu tan ngay khoảnh khắc mà hắn không giết được Harry.

Từ đó Harry được dì dưỡng nuôi lớn. Nó sống với gia đình Dursley trong suốt mười năm, không hề hiểu tại sao nó cứ gây ra bao nhiêu điều kỳ lạ, mặc dù nó không cố ý; và nó cũng tin vào câu chuyện mà gia

đình Dursley đã nói với mình, rằng cái thẹo nó có là trong một tai nạn xe hơi làm cho ba má nó chết.

Thế rồi, cách đây đúng một năm, trường Hogwarts gửi thư cho Harry, khiến cho toàn bộ câu chuyện này được phơi bày. Rồi Harry theo học trường Hogwarts, tại đây, Harry và cái thẹo của mình đã trở thành rất nổi tiếng... Nhưng bây giờ năm học đã qua, nó phải trở về với gia đình Dursley để nghỉ hè, lại bị đối xử như một con chó ghẻ.

Gia đình Dursley thậm chí không thèm nhớ hôm nay là sinh nhật thứ mười hai của Harry. Dĩ nhiên Harry cũng chẳng trông mong gì nhiều; họ cũng chưa từng cho nó một món quà thực sự nào, đừng nói chi tới bánh sinh nhật. Nhưng mà hoàn toàn không đếm xỉa gì hết trơn thì...

Lúc đó, dượng Vernon tăng hăng lấy giọng một cách long trọng và nói:

- Nghe đây, như mọi người đều biết, hôm nay là một ngày rất quan trọng.

Harry ngẩng đầu lên, không dám tin nổi.

Dượng Vernon nói:

- Đây có lẽ là ngày mà ta đạt được sự thăng tiến lớn trong nghề nghiệp của ta từ trước tới nay.

Harry ngó trở xuống miếng bánh mì nướng của nó. Thì ra, nó nghĩ một cách cay đắng, dượng Vernon đang nói về cái bữa dạ tiệc ngu xuẩn ấy. Suốt hai tuần nay ông ấy không hề nói đến cái gì khác hơn. Một nhà xây dựng giàu có nào đó cùng bà vợ của ông ta sẽ đến ăn tối, và dượng Vernon – nhà sản xuất máy khoan – hy vọng kiếm được món đơn đặt hàng lớn của ông này.

Dượng Vernon nói:

- Anh nghĩ chúng ta nên coi lại hết chương trình một lần nữa. Đúng tám giờ tất cả chúng ta nên ở đúng vị trí của mình. Petunia, em sẽ đứng ở...

- ... trong phòng khách, chờ đón những vị khách quý đến nhà chúng ta. – Dì Petunia tiếp lời ngay.

Dượng Vernon hài lòng:

- Tốt, tốt, còn Dudley?

- Con sẽ chờ để mở cửa.

Dudley đáp và nở một nụ cười điệu dàng giả tạo:

- Thừa ông bà Mason, cho phép con cất áo khoác của ông bà ạ.

Dì Petunia kêu lên sung sướng:

- Họ sẽ mê thằng bé cho coi!
- Xuất sắc, Dudley!

Dượng Vernon khen con trai xong quay qua Harry:

- Còn mày?

Harry đáp bằng giọng nhạt phèo:

- Con sẽ ở trong phòng ngủ, không được làm ồn và giả đồ như không có mặt vậy.
- Đúng vậy! – Giọng dượng Vernon thật ác.

- Anh sẽ dắt họ đi vào phòng khách, giới thiệu với em, Petunia, và em sẽ rót rượu mời họ. Lúc tám giờ mười lăm...

Dì Petunia tiếp lời chồng:

- Em sẽ mời khách dùng cơm tối.
- Và Dudley, con sẽ nói...
- Thưa bà Mason, cho phép cháu đưa bà vào phòng ăn?

Dudley vừa nói vừa đưa cánh tay ú núc ra cho người đàn bà vô hình.

Dì Petunia hít hà:

- Ôi, trang quần tử hoàn hảo bé bỏng của mẹ!
- Còn mày?

Dượng Vernon nạt Harry. Nó nhai lại một cách chán ngắt:

- Con sẽ ở trong phòng ngủ, không được làm ồn và giả đồ như không có mặt vậy.
- Đúng. Bây giờ chúng ta dợt trước vài lời khen ngợi trong bữa tiệc. Petunia, em có ý kiến gì?

- Thưa ông Mason, anh Vernon nói với tôi ông là một người chơi gôn tuyệt vời... Bà Mason, xin bà chỉ dùm tôi nơi bà mua cái áo đầm này...

- Tuyệt. Còn Dudley?

- Con nói như vậy nhá: Ở trường chúng cháu phải viết một bài luận văn về người anh hùng của mình, và thưa ông Mason, cháu viết về ông ạ.

Thế này là quá sức chịu đựng của dì Petunia lẫn Harry. Dì Petunia thì òa khóc và ôm nựng cậu con trai vĩ đại của mình, còn Harry thì chuôi xuống gầm bàn để người ta không thấy nó hả hê cười.

- Còn mày, thằng kia?

Harry trồi lên, giữ nét mặt nghiêm túc trả bài:

- Con sẽ ở trong phòng ngủ, không được làm ồn và giả đồ như không có mặt vậy.

- Đúng, cứ làm vậy cho tao.

Giọng dượng Vernon đầy dọa nạt.

- Ông bà Mason không biết chút gì về mày và sẽ không bao giờ biết gì về mày cả. Khi bữa tiệc kết thúc, anh sẽ đưa bà Mason trở lại phòng khách uống cà phê, Petunia à, và anh sẽ dẫn dắt đề tài câu chuyện đến những cái máy khoan. Nếu may mắn, anh sẽ ký tên đóng dấu vụ làm ăn này trước bản tin mười giờ tối. Và ngày mai vào giờ này, chúng ta sẽ đi sắm cho căn nhà nghỉ mát nghỉ mát của mình ở Majorca.

Harry không cảm thấy hào hứng lắm về chuyện này, bởi vì ở Majorca thì gia đình Dursley cũng đâu có ưa nó hơn là khi họ ở số 4 đường Privet Drive.

- Được rồi... Để anh xuống phố để lấy áo khoác dạ tiệc của anh và Dudley.

Quay qua Harry, dượng Vernon quát:

- Còn mày, liệu hồn mà tránh chỗ cho dì mày quét dọn!

Harry lỉnh ra ngoài bằng cửa sau. Hôm ấy là một ngày nắng ấm rực rỡ. Nó băng qua bãi cỏ, ngồi phịch xuống cái ghế dài kê trong vườn, và hát thầm cho mình nghe:

- Chúc tôi một sinh nhật hạnh phúc! Một sinh nhật hạnh phúc cho tôi!

Chẳng có thiệp, chẳng có quà, và tối nay nó sẽ làm như nó không hề có mặt trên đời. Nó buồn bã nhìn đăm đăm vào bờ giậu. Nó chưa bao giờ cảm thấy cô đơn như vậy. Nó nhớ bạn nó, nhớ hơn bất cứ thứ gì khác ở Hogwarts, hơn cả những trận Quidditch. Nó nhớ những đứa bạn thân nhất của nó, Hermione và Ron. Nhưng có lẽ tại nó không nhớ nó chút nào. Suốt mùa hè, chẳng đứa nào trong hai đứa đó viết thư cho Harry. Ngay cả Ron, đứa từng hứa sẽ mời Harry đến nhà chơi, cũng bật vô âm tín.

Đã biết bao nhiêu lần, Harry toan dùng phép thuật tháo cũi sổ lồng cho con Hedwig để nó đem thư đến cho Hermione và Ron. Nhưng nó hiểu là không nên liều chỉ vì một chuyện như vậy. Phù thủy vị thành niên không được phép dùng phép thuật ở ngoài trường học. Harry chưa hết nói cho gia đình Dudley biết điều này; bởi nó biết, chính vì họ sợ nó biến họ thành mấy con bọ hung mà họ không dám nhốt nó vô phòng xếp dưới gầm cầu thang chung với những đũa phép và chổi thần của nó.

Trong mấy tuần lễ đầu khi Harry mới về nhà, nó khoái giả bộ lẩm nhẩm những câu nhảm nhí vô nghĩa để thấy thẳng Dudley, với thân hình phì nhiêu, phóng ra khỏi phòng với tốc độ tối đa. Nhưng sự im lặng kéo dài của Ron và Hermione làm cho Harry cảm thấy nó bị tách biệt ra khỏi thế giới phù thủy đến nỗi mất luôn cả hứng chọc ghẹo Dudley. Và đến hôm nay thì rõ ràng cả Ron và Hermione đều đã quên bếng sinh nhật của nó.

Bây giờ nó sẽ đánh đổi cái gì để có được một bức thư gửi từ Hogwarts? Từ bất cứ một phù thủy nào? Thậm chí bây giờ thấy được hình ảnh của kẻ thù không đội trời chung, Draco Malfoy, nó cũng thấy vui mừng, miễn sao có thể tin chắc rằng tất cả những gì thuộc về Hogwarts không phải chỉ là một giấc mơ...

Cả niên học qua của nó ở Hogwarts không hẳn toàn chuyện vui. Vào những ngày cuối cùng của niên học, Harry đã phải trực diện chiến đấu với chính Ngài Voldemort chứ không ai khác. Tuy Voldemort chỉ còn là tàn tích của căn thân hắc trước đây, nhưng hắn vẫn còn đáng sợ, vẫn xảo quyệt, vẫn quyết tâm giành lại quyền lực. Harry đã thoát khỏi bàn tay độc địa của Voldemort lần thứ hai, nhưng là thoát chết trong đường tơ kẽ tóc; thậm chí đến bây giờ, nó vẫn choàng thức giấc giữa đêm khuya, vã mồ hôi lạnh, tự hỏi bây giờ Voldemort đang ở đâu. Nó vẫn nhớ gương mặt xá xịt và to tướng của hắn, đôi mắt điên rồ trợn trừng của hắn...

Bỗng nhiên Harry ngồi dậy đứng trên băng ghế. Nó lơ đãng trừng mắt nhìn bờ giậu trước mặt – và nhận ra cái giậu lại nó chăm chăm. Hai con mắt màu xanh lá cây to tổ tướng hiện ra giữa đám lá cây.

Harry vừa bật đứng dậy thì một giọng nói giễu cợt vang lên từ bên kia bãi cỏ:

- Tao biết hôm nay là ngày gì nè!

Dudley vừa hát vừa đi ục ịch về phía Harry.

Hai con mắt to nháy một cái rồi biến mất.

Harry vẫn không dứt mắt khỏi chỗ lúc nãy là hai con mắt của cái giậu cây:

- Mà nói cái gì?

Dudley tới sát bên Harry, lặp lại:

- Tao biết hôm nay là ngày gì nè!

- Giỏi à. Vậy là cuối cùng mày cũng biết được các ngày trong tuần rồi hả?

Dudley cười nhạo:

- Hôm nay là sinh nhật của mày. Mà sao mày chẳng nhận được một tấm thiệp chúc mừng nào vậy? Mày không có đứa bạn nào ở cái trường quỷ ấy hả?

Harry nói tỉnh bơ:

- Tốt hơn là đừng để cho má mày nghe mày nói về trường tao.

Dudley kéo quần lên, cái đũng quần cứ xệ xuống dưới cái mông phệ của nó. Nó nghi ngờ hỏi:

- Sao mày cứ ngó chăm chăm cái bờ giậu vậy?

Harry nói:

- Tao đang tính xem dùng câu thần chú nào để đốt cái giậu này thì tốt nhất.

Tức thì Dudley nhảy bật ra sau, vẻ hoảng sợ hiện trên gương mặt phúng phính của nó.

- Mày kh... không... Ba nói mày không được làm ph... phép thuật... Ba nói ba sẽ quăng mày ra khỏi nhà... Mà mày thì không có chỗ nào khác để tá túc... mày đâu có bạn bè nào đón về nhà đâu...

Harry tức giận đọc:

- Uùm ba la ba xạo ba bự! Tầm bậy tầm bạ! Xí xa xí xồ! Láo ta láo toét!

Dudley hú lên:

- MAAAAÁÁÁ!

Nó ba chân bốn cẳng chạy lạch bạch vô nhà.

- MAAA ÁÁÁ! Coi nó làm gì kìa?

Harry trả giá đắt cho một chút đùa vui của nó. Bởi vì cả Dudley lẫn cái hàng giậu không bị tổn thương gì hết, dĩ Petunia biết là Harry thực ra không có làm phép thuật gì ráo. Nhưng Harry cũng phải thận trọng cái chảo đầy xà bông mà dĩ phang vô đầu nó. Rồi dĩ phạt, bắt nó làm việc, đe rằng nếu nó mà làm không hết việc thì đừng có hòng mà ăn tối.

Trong khi Dudley lượn qua lượn lại, vừa ăn kem vừa ngó chừng, thì Harry lau cửa sổ, rửa xe hơi, cắt cỏ, tưới bồn hoa, tưới bụi hồng, và sơn lại cái băng ghế trong vườn. Mặt trời chói lòa trên đầu, thiêu đốt gáy nó. Harry biết lẽ ra nó không nên dớp cái mồi nhử của Dudley, nhưng Dudley đã đâm trúng nỗi đau

trong tim nó, nói ra cái điều đang dày vò nó: có lẽ nó không có người bạn nào ở Hogwarts thật...

Ước gì họ có thể nhìn thấy Harry Potter nổi tiếng vào lúc này. Harry cay đắng nghĩ, khi nó rải phân trên bồn hoa, lưng nó đau ê ẩm và mồ hôi chảy ròng ròng xuống mặt.

Cuối cùng, lúc bảy giờ ba mươi, khi nó đã kiệt sức thì nghe có tiếng dì Petunia kêu:

- Vô đây! Bước trên giấy báo lót sàn nghe không!

Harry mừng rỡ đi vô dưới mái che của căn bếp sáng choang. Trên đầu tủ lạnh là cái bánh nướng dành cho tối nay: trét đầy kem bơ và một bông hoa tím làm bằng đường, một tảng thịt heo quay to đang xì xèo trong lò nướng.

Dì Petunia chỉ vô hai lát bánh mì và một nhúm phô mai trên cái bàn nhà bếp, nạt Harry:

- Ăn lẹ lên! Ông bà Mason sắp đến rồi đó.

Dì Petunia đã thay sẵn một cái áo đầm dạ tiệc màu hồng.

Harry rửa tay rồi ngốn ngấu bữa ăn tối thảm hại của nó. Canh lúc Harry vừa ăn xong, dì Petunia dọn ngay chiếc đĩa của nó.

- Lên lầu! Mau lên!

Khi đi ngang qua phòng khách, Harry kịp thoáng thấy dượng Vernon và Dudley trong bộ áo khoác dạ tiệc, cổ đeo nơ. Nó chỉ vừa mới leo lên hết mấy bậc cầu thang thì chuông cửa reo và gương mặt giận dữ của dượng Vernon xuất hiện ở chân cầu thang.

- Nhớ nghe chưa oắt con – chỉ một tiếng động thôi là...

Harry nhón gót đi về phòng ngủ, mở cửa lách vào, đóng cửa rồi quăng mình trên cái giường của nó.

Chẳng may, trên giường đã có ai đó ngồi sẵn rồi.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Lời Cảnh Cáo Của Dobby

Harry hú hồn, nó xém la to. Cái sinh vật bé nhỏ trên giường có hai tai to như cánh dơi và hai mắt xanh lơ lơ to như trái banh quần vợt. Harry biết ngay tức thì đây là hai con mắt đã quan sát mình ở bờ giậu hồi sáng này.

Trong lúc hai bên trừng trừng nhìn nhau thì Harry nghe tiếng Dudley vang lên trong hành lang:

- Thưa ông bà Mason, cho phép cháu cất áo khoác của ông bà ạ.

Cái sinh vật tuột xuống giường và cúi chào thật thấp, đến nỗi cái chóp mũi mỏng và dài của nó chạm luôn vào tấm thảm. Harry để ý thấy cái nó mặc giống như một cái áo gối cũ có chừa rãnh để thò ra hai cánh tay và hai cẳng chân.

Harry nói một cách nóng nảy:

- Ồ... chào!

- Harry Potter!

Sinh vật đó cất tiếng nói bằng một giọng cao vút cao đến nỗi Harry e là nó vọng cả xuống cầu thang.

- Dobby từ lâu rồi đã mong gặp được ngài..., thật là một vinh hạnh...

- C... cảm ơn.

Harry nói và men theo tường đến ngồi sụp xuống cái ghế ở bàn học, cạnh con Hedwig đang say sưa ngủ trong cái lồng to của nó. Harry rất muốn hỏi “Bạn là cái giống gì vậy?” nhưng nghe vậy hơi thô lỗ nên nó đổi lại, hỏi:

- Bạn là ai?

Sinh vật ấy đáp:

- Thưa ngài, tôi là Dobby. Chỉ Dobby mà thôi. Dobby gia tình.

- Uûa, thực hả? Ồ... Tôi không có ý xúc xược hay gì hết, nhưng... đây không phải là lúc thích hợp nhất

để tôi có một gia tinh trên giường mình.

Từ dưới phòng khách vọng lên tiếng cười khanh khách giả tạo của dì Petunia. Con gia tinh gục đầu. Harry vội nói:

- Cũng không có nghĩa là tôi không vui mừng gặp bạn, nhưng mà... ờ, chắc bạn đến đây là có lý do gì đặc biệt?

Dobby nói một cách nghiêm chỉnh:

- Dạ, vâng, thưa ngài. Dobby đến để báo cho ngài biết, thưa ngài... thật là khó... Dobby không biết phải bắt đầu từ đâu...

Harry lịch sự chỉ lên giường:

- Mời ngồi.

Con gia tinh bỗng òa khóc, khóc nức nở, khiến Harry kinh ngạc hết sức.

Con gia tinh thốn thức:

- M... mời ngồi! Chưa... chưa từng bao giờ.

Harry tưởng mình nghe như tiếng ngập ngừng dưới cầu thang. Nó thì thầm:

- Xin lỗi nha, tôi không có ý xúc phạm bạn hay gì cả...

Con gia tinh nấc lên:

- Xúc phạm Dobby! Dobby chưa từng được bao giờ được một phù thủy mời ngồi... như một kẻ ngang hàng...

Harry vừa cố gắng đe: “suyt”, vừa tỏ ra dễ dàng, dẫn Dobby trở lại giường, để cho nó ngồi lên đó mà thốn thức, trông y như một con búp bê to kèn và vô cùng xấu xí. Cuối cùng con gia tinh cũng tự kiềm chế được, và nó ngồi đó mà giương đôi mắt to lồ lộ ngó Harry với biểu hiện của sự kính mến đầm nước mắt.

Harry nói, cố làm cho con gia tinh vui lên:

- Cũng không có nhiều phù thủy lịch sự lắm đâu!

Dobby lắc đầu. Bỗng nhiên, không báo trước gì hết, nó nhảy lên, giậm dứ động đầu mình vào cửa sổ, gào lên:

- Dobby tồi! Dobby tồi!

- Đừng... Bạn làm gì vậy?

Harry suýt con gia tinh, chồm lên kéo nó xuống giường. Hedwig đã thức giấc, phát ra một tiếng rúc đặc biệt to và điên cuồng đập vô những chấn song của cái chuồng.

Con gia tinh, đã hơi bị lác mắt, nói:

- Thưa ngài, Dobby phải tự trừng phạt mình. Dobby suýt nói xấu gia đình mình, thưa ngài...

- Gia đình bạn?

- Tức là gia đình phù thủy mà Dobby phục vụ, thưa ngài... Dobby là một yêu tinh đầy tớ trong nhà phù thủy... bị buộc phục vụ trong một ngôi nhà và một giáo sư mãi mãi...

Harry tò mò hỏi:

- Họ có biết bạn ở đây không?

Dobby rùng mình:

-Ồ, không, thưa ngài, không đâu... Dobby sẽ bị trừng phạt một cách thảm thiết vì đã đến gặp ngài. Dobby sẽ phải cụp tai trong cửa lò vì chuyện này. Nếu mà họ biết, thưa ngài...

- Nhưng liệu họ có thêm để ý chuyện bạn cụp tai hay không cụp tai trong cửa lò không?

- Thưa ngài, Dobby không chắc. Dobby luôn luôn phải tự trừng phạt mình vì chuyện gì đó, thưa ngài. Họ để mặc cho Dobby làm chuyện đó. Đôi khi họ còn nhắc Dobby tự trừng phạt mình thêm, nữa...

- Tại sao bạn không bỏ đi? Tẩu thoát chẳng hạn?

- Thưa ngài, một con gia tinh chỉ đi khi được chủ giải phóng. Mà cái gia đình đó không đời nào giải phóng Dobby... Dobby sẽ phải hầu hạ gia đình đó cho đến chết, thưa ngài...

Harry tròn mắt nhìn. Nó nói:

- Vậy mà tôi tưởng tôi phải ở đây thêm bốn tuần nữa là khổ lắm rồi. Vậy so với chuyện của bạn, gia đình Dursley coi bộ còn nhân đạo hả? Có ai giúp được bạn không? Tôi có thể giúp bạn không?

Hầu như ngay sau đó, Harry ước gì mình đừng nói ra câu đó. Bởi vì Dobby lại òa ra kể lể bày tỏ lòng tri ơn.

Harry thì thầm một cách tức tối:

- Làm ơn! Làm ơn im đi. Nếu gia đình Dursley mà nghe được điều gì, nếu họ biết bạn ở đây...

- Harry Potter ơi, ngài hỏi là ngài có thể giúp gì cho Dobby không à? ... Thưa ngài, Dobby từng nghe nói về sự vĩ đại của ngài, nhưng về lòng tốt của ngài, Dobby chưa từng biết...

Harry cảm thấy mặt mình nóng bừng lên:

- Những gì bạn nghe nói về sự vĩ đại của tôi chỉ là một mớ tầm xàm bá láp. Tôi còn không được đứng đầu lớp ở Hogwarts nữa là. Người giỏi nhất lớp là Hermione, bạn ấy...

Nhưng Harry ngừng lại, bởi vì vừa nghĩ đến Hermione là nó thấy đau lòng.

Dobby lại cung kính nói, hai mắt tựa trái banh của nó sáng rực:

- Harry Potter thật khiêm tốn nhún nhường. Harry không hề nói về việc chiến thắng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy...

- Voldermort hả?

Dobby giơ tay bụm hai tai dơi lại và rên rĩ:

- Thưa ngài, xin đừng nói ra tên đó, xin đừng nói tên!

Harry vội nói:

- Xin lỗi nha. Tôi biết nhiều người không thích. Bạn Ron của tôi...

Nó lại ngừng nói. Nghĩ đến Ron nó cũng thấy đau lòng lắm.

Dobby chồm tới Harry, hai mắt nó trông như hai cái đèn pha xe hơi.

- Dobby nghe nói là Harry Potter đã gặp Chúa tể Hắc ám lần thứ hai, chỉ cách nay vài tuần... và Harry lại thoát chết lần nữa?

Harry gật đầu và mắt Dobby thỉnh thoảng lại tràn đầy nước mắt.

- A, thưa ngài!

Nó há hốc miệng, chậm những giọt nước mắt trên mặt mình bằng cái góc dơ hầy của cái áo gối mà nó đang mặc.

- Harry Potter thật can đảm gan góc cùng mình! Ngài đã thách thức bao nhiêu hiểm nguy rồi! Nhưng Dobby đến để bảo vệ Harry Potter đây, để báo trước với ngài, cho dù sau này nó có bị cụt tai trong cửa lò... Harry Potter đừng trở về Hogwarts nữa!

Căn phòng bỗng lặng trang, chỉ có tiếng dao nĩa từ dưới lầu vang lên, và giọng rồn rảng xa xa của đường Vernon.

Harry lắp bắp:

- C... cái gì? Tôi phải trở lại trường chứ! Niên học sẽ bắt đầu vào ngày một tháng chín. Chỉ vì điều đó mà tôi đã cố chịu đựng. Bạn không biết ở đây như thế nào đâu. Tôi không thuộc về chốn này. Tôi thuộc về thế giới của bạn – Hogwarts.

- Không, không, không bao giờ!

Dobby lắc đầu quây quật đến nỗi hai tai nó đập vào nhau. Nó ré lên:

- Harry Potter phải ở lại đây nếu muốn an toàn. Ngài quá vĩ đại, quá cao thượng, không thể để mất đi. Nếu Harry Potter trở lại Hogwarts, ngài sẽ gặp nguy hiểm chết người.

Harry ngạc nhiên:

- Tại sao?

Dobby bỗng nhiên run rẩy, thì thào:

- Harry Potter à, có một âm mưu. Một âm mưu khiến cho bao nhiêu chuyện kinh khủng đã xảy ra tại Hogwarts – học viện pháp thuật và ma thuật – trong năm nay. Thưa ngài, Dobby được biết âm mưu đó hàng tháng rồi. Harry Potter không được tự dúi đầu vào chốn nguy hiểm. Thưa ngài, Harry Potter quá quan trọng.

Harry hỏi ngay:

- Những chuyện khủng khiếp đó là gì? Ai âm mưu?

Dobby nuốt nghẹn thành một tiếng tức cười rồi lại điên cuồng động đầu mình vô tường.

Harry túm cánh tay con gia tinh để ngăn nó lại, khuyên can:

- Thôi, được rồi. Bạn không thể nói với tôi. Tôi hiểu. Nhưng tại sao bạn lại báo trước cho tôi?

Bỗng nhiên một ý nghĩ không thú vị chút nào bật lên trong đầu Harry.

- Khoan đã! ... Chuyện này có dính dáng gì đến Vol... xin lỗi... đến Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy? ... Có không hả?

Harry vội vã nói thêm khi thấy đầu Dobby lại nghiêng đi một cách lo âu về phía bức tường.

- Bạn chỉ cần lắc đầu hay gật đầu thôi là được rồi.

Dobby từ từ lắc đầu.

- Không... không phải Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đâu, thưa ngài...

Nhưng đôi mắt của Dobby mở to và nó dường như muốn gọi cho Harry một ám hiệu. Tuy nhiên Harry hoàn toàn không hiểu gì cả.

- Kẻ đó có một người anh, phải không?

Dobby lắc đầu, mắt nó mở to thêm nữa. Harry nói:

- Vậy thì tôi chịu đó, không nghĩ ra nổi kẻ nào còn có cơ gây ra chuyện khủng khiếp ở Hogwarts nữa. Tôi muốn nói, thứ nhất là còn có thầy Dumbledore... bạn biết thầy Dumbledore mà, phải không?

Dobby cúi đầu xuống:

- Cụ Albus Dumbledore là hiệu trưởng vĩ đại nhất mà Hogwarts từng có. Thưa ngài, Dobby biết điều đó. Dobby từng nghĩ rằng quyền lực của cụ Dumbledore ngang ngửa với quyền lực của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy vào thời kẻ ấy mạnh nhất. Nhưng thưa ngài, có những quyền lực mà cụ Dumbledore không... quyền lực mà không một phù thủy tử tế nào...

Harry không kịp ngăn cản thì Dobby đã nhảy ra khỏi giường, chụp cái đèn để bàn của Harry, rồi tự đập vô đầu mình với những tiếng kêu xé tai.

Ôu lầu dưới bỗng nhiên im bật. Hai giây sau, Harry nghe tim mình đánh lô tô và nghe tiếng bước chân của dượng Vernon đi tới hành lang:

- Chắc là Dursley lại quên tắt truyền hình, thằng oắt con ấy.

- Mau lên! Trốn vô tủ!

Harry quính quáng nhét Dobby vô tủ quần áo, đóng cửa lại, và quăng mình lên giường, vừa lúc nằm cửa ra vào phòng nó bị vặn mở.

Gương mặt dượng Vernon kề sát mặt Harry, từng tiếng nói của dượng phát ra qua kẽ răng nghiến chặt:

- Mà-đang-làm-cái-quỷ-gì-vậy? Mà-đang-làm-cái-kết-hay-ho-của-câu-chuyện-tiểu-lâm-về-tay-chơi-gôn-Nhật-Bản-của-tao... Còn gây thêm một tiếng ồn ào nào nữa thì mày sẽ hốt iếc là đã được sinh ra đời, nghe không oắt con!

Dương dậm bước ra khỏi phòng. Harry vừa run vừa thả Dobby ra khỏi tù. Nó nói:

- Thấy ở đây là như thế nào chưa? Thấy tại sao tôi phải trở về Hogwarts không? Đó là nơi duy nhất mà tôi có... Ừ, tôi nghĩ tôi có bạn.

Dobby chiêm chọc:

- Những người bạn thậm chí không thèm viết thư cho Harry Potter ư?

- Tôi mong là họ chỉ... À mà này, ...

Harry chột ngây người ra:

- Làm sao bạn biết các bạn tôi không hề viết thư cho tôi?

Dobby lúng túng:

- Harry Potter đừng có giận dữ với Dobby. Dobby làm điều đó vì...

- Mi đã ngăn chặn thư từ của ta hả?

Con gia tinh nhanh nhẹn lùi ra khỏi tầm tay của Harry, nói:

- Thưa ngài, Dobby giữ chúng ở đây nè.

Nó rút ra một bó phong bì dày từ trong cái áo gối nó đang mặc. Harry có thể nhận ra nét chữ ngay ngắn của Hermione, nét chữ ngoằn ngoèo lộn xộn của Ron, có cả một tờ giấy ghi讎 ngoạc trông như là tác phẩm của người giữ khóa ở Hogwarts: bác Hagrid.

Dobby lo lắng chớp mắt nhìn lên Harry:

- Harry Potter không nên tức giận... Dobby hy vọng... nếu Harry Potter tưởng bạn bè đã quên mình... Harry Potter có thể sẽ không muốn trở về trường nữa...

Harry không thèm nghe thêm, nó nhào tới chụp những lá thư, nhưng Dobby nhảy ra khỏi tầm tay nó.

- Thưa ngài, Harry Potter sẽ nhận được những bức thư này, nếu hứa với Dobby là Harry Potter sẽ không trở về Hogwarts nữa. Ôi, đó là một hiểm họa mà ngài không nên đối đầu! Xin ngài hãy hứa không trở lại đó nữa!

Harry tức giận nói:

- Không. Đưa tôi mấy bức thư của bạn tôi đã!

Con gia tình buồn bã nói:

- Vậy là Harry Potter không cho Dobby một sự lựa chọn nào khác.

Trước khi Harry kịp phản ứng, Dobby vọt tới cửa, mở ra, và phóng xuống cầu thang. Harry phóng theo sau con gia tình, cố gắng không gây ra một tiếng ồn, miệng khô đắng, bao tử lộn tùng phèo. Nó nhảy qua sáu bậc cuối cùng của cầu thang, đáp xuống tấm thảm nhẹ nhàng như một con mèo, nhìn quanh tìm Dobby. Tiếng của dượng Vernon vang ra từ phòng ăn.

- ... ông Mason, xin ông kể cho Petunia câu chuyện buồn cười về mấy gã thợ cầu cống Mỹ. Bả tha thiết muốn nghe...

Harry chạy qua hành lang vô nhà bếp, cảm thấy ruột gan mình tiêu hết rồi.

Cái bánh tráng miệng vĩ đại của dì Petunia với cả núi kem và bông đường đang bay lơ lửng gần trần nhà. Dobby thì núp trong một góc trên đầu tủ chén. Harry ghen ngào:

- Đừng! Xin... đừng giết tôi...

- Harry Potter phải nói là ngài sẽ không trở lại trường nữa...

- Dobby, làm ơn...

- Ngài nói đi...

- Tôi không thể...

Dobby ném cho Harry một cái nhìn bi thảm.

- Vậy thì Dobby phải làm, vì chính lợi ích của Harry Potter, thưa ngài.

Cái bánh rớt xuống sàn gây một tiếng vang đứng tim. Kem bắn tung tóe lên tường và cửa sổ khi đĩa bánh vỡ tan. Và vút một cái như roi quất, Dobby tan biến.

Có tiếng kêu la vang lên từ phòng ăn, và dượng Vernon xông vô nhà bếp bắt gặp Harry đứng như trời trồng vì kinh hãi, từ đầu đến chân dính đầy bánh của dì Petunia.

Thoạt đầu, dượng Vernon có vẻ tìm cách khóa lấp mọi chuyện cho qua. (“Chỉ là đứa cháu nghịch lắm. Gặp người lạ là nó sợ, thành ra chúng tôi giữ nó trên lầu”) Ông xua vợ chồng Mason đang hoảng hồn trở lại phòng ăn, cam đoan với Harry là khi ông bà Mason về rồi, dượng sẽ lột da nó, lột không chừa một phân nào để sống, rồi đưa nó một cái giẻ lau. Dì Petunia phải đeo một tảng kem từ tủ đông lạnh ra, và Harry, vẫn còn run rẩy, bắt đầu kỳ cọ cái sàn nhà bếp.

Dượng Vernon lẽ ra cũng còn cơ may tiến hành vụ làm ông với Mason, nếu không xuất hiện con cú phá bình.

Dì Petunia vừa mới đưa hộp kẹo the ra mời khách sau khi ăn xong bữa tối, thì một con cú xấu xí to cỡ đột nhập qua cửa sổ phòng ăn, thả một lá thư xuống đầu bà Mason, rồi lại bay vút qua cửa sổ mà biến mất. Bà Mason thét lên một tiếng điên cuồng như tiếng hét của nữ thần báo tử và vừa bỏ chạy ra khỏi nhà vừa la hét về cái lũ điên. Ông Mason chỉ nán lại đủ thời gian để hỏi đây có phải là một trò đùa thú vị chẳng à bảo cho gia đình Dursley biết là bà vợ ông sợ chết khiếp những con chim, bất kể hình dạng và kích thước.

Khi dương Vernon tiến về phía Harry, đôi mắt nhỏ của dương lấp lánh tia nhìn hiểm ác. Harry đứng trong nhà bếp, nắm chặt cái giẻ lau để đứng cho vững. Dương chìa ra bức thư mà con cú đã đem tới, giọng rít lên ác độc:

- Đọc đi! Đây... đọc đi!

Harry cầm lấy bức thư. Đó không phải là thiệp chúc mừng sinh nhật.

Cậu Potter thân mến,

Chúng tôi vừa nhận được tin tình báo là Bùa Bay vừa mới được sử dụng tại nơi cậu đang cư ngụ lúc chín giờ mười hai phút tối hôm nay.

Như cậu biết, phù thủy vị thành niên không được phép làm pháp thuật ở ngoài nhà trường, nếu cậu còn thực hiện phép thuật nào nữa thì sẽ bị đuổi khỏi trường (Đạo luật Giới hạn Hợp lý Phù thủy Thiếu niên, 1875, đoạn C)

Chúng tôi cũng yêu cầu cậu nhớ kỹ là bất cứ hoạt động pháp thuật nào có nguy cơ khiến cho thành viên cộng đồng phi-phù thủy (Muggle) chú ý đều là vi phạm nghiêm trọng theo điều 13, khoản Bảo Mật của Hội nghị Quốc tế Ngăn chặn (Warlock).

Chúc cậu nghỉ hè vui!

Kính thư,

Mafalda Hopkirk

Văn phòng dùng sai pháp thuật

Bộ Pháp Thuật.

Harry ngược mắt khỏi bức thư, uất nghẹn.

Một tia điên cuồng nhảy múa trong mắt dương Vernon khi dương nói:

- Mà y đã không nói cho tao biết mà y không được phép xài ma thuật ở ngoài trường. Mà y quên nói hả... mà y lú lẫn chắc...

Dượng chồm lên Harry như một con chó săn khổng lồ, nhe hết cả răng ra.

- Được, tao báo cho mà y biết, oắt con, tao sẽ nhốt mà y lại... mà y sẽ không bao giờ trở về cái trường đó nữa... không bao giờ... và nếu mà y tìm cách xài ma thuật để tự thoát ra... thì họ sẽ đuổi mà y!

Và cười như một gã điên, dượng lôi Harry lên lầu.

Lời của dượng Vernon tẻ không kém hành động của dượng. Sáng hôm sau, dượng mượn người đóng các chấn song lên cửa sổ phòng của Harry. Đích thân dượng đục một cái lỗ mèo chui trên cửa ra vào phòng ngủ Harry, để đưa một ít đồ ăn vô phòng cho nó, mỗi ngày ba lần. Họ chỉ cho Harry ra khỏi phòng để làm vệ sinh vào buổi sáng và buổi tối. Còn ngoài ra, nó bị khóa nhốt trong phòng.

Ba ngày sau, gia đình Dursley chẳng tỏ dấu hiệu gì sẽ giảm án, và Harry không nhìn thấy được có cách nào thoát ra khỏi tình trạng bi đát ấy. Nó nằm dài trên giường nhìn mặt trời lặn sau chấn song cửa sổ và xót xa tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra cho mình đây.

Nếu nó dùng pháp thuật để thoát ra thì ích lợi gì chứ, vì làm như vậy nó sẽ bị đuổi khỏi Hogwarts. Đã vậy cuộc sống ở nhà số 4 đường Privet Drive đã xuống tới mức tẻ hơn bao giờ hết. Bây giờ, khi gia đình Dursley biết chắc là họ sẽ không còn bị đánh thức nửa đêm như những con dơi nữa, thì Harry cũng mất luôn vũ khí duy nhất của nó. Có thể Dobby cứu được Harry khỏi những chuyện khủng khiếp xảy ra ở Hogwarts, thì Harry có lẽ chẳng nào rồi cũng chết đói.

Cái nắp đầy lỗ mèo chui kêu leng keng và bàn tay dì dượng Petunia hiện ra, đẩy một chén canh đóng hộp vô phòng. Bụng Harry đang trống rỗng nên nó nhảy ngay ra khỏi

giường và chụp lấy chén canh. Canh lạnh như đá, nhưng nó húp một hơi hết nửa chén. Rồi nó đi ngang căn phòng đến bên cái chuồng con Hedwig, nhón mấy miếng rau cải nhũn nước dưới đáy chén canh, bỏ vào cái máng ăn trống trơn của Hedwig. Con cú xù lông, ném cho Harry một cái nhìn chán ghét cực kỳ.

Harry cay đắng bảo:

- Mi chê không ăn thì cũng chẳng ích gì. Hai đứa mình chỉ có bấy nhiêu đó thôi.

Nó đặt lại cái chén cạnh cái lỗ mèo chui rồi lên giường nằm, cảm thấy còn đói hơn cả lúc chưa ăn canh.

Giả sử nó vẫn còn sống thêm được bốn tuần lễ nữa... Nhưng lại không thể đến Hogwarts tựu trường thì sao? Không biết liệu trường có phái ai đi tìm hiểu xem vì sao nó không quay về trường nhập học không? Liệu người đó có đủ sức khiến ông bà Dursley cho nó đi học không?

Căn phòng tối dần. Một mồi, bao tử cồn cào, đầu óc cứ lớn vờn những câu hỏi không trả lời được, Harry thiếp vào một giấc ngủ không yên.

Nó mơ thấy mình bị đem đi triển lãm tại một sở thú, trong một cái chuồng có treo một tấm bảng, ghi: PHÙ THỦY VỊ THÀNH NIÊN. Người ta trơ mắt ếch ngó nó nằm đằng sau những chấn song, nó nằm đó, trên cái giường rơm, đói rũ liệt. Nó nhìn thấy gương mặt của Dobby trong đám đông, nó gào lên kêu cứu, nhưng Dobby bảo: “Thưa ngài, Harry Potter có ở trong đó thì mới an toàn.”, xong biến mất. Rồi gia đình Dursley xuất hiện và Dudley nằm chấn song chuồng mà rung lắc, cười nhạo nó.

- Thôi đi!

Harry nhắm mắt khi tiếng kêu lách cách dội vô cái đầu đau nhức của nó.

- Để tôi yên... Im hết đi... tôi đang cố ngủ...

Nó mở mắt ra. Ánh trăng đang rọi qua những chấn song. Và một người nào đó đang trợn mắt ngó nó qua những song cửa sổ: một người mũi dài, mặt đầy tàn nhang có mái tóc đỏ rực.

Bên ngoài cửa sổ chính là Ron Weasley.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Trang Trại Burrow

Harry gọi khẽ:

- Ron!

Nó bò tới cửa sổ, đẩy cửa kính lên để có thể nói chuyện qua mấy chấn song.

- Ron, làm sao bạn... Cái gì kia?

Cái đó tạo một hiệu quả phi thường. Harry há hốc mồm mà nhìn. Ron đang chồm qua cửa sổ của một chiếc xe hơi màu lam đậm sừng sững giữa trời. Ngồi ở băng ghế trước của chiếc xe là Fred và George, hai anh sinh đôi của Ron, họ nhe răng cười với Harry. George hỏi:

- Khỏe không, Harry?

Ron cũng hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Tại sao bồ không trả lời thư của mình? Mình đã mời bồ đến nhà mình chơi cả chục lần, rồi tới hôm nay thì ba mình đi làm về nói bồ bị tổng thư cảnh cáo vì đã dùng pháp thuật trước mặt dân Muggle.

- Không phải tôi làm... Nhưng mà làm sao ba biết?

- Ông làm việc ở Bộ Pháp Thuật mà. Bồ cũng biết tụi mình không được làm phép ở ngoài trường học...

Harry ngó chăm chăm cái xe hơi, nói:

- Mấy bạn coi sang trọng vậy?

- À, cái này không tính. Tụi này chỉ mượn thôi mà. Nó là xe ba của mình, tụi này đâu có phù phép gì nó. Nhưng mà Harry này, làm phép trước mặt những người Muggle mà mình sống chung...

- Tôi đã nói với bạn là tôi không có làm... Nhưng mà bây giờ phải mất công giải thích lâu lắm... Hay là vậy, bạn có thể báo cho trường Hogwarts biết là ông bà Dursley đã nhốt tôi lại và không cho tôi trở về trường không? Rõ ràng là tôi không thể làm phép tự giải thoát mình, vì Bộ Pháp Thuật sẽ tưởng đó là vụ phù phép thứ hai mà tôi làm trong vòng ba ngày, thành ra...

Ron bảo:

- Đừng nói làm nhảm nữa Harry. Tụi này đến để đưa bồ về nhà tụi này đây.
- Nhưng mà bạn cũng không thể niệm thần chú đưa tôi ra khỏi đây được mà!
- Cần gì phải làm chuyện đó.

Ron nói, hất đầu về phía băng ghế trước, nhe răng cười:

- Bồ quên là mình đi cùng với ai hả?

Fred quăng một đầu dây thừng cho Harry, bảo nó:

- Cột chặt vô chần song đi!

Harry vừa cột dây thừng thật chặt vào một thanh gỗ vừa nói:

- Nếu ông bà Dursley mà thức giấc chắc tôi chết quá.

Fred rồ máy xe và bảo:

- Đừng sợ. Lùi lại nào.

Harry lùi vào khoảng tối cạnh chuồng cú. Con Hedwig có vẻ như ý thức tầm quan trọng của sự việc này nên nằm im nín khe. Chiếc xe hụ lên mỗi lúc một to. Rồi thành lình, Fred lái xe phóng thẳng vào không trung, và với một tiếng rắc mạnh, những thanh chần bị giựt bung ra khỏi khung cửa sổ. Harry chạy lại cửa sổ ngó theo mấy thanh gỗ đang đung đưa cách mặt đất cả thước. Ron vừa vội vã kéo chúng lên xe, nhưng không có tiếng động nào trong phòng ngủ của ông bà Dursley cả.

Khi Ron đã chất xong mấy thanh gỗ lên sau xe, Fred lui xe lại sát bên cửa sổ phòng ngủ Harry. Ron nói:

- Nhảy vô xe!
- Nhưng còn đồ Hogwarts của tôi - cây đũa phép, cây chổi thần...
- Chúng ở đâu?
- Bị khóa trong phòng xép dưới gầm cầu thang, mà tôi thì không thể ra khỏi phòng này.

Từ ghế ngồi ở băng trước bên cạnh Fred, George nói:

- Chuyện nhỏ. Harry, tránh ra!

George và Fred nhẹ nhàng lạnh lện như mèo, trèo qua cửa sổ vô phòng Harry. Harry nghĩ, mình phải chào thua thôi, khi nhìn George lấy trong túi ra một cái kẹp tóc thông thường và bắt đầu xĩa cái lỗ khóa.

Fred nói:

- Nhiều phù thủy vẫn nói là mấy cái mảnh vật của dân Muggle chỉ tổ mất thì giờ, nhưng tụi này cho là mấy kỹ năng đó cũng đáng học lắm chứ, cho dù nó có chậm một tý.

Một tiếng tách nhỏ vang lên và cánh cửa bật mở. George nói khẽ:

- Đó... tụi anh đi lấy rương hòm cho em, còn em thì tom tốp những thứ em cần trong phòng đưa ra cho Ron đi!

Harry cũng thì thầm nói với theo hai anh em Weasley khi họ biến xuống cầu thang tối thui:

- Coi chừng bậc thang cuối, nó kêu cọt kẹt đó.

Harry xẹt ngang xẹt dọc căn phòng, gói ghém đồ đạc của nó và chuyển qua cửa sổ cho Ron. Rồi nó chạy lại phụ Fred và George khiêng cái rương lên cầu thang. Bỗng Harry nghe tiếng dượng Vernon ho.

Fred thở gấp bảo:

- Ráng tēm chút nữa. Đẩy mạnh một cái nữa...

Harry và George cùng kê vai đẩy chiếc rương, làm cho nó trượt qua cửa sổ vào trong xe. George nói nhỏ:

- Xong rồi! Đi thôi!

Nhưng Harry vừa trèo lên ngưỡng cửa sổ thì đột ngột vang lên một tiếng rúc to đằng sau lưng nó. Và liền theo đó là giọng như sấm rền của dượng Vernon:

- LẠI CON CÚ CHẾT TIẾT!

- Chết! Tôi quên bég mất con Hedwig!

Harry vừa nhảy trở vô phòng thì đèn hành lang bật sáng. Nó chụp cái lồng nhốt Hedwig, vọt ra cửa sổ, chui ra ngoài cho Ron. Vừa đúng lúc nó đang trèo lên nóc của cái tủ để leo qua cửa sổ, thì dượng Vernon giộng ầm ầm trên cánh cửa cái không khóa khiến cánh cửa bật tung ra.

Trong nửa giây, dượng Vernon đứng như trời trồng ở ngưỡng cửa; rồi dượng thốt lên một tiếng rống, nghe như tiếng trâu điên, và nhào vô Harry, túm lấy cổ chân nó.

Ron, Fred và George vội nắm chặt tay Harry và gồng hết sức mình mà kéo.

Dượng Vernon rống:

- Petunia! Nó đang chạy trốn! NÓ ĐANG CHẠY TRỐN!

Nhưng mấy anh em nhà Weasley hè nhau kéo một cái mạnh đến nỗi chân của Harry trật ra khỏi bàn tay nắm của dượng Vernon – Harry đã vào được trong xe. Nó đóng mạnh cửa xe...

Ron kêu:

- Anh Fred, bỏ chân xuống!

Thế là chiếc xe phóng vút về phía mặt trăng.

Harry không thể nào tin được – nó đã tự do. Nó kéo kính cửa sổ xe xuống, làn gió đêm lùa qua mái tóc, và nó ngoái nhìn những mái nhà trên đường Privet Drive đang nhỏ lại. Dượng Vernon, dì Petunia và Dudley xúm xít đứng bên cửa sổ phòng ngủ của nó, sửng sốt đến lặng câm.

Harry hét to:

- Hẹn gặp lại vào mùa hè tới!

Anh em nhà Weasley phá lên cười ngất và Harry ngồi ngay ngắn lại trên ghế, cười toét đến mang tai.

Nó nói với Ron:

- Thả Hedwig ra đi, nó có thể bay theo chúng ta mà. Lâu lắm rồi nó chẳng có dịp nào để vỗ cánh.

George đưa cái kẹp tóc cho Ron mở cửa chuồng, và chỉ một lát sau, Hedwig hớn hở bay vèo ra cửa sổ xe để lướt theo bọn trẻ như một bóng ma.

Ron sốt ruột hỏi:

- Sao? Đầu đuôi câu chuyện ra sao hả, Harry?

Harry kể cho anh em nhà Weasley nghe chuyện Dobby, lời cảnh cáo mà con gia tinh ấy đưa ra cho Harry và vụ um sùm về cái bánh kem. Khi nó kể xong, mọi người im lặng một hồi lâu trong nỗi kinh hoàng.

Cuối cùng Fred nói:

- Đáng ngờ lắm.

George đồng ý:

- Nhất định là trò láu cá đây! Vậy là rốt cuộc đến tên của kẻ âm mưu làm những chuyện đó nó cũng không nói được à?

Harry nói:

- Em nghĩ nó không thể nói được. Em kể với anh rồi, cứ mỗi lần nó sắp sửa tiết lộ điều gì đó là nó lại động đầu vô tường.

Harry thấy Fred và George nhìn nhau. Nó hỏi:

- Bộ anh cho là nó lừa dối em hả?

Fred nói:

- Được rồi, tóm lại như vậy – những con gia tinh tự chúng nó cũng có phép màu, nhưng chúng không thể xài yêu thuật mà không được chủ cho phép. Anh đoán là có ai đó đã phái lão Dobby tới để cản trở việc em trở về trường Hogwarts. Chắc là trò đùa của ai đó. Em thử nghĩ xem ở trường có kẻ nào không ưa em không?

- Có.

Lập tức cả Harry và Ron cùng thốt lên. Harry giải thích:

- Draco Malfoy. Nó ghét em lắm.

George quay đầu lại:

- Draco Malfoy? Con của Lucius Malfoy à?

Harry đáp:

- Chắc vậy, cái họ đó không phổ biến lắm thì phải? Mà sao?

George nói:

- Anh có nghe ba nói về ông ta. Ông là người ủng hộ có thứ của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.

Fred ngoảnh lại nhìn Harry và nói thêm:

- Và khi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy biến đi, Lucius Malfoy bèn hồi chính, nói là mình không chủ tâm theo kẻ ấy. Thúi hoặc... Ba cho là ông nằm trong vòng thân cận của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.

Trước đây Harry đã từng nghe đồn về gia đình Malfoy, nên những điều ấy không làm nó ngạc nhiên lắm. So với Malfoy thì Dudley đâm ra còn là một đứa trẻ tử tế, nhạy cảm, biết suy nghĩ. Harry nói:

- Không biết Malfoy có nuôi con gia tinh nào không?

Fred nói:

- Bất cứ ai sở hữu gia tinh cũng thuộc gia đình phù thủy danh giá lâu đời, giàu có.

George bổ sung:

- Ủ, má luôn ước ao chúng ta có một gia tinh để nó ủi quần áo cho chúng ta. Nhưng tất cả những gì nhà mình có chỉ là một con ma xó già lụ khụ đầy chí trên gác xép và cả đồng ma lùm ma bụi trốn khắp khu vườn. Những con gia tinh chỉ có trong những thái ấp cổ, lâu đài, hay những nơi đại loại như thế; em không mong tìm được một gia tinh nào ở nhà anh đâu...

Harry im lặng. Căn cứ vào sự kiện là Malfoy luôn luôn có cái thượng hạng của mọi thứ, thì gia đình nó hẳn là giàu nứt đổ đổ vách; Harry có thể hình dung cảnh Malfoy khệnh khạng đi quanh một cái dinh thự trong thái ấp rộng lớn, sai một tên đầy tớ trong nhà đi ngăn cản Harry trở lại học ở trường Hogwarts. Điều đó nghe hết sức phù hợp với những thứ mà Malfoy khoái làm. Chẳng lẽ Harry đã ngu ngốc đến mức thật thà tin gã Dobby?

Ron nói:

- Dù sao tụi này cũng rất hài lòng là đã đi đón bồ kịp. Mình thiệt tình hết sức lo lắng khi không nhận được hồi âm nào của bồ. Ban đầu mình tưởng đó là lỗi của Errol...

- Errol là ai?

- Con cú của tụi này. Nó cổ lỗ sĩ lắm rồi. Đây không phải là lần đầu tiên nó đưa thư không tới nơi. Thành ra mình thử mượn Hermes...

- Ai?

Fred đáp từ trên băng ghế trước:

- Con cú mà ba má mua cho anh Percy khi anh được làm Huỳnh trưởng đó!

Ron than:

- Nhưng anh Percy chẳng chịu cho mượn. Aunh nói anh đang cần nó.

George trầm ngâm:

- Anh Percy cư xử rất quái dị suốt cả mùa hè này. Aunh gọi đi rất nhiều thư rồi anh đóng cửa miết trong

phòng... Nghĩa là, ảnh dành hơi nhiều thì giờ để đánh bóng cái huy hiệu Huynh trưởng... Fred, anh lái hơi xa về phía tây rồi đó!

George chỉ cái la bàn trên bảng đồng hồ. Fred xoay bánh lái. Harry hỏi:

- Vậy ba anh có biết anh lấy chiếc xe đi không?

- Ờ... không.

Ron nói:

- Tối nay ba bận làm việc. Hy vọng tụi mình có thể trở về nhà để xe an toàn mà không bị má phát hiện là tụi mình đã cỡi nó bay.

- Nhân tiện cho mình hỏi, ba của bạn làm gì ở Bộ Pháp Thuật vậy?

- Ba làm việc Ron cái sở chán nhất là SỞ DÙNG SAI CHẾ TÁC CỦA MUGGLE.

- Sở gì?

- Là cái sở chuyên lo về các thứ của dân Muggle chế tạo mà bị đem phù phép, phòng khi những thứ đó lọt vô nhà hay chợ của một Muggle nào đó. Thí dụ như năm ngoái, có một phù thủy già chết, bộ đồ trà của bà đem bán cho một tiệm đồ cổ. Thế rồi có một bà Muggle mua về nhà và pha trà mời bạn bè. Thiệt là một cơn ác mộng... Kỳ đó ba phải ở lại làm thêm giờ hết mấy tuần?

- Bộ xảy ra chuyện gì à?

- Cái bình trà dờ hơi xịt nước trà nóng khắp nơi, làm cho một ông phải vô bệnh viện với cái gắp đường kẹp dính vô mũi. Ba phát điên lên được – lúc đó trong sở chỉ có ba với một bác phù thủy già tên là Perkins – thế là hai người phải ế mồi Nhớ với làm mấy việc đại loại như vậy để giải quyết công việc...

- Nhưng mà ba của bồ... Chiếc xe này...

Fred cười:

- Ừ, ba mê mọi thứ liên quan đến dân Muggle. Cái nhà kho của tụi này chứa đầy nhóc đồ Muggle. Ông tháo chúng ra, phù phép chúng, rồi ráp chúng lại. Nếu mà sở của ông khám xét nhà tụi này thì chắc ông phải bắt giam chính ông. Chuyện này làm má giận điên lên.

George dòm xuống qua tấm kính chắn gió, nói:

- Con đường chính kìa. Mười phút nữa tụi mình tới nơi... Vừa hay, trời bắt đầu sáng...

Một luồng sáng hồng nhạt rặng lên ở chân trời phía đông.

Fred hạ chiếc xe thấp xuống, Harry đã có thể nhìn thấy những thửa ruộng và những chòm cây. George nói:

- Mình còn cách làng không bao xa nữa. Đường Ottery ở Catchpole.

Chiếc xe bay thấp xuống hơn và thấp xuống nữa. Cái rìa của mặt trời đỏ rực bây giờ đã tỏa chiếu rạng rỡ qua hàng cây.

Fred nói:

- Chạm đất!

Với một cái nảy nhẹ, họ chạm mặt đất an toàn. Họ phải đáp xuống cạnh một nhà để xe xập xệ trong một cái sân nhỏ. Và lần đầu tiên, Harry nhìn thấy ngôi nhà của Ron.

Trông có vẻ như ngày xưa nó từng là một cái chuồng heo bằng đá rất lớn, nhưng sau được thêm vô chỗ này một phòng, chỗ kia một gian, cho đến khi thành nhiều tầng và xiêu vẹo như thể phải được chống đỡ bằng phép màu (mà, Harry tự nhủ, “dám thế lắm!”). Trên mái ngói đỏ nhô lên bốn hay năm cái ống khói. Một cái bảng cắm lệch trên mặt đất gần cổng ghi chữ: THE BURROW. Ngõng ngang trước cửa cái là những chiếc giày ống cao su và một cái vạc rất ư cũ kỹ. Trong sân có nhiều con gà nâu mập mạp đang bươi mồi.

Ron nói:

- Vậy đó! Không có chi nhiều.

Harry nghĩ đến ngôi nhà ở Privet Drive, vui vẻ nói:

- Tuyệt lắm!

Cả bọn đi ra khỏi xe. Fred nói:

- Bây giờ tụi mình lên lầu, hết sức êm nhé, và chờ cho tới khi má gọi xuống ăn sáng. Lúc đó, Ron, em mới phóng xuống cầu thang, “Má, coi ai đã tới đêm qua nè?”. Má sẽ hết sức vui mừng gặp lại Harry và không ai hơi đâu bận tâm chuyện chúng mình lái chiếc xe bay.

Ron nói:

- Đúng. Đi theo mình, Harry. Mình ngủ ở... ở gác thượng...

Nhưng mặt Ron chợt đổi màu xanh tái lét, mắt nó trợn trừng ngó căn nhà. Ba đứa kia xúm lại quanh nó.

Bà Weasley đang băng ngang qua sân, bước chân của bà làm gà què chạy tứ tán, và đối với một phụ nữ thấp người, tròn trĩnh, có gương mặt hiền hậu, thì việc bà trông hết sức gống như một con cọp nhe răng nhọn lúc này thật đáng đặc biệt chú ý.

Fred kêu:

- Á.

George nói:

- Thôi rồi.

Bà Weasley dừng lại trước mặt bọn trẻ, hai tay bà chống lên hông, ngó chăm chăm vào hết gương mặt tội lỗi này đến gương mặt tội lỗi khác. Bà đeo một cái tạp dề hoa và một cây đũa phép thò ra ở miệng túi tạp dề.

Bà nói:

- Thì ra! ...

- Chào má!

George đáp bằng cái giọng mà rõ ràng nó tin là giọng của vui mừng thắng lợi.

Bà Weasley nói bằng giọng thì thầm chết người:

- Các con có biết là má lo lắng như thế nào không?

- Tụi con xin lỗi má, nhưng mà má thấy đó, tụi con phải...

Cả ba đứa con trai nhà Weasley đều cao hơn mẹ, nhưng chúng đều rụt đầu rụt cổ lại khi cơn giận của bà Weasley bùng nổ:

- Giường trống trơn! Chẳng có lấy một lời nhắn! Dám lấy xe hơi đi... Nhỡ đâu xảy ra tai nạn... Má lo phát điên lên... Các con có biết nghĩ tới má không? ... Không, chưa bao giờ trong đời má... Cứ chờ ba chúng bay về... Mấy anh tụi bây, cả Bill, cả Charlie, cả Percy, không bao giờ làm khổ má như vậy.

Fred lầm bầm:

- Lại Huỳnh trưởng Percy!

Bà Weasley hét lên, chọc một ngón tay vào ngực Fred:

- CON MÀ HỌC ĐƯỢC một GÓC CỦA PERCY LÀ PHƯỚC ĐỨC RỒI BIẾT CHƯA! Con có biết là

Có thể đã bị tai nạn rồi không? Có thể đã bị nhìn thấy rồi không? Có thể làm cho ba con mất việc không?

Thời gian trôi qua nặng nề. Bà Weasley rầy la lũ con khản giọng rồi mới quay qua Harry, lúc này nó đã đứng lùi lại phía sau. Bà nói:

- Bác rất vui mừng được gặp con, Harry yêu dấu, con vô nhà và ăn sáng nhé!

Bà quay lưng bước vô nhà và Harry, lo lắng liếc nhìn Ron, thấy nó gật đầu, mới dám đi theo bà Weasley.

Nhà bếp nhỏ và hơi chật chội. Ở giữa phòng có một cái bàn bằng gỗ đã nhẵn bóng với mấy cái ghế chung quanh. Harry ngồi xuống mép một cái ghế và nhìn chung quanh. Hồi nào giờ nó chưa từng ở trong một ngôi nhà phù thủy.

Cái đồng hồ trên tường đối diện có một kim và không có số gì cả. Viên quanhmặt đồng hồ là những dòng chữ: Giờ pha trà, giờ cho gà ăn, và Trễ giờ rồi! Sách vở chồng chất ba lớp trên mặt lò sưởi, những cuốn sách có tựa như: “Eám bùa phô mai của chính mình”, “Sự quyến rũ của nghệ thuật nướng bánh”, và “Những bữa tiệc sẵn sàng trong một phút – đó là phép màu!” Và nếu lỡ tai Harry không lừa nó thì cái máy phát thanh gần chậu rửa chén vừa thông báo chương trình tiếp theo là: “Giờ Mê Hồn, với nữ ca sĩ phù thủy nổi tiếng: Celestina Warbeck”

Bà Weasley đang tắt bếp, nấu bữa ăn sáng mà không được chuyên chú lắm, vừa ném những cái nhìn giận dữ vô mấy đứa con trai, vừa ném những khúc xúc xích vô chảo, thỉnh thoảng bà lại lầm bầm những câu như: “Không biết tụi mày nghĩ cái gì?” và “Không bao giờ tin nổi...”

Trút vô đĩa của Harry tám hay chín khúc xúc xích, bà trấn an Harry:

- Bác không rầy con đâu, cưng. Bác trai và bác cũng luôn lo lắng cho con. Mới tối hôm qua hai bác vừa nói chuyện, hai bác tính đích thân đi đón con nếu đến thứ sáu mà con không viết thư trả lời Ron. Nhưng quả thực, (lúc này bà bỏ thêm vô đĩa nó ba cái trứng chiên) bay trên một cái xe bất hợp pháp ngang qua một nửa đất nước – thì bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy các con...

Bà phẩy cây đũa phép một cách lơ là vào đồng đĩa trong chậu, đám đĩa này bèn tự rửa lấy chúng, va nhẹ vào nhau kêu lách cách.

Fred nói:

- Trời có mây, má à.

Bà Weasley nạt:

- Đang ăn thì ngậm miệng lại.

George bảo:

- Má biết không, họ bỏ đói Harry...

- Cả mày nữa!

Bà Weasley lại nạt, nhưng giọng có dịu đi ít nhiều và bà bắt đầu cắt bánh mì rồi quét bơ cho Harry.

Vào lúc đó trung tâm chú ý chuyển sang một nhân vật tóc đỏ bé bỏng trong chiếc áo ngủ dài; cô bé xuất hiện ở cửa nhà bếp, kêu lên một tiếng nho nhỏ rồi lại chạy trở ra.

Ron nói nhỏ với Harry:

- Ginny đó, em gái mình. Suốt mùa hè nó chỉ nhắc đến bồ.

- Ủ, con nhỏ đang muốn xin chữ ký của em đó, Harry.

Fred vừa nói vừa nhe răng cười, nhưng bắt gặp ánh mắt của mẹ, nó bèn cụp mắt cúi mặt xuống cái đĩa của mình, không nói thêm lời nào nữa. Và cũng không có lời nào nữa được nói thêm cho đến khi bốn cái đĩa sạch bách, trong một thời gian ngắn đáng ngạc nhiên.

Cuối cùng Fred đặt dao nĩa xuống và ngáp:

- Chèn ơi! Mệt quá mạng. Con đi ngủ đây và...

Bà Weasley nói ngay:

- Con không được đi ngủ! Chuyện con thức suốt đêm là lỗi của con. Con phải ra vườn dọn dẹp ma lùm ma bụi cho má; chúng đầy nhóc lên ngoài đấy.

- Ôi, má...

Bà quay sang Ron và George:

- Hai đứa con cũng vậy.

Nhưng với Harry, bà nói:

- Con có thể đi ngủ, Harry, đâu phải con biếu tụi nó chở con bay trên chiếc xe thổ tả đó đâu!

Nhưng Harry cảm thấy hết sức tỉnh táo nên nói ngay:

- Thưa bác, cho con giúp Ron. Con chưa từng thấy dọn dẹp ma lùm ma bụi ra sao...

Bà Weasley nói:

- Con ngoan lắm, cưng à, nhưng mà đó là một công việc tẻ ngắt. Để coi, Lockhart nói gì về đề tài này...

Và từ trong cái đồng trên mặt lò sưởi, bà kéo ra một cuốn sách dày. George rên rĩ:

- Má ơi, tui con biết cách dọn dẹp ma lùm ma bụi trong vườn mà...

Harry ngó cái bìa quyển sách trong tay bà Weasley. Hàng chữ vàng được viết bay bướm phía trên bìa sách là: “Hướng dẫn xử lý bọn phá hại vườn của Gilderoy Lockhart”. Bìa trước có một tấm hình to tướng của một phù thủy rất đẹp trai với mái tóc vàng dọn sóng và đôi mắt sáng xanh lơ. Như thông thường trong thế giới phù thủy, người trong những tấm hình cử động được; ông phù thủy, mà Harry đoán là tác giả Gilderoy Lockhart, cứ nháy mắt một cách trơ trẽn với mọi người. Bà Weasley tươi cười với ông ta. Bà nói:

- Ôi, ông ấy thật tuyệt vời. Ông biết xử lý bọn phá hại vườn của ông, đây là một cuốn sách tuyệt vời...

Fred thì thầm nhưng nghe rất rõ:

- Má mê ông!

Hai má bà Weasley ửng hồng, bà nói:

- Fred, con đừng có khôì hài tằm bậy. Thôi được, nếu con tưởng mình biết rành hơn Lockhart, thì cứ đi mà tự làm lấy; và nếu má đi kiểm tra mà còn thấy một con ma lùm ma bụi nào trong vườn thì liệu hồn đó.

Anh em nhà Weasley lê bước ra ngoài, vừa ngáp vừa càu nhàu, Harry lẻo đẻo theo sau. Vườn rộng, và trong mắt Harry, đây mới đúng là một khu vườn. Gia đình Dursley chắc chắn là không thích kiểu này: đầy cỏ dại, cỏ dày không cắt xén, đầy những cây uốn éo dọc các bức tường – những cây mà Harry chưa từng thấy ai trồng trong vườn hoa bao giờ, và có cả một cái ao xanh rì đầy nhái.

Khi băng qua bãi cỏ, Harry nói với Ron:

- Bạn biết không, dân Muggle cũng có ma lùm trong vườn.

Ron cúi gập người xuống, đút đầu vào một bụi hoa mẫu đơn, nói:

- Ủ, mình cũng có thấy mấy thứ mà họ gọi là ma lùm rồi, trông giống ông già Noel mập lùn nho nhỏ vác cái cần câu...

Có tiếng giấy giũa đứt dội, bụi hoa mẫu đơn rung mình, và Ron đứng thẳng lên. Nó cười khì:

- Đây là một con ma lùm.

Con ma lùm kêu la:

- Thả ta ra! Thả ta ra!

Chắc chắn con ma này không giống ông già Noel chút nào hết. Nó nhỏ nhưng trông dẻo dai, có một cái đầu hói lác lự y hệt một củ khoai tây. Ron nắm nó trong bàn tay và giang thẳng cánh tay ra vì nó cứ ra sức vùng vẫy, mấy cái chân đầy gai đá lung tung. Ron túm mắt cá chân của nó, chúc ngược nó xuống, rồi nói:

- Bỏ phải làm như vậy.

Ron giơ con ma lùm lên cao quá đầu (con ma vẫn la hét: Thả ta ra!) và bắt đầu quay nó như cao bồi quay thông lọng để quăng bắt bò rừng. Nhận thấy vẻ mặt sững sốt của Harry, Ron nói thêm:

- Mình không làm nó bị thương đâu. Chỉ cần làm cho nó thật chóng mặt để không kiếm ra đường về lại động ma lùm thôi.

Ron buông chân con ma lùm ra, con ma ngay lập tức bay vút lên không trung khoảng sáu bảy thước, rồi rớt một cái bịch xuống cánh đồng bên kia hàng giậu.

Fred nói:

- Tội không! Anh cá là con ma lùm của anh vắng xa hơn cả gốc cây đó.

Harry nhanh chóng hiểu là không nên quá thương xót những con ma lùm. Khi nó quyết định thả con ma lùm đầu tiên nó bắt được sang bên kia hàng giậu, thì con ma lùm, cảm nhận được sự mềm lòng của nó, đã cắn phập những cái răng sắc như dao lam của nó vào ngón tay Harry. Vất vả lắm nó mới hảy được con ma lùm ra, và khi đó thì...

- Chà, Harry... con đó vắng xa phải đến mười mấy thước...

Chẳng mấy chốc, bầu trời dày nghịt những con ma lùm bị quăng vun vút.

George nằm một lúc năm sáu con ma bụi, nói:

- Coi, tụi nó cũng không thông minh cho lắm. Vừa nghe có cuộc dọn dẹp ma lùm ma bụi trong vườn là chúng hè nhau thò đầu lên coi. Còn mình thì lại cứ đinh ninh chúng đã học khôn ra được mà trốn cho kỹ.

Chỉ một lát sau, bầy ma lùm ma bụi ở ngoài đồng bắt đầu bỏ đi thành hàng dài rời rạc, đôi vai nhỏ của chúng gù lên.

Khi nhìn theo chúng biến mất sau hàng giậu bên kia cánh đồng, Ron nói:

- Tụi nó sẽ trở lại. Tụi nó khoái ở đây lắm... Ba quá nường tay với chúng; ba nói tụi nó tức cười...

Đúng lúc đó, cửa cái đóng sầm. George kêu lên:

- Ba về! Ba đã về!

Chúng vội vã chạy qua sân trở vô nhà.

Ông Weasley đang ngồi thụp trong cái ghế ở nhà bếp, cặp kính đã gỡ ra và hai mắt ông nhắm nghiền.

Ông là một người đàn ông gầy, sắp hói đầu, nhưng mớ tóc còn lại ít ỏi cũng đỏ hoe như tóc bất cứ đứa con nào của ông. Ông đang mặc áo chùng phù thủy màu xanh lá, tấm áo đầy bụi đường.

Ông lẩm bẩm:

- Thiệt là một đêm khủng khiếp!

Ông cầm ấm trà lên khi mọi người bắt đầu ngồi xuống quây quần chung quanh.

- Chín cuộc khám xét. Chín cuộc! Lão Mundungus Fletcher lại còn thử ếm bùa cho ba khi ba vừa quay lưng đi...

Ông Weasley hớp một ngụm trà lớn và thở dài.

- Tìm được gì không ba?

- Ba chỉ tịch thu được có vài cái chìa khóa co rút và một cái ấm ưa cắn.

Ông ngáp:

- Có vài vụ khá bê bối, nhưng không ở trong sở của ba. Có mấy vụ truy tìm quá quắt, Mortlake phải đi điều tra. May phước chuyện đó là của bên Ủy ban Bùa chú Thử nghiệm...

George hỏi:

- Ai mất công làm mấy cái chìa khóa co rút để làm gì vậy ba?

Ông Weasley thở dài:

- Chẳng qua hám lừa dân Muggle. Bán cho họ một cái chìa khóa mà nó cứ co rút lại cho đến khi không còn gì nữa, để tới khi họ cần thì tìm không ra... Dĩ nhiên, khó mà buộc tội được ai, vì không có dân Muggle nào lại nghĩ rằng chìa khóa của họ co rút lại được – họ cứ khẳng định là họ đánh mất chìa khóa thôi. Quỷ ma độ họ, họ cứ nhất quyết không chịu tin vào ma thuật đi, trong khi ma thuật cứ xảy ra nhan nhản trước mắt... Nhưng có mấy thứ mà nhiều người trong chúng ta đem đi ếm bùa, các con không tin nổi đâu...

- NHƯ XE HƠI CHẴNG HẠN?

Bà Weasley xuất hiện, tay cầm một cây gậy dài như một thanh kiếm. Mắt ông Weasley mở bừng ra. Ông trợn mắt nhìn vợ với vẻ tội lỗi:

- X... xe hả, em yêu?

- Ủ, xe, anh Arthur.

Bà Weasley đáp, mắt bà sáng quắc.

- Thử tưởng tượng một phù thủy mua một chiếc xe hơi cũ kỹ rỉ sét, xong nói với vợ là ông chỉ muốn tháo nó ra xem nó hoạt động như thế nào, trong khi thực ra ông ấy ẽm bùa cho nó bay.

Ông Weasley chớp chớp mắt.

- Chà, ẽm yêu, anh nghĩ em sẽ nhận thấy rằng ông ta làm chuyện đó hoàn toàn hợp pháp. Ngay cả nếu như... ơ... nếu ông ta được nói thật với vợ thì ổng có thể đã làm tốt hơn... Em sẽ thấy trong luật có chỗ sơ hở... Nếu ông ta không có ý định lái chiếc xe bay, thì việc trong nhà có một chiếc xe biết bay cũng không...

Bà Weasley la lên:

- Anh Arthur, khi anh viết cái luật đó, chắc anh đã chủ tâm chừa ra kẻ hở phải không? Có vậy anh mới có thể thực hiện được chuyện chắp vá ba mớ rác rưởi Muggle trong nhà kho của anh. Và xin thông báo cho anh hay, Harry đã đến đây, hồi sáng này, trên chính chiếc xe mà anh không có ý định bay ấy!

Ông Weasley ngơ ngác:

- Harry? Harry nào?

Ông nhìn quanh, thấy Harry, và nhảy dựng lên.

- Quỷ thần ơi! là Harry Potter hả? Rất mừng được gặp con. Ron đã kể cho gia đình bác nghe rất nhiều về...

Bà Weasley vẫn tiếp tục hét:

- Mấy đứa con trai anh lái chiếc xe bay ấy đến nhà Harry rồi trở về tối hôm qua đó! Anh nói sao về chuyện đó chứ hả?

Ông Weasley háo hức:

- Thực hả? Nó bay tốt không? Ba... ba muốn nói...

Ông lấp bắp khi mắt bà Weasley phát ra những tia sáng giận dữ.

- Rằng... rằng làm vậy là rất bậy, các con à... đúng là bậy quá...

Trong khi bà Weasley giận càn hông, Ron thì thầm với Harry:

- Cứ để hai ông bà giải quyết chuyện đó. Đi, mình chỉ cho bồ coi phòng ngủ của mình.

Hai đứa chuồn ra khỏi nhà bếp, đi xuống một hành lang hẹp, tới một cái cầu thang chông chênh. Cái cầu thang ngoằn ngoèo chạy khắp căn nhà. Trên tầng thứ ba, một cánh cửa hé mở. Harry bắt gặp một đôi mắt nâu sáng đang chăm chú nhìn nó, lập tức cánh cửa đóng sập lại.

Ron nói:

- Ginny đó. Bồ không biết thôi, con nhỏ mà mắc cỡ như vậy thì kỳ lạ hết sức. Thông thường có khi nào nó chịu im miệng đâu.

Hai đứa trèo lên thêm hai tầng nữa, rồi đến một cánh cửa tróc sơn có dính một tấm bảng nhỏ ghi **PHÒNG CỦA RON**.

Harry bước vào, đầu nó gần đụng cái trần nhà nghiêng nghiêng. Nó chớp mắt. Giống như đi vô một lò luyện kim: hầu như mọi thứ trong phòng Ron đều bị màu cam lấn át dữ dội: khăn trải giường màu cam, tường màu cam, ngay cả cái trần nhà cũng màu cam. Rồi Harry nhận thấy Ron đã phủ kín gần hết từng phân giấy dán tường te tua bằng toàn những tấm áp phích của một nhóm bảy phù thủy nam và nữ, tất cả đều mặc áo chùng màu cam, cầm cán chổi, hăng hái vẫy tay.

Harry hỏi:

- Đội Quidditch của bạn hả?

Ron đáp, tay chỉ tấm khăn trải giường màu cam có trang trí hai chữ C vĩ đại màu đen và một trái đạn đại bác đang phóng nhanh:

- Đội Chudley Cannos. Đứng hàng thứ chín trong liên đoàn.

Những quyển sách thần chú của Ron bị thả bừa bãi vô góc phòng, kế bên đồng truyện tranh có vẽ đều có chung một tựa là Những cuộc phiêu lưu của Martin Miggs, gã Muggle điên. Cây dừa phép của Ron gác trên miệng một cái bồn cá đầy nòng nọc đặt trên bệ cửa sổ, kế bên con chuột xám mập ú của nó, con Scabbers, con này đang ngủ thiếp đi trong một mảng nắng ấm.

Harry bước qua cái túi đựng bộ bài Tự Xáo ở trên sàn nhà và nhìn ra cái cửa sổ tí hon.

Nó có thể thấy ở cánh đồng xa xa phía dưới kia, một băng ma lùm đang lén lút chui qua hàng giậu nhà

Weasley, từng con một. Rồi nó quay lại nhìn Ron, thẳng bạn đang nhìn nó hơi căng thẳng, như đang chờ nghe ý kiến.

Ron nói nhanh:

- Nó hơi nhỏ. Không bằng căn phòng của bồ ở gia đình Muggle. Đã vậy mình lại ở ngay dưới chỗ của con ma xó trên tầng thượng; nó cứ nện mấy ống nước và rên rỉ hoài...

Nhưng Harry toét miệng cười nói:

- Đây là ngôi nhà đẹp nhất mà mình từng ở đấy!

Hai tai của Ron ửng hồng.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Phú Quý Và Cơ Hàn

Cuộc sống ở trang trại Burrow khác xa một trời một vực cuộc sống ở Privet Drive. Gia đình Dursley thích mọi thứ ngăn nắp và trật tự; còn cái nhà của gia đình Weasley thì nổ tung với đủ thứ chuyện lạ và chuyện bất ngờ.

Harry đã giật thót mình khi lần đầu tiên nhìn vào tấm gương đặt trên mặt lò sưởi trong nhà bếp. Cái gương quát nó:

- Bỏ áo vô thùng, đồ bê bối!

Con ma xó trên tầng thượng thì tru lên hay quăng ống nước xuống bất cứ khi nào nó cảm thấy đời tẻ nhạt quá. Còn những vụ nổ nho nhỏ trong phòng ngủ của George và Fred thì được coi là hoàn toàn bình thường. Tuy vậy, điều mà Harry nhận thấy bất thường nhất trong cuộc sống ở nhà Ron, không phải là cái gương biết nói hay con ma xó kêu loảng xoảng. Điều Harry thấy lạ nhất là mọi người trong nhà Ron đều có vẻ thích nó.

Bà Weasley cứ làm âm ỉ lên về tình trạng mấy cái vợ của nó và bữa ăn nào cũng bắt nó ăn tới đĩa thứ tư. Ông Weasley thì luôn nằng nặc muốn Harry ngồi cạnh ông trong bữa ăn tối, để ông có thể dội xuống đầu nó hàng đống câu hỏi về cuộc sống với dân Muggle, biểu nó giải thích những thứ như cái cắm điện và dịch vụ bưu điện hoạt động như thế nào.

Khi Harry giải thích cho ông về cách dùng điện thoại thì ông nói:

- Hấp dẫn thật! Tài tình thật! Quả thật dân Muggle đã tìm ra bao nhiêu cách để sống mà không cần tới pháp thuật.

Một tuần lễ sau khi nó đến trang trại Burrow, Harry nhận được thư từ Hogwarts. Hôm ấy là một buổi sáng nắng đẹp. Nó và Ron xuống nhà bếp ăn điểm tâm thì thấy ông bà Weasley và Ginny đã ngồi ở bàn ăn rồi. Vừa thấy Harry là Ginny làm đổ ngay chén cháo xuống sàn kêu xảng một cái. Ginny có hông đánh đổ đồ vật mỗi khi Harry bước vô phòng. Cô bé chui xuống dưới gầm bàn để lượm lại cái chén và trồi trở lên với gương mặt đỏ bừng như mặt trời lặn. Giả đồ như không để ý chuyện đó, Harry ngồi xuống và nhận miếng bánh mì nướng từ tay bà Weasley.

- Có thư của trường.

Ông Weasley vừa nói vừa đưa Harry và Ron hai phong bì giống hệt nhau, bằng giấy da màu vàng, địa chỉ ghi bằng mực xanh lá cây.

- Cụ Dumbledore đã biết con ở đây, Harry à. Cụ già ấy không bỏ sót việc gì cả.

Khi Fred và George thong thả bước vào, vẫn còn mặc bộ đồ ngủ, ông Weasley nói thêm:

- Hai đứa con cũng có thư.

Trong mấy phút căn phòng yên ắng vì bọn trẻ bận đọc thư. Thư của Harry bảo nó phải đón tàu Tốc hành Hogwarts như thông lệ, ở nhà ga Ngã Tư Vua vào ngày một tháng chín. Có cả một danh mục sách mới mà nó cần cho niên học sắp tới.

Học sinh năm thứ hai cần có:

Sách Thần Chú Căn Bản, lớp 2, của Miranda Goshawk

Giải Lao Với Nữ Thần Báo Tử của Gilderoy Lockhart

Lang Thang Với Ma Xó của Gilderoy Lockhart

Nghĩ Lễ Với Phù Thủy của Gilderoy Lockhart

Ngao Du Với Quỷ Khổng Lồ của Gilderoy Lockhart

Hành Trình Với Ma Cà Rồng của Gilderoy Lockhart

Lang Thang Với Người Sói của Gilderoy Lockhart

Một Năm Với Người Tuyết Quạ Quọ của Gilderoy Lockhart

Fred đọc xong danh mục của nó rồi, bèn dòm vô danh mục sách của Harry.

- Em cũng bị biểu mua tất cả sách của Lockhart! Giáo sư mới của môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám ắt là người mê Lockhart... Dám cá đó là một mụ phù thủy.

Nói tới đó, Fred bắt gặp ánh mắt má nó, nó lập tức cúi xuống cái đĩa của mình và cặm cùi ăn món mứt.

George nhìn thoáng cha mẹ rồi nói:

- Mua nhiều sách như vậy thì tốn bọn tiền. Sách của Lockhart mắc lắm...

- Được, chúng ta sẽ liệu.

Bà Weasley nói vậy, nhưng trông bà có vẻ lo lắng.

- Em nghĩ có lẽ mình nên mua đồ xài cho Ginny.

Harry hỏi Ginny:

- Uûa, em bắt đầu vô Hogwarts năm nay hả?

Cô bé gật đầu, mặt ửng đỏ cho tới chân tóc của mái tóc đỏ rực rỡ, và đặt hai cùi chỏ lên đĩa bơ. May là không ai nhìn thấy điều đó ngoại trừ Harry, bởi vì lúc đó ông anh Huynh trưởng Percy bước vào. Anh đã ăn mặc chỉnh tề, huy hiệu Huynh trưởng cài trên áo khoác len.

Percy tươi tắn nói:

- Chào cả nhà. Hôm nay trời đẹp nhỉ?

Anh ngồi xuống chiếc ghế duy nhất còn trống trong nhà bếp, nhưng lập tức nhảy phắt dậy, lượm từ mặt ghế lên một vật mà Harry tưởng là cái chổi phủi bụi màu xám lông lá xơ xác – ít nhất là cho đến khi Harry nhìn thấy vật đó thở, bấy giờ nó mới biết đó là một con cú.

Ron kêu lên:

- Errol!

Nó đón con cú què từ tay Percy và rút dưới cánh cú ra một lá thư.

- Rốt cuộc... nó cũng đem được hồi âm của Hermione về. Mình đã viết cho bạn ấy là tụi mình sẽ tìm cách cứu bạn ra khỏi nhà Dursley.

Ron đem Errol đến một cây sào đặt ngay bên trong cửa sau nhà bếp và cố đặt con cú đứng trên đó, nhưng Errol lại trượt ngã khỏi sào, nên Ron đặt nó nằm trên một tấm ván khô ráo, thì thầm:

- Thảm thiết quá!

Rồi nó mở lá thư của Hermione, đọc to:

Ron thân mến, và Harry thân mến (nếu bạn có mặt ở đó),

Tôi hy vọng mọi việc đều ổn và Harry vẫn mạnh giỏi, và các bạn đã không làm điều gì phi pháp để giải cứu bạn ấy. Bởi vì, Ron à, điều đó chỉ làm cho Harry gặp thêm rắc rối mà thôi. Tôi thực tình lo lắng không biết Harry có sao không, bạn làm ơn cho tôi biết ngay nhé, nhưng có lẽ bạn nên dùng một con cú khác thì tốt hơn, bởi vì chỉ đưa thêm một chuyến thư nữa thì con cú này của bạn tiêu đời luôn.

Tôi thì dĩ nhiên vẫn bận làm bài tập ở nhà.

- Làm sao mà vẫn bận làm bài được cơ chứ?

Ron kinh hãi la lên.

- Tụi mình đang nghỉ hè mà!

Rồi nó đọc tiếp:

... và ba má sẽ đưa tôi đi Luân Đôn vào thứ tư tuần tới để mua sách mới cho tôi. Hay là tụi mình hẹn gặp nhau ở Hẻm Xéo nhé?

Viết cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra, càng sớm càng tốt nha. Thương mến, Hermione.

Bà Weasley bắt đầu lau dọn bàn ăn. Bà nói:

- Ủ, vậy cũng tiện, ba má cũng cần đưa tất cả các con đến đó mua sắm đồ cho các con chuẩn bị nhập học. Hôm nay các con định làm gì?

Harry, Ron, Fred, và George định đi lên đồi, trên đó có một bãi cỏ của gia đình Weasley. Chung quanh bãi cỏ, cây cối mọc dày kín, che khuất tầm nhìn từ phía ngôi làng ở dưới thung lũng, như vậy bọn trẻ có thể tập dượt môn Quidditch, miễn là đừng bay cao quá mà thôi.

Tụi nó không thể dùng banh Quidditch thiệt, vì rủi mà lũ banh chạy trốn và bay qua làng thì tụi nó khó mà giải thích cho êm xuôi. Thay vào mấy trái banh, tụi nó liệng cho nhau mấy trái táo để chụp bắt. Chiếc Nimbus 2000 của Harry được chúng thay phiên nhau cỡi, vì hiển nhiên đó là chiếc xịn nhất. Chiếc Sao Xẹt cũ xì của Ron thường bay lạc hướng mỗi khi nó bay ngang qua những con bướm.

Năm phút sau bữa điểm tâm, cả bọn vác chổi trên vai leo lên đồi. Tụi nó có hỏi Percy có muốn đi với tụi nó không, nhưng anh bảo anh đang bận. Tính từ hôm đến nhà Ron tới bây giờ thì Harry chỉ gặp anh Percy ở bữa ăn mà thôi; những lúc khác anh cứ đóng cửa ở miết trong phòng.

Fred nhăn nhó:

- Ước gì mình biết được anh bận cái gì? Anh không còn ảnh nữa. Trước bữa Harry đến, thì anh nhận được kết quả bài thi của anh, mười hai P. T. T. D, mà anh cũng chẳng hể gì cả.

Thấy mặt Harry ngáo ra, George giải thích:

- Là “Phù Thủy Thường Đăng”. Anh Bill hồi đó cũng được mười hai P. T. T. D Không khéo nhà mình lại có thêm một Thủ lĩnh Nam sinh nữa đây. Mình thiệt tình không thể chịu nổi cái nhục thua kém mấy anh.

Bill là anh cả trong đám anh em nhà Weasley. Anh ấy cùng với anh thứ hai, anh Charlie, đã tốt nghiệp ra trường Hogwarts. Harry chưa bao giờ gặp hai anh, nhưng biết là anh Charlie đang nghiên cứu rồng ở Rumania và anh Bill thì làm việc cho Gringotts, ngân hàng phù thủy, chi nhánh ở Ai Cập.

Lát sau George nói:

- Không biết ba má làm sao mà kham nổi chi phí mua sắm cho tụi mình nhập học năm nay. Những năm bộ sách Lockhart! Mà Ginny lại cần đồng phục mới và đũa phép và tùm lum thứ khác...

Harry không nói gì. Nó cảm thấy hơi khổ tâm. Ba má nó có để lại cho nó một tài sản kha khá được cất dưới hầm bạc của ngân hàng Gringotts ở Luân Đôn. Dĩ nhiên nó chỉ xài được tiền đó trong thế giới phù thủy; đâu có ai xài những đồng vàng Galleon, đồng bạc Sickles và đồng xu Knuts trong tiệm của dân Muggle. Nó chưa từng nói với gia đình Dursley về tài khoản của nó ở ngân hàng Gringotts; vì nó không chắc những người vốn vẫn khiếp sợ bất cứ gì liên quan đến phù thủy ấy bây giờ lại đi sợ cả một đồng vàng.

Vào sáng ngày thứ tư đó, bà Weasley đánh thức bọn trẻ dậy sớm. Sau khi mỗi đứa ngốn nhanh sáu lát bánh mì thịt nguội, tất cả khoác áo vào, và bà Weasley lấy một cái chậu hoa từ trên mặt lò sưởi trong nhà bếp xuống, bà dòm vô chậu, thở dài:

- Chúng ta còn ít lắm, anh Arthur à. Bữa nay mình phải mua thêm... À này, ưu tiên cho khách! Mời con đi trước, Harry cưng.

Bà đưa chậu hoa cho Harry. Nó trợn mắt ngó mọi người, và mọi người cũng đang ngó nó. Nó cà lăm:

- Con... con... phải làm sao?

Ron chột nói:

- Xin lỗi nha, Harry, mình quên mất. Bạn ấy chưa từng du hành bằng bột Floo.

Ông Weasley ngạc nhiên:

- Chưa từng? Vậy làm sao mà năm ngoái con đến được Hẻm Xéo để mua sắm học cụ cho con?

- Dạ, con đi bằng xe điện ngầm...

- Thiệt hả?

Ông Weasley tỏ ra háo hức:

- Cái đó có cầu thang vọt tự động không? Cụ thể là như thế nào...

Bà Weasley nói:

- Anh Arthur, lúc này không phải là lúc để hỏi... Xài bột Floo thì nhanh hơn nhiều chứ à, nhưng mà quý thần ơi, nếu trước đây con chưa từng xài nó...

Fred nói:

- Nó sẽ làm được thôi, má à. Harry, nhìn tụi này làm trước nghe.

Fred lấy một nhúm bột lấp lánh ra khỏi chậu hoa, bước tới đứng cạnh lò sưởi, quăng nhúm bột vô lửa.

Tiếng ầm ầm vang lên, ngọn lửa chuyển màu xanh ngọc bích, bốc cao qua khỏi đầu Fred. Bấy giờ Fred bước thẳng vào cụm lửa, hô lên: “Hẻm Xéo!” và lập tức biến mất.

Kế đến George cũng thò tay bốc một nhúm bột Floo. Bà Weasley dặn dò Harry:

- Con nói thật rõ nghe chứ, để chắc chắn là con ra đúng vị lò...

Harry nhìn ngọn lửa gầm lên và cuốn George đi mất, lo lắng hỏi:

- Đúng cái gì ạ?

- À, có nhiều vô số kể các lò lửa phù thủy để lựa chọn, con biết đó, nhưng mà nếu con nói rõ ràng...

Ông Weasley vừa tự mình bốc một nhúm bột vừa bảo vợ:

- Harry xoay sở được mà, đừng làm nó rối lên, Molly.

- Nhưng mà anh yêu, nếu nó mà lạc thì mình biết nói sao với dì dượng nó?

Harry trấn an bà Weasley:

- Họ không bận tâm đâu, bác. Dudley sẽ tường chuyện con lạc trong cái ống khói nào đó là một trò quậy quái quỷ mà thôi, bác đừng lo chuyện đó...

Bà Weasley nói:

- Ừ... vậy cũng được... con đi sau bác trai nhé. Như vậy, khi con bước vào khối lửa, con nói nơi con muốn đến...

Ron tiếp:

- Giữ hai cùi chỏ sát mình.

Bà Weasley nói thêm:

- Và nhắm mắt lại. Để tránh bồ hóng...

Ron lại nói:

- Đừng sốt ruột. Nếu không bồ có thể bị té nhào lộn...

- Nhưng đừng có hoảng hốt và đừng bước ra quá sớm; cứ chờ đến khi nào con thấy Fred và George thì hãy bước ra.

Cố hết sức ghi nhớ những lời dặn dò này, Harry bốc một nắm bột Floo và bước đến cạnh lò sưởi. Nó hít sâu một cái, rải bột lên lửa, bước tới; ngọn lửa gây cảm giác như một làn gió ấm áp; nó mở miệng ra và lập tức nuốt phải một bụi tro. Nó ho:

- H... hem... hèm... X... xeo... xéo.

Có cảm giác như thể nó bị hút xuống một cái cống khổng lồ. Nó thấy hình như mình bị quay tít – tiếng ầm ầm làm điếc cả tai. Nó cố gắng mở mắt ra nhưng cơn lốc lửa xanh làm nó chóng mặt quá. Cúi chỏ nó đụng phải cái gì đó đau quá, nó vội khép chặt hai cùi chỏ lại, vẫn cảm thấy mình bị xoay tít và cuốn đi. Bận giờ nó lại có cảm giác bàn tay lạnh ngắt của ai đó vấp vào mặt nó. Nhíu mắt nhìn qua cặp kính, Harry thấy hàng dây lò sưởi nhòe nhoẹt và loáng thoáng từng khoảnh khắc bên kia các lò sưởi – cái món bánh mì thịt muối đang quay trong bao tử nó – nó nhắm mắt lại cầu mong được dừng lại cho xong, và rồi...

Nó té xấp xuống, đập vào một tảng đá lạnh và cảm thấy mắt kính của nó gãy rắc một cái gọn.

Chóng mặt và trầy trụa, nó loạng choạng đứng lên, cầm cái kính bể đưa lên mắt. Nó chỉ có một mình, nhưng nó không biết mình đang ở đâu. Nó chỉ có thể nói chắc là nó đang đứng trong một cái lò sưởi bằng đá trong một gian nhà có vẻ là một cửa hàng phù thủy được thắp sáng mờ mờ – nhưng không có cái gì ở đây có vẻ là thứ nằm trong danh mục học cụ Hogwarts.

Một cái kệ thủy tinh gần đó đựng một bàn tay héo quắt đặt trên một cái gối, một bộ bài hoen vết máu, và một con mắt thủy tinh trợn trừng. Những cái mặt nạ trông như như quỷ treo trên tường cũng trừng mắt ngó xuống nó, một bộ xương người nằm trên quầy, và những dụng cụ nhọn hoắt rỉ sét treo lòng thòng dưới trần nhà. Tệ hơn nữa, là qua khung cửa sổ cổ lỗ sĩ của cái tiệm, Harry có thể nhìn thấy một con đường hẹp té, tối tăm, nhưng đó không phải là Hẻm Xéo.

Harry nghĩ mình phải ra khỏi nơi đây càng sớm càng tốt. Tuy chót mũi nó trót hun cái nền lò sưởi bằng đá vẫn còn đau buốt, Harry vẫn cố kiếm đường đi ra cửa sao cho thật nhanh và thật êm. Nhưng đi chưa được nửa đoạn đường, thì bên kia tấm kính đã xuất hiện hai người – mà một trong hai người đó chính là cái người Harry không muốn gặp chút nào trong tình cảnh bị lạc, mũi giập, kính bể và người dính đầy bồ hóng. Người đó chính là Draco Malfoy.

Harry nhìn thật nhanh chung quanh và thấy ngay cái tủ lớn màu đen ở bên trái. Nó lập tức lách mình vô

tủ và đóng cánh cửa tủ lại, nhưng vẫn chừa một kẽ hở nhỏ xíu để dòm ra. Vài giây sau, chuông cửa kêu leng keng và Malfoy bước vô tiệm.

Người đi theo sau Malfoy chắc là cha nó chứ không ai khác hơn được. Ông ta trông cũng nhợt nhạt, cũng có gương mặt nhọn và đôi mắt xám đặc biệt lạnh lùng, như Malfoy. Ông Malfoy băng qua gian phòng, thờ ơ với những thứ hàng trưng bày. Ông rung một cái chuông trên quầy, rồi quay lại nói với con trai:

- Đừng sờ mó gì cả, Draco à.

Malfoy đã tới bên con mắt thủy tinh. Nó nói:

- Con tưởng ba sắp mua cho con một món quà chứ...

Ba nó gõ gõ ngón tay lên trên mặt quầy:

- Ba nói là ba sẽ mua cho con một cây chổi đua.

Malfoy chăm chăm, giận dỗi:

- Mua làm gì nếu con không được tuyển vô đội Nhà? Năm ngoái Harry Potter có một chiếc Nimbus 2000. Tại cụ Dumbledore ban phép đặc biệt nên nó mới được chơi cho đội Gryffindor. Nó đâu có giỏi dữ vậy, chẳng qua nó nổi tiếng nhờ có một cái theo ngu ngốc trên trán...

Malfoy cúi xuống một cái kệ xem xét mấy cái đầu lâu, nói tiếp:

- ... ai cũng tưởng nó thông minh lắm, nào là Potter tuyệt vời với cái theo và cây chổi của nó...

Ông Malfoy ném cho con một cái nhìn trấn áp:

- Con đã nói với ba chuyện đó ít nhất một tá lần rồi. Và ba muốn nhắc nhở con là tỏ ra không ưa Harry Potter thì không khôn ngoan chút nàp cả, nhất là khi mọi người thuộc giới chúng ta đều coi nó như trang anh hùng đã dẹp được Chúa tể Hắc ám... À, chào ông Borgin.

Một ông già có cái lưng tôm lom khom xuất hiện đằng sau quầy, tay vuốt ngược mái tóc trơn bóng trên đầu. Giọng ông Borgin này cũng trơn bóng như tóc của ông:

- Xin chào ông Malfoy, thật sung sướng được gặp lại ông... và cả cậu Malfoy nữa... thật quyến rũ. Tôi xin được phục vụ ông và cậu ạ. Tôi xin giới thiệu với ông mặt hàng vừa về đúng hôm nay với giá cả phải chăng...

Ông Malfoy nói:

- Ông Borgin à, hôm nay tôi không mua, mà tôi bán.

Nụ cười hơi héo đi trên gương mặt ông Borgin:

- Bán à?

Ông Malfoy rút một cuộn giấy da từ túi áo phía trong, mở ra cho ông Borgin đọc.

- Chắc hẳn ông đã nghe chuyện Bộ hiện đang cho tiến hành nhiều cuộc khám xét hơn. Tôi có vài... ờ... vài món ở nhà có thể gây phiền toái cho mình, nếu Bộ có lệnh...

Ông Borgin gắp cặp kính lên sống mũi và đọc cái danh sách:

- Thưa ông, chắc chắn Bộ không dám làm phiền đến ông đâu.

Môi của ông Malfoy cong lên:

- Tôi chưa bị khám xét. Cái tên Malfoy vẫn còn được tôn trọng, tuy nhiên Bộ ngày càng ưa chỗ mũi vào công việc của người khác. Có tin đồn là sắp ra một Đạo luật bảo vệ Muggle mới – chắc chắn là có lão Arthur Weasley xuân ngốc, bắn thiêu và khoái dân Muggle đứng đằng sau vụ này...

Harry cảm thấy tức cảnh hông. Ông Malfoy vẫn tiếp tục nói:

- ... và như ông thấy đó, vài thứ trong mớ đồ đạc này có thể khiến cho chuyện này có vẻ...

Ông Borgin nói:

- Thưa ông, dĩ nhiên là tôi hiểu. Để tôi xem...

Lúc đó Draco chỉ vào bàn tay khô quắt trên cái gối, chen ngang:

- Con muốn mua cái đó!

Ông Borgin bỏ ngay cái danh sách của ông Malfoy cha, hối hả chạy lại chỗ cậu Malfoy con:

- A! Bàn tay của Vinh quang! Chỉ cần đặt một ngọn nến vô bàn tay thì nó sẽ soi sáng cho người cầm nó, và chỉ có người đó thấy ánh sáng mà thôi! Đây đúng là bạn hữu của bọn trộm cắp và quân cướp bóc! Thưa ngài, con trai của ngài đúng là sành điệu.

Ông Malfoy lạnh lùng nói:

- Tôi hy vọng con trai tôi sẽ khá hơn một tên trộm hay một thằng kẻ cắp, ông Borgin à.

Ông Borgin vội nói:

- Thưa ngài, tôi không có ý xúc phạm, không hề...

Ông Malfoy càng lạnh lùng hơn nữa:

- Tuy nhiên nếu thứ hạng của nó ở trường mà không nhích lên, thì nó quả thực chỉ xứng đáng làm quân trộm cắp mà thôi.

Draco cãi lại:

- Đâu phải lỗi tại con. Các thầy cô đều thiên vị, đều có đệ tử ruột, con nhỏ Hermione Granger đó...

Nhưng ông Malfoy nạt to:

- Ta tưởng lẽ ra con phải biết nhục vì bị con nhỏ thuộc gia đình tầm thường không biết pháp thuật đó đánh bại trong các kỳ thi chứ!

Trốn trong tủ, dòm ra thấy thằng Malfoy con vừa lúng túng quê độ vừa giận dữ, Harry khoái chí reo thầm:

- Đáng đời!

Ông Borgin vẫn nói văng cái giọng bóng nhờn:

- Bây giờ đâu cũng vậy đó, dòng dõi phù thủy ngày càng hiếm...

Cái mũi dài của ông Malfoy cha hình lên bóng lường:

- Với ta thì không!

Ông Borgin vội cúi thấp người:

- Ồ, không, thưa ngài, với tôi cũng không, thưa ngài.

Ông Malfoy nói gọn:

- Thế thì, có lẽ chúng ta nên quay lại với cái danh sách của tôi. Tôi đang bận, ông Borgin à. Hôm nay tôi có vài việc quan trọng phải làm ở chỗ khác...

Hai người bắt đầu cò kè bớt một thêm hai. Harry căng thẳng nhìn Draco đi lần về phía cái tủ, càng lúc càng gần chỗ Harry đang trốn. Draco dừng lại để xem xét một cuộn dây thừng treo cổ rất dài, và đọc tấm thẻ dính trên một cái chuỗi đeo cổ lỏng lẫ bằng đá ngọc mắt mèo rồi cười đắc ý. Tấm thẻ ghi: Lưu ý: Đừng sờ. Đã bị ếm bùa – Từng lấy mạng của mười tám tên sờ hữu chủ là Muggle, tính đến nay.

Draco quay lưng lại và đứng ngay trước cái tủ. Nó bước tới, vừa giơ tay toan nắm cái nắm cửa tủ, thì giọng ông Malfoy cha vang lên ở đằng quây:

- Xong... Lại đây, Draco.

Khi Draco bỏ đi, Harry lau mồ hôi trán bằng tay áo.

- Chúc ông một ngày làm ăn phát đạt nhé, ông Borgin. Tôi sẽ đợi ông đến thái ấp của tôi để lấy hàng.

Ngay khi cánh cửa vừa đóng lại sau lưng cha con Malfoy, ông Borgin mất ngay cái giọng bóng bẩy:

- Một ngày phát đạt cho chính ông đấy, ông Malfoy ời, nếu mà cứ đúng như người ta đồn đại, thì quả là ông đã bán lại cho người ta chưa đến một nửa những thứ ông giấu trong thái ấp của mình đâu...

Ông Borgin lẩm bẩm thêm điều gì đó nghe không rõ, rồi biến mất vô căn phòng phía trong. Harry chờ thêm vài phút để phòng khi ông trở ra, rồi, hết sức nhẹ nhàng, nó lặng lẽ chui ra khỏi tú, đi lướt qua cái kệ thủy tinh, và phóng ra khỏi cửa tiệm.

Trong cái kiếng bể lên mũi, Harry tròn mắt nhìn quanh.

Nó đã lọt vào một cái hẻm tăm tối, có vẻ như gồm toàn những cửa hàng chuyên phục vụ Nghệ thuật Hắc ám. Cái tiệm mà nó vừa ra khỏi, tiệm Borgin & Burkes, trông ra dáng cái tiệm lớn nhất ở khu này, đối diện nó là một cái cửa sổ kính tởm trưng bày mấy cái đầu khô rúm khô róc, và cách hai cánh cửa về phía dưới là một cái chuồng lớn chứa đầy bọn nhện nhện cực lớn còn sống nhăn. Hai mục phù thủy vẻ ngoài nhếch nhác đang đứng khuất trong bóng tối của một khung cửa, dòm ngó nó và rù rì trò chuyện với nhau.

Hoảng hốt, Harry vội vã bỏ đi, cố gắng giữ cho cặp kiếng nằm ngay ngắn trên mũi, hy vọng một cách vô vọng rằng nó có thể kiếm được lối thoát ra khỏi chốn này.

Một tấm bảng tên đường bằng gỗ treo phía trên một cửa tiệm bán đèn cầy tăm độc cho nó biết đây là hẻm Knockturn. Biết vậy cũng chẳng ích gì, vì nó chưa bao giờ nghe nói tới một nơi chốn như vậy. Nó đoán chừng vì lúc còn ở trong lò sưởi nhà Weasley, với một miệng đầy tro, nó đã phát âm Hẻm Xéo không rõ ràng, mới ra có sự như vậy. Cố gắng giữ bình tĩnh, nó tự hỏi mình phải làm gì đây?

- Đi lạc hả cưng?

Một giọng nói vang bên tai làm Harry nhảy bắn lên.

Một mục phù thủy già khú để đứng ngay trước mặt nó, tay bưng một cái khay đựng đầy những thứ ghê rợn giống như móng tay người ta. Mục liếc Harry, nhe ra những cái răng bám đầy rêu. Harry bước lùi lại. Nó ấp úng:

- Cám ơn, cháu không sao. Cháu chỉ...

- HARRY! Cháu đang làm cái trò gì ở đây?

Tim Harry nhảy nhót lên. mũ phù thủy cũng giật mình, làm đổ luôn đồng móng tay xuống chân. Lão Hagrid, người giữ khóa trường Hogwarts, đang sai chân bước về phía họ. Mũ phù thủy nguyên rửa không ngớt lời khi cái khối đồ sộ của thân hình lão Hagrid lù lù xuất hiện; qua bộ râu rể tre của lão, lấp lánh những con mắt bọ đen nhánh nhìn ra.

Harry cảm thấy nhẹ nhõm, ghen ngào nói:

- Bác Hagrid! ... Con bị lạc... Bột Floo...

Lão Hagrid tóm chặt gáy Harry lôi nó ra xa mũ phù thủy, hất văng cả cái khay khỏi tay mũ. Khi hai bác cháu đi đến hết con hẻm vẫn còn nghe tiếng mũ ta rít lên the thé ở đằng sau.

Ra khỏi con hẻm là mặt trời rạng rỡ chiếu trên đầu Harry, và nó nhìn thấy ở xa xa kia tòa nhà đá quen thuộc trắng như tuyết – ngân hàng Gringotts: lão Hagrid đã dẫn Harry về đúng ngay Hẻm Xéo.

- Người ngợm thật không ra gì!

Lão Hagrid cắn nhả thô lỗ. Lão phúi bồ hóng trên mình Harry mạnh đến nỗi suýt xô nó ngã chống kênh vô cái thùng đựng phân rỗng đặt bên ngoài một tiệm bào chế thuốc.

- Bác thiệt không biết... cháu thậm thụt quanh Hẻm Knockturn làm gì kia chứ Harry, cái chốn giang hồ nguy hiểm ấy! Bác không muốn có người nào nhìn thấy cháu lén phéng ở đó...

- Con biết rồi, bác.

Harry đáp, thụp đầu rụt cổ để né bàn tay to tướng của lão Hagrid lại phúi bồ hóng trên người nó.

- Con nói với rồi, con bị lạc... Nhưng mà, bác cũng tới đó làm gì vậy?

Lão Hagrid làu bàu:

- Bác đang kiếm mua Chất chống Oác sên ăn Thịt sống. Chúng phá hại vườn bắp cải của trường dữ quá. con đi một mình hả?

Harry giải thích:

- Con đang nghỉ hè với gia đình Weasley, nhưng mà con bị lạc mất họ rồi. Con phải đi tìm họ...

Hai người cùng đi xuống phố.

- Sao con không thêm viết cho bác cái thư nào hết vậy?

Lão Hagrid hỏi khi Harry lóc cóc chạy theo (nó phải nhảy ba bước mới kịp một bước sai khổng lồ của

lão.)

Harry kể hết mọi chuyện về con gia tinh Dobby và gia đình Dursley. Lão Hagrid gầm gừ:

- Đồ Muggle tồi bại! Ta mà biết vậy...

Chợt có tiếng gọi:

- Harry! Harry! Lại đây!

Harry ngược nhìn lên và thấy Hermione đang đứng ngất ngưỡng trên bậc thang trắng muốt dẫn lên ngân hàng Gringotts. Cô bé chạy xuống để gặp hai bác cháu Harry, mái tóc nâu dày của cô bé bay xõa sau lưng.

- Mắt kiếng của bạn bị sao vậy? Chào bác Hagrid! Ôi, gặp lại hai người thật là tuyệt vời... Harry, bạn có định vô ngân hàng Gringotts không?

Harry nói:

- Vô chứ, nhưng phải tìm gia đình Weasley trước đã.

Lão Hagrid nhe răng cười:

- Con khỏi phải tìm kiếm mất công.

Harry và Hermione nhìn quanh: bươn bả giữa đường phố đông đúc như chạy đua nước rút là ông Weasley và mấy anh em nhà này: Ron, George, Fred, và Percy.

Ông Weasley vừa vuốt cái đầu hói bóng lưỡng vừa thở hỗn hển:

- Harry! Bác cứ cầu mong sao cho cháu không đi lạc xa quá một vĩ lò... Bác gái đang lo điên lên... Bà sắp tới bây giờ.

Ron hỏi:

- Bồ chui ra ở khúc nào vậy?

Lão Hagrid nghiêng rằng:

- Hẻm Knockturn.

Fred và George cùng kêu lên:

- Hết sảy!

Ron thì không giấu được sự ghen tỵ:

- Tụi này chưa bao giờ được phép vô tới đó.

Lão Hagrid gầm ghe:

- Ta thấy khôn hồn thì chớ có mà bén mảng tới đó.

Lúc này bà Weasley đang chột hốt hơ hốt hải về phía họ, một tay bà vung vẩy loạn xạ cái giỏ xách, còn cô bé Ginny thì bám chặt tay kia của bà.

- Ôi, Harry... Ôi, cưng ơi... Chắc này giờ con lạc ở đâu hả?

Bà vừa thở hổn hển vừa rút trong giỏ xách ra một cái bàn chải quần áo lớn và bắt đầu lau sạch đám bồ hóng trên quần áo Harry mà lão Hagrid đã không cách nào khử được. Ông Weasley cầm cái kiếng bể của Harry lên coi, khổ cho nó một đầu đũa phép, rồi đưa lại cho Harry: cái kiếng đã lành lặn như đồ mới toanh.

Bà Weasley cứ nắm tay lão Hagrid mà siết:

- Hẻm Knockturn! Ôi, bác Hagrid, nếu mà bác không tìm ra nó thì...

Lão Hagrid nói:

- Thôi, chúng ta đi thôi.

Rồi lão sai bước đi, sau khi chào:

- Hẹn gặp lại ở Hogwarts nhé!

Tướng lão cao to lừng lững nổi lên trên con đường đông ken người mua sắm.

Harry nói với Ron và Hermione khi cả ba cùng bước lên những bậc thềm của ngân hàng Gringotts.

- Hai bồ có thể đoán nổi là tôi đã thấy ai ở tiệm Borgin & Burkes không? ... Chính là Malfoy và ba nó.

Giọng ông Weasley vang lên đột ngột sau lưng chúng:

- Ông Lucius Malfoy mua cái gì vậy?

- Dạ không, ông ấy bán ạ.

- Vậy là ông ấy lo rồi!

Ông Weasley nở nụ cười hài lòng, nói tiếp:

- Chà, mình khoái coi Lucius Malfoy gặp lời thôi...

- Anh hãy cẩn thận đấy, anh Arthur. Cái gia đình đó ưa sinh sự lắm. Anh đừng có mà làm chuyện vung tay quá trán...

Bà Weasley đột ngột ngắt lời chồng. Lúc đó họ đang bước vô ngân hàng, một con yêu tinh cung kính cúi mình mở cửa.

Ông Weasley nổi tự ái lên dùng dùng:

- Bộ em tưởng anh không phải là đối thủ ngang cơ với Lucius Malfoy hả?

Chợt lúc đó, đề tài này bị sao nhãng ngay khi ông Weasley ngó thấy ba má của Hermione. Hai người ấy đang bồn chồn đứng bên cái quầy dài chạy suốt sảnh đường mênh mông bằng cẩm thạch, chờ Hermione giới thiệu họ với gia đình bạn bè nó.

Ông Weasley hớn hờ nói:

- Ông bà là dân Muggle?! Chúng ta phải uống mừng cuộc hạnh ngộ này mới được! Ông bà đến chỗ này có chuyện gì? A, ông bà đổi tiền Muggle... Molly, coi nè!

Ông thích thú chỉ cho vợ coi tờ giấy bạc mười bảng Anh trong tay mẹ của Hermione, bà Granger.

Gia đình Weasley và Harry được một yêu tinh khác hướng dẫn xuống hầm bạc. Harry nói với Hermione:

- Lát nữa gặp lại bạn ở đây nha.

Muốn xuống hầm bạc phải đi trên những toa xe cút kít do yêu tinh lái chạy trên những đường ray xuyên qua những địa đạo bên dưới ngân hàng Gringotts. Harry rất khoái cuộc hành trình chóng mặt để đến hầm bạc của gia đình Weasley; nhưng khi hầm bạc được mở ra, nó có cảm giác còn kinh khủng hơn khi nó bị lạc ở hẻm Knockturn. Bên trong hầm bạc, chỉ có một dùm nhỏ mấy đồng bạc Sickles và duy nhất một đồng vàng Galleon. Bà Weasley mò tìm hết các góc trước khi vét tất cả bào giở xách. Khi tới hầm bạc của mình, Harry cảm thấy còn khổ tâm hơn nữa. Nó phải cố tình đứng áng cửa hầm, để vừa che giấu cái đồng của bên trong hầm, vừa vội vã hốt một nắm bạc cắc cho vô một cái túi da.

Lúc trở ra bậc thềm cẩm thạch của ngân hàng, mọi người phân tán mỗi người mỗi ngả. Percy thì lăm lăm nghe không rõ về chuyện cần một cây viết lông ngỗng mới. Fred và George thì túm được đứa bạn học chung trường là Lee Jordan. Bà Weasley thì đưa Ginny vô tiệm quần áo cũ, còn ông Weasley thì cứ khẳng khẳng mời cho được ông bà Granger đi vô quán “Cái vạc lũng” làm một ly.

Trước khi dắt Ginny đi, bà Weasley dặn dò:

- Một tiếng đồng hồ nữa tất cả chúng ta sẽ gặp lại ở tiệm Phú Quý và Cơ Hàn để mua sách học cho các con. Và chớ có mà đặt chân tới Hẻm Knockturn đó!

Bà gọi với theo sau lưng hai đứa sinh đôi Fred và George.

Harry, Ron và Hermione đi dạo dọc theo con đường rải sỏi quanh co. Năm tiền vàng, tiền bạc, tiền đồng hỉ hả kêu loảng xoảng trong túi quần Harry đòi phải được tiêu đi. Vì vậy, Harry mua ba cây kem dâu có bơ đậu phộng bọc giấy bạc. Tụi nó vừa đi lang thang trên phố vừa vui vẻ mút cây kem, vừa ngắm nghía những cửa tiệm đầy hấp dẫn.

Ron thềm thường ngó chăm chăm bộ áo chùng Chudley Cannon trưng bày trong cửa tiệm chuyên cung cấp đồ thể thao Quidditch chất lượng, cho đến khi Hermione đến kéo nó đi mới thôi. Cả bọn đi mua mực và giấy da ở tiệm kế bên. Khi đến tiệm Đồ chơi Phù Thủy Gambol & Japes, tụi nó gặp đám Fred, George, và Lee Jordan đang nhét đầy túi những cái pháo bông Không Phồng Tay – Chỉ nổ khi Ngồi ứốt. Và trong một tiệm bán đồ đồng nát đầy nhóc những cây đũa phép gãy, những cái cân đồng lệch cán, và những cái áo trùm cũ dính đầy vết độc được, tụi nó gặp Percy đang vùi đầu vào một quyển sách nhỏ cực kỳ chán ngắt là cuốn Những Huynh trưởng đạt tới quyền lực.

Ron ngó vô bìa sau cuốn sách, đọc to:

- Một nghiên cứu về các Huynh trưởng Hogwarts và nghề nghiệp sau này của họ. Nghe cũng hấp dẫn đó chứ...

Percy nạt:

- Cút ngay!

Ba đứa bỏ đi, Ron nói nhỏ với Harry và Hermione:

- Phải rồi, ảnh đầy tham vọng mà, anh Percy ấy! Aùnh lên kế hoạch hết rồi... Aùnh muốn làm tới Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật...

Một giờ sau, chúng đi tới tiệm Phú Quý và Cơ Hàn. Hóa ra không phải chỉ có đám anh em nhà Weasley, Harry và Hermione là đám duy nhất kéo tới đây. Tới gần cửa tiệm, họ kinh ngạc thấy một đám đông bu đen bu đỏ bên ngoài, tìm cách chen lấn vô trong. Nguyên nhân của sự kiện này được một tấm biểu ngữ tổ chẳng giăng ngang phía trên cửa sổ thông báo:

GILDEROY LOCKHART

Sẽ ký tên vào quyển tự truyện của ông CÁI TÔI MÀU NHIỆM

Hôm nay, lúc 12: 30 trưa đến 4: 30 chiều

Hermione ré lên mừng rỡ:

- Ô, vậy là mình có thể gặp chính ông ấy hả? Hầu hết các sách trong danh mục của tụi mình là ông ấy viết đấy!

Đám đông có vẻ như gồm toàn các bà phù thủy sồn sồn cỡ tuổi bà Weasley. Một ông phù thủy bối rối ra mặt, đứng ngay cửa ra vào nói:

- Xin quý bà bình tĩnh... Đừng đấy, coi kìa... để ý dùm những quyển sách, này...

Ron, Harry và Hermione chen lọt được vô trong. Người ta xếp hàng rồng rắn đến tận cuối tiệm sách, nơi ông Lockhart đang ký tên vào sách của ông.

Mỗi đứa nhanh chóng vớ lấy một cuốn Nghi lễ với Phù thủy rồi lén lên phía đầu hàng, chỗ anh em nhà Weasley đã đứng xí chỗ cùng với ông bà Granger.

Bà Weasley nói:

- A, các con đến rồi đây, hay lắm. Đợi chút xíu nữa thôi là chúng ta được gặp ông ấy.

Trông bà rất hồi hộp, cứ đưa tay vuốt tóc mãi.

Gilderoy Lockhart từ từ hiện ra trong tầm mắt của họ khi họ nhích dần tới. Ông ngồi ở một cái bàn, vây quanh là những tấm chân dung lớn của chính ông, cái nào cũng nháy mắt và cười phô hàm răng trắng bóng với đám đông. Lockhart bằng xương bằng thịt thì mặc bộ áo chùng xanh lơ y chang màu mắt của ông, cái nón phù thủy chóp nhọn ung dung chiếm một góc trên mái tóc dợn sóng của ông.

Một lão lùn xùn có vẻ quạu quọ đang nhảy nhót loanh quanh để chụp hình ông bằng một cái máy chụp hình đen phụt ra từng cuộn khói tím mỗi khi đèn nháy sáng. Khi lão lùi ra sau để chọn vị trí chụp ảnh tốt, lão quát Ron:

- Tránh ra coi! Đây là ảnh để đăng trên Nhật Báo Tiên Tri.

Ron xoa xái chân đau bị lão dẫm lên; nói:

- Mánh lớn dữ à!

Câu đó lọt tới tai Malfoy. Ông ngược đầu lên. Ông nhìn thấy Ron – rồi ông nhìn thấy Harry. Ông tròn mắt ngó. Rồi ông đứng phắt dậy, và ông nói to, đồng dục:

- ĐÂY CHÍNH LÀ HARRY POTTER!

Đám đông tách ra, xì xào kích động. Lockhart nhào tới, nắm cánh tay Harry, kéo nó lên phía trước đám đông. Khi Lockhart bắt tay nó để chụp hình, mặt Harry nóng bừng lên. Lão chụp hình thì bấm máy như điên, xịt khói mù mịt vào mặt những người trong gia đình Weasley.

Qua kẽ răng sáng bóng của mình, Lockhart bảo:

- Cười tươi lên Harry! Hai chúng ta gộp lại thì dư sức lên trang nhất.

Cuối cùng, khi ông buông bàn tay Harry ra, nó cảm thấy mấy ngón tay mình tê rần. Nó đang tìm cách lỉnh về đứng chung với đám gia đình Weasley, thì Lockhart lại quàng cánh tay qua vai nó và kẹp chặt nó vào hông ông.

Ông giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng và nói to:

- Thưa quý bà và quý ông, khoảnh khắc này thật phi thường biết bao! Đây là khoảnh khắc tuyệt hảo để tôi gửi đến quý vị một thông báo nhỏ mà tôi đã hằng chờ đợi. Hôm nay, khi cậu Harry trẻ tuổi này bước vào nhà sách Phú quý và Cơ hàn, cậu ấy chỉ muốn mua quyển tự truyện của tôi – quyển sách mà tôi sẽ sung sướng ký tặng cậu ngay bây giờ, miễn phí...

Đám đông lại vỗ tay rào rào. Lockhart lắc vai Harry mạnh đến nỗi cặp kiếng của nó tuột xuống tới chót mũi. Ông nói tiếp:

- Cậu ấy không hề biết rằng, chẳng bao lâu nữa, cậu sẽ nhận được nhiều, rất nhiều hơn quyển sách của tôi, quyển Cái tôi màu nhiệm. Thực vậy, cậu ấy và bạn bè cùng trường sẽ tiếp xúc được cái tôi màu nhiệm bằng xương bằng thịt. Vâng, thưa quý bà và quý ông, tôi xin hân hạnh vui mừng thông báo rằng tháng chín này, tôi sẽ nhậm chức giáo sư môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám ở Hogwarts – học viện đào tạo phù thủy và pháp sư!

Đám đông vỗ tay và hò reo chúc mừng, và Harry nhìn thấy mình được tặng toàn bộ tác phẩm của Gilderoy Lockhart. Vác cái đồng sách đó, nó hơi vẹo người, lê bước tìm đường tới một góc phòng ở ngoài vùng chiếu sáng của ánh đèn sân khấu. Nó đến bên Ginny, cô bé đang đứng cạnh một cái vạc mới mua.

Harry bỏ sách vô vạc của Ginny, lăm bằm với cô bé:

- Cho em mấy thứ này nè. Anh sẽ mua sách của anh sau...

- Chắc mày khoái cái trò đó lắm hả Potter?

Harry không khó khăn gì nhận ra cái giọng nói vừa vang lên. Nó đứng thẳng để mình mặt-đối-mặt với Draco Malfoy. Cái mặt thẳng này đang nở nụ cười khinh khỉnh thường lệ. Malfoy nói:

- Harry Potter lừng lẫy đến nỗi có vô nhà sách không thôi mà cũng không thể không lên trang nhất nhật

bảo hả!

Ginny nói:

- Để anh ấy yên. Aùnh không hề muốn tất cả những cái trò đó.

Đây là lần đầu tiên Ginny mở miệng nói trước mặt Harry. Cô bé đang quắc mắt nhìn Malfoy. Thằng này dài giọng lè nhè:

- Mà y kiếm được cả một con bồ nhí cho mà y nữa hả, Potter?

Ginny gượng chín cả người. Vừa lúc đó Ron và Hermione đã chen được lối đến bên bọn chúng, cả hai đứa đều khệ nệ với cái bị đầy sách của Lockhart.

Ron nhìn Malfoy như thể nhìn một cái gì gớm lảm dính ở đế giày nó:

- Thì ra mà y! Chắc mà y ngạc nhiên lảm khi thấy Harry ở đây hả?

Malfoy cãi lại:

- Cũng không ngạc nhiên bằng chuyện thấy mà y trong nhà sách đầu Weasley. Tao đoán chừng ba má mà y phải nhin đôi cả tháng mới dành dụm đủ tiền trả cho mớ sách đó.

Ron cũng đỏ lên không kém gì Ginny. Nó cũng quăng mớ sách vô cái vạc của Ginny, rồi xấn vô Malfoy, nhưng Harry và Hermione túm lưng áo khoác của nó lại.

- Ron!

Ông Weasley gọi, ông vất vả bươn tới cùng với Fred và George.

- Các con làm gì ở đây? Trong này đông quá, chúng ta đi ra ngoài thôi!

- Á à... Arthur Weasley.

Ông Malfoy cha xuất hiện, đứng bên cạnh Malfoy con, quàng một cánh tay qua vai nó, nụ cười khinh khinh trên mặt, y như ông con.

Ông Weasley lạnh lùng gật đầu chào:

- Chào ông Lucius.

Ông Malfoy nói:

- Tôi nghe nói dạo này ở Bộ bận lảm hả? Tất cả những trò khám xét đó... Tôi hy vọng họ trả tiền làm

thêm giờ chứ hả?

Ông thò tay vô cái vạc của Ginny, lượm từ trong đồng sách lòe loẹt của Lockhart ra một quyển rất cũ, hầu như long bì sồn gáy rồi, đó là quyển Hướng dẫn nhập môn thuật Biến, rồi ông Malfoy nói tiếp.

- Rõ ràng là họ không trả lời rồi. Cha chả, sỉ nhục thanh danh phù thủy bằng cách trả lương lậu không ra sao thì ích lợi gì kia chứ?

Mặt ông Weasley còn đỏ hơn cả Ron và Ginny. Ông nói:

- Chúng tôi nghĩ hoàn toàn khác ông về cái gọi là đánh mất danh dự phù thủy ông Malfoy à.

- Hiển nhiên rồi.

Ông Malfoy nói, đảo đôi mắt nhợt nhạt về phía cha mẹ Hermione đang đứng theo dõi câu chuyện một cách lo lắng:

- Với những dạng người ông giao du như thế kia, ông Weasley, tôi thấy gia đình ông không còn chỗ nào thấp hơn để lún xuống nữa rồi...

“Choang” một tiếng, cái vạc của Ginny bay về phía ông Malfoy; bản thân ông Weasley cũng lao vào ông Malfoy, đâm ông này ngã ngửa vô một kệ sách. Hàng tá cuốn sách bùa chú đổ ầm ầm xuống đầu họ; Fred và George nhào lên:

- Nện hẳn đi ba!

Bà Weasley thì hét:

- Đứng! Anh Arthur, đứng!

Đám đông dồn cục lại phía sau, xô đẩy làm ngã đổ thêm nhiều kệ sách nữa. Thế là, người bán sách bèn la to:

- Quý ông làm ơn... làm ơn...

Nhưng át tiếng tất cả là tiếng quát như sấm:

- Giải tán! Quý ngài, dừng tay lại...

Lão Hagrid đang bươn bả len qua một biển sách. Trong nháy mắt, lão lôi cả ông Malfoy lẫn ông Weasley tách ra. Ông Weasley thì bị té môi, còn ông Malfoy thì giập một mắt vì bị một cuốn Bách khoa toàn thư về các loại nấm độc nện trúng. Ông vẫn còn nắm chặt trong tay cuốn sách te tua về thuật Biến của Ginny. Ông ấn cuốn sách vào người cô bé, đôi mắt ông long lên sòng sọc hết sức quỷ quyệt:

- Đây, con bé, cầm lại sách của mày này! Đó là thứ tốt nhất mà cha mày có thể mua được cho mày đó!

Vùng ra khỏi tay lão Hagrid, ông vẫy tay gọi Draco rồi hai cha con chuồn thẳng khỏi tiệm sách. Lão Hagrid gần như nhắc bóng ông Weasley đứng lên trong lúc ông này chỉnh trang lại áo sớ. Lão nói:

- Anh Arthur, lẽ ra anh nên mặc xác hẳn. Cả cái gia đình đó đã thối rữa tận lõi rồi, ai cũng biết chuyện đó hết mà. Xấu máu là bản chất của họ. Chẳng có ai trong gia đình đó đáng để ta bận tâm hết. Thôi, đi nào... Ra khỏi đây thôi!

Người bán hàng có vẻ muốn nín áo ông Weasley bắt bồi thường, nhưng kịp nhận thấy mình chỉ đứng tới eo lão Hagrid, nên dường như đã khôn ngoan suy nghĩ lại, để mặc cả bọn đi ra ngoài.

Họ vội vã đi ra phố, ông bà Granger run rẩy vì sợ, còn bà Weasley thì giận đến không tự chủ được:

- Một tấm gương hay ho cho con cái anh... Đánh lộn công khai... không biết Gilderoy Lockhart nghĩ thế nào...

Fred nói:

- Oảng khoái lắm. Má không nghe ông nói gì khi mình đi ra hả? Oảng hỏi cái ông lùn xùn của tờ Nhật Báo Tiên Tri là liệu cả trận đánh nhau có được tường thuật lại trong bài báo không – tại ông nói đó cũng là quảng cáo.

Tuy nhiên mọi người có phần lặng lẽ khi đi về tới lò sưởi quán rượu Cái vạc lưng, nơi Harry và gia đình Weasley cùng tất cả những thứ đã mua sắm, sẽ quay về trang trại Burrow bằng bột Floo. Họ chào tạm biệt gia đình Granger, những người này sẽ rời quán rượu để ra đường phố của dân Muggle, đón xe buýt ở trạm bên kia đường. Ông Weasley dợm hỏi họ trạm xe buýt hoạt động như thế nào, nhưng lại thôi ngay khi bắt gặp tia nhìn của bà Weasley.

Trước khi hốt một nhúm bột Floo, Harry cẩn thận tháo cặp kính ra cất vô túi áo. Nhất định du hành theo kiểu này không phải là món nó khoái lắm.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Cây Liễu Roi

Tuy Harry cũng mong cho chóng đến ngày tựu trường, nhưng sao mà mùa hè qua nhanh quá, Harry không thích chút nào. Những ngày sống với gia đình Weasley là những ngày hạnh phúc nhất đời nó. Khi nghĩ đến gia đình Dursley và cung cách họ sẽ đón tiếp nó lần tới khi nó trở về ngôi nhà trên đường Privet Drive, lòng nó không khỏi ghen tị với Ron.

Đêm cuối cùng Harry còn lưu lại nhà Ron, bà Weasley đã dọn lên một bữa tiệc thịnh soạn gồm tất cả những món mà Harry khoái nhất, xong tráng miệng bằng món bánh mật ứa nước miếng. Fred và George kết thúc buổi tối đó bằng một cuộc trình diễn pháo hoa bung xòe; làm cho nhà bếp tràn ngập những ngôi sao xanh đỏ, bắn lên trần nhà rồi dội vô tường, trong ít nhất là nửa giờ đồng hồ. Thế rồi mọi người làm một tách sữa sôcôla nóng cuối cùng trước khi bọn trẻ đi ngủ.

Sáng hôm sau, phải mất một hồi lâu mới khởi hành được. Họ thức dậy từ lúc gà gáy, nhưng chẳng biết làm sao mà cứ chuyện này chuyện kia chưa xong. Bà Weasley thì xẹt ngang xẹt dọc trong trạng thái bồn loạn đi tìm vớ và viết lông ngỗng xơ-cua; mọi người cứ đụng nhau trên cầu thang, tay vẫn còn cầm nửa miếng bánh mì nướng, áo thì mới tròng vô được một nửa; còn ông Weasley thì suýt té gãy cổ vì vấp phải một con gà mái lang thang trong lúc ông băng qua sân để khuân cái rương của Ginny lên xe.

Harry không thể biết làm sao mà tám con người, sáu cái rương, hai con cú và một con chuột có thể chất hết vô trong một cái xe hơi nhỏ xíu hiệu Ford Anglia. Nó đoán, hẳn là ông Weasley đã bổ sung cho cái xe một vài tính năng đặc biệt nào đó.

- Đừng nói gì với bác gái nhé.

Ông Weasley vừa thì thầm với nó, mở thùng xe và chỉ cho Harry coi ông đã phù phép mở rộng cái khoang này như thế nào để chất tất cả hành lý vô hết được một cách dễ dàng.

Cuối cùng, khi tất cả mọi người đã ngồi vào xe, bà Weasley liếc ra băng ghế sau, nơi Harry, Ron, George và Percy ngồi thoải mái bên nhau, bà nói:

- Dân Muggle hóa ra biết làm nhiều thứ hơn là chúng ta tưởng, đúng không?

Bà và Ginny ngồi ở băng ghế trước, cái băng ghế đã được phù phép thành cho rộng rãi như băng ghế trong công viên. Bà nói với Ginny:

- Má thấy, đứng bên ngoài mình đâu có ngờ bên trong lại rộng rãi như vậy há?

Ông Weasley mở máy xe và chiếc xe lăn bánh ra khỏi sân. Harry quay đầu lại để nhìn ngôi nhà lần cuối. Nó chưa kịp nghĩ là bao giờ mới được nhìn thấy ngôi nhà lần nữa, thì chiếc xe đã quay đầu lại, bởi vì George bỏ quên hộp pháo hoa bung xòe ở nhà. Rồi năm phút sau nữa, xe lại đổ xích thêm một lần trong sân để Fred chạy vô lấy cây đuă phép. Và khi họ sắp ra tới xa lộ thì Ginny kêu ré lên là nó bỏ quên cuốn nhật ký. Đến khi cô bé leo trở lại lên xe, thì chiếc phóng đi trong trắng còn mọi người thì sốt ruột phát điên lên được.

Ông Weasley liếc nhìn đồng hồ rồi liếc sang vợ.

- Molly, em yêu... hay là anh...

- Không, anh Arthur.

- Không ai thấy đâu mà. Cái nút nhỏ chỗ này là cái máy khởi động Tàng hình mà anh đã lắp đặt. Nó sẽ đưa mình vút lên không... Rồi mình sẽ bay phía trên mây. Chúng ta sẽ đến nhà ga trong vòng mười phút mà không ai có thể sáng suốt hơn thế được...

- Em đã nói là không mà, anh Arthur, không thể giờ phép thuật giữa ban ngày ban mặt được.

Thành ra họ đến được nhà ga Ngã Tư Vua thì đã mười một giờ kém mười lăm. Ông Weasley phóng qua đường kiểm mấy cái xe đẩy tay để chất hành lý lên rồi hối hả chạy vô nhà ga.

Năm ngoái Harry đã từng đi tàu Tốc hành Hogwarts. Có một việc hơi rắc rối một tí là phải làm sao vô được sân ga số Chín ba phần tư – cái sân ga hoàn toàn vô hình trước con mắt của dân Muggle. Đối với dân phù thủy thì chỉ cần đi xuyên qua cái hàng rào chắc chắn, đứng phân chia giữa sân ga số 9 với sân ga số 10. Cũng chẳng có gì đau đớn nhưng phải làm một cách cẩn thận để không một Muggle nào nhận thấy mình bỗng nhiên biến mất.

Bà Weasley lo lắng ngó cái đồng hồ phía trên đầu, nó cho thấy cả đám chỉ còn có năm phút để biến mất một cách ngẫu nhiên xuyên qua hàng rào chắc chắn. Bà bảo:

- Con đi trước đi Percy!

Percy lanh lẹ sai chân tới trước và biến mất. Ông Weasley tiếp theo liền; kế đến là Fred và George.

Bà Weasley bảo Harry và Ron:

- Má dắt Ginny vô trước, sau đó hai đứa con vô theo liền nhe!

Bà nắm chặt tay Ginny dắt đi. Trong nháy mắt mọi người đã đi hết. Ron nói với Harry:

- Tụi mình chỉ còn một phút nữa thôi, hai đứa mình cùng vô một lượt đi.

Harry kiểm tra lại để đảm bảo là cái lồng của con Hedwig đã cột chắc chắn trên nắp cái rương, rồi nó đẩy xe chạy thẳng tới cái hàng rào. Nó cảm thấy hoàn toàn tự tin; đi cách này không đến nỗi khó chịu như xài bột Floo. Cả hai đều cong lưng trên cái cần tay của chiếc xe đẩy và nhắm vào giữa cái hàng rào, chuẩn bị tăng tốc độ. Cách cái hàng rào chừng một thước, hai đứa ủa chạy và...

RẦM!!!!

Cả hai chiếc xe đẩy tay của tụi nó tông vào hàng rào một cái rầm và dội ngược lại; cái rương của Ron lăn đùng xuống đất, còn Harry thì té lăn quay. Cái lồng con Hedwig nảy tung tung trên sàn nhà ga sạch bóng, con Hedwig vừa quay tròn trong lồng vừa kêu la thảm thiết. Mọi người chung quanh đều đứng lại dòm, một ông bảo vệ đứng gần đó quát:

- Mắt mũi tụi bây để đâu hả?

Harry ôm bộ xương sườn của mình đứng lên, hốt hển đáp:

- Tụi cháu lạc tay... đẩy xe ạ.

Ron chạy đi lượm lại cái lồng con Hedwig, con cú gây ấn tượng đặc biệt đến nỗi những người đứng chung quanh bắt đầu xầm xì về việc ngược đãi thú vật.

Harry rút lên tức tối:

- Tại sao tụi mình không chui qua được?

- Mình đâu biết...

Ron tức giận nhìn quanh. Hàng chục người tò mò vẫn còn đứng ngó tụi nó. Ron nói nhỏ:

- Tụi mình trễ chuyến tàu mất. Mình không biết tại sao cánh cổng lại tự nhiên đóng kín như vậy.

Harry ngược nhìn cái đồng hồ to tướng với cảm giác quặn thắt trong bao tử. Còn mười giây... chín giây...

Nó đẩy cẩn thận cái xe tới trước cho đến khi cái xe tới sát cái hàng rào, rồi dùng hết sức mà đẩy vô. Cái hàng rào sắt vẫn trơ trơ.

Ron bàng hoàng nói:

- Nó chạy rồi. Chuyến tàu chạy mất rồi. Biết làm sao đây nếu ba má không kịp quay ra với tụi mình? Bỏ có đồng xu Muggle nào không?

Harry cười khan:

- Gia đình Dursley đã không cho tôi tới một xu tiền suốt sáu năm nay rồi.

Ron ép tai mình sát cái hàng rào lạnh. Nó lo lắng nói:

- Hồng nghe thấy gì hết. Tụi mình sẽ làm gì đây? Mình không biết chừng nào ba má mới quay lại đón tụi mình.

Hai đứa nhìn quanh. Thiên hạ vẫn còn ngó tụi nó, chủ yếu là tại vì con Hedwig cứ ca cẩm mãi.

Harry nói:

- Tôi thấy tốt nhất là mình ra đợi ngoài xe hơi. Đứng đây chỉ tổ gây thêm sự chú ý tò...

Bỗng một tia sáng nhá lên trong mắt Ron:

- Harry! Chiếc xe hơi!

- Thì sao?

- Tụi mình có thể lái xe hơi bay tới Hogwarts!

- Nhưng tôi tưởng...

- Tụi mình kẹt quá, đúng không? Và tụi mình phải đến trường, đúng không? Và ngay cả phù thủy vị thành niên cũng được phép xài phép thuật trong trường hợp thật sự khẩn cấp, như ghi trong điều thứ mười chín hay thứ mấy đó của bộ luật Giới hạn cái khi gì đó...

Cảm giác lo sợ của Harry bèn chuyển thành nỗi hồi hộp:

- Nhưng bồ biết lái nó bay không?

- Chuyện nhỏ. – Ron vừa nói vừa xoay cái xe đẩy tay về phía cửa ra. – Thôi, tụi mình đi nào. Nếu đi gấp thì có thể đuổi kịp chuyến tàu Tốc hành Hogwarts.

Thế là chúng diễu hành qua mặt đám đông những Muggle tò mò, ra khỏi nhà ga và trở lại bên lề đường nơi chiếc xe hơi Ford Anglia cũ kỹ đang đậu.

Ron mở khóa cái thùng xe sâu hoắm bằng cách gõ đầu đũa phép lên đó liên tiếp mấy cái. Hai đứa hì hục chất rương hòm trở vào xe, đặt Hedwig ngồi ở băng ghế sau, còn tụi nó thì lên ghế trước.

Ron bảo:

- Ngó coi có ai đang nhìn mình không?

Nó nổ máy xe bằng cách gõ cây đũa phép một cái nữa. Harry thò đầu qua cửa sổ: xe cộ chạy rần rần trên con đường chính phía trước, nhưng con đường chiếc xe đậu thì vắng hoe. Nó nói:

- Oản rồi.

Ron nhấn cái nút bạc nhỏ xíu trên bảng đồng hồ. Chiếc xe hai đứa ngồi bỗng biến mất – và tụi nó cũng biến theo luôn. Harry vẫn có thể cảm thấy cái ghế đang rung lên bên dưới, nghe tiếng động cơ xe nổ, vẫn còn cảm nhận được hai tay mình đang để trên đầu gối, và cặp mắt kiếng còn cỡi trên mũi, nhưng dường như toàn thân nó thu lại còn có hai nhãn cầu, trôi lêu bêu cách mặt đất chừng một hai thước, phía trên con đường xấu xí đậu đầy xe hơi.

Bên phải của Harry vang lên tiếng của Ron:

- Lên đường!

Thế là mặt đất và những tòa nhà bụi bặm ở cả hai bên Harry đều tuột xuống, mất hút trong tầm nhìn khi chiếc xe vọt lên cao; chỉ trong tầm nhìn khi chiếc xe vọt lên cao; chỉ trong vài giây, cả cái thành phố Luân Đôn lộng lẫy và mù mịt đã nằm lại phía dưới hai đứa.

Rồi có một tiếng nổ bụp, và chiếc xe cùng với Harry và Ron lại hiện nguyên hình.

- Uôa, nó bị hư sao vậy nè...

Ron thọc mạch vô cái Máy khởi động Tàng hình, kêu lên.

Cả hai đâm thụp thụp lên cái máy. Chiếc xe bèn biến mất. Rồi sau đó lại hiện ra.

Ron gào lên:

- Năm cho chặt!

Nó đạp mạnh chân lên cái máy gia tốc; chiếc xe phóng thẳng vô một đám mây xộp và thấp, mọi thứ lập tức trở nên mờ mịt đầy sương khói.

Harry chớp mắt nhìn khối mây dày đặc đang vây chặt tụi nó ở mọi phía. Nó hỏi:

- Rồi sao nữa đây?

Ron đáp:

- Tụi mình cần phải tìm cho ra chuyến tàu Tốc hành Hogwarts để biết hướng nào mà bay.

- Hạ xuống đi... Mau lên...

Chiếc xe lại rớt xuống khỏi những đám mây, hai đứa này xoay qua xoay lại trên ghế ngồi, đảo mắt về hướng mặt đất mà tìm kiếm.

Harry reo:

- Tôi thấy nó rồi! Ổu ngay đằng trước... Đó...!

Bên dưới, chuyển tàu Tốc hành Hogwarts tạo thành một sọc dài, trông như một con rắn màu tía.

Kiểm tra la bàn trên bảng đồng hồ, Ron nói:

- Đúng hướng bắc. Được rồi, chúng ta chỉ cần kiểm tra mỗi nửa giờ một lần, hay cỡ đó. Nằm chặt nha...

Và chúng lại phóng vọt lên mấy tầng mây. Một phút sau, chúng nhô ra vùng ánh sáng chói chang.

Một thế giới khác hẳn. Bánh xe bay là đà trên biển mây bồng bênh, bầu trời tươi sáng, xanh thăm thẳm bất tận dưới một mặt trời chói lòa.

Ron nói:

- Bây giờ tụi mình chỉ còn lo gặp mấy chiếc máy bay thôi.

Hai đứa nhìn nhau và phá ra cười; cười mất một hồi lâu, không thể ngừng được.

Có vẻ như hai đứa nó đã lao vào một giấc mơ thần thoại. Harry nghĩ, đây mới đúng là cách du hành duy nhất – bay qua những cuộn mây xoáy, những ụ mây tuyết. Trong một chiếc xe hơi đầy ắp ánh mặt trời rực rỡ ấm áp, lại có một bịch kẹo ngon để sẵn trong cái hộp đựng bao tay. Đã nhất là cái viễn cảnh được thấy bộ mặt đầy ganh tỵ của Fred và George khi tụi nó đáp xuống nhẹ nhàng và ngoạn mục trên bãi cỏ mượt mà trước lâu đài Hogwarts.

Hai đứa thường xuyên kiểm tra đường bay theo hướng tàu Tốc hành Hogwarts chạy càng lúc càng xa lên hướng bắc. Mỗi lần lặn xuống dưới những đám mây, chúng lại thấy một quang cảnh khác hiện ra bên dưới. Thành phố Luân Đôn đã bị bỏ lại đằng sau chúng xa lắm rồi. Thay vào phố xá là những thửa ruộng màu xanh ngấn nấp, rồi đến những cánh đồng hoang bao la màu tía nhạt, rồi lại xuất hiện một thành phố lớn sống động với những chiếc xe chạy nối nhau như những con kiến đủ màu, rồi đến làng mạc với những nóc nhà thờ nhỏ xíu.

Tuy nhiên, sau mấy giờ đồng hồ liên tiếp theo không có biến cố gì xảy ra thêm, Harry phải nhìn nhận là niềm vui của tụi nó có hơi bị mòn đi. Kẹo chỉ làm chúng khát nước khủng khiếp, mà chúng thì chẳng có gì

để uống cả. Harry và Ron đã bắt đầu cởi áo ấm ra, nhưng cái áo thun của Harry cứ dính vô lưng ghế, còn cặp kiếng của nó cứ tuột miết xuống cái sống mũi bóng nhẫy mồ hôi.

Bây giờ nó đã thôi để ý hình dạng kỳ thú của những đám mây, và bắt đầu nghĩ đến chuyến tàu tốc hành đang chạy bên dưới với một nỗi ước ao. Ở dưới đó người ta có thể mua nước ép trái bí có đá lạnh của một mụ phù thủy đẩy xe bán dạo qua các toa tàu. Tại sao lúc này chúng lại không thể nào vô được sân ga số Chín ba phần tư nhỉ?

Lại nhiều giờ nữa trôi qua, rồi giọng Ron cất lên ồ ồ:

- Đâu có xa dữ vậy ta?

Mặt trời bắt đầu lặn xuống tẩm thắm mây, loang trên đó cái màu hồng thắm. Ron hỏi Harry:

- Chuẩn bị xuống để ngó chuyến tàu một cái nữa hén?

Tàu vẫn còn ngay bên dưới chúng, đang chạy ngoằn ngoèo qua một vùng núi đầy tuyết phủ. Dưới vòm mây, bầu trời coi bộ tốt hơn phía trên cao.

Ron đạp chân ga, cho xe vọt trở lên, nhưng vừa mới nhấn ga thì chiếc xe bắt đầu rên rỉ.

Harry và Ron cùng đưa mắt nhìn nhau lo lắng.

Ron nói:

- Có lẽ nó mệt rồi. Từ trước tới giờ nó đâu có bay xa như vậy...

Và cả hai làm bộ như không nghe thấy tiếng rên rỉ của chiếc xe ngày một lớn, trong khi bầu trời mỗi lúc một tối thêm. Các vì sao bắt đầu nhấp nháy trên nền trời đen thẫm. Harry lại mặc áo ấm vào, cố làm như không để ý tới cái thanh gạt trên tấm kính chắn gió, đang phe phẩy một cách yếu ớt như muốn phản đối.

Ron nói, có vẻ với chiếc xe hơn là với Harry:

- Còn không xa đâu. Sắp tới rồi mà.

Rồi nó bồng chồn vỗ vỗ lên tấm bảng đồng hồ.

Một lát sau, khi lặn xuống qua những đám mây một lần nữa, chúng đã phải đảo mắt cố nhìn xuyên bóng tối và xoay ngang xoay ngửa để tìm cho ra một cảnh trí quen thuộc dưới mặt đất. Harry hét lên làm Ron và con Hedwig giật cả mình:

- Kìa! Ngay đằng trước đó!

In bóng trên đường chân trời tối đen, và nhô cao trên những mỏm đá ven hồ, là những tháp canh và ký túc xá của lâu đài Hogwarts đang đứng sừng sững. Nhưng chiếc xe tới lúc này lại giở chứng, nó vùng vằng giảm tốc độ.

Ron vỗ về cái bánh lái, nói bằng giọng tán tỉnh phỉnh phờ:

- Cố lên nào. Gần tới rồi, cố lên...

Cỗ máy xe rên rỉ. Những tia hơi nước đang phụt ra từ bên dưới mũi xe. Harry phải cố bấu chặt hai cạnh ghế khi tụi nó bay về phía hồ.

Chiếc xe bây giờ chao đảo một cách khó chịu. Liếc ra ngoài cửa sổ, Harry thấy mặt nước hồ phẳng lặng như gương và đen thui, có lẽ cách chừng một dặm bên dưới. Mấy khớp ngón tay của Ron đã trắng bệch trên tay lái của cái xe hơi. Chiếc xe lại chao đảo nữa.

Ron lầm bầm:

- Cố lên nào!

Tụi nó đang bay trên mặt hồ. Tòa lâu đài ở ngay trước mặt. Ron rút chân lại.

Có tiếng lạch cạch, rồi tiếng xèo xèo, cuối cùng cỗ máy hoàn toàn chết lặng. Ron thốt lên trong côi lặng thinh:

- Thôi rồi.

Mũi xe chúc xuống, tụi nó rơi, càng lúc càng nhanh, cắm đầu thẳng vào những bức tường đá vững chắc của lâu đài Hogwarts.

- ĐỒ ĐUỜNG!!!!!!

Ron gào to, vặn mình xoay hết cỡ cái bánh lái; chiếc xe né được bức tường trong gang tấc, hướng vào cái vòm cổng lớn, bay vút bên trên căn nhà kính dành để trồng cây tối thui, rồi đến vườn rau cải, và rồi những bãi cỏ đen như mun, nhưng không làm sao bay cao lên được nữa.

Ron bèn buông lỏng hoàn toàn tay lái, rút cây đũa phép ra khỏi túi:

- NGỪNG LẠI! ĐỨNG LẠI!

Nó hét toáng lên, đập mạnh cây đũa phép xuống tấm bảng đồng hồ và tấm kính chắn gió, nhưng chiếc xe cứ cắm đầu rớt thẳng xuống như hòn chì. Mặt đất như bay ngược lại, đâm về phía chúng...

- COI CHỪNG CÁI CÂY ĐÓ!

Harry chồm qua ghị tay lái và hét vang. Nhưng đã quá muộn...

RRRẦM!!!!

Chiếc xe đâm sâu vào một thân cây cổ thụ, gây một tiếng động khủng khiếp của kim loại và gỗ mộc va chạm nhau dữ dội, rồi đổ nhào xuống đất như bị một cú đấm đo ván. Hơi nước bốc lên cuồn cuộn từ cái mui xe bẹp dúm bẹp dó; con Hedwig rít lên trong kinh hoàng; đầu Harry đụng vào tấm kính chắn gió, u lên một cục bự bằng trái banh chơi gôn; và bên phải nó, Ron thốt lên một tiếng rên nhỏ chán chường.

Harry tức tối hỏi Ron:

- Bò có sao không?

Ron đáp bằng giọng run run:

- Cây đuă phép của mình... Ngó coi cây đuă phép của mình nè...

Cây đuă đã gãy lặt lìa, gần như thành hai khúc; đầu đuă đung đưa yếu ớt, chỉ còn dính với thân đuă một tẹo mà thôi.

Harry há miệng định nói rằng nó bảo đảm là ở trường người ta sẽ sửa được cây đuă phép của Ron, nhưng nó không còn có cơ hội để mà nói nữa: đúng lúc ấy, có cái gì đó tông vào chiếc xe hơi với sức mạnh của một con bò đực đang tấn công, hất nó ngã chúi vô Ron, rồi một cú quật khác lên mui xe, với sức mạnh tương tự.

- Chuyện gì vậy?

Ron há hốc mồm ngó trừng trừng qua tấm kính chắn gió, Harry thì nhìn quanh, vừa kịp nhìn thấy một cành cây mập bự như một con trăn đang quật xuống tụi nó. Cái cây bị chiếc xe tông nhằm đang trã đuă: thân nó cong xuống gần như gấp đôi và những cành nhánh găm ghè của nó đang đập túi bụi lên cùng khắp chiếc xe, bất kỳ chỗ nào mà chúng có thể vói tới.

- Á!

Ron kêu lên khi một cành cây to uốn éo có mấu thui một đấm làm lõm một mảng lớn trên cửa xe; tấm kính chắn gió bây giờ đang run lên dưới những cú đấm dồn dập của mấy cành cây khúc khuỷa, và một nhánh cây to đáng mặt dùng để công phá pháo đài động ỳnh ỳnh một cách giận dữ lên cái mui xe đang co rúm lại.

Ron hét to:

- Chạy thôi!

Nó đem hết sức mình tông vào cánh cửa, nhưng ; ập tức bị một cánh khác hắt học hất văng ngược lại, ngã lên đùi Harry. Ron rên rĩ khi cái mui xe lún xuống.

- Thế là toi!

Thình lình sàn xe rung lên – động cơ xe bỗng dừng tự khởi động lại. Harry hét:

- De lại!

Chiếc xe vọt ngược ra sau; cái cây quỉ vẫn còn cố tìm cách đánh vói theo tụi nó; có thể nghe tiếng rề cây kêu cọt kẹt như thể sắp tự nhổ bật mình lên, rượt đuổi theo khi chiếc xe vọt gấp khỏi tầm vói của cái cây.

Ron hỗn hển:

- Thôi xong rồi. Giỏi lắm, xe.

Tuy nhiên cái xe đã chịu hết xiết rồi. Hai tiếng canh cách chát chúa vang lên, cánh cửa bung ra và Harry cảm thấy cái ghế của nó lật nghiêng ra ngoài: chuyện tiếp theo là nó thấy mình nằm sổng xoài trên nền đất ẩm ướt. Những tiếng ạch ạch mách cho nó biết là chiếc xe cũng đang tổng cả hành lý của chúng ra khỏi thùng xe. Chiếc lồng Hedwig bay vào trong không trung rồi bật mở; con Hedwig tung bay ra khỏi lồng, kêu ré vì giận dữ và bay gấp về phía lâu đài mà không thèm ném lại phía sau tới một cái nhìn. Còn chiếc xe, sứt mẻ, trầy trụa, và giận bốc hơi, chạy ùng ùng vào bóng đêm, đèn chiếu hậu lóe lên một cách căm phẫn.

Ron gào theo sau xe, tay vung vẩy cây đũa phép gãy lật lìa:

- Quay lại! Không ba sẽ cạo đầu tôi!

Nhưng chiếc xe đã biến mất tăm với một cái khịt mũi phát ra từ ống xả khói.

Ron cúi xuống lượm con Scabbers lên, rầu rĩ nói:

- Mày có tin nổi vào vận may của tụi mình không? Trong tất cả lũ cây cối mà tụi mình có thể tông nhầm, mình lại tông đúng ngay cái cây quỉ biết trả đũa.

Ron liếc qua vai ngó lại cái cây cổ thụ quỷ yêu ấy, nó vẫn còn đang quật đập những cành nhánh đầy dọa dẫm.

Harry mệt mỏi nói:

- Thôi, đi! Tụi mình về trường thôi...

Đó hoàn toàn không phải là một cuộc đến trường vinh quanh mà chúng đã hình dung. Tê cứng, lạnh cóng, và trầy trụa, hai đứa nằm quai mẩy cái rương mà kéo lê trên mặt cỏ dốc về phía cánh cổng vĩ đại bằng gỗ sồi.

- Mình chắc là bữa tiệc đã bắt đầu rồi.

Ron thả cái rương của nó xuống chân bậc thềm của tiền sảnh, lặng lẽ băng qua hành lang để nhìn vào khung cửa sổ sáng đèn.

- Ê, Harry! Lại đây coi nè, đang buổi lễ phân loại.

Harry vội chạy tới, cùng với Ron thò đầu vào Đại Sảnh đường.

Vô số nến bay lơ lửng giữa không trung phía trên bốn dãy bàn dài khiến cho những cái đĩa và cốc bằng vàng lóng la lóng lánh. Trên cao, cái trần nhà đã được phù phép nên luôn phải chiếu bầu trời bên ngoài lấp lánh muôn ngàn vì sao.

Giữa rừng nón Hogwarts chớp nhọn màu đen, Harry nhìn thấy mấy cô cậu học sinh mới toanh của năm thứ nhất. Chúng đang đứng thành hàng dài trong sảnh đường với vẻ khiếp sợ. Ginny cũng có trong đám đó, rất dễ nhận ra nhờ mái tóc đỏ hoe của nhà Weasley. Vừa lúc đó, giáo sư McGonagall – bà phù thủy đeo kính với búi tóc cao, đặt cái nón phân loại Hogwarts lừng danh trên cái ghế đặt trước mặt lũ lính mới tò te.

Hàng năm, chiếc nón cũ kỹ, sờn sùi, vá chằng vá đụp và dơ đầy ấy làm công việc phân loại học sinh mới vào bốn ký túc xá của Hogwarts (nhà Gryffindor, nhà Hufflepuff, nhà Ravenclaw, và Slytherin). Harry còn nhớ lúc nó đặt chiếc nón ấy lên đầu, cách đây đúng một năm, nó đã điếng người chờ đợi cái quyết định được chiếc nón cầu nhàu rõ to bên tai nó. Trong vài giây rừng rợn ấy, Harry đã sợ rằng chiếc nón sẽ xếp nó vô nhà Slytherin – nhà đào tạo nhiều phù thủy Hắc ám hơn tất cả các nhà khác – nhưng rốt cuộc nó được vào nhà Gryffindor, cùng với Ron, Hermione, và tất cả các anh em khác trong gia đình Weasley. Niên học rồi, chính Harry và Ron đã giúp Gryffindor giành được chức Vô địch Nhà, đánh bại Slytherin lần đầu tiên trong vòng bảy năm nay.

Một thằng bé nhỏ xíu có mái tóc xám xịt như lông chuột được gọi lên, bước tới trước để đội cái nón lên đầu. Harry rảo mắt từ thằng bé sang chỗ thầy hiệu trưởng, giáo sư Dumbledore, đang ngồi ở bàn giáo viên dự xem cuộc phân loại học sinh. Bộ râu dài bạc phơ và cặp kính nửa vành trắng của cụ Dumbledore sáng ngời dưới ánh nến. Harry cũng thấy Gilderoy Lockhart mặc tã áo chùng màu xanh nước biển ngồi cách cụ Dumbledore mấy cái ghế. Và ở cuối bàn là lão Hagrid, tướng tá to đùng và mặt mũi rậm rì râu tóc, đang nốc cạn ly rượu của mình.

Harry thì thầm với Ron:

- Để coi... Bàn giáo viên còn trống một chỗ... thầy Snape đâu?

Giáo sư Snape là ông thầy mà Harry ít yêu mến nhất. Mà ngẫu nhiên sao, Harry cũng là đứa mà thầy Snape không ưa nhất so với tất cả lũ học trò. Thầy Snape vừa hung dữ tàn nhẫn, vừa ngạo mạn cay độc, nên ngoài đám học trò nhà Slytherin do thầy chủ nhiệm, cũng chẳng học sinh nào ưa thầy. Thầy dạy môn Độc dược.

Không thấy mặt thầy Snape ở bàn giáo viên, Ron tràn trề hy vọng, nói:

- Hồng chừng ông bệnh!

Harry nói:

- Hồng chừng ông bỏ đi rồi. Bởi vì ông lại để vuột chức giáo sư môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám một lần nữa.

Ron phấn khởi nói:

- Hay là ông bị đuổi rồi! Mình thấy, đâu có ai ưa ông...

Một giọng nói lạnh lùng thốt lên ngay sau lưng chúng:

- Hay là có lẽ ông đang chờ nghe coi tại sao hai đứa bây không đến trường bằng xe lửa.

Harry xoay phắt người lại. Kìa, thầy Snape đang đứng đó, tấm áo chùng đen khe lay động trong làn gió lạnh lẽo. Thầy là người đàn ông gầy gò, da tái xám, mũi khoằm, và mái tóc rít rít dài tới vai. Lúc này, thầy đang mỉm cười, một nụ cười báo hiệu cho Ron và Harry biết là tai họa sắp giáng xuống đầu tụi nó.

Thầy Snape bảo:

- Đi theo ta!

Harry và Ron thậm chí không dám đưa mắt nhìn nhau, chỉ riu riu đi theo thầy Snape bước vào hành lang sảnh đường rộng lớn, vang vang, và được thắp sáng bằng những ngọn đuốc bập bùng. Mùi đồ ăn ngào ngạt thơm tho bay ra từ Đại Sảnh đường. Nhưng thầy Snape không đưa chúng vào nơi ấm áp sáng sủa ấy, mà dắt chúng đi xuống một cầu thang đá hẹp té dẫn xuống những căn hầm.

Thầy mở một cánh cửa ở lưng chừng hành lang lạnh lẽo và chỉ vào:

- Vô đó!

Hai đứa bước vào văn phòng của thầy Snape, rừng mình ớn lạnh. Những bức tường âm u trong phòng kê đầy những cái kệ đựng mấy hũ thủy tinh bự, đựng tất cả những thứ gì có thể làm ớn da gà, mà lúc này Harry không còn hứng thú nào để muốn biết tên chúng. Lò sưởi trống rỗng và lạnh ngắt. Thầy Snape đóng cửa phòng rồi quay lại nhìn hai đứa trẻ. Thầy nói nhẹ nhàng:

- Vậy ra tàu sắt không xứng đáng cho Harry Potter lừng lẫy và thẳng bạn nổi khổ trung thành Weasley dùng để đi đến trường à? Muốn tới trường một cách rình rang chấn động hả, mấy thẳng nhóc?

- Thưa thầy, chỉ tại cái hàng rào ở nhà ga Ngã Tư Vua, nó...

Thầy Snape lạnh lùng:

- Im! Tụi bây đã làm gì với chiếc xe?

Ron nuốt nghẹn. Đây không phải là lần đầu tiên thầy Snape tạo cho Harry cái ấn tượng là thầy có thể đọc được ý nghĩ trong đầu người ta. Nhưng chỉ một chút xíu, khi thầy mở tờ Tiên tri Buổi chiều, số ra ngày hôm nay, là Harry lập tức vỡ lẽ.

Đưa chúng đọc cái tí tở chẳng ngay trang nhất: XE FORD ANGLIA BAY LÀM HOẢNG VÍA DÂN MUGGLE, thầy nói rít qua kẽ răng:

- Tụi bây đã bị người ta nhìn thấy.

Thầy đọc to:

- Hai Muggle ở Luân Đôn khẳng định là họ đã nhìn thấy chiếc xe hơi của bay qua tháp Bưu điện. Vào buổi trưa ở Norfolk, bà Hetty Bayliss, trong khi phơi quần áo... Ông Angus Fleet, ở Peebles, đã báo cảnh sát... Tổng cộng tất cả khoảng sáu hay bảy Muggle. Ta tưởng cha của trò làm việc ở SỞ DÙNG SAI CHẾ PHẨM MUGLE chứ?

Thầy đưa mắt nhìn Ron và mỉm một nụ cười còn kinh khủng hơn nụ cười lúc nãy.

- Àuì chà, chà... chính con trai của ông ấy đấy...

Harry có cảm giác như thể mấy cành cây khổng lồ của cái cây điên lại vừa quật vô bụng nó. Nếu mà ai đó phát hiện rằng chính ông Weasley đã phụng phép chiếc xe thì... Sao mà nó lại không biết nghĩ tới chuyện đó chứ...

Thầy Snape tiếp tục:

- Khi xem xét công viên, ta nhận thấy cây Liễu Roi rất quý giá đã bị gây thương tổn đáng kể.

Ron buột miệng nói:

- Cái cây đó làm tụi con bị thương nhiều hơn là tụi con...

- Im! – Thầy Snape lại nạt. – Thật không may là các trò không phải là học sinh nhà ta chủ nhiệm, nên quyết định đuổi các trò không nằm trong tay ta. Ta sẽ đi tìm người có thẩm quyền thực thi cái quyền lực thú

vị đó. Các trò cứ chờ ở đây.

Harry và Ron trợn mắt nhìn nhau, mặt mày trắng bệch. Bây giờ Harry hết cảm thấy đói rồi. Lúc này nó cảm thấy cực kỳ khổ sở, cố không nhìn vào một vật gì đó, to và dẹt, đang lơ lửng trong cái chất lỏng màu xanh lá cây, đặt trên cái kệ đẳng sàu bàn làm việc của thầy Snape.

Nếu mà thầy Snape đi tìm giáo sư McGonagall, chủ nhiệm nhà Gryffindor, thì số phận của chúng có lẽ cũng chẳng khá hơn chút nào. Cô McGonagall có lẽ công bằng hơn thầy Snape, nhưng cô cũng cực kỳ nghiêm khắc.

Mười phút sau, thầy Snape trở lại, và dĩ nhiên là có giáo sư McGonagall đi cùng. Harry từng thấy giáo sư McGonagall tức giận nhiều lần, nhưng hoặc là nó không nhớ nổi đã có lần nào bà mím môi chặt như thế, hoặc là nó chưa từng bao giờ thấy bà tức giận đến thế. Vừa bước vào phòng là bà giơ cây đũa phép lên; cả Harry và Ron đều co rúm người, nhưng bà chỉ chĩa đầu đũa vào lò sưởi trống lạnh và lập tức ngọn lửa bùng lên. Bà bảo:

- Ngồi xuống.

Hai đứa nhỏ bèn ngồi xuống ghế cạnh lò sưởi.

Cặp kiếng của giáo sư McGonagall lóe lên một cách đáng ngại. Bà nói:

- Giải thích coi.

Ron kể ngay câu chuyện, bắt đầu từ cái hàng rào ở nhà ga Ngã Tư Vua không chịu cho chúng vô sân ga số Chín ba phần tư.

- ... thành ra, thưa giáo sư, tội con không có lựa chọn nào khác, tội con không thể lên tàu được.

Giáo sư McGonagall lạnh lùng nhìn Harry:

- Tại sao con không gọi cú báo cho ta hay? Cô biết là con có một con cú mà?

Harry há hốc miệng nhìn giáo sư McGonagall. Bây giờ bà nói ra điều đó, thì nó mới thấy chuyện đó hiển nhiên là phải làm ngay từ đầu.

- Con... con không nghĩ đến...

Giáo sư McGonagall nói:

- Vậy là rõ rồi.

Có tiếng gõ cửa văn phòng thầy Snape. Bây giờ trông thầy có vẻ vui lên rồi, thầy ra mở cửa. Đứng ngay

khung cửa chính là vị hiệu trưởng, giáo sư Dumbledore.

Toàn thân Harry tê cứng. Nét mặt cụ Dumbledore trông nghiêm trọng một cách bất thường. Cụ cúi cái mũi khoằm xuống nhìn chăm chăm bọn trẻ, và Harry bỗng dưng cảm thấy như nó và Ron vẫn còn đang bị cây Liễu Roi quất tới tấp.

Im lặng một lúc lâu. Rồi cụ Dumbledore nói:

- Hãy giải thích tại sao con làm như vậy?

Giá mà cụ quát lên thì có lẽ Harry còn thấy dễ chịu hơn. Nó không chịu đựng nổi sự thất vọng trong giọng nói của cụ. Không biết vì sao, nó không thể nhìn vào mắt cụ Dumbledore, mà lại cúi gằm, như nói với cái đầu gối của mình. Nó kể cho cụ Dumbledore mọi thứ, ngoại trừ chuyện ông Weasley phè phếp chiếc xe hơi, khiến cho người nghe tưởng như chính nó và thằng Ron đã ngẫu nhiên kiếm ra chiếc xe bay đậu bên ngoài nhà ga vậy. Nó biết cụ Dumbledore sẽ thấy ngay sự lắt léo này, nhưng cụ không hỏi thêm câu nào về chiếc xe hơi cả. Khi Harry kể xong, cụ chỉ tiếp tục chăm chú nhìn hai đứa trẻ qua cặp kính nửa vành trăng của cụ.

Ron nói với một giọng nghe không có chút hy vọng nào hết:

- Chúng con xin phép đi thu dọn đồ đạc.

Giáo sư McGonagall quát:

- Con nói gì hả Weasley?

- Dạ, chứ không phải các thầy cô đuổi chúng con à?

Harry đưa mắt nhìn cụ Dumbledore. Cụ nói:

- Chưa phải vào ngày hôm nay, cậu Weasley ạ. Nhưng ta phải nhấn mạnh với cả hai trò về tầm nghiêm trọng của việc hai trò đã làm. Tối nay ta sẽ viết thư báo cho gia đình hai trò biết. ta cũng phải cảnh cáo các trò rằng nếu các trò làm chuyện này lần nữa, ta sẽ không có cách nào khác hơn đuổi học các trò.

Về mặt thầy Snape ỉu xiu như thể sắp đi ăn tiệc Giáng Sinh thì buổi tiệc bị hủy. Thầy tăng hăng lấy giọng:

- Giáo sư Dumbledore, những đứa trẻ này đã coi thường Đạo luật Giới hạn Pháp thuật Vị thành niên, gây tổn hại nghiêm trọng cho một cây cổ thụ quý. Chắc chắn hành động thuộc loại này...

Cụ Dumbledore điềm tĩnh nói:

- Chính giáo sư McGonagall là người ra quyết định xử phạt hai đứa trẻ này, thầy Snape ạ. Chúng là học

sinh do cô ấy chủ nhiệm và do đó trách nhiệm đó thuộc về cô ấy.

Cụ quay về phía giáo sư McGonagall.

- Tôi phải quay lại bữa tiệc, cô McGonagall, tôi phải thông báo vài điều cầu lưu ý. Đi nào, thầy Snape, có một cái bánh nướng coi bộ ngon lành lắm, tôi muốn nếm thử...

Thầy Snape quăng cho Harry và Ron một cái nhìn thâm độc hết sức rồi mới chịu bước theo cụ Dumbledore ra khỏi văn phòng, để lại ba cô trò giáo sư McGonagall với nhau. Giáo sư McGonagall vẫn còn nhìn chăm chăm hai đứa học trò như một con ó đang cơn thịnh nộ.

- Tốt nhất là tới bệnh thất đi, Weasley, trò bị chảy máu rồi.

Ron vội đưa ống tay áo lên quệt vết máu trên cái môi tét của nó, nói vội vã:

- Không sao đâu. Thưa cô, con muốn đi coi em con được phân loại...

Giáo sư nói:

- Lễ phân loại xong rồi. Em của con cũng vô nhà Gryffindor.

Ron reo mừng:

- Ôi, hay quá!

Giáo sư McGonagall đánh giọng lại:

- Còn về phần nhà Gryffindor...

Nhưng Harry hốt lời:

- Thưa cô, khi chúng con lái chiếc xe bay thì niên học chưa ắt đâu, cho nên – cho nên đâu thể nào trừ điểm nhà Gryffindor về chuyện đó, phải không cô?

Nói xong, nó lo lắng nhìn giáo sư McGonagall chờ đợi.

Giáo sư trừng mắt ngó Harry có vẻ dữ tợn, nhưng nó tin là môi bà mím lại để kềm giữ một nụ cười. Dù sao thì môi bà khi mím như vậy cũng không còn chặt lắm. Bà nói:

- Cô sẽ không trừ điểm nhà Gryffindor.

Cõi lòng Harry nhẹ hẳn.

- Nhưng cả hai đứa bây sẽ bị phạt cấm túc.

Như vậy vẫn còn tốt hơn nhiều so với điều chúng lo sợ. Về chuyện cụ Dumbledore viết thư méc ông bà Dursley thì Harry thấy không xơ múi gì cả. Nó tin chắc là di dưong nó sẽ chỉ tiếc là cây Liễu Roi không nghiền nó bẹp dí luôn cho rồi.

Giáo sư lại giơ cây đũa phép lên chia vào bàn giấy của thầy Snape. Lập tức hiện ra một đĩa tổ nái những bánh mì kẹp thịt, hai cái cốc bạc, một vại nước trái bí ướp lạnh. Bà nói:

- Các con ăn ở đây rồi đi ngay về phòng ngủ.

Cánh cửa phòng đóng lại sau lưng giáo sư McGonagall là Ron huyết sáo một cái thiết sượng. Nó chộp cái bánh mì kẹp thịt:

- Mình tin chắc mình đã qua truông rồi.

Harry cũng cầm một miếng mà ngoạm.

- Mình cũng nghĩ vậy.

Đầy một miếng nào thịt băm với thịt gà, Ron lúng túng hỏi:

- Bỏ có thể tin nổi cái số con rệp của tụi mình không? Anh Fred với anh George đã lái cái xe bay ít nhất năm hay sáu lần, mà có Muggle nào nhìn thấy đâu?

Nó tạm ngừng nói để nuốt và cắn thêm một miếng bự.

- Mà tại sao tụi mình không qua được cái hàng rào đó hén?

Harry nhún vai:

- Dù sao thì từ bây giờ trở đi tụi mình cũng nên cẩn thận.

Nó tợp một hớp lớn nước trái bí, vẻ còn thèm thuồng:

- Ước gì tụi mình được dự tiệc...

Ron ra vẻ hiểu biết:

- Cô không muốn tụi mình chườn mặt ra. Để khỏi làm cho người ta tưởng là chuyện đến trường bằng xe hơi bay là hay ho lắm.

Khi đã nốc no nê bánh mì kẹp thịt (cái đĩa cứ tự đầy lên khi tụi nó lấy với bánh đi), tụi nó đứng dậy, lần theo lối đi quen thuộc mà trở về tháp Gryffindor. Tòa lâu đài yên tĩnh; dường như bữa tiệc đã xong rồi. Hai đứa đi ngang qua những bức chân dung rì rầm trò chuyện và những bộ áo giáp sắt kêu cọt két, rồi trèo

lên mấy cầu thang đá chênh vênh, cuối cùng thì đến hành lang nơi có cánh cửa bí mật để vào ký túc xá Gryffindor. Cánh cửa ấy ẩn phía sau bức chân dung một bà béo mặc áo đầm lụa màu hồng. Khi chúng đến gần, Bà Béo hỏi:

- Mật khẩu?

Harry ú ớ:

- O...

Tụi nó chưa được biết mật khẩu của niên học mới, vì chưa gặp Huynh trưởng của nhà Gryffindor. Nhưng ngay lúc đó vị cứu tinh xuất hiện. Hai đứa nghe tiếng bước chân vội vã đằng sau, bèn quay lại và thấy Hermione đang lao về phía chúng.

- Các bạn đây rồi! Nãy giờ hai bạn ở đâu vậy? Chuyện đồn đại khôì hài hết sức – có người nói hai bạn đã bị đuổi vì đã tông xe hơi bay.

Harry trấn an cô bé:

- Không sao, tụi này chưa bị đuổi.

Giọng Hermione thốt lên, nghe trang trọng không thua giọng giáo sư McGonagall:

- Hai bạn dám nói với tôi là hai bạn bay tới đây đó hả?

Ron sốt ruột:

- Cho qua bài giảng đạo đi, nói cho tụi này biết mật khẩu mới nào.

Hermione nóng nảy:

- Là “gà tây”, nhưng đó không phải là...

Nhưng cô bé chưa kịp nói hết câu thì bức chân dung Bà Béo đã xịch qua một bên để lộ lối vào phòng sinh hoạt chung. Một tràng pháo tay đột ngột vang lên. Có vẻ như toàn thể cư dân nhà Gryffindor đều còn thức và cùng đứng ngồi đây trong phòng sinh hoạt, trên những cái ghế bành êm ái và những cái bàn bị mòn vẹt, để chờ đón hai thằng. Những cánh tay thò qua lỗ chân dung Bà Béo nhắc bóng Harry và Ron vào bên trong, để mặc Hermione tự bò qua lỗ mà vào theo bọn chúng.

Lee Jordan gào lên:

- Xuất sắc! Đây ấn tượng! Một nhập đề tuyệt vời! Lái xe hơi bay đâm thẳng vô cây cổ thụ Liễu Roi, rồi đây người ta sẽ còn bàn tán chuyện này trong nhiều năm nữa...

Một học sinh năm thứ năm mà Harry chưa có dịp trò chuyện đến vỗ lên lưng Harry nói:

- Cừ lắm!

Nghe như thế nó vừa mới về tới đích trước tiên trong cuộc chạy đua đường trường. Fred và George đẩy hai đứa nó ra đứng trước đám đông và cùng nói:

- Đây, tại sao hai em không gọi để tụi anh cùng quay lại?

Ron đỏ mặt tía tai, nhe răng cười lớn lên, nhưng Harry nhận thấy một người trông không có vẻ vui gì hết, đó là Huynh trưởng Percy nhô cái đầu cao qua đám học sinh năm thứ nhất đang háo hức, dường như anh đang cố gắng đến gần để bảo chúng giải tán ngay. Harry húc vô be sườn Ron và hất đầu về phía anh Percy. Ron hiểu ý liền.

Percy nói:

- Đi lên phòng ngủ đi các em – khá mệt rồi.

Harry và Ron lập tức chen lối đi về phía đầu kia căn phòng, nơi có cánh cửa mở ra những cầu thang xoắn lên các phòng ngủ. Trước khi đi, Harry còn gọi vói lại Hermione, cô bé đang đeo cái mặt cau có y như Percy.

- Chúc ngủ ngon!

Tụi nó loay hoay mới len tới được đầu kia của căn phòng sinh hoạt chung, vẫn còn bị bạn bè vỗ vai vỗ lưng tán thưởng. Cuối cùng, leo lên cầu thang rồi tụi nó mới được yên thân.

Hai đứa hấp tấp trèo lên, và bắt gặp ngay trên cao, sát cánh cửa dẫn vào phòng ngủ cũ của tụi nó, một tấm bảng ghi “NĂM THỨ HAI”.

Hai đứa bước vào căn phòng tròn thân quen, có năm cái cửa sổ hẹp và cao treo màn nhung đỏ. Hành lý của tụi nó đã được đưa lên phòng và đặt cạnh chân giường.

Ron cười với Harry một cách đầy tội lỗi:

- Mình biết mình không nên khoái chuyện đó hay nói chung mấy chuyện đại loại như vậy, nhưng...

Cánh cửa phòng ngủ chợt mở toang, và đám con trai nhà Gryffindor năm thứ hai ulla vào: Seamus Finnigan, Dean Thomas, và Neville Longbottom.

Seamus tươi cười:

- Không tin được dù đó là sự thật!

- Hay!

Dean chỉ nói đơn giản. Còn Neville thì có vẻ kinh hoàng:

- Khủng khiếp!

Harry không thể nào dừng được, đành nhe răng ra cười.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Gilderoy Lockhart

Nhưng ngày hôm sau, Harry không thể nào cười nổi tới một lần. Từ bữa điểm tâm trong Đại sảnh đường trở đi, mọi việc cứ tuột dốc không phanh. Những liễn cháo, những đĩa cá hồi, cả núi bánh mì nướng, những đĩa trứng và thịt muối được bày đầy trên bốn dãy bàn ăn dài của bốn ký túc xá đặt dưới cái trần nhà được ếm bùa (hôm nay nó mang một màu mây xám mờ mịt). Harry và Ron ngồi xuống dãy nhà của Gryffindor, bên cạnh Hermione. Cô bé để mở quyển Hành trình với Ma cà rồng, tựa gáy sách vào vai sữa. Trong giọng chào buổi sáng của Hermione có một chút gì cứng cỏi khiến Harry hiểu rằng cô nàng vẫn không tán thành cái cách mà nó với Ron đã đến trường ngày hôm trước. (“Dám lái một chiếc xe hơi bay tông vào một cây cổ thụ!”). Ngược lại, Neville Longbottom lại hớn hờ chào tụi nó. Neville là thằng bé có một gương mặt tròn trịa, hay bị té sấp và đăng trí hơn bất cứ ai mà Harry từng gặp. Neville nói:

- Thư sắp tới rồi. Mình đang trông bà mình gửi tới những thứ mà mình đã bỏ quên.

Trông là có ngay: Harry vừa mới bắt đầu ăn món cháo thì hàng trăm con cú ủa bay vô rần rần trên đầu bọn trẻ. Lũ cú lượn vòng vòng khắp sảnh đường, thả thư từ và bưu kin xuống đám trẻ đang huyền thuyên đấu láo. Một gói to lùm lùm rớt xuống đầu Neville, bật lên, và một giây sau, một vật to màu xám rớt tồm xuống vai sữa của Hermione, làm văng tung tóe vào bọn trẻ cả sữa lẫn lông.

- Errol!

Ron kêu lên. Nó nằm chân con cú rách mướp kéo lên. Errol lăn đùng ra mặt bàn bất tỉnh, chổng cẳng lên trời, mở ngậm một phong bì màu đỏ. Ron há hốc miệng:

- Ôi, không lẽ nào...

Hermione đưa đầu ngón tay khều nhẹ con Errol, bảo:

- Nó không sao, nó vẫn còn sống.

- Không phải chuyện đó – mà là cái đó!

Ron đang chỉ vào cái phong bì đỏ. Harry trông thì cũng thấy bình thường, nhưng cả Ron và Neville đều ngó cái phong bì với cái vẻ như nó sắp sửa nổ tới nơi. Harry hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Ron thì thảo yếu ớt:

- Má... má gửi cho mình một bức thư Sấm.

Neville cũng thì thầm sợ hãi:

- Thôi, mở nó ra vậy, Ron à. Nếu không mở thì còn tệ hơn nữa. Có lần bà mình gửi cho mình một cái, mình kê xác nó và... thật là khủng khiếp!

Harry hết nhìn về mặt sững sờ của Ron và Neville rồi nhìn đến cái phong bì đỏ. Nó hỏi:

- Thư Sấm là cái gì?

Nhưng tâm trí của Ron đã đặt hết vô lá thư, và ở một góc cái phong bì ấy đã bắt đầu xì khói.

Neville khấn khoản:

- Mở ra đi. Vài phút thôi... rồi sẽ qua thôi...

Ron thò bàn tay run rẩy, gỡ lá thư trong mỏ của Errol, mở thư ra.

Neville đút liền ngón tay vô lỗ tai mình. Một tích tắc sau là Harry biết ngay lý do. Thoạt đầu Harry nghĩ là cái thư nỡ: một chuỗi âm thanh ầm ầm vang khắp sảnh đường, làm rung động cái trần nhà, bụi bay lả tả:

- LẤY CẤP XE, NẾU CON CÓ BỊ ĐUỔI CỔ KHỎI TRƯỜNG THÌ MÁ CŨNG KHÔNG NGẠC NHIÊN, CON CỨ CHỜ ĐẾN KHI VỀ ĐÂY... CHẮC LÚC ĐÓ CON ĐÂU CÓ THÈM CHẦN CHỪ MỘT CHÚT NÀO ĐỂ NGHĨ XEM BA MÁ TRẢI QUA NÔNG NỞI THẾ NÀO KHI THẤY CÁI XE BIẾN MẤT HẢ?

Giọng gào của bà Weasley, lớn hơn bình thường hàng trăm lần, khiến cho đĩa muống trên bàn khua rồn rảng theo, và được những bức tường đá dội lại nghe điếc cả tai. Mọi người trong phòng đều xoay quanh để tìm xem ai là kẻ nhận được thư Sấm. Ron thun người lún thật thấp trong cái ghế đến nỗi chỉ còn thấy mỗi cái trán đỏ như mồng gà của nó nhô lên.

- ... LÁ THƯ CỦA CỤ DUMBLEDORE TỐI HÔM QUA, MÁ THẤY BA CON CHẾT ĐI ĐƯỢC VÌ XẤU HỔ, BA MÁ ĐÂU CÓ DẠY CON CƯ XỬ NHƯ VẬY CHỚ, CẢ CON VÀ HARRY CÓ THỂ BỊ TAI NẠN CHẾT RỒI...

Harry đang hoang mang thì nghe cái tên của mình vang lên. Nó cố gắng một cách hết sức vất vả để làm ra vẻ như không nghe thấy cái âm thanh đang làm lỗ tai nó lùnh bùng.

- ... GIẬN HẾT SỨC NÓI... BA CỦA CON ĐANG BỊ CHẤT VẤN Ở SỞ LÀM, ĐÓ LÀ HOÀN

TOÀN LÀ LỖI CỦA RON VÀ NẾU CON MÀ CÒN THÒ MỘT NGÓN CHÂN QUA KHỎI GIỚI HẠN THÌ MÁ SẼ LẠP TỨC NẮM ĐẦU CON LÔI VỀ NHÀ.

Một sự im lặng tuyệt đối. Cái phong bì đỏ đã rơi khỏi tay Ron, tự bùng cháy lên rồi cong queo lại thành một mẩu tro tàn. Harry và Ron ngồi đực mặt ra, như thể vừa bị một cuộn sóng trào quét qua tụi nó. Vài người phá ra cười, rồi từ từ, mấy chuyện bép xép tào lao lại rộ lên như thường lệ trong sảnh đường.

Hermione xếp cuốn Hành trình với Ma cà rồng lại, ngó xuống đỉnh đầu của Ron.

- Thiệt tình, tôi không biết bạn muốn cái gì, nhưng mà bạn...

- Đáng đời chứ gì? Khỏi cần nói.

Ron quạu. Harry đẩy đĩa cháo của nó ra. Bụng dạ nó đang cồn cào đầy mặc cảm tội lỗi. Ông Weasley đang bị chất vấn ở sở làm. Đó là cách nó đền đáp ông bà Weasley về tất cả những gì họ đã làm cho nó trong mùa hè vừa qua ư?

Nhưng nó cũng chẳng có thì giờ để dằn vặt lâu; giáo sư McGonagall đang đi học dây bàn nhà Gryffindor để phát thời khóa biểu niên học mới. Harry nhận thời khóa biểu của nó và nhận thấy hai tiết đầu tiên tụi nó với học sinh nhà Hufflepuff là môn Thảo dược học.

Harry, Ron và Hermione cùng đi với nhau ra khỏi tòa lâu đài, băng qua vườn rau cải, để tới nhà lồng kính, nơi trồng các loài cây huyền bí. Cái thư Sấm coi vậy cũng làm được một điều hay: Hermione có vẻ cho rằng hai đứa nó bị trừng phạt như vậy là đủ rồi, nên lại tỏ ra thân mật như xưa.

Khi tụi nó đến gần nhà lồng kính thì thấy cả lớp đang đứng cả bên ngoài đợi giáo sư Sprout. Harry, Ron và Hermione vừa nhập vô đám đó thì bên kia bãi cỏ xuất hiện cô Sprout đang sai bước, với thầy Lockhart thấp tùng. Cánh tay của giáo sư Sprout đầy vết băng bó, và Harry thấy cây Liễu Roi đứng xa xa đằng kia bây giờ cũng đang băng bó khắp cành, mặc cảm tội lỗi lại làm Harry nhói đau.

Giáo sư Sprout là một nữ phù thủy nhỏ tí và lùn bè bè, đội một cái nón vá víu trên mớ tóc bay phất phơ; áo quần và móng tay của bà lúc nào cũng dính đầy đất, dỉ Petunia mà có nhìn thấy chắc phải té xỉu. Tuy nhiên, thầy Lockhart thì hết sức bảnh bao chải chuốt trong bộ áo chùng láng e màu ngọc lam. Dưới cái nón, cũng màu ngọc lam viền vàng, được đội ngay ngắn một cách hoàn hảo, mái tóc vàng của thầy cũng sáng bóng lên.

Tươi cười với đám đông học sinh đang tụ tập, Gilderoy Lockhart nói to:

- Chào các em! Thầy vừa mới hướng dẫn giáo sư cách chăm sóc cây cổ thụ Liễu Roi cho đúng mực! Nhưng mà thầy chẳng muốn các con nghĩ là thầy giỏi môn Thảo dược học hơn cô ấy đâu nhé! Chẳng qua thầy tình cờ được gặp gỡ nhiều chủng loại thực vật độc đáo trong những chuyến đi của thầy.

Giáo sư Sprout trông bức bộ thấy rõ, chẳng giống chút nào bản tánh vui tươi của cô thường ngày. Cô bảo:

- Các trò, hôm nay nhà kính số ba.

Có tiếng rì rào hứng thú. Từ trước giờ bọn trẻ chỉ mới được học trong nhà kính số một – nhà kính số ba có những cây cỏ nguy hiểm và thú vị hơn rất nhiều. Giáo sư Sprout lấy một chiếc chìa khóa to tướng vẫn đeo ở thắt lưng để mở cửa. Harry hít phải một luồng hơi có mùi đất ẩm, phân bón trộn lẫn với mùi thơm nồng nặc của mấy đóa hoa khổng lồ, đóa nào đóa nấy bằng cái tán dù, thông lủng lẳng dưới trần nhà. Nó sắp bước theo Ron và Hermione vào trong thì bị bàn tay thầy Lockhart tóm lại.

- Harry! Thầy có đôi lời muốn nói với em... Giáo sư Sprout, trò Harry trễ vài phút chắc giáo sư không phiền lòng chứ?

Trông vẻ mặt cau có của giáo sư Sprout thì đủ biết cô rất phiền lòng, nhưng thầy Lockhart vẫn đóng sập cánh cửa nhà kính ngay mặt cô mà nói:

- Được phép rồi nhé!

Thầy Lockhart quay lại Harry, mấy cái răng to trắng bóng của thầy lấp lánh ánh mặt trời khi thầy lắc đầu:

- Harry! Ôi, Harry! Harry! Harry!

Harry hoàn toàn không biết nên ứng xử ra sao, nên không nói gì cả.

- Khi tôi nghe... Ôi, dĩ nhiên, đó là lỗi của tôi. Gậy ông đập lưng ông thôi.

Harry chẳng hiểu chút xíu gì về điều thầy Lockhart đang nói. Nó định bảo với thầy như vậy thì thầy Lockhart đã nói tiếp:

- Không biết còn chuyện nào đáng kinh ngạc với tôi hơn nữa: lái xe hơi bay đến Hogwarts! Chà, dĩ nhiên tôi biết ngay tại sao trò làm như vậy. Chơi nổi mà. Harry, Harry, Harry!

Cái cách thầy nhe ra được mọi cái răng trắng bóng, ngay cả khi không nói chuyện, thật là đáng chú ý. Thầy tiếp:

- Tôi đã tập cho trò nếm mùi tiếng tăm rồi há? Đã gieo trong đầu trò cái ý ngông nghênh đó. Trò đã được lên ảnh trang nhất báo chí với tôi, và trò không đợi nổi tới lần sau hả?

- Dạ, không, thưa thầy...

- Harry, Harry, Harry! Tôi hiểu hết.

Thầy Lockhart chớp vai Harry:

- Tự nhiên thôi, một khi đã bén mùi thì tự nhiên thêm đớp thêm một miếng nữa. Tôi chỉ trách tôi đã tập cho trò biết mùi, bởi vì nó lạm vô đầu trò rồi... Nhưng mà này, anh bạn trẻ ạ, trò đừng có tưởng lái xe bay mà có thể làm cho trò nổi tiếng được đâu. Cứ bình tĩnh đã! Còn chán khối thì giờ cho những chuyện ấy khi trò lớn lên. Chà, chà, tôi biết trò đang nghĩ gì! “Với thầy thì không sao, thầy đã là một phù thủy nổi tiếng thế giới mà!” Nhưng mà khi tôi mười hai tuổi, tôi cũng chỉ là một thằng vô danh tiểu tốt! Thật ra, tôi có thể nói tôi không hẳn là vô danh tiểu tốt. Yù tôi nói là trò cũng có chút tiếng tăm đấy, phải không nào? Mấy cái vụ giữa trò với Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra ấy!

Thầy liếc cái theo trên trán Harry.

- Tôi biết, tôi biết... Chuyện đó thì chẳng thể hay ho bằng như tôi được giải thưởng Nụ cười Quyến rũ Nhất của Tuần báo Phù thủy suốt năm kỳ liền... Nhưng mà đúng là trò bắt đầu trở mòi đấy, Harry, đúng là trở mòi rồi đó.

Thầy ném cho Harry một cái nháy mắt thân mật rồi sải bước chân bỏ đi.

Harry đứng trân như phỗng một lát, rồi sực nhớ lẽ ra mình phải ở trong lớp học Dược thảo, nó đẩy cửa nhà kính lách vào trong.

Giáo sư Sprout đang đứng đằng sau một cái băng dài kê trên giá đỡ đặt ở giữa nhà kính. Trên băng bày khoảng hai chục cặp mũ bịt tai đủ màu. Khi Harry đứng vào chỗ của nó giữa Ron và Hermione thì giáo sư Sprout nói:

- Hôm nay chúng ta sẽ thay chậu cho cây Nhân sâm. Ai có thể nói cho cô biết những thuộc tính của Nhân sâm?

Không ai tỏ ra ngạc nhiên khi thấy bàn tay của Hermione giơ cao nhanh hơn hết thảy.

- Nhân sâm hay còn gọi là Mandragora, là một dược thảo có tác dụng hồi sinh, hiệu lực mạnh.

Hermione đọc lầ lầ như thể nó đã nuốt cả cuốn sách giáo khoa vào trong bụng.

- Thuốc này dùng để phục hồi những người bị biến hình hay bị mắc lời nguyền, giúp họ trở lại tình trạng nguyên thủy.

Giáo sư Sprout nói:

- Xuất sắc. Mười điểm cho nhà Gryffindor. Các loại Nhân sâm là một phần thiết yếu của hầu hết các thuốc giải độc. Tuy nhiên nó cũng nguy hiểm. Ai có thể giải thích được tại sao?

Tay của Hermione lại giơ cao trước mắt Harry, sém hất rơi cặp kính của nó. Cô bé trả lời ngay:

- Vì tiếng kêu của Nhân sâm có thể làm chết những ai nghe phải.

- Rất đúng. Cho thêm mười điểm nữa. Bây giờ xem đây, những Nhân sâm chúng ta có ở đây hãy còn nhỏ.

Giáo sư chỉ vào một hàng chậu sâu và mọi người dồn tới để nhìn cho rõ. Hàng trăm, hay cỡ đó, chùm cây con mọc trong dãy chậu, lá màu xanh hơi đỏ. Harry thấy chúng chẳng có gì đáng chú ý lắm, và nó cũng không có chút khái niệm gì về cái mà Hermione gọi là “tiếng kêu của Nhân sâm”.

Giáo sư Sprout bảo:

- Mỗi người nhận một cặp mũ bịt tai.

Bọn trẻ nhào vô tranh giành để khỏi bị lãnh một cặp mũ hồng hay mũ xù lông.

- Khi nào cô bảo các con mang vào thì các con phải nút chặt tai mình lại. Khi nào cởi ra được thì cô sẽ giơ ngón tay cái ra hiệu. Chuẩn bị... Mang mũ bịt tai!

Harry chụp cái mũ bịt tai lên tai nó, lập tức mọi âm thanh biến mất. Giáo sư Sprout đeo một cái mũ bịt tai màu hồng xù lông, cô xắn tay áo lên, bàn tay nắm chặt lấy một bụi cây mà nhổ mạnh.

Harry thốt lên một kêu kinh ngạc, nhưng có vẻ như không ai nghe thấy cả.

Thay vì rễ cây bị nhổ bật ra khỏi mặt đất, lại là một em bé sơ sinh nhỏ xíu, xấu xí cực kỳ, mình mẩy bám đầy đất. Lá cây mọc ngay trên đầu nó thay cho tóc. Nó có nước da xanh nhợt, lốm đốm, và rõ ràng cái bụng phồng căng phập phồng kia chứng tỏ nó đang ra sức khóc rống lên.

Giáo sư Sprout lấy từ dưới bàn ra một cái chậu to để nhét cây Nhân sâm vào, vùi cây trong lớp phân bón ẩm ướt tối om, cho đến khi chỉ còn thấy mấy cái lá của nó. Giáo sư Sprout phủ đất bụi bám trên tay, giơ ngón tay cái ra hiệu, rồi cởi bỏ mũ bịt tai của cô.

- Bởi vì mấy cây Nhân sâm này chỉ là cây con, nên tiếng khóc của tụi nó chưa làm chết người.

Giáo sư nói một cách bình thản như thể cô chỉ vừa làm cái việc tưới cây hoa hải đường.

- Nhưng chúng cũng dư sức làm cho các con bất tỉnh nhiều tiếng đồng hồ. Và bởi vì cô biết chắc là các con đều muốn còn sống sót trở về sau buổi học đầu tiên này, cho nên cô khuyên các con hãy mang mũ bịt tai cho kỹ khi thực tập ở đây. Khi nào hết giờ học cô sẽ lưu ý các con. Bây giờ mỗi nhóm bốn trò thực tập với một khay. Ôu đây có hàng đồng chậu... Còn phân bón thì trong mấy cái bao ở đằng kia nha... Nhớ coi chừng mấy cái xúc tu có nọc độc, chúng đang mọc răng đấy!

Vừa nói, giáo sư vừa đột ngột tạt một cái cây màu đỏ sậm, khiến nó co lại mấy cái xúc tu dài đã dám lén lút trườn lên vai cô.

Harry, Ron và Hermione cùng một cậu bé tóc quăn bên nhà Hufflepuff lập thành một nhóm. Harry thường thấy cậu bé này nhưng chưa có dịp chuyện trò. Khi bắt tay Harry, cậu bé hớn hờ nói:

- Mình là Justin Finch-Fletchley. Mình biết bồ là ai, dĩ nhiên, bồ là Harry Potter lừng danh... Và bồ là Hermione Granger – người luôn đứng đầu mọi môn học.

Hermione đang bắt tay với Justin, nghe tới đó cũng rạng rỡ.

- ... Còn bồ nữa, Ron Weasley. Cái xe hơi bay đó của bồ phải không?

Ron không cười nổi. Cái thư Sấm rở ràng vẫn còn ám ảnh nó.

- Thầy Lockhart siêu quá hén?

Justin vui vẻ trò chuyện khi cả bọn bốn phân rờng vô chậu cây.

- Oảng gan dễ sợ. Mấy bồ đọc sách của ổng chưa? Nếu mà mình bị một người sói dồn vô một cái quầy điện thoại công cộng, chắc mình chết vì sợ rồi, vậy màtý vẫn bình tĩnh và... bứt!!! ... Thật là phi thường. Mấy bồ biết không, tên mình có trong danh sách tuyển vô trường Eton ấy chứ, nhưng mà mình vui hết biết luôn khi được đi học ở đây. Dĩ nhiên là má mình hơi thất vọng, nhưng từ khi mình đưa sách của thầy Lockhart cho má đọc, mình thấy má bắt đầu hiểu là trong nhà có một phù thủy được huấn luyện chu đáo thì cũng có ích về sau...

Sau mấy lời huyền thuyên này, bốn đứa không có mấy cơ hội để nói năng gì nữa. Tất cả tụi nó đều phải mang mũ bịt tai và cần tập trung chú ý vào mấy cây Nhân sâm. Giáo sư Sprout đã làm cho công việc có vẻ hết sức dễ dàng, nhưng mà thực ra chẳng dễ dàng chút nào. Mấy củ Nhân sâm không chịu chui ra khỏi mặt đất đã dành, mà khi ra rồi lại không chịu trở vô. Chúng giãy giụa, vặn vẹo, chân đá, tay dấm, lại còn nghiêng rặng trèo treo. Harry mất tới mười phút cố gắng lắm mới dồn được một em Nhân sâm đặc biệt mũm mĩm vô một cái chậu.

Cuối buổi học, Harry cũng giống như những đứa khác: mồ hôi đầm đìa, mình mẩy ê ẩm, và khắp người dính bết sinh đất. Mọi người đi thất thểu về lâu đài để tắm gội vàng một cái trước khi học tốc chạy trở vô lớp học môn Biến.

Giờ học với giáo sư McGonagall bao giờ cũng căng thẳng, nhưng hôm nay lại đặc biệt khó. Mọi thứ năm ngoái Harry học được dường như đã rò rỉ ra ngoài bộ óc nó hết trơn trong suốt mùa hè rồi. Đáng lẽ biến một con bọ hung thành cái nút áo thì nó chỉ làm được có mỗi một việc là làm cho con bọ một bờ hơi tai vì cứ phải lon ton chạy khắp mặt bàn để tránh cái đầu đũa phép của nó.

Ron còn bị rắc rối to hơn nữa. Nó đã hàn cây đũa phép của nó bằng một thứ băng keo ế m bùa mựn của ai đó. Nhưng cây đũa trông có vẻ như đã bị hư hại quá sức sửa chữa. Nó cứ kêu rằng rắc rối xet lửa vào những lúc lảng nhách, và cứ mỗi lần Ron cố gắng biến con bọ hung thành cái nút áo, thì cây đũa lại xit khói mù mịt, dìm Ron trong cái biển khói xám dày kịt và nồng nặc mùi trứng thối. Ron không nhìn thấy gì nữa, nên nó vô tình đè bẹp dí con bọ hung của mình dưới cái cùi chỏ. Nó đành đi xin một con bọ hung mới và giáo sư McGonagall không hài lòng chút nào về việc này.

Khi chuông tan học reo, Harry thở phào nhẹ nhõm. Đầu nó bây giờ như một miếng mốp bị vắt ráo rồi. Ai cũng lo sắp xếp học cụ để ra khỏi lớp, ngoại trừ Harry và Ron, hai đứa vẫn còn đang tức giận xĩa xối cây đũa phép vô mấ con bọ hung trên mặt đầu.

- Đồ ngu ngốc... vô tích sự...

Cây đũa phép xì ra một chuỗi tiếng nổ lụp bụp như pháo chuột. Harry đề nghị:

- Hay là bồ viết thư về nhà xin một cái khác?

- Ừ, phải, đăng nhận thêm một cái thư Sấm nữa hả? “Cây đũa của con gãy là do lỗi của chính con”. Hừm!”

Ron nhét cây đũa còn đang kêu xì xì vô túi xách của nó.

Cả bọn kéo đi ăn trưa. Ở phòng ăn, Hermione khoe với tụi nó bộ nút áo khoác tuyệt hảo mà cô nàng vừa sản xuất bằng phép biến. Nhưng chuyện đó cũng không làm cho ai vui lên được chút nào.

Harry bèn lập tức đổi đề tài:

- Trưa nay tụi mình có môn gì?

Hermione trả lời ngay:

- Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám.

Ron chụp tờ thời khóa biểu của Hermione:

- Sao bồ lại khoanh hình trái tim tất cả những tiết học của thầy Lockhart như vậy?

Hermione nổi khùng lên, giật lại tờ thời khóa biểu.

Àn xong bữa trưa, tụi nó đi ra chơi ngoài khoảnh sân đầy bóng râm. Hermione ngồi xuống một bậc thềm đá và lại chúi mũi vô quyển Lang thang với Ma cà rồng. Harry và Ron đứng nói chuyện về Quidditch một hồi thì Harry nhận thấy hình như mình đang bị theo dõi chặt chẽ. Nó ngược nhìn lên, bắt gặp một thằng nhóc nhỏ xíu, tóc xám như lông chuột mà nó đã thấy trong buổi lễ phân loại vào tối hôm qua. Thằng nhóc

đang tròn mắt nhìn Harry như thể bị thôi miên. Nó đang nắm chặt một vật trông như cái máy chụp hình thông thường của dân Muggle. Ngay khi Harry bắt gặp ánh mắt của thằng nhóc, thằng nhóc liền đỏ mặt ấp úng:

- Anh Harry khỏe không? Em là... em là Colin Ceevey.

Thằng nhóc nói như đứt hơi, dè dặt bước tới một bước.

- Em cũng ở trong nhà Gryffindor. Anh thấy... thấy có phiền gì không nếu... nếu em chụp hình anh?

Thằng nhóc giơ cái máy chụp ảnh lên hỏi, mặt đầy hy vọng.

Harry lơ lửng lặp lại:

- Chụp hình à?

Colin nhích tới một chút nữa, hăng hái nói tiếp:

- Để chứng tỏ là em có gặp anh. Em biết hết mọi chuyện về anh nhé. Ai cũng kể cho em nghe hết. Về chuyện anh đã sống sót như thế nào khi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy tìm cách giết anh và rồi hẫng biến mất như thế nào và đủ thứ chuyện về làm sao mà anh có vết sẹo hình tia chớp trên trán. (Mắt thằng nhóc soi mói mớ tóc rủ xuống trán Harry) Và một đứa cùng phòng em nói là nếu em dùng đúng thuốc rửa hình thì cái hình sẽ nhúc nhích nữa đấy.

Colin hít một hơi thật sâu, rồi run run vì hồi hộp, nói tiếp:

- Ở đây lạ lùng ghê hén? Hồi trước em đâu có biết tất cả những chuyện kỳ cục em làm là phép lạ đâu, mãi tới khi em nhận được thư gọi nhập học trường Hogwarts. Ba em là người bán sữa, ông cũng không thể tin được là có một cái trường pháp thuật. Thành ra em chụp cả đồng hình gửi về nhà cho ba xem. Nếu mà em có một tấm hình của anh thì thiệt là hay...

Thằng nhóc nhìn Harry với vẻ van nài khẩn khoản:

- ... Hay là nhờ bạn anh cầm máy chụp dùm, còn em thì đứng cạnh bên anh nha? Rồi sau đó anh ký vào tấm hình nha?

- Ký ảnh tặng hả? Mà đang phân phát ảnh có chữ ký hả, Potter?

Giọng Malfoy thô lỗ vang vọng qua sân trường. Nó dừng chân ngay sau lưng Colin, cặp kè với hai thằng bạn du côn nổi khố là Crabbe và Goyle. Đó cũng là một bộ ba ở trường Hogwarts. Malfoy rống lên với đám đông:

- Mọi người sắp hàng mau lên! Harry Potter đang phát ảnh có chữ ký đấy!

Harry tức giận nắm chặt nắm tay, quát:

- Tao không làm chuyện đó. mà im đi, Malfoy.

Colin, thẳng nhóc có thân hình chỉ to bằng cái cần cổ bò mộng của Crabbe, cố la to:

- Chỉ tại anh ganh tức thôi!

- Ganh tức?

Malfoy không cần cao giọng lắm vì một nửa sân trường giờ đây đang chú ý nghe nó.

- Ganh tức cái gì? Tao đâu cần có cái sẹo giữa trán? Xin cảm ơn à. Tao không nghĩ là phải chẻ đầu mình ra để tự làm cho mình đặc biệt.

Crabbe và Goyle cười lên hình híc một cách ngu dốt.

Ron giận dữ nói:

- Mà ăn ốc sên đi, Malfoy!

Crabbe ngừng cười, bắt đầu xoa nắm đấm của nó với vẻ đe dọa.

Malfoy khinh khỉnh nhạo báng:

- Coi chừng đó, Weasley! Mà đâu muốn quây hả, kéo má mày đích thân đến trường lôi cổ mày về.

Nó nhại bằng một cái giọng the thé chói tai nhức óc:

- Nếu con mà còn thò một ngón chân qua khỏi giới hạn.

Một đám học sinh năm thứ năm nhà Slytherin ồ lên cười to.

Malfoy lại cười ngạo nghễ:

- Thằng Weasley cũng muốn một tấm hình có chữ ký của mày nữa đó, Potter. Tấm hình đó đáng giá hơn cả khối nhà nó gom lại...

Ron rút mạnh cây đũa phép dán băng keo của nó ra, nhưng Hermione đã đóng quyển Lang thang với Ma cà rồng lại và nói nhỏ:

- Coi chừng!

Thầy Lockhart đang sai bước về phía bọn chúng, tấm áo chùng màu ngọc lam của thầy bay phất phơ

phía sau:

- Chuyện gì thế? Có chuyện gì thế? Ai đang phân phát ảnh có chữ ký hả?

Harry há miệng toan nói thì đã bị chặn họng bởi cánh tay thầy Lockhart quàng qua vai nó và giọng vui vẻ nghe như sấm rền của thầy vang lên:

- Lẽ ra tôi chẳng cần hỏi làm gì! Harry, chúng ta lại gặp nhau!

Bị kẹp bên hông của thầy Lockhart và nóng bừng lên vì ngượng, Harry nhìn thấy Malfoy lỉnh vào đám đông với nụ cười tự mãn.

Thầy Lockhart tươi cười với Colin:

- Chụp đi, cậu Creevey. Hình có cả hai người thì không gì đẹp bằng, và cả hai chúng tôi sẽ ký tên vào ảnh cho em.

Colin lóng ngóng với cái máy chụp ảnh, cậu vừa chụp xong thì chuông reo báo hiệu buổi học chiều bắt đầu.

- Các trò đi thôi, tới lớp đi.

Thầy Lockhart bảo đám học trò trong sân, rồi thầy quay trở vô lâu đài với Harry vẫn bị kẹp một bên nách. Harry chỉ ước sao biết được câu thần chú có thể làm cho mình tan biến mất cho rồi.

Sau khi đã chui vô trong lâu đài bằng cửa hông, thầy Lockhart nói bằng giọng cha chú với Harry:

- Tôi có đôi lời khuyên khôn ngoan cho trò đây, Harry. Tôi đã che chắn cho trò trước ống kính của cậu bé Creevey. Nếu mà trong hình cậu ấy chụp có cả tôi đứng cùng thì bạn bè của trò sẽ không nghĩ là trò huyền hoang khoáng lác...

Harry lắp bắp chưa thành câu thì thầy Lockhart đã lôi nó đi xuống hành lang rồi lên cầu thang. Học trò đứng dài dài dọc lối đi trở mắt ngó theo hai người.

- Để tôi nói cho trò biết, mới tập tễnh như trò mà bày đặt phát ảnh có chữ ký thì chưa khôn lắm đâu – trông trò còn như một con lòng tong đầu bự, nói thật đó, Harry. Rồi sẽ đến cái lúc mà trò sẽ, như tôi đây, đi tới đâu cũng phải thủ sẵn cả xấp ảnh, nhưng...

Thầy cười giòn:

- Tôi nghĩ trò chưa tới ngày đó đâu.

Cả hai đã đến lớp học của thầy Lockhart, và cuối cùng thầy cũng thả Harry ra. nó kéo áo chùng của

mình cho ngay ngắn lại rồi đi kiểm một chỗ ngồi ở tuốt dưới cuối lớp, giả bộ bận rộn xếp đồng tất cả bảy tác phẩm của thầy Lockhart trước mặt mình, để mà tránh khỏi phải nhìn vào mặt tác giả.

Những học sinh khác đang lục tục kéo vào lớp, Ron và Hermione ngồi xuống hai bên Harry. Ron nói:

- Mặt bồ nóng đến độ có thể chiên trứng chín được. Mà bồ nên cầu cho thằng nhóc Creevey đó đừng có gặp Ginny, nếu không hai đứa nó sẽ xúm nhau lập ra câu lạc bộ những người ái mộ Harry Potter.

Harry đồ quạu:

- Im đi. – Nó chỉ lo mấy tiếng “câu lạc bộ những người ái mộ Harry Potter” lọt tai thầy Lockhart.

Khi cả lớp đã ngồi xuống, thầy Lockhart tăng hăng rất to, tất cả im lặng ngay. Thầy bước tới, cầm cuốn Du ngoạn với những con quỷ khổng lồ, bản của Neville, giơ lên cao để phô ra bức chân dung của chính ông đang nháy mắt trên bìa buồn sách.

Ông chỉ vào bức chân dung và tự mình cũng nháy mắt:

- Tôi, Gilderoy Lockhart, Huy chương Merlin, đệ tam đẳng, hội viên danh dự của Liên đoàn Chống thế lực Hắc ám, năm lần liên tiếp được giải thưởng Nụ cười quyến rũ nhất của Tuần báo Phù thủy – Nhưng mà tôi không hề nói về chuyện đó đâu. Tôi không đuổi Nữ thần báo tử đi bằng cách mỉm cười với ả đâu!

Thầy ngừng lại để chờ học trò cười, vài đứa bèn mỉm cười gượng gạo.

- Tôi thấy tất cả các con đều đã mua trọn bộ sách của tôi. Giỏi lắm... Tôi thấy hôm nay chúng ta có thể bắt đầu bằng một bài kiểm tra nho nhỏ. Chẳng có gì phải lo cả – chỉ để kiểm tra xem các con đã đọc bộ sách như thế nào, tiếp thu được bao nhiêu.

Khi thầy phát giấy kiểm tra xong và quay trở lại bục giảng, thầy nói:

- Các con có ba mươi phút để làm bài... Bắt đầu! Làm đi!

Harry ngó xuống tờ giấy kiểm tra và đọc:

1. Màu thầy Gilderoy Lockhart thích nhất là màu gì?

2. Tham vọng bí ẩn của thầy Gilderoy Lockhart là gì?

3. Cho đến nay, theo ý trò, thành tựu vĩ đại nhất của thầy Gilderoy Lockhart là gì?

...

Cứ thế, những câu hỏi đại loại như vậy tiếp tục hết ba trang giấy, đến câu cuối cùng là:

54. Sinh nhật của thầy Gilderoy Lockhart vào ngày nào? Và món quà lý tưởng tặng thầy là món gì?

Nửa giờ sau, thầy Lockhart đi thu bài làm của học trò và đọc lên ngay trước lớp:

- Chà! Chà! Coi bộ hiếm có trò nào nhớ được rằng màu tôi yêu thích nhất là màu tím hoa tử đinh hương hả! Tôi đã viết điều đó trong cuốn Một năm sống với Người tuyết. Một số trò cần phải đọc kỹ cuốn Lang thang với Ma cà rồng hơn nữa... Tôi đã nói rõ trong chương 12 là món quà sinh nhật lý tưởng cho tôi phải là một món dung hòa giữa dân biết pháp thuật và dân không có pháp thuật. Đương nhiên với một món quà như chai rượu mạnh lâu năm Ogden cỡ lớn thì tôi cũng chẳng từ chối.

Thầy lại ném cho lũ học trò một cái nhìn tinh quái. Ron bây giờ đã bắt đầu ngó thầy Lockhart với vẻ bất tín nhiệm lộ rõ trên mặt; Seamus Finnigan và Dean Thomas ngồi trước mặt nó thì đang rung cả người vì cố nhịn cười. Ngược lại, cô bé Hermione thì đang chăm chú say sưa lắng nghe, đến nỗi giật mình khi nghe thầy nhắc đến tên mình:

- ... nhưng mà trò Hermione lại biết tham vọng bí mật của tôi là loại bỏ thế giới xấu xa ác độc và tiếp thị một loại thuốc dưỡng tóc do chính tôi bào chế. Quả thực là một cô bé ngoan! ... Điểm tối đa! Cô Hermione đâu nhỉ?

Thầy búng ngón tay lên tờ giấy, và Hermione run rẩy giơ tay lên. Thầy Lockhart cười rạng rỡ:

- Xuất sắc! Quả là xuất sắc! Mười điểm cho nhà Gryffindor! Và bây giờ... vào công việc thôi!

Thầy cúi xuống phía sau cái bàn giáo viên, nhắc một cái lồng đậy điệm kín mít đặt lên bàn.

- Giờ thì ta lưu ý các trò! Công việc của tôi là trang bị cho các trò vũ khí để chống lại những sinh vật xấu xa nhất mà thế giới phù thủy biết đến! Các trò sẽ nhận thấy mình sắp trải qua nỗi sợ hãi khủng khiếp nhất đời trong căn phòng này. Hãy yên tâm là khi tôi có mặt ở đây thì không thể xảy ra nguy hiểm gì cả. Tôi chỉ yêu cầu các trò giữ bình tĩnh mà thôi.

Đã cố kềm nén hết sức rồi cuối cùng vẫn không nhịn được, Harry chồm qua đồng sách để nhìn cái lồng cho rõ hơn. Thầy Lockhart đặt một bàn tay lên nắp đậy lồng. Dean và Thomas đã thôi cười. Neville thì ngồi co rúm lại ở dãy bàn đầu.

Thầy Lockhart hạ thấp giọng:

- Tôi yêu cầu các con không được hét lên. Tiếng hét to có thể kích động bọn chúng.

Khi cả lớp đã nín thở vì hồi hộp, thầy Lockhart giở tấm che vải ra. Ông nói bằng giọng như thể trên sân khấu:

- Vâng – Những con yêu Cornish vừa bị bắt.

Seamus không thể nín được nữa. Nó bật ra một tràng cười hô hố mà ngay cả thầy Lockhart cũng không thể nào nham với tiếng kêu hoảng sợ. Ông mỉm cười với Seamus:

- Sao?

Seamus suýt tắt thở vì nín cười:

- Dạ, chúng cũng không... chúng không đến nỗi... rất nguy hiểm phải không ạ?

- Đừng tưởng bở!

Thầy Lockhart ngúc ngoắc chỉ một ngón tay về phía Seamus một cách khó chịu.

- Chúng có thể trở thành đồ quý sứ dịch vật khó trị lắm đấy.

Những con yêu nhí màu xanh lè và cao chừng hai tấc. Chúng có những bộ mặt nhọn hoắt và giọng nói the thé nghe như một lũ quỷ con đang cãi nhau chí chóe.

Ngay khi cái nắp lồng mới được hé ra, chúng đã hè nhau kêu la í ới, chạy lung tung trong lồng, rung lắc mấy chấn song âm ỉ, làm mặt chẳng dọa mấy đứa ngồi gần đấy.

Thầy Lockhart nói to:

- Được đó, để coi các trò nghĩ sao về chúng!

Thầy mở cửa lồng ra.

Lớp học lập tức trở thành loạn xạ ngầu. Mấy con yêu nhí phóng vọt ra khắp mọi hướng như hỏa tiễn. Hai con túm lấy tai Neville nhấc bổng nó lên không trung. Nhiều con phóng thẳng ra cửa sổ, làm văng tung tóe miếng kính vỡ vào bọn yêu nhí bay đến phía sau. Đám yêu còn lại bắt đầu phá phách lớp học kinh hoàng hơn cả một con tê giác khùng. Chúng chụp mấy bình mực xịt tung tóe khắp lớp, xé tanh banh sách vở của bọn trẻ, lật những tấm tranh khỏi tường, lật ngược thùng rác, giựt cặp táp, sách vở rồi quẳng hết ra ngoài qua khung cửa sổ vỡ.

Chỉ trong nháy mắt, một nửa lớp học đã phải chui xuống dưới gầm bàn mà tỵ nạn. Còn Neville thì đứng đưa trên trần nhà, bám vào chùm đèn treo. Thầy Lockhart quát:

- Các trò lừa chúng vô chuồng! Gom chúng lại! Chúng chỉ là mấy con yêu nhí thôi mà!

Thầy xắn tay áo, vung cây đũa phép của thầy lên và rống to:

- Peskipiksi Pesternomi! [(Peski = phá phách, Pester = động vật phá hoại. Câu thần chú này có thể dịch là: “Yêu cờ tinh, yêu cờ ranh, khôn cờ hồn thì cút xì xéo cho nhanh!”)]

Câu thần chú chẳng có chút xíu tác dụng nào hết. Một con yêu nhí giật được cây đuũa phép, bèn quăng luôn ra ngoài cửa sổ. Thầy Lockhart nghẹn cổ, lặn ngay xuống dưới gầm bàn, chỉ thiếu chút xíu là bị Neville đè bẹp khi nó buông chùm đèn treo rớt xuống.

Chuông reo hết tiết, mọi người chạy ào ra cửa lớp như điên. Tương đối bình tĩnh lại sau đó, thầy Lockhart đứng thẳng lên, nhìn thấy Harry, Ron, và Hermione đang đi tới gần cửa, thầy bèn nói:

- À, thầy định giao cho các trò nhiệm vụ lượm đám yêu nhí còn lại bỏ vô lồng cho thầy.

Vừa nói xong, thầy đã bước nhanh qua mặt tụi nó ra ngoài và vội vàng đóng lại cánh cửa sau lưng.

Bỗng một con yêu nhí lao đến, đập vô vành tai Ron, Ron rống lên đau đớn:

- Mấy bồ có tin nổi ổng không hả?

Hermione điếm huyết một lúc hai con yêu nhí nhờ bùa chú Đông lạnh, vừa bỏ chúng vô lồng, cô bé vừa nói:

- Chẳng qua thầy muốn chúng mình có kinh nghiệm thực tập.

- Thực tập.

Harry kêu lên, trong lúc cố gắng chụp một con yêu nhí cứ nhảy múa ngoài tầm tay nó, lại còn thè lưỡi ra ghẹo nó nữa chứ.

- Hermione ơi, thầy làm mà chẳng hiểu mình đang làm gì đâu!

- Tầm bậy. Bạn đọc sách của thầy rồi đó – thầy đã làm được bao nhiêu chuyện đáng kinh ngạc.

Ron lẩm bẩm:

- Đó là ổng nói! ...

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Q2 -chương 7: Máu Bùn Và Những Tiếng Thì Thầm

Mấy ngày sau đó Harry đã phải tốn phần lớn thì giờ để lẩn tránh thầy Lockhart mỗi khi bắt gặp thầy xuất hiện ở hành lang. Nhưng tránh được Colin Creevey còn khó hơn nữa. Thằng nhóc đó hình như thuộc lòng cả thời khóa biểu của Harry. Có vẻ như không có gì làm cho thằng nhóc đó khoái hơn chuyện hỏi sáu bảy lần một ngày cái câu: “Anh Harry, khỏe không?” để được nghe lại câu Harry nói: “Chào Colin”, bất kể giọng của Harry đau khổ như thế nào.

Con cú Hedwig vẫn còn giận Harry về cuộc du hành bằng xe hơi đầy tai họa. Cây đũa phép của Ron thì vẫn lên cơn bất tử, sáng hôm thứ sáu đã tự động bắn vọt ra khỏi tay Ron trong giờ học Bùa chú và ghim đúng giữa hai đầu chân mày của giáo sư Flitwick, gây ra một nhọt ung mủ phập phồng ngay tại chỗ. Bị hết chuyện này tới chuyện kia, cho nên Harry mừng hết sức khi tới ngày nghỉ cuối tuần.

Nó, Ron và Hermione dự định đến thăm lão Hagrid vào sáng thứ bảy. Nhưng mà buổi sáng đó, trong lúc đó còn có thể ngủ ngon lành thêm nhiều tiếng đồng hồ nữa, thì nó bị Oliver Wood đánh thức dậy. Wood là đội trưởng đội Quidditch của nhà Gryffindor.

Harry vẫn còn ngái ngủ:

- Chuyện... gì... vậy?

Wood giục:

- Đi tập Quidditch! Mau lên!

Harry liếc ra cửa sổ. Một làn sương mỏng còn giăng ngang bầu trời đang ửng ánh vàng. Bây giờ thức giấc rồi, Harry không hiểu làm sao lúc này mình có thể ngủ được trong sự huyền ảo chí choa chí choét của lũ chim chóc ngoài kia.

Harry rên rỉ:

- Anh Oliver! Mới rạng sáng mà!

- Đúng vậy!

Wood nói. Anh chàng này là một học sinh năm thứ sáu to cao, lúc này đang bừng bừng nhiệt huyết đến nỗi mắt lóe hào quang. Wood hớn hỏ nói:

- Đây là một phần trong chương trình luyện tập mới của tụi mình, dậy đi! Lấy chổi đi với anh! Vẫn chưa có đội nào bắt đầu luyện tập; chúng ta sẽ khai trương mùa luyện tập năm nay...

Harry ngáp dài và khẽ rùng mình. Nó lồm cồm bò ra khỏi giường, mò mẫm tìm bộ quần áo chơi Quidditch. Wood nói:

- Cù lắm! Hẹn gặp emở sân bóng trong mười lăm phút nữa nhé.

Khi đã tìm ra bộ đồ mặc chơi Quidditch màu tía và trùm lên tấm áo choàng cho ấm, Harry viết nguệch ngoạc một bức thư ngắn, giải thích cho Ron biết nó đi đâu. Rồi nó đi xuống cái cầu thang xoắn ốc, vào phòng sinh hoạt chung, với cây chổi Nimbus 2000 vác trên vai. Nó vừa mới đi tới cái lỗ chân dung Bà Béo thì nghe có tiếng lách cách phía sau và nhìn thấy Colin đang lao nhanh xuống cầu thang xoắn, cái máy chụp hình đang đưa như điên dưới cổ, còn tay thì đang nắm chặt cái gì đó.

- Anh Harry! Em nghe có ai đó kêu tên anh trên cầu thang. Anh coi em có cái gì nè! Em đã rửa ảnh xong, em muốn cho anh coi...

Harry điếng người nhìn sững mấy tấm hình mà Colin chìa ra ngay dưới mũi nó:

Một ông Lockhart đen trắng di động được đang kéo một cánh tay mà Harry nhận ra là tay nó. Nó hài lòng thấy là hình ảnh của nó đang ra sức kháng cự, không chịu bị lôi kéo vô khung hình. Như nó nhìn thấy trong tấm ảnh thì thầy Lockhart chịu thua, mất cả hứng, và thở phì phò vào cái biên trắng bóc của tấm ảnh.

Colin sốt sắng hỏi:

- Anh ký tên vô nha?

- Không.

Harry nói dứt khoát, mắt đảo quanh phòng để yên chí là trong phòng không có ai.

- Anh rất tiếc, Colin à, nhưng mà anh đang vội... luyện tập Quidditch.

Harry trèo qua cái lỗ chân dung Bà Béo. Colin trườn luôn qua cái lỗ theo Harry.

- Ôi, hay quá! Chờ em với! Từ trước giờ em chưa từng xem qua trận Quidditch nào.

- Chán phèo à!

Harry nói nhanh, nhưng Colin chẳng thèm nghe nó, mặt thẳng nhóc bừng lên vẻ phẫn khích.

- Anh là tâm thủ đội tuyển nhà trẻ nhất trong vòng một trăm năm nay, phải không anh Harry? Phải không anh?

Thằng nhóc Colin lẻo đẻo theo Harry và lải nhải nói:

- Chắc là anh xuất sắc lắm. Em chưa bao giờ bay. Có dễ không anh? Có phải cây chổi đó của anh không? Có phải nó là cây chổi xịn nhất không?

Harry không biết làm sao thoát được thằng nhóc con ấy. Nó thấy đau khổ như người phải mang một cái bóng lấm mờ. Colin cứ nói không ngừng để thờ:

- Em chẳng hiểu gì về môn Quidditch hết. Có đúng là có bốn trái banh không? Có đúng là có hai trái banh chuyên đâm ngã cầu thủ ra khỏi chổi không?

Harry đành phải giải thích luật lệ phức tạp của môn Quidditch, nói một cách nặng nhọc:

- Phải. Hai trái banh đó kêu là Bludger. Có hai tấn thủ trong mỗi đội cầm gậy đánh đuổi mấy trái Bludger ra khỏi sân của đội mình. Hai anh Fred và George là tấn thủ của đội nhà Gryffindor.

- Còn mấy trái banh khác dùng để làm gì?

Colin vừa hỏi vừa đi gấp lên mấy bước vì lúc này cứ há hốc mồm mà ngó Harry trân trân.

- À, trái Quaffle – trái banh đỏ lớn nhất ấy – là trái banh dùng để ghi bàn thắng. Ba truy thủ của mỗi đội chuyền Quaffle cho nhau và tìm cách thả nó vào những cột gôn vào cuối mỗi đợt chuyền banh. Mỗi đầu sân có ba cột gôn mang ba cái vòng.

- Còn trái banh thứ tư...

- Là trái Snitch vàng. Nó rất nhỏ, rất nhanh, và rất khó bắt. Nhưng đó là công việc mà tầm thủ phải làm. Bởi vì một trận Quidditch không thể nào kết thúc nếu không ai bắt được trái banh Snitch. Bất cứ tầm thủ nào của đội nào mà bắt được trái Snitch thì giành được một trăm năm chục điểm cho đội của mình.

Colin hỏi với vẻ kính trọng:

- Và anh là tầm thủ của đội Gryffindor, phải không?

Hai người đã ra khỏi lâu đài và bắt đầu băng qua bãi cỏ ẩm sương đêm. Harry nói:

- Phải. Và có một thủ quân nữa. Anh ấy bảo vệ các cột gôn. Ừ, ... vậy đó.

Nhưng Colin vẫn không chịu ngừng hỏi Harry suốt con đường đổ dốc qua những bãi cỏ đến sân Quidditch. Harry chỉ rầy được thằng nhóc ra khi nó vào phòng thay đồ. Colin gọi với theo sau Harry bằng một giọng véo von như sáo thổi:

- Em đi kiểm một chỗ ngồi tốt nha anh Harry!

Thế là thẳng nhóc nhanh nhẩu trèo lên khán đài.

Những người khác trong đội Gryffindor đã có mặt trong phòng thay đồ. Wood là người duy nhất trông có vẻ hoàn toàn tỉnh táo. Fred và George, mắt còn híp, tóc rời bù, đang ngồi lừ thừ bên cạnh Alicia Spinnet. Cô học sinh năm thứ tư này dường như đang gật gù với bức tường sau lưng. Hai truy thủ khác là Katie Bell và Angeline Johnson đang ngồi đối diện họ, ngáp dài ngáp ngắn.

Wood liếc thoáng nói:

- Kìa Harry, sao em tới trễ vậy? Nào, anh có vài lời vắn tắt với tất cả các em trước khi chúng ta ra sân luyện tập, bởi vì anh đã dành cả mùa hè để lập ra cả một chương trình luyện tập mới. Cái chương trình này, anh thực sự tin là sẽ làm thay đổi tất cả...

Wood đang cầm một họa đồ sân bóng Quidditch, trong đó anh vẽ vô số đường ngang đường dọc và những mũi tên bằng đủ màu mực khác nhau. Wood rút cây đũa phép của mình ra, gõ vào tấm họa đồ, những mũi tên bắt đầu bò ngoằn ngoèo như những con sâu. Khi Wood bắt đầu bài thuyết trình về chiếc thuật mới của mình thì cái đầu của Fred gục sang phải, tựa lên vai của Alicia, và bắt đầu ngáy.

Wood mất gần hai mươi phút để giải thích tấm họa đồ thứ nhất, vừa xong tấm đó lại xuất hiện tấm thứ hai, và dưới tấm thứ hai đó còn tấm thứ ba nữa.

Harry đắm mình trong trạng thái vật vờ trong khi Wood cứ đều đều nói biết.

Cuối... cuối... cuối cùng, Wood kết thúc bằng hai tiếng:

- Vậy đó...

Harry bị lôi ra khỏi cơn mơ đầy luyến tiếc, với bao nhiêu là món ăn nó sắp được thưởng thức tới nơi ở bàn điểm tâm trong lâu đài.

- Rõ cả chứ? Có thắc mắc gì không?

George giật mình thức giấc hỏi:

- Em có một câu hỏi, anh Oliver à. Tại sao anh không nói với tụi em tất cả những chuyện này vào ngày hôm qua, lúc tụi em còn tỉnh táo?

Wood không hài lòng chút nào. Anh quắc mắt nhìn cả đám, nói:

- Nè, cả đám nghe đây. Lẽ ra chúng ta đã giành được cúp Quidditch năm ngoái. Chúng ta dễ dàng trở thành đội chơi hay nhất. Nhưng không may, do những tình huống vượt ngoài tầm tay của chúng ta...

Harry loay hoay trên ghế khổ sở vì mặc cảm tội lỗi. Nó đã nằm bất tỉnh trong bệnh thất trong lúc diễn

ra trận chung kết Quidditch của niên học trước; nghĩa là vắng Harry, đội Gryffindor thiếu mất một cầu thủ và đã chơi một trận thua xiểng liểng, tệ nhất trong ba trăm năm nay.

Wood ngừng mấy giây để lấy lại bình tĩnh. Trận thua cuối cùng đó rõ ràng là vẫn còn dẫn vật anh.

- Thành ra năm nay chúng ta phải luyện tập chuyên cần hơn bao giờ hết... Được rồi, chúng ta hãy ra sân và thực hành cách lý thuyết mới!

Wood la to, nắm lấy cán chổi của mình, mở đường ra khỏi phòng thay đồ. Theo sau là các cầu thủ trong đội, người nào người nấy chân căng còn cứng đờ, miệng ngáp đến sái quai hàm.

Nãy giờ cả đội đã ở trong phòng lâu đến nỗi mặt trời bây giờ đã lên cao, mặc dù vẫn còn chút sương giá loáng thoáng trên mặt cỏ trong sân vận động. Khi Harry bước vào sân, nó nhìn thấy Ron và Hermione ngồi bên cạnh nhau trên khán đài.

Ron ngờ vực hỏi:

- Các bạn tập xong rồi hả?

- Còn chưa bắt đầu nữa là!

Harry đáp, nhìn một cách đầy ganh tị mấy miếng bánh mì nướng trét mứt mà Ron và Hermione đã mang ra từ Đại Sản đường. Nó nói:

-Nãy giờ anh Wood chỉ mới dạy xong chiến thuật mới của anh.

Nó trèo lên cán chổi, đập mạnh xuống đất một cái, phóng vút lên không trung. không khí ban mai mát mẻ vượt qua mặt nó làm nó tỉnh nhanh hơn bài diễn văn dài thượt của Wood. Được trở lại sân Quidditch thật là tuyệt vời. Nó xả hết tốc lực bay vòng quanh sân vận động, đua với Fred và George.

Khi chúng vòng qua một góc sân vận động, Fred kêu lên:

- Tiếng gì tách tách nghe mắc cười quá vậy?

Harry ngó xuống khán đài. Thằng nhóc Colin đang ngồi trên một trong những băng ghế cao nhất, máy chụp hình giơ cao, chụp hết tấm hình này đến tấm hình khác, cái tiếng bấm máy tách tách được khuếch đại một cách lạ lùng trong sân vận động vắng vẻ mênh mông.

Thằng nhóc kêu the thé:

- Nhìn đây nè, anh Harry! Nhìn đây!

Fred hỏi:

- Ai đó?

Harry nói dối:

- Chẳng biết.

Nó tăng tốc độ để vọt càng xa Colin càng tốt.

Wood, mặt mày nghiêm nghị, lướt trong không trung hướng về phía bọn chúng. Anh hỏi:

- Có chuyện gì đó? Tại sao thằng nhóc năm thứ nhất đó chụp hình? Anh không ưa chút nào hết. Nó có thể là một tên gián điệp nhà Slytherin, mưu toan khám phá chương trình huấn luyện mới của chúng ta.

Harry vội nói:

- Nó là học sinh nhà Gryffindor.

George nói thêm:

- Và tụi Slytherin không cần gài gián điệp ở đây, anh Oliver à.

Wood bực bội hỏi lại:

- Dựa vào đâu mà em nói chắc vậy?

- Bởi vì đích thân chúng đã đến đây rồi.

George nói và chỉ cho Wood thấy.

Nhiều người mặc áo chùng xanh lá cây đang đi vào sân vận động, chối cầm tay.

Wood tức giận rít lên:

- Không thể nào tin được! Mình đã đăng ký sân vận động vào ngày hôm nay rồi mà! Chúng ta phải làm cho ra lẽ chuyện này mới được.

Wood lao xuống mặt đất, trong cơn tức giận nên đáp xuống có hơi mạnh hơn dự định, khiến cho anh lão đảo một tí khi trèo xuống khỏi cây chối. Harry, Fred và George theo sau.

Wood hét vào mặt đội trưởng đội Slytherin:

- Flint! Đây là giờ tụi này luyện tập. Tụi này đã chuẩn bị đặc biệt! Tụi bây đi ra khỏi đây ngay!

Marcus Flint to xác còn hơn cả Wood. Với một cái nhìn xảo quyệt của quỷ dữ trên gương mặt, hằn đáp:

- Thiếu gì chỗ cho tất cả chúng ta, hả Wood?

Angeline, Alicia, và Katie cũng đã kéo đến. Bên đội Slytherin không có đứa con gái nào – cả bọn chúng đứng kề vai nhau, mặt đối mặt với đội Gryffindor, thách thức.

Wood khạc ra sự tức giận một cách quyết liệt:

- Nhưng tao đã đăng ký sân tập! Tao đã đăng ký trước!

Flint nói:

- A! Nhưng tao cũng có một giấy phép đặc biệt do giáo sư Snape ký đây: “Tôi, giáo sư Snape, cho phép đội Slytherin luyện tập ở sân Quidditch hôm nay vì cần huấn luyện tầm thủ mới của đội”.

Wood bị phân tán, hỏi ngay:

- Tụi bây có tầm thủ mới hả? Đâu?

Từ đằng sau sáu cầu thủ vạm vỡ đang đứng trước mặt Wood xuất hiện một cầu thủ thứ bảy, nhỏ con hơn, nụ cười khinh khỉnh trên gương mặt nhợt nhạt nhọn hoắt. Đó chính là Draco Malfoy.

Fred ngó Malfoy không ưa chút nào:

- Mà là con trai của Lucius Malfoy hả?

- Mà dám nhắc đến ông Lucius Malfoy thì hay thật.

Flint nói trong khi cả đội của hắn nhe răng cười toét:

- Để tao cho tụi bây coi món quà hào phóng mà ông đã tặng cho đội Slytherin.

Tất cả bảy cầu thủ của đội Slytherin đồng loạt giơ cao câu chổi của chúng. Bảy cán chổi hàng hiệu mới toanh cực kỳ bóng loáng và bảy bộ chữ bằng vàng xịn ráp thành nhãn hiệu Nimbus 2001 sáng lấp lánh dưới ánh nắng ban mai trước mũi bọn Gryffindor.

- Mô-đen tối tân nhất. Chỉ mới ra lò tháng trước.

Flint nói với vẻ hờ hững, tay phui một hạt bụi ở cán chổi của hắn.

- Tao tin là nó bỏ xa lắc loại 2000 cũ, hơn đủ điều... Còn như mấy cây Cleansweep cũ mềm, thì chỉ đáng đem quét ván. [(Clean: sạch; Sweep: có hai nghĩa: quét, lướt nhanh. Ồu đây Flint giấu cợt chỉ cho Sweep cái nghĩa quét thôi)]

Nó nhe răng cười độc địa với Fred và George, cả hai đứa đều đang nắm chặt cán chổi Cleansweep 5.

Trong một lúc không ai trong đội Gryffindor nói được lời nào. Nụ cười tự mãn trên mặt Malfoy toét rộng tới mang tai khiến cho đôi mắt lạnh lùng của nó chỉ còn là hai cái khe ti hí.

Flint lại nói.

- Chà. Coi kìa! Một cuộc lẩn sân.

Ron và Hermione đang băng qua bãi cỏ để coi chuyện gì đang xảy ra. Ron hỏi Harry:

- Chuyện gì vậy? Sao bồ không tập nữa? Mà nó làm gì ở đây vậy?

Ron đang ngó Malfoy trong bộ áo chùng của đội Slytherin. Malfoy nói với giọng bảnh chọe:

- Tao là tâm thủ mới của đội Slytherin, Weasley à. Mọi người đang ngưỡng mộ mấy cây chổi mà ba tao vừa tặng cho đội.

Ron trợn mắt há to mồm mà ngó trân trân bảy cây chổi siêu mới trước mặt nó.

Malfoy nói êm ái:

- Đẹp quá hén? Nhưng có lẽ đội Gryffindor cũng có thể quyên một ít vàng để đổi chổi luôn. Tụi bây nên bán tổng bán tháo đám chổi Cleansweep 5 đó cho rồi; tao cá viện bảo tàng sẽ mua chúng!

Đám cầu thủ Slytherin phá ra cười hô hố. Hermione nói giọng sắc xảo:

- Ít nhất thì không ai trong đội Gryffindor phải mua cái vị trí của mình. Họ được tuyển vào đội bằng tài năng thuần túy.

Cái vẽ bảnh chọe trên mặt Malfoy chập chờn như ngọn nến trước gió. Nó khạc ra:

- Ai hỏi tới mà, con nhãi ranh Mudblood bẩn thỉu.

Harry biết ngay lập tức là Malfoy vừa nói một điều hết sức tồi tệ, bởi vì lời nó vừa dứt là dậy lên tức thì tiếng gầm phẫn nộ. Flint phải xông ra chắn trước mặt Malfoy để ngăn Fred và George nhảy xổ vào nó. Alicia thét lên:

- Sao mà dám hả?

Còn Ron thì thò tay vô áo chùng của nó rút ra cây đũa phép, nó gào lên:

- Mà phải trả giá cho điều đó, Malfoy!

Nó tức giận chia đầu đũa vào mặt Malfoy đang nấp dưới cánh tay Flint.

Một tiếng nổ vang dội khắp sân vận động và một tia sáng xanh xẹt ra từ chuôi đũa của Ron vọt lên, trúng ngay bụng nó, làm nó bật ngã ra sau, lăn cù trên cỏ.

Hermione thét lên:

- Ron! Ron! Bạn có sao không?

Ron há miệng ra định nói, nhưng không thốt được thành lời. Thay vì lời nói thì nó ợ một cái dễ sợ và một con ốc sên văng ra khỏi miệng, rơi luôn xuống đùi.

Bọn Slytherin phá lên cười đến đờ cả người. Flint cười đến gập đôi người lại, phải bám vào cây chổi mới toanh của nó mới đứng nổi. Malfoy thì cười đến bò lăn bò càng, nắm tay dấm xuống đất lia lịa.

Cả đội Gryffindor vây quanh Ron. Nó vẫn cứ tiếp tục phun ra mấy con ốc sên bự. Không ai có vẻ muốn đụng vào nó. Harry nói với Hermione:

- Tụi mình đem bạn ấy đến nhà bác Hagrid đi, nhà bác ấy gần đây nhất.

Hermione dừng cảm gập đầu, rồi hai đứa đỡ hai cánh tay Ron kéo lên.

Thằng nhóc Colin đã từ trên khán đài chạy xuống, bây giờ chạy loăng quăng bên cạnh Harry và Hermione khi hai đứa dìu Ron ra khỏi sân banh.

- Có chuyện gì vậy anh Harry? Chuyện gì vậy? Anh Ron bị bệnh hả? Anh chữa trị cho anh được không?

Ron lại bụm miệng, và một con ốc sên nữa lại nhảy ra.

- Oái, anh Harry, anh giữ cho anh ấy yên được không?

Thằng nhóc bị mê hoặc bởi cảnh tượng đó, giơ máy chụp hình lên bấm.

Harry nổi giận quát:

- Đi chỗ khác chơi, Colin!

Nó và Hermione đỡ Ron ra khỏi sân vận động, băng qua sân chơi, tiến về phía bìa rừng. Khi căn chòi của lão Hagrid hiện ra trong tầm mắt, Hermione bảo:

- Gần tới rồi, Ron. Chút xíu nữa là bồ khỏe thôi... gần tới rồi...

Chúng chỉ còn sáu bảy thước nữa là tới được nhà lão Hagrid thì cánh cửa căn chòi được mở ra. Nhưng không phải lão Hagrid bước ra. Chính là Gilderoy Lockhart mặc tấm áo chùng màu hoa cà nhạt nhất hôm nay đang rải những bước dài, đi ra.

Harry vội suyt mấy bạn:

- Lẹ lên, trốn vô đây.

Nó kéo Ron sau một bụi cây gần đó, Hermione đành phải trốn theo, vẻ bất đắc dĩ.

Thầy Lockhart đang nói to với lão Hagrid:

- Chỉ là vấn đề đơn giản thôi nếu bác biết bác đang làm gì. Khi nào bác cần tôi giúp, bác biết tìm tôi ở đâu mà! Tôi sẽ cho bác mượn cuốn sách của tôi. Tôi thật là ngạc nhiên thấy bác không có một cuốn nào. Tôi sẽ ký tặng một cuốn vào tối nay và gửi cho bác. Thôi, chào nhé!

Nói rồi thầy Lockhart sai bước về phía lâu đài.

Harry đợi đến khi thầy Lockhart đi khuất mắt mới kéo Ron ra khỏi bụi cây và đi tới cửa nhà lão Hagrid. Chúng khẩn cấp đập cửa.

Lão Hagrid xuất hiện tức thì, vẻ mặt cáu kỉnh hết sức. Nhưng khi nhận ra khách là ai, mặt lão liền sáng rỡ lên ngay:

- Đang thắc mắc không biết chừng nào tụi bay mới đến chơi... Vô đi, vô đi! Cứ tưởng là giáo sư Lockhart quay tro lại.

Harry và Hermione đỡ Ron qua ngưỡng cửa vào căn chòi một gian của lão Hagrid. Bên trong có một cái giường khổng lồ chiếm một góc, còn góc kia là bếp lửa ấm áp đang cháy bập bùng, củi nổ reo lép lép. Vừa đỡ Ron ngồi xuống một cái ghế, Harry vừa giải thích sự cố bọn chúng gặp phải, nhưng trông lão Hagrid không có vẻ gì lo lắng về cái tai họa ỏi ra sên của Ron. Lão đặt một cái chậu đồng to trước mặt Ron để hứng ốc sên, vui vẻ nói:

- Oùi ra thì tốt hơn nuốt vô. Cho chúng ra hết đi Ron.

Hermione nhìn Ron cong người ỏi vô cái chậu, lo lắng nói:

- Mình thấy không thể làm gì khác hơn là chờ cho tới lúc ỏi hết ra. Lời nguyên độc đó đã linh nghiệm đúng lúc nhất, nhưng nè đâu cây đũa phép gãy...

Lão Hagrid lảng xảng trong chòi pha trà đãi khách. Con chó sắn to đùng của lão là con Fang lại nhỏ dãi cùng người Harry. Vừa gãi tai Fang, Harry vừa hỏi:

- Thầy Lockhart muốn gì ở bác vậy?

Lão Hagrid lầu bầu:

- Khuyến bảo bác về chuyện trục xuất hà bá ra khỏi giếng.

Lão dọn con gà trống vị vật lông một nửa ra khỏi cái bàn mòn vẹt, để đặt lên đó một ấm trà, rồi nói tiếp:

- Làm như bác không biết! Lại còn nổ về một mụ thần báo tử nào đó mà ông đã trục xuất. Nếu ba mớ chuyện đó mà đúng tới một chữ thì bác nuốt trọn cái ấm này.

Harry nhìn lão Hagrid ngạc nhiên vì trước đây lão chưa bao giờ chỉ trích một giáo sư nào của trường Hogwarts. Tuy nhiên, Hermione, hơi cao giọng hơn thường ngày:

- Cháu thấy bác hơi thiếu công bằng. Chắc hẳn giáo sư Dumbledore chọn thầy Lockhart vì nghĩ thầy là người phù hợp nhất với chức vụ...

- Chứ không phải ông là người duy nhất nhận công việc đó hả?

Lão Hagrid bày ra một đĩa kẹo mật trong khi Ron vẫn đang khạc nhổ ầm ỹ vô trong cái chậu.

- Và bác nói là người duy nhất. Rất khó mà tìm được người nào chịu lãnh môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám. Người ta không thích dây dưa với cái thứ đó, các cháu hiểu không? Người ta bắt đầu tin là cái môn đó hãm tài xúi quẩy lắm. Cho đến nay chưa có ai làm công việc đó lâu cả. Bây giờ kể cho bác nghe coi.

Lão hất đầu về phía Ron, hỏi:

- Mà lúc này nó định nguyên rửa ai vậy?

- Malfoy chửi Hermione bằng một tiếng gì đó – chắc là tồi lắm, vì ai nghe cũng phát điên lên.

Ron ngóc đầu lên khỏi mặt bàn, mặt mày xanh xao yếu ớt, giọng khàn khàn:

- Quá tồi chứ gì nữa. Malfoy gọi Hermione là “Mudblood” đó bác Hagrid!

Chưa dứt câu, Ron lại thụp xuống khỏi mặt bàn vì một con ốc sên khác muốn nhảy ra. Lão Hagrid hết sức phẫn nộ. Lão gầm gừ với Hermione:

- Ai cho thằng Malfoy nói vậy chứ!

Hermione đáp:

- Nó nói vậy mà. Nhưng cháu không hiểu ý nghĩa tiếng đó. Dĩ nhiên là cháu có thể đoán là nó thô tục lắm...

Ron lại ngóc đầu lên vừa thở vừa nói:

- Đó là điều xúc phạm nhất mà thằng ấy có thể nghĩ ra. “Mudblood” là “Máu Bùn”, tiếng miệt thị để gọi một người do Muggle sinh ra – tức là người có cha mẹ không phải là phù thủy. Có những phù thủy – như gia đình Malfoy chẳng hạn – cứ cho là mình cao quý hơn thiên hạ bởi vì cái mà họ gọi là huyết thống thuần chủng.

Ron ợ một cái nhỏ, phun ra một con ốc sên vô lòng bàn tay đang xòe ra. Nó quăng con sên vô chậu rồi nói tiếp:

- Tôi muốn nói, tất cả chúng ta đều biết huyết thống không cứ phải đặc quyền cho ai hết. Coi bạn Neville kìa – bạn ấy mang dòng máu phù thủy thuần túy ấy, vậy mà dựng một cái vạc cũng dựng không xong nữa là.

Lão Hagrid bổ sung với vẻ tự hào:

- Và những kẻ thuần chủng đó cũng đâu có chế được lời nguyền nào mà Hermione của chúng ta không làm được đâu?

Câu nói của lão làm cho mặt Hermione ửng đỏ như gấc chín.

Ron vừa đưa bàn tay run run lau mồ hôi trán, vừa nói:

- Miệt thị người ta như vậy thực là xấu xa. Máu Bùn, tức là máu thường, không phải máu quý tộc phù thủy. Thiệt là khôi hài. Vả lại, phần lớn phù thủy ngày nay đều lai. Nếu chúng ta không kết hôn với Muggle thì chúng ta đã tuyệt chủng rồi.

Ron lại thụp đầu xuống khỏi mặt bàn. Lão Hagrid bèn nói to:

- Được, bác không quấy rầy cháu về chuyện cháu muốn nguyên rửa thằng đó đâu, Ron. Nhưng cũng may là cây đũa phép của cháu lại chứa ngược vô cháu. Chứ nếu cháu mà rửa trúng thằng Malfoy thì thế nào Lucius Malfoy cũng hàm hè vô trường kiểm chuyện. Ít ra như thế này thì cháu còn đỡ rắc rối với lão ta.

Harry muốn nói là rắc rối gì cũng không thể tệ hơn chuyện ốc sên cứ từ miệng mình nhảy ra miết. Nhưng nó không thể nào há miệng nói được. Viên kẹo mặt của lão Hagrid đã làm hai hàm răng của nó dính chặt nhau.

- Ờ, Harry!

Lão Hagrid đột ngột kêu lên như thế vừa chợt nhớ ra điều gì:

- À, có chuyện cần phải làm minh bạch với con đây. Nghe nói con đang phân phát ảnh có chữ ký hả?

Vậy sao bác không được phát tẩm nào hết vậy?

Harry tức giận vặn muốn treo quai hàm, cho hai hàm răng tách ra. Nó nóng nảy nói:

- Con không hề tặng ảnh ký tên gì cả. Nếu mà thầy Lockhart cứ loan truyền...

Nhưng lão Hagrid đã phá ra cười:

- Bác chỉ đùa thôi mà.

Lão vỗ lưng Harry một cách thân tình nhưng làm nó suýt đập mặt xuống bàn.

- Bác biết con không hề làm chuyện đó. Bác nói với thầy Lockhart là con không cần làm vậy. Con không cần cố gắng cũng đã nổi tiếng hơn ông ta nhiều rồi.

Harry đã ngồi thẳng lên, xoa xoa cái cằm:

- Dám chắc thầy không thích nghe vậy đâu.

Lão Hagrid nháy mắt:

- Bác biết chắc là ông cũng không thích. Và rồi bác nói với ông là bác chưa hề đọc cuốn sách nào của ông, thế là ông quyết định đi về. Àen kẹo mặt không, Ron?

Lão hỏi Ron khi thấy đầu nó nhô lên trên mặt bàn. Ron nói:

- Dạ, không. Cảm ơn bác. Cháu cũng không dám liều mạng.

Khi Hermione và Harry uống xong tách trà, lão Hagrid nói:

- Các cháu tới coi bác trồng được cái gì nè.

Trong mảnh vườn rau nhỏ sau căn chòi của lão Hagrid có chừng một tá bí rợ bự chẳng mà Harry chưa từng thấy bao giờ. Trái nào trái nấy đều có kích thước của một tảng đá lớn.

Lão Hagrid phấn khởi nói:

- Đám bí khá quá hén? Để dành cho bữa tiệc đêm Hội Ma đó... Tới lúc ấy chắc chúng vừa kịp lớn.

Harry hỏi:

- Bác bón phân gì mà chúng lớn dữ vậy?

Lão Hagrid ngoảnh nhìn qua vai để coi có ai khác không.

- À, bác cho chúng một tí... Các cháu biết mà... một tý gọi là trợ giúp thôi...

Harry để ý thấy cây dù hồng có bông của lão Hagrid dựng ở vách chòi. Từ trước Harry vốn đã có lý do để tin là cây dù ấy không phải là cây dù tầm thường như cái vẻ ngoài của nó. Thật tình thì Harry đã có một ấn tượng mạnh mẽ là cây dù phép thời lão Hagrid còn đi học nay được giấu trong cây dù đó. Lão Hagrid không được phép xài phép thuật. Lão đã bị đuổi khỏi trường Hogwarts hồi mới học năm thứ ba, nhưng Harry không bao giờ biết được tại sao – cứ nhắc tới chuyện đó là lão Hagrid đặng hăng ầm ĩ và tai lão bỗng nhiên điếc một cách bí ẩn, cho đến khi đổi đề tài trò chuyện.

Hermione nửa không tán thành, nửa lại thích thú nhận xét:

- Cháu đoán là bác dùng bùa Bón Thúc, phải không bác? Bác làm cừ lắm.

Lão Hagrid gật đầu với Ron:

- Em gái cháu cũng nói với bác như vậy. Mới gặp cô bé hôm qua.

Lão liếc Harry một cái, bộ râu vĩ đại khẽ giật giật:

- Cô bé nói chỉ đi vơ vẩn quanh sân chơi thôi, nhưng mà bác đoán là cô bé hy vọng sẽ tình cờ gặp ai đó ở nhà bác.

Lão lại nháy mắt với Harry:

- Nếu con hỏi ý kiến bác, thì bác nói chắc là cô bé không từ chối một tấm ảnh có chữ ký...

- Ôi, bác đừng nói nữa mà!

Ron không kèm được một tràng cười ha hả bật ra, khiến cho mấy con ốc sên văng xuống đất. Lão Hagrid vội gầm lên:

- Coi chừng!

Rồi lão túm lấy Ron lôi ra khỏi đám bí rợ quý báu của mình.

Lúc ấy đã gần đến giờ ăn trưa, mà Harry thì từ sáng đến giờ chỉ mới có mấy viên kẹo mật cho vô bụng. Cho nên nó rất hăm hở trở vô trường để chén cho đã.

Chúng bèn chào bác Hagrid rồi đi về lâu đài. Ron vẫn thỉnh thoảng ho khạc, nhưng chỉ còn văng ra hai con ốc sên nhỏ xíu nữa mà thôi.

Khi chúng vừa đặt chân lên tiền sảnh mát lạnh thì một giọng nói vang lên:

- Các trò đây rồi, Potter và Weasley. Các trò sẽ thi hành lệnh cấm túc vào tối nay.

Đó là giáo sư McGonagall. Cô đang đi về phía chúng nó, nét mặt nghiêm trang. Ron cố nén một tiếng ợ, hỏi:

- Thưa cô, tụi con sẽ phải làm gì ạ?

Giáo sư McGonagall nói:

- Trò sẽ đánh bóng đồ bằng bạc trong phòng truyền thống với thầy Filch. Và chớ có dùng pháp thuật đấy, Weasley. Chỉ dùng tay thôi.

Ron cố nén nổi đau khổ. Thầy giám thị Argus Filch là người bị mọi đứa học trò ghét nhất trường.

Giáo sư McGonagall nói tiếp với Harry:

- Còn trò, Potter, trò sẽ giúp giáo sư Lockhart trả lời thư của người ái mộ.

Harry tha thiết khẩn nài:

- Ôi, thưa cô, xin cô cho con vô làm trong phòng truyền thống đi cô.

Giáo sư McGonagall nhướn cao cặp chân mày:

- Nhất định không được. Giáo sư Lockhart đặc biệt yêu cầu trò đến làm với ông ấy. Cả hai trò nhớ đó, đúng tám giờ tối bắt đầu.

Harry và Ron ủ rũ đi lững thững vào Đại sảnh đường trong trạng thái rầu rĩ chưa từng thấy. Đi đằng sau chúng là Hermione, cô bé mang một vẻ mặt “cho-đáng-đời-trò-dám-vi-phạm-nội-qui”. Harry ăn món bánh nướng nhồi thịt không được ngon như nó tưởng. Cả nó lẫn Ron đều cảm thấy tụi nó sẽ gặp chuyện gì đó còn tồi tệ hơn nữa.

Ron ủ ê than vãn:

- Chắc là thầy Filch sẽ bắt mình làm việc suốt đêm. Mà lại không được dùng pháp thuật! Trong phòng truyền thống có đến hàng trăm cái cốc chứ ít ỏi sao? Mình đâu có rành chuyện lau chùi theo cách thức của dân Muggle.

Harry thần thờ nói:

- Tôi sẵn sàng đánh đổi để làm chuyện đó bất cứ lúc nào. Hồi ở nhà dì dượng Dursley, tôi đã từng làm cả đồng côngviệc như vậy. Chứ còn chuyện trả lời thư những người ái mộ thầy Lockhart... Quý thần ơi, ông ấy sẽ là cả một cơn ác mộng...

Buổi chiều thứ bảy thế là đi đoong! Và đúng lúc tám giờ kém năm, thời gian lúc ấy dường như đứng lại, Harry lê bước dọc theo hành lang lâu hai đến văn phòng thầy Lockhart. Nó cẩn răng gõ cửa.

Cánh cửa mở ra ngay tức thì. Thầy Lockhart tươi cười cúi nhìn nó:

- A! Đây rồi, thằng láu cá! Vào đi, Harry. Vào đi.

Trong phòng thấp rất nhiều nến, chiếu sáng choang vô số ảnh đóng khung của thầy Lockhart treo kín những bức tường. Một số ảnh thậm chí đã được thầy ký tên vào. Một đồng lớn những tấm ảnh khác đang nằm trên bàn.

Thầy Lockhart bảo Harry:

- Trò ghi địa chỉ lên phong bì cho ta.

Thầy nói với giọng như thế cho Harry làm chuyện đó là ban cả một ân huệ cho nó.

- Thư đầu tiên gửi cho Gladys Gudgeon, phước lành cho bà ấy – một người hết sức ngưỡng mộ ta.

Thời gian chậm chậm bò qua. Harry để mặc cho lời thầy Lockhart trôi tuột từ tai này qua tai kia của nó, chỉ thỉnh thoảng đáp cầm chừng “Dạ”, và “Vâng” và “Được”. đôi khi nó cũng để lọt lỗ tai vài câu như: “Tiếng tăm là một người bạn phù phiếm thay đổi xoèn xoẹt, Harry à”. Hay: “Người nổi tiếng thì cũng phù phiếm như tiếng tăm thôi, hãy nhớ điều đó.”

Mấy cây đèn cầy càng lúc càng lụn dần, làm cho ánh nến nhảy múa lung linh trên những bức chân dung của động của thầy Lockhart đang nhìn Harry. Nó vẫn phải di chuyển bàn tay nhứt buốt của mình trên cái phong bì, có lẽ thứ một ngàn, để ghi địa chỉ của một cô Veronica Smethley nào đấy. Nó khốn khổ nghĩ thầm:

- Chắc là gần tới giờ về nghỉ rồi chứ. Ôai, lẹ lên, tới giờ nghỉ mau lên...

Bỗng nhiên nó nghe một cái gì đó. Một cái gì đó khác biệt hẳn tiếng xì xèo của những cây đèn cầy cháy lụi và tiếng bô lô ba la của thầy Lockhart về những người ái mộ ông ta.

Đó là một giọng nói, một giọng nói lạnh thấu đến xương tủy, một giọng nham hiểm lạnh băng hớp hồn người:

- Lại đây... lại gần tao... cho tao xé xác mày... cho tao băm vằm mày... cho tao giết mày.

Harry nhảy lùi lại khiến cho một giọt mực tím xuất hiện trên con đường trong địa chỉ của Veronica Smethley. Nó nói to:

- Cái gì vậy?

Thầy Lockhart nói:

- Ta biết! Sáu tháng liền đứng đầu danh mục sách bán chạy nhất! Đúng là phá vỡ mọi kỷ lục!

Harry hoảng hốt nói:

- Không phải! Cái giọng nói kia!

Thầy Lockhart nhìn nó ngờ vực:

- Sao? Cái giọng nói nào?

- Cái giọng... cái giọng đã nói là... thầy không nghe sao?

Thầy Lockhart nhìn Harry với vẻ kinh ngạc hết sức:

- Harry, trò đang nói về cái gì vậy? Có lẽ trò bị chóng mặt một chút chẳng? Ài chà, ngó đồng hồ coi!

Chúng ta làm việc ở đây gần bốn giờ rồi! Ta không thể nào tin được. Thời gian thật như ngựa phi, đúng không?

Harry không trả lời. Nó đang đóng tai để nghe lại cái giọng nói đó. Nhưng không còn âm thanh nào khác hơn tiếng thầy Lockhart bảo cho nó biết là không phải lần nào bị cấm túc cũng được sướng như lần này đâu. Harry chào thầy ra về, cảm thấy đầu óc của mình đã mụ mẫm hết.

Lúc ấy đã khuya đến nỗi phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor hầu như trống vắng. Harry đi thẳng lên phòng ngủ. Ron vẫn chưa về. Harry mặc đồ ngủ, leo lên giường, nằm đợi bạn. Nửa giờ sau, Ron xuất hiện, vừa bước vô căn phòng tối om vừa xoa bóp bàn tay mình, mang theo mùi xi đánh bóng ngọt ngào. Nó lăn ra giường rên rĩ:

- Bắp tay của mình bị vộp bẻ hết rồi. Lão Filch ấy bắt mình đánh bóng một cái cúp Quidditch đến những mười bốn lần lão mới tạm hài lòng. Rồi một trận ói ra sân vắng trúng tùm lum cái mề đay Giải thưởng đặc biệt Vì công ích nhà trường. Lại mất hàng giờ đồng hồ để mà chùi sạch vết nhờn của con sân quỹ ấy... Còn bồ, làm ăn ra sao với thầy Lockhart?

Harry hạ thấp giọng để khỏi đánh thức Neville, Dean và Seamus. Nó kể cho Ron nghe chính xác cái giọng nói mà nó đã nghe thấy. Ron hỏi:

- Vậy mà thầy Lockhart nói ông không nghe gì hết?

Nhờ ánh trăng, Harry có thể nhìn thấy vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ của Ron.

- Bồ có nghĩ là ông nói dối không? Nhưng mà mình không hiểu... Ngay cả trường hợp kẻ đó tàng hình thì cũng phải mở cửa mới vào phòng được chứ.

Harry nằm ngửa trên giường, ngó đăm đăm cái nóc mùng:

- Mình biết. Mình cũng không hiểu được.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Tiệc Tử Nhật

Tháng Mười đã đến, lan tỏa cái lạnh lẽo ẩm ướt khắp sân trường và trong cả tòa lâu đài. Bà y tá Pomfrey bận túi bụi vì một trận dịch cúm lây truyền khắp trong học sinh lẫn giáo viên. Món thuốc nước si-rô ớt của bà cực kỳ hiệu nghiệm, nhưng người nào uống vô rồi thì thế nào hai lỗ tai của bốc khói suốt nhiều giờ đồng hồ sau đó.

Cô bé Ginny, trông xanh xao hốc hác, bị Huynh trưởng Percy ép uống một liều. Khói lập tức bốc lên từ dưới lớp tóc đỏ hoe, tạo ấn tượng là cả cái đầu của cô bé đang bốc cháy.

Những giọt mưa có kích thước bằng những viên đạn vỗ lộp độp vào kính cửa sổ lâu đài suốt mấy ngày cuối tháng. Nước trong hồ dâng cao. Những luống hoa trong vườn biến thành những bãi bùn sinh be bét. Và mấy trái bí rợ của lão Hagrid đã phình to bằng cái nhà kho.

Tuy nhiên, nhiệt tình của Oliver Wood đối với những buổi luyện tập Quidditch thường xuyên của đội Gryffindor vẫn không hề bị suy giảm. Vì vậy mới có cảnh chiều thứ bảy mưa bão dầm dề, trước lễ Hội Ma có vài ngày mà Harry còn phải đi tập Quidditch; về trễ, tới được tháp Gryffindor trong tình trạng ướt như chuột lột, lại còn bê bết bùn sinh.

Buổi tập hôm đó, cho dù không bị mưa gió đi nữa, cũng không ra một buổi tập vui vẻ cho lắm. Fred và George đã thám thính tình hình bên đội Slytherin và đã tận mắt chứng kiến tốc độ của những chiếc Nimbus 2000 mới toanh của họ. Hai anh em nhà Weasley tưởng thuật là các cầu thủ đội Slytherin không khác gì bảy cái bóng xanh lá cây phóng vun vút trong không trung như tên lửa.

Khi Harry dò dẫm đi dọc hành lang vắng vẻ, nó bất ngờ gặp một kẻ cũng đang nặng trĩu ưu tư như nó. Đó là Nick Suýt Mất Đầu, con ma của tháp Gryffindor. Con ma đang dăm dăm nhìn qua cửa sổ, vẻ mặt buồn so, lăm lăm một mình:

- ... không đáp ứng yêu cầu... chỉ nửa phân, nếu mà...

Harry nói:

- Chào bác Nick!

Nick Suýt Mất Đầu giật mình nhìn quanh:

- O, chào, chào.

Con ma này đội một cái nón lông chim trên mái tóc xoắn tít thành từng lọn dài, và mặc một cái áo dài có thắt lưng to bản, cổ xếp nếp. Cái cổ áo ấy che chắn vết cắt đã khiến cho cái cổ của Nick gần như đứt lìa. Con ma nhợt nhạt như làn khói, và Harry có thể nhìn xuyên qua thân nó thấy bầu trời tối đen và cơn mưa như thác đổ bên ngoài.

Nick Suýt Mất Đầu xếp lại một lá thư trong suốt, rồi nhét vào trong túi áo cũng trong suốt.

- Sao cậu có vẻ rầu rĩ vậy, cậu Potter?

Harry nói:

- Trông bác cũng vậy.

Nick Suýt Mất Đầu xua tay một cách rất điệu nghệ:

- À, một vấn đề không quan trọng... Không quan trọng lắm mặc dù ta thực sự muốn gia nhập... Mặc dù ta đã nộp đơn, nhưng rõ ràng là ta “không đáp ứng đủ yêu cầu” ...

Tuy giọng nói ung dung, nhưng gương mặt con ma đầy vẻ cay đắng.

Bỗng nhiên nó lại rút bức thư trong túi ra, bùng nổ:

- Nhưng mà cậu nghĩ coi có đáng không? Bị chặt bốn mươi lăm lưỡi búa cùn vô cổ thì cũng xứng đáng gia nhập Đoàn Kỵ sĩ Không đầu rồi chứ?

Harry thấy rõ là mình nên đồng ý:

- Dạ, đáng chứ!

- Nói thật, không ai mong muốn hơn tôi là cái đầu tôi bị chặt nhanh và gọn, để rút phứt ra cho rồi, tôi muốn nói là như vậy thì đỡ đau đớn và cũng đỡ kỳ cục hơn. Nhưng mà...

Nick Suýt Mất Đầu rũ lá thư để mở ra và đọc:

- Chúng tôi chỉ có thể chấp nhận những kỵ sĩ mà đầu đã hoàn toàn lìa khỏi thân thể. Ngài sẽ phải thừa nhận rằng nếu không như thế thì không thể nào tham dự được các hoạt động của kỵ sĩ đoàn như Cỡi ngựa tung hứng đầu và Cỡi ngựa dùng chày đánh đầu vô lưới. Vì vậy, với vô vàn tiếc nuối, tôi xin báo cho ngài biết là ngài không đáp ứng đủ các yêu cầu của chúng tôi. Xin gửi đến ngài những lời chúc tốt đẹp nhất. Ngài Patrick Delaney-Podmore.

Nick Suýt Mất Đầu tức tối nhét lá thư vô túi:

- Chỉ có nửa phân da và gân nổi liền đầu tôi với cổ thôi Harry à! Hầu hết mọi người đều nghĩ vậy là tốt và coi như tôi đã bị mất đầu, nhưng mà, mèn ơi, đối với ngài Patrick Không-đầu-đúng-nghĩa-Delaney-Podmore thì như vậy vẫn chưa đủ.

Nick Suýt Mất Đầu thở mấy hơi dài thườn thượt, rồi nói bằng giọng đã khá bình tĩnh:

- Ở mà chuyện gì làm cho cậu rầu rĩ vậy? Tôi có giúp được gì không?

Harry nói:

- Dạ không. Trừ khi bác biết tại cháu có thể kiếm đâu ra bảy chiếc Nimbus 2001 dùng miễn phí để dùng cho trận đấu sắp tới với nhà Sly...

Phần câu nói còn lại bị át đi bởi một tiếng mèo ngao đầu đó sát bên mắt cá chân Harry. Nó nhìn xuống và bắt gặp một đôi mắt vàng khè sáng như ngọn đèn. Chính là Bà Noris, con mèo xám ồm trơ xương của thầy giám thị Filch. Con mèo ấy có thể coi như phó giám thị, trợ thủ đắc lực trong cuộc chiến không bao giờ kết thúc của thầy Filch chống lại bọn học trò.

Nick Suýt Mất Đầu vội nói:

- Cậu rời khỏi đây thì tốt hơn, Harry à. Thầy Filch bữa nay không được vui lắm. Oảng bị cảm, đã vậy, mấy đứa năm thứ ba lại vô ý để vung vẩy óc nhái dính khắp trần hầm số năm. Oảng phải lau chùi suốt cả buổi sáng nay. Bây giờ mà ông lại thấy cậu trảy trét bùn sình khắp nơi như vậy...

- Dạ, phải.

Harry vội vàng chuồn khỏi cái nhìn chòng chọc của Bà Noris, nhưng không kịp rồi. Dường như có một sự thần giao cách cảm giữa Bà Noris và thầy Filch, nên thầy bị sức mạnh giao cảm bí mật ấy hút tới đúng nơi con mèo của thầy phát hiện ra Harry. Từ một tấm thảm treo tường ngay bên phải của Harry, thầy Filch đột ngột xông ra, thở khò khè, điên cuồng lùng kiếm những kẻ vi phạm nội quy. Đầu thầy quấn một cái khăn quàng bằng len kẻ ô vuông, còn mũi thầy thì đỏ tím một cách bất thường.

Thầy quát to:

- Đồ rác rưởi!

Quai hàm của thầy run lập cập, mắt thầy quắc nhìn đầy cảnh cáo khi thầy chỉ những vết sình bết nhều xuống từ cái áo chùng của Harry.

- Chỗ nào cũng bẩn thỉu nhếch nhác! Ta nói cho trò biết, ta chán ngấy rồi! Đi theo ta, Potter!

Thế là Harry đành đau khổ chia tay con ma Nick Suýt Mất Đầu, đi theo thầy Filch trở xuống cầu thang,

để làm tăng lên gấp đôi những dấu chân đầy bùn sình trên sàn.

Trước đây Harry chưa từng được nhìn thấy bên trong văn phòng thầy Filch. Chỗ đó thì đứa học trò nào cũng muốn tránh xa. Căn phòng dơ bẩn tối tăm không cửa sổ, chỉ được soi sáng bằng một ngọn đèn dầu độc nhất thông xuống từ tấm màn thấp lè tè. Mùi cá chiên thoang thoảng vương vất đâu đó trong phòng. Những tủ hồ sơ bằng gỗ đứng dựa khắp bốn bức tường. Dựa vào nhãn dán trên từng tủ, Harry có thể biết những tủ ấy đựng hồ sơ chi tiết về mọi học sinh mà thầy Filch từng trừng phạt. Riêng hai anh em Fred và George có cả một ngăn tủ. Một bộ sưu tập dây xích và cùm tay được đánh bóng kỹ lưỡng treo lủng lẳng trên tường sau bàn giấy của thầy Filch. Ai cũng biết là thầy luôn luôn nài nỉ cụ Dumbledore cho phép thầy trói cổ chân học trò mà treo ngược chúng lên trần nhà.

Thầy Filch rút một cây viết lông ngỗng ra khỏi cái bình mực trên bàn giấy và bắt đầu loay hoay xốc xổ các thứ để kiểm giấy da.

Thầy lăm băm giận dữ:

- Nào phân, nào nước mũi rồng, ... nào óc nhái..., nào lòng chuột... Quá đủ cho ta rồi... Phải nêu một tấm gương... Mẫu đơn đâu rồi... À đây...

Thầy rút từ ngăn kéo bàn giấy ra một cuộn giấy da to tướng, trải nó ra trước mặt mình, nhúng cây viết lông ngỗng dài và đen vào bình mực.

- Tên: ... Harry Potter. Tội: ...

Harry nói:

- Chỉ là một tí xíu bùn thôi mà thầy!

- Chỉ là một tí xíu bùn đối với mày thôi, oắt con ạ, nhưng với ta là cả giờ đồng hồ cọ rửa!

Thầy Filch quát to, một giọt nước mũi đọng ở chóp mũi tròn vo của thầy đọng đưa một cách khó chịu.

- Tội: ... Bôi bẩn lâu đài... Hình phạt đề nghị: ...

Quẹt cái mũi đang chảy nước của mình, thầy Filch bực bội liếc nhìn Harry. Nó đang hồi hộp nín thở đợi bản án rớt xuống đầu.

Nhưng khi thầy Filch vừa hạ bút lông ngỗng xuống, thì bỗng vang lên một tiếng **NỔ ĐÙNG** ngay phía trên trần căn phòng, làm cho ngọn đèn dầu chao đảo đu đưa.

Thầy Filch gầm lên:

- Peeves! Phen này tao phải tóm được mày! Tao phải tóm được mày!

Không thèm ngó lại Harry một cái, thầy Filch chạy lạch bạch ra khỏi văn phòng, Bà Noris nhanh nhẩu bám sát theo chân chủ.

Peeves là một con yêu tinh trong trường, một con yêu siêu quậy lúc nào cũng toe toét cười, sống để mà gây đổ nát và khốn khổ cho kẻ khác. Harry không khoái Peeves lắm, nhưng lúc này nó không thể không cảm thấy biết ơn con yêu đó đã câu cho nó chút thì giờ. Nó hy vọng thầy Filch bị phân tán tâm trí khỏi chuyện trừng phạt nó vì cái trò mà Peeves bày ra (lần này nghe có vẻ như con yêu ấy đã đập bể cái gì lớn lắm.)

Nhắm chừng mình có lẽ còn phải đợi thầy Filch lâu lắm, Harry ngồi xuống cái ghế bị mối gặm bên cạnh bàn giấy. Trên bàn, ngoài cái mẫu giấy phạt mới điền một nửa, còn có một thứ khác nữa: cái đó là một phong bì lớn, bằng giấy bóng láng màu tím, với những chữ mạ bạc trên mặt phong bì. Liếc nhanh về phía cửa để chắc là thầy Filch chưa trở về, Harry cầm phong bì lên đọc:

KWIKSPELL

Khóa học hàm thụ về Pháp thuật nhập môn

Lấy làm lạ, Harry mở hé phong bì kéo ra một xấp giấy da. Nhiều chữ mạ bạc nữa trên mặt giấy ghi:

Bạn cảm thấy chệch bước khỏi thế giới của pháp thuật hiện đại? Bạn tự thấy tiếc là không thực hiện được những lời nguyện đơn giản? Bạn đã từng bị chế nhạo vì phù phép quá tệ?

Đã có câu trả lời!

Kwikspell là một khóa đào tạo dễ học, kết quả nhanh chóng, hoàn toàn mới, bảo đảm không thất bại.

Hàng trăm phù thủy và pháp sư đã thành đạt nhờ phương pháp Kwikspell!

Phu nhân Z. Nettfes ở Topsham viết:

“Trước đây tôi không nhớ nổi lấy một câu thần chú, và bùa ngải của tôi chỉ là trò cười trong gia đình! Nhưng giờ đây, sau một khóa học Kwikspell, tôi đã trở thành nhân vật trung tâm của các dạ tiệc, và bạn bè nài nỉ xin tôi công thức Thuốc nước Xẹt sáng!”

ngài Warlock D. J. Prod ở Didsbury nói:

“Vợ tôi trước đây ưa chằm chọc những bùa ngải cà tàng của tôi, nhưng chỉ sau một tháng theo học khóa Kwikspell màu nhiệm, tôi đã hóa phép thành công, biến bà vợ tôi thành một con trâu!

Cám ơn Kwikspell!”

Bị những lời lẽ ấy mê hoặc, Harry lật giở xem tiếp nội dung những thứ còn lại trong phong bì. Mặc cái gì mà thầy Filch lại muốn theo học hàm thụ một khóa Kwikspell? Phải chăng điều này có nghĩa là thầy

Filch không phải là một phù thủy đúng nghĩa?

Harry vừa mới đọc: “Bài một: Cầm cây đuũa phép (Vài mảnh hữu ích) ”, thì tiếng chân lê bước ngoài hành lang báo cho nó biết thầy Filch đang trở lại. Nhét vội xấp giấy da trở vô phong bì, vừa đúng lúc cánh cửa phòng mở ra.

Trông thầy Filch có vẻ như vừa chiến thắng vẻ vang.

Thầy hân hoan nói với Bà Noris:

- Cái tủ hồ sơ đã tiêu tùng đó cực kỳ quý giá! Phên này chúng ta sẽ tổng cổ được thằng Peeves thôi, cưng ạ...

Mắt thầy bắt gặp Harry rồi trượt nhanh qua cái phong bì Kwikspell. Lúc ấy Harry đã nhận ra một cách muộn màng là cái phong bì đang nằm cách vị trí ban đầu đến hơn nửa thước.

Gương mặt chảy nhão ra của thầy Filch bỗng đỏ lên như gạch nung. Harry gồng mình để hứng chịu một cơn cuồng phong thịnh nộ. Thầy Filch chụp lấy cái phong bì, quăng nó vô ngăn kéo, giận đến lú cả lưỡi:

- Mà... mà đã đọc... rồi hả?

Harry nói dối ngay:

- Chưa ạ.

Hai bàn tay léo khoèo của thầy Filch xoắn nhau vặn vẹo.

- Nếu ta mà biết trò đã đọc thư riêng của ta... à, cái đó không phải của ta... của một người bạn. Cứ coi như vậy đi... nhưng cho dù vậy...

Harry trợn mắt ngó thầy, cảnh giác; trông thầy hình như phát điên hơn bao giờ hết. Mắt thầy ngầu đỏ, một bên má xề xệ của thầy co giật liên tục, cái khăn choàng sọc carô cũng không che giấu được.

- Được rồi... cút đi! Và chớ có hé ra một lời... Liệu hồn... Tuy nhiên, nếu trò không hề đọc... Thôi, cút ngay đi... Ta phải viết tờ trình về Peeves... Cút!

Quá kinh ngạc về sự may mắn này, Harry vội vàng linh ra khỏi văn phòng thầy Filch, đi ngược hành lang để lên cầu thang. Ra khỏi văn phòng thầy Filch mà không bị phạt thì có thể coi như một loại thành tích lý lực ở trường Hogwarts.

- Harry! Harry! Có hiệu quả không?

Nick Suýt Mất Đầu từ trong một phòng học lướt ra. Harry có thể nhìn thấy đằng sau con ma này là cả

một đồng tan hoang của cái tủ hồ sơ khổng lồ màu đen và vàng, có lẽ đã đổ ập từ trên cao xuống.

Nick Suýt Mất Đầu háo hức nói:

- Ta xúi Peeves xô ngã nó đó, ngay phía trên văn phòng thầy Filch. Ta nghĩ việc đó sẽ làm thầy Filch buông cậu ra...

Harry tỏ ra biết ơn:

- Hóa ra là bác? Dạ, có hiệu quả lắm, cháu không bị cấm túc cũng không bị phạt gì hết. Cảm ơn bác nhiều lắm, bác Nick.

Con ma cùng sóng bước với Harry dọc theo hành lang. Harry nhận thấy Nick Suýt Mất Đầu vẫn còn cầm lá thư từ chối của ngài Patrick. Harry nói:

- Cháu ước mong sao cháu có thể làm được điều gì đó cho bác về chuyện Kỵ sĩ không đầu.

Nick Suýt Mất Đầu đột ngột dừng lại trên lối đi của Harry khiến nó không kịp dừng bước, đành đi xuyên qua con ma luôn. Nó thực tình hối tiếc, bởi vì đi xuyên qua mình một con ma không khác gì bước xuyên qua dưới một cái vòi gương sen phun nước đá.

Nick Suýt Mất Đầu hồi hộp nói:

- Nhưng mà có một chuyện khác cậu có thể làm cho ta. Harry này, không biết ta có đòi hỏi quá đáng không... Nhưng mà, thôi, chắc cậu không muốn đâu...

Harry sốt sắng hỏi:

- Chuyện gì vậy bác?

- Ờ, ngày lễ Hội Ma sắp tới này là Tử nhật thứ năm trăm của ta.

Nick Suýt Mất Đầu nói xong ưỡn ngực thẳng lưng lên, trông ra dáng tôn nghiêm lắm.

Còn Harry thì không biết nên bày tỏ thái độ thế nào, chia vui hay chia buồn nhân kỷ niệm ngày chết của một con ma? Nó ấp úng:

- A... Vậy hả bác?

- Ta sẽ tổ chức một tiệc Tử nhật ở một trong những căn hầm ngục lớn. Ta mời bạn bè trên khắp cả nước đến đây. Nếu cậu đến dự tiệc thì thật là một vinh hạnh lớn cho ta. Dĩ nhiên, cậu Ron Weasley và cô Hermione Granger cũng được đón tiếp nồng hậu. Ta chỉ e là cậu muốn dự bữa tiệc của trường hơn?

Nick Suýt Mất Đầu nhìn Harry chờ đợi căng thẳng. Harry nói ngay:

- Được rồi. Cháu sẽ đến dự...

- Ôi, cậu bé quý hóa! Harry Potter đến dự Tử nhật của ta! Vậy thì...

Nick Suýt Mất Đầu ngập ngừng, rồi phập phồng nói với Harry:

- Cậu nghĩ xem cậu có thể bày tỏ trước mặt ngài Patrick là cậu nhận thấy tôi kinh khiếp ghê sợ và ấn tượng như thế nào không?

- Dĩ nhiên rồi, cháu sẽ nói!

Nick Suýt Mất Đầu tươi cười rạng rỡ với Harry.

- Một bữa tiệc Tử nhật?

Hermione hăng hái kêu lên. lúc đó Harry đã thay đồ và nhập bọn với Ron cùng Hermione trong phòng sinh hoạt chung. Nó chuyển lại lời mời của Nick Suýt Mất Đầu đến hai đứa bạn. Hermione rất nhiệt tình:

- Mình dám cá là chẳng có mấy người sống có thể nói là họ từng đi dự một bữa tiệc Tử nhật của ma. Chắc là kỳ bí kinh dị lắm!

Ron thì đang làm dở dang bài tập Độc dược của nó, nên hơi quạu. Nó gắt:

- Ngày chết thì mắc gì mà mở tiệc ăn mừng chớ? Mình nghe mà chán muốn chết...

Bên ngoài mưa vẫn quất ràn rạt vào kính cửa sổ, trời đã tối đen như mực. Nhưng bên trong phòng sinh hoạt chung, mọi thứ đều sáng sủa ấm áp vui tươi. Ành lò sưởi tỏa chiếu lên những chiếc ghế bành êm ái. Bọn học sinh ngồi thoải mái trên ghế đọc sách, trò chuyện, làm bài tập, hay – như trường hợp của Fred và George – thì đang cố tìm hiểu xem chuyện gì sẽ xảy ra nếu đem pháo bung xòe mớm cho con kỳ nhông sống trong lửa ăn? Fred đã “cứu” được một con kỳ nhông sống trong lửa có màu cam rực rỡ khỏi một lớp học về Chăm sóc Sinh vật Huyền bí. Bây giờ cái sinh vật đó đang nhẹ nhàng âm ỉ cháy như hòn than trên chiếc bàn, với một đám trẻ tò mò bu quanh.

Harry sắp kể cho Ron và Hermione nghe về thầy Filch và khóa học Kwikspell, thì con kỳ nhông lửa bỗng phóng vọt lên không trung, phát ra những tiếng nổ ùng ùng và những tia lửa xẹt ra sáng lóe, vừa diên cuồng bay vòng vòng khắp căn phòng.

Huynh trưởng Percy cũng diên cuồng gào thét Fred và George. Từ miệng con kỳ nhông phun ra những ngôi sao to bằng trái quít hết sức ngoạn mục, rồi nó bay xẹt vô lò lửa trốn mất, dấy lại mấy tiếng nổ ầm ầm. Cảnh tượng náo nhiệt ấy làm Harry quên bồng thầy Filch và cái phong bì đựng nội dung khóa học

Khi lễ Hội Ma đến, Harry đâm hối tiếc là mình đã lỡ hứa đi dự tiệc Tử nhật của con ma Nick Suýt Mất Đầu. Cả trường đang hớn hờ tham dự dạ tiệc Hội Ma; Đại Sân đường đã được trang hoàng bằng những trái bí rợ khổng lồ của lão Hagrid đã được cắt đẽo thành mấy cái lồng đèn lớn đến nỗi ba người chui vô đó mà ngồi cũng vẫn còn chỗ. Và khắp nơi đều đồn đại là cụ Dumbledore đã mời một đoàn vũ công Bộ xương khô đến giúp vui trong bữa tiệc Hội Ma.

Hermione nhắc nhở Harry bằng giọng kẻ cả:

- Lời đã hứa như đinh đóng cột. Bạn đã nói là bạn sẽ đi dự tiệc Tử nhật mà.

Thành ra, lúc mười một giờ đêm, cả bọn Harry, Ron, và Hermione đành phớt lờ đi ngang qua lối dẫn vào Đại Sân đường đông ken người. Bên trong Sân đường, đĩa vàng, cốc vàng, nến bạc, đèn chùm sáng lóng lánh ra sức mời gọi. Nhưng chúng đành ngoảnh mặt, ép chân mình đi thẳng xuống hầm ngục.

Lối đi đến bữa tiệc của Nick Suýt Mất Đầu cũng được thắp nến dài dài, nhưng mà hiệu quả không phần khởi chút nào hết. Những dãy nến ấy màu đen tuyền, cháy chờn vờn như ma trời, phát ra một thứ ánh sáng ma quái xanh lơ, tạo một không khí mờ ảo, rờn rợn, ngay cả khi rọi lên gương mặt của những người còn sống.

Cứ mỗi bước đưa bọn trẻ đi tới thì chúng lại cảm thấy lạnh thêm. Harry rùng mình và xiết chặt cái áo chùng đang mặc quanh người cho chặt hơn. Nó chợt nghe có tiếng gì như hàng ngàn cái móng tay cào cào lên một tấm bảng đen khổng lồ.

Ron thì thầm:

- Có lẽ cái đó được gọi là âm nhạc chẳng?

Ba đứa quẹo qua một khúc quanh và thấy ngay Nick Suýt Mất Đầu đang đứng ngay ngưỡng cửa căn hầm ngục treo lòng thòng rèm nhung đen xì. Ông ta đứng đón khách với vẻ ảm đạm tang thương:

- Bạn quý của ta, hân hoan chào mừng, xin đón mừng... Rất hân hạnh được đón tiếp... rất mừng bạn đã đến đây...

Ông giở cái nón lông chim ra, quơ nó theo một đường cong khi cúi mình chào khách.

Thật là một cảnh phi thường! Trong hầm ngục có hàng trăm con ma trong suốt hay trắng nhờ nhờ, phần lớn đang lướt bồng bềnh trên sàn khiêu vũ đông đúc, cùng nhảy theo điệu van-xơ, với nhạc đệm hải hùng rên rĩ của một ban nhạc gồm ba mươi cái cửa, mà các nhạc công thì ngồi trên một sân khấu buông màn đen.

Phía trên đầu những con ma là một chùm đèn thả bằng hàng ngàn ngọn nến đen, tỏa ra một ánh sáng

xanh thẫm của nửa đêm. Ba đứa nhỏ có cảm giác như vừa bước vô một cái tủ đông lạnh, hơi thở của chúng hóa thành sương mờ ngay trước mũi chúng.

Harry muốn vận đng cho ấm lên, đề nghị:

- Tụi mình đi một vòng coi cho biết.

Ron lo lắng:

- Cẩn thận, đừng có đi xuyên qua con ma nào hết.

Chúng cẩn thận đi vòng bên ngoài mép sân nhảy. Chúng đi ngang qua một nhóm ma nữ ủ dột, một con ma rách rưới mang xiềng xích, một thầy tu mập mạp – con ma vui tính của nhà Hufflepuff. Con ma Thầy tu mập đang nói chuyện với một con ma hiệp sĩ bị cắm một mũi tên giữa trán. Harry không ngạc nhiên lắm khi gặp Nam tước Đẫm máu – con ma nhà Slytherin – một con mà gầy gò, mắt mở trừng trừng, mình đầy vết máu bạc, đứng ở một chỗ trống trải, bị những con ma khác né xa.

Hermione chợt dừng bước kêu lên:

- Ôi, không. Mình quay về đi, quay về thôi, mình chẳng muốn nói chuyện với Myrtle Khóc nè đâu...

Cả bọn vội vã thối lui, Harry hỏi:

- Là ai vậy?

- Là con ma ám một cái bồn cầu tiêu trong nhà vệ sinh nữ.

- Nó ám một cái bồn cầu?

- Ừ, cái bồn cầu đó hư quanh năm, bởi vì nó cứ nổi khùng lên làm sàn cầu luôn ngập nước. Mình chẳng bao giờ xài tới cái bồn cầu đó nếu tránh được. Cứ nghe nó khóc lóc tí tê thì không làm sao mà đi tiểu được.

Ron chợt nói:

- Coi đồ ăn kìa!

Phía bên kia căn hầm là một cái bàn dài, cũng được phủ bằng khăn nhung đen. Chúng háo hức tiến đến gần, nhưng chỉ được mấy bước là chúng dừng lại, kinh hoàng. Mùi thức ăn ngửi thấy là muốn lộn mửa. Có một con cá ươn to tổ chẳng nằm trên một cái liễn bạc rất đẹp; bánh ngọt nướng đến cháy khét như than chất đầy vun trên mấy cái mâm; một cái bao tử cừu nhồi tim gan phổi trộn bột yến đã bị thiêu; một tảng phô-mai mọc mốc xanh rì; và ở vị trí trang trọng nhất, một cái bánh vĩ đại màu xám có hình dạng như một nắm mồi, trên đó có mấy chữ vẽ bằng kem đen như hắc ín:

NGÀI NICHOLAS DE MIMSY-PORPINGTON CHẾT NGÀY 31 THÁNG 10, 1492

Harry chăm chú nhìn, hết sức kinh ngạc khi thấy một con ma đầy đà bước xuyên qua cái bàn, miệng há rộng, để ngọam một con cá hồi hôi thúi kinh khủng.

Harry hỏi con ma đó:

- Đi xuyên qua đồ ăn như vậy, bác nếm thấy ngon không?
- Cũng khá ngon.

Con ma buồn bã đáp, rồi trôi lều bều ra nơi khác.

Hermione tỏ ra hiểu biết:

- Chắc là họ để đồ ăn thiu thối ra cho có hương vị đậm đà hơn.

Cô bé bóp mũi mình khi cúi thấp hơn để quan sát gần hơn một cái bao tử cừu đã nhũn rữa ra.

Ron nói:

- Mình đi ra thôi, tôi buồn ói rồi.

Nhưng tụi nó chưa kịp quay lại thì một con ma thành linh nhô lên từ dưới gầm bàn rồi tự treo lơ lửng trên không trước mặt bọn trẻ.

Harry tỏ ra dè dặt:

- Chào Peeves!

Peeves yêu tinh siêu quậy rất trái ngược với sự trong suốt nhợt nhạt, không giống chút nào với những con ma khác đang ở chung quanh. Nó đang đội một cái nón dạ tiệc màu cam tươi, cổ thắt một cái nơ xoay tròn được, và gương mặt to láu lỉnh của nó toe toét nụ cười rộng tới mang tai. Nó chìa một chén đậu phộng đã mọc mốc ra, ngọt ngào mời ba đứa nhỏ:

- Rửa không?

Hermione đáp:

- Không. Cám ơn.

Mắt của Peeves láo liên:

- Nghe mi nói xấu Myrtle khốn khổ rồi nhé! Mi thiệt là tệ với Myrtle khốn khổ.

Con yêu siêu quậy hít một hơi rồi rống lên:

- BỐ MYRTLE!

Hermione quỳnh quáng thì thào:

- Ôi, đừng, Peeves, đừng kể lại với chị ấy những gì tôi nói. Tôi không có ý nói như vậy, tôi không phiền gì chuyện chị ấy... Ồ, chào Myrtle.

Một con ma lùn bè bè lướt tới, đó là hồn ma của một cô gái. Harry chưa bao giờ nhìn thấy một gương mặt nào sâu thẳm đến vậy. gương mặt ấy khuất sau mái tóc suôn và dày, rũ trên đôi mắt kính đính ngọc trai.

Con ma nữ sinh hồn dỗi hỏi:

- Gì thế?

Hermione nói bằng giọng vui vẻ giả tạo:

- Chị khỏe không, chị Myrtle? Thật là hay được chị ở ngoài cầu tiêu.

Myrtle khụt khịt mũi. Peeves ranh mãnh thì thọt bên tai Myrtle:

- Cô nàng Hermione vừa mới nói lên chị đó.

Hermione trừng mắt nhìn Peeves, nói hớt:

- Chỉ nói là... nói là... tối nay trông chị xinh lắm.

Myrtle ngó Hermione ngờ vực:

- Cô đem ta ra làm trò cười hả?

Nước mắt của con ma khóc nhè này trào lên hốc mắt nhỏ và trong suốt, lã chã rơi xuống.

Hermione cố gắng phân bua:

- Không... Thực mà... chẳng phải tôi vừa mới nói chị Myrtle xinh biết bao đó sao?

Cô bé thúc cùi chỏ vô be sườn Ron và Harry khiến chúng nhăn mặt đau đớn, nhưng cũng vội phụ họa:

- Ủ, đúng vậy...

- Có, Hermione có nói...

- Tụi bây đừng nói láo.

Myrtle thốn thức, bây giờ nước mắt đã đầm đìa trên mặt con ma Myrtle, trong khi con yêu siêu quậy Peeves khoái trá cười hí hửng bên vai nó.

- Tụi bây tưởng ta không biết sau lưng ta thiên hạ gọi ta là gì hả? Myrtle mập ù! Myrtle ma lem! Myrtle khóc nhè, rên rĩ, sầu thảm, đáng thương hại!

Peeves kề vai Myrtle rít lên:

- Chị còn quên mặt mụn nữa.

Con ma Myrtle ủ dột bèn òa ra khóc tức tưởi và bỏ chạy khỏi căn hầm ngục. Peeves bám sát theo Myrtle, quăng đậu phộng mọc mốc vào người cô ta, miệng gào to:

- Mặt mụn! Mặt mụn!

Hermione buồn rầu than thở;

- Ôi, trời ơi!

Nick Suýt Mất Đầu bây giờ đang lướt xuyên qua đám đông đến gặp bọn trẻ:

- Vui không cô cậu?

Tụi nó nói dối:

- Dạ, vui ạ.

Nick Suýt Mất Đầu tự hào:

- Chung cục không đến nỗi tệ. Cây Liễu Khóc ở tuốt xứ Kent cũng đến... Gần tới giờ ta nói đôi lời rồi, ta phải đi bảo cho dàn nhạc chuẩn bị...

Tuy nhiên, dàn nhạc ngừng chơi ngay lúc đó. Các nhạc công, và tất cả những người khác đang ở trong căn hầm đều im lặng, nhìn quanh một cách hồi hộp, khi nghe tiếng tù và săn bắn rúc lên từ xa.

Nick Suýt Mất Đầu thốt lên đầy cay đắng:

- Ôi, tới rồi đây!

Xuyên qua bức tường của hầm ngục, một tá ngựa ma phi ra, trên lưng mỗi con là một kỵ sĩ không đầu. Đám đông xúm lại vỗ tay như điên; Harry cũng vỗ tay theo, nhưng khi liếc thấy vẻ mặt của Nick Suýt Mất Đầu, nó liền ngừng vỗ.

Ngựa phi vào giữa sàn nhảy, đứng lại, lùi ra sau, phóng tới trước. Dẫn đầu đoàn kỵ sĩ là một con ma cầm cái đầu viền râu quái nón của mình dưới nách; nó thổi cái tù và từ vị trí đó.

Con ma nhảy xuống ngựa, nâng cái đầu của mình lên cao để dòm qua đám đông (mọi người cười to), rồi sải bước tới bên Nick Suýt Mất Đầu, nhét cái đầu trở vô cổ. Nó rống lên:

- Nick! Khỏe không? Đầu vẫn còn treo toòng ten đó hả?

Con ma cười ha hả hết sức nhiệt tình và vỗ đồm độp lên vai Nick Suýt Mất Đầu.

Nick Suýt Mất Đầu đáp khô khan:

- Chào mừng anh đến dự. Anh Patrick.

- Có người sống nữa hả?

Patrick nhận ra sự có mặt của Harry, Ron, và Hermione, giả bộ giật mình nhảy lùi lại một cái, khiến cho cái đầu của ông lại rớt xuống đất (đám đông rú lên cười). Nick Suýt Mất Đầu nói giọng âm trầm:

- Thú vị lắm.

Cái đầu của Patrick nói vọng lên từ dưới đất:

- Đừng bận tâm đến Nick! Hắn còn buồn bực về cái vụ bọn này không cho hắn vô hội săn bắn! Nhưng mà tôi định nói... Ngó thẳng cha kia kìa!

Harry vội nói, khi bắt gặp cái nhìn đầy ý nghĩa của Nick Suýt Mất Đầu:

- Cháu thấy... bác Nick rất ơ... rất dễ sợ... ơ...

Cái đầu Patrick thét:

- Há? Hắn biểu mi nói vậy phải không?

Nick Suýt Mất Đầu bèn lấy giọng nói to:

- Xin lưu ý quý vị, xin chú ý cho, tôi sắp đọc một bài diễn văn...

Ông đi nhanh về phía cái bục diễn giả, trèo lên đứng trong một vùng ánh sáng xanh lơ lạnh lẽo.

- Thừa quý tướng công, quý bà, quý ông quá cố vô cùng thương tiếc, đây thật là một nỗi đau buồn lớn lao...

Nhưng chẳng ai thèm nghe nữa. Ngài Patrick và những kỹ sư không đầu khác đã bắt đầu trò chơi hốc-kì đầu (dùng gậy đánh cái đầu, như trái banh, băng xa rồi chụp cái đầu lại), khiến mọi người đều quay qua xem. Nick Suýt Mất Đầu cố gắng thu hút lại sự chú ý của khán giả một cách vô vọng. Cuối cùng ông bỏ cuộc khi cái đầu của Patrick bay xệt qua mặt ông và đám đông rộ lên hoan hô rần rần.

Lúc này Harry cảm thấy lạnh quá rồi, không kể tới chuyện đói meo đói mốc.

Ron thì thào:

- Mình chịu hết nổi trò này rồi.

Rằng nó đánh bò cạp, trong khi nhạc công đã trở lại vị trí của họ và tiếp tục hòa tấu cho đám đông tiếp tục kéo ra sàn nhảy.

Harry đồng ý:

- Mình về thôi.

Chúng đi về phía cửa, gật đầu và tươi cười với bất cứ ai ngó chúng, rồi nhanh chóng chuồn ra, chạy ngược lên cái hành lang thấp toàn đèn cầy đen.

Ron dẫn đầu cả bọn hướng về cầu thang dẫn lên Sân đường với niềm hy vọng tràn trề:

- Chắc chưa ăn hết món tráng miệng đâu.

Chính lúc đó Harry nghe:

- ... xé... xác... băm băm... giết!

Đúng là cái giọng y như giọng nói lạnh lùng, khát máu, mà hôm trước nó từng nghe trong văn phòng thầy Lockhart.

Nó đứng chững lại, áp tai vô tường đá, hết sức lắng nghe, rồi nhìn quanh, liếc lên ngó xuống hành lang lơ mờ ánh nến.

- Harry, bồ đang...

- Nín dùm một chút... lại chính cái giọng nói đó...

- ... đóóii quá rồi... lâu lắm rồi

- Nghe này!

Harry khấn khoản, nhưng Ron và Hermione cứ ngấn người ra mà nhìn nó.

- ... giết... đã đến lúc phải giết

Giọng nói nhỏ dần. Harry chắc là kẻ đó đã bỏ đi – đi lên. Một cảm xúc lẫn lộn giữa kinh sợ và hồi hộp bám chặt lấy nó khi nó ngược nhìn lên cái trần tối đen: làm sao kẻ đó di chuyển lên trên được? Phải chăng hẳn là ma nên trần nhà bằng đá cũng không thành vấn đề?

Nó chợt hét:

- Đi lối này!

Rồi nó bắt đầu chạy, chạy lên cầu thang, chạy vào Sảnh đường. Ở đó thì dừng hòng nghe ngóng được cái gì nữa, bởi vì tiếng đầu lảo đảo ào vọng ra từ bữa tiệc đêm Hội Ma trong Đại Sảnh đường át hết mọi thứ tiếng khác. Harry chạy một mạch lên cầu thang cẩm thạch đến tầng lầu một. Ron và Hermione bám theo nó sát gót.

- Harry! Tội mình...

- Suyt...

Harry đóng tai nghe ngóng. Xa xa, vọng từ tầng lầu phía trên nữa, tiếng nói nhỏ dần, nhưng Harry vẫn còn nghe được:

- ... ta ngửi được mùi máu... ta NGƯỜI THẤY MÁU!

Bao tử Harry quặn lại. Nó hét:

- Hẳn sắp giết ai đó!

Không đếm xỉa gì đến vẻ mặt ngơ ngác của Ron và Hermione, Harry chạy như bay lên ba bậc cầu thang một, cố gắng lắng nghe tiếng gì đó ngoài tiếng bước chân của mình vang lên huỳnh huých.

Harry sầm sầm chạy đi lung sục khắp tầng lầu hai, Ron và Hermione chạy đằng sau nó, thở hồng hộc. Cho đến khi chúng chạy tới khúc quanh dẫn đến hành lang cuối cùng, vắng vẻ.

Ron quệt mồ hôi trán trên mặt, hỏi:

- Harry, tất cả những chuyện này là sao? Mình không hề nghe thấy cái gì cả...

Nhưng Hermione bỗng há hốc miệng, chỉ tay xuống hành lang:

- Nhìn kia!

Trên bức tường trước mặt chúng có cái gì đó sáng ngời lên. Ba đứa từ từ tiến đến gần, mắt cố nhìn

xuyên qua bóng tối. Giữa hai khung cửa sổ, hàng chữ cao cỡ ba tấc được vẽ lem nhem trên tường, nét chữ lung linh trong ánh sáng chập chờn của những ngọn đuốc.

Phòng Chứa Bí Mật Đã Được Mở Ra. Kẻ Thù Của Người Kế Vị Hãy Liệu Hồn.

- Còn cái gì kia – cái treo lủng lẳng bên dưới?

Ron hỏi bằng giọng run run.

Khi chúng nhích từng bước tới gần, Harry suýt trượt ngã – trên sàn có một vũng nước lớn. Ron và Hermione chụp lấy Harry giữ nó đứng vững, rồi cả ba đưa nhích dần đến gần cái thông điệp trên tường, mắt dán chặt vào cái hình thù tối thui bên dưới dòng chữ đó. cả ba lập tức nhận ra vật đó là gì, và nhảy bật ra sau, dẫm vô vũng nước bắn tung tóe.

Bà Noris, con mèo của thầy giám thị Filch, bị treo đuôi trên cán đuốc. Minh mẫy nó cứng đơ, mắt mở to, ngó trừng trừng. Ba đứa trẻ bất động trong giây lát. Lát sau Ron nói:

- Tụi mình nên ra khỏi chỗ này ngay thôi!

Harry lúng túng:

- Sao chúng ta không thử xem có giúp được gì cho nó chẳng?

Ron ngao ngán:

- Tin mình đi. Minh không muốn bị bắt gặp tại trận đâu.

Nhưng quá muộn rồi. Có tiếng ầm ầm nổi lên phía Đại sảnh đường, nghe như tiếng sấm vọng từ xa xa. Ấy là bữa tiệc vừa kết thúc, và từ cả hai đầu của cái hành lang mà chúng đang đứng vang lên rầm rập tiếng hàng trăm bước chân đang lên cầu thang, cùng tiếng nói cười ồn ào hào hứng của bọn trẻ đã no nê. Chỉ một lát sau, từ cả hai đầu hành lang ủa tới vô số học sinh. Tiếng nói cười rộn ràng chợt lắng xuống khi những người đi đầu nhìn thấy hình ảnh con mèo bị treo ngược. Đám đông học trò dồn tới nhóng lên trước để nhìn kỹ cảnh tượng ghê rợn ấy, trong khi Harry, Ron và Hermione đứng tách biệt giữa hành lang.

Sự im lặng chợt bị một giọng nói vang lên phá vỡ:

- Kẻ thù của Người kế vị, hãy liệu hồn! Kẻ tiếp theo là mi đấy, quân Máu Bùn!

Chính là giọng của Draco Malfoy. Nó đã chen lên phía trước đám đông, đôi mắt vốn lạnh lùng bây giờ láo liên, gương mặt mọi khi tái nhợt nay đỏ hồng lên. Nó nhe răng cười trước cảnh tượng con mèo cứng đơ bị treo ngược.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Thông Điệp Trên Tường

Có chuyện gì xảy ra ở đây vậy? Chuyện gì vậy?

Chắc chắn là tiếng la to của Malfoy đã khiến cho thầy giám thị Filch phải chú ý. Thầy vệt đám đông chen tới trước. Vừa nhìn thấy tình cảnh Bà Noris là thầy ngã ngựa ra, lão đảo, ôm mặt vì kinh hoàng:

- Con mèo của ta! Ôi, con mèo của ta! Chuyện gì đã xảy ra cho Bà Noris thế này?

Thầy rít lên the thé. Đôi mắt nẩy lửa của thầy bám ngay vào Harry. Thầy hét:

- Mày! Chính mày! Mày đã ám sát con mèo của tao! Mày giết nó! Tao sẽ giết mày! Tao sẽ...

- Thầy Filch!

Cụ Dumbledore xuất hiện, ngắt lời thầy Filch một cách nghiêm khắc. Chỉ trong tích tắc, cụ Dumbledore đã lướt ngang qua mặt Harry, Ron và Hermione, đến bên bức tường, gỡ Bà Noris ra khỏi cán đuốc. Cụ nói với thầy Filch:

- Anh đi theo tôi, anh Filch. Và các con nữa, Harry, Ron với Hermione.

Thầy Lockhart sốt sắng bước tới, nói:

- Thưa ông hiệu trưởng, văn phòng của tôi cũng gần đây, ngay trên lầu thôi, xin ông hiệu trưởng cứ tự nhiên...

Cụ Dumbledore nói:

- Cám ơn anh, Gilderoy.

Đám đông im lặng tách ra nhường lối cho cụ Dumbledore và những người có liên can đi qua. Thầy Lockhart, trông ra vẻ hăng hái và quan trọng, vội vã bước theo sau cụ Dumbledore; theo sau nữa là giáo sư McGonagall và giáo sư Snape.

Mọi người vừa bước vào phòng thầy Lockhart thì lập tức một loạt chuyển động lao xao qua các bức tường. Harry thấy nhiều bức chân dung thầy Lockhart hấp tấp linh ra khỏi vùng ánh sáng với các đầu đầy cuộn tóc. Thầy Lockhart thiết thì thắp đèn đặt lên bàn giấy rồi lùi lại đứng phía sau. Cụ Dumbledore đặt

Bà Noris lên mặt bàn bóng láng, bắt đầu xem xét con vật. Harry, Ron và Hermione nhìn nhau đầy lo âu rồi đến ngồi thu lu trong mấy cái ghế đặt ở ngoài vùng ánh sáng đèn cây; ngồi đó mà nhìn chứ không biết làm gì hơn.

Cái chớp mũi khoằm và dài của cụ Dumbledore chỉ còn một phân nữa là đụng vào lông Bà Noris. Cụ chăm chú nhìn thật kỹ con mèo qua đôi kính nửa vàng trắng. Mấy ngón tay dài của cụ nhẹ nhàng xoi xoi chọc chọc con mèo. Giáo sư McGonagall cũng cúi gần sát Bà Noris, hai mắt giáo sư nheo lại. Thầy Snape đứng lù lù đằng sau họ, nửa người khuất trong bóng tối, vẻ mặt rất ư kỳ cục: trông như thầy đang cố gắng hết sức để nín cười. Còn thầy Lockhart thì lảng xảng lượn quanh mọi người, đề xuất hết ý kiến này đến ý kiến nọ:

- Nhất định là có một lời nguyền đã giết chết nó... Có lẽ câu thần chú Khổ hình Biến thể Kỳ ảo... Tôi đã từng chứng kiến biết bao nhiêu lần, thật không may là lần này tôi lại không có mặt kịp thời. Tôi biết hết mọi câu thần chú hóa giải lời nguyền có thể cứu được nó...

Những lời lải nhải của thầy Lockhart bị những tiếng nấc thốn thức đau khổ cụt ngùn của thầy Filch cắt ngang. Thầy ngồi thụp xuống chiếc ghế cạnh bàn giấy, gục mặt vào hai bàn tay, không thể nào có đủ can đảm nhìn Bà Noris. Mặc dù Harry ghét cay ghét đắng thầy giám thị Filch, lúc này nó cũng phải thấy tội nghiệp cho thầy. Nhưng tội nghiệp thầy cách mấy cũng không thể bằng tội nghiệp chính nó. Nếu cụ Dumbledore mà tin lời thầy Filch thì nó bị đuổi là cái chắc.

Cụ Dumbledore lúc này đang rì rầm những lời lạ lùng trong khi tay cầm đũa phép gõ gõ vào Bà Noris, nhưng mãi vẫn chẳng có phép màu nào xảy ra hết. Con mèo cứ ngay đơ bất động như một con thú vừa mới bị nhồi bông xong.

Thầy Lockhart lại lách chách:

- Tôi nhớ ở Ouagadougou từng xảy ra chuyện y chang như vậy. Một loạt trận như vậy chứ chẳng phải một. Tôi có kể đầy đủ chi tiết trong cuốn tự truyện của tôi ấy. Hồi đó tôi đã cấp cho dân chúng trong thị trấn các thứ bùa hộ mạng đủ loại, giải quyết vấn đề đó ngay lập tức...

Mấy bức chân dung của thầy Lockhart trên tường đồng loạt gật gù tán đồng khi thầy nói. Một trong những chân dung ấy quên bém mất việc phải lột tấm lưới bao tóc trên đầu mình xuống.

Cuối cùng cụ Dumbledore đứng thẳng lên. cụ nói nhỏ nhẹ:

- Nó chưa chết đâu, thầy Filch à.

Thầy Lockhart khựng lại giữa chừng cuộc tổng kết những vụ ám sát mà mình đã ngăn chặn được.

Thầy Filch nuốt nước mắt, hé nhìn Bà Noris qua kẽ ngón tay:

- Chưa chết? Nhưng tại sao nó... nó cứng đơ lạnh ngắt như vậy?

Cụ Dumbledore nói:

- Nó bị hóa đá...

Thầy Lockhart la lên:

- Đó! Tôi đã nghĩ thế mà!

Cụ Dumbledore nói tiếp:

- ... nhưng tại sao lại hóa đá thì ta không thể nói được...

Thầy Filch quay bộ mặt tèm lem nước mắt về phía Harry mà gào:

- Hỡi thằng ấy đấy!

Cụ Dumbledore bèn nói, như đinh đóng cột:

- Không một học sinh năm thứ hai nào có thể làm nổi điều đó. Phải cần đến Ma thuật Hắc ám cao cấp nhất...

Thầy Filch vẫn mặt sừng mày sĩa:

- Chính nó làm! Chính thằng đó gây ra mọi chuyện. Mọi người đã thấy nó viết gì trên tường mà! Chính nó đã phát hiện trong văn phòng tôi... Nó biết tôi là... Tôi là...

Mặt thầy Filch trông thật là khủng khiếp khi ông cố nói ra câu cuối cùng:

- ... Nó biết tôi là một Squib!

Harry khổ sở nhận thấy mọi người, kể cả những chân dung của thầy Lockhart, đều đang nhìn mình. Nó nói to:

- Con không hề đụng tới Bà Noris! Và con cũng chẳng hề biết Squib là cái gì?

Thầy Filch gầm gừ:

- Láo! Mà đã nhìn thấy thư Kwikspell của tao!

Từ trong bóng tối, thầy Snape lên tiếng:

- Thưa ông hiệu trưởng, nếu ông cho phép, tôi xin nói...

Mối linh cảm điềm gở của Harry gia tăng; nó chắc chắn là không có điều gì thầy Snape nói ra mà đem lại điều lành cho nó cả.

Thầy Snape nhếch mép cười làm cong cái miệng, như thể ông rất nghi ngờ chuyện này:

- Trò Potter và các bạn của trò chẳng qua là có mặt không đúng lúc không đúng nơi mà thôi. Nhưng chúng ta có những yếu tố đáng ngờ ở đây. Tại sao các trò lại có mặt đúng ở hành lang trên lầu? Tại sao các trò không dự tiệc Halloween?

Harry, Ron và Hermione đồng loạt hè nhau giải thích về bữa tiệc Tử nhật.

- ... Có hàng trăm con ma ở đó. Họ sẽ làm chứng cho tụi con là tụi con đã ở đó.

- Nhưng mà tại sao sau đó các trò không về Sảnh đường dự tiệc? Đi lên hành lang trên lầu để làm gì?

Thầy Snape vặn lại bọn trẻ, đôi mắt đen của thầy long lanh ánh nến.

Ron và Hermione đưa mắt nhìn Harry.

- Bởi vì... Bởi vì...

Harry ấp úng. Tim nó đập dồn dập, có điều gì đó mách bảo rằng sẽ không ai thêm tin là nó đuổi theo tiếng nói của một kẻ vô hình nào đó – tiếng nói mà chỉ có nó nghe được thôi. Nó bèn nói:

- Bởi vì tụi con mệt quá nên muốn đi ngủ.

- Mà không cần ăn uống gì sao?

Giọng thầy Snape nghe đầy mỉa mai, một nụ cười đắc thắng lập lòe trên gương mặt hom hem của thầy.

- Ta không tin là tiệc tùng của mấy con mà có những món hợp khẩu vị người sống đâu.

Bao tử Ron kêu ọt ọt vì cồng cào, nhưng nó vẫn nói to:

- Chúng con đâu có đói.

Nụ cười châm biếm của thầy Snape càng toét ra thêm. Thầy nói:

- Thừa ông hiệu trưởng, tôi cho rằng Harry đã không hoàn toàn thành thật. Có lẽ phải cúp bớt những đặc ân dành cho trò ấy cho đến khi trò chịu nói cho chúng ta biết toàn bộ câu chuyện. Theo ý tôi thì nên đuổi trò ra khỏi đội Quidditch của nhà Gryffindor cho đến khi trò ấy tỏ ra trung thực hơn.

giáo sư McGonagall đánh giọng;

- Anh Severus à, thực tình tôi thấy chẳng có lý do gì để cấm Harry chơi Quidditch cả. Con mèo này có phải bị cán chổi thần của thằng bé nện vô đầu mà ra nông nổi này đâu. Chẳng có chút chứng cứ nào cho thấy Harry đã làm điều gì sai trái.

Cụ Dumbledore nhìn Harry thăm dò. Cái nhìn chăm chú của đôi mắt xanh sáng lấp lánh làm cho Harry có cảm giác như mình đang bị chiếu X quang. Xong, cụ Dumbledore nói một cách kiên quyết:

- Một người vẫn được coi là vô tội cho đến khi nào người ta chứng minh được người ấy là có tội, anh Severus à.

Thầy Snape trông tức giận hết sức. Thầy Filch cũng vậy. Thầy rít lên, đôi mắt náy lửa:

- Con mèo của tôi đã bị hóa đá! Tôi muốn thấy sự trừng phạt!

Cụ Dumbledore kiên nhẫn nói:

- Chúng ta có thể cứu chữa được con mèo, Argus à. Giáo sư Sprout dạo gần đây có xoay sở kiếm ra được mấy cây nhân sâm. Khi nào bọn nhân sâm ấy đủ lớn, tôi sẽ cho bào chế ra một dược phẩm có thể làm cho Bà Noris hồi phục lại.

Thầy Lockhart nhảy vô:

- Để tôi bào chế cho! Tôi đã làm chuyện đó cả trăm lần rồi ấy chứ. Ngay cả trong giấc ngủ tôi cũng có thể luyện được Thần dược Đại bổ Nhân sâm mà...

- Xin lỗi.

Giọng thầy Snape lạnh lùng:

- Tôi tưởng tôi mới là bậc Thầy độc dược ở cái trường này chứ!

Căn phòng chợt rơi vào một sự im lặng khó xử.

Cụ Dumbledore bèn bảo Harry, Ron và Hermione:

- Các con về được rồi đó.

Bọn trẻ lập tức rút lui, cố gắng không ù chạy, nhưng bước càng nhanh càng tốt. Khi tới được tầng lầu phía trên văn phòng thầy Lockhart, chúng kéo vô một phòng học trống và nhẹ nhàng đóng kín tất cả các cửa. Harry ngó thăm dò gương mặt hai bạn trong bóng tối:

- Mấy bồ nghĩ xem tôi có nên nói hết với các thầy cô về giọng nói mà tôi đã nghe được không?

Ron nói ngay không chút ngập ngừng:

- Đừng! Nghe được tiếng nói mà không ai nghe được hết chẳng phải là diệu hay ho gì, cho dù ngay cả trong thế giới phù thủy đi nữa.

Có cái gì đó trong giọng nói của Ron khiến Harry phải hỏi lại:

- Bạn cũng không tin mình chứ gì?

Ron đáp nhanh:

- Dĩ nhiên là mình tin. Nhưng bồ phải nhìn nhận là chuyện đó cũng quái dị...

Harry đồng ý:

- Tôi biết là quái dị. Nhưng toàn bộ câu chuyện đều quái dị. Hàng chữ ghi trên tường nhằm nói lên cái gì chứ? Phòng chứa bí mật đã được mở ra là có ý nghĩa gì?

Ron chậm rãi nói:

- Bồ biết không, nó gợi cho mình nhớ tới một điều gì đó. Mình nghĩ là có một câu lần, ai đó từng kể cho mình nghe một câu chuyện về một căn phòng bí mật ở trường Hogwarts... dám anh Bill lắm...

Harry sức nhớ ra:

- Còn Squib là cái quái gì vậy?

Ron phì cười khoái chí làm Harry ngạc nhiên hết sức:

- Ờ, cũng chẳng có gì khôi hài lắm đâu, nhưng tại vì đó lại là thầy Filch thì mới tức cười. Squib là một người sinh ra trong một gia đình phù thủy nhưng lại không có một tí năng lực pháp thuật nào cả. Đại khái ngược lại với những phù thủy xuất thân từ những gia đình Muggle hoàn toàn ấy. Nhưng Squib thì hiếm thấy hơn. Nếu thầy Filch thử học ma thuật qua khóa Kwikspell, thì mình đoán chắc thầy là một Squib. Điều này thích giải được nhiều chuyện. Như tại sao thầy ghét bọn bọn học sinh tại mình dữ vậy. thầy cay cú ấy mà.

Nói xong, Ron lại cười khoái trá.

Đâu đó vang lên tiếng chuông đồng hồ gõ. Harry nói:

- Nửa đêm rồi. Tụi mình nên về phòng ngủ lại kẻo lại bị thầy Snape bắt gặp rồi gán thêm cho cái tội gì nữa bây giờ.

Suốt mấy ngày sau, cả trường không bàn tán cái gì khác hơn ngoài vụ Bà Noris bị ếm bùa. Thầy Filch

cứ liên tục hâm nóng câu chuyện trong đầu người ta bằng cách rình rập ở chỗ mà Bà Noris bị tấn công, như thể thầy nghĩ rằng kẻ đã làm chuyện đó thế nào cũng quay trở lại. Harry đã nhìn thấy thầy ra sức cạo bỏ cái thông điệp trên tường bằng cái Núi giẻ Pháp thuật Chùi mọi thứ của bà Skower, nhưng vẫn không đạt được chút xú hiệu quả nào. Những hàng chữ cứ nhá sáng rực rỡ trên bức tường đá. Khi nào không bận canh gác hiện trường vụ án Bà Noris, thầy Filch lại đi rảo khắp các hành lang, lảo liên đôi mắt đỏ ngầu, chớp bất cứ đứa học trò nào đáng ngờ để phạt cấm túc, có khi chỉ vì những lý do như “thở to” và “hí hửng ra mặt”.

Ginny Weasley dường như xúc động mạnh và rất lo âu về số phận Bà Noris. Theo lời Ron thì cô bé rất nhiều mè.

Ron cố làm cho cô bé đỡ sầu:

- Tại vì em chưa từng ném mùi Bà Noris đó thôi. Chứ thiệt tình mà nói, không có Bà Noris thì đỡ cho tụi mình lắm đó.

Đôi môi Ginny run run, Ron lại trấn an:

- Nhưng mà ở Hogwarts, mấy chuyện như vậy không xảy ra thường xuyên lắm đâu. Thế nào một ta cũng bắt được cái đồ điên nào đó đã gây ra chuyện rồi tống cổ hẳn ra khỏi trường cho mà coi. Anh chỉ cầu cho kẻ đó có đủ thì giờ ếm bùa hoá đá cho cả ông Filch trước khi bị đuổi.

Gương mặt Ginny chợt trắng bệch tái mét. Ron vội nói:

- Anh chỉ nói đùa thôi mà...

Vụ tấn công Bà Noris cũng có ảnh hưởng đối với Hermione. Từ trước cô bé vẫn dành nhiều thì giờ để đọc sách, nhưng bây giờ thì cô bé lại càng không làm gì khác hơn là cặm cụi đọc. Cả khi Ron và Harry hỏi xem Hermione đang nghiên cứu cái gì, cô bé cũng chẳng buồn trả lời. Cho mãi đến thứ tư tuần sau, chúng mới biết được.

Hôm đó, Harry bị giữ lại sau lớp học về Độc dược. Thầy Snape bắt nó ở lại dọn dẹp sạch mấy con giun ống cố lý bám trên mấy cái mặt bàn. Thành ra nó ăn trưa trễ. Vội vã ăn xong, nó chạy lên lầu kiếm Ron trong thư viện. Nó thấy Justin Finch-Fletchley, thằng bé của nhà Hufflepuff mà Harry quen trong lớp Thảo dược học, đang đi tiến gần. Harry mới mở miệng chào thì Justin, vừa nhìn thấy Harry, lập tức quay mặt đi, và lật đật bước như chạy về hướng ngược lại.

Harry tìm ra Ron ngồi cuối thư viện, đang đọc sách với bài làm môn Lịch sử Pháp thuật. Giáo sư Binns đã yêu cầu mỗi đứa phải viết một bài luận dài chín tắc về đề tài “Hội nghị Trung cổ các Phù thủy châu Âu”.

Ron tức giận nói:

- Mình không thể tin được, viết bỏ hơi tai mà còn thiếu tám phân...

Nó buông tấm giấy da ra, thế là tấm giấy cuộn tròn lại ngay.

- Vậy mà bài luận Hermione viết dài những một thước hai, ý là chữ nó nhỏ li ti rồi đó.

Harry mở cuộn giấy da của mình, vớ lấy cái thước để đo bài văn nó viết. Nó hỏi:

- Hermione đâu?

Ron chỉ về phía các kệ sách:

- Ở đâu đằng đó ấy. Đang lục tìm một cuốn sách khác. Mình chắc bạn ấy tính đọc hết cả cái thư viện trước lễ Giáng Sinh.

Harry kể cho Ron nghe chuyện Justin tránh mặt mình. Ron vừa viết nguệch ngoạc, chữ nào chữ nấy bự như con gà tồ, để cho bài luận của nó có vẻ đầy chữ, vừa nói:

- Hồng biết hơi đâu mà bỏ lại đi bận tâm chuyện nhảm ấy. Mình đã bảo thằng đó hơi điên mà. Toàn nói mấy chuyện xà bần, nào là thầy Lockhart vĩ đại ra làm sao...

Vừa lúc đó Hermione hiện ra giữa hai kệ sách. Trông cô bé quạu hết sức, nhưng được cái là có vẻ sẵn lòng trò chuyện với tụi Harry và Ron. Cô bé ngồi xuống bên cạnh Ron và Harry:

- Có bao nhiêu cuốn “Hogwarts – một lịch sử” đều được mượn hết trơn. Còn danh sách chờ mượn quyển đó thì dài tới hai tuần lễ. Phải chi hồi đó mình không bỏ lại cuốn của mình ở nhà. Nhưng thiệt tình lúc đó không cách nào nhét được nó vô cái rương đã đầy ắp sách của thầy Lockhart.

Harry hỏi:

- Bạn cần cuốn đó để làm gì?

Hermione đáp:

- Thì cũng cùng lý do với mấy người khác muốn mượn cuốn đó: đọc mấy huyền thoại về Phòng chứa Bí mật.

Harry nói nhanh:

- Trong đó nói cái gì?

Hermione cắn môi:

- Khổ vậy! Mình không tài nào nhớ được. Mà kiếm mấy sách khác thì không cuốn nào có chuyện đó.

Ron vừa xem đồng hồ, vừa tha thiết khẩn nài Hermione:

- Cho mình ngó qua bài luận của bồ một cái đi.

Hermione bỗng nhiên trở mặt nghiêm nghị:

- Không đời nào. Bạn đã có tới mười ngày để chuẩn bị bài luận kia mà.

- Mình chỉ cần thêm hai phân nữa là kết thúc được rồi, cho ngó một chút đi mà...

Chuông reo. Cả bọn kéo vô lớp Lịch sử Pháp thuật, Ron và Hermione vừa đi vừa cựa cãi với nhau.

Lịch sử Pháp thuật là môn chán nhất trong thời khóa biểu của bọn trẻ. Người dạy môn này là giáo sư Binns, là vị giáo sư ma duy nhất của bọn chúng. Và điều duy nhất thú vị trong tất cả các buổi học với giáo sư này là giáo sư vào lớp học bằng cách đi xuyên qua tấm bảng đen. Giáo sư Binns đã khô quắt lại và cổ xưa cực kỳ, nhưng nhiều người nói giáo sư vẫn không hề nhận ra là mình đã chết. Có hôm giáo sư thức dậy rồi cứ vậy mà lên lớp, bỏ lại cái xác của mình ngồi nguyên trên chiếc ghế bành trong phòng giáo viên. Từ đó tới nay, lễ thói và phong cách của giáo sư không hề thay đổi một chút xíu nào.

Ngày hôm nay cũng chán ngắt như mọi ngày. Giáo sư Binns mở giáo án ra và bắt đầu đọc một giọng đều đều tẻ nhạt nghe như tiếng rè rè của một cái máy hút bụi cũ kỹ cho đến khi mọi người trong lớp chìm đắm trong cơn mê ngủ, thỉnh thoảng choàng dậy để ghi chép một cái tên hay một mốc thời gian, rồi lại gục xuống ngủ tiếp. Giáo sư đọc được chừng nửa giờ đồng hồ thì xảy ra một chuyện mà trước đây chưa bao giờ xảy ra: Hermione giơ tay xin phát biểu.

Đang giữa chừng bài diễn giảng chán chết người về Hội nghị Warlock Quốc tế năm 1289, giáo sư liếc mắt, nhận thấy cánh tay giơ cao Hermione, bèn rỏ ra kinh ngạc hết sức:

- Trò... ơ... trò...

- Thưa giáo sư, con tên Hermione ạ. Con thắc mắc không biết giáo sư có thể kể cho chúng con nghe điều gì đó về Phòng chứa Bí mật không ạ?

Giọng Hermione rất rõ ràng. Dean Thomas đang ngồi há hốc mồm ngó trừng trừng qua cửa sổ, chợt bừng tỉnh cơn mơ. Lavender Beown thì ngóc đầu khỏi hai cánh tay khoanh tròn trên bàn, còn Neville thì trượt khỏi cùi chỏ khỏi mặt bàn.

Giáo sư Binns chớp chớp mắt. Ông nói bằng giọng khô khan khò khè:

- Môn ta dạy là Lịch sử Pháp thuật, trò Hermione à. Cái mà ta dạy là các sự kiện, chứ ta không dạy truyền thuyết hay huyền thoại.

Giáo sư tăng hăng một cái nghe như tiếng viên phấn bị bẻ gãy rồi lại tiếp tục:

- Vào tháng chín năm đó, một tiểu ban các phù thủy Sardinian...

Nhưng giáo sư chỉ mới lắp bắp được mấy câu thì phải dừng lại: bàn tay của Hermione lại vẩy vẩy trên không.

- Gì đó trò Hermione?

- Thưa giáo sư, chẳng phải truyền thuyết cũng dựa phần nào vào một sự kiện nào đó sao?

Giáo sư Binns nhìn Hermione với vẻ ngạc nhiên đến nỗi Harry tin rằng xưa nay chắc chưa từng có một học sinh nào dám làm ngưng bài giảng của giáo sư Binns, dù là khi ông còn sống hay đã chết.

Giọng giáo sư chậm rãi:

- À, phải. Ta nghĩ cũng có người cho là như vậy, ...

Rồi ông ngó chăm chăm Hermione như thể đây là lần đầu tiên ông mới nhìn thấy một đứa học trò thật sự:

- ... tuy nhiên, cái huyền thoại mà trò nói tới chỉ là một câu chuyện giật gân, thậm chí quái dị lỗi bịch...

Cả lớp bây giờ đang dỏng tai nghe từng lời giáo sư Binns. Giáo sư lơ mờ ngó cả đám, thấy mọi gương mặt đều ngược lên nhìn mình. Harry dám cá là giáo sư hoàn toàn bất ngờ trước một cảnh tượng thú vị bất thường như vậy. Ông từ tốn nói:

- Thôi được, thôi được. Để ta nhớ xem... Phòng chứa Bí mật... Các trò ắt hẳn đều biết, học viện Hogwarts là do bốn Tam Pháp Thuật vĩ đại nhất của thời xưa thành lập cách đây một ngàn năm... Chính xác ngày nào thì không rõ... Bốn ký túc xá trong trường ngày nay được đặt theo tên của bốn vị đó: Godric Gryffindor, Helga Hufflepuff, Rowena Ravenclaw, và Salazar Slytherin. Họ cùng nhau xây tòa lâu đài này, khuất xa tầm mắt tọc mạch của dân Muggle, bởi vì thời đó người thường vẫn còn rất sợ pháp thuật huyền bí, và phù thủy thời đó thường phải chịu đựng nhiều sự khủng bố, hành hạ.

Giáo sư ngừng lại, đảo cặp mắt lơ mờ quanh phòng, rồi tiếp tục:

- Trong vài năm đầu, các nhà sáng lập cùng làm việc với nhau rất hòa thuận, cùng tìm kiếm những người trẻ tuổi có năng lực pháp thuật để đưa về lâu đài đào tạo. Nhưng rồi giữa họ dần dần nảy sinh mâu thuẫn. Giữa Slytherin và những người khác có một sự rạn nứt ngày càng sâu rộng khó hàn gắn. Slytherin thì muốn việc tuyển chọn phù thủy trẻ vào Hogwarts phải chặt chẽ hơn. Ông ta cho rằng phù thủy chỉ nên được truyền dạy cho con cái những gia đình phù thủy thuần chủng mà thôi. Ông không thích thu nhận những đứa trẻ con nhà Muggle, vì cho là chúng không đáng tin cậy. Một thời gian sau, lại xảy ra một cuộc tranh luận

gay gắt về đề tài đó giữa Slytherin và Gryffindor, cuối cùng Slytherin bỏ trường ra đi.

Giáo sư Binns lại ngừng nói, đầu môi ra, trông như một con rùa già nhăn nheo:

- Những nguồn sử liệu đáng tin cậy cho chúng ta biết khá nhiều chứng cứ xác thực. Nhưng các sự kiện chân thật này đã bị một huyền thoại kỳ cục về Phòng chứa Bí mật làm cho mờ mịt đi. Người ta đồn đại là Slytherin đã cho xây dựng một căn phòng bí mật trong lâu đài, mà những người đồng sáng lập khác không hề hay biết gì hết. Theo như huyền thoại thì Slytherin đã phong ếm căn phòng bí mật đó, để không một người nào có thể mở nó ra, cho đến khi người kế vị thực thụ của Slytherin đến trường. Chỉ riêng một mình Người kế vị mới có thể mở bùa ếm Phòng chứa Bí mật, thả ra nỗi kinh hoàng cất giấu bên trong, để thanh trừng hết những kẻ không xứng đáng theo học pháp thuật.

Khi câu chuyện chấm dứt, lớp học im lặng như tờ; nhưng không phải sự im lặng ngái ngủ như ngày thường trong các buổi học của giáo sư Binns. Có cái gì đó rất khó chịu vẫn lơ lửng trong không trung khi bọn trẻ cứ ngược mắt nhìn giáo sư Binns, chờ đợi giáo sư nói thêm điều gì nữa. Trông giáo sư Binns đã hơi bức mình:

- Dĩ nhiên toàn bộ câu chuyện này là hết sức nhảm nhí. Thực tế là nhà trường đã nhiều lần cử những phù thủy thông thái nhất tiến hành tìm kiếm chứng cứ về một căn phòng bí mật như thế. Nhưng căn phòng đó không hề có. Chẳng qua đó chỉ là một câu chuyện để hù dọa những kẻ khờ dại cả tin mà thôi.

Bàn tay của Hermione lại vọt lên không trung:

- Thưa thầy, chính xác thì cái gọi là nỗi kinh hoàng cất giấu bên trong phòng bí mật ấy, là cái gì ạ?

Vẫn bằng giọng nói khô khan lạo xạo, giáo sư Binns nói:

- Người ta tin là bên trong phòng bí mật có giấu một thứ quái vật gì đó mà chỉ có một mình Người kế vị Slytherin mới điều khiển nổi.

Cả lớp đưa mắt nhìn nhau lo lắng.

Giáo sư Binns thu xếp các tờ giáo trình của ông lại, nói thêm:

- Ta đã nói rồi, cái đó không hề có. Chẳng có một Phòng chứa Bí mật nào cả và cũng chẳng có con quái vật nào cả.

Seamus chột nói:

- Nhưng mà, thưa thầy, nếu Phòng chứa Bí mật chỉ có thể được mở ra bởi chính Người kế vị Slytherin, thì đâu có ai khác có thể mở được nó, phải không thầy?

Giáo sư tỏ ra bị quấy rầy quá sức:

- Nhảm nhí. Nếu bao nhiêu hiệu trưởng kế tục của Hogwarts mà còn không tìm ra cái gì thì...

Parvati vọt miệng:

- Nhưng, thưa thầy, có khi phải dùng đến Tà thuật Hắc ám mới mở được...

Giáo sư Binns:

- Tại người ta không muốn dùng Tà thuật Hắc ám, chứ không phải là người ta không biết dùng đâu, trò Xu Rỗng ạ. Ta nhắc lại, nếu một người như cụ Dumbledore...

Dean Thomas vẫn chưa chịu thôi:

- Nhưng có thể người mở phải có liên hệ gì đó với Slytherin, mà cụ Dumbledore thì lại không, nên...

Giáo sư có vẻ thấy quá đủ rồi, bèn lạnh lùng đáp:

- Thôi đủ rồi! Đó chỉ là một huyền thoại! Không hề tồn tại. Không có một tí xúu bằng chứng nào là Slytherin từng xây dựng một cái gì như cái hốc xép bí mật để chối, chứ đừng nói chi tới cả một căn phòng bí mật! Ta hối tiếc là đã kể cho các trò nghe một câu chuyện ngu ngốc! Chúng ta sẽ quay lại, nếu các trò vui lòng, với bài học lịch sử, với những sự kiện hiển nhiên chắc chắn, xác minh được, và đáng tin được!

Thế là trong vòng năm phút sau, cả lớp lại chìm đắm vào trạng thái mê ngủ lơ lơ y như từ xưa tới nay.

Khi buổi học tan, Ron, Harry và Hermione cùng nhau chen qua hành lang đông đúc học sinh để chạy về phòng ngủ, quăng cho được cái cặp xuống giường trước khi chạy xuống Sân đường ăn cơm chiều. Ron nói với hai bạn:

- Hồi nào giờ mình vẫn biết Salazar Slytherin là một lão điên quái dị, nhưng mình không hề biết là chính lão khởi xướng cái vụ phù thủy thuần chủng. Mấy bồ có cho tiền mình cũng không thèm vô nhà của lão. Nói thiệt với mấy bồ, nếu mà cái nón phân loại xếp mình vô nhà Slytherin thì mình thà cuốn gói lên xe lửa về nhà còn hơn.

Hermione sốt sắng gật đầu tán thành, nhưng Harry không nói gì cả. Bao tử nó vừa quặn một cái hết sức khó chịu. Nó chưa từng nói với Ron và Hermione chuyện cái nón phân loại đã từng cân nhắc một cách nghiêm túc là có nên xếp nó vào nhà Slytherin không. Nó vẫn còn nhớ, y như chuyện vừa mới xảy ra ngày hôm qua, cái giọng nói nhỏ nhẹ thì thầm bên tai nó khi nó đặt cái nón lên đầu, cách đây hơn một năm: “Vô đó mi có thể trở thành vĩ đại, mi biết đấy, trong đầu mi đã có tất cả rồi, và Slytherin sẽ giúp mi trở thành vĩ đại, chắc chắn như vậy.”

Nhưng Harry, lúc đó đã từng nghe nói tiếng tăm của nhà Slytherin là nơi đào tạo ra nhiều phù thủy Hắc ám nhất, nên nó đã suy nghĩ tha thiết: “Đừng vô Slytherin!”. Và cái nón đã nói: “Không hả? Được thôi, nếu mi đã dứt khoát thì tốt hơn là về... Gryffindor.”

Ba đứa đang bị cuốn đi trong đám đông, thì gặp Colin Creevy.

- Chào anh, Harry!

Harry đáp lại một cách máy móc:

- Chào em, Colin!

Thằng nhóc cố bám theo Harry lải nhải:

- Anh Harry biết không, có một đứa trong lớp em nói là anh...

Nhưng thằng nhóc nhỏ con quá nên không thể nào kháng cự lại được cả đám đông đang ùn ùn kéo về Đại sảnh đường; Harry chỉ còn nghe tiếng thằng nhóc hét lên:

- Hẹn gặp lại, anh Harry!

Rồi thằng nhóc chìm biến đi đâu mất.

Hermione thắc mắc:

- Không biết đứa nào đó trong lớp nó nói cái gì?

Bao tử Harry lại quặn thêm một cái nữa khi nó chợt nhớ lại chuyện Justin hoảng hốt trốn chạy nó hồi trưa. Nó nói:

- Chắc tụi nó đồn tôi là Người kế vị Slytherin!

Ron tỏ ra phẫn nộ:

- Cái bọn ở đây bạ cái gì cũng tin được!

Đám đông giãn ra, và ba đứa cùng trèo lên được cầu thang kế tiếp không mấy khó khăn lắm.

Ron lại hỏi Hermione:

- Theo bồ thì Phòng chứa Bí mật có thật không?

Hermione rùng mình:

- Mình không biết. cụ Dumbledore vẫn chưa cứu được Bà Noris, điều đó khiến mình nghĩ là... kẻ đã tấn công Bà Noris, cho dù là ai thì, thì cũng không phải... ở... không phải là người.

Nói tới đây, cô bé quay đầu lại nhìn và nhận ra cả ba đứa đang ở đằng cuối của chính dãy hành lang nơi mà tai họa đã xảy ra. Tụi nó đứng lại ngó trân trân. Cảnh vật vẫn như y cái đêm Hội ma, chỉ có điều là không có một con mèo cứng đờ bị treo ngược đuôi vô cán đuốc, và một cái ghế trống đã được đặt dựa vào bức tường đá mang cái thông điệp “Phòng chứa Bí mật đã được mở ra”.

Ron thì thầm:

- Cái ghế là để cho thầy Filch ngồi rình đó.

Harry nói:

- Thử dò xét chung quanh đây chắc cũng không hại gì.

Nó buông cái cặp xuống, bò lồm cồm dọc theo hành lang để tìm dấu tích manh mối. Nó nói:

- Có dấu cháy xém... Đây nè... và kia nữa...

Hermione cũng reo lên:

- Lại đây coi cái này nè! Cái này buồn cười lắm...

Harry đứng dậy chạy tới gần cánh cửa sổ bên cái thông điệp viết trên tường. Hermione đang chỉ vào một khung kính cao nhất, chỗ đó có chừng hai chục con nhện đang lằng lằng hồi hải, rõ ràng là đang chen nhau giành chui qua một kẽ hở nhỏ. Một sợi chỉ bạc và dài thông xuống như một sợi dây thừng, có vẻ như cả lũ nhện đều đã phải trèo lên bằng sợi dây đó trong cơn đổ xô ra ngoài.

Hermione thắc mắc:

- Mấy bồ có thấy nhện nhện hành động như vậy bao giờ chưa?

Harry nói:

- Chưa. Ron có thấy không? Ron? Ron à?

Harry ngoái nhìn qua vai. Ron đang đứng lùi tuốt đằng xa, có vẻ như đang cố gắng kèm mình lại để khỏi co giò chạy.

Harry ngạc nhiên:

- Cái gì vậy?

Ron nói một cách căng thẳng:

- Minh... không... ư... nhèn nhện.

Hermione quay nhìn Ron hết sức kinh ngạc:

- Minh không ngờ đó! Bạn vẫn thường phải dùng nhèn nhện trong môn học Độc dược bao nhiêu lần rồi mà...

Ron vẫn cẩn thận canh chừng cánh cửa sổ, chứ không dám nhìn đi đâu khác. Nó nói:

- Minh không ngăn gì mấy con chết rồi. Minh chỉ không ưa cái kiểu chúng bò lung tung thôi...

Hermione cười khúc khích. Ron nổi quạu:

- Thế thì có gì tức cười đâu? Mấy bồ phải biết là hồi mình mới ba tuổi, anh Fred... ảnh biến con gấu nhồi bông của mình thành một con nhện khổng lồ gớm ghiếc, chỉ tại vì mình lỡ làm gãy cây chổi đồ chơi của ảnh... Mấy bồ thử coi có thích không, khi mấy bồ đang ôm chặt một con gấu nhồi bông, bỗng nhiên nó mọc ra cả đống chân ngo ngoe...

Nó bỏ ngang câu nói, rùng mình. Hermione rõ ràng là vẫn đang cố gắng nín cười. Harry cảm thấy không cần xoáy vô đề tài đó nữa, bèn nói:

- Các bạn còn nhớ vũng nước trên sàn không? Không biết vũng nước đó từ lâu ra. Chắc ai đó đã lau nó rồi.

Ron đã cố tự chủ được, bước tới vài bước ngang qua cái ghế của thầy Filch, chỉ xuống sàn:

- Nó ở khoảng này nè. Ngang cánh cửa đó.

Nó đến bên cánh cửa, vịn nắm đấm bằng đồng, nhưng đột ngột nhảy dựng lên, như thể bàn tay nó bị phỏng vậy.

Harry hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Ron nhăn nhó nói gọn:

- Không vô được. Nhà vệ sinh nữ.

Hermione đứng dậy đi đến gần:

- Ôi, không sao đâu Ron. Đâu có ai ở trong đó. Cái buồng vệ sinh đó là chỗ của con ma khóc nhe

Myrtle. Tụi mình cứ vô thử coi sao.

Thế là bất chấp cái bảng ghi mấy chữ to CẦU TIÊU HU, Hermione đẩy cửa bước vào. Đó là cái nhà vệ sinh ảm đạm tăm tối nhất mà Harry từng đặt chân vào. Bên dưới một tấm kính to, rạn nứt, loang lổ, là mấy cái bồn rửa tay sứt mẻ. Sàn nhà ẩm ướt và hắt lên ánh sáng lung linh của mấy mẫu nến cụt đang cháy gần tới đế đèn. Những cánh cửa gỗ của các buồng cầu tiêu thì trầy xước, long đinh, có một cái trật bản lề chỉ còn lắt lẻo. Hermione đặt ngón tay lên môi ra dấu, rồi đi về phía buồng cầu tiêu cuối cùng. Khi đến nơi, cô bé nói:

- Chào chị Myrtle, chị khỏe không?

Harry và Ron cũng đi đến gần để xem. Con ma khóc nhè Myrtle đang bông bênh lơ lửng phía trên cái bồn xả nước của cái cầu tiêu, cố nặn một cái mụn dưới cằm.

Nó nhìn Harry và Ron với đôi mắt đầy ngờ vực:

- Đây là nhà vệ sinh nữ. Mà tụi bây đâu phải nữ?

Hermione đồng ý:

- Đúng vậy. Các bạn ấy không phải nữ. Tôi chỉ muốn giới thiệu với các bạn ấy chỗ này... xinh đẹp như thế nào ấy mà.

Con ma xua tay một cách mơ hồ về phía tấm gương cũ kỹ bẩn thỉu và cái sàn ẩm ướt.

Harry kể tai Hermione nói:

- Hỏi xem chị ấy có thấy cái gì không?

Myrtle trừng mắt nhìn Harry.

- Mà nhỏ to cái gì vậy hả?

- Có gì đâu?

Harry chối biến.

- Tụi này chỉ muốn hỏi...

Myrtle meo máo như thể sắp òa ra khóc.

- Tao mong sao người ta đừng nói lên tao nữa. Tụi bây biết mà, tao cũng có cảm xúc chứ bộ, cho dù tao đã chết rồi.

Hermione phân trần:

- Chị Myrtle à, không ai muốn chọc giận chị đâu. Harry chỉ...

Myrtle rống lên:

- Không ai muốn chọc giận tao hả? Nghe hay à! Đời sống của tao có gì khác hơn chuỗi ngày sâu thăm ru rú ở trong xó cầu tiêu này. Bây giờ tụi bay lại kéo đến hòng hủy hoại nốt cuộc đời chết của tao nữa.

Hermione nói nhanh:

- Tụi này chỉ muốn hỏi chị có thấy cái gì ngộ nghĩnh dạo gần đây không? Bởi vì có một con mèo bị ế mìn ở bên ngoài cánh cửa vệ sinh trong đêm Hội Ma.

Harry hỏi thêm:

- Đêm đó, chị có thấy cái gì ở gần đây không?

Myrtle đột ngột ngắt lời:

- Tao không bận tâm! Thăng Peeves chọc ghẹo tao đến nỗi tao bỏ vào đây để tự tìm cái chết. Nhưng mà rồi... ta nhớ ra... tao đã... tao đã...

Ron bổ sung:

- Đã chết rồi.

Myrtle bật khóc nức nở, bốc lên trên cao, xoay mình, rồi lao xuống, giội đầu vô cái bồn cầu tiêu, làm cho nước văng tung tóe ra khắp chung quanh, rồi biến mất. Tuy nhiên căn cứ vào tiếng thốn thức của con ma khóc nhè này, có thể xác định là nó đã yên nghỉ ở đâu đó trên cái ống nước hình chữ U.

Harry và Ron đứng ngó theo mà xúc động đến há hốc miệng ra. Nhưng Hermione chỉ khẽ nhún vai nói:

- Nói đúng ra, cách đó cũng làm cho chị Myrtle vui lên được một chút... Thôi, tụi mình ra đi.

Harry chưa kịp khép cánh cửa nhà vệ sinh nữ lại thì tiếng thốn thức tí tê của con ma khóc nhè bị át đi ngay bởi một tiếng quát vang như sấm rền:

- RON!

Huynh trưởng Percy đang đứng ngay đầu cầu thang, huy hiệu Huynh trưởng lóe sáng, gương mặt anh còn nguyên vẻ kinh dị:

- Đó là nhà vệ sinh nữ! Sao em...

Ron nhún vai:

- Em chỉ ngó qua thôi, anh biết mà, tụi em đang tìm kiếm manh mối...

Percy phùng mang trợn mắt lên khiến Harry nhớ ngay đến bà Weasley.

- Đi – ra – khỏi – chỗ – này – ngay!

Percy sải bước về phía mấy đứa nhỏ, cánh tay vung vẩy, lùa chúng đi dọc hành lang.

- Bộ tụi bay không thèm để ý chuyện này “có vẻ” gì sao? Trong khi mọi người ăn tối thì tụi bay trở lại đây...”

Ron nóng lòng nảy cái lại, ngắt giọng Percy và quắc mắt nhìn anh:

- Tại sao tụi em lại không nên ở đây? Anh nghe cho rõ nè: tụi này không hề giơ tới một ngón tay đụng vô con mèo đó!

Percy sôi gan:

- Anh đã nói với Ginny đúng như vậy, nhưng nó cứ lo là em sắp bị đuổi học tới nơi rồi. Anh chưa bao giờ thấy Ginny lo buồn đến như vậy. Khóc tới sưng búp cả mắt. Em phải nghĩ đến nó một chút chứ. Tất cả học sinh năm thứ nhất đều đang rất bức xúc về cái vụ này.

Ron độp lại, mặt nó lúc này đã đỏ đến mang tai.

- Chính anh mới không nghĩ gì đến Ginny. Anh chỉ lo là em quậy phá thì làm hỏng cơ hội đạt danh hiệu Thủ lãnh khối nam sinh của mà thôi...

Percy búng ngón tay ào cái huy hiệu Huynh trưởng, nói cụt ngắn:

- Trừ nhà Gryffindor năm điểm. Và anh hy vọng điều đó dạy cho em một bài học! Liệu hồn, đừng có bày trò trình thám nữa, nếu không anh sẽ viết thư mét má!

Nói xong, Percy bỏ đi, gáy cổ của anh cũng đỏ ửng lên như vành tai của Ron.

Tối hôm đó, trong phòng sinh hoạt chung, Harry, Ron và Hermione cố gắng ngồi né Percy càng xa càng tốt. Ron vẫn còn ấm ức nên cứ làm giầy mực be bét trên bài tập Bùa chú của nó. Khi Ron lơ đãng vói tay lấy cây đũa phép để xóa những vết ố đi, nó làm lửa xẹt búng vào cuộn giấy da. “Bốc khói” không kém gì cuốn bài tập của nó, Ron đóng ập lại ngay cuốn sách “Sách lời nguyên cơ bản, lớp 2”. Harry ngạc nhiên thấy Hermione cũng bắt chước làm theo.

Cô bé nói với giọng nhẹ nhàng, như thể đang tiếp tục một câu chuyện mà bọn chúng đang nói từ nãy đến giờ.

- Nhưng mà ai mới được chứ? Ai lại muốn đe dọa đuổi tất cả những người là Squib hay xuất thân từ Muggle ra khỏi trường Hogwarts chứ?

Ron làm ra vẻ hóc búa:

- Thử nghĩ đi nào! Tụi mình có quen đứa nào hay nghĩ người xuất thân Muggle là đồ cặn bã không?

Nó nhìn Hermione, Hermione ngó lại nó, không tin chắc lắm:

- Nếu bồ ám chỉ Malfoy thì...

- Mình nói đúng là hần, chứ ám chỉ gì nữa. Mấy bồ không nghe nó nói gì sao? – “Kế tiếp sẽ là mày, đồ Máu Bùn!” – Nghĩ coi, mấy bồ chỉ cần nhìn vào cái mặt chuột gian xảo của nó là dư biết kẻ đó chính là nó!

Hermione vẫn ngờ vực:

- Malfoy, chẳng lẽ chính nó là Người kế vị Slytherin?

Đến nước này, Harry cũng xếp sách của nó lại, bàn góp:

- Cứ nhìn thử gia đình nó coi. Tất cả đều xuất thân từ Slytherin, nó luôn khoe khoang chuyện đó mà. Nhà nó rất có thể là hậu duệ của Slytherin. Ba nó thôi cũng đủ độc địa rồi!

Ron nói:

- Không chừng họ đã có chìa khóa mở cánh cửa Phòng chứa Bí mật cả trăm năm nay rồi, và cứ truyền giao qua các thế hệ, từ cha truyền cho con, cho cháu...

Hermione vẫn dè dặt nói:

- Ủ, mình nghĩ cũng dám lắm...

Harry bi quan:

- Nhưng làm sao mình chứng minh được kẻ đó là nó?

Hermione hạ hất giọng, liếc chừng về phía phòng Percy, nói chậm rãi:

- Mình nghĩ có một cách, nhưng dĩ nhiên sẽ rất khó khăn. Và nguy hiểm, rất nguy hiểm. Mình e là tụi mình sẽ phải vi phạm tới năm chục điều trong nội qui...

Ron cúi kính:

- Vậy chừng một tháng nữa, hay cỡ đó, đợi cho bồ cảm thấy muốn giải thích thì chắc lúc đó bồ mới vui lòng nói cho tụi này biết, há?

Hermione vẫn tỉnh bơ:

- Thôi được. Điều mà tụi mình cần làm là xâm nhập vô phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin và hỏi Malfoy vài câu, nhưng không để cho nó nhận ra tụi mình.

Cả Ron và Harry đều bật cười:

- Nhưng đó là chuyện không thể nào làm được.

- Được chứ!

Hermione khẳng định:

- Cái mà tụi mình cần chỉ là món thuốc Đa dịch.

Ron và Harry cùng hỏi:

- Là cái gì?

- Cách đây vài tuần thầy Snape có nói đến nó trong lớp học...

Ron làu bàu:

- Bồ tưởng trong giờ học Độc dược, tụi này không có chuyện gì hay ho để làm khác hơn là ngồi nghe thầy Snape nói gì sao?

- Đó là thứ thuốc làm cho mình uống vô thì biến dạng thành một người khác. Mấy bồ thử nghĩ coi! Tụi mình có thể biến thành ba đứa nào đó của nhà Slytherin. Sẽ không ai biết đó là tụi mình. Malfoy có thể sẽ nói cho tụi mình biết hết mọi thứ. Có thể hiện giờ nó đang khoắc lác trong phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin, giá mà tụi mình có thể nghe nó nói gì.

Ron có vẻ đắn đo:

- Cái món thuốc Đa dịch này mình thấy hơi ớn. Rủi mà mình tụi mình biến thành ba đứa nhà Slytherin vĩnh viễn thì sao?

Hermione xua tay một cách sốt ruột:

- Thuốc sẽ hết hiệu nghiệm trong một thời gian ngắn mà. Vấn đề là kiếm được công thức chế biến món

thuốc ấy mới là khó. Thầy Snape nói là công thức ấy ở trong một quyển sách tựa là “Độc dược Tối hiệu nghiệm”, mà quyển sách ấy lại nằm trong khu vực Hạn chế của thư viện.

Chỉ có một cách để mượn một cuốn sách trong khu vực Hạn chế: đó là phải có tờ giấy của một giáo viên ký tên cho phép đọc.

Ron nói:

- Khó mà giải thích cho xuôi tai là tại mình cần đọc cuốn sách đó để làm gì, nếu không phải để thử chế ra một trong những độc dược kê trong sách đó.

Hermione nói:

- Mình nghĩ nếu mình làm ra vẻ như chỉ thích thú về mặt lý thuyết thôi, biết đâu lại chẳng lọt?

Ron nói:

- Thôi, thôi đi, không có thầy cô nào mắc vô cái bẫy đó đâu. Họ đâu có ngốc dữ vậy...

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Trái Bludger Tai Quái

Từ sau vụ xảy ra tai họa với mấy con yêu nhí, giáo sư Lockhart thôi không đem các con vật sống vào lớp nữa. Thay vào đó, thầy giảng dạy bằng cách đọc những đoạn văn trong sách của thầy cho lũ học trò nghe, thỉnh thoảng diễn xuất minh họa một tý cho thêm ấn tượng. Thầy thường bắt Harry hỗ trợ thầy trong vụ tái hiện câu chuyện trong sách. Tính cho đến nay thì Harry đã bị bắt đóng vai một dân làng Transylvanian được thầy Lockhart cứu khỏi lời nguyền Bép xép, một người tuyết bị bệnh lạnh đầu, và một con ma rồng không thể ăn được cái gì khác ngoài củ hành sau khi bị thầy Lockhart xử lý.

Trong buổi học Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám hôm đó, Harry đã bị lôi ra trước lớp diễn kịch, lần này nó bị đóng vai người sói. Nếu hôm ấy Harry không chủ tâm làm vui lòng thầy Lockhart, thì nó đã tứ chối cái trò này.

- Tru lớn lên cho thiệt to thiệt hay, Harry! ... Đúng rồi! Thế là, các trò tin không, tôi nhảy dè lên... Như vậy nè... quăng nó xuống sàn một cái bịch! ... Vậy đó... chỉ bằng một tay thôi, tôi đã giữ chặt nó dưới sàn. Còn tay kia, tôi đút cây đũa phép vào cổ họng nó... Rồi tôi thu hết sức mình mà thực hiện vụ ế m bùa cực kỳ phức tạp và khó khăn là ế m bùa Homorphus... Nó thốt lên một tiếng rên thảm thương... rên đi, Harry... cao giọng hơn nữa... tốt! ... Lớp lông biến mất... răng nanh của nó rút nhỏ lại, và nó trở lại thành người. Đơn giản, nhưng cực kỳ hiệu nghiệm... Và thêm một ngôi làng nữa sẽ mãi mãi nhớ đến tôi như một đấng anh hùng, người đã giúp họ thoát khỏi nỗi kinh hoàng hàng tháng bị người sói tấn công.

Chuông reo và thầy Lockhart đứng dậy:

- Bài tập về nhà làm: sáng tác một bài thơ về chiến công của tôi đánh bại người sói Wagga Wagga! Bài hay nhất sẽ được thưởng một cuốn tự truyện “Cái tôi huyền bí” có chữ ký của tôi.

Cả lớp bắt đầu túa ra cửa. Harry quay về cuối phòng nơi Ron và Hermione đang ngồi đợi.

Harry thì thầm:

- Sẵn sàng chưa?

Hermione lo lắng:

- Chờ mọi người ra hết đã. Được rồi...

Cô bé đến gần bàn thầy Lockhart, tay nắm chặt một tờ giấy, Harry và Ron đứng sát sau lưng Hermione.

- Ồ... Thưa giáo sư Lockhart! Con muốn... muốn mượn quyển sách này ở thư viện, chỉ để đọc thêm thôi ạ. Nhưng mà bởi vì cuốn sách nằm trong Khu vực Hạn chế, nên con cần có chữ ký của một giáo viên vào tờ giấy cho phép đọc này ạ.

Cô bé giơ tờ giấy ra, hai bàn tay run nhẹ:

- Con chắc là quyển sách này sẽ giúp con hiểu rõ thêm những điều thầy viết về nọc rắn tác-dụng-chậm trong cuốn “Lang thang với ma cà rồng” ...

- A, “Lang thang với ma cà rồng”!

Thầy Lockhart cười rạng rỡ với Hermione, cầm lấy tờ giấy cô bé đưa.

- Có thể nói đó là cuốn sách thầy thích nhất. Trò đọc thấy hay không?

Hermione sốt sắng:

- Dạ, đọc rồi ạ. Cái cách thầy đánh bầy con cuối cùng bằng túi lọc trà thật là khôn ngoan khéo léo...

- Tốt. Thầy chắc chắn là sẽ không ai phiền chuyện thầy thưởng cho học sinh giỏi nhất trong niên học một chút hỗ trợ ngoại lệ.

Thầy nhiệt tình rút ra t nhiệt tình rút ra t cây viết lông công vĩ đại, hơi hiểu lầm cái nhìn ngao ngán trên gương mặt Ron:

- Ủ, cây viết đẹp chứ hén? Thầy chỉ để dành ký tên vào sách mà thôi.

Nói rồi, thầy ngoáy một chữ ký khoanh tròn vòng vo to tổ nái lên tờ giấy cho phép rồi đưa trả cho Hermione.

Trong khi Hermione xếp lại tờ giấy bằng mấy ngón tay run run rồi nhét ngay vào cặp, thầy Lockhart quay qua Harry:

- Sao, Harry? Ngày mai là trận Quidditch đầu tiên của mùa bóng này, đúng không? Đội Gryffindor chơi với đội Slytherin, phải không? Thầy nghe nói trò là một cầu thủ lợi hại lắm hả? Hồi xưa thầy cũng là Tầm thủ. Thầy từng được tuyển vào đội Thể thao Quốc gia đó chứ, nhưng mà thầy muốn cống hiến đời mình cho chính nghĩa tiêu diệt Thế lực Hắc ám. Dù vậy, bất cứ lúc nào trò cảm thấy cần thầy huấn luyện riêng, cứ nói với thầy, đừng có ngại ngần nhé. Thầy luôn luôn sẵn lòng chia sẻ sự thông minh của mình cho những người kém khả năng hơn...

Harry âm ừ gì đó trong cổ họng rồi vội vã nổi bước Ron và Hermione.

Khi cả ba đưa chùm đầu xem xét tờ giấy phép, Harry nói:

- Thật không tin nổi! Thầy thậm chí không thèm ngó cái tựa của cuốn sách mà tụi mình muốn mượn.

Ron nói:

- Bởi vì ông là đồ phù phiếm sọ rỗng. Nhưng mà ai hơi đâu lo chuyện đó, miễn sao mình có được cái mình cần...

Rồi tụi nó chạy về phía thư viện, Hermione vừa chạy vừa phản đối the thé:

- Thầy không phải là đồ sọ rỗng.

- Ôi, chẳng qua là tại thầy nói bô là học sinh giỏi nhất trong năm...

Lúc đó tụi nó đã tới thư viện, nên chúng phải hạ giọng xuống trong cái yên lặng tịch mịch của chốn này. Bà Pince, quản thủ thư viện, là một người đàn bà gầy gò cáu kỉnh, trông giống như một con kền kền suy dinh dưỡng.

Bà đọc đi đọc lại cái tựa với đầy vẻ nghi ngờ:

- Đọc được tối Hiệu nghiệm.

Bà định tịch thu tờ giấy phép trong tay Hermione, nhưng cô bé nhất định không chịu buông ra, hồi hộp nói:

- Không biết... con có thể giữ lại tờ giấy không?

Ron moi tờ giấy ra khỏi tay Hermione, đưa nó cho bà Pince:

- Thôi, đưa cô đi mà... Tụi mình sẽ kiếm được chữ ký khác mấy hồi. Thầy Lockhart sẵn lòng ký tên lên bất cứ thứ gì miễn là nó không nhúc nhích để ổng ký.

Bà Pince cầm tờ giấy đưa ra chỗ có ánh sáng, như thể quyết tâm dò tìm cho ra sự giả mạo. Tuy nhiên cuối cùng tờ giấy pháp cũng qua được cuộc kiểm tra. Bà hiên ngang đi giữa những hàng kệ sách cao ngất và lát sau trở lại với một quyển sách mốc meo to tướng. Hermione nhét cẩn thận quyển sách vào cặp, rồi cả bọn đi ra, cố gắng không bước nhanh quá hay lộ ra vẻ... có tội.

Năm phút sau, chúng đã cố thủ trong cái phòng vệ sinh hư của con ma khóc nè Myrtle. Hermione đã gạt phăng sự phản đối Ron, lý luận rằng đó chính là nơi không ai thèm nghĩ tới chuyện viếng thăm, và như thế tụi nó sẽ yên tâm là không bị ai quấy rầy. Con ma khóc nè Myrtle cứ khóc sụt sùi trong buồng cầu tiêu của nó, nhưng bọn trẻ mặc xác con ma, và con ma cũng mặc xác bọn trẻ.

Hermione cẩn thận mở quyển “Độc dược tối Hiệu nghiệm” ra, cả ba chụm đầu đọc những trang sách ẩm ướt lổ chỗ. Nhìn sơ qua cũng đủ hiểu tại sao cuốn sách này bị cho vào Khu vực Hạn chế: một số độc dược có tác dụng khủng khiếp đến nỗi không thể nào tưởng tượng nổi, chỉ nghĩ tới đã ghê người, lại có những hình minh họa rất gớm guộc, thí dụ hình một người đàn ông có vẻ như bị lộn trái từ trong ra ngoài và một bà phù thủy mọc dư ra mấy đôi tay lia chĩa trên đầu.

Khi chúng giở đến trang có tựa đề là Thuốc Đa dịch, Hermione reo lên:

- Nó đây rồi!

Trang sách được minh họa bằng tranh vẽ mấy người đang biến hình nửa chừng. Harry thành thật mong rằng nỗi đau đớn diễn tả trên nét mặt của những người đang biến hình đó chỉ là do họa sĩ tưởng tượng ra. Cả bọn dò cái công thức phân lượng, nguyên liệu, cùng cách chế biến. Hermione lẩm nhẩm, rà ngón tay dọc cái danh sách nguyên liệu:

- Đây là thứ thuốc phức tạp nhất mà mình từng thấy. Nào là ruồi cánh mỏng, đĩa, rong nước xiết, cỏ chút chút. Dù sao thì mấy món này cũng còn dễ kiếm, chúng có sẵn trong kho đồ dùng học tập của bọn học sinh, mình tự lấy được... Ui, coi nè, sừng tán thành bột của song kỳ mã – không biết kiếm đâu ra mấy thứ này... lại còn da vụn của một con rắn ráo... Sẽ rắc rối lắm đây... phải rồi, dĩ nhiên phải có một tí xúu gì đó của cái người mà mình muốn biến thành.

Ron hỏi giật:

- Cái gì? Xin lỗi, bồ nói là một tí xúu gì đó của cái người mà mình muốn biến thành là nghĩa làm sao? Mình sẽ không uống bất cứ thứ gì có cái móng chân của thằng Crabbe trong đó đâu nha!

Hermione vẫn tiếp tục như thể không hề nghe Ron nói gì:

- Hiện giờ thì mình chưa cần lo đến chuyện đó, bởi vì nó được thêm vào ở giai đoạn cuối cùng...

Ron không thể nói nên lời nào, quay nhìn Harry. Harry cũng đang canh cánh một nỗi lo khác:

- Hermione, bồ có thấy là tội mình sẽ phải ăn cắp quá nhiều thứ không? Da vụn của một con rắn ráo, thứ này đâu có trong kho vật liệu dành cho học sinh? Tội mình sẽ phải làm gì? Chẳng lẽ đột nhập vô kho riêng của thầy Snape? Tôi không chắc sáng kiến này hay đâu, Hermione.

Hermione đóng mạnh quyển sách lại.

- Thôi được, nếu các bạn đâm ra chết nhất thì thôi.

Hai má cô bé ửng hồng và đôi mắt vốn long lanh sáng nay càng sáng hơn bình thường.

- Các bạn biết là mình đâu có muốn vi phạm nội qui. Nhưng mình nghĩ đe dọa những người xuất thân Muggle còn tệ hơn nhiều so với việc đi bào chế một thứ độc được khó chế. Nhưng nếu các bạn không muốn tìm cho ra xem đó có phải là Malfoy không, thì mình sẽ đi thẳng đến gặp bà Pince ngay bây giờ để trả lại quyển sách...

Ron nói:

- Mình chẳng bao giờ tưởng tượng nổi có một ngày chính bồ xúi tui này vi phạm nội quy. Thôi được, tui mình sẽ cùng làm. Nhưng mà đừng chơi món móng chân nha!

Hermione lại mở quyển sách ra, sắc mặt vui hơn. Harry hỏi:

- Nhân tiện tính luôn coi bao lâu thì mới chế xong món thuốc đó?

- Để tính coi, bởi vì rong nước xiet phải được hái vào đêm trăng tròn, và ruồi cánh mỏng phải được hầm trong hai mươi một ngày... Mình có thể nói trong vòng một tháng là chế xong thuốc, nếu mình có đủ các nguyên liệu.

Ron hỏi lại:

- Một tháng lận hà? Tới lúc đó thì Malfoy có lẽ đã ếm xì bùa hết một nửa học sinh xuất thân từ Muggle của Hogwarts rồi.

Đôi mắt của Hermione nheo lại một cách đáng sợ, làm Ron phải nói liền:

- Nhưng dù sao đây cũng là kế hoạch tốt nhất mà tui mình nghĩ ra. Cho nên, tôi nói, cả đội sẽ làm việc hết ga!

Tuy nhiên, khi Hermione thò đầu ra khỏi nhà vệ sinh trước để thám thính tình hình cho cả bọn ra theo, thì Ron thì thầm với riêng Harry:

- Mình thấy việc đời sẽ đỡ rắc rối rất nhiều nếu ngày mai bồ hất thẳng Malfoy rớt khỏi cán chổi của nó cho rồi.

Sáng thứ bảy, Harry thức dậy sớm nhưng nằm nường một lát để suy nghĩ về trận đấu Quidditch sắp tới. Nó lo nghĩ, phần vì không biết anh Wood sẽ ăn nói ra sao nếu đội Gryffindor thua, phần vì viễn cảnh phải đương đầu với một đội gồm những cầu thủ cỡi những cây chổi bay nhanh nhất mà phải có vàng mới mua được. Chưa bao giờ nó tha thiết muốn đánh bại đội Slytherin như lúc này.

Sau nửa giờ nằm đó nghe bên trong ruột gan cồn cào, Harry ngồi dậy, thay quần áo, đi xuống ăn điểm tâm sớm. Ở Đại sảnh đường, nó gặp toàn đội Gryffindor đang tùm tùm ngồi bên cái bàn dài trống trải, người nào trông cũng căng thẳng và không ai nói năng nhiều.

Gần mười một giờ, cả trường bắt đầu kéo ra sân Quidditch. Hôm đó là một ngày oi bức và có vài dấu hiệu của một cơn giông. Ron và Hermione vội vã chạy đến cầu chúc Harry may mắn trước khi nó bước vào phòng thay đồ. Cả đội đã mặc xong đồng phục Quidditch màu đỏ tía của nhà Gryffindor, cùng ngồi xuống nghe bài huấn thị trước trận đấu của Wood. Anh bắt đầu:

- Đội Slytherin có chối tốt hơn chúng ta. không thể nào chối bỏ điều đó. Nhưng mà trên cán chối của chúng ta là những con người giỏi hơn chúng nó. Chúng ta đã tập luyện chuyên cần hơn chúng nó, chúng ta đã từng bay trong đủ mọi loại thời tiết...

George Weasley lẩm bẩm:

- Quá đúng. Mình chưa từng được hong kho cho đúng nghĩa từ hồi tháng tám tới giờ.

- Và chúng ta sẽ làm cho chúng nó hối tiếc cái ngày mà chúng đã để cho thằng công tử bột lỗi tỳ ấy, thằng Malfoy, mua được vị trí của nó trong đội Slytherin.

Ngược phập phòng cảm xúc, Wood quay qua Harry:

- Harry, kết cuộc sẽ tùy thuộc vào em, em sẽ phải chứng tỏ cho chúng nó thấy là một Tầm thủ cần có những tài năng khác, chứ không phải chỉ có một ông bố giàu sụ là được. Hãy bắt cho được trái Snitch trước khi Malfoy làm được điều đó, có chết cũng phải cố gắng, Harry à, bởi vì hôm nay chúng ta phải chiến thắng, chúng ta phải thắng.

Fred nháy mắt với Harry:

- Vậy thì đừng lo quá Harry à!

Khi cả đội bước ra, âm thanh nổi lên ầm ầm để chào chúng: chủ yếu là tiếng hoan hô, bởi vì cả hai nhà Ravenclaw lẫn Hufflepuff đều háo hức mong cho đội Slytherin thua. Nhưng đám Slytherin trên khán đài cũng la rộ, huýt sáo để dập tinh thần đội Gryffindor. Bà Hooch, giáo viên dạy môn Quidditch, yêu cầu hai đội trưởng bắt tay nhau. Cả hai làm đúng như lời bà bảo, nhưng khi bắt tay nhau, người này ném cho người kia cái lườm lườm đe dọa, và họ bóp tay nhau có hơi chặt quá mức cần thiết.

Bà Hooch nói:

- Nghe tiếng còi của tôi, ba... hai... một...

Cùng với tiếng gầm gừ từ đám đông, mười bốn cầu thủ phóng vọt lên bầu trời xám xịt. Harry bay cao hơn tất cả, đảo nhìn khắp nơi để tìm trái banh Snitch.

Phía dưới Harry là Malfoy, cũng phóng vọt lên như để khoe khoang tốc độ cây chối mới của nó. Malfoy gào:

- Khỏe không, Đầu-theo?

Harry không có thì giờ trả lời. Đúng lúc đó, một trái Bludger đen nặng nề lao về phía Harry; nó tránh được trong đường tơ kẽ tóc, trái banh bay sát đến nỗi nó cảm thấy tóc tai dựng đứng lên khi trái banh bay sượt qua.

George gọi:

- Harry, sát sườn!

Anh phóng nhanh như chớp ngang qua Harry, cây gậy trong tay sẵn sàng giáng trả trái Bludger về phía Slytherin. Harry thấy George nện cho trái Bludger một cú trời giáng về phía Adrian Pucey, nhưng trái Bludger đột ngột đổi hướng giữa chừng trên không trung, rồi lại quay về phía Harry mà lao tới tấn công.

Harry thả mình rớt xuống thật nhanh để tránh banh, còn George thì cố tìm cách đánh thật mạnh nó về phía Malfoy. Một lần nữa, trái Bludger lại chuyển Dudley bay y như cây boomerang của thổ dân Úc, cứ quay lại nhè đầu Harry mà lao tới.

Harry tăng tốc độ tối đa, phóng vọt tới đầu kia của sân vận động. Nó vẫn nghe thấy tiếng trái Bludger xé gió bay theo phía sau. Có chuyện gì vậy? Bludger không bao giờ cứ chăm chăm nhắm vô một cầu thủ như vậy cả. Nhiệm vụ của Bludger là cố quật ngã càng nhiều cầu thủ càng tốt cơ mà...

Fred Weasley đang đợi trái Bludger ở đầu kia sân vận động. Khi Fred tổng hết sức mình vào trái Bludger thì Harry thụp xuống né. Trái Bludger bị đâm văng tuốt ra khỏi sân bóng. Fred vui vẻ gọi Harry:

- Xong rồi!

Nhưng anh đã nhầm. Làm như thế bị nam châm hút, trái Bludger lại dội về giáng thẳng vào Harry, và một lần nữa, Harry chỉ còn nước tháo chạy có cớ.

Trời đã bắt đầu mưa. Harry cảm thấy những giọt mưa to rớt lộp độp xuống mặt, vỡ tung tóe trên tròng mắt kính của nó. Nó chịu, không căn cứ vào đâu được để mà biết trận đấu đang ra sao, cho tới khi nghe tiếng Lee Jordan, người bình luận Quidditch, xướng ta:

- Đội Slytherin đang dẫn trước, 60 – 0.

Những cây chổi ưu việt của đội Slytherin quả là đang phát huy tầm lợi hại của chúng. Đồng thời trái Bludger điên cuồng tìm mọi cách để quật ngã Harry ở trên không. Fred và George bây giờ bay sát hai bên Harry, sát đến nỗi Harry không thể nhìn thấy gì cả ngoại trừ mấy cánh tay vung ngang vẩy dọc của hai người. Nó không có cơ hội nào để tìm kiếm trái Snitch, chứ đừng nói tới chuyện bắt được.

Fred gầm gừ:

- Có ai đó... quấy rối... trái... Bludger... này.

Anh quát cất lực cây gậy của mình vào trái Bludger khi nó lao đến trong một cuộc tấn công mới vào Harry.

George nói:

- Chúng ta cần tạm dừng trận đấu một lát.

Anh cố gắng ra hiệu cho Wood, cùng lúc kịp chặn trái Bludger tông bề mũi Harry.

Qood hiển nhiên là nhận được thông điệp của George. Bà Hooch thối còi, và Harry, Fred, George cùng đáp xuống mặt đất trong khi trái Bludger điên vẫn chưa chịu buông tha.

Cả đội Gryffindor tụ tập lại, trong khi bọn Slytherin trên khán đài hè nhau la trộ. Wood hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Chúng ta đang bị đe dọa. Fred, George, hai đứa bây ở đâu khi trái Bludger cán phá Angeline làm bàn hả?

George tức giận đáp:

- Tụi này lúc ấy đang ở trên cao cách bạn ấy gần bảy thước, và đang bận đánh trả trái Bludger kia để ngăn nó ám sát Harry. Có người đã ếm nó – Nó không chịu buông tha Harry. Suốt từ đầu trận đấu, nó không thèm rớt đuổi theo ai khác hết. Bọn Slytherin ắt là đã làm gì nó.

Wood nói một cách lo lắng:

- Nhưng hai trái Bludger đã được khóa kỹ trong phòng cô Hooch từ cuộc tập luyện cuối cùng tới nay mà. Lúc đó, mấy trái banh đâu có bị gì đâu.

Bà Hooch đang đi về phía chúng. Qua vai bà, Harry có thể nhìn thấy bọn Slytherin đang la ó và chỉ trỏ về phía nó.

Trong khi bà Hooch chưa đi tới, Harry kịp nói nhanh:

- Xin nghe em. Hai anh mà cứ bay xung quanh em hoài như vậy thì chỉ còn cơ hội duy nhất để em có thể bắt được trái Snitch là nó tự bay vô ống tay áo của em thôi. Hai anh cứ quay về với đội, để mặc em xoay sở với trái Bludger quỷ quái.

Fred nói:

- Đừng có ngu. Nó tông bề đầu em như chơi.

Wood hết nhìn Harry đến nhìn anh em nhà Weasley.

Alicia giận dữ nói:

- Anh Wood, chuyện này hết sức điên khùng. Anh không thể để cho một mình Harry xoay sở với trái Bludger điên đó. Anh phải yêu cầu điều tra...

Harry nói:

- Nếu chúng ta dừng trận đấu lúc này thì chúng ta thua thiệt! Mà chúng ta không thể để thua đội Slytherin chỉ vì một trái Bludger phát khùng! Anh Wood, anh hãy bảo các anh ấy cứ để một mình em xoay sở.

George tức tối bảo Wood:

- Đây là lỗi của anh, anh Wood. “Có chết cũng phải cố gắng”, anh đã nói với thằng bé một điều hết sức ngu ngốc!

Bà Hooch đã đến bên bọn chúng. Bà hỏi Wood:

- Sẵn sàng tiếp tục trận đấu chưa?

Wood nhìn vào đôi mắt cương quyết của Harry, nói:

- Được. Fred, George, hai em đã nghe Harry nói rồi đó – Cứ để nó một mình chơi tay đôi với trái Bludger đó.

Mưa vẫn rơi, bây giờ lại còn nặng hạt hơn nữa.

Tiếng còi của bà Hooch vang lên, Harry phóng vọt lên không trung, nghe tiếng hú vun vút của trái Bludger điên đuổi sát phía sau. Harry bay lên càng lúc càng cao. Nó lộn mèo, đột ngột sà xuống rồi bất thành linh vọt lên, lượn theo hình xoắn ốc, bay ngoằn ngoèo theo đường zic – zắc, có lúc lại lặn tròn như bánh xe. Dù bị chóng mặt, nó vẫn cố mở to mắt. Nước mưa làm nhòe cả mắt kính, chảy cả vô mũi nó khi nó ở tư thế đầu chúc xuống đất, chân chống lên trời, để cố tránh một cú tấn công dữ dội của trái Bludger. Nó nghe tiếng cười rộ vọt lên từ phía khán đài; nó biết trông nó không khác gì một thằng khùng, nhưng nó biết trái Bludger quái quỷ kia vì nặng nề nên không thể xoay chiều đổi hướng nhanh như nó được. Nó bắt đầu một trò chơi vòng quanh sân vận động với trái Bludger, không khác gì trò chơi đi tàu lượn trên không, với những khúc quanh đột ngột, những cú lao xuống không phanh. Đồng thời, nó vẫn liếc qua màn mưa bạc, về phía cột gôn của đội Gryffindor, nơi Adrian Pucey đang tìm cách vượt qua Wood. Trái Bludger lại lao vào Harry, tiếng gió vút bên tai cho nó biết nó lại vừa thoát hiểm trong gang tấc. Nó bèn quay ngoắc đầu lại, trở đầu và phóng đi tiếp.

- Ê, Harry! Mà tập múa ba-lê hả?

Malfoy gào lên châm chọc, trong khi Harry cố làm một cú lộn mèo nguy hiểm ở giữa chùng không trung để tránh một đòn hiểm khác của trái Bludger, rồi cầm đầu tháo chạy với trái Bludger vẫn bám sát, cách chưa đầy một thước sau lưng. Nhưng mà chính lúc ấy, lúc ném cho Malfoy một cái nhìn căm ghét, Harry nhìn thấy nó – trái Snitch vàng. Nó bay lơ lửng phía trên tai trái của Malfoy chỉ cách vài phân, nhưng Malfoy còn mãi bận cười cợt Harry nên không nhìn thấy!

Trong một khoảnh khắc sửng sờ, Harry đứng khựng giữa trời, không dám lao về phía Malfoy, chỉ sợ thắng ấy mà ngẩng đầu lên là nhìn thấy trái Snitch vàng.

ẦM!!!

Một giây bất động của nó cũng là thời gian so suất quá dài. Trái Bludger cuối cùng đã đạt được mục tiêu: nện một cú trời giáng vào Harry, đập vào cùi chỏ, và Harry nhận thấy xương cánh tay mình đã gãy. Choáng váng và đau thấu óc, Harry rơi tuột trên thân chổi đắm nước mưa, chỉ còn một đầu gối cố quặp lấy cán chổi, cánh tay gãy đung đưa một cách vô dụng bên hông nó.

Trái Bludger vẫn không buông tha, đang lao trở lại đánh bồi thêm một cú nữa, lần này nhắm ngay vào mặt Harry. Thắng bé chuôi ra khỏi đường bay của trái banh, trong cái đầu tê điếng của nó chỉ còn một ý nghĩ, rõ ràng, chắc chắn: bám lấy Malfoy.

Bất chấp cơn mưa xối xả và cơn đau thấu xương, Harry nhào tới cái gương mặt lơ mờ nụ cười khinh khinh phía dưới và nhận ra đôi mắt trợn trừng vì khiếp sợ trên gương mặt ấy: Malfoy tưởng Harry nổi điên lên quay ra tấn công nó.

- Cái trò gì...

Malfoy hốt hoảng lách ra khỏi đường bay của Harry, trong khi đó Harry vội buông bàn tay còn lành lặn của mình khỏi cán chổi, chụp mạnh. Nó cảm thấy mấy ngón tay của mình đã chạm được vào trái Snitch vàng lạnh ngắt, trong khi hai chân chênh vênh cố kẹp lấy cán chổi. Đám đông rú lên bên dưới, và Harry đâm sầm xuống đất, cố hết sức để không bị ngắt xiu.

Một tiếng ục vang lên cùng bùn nước bắn tung tóe, cán chổi cắm xuống sình, còn Harry thì lộn mèo mấy vòng trên mặt đất sau khi văng khỏi cán chổi. Cánh tay gãy của nó lỏng thòng lỏi chỏi trông rất quái dị. Tuy điếng người vì đau đớn, Harry vẫn nghe, như vọng lại từ cõi nào xa xăm lắm, rất nhiều tiếng huýt sáo la hét. Nhưng nó chỉ chú tâm vào trái Snitch vàng nắm chặt trong bàn tay chưa gãy.

Nó nói thêu thào:

- A ha! Chúng ta đã thắng.

Rồi ngắt xiu.

Khi Harry tỉnh lại, mưa vẫn còn rơi xối xả trên mặt, và nó vẫn còn nằm dài trên sân bóng. Có người nào đó đang cúi xuống, và Harry nhìn thấy hàm răng trắng bóng lấp lánh. Nó rên:

- Ôi, lại là thầy...

Thầy Lockhart nói to với đám đông chộn rộn chung quanh:

- Trò ấy không biết mình đang nói gì đâu. Đừng lo, Harry. Thầy sẽ chữa cánh tay cho con.

- Đừng.

Harry kinh hãi thét lên:

- Cảm ơn thầy, con muốn để nó như vậy thôi...

Nó cố gắng ngồi dậy, nhưng cơn đau quả là thấu trời xanh. Chợt nghe có tiếng tách tách quen thuộc ở đâu đó rất gần, Harry bèn quát to:

- Colin, anh không muốn chụp hình ảnh này đâu.

Thầy Lockhart nói hết sức êm ái:

- Nằm xuống đi con. Phép ếm bùa này đơn giản thôi, thầy đã làm không biết bao nhiêu lần rồi...

Harry nghiêng rằng:

- Tại sao không đưa con đi bệnh thất?

Wood tán thành ngay:

- Thừa giáo sư, đúng là nên đưa Harry đi bệnh thất.

Mình thấy Wood đang lăm lăm bùn sình, và mặc dù tầm thủ của đội nhà đang bị thương, Wood cũng không thể dừng nhe răng cười:

- Harry, em bắt banh giỏi lắm. Một cú bắt banh tuyệt vời, hết sức ngoạn mục, cú hay nhất của em, anh dám nói như vậy...

Qua đám chân cẳng dày đặc cứng vây quanh, Harry vẫn nhìn thấy được Fred và George đang vật lộn để nhét trái Bludger vào một cái hộp. Chừng đó thôi cũng đã là một cuộc chiến đấu ác liệt.

Thầy Lockhart xắn tay áo của chiếc áo chùng xanh ngọc bích, đồng dục bảo đám đông:

- Lùi lại!

- Ôi, đừng. Xin thầy đừng...

Harry cố phản đối yếu ớt; nhưng thầy Lockhart đang múa cây đũa phép, và ngay sau đó, thầy chữa thẳng cây đũa vào cánh tay Harry.

Một cảm giác lạ lùng và rất khó chịu la tỏa từ vai Harry xuống tới đầu những ngón tay của nó. Có cảm giác như cánh tay bị xì ra hơi. Harry không còn đủ can đảm để ngó xuống tay mình coi chuyện gì đã xảy ra. Nó vẫn nhắm nghiền đôi mắt, mặt ngoảnh đi hướng khác. Nhưng nhìn đám đông đang đứng há hốc mồm và thẳng Colin tự nhiên bấm máy như điên, Harry nhận ra chuyện đáng sợ tồi tệ nhất đã tới: cánh tay của Harry không còn đau đớn nữa, nhưng đồng thời nó cũng không còn có vẻ gì là một cánh tay.

Thầy Lockhart kêu lên:

- Uũa? Ờ, không sao. Thịnh thoảng xảy ra sự cố là chuyện thường. Nhưng điểm mấu chốt là xương không còn gãy nữa. Đó là điều cần ghi nhớ. Thế nhé, Harry, cứ từ từ mà đi tới bệnh thất. Aø, Ron và Hermione, hai trò dìu trò ấy đi nhé. Bà Pomfrey có thể sẽ... ờ... tia tốt trò lại một tý thôi.

Khi Harry đứng dậy, nó có cảm giác thông một bên hông rất lạ lùng. Nó bèn hít một hơi sâu để có đủ can đảm ngó xuống bên hông phải của nó. Và cái mà nó nhìn thấy suýt làm nó ngã lảo ra xỉu thêm một lần nữa:

Thò ra dưới ống tay áo của nó là một cái gì trông giống một cái găng tay cao su dày, màu da người. Nó thử nhúc nhích ngón tay. Nhưng chẳng ngón nào thêm nhúc nhích.

Thầy Lockhart hóa ra không hề hàn gắn gì xương xấu của nó hết, mà chỉ đơn giản... rút xương cánh tay nó đi mà thôi.

Bà Pomfrey đương nhiên là không hài lòng chút nào.

Bà giận dữ cầm cái tàn tích bất động buồn hiu của cái mà nửa giờ trước còn là cánh tay đặc lực của Harry, la lối:

- Lẽ ra trò phải đến gặp tôi ngay tức thì chứ! Tôi có thể nối xương trong một giây, nhưng làm cho xương mọc lại thì...

Harry tuyệt vọng:

- Cô sẽ làm được mà, phải không cô?

Bà Pomfrey quảng cho Harry bộ đồ bệnh nhân, nói dứt khoát:

- Tất nhiên là tôi sẽ làm được. Nhưng mà rất đau. Trò phải ở lại bệnh thất đêm nay...

Hermione đứng đợi bên ngoài tấm màn quây quanh giường của Harry, trong khi Ron giúp Harry thay quần áo. Cũng mất nhiều thì giờ mới nhét được cái gọi là cánh tay không xương mềm như cao su vô ống tay áo.

Từ bên trong tấm màn, Ron vừa kéo mấy ngón tay xuôi xị của Harry qua cổ tay áo, vừa nói vọng ra:

- Sao, Hermione? Tới bây giờ bồ con bệnh thầy Lockhart nữa thôi? Harry mà cần rút xương thì đã nhờ ông rồi.

Hermione nói:

- Ai cũng có thể có lúc sai sót. Mà nói cho cùng thì cánh tay cũng hết đau rồi, đúng không, Harry?

Harry lên giường nằm:

- Ủ. Hết đau. Nhưng cũng hết xài luôn.

Khi nó ngã người xuống giường, cánh tay thông xuống vung vẩy ngoài ý muốn.

Hermione và bà Pomfrey đi vòng qua tấm màn. Bà Pomfrey cầm một chai lớn đựng một thứ thuốc gì đó dán nhãn Mo-xu [(nguyên bản là: “Skele-Gro”, tức viết không đủ của “Skeleton-Growth”: Mộc-xương)]

Bà rót thứ thuốc bốc khói ấy vô một cái cốc, đưa cho Harry và nói:

- Tối nay trò sẽ bị hành đấy. Mộc lại xương cốt không phải là chuyện thú vị lắm đâu.

Harry nhắm mắt uống ực cái món Mo-xu. Nó làm phồng cả môi miệng lẫn cổ họng Harry trên đường trôi xuống bụng dạ, khiến Harry ho sù sụ và phun phì phì.

Bà Pomfrey không ngớt tắc lưỡi lắc đầu để bày tỏ ý kiến về những môn thể thao nguy hiểm và những thầy bà bất tài. Cuối cùng, bà cũng rút lui, để cho Ron và Hermione ở lại giúp Harry nuốt thêm mấy ngụm nước cho thông cổ họng.

Ron nói, miệng cười toét đến mang tai:

- Dù sao, chúng ta cũng đã thắng. Bồ bắt trái banh thật hết sẩy. Phải nhìn thấy cái mặt của Malfoy... Trông nó như muốn ăn sống bồ.

Hermione có vẻ lo rầu:

- Mình muốn biết nó làm sao mà ếm được tái Bludger ấy.

Harry dụi đầu xuống gối, nói:

- Chúng mình bổ sung câu đó vô cái danh sách những câu mình sẽ hỏi nó khi tụi mình uống thuốc Đa dịch để biến hình đi. Mình cầu mong sao cho thuốc đó... ngon hơn cái món Mo-xu này.

Ron nói:

- Bồ nói giỡn chơi, cái món Đa dịch đó có pha một tí của bọn Slytherin mà ngon hả?

Lúc đó cánh cửa bệnh thất mở tung. Tất cả những cầu thủ khác trong đội Gryffindor ùa vô thăm Harry, người nào cũng ướt nhẹp và bẩn thỉu.

George nói:

- Harry, một cú bay không tin được! Anh vừa mới nghe Marcus Flint quát thét Malfoy. Chuyện gì đó về trái banh Snitch lớn vờn ngay trên đầu mà nó không biết. Trông Malfoy vui hết nỗi rồi.

Chúng bày ra nào bánh, kẹo, và cả những chai nước bí rợ. Chúng quây quần bên giường Harry và vừa mới chuẩn bị nhập một bữa tiệc xôm tụ, thì bà Pomfrey xuất hiện như cơn bão, quát tháo:

- ĐI RA! Thằng bé cần nghỉ ngơi, nó cần mọc lại ba mươi ba cái xương, nghe chưa? RA, ĐI RA NGAY!

Thế là Harry bị bỏ lại một mình trong bệnh thất, không có ai “quấy rầy” để nó quên đi cơn đau như dao chặt ở mấy ngón tay tê liệt.

Nhiều tiếng đồng hồ sau, Harry tỉnh linh thức giấc giữa màn đêm đen kịt. Nó thốt lên một tiếng rên đau đớn: cánh tay nó bây giờ đau nhức như đầy những mẩu xương rời rạc. Mấy giây đầu, nó tưởng chính cơn đau này đã đánh thức nó. Nhưng rồi, một nỗi kinh hoàng ập xuống, khi nó nhận ra có ai đó trong bóng tối đang chườm trán cho mình. Nó hét:

- Tránh ra!

Rồi nhận ra ngay:

- Dobby!

Con gia tinh có hai mắt lồi to như hai trái banh quần vợt màu xanh lá cây đang dăm dăm nhìn Harry trong bóng tối. Một giọt nước mắt duy nhất chảy dọc theo cái mũi dài và nhọn. Con gia tinh thì thầm một cách bi thương:

- Harry Potter đã trở về trường học. Dobby đã cảnh cáo đi cảnh cáo lại nhiều lần. Mà thưa cậu, tại sao cậu không chịu nghe lời khuyên của Dobby? Tại sao Harry cứ một mực đến trường, không chịu quay về nhà khi đã lỡ chuyến tàu?

Harry nhồm người dậy trên cái gối, đẩy miếng bông chườm trán của Dobby ra. Nó hỏi:

- Bạn làm cái gì ở đây hả Dobby? Và làm sao bạn biết tôi lỡ chuyển tàu?

Môi của Dobby run run, Harry bỗng vỡ ra một mối nghi ngờ. Nó chậm rãi nói:

- Vậy là mi! Chính mi đã khiến cái hàng rào không cho tụi này đi qua!

Dobby gật đầu lia lịa, đôi tai ve vẩy:

- Thưa cậu, đúng vậy. Dobby lén rình Harry Potter, rồi ế bùa lên cánh cổng, rồi sau đó Dobby phải ửi lên bàn tay của mình.

Con gia tinh xòe mười ngón tay bị quấn bằng cho Harry xem.

- Nhưng Dobby không hối tiếc đâu, thưa cậu. Vì Dobby chỉ nghĩ đến sự an toàn của Harry Potter, mà không thể ngờ được rằng Harry Potter vẫn đến trường bằng một cách khác.

Con gia tinh lắc lư từ đằng trước ra đằng sau và ngược lại. Cái đầu xấu xí của nó cũng lắc qua lắc lại.

- Dobby sửng sốt hết sức khi nghe nói Harry Potter vẫn trở về nhập học Hogwarts. Sửng sốt đến nỗi làm khét cả bữa cơm chiều của chủ nó. Dobby bị một trận đòn chưa từng thấy trong đời, thưa cậu...

Harry lại dụi đầu xuống gối. Nó tức giận càu nhàu:

- Bạn suýt làm cho Ron với tôi bị đuổi học. Dobby, bạn khôn hồn thì biến mất trước khi xương cốt tôi lành lặn lại, nếu không tôi sẽ vạ trèo bạn cho coi.

Dobby mỉm cười yếu ớt:

- Thưa cậu, Dobby quen bị dọa giết chết rồi. Ở nhà Dobby bị dọa giết chết đến năm lần một ngày kia.

Con gia tinh hỉ mũi vô góc cái áo gối dơ hết chỗ nói mà nó đang mặc, trông thảm thiết đến nỗi cơn giận của Harry xịu xuống, dù nó vẫn còn muốn giận. Nó tò mò hỏi:

- Sao bạn lại mặc cái đồ đó, hả Dobby?

Dobby kéo cái áo gối, nói:

- Cái đồ này hả cậu? Đây là dấu hiệu nô lệ của một con gia tinh đó, thưa cậu. Dobby chỉ được tự do khi nào chủ của nó cho nó mặc quần áo. Bởi vậy người trong gia đình chủ rất cẩn thận, không bao giờ đưa cho Dobby dù là một chiếc vớ, thưa cậu, bởi vì chỉ cần nhiều đó là đủ để giải phóng Dobby và Dobby sẽ ra đi không bao giờ trở lại.

Con gia tinh dụi hai con mắt lồi của nó và đột ngột nói:

- Harry Potter phải về nhà! Dobby nghĩ trái Bludger của nó đã đủ để khiến...

- Trái Bludger của bạn?

Giận dữ lại nổi lên trong giọng nói của Harry:

- Trái Bludger của bạn, là ý làm sao? Chẳng lẽ bạn đã ế bùa trái Bludger để giết tôi?

Dobby rùng mình chối đây đây:

- Không phải để giết cậu đâu, thưa cậu, không đời nào giết cậu đâu. Dobby chỉ muốn cứu mạng của cậu mà. Thà cậu về nhà, dù có bị thương tích, còn hơn là ở đây. Dobby chỉ muốn Harry Potter bị thương vừa đủ để được đưa về nhà.

Harry càng thêm giận:

- Chỉ vậy thôi sao? Thế bạn có ý định nói cho tôi biết tại sao bạn muốn cho người ta gởi những mảnh xương thịt vụn của tôi về nhà không?

Dobby than khóc, nước mắt ràn rụa chảy xuống ướt đẫm cái áo gối te tua.

- Ôi, giá mà Harry Potter biết! Giá mà cậu biết cậu có ý nghĩa như thế nào đối với chúng tôi, những con gia tinh hèn mọn bị nô lệ, bị khinh miệt trong thế giới phù thủy. Thưa cậu, Dobby vẫn còn nhớ cái thời Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra còn tác oai tác quái. bọn gia tinh chúng tôi bị đối xử như đồ sâu bọ. Thưa cậu, đành rằng bây giờ Dobby vẫn còn bị đối xử như vậy.

Dobby nhìn nhận, chùi mặt vô áo gối, nói tiếp:

- Nhưng thưa cậu, hầu như cuộc sống đã được cải thiện đối với bọn gia tinh chúng tôi kể từ khi cậu chiến thắng quyền lực của Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra. Harry Potter vẫn sống, và quyền lực của trùm phe Hắc ám tiêu tan. Thưa cậu, một bình minh mới mở ra, và Harry Potter chiếu sáng như một ngôi sao hy vọng cho những người như chúng tôi, những người cứ ngỡ những ngày Hắc ám không bao giờ tàn. Thưa cậu... bây giờ, ở Hogwarts, chuyện khủng khiếp sắp xảy ra, mà có lẽ xảy ra rồi. Và Dobby không thể để cho Harry Potter ở lại chốn này, khi mà lịch sử dường như đang lặp lại, khi mà Phòng chứa Bí mật lại bị mở ra một lần nữa.

Dobby bỗng khựng lại kinh hoàng, chụp lấy cái bình nước uống của Harry trên cái bàn con cạnh giường ngủ mà tự nện lên đầu mình mạnh đến nỗi ngã lăn kên ra sàn, lăn đi mất tiêu.

Lát sau, nó lồm cồm bò trở lại bên giường, mắt lấm lét, miệng lẩm bầm:

- Dobby tồi, Dobby tồi lắm...

Harry thì thào:

- Như vậy là có Phòng chứa Bí mật? Và bạn vừa mới nói là trước đây nó đã từng được mở ra? Dobby, nói cho tôi biết đi!

Harry nắm chặt khuỷu tay gầy gò của con gia tinh khi nó vói tay toan chụp cái bình nước để tự trừng phạt mình một lần nữa.

- Mà làm sao tôi lại bị nguy hiểm được khi căn phòng đó mở ra? Tôi đâu phải xuất thân trong gia đình Muggle?

Đôi mắt của con gia tinh, vốn rất to, lại trợn trừng trong bóng tối, nó lấp bấp:

- Ôi, xin cậu, đừng hỏi nữa. Xin cậu đừng vặn hỏi Dobby khốn khổ nữa. Những âm mưu Hắc ám sắp diễn ra ở đây, nhưng Harry Potter không nên ở đây khi điều đó xảy ra... Về nhà đi, Harry Potter. Xin cậu hãy về nhà đi. Harry Potter không nên dính vô mấy vụ tranh đoạt này, nguy hiểm lắm...

Harry càng nắm chặt cổ tay Dobby hơn để không cho nó đập cái bình nước vô đầu nó lần nữa. Harry hỏi:

- Dobby, ai vậy? Ai đã mở cửa Phòng chứa Bí mật? Ai đã mở nó lần trước?

Con gia tinh khóc rống lên:

- Thưa cậu, Dobby không thể nói, không thể, không được nói! Về nhà đi, Harry Potter, về nhà đi mà!

Harry nổi giận:

- Tôi sẽ không đi đâu hết! Một trong những người bạn thân nhất của tôi xuất thân từ gia đình Muggle, nếu Phòng chứa Bí mật thật sự đã mở ra thì cô ấy sẽ là người đầu tiên bị hại...

Dobby lại rên rỉ trong một trạng thái đau thương cực kỳ:

- Harry Potter liều mạng mình vì bạn bè! Cao thượng biết bao! Anh dũng biết bao! Nhưng mà cu ấy cũng phải tự cứu lấy mình chứ! Harry Potter không được...

Đột nhiên Dobby nín lặng, đôi tai như cánh dơi rung nhẹ. Harry cũng nghe thấy. Có tiếng bước chân đang đến gần bên ngoài hành lang.

- Dobby phải đi thôi!

Con gia tinh khiếp đảm, thở hổn hển. Một tiếng “rắc” vang lên và nắm tay của Harry chỉ còn nắm chặt không khí mà thôi. Nó chuôi mình xuống dưới lớp chăn trên giường, mắt vẫn mở trong bóng đêm, hướng về phía cửa khi tiếng bước chân đến gần hơn.

Chỉ lát sau là cụ Dumbledore xuất hiện bằng cách đi giật lùi vào phòng. Cụ mặc áo ngủ dài bằng len và đội một cái nón ngủ. Cụ đang khiêng một đầu của cái gì đó giống như một pho tượng. Giáo sư McGonagall xuất hiện liền sau đó, khiêng chân của bức tượng. Hai người đặt cái tượng đó lên một cái giường.

Cụ Dumbledore nói khẽ:

- Đi gọi bà Pomfrey.

Giáo sư McGonagall lập tức đi ngang qua giường Harry ra ngoài. Harry nằm im, giả đồ như say ngủ. Nó nghe những tiếng nói khẩn cấp, và rồi giáo sư McGonagall hồi hải trở lại, có bà Pomfrey theo sát bước chân. Bà Pomfrey vừa đi vô phòng vừa tròng cái áo len không tay qua đầu, mặc ngoài tấm áo ngủ. Harry nghe như bà hít hơi thật nhanh.

Tiếng bà Pomfrey thì thầm với cụ Dumbledore khi bà cúi xuống xem xét bức tượng.

- Chuyện gì xảy ra thế?

Cụ Dumbledore nói:

- Một cuộc tấn công nữa. Giáo sư McGonagall phát hiện ra cậu bé trên cầu thang.

Giáo sư bổ sung:

- Với một chùm nho bên cạnh. Tôi nghĩ là thằng nhóc này định lên đến đây thăm Harry.

Bụng Harry quặn lên một cái đau đớn. Nó nhích đầu lên một cách từ từ thận trọng để có thể nhìn thấy mặt bức tượng trên giường. Một vạt trắng rơi chiếu khuôn mặt trợn trừng của pho tượng.

Đó là Colin Creevey, mắt nó mở to, hai tay vẫn giữ cứng đơ trước mặt, cầm cái máy chụp hình của nó. Bà Pomfrey hỏi:

- Bị hóa đá hả?

Giáo sư McGonagall đáp:

- Phải. Nhưng mà tôi rùng mình khi nghĩ đến... Nếu lúc đó cụ Dumbledore không đang xuống cầu thang để lấy sôcôla nóng uống, thì... Ai biết chuyện gì có thể xảy ra...

Cả ba người chăm chú nhìn Colin. Rồi cụ Dumbledore chồm tới, tháo cái máy chụp hình trong tay

Colin ra.

Giáo sư McGonagall hăm hở nói:

- Ông có nghĩ là thằng nhóc lúc đó đang tìm cách chụp hình kẻ tấn công nó không?

Cụ Dumbledore không trả lời. Cụ mở hộp đựng phim của cái máy chụp hình. Bà Pomfrey thốt kêu lên:

- Quỷ thần ơi!

Một tia khói xịt ra khỏi cái máy. Harry nằm cách đó ba giường cũng hửi thấy mùi phim nhựa khét lẹt.

Bà Pomfrey hoang mang:

- Tiêu hết. Tất cả tiêu hết...

Giáo sư McGonagall khẩn thiết hỏi:

- Như vậy nghĩa là sao, ông Dumbledore?

Cụ Dumbledore nói:

- Nghĩa là Phòng chứa Bí mật lại bị mở ra lần nữa.

Bà Pomfrey giơ tay bịt miệng mình lại. Giáo sư McGonagall trợn mắt nhìn đăm đăm cụ Dumbledore:

- Nhưng... ông Dumbledore... chắc vậy... nhưng... ai?

Cụ Dumbledore vẫn nhìn Colin.

- Vấn đề không phải là ai, vấn đề là như thế nào...

Từ chỗ nằm của Harry, nó có thể nhìn thấy gương mặt lơ đãng của giáo sư McGonagall. Nó thấy rằng giáo sư cũng không có vẻ gì hiểu hơn nó về chuyện này.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Câu Lạc Bộ Đấu Tay Đôi

Sáng chủ nhật, Harry thức dậy, nhận thấy ký túc xá tràn ngập tia nắng rạng rỡ của một ngày chớm đông, và tay nó thì đã mọc đủ xương nhưng vẫn cứng đờ. Nó vội ngồi nhồm dậy để nhìn qua giường của Colin, nhưng chẳng thể thấy gì vì đã có một tấm màn ngăn ở giữa. Thấy Harry đã tỉnh dậy, bà Pomfrey xông vào với cái khay điểm tâm. Kế tới, bà bắt đầu bẻ gập mấy ngón tay rồi đến cánh tay của Harry, xong kéo chúng duỗi ra. Bà nói:

- Đâu vô đó rồi đấy.

Harry lóng ngóng tự múc cháo ăn bằng bàn tay trái. Bà Pomfrey nói:

- Khi nào ăn xong, con có thể ra về.

Harry mặc ngay quần áo vào thật nhanh rồi vội vàng chạy về tháp Gryffindor, háo hức muốn kể cho Hermione và Ron nghe chuyện về Colin và Dobby. Nhưng cả hai đứa kia đều không ở trong ký túc xá. Harry đi loay quanh tìm kiếm bạn, tự hỏi không biết chúng có thể biến đi đâu, trong lòng có hơi tự ái một chút khi thấy hai đứa tụi nó không có vẻ quan tâm gì đến chuyện xương cốt của nó có mọc lại hay không?

Khi đi ngang qua thư viện thì gặp Percy đang từ trong đó đi ra, trông vẻ mặt hớn hờ hơn lần gặp nhau trước rất nhiều. Percy nói:

- A, chào Harry! Cú bay hôm nay thật là xuất sắc. Đúng là xuất sắc. Nhà Gryffindor nhờ vậy mà dẫn đầu trong cuộc thi đua Cúp Nhà, em kiếm được năm mươi điểm đấy!

Harry hỏi:

- Anh có thấy Ron và Hermione ở đâu không?

Nụ cười của Percy có hơi héo đi, anh nói:

- Anh không thấy. Nhưng anh hy vọng là thằng Ron không chui vô một cái buồng vệ sinh nữ nào khác nữa...

Harry cố cười phụng hùa câu nói đùa của Percy. Nó nhìn theo anh cho tới khi khuất tầm mắt, rồi nhắm hướng buồng tắm nữ – lãnh địa của con ma khóc nhe Myrtle – mà bước tới. Harry chịu không đoán ra

được tại sao Ron và Hermione lại chui vào chỗ ấy lần nữa, nhưng nó vẫn cứ lén vào đó để tìm tụi kia, sau khi ngó trước dòm sau để yên chí là chung quanh không có bóng dáng thầy Filch hay một Huynh trưởng nào nữa. Vừa mở cánh cửa buồng vệ sinh nữ là Harry nghe thấy tiếng của hai đứa bạn, vọng ra từ một buồng cầu tiêu khóa kỹ.

Harry lập tức chui vào, khép cửa lại ngay, lên tiếng:

- Tôi đây.

Có tiếng loảng xoảng, lèo xèo lẫn với tiếng thở phì phò vang lên từ bên trong buồng cầu tiêu đóng kín. Ổi lỗ khóa hiện ra con mắt Hermione tròn tròn nhìn ra ngoài. Cô bé kêu lên:

- Harry! Bạn làm tụi này hết hồn. Vô đây. Tay của bạn ra sao rồi?

- Khỏe.

Harry ép mình lách qua cánh cửa hé mở. Nó thấy trên cái bồn cầu là một cái vạc cũ kỹ, phía dưới đáy vạc vang lên tiếng tanh tách, chứng tỏ hai đứa kia đã nhóm một ngọn lửa nhỏ. Aáy là một trong những ngón nghề đặc biệt của Hermione hóa phép ra được những ngọn lửa xách tay, không thấm nước.

Ron vừa khóa cánh cửa lại vừa cố gắng giải thích cho Harry hiểu một cách khó khăn:

- Tụi này tính đi thăm bồ, nhưng rồi quyết định để thì giờ bắt tay vào bào chế thuốc Đa dịch. Tụi này nghĩ giấu thuốc chỗ này là thích hợp nhất.

Harry vừa bắt đầu kể chuyện Colin thì Hermione cắt ngang:

- Tụi này biết hết rồi – tụi này nghe giáo sư McGonagall nói với giáo sư Flitwick hồi sáng này. Chính vì vậy mà tụi này quyết định là tụi mình nên...

Ron hăm hè tiếp lời:

- ... làm cho thằng Malfoy thú tội càng sớm càng tốt. Mấy bồ biết mình nghĩ gì không? Chính nó, vì tức điên lên sau khi thua trận Quidditch, nó giận cá chém thớt, trúng nhằm thằng nhóc Colin.

Harry vừa nhìn Hermione bứt mớ cỏ chút chút bỏ vô vạc nấu thuốc vừa nói:

- Còn một chuyện nữa. Dobby lại tìm đến tôi vào nửa đêm hôm qua.

Ron và Hermione cùng ngẩng lên nhìn, sững sốt. Harry kể cho hai đứa nghe tất cả những gì mà Dobby đã nói – hoặc không dám nói với nó. Hermione và Ron há hốc miệng ra mà nghe. Hermione lẩm bẩm:

- Phòng chứa Bí mật đã từng được mở ra trước đây à?

Ron nói với giọng đắc thắng:

- Vậy là rõ rồi: chắc là chính ba của thằng Malfoy, ông Lucius Malfoy, đã mở cửa Phòng chứa Bí mật hồi ông còn đi học ở trường Hogwarts. Còn bây giờ ông biểu thằng quý tử Draco Malfoy của ông làm lại chuyện đó. Quá rõ ràng. Phải chi Dobby nói cho bồ biết quái vật bên trong Phòng chứa Bí mật là con quái gì há? Mình thiệt tình thắc mắc ghê, làm sao lại không ai nhận ra khi nó đang lẩn lút ở quanh trường chứ?

Hermione vừa khều mấy con đĩa dưới đáy vạc vừa nói:

- Không chừng nó biết tàng hình. Hay không chừng nó cải trang – giả làm một bộ giáp sắt chẳng hạn. Hồi đó mình có đọc qua về bọn Ma cà rồng Cắc kè bông...

- Bồ đọc nhiều quá rồi đó, Hermione!

Ron nói, trong lúc tay vẫn trút mấy con ruồi cánh mỏng chết lên trên đám đĩa. Nó vò cái bao rỗng, ngó Harry:

- Vậy là chính Dobby đã ngăn trở, không cho tụi mình lên xe lửa tốc hành Hogwarts vào hôm khai trường hả? Rồi cũng chính nó làm gãy tay bồ?

Nó lắc đầu nói tiếp:

- Bồ biết không, Harry, nếu nó không chịu bỏ cái kiểu cứu bồ đó đi thì thế nào cũng có ngày nó làm cho bồ chết ngắc.

Tin Colin bị hóa đá và đang nằm như chết rồi trong bệnh thất đã nhanh chóng lan ra khắp trường vào sáng thứ hai. Không khí bỗng nhiên bị những nỗi ngờ vực và những chuyện đồn đại làm cho ngột ngạt. Bọn học sinh năm thứ nhất bây giờ chỉ dám đi quanh lâu đài thành từng đám và bấu chặt lấy nhau, như thể chúng sợ nếu đi lêu bêu một mình thì thế nào cũng bị tấn công.

Ginny, bạn ngồi cùng bàn với Colin trong lớp học Bùa chú, thì sợ đến gần như quẩn trí. Nhưng Harry thấy cái trò mà Fred và George bày ra để chọc cho cô bé vui lên không phải là một trò hay lắm: họ thay phiên nhau núp sau mấy bức tượng, trùm kín đầu bằng áo lông hay áo sơ mi, rồi thành linh nhảy bổ ra hù cô bé. Hai đứa nó chỉ chịu thôi cái trò đó khi Huynh trưởng Percy nổi khùng lên vì tức giận, dọa sẽ viết thư méc má là Ginny đang bị ác mộng.

Trong lúc đó, một phong trào bí mật tràn lan khắp trường: bọn học trò lén lút đổi chác, mua bán những lá bùa hộ mạng, những bửu bối, và các loại bùa phép phòng thân, mà không để cho thầy cô hay biết. Neville mua một củ hành to tướng, màu xanh lá cây, có mùi quí sứ, một mẫu thủy tinh nhọn sắc màu tím, và một cái đuôi con sa giông đã thối rữa. Mấy đứa khác trong nhà Gryffindor bèn bảo cho Neville biết là nó không việc gì phải lo: nó thuộc dòng dõi phù thủy thuần chủng, không có nguy cơ nằm trong “sổ bìa đen” của Người kế vị Slytherin. Nhưng gương mặt tròn mồm mím của Neville vẫn tái mét vì sợ hãi:

- Thì thầy Filch cũng bị tấn công đó thôi! Tại thầy là một Squib, mà ai cũng biết tui thì cũng gần như là Squib vậy. [(Squib: Pháo xì, phù thủy con nhà nòi mà lại không biết làm phép thuật)]

Vào tuần lễ thứ hai của tháng 12, giáo sư McGonagall lại đi một vòng các ký túc xá để ghi danh những học sinh sẽ ở lại trường trong dịp lễ Giáng Sinh. Harry, Ron, và Hermione đều ghi tên. Tụi nó nghe nói Malfoy cũng sẽ nghỉ lễ Giáng Sinh ở trường. Điều này khiến chúng càng thêm nghi ngờ và đưa đến quyết định lấy kỳ nghỉ làm thời gian thích hợp nhất để đem món thuốc Đa dịch ra moi một lời thú tội của Malfoy.

Không may là món thuốc ấy chỉ mới đang ở giai đoạn bào chế lừng chừng. Bây giờ tụi nó đang cần sừng của song kỳ mã và da vụn của một con rắn ráo, mà nơi duy nhất để lấy được hai món đó là trong cái kho riêng của thầy Snape. Riêng Harry thì nghĩ là nó thà đương đầu với con quái vật còn hơn là để cho thầy Snape bắt tại trận nó đang ăn trộm trong văn phòng của thầy.

Vào trưa thứ năm có hai tiết Độc dược liền nhau của thầy Snape. Hermione nói dứt khoát:

- Tụi mình phải bày ra một trận nghi binh, đánh lạc hướng chú ý của thầy, để cho một đứa trong đám thừa cơ lên vào văn phòng của thầy, chôm mấy thứ tụi mình cần.

Harry và Ron cùng nhìn cô bé một cách lo âu. Hermione tiếp tục bằng giọng nói-huych-toẹt-ra-cho-rời:

- Mình tính mình sẽ là người đi chôm đồ. Hai bạn mà bị bắt quả tang vi phạm nội quy gì nữa thì bị đuổi là cái chắc, còn mình thì hồ sơ hình sự còn sạch bong. Vậy tất cả những gì hai bạn phải làm là gây ra một vụ bùm xum gì đó để giữ chân thầy Snape trong lớp chừng năm phút là được.

Harry gượng cười yếu ớt. Cố tình gây ra một vụ bùm xum trong lớp học Độc dược của thầy Snape thì có khác gì cầm gậy chọc vô mắt một con rồng đang ngủ.

Lớp học Độc dược ở trong một gian hầm rộng. Bài học hôm thứ năm đó diễn ra bình thường. Giữa những dãy bàn là hai chục cái vạc đang bốc khói nghi ngút; trên bàn bày nào cân đồng, nào các hũ đựng dược liệu. Trong làn khói tỏa mờ mờ, thầy Snape lảng vảng đó đây, phê bình châm chọc những thứ học sinh nhà Gryffindor làm, trong khi bọn Slytherin rúc rích cười khoái chí. Draco Malfoy, học trò cứng của thầy Snape, cứ lập lòe mấy con mắt cá bong bóng ngay mặt Ron và Harry. Hai đứa ráng nhịn, biết là mình mà trả đũa thì thế nào cũng bị cấm túc trước khi kịp phản đối “vậy là bất công!”.

Cái dung dịch Sừng tấy của Harry vẫn còn lỏng lét, nhưng nó chẳng bận tâm mấy. Đầu óc nó còn bận bịu những chuyện quan trọng hơn nhiều. Harry đang chờ Hermione ra hiệu hành động, nên chẳng còn tai đầu mà nghe thầy Snape chế nhạo cái món thuốc còn lỏng bồng nước của nó lúc thầy dừng chân bên cái vạc, ngay khi thầy vừa bỏ đi sang bắt nạt Neville, thì Hermione đưa mắt cho Harry, khẽ gật đầu.

Harry nhanh chóng thụp xuống đằng sau cái vạc của mình, rút từ trong túi ra một cái pháo bông bung xòe của anh Fred, dùng cây đũa phép mời cho nó một cái. Viên pháo bắt đầu xẹt lửa kêu xèo xèo. Biết là

cơ hội dành cho mình chỉ có vài giây thôi, Harry đứng thẳng người, nhắm hướng, quăng mạnh viên pháo. Viên pháo bay vút một đường cầu vồng, rồi đáp xuống đúng chóc mục tiêu là cái vạc của Goyle.

Thuốc trong vạc của Goyle phát nổ và bắn tung tóe khắp lớp. Bọn học trò rú lên khi những tia dung dịch Sừng tẩy bắn trúng vào người. Nguyên cái mặt Malfoy lãnh đủ và mũi nó bắt đầu sưng lên như cái bong bóng; còn Goyle thì đưa hai bàn tay bè ra to bằng cái đĩa, bưng lấy hai con mắt, dò dẫm loanh quanh. Thầy Snape cố gắng trấn an và lập tức tìm hiểu xem điều gì đã xảy ra. Trong cảnh lộn xộn đó, Harry thấy Hermione lặng lẽ lỉnh vào văn phòng của thầy.

Tiếng thầy Snape gào:

- IM LẶNG! IM LẶNG! ... Trò nào bị vắng trúng thuốc Sừng tẩy thì lại đây mà lấy thuốc Xì độc. Ta mà tìm ra tên đầu têu vụ này thì...

Harry cố gắng nhin cười khi nhìn thấy Malfoy hấp tấp chạy tới trước, cái đầu gục xuống vì sức nặng của cái mũi phồng to bằng một trái dưa hấu nho nhỏ. Cả đến nửa lớp xúm xít quanh bàn thầy Snape, đưa thì vẹo qua một bên vì sức nặng của cánh tay sưng bự như cái chày, đưa thì không thể nói nên lời vì đôi môi vều lên choán gần hết cái mặt... Và một lát sau, Harry đã thấy Hermione nhẹ nhàng trở vô lớp, váy trước phồng lên.

Skhi mỗi học sinh bị sừng tẩy đã làm xong một ngụm thuốc giải độc và những nốt phồng to nhỏ các cỡ đã xẹp xuống, thầy Snape vét cái vạc của Goyle, hốt ra một chút tàn dư đen sì của cái pháo bông. Cả lớp bỗng nhiên lặng như tờ.

Thầy Snape nói rít qua kẽ răng:

- Ta mà tìm được trò nào đã ném viên pháo này, ta cam đoan rằng trò đó sẽ bị đuổi.

Thầy Snape nhìn thẳng vào mặt Harry và nó cố gắng giữ một vẻ mặt mà nó hy vọng là có vẻ bí ẩn. Mười phút sau, nghe tiếng chuông reo, nó mừng húm. Chưa bao giờ nó nghe tiếng chuông kêu hân hoan như vậy.

Khi ba đứa hồi hả chạy đến buồng tắm của con ma khóc nhè Myrtle, Harry nói:

- Tôi dám cá thầy biết thủ phạm chính là tôi.

Hermione thấy mớ nguyên liệu mới lấy được vô cái vạc và khuấy lên một cách nôn nóng. Cô bé hào hứng nói:

- Hai tuần nữa là xong.

Ron trấn an Harry:

- Thầy Snape lấy gì chứng minh bồ là thủ phạm được? Vậy ông đâu có làm được gì bồ đâu nè!

Harry nhìn xuống món thuốc tui nó bào chế đang sủi bọt, nổi bong bóng:

- Đụng thầy Snape là xui tận mạng.

Một tuần sau, khi Harry, Ron và Hermione đang băng qua tiền sảnh thì thấy một đám đông bu quanh một thông báo, đọc một mẫu giấy da dính trên bảng. Dean và Seamus ra hiệu kêu tui nó lại, tỏ vẻ hào hứng lắm. Seamus nói:

- Người ta đang thành lập Câu lạc bộ Đấu tay đôi! Tối nay có buổi họp mặt đầu tiên! Mình không ngại mấy bài học đấu tay đôi đâu; nhất là vào những ngày này, biết đâu mình sẽ phải cần đến...

Ron nói:

- Cái gì? Bộ mấy bồ tưởng con quái vật của Slytherin biết thách đấu tay đôi à?

Dù vậy Ron cũng chăm chú đọc thông báo, rồi nói với Harry và Hermione:

- Coi bộ cũng hữu ích lắm. Tui mình tham gia không?

Harry và Hermione đều ủng hộ, thế là lúc 8 giờ tối hôm đó, tui nó vội vã trở lại Đại Sảnh đường. Mấy dãy bàn dài đã được dọn đi chỗ khác, nhường chỗ cho một cái võ đài vàng đặt dọc một bức tường. Hàng ngàn ngọn nến được thắp sáng lơ lửng bên trên. Trần nhà lại một lần nữa đen như nhung, và gần như toàn bộ học sinh trong trường đều có mặt, người nào cũng cầm theo cây đũa phép của mình và lộ vẻ hồi hộp.

Hermione nói khi cùng hai người bạn chen lấn trong đám đông:

- Không biết ai sẽ dạy tui mình đây? Có người nói với mình thầy Flitwick từng là vô địch môn đấu tay đôi hồi thầy còn trẻ – không chừng thầy Flitwick sẽ dạy tui mình cũng nên.

Harry nói:

- Miễn sao đừng là...

Nhưng câu nói của nó kết thúc ngay bằng một tiếng nổ nê: thầy Lockhart đang bước lên võ đài, chói lọi trong chiếc áo chùng màu đỏ mận chín, bên cạnh thầy không ai khác hơn là thầy Snape mặc chiếc áo chùng màu đen thường ngày.

Thầy Lockhart giơ tay vẫy mọi người im lặng và kêu gọi:

- Dồn lại đây nào! Tập họp lại nào! Mọi người có thấy tôi rõ không? Có nghe tôi rõ không? Hay lắm!

Thầy tăng hăng để bắt đầu:

- Thế này, giáo sư Dumbledore đã cho phép tôi thành lập Câu lạc bộ Đấu tay đôi này, để huấn luyện tất cả các trò phòng khi các trò cần tự vệ, như chính tôi đây đã phải chiến đấu tự vệ trong vô số trường hợp – Cứ đọc các sách đã xuất bản của tôi là biết đầy đủ chi tiết về chuyện này.

Nở một nụ cười sáng chói gương mặt, thầy Lockhart nói tiếp:

- Tôi xin giới thiệu người phụ tá cho tôi, giáo sư Snape. Thầy nói với tôi là bản thân thầy có biết một tí chút về môn đấu tay đôi và đã đồng ý trên tinh thần thể thao là giúp tôi làm vài động tác biểu diễn trước khi chúng ta bắt đầu. Thế này, tôi không muốn để các trò trẻ tuổi hăng say này phải lo lắng – Hãy yên tâm là sau khi tôi đấu tay đôi với ông ấy xong, các trò vẫn còn bậc thầy Độc dược của mình, đừng sợ nhé!

Ron thì thầm vào tai Harry:

- Nếu hai người đó tiêu diệt lẫn nhau thì có phải hay hơn không?

Môi trên của thầy Snape cong lên. Harry không hiểu tại sao thầy Lockhart vẫn còn mỉm cười được. Gặp nó, nếu thầy Snape mà cứ nhìn nó kiểu ấy thì chắc nó đã lo liệu hồn mà chạy trốn.

Thầy Lockhart và thầy Snape bước đến đứng đối diện nhau và cúi mình chào. Ít nhất thì thầy Lockhart cũng chào một cách điệu nghệ, hai cánh tay đánh vòng thuần thục. Còn thầy Snape thì chỉ gục gặc đầu một cách cẩu kính. Rồi cả hai giơ cây đũa phép lên như thể giơ kiếm ra trước mặt.

Thầy Lockhart nói với đám học trò đang im re:

- Như các trò thấy đấy, chúng tôi đang giơ cây đũa phép của mình lên ở một tư thế chiến đấu được chấp nhận. Sau khi đếm ba tiếng, chúng tôi sẽ tung ra lời nguyên thứ nhất. Dĩ nhiên là không ai cố ý giết ai cả.

Harry ngó hàm răng nghiến chặt của thầy Snape:

- Mình không dám đánh cược đâu.

- Một... Hai... Ba...

Cả hai thầy đều vung gậy qua đầu và chĩa vào mặt đối thủ. Thầy Snape hô:

- Expelliarmus. [(Câu này tách ra sẽ là: expel – tống khứ, liar – kẻ nói xạo, mus – chuột = Uùm ba la úm ba li, tống đi con chuột xạo!”)]

Một tia sáng chói lòa màu đỏ thẫm lóe lên, một tiếng nổ vang lên ngay dưới chân thầy Lockhart khiến thầy văng bật ra sau, rớt khỏi võ đài, đụng vào bức tường, té ạch xuống và nằm lẩn quay trên sàn.

Malfoy và mấy đứa nhà Slytherin vỗ tay hoan hô. Hermione bồn chồn nhấp nhồm trên mấy đầu ngón chân, còn mấy ngón tay thì đè trên môi cố ngăn tiếng thét đau đớn:

- Mấy bồ nghĩ thầy có bị gì không?

Harry và Ron cùng nói:

- Kệ ông chứ!

Thầy Lockhart gượng đứng trên đôi chân không được vững vàng lắm. Nón của thầy đã văng mất, và mái tóc dợn sóng thì dựng đứng trên đỉnh đầu thầy. Bước cà nhắc trở lên võ đài, thầy nói:

- Thế đấy, các trò thấy đấy. Đó là phép Giải giới – các trò xem, tôi đã mất cây đũa phép của mình... À, đây rồi, cảm ơn trò Brown... Vâng, thưa giáo sư Snape, biểu diễn phép thuật đó quả là một ý kiến xuất sắc, nhưng mà tôi nói anh đừng phiền, chứ phép thuật của anh lộ liễu quá, tôi mà muốn vô hiệu nó thì dễ ợt. Tuy nhiên, tôi cảm thấy sẽ có tác dụng giáo dục tốt nếu cứ để cho bọn trẻ...

Vẻ mặt thầy Snape đăm đăm sát khí. Có lẽ thầy Lockhart cũng nhận thấy điều ấy, nên thầy vội nói:

- Biểu diễn nhiều đây là đủ rồi! Tôi sẽ xuống với các trò, chia các trò thành từng đôi. Thầy Lockhart ráp Neville với Justin, còn thầy Snape thì đi thẳng đến chỗ Harry và Ron.

Thầy cười nhếch mép:

- Ta nghĩ đã đến lúc tách nhóm thôi. Ron, trò bắt cặp với Finnigan. Còn Harry...

Harry tự động quay sang Hermione. Nhưng thầy Snape vẫn mỉm cười lạnh lùng:

- Ta e không được đâu. Malfoy, lại đây. Để thử xem trò làm được gì với Harry lừng danh. Còn trò, Hermione, trò đấu tay đôi với Bulstrode.

Malfoy khệnh khạng bước tới, miệng cười khinh khinh. Bước đằng sau nó là một cô bé bên nhà Slytherin. Cô bé này khiến Harry nhớ đến một bức tranh nó đã xem trong cuốn “Kỳ nghỉ với Phù thủy”, bởi vì “cô bé” bị chàm vàm, cầm bạnh ra vuông vức nặng nề đầy vẻ khiêu khích hung hăng. Hermione nở một nụ cười yếu ớt để chào, nhưng cô bé kia không đáp lại. Thầy Lockhart đã lại bước lên võ đài kêu gọi:

- Hãy đối diện với đấu thủ của mình! Và cúi chào!

Harry và Malfoy hầu như không nghiêng đầu đi một tí nào, mắt không hề rời khỏi đối thủ.

Thầy Lockhart lại hô:

- Đũa phép sẵn sàng! Khi tôi đếm đến ba, các trò hãy tung bùa phép của mình ra mà giải giới đối thủ.

Chỉ tước vũ khí của đối thủ mà thôi – Chúng ta không muốn có bất kỳ ai bị tai nạn nào hết – Một... Hai... Ba...

Harry quơ cây đũa phép của nó lên, nhưng Malfoy đã ra tay trước, ngay từ tiếng đếm thứ hai: đòn phép của Malfoy quật Harry mạnh đến nỗi nó cảm giác bị cả một cái chảo nện mạnh trên đầu. Harry loạng choạng suýt ngã, nhưng gượng được và không để mất thêm một giây nào, nó chĩa thẳng cây đũa phép vào mặt Malfoy mà hét:

- Rictusempra. [(Rictus: cái miệng há. Câu thần chú này có thể dịch là: “Hô biến, hô hố, hô hố cười!)]

Giọng thầy Lockhart la to, cảnh cáo, trên đám đầu đen đang đánh nhau xà quần:

- Tôi đã bảo chỉ giải giới thôi mà!

Malfoy khuyu xuống ôm bụng cười ngặt ngẽo. Harry đã đánh Malfoy bằng bùa Cù lét, khiến cho Malfoy không cách nào ngừng cười được. Harry hơi lưỡng lự, cảm thấy lờ mờ là đánh tiếp Malfoy đang bò lăn trên sàn thì không có tinh thần thể thao lắm, nhưng đó là cả một sai lầm. Vừa há miệng hớp hơi để thở, Malfoy vừa chĩa cây đũa phép vào đầu gối Harry và đọc:

- Tarantallegra! [(Tarantula: một điệu vũ nhanh của Ý; Allegra: nhịp nhanh. Câu này có nghĩa là: “Lóc cóc mòng mòng, lóc cóc quay vòng vòng!”)]

Ngay lập tức, hai chân của Harry bắt đầu nhảy cà giựt cà tưng như điên, không cách nào điều khiển được.

Thầy Lockhart quát inh ỏi:

- Dừng lại! Thôi!

Chẳng xơ mũi gì. Thầy Snape đành can thiệp:

- Finite Incantatem! [(“Thâu hồi phép thuật”)]

Sau tiếng hô của thầy Snape, chân Harry thôi nhảy nhót, Malfoy thôi cười, và cả hai đều có thể ngẩng nhìn lên.

Một làn khói mờ đang bao phủ toàn cảnh. Cả Neville và Justin đều nằm lăn quay trên sàn thở hổn hển. Ron thì đang đỡ dậy một thằng Seamus mặt mày xám ngoét như tro, xin lỗi rồi rút về cái tai họa mà cây đũa phép te tua của nó gây ra. Nhưng Hermione và Bulstrode vẫn còn múa may. Hermione thì bị cô “Bé Bự” dùng miếng đòn hiểm khóa đầu, đang thút thít khóc vì đau đớn; cả hai cây đũa phép của hai cô bé đều bị bỏ mặc nằm lăn lóc trên sàn. Harry nhảy tới lôi Bé Bự ra khỏi Hermione. Kể cũng khó: Bé Bự to cỡ hơn cả Harry.

Thầy Lockhart nhìn hậu quả của trận đấu tay đôi, nhấp nha ướm lời:

- Nào. Nào... Macmillan, buông ra đi... Coi chừng, trò Fawcett... trò Boot kẹp chặt lại, chút xíu nữa là nó ngừng chảy máu thôi...

Đứng trong đám khói mờ mịt giữa hội trường, thầy Lockhart cố át sự náo động:

- Chắc là tôi phải dạy cho các trò cách thức khóa những lời nguyên không thân thiện thôi!

Thầy Lockhart liếc một cái sang chỗ thầy Snape. Đôi mắt đen của ông này phát ra một tia sáng long lanh, nhưng ông nhanh chóng nhìn đi chỗ khác. Thầy Lockhart đành nói tiếp:

- Chúng ta cần một đôi tình nguyện làm thử – Neville và Finch lại đây – Anh thấy sao, anh...

Thầy Snape gạt đi ngay:

- Không ổn chút nào, giáo sư Lockhart à. Neville thì chỉ với một câu thần chú đơn giản thôi cũng sẽ gây ra một cảnh tan hoang tàn khốc. Còn Finch thì có thể sẽ chỉ còn di thể đủ đứng trong mấy cái hộp quẹt để đưa đến bệnh thất.

Gương mặt tròn trịa hồng hào của Neville ửng đỏ lên. Thầy Snape nói tiếp với một nụ cười nhăn nhó:

- Hay là cặp Harry và Malfoy, anh thấy sao?

Thầy Lockhart tán thành:

- Ý kiến xuất sắc!

Thầy ra hiệu gọi Harry và Malfoy đi tới giữa hội trường, đám đông lùi lại để chừa chỗ trống cho chúng thi thử tài năng. Thầy Lockhart bảo:

- Nghe đây, Harry, khi Malfoy chĩa cây đũa phép vào trò, thì trò làm như vậy.

Thầy giơ cây đũa phép của mình lên, cố gắng làm một động tác phức tạp xong làm rớt luôn cây đũa. Thầy Snape cười ngạo nghễ nhìn thầy Lockhart vừa vội vàng lượm cây đũa lên và nói:

- Aáy! Tại cây đũa phép của tôi hăng hái quá mà!

Thầy Snape đến gần Malfoy, cúi xuống, thì thầm điều gì đó với nó. Malfoy nở nụ cười ngạo nghễ. Harry lo lắng nhìn thầy Lockhart, nói:

- Thưa thầy, làm ơn chỉ lại con một lần nữa cách khóa lời nguyên đó.

Malfoy quay sang thì thầm cho thầy Lockhart khỏi nghe thấy:

- Sợ rồi hả?

Harry đáp qua khóe miệng:

- Còn lâu!

Thầy Lockhart vui vẻ vỗ vai Harry:

- Cứ làm y như tôi dặn nhé, Harry!

- Dạ, sao hả thầy? Làm rút cây đũa phép như thầy hả?

Nhưng thầy Lockhart chẳng thèm nghe nữa. Ông hô to:

- Ba... hai... một... Bắt đầu!

Malfoy giơ đũa lên thật nhanh và đọc thần chú:

- Serpentspout! [(Mãng xà tấn công!)]

Đầu đũa của Malfoy bùng nổ. Một con rắn đen dài vọt ra, rớt phịch xuống khoảng sàn trống giữa hai đũa, rồi ngóc đầu lên, sẵn sàng tấn công. Harry đứng nhìn kinh hãi. Đám đông nhảy thối lui ra sau ngay, nhiều tiếng rú kinh khiếp vang lên.

Thầy Snape rõ ràng là rất khoái cái bộ điệu đứng chết trên của Harry, như bị con rắn thôi miên, mắt cứ nhìn trừng trừng vào mắt rắn. Thầy Snape nói lừ đừ:

- Đừng nhúc nhích, Harry. Để ta đuổi nó đi...

- Để tôi làm cho!

Thầy Lockhart la lên. Ông lại vung cây đũa phép lên phía trên đầu rắn, và một tiếng nổ đùng vang lên: con rắn không biến mất mà phóng vọt lên không trung chừng ba thước rồi rớt xuống sàn kêu một cái oạch thiệt lớn. Nổi điên lên, con rắn rít lên giận dữ và trườn về phía Justin Finch-Fletchley. Nó ngóc đầu lên, nhe răng nanh nhọn hoắt, tư thế sẵn sàng mổ một cái đích đáng cho đã nư.

Lúc đó, Harry không biết cái gì khiến mình đã hành động như vậy. Nó làm mà hoàn toàn không cân nhắc gì cả. Nó chỉ nhận thấy chân căng mình tự lao tới như thể bên dưới chân có những bánh xe con vậy. Và khi lao tới trước mặt con rắn, nó quát lớn:

- Buông bạn ấy ra!

Và thật kỳ diệu – không sao giải thích nổi – con rắn thụp đầu nằm im dưới sàn, cuộn mình lại như một

cuộn ống nước bằng nhựa đen trong vườn, con mắt nhìn Harry đầy vẻ tuân phục. Harry cảm thấy rất rõ là mình đã hết trơn sợ hãi. Nó biết chắc con rắn sẽ chẳng tấn công ai nữa cả. Nhưng nếu hỏi nó vì sao nó dám chắc thế thì nó chịu, không giải thích được.

Harry ngược nhìn Justin Finch, nhe răng cười, tưởng đâu Justin sẽ nhẹ cả người, hay không thì cũng nhìn lại một cách biết ơn. Ngờ đâu Justin càng sợ điếng người và giận khôn tả. Thằng bé hét:

- Mà đang chơi cái trò gì vậy hả?

Harry chưa kịp nói gì thì Justin đã quay phắt người và phóng chạy ra khỏi Sân đường.

Thầy Snape bước tới, vẩy cây đũa phép một cái, và con mắt rắn biến mất trong một làn khói đen nhạt. Thầy cũng nhìn Harry một cách lạ lùng: một cái nhìn tính toán sắc xảo mà Harry không thích chút nào. Nó cũng cảm thấy mơ hồ những tiếng bàn tán rì rầm chung quanh không hay ho gì hết. Rồi nó cảm thấy áo chùng của nó bị ai kéo sau lưng. Giọng của Ron kề bên tai nó:

- Đi thôi. Đi, ra ngoài thôi.

Ron kéo nó chen qua đám đông ra khỏi Sân đường. Hermione vội vã bám theo sau sát gót. Khi ba đứa đi qua cửa, mọi người dạt ra hai bên như thể hoảng sợ trước một cảnh tượng gì ghê gớm lắm.

Harry hoàn toàn không hiểu chút xíu gì về những chuyện đang xảy ra đó. Mà Ron và Hermione thì không giải thích gì cho đến khi họ kéo nó lên tới phòng sinh hoạt chung trong tháp Gryffindor. Bấy giờ Ron mới đẩy Harry ngồi xuống chiếc ghế bành và nói:

- Tại sao bồ không nói cho tụi này biết bồ là một Xà khẩu?

Harry ngơ ngác:

- Một cái gì?

- Một Xà khẩu! Bồ có thể nói chuyện với rắn!

Harry vẫn bình thản:

- Tôi biết, tôi muốn nói đây mới là lần thứ hai tôi làm chuyện đó. Lần trước là lúc tôi ngẫu nhiên thả một con rắn ra hù thẳng anh họ Dursley ở sở thú – lâu rồi, chuyện dài lắm – con rắn nói với tôi là nó chưa từng nhìn thấy Brazil và tôi thả nó ra mà thực tình không có chủ tâm – hồi đó tôi chưa biết mình là phù thủy...

Ron bần thần lặp lại:

- Con rắn nói với bồ là nó chưa từng nhìn thấy Brazil?

- Thì có sao đâu?

Harry chẳng hiểu sao Ron lại xúc động đến nhột nhạt như vậy. Nó nói:

- Tôi chắc là có cả đồng người ở đây có thể làm như vậy.

Nhưng Ron bảo:

- Không, không ai làm được cả. Đó là một năng khiếu hiếm hoi. Harry, chuyện này tệ lắm đó.

- Cái gì tệ?

Harry bắt đầu cảm thấy tức giận:

- Thiên hạ mắc cái chứng gì vậy? Mấy bồ nghe nè: nếu mà mình không bảo con rắn đó đừng tấn công Justin thì...

- Uũa, bồ nói với con rắn như vậy hả?

- Nghĩa là sao? Lúc đó mấy bồ đều ở đó – mấy bồ có nghe tôi nói mà...

Ron nói:

- Tụi này chỉ nghe bồ nói Xà ngữ, tiếng của rắn. Đâu ai hiểu lúc đó bồ nói cái gì đâu. Bởi vậy Justin mới hoảng sợ, lúc đó nghe như bồ đang sai biểu con rắn làm gì đó – bồ biết không, cảnh tượng đó làm ai cũng sờn gai ốc.

Harry há hốc miệng ngó Ron:

- Tôi nói một thứ tiếng khác hả? Nhưng... tôi không biết... Làm sao tôi có thể nói một thứ tiếng mà lại không biết là mình đang nói tiếng đó chứ?

Ron lắc đầu. Vẻ mặt Ron và Hermione như đưa đám. Nhưng Harry vẫn chưa hiểu ra có gì mà nghiêm trọng đến như vậy? Nó nói:

- Các bạn làm ơn nói cho tôi biết có gì sai trái trong chuyện ngăn trở một con rắn khổng lồ đớp mất đu Justin chứ? Cho dù tôi đã làm bằng cách gì đi nữa thì có sao đâu, miễn sao Justin khỏi phải xung vào đội săn của bọn kỳ sĩ không đầu?

Hermione lên tiếng bằng một giọng lạnh lẽ khác thường:

- Có sao chứ. Bởi vì nói chuyện với rắn là khả năng đã làm cho Salazar Slytherin nổi tiếng. Chính vì vậy mà biểu tượng của nhà Slytherin là một con rắn.

Harry há hốc miệng ra không khép lại được. Ron nói thêm:

- Đúng vậy. Và bây giờ cả trường đang suy ra rằng bồ chính là cháu chắt chút chút gì đó của...
- Nhưng tôi đâu phải...

Harry hét lên với nỗi kinh hoàng mà nó không tự giải thích được.

Hermione nói:

- Bạn sẽ khó mà chứng minh là phải hay không. Salazar Slytherin sống cách đây cả ngàn năm. Với tất cả những gì tụi này biết, thì rất có thể bạn chính là hậu duệ của ông.

Suốt đêm đó Harry nằm thao thức. Qua kẽ hở của mấy tấm màn quanh giường, nó nhìn tuyết bắt đầu rơi bên ngoài cửa sổ lâu đài và tự hỏi...

Có thể nào nó là hậu duệ của Salazar Slytherin? Nó không biết gì về gia đình bên nội hết. Dì dượng Dursley luôn cấm nó tuyệt không được hỏi gì tới những họ hàng phù thủy của nó.

Harry lặng lẽ thử nói mấy tiếng Xà ngữ. Nhưng chẳng có tiếng nào được thốt ra. Có vẻ như chỉ khi nào đối diện với một con rắn, nó mới bộc lộ khả năng đó.

“Nhưng mà mình là thành viên nhà Gryffindor!” Harry nghĩ. “Cái nón phân loại ắt hẳn đã không xếp mình vô nhà Gryffindor nếu mình mang dòng máu của Slytherin.”

Dường như có một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên trong đầu Harry:

- À, mi không nhớ sao, lúc đầu cái nón phân loại đã muốn xếp mi vô nhà Slytherin mà.

Harry trăn trở suốt đêm. Nó mong gặp Justin vào sáng hôm sau trong lớp Được thảo học, nó sẽ giải thích cho Justin hiểu là nó chỉ kêu con rắn đừng cắn Justin, chứ không xúi con rắn làm gì hại ai hết. Điều này lẽ ra đến thẳng nào ngu nhất cũng phải nhận ra chứ! (Nó nghĩ mà tức, đâm thùmthụp vào cái gối nhưng chẳng ăn thua gì.)

Tuy nhiên sáng hôm sau, cơn mưa bão tuyết hồi hôm đã chuyển thành cơn bão tuyết. Tuyết rơi dày ngịt đến nỗi buổi học Được thảo cuối cùng của học kỳ bị hoãn lại: giáo sư Sprout cần phải mang vớ và choàng khăn quàng cho lũ nhân sâm, một công việc đòi hỏi sự khéo léo cực kỳ mà bà thì lại không tin cậy ai đủ để mà giao phó; nhất là khi lũ ấy cần phải lớn gấp lên để còn kíp hồi sinh cho Bà Noris và Colin. Việc chăm sóc lũ nhân sâm do đó càng trở nên quan trọng bội phần.

Trong phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, Harry ngồi bên lò sưởi gặm nhấm nỗi buồn phiền của mình, trong khi Hermione và Ron thừa lúc được nghỉ này cùng chơi một ván cờ phù thủy.

Trong khi quân cờ hiệp sĩ của Hermione bị quân cờ giám mục của Ron quật ngã và lôi ra khỏi bàn cờ, Hermione gắt Harry:

- Harry ơi, nếu bạn thấy chuyện Justin làm bạn khổ sở như vậy, thì chi bằng bạn đi tìm nó mà nói quách cho rồi.

Thế là Harry đứng dậy và chui qua cái lỗ chân dung ra ngoài, lòng thắc mắc không biết Justin đang ở đâu.

Tòa lâu đài âm u hơn ngày thường vì màn tuyết xám mù mịt dày ngật bên ngoài các cửa sổ. Rùng mình vì ớn lạnh, Harry lang thang ngang qua các lớp đang học, loáng thoáng thấy các cảnh đang diễn ra bên trong các phòng học. Giáo sư McGonagall đang la rầy một đứa học trò nào đó, mà căn cứ vào lời rầy la ấy thì đứa nghịch ngợm ấy đã biến bạn mình thành một con lửng. Cố sức cưỡng lại ý muốn ngó coi chuyện xảy ra thế nào, Harry đành bỏ đi. Nghĩ là có thể Justin nhân lúc rảnh rỗi này đang làm gì đó, có thể đi tra cứu bài vở chẳng hạn, Harry bèn đi lên thư viện trước nhất.

Một nhóm học sinh nhà Hufflepuff được nghỉ tạm giờ học Được thảo đang ngồi túm tụm ở cuối thư viện, nhưng không có vẻ gì đang làm bài. Giữa hai hàng kệ sách sao, Harry có thể ngó thấy đầu đám này chụm vào nhau, trông như thể tụi nó đang say sưa trong một cuộc chuyện trò hấp dẫn lắm. Harry không nhìn ra được là có Justin trong đám đó không. Đang đi về phía đó thì ngẫu nhiên câu chuyện rì rầm lọt vô tai Harry, nó bèn đứng lại, nấp sau dãy kệ Vô hình, lắng tai nghe. Một đứa to béo nói:

- Thành ra, tao bảo Justin cứ trốn trong ký túc xá đi. Yù của tao là, nếu Harry có chấm nó làm nạn nhân kế tiếp, thì tốt nhất là nó cứ tránh mặt một thời gian. Dĩ nhiên Justin cũng đã đoán là chuyện đó thế nào cũng xảy ra, kể từ khi nó lờ hé môi cho Harry biết nó là con nhà Muggle. Justin đã trót kể cho hăn nghe là nó được ghi danh vào trường Eton. Chuyện như vậy ai lại đem nói tào lao thoải mái với kẻ kế vị Slytherin, đúng không?

Một con bé có bím tóc vàng lo lắng hỏi:

- Vậy bạn tin chắc kẻ kế vị đó chính là Harry hả Ernie?

Thằng bé to con làm vẻ mặt nghiêm trọng:

- Hannah, hăn là một Xà khẩu. Ai cũng biết đó là dấu hiệu của một phù thủy Hắc ám. Bạn có bao giờ nghe nói một người đàn ông hoàng tử tể mà đi nói chuyện với rắn không? Chính Slytherin còn có tên là Xà khẩu mà.

Tiếng xì xầm nổi lên khi nghe đến chi tiết này, nhưng Ernie vẫn nói tiếp:

- Có nhớ cái thông điệp viết trên tường không? “Kẻ thù của Người kế vị, hãy liệu hồn.” Harry có chuyện đụng độ với thầy Filch, vậy là sau đó, như tụi mình đều biết, con mèo của thầy Filch bị tấn công.

Còn cái thằng nhóc năm thứ nhất, thằng Colin ấy, chỉ vì dám quấy rầy Harry trong trận đấu Quidditch vừa rồi, dám chụp hình Harry đang be bét trong vũng sình, nên bị lãnh đủ sau đó, thấy không?

Hannah hoang mang:

- Nhưng mà mình thấy nó lúc nào cũng dễ thương lắm mà. Với lại nó là đứa đã làm cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy biến mất. Vậy thì nó đâu có thể tồi tệ như vậy được?

Ernie bèn hạ thấp giọng một cách bí mật, cả đám Hufflepuff cùng chồm tới chụm đầu sát vào nhau. Harry cũng nhích tới trước để cố lắng nghe coi Ernie nói gì.

- Đâu có ai biết nó sống sót như thế nào sau vụ sát hại của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Yù tôi nói là hồi chuyện đó xảy ra, nó chỉ là đứa bé sơ sinh mà. Lẽ ra nó đã phải bị nát như tương vì những lời nguyền rồi. Chỉ có phù thủy Hắc ám thực sự mạnh mới sống sót được những lời nguyền khủng khiếp đó.

Nó lại hạ thấp giọng đến nỗi hầu như không thể nghe được, nói tiếp:

- Có thể đó chính là lý do Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy muốn giết nó ngay từ đầu. Kẻ đó không muốn có một Chúa tể Hắc ám khác cạnh tranh quyền lực với mình. Không biết Harry còn giấu giếm bao nhiêu quyền năng chưa xài tới nữa đây.

Harry không thể nào chịu đựng thêm được nữa. Nó đằng hắng rõ to, rồi bước ra khỏi chỗ núp sau kệ sách. Nếu mà nó không đang trong cơn tức giận cực kỳ thì chắc là nó phải phì cười trước cảnh tượng lúc ấy: mấy đứa nhà Hufflepuff dường như hóa đá khi nhìn thấy Harry xuất hiện, và cái mặt Ernie thì cắt không còn hột máu.

Harry nói:

- Chào các bạn. Tôi đang tìm Justin Finch-Fletchley.

Nỗi sợ hãi tột nhất của đám Hufflepuff hiển nhiên như vậy càng được khẳng định. Tất cả đều sợ sệt nhìn Ernie.

- Mà y kiếm nó làm gì? – Ernie hỏi lại bằng giọng run run.

Harry đáp:

- Tôi muốn giải thích cho bạn ấy hiểu chuyện đã thực sự xảy ra với con rắn ở Câu lạc bộ Đấu tay đôi.

Ernie cắn đôi môi trắng bệch của mình, rồi hít sâu một cái, nói:

- Tất cả tội này đều ở đó. Tội này cũng với con rắn, nó đã rút lui không?

Giọng Ernie vẫn còn run vì sợ, nhưng nó vẫn bướng bỉnh:

- Tất cả những gì mà tụi này thấy là mày nói Xà ngữ và xua con rắn về phía Justin.

Giọng Harry cũng run lên, vì giận:

- Tao không hề xua con rắn cắn Justin. Con rắn còn chưa đụng tới Justin mà!

- Nó chỉ hựt trong đường tơ kẽ tóc.

Rồi Ernie nói thêm:

- Và trong trường hợp mày có ý đồ nhắm tới tao, thì tao nói cho mày biết mày có thể truy tới chín đời dòng họ nhà tao đều là phù thủy và dòng máu của tao cũng thuần chủng như máu bất cứ phù thủy chân chính nào...

Harry giận dữ ngắt lời Ernie:

- Tao không cần biết tới dòng máu mày thuộc giống gì! Tại sao tao lại muốn hại những người mang dòng máu Muggle chứ?

Ernie đáp ngay lập tức:

- Tao nghe nói mày căm ghét những người Muggle sống chung nhà với mày.

Harry kêu lên:

- Không thể nào sống chung với gia đình Dursley mà không thấy ghét họ! Mày cứ thử sống với họ đi rồi biết!

Harry quay gót, lao ra khỏi thư viện, bị bà Pince quắc mắt quở trách; lúc ấy bà đang đánh bóng cái gậy mạ vàng của một cuốn sách thần chú khổng lồ.

Harry lầm lũi đi ngược lên hành lang, hầu như không để ý mình đang đi đâu trong cơn điên tiết ấy. Hậu quả là nó đâm sầm vào một cái gì đó to lớn chắc chắn và bị dội ngược lại, té lăn cù xuống sàn. Nó ngó lên, thốt kêu:

- Ôi, chào bác Hagrid.

Khuôn mặt lão Hagrid hoàn toàn được bít kín mít trong chiếc nón trùm bằng len bám đầy tuyết. Nhưng cái thân hình đồ sộ trong tấm áo khoác bằng da chuột chũi gần lấp hết hành lang thì không thể nào nhầm lẫn với ai khác được. Trong bàn tay đeo găng to bè của lão là xác một con gà trống chết.

Lão kéo cái nón len trùm đầu xuống để có thể mở miệng nói chuyện:

- Có sao không, Harry? Sao con không ở trong lớp học?

Harry đứng dậy:

- Lớp học được nghỉ tiết Được thảo. Còn bác, bác làm gì ở đây?

Lão Hagrid giơ xác con gà trống xụi lơ lên:

- Đây là con thứ hai bị giết hại trong học kỳ này. Có thể thủ phạm là cáo mà cũng có thể là Ngáo ộp Hút máu, bác phải lên xin cụ Dumbledore cho phép bác xài một chút pháp thuật để ếm bùa mấy cái chuồng gà.

Rồi lão trở đôi mắt dưới hàng lông mày rậm bám đầy tuyết để nhìn Harry thật kỹ:

- Con có sao không đó? Trông mặt mày con sao mà quạu đeo vậy!

Harry không thể nhịn được, xì ra hết cho lão Hagrid nghe câu chuyện mà Ernie và mấy đứa khác của nhà Hufflepuff nói về nó. Nó nói:

- Nhảm nhí hết sức. Nhưng mà con phải đi đây, bác Hagrid à, sắp tới giờ học môn Biến rồi, con phải về lấy sách.

Nó bước đi mà trong đầu vẫn ong ong những lời Ernie đã nói về nó. “Justin cũng đã đoán là chuyện đó thể nào cũng xảy ra, kể từ khi nó lờ hé môi cho Harry biết nó là con nhà Muggle.”

Nó giậm chân bước lên cầu thang, quẹo vô một hành lang dài khác. Hành lang này đặc biệt tối tăm vì những ngọn đuốc đã bị tắt ngấm trước những cơn gió mạnh lạnh buốt thổi qua những cánh cửa sổ đóng không kín.

Nó đi được nửa hành lang thì vấp phải cái gì đó nằm trên sàn.

Nó quay lại liếc coi cái gì đã làm nó vấp té và chợt thấy ruột gan mình lộn tùng phèo.

Justin đang nằm dài trên sàn, cứng đơ và lạnh ngắt, đôi mắt vô hồn trợn trừng ngó lên trần, nét kinh hoàng sững sốt còn nguyên trên gương mặt. Và không chỉ một một mình Justin. Cạnh bên nó là một hình thù khác, một hình thù quái lạ nhất mà Harry từng thấy.

Đó là Nick Suýt Mất Đầu, nhưng con ma này không còn trong suốt với chút màu trắng mờ mờ nữa, mà đen thui và ám khói, cũng ngay đơ cán cuốc, nhưng lơ lửng trên không trong tư thế nằm ngang, cách mặt sàn chừng hai tấc. Đầu của con ma Nick Suýt Mất Đầu đã rớt ra một nửa, và vẻ mặt của nó cũng mang một vẻ kinh hoàng không khác gì mặt Justin.

Harry cố đứng lên, hơi thở của nó gấp gáp dồn dập, tim nó đánh bưng bưng trong lồng ngực. Nó hoang mang ngó lên ngó xuống dãy hành lang xuống vắng, chỉ thấy một lũ nhèn nhện nối nhau mà chạy xa hai cái thi thể càng nhanh càng tốt. Âm thanh duy nhất có thể nghe thấy lúc đó là tiếng giảng bài của các thầy cô vắng vắng vọng lại từ những lớp học dọc hai bên hành lang.

Harry nghĩ mình cần phải chạy thật nhanh ra xa khỏi chỗ này, sẽ không ai biết nó từng có mặt ở đây. Nhưng nó không thể bỏ mặc hai kẻ bị nạn nằm trơ ra đó... Nó thấy mình cần phải làm gì đó để giúp đỡ... Liệu có ai tin là nó không dính dáng gì tới vụ này không?

Trong khi Harry còn đứng đó trong nỗi kinh hoàng, thì cánh cửa ngay bên phải nó chọt mở phanh ra. Con yêu tinh Peeves phóng vọt ra kêu ré lên:

- Uôa? Thì ra là thằng nhãi ranh Potter!

Con yêu tinh nhào vô Harry để đi băng ngang qua, quơ trúng cặp kiếng của Harry làm cặp kiếng lệch đi.

- Ê, Harry, làm gì vậy? Sao lại giấu giấu giếm giếm như vậy hả?

Ồu lưng chừng không trung, con yêu tinh Peeves chọt dừng lại. Nó lộn đầu xuống, quan sát Justin và Nick Suýt Mất Đầu. Rồi nó bật trở lại, vọt lên cao hớp hơi đầy buồng phổi mà hô hoán âm ỉ:

- TẤN CÔNG! LẠI TẤN CÔNG MỘT CUỘC TẤN CÔNG KHÁC! KHÔNG CÒN NGƯỜI TA HAY MA CỎ GÌ YÊN THÂN ĐƯỢC NỮA! LIỆU MÀ CHẠY THOÁT THÂN! TẤẤẤẤN CÔÔNG!

Két – Két – Két – những cánh cửa dọc hai bên hành lang thi nhau mở ra và người ta đổ xô ra ngoài. Trong mấy phút dài dằng dặc sau đó, tình huống thật là rối rắm, đến nỗi Justin có nguy cơ bị đè bẹp, còn Nick Suýt Mất Đầu thì bị dẫm đạp lên mình liên tục. Harry thì đứng tựa sát tường như bị ghim vô đó, trong khi các thầy cô ra sức quát học trò để giữ trật tự.

Giáo sư McGonagall chạy tới, đằng sau cô là cả một lớp chạy theo, có người còn mang nguyên bộ tóc vắn vện sọc đen sọc trắng. Giáo sư dùng cây đũa phép gõ nên một tiếng nổ lớn khiến cho mọi người nín khe. Bấy giờ giáo sư ra lệnh cho mọi người trở về lớp học. Chẳng mấy chốc mọi người giãn ra, vừa lúc Ernie của nhà Hufflepuff chạy đến hiện một, thở hỗn hà hỗn hển. Gương mặt nó trắng bệch, ngón tay nó chỉ thẳng vào Harry, và nó gào lên đầy kịch tính:

- Bắt quả tang tại trận!

Giáo sư McGonagall đánh giọng:

- Được rồi, Ernie.

Peeves vẫn còn đứng đưa phía trên đầu mọi người. Nó thăm dò tình huống, nhe răng cười một cách xảo trá. Peeves luôn luôn khoái những cảnh náo động hỗn loạn. Khi các giáo viên cúi xuống xem xét Justin và Nick Suýt Mất Đầu, Peeves hát rống lên:

- Ôi Potter, đồ thối tha, mày đã làm gì hả? Giết lần học trò đi, chắc là mày khoái tỷ tỷ ty.

Giáo sư McGonagall quát:

- Đủ rồi, Peeves!

Con yêu tinh bèn co mình lùi ra sau, nhưng vẫn cố thè lưỡi chế nhạo Harry.

Giáo sư Flitwick và giáo sư Sinistra của khoa Thiên văn học khiêng Justin đến bệnh xá, nhưng không ai biết làm sao với Nick Suýt Mất Đầu. Cuối cùng, giáo sư McGonagall búng ngón tay một cái, lấy ra từ không trung một cái quạt bụi chẳng. Giáo sư đưa quạt cho Ernie, hướng dẫn nó cách quạt nhẹ nhẹ để đưa Nick Suýt Mất Đầu lên cầu thang. Ernie làm theo lời hướng dẫn, quạt Nick Suýt Mất Đầu bay từ từ phía trước như một làn khói tàu ma, đen đui và thâm lặng.

Như thế, chỉ còn lại Harry với giáo sư McGonagall với nhau. Giáo sư bảo:

- Đi theo ta, Harry.

Harry nói ngay:

- Thưa cô, con thề là con không hề...

Giáo sư McGonagall sắc giọng:

- Chuyện này vượt ta ngoài phạm vi xử lý của ta, Harry à!

Cả hai lặng lẽ bước vòng qua một góc hành lang, đến trước một miệng máng xối khổng lồ bằng đá khắc hình một con thú cực kỳ xấu xí.

Giáo sư McGonagall nói:

- Kẹo chanh!

Hiển nhiên đây là một mật khẩu, bởi vì con thú bằng đá bỗng nhiên sống động, nhảy phóc một cái, tránh qua một bên, và bức tường đằng sau nó tách ra làm đôi. Mặc dù đang hoảng sợ lo lắng về những gì vừa xảy ra, Harry vẫn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Đằng sau bức tường là những bậc cầu thang xoắn ốc êm ái chuyển động lên cao, giống như cầu thang cuốn tự động vậy. khi bước theo giáo sư McGonagall vào bên trong, Harry nghe tiếng bức tường đóng ập lại đằng sau lưng. Hai người được nâng lên theo hình xoắn ốc, càng lúc càng cao, cho đến khi Harry cảm thấy hơi chóng mặt thì nó nhìn thấy trước mặt là một cánh cửa

bằng gỗ sồi bóng láng có năm đấm cửa bằng đồng đúc theo hình dạng một con sư tử đầu chim. Đó là con Mãnh sư đại bàng, biểu tượng của nhà Gryffindor.

Bây giờ Harry đã biết mình bị đưa đi đâu. Nhất định đây chính là nơi cụ Dumbledore sống.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Món Thuốc Đa Dịch

Harry và giáo sư McGonagall bước ra khỏi bậc thang đá trên cùng, rồi giáo sư McGonagall gõ nhẹ lên cánh cửa. Cánh cửa lặng lẽ mở ra, cả hai bước vào. Giáo sư bảo Harry đứng chờ, rồi bỏ nó lại đó, một mình.

Harry ngó chung quanh. Chắc chắn một điều: trong số tất cả các văn phòng thầy cô mà Harry từng bước vào, thì văn phòng cụ Dumbledore là nơi thú vị nhất. Nếu mà nó không ở trong tình trạng lo sốt vó lên về chuyện có thể bị tổng ra khỏi trường, thế nào nó cũng khoái chí nhân dịp này mà... tham quan chốn riêng tư của cụ Dumbledore.

Đó là một căn phòng tròn rộng rãi, đầy những âm thanh buồn cười. Một mớ dụng cụ bằng bạc lạ lùng xếp trên mấy cái bàn chân cẳng khăng khiu, cứ kêu vo vo và xịt ra những cụm khói nho nhỏ. Mấy bức tường treo đầy chân dung các thầy hiệu trưởng và cô hiệu trưởng cũ của trường Hogwarts. Tất cả đều đang ngủ gà ngủ gật trong khung tranh.

Lại có một cái bàn giấy khổng lồ, chân có vuốt. Đằng sau cái bàn giấy ấy là một cái kệ, và trên cái kệ ấy là một cái nón phù thủy te tua sờn nát: cái nón phân loại.

Harry ngần ngừ. Nó liếc mắt một vòng quanh các bức chân dung phù thủy đang ngủ gật trên tường. Nếu mà nó thử đội cái nón phân loại lên đầu một lần nữa chắc cũng không hại gì đâu nhỉ? Chỉ để thử coi... để biết chắc là cái nón ấy đã xếp nó vô đúng ký túc xá, chứ không phải vì nhầm lẫn gì hết.

Harry lặng lẽ đi vòng qua cái bàn giấy, nhấc cái nón ra khỏi kệ, rồi từ từ đặt nón lên đầu mình. Cái nón quá to so với cái đầu nên sụp xuống che khuất cả mắt nó, y như lần trước, khi nó lần đầu tiên đội cái nón ấy lên đầu. Nó nhìn đắm đắm vào cái khoảng không tối thui bên trong nón và chờ đợi. Một giọng nói nhỏ vang lên bên tai nó:

- Đang rầu rĩ chuyện gì hờ Potter?

Harry thì thầm:

- Dạ... Ồ, xin lỗi đã làm phiền... ông, cháu chỉ muốn hỏi...

Cái nón lém lỉnh nói ngay:

- Cháu đang băn khoăn không biết ta có đặt cháu vô đúng ký túc xá không chứ gì? Chà... cháu quả là đặc biệt, rất khó phân loại. Nhưng mà ta vẫn giữ nguyên cái ý kiến ban đầu của ta.

Trái tim Harry nhảy thót lên. cái nón nói tiếp:

- Nếu cháu mà vô nhà Slytherin thì cháu sẽ tha hồ phát huy tài năng...

Harry có cảm giác bao tử của nó tuột ra khỏi bụng rồi. Nó nắm cái chóp nhọn của cái nón kéo ra. Cái nón xộc xệch, cũ kỹ, tàn phai, rũ xuống trong tay nó. Harry đặt trả cái nón lên kệ cảm thấy muốn bệnh.

Nó nói to với cái nón im lìm lặng thinh:

- Ông nhầm rồi!

Cái nón chẳng ư hử cũng chẳng buồn nhúc nhích.

Harry bước lùi lại, vẫn ngó chăm chăm cái nón. Bỗng nhiên từ đằng sau nó vang lên một âm thanh lúc tức rất lạ, khiến nó lập tức phải xoay người lại.

Hóa ra chẳng phải chỉ có một mình nó ở trong phòng. Đằng sau cánh cửa có một nhánh cây vàng, và đậu trên nhánh cây đó là một con chim già lụ khụ trông như một con gà tây hom hem bị vặt lông hết một nửa. Harry trợn mắt ngó con chim và con chim cũng đáp lễ bằng một cái nhìn thâm hiểm, tiếp tục phát ra thứ âm thanh lúc tức kia. Harry thấy con chim này có vẻ bệnh hoạn quá. Hai mắt nó lơ lơ và lông lá nó cứ rụng tơi tả, ngay cả khi Harry nhìn nó.

Harry vừa thoáng nghĩ là chỉ còn thiếu điều con chim kiếng của cụ Dumbledore lẫn ra chết trong khi đang ở trong phòng, một mình với nó, thì vừa lúc đó, con chim bỗng bùng cháy.

Harry hét lên kinh hoàng và nhảy lùi ra sau cái bàn giấy. Nó dáo dác nhìn quanh coi có ly nước nào không, nhưng chẳng thấy gì cả. Trong lúc đó, con chim đã trở thành một trái cầu lửa. Trái cầu rít lên một tiếng to rồi biến mất trong một giây sau đó, chỉ để lại trên sàn một đồng tro tàn.

Cửa văn phòng mở ra. Cụ Dumbledore bước vào, dáng điệu buồn rười rượi.

Harry vừa thở hỗn hển vừa nói:

- Thưa thầy, con chim trong phòng thầy... con không làm gì hết... tự nhiên nó cháy lên...

Cụ Dumbledore bỗng mỉm cười, làm Harry ngạc nhiên hết sức. Cụ nói:

- Cũng đã đến lúc rồi. Mấy ngày nay trông nó hãi hùng quá sức. Thầy đã bảo nó cứ cháy phứt cho xong.

Bộ mặt thộn ra của Harry làm cho cụ Dumbledore khoái trá. Cụ giải thích:

- Fawkes là một con chim phượng hoàng, Harry à. Khi nào tới số chết thì phượng hoàng bùng cháy lên để rồi lại được tái sinh từ đồng tro tàn của mình. Coi kìa...

Harry nhìn xuống, vừa đúng lúc một con chim con mới nở, nhăn nheo và bé tí xíu, đang thò đầu ra khỏi đồng tro. Con chim mới này trông cũng xấu xí y chang như con chim cũ.

Cụ Dumbledore ngồi xuống sau cái bàn giấy:

- Thiệt xui là con đã nhìn thấy nó đúng vào ngày Hỏa thiêu. Thực ra ngày thường nó đẹp lắm, với bộ lông vũ vàng và đỏ hết sức tuyệt vời. Phượng hoàng là những sinh vật kỳ diệu lắm. Chúng có thể mang rất nặng, mà nước mắt chúng lại có sức mạnh hồi sinh. Phượng hoàng mới thiệt là đồ đệ trung thành tuyệt đối.

Trong lúc hoảng hốt về chuyện con Fawkes bốc cháy, Harry quên bống chuyện của mình. Nhưng khi cụ Dumbledore ngồi xuống cái ghế cao sau bàn làm việc và nhìn chăm chăm Harry bằng đôi mắt xanh, sang quắc và soi mói, thì nó sực nhớ ra ngay vì sao nó bị đưa tới đây.

Tuy nhiên, trước khi cụ Dumbledore thốt ra lời nào thì cánh cửa văn phòng lại bị mở bung ra bằng một sức đẩy rất mạnh, và lão Hagrid xông vô phòng, mắt nhìn hơi hải, cái nón trùm đầu trệch khỏi mái tóc đen bù xù, và xác con gà trống vẫn còn lủng lẳng trong bàn tay to tướng của lão.

Lão khẩn thiết nói với cụ Dumbledore:

- Thủ phạm không phải là Harry đâu, thưa giáo sư Dumbledore. Chính tôi vẫn còn trò chuyện với nó chỉ mấy giây trước khi thằng nhỏ kia bị tấn công; nó đâu có đủ thì giờ làm gì đâu, thưa ngài...

Cụ Dumbledore định nói điều gì đó, nhưng lão Hagrid vẫn luôn mồm nói không nghỉ, tay vung vẩy xác con gà trống trong cơn xúc động, làm cho lông gà bay toát khắp nơi.

- Không thể nào là Harry được, thưa ngài, tôi sẵn sàng tuyên thệ bảo lãnh trước Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật nếu như tôi phải...

- Bác Hagrid, tôi...

- Ngài bắt nhầm thủ phạm rồi, thưa ngài, tôi biết Harry không bao giờ...

- Bác Hagrid!

Cụ Dumbledore buộc phải to tiếng:

- Tôi không hề nói rằng Harry tấn công hai người đó.

- Uûa?

Lão Hagrid khựng lại, cánh tay nắm xác con gà trống cứng đờ buông xuôi xị. Lão xìu xuống:

- Thôi được, thưa ông hiệu trưởng, tôi sẽ chờ ở bên ngoài.

Lão then thùng bước cồm cộp ra ngoài.

Cụ Dumbledore phúi mấy cái lông gà trên mặt bàn giấy, Harry lặp lại câu nói của cụ một cách tràn đầy hy vọng:

- Thưa thầy, thầy đâu có nghĩ thủ phạm là con, phải không thầy?

- Không. Thầy không nghĩ vậy.

Cụ Dumbledore nói, vẻ mặt lại trở nên buồn rười rượi.

- Dù vậy, thầy vẫn muốn nói chuyện với con.

Harry đợi chờ căng thẳng trong khi cụ Dumbledore dò xét cân nhắc, đầu những ngón tay rất dài của cụ chụm vào nhau.

Cuối cùng cụ nói nhẹ nhàng:

- Harry à, thầy phải hỏi con, rằng con có điều gì muốn nói với thầy không? Bất cứ điều gì.

Harry không biết nói gì. Nó nghĩ đến cái câu mà Malfoy thét: “Mày sẽ là đứa tiếp theo, đồ Máu Bùn!” và món thuốc Đa dịch đang sôi ùng ục trong bụng tắm của con ma khóc nhe Myrtle. Rồi nó nghĩ đến giọng nói của kẻ vô hình mà nó đã nghe hai lần và nhớ cả những lời Ron nói: “Nghe được tiếng nói mà không ai khác nghe được thì không phải là điều hay ho gì, cho dù trong thế giới phù thủy đi nữa”. Nó cũng nghĩ về điều mà mọi người đang nói về nó, và nỗi lo sợ ngày một lớn hơn trong nó là nó có thể có họ hàng gì đó với Slytherin...

Nhưng sau một hồi cân nhắc, nó nói:

- Thưa thầy, không có gì ạ.

Cuộc tấn công một lúc hai nạn nhân Justin và con ma Nick Suýt Mất Đầu đã biến sự căng thẳng có sẵn từ trước thành nỗi kinh hoàng thực sự. Lại một cái là, người ta lo lắng về số phận của con ma Nick Suýt Mất Đầu nhiều hơn tình trạng của Justin. Người ta hỏi lẫn nhau cái gì có thể gây ra một chuyện như vậy đối với một con ma, quyền lực khủng khiếp nào lại có thể ám hại cả một kẻ đã chết từ đời tám hoánh nào rồi.

May mà kỳ nghỉ Giáng Sinh đã cận kề, học sinh nháo nhào lo đi đặt chỗ trên tàu tốc hành Hogsmeade để về nghỉ lễ với gia đình.

Ron nói với Harry và Hermione:

- Tối nước này thì chỉ còn lại tụi mình ở trường thôi. Tụi mình với tụi Malfoy, Crabbe và Goyle. Kỳ nghỉ này rồi đây vui phải biết!

Crabbe và Goyle cũng đã ghi tên ở lại trường trong kỳ kể Giáng Sinh, bởi vì cả hai đứa này luôn làm theo những gì Malfoy làm. Nhưng Harry cũng mừng là hầu hết các học sinh khác đều đã về nhà. Nó đã ngán tới tận cổ cái cảnh người ta cứ né né giạt giạt ra xa khỏi nó trong hành lang, như thể nó sắp sửa nhe răng nanh hay xì nọc độc ra. Và cũng đã chán ngấy những trò chỉ trở xì xầm lẫn huýt háy mỗi khi nó đi ngang qua.

Tuy nhiên, Fred và George lại thấy tất cả những trò ấy rất vui. Hai đứa lanh chanh bước đồng dục phía trước Harry để mở đường và hô to:

- Hãy tránh đường cho Người kế vị Slytherin, phù thủy ác độc chân chính đang du hành đây!

Percy cực lực phản đối hành động đó. Anh lạnh lùng mắng hai em:

- Đây không phải là chuyện đáng cười đùa.

Fred xua tay:

- Ôi, tránh đường giùm coi, anh Percy. Harry đang gấp lắm mà.

George hòa thêm:

- Đúng vậy, nó phải đi gấp tới Phòng chứa Bí mật để uống trà với đám tay chân đầy nanh độc đấy!

Ginny cũng không thú vị chút nào với trò đùa của hai anh. Mỗi lần Fred hỏi to Harry là nó dự định tấn công ai tiếp theo, hay khi George giả dò trừ tà Harry bằng một củ tỏi, thì Ginny kêu lên đầy khổ sở:

- Ôi, dừng mà!

Harry chẳng thêm bận tâm. Ít nhất thì nó cảm thấy dễ chịu hơn khi thấy Fred và George coi cái chuyện người ta đồn đại nó là Người kế vị Slytherin là tào lao nhảm nhí. Nhưng mà trò cười của anh em Fred và George lại có vẻ như đã chọc tức Draco Malfoy, mỗi lần thấy anh em Fred diễn trò cười đó, trông Malfoy càng thêm chua chát.

Ron suy diễn:

- Là bởi vì nó chỉ muốn ra rằng chính nó mới là Người kế vị. Mấy bồ cũng biết mà, cái mà thằng đó ghét nhất là bị đánh bại trong bất cứ chuyện gì. Vậy mà bây giờ tiếng tăm của mấy chuyện bần thiêu nó làm thì Harry lại lãnh hết, vậy sao không tức?

Hermione nói bằng giọng đặc ý:

- Không lâu nữa đâu! Thuốc Đa dịch gần xong. Cũng sắp tới ngày tụi mình moi được sự thật từ thùng nào đó ra rồi.

Cuối cùng học kỳ một chấm dứt, và lâu đài chìm trong một sự yên ắng sâu lắng như lớp tuyết dày phủ bên trên. Harry nhận thấy tòa lâu đài trở nên yên tĩnh đi chứ không phải âm u đi, và điều nó thích nhất là nó, Hermione cùng anh em nhà Weasley được làm “bá chủ” toàn tháp Gryffindor, nghĩa là chúng tha hồ chơi pháo bung xòe từng bùng mà không ngại làm phiền ai hết, lại mặc sức thực tập đẩy tay đôi riêng với nhau. Fred, George và Ginny đã chọn ở lại trường thay vì đi theo ông bà Weasley thăm anh Bill ở Ai Cập. Percy không tán thành những hành vi của tụi nó – những hành vi mà anh cho là trẻ con – nên ít khi anh có mặt trong phòng sinh hoạt chung Gryffindor. Anh đã nói với bọn trẻ một cách hơi vênh vang rằng anh ở lại trường trong kỳ lễ Giáng Sinh này chỉ vì nhiệm vụ Huynh trưởng của anh là phải hỗ trợ các thầy cô giáo trong thời gian khó khăn này mà thôi.

Bình minh ngày Giáng Sinh trắng toát và lạnh buốt. Harry và Ron là hai đứa duy nhất còn lại trong phòng ngủ. Cả hai bị đánh thức dậy khi Hermione chạy vô phòng. Cô bé đã ăn mặc chỉnh tề, tay cầm quà cho cả hai người bạn. Hermione vừa kéo màn cửa sổ vừa kêu to:

- Dậy thôi!

Ron giơ tay che ánh sáng chói mắt, càu nhàu:

- Hermione, bồ đâu có được phép vô đây...

Nhưng Hermione quăng cho Ron một món quà, vui vẻ nói:

- Chúc mừng Giáng Sinh hạnh phúc! Mình đã thức dậy cả nửa giờ đồng hồ rồi, cho thêm vô thuốc một mớ ruồi cánh mỏng. Bây giờ thuốc đã bào chế xong!

Harry ngồi bật dậy, đột nhiên tỉnh táo hẳn:

- Chắc không?

- Chắc!

Hermione khẳng định, vừa đẩy con chuột Scabbers xê ra để cô bé có thể ngồi xuống phía cuối giường của Ron.

- Nếu tụi mình muốn thử, thì mình có thể nói là ngay tối nay cũng được.

Lúc đó, Hedwig lao vào phòng, mỏ ngậm một cái gói nhỏ. Khi Hedwig đáp xuống giường Harry, Harry

vui vẻ chào:

- Mạnh giỏi hả? Mà chịu nói chuyện lại với tao chưa?

Con cú rửa vành tai Harry một cách thân ái, coi như một món quà xin hơn cái mà nó mang về cho Harry rất nhiều. Cái đó hóa ra là quà của dì dượng Dursley. Họ gởi cho Harry một cái tấm xà răng kèm theo một bức thư bảo nó nhắm coi có thể ở luôn lại Hogwarts vào cả mùa hè không?

Những món quà Giáng Sinh khác của Harry làm nó vui sướng hơn nhiều. Lão Hagrid tặng Harry một hộp kẹo mật, tiếng là kẹo mềm, nhưng Harry quyết định là nên hơ lửa cho nó hơi nhão ra rồi mới có thể ăn được. Ron thì tặng Harry một cuốn sách về những sự kiện thú vị liên quan đến đội Quidditch mà nó hâm mộ nhất, sách có tựa là “Bay với súng thần công”. Hermione thì tặng Harry một cây viết lông đại bàng hết sức sang trọng. Khi Harry mở món quà cuối cùng ra thì nó thấy một chiếc áo len đan tay của bà Weasley và một cái bánh mận to tướng. Nó đọc tấm thiệp mừng Giáng Sinh của bà Weasley với một niềm hồi hận tái trào dâng khi nhớ đến chiếc xe hơi của ông Weasley. (Chiếc xe đó từ sau trận đụng độ với cây Liễu Roi đến nay vẫn mờ mịt tông tích). Nó cũng áy náy nghĩ tới vụ vi phạm nội quy mà nó và Ron sắp sửa tham gia.

Không ai lại không khoái bữa tiệc Giáng Sinh ở trường Hogwarts, kể cả những đứa đang âm mưu thử nghiệm món thuốc rừng rợn Đa dịch.

Đại Sảnh đường được trang hoàng cực kỳ lộng lẫy. Không kể một tá cây thông Giáng Sinh phủ tuyết trắng và hàng chùm hàng chuỗi hoa ô rô và hoa tầm giăng mắc khắp trần; Sảnh đường còn được phù phép cho tuyết rơi êm đềm, tuyết phù phép nhẹ, ấm và khô, rơi từ trên trần xuống. cụ Dumbledore lĩnh xướng mấy ca khúc Giáng Sinh mà cụ yêu thích nhất. Lão Hagrid thì nói cười oang oang, càng lúc nói càng to sau mỗi ly rượu tròng trắng trứng lão nốc vào. Fred đã làm phép biến phù hiệu Huynh trưởng của Percy thành Đình Trưởng, mà Percy thì không để ý, nên cứ lấy làm lạ và hỏi tại bọn nhỏ cứ rúc rích cười miết. Harry chẳng bận tâm chuyện Malfoy ngồi bên kia dãy bàn của nhà Slytherin đang to tiếng bình luận về cái áo len mới của nó. Lát nữa, nếu bọn Harry may mắn, thì bọn Malfoy sẽ lãnh đủ một đòn đau đích đáng.

Harry và Ron chưa ăn xong đĩa bánh Giáng Sinh thứ ba thì Hermione đã lừa cả hai đứa ra khỏi Sảnh đường để đi thực hiện âm mưu của chúng vào tối hôm đó.

Hermione nói một cách rất lạnh lùng, thực tế, như thể cô nàng sắp gửi hai đứa đi chợ mua bột giặt:

- Tụi mình vẫn còn cần một chút gì đó của cái kẻ mà mình muốn biến thành. Cho nên hai bạn phải kiếm cho được một cái gì đó của Crabbe và Goyle; hai thằng này là bạn thân nhất của Malfoy, có thể mới hòng Malfoy kể hết mọi chuyện bí mật của nó ra. và mình cũng phải tính toán sao cho hai đứa Crabbe và Goyle thiệt không thể xuất hiện đúng lúc tụi mình đang khai thác Malfoy.

Mặt của Harry và Ron hơi thộn ra, nhưng Hermione chẳng đếm xỉa gì, vẫn tiếp tục trình bày kế hoạch của mình một cách tỉ mỉ, chu đáo:

- Mình đã sắp đặt hết trơn rồi.

Cô bé giơ ra hai cái bánh sôcôla, nói tiếp:

- Mình đã rưới đầy bùa mê ngủ đơn giản vô hai cái bánh này. Hai bạn chỉ cần làm sao cho Crabbe và Goyle “phát hiện” ra hai cái bánh. Hai đứa nó tham ăn lắm, thế nào tụi nó cũng đớp ngay. Đợi cho tụi nó ngủ rồi, hai bạn nhổ mấy sợi tóc của tụi nó, rồi kéo tụi nó vô phòng cất chổi cho tụi nó tạm trú ở trong.

Ron và Harry nhìn nhau một cách đầy nghi hoặc.

- Hermione à, mình không tin lắm...

- Rủi mà có trục trặc gì đó...

Nhưng ánh mắt của Hermione lóe lên một tia sáng cương quyết không khác mấy với ánh mắt mà giáo sư McGonagall thỉnh thoảng để lộ ra. Cô bé cứng cỏi nói:

- Không có tóc của Crabbe và Goyle thì món thuốc của tụi mình bào chế trở nên vô dụng. Các bạn có muốn điều tra Malfoy không hả?

Harry vội nói:

- Được rồi, được rồi. Nhưng còn phần bạn thì sao? Bạn tính nhổ tóc ai đây?

Hermione bèn tươi rói lại, móc trong túi áo ra một cái chai nhỏ xíu, giơ cao cho hai bạn xem một sợi tóc duy nhất bên trong.

- Mình đã có rồi nè! Các bạn còn nhớ con Bé Bự Millicent Bulstrode đánh vật với mình ở Câu lạc bộ Đấu tay đôi không? Lúc nó vặn cổ mình, nó làm vương mấy sợi tóc của nó trên áo mình. Bữa nay nó về nhà ăn lễ Giáng Sinh rồi – Mình biến thành nó xong rồi là chỉ việc nói với tụi nhà Slytherin là mình đã đổi ý, quay lại đây chơi lễ với tụi nó.

Nói xong, Hermione chạy đi kiểm tra lại món thuốc Đa dịch đã bào chế xong. Còn Ron thì quay lại nhìn Harry với vẻ mặt cực kỳ u ám:

- Bỏ có bao giờ nghe nói tới một kế hoạch sơ hở tùm lum chỗ như vậy chưa?

Nhưng hóa ra, giai đoạn thứ nhất của công tác diễn ra suôn sẻ y như dự kiến của Hermione, đến nỗi Harry và Ron phải kêu lên ngạc nhiên. Hai đứa lén ra hành lang tiền sảnh trống vắng sau bữa tiệc trà Giáng Sinh để chờ Crabbe và Goyle. Chỉ còn hai đứa nhà Slytherin này nân ná để ngốn cho hết món bánh xốp kem thứ tư. Harry đã để bánh sôcôla ngay trên hành lang cầu thang. Khi thấy Crabbe và Goyle bắt đầu ra khỏi Đại Sảnh đường, Harry và Ron vội chạy trốn ra sau bộ áo giáp đứng gần cửa trước.

Nhìn Crabbe vui mừng chỉ cho Goyle thấy mấy cái bánh và hôn hờ chạy tới chụp lấy, Ron thì thầm:

- Tụi bây ngu ơì là ngu!

Hai đứa nhà Slytherin nhe răng cười một cách ngốc nghếch và thồn nguyên cả cái bánh vô hai cái miệng há rộng như miệng cá sấu. Rồi hai đứa nhai nhồm nhoàm, vể đặc thẳng lộ trên nét mặt. Nhưng chỉ lát sau, cả hai đứa, vẫn không có chút xịu thay đổi gì trên vẻ mặt, cứ lẩn đùng ra nằm ngủ thẳng cẳng trên sàn nhà.

Phần khó khăn nhất của công việc là kéo Crabbe và Goyle vào cái tủ bên kia Sảnh đường. Sau khi nhấn hai đứa nằm yên ấm trong mớ xô chậu và giẻ lau sàn, Harry nhổ sợi tóc cứng như lông heo phía trên trán của Goyle, còn Ron thì nhổ cả năm tóc của Crabbe. Tụi nó chôm luôn cả giày của hai đứa kia, bởi vì giày tụi nó quá nhỏ so với chân cẳng của Crabbe và Goyle. Xong, tụi nó rút quân về buồng tắm của con ma khóc nhè Myrtle, lòng vẫn còn chưa hết bàng hoàng về những chuyện mình mới làm.

Cả hai không thấy trời đất gì vì trong buồng tắm của con ma khóc nhè Myrtle dày ngịt khói đen bốc ra từ cái vạc mà Hermione đang quây thuốc. Kéo áo chùng trùm lên mặt, Harry và Ron gõ nhẹ lên cửa:

- Hermione?

Có tiếng lách cách mở khóa và Hermione thò đầu ra, mặt mày sáng rỡ, trông có vẻ hồi hộp lắm. Tụi nó có thể nghe được tiếng lục đục của chất thuốc sền sệt đang sủi bong bóng lên trong cái vạc sau lưng Hermione. Ba cái cốc thủy tinh to đã để sẵn trên nắp bồn vệ sinh.

Hermione nín thở nói:

- Mấy bồ có lấy được gì không?

Harry chìa cho Hermione coi mấy sợi tóc của Goyle. Hermione nói:

- Hết sảy!

Cô bé đưa ra một gói nhỏ:

- Mình đã chôm được mấy thứ này ở phòng giặt ủi. Các bạn cần áo quần rộng hơn một khi các bạn biến thành Crabbe và Goyle.

Cả ba đứa cùng nhìn vào cái vạc thuốc. Nhìn kỹ, món thuốc Đa dịch trông như bùn đen đặc sệt đang uể oải sủi bọt.

Hermione tới thời điểm này cũng có vẻ căng thẳng. Cô bé lo lắng đọc lại trang sách nhàu nát của cuốn "Độc dược Tối Hiệu nghiệm":

- Chắc chắn là mình đã làm đúng y mọi chỉ dẫn. Sách viết hình như là... khi mình uống thuốc vô rồi thì

đúng một tiếng đồng hồ sau là mình trở lại nguyên hình dạng cũ.

Ron thì thào:

- Bây giờ làm sao nữa?

- Tụi mình chia thuốc ra ba ly, rồi bỏ tóc vô mỗi ly.

Hermione múc từng muôi lớn chất thuốc đen sệt như sình ấy vô mấy cái ly. Xong, tay cô bé run rẩy trút vào ly đầu tiên sợi tóc của Bé Bự Bulstrode đựng trong cái chai nhỏ xíu.

Ly thuốc rít lên như cái ấm sôi reo và sủi bọt như điên. Một giây sau, thuốc biến thành một thứ màu vàng ghê ghê.

Ron nhìn cái chất vàng vàng ấy:

- Ý ẹ, tinh chất của Bé Bự Bulstrode đó. Dám cá là nếm lợm giọng cho coi.

Hermione nói:

- Cho tóc vô ly của bạn đi.

Harry thả sợi tóc của Goyle vô cái ly chính giữa, còn Ron thì bỏ tóc của Crabbe vào ly cuối cùng. Cả hai ly đều rít lên và sủi bọt. Thuốc có tóc của Goyle thì đổi màu vàng lợt của nước mũi, còn thuốc có tóc Crabbe thì có màu nâu xỉn.

Khi mỗi đĩa bưng một ly lên, Harry nói:

- Khoan đã. Tụi mình không nên uống ở đây... khi tụi mình biến thành Crabbe và Goyle thì đứng ở đây sẽ không đủ chỗ nữa. Mà Bé Bự Bulstrode thì cũng chẳng bé bỏng gì.

Ron tán thành:

- Phải đó. Mỗi đĩa chui vô một buồng cầu tiêu.

Nó mở khóa. Harry cẩn thận bưng cái ly của mình sao cho không làm đổ giọt thuốc Đa dịch nào hết, bước nhẹ vô căn buồng ở giữa. Nó gọi vọng ra:

- Sẵn sàng chưa?

- Một – Hai – Ba.

Bịt chặt mũi, Harry nuốt ực hai cái cho hết ly thuốc của mình. Mùi vị không tệ lắm, đại khái như bắp cải hầm nhừ thôi.

Nhưng ngay tức thì, cơ thể nó bắt đầu quặn quại, như thể nó vừa nuốt trọng một bầy rắn sống nhằn vậy. Nó gập đôi người lại, không biết mình có sắp ói ra không? Thế rồi một cảm giác bỏng cháy lan tỏa nhanh chóng trong bao tử của nó, lan đến từng đầu ngón tay ngón chân. Kế đến, nó thở hổn hển, bò lăn lộn trên sàn, có cảm giác dễ sợ là cơ thể mình đang tan chảy, khi lớp da trên toàn thân nó phồng rộp lên, căng bóng như sáp nóng. Và nó nhìn thấy hai tay của mình to bè ra, ngón tay ú nần lên, móng tay bành bạnh, khớp ngón tay lồi lên thành mấu. Vai nó cũng rộng ra một cách đau đớn, và cảm giác nhột nhạt ngứa ngáy trên trán khiến nó hiểu là tóc đang mọc lan xuống chân mày của nó. Chân nó cũng đau nhức trong đôi giày nhỏ quá cỡ.

Nhưng đột ngột, y như lúc bắt đầu, mọi đau đớn kết thúc. Harry nằm úp mặt trên sàn nhà bằng đá lạnh lẽo, lắng nghe tiếng con ma khóc nhè Myrtle đang than thở sầu đời ở cuối phòng. Nó hất đôi giày ra khỏi chân một cách khó khăn, rồi đứng lên. Hóa ra, làm thẳng Goyle là như vậy đây. Bàn tay to bè của nó run lẩy bẩy khi nó cởi áo chùng ngắn cũn cỡn tới nửa bắp chân của nó ra để mặc vào cái áo khác, rồi đi đôi giày to như chiếc xuồng của Goyle. Nó toan vén mái tóc rũ trước trán, nhưng chỉ bắt gặp những túm tóc ngắn thô cứng mọc gần kín trán. Rồi nó nhận thấy cặp kiếng cận của nó làm cho mắt nó mờ đi, bởi vì rõ ràng là mắt Goyle đâu cần đến kiếng. Nó bèn gỡ kiếng ra, gọi to:

- Hai bạn sao rồi?

Giọng Goyle khàn khàn thoát ra từ cổ họng Harry. Ôu buồng bên phải nó, giọng Crabbe ồ ồ vang lên:

- Xong.

Harry mở cửa buồng, bước tới trước tấm gương rạn nứt nhìn vào. Thẳng Goyle trong gương chăm chú nhìn lại nó bằng đôi mắt sâu hoắm lơ mơ. Harry gãi tai, thẳng Goyle trong gương cũng làm y như vậy.

Cửa buồng Ron cũng mở ra. Cả hai đứa trợn mắt nhìn nhau. Ron trông giống Crabbe y như đúc, từ cái đầu tóc gáo dừa cho đến hai cánh tay khi đột dài thông lòng, ngoại trừ chuyện nó hơi nhột nhạt vì sừng sốt.

Ron bước đến gần tấm gương quẹt chớp mũi lân, thốt lên:

- Không tin được! Chuyện này thật không tin nổi!

Harry nói dây đeo của cái đồng hồ đang cửa da cổ tay to tướng của Goyle.

- Tụi mình phải đi ngay thôi. Tụi mình còn chưa biết phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin ở đâu. Mình cầu mong có ai đó cho mình đi theo...

Ron vẫn chăm chăm nhìn Harry, nói:

- Thiệt tình, ngó Goyle suy nghĩ trông nó kỳ quái gì đâu ấy.

Nó đập cửa vô buồng tắm của Hermione gọi:

- Lẹ lên! Tụi mình phải đi ngay thôi.

Một giọng eo éo đáp lại:

- Minh... mình nghĩ chắc là mình không thể đi đâu. Hai bạn đành phải đi mà không có mình đi cùng vậy.

- Hermione ơi, tụi này dư biết Bé Bự Bulstrode xấu xí mà, bồ khỏi lo có người biết là bồ...

- Không... thực ra thì... chắc là mình không đi đâu. Hai bạn đi mau lên, kéo mất thì giờ.

Harry nhìn Ron, ngơ ngác. Ron kêu lên:

- Đúng là kiểu mặt Goyle. Cái mặt của bồ bây giờ giống y như mặt Goyle mỗi khi thầy cô giáo kêu nó lên hỏi bài.

Harry hỏi vọng qua cánh cửa:

- Bạn có sao không, Hermione?

- Không sao... Ở... mình không sao, cứ đi đi.

Harry nhìn đồng hồ đeo tay. Chúng đã cù nhây hết năm phút trong 60 phút quý báu mà chúng có được khi thuốc còn hiệu nghiệm. Nó đành nói:

- Vậy tụi này sẽ quay lại gặp bạn ở tại đây nha.

Harry và Ron dè chừng hé cánh cửa nhà vệ sinh nữ, dòm trước ngó sau mở rồi mới lên ra.

Harry thì thào vô tay Ron:

- Đừng đánh đòn đưa hai cánh tay như vậy.

- Hả?

- Crabbe ưa khuynh khuynh hai tay của nó kìa...

- Ườ, như vậy coi bộ khá hơn.

Hai đứa đi xuống những bậc thang cẩm thạch. Bây giờ tụi nó không trông mong gì hơn là gặp một đứa nào đó của nhà Slytherin để đi theo tới phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin, nhưng nhìn quanh quất mà chẳng thấy ma nào hết.

Harry lại thì thầm vô tai Ron:

- Tính sao?

Ron hất đầu về phía lối xuống tầng hầm:

- Tụi Slytherin thường đổ ra ăn điểm tâm từ phía đó.

Nó vừa há miệng nói thì thấy một con bé tóc dài xoắn tít xuất hiện ngay lối đi dẫn xuống tầng hầm. Ron vội chạy theo con bé:

- Xin lỗi, cho hỏi thăm một chút. Mình quên mất lối về phòng sinh hoạt chung của tụi mình.

Con bé đánh đá:

- Phòng sinh hoạt chung của tụi mình hả? Xin lỗi à! Tôi ở nhà Ravenclaw!

Con bé bỏ đi, vẫn còn ném lại phía sau cái nhìn ngờ vực.

Harry và Ron vội đi xuống những bậc thang đá lạnh lẽo dẫn vào hành lang tối om, bước chân của tụi nó nghe rõ to khi chân cẳng kèch xù của Crabbe và Goyle dẫm thành thịch xuống sàn. Tụi nó bắt đầu cảm thấy mạo danh giả dạng là chuyện không dễ dàng như tụi nó tưởng.

Hành lang của mê lộ tối om và vắng ngắt. Tụi nó cứ đi xuống, đi xuống miết, xuống sâu phía dưới lâu đài Hogwarts, vừa đi vừa ngó đồng hồ canh chừng xem tụi nó còn được bao nhiêu thời gian nữa. Đã tiêu hết mười lăm phút rồi, hai đứa bắt đầu thất vọng. Bỗng nhiên, một tiếng động vang lên đột ngột phía trước tụi nó.

Ron hồi hộp:

- Đó, rốt cuộc cũng kiếm ra được một đứa!

Cái đứa đó từ trong một căn phòng lù lù đi ra. Tuy nhiên khi tụi nó đi vội tới gần đứa đó, thì tim tụi nó chùng xuống: không phải là một đứa Slytherin như tụi nó đang mong đợi, mà đó lại là Huynh trưởng Percy.

Ron ngạc nhiên hỏi:

- Anh làm gì tốt dưới này vậy?

Percy có vẻ như bị xúc phạm:

- Không mắc gì tới trò hết. Trò là Crabbe phải không?

Ron khựng lại một cái nhưng kịp đáp:

- Cái... Ở... phải...

Percy nghiêm nghị nói:

- Vậy thì về phòng ngủ của trò ngay. Những ngày này mà đi lang thang trong những hành lang tối thì không an toàn chút nào đâu.

- Chứ còn anh...

Ron cự lại, nhưng Percy đứng ưỡn ngực ra mà nói:

- Tôi là Huynh trưởng. Không có cái gì dám tấn công tôi hết.

Một giọng nói chột vang lên đằng sau Ron và Harry. Tụi nó quay lại và thấy Malfoy đang đi tới. Đây là lần đầu tiên trong đời mà Harry cảm thấy mừng khi gặp Malfoy.

Malfoy ngó hai đứa nó, lè nhè:

- Tụi bây đây rồi. Suốt từ nãy giờ hai đứa bây ở lỳ trong Đại sảnh đường mà ngốn hả? Tao đang đi kiếm tụi bây đây, có cái này hay lắm tao muốn cho tụi bây coi.

Malfoy liếc Percy một cách khinh miệt:

- Anh làm gì ở đây hả, Weasley?

Percy nổi khùng:

- Trò phải biết tôn trọng một Huynh trưởng chứ! Tôi không thích thái độ của trò chút nào hết!

Malfoy cười khinh khinh và ra dấu cho Harry cùng Ron đi theo nó.

Harry suýt mở miệng xin lỗi Percy, may mà tự kiềm chế mình. Nó và Ron vội vã đi theo Malfoy. Khi queo qua một hành lang khác, Malfoy nói:

- Thằng Peter Weasley đó...

Ron tự động sửa ngay:

- Percy.

Malfoy nạt:

- Tên gì cũng kệ xác! Tao nhận thấy dạo này thằng đó cứ rình rập quanh đây. Mà tao cá với tụi bây là

tao biết nó muốn gì. Nó tưởng nó tài lanh chỉ một tay mà bắt được Người kế vị Slytherin à?

Malfoy cười nhạo báng. Harry và Ron liếc nhìn nhau hồi hộp.

Malfoy chợt dừng lại trước một bức tường đá trơ trụi ẩm ướt. Nó hỏi Harry:

- Mật khẩu mới là gì ta?

Harry á khẩu:

- Ơ...

Malfoy không thèm bận tâm đến tiếng ú ớ của Harry (lúc này đã biến hình thành Goyle). Nó đã nhớ ra được mật khẩu:

- À, nhớ rồi... Máu trong!

Cánh cửa đá ẩn trong bức tường mở ra. Malfoy bước thẳng vào trong, Harry và Ron bước theo nó.

Phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin là một căn phòng dài, thấp, nằm ngầm dưới đất, tường đá nhô, trần cũng lát đá, treo từng chuỗi đèn tròn tỏa ánh sáng xanh lợt lạt. Một ngọn lửa đang reo tí tách trong một cái lò sưởi được chạm trổ công phu, hắt bóng vài đứa nhà Slytherin ngồi trên ghế tựa lưng cao vây quanh nó.

Malfoy dẫn Harry và Ron đến một cặp ghế trống cách xa lò sưởi, bảo với hai đứa:

- Tụi bây chờ ở đây. Tao sẽ đi lấy cho tụi bây coi – Ba tao vừa mới gọi tới...

Harry và Ron ngồi xuống ghế, hoang mang không biết Percy sẽ cho mình coi cái gì, trong khi cố gắng hết sức ra bộ thoải mái như đang ở nhà mình.

Chỉ một lát sau, Malfoy trở lại, tay nó cầm một cái gì đó giống như một mẫu báo cắt rời. Nó chìa mẫu báo ra ngay trước mũi Ron, và bảo:

- Cho tụi bây tha hồ cười.

Harry thấy mắt Ron trợn lên sững sốt, ráng đọc mẫu báo thật nhanh, cố cười khi một cái, rồi đưa bài báo cho Harry. Bài báo ấy được cắt ra từ tờ Nhật Báo Tiên Tri, có nội dung như sau:

CUỘC THĂM TRA Ở BỘ PHÁP THUẬT

Hôm nay ông Arthur Weasley, trưởng phòng Dừng sai Chế tác của Muggle, bị phạt 50 Galleons vì đã phò phép một chiếc xe hơi Muggle.

Ông Lucius Malfoy, ủy viên Hội đồng Quản trị trường Pháp thuật và Ma thuật Hogwarts, nơi chiếc xe bị phù phép đã gây ra tai nạn hồi đầu niên học này, kêu gọi ông Weasley từ chức.

Ông Lucius Malfoy nói với phóng viên bốn báo: “Weasley đã gây tai tiếng cho Bộ Pháp Thuật. Ông ấy rõ ràng là không thích hợp để thực thi luật lệ của chúng ta, và do đó đạo luật Bảo vệ Muggle khôi hài của ông ta nên cho loại bỏ ngay tức thì.”

Chúng tôi không tiếp xúc được ông Weasley để nghe ý kiến của ông, nhưng bà vợ ông thì nói phái viên bốn báo rằng hãy cắt xéo ngay kéo bà thả ma xó trong nhà ra!

Khi Harry đưa trả lại mẫu báo, Malfoy sốt ruột hỏi:

- Sao? Tụi bây thấy vui không?

Harry thần thờ nhe răng:

- Hì hì.

Malfoy gở giọng đầy miệt thị:

- Lão Arthur Weasley ấy khoái bọn Muggle tới nỗi thiếu điều bẻ gãy cả đũa phép của lão mà chạy theo bọn nó. Cứ nhìn cung cách nhà Weasley thì thiệt cũng khó mà nói được là bọn nhà ấy có phải là phù thủy thuần chủng không.

Gương mặt Ron – hay nói cho đúng thực tế lúc ấy là gương mặt Crabbe – méo mó đi vì phải kèm chế cơn giận đang sôi trào.

Malfoy cúi kính hỏi:

- Mà y mắc chứng gì vậy Crabbe?

Ron làu bàu:

- Đau bao tử.

Malfoy cười hí hí:

- Vậy thì mà y xuống bệnh thất mà đá cho tụi Muggle mỗi đứa một cái cho tao. Mà y biết không, tao lấy làm lạ là tại sao Nhật Báo Tiên Tri chưa có bài tường thuật nào về mấy vụ tấn công hôm nay.

Nó tiếp tục nói với vẻ suy tư:

- Tao đoán là lão Dumbledore đang tìm cách bưng bít mấy vụ đó đi. Nếu mấy vụ kiểu đó mà còn tiếp

diễn thì lão sẽ mất chức và bị tống cổ đi ngay. Ba tao vẫn nói chính lão già Dumbledore mới là điều tệ hại nhất từ xưa tới nay ở cái trường này. Lão cũng khoái tụi con nhà Muggle nữa. Mà đúng ra, một hiệu trưởng đứng đắn thì đời nào lại để cho cái đồ nhão nhót như thằng Creevey đó được nhập cơ chứ!

Malfoy bắt đầu giả bộ động tác chụp hình với một cái máy chụp hình tưởng tượng và nhái theo một cách ác độc nhưng hoàn toàn chính xác hình ảnh đầy ấn tượng của thằng nhóc Colin:

- Anh Potter, em chụp hình anh nha, anh Potter? Cho em xin chữ ký của anh nha? Cho em liếm giày của anh nha, anh Potter?

Nhưng nó buông thõng tay xuống, ngó Harry và Ron:

- Hai đứa bây mắc chứng gì vậy?

Harry và Ron đành tự ép mình cười hì hì, có phần hơi trề, để hưởng ứng trò hề của Malfoy. Dù vậy, Malfoy cũng có vẻ hài lòng. Có lẽ ngày thường Crabbe và Goyle vẫn chậm tiêu những chuyện tiếu lâm của nó kiểu như vậy.

Malfoy vẫn tiếp tục:

- Thánh sống Potter, bạn của lũ Máu Bùn! Chẳng qua là một thằng thiếu ý thức phù thủy đứng đắn, chứ mà có ý thức thì nó đã chẳng đánh bạn với cái thứ xuất thân Máu Bùn như con nhỏ Hermione. Vậy mà thiên hạ cứ tưởng nó là Người kế vị Slytherin chứ!

Harry và Ron hồi hộp chờ đợi nó nói tiếp: chắc chắn chỉ chút xíu nữa thôi là Malfoy tiết lộ với chúng chính nó là Người kế vị. Nhưng lúc đó Malfoy lại nói:

- Phải chi tao biết người đó là ai để tao giúp cho một tay.

Quai hàm của Ron xệ xuống khiến cho Crabbe trông còn ngố hơn cả lúc bình thường. May mà Malfoy chẳng để ý gì cả. Harry nhanh trí hỏi ngay:

- Nhưng chắc đại ca cũng đoán biết được ai đứng sau hậu trường vụ này...

Malfoy nạt ngang:

- Mà biết là tao không biết mà Goyle! Tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi? Ba tao cũng không nói cho tao biết chút gì hết về cái vụ Phòng chứa Bí mật được mở ra lần trước. Dĩ nhiên, chuyện xảy ra cách đây năm chục năm thì còn trước cả thời của ông. Ông thì chắc chắn là biết hết rồi, nhưng ông nói chuyện này phải giữ kín như bưng; tao mà tỏ ra biết nhiều quá thì có khi người ta lại ngờ tao. Nhưng mà ít ra tao cũng biết được một chuyện: lần trước khi Phòng chứa Bí mật được mở ra thì có một tên Máu Bùn bị chết. Cho nên tao cá là chẳng chóng thì chầy, thế nào phen này cũng có một đứa trong bọn chúng bị giết... Tao

mong đó sẽ là con nhỏ Hermione đáng ghét.

Cái giọng khoái trá của Malfoy làm cho Ron siết chặt bàn tay to bè của Crabbe thành một nắm đấm. Harry cảm thấy mọi chuyện có thể hỏng mất nếu Ron không kèm chế nổi rồi tống một đấm vô mặt Malfoy, nó bèn trừng mắt cảnh cáo Ron và nói:

- Theo đại ca thì liệu người ta đã bắt được kẻ mở Phòng chứa Bí mật lần trước chưa?

Malfoy nói:

- Ờ, có chứ... dù là ai đi nữa thì cũng bị đuổi học. Có thể bây giờ tụi nó vẫn còn ở Azkaban.

Harry hỏi lại:

- Azkaban nào?

Malfoy nhìn nó, vẻ không sao tin nổi:

- Azkaban – nhà tù phù thủy chứ Azkaban nào nữa hả Goyle? Thành thực mà nói, mày chỉ chậm hiểu thêm chút nữa thì cầm như bộ óc mày đang teo đi.

Nhấp nhồm không yên trên cái ghế của mình, Malfoy nói tiếp:

- Ba biểu tao nên nhẫn nhịn một chút và cứ để mặc cho Người kế vị Slytherin làm tới. Ba nói trường Hogwarts cần quét dọn rác rưởi Máu Bùn, nhưng biểu tao đừng có dính vô chuyện đó. Dĩ nhiên, lúc này ông đã có đủ chuyện tào lao rồi. Tụi bây có biết Bộ Pháp Thuật vừa mới khám xét thái ấp của tao hồi tuần rồi không?

Harry cố tạo cho nét mặt chán phèo của Goyle một cái vẻ quan tâm.

Malfoy vẫn huyên thuyên nói tiếp:

- Đúng vậy. Nhưng may mắn là họ không tìm ra cái gì đáng kể cả. Ba có một số đồ Mỹ nghệ Hắc ám rất có giá trị. Nhưng cũng may, nhà tao cũng có một căn phòng bí mật, ngay phía dưới sàn phòng khách...

Ron thốt lên:

- Hèn gì!

Malfoy nhìn Ron. Harry cũng nhìn Ron. Ron đang “chín đỏ”. Ngay cả tóc nó cũng đang đổi sang màu đỏ. Mũi nó cũng đang thun giãn lại. Một giờ thuốc có hiệu lực trong tụi nó sắp hết rồi, Ron đang biến hình trở lại trở thành chính Ron. Và khi thấy Ron bỗng nhiên nhìn mình với ánh mắt kinh hoàng thì Harry hiểu là nó cũng đang rã thuốc.

Cả hai bèn đứng bật dậy. Ron lầu bầu:

- Kiểm viên thuốc đau bao tử coi!

Không để tốn thêm giây nào nữa, hai đứa phóng ngang gian phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin, nhà qua bức tường đá, lao lên hành lang, hy vọng Malfoy không kịp để ý sự thay đổi của bọn chúng. Harry có thể cảm nhận được đôi chân của nó đan tuốt khỏi đôi giày khổng lồ của Goyle và nó phải túm vạt áo chùng kéo lên cho khỏi vấp khi thân hình của nó co ngắn lại. Hai đứa té nhào ở bậc thềm dẫn đến lối vào Sân đường tối thui, ở đó vang lên tiếng lục đục từ góc xép mà tụi nó đã nhốt hai thằng Goyle và Crabbe thật. Bỏ lại mấy chiếc giày to tướng bên ngoài của góc xép, chỉ còn mang vớ, hai đứa cầm đầu cầm cổ chạy lên cầu thang cẩm thạch, hướng về phía nhà vệ sinh nữ của con ma khóc nhè Myrtle.

Ron vừa đóng cửa nhà vệ sinh vừa thở hổn hển:

- Ôi, cũng không đến nỗi uống thì giờ. Tuy tụi mình vẫn chưa tìm ra được ai là kẻ đã thực hiện mấy vụ tấn công, nhưng ngày mai mình sẽ viết thư xúi ba khám xét phòng bí mật dưới sàn phòng khách nhà Malfoy.

- Hermione, ra đi, tụi này có cả đồng chuyện kể cho bồ nghe nè...

Hermione rên rỉ:

- Tránh ra chỗ khác đi!

Harry và Ron nhìn nhau:

- Có chuyện gì vậy? Bây giờ thì chắc bồ đã trở lại nguyên hình như xưa rồi chứ? Hai đứa tụi này...

Thình lình con ma khóc nhè Myrtle lướt xuyên qua một cánh cửa, hiện ra trước mặt chúng. Harry chưa từng bao giờ thấy con ma khóc nhè lại vui vẻ như lúc này. Con ma nói:

- Uùiiiiii daaaaa, tụi bây chờ đó mà coi, khủng khiếp lắm...

Ron và Harry nghe tiếng mở chốt cửa, rồi Hermione xuất hiện, thút thút khóc, cái áo chùng của cô bé được kéo lên trùm kín đầu.

Harry ngờ ngợ hỏi:

- Sao vậy? Chẳng lẽ bồ vẫn còn đeo cái mũi của Bé Bự hay sao?

Hermione buông cái áo chùng cho nó tuột xuống khỏi đầu, để lộ một gương mặt khiến cả Ron cũng phải kinh hoàng đến nỗi bị giật bắn ra sau, té vô cái chậu rửa mặt:

Gương mặt của Hermione phủ đầy lông đen thui. Mắt cô bé cũng đã đổi thành màu vàng trong veo, lại

thêm đôi tai dài và nhọn chìa ra ngoài mái tóc.

Hermione hú lên khóc một cách đau đớn:

- Cái sợi đó là lông con mèo! Chắc là Bé Bự có nuôi một con mèo! Món thuốc Đa dịch để xài cho người chứ đâu có được dùng để biến ra thú vật!

Ron há hốc:

- Chết mờ không!

Con ma khóc nhè khoái chí:

- Tụi nó sẽ chọc ghẹo mày khiếp đảm cho coi!

Harry nói mau:

- Không sao đâu Hermione. Tụi này sẽ đưa bồ đến bệnh thất. Bà Pomfrey không bao giờ thắc mắc tọc mạch gì đâu...

Cũng phải mất một lúc lâu mới thuyết phục được Hermione chịu rời nhà vệ sinh nữ. Tiếng cười hô hố của con ma khóc nhè rượt theo chúng trên đường đi:

- Cứ chờ tới ai cũng thấy mày có một cái đuôi đi nha!

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Cuốn Nhật Ký Cực Kỳ Bí Mật

Hermione phải ở lại bệnh thất trong nhiều tuần lễ sau. Khi những học sinh khác kéo nhau trở về trường sau kỳ nghỉ lễ Giáng Sinh, sự vắng mặt của cô bé đã làm dậy lên vô số chuyện đồn đãi rùm beng. Dĩ nhiên ai cũng tưởng là Hermione đã bị tấn công. Nhiều học sinh kéo đi thành hàng dài ngang qua bệnh thất tìm cách dòm Hermione một cái, đến nỗi bà Pomfrey phải đem mấy tấm màn của bà ra để quây quanh giường của Hermione, cho cô bé đỡ ngượng trước những cặp mắt tò mò về bộ mặt đầy lông của mình.

Chiều nào Harry và Ron cũng đến thăm Hermione. Khi học kỳ mới bắt đầu, tụi nó đem bài vở trong lớp đến cho Hermione ôn trong bệnh thất. Có buổi chiều, Ron vừa đặt chồng sách vở lên chiếc bàn cạnh giường cho Hermione, vừa nói:

- Gặp mình, nếu mình mà mọc râu chuột chẳng hạn, thì mình cũng nghỉ ôn bài luôn cho khỏe.

Nhưng Hermione cương quyết nói:

- Đừng có nói ngu vậy, Ron. Mình phải theo kịp bài vở trong lớp chứ!

Tinh thần cô bé đã phấn chấn lên khá nhiều, bởi vì gương mặt đã nhẵn lông và đôi mắt đang trở lại màu nâu. Hermione nói nhỏ để bà Pomfrey khỏi nghe thấy:

- Mấy bồ có thêm được manh mối gì mới không?

Harry rầu rĩ:

- Không.

Ron khẳng định, có đến lần thứ một trăm chứ không ít hơn:

- Mình chắc là Malfoy chứ không ai khác hết!

Harry chọt chỉ vào một mẩu giấy vàng thò ra dưới gối của Hermione, hỏi:

- Cái gì vậy?

- Ờ... chỉ là một tấm thiệp Chúc bình phục thôi mà...

Hermione vội vàng giấu nó đi, nhưng Ron đã lanh tay hơn cô bé. Nó rút tờ giấy, mở ra và đọc to:

- Gửi Hermione lời chúc mau chóng bình phục của người thầy luôn quan tâm đến em, giáo sư Gilderoy Lockhart, Huân chương Merlin, đệ tam đẳng, thành viên danh dự của Liên đoàn phòng chống Lực lượng Hắc ám, năm lần đoạt giải thưởng Nụ cười quyến rũ nhất của tuần báo Mụ Phù Thủy.

Ngẩng đầu lên nhìn Hermione, ghê tởm:

- Bồ gối đầu bằng cái thứ này à?

Nhưng Hermione thoát được, khỏi trả lời, vì lúc ấy bà Pomfrey đi vào, mang theo liều thuốc buổi tối cho cô bé.

Khi rời bệnh thất để trở về tháp Gryffindor, Ron nói với Harry:

- Bồ đã bao giờ gặp ai nịnh đầm hơn thầy Lockhart chưa?

Thầy Snape ra cho chúng một núi bài tập đồ sộ đến nỗi khi Harry còn chưa làm xong, thì nó đã có cảm giác như mình đã học tới năm thứ sáu rồi. Ron đang lải nhải là phải chi lúc này nó nhớ hỏi Hermione xem cần cho thêm bao nhiêu cái đuôi chuột vô Thuốc Mọc Lông, thì hai đứa bỗng nghe một tiếng thét giật dử vọng xuống từ tầng lầu phía trên.

Harry thì thầm:

- Tiếng thầy Filch.

Hai đứa vội vàng leo lên cầu thang rồi dừng lại nghe ngóng.

Ron lo lắng:

- Bồ có nghĩ là lại có thêm ai đó bị tấn công không?

Tụi nó đứng yên, dỏng tai về phía phát ra tiếng thét của thầy Filch, nghe càng lúc như càng điên tiết thêm:

- ... càng thêm việc trút xuống đầu ta! Kỳ cọ suốt cả đêm, làm như ta không đủ việc để làm hay sao chứ? Không, quá sức chịu đựng rồi. Chuyện này là giọt nước làm tràn ly mà, ta phải đi gặp cụ Dumbledore!

Tiếng bước chân của thầy Filch dầm thành thạch nhỏ dần, rồi hai đứa nhỏ nghe tiếng cánh cửa đóng sầm.

Góc cua hành lang, hai đứa thập thò, ló đầu ngó theo. Rõ ràng thầy Filch vẫn không rời vị trí canh gác của mình: chỗ vừa xảy ra chuyện chính là chỗ mà con mèo Bà Noris đã bị ếm bùa cứng đờ. Hai đứa liếc

coi cái gì đã khiến cho thầy Filch hét toáng lên. Thì ra một vũng nước lai láng tràn ngập hết một nửa hành lang, có vẻ như đã chảy ra từ kẽ hở dưới cánh cửa nhà vệ sinh nữ của con ma khóc nhè Myrtle. Lúc này, khi không còn oang oang tiếng hét của thầy Filch nữa, thì tiếng tí tê nước nở của con ma khóc nhè Myrtle vọng ra lại càng rõ.

Ron thắc mắc:

- Giờ này chị ấy mắc chùng gì vậy?

Harry bảo:

- Tụi mình vô coi sao.

Rồi túm vạt áo chùng kéo lên cao quá mắt cá chân để bước qua vũng nước, tới trước cánh cửa đeo tấm bảng nhỏ ghi chữ thật to: CẦU TIÊU HƯ. Và cũng như mọi khi, hai đứa bất chấp lời ghi trên tấm bảng, cứ bước vào.

Lúc này con ma khóc nhè Myrtle đang khóc lóc, có lẽ thảm thiết và ai oán hơn bao giờ hết. Hình như con ma đang ẩn mình dưới cái bồn nước thường ngày của nó. Đèn cầy thấp trong nhà vệ sinh đã tắt lụi hết vì bị nước tạt, cả phòng tối đen, tường và sàn thì ướt đẫm.

Harry đánh tiếng hỏi:

- Chị Myrtle, có chuyện gì vậy?

Tiếng Myrtle rên lên thống thiết:

- Ai đó? Lại đến quăng vô đầu tôi cái gì nữa hả?

Harry đến gần cái buồng cầu tiêu của Myrtle mà nói:

- Mắc gì mà tôi lại quăng cái gì đó vô chị chứ?

Myrtle rống lên:

- Đừng có hỏi tôi nữa!

Myrtle xuất hiện, kéo theo làn nước cứ trào ra làm sàn nhà càng thêm ngập lụt.

- Tôi chỉ ở trong này, chỉ lo đau nỗi đau của mình, vậy mà người ta cũng cứ tới quăng sách vô đầu tôi để bày trò vui...

Harry nói, nghe rất có lý:

- Nhưng mà dù có ai liệng cái gì vô chị thì chị cũng đâu có bị làm sao. Tức là cái đó chỉ bay xuyên qua chị mà thôi, đúng không?

Nhưng hóa ra điều nó vừa nói ra thiệt là ngu ngốc. Con ma Myrtle như được thể càng rống lên dữ tợn hơn:

- Phải rồi! Cứ liệng sách vô đầu Myrtle nữa đi, vì nó đâu có còn cảm giác gì đâu! Liệng mà trúng bao tử nó thì được mười điểm đấy! Còn như trúng đầu thì được năm mươi điểm cho tha hồ sướng! Chà, vui dữ a! Làm sao tôi có thể nghĩ ra được trò chơi hay như vậy chứ!

Harry hỏi:

- Nhưng mà ai liệng cái gì vô chị mới được chứ?

Myrtle trừng mắt nhìn nó:

- Tôi không biết... Tôi đang ngồi trên cái ống nước chữ U, đang suy tư về cái chết, thì nó rớt ngay trên đỉnh đầu tôi. Nó đang kia kìa, chắc bị nước tẩy sạch rồi...

Harry và Ron cùng nhìn vô cái chậu mà Myrtle chỉ. Bên trong có một quyển sách nhỏ và mỏng. Bìa quyển sách đã te tua và ứt nhẹp như mọi thứ trong nhà vệ sinh này. Harry bước tới để lượm cuốn sách lên, nhưng Ron bỗng nhiên vung tay cản nó lại.

Harry hỏi:

- Sao vậy?

Ron đáp:

- Bồ có điên không? Cuốn sách có thể rất nguy hiểm.

Harry cười:

- Nguy hiểm? Thôi đi, làm sao một cuốn sách mà nguy hiểm được?

Ron vẫn ngó cuốn sổ một cách lo lắng:

- Bồ không biết được đâu. Ba có kể cho tui này nghe, hồi đó, trong sổ sách bị Bộ Pháp Thuật tịch thu, có một cuốn đốt cháy đuôi luôn mắt người đọc. Có cuốn Thơ Phù thủy, ai đọc qua rồi mần đời hể mở miệng ra là nói về. Lại có một mục phù thủy già nào đó ở xứ Bath làm ra cuốn sách mà ai cầm lên rồi thì không thể nào ngừng đọc! Bồ sẽ cứ ohải dí mũi vô cuốn sách mọi lúc mọi nơi, làm cái gì cũng chỉ dùng một tay để làm mà thôi. Lại có cuốn...

Harry nói:

- Thôi được, mình hiểu rồi.

Cuốn sách nhỏ vẫn nằm trong chậu, bí ẩn và ướn nhẹp, Harry lưỡng lự:

- Nếu mình không thử thì làm sao biết được...

Nó lách qua khỏi Ron để cúi xuống lượm cuốn sách lên.

Ngay lập tức Harry nhận ra đây là một quyển nhật ký, và những dòng ngày tháng ghi mờ nhạt trên bìa cho nó biết ngay rằng cuốn nhật ký đó đã có từ năm mười năm trước. Harry háo hức mở ra. Trên trang đầu tiên, chỉ có một cái tên bằng mực đã phai “T. M. Riddle”.

Ron bước đến gần một cách dè dặt và ngó quyển nhật ký qua vai của Harry. Nó kêu lên:

- Khoan đã, mình biết cái tên này... T. M. Riddle được tặng giải thưởng Công lao đặc biệt cách đây năm mươi năm.

Harry ngạc nhiên hết sức:

- Sao bồ biết được chuyện đó?

Ron nhắc lại mà còn thấy quạu:

- Tại thầy Filch bắt mình đánh bóng cái huy chương của anh ta tới năm chục lần hồi mình bị phạt cấm túc đó, nhớ không? Mình đã lỡ ói sên vô tấm mề đay đó, rồi mất cả tiếng đồng hồ chùi nhót dính trên một cái tên, thì mình phải nhớ cái tên đó chứ.

Harry gỡ từng tờ giấy ướn ra. Trang nào cũng trắng bóc. Không có một chút dấu vết mờ nhạt nào chứng tỏ là đã từng có chữ nghĩa được viết lên những trang giấy đó, dù là một ghi chú thông thường như “sinh nhật dì Mabel” hay “hẹn nha sĩ lúc ba giờ rưỡi”.

Harry không giấu được thất vọng:

- Anh ấy không viết gì trong này hết.

Ron tò mò:

- Mình không hiểu tại sao người nào đó lại muốn quăng nó vô cầu tiêu?

Harry lật bìa sau cuốn nhật ký và thấy in tên của một tiệm bách hóa ở đường Vauxhall, thành phố Luân Đôn. Harry đắm chiêu ngẫm nghĩ:

- Anh ta mua một cuốn nhật ký ở một cửa tiệm trên đường Vauxhall. Chắc anh ta xuất thân trong một gia đình Muggle.

Ron nói:

- Ủ, nhưng chẳng để làm gì đâu.

Kề tai Harry, Ron thì thầm nói thêm:

- Thử liệng trúng mũi con ma khóc nè Myrtle coi, được năm chục điểm đó.

Tuy nhiên, chẳng hiểu sao Harry lại bỏ cuốn nhật ký vô túi.

Đầu tháng hai Hermione rời khỏi bệnh thất, đuôi đã đứt, râu đã rụng, mặt đã nhẵn lông. Đêm đầu tiên cô bé trở lại tháp Gryffindor, Harry đưa ngay cho cô bé coi quyển nhật ký của T. M. Riddle và kể cho cô bé nghe câu chuyện mình đã tìm được quyển nhật ký như thế nào.

Hermione hăng hái cầm quyển nhật ký lên xem xét tỉ mỉ:

- Ôi, chắc thế nào nó cũng phải ẩn chứa một quyền lực nào đó.

Ron giễu:

- Nếu mà có, thì điều đó phải được giấu kỹ lắm. Hổng chừng nó mắc cỡ đó. Harry, mình không hiểu tại sao bồ không quăng nó đi cho rồi.

Harry nói:

- Ước gì mình biết được tại sao lại có người cố quăng nó đi. Mình cũng muốn biết Riddle đã được thưởng nhờ “Công lao đặc biệt” gì đối với trường Hogwarts.

Ron tỏ ra không hứng thú lắm:

- Công gì mà chẳng được? Có thể anh ta được ba chục cái O. W. L [(viết tắt của “Ordinary Wizzarding Level”, một danh hiệu sau khi vượt qua loạt kiểm tra sát hạch vào cuối năm thứ năm. Tạm gọi là “Phù Thủy Thường Đẳng”)] hoặc đã cứu được một thầy giáo thoát khỏi vòi một con mực khổng lồ. Hay không chừng anh ta đã ám sát Myrtle; làm chuyện đó cũng kể như công lao đặc biệt...

Nhưng căn cứ vào nét mặt tư lự của Hermione thì Harry dám chắc là cô bé đang nghĩ đến cái điều mà nó cũng đang suy nghĩ.

Ron hết ngó mặt Hermione đến mặt Harry, hỏi:

- À, Malfoy nói là Phòng chứa Bí mật từng được mở ra cách đây năm mươi năm, đúng không?

- Ừ...

Ron chậm rãi gật đầu. Hermione gõ gõ ngón tay lên quyển nhật ký một cách hồi hộp:

- Và cuốn nhật ký này được viết cách đây đúng năm mươi năm.

- Thì sao?

- Ôài, Ron ơi, đầu óc bồ để đâu vậy?

Hermione thắt lưỡi càu nhàu.

- Tụi mình biết cái người mở ra Phòng chứa Bí mật lần trước đã bị đuổi cách đây năm mươi năm. Tụi mình biết T. M. Riddle được thưởng vì công lao đặc biệt với trường Hogwarts năm mươi năm về trước. Vậy thì biết đâu Riddle được thưởng chính nhờ công đã bắt được người thừa kế Slytherin? Biết đâu nhật ký của anh ấy có thể cho mình biết mọi thứ – Phòng chứa Bí mật ở đâu chẳng hạn, và làm thế nào để mở nó ra? Có quái vật gì sống ở trong đó? Chính cái kẻ nào đã chủ mưu những vụ tấn công gần đây nhất định là kẻ không muốn thấy cuốn nhật ký này nằm vất vưởng quanh đây, đúng không nào?

Ron gật gù:

- Đó là một giả thiết xuất sắc đó Hermione à. Chỉ có điều bồ sót một chi tiết: trong nhật ký không có chữ viết nào cả.

Hermione bèn rút cây đũa phép ra khỏi cặp của mình. Cô bé nói nhỏ:

- Có thể nó được viết bằng mực vô hình.

Hermione gõ đầu đũa lên quyển nhật ký ba lần, đọc thần chú:

- Aparecium! [(Uùm ba la hiện ra)]

Chẳng có gì hiện ra cả. không một chút nao núng, Hermione nhét cây đũa phép trở vô cặp, rồi lấy ra một cái giống như cục gồm màu đỏ chói. Cô bé nói:

- Đây là cục Gôm Tiết lộ, mình mua ở Hẻm Xéo.

Cô bé hí húi chà cục gồm lên chỗ có chữ 1 tháng Giêng. Cũng không hiện ra cái gì. Ron ngoa ngán nói:

- Mình đã bảo rồi, chẳng có gì để phát hiện trong cuốn nhật ký như một món quà Giáng Sinh, nhưng rồi chẳng hơi đâu mà viết gì vô trong đó.

Harry vẫn không thể nào giải thích, cho dù ngay cả với chính mình, là tại sao nó không chịu liệng cuốn nhật ký của Riddle đi cho rồi. Có một điều là cho dù Harry biết quyển nhật ký không có chữ, nó vẫn cứ hay lơ đãng cầm quyển sổ lên và lần giở từng trang, như thể trong đó có một câu chuyện mà nó muốn đọc hết. Và mặc dù Harry chắc chắn là nó chưa từng nghe qua cái tên T. M. Riddle trước đây, nhưng cái tên ấy dường như vẫn mang một ý nghĩa gì đó đối với nó, gần như thể Riddle là một người bạn thời thơ ấu của nó, mà nó còn nhớ mang máng. Nhưng mà chuyện đó nghe nhảm nhí quá. Trước khi nhập học trường Hogwarts, Harry không hề có một đứa bạn nào hết, vì thằng anh họ Dudley đâu có muốn cho ai chơi với Harry.

Dù vậy, Harry vẫn quyết tâm tìm hiểu thêm về Riddle. Hôm sau vào giờ chơi, có đi tới Phòng Truyền Thống để xem lại cái mề đay Công lao đặc biệt mà Riddle đã được thưởng. Cùng đi với nó là Hermione đang hào hứng khám phá và Ron hoàn toàn bất đắc dĩ. Ron ngao ngán nói với hai đứa bạn là nó đã xem cái Phòng Truyền Thống quá đủ rồi, đủ để cho cả đời nó không cần xem lại nữa.

Tấm mề đay vàng sáng bóng của Riddle được cất trong một cái tủ ở góc phòng. Không có chi tiết nào trên đó nói rõ nhờ đâu mà Riddle được tặng thưởng. (Ron nói: “Cũng may. Chứ nếu có liệt kê thành tích thì e là cái mề đay sẽ bị hư hơn và chắc lần đó mình phải đánh bóng đến sút móng luôn.”) Nhưng tại nó lại tìm được tên của Riddle được ghi trên một cái huy chương Hạnh kiểm pháp thuật đã cũ, và trong danh sách các Thủ lãnh nam sinh cũng có tên Riddle.

Ron nhăn mũi một cách khó chịu:

- Tay này có vẻ giống anh Percy: cũng Huynh trưởng, Thủ Lãnh Nam Sinh... và có lẽ cũng đứng nhất ở mọi môn.

Hermione nói bằng một giọng hơi bị tổn thương:

- Sao bồ nói như thế điều đó là tệ hại lắm vậy!

Mặt trời dạo này đã bắt đầu chịu chiếu sáng phía trên ngôi trường Hogwarts. Tình hình bên trong cũng sáng sủa hơn, ngày càng có nhiều hy vọng hơn. Không còn vụ tấn công nào khác nữa, kể từ sau vụ Justin và Nick Suýt Mất Đầu bị hóa đá. Bà Pomfrey rất hài lòng báo cáo là tính khí của lũ nhân sâm đang trở nên thất thường và giữ kẽ hơn, nghĩa là chúng đang lớn lên, không còn là trẻ con nữa.

Một buổi trưa, Harry nghe bà Pomfrey ân cần nói với thầy Filch:

- Khi nào chúng hết mụn trứng cá thì kể như có thể cho thay chậu lần nữa. Sau đó, thu hái xong thì đem hầm nhừ. Chẳng mấy chốc nữa là Bà Norris của thầy sẽ bình phục thôi.

Harry nghĩ chắc là Người kế vị Slytherin đã biết sợ. Giờ đây, khi cả trường đã bắt đầu nghi ngờ và cảnh giác thù hằn việc mở cửa Phòng chứa Bí mật cũng trở thành một hành động hết sức liều lĩnh. Có thể con quái vật, hay con gì đi nữa, giờ đây đã nằm xuống chuẩn bị ngủ một giấc dài năm mươi năm nữa...

Nhưng Ernie, học sinh nhà Hufflepuff, vẫn không lấy thế làm lạ quan tâm. Nó vẫn tin chắc rằng Harry là kẻ có tội, rằng Harry đã để “lộ chân tướng” ở Câu lạc bộ Đấu tay đôi. Con yêu tinh Peeves cũng chẳng làm cho vấn đề khá hơn. Nó cứ nhảy vô bổ đám đông tụ tập trong hành lang mà hát rống lên: “Ôi Potter, đồ thối tha”, về sau này bài hát của nó còn được minh họa bằng điệu múa diễu hành nữa chứ.

Thầy Gilderoy Lockhart có vẻ cho là chính một mình ông đã chấm dứt được những vụ tấn công. Có lần, khi bọn học sinh nhà Gryffindor đang sắp hàng chờ vô lớp học môn Biến, Harry nghe lỏm được cuộc trò chuyện giữa thầy Lockhart và giáo sư McGonagall. Thầy Lockhart nói:

- Tôi chắc không còn chuyện lôi thôi nào nữa đâu.

Thầy gõ gõ lên mũi mình và nháy mắt ra vẻ hiểu biết:

- Tôi cho là phen này cửa Phòng chứa Bí mật đã được khóa lại vĩnh viễn. Thủ phạm ắt phải biết là sớm muộn gì cũng sẽ bị tôi tóm cổ. Thành ra nó khôn hồn thì dừng lại ngay bây giờ, kéo tôi sẽ phải nặng tay với nó. Cái mà bây giờ trường ta cần là một cuộc kích hoạt – tinh thần. Để xả xui thôi. Xóa hết những ấn tượng xấu của học kỳ vừa rồi đi! Bây giờ tôi chưa thể tiết lộ gì được, nhưng tôi đã có kế hoạch rồi...

Thầy Lockhart lại gõ ngón tay lên mũi mình rồi sai bước chân đi.

Vào bữa điểm tâm ngày 14 tháng hai thì ý tưởng về một cuộc “kích hoạt tinh thần” của thầy Lockhart đã trở nên rõ ràng. Đêm hôm trước, Harry không ngủ được nhiều vì phải luyện tập Quidditch hơi khuya. Nó dậy trễ, lật đật xuống Đại sảnh đường sau mọi người. Khi bước vào Sảnh đường, nó thoáng có ý nghĩ mình đã đi vô nhầm chỗ.

Các bức tường đều treo đầy những bông hoa to tướng màu hồng phơn phớt. Ghê hơn nữa là hoa giấy hình trái tim cứ rơi như mưa từ trần nhà màu xanh lơ xuống. Harry đi tới cái bàn của nhà Gryffindor. Ổi đó, Ron đã ngồi sẵn với vẻ mặt như muốn bệnh, còn Hermione thì dường như không thể nào nín cười được.

Harry ngồi xuống, phúi hoa giấy bám đầy trên miếng thịt muối của nó, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Ron giơ ngón tay chỉ lên bàn giáo viên, rõ ràng là nó ngán đến hết chỗ nói. Thầy Lockhart đang vẫy tay bảo mọi người im lặng. Ông mặc một cái áo chùng màu hồng cho phù hợp với màu sắc trang trí. Các giáo viên khác ngồi ở hai bên ông đều đeo một bộ mặt như đá. Từ chỗ nó ngồi, Harry có thể nhìn thấy gò má giáo sư McGonagall gồ lên do cơ bắp dưới da mặt gồng quá sức. Còn thầy Snape thì mang một bộ mặt của người vừa bị tọng vô họng một vại thuốc Mộc Xương.

Thầy Lockhart hô to:

- Chúc mừng ngày lễ Tình yêu! Và cho phép tôi cảm ơn bốn mươi sáu người, tính đến nay, đã gửi cho tôi thiệp chúc mừng. Vâng, tôi đã tự ý bày ra cuộc vui này để cống hiến cho quý vị một sự ngạc nhiên thú vị – và chưa hết đâu nhé!

Thầy Lockhart vỗ tay, và một tá chú lùn mặt mũi cáu kỉnh từ hành lang tiền sảnh đều bước diễu hành qua cánh cửa vào Đại sảnh đường. Không phải những chú lùn tầm thường đâu! Thầy Lockhart đã cho tất cả các chú lùn đeo cánh và ôm đàn hạc.

Thầy Lockhart rạng rỡ nói tiếp:

- Đây là những vị thần ái tình dễ thương đi trao thiệp! Ngày hôm nay các vị thần ái tình này sẽ đi khắp trường để cho quý vị cầu chúc tình yêu! Và cũng vẫn chưa hết! Tôi chắc chắn các vị đồng nghiệp của tôi sẽ nhân cơ hội này mà trở chút tài ba. Sao các trò không thử yêu cầu thầy Snape phết cho một món Tình Được? Trong khi thầy Snape chuẩn bị món thuốc tuyệt vời ấy thì giáo sư Flitwick sẽ chứng tỏ ông biết nhiều về Bùa Mê hơn bất cứ một pháp sư nào mà tôi từng gặp, chánh hiệu con chó già láu cá đấy nhé!

Giáo sư Flitwick vui đầu giấu mặt vô hai bàn tay. Còn thầy Snape thì ngó như thể ông sẽ nhồi thuốc độc cho bất cứ đứa nào dám mở miệng xin món Tình Được.

- Ê, Hermione, bồ làm ơn nói là bồ không có trong đám bốn mươi sáu người ái mộ đó đi.

Hermione tự nhiên ra vẻ bần bịu lục tìm cái thời khóa biểu trong cặp, không thêm nói gì.

Suốt cả ngày hôm đó, mấy chú lùn cứ xông vô các lớp để trao thiệp mừng Tình nhân, khiến các giáo sư phát bực mình. Xế trưa, khi cả đám nhà Gryffindor đang đi lên lầu để học môn Bùa Ngải, thì một chú lùn bắt kịp Harry. Vừa dùng cùi chỏ huých người ta để vệt đường, chú lùn có vẻ mặt đặc biệt nham hiểm ấy vừa la to:

- Ôi, anh đây rồi, anh Arry Potter.

Kinh hoàng với ý tưởng mình sẽ bị tặng cho một tấm thiệp tình nhân trước mặt những cô bé học sinh năm thứ nhất đang đứng sắp hàng, trong đó có cả Ginny, Harry vội lẩn trốn. Tuy nhiên, chú lùn vẫn len lỏi qua chân cẳng của đám đông mà chặn đường Harry trước khi nó vọt chạy được hai bước. Chú lùn búng dây đàn hạc nghe như đe dọa:

- Có một nhạc-thư gửi đến tận mặt Arry Potter đây.

Harry lăm le trốn chạy, miệng rên rĩ:

- Đừng làm ở đây mà!

Chú lùn càu nhàu:

- Đứng yên!

Chú tóm chặt cái cặp của Harry để kéo nó lại.

Harry giật mạnh cái cặp ra, cắn nhả:

- Buông tôi ra.

Một tiếng rẹt vang lên và cái cặp của nó té làm hai. Sách vở, đũa phép, giấy da, và viết lông ngỗng của Harry rớt hết xuống sàn và bình mực của nó đổ ra văng tung tóe lên mọi thứ.

Harry bò khắp nơi để lượm lại đồ đạc của mình trước khi chú lùn bắt đầu cất tiếng hát, gây ra tình trạng tắc nghẽn giao thông trong hành lang.

- Chuyện gì đó?

Giọng nói kéo dài lạ lùng của Malfoy chột vang lên. Harry càng thêm hấp tấp thu dọn đồ đạc của nó vào cái cặp rách, chỉ mong chuồn sớm trước khi Malfoy nghe lọt tai bản nhạc Tình yêu dành tặng cho mình.

Chột lúc đó vang lên một giọng nói quen thuộc:

- Tóm tụm ở đây làm gì hở?

Huynh trưởng Percy xuất hiện. Harry gần phát điên lên, tìm cách chạy trốn cho lẹ, nhưng chú lùn đã kịp ôm chặt đầu gối nó, vạt nó ngã xuống sàn. Ngồi đè lên mắt cá chân Harry, chú lùn nói:

- Được rồi đấy. Bây giờ hãy lắng nghe bài Tình ca dành cho cậu đây: Mắt chàng xanh như cóc ngâm tươi rói – Tóc chàng đen như tấm bảng đen – Em ước sao chàng là của em – Chàng quả thực siêu phàm – Vị anh hùng đã chiến thắng trùm Hắc ám.

Harry sẵn sàng đổi hết số vàng mình có trong ngân hàng Gringotts để được bốc hơi ngay khỏi chỗ này. Thu hết can đảm để cười theo tất cả những người đang đứng vây đầy chung quanh, Harry gắng gượng đứng trên đôi cẳng tê rần vì bị đè dưới sức nặng của chú lùn. Huynh trưởng Percy thì cố hết sức giải tán đám đông đang cười ngặt nghẽo, có người cười đến chảy nước mắt.

- Thôi đi đi, các em giải tán đi, chuông vào học đã reo năm phút rồi. Đi vào lớp ngay!

Harry nhìn quanh, thấy Malfoy cúi xuống lượm lên cái gì đó. Liếc xem qua một cách đều cáng, Malfoy đưa cho Crabbe và Goyle cùng xem, và Harry nhận ra ngay là Malfoy đã lấy được cuốn nhật ký của Riddle.

- Trả nó đây!

Harry lạnh lùng bảo. Malfoy nói:

- Để coi Harry viết cái gì trong này.

Rõ ràng là Malfoy đã không để ý đến cái năm ghi trên bìa và tưởng là nó đang cầm quyển nhật ký của Harry. Những người chung quanh chợt im lặng. Ginny nhìn trừng trừng hết quyển nhật ký rồi đến Harry, sợ điếng cả người.

Nhưng Percy nghiêm nghị bảo:

- Malfoy, đưa trả nó cho Harry!

Malfoy vẫn vung vẩy quyển nhật ký trong tay khiêu khích Harry:

- Chừng nào tôi đọc xong đã.

Percy nói:

- Với tư cách Huynh trưởng...

Nhưng Harry không còn đủ bình tĩnh nữa. Nó rút cây đũa phép và hét lên:

- Expelliarmus! [(Uùm ba la úm ba li tổng đi con chuột xạo!)].

Thật không khác chi cảnh thầy Snape tước vũ khí thầy Lockhart. Malfoy bỗng thấy cuốn nhật ký phóng vọt khỏi tay mình, bay vào không trung. Ron toét miệng cười đưa tay đón lấy.

Percy hét:

- Harry, không được xài pháp thuật trong hành lang! Anh sẽ phải báo cáo chuyện này, em có biết không?

Nhưng Harry bất chấp. Nó đã thắng Malfoy 1 –0, và điều này có làm mất đi năm điểm của nhà Gryffindor thì cũng xứng đáng. Trông Malfoy giận dữ điên cuồng, nên khi Ginny đi ngang qua nó để vào lớp học, nó cay đắng quát vào mặt cô bé:

- Tao thấy thằng Harry không khoái bài tình ca của mày lắm đâu.

Ginny đưa hai tay lên bưng mặt chạy thật nhanh vô lớp. Ron nổi sùng, rút luôn cây đũa phép của mình ra, nhưng Harry đã kịp thời kéo nó đi. Nhờ vậy Ron không đến nổi ói ra ốc sên thêm một lần nữa.

Chỉ mãi cho đến khi tụi nó đến được lớp của giáo sư Flitwick, Harry mới để ý nhận thấy quyển nhật ký có cái gì đó bất thường: trong khi tất cả những sách vở khác của nó đều ít nhiều bị giầy mực tím lem nhem,

thì quyển nhật ký vẫn trắng bong trắng bóc như chưa hề bị bình mực của nó đổ vấy lên. Nó định chỉ cho Ron coi, nhưng lúc ấy Ron lại đang gặp rắc rối với cây đũa phép: những cái bong bóng màu tím cứ thi nhau phình ra ở đầu đũa như hoa nở, khiến cho Ron chẳng còn hứng thú chú ý đến cái gì khác nữa.

Đêm đó Harry lên giường sớm hơn mọi người trong ký túc xá. Một phần vì nó nhăm nó không thể nào chịu nổi giọng ca của Fred và George thêm chút nào nữa. Hai người đó cứ hát ông ổng:

- Mắt chàng như cóc ngâm tươi rói...

Nhưng một phần là do nó muốn xem xét lại quyển nhật ký của Riddle, một chuyện mà nó biết là Ron coi như chuyện mất thì giờ.

Harry ngồi trên giường, xăm soi từng trang giấy trống trơn, không một trang nào có dính một chút vết mực ím. Harry lôi ra một bình mực mới từ ngăn tủ cạnh giường nó, chấm cây viết lông ngỗng vô bình mực, và nhều một giọt vô trang đầu tiên của quyển nhật ký.

Giọt mực long lanh trên trang giấy chừng một giây rồi biến mất như thể nó bị trang giấy nuốt gọn. Harry hồi hộp chấm cây viết lông ngỗng vô bình mực lần nữa và viết:

- Tên tôi là Harry Potter.

Dòng chữ long lanh trên trang giấy trong chốc lát rồi cũng lặn mất, không để lại một dấu vết gì. Nhưng, chuyện lạ cuối cùng cũng xảy ra: trên trang giấy, dòng chữ lại hiện ra từ từ, bằng chính màu mực tím của Harry, nhưng không phải những chữ mà Harry đã viết:

- Chào Harry Potter. Tên tôi là Tom Riddle. Làm sao mà bạn có được cuốn nhật ký của tôi?

Những chữ này cũng biến mất đi khi Harry bắt đầu viết tiếp:

- Có ai đó đã liệng nó trong bồn cầu tiêu và tôi lượm được.

Rồi nó nôn nóng chờ dòng chữ của Riddle hiện ra:

- Cũng may là tôi lưu giữ ký ức của mình bằng một cách khó phai hơn bằng mực. Nhưng tôi biết là có những người không bao giờ muốn cho ai đọc cuốn nhật ký này.

Harry ngoáy ngay hàng chữ mới:

- Nghĩa là sao?

- Ý tôi muốn nói là cuốn nhật ký này chứa những ký ức kinh khủng. Những điều người ta đã vui lấp. Những điều đã xảy ra ở trường Pháp Thuật và Ma Thuật Hogwarts.

Harry viết thật nhanh:

- Đó chính là nơi tôi đang sống. Tôi đang học ở trường Hogwarts và có nhiều chuyện khủng khiếp đang xảy ra. anh có biết gì về Phòng chứa Bí mật không?

Trái tim Harry đập dồn dập. Câu trả lời của Riddle cũng nhanh chóng hiện ra, chữ viết xiên xẹo, như thể anh ta cũng sốt ruột muốn trút nỗi lòng ra với Harry:

- Dĩ nhiên tôi có biết về Phòng chứa Bí mật. Thời tôi còn đi học, người ta chỉ nói về nó như một huyền thoại, chứ không hề tin là nó có thật. Nhưng đó là sự dối trá. Khi tôi đang học năm thứ năm, Phòng chứa Bí mật đã được mở ra và con quái vật đã tấn công nhiều học sinh, cuối cùng giết chết một trò. Tôi đã bắt được kẻ đã mở cửa Phòng chứa Bí mật và kẻ đó đã bị đuổi. Nhưng ông hiệu trưởng, giáo sư Dippet, xấu hổ về những chuyện đã xảy ra ở trường Hogwarts, nên đã cấm tôi nói ra sự thật. Người ta bịa ra một câu chuyện để giải thích là nữ sinh bị sát hại đã chết vì một tai nạn quái gở. Họ đã tặng thưởng cho tôi một huy chương xinh xắn, chạm trổ, mạ kim sáng chói, cho công lao đặc biệt của tôi và để tôi ngậm miệng làm thinh. Nhưng tôi biết chuyện đó có thể lại xảy ra. Con quái vật vẫn sống, và cái kẻ có quyền năng thả con vật quái vật ấy vẫn chưa bị bỏ tù.

Harry chấm mực lia lịa để viết trả lời gấp gáp đến nỗi cái bình mực bực mình hết sức.

- Chuyện đó hiện đang xảy ra lần nữa. Đã có ba cuộc tấn công và không ai biết kẻ chủ mưu trong những vụ này là ai. Lần tấn công trước đây xảy ra lúc nào?

Câu trả lời của Riddle có ngay:

- Tôi có thể chỉ cho bạn coi nếu bạn thích. Bạn không tin tôi cũng không hề gì. Tôi có thể dẫn bạn vào ký ức của tôi về cái đêm mà tôi bắt được kẻ đó.

Harry ngập ngừng, cây viết lông ngỗng của nó ngừng giữa chừng trang nhật ký. Riddle viết như vậy là ngụ ý gì? Làm sao mà có thể được đưa vào ký ức của người khác? Nó lo lắng liếc về phía cửa phòng ngủ, trời bên ngoài đã tối đen. Khi nhìn lại trang nhật ký, nó thấy mấy dòng chữ mới toanh hiện ra:

- Để tôi cho bạn xem.

Harry ngập ngừng trong tích tắc rồi viết hai chữ:

- Đồng ý.

Những trang sách bắt đầu bị thổi lật thật nhanh như thể đang bị cuốn trong một cơn gió lớn, rồi dừng ở giữa chừng của những trang tháng sáu. Miệng há hốc, Harry sửng sốt nhìn cái khung vuông của ngày 13 tháng 6 [(ở phương Tây, người mê tín coi ngày thứ sáu, 13 tháng 6 là ngày “xui”, đen tối)] dường như đang biến thành cái màn ảnh truyền hình tí hon. Hai tay Harry run rẩy cầm quyển nhật ký lên và dán mắt

vào màn ảnh nhỏ. Và trước khi nó kịp ý thức chuyện gì đang xảy ra thì màn ảnh dường như lớn rộng lên rồi như thể nó bị hút vào trong đó. Harry có cảm giác thân thể mình rời khỏi giường và đang lao đầu xuyên qua trang nhật ký mở rộng, bước vào một cõi mịt mù của màu sắc và bóng tối.

Rồi Harry thấy chân mình chạm đất. Nó đứng đó, rùng mình, trong khi những hình ảnh nhập nhoạng xung quanh rõ lên dần và khiến nó phải tập trung chú ý.

Harry biết ngay mình đang ở đâu. Căn phòng hình tròn này cùng với những bức chân dung ngái ngủ rõ ràng là văn phòng của cụ Dumbledore. Nhưng sau cái bàn giấy lớn lại không phải là chính cụ Dumbledore mà là một lão phù thủy trông ốm yếu hom heo và héo quắt, đầu sói sọi, nếu không kể mấy sợi tóc bạc thưa. Ông đang ngồi đọc một lá thư bên cạnh một ngọn nến. Trước đây Harry chưa từng nhìn thấy lão phù thủy này.

Harry lắp bắp chào:

- Con xin lỗi, con không cố ý xông vào đây, chẳng qua...

Nhưng lão phù thủy không hề ngẩng đầu lên. Ông cứ tiếp tục đọc, mặt hơi cau lại, vẻ nghiêm nghị. Harry bước lại gần bàn giấy hơn, tăng hăng:

- Dạ... Ơ... Con có nên đi ra không, thưa thầy?

Lão phù thủy vẫn không hề chú ý đến Harry. Ông ta thậm chí không hề tỏ ra có nghe Harry nói gì không. Harry nghĩ có thể lão phù thủy già lãng tai nên nó lấy hơi nói lớn tiếng, gần như hét:

- Con xin lỗi đã làm phiền thầy. Con xin phép đi ra ngay.

Lão phù thủy xếp lá thư lại và thở dài một cái, rồi đứng lên, đi ngang qua mặt Harry mà có vẻ như không hề nhìn thấy nó. Ông đi lại cửa sổ kéo màn lên.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ văn phòng hiệu trưởng đang ửng đỏ lên màu hồng ngọc. Có vẻ như đang buổi hoàng hôn. Lão phù thủy lại đi trở về bàn làm việc, ngồi xuống, đan những ngón tay vào nhau, vắn vẹo chúng nhẹ nhẹ, mắt nhìn chăm chú cánh cửa.

Harry nhìn quanh văn phòng. Không có con phượng hoàng Fawkes, cũng không có những thứ đồ bằng bạc phát ra đủ thứ âm thanh ngộ nghĩnh, đây chính là Hogwarts của thời Riddle, và lão phù thủy ấy chính là ông hiệu trưởng thời bấy giờ, chứ không phải cụ Dumbledore. Còn Harry thì chẳng qua chỉ là một cái bóng ma tương lai, hoàn toàn vô hình đối với những người đã sống cách đây năm mươi năm.

Có tiếng gõ trên cánh cửa.

Lão phù thủy nói bằng một giọng mong manh:

- Mời vào.

Cửa mở ra, một nam sinh độ mười sáu tuổi bước vào, giở chiếc nón phù thủy chóp nhọn ra, trên ngực áo cậu là phù hiệu Huỳnh trưởng lấp lánh. Cậu thiếu niên này cao hơn Harry, nhưng giống Harry ở mái tóc đen tuyền.

Ông hiệu trưởng nói:

- À, Riddle.

Trông Riddle có vẻ căng thẳng:

- Thưa giáo sư Dippet, thầy cho gọi con ạ?

Thầy Dippet bảo:

- Con ngồi xuống đi. Thầy vừa mới đọc xong bức thư con gửi cho thầy.

Riddle thốt lên:

- A!

Thầy Dippet ân cần:

- Con trai của ta à, có lẽ ta không thể để cho con ở trường trong suốt mùa hè này được. Chắc là con muốn về nhà để nghỉ lễ chứ?

Riddle đáp ngay:

- Thưa thầy không ạ. Con rất muốn ở lại trường Hogwarts hơn là trở về chỗ... chỗ... đó.

Thầy Dippet có vẻ tò mò:

- Con về trại mồ côi của dân Muggle vào những ngày nghỉ phải không?

Riddle hơi đỏ mặt:

- Thưa thầy vâng ạ.

- Cha mẹ con là dân Muggle à?

- Thưa, cha con là Muggle. Mẹ con là phù thủy.

- Thế... cha mẹ của con...

- Thừa thầy, mẹ con mất sau khi sinh con, chỉ kịp đặt tên con là Tom, theo tên của ba con, và Marvolo, theo tên ông nội con. Những người ở Cô nhi viện kể cho con nghe như vậy.

Thầy Dippet chặt lưỡi tỏ ra thông cảm. Ông thở dài:

- Tom à, có thể có sự sắp xếp đặc biệt cho con, nhưng vấn đề là trong hoàn cảnh hiện nay...

- Thừa thầy, có phải thầy muốn nói đến những vụ tấn công?

Nghe Riddle nói, tim Harry thót một cái. Nó nhích tới gần hơn, như sợ mình bỏ sót điều gì.

Thầy hiệu trưởng nói:

- Đúng vậy. Con trai của ta à, con phải thấy rằng ta mà cho phép con ở lại lâu dài sau khi niên học kết thúc thì quả là dại. Đặc biệt là với những bi kịch vừa xảy ra gần đây... Cái chết của cô gái đó... Con cứ về trại mồ côi thì an toàn hơn. Thực ra, Bộ Pháp Thuật còn đang tính đến chuyện đóng cửa trường Hogwarts nữa kia. Chúng ta cũng gần xác định được... ờ... nguyên nhân của mấy chuyện không hay đó...

Đôi mắt Riddle mở to.

- Thừa thầy, nếu bắt được người nào đó... thì chắc mọi chuyện sẽ chấm dứt...

Thầy Dippet thốt lên một tiếng kêu hơi chói tai:

- Con nói gì?

Thầy ngồi thẳng lưng trên chiếc ghế cao hỏi tới:

- Riddle, có phải con có biết điều gì đó về những vụ tấn công?

Riddle nhanh nhẩu đáp nhanh:

- Thừa thầy, không ạ.

Harry tin là cái tiếng “không” đó cũng giống như tiếng “không” mà nó đã trả lời cụ Dumbledore.

Thầy Dippet lại ngả lưng ra ghế, hơi thất vọng:

- Con đi về được rồi đó, Tom.

Riddle đứng dậy, đi ra khỏi phòng. Harry đi theo nó.

Cả hai đi xuống bằng chiếc cầu thang cuốn xoắn tròn ốc, chui ra khỏi bức tượng đầu thú, đi vào một hành lang tối om. Riddle dừng bước. Harry cũng đứng lại, quan sát Riddle. Nó có thể đoán chắc là Riddle

đang suy nghĩ dữ dội. Nó cắn chặt môi, trán nhăn lại vô số nếp.

Thế rồi, như thể đã quyết định xong, Riddle vội vã phóng đi. Harry cũng lặng lẽ bám gót. Cả hai không gặp ai hết cho tới khi đến lối vào Đại sảnh đường. Ở đó, phía cầu thang cẩm thạch, có một phù thủy cao lớn, tóc râu xum xuê màu nâu vàng, đang cất tiếng gọi Riddle:

- Tom, khuya khoắt như vậy mà trò còn đi lang thang hă, làm gì ở đây vậy?

Harry tròn mắt nhìn vị phù thủy này. Không thể ai khác hơn cụ Dumbledore hồi năm mươi năm về trước.

Riddle đáp:

- Thưa thầy, con có chút việc cần gặp thầy hiệu trưởng ạ.

- Thôi, đi ngủ đi.

Thầy Dumbledore nói, ánh mắt thầy nhìn Riddle đúng y như cái nhìn soi mói mà Harry biết quá rõ. Thầy bảo:

- Tốt nhất là đừng có đi lung tung trong hành lang vào những ngày này. Không nên, từ khi...

Thầy thở dài nặng nề, chúc Riddle ngủ ngon, rồi sải bước chân bỏ đi. Riddle nhìn theo thầy đi khuất và rồi, quay mình thật nhanh, cầm đầu đi thẳng xuống những bậc thang bằng đá dẫn tới tầng hầm. Harry vẫn bám sát sau lưng.

Nhưng Harry hơi thất vọng, vì Riddle không dẫn nó vô một hành lang bí mật hay một địa đạo ẩn tích nào cả, mà lại vô chính cái tầng hầm nó vẫn thường học môn Độc dược với giáo sư Snape. Những ngọn đuốc không được thắp, tối om om, và khi Riddle khép cánh cửa lại, chỉ chừa một khe hở nhỏ, thì Harry chỉ còn có thể nhìn thấy Riddle đứng yên lặng canh bên cánh cửa, dăm dăm nhìn qua khe hở ra lối đi bên ngoài.

Harry có cảm tưởng như Riddle đứng đó ít nhất cũng cả tiếng đồng hồ. Tất cả những gì nó quan sát được chỉ là hình bóng của Riddle bên cánh cửa, dăm dăm nhìn qua kẽ hở, chờ đợi như một bức tượng đá. Vừa đúng lúc Harry hết mong chờ điều gì nữa và bắt đầu muốn trở về với thời hiện tại, thì nó nghe có tiếng cái gì đó di chuyển bên kia cánh cửa.

Có ai đó đang bò dọc hành lang. Harry nghe rõ người nào đó đang bò ngang qua căn phòng dưới hầm mà Riddle và nó đang núp. Như một cái bóng lặng lẽ, Riddle lách mình qua cánh cửa, và Harry làm theo y như vậy. Quên mất là tiếng nói hay âm thanh nó gây ra không hề bị người trong quá khứ nghe, Harry cũng rón rén đi sau lưng Riddle.

Cả hai lần theo tiếng bước chân trong khoảng năm phút, rồi Riddle thành linh đứng lại, đầu nghiêng về hướng vừa phát ra tiếng động mới. Harry nghe tiếng cánh cửa kẹt mở. Rồi tiếng của một người nào đó nói bằng giọng thì thầm khàn khàn:

- Đi thôi... tao đem mày ra khỏi chỗ này nha... Đi đi... Vô hộp đi...

Harry nghe giọng nói sao mà quen thuộc quá...

Riddle bỗng nhiên nhảy lùi vô góc quanh. Harry cũng lùi lại đằng sau nó. Một thằng bé tướng tá khổng lồ đang cúi lom khom trước một cánh cửa, bên cạnh là một cái hộp cũng thuộc loại khổng lồ.

Riddle lên tiếng, giọng sắc lạnh:

- Chào Rubeus Hagrid.

Thằng bé khổng lồ đóng sập cánh cửa, đứng thẳng lên:

- Anh làm gì ở đây hả anh Tom?

Riddle bước đến gần hơn, nghiêm giọng nói:

- Đành kết thúc thôi. Tôi phải đem nộp trò cho thầy hiệu trưởng thôi, Rubeus à. người ta sẽ đóng cửa trường Hogwarts mất, nếu các cuộc tấn công tiếp tục diễn ra.

- Anh nói gì...

- Tôi nghĩ trò không có ý định giết ai hết. Nhưng mấy con quái vật không phải là những con thú ngoan lành. Chắc là trò chỉ thả nó ra để chúng vận động chút đỉnh, và chúng...

Thằng bé khổng lồ lùi lại, dựa lưng sát tường la lên:

- Nó không hề giết ai hết!

Harry có thể nghe thấy những tiếng ào ào, lách cách vang lên phía sau thằng bé khổng lồ ấy.

Riddle càng tiến đến gần hơn:

- Thôi đi, Rubeus. Ba má của cô gái bị giết ấy sẽ đến đây ngày mai. Ít nhất là trường Hogwarts cũng phải đảm bảo với họ là kẻ giết con gái họ phải bị trừng trị...

Thằng bé khổng lồ rống lên:

- Không phải nó!

Tiếng của Rubeus vang vọng trong dãy hành lang tối om.

- Nó không giết! Nó có giết ai đâu!

Riddle rút cây đũa phép ra, bảo:

- Tránh qua một bên!

Câu thần chú của Riddle khiến một tia lửa lóe sáng lên, chiếu rọi cả hành lang. Cánh cửa sau lưng thằng bé khổng lồ mở tung ra với một sức mạnh khiến nó bắn văng vô bức tường đối diện. Từ trong phòng bò ra một quái vật khiến Harry phải thét lên một tiếng rú dài khủng khiếp, nhưng không ai nghe được.

Một con quái vật to dềnh dàng, mình đầy lông lá lừng lững trên một mớ chân cẳng đen thui, một đám mắt lấp lánh, và một cặp cẳng bèn như lưỡii lam.

Riddle lại giơ cây đũa phép lên lần nữa, nhưng quá trễ rồi. Con quái vật trên đường bỏ trốn đã xô ngã cả Riddle, xông lên hành lang và biến mất. Riddle gượng đứng lên, ngó theo con quái vật, nó giơ đũa phép lên, nhưng thằng bé khổng lồ nhảy lên mình Riddle, giật phắt cây đũa phép, rồi nhảy xuống, gào lên:

- KHÔÔNG!

Cảnh mờ đi, bóng tối lan kín. Harry có cảm giác như mình đang rơi xuống, và rồi rớt phịch xuống chiếc giường của mình trong phòng ngủ tháp Gryffindor, với tư thế tay chân giang ra như đại bàng rải cánh, quyển nhật ký của Riddle đặt trên bụng nó, vẫn mở.

Harry chưa kịp hoàn hồn thì cánh cửa phòng ngủ mở ra, Ron bước vào và nói:

- Thì ra bồ ở đây.

Harry ngồi dậy. Nó đang toát mồ hôi và vẫn còn run rẩy.

Ron nhìn Harry lo ngại:

- Sao vậy?

Harry thở hỗn hển:

- Ron ơi, chính là bác Hagrid. Người đã mở Phòng chứa Bí mật cách đây năm mươi năm chính là bác Hagrid.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Cornelius Fudge

Từ hồi nào giờ bọn Harry, Ron và Hermione đều biết lão Hagrid thuộc một loại người không may là đi khoái những con vật to lớn hung dữ. Suốt năm thứ nhất của tụi nó ở trường Hogwarts, tụi nó đã chứng kiến lão thử nuôi một con rồng trong căn chòi gỗ bé tí của mình. Lại còn con chó khổng lồ ba đầu dễ sợ mà lão đặt tên là “Fluffy” nữa chứ, còn lâu tụi nó mới có thể quên được. Vậy thì nếu Hagrid, hồi còn là học sinh ở Hogwarts, có nghe nói đến một con quái vật đang trốn đâu đó trong lâu đài, thì thế nào lão cũng tìm mọi cách để được ngó con quái vật đó một cái, Harry tin chắc như vậy. Có thể lúc đó lão nghĩ rằng nhốt con quái vật quá lâu thì tội cho nó, và có thể lão chỉ nghĩ là nó đáng được thả ra một lát để vận động chân cẳng. Harry có thể hình dung “thằng bé” Hagrid mười ba tuổi hoay hoay khớp mõm tra vằm vô mũi con quái vật để dẫn nó đi chơi. Nhưng Harry hoàn toàn tin rằng lão Hagrid không đời nào có ý hại ai.

Harry hơi hối tiếc là mình đã tìm ra được cách “viết” nhật ký Riddle. Hermione và Ron cứ bắt nó kể đi kể lại những gì nó đã thấy, cho đến khi nó phát ngán nhắc lại câu chuyện và phát ngán luôn mấy chuyện bình luận của tụi kia sau khi nghe chuyện xong.

Hermione nói:

- Có thể Riddle đã bắt nhầm người. Có thể một con quái vật khác đã tấn công người ta chứ không phải con quái vật của bác Hagrid.

Ron chán ngán hỏi lại:

- Bồ tính thử coi cái lâu đài này có thể chứa tới mấy con quái vật?

Harry rầu rĩ:

- Tụi mình đều biết từ lâu rồi là bác Hagrid từng bị đuổi học. Sau khi bác bị đuổi, chắc là mấy vụ tấn công cũng chấm dứt; chứ nếu không thì Riddle đâu có được thưởng huy chương.

Ron thử đưa ra một manh mối khác.

- Riddle nghe ra cũng giống anh Percy lắm – Dù sao thì ai biểu anh ta chỉ điểm bác Hagrid chứ?

Hermione nói:

- Con quái vật đã giết người mà Ron?

Harry nói thêm:

- Và nếu trường Hogwarts bị đóng cửa thì Riddle sẽ phải về sống ở trại mồ côi của dân Muggle, về điểm này thì tôi thông cảm, tôi không thể trách anh ta vì muốn ở lại trường mà...

- Ờ, Harry, bồ đã có lần bắt gặp bác Hagrid ở hẻm Knockturn, phải không?

Harry đáp ngay:

- Bác cạy đi mua Thuốc trừ bọ sên ăn thịt sống.

Cả ba đột ngột yên lặng. Một lát sau, Hermione thốt lên câu hỏi mấu chốt nhất bằng một giọng ngập ngừng:

- Mấy bồ thấy tụi mình có nên đi hỏi thẳng bác Hagrid về chuyện đó không?

Ron mĩa mai:

- Chắc là cuộc viếng thăm sẽ vui lắm đó: “Chào bác Hagrid. Nói cho tụi cháu biết đi, có phải dạo gần đây bác đã thả ra một cái gì đó lông lá và điên khùng trong lâu đài không?”

Cuối cùng, tụi nó quyết định không nói gì với lão Hagrid trừ khi có một cuộc tấn công khác nữa. Nhưng ngày tháng trôi qua mà Harry không nghe thêm lời thì thầm nào của tiếng nói kẻ vô hình, tụi nhỏ bắt đầu hy vọng là chúng khỏi cần phải lão Hagrid về chuyện lão bị đuổi học.

Từ khi Justin và Nick Suýt Mất Đầu bị hóa đá đến nay đã bốn tháng, hầu như mọi người đều tin là thủ phạm, cho dù là ai đi nữa, chắc đã rửa tay gác kiếm rồi. Đến con yêu tinh Peeves cũng đã phát chán cái điệp khúc chính nó sáng tác “Ôi, Harry Potter, đồ thối tha”. Một hôm trong lớp Dược thảo học, Ernie của nhà Hufflepuff đã lịch sự nhờ Harry đưa giùm cái xô đựng mấy cái nấm độc nhảy loi choi. Và vào tháng ba, lũ nhân sâm đã mở một bữa tiệc vỡ tiếng hết sức ồn ào trong nhà kính số ba. Chuyện này làm cho giáo sư Sprout vui lắm. Giáo sư nói với Harry:

- Đến cái lúc mà tụi nó bắt đầu dọn vô chậu của nhau ở chung là coi như chúng đã trưởng thành. Lúc đó chúng ta sẽ có thể hồi sinh mấy người bệnh tội nghiệp đang nằm trong bệnh thất.

Vào những ngày lễ Phục sinh, học sinh năm thứ hai bận một chuyện đau đầu. Ấy là lúc phải chọn môn học cho niên khóa sau. Đây là một vấn đề mà, ít ra cũng được cô bé Hermione coi là hết sức quan trọng, Hermione nói với Ron:

- Nó có thể ảnh hưởng đến tương lai của chúng ta.

Hai đứa đang dò bảng liệt kê những môn học mới, đánh dấu môn được chọn.

Harry nói:

- Tôi chỉ mong bỏ phút môn Độc được.

Ron rầu rĩ:

- Tụi mình đâu có bỏ được. Tụi mình phải giữ lại tất cả các môn học cũ, chứ nếu không thì mình đã bỏ quách cái môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám.

Hermione có vẻ bị sốc vì ý kiến của Ron:

- Nhưng mà môn đó rất quan trọng!

Ron dè dặt:

- Nhưng cái cách mà thầy Lockhart dạy môn đó thì quan trọng cái nỗi gì. Tôi chưa học được nơi ông chút kiến thức gì ngoài chuyện không nên thả lỏng mấy con yêu nhí.

Neville nhận được vô số thư từ của tất cả những phù thủy bà con gần xa của nó, nhiệt tình và đầy trách nhiệm gửi đến những lời khuyên bảo khác nhau về việc chọn môn học nào. Neville hết sức bối rối và lo âu, ngồi thè lười đọc bảng liệt kê các môn học, băn khoăn hỏi mọi người vậy chứ môn Toán phù thủy có khó hơn môn Ký hiệu ma thuật không. Dean Thomas thì cũng giống như Harry, từng lớn lên trong gia đình Muggle, cuối cùng đã quyết định bằng cách nhắm mắt lại, giơ cây đũa phép lên trên bảng liệt kê, úm ba la một cái, đầu đũa chỉ vào môn nào thì học môn đó cho xong. Hermione không cần hỏi ý kiến ai hết, ghi danh học tất cả các môn.

Harry chỉ biết một mình mỉm cười đau khổ khi nghĩ xem dưỡng Vernon và dì Petunia nói gì nếu nó thử thảo luận với họ về tương lai phù thủy của nó. Nhưng nó không hẳn là không có được sự hướng dẫn nào. Huỳnh trưởng Percy rất nhiệt tình chia sẻ kinh nghiệm với nó. Anh nói:

- Tùy theo nơi mà em muốn tới, Harry à. Người ta bất cứ lúc nào cũng nên nghĩ về tương lai của mình; vì vậy anh giới thiệu với em môn Bói toán. Người ta hay nói môn Muggle-học là một bộ môn tầm xàm, nhưng cá nhân anh thì nghĩ phù thủy nên có sự hiểu biết thấu đáo về cộng đồng phi-pháp thuật, đặc biệt khi mình hướng đến một nghề nghiệp sẽ phải thường xuyên tiếp cận với họ – thí dụ như ba của anh, lúc nào ba cũng giải quyết những việc liên quan đến dân Muggle. Anh Charlie thì là loại người khoái chạy rông, bởi vậy anh theo đuổi môn Chăm sóc các Sinh vật Huyền bí. Chơi theo sức mình thôi, Harry à.

Nhưng môn duy nhất mà Harry cảm thấy nó thực sự giỏi là môn Quidditch. Cuối cùng, Harry chọn mấy môn mới giống y như Ron, vì cảm thấy nếu mà nó dở môn đó quá thì ít ra cũng có ai đó thân thiện sẵn lòng giúp đỡ.

Trận Quidditch tiếp theo của nhà Gryffindor là trận đấu với đội nhà Hufflepuff. Wood cứ bắt cả đội luyện tập mỗi đêm sau bữa ăn tối thành ra Harry cũng không thì giờ để làm gì khác hơn là luyện tập Quidditch và làm bài tập. Tuy nhiên, những đợt luyện tập đang khá dần lên, ít nhất thì trời cũng đang khô ráo dần. Vào buổi tối trước trận đấu ngày thứ bảy, Harry bước về phòng ngủ trong tháp Gryffindor, buông cây chổi thần ra với niềm tin chắc chắn là đội nhà Gryffindor đang có cơ hội chiến thắng ngon lành hơn bao giờ hết.

Nhưng tâm trạng phấn khởi của nó không kéo dài được bao lâu. Khi lên hết bậc cầu thang của tháp Gryffindor, Harry gặp Neville đang ở trong trạng thái kinh hoàng.

- Harry ơi, mình không biết ai đã làm vậy – mình chỉ phát hiện ra...

Nó vừa sợ hãi nhìn Harry, vừa đẩy cánh cửa buồng ngủ ra.

Những thứ trong buồng của Harry bị quăng tùm lum khắp phòng. Tấm áo trùm của nó nằm trên sàn rách teng beng. Khăn trải bị lôi ra khỏi giường và ngăn kéo bị rút ra khỏi kệ tủ, và các thứ bên trong bị đổ ụp xuống nệm.

Harry bước lại gần giường, miệng há hốc, giẫm lên mấy trang rời của quyển Du hành cùng Quỷ khổng lồ. Khi nó và Neville cùng kéo chăn lên giường thì Ron, Dean và Seamus bước vào. Dean nguyên rửa ồm tỏi:

- Chuyện gì vậy, Harry?

Harry nói:

- Chẳng biết nữa.

Ron kiểm tra các áo chùng của Harry, nhận thấy tất cả các túi đều bị lộn trái. Ron nói:

- Có ai đó đang tìm kiếm cái gì đó. Bờ coi có mất cái gì không?

Harry bắt đầu thu lượm lại các thứ đồ đạc của nó, quăng trở vô buồng. Khi nó quăng tới cuốn sách cuối cùng của thầy Lockhart vô buồng thì nó chợt nhận ra hình như còn thiếu cái gì đó. Harry nói chỉ vừa đủ cho Ron nghe:

- Cuốn nhật ký của Riddle mất rồi.

- Cái gì?

Harry hất đầu về phía cửa phòng ngủ, Ron đi theo nó ra ngoài. Cả hai đứa vội vàng phóng xuống phòng sinh hoạt chung lúc đó đã khá vắng, chỉ còn một số nửa học sinh còn ngồi làm bài hay trò chuyện. Tụi nó

đến ngồi bên cạnh Hermione. Cô bé đang ngồi một mình đọc cuốn “Ký hiệu ma thuật”.

Nghe tin cuốn nhật ký bị đánh cắp, Hermione hết sức kinh hãi:

- Nhưng... chỉ có dân Gryffindor mới có thể làm chuyện chộm chìa đó... đâu có ai biết mật khẩu của chúng ta...

Harry nói:

- Đúng như vậy.

Hôm sau mọi người thức dậy thấy trời trong, nắng ấm, gió mát.

- Điều kiện tuyệt hảo cho một trận đấu Quidditch đây!

Wood hăng hái nói ở bàn ăn nhà Gryffindor, chất vô đĩa của các cầu thủ trong đội cả đồng trứng chiên. Anh gọi Harry:

- Aên nhiều vào, Harry. Em cần một bữa điểm tâm ra trò đấy!

Harry mãi nhìn suốt dãy bàn dài của nhà Gryffindor, thắc mắc không biết chủ nhân mới của cuốn nhật ký Riddle có đang ở ngay trước mặt mình không? Hermione đã xúi Harry đi báo mất đồ, nhưng Harry không thích ý kiến đó. Nếu đi có mất thì Harry sẽ phải thuật lại cho thầy cô tất cả những chuyện liên quan đến cuốn nhật ký. Mà trong số đó không biết có được mấy người biết chuyện lão Hagrid đã bị đuổi cách đây năm mươi năm? Harry không muốn mình là người khơi lại tất cả những chuyện đó.

Khi Harry, Ron và Hermione cùng rời khỏi Đại sảnh đường để đi lấy trang thiết bị cho trận đấu Quidditch, thì một nỗi lo trầm trọng nữa lại được thêm vô cái danh sách ngày càng nhiều điều lo nghĩ của Harry: vừa mới đặt chân lên những bậc cầu thang cẩm thạch thì bỗng nhiên nó lại nghe thấy tiếng nói ấy một lần nữa:

- Phen này thì ta giết... ta băm ra... xé nát...

Harry hét lớn, cả Ron và Hermione đều giật nảy mình nhảy bắn ra sau.

Harry ngoảnh nhìn lại phía sau:

- Giọng nói! Tôi vừa mới nghe lại giọng nói – các bạn có nghe thấy không?

Ron lắc đầu, hai mắt mở to. Nhưng Hermione thì vỗ vỗ bàn tay lên trán như sức nghĩ ra điều gì:

- Harry, mình nghĩ là mình hiểu ra rồi! Mình phải đi tới thư viện đây!

Cô bé nói xong là chạy bắn lên cầu thang.

- Hermione nói “hiếu” là hiếu cái gì vậy?

Harry hoang mang tự hỏi trong lúc vẫn còn nhìn quanh, cố gắng tìm xem tiếng nói kia xuất phát từ đâu.

Ron lắc đầu:

- Hermione “hiếu” nhiều hơn tụi mình lắm lắm.

Harry thắc mắc:

- Nhưng tại sao Hermione lại chạy lên thư viện?

Ron nhún vai:

- Thì đó là kiểu cách của Hermione mà. Khi nào có điều gì không chắc chắn thì cứ đi vô thư viện!

Harry vẫn đứng đó, phân vân, những mong nghe lại giọng nói một lần nữa, nhưng lúc đó mọi người đang túa ra khỏi sảnh đường, nhộn nhịp đi tới sau lưng nó. Ai cũng chuyện trò ồn ào, náo nức đi qua cánh cửa trước để kéo ra sân Quidditch.

Ron nói:

- Bỏ nên đi đi thì tốt hơn. Gần 11 giờ rồi, trận đấu...

Harry chạy gấp lên tháp Gryffindor, vớ chiếc Nimbus 2000 của mình, rồi hòa vô đám đông băng qua sân trường. Nhưng đầu óc nó vẫn lẫn lộn trong lâu đài, lưỡng lự giọng nói của kẻ vô hình. Và khi mặc vào tấm áo chùng màu tía trong phòng thay đồ, nó nghĩ rằng giờ đây chỉ có một điều duy nhất làm nó yên tâm phần nào, ấy là mọi người đều đang có mặt trong sân Quidditch.

Hai đội tiến ra sân giữa những tiếng hoan hô vang rân trời đất. Wood nhảy lên chổi thần bay tới cột gôn để khởi động. Bà Hooch thả mấy trái banh ra. Đội Hufflepuff mặc áo chùng màu vàng kết còn đang tím tím bàn bạc chiến thuật tới phút cuối cùng.

Harry vừa mới trèo lên cán chổi thì giáo sư McGonagall đi như chạy băng qua sân, mang theo một cái loa vĩ đại màu tím.

Trái tim Harry rớt xuống như một hòn đá rơi.

Giáo sư McGonagall thông báo qua loa phóng thanh với đám đông ngồi chật nức khán đài:

- Bãi bỏ trận Quidditch này!

Từ phía khán đài vang lên tiếng la ó phản đối. Trông mặt Wood như thể vừa bị ai thọc gậy bánh xe. Anh đáp xuống mặt đất và hướng ngay về phía giáo sư McGonagall mà không cần trèo ra khỏi cán chổi. Anh hét to:

- Nhưng thưa giáo sư – tụi con sắp thi đấu... cúp giành cho nhà Gryffindor...

Giáo sư McGonagall chẳng đếm xỉa gì đến anh, vẫn tiếp tục phát loa:

- Tất cả học sinh phải trở về ngay phòng sinh hoạt chung của nhà mình. Ồi đó các giáo viên chủ nhiệm sẽ cho các trò biết thêm tin tức. Hãy cố hết sức đi nhanh lên.

Sau khi thông báo, giáo sư hạ loa xuống, ra dấu gọi Harry đến gần:

- Harry, cô nghĩ là con nên đi với cô.

Harry hoang mang không biết hay là lần này giáo sư lại nghi ngờ nó. Nó thấy Ron đang cố tách ra khỏi đám đông phàn nàn kêu ca để chạy đến với nó, rủ cùng nhau trở về tòa lâu đài. Harry ngạc nhiên hết sức, thấy giáo sư McGonagall chẳng những không phản đối mà còn bảo:

- Ừ, có lẽ con cũng nên đi cùng với cô, Ron à.

Chung quanh đó, một số học sinh vẫn còn nấn ná, tỏ ra tiếc rẻ về trận đấu Quidditch bị bãi bỏ, một số tỏ ra lo âu. Harry và Ron theo giáo sư McGonagall trở vô trường, cùng leo lên những bậc cầu thang cẩm thạch. Nhưng lần này tụi nó không bị đưa đến văn phòng của ai hết.

Giáo sư McGonagall dẫn chúng đi về phía bệnh thất. Bà nói với chúng bằng một giọng dịu dàng đến ngạc nhiên:

- Chuyện này hơi kinh động một chút. Có thêm một cuộc tấn công nữa... một cuộc tấn công đôi...

Ruột gan bên trong người của Harry lộn tùng phèo. Giáo sư McGonagall đẩy cánh cửa bệnh thất ra và Ron cùng Harry bước vào.

Bà Pomfrey đang cúi xuống giường bệnh chăm sóc một nữ sinh năm thứ năm có mái tóc dài xoắn tít. Harry nhận ra đây chính là cô gái bên nhà Ravenclaw mà hai đứa nó đã tình cờ gặp và nhờ chỉ đường đến phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin.

Và, trên cái giường bên cạnh cô gái này là...

- Hermione!

Ron gào lên. Hermione vẫn nằm bất động hoàn toàn, đôi mắt mở to và trong suốt.

Giáo sư McGonagall nói:

- Người ta phát hiện ra hai trò này gần thư viện. Cô không biết là có đứa nào trong hai con có thể giải thích được điều này không? Vật này nằm trên sàn, cạnh bên các trò này...

Cô giơ lên một cái gương nho nhỏ hình tròn. Cả Ron và Harry đều lắc đầu, cả hai đều đắm đắm ngó Hermione.

Giáo sư McGonagall lại nói tiếp bằng một giọng nặng nề:

- Cô sẽ đưa hai con về tháp Gryffindor. Đẳng nào thì cô cũng phải nói chuyện với các học sinh.

Học sinh nội trú nhà Gryffindor tụ tập chật kín phòng sinh hoạt chung, lặng lẽ lắng nghe giáo sư McGonagall thông báo:

- Tất cả học sinh phải trở về phòng sinh hoạt chung vào lúc 6 giờ tối. Sau giờ giới nghiêm đó không một học sinh nào được rời phòng ngủ. Mỗi buổi học sẽ có giáo viên đi kèm các con đến lớp. Không học sinh nào được vào nhà vệ sinh mà không có giáo viên cùng đi. Tất cả những cuộc luyện tập và thi đấu Quidditch đều phải hoãn bỏ. Các sinh hoạt học tập giải trí buổi tối cũng tạm ngưng.

Giáo sư McGonagall cuộn tờ giấy da ghi bản thông báo mà bà vừa đọc xong. Bà nói thêm với giọng ghen ngào:

- Cô không cần phải nói thêm rằng cô chưa bao giờ lại đau buồn như lần này. Rất có thể trường sẽ phải đóng cửa nếu có kẻ chủ mưu mưu đồ sau những cuộn tấn công vẫn chưa bị bắt. Cô tha thiết khuyên các con, bất cứ ai, nếu nghĩ mình có biết được điều gì về những chuyện này thì hãy mạnh dạn nói ra.

Ngay sau khi giáo sư McGonagall vất vả chui qua cái lỗ chân dung Bà Béo và đi khuất, thì cả nhà Gryffindor rộ lên nói râm ran.

Bạn thân của anh em sinh đôi nhà Weasley là Lee Jordan đang xòe tay ra đếm:

- Vậy là đã có hai đứa nhà Gryffindor bị hại, chưa kể một con ma nhà Gryffindor, một đứa nhà Ravenclaw và một đứa nhà Hufflepuff. Không biết có thầy cô nào lưu ý rằng nhà Slytherin vẫn bình an vô sự không? Chẳng lẽ không thấy rõ ràng là tất cả vụ này xuất phát từ nhà Slytherin sao? Nào là Kẻ Kế Vị Slytherin, Quái vật của Slytherin. Tại sao không kiểm tra thanh lọc từng đứa một bên nhà Slytherin?

Đó đây trong phòng rộ lên sự tán thành ý kiến của Lee. Sau lưng Lee là Percy ngồi lặng yên trong một chiếc ghế, lần đầu tiên không tỏ ra hứng thú ra mặt hay phát biểu ý kiến. Trông anh nhợt nhạt và bị choáng váng nặng.

George nói thầm với Harry:

- Anh bị xúc động ghê lắm. Nữ sinh bên nhà Ravenclaw bị tấn công ấy, chị Penelop ấy, chị cũng là một Huynh trưởng. Chắc Percy đang bị sốc vì con quái vật đã tấn công mọi người, không tha cả Huynh trưởng.

Harry chỉ nghe George nói có một tai. Đầu óc nó vẫn chưa thể nào dứt ra khỏi được hình ảnh Hermione nằm dài trên giường trong bệnh thất như thể một bức tượng được tạc ra từ đá tảng. Và nếu mà kẻ chủ mưu mà không sớm bị bắt thì tương lai của nó cũng sẽ thê thảm không kém. Nó hãi hùng ôn lại cuộc sống với giáo sư Dursley. Riddle đã phải giao nộp lão Hagrid chính vì Riddle phải đương đầu với viễn cảnh trở lại cuộc sống trong một trại mồ côi dân Muggle nếu trường Hogwarts đóng cửa. Giờ phút này Harry cảm thông sâu sắc tâm trạng Riddle năm mười năm trước.

Bên tai Harry, giọng của Ron vang lên khe khẽ:

- Tụi mình phải làm gì đây? Bồ nghĩ coi người ta có nghi ngờ bác Hagrid không?

Harry quyết định:

- Tụi mình phải đi gặp bác nói chuyện. Mình không thể tin lần này lại cũng chính là bác gây ra. Nhưng nếu lần trước bác đã thả con quái vật ra thì bác ắt biết cách để vào Phòng chứa Bí mật. Đó có thể là manh mối để bắt đầu mọi chuyện.

- Nhưng giáo sư McGonagall đã bảo tụi mình phải ở lại trong ký túc xá nếu không có giờ học, làm sao...

Harry nói, giọng hết sức trầm lắng:

- Mình nghĩ đã đến lúc lại xài tới cái Àuò khoác Tàng hình của ba mình.

Cái Àuò khoác Tàng hình dài và mượt mà như lụa là vật duy nhất mà Harry thừa kế từ cha mình. Khoác áo đó là cơ hội duy nhất để nó có thể lên ra khỏi trường đến thăm lão Hagrid mà không bị ai phát giác.

Buổi tối, hai đứa lên giường như thường lệ, chờ cho Neville, Dean và Seamus thôi bàn bạc về Phòng chứa Bí mật và cuối cùng lăn ra ngủ say. Bấy giờ, hai đứa mới dậy, mặc quần áo, trùm Àuò khoác Tàng hình lên mình.

Đi qua các hành lang tối thui trong tòa lâu đài này không thú vị chút nào hết. Trước đây, Harry đã từng đi lang thang trong tòa lâu đài vào ban đêm nhiều lần, nhưng chưa bao giờ nó thấy ban đêm mà lâu đài lại đông người như bây giờ: các giáo viên, các Huynh trưởng, và cả những con ma rải từng đôi một qua các hành lang, chăm chú quan sát chung quanh, canh phòng từng hoạt động bất thường.

Trong tấm Àuò khoác Tàng hình, hai đứa nó không bị nhìn thấy, nhưng tiếng động tụi nó gây ra thì không thể vô thanh được. Tụi nó căng thẳng hết sức khi đi ngang chỗ thầy Snape đang đứng canh gác, Ron vấp ngón chân vô cái gì đó, chỉ cách thầy vài bước. May phước cho tụi nó là vừa khi Ron thốt lên một

tiếng xuyết xoa thì lại đúng lúc thầy Snape nhảy mũi một cái. Chỉ khi đi qua được cánh cửa đồ sộ bằng gỗ sồi và lách được ra ngoài rồi, Harry và Ron mới cảm thấy nhẹ nhõm một chút.

Bầu trời đêm ấy rất trong và đầy sao. Hai đứa vội vã dựa theo ánh đèn phát ra từ cửa sổ nhà lão Hagrid mà đi tới, và chỉ cởi tấm Àuò khoác Tàng hình ra khi đã đến trước cửa nhà lão.

Cửa bật mở ngay sau khi hai đứa vừa gõ mấy tiếng. Lão Hagrid đứng ngay trước mặt chúng, cây cung trong tay lão giương thẳng, mũi tên lấp sẵn trên dây cung kéo căng và chỉ vào đúng hai đứa nhỏ. Đằng sau là con Fang hỗ trợ bằng tiếng sủa inh ỏi.

Nhưng lão hạ ngay cây cung xuống sau tiếng thốt kêu kinh ngạc:

- Uũa? Các cháu làm gì ở đây?

Lão trợn mắt ngó chúng. Hai đứa nhỏ bước vào nhà. Harry chỉ cây cung hỏi:

- Để làm gì vậy bác Hagrid?

Lão Hagrid thì thầm:

- Không có gì... không... chẳng là bác tưởng... mà không sao đâu... Ngồi xuống đi các cháu... bác sẽ pha trà...

Nhưng trông lão Hagrid lúng túng như thể lão không biết mình đang làm gì. Lão suýt làm tắt ngấm ngọn lửa khi đặt cái siêu nước chông chênh lên lò, làm nước sóng sánh đổ cả ra. Rồi lão làm bể cái ấm trà khi quơ bàn tay to bè của lão trong một trạng thái căng thẳng. Harry hỏi:

- Bác có sao không bác Hagrid? Bác có nghe chuyện về Hermione chưa?

Lão Hagrid đáp, giọng nói không được tự nhiên:

- Ờ, có nghe rồi.

Lão vẫn lo lắng ngó chừng ra ngoài cửa sổ. Nước sôi, lão rót nước vào hai cái tách bự (lão quên cả chuyện bỏ trà vào ấm). Rồi lão lấy một miếng bánh trái cây, vừa đặt nó lên đĩa thì lại nghe có tiếng gõ cửa.

Lão Hagrid giật mình làm rớt cả miếng bánh trái cây. Harry và Ron nhìn nhau kinh hoàng. Chúng lập tức tung cái Àuò khoác Tàng hình ra trùm lên mình kín mít, và lui vô một góc căn chòi.

Sau khi chắc chắn là tụi nhỏ đã trốn kỹ, lão Hagrid nắm lấy cây cung và mở tung cánh cửa một lần nữa.

Thì ra là cụ Dumbledore. Cụ bước vào căn chòi, trông vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng. Bước ngay theo

sau cụ là một người dị hợm.

Người khách lạ có mái tóc muối tiêu rối bù và vẻ mặt căng thẳng, ăn mặc quần áo kỳ cục: một bộ com-lê sọc nhỏ, một cái cà-vạt đỏ thẫm, một cái áo khoác đen, và đôi giày ống mũi nhọn màu tím. Dưới nách ông ra còn kẹp cả một cái nón nỉ màu vàng chanh nữa chứ.

Ron cố thì thảo thật nhỏ:

- Đó là sếp của ba mình, ông Corneluis Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật.

Harry thúc mạnh cùi chỏ vô Ron để bắt nó im đi.

Lão Hagrid đã toát mồ hôi đầm đìa và mặt mày trông tái lét. Lão ngồi phịch xuống một trong những cái ghế trong căn chòi, hết nhìn cụ Dumbledore đến ông Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật.

Ông Fudge có giọng nói rin rít như không thể hờ môi được.

- Bậy quá, Hagrid à. Ông làm ăn bậy quá. Tôi phải ra tay thôi. Bốn cuộc tấn công học sinh xuất thân con nhà Muggle rồi... Chuyện đi quá xa rồi đó. Bộ Pháp Thuật phải hành động thôi.

Lão Hagrid ngược mắt nhìn cụ Dumbledore khẩn khoản van nài:

- Tôi không hề làm. Giáo sư biết rõ tôi không hề làm mà, thưa giáo sư.

Cụ Dumbledore nói với ông Fudge một cách nghiêm trang:

- Ông Fudge, tôi muốn nói rõ để ông biết là tôi hoàn toàn tin tưởng ông Hagrid.

Nhưng ông Fudge không thoải mái lắm:

- Ông Dumbledore à, ông nghĩ coi, hồ sơ của Hagrid không có lợi cho ông ta chút nào. Bộ Pháp Thuật phải làm gì đó – Ban quản trị trường học đã tiếp xúc...

Cụ Dumbledore nói:

- Dù vậy, ông Fudge à, tôi vẫn nói với ông là bắt Hagrid đi cũng chẳng giải quyết được chút xíu gì cả.

Đôi mắt xanh thẫm của cụ Dumbledore bừng cháy ngọn lửa mà Harry chưa từng bao giờ nhìn thấy trước đây.

Ông Fudge ngo nguẩy với cái nón nỉ trong tay:

- Hãy nhìn vấn đề này từ quan điểm của tôi: tôi đang bị nhiều áp lực. Tôi phải cho người ta thấy tôi có làm cái gì đó. Nếu rốt cục thủ phạm không phải là Hagrid thì ông ấy sẽ được thả về và không ai nói đến

chuyện này nữa. Nhưng bây giờ thì tôi phải bắt ông ấy. đành phải vậy thôi. Không thể không thi hành bốn phận của mình.

Lão Hagrid run lấy lấy:

- Bắt tôi hả? Bắt tôi đi đâu?

Ông Fudge cố tránh nhìn vào mắt lão Hagrid:

- Chỉ tạm giam để điều tra thôi. Không có trừng phạt đâu, ông Hagrid. Chỉ là sự phòng xa. Nếu có kẻ khác bị bắt, ông sẽ được thả ra với lời xin lỗi chính thức.

Lão Hagrid rên rĩ:

- Đừng nhốt tôi vô ngục Azkaban.

Ông Fudge chưa kịp đáp lại thì vang lên tiếng gõ khác trên cánh cửa. Cụ Dumbledore bước ra mở cửa. Ngay lúc ấy Harry bị Ron thúc một cú mạnh vô hông đau điếng, đến nỗi nó suýt bật ra tiếng rên.

Người bước vào căn chòi của lão Hagrid lúc này không ai khác hơn là ông Lucius Malfoy, trong tấm áo khoác đi đường màu đen và dài, và trên mặt vẫn luôn khinh khỉnh một nụ cười lạnh nhạt. Con Fang bắt đầu gầm gừ.

Ông Lucius gật gù:

- Ông đã có mặt rồi hả, ông Fudge? Tốt, tốt đấy...

Lão Hagrid nổi giận:

- Ông tới đây làm gì hả? Cút ra khỏi nhà tôi!

Lucius Malfoy cười nhếch mép khi nhìn quanh căn chòi:

- Ông bạn thân mến, xin hãy tin lời tôi, tôi không hề có hứng thú chút nào để viếng thăm cái... ờ... cái mà ông gọi là nhà đây hả? Chẳng qua tôi ghé qua trường và được biết là ông hiệu trưởng đang ở đây.

Cụ Dumbledore hỏi:

- Chính xác là ông cần gì nơi tôi, ông Malfoy?

Tuy giọng nói của cụ Dumbledore nghe lịch sự, nhưng ngọn lửa trong mắt cụ vẫn bùng bùng.

Ông Malfoy làm ra vẻ uể oải rút ra một cuộn giấy da khá dài:

- Chuyện tệ lắm, ông Dumbledore à. Nhưng Ban quản trị nhà trường cảm thấy đã đến lúc ông nên tránh qua một bên. Đây là Lệnh Đình chỉ Công tác. Ông có thể tìm thấy có đủ 12 chữ ký trong này. Tôi e rằng ông đang mất đi sự sáng suốt. Cho đến giờ đã có bao nhiêu cuộc tấn công ở trường rồi? Nội trưa nay đã có thêm hai cuộc tấn công nữa, đúng không? Cứ như vậy thì chẳng mấy chốc sẽ chẳng còn học sinh con nhà Muggle nào trong trường Hogwarts nữa, và ông ắt biết đó là một mất mát lớn lao như thế nào đối với nhà trường chúng ta chứ?

Ông Fudge có vẻ hoảng sợ:

- Ôi, ông Malfoy, coi đây, thế này... cụ Dumbledore bị đình chỉ công tác thì... không, không... Lúc này tôi thực tình không muốn điều đó...

Ông Malfoy nói một cách êm ái:

- Sự chỉ định – hay đình chỉ – chức vụ hiệu trưởng là chuyện của Ban quản trị nhà trường, ông Fudge à. Và ông Dumbledore đây đã không thể làm được gì để ngăn chặn những cuộc tấn công học sinh trong trường...

Ông Fudge, mồ hôi đã rịn lấm tấm quanh miệng, vẫn cố gắng trình bày:

- Thừa ông Malfoy, như thế này, nếu cụ Dumbledore mà không thể ngăn chặn được những cuộc tấn công, thì ai có thể làm bây giờ?

- Chuyện đó còn coi lại.

Ông Malfoy mỉm một nụ cười khó ưa, kết thúc:

- Cả mười hai người chúng tôi đã biểu quyết rồi.

Lão Hagrid đứng phắt dậy, cái đầu to lớn bù xù tóc đen của lão gần đụng trần nhà:

- Vậy chứ trước khi họ đồng ý, ông đã tống cho họ bao nhiêu lời dọa dẫm mua chuộc hả, ông Malfoy?

Ông Malfoy vẫn ngạo nghễ:

- Chà, chà, ông coi chừng đó, cơn giận của ông chỉ tổ đem lại cho ông thêm nhiều rắc rối trong thời buổi này mà thôi. Tôi khuyên ông không nên quát thét vào mặt những viên cai ngục Azkaban cái kiểu đó. Họ không thích như vậy tí nào đâu.

Lão Hagrid gào lên, làm con Fang rúm người run rẩy:

- Ông không thể đuổi cụ Dumbledore! Cụ mà ra khỏi trường thì những người xuất thân con nhà Muggle sẽ không còn cơ hội sống sót. Họ sẽ bị giết liền cho coi!

Cụ Dumbledore nói gọn:

- Bình tĩnh, bác Hagrid.

Cụ nhìn ông Malfoy:

- Nếu Ban quản trị muốn gạt tôi ra, thì đương nhiên tôi sẽ bước qua một bên...

Ông Fudge lắp bắp:

- Nh... nhưng...

Lão Hagrid hét:

- KHÔNG!

Cụ Dumbledore dứt đôi mắt xanh thăm sáng quắc của cụ khỏi đôi mắt xám lạnh lùng của ông Malfoy:

- Tuy nhiên...

Cụ Dumbledore nói tiếp, từng tiếng rõ ràng để cho không ai có thể bỏ sót một từ nào:

- ... các người sẽ thấy là ta chỉ thực sự rời khỏi trường khi không còn ai ở đây trung thành với ta. Các người cũng sẽ nhận thấy kẻ nào cần tìm kiếm sự giúp đỡ thì luôn luôn tìm được sự giúp đỡ đó ở ngay tại trường Hogwarts này.

Đúng lúc đó Harry hầu như tin chắc là ánh mắt sáng quắc của cụ Dumbledore quét qua góc phòng nơi nó và Ron đang trốn.

Ông Malfoy nghiêng mình nói:

- Thật đáng khâm phục. Tất cả chúng tôi sẽ... ờ... nhớ tiếc... cách điều hành rất... ơ... cá biệt của ông, ông Dumbledore à, và chỉ mong người kế nhiệm ông sẽ nỗ lực ngăn chặn... các vụ... giết chóc...

Ông Malfoy bước tới cửa, mở cửa và nghiêng mình tiễn cụ Dumbledore ra ngoài.

Ông Fudge, loay hoay với cái nón của ông, đợi lão Hagrid đi trước. Nhưng lão Hagrid vẫn đứng lì, hít một hơi thở sâu, và nói hết sức thận trọng:

- Nếu có ai muốn tìm ra điều gì liên quan đến những vụ này, người đó chỉ cần đi theo những con nhện nhện. Chúng sẽ dẫn đi đúng đường! Đó là tất cả những gì ta cần nói.

Ông Fudge trợn mắt nhìn lão Hagrid, hết sức ngạc nhiên. Lão Hagrid nói:

- Xong rồi, tôi đi đây.

Lão cầm lên cái áo khoác bằng lông chuột chũi của ông. Nhưng khi sắp bước theo ông Fudge ra khỏi cửa thì lão lại đứng khựng một lần nữa và nói to:

- Trong lúc tôi không có ở nhà thì cần có ai đó cho con Fang ăn uống.

Cánh cửa mở ra rồi đóng mạnh lại. Ron và Harry kéo tấm Áo khoác Tàng hình ra. Ron nói bằng giọng khàn khàn:

- Bây giờ tụi mình khốn đốn tới nơi rồi. Chẳng còn thầy Dumbledore để bảo vệ dạy dỗ mình nữa. Chắc là họ sẽ đóng cửa trường ngay tối nay thôi. Không có thầy Dumbledore thì dám mỗi ngày có một cuộc tấn công lắm.

Con Fang bắt đầu tru lên thảm thiết và cào cào vào cánh cửa đóng kín.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Aragog

Mùa hè đang len lén trườn qua những khoảnh sân quanh tòa lâu đài; nền trời và mặt hồ đều đã đổi sang màu xanh lơ của hoa nhạn lai hồng. Trong các nhà lồng kính, hoa bắt đầu nở rộ, cái nào cái nấy to bằng cái bắp cải. Nhưng cảnh trí bên ngoài cửa sổ lâu đài ấy, một khi đã vắng hình bóng lão Hagrid sải bước đi trong sân trường, với con chó Fang bám theo sát gót, thì vẫn chẳng làm cho Harry vui được như trước nữa. Thực ra, tình cảnh bên trong lâu đài cũng không khá gì hơn, mọi thứ giờ đây bỗng trở nên rối rắm trầm trọng.

Harry và Ron cố tìm cách đi thăm Hermione nhiều lần, nhưng bây giờ khách khứa đã bị cấm lai vãng đến gần bệnh thất. Qua khe hở của phòng cách ly bệnh nhân, bà Pomfrey nghiêm nghị bảo chúng:

- Phải tránh tạo cơ hội để mấy chuyện nguy hiểm lại diễn ra. Ta rất tiếc, nhưng mà không thể được. Bất cứ lúc nào kẻ tấn công cũng có thể quay trở lại để kết thúc mạng sống của những người nằm đây...

Chưa bao giờ mà nỗi khiếp sợ lan tràn ghê gớm như những ngày này, khi cụ Dumbledore không còn ở trường nữa. Mặt trời dường như chỉ sưởi ấm được phía ngoài những bức tường tòa lâu đài, rồi dừng lại bên ngoài những khung cửa sổ có chấn song. Bên trong trường, gương mặt người nào cũng lộ nét căng thẳng và sự lo âu. Trong hành lang mà có vang lên tiếng cười thì tiếng cười ấy nghe sao bất thường, gây nhức óc, và thường nhanh chóng nín bật.

Harry luôn nhớ những lời nói cuối cùng của cụ Dumbledore:

- Các người sẽ thấy là ta chỉ thực sự rời khỏi trường khi không còn ai ở đây trung thành với ta. Các người cũng sẽ nhận thấy kẻ nào cần tìm kiếm sự giúp đỡ thì luôn luôn tìm được sự giúp đỡ đó ở ngay tại trường Hogwarts này.

Nhưng mà những lời nói ấy liệu có ích gì trong hoàn cảnh hiện nay? Tụi nhỏ biết trông mong vào sự giúp đỡ của ai bây giờ khi mà mọi người đều rối rắm và hoảng sợ y như tụi nó?

Tuy nhiên, những lời nói bóng gió ám chỉ đến những con nhện của lão Hagrid thì dễ hiểu hơn nhiều – nhưng khổ một nỗi là dường như không có một con nhện nào còn lại trong lâu đài để mà tụi nhỏ lần theo. Harry cứ phải ngó dáo dác chung quanh, ở bất cứ chỗ nào mà nó đi qua, với sự giúp sức (hơi có vẻ bất đắc dĩ) của Ron.

Dĩ nhiên là lực bất tòng tâm, bởi vì tụi nó đâu có được phép đi lang thang một mình, mà phải luôn luôn đi chung cả đám với những học sinh khác trong nhà Gryffindor mỗi khi có việc phải di chuyển trong tòa lâu đài. Hầu hết mấy đứa khác đều có vẻ vui mừng khi được thầy cô lừa đi từ phòng học này sang phòng học khác, nhưng đối với Harry thì chuyện đó thiệt là khó chịu.

Tuy nhiên, vẫn có một người dường như khoái hết sức cái không khí sặc mùi lúc này. Đó là Draco Malfoy. Nó khệnh khạng đi lại khắp trường với cái vẻ hách xì xằng như thể nó vừa được giao chức Thủ lĩnh Nam sinh vậy.

Hai tuần sau khi cụ Dumbledore và lão Hagrid bị đưa đi khỏi trường, Harry mới nhận ra cái điều làm Malfoy khoái trá. Hôm đó đang trong lớp học Độc dược, Harry ngồi ngay đằng sau Malfoy, nghe nó huênh hoang nói với Crabbe và Goyle:

- Tao cho rằng phải chính ba tao mới khử được lão Dumbledore.

Malfoy thậm chí không cần hạ thấp giọng, cứ bô lô ba la:

- Tao đã nói với tụi bây rồi, ba tao coi lão Dumbledore là hiệu trưởng tồi nhất từ xưa tới nay ở cái Hogwarts này. Bây giờ có lẽ tụi mình sắp có một hiệu trưởng đang hoang có ý định đóng lại cánh cửa Phòng chứa Bí mật. Cô McGonagall chẳng qua là tạm trám chiếc ghế hiệu trưởng thôi, chứ cũng không thể ngồi lâu được...

Lúc đó thầy Snape đi ngang qua chỗ Harry, không bình luận gì về chỗ ngồi bỏ trống và cái vạc rỗng không của Hermione. Malfoy la lớn:

- Thầy ơi thầy, sao thầy hổng xin lãnh chức hiệu trưởng đi thầy?

- Thôi, thôi, Malfoy à.

Thầy Snape quở nhẹ Malfoy, mặc dù thầy cũng không giấu nổi nụ cười trên đôi môi mỏng dính:

- Giáo sư Dumbledore chỉ bị hội đồng quản trị tạm ngưng công tác thôi. Ta dám cam đoan là chỉ nay mai thôi là giáo sư sẽ trở về với chúng ta.

Malfoy cười ngạo nghễ:

- Hổng có đâu! Con bảo đảm ba sẽ bỏ phiếu cho thầy nếu thầy nộp đơn xin việc. Con sẽ nói với ba rằng thầy là giáo sư lý tưởng nhất ở đây.

Thầy Snape mỉm cười tự đắc khi đi rảo quanh căn hầm phòng học, và cũng may là thầy không nhìn thấy Seamus làm động tác giả nôn ói vô cái vạc của nó.

Malfoy vẫn tiếp tục ba loa:

- Tao thiệt lấy làm lạ là sao tụi Máu Bùn còn chưa chịu cuộn gói xéo khỏi trường cho mau. Tao đánh cá năm đồng vàng Galleon rằng đứa chết ngáp sắp tới là ai. Nếu mà không phải con nhỏ Hermione thì thiệt đáng tiếc...

Lúc đó chuông reo, kể cũng là may, vì Malfoy vừa thốt lên mấy tiếng cuối cùng là Ron nhảy phắt ra khỏi chỗ ngồi của mình. Trong lúc mọi người chộn rộn thu dọn sách vở cặp táp, không mấy người nhận thấy Ron chực nhảy xổ vô Malfoy. Harry và Dean túm lấy chặt hai cánh tay Ron giữ nó lại, nhưng Ron gầm gừ:

- Buông ra, để mình đánh cho thẳng đó một trận. Mình cóc sợ, mình cũng không cần cây đũa phép cùi của mình, mình sẽ nện thẳng mắt dạy đó bằng năm tay không...

Phía trên đầu tụi nhỏ, thầy Snape đang quát:

- Mau lên! Tôi còn phải đưa tất cả các trò qua lớp Được thảo học nữa chứ!

Cả lớp sắp hàng đôi kéo nhau đi theo thầy, bọn Harry, Ron và Dean lẻo đẻo đằng sau chót, Ron vẫn ra sức vùng vằng trong sự kèm kẹp của hai đứa bạn. Tụi nó chỉ yên tâm chịu thả Ron ra sau khi thầy Snape đã đưa chúng ra khỏi lâu đài, và để chúng đi băng qua mấy thửa vườn trồng rau đến khu nhà lồng kính.

Không khí lớp Được thảo học bây giờ có hơi buồn; lớp đã vắng mất hai học viên là Hermione và Justin.

Giáo sư Sprout giao cho bọn học sinh thực hành cắt tỉa những cây Sung quần Vực thăm. Harry đi tới chỗ đồng phân bón để bỏ một nắm cuống hoa héo quắt. Nó chợt nhận thấy Ernie của nhà Hufflepuff đứng trước mặt, mặt đối mặt với nó, rất trang trọng:

- Harry à, tôi muốn gặp bạn chỉ để nói xin lỗi là tôi đã nghi ngờ bạn. Tôi biết chắc bạn không đời nào tấn công Hermione. Tôi xin lỗi về tất cả những điều không đúng mà tôi đã nói về bạn. Giờ đây tất cả chúng ta đều đồng hội đồng thuyền. Vậy thì...

Ernie thẳng thắn đưa bàn tay múp míp của nó ra, và Harry cũng giơ tay mình ra bắt chặt.

Ernie và bạn nó, Hannah, sau đó đến tỉa cây Sung quần chung với Ron và Harry. Ernie vừa tỉa một cành khô vừa nói:

- Tánh thẳng Malfoy vậy đó, nó có vẻ khoái chí lắm về những chuyện không may của người khác, hén? Mấy bạn biết không, mình nghi nó chính là Người kế vị Slytherin.

- Vậy là bồ cũng còn sáng suốt đấy chứ!

Ron nói, còn có vẻ hậm hực, chưa sẵn lòng tha thứ Ernie như Harry.

Ernie hỏi:

- Bạn có nghĩ đó là Malfoy không, Harry?

- Không.

Giọng Harry nói chắc chắn đến nỗi cả Ernie lẫn Hannah đều trở mắt nhìn nó.

Ngay lúc đó, Harry chợt nhận thấy có chuyện lạ.

Trên nền đất, vô số nhện khổng lồ đang hấp tấp chạy băng băng. Harry lấy cây kéo xén cây đập lên cánh tay Ron, khiến Ron kêu lên đau đớn:

- Uùi da! Bồ mặc chứng gì vậy?

Harry chỉ mấy con nhện.

Ron cũng nhìn theo, cố tỏ ra vẻ vui mừng theo, tuy không đạt lắm, và nói:

- Ờ, thấy rồi. Nhưng mà giờ này làm sao tụi mình đi theo chúng được?

Ernie và Hannah lắng nghe một cách hết sức tò mò.

Harry nhìn đàn nhện bỏ chạy, nó nói:

- Có vẻ như chúng đang đi về phía khu Rừng Cấm...

Ron càng không hào hứng chút nào khi nghe tới điều đó.

Cuối buổi học Được thảo, giáo sư Sprout hộ tống cả đám học trò nhỏ sang lớp học Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám. Ron và Harry đi lết đệt tuốt đằng sau chót để có thể nói chuyện với nhau mà không bị người khác nghe.

Harry nói với Ron:

- Tụi mình sẽ phải dùng đến tấm Áo khoác Tàng hình lần nữa. Cũng có thể dắt con Fang cùng đi. Nó đã quen việc đi vô rừng với bác Hagrid, có nó biết đâu lại được việc.

- Đúng!

Ron xoay xoay cây đũa phép trong tay một cách bồn chồn. Nó nói:

- Mà... Ừ... không biết trong Rừng Cấm có người sói không ta?

Hai đứa vô lớp thầy Lockhart, vừa chui tọt xuống bàn cuối cùng trong phòng học để ngồi như mọi khi, Harry vừa né để khỏi phải trả lời thắc mắc của Ron bằng cách nói lảng:

- Trong Rừng Cấm cũng có nhiều cái hay lắm. Mấy con nhân mã chẳng hại ai, còn mấy con bạch kỳ mã...

Rừng Cấm thì Ron chưa từng vô tới bao giờ, còn Harry thì đã vô một lần và không bao giờ muốn trở vô lần nữa.

Vừa lúc đó thầy Lockhart nhảy vô phòng khiến cả lớp tròn xoe mắt ngó. Thời gian này, trong khi tất cả những giáo sư khác còn lại trong trường đều có vẻ u trầm đi ít nhiều, thì thầy Lockhart trông vẫn hí hửng như thường.

Thầy đứng trước lớp cười tươi rạng rỡ với mọi người, kêu lên:

- Vui lên nào! Sao mà ai cũng thuôn mặt ra như vậy?

Bọn học trò trao nhau những cái nhìn dễ nổi sùng, nhưng không ai trả lời thầy Lockhart.

- Không lẽ mọi người không nhận thấy gì sao?

Thầy Lockhart nói thông thả như thể đám học trò đều là một lũ ngốc.

- Tai họa đã qua rồi! Thủ phạm đã bị bắt...

Dean vọt miệng hỏi lớn:

- Ai nói vậy thầy?

Bằng giọng của một người đang giảng giải “một cộng một là hai”, thầy Lockhart nói:

- Chàng trai trẻ thân mến ạ, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật không đời nào bắt lão Hagrid nếu như không chắc chắn trăm phần trăm là lão ấy có tội.

Ron lên tiếng, còn lớn tiếng hơn cả Dean:

- Ở phải, đời nào!

Thầy Lockhart vẫn nói tiếp, giọng hết sức tự mãn:

- Nay trò Ron, ta dám nói là ta biết rõ chi tiết về việc bắt lão Hagrid nhiều hơn trò biết đấy, Ron ạ.

Ron há miệng định cãi lại, nhưng nó đành phải ngậm miệng lại giữa chừng câu vì bị Harry đá cho một cái đích đáng dưới gầm bàn. Harry nhắc:

- Lúc đó tui mình đang tàng hình, coi như mình đâu có mặt ở đó. Không nhớ sao?

Cơ hồ hơi phẫn khởi đáng ghét của thầy Lockhart, như muốn nói rằng thầy đã dư biết từ lâu là lão Hagrid không xài được, cùng với sự tin tưởng ngây thơ của thầy rằng toàn bộ chuyện rắc rối lâu nay đã tới hồi chấm dứt, làm cho Harry ghét giận đến nỗi nó chỉ muốn vứt phăng cuốn “Lang thang cùng Ma cà rồng” đi cho rồi. Nhưng nó tự dằn lòng lại, viết cho Ron mấy chữ:

“Tối nay hành động.”

Ron đọc mẩu giấy, nuốt nước miếng một cách khó nhọc, và nhìn qua chiếc ghế trống bên cạnh, nơi Hermione vẫn thường ngồi. Chỗ trống đó dường như giúp củng cố quyết định của nó, Ron gật đầu.

Phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor vào những ngày này lúc nào cũng chật cứng, bởi vì từ sáu giờ chiều trở đi bọn trẻ đâu còn chỗ nào khác để mà la cà. Với lại, chúng cũng có rất nhiều điều để bàn tán với nhau. Kết quả là phòng sinh hoạt chung không bao giờ yên ắng trước nửa đêm cả.

Ngay sau bữa chiều, Harry đã lôi tấm Áo khoác Tàng hình ra khỏi rương, ngồi đẽ lên tấm áo suốt từ tối cho đến nửa đêm, chờ cho phòng sinh hoạt chung vắng người.

Fred và George rủ Ron và Harry chơi bài Xi-náp nổ. Ginny lặng ngồi, đứng ngay cái ghế của Hermione thường ngồi, quan sát mấy ông anh đang chơi. Ron và Harry cố ý chơi thua để kết thúc ván bài sớm cho rồi. Nhưng dù vậy, đến tận sau nửa đêm, Fred, George và Ginny mới chịu rời phòng sinh hoạt chung để đi ngủ.

Harry và Ron cẩn thận đợi cho tất cả những âm thanh vọng lại từ phòng ngủ nam và phòng ngủ nữ đều tắt ngấm rồi mới lấy tấm áo khoác, tung ra, trùm lên mình cả hai đứa, rồi trèo qua cái lỗ thùng trên chân dung Bà Béo mà ra ngoài.

Đi xuyên qua lâu đài, vừa đi vừa tránh đụng đầu các thầy cô cánh gác tuần tra vào lúc này còn hời hững hơn những lần trốn ngủ trước. Cuối cùng hai đứa cũng lần ra được tới tiền sảnh, đẩy cái chốt của cánh cửa khổng lồ bằng gỗ sồi, nhẹ nhàng lách mình qua, cố gắng không gây một tiếng kèn kẹt nào, rồi thoát ra ngoài khoảnh sân đầy ánh trăng.

Hai đứa sải chân dầm trên lớp cỏ đen thui, băng ngang mảnh vườn rộng. Ron đột ngột nói:

- Biết đâu mình đi vô tới khu rừng rồi mới thấy là chẳng có gì để theo dõi. Nói cho cùng, mấy con nhện đó chắc gì đã kéo nhau đi vô rừng. Mình biết đúng là tui nhện đó trông có vẻ chạy về hướng khu rừng thiệt, nhưng...

Ron kéo dài giọng nhẩn nha, với niềm hy vọng là cuối cùng tụi nó khỏi phải đi vô khu Rừng Cấm.

Hai đứa tới trước cửa nhà lão Hagrid, cánh cửa sổ nhà lão tối thui làm tăng thêm vẻ buồn thảm. Harry đẩy cánh cửa ra, con Fang nhảy chồm lên, mừng như điên khi được thấy lại bạn bè. Hai đứa sợ tiếng sủa reo mừng như pháo nổ của con chó có thể đánh thức cả lâu đài dậy. Tụi nó vội lấy cho Fang mấy viên kẹo mật trong cái hộp thiếc để trên nóc lò sưởi. Nhờ mấy viên kẹo này, hai hàm răng của con Fang dính chặt nhau và nó thôi sủa.

Harry để lại tấm áo tàng hình trên bàn của lão Hagrid. Khu Rừng Cấm tối đen như hũ nút nên cũng không cần tấm áo tàng hình lắm.

Harry vỗ về bấp đùi con chó, bảo:

- Đi thôi, Fang, tụi mình đi dạo một lát coi.

Fang mừng quýnh phóng theo hai đứa nhỏ ra khỏi nhà và chạy bắn tới bìa rừng. Ngang qua một cây phong, Fang sung sướng giơ một cẳng sau lên tưới cây.

Harry rút cây đũa phép của nó lẩm bầm:

- Lumos! [(Có nghĩa là: Ánh sáng)]

Lập tức một ngọn đèn nhỏ xíu xuất hiện ở đầu đũa, vừa đủ sáng để hai đứa dò tìm được dấu vết của những con nhện trên lối đi.

Ron nói:

- Sáng kiến hay đó. Mình cũng có thể thả cây đũa phép của mình lên, nhưng mà, bồ cũng biết rồi, hổng chừng nó lại nổ tung hay giở thêm trò gì nữa...

Harry vỗ lên vai Ron, chỉ xuống mặt cỏ: có hai con nhện lè đang vội vã chạy trốn ánh sáng của ngọn đèn cây đũa phép, chúng lẩn vào sau một gốc cây.

Ron thở dài, như thể đành chịu thua điều tồi tệ nhất:

- Thôi được. Mình sẵn sàng rồi. Tụi mình đi thôi!

Vậy là cả bọn tiến vào rừng, Fang chạy loanh quanh, hít hửi đánh hơi những gốc cây và đám lá. Nhờ ánh sáng của ngọn đèn cây đũa phép, tụi nó lần theo được dấu của bầy nhện di chuyển dọc theo lối đi. Hai đứa đi theo lũ nhện có đến hai mươi phút, không nói năng gì, chỉ chăm chú lắng nghe động tĩnh, nhưng chúng cũng chẳng nghe thấy gì khác hơn tiếng cành khô gãy và tiếng lá xào xạc.

Càng đi sâu vô trong rừng, cây cối càng trở nên rậm rạp hơn, đến nỗi không còn thấy được cả những

ngôi sao chỉ chít trên bầu trời phía trên cao. Chỉ còn lại ánh sáng duy nhất giữa biển đêm đen mênh mông là ngọn đèn ở đầu cây đuă phép của Harry. Qua ánh sáng đó, chúng thấy mấy con nhện dẫn đường đã bắt đầu rẽ lối mòn.

Harry dừng bước, cố gắng tìm hiểu xem chỗ mà lũ nhện đang tới là đâu, nhưng xung quanh, ngoài vùng ánh sáng nhỏ nhoi của ngọn đèn đầu cây đuă phép, là một vùng hoàn toàn đen đặc. Lần trước Harry cũng không đi vô rừng sâu dữ như lần này. Nó còn nhớ rất rõ lần đó, cũng ở trong chính khu rừng này, lão Hagrid đã khuyên nó đừng bao giờ rời bỏ lối đi. Nhưng giờ đây lão Hagrid đang ở cách xa nó hàng dặm, có lẽ đang bị nhốt trong nhà tù phù thủy Azkaban. Và những lời cuối của lão dặn dò Harry chỉ vồn vện là hãy theo dấu những con nhện.

Có cái gì đó ẩm ướt chạm vào tay Harry khiến nó giật mình nhảy lùi ra sau, dẫm phải chân Ron. Nhưng hóa ra đó chỉ là mồm của con Fang.

Harry nói với Ron:

- Bỏ thấy sao?

Nó chỉ có thể nhận ra ánh mắt của Ron phản chiếu ánh sáng leo lét của ngọn đèn cây đuă phép, chứ cũng khó mà nhìn thấy cả gương mặt bạn. Ron nói chán ngán:

- Thì đằng nào tụi mình cũng đã tới tận đây rồi.

Thì tới luôn. Cả bọn lại tiếp tục đi theo những cái bóng chập chờn của lũ nhện, tiến vào sâu hơn nữa trong khu rừng. Lúc này không thể đi nhanh được, vì trong bóng đêm, những gốc cây và rễ cây lồi lên trên mặt đất làm con đường chúng đi trở nên hết sức gồ ghề trắc trở. Harry cảm nhận được hơi thở nóng hổi của con Fang phà vào bàn tay. Và cứ đi được một chút cả đám lại phải dừng lại để quơ đèn nhìn xem lũ nhện đã đi tới đâu.

Có vẻ như tụi nhỏ đã đi như vậy ít nhất là nửa tiếng đồng hồ. Áo chùng mọc vô bụi gai và những cành cây thấp là xà. Một lát sau chúng nhận thấy mặt đất hình như đổ dốc, mặc dù cây cối vẫn mọc khít rịt không thay đổi.

Bỗng nhiên con Fang phát ra một tiếng sủa lớn, âm vang, làm cho cả Ron và Harry hết hồn, thiếu điều vuột hết da.

Ron la to:

- Cái gì vậy?

Nó cố nhìn thủng màn đêm đen đặc chung quanh, tay túm chặt cùi chỏ Harry.

Harry thở mạnh:

- Có cái gì đó di chuyển xung quanh đây... Lắng nghe đi... Hình như có cái gì đó lớn lắm...

Cả hai đứa lắng nghe. Đâu đó bên cánh phải, có một vật gì to lớn lắm đang bẻ gãy cành lá để mở đường qua khu rừng.

Ron lảm nhảm không thôi:

- Ôi, thôi, thôi rồi, thôi rồi...

Harry nổi điên lên gất:

- Im đi! Nó nghe thấy bồ bây giờ.

- Nghe tiếng mình hả? – giọng Ron the thé một cách bất thường. – Nó nghe tiếng con Fang trước rồi còn đâu!

Bóng tối dường như đè lên cả tròng mắt của hai đứa nhỏ khi cả hai cứ đứng trân ra, mắt mở thao láo, chờ đợi, hoảng sợ. Có một tiếng gầm gừ rất lạ nổi lên, rồi lại lặng trang.

Harry hỏi:

- Bồ nghĩ coi nó sắp làm gì?

Ron nói:

- Chắc nó sắp sửa nhảy chồm lên mình.

Hai đứa sợ quá, run lập cập, chỉ biết chờ đợi chứ không dám nhúc nhích gì nữa.

Rồi Harry lại thì thầm hỏi:

- Bồ nghĩ coi nó bỏ đi chưa?

- Ai mà biết!

Lúc đó, bỗng dưng bên phải tụi nó sáng lòa ánh đèn pha, đặc biệt trong bóng đêm đen thui ánh sáng càng lóa mắt, đến nỗi cả Harry và Ron đều bất giác giơ tay lên ngang trán để che mắt. Con Fang tru lên và co giò chạy trốn, nhưng bị kẹt vô mấy bụi gai nên càng tru lên thảm thiết hơn.

- Harry!

Tiếng Ron hét lên, giọng nó vỡ ra trong tiếng thở phào:

- Harry ơi, chiếc xe của mình đây mà!

- Cái gì?

- Tới coi nè!

Harry lao theo Ron về phía phát ra luồng sáng, trượt chân, vấp vấp, suýt ngã lặn, nhưng ngay sau đó hai đứa thấy hiện ra trước mắt một trảng rừng trống.

Chiếc xe của ông Weasley đang nằm chờ ở đó, dưới một vòm cành lá rậm rạp, đèn pha ở đầu xe đang chiếu sáng. Ron há hốc miệng đi về phía chiếc xe, chiếc xe cũng nhích từ từ về phía Ron, y chang một con chó khổng lồ đang mừng chủ.

Ron mừng lắm, sung sướng đi quanh chiếc xe, xuýt xoa:

- Nó vẫn nằm đây từ hồi đó cho tới giờ! Coi kìa! Rừng rú đã biến nó thành xe hoang rồi...

Hai bên hông xe bị trầy trụa và bê bết bùn sinh. Rõ ràng là nó cũng đã tự một mình bươn chải loanh quanh khu rừng. Fang không có vẻ gì khoái chiếc xe lắm. Nó cố gắng bám sát chân Harry, và Harry cảm thấy được con chó đang run cầy sầy. Từ từ thở chậm lại, Harry cất cây đũa phép của nó vô túi áo.

Ron dựa vào chiếc xe, bàn tay đập nhẹ lên thùng xe như vỗ về:

- Vậy mà tụi mình cứ tưởng nó sắp tấn công tụi mình chứ! Lâu nay mình cứ thắc mắc không biết chiếc xe biến đi đâu!

Harry nheo mắt tìm kiếm trong vùng ánh sáng mà đèn pha chiếc xe hơi soi rọi, xem có dấu vết gì của mấy con nhện nữa không? Nhưng lũ nhện đã cuống cuồng chạy biến ra khỏi vùng ánh sáng của đèn pha.

Harry nói:

- Tụi mình lạc mất dấu vết rồi. Thôi, đi tìm lũ nhện đi.

Nhưng Ron không đáp. Nó thậm chí không nhúc nhích, mắt cứ trừng trừng ngó một điểm nào đó ngay đằng sau Harry, hơi lơ lửng một chút phía trên cao. Bộ mặt nó xạm đi vì nỗi kinh hoàng.

Harry thậm chí không đủ thời gian để quay lại để coi đó là cái gì. Một tiếng “cách” thiệt to vang lên và nó bỗng cảm thấy có cái gì đó vừa dài vừa lông lá quắp ngang thân, nhấc nó lên khỏi mặt đất, khiến nó bị treo lơ lửng trên không, mặt ngó xuống đất. Harry hoảng sợ, ra sức vùng vẫy, nhưng nó lại nghe thêm một tiếng “cách” nữa, và thấy hai chân của Ron cũng bị giở hồng khỏi mặt đất luôn. Con Fang rên rĩ và tru lên thống thiết. Trong nháy mắt, Harry bị cuốn đi vào tuốt trong rừng sâu.

Với cái đầu thông xuống, Harry nhận thấy mình bị một con quái vật có sáu cái chân dài cực kỳ và đầy

lông tha đi. Hai chân trước của quái vật quặp chặt Harry trong đôi cẳng đen bóng. Đằng sau nó, Harry có thể nghe tiếng chân của một quái vật khác, hẳn là đang quặp Ron. Lũ quái vật đang tiến vào sâu giữa rừng, Harry nghe được cả tiếng con Fang đang cố vùng thoát khỏi cẳng của con quái vật thứ ba. Con Fang còn sức rống lên rền rĩ, chứ Harry thì dù rất muốn gào thét vẫn không thể thốt được lời nào. Có vẻ như tiếng nói của nó đã bị bỏ lại với chiếc xe ở trắng trống trong rừng.

Harry không thể nào biết được nó bị quái vật quặp đi như vậy trong bao lâu. Nó chỉ biết thỉnh thoảng bóng tối nhạt đi một chút để nó có thể nhìn thấy mặt đất đầy lá rơi giờ đây đã lúc nhúc lũ nhện. Vươn dài cổ ra ngó nghiêng ngó ngửa, Harry nhận thấy mình đã đến bên mép một cái hố rộng. Cái hố này quang đãng không bị cây cối che khuất, nên nhờ ánh sao trên trời soi mờ mờ xuống đáy hồ, mà Harry thấy bày ra một khung cảnh tồi tệ nhất nó từng nhìn thấy trong đời.

Những con nhện nhện nhện. Không phải những con nhện bé tí bò lê ngổn ngang giữa đám lá khô trên mặt đất, mà là những con nhện kéch xù như những cỗ xe ngựa, có đến tám mắt, tám chân, đầy lông lá, và đen ngòm. Tên khổng lồ nhện nhện đang quặp Harry mở đường xuống hố qua một cái bờ cụt kỳ dốc, đến một cái mạng nhện khum khum mờ mờ giăng ngay ở trung tâm cái hố. Những con nhện nhện khổng lồ khác xúm xít chung quanh mạng nhện, giơ cẳng lên nhấp lách cách một cách hào hứng trước cảnh đồng bọn đem về những con mồi có vẻ ngon lành.

Khi con nhện nhện khổng lồ thả mồi ra, Harry té chống kênh xuống đất rồi lồm cồm bò dậy. Ron và Fang cũng bị té ạch xuống bên cạnh. Fang không còn tru sủa gì nữa, chỉ nằm co ro một chỗ, im thín thít. Ron thì trông hãi hùng y chang như Harry. Miệng nó ngoác rộng như đang gào, một tiếng gào không thành lời, còn hai con mắt thì trố ra đến suýt lòi tròng.

Harry bỗng nhận ra con nhện nhện kéch xù đã quặp nó tha về đây đang nói gì đó. Cũng khó nghe ra nó nói gì, vì cứ mỗi tiếng thốt ra đều được đệm bằng tiếng cẳng nhấp lách cách.

Con nhện nhện ấy kêu:

- Aragog! Aragog!

Từ chính giữa cái vòm mạng nhện mờ mờ thông thả hiện ra một con nhện nhện và chân cẳng con nhện nhện này có màu xám, còn những con mắt trên cái đầu có cẳng thì màu trắng đục. Con nhện nhện này mù.

Vừa nhấp cẳng một cách sốt ruột, con nhện nhện mù được gọi là Aragog lên tiếng hỏi:

- Cái gì đó?

Con nhện nhện đã bắt được Harry trả lời:

- Người.

Aragog nhích tới gần hơn, tám con mắt trắng đục của nó đảo quanh mơ hồ.

- Có phải bác Hagrid không?

Con nhện nhện bắt được Ron đáp:

- Người lạ.

Aragog quạu quọ nhấp càng ra lệnh:

- Giết chúng đi. Ta đang ngủ...

Harry la to:

- Chúng tôi là bạn của bác Hagrid.

Trái tim nó dường như đã nhảy khỏi lồng ngực mà vọt lên tới cổ họng.

Lách cách lách cách, tiếng nhấp càng của những con nhện nhện khổng lồ vang lên khắp chung quanh.

Aragog dừng lại. Rồi nó chậm rãi nói:

- Bác Hagrid chưa bao giờ phái người nào đến gặp ta.

Harry thở gấp gấp, giải thích:

- Bác Hagrid đang bị rắc rối. Bởi vậy mà chúng tôi phải đến đây.

Con nhện nhện già lặp lại:

- Bị rắc rối à?

Harry cảm nhận được sự quan tâm lẫn trong những tiếng nhấp càng lách cách.

- Nhưng tại sao bác ấy phái tụi bây đến đây?

Harry nghĩ đến chuyện cố đứng lên, nhưng rồi nó quyết định bỏ ý nghĩ đó đi, vì nó không tin rằng chân cẳng nó còn đỡ nổi thân hình mình. Vì thế, Harry cứ nằm bệt dưới đất mà nói, ráng hết sức mà bình tĩnh:

- Ở trường, người ta cho là bác Hagrid đã thả... thả gì đó ra giết hại học trò. Họ đã bắt bác nhốt vô ngục Azkaban rồi.

Aragog tức giận nhấp càng như điên, và đám đông nhện nhện hiện diện khắp hố cũng đồng loạt nhấp càng hưởng ứng. Tiếng nhấp càng lách cách nghe có vẻ như một tràng vỗ tay, nhưng là một tràng vỗ tay làm Harry teo hết gan ruột vì kinh hoàng.

Aragog lại cúi kính lên tiếng:

- Nhưng chuyện đó đã xưa rồi mà. Xưa lơ xưa lắc. Ta còn nhớ rõ. Chính vì chuyện đó mà họ đuổi học bác ấy. Họ tưởng ta chính là con quái vật trú ẩn trong Phòng chứa Bí mật. Họ tưởng bác Hagrid đã mở cửa Phòng chứa Bí mật và thả ta ra.

Mồ hôi lạnh rịn ra trên trán Harry, nó hồi hộp lấp bắp hỏi lại:

- Vậy... vậy ra... ông không... không phải là con quái vật đã thoát ra từ Phòng chứa Bí mật?

- Ta hả?

Aragog quát lên, càng nhấp lách cách tức giận.

- Ta không hề sinh ra trong cái lâu đài đó, quê ta ở một nơi xa lắm. Một kẻ lừa hành đã đem ta cho bác Hagrid từ khi ta hãy còn là một cái trứng. Bác Hagrid lúc đó cũng hãy còn là một cậu học trò. Nhưng bác ấy đã chăm sóc ta, giấu ta trong học tủ trong lâu đài, nuôi ta bằng thức ăn thừa mà bác góp nhặt ở bàn ăn. Bác Hagrid là một người tốt, một người bạn vĩ đại của ta. Khi họ phát hiện ra ta, đồ thừa ta gây ra cái chết của cô nữ sinh đó, thì bác Hagrid bảo vệ ta. Từ đó tới giờ ta vẫn sống trong khu rừng này, bác Hagrid vẫn thường lui tới đây thăm viếng ta. Bác ấy thậm chí còn lo cả chuyện dựng vợ gả chồng cho ta nữa, bác ấy đem Mosag về đây làm vợ ta, và tụi bây thấy đó, gia đình ta nay đã con đàn cháu đống đầy ra đó. Tất cả đều nhờ tấm lòng bác ái của bác Hagrid...

Harry thu gom tất cả lòng can đảm còn sót lại trong người nó, hỏi:

- Vậy... ông không hề... tấn công ai hết?

Con nhện nhện già ồm ồm quát:

- Không đời nào. Bản năng ta cũng không hiền lành gì, nhưng vì kính trọng bác Hagrid, không đời nào ta làm hại một con người. Xác của cô bé bị giết nằm trong buồng tắm nữ. Mà ta thì không hề biết đến chỗ nào khác trong lâu đài, ngoài cái học tủ nơi mà bác Hagrid đã nuôi lớn ta. Nòi giống ta vốn chuộng sự yên tĩnh trong bóng tối...

- Vậy thì... ông có biết cái gì đã giết chết cô gái đó không?

Harry liều mạng hỏi tiếp, và nói luôn:

- Tại vì, cho dù là cái gì đi nữa, thì bây giờ nó lại đang tấn công học trò trong trường...

Lời nói của Harry chìm trong hàng loạt tiếng lách cách của những cái càng khắp nơi thi nhau nhấp một cách giận dữ. Bóng những con nhện nhện kèch xù bôn chồn chuyển động chung quanh Harry.

Aragog nói:

- Kẻ đó sống trong lâu đài. Là một sinh vật cổ xưa mà nỗi giống nhện nhện của ta sợ hơn hết thảy mọi thứ trên đời. Khi ta cảm nhận được sự tồn tại của con ác thú đang quanh quẩn trong lâu đài, ta đã van nài bác Hagrid thả ta ra. Ta vẫn còn nhớ rõ mà.

Harry khẩn thiết nài nỉ:

- Là con gì vậy?

Chung quanh dậy lên tiếng nhấp càn lách cách to hơn, những bóng đen của những con nhện nhện khổng lồ như đã tiến đến sát Harry rồi.

Aragog giận dữ nói:

- Ta không muốn nói đến nó! Ta không bao giờ gọi tên nó! Ngay như với bác Hagrid, ta cũng không bao giờ nói tới tên của con ác thú ghê rợn đó, cho dù bác đã gắng hỏi ta nhiều lần.

Harry không muốn thúc ép một con nhện nhện già. Nhất là trong lúc bày nhện nhện chung quanh cứ dồn sát tới nó từ mọi phía. Aragog có vẻ như đã chán chuyện trò. Nó chậm rãi lùi về chỗ ngồi của mình ở giữa cái mạng nhện hình vòm. Nhưng lũ nhện nhện con cháu nó thì vẫn tiếp tục từ từ dồn sát tới Harry và Ron. Harry nghe tiếng lá bị nghiền rạo rạo quanh mình. Nó tha thiết khẩn khoản gọi Aragog:

- Vậy thôi chúng tôi đành đi về vậy.

Giọng Aragog rề rề:

- Đi về? Ta không nghĩ vậy đâu...

- Nhưng... nhưng...

- Lũ con trai con gái của ta, theo lệnh ta, không hại bác Hagrid. Nhưng ta không thể nào cản được lũ chúng nó những món thịt tươi sống tự dẫn xác tới lãnh địa của ta nộp mạng. Thôi, vĩnh biệt, hỡi những người bạn của bác Hagrid.

Harry xoay mình nhìn quanh. Cách chỉ chừng non thước, ngất ngểu phía trên đầu nó là một đoàn quân nhện nhện hình thành một bức tường vững chắc bao vây tụi nó. Lũ nhện nhện háu đói nhấp càn lách cách và trở ra những con mắt lấp lánh trên những cái đầu đen xấu xí không chịu nổi.

Cho dù đã rút cây đũa phép ra, Harry cũng hiểu là chẳng ích gì, vì lũ nhện nhện đông quá. Nhưng nó vẫn quyết chiến đấu để sống còn. Vừa mới cố sức đứng dậy, thì bỗng nó nghe vang lên một tiếng nổ to, rền dài, đồng thời, một luồng ánh sáng rọi soi thấu đáy hố.

Chiếc xe hơi bị phù phép của ông Weasley đang rầm rầm chạy xuống dốc, đèn pha sáng trưng, còi hú inh ỏi, chạy tới đâu hất văng lũ nhện ra khỏi chỗ đó. Nhiều con nhện nhện té chống càng, mấy cái cẳng dài cứ chới với ngo ngoe trong không trung, chẳng thể nào ngừng được. Chiếc xe thả một cái “két” trước Harry và Ron, cánh cửa tự động bung ra mời gọi.

Harry hét:

- Cứu con Fang!

Rồi ngay sau đó, nó chui tọt vô xe, ngồi ở ghế trước; Ron ôm ngang con Fang đã đỡ dẫn như con chó trôi sông chỉ còn kêu ăng ăng, đẩy nó lên băng ghế sau của chiếc xe hơi, rồi đóng mạnh cửa lại. Ron còn chưa kịp đạp tới chân ga, máy xe đã tự động rồ lên, và “véo!” – cả bọn vọt đi, tông thêm mấy con nhện nhện nữa làm chúng té lăn kèn sấp lợp.

Xe tăng tốc vọt lên dốc, ra khỏi cái hố, và chẳng mấy chốc đã băng băng vượt qua khu rừng, bị cành lá cây cối quật đập rần rạt vô cửa xe. Nhưng chiếc xe cũng khéo léo, biết lách lượn tìm từng khoảng trống mà chạy, theo một con đường mà xem ra nó đã tự biết lối một cách rõ ràng.

Harry nhìn sang Ron. Miệng Ron vẫn còn há hốc trong động tác gào không thành lời, nhưng mắt thì không còn trợn lòi ra nữa.

- Bồ có sao không?

Ron nhìn thẳng tới trước, chưa thốt nổi lời nào.

Chiếc xe băng càn qua những bụi cây thấp, con Fang bắt đầu tìm lại được tiếng sủa và tru lên om sòm từ băng ghế sau. Harry thấy cái kiếng chiếu hậu bị bay tung khi chiếc xe lách mình né một cây sồi vĩ đại. Sau khoảng chừng mười phút âm ỉ nhọc nhằn, cả đám cây bị tĩa xơ xác, và bọn Harry được thấy lại mảnh trời trống trên cao.

Bỗng nhiên chiếc xe đứng khựng lại, khiến cho tụi nó suýt đập đầu vô tấm kính chắn gió. Thì ra đã đến được bìa rừng. Con Fang tự nhào mình ra cửa sổ, sốt ruột muốn thoát ra khỏi chiếc xe càng nhanh càng tốt. Khi Harry vừa mở cánh cửa xe ra, con chó phóng ra như một mũi tên, chạy cụp đuôi xuyên qua hàng cây, về thẳng phía ngôi nhà của lão Hagrid.

Harry cũng xuống xe, và một hay hai phút sau, Ron mới có vẻ hoàn hồn, tay chân bắt đầu có cảm giác, và nó bắt chước Harry leo xuống xe, mắt vẫn còn đờ dại và cổ còn cứng đờ.

Harry vỗ vỗ vào chiếc xe bày tỏ lòng biết ơn. Chiếc xe bèn de vô rừng và trong chốc lát là biến mất.

Hai đứa quay trở lại căn chòi của lão Hagrid để lấy lại tấm Áo khoác Tàng hình. Con Fang vẫn còn run rẩy dưới tấm chăn đắp trong cái ổ của nó. Khi Harry trở ra ngoài, nó thấy Ron đang nôn thốc nôn tháo

trong thửa vườn bí rợ của lão Hagrid.

Ron vừa chùi miệng vô ống tay áo vừa thều thào nói:

- Mình sẽ không đời nào tha thứ cho bác Hagrid. Nghe lời ông: theo chân những con nhện! Thiệt là nhờ phước đức ông bà mình mới còn sống sót trở về đây.

Harry nói:

- Mình dám cá là bác Hagrid không thể ngờ là Aragog lại nở làm hại đến bạn bè của bác Hagrid như vậy đâu.

Ron cắn còn tấm tức, thụi một nắm đấm vô tấm vách căn chòi:

- Thì chính đó là tai họa của bác ấy! Bác ấy cứ cho là những con quái vật không đến nỗi khủng khiếp như người ta đồn đại đâu. Thử coi, chuyện đó đưa bác ấy tới đâu? Nhà ngục Azkaban!

Bây giờ giọng Ron run run không kiềm chế được nữa:

- Mà bác ấy hiểu mình đi theo mấy con nhện đến đó để làm gì chứ? Bây giờ mình muốn biết là chuyến mạo hiểm này thì giúp tụi mình tìm ra được cái gì nào?

Harry tung tấm Áo khoác Tàng hình lên trùm kín cả hai đứa rồi xốc nách Ron, đỡ bạn đi về tòa lâu đài.

- Bác Hagrid muốn cho chúng ta biết là bác vô tội, bác không hề mở cánh cửa Phòng chứa Bí mật.

Ron khịt mũi tỏ vẻ bất đồng ý kiến. Hiển nhiên, theo ý Ron thì ấp trứng nhện nhện trong hốc tủ không thể nào được coi là vô tội.

Khi bóng tòa lâu đài hiện ra lù lù trước mặt, Harry sửa sang tấm áo để yên chí là chân cẳng tụi nó cũng được phủ kín, rồi mới đẩy cánh cửa khổng lồ bằng gỗ sồi ra. Hai đứa cẩn thận đi ngược lên tiền sảnh rồi trèo lên cầu thang cẩm thạch, nín thở khi đi ngang qua những hành lang, nơi những người trong phiên trực đang đi lại canh phòng hết sức cảnh giác.

Cuối cùng hai đứa cũng an toàn về được tới phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor. Ôi đó, củi lửa đã cháy rụi thành tro tàn. Hai đứa cởi áo khoác ra, trèo lên cầu thang xoắn mà lên phòng ngủ của mình.

Ron lăn ra giường, không màng đến cả chuyện cởi giày hay thay quần áo. Tuy nhiên Harry lại chẳng cảm thấy buồn ngủ lắm. Nó ngồi ở mép giường, nghĩ ngợi hoài về những điều mà Aragog đã nói.

Nó nghĩ, con quái vật đang lớn vồn đâu đó trong lâu đài nghe hao hao giống như một thứ quái vật Voldemort – một thứ quái vật mà ngay đến những con quái vật khủng khiếp cũng không muốn nhắc đến tên.

Nhưng cái bí mật về con quái vật đó thì vẫn còn nguyên, nó là cái gì, làm sao hóa đá được các nạn nhân? Cả Ron lẫn Harry đều chịu, chưa tìm được. Và có lẽ ngay cả lão Hagrid cũng không hề biết trong Phòng chứa Bí mật có chứa cái bí mật gì.

Harry rút chân lên giường, ngồi dựa lưng vào gối, ngắm ánh trăng suông tràn qua cửa sổ tháp Gryffindor.

Nó nghĩ chán chê vẫn không vỡ ra được là tại nó có thể làm gì. Lần theo đầu mối nào đó thì tại nó cũng đi tới ngõ cụt hết rồi.

Riddle đã bắt nhầm người, Người kế vị Slytherin đã bị sống, và không ai dám chắc kỳ này cũng chính là kẻ đó đã mở cánh cửa Phòng chứa Bí mật ra, hay lại mới nảy ra Người kế vị khác nữa.

Chẳng có ai trong tòa lâu đài này có thể có câu trả lời cho Harry cả. Chẳng có ai để Harry hỏi hết. Nó nằm xuống, vẫn suy nghĩ lung tung về những điều Aragog đã nói.

Khi mơ mơ màng màng sắp ngủ, thì đột nhiên một ý tưởng nảy ra như thế đó là niềm hy vọng cuối cùng. Lập tức Harry ngồi bật dậy:

- Ron... Ron...

Harry khẽ gọi trong bóng tối.

Ron thức giấc, căn nhắc y như con chó Fang, trợn mắt nhìn quanh, và thấy Harry.

Harry lay Ron dậy, thì thào trong tiếng ngáy như sấm của Neville nằm ở góc phòng:

- Ron... cô gái đã chết ấy. Aragog nói xác cô ấy được tìm thấy trong buồng tắm. Không chừng cô ấy vẫn chưa ra khỏi buồng tắm, không chừng cô ta vẫn ở đó thì sao?

Ron dụi mắt, mặt mày cau có trong ánh trăng. Nhưng rồi nó cũng chợt hiểu ra.

- Hồng lẽ bỏ cho là... hồng lẽ đó là con ma khóc nè Myrtle?

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Phòng Chứa Bí Mật

Vào bữa điểm tâm sáng hôm sau, Ron cay đắng nói:

- Hồi tụi mình luyện thuốc Đa dịch, tụi mình lê la hết giờ này giờ trong nhà vệ sinh nữ, mà con ma khóc nhè thì chỉ cách tụi mình ba buồng tắm chứ mấy, lẽ ra lúc đó tụi mình đã có thể hỏi chị ấy... chứ bây giờ...

Bây giờ muốn gặp con ma khóc nhè Myrtle cũng gian nan hiểm nghèo không thua chuyện đi tìm những con quái nhền nhện. Làm sao trốn được các giáo sư một lúc đủ lâu để lên vô nhà vệ sinh nữ, (nhà vệ sinh nữ nhé), đã vậy cái nhà vệ sinh nữ ấy lại nằm kế bên cái hiện trường đã xảy ra cuộc tấn công đầu tiên. Nghe ra không có kế nào có vẻ khả thi cả.

Nhưng trong tiết học đầu tiên của buổi học hôm ấy, vào giờ Biến, một vấn đề nảy sinh đã đánh văng khỏi đầu óc bọn trẻ mọi ám ảnh của Phòng chứa Bí mật. Lần đầu tiên trong vòng nhiều tuần lễ nay, bọn trẻ có một mối lo lớn hơn mối lo về quái vật trong Phòng chứa Bí mật. Ấy là giáo sư McGonagall, sau khi vào học được mười phút, thông báo cho bọn trẻ biết về lịch thi. Kỳ thi sẽ bắt đầu vào đầu tháng sáu, nếu tính từ lúc ra thông báo thì chỉ còn đúng một tuần lễ nữa.

Vừa nghe xong, Seamus rú lên:

- Thi hả? Tụi mình vẫn còn phải thi nữa hả?

Có một tiếng nổ lớn đằng sau Harry, vì cây đũa phép của Neville tuột rớt xuống làm tiêu một cái chân bàn. Giáo sư McGonagall lập tức dùng cây đũa phép của mình hô biến cho cái chân bàn tái hiện ra. Xong giáo sư quay lại phía Seamus, nghiêm nghị, lạnh lùng bảo:

- Toàn bộ lý do khiến nhà trường vẫn phải hoạt động trong những ngày này, chính là để cho các trò được học hành chu đáo. Vì vậy những kỳ thi vẫn diễn ra như bình thường, và cô tin rằng tất cả các trò đều sẽ cố gắng học hành chăm chỉ.

Học hành chăm chỉ! Harry không thể nào nghĩ ra là vẫn phải thi cử khi mà lâu đài đang ở trong tình cảnh như vậy.

Khắp phòng dậy lên tiếng rì rầm phản đối khiến giáo sư McGonagall càng thêm cáu kỉnh một cách rầu

ri:

- Chỉ thị của giáo sư Dumbledore là cố hết sức giữ cho trường chúng ta vẫn hoạt động bình thường. Và, có lẽ cô cũng không cần phải nói ra, điều đó có nghĩa là phải bảo đảm được chất lượng học tập trong niên học này của các trò, xem các trò tiếp thu được bao nhiêu.

Harry ngó xuống hai con thỏ trắng mà nó có nhiệm vụ biến thành hai chiếc dép. Nó đã học hành được bao nhiêu trong niên học này, tính đến nay? Kiến thức của nó thật không đủ xài được cho một kỳ thi.

Vẻ mặt của Ron còn thê thảm hơn cả Harry. Trông mặt Ron thì cứ như thể nó vừa nhận được lệnh đi vô khu Rừng Cấm mà sống vậy.

Ron giơ cây đũa phép te tua của mình lên mà hỏi Harry:

- Bỏ có thể nào tưởng tượng ra được là mình sẽ thi bài phép thuật với cây đũa phép này không?

Cây đũa phép bắt đầu huýt sáo véo von.

Ba ngày trước kỳ thi thứ nhất, giáo sư McGonagall lại đưa ra một thông báo khác ở bữa điểm tâm. Giáo sư vừa nói:

- Cô có một tin tốt lành...

... thì cả sảnh đường, thay vì im lặng, đã vội nhao nhao lên:

- Thầy Dumbledore trở về!

Một cô bé bên nhà Ravenclaw hét lên:

- Đã bắt được Người kế vị Slytherin!

Còn Wood thì gầm như sấm nổ:

- Tiếp tục các trận thi đấu Quidditch!

Khi sự huyền não lắng xuống, giáo sư McGonagall nói:

- Giáo sư Sprout đã báo cho cô biết là nhân sâm nay đã đủ trưởng thành để thu hoạch và chế biến. Đêm nay, chúng ta có thể hồi sinh những người đã bị hóa đá. Cô khỏi cần nói chắc các con cũng hiểu, là một trong những người bị hóa đá ấy có thể sẽ nói cho chúng ta biết ai, hay cái gì, đã tấn công họ. Cô hy vọng khi niên học kinh khủng này kết thúc thì thủ phạm đã bị bắt rồi.

Tức thì nổ ra một trận hoan hô ầm ĩ. Harry ngó qua bên bàn ăn nhà Slytherin thấy Draco Malfoy chẳng

thèm hưởng ứng cuộc reo mừng này, và Harry không hề lấy đó làm lạ. Tuy nhiên Ron tỏ ra vui hơn mấy ngày qua. Nó nói nhỏ với Harry:

- Vậy là tụi mình cũng khỏi cần phải hỏi thăm con ma khóc nè Myrtle làm gì há? Có lẽ Hermione sẽ có đủ mọi câu trả lời khi bạn ấy tỉnh lại. Chà, để rồi bồ coi, cô nàng sẽ điên tiết sứt vó lên khi biết chỉ còn ba ngày nữa là bắt đầu thi. Suốt thời gian qua Hermione có được học hành gì đâu. Thà để cho Hermione cứ hóa đá còn hơn hồi sinh cô nàng trong lúc này. Cứ đợi thi xong rồi hẵng hồi sinh Hermione có phải là hay hơn không?

Vừa lúc đó, cô bé Ginny đến ngồi bên cạnh Ron. Trông cô bé hết sức căng thẳng, lo âu. Harry để ý thấy hai bàn tay cô bé đặt trên đùi một cứ vịn vẹo nhau một cách khổ sở.

Ron vừa múc thêm cháo vô đĩa của mình vừa hỏi em gái:

- Có chuyện gì vậy?

Ginny không nói gì, nhưng liếc lên ngó xuống dãy bàn ăn của nhà Gryffindor với nét mặt sợ sệt gợi Harry nhớ đến một người, nhưng nó không thể nghĩ ra là người nào. Ron vẫn ngó em gái, bảo:

- Cứ nói ra đi.

Bỗng nhiên Harry sực nghĩ ra Ginny giống ai. Cô bé lắc lư trên chiếc ghế của mình, trông y chang Dobby khi con gia tinh này sắp sửa tiết lộ điều bí mật bị cấm đoán.

Ginny cẩn thận tránh không ngược nhìn Harry, lầm bầm nói:

- Em phải nói với anh một điều.

Harry hỏi:

- Điều gì vậy?

Ginny có vẻ như đang đắn đo lựa chọn từ ngữ. Ron sốt ruột hỏi dồn:

- Chuyện gì?

Ginny há miệng nói, nhưng chẳng thốt ra được tiếng nào. Harry chồm tới trước, nói nhỏ để cho chỉ có Ron và Ginny là nghe được:

- Có phải chuyện liên quan đến Phòng chứa Bí mật không? Em thấy cái gì đó phải không? Có ai đó đã hành động quái gở hả?

Ginny hít sâu một hơi và đúng lúc cô bé sắp bắt đầu nói thì Huynh trưởng Percy xuất hiện, trông mệt

mỏi xanh xao hết sức:

- Nếu em đã ăn xong thì nhường chỗ cho anh, Ginny à. Anh đang đói chết được đây. Anh vừa mới xong ca trực tuần tra canh phòng ban đêm.

Ginny nhảy bắn ra khỏi ghế như thể bị điện giật. Cô bé nhìn trộm Percy với ánh mắt hoảng sợ, né tránh, và linh nhanh đi chỗ khác. Percy ngồi xuống, thò tay với lấy cái bình trà đặt giữa bàn.

Ron tức tối nói:

- Anh Percy! Ginny sắp sửa nói cho tụi em biết một chuyện quan trọng.

Percy vừa hớp nửa ngụm trà thì ngừng lại như bị mắc nghẹn. Anh húng hắng ho:

- Chuyện bá láp gì hả?

- Em vừa mới hỏi nó là nó có thấy cái gì bất thường không, và nó sắp sửa nói thì...

- Ôai, cái chuyện đó hả, chẳng có dính dáng gì tới Phòng chứa Bí mật hết.

Percy gạt phắt đi. Ron nhướn lông mày hỏi:

- Làm sao anh biết?

- À, ờ... em phải biết là hôm nọ Ginny... ờ... tình cờ bắt gặp anh đang... đang... mà thôi, đừng bận tâm chuyện đó nữa, vấn đề là nó bắt gặp anh đang làm một chuyện mà anh, ờ..., anh nhờ nó giữ kín giùm, đừng có nói lung tung cho mọi người biết. Anh phải công nhận là Ginny rất kín miệng, biết giữ lời. Mà thực ra thì cũng không có gì, thực ra thì anh nên...

Percy có vẻ khổ sở hết sức, Harry chưa bao giờ thấy anh tỏ ra như vậy.

Ron toét miệng cười, gạn hỏi:

- Lúc đó anh bị bắt gặp đang làm gì hả anh Percy? Nói đi mà, tụi em không cười anh đâu.

Percy cũng không thèm cười:

- Harry, đưa dùm anh mấy ổ bánh mì. Anh sắp chết vì đói rồi.

Harry vẫn biết là không cần tới sự tham gia của tụi nó thì toàn bộ bí mật về những chuyện xảy ra trong lâu đài cũng vẫn có thể được phanh phui. Tuy nhiên, nếu có cơ hội để trò chuyện với con ma khóc nhè Myrtle thì nó sẽ quyết không bỏ qua. Vì nó khoái biết chừng nào khi cơ hội đó bỗng nảy ra, vào giữa buổi sáng, khi tụi nó đang được thầy Lockhart lừa sang phòng học môn Lịch sử Pháp thuật.

Thầy Lockhart lâu nay cứ mỗi lần bảo đảm với tụi nhỏ là mọi nguy hiểm đã qua, thì y như ngay sau đó một tai họa khác xảy ra ngay, như thế để phủ nhận lời thầy. Lần này thầy cũng hết sức hăng hái cam đoan là không còn gì đáng lo sợ nữa, chuyện hộ tống bọn học trò đi trong hành lang đến các lớp học là chuyện không cần thiết chút nào, có lẽ tại thầy đã phải thức nhiều đêm để tuần tra canh gác trên tầng lầu thứ tư.

Khi lùa bọn học trò quẹo qua một khúc quanh, thầy Lockhart nói:

- Hãy ghi nhớ lời của ta để nghiệm xem có đúng hay không nhé. Những lời đầu tiên mà những kẻ đã bị hóa đá sẽ nói ra khi tỉnh lại là: “Chính lão Hagrid là thủ phạm”. Thành thực mà nói, ta không tán thành giáo sư McGonagall lắm về những biện pháp an ninh không cần thiết này.

Harry vọt miệng nói:

- Con đồng ý với thầy.

Ron kinh ngạc đến nỗi làm rớt luôn cuốn sách đang cầm trên tay.

Thầy Lockhart hòa nhã nói:

- Cám ơn, Harry.

Lúc đó họ phải đứng lại chờ cho một hàng dài học sinh bên dài Hufflepuff đi ngang qua. Thầy Lockhart nói với vẻ độ lượng:

- Ta chỉ muốn nói là các thầy cô giáo thực ra thì cũng đủ chuyện để làm rồi, không cần thêm chuyện đi lùa học sinh vô lớp và đứng canh gác suốt đêm nữa...

Ron đã hiểu ý của Harry nên đón bắt câu nói của thầy Lockhart ngay:

- Đúng vậy, thưa thầy. Hay là thầy cứ để tụi con lại đây. Chỉ còn có một hành lang nữa là tới rồi...

Thầy Lockhart nói:

- Ron à, trò biết đấy, ta nghĩ ta nên làm như vậy. Thực tình ta cũng phải đi chuẩn bị cho buổi dạy kế tiếp của ta.

Thế là thầy vội vã đi mất.

Ron khịt mũi, nói nhỏ:

- Chuẩn bị cho buổi dạy kế tiếp! Thầy đi cuộn tóc thì có!

Dù sao thì Ron và Harry cũng có được cơ hội tách ra khỏi đám học sinh nhà Gryffindor đang đi phía

trước, lỉnh ra sau và vọt qua một lối nhỏ, vội vàng hướng về buồng tắm của con ma khóc nhè Myrtle.

Hai đứa đang hí hửng tán tụng nhau về sự thành công của âm mưu này, thì:

- Harry! Ron! Các con làm gì ở đây?

Chính là giáo sư McGonagall. Hai làn môi của cô mím lại mỏng dính chưa từng thấy.

Ron lúng ba lúng búng:

- Tụi con... ư... a... tụi con... Tụi con định đi... ư... a... đi gặp a... ơ...

Harry nhanh trí bổ sung ngay:

- Hermione.

Cả Ron và giáo sư McGonagall đều nhìn Harry. Nó khoè chân Ron một cái, rồi vội nói tiếp:

- Thưa cô, lâu lắm rồi tụi con không được gặp Hermione. Tụi con tính đi... ơ... lên vô bệnh thất, để nói cho Hermione biết là nhân sâm đã gần dùng được rồi và bảo Hermione ơ... cứ yên tâm, đừng lo sợ nữa...

Giáo sư McGonagall vẫn nhìn Harry chăm chăm, khiến nó tin là chỉ một tích tắc nữa là bà sẽ bùng nổ. Nhưng khi bà cất tiếng nói, thì giọng bà khàn khàn một cách lạ lùng:

- Dĩ nhiên...

Harry và Ron kinh ngạc nhìn giọt nước mắt lấp lánh ở khóe mắt của giáo sư McGonagall. Bà nói tiếp:

- Dĩ nhiên là cô hiểu điều này, bạn bè bị nạn như vậy thì thật là một thử thách lớn... Cô hiểu chứ. Ừ, Harry à, dĩ nhiên con được phép đến thăm Hermione. Cô sẽ báo lại cho giáo sư Binns biết là con đi đâu. Nhớ nói với bà Pomfrey là cô đã cho phép.

Khi Harry và Ron bước đi, hai đứa vẫn còn chưa tin được là tụi nó lại thoát được một phen cấm túc nữa. Quẹo qua góc tường, tụi nó còn nghe rõ tiếng sục sục mũi của giáo sư McGonagall.

Ron nhiệt thành nói:

- Quả là câu chuyện hay nhất mà bồ bịa ra được đấy.

Nhưng tụi nó cũng không thể nào không ghé bệnh thất nói với bà Pomfrey là giáo sư McGonagall đã đặc ân cho phép tụi nó đến thăm Hermione.

Bà Pomfrey cho tụi nó vô một cách bất đắc dĩ. Bà nói:

- Nói chuyện với người bị hóa đá thì có ý nghĩa quái gì kia chứ?

Phải đến khi ngồi xuống bên cạnh Hermione, hai đứa mới phải công nhận là nhận xét của bà Pomfrey quả là chí lý. Rõ ràng là chẳng có chút xíu dấu hiệu gì cho thấy Hermione biết rằng mình đang có bạn đến thăm, hoặc hiểu được tí nào những lời động viên an ủi ân cần của tụi nó lẫn nhai bên cạnh giường.

Nhìn vẻ mặt bất động vô hồn của Hermione, Ron buồn sâu sắc:

- Mình tự hỏi liệu Hermione có nhìn thấy ai tấn công mình không? Bởi vì nếu kẻ đó len lén đột nhập chẳng hạn, thì ai mà biết được đó là ai chứ?

Nhưng lúc đó Harry không nhìn gương mặt Hermione. Nó lại chú ý đến bàn tay phải của bé. Bàn tay nắm chặt đặt trên chân đỡ ngang mình. Khi Harry cúi xuống gần hơn, nó nhìn thấy một miếng giấy bị vò trong bàn tay nắm chặt của Hermione.

Nhìn quanh để biết chắc bà Pomfrey không có mặt lúc đó, Harry chỉ cho Ron xem.

Ron thì thầm:

- Tìm cách lấy nó ra coi.

Nó kéo cái ghế để che chắn cho Harry khuất tầm nhìn của bà Pomfrey.

Công việc cũng không phải dễ. Bàn tay của Hermione nắm chặt tờ giấy đến nỗi Harry e là mình đến phải xé tờ giấy mất. Trong khi Ron bận canh gác, Harry loay hoay cạy cục suốt mấy phút căng thẳng mới gỡ được mẫu giấy ra.

Đó là một trang sách xé ra từ một cuốn sách rất cũ trong thư viện. Harry hăm hở vuốt cho tờ giấy thẳng ra và cùng Ron cúi sát xuống đọc:

Trong số những ác thú và quái vật đáng sợ đi lang thang trên mảnh đất của chúng ta, không có con nào lạ lùng hơn và nguy hiểm hơn con Basilisk [(Tử Xà – basilisk là con rắn có cái nhìn và hơi thở chết người trong truyện thần thoại)], còn được gọi là Tử Xà. Con rắn này có thể sống đến nhiều trăm năm, và đạt tới kích thước lớn kinh hồn. Nó được phôi thai trong một cái trứng gà, nhưng được một con cóc ấp nở ra. Phương cách giết người của nó thật kỳ lạ: ngoài những chiếc răng nanh có nọc độc chết người, tất cả những ai bắt gặp ánh mắt của Tử Xà, thì chỉ một cái nhìn cũng đủ chết ngay lập tức. Nhèn nhện thường trốn chạy trước khi Tử Xà xuất hiện, bởi vì đó là kẻ tử thù của chúng. Và Tử Xà thì chỉ bỏ chạy khi nghe tiếng gáy của gà trống, tiếng gà trống gáy là tai họa chí tử đối với Tử Xà.

Phía dưới những dòng chữ in này chỉ có vón vện hai chữ viết tay mà Harry nhận ra ngay là chữ viết của Hermione. “Oáng nước”.

Như thế có ai đó vừa bật một ngọn đèn trong đầu Harry. Nó thờ hồn hển:

- Ron, đúng là đây rồi. Đây đúng là câu trả lời. Con quái vật trong Phòng chứa Bí mật chính là con Tử Xà. Một con rắn khổng lồ! Chính vì vậy mà mình nghe được tiếng nói bí mật khắp lâu đài, trong khi không ai khác có thể nghe thấy. Đó là do mình có khả năng nghe hiểu được Xà ngữ.

Harry ngược nhìn những cái giường chung quanh vỡ lẽ dần:

- Tử Xà giết người bằng cách nhìn vào mắt họ, nhưng mấy người ở đây không ai chết – bởi vì không ai nhìn thẳng vào mắt nó. Colin nhìn nó qua ống kính máy chụp hình. Cái nhìn của Tử Xà đã đốt cháy tất cả phim trong máy chụp hình, còn Colin thì bị hóa đá. Còn Justin... Justin hẳn là nhìn thấy Tử Xà xuyên qua thân hình trong suốt của Nick Suýt Mất Đầu là kẻ lãnh đủ hiệu lực cái nhìn của Tử Xà, nhưng con ma đầu có thể chết thêm lần nữa... Còn Hermione và chị Huynh trưởng bên nhà Ravenclaw thì được phát hiện với một cái gương bên cạnh. Hẳn là Hermione đã nhận ra con quái vật chính là Tử Xà. Mình dám cá là Hermione ngay lập tức đã khuyên bảo người đầu tiên mà cô bé gặp là hãy dùng một cái gương soi để ngó chừng các góc tường trước khi đi qua. Và chị bên nhà Ravenclaw đã rút ra một cái gương soi... và...

Miệng Ron lại há hốc ra. Nó nôn nóng hỏi nhỏ:

- Còn Bà Noris?

Harry suy nghĩ một hồi, hình dung lại cảnh trí đêm Hội Ma. Nó nói chậm rãi:

- Nước... Sàn buồng tắm của con ma khóc nhè Myrtle lúc đó ngập nước. Mình đoán là Bà Noris chỉ nhìn thấy bóng phản chiếu...

Harry hăm hở dò theo tờ giấy trong tay. Càng đọc kỹ càng thấy rõ dần. Nó đọc to:

- ... tiếng gáy của gà trống là tai họa chí tử đối với Tử Xà. Hèn gì mấy con gà trống của bác Hagrid bị giết. Người kế vị Slytherin không muốn có con gà trống nào quanh quẩn gần lâu đài một khi Phòng chứa Bí mật được mở ra. Nhèn nhện thường trốn chạy trước khi Tử Xà xuất hiện! Hoàn toàn phù hợp!

Ron vẫn thắc mắc:

- Nhưng làm cách nào mà Tử Xà di chuyển quanh lâu đài được? Một con rắn khổng lồ... thì phải có ai đó thấy nó chứ?

Nhưng Harry đã chỉ vào hai chữ viết tay của Hermione ở cuối trang sách bị xé rời. Nó nói:

- Ống nước. Ống nước... Đúng rồi, Ron! Nó dùng hệ thống ống nước để di chuyển. mình nghe tiếng nói bí ẩn vang lên từ bên trong những bức tường.

Ron thình lình chụp cánh tay Harry. Giọng nó khác hẳn:

- Lối vào Phòng chứa Bí mật! Hồng chừng là một cái buồng tắm! Hồng chừng nó ở ngay trong...

Harry tiếp lời:

- ... buồng tắm của con ma khóc nhè Myrtle!

Hai đứa ngồi trên ra đó, khó tin nổi chuyện đó, toàn thân trong tình trạng bị kích động mạnh. Harry nói:

- Điều này có nghĩa là mình không phải Xà Khẩu duy nhất trong trường Hogwarts. Người kế vị Slytherin cũng là một Xà Khẩu. Nhờ đó mà hẳn điều khiến được Tử Xà.

Ron chớp mắt lia lịa:

- Bây giờ tụi mình làm sao đây? Tụi mình có nên đi gặp trực tiếp giáo sư McGonagall không?

Harry đứng phắt dậy:

- Đi! Tụi mình đi đến phòng giáo sư đi. Chắc mười phút nữa là cô có mặt ở đó. Gần tới giờ ra chơi rồi.

Cả hai đứa chạy băng băng xuống cầu thang. Để khỏi bị bắt gặp đang đi lêu bêu ngoài hành lang, Harry và Ron đi thẳng vô phòng giáo sư lúc đó chẳng có ai. Căn phòng này rộng lớn, tường đóng ván gỗ, đầy những bàn ghế gỗ sậm màu. Harry và Ron hồi hộp quá, không thể ngồi yên được, đành đi qua đi lại loanh quanh căn phòng.

Nhưng tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi không bao giờ vang lên.

Thay cho tiếng chuông là tiếng ủa giáo sư McGonagall, đã được pháp thuật hóa để tăng âm lên nhiều lần, đang vang dội trong khắp các hành lang:

- Tất cả học sinh trở về phòng ngủ của Nhà mình ngay. Tất cả các giáo sư, xin mời các vị trở về phòng giáo sư ngay lập tức.

Harry xoay mình để nhìn Ron trân trân:

- Chẳng lẽ lại là một cuộc tấn công nữa? Không lẽ đúng lúc này?

Ron kinh hãi hỏi:

- Tụi mình làm gì đây? Trở về phòng ngủ hả?

- Không.

Harry nhìn quanh. Bên trái có một cái tủ, thuộc loại quần áo xấu xí, mắc đầy những tấm áo choàng của các giáo sư. Nó bảo Ron:

- Vô đây. Để nghe coi có chuyện gì. Rồi mình sẽ thừa lại những gì tụi mình vừa biết được.

Hai đứa trốn vào tủ áo khoác, lắng nghe tiếng chân dồn dập của hàng trăm người đang bước phía trên đầu tụi nó. Và rồi cánh cửa phòng giáo sư mở ra. Giữa đám áo choàng bốc mùi mốc, hai đứa trở mắt nhìn các thầy cô đang lần lượt kéo vô phòng. Một số trông rất hoang mang, một số thì nét sợ hãi không giấu được trên gương mặt. Rồi giáo sư McGonagall bước vào. Giáo sư lên tiếng trong căn phòng hết sức yên lặng:

- Lại mới có một cuộc tấn công nữa xảy ra. Một học sinh đã bị quái vật bắt đem đi. Đem vô chính Phòng chứa Bí mật.

Giáo sư Flitwick kêu ré lên một tiếng hoảng sợ. Giáo sư Sprout thì giơ hai tay lên bịt miệng. Thầy Snape nằm chặt lưng ghế hỏi lại:

- Làm sao bà biết chắc như thế?

Giáo sư McGonagall đáp:

- Người kế vị Slytherin để lại một thông điệp nữa. Ngay phía dưới thông điệp thứ nhất. “Bộ xương của con bé sẽ vĩnh viễn nằm trong Phòng chứa Bí mật.”

Giáo sư McGonagall đã trắng bệch như tờ giấy trắng.

Giáo sư Flitwick òa khóc. Bà Hooch khụy chân ngã ngồi xuống một chiếc ghế. Bà hỏi:

- Trò nào vậy?

Giáo sư McGonagall đáp:

- Ginny Weasley.

Harry cảm nhận được Ron lặng lẽ ngã xuống đồng áo choàng, bên cạnh nó.

Giáo sư McGonagall nói:

- Chúng ta sẽ phải gọi tất cả học sinh về nhà vào ngày mai. Vậy là coi như trường Hogwarts chấm hết. Cụ Dumbledore luôn luôn nói...

Cánh cửa phòng giáo sư đột ngột mở ra. Trong một khoảnh khắc hy vọng hoang đường, Harry đã cầu cho người bước vào là cụ Dumbledore. Nhưng hóa ra là thầy Lockhart. Ông tươi cười:

- Ôi, xin lỗi quý vị... Tôi chỉ chợp mắt một tý... Không biết tôi đã bỏ lỡ tiết mục gì rồi?

Ông thậm chí không để ý là những giáo sư khác đang nhìn ông với ánh mắt có thể nói là căm ghét. Thầy Snape bước tới trước:

- Thật đúng người đúng việc. Chính đây là cứu tinh! Ông Lockhart à, một nữ sinh đã bị quái vật bắt cóc rồi. Bắt đem về chính Phòng chứa Bí mật. Cuối cùng cơ hội trở tài của ông cũng đã đến rồi đó.

Thầy Lockhart thất thần sắc, người ngợm đều tái nhợt. Giáo sư Sprout bồi nhẹ thêm một câu nữa:

- Đúng đó, ông Lockhart. Chẳng phải tối hôm qua ông vừa mới nói là ông biết tòng tòng tong lối vào Phòng chứa Bí mật là gì?

Thầy Lockhart lắp bắp:

- Tôi... ờ, tôi...

Giáo sư Flitwick nói to một cách cố ý:

- Phải rồi, chính ông đã nói với tôi là ông thừa biết rõ cái bí mật gì nằm bên trong Phòng chứa Bí mật, đúng không?

- T... t... ôi... có nói hả? T... t... ôi... hổng nhớ.

Thầy Snape khẳng định:

- Tôi còn nhớ chắc chắn là ông nói ông rất tiếc đã không có dịp trừng trị con quái vật trước khi lão Hagrid bị bắt. Chẳng phải chính ông đã nói là toàn bộ chuyện này thiệt là lộn xộn, lẽ ra ngay từ đầu nếu người ta cho ông được do hành động thì tình hình đâu đến nỗi nào, phải không?

Thầy Lockhart mở to mắt nhìn những gương mặt nặng nề như đeo đá của đồng nghiệp ngồi chung quanh. Ông cố gắng phân bua:

- T... t... ôi... tôi thực sự thì... Quý vị hiểu lầm tôi rồi...

Giáo sư McGonagall nói:

- Thôi thì chúng tôi giao phó hết cho ông vậy, ông Lockhart à. Tối nay là thời điểm tốt nhất để làm chuyện đó. Chúng tôi sẽ đảm bảo là không ai cản trở hay dây dưa gì đến công việc mà ông sẽ làm đâu. Ông cứ tha hồ mà một mình tự quần với con quái vật. Rốt cuộc, ông được toàn quyền tự do hành động rồi đấy nhé.

Thầy Lockhart khẩn khoản nhìn quanh một cách tuyệt vọng nhưng không ai có vẻ muốn cứu ông cả.

Trông thầy Lockhart bây giờ không còn cái vẻ đẹp trai cao sang nữa. Mũi thầy run lập cập, và vì thiếu vắng nụ cười đầy răng thường ngày, trông thầy rõ ra là một kẻ yếu ớt, trệu trạo.

Thầy gượng nói:

- Th... thôi... được... T... tôi sẽ... tôi sẽ về văn phòng của tôi để... chuẩn bị...

Nói rồi ông bỏ đi ngay.

Giáo sư McGonagall đã bắt đầu nóng mũi lên, bảo:

- Tốt rồi, có như vậy thì ông ta mới bớt làm vướng chân chúng ta. Bây giờ giáo viên chủ nhiệm các nhà phải đi giải thích cho học sinh của mình biết chuyện gì đã xảy ra. Bảo cho các trò ấy biết việc đầu tiên phải làm vào sáng hôm sau là lên tàu Tốc Hành Hogwarts về nhà. Xin tất cả các giáo viên còn lại lưu ý: phải đảm bảo là không có học sinh nào trốn khỏi phòng ngủ vào lúc này.

Các giáo sư đồng loạt đứng dậy, và từng người một lặng lẽ bước đi.

Ngày hôm đó có lẽ là ngày tồi tệ nhất trong cả cuộc đời của Harry. Nó ngồi bên cạnh Ron, Fred, và George trong một góc phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor mà không thể nói được một lời nào với nhau. Percy không có mặt trong phòng. Anh đã đi gửi cú cho ông bà Weasley rồi tự giam mình trong phòng ngủ.

Buổi trưa hôm ấy trôi đi một cách chậm chạp chưa từng thấy. Và phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor chưa bao giờ trông đông đúc như thế mà lại im lìm thế. Khi mặt trời sắp lặn, Fred và George không thể nào chịu đựng cảnh ngồi như thế lâu hơn được nữa, đã bỏ về phòng ngủ.

Bấy giờ Ron mới mở miệng, lần đầu tiên kể từ lúc hai đứa trốn trong tủ áo khoác của các giáo sư:

- Ginny có biết điều gì đó, Harry à. Chính vì vậy mà nó bị bắt đi. Điều nó biết không phải là một chuyện vớ vẩn nào đó của anh Percy đâu. Chắc chắn là nó đã phát hiện ra điều gì đó về Phòng chứa Bí mật. Đó mới là lý do tại sao nó bị...

Ron dụi mắt mình lia lịa, nói thêm:

- Nghĩ coi, chỉ còn lý do đó thôi, tại nó mang dòng máu phù thủy thuần chủng cơ mà...

Harry nhìn thấy mặt trời đang lặn, đỏ au như máu, từ từ lún xuống đường chân trời. Thiệt tình nó chưa bao giờ cảm thấy khổ sở như bây giờ. Giá mà tụi nó có thể làm được điều gì đó. Bất cứ điều gì.

Ron chột nói:

- Harry, bồ nghĩ coi có chút hy vọng nào là Ginny còn sống sót không? ... Bồ thấy...

Harry không biết nên nói gì. Thật lòng nó không nghĩ rằng Ginny vẫn còn sống, trong bất cứ tình huống nào.

Ron lại hỏi:

- Bỏ biết gì không? Mình nghĩ là mình phải đi đến gặp thầy Lockhart, kể cho ông nghe những gì mà tụi mình biết, biết đâu ông sẽ thử tìm cách vô được Phòng chứa Bí mật? Mình có thể nói cho ông biết tụi mình nghĩ lối vào Phòng chứa Bí mật ở đâu, và nói cho ông biết quái vật bên trong chính là Tử Xà.

Bởi vì Harry cũng chẳng thể tự nghĩ ra điều gì khác hơn để làm, mà nó thì đang khao khát làm điều gì đó, nên nó đồng ý ngay với Ron.

Tất cả học sinh nhà Gryffindor đang ngồi chung quanh tụi nó đều hết sức buồn rầu đau đớn cho sự mất mát của nhà Weasley, cho nên không ai muốn ngăn cản Ron và Harry khi hai đứa đứng dậy, đi ngang qua căn phòng, chui qua lỗ chân dung Bà Béo để ra ngoài.

Trời đã sụp tối khi hai đứa đi xuống tới văn phòng thầy Lockhart. Nghe như bên trong đang bận rộn tụi bụi chuyện gì. Tụi nó có thể nghe tiếng lục đục, tiếng đồ đạc va chạm nhau, tiếng chân người vội vàng.

Harry gõ cửa, bên trong đột ngột im lặng. Rồi cánh cửa mở hé hé và lộ qua khe cửa hẹp té ấy là đôi mắt của thầy Lockhart.

- À... cậu Potter và cậu Weasley...

Thầy mở cánh cửa rộng thêm một chút:

- Lúc này ta đang bận rộn lắm. Các trò có chuyện gì thì trình bày nhanh lên một chút.

Harry hỏi:

- Thưa thầy, chúng con đến thưa với thầy một số thông tin. Tụi con nghĩ chắc là những thông tin này có thể giúp thầy.

- Ờ... thôi... cũng được... Không đến nỗi kinh khủng lắm...

Tuy chỉ nhìn thấy có một nửa mặt của thầy Lockhart, nhưng tụi nhỏ cũng nhận ra là thầy có vẻ không thoải mái lắm. Dù vậy thầy cũng mở cửa ra cho Harry và Ron bước vào:

- Ta định... Ờ thôi... cũng được...

Văn phòng của thầy Lockhart hầu như đã bị lật trần trụi. Hai cái rương to tổ chẳng để mở banh nắp trên sàn. Những tấm áo chùng đủ màu: xanh ngọc bích, màu hoa tử đinh hương, màu bán dạ lam... được xếp vội vàng và chất đống vào trong một cái rương. Trong cái rương kia là sách vở chen chúc nằm ngổn ngang.

Những tấm hình từng dùng để treo kín các bức tường, bây giờ đã được tháo xuống, xếp vào những cái hộp để trên bàn làm việc.

Harry hỏi:

- Thưa thầy, thầy định đi đâu sao?

Thầy Lockhart đưa tay gỡ nốt tấm bích chương có chân dung bằng khổ người thật của ông ra khỏi cánh cửa, vừa cuộn tấm bích chương lại vừa nói:

- Ờ, thì... ờ, phải. Hiệu triệu khẩn cấp... không thể tránh được... Đành phải đi thôi...

Ron hỏi, giọng nhát gừng:

- Còn số phận em gái em thì sao, thưa thầy?

- À, về chuyện đó, ... thật là không may...

Tránh né ánh mắt của hai đứa nhỏ, thầy Lockhart vừa nói vừa kéo ngăn tủ ra và bắt đầu vét hết đồ bên trong cho vô một cái bao:

- ... xui xẻo hết sức... không ai có thể đau lòng thương tiếc hơn ta...

Harry kêu lên:

- Thầy là giáo sư Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám mà! Thầy không thể bỏ đi khi chung quanh đây thế lực Hắc ám đang làm đen tối mọi thứ như vậy.

Vẫn tiếp tục thu dọn đồ đạc, vừa xếp những cái vớ lên đồng áo choàng, thầy Lockhart vừa lẩm bẩm:

- Chà... ta phải nói rằng... hồi ta nhận lấy công việc này... đâu có thấy trong hợp đồng ghi là phải công tác mấy chuyện như vậy... ta đâu có ngờ...

- Vậy là thầy tính chạy trốn?

Harry hỏi lại, vẫn không thể tin được:

- Thầy đã làm được bao nhiêu kỳ tích ghi một sách vở mà rồi thầy lại...

Thầy Lockhart nói nhẹ nhàng:

- Sách nhiều khi gây ngộ nhận...

Harry hét lớn:

- Nhưng chính thầy viết ra chúng mà!

Đứng thẳng lên và nhìn Harry một cách nghiêm trang, thầy Lockhart nói:

- Con trai của ta ơi, hãy lý luận một cách tỉnh táo bình thường đi. Nếu người ta không tưởng là chính ta đã làm tất cả những gì ta ghi trong sách, thì sách của ta làm sao bán chạy được bằng một nửa như hiện nay. Ai mà thèm đọc chuyện về một lão phù thủy người xứ Armenia xấu xí, cho dù thực sự chính lão đã cứu được cả một làng thoát khỏi họa người sói. In hình lão trên bìa sách chỉ tổ làm cho người đọc chạy xa khỏi kệ sách mà thôi. Lão này thiếu khái niệm về y phục. Còn mụ phù thủy đã trực xuất được Nữ thần báo tử Bandon lại sút môi. Ý ta định nói, mà thôi...

- Vậy là thầy đã cướp công của nhiều người làm thành tích của riêng mình?

Harry vẫn còn rất sửng sốt.

Thầy Lockhart bèn lắc đầu sốt ruột:

- Harry ơi là Harry! Đâu có đơn giản như vậy được! Cũng phải tốn nhiều công sức lắm chứ. Ta phải tìm ra tông tích những người đó, rồi hỏi họ đã làm như thế nào những chuyện mà họ đã làm. Rồi ta phải cho họ thưởng thức món Bùa Mê Ngải Lú của ta để họ quên hết những chuyện họ đã làm đi. Nếu ta chỉ còn có một điều đáng để tự hào thì đó chính là món Bùa Mê Ngải Lú của ta. Thành ra, Harry à, cũng phải làm khối việc ấy chứ. Đâu phải chỉ ký tên trên sách cà đăng hình quảng cáo là xong, trò cũng biết đấy. Muốn có tên tuổi thì phải xả thân vô công việc chứ, phải cố đắm ăn xôi, trò ạ.

Thầy Lockhart đóng sập cái nắp rương và khóa lại. Ông lẩm bẩm:

- Để coi. Ta thấy cũng đâu vô đó cả rồi, mọi thứ đã thu dọn xong. À, còn quên một thứ!

Thầy rút cây đũa phép ra và quay về phía hai đứa nhỏ:

- Ta lấy làm tiếc ghê gớm, các cậu nhóc ạ, nhưng ta vẫn phải ế Bùa Mê Ngải Lú lên tụi bây. Kẻo tụi bây bỏ lỡ ba la um xum lên khắp nơi, rồi ta lại chẳng bán được cuốn sách nào nữa.

Nhưng Harry cũng rút cây đũa phép của nó ra kịp thời. Thầy Lockhart chưa kịp giơ cây đũa phép của ông lên thì Harry đã rống lên câu thần chú:

- Expelliarmus! [(Có nghĩa là: Uùm ba la úm ba li tống đi con chuột xạ!)]

Thầy Lockhart bị bắn văng ra sau, té ngã chống cằm lên cái rương. Cây đũa phép của thầy bay vèo lên không trung. Ron bèn chụp lấy và quăng luôn ra ngoài cửa sổ.

- Lẽ ra không nên để cho thầy Snape dạy tụi tôi cái trò đó.

Harry vừa tức giận nói vừa đá vô cái rương nằm trên sàn. Thầy Lockhart ngược nhìn lên thấy Harry đang chìa đầu cây đũa phép của nó ngay vô mặt mình thì cup mặt, tái mét, nói yếu ớt:

- Các trò muốn... tôi làm gì? Tôi thực tình không biết Phòng chứa Bí mật ở đâu. Tôi quả thực không thể làm được gì cả.

Giận dữ chìa cây đũa phép vào thầy Lockhart, Harry thúc thầy đứng lên, nó nói:

- May cho thầy là tụi con biết nó ở đâu. Và biết cả cái gì ở bên trong đó nữa kìa. Chúng ta cùng đi thôi.

Harry và Ron áp tải thầy Lockhart ra khỏi văn phòng, xuống cầu thang gần nhất, đi dọc hành lang tối om, về phía bức tường có vẽ cái thông điệp ma quái đang chiếu sáng, và đến buồng vệ sinh của con ma khóc nhè Myrtle.

Hai đứa nhỏ đẩy thầy Lockhart vô trước. Thấy thầy run rẩy mà Harry cũng khoái thầm.

Con ma khóc nhè Myrtle đang ngồi trên cái bồn nước ở cuối buồng. Ngó thấy Harry, con ma nói:

- Ôi, lại là tụi bây nữa. Lần này tụi bây muốn gì nữa đây?

Harry nói:

- Chỉ muốn hỏi chị đã chết như thế nào?

Diện mạo của con ma khóc nhè Myrtle lập tức thay đổi. Trông nó phấn khởi như thể từ trước tới giờ chưa từng có người nào hỏi nó một câu tâng bốc đến như vậy. Myrtle bèn nói với niềm hứng thú đặc biệt:

- Ôôôôiii! Thật là kinh hồn bạt vía. Chuyện xảy ra ngay tại đây nè. Ta đã chết ngay trên cái bồn cầu tiêu này nè. Ta còn nhớ rõ lắm nhé. Ta đã trốn vô đây vì bị Olive Hornby đem cặp mắt kiếng của ta ra mà chọc ghẹo miết. Ta khóa cửa buồng tắm lại, rồi ta ngồi đây mà khóc. Rồi ta nghe có tiếng ai đó đi vào nhà vệ sinh. Ai đó nói chuyện nghe tức cười lắm. Ta nghĩ chắc là họ nói bằng một thứ tiếng khác. Nhưng mà lúc đó thiệt sự ta cũng hoảng hồn, vì đó là tiếng nói của con trai. Vì vậy ta mở chốt cửa buồng tắm, tính bảo thằng nhãi ranh nào đó đi chỗ khác, hay qua bên nhà vệ sinh nam ấy. Thế rồi...

Myrtle vươn người lên, lên mặt ra vẻ cực kỳ quan trọng, gương mặt con ma sáng rỡ:

- Thế rồi... ta chết.

Harry hỏi lại:

- Chết như thế nào?

- Ai biết được!

Myrtle nói bằng giọng kín bưng:

- Ta chỉ nhớ là mình nhìn thấy một đôi mắt màu vàng, bụi, to. Toàn thân ta như bị túm chặt, và rồi ta trôi đi lơ lửng...

Con ma mơ màng nhìn Harry nói tiếp:

- Và rồi ta trở lại đây. Biết để chi không? Ta quyết định ám Olive Hornby cho bõ ghét. Ôi, con nhỏ đó đã phải ăn năn hối hận xiết bao vì trót cười nhạo cặp kiếng của ta.

Harry vẫn thắc mắc:

- Chị nhìn thấy cặp mắt đó chính xác là ở chỗ nào?

Myrtle chỉ vu vơ về phía cái bồn rửa mặt đằng trước.

- Ở đâu đằng đó ấy.

Harry và Ron vội đi về phía đó xem xét. Thầy Lockhart vẫn cẩn thận đứng cách một khoảng có vẻ đủ an toàn, vẻ kinh hoàng lồ lộ trên nét mặt.

Cái bồn trông giống như bất cứ một bồn rửa mặt bình thường nào. Hai đứa nhỏ xem xét kỹ lưỡng từ ly từng tí, cả phía trong lẫn bên ngoài, cả những ống nước phía dưới cái chậu. Và rồi Harry nhìn thấy: một con rắn nhỏ xíu được khắc nguệch ngoạc ở một bên cái vòi mở nước bằng đồng.

Thấy Harry loay hoay vặn cái vòi nước, con ma khóc nhe Myrtle hớn hờ nói:

- Vòi nước đó hư từ hồi nào tới giờ rồi!

Ron bỗng nhắc:

- Harry, nói cái gì đi, cái gì bằng Xà Ngừ ấy.

Harry suy nghĩ lung lăm:

- Nhưng...

Những lần Harry vượt miệng nói ra được Xà Ngừ là những lần nó đối mặt với những con rắn thực sự. Bây giờ nhìn hình vẽ một con rắn nhỏ xíu, nó phải cố sức tưởng tượng cho con rắn ấy thực lên một chút. Cuối cùng, Harry nói:

- Mở ra!

Nó nhìn Ron. Ron chỉ lắc đầu:

- Bồ vẫn nói tiếng Anh.

Harry ngó lại con rắn, thực lòng mong sao cho mình mờ mắt tin được đó là một con rắn thực, một con rắn sống. Harry thử lắc lư cái đầu, ánh nến lung linh liền tạo ảo giác như thể con rắn cũng nhúc nhích.

Harry nói lại:

- Mở ra!

Bỗng từ miệng nó thoát ra một tiếng rít lạ lùng, và lập tức từ cái vòi nước tuôn ra một ánh sáng trắng lóa rực rỡ và bắt đầu xoay tít. Một giây sau, cái chậu bắt đầu di chuyển. Thực ra, cái chậu hạ xuống, để lộ ra ngay trước mặt mọi người một ống nước rất lớn, một ống nước đủ lớn để cho cả một người lớn chui vào được.

Harry nghe tiếng Ron thở phập phồng, nó ngược nhìn lên và quyết định điều phải làm. Nó nói:

- Mình sẽ đi xuống đó.

Không thể nào không đi, một khi đã tìm ra được lối vào Phòng chứa Bí mật, dù cho chỉ có một tí xíu hy vọng hết sức mong manh, hết sức, mơ hồ và hết sức hoang đường, là Ginny có thể vẫn còn sống và chỉ đang bị giam cầm trong đó.

Ron nói:

- Mình cũng đi nữa.

Một thoáng ngập ngừng. Rồi thầy Lockhart cũng lên tiếng với nụ cười gượng mơ hồ:

- Ồ, có lẽ các trò cũng không cần đến tôi đâu nhỉ? Tôi sẽ chỉ...

Thầy đặt tay lên nắm đấm cửa toan chuồn ra ngoài, nhưng cả Harry và Ron đều chĩa cây đũa phép về phía ông. Ron nói:

- Thầy xuống trước đi.

Mặt mày trắng bệch, lại bị nước mất đũa phép rồi, thầy Lockhart đành phải riu riu đi về phía cửa Phòng chứa Bí mật. Giọng thầy run rẩy:

- Các trò ơi, làm như vậy để mà được cái gì chứ?

Harry chọc đầu đũa phép vô lưng thầy Lockhart. Ông trượt chân ngay xuống ống nước, còn cố gắng nói thêm:

- Ta thực sự không tin...

Nhưng Ron đã đẩy nhẹ vào vai ông một cái, và ông tuột xuống ống nước mất tiêu. Harry lập tức làm theo. Nó tự thả mình xuống miệng ống nước, rồi buông tay.

Y như là nó bị hút xuống và cứ trôi tuột đi, tuột mãi xuống trong bóng tối vô tận. Nó nhận thấy ống nước rẽ thành nhiều nhánh chạy về mọi hướng, nhưng không có nhánh nào to như cái ống đang hút nó xuống. Oáng này cũng quanh cua, ngoằn ngoèo, đổ dốc đứng. Harry biết là mình đang lao xuống rất sâu phía dưới trường Hogwarts, sâu hơn cả những tầng hầm ngục. Phía sau nó là Ron cũng đang lao xuống, va đụng nhẹ mỗi khi qua những khúc quanh.

Tại nó cứ tuột xuống trong ống nước hoài, đến nỗi Harry bắt đầu lo lắng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây. Cho đến khi chân nó chạm đất thì cái ống mới bớt nghiêng. Đầu ống hơi ngóc lên và Harry bị hất văng ra từ đó, té một cái ạch xuống một cái sàn ẩm ướt trong một địa đạo bằng đá tối om và đủ cao, rộng để đứng thẳng người.

Thầy Lockhart đã lồm cồm đứng dậy cách chỗ nó không xa, mình mẩy dính bột lem nhem, mặt mày trắng xác.

Harry đứng lên thì Ron cũng vừa được tống văng ra từ cái ống.

- Chắc là tại mình ở sâu phía dưới trường hàng dặm ấy.

Tiếng nói của Harry văng vọng trong địa đạo.

Ron liếc nhìn những bức tường nhộp nháp u ám chung quanh, nhận xét:

- Không chừng ở bên dưới đáy hồ ấy.

Cả ba người bây giờ cùng hướng nhìn về bóng tối dày đặc phía trước.

Harry thì thầm ra lệnh cho cây đũa phép của nó:

- Lumos!

Đầu đũa lại hóa thành ngọn đèn, Harry bảo:

- Đi thôi!

Cả ba người cùng bước tới, tiếng chân họ dẫm trên nền ướt nghe bèm bẹp.

Địa đạo tối đến nỗi ba người chỉ có thể nhìn thấy được một khoảng ngắn phía trước mà thôi. Đã vậy ánh sáng đầu đũa phép của Harry lại soi cái bóng họ lên vách tường ẩm ướt, bóng nào bóng nấy chờn vờn

theo sau họ hết sức kỳ quái.

Cả ba vẫn cẩn thận bước tới trước. Harry nói nhỏ:

- Nhớ nghe, hãy nghe động tĩnh gì thì phải nhắm ngay mắt lại.

Nhưng địa đạo yên lặng như ở dưới đáy mồ. Cái “động tĩnh” bất ngờ duy nhất mà họ nghe thấy là tiếng “rộp” vang to khi Ron ngẫu nhiên dẫm chân lên một cái gì đó, hóa ra là cái sọ khô của một con chuột.

Harry hạ thấp cây đũa phép xuống để quan sát nền địa đạo, nhận thấy có nhiều mẫu xương xẩu của các động vật nhỏ. Cố gắng không nghĩ tới số phận Ginny trong tay con quái vật, Harry mở đường đi nhanh tới trước, quẹo qua một khúc quanh của địa đạo.

Chợt Ron níu vai Harry, giọng khàn khàn:

- Harry, có cái gì ở đằng kia kìa.

Họ đứng sững lại nhìn. Harry chỉ có thể thấy đại khái một cái gì to lớn kinh khủng và ngoằn ngoèo, đang nằm vắt ngang qua địa đạo. Vật đó không hề nhúc nhích.

Harry thở hổn hển, liếc nhìn lại hai người cùng đi:

- Có lẽ nó ngủ rồi.

Bàn tay run lẩy bẩy của thầy Lockhart dè chặt lên hai mắt.

Harry quay lại nhìn con quái vật, tim nó đập mạnh đến phát đau.

Mắt nó nhúu lại đến mức gần nhắm khít nhưng vẫn còn hi hí để vẫn còn có thể nhìn được. Harry giơ cao cây đũa phép, từ từ, rất thận trọng, sẽ sàng nhích từng bước tới trước.

Aùnh sáng ở đầu đũa phép rọi lên lớp da con rắn khổng lồ, một con rắn màu xanh lục sặc sỡ và có vẻ cực độc, đang nằm cuộn trên nền địa đạo. Một lớp da rỗng không. Con rắn đã lột da thoát xác từ bộ da rắn này ắt là phải dài ít nhất bảy thước.

- Ôi!

Ron xuýt xoa yếu ớt.

Bỗng nhiên sau lưng hai đứa vang lên âm thanh của một chuyển động lạ lùng. Đầu gối của thầy Lockhart khụy xuống.

Ron chìa cây đũa phép vô ông, lạnh lùng bảo:

- Đứng dậy!

Thầy Lockhart gượng đứng lên. Rồi bất ngờ, ông nhào vô Ron, đâm ngã nó xuống đất. Harry phóng ngay tới, nhưng đã trễ mất rồi, thầy Lockhart đã đứng thẳng lên, hồn hển thở, tay nắm lấy cây đũa phép của Ron, và nụ cười “quyến rũ năm năm liền” lại nở trên gương mặt của ông.

Ông nói:

- Cuộc phiêu lưu chấm dứt ở đây thôi, lũ nhóc à. Ta sẽ lấy một tý da rắn này về trường, nói với mọi người là ta không thể cứu cô bé học trò kịp thời, và hai đứa bây đã mất trí một cách kỳ bí khi nhìn thấy thi thể tả tơi của con bé. Thôi nhé, hãy nói lời tạm biệt với trí nhớ của tụi bây đi.

Thầy Lockhart giơ cây đũa phép được hàn gắn bằng keo của Ron lên và đọc thần chú:

- Obliviate! [(Mê muội)]

Cây đũa phép nổ bùng bằng sức mạnh của một trái bom nhỏ. Harry giơ tay bưng đầu chạy ra xa, trượt té vô đồng da rắn rồi lại văng ra khỏi đó, nhào ra né những mảnh tường vỡ đổ ụp xuống người. Sức nổ làm trần địa đạo rung chuyển mạnh, làm cho vụn rữa rơi xuống lấp tá thành đồng tro. Khi mặt đất yên, Harry đứng lên, chăm chú nhìn qua đồng tường vỡ. Nó hét:

- Ron! Bồ có sao không hả Ron?

- Mình ở đây!

Giọng Ron vang lên sau đồng gạch đá như bị nghẹn lại:

- Mình không sao cả, nhưng... ông thầy của tụi mình... ổng bị tẩu hỏa nhập ma rồi, cây đũa phép của mình đã chơi ổng một vố!

Harry nghe có tiếng ạch đui và tiếng kêu lớn “ôi”. Nghe như thể Ron đá nhầm ống quyển của thầy Lockhart.

Giọng Ron lại vang lên, nghe tuyệt vọng:

- Bây giờ làm sao đây? Mình không thể đi qua đồng gạch đá này, mất cả đồng thời gian mới hòng dọn dẹp xong.

Harry ngược nhìn trần địa đạo. Trên đó đã xuất hiện những vết nứt khổng lồ. Nó chưa bao giờ thử dùng pháp thuật để tách ra những tảng đá to đùng như vậy, mà bây giờ cũng không phải lúc để thử làm một việc như vậy. Biết đâu địa đạo là hang động nằm sâu trong lòng đất?

Có một tiếng ạch nữa và một tiếng kêu “ôi” nữa vang lên sau đồng đá.

Harry nghĩ là mình đang lãng phí thì giờ. Có thể Ginny đang thoi thóp trong Phòng chứa Bí mật nhiều tiếng đồng hồ rồi và đang chờ nó đến cứu. Nó biết rất rõ việc quan trọng nhất mà nó phải làm bây giờ là gì.

Nó gọi Ron:

- Bỏ chờ ở đó nha. Chờ ở đó với thầy Lockhart. Mình sẽ đi tiếp. Nếu một giờ nữa mình không quay trở lại...

Một khoảng lặng yên ngọt ngào. Rồi tiếng Ron vang lên, nghe như thể nó cố giữ cho giọng nói đừng run:

- Mình sẽ cố gắng dời đồng đá này... để... để khi quay về bồ có chỗ chui qua... Và... Harry này...

Harry cố gắng tiêm vào giọng nói của mình được chút tự tin nào hay chút nấy:

- Lát nữa gặp lại bồ nha!

Rồi nó một mình đi tiếp, băng qua đồng da rắn vĩ đại.

Chẳng mấy chốc nó không còn nghe vọng lại tiếng Ron hì hụi dọn đá nữa. Địa đạo cứ quanh co khúc khuỷu, hết queo rồi đến quanh. Mọi dây thần kinh trên toàn thân Harry đều căng lên một cách khốn khổ. Harry chỉ cầu mong cho địa đạo kết thúc cho rồi, nhưng khi đi đến khúc cuối của địa đạo, bò qua khúc quanh cuối cùng, thì nó nhìn thấy còn hãi hùng gấp bội: trước mặt nó là một bức tường đá vững chắc có khắc hai con rắn lồ xoắn vào nhau. Mắt của hai con rắn làm bằng những viên ngọc bích to cỡ sáng lấp lánh.

Harry tiến đến gần, cổ họng khô đắng. Chẳng cần phải ép mình nghĩ mấy con rắn bằng đá này là rắn thực, vì nội những con mắt rắn nhìn cũng hết sức sống động rồi.

Harry hiểu là mình phải làm gì. Nó tăng hăng, và mấy con mắt ngọc bích dường như nhấp nháy.

Bằng một giọng trầm trầm, run run, Harry rít:

- Mở ra!

Hai con rắn tức thì tách ra, bức tường nứt đôi, mở rộng. Hai nửa mảnh tường đá trượt nhẹ nhàng ra khỏi tầm mắt, và Harry, run rẩy hai chân, hít hơi, bước vào.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Người Kế Vị Slytherin

Giờ đây Harry đang đứng ở cuối một căn phòng rất dài, mờ mờ sáng. Trần nhà âm u và cao hun hút được chống đỡ bằng những cột đá cao ngất ngẽu, trên có khắc hình những con rắn vươn mình quăn quanh, tạo thành những bóng đen dài vắt qua không gian mờ ảo xanh xao rờn rợn.

Tim Harry đập dồn dập. Nó đứng yên lặng, lắng nghe sự yên tĩnh đến ớn xương sống. Liệu con Tử Xà có đang ẩn núp trong góc tối, đằng sau một cây cột nào đó không? Còn Ginny nữa, Ginny đang ở đâu?

Harry rút cây đũa phép của mình ra cầm sẵn trong tay rồi tiến tới giữa những hàng cột rắn. Mỗi một bước chân dò dẫm của nó đều dội vang vang vào những bức tường tấm tối. Nó nhú mí mắt lại thật khít, chỉ hì híp đủ nhìn, và sẵn sàng nhắm tịt lại nếu có bất cứ động tĩnh nào. Những hốc mắt sâu hoắm của mấy con rắn đá dường như dõi theo từng bước của Harry. Và rất nhiều lần, bao tử của Harry đã phải thót lại vì tưởng là có cái gì đó đang chuyển động.

Tới ngang đôi cột đá cuối cùng, thì một pho tượng cao tới trần căn phòng chợt hiện ra lù lù trước mắt Harry. Pho tượng đó đứng tựa vào bức tường ở cuối phòng. Harry phải vươn cổ cò ra để ngó nhóng lên gương mặt khổng lồ tuốt trên cao: một gương mặt già nua nhăn nheo như mặt khi, với chòm râu thưa và dài tới lai cái áo chùng phù thủy bằng đá dài lướt thướt. Dưới vạt áo chùng là đôi chân xám to tướng đứng vững vàng trên sàn phòng bằng phẳng. Và giữa đôi chân là một hình thù nhỏ bé với mái tóc đỏ hoe đang nằm sấp trên sàn trong tấm áo chùng đen.

- Ginny!

Harry kêu lên nho nhỏ, phóng ngay đến bên Ginny, quỳ xuống cạnh cô bé. Harry khẩn khoản lay Ginny:

- Ginny ơi, đừng chết mà... Đừng chết, em ơi!

Harry quăng cây đũa phép qua một bên, ôm lấy đôi vai Ginny, xoay cô bé lại. Gương mặt Ginny trắng bệch như vôi, và đôi mắt nhắm nghiền lạnh ngắt, vậy có nghĩa là cô bé không bị hóa đá. Nhưng như vậy là cô bé đã bị...

Harry tha thiết lay gọi:

- Ginny ơi, hãy tỉnh dậy đi.

Nhưng cái đầu của Ginny chỉ ngã bên này rồi ngoẻo sang bên kia dưới sức lay của Harry.

- Con bé sẽ không tỉnh lại đâu.

Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

Harry giật bắn người, xoay phắt lại.

Một thiếu niên cao nhòng, tóc đen, đứng tựa lưng vào cây cột gần nhất, đang nhìn nó. Những đường nét của thiếu niên này nhòa nhạt một cách lạ lùng, khiến Harry cảm tưởng mình đang nhìn cậu ta qua một cửa sổ mù sương. Nhưng chắc chắn là có một thiếu niên đang đứng đó, không thể nhầm lẫn được.

- Anh Tom – Tom Riddle phải không?

Riddle gật đầu, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mặt Harry.

Harry khẩn thiết hỏi:

- Em Ginny sẽ không tỉnh lại hả? Anh nói vậy nghĩa là sao? Ginny chưa... Ginny chưa...?

Riddle nói:

- Đúng, con bé vẫn còn sống. Nhưng chỉ lúc này thôi.

Harry nhìn Riddle chòng chọc. Tom Riddle đã từng là học sinh trường Hogwarts cách đây năm mươi năm, nhưng bây giờ nó đứng đây, trong làn sương khói lảng bẳng mơ hồ, vẫn trẻ như một cậu thiếu niên mười sáu tuổi.

Harry ngờ ngợ hỏi:

- Anh là ma hả?

Riddle lặng lẽ đáp:

- Tôi là một ký ức. Một ký ức được giữ gìn trong một quyển nhật ký suốt năm mươi năm.

Riddle chỉ xuống sàn, phía gần những ngón chân khổng lồ của bức tượng, quyển nhật ký nhỏ màu đen mà Harry từng lượm được trong buồng tắm của con ma khóc nhè Myrtle đang nằm đó, mở toang. Thoáng trong một giây, Harry thắc mắc không biết làm sao mà quyển nhật ký lại nằm ở đây. Nhưng ngay lúc này nó có nhiều điều phải bận tâm cấp bách hơn điều đó. Nó lại hì hục nâng đầu Ginny lên:

- Anh Tom, anh phải giúp em mới được. Chúng ta phải ra khỏi chỗ này ngay. Có một con Tử Xà... Em không biết nó ở đâu, nhưng nó có thể xuất hiện bất cứ lúc nào... Anh làm ơn giúp em...

Riddle không động đậy. Harry vẫn toát mồ hôi xoay sở để nâng cao được nửa thân Ginny lên khỏi sàn. Nó cúi xuống để lượm lại cây đũa phép, nhưng cây đũa phép đã biến đâu mất. Harry ngược nhìn lên hỏi Riddle:

- Anh có thấy?

Riddle vẫn đứng yên nhìn Harry, mấy ngón tay dài đang xoay xoay cây đũa phép của Harry. Tưởng Riddle đã nhặt giùm mình cây đũa, Harry vừa đưa tay ra vừa nói:

- Cám ơn anh.

Nhưng Riddle vẫn đứng yên nhìn Harry đăm đăm, mấy ngón tay dài vẫn thờ ơ xoay xoay cây đũa phép. Một nụ cười bí hiểm thoáng làm cong khóe miệng của Riddle.

Tấm thân bất động của Ginny nặng trĩu làm cho đầu gối của Harry như muốn sụp xuống. Harry khẩn khoản:

- Anh nghe em đi. Tội mình phải ra khỏi chỗ này! Nếu con Tử Xà mà xuất hiện...

Nhưng Riddle bình thản nói:

- Nó chỉ xuất hiện khi nào được gọi mà thôi.

Harry hạ lưng của Ginny xuống sàn vì không thể đỡ lâu hơn nữa. Nó hỏi Riddle:

- Anh nói vậy nghĩa là sao? Anh làm ơn đưa trả em cây đũa phép, em có thể sẽ cần đến nó...

Nụ cười của Riddle mở rộng hơn. Nó nói:

- Mà em sẽ không cần đến nó nữa đâu.

Harry trân trối nhìn Riddle:

- Ý anh muốn nói gì? Em sẽ không cần dùng đến...?

Riddle nói:

- Harry Potter à, tao đã chờ đợi cơ hội này lâu lắm rồi. Cơ hội gặp gỡ mày. Để trò chuyện với mày.

Harry không còn kiên nhẫn nữa:

- Anh Riddle à, em thấy anh không hiểu gì cả. Tội mình đang ở trong Phòng Chứa Bí Mật. Chuyện trò thì để sau này hẵng...

Nhưng Riddle bỏ cây đũa phép của Harry vô túi áo, miệng vẫn cười:

- Chúng ta sẽ nói chuyện ngay bây giờ.

Harry nhìn Riddle trừng trừng. Có chuyện gì đó rất quái đản đang diễn ra ở đây...

Chậm rãi từng tiếng, Harry hỏi:

- Làm sao mà Ginny ra nông nỗi này?

Riddle có vẻ rất thoải mái, đáp:

- À, đó là một câu hỏi thú vị. Và câu trả lời lại là một câu chuyện dài. Tao nghĩ nguyên nhân chính khiến Ginny ra nông nỗi này là do con bé đã để mở trái tim mình và đem hết bí mật của mình tâm sự với một kẻ xa lạ vô hình.

Harry không hiểu:

- Anh đang nói về cái gì vậy?

- Về quyển nhật ký. Quyển nhật ký của tao ấy mà. Con bé Ginny đã viết vô nhật ký của tao trong suốt mấy tháng trời, kể lể với tao những nỗi sầu muộn và băn khoăn đáng thương của nó – nào là mấy thằng anh trêu chọc nó như thế nào, nào là đi học năm thứ nhất mà phải xài toàn là đồ cũ, áo cũ, sách cũ, nào là...

Riddle hơi ngừng lại, mắt lấp láy, rồi nói tiếp:

- Nào là anh chàng Harry Potter vĩ đại tốt bụng nổi tiếng, chắc là, theo con bé nghĩ nhé, chẳng hề thích nó chút nào.

Suốt trong lúc nói những điều này, mắt Riddle không hề rời khỏi gương mặt Harry. Một cái nhìn hau háu. Riddle vẫn tiếp tục:

- Kể ra thì cũng chán ngấy khi phải nghe tất cả những nỗi phiền muộn băn khoăn be bé ấy của một con bé mười một tuổi. Nhưng mà tao kiên nhẫn lắm. Tao viết lại cho con bé. Tao rất cảm thông. Tao rất ân cần. Ginny đơn giản là khoái tao: “Chưa từng có người nào hiểu em như anh cả, anh Tom à... Em sung sướng biết bao được có quyển nhật ký này để giải bày tâm sự... Nó như một người bạn mà em có thể mang theo bên mình trong túi áo...”

Riddle bật cười, giọng cười cao ngạo lạnh lùng, có vẻ không phù hợp chút nào với nó. Tiếng cười ấy làm cho tóc gáy Harry dựng đứng hết cả lên.

- Nếu phải tự công nhận, thì Harry à, tao cho rằng mình luôn luôn có khả năng mê hoặc những người tao cần mê hoặc. Cho nên con bé Ginny trút hết tâm tình của nó với tao, và ngẫu nhiên mà tâm tình của con bé

đúng y như điều tao muốn... Tao đã ngày càng mạnh lên, nhờ nhấm nháp những nỗi sợ hãi sâu sắc nhất của con bé, những bí mật tăm tối nhất của con bé. Tao trở nên mạnh mẽ, và mạnh hơn con bé Ginny rất nhiều; đủ mạnh để bắt đầu nhen nhúm trong con bé ấy vài ba bí mật của tao, để bắt đầu trút một chút tâm tình của tao vào con bé...

Cổ họng Harry đã trở nên khô đắng. Nó hỏi:

- Ý anh muốn nói gì?

Riddle vẫn nhẹ nhàng:

- Chưa hiểu ra hả, Harry Potter? Ginny là người đã mở cửa Phòng Chứa Bí Mật. Chính con bé ấy đã vặn cổ mấy con gà trống quanh trường và vẽ lem nhem lên tường những thông điệp dọa nạt. Chính con bé đã thả Tử Xà Slytherin ra hại bốn tên Máu Bùn và con mèo của lão giám thị.

Harry thì thào:

- Không đời nào có chuyện đó!

Riddle vẫn bình thản nói:

- Đó là sự thật. Dĩ nhiên là ban đầu con bé không ý thức được mình đang làm gì. Kể ra cũng thú vị. Phải chi mày được đọc những trang nhật ký mới viết của con bé... Những điều con bé ấy viết hay lắm...

Riddle lấy giọng đọc ê a, vừa ngâm nga vừa quan sát gương mặt kinh hãi của Harry:

- Tom mến, em nghĩ em đang mất trí nhớ. Khắp áo chùng của em dính đầy lông gà trống mà em không biết làm sao lại như vậy. Anh Tom ơi, em không thể nào nhớ được là em đã làm gì vào cái đêm lễ Hội Ma, nhưng đêm ấy đã có một con mèo bị hóa đá, còn vật áo trước của em thì không biết tại sao lại dính sơn bê bết. Anh Tom ơi, anh Percy cứ nói em xanh xao hốc hác và trông có vẻ khác thường. Em nghĩ ảnh nghi ngờ em... Bữa nay lại có một cuộc tấn công nữa anh Tom ơi, mà em lại không thể nhớ mình đang ở đâu trong lúc đó... Anh Tom ơi, bây giờ em phải làm gì? Chắc em sắp điên mất, em có ý nghĩ là chính em là kẻ đã tấn công mọi người, anh Tom à!

Bàn tay Harry nắm chặt lại thành nắm đấm, móng tay nó bấm sâu vào da thịt.

Riddle cứ nói liên tu bất tận:

- Con bé Ginny ngu ngốc ấy phải mất một thời gian khá lâu mới thôi tin cậy vào quyển nhật ký. Cuối cùng con bé cũng đâm nghi ngờ quyển nhật ký và tìm cách quăng bỏ nó đi. Lúc đó, chính mày, Harry, chính mày đã lượm được cuốn nhật ký và vào cuộc. Không có gì làm tao vui sướng hơn khi mày lượm được cuốn nhật ký của tao. Trong số bao nhiêu người có thể lượm được nó, cuốn nhật ký lại ngẫu nhiên rơi vào

tay mày, chính mày, con người mà tao đã háo hức muốn gặp gỡ...

Cơn tức giận đã trào dâng khắp người Harry, nó phải cố gắng tự kiềm chế lắm mới nói thành lời:

- Tại sao mày lại muốn gặp tao?

Riddle đáp:

- À, mày biết không, Harry, con bé Ginny kể cho tao nghe đủ thứ về mày, cả tiểu sử hấp dẫn của mày nữa.

Cái nhìn của Riddle tập trung vào vết sẹo tia chớp trên trán Harry, càng lúc càng trở nên khao khát hơn:

- Tao biết tao phải tìm hiểu thêm về mày, nói chuyện với mày, và nếu được thì gặp gỡ mày. Vì vậy tao quyết định chỉ cho mày xem vụ bắt giữ thằng ngốc Hagrid nổi tiếng, để lấy lòng tin của mày...

Harry ngắt lời Riddle, giọng run lên:

- Bác Hagrid là bạn của tao. Có phải mày đã vu oan giá họa bác ấy không? Tao những tưởng mày bắt lầm, nhưng hóa ra mày...

Riddle lại bật cười khanh khách:

- Harry ơi, chẳng qua là những gì tao nói ngược với những gì Hagrid nói. Mày thử tưởng tượng coi lão hiệu trưởng già Dippet phân xử thế nào? Một bên là Tom Riddle, nghèo nhưng xuất chúng, mồ côi mà rất dũng cảm, một học sinh gương mẫu của trường, một huynh trưởng... Còn một đảng là thằng Hagrid bị xác mà ngớ ngẩn, cứ cách tuần lại dính vô một chuyện rắc rối nào đó, khi thì tìm cách nuôi người sói con dưới gầm giường, khi thì lên vô khu Rừng Cấm để đánh vật với mấy con quỷ khổng lồ... Nhưng tao nhìn nhận là tao cũng có hơi ngạc nhiên khi âm mưu của mình diễn ra tốt đẹp còn hơn cả dự kiến. Tao đã lo là ắt có người nào đó nhận ra rằng Hagrid không thể nào là Người Kế Vị Slytherin được. Tao đã mất suốt năm năm trời để tìm hiểu mọi điều về Phòng Chứa Bí Mật rồi mới khám phá ra lối vào bí mật... Hagrid làm gì có được những chuyện đó cơ chứ!

Riddle lại mở nụ cười lạnh lùng, nói tiếp:

- Chỉ có thầy dạy môn Biến, lão Dumbledore, dường như tin là Hagrid vô tội. Lão ra sức thuyết phục lão Dippet giữ lại Hagrid và huấn luyện thành người giữ khóa cho trường Hogwarts. Ồ, tao nghĩ có thể lão Dumbledore đã đoán biết được sự thật... Lão Dumbledore không bao giờ tỏ ra ưa tao như những giáo sư khác...

Harry nghiến răng:

- Thầy Dumbledore nhìn thấu suốt tim gan mảy, tao dám chắc như vậy.

- Ờ, sau khi Hagrid bị đuổi, lão Dumbledore chắc chắn đã để mắt theo dõi tao sát sườn đến bực cả mình. Tao biết là khi tao còn ở trường thì mở Phòng Chứa Bí Mật ra một lần nữa là không an toàn, không khôn ngoan. Nhưng mà tao tốn bao nhiêu năm dài tìm tòi ra nó không lẽ lại để nó chìm trở vào bí mật một cách lãng phí. Nên tao quyết định để lại một quyển nhật ký, lưu giữ tuổi mười sáu của tao trong đó, để một ngày nào đó, nếu may mắn, tao sẽ có thể dẫn dắt một kẻ khác bước theo dấu chân tao và hoàn tất công việc cao của Salazar Slytherin.

Harry nói bằng giọng của người chiến thắng:

- Mày không thể hoàn tất công việc đó đâu. Lần này không có ai chết cả, kể cả con mèo cũng không chết. Trong vài tiếng đồng hồ nữa thuốc nhâm sâm sẽ được luyện xong và tất cả những người bị hóa đá sẽ được hồi sinh...

Riddle lạnh lùng nói:

- Tao chẳng nói với mày rồi ư? Rằng chuyện giết lũ Máu Bùn bây giờ không còn nghĩa lý gì với tao nữa. Trong nhiều tháng trời, tao đã nhắm vào mục tiêu mới, là mày.

Harry nhìn sững Riddle.

- Mày tưởng tượng coi tao đã tức giận như thế nào, khi người mở quyển nhật ký của tao ra lần vừa rồi không phải là mày, mà là Ginny. Con bé đã nhìn thấy mày có quyển nhật ký, thế là, con bé hoảng loạn. Nó sợ nếu mày biết xài quyển nhật ký này, biết cách “viết nhật ký”, và tao đem hết bí mật của con bé ra kể cho mày biết thì chuyện sẽ ra sao? Hoặc tệ hơn, nếu tao kể cho mày biết ai đã vận cổ mấy con gà trống, thì sẽ ra sao? Cho nên con ngốc bé bỏng đó đã thừa lúc phòng ngủ của mày vắng vẻ, lén vào lấy trộm lại cuốn nhật ký. Nhưng tao biết tao phải làm gì chứ. Tao thấy rõ là mày đang lần ra dấu vết của Người Kế Vị Slytherin. Những gì mà Ginny kể cho tao nghe về mày giúp cho tao biết là mày sẽ đi tới cùng bằng bất cứ giá nào để làm sáng tỏ bí mật, nhất là khi một trong những người bạn thân nhất của mày bị tấn công. Và Ginny cũng đã nói cho tao biết cả trường đang đồn đại nhốn nháo bởi vì mày có thể nói được Xà ngữ...

Harry vẫn nhìn Riddle trân trân:

- Vì vậy tao bắt con bé Ginny phải viết lời vĩnh biệt lên tường rồi xuống đây mà chờ. Con bé đã vùng vẫy, khóc lóc, đến phát ngán luôn. Nhưng cũng chẳng còn mấy sự sống trong con bé đó... Nó đã dốc quá nhiều tâm huyết vào quyển nhật ký, vào tao. Nhiều đến nỗi rốt cuộc tao đã thu đủ thần lực để tự mình rời khỏi trang giấy... Tao đã chờ đợi mày xuất hiện từ lúc tao và con bé đó xuống đây. Tao biết mày sẽ đến. Tao có nhiều điều muốn hỏi mày, Harry Potter à.

Hai bàn tay của Harry vẫn nắm chặt:

- Hỏi gì?

Riddle mỉm cười thích thú:

- À, làm thế nào mà mà, một đứa trẻ sơ sinh không có tài năng pháp thuật gì phi thường, lại có thể đánh bại được vị phù thủy vĩ đại nhất của mọi thời đại? Làm thế nào mà mà có thể sống sót không hề hấn gì, ngoại trừ một vết sẹo nhỏ, trong khi mọi quyền lực của Chúa Tể Voldemort lại bị tiêu hủy?

Nói tới đó, mắt Riddle hau háu, ánh lên những tia sáng đỏ kỳ lạ.

- Tại sao mà lại quan tâm đến chuyện tao thoát chết? Voldemort thuộc đám hậu sinh của mà mà...

Nhưng Riddle đáp, giọng nhẹ nhàng:

- Voldemort là quá khứ, hiện tại, và tương lai của tao, Harry Potter à.

Riddle rút cây đũa phép của Harry ra khỏi túi và bắt đầu quơ trong không trung, viết ba từ lung linh:

TOM MARVOLO RIDDLE

Rồi nó vẩy cây đũa phép lần nữa, ba từ đó tự sắp xếp lại thành:

I AM LORD VOLDEMORT. [(Ta là chúa tể Voldemort)]

Riddle thì thầm:

- Mà hiểu chưa? Đó là một bí danh mà ta đã dùng ở trường Hogwarts, nhưng dĩ nhiên chỉ giữa bạn bè thân thiết với nhau thôi. Mà tưởng là tao khoái xài tên họ của người cha Muggle thô tục của tao mãi mãi sao? Tao, kẻ mang trong mình dòng máu của chính Salazar Slytherin, thừa hưởng dòng dõi bên mẹ tao. Tao, tao mà lại chịu mang tên họ của một tên Muggle tầm thường ngu độn, kẻ đã bỏ rơi tao trước cả khi tao chào đời, chỉ vì phát hiện ra vợ mình là một phù thủy sao? Không đời nào đâu, Harry. Tao tự tìm cho mình một cái tên, một cái tên mà tao biết một ngày nào đó, khi tao trở thành vị phù thủy vĩ đại nhất thế giới, thì tất cả phù thủy pháp sư khác nghe đến đều run sợ, không dám nhắc tới.

Bộ não của Harry dường như bị tắc nghẽn. Nó trơ mắt ngây nhìn Riddle: đây là đứa trẻ mồ côi đã lớn lên, rồi trở thành kẻ giết hại chính cha mẹ của Harry và rất nhiều người khác sao? ...

Mãi thì Harry cũng phải thốt nên lời:

- Mà không...

Riddle chặn họng:

- Không cái gì?

Harry thở nhanh:

- Không phải là phù thủy vĩ đại nhất thế giới. Rất tiếc phải làm mày thất vọng, nhưng vị phù thủy vĩ đại nhất trên thế giới là thầy Albus Dumbledore. Mọi người đều nói vậy. Ngay cả khi mày còn hùng mạnh, mày cũng không dám thử tranh giành chiếm đoạt Hogwarts với thầy Dumbledore, thầy đã nhìn thấu suốt tim gan của mày khi mày còn là đứa trẻ học ở trường, và cho đến bây giờ mày vẫn còn sợ thầy, cho dù mày có ẩn náu nơi chốn nào đi nữa...

Nụ cười biến mất trên gương mặt của Riddle. Thay vào đó là một cái nhìn hằn học xấu xa. Nó rít lên:

- Nên nhớ, chỉ cần dùng ký ức của ta thôi mà ta đã tống cổ được lão Dumbledore ra khỏi cái trường này nhé!

Harry phản đối:

- Thầy không đi luôn như mày tưởng đâu!

Harry chỉ nói đại như vậy, mong dọa Riddle, chứ trong thâm tâm, dù rất mơ ước, nó cũng không dám tin chuyện đó là thật. Nhưng Harry vừa dứt lời thì vắng vắng đâu đó, một tiếng nhạc thanh tao trỗi lên, khiến cho Riddle vừa há miệng toan nói đã phải sững sờ ngậm lại. Nó xoay mình nhìn suốt chiều dài Phòng Chứa Bí Mật trống vắng. Tiếng nhã nhạc mỗi lúc một vang rõ hơn, lớn hơn, kỳ lạ, siêu nhiên, bí hiểm đến rợn xương sống, làm rụng hết tóc trên đầu Harry và khiến trái tim nó như đang nở lớn gấp đôi kích thước bình thường. Thế rồi, khi tiếng nhạc đạt tới mức khiến Harry cảm thấy như từng âm thanh đang run lên trong cả khung sườn, thì ánh sáng chợt bùng lên trên đỉnh những cây cột gần nhất chung quanh.

Thì ra, xuất hiện một con chim to bằng con thiên nga màu đỏ thắm, đang rót khúc nhạc du dương khắp vòm trần của căn phòng. Con chim ấy có đuôi dài tha thướt như đuôi công bằng vàng lộng lẫy, những móng vuốt cũng bằng vàng lấp lánh, quắp trong móng vuốt bằng vàng ấy là một cái nùi giẻ tả tơi.

Chỉ trong tích tắc, con chim bay thẳng đến cạnh Harry. Nó buông cái vật te tua đang quắp dưới chân ra, rồi nặng nề đáp xuống vai Harry. Khi con chim xếp cánh lại, Harry ngược nhìn lên, thấy một cái mỏ bằng vàng dài và sắc lẹm, cùng một đôi mắt đen tròn sáng quắc.

Con chim ngừng hót. Nó đậu yên trên vai Harry, tỏa làn hơi ấm áp vào bên má, còn đôi mắt sáng của nó nhìn Riddle chòng chọc.

Riddle cũng ném đôi mắt sắc lẹm của mình về phía con chim, lăm bắm:

- Một con phượng hoàng...

Harry thở ra:

- Phải Fawkes không?

Nó cảm thấy móng vuốt bằng vàng của con phượng hoàng khẽ bầu nhẹ vào vai. Riddle lúc này đã để mắt tới cái vật tả tơi như cái nùi giẻ rách mà Fawkes thả rơi trên sàn:

- Cái đó... A, cái nón Phân loại của trường Hogwarts đây...

Đúng là nó. Cái nón dơ hầy, xơ xác, vá chằng vá đụp, nằm im lìm ngay dưới chân Harry.

Riddle bắt đầu cười trở lại. Nó cười to đến nỗi căn phòng tối om rung lên vì tiếng cười, như thể có đến mười thằng Riddle đang hề nhau cười một lúc.

- Đây là cái mà lão Dumbledore gởi đến cho người bảo vệ lão ư? Một con chim hót với một cái nón cũ mèm. Mà có cảm thấy can đảm thêm lên không, Harry Potter? Bây giờ mà chắc mà cảm thấy an toàn lắm rồi phải không?

Harry không trả lời. Tuy nó cũng không biết con phượng hoàng Fawkes hay cái nón Phân loại sẽ dùng được vô chuyện gì, nhưng ít ra nó cũng không còn cô độc nữa, và nó chờ Riddle ngừng cười với một lòng can đảm càng lúc càng tăng thêm.

Riddle vẫn còn cười toét miệng:

- Đi vào công việc thôi, Harry Potter. Chúng ta đã gặp nhau hai lần – một lần trong quá khứ của mày và một lần trong tương lai của tao. Và đã hai lần tao giết hụt mày. Làm thế nào mà mày sống sót được hả? Hãy nói cho tao nghe hết. Mày càng nói dài thì mày càng kéo thêm được thời gian sống sót của mày thôi.

Harry suy nghĩ thật nhanh, ước lượng tình thế. Riddle đã cướp được cây đũa phép của nó. Còn nó, Harry, nó có con phượng hoàng Fawkes và cái nón Phân loại, mà hai món này thì chẳng có cái nào xài được cho một trận đấu tay đôi. Thế của nó rõ là bất lợi. Thôi được... Nhưng mà Riddle còn đứng đó lâu bao nhiêu thì càng bất lợi cho mạng sống của Ginny bấy nhiêu... Cô bé chỉ còn thoi thóp, trong khi đó, Harry chợt nhận thấy, đường nét hình thù của Riddle đang dần dần trở nên rõ nét hơn, rắn chắc hơn... Nếu cần phải đánh nhau với Riddle, Harry thấy thà đánh sớm còn hơn là dây dưa lâu lắc về sau.

Harry bèn nói gọn:

- Không ai biết tại sao mày lại tiêu hết quyền lực khi mày tấn công tao. Chính tao cũng không biết. Nhưng tao biết tại sao mày không thể giết được tao. Bởi vì mẹ tao đã hy sinh để cứu tao.

Harry nói thêm, giọng run lên đầy căm giận:

- Người mẹ mang dòng máu Muggle tầm thường. Mẹ đã chặn bàn tay mày giết tao. Và tao đã nhìn thấy mày thực sự, tao đã thấy mày năm ngoái. Mày chỉ là một đồng đồ nát. Mày sống ngắc ngoải. Đó là hậu quả mà tất cả quyền lực của mày đem tới cho mày. Mày phải lần trốn. Mày xấu xa, mày ác độc...

Gương mặt Riddle nhăn nhúm lại. Rồi nó gượng nặn ra một nụ cười xấu xí:

- Thì ra vậy. Mẹ mày đã chết để cứu mày. Ừ, đó cũng là một cách giải bùa đầy hiệu lực. Bây giờ tao hiểu rồi... Nói cho cùng, mày chẳng có gì đặc biệt. Vậy mà tao cứ thắc mắc mãi. Mày coi, rốt cuộc giữa hai đứa mình có những điểm giống nhau lạ lùng. Ngay cả mày chắc cũng nhận thấy. Cả hai đứa mình cùng mang dòng máu pha trộn giữa phù thủy và Muggle, cùng mồ côi, cùng được dân Muggle nuôi lớn lên. Có lẽ từ thời Slytherin vĩ đại đến giờ, chỉ mới có hai Xà Khẩu xuất hiện ở trường Hogwarts, là tao với mày. Hai đứa mình thậm chí trông cũng giống nhau... Nhưng mà rốt cuộc, chẳng qua là vận may đã cứu mày đã thoát khỏi tay tao. Đó là tất cả những gì tao muốn biết.

Harry vẫn đứng, căng thẳng, chờ đợi Riddle giơ cây đũa phép lên. Nhưng nụ cười méo mó vụn vụn của Riddle lại nở rộng:

- Bây giờ, Harry à, tao sắp dạy mày một bài học nho nhỏ. Đây sẽ là cuộc đọ sức giữa Chúa Tể Voldemort – Người Kế Vị Slytherin, và Harry Potter nổi tiếng, cùng với những thứ vũ khí xịn nhất mà lão Dumbledore có thể cung cấp cho mày...

Riddle ném một cái nhìn cười cợt vào Fawkes và cái nón Phân loại, rồi bước tới. Nỗi sợ hãi lan trong đôi chân tê cứng của Harry. Nó nhìn Riddle đi tới giữa hai hàng cột đá cao, dừng lại, ngược nhìn lên chân dung bằng đá của Slytherin phía trên cao, khuất trong bóng tối nhờ nhờ. Riddle mở rộng miệng và rít lên như tiếng răn huyết gió, nhưng Harry hiểu hết những gì Riddle đang nói:

- Xin hãy nói với tôi, hỡi Slytherin, người vĩ đại nhất trong bốn vị sáng lập Hogwarts.

Harry xoay mình để nhìn lên bức chân dung bằng đá, con Fawkes trên vai nó cũng xoay theo.

Gương mặt đá vĩ đại của Slytherin đang chuyển động. Harry hoảng kinh khi nhìn thấy cái miệng của gương mặt đá há ra, mỗi lúc một rộng hơn, đến khi tạo thành một cái hốc đen ngòm vĩ đại.

Và từ trong cái miệng của tượng đá, có cái gì đó đang chuyển động, đang từ dưới đáy sâu trời lên.

Harry lùi lại cho đến khi chạm vào bức tường tắm tối của căn phòng, và trong lúc nhắm tịt mắt lại như vậy, Harry cảm thấy cánh của Fawkes xò ra quẹt vào bên má, cất cánh bay khỏi vai. Harry muốn la lên: “Đừng bỏ tôi!”, nhưng trong lòng cũng nghĩ, làm sao mà một con phượng hoàng lại địch nổi một con Tử Xà kia chứ?

Sàn đá của Phòng Chứa Bí Mật rung chuyển như có cái gì nặng nề lắm vừa rơi xuống. Harry biết rằng đã có chuyện gì đó đang diễn ra; dù nhắm tịt mắt, nó vẫn có thể cảm thấy, hay lờ mờ thấy một con rắn

khổng lồ đang đuổi mình trườn ra khỏi miệng của Slytherin.

Harry nghe tiếng Riddle rít lên:

- Giết nó!

Tử Xà tiến về phía Harry. Harry nghe tiếng thân thể nặng nề của con rắn trườn qua mặt sàn bụi bặm. Mắt vẫn nhắm nghiền, Harry cuốn cuồng tháo chạy dọc căn phòng, hai tay đưa ra sờ soạng tìm đường – trong tiếng cười ngạo nghễ giễu cợt của Voldemort.

Chợt Harry sẩy chân. Nó ngã mạnh xuống sàn đá, thấy lưỡi mẫn mẫn máu. Con rắn chỉ còn cách Harry trong gang tấc, Harry nghe thấy tiếng nó đang trườn đến rất gần.

Rồi một tiếng nổ lớn, dữ dội, xé toang ra trên đầu Harry, tiếp theo là một cái gì đó đập mạnh vào nó, làm nó văng ép vô tường. Harry chờ đợi những chiếc răng nanh cắm phập vào thân thể mình. Nhưng thay vào đó, nó chỉ nghe thêm nhiều tiếng rít điên cuồng hơn và có cái gì đó đang quật đập dữ dội giữa những cây cột đá.

Không dừng được, Harry đành hé mắt, vừa đủ để liếc nhìn coi chuyện gì đang xảy ra.

Con Tử Xà khổng lồ màu xanh lá cây sáng rực, hiểm độc, mập ú như thân cây sồi, đang vươn mình lên cao trong không trung, và cái đầu lỗ măng bự chẳng của nó đang đung đưa như say xỉn giữa những cây cột đá. Trong khi Harry run rẩy, sẵn sàng nhắm tịt mắt đi nếu con rắn quay đầu lại, nó chợt nhận ra có một thứ đã đánh lạc hướng Tử Xà.

Đó là Fawkes, đang bay lượn phía trên cao, trên đầu con rắn khổng lồ. Con Tử Xà giận dữ đớp như điên, miệng há rộng giơ ra những chiếc răng nanh dài và bén như những thanh kiếm sắc.

Fawkes lao xuống. Chiếc mỏ dài bằng vàng của con chim phượng hoàng cắm phập xuống, và thành linh máu đen từ đầu phọt ra, văng tung tóe trên sàn.

Cái đuôi rắn quật mạnh, sém một tí xú là trúng Harry. Và trước khi Harry kịp nhắm tịt mắt, con Tử Xà chợt quay đầu lại. Harry nhìn thẳng vào mặt nó, cả hai con mắt to tướng, lồ lộ, màu vàng khé, đều đã bị chim phượng hoàng mổ lọt tròng ra ngoài. Máu con rắn từ hốc mắt chảy ròng ròng xuống sàn. Con Tử Xà gào rít trong sự đau đớn cùng cực.

Harry nghe Riddle thét lên:

- KHÔNG! BỎ MẶC CON CHIM ĐÓ CHO TA! KỆ XÁC CON CHIM! THẲNG NHỎ Ở ĐẲNG SAU MI KÌA! MI ĐÁNH HƠI ĐƯỢC NÓ MÀ! GIẾT NÓ ĐI!

Con rắn mù quay lại, bối rối, nhưng vẫn còn vẻ nguy hiểm chết người. Fawkes bay lượn vòng vòng trên

đầu con rắn, hát khúc nhạc du dương, thỉnh thoảng mổ xuống cái mũi bọc vảy của con rắn, trong khi máu vẫn trào ra từ hai hốc mắt của Tử Xà.

Harry kinh hoàng thì thào:

- Cứu tôi, làm ơn cứu tôi... Có ai cứu tôi với!

Đuôi con rắn lại quất mạnh ngang qua sàn căn phòng. Harry thụp nhanh xuống né. Một cái gì đó mềm mềm chạm vô má Harry.

Thì ra cái đuôi rắn quất trúng cái nón Phân loại trên sàn, hất nó văng vô mặt Harry. Harry chụp ngay chiếc nón. Trong tay nó giờ đây chẳng có cái gì khác, ngoài cái nón này, và đây là cơ hội duy nhất của nó.

Harry trườn ngay cái nón lên đầu, nhào xuống sàn để né cái đuôi rắn lại sắp tiếp tục quất ngang.

- Giúp tôi với – Cứu tôi với!

Tiếng kêu thốt ra trong đầu Harry khi con mắt nó đã bị bít chặt dưới cái nón Phân loại sùm sụp, che xuống đến hết nửa mặt.

- Làm ơn giúp tôi với...

Không có tiếng trả lời. Nhưng cái nón chợt teo lại, như thể có một bàn tay vô hình đang vắt nó rất chặt.

Một cái gì đó rơi thịch xuống đỉnh đầu Harry, vừa cứng vừa nặng, suýt làm nó té lăn quay. Mắt nó nảy dom đóm và đầu nó lóe ra vô vàn ông sao. Nó bèn túm chặt chóp cái nó, kéo mạnh ra, cảm thấy như đang kéo ra một vật gì vừa dài vừa cứng nằm bên dưới.

Đó là một thanh gươm bằng bạc trắng bóng, chuôi gươm cần hồng ngọc lấp lánh, viên nào viên nấy bằng quả trứng.

Tiếng thét của Riddle vẫn vang lạnh lạnh:

- GIẾT THẲNG NHỎ! MẶC XÁC CON CHIM! THẲNG NHỎ Ở ĐẲNG SAU MI KÌA! ĐÁNH HƠI ĐI – ĐÁNH HƠI THẲNG NHỎ ẤY!

Harry đã đứng dậy được, trong tư thế sẵn sàng. Tấm thân khổng lồ của con rắn cuộn thành khoanh và nửa khúc thân trên vươn cao, đầu lắc lư thòng xuống, đụng ầm phải cột đá khi xoay qua đối diện với Harry. Harry có thể nhìn thấy hai hố mắt rộng đầy máu, một cái miệng cũng há rộng, đủ rộng để nuốt chửng cả người Harry. Cái miệng đó lại lởm chồm răng nanh dài không thua gì thanh kiếm của Harry, mà lại còn sắc lẹm, lấp loáng, và chứa đầy nọc độc.

Tử Xà mò mẫm nhào tới. Harry né qua một bên và thế là con rắn đụng vào bức tường của Phòng Chứa

Bí Mật. Con Tử Xà lại phóng tới một lần nữa, cái lưỡi chẻ đôi của nó thè ra liếm sát bên sườn Harry.

Bằng cả hai tay, Harry giơ thanh kiếm lên.

Tử Xà lại lao tới, và lần này nó đã nhắm được chính xác. Dồn hết sức mình vào đôi tay nắm chặt cán kiếm, Harry đâm một nhát chí mạng vào vòm họng của con rắn.

Nhưng ngay khi dòng máu nóng bỗng rỏ xuống cánh tay Harry, nó cảm nhận một cơn đau buốt thấu đến cùi chỏ. Một chiếc răng nanh dài chức đầy nọc độc đã cắm phập vô da thịt Harry, càng lúc càng lún sâu vào cánh tay nó rồi gãy rời ra khi con Tử Xà ngoẻo sang một bên và đổ gục xuống sàn, quần quai.

Harry tựa vào tường, từ từ khụy xuống. Nó nắm chiếc răng nanh rắn đang truyền chất độc vào thân thể mình, rút mạnh ra khỏi cánh tay. Nhưng nó biết rằng mọi việc đã quá muộn. Cơn đau cháy bỏng đang chậm chậm lan ra từ vết thương. Ngay khi buông chiếc răng nanh ra và nhìn thấy dòng máu thấm loang vào tấm áo chùng của mình, mắt Harry đã mờ đi. Phòng Chứa Bí Mật quay cuồng nhòe nhoẹt thành một mớ hỗn độn sắc màu mờ mịt.

Bỗng một vật gì đỏ thắm lướt qua, và Harry nghe bên cạnh mình tiếng lóc cóc nhẹ nhàng của những móng vuốt gỗ trên sàn đá.

Harry cố gắng nói một cách khó nhọc:

- Fawkes ời, mày đã chiến đấu tuyệt vời lắm, Fawkes...

Harry có cảm giác như con chim đang đặt cái đầu lên cánh tay mình, chỗ vết thương mà cái răng nanh rắn đã để lại.

Rồi nó nghe có tiếng bước chân vang vọng lại và một cái bóng đen thù lù hiện ra trước mặt.

Giọng của Riddle vang lên phía trên đầu:

- Mày đã chết rồi, Harry Potter! Chết. Ngay cả con chim của lão Dumbledore cũng biết điều đó. Mày có thấy nó làm gì không, Harry? Nó đang khóc đó.

Harry chớp mắt. Nó thấy loáng thoáng cái đầu của Fawkes khi ẩn khi hiện trước mặt. Những giọt nước mắt phượng hoàng đẹp như những viên ngọc trai lăn tròn xuống lớp lông vũ lộng lẫy.

- Tao sẽ ngồi đây nhìn mày chết, Harry Potter à. Cứ từ từ mà chết nhé, tao không vội vàng gì đâu.

Harry vẫn ở Tom Riddle trạng thái mơ mơ màng màng. Mọi thứ quanh nó dường như quay mòng mòng.

Giọng nói của Riddle nghe văng vẳng xa xôi:

- Đoạn kết cuộc đời của Harry Potter nổi tiếng là như vậy đó! Cô độc trong Phòng Chứa Bí Mật, bị bạn bè bỏ rơi, bị vị Chúa Tể Hắc Àùm đánh bại – vị Chúa Tể mà nó đã ngu ngốc thách thức, đương đầu. Harry ơi, chẳng mấy chốc nữa mày sẽ gặp lại bà má Muggle của mày. Bả đã thí mạng mình để mua cho mày mười hai năm sống tạm... Nhưng Chúa Tể Hắc Àùm đã kết thúc cuộc đời mày, như mày đã biết là phải vậy thôi...

Nếu chết là như vậy, Harry mơ màng nghĩ, thì thật ra cũng không đến nỗi tệ lắm.

Ngay cả cơn đau trên cánh tay bị răn cắn cũng không còn đau nữa...

Nhưng mà có thực mình đang chết không chứ? Bởi vì sao Phòng Chứa Bí Mật không tối sầm lại như hũ hút, như địa ngục, mà lại như đang hiện rõ ra dần dần thế kia? Harry thử lắc đầu, rồi nó nhìn thấy con phượng hoàng Fawkes vẫn còn tựa đầu trên cánh tay của mình. Một chuỗi những giọt nước mắt như những viên ngọc trai kết nhau đang sáng lóng lánh quanh vết thương – nhưng mà cũng chẳng còn vết thương đâu nữa. Thốt nhiên Riddle hét lên:

- Tránh ra, con chim kia! Bỏ nó ra – Tao bảo, tránh ra mà...

Harry ngóc đầu lên nhìn. Riddle đang chĩa cây đũa phép của Harry vào Fawkes; một tiếng nổ vang rền như tiếng súng, và Fawkes cất cánh bay lên giữa một cơn lốc lá tả màu vàng, màu tía.

Riddle ngó chăm chăm vào vết thương của Harry, lặng lẽ nói:

- Tao quên bég đi...Nước mắt của phượng hoàng ... Phải rồi... có sức mạnh chữa lành vết thương, có sức mạnh hồi sinh.

Riddle nhìn vào mặt Harry:

- Nhưng cũng chẳng thay đổi được gì đâu. Thực ra, tao lại thích như vậy hơn. Chỉ mày với tao, Harry Potter... mày với tao mà thôi...

Nó giơ cây đũa phép lên...

Nhưng lúc đó, Fawkes đã bay trở lại, cánh vỗ phần phật, lượn trên đầu Harry và thả xuống đù Harry một vật – quyển nhật ký.

Chỉ trong nửa giây, cả Harry và Riddle, vẫn giơ cao cây đũa phép, cùng chăm chú nhìn vào quyển nhật ký. Rồi, không hề nghĩ ngợi, không hề cân nhắc, như thể đã định làm vậy từ lâu, Harry chụp lấy chiếc răng nanh của con Tử Xà nằm rơi trên sàn, dùng hết sức lao tới, cắm phập cái nanh vào giữa quyển nhật ký.

Một tiếng rú chói tai rùng rợn, thảm thiết, vang lên, kéo dài. Mực phun ra khỏi quyển sách thành dòng, chảy như suối trào trên cánh tay Harry, làm sũng ướt cả sàn phòng. Riddle gập mình quăn quại, vặn vẹo,

ào rú, vật vờ, và rồi...

Riddle biến mất. Cây đuũa phép của Harry rớt xuống sàn, vang lên một tiếng “keng”, rồi sau đó chỉ còn sự im lặng.

Hoàn toàn im lặng, ngoại trừ tiếng long tong của những giọt mực tiếp tục ứa ra từ quyển nhật ký và rơi xuống sàn đá. Nọc độc của Tử Xà đã đốt thủng một lỗ nham nhở xuyên qua giữa quyển nhật ký.

Toàn thân run rẩy, Harry gượng đứng lên. Đầu nó vẫn còn quay mòng mòng, y như thể vừa qua một chuyến ngao du đường trường bằng bột Floo. Chậm rãi, Harry thu gom lại cây đuũa phép của mình, cái nón Phân loại, và thanh kiếm mà nó đã ra sức kéo bật khỏi hàm trên của con Tử Xà.

Lúc ấy từ cuối Phòng Chứa Bí Mật chọt vang lên một tiếng rên khẽ. Ginny đã tỉnh. Harry vội vàng chạy đến bên Ginny, đỡ cô bé dậy. Đôi mắt ngơ ngác của Ginny đảo quanh căn phòng rộng mênh mông, từ hình thù đồ sộ của con Tử Xà đã chết, đến Harry trong bộ áo chùng đầm máu, rồi đến quyển nhật ký trên tay Harry. Cô bé há miệng hơi, run bần người lên, nước mắt bắt đầu tuôn chảy ràn rụa trên gương mặt.

- Anh Harry... Ôi, anh Harry ơi, em đã cố gắng khai với anh trong bữa điểm tâm, nhưng mà em không thể nói trước mặt anh Percy. Anh Harry ơi, chính là em... nhưng thật tình em... em... em thề là em không chủ ý làm những việc đó... Anh Riddle xui khiến em làm, anh ép buộc em... mà... Làm sao anh giết được cái... con đó? Anh Riddle đâu rồi? Em nhớ là lần cuối cùng em viết nhật ký, anh đã tự đi ra khỏi quyển nhật ký...

Harry giơ quyển nhật ký ra, chỉ cho Ginny coi cái lỗ to tướng bị răng nanh Tử Xà đâm thủng.

- Oản hết rồi, Ginny à. Riddle đã tiêu đời. Coi kìa, Riddle và Tử Xà đó. Thôi, Ginny, tại mình ra khỏi chỗ này thôi.

Harry lóng cóng đỡ Ginny đứng dậy. Ginny lại òa khóc:

- Em sẽ bị đuổi mất, anh Harry ơi. Em đã trông mong mãi, từ hồi anh Bill nhập học lận, để được vào học ở trường Hogwarts. Vậy mà bây giờ em phải ra khỏi trường... Ba với má em sẽ nói sao đây?

Chim phượng hoàng Fawkes đang bay lượn ở lối vào Phòng Chứa Bí Mật như chờ hai đứa nhỏ. Harry dìu Ginny bước tới trước. Hai đứa bước qua cái cuộn xác bất động của con Tử Xà đã chết, băng qua căn phòng tối om chỉ còn vang vọng tiếng bước chân của tụi nó, rồi trở lại địa đạo. Harry nghe tiếng cánh cửa đá khép lại sau lưng mình với một tiếng rít nho nhỏ.

Sau vài phút đi ngược lên địa đạo tối om, tai Harry bắt đầu nghe tiếng dọn đá ì ạch vọng lại từ xa xa.

- Ron!

Harry mừng rỡ reo lên. Vừa hồi Ginny đi gấp, Harry vừa la lớn:

- Ginny không sao hết! Mình tìm được Ginny rồi!

Harry nghe Ron ở đâu đó thốt ra một tiếng mừng vui nghẹn ngào. Hai đứa vừa quanh qua khúc cua cuối cùng thì cũng thấy được gương mặt nôn nóng của Ron, bên kia cái lỗ cũng khá lớn mà Ron đã ra sức moi xuyên qua đồng đá đỏ.

- Ginny!

Ron thò ra một cánh tay qua cái lỗ hổng giữa đồng đá để kéo Ginny ra trước. Nó mừng ríu rít:

- Em còn sống! Anh thật không tin nổi. Em vẫn còn sống!

Nó định ôm Ginny nhưng tiếng thút thít của cô bé làm nó khựng lại:

- Nhưng ổn rồi mà Ginny? Mọi việc qua rồi... Ở... ở đâu ra con chim đó vậy?

Con Fawkes đã theo sau Ginny chui qua cái lỗ. Harry cuối cùng cũng thót được người lại, chui qua nốt. Harry nói:

- Đó là con phượng hoàng của thầy Dumbledore.

Ron vẫn chưa hết ngạc nhiên. Nó nhìn chòng chọc vũ khí sáng lấp lánh Tom Riddle tay Harry mà hỏi:

- Làm sao bồ có được thanh kiếm đó vậy?

Harry vừa liếc nhìn Ginny đang khóc sục sịt, vừa nói:

- Sẽ giải thích cho bồ nghe sau, ra khỏi chỗ này đã.

- Nhưng...

Harry ngắt lời Ron:

- Để sau đã.

Harry thấy chẳng hay ho gì đem nói trước mặt Ginny chuyện cô bé chính là người đã mở cánh cửa Phòng Chứa Bí Mật. Nó quay qua hỏi:

- Thầy Lockhart đâu rồi?

Ron nhe răng cười. Nó hất đầu về phía ống nước bên trên địa đạo:

- Ở trên kia. Oảng bị tàu hỏa nhập ma rồi. Đến mà coi.

Fawkes dẫn đường, nhờ bộ lông tía và móng vuốt vàng của nó tỏa ánh sáng át đi phần nào bóng đêm nên địa đạo cũng bớt tối tăm đi. Thầy Lockhart vẫn còn ngồi ở đó, bình thản ngâm nga một mình.

Ron nói:

- Thầy mất hết trí nhớ rồi. Tại cú phản đòn Bùa lú ấy mà. Oảng tính ế mình, hóa ra lại gây ông đập lưng ông. Bây giờ ông còn không nhớ được ông là ai, hay tui mình là ai, hay ông đang ở đâu nữa. Mình đành phải bảo ông lên đây mà ngồi đợi. Bây giờ cái nguy hiểm nhất cho thầy chính là... thầy.

Thầy Lockhart chăm chú nhìn bọn trẻ một cách ngây ngốc. Ông nói:

- Chào quý vị. Chỗ này tệ quá hả? Quý vị sống ở đây sao?

Harry cúi mình ngó vô cái ống nước dài thăm thẳm và đen ngòm. Nó hỏi Ron:

- Bỏ có nghĩ tới chuyện tui mình trở ngược lên cái ống này bằng cách nào chưa?

Ron lắc đầu, nhưng con phượng hoàng Fawkes đã sà xuống trước mặt Harry và vẫy vẫy cánh, đôi mắt như ngọc trai của Fawkes sáng ngời trong bóng tối. Nó ve vẩy cái đuôi dài thướt tha bằng vàng. Harry nhìn con phượng hoàng ngờ ngợ, chưa rõ ý nó ra sao.

Ron có vẻ bối rối:

- Hình như nó muốn bỏ bám lấy nó... nhưng con chim này lớn mà bỏ thì quá nặng, chắc gì nó mang nổi bỏ lên trên đó?

Harry sức nhớ ra lời cụ Dumbledore.

- Fawkes không phải là một con chim tầm thường.

Nó vội bảo những người kia:

- Tui mình phải nắm chặt lấy nhau. Ginny, nắm chặt lấy Ron, thầy Lockhart...

Ron nhắc thầy Lockhart:

- Nó nói thầy đó.

- Thầy nắm chặt lấy tay kia của Ginny...

Harry nhét thanh gươm và cái nón Phân loại vô thắt lưng, rồi nó giơ tay ra nắm chặt lấy những chiếc lông đuôi nóng hổi một cách lạ thường của con phượng hoàng Fawkes.

Toàn thân chúng bỗng nhiên nhẹ hẫng một cách phi thường, và chỉ trong tích tắc, Bằng một cái vỗ cánh nhẹ nhàng, tất cả bay lên, lượn trong ống nước. Harry có thể nghe tiếng thầy Lockhart đeo toòng teng phía dưới, thốt lên đầy thán phục:

- Thật kỳ lạ! Kỳ lạ quá! Cứ như là pháp thuật vậy!

Luồng gió lạnh thổi luôn qua tóc Harry, nó chưa kịp thưởng thức cái sáng khoái được bay với chim phượng hoàng, thì chuyến bay đã kết thúc. Cả bốn người đã chạm chân xuống sàn phòng vệ sinh ẩm ướt – lãnh địa của con ma khóc nhè Myrtle. Và trong lúc thầy Lockhart sửa sang cái nón đội đầu của mình thì cái bồn rửa mặt trượt nhẹ nhàng về chỗ cũ, che khuất đường ống nước bí mật.

Myrtle trợn tròn mắt ngó bọn trẻ.

Con ma khóc nhè nói với Harry một cách tỉnh queo:

- À, tui bây vẫn còn sống!

Harry nhe răng cười, vừa chùi vết máu trên áo và vết mờ trên cặp kiếng của mình, vừa an ủi Myrtle:

- Không cần phải lộ vẻ thất vọng dữ vậy đâu, chị Myrtle.

Myrtle bèn nói với giọng then thùng:

- Oái, có gì đâu... Tao chỉ nghĩ là... nếu tui bây chết rồi, thì tui bây cứ việc thoải mái xài chung phòng vệ sinh với tao.

- Ý ẹ!

Ron thè lưỡi rồi chuồn ra khỏi phòng vệ sinh để bước ra cái hành lang tối om vắng vẻ. Nó ghẹo Harry:

- Ê, Harry, mình thấy Myrtle càng lúc càng tỏ ra khoái bồ đó. Ginny ơi, em có đối thủ rồi đó nhe!

Nhưng nước mắt cứ như mưa tuôn trên gương mặt Ginny.

Ron nhìn Ginny lo lắng, nó hỏi Harry:

- Bây giờ mình đi đâu vậy?

Harry chỉ: Fawkes đang dẫn đường, ánh vàng lấp lánh dọc hành lang. Tụi nhỏ rải bước theo con phượng hoàng, và chỉ một lát sau là tụi nó đến được văn phòng của giáo sư McGonagall.

Harry gõ cửa, rồi đẩy cho cánh cửa mở ra.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Phần Thưởng Cho Dobby

Phải mất một lúc, cả căn phòng im phăng phắc, khi Ron, Harry, Ginny, và thầy Lockhart xuất hiện ở ngưỡng cửa, đầy mình dính rác rưởi nhớp nháp, và cả máu nữa (trong trường hợp của Harry!) ; rồi có tiếng gào lên:

- Ginny!

Đó là tiếng bà Weasley, nãy giờ vẫn ngồi khóc nức nở trước lò sưởi. Bà đứng bật dậy, ông Weasley cũng bật dậy theo vợ, cả hai lao vào ôm chầm lấy đứa con gái nhỏ Ginny.

Tuy nhiên, Harry lại không chú ý đến nỗi vui mừng của ông bà Weasley lắm. Nó nhìn thấy phía sau lưng họ, giáo sư Dumbledore đang đứng cạnh bệ lò sưởi, tươi cười, trong khi giáo sư McGonagall đứng kế bên cụ thì vừa vỗ tay lên ngực vừa thở hổn hển.

Con phượng hoàng Fawkes bay lướt qua tai Harry và đậu lên vai cụ Dumbledore. Rồi ngay lúc đó, Harry nhận ra, cả nó và Ron, đều bị ôm cứng trong những cánh tay của ông bà Weasley.

- Con đã cứu em nó! Chính con đã cứu Ginny! Làm sao mà con làm được hả?

Giáo sư McGonagall cũng nói, không ra hơi:

- Tôi nghĩ tất cả chúng ta đây đều muốn biết điều đó.

Bà Weasley buông Harry ra. nó ngập ngừng trong chốc lát, rồi đi tới cái bàn làm việc của giáo sư McGonagall, đặt lên đó cái nón Phân loại, thanh kiếm cần hồng ngọc, và phần còn lại của quyển nhật ký bị đốt cháy.

Xong xuôi, Harry bắt đầu kể cho mọi người nghe mọi chuyện. Suốt gần mười lăm phút đồng hồ, Harry nói trong sự im lặng chăm chú tuyệt đối của mọi người: nó kể lại giọng nói vô hình bí hiểm mà nó nghe được trong lâu đài, mà cuối cùng lại chính Hermione phát hiện đó là tiếng nói của con Tử Xà đi luồn trong ống nước. Nó kể nó và Ron đã theo dõi lũ nhện vô tuốt trong khu Rừng Cấm như thế nào, và con Aragog đã bảo cho chúng biết nơi mà nạn nhân cuối cùng của Tử Xà đã bị giết chết. Rồi nó kể làm thế nào mà nó đoán ra con ma khóc nê Myrtle chính là nạn nhân đó, và làm sao suy ra được lối vào Phòng chứa Bí mật lại có thể ở trong buồng tắm...

Khi Harry tạm dừng để thở thì giáo sư McGonagall hỏi ngay:

- Giỏi lắm! Vậy là các trò đã tìm ra cửa vào Phòng chứa Bí mật, ta phải nhắc thêm là các trò tìm ra được sau khi đã phá vỡ hàng trăm nội quy của nhà trường thành rác vụn; nhưng mà bằng cái cách gì trên thế gian này mà các trò còn sống sót ra khỏi đó được hả, Potter?

Thế là Harry, bằng giọng đã bắt đầu khào khào vì nói hơi nhiều, lại kể tiếp về sự xuất hiện đúng lúc của Fawkes và về cái nón Phân loại đã tặng cho nó thanh kiếm. Nhưng rồi nó bắt đầu ấp úng. Cho tới lúc đó nó vẫn cẩn thận tránh nói đến quyển nhật ký của Riddle, và tránh nói đến Ginny. Cô bé đang đứng dựa đầu vào vai bà mẹ, nước mắt vẫn còn tuôn thành dòng lặng lẽ trên đôi má. Nếu người ta đuổi Ginny thì sao? Harry nghĩ tới mà kinh hoàng. Nhật ký của Riddle bây giờ không còn tác quái nữa... Làm sao chứng minh được chính Riddle là kẻ đã sai khiến Ginny làm tất cả mọi chuyện đã qua đây?

Theo bản năng, Harry ngược nhìn cụ Dumbledore. Cụ thoáng mỉm cười, ánh lửa nhảy múa trên đôi mắt kiếng hình nửa vành trăng. Cụ Dumbledore lên tiếng, nhẹ nhàng:

- Điều làm ta thú vị nhất là làm thế nào mà Chúa tể Hắc ám Voldermort có thể mê hoặc được Ginny, khi mà theo nguồn tin của ta hiện giờ hắn đang trốn trong rừng sâu, ở tận Albania.

Harry cảm thấy nhẹ nhõm và ấm áp – một sự nhẹ nhõm trong vịnh quang lâm lâm lan tỏa khắp người.

Ông Weasley thốt lên bằng giọng sừng sốt:

- C... cái... cái... gì? Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy hả? Mê... mê hoặc Ginny hả? Nhưng mà Ginny... Ginny đâu có..., phải không Ginny?

Harry lượm cuốn nhật ký lên đưa cho cụ Dumbledore, nói nhanh:

- Chính là quyển nhật ký này. Riddle viết khi còn là một học sinh mười sáu tuổi...

Cụ Dumbledore cầm quyển nhật ký Harry đưa, chĩa cái mũi khoằm dài thông của cụ vào những trang giấy đã bị cháy xém và ướt sũng. Cụ nói nhẹ nhàng:

- Xuất chúng! Hiển nhiên rồi, y có lẽ là học sinh xuất sắc nhất từ xưa tới nay của trường Hogwarts.

Cụ quay qua nói với gia đình Weasley đang trông ra đáng ngạc nhiên chừng hừng hết sức.

- Rất ít người biết rằng Chúa tể Hắc ám Voldermort thời niên thiếu còn có tên là Tom Riddle. Chính ta đã dạy y, cách đây năm mươi năm, tại trường Hogwarts. Sau khi ra trường y biến mất... đi xa và đi nhiều... lún sâu vào Nghệ thuật Hắc ám, giao du với những phù thủy xấu xa nhất trong giới chúng ta, trải qua rất nhiều phen biến đổi pháp thuật hiểm nghèo, rồi y lại đổi tên thành Chúa tể Hắc ám Voldermort, khó mà nhận ra được y nữa. Hầu như không ai thấy có gì liên hệ giữa Chúa tể Hắc ám Voldermort và cậu học

sinh thông minh đẹp trai từng là thủ lĩnh nam sinh của trường.

Bà Weasley hỏi:

- Nhưng mà, còn Ginny? Ginny của chúng tôi thì có liên quan gì... đến... kẻ đó?

Ginny thốt thức:

- Quyển... nhật... nhật ký! Con đã viết vô quyển nhật ký của anh Riddle, rồi anh... viết... viết lại cho con suốt cả năm học...

Ông Weasley cực kỳ kinh ngạc:

- Ginny! Chẳng lẽ ba chưa hề dạy con điều gì hết sao? Ba đã chẳng thường nói với con cái điều gì nào? Rằng đừng bao giờ tin bất cứ vật gì tự suy nghĩ được một khi mình chưa nhìn thấy được não nó nằm ở đâu. Tại sao con không đưa cho ba, hay má con, coi cuốn nhật ký đó? Một thứ đồ vật đáng nghi ngờ như vậy thì rõ ràng là đầy Pháp thuật Hắc ám rồi...

Ginny vẫn thốt thức:

- Con không... không biết. Con thấy nó nằm trong đồng sách mà má mua cho con. Con tưởng... tưởng ai đó bỏ quên...

Giọng nói mạnh mẽ của cụ Dumbledore cắt ngang câu chuyện giữa cha con nhà Weasley:

- Trò Ginny cần phải đến bệnh thất nghỉ ngơi ngay bây giờ. Con đã trải qua một chặng đường khổ ải quá sức. Sẽ không bị kỷ luật gì đâu. Những phù thủy già đầu hơn, khôn ngoan hơn con rất nhiều mà còn bị Chúa tể Hắc ám Voldemort lừa bịp nữa là.

Cụ Dumbledore sai bước tới bên cánh cửa, mở ra, và thầy cúi xuống ân cần nháy mắt với Ginny, nói tiếp:

- Con hãy lên giường mà nằm nghỉ, và có lẽ cũng nên uống một ly cốt sôcôla nóng nữa. Thầy nghiệm ra hai món đó luôn làm cho thầy phấn chấn lên. Bà Pomfrey vẫn còn thức đấy. Bà vừa mới đi phát món sinh tố nhân sâm... Thầy dám nói là mấy nạn nhân của Tử Xà sẽ tỉnh lại trong chốc lát mà thôi.

Ron mừng rỡ reo:

- Vậy là Hermione khỏe rồi!

Cụ Dumbledore còn trấn an Ginny lần nữa:

- Hiện không còn hậu quả tai hại nào để lại nữa đâu, Ginny à.

Bà Weasley dẫn Ginny đi ra, ông Weasley cũng đi theo. Trông ông Weasley có vẻ vẫn chưa hết sốc.

Cụ Dumbledore nói với giáo sư McGonagall với một vẻ đầy ưu tư:

- Bà biết không, bà Minerva, tất cả những việc này xứng đáng để mở một bữa tiệc ăn mừng. Tôi xin nhờ bà đi xuống nhà bếp đánh thức họ dậy giùm tôi, được không?

- Được chứ!

Giáo sư McGonagall trả lời một cách phấn khởi, đi ra phía cửa và nói:

- Tôi để cho ông “xử” Harry và Ron nhé?

Cụ Dumbledore bảo:

- Đương nhiên rồi.

Giáo sư McGonagall đi rồi, Harry và Ron chăm chú nhìn cụ Dumbledore, không dám chắc điều gì sắp xảy tới cho tụi nó. Giáo sư nói cụ Dumbledore “xử” tụi nó, chính xác là ngụ ý gì? Chắc chắn – chắc chắn là tụi nó không bị trừng phạt chứ?

Cụ Dumbledore lên tiếng:

- Thầy nhớ dường như thầy có nói với các con rồi, rằng nếu mà các con vi phạm nội qui của trường một lần nữa, thì thầy sẽ phải đuổi các con.

Ron há hốc miệng kinh hoàng.

- Điều đó chứng tỏ rằng những người nghiêm túc nhất trong chúng ta cũng đôi khi phải nuốt lời mình.

Cụ Dumbledore mỉm cười nói tiếp:

- Cả hai con sẽ được thưởng huy chương Công lao Đặc biệt đối với Trường và – để thầy coi – Ờ, mỗi đứa được hai trăm điểm cho nhà Gryffindor.

Ron khép miệng lại và bắt đầu hồng lên rạng rỡ như những bông hồng của thầy Lockhart vào ngày lễ Tình yêu.

- Nhưng có một người trong chúng ta sao cứ giữ im lặng tuyệt đối về vai trò của mình trong cuộc phiêu lưu mạo hiểm này thế nhỉ? – cụ Dumbledore nói.

- Sao mà khiêm tốn quá vậy, ông Gilderoy?

Harry giật mình. Nó đã hoàn toàn quên bém thầy Lockhart. Quay đầu lại tìm, Harry thấy thầy Lockhart

đang đứng ở góc phòng, vẫn mỉm một nụ cười vu vơ trên gương mặt ngơ ngơ.

Khi cụ Dumbledore hướng về thầy Lockhart mà nói, thì thầy Lockhart lại ngoái đầu ra sau coi cụ Dumbledore đang nói chuyện với ai.

Ron nói mau:

- Thừa thầy Dumbledore, lúc ở dưới Phòng chứa Bí mật có xảy ra một tai nạn. Giáo sư Lockhart...
- Tôi mà là giáo sư hả?

Thầy Lockhart mỉm cười, hơi ngạc nhiên. Ông kêu lên:

- Ôi, trời ơi, vậy mà tôi cứ tưởng tôi chẳng còn trông mong được gì nữa.

Ron giải thích nho nhỏ với cụ Dumbledore:

- Thầy định giở Bùa Lú ra để ếm tụi con, không dè bị phản đòn, tẩu hỏa nhập ma luôn.
- Khốn khổ!

Cụ Dumbledore lắc đầu, chòm râu bạc và dài của cụ rung nhè nhẹ:

- Kiếm mình đâm lưng mình rồi, anh Gilderoy ơi.
- Kiếm hả?

Thầy Lockhart hỏi lại lờ mờ:

- Tui đâu có cây kiếm nào đâu? Thằng nhỏ kia có kìa.

Thầy Lockhart chỉ vào Harry, nói thêm:

- Nói nó, nó sẽ cho ngài mượn kiếm.

Cụ Dumbledore bèn quay qua Ron, bảo:

- Thầy phiền con dắt giùm giáo sư Lockhart qua bệnh thất luôn. Thầy còn có đôi lời muốn nói với Harry...

Thầy Lockhart đứng đĩnh đi ra. Ron cũng đi ra, nhưng lén nhìn một cái nhìn đầy tò mò về phía Harry và cụ Dumbledore khi nó khép cánh cửa lại.

Cụ bảo:

- Ngồi xuống đi Harry.

Harry ngồi xuống, cảm thấy căng thẳng một cách kỳ lạ.

Đôi mắt cụ Dumbledore lại lấp lánh khi cụ nói:

- Trước tiên, thầy muốn cảm ơn con, Harry à. Hẳn là con đã chứng tỏ cho ta thấy một tấm lòng trung thành thực sự lúc ở dưới Phòng chứa Bí mật đó. Chứ nếu không thì không có cách nào để gọi Fawkes đến cứu con được.

Cụ Dumbledore vuốt ve con phượng hoàng, và con chim vẫn chăm chú nhìn nó. Cụ nói một cách ưu tư:

- Vậy là con đã gặp Tom Riddle. Thầy đoán con là người nó để ý đến nhiều nhất...

Bỗng nhiên, cái điều đang dày vò Harry chợt nhảy xô ra khỏi miệng:

- Thưa thầy Dumbledore..., Riddle nói là con giống nó lắm. Nó nói... giống một cách kỳ lạ.

- Uê, nó nói vậy hả?

Cụ Dumbledore vẫn trầm ngâm nhìn Harry bằng đôi mắt xanh sáng dưới đôi chân mày rậm bạc phơ.

- Vậy con nghĩ sao hở Harry?

Harry nói, không có ý nói lớn như vậy, nhưng đúng là giọng nó có hơi to:

- Con không tin là con giống nó! Ý con nói là... Con... Con là học sinh nhà Gryffindor, con là...

Nhưng Harry lại đột ngột im lặng. Một nỗi nghi hoặc vẫn ẩn giấu chợt trỗi lên trong đầu nó.

Một lát sau, nó bắt đầu lại:

- Thưa thầy, cái nón Phân loại nói với con là... con sẽ phát huy tài năng nếu chịu vô nhà Slytherin. Có một thời gian mọi người đều nghĩ con là Người kế vị Slytherin... Bởi vì con nói được Xà ngữ...

Cụ Dumbledore bình thản nói:

- Harry à, con có thể nói được Xà ngữ, bởi vì Chúa tể Hắc ám Voldermort có thể nói Xà ngữ. Y là hậu duệ cuối cùng của Salazar Slytherin. Nếu mà thầy không nhầm lẫn quá đáng, thì chính y đã truyền một ít năng lực của y cho con vào cái đêm mà y để thọ cho con. Chẳng phải y cố ý làm vậy đâu. Thầy chắc là...

Harry nghe như sét đánh ngang đầu. Nó hãi hùng kêu lên:

- Voldermort truyền một ít năng lực của y cho con hả?

- Có vẻ như vậy lắm.

- Cho nên lẽ ra con phải vô nhà Slytherin hả?

Harry tha thiết nhìn vào mặt cụ Dumbledore.

- Cái nón Phân loại đã nhìn ra năng lực Slytherin ở trong con, phải không ạ? Và cái nón đã...

- Xếp con vô nhà Gryffindor.

Cụ Dumbledore điềm tĩnh nói:

- Harry, con nghe thầy nói đây. Con ngẫu nhiên có được nhiều phẩm chất mà Salazar Slytherin đã hãnh diện về những học sinh do ông ta đích thân chọn lựa. Con vừa có năng lực hiểm hoi của ông ta là Xà khẩu, lại vừa tài xoay sở tháo vát, ý chí quả quyết, và cả sự bất chấp luật lệ.

Chòm râu của cụ Dumbledore lại rung nhè nhẹ:

- Tuy nhiên cái nón Phân loại vẫn đặt con vào nhà Gryffindor. Con biết tại sao như vậy mà. Thử suy nghĩ coi.

Harry nói bằng giọng xuôi xị:

- Nó cho con vô nhà Gryffindor chẳng qua vì con xin nó đừng cho con vô nhà Slytherin...

- Đúng như vậy!

Cụ Dumbledore nói ngay, mặt rạng rỡ tươi cười.

- Điều đó làm cho con khác với Tom Riddle một trời một vực. Harry à, đâu phải chỉ nhờ vào năng lực của chúng ta không thôi, mà chính sự chọn lựa của chúng ta mới chứng tỏ chúng ta thực sự là ai.

Harry ngồi bất động trên chiếc ghế, choáng váng.

Cụ Dumbledore nói tiếp:

- Nếu con vẫn còn muốn có bằng chứng rằng con thuộc về nhà Gryffindor, thì Harry à, thầy cho là con nên nhìn kỹ cái này hơn.

Cụ Dumbledore chồm qua bàn làm việc của giáo sư McGonagall, vói lấy thanh kiếm bạc vẫn còn vấy máu, đưa cho Harry.

Với vẻ ngờ nghệch, Harry cầm lấy thanh kiếm, lật qua lật lại, hồng ngọc cắn ở chuôi gươm phản chiếu ánh lửa lóng lánh. Và rồi nó nhìn thấy ngay phía dưới cán gươm có chạm khắc một cái tên:

Godric Gryffindor

Cụ Dumbledore nói một cách đơn giản:

- Chỉ có một Gryffindor chân chính mới có thể rút ra được thanh gươm đó ra khỏi chiếc nón Phân loại, Harry à.

Trong một phút, cả hai thầy trò không nói thêm gì với nhau. Rồi cụ Dumbledore mở một ngăn tủ của cái bàn làm việc của giáo sư McGonagall và lấy ra một cây viết lông ngỗng cùng một bình mực.

- Bây giờ, Harry à, cái con cần là ăn và ngủ. Thầy cho là con nên đi xuống nhà bếp để thưởng thức một bữa tiệc ra trò, trong khi thầy viết một bức thư gửi đến nhà ngục Azkaban – Chúng ta cần phải đưa người giữ khóa của chúng ta về trường. Và thầy cũng soạn một cái rao vặt cho tờ Nhật Báo Tiên Tri nữa.

Cụ Dumbledore nói thêm, vẻ nghĩ ngợi lung lăm.

- Chúng ta cũng sẽ cần một giáo sư mới để dạy môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám. Khốn khổ thân ta, dường như chúng ta cần người làm chuyện này rồi thì phải.

Harry đứng dậy và đi tới cửa. Nhưng nó vừa mới chạm tay vào nắm đấm cửa, thì cánh cửa bật mở ra, mạnh đến nỗi bung cả vào tường.

Ông Lucius Malfoy đứng án ngay cửa, vẻ mặt giận dữ hết sức. Và lóm thóm đằng sau chân ông ta, chính là Dobby, đầy mình thương tích, quần băng tùm lum.

Cụ Dumbledore nói với vẻ thú vị:

- Chào ông Lucius Malfoy.

Ông Malfoy suýt xô ngã Harry khi ông băng ngang qua căn phòng. Dobby lóp ngóp chạy theo chân ông ta, lúm khúm dưới vạt áo khoác của ông, cái mặt nó trông thật là khốn khổ khốn sở.

Đôi mắt lạnh lùng của ông Malfoy nhìn chòng chọc vào cụ Dumbledore. Ông Malfoy nói:

- Thì ra ông đã trở về. Ban Quản trị trường đã đình chỉ chức vụ của ông, nhưng ông vẫn cứ trơ lì mà trở về Hogwarts à?

Cụ Dumbledore nở nụ cười thanh thản:

- À, ông thấy đó, ông Malfoy, hôm nay mười một thành viên khác trong Ban Quản trị đã liên lạc với tôi. Thật tình mà nói, không khác gì bị kẹt trong một trận giông cú vậy. Họ nghe tin về vụ con gái ông Weasley bị giết nên họ muốn tôi trở lại đây ngay lập tức. Dường như họ nghĩ rằng, xét cho cùng tôi vẫn là người có

nặng lực nhất để làm cái công việc này. Họ cũng kể cho tôi nghe những câu chuyện thật lạ... Nhiều người còn cho rằng chính ông đã đe dọa sẽ tru ếm gia đình họ nếu họ không đồng ý đình chỉ công tác của tôi ngay lập tức.

Ông Malfoy vốn đã tái mét, giờ lại càng tái hơn, nhưng đôi mắt nheo ti hí của ông ta vẫn bùng bùng toát ra cơn giận dữ. Ông ta nhếch mép cười nhạt báng:

- Vậy hả? Thế ông đã ngăn chặn được cuộc tấn công chưa? Đã bắt được thủ phạm chưa?

Cụ Dumbledore đáp với một nụ cười:

- Chúng tôi đã làm xong.

Giọng ông Malfoy đánh lại:

- Sao? Là ai vậy?

Cụ Dumbledore bình thản nói:

- Cũng vẫn người đó, như lần trước, ông Malfoy à. Chỉ có điều lần này, Chúa tể Hắc ám Voldemort đã mượn tay người khác hành động thôi. Bằng cuốn nhật ký này.

Cụ Dumbledore giơ lên cuốn sổ nhỏ bị lủng một lỗ to ở chính giữa. Cụ chăm chú quan sát phản ứng của ông Malfoy. Nhưng Harry thì lại chú ý Dobby.

Con gia tinh đang làm một cử chỉ rất ư quái dị. Đôi mắt to lồ lộ của nó nhìn chăm chăm Harry đầy ngụ ý, tay nó cứ chỉ hết quyển nhật ký rồi đến ông Malfoy, rồi tự dấm mạnh vào đầu bằng năm tay của mình.

Ông Malfoy chậm rãi nói từng tiếng với cụ Dumbledore:

- Ta hiểu rồi...

Cụ Dumbledore vẫn nhìn thẳng vào mắt ông Malfoy, giọng đều đều:

- Một kế hoạch khôn khéo lắm. Bởi vì nếu Harry đây, và Ron bạn nó, không phát hiện ra quyển nhật ký, thì có lẽ Ginny sẽ phải lãnh chịu tất cả mọi tội lỗi. Sẽ không có ai có thể chứng minh nổi là cô bé đã hành động một cách vô ý thức, mà chẳng qua chỉ là do kẻ khác mê hoặc sai khiến...

Ông Malfoy không nói gì. Bộ mặt ông bỗng dưng trở ra như đeo mặt nạ.

Cụ Dumbledore tiếp tục:

- Và thử tưởng tượng coi, khi ấy thì điều gì có thể xảy ra nào? ... Gia đình Weasley là một trong những

gia đình thuần chủng xuất sắc nhất trong thế giới phù thủy chúng ta. Thử tưởng tượng đến tác hại và hậu quả sẽ ra sao đối với Arthur Weasley và Đạo luật Bảo vệ dân Muggle của ông, một khi chính con gái của ông bị phát giác là kẻ đã tấn công và giết những học sinh xuất thân trong gia đình Muggle... Rất may là quyển nhật ký đã được phát hiện, và ký ức của Tom Riddle đã bị xóa sạch. Nếu không thì ai mà biết được hậu quả sẽ tai hại đến nhường nào...

Ông Malfoy buộc phải lên tiếng với cái giọng cái cứng nhắc:

- Quả là rất may!

Giọng ông ta rít qua kẽ răng nghiến chặt.

Đằng sau ông ta, Dobby vẫn tiếp tục chỉ chỏ vào quyển nhật ký, rồi chỉ vào ông Malfoy, rồi tự đâm vào đầu mình...

Và Harry chợt hiểu ra. Nó gật đầu ra hiệu cho Dobby. Con gia tinh bèn lùi vào góc phòng, tự véo tai mình để trừng phạt.

Harry lên tiếng hỏi:

- Thưa ông Malfoy, ông có muốn biết vì sao mà Ginny có được quyển nhật ký đó không?

Ông Malfoy ngoảnh đầu nhìn Harry. Ông đáp lạnh lùng:

- Làm sao ta có thể biết được bằng cách nào con nhỏ ngu ngốc đó có được cuốn nhật ký ấy chứ?

Harry nói:

- Ông biết chứ, bởi vì chính ông đưa cho Ginny mà. Trong tiệm sách Phú Quý và Cơ Hàn ấy. Ông đã giả đồ cầm cuốn sách giáo khoa môn Biến của Ginny lên kê bai này nọ, rồi thừa lúc đó nhét cuốn nhật ký vô, đúng không?

Bàn tay trắng nhách của ông Malfoy nắm chặt rồi mở ra. Ông rít lên:

- Bằng chứng đâu?

Cụ Dumbledore quay sang mỉm cười với Harry:

- Chà, không ai có thể chứng minh được chuyện như vậy đâu. Nhất là bây giờ Tom Riddle đã bị xóa khỏi quyển sách rồi. Tuy nhiên, tôi có lời khuyên ông, ông Malfoy à: không nên đưa ra thêm những món đồ khác của Chúa tể Hắc ám Voldemort nữa. Nếu có thêm bất cứ món gì của hắn mà rơi vào tay những học sinh ngây thơ vô tội, thì tôi nghĩ ông Arthur Weasley chắc chắn sẽ truy ra được nguồn gốc mấy món đó là xuất phát từ ông...

Ông Malfoy đứng lặng mất một lúc. Harry nhìn thấy rõ ràng bàn tay phải của ông ta vịn vẹo như thể ông ta rất, rất, rất muốn rút cây đũa phép của mình ra. Nhưng thay vì làm vậy, ông quay sang quát nạt con gia tinh của mình:

- Đi thôi, Dobby!

Ông Malfoy vịn nắm đấm cửa, mở ra, và con gia tinh lú lú chạy theo chân, bị ông tổng cho một đá văng qua khung cửa. Cụ Dumbledore và Harry đều nghe thấy tiếng con gia tinh rên la đau đớn khi lướt dọc suốt hành lang.

Harry đứng trân ra suy nghĩ một lúc. Rồi một ý tưởng “vĩ đại” đột nhiên hiện ra trong óc nó.

Nó hồi hả nói với cụ Dumbledore:

- Thưa thầy, xin thầy cho phép con đem trả cuốn nhật ký đó cho ông Malfoy.

Cụ Dumbledore điềm nhiên đáp:

- Đương nhiên là được chứ, Harry. Nhưng mà mau chân lẹ tay lên. Con không nhớ bữa tiệc đang đợi con sao?

Harry chụp ngay cuốn nhật ký trên bàn và phóng như mũi tên ra khỏi văn phòng. Nó vẫn còn nghe văng vẳng tiếng rên la vì đau đớn của Dobby, lúc này đang vòng qua một góc cuối hành lang. Harry vội vàng cởi một chiếc giày của mình ra, lật đặt tháo chiếc vớ dơ hầy khỏi chân, và nhét cuốn nhật ký vô trong chiếc vớ. Vừa làm Harry vừa tự hỏi không biết âm mưu của nó liệu có thành công không? Nó cảm đầu cảm cổ chạy xuống hành lang tối thui.

May sao Harry bắt kịp ông Malfoy và Dobby ở đầu cầu thang. Nó vừa ghì chân đứng lại, vừa thở hổn hển, nói:

- Ông Malfoy, cháu có cái này gởi trả ông...

Vừa nói, Harry vừa giúi cuốn nhật ký vô tay ông Malfoy.

- Cái gì?

Ông Malfoy kéo tuột chiếc vớ ra, quăng qua một bên, rồi giận dữ nhìn hết cuốn nhật ký đến Harry. Ông nói ngọt ngào:

- Mà rồi đây cũng sẽ đi tới một kết cục đau đớn như cha mẹ mày thôi, Harry Potter à. Cha mẹ mày cũng là những đứa ngu ngốc ư xen vô chuyện của người khác y như mày vậy.

Nhưng Dobby không thèm nhúc nhích. Con quỷ lùn này đang mân mê chiếc vớ cũ dơ hết chỗ nói của

Harry trong tay, nắm ghĩa chiếc vớ như thể đó là một báu vật vô giá trên đời.

- Ông chủ tặng cho Dobby một chiếc vớ!

Con quỷ lùn Dobby thốt lên trong sự kinh ngạc.

- Ông chủ đã ban cho Dobby.

Ông Malfoy nạt:

- Cái gì? Mà vừa nói cái gì?

Dobby nói bằng một cái giọng “không tin được dù đó là sự thật”.

- Dobby được cho một chiếc vớ! Ông chủ đã liệng nó, và Dobby đã bắt được. Như vậy là Dobby...

Dobby được tự do!

Ông Malfoy đứng chết trân, ngó trừng trừng con gia tinh – giờ đã là cựu gia tinh của ông. Rồi ông quay lại, xông tới Harry:

- Mà làm tao mất đi một đay tớ rồi, thằng oắt con!

Nhưng Dobby hét lên:

- Ông không được đụng tới Harry Potter!

Một tiếng nổ to vang lên, ông Malfoy bị văng ngược ra sau, té lăn xuống các bậc thang, lộn ba vòng, cuối cùng nằm thành một đồng xộc xệch dưới chân cầu thang. Ông đứng dậy, mặt mày bầm tím. Ông rút cây đũa phép ra, nhưng Dobby đã giơ lên một ngón tay dài, đe dọa:

Ngón tay dài đó chỉ xuống ông Malfoy, và giọng con quỷ lùn nghe dữ tợn:

- Ông liệu hồn cút ngay cho! Ông chớ có hòng đụng tới Harry Potter! Cút ngay bây giờ đi!

Ông Malfoy thiệt tình không còn lựa chọn nào khác nữa. Quảng cho Harry và Dobby một cái nhìn hân học cuối cùng, ông Malfoy phất tấm áo choàng quanh mình và vội vã đi khuất.

Con quỷ lùn ngược nhìn Harry dăm dăm, kêu lên bằng cái giọng the thé chói tai của giống quỉ:

- Harry Potter đã giải phóng cho Dobby!

Aùnh trăng rọi qua khung cửa sổ gần đó nhất phản chiếu long lanh trong hai con mắt tròn vo lồ lộ của con quỷ lùn. Nó lại kêu lên the thé:

- Harry Potter đã giải phóng cho Dobby!

Harry nghe rằng toét miệng cười:

- Ít ra thì tôi cũng phải làm được điều đó cho bạn chứ! Nhưng Dobby à, hãy hứa là từ nay đừng bao giờ tìm cách cứu mạng tôi nữa nha!

Bộ mặt nâu xấu xí cực kỳ của con quỷ lùn bỗng nhiên giãn ra thành cả một nụ cười vĩ đại đầy răng.

Khi Dobby giúp mang lại chiếc vớ vô chân Harry, Harry nói:

- Tôi chỉ muốn hỏi một câu thôi, Dobby à. Bạn nói với tôi là tất cả những âm mưu này không liên quan gì đến Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra, bạn còn nhớ không? Vậy thì...

Dobby trợn to đôi mắt, như thể điều đó hiển nhiên quá mà.

- Thưa cậu, đó là một manh mối mà. Tôi đã chỉ cho cậu một manh mối. Cậu không hiểu sao, vị Chúa tể Hắc ám trước khi thay tên đổi họ thì có thể mang tên gì chả được, phải không?

Harry đành ậm ừ:

- Ờ phải. Thôi, bây giờ chúng ta đi thôi. Có một bữa tiệc dọn sẵn rồi, và bạn tôi, Hermione, chắc bây giờ đã tỉnh lại...

Dobby vung hai cánh tay ôm chầm nửa người dưới của Harry, siết mạnh một cách hết sức thân thiết. Dobby nghẹn ngào:

- Tạm biệt Harry Potter! Harry Potter vĩ đại hơn Dobby tưởng rất nhiều!

Ôu trường Hogwarts, Harry đã từng được thưởng thức nhiều bữa tiệc linh đình. Nhưng không có bữa tiệc nào giống như bữa tiệc này. Mọi người dự tiệc đều mặc đồ ngủ và bữa tiệc kéo dài từ nửa đêm cho đến sáng bết. Harry không thể nói được đỉnh cao của bữa tiệc là lúc nào: lúc Hermione chạy ào về phía nó kêu la thất thanh:

- Bạn đã phá án rồi! Bạn đã phá án rồi!

Hay lúc Justin hấp tấp chạy từ bên dãy bàn nhà Hufflepuff qua, siết chặt tay Harry và xin lỗi mãi về cái vụ đã nghi ngờ nó; hoặc khi lão Hagrid đột ngột xuất hiện lúc ba giờ rưỡi sáng, thân ái vỗ lên vai Ron và Hermione một cái, làm hai đứa đập cả mặt xuống đĩa bánh ngọt; rồi khi có người đứng lên công bố rằng nó và Ron đã đem về cho nhà Gryffindor bốn trăm điểm, bảo đảm trong niên học này Cúp Nhà sẽ thuộc về nhà Gryffindor. Cũng có thể, đỉnh cao của bữa tiệc là khi giáo sư McGonagall đứng dậy thông báo rằng các kỳ thi được nhà trường chấm chế miễn hết (Hermione kêu “Ôi, đừng miễn!”) ; hay là khi cụ

Dumbledore tuyên bố rằng, thật không may, giáo sư Lockhart sẽ không thể nào tiếp tục đứng lớp phụ trách môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám nữa, do “bởi vì rằng thì là” giáo sư cần phải đi đâu đó có thể tìm lại trí nhớ của mình.

Không ít thì giáo sư phụ họa đám học trò hò reo khi nghe tin này.

Ron vừa lấy thêm cho mình một miếng bánh cam trét mứt, vừa lầm bầm:

- Thiệt là nhục! Mình vừa mới bắt đầu khoái ổng...

Phần còn lại của học kỳ qua đi trong sự áp đảo của những tia nắng cuối xuân rực rỡ. Trường Hogwarts lại trở về nhịp sinh hoạt bình thường với vài sự đổi thay nho nhỏ. Thay đổi thứ nhất là lớp học Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám đã phải bãi bỏ (Ron an ủi cô bé Hermione bất bình vì mất học: “Nhưng mà tụi mình cũng đã thực tập môn này khá nhiều đó chứ!”). Thay đổi nho nhỏ thứ hai là ông Malfoy đã bị loại ra khỏi chức Ủy viên Hội đồng Quản trị trường Hogwarts. Draco Malfoy không còn đi lại khệnh khạng khắp trường như thể cái trường này là thái ấp riêng của nó nữa. Ngược lại, trông nó bức bối quạu quọ cau có rầu rĩ đến phát thương. Trong khi đó, cô bé Ginny bây giờ đã lại hoàn toàn vui tươi hơn hờ.

Chẳng mấy chốc lại đến ngày lên tàu Tốc hành Hogwarts để về nhà nghỉ hè. Harry, Ron, Hermione, Fred, George, và Ginny xí nguyên một toa cho cả đám. Tụi nó tận dụng những giờ cuối cùng còn được trở lại pháp thuật để chơi cho đã. Cả bọn chơi đánh bài Xì-náp nổ, đốt tới viên pháo bung xòe cuối cùng Fred và George. Rồi tụi nó thực tập trò giải giới đối thủ bằng phép thuật. Trò này thì Harry chơi giỏi, hơn hẳn mấy đứa kia.

Sắp tới Ngã Tư Vua thì Harry sức nhớ ra một chuyện:

- Ginny ơi, em đã thấy anh Percy làm chuyện bí mật gì mà anh không cho em kể lại với tụi anh vậy?

- A, chuyện đó hả?

Ginny cười khúc khích mãi.

- Ôi, chuyện đó... Anh Percy có bồ.

Fred sừng sốt buông cái túi đựng sách, rớt cả xuống đầu George:

- Cái gì?

Ginny nói:

- Bồ của anh là chị Huynh trưởng bên nhà Ravenclaw, chị Penelope ấy! Suốt mùa hè năm ngoái anh Percy chỉ toàn lo viết cho chị ấy, mấy anh nhớ không? Tới chừng vô trường học, hai anh chị vẫn thường bí

mặt gặp nhau. Có một lần em đang đi tới thì bắt gặp hai anh chị đang hôn nhau trong một phòng học trống. Mặc anh không thấy sao, anh Percy buồn khổ biết chừng nào khi chị ấy bị hóa đá.

Ginny kể xong lại lo lắng thêm:

- Mặc anh đừng có chọc ghẹo anh Percy nha!

Fred rạng rỡ như thể sinh nhật của nó được tổ chức sớm:

- Dạ, tôi không dám mơ tưởng tới chuyện đó đâu cô!

George phụ họa với niềm vui ngầm kèm nén:

- Dĩ nhiên là không chọc rồi!

Tàu Tốc hành Hogwarts từ từ chậm lại, và cuối cùng dừng hẳn.

Harry rút ra cây viết lông ngỗng và một mẫu giấy da, quay lại phía Hermione và Ron. Nó nói với Ron:

- Cái này gọi là số điện thoại.

Nó hí hoáy viết hai lần, rồi xé tờ giấy da làm hai, đưa cho Hermione và Ron, mỗi đứa một miếng.

- Hồi mùa hè năm ngoái, mình có nói với ba của bạn về cách sử dụng điện thoại của dân Muggle. Bác sẽ biết xài thôi. Nhớ gọi cho mình ở nhà dì dượng Dursley nha. Mình chắc không chịu nổi hai tháng hè chỉ có mỗi thằng Dudley để mà trò chuyện đâu...

Hermione xuống tàu, nhập vào đám đông đang xúm xít tụ về cái hàng rào bị bùa phép hóa thành cánh cổng vào sân ga số Chín Ba phần tư. Hermione nói:

- Dù thế nào thì dì dượng bạn sẽ tự hào về bạn lắm, một khi họ biết được bạn đã lập thành tích gì trong niên học vừa qua.

- Tự hào hả?

Harry trở mắt hỏi lại.

- Bạn có điên không? Bao nhiêu phen mình suýt chết, mà mình có chết được đâu? Dì dượng dám nổi điên lên thì có...

Cánh cửa vào thế giới Muggle mở ra, và cả bọn cùng nhau bước qua...

- Hết quyển 2 -

HARRY POTTER

J.K.Rowling

Quyển 3

Chương 1: Hộp Thư Cú

Chương 2: Sai Lầm Lớn Của Cô Marge

Chương 3: Chuyển Xe Đò Hiệp Sĩ

Chương 4: Quán Cái Vạc Lùng

Chương 5: Giám Ngục Azakaban

Chương 6: Móng Vuốt Và Lá Trà

Chương 7: Ông Kẹ Trong Tủ Áo

Chương 8: Chuyển Bay Của Bà Béo

Chương 9: Chiến Bai Ác Liệt

Chương 10: Bản Đồ Của Đạo Tặc

Chương 11: Tia Chớp

Chương 12: Thần Hộ Mệnh

Chương 13: Gryffindor Đấu Với Ravenclaw

Chương 14: Mối Ác Cảm Của Thầy Snape

Chương 15: Chung Kết Quiddick

Chương 16: Tiên Đoán Của Giáo Sư Trelawney

Chương 17: Mèo, Chuột Và Chó

Chương 18: Mơ Mộng Ngổ Ngẩn, Đuôi Trùn, Chân Nhồi Bông Và Gạc Nai

Chương 19: Dây Tố Của Chúa Tể Voldemort

Chương 20: Cái Hôn Của Giám Ngục

Chương 21: Bí Mật Của Hermione

Chương 22: Lại Hộp Thư Cú

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Hộp Thư Cú

Harry Potter là một thằng bé không bình thường về nhiều phương diện. Một trong những điểm không bình thường đó là nó rất ghét mùa hè, ghét hơn bất cứ quãng thời gian nào khác trong năm. Một điều bất thường khác nữa là nó rất muốn làm bài tập, nhưng lại phải làm bài trong bí mật, vào giữa đêm hôm khuya khoắt. Và cuối cùng, chỉ vì ngẫu nhiên mà nó trở thành phù thủy.

Lúc này đã gần nửa đêm. Harry đang nằm sấp trên giường, tẩm chăn trùm phía trên đầu như một cái lều con, tay cầm đèn pin, một quyển sách bìa da bự (Một Trang sử Pháp thuật, của Adabert Waffling) để mở, tựa trên cái gối. Harry dùng đầu nhọn của cây viết lông đại bàng dò lần đến cuối trang sách, cau mày tìm kiếm cái gì đó khả dĩ giúp nó viết được bài luận văn được ra đề là "Hãy bình luận ý kiến sau: Thiêu sống phù thủy ở thế kỷ mười bốn là chuyện hoàn toàn vô nghĩa."

Đầu bút của Harry Potter dừng ở dòng đầu của một đoạn văn. Nó đẩy nhẹ cặp mắt kiếng tròn trên sống mũi, rọi cây đèn pin sát vô quyển sách và đọc:

Vào thời Trung cổ, những người không có phép thuật (thường được gọi là Muggles) rất sợ những gì huyền bí, nhưng thực ra họ không biết phân biệt đâu là phù thủy thật, đâu là giả. Trong vài trường hợp hiếm hoi mà họ bắt được một phù thủy thật hay pháp sư thật, thì việc thiêu sống những phù thủy hay pháp sư này cũng chẳng đem lại hiệu quả gì đáng kể. Các phù thủy hay pháp sư chỉ cần trấn một lá bùa sơ đẳng Lạnh-Hoá-Lửa, rồi giả đồ quần quai đau đớn, trong khi cảm giác thực của họ là nhồn nhột và rất đã ngứa. Trong thực tế, mục phù thủy Wendelin khoái bị thiêu sống đến nỗi mục đã tự để cho mình bị bắt không dưới bốn mươi bảy lần dưới những hình thức cải trang khác nhau.

Harry căn cây viết lông đại bàng giữa hai hàm răng, luồn tay xuống dưới cái gối lấy ra bình mực và cuộn giấy da. Nó mở nắp bình mực một cách từ tốn, hết sức cẩn thận, nhúng đầu viết lông đại bàng vô bình mực và bắt đầu viết. Thình thoàng nó ngừng viết, dỏng tai lắng nghe. Bởi vì nếu bất cứ ai trong gia đình Dursley mà nghe được tiếng viết lông ngỗng sột soạt trên giấy da (nhân lúc đi ngang phòng ngủ của Harry để vào nhà vệ sinh), thì Harry dám có thể lại bị nhốt vô phòng xép dưới gầm cầu thang cho đến hết mùa hè lẫn.

Gia đình Dursley sống trong ngôi nhà số 4 đường Privet Drive. Những người này là nguyên nhân khiến cho Harry không bao giờ được hưởng những ngày hè thú vị. Dượng Vernon, dì Petunia, và thằng con trai của họ, Dudley, là những người bà con duy nhất của Harry hiện còn sống. Họ là dân Muggles. Và họ có

thái độ của người thời Trung cổ đối với những điều huyền bí. Dưới mái nhà của gia đình Dursley, cấm không bao giờ được nói tới ba má đã qua đời của Harry, bởi vì hai người đó là phù thủy và pháp sư. Trong nhiều năm trời, dì Petunia và dượng Vernon đã hy vọng rằng, nếu họ ra sức trấn áp kềm chế Harry, thì họ có thể trục xuất năng lực huyền bí ra khỏi thằng nhỏ. Nhưng rốt cuộc họ chỉ tổ phát điên thêm vì bao giờ họ cũng thất bại, và bây giờ họ sống trong nỗi kinh hoàng là rui mà có ai đó biết được chuyện Harry đã theo học được hai năm rồi tại trường Pháp thuật và Ma thuật Hogwarts thì... Điều hay ho nhứt mà gia đình Dursley có thể làm vào những ngày này là khóa kỹ những sách bùa chú, đũa phép, vạc và chổi thần của Harry ngay từ đầu mùa hè, và cấm tiệt Harry trò chuyện với hàng xóm láng giềng.

Đối với Harry, việc bị tước mất những quyển sách bùa chú quả là một nỗi khổ tâm thật sự, bởi vì thầy cô giáo ở trường Hogwarts đã giao cho nó cả đồng bài làm trong kỳ nghỉ. Một trong những bài luận văn mà Harry phải viết là một bài cực kỳ khó về những Độc dược Co rút, do ông thầy khó ưa nhứt ở trường Hogwarts - thầy Snape - ra đề. Ông này mà kiếm được một cái cớ để phạt cấm túc Harry chừng một tháng là ông rất ư khoái tở.

Vì vậy, ngay trong tuần lễ đầu tiên của kỳ nghỉ hè, Harry đã tranh thủ được một cơ hội. Lúc ấy, dượng Vernon, dì Petunia, và Dudley đều còn đang mải quanh quẩn trong sân trước để trầm trồ chiếc xe hơi mới toanh của dượng Vernon. (Tiếng xe nổ to phải biết, có thể suốt cả dãy phố mới chú ý). Harry thừa cơ hội ấy len lén bò xuống nhà, nạy ổ khóa của gian phòng xếp dưới gầm cầu thang, chụp vội mấy quyển sách giáo khoa của nó, đem về giấu trong phòng ngủ. Chừng nào mà nó còn giữ được khăn trải giường sạch bong, không một dấu giấy mực, thì gia đình Dursley còn lâu mới biết được nó vẫn ôn bài pháp thuật vào ban đêm.

Harry cũng khôn hồn tránh gây thêm rắc rối với dì dượng nó vào lúc này, bởi vì họ đã sẵn bực mình với nó lắm rồi, chỉ vì cú điện thoại của một thằng bạn phù thủy của nó ở trường Hogwarts - thằng Ron - hồi đầu hè.

Ron Weasley là con nhà nòi thuộc một gia đình toàn phù thủy. Điều đó có nghĩa là Ron biết cả đồng chuyện mà Harry không biết, nhưng cũng có nghĩa là Ron chưa bao giờ xài tới điện thoại. Thiệt xui xẻo là lần đầu tiên Ron gọi điện thoại thì người nhắc máy lên trả lời nó lại là dượng Vernon.

"Ông Vernon Dursley đang nói đây."

Lúc đó, Harry đang ở trong phòng, nghe tiếng Ron vang oang oang ra từ ống nghe mà hoảng kinh hồn vía.

"A LÔ! A LÔ! ÔNG CÓ NGHE TÔI NÓI RÕ KHÔNG? TÔI - MUỐN - NÓI - CHUYỆN - VỚI - HARRY - POTTER!"

Ron gào to đến nỗi dượng Vernon nhảy lùi ra xa cái điện thoại, tay cầm cái ống nghe cách lỗ tai đến ba tấc, trừng mắt nhìn cái ống nghe với vẻ cảnh giác trên gương mặt đầy nộ khí:

"AI ĐÓ?"

Dượng Vernon hướng về phía cái điện thoại mà gào tướng lên:

"MÀY LÀ AI?"

Ron cũng gào đáp lễ, như thế nó và dượng Vernon đang đứng ở hai đầu của sân vận động mà nói chuyện với nhau.

"RON WEASLEY! TÔI LÀ MỘT NGƯỜI BẠN CỦA HARRY Ở TRƯỜNG..."

Hai con mắt ti hí của dượng Vernon đảo một vòng về phía Harry:

"KHÔNG CÓ HARRY NÀO Ở ĐÂY HẾT!"

Harry đứng như trời trồng tại chỗ. Dượng Vernon vẫn gào về phía ống nghe điện thoại mà ông cầm trong bàn tay giang xa thẳng cánh, như thể sợ rằng nó có thể nổ bất cứ lúc nào:

"TAO KHÔNG BIẾT ĐẾN CÁI TRƯỜNG MÀ MÀY ĐANG NÓI TỚI! ĐỪNG BAO GIỜ LIÊN LẠC VỚI TAO! VÀ ĐỪNG BAO GIỜ ĐẾN GẦN GIA ĐÌNH TAO."

Dượng quăng trả cái điện thoại xuống bàn như thể quăng đi một con nhên nhện độc chết người.

Trận giữa tiếp liền sau đó là một trận giữa te tua chưa từng thấy.

Dượng Vernon gầm lên với Harry, phun nước miếng văng tùm lum vào mặt Harry:

"SAO MÀY DÁM ĐƯA SỐ ĐIỆN THOẠI NHÀ TAO CHO HẠNG NGƯỜI... NGƯỜI NHƯ MÀY HẢ?"

Hiển nhiên là Ron hiểu nó đã gieo tai họa cho Harry, nên không thấy nó gọi tới nữa. Người bạn gái thân thiết nhất của Harry ở trường Hogwarts là Hermione Granger cũng không nghe thấy tăm hơi gì hết. Harry ngờ là Ron đã cảnh báo Hermione đừng có gọi. Nếu vậy thì thật đáng tiếc, bởi vì Hermione, học sinh phù thủy thông minh nhất lớp Harry, là con gái của dân Muggle, cô bé quá rành việc sử dụng điện thoại, và cũng dư sức hiểu là khi gọi đến nhà Dursley thì chớ có hé lời nào về trường Hogwarts.

Vậy là Harry không nhận được tin tức gì từ đám bạn bè phù thủy của nó suốt năm tuần lễ đầu của kỳ nghỉ. Mùa hè này hóa ra cũng tệ hại y như mùa hè năm trước, Harry hoàn toàn bật vô âm tín của bạn bè. Chỉ có khá hơn một điểm, một điểm nhỏ tí xíu mà thôi: sau khi long trọng thề là nó sẽ không dùng con cú Hedwig để gửi thư cho bất cứ bạn bè nào, Harry được cho phép thả con Hedwig ra vào ban đêm. Sở dĩ dượng Vernon chịu nhượng bộ điểm này là vì ông không thể tiếp tục chịu đựng những cơn huyên não ầm ĩ mà Hedwig gây ra khi bị nhốt trong chuồng.

Harry đã viết xong đoạn văn về mụ phù thủy Wendelin Quái dị, nó ngừng tay, lắng nghe động tĩnh. Căn nhà tối thui chìm trong im lặng, chỉ rung lên nhẹ nhẹ mỗi lần thằng anh họ của Harry là Dudley ngáy rống lên. Chắc bây giờ đã khuya lắm rồi. Hai mắt của Harry phát ngứa vì mệt mỏi. Có lẽ nên để đến tối mai hãy viết nốt bài luận văn này thôi, nó nghĩ...

Harry dậy nắp bình mực lại, lôi một cái áo gối từ dưới giường ra, bỏ tất cả: cây đèn pin, cuốn "Một Trang Sử Pháp Thuật", bài luận văn của nó, cùng với cây viết và bình mực, vô trong cái áo gối. Nó leo xuống giường, giấu hết bao "đồ lè" đó dưới một tấm ván lót sàn bị sút ra, dưới gầm giường. Rồi nó đứng dậy vươn vai vận động cho giãn gân cốt một chút, coi giờ trên cái đồng hồ dạ quang đặt trên bàn cạnh giường ngủ.

Đã một giờ sáng. Bao tử Harry thót lên một cái thật tức cười. Vậy là nó đã bước sang tuổi mười ba được một tiếng đồng hồ rồi, mà nó không hay.

Đó cũng là một điều bất thường khác nữa về Harry: nó không háo hức trông mong đến sinh nhật của mình như bao đứa trẻ khác. Cả đời nó chưa từng nhận được một tấm thiệp chúc mừng sinh nhật nào. Liên tiếp hai sinh nhật năm ngoái và năm kia của nó, dì dượng Dursley đã hoàn toàn không đếm xỉa gì tới, vậy thì Harry không có lý do gì để trông mong là họ sẽ nhớ ra sinh nhật nó hôm nay.

Harry bước ngang qua căn phòng tối om, qua cái lồng to trống không của con Hedwig, đến bên khung cửa sổ rộng mở. Nó tựa người vào bệ cửa sổ, để cho làn khí đêm mát mẻ mơn man da mặt, cảm giác sảng khoái sau cả một buổi tối dài phải chui rúc trong chăn lén làm bài. Con Hedwig đã biến đâu mất tấm hai đêm liền. Thường Harry cũng không hơi đâu mà lo cho con cú: trước đây nó cũng từng bỏ đi giang hồ mấy ngày liền như vậy. Nhưng bây giờ Harry rất trông mong con Hedwig quay về. Bởi vì đó là sinh vật duy nhất trong căn nhà này không thấy quợn mỗi khi chạm trán Harry.

Mặc dù vẫn ốm cà tong cà teo và nhỏ con so với tuổi của mình, nhưng so với năm ngoái thì Harry có cao hơn được mấy phân. Mái tóc đen nhánh của nó thì vẫn cứ như muôn thuở: rối bù một cách ngang ngược, bất kể là đã mất công chải gỡ như thế nào đi chăng nữa. Sau cặp mắt kiếng là đôi mắt rất sáng, màu xanh biếc, và trên trán là một vết sẹo mỏng hình tia chớp, có thể nhìn thấy rõ ràng dưới mấy lọn tóc phủ loa xoà.

Đó là cái bất thường nhất trên cả con người Harry. Đó không phải là "kỷ niệm" của một vụ đụng xe khiến ba má Harry chết, như dì dượng Dursley đã xạo ra trong suốt mười năm qua. Ba má Harry, ông James và bà Lily Potter, không hề chết vì tai nạn xe cộ, mà họ đã bị tên phù thủy đáng sợ nhất của phe Hắc ám trong một trăm năm nay là Chúa tể Voldemort ám sát. Harry đã thoát chết, chỉ còn lại một vết sẹo nhỏ trên trán. Giờ này đứng tựa cửa sổ nhìn ra trời tối đen, Harry nhớ lại cuộc chạm trán mới nhất giữa mình với Voldemort. Nó phải nhìn nhận là nó mà sống được tới sinh nhật thứ mười ba này thì là may phước lắm rồi.

Harry dăm dăm ngắm nhìn bầu trời đầy sao để tìm bóng dáng con Hedwig, biết đâu con cú ấy sắp lao trở về với chủ, cùng với một con chuột chết ngậm trong mỏ, gọi là tặng công chờ khen thưởng.

Trong lúc lơ đãng nhìn đầu đó xung quanh, thì phía trên những nóc nhà xuất hiện một cái gì đó - một cái gì đó mà phải mất mấy giây sau Harry mới nhận ra đó là cái gì.

In bóng trên nền của vầng trăng vàng chóa là một sinh vật vẹo vọ hết sức kỳ cục, và sinh vật đó đang vỗ cánh chấp chới về phía Harry, càng lúc hình ảnh nó càng nổi rõ và hiện to trên nền trời. Harry đứng lặng đi một lúc, nhìn con vật đó mỗi lúc một chúi xuống thấp. Nó ngần ngại trong nửa giây, tay đã đặt trên chốt cài cửa sổ, phân vân không biết có nên đóng sập cửa lại hay không. Nhưng vừa lúc đó, sinh vật kỳ quái ấy lao ngang qua quãng sáng của những ngọn đèn trên đường Privet Drive, và Harry lập tức nhận ra ngay đó là con gì. Nó nhảy phắt qua một bên.

Ba con cú lao xuyên qua cửa sổ, chính xác là hai con cú dìu một con thứ ba có vẻ như đã bất tỉnh. Cả đám đáp xuống giường Harry một cái ịch, con cú được kèm ở giữa lặn kèn ra và nằm ngay đơ thẳng cẳng. Đó là một con cú vĩ đại màu xám, dưới chân nó cột chặt một cái gói cũng vĩ đại không kém.

Harry nhận ra ngay con cú bất tỉnh đó. Tên nó là Errol - con cú của gia đình Weasley. Ngay tức thì, Harry nhào tới bên giường, tháo dây buộc quanh chân Errol, gỡ gói quà ra, rồi mang Errol đến chuồng của Hedwig. Errol he hé mở đôi mắt lơ lơ, thốt lên một tiếng cú rúc yếu ớt để bày tỏ lòng biết ơn, rồi hớp vài ngụm nước nhỏ.

Bấy giờ Harry mới quay lại với hai con cú kia. Một trong hai con đó - con bự chẳng màu trắng như tuyết - đích thị là con Hedwig của Harry. Nó cũng mang một gói quà, vẻ khá dương dương tự đắc về thành tích của mình. Hedwig thân ái mổ Harry mấy cái nhẹ nhẹ khi Harry tháo dùm nó cái "thành tích" đó ra khỏi chân. Xong, nó bay vèo ngang qua căn phòng để đến vui vầy bên bạn Errol.

Harry không nhận ra được con thứ ba - một con cú màu nâu hung rất ư đẹp cú. Nhưng Harry biết ngay con cú này từ đâu đến, bởi vì ngoài gói quà thứ ba, nó còn mang theo một lá thư có huy hiệu của trường Hogwarts. Khi Harry tháo gỡ cho nó cái gánh nặng công văn đó, nó bèn long trọng xù lông, xoạc cánh, và vút một cái bay vèo qua cửa sổ, lao thẳng vào đêm đen.

Harry ngồi xuống giường, chụp lấy cái gói mà Errol đem đến, lột ngay lớp giấy nâu gói bên ngoài. Bên trong, dưới một lớp giấy khác bằng vàng kim, nó khám phá ra một món quà gói cùng một tấm thiệp chúc mừng sinh nhật - tấm thiệp mà lần đầu tiên Harry nhận được trong đời. Bằng mấy ngón tay run run, Harry mở phong bì. Hai mảnh giấy rơi ra, một lá thư và một mẫu giấy cắt từ báo.

Rõ ràng mẫu báo đó đã được cắt ra từ tờ báo phù thủy Nhật báo Tiên Tri, bởi vì những người trong tấm hình đen trắng đang nhúc nhích cục cựa. Harry cầm mẫu báo cắt rời ấy, vuốt cho phẳng phiu rồi đọc:

VIÊN CHỨC BỘ PHÁP THUẬT ẦM ĐƯỢC GIẢI THƯỞNG LỚN

Ông Arthur Weasley, Trưởng phòng Dùng sai Chế tác của Muggles thuộc bộ Pháp thuật, vừa trúng Giải Thưởng Lớn cuộc xổ số Galleon hàng năm của Nhật báo Tiên Tri.

Ông Weasley hớn hờ nói với Nhật báo Tiên Tri: "Chúng tôi sẽ xài số vàng trúng thưởng vào kỳ nghỉ hè ở Ai Cập, nơi đứa con trai lớn của chúng tôi, Bill, đang làm chuyên viên giải nguyên trừ ếm cho ngân hàng phù thủy Gringotts."

Gia đình Weasley sẽ ngao du một tháng ở Ai Cập, và trở về vào đầu niên học mới của trường Hogwarts, nơi mà năm đứa con nhà Weasley hiện đang theo học.

Harry chăm chú ngó cái hình nhúc nhích, miệng nó toét ra cười đến tận mang tai khi thấy tất cả chín người của nhà Weasley đứng trước một cái kim tự tháp khổng lồ đang vẫy gọi nó một cách dữ dội. Nào là bà Weasley nhỏ con mà mập mập một cách phúc hậu, rồi ông Weasley hói đầu, cao lêu nghêu, cùng sáu cậu con trai và một cô con gái. Mặc dù tấm ảnh trên báo là đen trắng không cho phép thấy rõ, nhưng Harry vẫn hình dung được chín mái tóc của tất cả chín người trong gia đình này đều đỏ hoe lên.

Đứng ở chính giữa tấm hình là Ron, cao lêu nghêu, dáng điệu lóng ngóng, có con chuột Scabbers ngồi chồm hổm trên vai, một cánh tay Ron quàng qua vai cô em gái Ginny.

Gia đình Weasley hết sức tử tế nhưng cũng cực kỳ nghèo, nên Harry thấy không thể có ai xứng đáng hơn họ được thưởng cho một đồng vàng như vậy. Nó cầm thư của Ron lên, mở ra:

"Harry thân mến,

Chúc mừng sinh nhật hạnh phúc!

Bồ biết không, mình thực tình hối tiếc về vụ gọi điện thoại. Mình hy vọng gia đình Muggle đó không làm cho bồ điêu đứng lắm. Mình đã hỏi ý ba, ba nói lẽ ra mình không nên hò hét inh ỏi trong điện thoại như vậy.

Ở Ai Cập này thiệt là đã hết chỗ nói. Anh Bill đã dẫn tụi này đi chơi vòng vòng quanh những ngôi mộ. Bồ không thể tưởng tượng ra nổi những lời nguyện mà các phù thủy Ai Cập đã ếm lên các nấm mộ này đâu. Đến nỗi má còn không dám cho Ginny vô trong nấm mộ cuối cùng để tham quan. Trong nấm mộ này có mấy bộ xương người biến dạng, nghe nói của dân Muggle đột nhập vô rồi bị mọc thêm đầu hay đại loại như vậy.

Mình không thể nào tin được khi ba trúng độc đắc cuộc xổ số của Nhật báo Tiên Tri. Những bảy trăm Galleon vàng! Phần lớn số vàng đã được đem ra xài hết trong chuyến du ngoạn này, nhưng ba má vẫn còn đủ để mua cho mình một cây đuă phép mới cho niên học tới."

Harry còn nhớ quá rõ về vụ tai nạn xe hơi bay tông vô cây Liễu roi đã khiến cho cây đuă phép cũ mềm của Ron bị té tề tua.

"Gia đình mình sẽ trở về trước khi khai giảng niên học mới khoảng một tuần lễ, và tụi này sẽ đi Luân Đôn để mua sắm sách mới và cây đũa phép cho mình. Có cơ hội nào gặp bồ ở đó không?"

Đừng để cho dân Muggle nản quá đấy!

Tìm cách đến Luân Đôn nha!

Ron

Tái bút: Anh Percy được bầu làm Thủ lĩnh Nam sinh. Ảnh mới nhận được thư báo tin hồi tuần rồi."

Harry liếc nhìn tấm hình một lần nữa. Anh Percy vào niên học tới sẽ là học sinh năm thứ bảy, năm cuối cùng, ở trường Hogwarts. Trông anh cực kỳ bảnh chọe. Cái phù hiệu Thủ lĩnh Nam sinh đã được anh cài lên cái nón Thổ Nhĩ Kỳ đỏ hết sức ngộ nghĩnh trên mái tóc chải mượt ngay ngắn. Đôi kiếng gọng sừng của anh lấp lánh phản chiếu ánh nắng Ai Cập.

Harry bây giờ mới quay ra những món quà khác, bắt đầu tháo giấy gói ra. Gói quà của Ron gói là một đồ vật trông giống như một cái bông vụ thu nhỏ bằng thủy tinh. Kèm theo món quà này còn có một mẫu thư khác nữa cũng của Ron:

"Harry,

Đây là một cái ống kính Mách leo bỏ túi. Nếu chung quanh mình có ai đó không đáng tin cậy thì nó sẽ sáng lên và quay tít. Anh Bill nói nó là đồ nhảm nhí, để bán cho mấy du khách phù thủy và không đáng tin cậy chút nào, bởi vì khi cả nhà cùng ngồi ăn tối hôm qua, nó cứ liên tục nhá sáng miết. Ấy là vì ảnh không để ý anh George và Fred đã lén bỏ vô chén súp của ảnh mấy con bọ xít.

Tạm biệt nha.

Ron"

Harry đặt cái ống kính Mách leo bỏ túi lên cái bàn cạnh giường. Cái ống kính mách leo đứng im re trên cái đế nhọn đầu một cách rất ư thẳng bằng, phản chiếu mấy cây kim đồng hồ dạ quang. Harry nhìn ngắm món quà của Ron một cách sung sướng trong mấy giây, rồi cầm đến cái gói mà Hedwig đã đem về.

Bên trong gói này cũng là một món quà được gói ghém cẩn thận, một tấm thiệp và một lá thư. Tất cả đều do Hermione gói:

Harry thân mến,

Ron đã viết thư cho mình và kể cho mình nghe về vụ bạn ấy gọi điện thoại trúng dượng Vernon. Mình hy vọng bạn vẫn yên lành.

Hiện giờ mình đang đi nghỉ ở Pháp và mình không biết làm thế nào mà gửi bức thư này cho bạn - Nếu họ mở thư ở Hải quan thì mình biết làm sao? - May quá, con Hedwig xuất hiện vừa đúng lúc. Mình coi bộ con Hedwig muốn bảo đảm là phen này bạn phải có một món quà sinh nhật khác mọi năm một chút. Mình đã mua một món quà bằng cách đặt hàng bằng cú. Có một cái quảng cáo trên tờ Nhật báo Tiên Tri (mình đã đặt mua dài hạn báo giao tới tận nhà, nhờ vậy được cập nhật những gì đang xảy ra trong thế giới phù thủy, thật là thú vị.) Bạn có nhìn thấy cái hình của Ron và gia đình bạn ấy trong số báo ra cách đây một tuần không? Mình cá là bạn ấy học được cả đồng chuyện hay ho thú vị ấy, mình thiệt tình phát ganh tỵ - phù thủy Ai Cập cổ xưa thì chắc chắn là hấp dẫn vô cùng.

Ở đây cũng có chút đỉnh lịch sử pháp thuật địa phương thú vị. Mình đã viết lại toàn bộ bài luận văn Lịch sử Pháp thuật của mình để bổ sung vào bài viết những điều mình vừa khám phá ra. Mình hy vọng bài luận của mình không đến nỗi dài lăm, nó chỉ dài hơn yêu cầu của giáo sư Binns có hai cuộn giấy da mà thôi.

Ron nói bạn ấy sẽ đi Luân Đôn vào tuần lễ cuối cùng của kỳ nghỉ hè. Liệu bạn có đi được không? Dì dưỡng của bạn có cho bạn đi không? Mình thực sự mong bạn có thể đi được. Nếu không thì tội mình đành chờ đến lúc gặp nhau trên chuyến tàu tốc hành Hogwarts vào ngày một tháng chín vậy!

Thân ái,

Hermione.

Tái bút: Ron nói anh Percy đã trở thành Thủ lĩnh Nam sinh. Mình cam đoan là anh Percy rất khoái. Nhưng Ron thì lại không có vẻ vui lắm về vụ này.

Harry lại cười toét miệng khi để lá thư của Hermione qua một bên để mở món quà của cô bé. Nó hơi nặng. Đã biết rõ Hermione quá rồi, Harry chắc chắn đây sẽ là một quyển sách to đầy những câu thần chú cực kỳ khó. Nhưng hóa ra không phải. Tim Harry đập rộn ràng khi nó xé toạc tờ giấy bao để lộ ra một cái hộp da đen mịn màng với hàng chữ bạc được in trên nắp: "Bộ đồ lễ bảo quản chổi thần".

Harry thì thầm:

"Ái chà, cô nàng Hermione này!"

Nó kéo dây kéo để mở hộp ra nhìn vào bên trong.

Có một hũ to xi đánh bóng cán chổi thượng hạng hiệu Fleetwood, một cặp kéo cắt Đuôi chổi bằng bạc sáng choang, một cái la bàn nhỏ xíu bằng đồng để gắn vô cây chổi cho những chuyến du hành xa, và một cuốn Cẩm Nang Tự-Bảo-Quản Chổi Thần.

Ngoài bạn bè ra, cái khiến cho Harry nhớ Hogwarts nhất chính là Quidditch, môn thể thao phổ biến nhất trong thế giới phù thủy. Cái môn thể thao mà cầu thủ phải cỡi cán chổi thần, khá nguy hiểm, nhưng rất

hồi hộp và Harry đã ngẫu nhiên mà trở thành tuyển thủ trẻ nhất được tham gia thi đấu cho bất cứ Ký túc xá nào của Hogwarts trong vòng một thế kỷ qua. Một trong những phần thưởng mà nó nhận được nhờ tài năng chơi Quidditch là một cây chổi đua hiệu Nimbus 2000.

Harry đặt cái hộp bằng da ấy sang một bên và cầm lên món quà cuối cùng. Nó nhận ra ngay lập tức nét chữ ngoằn ngoèo xộc xệch trên lớp giấy màu nâu: còn của ai khác hơn là lão Hagrid, người giữ khóa trường Hogwarts. Nó vội xé lớp giấy trên cùng của gói quà để nhìn vào cái ở bên trong một cách háo hức. "Cái đó" bằng da và màu xanh lá cây. Nhưng Harry chưa kịp tháo hết lớp giấy gói bên ngoài ra, thì cái vật bên trong ấy đã hự lên một tiếng. Chưa biết đó là cái gì, chỉ biết nó đang táp chách chách, như thể có mồm mép hẳn hoi vậy.

Harry thấy ghê đến ớn lạnh. Nó biết lão Hagrid không bao giờ cố ý gởi cho nó bất cứ thứ gì nguy hiểm: nhưng khổ nỗi, lão Hagrid lại không có quan điểm và nhận thức của người bình thường về cái gì là nguy hiểm, cái gì là không. Mọi người đều biết lão Hagrid từng kết bạn với những con nhện nhện khổng lồ, mua một con chó ba đầu hung tợn của mấy tay bợm nhậu ở quán rượu, và lén ấp trứng rồng bất hợp pháp trong căn chòi của lão.

Harry khều khều cái gói một cách căng thẳng. Cái gói lại táp nhặng xị lên. Harry bèn với tay cầm cây đèn trên bàn ngủ, nắm thật chắc trong một tay, giơ cao quá đầu, sẵn sàng phang cây đèn ấy vào con vật nguy hiểm trong cái bọc mà nó đang dùng tay kia xé nốt lớp giấy gói. Harry kéo cái vật đó, và từ trong bọc rút bịch ra: một cuốn sách. Chỉ vừa mới kịp nhận ra cái bìa màu xanh xinh đẹp với hàng chữ chạm nổi của cái tựa sách bằng vàng: "Quái Thư Về Quái Vật", thì cuốn sách kỳ quái ấy đã nhảy dựng trên gáy sách rồi tấp tạch bạch bò ngang qua cái giường của Harry, y như một con cua quái dị.

Harry thì thầm:

"Thôi rồi..."

Cuốn sách té nhào xuống khỏi cái giường, gây một tiếng vang to nghe loảng xoảng, rồi lật đật lê lét ngang qua căn phòng. Harry rón rén theo dõi nó. Cuốn sách chui vào dưới gầm bàn, trốn trong một vùng khuất tối om. Vừa cầu trời cho cả nhà Dursley say ngủ, không nghe được tiếng động vừa rồi, Harry vừa bò xuống sàn, tìm cách thò tay vô gầm bàn lôi cuốn sách ra.

"Ui da!"

Cuốn sách đớp tay nó một cái rồi chấp chới chạy qua khỏi Harry, vẫn bước lạch bạch bằng bìa và gáy sách. Harry loay hoay bò quanh, chồm tới, nhào sang bên, ra sức đè cuốn sách xuống cho nó nằm yên. Ở phòng bên, đương Vernon ngáy lên một tiếng vang như sấm.

Trong khi Harry vất vả giữ chặt cuốn sách đang ra sức vùng vẫy, thì Hedwig và Errol đứng coi một cách khoái trá. Một khi đã tóm được cuốn sách trong tay, Harry vội vã bước tới cái tủ quần áo nhiều ngăn

kéo, rút ra một sợi dây nịt, đem trói cuốn sách lại thật kỹ. Cuốn Quái Thư Về Quái Vật vùng vắng với vẻ giận dữ, nhưng không còn tấp tắp hay vỗ vỗ bìa sách nữa. Xong, Harry thả cuốn sách kỳ quái lên giường, với tay cầm tấm thiệp của lão Hagrid lên:

Cháu Harry thương nhớ,

Chúc mừng sinh nhật hạnh phúc!

Bác nghĩ cuốn sách này sẽ hữu ích cho cháu khi vào niên học tới. Bây giờ bác không nói gì thêm nữa. Chừng nào gặp cháu, bác sẽ nói.

Hy vọng đám Muggles đối xử tử tế với cháu.

Chúc cháu mọi điều tốt lành,

Bác Hagrid.

Harry hết hồn khi lão Hagrid cho rằng một cuốn sách ưả cản nặng xị sẽ trở nên hữu ích, nghe đúng là chuyện xúi quẩy. Nhưng nó cũng đặt tấm thiệp của lão Hagrid đứng cạnh thiệp chúc mừng của Ron và Hermione, miệng ngoác ra cười tươi hơn bao giờ hết. Bây giờ chỉ còn lại lá thư của trường Hogwarts.

Harry nhận thấy lá thư này hơi dày hơn bình thường. Nó xé phong bì, rút từ trong đó ra tờ giấy da đầu tiên và đọc:

Thân gửi cậu Potter,

Xin vui lòng lưu ý là niên học mới sẽ bắt đầu vào ngày 1 tháng 9. Tàu tốc hành Hogwarts sẽ khởi hành từ sân ga số Chín Ba Phần Tư tại nhà ga Ngã Tư Vua, lúc mười một giờ.

Học sinh năm thứ ba sẽ được phép viếng thăm làng Hogsmeade vào một vài ngày cuối tuần. Xin trình cho phụ huynh hoặc người bảo trợ ký vào tờ đơn cho phép kèm theo đây.

Thân ái,

Giáo sư McGonagall

Phó Hiệu Trưởng.

Harry rút ra tờ đơn cho phép đi thăm làng Hogsmeade, nhìn tờ giấy da một hồi, nụ cười trên mặt nó từ từ tắt lụi. Cuối tuần mà được đi thăm làng Hogsmeade thì khoái biết chừng nào. Harry biết đó là một ngôi làng phù thủy, cả làng đều là phù thủy, nhưng nó chưa bao giờ có dịp đặt chân tới. Vấn đề là phải làm cái cách gì đây để cho dì Petunia và dượng Vernon chịu ký vô tờ đơn cho phép này?

Harry ngó lên cái đồng hồ báo thức. Bây giờ đã hai giờ sáng. Nó quyết định là sáng mai thức dậy hãy lo nghĩ tiếp đến cái đơn cho phép đi thăm làng Hogsmeade. Còn bây giờ thì leo lên giường, chồm ngang qua giường để gạch bỏ bớt một ngày trên tấm lịch nó tự chế, để đếm ngược từng ngày còn lại của một mùa hè quá dài, trông ngóng cho chóng đến ngày trở về trường Hogwarts. Rồi Harry gỡ cặp mắt kiếng ra, nằm dài xuống, mắt vẫn mở to, nhìn mãi ba tấm thiệp sinh nhật để trên bàn.

Mặc dù là đứa trẻ bất thường về đủ mọi mặt, nhưng giây phút này Harry Potter cũng có cảm giác như bất cứ một đứa trẻ bình thường nào khác: sung sướng vì hôm nay là sinh nhật của mình, tuy đây là lần đầu tiên trong đời Harry có được niềm sung sướng đó.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Sai Lầm Lớn Của Cô Marge

Sáng hôm sau, khi Harry đi xuống nhà để ăn điểm tâm, thì nó thấy cả ba người của nhà Dursley đã ngồi đầu vô đó quanh cái bàn ăn trong nhà bếp rồi. Mọi người đang xem truyền hình. Cái máy truyền hình mới toanh vừa bóc tem gỡ nhãn ấy là món quà mừng-con-về-nhà-nghi-hè dành cho Dudley. Thằng anh họ núc ních này của Harry đã không ngừng lải nhải than phiền về quãng đường dài mà nó phải ục ịch đi từ cái tủ lạnh trong nhà bếp đến cái máy truyền hình trong phòng khách. Nay thì Dudley hầu như ở lý luôn trong nhà bếp gần hết ngày hè. Cặp mắt heo ti hí của nó cứ dán dính lên màn ảnh nhỏ, và cái cảm nham lốp nọng của nó không ngừng đung đưa do động tác nhai nhồm nhoàm liên tục.

Harry ngồi xuống giữa Dudley và dượng Vernon, một người đàn ông cao to như một con bò với cái cổ nhỏ xíu và một bộ ria vĩ đại. Chẳng những không chúc mừng Harry một sinh nhật hạnh phúc, mấy người trong nhà Dursley thậm chí còn không tỏ một dấu hiệu gì chứng tỏ là họ có nhận thấy Harry bước vào phòng. Nhưng mà Harry cũng đã quá quen với sự ghẻ lạnh này rồi, nên chẳng hơi đâu mà buồn. Nó tự lấy cho mình một miếng bánh mì nướng rồi ngược lên ngó người đọc tin trong truyền hình. Ông ta đang tường thuật nửa chừng câu chuyện một tên tù vượt ngục.

"Xin công chúng hãy cảnh giác là Black có vũ trang và cực kỳ nguy hiểm. Một đường dây nóng đặc biệt đã được thiết lập, bà con nên lập tức báo cáo cho chính quyền khi thấy bất cứ tông tích nào của Black."

Dượng Vernon ngược mắt khỏi tờ báo, ngó chăm chăm vô mặt tên tù trên màn ảnh, khịt khịt mũi:

"Cần quái gì phải báo cho người ta biết thằng tù đó lợi hại! Cứ trông cái bộ dạng của nó là biết, đồ lười biếng rác rưởi! Coi coi đầu tóc của nó kìa!"

Dượng ném một cái nhìn xéo vào Harry. Mái tóc rối bù của nó luôn luôn là nguồn cơn khó chịu của dượng Vernon. Tuy nhiên, Harry thấy nó còn chải chuốt tươm tất chán nếu đem so sánh với bộ dạng của người đàn ông trên màn ảnh truyền hình. Ông ta có một gương mặt hốc hác ẩn sau những nùi tóc rối, xỉn màu, dài tới cùi chỏ.

Gương mặt tên tù biến mất để lại hiện ra xướng ngôn viên của đài truyền hình:

"Bộ trưởng Nông nghiệp và Ngư nghiệp sẽ thông báo vào ngày hôm nay..."

Dượng Vernon quát tháo, trừng mắt giận dữ nhìn ông xướng ngôn viên của đài truyền hình:

"Ừa? Tiếp đi chứ! Sao chẳng thông báo gì cho người ta biết thằng điên đó đã vượt từ cái ngục nào? Đưa tin khơi khơi mà làm gì! Dám thằng điên đó hiện giờ đang lảng vảng ngoài đường không chừng!"

Dì Petunia lảng vảng đi quanh phòng, chăm chú ngó chừng qua cửa sổ nhà bếp. Dì có một thân hình xương xẩu và một bộ mặt ngựa dài thòng. Harry biết tổng dì Petunia chỉ những mong sao được làm cái người quay số đường dây nóng để mật báo tin về tên tù vượt ngục. Dì là người đàn bà tọc mạch nhứt thế giới và đã tiêu phần lớn thì giờ trong đời mình để rình ngó nghe ngóng những người hàng xóm chán phèo luôn nghiêm chỉnh tuân thủ luật pháp.

Dượng Vernon động nằm tay tím rím tổ chảng của dượng xuống bàn một cái đùng, nói:

"Không biết tới bao giờ họ mới hiểu ra rằng đối với cái lũ người đó thì chỉ có một cách treo cổ chúng là xong!"

"Rất đúng!"

Dì Petunia hòa theo chồng ngay, mắt vẫn đảo qua giàn đậu tây của nhà hàng xóm.

Dượng Vernon hớp cặn tách trà, liếc nhìn đồng hồ, nói thêm:

"Anh phải đi ngay thôi, Petunia à, chuyến tàu của Marge sẽ đến lúc mười giờ."

Đang thả tâm trí bay bổng với bộ Bảo trì Chối thần trên lầu, Harry đột ngột bị lôi tuột xuống mặt đất khi nghe câu nói đó của dượng Vernon. Nó vuột miệng nói:

"Cô Marge há? Hồng... hồng lẽ... cô tới đây?"

Cô Marge là em gái của dượng Vernon. Mặc dù cô ấy không có dây mơ rễ má huyết thống gì với Harry, nhưng Harry vẫn buộc phải gọi cô Marge là cô suốt đời.

Cô Marge sống ở nông thôn, trong một ngôi nhà nằm giữa khu vườn rộng. Trong khu vườn đó, cô nuôi một lũ chó Bun. Thường thì cô không hay ở lại nhà dượng Vernon cho lắm, bởi vì cô không thể nào chịu nổi cảnh xa cách lũ chó quý báu của cô. Nhưng những lần đến thăm thừa thớt của cô cũng đủ lưu lại trong tâm trí Harry những nỗi kinh hoàng sâu sắc.

Nhớ hồi sinh nhật thứ năm của Dudley, cô Marge đã quất bầm giập hai ống quyển của Harry để cấm không cho nó đụng tới cái tượng phát ra tiếng nhạc của Dudley. Vài năm sau, cô Marge lại xuất hiện vào dịp lễ Giáng sinh, tặng cho Dudley một người máy được vi tính hóa, còn Harry thì được cô tặng cho một hộp bánh qui dành cho chó. Trong chuyến viếng thăm gần đây nhứt của cô Marge, khoảng một năm trước khi Harry nhập học trường Hogwarts, Harry xui xẻo vô tình dẫm phải chân của con chó mà cô Marge cưng nhứt. Con chó Ripper đó bèn rượt Harry chạy giáp vòng khu vườn, và buộc Harry phải leo tọt lên cây. Cô Marge cũng chẳng thèm gọi con chó cưng lại để nó buông tha cho thằng bé. Harry đã phải ngồi run cầm

cập trên cây cho đến quá nửa đêm. Những chuyện đó cho tới bây giờ vẫn còn là trò cười bể bụng cho Dudley.

Dượng Vernon gầm gừ:

"Cô Marge sẽ ở lại đây một tuần lễ."

Dượng xia một ngón tay múp míp vào mặt Harry đe dọa:

"Và sẵn đây, tao cần phải dặn trước mày vài chuyện cho rõ ràng, trước khi tao đi đón cô ấy."

Dudley gỡ con mắt nó ra khỏi màn ảnh truyền hình, nở nụ cười tự mãn ngô ngố. Đối với Dudley, cách giải trí khoái nhất là xem cha nó, ông Dursley, hành hạ đứa em họ Harry.

Dượng Vernon lại gầm gừ:

"Thứ nhất, mày liệu hồn ăn nói cho tử tế khi nói chuyện với cô Marge, nghe chưa!"

Harry đáp một cách chua chát:

"Dạ được, nếu cô ấy cũng nói năng tử tế khi nói chuyện với cháu."

Làm như không nghe thấy câu trả lời của Harry, dượng Vernon nói tiếp:

"Thứ hai, cô Marge không biết gì hết về sự bất bình thường của mày; cho nên tao không muốn có bất kỳ... bất kỳ trò nhố nhố nào xảy ra khi có cô ấy ở đây; mày liệu hồn mà cư xử, nghe không?"

Harry nghiêng chặt răng đáp:

"Cháu sẽ cư xử đàng hoàng nếu cổ cũng vậy."

Đôi mắt ti hí của dượng Vernon lúc này chỉ còn là hai đường kẻ nhỏ xíu trên gương mặt đỏ au của ông.

"Và thứ ba, chúng ta đã nói với cô Marge là mày học ở "Trung tâm Thánh Brutus chuyên Giam giữ Thiếu niên Phạm tội Không Cải hoá nổi."

Harry hét lên:

"Cái gì?"

Dượng Vernon bực ngang:

"Mày phải chấp nhận câu chuyện đó, nghe không thẳng oắt con, nếu không mày sẽ gặp chuyện chẳng lành!"

Harry ngồi lặng, mặt trắng bệch, giận uất lên, trợn trừng mắt ngó dượng Vernon, không thể nào tin được điều tai nó vừa nghe. Cô Marge sẽ đến ở chơi tại nhà này một tuần lễ, đúng là không còn món quà sinh nhật nào tồi hơn mà gia đình Dursley có thể tặng cho đứa cháu mồ côi, kể cả so với đôi vợ cũ của dượng Vernon mà Harry nhận được vào kỳ sinh nhật năm kia năm kia của nó.

Dượng Vernon nặng nề đứng lên, nói với vợ con:

"Thôi, anh đi ra nhà ga đây, Petunia à. Con có muốn đi theo chơi không, Dudley-cục-cứng?"

"Hồng thềm."

Dudley thấy màn cha nó răn đe Harry kết thúc mất rồi thì cũng hết cả hứng với những lời ổng nói, bèn quay lại dán mắt vô màn ảnh truyền hình.

Dì Petunia vuốt mái tóc vàng và rậm của cậu quý tử, âu yếm nói:

"Dudley còn phải chuẩn bị cho lịch sự để đón cô Marge mà. Má đã mua cho cục cứng một cái nơ mới dễ thương hết sức nói."

Dượng Vernon thân ái vỗ lên bờ vai ú na ú nần của Dudley:

"Vậ lát nữa ba gặp lại con hén!"

Đang ngồi thừ ra trong trạng thái kinh hoàng ngây đờ, Harry bỗng nảy ra một ý tưởng bất ngờ. Buông miếng bánh mì nướng của nó xuống, Harry vội vàng đứng lên đi theo dượng Vernon ra đến cửa chính.

Dượng Vernon mặc áo khoác lái xe vào, nhìn thấy Harry đang đứng ngó mình, dượng bèn nạt:

"Tao không có dắt mày đi theo đâu!"

Harry lạnh lùng đáp:

"Làm như cháu muốn đi theo ấy! Cháu chỉ muốn hỏi dượng một điều."

Dượng Vernon nhìn nó nghi hoặc. Harry lựa lời nói:

"Học sinh năm thứ ba ở trường Hog..., ở trường của cháu, được phép thỉnh thoảng đi thăm làng."

"Thì sao?", dượng Vernon gắt, tay dượng đã cầm cái chìa khóa xe máng trên cái móc gần cửa. Harry vội nói nhanh:

"Cháu cần có chữ ký của dượng trong đơn cho phép"

Dượng Vernon cười chế nhạo:

"Mà tại sao tao phải ký vô chứ?"

Harry cẩn thận lựa từng tiếng từng lời:

"Dạ, cháu thấy thiệt là khó mà giả vờ với cô Marge là cháu học ở cái trường... Thánh gì đó..."

Dượng Vernon gào to:

"Trung tâm Thánh Brutus Giam giữ Thiếu niên Phạm tội Không Cải hóa nổi."

Harry hài lòng khi nghe trong giọng nói của dượng Vernon có một nỗi hoảng hốt nào đó. Nó bình tĩnh ngược nhìn gương mặt to bè và tím rím của dượng Vernon, nói:

"Dạ, cái trường đó, cháu thấy mình sẽ phải ghi nhớ nhiều thứ, rồi phải làm cho câu chuyện có vẻ thuyết phục, phải không dượng? Nếu rui mà cháu vô tình để lộ ra điều gì đó..."

Dượng Vernon rống lên:

"Thì tao sẽ động cho mày ói ra hết những thứ mày nuốt vô, biết không?"

Dượng Vernon nhào tới, dứ dứ nắm đấm vô mặt Harry, nhưng Harry vẫn kiên cường. Nó nói bằng giọng không gì lay chuyển được.

"Có động cho cháu ói mửa ra thì cũng không thể làm cho cô Marge quên được những gì cháu sẽ nói với cô."

Dượng Vernon đứng khựng lại, nắm đấm vẫn còn giơ cao, gương mặt vốn đỏ au đã xạm xuống thành màu nâu cánh gián xấu xí.

Harry nói tiếp thật nhanh:

"Nhưng nếu dượng ký dùm cháu đơn cho phép, thì cháu thề là sẽ ráng nhớ tên cái trường mà dượng nói là cháu đang theo học. Và cháu sẽ hành động như một Mug..., một người bình thường, và mọi thứ."

Harry biết rằng dượng Vernon đang suy nghĩ lại đề nghị của nó, dù hàm răng ông đang nhe ra và mạch máu nổi cộm trên thái dương của ông nhịp phập phồng.

Cuối cùng ông gầm ghè:

"Được. Tao sẽ canh chừng cẩn thận hành vi thái độ của mày trong suốt thời gian cô Marge ở đây chơi. Nếu cuối cùng mày giữ được bí mật câu chuyện và chịu nằm trong giới hạn cho phép, thì tao sẽ ký tên vô tờ đơn chết tiệt của mày."

Dượng Vernon xoay mình, kéo cánh cửa trước, bước ra, rồi đóng sầm cánh cửa lại, mạnh đến nỗi một trong mấy tấm kính cửa ở trên cao bị chấn động, rớt xuống.

Harry không quay trở lại nhà bếp. Nó đi thẳng lên lầu, trở vô phòng ngủ của mình. Nếu nó sẽ phải hành động như một Muggle, thì tốt nhất là nên bắt đầu ngay từ bây giờ. Harry chậm rãi và buồn bã thu dọn mấy món quà và thiệp chúc mừng sinh nhật lại, đem giấu hết dưới tấm ván lót sàn bị bung ra, chung một chỗ với mớ bài tập còn dở dang của nó.

Rồi Harry đi tới cái chuồng con Hedwig. Con cú nhà Weasley - Errol - dường như đã hồi phục ít nhiều, đang ngủ say li bì cạnh con Hedwig, đầu rúc dưới cánh. Harry thở dài, rồi đánh thức cả hai con cú dậy.

Harry rầu rĩ nói với con cú:

"Hedwig à, mày phải biến đi đâu đó một tuần lễ thôi. Chi bằng mày cứ đi theo con Errol, Ron sẽ chăm sóc mày giùm tao. Tao sẽ viết cho Ron một lá thư, giải thích chuyện này. Mày đừng có nhìn tao cái kiểu đó."

Đôi mắt tròn to màu hổ phách của con Hedwig dầy trách móc. Nhưng Harry đành nói tiếp:

"Lỗi tại tao, tao biết. Nhưng đó là cách duy nhất để tao có được giấy phép đi thăm làng Hogsmeade với Ron và Hermione."

Mười phút sau, Errol và Hedwig (đeo bức thư của Harry dưới chân), cùng lao qua khung cửa sổ và biến mất tăm.

Bấy giờ Harry, với cội lòng nặng trĩu khổ sở và cô đơn, mới đem cất cái lồng trống không vô trong tủ quần áo.

Nhưng mà Harry không có nhiều thì giờ để mà nghiền ngẫm ủ ê. Chưa kịp làm gì hết thì đã nghe tiếng ré the the của dì Petunia đang gọi vọng lên cầu thang, kêu Harry trở xuống để chuẩn bị sẵn sàng đón tiếp vị khách sắp đến.

Khi Harry vừa thò đầu vô hành lang thì dì Petunia nạt ngay:

"Làm cái gì với cái đầu tóc của mày đi chứ!"

Harry chẳng thấy có lý do chính đáng nào để phải chải đầu cho mượt mà ngay ngắn cả. Cô Marge rất khoái chê bai nó, thành ra trông nó càng nhếch nhác thì càng làm cho cô vui hơn chứ.

Vừa lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng lạo xạo của bánh xe nghiền trên sỏi khi dượng Vernon thẳng xe trên lối đậu xe. Rồi tiếng mở tung cánh cửa xe ra, tiếp đến tiếng chân bước trên lối đi qua vườn.

Dì Petunia rít bảo Harry:

"Mở cửa ra!"

Harry kéo cánh cửa mở ra, cảm thấy bao tử mình đầy ứ một nỗi buồn không tiêu hóa nổi.

Cô Marge đứng ở ngưỡng cửa. Trông cô giống y chang dượng Vernon: cao to như bò nhộng, mặt tím ngắt, thậm chí cô Marge cũng có ria mép, tuy không rậm bằng bộ ria của dượng Vernon. Một tay cô Marge xách một cái va li to đùng, còn tay kia thì dắt một con chó Bun già nóng nảy.

Cô Marge la oang oang:

"Dudley của cô đâu rồi? Thằng chó cưng yêu quý của cô đâu rồi?"

Dudley núng nính bước ra hành lang, mái tóc vàng được chải ép sát cái đầu đầy mỡ, và một cái nơ lấp ló dưới cái cằm mấy lớp nọng.

Cô Marge tổng mạnh cái va li vô bụng Harry, hất nó văng qua một bên, tóm lấy Dudley trong một cái ôm siết thân ái chỉ bằng một cánh tay, và ịn lên má Dudley một cái hôn to tổ tởng.

Harry biết tổng rằng Dudley chịu để cho cô Marge ôm nó là vì nó đã được trả tiền không ít để làm vụ này. Chắc chắn là khi cô Marge buông nó ra thì Dudley đã nắm chặt trong tay một tờ tiền giấy hai chục bảng Anh mới toanh.

Cô Marge sải bước ngang qua mặt Harry như thể nó chỉ là cái giá mắc nón.

"Chị Petunia!"

Cô Marge và dì Petunia hôn nhau, hay có lẽ đúng hơn, cái quai hàm bành bạnh của cô Marge và cái má nhọn xương xương của dì Petunia đụng nhau cái "kình".

Lúc này dượng Vernon đã bước vào, mỉm cười hớn hờ khi đóng cánh cửa lại. Ông nói:

"Uống trà nhé, Marge? Còn Ripper uống gì nào?"

Cô Marge nói:

"Ripper có thể dùng một ít trà trong cái đĩa của em."

Cả đám nhà Dursley kéo nhau vô nhà bếp, bỏ lại Harry một mình trong hành lang với cái va li. Nhưng mà Harry không phàn nàn gì hết, bất kỳ cái cớ nào khiến nó khỏi phải có mặt chung một chỗ với cô Marge đều tốt đẹp cho nó. Cho nên nó bắt đầu hì hục tha cái va li lên cầu thang, đem vô căn phòng ngủ dành cho khách, càng câu được nhiều giờ càng tốt.

Khi phải trở vô lại nhà bếp thì nó thấy cô Marge đã được dùng trà và bánh trái cây, còn con Ripper thì đã yên vị ở góc phòng, tợp lia tợp lịa khẩu phần của nó. Harry thấy dì Petunia nhăn nhó, hơi hơi thôi, khi nước trà và dải nhót của con chó vắng bầy lơ chỗ trên cái sàn bếp sạch bong của dì. Dì Petunia là chúa ghét thú vật.

Dượng Vernon hỏi:

"Mấy con chó ở nhà gởi ai trông coi hả Marge?"

Cô Marge nổ ngay bằng giọng oang oang:

"Ôi, em nhờ ngài Đại Tá Fubster quản lý chúng dùm em. Bây giờ ổng về hưu rồi, thành ra có công chuyện cho ổng làm thì tốt cho ổng thôi. Nhưng mà em không thể nào bỏ mặc con Ripper già này ở nhà được. Nó mà xa em thì nó tiêu tụy héo hon đi mất."

Ripper lại bắt đầu gầm gừ khi Harry ngồi xuống. Chính điều này hướng sự chú ý của cô Marge về phía Harry, lần đầu tiên kể từ khi cô đến. Cô nói to như sủa:

"Sao? Mày vẫn còn ở đây à?"

Harry đáp:

"Dạ."

Cô Marge gầm lên:

"Đừng có nói tiếng "dạ" bằng cái giọng vô ơn đó! Anh Vernon và chị Petunia đã tử tế biết bao khi dung chứa mày. Tao thì không đời nào làm vậy. Nếu hồi đó mày mà bị bỏ ở ngưỡng cửa nhà tao, thì chắc chắn mày đã bị tổng thẳng vô trại mồ côi rồi."

Harry suýt nữa là bùng nổ lên rằng nó thà sống ở viện mồ côi còn hơn sống với gia đình Dursley. Nhưng nó kịp nghĩ đến cái đơn cho phép thăm làng Hogsmeade mà ráng dẫn xuống. Nó ráng nặn ra một nụ cười đau đớn.

Cô Marge lại oang oang:

"Mày đừng có cười ngớ ngẩn với tao kiểu đó. Tao thấy là mày chẳng có khá hơn chút nào kể từ lần trước tao gặp mày. Cái trường đó chắc phải động thêm cho mày một bài về cách cư xử đàng hoàng!"

Cô Marge nốc một họng trà, chùi rìa mép, và nói tiếp:

"Anh Vernon, anh nói lại em nghe coi, cái trường anh gởi nó đi học là trường gì?"

Dượng Vernon đáp ngay:

"Thánh Brutus. Viện cải huấn hạng nhứt dành cho những trường hợp không còn hy vọng cải tạo gì nữa."

Cô Marge gật gù:

"Thì ra vậy!"

Cô bỗng quát qua mặt bàn:

"Họ có xài gậy ở trường Thánh Brutus không hả thằng oắt con?"

"Ờ..."

Đằng sau lưng cô Marge, dượng Vernon gật đầu ra hiệu cho Harry một cách dọa nạt.

Harry nói:

"Dạ, có."

Rồi Harry nghĩ là mình cũng nên diễn xuất tích cực hơn cho sự việc diễn ra đúng bài bản, nó nói thêm:

"Lúc nào cũng xài gậy ạ."

Cô Marge thốt lên:

"Xuất sắc! Tao không bao giờ có cái thứ cảm xúc nhằm nhĩ uỷ mị yếu ớt ẻo lả rằng không nên dùng đòn roi với những đứa xứng đáng nện bằng roi. Một trận đòn ra trò là cần thiết trong chín mươi chín trường hợp trên một trăm. Vậy họ có đánh mày thường xuyên không?"

Harry đáp:

"Dạ, có. Đánh nhiều lần lắm ạ."

Cô Marge nheo mắt lại. Cô nói:

"Tao vẫn không ưa được cái giọng của mày, thằng oắt con ạ. Nếu mày có thể nói đến chuyện ăn đòn bằng cái giọng tỉnh bơ đó, thì rõ ràng là họ chưa cho mày nếm đủ mùi đau. Chị Petunia à, nếu em là chị thì thế nào em cũng viết thư cho họ. Nên nói rõ là chị hoàn toàn chấp nhận dùng bạo lực tối đa trong trường hợp thằng oắt con này."

Có lẽ lúc đó dượng Vernon lo rằng Harry có thể quên mất cuộc thương lượng giữa dượng và Harry; thế là dượng đột ngột chuyển đổi đề tài:

"Marge nè, em có nghe tin tức hồi sáng này chưa? Cái tên tù vượt ngục đào tẩu đó ra sao rồi hả?"

oOo

Khi cô Marge cảm thấy ở nhà dưỡng Vernon thoải mái như ở nhà mình, thì Harry nhận thấy nó lại khao khát thêm thường cái cuộc sống ở nhà số 4 đường Privet Drive thuở chưa có cô Marge.

Dưỡng Vernon và dì Petunia thường khuyến khích Harry tránh sao cho khuất mắt họ thì thôi, mà Harry thì hết sức hoan hỉ thực hiện điều đó. Nhưng cô Marge thì ngược lại, muốn để mắt tới Harry mọi lúc mọi nơi, để mà cô có thể nổ ra những đề nghị cải tạo nó nhiều hơn nữa. Cô rất vui sướng khi so sánh Harry với Dudley, và tận hưởng niềm vui sướng vĩ đại khi mua cho Dudley những món quà đắt tiền, trong khi mắt cô nhìn trừng trừng Harry, như thể đổ nó dám hỏi tại sao nó lại không được quà.

Đã vậy, cô không ngừng quăng ra những ám chỉ đen tối về cái điều đã khiến cho Harry trở thành một kẻ bất mãn đến như vậy.

Vào bữa ăn trưa của ngày thứ ba, cô Marge nói:

"Anh Vernon à, thằng bé trở nên bất trị như vậy thì anh cũng không nên tự trách mình. Khi mà cái gì thối từ trong ruột thối ra, thì không ai có thể làm gì được cả."

Harry cố gắng tập trung vô đĩa đồ ăn của mình, nhưng bàn tay của nó cứ run lên và mặt nó thì nóng bừng lên vì tức giận. Nó tự nhủ: "Hãy nhớ cái đơn cho phép. Hãy nghĩ đến làng Hogsmeade. Đừng nói gì hết. Đừng phản kháng."

Cô Marge đưa tay cầm ly rượu. Cô nói:

"Đó là một trong những nguyên tắc gây giống căn bản. Người ta luôn nhận thấy điều đó ở giống chó. Hề con chó cái hư hỏng thì thế nào lũ chó con cũng hỏng bét theo..."

Đúng lúc đó, ly rượu trong tay cô Marge bỗng nổ bùm, vỡ tan. Miếng ly bể bay văng đi mọi hướng và cô Marge vừa chớp mắt lia lịa, vừa lấp ba lấp bắp, bộ mặt hồng hào chành bạnh của cô nhều rượu tùm lum.

Dì Petunia rú lên:

"Cô Marge! Cô Marge ơi, cô có sao không?"

Cô Marge vừa lau mặt bằng cái khăn ăn vừa làu bàu:

"Đừng lo! Chắc là tại tôi bóp mạnh tay quá. Hôm nọ ở nhà Đại Tá Fubster cũng xảy ra y như vậy. Không cần rồi rít nặng xì lên như vậy đâu chị Petunia. Tôi có cách cầm ly mạnh mẽ lắm..."

Nhưng cả dì Petunia và dượng Vernon đều nhìn Harry đầy ngờ vực. Vì vậy nó quyết định là đành bỏ món chè chưa ăn và chuồn khỏi bàn ăn càng sớm chừng nào càng tốt chừng nấy.

Ra tới hành lang, Harry đứng dựa vào tường hít thở sâu. Tính ra cũng lâu lắm rồi mới có lại một lần như thế này, kể từ khi nó có thể làm nổ cách vô ý thức một vật gì đó mỗi khi bị mất tự chủ. Nhưng bây giờ thì không thể để điều đó xảy ra thêm một lần nào nữa. Tờ đơn cho phép đi thăm làng Hogsmeade vẫn chưa có chữ ký của dượng Vernon. Nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ - nếu nó cứ tiếp tục làm nổ lung tung như vậy thì nó sẽ bị rắc rối to với chính Bộ pháp thuật.

Harry hãy còn là một phù thủy vị thành niên, và theo luật phù thủy thì nó bị cấm làm phép thuật ở ngoài trường học. Mà nó thì đã từng vi phạm luật, hồ sơ hình sự không được trắng trẻo cho lắm. Mới hồi hè năm ngoái, Harry đã nhận được cảnh cáo nói rất rõ rằng nếu Bộ Pháp thuật mà nghe phong thanh có vụ xài phép thuật nào nữa ở đường Privet Drive, thì chắc chắn Harry sẽ bị đuổi khỏi trường Hogwarts.

Harry nghe tiếng những người trong nhà Dursley đang rời bàn ăn. Nó vội vã chạy lên lầu về phòng để tránh chạm trán họ.

oOo

Ba ngày tiếp theo sau, Harry sống qua trót lọt nhờ tự buộc mình chỉ suy nghĩ về cuốn Cẩm Nang Tự-Bảo-Quản Chối Thần mỗi khi cô Marge bắt đầu tra tấn nó. Kế sách này khá hiệu nghiệm, mặc dù nó khiến cho Harry có vẻ dờ dẫm, vì thế cô Marge bắt đầu đổi giọng là theo ý kiến của cô thì Harry bị thiếu năng tâm thần.

Cuối cùng, mãi rồi cuối cùng cũng đến buổi tối kết thúc chuyến viếng thăm gia đình Dursley của cô Marge. Dì Petunia nấu một bữa ăn tối tuyệt vời và dượng Vernon khui tới mấy chai rượu. Mọi người thường thức trọn vẹn món súp và món cá hồi mà không bận tâm gì đến các khuyết điểm của Harry. Lúc ăn tới món kem chanh, dượng Vernon bắt đầu nói về công ty sản xuất máy khoan Grunnings của ông, khiến mọi người phát ngấy lên. Rồi dì Petunia pha cà phê và dượng Vernon đem ra một chai rượu mạnh.

"Dụ em thêm một ly nữa được không, Marge?"

Cô Marge đã uống khá nhiều rượu rồi. Gương mặt to chành bạnh của cô đã đỏ như.

Cô cười khoái trá:

"Một ly nhỏ nữa thôi nhé. Thêm chút nữa... thêm một chút xíu nữa... Được rồi đó."

Dudley đã ăn tới miếng bánh ngọt thứ tư. Dì Petunia thì nhăm nháp cà phê, ngón tay út của bàn tay cầm tách chìa ra. Harry thật sự muốn biến về phòng mình, nhưng nó bắt gặp ánh mắt giận dữ của dượng Vernon và nó hiểu là khôn hồn thì nên ngồi nán lại.

"Ái chà!"

Cô Marge thốt lên, chếp môi một cách sáng khoái và đặt cái ly rượu mạnh đã cạn queo xuống mặt bàn:

"Đồ ăn ngon tuyệt vời, chị Petunia à. Bình thường thì buổi tối tôi chỉ ăn có mỗi món đồ chiên, chị coi... tôi bận bịu tui bụi với mười hai con chó phải chăm sóc..."

Cô ợ một cái rõ to, tay xoa xoa cái bụng dưới lớp vải len sờn sùi.

"Xin lỗi nha. Nhưng thực tình thì tôi thích nhìn một đứa bé to lớn khỏe mạnh."

Cô Marge nháy mắt với Dudley, tiếp tục nói:

"Cháu sẽ trở thành một người đàn ông có kích thước chuẩn, Dudley à, giống như ba cháu vậy. Ừ, anh Vernon, bụng em còn dư chỗ để chứa thêm rượu bran-đi đó..."

Cô Marge hất đầu về phía Harry, nói tiếp:

"Chứ còn cái thằng oắt con này..."

Bao tử Harry quặn lại. Nó vội nghĩ ngay đến Cẩm Nang Tự-Bảo-Quản Chối Thần.

"Thằng oắt con này đáng dấp nhỏ thó, ác hiểm. Cũng tương tự như chó thôi. Năm ngoái tôi sai Đại tá Fubster trấn nước một con. Chẳng qua là cái đồ chuột nhắt. Yếu xiu. Dòng dõi thấp kém."

Harry cố gắng nhớ lại trang mười hai của cuốn sách "Một Lá Bùa Giải Trừ Được Kẻ Đối Nghịch Bất Đắc Dĩ".

"Nói cho cùng là do huyết thống, như hôm trước tôi đã có nói rồi đó. Máu xấu thì phải loại ra thôi. Nay, tôi không nói bất cứ điều gì xúc phạm đến gia đình chị đâu, chị Petunia à."

Cô Marge vỗ vỗ lên bàn tay xương xẩu của dì Petunia bằng bàn tay to chằng như cái xẻng.

"Nhưng em gái của chị là một cái trứng ung. Chúng lọt vô cả những gia đình danh giá nhứt. Rồi cô ả cuốn gói theo trai, theo một gã lang thang vô tích sự, để lại cái hậu quả là cục nợ trước mắt chúng ta đây."

Harry nhìn trừng trừng vào cái đĩa đồ ăn của nó. Lỗi tai nó lùng bùng một cách kỳ lạ. Harry cố đánh lạc hướng bằng cách nghĩ: "nắm chặt lấy đuôi cán chổi của bạn". Nhưng nó không thể nhớ tiếp theo là câu gì nữa. Giọng của cô Marge xoáy vô tai y như cái máy khoan của dượng Vernon.

Cô Marge chụp lấy chai rượu mạnh, rót thêm vô cái ly của cô, bắn tứ tung lên trên khăn trải bàn, giọng cô oang oang:

"Thằng Potter này, nó làm cái trò trống gì hử, anh chưa từng nói cho em biết?"

Dượng Vernon và dì Petunia lộ vẻ căng thẳng, đến nỗi Dudley ngưng vục mặt vô miếng bánh và há hốc miệng mà ngó ông bà già nó.

Dượng Vernon liếc nửa con mắt về phía Harry, đáp:

"Nó... không làm việc. Thất nghiệp."

Cô Marge gật gù:

"Đúng như em nghĩ."

Cô uống ực cả ly rượu bran-đi, rồi chùi cằm vô ống tay áo:

"Một thằng ngây ngô vô tích sự, du thủ du thực, làm biếng nhót thầy, một thứ đồ..."

"Không đúng."

Harry đột ngột lên tiếng. Cả cái bàn ăn chợt lặng trang. Harry run rẩy toàn thân. Trong đời nó, nó chưa bao giờ giận dữ đến như vậy.

Dượng Vernon gào lên:

"THÊM RƯỢU!"

Mặt mày dượng Vernon lúc này đã trắng bệch. Ông dốc rỗng chai rượu vô ly của cô Marge, găm ghè Harry:

"Mày, thằng oắt con, đi ngủ đi, đi đi..."

Nhưng cô Marge vừa nấc cục vừa giơ một bàn tay lên. Đôi mắt nhỏ ti hí đỏ kè của cô Marge bám chặt vào mắt Harry:

"Cứ nói đi thằng oắt con, nói nữa đi. Mày tự hào về cha mẹ của mày hả? Họ đã tự đi tìm cái chết cho chính họ trong một vụ đụng xe. Tao chắc là họ lái xe trong khi say xỉn hết nhè."

Harry chợt thấy mình đứng bật dậy:

"Ba má tôi không chết trong một tai nạn xe cộ."

Cô Marge thét lên:

"Thằng nhãi ranh láo toét! Họ đã chết trong một vụ đụng xe, và để lại mày như một gánh nặng cho

những người bà con siêng năng, tử tế."

Cơ giận làm cho người cô Marge căng phồng lên.

"Mày là cái đồ oắt con vô ơn xấu xược..."

Bỗng nhiên cô ngừng nói. Trong chốc lát lời nói có vẻ như tàn lụi tiêu tan trong cô Marge. Dường như cô đang căng phồng lên với một cơ giận không thể giải thích được. Mà sự căng phồng đó không chịu dừng lại. Gương mặt chảnh bạnh đỏ chạch của cô bắt đầu trương phù lên, đôi mắt ti hí của cô phình lồi ra và miệng cô bị giãn nở đến nỗi không mở ra thốt thành lời được nữa. Chỉ trong giây lát, những cái nút áo của chiếc áo len cô đang mặc bị đứt bung và bắn vô tường. Cô Marge đã trương phình lên như một cái bong bóng quái dị, bụng cô không bị cái áo len bó ở ngang eo nữa, phình ra chang bang, mỗi ngón tay của cô trông như một khúc xúc xích Ý...

Dượng Vernon và dì Petunia cùng gào thét thanh:

"MARGE!"

Toàn bộ thân hình của cô Marge bắt đầu bốc lên khỏi cái ghế, bay từ từ lên trần nhà. Lúc này, cô Marge đã tròn quay, giống y hệt cái phao cứu cấp khổng lồ có đôi mắt heo. Tay chân cô dang ra một cách quái dị trong lúc thân thể cô bốc lên lơ lửng trong không trung, tạo ra những âm thanh nổ lụp bụp hết sức hỗn loạn. Con Ripper chạy vô phòng sửa như điên.

Dượng Vernon chụp lấy một chân của cô Marge, cố hết sức kéo cô trở xuống. Ông gào:

"KHÔNG!"

Nhưng dượng Vernon gần như bị nhấc bổng lên khỏi sàn nhà. Con Ripper hiểu nhầm tình huống, nhảy chồm tới và cắn phập hàm răng nhọn của nó vào ống chân của dượng Vernon.

Harry vọt ra khỏi phòng ăn trước khi bị bất kỳ ai chặn lại. Nó đi thẳng tới cái phòng xép dưới chân cầu thang. Nó vừa tới nơi, cánh cửa căn phòng xép liền mở bung ra một cách huyền bí. Trong vài giây, nó đã kéo được cái rương của mình ra tới cửa trước. Rồi nó vọt lên lầu, chui tọt xuống dưới gầm giường, nạy tấm ván lót sàn lỏng lẻo ra, tóm cái áo gối đựng đầy sách vở và bài tập cùng đồng quà sinh nhật. Xong nó quành trở ra, tóm lấy cái lồng trống trơn của con Hedwig, phóng xuống cầu thang, tới bên cái rương, vừa lúc dượng Vernon lao ra khỏi phòng ăn với cái ống quần rách đầm đìa máu. Dượng gào:

"TRỞ LẠI ĐÂY! TRỞ LẠI LÀM CHO CÔ ẤY BÌNH THƯỜNG LẠI NGAY!"

Nhưng cơn thịnh nộ liều mạng đã làm cho Harry không còn biết gì nữa. Nó đá cái rương cho mở bật nắp ra, rút ra cây đuũa phép và chĩa vào dượng Vernon:

"Cổ đáng bị như vậy!"

Harry nói, nhịp thở gấp gáp:

"Cho đáng đời cổ. Dượng tránh xa ra!"

Nó sờ soạng sau lưng để nắm lấy tay nắm của cánh cửa. Nó nói:

"Cháu đi đây. Cháu chịu hết nổi rồi."

Trong chớp mắt sau đó, Harry đã ra tới ngoài đường vắng vẻ tối thui, hì hục kéo lên cái rương nặng nề đằng sau lưng, và cái lông của con Hedwig thì cặp dưới nách.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Chuyến Xe Đò Hiệp Sĩ

Harry đã lê bước qua nhiều con đường, cuối cùng gục xuống bên bức tường thấp ở đường Magnolia, thở hổn hển vì đã dốc sức kéo cái rương khổng lồ. Nó ngồi yên một lát, lắng nghe tiếng đập điên cuồng của trái tim mình, nổi phần uất vẫn trào dâng trong cơ thể.

Nhưng sau 10 phút ngồi một mình trên đường khuya vắng lặng tối đen, một cảm xúc mới xâm chiếm Harry, đó là: hoảng loạn. Nó thấy mình chưa từng rơi vào một tình thế gay go tồi tệ hơn thế này bao giờ. Nó đã bị mắc kẹt rồi, một thân một mình mà thôi, trong cái thế giới Muggle tối tăm, tuyền nhiên không có chỗ nào để mà đi tới. Nhưng bi đát nhất trong tình huống của Harry hiện nay là nó đã làm một phép thuật nghiêm trọng, nghĩa là nó gần như chắc chắn sẽ bị đuổi khỏi trường Hogwarts. Nó đã vi phạm quá tệ Đạo luật Giới hạn Phù thủy Vị thành niên, và hiện giờ nó còn ngạc nhiên là vì sao đại diện Bộ Pháp thuật vẫn chưa nhào xuống bắt nó, ngay tại chỗ nó đang ngồi đây.

Harry rùng mình nhìn lên rồi ngó xuống con đường Magnolia Crescent. Chuyện gì rồi sẽ xảy ra cho nó đây? Nó có bị bắt không? Hay là nó chỉ đơn giản bị đặt ra ngoài vòng pháp luật trong thế giới Phù Thủy? Nghĩ đến Ron và Hermione, trái tim nó càng lúc càng chùng xuống. Harry biết chắc rằng dù nó có là tội phạm hay không thì Ron và Hermione vẫn sẵn sàng giúp đỡ nó vào lúc này. Nhưng hiện giờ cả hai bạn ấy đều đang ở nước ngoài, mà con Hedwig thì cũng đã được gọi đi rồi, Harry không còn phương tiện nào khác để liên lạc với bạn bè nó nữa.

Harry cũng không có đồng xu tiền Muggle nào. Trong túi tiền của nó nằm dưới đáy rương bây giờ chỉ có một ít tiền phù thủy, nhưng toàn bộ tài sản mà ba má nó để lại cho nó đều được cất giữ ở kho bạc của ngân hàng phù thủy Gringotts ở Luân Đôn. Nó làm sao có thể kéo lê cái rương nặng ịch này đi suốt quãng đường từ đây đến Luân Đôn? Trừ khi...

Harry nhìn xuống cây đũa phép mà nó vẫn còn nắm chặt trong tay. Nếu như nó bị đuổi học (trái tim nó lại đập dồn một cách nhức nhối), thì làm thêm một tý phép thuật nữa cũng không hại gì thêm. Nó lại có tấm Áo khoác Tàng hình được thừa hưởng từ ba nó. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó phù phép làm cho cái rương nhẹ tựa chiếc lông, để cài được vô cán chổi thần, trùm tấm Áo khoác Tàng hình lên mình, và bay tới Luân Đôn?

Lúc đó nó sẽ lấy ra hết tất cả số tiền vàng có được trong kho bạc của mình ở ngân hàng phù thủy Gringotts và... bắt đầu sống một cuộc đời của một người bị xã hội ruồng bỏ. Đó là một viễn cảnh khủng

khiếp, nhưng nó không thể cứ ngồi lì ở đây hoài. Thế nào rồi cũng sẽ có một ông cảnh sát Muggle đến và nó sẽ phải giải thích tại sao mà giữa đêm hôm khuya khoắt nó lại ở ngoài đường với một cái rương đầy những sách bùa chú cùng với một cây chổi.

Harry mở cái rương ra, dồn các thứ bên trong sang một bên để lục lọi tìm tấm Áo khoác Tàng hình. Nhưng chưa kịp tìm thấy thì nó đã thành linh bật đứng dậy, nhìn quanh quất một lần nữa.

Có một cảm giác nhột nhạt tức cười ở sau gáy Harry, khiến nó có cảm tưởng như đang bị ai đó quan sát. Nhưng đường phố hoàn toàn vắng lặng, không một tia sáng phát ra từ bất kỳ ngôi nhà to lớn vuông vức nào ở chung quanh.

Harry tiếp tục cúi xuống cái rương, nhưng lại bật thẳng dậy ngay tức thì một lần nữa, tay nắm chặt cây đũa phép. Nó không nghe thấy nhưng nó cảm nhận được: có ai đó, hay cái gì đó, đang đứng đâu đó ở cái khoảng hẹp giữa nhà để xe và dãy hàng rào ngay đằng sau lưng Harry. Harry liếc mắt về phía con hẻm nhỏ tối đen. Giá mà cái đó nhúc nhích thì Harry mới có thể biết được rằng đó chỉ là một con mèo hoang hay lại chỉ là một cái gì khác.

Harry lẩm bẩm:

"Lumos"

Một đốm sáng xuất hiện ở đầu cây đũa phép, làm cho Harry muốn lòa cả mắt. Nó giơ cây đũa phép lên cao quá đầu, và những bức tường tô đá rửa của ngôi nhà số Hai thành linh xẹt lửa. Cánh cửa nhà để xe ngời sáng và Harry nhìn thấy, rất rõ ràng, ngay giữa bức tường và nhà để xe là hình dáng lù lù của một cái gì đó vĩ đại, với những con mắt phát sáng chói lóa.

Harry lùi lại. Chân nó vấp phải cái rương và trượt té. Cây đũa phép văng ra khi nó xoạc cánh tay chống đỡ lúc té xuống. Nó té mạnh, trúng vô ống máng xối.

Một tiếng "ĐỪNG" điếc tai nổ ra và Harry phải đưa hai tay bịt chặt mắt mình lại để tránh một luồng ánh sáng chói lọi thành linh bật ra. Cùng lúc, Harry la lên một tiếng, lộn mèo trên mặt đường. Chỉ một giây sau đó, một luồng sáng đèn pha và một cặp bánh xe bành ki tô lăn sát tới và thẳng rít lại, đứng ngay tại chỗ mà nó vừa nằm tức thì. Harry ngóc đầu lên nhìn và thấy cặp bánh xe đó là của một chiếc xe buýt ba tầng, màu tía chói lọi, có vẻ như vừa từ trong không khí hiện ra. Trên tấm kiếng chắn gió của cái xe có mấy chữ vàng: Xe đồ Hiệp sĩ.

Trong tích tắc, Harry tự hỏi không lẽ mình bị mù người đi vì té đau quá? Nhưng lúc đó một người lơ xe mặc đồng phục màu tía nhảy ra khỏi chiếc xe và bắt đầu rao to trong đêm:

"Chào mừng quý khách đi xe đồ Hiệp sĩ, vận chuyển khẩn cấp dành cho những phù thủy và pháp sư bị lâm vào thế kẹt. Chỉ cần giơ tay cầm đũa phép lên là chúng tôi có thể đưa quý khách đến bất cứ nơi nào quý

khách muốn. Tên của tôi là Stan Shumpike, và tôi sẽ là lơ xe của chuyến xe đêm nay..."

Anh lơ xe chợt ngừng nói ngang xương, vì anh vừa nhìn thấy Harry - nó vẫn còn ngồi bệt trên lề đường. Harry lượm lại cây đuũa phép của mình, cố gắng gượng đứng lên. Nhìn gần hơn, Harry nhận thấy Stan Shumpike chỉ lớn hơn nó vài tuổi, mười tám hay mười chín là cùng, có hai cái tai to vênh ra và một cái mặt lấm chấm mụn cám.

Stan bỏ thái độ lơ xe chuyên nghiệp, tò mò hỏi:

"Chú mày làm trò gì ở đây vậy?"

Harry đáp:

"Té."

Stan cười khúc khích:

"Mày té làm chi vậy?"

Harry hơi khó chịu.

"Tôi đâu có cố ý té."

Một trong hai cái ống quần bò của Harry bị rách ở đầu gối, và bàn tay mà nó xoạc ra để chống đỡ khi té bị chảy máu. Nó bỗng nhớ ra tại sao nó té. Nó lập tức quay lại nhìn cái hẻm nhỏ giữa nhà để xe và cái hàng rào. Đèn pha của chiếc xe đồ Hiệp sĩ rọi sáng trưng vùng đó, nhưng chỗ đó hoàn toàn trống không.

Stan lại hỏi:

"Chú mày ngó cái gì vậy?"

Harry chỉ tay mơ hồ vô cái khoảng không đó:

"Hồi nãy có một cái gì đen thui bụi lấm, giống như một con chó... nhưng mà bụi khủng khiếp lắm..."

Harry quay lại nhìn Stan. Miệng Stan hơi hé ra. Mắt Stan dò lên vết thẹo trên trán Harry, làm cho nó cảm thấy khó chịu. Stan đột ngột hỏi:

"Trên trán chú mày có cái gì vậy?"

Harry vuốt tóc mình xuống che phủ vết thẹo, cố đáp tỉnh bơ:

"Có gì đâu."

Nó nghĩ nếu đây quả thật là Bộ Pháp thuật đang lùng kiếm nó thì nó cũng không nên tạo cho họ điều kiện tìm bắt nó một cách quá dễ dàng.

Stan vẫn cứ nằng nặc hỏi:

"Chú mày tên gì?"

"Neville Longbottom."

Harry buột miệng nói ngay cái tên đầu tiên hiện ra trong trí nó. Rồi nó nói tiếp thật nhanh, mong đánh trống lảng với Stan:

"VẬY RA CHIẾC XE NÀY... ANH NÓI LÀ NÓ CÓ THỂ CHẠY ĐẾN BẤT CỨ NƠI Đâu Ờ?"

"ĐÚNG VẬY!"

Stan nói với vẻ tự hào:

"ĐẾN BẤT CỨ Đâu MÀ CHÚ MÀY MUỐN, MIỄN SAO NƠI ĐÓ CÒN TRÊN MẶT ĐẤT. XE ĐÒ KHÔNG THỂ LẶN XUỐNG NƯỚC ĐƯỢC."

Nhưng Stan lại tò mò nữa:

"NÀY, CÓ PHẢI CHÚ MÀY ĐÃ NGOẮC XE XUỐNG, PHẢI KHÔNG? CHÍNH CHÚ MÀY ĐÃ GIƠ DŨA PHÉP LÊN NGOẮC XE HẢ?"

Harry nói ngay:

"PHẢI. ANH CHO HỎI, ĐI LUÂN ĐƠN TỐN BAO NHIÊU TIỀN?"

Stan đáp:

"MƯỜI MỘT SICKLES. NHƯNG NẾU TRẢ MƯỜI BA THÌ ĐƯỢC PHỤC VỤ SÔ-CÔ-LA, VÀ VỚI MƯỜI LĂM SICKLES THÌ CÓ THÊM CHAI NƯỚC NÓNG VÀ BÀN CHẢI ĐÁNH RĂNG CÓ MÀU TÙY CHỌN."

Harry lại cầm đầu vô cái rương của nó lúi húi lục lọi, moi ra cái túi đựng tiền, trút ra mấy đồng các bằng bạc đưa cho Stan. Sau đó Stan và Harry cùng khiêng cái rương to tổ nái của nó lên bậc tam cấp của xe. Cái chuồng của Hedwig cũng được yên vị ngay ngắn trên nắp rương.

Trên xe không có ghế ngồi. Nhưng thay vào đó, có nửa tá khung giường bằng đồng thau đặt sát những cửa sổ buông rèm. Trên cái kệ đặt bên mỗi chiếc giường đều có thấp đèn cầy lung linh chiếu sáng những tấm vách ốp gỗ. Một phù thủy nhỏ thó bận đồ ngủ, trùm nón ngủ, nằm ở cuối xe lằm bằm:

"Cám ơn, không phải lúc này. Tôi đang ngâm dấm bọt ố sên."

Rồi lão cuộn tròn trong giấc ngủ say sưa.

Stan thì thầm:

"Cái giường này của chú mày."

Anh ta đẩy cái rương của Harry xuống dưới gầm chiếc giường ngay phía sau ghế tài xế. Người tài xế ngồi trên cái ghế ngay phía sau tay lái được Stan giới thiệu là:

"Anh Ernie Prang, người cầm lái của chúng ta. Anh Ernie, đây là Neville Longbottom."

Ernie Prang là một phù thủy lớn tuổi đeo mắt kiếng dày cui. Ông gật đầu chào Harry lo lắng vuốt mớ tóc đen phủ xuống trán rồi ngồi xuống chiếc giường.

Stan ngồi xuống chiếc ghế cạnh tài xế, bảo:

"Cho xe chạy đi, anh Ernie."

Một tiếng "ĐỪNG" khổng lồ lại nổ vang, Harry thấy mình bị đà lao tới quá nhanh quá mạnh của chiếc xe đồ Hiệp sĩ làm cho té lăn ra giường nằm bẹp dí. Gương ngồi dậy, Harry nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ tối đen và thấy chiếc xe đang chạy dọc một con đường hoàn toàn khác. Stan quan sát gương mặt thộn ra của Harry một cách vô cùng khoái chí. Anh ta nói:

"Đây là đường hồi nãy tụi này đang chạy thì bị chú mày ngoắc xuống. Anh Ernie, chúng ta đang ở chỗ nào rồi, đâu đó ở xứ Wales hả?"

Ernie nói:

"Ờ."

Harry thắc mắc:

"Làm sao mà dân Muggle không nghe không thấy gì hết chiếc xe đồ này?"

Stan đáp với giọng khinh khỉnh:

"Bọn họ ư? Họ đâu có biết nghe một cách đúng đắn, phải không? Họ cũng không biết nhìn một cách đúng đắn. Họ chẳng để ý cái gì ra hồn cả."

Ernie nói:

"Stan à, tốt nhất là nên đi đánh thức bà Marsh. Chừng một phút nữa là chúng ta đến Abergavenny rồi."

Harry đưa tờ báo ra dưới ánh sáng đèn cây mà đọc:

BLACK ĐANG BỊ TRUY LÙNG

Sirius Black, có lẽ là tù nhân khét tiếng nhất xưa nay từng bị giam cầm trong nhà tù Azkaban, hiện vẫn còn đang lẩn tránh cuộc lùng bắt, Bộ Pháp thuật đã khẳng định như vậy vào ngày hôm nay.

"Chúng tôi đang làm tất cả những gì chúng tôi có thể làm để bắt lại Black." Ông Bộ trưởng Pháp thuật Cornelius Fudge nói vào sáng nay. "Và chúng tôi xin cộng đồng pháp thuật hãy giữ bình tĩnh."

Ông Fudge đã bị một số thành viên của Liên đoàn Ngăn chiến Quốc tế chỉ trích vì đã thông báo cho Thủ tướng dân Muggle biết về cơn khủng hoảng này. Ông Fudge bực bội nói:

"Vâng, quả thực là tôi phải làm như vậy, quý vị có hiểu không? Black là đồ điên. Hẳn nguy hiểm cho bất cứ ai xui xẻo gặp phải hắn, dù là dân phù thủy hay dân Muggle. Tôi đã được ông Thủ tướng Muggle cam đoan là ông sẽ không hé một lời nào với bất cứ ai về lý lịch thật của Black. Và bây giờ thì tất cả chúng ta hãy đối mặt với chuyện này - bởi nếu ông ta tiết lộ thì còn ai tin ông ta nữa chứ?"

Trong khi dân Muggle được cảnh báo rằng Black có mang một cây súng (một loại đũa phép bằng kim loại mà dân Muggle dùng để giết lẫn nhau), thì cộng đồng phù thủy sống trong nỗi phập phồng lo sợ một cuộc thảm sát như cuộc thảm sát từng xảy ra cách đây mười hai năm. Lúc ấy, Black đã giết một lúc mười ba người, chỉ bằng một lời nguyền."

Harry nhìn vào đôi mắt âm u của Sirius Black, đó là phần duy nhất của gương mặt hốc hác có vẻ sống động. Harry chưa từng gặp một con ma cà rồng, nhưng nó từng nhìn thấy hình ảnh của chúng trong lớp học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Tên Black này, với làn da trắng bệch như sáp, trông giống y chang một con ma cà rồng.

Stan này giờ vẫn quan sát Harry đọc báo, bây giờ lên tiếng hỏi:

"Hắn ngó thấy ghê quá hả?"

Harry đưa trả tờ báo cho Stan.

"Ông đã giết mười ba người chỉ bằng một lời nguyền hả?"

Stan nói:

"Ừ. Trước mắt các nhân chứng và trước mặt mọi người. Giữa ban ngày ban mặt. Một vụ chấn động, anh Ernie hén?"

"Ờ."

Ernie trả lời. Hai tay bắt chéo sau lưng, Stan xoay mình trên chiếc ghế để có tư thế nhìn Harry tốt hơn. Anh nói:

"Black vốn là tay chân thân cận của Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy."

Harry thốt lên mà không kịp suy nghĩ gì cả:

"Cái gì? Voldemort hả?"

Mấy mụn trứng cá hồng hồng của Stan trắng bệch đi. Ernie thỉnh lình giật mạnh tay lái đến nỗi cả một ngôi nhà trang trại phải nhảy qua một bên để né chiếc xe.

Stan kêu oai oái:

"Chú mày mất trí rồi sao? Kêu tên hăn làm gì vậy?"

Harry lúng túng:

"Tôi xin lỗi. Xin lỗi, tôi... tôi quên mất."

"Quên!"

Stan thốt lên yếu ớt:

"Chèn ời, tim tôi muốn nhảy ra khỏi ngực..."

Harry nói tiếp với vẻ hối lỗi:

"Vậy ra... vậy ra... Black là tay chân của Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy hả?"

Stan vừa xoa xoa ngực mình vừa nói:

"Đúng vậy. Ờ, đúng vậy. Tay chân rất thân cận của Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy. Người ta nói... Nhưng dù sao thì khi anh nhỏ Harry Potter thanh toán ân oán với Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy..."

Harry lại bối rối vuốt mớ tóc đen che phủ vết sẹo trên trán.

"... thì tất cả đám tay chân của hăn đều bị truy ra, phải không anh Ernie? Đa số bọn họ biết vậy là xong rồi, Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy mà tiêu tưng rồi thì họ khôn hồn nên im hơi lặng tiếng. Nhưng tên Sirius Black này thì không. Tôi nghe nói hăn tưởng hăn sẽ là phó thủ lãnh một khi Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy nắm quyền bá chủ.

"Rồi, người ta đồn Black tới giữa đường đầy dân Muggle. Hăn đã rút ra cây đũa phép và làm nổ tung một nửa con đường, khiến cho một phù thủy bị toi mạng, và mười hai dân Muggle khác xui xẻo bị vạ lây.

Đễ sợ há? Vậy mà chú mày có biết lúc đó Black làm gì không?"

Stan thì thảo với Harry bằng giọng đầy kịch tính. Harry hỏi:

"Làm gì?"

"Cười!"

Stan đáp:

"Hắn chỉ đứng đó mà cười. Và khi nhân viên công lực của Bộ Pháp thuật đến hiện trường, hắn chỉ lặng lẽ đi theo họ như một thằng ngốc, vẫn cười như điên như khùng. Tại hắn điên mà, phải không anh Ernie? Hắn điên mà, phải không?"

Ernie thông thả nói:

"Nếu lúc hắn vô nhà ngục Azkaban mà hắn chưa điên, thì bây giờ hắn cũng phát điên được rồi. Tôi thà tự nó nổ tung mình còn hơn phải bước chân vô nhà ngục đó. Kể ra, hắn cũng đáng bị tống vô đó... vì những gì hắn đã làm..."

Stan nói tiếp:

"Người ta phải ra sức bưng bít vụ đó đi, anh Ernie há? Cả một con đường nổ tung với một đám Muggle chết. Sau đó họ nói chuyện gì đã xảy ra hả anh Ernie?"

Ernie làu bàu:

"Nói ống dẫn ga nổ."

Stan lại sầm xoi bức chân dung hốc hác của Black đăng trên báo:

"Và bây giờ hắn lại đang tung hoành bên ngoài. Trước nay chưa bao giờ có một vụ phá ngục nào ở Azkaban, phải không Ernie? Chịu chết, không hiểu nổi sao hắn làm được điều đó. Dễ sợ thiệt há. Thiệt tình tôi không thể nào tưởng tượng nổi làm sao hắn lại có thể qua mặt được mấy tên cai ngục Azkaban!"

Ernie chột rùng mình:

"Nói chuyện khác đi Stan, xe có một cậu bé ngoan đấy. Bọn cai ngục Azkaban làm cho tôi nổi gai ốc cùng mình đây nè."

Stan bất đắc dĩ đặt tờ báo xuống và Harry tựa người vào cửa sổ của chuyến xe Hiệp sĩ, cảm thấy khôn khổ hơn bao giờ hết. Nó không thể nào không tưởng tượng đến điều mà sau này Stan sẽ kể cho những hành khách khác nghe:

"Có nghe nói về Harry Potter chưa? Nó làm nổ tung bà cô của nó! Chúng tôi chở nó trên chiếc xe đồ Hiệp sĩ này, đúng hôn, anh Ernie? Lúc đó nó toan tìm đường đào tẩu..."

Nó, Harry, đã phạm luật phù thủy, có khác gì Sirius Black đâu? Không biết làm nổ tung cô Marge có phải là trọng tội đủ để tống nó vô nhà ngục Azkaban không? Harry không biết gì hết về nhà tù phù thủy, mặc dù tất cả những người mà nó từng nghe đều nói đến nhà ngục đó với một giọng sợ sệt chết người. Lão Hagrid, người giữ khóa của trường Hogwarts, đã từng ở đó hai tháng, mới niên học trước thôi. Harry vẫn chưa thể nào quên được vẻ kinh hoàng trên gương mặt lão Hagrid khi người ta nói cho lão biết lão sẽ bị đem đi đâu. Ấy là lão Hagrid đã là một trong những người dũng cảm nhất mà Harry từng biết đến đấy!

Chiếc xe đồ Hiệp sĩ cứ xuyên suốt bóng đêm, làm dạt tán loạn ra khỏi lộ trình của nó những bụi cây, cột mốc, hộp thư, cây cối... Và Harry, với tâm trạng bồn chồn lo âu và khốn khổ, cứ nằm thao thức trên cái giường lót lông chim.

Một lát sau, Stan sực nhớ ra rằng Harry có trả tiền cho một ly sô-cô-la nóng. Nhưng khi anh ta rót sô-cô-la cho Harry thì sô-cô-la đổ hết vô gối của Harry, vì đúng lúc ấy, chiếc xe phóng một cái "rét" từ Angelsea đến Aberdeen. Từng người một. Quý hành khách phù thủy và pháp sư trong những bộ đồ ngủ và mang dép lê, trèo xuống tầng dưới của chiếc xe đồ để xuống mặt đường. Trông họ đều hết sức hài lòng khi được ra khỏi chiếc xe.

Cuối cùng chỉ còn Harry là hành khách duy nhất trên xe. Stan vỗ tay hỏi:

"Bây giờ đến chú mày, Neville, chú mày muốn tới chỗ nào ở Luân Đôn?"

Harry đáp ngay:

"Hẻm Xéo."

Stan nói:

"Ngồi yên nha. Tới luôn bác tài!"

ĐỪNG!

Xe chạy ùng ùng dọc đường Charing Cross. Harry ngồi dậy, nhìn những tòa nhà và những băng ghế phải ọ ọ mình đi, thóp hình lại để né chiếc xe chạy bất kể trời bất kể đất này. Bầu này lúc này đã rạng dần. Nó sẽ kiếm chỗ ẩn mình vài tiếng đồng hồ, rồi đi tới ngân hàng phù thủy Gringotts ngay khi ngân hàng vừa mở cửa, sau đó đi ra - đi đâu, nó cũng chưa biết.

Ernie đạp thắng và chiếc xe trượt bánh thẳng tới trước một cái quán rượu nhỏ bề ngoài vô cùng nhếch nhác - quán Cái Vạc Lủng. Phía sau quán này có một cánh cổng huyền bí để vào Hẻm Xéo. Harry nói với Ernie:

"Cảm ơn anh."

Harry nhảy xuống bậc tam cấp ở cửa xe, giúp Stan hạ cái rương của nó và cái chuồng của con Hedwig xuống lề đường.

Harry nói:

"Thôi, tạm biệt anh nhé."

Nhưng Stan không chú ý đến lời từ biệt của Harry. Anh ta vẫn đứng trên bậc lên xuống của xe mà tròn mắt nhìn cái cổng âm u của quán Cái Vạc Lủng.

Một giọng nói vang lên:

"Cháu đây rồi, Harry."

Trước khi Harry quay đầu lại, nó đã cảm thấy một bàn tay đặt lên vai mình. Cùng lúc, Stan hét toáng lên:

"Chèn ời! Anh Ernie lại đây mà coi! Lại đây coi nè, anh Ernie!"

Harry ngược nhìn lên chủ nhân của bàn tay đang đặt trên vai mình. Nó bỗng có cảm giác như vừa bị một xô nước đá xối xuống gan ruột: nó đụng đầu ngay chính ông Bộ trưởng Pháp thuật - ông Cornelius Fudge.

Stan đã nhảy xuống lề đường, đứng cạnh họ. Anh ta háo hức hỏi:

"Thưa ông Bộ trưởng, ông vừa gọi Neville là gì?"

Ông Cornelius Fudge là một người đàn ông nhỏ con nhưng béo tốt, mặc một cái áo khoác dài có sọc nhỏ. Trông ông ta có vẻ lạnh cóng và kiệt sức. Ông nói bằng giọng nghiêm trang:

"Neville nào? Đây là Harry Potter."

Stan hét lên vui sướng tột cùng:

"Ernie! Ernie! Anh đoán coi Neville là ai? Chính là Harry Potter đó! Tôi nhìn thấy cả vết thẹo mà!"

Ông Cornelius Fudge hơi bực mình:

"Hừm. Thôi thì tôi cũng mừng là Xe đồ Hiệp sĩ đã đón Harry đến đây, nhưng bây giờ cậu ấy và tôi cần phải vào trong quán Cái Vạc Lủng này cái đã..."

Bàn tay của ông Cornelius Fudge càng nắm chặt vai Harry hơn, và Harry thấy mình bị đẩy vào quán

Cái Quán Lũng.

Một bóng người khòm nhom cầm một cái đèn lồng đi qua cánh cửa đằng sau quầy rượu. Đó là ông Tom, ông chủ khô quắt và sún răng của quán. Ông Tom nói:

"Thưa ông Bộ trưởng, ông đã tìm ra thằng bé! Ông có muốn dùng chi không? Rượu hay bia?"

Ông Cornelius Fudge nói:

"Có lẽ một ấm trà là đủ rồi."

Ông Bộ trưởng Pháp thuật ấy vẫn chưa buông bàn tay ra khỏi vai Harry.

Đằng sau họ vang lên tiếng lịch kịch và hơi thở phì phò. Stan và Ernie xuất hiện. Cả hai khiêng cái rương và cái chuồng của Hedwig vô trong quán, nhìn quanh với vẻ phấn khích:

"Sao mà chú mày không chịu nói cho tụi anh biết chú mày là ai hử Neville?"

Stan hỏi Harry, mặt mày rạng rỡ, trong khi gương mặt tinh ranh của Ernie cũng nhóang qua vai Stan mà ngó Harry một cách thích thú.

Ông Cornelius Fudge bèn nói thêm với ông chủ quán:

"Và làm ơn cho tôi một phòng riêng tư một chút để nói chuyện, Tom à."

Harry khố sở nói với Stan và Ernie:

"Tạm biệt hai anh."

rồi theo ông Cornelius Fudge dưới sự chỉ đường của ông Tom đi qua lối đi từ quầy rượu.

Stan gọi vói theo:

"Tạm biệt, Neville!"

Ông Cornelius Fudge kèm Harry đi theo ngọn đèn lồng trong tay ông Tom qua một hành lang hẹp đến một phòng ăn nhỏ. Ông Tom búng tay một cái, một ngọn lửa bùng lên trong lò sưởi. Ông lễ phép cúi chào rồi đi ra khỏi phòng.

Ông Cornelius Fudge chỉ một cái ghế cạnh lò sưởi, bảo Harry:

"Ngồi xuống đi, Harry."

Harry ngồi xuống, cảm thấy da gà da ngỗng nổi lên khắp cánh tay, bất chấp ngọn lửa vẫn đang sáng bập

bùng. Ông Cornelius Fudge cởi tấm áo khoác sọc của ông ra rồi vắt nó qua một bên. Ông kéo cho thẳng hai ống quần của bộ đồ xanh ve chai mà ông đang mặc, và ngồi xuống đối diện Harry.

"Cậu Harry à, tôi là Cornelius Fudge, Bộ trưởng Pháp thuật."

Dĩ nhiên là Harry đã biết điều này rồi. Nó đã nhìn thấy ông Cornelius Fudge một lần, trước đây, nhưng lúc đó nó đang khoác tấm Áo khoác Tàng hình nên ông Cornelius Fudge không thể nhìn thấy nó, và do đó ông không biết là nó biết ông.

Ông Tom chủ quán lại tái xuất hiện, đeo một tấm tạp dề bên ngoài cái áo ngủ, tay bưng một khay trà và bánh xốp. Ông đặt cái khay trên bàn, giữa Harry và ông Cornelius Fudge, rồi ông đi ra khỏi phòng, khép cánh cửa lại.

Ông Cornelius Fudge rót trà vô tách và nói:

"Vậy đó, Harry. Cậu làm cho tất cả chúng tôi lo sốt vó lên; tôi không ngại gì mà nói với cậu điều này. Cậu chạy trốn khỏi nhà dì dượng cậu như vậy đó! Tôi bắt đầu lo là... nhưng mà thôi, cậu đã an toàn, đó mới là điều quan trọng."

Ông Cornelius Fudge trét bơ lên một miếng bánh xốp cho mình, và đẩy cái đĩa về phía Harry:

"Ăn đi, Harry. Trông cậu đỡ hẳn cả người rồi. Bây giờ thì thế này... Cậu sẽ vui mừng mà nghe tin này: chúng tôi đã giải quyết xong tai nạn không may đã làm thương phình cô Marge Dursley. Hai chuyên viên của bộ phận Văn hồi Tai nạn Pháp thuật đã được đặc phái đến đường Privet Drive cách đây vài tiếng đồng hồ. Cô Marge đã được châm xì hơi và điều chỉnh lại trí nhớ. Cô sẽ không nhớ gì hết về tai nạn vừa xảy ra. Vậy đó, và không có di hại gì cả."

Ông Cornelius Fudge mỉm cười với Harry, miệng ông ghé sát miệng cái tách trà. Trông ông giống như một ông bác đang thăm dò thằng cháu trai mà ông yêu thích. Harry không thể nào tin được vào tai mình. Nó há miệng định nói, nhưng lại không nghĩ ra điều gì để nói, nên ngậm miệng lại.

Ông Cornelius Fudge bèn nói:

"À, chắc là cháu đang lo lắng về phản ứng của dì và dượng của cháu hả? Thế này, tôi không chối là họ cực kỳ tức giận, Harry à, nhưng họ đã được chuẩn bị để vẫn tiếp nhận cháu trở về vào mùa hè tới, miễn là cháu ở lại trường Hogwarts vào kỳ lễ Giáng sinh và lễ Phục sinh."

Harry đành hăng lấy giọng:

"Cháu luôn luôn ở lại trường Hogwarts vào kỳ lễ Giáng sinh và lễ Phục sinh. Và cháu không bao giờ muốn trở lại Privet Drive."

Ông Cornelius Fudge vội nói với giọng lo lắng:

"Thôi, thôi, tôi bảo đảm là cậu sẽ có cảm giác khác, một khi cậu đã bình tĩnh lại. Nói cho cùng, đó là gia đình của cháu, và tôi chắc chắn là mọi người trong gia đình yêu mến lẫn nhau... ờ... từ tận đáy lòng."

Harry không bận tâm lắm đến chuyện gia đình chánh suy nghĩ của ông Cornelius Fudge, nó đang lo lắng chờ đợi nghe cái điều sắp xảy ra cho nó đây.

Ông Cornelius Fudge lại trét bơ lên miếng bánh xốp thứ nhì:

"Thành ra tất cả vấn đề còn lại là quyết định xem cháu sẽ ở đâu trong hai tuần lễ còn lại của mùa hè này. Tôi đề nghị cháu hãy ở lại đây, thuê một phòng trọ trong quán Cái Vạc Lủng này, và..."

Harry buột miệng:

"Khoan đã, còn hình phạt của cháu thì sao?"

Ông Cornelius Fudge chớp mắt:

"Hình phạt gì?"

Harry đau khổ nói:

"Cháu đã vi phạm luật - Đạo luật Giới hạn Phù thủy Vị thành niên!"

"Ôi, con trai của ta ời, chúng ta đâu nỡ trừng phạt con vì một chuyện cỏn con như thế."

Ông Cornelius Fudge kêu lên, tay vung vẩy miếng bánh xốp một cách nôn nóng:

"Đó chỉ là một tai nạn. Chúng tôi không tống giam người ta vô ngục Azkaban vì tội thổi phù to một bà cô bao giờ."

Nhưng điều này không giải tỏa được nỗi ám ảnh của Harry về vụ lôi thôi trong quá khứ của nó với Bộ Pháp thuật. Nó cau mày, nói:

"Năm ngoái, cháu nhận được một lời cảnh cáo chính thức chỉ vì một con gia tinh làm bể cái bánh kem trong nhà của dì dưỡng cháu! Bộ Pháp thuật nói là cháu sẽ bị đuổi khỏi trường Hogwarts nếu còn để xảy ra phép thuật gì nữa trong ngôi nhà đó."

Không lẽ đôi mắt của Harry đánh lừa nó, chứ rõ ràng nó thấy ông Bộ trưởng Pháp thuật bỗng nhiên đâm lúng túng hết sức:

"Tình thế đã thay đổi, Harry à... Chúng ta nên lưu tâm tới... trong không khí hiện nay... mà chắc chắn là

cháu đâu có muốn bị đuổi hả?"

"Dĩ nhiên là không ạ."

Harry nói ngay. Và ông Cornelius Fudge cười vui vẻ:

"Vậy thì, làm cho om xòm nặng xì lên mà làm gì? Thôi, ăn một cái bánh xốp đi Harry, trong khi tôi đi dàn xếp với Tom một căn phòng trọ cho cháu."

oOo

Ông Cornelius Fudge sai bước ra khỏi căn phòng khách nhỏ, Harry ngồi tại chỗ trở mắt nhìn theo. Có một chuyện gì đó cực kỳ kỳ cục đang diễn ra. Ông Cornelius Fudge đứng chờ nó ở trước cửa quán Cái Vạc Lủng để làm gì nếu không phải để trừng phạt nó vì những điều nó đã làm? Và bây giờ Harry bắt đầu nghĩ là khi đích thân ông Bộ trưởng Pháp thuật phải xử lý những vấn đề pháp thuật vị thành niên thì nhứt định không phải là chuyện bình thường lắm.

Ông Cornelius Fudge trở lại cùng với ông Tom chủ quán.

Ông Fudge nói:

"Phòng mười một đang trống, Harry à. Tôi nghĩ cháu sẽ ở đây thoải mái thôi. Chỉ có một điều mà tôi chắc là cháu cũng hiểu: tôi không muốn cháu đi lang thang trong thành phố Luân Đôn của dân Muggle, được chứ? Đi lại trong phạm vi Hẻm Xéo mà thôi. Và cháu phải trở về đây trước khi đêm xuống vào mỗi tối. Chắc chắn là cháu hiểu mà, phải không? Ông Tom sẽ để mắt trông nom cháu giùm tôi."

Harry nói chậm chậm:

"Dạ được, nhưng mà tại sao..."

Ông Cornelius Fudge nói trong tiếng cười thân mật:

"Chúng tôi đâu có muốn lại thất lạc cháu một lần nữa. Không, không... Tốt nhứt là chúng tôi phải biết rõ cháu ở đâu... Nghĩa là..."

Ông Cornelius Fudge tăng hăng giọng một cách ồn ào, rồi cầm cái áo khoác sọc của ông lên:

"Thôi, tôi phải đi đây, cháu biết đấy, còn nhiều việc phải làm lắm."

Harry hỏi:

"Liệu vụ Black có tìm ra không bác?"

Ngón tay của ông Cornelius Fudge trượt khỏi cái nút bạc trên chiếc áo khoác mà ông đang gài.

"Cái gì cơ? Thì ra, cháu đã biết tin. Chà, không, chưa, nhưng chỉ là vấn đề thời gian thôi. Những người gác ngục Azkaban chưa bao giờ thất bại trong việc truy lùng kẻ đào tẩu... Mà họ lúc này đang giận điên lên, tôi chưa từng thấy họ giận như thế bao giờ."

Ông khẽ nhún vai.

"Thôi, tạm biệt nhé."

Ông giơ tay ra, Harry bắt tay ông, và nó sức nảy ra một ý tưởng vĩ đại:

"Ờ... thưa ông Bộ trưởng, cháu hỏi ông một việc có được không ạ?"

Ông Cornelius Fudge mỉm cười:

"Được chứ."

"Thưa ông, học sinh năm thứ ba trường Hogwarts được phép đi thăm làng Hogsmeade, nhưng mà di dưỡng của cháu không chịu ký tên vào tờ đơn cho phép. Ông ký vô dùm cháu được không ạ?"

Ông Cornelius Fudge không được thoải mái lắm:

"À, không. Không được đâu. Tôi rất tiếc, Harry à, nhưng tôi không phải là cha mẹ hay người bảo hộ của cháu."

Harry năn nỉ:

"Nhưng ông là Bộ trưởng pháp thuật kia mà. Nếu ông cho phép..."

Ông Cornelius lạnh lùng cắt lời Harry:

"Không, tôi rất tiếc, Harry à, nhưng mà luật lệ là luật lệ. Cậu có thể đi thăm làng Hogsmeade vào niên học tới nữa cũng được. Thật ra, tôi nghĩ tốt nhất là cậu đừng... Ừ, thôi, tôi phải đi đây. Ở lại đây vui vẻ nhé, Harry."

Tặng cho Harry nụ cười cuối cùng và bắt tay nó lần chót, ông Cornelius Fudge ra khỏi căn phòng. Bây giờ ông chủ quán Tom mới tươi cười đi lại gần Harry:

"Mời cậu đi theo tôi, cậu Potter. Tôi đã đưa mọi thứ đồ đạc của cậu lên phòng rồi."

Harry đi theo ông Tom lên một cái cầu thang xinh đẹp bằng gỗ đến căn phòng có số mười một bằng đồng trên cánh cửa. Ông Tom mở khóa và đẩy cửa ra cho Harry bước vào.

Bên trong phòng có một cái giường trông có vẻ êm ái, một số bàn ghế bằng gỗ sồi được đánh bóng láng e, và một ngọn lửa đang bí bép reo vui trong lò sưởi. Và trên đầu tủ quần áo là:

"Hedwig!"

Harry há hốc miệng.

Con cú lông trắng như tuyết chíp chíp mở và vỗ cánh bay sà vào cánh tay của Harry.

Ông Tom cười hì hì:

"Cậu có một con cú thật là thông minh. Cậu vừa đến được năm phút là nó cũng bay đến. Cậu đừng có ngại gọi tôi nhé, cậu Potter, nếu cậu thấy cần bất cứ điều gì."

Ông cúi chào lần nữa rồi đi ra.

Harry ngồi yên trên giường một lúc lâu, vuốt ve con Hedwig một cách lơ đãng. Bầu trời bên ngoài cửa sổ đang nhanh chóng đổi từ màu xanh nhưng thăm thẳm sang màu xám thép lạnh tanh, và rồi một cách ung dung từ tốn, những tia nắng hồng ửng chuyển thành màu vàng kim.

Harry thật khó mà tin được nó chỉ vừa mới rời ngôi nhà trên đường Privet Drive cách đây vài tiếng đồng hồ. Và nó không bị đuổi học. Và từ hôm nay nó sẽ hưởng trọn hai tuần lễ hoàn toàn không bị gia đình Dursley hành hạ.

Nó ngáp một cái, nói với Hedwig:

"Tao vừa qua một đêm quái đản chưa từng thấy, Hedwig à."

Nó nằm lăn xuống đồng gối chần, không buồn tháo cặp mắt kiếng ra, nhắm mắt ngủ luôn.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Quán Cái Vạc Lũng

Phải mất nhiều ngày Harry mới quen được với sự tự do mới mẻ lạ kỳ mà nó có được. Trước đây nó chưa bao giờ có thể thức dậy vào bất cứ lúc nào nó muốn, hay được ăn bất cứ thứ gì nó thích. Giờ đây, nó có thể đi bất cứ nơi đâu nó thích, miễn là chỗ đó ở trong phạm vi Hẻm Xéo. Và bởi vì con đường lát gạch dài ngoằn ngoèo này đầy ắp những cửa hàng tiệm quán phù thủy thú vị nhút trên đời, nên Harry cũng không tha thiết gì chuyện cãi lời ông Cornelius Fudge mà đi lêu bêu vào thế giới của dân Muggle nữa.

Mỗi sáng, Harry ăn điểm tâm ở quán Cái Vạc Lũng. Ở đó nó khoái ngồi ngắm những thực khách khác: những mũ phù thủy nhỏ nhắn vui tính ở miền quê ra chợ mua sắm đồ dùng trong ngày, những lão pháp sư trông rất ư đáng tôn kính tranh cãi nhau ỏm tỏi về bài báo mới nhút trên tạp chí Biến Hoá Thời Nay; những chuyên viên Ngăn chặn nông nhênh, những chú lùn nói chuyện khào khào, và có lần, một kẻ rất đáng ngờ trông giống như một mũ phù thủy cực kỳ xấu xí, trùm đầu kín mít bằng một cái khăn len, đã đến quán kêu một đĩa gan tươi.

Cứ sau bữa điểm tâm là Harry lại đi ra sân sau của quán, rút cây đũa phép của mình ra, gõ lên viên gạch thứ ba tính từ bên trái phía trên thùng rác, rồi đứng lù lại khi vòm cổng của Hẻm Xéo xịch mở ra từ trong bức tường.

Harry dành nhiều ngày nắng đẹp đi lang thang lòng sục các cửa hàng, rồi ăn tối ở những cái quán trên lề đường, dưới những tán dù đủ màu sắc rực rỡ. Ở đó nó vui lây cái vui của những thực khách khác đang khoe với nhau những thứ họ đã mua sắm được sau một ngày mua bán trả giá. ("Đây là nguyệt kính đây, ông bạn già ơi, khỏi phải rở tới cái biểu đồ mặt trăng nữa, biết không?") Hay là nghe lóm những cuộc bình luận về vụ án Sirius Black. ("Cá nhân tôi, tôi sẽ không cho trẻ nhỏ ra đường một mình nếu Sirius Black chưa bị đưa trở về ngục Azkaban!")

Bây giờ Harry không cần phải làm bài tập trong ánh đèn pin giấu dưới cái chăn trùm qua đầu nữa. Giờ thì nó có thể ngồi trong ánh nắng rạng rỡ ấm áp ngoài sân của tiệm kem Florean Fortescue mà làm hết các bài luận văn của nó, đôi khi còn được chính Florean Fortescue mách nước cho nữa chứ. Ngoài chuyện biết rất nhiều về việc hoả thiêu các phù thủy thời trung cổ, Florean Fortescue còn hào hiệp, cứ nửa giờ lại tặng Harry một ly kem trái cây.

Một khi đã nhét đầy túi tiền của mình những đồng Galleon vàng, Sickles bạc, và Knut đồng lấy ra từ kho bạc của ba nó để lại cho nó trong ngân hàng Gringotts, Harry cần luyện tập rất nhiều đức tính tự chủ để

không tiêu bég hết tất cả số tiền trong một lúc.

Harry cứ phải tự nhắc mình hoài là nó còn năm năm học nữa ở trường Hogwarts, và nghĩ đến cảnh nếu mà nó phải xin tiền dì dượng Dursley để mua sách giáo khoa thì nó sẽ cảm thấy như thế nào. Nhờ vậy mà Harry tự ngăn được mình không mua bộ bi vàng xinh đẹp Gobstones (một trò chơi hơi hơi giống trò bắn bi, trong trò chơi này, những viên bi xì vô mặt người chơi nào thua điểm một chất lỏng có mùi thúi hoắc). Nó cũng bị nổi ham muốn giăng xé khi đứng trước cái mô hình thiên hà chuyển động một cách hoàn hảo trong một trái cầu thủy tinh khổng lồ. Có trái cầu đó thì chắc là nó khỏi cần học thêm lớp thiên văn học nào nữa. Nhưng cái thử thách đức tính tự kiềm chế của nó nhiều nhứt là cái được trưng bày trong cửa hàng mà Harry thích nhứt: "Trang thiết bị Quidditch Chất Lượng Cao". Cái đó xuất hiện sau khi Harry đến ở trọ quán Cái Vạc Lùng được một tuần.

Lúc đó Harry tò mò chen vô một đám đông đang xúm quanh một cửa hàng để ngó coi thiên hạ đang xem cái gì. Nó chen lấn vô được vòng trong, nhong nhóng giữa đám phù thủy và pháp sư đang trầm trồ xuýt xoa, và rồi nhìn thấy một cái bục mới dựng lên giữa cửa hàng, trên đó trưng bày một cây chổi thần lộng lẫy nhứt mà nó từng thấy trong đời.

Một gã phù thủy hàm vuông nói với bạn đồng hành:

"Mới ra lò đấy... hàng mẫu..."

Một thằng nhóc nhỏ hơn Harry vịn vẹo cánh tay của cha nói giọng eo éo:

"Đây là cây chổi tối tân nhứt thế giới, phải không ba?"

Ông chủ cửa hàng thì rao với đám đông là:

"Đội tuyển Quốc tế Ái Nhĩ Lan vừa mới đặt hàng bảy cây chổi xinh đẹp này đấy! Và đó là đội được yêu thích nhứt của Cúp Thế Giới."

Bà phù thủy đồ sộ đứng trước mặt Harry bỏ đi, nhờ đó nó có thể nhích tới gần hơn để đọc tấm bảng treo cạnh cây chổi:

TIA CHỚP

Cây chổi đua đậm đà tính nghệ thuật này hãnh diện về cái cần thon thả siêu đẹp bằng gỗ tần bì, được đánh bóng bằng nước xi sáng như kim cương và được cần bằng tay số đăng ký của riêng từng cây chổi. Mỗi một cây chổi được chọn lựa riêng từ từng nhánh cây bạch dương để làm đuôi chổi và được chuốt giữa để đạt tới sự hoàn hảo khí động học, khiến cho Tia Chớp có được sự thăng bằng không gì qua mặt được, và sự định vị chính xác nhứt. Tia Chớp có thể tăng tốc từ 0-150 dặm một giờ trong mười giây và có cài đặt một lá bùa thăng không đứt. Giá cả thương lượng khi đặt mua.

Giá cả thương lượng khi đặt mua... Harry không muốn nghĩ xem cây chổi Tia Chớp đó trị giá bao nhiêu đồng vàng. Trong đời nó chưa từng ham muốn điều gì tha thiết đến như thế. Nhưng nó cũng nhớ là nó chưa từng thua trận Quidditch nào khi chơi trên cán chổi Nimbus 2000 của mình. Vậy thì mắc gì phải dốc hết vàng trong kho bạc của nó để mua cây Tia Chớp, trong khi nó đã có một cây Nimbus 2000 xịn vô cùng? Harry không hỏi giá, nhưng mà hầu như ngày nào nó cũng trở lại cửa hàng đó, chỉ để đứng ngó cây chổi thần Tia Chớp.

Tuy nhiên cũng có nhiều thứ mà Harry cần phải mua. Nó đi tới tiệm dược liệu để bổ sung kho nguyên vật liệu cho môn học Độc dược. Và bởi vì cái áo chùng đồng phục học sinh phù thủy của nó bây giờ đã giựt lên cả tắc trên mắt cá chân, nên nó phải đi đến tiệm Trang phục cho Mọi dịp của Bà Malkin để mua vài bộ mới. Quan trọng hơn cả là việc mua sách học, bao gồm cả sách giáo khoa của hai môn học mới của niên khoá tới là Chăm sóc Sinh vật Huyền bí và Tiên tri.

Khi nhìn vào cửa sổ trưng bày của tiệm sách, Harry rất ngạc nhiên. Thay vì trưng bày những cuốn sách bìa chú chạ vàng to bằng phiến gạch lát đường như thông thường, thì lại bày một cái lồng sắt lớn sau lớp cửa kính, bên trong lồng chứa hàng trăm cuốn "Quái Thư Về Quái Vật". Bị khóa chặt trong lồng sắt, lũ sách kỳ quái ấy không ngừng hung hăng cắn xé tấp ngoạm nhau trong những cuộc đấu vật triền miên bất phân thắng bại, làm cho những trang sách rách bay tơi tả khắp nơi.

Harry rút cái danh mục sách giáo khoa của mình ra xem. Cuốn "Quái Thư Về Quái Vật" được liệt kê là sách giáo khoa cho môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí. Hèn gì mà lão Hagrid bảo là quyển sách sẽ hữu ích cho nó sau này; bây giờ nó mới hiểu. Nó cảm thấy nhẹ nhõm cả cội lòng: nó cứ tưởng lão Hagrid muốn nó giúp lão nuôi thêm vài con thú kinh khủng nữa.

Khi Harry bước vào tiệm sách Phú quý và Cơ hàn, ông quản lý tiệm sách bước về phía Harry. Ông ta hỏi ngay:

"Hogwarts hả? Đến mua sách mới hả?"

Harry đáp:

"Dạ, cháu cần..."

Nhưng ông quản lý nóng nảy bảo:

"Tránh ra."

Ông đẩy Harry qua một bên, rút ra một đôi găng tay dày vui đeo vào tay, rồi cầm một cây gậy tổ chẳng có mẫu sần sùi, đi tới cánh cửa của cái lồng sắt đựng bọn sách "Quái Thư Về Quái Vật".

Harry vội vàng nói:

"Khoan đã, cháu đã có cuốn đó rồi."

Một vè nhẹ nhõm giăn ra trên gương mặt của ông quản lý.

"Vậy hả? Cám ơn trời đất! Nội trong buổi sáng nay tôi đã bị lũ quái thư ấy cắn đến năm lần rồi."

Một tiếng rách toạc vang lên trong không trung, hai cuốn "Quái Thư Về Quái Vật" vừa túm chặt lấy một cuốn thứ ba và ra sức xé đôi nó.

Ông quản lý tiêm sách gào lên:

"Dừng lại! Dừng lại!"

Ông thò cây gậy qua chần song sắt mà đánh văng hai cuốn sách ra. Ông thề:

"Không bao giờ tôi trử lũ sách này nữa! Chúng biến kho sách thành cái nhà thương điên! Tôi tưởng hồi tôi mua hai trăm quyển "Ấn Thư Về Tàng Hình" đã là điều tồi tệ nhất rồi chứ! Hai trăm quyển đó trị giá cả một gia tài chứ có ít đâu, vậy mà tụi nó tàng hình mất tiêu, kiếm có ra đâu!... À, cậu còn mua gì nữa?"

Harry nhìn xuống tờ danh mục sách của nó, nói:

"Dạ, cháu cần cuốn "Soi Rọi Tương Lai" của Cassandra Vablatsky."

"À, ra cậu bắt đầu học môn Tiên tri hả?"

Ông quản lý tháo găng tay ra và dẫn Harry đến khu vực phía sau của tiệm sách, ở đó có nguyên một góc dành riêng cho thuật bói toán. Một cái bàn nhỏ chất đầy những cuốn sách như "Tiên Đoán Điều Bất Khả Tiên Tri: Tự Phòng Chống Biến Cố Không Ngờ" và cuốn "Những Trái Cầu Bể: Khi Vận May Hóa Trò Xỏ Lá".

Ông quản lý nói:

"Đây, cuốn 'Soi Rọi Tương Lai'."

Ông trèo lên mấy bậc gỗ để lấy xuống một cuốn sách dày, bìa đen.

"Cuốn sách này hướng dẫn rất hay cho tất cả những phương pháp bói toán căn bản - từ coi chỉ tay đến bói cầu thủy tinh, xem ruột chim... "

Nhưng Harry không còn lắng nghe ông quản lý nói nữa. Mắt nó vừa bắt gặp tựa một cuốn sách khác, được bày chung trong đồng sách trên chiếc bàn nhỏ: "Những Điều Báo Chết: Làm Gì Khi Biết Điều Xấu Nhất Sắp Xảy Ra".

Ông quản lý nhận ra cái mà Harry đang nhìn chăm chăm. Ông nói nhẹ nhàng:

"Nếu tôi là cậu thì tôi chẳng đời nào thèm đọc cuốn sách đó. Đọc nó, người ta đâm ra thấy đêm chết chóc ở khắp nơi, chỉ điều đó thôi cũng đủ làm cho người ta phát sợ mà chết luôn."

Nhưng Harry vẫn tiếp tục nhìn vào bìa cuốn sách; trên bìa sách là hình một con chó đen to đùng như con gấu, có đôi mắt sáng quắc. Harry nhìn nó thấy cực kỳ quen...

Người bán hàng ấn cuốn "Soi Rọi Tương Lai" vào tay Harry, hỏi:

"Cậu cần gì nữa không?"

Harry dứt mắt khỏi đôi mắt sáng quắc của con chó và bối rối dò cái danh mục sách của mình.

"Dạ... cháu cần cuốn "Biến Hình Lập Tức" và cuốn "Sách Bùa Chú Căn Bản, Lớp Ba."

Mười phút sau, Harry ra khỏi tiệm sách với đồng sách mới trong tay, tìm đường về quán Cái Vạc Lủng. Nó đi lơ ngơ, và đụng vô nhiều người mà không để ý.

Trèo lên cầu thang về phòng mình, Harry vô phòng, đặt đồng sách lên giường. Cái giường đã được xếp dọn lại ngay ngắn, cửa sổ được mở ra và nắng tràn vào đầy phòng. Harry có thể nghe được tiếng xe buýt chạy trên đường phố Muggle đằng sau quán Cái Vạc Lủng, nhưng nó không thể nhìn thấy. Và nó cũng không thấy được cái đám đông ồn ào đang náo nhiệt trong Hẻm Xéo. Ngồi đây, nó chỉ nghe được âm thanh vọng đến mà thôi.

Vào đến buồng tắm, Harry nhìn thấy mình trong gương. Nó nghênh ngang nói với cái bóng phản chiếu của mình:

"Cái đó nhứt định không thể là điềm báo tử được. Khi mình nhìn thấy "cái đó" trên đường Magnolia Crescent thì mình đang ở trong trạng thái hoảng hốt. Có thể đó chỉ là một con chó lang thang nào đó..."

Nó tự động giơ tay lên cổ găng vuốt cho những sợi tóc chịu nằm xuống ngay ngắn.

Bằng một giọng khò khè, cái gương lên tiếng:

"Mày đang lao vào một trận thua trông thấy..."

oOo

Những ngày cuối hè trôi nhanh, Harry bắt đầu tìm kiếm Ron và Hermione khắp nơi. Giờ thì đã có nhiều học trò trường Hogwarts kéo đến Hẻm Xéo để sắm sửa cho niên học mới chẳng bao lâu nữa sẽ bắt đầu. Harry cũng có gặp mấy đứa bạn cùng chung ký túc xá Gryffindor như Seamus Finnigan và Dean Thomas trong tiệm Trang bị Quidditch Chất lượng cao. Hai đứa nó cũng vô tiệm này để ngó hau háu cây chổi thần

Tia Chớp. Harry cũng tình cờ đụng đầu Neville Longbottom "thứ thiệt" ở bên ngoài tiệm Phú Quý và Cơ Hàn; cậu bé có gương mặt tròn quay và chúa là hay quên này dường như bỏ quên đâu mất cái danh mục sách giáo khoa cần có cho năm học tới. Harry không dám dừng lại trò chuyện với Neville vì lúc ấy Neville đang bị bà của mình - một mụ phù thủy trông thật khiếp đảm - mắng té tát đến nỗi người đi ngang qua thôi cũng tối tăm cả mặt mũi. Harry thấy mà chỉ cầu mong sao cho bà cụ này không bao giờ biết gì đến chuyện nó từng giả danh Neville trên chuyến xe đò Hiệp Sĩ khi tìm cách chạy trốn Bộ Pháp thuật.

Vào ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, Harry thức dậy, nghĩ là nếu hôm nay mà nó không gặp được hai người bạn thân thiết Ron và Hermione trong Hẻm Xéo, thì thôi, nó cũng sẽ gặp lại hai đứa trên chuyến tàu Tốc Hành Hogwarts vào ngày mai. Nghĩ vậy mà Harry yên tâm ngồi dậy, thay quần áo, đi vô Hẻm Xéo để ngắm nhìn lần cuối cây chổi thần Tia Chớp. Và trong lúc đang phân vân chưa biết nên ăn trưa ở đâu thì Harry nghe tên của nó bị ai đó gào tướng lên, vang khắp đường phố:

"HARRY! HARRY!"

Harry quay đầu lại và nhìn thấy cả hai đứa bạn đang ngồi bên ngoài hiên tiệm kem Fortescue. Ron thì mặt đầy tàn nhang đến mức không tin nổi, còn da Hermione thì rám nắng đến hóa nâu luôn. Cả hai đứa đang rối rít vẫy gọi Harry.

Harry ngồi xuống cạnh hai bạn, Ron nhe răng cười:

"Rốt cuộc cũng gặp được bồ! Tụi này vô quán Cái Vạc Lũng để kiếm bồ, nhưng họ nói bồ vừa mới đi khỏi. Vậy là tụi này tới tiệm sách Phú Quý và Cơ Hàn, rồi tiệm quần áo của Bà Malkin, rồi đến..."

Harry giải thích với hai bạn:

"Mình đã sắm sửa hết đồ dùng cho năm học mới từ tuần trước lận. Mà làm sao các bạn biết mình trọ ở quán Cái Vạc Lũng?"

"Ba nói!"

Ron đáp hết sức đơn giản. Ông Weasley là viên chức làm việc ở Bộ Pháp thuật, dĩ nhiên ông phải được nghe nói đến toàn bộ câu chuyện về những gì đã xảy ra cho cô Marge. Hermione hỏi lại Harry bằng một giọng hết sức nghiêm túc:

"Có thực bồ đã thối phòng căng bà cô của bồ không, Harry?"

Harry cố gắng phân bua:

"Mình không cố ý làm vậy. Mình chỉ... mất tự chủ mà thôi."

Ron phá ra cười, nhưng Hermione đánh giọng lại:

"Chẳng có gì đáng cười đâu, Ron à. Thiệt tình mà nói, mình ngạc nhiên là Harry đã không bị đuổi học."

Harry nhìn nhận điều đó:

"Mình cũng thấy vậy. Đừng nói chuyện đuổi học, mình còn tưởng là mình sắp bị bắt nữa kia!"

Nhìn Ron thăm dò, Harry hỏi:

"Ba của bạn có biết tại sao ông Fudge vẫn để mình tự do không?"

Ron vẫn cười khúc khích, nhún vai đáp:

"Có thể là nhờ chính tên tuổi của bồ - Harry Potter lừng danh, đại khái vậy. Chứ mình mà thối phồng căng bà cô của mình lên thì thật là không dám tưởng tượng coi Bộ Pháp thuật sẽ làm gì mình. Nhưng mà, nói cho mấy bồ biết, trước khi họ định làm gì thì họ phải đào mình lên cái đã, bởi vì chắc chắn là má đã bóp mũi mình chết trước rồi. Dù sao thì tối nay bồ cứ hỏi thử ba mình xem. Tối nay gia đình mình cũng trở lại quán Cái Vạc Lũng, để sáng mai bồ có thể cùng đi với gia đình mình ra nhà ga Ngã Tư Vua, đợi còn đáp tàu Tốc Hành Hogwarts! Hermione cũng trở ở đó nữa."

Hermione gật đầu xác nhận, mặt mày tươi rói:

"Hồi sáng này ba má mình đã thả mình xuống đây, với tất cả đồ đạc của mình."

Harry vui mừng quá:

"Tuyệt cú mèo! Vậy là mấy bồ đã có đủ hết sách mới và những thứ khác?"

"Coi nè, Harry!"

Ron vừa nói vừa rút ra khỏi túi xách một hộp dài và mở ra:

"Đũa phép mới toanh, đồ gín nhé! Dài ba tấc một, làm bằng gỗ liễu có chứa một cái lông đuôi Bạch kỳ mã. Còn sách thì tụi này cũng sắm đủ rồi..."

Nó chỉ vô cái túi bụi xự đầy nhóc để dưới chân, nói tiếp:

"Ờ, bồ có biết gì về cuốn sách Quái Vật gì đó không? Lúc nãy tụi này vừa nói tụi này cần mua hai cuốn đó, thì ông bán sách suýt khóc thét lên luôn."

Trên cái ghế, đặt cạnh Hermione không chỉ là một cái túi bụi xự như của Ron, mà là có đến ba cái túi to kèngh phồng căng. Harry chỉ tay, hỏi:

"Mấy đồng đó là gì vậy Hermione?"

Cô bé đáp:

"À, mình ghi danh học nhiều môn học mới hơn mấy bồ, đúng không? Mấy bao này đựng sách về Số học, Chăm sóc các Sinh Vật Huyền Bí, sách Tiên tri, Nghiên Cứu về những Ký hiệu Thần bí, Muggle-học,..."

Ron vừa đảo mắt qua phía Harry, vừa hỏi Hermione:

"Bồ cần gì học môn Muggle-học chứ? Bồ dư sức biết mọi chuyện về dân Muggle ấy."

Hermione đáp một cách hăng hái:

"Nhưng nghiên cứu họ từ quan điểm phù thủy thì hấp dẫn lắm chứ!"

Trong khi Ron cười khẩy, thì Harry hỏi:

"Chứ bộ bồ không định ăn hay ngủ gì hết suốt niên học này sao, Hermione?"

Hermione tỉnh bơ kiểm tra lại cái ví, không để ý đến sự châm chọc của hai người bạn. Cô bé nói:

"Mình vẫn còn 10 đồng Galleon. Đây là tiền ba má mình mừng sinh nhật của mình vào tháng chín tới. Ba má nói đưa trước cho mình để mình tùy ý chọn món quà sinh nhật vừa ý."

Ron nói, ra vẻ ngây thơ:

"Vậy đi mua một cuốn sách đẹp đi!"

Hermione vẫn giữ vẻ bình tĩnh:

"Không, mình thấy không nên. Mình thiết tình muốn có một con cú. Ý mình nói là Harry thì có con Hedwig, còn Ron thì có con Errol..."

Ron cải chính:

"Nhưng mình đâu có con cú nào đâu, con Errol là cú của gia đình. Mình chỉ có mỗi con Scabbers thôi."

Nó móc con chuột mập ra khỏi túi áo, đặt con Scabbers đó lên cái bàn trước mặt tụi nó, nói thêm:

"Mình phải kiểm tra nó lại mới được. Coi bộ khí hậu Ai Cập không phù hợp với nó lắm."

Con Scabbers trông có vẻ ốm hơn bình thường một tý, và mấy sợi râu của nó bị quặp xuống thấy rõ.

Bây giờ thì Harry đã biết rất rõ mọi góc ngách của Hẻm Xéo như thể nó là một thổ công của xứ này. Nó nói:

"Ở đằng kia có một tiệm bán sinh vật huyền bí kìa. Tụi mình tới đó thử coi có thể tân trang con Scabbers lại không, và kiếm cho Hermione một con cú luôn."

Vậy là ba đưa trả tiền kem rồi băng qua đường đến tiệm Cầm thú Huyền bí.

Bên trong tiệm thật là chật chội. Mọi ly mọi tắc của các bức tường đều bị chật kín những cái lồng. Mỗi con vật trong lồng, mạnh con nào con nấy gào thét, rên rỉ, gầm gừ, rít sủa, hót hú... khiến cái tiệm ồn ào hết chỗ nói, lại còn bốc mùi nữa chứ! Mụ phù thủy chủ tiệm đứng sau cái quầy đang bận khuyên bảo một lão pháp sư cách thức chăm sóc những con sa giông hai đầu, cho nên Harry, Ron và Hermione tranh thủ lúc chờ đợi mà ngắm nghía mấy cái lồng nhốt đủ loại cầm thú.

Một cặp cóc tía khổng lồ đang ngồi nhấm nháp một cách nhieu nhão và ê hề những con ruồi xanh đã chết ngắc. Một con rùa tổ chẳng có cái mai cần ngọc quý chiếu sáng lấp lánh bên cạnh cửa sổ. Mấy con ốc sên màu cam đầy nọc độc thì vừa chậm rãi bò vừa nhểu bọt lên tấm vách của cái chậu kiếng đựng chúng. Có một con thỏ trắng béo múp míp cứ tự biến mình thành một cái nón bằng lụa, rồi khi nổ một cái bốp thì nó lại hiện lại nguyên hình con thỏ. Mèo thì nhan nhản khắp nơi, đủ màu sắc. Quạ thì cả bầy bị nhốt trong lồng kêu la quàng quạc. Có cả một rổ những con bánh lông màu trứng sữa đang ngân nga ầm ĩ. Và ở quầy có hẳn một cái lồng rộng mênh mông chứa những con chuột đen lông láng mượt đang dùng mấy cái đuôi dài trụi lủi của mình để chơi trò nhảy dây.

Lão pháp sư sa giông hai đầu đã rời khỏi tiệm, Ron bèn tiến lại gần quầy. Nó nói với mụ phù thủy:

"Con chuột này của cháu. Từ hồi cháu đem nó đi chơi Ai Cập về, lông nó hơi bị bay màu một chút."

Mụ phù thủy bảo:

"Liệng nó lên quầy coi!"

Mụ rút trong túi ra một cặp kiếng đen nặng chịch. Ron nâng con chuột của nó từ trong túi ra đặt cạnh bên cái lồng những con chuột, lũ chuột này bèn ngừng trò nhảy dây đuôi, ùa tới sát các thanh chắn của cái lồng, xô đẩy nhau giành chỗ nhìn cho rõ hơn.

Giống như mọi thứ sở hữu khác của Ron, con chuột Scabbers là đồ cũ được nhượng lại cho Ron, (nó vốn thuộc về ông anh Percy) nên trông nó có phần xác xơ. Đặt bên cạnh lũ chuột láng e còn trong lồng, trông con Scabbers thật là thảm hại.

Mụ phù thủy bốc con Scabbers lên xem:

"Hừm, con chuột này mấy tuổi rồi?"

Ron đáp:

"Ai mà biết được! Nhưng chắc hơi già, hồi xưa nó là của anh cháu mà."

Mụ phù thủy xem xét con Scabbers kỹ lưỡng hơn:

"Nó có tài năng gì?"

"Ơ..."

Ron ú ớ. Sự thật là con Scabbers chưa từng trở ra một ngón nghề cón con nào để gọi là tài năng cho đáng. Đôi mắt của mụ phù thủy sẫm soi từ cái tai trái bị tét của con Scabbers đến cái chân trước bị cụt một ngón, rồi tặc lưỡi rõ to:

"Chà, con vật này đã từng kinh qua gian khổ và thử thách gay go đây!"

Ron chống chế:

"Hồi anh Percey cho cháu thì nó đã thân tàn ma dại như vậy rồi mà."

Mụ phù thủy vẫn nói tiếp:

"Một con chuột tầm thường, thông thường, hay cỡ như con chuột vườn này thì không trông mong gì sống nổi quá ba năm, hoặc cỡ đó là cùng. Bây giờ nếu cháu muốn kiếm một con khác thọ hơn một chút, thì ắt là cháu sẽ phải khoái mấy con này..."

Mụ phù thủy chỉ mấy con chuột đen, lũ này lập tức tái lập trò chơi nhảy dây đuôi. Ron lầm bầm:

"Bọn khoe mẽ!"

Mụ phù thủy bèn thò tay xuống dưới quầy lấy ra một cái chai nhỏ màu đỏ, nói với Ron:

"Nếu cậu không muốn đổi chuột thì cậu có thể thử món thuốc Bỏ Chuột này xem sao."

Ron nói:

"Được. Bao nhiêu ạ? -- UI DA!"

Ron thụp xuống khi có một cái gì đó to tướng màu hung phóng từ trên nóc cái chuồng cao nhứt, đáp xuống ngay đầu Ron, rồi chồm tới gặm gừ một cách điên cuồng, nhắm vào con Scabbers.

Mụ phù thủy quát lên the thé:

"ĐỪNG! CROOKSHANKS, ĐỪNG!"

Nhưng con Scabbers đã kịp thời bắn vọt đi, y như một cục xà bông vượt khỏi đôi tay của mụ phù thủy,

rớt xuống đất trên bốn chân chè bè ra của nó, và nhanh nhẩu chạy thoát ra cửa.

Ron kêu:

"Scabbers!"

Nó chạy ra khỏi tiệm, rượt theo con chuột. Harry cũng chạy theo. Hai đứa mất mười phút mới tìm được con Scabbers, lúc ấy đang tỵ nạn dưới cái thùng rác bên ngoài tiệm Trang bị Quidditch Chất lượng cao. Ron bưng con vật còn đang run rẩy bỏ trở vô túi áo. Khi đứng thẳng lên, Ron xoa đầu mình hỏi Harry:

"Hồi này là con gì vậy?"

Harry nói:

"Một con mèo cực kỳ lớn, hoặc là một con cọp hơi hơi nhỏ."

"Hermione đâu rồi?"

"Có lẽ còn đang mua cú."

Hai đứa bèn đi ngược con đường đông đúc, trở lại tiệm Cầm thú Huyền bí. Hai đứa tới nơi vừa đúng lúc Hermione bước ra. Nhưng cô bé không xách theo cái lồng cú như tụi Ron và Harry tưởng, mà ôm chặt trong tay một con mèo lông màu cam hung đang có vẻ rất phấn khích.

Ron há hốc miệng ra:

"Bồ mua con quái vật đó hả?"

Mặt mày Hermione rạng rỡ:

"Bồ không thấy nó đẹp lộng lẫy sao?"

Harry nghĩ âu đó cũng là một kiểu quan niệm. Bộ lông hung hung của con mèo quả thực vừa dày vừa xù, nhưng chân cẳng nó hơi bị vòng kiềng, và mặt nó hơi cục cấn, lại tet bẹt một cách kỳ cục, như thể con mèo này vừa mới đâm sầm mặt vô một bức tường gạch vậy. Tuy nhiên, không thấy mặt mũi con Scabbers, con mèo đang kêu rừ... rừ... một cách mãn nguyện trong vòng tay của Hermione.

Ron kêu:

"Hermione ơi, cái con vật đó suýt nữa làm tróc da đầu mình!"

Hermione bảo:

"Nó đâu có cố ý. Phải hông, hờ Crookshanks?"

Chỉ tay vô cái cục cộm cộm trong túi áo mình, Ron hỏi:

"Rồi đây con Scabbers sẽ ra sao? Nó cần được nghỉ ngơi và thanh thản. Làm sao mà nó có thể yên thân được khi cái con quái đó vờn bên cạnh?"

"Ờ, chuyện đó làm mình sức nhớ ra. Hồi nãy bồ bỏ quên chai thuốc Bồ Chuột này."

Hermione dúm vô tay Ron một cái chai nhỏ màu đỏ. Cô bé nói thêm:

"Thôi đừng lo lắng nữa. Crookshanks sẽ ngủ trong phòng ngủ của mình, còn con Scabbers thì ở trong phòng ngủ của bồ, thì có chuyện gì đâu là lo? Tội nghiệp con Crookshanks, bà chủ tiệm nói nó đã bị đày ở đó mấy đời rồi mà không ai chịu mua nó hết."

Ron giễu cợt:

"Tại sao vậy kìa?"

Rồi cả ba đứa cùng đi về phía quán Cái Vạc Lủng.

Ở trong quán, tụi nó gặp ông Weasley đang ngồi đọc tờ Nhật báo Tiên tri. Ông ngược lên, nhìn Harry, mỉm cười:

"Cháu Harry! Cháu khỏe không?"

"Dạ, cháu khỏe ạ, cảm ơn bác."

Cả ba đứa nhỏ cùng ngồi xuống bên cạnh ông Weasley, đặt những thứ chúng mua sắm xuống bên cạnh.

Ông Weasley đặt tờ báo xuống, và Harry nhìn thấy ngay một gương mặt bây giờ đã trở nên khá quen thuộc với nó: Sirius Black. Ảnh của Black đang trừng mắt nhìn Harry. Harry hỏi:

"Họ vẫn chưa bắt được hắc hử bác?"

Vẻ mặt ông Weasley trông cực kỳ nghiêm trọng:

"Chưa. Người ta lôi bọn bác ra khỏi mọi công việc hàng ngày ở Bộ Pháp thuật để tập trung tìm bắt hắc, mà cho đến giờ vẫn chưa tới đâu."

Ron hỏi:

"Nếu tụi con bắt được hắc, liệu tụi con có được thưởng không ba? Có thêm được chút tiền nữa thì tốt quá..."

Ông Weasley lắc đầu:

"Đừng có nói chuyện khôì hài, Ron."

Nét mặt ông Weasley nhìn kỹ thấy rất căng thẳng. Ông nói:

"Sirius Black sẽ không bao giờ lại để cho một phù thủy mười ba tuổi tóm được. Con hãy nhớ lấy lời cha, chính những cai ngục Azkaban mới là những người đem nỗi hấn trở về chỗ đó."

Lúc đó bà Weasley bước vào quán, tay xách nách mang đủ thứ hàng vừa mua sắm. Theo sau bà là hai anh em sinh đôi Fred và George. Hai anh chàng này sắp vào học năm thứ hai ở trường Hogwarts. Tiếp đến là tân Thủ lĩnh Nam Sinh Percy và cô em út đồng thời là cô con gái duy nhứt trong gia đình Weasley, cô bé Ginny.

Cô bé này luôn luôn e lệ trước mặt Harry, nay lại càng tỏ ra vô cùng bối rối hơn bao giờ hết khi gặp lại Harry trong quán. Có lẽ vì cô bé cảm thấy nợ Harry ơn cứu mạng hồi cuối niên học vừa rồi ở trường Hogwarts. Cô bé đỏ bừng mặt mũi và lí nhí nói tiếng "Chào anh" mà không ngược nhìn Harry. Tuy nhiên Percy lại giơ tay ra bắt tay Harry một cách trang trọng như thể mới quen nó lần đầu. Anh nói:

"Chào Harry, rất mừng được gặp em."

Harry cố nhin cười:

"Chào anh Percy."

Percy bắt tay Harry với vẻ vinh vang như thể bắt tay ông thị trưởng:

"Hy vọng là em vẫn khỏe chứ?"

"Rất khỏe, cảm ơn anh."

Fred thúc cùi chỏ vô Percy để gạt anh ta ra, rồi làm động tác cúi chào thật thấp:

"Thiệt là tuyệt đỉnh được gặp chú mày..."

Nó chưa dứt câu thì đã bị George đẩy qua một bên, George chụp tay Harry lắc lẩy lắc để:

"Tuyệt diệu! Cừ khôi hết chỗ nói!"

Percy cau có quắc mắt nhìn hai em. Bà Weasley bèn bảo:

"Thôi, đủ rồi."

Nhưng Fred kêu:

"Má!"

Như thế nó chỉ vừa mới phát hiện ra bà Weasley, và nó chụp luôn lấy tay bà mà lắc:

"Thiệt là kinh dị được gặp má..."

Bà Weasley nhắc lại bằng giọng cứng hơn:

"Má nói đủ rồi nghen!"

Bà đặt các thứ đồ bà mua sắm lên một cái ghế trống:

"Harry cưng, bác chắc là cháu biết tin tốt lành của gia đình bác rồi hả?"

Bà chỉ vào cái huy hiệu bằng bạc mới toanh đang sáng lấp lánh trên ngực áo Percy:

"Thủ lĩnh Nam sinh thứ hai trong gia đình đó cháu!"

Bà cười rạng rỡ, nở cả mặt mũi vì niềm tự hào.

Fred lau bầu nho nhỏ:

"Và là người cuối cùng."

Bà Weasley lập tức cau mày nghiêm nghị:

"Má không nghi ngờ gì về điều đó đâu. Má đã để ý thấy người ta không cho hai đứa bây làm Huynh trưởng nữa kìa, đừng nói gì tới..."

Nhưng George có vẻ muốn nổi loạn trước ý tưởng trở thành Huynh trưởng:

"Làm Huynh trưởng để mà làm gì? Chỉ tổ mất hết niềm vui thú trong cuộc sống."

Ginny khúc khích cười. Bà Weasley bèn quát:

"Con muốn nêu tấm gương tốt cho em gái con đó hả?"

Percy nói với vẻ cao thượng:

"Ginny còn có những người anh khác để noi gương, má à. Con xin phép đi thay đồ để ăn tối..."

Percy vừa đi khỏi là George thở phào ra một cái. Nó nói riêng với Harry:

"Tụi này đã ráng nhốt ảnh vô một cái kim tự hóp. Nhưng xui xẻo là tụi này bị má bắt gặp."

Bữa ăn tối hôm đó đúng là một dịp vui ra trò. Ông chủ quán Tom kê ba cái bàn sát với nhau trong phòng ăn để đủ chỗ cho bảy người trong gia đình Weasley, thêm Harry với Hermione cùng thưởng thức bữa tiệc năm món ê hề. Khi chén tới món bánh sô-cô-la xả xỉ, Fred hỏi:

"Ngày mai mình đi ra nhà ga Ngã Tư Vua bằng cách nào hở ba?"

Ông Weasley đáp:

"Bộ Pháp Thuật cấp cho chúng ta hai chiếc xe con."

Mọi người đều ngược nhìn ông. Percy tò mò hỏi:

"Sao mình được cấp vậy?"

George bèn biểu diễn một bộ mặt nghiêm trang:

"Đó là vì anh đấy, Percy. Và sẽ có cả những lá cờ nho nhỏ trên những cái nơ, kèm theo phù hiệu TLNS..."

Fred tiếp lời:

"... dành cho đức ngài Thủ Lĩnh Năm Sinh."

Mọi người, ngoại trừ Percy và bà Weasley, đều sặc ra món bánh sô cô la.

Percy vẫn hỏi lại, bằng giọng rất nghiêm trang:

"Thưa ba, tại sao Bộ Pháp Thuật lại cấp xe cho mình?"

Ông Weasley nói:

"À, bởi vì mình đâu có chiếc xe nào nữa để đi... và bởi vì ba làm việc ở đó, nên họ giúp đỡ..."

Giọng của ông Weasley vẫn tự nhiên, nhưng Harry không thể đừng nhận thấy hai tai của ông đang ửng đỏ, y như tai của Ron mỗi khi Ron bị một áp lực nào đó.

Bà Weasley nhanh nhẩu nói:

"Cũng là việc tốt. Các con có biết chúng ta có bao nhiêu hành lý cả thầy không? Cứ tưởng tượng cảnh các con khệ nệ khiêng vác hành lý xuống ga xe điện ngầm của dân Muggle... mà ngán. Mà các con thu xếp đóng gói đồ đạc hết rồi chưa?"

Percy nói bằng giọng nín nhịn lâu rồi:

"Ron chưa chịu bỏ những thứ mới mua sắm vô rương của nó. Nó còn để đồ vung vãi đầy trên giường của con."

Bà Weasley lập tức nói vọng xuống cuối bàn:

"Ron, con nên mau đi sắp xếp gọn gàng hành lý ngay đi, bởi vì sáng ngày mai chúng ta sẽ chẳng có nhiều thì giờ đâu."

Ron quắc mắt nhìn Percy đang cau có.

Sau bữa ăn tối ai ai cũng cảm thấy no nê và buồn ngủ. Từng người một đi lên cầu thang về phòng mình để kiểm tra đồ đạc cho ngày hôm sau. Phòng Ron và Percy ở sát bên phòng Harry.

Harry vừa mới đóng cái nắp rương lại và bấm khóa xong thì chợt nghe có những giọng nói giận dữ vang qua bức vách ngăn hai phòng. Nó bèn chạy qua phòng kế bên để xem chuyện gì.

Cánh cửa phòng số 12 hé mở và tiếng Percy vọng ra:

"Lúc này nó ở đây, trên cái bàn cạnh giường ngủ. Anh đã tháo nó ra để đánh bóng..."

Giọng Ron gào trả:

"Em không hề đụng tới nó, anh nghe không?"

Harry hỏi:

"Có chuyện gì vậy?"

Percy quay lại nói với Harry:

"Cái huy hiệu Thủ lĩnh Nam sinh của anh biến mất rồi."

Ron quăng đồ đạc trong cái rương của nó ra tứ tung, phàn nàn:

"Chai thuốc Bồ Chuột cho con Scabbers cũng biến mất! Mình nghĩ chắc là mình bỏ quên dưới quán..."

Percy thét:

"Em phải tìm cho ra cái huy hiệu của anh đã rồi mới hòng đi đâu thì đi."

Harry bèn nói với Ron:

"Mình thu xếp hành lý xong rồi, để mình đi kiểm chai thuốc Bồ Chuột cho."

Harry đi xuống cầu thang. Lúc này rất tối, vừa mới đi được nửa hành lang dẫn đến quầy rượu thì nó lại nghe hai giọng nói đầy tức giận khác vang ra từ phòng ăn. Chỉ một hai giây sau là Harry nhận ra được ngay đó là giọng của ông bà Weasley. Nó ngập ngừng, không muốn họ biết là nó lỡ nghe thấy họ cãi vã nhau. Nhưng rồi cái tên của nó được hai người đó nói đến khiến cho nó phải đi tới gần cánh cửa phòng ăn hơn:

"... không nói cho nó biết thì thiệt chẳng khôn ngoan chút nào hết." - giọng ông Weasley nghe rất nóng nảy:

"Harry có quyền được biết. Anh đã thử thuyết phục ông Fudge, nhưng ông ta cứ khẳng định đối xử với Harry như một đứa trẻ con. Nó nay đã mười ba tuổi và..."

"Anh Arthur, sự thật sẽ làm cho thằng nhỏ sợ chết đi mất!" - giọng the thé của bà Weasley,

"Bộ anh thiệt tình muốn Harry đến trường học với nỗi sợ hãi đe dọa lơ lửng trên đầu sao? Anh làm ơn làm phước, nó không biết gì chuyện đó thì nó mới được vui vẻ."

Ông Weasley cãi lại:

"Anh không muốn làm cho thằng nhỏ khốn khổ, anh chỉ muốn nó có được sự cảnh giác tốt! Em thừa biết Harry và Ron là loại trẻ gì: một mình đi lang thang trong đêm - Tội nó đã vô khu Rừng Cấm đến hai lần rồi đó! Mà năm nay thì Harry tuyệt đối không được làm chuyện đó nữa! Anh cứ nghĩ lại chuyện gì có thể xảy ra cho nó vào cái đêm nó bỏ nhà trốn đi mà anh rùng mình! Nếu chuyến xe đò Hiệp Sĩ không đón được nó về đây, thì anh dám cá là nó đã chết nghèo trước khi ông Bộ trưởng Pháp thuật tìm được nó rồi."

"Nhưng mà nó đâu có chết! Nó vẫn khỏe re, vậy ý anh muốn nói gì?"

"Molly, anh đã nói với em rồi đó, Sirius Black là đồ điên. Và mặc dù hấn điên, hấn vẫn đủ khôn ngoan để trốn thoát khỏi nhà ngục Azkaban - một chuyện tưởng như không thể nào xảy ra được. Đã ba tuần lễ trôi qua rồi mà không ai thấy được một cọng tóc của hấn. Anh chẳng hơi đâu mà nghe những điều ông Fudge lái nhai với Nhật báo Tiên tri. Chuyện bắt được Sirius Black coi bộ còn xa vời hơn chuyện phát minh ra cây đũa phép tự đọc thần chú. Điều duy nhất mà bây giờ chúng ta biết chắc được là Sirius Black đang theo đuổi..."

"Nhưng Harry ở trường Hogwarts thì được an toàn tuyệt đối."

"Chúng ta đã tưởng ngục Azkaban là an toàn tuyệt đối. Nhưng nếu Sirius Black có thể phá được ngục Azkaban thì hấn cũng có thể đột nhập Hogwarts."

"Nhưng đâu có ai thực sự biết chắc là Sirius Black đang theo đuổi Harry..."

Lúc đó vang lên một tiếng "ình" của vật gì đó chạm mạnh vô gỗ, và Harry tin chắc là ông Weasley vừa nện nắm đấm của ông xuống mặt bàn:

"Molly, anh phải nói với em bao nhiêu lần em mới chịu hiểu hả? Người ta không tường thuật điều đó trên báo là vì ông Fudge muốn điều đó được giữ kín. Nhưng ngay cái đêm mà Black vượt ngục, ông Fudge đã đến ngay nhà tù Azkaban. Cai tù đã báo cáo với ông Fudge là vào những ngày trước đó Black thường nói lảm nhảm trong lúc mê ngủ. Luôn luôn là những lời mớ giống nhau: "Nó ở trường Hogwarts... Nó ở trường Hogwarts!" Molly, em nhớ cho, thằng Black bị loạn trí mà, nó chỉ muốn cho Harry chết. Nếu em hỏi anh thì anh nói cho mà nghe, hẳn tin rằng giết được Harry thì sẽ giúp cho Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy trở lại nắm quyền lực. Sirius Black đã bị mất tất cả vào cái đêm mà Harry làm tiêu tán sức mạnh của Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy. Nó đã ngậm mỗi căm hờn ấy trong cũi sắt nhà ngục Azkaban suốt mười hai năm qua..."

Harry vẫn đứng dán sát tai vào cánh cửa, tha thiết được nghe ngóng thêm điều gì nữa. Nhưng nó chỉ còn nghe được sự im lặng...

"Thôi, anh Arthur à, anh thấy cái gì đúng thì anh cứ làm. Nhưng anh quên mất giáo sư Dumbledore rồi sao? Em không tin là có cái gì có thể làm hại Harry ở Hogwarts một khi cụ Dumbledore còn là Hiệu trưởng của trường. Em chắc là cụ Dumbledore biết hết tất cả chuyện này."

"Dĩ nhiên là cụ biết. Bọn anh đã phải xin phép cụ để cho các cai ngục Azkaban đặt trạm thám sát xung quanh lối ra vào trường Hogwarts. Cụ chẳng vui lòng chút nào về chuyện đó, nhưng cũng phải đồng ý."

"Không vui à? Sao cụ lại không vui khi mà các cai ngục đến đó để bắt Black?"

Giọng ông Weasley nặng nề:

"Cụ Dumbledore không ưa mấy tay cai ngục Azkaban. Anh cũng không ưa, nếu phải dây dưa với bọn họ... nhưng khi phải đối phó với một phù thủy điên rồ nguy hiểm như Sirius Black thì mình cũng phải liên kết với những lực lượng mà bình thường nếu tránh được thì tốt."

"Nếu họ cứu được Harry..."

"... thì anh không bao giờ nói lời gì chống đối họ nữa."

Giọng ông Weasley nghe ra chiều mệt mỏi:

"Khuya rồi, Molly à, chúng ta lên phòng ngủ thôi..."

Harry nghe tiếng ghế bị đẩy ra. Nó lẹ làng và êm ru rời khỏi hành lang dẫn đến quầy rượu và trốn vào đó. Cửa phòng ăn mở ra, và vài giây sau, tiếng bước chân cho nó biết ông bà Weasley đang bước lên cầu thang.

Chai thuốc Bỏ Chuột nằm dưới cái bàn mà hồi tối bọn Harry đã ngồi. Harry chờ cho đến khi nghe tiếng cánh cửa phòng ngủ của ông bà Weasley đóng lại rồi mới cầm chai thuốc đi lên lầu.

Fred và George đang thập thò trong hành lang tối, ráng nín cười khi nhìn nghe Percy lục tung căn phòng của anh và Ron để kiểm cái huy hiệu Thủ lĩnh Nam sinh.

Fred thì thào với Harry:

"Tụi này đang giữ nó. Tụi này đang cải biên cái huy hiệu ấy."

Cái huy hiệu với hàng chữ Thủ Lĩnh Nam Sinh bây giờ đã thành ra Thủ Lĩnh Năm Sinh.

Harry ráng phì cười, rồi đem chai thuốc Bối Chuột vô phòng cho Ron, sau đó tự giam mình trong phòng, nằm dài trên giường.

Vậy là Sirius Black đang săn đuổi nó. Vậy là Harry đã hiểu ra rồi: ông Fudge tỏ ra khoan dung với nó bởi vì ông ấy đã nhẹ nhõm biết bao khi tìm được nó vẫn còn sống. Ông đã buộc Harry hứa là chỉ chơi trong khu Hẻm Xéo mà thôi, vì ở đây có nhiều phù thủy và pháp sư để mắt trông nom nó. Và ông Fudge còn phái hai chiếc xe tới để chở cả đám nhà Weasley và Harry đến nhà ga Ngã Tư Vua vào ngày mai, để yên chí là gia đình nhà Weasley sẽ chăm sóc Harry cho đến khi nó được an toàn trên tàu Tốc hành Hogwarts.

Harry nằm yên nghe những tiếng cãi cọ bị hãm thanh ở phòng bên, tự hỏi tại sao nó vẫn không hề thấy sợ hãi hơn chút nào. Sirius Black đã giết chết 13 người chỉ bằng một lời nguyền. Ông bà Weasley hiển nhiên cho rằng Harry sẽ hoảng kinh hồn vía nếu nó biết sự thật. Nhưng Harry "ngẫu nhiên" hoàn toàn đồng ý với bà Weasley rằng nơi an toàn nhất trên trái đất này chính là nơi nào có cụ Dumbledore. Chẳng phải lúc nào người ta cũng nói cụ Dumbledore là người duy nhất mà Chúa tể Hắc Ám Voldemort biết sợ sao? Đương nhiên là hạng tay chân của Voldemort như Sirius Black thì cũng phải biết sợ theo chủ hãn chứ!

Lại còn những cai ngục Azkaban mà ai cũng nhắc tới nữa. Có vẻ như ai cũng bị họ làm cho sợ té khói. Nhưng nếu họ có bám trụ thám sát quanh trường thì Sirius Black còn khuya mới có được cơ hội lọt vô bên trong lâu đài.

Không, trong tất cả mọi chuyện, chuyện mà làm Harry khổ tâm nhất là cơ hội đi thăm làng Hogsmeade của nó trong niên học tới cầm bằng như con số không tổ tướng. Chắc là sẽ không ai muốn cho nó ra khỏi tòa lâu đài an toàn để đi rong rêu đâu đó khi Sirius Black còn chưa bị bắt. Không những thế, thật ra còn nghi ngờ là nhất cử nhất động của nó đều bị giám sát cho đến khi nào người ta tin là mối nguy hiểm không còn nữa.

Harry sụp mặt ngó cái trần phòng đen thui. Người ta không tin là Harry có thể tự lo lấy thân mình hay sao chứ? Nó đã từng ba phen thoát được bàn tay của Chúa tể Hắc Ám Voldemort, chứ nó đâu phải là đứa vô tích sự...

Bỗng nhiên, trong đầu Harry tự động hiện ra hình ảnh những bóng đen quái vật mà nó đã gặp ở trên

đường Magnolia Crescent. "Bạn phải làm gì khi biết điều tồi tệ nhất sắp xảy ra."

Harry buột miệng nói to:

"Tôi sẽ không bị giết chết đâu."

Tấm gương trong phòng ngái ngủ đáp lại:

"Đó mới là ý chí thôi, chú em à."

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Giám Ngục Azakaban

Ông chủ quán Tom đánh thức Harry dậy vào sáng hôm sau, đem cho nó một tách trà và chào nó bằng nụ cười sún răng thường lệ. Harry mặc quần áo xong, đang dụ đỡ con Hedwig còn vùng vằng hồng chịu chui vô lồng, thì Ron xông vào phòng nó, vừa đi vừa trông áo len qua đầu, trông đáng vẻ cáu kỉnh hết sức.

Ron nói:

"Tụi mình càng lên tàu lửa sớm được chừng nào càng tốt chừng nấy. Ít nhất là ở Hogwarts mình còn có thể né được anh Percy. Bờ có tưởng tượng nổi không, bây giờ anh đang kể tội mình tới mức làm nhều nước trà lên tấm hình của chị Penelope, bờ của anh."

Ron nhăn mặt làm điệu bộ, nói tiếp:

"Chỉ giấu cái mặt ra khỏi khung hình rồi, vì cái mũi của chị đã bị ố vết trà."

"Mình có chuyện muốn nói với bờ."

Nhưng Harry vừa mới bắt đầu thì bị George và Fred ngắt ngang: hai người này xông vô phòng để chúc mừng Ron vừa mới thêm một lần nữa chọc Percy giận điên lên.

Cả bọn kéo xuống phòng ăn dùng điểm tâm. Ở đó ông Weasley đã ngồi sẵn và đang đọc tờ Nhật báo Tiên tri, hai chân mày châu đầu lại tạo thành một cái rãnh ở giữa. Bà Weasley thì đang kể cho Hermione và Ginny nghe về món Tình được mà bà đã bào chế hồi còn là một cô gái trẻ. Cả ba cùng cười khúc khích với nhau.

Khi ngồi vào bàn rồi, Ron hỏi Harry:

"Hồi này bờ định nói gì?"

Lúc đó Percy cũng vừa xộc vào phòng ăn nên Harry nói nhỏ:

"Để lát nữa."

Trong cơn hỗn loạn lúc khởi hành, Harry cũng chẳng có cơ hội nào để nói với Hermione và Ron điều gì. Mọi người đều bận rộn khuôn vác những cái rương khổng lồ của mình xuống cầu thang hẹp té của quán

Cái Vạc Lũng, rồi chất đồng chúng ở gần cửa. Trên đồng hành lý đó là hai con cú, Hedwig và Hermes - con cú mèo của Percy - oai vệ đậu trên hai cái nóc lồng. Ngoài ra, cạnh đồng ruộng còn có một cái rổ mây phun nước miếng om xòm.

Hermione rù rì với cái rổ:

"Chịu khó một chút nào, Crookshanks. Khi nào lên tàu rồi chị sẽ thả cưng ra."

Ron la lên:

"Đâu có được! Còn con Scrabbers của mình thì sao hả?"

Ron chỉ vô túi áo trên ngực mình, chỗ đó bị độn lên một cục, chứng tỏ có con Scrabbers đang cuộn tròn ngủ bên trong.

Ông Weasley đứng bên ngoài cửa quán đợi xe của Bộ Pháp Thuật. Ông thò đầu vào kêu:

"Xe tới rồi, đi thôi Harry ời."

Ông Weasley hộ tống Harry băng qua cái lẽ đường hẹp, tiến về phía hai chiếc xe hơi màu xanh lá cây thẫm, kiểu xưa rích xưa rơ, mỗi chiếc có một ông tài xế trông hết sức hình sự mặc áo nhung ngọc bích cầm lái.

Ông Weasley liếc mắt nhìn xuống rồi nhìn lên con đường đông đúc người qua lại, bảo:

"Cháu vô xe đi Harry."

Harry chui vô băng ghế sau của một chiếc xe hơi, theo sau là Hermione, Ron, và một người mà Ron chán ghét hết chỗ nói là Percy.

Hành trình từ quán Cái Vạc Lũng đến nhà ga Ngã Tư Vua nếu so với hành trình trên chuyến xe đồ Hiệp Sĩ thì quả là không có sự cố gì đáng nói. Xe hơi của Bộ Pháp Thuật trông có vẻ gần giống xe hơi thường, mặc dù Harry để ý thấy chiếc xe này có thể lướt qua những kẽ hở mà chiếc xe mới của công ty dựng Vernon không đời nào làm được.

Cả bọn đến nhà ga Ngã Tư Vua trước giờ tàu chạy hai mươi phút để kịp chuẩn bị. Hai ông phù thủy tài xế của Bộ Pháp Thuật đi kiểm cho bọn trẻ mấy cái xe đẩy tay, đỡ hành lý của tụi nó xuống, sau đó giơ tay chạm vành nón để chào ông Weasley rồi lái xe đi; xong, chẳng biết bằng cách nào mà hai chiếc xe đã nhảy lên tốt được lên đầu hàng của dòng xe đang nối đuôi nhau chờ đèn xanh đèn đỏ.

Ông Weasley vẫn kè sát Harry suốt đoạn đường vô trong nhà ga. Tới nơi, ông đảo mắt nhìn khắp chung quanh rồi nói:

"Được rồi. Bây giờ chúng ta vô sân ga từng cặp một, bởi vì chúng ta đông quá. Tôi với Harry sẽ vô trước."

Ông Weasley rảo bước về phía hàng rào chắn ở giữa sân ga số 9 và sân ga số 10, tay đẩy phụ chiếc xe hành lý của Harry. Ông khoái ra mặt khi thấy chuyến tàu Liên thành phố 125 lúc đó vừa tiến vào sân ga số 9. Trao đổi với Harry một cái nhìn đầy ý nghĩa, ông Weasley thản nhiên dựa vào cái hàng rào chắn. Harry cũng bắt chước ông.

Chỉ một tích tắc sau, cả hai xuyên qua tấm chắn kim loại ấy, ngã lăn quay xuống một bên lề đường của sân ga số Chín Ba phần Tư. Cả hai ngước nhìn lên, thấy chiếc tàu Tốc hành Hogwarts, cái đầu máy màu đỏ tía của nó đang phì phò nhả khói trên một sân ga đông nghẹt các ông bà phù thủy đang tiễn đưa con mình đến trường.

Percy và Ginny thình lình xuất hiện đằng sau lưng Harry. Cả hai thở hỗn hển, có lẽ vì đã chạy xuyên qua cái hàng rào chắn. Nhưng Percy vuốt tóc lấy lại phong độ ngon lành và mặt lại ửng hồng:

"A, Penelope kìa!"

Ginny bắt gặp ánh mắt của Harry và cả hai đều quay mặt đi về để giấu tiếng cười khi thấy Percy lật đật sải bước tiến đến bên cô gái có mái tóc xoắn dài. Cô ta chắc chắn không thể không nhìn thấy cái huy hiệu mới toanh sáng choang trên ngực áo Percy, vì anh bước đi với bộ ngực ưỡn ra trước một cách oai phong lẫm liệt.

Khi tất cả các thành viên còn lại trong gia đình Weasley cùng với Hermione đều đã tề tựu đông đủ, ông Weasley và Harry dẫn đầu phái đoàn này đi về phía cuối đoàn tàu, ngang qua những toa đã đông nghẹt, tìm một toa trông có vẻ còn trống. Mọi người bèn chuyển hành lý lên tàu, nhét cái lồng con Hedwig và cái rổ con Crookshanks vô ngăn đựng hành lý, rồi quay ra cửa tạm biệt ông bà Weasley.

Bà Weasley hôn tạm biệt các con, hôn cả Hermione, và cuối cùng là Harry. Bà ôm hôn Harry khiến nó bối rối, nhưng cảm thấy sung sướng vô cùng về phần "được thêm" một cái ôm.

Khi bà Weasley đứng thẳng lên, hai mắt bà sáng khác thường, bà nói:

"Con phải cẩn thận, nghe không Harry?"

Rồi bà mở cái túi xách tay khổng lồ của bà, vừa lấy ra cả một kho thực phẩm vừa nói:

"Má đã chuẩn bị bánh mì kẹp thịt cho tất cả các con nè; đây là phần của con, Ron... Không, đó không phải là thịt bò muối... Fred à, ủa, Fred đâu rồi? Phần của con đây, cưng..."

Ông Weasley nói nhỏ:

"Harry, cháu lại đây với bác một chút."

Ông hất đầu về phía một cây cột to, Harry đi theo ông, tách khỏi đám đông đang vây quanh bà Weasley.

Bằng một giọng căng thẳng, ông Weasley nói:

"Có một điều mà bác muốn nói với cháu trước khi cháu đi..."

Harry nói:

"Không sao đâu, bác cứ yên tâm, cháu biết rồi."

"Cháu biết rồi? Làm sao cháu biết hả?"

"Cháu... ờ... cháu nghe bác và bác gái nói chuyện hồi tối hôm qua. Cháu tình cờ nghe mà thôi."

Nó vội nói thêm:

"Cháu xin lỗi."

Ông Weasley có vẻ lo lắng:

"Chà, bác không định để cháu tự khám phá ra bằng cách đó đâu."

"Dạ, không sao... thiệt mà, cháu thấy vậy thì tốt hơn. Như vậy thì bác không thất hứa với ông Fudge mà cháu vẫn biết được chuyện gì đang xảy ra."

"Harry, chắc là cháu đã hoảng sợ lắm phải không..."

"Dạ, không."

Giọng Harry rất thành thật. Nó nói thêm khi thấy ông Weasley tỏ vẻ không tin chút nào hết:

"Quả thực, cháu không có ý làm bộ anh hùng, nhưng cháu nói nghiêm túc, Sirius Black thì đâu có đáng sợ bằng Voldemort, phải không bác?"

Ông Weasley hơi quợn khi nghe đến cái tên Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy, nhưng cố lơ đi.

"Harry à, bác biết cháu... ờ, cháu bẩm sinh là kẻ mạnh mẽ hơn là ông Fudge tưởng rất nhiều, và hiển nhiên là bác rất hài lòng là cháu không hề sợ hãi, nhưng..."

Bà Weasley đang lùa hết đám con lên tàu, bà gọi:

"Anh Arthur! Anh đang làm gì đó, anh Arthur? Sắp tới giờ tàu chạy rồi!"

Ông Weasley đáp lời vợ:

"Harry đến ngay đây, Molly à."

Bằng một giọng nhỏ hơn và gấp gáp hơn, ông Weasley tiếp tục nói với Harry:

"Cháu nghe lời bác nói đây, bác xin cháu hứa với bác một lời..."

Harry tiếp luôn với vẻ ảm đạm:

"... là cháu sẽ ngoan ngoãn ở trong tòa lâu đài, phải không bác?"

Gương mặt ông Weasley tỏ ra nghiêm trang theo cái cách mà Harry chưa từng thấy bao giờ:

"Không hẳn như vậy. Harry à, cháu hãy hứa với bác là cháu sẽ không đi kiếm Sirius Black nhé!"

Harry sửng sốt:

"Cái gì ạ?"

Một tiếng còi vang to. Những người gác sân ga đi dọc theo đoàn tàu, đóng tất cả các cửa toa lại.

Ông Weasley càng nói gấp hơn:

"Hứa với bác đi, Harry, cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa..."

Harry nói tỉnh queo:

"Tại sao cháu lại phải đi kiếm cái kẻ lăm le chực giết cháu kia chứ?"

"Cháu hãy thề với bác là bất kể cháu nghe được điều gì..."

Bà Weasley thét lên:

"Anh Arthur! Nhanh lên!"

Hơi nước đã cuộn lên sùng sục trong đầu máy. Đoàn tàu bắt đầu chuyển bánh. Harry học tốc chạy tới cửa toa, Ron bật mở cửa ra rồi lùi lại cho Harry leo vào. Bọn trẻ chồm qua cửa sổ vẫy tay chào ông bà Weasley vẫn còn đứng trong sân ga trông theo cho đến khi đoàn tàu mất hút ở khúc quanh.

Khi đoàn tàu tăng tốc, Harry thì thầm với Ron và Hermione:

"Mình cần nói chuyện riêng với hai bạn."

Ron bèn bảo Ginny:

"Đi chỗ khác chơi đi, Ginny!"

Ginny hờn dỗi bỏ đi:

"Nói chuyện sao dễ thương vậy?"

Harry, Ron và Hermione khuôn hành lý đi xuống dọc hành lang, tìm một toa trống, nhưng toa nào toa nấy đều đầy nhóc người, ngoại trừ toa tận cùng của đoàn tàu lửa. Toa này chỉ có một hành khách đang ngồi ngủ gật bên cửa sổ.

Harry, Ron và Hermione cùng xem xét cẩn thận cửa nẻo. Tàu Tốc hành Hogwarts thường thường chỉ dành riêng cho học sinh, tụi nó chưa từng gặp một người lớn nào trên tàu, ngoại trừ mụ phù thủy đẩy xe bán dạo thức ăn.

Vị hành khách xa lạ mặc một bộ đồ phù thủy cực kỳ thảm hại, te tua như xơ mướp, vá vúi nhiều chỗ. Trông ông ta có vẻ bệnh hoạn và kiệt sức. Mặc dù ngó nét mặt hãy còn trẻ, nhưng mái tóc nâu nhạt của ông đã lốm đốm bạc.

Khi tụi nó đóng cửa lại, chọn băng ghế xa cửa sổ nhứt để ngồi xuống, Ron thì thào:

"Mấy bồ biết ông là ai không?"

Hermione thì thầm đáp ngay:

"Giáo sư R. J. Lupin."

"Làm sao bồ biết?"

Hermione chỉ lên ngăn để hành lý phía trên đầu vị hành khách, đáp ngay:

"Có ghi trên va li của ông ấy kìa."

Harry và Ron ngược nhìn lên và thấy một cái va li bị ràng rịt bằng những sợi dây lòi tói đầu gút thắt. Cái nhãn bị tróc mang hàng chữ "Giáo sư R. J. Lupin" được dán ở một góc.

Ron nhìn gương mặt nghiêng nghiêng xanh xao của giáo sư Lupin, hỏi một cách tiu nghỉu:

"Không biết ông dạy cái gì?"

Hermione vẫn thì thầm:

"Chuyện đó rõ ràng quá rồi! Ở trường Hogwarts chỉ còn mỗi một môn thiếu giáo viên thôi - môn Phòng

chống Nghệ thuật Hắc ám."

Harry, Ron và Hermione đã từng học với hai giáo sư dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, cả hai ông đều không tồn tại quá một niên học. Thiên hạ đồn đại rằng môn học đó có hương xúi quẩy.

Ron tỏ ra nghi ngờ:

"Ồ, mình hy vọng ông dạy nổi môn đó. Ngó bộ vó ông thì chỉ cần một lá bùa mê là đủ tàn đời rồi, đúng không? Ờ mà..." Nó sực nhớ ra, quay lại hỏi Harry:

"Nãy bồ định nói gì với tụi này vậy?"

Harry thuật lại hết cuộc cãi vã giữa ông và bà Weasley cùng những lời mà ôn Weasley vừa khuyên bảo nó. Khi Harry nói xong, Ron có vẻ như vừa bị sét đánh, còn Hermione thì chặn cả hai tay lên cái miệng há hốc của mình. Cuối cùng, cô bé cũng hạ được hai bàn tay xuống để nói:

"Sirius Black vượt ngục để tìm bồ thanh toán hả? Ôi, Harry ơi... bồ phải hết sức, hết sức cẩn thận mới được. Đừng có đâm đầu vô rắc rối nghe Harry..."

Harry khẳng khái nói:

"Mình không hề đâm đầu vô rắc rối... Chính là rắc rối cứ nhè mình mà đâm vô."

Ron run run nói:

"Harry phải là đứa ngu cực kỳ mới đâm đầu đi kiếm cái thằng điên lăm le giết mình."

Xem ra Hermione và Ron tiếp nhận thông tin ấy bi quan hơn Harry tưởng. Cả Hermione và Ron đều có vẻ sợ Sirius Black hơn Harry rất nhiều. Ron nói một cách khổ sở:

"Không ai biết Sirius Black làm cách nào mà phá được ngục Azkaban để đào tẩu. Trước đây chưa từng có ai làm được chuyện đó. Mà hắn là một tên tù được canh phòng cực kỳ cẩn mật chứ có phải chơi đâu!"

Hermione sốt sắng nói:

"Nhưng mà người ta sẽ lại bắt được hắn, đúng không? Ý mình nói là người ta cũng đã cảnh báo cho tất cả dân Muggle coi chừng hắn..."

Bỗng Ron đột ngột hỏi:

"Tiếng gì vậy?"

Đâu đó vang lên một âm thanh nghe như tiếng huyết sáo khe khẽ. Ba đứa nhỏ cùng nhìn quanh toa tàu.

"Nó phát ra từ cái rương của bồ đó, Harry!"

Ron đứng dậy và với lên ngăn để hành lý. Một lát sau, nó lấy ra từ giữa hai lớp áo chùng của Harry một cái Ống kính Mách lẻo Bồ túi. Cái kính hình bông vụ bằng thủy tinh ấy đang xoay tít mù trong lòng bàn tay Ron, phát sáng rực rỡ.

Hermione có vẻ thích thú lắm, cô bé đứng lên để nhìn cho rõ:

"Có phải là cái Ống kính Mách lẻo Bồ túi đó không?"

Ron đáp:

"Ừ... bồ đừng để ý, chỉ là một món đồ rất rẻ tiền thôi mà. Nó cũng quay tít thò lò như vậy khi mình buộc nó vô chân Errol để gởi cho Harry."

Hermione hỏi với giọng ranh mãnh sắc xảo:

"Bộ lúc đó bồ đang làm chuyện gì bất chánh hả?"

"Đâu có! Ờ... chẳng qua là... mình thực ra không được phép dùng Errol. Mấy bồ biết đó, nó đâu có đủ sức để đưa thư đường dài... nhưng mình còn biết làm cách nào khác để gởi quà cho Harry?"

Cái Ống kính Mách lẻo Bồ túi phát ra tiếng huýt gió dữ dội. Harry khuyên:

"Nhét nó vô rương đi, không thôi nó đánh thức ông ấy dậy."

Harry hất đầu về phía giáo sư Lupin. Ron nhét cái Ống kính Mách lẻo Bồ túi vô giữa hai chiếc vớ cũ cực kỳ đáng kinh tởm của dượng Vernon, nhờ đó mà tiếng rít róng lịm đi. Ron đóng nắp rương lại, ngồi xuống băng ghế, nói:

"Tụi mình sẽ đem nó vô làng Hogsmeade để kiểm tra lại. Mấy thứ dụng cụ pháp thuật như cái đó người ta bán nhiều lắm ở Banges, and Fred và anh George nói với mình như vậy."

Hermione hỏi tới một cách háo hức:

"Bồ có biết nhiều về Hogsmeade không? Mình có đọc, thấy nói đó là nơi duy nhất ở nước Anh toàn phù thủy cư trú."

Ron nói ngay, không giấu giếm:

"Đúng, mình cũng biết vậy. Nhưng đó không phải là lý do làm mình muốn đi tới đó. Mình chỉ muốn đến đó để được vô Công tước Mật!"

"Là cái gì hả?"

Một vẻ mơ màng hiện ra trên mặt Ron. Nó nói:

"Là một tiệm kẹo. Ở đó họ có đủ mọi thứ... Nào là Tiểu yêu Ốt, nó làm cho bồ xịt khói miệng luôn. Rồi nào là bánh súc cù là béo đầy mút dâu và kem đặc; những cây viết lông ngỗng bằng đường tuyệt ngon mà bồ có thể ngồi mút nó ở trong lớp mà vẫn có vẻ như đang cần viết suy nghĩ về bài luận văn sắp viết ấy..."

Hermione cứ háo hức hỏi tới:

"Nhưng Hogsmeade là một nơi rất là thú vị, đúng không? Trong cuốn Những Di Tích Lịch Sử Phù Thủy có nói cái quán trọ là căn cứ địa của cuộc yêu tinh nổi dậy năm 1612, và Lều Hét được coi là toà nhà bị ma ám nhiều nhất nước Anh..."

"... và những trái bánh kem đá bào khổng lồ mà bồ mút vô thì bồ sẽ lâng lâng bay lên khỏi mặt đất cả nửa tấc."

Rõ ràng là Ron vẫn mơ màng trong tiệm Công tước Mật, chứ không nghe Hermione nói gì cả.

Hermione bèn nhìn Harry:

"Được ra khỏi trường đi thám hiểm một tý trong làng Hogsmeade cũng thú vị hén?"

Harry nặng nề đáp:

"Mong là như vậy. Chừng nào các bạn đi về nhớ kể cho mình nghe các bạn phát hiện được gì nha."

Ron ngạc nhiên:

"Bồ nói vậy là nghĩa là sao?"

"Mình không được phép đi. Dì và dượng Vernon không chịu ký giấy phép cho mình. Và ông Fudge cũng không chịu ký nốt."

Ron có vẻ kinh hoàng về chuyện này:

"Bồ không được phép đi vô làng Hogsmeade hả? Nhưng... không lẽ nào... Giáo sư McGonagall hay ai đó sẽ cho phép bồ..."

Harry cười khan. Giáo sư McGonagall - giáo viên chủ nhiệm của nhà Gryffindor - ai cũng biết bà là người nổi tiếng vô cùng nghiêm khắc.

"... hay là tại mình nhờ anh Fred và George, hai anh biết mọi đường ngang ngõ tắt ra vô lâu đài..."

Hermione nghiêm trang:

"Ron! Mình nghĩ là Harry không nên lén lút trốn khỏi lâu đài trong khi Sirius Black vẫn còn ngoài vòng pháp luật."

Harry nói với vẻ đầy cay đắng:

"Ừ, mình biết thế nào giáo sư McGonagall cũng sẽ nói y như vậy khi mình xin phép..."

Ron hăng hái nói với Hermione:

"Nhưng nếu tụi mình cùng đi với Harry, thì Black sẽ không dám..."

"Ôi, Ron ơi, đừng có nói chuyện ngu dốt vậy."

Hermione ngắt ngang lời Ron.

"Black đã dám giết cả đồng người giữa đường phố đông đúc giữa ban ngày ban mặt, chẳng lẽ bồ tưởng hăn sẽ không dám tấn công Harry chỉ vì có hai đứa mình ở bên cạnh sao?"

Cô bé vừa nói vừa táy máy mở cái nắp đựng cái rổ của con mèo Crookshanks. Ron la lên:

"Đừng thả cái con đó ra!"

Nhưng đã trễ quá rồi. Con mèo Crookshanks nhẹ nhàng nhảy phóc ra khỏi cái rổ, vươn vai, vẫy vẹo thân hình, ngáp, rồi nhảy phóc lên đầu gối Ron. Cái cục cộm cộm trong túi áo Ron run lên như cây sậy. Ron tổng con mèo ra:

"Đi chỗ khác!"

Hermione giận dữ kêu:

"Ron, đừng mà!"

Ron toan cãi lại Hermione thì lúc đó giáo sư Lupin trở mình. Ba đứa nhỏ chăm chú quan sát ông ta một cách cảnh giác, nhưng ông chỉ đơn giản trở đầu qua phía khác, miệng hơi hé ra, và ngủ tiếp.

Tàu Tốc hành Hogwarts vẫn trực chỉ hướng bắc mà chạy. Cảnh trí bên ngoài cửa sổ mỗi lúc một hoang dã thêm, và trở nên âm u hơn khi những đám mây trên cao mỗi lúc một dày. Bọn trẻ đang rượt đuổi nhau, chạy tới chạy lui bên ngoài cửa toa của Harry, Ron và Hermione. Crookshanks bây giờ đã yên vị trên một băng ghế trống. Bộ mặt tet bet của nó hướng về Ron, đôi con mắt vàng khè của nó cứ lom lom dòm cái túi áo của Ron.

Vào khoảng một giờ thì một bà phù thủy béo mập đẩy chiếc xe đồ ăn đến cửa toa của ba đứa. Ron hất đầu về phía giáo sư Lupin, lúng túng hỏi:

"Mấy bồ thấy có nên đánh thức ông dậy không? Coi bộ ông cũng cần ăn."

Hermione thận trọng bước lại gần giáo sư Lupin. Cô bé tăng hăng:

"Ơ... Thưa giáo sư ạ? Xin lỗi giáo sư?"

Ông ta không thèm nhúc nhích. Bà phù thủy thấy vậy bèn nói:

"Đừng lo, cưng. Nếu thức dậy mà ông ấy thấy đói ông có thể tìm được tôi ở toa đầu, chỗ người lái tàu."

Bà đưa cho Harry một đồng bánh quai vạc. Khi bà bán đồ ăn đi ra và khép cửa lại, Ron nhìn chăm chăm ông giáo sư Lupin, nói nhỏ:

"Mình chắc ông chỉ ngủ thôi... tức là ông chưa chết đâu há?"

Hermione cầm cái bánh Harry đưa, thì thào:

"Không, không đâu, ông ấy còn thở mà."

Kể ra giáo sư Lupin không phải là người đồng hành thú vị cho lắm, nhưng sự có mặt của ông trong toa tàu này cũng có công dụng tốt. Vào xế chiều, trời bắt đầu mưa, làm mờ mịt hết những đồi núi chập chùng bên ngoài cửa sổ tàu lửa. Lúc đó bỗng nhiên ba đứa nhỏ nghe có tiếng bước chân đến bên ngoài cửa toa tàu của chúng. Và rồi xuất hiện những người mà chúng ít mong gặp nhất trong số tất cả trò ở trường Hogwarts. Đó là Draco Malfoy, và sát hai bên sườn nó là hai thằng bạn nổi khố: Crabbe và Goyle.

Ngay trong hành trình đầu tiên của tội nhỏ trên tàu Tốc hành Hogwarts, Malfoy và Harry đã trở thành kẻ thù. Giờ đây, tên học trò mặt nhọn, tái nhợt, và khinh khỉnh này đã làm Tầm thủ của đội Quidditch mà Slytherin, cũng giống như Harry là Tầm thủ của đội Quidditch nhà Gryffindor. Còn hai thằng Crabbe và Goyle hình như sinh ra đời chỉ để tuân lệnh Malfoy. Cả hai thằng đều to con lớn xác, tuy Crabbe có cao hơn một chút, cổ núng nính, tóc cắt bèn bẹt như úp quả dưa khô. Goyle thì tóc ngắn lờm chớm dựng đứng trên đầu, lại thêm đôi cánh tay dài thông như tay đười ươi.

Kéo cánh cửa toa ra, Malfoy cất lên cái giọng lè nhè uể oải thường ngày của nó:

"Ừa, lại đây coi ai nè. Harry Cái Bô với lại Ron Mặt Chồn!"

Crabbe và Goyle hình hích cười phụ họa Malfoy:

"Tao nghe nói rốt cuộc ba mày cũng vớ được tý vàng hồi mùa hè vừa rồi hả, Weasley? Má mày có mừng đừng tim mà chết giấc không?"

Ron đứng phắt dậy, nhanh đến nỗi nó hất văng cái rổ của con Crookshanks xuống sàn tàu. Ngay lúc đó giáo sư Lupin ngáy một tiếng to. Malfoy tự động lùi một bước khi nhìn thấy giáo sư Lupin.

"Ai vậy?"

Harry lúc đó cũng đã đứng thẳng lên để có gì thì giữ Ron lại. Nó nói:

"Thầy mới. Mà mới nói gì hả Malfoy?"

Đôi mắt xanh xám của Malfoy nheo lại; nó không ngu đến nỗi kiếm chuyện đánh nhau ngay trước mũi của thầy giáo. Nó bực bội lườm bâu với hai thằng bạn:

"Đi thôi."

Và tụi nó biến mất.

Harry và Ron ngồi xuống. Ron xoa bóp mấy khớp ngón tay. Nó tức giận nói:

"Năm học này mình nhứt định sẽ không chịu đựng thằng Malfoy nữa, mình sẽ ghè đầu nó ra rồi..."

Ron giơ tay làm một động tác hung dữ trong không trung, Hermione chỉ vào giáo sư Lupin, rít lên nho nhỏ:

"Ron, nói năng cẩn thận."

Nhưng giáo sư Lupin vẫn ngủ say như chết.

Trời mưa càng lúc càng to, đoàn xe lao về phương bắc trong màn mưa mờ mịt. Những khung cửa sổ giờ đây chỉ còn là những cái khung trống trơn mà xám xịt lung linh làn nước mưa, rồi dần dần tối sẫm. Đọc khắp hành lang và trên những ngăn để hành lý, đâu đâu cũng thấp lờng đờn. Đoàn tàu lắc lư, mưa trút rào rào, gió gầm rú... mà giáo sư Lupin vẫn ngủ tỉnh bơ.

Ron chồm tới trước để dòm qua cái cửa sổ bây giờ đã hoàn toàn đen thui phía sau vai giáo sư Lupin. Nó nói:

"Chắc là tụi mình gần tới nơi rồi."

Nó nói chưa dứt lời thì đoàn tàu bỗng dừng hãm tốc độ.

"Hay quá!"

Ron reo lên. Nó đứng dậy, cẩn thận đi ngang qua giáo sư Lupin để tìm cách nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Mình đang đói chết đi được, chỉ muốn nhào vô ăn tiệc ngay thôi."

Hermione xem đồng hồ nói:

"Giờ này thì chưa thể tới nơi được..."

"Vậy tại sao đoàn tàu ngừng chạy?"

Đoàn tàu đang hãm dần tốc độ, càng lúc càng chậm hơn. Khi tiếng máy tàu xình xịch chìm đi thì tiếng mưa gào gió rú bên ngoài cửa sổ nghe càng rõ thêm.

Harry là đứa ngồi gần cửa nhất, đứng dậy để nhìn ra hành lang. Dọc suốt các toa tàu, chỗ nào cũng thò ra những cái đầu ngơ ngác tò mò.

Đoàn tàu Tốc hành Hogwarts thành lĩnh khựng lại, và khắp các toa vang lên tiếng ạch đui của rương hòm rút khỏi mấy ngăn để hành lý. Rồi, chẳng báo trước gì hết, tất cả đèn trên tàu bỗng tắt phụt, mọi người bị vùi trong bóng tối đen ngòm.

Giọng nói của Ron vang lên đằng sau Harry:

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Ui da!" Hermione kêu thất thanh, "Ron ơi, bồ dẫm lên chân tôi rồi!"

Harry lần mò trở về chỗ ngồi. Ron hỏi:

"Bồ có nghĩ là tàu bị hư không?"

"Ai mà biết!"

Một tiếng ken két chói tai vang lên, Harry nhìn thấy lờ mờ hình thù của Ron đang cố chui một mảng cửa kính cho trong để thử nhìn ra ngoài. Ron nói:

"Có cái gì đang đi động bên ngoài. Mình nghĩ có lẽ người ta đang lên tàu."

Cửa toa tàu của tụi nó bỗng xịch mở, và ai đó ngã dúi dụi lên chân Harry.

"Ối! Xin lỗi! Bạn có biết chuyện gì đang xảy ra không? Ui da, xin lỗi nha..."

"Neville hả?"

Harry sờ soạng trong bóng tối, nắm được tấm áo choàng của Neville, kéo nó dậy. Neville mừng rỡ:

"Harry đó hả? Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Mình chẳng biết gì cả. Ngồi xuống đi."

Neville ngồi xuống, nhè ngay đầu con Crookshanks, con mèo ré lên đau đớn. Giọng của Hermione vang lên:

"Để mình đi hỏi bác lái tàu xem có chuyện gì."

Harry chỉ cảm thấy Hermione đi ngang qua nó, cánh cửa toa tàu lại mở ra, rồi nó nghe ình một cái như hai vật chạm mạnh nhau, và hai tiếng kêu đau cùng thốt ra.

"Ai đó?"

"Ai đó?"

"Ginny hả?"

"Chị Hermione phải không?"

"Em đang làm gì vậy?"

"Em đi kiểm anh Ron..."

"Vô đây, ngồi xuống đi."

Harry vội kêu lên:

"Ê, không phải chỗ này, tôi đang ngồi đây."

Neville cũng la:

"Ui da!"

Bỗng một giọng khàn khàn vang lên:

"IM LẶNG!"

Cuối cùng thì giáo sư Lupin cũng bị đánh thức. Harry nghe tiếng ông cử động trong một góc. Không đứa nhóc nào dám hó hé gì cả.

Bỗng vang lên một tiếng "tách" nhỏ, rồi ánh sáng lung linh chan hoà khắp toa. Giáo sư Lupin xuất hiện với một nắm lửa trong tay. Ngọn lửa chiếu sáng gương mặt xám ngoét mệt mỏi của ông, nhưng đôi mắt ông thì long lanh đầy cảnh giác và thận trọng. Cũng bằng cái giọng khàn khàn như lúc nãy, giáo sư Lupin ra lệnh:

"Ai ở đâu thì ở yên đó."

Ông chậm rãi đứng lên, cánh tay giơ ra trước, bàn tay cầm lửa soi đường. Nhưng cửa toa lại mở ra trước khi giáo sư Lupin đi tới cửa.

Ánh sáng lung linh từ ngọn lửa trong tay giáo sư Lupin tỏ ra một hình thù trù ẻo áo khoác cao lưng lững gần đụng nóc toa, đứng ngay trên lối ra vào. Gương mặt của kẻ đó hầu như khuất lấp dưới cái mũ trùm đầu.

Ánh mắt của Harry trượt xuống phía dưới, và cái nó nhìn thấy làm cho bao tử nó quặn lên. Ở chỗ tay áo của tấm áo khoác thò ra một bàn tay nhầy nhầy, xám xịt, nhờn nhờn, ghê lở, và gớm ghiếc như một cái xác chết trôi đã trương sinh.

Bàn tay chỉ lộ dạng trong tích tắc. Con vật nấp dưới tấm áo khoác dường như cảm nhận được cái nhìn trừng trừng của Harry, bàn tay chột thụt vô trong nếp áo choàng màu đen.

Và cái khuất lấp dưới cái mũ trùm đầu, không rõ đó là cái gì, chỉ biết nó đang hít một hơi thở dài chậm rãi tạo thành những tiếng khò khè, như thể đang cố gắng hút cái gì đó từ trong không trung, chứ không chỉ hít không khí mà thôi.

Một luồng khí lạnh lẽo quét qua mặt tất cả mọi người đang có mặt trong toa tàu. Harry cảm thấy hơi thở nó không sao thoát ra được khỏi lồng ngực. Luồng khí lạnh thấm buốt da, luồn sâu vào buồng phổi của Harry, thấu tận tim...

Mắt Harry như lộn ngược vô trong đầu, không còn có thể nhìn thấy gì nữa. Nó đang chìm đắm trong cơn lạnh chết người, bên tai như có tiếng nước chảy xiết. Nó có cảm giác mình bị nhấn chìm xuống nước, càng lúc càng xuống sâu, tiếng gầm gào càng lúc càng lớn hơn...

Và rồi, nó nghe tiếng kêu gào vang lại từ xa xa, những tiếng kêu gào van xin cực kỳ thảm khốc kinh hoàng. Nó muốn ra tay giúp đỡ kẻ khốn cùng nào đó, cho dù kẻ đó là ai. Nó giơ tay ra, nhưng nó hoàn toàn bất lực... một màn sương khói trắng mịn đang xoáy chung quanh nó, ngay bên trong người nó...

"Harry! Harry ơi! Bỏ có sao không?"

Ai đó vả vô mặt Harry.

"Cái... cái gì?"

Harry mở mắt ra. Đèn lồng đã sáng trở lại phía trên đầu, và sàn tàu đang rung chuyển. Tàu Tốc hành Hogwarts lại khởi hành và ánh sáng đã lại tràn ngập khắp các toa. Harry thấy hình như mình đã tuột từ trên ghế ngồi xuống sàn tàu, Ron và Hermione đang quỳ bên cạnh. Và phía trên đầu hai đứa bạn, Harry có thể nhận ra gương mặt của Neville và giáo sư Lupin đang chăm chú nhìn nó. Harry cảm thấy yếu lả. Khi đưa tay đẩy gọng kiếng cho ngay ngắn lại trên sống mũi, nó cảm thấy mồ hôi lạnh đã tuôn đầm đìa trên mặt. Ron

và Hermione cùng đỡ Harry ngồi lên băng ghế. Ron lo lắng hỏi:

"Bồ có sao không?"

Harry nhìn thật nhanh ra cửa, nói:

"Không sao. Chuyện gì mới xảy ra vậy? Cái... cái đó đâu rồi? Ai mới gào thét thê thảm vậy?"

Ron tỏ ra lo lắng trầm trọng hơn nữa:

"Có ai gào thét gì đâu?"

Harry nhìn quanh toa tàu sáng choang. Ginny và Neville cùng nhìn lại nó, cả hai đều tái mét.

"Nhưng mà tôi có nghe tiếng gào thét..."

Một tiếng "rắc" vang lên rõ to khiến cho mấy đứa nhỏ cùng nhảy dựng lên. Ấy là giáo sư Lupin vừa bẻ một thanh sôcôla vĩ đại thành nhiều miếng nhỏ. Ông đưa cho Harry một miếng đặc biệt to.

"Đây, ăn đi. Ăn vô là thấy đỡ lắm đó."

Harry nhận miếng sôcôla nhưng không ăn. Nó hỏi giáo sư Lupin:

"Cái đó là cái gì vậy thầy?"

Giáo sư Lupin phân phát tiếp sôcôla cho những người khác, thản nhiên trả lời:

"Một giám ngục. Một trong những giám ngục Azkaban."

Mọi người tròn mắt nhìn sững giáo sư. Ông vò miếng giấy gói sôcôla lại rồi nhét nó vô túi áo. Ông nhắc lại:

"Ăn đi! Ăn vô là thấy đỡ lắm. Tôi phải đi gặp người lái tàu một lát. Xin lỗi nhé..."

Giáo sư sai bước ngang qua chỗ Harry, rồi biến mất trong hành lang.

Hermione nhìn Harry hết sức lo lắng. Cô bé ân cần hỏi:

"Bồ có chắc là bồ không sao chứ, Harry?"

Harry lau mồ hôi vẫn đổ hột trên trán, trên mặt:

"Mình không hiểu, chuyện gì đã xảy ra vậy?"

"Ờ... cái... viên giám ngục Azkaban đó... đứng đằng kia nhìn quanh... tức là mình nghĩ hắt nhìn quanh, chứ mình cũng không nhìn thấy mặt hắt... còn bồ thì... bồ..."

Nét mặt Ron vẫn còn sợ sệt, nó tiếp lời Hermione:

"Mình nghĩ bồ bị xỉu hay bị làm sao ấy. Tự dưng bồ cứng đờ ra, ngã lăn quay khỏi chỗ ngồi, mặt mũi tay chân bắt đầu co giật..."

Hermione nói tiếp:

"Giáo sư Lupin bước qua mình bồ, đi tới trước mặt viên giám ngục Azkaban, rút cây đũa phép của thầy ra. Thầy nói: không ai trong số chúng tôi ở đây giấu Sirius Black dưới lớp áo khoác đầu. Đi đi! Nhưng viên giám ngục Azkaban vẫn không hề nhúc nhích. Vì vậy giáo sư Lupin đọc rì rầm cái gì đó, một tia sáng bạc bắn ra từ đầu cây đũa phép của thầy nhắm vào viên giám ngục Azkaban, hắt mới chịu quay lui và biến đi cho..."

Neville nói, giọng eo éo hơn bình thường:

"Thiệt là kinh khủng khiếp. Mấy bồ có cảm thấy lạnh như thế nào không khi viên giám ngục Azkaban bước vô đây?"

Ron nhún vai một cách khó chịu:

"Mình cảm thấy hết sức quái đản, như thế mình sẽ không bao giờ vui lên được nữa..."

Ginny từ nãy giờ vẫn co rúm ở một góc, trông thê thảm không thua gì Harry, bây giờ mới để bật ra tiếng thốn thức. Hermione vội đi tới bên cạnh cô bé, vòng tay ôm lấy Ginny an ủi vỗ về. Harry vẫn thắc mắc, đáng điệu lúng túng hết sức:

"Nhưng... có ai trong số các bạn té ngã xuống sàn không?"

Ron lại nhìn Harry lo lắng:

"Không. Nhưng Ginny thì run như điên ấy."

Harry không thể hiểu nổi. Nó cảm thấy nó cũng run rẩy, yếu ớt, như thế nó vừa qua một cơn sốt cúm tệ hại. Nó cũng bắt đầu cảm thấy ngượng. Không ai bị sao hết trong khi nó lại ra nông nổi thảm hại như vậy!

Giáo sư Lupin trở lại. Ông dừng một chút khi bước vào trong toa tàu, nhìn quanh, rồi mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

"Các trò biết mà, tôi đâu có tẩm thuốc độc trong sôcôla."

Harry bèn cắn một miếng sôcôla và nó kinh ngạc thấy cơ thể lập tức ấm lên, hơi ấm lan ra đến từng đầu ngón tay ngón chân.

Giáo sư Lupin nói:

"Chúng ta sẽ đến trường Hogwarts trong vòng mười phút nữa. Trò có sao không, Harry?"

Harry không hỏi làm sao mà giáo sư Lupin biết được tên nó. Nó ngượng ngùng đáp lí nhí:

"Dạ, con khỏe ạ."

Trong suốt chặng đường ngắn còn lại, không ai nói chuyện gì nữa. Cuối cùng, khi đoàn tàu dừng lại ở ga Hogsmeade, một cảnh hỗn loạn táo tác diễn ra: cú rúc inh tai, mèo ngao nhức óc, và dưới cái nón của Neville là con cóc của nó cũng bắt đầu kêu ộp ộp. Trên sân ga nhỏ, trời lạnh buốt, mưa vẫn đang rủ xuống những tấm màn lạnh giá.

"Học sinh năm thứ nhứt đi theo lối này!"

Nghe giọng nói quen thuộc ấy, Harry, Ron và Hermione cùng quay đầu nhìn lại, và nhìn thấy hình dáng đồ sộ của lão Hagrid đứng ở tuốt đầu kia của sân ga. Lão đang ra hiệu và hướng dẫn mấy đứa lính mới tò te mặt mày hãi sợ của năm thứ nhứt đi tiếp hành trình "truyền thống" bằng ngang mặt hồ. Lão gào qua đầu đám đông:

"Ba đứa bây khỏe hết hả?"

Cả ba đứa giơ tay vẫy chào lão Hagrid, nhưng chúng chẳng thể có cơ hội nào để nói chuyện gì với lão cả, vì đám đông chung quanh tụi nó cứ ép đẩy tụi nó tiến dọc theo sân ga. Cùng với tất cả học sinh còn lại của trường Hogwarts, Harry, Ron, và Hermione bước ra một con đường lầy lội, nơi có ít nhứt hàng trăm cỗ xe đang đậu sẵn, chờ đưa đám học sinh từ năm thứ hai trở lên về lâu đài. Harry đoán là mỗi cỗ xe được kéo bằng một con ngựa vô hình, bởi vì khi tụi nó đã trèo lên xe và an vị, thì cỗ xe tự chạy, lắc lư, dằn xóc suốt đoạn đường.

Cỗ xe thoang thoang mùi mốc và rơm rạ. Từ khi ăn miếng sôcôla, Harry cảm thấy khá hơn nhưng vẫn còn bần thần yếu ớt. Ron và Hermione đi bên cạnh vẫn luôn để mắt canh chừng nó, như sợ nó lại lăn đùng ra một lần nữa.

Cỗ xe khập khểnh tiến về phía đôi cánh cổng sắt nguy nga được trang trí lộng lẫy, hai bên có hai cột đá mà trên cùng là tượng của đôi lợn lòi có cánh. Harry cũng nhìn thấy thêm hai viên giám ngục Azkaban cao lêu nghêu và trùm đầu kín mít đứng gác ở hai bên. Một cơn ớn lạnh hăm he nuốt chửng nó lần nữa. Nó dựa lưng vào cái lưng ghế gỗ ghè và nhắm mắt lại cho đến khi cỗ xe qua khỏi cánh cổng.

Giờ thì con đường đồ dốc dài về phía toà lâu đài nên cỗ xe chạy cũng nhanh hơn. Hermione đang chồm

qua cửa sổ nhỏ của cỗ xe để ngắm nhìn những tháp canh và tháp ký túc xá đang hiện ra lớn dần, rõ dần. Cuối cùng cỗ xe dừng lại, Ron và Hermione nhảy ra khỏi xe.

Khi Harry đặt chân xuống đất, nó nghe bên tai một giọng nói nhura nhura với âm sắc hí hửng:

"Mày xiu hả Potter? Thăng Neville nói có đúng không? Mình thiệt tình xiu sao?"

Malfoy thúc cùi chỏ chen qua mặt Hermione để chặn đường Harry trước khi nó bước lên được mấy bậc thềm đá của toà lâu đài. Mặt Malfoy hí ha hí hửng và đôi mắt nó thì long lên sự gian xảo ác độc.

Hai hàm răng của Harry nghiến chặt:

"Tránh đường, Malfoy."

Malfoy nói lớn:

"Mày có xiu theo nó không, Ron? Viên giám ngục Azkaban già khú ghê tởm ấy có làm cho mày té đái trong quần không hả Weasley?"

"Có chuyện rắc rối gì đó?"

Giọng nói nhẹ nhàng của giáo sư Lupin vang lên khi ông bước xuống từ một cỗ xe vừa chạy đến.

Malfoy ném một cái nhìn xấc láo vào giáo sư Lupin, cùng với bộ áo chùng vá víu như áo cái bang và cái va li cũ sồn te tua của ông. Malfoy nói, giọng đờm một chút châm chọc:

"Ô... Thưa giáo sư, không có gì ạ..."

Rồi nó nháy mắt cười khinh khinh với Crabbe và Goyle, dẫn hai đứa nó lên bậc thang vô toà lâu đài.

Hermione thúc vô lưng Ron để hối nó đi mau lên, cả ba đứa chẳng mấy chốc hòa vô trong đám học sinh đông đúc kéo đàn kéo lũ lên các bậc thềm, bước qua cánh cửa đồ sộ bằng gỗ sồi, đi vào tiền sảnh có hình cái hang được những ngọc đuốc cháy bập bùng thấp sáng rực. Cuối hành lang này là những bậc thang cẩm thạch dẫn lên các tầng lầu.

Bên phải hành lang tiền sảnh là cánh cửa vào Đại Sảnh đường đang mở rộng. Harry bươn theo đám đông đi về phía đó. Nhưng nó chưa kịp ngắm nghía cái trần Đại Sảnh được phù phép thành bầu trời, một bầu trời đen thui đầy mây vào tối hôm đó, thì nó nghe tiếng gọi:

"Harry! Hermione! Cả hai trò lại đây, cô cần gặp."

Harry và Hermione quay đầu lại, hết sức ngạc nhiên. Giáo sư McGonagall, cô giáo dạy môn Biến và là chủ nhiệm của nhà Gryffindor, đang nhóng gọi hai đứa nó qua những cái đầu lúc nhúc trong đám đông.

Giáo sư McGonagall là một bà giáo nghiêm trang đứng đắn, để tóc dài búi lại thành một búi tóc chặt chẽ, và đôi mắt sắc của bà đóng khuôn trong một cặp mắt kiếng hình vuông.

Harry chen lấn mở đường đi về phía cô giáo chủ nhiệm với linh tính về điềm chẳng lành. Giáo sư McGonagall luôn có cái cách khiến cho Harry cảm thấy ắt hẳn là nó đã làm điều gì sai trái.

Nhưng giáo sư bảo:

"Các con không cần lo lắng quá như vậy. Cô chỉ có vài lời muốn nói với các con trong văn phòng của cô. Con cứ đi tới đi, Ron."

Ron trợn mắt ngó theo giáo sư McGonagall dẫn đường cho Harry và Hermione đi tách ra đám đông đang riu rít trò chuyện om sòm. Cả hai đưa đi theo giáo sư McGonagall băng ngang tiền sảnh, lên cầu thang cẩm thạch và đi dọc theo một hành lang.

Khi tất cả đã vào trong văn phòng giáo sư McGonagall, một căn phòng nhỏ nhưng có một lò sưởi ro rất ấm áp chào đón, giáo sư ra dấu cho Harry và Hermione ngồi xuống. Bà cũng ngồi xuống sau cái bàn giấy và bắt đầu nói ngay:

"Giáo sư Lupin đã gọi cú tới trước báo rằng con bị bệnh trên tàu lửa, phải không Harry?"

Nhưng Harry chưa kịp trả lời thì có tiếng gõ nhẹ lên cánh cửa, và bà Pomfrey, y sĩ của trường, đã hối hả lao vô phòng.

Harry cảm thấy ngượng đỏ mặt. Thiệt không còn gì tệ hơn được khi mà nhứt cử nhứt động của nó đều bị trông chừng, mới xui một cái mà đã phát sinh chuyện ồn ào như vậy. Nó nói:

"Con khỏe mà. Con không cần gì hết..."

Bà Pomfrey không đếm xỉa gì đến điều Harry nói. Vừa thấy Harry bà đã kêu lên:

"Ủa? Là trò đó hả?"

Rồi bà cúi xuống thật sát Harry, chăm chú nhìn nó. Bà nói:

"Tôi chắc là trò lại làm một chuyện nguy hiểm gì đó nữa phải không?"

Giáo sư McGonagall đỡ lời:

"Chỉ tại viên giám ngục Azkaban thôi, Poppy à!"

Cả hai người đàn bà trao đổi với nhau một cái nhìn bí ẩn, bà Pomfrey tặc lưỡi ra vẻ không hài lòng:

"Trường học gì mà đây giám ngục Azkaban như thế chứ!"

Bà vạch tóc Harry lên và sờ trán nó:

"Trò này sẽ không phải là đứa đầu tiên ngất xỉu đâu. Ủ, nó đổ mồ hôi lạnh toàn thân rồi đây. Bọn giám ngục thật là dễ sợ. Và cái hậu quả mà họ gây ra cho những người vốn đã mỏng manh..."

Harry cãi ngang:

"Con đâu có mỏng manh."

"Dĩ nhiên trò thì không rồi."

Bà Pomfrey bắt mạch Harry, lơ đãng nói xuôi theo nó. Giáo sư McGonagall hỏi bằng giọng cả quyết:

"Tình trạng trò này ra sao? Có cần nghỉ ngơi trên giường không? Hay là có lẽ để trò ấy nằm lại trong bệnh thất đêm nay?"

Harry nháy dưng lên:

"Con khỏe mà!"

Chỉ nghĩ đến những gì Malfoy sẽ rêu rao ầm lên về chuyện nó phải vô bệnh thất nằm cũng đủ khiến cho Harry điêu đứng.

Bà Pomfrey lúc này đang sẫm soi tới đôi mắt của Harry, bà nói:

"Chà, ít nhất trò cũng cần tới vài miếng sôcôla."

Harry nói ngay:

"Con ăn rồi. Giáo sư Lupin đã cho con một miếng. Thầy phát cho tất cả tụi con mỗi đứa một miếng."

Bà Pomfrey tỏ vẻ tán thành:

"Ổng cho rồi hả? Vậy là tốt cuộc chúng ta cũng có được một ông thầy Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám biết sơ cứu trị liệu."

Giáo sư McGonagall vẫn sắc giọng hỏi lại:

"Con có chắc là con cảm thấy khỏe không, Harry?"

Harry đáp:

"Thưa cô, khỏe ạ."

"Vậy thì tốt. Con vui lòng đứng đợi bên ngoài một lát trong khi cô nói đôi lời với Hermione về thời khóa biểu học tập của trò ấy. Sau đó chúng ta sẽ cùng đi xuống lầu để ăn tiệc."

Harry bước ra hành lang với bà Pomfrey. Bà vừa lầm bầm lầu bầu vừa đi về bệnh thất. Harry chỉ phải chờ đợi trong vài phút. Hermione thò đầu ra khỏi phòng, mặt mày coi bộ phấn khởi lắm về một điều gì đó. Bước ra sau Hermione là giáo sư McGonagall. Cả ba người cùng đi xuống cầu thang cẩm thạch để vào Đại sảnh đường. Trong Đại sảnh đường bây giờ là một biển những cái nón đen chớp nhọn của học sinh phù thủy. Bàn dài nhà nào ngồi chật học sinh nhà nấy, mặt mũi đứa nào cũng sáng rỡ trong ánh sáng của hàng ngàn ngọn nến lơ lửng lơ lửng trên không trung. Giáo sư Flitwick - vị giáo sư phù thủy nhỏ thó có mái tóc bạc rối rùi - đang cầm cái nón cổ lỗ sĩ và cái ghế ba chân bước ra khỏi Đại sảnh đường.

Hermione kêu lên nho nhỏ nhưng đầy nuôi tiếc:

"Ôi, tui mình trễ mất buổi lễ Phân loại rồi!"

Đám học sinh mới vừa được phân về các ký túc xá sau nghi thức đội nón Phân loại đang hò hét tên nhà mới thích hợp với mình nhất: Gryffindor, Ravenclaw, Hufflepuff, hoặc thậm chí là Slytherin. Giáo sư McGonagall sai bước đến cái ghế trống của bà ở bàn dành cho giáo viên. Harry và Hermione thì đi về hướng ngược lại, về phía bàn của nhà Gryffindor, cố gắng hết sức bước đi thật êm. Vậy mà thiên hạ cũng ngoái đầu lại nhìn hai đứa nó lảng lảng đi vòng phía sau Sảnh đường, có vài người lại còn chỉ chỗ Harry nữa chứ. Chẳng lẽ câu chuyện nó lăn đùng ra xỉu trước mặt viên giám ngục Azkaban đã lan truyền nhanh chóng dữ vậy?

Harry và Hermione ngồi xuống hai cái ghế mà Ron đã xí chỗ hai bên cạnh nó. Ron thì thảo hỏi Harry:

"Vụ gì vậy?"

Harry bắt đầu giải thích bằng giọng thì thầm, nhưng đúng lúc đó thầy Hiệu trưởng đứng dậy đọc diễn văn khai trường, nên nó ngừng lại để nghe.

Giáo sư Dumbledore mặc dù đã rất cao tuổi, vẫn luôn luôn tạo được ấn tượng đặc biệt về năng lực vĩ đại của cụ. Mái tóc và bộ râu của cụ dài cả thước, đôi mắt xanh sáng của cụ luôn lấp lánh sau cặp kiếng hình nửa vành trăng cời trên một cái sống mũi khoằm hết chỗ nói. Cụ được coi như một vị phù thủy vĩ đại nhất của thời đại, nhưng Harry kính trọng cụ Dumbledore không phải vì điều đó. Ai đã từng tiếp xúc với cụ Dumbledore đều không thể không đặt lòng tin cậy nơi cụ. Khi Harry nhìn cụ tươi cười rạng rỡ giữa đám học sinh Hogwarts, nó cảm thấy yên tâm lại, lần đầu tiên kể từ khi chạm trán viên giám ngục Azkaban trên đoàn tàu Tốc hành Hogwarts.

Cụ Dumbledore nói:

"Hoan nghênh tất cả các con đã tựu trường."

Ánh nền lung linh trên chòm râu bạc của cụ:

"Chúc mừng các con vào một niên học mới nữa ở Hogwarts! Tôi có vài điều muốn nói với tất cả mọi người ở đây, và bởi vì một trong những điều đó rất nghiêm trọng, nên tôi nghĩ tốt nhất là nên nói phứt ra ngay bây giờ, trước khi các con no nê mụ mẫm đi vì bữa tiệc linh đình tuyệt cú mèo của chúng ta..."

Cụ Dumbledore tăng hăng lấy giọng nói tiếp:

"Như tất cả các con đều biết qua vụ kiểm soát trên tàu Tốc hành Hogwarts, trường của chúng ta hiện nay đang có những vị khách là các viên giám ngục Azkaban, những người đến đây để làm nhiệm vụ do Bộ Pháp thuật giao phó."

Cụ Dumbledore ngừng nói. Harry sức nhớ lại ông Weasley từng nói cụ Dumbledore không hài lòng chút nào chuyện đón tiếp các viên giám ngục Azkaban đến trường Hogwarts. Cụ Dumbledore nói tiếp:

"Họ sẽ đặt trạm canh gác ở mỗi cổng ra của nhà trường. Trong thời gian các viên giám ngục Azkaban ấy lưu lại trường chúng ta, tôi muốn nói rõ rằng không ai được ra khỏi trường mà không có sự cho phép. Các con đừng hòng đánh lừa hay qua mặt các viên giám ngục Azkaban bằng quỷ kế hay cải trang, thậm chí khoác áo tàng hình đi nữa."

Harry và Ron đưa mắt nhìn nhau. Cụ Dumbledore ôn tồn nói tiếp:

"Các viên giám ngục Azkaban về bản chất không bao giờ thấu hiểu những lời xin xỏ hay viện cớ. Vì vậy tôi phải khuyên bảo từng người trong mọi người ngồi đây là đừng tạo ra cái cớ gì để bị họ làm hại. Tôi trông cậy vào các Huynh trưởng và các tân Thủ lĩnh Nam sinh và Thủ lĩnh Nữ sinh, hãy làm hết sức để bảo đảm rằng không một học sinh nào có chuyện va chạm với các viên giám ngục Azkaban."

Ngồi cách Harry vài ghế trên cùng chiếc bàn dài của nhà Gryffindor là anh chàng tân Thủ lĩnh Nam sinh Percy. Anh ưỡn ngực ra và đảo mắt nhìn quanh một cách thật là ngẫu. Cụ Dumbledore lại ngừng nói, nhìn quanh Sảnh đường một cách nghiêm nghị, đến nỗi không ai dám cựa cựa hay gây ra tiếng động nhỏ nào. Cụ nói tiếp:

"Có một thông báo khác vui vẻ hơn. Tôi sung sướng chào mừng hai giáo viên mới gia nhập vào đội ngũ giảng dạy của trường chúng ta. Người thứ nhất là giáo sư Lupin, người đã hào hiệp đồng ý lấp chỗ trống ở bộ môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám."

Tiếng vỗ tay vang lên lác đác, nghe không có vẻ nồng nhiệt lắm. Chỉ mấy đứa học trò đã được đi chung một toa xe lửa với giáo sư Lupin mới hăng hái vỗ tay thật to, trong số đó có Harry. Ngồi bên cạnh các giáo sư khác diện bộ áo chùng bành bao nhứt của họ, giáo sư Lupin trông có vẻ cực kỳ nhếch nhác lồi thoi.

Ron nói nhỏ bên tai Harry:

"Ngó thầy Snape kìa!"

Thầy Snape, giáo viên của môn Độc dược, đang ngồi ở bàn giáo sư trừng mắt ngó giáo sư Lupin. Ai cũng biết là thầy Snape chăm hăm chức vụ giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Nhưng ngay cả đứa ghét thầy nhất là Harry cũng phải ngạc nhiên trước bộ mặt gầy gầy, vàng bủng của thầy Snape đang rúm ró cả lại khi nhìn giáo sư Lupin, đó không còn là sự tức giận nữa - đó là sự căm ghét. Harry biết quá rõ cái nét mặt đó; bởi vì, chính nó từng nhiều phen bị thầy Snape nhìn với cái vẻ mặt như vậy rồi.

Cụ Dumbledore nói tiếp sau khi tiếng vỗ tay rời rạc chào mừng giáo sư Lupin chấm dứt.

"Việc chỉ định vào chức vụ giáo viên thứ hai trong niên học này là... Vâng, tôi rất tiếc thông báo cho các con biết là giáo sư Kettleburn, giáo sư môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, đã về hưu vào cuối niên học vừa rồi, để có nhiều thời gian chăm sóc các chị còn lại của ông. Tuy nhiên tôi vui mừng thông báo là vị trí của giáo sư Kettleburn được thay thế bằng chính ông Rubeus Hagrid, người đã đồng ý nhận thêm nhiệm vụ mới bên cạnh nhiệm vụ giữ khóa trường Hogwarts của chúng ta."

Cả ba đứa, Harry, Ron và Hermione, sững sốt nhìn nhau. Lập tức sau đó, chúng vỗ tay như điên, phụ họa với tràng vỗ tay đặc biệt âm ỉ trong đám nhà Gryffindor. Harry chồm tới trước nhìn lão Hagrid cho rõ. Lão đang đỏ bừng mặt như vừa uống hết một thùng tô nô rượu, hai mắt ngượng ngùng nhìn xuống hai bàn tay to bè của mình. Chắc chắn là lão khoái lắm, nhưng nụ cười toét miệng của lão đã ẩn khuất sau bộ râu đen xum xuê rậm rạp che gần hết gương mặt.

Ron vỗ lên mặt bàn gào:

"Lẽ ra tụi mình phải đoán ra trước chứ hả! Còn ai khác nữa trên đời này có thể bắt mình học với một cuốn sách cần đớp lung tung kia chứ?"

Harry, Ron và Hermione là ba đứa ngừng vỗ tay sau cùng, khi giáo sư Dumbledore lại tiếp tục nói. Tụi nó nhận thấy lão Hagrid chùi nước mắt bằng tấm khăn trải bàn.

"Xong, tôi cho rằng nhiều đó là tất cả chuyện quan trọng cần phải nói. Bây giờ hãy để bữa tiệc bắt đầu!"

Những cái đĩa bằng vàng và ly bằng vàng bày trước mặt mọi người bỗng đầy ắp thức ăn thức uống. Harry bỗng nhiên thấy bụng đói cồn cào, tự lấy cho mình mọi thứ đồ ăn mà nó vói tới gặp được, và ăn đến khi no càn hông mới thôi.

Bữa tiệc thật là ngon hết chỗ chê. Toàn thể Đại Sảnh đường vang lên tiếng nói cười, tiếng nĩa muổng chạm nhau canh cách. Tuy nhiên Harry, Ron và Hermione lại nôn nóng mong cho bữa tiệc chóng tàn để tụi nó có cơ hội trò chuyện với lão Hagrid. Tụi nó biết, đối với lão Hagrid, việc được phong làm thầy giáo

thì có ý nghĩa trọng đại biết chừng nào. Lão Hagrid đã từng bị coi là phù thủy thiếu chất lượng. Lão đã bị đuổi ra khỏi trường Hogwarts khi mới học năm thứ ba, cách đây năm mươi năm, vì bị vu cho một cái tội mà lão không hề làm. Chính ba đứa Harry, Ron và Hermione đã góp phần thanh minh và trả lại danh dự cho lão Hagrid vào cuối niên học trước.

Và mãi cũng đã đến lúc kết thúc khi miếng bánh bí cuối cùng biến khỏi những cái đĩa vàng. Cụ Dumbledore nói đôi lời rằng đã tới giờ bọn trẻ đi ngủ. Bọn Harry, Ron và Hermione bèn tranh thủ cơ hội ngay lập tức. Tụi nó chạy ủa tới bàn giáo viên, Hermione ré tướng lên:

"Chúc mừng, bác Hagrid!"

Lão Hagrid cầm cái khăn ăn của lão chùi gương mặt hồng hào sáng rỡ của mình, ngược nhìn ba đứa trẻ.

"Đó là nhờ ba đứa tụi bây. Bác không thể nào mơ tưởng nổi... cụ Dumbledore quả thật là một người vĩ đại... Ngay khi giáo sư Kettleburn xin đủ với nghề gõ đầu trẻ rồi và xin về hưu, cụ Dumbledore lập tức đi thẳng tới cái chòi của bác... bác từng ao ước biết bao lâu công việc này..."

Cố gắng kềm chế tình cảm của mình, lão Hagrid vui mặt vô tăm khăn ăn, giáo sư McGonagall bèn suy tụi nó đi về phòng ngủ.

Harry, Ron và Hermione nhập vô đám học sinh nhà Gryffindor chạy lên chiếc cầu thang cẩm thạch. Và khi đi dọc hành lang, chúng bắt đầu nhận ra cơn mệt mỏi và buồn ngủ. Vậy mà vẫn còn mấy cái cầu thang phải leo tiếp, rồi mới đến cánh cửa bí mật để vào tháp Gryffindor. Tám chân dung khổng lồ của Bà Béo trng bộ áo đầm hồng hỏi chúng:

"Mật khẩu?"

Từ phía sau đám học sinh Gryffindor, Percy hô to:

"Cho vô, cho vô đi! Mật khẩu mới là Trúng Mánh Lớn!"

Neville trông thiếu ngủ ra mặt:

"Ồi cha mẹ ời!"

Nhớ cho được một cái mật khẩu bao giờ cũng là việc vất vả đối với Neville.

Xuyên qua cái lỗ sau bức chân dung Bà Béo, cả bọn kéo vào phòng sinh hoạt chung. Nam nữ sinh chia nhau trèo lên những cái cầu thang riêng để về buồng ngủ. Harry leo lên cái cầu thang xoắn chông chênh, không nghĩ ngợi gì khác ngoài niềm vui tràn ngập tâm trí là nó lại được trở về ngôi trường thân yêu. Nó trở về với căn phòng ngủ hình tròn thân quen có năm cái giường giảng mừng. Nó nhìn quanh căn phòng đó mà sung sướng với cảm giác thoải mái như đây chính là nhà mình.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Móng Vuốt Và Lá Trà

Khi Harry, Ron và Hermione bước vào Đại sảnh đường để ăn điểm tâm vào sáng hôm sau, thì người đầu tiên mà tụi nó thấy là Draco Malfoy. Có vẻ như Malfoy đang mua vui cho một nhóm học sinh nhà Slytherin bằng một câu chuyện chọc cười. Lúc Harry, Ron và Hermione đi ngang qua, Malfoy đang nhại một vẻ mặt đau đớn đến bất tỉnh khá khôi hài, thế là quanh nó nổ ra một tràng cười.

Hermione đi ngay sau lưng Harry, nói:

"Kệ xác nó. Cứ mặc kệ nó đi, nó chẳng đáng để mình bận tâm đâu..."

Nhưng Pancy Parkinson, một con bé nhà Slytherin, mặt tẹt da nhẵn như mặt chó Pug chột rít lên the thé:

"Ê, Potter! Potter ơi, viên giám ngục Azkaban đang tới kìa! Potter, Hùuuuu!"

Harry ngồi phịch xuống cái ghế bên cạnh George ở bàn ăn của nhà Gryffindor. George phát cho tụi nó mấy tờ giấy:

"Thời khóa biểu của học sinh năm thứ ba đây. Ủa, có chuyện gì vậy Harry?"

Ron ngồi xuống ghế bên kia George, trừng mắt nhìn qua phía bàn ăn nhà Slytherin, nói:

"Thằng Malfoy."

George ngược nhìn qua, vừa đúng lúc thấy Malfoy lại đang một lần nữa giả bộ xỉu một cách đầy sợ hãi. George bình thản nói:

"Thằng nhãi ranh. Nó cũng đâu có oai phong lắm liệt gì cho lắm khi viên giám ngục Azkaban kiểm tra đoàn tàu tối hôm qua đâu. Nó cũng chạy tọt qua toa của tụi mình, phải không Fred?"

Fred khinh bỉ liếc mắt nhìn sang Malfoy:

"Đồ sém tè trong quần."

George nói:

"Ngay như anh đây cũng không khoái cho lắm. Họ đúng là kinh tởm thiệt, mấy viên giám ngục Azkaban

ấy..."

Fred nói:

"Họ làm ruột gan mình thiếu điều bị đông lạnh hết vậy há?"

Harry nói nhỏ:

"Nhưng mà các anh đâu có xui, phải không?"

George nói mạnh mẽ:

"Quên chuyện đó đi, Harry. Có một lần ba phải đi tới nhà ngục Azkaban, nhớ không Fred? Ba nói đó là nơi tồi tệ nhất mà ông từng biết đến. Ba trở về nhà tay chân run rẩy rồi phát bệnh luôn mà... Mấy viên giám ngục Azkaban hút hết niềm vui khỏi cái nhà ngục đó. Ở trong đó, hầu như tất cả các tù nhân ngục Azkaban đều phát điên lên hết."

Fred đổi đề tài:

"Ừ, để coi thằng Malfoy sẽ vui như thế nào sau trận Quidditch đầu tiên. Nhớ không? Trận Quidditch đầu mùa là trận giữa đội nhà Gryffindor và nhà Slytherin."

Lần duy nhất mà Harry và Malfoy đối đầu nhau trong một trận Quidditch cũng là lần Malfoy đã bị thua te tua xiểng liểng. Nhớ lại trận đó, Harry thấy phấn khởi lên chút đỉnh, bèn tự lấy cho mình mấy khúc xúc xích và cà chua chiên.

Hermione còn mãi nghiên cứu cái thời khóa biểu mới của mình. Cô bé mừng rỡ kêu lên:

"Ôi, hay quá! Tụi mình bắt đầu học mấy môn mới ngay hôm nay."

Ron ngó qua vai Hermione đọc kè, mặt mày nghiêm trang hẳn ra. Nó nói:

"Hermione ơi, người ta làm rồi beng cái thời khóa biểu của bồ rồi. Coi nè, họ xếp cho bồ tới mười môn học một ngày. Làm gì có đủ thời giờ."

"Mình sẽ xoay sở. Mình đã dàn xếp xong với giáo sư McGonagall rồi."

Ron vẫn cười, nói:

"Nhưng mà coi nè, bồ thấy thời khóa biểu sáng nay không? Chín giờ môn Tiên tri. Và ngay phía dưới, chín giờ, Muggle-học. Và..."

Ron chồm tới, ghé sát cái thời khóa biểu hơn, vẻ không thể nào tin được:

"Coi nè, ngay dưới dòng đó: môn Số học, cũng chín giờ. Ý mình nói là mình biết bồ giỏi, Hermione à, nhưng không ai có thể giỏi đến như vậy. Làm sao cùng một lúc mà bồ có thể học ở ba lớp chứ?"

Hermione nói cộc lốc:

"Đừng có ngu. Dĩ nhiên mình sẽ không ngồi học ở trong cả ba lớp cùng một lúc."

"Vậy thì..."

Hermione ngắt lời:

"Làm ơn đưa giùm mình hũ mứt."

"Nhưng..."

Hermione gắt lên:

"Ôi, Ron ơi, nếu thời khóa biểu của mình hơi đầy một chút thì mắc mớ gì tới bồ hả? Mình đã nói với bồ rồi, mình đã dàn xếp xong hết với giáo sư McGonagall rồi!"

Vừa lúc đó, lão Hagrid bước vào Đại sảnh đường. Lão mặc cái áo khoác dài bằng lông chuột chũi, và lão cứ lơ đãng vung vẩy xác một con chồn hôi trong bàn tay to kềch xù của mình.

Trên đường đi tới bàn giáo viên, lão dừng bước nói với bọn trẻ:

"Ồn cả chứ hả? Các cháu là những học trò trong lớp học đầu tiên mà bác được dạy đó nghe! Lớp bắt đầu ngay sau bữa ăn trưa! Bác phải thức dậy từ lúc năm giờ sáng để chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng... Hy vọng đầu đã vô đó rồi... bác đây, một thầy giáo... thiệt tình..."

Lão ngoác miệng cười toe toét với bọn trẻ và đi tiếp tới bàn ăn dành cho giáo viên, vẩn vơ vung vẩy xác con chồn hôi.

Với một chút lo âu trong giọng nói, Ron thắc mắc:

"Không biết bác ấy chuẩn bị sẵn sàng cái gì là cái gì nhỉ?"

Sảnh Đường bắt đầu vắng bót khi mọi người lục tục đến lớp học đầu tiên của mình. Ron xem thời khóa biểu của nó:

"Tụi mình phải đi thôi, để coi, lớp Tiên tri ở tầng trên cùng của Tháp Bắc. Tụi mình sẽ mất mười phút mới đến được nơi đó..."

Ba đứa vội vàng ăn cho xong bữa điểm tâm, chào tạm biệt Fred và George, rồi đi trở ra, băng qua

Sảnh đường. Khi tụi nó đi ngang bàn ăn của nhà Slytherin, Malfoy lại biểu diễn trò nhái một cơn xiêu nữa. Tiếng cười rú lên đuổi theo Harry vào tận tiền sảnh.

Hành trình xuyên qua tòa lâu đài để đến Tháp Bắc là một hành trình dài. Hai năm ở Hogwarts chưa đủ để bọn trẻ biết hết mọi thứ về tòa lâu đài: trước đây tụi nó chưa từng được vào bên trong Tháp Bắc.

Tụi nhỏ trèo lên tới cầu thang thứ bảy, đến một đầu cầu thang không thấy quen chút nào, ở đó không có cái gì khác ngoài một bức tranh lớn vẽ một bãi cỏ trống trải treo trên bức tường đá, Ron vừa thở hổn hển vừa nói:

"Phải... có... một... lối... đi... tắt... chứ!"

Hermione ngó xuống một hành lang vắng bên phải:

"Chắc là lối này."

Nhưng Ron nói:

"Không phải đâu. Đó là hướng nam mà. Mấy bồ ngó coi, tụi mình có thể nhìn thấy một mảng hồ nước bên ngoài cửa sổ kia..."

Harry ngắm bức tranh. Một chú ngựa lùn mũm mĩm, lông xám lốm đốm, vừa mới thông dong dẫm lên bãi cỏ và thơ thần nhấm nháp cỏ xanh. Tuy đã quen với việc các nhân vật trong những bức tranh ở trường Hogwarts cứ di chuyển lung tung và thỉnh thoảng bỏ khung tranh mà đi thăm viếng lẫn nhau, nhưng Harry vẫn cứ khoái nhìn chúng. Một lát sau, một hiệp sĩ lùn bè bè mặc bộ áo giáp cứ kêu xúng xoảng khi ông bước vào bức tranh, theo sau là con ngựa lùn. Căn cứ vào dấu vết cỏ dập còn dính ở đầu gối của bộ đồ giáp kim loại ông đang mặc, thì có thể nói chắc là ông vừa té ngựa.

Nhìn thấy Harry, Ron và Hermione, ông hiệp sĩ gào lên:

"A! Quân bất lương nào dám xâm nhập lãnh địa riêng của ta hả? Phải chăng các người đến cười nhạo ta ngã ngựa? Hãy rút gươm ra, đồ bất lương, đồ chó!"

Ba đứa nhỏ sững sốt đứng ngó ra nhìn ông hiệp sĩ lùn đang rút thanh gươm ra khỏi cái vỏ kiếm và bắt đầu vung gươm trong tay một cách hung hăng, còn chân căng thì nhảy loai choi trong cơn giận điên cuồng. Nhưng lưỡi gươm quá dài so với thân hình cụt ngủn của ông, thành ra khi ông chém một đường gươm ác liệt thì đà gươm đi làm ông mất cả thăng bằng, té lăn đùng, sấp mặt xuống bãi cỏ.

Harry tiến tới gần bức tranh hơn, nó hỏi:

"Ông có sao không?"

"Lùi lại! Quân khoác lác dê tiện! Lùi! Đồ xỏ lá!"

Ông hiệp sĩ lại nắm chặt thanh gươm, chống gươm xuống để đứng lên, nhưng lưỡi gươm lún sâu thêm vào lớp cỏ, và khi ông đứng dậy được rồi thì cho dù đã cố gắng hết sức mình, ông không thể nào rút lưỡi gươm ra được nữa. Cuối cùng ông phải tự quăng mình xuống cỏ, đẩy cái mạng che mặt trên cái nón giáp sắt ra để lau mồ hôi đang rịn đầm đìa.

Thừa dịp ông hiệp sĩ nghỉ mệt, Harry phân trần:

"Như vậy nè, tụi tôi đang đi tìm Tháp Bắc. Chắc ông đâu biết chỗ đó ở đâu hả?"

Cơ giận của ông hiệp sĩ dường như tan biến đi tức thì. Ông lách cách đứng dậy và đồng dục hô:

"Một cuộc truy tìm! Hãy theo ta, hỡi các bằng hữu thân thiết! Chúng ta sẽ tìm ra mục tiêu của các bạn, hoặc là chúng ta sẽ dừng cảm bỏ mạng vì nhiệm vụ!"

Ông hiệp sĩ lại một lần nữa cố gắng rút thanh gươm ra một cách không hiệu quả, rồi cố trèo lên con ngựa mập, nhưng lại ngã xuống. Ông bèn khí khái la to:

"Đành đi bộ vậy, thưa quý ngài và quý nương! Lên đường! Tiến lên!"

Và, trong bộ áo giáp sắt kêu xúng xoảng ầm ỹ, ông ta chạy vô cạnh trái của cái khung tranh và biến mất khỏi cảnh trí của bức tranh.

Ba đứa nhỏ vội vã chạy theo ông hiệp sĩ dọc hành lang, căn cứ theo âm thanh xúng xoảng phát ra từ bộ áo giáp của ông. Thình thoảng tụi nó nhìn thấy ông chạy ngang qua một bức tranh ở phía trước.

"Hãy cố mà can đảm lên nhé, điều tệ nhất còn chưa xảy ra đâu!"

Ông hiệp sĩ gào to, và tụi nó thấy ông tái xuất hiện phía trước một nhóm các bà mặc váy phòng vệ nhón nhác. Tranh của các bà treo trên vách của một cầu thang xoắn chông chênh.

Harry, Ron và Hermione thở hổn hển trèo lên những bậc thang xoắn sát sao, càng lúc càng thấy chóng mặt hơn, cho đến khi nghe được tiếng nói rì rầm phía trên đầu, thì tụi nó biết chắc mình đã tới được lớp học.

Ông hiệp sĩ bấy giờ mới thò đầu vô bức tranh của một ông thầy tu có vẻ mặt hết sức nham hiểm, la lớn:

"Tạm biệt! Tạm biệt nhé, các chiến hữu của ta! Bất cứ khi nào các bạn cần đến một trái tim cao thượng và những bắp thịt sắt thép, thì cứ tìm đến Ngài Cadogan!"

Khi ông hiệp sĩ biến đi rồi, Ron lầm bầm:

"Ừ, chừng nào tụi này cần đến một người gần đỡ, thế nào tụi này cũng kêu tới ông."

Ba đưa trèo nốt mấy bậc thang cuối cùng, đặt chân lên một đầu cầu thang nhỏ xíu, ở đó hầu như cả lớp học Tiên tri đều đã tụ tập đông đủ. Không thấy cánh cửa nào mở ra từ đầu cầu thang này. Ron huých cùi chỏ vô Harry, chỉ lên trần nhà, trên đó có một cái giống như cửa bẫy sập hình tròn, có dính một cái thẻ bài bằng đồng. Harry đọc:

"Sybill Trelawney, giáo viên bộ môn Tiên Tri học... Làm sao tụi mình lên được trên đó bây giờ?"

Như thể để trả lời câu hỏi của Harry, cánh cửa bẫy sập bỗng nhiên mở ra, và một cái thang bằng bạc được thả xuống ngay bên chân Harry. Mọi người chột im bật.

Ron nhe răng cười:

"Nhường bồ lên trước đó."

Harry đành leo lên trước tiên, bước vào một phòng học trông lạ lùng nhất từ trước tới nay. Thật ra, nó chẳng giống phòng học chút xíu nào hết; mà lại đâu đó vừa giống một cái kho áp mái của một căn nhà, vừa giống một cái tiệm trà kiểu xưa. Trong phòng có ít nhứt hai chục cái bàn tròn nhỏ bày biện lộn xộn, chung quanh đặt mấy cái ghế bành bọc vải hoa sắc sỡ và mấy cái gối nệm nhỏ mà dày. Mọi thứ được soi sáng bằng ánh đèn đỏ thắm. Tất cả màn cửa sổ đều kéo kín lại và nhiều ngọn đèn được chụp kín bằng những cái khăn quàng đỏ sậm. Căn phòng ấm một cách ngọt ngào, và dưới bệ lò sưởi chất đầy nhóc các thứ, một ngọn lửa đang đun một cái ấm đồng to tướng, tỏa ra một thứ mùi hăng nồng đến phát bệnh. Mấy cái kệ đặt dọc bức tường tròn quây chất lộn xộn những lông chim đầy bụi bám, những mẫu nến cụt, nhiều xấp bài lá te tua, vô số những trái cầu thủy tinh óng ánh bạc, và cả một đoàn quân tách trà hùng hậu.

Cả lớp đang tập trung trong phòng quanh, mọi người nói năng thì thào. Ron đến sát bên vai Harry, hỏi:

"Cô giáo đâu?"

Thình lình một giọng nói vọng ra từ bóng tối, một thứ giọng mơ hồ nhỏ nhẹ:

"Chào các trò. Thật hân hạnh được gặp các trò trong thế giới vật chất."

Ấn tượng của Harry ngay lúc đó là về một loài côn trùng to tướng rục rờ. Giáo sư Trelawney di chuyển vào vùng có ánh lửa soi, và bọn trẻ nhận thấy bà giáo ồm ồm cả tong cả teo, cặp mắt kiếng làm phóng đại đôi mắt của bà to hơn kích thước tự nhiên rất nhiều lần, và bà quấn một cái khăn choàng đầu mỏng có dát trang kim óng ánh. Quanh cái cổ mảnh khảnh của bà là vô số những dây chuyền và chuỗi hạt, còn cánh tay, bàn tay và ngón tay của bà thì đeo đầy những vòng với nhẫn. Bà nói:

"Ngồi xuống đi các trò, ngồi xuống nào."

Bọn trẻ vụng về trèo lên mấy chiếc ghế bành hoặc ngồi lọt thỏm trong mấy cái gối nệm. Harry, Ron và Hermione cùng ngồi quanh một cái bàn tròn.

Giáo sư Trelawney thì tự mình ngồi vào một cái ghế bành có cánh đặt trước lò sưởi. Bà nói:

"Chào mừng các trò đến với bộ môn Tiên tri học. Tên của tôi là giáo sư Trelawney. Trước đây có lẽ các trò chưa từng gặp tôi. Vì tôi thấy nếu xuống dưới thường xuyên quá thì ba mớ bon chen chen rộn của cái trường có thể làm mờ đi Nội Nhãn của tôi."

Không ai nói gì để đáp lại cái thông báo khác thường đó. Giáo sư Trelawney khéo léo nhẹ nhàng sửa lại cái khăn choàng rồi nói tiếp:

"Vậy là các trò đã chọn học môn Tiên tri, bộ môn khó khăn nhứt trong các ngành nghệ thuật huyền bí. Tôi muốn lưu ý các trò ngay từ buổi ban sơ là nếu các trò không có cái Nhìn, thì tôi sẽ chẳng thể dạy dỗ các trò được nhiều nhỏi gì cho lắm. Sách vở cũng chẳng giúp đỡ các trò bao nhiêu trong lĩnh vực này đâu..."

Nghe mấy câu này, Harry và Ron cùng nhe răng cười và liếc mắt nhìn Hermione, cô bé tỏ ra sững sốt về cái điều là sách thì cũng không giúp ích gì trong việc học bộ môn này.

"Nhiều phù thủy và pháp sư, mặc dù tài ba trong những lĩnh vực như nổ to, ước đoán giỏi và biến mất đột ngột, nhưng vẫn không thể nào nhìn xuyên qua được những bí mật bị che phủ của tương lai."

Đôi mắt to cô mơ màng của giáo sư lướt từ gương mặt căng thẳng này đến gương mặt lo âu khác của lũ học trò, bà tiếp tục:

"Đó là thiên phú, chỉ dành riêng cho một ít người mà thôi."

Bỗng nhiên bà nói với Neville:

"Trò này, bà nội của trò có khỏe không?"

Neville suýt té lăn ra khỏi đồng gối nệm mà nó đang ngồi. Nó run run vì hoảng hồn:

"Dạ, con nghĩ bà con khỏe ạ."

Giáo sư Trelawney lắc đầu, ánh lửa phản chiếu lấp lánh trên đôi hoa tai ngọc lục bảo bà đeo lung lảng:

"Nếu tôi là trò, thì tôi không dám chắc như vậy đâu."

Neville ghen hòng. Giáo sư Trelawney vẫn điềm nhiên tĩnh tại:

"Chúng ta sẽ nghiên cứu những phương pháp cơ bản của bộ môn Tiên Tri trong năm học này. Học kỳ

một sẽ dành để học cách đọc các lá trà. Học kỳ sau chúng ta sẽ tiến tới môn Cõi Chỉ tay. Nhân tiện ta bảo cho trò này..." Giáo sư thỉnh thoảng hướng cái nhìn vào Parvati Patil. "... Hãy coi chừng một gã tóc đỏ."

Parvati kinh ngạc quay qua nhìn Ron đang ngồi bên cạnh, rồi đẩy ghế của mình xa ra. Giáo sư Trelawney vẫn tiếp tục:

"Trong học kỳ mùa hè tới, chúng ta học lên tới bộ môn nghiên cứu trái cầu pha lê - ấy là sau khi chúng ta đã hoàn tất được môn đoán điềm lửa. Thật không may là lớp học của chúng ta sẽ bị tạm ngưng vào tháng hai vì một trận cúm khó chịu. Bản thân ta sẽ bị mất giọng. Và vào khoảng gần lễ Phục Sinh, một người trong số chúng ta sẽ lìa xa chúng ta vĩnh viễn."

Sau lời tiên tri này là một khoảng im lặng căng thẳng, nhưng giáo sư Trelawney không có vẻ gì nhận thấy điều đó. Bà nói với Lavender Brown, người ngồi gần bà nhất và gần như đã co rúm lại trong cái ghế bành:

"Trò làm ơn đưa cho tôi cái bình trà bằng bạc lớn nhất."

Lavender có vẻ hú vía, bèn đứng dậy, lấy cái ấm trà tổ chảng trên kệ xuống và đặt nó lên cái bàn trước mặt giáo sư Trelawney.

"Cám ơn trò. Tình cờ thôi, cái điều mà trò đang khiếp sợ... cái điều đó sẽ xảy ra vào thứ sáu, ngày 16 tháng 10."

Lavender run lấy bầy.

"Bây giờ, tôi muốn các trò chia ra thành từng cặp. Hãy lấy tách trà ở trên kệ xuống, rồi lại đây ta rót đầy trà cho. Xong các trò ngồi xuống mà uống; uống đến khi nào chỉ còn lại bã trà trong tách. Dùng tay trái súc bã trà trong tách ba lần, rồi úp tách xuống đĩa; đợi cho trà kiệt đến giọt nước cuối cùng thì đưa cái tách của mình cho bạn của mình bốc. Các trò sẽ theo trang 5 và 6 của quyển Vén Màn Tương Lai để diễn dịch ý nghĩa những dạng bã trà. Tôi sẽ đi quanh các trò để giúp đỡ, hướng dẫn. Ôi, con ời..."

Giáo sư tóm lấy cánh tay Neville, kéo nó đứng lên,

"... sau khi con làm bể cái tách đầu tiên, con làm ơn chọn một cái tách có hoa văn màu xanh. Tôi thì hợp với màu hồng hơn."

Liền sau đó, Neville vừa mới vói lên kệ để lấy tách trà thì nghe một tiếng xoảng của đồ bể. Giáo sư Trelawney rảo bước đến bên Neville, cầm theo một cái đồ hốt rác và chổi, rồi nói:

"Một trong những cái màu xanh lam ấy, đúng rồi đó, con... nếu con không phiền... cám ơn con..."

Khi tách trà của Harry và Ron được rót đầy trà rồi, hai đứa quay trở lại bàn của mình, cố gắng uống

thật nhanh món trà phỏng lữ ời ấy. Rồi tụi nó súc cặn trà trong tách đúng như lời chỉ dẫn của giáo sư Trelawney, rồi úp ngược tách trà xuống cho ráo nước xong đổi cho nhau để bói.

Cả hai đứa đều mở sách đến trang 5 và 6. Ron nói:

"Đây rồi. Bỏ thấy cái gì ở trong tách trà của mình?"

Harry đáp:

"Một mớ chèm nhẹp màu nâu."

Một làn khói tỏa mùi nồng nặc trong căn phòng chợt khiến cho Harry thấy buồn ngủ và dờ dẩn đi. Tiếng giáo sư Trelawney kêu gọi sau làn khói trà mờ mịt:

"Các trò hãy mở rộng đầu óc ra, hãy để cho mắt của mình nhìn xuyên qua cỏi trần tục!"

Harry cố gắng tập trung. Sau khi tham khảo cuốn Vén Màn Tương Lai, nó nói:

"Đúng rồi, bỏ có một dấu thập hơi lung lay... nghĩa là bỏ sắp phải trải qua "thử thách và đau khổ" - xin lỗi nghe - nhưng có một dấu hiệu có thể là mặt trời. Để coi... nó có nghĩa là "hạnh phúc lớn"... vậy là bỏ sắp phải chịu đau khổ nhưng mà sẽ rất vui..."

Ron nói:

"Theo ý mình thì bỏ cần phải đi kiểm tra lại cái Nội Nhãn của bỏ."

Cả hai đứa phải nén tiếng cười của mình lại vì giáo sư Trelawney đang nhìn trừng trừng về phía tụi nó.

"Bây giờ đến phiên mình..."

Ron ngó vô cái tách của Harry, trán nó nhăn lại ra điều suy tư dữ lắm.

"Có một đốm tròn hơi giống một cái nón trái dưa. Không chừng bỏ sắp làm việc cho Bộ Pháp Thuật..."

Nó xoay tách trà để nhìn ngược lại.

"Nhưng mà nhìn như vậy thì nó giống một trái sồi hơn... cái gì vậy ta?"

Ron dò cuốn Vén Màn Tương Lai.

"Vàng trời cho bất ngờ." Tuyệt cú mèo. Bỏ có thể cho mình mượn một ít chứ? Ở đây còn có cái gì nữa nè."

Ron lại xoay cái tách trà một lần nữa.

"Trông giống như một con thú. Ừ, đúng rồi, cái đầu thú đây... nó giống một con hà mã... không, một con cừu..."

Harry để bật ra một tiếng cười vào đúng lúc giáo sư Trelawney đang đảo quanh nó. Bà nói với vẻ quở mắng Ron:

"Đưa tôi xem nào, trò kia."

Giáo sư rảo bước đến, xoắn cái tách của Harry khỏi tay Ron, mọi người trở nên im lặng, chờ xem.

"Giáo sư chăm chú nhìn vào cái tách, xoay nó ngược chiều kim đồng hồ:

"Chim ưng... con yêu dấu ạ, con có một kẻ tử thù."

Hermione thì thầm hơi to:

"Nhưng mà ai cũng biết điều đó mà."

Giáo sư quay lại quắc mắt nhìn cô bé. Hermione vẫn nói tiếp:

"Dạ, ai cũng biết mà. Ai cũng biết chuyện Harry và Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy."

Harry và Ron cùng trố mắt nhìn Hermione với sự ngạc nhiên trộn lẫn niềm thán phục. Tụi nó chưa bao giờ nghe Hermione nói chuyện với giáo viên bằng cái giọng như vậy. Giáo sư Trelawney chọn cách phớt lờ cô bé. Bà lại hạ đôi mắt to cộ của bà xuống cái tách của Harry, và tiếp tục xoay trở cái tách.

"Dù cùi... một cuộc tấn công. Con yêu dấu ơi, đây không phải là một tách trà vui vẻ lắm..."

Ron rụt rè thưa:

"Con nghĩ đó là cái nón trái dưa."

"Đầu lâu... hiểm họa trên đường con đi, con yêu ạ..."

Tất cả bọn trẻ trong lớp giương mắt ngó giáo sư Trelawney với vẻ kinh hãi chết khiếp đi được. Bà xoay cái tách lần cuối cùng, há hốc miệng, rồi thét lên.

Lại vang lên một tiếng xoảng của đồ sứ bể; Neville vừa làm tiêu cái tách thứ hai của nó. Giáo sư Trelawney ngồi sụp xuống một cái ghế bành trống, bàn tay lóng lánh của bà đè lên phía trái tim mình và mắt bà nhắm tịt lại.

"Ôi, con trai của tôi, con trai yêu dấu của tôi... không, không nói ra thì tốt hơn... không, đừng hỏi tôi thì hơn..."

Dean Thomas lập tức hỏi:

"Cái gì vậy, thưa giáo sư?"

Mọi người bây giờ đã đứng lên, từ từ xúm lại đông đúc quanh cái bàn của Harry và Ron, ép sát vô cái ghế bành mà giáo sư Trelawney đang ngồi, để ngó vô tách trà của Harry.

Đôi mắt to cô của giáo sư Trelawney bỗng mở ra đầy kịch tính:

"Con yêu ơi, con có một Hung tinh."

Harry hỏi lại:

"Một cái gì ạ?"

Nó có thể nói chắc là không phải chỉ một mình nó không biết Hung tinh là gì. Dean Thomas nhún vai với nó, Lavender Brown thì lộ vẻ bối rối. Nhưng rất nhiều những đứa khác thì rõ ràng là có biết, chúng đều giơ tay lên bịt miệng với vẻ hoảng sợ vô cùng.

Giáo sư Trelawney kêu to:

"Hung tinh chiếu, con thân yêu ơi, con bị Hung tinh chiếu!"

Trông giáo sư Trelawney có vẻ bị kích động đến nỗi Harry không thể nào hiểu được. Bà nói:

"Con ma chó khổng lồ thường lảng vảng trong nghĩa địa! Con trai yêu ơi, đó là một điềm dữ - điềm dữ tệ hại nhất - điềm chết chóc!"

Bao tử Harry quặn đau. Con chó ấy, trên cái bìa của cuốn Điềm Báo Tử Thần ở tiệm sách Phú quý và Cơ hàn - con chó ấy, ở trong bóng tối của đường Magnolia... Lavender Brown cũng đưa tay bịt miệng mình lại. Mọi người đều nhìn Harry. Mọi người, ngoại trừ Hermione. Cô bé đứng dậy, đi vòng ra sau cái ghế của giáo sư Trelawney, nói thẳng thừng:

"Con không thấy nó giống Hung tinh chút nào."

Giáo sư Trelawney dò xét Hermione với một vẻ càng lúc càng khó ưa.

"Con thân yêu ạ, con tha lỗi cho ta khi ta nói ra điều này nhé, nhưng ta nhận thấy rất ít tinh hoa phát tiết quanh người của con. Rất ít khả năng linh hội đối với sự cộng hưởng của tương lai."

Seamus cứ hết ngoẹo đầu sang bên này lại ngoẹo đầu sang bên kia. Nó nói, một con mắt nheo khít lại:

"Nếu mình nhìn như vậy thì nó giống một Hung tinh,"

Nó nghiêng mình sang bên trái nói tiếp:

"Nhưng nếu nhìn từ chỗ này thì lại giống một con lừa hơn."

Harry thấy chính mình cũng ngạc nhiên. Bây giờ không ai có vẻ muốn nhìn nó cả. Nó nói:

"Chùng nào cô và các bạn mới quyết định xong là tôi có sắp chết hay không?"

Giáo sư Trelawney lên tiếng, bằng giọng nói mơ hồ nhút của bà:

"Tôi cho là chúng ta nên ngừng bài học ngày hôm nay ở đây. Vâng... Làm ơn trả lại đồ đạc về đúng chỗ..."

Cả lớp lặng lẽ mang mấy cái tách đem trả lại cho giáo sư Trelawney và thu dọn sách vở vô cặp. Ngay đến Ron cũng tránh ánh mắt của Harry.

Giáo sư Trelawney nói một cách yếu ớt:

"Hẹn đến khi chúng ta gặp lại, phúc lành cho các trò. Ôi, con yêu quý ơi..."

Giáo sư chỉ vào Neville:

"Lần sau con sẽ trễ, cho nên con hãy cố gắng chăm hơn để theo cho kịp."

Harry, Ron và Hermione trèo xuống cái thang dây của giáo sư Trelawney rồi xuống cái cầu thang xoắn, trong im lặng, rồi cùng đi đến lớp Biến của giáo sư McGonagall. Tụi nó mất nhiều thì giờ tìm phòng học đến nỗi mặc dù đã rời lớp học Tiên tri khá sớm, mà khi bước vào phòng học môn Biến, thì cũng vừa lúc vào tiết học mới.

Harry chọn một cái ghế cuối phòng học, có cảm giác như thể nó đang ngồi ở một vị trí được chiếu sáng tập trung; cả lớp hình như cứ phóng những cái liếc trộm về phía nó, như thể nó sắp ngã lăn ra chết bất cứ lúc nào. Harry hầu như không nghe giáo sư McGonagall giảng được điều gì về Amimagi - những phù thủy có khả năng biến thành thú vật theo ý muốn. Nó thậm chí cũng không nhìn khi giáo sư McGonagall tự biến mình thành một con mèo mướp còn dấu mắt kiếng quanh đôi mắt ngay trước mặt bọn trẻ.

Khi bà trở lại nguyên hình sau một tiếng nổ ngắn gọn "bụp" nho nhỏ, bà lạ lùng nhìn quanh lũ học trò:

"Thực tình thì hôm nay tất cả các con bị làm sao vậy? Không hẳn có vấn đề, nhưng đây là lần đầu tiên mà lớp học không vỗ tay trước sự biến hình của cô."

Đầu của mọi người lại hướng về Harry, nhưng không ai nói gì. Thế rồi, Hermione giơ tay:

"Thưa cô, tụi con vừa mới học lớp Tiên tri đầu tiên của tụi con, và tụi con đã học bài bói lá trà, và..."

Giáo sư McGonagall bỗng nghiêm trang lại:

"A, ra vậy. Không cần phải nói thêm nữa, Hermione à. Các trò nói cho tôi nghe xem, ai trong số các trò sẽ chết trong năm nay?"

Mọi người tròn mắt nhìn sững giáo sư McGonagall.

Cuối cùng Harry nói:

"Thưa cô, con ạ."

Giáo sư McGonagall nhìn chăm chăm Harry bằng đôi mắt nhỏ sáng long lanh:

"Thì ra vậy. Vậy con cũng nên hiểu, Harry à, từ khi giáo sư Trelawney đến trường này, mỗi năm cô ấy đều tiên đoán cái chết của một học sinh. Mà chưa ai trong số đó chết cả. Nhìn thấy điềm báo tử thần là cái cách mà giáo sư Trelawney khoái dùng nhất để chào mừng một lớp học sinh mới. Cô không bao giờ muốn nói xấu đồng nghiệp, nhưng..."

Giáo sư McGonagall chợt ngừng nói, mũi của cô trắng nhợt đi. Cô nói tiếp, bình tĩnh hơn:

"Tiên tri là một trong những ngành pháp thuật kém chính xác nhất. Cô không giấu con rằng cô có rất ít kiên nhẫn với bộ môn đó. Những nhà tiên tri thực sự rất hiếm và giáo sư Trelawney..."

Giáo sư McGonagall ngừng một lần nữa, rồi lại nói tiếp với giọng hai năm rõ mười:

"Cô thấy sức khỏe của con rất tốt, Harry à, cho nên con sẽ bỏ quá cho cô nếu cô không tha cho con phần bài tập hôm nay. Cô cam đoan là nếu con chết thì con mới không cần nộp bài cho cô."

Hermione bật cười. Harry cảm thấy khá hơn. Cũng khó mà cảm thấy sợ hãi một dúm lá trà khi mà người ta không còn ở trong bối cảnh lớp học của giáo sư Trelawney: âm u ánh đèn đỏ sậm và tỏa ra một thứ mùi khiến người ta mụ mẫm đi.

Tuy nhiên không phải ai cũng tin theo giáo sư McGonagall. Trông Ron vẫn lo âu dữ lắm. Còn Lavender thì vẫn rù rì:

"Vậy chứ mấy cái tách của Neville thì sao?"

Khi hết giờ lớp học Biến, bọn trẻ nhập vào đám đông đang rần rần kéo tới Đại sảnh đường để ăn trưa. Hermione đẩy một cái đĩa thịt hầm về phía Ron:

"Vui lên đi chứ, Ron. Bỏ đã nghe giáo sư McGonagall nói rồi đó."

Ron múc mấy muỗng thịt hầm cho vô đĩa của nó, cầm nĩa lên, nhưng không ăn nổi. Nó nói bằng một

giọng nhỏ và nghiêm túc:

"Harry, bồ chưa từng nhìn thấy một con chó đen to lớn ở bất cứ đâu, phải không?"

Harry nói:

"Có, mình thấy rồi. Cái đêm mà mình bỏ nhà đi dưỡng Dursley ra đi, mình đã nhìn thấy một con."

Ron buông nĩa khiến chiếc nĩa rơi xuống, kêu leng keng.

Hermione vẫn bình tĩnh:

"Có lẽ là một con chó hoang."

Ron nhìn Hermione như thể cô bé này đã mất trí rồi.

"Hermione, nếu Harry từng nhìn thấy Hung tinh, thì... thì xui lắm. Cậu... cậu Bilius của mình từng thấy một con và... cậu ấy chết trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ sau!"

Hermione vừa tự rót cho mình món nước ép bí rợ, vừa vui vẻ nói:

"Ngẫu nhiên trùng hợp ấy mà!"

Ron bắt đầu nổi nóng:

"Bồ không biết bồ đang nói về cái gì sao? Hung tinh khiến cho phù thủy nào cũng phải sợ té khói luôn ấy."

Hermione lên giọng chị Hai:

"Vậy thì bồ nói đúng đó, họ nhìn thấy Hung tinh, và họ chết vì sợ. Hung tinh không phải là một điều chết chóc mà là nguyên nhân chết chóc! Và Harry vẫn còn bên cạnh chúng ta là bởi vì bạn ấy không ngu đến mức nhìn thấy một Hung tinh là nghĩ: thôi rồi, mình chết phứt cho rồi."

Ron há miệng về phía Hermione nhưng không thốt được lời nào. Còn Hermione thì mở túi xách của mình lấy ra một cuốn Sổ Học mới toanh, mở ra và tựa quyển sách vào bình đựng nước trái cây ép. Cô bé vừa dò tìm trang sách vừa nói:

"Mình thấy môn Tiên tri có vẻ mơ hồ quá. Theo ý mình thì nhiều ước đoán quá."

Ron nóng nảy bảo:

"Không có gì là mơ hồ về Hung tinh trong cái sách đó hết á!"

Hermione điềm đạm:

"Bồ đâu có tự tin như vậy lúc bồ nói với Harry đó là một con cừu."

"Giáo sư Trelawney nói bồ phát tiết rất ít tinh hoa! Chẳng qua bồ không thích bị dở một môn nào hết mà thôi."

Ron đã chạm đúng nọc. Hermione quăng phịch cuốn sách Số Học xuống bàn ăn, mạnh đến nỗi mấy mẩu thịt hầm và cà rốt văng tứ tán.

"Nếu giỏi môn Tiên tri có nghĩa là tôi phải giả bộ nhìn thấy điềm báo cái chết trong một dùm lá trà sao? Nếu vậy thì tôi không chắc là tôi sẽ còn tiếp tục học môn đó nữa không! Bài học đó mà so với lớp Số Học của tôi thì chẳng khác gì đồng rác!"

Cô bé vớ lấy cái túi xách của mình và bỏ đi.

Ron cau có nhìn theo cô bé, nó nói với Harry:

"Hermione nói cái gì vậy? Nó đã học qua lớp Số học nào đâu?"

Sau bữa ăn trưa, Harry mừng là được ra khỏi tòa lâu đài. Cơn mưa đêm qua đã tạnh; bầu trời quang đãng, và cỏ thì xanh mềm, ướt mượt dưới chân khi bọn trẻ băng qua sân để đến buổi học đầu tiên của lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí.

Ron và Hermione không thềm nói chuyện với nhau nữa. Harry im lặng đi bên cạnh hai bạn khi cả bọn cùng đi xuống dốc cỏ để đến căn chòi của lão Hagrid nằm bên bìa khu Rừng Cấm. Đến khi nhìn thấy ba cái lưng quá ư quen thuộc ở đằng trước tụi nó, Harry mới nhận ra rằng tụi nó sẽ phải học môn này chung với bọn học sinh bên nhà Slytherin. Malfoy đang hào hứng nói chuyện với Crabbe và Goyle, làm cho hai đứa đó cười như nắc nẻ. Harry đoán chắc là mình biết tụi kia đang nói về chuyện gì.

Lão Hagrid đứng ngay trước căn chòi để chào đón học sinh đến lớp của mình, sừng sững trong tấm áo khoác bằng da chuột chũi, con chó săn Fang đứng sát gót chủ, có vẻ bồn chồn như thể không chờ được nữa phút bắt đầu.

Lão Hagrid gọi:

"Lại đây, nào, tiến lại gần đây!"

Học trò tiến đến gần bên lão.

"Bữa nay, tôi đãi các trò một bữa ra hồn! Các trò sắp học một bài học vĩ đại! Mọi người có mặt đông

đủ chưa? Được rồi, đi theo tôi."

Trong một thoáng khó chịu, Harry nghĩ không chừng lão Hagrid đang dắt cả bọn vô rừng. Những kinh nghiệm khốn khổ mà Harry đã từng nếm trải ở trong khu rừng đó kể như đủ để nó nhớ suốt đời rồi. Tuy nhiên, lão Hagrid dẫn chúng đi vòng qua rừng cây, và năm phút sau thì mọi người nhận thấy mình đang đứng bên ngoài một nơi có vẻ như một bãi chăn ngựa nho nhỏ. Nhưng mà bên trong bãi chăn không thấy có con gì hết.

Lão Hagrid gọi:

"Mọi người hãy lại đây tập trung quanh hàng rào! Như vậy đó - Sao cho chắc chắn nhìn thấy rõ nha. Bây giờ, việc đầu tiên tất cả các trò cần làm là mở sách ra..."

"Bằng cách nào?"

Giọng Malfoy vang lên nhưa nhưa, lạnh lùng. Lão Hagrid hỏi lại:

"Hả?"

Malfoy lập lại:

"Làm sao mà mở sách ra được chứ?"

Malfoy rút cuốn Quái Thư Về Quái Vật của nó ra. Cuốn sách đã bị tró gô bằng một sợi dây thừng dài. Mấy đứa học trò khác cũng lôi sách của mình ra, vài đứa cũng giống như Harry đã dùng dây nịt mà khớp mồm cuốn sách lại. Mấy đứa khác tổng cuốn sách vô trong những cái bao chạt, hay kẹp chặt chúng lại bằng mấy cái kẹp giấy tổ chẳng.

Lão Hagrid trông có vẻ tiu nghỉu:

"Không ai có thể mở được sách ra sao?"

Cả lớp lắc đầu. Lão Hagrid nói:

"Các trò phải vuốt ve chúng. Coi nè..."

Nghe giọng lão Hagrid thì đó là điều hiển nhiên như thế giới. Lão cầm cuốn sách của Hermione lên, lột bỏ lớp băng keo bùa chú dán rịt bên ngoài. Cuốn sách tìm cách cắn, nhưng lão Hagrid đã vuốt ngón tay trở khổng lồ của lão dọc theo gáy sách, cuốn sách rùng mình, rồi mở ra và nằm yên lặng trong tay lão Hagrid.

Malfoy chế nhạo:

"Ôi, lũ chúng mình mới ngu ngốc làm sao! Lẽ ra chúng mình phải vuốt ve chúng! Sao mà chúng mình không đoán ra được nhỉ?"

Lão Hagrid ngập ngừng nói với Hermione:

"Tôi... tôi nghĩ tụi nó cũng vui chứ?"

Malfoy nói hốt:

"Ôi, vui kinh khủng khiếp đi ấy chứ! Quả là khôn ngoan, tổng cho tụi này những cuốn sách cứ lăm le cắn đứt tay tụi này ra."

Harry nói nhỏ:

"Im đi, Malfoy!"

Lão Hagrid tỏ ra chán nản, mà Harry thì muốn cho buổi dạy đầu tiên của lão được thành công tốt đẹp. Lão Hagrid dường như đã mất hứng.

"Vậy thôi... vậy là các trò đã có sách và... và bây giờ thì các trò cần Sinh vật Huyền bí. Phải. Vậy để tôi đi dắt chúng lại. Chờ một chút..."

Lão sai bước xa khỏi bọn trẻ, đi về phía khu rừng và biến mất.

Malfoy nói to:

"Chúa ơi, nơi này điêu tàn hết chỗ nói. Lão đần đó bày đặt dạy học, tao mà nói cho ba tao biết, ông thế nào cũng điên tiết lên..."

Harry lập lại:

"Im đi, Malfoy."

"Cẩn thận đó, Harry, đằng sau mày có một viên giám ngục Azkaban kia..."

"Ồi..."

Levender rú lên, chỉ về phía bên kia của bãi chăn thả.

Một tá sinh vật quái dị nhứt mà Harry từng nhìn thấy đang chạy lon ton về phía bọn học trò. Những sinh vật này có thân, đuôi và chân của ngựa, nhưng chân trước, cánh và đầu là của một con gì giống như con đại bàng khổng lồ, với cái mỏ to màu thép, hết sức hung tợn, và đôi mắt màu cam rực. Móng vuốt của chân trước dài cả một tấc rưỡi, có vẻ như bầu chết người như chơi. Mỗi con quái thú ấy đều đeo vòng cổ bằng

da dày, nối với một sợi xích dài, và đầu tất cả những sợi xích đó đều nằm trong bàn tay to tướng của lão Hagrid. Lão đang lơnh tơn chạy theo sau đám quái thú vào bãi chăn thả.

Lão Hagrid giật những sợi dây xích, thúc lũ quái thú hướng về phía hàng rào mà lũ học trò đang đứng, lão gầm lên:

"Đi nào, tiến tới!"

Bọn trẻ hơi lùi lại khi lão Hagrid tiến đến gần chúng để buộc mớ dây xích vào hàng rào. Lão vẩy tui học trò, vui vẻ gào to:

"Đây là những con Bằng Mã! Thấy chúng đẹp không?"

Harry đại khái hiểu lão Hagrid muốn nói gì. Sau khi qua khỏi cơn kinh hoàng đối diện với một thứ nửa ngựa nửa chim, người ta bắt đầu ngưỡng mộ lớp áo khoác óng ả của những con Bằng Mã, chuyển tiếp hết sức mượt mà từ lông vũ sang lông thú, mỗi con một màu khác nhau: màu xám bão tố, màu đồng, màu lang ừng hồng, màu hột dẻ bóng lường và màu đen mun như mực.

Lão Hagrid xoa hai bàn tay vào nhau, tươi cười với bọn trẻ chung quanh:

"Vây đó, các trò làm ơn xích tới gần thêm một chút..."

Không ai có vẻ muốn làm theo lão Hagrid. Tuy nhiên, Harry, Ron và Hermione cũng cẩn thận bước đến gần cái hàng rào. Lão Hagrid nói:

"Bây giờ, điều trước tiên các trò phải biết về Bằng Mã là chúng rất kiêu hãnh, rất dễ bị tổn thương. Đừng bao giờ xúc phạm chúng, kéo toi mạng như chơi."

Malfoy, Crabbe và Goyle chẳng buồn lắng tai nghe, chỉ mãi rì rầm trò chuyện, và Harry có cái cảm giác khó chịu là chúng đang âm mưu phá hỏng buổi học này. Lão Hagrid vẫn tiếp tục giảng:

"Các trò phải đợi đến khi những con Bằng Mã tỏ dấu hiệu trước tiên. Phép lịch sự, hiểu không? Các trò bước về phía một con Bằng Mã, nghiêng mình chào và chờ đợi. Nếu như con Bằng Mã cúi chào lại thì các trò được phép chạm vào nó. Nếu nó không cúi chào thì liệu hồn mà tránh xa móng vuốt sắc của nó, bởi vì mấy cái móng vuốt đó gây thương tích đau đớn lắm đó. Rồi, bây giờ ai muốn xung phong nào?"

Nghe đến câu hỏi này, gần như cả lớp lùi ra xa hơn. Ngay đến Harry, Ron và Hermione cũng nghi ngại. Mấy con Bằng Mã đang hung hăng hất hất mấy cái đầu dữ tợn, những đôi cánh mạnh mẽ gồng lên, xem ra chúng không thích thú bị xiềng buộc như vậy cho lắm.

Lão Hagrid nói với cái nhìn nài nỉ:

"Không ai làm thử sao?"

Harry nói:

"Con sẽ làm."

Đằng sau lưng Harry có tiếng hít hơi sâu và cả Lavender lẫn Parvati đều thì thầm:

"Ôi, đừng, Harry. Bạn không nhớ lời bói trà của bạn sao?"

Harry bỏ ngoài tai, cứ trèo qua cái hàng rào vào bãi chăn thả.

Lão Hagrid vui mừng la lớn:

"Giỏi lắm, Harry! Được rồi... để coi trò làm ăn ra sao với con Buckbeak."

Lão tháo một trong những sợi dây xích, kéo một con Bằng Mã màu xám ra khỏi bầy, rồi tháo vòng cổ cho nó. Cả đám học trò đứng bên kia hàng rào dường như cùng nín thở. Mắt Malfoy nheo lại một cách nham hiểm.

Lão Hagrid nói nhỏ với Harry:

"Bây giờ cứ thoải mái tự nhiên. Trò nhìn vào mắt con Bằng Mã, cố gắng đừng có chớp mắt - Bằng Mã không tin tưởng trò đâu nếu trò cứ chớp mắt lia lịa..."

Mắt Harry lập tức ứa nước cay xè, nhưng nó giữ cho mắt đừng nhắm lại. Con Buckbeak đã xoay cái đầu bự và nhọn về phía Harry, và đăm đăm nhìn nó bằng một con mắt màu cam dữ tợn.

Lão Hagrid nói:

"Như vậy đó. Đúng đó, Harry... bây giờ, cúi chào..."

Harry cảm thấy không khoái lắm chuyện đưa cổ hay gơ lưng ra ngay tầm mõ của cái mỏ con Buckbeak, nhưng nó cũng cố làm theo lời lão Hagrid dạy bảo. Nó cúi chào thật nhanh rồi ngược đầu nhìn lên. Con Bằng Mã vẫn cao ngạo nhìn nó đăm đăm, không buồn nhúc nhích.

Lão Hagrid kêu lên, có vẻ lo lắng:

"À, thôi được. Lùi lại ngay, Harry, cứ thoải mái thôi..."

Nhưng vừa lúc đó, Harry ngạc nhiên vô cùng khi thấy con Bằng Mã bỗng nhiên khụy hai chân trước có vẩy và nhún mình xuống để thể hiện một cái cúi chào không thể nào nhầm lẫn được. Lão Hagrid mê mẩn tâm thần:

"Hay lắm, Harry! Được rồi đó... Ừ, trò có thể chạm vào nó! Vỗ về cái mỏ nó đi, làm đi!"

Harry cảm thấy lùi xa con quái thú mới là phần thưởng mà nà khoái hơn, nhưng nó vẫn đành phải từ từ tiến lại gần con Bằng Mã và đưa tay sờ vào con vật. Harry vỗ nhẹ lên mỏ con Bằng Mã nhiều lần và con vật nhắm mắt lại một cách lười biếng, như thể khoái lắm.

Tất cả bọn học sinh bỗng ồ lên hoan hô, ngoại trừ Malfoy, Crabbe và Goyle. Ba đứa nó thất vọng ra mặt.

Lão Hagrid nói:

"Được đó, Harry. Bác cho là có lẽ nó chịu cho con cưỡi một vòng đó!"

Điều này thì vượt quá dự tính của Harry. Nó vốn quen việc cỡi chổi thần mà thôi, nhưng nó không chắc cỡi một con Bằng Mã thì có giống cỡi chổi thần hay không.

Lão Hagrid giục:

"Con trèo lên đi, ngay phía sau chỗ nối với cánh, và lưu ý là con chớ có nhổ một cái lông vũ nào nha, Bằng Mã không khoái vụ đó đâu..."

Harry đặt chân lên chót cánh của con Buckbeak và tự mình đu lên lưng con vật. Con Buckbeak đứng dậy. Harry không biết nên bầu vúi vô đâu, trước mặt nó chỉ toàn là lông vũ mà thôi. Lão Hagrid phát mông con quái thú, hô to:

"Tiến lên, nào!"

Không báo trước gì hết, đôi cánh dài một thước rưỡi của con Bằng Mã dang ra hai bên; Harry chỉ kịp ôm choàng lấy cổ của con Buckbeak trước khi con vật phóng bay vút lên cao. Chẳng giống cỡi chổi thần chút xíu nào, và Harry biết rõ mình thích cỡi cái nào hơn; đôi cánh của con Bằng Mã vỗ đập hai bên hông nó một cách khó chịu, vướng vào phía dưới chân nó, làm cho nó cảm thấy như sắp sửa bị quăng xuống. Lớp lông vũ bóng bẩy hào nhoáng cứ tuột khỏi những ngón tay của Harry, mà nó thì không dám túm quá chặt. Thay vì những động tác êm ái của chiếc Nimbus 2000 quen thuộc với Harry, bây giờ nó chỉ cảm thấy như mình đang lắc lư, chồm tới chồm lui trên thân sau của con Bằng Mã, và nhấp nhô lên xuống theo nhịp đập cánh của con quái thú.

Buckbeak chở nó bay thêm một vòng nữa quanh bãi chăn thả rồi đáp trở xuống mặt đất. Đây chính là cái mà Harry đã lo sợ. Nó chúi tới khi cái cổ mượt mà của Buckbeak chúc xuống thấp, có cảm giác như sắp tuột ra khỏi con vật, vượt qua cái cổ mượt và cái mỏ của Buckbeak. Kể đến Harry cảm thấy rơi bịch xuống lúc bốn chân không cân đối của con Bằng Mã chạm mặt đất. Harry cố gắng sửa tư thế đang hoảng và ngồi thẳng lưng lên.

Lão Hagrid gào to:

"Giỏi lắm, Harry!"

Mọi người hè nhau hoan hô, ngoại trừ Malfoy, Crabbe và Goyle. Lão Hagrid lại hỏi:

"Sao? Có ai khác muốn ngao du không?"

Thành công của Harry đã khiến cho đám học sinh còn lại thêm bạo gan, chúng hè nhau trèo qua hàng rào vào bãi chăn thả. Lão Hagrid tháo dây cho từng con Bông Mây một, và khắp bãi chăn thả chỗ nào cũng có những đứa học trò cúi mình chào một cách đầy căng thẳng. Neville cứ chạy tới chạy lui quanh con quái thú của nó, nhưng con đó không có vẻ gì muốn khụy chân xuống. Ron và Hermione thì thực tập với con Bông Mây màu hạt dẻ. Harry bây giờ chỉ đứng quan sát thôi.

Malfoy, Crabbe và Goyle đã giành được con Buckbeak. Con quái thú đã chịu cúi chào Malfoy. Thằng này đang vỗ vỗ cái mỏ con vật, tỏ thái độ khinh thị. Nó kéo dài giọng, đủ to để Harry có thể nghe lọt tai:

"Mảnh này dễ ợt. Tao đã biết ngay là vậy, đến thằng Harry còn làm được... Tao cá là mày đâu có gì nguy hiểm, phải không mày?" Ấy là Malfoy nói với con Buckbeak. "Phải không mày, con cục súc bụi tồ xấu xí?"

Chuyện xảy ra lúc đó nhanh như ánh chớp của những cái móng vuốt thép. Liền ngay đó, Malfoy thốt lên một tiếng rú đau đớn chói lói, lão Hagrid thì vật lộn với con Buckbeak để tròng cái vòng cổ vô nó trong khi nó gầm hè xông tới Malfoy. Thằng đó đang nằm quằn quại trên bãi cỏ, máu me chảy ướt cả tấm áo chùng.

Malfoy gào thét trong khi cả lớp kinh hoàng đứng trông:

"Tôi chết mất! Nhìn tôi đây nè, tôi đang hấp hối. Con quái vật ấy giết tôi."

Lão Hagrid đã trắng bệch đi. Lão nói:

"Trò không chết đâu! Có ai giúp tôi một tay... phải đem nó ra khỏi chỗ này..."

Hermione chạy đi mở cánh cổng trong khi lão Hagrid nhắc bổng Malfoy lên một cách dễ dàng. Khi lão Hagrid bổng Malfoy đi ngang, Harry nhìn thấy một vết thương dài và sâu trên cánh tay Malfoy; máu nhều giọt trên cỏ khi lão Hagrid bổng Malfoy chạy lên dốc về phía tòa lâu đài.

Lớp học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí run rẩy bước theo sau. Bọn học sinh nhà Slytherin đều hè nhau la ó lão Hagrid. Pansy Parkinson ràn rụa nước mắt nói:

"Phải đuổi ông ấy ngay!"

Dean Thomas chặn lời con bé:

"Đó là lỗi của Malfoy."

Crabbe và Goyle gồng bắp thịt của tụi nó lên đầy vẻ đe dọa.

Cả bọn đã trèo lên hết những bậc thềm đá để bước vào Tiền sảnh. Pansy nói:

"Tôi phải đi xem coi bạn ấy có sao không?"

Cả bọn cùng nhìn theo Pansy chạy nhanh lên cầu thang cẩm thạch. Bọn học sinh nhà Slytherin vẫn còn ca cẩm lão Hagrid khi kéo nhau đi về hướng phòng sinh hoạt chung của tụi nó dưới tầng hầm. Harry, Ron và Hermione lên cầu thang về tháp Gryffindor.

Hermione lo lắng hỏi:

"Các bạn nghĩ nó có sao không?"

Harry nói:

"Dĩ nhiên là không sao rồi, bà Pomfrey có thể vá mấy vết thương chỉ trong vòng một hai giây."

Harry từng được bà y tá trưởng đó chữa lành một cách kỳ diệu những thương tích còn trầm trọng hơn nhiều.

Ron cũng tỏ ra lo lắng:

"Dù sao thì chuyện đó mà xảy ra trong buổi dạy đầu tiên của bác Hagrid thì quả là tệ hại hết chỗ nói. Thế nào thằng Malfoy cũng quậy bác ấy cho mà coi..."

Ba đứa tụi nó là những đứa đầu tiên đi xuống Đại Sảnh đường để ăn bữa tối, hy vọng gặp lão Hagrid, nhưng chẳng thấy lão đâu cả. Hermione không buồn đựng nữa vô muốn bánh bíp tết và thận. Cô bé lo lắng nói:

"Người ta đâu có đuổi bác ấy, đúng không?"

Ron cũng chẳng màng gì ăn uống:

"Họ không nên đuổi bác ấy..."

Harry quan sát bàn ăn của nhà Slytherin. Một nhóm đông, gồm cả Crabbe và Goyle, đang túm tụm với nhau, say sưa bàn bạc. Harry chắc chắn là mấy đứa đó đang thêm mắm thêm muối cho câu chuyện Malfoy bị thương thành trầm trọng.

Ron rầu rĩ nói:

"Thôi thì, cũng không thể nói hôm nay không phải là ngày đầu tiên học thú vị."

Sau bữa ăn tối, ba đứa quay trở về phòng sinh hoạt chung và cố tập trung làm bài tập mà giáo sư McGonagall đã ra cho tụi nó. Nhưng cả ba đứa cứ chốc chốc lại ngừng học, liếc nhìn ra ngoài cửa sổ của toà tháp. Harry đột nhiên nói:

"Có ánh đèn ở cửa sổ nhà bác Hagrid."

Ron nhìn đồng hồ đeo tay của nó:

"Nếu tụi mình gấp gáp lên thì tụi mình vẫn còn kịp để chạy xuống dưới thăm bác ấy, vẫn còn sớm mà..."

Hermione nói chậm rãi:

"Mình không biết..."

Harry thấy cô bé liếc nhìn mình. Nó nói ngay:

"Mình được phép đi ngang qua sân trường mà. Sirius Black chưa vượt qua được mấy viên giám ngục Azkaban canh gác ở đây, đúng không?"

Vậy là ba đứa dọn dẹp đồ đạc, kéo nhau chui qua cái lỗ Bà Béo, vui mừng vì không gặp ai hết trên đường đi tới cửa chính, bởi vì tụi nó cũng không thực sự tin chắc là tụi nó được phép đi ra ngoài hay không.

Cỏ trên sân vẫn còn ướt và ngả màu đen thui trong ánh hoàng hôn. Khi tới được căn chòi của lão Hagrid, ba đứa nhỏ gõ cửa và nghe tiếng gầm gừ bên trong vọng ra:

"Vô đi!"

Lão Hagrid đang ngồi thờ người bên bàn gỗ đã mòn sần của lão, con chó săn Fang thì gác cái đầu nó trên đùi chủ. Chỉ nhìn một cái cũng đủ biết lão Hagrid đã uống khá nhiều rượu. Trước mặt lão là một cái vại thiếc to gần bằng cái xô, và lão dường như khó khăn lắm mới tập trung được tinh thần để nhận ra ba đứa nhỏ.

Khi đã nhận ra chúng, lão lè nhè:

"Kỷ lục chứ chẳng chơi. Đố mà kiếm ra được trước đây từng có một thầy giáo nào chỉ làm thầy giáo đúng có một ngày."

Hermione thở mạnh:

"Bác chưa bị đuổi mà, bác Hagrid!"

Lão Hagrid hớp thêm một ngụm to nữa của cái thứ gì đó trong cái vại, giọng của lão nghe thê thảm hết sức:

"Chưa! Nhưng đó chỉ là vấn đề thời gian, đúng không, sau khi thằng Malfoy méc ba nó..."

"Nó ra sao rồi hở bác? Thương tích của nó đâu có trầm trọng lắm hả bác?"

Ron hỏi, sau khi ba đưa cùng ngồi xuống quây quần bên lão Hagrid. Lão nói giọng chán ngắt:

"Bà Pomfrey đã làm hết sức để chữa cho nó, nhưng nó cứ kêu là nó vẫn còn đau lắm... cứ băng bó... và rên rĩ..."

Harry nói ngay:

"Nó giả bộ đau đó. Bà Pomfrey có thể chữa lành mọi vết thương mà. Năm ngoái bà đã làm mọc lại gần một nửa số xương cho cháu. Thằng Malfoy chỉ cố tình ăn vạ mà thôi."

Giọng lão Hagrid nghe càng thê thảm hơn:

"Ban quản trị nhà trường dĩ nhiên là đã nghe báo cáo sự việc rồi. Họ cho là bác bắt đầu bằng con vật quá to. Lẽ ra nên để con Bằng Mã ở bài sau... lúc đầu nên cho học mấy thứ như Nhuyễn Trùng và đại loại như vậy... chẳng qua là lỗi của bác..."

Hermione hăng hái cãi:

"Lỗi của Malfoy chứ, bác Hagrid!"

Harry nói:

"Tụi con làm nhân chứng cho bác. Bác đã nói Bằng Mã sẽ tấn công nếu bị xúc phạm. Tại thằng Malfoy không chịu nghe lời mớp gặp tai họa. Tụi con sẽ thưa với cụ Dumbledore đúng như chuyện đã xảy ra."

Ron củng cố thêm:

"Đúng đó, đừng lo lắng, bác Hagrid. Tụi con sẽ làm chứng cho bác, sẽ ủng hộ bác."

Nước mắt ứa ra từ đuôi mắt đầy nếp nhăn của đôi mắt đen và ti hí như con bọ cánh cứng của lão Hagrid. Lão nắm lấy cả Harry và Ron, kéo chúng vào lòng và ôm siết chúng thăm thiết đến nỗi suýt làm gãy xương chúng.

Hermione nói bằng giọng cương quyết:

"Con thấy bác uống như vậy là đủ rồi."

Cô bé cầm cái vại để trên bàn, đi ra cửa để đổ đi.

"Ờ, có lẽ con bé nói đúng."

Lão Hagrid buông Harry và Ron ra, hai đứa lão đảo lúi l lại, xoa nắn xương sườn của mình. Lão Hagrid tự nhắc mình ra khỏi cái ghế, loạng choạng bước theo Hermione ra ngoài. Harry và Ron nghe tiếng nước đổ ào xuống đất bắn tung tóe.

Khi Hermione trở vô với cái vại rỗng không, Harry lo lắng hỏi:

"Bác ấy làm gì vậy?"

Hermione đặt cái vại lên bàn, đáp:

"Bác ấy nhúng đầu vô bồn nước."

Khi lão Hagrid bước vào, tóc râu của lão ướt nhẹp, tay lão vuốt nước trên mặt. Lão lúc lắc đầu để rũ nước, y như vậy thì thiệt là tử tế, bác thiệt tình..."

Bỗng nhiên lão Hagrid nín ngang xương, trừng mắt nhìn Harry như thể lão vừa mới phát hiện ra sự có mặt của nó. Lão gầm lên to đến nỗi bọn trẻ nhảy dựng lên cả ba tấc:

"CÁC TRÒ CÓ BIẾT CÁC TRÒ ĐANG LÀM GÌ KHÔNG? HARRY, TRÒ KHÔNG ĐƯỢC PHÉP ĐI LUNG TUNG KHI TRỜI TỐI! HAI ĐÚA BÂY NỮA, SAO LẠI ĐỂ NÓ ĐI HẢ?"

Lão Hagrid sai bước tới theo bên Harry, túm lấy cánh tay nó kéo ra cửa. Lão giận dữ nói:

"Đi mau lên! Ta phải đem hết tụi bây trở vô tòa lâu đài mới được. Và đừng có để cho ta bắt gặp tụi bây lén xuống thăm ta lần nữa khi trời đã tối, ta đâu có đáng cho tụi bây liều mạng như vậy."

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Ông Kẹ Trong Tủ Áo

Malfoy không thèm đến lớp mấy ngày; mãi đến xế ngày thứ năm, khi học sinh nhà Slytherin và Gryffindor đang học chung hai tiết môn Độc dược, nó mới xuất hiện. Nó khệnh khạng bước vào căn hầm dùng làm lớp học Độc dược, tay phải quần băng, treo trước ngực như thế (theo nhận xét của Harry) nó là một kẻ sống sót đầy hào hùng sau một trận chiến kinh hoàng nào đó.

Pansy Parkinson nở nụ cười hết sức điệu, hỏi:

"Đờ chưa, anh Draco? Chắc là đau lắm hả?"

Malfoy mím một nụ cười ra vẻ can đảm:

"Ừ, đau lắm."

Nhưng Harry nhận thấy khi Pansy nhìn qua hướng khác, Malfoy nháy mắt với Crabbe và Goyle.

Giáo sư Snape lơ đãng bảo:

"Ngồi xuống, ngồi xuống!"

Harry và Ron đưa mắt nhìn nhau tức tối. Nếu mà tụi nó bước vào lớp trễ thì đừng có mà hòng nghe thầy Snape bảo "Ngồi xuống." Ông cho tụi nó cấm túc ngay ấy chứ. Nhưng Malfoy thì luôn luôn thoát được bất cứ lỗi gì nó phạm trong lớp học của thầy Snape. Giáo sư Snape, chủ nhiệm nhà Slytherin, luôn luôn thiên vị rõ rệt và rất hào phóng đối với học sinh ông chủ nhiệm trước mọi học sinh nhà khác.

Hôm nay, bọn trẻ bào chế một món thuốc mới: Dung dịch Co rút.

Malfoy đặt cái vạc của nó cạnh bên vạc của Ron và Harry, để cả ba cùng chuẩn bị nguyên liệu trên một cái bàn. Malfoy kêu:

"Thưa thầy, con cần một người giúp con cắt mấy rễ cục này, bởi vì tay của con..."

Thầy Snape không cần nhìn lên, nói ngay:

"Ron, trò cắt rễ cục giúp Malfoy."

Mặt Ron đỏ như. Nó rít vào mặt Malfoy:

"Tay mày có què cụt gì đâu!"

Malfoy ngồi bên kia bàn cười ngạo ngược:

"Ê, Ron, mày nghe giáo sư Snape bảo mà, cắt ba mớ rế đó đi."

Ron chụp con dao, kéo mớ rế cúc của Malfoy lại gần, bắt đầu băm vằm chúng thành những mảnh nham nhở đủ kích cỡ. Malfoy lại kêu lên bằng giọng nhừa nhựa:

"Thưa thầy, Ron nó băm vằm rế cúc của con, thầy ơi."

Thầy Snape đến gần bàn của tụi nó, chĩa cái mũi khoằm của ông xuống mớ củ rế, mím một nụ cười khó chịu với Ron qua mái tóc đen dài và bóng nhờn của ông:

"Ron, đổi rế cho Malfoy."

"Nhưng, thưa thầy...!"

Ron đã tiêu hết mười lăm phút để tỉ mỉ tỉ mỉ mẫn gọt đẽo mớ rế của nó cho có hình thù kích thước giống hệt nhau. Nhưng bằng giọng nói đầy nguy hiểm nhứt, thầy Snape bảo:

"Nào, đổi ngay."

Ron hất mớ rế được cắt tỉa xinh xắn của nó qua mặt bàn về phía Malfoy. Nó lại chụp lấy con dao tiếp tục gọt tỉa nữa.

Malfoy lại nói, giọng chứa đầy tiếng cười độc địa:

"Và thưa thầy, con cần người lột vỏ trái Sung-quéo cho con ạ."

Thầy Snape ném cho Harry một cái nhìn căm ghét mà ông luôn luôn chỉ dành riêng cho nó.

"Harry, trò lột vỏ Sung-quéo cho Malfoy đi."

Harry cầm trái Sung-quéo của Malfoy trong khi Ron chuẩn bị thử trau chuốt lại mớ rế cúc mà nó đã băm vằm nham nhở. Harry lột vỏ trái Sung-quéo thật nhanh rồi quăng trả qua bên kia bàn cho Malfoy mà không nói lời nào. Malfoy toét miệng cười đắc ý hơn bao giờ hết. Rồi nó thản nhiên hỏi:

"Dạo này có gặp lão bạn Hagrid của mày không?"

"Không mắc mớ gì tới mày."

Ron đáp nhất gừng, không thèm nhìn lên. Malfoy giở giọng buồn rầu mỉa mai:

"Tao e là ổng sẽ không bao giờ làm thầy giáo nữa. Ba tao không được hài lòng lắm về những thương tích của tao..."

Ron gầm gừ:

"Mày cứ nói nữa đi Malfoy, tao sẽ cho mày bị thương thiệt, khỏi cần giả đồ."

"Ba tao đã phàn nàn với Hội đồng quản trị nhà trường và với Bộ Pháp Thuật. Mày biết mà, ba tao có nhiều thế lực lắm. Và một vết thương lâu lành như vậy..."

Nó thở dài một cái thiệt to đầy giả tạo:

"... ai biết được là rồi đây tay của tao có lành lặn lại như xưa không?"

Harry giận đến nổi tay nó run lên, ngẫu nhiên mà cắt đứt đầu của một cái xác sâu bướm. Harry nói:

"Vậy ra đó là cái cớ mày bày đặt ra để làm cho bác Hagrid bị đuổi?"

Malfoy hạ giọng xuống thành những lời thì thào:

"Ừ, một phần thôi, Harry à. Nhưng mà cũng có những lợi ích khác nữa. Ê, Ron, cắt lát con sâu bướm dùm tao coi."

Cách đó vài cái vạc, Neville cũng đang gặp rắc rối. Hết tới giờ học môn Độc dược là Neville thường xuyên khốn đốn đến te tua. Đó là môn nó học dở nhất, và nỗi sợ hãi khủng khiếp đối với thầy Snape làm cho tình thế của nó thêm mười lần khốn đốn hơn. Món thuốc của nó, lẽ ra phải màu xanh tươi, đã ngả màu...

"Cam! Có thấy không, Longbottom?"

Thầy Snape quát. Ông cầm cái muôi múc thuốc lên rồi rót nó trở xuống cái vạc, để cho mọi người có thể nhìn thấy.

"Màu cam. Thử nói cho tôi nghe coi, ông tướng, cái sọ đầy mo của ông có hấp thụ được cái thứ gì không? Ông không nghe tôi nói sao, rất rõ ràng rằng, chỉ cần một cái lá lách của con chuột nhắt là đủ? Tôi đã chẳng trình bày hết sức hiển nhiên sao, rằng một chút xíu nhót của con đĩa là đủ rồi? Tôi còn phải làm gì nữa để cho ông hiểu hả ông Longbottom?"

Neville run như cây sậy và thẹn hồng cả mặt mũi. Trông nó như sắp òa khóc. Hermione nói:

"Thưa thầy, xin thầy vui lòng... vui lòng cho con giúp Neville sửa chữa lại ạ..."

Thầy Snape lạnh lùng nạt:

"Tôi nhớ tôi đâu có bảo cô khoe mẽ đâu, cô Granger."

Hermione cũng ngượng đỏ y như Neville. Thầy Snape nói tiếp:

"Longbottom, cuối buổi học này, chúng ta sẽ cho con cóc của trò ném vài giọt thuốc này để xem chuyện gì xảy ra. Có thể điều đó sẽ cổ vũ trò làm ăn đúng đắn hơn."

Thầy Snape bỏ đi, để mặc Neville nín thở vì khiếp đảm. Nó rên rỉ với Hermione:

"Giúp mình với!"

"Ê, Harry!"

Seamus chồm tới để mượn cái cân đồng của Harry, hỏi:

"Bồ có nghe chưa? Tờ Nhật báo Tiên Tri sáng nay đăng tin... họ cho là đã tìm ra dấu vết của Sirius Black."

Harry và Ron cùng nhanh nhẩu hỏi lại:

"Ở đâu?"

Bên kia bàn, Malfoy cũng đồng tai lên nghe lóm. Seamus nói, có vẻ hồi hộp lắm:

"Cách đây không xa... Chính một Muggle đã nhìn thấy hắn. Dĩ nhiên tại bà không hiểu rõ vấn đề. Dân Muggle chỉ nghĩ hắn là một tội phạm thông thường, phải không? Cho nên bà gọi điện thoại cho đường dây nóng. Khi Bộ Pháp thuật đến nơi thì hắn đã chuồn mất rồi."

Ron nhìn Harry một cách đầy ngụ ý, lập lại:

"Cách đây không xa..."

Ron quay đầu lại, bắt gặp Malfoy đang nhìn Harry rất sát. Ron hỏi:

"Gì vậy, Malfoy? Cần lột vỏ cái gì nữa hả?"

Nhưng đôi mắt Malfoy đang sáng lên một cách nham hiểm và cứ nhìn chăm chăm vào Harry. Nó chồm qua bàn:

"Harry, mày tính một tay bắt gọn Sirius Black hả?"

Harry đáp lời không cần khách sáo: "

"Ừ, đúng vậy."

Miệng Malfoy cong lên thành một nụ cười hiểm độc. Nó nói thản nhiên:

"Dĩ nhiên nếu là tao thì tao đã làm được điều gì đó, tao sẽ chẳng ở lại trường như một cậu bé ngoan hiền, mà tao sẽ xông ra ngoài tìm kiếm hắc."'

Ron hỏi một cách thô lỗ:

"Mày đang nói về cái gì vậy Malfoy?"

Đôi mắt nhợt nhạt của Malfoy nheo lại:

"Mày không biết gì sao, Harry?"

"Biết gì?"

Malfoy phì ra một tiếng cười nhỏ, khinh khỉnh:

"Có lẽ mày không nên liều mạng làm gì. Cứ giao việc đó cho các viên giám ngục Azkaban, đúng không? Nhưng nếu là tao, tao sẽ trả thù. Tao sẽ tự mình tìm hắc mà thanh toán."

Harry tức giận hỏi:

"Mày đang nói về cái gì hả?"

Nhưng lúc đó thầy lên tiếng:

"Tới giờ thì các trò đã tính toán thêm vô đủ các nguyên vật liệu rồi. Món thuốc này cần được sắc kỹ trước khi uống. Khi nào nó sủi tăm sắp sôi thì nhắc ra, lúc đó chúng ta sẽ thử nghiệm với con cóc của Longbottom..."

Crabbe và Goyle phá ra cười công khai. Hai đứa nó nhìn Neville toát mồ hôi trong lúc cố khuấy cái vạc thuốc như điên. Hermione đang lầm rầm đọc lời chỉ dẫn cho Neville, môi mép cô bé chỉ nhếch khẽ, đủ để cho thầy Snape không nhìn thấy. Harry và Ron dọn dẹp những nguyên vật liệu mà tụi nó không dùng nữa, rồi đi rửa tay và rửa mấy cái muôi ở chậu đá trong góc phòng.

Harry thì thầm với Ron khi nó chìa bàn tay ra dưới dòng nước lạnh như nước đá chảy ra từ một cái miệng máng xối:

"Malfoy muốn nói gì vậy? Tại sao mình lại muốn trả thù Black? Hắc đâu có làm gì mình đâu, ít ra là chưa..."

Ron đáp, vẻ hung dữ:

"Nó bịa ra chuyện đó. Nó đang tìm cách xúi bô làm một chuyện ngu ngốc gì đó đấy mà..."

Gần cuối buổi học, thầy Snape bước dài về phía Neville. Thằng bé co rúm lại bên cái vạc của mình. Đôi mắt đen của thầy Snape sáng lấp lánh. Thầy gọi:

"Mọi người hãy tụ tập lại đây và xem coi điều gì xảy ra cho con cóc của Longbottom. Nếu mà Longbottom đã xoay sở bào chế ra đúng Dung dịch Co rút thì con cóc sẽ co lại thành con nòng nọc. Nếu trò ấy làm sai, tôi không nghi ngờ khả năng này, thì con cóc sẽ trông như thể bị đầu độc."

Đám học sinh nhà Gryffindor nhìn mà chết khiếp. Còn đám học sinh nhà Slytherin thì khoái chí ra mặt. Thầy Snape bốc con cóc Trevor lên bằng tay trái, và nhúng một cái muỗng nhỏ vô vạc thuốc của Neville. Bây giờ món thuốc Neville bào chế đã có màu xanh. Thầy nhều vài giọt xuống cổ họng con Trevor.

Trong tích tắc mà con Trevor nuốt mấy giọt thuốc, cả phòng học im phăng phắc. Rồi một tiếng nổ bụp vang lên, và con nòng nọc Trevor ngoe nguẩy bơi trong lòng bàn tay của thầy Snape.

Bọn nhà Gryffindor hè nhau vỗ tay hoan hô. Thầy Snape, vẻ cáu kỉnh hết chỗ nói, rút trong túi áo chùng của thầy ra một cái chai nhỏ, rót vài giọt lên con Trevor và con cóc thành linh tái xuất hiện, đã trưởng thành hoàn toàn.

"Trừ nhà Gryffindor năm điểm."

Tiếng thầy Snape vang lên làm tắt ngấm mọi nụ cười trên gương mặt học sinh nhà Gryffindor. Lý do trừ điểm là:

"Hermione, tôi đã bảo trò không được giúp Longbottom mà trò không chịu nghe. Lớp học giải tán."

Harry, Ron và Hermione trèo lên bậc thềm đến Tiền sảnh. Harry vẫn còn nghĩ lẩn quẩn về những điều Malfoy nói. Ron thì nổi cáu về vụ thầy Snape. Nó chỉ chiết Hermione:

"Trừ nhà Gryffindor năm điểm chỉ vì món thuốc được bào chế đúng! Tại sao bô không nói dối, Hermione? Lẽ ra bô phải nói là tự một mình Neville bào chế ra món thuốc đó chứ!"

Nhưng không nghe Hermione trả lời. Ron nhìn quanh quất:

"Ừa, bạn ấy đâu rồi?"

Harry cũng quay lại nhìn quanh. Bây giờ tụi nó đang đứng ở đầu bậc thềm, quan sát những học sinh khác đi ngang qua tụi nó đến Đại Sảnh đường để ăn trưa. Ron nói, giọng nghiêm trọng:

"Bạn ấy đi ngay đằng sau mình mà."

Malfoy đi ngang qua, hai bên là Crabbe và Goyle. Nó nở nụ cười tự mãn với Harry rồi biến mất. Harry kêu:

"Kìa, bạn ấy kìa."

Hermione đang vội vã leo lên bậc thềm, thở hơi gấp một tý, một bàn tay cô bé túm chặt cái túi xách của mình, tay kia dường như giấu cái gì dưới vạt trước của cái áo chùng. Ron nói:

"Làm sao bồ làm được chuyện đó?"

Hermione nhập bọn với hai bạn, hỏi lại:

"Chuyện gì?"

"Mới phút trước bồ còn ở ngay phía sau lưng tụi này, mà chỉ một phút sau bồ đã lại ở tuốt dưới bậc thềm cuối của cầu thang rồi."

Hermione có vẻ hơi bối rối:

"Cái gì? À... mình phải trở lại lấy một thứ. Ồi, không..."

Một đường rách làm tét cái túi xách của Hermione. Harry không lấy làm lạ chút nào. Nó có thể thấy cái túi bị quá tải, với ít nhất một tá sách dày cui nặng ịch nhét trong đó. Ron hỏi:

"Việc gì bồ phải vác hết những thứ này đi theo?"

Hermione nói hệt hơi:

"Bồ biết mình theo học bao nhiêu môn không? Bồ không thể cầm nổi mấy cuốn này giùm mình hay sao?"

Ron lật mấy cuốn sách Hermione đưa nó, thốt kêu:

"Nhưng... bồ đâu có học mấy môn này bữa nay. Môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám có lớp vào chiều nay mà!"

Hermione đáp mập mờ:

"Ờ..."

Cô bé lại nhét hết sách vở vô túi xách như cũ. Rồi cô bé bỏ đi, hướng về phía Đại sảnh đường, nói thêm:

"Mình hy vọng bữa trưa nay có món gì ngon ngon. Mình đang đói muốn chết luôn."

Ron hỏi Harry:

"Bộ bồ không cảm thấy là Hermione đang có điều gì đó không chịu nói cho tụi mình biết sao?"

Khi bọn trẻ đến lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám để học bài đầu tiên thì giáo sư Lupin vẫn chưa có mặt ở đó. Bọn chúng bèn ngồi xuống, lấy sách, giấy da, và viết lông ngỗng ra, rồi tán dóc cho đến khi thầy Lupin bước vào lớp. Thầy mỉm cười mơ hồ và đặt cái cặp cũ kỹ tồi tàn của thầy lên bàn giáo viên. Trông thầy vẫn xoàng xĩnh như từ trước tới giờ, nhưng có vẻ khỏe mạnh hơn hồi ở trên xe lửa, như thể đã được ăn vài bữa no nê. Thầy nói:

"Chào các trò. Các trò hãy vui lòng cất hết sách vào cặp. Hôm nay là bài học thực hành, các trò chỉ cần đến cây đũa phép mà thôi."

Cả lớp cất sách đi, vài người trao đổi nhau cái nhìn tò mò. Trước đây, tụi nó chưa từng thực hành Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám bao giờ. Ấy là không kể buổi học đáng nhớ năm ngoái, khi thầy giáo cũ dạy môn này mang vào lớp cả một cái chuồng chứa đầy bọn yêu nhí rồi thả chúng ra.

Giáo sư Lupin nói khi mọi người đã sẵn sàng:

"Tốt lắm. Mời các trò làm theo tôi."

Bọn học trò hơi bối rối nhưng mà thích thú đứng dậy đi theo giáo sư Lupin ra khỏi phòng học. Ông dắt bọn trẻ đi dọc một hành lang vắng vẻ rồi quẹo qua một góc, ở đó cái mà bọn trẻ nhìn thấy trước tiên là con yêu tinh Peeves. Nó đang lộn đầu xuống đất, cất căng lên trời, lơ lửng giữa không trung, và đang nhét kẹo cao su vô cái lỗ khóa gần nhất.

Khi giáo sư Lupin đến cách Peeves chừng hai thước, con yêu tinh mới ngẩng đầu lên. Nó ngo ngoáy hai bàn chân có những ngón chân cong queo và hát toáng lên:

"Lupin khùng, Lupin điên

Lupin khùng, Lupin điên"

Xưa nay Peeves hầu như luôn luôn hỗn hào bất trị như vậy, tuy cũng biết bày tỏ ít nhiều kính trọng kiểu gì đó đối với các giáo sư. Mọi người đều nhìn giáo sư Lupin để xem ông phản ứng ra sao về chuyện này. Bọn trẻ ngạc nhiên thấy giáo sư Lupin vẫn mỉm cười. Ông nói một cách dễ thương:

"Nếu tôi là chú em, thì tôi sẽ gỡ bỏ hết cao su dính trong mấy lỗ khóa đó. Để vậy, coi chừng thầy Filch sẽ khó có thể vô trong đó lấy chổi."

Thầy Filch giám thị trường Hogwarts, một phù thủy bất tài, tính tình nóng nảy, người tiến hành cuộc chiến thường xuyên chống bọn học trò và, đúng vậy, chống cả Peeves nữa. Nhưng Peeves chẳng mấy may bận tâm đến những lời giáo sư Lupin nói, ngoài chuyện bỏ hai ngón tay vào miệng huýt sáo thật to.

Giáo sư nhẹ thở dài và rút cây đũa phép ra. Thầy ngoảnh đầu lại nói qua vai mình với đám học trò:

"Đây là một lời nguyên nho nhỏ rất hữu ích, các trò hãy quan sát cho kỹ."

Ông giơ cây đũa phép lên tầm cao ngang vai, đọc: "waddiwasi!", rồi chĩa đầu đũa vào Peeves. Bằng sức mạnh của một đầu đạn, miếng kẹo cao su văng ra khỏi lỗ khóa và phóng thẳng vô lỗ mũi bên trái của Peeves. Con yêu tinh lộn mào như cơn lốc, bốc lên, chửi rủa và biến đi.

Dean Thomas hết sức kinh ngạc:

"Hết sảy, thưa thầy!"

Giáo sư Lupin cất cây đũa phép đi và nói:

"Cám ơn, Dean. Chúng ta tiếp tục được chứ?"

Thầy trò lại tiếp tục đi tới, cả lớp bây giờ nhìn thầy Lupin xoàng xĩnh với một niềm kính trọng được tăng lên đáng kể. Thầy dẫn đám học trò đi xuống hành lang thứ hai và dừng lại, ngay bên ngoài cửa phòng hội đồng giáo viên. Thầy Lupin mở cửa rồi đứng qua một bên nói:

"Mời vào bên trong."

Phòng hội đồng giáo viên là một phòng ộp gỗ đầy những cái ghế để lộn xộn không ai ngồi, trừ một cái. Giáo sư Snape đang ngồi trên một cái ghế bành thấp. Đôi mắt thầy Snape sáng long lanh và môi thầy thấp thoáng nụ cười nhạo báng độc địa. Giáo sư Lupin bước vào, khép lại cánh cửa phía sau lưng. Giáo sư Snape bèn nói:

"Cứ để cửa mở, Lupin. Tôi chẳng hứng thú chứng kiến trò này lắm đâu."

Rồi thầy Snape đứng dậy, sải bước đi ngang qua bọn học trò, tấm áo chùng đen của ông phồng lên phơ phất sau bước chân. Đến cửa, giáo sư Snape quay ngoắt một vòng trên gót, và nói:

"Có lẽ chưa ai khuyến cáo ông, ông Lupin à, nhưng lớp này có một trò tên là Neville Longbottom. Tôi muốn khuyên ông đừng có giao cho trò đó bất cứ việc khó khăn nào, trừ khi có trò Hermione nhắc tuồng bên tai nó."

Neville đỏ mặt. Harry nhìn thầy Snape trừng trừng; hành hạ Neville ở ngay trong lớp thầy đã đủ tệ rồi, giờ lại còn làm cái chuyện đó ngay trước mặt các giáo viên khác.

Giáo sư Lupin nhướn chân mày lên:

"Tôi đang trông mong Neville sẽ giúp tôi trong giai đoạn điều hành thứ nhất, và tôi chắc chắn là trò ấy sẽ thực hiện điều đó một cách đáng nể."

Mặt Neville càng đỏ thêm, như không thể đỏ thêm được nữa. Môi thầy Snape cong lên, nhưng ông bỏ đi, đóng cánh cửa kêu một cái rầm.

Giáo sư vẫy tay ra hiệu cho cả lớp đi về phía cuối phòng:

"Thôi, bắt đầu."

Cuối phòng không có gì cả ngoại trừ một cái tủ áo cũ mà các giáo sư thường cất những tấm áo chùng dự trữ. Khi giáo sư Lupin bước đến đứng cạnh bên cái tủ áo thì cái tủ bỗng nhiên lão đảo lắc lư, động bức tường âm ẩm.

Vài đứa học trò nhảy lùi lại cảnh giác. Giáo sư Lupin bèn bình thản nói:

"Chẳng có gì đáng sợ cả. Trong đó có một Ông Kẹ."

Hầu hết lũ học trò đều cảm thấy đó chính là cái đáng sợ. Neville nhìn thầy Lupin với ánh mắt chỉ còn có hãi hùng, và Seamus thì nhìn cái năm đấm cửa tủ đang kêu lách cách với vẻ lo lắng bồn chồn.

Giáo sư Lupin giảng giải:

"Mấy Ông Kẹ khoái những nơi đóng kín tối tăm, như tủ quần áo, gầm giường, chạn tủ dưới gầm chậu rửa bát... Có một lần tôi bắt gặp một Ông Kẹ trú ngụ ngay trong một cái đồng hồ đứng cổ lỗ sĩ. Ông Kẹ này mới dọn vô đây vào trưa ngày hôm qua, và tôi đã xin phép ông Hiệu trưởng yêu cầu các giáo viên cứ để mặc nó ở đó để cho học sinh năm thứ ba có dịp thực tập. Vậy câu hỏi đầu tiên mà các trò phải tự hỏi là: Ông Kẹ là gì?"

Hermione giơ tay lên ngay:

"Đó là một con ma thay hình đổi dạng. Nó có thể đội lốt bất cứ cái gì mà nó tưởng làm cho chúng ta sợ nhất."

Giáo sư Lupin nói:

"Đúng lắm. Tôi cũng không thể nào giải thích rõ ràng hơn Hermione được."

Mặt Hermione sáng rực lên. Giáo sư Lupin nói tiếp:

"Như thế khi Ông Kẹ còn ngồi trong bóng tối, nó chưa mang một hình dạng nào hết. Nó chưa biết cái

nào sẽ hù dọa được người ở bên ngoài cánh cửa. Chưa có ai từng được biết một Ông Kẹ thì trông như thế nào khi nó ở một mình. Nhưng khi tôi thả nó ra khỏi tủ thì nó lập tức trở thành bất cứ cái gì mà mỗi chúng ta sợ nhứt."

Neville thốt lên mấy tiếng ú ớ khiếp đảm, nhưng giáo sư Lupin phớt lờ đi, nói tiếp:

"Điều này có nghĩa là chúng ta có một thuận lợi lớn lao so với Ông Kẹ trước khi chúng ta bắt đầu. Trò có biết là gì không, Harry?"

Suy nghĩ câu trả lời khi bên cạnh là một Hermione cứ nhấp nha nhấp nhồm trên gót giày với cánh tay giơ tuốt trên cao quả là rất ư khó khăn, nhưng Harry cũng tìm được câu trả lời:

"Ờ... bởi vì chúng ta có nhiều người, Ông Kẹ không biết nên đội lốt nào."

"Chính xác!"

Cánh tay của Hermione đành hạ xuống thất vọng. Giáo sư Lupin nói tiếp:

"Luôn luôn nên có nhiều người khi xử lý Ông Kẹ. Con ma đội lốt sẽ bối rối. Nó nên đội lốt gì, một cái xác không đầu hay một con sên ăn thịt sống? Có một lần tôi thấy một Ông Kẹ phạm chính cái sai lầm đó: toan hù dọa hai người cùng một lúc và tự biến mình thành một nửa con sên. Không đến nỗi ghê lắm."

"Bùa chú để giải tà Ông Kẹ đơn giản thôi. Tuy nhiên cũng cần đến sức mạnh của ý chí. Các trò biết không, cái thực sự chấm dứt một Ông Kẹ là một trận cười. Điều các trò cần làm là buộc nó mang một hình dạng mà các trò thấy tức cười."

"Chúng ta sẽ thực tập câu thần chú trước, không cần dùng đến cây đũa phép. Các trò hãy nói theo tôi... riddikulus!"

Cả lớp đồng thanh lập lại:

"Riddikulus!"

Giáo sư Lupin nói:

"Tốt lắm! Rất tốt. Nhưng tôi e là mình chỉ vừa thực tập xong phần dễ làm. Các trò nên biết là chỉ mỗi cái từ đó thôi thì chưa đủ hiệu nghiệm. Và đây là lúc cần đến trò, Neville à."

Cái tủ áo lại rung lắc bần bật, nhưng cũng không đến nỗi thảm như Neville: nó bước tới trước như thể nó đang đi tới cái giá treo cổ. Giáo sư Lupin nói:

"Được rồi, Neville. Hãy làm cái trước tiên trước: trò hãy nói xem cái gì làm cho trò sợ nhứt trên cõi đời này?"

Môi của Neville mấp máy, nhưng không ai nghe được tiếng nào. Giáo sư Lupin vui vẻ nói:

"Xin lỗi trò, tôi chưa nghe ra."

Neville nhìn quanh với vẻ hoang mang, như thể cầu xin ai đó cứu giúp nó với, rồi nó nói, nghe như một tiếng thì thào:

"Giáo sư Snape."

Hầu như ai cũng cười. Ngay cả Neville cũng mỉm cười với vẻ hối lỗi. Tuy nhiên giáo sư Lupin lại có vẻ suy tư.

"Giáo sư Snape... hừm... Neville, thầy nghĩ con sống với bà nội con, phải không?"

Neville lo lắng:

"Ơ... phải, nhưng mà con không muốn Ông Kẹ biến thành bà nội con đâu."

"Không, không, con hiểu lầm thầy rồi."

Giáo sư Lupin bây giờ lại mỉm cười, nói tiếp:

"Thầy không biết con có thể nói cho mọi người biết loại áo quần gì mà bà của con thường mặc không?"

Neville có vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng đáp:

"Dạ... Bà luôn luôn đội cái nón ấy, một cái nón cao trên đỉnh có gắn một con kèn kèn nhồi bông. Và một cái áo đầm dài màu xanh lá cây, thông thường... và đôi khi quàng khăn quàng cổ bằng lông cáo."

Giáo sư Lupin gợi ý:

"Và một cái ví xách tay?"

Neville nói:

"Một cái màu đỏ bụi lấm."

Giáo sư Lupin nói:

"Được rồi. Con thể hình dung những thứ y phục này rõ ràng không, Neville? Con có thể nhìn thấy chúng ở trong đầu con không?"

"Dạ."

Neville đáp không chắc chắn chút nào, hiển nhiên là nó đang thắc mắc chuyện gì tiếp theo đây. Giáo sư Lupin tiếp tục giảng giải:

"Neville à, khi Ông Kẹ nhào ra khỏi cái tủ áo và trông thấy con, nó sẽ đội ngay lột giáo sư Snape. Và con sẽ giơ cây đũa phép lên, như vậy, và la lên "Riddikulus", và hết sức tập trung nghĩ đến áo nón của bà con. Nếu con làm tốt thì "giáo sư Snape" sẽ bị đội cái nón có con kền kền nhồi bông trên chóp, mặc cái áo đầm xanh, đeo cái ví bụi màu đỏ."

Mọi người phá ra cười to. Cái tủ áo cũng lắc lư dữ dội. Giáo sư Lupin nói tiếp:

"Nếu Neville thành công, thì Ông Kẹ có thể hướng sự chú ý lần lượt vào từng người trong chúng ta. Tôi muốn tất cả các trò hãy dành ra ít phút bây giờ để nghĩ xem mình sợ cái gì nhất, và nghĩ xem mình có thể ép nó làm gì cho thiệt khôi hài..."

Căn phòng trở nên im lặng. Harry nghĩ... Cái gì khiến nó sợ nhất trên đời này?

Ý nghĩ đầu tiên là Chúa tể Hắc ám Voldemort - một Voldemort lấy lại đầy đủ sức mạnh. Nhưng trước khi nó nghĩ ra một kế hoạch có thể phản công lại Ông Kẹ - Voldemort, thì một hình ảnh khủng khiếp lướt thoáng qua đầu nó...

Một bàn tay nát rữa, nhầy nhụa, loang thoáng, thụt vào bên trong lớp áo trùm đen... một hơi thở dài rung leng keng từ một cái miệng không nhìn thấy được... rồi một cơn lạnh buốt thấu xương như bị chết đuối...

Harry rùng mình, rồi nhìn quanh, hy vọng không ai để ý. Nhiều người nhắm tịt mắt lại. Ron đang thì thầm với chính mình: "Gỡ chân nó ra!" Harry đoán chắc là nó hiểu ý nghĩa câu đó: nỗi sợ hãi lớn nhất của Ron là nhền nhện.

Giáo sư Lupin hỏi:

"Mọi người sẵn sàng chưa?"

Harry cảm thấy một nỗi kinh hoàng quặn trào lên trong người nó. Làm sao để khiến cho một viên giám ngục Azkaban trông bớt ghê sợ đi? Nhưng nó không muốn xin thêm thời gian nữa; mọi người khác đều đã gật đầu và xắn tay áo lên. Giáo sư Lupin nói:

"Neville, chúng ta sẽ lùi lại một chút, để cho con có một bãi đấu thoáng rõ, được chứ? Các trò cũng lùi lại hết, tôi sẽ gọi người tiếp theo tới trước... Bây giờ, Neville có thể nhìn thấy rõ hơn..."

Tất cả đều thối lui, đứng dựa sát tường để lại một mình Neville bên cái tủ áo. Trông nó xanh xao không còn hồn vía, nhưng nó đã xắn tay áo lên và nắm chặt cây đũa phép trong tay, sẵn sàng.

Giáo sư Lupin giơ cây đũa phép của ông về phía năm đấm của cánh cửa tủ:

"Thầy đếm đến ba, Neville nhé. Một - hai - ba! Bắt đầu!"

Một chùm lửa sáng xẹt ra từ đầu đũa phép của giáo sư Lupin, trúng ngay cái năm dấm. Cái tủ áo mở bung ra. Giáo sư Snape bước ra, mũi khoằm, vẻ dọa nạt, quắc mắt nhìn Neville.

Neville lùi lại, đũa phép giơ lên, miệng há hốc không thốt ra lời. Thầy Snape tiến về phía nó, đè trùm lên nó, cho tay vào bên trong lớp áo chùng. Neville chột thét lên:

"R-r-riddikulus!"

Có một tiếng gì vang lên như tiếng roi quất. Thầy Snape loạng choạng. Rồi thầy mặc một cái áo đầm dài viền ren, đội một cái nón cao trên chóp có một con kèn kèn bị mối gặm, và tay đung đưa một cái ví bụi chẳng màu đỏ thắm.

Một tràng cười bùng vỡ; còn Ông Kẹ khựng lại; bối rối, và giáo sư Lupin hét:

"Parvati! Tiến lên!"

Parvati bước tới trước, vẻ mặt đã chuẩn bị. Thầy Snape quay lại cô bé. Một tiếng rắc nữa vang lên, chỗ thầy Snape vừa đứng hiện ra một xác ướp quấn khăn liệm chằng chịt đầy vết máu hoen. Gương mặt quần kín của cái xác ướp quay về phía Parvati và bắt đầu đi về phía cô bé, một cách chậm chạp, lê lét trên đôi chân cứng ngắc, và đôi tay cứng đờ giơ lên... Parvati hét:

"Riddikulus!"

Một miếng băng ở chân xác ướp bị xô ra, vướng vô chân xác ướp, khiến nó té nhào tới trước, cái đầu lăn đi lông lốc. Giáo sư Lupin hô to:

"Seamus!"

Seamus phóng qua mặt Parvati.

Rắc! Chỗ vừa rồi là cái xác ướp bây giờ hiện ra một người đàn bà tóc đen dài chấm đất, gương mặt xanh lét trơ xương - chính là Nữ thần báo tử. Bà ta há miệng rộng hoác, một tiếng gì vô cùng bí hiểm tràn ngập căn phòng, một tiếng rít than văn rợn óc làm dừng cả tóc gáy Harry. Seamus gào:

"Riddikulus!"

Nữ thần báo tử kêu lên mấy tiếng cọt kẹt và chẹn lấy cổ họng mình, tiếng của bà ta tắt lịm.

Rắc! Nữ thần báo tử biến thành một con chuột nhắt, một con chuột cứ xoay vòng vòng cắn cái đuôi của mình, và rồi - Rắc! - biến thành một con răn rung chuông, quần quai trườn đi trước khi - Rắc! - biến thành một tròng mắt dấm máu.

Thầy Lupin la lên:

"Nó lúng túng rồi! Chúng ta sắp thành công! Dean!"

Dean vội vã chạy tới trước.

Rắc! Tròng mắt biến thành một bàn tay mộc mạc, nó búng một cái rồi bắt đầu bò trên sàn như một con cua. Dean gào lên:

"Riddikulus!"

Nghe tách một cái, thế là bàn tay bị mắc vô cái bẫy chuột.

"Xuất sắc! Ron, tiếp theo!"

Ron nhảy vọt tới trước.

Rắc!

Cả đồng người rú lên. Một con nhện nhện khổng lồ phủ đầy lông lá, cao chừng hai thước đang tiến về phía Ron, nhấp nhấp đôi càng đầy đe dọa. Trong khoảnh khắc, Harry nghĩ là Ron đã bị đông cứng lại. Thế rồi...

"Riddikulus!"

Ron rống lên, sáu cái chân nhện nhện biến mất. Con nhện nhện không chân cứ lăn tròn lăn tròn. Lavender hét toáng lên, chạy tránh ra khỏi đường lăn của con nhện nhện. Nó lăn tới chân của Harry thì ngừng lại. Harry giơ cây đũa lên sẵn sàng, nhưng... Giáo sư Lupin thình lình la lên:

"Đây rồi!"

Ông hối hả chạy tới. Rắc! Con nhện nhện không chân biến mất. Trong một giây mọi người ngơ ngác nhìn quanh coi nó ở đâu. Chúng thấy một trái cầu pha lê trắng óng ánh bạc lơ lửng trên không phía trước giáo sư Lupin. Ông uể oải nói:

"Riddikulus!"

Rắc!

Con Ông Kẹ đáp xuống sàn thành một con gián quèn. Thầy Lupin lại gọi:

"Neville, tiến lên, và kết thúc nó luôn!"

Rắc!

Giáo sư Lupin lùi lại. Lần này Neville lao tới trước với vẻ quả quyết ra mặt.

"Riddikulus!"

Neville hét to, và trong nửa giây, mọi người nhìn thấy hình ảnh thầy Snape trong trang phục đàn bà đầu rua ren, rồi Neville bật ra một tràng cười "Ha ha ha...", và con Ông Kẹ nổ tung thành cả ngàn bụn khói nhỏ, xong biến mất.

Giáo sư Lupin thốt lên:

"Xuất sắc!"

Lớp học lại ào lên vỗ tay hoan hô. Giáo sư Lupin nói:

"Xuất sắc! Neville. Mọi người đều làm giỏi lắm. Để tôi xem, năm điểm cho nhà Gryffindor cho mỗi học sinh đã tham gia khắc phục con Ông Kẹ, riêng Neville thì được mười điểm vì làm đến hai lần... Harry và Hermione cũng được mỗi người năm điểm."

Harry nói:

"Nhưng thưa thầy, con có làm gì đâu?"

Thầy Lupin nhẹ nhàng nói:

"Trò và Hermione đã trả lời đúng câu hỏi của ta vào đầu buổi học, Harry à. Mọi người đều rất giỏi, bài học hôm nay thật xuất sắc. Bài tập về nhà, hãy vui lòng đọc chương về Ông Kẹ, và tóm tắt lại cho tôi... và nộp bài vào thứ hai. Bấy nhiêu đó thôi."

Bọn trẻ rời căn phòng, nói chuyện hào hứng. Tuy nhiên Harry không cảm thấy phấn khởi lắm. Giáo sư Lupin đã cố tình không cho nó đối phó với Ông Kẹ. Tại sao? Có phải vì ông đã nhìn thấy Harry đổ gục trên xe lửa, và nghĩ là nó không làm nổi chuyện đó chăng? Chẳng lẽ ông nghĩ Harry có thể xui một lần nữa?

Nhưng không ai có vẻ để ý điều gì cả. Seamus la lớn:

"Mấy bồ có thấy tôi trị Nữ thần báo tử không?"

Dean vỗ bàn tay của chính nó khắp xung quanh:

"Và bàn tay ma nữa!"

"Và thầy Snape đội cái nón ấy!"

"Và cái xác ướp của tôi nữa!"

Chỉ có Lavender nói một cách ưu tư:

"Mình thắc mắc tại sao giáo sư Lupin lại sợ trái cầu pha lê nhỉ?"

Khi tụi nó quay trở về phòng học để lấy lại cặp sách, Ron thích thú nói:

"Đây là bài học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám hay nhứt từ trước tới nay, đúng không?"

Hermione công nhận:

"Thầy có vẻ là một giáo viên giỏi. Nhưng mình ước gì mình cũng có một cơ hội trị con Ông Kẹ..."

Ron cười khẩy:

"Bồ thì sợ cái gì nhứt chứ? Chắc là một bài tập chỉ được chín trên mười điểm chứ gì!"

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Chuyến Bay Của Bà Béo

Chẳng mấy chốc, lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám đã trở thành lớp học mà bọn trẻ khoái nhất. Chỉ có Draco Malfoy và đám nhà Slytherin là vẫn kiếm ra chuyện để nói xấu giáo sư Lupin.

Mỗi khi giáo sư Lupin đi ngang, Malfoy lại cất giọng thì thào rõ to:

"Ngó bộ dạng cái áo chùng của lão kia! Lão ăn mặc chẳng khác gì con gia tinh lụ khụ ở nhà tao."

Nhưng chẳng còn ai hơi đâu bận tâm cái áo của giáo sư sờn rách hay vá vía nữa. Bài học kế đến của thầy cũng thú vị như bài học đầu tiên. Sau Ông Kẹ là bọn trẻ học tới Chòm Đỏ - một thứ sinh vật giống như quỷ lùn rất ư kinh hãi, chuyên rình rập ở những nơi có đổ máu, trong những hầm ngục của các lâu đài và những hố hốc trên các bãi chiến trường hoang phế, chờ có ai đi lạc vô thì nện cho một dùi cui. Từ Chòm Đỏ bọn trẻ chuyển tiếp sang Kappa - một loài bò sát sống dưới nước trông giống mấy con khỉ có vảy, bàn tay có màng như chân vịt luôn táy máy chực chờ bóp cổ những kẻ vô tình lội ngang qua cái ao nhà chúng sống.

Harry chỉ ước ao sao cho các lớp học khác của nó cũng được vui như ở lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Nhưng lớp học Độc dược quả thực là cơn ác mộng tồi tệ nhất của Harry. Đạo này thầy Snape ở trong tâm trạng căm hận cực kỳ, và không cần thắc mắc thì ai cũng biết tại sao lại ra nông nổi đó. Câu chuyện về con Ông Kẹ đội lốt thầy Snape và cái kiểu ăn mặc mà Neville đã khoác cho thầy - trong bộ áo sống và nón ví của bà nội, đã lan truyền khắp trường nhanh chóng như lửa cháy lan trên trảng cỏ. Thầy Snape dường như không nhận thấy câu chuyện đó có gì là vui nhộn cả. Mắt thầy quắc lên đầy đe dọa mỗi khi có bất kỳ ai nhắc tới tên giáo sư Lupin. Và thầy Snape bây giờ càng bắt nạt Neville khốc liệt, còn hơn cả trước đây nữa.

Harry cũng càng lúc càng sợ hãi những giờ học trong căn phòng ngột ngạt tuốt trên đỉnh tháp của giáo sư Trelawney. Trong lớp học đó, nó phải giải mã những hình thù và biểu tượng méo mó, cố gắng lờ đi cái cách mà giáo sư Trelawney nhìn nó: hể thấy nó là đôi mắt to thô lỗ của giáo sư Trelawney lại trào nước mắt. Harry không thể nào ưa được giáo sư Trelawney, cho dù bà được nhiều người trong lớp kính trọng đến mức gần như sùng bái. Parvati và Lavender đã mắc chứng lui tới thường xuyên căn phòng trên tháp của giáo sư Trelawney vào giờ nghỉ trưa, và luôn luôn trở về với bộ mặt cao siêu khó ưa như thể chúng vừa biết những điều mà không ai biết cả. Chúng cũng bắt đầu xài đến cái giọng thì thầm mỗi khi nói chuyện với Harry như thể Harry đang nằm chờ chết vậy.

Lớp học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí thì quả thực không còn ai thích nổi nữa. Những bữa học tiếp theo sau bữa học đầu tiên đầy biến cố đã trở nên chán không để đâu cho hết. Lão Hagrid dường như đã mất hết lòng tự tin. Giờ đây lão dành hết buổi học này đến buổi học khác để dạy bọn trẻ cách chăm sóc những con Nhuyễn trùng, mà những con này là loài sinh vật chán phèo nhứt trên cõi thế gian.

Sau một tiếng đồng hồ dài lê thê phải ngồi đút rau sà lách xắt vụn vô mấy cái cổ họng nhờn nhớt của lũ Nhuyễn trùng, Ron cảm thán:

"Mắc mớ gì mà người ta phải mất công chăm sóc lũ trùng này chứ?"

Tuy nhiên vào đầu tháng mười, có một chuyện khác khiến Harry quan tâm hơn, một chuyện thú vị đến nỗi Harry cảm thấy được đền bù phần nào cho những lớp học chẳng mấy vui vẻ gì ấy. Mùa thi đấu Quidditch sắp đến rồi, và Oliver Wood - đội trưởng đội tuyển Quidditch của nhà Gryffindor - triệu tập một cuộc họp vào một buổi tối thứ năm để thảo luận chiến thuật cho mùa thi đấu mới.

Đội hình Quidditch thì vẫn vậy, với bảy cầu thủ: ba Truy thủy ghi điểm bằng cách thả trái Quaffle màu đỏ to bằng trái banh da vô mấy cái vòng cao mười sáu thước đứng ở hai đầu của đấu trường; hai Tấn thủ dùng hai cây dùi cui đánh đuổi hai trái Bludger đen xì bay vọt lung tung tìm cách tấn công các cầu thủ; một Thủ quân bảo vệ các cột gôn, và một Tầm thủ lãnh nhiệm vụ khó khăn hơn cả, là tìm bắt cho được trái Snitch vàng có cánh nhỏ xíu, chỉ bằng một nửa quả hồ đào. Trái Snitch một khi bị bắt thì trận Quidditch mới được chấm dứt, và đội nào bắt được sẽ được thưởng thêm một trăm năm mươi điểm.

Oliver Wood là một học sinh mười bảy tuổi tướng tá lực lưỡng, hiện đang học năm thứ bảy, tức là năm cuối cùng ở trường Hogwarts. Khi anh chàng nói chuyện với sáu cầu thủ khác của đội tuyển trong phòng thay đồ lạnh cóng bên rìa của sân đấu Quidditch đang tối dần, trong giọng nói anh có một nỗi thiết tha lặng lẽ:

"Đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta - cơ hội cuối cùng của tôi - để giành cúp Quidditch."

Vừa sải bước chân đi qua đi lại trước mặt đồng đội, anh vừa nhấn mạnh:

"Tôi sẽ ra trường vào cuối niên học này. Tôi sẽ không còn cơ hội nào khác để đoạt cúp nữa. Nhà Gryffindor đã không đoạt được cúp suốt bảy năm liền rồi. Đành rằng chúng ta gặp toàn những chuyện xui xẻo nhứt thế giới - nào là bị thương, rồi cuộc thi đấu bị hủy bỏ hồi năm ngoái..."

Wood nuốt nước miếng, như thể nhớ lại chuyện đó vẫn còn làm anh tức nghẹn họng.

"Nhưng chúng ta cũng phải biết rằng: chúng ta là một đội xịn nhứt trường!"

Anh nắm bàn tay này động năm đấm vô bàn tay kia, cơn hăng tiết cũ lại lóe sáng trong mắt anh:

"Chúng ta có ba siêu Truy thủ."

Wood chỉ vào Alicia Spinnet, Angelina Johnson và Katie Bell.

"Chúng ta cũng có hai bất khả bại Tấn thủ."

Fred và George giả bộ đỏ mặt, cùng thốt lên:

"Thôi đi, anh Wood, anh làm tội em mắc cỡ quá nè."

Wood vẫn nổ văng miểng, trừng mắt nhìn Harry với một niềm tự hào điên tiết:

"Chúng ta cũng có một Tầm thủ chưa bao giờ không chiến thắng!"

Sau khi cân nhắc một chút, anh nói thêm:

"Và tôi nữa."

George nói:

"Tội em thấy anh cũng rất giỏi, anh Oliver à."

Fred nói:

"Thủ quân xuất sắc!"

Wood tiếp tục vừa nói vừa sai bước:

"Điểm mấu chốt là cúp Quidditch lẽ ra đã phải có tên của chúng ta trong hai năm vừa qua. Từ khi Harry tham gia vào đội, tôi đã định ninh cái cúp ở trong tay mình rồi. Vậy mà chúng ta không có được nó. Và năm nay là cơ hội cuối cùng để chúng ta ghi tên của mình lên cái cúp..."

Wood nói với giọng tuyệt vọng một cách tha thiết đến nỗi Fred và George cũng có vẻ thông cảm. Fred nói:

"Cúp năm nay là của tội mình, anh yên chí đi, anh Oliver."

Angelia phụ họa:

"Tội em sẽ làm được mà, anh Oliver!"

Harry khẳng định:

"Chắc chắn!"

Thế là cả đội bắt đầu luyện tập với lòng tràn đầy quyết tâm, vào ba buổi tối mỗi tuần. Thời tiết ngày

càng lạnh và ẩm ướt hơn, đêm tối hơn, nhưng bất kể bùn lầy, gió mưa, đều không thể làm mờ mịt đi hình ảnh tuyệt vời của chiến thắng cuối cùng giành được chiếc cúp Quidditch bằng bạc khổng lồ trong lòng Harry.

Một buổi tối sau khi luyện tập Quidditch xong, Harry trở về phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, vừa lạnh cóng vừa tê cứng, nhưng rất hài lòng với diễn biến buổi tập, nó bỗng nhận thấy không khí trong phòng sinh hoạt chung chộn rộn háo hức khác thường.

"Có chuyện gì vậy?"

Harry hỏi Ron và Hermione, hai đứa này đang ngồi trong hai cái ghế bành êm ái nhứt bên lò sưởi và đang hoàn tất nốt bản đồ các vì sao cho môn Thiên văn học. Ron chỉ lên thông báo mới xuất hiện trên tấm bảng thông báo cũ kỹ mòn vẹt.

"Cuối tuần này sẽ có cuộc đi chơi làng Hogsmeade đầu tiên. Cuối tháng mười. Đúng dịp lễ Hội Ma."

Fred vừa theo gót Harry chui qua cái lỗ chân dung Bà Béo, vừa reo lên:

"Quá đã! Mình đang cần đi thăm tiệm Zonko's đây, mình gần hết sạch mấy viên Đạn Thúi rồi."

Harry quăng mình xuống cái ghế cạnh Ron, tinh thần đang phấn chấn của nó bị xù xuống mất tiêu. Hermione dường như đọc thấu được ý nghĩ trong đầu Harry. Cô bé nói:

"Harry à, mình chắc là lần sau bồ có thể đi được mà. Họ có thể nào cũng sớm bắt được Black, người ta đã bắt gặp hắn một lần rồi."

Ron nói:

"Black đâu có ngu đến mức gây sự ở làng Hogsmeade. Harry, bồ cứ đi xin giáo sư McGonagall xem bồ có thể được đi lần này không, chứ đợi lần sau thì có mà dài cổ ra..."

Hermione nghiêm giọng:

"Ron! Harry phải ở lại trong trường."

Ron vẫn xúi Harry:

"Harry không thể nào là học sinh năm thứ ba duy nhứt bị bỏ lại được. Đi đi, Harry. Cứ đi xin cô McGonagall đi, thử coi..."

Harry quyết định:

"Ừ, mình thấy mình nên thử coi sao."

Hermione há miệng, toan tranh cãi, nhưng ngay lúc đó con mèo Crookshanks đã phóng nhẹ nhàng lên đùi cô bé. Trong miệng con mèo là một con nhện nhện to kênh đã chết queo đang đung đưa.

Ron nhăn nhó:

"Chẳng lẽ nó phải biểu diễn ăn con vật đó trước mặt tụi mình sao?"

Hermione nói:

"Crookshanks giỏi quá, tự một mình em bắt được con đó hả?"

Crookshanks chậm rãi nhai con nhện nhện, đôi mắt to vàng khè của con mèo nhìn trừng trừng Ron một cách xác láo.

Ron quay lại với bản đồ các vì sao của nó, tức tối bảo:

"Cứ để nó ở đó đi, hết chuyện nói rồi. Tôi đã cho con Scrabbers ngủ trong cặp rồi."

Harry ngáp. Nó thực sự chỉ muốn đi ngủ, nhưng nó còn phải làm cho xong bài tập bản đồ các vì sao. Harry kéo cái cặp về phía mình, lấy ra một cuộn giấy da, mực và viết lông ngỗng, bắt đầu làm bài.

Ron tô điểm ngôi sao cuối cùng bằng những nét trang trí hoa mỹ rồi đẩy cái bản đồ của nó về phía Harry:

"Nếu thích thì cứ cộp pi bài mình."

Hermione là người không bao giờ chấp nhận việc cộp pi, nên cô bé mím môi, tuy không nói gì. Crookshanks vẫn chăm chú nhìn Ron không chớp mắt, chỉ hơi ve vẩy cái chóp đuôi xù của nó. Rồi, đột ngột vọt lên.

"Ồi!"

Ron gầm lên, túm chặt cái cặp của nó, trong khi Crookshanks thọc hết bốn bộ vuốt của nó sâu vô trong cặp và bắt đầu giằng xé cái cặp với vẻ hung hăng dễ sợ.

"XÊ RA, ĐỒ SÚC VẬT ĐÀN ĐỘN!"

Ron cố giằng cái cặp ra khỏi Crookshanks, nhưng Crookshanks cứ bám chặt lấy, cào cấu kịch liệt.

Hermione hét toáng lên:

"Ron, đừng làm đau nó!"

Cả phòng sinh hoạt chung đều quay lại nhìn; Ron thì vung cái cặp quay vòng vòng, Crookshanks vẫn cứ

bám chặt lấy, con chuột già Scrabbers bay vèo ra khỏi miệng cặp...

Crookshanks bèn buông cái cặp, phóng vọt qua cái bàn, đuổi theo con Scrabbers đang chết khiếp. Ron gào:

"BẮT CON MÈO ĐÓ!"

George nhào tới chụp Crookshanks nhưng hụt; Scrabbers len lỏi qua hai chục cặp giò rồi chui tọt vô gầm một cái tủ ngăn kéo cũ xưa. Crookshanks khựng lại, cúi thật thấp trên bốn chân vòng kiềng và bắt đầu giận dữ quơ chân dưới gầm tủ.

Ron và Hermione cùng chạy ào đến; Hermione ôm ngang hông con Crookshanks mà nhắc bổng nó lên đem ra xa. Ron thì dán bụng xuống sàn nhà và hết sức khó khăn mới nắm được đuôi con Scrabbers mà kéo ra. Nó đứng đưa con chuột khốn khổ trước mặt Hermione, nói bằng giọng tức cằn hông:

"Nhìn nó nè! Nó chỉ còn da với xương! Bồ liệu mà giữ con mèo đó tránh xa nó."

Giọng Hermione cũng run lên:

"Crookshanks đâu có hiểu nó làm vậy là không đúng! Mèo nào cũng bắt chuột mà, Ron!"

Ron cố hết sức dỗ dành con chuột Scrabbers đang vùng vằng hoảng loạn, dụ nó vô nằm trong túi áo mình.

"Cái con mèo đó cũng ngộ à. Nó nghe mà hiểu mình nói Scrabbers đang ngủ trong cặp!"

Hermione không nhịn được:

"Ôi, chuyện nhảm nhí. Crookshanks có thể hửi được mùi chuột mà Ron, làm sao mà bạn lại nghĩ..."

Ron gào lên, bắt kể những người chung quanh đang bắt đầu cười khúc khích:

"Con mèo đó xông vô đây là để bắt Scrabbers! Mà Scrabbers ở đây trước nha, nó lại đang bệnh nữa!"

Ron hăm hăm bước ngang qua phòng sinh hoạt chung, trèo lên cầu thang dẫn về phòng ngủ nam sinh.

*

**

Hôm sau Ron vẫn còn giận Hermione. Nó hầu như không thèm nói chuyện với Hermione trong suốt buổi học Được thảo, mặc dù nó, Harry và Hermione cùng làm chung bài làm về Đậu Phình. Khi tụi nó lật những trái đậu mập mạp hồng hồng trên cây xuống, tách vỏ và bỏ những hạt đậu bóng lưỡng vô một cái xô

gỗ, Hermione rụt rè hỏi:

"Scrabbers ra sao rồi?"

Ron bùng ra tức tối, đến nỗi quăng đậu hột vô cái thùng khiến hột đậu văng tung tóe khắp sàn nhà kính trồng cây.

"Nó trốn biệt dưới gầm giường của tôi, run như cầy sấy."

Lúc đó đám bông đậu bắt đầu nở tóe ra trước mắt bọn trẻ, giáo sư Sprout kêu to:

"Cẩn thận, Ron, cẩn thận chứ!"

Tiếp sau đó, tụi nó học môn Biễn. Harry dự định sau buổi học này sẽ xin phép giáo sư McGonagall cho nó được đi thăm làng Hogsmeade với những đứa khác. Khi nối đuôi các bạn đứng bên ngoài phòng học, Harry cố gắng quyết định xem nó sẽ giải trình với giáo sư McGonagall chuyện này như thế nào. Tuy nhiên một vụ náo động ở phía đầu hàng đã chi phối hết tâm trí của Harry:

Dường như Lavender Brown đang khóc. Parvati vòng cánh tay ôm qua vai Lavender, đang giải thích gì đó với Seamus Finnigan và Dean Thomas. Trông mặt Seamus và Dean có vẻ nghiêm trọng lắm.

Khi Harry, Ron và Hermione nhập vô nhóm, Hermione lo lắng hỏi:

"Có chuyện gì vậy Lavender?"

Parvati nói nhỏ:

"Bạn ấy vừa nhận được thư nhà hồi sáng này. Con thỏ của bạn ấy, con Binky, đã bị một con cáo giết mất rồi."

Hermione kêu:

"Ôi, Lavender ơi, mình chia buồn với bạn lắm lắm."

Lavender nói giọng bi thương:

"Lẽ ra mình biết trước rồi. Mấy bồ biết hôm nay là ngày gì không?"

"Ờ..."

"Ngày mười sáu tháng mười! Nhớ không? Giáo sư Trelawney đã nói: 'cái điều trò đang sợ hãi sẽ xảy ra vào ngày mười sáu tháng mười' Cố nói đúng! Cố nói đúng quá!"

Bây giờ cả lớp đã tụ tập quanh Lavender. Seamus lắc đầu một cách nghiêm trọng hết sức. Hermione

ngập ngừng, rồi cô bé nói:

"Bồ... bồ đã lo sợ con Binky bị cáo giết à?"

Lavender ngược nhìn Hermione với đôi mắt ràn rụa nước mắt:

"Ơ... không nhưt thiết là bị cáo giết, Nhưng hiển nhiên là mình rất sợ nếu nó bị chết, đúng không?"

"À!"

Hermione thốt lên một tiếng rồi ngừng lại. Sau đó cô bé hỏi tiếp:

"Binky có phải là một con thỏ già không?"

Lavender thốn thức:

"Không! Nó... nó chỉ là một con thỏ con!"

Parvati bấu chặt tay quanh vai Lavender. Hermione vẫn nói tiếp:

"Nhưng mà vậy thì tại sao bồ lại sợ nó chết?"

Parvati quắc mắt nhìn Hermione. Nhưng Hermione vẫn thản nhiên. Cô bé quay qua nói với cả nhóm:

"Như vậy nhé, mình phải xem xét sự việc một cách hợp lý, ý mình nói là Binky đâu có chết đúng ngày hôm nay, phải không? Hôm nay chỉ là ngày mà Lavender nhận được tin."

Lavender khóc rống lên. Hermione vẫn tiếp tục:

"Và rõ ràng là bạn ấy đã không lường trước được cái tin này, nếu không nó đã không gây sốc như vậy!"

Ron nói lớn:

"Lavender à, đừng để ý đến Hermione làm gì. Đối với trò ấy thì con vật cưng của người khác có nghĩa lý quái gì đâu?"

Đúng lúc đó, giáo sư McGonagall mở cửa phòng học. Cũng may, bởi vì Hermione và Ron đang quắc mắt nhìn nhau hằm hằm. Khi vào lớp, hai đứa nó tự tách ra ngồi hai bên Harry và không thềm nói chuyện với nhau suốt buổi học.

Harry vẫn chưa quyết định được nên nói năng thế nào với giáo sư McGonagall khi chuông reo hết giờ học, thì chính bà lại đưa ra đề tài đi thăm làng Hogsmeade trước. Khi bọn học trò sắp rời khỏi lớp học thì giáo sư McGonagall gọi chúng lại:

"Các trò nán lại một chút! Bởi vì các trò là học sinh của tôi chủ nhiệm, nên các trò phải nộp đơn cho phép thăm làng Hogsmeade cho tôi trước ngày lễ Hội Ma. Không có đơn thì không được đi thăm làng, đừng quên đó!"

Neville giơ tay lên:

"Thưa cô, cô làm ơn... con... con nghĩ con đã làm mất..."

Giáo sư McGonagall nói:

"À, Neville, bà của trò đã gửi trực tiếp tờ đơn đó cho tôi rồi. Hình như bà cho là như vậy thì an toàn hơn. Thôi, chỉ có bấy nhiêu đó, các trò ra khỏi lớp học được rồi."

Ron húych Harry:

"Xin cố ngay đi!"

Hermione mở miệng:

"Ôi, nhưng mà..."

Ron bướng bỉnh:

"Xin đi, Harry!"

Harry chờ cho những học sinh khác ra khỏi lớp hết, rồi nó mới hồi hộp tiến tới bàn của giáo sư McGonagall.

"Gì đó, Harry?"

Harry hít một hơi thật sâu:

"Thưa cô, dì và dượng con... ơ... quên ký vô đơn cho phép của con..."

Giáo sư nhướn mắt nhìn Harry qua gọng kính vuông, nhưng không nói gì.

"Thành ra... ơ... thưa cô... cô cho phép con đi thăm làng Hogsmeade, có được không cô?"

Giáo sư McGonagall nhìn xuống mặt bàn và xốc lại mớ giấy tờ trên bàn. Bà nói:

"Tôi e là không được đâu, Potter à. Trò đã nghe tôi nói rồi đó. Không có đơn thì không được đi thăm làng. Đó là luật."

"Nhưng mà thưa cô, dì dượng của con... cô cũng biết, họ là dân Muggle, họ không thật sự hiểu biết về..."

về đơn từ Hogwarts và các thứ khác..."

Bằng những cái gật đầu mạnh mẽ, Ron xúi giục Harry nói tiếp:

"Nếu cô nói con được phép đi thì..."

"Nhưng mà tôi đâu có nói vậy."

Giáo sư McGonagall đứng dậy, sắp xếp ngăn nắp mớ giấy tờ của bà vào một ngăn kéo.

"Tờ đơn có nêu rõ ràng rằng phải được phép của cha mẹ hay người giám hộ."

Giáo sư quay lại nhìn Harry với một vẻ mặt kỳ lạ. Phải chăng đó là lòng thương hại?

"Tôi rất tiếc, Potter à, nhưng đó là lời cuối cùng của tôi về chuyện này. Trò nên nhanh chân lên, kéo trễ giờ học lớp kế tiếp."

*

**

Chẳng thể làm gì được nữa. Ron đặt cho giáo sư McGonagall cả đồng biệt danh khiến cho Hermione khó chịu hết sức. Cô bé tạo ra một vẻ mặt thôi thì một điều nhin chín điều lành, càng khiến cho Ron nổi cơn điên thêm. Còn Harry thì phải chịu đựng cảnh mọi người trong lớp hồ hởi phấn khởi bàn tính om sòm về những chuyện mà tụi nó sẽ làm trước nhứt, một khi tụi nó đến làng Hogsmeade.

Ron cũng nói, với nỗ lực nhằm làm cho Harry vui lên:

"Bồ biết không, luôn luôn có dạ tiệc, một dạ tiệc vào đêm lễ Hội Ma."

Harry rầu rĩ nói:

"Ừ... tuyệt thật."

Dạ tiệc đêm Hội Ma đúng là luôn luôn tuyệt rồi, nhưng mà Harry dự tiệc sau khi cùng với tất cả bạn bè đi chơi cả ngày ở làng Hogsmeade trở về thì còn tuyệt vời hơn nhiều. Chẳng ai có thể nói điều gì làm cho Harry cảm thấy vui lên nổi với viễn cảnh bị bỏ lại một mình. Dean Thomas là đứa rất giỏi nhái chữ viết tay, đã đề nghị giả chữ ký của dượng Dursley để ký đại vô lá đơn, nhưng bởi vì Harry đã trót nói với giáo sư McGonagall là dì dượng nó không chịu ký tên rồi, nên bây giờ có giả mạo chữ ký cũng vô ích. Ron đề dặt đề nghị xài đến Tấm áo Tàng hình, nhưng Hermione dập tắt ngay ý tưởng đó, lại còn nhắc nhở những điều giáo sư Dumbledore đã răn đe về việc những viên giám ngục Azkaban có khả năng nhìn xuyên qua áo tàng hình. Có lẽ những lời an ủi vô tích sự nhứt là của Percy. Anh nói một cách trịnh trọng:

"Tụi bây cứ rớt rít lên về chuyện đi thăm làng Hogsmeade, nhưng mà anh cam đoan với em, Harry à, nó chẳng được như lời tụi nó nổ đâu. Cũng đúng là tiệm kẹo khá ngon đấy, nhưng Tiệm Giòn của Zonko thì thiệt là nguy hiểm, và ừ, Lều Hét thì lúc nào cũng đáng ghé vô, nhưng quả thực Harry à, ngoài mấy thứ đó ra, chẳng có gì đến nỗi phải tiếc là không được xem cả."

*

**

Vào buổi sáng ngày Hội Ma, Harry cùng thức dậy và cùng xuống lầu với tất cả những học sinh khác để ăn điểm tâm. Lòng nó buồn rười rượi mặc dù nó đã ráng hết sức tỏ ra bình thường.

Hermione nhìn Harry với vẻ vô cùng áy náy và nói:

"Tụi này sẽ đem thiệt nhiều kẹo của tiệm Công tước Mật về cho bồ."

Ron nói:

"Ừ, cả đồng luôn."

Trước nỗi thất vọng lớn lao của Harry, cuối cùng Ron và Hermione cũng đã quên bồng cái vụ cãi vã ầm ĩ về Crookshanks.

Harry nói với giọng mà nó hy vọng là nghe sẽ tự nhiên như thể vượt miệng mà nói ra:

"Khỏi lo cho mình đi! Cứ đi chơi cho vui nha. Hẹn gặp lại mấy bồ trong bữa dạ tiệc."

Harry đi cùng hai bạn đến Tiền sảnh. Ở đó, thầy Filch đứng phía trong cánh cửa chính, kiểm soát từng trò dựa theo một danh sách dài thòng. Thầy Filch soi mói từng gương mặt một cách ngờ vực, để bảo đảm chắc chắn là không để lọt ra ngoài một trò nào không phép được đi ra ngoài.

Malfoy đang đứng cùng hàng với Crabbe và Goyle, lớn tiếng châm chọc:

"Ở lại hả Potter? Sợ quá hổng dám đi ngang những viên giám ngục Azkaban hả?"

Harry mặc kệ Malfoy, một mình quay lại, đi lên cầu thang cẩm thạch, qua những hành lang vắng hoe, trở lại tháp Gryffindor.

Bà Béo hỏi với giọng ngái ngủ:

"Mật khâu?"

Harry đáp bằng giọng bơ phờ:

"Fortuna Major."

Bức chân dung lách qua một bên và Harry chui qua cái lỗ để vào phòng sinh hoạt chung. Trong phòng đầy nhóc bọn học sinh năm thứ nhất và thứ hai đang tán gẫu ồn ào. Có vài học sinh lớp trên, những người này hiển nhiên là đã lui tới làng Hogsmeade thường xuyên đến nỗi bây giờ hết cả hứng phiêu lưu rồi.

"Anh Harry! Anh Harry! Chào anh Harry!"

Đó là Colin Creevy, một học sinh năm thứ hai, một kẻ cực kỳ ngưỡng mộ Harry và không đời nào chịu bỏ lỡ một cơ hội để được trò chuyện với Harry.

"Anh không đi chơi làng Hogsmeade hả anh Harry? Sao không đi? Nè..."

Colin háo hức nhìn quanh đám bạn nó:

"Nếu anh thích thì anh cứ lại đây ngồi chơi với tụi em, anh Harry!"

Harry không có hứng lắm cái chuyện ngồi cho một đồng người ngó chăm chăm vào vết sẹo trên trán mình. Nó nói:

"Ờ... không, cảm ơn em, Colin à. Anh... à... anh phải lên thư viện, anh có vài việc phải làm."

Thành ra sau đó, Harry không có lựa chọn nào khác hơn là quay lại cái lỗ chân dung Bà Béo để chui trở ra ngoài. Khi nó bước đi xa rồi Bà Béo vẫn còn gắt gỏng gọi theo:

"Mắc gì mà cứ đánh thức ta hoài vậy?"

Harry đi lang thang thẩn thờ về phía thư viện, nhưng đi được nửa đường thì nó bỗng đổi ý; nó không cảm thấy hứng thú làm việc lắm vào lúc này. Nó quay lại và đụng đầu ngay thầy Filch, hiển nhiên là thầy vừa tiễn xong đưa học trò Hogwarts cuối cùng đi thăm làng Hogsmeade.

Thầy hăm hè hỏi bằng giọng đầy ngờ vực:

"Trò đang làm gì đó?"

Harry thật thà đáp:

"Không có gì ạ."

Thầy Filch nói văng nước bọt, quai hàm của thầy run run khó chịu:

"Không có gì hả? Nghe cứ như chuyện thật ấy! Một mình lẩn quẩn loanh quanh, tại sao trò không đi Hogsmeade để mua mấy viên Đạn Thúi hay Bột Ớ chua và mấy con Trùn Phóng như cả đám bạn quỷ sứ

con của trò hả?"

Harry nhún vai. Thầy Filch quát:

"Đi! Mau trở về phòng sinh hoạt chung, nơi chốn của trò."

Thầy Filch đứng trừng mắt nhìn theo Harry cho đến khi nó đi khuất mắt ông.

Nhưng Harry không trở về phòng sinh hoạt chung mà nó lại trèo lên một cầu thang, suy nghĩ vẫn vơ đến chuyện đi tới Nhà Cú để thăm con Hedwig. Nó đang đi dọc một hành lang khác thì chợt nghe một giọng nói phát ra từ bên trong một căn phòng:

"Harry?"

Harry trở lui để xem ai vừa gọi. Nó gặp giáo sư Lupin đang nhìn quanh quất cánh cửa văn phòng của thầy. Bằng một giọng khác giọng thầy Filch, giáo sư Lupin hỏi:

"Con đang làm gì đó? Ron và Hermione đâu?"

Harry trả lời với giọng thờ ơ:

"Dạ, ở Hogsmeade."

Giáo sư Lupin nói:

"À."

Tư lự nhìn Harry một chặp, giáo sư Lupin bảo:

"Sao con không vào đây? Thầy vừa nhận một con Grindylow mới được giao đến cho buổi học tới của chúng ta."

Harry hỏi lại ngay:

"Một con gì ạ?"

Nó đi theo thầy Lupin vào văn phòng của thầy. Đứng sừng sững ở một góc phòng là một cái bồn nước lớn. Một sinh vật màu xanh bệnh hoạn có sừng nhỏ và nhọn đang ịn mặt vào vách bồn nước bằng kiếng, méo mó mặt mày, co co mấy ngón tay dài mảnh khảnh.

Thầy Lupin nghiên cứu con Grindylow một cách đắm chiêu. Thầy nói:

"Thủy quái. Chúng ta sẽ không vất vả với chúng lắm đâu, chúng không đến nỗi nào so với mấy con Kappas. Mẹo để thắng chúng là nếu chúng túm lấy thì ta vặn chúng ra. Con có chú ý mấy ngón tay mảnh

khánh dài một cách bất thường không? Mạnh lắm đó, nhưng cũng rất dễ bể vụn."

Con Grindylow nhe mấy cái răng xanh lè ra, rồi tự vùi mình vào một đám cỏ rong ở góc bồn nước. Giáo sư Lupin nhìn quanh tìm cái ấm, hỏi Harry:

"Uống một tách trà nhé? Thầy đang định pha một ấm trà."

Harry vụng về đáp:

"Dạ."

Thầy Lupin gõ cây đũa phép vào cái ấm, và một làn hơi nước bắt đầu tỏa ra từ vòi ấm. Thầy bảo:

"Ngồi xuống đi con."

Thầy giở nắp một cái hộp thiếc đầy bụi:

"Thầy e là thầy chỉ có trà túi lọc mà thôi - nhưng mà thầy dám nói là con đã có quá đủ trà lá rồi phải không?"

Harry nhìn thầy, mắt thầy lấp lánh sáng. Harry hỏi:

"Làm sao thầy biết được chuyện đó?"

Thầy Lupin đưa Harry một cái tách trà sứt mẻ.

"Giáo sư McGonagall kể cho thầy nghe. Con lo lắng lắm hả?"

"Dạ, không."

Harry đáp. Nó suy nghĩ một lát xem có nên nói cho thầy Lupin biết về con chó đen mà nó gặp ở đường Magnolia không, nhưng rồi nó quyết định là không nên. Nó không muốn thầy Lupin nghĩ nó là một thằng chết nhát, đặc biệt là sau khi thầy có vẻ đã nghĩ là nó không thể nào trị nổi một Ông Kẹ.

Nhưng mà có điều gì đó trong suy nghĩ của nó dường như biểu hiện ra ngoài mặt, bởi vì thầy Lupin hỏi:

"Có gì không ổn vậy Harry?"

Harry nói dối:

"Dạ, không có gì đâu."

Nó uống một miếng trà và ngó con Grindylow đang vung một nắm đấm về phía nó. Bỗng nhiên Harry đặt tách trà xuống bàn thầy Lupin, đột ngột nói:

"À, thầy còn nhớ không, cái bữa mà tụi con đánh nhau với con Ông Kẹ ấy?"

Thầy Lupin chậm rãi đáp:

"Nhớ."

Harry bất ngờ hỏi:

"Tại sao thầy không để cho con đánh với nó?"

Thầy Lupin nhướn chân mày lên, giọng thầy có vẻ ngạc nhiên:

"Thầy tưởng điều đó quá rõ ràng mà, Harry?"

Cứ tưởng thầy Lupin sẽ chối là đã làm điều đó, Harry hơi khựng lại trước câu trả lời của thầy. Nó hỏi lại:

"Thưa thầy, tại sao ạ?"

Thầy Lupin tỏ ra hơi nghiêm trang một tý:

"À, thầy cho là nếu con ma đội lốt mà đối diện con thì nó sẽ thể hiện ra dưới hình dạng Trùm Hắc ám Voldemort."

Harry trợn tròn mắt. Không chỉ vì nó không ngờ tới câu trả lời, mà còn vì thầy Lupin đã nói ra cái tên Voldemort. Người duy nhất mà Harry từng nghe nói ra cái tên đó (không kể nó) là giáo sư Dumbledore. Thầy Lupin vẫn giữ vẻ nghiêm nghị với Harry, nói tiếp:

"Rõ ràng là thầy nhầm. Nhưng thầy e rằng Trùm Hắc ám Voldemort mà hiện hình trong phòng họp giáo viên thì cũng chẳng hay ho gì cho lắm, học sinh lúc đó có thể hoảng loạn."

Harry thành thật nói:

"Thoạt đầu con có nghĩ đến Voldemort. Nhưng rồi... con nhớ tới những viên giám ngục Azkaban."

Thầy Lupin ưu tư:

"Thầy hiểu. Ủ, à... Thầy thật sự xúc động..."

Thầy nhẹ mím cười trước vẻ ngạc nhiên lộ ra trên nét mặt Harry.

"Điều đó cho thấy cái mà con sợ hơn hết thầy chính là: nỗi sợ hãi. Khôn ngoan đó, Harry."

Harry không biết nói gì về điều đó, nó đành uống hết tách trà.

Thầy Lupin lại nói, giọng sắc sảo:

"Vậy ra con tưởng là thầy không tin con có khả năng trị được một con Ông Kẹ à?"

"Ồ... dạ."

Harry bỗng cảm thấy vui lên nhiều.

"Thưa thầy, thầy biết những viên giám ngục Azkaban..."

Tiếng gõ cửa vang lên ngắt lời Harry. Thầy Lupin bảo:

"Mời vào."

Cánh cửa mở ra và thầy Snape bước vào. Thầy cầm một cái cốc đang tỏa một làn khói mỏng. Nhìn thấy Harry, thầy Snape đứng khựng lại, đôi mắt đen của thầy nheo lại. Thầy Lupin mỉm cười:

"À, thầy Snape. Cảm ơn thầy nhiều lắm. Thầy làm ơn để nó trên bàn giùm tôi."

Thầy Snape đặt cái cốc bốc khói xuống, mắt thầy nhìn Harry rồi nhìn sang thầy Lupin. Thầy Lupin chỉ cái bồn Thủy quái, thoải mái nói:

"Tôi vừa mới cho Harry xem con Grindylow của tôi."

Thầy Snape nói mà không buồn nhìn con thủy quái một cái.

"Thú vị thật. Anh nên uống thẳng cái đó, anh Lupin à."

Thầy Lupin nói:

"Được. Được, tôi sẽ uống ngay."

Thầy Snape nói tiếp:

"Tôi bào chế cả một vạc đầy ấy. Nếu anh cần thêm thì cứ lấy."

"Có lẽ ngày mai tôi lại uống thêm một chút nữa. Cảm ơn anh nhiều lắm, anh Snape."

"Không có chi."

Thầy Snape nói rồi bước ra khỏi phòng, không hề mỉm cười, đầy vẻ cảnh giác. Có cái gì đó trong mắt thầy mà Harry không thể ướa được.

Thấy Harry tò mò ngó cái cốc, thầy Lupin mỉm cười:

"Giáo sư Snape đã rất tử tế pha cho thầy một món thuốc. Thầy không phải là người giỏi về bào chế thuốc men lắm mà món thuốc này lại đặc biệt phức tạp."

Thầy cầm cái cốc lên người, hớp một ngụm, rùng mình, nói thêm:

"Chất ngọt ngào phình nịnh chỉ làm cho nó vô dụng."

Harry bắt đầu:

"Tại sao...?"

Thầy Lupin nhìn Harry và trả lời cái câu hỏi chưa thốt ra trọn vẹn:

"Dạo này thầy cảm thấy hơi xuống sắc một tý. Thuốc này là thứ duy nhất chữa được chứng đó. Thầy thực là may mắn được làm việc chung với giáo sư Snape. Chẳng có mấy phù thủy bào chế được món thuốc này đâu."

Giáo sư Lupin hớp thêm một ngụm nữa. Harry khẩn thiết muốn hất cái cốc ra khỏi tay thầy Lupin. Nó buột miệng nói:

"Giáo sư Snape rất thèm muốn môn Nghệ thuật Hắc ám."

"Vậy hả?"

Thầy Lupin chỉ tỏ ra hơi quan tâm đến điều đó khi thầy hớp thêm một ngụm thuốc khác nữa. Harry ngập ngừng, rồi bỗng chồm nói huych tẹt ra:

"Có một số người cho rằng... một số người cho rằng ông dám làm bất cứ điều gì để giành lấy chỗ dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám."

Thầy Lupin uống cạn cốc thuốc và nhăn mặt một cái. Thầy nói:

"Ghe quá. À, này Harry, thầy phải trở lại làm tiếp công việc thôi. Lát nữa thầy sẽ gặp lại con trong bữa dạ tiệc."

"Dạ."

Harry đặt cái tách trà rỗng của nó xuống bàn. Cái cốc thuốc rỗng vẫn còn bốc khói.

*

**

"Đây nè, sức tụi này khuôn được bao nhiêu thì khuôn về bấy nhiêu cho bồ nè."

Ron nói và trút một trận mưa kẹo đủ màu rực rỡ xuống đầu Harry. Lúc ấy đã hoàng hôn rồi, Ron và Hermione trở về phòng sinh hoạt chung với gương mặt hồng thắm nhờ gió lạnh và vẻ hào hứng như thể chúng vừa sống những giờ phút tuyệt nhất đời.

"Cám ơn."

Harry nói, cầm lên một gói nhỏ xíu những Quỳ Hột Tiêu. Nó hỏi:

"Hogsmeade ra sao? Mấy bồ đã đi được những chỗ nào?"

Khắc các nơi, nghe sơ qua là biết liền - Dervish & Banges, tiệm bán trang thiết bị phù thủy, tiệm Giờn của Zonko, tiệm Ba Cây Chối Thần để mua mấy ly sủi bọt đựng Bia Bơ và nhiều nơi khác nữa. Ron và Hermione tranh nhau kể:

"Buru điện nữa, Harry! Có chừng hai trăm con cú, con nào cũng đậu trên kệ, mỗi con có mã lông tùy theo bồ muốn thư được phát chuyển nhanh đến mức nào."

"Tiệm kẹo Công tước Mật có thêm một loại kẹo mới, nên họ phát miễn phí hàng mẫu để tiếp thị, tụi mình đem về cả đồng, coi nè..."

"Thành thực mà nói, tụi này nghĩ là tụi này đã gặp một con quỳ ăn thịt người, ở tiệm Ba Cây Chối Thần có bán đủ thứ."

"Ước gì tụi này đem về được cho bồ một chút Bia Bơ, thế nào nó cũng làm bồ ấm lên..."

Hermione bỗng nhìn Harry lo ngại:

"Bồ đã làm gì hôm nay? Bồ có làm xong bài tập nào không?"

"Không." Harry nói, "Thầy Lupin pha cho mình một tách trà trong văn phòng của thầy. Rồi thầy Snape bước vô..."

Harry kể hết cho hai bạn nghe chuyện về cái cốc thuốc. Miệng Ron há hốc ra, nó thở phập phồng:

"Thầy Lupin uống thuốc đó hả? Thầy có điên không?"

Hermione coi giờ:

"Tụi mình nên xuống Đại Sân Đường thôi, mấy bồ biết đó, dạ tiệc sẽ bắt đầu trong năm phút nữa..."

Ba đứa vội vã chui qua cái lỗ chân dung để nhập vào đám đông. Tụi nó vẫn không ngừng bàn bạc về thầy Snape. Hermione hạ thấp giọng, liếc nhìn chung quanh với vẻ căng thẳng:

"Nhưng nếu mà ông... mấy bồ cũng biết mà, nếu mà ông tìm cách... cách đầu độc thầy Lupin... thì ông đâu có dại gì mà làm trước mặt Harry."

Harry nói:

"Ừ, có thể."

Tụi nó đến Tiền sảnh và băng ngang Đại Sảnh đường. Nơi đây đã được trang trí bằng hàng trăm và hàng trăm trái bí rợ thấp đầy nến, một đám mây dơi sống vỗ cánh chấp chới, và rất nhiều cờ đuôi nheo màu cam rực rỡ cứ lơ lửng bơi ngang qua vòm trần Sảnh đường đầy bão tố y hệt những con rắn nước chối lòa.

Đồ ăn ngon tuyệt; đến như Ron và Hermione đã no ứ đến suýt nổ bung ra vì kẹo Công tước Mật, cũng ráng ăn mỗi món đến hai hiệp. Harry cứ liếc chừng lên bàn giáo viên. Giáo sư Lupin trông vẫn mạnh khỏe và vui tươi như thường; thầy đang hăng hái nói chuyện có minh họa bằng điệu bộ cho giáo sư tí hon Flitwick, người dạy bộ môn Bùa chú. Harry đưa mắt dọc theo bàn, tới chỗ thầy Snape ngồi. Không biết là do Harry tưởng tượng ra, hay quả thực là đôi mắt của thầy Snape đang nhìn thầy Lupin nhấp nháy liên hồi một cách phi tự nhiên?

Bữa tiệc kết thúc với một cuộc vui do những con ma trường Hogwarts phục vụ. Mấy con ma này đột ngột hiện ra từ những bức tường hoặc trời lên từ những cái bàn để biểu diễn một màn bay lượn ngoạn mục. Nick-Súyt-mất-đầu, con ma nhà Gryffindor, thành công vang dội với tiết mục phục hiện vụ chặt đầu ông mà chưa đứt hẳn.

Buổi tối thú vị đến nỗi tâm trạng vui vẻ của Harry không bị suy xuyến chút nào khi Malfoy hét qua đám đông lúc tụi nó rời Sảnh đường:

"Mấy viên giám ngục Azkaban gởi cái hôn cho mày đó, Potter!"

Harry, Ron và Hermione tuân theo những học sinh khác của nhà Gryffindor dọc theo hành lang quen thuộc trở về tháp Gryffindor, nhưng khi đi đến được bức chân dung Bà Béo ở cuối hành lang, tụi nó thấy học sinh đang túm tụm chặt cứng nơi đó.

Ron tò mò:

"Sao không ai vô trong hết vậy?"

Harry nhón đầu dòm qua những cái đầu phía trước nó. Bức chân dung dường như đóng chặt. Bỗng vang lên giọng nói của Percy, anh đang chen qua đám đông với vẻ quan trọng:

"Làm ơn cho tôi qua. Việc gì mà đồn đông lại đây như vậy? Chẳng lẽ tất cả đều cùng nhau quên mặt khẩu rồi sao? Xin lỗi, cho tôi đi qua, tôi là Thủ lĩnh Nam sinh..."

Và rồi sự im lặng lan qua đám đông, bắt đầu từ hàng đầu, và một cơn ớn lạnh tỏa xuống hàng lang. Bọn học sinh nghe giọng Percy đột ngột đánh lại:

"Ai đó đi mời thầy Dumbledore, mau lên!"

Mọi người quay đầu lại. Những người ở hàng sau cố đứng nhón trên những đầu ngón chân. Ginny vừa mới đến, thì ào:

"Chuyện gì vậy?"

Chỉ lát sau là giáo sư Dumbledore đến, đi nhanh về phía bức chân dung. Học sinh nhà Gryffindor đứng ép vào nhau để cạy Dumbledore đi qua; Harry, Ron và Hermione cũng thừa cơ tiến sát tới để coi có chuyện rắc rối gì.

Hermione nắm chặt cánh tay Harry kêu lên:

"Trời ơi..."

Bà Béo đã biến mất khỏi bức chân dung, và bức tranh thì bị rách chém tàn bạo đến nỗi vụn vãi rơi đầy sàn, nhiều mảng lớn của bức tranh đã bị xé tả tơi hoàn toàn.

Cụ Dumbledore nhìn quanh bức tranh đã bị tàn phá rồi quay lại, với đôi mắt ảm đạm, và thấy giáo sư McGonagall, giáo sư Lupin và giáo sư Snape cũng vừa vội vã đi tới.

Cụ Dumbledore nói:

"Chúng ta cần phải tìm ra bà ấy. Giáo sư McGonagall, cô làm ơn đi tìm ngay thầy Filch và bảo ông ấy đi tìm Bà Béo ở mọi bức tranh trong lâu đài."

Một giọng cười khúc khích vang lên:

"Mấy người sẽ gặp may đấy!"

Chính là con yêu tinh siêu quậy Peeves, đang nhớn nhoe bên trên đầu đám đông, hí hửng như từ trước giờ nó vẫn luôn hí hửng trước cảnh tan hoang hay lo lắng.

Cụ Dumbledore bình tĩnh hỏi:

"Người ngụ ý gì hả, Peeves?"

Cái cười của Peeves hơi héo đi một tý. Nó không dám xác láo với cụ Dumbledore. Thay vì giọng cười cợt, nó đổi giọng nịnh hót nghe còn chướng hơn cả giọng cười khúc khích:

"Thưa ngài Hiệu trưởng tôn kính, thật là nhục: Bà Béo không có muốn bị ai ngó thấy đâu. Bả bây giờ te tua xơ mướp rồi. Tôi thấy bả chạy băng qua mấy bức tranh phong cảnh ở trên lầu bốn, trốn trong những rùng cây ấy, thưa ngài. Bả khóc chuyện gì đó, khủng khiếp lắm."

Peeves vui vẻ nói thêm, giọng không được thuyết phục lắm:

"Tội nghiệp!"

Cụ Dumbledore bình thản hỏi:

"Bà ấy có nói là ai đã gây nên chuyện này không?"

"Ô, có chứ, thưa ngài giáo sư Hiệu trưởng."

Peeves nói với vẻ mặt của một người đang ôm một trái bom nổ chẳng trong hai tay.

"Ngài hiểu cho, hắn nổi điên lên khi Bà Béo không chịu cho hắn qua cửa."

Peeves lộn mào lại, ngó giáo sư Dumbledore qua hai cẳng chân của nó: "Cái thằng Sirius Black đó thật là nóng tánh!"

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Chiến Bại Ác Liệt

Giáo sư Dumbledore cho đưa tất cả học sinh nhà Gryffindor trở lại Đại Sảnh đường. Tụi nó ở đó được mười phút thì học sinh các nhà Hufflepuff, Ravenclaw và Slytherin cũng được đưa tới nhập bọn, đứa nào đứa nấy đều có vẻ cực kỳ bối rối.

Khi giáo sư McGonagall và thầy Flitwick đóng tất cả cửa vào Sảnh đường, giáo sư Dumbledore nói với học sinh:

"Các thầy cô và tôi cần hướng dẫn một cuộc kiểm tra khắp lâu đài. Tôi e rằng các con phải ngủ lại đây đêm nay vì sự an toàn của chính các con. Tôi yêu cầu các huynh trưởng canh gác ở các lối vào Sảnh đường và tôi giao trách nhiệm cho các Thủ lĩnh Nam sinh và Thủ lĩnh Nữ sinh, bất cứ động tĩnh nào cũng phải được báo cáo cho tôi ngay tức thì."

Cụ quay qua nói với anh chàng Percy đang ưỡn ngực một cách tự hào và long trọng:

"Phải một trong những con ma đi báo cáo cho tôi."

Giáo sư Dumbledore ngừng nói, chuẩn bị ra khỏi Sảnh đường thì chợt nhớ ra:

"À, phải, các con cần..."

Cụ Dumbledore chỉ cần vẫy nhẹ một cái cây đũa phép trong tay, mấy cái bàn dài liền bay véo vô sát tường và tự dựng mình lên đó; một cái vẫy khác, sàn Sảnh đường lập tức xuất hiện hàng trăm cái túi ngủ êm ái màu tía.

"Ngủ ngon đi các con."

Giáo sư Dumbledore đi ra và đóng cánh cửa lại.

Đại Sảnh đường lập tức vang lên tiếng rì rầm xao xáo; những học sinh nhà Gryffindor đang kể lại cho cả trường biết chuyện gì vừa xảy ra. Percy rao lên:

"Tất cả hãy nằm vào túi ngủ. Mau lên đi, không nói chuyện nữa! Mười phút nữa sẽ tắt đèn!"

Ron nói với Harry và Hermione:

"Mau lên!"

Tụi nó xí ba cái túi ngủ, kéo chúng vô sát góc phòng. Hermione thì thăm một cách hồi hộp:

"Máy bồ có nghĩ là Black vẫn còn ở trong lâu đài không?"

Ron nói:

"Thầy Dumbledore hiển nhiên cho rằng Black có lẽ còn ở trong lâu đài."

Vẫn mặc nguyên một bộ đồ, tụi nó chui vào trong túi ngủ, chống mình trên cùi chỏ mà tiếp tục chuyện trò. Hermione nói:

"Cũng may là hắc chọn đêm nay để đột nhập, máy bồ thấy không, nè cái đêm tụi mình không có mặt trong tháp..."

Ron nói:

"Mình đoán là hắc không còn biết ngày tháng nữa, bị vì đang đào tẩu mà. Hắc không nhớ ra đêm nay là lễ Hội Ma. Chứ không thì hắc đã nhào vô ngay chỗ này rồi."

Hermione rùng mình. Chung quanh tụi nó, mọi người đều hỏi lẫn nhau cùng hệt một câu hỏi:

"Làm sao hắc vào được tòa lâu đài?"

Một học sinh nhà Ravenclaw nằm cách tụi nó một thước, nói:

"Có thể hắc biết cách độn thổ. Máy bồ biết không, độn thổ rồi bỗng nhiên hiện ra ở đâu đó."

Một học sinh năm thứ năm nhà Hufflepuff nói:

"Có thể hắc cải trang."

Dean Thomas thì cho rằng:

"Hắc có thể bay vô đây chứ."

Hermione nói với Ron và Harry:

"Thiệt tình, hổng lẽ mình là người duy nhất đã chịu khó đọc cuốn Hogwarts, Một Lịch Sử?"

Ron nói:

"Có thể lắm. Mà sao vậy?"

Hermione giải thích:

"Bởi vì, mấy bồ biết không, lâu đài không phải chỉ được bảo vệ bằng những bức tường, mà còn có đủ loại bùa phép ếm trên đó để ngăn chặn kẻ gian đột nhập. Người ta không thể đột nhập vô đây. Và mình muốn thử coi giả trang cách nào mà lừa được những viên giám ngục Azkaban. Họ canh gác kỹ lưỡng mọi góc ngách dẫn vào sân trường. Nếu hẫng mà bay vô trường thì thế nào họ cũng phải thấy chớ. Còn thầy Filch thì biết tất cả mọi hành lang bí mật. Họ sẽ cho phong tỏa hết..."

Percy hô lớn:

"Đèn sắp tắt ngay bây giờ. Tôi yêu cầu mọi người chui vào túi ngủ và không nói chuyện nữa."

Tất cả nến tắt phụt cùng một lúc. Ánh sáng duy nhất còn lại là ánh sáng nhợt nhạt phát ra từ mấy con ma màu bạc đang trôi lững lờ chung quanh trò chuyện với mấy huynh trưởng. Cái trần đã được ếm bùa phép để trông giống như bầu trời thực bên ngoài, giờ đây lấm tấm những ngôi sao. Với hình ảnh đó và tiếng thì thào vẫn còn rì rầm trong Sảnh đường, Harry có cảm giác như thể nó đang ngủ ở ngoài trời trong làn gió nhẹ thoảng qua.

Cứ mỗi một giờ lại có một giáo viên trở vào Sảnh đường để xem xét coi mọi thứ có được yên tĩnh không. Vào khoảng ba giờ sáng, khi nhiều học sinh đã ngủ say, giáo sư Dumbledore bước vào. Harry thấy cụ nhìn quanh để tìm Percy. Anh đang len lỏi giữa những túi ngủ, biểu mấy đứa nhiều chuyện đừng nói nữa. Lúc đó Percy chỉ cách Harry, Ron và Hermione mấy bước chân. Nghe tiếng bước chân cụ Dumbledore đến gần, cả ba đứa tụi nó bèn giả bộ ngủ say.

Percy thì thào hỏi:

"Thưa thầy, có thấy dấu vết gì của hẫng không ạ?"

"Không. Mọi chuyện ở đây ổn hết chứ?"

"Thưa thầy, mọi chuyện đều ổn cả."

"Tốt. Bây giờ thì không cần dời tất cả mọi người đi. Thầy đã tìm một gác đan tạm thời để canh cái lỗ chân dung nhà Gryffindor. Ngày mai thì con con có thể đưa tất cả trở về tháp."

"Còn Bà Béo thì sao, thưa thầy?"

"Bà ấy trốn biệt trong bản đồ vùng Argyllshire ở tầng lầu hai. Rõ ràng là bà ấy đã không chịu cho Sirius Black vô vì hẫng không có mặt khẩu, cho nên hẫng mới tấn công. Bà ấy vẫn còn buồn bực lắm, nhưng khi bà bình tĩnh lại thì chúng ta sẽ nhờ thầy Filch phục hồi bức chân dung."

Harry nghe tiếng cánh cửa vào Đại Sảnh đường mở ra và có thêm nhiều tiếng bước chân khác.

"Thưa thầy hiệu trưởng?"

Đó chính là giọng thầy Snape. Harry càng nín lặng và đóng tai nghe thật kỹ:

"Cả tầng lầu ba đã được lục soát kỹ càng rồi. Hẳn không có ở đó. Thầy Filch thì đã lục soát tầng hầm; cũng không có gì ở đó cả."

"Còn Tháp Thiên văn thì sao? Phòng của giáo sư Trelawney? Chuồng cú nữa?"

"Tất cả đều đã được lục soát..."

"Tốt lắm, thầy Snape. Tôi thực sự không nghĩ hẳn còn nấn ná trong lâu đài."

Thầy Snape hỏi:

"Giáo sư có giả thuyết nào về cách thức hẳn đột nhập tòa lâu đài không ạ?"

Harry hơi ngóc đầu lên khỏi cánh tay một chút để có thể nghe bằng cả hai tai:

"Nhiều giả thuyết lắm, thầy Snape à. Mà không cái nào giống cái nào."

Harry hi hí mắt liếc về phía các thầy đứng trò chuyện. Cụ Dumbledore quay lưng về phía nó, nhưng nó có thể nhìn thấy mặt anh Percy đang mãi mê chăm chú lắng nghe, còn thầy Snape thì trông ra điệu giận dữ lắm. Thầy Snape nói, miệng hầu như không mở ra, như thể không muốn cho Percy nghe được câu chuyện:

"Giáo sư có nhớ cuộc trò chuyện của chúng ta lần trước không, lúc... lúc trước khi học kỳ bắt đầu ấy?"

Cụ Dumbledore đáp, nghe trong giọng nói của cụ dường như có vẻ muốn cảnh cáo:

"Tôi nhớ, anh Snape à."

"Có vẻ... hầu như không thể nào... mà Black tự một mình đột nhập tòa lâu đài nếu không có sự giúp đỡ từ bên trong. Tôi đã bày tỏ mối quan ngại của mình khi giáo sư chỉ định..."

"Tôi không tin có một người nào ở trong lâu đài này có thể trợ giúp Black đột nhập vào đây được."

Giọng cụ Dumbledore có một âm điệu mang ý nghĩa rõ ràng là đề tài đó coi như đã được chấm dứt, thầy Snape bèn không nói nữa. Cụ Dumbledore nói tiếp:

"Tôi phải đi gặp những viên giám ngục Azkaban. Tôi đã nói là sẽ thông báo với họ sau khi chúng ta làm xong việc kiểm tra lâu đài."

Percy hỏi:

"Thưa thầy, họ có muốn giúp đỡ chúng ta không ạ?"

Cụ Dumbledore lạnh lùng:

"À, có chứ. Nhưng tôi e là sẽ không có một viên giám ngục Azkaban nào được bước chân qua ngưỡng cửa tòa lâu đài một khi tôi còn là hiệu trưởng ở đây."

Percy có vẻ hơi bối rối. Cụ Dumbledore rời khỏi Đại sảnh đường, bước chân nhanh và lặng lẽ. Thầy Snape đứng lại một lúc nhìn theo ông hiệu trưởng với một vẻ oán trách sâu xa hiện rõ trên gương mặt, rồi thầy cũng bỏ đi ra nốt.

Harry liếc qua bên Ron và Hermione. Cả hai đứa nó cũng đã mở mắt tháo láo, trong mắt đầy ánh sao phản chiếu từ trần nhà. Ron há miệng thắc mắc:

"Tất cả những chuyện này là cái gì vậy?"

Trong vài ngày tiếp theo sau đó, toàn trường không nói gì khác ngoài chuyện Sirius Black. Những giả thuyết về cách thức hắn đã đột nhập được vào trong tòa lâu đài càng lúc càng trở nên hoang đường. Một con bé bên nhà Hufflepuff, Hannah Abbott, đã tiêu gần hết thì giờ trong buổi học Dược thảo để kể cho bất cứ ai chịu nghe rằng Black có thể hóa thành một bụi hoa.

Tấm tranh rách nát của Bà Béo đã được gỡ khỏi tường và thay thế bằng chân dung Ngài Cadogan và con ngựa con xám múp míp của ông. Không ai vui mừng lắm về chuyện này. Ngài Cadogan dành một nửa thì giờ của ông thách thiên hạ đấu tay đôi, và một nửa thì giờ còn lại thì ông dành để nghĩ ra những mặt khẩu phức tạp hết sức kỳ cục mà ông thay đổi ít nhất hai lần mỗi ngày.

Seamus Finnigan tức giận nói với Percy:

"Ông phát khùng rồi. Chúng ta không thể kiếm người nào khác sao?"

Percy nói:

"Không một bức tranh nào khác chịu nhận công việc này. Ai cũng hoảng vía vì những gì đã xảy ra cho Bà Béo. Chỉ có Ngài Cadogan là người duy nhất đủ dũng cảm để tình nguyện nhận việc."

Tuy nhiên Ngài Cadogan là mối lo nghĩ nhỏ nhất của Harry. Bây giờ nó luôn bị giám sát chặt chẽ. Các giáo viên luôn kiếm được cơ để đi kèm nó dọc hành lang và Percy (Harry nghi ngờ anh làm theo lời má anh) thì cứ lẻo đẻo theo đuôi nó ở khắp mọi nơi như một chú chó vệ sĩ cực kỳ vênh váo. Đã vậy, giáo sư McGonagall còn kêu Harry vô văn phòng của bà với vẻ mặt u ám đến nỗi Harry nghĩ là có người vừa mới chết.

Bà nói với một giọng cực kỳ nghiêm trọng:

"Bây giờ cũng không cần giấu diếm con nữa, Potter à. Cô biết tin này sẽ làm cho con hoảng hốt, nhưng mà Sirius Black..."

Harry mệt mỏi ngao ngán nói:

"Con biết hẳn đang săn đuổi con. Con đã nghe ba của Ron nói chuyện với má của trò ấy. Ông Weasley làm việc cho Bộ Pháp thuật mà."

Giáo sư McGonagall dường như bị dội ngược. Bà đăm đăm nhìn Harry một lát rồi nói:

"Cô hiểu rồi! Thôi được, trong trường hợp đó, Potter à, con sẽ hiểu được tại sao cô thấy là không nên để cho con luyện tập Quidditch vào các buổi tối. Ở ngoài sân đấu một mình với mấy thành viên trong đội bóng mà thôi thì rất là sơ hở, thiếu cảnh giác, Potter à."

Harry không kèm được cơn giận:

"Chúng ta sẽ đấu trận đầu tiên vào thứ bảy mà! Thưa cô, con cần phải luyện tập!"

Giáo sư McGonagall chăm chú quan sát Harry. Nó biết bà quan tâm ghê lắm đến triển vọng của đội tuyển Gryffindor; nói cho cùng, chính bà là người đã tiến cử nó làm Tầm thủ ngay từ đầu. Nó đứng chờ quyết định của bà, nín cả thở.

"Hừm..."

Giáo sư McGonagall đứng dậy, nhìn đăm đăm ra sân đấu Quidditch mờ mịt trong màn mưa bên ngoài cửa sổ:

"Thôi thì... có Trời đất biết cho, cô cũng muốn cuối cùng đội tuyển nhà mình giành được cúp... nhưng cũng vậy thôi, Potter à... Nếu có một giáo viên có mặt trong lúc tập thì cô sẽ yên tâm hơn. Để cô nhờ bà Hooch trông coi dùm những buổi tập luyện của con."

Thời tiết cứ càng lúc càng tệ hại hơn khi gần đến ngày diễn ra trận đấu Quidditch đầu tiên. Không chút sồn lòng, đội tuyển Gryffindor vẫn luyện tập chuyên cần hơn bao giờ hết dưới con mắt giám sát của bà Hooch. Thế rồi, vào buổi tập cuối cùng trước trận đấu ngày thứ bảy, Oliver Wood thông báo cho cả đội biết một tin chẳng lành chút nào. Wood nói, có vẻ giận lắm:

"Chúng ta sẽ không đấu với đội Slytherin! Flint vừa mới gặp tôi. Thay vào đó, chúng ta sẽ đấu với đội Hufflepuff."

Tất cả thành viên còn lại trong đội tuyển đều đồng thanh hỏi:

"Tại sao?"

Wood nói, rằng nghiêng trèo treo:

"Flint cáo lỗi rằng cánh tay của Tầm thủ đội họ vẫn chưa lành. Nhưng lý do thực sự khiến họ làm như vậy thì quá rõ ràng: không muốn thi đấu trong điều kiện thời tiết này! Họ cho rằng thời tiết xấu sẽ làm hỏng cơ may của họ..."

Suốt ngày nay luôn có gió lớn và mưa to, và trong khi Wood nói, cả đội nghe tiếng sấm rền vọng lại từ xa xa.

Harry tức tối nói:

"Tay của Malfoy chẳng bị làm sao hết! Nó chỉ giả vờ mà thôi!"

Wood nói một cách cay đắng:

"Anh biết chuyện đó, nhưng chúng ta không thể chứng minh được. Bấy lâu nay chúng ta đã luyện tập trong tinh thần và chiến thuật đấu với Slytherin, chứ không phải với Hufflepuff, phong cách của hai đội này hoàn toàn khác nhau. Đội Hufflepuff lại có một đội trưởng kiêm Tầm thủ mới: Cedric Diggory..."

Angelina, Alicia và Katie bỗng nhiên khúc khích cười.

Trước sự vô tư này, Wood cau mày hỏi:

"Chuyện gì vậy?"

Angelina nói:

"Có phải anh ta là một anh chàng cao lớn đẹp trai không?"

Katie nói thêm:

"Mạnh mẽ và lạng lẽ nữa."

Cả ba cô gái lại khúc khích cười tiếp. Fred sốt ruột:

"Anh ta cứ lạng lẽ là vì anh ta dần đến mức không thể xâu hai từ lại với nhau để nói thành câu. Anh Wood, em không biết tại sao anh lại lo lắng như vậy, Hufflepuff là đội dễ xơi nhất. Năm ngoái, trong trận tụi mình đấu với họ, Harry đã bắt được trái banh Snitch trong vòng có năm phút! Anh nhớ không?"

Wood quát ông ổng, hai mắt anh lồi ra sáng quắc:

"Chúng ta đã chơi trong những điều kiện hoàn toàn khác bây giờ! Diggory đã tổ chức được một đội rất mạnh! Nó là một Tầm thủ xuất sắc! Anh lo là các em sẽ phải chịu như vậy: chúng ta không được xả hơi! Chúng ta vẫn phải giữ mục tiêu của chúng ta! Tụi Slytherin đang tìm cách chơi xỏ mình! Chúng ta phải thắng!"

Fred tỏ ra có phần sợ hãi:

"Bình tĩnh đi anh Oliver! Chúng ta sẽ thi đấu với đội Hufflepuff một cách nghiêm túc. Hết sức nghiêm túc."

Vào hôm trước ngày thi đấu, gió thổi tới mức hú cả lên và mưa to chưa từng thấy. Bên trong những hành lang và các phòng học tối đến nỗi phải thắp thêm đuốc và đèn lồng. Bọn nhà Slytherin trông chán hết biết, mà chán nhất là Malfoy.

Nó thở dài khi một cơn cuồng phong động ầm ầm bên ngoài cửa sổ:

"Ôi, giá mà tay của tôi khá hơn một chút!"

Harry chẳng còn đầu óc đâu mà lo nghĩ chuyện gì khác hơn trận đấu sắp tới. Oliver Wood cứ hấp tấp chạy tới gặp Harry giữa hai buổi học để dặn dò nó điều này điều nọ. Lần thứ ba diễn ra cảnh này thì Wood nói lâu đến nỗi Harry bỗng nhận ra mình đã trễ buổi học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám mười phút rồi. Nó lật đật chạy đi trong khi Wood vẫn còn gào vọng theo phía sau:

"Diggory có kiểu đổi hướng thành linh ngặt nghèo lắm, thành ra em có thể phải cố gài móc nó..."

Harry thẳng chúi lại trước cửa phòng học môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, mở cửa ra lỉnh vào bên trong.

"Con xin lỗi thầy Lupin, con trễ..."

Nhưng người ngồi ở bàn giáo viên ngược mặt lên nhìn nó không phải là giáo sư Lupin; mà chính là thầy Snape.

"Bài học đã bắt đầu mười phút rồi Potter, thành ra tôi thấy phải trừ nhà Gryffindor mười điểm. Ngồi xuống."

Nhưng Harry không nhúc nhích. Nó ngơ ngác hỏi:

"Giáo sư Lupin đâu rồi?"

Thầy Snape trả lời với một cái cười nham hiểm:

"Ông ấy bảo là ông bệnh quá không dạy được hôm nay. Tôi tưởng tôi bảo trò ngồi xuống rồi mà?"

Nhưng Harry vẫn cứ đứng như trời trồng:

"Thầy bị bệnh làm sao ạ?"

Đôi mắt đen của thầy Snape lóe sáng:

"Không đến nỗi nguy cấp tánh mạng."

Giọng thầy Snape nghe như thể ông chỉ mong điều đó thôi.

"Trừ thêm năm điểm của nhà Gryffindor, và nếu tôi còn phải bảo trò ngồi xuống một lần nữa thì tôi sẽ trừ thêm năm chục điểm."

Harry bước chầm chậm về chỗ và ngồi xuống. Thầy Snape nhìn quanh lớp học:

"Như tôi đã nói trước khi Harry xen vào, giáo sư Lupin đã không để lại sổ theo dõi đầu bài mà các trò đã học cho đến nay..."

Hermione nhanh nhẩu nói:

"Thưa thầy, chúng con đã học đối phó với Ông Kẹ, Ngù Đỏ, ma da và thủy quái, và chúng con chỉ mới bắt đầu..."

Thầy Snape lạnh lùng bảo:

"Im lặng. Ta không hỏi thông tin. Ta chỉ nhận xét về sự thiếu tính tổ chức của giáo sư Lupin mà thôi."

Dean Thomas bậm gan nói to:

"Thầy Lupin là thầy giáo Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám giỏi nhất mà tụi con từng được học."

Khắp phòng học nổi lên tiếng tán thành rào rào của những học sinh khác. Cái nhìn của thầy Snape càng đe dọa hơn bao giờ hết.

"Các trò quá dễ dàng tự mãn. Thầy Lupin khó mà bắt các trò dốc hết sức. Ngù Đỏ với lại Grindylow thì ta tưởng học sinh năm thứ nhất đã phải học rồi chứ. Hôm nay chúng ta sẽ thảo luận..."

Harry nhìn thầy Snape lật sách ra, đến chương cuối cùng mà ông biết chắc là bọn học trò chưa thể học tới. Ông nói tiếp:

"Về người sói."

Hermione dường như không thể tự kiềm chế mình nữa, lên tiếng:

"Nhưng thưa thầy, theo chương trình thì chúng con chưa học tới người sói đâu ạ, chúng con chỉ mới bắt đầu về Hinkypunk."

Bằng một giọng trầm chết người, thầy Snape bảo:

"Trò Granger, tôi có cảm giác là tôi đang dạy lớp học này chứ không phải trò. Và tôi đang bảo tất cả các trò mở sách ra trang ba trăm chín mươi bốn."

Thầy đưa mắt nhìn quanh lớp, lập lại:

"Tất cả các trò! Mở sách ra ngay bây giờ!"

Cả lớp bắt đầu mở sách ra trong tiếng càu nhàu rầu rĩ và những cái liếc ngang cay đắng. Thầy Snape hỏi:

"Ai trong các trò có thể nói cho tôi biết làm thế nào để phân biệt người sói với chó sói thật?"

Mọi người ngồi im bất động; mọi người, ngoại trừ Hermione. Như mọi khi, tay cô bé giơ thẳng lên không trung.

Nhưng thầy Snape không đếm xỉa gì tới Hermione. Nụ cười nham hiểm lại hiện ra trên gương mặt thầy:

"Có ai nói được không? Chẳng lẽ các trò sẽ nói với tôi là giáo sư Lupin chưa từng dạy các trò sự khác biệt căn bản giữa..."

Parvati đột ngột nói:

"Tụi con đã nói với thầy rồi, là tụi con chưa học tới chương người sói, tụi con mới học tới..."

Thầy Snape gầm lên:

"Im lặng! Được, được, được thôi. Ta chưa bao giờ nghĩ là lại có chuyện một học sinh năm thứ ba mà lại không thể nhận ra người sói nếu vô tình gặp một con. Ta sẽ ghi nhận điều này để báo cáo với giáo sư Dumbledore biết tất cả các trò tụt hậu như thế nào..."

Hermione nói, cánh tay vẫn còn giơ cao trên không trung:

"Thưa thầy, người sói khác với chó sói thật ở nhiều điểm nhỏ. Cái mõm của người sói..."

Thầy Snape nói giọng lạnh nhạt:

"Đây là lần thứ hai trò phát biểu khi chưa được hỏi tới, trò Granger à. Trừ năm điểm nhà Gryffindor về cái về ta đây biết hết không thể chịu đựng được đó."

Hermione đỏ bừng mặt, hạ tay xuống, đôi mắt ứa đầy lệ ngó đăm đăm xuống sàn nhà. Cả lớp nhìn thầy Snape trừng trừng: một dấu hiệu bọn học trò ghét thầy Snape đến hết cỡ, bởi vì ai trong lớp học này cũng từng ít nhất một lần gọi Hermione là kẻ ta đây biết hết, và Ron là đứa gọi Hermione là kẻ ta đây biết hết ít nhất hai lần một tuần. Ron nói lớn:

"Thầy nêu ra một câu hỏi và bạn ấy biết câu trả lời! Thầy hỏi để làm gì nếu thầy không muốn được trả lời?"

Cả lớp biết ngay là Ron đã đi quá đà. Thầy Snape từ từ tiến tới trước mặt Ron, mọi người trong phòng đều nín thở. Thầy Snape đưa mặt thầy sát mặt Ron, tuyên án êm ái một cách đe dọa:

"Cấm túc, trò Weasley! Và nếu ta mà còn nghe trò phê bình cách dạy của ta nữa, thì trò sẽ phải thực sự hối hận đó."

Suốt buổi học còn lại, không ai dám gây ra một âm thanh gì khác nữa. Cả lũ ngồi im re ghi chép về người sói từ sách giáo khoa, trong khi thầy Snape lảng vảng đi lên đi xuống giữa các dãy bàn, kiểm tra bài tập bọn học trò đã làm với thầy Lupin.

"Giải thích hết sức kém cỏi... cái này sai rồi, ma da Kappa thông thường được tìm thấy nhiều hơn ở Mông Cổ... Giáo sư cho bài này tám trên mười điểm à? Ta thì chỉ cho đến ba điểm là cùng..."

Cuối cùng khi chuông reo, thầy Snape vẫn còn giữ chúng lại:

"Các trò mỗi người viết một bài văn, nộp cho tôi, về những cách thức mà trò nhận ra và tiêu diệt được người sói. Tôi yêu cầu bài văn đề tài này dài hai cuộn giấy da, và nộp cho tôi vào sáng thứ hai. Đã đến lúc phải có người chấn chỉnh lại lớp này. Trò Weasley ở lại, chúng ta cần sắp xếp hình phạt cấm túc cho trò."

Harry và Hermione cùng những học sinh khác ra khỏi phòng học. Tụi nó chờ đến khi đi đủ xa để khỏi bị nghe thầy mới bùng lên một trận đả kích thầy Snape kịch liệt.

Harry nói với Hermione:

"Thầy Snape chưa bao giờ xử sự như vậy đối với bất kỳ một giáo viên Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám nào khác, cho dù ông có muốn giành công việc này đi nữa. Tại sao ông cứ chĩa mũi dùi vô thầy Lupin chứ? Bỏ có cho là tất cả những chuyện này là chỉ tại cái vụ Ông Kẹ mà ra không?"

Hermione trầm ngâm nghĩ ngợi:

"Mình không biết. Nhưng mình thực tình mong cho giáo sư Lupin sớm bình phục..."

Năm phút sau Ron chạy theo kịp hai bạn trong trạng thái tức giận tột cùng:

"Mấy bồ có biết cái lão... (Nó gọi thầy Snape bằng một tiếng gì đó mà Hermione phải quát lên: Ron!) bắt mình làm không? Mình phải cạo rửa mấy cái bô tiêu tiểu trong bệnh thất. Mà không được dùng pháp thuật!"

Ron sủi một hơi dài, hai bàn tay nắm chặt lại.

"Ê, tại sao Sirius Black lại không thể trốn trong văn phòng lão Snape hả? Hắn có thể giúp tụi mình thanh toán lão cho rồi!"

Sáng hôm sau, Harry thức dậy rất sớm, sớm đến nỗi trời vẫn còn tối. Trong một thoáng nó nghĩ là tiếng gió hú đã đánh thức nó dậy, nhưng rồi nó cảm thấy một luồng gió lạnh ở sau gáy, nó ngồi bật dậy ngay. Con yêu Peeves đang lơ lửng cạnh Harry, thối mạnh vô lý tai nó. Harry tức giận hỏi:

"Làm thế để làm chi vậy?"

Peeves phồng má, rồi thối thiệt mạnh và vừa phóng lùi lại để ra khỏi phòng, vừa cười khúc khích.

Harry sờ soạn cầm lấy cái đồng hồ báo thức và coi giờ. Chỉ mới bốn giờ rưỡi sáng. Vừa rửa xả Peeves, Harry vừa cuộn mình lại trong chăn cố gắng tìm lại giấc ngủ. Nhưng bây giờ nó thức rồi thì thật là khó mà không nghe tiếng sầm rền ầm ầm ngay trên đầu, tiếng gió động ình ình vào cửa sổ và vách tường của tòa lâu đài, và tiếng cây gãy ngã xa xa trong khu Rừng Cấm. Vài giờ nữa nó sẽ ra sân đấu Quidditch, vật lộn với cơn cuồng phong đó. Cuối cùng nó đành từ bỏ cái nỗ lực ngủ thêm một chút mà thức dậy, mặc quần áo, cầm cây chổi thần Nimbus 2000 và bước êm ru ra khỏi phòng ngủ.

Khi Harry vừa mở cửa ra thì có vật gì đó cào vô chân nó. Harry cúi xuống vừa kịp lúc chụp được cái đuôi xù của con Crookshanks, kéo con mèo ra ngoài.

Harry nói với con Crookshanks một cách ngờ vực:

"Mày liệu hồn, tao cho là Ron nói đúng về mày đấy. Chung quanh đây thiếu gì chuột, đi mà bắt chúng đi. Đi đi."

Harry lấy chân đẩy nhẹ con Crookshanks xuống cầu thang xoắn, nói thêm:

"Hãy để cho con Scrabbers yên!"

Trong phòng sinh hoạt chung, âm thanh cơn bão dội vào nghe càng to rõ hơn. Harry biết là đừng hòng

trông mong gì cuộc đấu bị hủy bỏ. Những trận đấu Quidditch không đời nào bị hủy vì những lý do vớ vẩn như bão bùng sấm sét. Tuy vậy, Harry bắt đầu thấy sợ. Wood đã chỉ cho Harry thấy Cedric Diggory trong hành lang. Diggory là một học sinh năm thứ năm, to con hơn Harry rất nhiều. Thường thường Tâm thủ phải nhẹ nhàng nhanh nhẹn. Nhưng trong thời tiết như vậy thì trọng lượng của Diggory là một ưu thế, bởi vì nó sẽ ít có triển vọng bị cuồng phong thổi giạt ra khỏi trường đấu.

Harry ngồi trước lò sưởi giết thì giờ chờ bình minh lên, thỉnh thoảng nó đứng dậy để ngăn con mèo Crookshanks lén lên cầu thang dẫn lên phòng ngủ của nam sinh. Cuối cùng, sau khi ngồi chờ dài cả người ra, Harry cho là có lẽ đã tới giờ ăn điểm tâm. Nó bèn một mình chui đầu qua cái lỗ chân dung để ra ngoài. Ngài Cadogan quát:

"Hãy đứng lại và chiến đấu, hỡi con chó ghê kia!"

Harry ngáp:

"Thôi, dẹp đi."

Sau khi ăn xong một tô cháo, Harry sáng khoái tỉnh táo ra; và khi nó bắt đầu ăn tới món bánh mì nướng thì những người còn lại trong đội cũng xuất hiện.

Wood không ăn uống gì cả, nói:

"Trận đấu này sẽ vất vả đây."

Alicia dịu dàng bảo:

"Đừng lo lắng nữa, anh Olivia. Tụi em đâu có ngán một chút gió mưa."

Nhưng thời tiết hôm nay đáng bận tâm hơn một chút gió mưa. Quidditch được yêu thích đến nỗi cả trường vẫn kéo đi xem trận đấu như thường, cả bọn chạy xuống bãi cỏ về phía sân đấu Quidditch, đầu cúi xuống tránh ngọn gió cuồng nộ hung bạo, mấy cây dù bị gió quật vượt khỏi tay trên đường đến đấu trường. Ngay trước khi Harry bước vào phòng thay đồ, nó nhìn thấy Malfoy, Crabbe và Goyle đang cười cợt chỉ trỏ nó. Ba đứa đó che chung một cây dù khổng lồ trên đường đi ra sân đấu.

Các cầu thủ của đội tuyển đã thay áo chùng tía và chờ đợi bài diễn văn thường lệ trước trận đấu của Wood, nhưng bài dit của đó không hề được thốt ra. Wood cố gắng mở miệng nhiều lần, phát ra những tiếng nuốt nước miếng ực ực khó nghe, rồi lắc đầu một cách vô vọng, và rồi bảo các cầu thủ đi theo anh.

Gió vẫn còn mạnh đến nỗi tụi nó bị thổi giạt vô lẽ, đi lảo đảo vô sân đấu. Nếu đám đông có hoan hô thì tụi nó cũng không nghe được gì ngoài tiếng một tràng sấm mới rền vang. Mưa làm nhòe cả tròng mắt kiếng của Harry. Làm cách nào mà nó có thể nhìn thấy trái banh Snitch trong mưa gió như vậy chứ?

Đội tuyển của nhà Hufflepuff đang tiến ra từ phía đối diện của sân đấu, mặc áo chùng màu vàng hoàng yến. Hai đội trưởng tiến về phía nhau để bắt tay; Diggory mỉm cười với Wood, nhưng Wood bây giờ trông như thể đã bị khóa hàm cứng họng rồi, chỉ gật đầu đáp lễ mà thôi. Harry nhìn thấy miệng bà Hooch ra dấu mấy tiếng này:

"Trèo lên chổi!"

Harry nhắc chân phải của nó ra khỏi lớp sinh kê một cái ọp rồi thót lên cán chổi thần Nimbus 2000. Bà Hooch đưa còi lên miệng và thổi mạnh một hơi, còi ré lên chói lói và vang xa..., các cầu thủ phóng vút lên không trung.

Harry lên cao rất nhanh, nhưng chiếc Nimbus của nó hơi bị chao đảo vì gió. Nó cố hết sức nắm cán chổi thật chặt, xoay trở, nhìn xuyên thấu màn mưa.

Trong vòng năm phút, Harry ướt như chuột lột và lạnh cóng, đến nhìn đồng đội còn không thấy nữa là, nói chi đến trái banh Snitch bé tí. Harry bay dọc bang ngang, bay lui bay tới trong không gian sân đấu, ngang qua những hình dạng màu vàng màu đỏ lơ mờ, mà không có được chút xú ý niệm về những gì đang xảy ra trong trận đấu này. Nó không thể nghe được lời bình luận gió thổi bạt đi. Đám đông khán giả thì núp dưới một biển áo trùm và những tán dù tả tơi. Hai lần Harry suýt bị trái banh Bludger tông văng khỏi cán chổi, tầm nhìn của Harry bị mưa làm cho mờ mịt đến nỗi nó không thấy mấy trái Bludger bay đến gần.

Nó cũng không còn ý niệm về thời gian nữa. Càng lúc càng khó nắm vững cán chổi thần của nó. Bầu trời trở nên u tối hơn, như thể bóng đêm quyết định phủ xuống thật sớm. Hai lần Harry suýt tông phải cầu thủ khác mà không biết đó là đồng đội hay đối thủ. Người nào bây giờ cũng ướt sũng, và mưa to đến nỗi Harry không thể nào phân biệt được ai với ai...

Cùng với một tia chớp nhá lên là tiếng còi bà Hooch ré lên. Harry chỉ có thể nhìn thấy bóng Wood trong màn mưa dày, đang ra dấu gọi nó xuống mặt đất. Cả đội đáp xuống làm văng tóe lên bùn sinh.

Wood rống lên cho cả đội nghe:

"Anh xin tạm nghỉ hội ý. Tất cả lại đây, dưới này..."

Cả đội chụm chụm lại bên rìa sân đấu, dưới một tán dù rộng, Harry gỡ kiếng ra chùi vội chùi vàng vào tấm áo chùng của nó.

"Điểm số ra sao rồi?"

Wood nói:

"Chúng ta trên được năm chục điểm. Nhưng mà nếu chúng ta không sớm bắt được trái banh Snitch, thì chúng ta sẽ phải chơi tới khuya luôn."

Harry bức tức vấy cặp kiếng của nó:

"Với cặp kiếng này em không thể có một cơ hội nào hết."

Đúng ngay lúc đó, Hermione xuất hiện kề bên vai của Harry. Cô bé che tấm áo khoác bên trên đầu và mặt rạng rỡ một cách không thể hiểu được.

"Harry, mình có một ý kiến! Đưa cặp kiếng của bồ đây, mau lên!"

Harry đưa kiếng cho Hermione và, trước những đôi mắt ngạc nhiên của cả đội, Hermione gõ cây đũa phép lên cặp kiếng và hô:

"Impervius!"

Cô bé đưa trả kiếng cho Harry, nói:

"Đây! Chúng ta sẽ gạt nước ra cho mà xem!"

Trông Wood có vẻ như muốn hun chụt cô bé. Anh ta khàn khàn gọi vói theo Hermione khi cô bé mất hút vào đám đông:

"Xuất chúng! Được rồi, toàn đội, tiếp tục chiến đấu!"

Bùa chú của Hermione quả là linh nghiệm. Harry vẫn còn tê cóng vì lạnh, vẫn ướt nhèm nhẹ hơn bao giờ hết, nhưng nó đã có thể nhìn thấy. Đầy tràn lòng quyết tâm mới, Harry thúc cây chổi thần của nó phóng xuyên qua không gian hỗn loạn bão tố, trợn mắt nhìn ngó mọi hướng để tìm trái banh Snitch, né tránh trái Bludger, chuồi xuống phía dưới Diggory khi anh chàng này lao về hướng ngược lại...

Lại vang lên một chuỗi sấm rền nữa, theo sau đó là tia chớp hình chữ ba. Trận đấu này càng lúc càng trở nên nguy hiểm. Harry phải mau chóng bắt cho được trái banh Snitch...

Harry xoay cán chổi, định quay đầu lại hướng về phía trung tâm sân đấu, nhưng ngay lúc đó, một tia chớp nhá lên rọi sáng khán đài, và Harry nhìn thấy một cái gì đó làm cho nó hoàn toàn tán thần bạt hồn vía: bóng của một con chó đen lông xù bụi chẳng in rõ trên nền trời, bất động ở tuốt trên hàng ghế trống trên cao nhất.

Bàn tay tê cóng của Harry vượt khỏi cán chổi và chiếc Nimbus chúc xuống cả thước. Lắc đầu gạt đi mờ tóc trán ướt đầm, Harry liếc nhìn lại khán đài. Con chó đã biến mất.

Tiếng gào giận dữ của Wood vang lên từ cột gôn của đội Gryffindor:

"Harry! Harry! Ở đằng sau em đó!"

Harry ngơ ngác nhìn quanh. Cedric Diggory đang phóng vọt lên sân đấu, một trái banh vàng nhỏ xíu đang sáng lấp lánh trong khoảng không đầy mưa gió giữa anh ta và Harry...

Với một cái thót tim hoảng loạn, Harry ép sát mình vô cán chổi và lao về phía trái banh Snitch. Mưa quất vào mặt Harry khi nó gầm gừ với chiếc Nimbus 2000:

"Cố lên! Nhanh hơn!"

Nhưng có một cái gì đó bất thường xảy ra. Một sự im lặng kỳ quái vừa phủ chụp xuống vận động trường. Gió, dường như mạnh hơn bao giờ hết, cũng thôi gào thét. Làm như thể ai đó vừa vặn tắt âm thanh, như thể Harry bỗng nhiên điếc đặc... Cái gì đang xảy ra vậy?

Và rồi một đợt sóng lạnh quen thuộc khủng khiếp tràn qua nó, thấu vào bên trong nó, ngay khi nó nhận ra cái gì đang chuyển động trên sân đấu bên dưới.

Trước khi nó có thì giờ để suy nghĩ, Harry đã rời mắt khỏi trái banh Snitch để nhìn xuống.

Ít nhất một trăm viên giám ngục Azkaban đang đứng phía dưới, bộ mặt dấu kín của họ đều hướng lên nhằm vào Harry. Như thể nước băng đang dâng ngập trong lồng ngực Harry, cắt nội tạng nó thành từng lát. Và rồi nó lại nghe thấy lần nữa điều đó... tiếng ai đó đang gào thét, gào thét bên trong đầu Harry... tiếng một người đàn bà...

"Đừng giết Harry! Đừng giết Harry! Xin đừng giết Harry!"

"Tránh ra, con ngốc tránh ra ngay."

"Đừng giết Harry! Xin làm ơn giết tôi đi, tôi xin thế mạng."

Sương mù trắng xoá, xoáy tít và lạnh cóng đang tràn ngập đầu Harry. Nó đang làm gì đây? Tại sao nó bay? Nó cần giúp đỡ người đàn bà đó... bà sắp chết... bà sắp bị giết...

Harry té nhào xuống, nhào xuống xuyên qua màn sương mù băng giá.

"Đừng giết Harry! Làm ơn rủ lòng từ bi xin mở lòng từ bi."

Một giọng cười vang lên chói lói, tiếng người đàn bà gào thét, và Harry không còn biết gì nữa.

"May mà mặt đất rất êm."

"Tôi tưởng nó chết là cái chắc."

"Vậy mà đến mắt kiếng của nó cũng không bị gãy."

Harry có thể nghe được những giọng nói thì thầm, nhưng chẳng thể hiểu được gì cả. Nó không có một chút manh mối gì về việc nó đang ở đâu, hay làm cách nào mà nó đến được nơi đó, hay nó đã làm gì trước khi nó đến đó. Tất cả những gì nó biết được là mỗi chút mỗi phân của cơ thể nó đều đang đau đớn như thể bị dần nhừ.

"Đó là cảnh tượng dễ sợ nhứt mà tôi từng nhìn thấy trong đời."

Dễ sợ nhứt... Cảnh tượng dễ sợ nhứt... những hình bóng đen hù trùm nón... lạnh buốt... tiếng gào thét...

Mắt Harry chợt mở ra. Nó đang nằm trong bệnh thất. Các cầu thủ đội Quidditch của nhà Gryffindor lăm lem bùn sình từ đầu đến chân đang xúm xít quanh giường của Harry. Ron và Hermione cũng có mặt ở đó, trông ướt lướt thướt như vừa mới ra khỏi hồ bơi.

"Harry! Em thấy sao rồi?"

Đó là tiếng reo của Fred, anh chàng có vẻ cực kỳ trắng xác dưới lớp sình đen.

Trí nhớ của Harry dường như được phục hồi nhanh chóng. Tia chớp... Hung tinh... trái banh Snitch... và những viên giám ngục Azkaban...

Harry hỏi:

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Nó bật ngồi dậy đột ngột đến nỗi mọi người há hốc mồm ra. Fred nói:

"Em té xuống từ... để coi... ắt phải từ độ cao mười sáu thước."

Alicia vẫn còn run:

"Tụi này tưởng bạn chết rồi."

Hermione thốt ra một tiếng thút thít nho nhỏ, hai mắt cô bé đỏ ngầu.

Harry hỏi:

"Nhưng còn trận đấu. Chuyện gì đã xảy ra? Chúng ta có đấu lại không?"

Không ai nói gì cả. Sự thật khủng khiếp chìm sâu trong Harry như một hòn đá chìm xuống đáy ao.

"Chúng ta đâu có... thua hả?"

George nói:

"Diggory bắt được trái banh Snitch. Ngay sau khi em té xuống. Lúc đó anh ta không nhận thấy điều gì đang xảy ra. Khi anh ta nhìn lại và thấy em nằm trên mặt đất, anh tìm cách hủy bỏ kết quả. Anh muốn thi đấu lại. Nhưng họ đã chiến thắng một cách sòng phẳng trung thực... Ngay cả anh Wood cũng phải công nhận."

Harry bỗng nhận ra Wood không có mặt ở trong đám người đứng chung.

"Anh Wood đâu rồi?"

Fred đáp:

"Anh còn ở trong buồng tắm. Coi bộ anh muốn tự dìm mình cho chết đuối luôn."

Harry gục mặt vào đầu gối của nó, hai bàn tay nó ghì chặt mớ tóc rối. Fred ôm vai nó lay một cách thô bạo:

"Không sao đâu, Harry, trước đây em chưa bao giờ bỏ lỡ một trái banh Snitch nào mà."

George nói:

"Phải có một lần em bắt hụt nó chứ!"

Fred lại nói:

"Cũng chưa kết thúc hẳn. Chúng ta chỉ thua một trăm điểm, đúng không? Cho nên nếu Hufflepuff thua Ravenclaw, và chúng ta thắng Ravenclaw và Slytherin..."

George nói:

"Hufflepuff sẽ phải thua ít nhất hai trăm điểm."

"Nhưng nếu họ đánh bại Ravenclaw..."

"Không đời nào. Ravenclaw giỏi lắm. Nhưng nếu Slytherin thua Hufflepuff..."

"Tất cả tùy thuộc vào điểm số mà thôi... chẳng nào cũng cách biệt nhau một trăm điểm..."

Harry nằm đó, không nói một lời. Tội nó đã thua... lần đầu tiên, kể từ khi Harry tham gia đội bóng, nó đã thua một trận đấu Quidditch.

Mười phút sau hay khoảng đó, bà Pomfrey đến bảo đội banh ra ngoài để cho Harry được yên tĩnh. Fred nói:

"Lát nữa tụi này sẽ lại thăm em. Đừng tự dằn vặt mình, Harry à. Em vẫn là Tầm thủ giỏi nhất mà đội mình từng có từ trước tới nay."

Đội bóng kéo nhau đi ra ngoài, để lại dấu sinh đặng sau. Bà Pomfrey đóng cánh cửa sau lưng chúng, vẻ mặt không hài lòng chút nào. Ron và Hermione đi tới gần giường Harry. Hermione nói giọng run rẩy:

"Thầy Dumbledore giận hết sức. Mình chưa từng thấy thầy giận như thế bao giờ. Thầy chạy vô sân đấu khi bồ té ngã, thầy giơ đũa phép lên nên bồ chỉ đáp là đà xuống khi chạm mặt đất. Sau đó thầy quay đầu đũa phép chĩa vào những viên giám ngục Azkaban, bắn vô họ cái gì đó trắng lóa như bạc. Họ rời khỏi sân vận động ngay... Thầy rất giận chuyện họ vượt vô sân trường, tụi mình từng nghe thầy nói..."

Ron tiếp lời:

"Thầy Dumbledore làm bùa phép đặt bồ lên một cái băng ca rồi đi về trường với cái băng ca đó lơ lửng bay theo thầy. Ai cũng tưởng bồ đã..."

Giọng Ron nhỏ đi, bỏ lửng câu nói, nhưng Harry không để ý. Nó đang mãi suy nghĩ về điều mà những viên giám ngục Azkaban đã làm đối với nó... về tiếng gào thét. Nó ngước lên thấy Ron và Hermione nhìn nó lo lắng đến nỗi nó phải nhìn quanh tìm một đề tài cụ thể nào đó để nói:

"Có ai lượm lại chiếc Nimbus của mình không?"

Ron và Hermione liếc nhau một cái thật nhanh.

"Ờ..."

Harry hết nhìn đứa này tới đứa khác:

"Chuyện gì?"

Hermione ngập ngừng nói:

"Ờ... khi bồ té xuống, chiếc Nimbus bay đi."

"Rồi sao?"

"Và nó đụng... nó tông vô... Ôi, Harry ơi... nó tông vô cây Liễu Roi."

Ruột gan Harry cồn cào. Cây Liễu Roi là một cỗ thụ hung bạo vô cùng, đứng chơ vơ một mình giữa sân trường.

"Rồi sao?"

Nó hỏi mà sợ điếng người cái câu trả lời. Ron nói:

"Ờ, bồ biết cây Liễu Roi mà Nó... nó đâu có ưa bị tông!"

Hermione nói giọng lí nhí:

"Giáo sư Flitwick vừa thu gom cây chổi về trước khi bồ tỉnh dậy."

Một cách chậm rãi, cô bé cầm lấy một cái túi xách đặt cạnh chân, trút hết bên trong ra hàng tá que gỗ vụn với những cành nhánh con con trên giường. Đó là những gì còn lại của cây chổi thần trung thành của Harry giờ rốt cuộc đã bị hạ gục.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Bản Đồ Của Đạo Tặc

Bà Pomfrey khẳng khái bảo là Harry phải nghỉ ngơi trong bệnh thất cho đến hết cuối tuần. Harry không phản nản hay tranh cãi gì, nhưng nó nhất định không chịu để bà Pomfrey quảng đi mớ tàn tích của chiếc Nimbus 2000. Nó biết nó làm vậy là ngu ngốc, biết là không trông mong gì sửa chữa vá vúi gì được chiếc Nimbus 2000 nữa, nhưng nó vẫn không thể không giữ những tàn tích đó lại; nó có cảm giác như nó vừa mất người bạn thân thiết nhất.

Khách khứa đến thăm Harry nườm nượp, ai cũng cố làm cho nó phấn khởi lên. Lão Hagrid gửi tặng nó một bó bông sâu tai giống như những cái bắp cải vàng khè. Và Ginny, đỏ mặt thẹn thù, đến thăm với một tấm thiệp chúc "mau bình phục" mà cô bé tự làm lấy. Tấm thiệp ấy cứ hát lên eo éo trừ khi Harry nhét dưới tộ trái cây. Đội Gryffindor trở lại thăm Harry vào sáng chủ nhật, lần này có Wood đi cùng. Wood nói với Harry bằng một giọng trống rỗng ơ hờ rằng anh không hề chê trách Harry một mảy may nào hết. Ron và Hermione chỉ rời khỏi giường của Harry vào ban đêm. Nhưng không có bất cứ ai nói hay làm điều gì có thể khiến cho Harry cảm thấy khá lên được, bởi vì họ chỉ biết một nửa cái điều đã làm nó điêu đứng.

Nó không nói cho ai nghe về Hung tinh, ngay cả Ron và Hermione, bởi vì nếu biết thì Ron sẽ sợ phát điên lên, còn Hermione thì sẽ chế giễu. Tuy nhiên, thực tế tồn tại là Hung tinh xuất hiện hai lần, và cả hai lần xuất hiện đó đều kèm theo những tai nạn suýt chết; lần đầu, Harry suýt bị chiếc xe đồ Hiệp sĩ cán ngang; lần thứ hai, nó té từ trên cây chổi xuống từ độ cao mười sáu thước. Liệu Hung tinh có theo ám nó cho đến khi nó thực sự chết mới thôi? Chẳng lẽ nó cứ sống cho đến hết đời trong nỗi lo ngay ngáy về con ác thú đó?

Và còn những viên giám ngục Azkaban nữa. Cứ mỗi lần nghĩ đến họ là Harry thấy xấu hổ và muốn bệnh. Mọi người đều nói những viên giám ngục Azkaban thật kinh dị, nhưng đâu có ai té nhào mỗi khi đến gần một viên giám ngục... cũng đâu có ai nghe vọng âm trong đầu mình tiếng cha mẹ mình đang hấp hối.

Bởi vì giờ đây Harry đã biết tiếng gào thét mà nó nghe trong đầu là tiếng của ai. Nó đã nghe đi nghe lại những lời ấy, những lời của người đàn bà ấy, trong suốt những đêm nó nằm trong bệnh thất, thao thức nhìn những vệt trăng hắt bóng lên trần nhà. Khi những viên giám ngục Azkaban đến gần Harry, nó đã nghe những giây phút cuối cùng của má nó, sự cố gắng của bà để bảo vệ nó, Harry, khỏi bàn tay của Trùm Hắc ám Voldemort, và tiếng cười của Trùm Hắc ám Voldemort trước khi hạ sát bà... Harry ngủ lơ mơ chập chờn, chìm vào những giấc mơ đầy những bàn tay thối rửa nhớp nháp và sự van lạy như tể sao, để rồi vùng thức dậy và lại quay quắt với tiếng gào thét van xin của người mẹ.

Đến ngày thứ hai, Harry đã nguôi ngoai nỗi buồn trong tim khi trở về với sự ồn ào và rộn ràng của ngôi trường, nơi mà khiến cái đầu nó phải nghĩ đến những thứ khác, cho dù có phải chịu đựng sự châm chọc của Malfoy. Chiến bại của Gryffindor làm cho Malfoy vui mừng hí hửng ra mặt. Nó cởi bỏ băng quấn tay, ăn mừng việc được sử dụng cả hai tay bằng cách nhái một cách sinh động cuộc ngã chối của Harry. Malfoy dành hầu hết thì giờ của buổi học Độc dược tiếp theo bắt chước những viên giám ngục Azkaban đi ngang đi dọc khắp căn hầm; cuối cùng, quá sức chịu đựng, Ron liệng một trái tim cá sấu nhót nhọt to tướng vào Malfoy, trúng ngay giữa mặt nó, khiến cho giáo sư Snape trừ mất năm chục điểm của nhà Gryffindor.

Khi đi đến lớp học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám sau bữa ăn trưa, Ron nói:

-- Nếu thầy Snape lại dạy lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám nữa thì mình sẽ nghỉ bệnh cho coi. Hermione, bồ ngó thử xem ai ở trông?

Hermione đi tới cửa lớp, nhìn vào:

-- Tốt rồi!

Giáo sư Lupin đã trở lại bục giảng. Nhìn cũng thấy rõ thầy Lupin đã bị bệnh nặng. Tấm áo chùng cũ kỹ của thầy rõ ràng trở nên rộng hơn, khoác lỏng không trên thân hình thầy, và dưới mắt thầy là những quầng thâm đậm. Tuy vậy, thầy vẫn mỉm cười với cả lớp khi bọn học trò vô lớp ngồi xuống. Bọn chúng lập tức bùng ra một trận tố khổ về cách đối xử của thầy Snape khi dạy thế thầy Lupin bị bệnh.

-- Không công bằng gì hết, chỉ dạy thế tạm thôi mà sao thầy Snape lại bắt tội con làm bài tập nộp cho thầy ấy?

-- Tội con đâu có biết gì về người sói đâu?

-- Dài tới hai cuộn giấy da lộn!

Thầy Lupin hơi nghiêm lại, hỏi:

-- Các con có nói với thầy Snape là các con chưa học tới chương đó không?

Trận bép xép lại rộ lên nhặng xị:

-- Có chứ, nhưng mà thầy Snape nói tội con tụt hậu...

--... thầy ấy chẳng thèm nghe...

--... những hai cuộn giấy da!

Giáo sư Lupin mỉm cười trước vẻ phẫn nộ trên gương mặt của lũ học trò.

-- Các con đừng lo lắng quá. Thầy sẽ nói chuyện với giáo sư Snape. Các con khỏi phải viết bài luận văn.

-- Ôi! Khỏi ư?

Tiếng kêu đầy thất vọng đó là của Hermione. Cô bé nói:

-- Nhưng con đã làm xong hết rồi!

Hôm đó tại nó lại được một buổi học thú vị. Giáo sư Lupin mang theo một cái bồn kiếng đựng con Hinkypunk, một sinh vật nhỏ xíu có một chân luôn làm ra vẻ như mình được chế tạo bằng những lộn khói, chứ không chỉ mong manh và vô hại.

Giáo sư Lupin giảng giải trong khi lũ học trò hí hoáy ghi chép:

-- Nọ dụ dỗ lũ khách vô đảm lầy. Các con có để ý cái lồng đèn đang đưa trong tay nó không? Nó nhảy tới - người ta đi theo ánh đèn - và rồi...

Con Hinkypunk ré lên một tiếng kinh dị dội vào lớp kiếng chắn bồn để đáp lời thầy Lupin.

Khi chuông reo hết tiết, mọi người lo thu dọn đồ đạc của mình rồi kéo nhau ra cửa, Harry cũng vậy, chen lẫn trong đám bạn, nhưng giáo sư Lupin gọi:

-- Chờ thầy một chút Harry, thầy có điều muốn nói với con.

Harry quay trở lui, nhìn giáo sư đang dùng một tấm vải trùm cái bồn kiếng đựng con Hinkypunk lại. Xong, thầy trở lại bàn giấy, bắt đầu chất cuốn sách vào cái cặp của mình:

-- Thầy có nghe nói về trận đấu và rất tiếc cây chổi thần của con. Có thể còn sửa chữa nó lại được không?

Harry đáp:

-- Dạ, không ạ. Cây Liễu Roi đã đánh nó tan thành trăm mảnh vụn rồi.

Thầy Lupin thở dài:

-- Người ta trồng cây Liễu Roi đó vào đúng cái năm mà thầy đến học ở trường Hogwarts này. Hồi đó học trò thường chơi đùa dưới tán cây, thậm chí còn thử đến gần chạm vào thân nó nữa. Nhưng mà rất cuộc khi có một thằng nhóc tên là Davey Gudgeon, suýt chột mắt vì giỡn mặt với cây, thì bọn thầy bị cấm đến gần cây đó. Chổi thần cũng không được nương nhẹ hơn là bao.

Harry khó khăn lắm mới mở được lời:

-- Thưa thầy, thầy có nghe nói về những viên giám ngục Azkaban không ạ?

Thầy Lupin ngó nhanh Harry một cái.

-- Có, thầy có nghe nói. Thầy tin là chưa hề có ai trong chúng ta từng thấy cụ Dumbledore nổi giận đến như vậy. Đôi khi những viên giám ngục Azkaban đó phát sốt ruột... chúng nổi giận vì bị từ chối cho vô sân trường... Thầy đoán rằng họ là nguyên nhân khiến con té ngã?

-- Dạ.

Harry đáp. Nó ngập ngừng, rồi cái câu hỏi mà nó phải hỏi tự nhiên vượt ra khỏi miệng trước khi nó có thể tự mình kiềm chế được.

-- Thưa thầy tại sao như vậy? Tại sao họ có thể ảnh hưởng đến con như vậy? Chẳng lẽ con...

Thầy Lupin nói ngay, như thể thầy đọc được ý nghĩ trong đầu Harry:

-- Chuyện đó không liên quan gì tới sự yếu đuối cả. Những viên giám ngục Azkaban ảnh hưởng đến con tồi tệ hơn đối với những người khác là vì con có những nỗi kinh hoàng trong quá khứ mà những người khác không có.

Một tia nắng mùa đông xuyên qua phòng học, rọi sáng mái tóc muối tiêu trên đầu thầy Lupin và những đường nét vẫn còn trẻ trên gương mặt thầy.

-- Giám ngục Azkaban thuộc về những sinh vật ghê tởm nhất có mặt trên thế gian này. Chúng tràn vào những nơi bẩn thỉu nhất, tăm tối nhất, chúng vinh danh sự thối rữa và nỗi tuyệt vọng, chúng rút cạn sự yên lành, niềm hy vọng và hạnh phúc trong không khí chung quanh. Ngay cả dân Muggle cũng cảm thấy sự hiện hữu của chúng, mặc dù họ không thể nhìn thấy chúng. Người nào quá gần gũi với những viên giám ngục Azkaban thì mọi cảm xúc tốt đẹp, mọi ký ức vui vẻ đều sẽ bị chúng hút kiệt khỏi con người đó. Nếu có thể, những viên giám ngục Azkaban sẽ gặm nhấm kẻ đó cho đến khi chúng thu tóm kẻ đó và biến kẻ đó thành một thứ tường tượng như chúng - vô hồn và ác độc. Trong lòng kẻ đó sẽ không còn gì khác hơn là những gì trải qua tồi tệ nhất trong đời. Và Harry à, điều tồi tệ nhất đã từng xảy ra cho con đã ám ảnh con khiến con té khỏi cây chổi thần. Con không việc gì phải xấu hổ về chuyện đó...

Harry nhìn chăm chăm cái bàn giấy của giáo sư Lupin, cổ họng nó khô ran cứng đờ:

-- Khi chúng đến gần con... con nghe Voldemort giết mẹ con.

Thầy Lupin làm một động tác bất chợt như thể ông muốn đưa tay ôm lấy Harry, nắm chặt vai nó vỗ về, nhưng nghĩ lại không nên. Hai thầy trò yên lặng một lát, rồi Harry cay đắng nói:

-- Chúng đang trở nên háu đói. Cụ Dumbledore không cho chúng vô trường nên nguồn cung cấp nạn nhân người của chúng đang trở nên cạn dần... Thầy cho là chúng không thể kháng cự được sức hút của đám đông lớn tụ tập ở sân đấu Quidditch. Tất cả sự kích động đó... những cảm xúc dâng cao ngất đó... chính là ý tưởng một bữa tiệc dành cho chúng.

Harry lẩm bẩm:

-- Ngục Azkaban ắt là kinh khủng lắm.

Thầy Lupin gật đầu ngay.

-- Pháo đài đó được xây trên một hòn đảo nhỏ ở ngoài khơi giữa biển cả, nhưng thực ra họ cũng không cần đến tường cao hay nước sâu để giam giữ tù nhân. Không cần, một khi những tù nhân đều đã bị mắc bẫy ở ngay trong chính đầu óc của họ, không còn khả năng nghĩ đến một ý tưởng vui tươi phấn khởi nào hết. Chỉ trong vòng vài tuần, hầu hết những tù nhân này đều hóa điên.

Harry chậm rãi nói từng tiếng:

-- Nhưng Sirius Black thoát được chúng. Hắn đã đào thoát...

Cái cặp của thầy Lupin trượt khỏi bàn giấy, thầy phải vội vàng cúi người xuống để chụp lại nó. Thầy nói khi đã đứng thẳng lại:

-- Ừ, chắc là Black đã tìm được cách nào đó chống đỡ bọn giám ngục Azkaban. Thầy không thể tin là điều đó lại có thể... Những viên giám ngục Azkaban thế nào cũng rút cạn sức mạnh của một phù thủy một khi đã bị chúng cận kề kèm cặp quá lâu...

Bỗng nhiên Harry hỏi:

-- Chính thầy đã buộc viên giám ngục Azkaban trên xe lửa phải thối lui, phải không thầy?

Giáo sư Lupin nói:

-- Có những... cách tự vệ nhất định mà người ta có thể dùng. Nhưng mà lúc đó chỉ có một viên giám ngục trên xe lửa. Chúng càng đông thì càng khó khăn hơn trong việc xua đuổi chúng.

Harry hỏi ngay:

-- Cách tự vệ như thế nào, thầy dạy con được không ạ?

-- Thầy không muốn làm ra vẻ là chuyên gia chống viên giám ngục, Harry à... ngược lại...

-- Nhưng nếu mấy viên giám ngục lại kéo tới một trận đấu Quidditch khác nữa thì con cần có khả năng

chống đỡ bọn chúng...

Thầy Lupin nhìn vào gương mặt lộ rõ quyết tâm của Harry, thầy ngập ngừng một thoáng rồi nói:

-- Thôi... được. Thầy sẽ cố gắng giúp con. Nhưng mà thầy e là phải đợi qua học kỳ tới. Thầy có nhiều chuyện phải làm trước kỳ lễ. Nhè đúng lúc bất tiện nhứt mà thầy lại ngã bệnh.

Tinh thần Harry phấn chấn lên thấy rõ nhờ lời hứa hẹn của thầy Lupin sẽ dạy nó cách chống đỡ bọn giám ngục Azkaban, việc này khiến nó tin là nó sẽ không còn phải nghe lại cái chết của má nó nữa; mặt khác, tinh thần nó còn phấn chấn nhờ vào kết quả trận đấu Quidditch vào cuối tháng mười một: đội Ravenclaw đã đè bẹp đội Hufflepuff. Vậy là nhà Gryffindor không đến nỗi mất hết hy vọng, mặc dù tình thế của họ hiện nay là không thể để thua thêm một trận nào nữa. Wood đã lấy lại được sinh lực điên cuồng của anh và bắt đội nhà Gryffindor luyện tập đến khốn đốn như xưa nay ngay cả trong những cơn mưa mù mịt lạnh cóng lì lợm kéo dài đến tận tháng mười hai. Harry càng nhận thấy không còn dấu hiệu gì của bọn giám ngục Azkaban trong sân trường nữa. Cơn giận của thầy Dumbledore dường như đã tống chúng trở lại trạm gác của chúng ở lối ra vào trường.

Hai tuần lễ trước khi học kỳ kết thúc, bầu trời bỗng nhiên sáng lên một màu trắng sữa lóa cả mắt, và khoảng sân lầy lội một buổi sáng nọ hiện ra với lớp sương giá lóng lánh phủ kín. Bên trong tòa lâu đài không khí mừng đón Giáng sinh đã khá chộn rộn. Giáo sư Flitwick, thầy giáo dạy môn Bùa chú, đã trang trí xong lớp học của ông với những bóng đèn lung linh nhấp nháy có thể hóa ra những nàng tiên thật sự bay chấp chới. Tất cả lũ học trò đều hớn hờ bàn tính kế hoạch nghỉ lễ của chúng. Cả Ron và Hermione đều quyết định ở lại trường Hogwarts, và mặc dù Ron nói là quyết định ở lại trường của nó là do nó không thể nào chịu nổi Percy đến hai tuần lễ, và vào thư viện trường nghiên cứu; nhưng những điều đó khó mà lừa được Harry, nó biết tổng là hai người đó ở lại trường là để cho mình có bạn, cho nên Harry cảm động và biết ơn lắm.

Vào cuối tuần của tuần lễ học cuối học kỳ, mọi người lại được dịp vui sướng, ngoại trừ Harry, vì có một chuyến đi chơi ở làng Hogsmeade nữa. Hermione reo:

-- Tụi mình có thể mua sắm tất cả quà Giáng sinh ở đó! Ba má mình sẽ rất thích mấy món kẹo Dây xĩa răng vị bạc hà của tiệm Công tước Mật!

Cam chịu cái thực tế nó lại là đứa học sinh duy nhứt của năm thứ ba bị ở lại trường một lần nữa khi mọi người đều được đi Hogsmeade chơi, Harry mượn của Wood một cuốn sách tựa là Chọn Chối Thần, quyết định dành trọn ngày để đọc cho hết về sự khác nhau giữa các nhãn hiệu chối thần. Trong những buổi luyện tập với đồng đội hôm nay, Harry xài đỡ cây chối thần của trường, một cây Sao Xẹt cổ lỗ sĩ, vừa chậm rề rề vừa ưa cà giựt. Harry đương nhiên là đang rất cần có một cây chối thần mới cho riêng mình.

Vào buổi sáng thứ bảy đi thăm làng Hogsmeade, Ron và Hermione tạm biệt Harry xong, quần mình trong lớp áo trùm kín người và quàng khăn quanh cổ mà ra đi. Harry quay trở lại một mình trèo lên cầu

thang cẩm thạch, hướng trở về tháp Gryffindor. Tuyết đã bắt đầu rơi bên ngoài cửa sổ, và lâu đài hết sức yên tĩnh vắng lặng.

-- Harry! Suyt!

Đang đi qua được nửa hành lang ở tầng lầu ba, Harry nghe tiếng kêu, quay đầu lại, thấy Fred và George đang thò đầu ra gọi nó từ sau bức tượng của mụ phù thủy một mắt gù lưng. Harry tò mò:

-- Máy anh làm gì ở đây? Bộ máy anh không đi thăm làng Hogsmeade sao?

Fred nói với một cái nháy mắt bí hiểm:

-- Tụi anh tới đây để lên dây cót tinh thần cho em một tý trước khi tụi anh đi. Vô đây...

Fred gật đầu ra dấu bảo Harry đi về phía một phòng học trống ở bên trái của bức tượng gù một mắt. Harry đi theo Fred và George vào bên trong. George nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi quay ra nhìn Harry tươi cười rạng rỡ. Nó nói:

-- Một món quà Giáng sinh sớm dành cho em đây nè Harry!

Fred rút cái gì đó ra từ dưới tấm áo trùm của nó với điệu bộ rất ư màu mè. Nó đặt cái đó lên bàn. Đó chỉ là một miếng giấy da lớn, vuông vức và nhàu nát, và tuyệt không có chữ nào trong đó cả. Harry ngờ vực ngó tấm giấy da, cảnh giác là Fred và George đang chơi mình một vở gì đây.

-- Cái đó là cái gì vậy?

George vỗ nhè nhẹ lên tấm giấy da một cách trù mến:

-- Harry à, cái này là bí quyết thành công của tụi anh đây.

Fred nói:

-- Đem cho em thì tụi anh cũng xót ruột lắm. Nhưng mà tụi anh đã quyết định vào tối hôm qua là em cần nó hơn tụi anh.

George nói thêm:

-- Với lại, tụi anh đã thuộc nó nằm lòng rồi. Nay tụi anh truyền nó lại cho em. Tụi anh không còn cần đến nó nữa.

Harry thắc mắc:

-- Nhưng mà em cần một miếng giấy da cũ xì để làm gì cơ chứ?

-- Một miếng giấy da cũ xì!

Fred thốt kêu, nhắm mắt lại với một vẻ mặt đau đớn như thể Harry vừa xúc phạm nó một cách ghê gớm cực kỳ. Nó bảo:

-- George, giải thích đi!

-- Ờ... Hồi tụi anh mới vô năm thứ nhứt đó, Harry - cũng trẻ đại, vô tư lự, ngây thơ...

Harry cười khìch khìch. Nó nghi Fred và George chưa từng ngây thơ ngày nào trong đời.

-- Ý là ngây thơ hơn bây giờ - Tụi anh bị rắc rối với thầy Filch.

--... Tụi anh cho nổ một trái Bom-phân trong hành lang và vì một lý lẽ gì đó mà chuyện này khiến ông vô cùng tức giận...

-- Thành ra ông tóm cả hai anh lên văn phòng của ông và hù dọa tụi anh bằng mấy ngón nghề thông thường của ông như...

--... cấm túc...

--... mổ bụng...

--... và tụi anh không thể nào không nhận thấy có một cái ngăn kéo của một trong mấy cái tủ đựng hồ sơ của ông được đánh dấu Bị tịch thu và Rất nguy hiểm.

Harry bắt đầu nhe răng cười:

-- Mấy anh đừng nói với em là...

Fred nói:

-- Ừ, nếu là em thì em làm gì? George đánh lạc hướng thầy Filch bằng cách làm rớt một trái Bom-phân khác, còn anh thì hé cái ngăn kéo ra và tóm được cái này.

George nói:

-- Em biết đó, cũng đâu đến nỗi tệ tới vậy. Tụi anh đoán thầy Filch không đời nào khám phá được cách xài cái này. Tuy nhiên, có lẽ ông cũng nghi ngờ nó là cái gì đó hữu ích, chứ nếu không thì đời nào ông lại tịch thu.

-- Và mấy anh biết cách xài nó à?

Fred cười hình hích:

-- Ôi, biết chứ. Cái vật xinh xinh nho nhỏ này đã dạy cho tụi anh nhiều hơn tất cả những ông thầy bà cô ở trường này đó.

Harry ngó cái miếng giấy da cũ xì nhàu nát, nói:

-- Mấy anh làm em hồi hộp quá.

George kêu:

-- Ủa, vậy sao?

Nó rút cây đũa phép ra, chạm nhẹ miếng giấy da và đọc thần chú:

-- Tôi trang trọng thề rằng tôi là đồ vô tích sự.

Lập tức những đường kẻ bằng mực bắt đầu hiện rõ và lan ra dần dần như một mạng nhện từ cái điểm mà George chạm đầu đũa phép vào. Những đường kẻ này nối kết với nhau, cắt lẫn nhau, và xòe ra như nan quạt ở mỗi góc của tấm giấy da; và rồi chữ bắt đầu nở ra như hoa vắt ngang phía trên tấm giấy da; mấy chữ màu xanh lá cây to tướng cong queo tuyên bố rằng:

Quý ông Mơ Mộng Ngớ Ngẩn, Đuôi Trùn,

Chân Nhồi Bông và Gạc Nai

Công ty cung cấp trợ thiết bị

cho những kẻ phá phách pháp thuật

Hân hạnh trình bày

BẢN ĐỒ CỦA ĐẠO TẶC

Đó là một tấm bản đồ chỉ ra mọi góc ngách của lâu đài Hogwarts và sân bãi quanh trường. Nhưng điều thực sự đáng chú ý là những chấm mực nhỏ xíu di chuyển loang quanh trong bản đồ, mỗi chấm đều mang một cái nhãn tên viết bằng nét chữ li ti. Kinh ngạc quá, Harry cúi xuống nhìn mấy cái chấm đó. Một cái chấm đeo nhãn tên ở góc trái trên cùng cho thấy cụ Dumbledore đang đi qua đi lại trong phòng Hiệu trưởng; một chấm khác cho thấy Bà Norris - con mèo của thầy giám thị Filch - đang rình mò ở tầng lầu hai, và ở trong phòng truyền thông, con yêu siêu quậy Peeves đang vút qua vút lại. Và khi Harry đưa mắt dò lên rà xuống những hành lang quen thuộc thì nó nhận ra một điều:

Cái bản đồ này phơi bày ra một hệ thống lối đi mà nó chưa bao giờ đặt chân tới. Mà nhiều hành lang đó dường như dẫn...

-- Thăng tới làng Hogsmeade.

Fred dùng một ngón tay dò theo một trong những lối đi đó, nói:

-- Có tất cả bảy lối đi, hiện giờ thì thầy Filch biết được bốn lối.

Nó chỉ ra những lối đi bí mật đã bị thầy Filch phát hiện, nói tiếp:

-- Nhưng còn những lối đi này thì chắc chắn là chỉ có chúng ta biết mà thôi. Đừng mất thì giờ mò vô lối đi đằng sau tấm gương trên tầng lầu bốn. Tụi anh xài lối đó cho đến mùa đông năm ngoái thì thôi luôn, thành hang cụt rồi, hoàn toàn bị bít lối. Còn lối đi này thì tụi anh chắc là chưa ai từng xài tới, bởi vì cây Liễu Roi đứng áng ngay cửa ra vào. Nhưng còn lối đi này đây, lối này dẫn thẳng tới hầm chứa đồ của tiệm Công tước Mật. Tụi anh dùng lối đi này cả tỷ lần rồi. Và có lẽ em cũng nên để ý, cửa vào lối đi này ở ngay bên phải căn phòng này, thông qua bức tượng mụ phù thủy gù một mắt.

George vuốt ve hàng chữ ở đầu bản đồ, thở dài:

-- Mơ Mộng, Ngớ Ngẩn, Đuôi Trùn, Chân Nhồi Bông và Gạc Nai. Tụi mình nợ nần họ nhiều lắm.

Fred trang trọng nói:

-- Những con người cao quý, làm việc không mệt mỏi để giúp đỡ một tân thế hệ những kẻ phá luật.

George nhanh nhẩu tiếp lời:

-- Đúng. Khi nào xài xong thì nhớ lau sạch sẽ đi nhé.

-- Nếu không thì bất kỳ ai cũng có thể coi được đó!

Fred nói giọng cảnh cáo.

-- Chỉ cần khỏ nó một cái nữa và đọc thần chú "Phá luật xong!", thì tấm bản đồ lại trống trơn như ban đầu.

Fred nhái điệu bộ trịnh trọng của Percy, nói:

-- Cho nên, chú em Harry này, hãy liệu mà xử sự đấy nhé!

George nháy mắt:

-- Hẹn gặp lại em ở tiệm Công tước Mật!

Cả Fred và George cùng bước ra khỏi phòng học, cười điệu dàng với một vẻ vô cùng mãn nguyện.

Harry vẫn còn đứng đó, máu chảy rạo rức niềm phấn khích trong người, Harry vẫn nghe văng vẳng từ trong đầu những lời ông Weasley đã có lần nói:

-- Đừng bao giờ tin bất cứ thứ gì có thể tự suy nghĩ nếu mà mình không thể thấy bộ óc nó nằm ở đâu.

Tấm bản đồ này là một trong những đồ vật pháp thuật nguy hiểm mà ông Weasley cảnh cáo là phải coi chừng... Trớ trêu bị cho những kẻ phá phách pháp thuật... Nhưng rồi Harry biện lý rằng nó chỉ muốn xài tấm bản đồ để đi tới làng Hogsmeade mà thôi, chứ nó có ăn cắp cái gì hay tấn công ai đâu... với lại anh Fred và anh George cũng từng xài nó bao nhiêu năm rồi mà có chuyện khủng khiếp gì xảy ra đâu.

Harry dùng ngón tay dò theo lối đi dẫn đến hầm chứa đồ của tiệm Công tước Mật.

Thế rồi, đột nhiên như thể tuân theo một mệnh lệnh nào đó, Harry cuộn tấm bản đồ lại, nhét nó vô trong áo chùng đang mặc, vội vã đi ra cửa phòng học. Nó hé mở cánh cửa vài phân. Không có ai ở bên ngoài hết. Nó lén ra khỏi phòng một cách hết sức cẩn thận, rồi lách ra sau bức tượng mục phù thủy một mắt.

Phải làm gì nữa đây? Harry lại rút tấm bản đồ ra và kinh ngạc nhận thấy trên bản đồ xuất hiện một chấm mực mới có nhãn tên là "Harry Potter". Cái chấm này ở vị trí ngay bóc cái chỗ mà Harry đang đứng, khoảng giữa hành lang trên tầng lầu ba. Harry cẩn thận quan sát. Chấm mực tí xíu của nó dường như gõ nhẹ lên mục phù thủy bằng cây đũa phép tí hon. Harry nhanh chóng rút cây đũa phép của mình ra và gõ lên bức tượng. Không có gì xảy ra cả. Nó lại nhìn vào bản đồ. Trong đó hiện ra câu thần chú:

-- Dissendium! (Mở đường thoát lối!)

Harry bèn gõ lên tượng đá một lần nữa và thì thầm:

-- Dissendium! (Mở đường thoát lối!)

Ngay tức thì cái bấu trên lưng bức tượng mở ra, đủ rộng cho một người đủ ốm để chui vào. Harry liếc nhanh đầu trên đầu dưới của hành lang, rồi nhét lại bản đồ vô áo, đu mình lên bức tượng, đút đầu vô cái lỗ trên cái lưng gù trước, rồi sau đó thót mình trườn vô bên trong.

Nó trượt xuống một khoảng khá dài, có vẻ như trên một cầu trượt bằng đá, đáp xuống một nền đất ẩm, lạnh. Harry đứng dậy, nhìn quanh. Tối như hũ nút. Nó bèn giơ cây đũa phép lên, thì thầm:

-- Lumos!

Nó nhận thấy mình đang ở trong một lối đi bằng đất rất hẹp và thấp. Nó lại rút bản đồ ra giơ lên, gõ đầu cây đũa phép lên tấm bản đồ, lầm rầm đọc tiếp:

-- Phá luật xong!

Tấm bản đồ tức thì lại trống trơn. Harry xếp tấm bản đồ lại cẩn thận, giấu kỹ vào trong áo chùng, rồi với trái tim đập bùng bùng trong ngực, vừa hồi hộp vừa lo sợ, nó bắt đầu đi.

Lối đi quanh co khúc khuỷu, giống hang của một con thỏ bụi, bụi Nhất. Harry hấp tấp đi, thỉnh thoảng vấp té xuống nền đất lồi lõm, tay vẫn nắm chặt cây đũa phép giơ ra phía trước. Đường đi lâu, nhưng nghĩ tới tiệm Công tước Mật là Harry lại hăng hái cảm cú bước. Sau một hồi tưởng như đã đi cả giờ đồng hồ rồi, lối đi bắt đầu chệch dần lên cao. Tim đập thành thành, Harry bước nhanh lên, mặt thì nóng bừng còn chân căng lại lạnh ngắt.

Mười phút sau, Harry đi tới chân của mấy bậc thềm bằng đá đã mòn, dựng lên cao ngất, mặt hút phía trên đầu nó. Cẩn thận không gây ra một tiếng động nào, Harry bắt đầu trèo lên. Một trăm bậc, hai trăm bậc, nó hết đếm nổi luôn khi vừa leo vừa ngó chừng dưới chân... Rồi bỗng dừng đầu nó đụng vô cái gì đó cứng lắm.

Có vẻ như đó là một cái cửa sập. Harry đứng lại, tay xoa đỉnh đầu, lắng tai nghe. Nhưng nó không thể nghe được một âm thanh nào phía bên trên hết. Nó bèn hé cửa sập, từ từ, rất chậm rãi, rồi dòm qua kẽ hở.

Nó đang ở trong một cái hầm chứa đồ chất đầy những thùng và sọt gỗ thừa. Harry trèo qua khỏi cái cửa sập, rồi đẩy sập lại - cái cửa lập tức nhòa vào với lớp bụi sàn một cách hoàn hảo đến nỗi không thể nào mà nói được ở chỗ đó vừa có một cánh cửa. Harry bò chầm chậm về phía cái cầu thang gỗ dẫn lên tầng trên. Bây giờ thì nó chắc chắn là nghe rõ các âm thanh, kể cả tiếng chuông leng keng và tiếng cánh cửa đóng lại.

Đang tự hỏi xem nó nên làm gì nữa, Harry bỗng giật mình nghe tiếng một cánh cửa mở ra, gần như sát bên mình. Có ai đó sắp sửa đi xuống cầu thang. Và giọng một người đàn bà vang lên:

-- Lấy thêm một thùng Sên Mứt khác nữa, anh ơi, tội nhỏ làm gần sạch hết món này rồi.

Một đôi chân bước xuống cầu thang. Harry nhảy ra sau một cái sọt gỗ thừa bụi tổ chàng, núp ở đó chờ cho tiếng bước chân đi qua. Nó nghe tiếng người đàn ông xô dịch mấy cái thùng vô sát bức tường đối diện. Không thể để lỡ cơ hội này...

Nhanh nhẹn và lặng lẽ, Harry lách mình ra khỏi chỗ đang ẩn náu, trèo ngay lên cầu thang. Ngoái đầu nhìn lại, nó còn nhìn thấy tấm lưng to bè và một cái đầu hói bóng lưỡng đang vùi vô một cái hộp. Harry lên được tới cánh cửa ở đầu cầu thang, lách qua, và thấy mình đứng ngay sau quầy của cửa tiệm Công tước Mật. Nó hụp đầu xuống, bò vòng ra ngoài, rồi đứng thẳng lên.

Tiệm Công tước Mật đông đúc học sinh trường Hogwarts đến nỗi không ai buồn để mắt tới Harry đến hai lần. Nó chen lách giữa đám trẻ, nhìn quanh, cố nhịn cười khi tưởng tượng ra cái vẻ trên gương mặt phì nộn như heo của Dudley, phải chi thằng ấy được thấy Harry đang ở đây, vào lúc này, giữa hàng hàng dãy dãy kệ chất đầy các thứ kẹo trông ngon bổ bắt thèm. Những khúc kẹo nu-ga đầy kem, những tấm bánh đúc

vừa vuông vức màu hồng lung linh, những viên kẹo cứng màu mật mập ú, rồi hàng trăm loại sô-cô-la khác nhau sắp thành hàng ngay ngắn, lại có cả một thùng tô nô đựng đầy các viên kẹo dẻo Đủ vị, và một thùng to tướng khác đựng Ong Xì Xèo, một loại bánh bươm hơi bay lên được mà Ron đã từng nhắc đến. Bày dọc một bức tường khác là kẹo "Hiệu Quả Đặc Biệt" như: Kẹo cao su Thối Tuyệt Nhứt (những cái kẹo này làm cho căn phòng đầy ắp những cái bong bóng màu xanh hoa chuông không chịu nổ nhiều ngày rồi) ; Kẹo Dây xia Răng vị bạc hà, Bé Hạt Tiêu tí nị (thở ra lửa dùm bạn!), Chuột Băng (nghe tiếng răng của mình đánh bọ cạp và rít lên!), kem bạc hà có hình dạng như những con cóc (thực sự nhảy lóc chóc trong bao tử!), những cây viết lông ngỗng làm bằng đường xay và những viên kẹo nổ bụp bụp.

Harry chen lấn qua một đám đông những học sinh năm thứ sáu và nhìn thấy ở một góc xa nhứt trong tiệm có treo một cái bảng: "Khẩu vị Khác thường". Ron và Hermione đứng dưới cái bảng hiệu đó, đang sầm soi một cái khay đầy những que kẹo có hương vị máu. Harry lên đến sau lưng hai đứa bạn.

Hermione nói:

-- Ghê quá, đừng mua, Harry không thèm thứ nào trong mớ này đâu, mình đồ chừng mấy thứ đó dành cho ma cà rồng.

Ron xốc xốc một hũ Chùm Gián dưới mũi Hermione:

-- Còn thứ này thì sao?

-- Dứt khoát là không thèm!

Nghe tiếng Harry, Ron suýt làm rớt hũ kẹo. Hermione ré lên:

-- Harry! Bỏ làm gì ở đây? Làm sao... Làm sao mà bỏ...?

Ron tỏ ra xúc động mạnh:

-- Ái chà! Bỏ học được cách độn thổ rồi hả?

Harry nói:

-- Dĩ nhiên là không rồi.

Nó hạ giọng xuống để không ai trong đám học sinh năm thứ sáu tùm tùm đằng kia nghe lọt tai câu chuyện. Harry kể cho hai đứa bạn nghe về tấm bản đồ của đạo tặc. Ron giận điên lên:

-- Làm sao mà anh Fred và anh George lại chưa bao giờ đưa cho mình tấm bản đồ đó chứ? Mình là em trai của hai anh mà!

Hermione nói như thể ý tưởng đó hết sức lố bịch:

-- Nhưng Harry cũng sẽ không giữ tấm bản đồ đó, mà sẽ đem nó nộp lại cho giáo sư McGonagall, đúng không Harry?

Harry nói:

-- Không, mình không nộp đâu!

Ron trợn tròn mắt ngó Hermione:

-- Bỏ có điên không? Một thứ hay như vậy mà đem nộp?

-- Nếu mình đem nộp nó, mình sẽ phải giải thích là mình lấy nó ở đâu ra! Và thầy Filch sẽ biết là Fred và George đã chôn nó!

Hermione rít lên:

-- Nhưng còn Sirius Black thì sao? Hắn có thể lần theo một trong những lối đi bí mật để vào trong lâu đài! Các thầy cô của mình phải được biết chuyện này chứ!

Harry nói nhanh:

-- Hắn không thể nào đột nhập lâu đài bằng một lối đi bí mật được! Trên bản đồ có bảy lối đi bí mật, đúng không? Anh Fred và anh George cho là thầy Filch đã biết được bốn lối rồi, và ba cái còn lại thì một cái đã bị bít lối, nên không ai có thể đi xuyên qua được, một cái lại bị cây Liễu Roi mọc ngay lối ra vào, cho nên cũng không ai có thể thoát được, và lối đi mà mình vừa đi qua... thì... rất khó mà phát hiện được lối ra vào ở tuốt dưới đáy hầm chứa đồ... thành ra, trừ khi hắn biết đích xác cửa ra vào ở tại đây...

Harry ngáp ngừng. Ủ, nếu Sirius Black biết có lối đi bí mật để đột nhập vào lâu đài thì sao? Tuy nhiên Ron tăng hăng thật to và chỉ cái thông báo dán bên trong cánh cửa của tiệm kẹo:

THEO LỆNH CỦA BỘ PHÁP THUẬT

Khách hàng được nhắc nhở rằng, cho đến khi có thông báo mới, thì các viên giám ngục Azkaban sẽ tuần hành trên đường phố làng Hogsmeade mỗi tối sau khi mặt trời lặn. Biện pháp này được đặt ra vì sự an toàn của cư dân Hogsmeade và sẽ được bãi bỏ khi bắt được Sirius Black. Vì vậy xin khuyến cáo quý khách nên hoàn tất chuyện mua sắm trước khi trời sụp tối.

Chúc quý khách Giáng sinh hạnh phúc.

Ron nói nhỏ:

-- Thấy không? Mình muốn xem coi Sirius Black gan cỡ nào mà dám xông vô tiệm Công tước Mật trong khi bọn giám ngục Azkaban đang đi lênh khênh khắp làng. Với lại, Hermione à, chủ tiệm Công tước

Mật thể nào cũng phải biết nếu có vụ đột nhập chứ? Họ sống ngay ở trong tiệm mà!

Hermione dường như đang cố gắng tìm ra một vấn đề khác:

-- Ủ, nhưng mà... nhưng mà... bồ nghĩ xem, Harry không nên đi thăm làng Hogsmeade, bạn ấy đâu có giấy cho phép! Nếu có người nào phát hiện ra, bạn ấy chỉ tổ rước thêm rắc rối mà thôi. Mà bây giờ trời cũng chưa tối, nếu Sirius Black bỗng xuất hiện vào hôm nay thì sao? Hay ngay lúc này thì sao?

-- Hẳn sẽ phải vất vả lần theo dấu vết của Harry trong thời tiết này!

Ron nói, hất đầu về phía những khung cửa sổ có chấn song: bên ngoài tuyết đang rơi dày ngthịt và xoáy mạnh trong gió.

-- Thôi đi, Hermione, sắp lễ Giáng sinh rồi, Harry đáng được xả hơi lắm chứ!

Hermione cắn môi, dáng vẻ cực kỳ lo âu.

Harry nhe răng cười, nói với cô bé:

-- Bồ có đi mét chuyện mình không đó?

-- Ôi... dĩ nhiên là không rồi... Nhưng mà Harry nè...

Ron túm lấy Harry lôi nó đi về phía mấy thùng kẹo bánh ki nái:

-- Thấy Ong Xì Xèo chưa, Harry? Với lại mấy con Sên Mứt nữa? Còn món giải khát a-xít? Hồi mình lên bảy tuổi, anh Fred cho mình một trong mấy món này - nó làm lưỡi mình cháy mất một lỗ. Lúc đó má đét ảnh bằng cây chổi thần của má, mình còn nhớ mà.

Ron nhìn cái hộp Giải khát A-xít với một vẻ oán hận.

-- Bồ nghĩ anh Fred có nhầm một chút Chùm Gián nếu mình xí gạt ảnh đó là đậu phộng không?

Khi Ron và Hermione đã trả tiền xong cho mớ kẹo tụi nó mua, ba đưa ra khỏi tiệm Công tước Mật để chạy chơi ngoài bão tuyết.

Cảnh Hogsmeade trông giống hệt như cảnh trong thiệp Giáng sinh: những mái nhà và tiệm quán đều phủ kín dưới một lớp tuyết dày xốp; trên các cánh cửa treo những vòng hoa thánh và giăng mắc khắp các vòm cây là những cây nến đã được làm phép.

Harry rùng mình, nó không có áo trùm như hai đứa bạn. Tụi nó đi ra đường, đầu cúi xuống để tránh gió, Ron và Hermione hét qua vành khăn quàng cổ:

-- Kia là bưu điện...

-- Tiệm Giởn của Zonko ở đằng kia.

-- Tụi mình có thể đi tới Lều hét...

Hai hàm răng của Ron đánh bò cạp:

-- Hay là vậy, tụi mình đi uống Bia-bơ ở tiệm Ba Cây Chối Thần không?

Harry không mong gì hơn. Gió đã trở nên dữ dội và hai bàn tay nó đang tê cóng lại. Vì vậy ba đưa băng qua đường và chỉ vài phút sau là cùng bước vào một cái quán nhỏ xíu.

Cái quán này cực kỳ đông đúc, ấm áp, ồn ào, và đầy khói. Bà chủ quán có thân hình eo iếc và một gương mặt xinh đẹp đang phục vụ bữa ăn xế cho một đám thầy pháp ồn ào ở quầy rượu. Ron nói: "Đó là bà Rosmerta. Mình đi mua thức uống nha?"

Khi nói câu sau, mặt Ron hơi ửng đỏ một tý. Harry và Hermione len lỏi đi tới cuối quán, ở đó có một cái bàn nhỏ còn trống, đặt bên cửa sổ, cạnh một cây thông Giáng sinh xinh đẹp đứng cạnh lò sưởi. Năm phút sau Ron trở lại, cầm theo ba ly cối Bia bơ nóng hổi còn đang sủi bọt. Ron giơ ly cối của nó lên, vui vẻ nói:

-- Mừng Giáng sinh hạnh phúc!

Harry uống ực một hơi. Đó là món ngon nhứt mà nó từng được nếm qua, và chất Bia bơ ấy dường như hâm nóng từng lóng xương thớ thịt trong người nó lên.

Một luồng gió thoáng lùa qua mớ tóc của Harry. Cánh cửa của tiệm Ba Cây Chối Thần lại mở ra, Harry nhìn qua mép của cái ly cối nó cầm trên tay và ghen cả họng.

Giáo sư McGonangall và giáo sư Flitwick vừa bước vô quán cùng với một cơn gió lốc đầy bông tuyết. Theo sau hai người đó là lão Hagrid đang mãi mê trò chuyện với một người béo tốt đầy đà đội nón trái đưa màu xanh vỏ chanh và khoác áo trùm sọc: chính là Bộ trưởng Pháp Thuật Cornelius Fudge!

Ngay lập tức, cả Ron và Hermione đều đưa tay lên đầu Harry và ấn nó thụp xuống sau quầy, núp dưới gầm bàn. Chưa kịp chui bọt Bia bơ dính mép, lại chui rúc khuất tầm nhìn, Harry nắm chặt cái ly cối rỗng không trong tay, ngó mấy cặp giò của các thầy cô và ông Fudge đi về phía quầy rượu, dừng lại, rồi quay ra, tiến thẳng về phía nó.

Đâu đó phía trên, Hermione thì thầm:

-- Mobiliarbus! (Nhúc nhích, cây xích qua đây!)

Cây thông Giáng sinh bên cạnh liên nhắc bóng chân khỏi mặt đất vài phân, xề qua một bên và đáp trở xuống đất một cái ạch ngay trước bàn của tụi nó, che khuất cả ba đứa. Trợn mắt nhìn xuyên qua những cành thông thấp, Harry thấy bốn đôi giò đi tới cái bàn ngay kế bên, rồi có tiếng cấn nhả và tiếng thở dài của các thầy cô và ông Bộ trưởng Pháp thuật khi họ ngồi xuống.

Kế đến Harry nhìn thấy một cặp giò khác mang giày cao gót màu ngọc lam lóng lánh và nó nghe tiếng một người đàn bà:

-- Một ly nước suối Gilly nhỏ đây...

-- Của tôi. Tiếng giáo sư McGonagall.

-- Bốn xị rượu mật ong hâm nóng đây ạ...

Lão Hagrid nói:

-- Cám ơn, Rosmerta à.

-- Một ly si rô anh đào với sô đa có đá và dù đây...

Giáo sư Flitwick liếm mép:

-- Ủm!

-- Và thưa ông Bộ trưởng, một ly rum pha nước lý, phải không ạ?

Giọng của ông Fudge:

-- Cám ơn em Rosmerta quý mến. Anh phải nói là gặp lại em dễ thương quá. Em cũng làm một ly nhé?

Đến đây nhập bọn với tụi anh đi...

-- Dạ, cám ơn ông lắm, thưa ông Bộ trưởng.

Harry ngó theo dõi đôi giày cao gót quay đi rồi trở lại. Trái tim nó cứ nảy lên cổ họng một cách khó chịu. Tại sao nó đã không nghĩ ra hôm nay cũng là kỳ nghỉ cuối tuần lần cuối trong cả học kỳ của các thầy cô kia chứ? Không biết họ còn ngồi đó trong bao lâu nữa? Nó cần có thời gian để lén trở vào tiệm Công tước Mật, nếu nó còn muốn trở về trường Hogwarts tối nay. Chân của Hermione vừa khều chân nó một cách lo lắng.

Giọng của bà Rosmerta lại vang lên:

-- Thế, xin hỏi ông Bộ trưởng, vậy chứ ngọn gió nào đưa ông đến chốn khi ho cò gáy này ạ?

Harry nhìn thấy tấm thân đầy đà của ông Fudge xoay chuyển như thể ông đang kiểm tra xem có ai nghe trộm không? Rồi ông nói bằng giọng trầm nhỏ:

-- Còn chuyện gì khác nữa ngoài chuyện Sirius Black, hả em quý mến. Anh dám cá là em đã nghe biết chuyện xảy ra ở trường Hogwarts vào đêm Hội Ma rồi?

Bà Rosmerta công nhận:

-- Em có nghe chuyện đồn đãi.

Giáo sư McGonagall cau tiết bảo:

-- Ông đem câu chuyện rêu rao khắp quán nhậu rồi hả ông Hagrid?

Bà Rosmerta thì thào:

-- Ông Bộ trưởng ơi, ông có cho là Black vẫn còn lẩn trốn trong vùng này không?

Ông Fudge khẳng định ngắn gọn:

-- Tôi chắc chắn điều đó.

Bà Rosmerta nói, nghe giọng bà đánh lại một chút:

-- Ông có biết mấy viên giám ngục Azkaban đã lùng soát quán của em hai lần rồi không? Hừ khách hàng của em bỏ đi hết... Thiệt là tệ cho chuyện làm ăn, ông Bộ trưởng à.

Ông Fudge nói một cách khổ sở:

-- Em Rosmerta quý mến, anh cũng chẳng thích họ gì hơn em đâu. Nhưng đó là sự phòng xa cần thiết ấy mà... Xui xẻo thiệt, nhưng mà rồi em cũng đâu có bị sao phải không?... Anh vừa mới gặp vài kẻ trong bọn họ. Họ rất tức tối cụ Dumbledore - Cụ nhứt định không cho họ vô bên trong sân trường.

Giáo sư McGonagall lạnh lùng nói:

-- Tôi cũng cho là không nên. Làm sao chúng tôi có thể giảng bài trong khi những nỗi đe dọa hãi hùng cứ lượn lờ chung quanh?

Giáo sư Flitwick bé xiu ngồi vắt vèo trên ghế, chân đung đưa hổng khỏi mặt đất. Giáo sư rút lên:

-- Đồng ý! Đồng ý!

Ông Fudge phản đối:

-- Cũng đành vậy thôi. Họ có mặt là để bảo vệ tất cả các quý vị khỏi những điều còn tệ hơn nữa... Tất cả chúng ta đều biết Black có thể làm điều gì mà...

Bà Rosmerta nói với vẻ hết sức ưu tư:

-- Ông biết không, em vẫn còn khó mà tin được điều đó. Trong số tất cả những kẻ đã ngã về phe Hắc ám thì Sirius Black là người mà em không ngờ tới nhất... Ý em nói là em vẫn còn nhớ hắn khi còn là một cậu học trò ở trường Hogwarts. Nếu lúc đó mà ông nói với em rằng cậu học trò đó rồi sẽ thành kẻ sát nhân thì em sẽ cho là ông đã uống quá nhiều rượu mật...

Ông Fudge nói cộc cằn:

-- Em mới chỉ biết có một nửa câu chuyện. Điều tồi tệ nhất hắn đã làm thì ít ai biết.

Giọng bà Rosmerta thốt cao đầy tò mò:

-- Chuyện tồi tệ nhất à? Ý ông nói còn có chuyện khác tồi tệ hơn cả việc ám sát những kẻ tội nghiệp ấy ư?

Ông Fudge nói:

-- Đúng vậy.

-- Em không thể nào tin nổi điều đó. Còn có chuyện gì có thể tồi tệ hơn được chứ?

Giáo sư McGonagall hỏi nhỏ:

-- Chị nói chị còn nhớ hắn hồi còn học ở trường Hogwarts à? Vậy chị có nhớ ai là người bạn thân nhất của hắn không?

Bà Rosmerta mỉm cười nụ, nho nhỏ đáp:

-- Dĩ nhiên là nhớ rồi. Còn ai mà không thấy họ luôn luôn ở bên nhau, phải không? Vô số lần họ đã vô quán tôi, và ôi, họ thường làm tôi cười đến chết được. Đúng là một cặp bài trùng: Sirius Black và James Potter.

Harry làm rớt cái ly cối rỗng trong tay, gây nên một tiếng kêu loảng xoảng. Ron đá nó một cái. Giáo sư McGonagall nói:

-- Đúng vậy. Black và Potter. Hai tên cầm đầu cái băng đảng nho nhỏ của chúng. Dĩ nhiên là cả hai đều rất thông minh, thông minh xuất chúng nữa là đằng khác. Tôi nghĩ trường ta chưa từng có một cặp quậy nào ngang cơ được với tụi nó.

Lão Hagrid khoái trá ra mặt:

-- Tôi hông chắc. Fred với George thì cũng dám được gọi là đáng mặt tổ quậy với những trò chúng bày ra.

Giáo sư Flitwick phụ họa:

-- Người ta có thể lầm Black và Potter là hai anh em! Không thể nào chia lìa được!

Ông Fudge nói:

-- Dĩ nhiên là tụi nó thân nhau lắm. Potter tin cậy Black hơn bất cứ người bạn nào khác. Không có gì thay đổi kể cả sau khi hai người đó tốt nghiệp ra trường. Black là phù rể khi James kết hôn với Lily. Rồi họ nhờ Black làm cha đỡ đầu cho Harry Potter. Dĩ nhiên là Harry không hề biết chuyện này. Quý vị có thể hình dung được điều đó sẽ dày vò thằng nhỏ khốn khổ đến dường nào.

Bà Rosmerta thì thầm:

-- Có phải bởi vì Black hóa ra là kẻ đồng hội đồng thuyền với Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy không?

-- Còn tệ hơn thế nữa, em yêu ạ.

Ông Fudge hạ giọng lần nữa và nói tiếp bằng những tiếng rù rì:

-- Không mấy người biết rằng vợ chồng Potter biết là Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy đang truy lùng họ. Cụ Dumbledore, đương nhiên là người chiến đấu không mệt mỏi chống lại Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy, cụ có một số gián điệp lợi hại. Một trong những gián điệp đó mách cho cụ biết và cụ lập tức báo động cho James và Lily cảnh giác. Cụ đã khuyên họ đi trốn. Chà, dĩ nhiên là đâu có dễ gì mà trốn được Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy. Cụ Dumbledore bèn chỉ ra cách tốt nhất cho họ là dùng Bùa Trung Tín.

Bà Rosmerta chăm chú nghe đến nín cả thở:

-- Bùa đó ra làm sao?

Giáo sư Flitwick tăng hăng rồi nói bằng giọng chít chít như chuột kêu:

-- Đó là một thứ bùa phức tạp cực kỳ gồm có chỗ ẩn giấu đầy ma thuật của một điều bí mật bên trong một tâm hồn sinh linh đơn độc. Thông tin được cất giấu bên trong một người được chọn nào đó, gọi là Người giữ Bí mật, và do vậy mà không thể nào bị lộ ra - dĩ nhiên, trừ khi Người giữ Bí mật định tiết lộ ra. Cho đến khi nào Người giữ Bí mật còn giữ kín bí mật, thì cho dầu Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy có lục tìm khắp ngôi làng mà James và Lily sống trong nhiều năm cũng không thể nào tìm được họ, thậm chí hẳn có in mũi lên cửa sổ phòng khách nhà Potter cũng không thể nào tìm thấy họ.

Bà Rosmerta thì thào:

-- Vậy Black là Người giữ Bí mật của gia đình Potter?

Giáo sư McGonagall nói:

-- Đương nhiên. James Potter đã nói với cụ Dumbledore rằng Sirius Black thà chết chứ không đời nào tiết lộ chỗ họ ở đâu, rằng chính Sirius Black cũng đang dự định ẩn thân... vậy mà cụ Dumbledore vẫn không yên tâm. Tôi còn nhớ cụ đã đề nghị chính cụ làm Người giữ Bí mật cho gia đình Potter.

Bà Rosmerta há hốc miệng ra:

-- Cụ nghi ngờ Sirius Black à?

Giáo sư McGonagall nói với vẻ u ám:

-- Cụ biết chắc là có ai đó rất thân cận với gia đình Potter vẫn thường báo cáo cho Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy nhất cử nhất động của họ. Thực ra cụ đã có lúc nghi ngờ rằng ai đó ở bên phe ta đã phản bội và chuyển lén thông tin của phe ta cho Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy.

-- Nhưng mà James Potter cứ khẳng định tin cậy Sirius Black à?

Ông Fudge nói một cách nặng nề:

-- Đúng vậy. Và rồi, chỉ non một tuần lễ sau khi dùng Bùa Trung Tín...

Bà Rosmerta thở phập phồng:

-- Black phản bội họ?

-- Đúng vậy. Black đã chán vai trò điệp viên nhị trùng rồi, hắn sẵn sàng tuyên bố sự ủng hộ công khai của hắn đối với Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy, và hắn dường như định làm điều này nhân cái chết của gia đình Potter. Nhưng, như tất cả chúng ta đều biết, Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy đã sa cơ trước đứa bé sơ sinh Harry Potter. Mất quyền lực, bị suy yếu khủng khiếp, Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy đã phải chạy trốn biệt tăm. Và điều này quả thực đã khiến cho Sirius Black rơi vào một tình thế rất khó khăn. Ông chủ của hắn đã tiêu tòng đúng vào thời điểm mà hắn, Sirius Black, để lộ bộ mặt kẻ phản bội. Hắn không thể làm gì khác hơn là chạy trốn...

Lão Hagrid nói lớn đến nỗi một nửa quán bỗng dừng trở nên im bật:

-- Một thằng trở mặt bán thiu tời tệt!

Giáo sư McGonagall nhắc:

-- Suyt!

Lão Hagrid gầm gừ:

-- Tôi đã gặp hắn! Hồng chừng tôi là người cuối cùng nhìn thấy hắn trước khi hắn ra tay hạ sát bấy nhiêu người! Chính tôi là người đã cứu thoát Harry Potter ra khỏi căn nhà đổ nát của ba má nó sau khi họ bị giết! Tôi vừa mới đem nó ra khỏi đồng tiêu tàn, thiệt... đứa bé đáng thương hết sức, trên trán hắn một vết sẹo, ba má thì đã chết... Lúc đó Sirius Black xuất hiện, trên chiếc xe mô-tô bay mà hắn thường cỡi. Tôi không bao giờ nghĩ ra được hắn làm gì ở đó. Tôi đâu biết hắn là Người giữ Bí mật của gia đình Potter! Tôi cứ tưởng hắn vừa mới nghe tin Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy tấn công gia đình Potter nên chạy đến để xem hắn có thể làm được gì giúp họ. Thiệt tình lúc đó toàn thân hắn run rẩy, mặt mày thì trắng bệch ra. Và rồi, mấy vị có biết tôi đã làm gì không? TÔI ĐÃ AN ỦI TÊN PHẢN BỘI GIẾT NGƯỜI!

Lão Hagrid rống lên. Giáo sư McGonagall lại nhắc:

-- Anh Hagrid ơi, làm ơn nói nhỏ nhỏ thôi!

-- Làm sao mà tôi biết được hắn chẳng mấy may đau buồn về cái chết của vợ chồng Potter chứ? Hắn chỉ bận tâm đến mỗi Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy. Và hắn bảo tôi: đưa Harry cho tôi, Hagrid, tôi là cha đỡ đầu của nó, tôi sẽ nuôi nấng chăm sóc nó. Cha chả! Nhưng tôi đã nhận được lệnh của cụ Dumbledore, nên tôi bảo Black: không, cụ Dumbledore nói là nó sẽ đến ở với gia đình dì dượng của nó. Black quyết liệt phản đối, nhưng cuối cùng hắn đành chịu thôi. Hắn bảo tôi cứ lấy chiếc xe mô tô bay của hắn mà đem Harry tới chỗ dì dượng nó. Hắn nói: 'Tôi chẳng cần xài đến nó nữa'

-- Lẽ ra tôi phải biết có chuyện gì đó ám muội đang diễn ra lúc đó chứ... Hắn vốn khoái cái xe bay của hắn lắm mà, vậy sao hắn đem giao cho tôi? Tại sao hắn không cần xài tới nó nữa? Thiệt tình là cũng dễ lật mặt nạ hắn thôi. Cụ Dumbledore biết hắn là Người giữ Bí mật của gia đình Potter. Hắn phải cao bay xa chạy ngay đêm đó, hắn biết chỉ vài giờ nữa là Bộ Pháp thuật sẽ truy lùng.

-- Nay, lúc đó tôi mà giao Harry cho hắn thì sẽ ra sao hả? Tôi cá là hắn sẽ quăng thẳng nhỏ ra tuốt giữa biển cho coi! Đó là con trai của người bạn thân nhất của hắn! Nhưng khi một phù thủy mà ngã về phe Hắc ám rồi thì không còn gì và không có ai có nghĩa lý gì đối với hắn nữa...

Sau câu chuyện của lão Hagrid là cả một sự im lặng kéo dài. Rồi bà Rosmerta nói với giọng thỏa mãn:

-- Nhưng mà rốt cuộc hắn đâu có chuồn mất tiêu hả? Bộ Pháp thuật đã tóm được hắn ngay vào hôm sau mà!

Ông Fudge kêu lên cay đắng:

-- Chu choa! Giá mà chúng tôi làm được điều đó! Không phải chúng tôi là những người đã tìm ra Sirius Black. Mà chính là Peter Pettigrew nhỏ thó, một người bạn khác của gia đình Potter. Hắn nhiên là đau

buồn đến phát điên và khi biết được Sirius Black là Người giữ Bí mật của gia đình Potter, Peter Pettigrew đã tự mình đi tìm Black.

Bà Rosmerta hỏi lại:

-- Pettigrew à... Có phải là thằng nhóc mập ù luôn luôn theo đuổi cặp bài trùng Black - Potter khắp nơi ở trường Hogwarts không?

Giáo sư McGonagall nói:

-- Nó là kẻ tôn thờ Black và Potter như bậc anh hùng. Nó chưa hẳn là chung nhóm với Black và Potter về mặt thông minh. Tôi thường hơi khe khắt với nó. Các anh chị có thể hiểu là bây giờ tôi... tôi thấy hơi hận như thế nào...

Nghe giọng giáo sư McGonagall có cảm tưởng như bà vừa bị một chứng nhức đầu khủng khiếp.

Ông Fudge ân cần nói:

-- Kìa, Minerva. Pettigrew đã chết một cái chết anh hùng. Những nhân chứng Muggle - dĩ nhiên là sau đó chúng tôi phải xóa ký ức họ đi ngay - họ kể với chúng tôi về Pettigrew đã dõn Black vô thể cùng đường như thế nào. Họ nhìn thấy Pettigrew thốn thức: Lily và James; Sirius! Sao mà có thể...? Và rồi Pettigrew rút cây đũa phép ra. Nhưng mà, dĩ nhiên, Black nhanh tay hơn. Pettigrew bị nổ tung, nát vụn như cám...

Giáo sư McGonagall hì mũi và ghen ngào nói:

-- Thằng nhỏ ngốc nghếch... Thằng nhỏ khờ dại... Nó chưa bao giờ có chút xíu hy vọng nào trong môn đấu tay đôi... lẽ ra nó nên để cho Bộ Pháp thuật xử lý...

Lão Hagrid lầm bầm giận dữ:

-- Tôi nói cho mà biết, tôi mà tóm được Sirius Black trước thằng nhóc Pettigrew thì tôi chẳng hơi đâu mà rút đũa phép với đũa thần - tôi sẽ bẻ từng cẳng chân, từng cánh tay của hắn.

Ông Fudge ngắt lời:

-- Anh không ý thức được anh đang nói gì đâu, anh Hagrid! Một khi Sirius Black bị dõn tới góc đường rồi, thì không ai mong gì đương đầu nổi với hắn, ngoại trừ những Pháp sư Thủ tiêu được huấn luyện cẩn thận của đội đặc nhiệm Thi hành Luật pháp Pháp thuật. Tôi lúc đó là Thứ trưởng Bộ Tai ương Pháp thuật, và tôi là một trong những người đầu tiên có mặt tại hiện trường sau khi Black đã giết chết mười mấy người ấy. Tôi... tôi không bao giờ quên được. Thịnh thoảng tôi vẫn còn chiêm bao thấy lại cảnh tượng đó. Giữa đường là một cái hố khổng lồ, sâu đến nỗi làm bể cả ống cống bên dưới. Xác người vung vãi khắp mọi nơi. Dân Muggle thì gào khóc thảm thiết. Còn Black thì đứng đó mà cười, với cái có thể coi là di thể của

Pettigrew trước mắt hắn... một mớ áo chùng đẫm máu và... và vài... mẩu vụn...

Giọng ông Fudge ngừng ngang đột ngột. Có tiếng năm cái mũi được hỉ sồn sột. Rồi ông nói tiếp nghẹn ngào:

-- Đấy, em đã nghe câu chuyện rồi đó, Rosmerta. Hai mươi nhân viên của đội Tuần tra Thi hành Luật pháp Pháp thuật đã giải Black đi. Còn Pettigrew thì được truy tặng Huy chương Merlin Đệ nhất đẳng, điều này tôi nghĩ cũng là một niềm an ủi lớn cho bà mẹ của Pettigrew. Từ đó Black bị giam trong nhà ngục Azkaban cho tới...

Bà Rosmerta thở ra một hơi dài.

-- Thưa ông Bộ trưởng, có đúng là hắn điên không?

Ông Fudge nói chậm rãi:

-- Tôi ước gì tôi có thể nói là hắn điên. Tôi chắc chắn là thất bại của ông chủ của hắn đã làm cho hắn mất phương hướng một thời gian. Hành động giết Pettigrew và mười mấy thường dân Muggle là hành động của kẻ cùng đường tuyệt vọng - tàn bạo... vô nghĩa... Nhưng mà tôi có gặp hắn ở nhà ngục Azkaban trong lần mới đây nhất khi tôi đi thanh tra nơi đó. Quý vị biết đấy, hầu hết tù nhân ở đó chỉ ngồi trong bóng tối mà rì rầm tự trò chuyện với mình, lũ chúng chẳng còn ý thức gì cả. Nhưng mà tôi kinh ngạc thấy Black vẫn tỏ ra bình thường biết bao. Hắn nói chuyện với tôi nghe ra sáng suốt tỉnh táo lắm. Thiệt là nản. Người ta cứ tưởng hắn chỉ buồn chán mà thôi. Hắn hỏi tôi đọc tờ báo xong chưa, rất là bình tĩnh và lịch sự, nói là hắn sót trò chơi ô chữ. Ừ, tôi rất kinh ngạc thấy rằng những viên giám ngục Azkaban dường như không có ảnh hưởng gì nhiều đối với hắn - và hắn bị giam ở một trong những nơi được canh giữ kỹ càng nhất, như quý vị biết đấy. Bên ngoài cửa xà lim của hắn luôn có giám ngục, bất kể ngày hay đêm.

Bà Rosmerta lại hỏi:

-- Nhưng mà ông Bộ trưởng à, hắn vượt ngục ra ngoài là để làm gì chứ?... Ôi, ghê quá, ông Bộ trưởng ời, hắn có vượt ngục ra để hiệp lực với Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy không?

Ông Fudge lảng tránh câu trả lời trực tiếp:

-- Tôi dám nói đó là.. ờ... kế hoạch sắp tới của hắn. Nhưng chúng tôi hy vọng sớm bắt được Sirius Black trước khi hắn thực hiện được mưu đồ. Tôi phải nói rằng khi Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy đơn độc không bạn bè là một chuyện... nhưng khi hắn tụ tập lại đám tay chân thân tín thì... tôi phát rùng mình khi nghĩ đến việc kẻ đó sẽ nhanh chóng nổi lên hùng mạnh như thế nào.

Có tiếng loảng xoảng trên sàn gỗ, ai đó đã làm rớt cái ly của mình. Giáo sư McGonagall nói:

-- Ông biết đó, ông Fudge, nếu ông sắp dùng bữa ăn tối với ngài Hiệu trưởng thì chúng ta nên sớm quay

trở về tòa lâu đài thôi.

Từng cặp giò một trước mắt Harry đứng lên để một lần nữa chống đỡ sức nặng cơ thể của chủ nhân chúng; những tà áo trùm phất qua mắt bọn trẻ, và đôi gót giày cao lóng lánh của bà Rosmerta khuất sau quây bia. Cánh cửa của quán Ba Cây Chối Thần lại mở ra, một luồng gió tuyết lại ủa vào phòng, rồi các thầy cô đi khuất.

-- Harry ời?

Ron và Hermione thò đầu xuống dưới gầm bàn. Cả hai đưa tị nó cùng chăm chú nhìn Harry, không thốt được một lời nào.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Tia Chớp

Harry không có ý niệm rõ ràng về việc nó làm sao mà trở lại được hầm chứa đồ của tiệm Công tước Mật, rồi đi xuyên địa đạo một lần nữa để trở về lâu đài. Nó chỉ biết là chuyển trở về hầu như không mất bao nhiêu thời gian, và nó khó mà nhận thức được những gì nó làm, bởi vì đầu óc vẫn còn vang lừng bùng câu chuyện mà nó đã nghe được.

Tại sao chưa từng một người nào nói với nó câu chuyện đó nhỉ? Cụ Dumbledore, lão Hagrid, ông Weasley, ông Fudge... Tại sao trước đây không một người nào nói đến sự kiện ba má Harry chết vì bị một người bạn thân nhất của mình phản bội?

Ron và Hermione lo lắng quan sát Harry suốt bữa ăn tối, không dám bàn tán gì về những điều chúng nghe lóm được, bởi vì Percy đang ngồi ngay bên cạnh tụi nó. Khi tụi nó đi lên lầu, chui vào phòng sinh hoạt chung đông đúc, thì thấy Fred và George đã cho nổ một nửa tá Bom phân trong cơn hứng của không khí phấn khởi cuối niên học. Không muốn bị Fred và George hỏi xem nó có đi chơi Hogsmeade không, Harry lặng lẽ lên phòng ngủ trống vắng và lầm lũi đi thẳng về giường ngủ của mình. Nó đẩy mớ sách vở qua một bên và nhanh chóng tìm được cái mà nó muốn tìm - cuốn an-bum hình ảnh lưu niệm bọc da mà lão Hagrid đã tặng nó cách đây hai năm, trong đó có đầy hình phù thủy của ba má nó. Harry ngồi trên giường, kéo màn che chung quanh, rồi bắt đầu lật từng trang tìm kiếm, cho đến khi...

Harry dừng lại ở tấm hình ngày cưới của ba má nó. Đây là ba nó đang vẫy tay chào nó, tươi cười rạng rỡ, mái tóc đen rối bù mà Harry được thừa hưởng đang xù ra khắp các hướng. Đây là má nó, rạng rỡ với niềm hạnh phúc, tay trong tay với ba nó. Và đây... ắt hẳn là hẳn. Phù rế trong đám cưới... Trước đây Harry chưa hề nghĩ tới hẳn.

Nếu như không được biết trước rằng đây cũng chính là con người đó thì Harry sẽ không đời nào đoán ra được Black trong tấm hình cũ này. Gương mặt hẳn không hóp sâu và trắng bệch như sáp, mà tươi tỉnh đẹp trai. Không biết khi chụp tấm hình này hẳn đã trở thành tay sai của Voldemort chưa? Hẳn đã lên kế hoạch giết chết những người đang đứng bên cạnh hẳn chưa? Hẳn có ý thức chẳng rằng hẳn sẽ ở tù mười hai năm trong nhà ngục Azkaban, và mười hai năm ấy sẽ khiến cho không ai có thể nhận ra hẳn nữa?

"Nhưng mà những viên giám ngục Azkaban dường như không có ảnh hưởng gì nhiều đối với hẳn", Harry suy nghĩ, mắt nhìn đắm đắm vào gương mặt đẹp trai tươi cười. "Hẳn không bị nghe tiếng gào khóc của mẹ ta mỗi khi bọn giám ngục đến quá gần".

Harry đóng ập quyển album lại, nhồm người lên, nhét nó trở vô ngăn tủ, cởi áo chùng và tháo mắt kiếng ra, rồi lên giường ngủ, yên chí là mấy tấm màn treo che khuất thế giới riêng của nó.

Cửa phòng ngủ mở ra. Giọng của Ron vang lên vẻ ngáp ngừng:

-- Harry ời?

Harry vẫn nằm im, giả đồ như ngủ say rồi. Nó nghe tiếng Ron rời khỏi phòng. Nó lăn mình nằm ngửa, mở hai con mắt thao láo.

Một mối căm ghét đến như vậy, nó chưa từng bao giờ biết đến trước đây, bây giờ lại đang ngấm vào người nó như thuốc độc. Nó có thể nhìn thấy Black đang cười nhạo nó xuyên qua bóng tối, như thể ai đó vừa dán tấm hình trong cuốn album vô ngay tròng mắt nó. Nó nhìn, như thể ai đó vừa cho chiếu trước mắt nó một đoạn phim: Sirius Black làm nổ tung Pettigrew (người đó sao mà giống Neville Longbottom) thành ra cả ngàn mảnh vụn. Harry có thể nghe được giọng thì thầm trầm trầm đầy kích động (dù nó không biết giọng nói của Black như thế nào): Chuyện xảy ra rồi đó, thưa ông chủ... Potter đã chọn tôi làm Người giữ Bí mật... Và rồi một giọng khác cất tiếng cười ghê rợn, tiếng cười mà Harry đã nghe từ sâu thẳm trong tâm trí nó mỗi khi bọn giám ngục Azkaban đến gần...

-- Harry ời, ngó bồ đi... bồ thấy ghê quá.

Harry đã thao thức đến gần sáng. Khi nó thức dậy thì thấy phòng ngủ đã trống trơn. Nó mặc quần áo rồi đi xuống cái cầu thang xoắn để vào phòng sinh hoạt chung. Ở đó cũng gần như trống vắng hoàn toàn, ngoại trừ Ron đang ngồi ăn kẹo Cóc Bạc hà vừa xoa xoa cái bụng; và Hermione vừa mới bày vở bài tập của cô bé lên đầy ba cái bàn. Harry hỏi:

-- Mọi người đâu cả rồi?

-- Đi hết rồi! Không nhớ hôm nay là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ lễ hả?

Ron đáp, vừa chăm chú quan sát kỹ nét mặt của Harry:

-- Gần tới giờ ăn trưa rồi, mình định lên đánh thức bồ dậy đó chứ.

Harry ngồi thụp xuống một cái ghế bành đặt cạnh lò sưởi. Tuyết vẫn còn rơi bên ngoài cửa sổ. Con Crookshanks ườn mình nằm dài trước lò sưởi trông như một tấm thảm to màu hoe hoe.

Hermione sẫm soi gương mặt Harry một cách lo lắng:

-- Bồ trông không được khỏe lắm, bồ biết không?

Harry đáp:

-- Mình khỏe mà!

Hermione trao đổi ánh mắt với Ron, rồi nói với Harry:

-- Harry, bồ nghe tụi mình nói nè, đành rằng bồ quả thực đã buồn khổ vô cùng về câu chuyện tụi mình nghe được hôm qua. Nhưng vấn đề là, bồ không được làm bất cứ điều gì ngu ngốc đấy nhé.

Harry hỏi:

-- Như làm gì?

Ron nói ngay:

-- Như là đi tìm Black.

Harry có thể nói chắc là hai đứa bạn mình đã tổng dợt cuộc chuyện trò này trong khi nó hãy còn ngủ say. Nó không ừ hử gì hết. Hermione khẩn khoản:

-- Bồ sẽ không làm vậy phải không Harry?

Ron tấn thêm:

-- Bởi vì Black đâu đáng cho mình liều mạng.

Harry nhìn hai đứa bạn. Tụi nó dường như không hiểu gì cả.

-- Các bạn có biết mình nghe thấy điều gì mỗi khi có một viên giám ngục Azkaban đến quá gần mình không?

Cả Ron và Hermione đều lắc đầu, vẻ mặt kinh sợ. Harry nói tiếp:

-- Mình có thể nghe tiếng má mình gào khóc và van xin Voldemort. Và nếu mà các bạn nghe tiếng má các bạn gào khóc như vậy, trước lúc bị giết, thì các bạn không thể nào mau chóng quên đi được. Và nếu mà các bạn biết được cái kẻ tưởng đâu là người bạn thân của má đã phản bội và chỉ điểm cho Voldemort tìm giết má...

Hermione bị kích động mạnh:

-- Bồ không làm được gì đâu Harry! Những viên giám ngục Azkaban sẽ bắt được Black và tổng hãn trở vô nhà tù Azkaban và hãn sẽ đền tội nơi đó!

-- Bồ cũng nghe ông Fudge nói mà. Black không bị những viên giám ngục Azkaban ảnh hưởng như

những người bình thường khác. Nhà ngục Azkaban không phải là một nơi để trừng phạt hằn như đối với những người khác.

Ron tỏ ra căng thẳng hết sức:

-- Vậy ý của bồ là sao? Bồ muốn... muốn giết Black hay làm gì?

Hermione nạt Ron với giọng hoảng hốt:

-- Đừng có ngớ ngẩn! Harry đâu có định giết ai, phải không Harry?

Một lần nữa, Harry không trả lời. Nó không biết là nó muốn làm gì. Nó chỉ biết là trong khi Black còn tung hoành ngoài vòng pháp luật mà nó không làm gì hết thì nó không thể chịu đựng được. Nó đột ngột nói:

-- Malfoy chắc biết hết chuyện này. Mấy bồ có nhớ nó nói gì với mình trong lớp Độc dược không?

"Nếu là tao thì tao sẽ đích thân truy lùng hằn... Tao muốn tự tay trả thù..."

Ron tức điên lên, nói:

-- Bây giờ bồ nghe lời xúi bậy của Malfoy chứ không thèm nghe lời khuyên của tụi này hả? Bồ nghe đây... Bồ có biết là má của Pettigrew nhận được gì sau khi Black thủ tiêu ông không? Ba mình nói... Một tấm Huy chương Merlin Độ nhứt đẳng, và một cái hộp đựng một ngón tay của Pettigrew. Đó là phần di thể bự nhứt của ông mà người ta có thể góp nhặt lại được. Black là một gã điên, Harry ơi, hằn nguy hiểm lắm...

Không đếm xỉa gì tới lời của Ron, Harry nói tiếp:

-- Ba của Malfoy ắt hằn là đã nói cho nó biết. Ông nằm ngay trong vòng thân cận của Voldemort mà...

Ron giận dữ ngắt lời:

-- Bồ làm ơn nói Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy được không?

--... cho nên hiển nhiên là Malfoy biết Black làm tay sai cho Voldemort...

--... và Malfoy khoái lắm lắm được nhìn thấy bồ nổ tung thành một triệu mảnh vụn, như Pettigrew ấy. Thử nghĩ coi, Malfoy chỉ mong sao cho bồ tự lao vô chỗ chết trước khi nó phải đương đầu với bồ trong trận đấu Quidditch!

Mắt Harry giờ đã long lanh nước, cô bé nói:

-- Harry ơi, làm ơn, làm ơn biết suy nghĩ một chút. Black đã làm một điều khủng khiếp, vô cùng khủng khiếp, nhưng bồ đừng lao mình vào nguy hiểm, chỉ vì đó là điều Black muốn... Ôi, Harry ơi, bồ sẽ lộn ngay

vô tay Black nếu bồ đi tìm hắc. Ba má bồ đâu có muốn cho bồ bị hắc hại, đúng không? Ba má bồ không đời nào muốn cho bồ đi tìm Black đâu!

Harry nói vắn tắt:

-- Mình sẽ không bao giờ biết được ba má mình muốn gì, bởi vì, "nhờ" Black, mình đã không bao giờ còn được nói chuyện với ba má mình nữa.

Tất cả đều im lặng, thừa lúc này con Crookshanks đuổi mình một cách dài các, uốn éo mấy cái chân đầy vuốt. Cái túi áo của Ron run lên bần bật.

Ron nhìn quanh, rõ ràng là để kiểm một đề tài khác nhằm thay đổi không khí:

-- Coi nè, bây giờ đang kỳ nghỉ lễ, gần tới ngày Giáng sinh rồi. Hay là tụi mình... tụi mình đi xuống thăm bác Hagrid đi. Lâu quá rồi tụi mình không đi thăm bác ấy.

Hermione nói ngay:

-- Không được! Harry không được phép ra khỏi tòa lâu đài mà Ron!

Harry ngồi thẳng dậy nói:

-- Ủ, tụi mình đi đi! Mình có thể hỏi bác ấy tại sao bác không nhắc gì đến Black khi kể mình nghe toàn bộ câu chuyện về ba má mình?

Rõ ràng kéo dài cuộc bàn luận về Sirius Black không phải là ý định của Ron. Nó vội vàng nói:

-- Hay là tụi mình chơi đánh cờ đi. Hay chơi bi Xì Bùm nha? Anh Percy để lại cho mình một bộ...

Harry cương quyết:

-- Không. Tụi mình đi thăm bác Hagrid đi!

Vậy là cả ba đưa tụi nó về buồng ngủ lấy áo trùm rồi chui qua cái lỗ chân dung ("Hãy đứng lại và chiến đấu, hỡi những con chó lai căng bụng vàng ệch!"), rồi đi xuống, xuyên qua tòa lâu đài trống vắng, đi qua cánh cửa chính khổng lồ bằng gỗ sồi.

Tụi nó đi từ từ qua bãi cỏ, dấu chân tạo thành một rãnh sâu băng qua lớp tuyết xốp xốp lóng lánh, vớ và vạt áo trùm của tụi nó đều bị ngấm ướt và đông lạnh. Khu Rừng Cấm trông như thể đã bị ếm bùa, mỗi cái cây bị đắp lên từng mảng tuyết bạc, và căn chòi của lão Hagrid thì giống y như một cái bánh trét kem trắng.

Ron gõ cửa, nhưng không có tiếng trả lời.

Hermione run bần bật dưới tấm áo trùm, cô bé nói:

-- Không lẽ bác ấy đi vắng?

Ron áp tai vào cửa nghe ngóng. Nó nói:

-- Có tiếng gì kỳ lạ lắm. Nghe thử coi..., có phải tiếng con Fang không?

Harry và Hermione cũng áp tai lên cánh cửa. Từ bên trong căn chòi vọng ra tiếng rên rỉ thốn thức nho nhỏ.

Ron lo lắng nói:

-- Tụi mình nên đi kêu người khác lại giúp mau!

Harry dấm ình ình vào cánh cửa, gọi to:

-- Bác Hagrid ơi, bác Hagrid! Bác có ở trong nhà không?

Có tiếng chân bước nặng nề, rồi cánh cửa mở ra kêu một cái kệt. Lão Hagrid đứng sừng sững với đôi mắt đỏ kè và sừng múp lên. Nước mắt rơi tung tóe xuống cái áo khoác bằng da. Thấy bọn trẻ, lão rống lên khóc và nhào tới ôm chầm lấy Harry:

-- Con đã nghe hết rồi!

Lão Hagrid to lớn ít nhất bằng hai người bình thường, cho nên cảnh tượng này không phải là chuyện đáng cười. Harry suýt sụm bà chè dưới sức nặng của lão Hagrid, may mà được Ron và Hermione cứu bằng cách mỗi đứa níu một cánh tay lão Hagrid và ra sức đỡ lão đứng lên, rồi cùng Harry giúp lão trở vô bên trong căn chòi.

Lão Hagrid cứ để yên cho bọn trẻ dẫn lão tới một cái ghế, ngồi thụp xuống và gục lên bàn, thốn thức nước nở không thể nào ngăn được. Mặt lão ướm dầm, nước mắt rơi lã chã xuống chòm râu rối bời. Hermione hoảng hồn hỏi:

-- Bác Hagrid ơi, có chuyện gì vậy?

Harry để ý thấy một bức thư có vẻ như bức công văn đang nằm mở trên bàn.

-- Cái gì đây, bác Hagrid?

Lão Hagrid càng khóc dữ hơn, nhưng lão cũng đẩy bức thư về phía Harry. Nó cầm lên đọc to:

Thưa ông Hagrid,

Bổ túc cuộc điều tra của chúng tôi về cuộc tấn công của một con Băng Mã vào một học sinh trong lớp của ông, chúng tôi đã nhận được sự bảo đảm của giáo sư Dumbledore là ông không phải chịu trách nhiệm gì về sự cố đáng tiếc đó.

Ron vỗ lên vai Harry nói:

-- Chà, vậy là ổn rồi, bác Hagrid!

Nhưng lão Hagrid vẫn tiếp tục thốn thức, và phẩy một trong hai bàn tay kéch xù của lão ra hiệu cho Harry đọc tiếp:

Tuy nhiên, chúng tôi phải ghi nhận mối quan tâm của chúng tôi về vấn đề Băng Mã. Chúng tôi đã quyết định xem xét đến thư khiếu nại của ông Lucius Malfoy, và vì vậy vấn đề này sẽ được đưa ra Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy Hiểm. Phiên tòa sẽ diễn ra vào ngày 20 tháng tư và chúng tôi yêu cầu ông đích thân hiện diện cùng với con Băng Mã ở văn phòng của Ủy ban ở Luân Đôn vào ngày hẹn trên. Trong khi chờ tòa xử, con Băng Mã phải bị xích lại và cách ly.

Kính thư...

Cuối thư là một danh sách các Ủy viên Hội đồng Quản trị Nhà trường.

Ron nói:

-- Ái chà! Nhưng mà bác nói con Buckbeak đâu phải là một con Băng Mã tồi tệ đâu, con cá là nó sẽ qua khỏi thôi...

Lão Hagrid lắc đầu nuốt giận, quẹt nước mắt vô ống tay áo:

-- Tại các con chưa biết bọn mặt thú ở cái Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm đó! Họ toàn săn bắt vô đó những sinh vật thú vị!

Một âm thanh đột ngột vang lên từ một góc căn chòi của lão Hagrid khiến Ron, Hermione và Harry cùng quay phắt lại. Con Băng Mã Buckbeak đang nằm ở một góc, miệng nhai rào rào cái gì đó ứa máu ra khắp sàn nhà.

Lão Hagrid nấc nghẹn:

-- Bác không thể nào để mặc nó bị trói ở ngoài kia trong băng tuyết. Một thân một mình! Mà lại đang mùa Giáng sinh!

Harry, Ron và Hermione đưa mắt nhìn lẫn nhau. Tụi nó chưa bao giờ đồng ý với lão Hagrid về cái mà lão gọi là "những sinh vật thú vị" và người khác thì gọi là "những quái vật kinh hoàng". Mặt khác, chẳng có

về gì có mối nguy hiểm đặc biệt đối với con Buckbeak. Thực ra, theo tiêu chuẩn của lão Hagrid thì con Buckbeak tuyệt đối xinh xắn dễ thương.

Hermione ngồi xuống và đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình lên cánh tay khổng lồ của lão Hagrid:

-- Bác Hagrid, bác sẽ phải đưa ra chứng cứ để có được sự bào chữa hùng hồn. Con chắc là bác có thể chứng minh Buckbeak là vô hại.

Lão Hagrid vẫn thẫn thức:

-- Chẳng thay đổi được gì đâu! Lũ quỷ ở ban Bài trừ đó, lũ chúng đều đã ngậm miệng ăn tiền tên Lucius Malfoy rồi! Sợ hãi quá mà! Mà nếu bác thua kiện, thì con Buckbeak...

Lão Hagrid đưa một ngón tay cửa ngang cần cổ lão, rồi khóc thét lên và lắc lư cái đầu gục tới trước, vùi mặt vào hai cánh tay.

Harry hỏi:

-- Thầy Dumbledore nói sao về vụ này hở bác Hagrid?

Lão Hagrid than thở:

-- Cụ ấy đã làm quá đủ cho bác rồi. Cụ cũng đã có quá đủ chuyện phiền toái với bọn giám ngục Azkaban chung quanh lâu đài rồi, và Sirius Black thì lại đang luẩn quẩn đâu đây...

Ron và Hermione liếc nhanh sang Harry, như thể trông đợi nó mở miệng nhểch móc lão Hagrid đã không nói cho nó biết sự thật về Sirius Black. Nhưng Harry không thể nào tự khơi mào chuyện đó, nhưt là khi nó đang chứng kiến nỗi sợ hãi và thảm sầu của lão Hagrid. Nó nói:

-- Bác Hagrid à, bác đừng chịu thua. Hermione nói đúng đó, bác cần có một bản biện hộ thiệt hay. Bác có thể gọi tụi con ra làm nhân chứng...

Hermione nói một cách chín chắn:

-- Con nhớ chắc là con đã đọc về một vụ án trêu chọc Bằng Mã mà con Bằng Mã được trắng án. Con sẽ tra cứu vụ đó cho bác, bác Hagrid à, để coi chính xác chuyện gì đã xảy ra.

Lão Hagrid khóc rống lên còn to hơn trước. Harry và Hermione cùng nhìn Ron cầu cứu. Ron nói:

-- Ô... Cháu đi pha trà nha bác Hagrid?

Harry trợn mắt nhìn Ron. Ron nhún vai, nói nhỏ:

-- Đó là điều mà má mình làm mỗi khi có ai đó buồn khổ.

Cuối cùng, sau nhiều lời cam đoan giúp đỡ nhiều hơn nữa từ bọn trẻ, cùng với một tách trà bốc khói đặt trước mặt, lão Hagrid bắt đầu hỉ mũi vô một cái khăn tay có kích thước của một cái khăn trải bàn, rồi nói:

-- Các cháu nói đúng. Bác không thể kham nổi sự bi lụy. Phải tự vực mình lên thôi...

Con chó săn Fang rụt rè chui ra khỏi gầm bàn, đến đặt đầu nó lên đầu gối của lão Hagrid. Lão vỗ về con Fang bằng một bàn tay, còn tay kia thì quệt nước mắt tèm lem trên mặt. Lão nói:

-- Đạo gần đây bác không còn là chính mình nữa. Cứ lo lắng cho con Buckbeak. Và cái lớp học của bác, chẳng còn ai thích nữa...

Hermione nói dối trắng trợn:

-- Tụi con thích lắm chứ!

Ron bắt tréo ngón tay làm dấu hiệu cầu may dưới gầm bàn, nói hùa theo:

-- Đúng vậy, những bài học của bác dạy hết sức hay! Ở... Mấy con Nhu trùng ra sao rồi hở bác?

Lão Hagrid rầu rĩ nói:

-- Chết rồi. Tại ăn nhiều rau xà lách quá.

Môi của Ron méo xẹo:

-- Ôi, lẽ nào!

Lão Hagrid nói tiếp:

-- Và lũ giám ngục Azkaban làm cho bác thấy ghớm ghieếc không chịu nổi, với đủ thứ chuyện khác. Mỗi lần bác muốn uống một ly bia ở quán Ba Cây Chổi Thần là lại phải đi ngang qua chúng... cứ như là bác bị tống trở vô ngục Azkaban một lần nữa...

Lão chột im lặng, hớp một ngụm trà. Harry, Ron và Hermione ngược nhìn lão nín thở. Tụi nó chưa từng nghe lão Hagrid kể về cái đận lão bị ở trong nhà tù Azkaban một thời gian ngắn trước đây. Sau một khoảnh khắc im lặng, Hermione rụt rè nói:

-- Chắc là ở đó kinh khủng lắm hở bác Hagrid?

Lão Hagrid lặng lẽ nói:

-- Các con không hình dung nổi đâu. Chưa bao giờ đến bất cứ nơi nào giống như chỗ đó. Cứ tưởng bác

phát điên lên rồi chứ! Những điều khủng khiếp cứ lớn vồn trong đầu bác riết... cái ngày mà bác bị đuổi khỏi trường Hogwarts... ngày mà ba của bác qua đời... cái ngày mà bác phải để con Norbert ra đi...

Đôi mắt lão Hagrid lại ứa đầy lệ. Norbert là một con rồng nhi đồng mà lão Hagrid từng có được nhờ thắng một ván bài.

-- Chỉ vô nhà ngục Azkaban một thời gian là người ta không còn thực sự nhớ ra được mình là ai nữa. Và người ta không còn thấy ý nghĩa của cuộc sống nữa. Hồi bác ở đó bác thường chỉ hy vọng mình chết luôn trong lúc ngủ cho rồi... Khi họ thả bác ra, bác thấy như mình được tái sinh vậy, mọi thứ trào dâng trở lại trong người mình, thật là cảm xúc đẹp nhất thế gian. Các con lưu ý, bọn giám ngục Azkaban không khoái thả bác ra đâu...

Hermione nói:

-- Nhưng bác vô tội mà!

Lão Hagrid khịt mũi:

-- Nghĩ coi điều đó thì nghĩa lý gì đối với chúng? Chúng cóc cần. Miễn sao là có vài trăm con người bị giam cầm với chúng trong đó để chúng cứ việc hút hết niềm vui của họ ra, chứ chúng thì bận tâm quái gì đến chuyện ai có tội hay ai vô tội.

Lão Hagrid lặng im một lát, đăm đăm nhìn tách trà của mình. Rồi lão nói nhỏ:

-- Nghĩ tới chuyện phải để con Buckbeak ra đi... Thử làm cho nó bay trốn đi... nhưng làm sao mà giải thích cho một con Bằng Mã là nó phải liệu hồn kiếm chỗ trốn đi? Mà... mà bác cũng sợ phạm luật...

Lão ngược nhìn ba đứa nhỏ, nước mắt lại ràn rụa lăn trên má:

-- Bác không bao giờ muốn trở lại nhà ngục Azkaban.

oOo

Mặc dù chẳng vui vẻ gì, nhưng chuyến viếng thăm lão Hagrid hóa ra lại có cái hiệu quả mà cả Ron và Hermione đều không ngờ. Mặc dù Harry không cách gì quên được Sirius Black, nhưng nó cũng không thể cứ nghiền ngẫm ý tưởng trả thù hoài nếu nó muốn giúp lão Hagrid thắng vụ kiện chống lại Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm. Hôm sau, Harry, Ron và Hermione cùng vô thư viện và trở về căn phòng sinh hoạt chung trống vắng với cả đồng sách nặng ịch mà tụi nó hy vọng có thể giúp ích trong việc soạn một bản bào chữa cho con Buckbeak. Ba đứa nó ngồi trước lò sưởi cháy bập bùng, từ tốn giở từng trang của những bộ sách phủ đầy bụi bặm viết lại những vụ kiện nổi tiếng về những con ác thú cướp bóc; thỉnh thoảng trao đổi vài câu khi tụi nó gặp được điều gì có vẻ có liên quan.

-- Ở đây có cái này nè... Một vụ án vào năm 1772...! nhưng mà con Bằng Mã bị kết tội... Í ẹ, coi họ đã làm gì nó... thật là ghê tởm...

-- Cái này hổng chừng có ích đây, coi nè... Một con Manticore đã tấn công dã man một kẻ nào đó vào năm 1296, người ta đã để mặc con Manticore đó ra đi... ồ không, chẳng qua là vì người ta quá khiếp sợ, không ai dám tới gần bắt nó hết...

Cùng lúc đó, ở những chỗ khác trong lâu đài, những món đồ trang hoàng Giáng sinh diễm lệ häng năm đã được giăng lên, bất chấp thực tế là cũng chẳng còn mấy đứa học trò ở lại lâu đài để mà thưởng thức chúng. Những chuỗi giấy kim tuyến và nhánh cây tầm gửi treo dọc theo hành lang, ánh sáng huyền bí chiếu rọi ra từ bên trong mỗi bộ áo giáp và Đại sảnh đường thì được trang hoàng như thông lệ bằng mười hai cây thông Noel lấp lánh những ngôi sao vàng. Mùi thức ăn ngon lành hấp dẫn tỏa khắp hành lang, và vào đúng đêm Giáng sinh, mùi thơm ngon đó bốc lên càng dữ tợn, đến nỗi con Scrabbers phải thò mõm ra khỏi nơi trú ẩn trong cái túi áo của Ron để hít hửi làn không khí thơm ngon một cách tràn trề hy vọng.

Vào buổi sáng ngày Giáng sinh, Ron đánh thức Harry bằng cách quăng vô đầu nó một cái gối:

-- Ê! Quà nè!

Harry vớ ngay cặp mắt kiếng đeo lên sống mũi, nhú mắt nhìn xuyên qua khoảng không gian tranh tối tranh sáng để ngó thấy một đồng nho nhỏ những gói quà đặt dưới chân giường mình. Còn Ron đã xé toạc lớp giấy gói những món quà phần của nó:

-- Một cái áo len chui đầu nữa của má tặng... lại màu rượu chát nữa... bồ coi bồ có bị tặng một cái không?

Harry cũng có một cái. Bà Weasley tặng cho nó một cái áo len chui đầu màu tía có đan hình một con sư tử Gryffindor trước ngực áo; một tá bánh nhưn thịt băm cây nhà lá vườn, vài cái bánh Giáng sinh và một hộp kẹo đậu phộng. Khi Harry đặt những món quà này qua một bên, nó ngó thấy một gói dài, ốm, nằm ở dưới cùng.

Ron chồm qua nhìn, tay vừa mới mở một gói quà có một đôi vớ cũng màu rượu chát. Nó hỏi:

-- Cái gì vậy?

-- Hổng biết.

Harry xé bao bì cái gói của mình ra và há hốc miệng nín thở trước một cây chổi thần sáng loáng lộng lẫy vừa lăn xuống giường. Ron buông rơi đôi vớ và nhảy phóc ra khỏi giường nó để ngó cho gần hơn. Nó nói giọng khàn khàn:

-- Mình không thể tin được!

Đó chính là cây chổi thần hiệu Tia Chớp, y chang cây chổi thần trong mơ mà Harry đã từng ngày ngày ra đứng ngắm ở Hẻm Xéo. Cán chổi sáng lấp lánh khi Harry cầm lên. Cảm giác cán chổi đang rung lên, Harry bèn buông tay ra. Cán chổi cứ dựng đứng trong không trung không cần ai giữ, ở một độ cao vừa phải chính xác cho Harry trèo lên cỡi. Mắt nó lướt từ số đăng ký bằng vàng ở đầu cán chổi xuống tới những nhánh cây dương trơn láng, thẳng tưng một cách hoàn hảo kết thành cái đuôi chổi.

Ron hỏi bằng một giọng chết lặng:

-- Ai tặng bồ món quà này vậy?

Harry nói:

-- Để coi có gửi kèm theo một tấm thiệp không?

Ron xé mở bao bì của cây chổi thần Tia Chớp ra.

-- Không có gì hết! Mèn ơi, ai mà tiêu cả đồng vàng cho bồ như vậy chứ?

Harry cảm thấy choáng váng:

-- O... mình cá là không phải của dì dượng Dursley đâu.

Ron bây giờ đi vòng quanh cây chổi thần Tia Chớp, ngắm nghía từng phân sáng chói của nó:

-- Mình cá là quà của thầy Dumbledore đây. Có lần thầy đã gởi nặc danh cho bồ tấm áo tàng hình...

Harry nói:

-- Nhưng mà tấm áo tàng hình là quà của ba mình đó chứ. Thầy Dumbledore chỉ chuyển giao lại cho mình thôi. Thầy Dumbledore không thể tiêu hàng trăm đồng Galleon cho mình được. Thầy cũng không thể cho học trò một thứ như vậy...

Ron nói:

-- Thì chính vì vậy mà thầy không nói ra là của thầy tặng cho bồ! Để phòng trường hợp có những thằng như Malfoy phân bì bồ là học trò cưng của thầy. Ê, Harry...

Ron bật ra một tràng cười giòn tan:

-- Thằng Malfoy! Chờ đó cho đến khi nó nhìn thấy bồ cỡi cây chổi thần này! Nó sẽ phát bệnh như một con heo. Đây là một cây chổi thần tiêu chuẩn quốc tế, đúng vậy!

Harry mơn trớn bàn tay dọc theo cán cây chổi thần, lăm bắm:

-- Mình không thể nào tin được! Ai nhỉ?

Trong khi đó Ron đã lăn ra giường của Harry mà cười lộn ruột với ý nghĩ về Malfoy. Cố gắng tự kiềm chế, Ron nói:

-- Mình biết rồi! Mình biết có thể là ai rồi - thầy Lupin.

-- Cái gì?

Harry kêu lên và bắt đầu cười đến tức bụng:

-- Thầy Lupin hả? Nghe nè, nếu mà thầy có nhiều vàng đến như vậy thì thầy đã có thể tự sắm cho thầy vài bộ áo chùng mới rồi.

Ron nói:

-- Đúng vậy. Nhưng mà thầy thích bồ lắm. Lúc cây chổi thần Nimbus của bồ bị tiêu tùng thì thầy lại đi vắng; có lẽ thầy nghe nói lại và thầy quyết định đi tới Hẻm Xéo mua cho bồ cây Tia Chớp này.

Harry ngạc nhiên:

-- Bồ nói thầy đi vắng là ý làm sao? Thầy bị bệnh khi mình đang thi đấu trong trận đó mà.

Ron nói:

-- Ờ, thầy Lupin không có trong bệnh thất. Mình đã ở đó, cọ rửa mấy cái bồ tiêu tiểu vì bị thầy Filch phạt cấm túc, bồ còn nhớ không?

Harry chau mày nhìn Ron tư lự.

-- Mình không nghĩ thầy Lupin lại đủ tiền mà sắm nổi một món đồ như vậy.

Hermione bước vào phòng, mặc đồ ngủ, hai tay bông con Crookshanks, con mèo này tỏ ra cáu kỉnh hết sức với sợi dây kim tuyến cột vòng quanh cổ nó.

-- Mấy bồ cười cái gì vậy?

Ron vội vã chụp con Scrabbers tuốt dưới đáy giường và nhét con chuột già khụ ấy vô túi áo ngủ nó đang mặc. Ron la lên:

-- Đừng đem cái con đó lại đây!

Nhưng Hermione chẳng thèm nghe. Cô bé thả con Crookshanks xuống cái giường trống của Seamus và há hốc miệng trố mắt ngó cây chổi Tia Chớp.

-- Ôi, Harry! Ai tặng cho bồ cái đó vậy?

Harry nói:

-- Ai mà biết! Chẳng có cái thiệp nào kèm theo hết.

Harry ngạc nhiên hết sức khi thấy Hermione không tỏ ra chút hồi hộp hay tò mò nào trước cái tin này. Ngược lại, mặt Hermione xịu xuống, và cô bé cắn môi. Ron hỏi:

-- Bồ bị làm sao vậy?

Hermione chậm rãi đáp:

-- Mình không biết, nhưng có cái gì đó không ổn, đúng không? Ý mình là cái này chắc được coi là một cây chổi xịn, phải không?

Ron thở ra một hơi dài, bực bội. Nó nói:

-- Đây là cây chổi thần tốt nhất trên đời, Hermione ơi!

-- Vậy thì nó phải mắc ghê lắm...

Ron vui vẻ nói:

-- Có thể mắc hơn tất cả những cây chổi của cả đội Slytherin gom lại.

Hermione nói:

-- Vậy thì... ai đã gởi cho Harry một món đồ mắc tiền như vậy, mà thậm chí không cần cho Harry biết là ai gởi?

Ron sốt ruột:

-- Cóc cần biết. Ê, Harry, cho mình cời thử nó được không? Mình cời nha?

Hermione hét lên the thé:

-- Mình nghĩ tốt nhất là không ai được cời lên cây chổi đó hết!

Harry và Ron cùng nhìn Hermione. Ron nói:

-- Vậy chứ bồ tính Harry làm gì với cây chổi đó? Đem quất sàh hả?

Nhưng trước khi Hermione kịp mở miệng ra trả lời, thì con Crookshanks đã phóng từ trên giường của Seamus lên, nhắm ngay vô ngực áo của Ron.

Ron gào lên:

-- ĐEM - NÓ - RA - KHỎI - ĐÂY!

Móng vuốt của con Crookshanks đã cào rách túi áo ngủ của Ron và con Scrabbers cuống cuồng phóng vọt qua vai Ron để mà chạy trốn. Ron tóm được đuôi con Scrabbers và đá một cái vô con Crookshanks, không nhắm trước, nên con mèo bay một cái vèo đụng vô cái rương đặt ở chân giường Harry, khiến bản thân nó thì ngã vật xuống còn Ron thì nhảy loi choi tại chỗ, hú lên vì đau do sái khớp chân.

Chùm đuôi của con Crookshanks bỗng dựng đứng lên. Một tiếng huýt sáo nhỏ xoáy óc vang lên khắp phòng. Đó là cái ống kính Mách lẻo Bỏ túi tự bật ra khỏi chiếc vớ của dượng Dursley và đang xoay tít, tỏa sáng trên sàn phòng.

Harry cúi xuống lượm cái ống kính Mách lẻo lên.

-- Mình quên bég nó đi! Mình không đời nào mang đôi vớ đó trừ khi cùng bắt đắ dĩ...

Cái Ống kính Mách lẻo vẫn cứ xoay tít và rít lên trong lòng bàn tay của Harry. Crookshanks thì gừ gừ đe nẹt cái ống kính.

Ron giận sôi gan, ngồi trên giường Harry xoa bóp mấy ngón chân mình:

-- Tốt nhất là bồ đem con mèo đó ra khỏi đây đi, Hermione!

Hermione ngoe nguẩy bỏ đi ra khỏi phòng, đôi mắt vàng khè của con Crookshanks vẫn nhìn Ron trừng trừng. Ron quay lại cự nự Harry:

-- Bồ không thể nào làm cho cái đồ đó im được đi hay sao?

Harry nhét cái Ống kính Mách lẻo trở vô chiếc vớ và quăng nó trở vô cái rương. Bây giờ tất cả âm thanh mà Harry còn có thể nghe thấy được chỉ là tiếng rên rỉ khó nhọc của Ron vì đau đớn và tức giận. Con chuột Scrabbers thì co rúm lại trong hai tay Ron. Cũng lâu rồi Harry mới thấy con chuột già ấy chịu lộ ra khỏi túi áo của Ron. Harry ngạc nhiên một cách khó chịu khi thấy con Scrabbers một thời ứ na ứ núc mà bây giờ chỉ còn da bọc xương, đến lông cũng đã rụng đi từng đốm lớn. Harry nói:

-- Coi nó không được khỏe há?

Ron nói:

-- Nó bị căng thẳng quá! Nếu trái banh lông bự chẳng ngu ngốc đó chịu để cho nó yên thì nó khỏe lại

thôi!

Nhưng Harry nhớ lại lời người bán hàng ở tiệm Động vật Huyền bí nói về chuột, rằng chúng chỉ sống lâu lắm là ba năm. Harry nghĩ, ắt là con Scrabbers này phải có những quyền năng mà nó chưa chịu bộc lộ ra, bằng không thì nó đang sống những tháng ngày cuối cùng của đời nó. Và mặc dù Ron luôn miệng phàn nàn là con Scrabbers hoàn toàn vô dụng và chán phèo, Harry chắc chắn là Ron sẽ buồn khổ ghê lắm nếu mà con Scrabbers chết đi!

Tình thần lễ Giáng sinh rõ ràng là yếu ớt trong phòng sinh hoạt chung Gryffindor vào buổi sáng ấy. Hermione đã nhốt con Crookshanks trong phòng ngủ nữ, nhưng cô bé vẫn còn giận Ron lắm về chuyện Ron đá Crookshanks một cái chí mạng; trong khi Ron thì vẫn tức điên lên về vụ tấn công mới nhất của con mèo Crookshanks nhằm vào con chuột Scrabbers. Harry chịu thua, không làm sao cho hai người đó nói chuyện lại với nhau được. Nó đành dồn tâm trí vào chuyện nghiên cứu cây chổi thần Tia Chớp mà nó xách theo xuống phòng sinh hoạt chung. Không hiểu vì lý do gì mà chuyện đó có vẻ làm cho Hermione càng thêm điên tiết. Cô bé chẳng thêm nói gì, nhưng cứ uất ức ngó chừng cây chổi, như thể cây chổi ấy cũng chê bai con mèo của cô bé.

Đến giờ ăn, cả ba đưa xuống đến Đại sảnh đường thì thấy những bàn ăn của bốn nhà đã lại được treo hết lên tường, và ở giữa phòng chỉ có mỗi một bàn ăn duy nhất, được sắp xếp chỗ ngồi cho mười hai người. Các giáo sư Dumbledore, McGonagall, Snape, Sprout, và Flitwick đã ngồi sẵn ở bàn, cùng với thầy giám thị Filch. Thầy Filch đã thay chiếc áo khoác màu nâu thường mặc hàng ngày bằng một cái áo khoác đuôi tôm trông còn mốc meo cũ kỹ hơn cả cái áo cũ. Ngoài nhóm Harry, Ron và Hermione ra, chỉ có ba học sinh khác: hai đứa năm thứ nhất trông ra vẻ căng thẳng cực kỳ và một đứa năm thứ năm của nhà Slytherin có bộ mặt rầu rĩ vô cùng.

Thấy Harry, Ron và Hermione đi đến gần bàn, cụ Dumbledore nói:

-- Chúc mừng Giáng sinh vui vẻ! Ngồi xuống, ngồi xuống đi các con! Chúng ta chỉ có ít người thôi nên bày biện hết bàn ăn của các nhà thì có vẻ hơi ngu...

Harry, Ron và Hermione ngồi xuống bên cạnh nhau ở phía cuối bàn.

-- Nổ pháo lên!

Cụ Dumbledore phấn khởi hăng hái nói, rồi đưa thầy Snape cái ngòi của một viên pháo bạc to đùng. Thầy Snape cầm lấy với vẻ bất đắc dĩ rồi giật mạnh cái ngòi. Một tiếng nổ ĐÙNG vang lên như tiếng súng, viên pháo bay lên, tách ra, để lộ một cái nón phù thủy chớp nhọn to tướng, trên đỉnh lại có một con kền kền nhồi bông.

Harry nhớ ngay đến con Ông Kẹ, liếc sang bắt gặp ánh mắt Ron, cả hai đứa nhe răng cười. Thầy Snape thì mím chặt đôi môi mỏng và đẩy cái nón về phía cụ Dumbledore, cụ bèn đổi ngay cái nón pháp sư cụ

đang đội trên đầu. Cụ rạng rỡ nhìn quanh bàn và khuyên mọi người:

-- Chén thôi!

Khi Harry đang lấy món khoai tây nướng cho mình thì cửa vào Đại sảnh đường lại mở ra. Giáo sư Trelawney xuất hiện, lướt về phía mọi người như thể đang trượt trên những bánh xe. Bà đã khoác lên người một tấm áo màu xanh lá cây được trang trí bằng hạt cườm nhân dịp lễ trọng đại này, khiến cho bà càng trông giống một con ruồi xanh bóng láng bụi quá khổ hơn bao giờ hết.

Cụ Dumbledore đứng dậy:

-- Đây đúng là một ngạc nhiên thú vị, cô Sybill à!

Giáo sư Trelawney đáp bằng giọng xa xôi huyền bí nhút của bà:

-- Thưa ông Hiệu trưởng, tôi đã chiêm nghiệm quả cầu tiên tri và tôi ngạc nhiên nhận thấy mình từ bỏ bữa ăn trưa nhẹ của mình để đến gia nhập với quý vị. Tôi là ai mà dám cãi lại sự định đoạt của số phận nào? Vì vậy tôi lập tức vội vàng rời khỏi Tháp Ngà của tôi, và tôi xin quý vị hãy tha thứ cho tôi sự trễ nải này...

Đôi mắt cụ Dumbledore nhấp nháy lấp láy:

-- Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi! Để tôi kéo cho cô một cái ghế...

Và cụ quả thực đã kéo một cái ghế từ không trung xuống bằng cây đũa phép của cụ. Cái ghế này văng vãi vài giây trước khi rớt cái ạch xuống giữa giáo sư Snape và giáo sư McGonagall. Tuy nhiên, giáo sư Trelawney vẫn chưa chịu ngồi xuống; đôi mắt bụi thô lỗ của bà đảo quanh bàn, và rồi bà đột ngột thốt lên một tiếng kêu nghe như tiếng thét nho nhỏ:

-- Thưa ông Hiệu trưởng, tôi không dám đâu! Nếu tôi tham gia bữa tiệc này thì tôi sẽ là người thứ mười ba! Không còn gì xui xẻo hơn được nữa! Đừng bao giờ quên rằng khi có mười ba người cùng ăn với nhau thì người đầu tiên đứng dậy sẽ là người đầu tiên qua đời!

Giáo sư McGonagall sốt ruột:

-- Chúng ta thử liếc xem sao, cô Sybill! Cô làm ơn ngồi xuống cho, món gà tây sắp nguội như đá rồi.

Giáo sư Trelawney ngáp ngừng, rồi an tọa trên cái ghế trống, mắt nhắm lại, miệng mím chặt, như thể cầu mong cho sấm sét đánh ngay vào cái bàn ăn. Giáo sư McGonagall thọc cho một cái muỗng bụi chẳng vô liễn đồ ăn gần nhút, hỏi:

-- Dùng món lòng bò không, cô Sybill?

Giáo sư Trelawney phớt lờ giáo sư McGonagall. Bà lại mở mắt ra, nhìn quanh một lần nữa và nói:

-- Nhưng còn giáo sư Lupin thân mến đâu rồi?

Cụ Dumbledore vừa ra dấu cho mọi người cứ thoải mái ăn uống, vừa nói:

-- Tôi e là ông giáo khốn khổ ấy lại phát bệnh mất rồi. Thiệt là không gì xui xẻo bằng khi bệnh ấy lại phát ra đúng vào ngày Giáng sinh.

Giáo sư McGonagall nhướn mày lên hỏi:

-- Nhưng mà chắc cô đã tiên tri được việc đó trước rồi chứ hả, cô Sybill?

Giáo sư Trelawney ném cho giáo sư McGonagall một cái nhìn lạnh lùng. Giọng bà đánh lại:

-- Đương nhiên là tôi biết trước chứ, chị Minerva. Nhưng người ta đâu có rêu rao cái thực tế là mình là Người - biết - tất - cả. Tôi thường cư xử như thể tôi không hề bị ám ảnh bởi Nội Nhân, để khỏi khiến người khác phải hoảng hồn.

Giáo sư McGonagall đáp một cách chua chát:

-- Ra vậy. Cái đó giải thích được nhiều điều đấy.

Giọng của giáo sư Trelawney đột ngột trở nên bớt đi rất nhiều sự mập mờ huyền bí:

-- Chị Minerva, chị phải biết là tôi đã tiên đoán rằng giáo sư Lupin sẽ không ở lại với chúng ta lâu đâu. Chính bản thân ông ấy cũng ý thức rằng thời gian của ông ngắn lắm. Khi tôi đưa cho ông quả cầu pha lê, ông đã tránh né một cách cực kỳ bối rối...

Giáo sư McGonagall nói cộc lốc:

-- Chỉ tưởng tượng!

Cụ Dumbledore lên tiếng, nghe hồ hởi phấn khởi tuy cũng có hơi cao giọng một tí để chấm dứt câu chuyện giữa giáo sư McGonagall và giáo sư Trelawney.

-- Tôi chắc chắn là giáo sư Lupin không bị một mối nguy hiểm cấp thời nào đâu. Thầy Snape, thầy đã bào chế thêm thuốc đặc trị cho thầy Lupin rồi chứ?

Thầy chủ nhiệm nhà Slytherin nói:

-- Rồi, thưa ông Hiệu trưởng:

Cụ Dumbledore nói:

-- Vậy là tốt! Rồi thầy ấy sẽ sớm bình phục thôi... Kìa Derek, con đã thử qua món xúc xích Ăng-lê này chưa? Món này ngon hết xẩy!

Được thầy Hiệu trưởng nói chuyện trực tiếp, thằng nhóc năm thứ nhứt đỏ bừng mặt như gấc chín. Nó đưa hai tay run lẩy bẩy nhận cái đĩa xúc xích cụ Dumbledore đưa.

Giáo sư Trelawney cư xử gần như bình thường cho đến cuối bữa tiệc kéo dài suốt hai tiếng đồng hồ. No nê đến bế bụng được sau bữa tiệc Giáng sinh, Harry và Ron cùng đứng dậy trước tiên và giáo sư Trelawney ré lên:

-- Quý thần ơi! Đứa nào trong hai trò đứng dậy trước tiên hả? Đứa nào?

Ron đáp, đưa mắt nhìn Harry vẻ khó chịu:

-- Con không biết.

Giáo sư McGonagall lạnh lùng bảo:

-- Tôi chắc chắn là ai đứng dậy trước cũng không có gì khác nhau. Trừ khi có một thằng điên vác búa đang đứng đợi ngoài cửa để làm thịt kẻ đầu tiên đi ra Tiễn sảnh.

Đến Ron cũng bật cười. Giáo sư Trelawney tỏ ra bị xúc phạm ghê gớm.

Harry nói với Hermione:

-- Đi chưa?

Harmione làu bàu:

-- Chưa. Mình có mấy lời cần thưa với giáo sư McGonagall.

Ron ngật ngưỡng khi cùng đi với Harry ra Tiễn sảnh, nơi tuyệt đối không có một thằng điên vác búa nào đứng chực sẵn. Ron nói:

-- Chắc là con nhỏ đó tìm cách học thêm vài môn nữa.

Khi hai đứa đi tới cái lỗ chân dung thì thấy Ngài Cadogan vẫn còn đang vui vầy yến tiệc Giáng sinh với hai thầy tu và nhiều vị Hiệu trưởng tiền nhiệm của trường Hogwarts cùng cả con lừa béo bệu của ngài nữa. Ngài đội mũ giáp, kéo tấm che mặt lại và bưng cả hũ rượu mật ong lên chúc mừng:

-- Giáng sinh... híc... vui vẻ! Mật khẩu!

Ron đáp:

-- Chó điên!

Ngài Cadogan rống lên:

-- Và xin chúc ngài điều tương tự!

Tấm tranh lảng qua một bên để cho Ron và Harry chui vô.

Harry đi thẳng lên phòng ngủ để lấy cây chổi thần Tia Chớp và bộ dụng cụ Bảo quản Chổi thần mà Hermione đã tặng nhân ngày sinh nhật của Harry, đem tất cả xuống lầu và thử kiểm chuyện gì đó để chăm chút cây chổi Tia Chớp. Tuy nhiên, chẳng có tới một cọng chổi rồi để mà chải gỡ, và cán chổi thì đã sáng choang và bóng lộn đến nỗi không thể nào đánh bóng thêm được nữa. Harry và Ron chỉ còn cách ngồi mà ngăm ngía ngưỡng mộ từng góc của cây chổi, cho đến khi cái lỗ chân dung lại được mở ra và Hermione chui vào, theo sau là giáo sư McGonagall.

Mặc dù giáo sư McGonagall là giáo sư chủ nhiệm nhà Gryffindor, nhưng từ trước tới nay Harry chỉ thấy bà vô phòng sinh hoạt chung một lần mà thôi, và lần đó bà vô để thông báo một điều kinh khủng. Harry và Ron đều tròn mắt nhìn giáo sư McGonagall, tay Harry nắm chặt cán chổi Tia Chớp. Hermione đi vòng qua tụi nó, ngồi xuống, cầm cuốn sách gần nhất lên và vùi đầu vô sách mà đọc.

Giáo sư McGonagall nói nhỏ nhẹ nhưng rõ từng tiếng một:

-- Ra là nó đó?

Giáo sư đi qua phía trước lò sưởi để đến gần ngăm cây chổi thần chăm chú:

-- Hermione vừa mới báo cho cô biết là trò được gởi tặng một cây chổi thần, phải không Harry?

Harry và Ron cùng ngoái đầu lại nhìn Hermione. Tụi nó có thể thấy bên trên cuốn sách bị cầm ngược, phần trán nhô lên của cô bé đang ửng đỏ.

Giáo sư McGonagall nói:

-- Cô có thể xem được không?

Nhưng bà không cần đợi câu trả lời đã kéo cây chổi ra khỏi tay hai đứa nhỏ. Bà cẩn thận kiểm tra từ đầu cán chổi đến tận mút đuôi chổi.

-- Hừm! Không có thư hay thiệp gì kèm theo hết sao, Harry?

Harry ngây ra đáp:

-- Thừa cô, không ạ.

Giáo sư McGonagall nói:

-- Cô hiểu... Thôi thì Harry à, cô e là cô phải tịch thu cây chổi này.

-- Cái... cái... gì? Tại sao ạ?

Harry suýt khụyu chân té. Giáo sư McGonagall nói:

-- Nó cần phải được kiểm tra bùa ếm ngải thư. Dĩ nhiên là cô không phải chuyên viên, nhưng cô dám nói là bà Hooch và giáo sư Flitwick sẽ trừ giải được nó.

-- Trừ giải nó?

Ron lập lại, như thể nó nghĩ giáo sư McGonagall điên rồi.

Giáo sư McGonagall nói tiếp:

-- Chỉ trong vài tuần lễ là xong. Lúc đó trò có thể nhận lại cây chổi nếu kết quả kiểm tra chắc chắn là nó không bị ếm bùa hay thư ngải gì hết.

Harry nói, giọng hơi run:

-- Thừa cô, thiệt tình... nó không bị trừ ếm gì đâu ạ.

Giáo sư McGonagall ân cần bảo:

-- Con không thể biết chắc chắn điều đó đâu Harry! Chỉ tới khi nào con bị nổ tung ra, một cách dễ dàng. Cho nên cô e là cho đến khi chúng ta chưa biết chắc là nó có bị trừ ếm hay không thì chúng ta vẫn không thể coi thường việc này được. Cô sẽ báo tin cho con biết tình hình cây chổi sau.

Giáo sư McGonagall xoay gót và đem cây chổi thần Tia Chớp theo, chui qua cái lỗ chân dung. Harry đứng sững nhìn theo bà, cái hộp xi đánh bóng Hoàn Tất Chất Lượng Cao vẫn còn nắm chặt trong tay. Nhưng Ron thì quay lại vặc Hermione:

-- Trò méc cô McGonagall để làm gì hả?

Hermione quăng cuốn sách qua một bên. Mặt cô bé vẫn còn đỏ hồng, nhưng cô bé đứng thẳng, mặt đối mặt với Ron một cách thách thức:

-- Bởi vì tôi nghĩ - và giáo sư McGonagall đồng ý với tôi - rằng cây chổi đó có thể do chính Sirius Black gởi cho Harry!

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Thần Hộ Mệnh

Harry biết Hermione méc cô McGonagall về chuyện cây chổi thần Tia Chớp là có ý tốt cho nó, nhưng nó vẫn không thể không nổi sùng với cô bé. Nó chỉ mới làm chủ được cây chổi thần xịn nhất thế giới trong vòng có mấy tiếng đồng hồ ngủ, thế mà giờ đây, chỉ tại vì Hermione xía vô, nó đã không thể biết là liệu nó có còn được nhìn thấy cây chổi đó một lần nữa hay không? Nó đoán chắc là cây chổi của nó chẳng hề bị trù ếm gì hết, nhưng một khi mà cây chổi bị đem đi giải trừ bằng đủ các loại kiểm tra chống bùa ếm ngải thư thì liệu nó có còn ra hồn cây chổi thần nữa chẳng?

Ron cũng giận điên lên với Hermione. Theo nó thì giải trừ một cây chổi hàng hiệu Tia Chớp còn "gin" thì không khác gì phạm một tội ác hình sự. Hermione thì vẫn đinh ninh là mình đã làm điều tốt nhất phải làm, nhưng cô bé tránh ngồi trong phòng sinh hoạt chung với Harry và Ron. Hai đứa này cho là cô bé đã tìm nơi ẩn náu trong thư viện, và tụi nó cũng không thèm thử dỗ cô bé quay trở lại phòng sinh hoạt chung làm gì. Thành ra cả ba đứa tụi nó đều vui mừng khi thấy tất cả học sinh khác cùng quay trở về trường sau ngày lễ Năm Mới, và tháp Gryffindor lại trở nên đông đúc, ồn ào.

Vào cái đêm trước khi học kỳ mới bắt đầu, Wood tìm Harry để nói chuyện:

- Giáng sinh vui không?

Chẳng cần đợi Harry trả lời, Wood ngồi xuống, hạ thấp giọng:

- Anh đã suy nghĩ kỹ suốt lễ Giáng sinh, Harry à. Sau trận đấu lần trước, em biết đó... Nếu bọn giám ngục Azkaban lại kéo tới trận đấu kế... ý anh là... chúng ta không thể để cho em... Ờ...

Wood đột nhiên ngừng lại, trông lúng ta lúng túng. Harry bèn nói nhanh:

- Em đang khắc phục chuyện đó. Giáo sư Lupin nói là thầy có thể dạy em cách xua đuổi bọn giám ngục Azkaban. Thầy sẽ bắt đầu dạy em từ tuần này; thầy nói thầy sẽ có thì giờ rảnh sau lễ Giáng sinh.

Wood kêu lên một tiếng: "A!", vẻ mặt anh bớt căng thẳng thấy rõ.

- Vậy hả, nếu như vậy thì... Anh thực sự đâu có muốn mất một Tầm thủ như em đâu Harry. Mà em đã đặt mua một cây chổi mới chưa?

Harry nói:

- Chưa.

- Cái gì? Em phải làm gấp lên đi chứ, em biết mà... em đâu có thể cời cây Sao xẹt mà đấu lại tụi nhà Ravenclaw!

Ron chen vô:

- Nó mới được tặng một cây Tia Chớp hồi lễ Giáng sinh.

- Một cây Tia Chớp! Nói thiệt không đó? Một... một cây Tia Chớp thiệt hả?

Harry rầu rĩ nói:

- Anh Oliver đừng háo hức quá. Em không còn được giữ nó nữa rồi. Nó đã bị tịch thu.

Rồi Harry giải thích toàn bộ câu chuyện tại sao và làm thế nào mà cây chổi thần Tia Chớp của nó đang bị giải trừ bùa ếm ngải thư.

- Bùa ếm ngải thư hả? Làm sao cây chổi có thể bị thư ếm chứ?

Harry đáp bằng một giọng yếu ớt:

- Sirius Black. Người ta cho là hắn đang săn đuổi em. Vì vậy cô McGonagall cho là rất có thể hắn gửi cái đó cho em.

Gạt qua một bên cái thông tin rằng có một tên sát nhân nổi tiếng đang săn đuổi Tầm thủ của mình, Wood nói:

- Nhưng Black không thể nào mua nổi một cây chổi thần Tia Chớp! Hắn đang bị truy nã mà! Cả nước này đang theo dõi rình bắt hắn! Làm sao hắn có thể bước vô một tiệm bán Thiết bị Quidditch Chất lượng cao mà mua một cây chổi thần?

Harry nói:

- Em biết, nhưng cô McGonagall vẫn muốn giải trừ cho cây chổi...

Wood tái nhợt đi. Anh hứa:

- Anh sẽ đi thưa chuyện với cô. Anh sẽ làm cho cô hiểu ra lẽ... một cây Tia Chớp... một cây Tia Chớp thực sự... trong đội của chúng ta... Cô cũng muốn cho đội Gryffindor thắng y như chúng ta muốn vậy... anh sẽ làm cho cô hiểu ra lẽ... một cây Tia Chớp.

Hôm sau, những buổi học của học kỳ hai bắt đầu. Sáng tháng Giêng lạnh căm căm thì chỉ người nào

không còn chuyện gì khác để làm mới cảm thấy thích ra sân trường để học môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, nhưng lão Hagrid đã bày ra một đồng lửa đầy những con kỳ nhông để mua cho bọn trẻ, nên tụi nhỏ được trải qua một buổi học vui vẻ khác thường: đi mót củi khô và lá khô để bỏ vô đồng lửa cho cháy sáng thêm, trong khi mấy con vật mê lửa thuộc nòi giống thần lằn ấy cứ khoái trá bò lên bò xuống mấy khúc củi vụn đến nóng phỏng da người.

Bài học tiên tri của học kỳ mới thì lại không được vui bằng; giáo sư Trelawney bây giờ dạy qua tới môn Bói chỉ tay, và bà không phải mất thì giờ lâu lắc mới chỉ ra được cho Harry thấy là nó có đường Sinh đạo ngắn nhứt mà bà từng nhìn thấy lần đầu tiên trong đời.

Chỉ có lớp học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám là nơi mà Harry hằng hai đi học nhứt. Sau buổi nói chuyện với Wood, Harry muốn bắt đầu học ngay cách phòng chống giam ngục Azkaban càng sớm càng tốt. Cuối buổi học, Harry nhắc giáo sư Lupin về lời hứa của thầy, thầy nói:

- Ờ phải, để thầy xem... Tám giờ tối thứ năm được không? Phòng học môn Lịch sử Pháp thuật chắc đủ rộng... Thầy sẽ suy nghĩ cẩn thận xem chúng ta sẽ dạy và học môn này như thế nào... Chúng ta không thể đem một viên giam ngục Azkaban vô trong tòa lâu đài để thực tập...

Khi đi xuống hành lang để đến phòng ăn tối, Ron nói:

- Thầy có vẻ vẫn còn bệnh, phải không? Bỏ nghỉ thầy bị gì vậy?

Đang sau hai đứa bỗng vang lên một tiếng chắt lưỡi sột ruột nghe rõ to. Đó chính là Hermione, cô bé đang ngồi dưới chân của một bộ áo giáp, sắp xếp lại cái cặp táp sút xố của mình; cái cặp đầy nhóc sách đến nỗi không thể nào đóng lại được.

Ron nói với giọng cáu kỉnh:

- Trò chắt lưỡi với tụi này để làm gì vậy?

- Chẳng để làm gì hết!

Hermione đáp bằng giọng kiêu kỳ, lại quăng cái cặp nặng ịch của cô bé lên vai.

Ron nói:

- Có đó chứ! Khi tụi này đang thắc mắc về bệnh của thầy Lupin thì trò chắt lưỡi...

Với vẻ trịch thượng chọc người ta điên lên được, Hermione nói:

- Chà, chuyện đó chẳng quá rõ ràng sao?

Ron đỏ quau:

- Nếu trò không muốn nói cho tụi này biết, thì khỏi nói.

- Tốt!

Hermione kênh kiệu ngẩng cao đầu, bước đi một nước.

Ron tức tối ngó theo Hermione:

- Nó cũng chẳng biết gì hơn đâu. Nó chỉ giả bộ để bắt chuyện lại với tụi mình thôi.

oOo

Vào lúc tám giờ tối thứ năm, Harry rời phòng sinh hoạt chung Gryffindor để đến phòng học môn Lịch sử Pháp thuật. Tới nơi, phòng học trống vắng và tối thui, Harry bèn dùng đũa phép thả đèn sáng lên. Nó chỉ phải chờ chừng năm phút là thầy Lupin đến, xách theo một cái lồng thật to được bao bọc cẩn thận. Thầy nhấc cái lồng đặt lên trên bàn giáo sư Binn. Harry hỏi:

- Thưa thầy, cái gì vậy ạ?

Thầy Lupin cởi áo khoác ra, đáp:

- Một Ông Kẹ khác. Thầy đã lùng sục khắp lâu đài từ hôm thứ ba, cũng may là thầy tóm được con này trốn trong một ngăn tủ hồ sơ của thầy Filch. Đây là thứ nhái theo giám ngục Azkaban gần giống nhứt rồi đó. Ông Kẹ sẽ biến thành một viên giám ngục Azkaban khi nó nhìn thấy con, thế nên con có thể thực hành chống cự lại nó. Khi nào không xài đến nó thì thầy nhốt nó trong phòng của thầy. Có một cái học tủ dưới gầm bàn làm việc của thầy mà chắc Ông Kẹ sẽ khoái lắm.

- Dạ, được.

Harry nói, cố gắng làm ra vẻ nó không hề sợ hãi chút xíu nào hết mà chỉ vui mừng là thầy Lupin đã tìm ra được một kẻ thế vai giám ngục Azkaban hay như vậy. Giáo sư Lupin rút ra cây đũa phép của thầy, ra dấu cho Harry làm theo, thầy nói:

- Vậy thì... Câu thần chú mà thầy sẽ thử đọc và dạy cho con là một pháp thuật cao cấp, Harry à..., cao cấp hơn hẳn Trình độ Phù thủy Thường đẳng. Nó được gọi là Bùa Hộ mệnh.

Harry lo lắng hỏi:

- Bùa linh nghiệm như thế nào hở thầy?

Thầy Lupin nói:

- À, nếu bùa được xài đúng thì nó sẽ làm hiện ra một vị thần Hộ mệnh. Vị thần này là một loại thần bảo

vệ - chống lại giám ngục Azkaban, thần sẽ che chắn giữa con và những giám ngục Azkaban.

Harry bỗng mừng rỡ hình ảnh mình khép nép phía sau một hình thù to kèn càng như lão Hagrid tay cầm một cây gậy bự chẳng. Giáo sư Lipin tiếp tục giảng giải:

- Thần Hộ mệnh là một loại sức mạnh tích cực, là hiện hình của chính những thứ mà giám ngục Azkaban đã ăn tươi nuốt sống: hy vọng, hạnh phúc, khát vọng sống còn - nhưng vì thần Hộ mệnh không bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như con người thực, nên giám ngục Azkaban không bao giờ có thể làm hại được. Nhưng mà thầy phải lưu ý con, Harry à, rằng bùa Hộ mệnh là quá cao so với trình độ của con. Nhiều người đạt trình độ pháp sư mà còn thấy khó khăn khi xài tới bùa Hộ mệnh.

Harry tò mò:

- Thần Hộ mệnh trông ra làm sao hở thầy?

- Tùy theo cách mỗi phù thủy làm hiện hình sức mạnh này mà thần Hộ mệnh của phù thủy ấy có hình dạng độc đáo riêng.

- Và làm sao thầy làm cho thần Hộ mệnh hiện hình được?

- Bằng cách niệm một câu thần chú, mà câu thần chú này chỉ linh nghiệm khi nào con hết sức tập trung tâm trí vào chỉ một kỷ niệm vô cùng hạnh phúc mà thôi.

Harry cố nhớ lại một kỷ niệm hạnh phúc. Chắc chắn là không có gì xảy đến với nó suốt thời gian ở nhà dì dượng Dursley có thể coi là kỷ niệm hạnh phúc rồi. Cuối cùng nó quyết định chọn lúc hạnh phúc nhất đời nó là lần đầu nó được cỡi lên cán một cây chổi thần. Nó cố gắng hết mình để nhớ chính xác cái cảm giác sung sướng trào dâng kỳ diệu trong lòng nó lúc đó. Nó nói:

- Thưa thầy, con chuẩn bị rồi ạ.

Thầy Lupin tăng hăng cổ họng:

- Câu thần chú như vậy... Expecto patronum!

Harry nín thở lặp lại:

- Expecto patronum! Expecto patronum!

- Con đã ra sức tập trung vô ký ức hạnh phúc của con chưa?

- O... dạ rồi ạ...

Harry nhanh chóng buộc tất cả suy nghĩ của mình hướng về chuyến bay lượn đầu tiên trên cây chổi thần.

Nó lẩm nhẩm:

- Expecto patrono... xí lộn patronum. Quên, làm lại, expecto patronum! Expecto patronum!

Có cái gì đó thành hình xẹt ra từ đầu cây đũa phép, trông giống như làn khí óng ánh bạc. Harry hồi hộp hỏi:

- Thầy có thấy cái đó không? Có cái gì đó mới xảy ra!

Thầy Lupin mỉm cười:

- Giỏi lắm. Vậy thì ngay bây giờ... con chuẩn bị sẵn sàng để thử chống lại một giám ngục Azkaban chưa?

Harry nắm chặt cây đũa phép, đáp:

- Thưa thầy, sẵn sàng rồi ạ.

Harry bước ra đứng giữa phòng học trống trải. Nó cố gắng giữ cho đầu óc mình luôn nghĩ đến chuyện bay lượn, nhưng có một cái gì đó không hề được mời mọc, chờ đợi mà cứ xộc vô đầu nó... bây giờ cứ mỗi ngày nó lại nghe thấy tiếng má nó gào khóc... nhưng nó đâu có nên nghĩ tới má nó lúc này? Hay nó cứ nghe lại tiếng khóc của má, dù nó không muốn... hay là sâu trong lòng nó vẫn muốn...?

Thầy Lupin nắm cái nắp của cái lồng và giở ra.

Một giám ngục Azkaban từ từ trôi lên từ cái lồng, hướng bộ mặt bịt kín của hắn về phía Harry, một bàn tay sứt sẹo đóng vẩy lấp lánh của hắn nắm chặt vạt áo trùm. Đèn đóm trong phòng học cháy bập bùng rồi tắt lịm. Tên giám ngục Azkaban bước ra khỏi cái lồng và bắt đầu lặng lẽ lướt về phía Harry, hít một hơi thở sâu phát ra âm thanh khò khè. Từ hắn toát ra một luồng khí lạnh ghê gớm phủ trùm Harry. Harry thét lên:

- Expecto patronum! Expecto patronum! Expecto...

Nhưng cả lớp học lẫn tên giám ngục Azkaban đều nhòa đi, tan ra... Harry lại một lần nữa ngã xuống vùng sương trắng dày mịn, và giọng gào khóc của má nó lại vang lên, rõ rệt hơn bao giờ hết, vang vang ngay bên trong đầu nó:

- Đừng giết Harry! Đừng giết Harry! Làm ơn... Tôi sẽ làm bất cứ điều gì.

- Tránh ra... Tránh ra, con mụ kia

- Harry!

Harry tỉnh lại. Nó đang nằm ngửa trên sàn phòng học. Đèn trong phòng đã được thắp sáng trở lại. Harry thấy không cần phải hỏi chuyện gì đã xảy ra. Nó ngồi dậy, cảm thấy mồ hôi lạnh rịn ra, lăn xuống sau cặp mắt kiếng. Nó nói nhỏ:

- Con xin lỗi thầy.

Thầy Lupin hỏi:

- Con có sao không?

Harry vịn vào một cạnh bàn giấy gượng đứng lên rồi ngay lập tức lại dựa vào đó.

- Dạ...

Thầy Lupin đưa cho nó một con nhái sôcôla:

- Đây... con ăn đi, rồi chúng ta thực tập lại lần nữa. Thầy không hề đòi hỏi con phải thành công ngay từ lần đầu. Thiệt tình thì thầy sẽ sững sốt lắm đấy nếu như con chỉ làm một lần mà đạt kết quả ngay.

Harry cắn một miếng sô cô la, lẩm bẫm:

- Càng lúc càng tồi tệ hơn... Lần này con có thể nghe tiếng má con rõ hơn... và tiếng của hắc... Voldemort...

Trông thầy Lupin còn xanh xao hơn cả mọi thường:

- Harry à, nếu con không muốn tiếp tục thì thầy không chỉ thông cảm mà còn...

Harry nhét nốt phần còn lại của cục nhái sô cô la vào miệng, nói một cách quyết liệt:

- Con làm lại mà! Con phải làm cho được! Chứ nếu bọn giám ngục Azkaban lại xuất hiện ở trận đấu với đội Ravenclaw thì biết làm sao? Con không thể để cho mình té nhào lần nữa được. Nếu tụi con thua trận này thì tụi con mất luôn hy vọng giành cúp Quidditch!

Thầy Lupin nói:

- Vậy thì được... Có lẽ con cần lựa lại một kỷ niệm hạnh phúc khác, ý thầy nói là con cần tập trung vào... Niềm hạnh phúc vừa rồi chưa đủ mạnh mẽ lớn lao để chống chọi...

Harry suy nghĩ thật kỹ, và quyết định chọn lúc nhà Gryffindor giành được danh hiệu Vô địch Nhà vào năm ngoái là lúc mà nó vui sướng nhất. Lại nắm chặt cây đũa phép, Harry đứng vào vị trí của mình ở giữa phòng học. Thầy Lupin nắm lấy cái nắp lồng, hỏi:

- Sẵn sàng chưa?

Harry đáp:

- Dạ, sẵn sàng rồi.

Nó cố gắng nhét đầy đầu óc bằng những ý tưởng vui tươi về chiến thắng của nhà Gryffindor, chứ không phải bằng những suy nghĩ u ám về cái điều sắp sửa xảy ra một khi cái nắp lồng được mở ra. Thầy Lupin gỡ nắp lồng, bảo:

- Bắt đầu!

Căn phòng lại một lần nữa trở nên lạnh buốt và tối tăm. Tên giám ngục Azkaban lướt tới trước, rút lên hơi thở khô khè, một bàn tay lở lói vươn về phía Harry... Harry hét:

- Expecto patronum! Expecto patronum! Expecto pat...

Sương trắng làm mờ mịt mọi giác quan của nó... Những hình thù to kèn nhọt nhợt nhạt di chuyển chung quanh... rồi vang lên một giọng nói, giọng đàn ông, hét lên trong hoảng loạn...

- Lily, bùng Harry chạy đi! Chính là hắn! Đi đi! Chạy đi! Anh sẽ cầm chân hắn

Tiếng của ai đó trượt ngã đổ xuống phòng... một cánh cửa mở bung ra... tiếng cười với âm sắc cao vang lên khanh khách...

- Harry! Harry... tỉnh dậy đi con...

Thầy Lupin đang vỗ mạnh vào mặt Harry để lay tỉnh nó. Lần này, phải mất cả phút sau Harry mới hiểu được tại sao nó lại nằm sổng soài trên sàn lớp học bụi bặm. Nó lẩm bẩm:

- Con nghe tiếng của ba con! Lần đầu tiên con nghe được tiếng nói của ba con... Ba đã tự liều mình chiến đấu với Voldemort để cầm chân hắn cho má bùng con chạy trốn...

Harry bỗng nhận ra trên gương mặt của mình có cả nước mắt hòa quyện với mồ hôi. Nó cúi mặt thiết tha để chùi mặt vô tâm áo chùng, giả đồ như đang cúi xuống để cột lại dây giày, để cho thầy Lupin khỏi nhìn thấy. Thầy Lupin nói bằng một giọng rất lạ:

- Con nghe tiếng anh James hả?

Harry ngược mặt đã lau ráo lệ nhìn thầy Lupin ngạc nhiên:

- Dạ... Tại sao... thầy đâu có quen biết với ba của con hở thầy?

Thầy Lupin nói:

- Có... Có chứ. Thực ra, thầy với ba con là bạn học ở trường Hogwarts. Harry à, con nghe đây... Có lẽ chúng ta nên dừng bài học tối nay ở đây. Bùa Hộ mệnh đúng là đòi hỏi phải cao tay ấy... Lẽ ra thầy không nên đẩy con vô tình trạng như thế này...

- Không!

Harry la lên. Nó lại ngồi bật dậy ngay.

- Con sẽ thực tập thêm một lần nữa! Có lẽ những kỷ niệm con nghĩ đến không đủ vui để át đi nỗi sợ... vì vậy cho nên... thầy chờ con một chút...

Nó lục lại trí nhớ. Một ký ức thực sự hạnh phúc... một hạnh phúc mà nó có thể dùng để biến thành một Thần Hộ mệnh đủ mạnh...

Chính là cái khoảnh khắc mà nó lần đầu tiên khám phá ra nó là một phù thủy và sẽ được rời nhà dượng Dursley để đi học ở trường Hogwarts! Nếu đó không phải là một ký ức hạnh phúc thì thiệt tình nó cũng không biết còn điều gì có thể làm cho nó vui sướng hơn... Vận hết sức tập trung nghĩ đến tâm trạng của nó vào cái lúc mà nó hiểu ra mình sẽ được rời khỏi ngôi nhà ở đường Privet Drive, Harry đứng lên và một lần nữa quay mặt về phía cái lồng.

Thầy Lupin hành động như thể ông đang làm một điều mà ông thấy là không nên làm chút nào:

- Sẵn sàng chưa? Tập trung hết sức chưa? Được, bắt đầu!

Thầy giở nắp lồng ra lần thứ ba, và tên giám ngục Azkaban lại trôi ra khỏi lồng, căn phòng lại buốt giá và tối sầm...

Harry hét:

- EXPECTO PATRONUM! EXPECTO PATRONUM! EXPECTO PATRONUM!

Tiếng gào hét bên trong đầu Harry cũng bắt đầu vang lên lần nữa... Nhưng lần này nó nghe như thể âm thanh ấy phát ra từ một cái máy phát thanh đã bị hư loa. Tiếng kêu nhỏ dần rồi lớn dần rồi lại nhỏ dần... Harry vẫn còn có thể nhìn thấy tên giám ngục Azkaban... hắn đã đứng lại... và một cái bóng màu trắng bạc khổng lồ chợt tỏa ra từ đầu đũa phép của Harry rồi lừng lững án giữa Harry và tên giám ngục, và mặc dù chân cẳng đã nhũn ra như nước, Harry vẫn còn đứng được..., tuy nó cũng không biết là sẽ cầm cự được bao lâu...

Giáo sư Lupin lao tới trước, găm lên:

- Riddikulus!

Một tiếng nổ lớn vang lên, vị thần Hộ mệnh bằng mây của Harry biến mất cùng với tên giám ngục Azkaban. Harry ngồi thụp xuống một cái ghế, cảm thấy kiệt sức như vừa chạy cả một dặm đường, chân căng run lấy bầy. Harry liếc thấy giáo sư Lupin đang dùng bữa phép để tống Ông Kẹ trở vào cái lồng ràng rịt kín mít. Một lần nữa, Ông Kẹ đã lại biến thành một trái cầu bạc.

Thầy Lupin sai bước đến chỗ Harry đang ngồi, thầy nói:

- Xuất sắc! Giỏi lắm đó, Harry! Mới làm mà được như vậy là cừ lắm đó con!

- Mình có thể thực hành một lần nữa không thầy? Một lần nữa mà thôi.

Thầy Lupin cương quyết:

- Bây giờ thì không được. Một buổi tối mà con học được nhiều đó là đủ rồi. Đây...

Thầy đưa cho Harry một phong sô cô la bọc giấy loại ngon nhất của tiệm Công tước Mật.

- Ăn hết đi con, chứ không thì bà Pomfrey lại nhằn thầy đến thấu xương luôn ấy. Tuần sau cũng giờ này nhé?

Harry đáp:

- Dạ.

Nó cắn một miếng sô cô la thiệt bự rồi nhìn thầy Lupin tắt mấy ngọn đèn mà thầy đã thắp lại sau khi tên giám ngục Azkaban biến đi. Một ý tưởng chợt nảy ra trong trí Harry. Nó nói:

- Thưa thầy Lupin? Nếu như thầy biết ba con, thì ắt thầy cũng biết Sirius Black chứ?

Thầy Lupin quay lại thật nhanh, giọng thầy nói sắc lẹm đến khó nghe:

- Sao con có ý nghĩ đó?

- Chẳng có gì đâu ạ... Ý con nói, con chỉ biết rằng Sirius Black và ba con cùng là bạn ở trường Hogwarts...

Gương mặt thầy Lupin dường như giãn ra. Thầy nói:

- Ừ, thầy có biết Black. Hoặc ít ra thầy nghĩ thầy có biết. Khuya rồi, con nên rời khỏi chỗ này thôi, Harry à.

Harry rời khỏi phòng học, đi dọc hành lang và qua một góc tường, đoạn quay lại một khúc quanh sau

một bộ giáp sắt rồi ngồi thụp xuống dưới chân bệ tượng mà nhai nốt cho hết thỏi sô cô la, thầm trách mình phải chi lúc này đã không lờ đại nhắc đến tên Black, bởi vì rõ ràng là thầy Lupin tỏ ra không thích đề tài đó cho lắm. Sau đó Harry lại vợ vẫn nghĩ đến ba và má nó...

Nó cảm thấy như nó bị khô kiệt và trống rỗng lạ lùng, mặc dù mới ăn đầy một bụng sô cô la. Thiết tình là khủng khiếp khi nghe thấy những giây phút cuối cùng của ba má được diễn lại trong đầu nó, nhưng đó là những lần duy nhất mà Harry được nghe tiếng nói của họ, kể từ hồi nó còn nhỏ xíu. Nó vẫn nửa muốn nghe lại tiếng nói của ba má nó, nếu vậy nó sẽ không bao giờ có thể gọi lên được một vị thần Hộ mệnh thích hợp... Nó tự nghiêm khắc nói với mình:

- Ba má đã mất rồi. Ba má đã chết rồi thì dù mình có nghe lại vọng âm của ba má cũng không thể làm cho họ sống lại được. Mình phải biết tự kiềm chế nếu mình muốn giành được cúp Quidditch.

Harry đứng dậy, nuốt luôn miếng sô cô la cuối cùng trong miệng rồi hướng về tháp Gryffindor.

oOo

Một tuần sau khi học kỳ hai bắt đầu thì đội Ravenclaw đấu với đội Slytherin. Đội Slytherin thắng, mặc dù rất sát sao. Theo Wood thì đây chính là tin lành đối với Gryffindor vì nếu Gryffindor mà thắng được Ravenclaw thì sẽ được đứng nhì bảng. Vì vậy Wood tăng số buổi tập của đội nhà lên năm buổi một tuần. Điều này có nghĩa là, tính luôn buổi học chống giám ngục Azkaban của giáo sư Lupin (mà buổi học này còn hao tổn sức lực hơn cả sáu buổi tập Quidditch), thì Harry chỉ còn đúng một buổi tối trong tuần để làm tất cả những bài tập của mình. Cho dù vậy, Harry cũng không đến nỗi tỏ ra căng thẳng như Hermione, khối bài tập khổng lồ của cô bé này dường như cuối cùng cũng làm oằn vai cô bé. Mỗi tối, không sai chạy đi đâu hết, Hermione luôn luôn ngồi ở một góc phòng sinh hoạt chung, kê nhiều cái bàn lại với nhau để bày kín lên các thứ sách vở bài tập, đồ thi số học, tự điển cổ ngữ Rune, họa đồ các vật thể nặng nhắc lên được của dân Muggle, và hàng đống tập vở ghi chép thêm. Cô bé hầu như không nói chuyện với ai, và ai mà quấy rầy việc học của cô bé là thế nào cũng bị càu nhàu.

Một buổi tối, khi Harry đang ngồi làm cho xong bài luận văn khó nuốt về món Độc dược Không thể Phát hiện được của giáo sư Snape, thì Ron rù rì nói với nó:

- Làm sao mà nó làm được vậy nhỉ?

Harry ngẩng đầu lên. Hermione hầu như khuất sau một đống sách cao ngất ngều chỉ chực đổ ập xuống. Harry hỏi:

- Làm cái gì?

Ron nói:

- Dự được hết tất cả các lớp học của nó! Hồi sáng này mình nghe nó nói chuyện với giáo sư Vector, bà

phù thủy toán số. Hai người nói chuyện về bài học ngày hôm qua, nhưng mà Hermione không thể nào có mặt trong lớp toán đó được, bởi vì nó học chung lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí với tụi mình vào giờ đó mà! Lại còn Ernie McMillan nói với mình là Hermione không hề vắng mặt buổi học nào của môn Muggle học, nhưng mà một nửa số buổi học của môn đó trùng với giờ học môn Tiên tri, mà tụi mình có thấy nó vắng buổi học Tiên tri nào đâu!

Lúc này Harry không có thì giờ đâu để mà đào sâu vào bí mật của cái thời khóa biểu bất khả thi của Hermione, nó thực sự cần phải tiếp tục làm cho xong bài luận do thầy Snape giao. Nhưng chỉ hai giây sau là công việc của nó lại bị gián đoạn, lần này là do Wood.

- Tin xấu rồi Harry ời. Anh vừa đến gặp giáo sư McGonagall về vụ cây chổi thần Tia Chớp của em. Cỗ... ơ... nổi trận lôi đình với anh. Cỗ nói anh đã đặt sai các ưu tiên của anh rồi. Làm như anh coi trọng việc giành cúp Quidditch hơn là lo lắng đến chuyện em sống sót ấy. Cũng tại vì anh lỡ nói với cỗ là nếu mà em bắt được trái banh Snitch trước thì anh cũng chẳng cần lo tới chuyện cây chổi có quãng em xuống đất hay không.

Wood lắc đầu với vẻ không tin được:

- Thiệt tình mà nói, cái kiểu mà cỗ quát vào mặt anh... khiến em mà nghe thì có thể tưởng là anh vừa nói điều gì tệ hại khủng khiếp lắm ấy. Rồi anh hỏi cỗ vậy chứ cỗ sẽ giữ cây chổi đó lại trong bao lâu nữa...

Wood nhăn mặt lại và nhại giọng nói nghiêm trang của giáo sư McGonagall:

- Trong thời gian cần thiết, Wood à.

Rồi anh đổi lại giọng, nói với Harry:

- Anh cho rằng đã đến lúc em nên đặt mua một cây chổi mới rồi đó Harry. Có một phiếu đặt hàng ở đằng sau cuốn Chổi Thần Nào, em có thể mua một cây chổi thần Nimbus 2001, giống như cây chổi của Malfoy ấy.

Harry thẳng thừng gạt đi:

- Em không đời nào đi mua bất cứ thứ gì mà Malfoy cho là xịn.

oOo

Tháng giêng chuyển sang tháng hai một cách mơ hồ khó mà nhận biết được, bởi vì chẳng có chút đổi thay gì trong thời tiết lạnh giá độc địa. Trận đấu của đội Gryffindor với đội Ravenclaw đang ngày một gần kề, nhưng Harry vẫn chưa chịu đặt mua một cây chổi thần mới. Cứ sau mỗi buổi học môn Biến là Harry lại đến hỏi thăm giáo sư McGonagall về tin tức của cây Tia Chớp. Ron luôn đứng sát vai Harry một cách chứa chan hy vọng, còn Hermione thì bước vội qua chúng với gương mặt ngoảnh đi chỗ khác.

Khi hoạt cảnh này diễn ra tới lần thứ mười hai thì giáo sư McGonagall nói, trước khi Harry kịp mở miệng:

- Chưa được, Harry à, con chưa thể nhận lại cây chổi đó đâu. Các thầy cô đã kiểm tra hầu như toàn bộ các bùa ếm ngải thư thông thường rồi, nhưng giáo sư Flitwick tin là cây chổi đó có thể giấu một Bùa Phóng. Cô sẽ báo cho con biết ngay khi các thầy cô kiểm tra nó xong xuôi. Con bây giờ thì làm ơn đừng có quấy rầy cô nữa.

Tình hình càng thêm tồi tệ hơn vì những buổi học chống giám ngục Azkaban của Harry không diễn ra suôn sẻ hoàn toàn như nó trông mong. Sau nhiều buổi học, Harry giờ đã có thể tạo ra một cái bóng trắng bạc lơ mờ mỗi khi Ông Kẹ - giám ngục Azkaban tiến đến gần nó, nhưng vị thần Hộ mệnh của nó còn quá mong manh không đủ sức xua đuổi tên giám ngục đi. Tất cả những gì mà vị thần Hộ mệnh này làm được là lơ lửng như một đám mây bàng lãng, làm cạn kiệt năng lực của Harry khi nó cố chiến đấu để giữ cho vị thần Hộ mệnh ở lại đó. Harry cảm thấy giận dữ với chính mình, và cảm thấy có lỗi vì vẫn còn âm thầm khao khát được nghe lại tiếng nói của ba má nó.

Đến buổi tập tuần thứ tư, giáo sư Lupin nói một cách nghiêm khắc:

- Con tự đòi hỏi ở con nhiều quá đấy. Đối với một phù thủy mười ba tuổi thì gọi lên được, thậm chí chỉ lơ mờ, một vị thần Hộ mệnh cũng được kể là thành tích lớn rồi. Bây giờ con đâu còn ngất xỉu nữa, đúng không?

Harry chán nản nói:

- Con tưởng một thần Hộ mệnh sẽ... đuổi bọn giám ngục Azkaban đi hay là làm gì đó... làm cho chúng biến mất...

Giáo sư Lupin nói:

- Một thần Hộ mệnh chân chính mới làm được điều đó. Nhưng mà con cũng đã tiến bộ và đạt được rất nhiều chỉ trong một thời gian ngắn rồi mà. Nếu lũ giám ngục Azkaban lại xuất hiện trong trận đấu Quidditch sắp tới của con thì chắc chắn con đã đủ sức để có thể khống chế không cho chúng lại gần, trong một thời gian khá lâu, đủ để con đáp xuống mặt đất an toàn.

Harry hỏi:

- Thầy nói nếu mà chúng kéo đến nhiều thì càng khó khăn hơn à?

Thầy Lupin mỉm cười:

- Thầy hoàn toàn tin tưởng ở con. Đây, con đáng được uống một ly. Món này mua từ tiệm Ba Cây Chổi Thần, chắc trước giờ con chưa từng được nếm thử đâu...

Thầy lấy từ cặp của thầy ra hai cái chai. Harry vượt miệng nói mà không kịp suy nghĩ:

- Bia bơ! Dạ, con khoái món đó lắm!

Thầy Lupin nhướn một bên chân mày lên. Harry mau miệng nói dối:

- O... Ron với Hermione từng đem từ Hogsmeade về cho con một chút cái đó.

Thầy Lupin nói "Thầy hiểu", mặc dù thầy vẫn nhìn Harry với một thoáng nghi ngờ.

- Nào, chúng ta hãy uống mừng Gryffindor chiến thắng Ravenclaw!

Nhưng thầy vội nói thêm:

- Vậy không hẳn là thầy đứng về một phe nào đâu nhá, vì là thầy giáo thì không được thiên vị...

Hai người uống bia bơ trong im lặng cho đến khi Harry chợt nói ra cái điều nó đã thắc mắc một thời gian khá lâu:

- Dưới cái nón trùm đầu bịt kín mít của giám ngục Azkaban có cái gì vậy thầy?

Giáo sư Lupin hạ chai bia xuống với vẻ trầm ngâm:

- Hừm... Chà, những người duy nhất thực sự biết được lại là những người không còn trong tình trạng có thể nói cho chúng ta biết được nữa. Con hiểu không, những giám ngục Azkaban chỉ hạ thấp cái nón trùm đầu bịt kín mặt xuống khi muốn sử dụng đến vũ khí cuối cùng của chúng và cũng là vũ khí tồi tệ nhất.

- Là cái gì hở thầy?

Với một nụ cười méo xệch, thầy Lupin đáp:

- Người ta gọi đó là Cái Hôn của Giám Ngục Azkaban. Đó là điều mà bọn giám ngục Azkaban làm đối với những ai mà chúng muốn tiêu diệt đến tận cùng. Thầy cho là dưới lớp nón trùm đầu bịt kín mặt đó chắc là có một cái gì đó tương tự như miệng, bởi vì bọn giám ngục Azkaban gắn chặt mồm chúng vào miệng nạn nhân rồi hút cạn linh hồn của kẻ xấu số.

Harry sặc ngay một ngụm bia bơ.

- Cái gì...? Họ giết...?

Thầy Lupin vội nói:

- À, không. Còn tệ hơn giết chết rất nhiều. Con biết đó, một khi mà não và tim người ta vẫn hoạt động thì người ta có thể vẫn sống dù không có linh hồn. Nhưng người ta sẽ không còn có ý thức về chính mình

nữa, không còn ký ức... không còn gì hết. Không có cơ may hồi phục nào hết. Người ta chỉ tồn tại vậy thôi. Như một cái vỏ ốc rỗng. Và linh hồn người ta vĩnh viễn thất lạc, vĩnh viễn mất đi.

Thầy Lupin uống thêm một ngụm bia bơ nữa rồi nói tiếp:

- Đó là số phận đang chờ đợi Sirius Black. Tờ Nhật báo Tiên tri vừa đăng tin sáng nay. Bộ Pháp thuật đã cho phép giám ngục Azkaban thực hiện điều đó một khi tìm bắt được Sirius Black.

Ý tưởng về một người nào đó bị hút hết linh hồn qua cửa miệng khiến Harry ngồi sững sờ trong chốc lát. Nhưng rồi nó nghĩ đến Black. Nó đột ngột nói:

- Hẳn xứng đáng bị như vậy.

Thầy Lupin nhẹ nhàng hỏi:

- Con nghĩ như vậy à? Con có thực sự nghĩ là có kẻ xứng đáng bị như vậy không?

Harry bướng bỉnh nói:

- Dạ, bởi vì... bởi vì những điều...

Harry muốn kể cho thầy Lupin nghe câu chuyện về Black mà nó nghe lóm trong quán Ba Cây Chối Thần - chuyện Black đã phản bội ba má nó. Nhưng mà làm vậy thì sẽ dẫn đến việc bại lộ chuyện nó trốn đi thăm làng Hogsmeade không có giấy phép, và Harry biết là thầy Lupin sẽ không có ấn tượng tốt lắm về chuyện đó. Cho nên nó uống cho xong chai bia bơ của mình, cảm ơn thầy Lupin, rồi rời khỏi phòng học Lịch sử Pháp thuật.

Harry hơi hối tiếc nghĩ phải chi nó đừng hỏi xem dưới cái nón trùm đầu bịt kín mặt là cái gì. Câu trả lời thiệt là khủng khiếp, và nó bị hoang mang với những ý nghĩ khó chịu không biết người ta sẽ cảm thấy thế nào một khi đã bị hút hết linh hồn, đến nỗi nó đâm sầm cả vào giáo sư McGonagall ở giữa chũng cầu thang.

- Phải ngó chừng coi mình đang đi đâu chứ, Potter!

- Dạ, con xin lỗi cô...

- Cô vừa mới đi tìm con ở phòng sinh hoạt chung Gryffindor. À, nó đây... Các thầy cô đã kiểm tra mọi thứ mà thầy cô có thể nghĩ đến và thấy không có gì tỏ vẻ có vấn đề cả. Con có một người bạn rất tốt đó, Potter à.

Hàm dưới của Harry xệ xuống. Giáo sư McGonagall đang đưa nó cây Tia Chớp, và cây chổi thần trông vẫn đẹp lộng lẫy như trước giờ. Harry nói giọng yếu ớt:

- Con có thể nhận nó lại à? Thiệt hả cô?

Giáo sư McGonagall nói, thậm chí cô còn mỉm cười nữa:

- Thiệt mà. Cô dám nói là con sẽ cần đến nó để làm quen với nó trước trận đấu vào hôm thứ bảy, đúng không? Và Potter nè, hãy cố gắng mà thắng, nghe con! Nếu không thì chúng ta sẽ bị loại khỏi cuộc đua vì suốt tám năm liền không giành được cúp nào hết, đúng như thầy Snape đã tử tế nhắc khéo cô mới hồi tối hôm qua...

Không thốt nên lời, Harry xách cây chổi trở lên cầu thang đi về phía tháp Gryffindor. Lúc queo ở góc tường, Harry thấy Ron đang lao về phía nó, miệng cười toét đến mang tai:

- Cố đưa trả chổi cho bồ rồi phải không? Tuyệt cú mèo! Ê, nghe nè, mình còn được cỡi thử nó không? Ngày mai nha?

Suốt cả tháng bây giờ lòng mới nghe nhẹ nhõm, Harry nói:

- Ủ... sao cũng được... Bồ biết gì không? Tụi mình nên làm hòa với Hermione đi... thiệt tình thì bạn ấy cũng chỉ muốn giúp...

Ron nói:

- Ủ, cũng được thôi... bây giờ nó đang ở trong phòng sinh hoạt chung ấy... làm bài tập, để thay đổi không khí ấy mà.

Hai đứa queo vô hành lang dẫn vào Tháp Gryffindor thì thấy Neville Longbottom đang nài nỉ ngài Cadogan. Ông Hiệp sĩ hình như không chịu cho Neville vô cửa. Neville ràn rụa nước mắt, òn ỉ:

- Con đã ghi ra để nhớ mà. Nhưng chắc là con làm rớt đâu mất rồi.

Ngài Cadogan gầm lên:

- Chuyện nghe xạo quá sức!

Vừa lúc ấy ngài Cadogan nhìn thấy Harry và Ron:

- Chào các kỵ binh nghĩa dũng hào hiệp của ta. Hãy mau lại đây tóm cổ thằng điên này nhốt vô cũi sắt, nó cứ nằng nặc đòi chui vô bên trong!

- Thôi đi mà!

Ron nói khi nó và Harry đi tới bên Neville để cùng đứng thành một phe. Neville rầu rĩ nói với hai đứa nó:

- Mình làm mất mật khẩu rồi! Mình đã bảo ông ấy nói cho mình biết mật khẩu mà ông sẽ xài trong tuần này, bởi vì ông cứ thay đổi mật khẩu xoành xoạch, bây giờ mình không nhớ mình đã làm gì với mớ mật khẩu đó nữa.

Harry nói với ngài Cadogan:

- Oddsbodikins

Ngài Cadogan tỏ ra cực kỳ thất vọng và bất đắc dĩ đưa mình tới trước để cho tụi nó chui vào phòng sinh hoạt chung. Chỉ một chớp mắt sau là khắp phòng vang lên tiếng rì rầm xuýt xoa khi mọi cái đầu cùng quay lại nhìn cây chổi thần trên tay Harry. Người ta xúm quanh Harry bày tỏ sự ngưỡng mộ cây Tia Chớp:

- Bỏ kiếm ở đâu ra vậy Harry?

- Bỏ cho mình mượn cỡi thử nha?

- Bỏ cỡi nó lần nào chưa Harry?

- Phen này đội Ravenclaw đừng hòng có được cơ hội nào, tất cả tụi nó chỉ cỡi chổi Cleansweep 7 thôi mà.

- Mình có thể cầm nó một chút không Harry?

Trong khoảng mười phút hay cỡ đó, cây Tia Chớp được chuyền tay chung quanh và được trầm trồ thưởng ngoạn từ mọi góc độ. Sau đó đám đông giải tán và Ron cùng Harry có thể nhìn thấy rõ Hermione là người duy nhất đã không lao về phía tụi nó mà cứ cặm cụi làm bài, cẩn thận tránh nhìn vào mắt tụi nó. Cuối cùng, khi Harry và Ron đến gần cái bàn Hermione đang ngồi, cô bé ngược nhìn lên.

Harry giơ cây chổi Tia Chớp lên nhe răng cười với Hermione:

- Mình nhận lại nó rồi nè!

Ron nói thêm:

- Thấy hông, Hermione? Nó không bị bùa ếm ngải thư gì hết.

Hermione nói:

- Ờ... Nhưng mà biết đâu nó có thể bị! Ý mình nói là, ít nhất bây giờ bồ đã biết là nó an toàn.

Harry nói:

- Ủ, đúng vậy. Thôi, có lẽ mình nên đem nó lên lầu cất đi...

Ron hằng hái nói:

- Để mình đem cất cho. Đằng nào mình cũng đi cho con Scrabbers uống thuốc Bồ Chuột.

Ron cầm lấy cây Tia Chớp và nâng nó lên như thể cây chổi làm bằng pha lê, rồi mang lên cầu thang dẫn về phòng ngủ của tụi con trai.

Harry hỏi Hermione:

- Mình ngồi xuống đây được không?

Hermione bê một đồng giấy da ra khỏi một cái ghế, nói:

- Cũng được.

Harry nhìn quanh cái bàn đầy nhóc sách vở, ngó từ bài luận văn Toán số dài thòng còn chưa ráo mực, tới bài luận văn môn Muggle học (đề: "Hãy giải thích tại sao dân Muggle cần điện") và rồi ngó tới bản dịch cổ ngữ Rune mà Hermione đang miệt mài làm. Harry hỏi Hermione:

- Làm sao mà bồ làm hết được ngần ấy thứ cơ chứ?

Hermione nói:

- Ờ... Thì... bồ biết mà... siêng năng cần cù.

Nhìn gần, Harry nhận thấy Hermione lộ vẻ mệt mỏi gần giống như vẻ mệt mỏi của thầy Lupin. Harry nhìn Hermione giở các quyển sách lên để tìm kiếm cuốn tự điển cổ ngữ Rune. Nó hỏi:

- Tại sao bồ không bỏ bớt đi vài môn?

Hermione nói, có vẻ như bị xúc phạm:

- Mình không thể làm như vậy!

Harry cầm lên một biểu đồ các con số trông hết sức phức tạp:

- Số học ngó thấy ghê quá.

Hermione nhiệt thành nói:

- Không, không, nó tuyệt vời lắm chứ. Đó là môn học mình thích nhất, nó là...

Nhưng Harry không bao giờ phát hiện ra chính xác điều tuyệt vời về môn Số học, bởi vì đúng ngay lúc đó một tiếng thét ghen ngào vọng xuống từ phía trên cầu thang của tụi con trai. Cả phòng sinh hoạt chung

đột ngột im lặng, như hóa đá, trừng trừng mắt nhìn ra cửa. Rồi có tiếng bước chân vội vã vang lên càng lúc càng lớn... và rồi Ron nhảy xổ ra trước mặt mọi người, tay kéo theo tấm khăn trải giường. Nó sải bước đến bàn của Hermione, gào lên:

- COI NÈ!

Ron hét tướng lên, tay phất phất tấm khăn trải giường trước mặt Hermione:

- COI NÈ!

- Ron, chuyện gì vậy?

- SCRABBERS! COI NÈ! SCRABBERS!

Hermione ngả người ra né Ron, vẻ hoang mang bối rối cực kỳ. Harry ngó xuống tấm trải Ron đang cầm, trên tấm trải có cái gì đó đỏ đỏ. Cái gì đó trông ghê rợn như...

- MÁU!

Ron hét tướng lên trong căn phòng yên lặng sững sờ:

- NÓ TIÊU RỒI! VÀ TRÒ CÓ BIẾT TRÊN SÀN PHÒNG CÓ CÁI GÌ KHÔNG?

Hermione run giọng đáp:

- Kh... ông... không!

Ron quăng cái gì đó xuống bài dịch cổ ngữ Rune của Hermione. Hermione và Harry cùng chồm tới trước để xem. Nằm ngay trên những hình dạng gai góc kỳ quái là một mớ lông mèo dài màu hung hung.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Gryffindor Đấu Với Ravenclaw

Có vẻ như đó là kết thúc của tình bạn giữa Hermione và Ron. Người này tức giận người kia đến nỗi Harry không thể biết làm sao mà họ có thể làm hòa với nhau được nữa.

Ron thì tức điên lên vì Hermione không hề chịu coi chuyện con mèo Crookshanks tìm cách ăn chuột Scrabbers là chuyện nghiêm trọng, không hề bận tâm gì đến chuyện để mắt ngó chừng con mèo, và cho tới bây giờ vẫn còn cố làm bộ như thể con mèo Crookshanks vô tội, bằng cách đề nghị Ron hãy đi tìm con Scrabbers dưới tất cả các gầm giường của tụi con trai. Trong khi đó, Hermione một mực cãi là Ron không có chứng cứ gì để buộc tội con mèo Crookshanks đã ăn con chuột Scrabbers, mấy cái lông hung hung đó có thể còn lưu lại từ hồi Giáng sinh tới giờ, và rằng thật ra Ron đã có thành kiến với con mèo của cô bé từ hồi Crookshanks nhảy xuống vỗ trúng đầu Ron ở tiệm Cầm Thú Huyền Bí.

Riêng Harry, nó tin chắc là Crookshanks đã ăn mất con Scrabbers. Nhưng khi Harry cố chứng minh cho Hermione thấy là mọi bằng cứ đều dẫn tới kết luận đó, thì Hermione nổi khùng với Harry luôn. Cô bé ré lên the thé:

- Được rồi, tôi biết là trò về phe với Ron mà. Lần trước là vụ cây chổi Tia Chớp, bây giờ là vụ Scrabbers, vụ nào cũng là lỗi của tôi hết chứ gì! Làm ơn để cho tôi yên, Harry à, tôi còn có nhiều bài tập phải làm lắm!

Ron thiệt tình rất đau khổ về chuyện mất con chuột cưng của nó. Fred nói giọng an ủi:

- Thôi đi, Ron, chẳng phải em luôn miệng kêu ca là con Scrabbers chán phèo hay sao? Mà nó cũng đã xuống sắc lâu nay rồi, nó đang chết mòn đó thôi. Có lẽ để nó tới số mau chóng như vậy mà tốt hơn. Chỉ một cái nuốt ực... có lẽ nó cũng không cảm thấy gì đâu.

Ginny phản nộ thét:

- Anh Fred!

George nói:

- Chính em đã nói mà Ron, là nó chẳng làm được tích sự gì cả ngoài chuyện ăn và ngủ.

Ron đau khổ nói:

- Nhưng có lần nó đã vì tội mình mà cắn Goyle. Bờ nhớ không, Harry?

Harry nói:

- Ủ, đúng vậy.

Fred không thể giữ nổi vẻ mặt nín cười:

- Đó là giờ phút bảnh nhất của đời nó. Chúng ta hãy để cho vết sẹo trên ngón tay Goyle trở thành dấu tích tưởng niệm trường cửu. Còn Ron, ối, Ron ơi, thôi mà, chỉ việc vác thân em xuống làng Hogsmeade mà mua một con chuột mới. Mặc gì mà rầu rĩ thế lương như vậy chứ?

Trong nỗ lực cuối cùng làm cho Ron phấn khởi lên, Harry dỗ dành nó cùng đi đến buổi tập Quidditch cuối của đội nhà Gryffindor trước trận đấu với đội Ravenclaw, để sau buổi tập, Ron có thể cỡi cây chổi thần Tia Chớp ngao du chơi. Điều này có vẻ khiến cho Ron quên con Scrabbers trong chốc lát. ("Tuyệt trần ai! Mình có thể sút thử vài cú gôn trên cây chổi đó.") Vậy là hai đứa cùng đi ra sân đấu bóng với nhau.

Bà Hooch, người vẫn làm nhiệm vụ giám sát những buổi luyện tập của đội Gryffindor để trông chừng Harry, cũng có ấn tượng mạnh với cây chổi thần Tia Chớp giống như bất cứ người nào khác. Bà cầm cây chổi ngắm nghía và cho tội nó những lời khuyên chuyên môn hữu ích trước khi tội nó cỡi chổi bay lên luyện tập:

- Trò xem sự thăng bằng của nó nè! Nếu như loạt chổi Nimbus có một khuyết điểm, thì đó chính là chúng hơi bị nghiêng về phía cuối đuôi chổi; nên chỉ sau vài năm là trò sẽ nhận thấy chổi hơi bị kéo lê. Người ta cũng đã cập nhật cái cán chổi rồi nè: nó hơi mảnh mai hơn kiểu chổi Cleansweep, khiến tội nhớ lại cây chổi Mũi Tên Bạc cũ, thật tiếc là bây giờ người ta không sản xuất ra kiểu chổi đó nữa. Hồi xưa tội học bay trên cây chổi Mũi Tên Bạc, nó cũng là một cây chổi xưa rất đẹp...

Bà tiếp tục theo mạch hồi tưởng này một lát, cho đến khi Wood nói:

- O... Thưa cô Hooch, Harry nhận lại cây Tia Chớp của nó được chưa ạ? Chẳng là tội con cần phải luyện tập...

Bà Hooch vội nói:

- Ờ... được chứ... đây nè, cầm lấy đi Harry. Cô sẽ ngồi đây với Ron...

Bà Hooch và Ron rời khỏi sân đấu lên ngồi trên khán đài. Cả đội Gryffindor tập hợp chung quanh Wood để nghe bài huấn thị cuối cùng của anh trước trận đấu ngày mai:

- Harry, anh đã tìm ra ai là Tầm thủ mới của đội Ravenclaw rồi. Đó là Cho Chang. Cô bé này đang học năm thứ tư, giỏi lắm... Thiệt tình thì anh chỉ mong cho cô bé đó không thi đấu được, cô ta bị vài trục trặc

liên quan đến các vết thương...

Wood tiếp tục cầu nhàu về chuyện anh không vui vẻ lắm khi Cho Chang đã bình phục hoàn toàn, rồi anh nói:

- Mặt khác, cô bé đó cỡi một chiếc Sao Chổi 260, nếu so với chiếc Tia Chớp thì chẳng khác gì một trò đùa.

Wood đưa mắt nhìn cây chổi thần mới toanh của Harry với sự ngưỡng mộ nhiệt thành. Rồi anh nói:

- Nào, tất cả chú ý: chúng ta bắt đầu...

Và mãi cuối cùng, Harry mới được trèo lên cây Tia Chớp, đạp xuống đất một cái để khởi động. Cây chổi này còn tuyệt hơn cả giấc mơ của nó. Tia Chớp chỉ cần chạm nhẹ là có thể xoay chuyển; như thế nó biết tuân theo những ý nghĩ của Harry chứ không chỉ đợi bàn tay Harry điều khiển. Tia Chớp lướt ngang qua sân đấu với một tốc độ mà khán đài trở nên một cảnh vật mờ xanh và xám. Harry xoay cây Tia Chớp ngật đến nỗi Alicia phải thét lên, rồi Harry lao xuống với một sự điều khiển hoàn hảo, ngón chân nó chạm nhẹ nhàng vô lớp cỏ của sân đấu trước khi nó lại vọt trở lên không trung, đạt tới độ cao mười thước, mười ba thước, rồi mười sáu thước...

Wood gọi:

- Harry, anh sắp thả trái banh Snitch ra đây!

Harry quay ngoắt lại, phóng đua với một trái Bludger về phía mấy cây cột gôn; nó vượt qua trái banh dễ dàng, và nhận thấy trái Snitch đang vọt ra từ phía sau Wood. Chỉ trong vòng mười giây, Harry đã bắt gọn trái Snitch trong lòng bàn tay nắm chặt.

Cả đội hoan hô Harry như điên như cuồng. Harry lại thả trái Snitch ra, chấp nó bay trước một phút, rồi xé không khí lao theo, len lỏi giữa các cầu thủ khác trong đội. Nhận ra trái banh Snitch đang lẩn quẩn bên đầu gối của Katie, Harry bay vòng quanh cô bé và chụp lại trái banh một cách dễ dàng.

Đó là buổi luyện tập hay nhất từ xưa đến nay. Cả đội banh Gryffindor được sự hiện diện đầy cổ vũ của Tia Chớp đã thực hiện những động tác gần như hoàn hảo, và khi cả đội đáp trở xuống mặt đất, Wood không có một lời phê bình con con nào để thốt ra. Điều này, theo như George nhận xét, là lần đầu tiên mới thấy. Wood nói:

- Anh không thấy điều gì có thể cản trở chiến thắng của chúng ta vào ngày mai. Không thể có điều gì cả, ngoại trừ... Harry, em đã giải quyết xong nỗi ám ảnh giám ngục Azkaban của em rồi, phải không?

- Dạ.

Harry nghĩ đến vị thần Hộ mệnh mong manh của mình, ước sao cho nó mạnh mẽ thêm chút nữa. Fred nói một cách tin tưởng:

- Lũ giám ngục Azkaban không thể nào tái xuất hiện đâu anh Oliver, thầy Dumbledore đã nổi cơn tam bành lên rồi còn gì.

Wood nói:

- Vậy thì cứ hy vọng là chúng sẽ không đến. Dù sao đi nữa, mọi người đã luyện tập tốt. Chúng ta cùng trở về Tháp Gryffindor thôi... sáng mai tập hợp sớm đấy...

Harry nói với Wood:

- Em ở lại thêm một chút, Ron muốn cời thử cây Tia Chớp.

Khi những thành viên khác trong đội đi về phía phòng thay đồ, Harry sai bước về phía Ron. Ron đã nhảy qua hàng rào ngăn khán đài với sân đấu để chạy đến gặp Harry. Bà Hooch thì đã ngồi ngủ gục tại chỗ. Harry đưa cây chổi Tia Chớp cho Ron:

- Đây, bồ cứ việc cời!

Với vẻ mặt ngây ngất mê ly, Ron trèo lên cây chổi và phóng lên không trung, lượn vòng trong bóng tối càng lúc càng dày đặc trong khi Harry đi quanh viền sân đấu trông chừng nó. Khi bà Hooch giật mình chợt tỉnh giấc nồng thì đêm đã xuống. Bà rầy Harry và Ron đã không chịu đánh thức bà, khẳng khái bảo chúng phải trở về tòa lâu đài ngay.

Harry vác cây chổi Tia Chớp trên vai cùng với Ron bước ra khỏi sân vận động đã tối om om. Hai đứa nói chuyện sôi nổi về chuyển động siêu êm của cây Tia Chớp, tính gia tốc phi thường và khả năng quẹo gấp của nó. Tụi nó đang đi được nửa đường về lâu đài thì Harry chợt liếc sang bên trái, nhìn thấy một thứ làm cho tim nó lộn ngược: một đôi mắt, long lanh nhìn nó từ trong bóng tối.

Harry đứng khựng lại, chết trân, tim nó đánh bình bình trong lồng ngực. Ron hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Harry chỉ. Ron rút cây đũa phép ra, lẩm nhẩm:

- Lumos!

Một tia sáng rọi xuyên qua bãi cỏ, soi vào một gốc cây, rồi chiếu sáng các cành nhánh; và kìa, thậm thụt ẩn núp trong đám lá non chính là con Crookshanks!

Ron gầm lên:

- Cút ngay!

Ron cúi xuống lượm một hòn đá trên bãi cỏ, nhưng trước khi nó chọi hay làm được điều gì khác thì con mèo đã ngoe nguẩy cái đuôi dài màu hung hung mà biến mất.

Ron quăng hòn đá đi, giận dữ nói:

-Thấy hông? Cô ả cứ để cho nó đi lêu bêu bất cứ chỗ nào nó muốn... có lẽ nó đang tiêu hóa con Scrabbers và bây giờ thì tráng miệng bằng vài con chim nhỏ...

Harry không nói gì. Nó hít sâu một hơi khi nỗi sợ hãi đã được giải tỏa và cảm giác yên tâm đang lan tràn khắp người. Hồi này Harry đã tin tưởng như đinh đóng cột rằng đó chính là đôi mắt của Hung tình nhìn nó. Hai đứa lại đi tiếp về tòa lâu đài. Harry hơi ngượng về cơn hốt hoảng của mình nên không nói gì với Ron hết. Nó cũng không nhìn sang trái hay nhìn sang phải nữa cho đến khi tới được Tiền sảnh sáng rực ánh đèn.

oOo

Sáng hôm sau Harry đi xuống ăn điểm tâm cùng với tất cả tụi con trai trong cùng ký túc xá. Tất cả tụi nó đều có vẻ như cho là cây chổi thần Tia Chớp xứng đáng với một sự chào danh dự như vậy. Khi Harry bước chân vào Đại sảnh đường, bao nhiêu cái đầu cùng quay về phía cây chổi thần Tia Chớp, và tiếng xuýt xoa trỗi lên khắp nơi. Harry nhận thấy, với sự khoái trá khôn cùng, rằng cả đám nhà Slytherin sừng sốt như bị sét đánh. Ron hớn hờ vừa ngoái nhìn Malfoy vừa hỏi Harry:

- Bồ có thấy cái bộ mặt của nó không? Nó không thể nào tin được! Thiệt là đã hết chỗ nói!

Wood cũng rạng rỡ ké dưới vầng hào quang của cây Tia Chớp.

- Đặt nó ở đây nè Harry!

Anh ta đặt cây chổi ở giữa bàn, cẩn thận xoay trở cho cái nhãn hiệu của cây chổi phơi bày ra lấp lánh. Chẳng mấy chốc mọi người từ các bàn ăn của nhà Ravenclaw và Hufflepuff cùng xúm xít lại ngắm nghía. Cedric Diggory cũng đến để chúc mừng Harry có được một cây siêu chổi tuyệt vời để thay thế cho cây Nimbus, và bồ của Percy là Penelope nhà Ravenclaw cũng đến để hỏi xem liệu chị có thể được tận tay cầm lấy cây chổi Tia Chớp một cái hay không?

Trong khi Penelope xem xét Tia Chớp một cách tỷ mỉ, thì Percy hăng hái bảo:

- Thôi, thôi, Penny, đừng có ngăm phá hoại nó nha.

Percy giải thích với đội ban:

- Penelope và anh đánh cá với nhau. Mười Galleon cho kết quả trận đấu đấy!

Penelope đặt cây chổi thần Tia Chớp xuống, cảm ơn Harry và đi trở lại bàn ăn của nhà Ravenclaw.

Percy khẩn thiết thì thầm với Harry:

- Harry, nhứt định là em phải thắng nha! Anh không có mười Galleon để chung cá đâu! Oii, anh đến đây, Penny!

Và anh ta lật đặt vọt đi sang bên ấy để cùng ăn với Penelope một miếng bánh mì nướng.

Một giọng nhừa nhựa lạnh lùng vang lên:

- Mà có chắc là biết cời cây chổi đó không, Harry?

Draco Malfoy cũng đến gần để ngắm cây chổi Tia Chớp, cùng với hai thằng bạn Crabbe và Goyle đi kè sau lưng. Harry đáp, giọng tỉnh queo:

- Ờ, nhắm được mà.

Ánh mắt của Malfoy ánh lên vẻ nham hiểm:

- Nó có nhiều đặc tính độc đáo hén? Đáng tiếc là nó không kèm theo dù... để phòng trường hợp mày đến gần một giám ngục Azkaban.

Crabbe và Goyle cười hình hích. Harry nói:

- Còn mày, Malfoy, cũng đáng tiếc là không có gắn thêm một cánh tay xơ cua để nó bắt trái banh Snitch dùm mày.

Đám học sinh nhà Gryffindor phá ra cười lớn. Đôi mắt nhợt nhạt của Malfoy nheo lại, nó linh đi chỗ khác ngay. Đám nhà Gryffindor nhìn theo Malfoy về nhập bọn với đám nhà Slytherin. Tụi nó chụm đầu với nhau, hẳn nhiên là để hỏi Malfoy xem cây chổi thần của Harry có đúng thực là một cây Tia Chớp không?

Lúc mười một giờ thiếu mười lăm, đội Gryffindor bắt đầu đi đến phòng thay đồ. Thời tiết so với lúc tụi nó đấu với đội Hufflepuff thì thiệt là khác biệt một trời một vực. Trời hôm nay mát mẻ, trong veo, thoáng chút gió nhẹ. Phen này không thể có chuyện tầm nhìn bị hạn chế nữa, và Harry mặc dầu căng thẳng, cũng bắt đầu cảm nhận nỗi hồi hộp phấn khích mà chỉ có một trận đấu Quidditch mới đem lại được cho người ta. Tụi nó có thể nghe thấy cả trường đang kéo nhau đến sân vận động. Harry cởi tấm áo chùng đen đồng phục của trường ra, rút cây đũa phép ra khỏi túi áo chùng và nhét vô bên trong chiếc áo thun mà nó mặc bên dưới tấm áo chùng đồng phục đội bóng Quidditch. Nó những mong sao cho nó khỏi phải xài đến cây đũa phép trong trận đấu này. Và nó bỗng nhiên thắc mắc không biết giáo sư Lupin có mặt trong đám đông để quan sát nó hay không.

Khi tụi nó chuẩn bị rời phòng thay đồ, Wood nói:

- Các em biết chúng ta phải làm gì rồi đó. Nếu chúng ta thua trận này, chúng ta sẽ bị loại khỏi cuộc đua. Chỉ cần... chỉ cần bay như chúng ta luyện tập hôm qua là chúng ta sẽ chiến thắng!

Tụi nó đi vào sân đấu giữa tiếng vỗ tay vang rền. Đội Ravenclaw mặc đồng phục màu xanh lơ đã đứng sẵn giữa sân đấu rồi. Tâm thủ của họ là Cho Chang, nữ cầu thủ duy nhất của đội Ravenclaw. Cô bé thấp hơn Harry gần một cái đầu, và mặc dù Harry hết sức căng thẳng, nó vẫn không thể không nhận thấy cô bé cực kỳ xinh đẹp. Khi hai đội đứng đối diện nhau đằng sau đội trưởng của họ, cô bé mỉm cười với Harry, và Harry cảm thấy một cái thót nhẹ đầu đó trong bụng mà nó thấy hoàn toàn không phải do lo lắng mà có.

Bà Hooch nói nhanh:

- Wood, Davies, hãy bắt tay nhau.

Wood bắt tay đội trưởng đội Ravenclaw.

- Trèo lên chổi... chờ tiếng còi của tôi... ba... hai... một...

Harry phóng vọt lên không trung và cây chổi thần Tia Chớp lượn vòng càng lúc càng cao hơn nhanh hơn bất kỳ một cây chổi thần nào khác. Harry lao quanh sân vận động và nheo mắt tìm kiếm trái banh Snitch, lắng nghe tất cả những lời bình luận của Lee Jordan - bạn thân của hai anh em Fred và George.

- Các cầu thủ đã bay lên rồi, và niềm phấn khích lớn lao của trận đấu này chính là cây chổi thần Tia Chớp mà Harry Potter đang cời để thi đấu cho đội Gryffindor. Theo như sách hướng dẫn Chổi Thần Nào thì Tia Chớp sẽ là hiệu chổi thần được chọn cho đội tuyển quốc gia ở cuộc thi đấu Quidditch Vô địch thế giới năm nay...

Giọng của giáo sư McGonagall cắt ngang:

- Jordan, em làm ơn thuật cho chúng tôi biết chuyện gì đang xảy ra trong trận đấu đi chứ!

- Dạ, xin vâng lời giáo sư... chỉ là cung cấp một tý thông tin nền thôi mà. Nhân tiện nói luôn, chổi thần Tia Chớp có Thăng tự động thiết kế bên trong và...

- Jordan!

- Dạ, dạ, đội Gryffindor đang lấn sân, Katie Bell của đội Gryffindor đang nhắm tới khung thành...

Harry vượt qua mặt Katie theo hướng ngược lại, chăm chú nhìn quanh tìm kiếm một tia lấp lánh của trái banh vàng. Nó nhận thấy Cho Chang đang theo sát đuôi nó. Chắc chắn cô bé này bay rất giỏi, cứ cắt ngang đường bay của Harry, buộc Harry phải đổi hướng. Fred quát to khi lướt vọt qua Harry để truy đuổi

trái banh Bludger đang nhắm tấn công Alicia:

- Cho cô ta thấy khả năng tăng tốc của Tia Chớp đi Harry!

Harry thúc cây Tia Chớp tới trước khi nó bay vòng vòng phía trên mấy cột gôn của đội Ravenclaw khiến cho Cho Chang bị tụt lại phía sau. Vừa khi Katie ném thành công và ghi bàn đầu tiên của trận đấu rồi đám Gryffindor ở cuối sân đấu đang mừng vui như điên khi Harry nhìn thấy: trái banh Snitch là gần sát mặt đất, nhẹ nhàng bay lượn bên một cái rào chắn.

Harry lao xuống. Cho Chang nhìn thấy Harry đang làm gì, lập tức bám sát theo. Harry tăng tốc độ tối đa, máu nó sôi lên hồi hộp, lao xuống kiểu này là ngón nghề đặc biệt của Harry. Nó chỉ còn cách mặt đất ba thước...

Bỗng nhiên một trái Bludger bị cầu thủ đội Ravenclaw tống cho một đám, bèn bay vụt loạn xạ, Harry phải xoay mình, lệch hướng bay để né trái Bludger tông vô nó trong đường tơ kẽ tóc; và chỉ trong mấy giây quan trọng đó, trái Snitch lại biến mất. Từ đám cổ động viên của đội Gryffindor vang lên tiếng rú "Ôôôôôiiiiii!" đầy thất vọng, nhưng từ bên đám cổ động viên của đội Ravenclaw thì rộ tiếng vỗ tay rào rào hoan hô Tầm thủ của họ. George làm hả cơn giận của mình bằng cách đâm trái Bludger thứ hai thẳng vào Tầm thủ của đội đối phương, khiến anh chàng kia phải lộn mèo trên không trung để né.

- Gryffindor đang dẫn trước 80-0, và hãy xem cây chổi thần Tia Chớp kìa! Bây giờ thì Harry đã thực sự khai thác triệt để tính năng của cây Tia Chớp. Hãy nhìn nó đổi hướng kìa... Cây Sao Chổi của Chang thiệt tình không thể coi là đối thủ của nó được. Sự thăng bằng chính xác của nó thiệt là đáng chú ý trong những cuộc...

- JORDAN! TRÒ ĐƯỢC MUỐN ĐỂ QUẢNG CÁO CHO HÃNG CHỔI TIA CHỚP HẢ? CÓ TIẾP TỤC BÌNH LUẬN KHÔNG?

Đội Ravenclaw đã lùi về phòng thủ, họ mới vừa ghi được thêm ba bàn, khiến cho đội Gryffindor chỉ còn dẫn trước năm mươi điểm. Nếu Cho bắt được trái Snitch trước Harry thì Ravenclaw sẽ thắng. Harry hạ xuống thấp hơn nữa, né được trong gang tấc Truy thủ của đội Ravenclaw, dáo dác nhìn khắp sân đấu để tìm kiếm như điên trái banh Snitch. Một ánh vàng lấp lánh lóe lên, một cái chớp chớp của đôi cánh vàng... Trái banh Snitch đang lượn quanh phía trên cột gôn của đội Gryffindor...

Harry tăng tốc, đôi mắt dán chặt vô ánh vàng trước mặt... nhưng chỉ một giây sau, Cho xuất hiện, không biết từ xó xỉnh nào trong không trung, ngáng đường Harry. Wood gầm lên:

- HARRY! ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ LÚC LÀM NGƯỜI HÀO HOA PHONG NHÃ! CỨ HẮT NÓ RA KHỎI CHỖI NẾU CẦN PHẢI LÀM NHƯ VẬY!

Harry bay lệch đi để tránh va chạm. Nó quay đầu lại nhìn và bắt gặp ánh mắt của Cho, cô bé đang

nhỏ miệng cười. Trái banh Snitch lại biến mất một lần nữa. Harry xoay cây Tia Chớp hướng lên và vọt lên cao hơn chỗ đang diễn ra trận đấu đến bảy thước. Nó liếc mắt ra sau thấy Cho vẫn bám sát theo... Cô bé này đã quyết định bám theo Harry thay vì truy tìm trái banh Snitch. Vậy thì... nếu cô bé muốn bám theo đuôi Harry thì cô ta phải lãnh lấy cái hậu quả vậy...

Harry lại lao xuống một lần nữa, và Cho, tưởng là Harry lại phát hiện ra trái banh Snitch, bèn phóng theo thật sát. Đang lao xuống, Harry đột ngột phóng vọt trở lên, còn cô bé cứ chơi với theo đà lao xuống. Một lần nữa Harry lại phóng vọt lên nhanh như một viên đạn, và rồi Harry nhìn thấy nó lần thứ ba: trái banh Snitch đang chấp chơi bay lóng lánh phía trên sân đấu phía sân của đội Ravenclaw.

Harry tăng tốc, và phía dưới nó mấy thước, Cho cũng tăng tốc. Harry sắp chiến thắng, sắp giành được trái banh Snitch trong tích tắc nữa mà thôi. Bỗng dừng...

- Ồi!

Cho kêu lên, chỉ tay xuống dưới sân cỏ. Harry bị Cho chi phối tâm trí, cũng nhìn xuống.

Ba giám ngục Azkaban, ba giám ngục Azkaban trùm áo đen, đội nón trùm đầu bịt mặt, đang ngược nhìn lên Harry.

Harry không ngừng lại để suy nghĩ. Thọc một bàn tay vô cổ áo của tấm áo chùng, nó rút ra cây đũa phép và gầm lên:

- Expecto patronum!

Một cái gì đó màu trắng bạc, một cái gì đó khổng lồ, bùng ra từ đầu cây đũa phép. Harry biết thần Hộ mệnh của nó phóng thẳng vào lũ giám ngục Azkaban, nhưng nó không dừng lại giây nào để xem kết quả, đầu óc vẫn tỉnh táo một cách kỳ diệu, nó cứ nhìn thẳng tới trước... và nó sắp đạt tới rồi. Nó vươn ra bàn tay hãy còn nắm chặt cây đũa phép và chỉ cần khép mấy ngón tay quanh trái Snitch nhỏ xíu đang ra sức vùng vẫy.

Tiếng còi kết thúc trận đấu của bà Hooch vang lên. Harry quay lại giữa không trung và thấy sáu cái bóng màu tía lao tới nhào lên mình nó. Tích tắc ngay sau đó, Harry bị cả đội Gryffindor ôm chầm, siết mạnh, hôn hít nồng nhiệt đến nỗi nó suýt bị lôi ra khỏi cây chổi thần của mình. Phía dưới kia, nó nghe tiếng hoan hô dậy rân đất trời của đám Gryffindor trong đám đông. Wood vẫn còn hò hét:

- Đáng mặt nam nhi!

Alicia, Angelina và Katie đều nhào vô hôn Harry, và Fred câu cổ Harry chặt đến nỗi nó có cảm tưởng như đầu nó sắp sút ra. Trong cơn hỗn loạn ấy, cả đội cũng tìm được cách đáp trở xuống mặt đất. Harry trèo xuống cây chổi thần và nhìn lên để thấy cả một rừng cổ động viên Gryffindor đang rần rần chạy qua sân đấu, dẫn đầu là Ron. Trước khi nó kịp phản ứng thì nó đã bị nhấn chìm dưới sự hồ hởi phấn khởi của đám

đông. Ron cứ kéo cánh tay của Harry đưa lên trời mà hét:

- Dô! Dô! Dô!

Percy tỏ ra vui sướng lắm:

- Giỏi lắm, Harry! Mười Galleon đã thuộc về anh! Phải đi tìm Penelope mới được! Xin lỗi nha...

Seamus Finnigan cũng rống lên:

- Xuất sắc lắm, Harry!

Lão Hagrid xuất hiện, trùm bóng lên cả đám Gryffindor đang tươi cười:

- Xuất sắc hết chỗ nói!

Chợt lọt vào tai Harry một giọng nói:

- Đó mới đúng là thần Hộ mệnh.

Harry quay lại và nhìn thấy giáo sư Lupin, trông thầy vừa run rẩy vừa hài lòng. Harry sôi nổi nói:

- Bọn giám ngục Azkaban không ảnh hưởng gì đến con cả! Con chẳng cảm thấy chút gì cả!

Giáo sư nói:

- Là bởi vì chúng nó... ờ... tội nó không phải là giám ngục Azkaban. Con tới mà coi...

Thầy dẫn Harry đi ra khỏi đám đông cho tới khi hai người nhìn thấy rìa sân đấu. Thầy Lupin nói:

- Con làm cho Malfoy bị một phen sợ hú hồn!

Harry tròn mắt ngó. Trên sân là một đồng bèo nhèo nào là Malfoy, Crabbe, Goyle và Marcus Flints, đội trưởng đội banh Quidditch nhà Slytherin, đang vất vả lột bỏ những tấm áo trùm dài màu đen và nón trùm đầu bịt mặt. Trông có vẻ như Goyle vừa công kênh Malfoy trên vai nó để đóng giả một tên giám ngục Azkaban cao lớn. Đứng trùm bên trên bọn Malfoy là giáo sư McGonagall với vẻ mặt biểu lộ một cơn giận cực kỳ khủng khiếp. Bà hét:

- Một trò đùa đáng khinh! Một cố gắng hèn nhát và dễ tiện nhằm ám hại Tầm thủ của đội Gryffindor! Phạt cấm túc tất cả các trò, và trừ nhà Slytherin năm mươi điểm! Tôi sẽ trình việc này lên giáo sư Dumledore, không cho nhầm lẫn gì hết! A, trò ấy đến kìa!

Nếu có thể đóng một con dấu lên chiến thắng của đội Gryffindor, thì chính là lúc này đây. Ron chen lấn để mở đường đến sát bên cạnh Harry, nó cười lớn gấp đôi khi nhìn Malfoy đang vất vả thoát ra khỏi bộ áo

ngụy trang, trong khi cái đầu của Goyle vẫn còn kẹt trong đám bùng bùng nhùng đó.

George cũng chen lẫn đám đông tới được bên Harry:

- Thôi đi, Harry! Mở yến tiệc! Trở về phòng sinh hoạt chung Gryffindor mau lên!

Harry cảm thấy sung sướng hơn bao giờ hết:

- Đúng đó!

Nó và những cầu thủ khác trong đội Gryffindor kéo nhau đi, vẫn còn mặc nguyên bộ áo chùng màu đỏ tía, ra khỏi sân vận động và trở về tòa lâu đài.

oOo

Làm như thế tội nó đã giành được cúp Quidditch ấy, đám nhà Gryffindor kéo dài bữa tiệc mừng suốt từ sáng đến tận khuya. Fred và George biến mất mấy tiếng đồng hồ rồi xuất hiện với cả két chai bia bọt, nước giải khát bí rợ, và nhiều bao kẹo Công tước Mật. Khi George bắt đầu thả kẹo cóc bạc hà cho đám đông thì Angelina Johnson ré lên:

- Bờ làm cách nào tài vậy?

Fred thì thầm vài tai Harry:

- Đó là nhờ một chút giúp đỡ của Mơ Mộng, Ngớ Ngẩn, Đuôi Trùn, Chân Nhồi Bông và Gạc Nai.

Chỉ có một người không tham gia vào cuộc vui nhộn nhạo này. Hermione thiệt là không thể tin nổi, vẫn ngồi lì ở một góc phòng, cố gắng đọc một cuốn sách vĩ đại có tựa là Đời Sống Của Gia Đình và Tập Quán Xã Hội Của Dân Muggle Ăng-Lê. Harry rời khỏi cái bàn nơi mà George và Fred đã bắt đầu tung hứng mấy chai bia bọt, để đi tới bên Hermione. Nó hỏi cô bé:

- Bờ không thèm đi coi cả trận đấu à?

Hermione không nhìn lên, đáp bằng một giọng với âm sắc cao nghe rất lạ tai:

- Đương nhiên là tôi có đi. Và tôi rất mừng là chúng ta đã thắng, và tôi nghĩ là bạn chơi hay lắm, nhưng tôi cần đọc xong cuốn sách này vào thứ hai.

Harry nhìn về phía Ron, tự hỏi liệu Ron có đang đủ cao hứng để dẹp bỏ đi mối hiềm khích hay không. Harry nói:

- Đi mà, Hermione, lại đây chơi và ăn một cái gì nha.

Hermione nói, nghe giọng đã hơi khích động:

- Tôi không thể, Harry à. Tôi còn tới bốn trăm hai mươi hai trang phải đọc. Với lại...

Hermione liếc mắt sang chỗ Ron.

-... bạn ấy đâu có muốn tôi tham gia.

Điều này thì khỏi cần bàn cãi, vì Ron đã chọn đúng lúc này để nói oang oang:

- Nếu mà con Scrabbers không bị đớp mất, nó có thể thưởng thức món Ruồi Kẹo mật này; hồi trước nó khoái món này lắm...

Hermione òa khóc. Không đợi Harry nói hay làm cái gì, cô bé gấp cuốn sách vĩ đại lại, kẹp vô nách, và vừa thốn thức vừa chạy lên cầu thang để về phòng ngủ dành cho nữ sinh, rồi biến mất.

Harry hỏi nhỏ Ron: "Bồ không tha thứ cho Hermione được sao?"

Ron trả lời thẳng thừng: "Không. Thà bạn ấy tỏ ra hối lỗi. Nhưng đằng này bạn ấy vẫn không chịu nhận là mình sai. Hermione vẫn hành động như thể con Scrabbers đang đi nghỉ mát hay gì đó."

Cuộc liên hoan của nhà Gryffindor chỉ chịu kết thúc khi giáo sư McGonagall xuất hiện trong bộ áo ngủ ca rô và tấm lưới trùm tóc vào lúc một giờ sáng, để nhấn mạnh là tất cả bọn trẻ phải đi ngủ. Harry và Ron trèo lên cầu thang về phòng ngủ của tụi nó, vẫn còn bình luận về trận đấu. Cuối cùng, quá sức mệt, Harry chui vô giường nó, kéo bốn tấm màn quây kín chỗ nằm để che chắn ánh trăng rọi vào. Nó nằm vật ngửa ra, và lập tức cảm thấy trôi lơ lửng vào giấc ngủ...

Nó mơ thấy một giấc mơ lạ lùng. Nó đang đi xuyên qua một khu rừng, vác cây chổi thần Tia Chớp trên vai, theo sau một cái gì đó màu trắng bạc. Cái màu trắng bạc đó đi ngoằn ngoèo xuyên qua rừng cây trước mặt, và Harry chỉ có thể thấy nó thấp thoáng qua lá cây. Lo lắng đi cho kịp cái đó, Harry bước nhanh hơn, nhưng nó càng bước nhanh lên thì cái bóng phía trước nó càng tăng tốc độ. Harry bèn chạy về phía trước nó, có tiếng vó ngựa càng lúc càng nhanh hơn. Giờ đây nó chạy hết tốc lực và nó nghe phía trước nó tiếng vó phi nước đại. Rồi nó quẹo qua một góc rừng, nhìn thấy một trắng trống và...

- AAAAAAAAAÁÁ! ĐDDDDĐỪỪỪỪỪNGG!

Harry giật mình thức dậy như thể nó vừa bị đâm vô ngay giữa mặt. Hoang mang trong bóng tối hoàn toàn, nó lóng ngóng kéo mấy tấm màn quanh giường ra. Nó có thể nghe tiếng người chộn rộn chung quanh, và rồi giọng của Seamus vang lên từ đầu kia căn phòng ngủ:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Harry nghĩ là hình như nó vừa nghe tiếng cánh cửa phòng ngủ sập mạnh. Cuối cùng, tìm được mép màn, Harry vạch ra và cùng lúc đó nó thấy Seamus thấp đèn lên.

Ron đang ngồi trên giường, một tấm màn bị xé toạc còn treo lủng lẳng một bên giường, trên gương mặt còn đọng nét kinh hoàng khiếp đảm.

- Black! Sirius Black! Hắn có con dao!
- Cái gì?
- Ở đây nè! Mới tức thì nè! Rạch nát tấm màn! Đánh thức mình dậy!
- Bồ có chắc là bồ không nằm mơ đó chứ, Ron?
- Nhìn tấm màn kia! Mình nói với mấy bồ là hắn đã ở đây mà!

Tất cả tụi nó hè nhau nhảy ra khỏi giường. Harry chạy tới cánh cửa phòng ngủ trước tiên, và tụi nó đưa nhau phóng vọt xuống cầu thang. Cánh cửa những phòng ngủ khác mở ra sau lưng tụi nó và những giọng ngái ngủ hỏi vói theo:

- Ai la hét đó?
- Tụi bây đang làm cái trò gì vậy?

Phòng sinh hoạt chung chỉ được chiếu sáng bằng những ngọn lửa đang tàn lụi trong lò sưởi, cho thấy cảnh ngổn ngang rác rưởi và tàn dư của bữa tiệc. Ngoài ra, căn phòng hoàn toàn trống vắng:

- Bồ chắc chắn là bồ không nằm mơ chứ hả, Ron?
- Mình nói với mấy bồ là mình đã thấy hắn mà.
- Chuyện gì mà ồn ào vậy?
- Giáo sư McGonagall đã bảo chúng ta đi ngủ rồi mà!

Vài nữ sinh đã đi xuống cầu thang, mặc áo ngủ và ngáp. Tụi con trai cũng lại xuất hiện. Fred hớn hớn hỏi:

- Hay lắm! Tụi mình lại chơi tiếp nha!

Nhưng Percy vội vã xông vào phòng sinh hoạt chung, vừa gài cái huy hiệu Thủ lĩnh Nam sinh lên áo ngủ, vừa nói:

- Mọi người lên lầu ngay!

Ron nói giọng yếu ớt:

- Anh Percy... Sirius Black! Hắn ở trong phòng ngủ tại em! Hắn có dao! Hắn đánh thức em dậy!

Phòng sinh hoạt chung chợt im lặng rợn người. Percy trông có vẻ sửng sốt:

- Tầm bậy! Chắc là tại em ăn nhiều quá đó Ron... bị ác mộng...

- Em nói với anh là...

- Thôi, anh nói đủ rồi là đủ rồi!

Giáo sư McGonagall đã trở lại. Bà đóng mạnh tấm chân dung đằng sau lưng khi bước vào phòng sinh hoạt chung và nhìn quanh giận dữ:

- Tôi rất vui mừng là Gryffindor đã thắng trận đấu, nhưng mà như vậy thì quá lỗ bịch! Percy, tôi đã trông mong nơi trò nhiều hơn kia!

Percy đứng thẳng lên một cách phẫn nộ và nói:

- Thưa cô, con chắc chắn là không cho phép chuyện này rồi. Con vừa mới bảo các em về phòng ngủ! Em trai của con bị một cơn ác mộng...

Nhưng Ron thét vang:

- KHÔNG PHẢI ÁC MỘNG! THƯA CÔ, CON THỨC DẬY VÀ SIRIUS BLACK ĐỨNG BÊN GIƯỜNG CON, CẦM MỘT CON DAO!

Giáo sư chăm chú nhìn Ron:

- Đừng nói nhảm nhí, Ron. Làm sao mà hắn có thể qua được lỗ chân dung chứ?

Ron giơ ngón tay run rẩy của nó về phía lưng của bức tranh Ngài Cadogan:

- Hỏi ông! Hỏi coi ông có thấy...

Giáo sư McGonagall nhìn Ron đăm đăm bán tin bán nghi, rồi bà đẩy tấm chân dung mở ra và chui qua bên ngoài. Cả phòng sinh hoạt chung nín thở lắng nghe:

- Ngài Cadogan, có phải ngài vừa để cho một người đàn ông vào tháp Gryffindor không?

Ngài Cadogan kêu lên:

- Đúng như vậy, thưa quý nương!

Bên trong và bên ngoài phòng sinh hoạt chung cùng im lặng sững sờ. Tiếng của giáo sư McGonagall lại vang lên:

- Ngài... ngài đã cho vào à? Nhưng... nhưng còn mật khẩu?

Ngài Cadogan đáp một cách tự hào:

- Hẳn có mật khẩu mà. Hẳn có mật khẩu của cả tuần luôn ấy, thưa quý nương. Hẳn cứ đọc vanh vách từ một mẫu giấy nhỏ!

Giáo sư McGonagall lại chui qua lỗ chân dung để đứng đối diện với đám học trò còn đang choáng váng. Trông cô trắng bệch như vôi. Giọng cô run lên:

- Kẻ nào, kẻ cực kỳ ngu xuẩn nào đã viết ra giấy mật khẩu của tuần này rồi để tờ giấy bay lung tung hả?

Sự im lặng nghẹt thở bị phá vỡ bởi một tiếng rít lí nhí hãi hùng. Và Neville Longbottom, run rẩy từ đầu cho tới mấy ngón chân mang dép bông, từ từ giơ tay lên.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Mối Ác Cảm Của Thầy Snape

Đêm đó không ai trong tháp Gryffindor ngủ được. Tụi nó biết là tòa lâu đài đang bị lục soát một lần nữa, và cả nhà Gryffindor đều thức trong phòng sinh hoạt chung, chờ nghe xem Black có bị bắt không? Rạng ngày, giáo sư McGonagall trở lại báo cho tụi nhỏ biết là Black lại trốn thoát một lần nữa.

Ngày hôm sau, tụi nó đi tới chỗ nào trong tòa lâu đài cũng thấy dấu hiệu kiểm soát an ninh chặt chẽ. Người ta thấy giáo sư Flitwick đang dạy cho những cánh cửa khổng lồ nhận diện một bức tranh to vẽ hình Sirius Black. Thầy giám thị Filch thì đột nhiên xông lên xông xuống các hành lang, bịt kín mọi thứ từ kẽ hở trên tường đến lỗ chuột chui. Ngài Cadogan thì bị đuổi việc. Bức tranh của ngài bị đem đi tuốt ở một xó xỉnh hẻo lánh trên tầng lầu bảy, và Bà Béo lại trở về vị trí cũ. Bức chân dung của bà đã được phục hồi một cách hết sức điêu luyện, nhưng bà cũng vẫn còn cực kỳ căng thẳng, và chỉ chấp nhận trở lại công việc với điều kiện là phải có thêm sự bảo vệ cho bà. Người ta đành phải mượn một bọn quỷ lùn cáu kỉnh làm bảo vệ. Lũ quỷ này đi rào từng nhóm đầy vẻ dọa nạt, nói chuyện với nhau bằng những tiếng cằn nhằn càu nhàu, và so đo dùi cui với nhau coi của đứa nào lớn hơn.

Harry không thể nào không để ý thấy bức tường mù phù thủy một mắt trên lầu ba vẫn không khóa và không được canh gác. Có vẻ như George và Fred nói đúng khi cho là chỉ có hai đứa nó, và bây giờ có thêm Harry, Ron và Hermione, là những người hiếm hoi biết về lối đi bí mật giấu bên trong bức tường.

Harry hỏi Ron:

- Bỏ thấy tụi mình có nên nói cho người nào biết không?

Ron đáp cho qua:

- Tụi mình biết là hẳn không thể nào đi qua tiệm Công tước Mật được mà. Tụi mình đâu có nghe nói về vụ đột nhập tiệm Công tước Mật nào đâu!

Harry cũng mừng là Ron nhìn nhận sự việc theo quan điểm này. Nếu mà mù phù thủy một mắt cũng bị bít kín thì nó sẽ chẳng còn dịp nào đi chơi Hogsmeade nữa.

Ron đã bỗng chốc trở thành người nổi tiếng. Lần đầu tiên trong đời nó, người ta chú ý đến nó hơn là chú ý đến Harry, và rõ ràng là Ron rất khoái trải qua cái kinh nghiệm này. Mặc dù vẫn còn bị xúc động mạnh về biến cố đêm đó, Ron vẫn vui vẻ kể lại cho bất cứ người nào hỏi thăm về chuyện gì đã xảy ra, kèm

theo cả đồng chí tiết:

-... tôi đang ngủ, và tôi nghe tiếng vật gì bị xé rách toạc, tôi cứ ngỡ mình đang chiêm bao, hiểu không? Nhưng rồi một cơn gió lùa qua... tôi thức dậy và thấy màn treo bên giường tôi đã bị giật xuống... tôi lăn qua... và tôi thấy hắc đứng bên giường tôi... trông như một bộ xương cách trí, với tóc tai rối nùi... cầm một con dao dài, chắc là cờ ba tấc... và hắc nhìn tôi, tôi nhìn hắc, và rồi tôi thét lên, thế là hắc chuồn thẳng.

Khi đám nữ sinh năm thứ hai đã lắng nghe xong câu chuyện của Ron và kéo nhau đi, Ron quay sang nói với Harry:

- Mà tại sao? Tại sao hắc lại chuồn mất?

Harry cũng đã thắc mắc điều đó. Tại sao Black, sau khi nhăm giương, đã không bịt miệng Ron rồi tiếp tục thanh toán Harry? Cách đây mười hai năm, Black đã từng chứng tỏ là hắc không ngại gì chuyện giết người vô tội, vậy mà lần này đối diện với năm đứa con trai không vũ khí, bốn đứa lại đang ngủ say, thì mắc gì hắc phải chuồn?

Harry suy diễn:

- Chắc là hắc biết hắc sẽ phải vất vả và khi quay trở ra khỏi tòa lâu đài một khi bồ hét lên và đánh thức mọi người dậy. Lúc đó hắc sẽ phải giết hết mọi người trong nhà này mới chui ra được cái lỗ chân dung... rồi lại phải đương đầu với các thầy cô...

Neville sa vào tình cảnh nhục nhã vô cùng. Giáo sư McGonagall giận nó đến nỗi cấm nó từ nay trở đi không được đi thăm làng Hogsmeade nữa. Bà còn phạt cấm túc nó và cấm luôn bất kỳ ai nói cho nó biết mật khẩu vô tháp Gryffindor. Neville khốn khổ đành phải kẹt bên ngoài phòng sinh hoạt chung mỗi tối, để chờ ai đó cho nó vô ké, trong khi mấy con quỷ lùn bảo vệ cứ đi lên đi xuống liếc nó hết sức khó chịu. Tuy nhiên không có hình phạt nào trong số đó có thể so sánh được với cái mà bà nó dành sẵn cho nó. Hai ngày sau vụ Black đột nhập, bà của Neville gởi cho nó cái thư khủng khiếp nhất mà học sinh Hogwarts có thể nhận được vào bữa điểm tâm - một bức Thư Sấm.

Những con cú của trường Hogwarts túa vào Đại sảnh đường, mang theo thư từ như thông thường, và Neville nín thở khi thấy một con cú vờn bự tổ chẳng đáp xuống trước mặt nó với một phong bì đỏ tía ngậm trong mỏ. Harry và Ron đang ngồi đối diện với Neville nhận ra ngay tức thì lá thư đó là một lá Thư Sấm - Ron đã từng nhận được một lá thư như vậy do má nó gởi hồi năm ngoái. Ron khuyên Neville:

- Cầm nó chạy đi Neville.

Neville không đợi nhắc đến lần thứ hai. Nó cầm lá thư và giơ lá thư ra phía trước như đang cầm một trái bom, nó chạy thục mạng ra khỏi Đại sảnh đường, trong khi cả đám nhà Slytherin nổ ra một trận cười như sấm trước vẻ mặt của Neville. Mọi người nghe tiếng bức thư Sấm vang lên trong Tiền sảnh - giọng bà

của Neville được tăng âm bằng pháp thuật, vang lớn gấp trăm lần bình thường, đang rít lên the thé là làm sao mà Neville có thể đem lại cho cả gia đình một nỗi nhục nhã như thế!

Harry bận áy náy cho tình cảnh Neville quá đến nỗi không nhận thấy ngay là nó cũng có một lá thư. Hedwig bèn mổ một cái đau điếng lên cổ tay nó để lưu ý. Harry kêu lên:

- Ui da! Ủa... Cảm ơn nha Hedwig.

Harry xé lá thư ra xem trong khi con Hedwig tự phục vụ nó món bánh bắp của Neville bỏ lại. Bức thư gọi cho Harry viết:

Harry và Ron thân mến,

Hai cháu có muốn dùng trà với bác vào khoảng sáu giờ chiều nay không? Bác sẽ vô tòa lâu đài đón các cháu. **HÃY CHỜ BÁC Ở TRONG TIỀN SẢNH, CÁC CHÁU KHÔNG ĐƯỢC PHÉP RA NGOÀI MỘT MÌNH!**

Vui lên nghe!

Bác Hagrid.

Ron nói:

- Có lẽ bác Hagrid muốn nghe hết mọi chuyện về Black!

Vì vậy vào khoảng sáu giờ chiều, Harry và Ron rời phòng sinh hoạt chung ở tháp Gryffindor, chạy thiệt lẹ qua đám quỷ lùn bảo vệ, rồi đi xuống Tiền sảnh. Lão Hagrid đã đứng đợi sẵn ở đó. Ron nói:

- Bác Hagrid, khoẻ rồi! Chắc là bác muốn nghe chuyện xảy ra hôm thứ bảy phải không?

Lão Hagrid mở cánh cửa trước dẫn hai đứa nhỏ ra ngoài:

- Bác đã nghe hết ráo cái chuyện đó rồi.

- Vậy hả?

Trông Ron có vẻ hơi cụt hứng.

Khi bước chân vào căn chòi của lão Hagrid, cái mà hai đứa nhỏ nhìn thấy trước tiên là con Bằng Mã Buckbeak. Nó đang nằm dài trên tấm chăn bông chấp vá của lão Hagrid, đôi cánh bành ki tô của nó xếp lại bên mình, và nó đang thưởng thức một đĩa to tướng đựng món chồn sương nghèo. Ngoảnh nhìn sang chỗ khác để khỏi phải thấy cảnh tượng chẳng mấy thú vị đó, Harry lại nhìn thấy bộ com-lê vĩ đại màu nâu đầy lông và cái cà vạt màu vàng và cam khùng khiếp được treo trên đầu cánh cửa tủ của lão Hagrid. Harry hỏi:

- Bộ đồ vía đó để làm gì vậy bác Hagrid?

Lão Hagrid nói:

- Vụ án của Buckbeak kháng lại Ủy ban Giải trừ Sinh vật Nguy hiểm sẽ ra tòa vào thứ sáu này. Nó với bác phải cùng đi Luân Đôn với nhau. Bác đã đặt mua hai vé trên chuyến xe đò Hiệp sĩ...

Harry cảm thấy thất lòng một mặc cảm tội lỗi. Nó hầu như quên bég đi rằng vụ án Buckbeak đã cận kề, và căn cứ vào vẻ mặt khổ sở của Ron, nó biết chắc Ron cũng đang có cảm giác như nó. Hai đứa nó đã quên mất lời hứa giúp lão Hagrid chuẩn bị biện hộ cho Buckbeak; vụ cây chổi thần Tia Chớp đã xóa sạch vụ Buckbeak ra khỏi đầu tụi nó.

Lão Hagrid rót trà và đưa mời tụi nó một đĩa bánh, nhưng mà tụi nó biết rằng tốt nhất là đừng có ăn; tụi nó đã có quá nhiều kinh nghiệm về tài nấu ăn của lão Hagrid.

Tự mình ngồi giữa hai đứa nhỏ. Lão Hagrid trông ra vẻ nghiêm túc một cách chẳng phù hợp chút nào với tính cách của lão.

- Bác có đôi điều muốn bàn bạc với hai cháu.

Harry hỏi:

- Điều gì vậy bác?

Lão Hagrid nói:

- Hermione.

Ron hỏi:

- Hermione thì mắc mớ gì tới tụi cháu chứ?

- Cô bé ấy đúng mực đàng hoàng, đó là chuyện bác muốn nói. Từ hồi Giáng sinh tới giờ cô bé ấy thường xuống đây thăm bác lắm, nó rất cô đơn. Ban đầu thì vì cây chổi thần Tia Chớp mà hai đứa cháu không nói chuyện với nó, sau đó cũng không nói chuyện với nó chỉ tại vì con mèo...

Ron tức giận chen ngang:

-... ăm mất con Scrabbers!

Lão Hagrid vẫn bướng bỉnh nói tiếp:

- Tại vì con mèo của Hermione hành động như mọi con mèo khác. Nó đã khóc nhiều lần, các cháu biết

không? Hiện giờ nó đang trải qua một giai đoạn rất khó khăn. Nếu mà các cháu hỏi thì bác nói cho mà nghe, Hermione đã ôm đồm quá nhiều môn, với bao nhiêu bài tập mà nó cố gắng làm, nó vẫn kiếm ra thì giờ để giúp bác vụ con Buckbeak... Nó kiếm thiệt nhiều tài liệu bổ ích cho bác... nói là bây giờ bác sẽ có nhiều cơ may thắng kiện...

Harry lúng túng mở miệng:

- Bác Hagrid à... Lẽ ra tụi cháu cũng phải giúp đỡ bác... tụi cháu xin lỗi bác...

Lão Hagrid thấy tay gạt lời xin lỗi của Harry qua một bên:

- Bác không trách cháu chuyện đó. Thượng đế biết cháu có đủ chuyện phải giải quyết. Bác đã xem cháu luyện tập Quidditch từng giờ từng ngày từng đêm. Nhưng mà bác phải nói với cháu là bác nghĩ hai cháu nên coi trọng một người bạn hơn cây chổi và con chuột. Bác nói nhiều đó thôi.

Harry và Ron khổ sở nhìn nhau. Lão Hagrid nói tiếp:

- Khi Black suýt nữa đâm cháu, Ron à, Hermione buồn khổ lo lắng lắm. Nó biết đặt trái tim nó đúng chỗ, mà hai đứa tụi bây thì không thèm nói chuyện với nó...

Ron giận dữ nói:

- Nếu Hermione chịu bỏ con mèo đó đi thì cháu sẽ chịu nói chuyện lại với bạn ấy. Nhưng mà bạn ấy thì cứ khẳng khẳng bênh vực nó! Nó là một con mèo điên, mà bạn ấy thì không chịu nghe một lời nào đựng đến con mèo đó...

- Ờ... thì... người ta có thể hơi ngu một chút về những con vật cưng của mình.

Lão Hagrid nói nghe thông thái lắm. Nhưng đằng sau, con Buckbeak đang nhè ra mấy miếng xương chôn lên cái gối của lão.

Ba bác cháu dành phần cuối của buổi viếng thăm để bình luận về cơ hội đã được tăng thêm của đội Gryffindor trong cuộc đua giành Cúp Quidditch. Lúc chín giờ tối, lão Hagrid đưa hai đứa nhỏ trở về tòa lâu đài.

Khi tụi nó về tới phòng sinh hoạt chung thì thấy đám đông đang xúm xít chen chúc nhau bu quanh cái bảng thông báo. Ron nhóng cổ qua đầu mấy đứa khác để đọc cái thông báo mới rồi la lên:

- Đi thăm làng Hogsmeade vào tuần tới!

Lúc hai đứa ngồi xuống rồi, Ron hỏi nhỏ Harry:

- Bồ tính sao?

Harry nói, giọng còn nhỏ hơn nữa:

- Ờ... thầy Filch chưa làm gì cái lối đi dẫn tới tiệm Công tước Mật... mà...

- Harry!

Một giọng nói vang ngay bên tai nó. Harry giật mình ngoái đầu nhìn Hermione. Cô bé đang ngồi ở cái bàn ngay sau lưng hai đứa nó và đang dọn bớt một đồng sách mà rõ ràng là lúc này đã che khuất cô bé. Hermione nói:

- Harry, nếu mà bạn đi Hogsmeade một lần nữa... tôi sẽ thưa với cô McGonagall về tấm bản đồ đó!

Ron không thèm nhìn Hermione, lầu bầu:

- Harry, bồ có nghe ai đang nói đó không?

- Ron, sao trò có thể rủ Harry đi với trò được chứ? Sau những gì mà Sirius Black suýt làm đối với trò. Tôi nói thiệt đó, tôi sẽ thưa cô...

Ron nổi khùng:

- Vậy là bây giờ trò đang tìm cách cho Harry bị đuổi học chứ gì! Niên học này trò chưa gây đủ tai họa cho người khác hay sao chứ?

Hermione mở miệng ra toan trả lời, nhưng một tiếng rít nhỏ chọt vang lên và con Crookshanks phóng ngay lên đùi cô bé. Cô bé vội vàng bế con Crookshanks vội vã đi lên phòng ngủ của nữ sinh.

Ron quay lại nói tiếp với Harry như thể câu chuyện không hề bị Hermione xía ngang:

- Vậy chuyện đó tính sao? Đi đi, lần trước bồ tới đó chưa kịp đi xem cái gì hết. Bồ còn chưa vô trong Tiệm Giỡn của Zonko nữa mà!

Harry ngó quanh để yên chí là Hermione đã ở xa ngoài tầm nghe lén rồi. Nó nói:

- Đi. Nhưng lần này mình sẽ đem theo tấm áo Tàng hình.

Vào sáng thứ bảy, Harry gói ghém tấm áo Tàng hình bỏ vô cặp, nhét tấm Bản đồ của Đạo tặc vô túi áo rồi đi xuống ăn điểm tâm với mọi người. Hermione cứ hướng cái nhìn ngờ vực về phía Harry ở cuối bàn, nhưng Harry tránh ánh mắt cô bé và còn cẩn thận để cho cô bé nhìn thấy nó đi ngược trở lên cầu thang cấm thạch để trở vào Tiền sảnh khi những người khác đều tiến bước về phía cổng chính. Harry vẫy tay chào Ron:

- Tạm biệt! Hẹn gặp lại khi nào bồ trở về nha!

Ron nhe răng cười và nháy mắt.

Harry vội vã đi lên tầng lầu thứ ba, vừa đi vừa móc tấm Bản đồ của Đạo tặc ra xem. Núp sau bức tượng của mục phu thủy một mắt, Harry vượt thẳng tấm bản đồ. Một cái chấm nhỏ xíu đang di chuyển về phía nó. Harry nheo mắt nhìn cái chấm đó. Hàng chữ nhỏ li ti bám theo cái chấm nhỏ đó ghi rõ "Neville Longbottom".

Harry vội vàng rút cây đũa phép ra, lẩm bẩm:

- Dissendium!

... rồi quăng cái cặp của nó vô trong bức tượng, nhưng trước khi nó có thể leo vô theo thì Neville đã đi tới góc hành lang.

- Harry! Mình quên bếng là bồ cũng không được đi chơi làng Hogsmeade!

Harry nhanh nhẹn bước tránh xa bức tượng và nhét tấm bản đồ trở vô túi áo.

- Chào Neville! Bây giờ bồ định làm gì?

Neville nhún vai:

- Chẳng làm gì cả! Bồ có muốn chơi Bài Nổ không?

- Ờ... bây giờ thì không... mình đang đi đến thư viện và làm cái bài luận về ma cà rồng cho thầy Lupin.

Mặt mày Neville rạng rỡ:

- Vậy mình sẽ cùng đi với bồ! Mình cũng chưa làm bài đó.

- Ờ... khoan đã... Ừ phải rồi, mình quên mất tiêu, mình đã làm xong bài đó tối hôm qua.

Gương mặt tròn vo của Neville có vẻ lo âu:

- Xuất sắc thật! Bồ giúp mình với nghe! Mình chẳng hiểu chút xíu gì về cái món tỏi đó... hổng biết họ phải ăn hay là...

Neville bỏ giữa chừng câu nói, há hốc miệng ra nhìn qua vai của Harry. Nó thấy thầy Snape. Neville lật đật chạy ra núp sau lưng Harry. Thầy Snape đi tới gần rồi dừng lại, nhìn hết đứa này tới đứa khác.

- Hai trò làm gì ở chỗ này? Lựa chỗ kỳ cục mà hẹn hò...

Trước vẻ lo lắng quá cỡ của Harry, thầy Snape đảo đôi mắt đen về phía những cánh cửa ở hai đầu hành lang, và rồi thầy ngo tới bức tượng mục phu thủy chột mắt. Harry ấp úng:

- Chúng con... đâu có... hẹn hò ở đây. Chúng con... chỉ... gặp nhau ở đây.

Thầy Snape nói:

- Vậy sao? Trò có thói quen lẩn quẩn ở những chỗ bất ngờ nhưt đó, Potter, mà trò hiếm khi nào xuất hiện ở những chỗ đó mà không có lý do... Ta cho là hai trò nên trở về tháp Gryffindor ngay, đó mới là chỗ của các trò.

Harry và Neville vội lĩnh đi ngay không cần phân bua thêm một lời nào. Khi quẹo qua góc hành lang, Harry ngoái đầu nhìn lại. Nó thấy thầy Snape đang đưa một bàn tay lên đầu mũ phù thủy chột mắt để rà soát xem xét một cách kỹ lưỡng.

Harry tìm cách dứt khỏi Neville ở cái lỗ chân dung Bà Béo bằng cách tiết lộ cho nó mật khẩu, rồi giả bộ nói nó bỏ quên bài luận văn về ma cà rồng trong thư viện, phải quay trở lại lấy. Harry đi khuất mắt mấy con quỷ lùn bảo vệ an ninh, rút tấm bản đồ ra lần nữa, dí sát vô mũi mình.

Hành lang tầng lầu ba có vẻ vắng lặng. Harry cẩn thận rà cái bản đồ và thấy cái chấm tí ti đeo bảng tên "Severus Snape" bây giờ đã yên vị trong văn phòng của ông. Nó thở phào nhẹ nhõm.

Harry chạy như bay trở lại chỗ mũ phù thủy chột mắt, gỡ cái bướu trên lưng của mũ ra, đu người lên và chui tọt vào bên trong, đụng phải cái cặp của nó ở cuối dốc trượt bằng đá bên trong bức tượng. Nó đọc thần chú cho tấm bản đồ trống trơn như trước rồi co giò chạy.

oOo

Hoàn toàn ẩn tích dưới tấm áo tàng hình, Harry bước ra trong ánh nắng bên ngoài tiệm Công tước Mật và chọc vô lưng Ron. Nó thì thầm:

- Mình đây!

Ron huýt sáo:

- Sao lâu lắc vậy?

- Thầy Snape cứ lớn vờn quanh...

Hai đứa kéo nhau lên đường lớn. Ron vẫn tiếp tục nói rù rì qua khoé miệng:

- Bồ ở đâu? Bồ vẫn còn đó chứ? Cảm giác này kỳ thiệt...

Hai đứa đi vô bưu điện; Ron giả đồ nghiên cứu giá cả một cú gọi tới Ai Cập cho anh Bill, để Harry có thể nhân lúc đó mà ngắm nghía chung quanh. Mấy con cú cứ đậu trên cao mà rúc lên khe khẽ, ít nhưt có đến

ba trăm con; từ những con Xám Vĩ đại cho đến những con cú Nhí (chỉ phát chuyển địa phương mà thôi), những con nhí này nhỏ đến nỗi có thể ngồi gọn trong lòng bàn tay của Harry.

Sau đó hai đứa vô Tiệm Giỡn Zonko lúc đó đã đầy nhóc tụi học trò, Harry phải hết sức cẩn thận để khỏi dẫm phải chân đứa nào kéo chúng bị hoảng loạn. Trong tiệm có đủ trò quậy và trò bịp dư sức làm mê mẩn cả những bậc siêu quậy như Fred và George. Harry thì thầm vô tai Ron biểu nó mua cái này hay cái kia và lòn cho nó mấy đồng vàng dưới tấm áo Tàng hình. Khi tụi nó rời Tiệm Giỡn Zonko thì túi tiền của tụi nó đã nhẹ đi đáng kể so với lúc mới bước vào, nhưng túi áo thì căng phồng những Bom-phân, Kẹo nắc cục, Xà bông nòng nọc, và mỗi đứa một cái tách uống trà Cẩn mũi.

Trời hôm ấy đẹp, gió hiu hiu, cả hai đứa đều không muốn chui rúc trong mấy cái tiệm, nên tụi nó đi qua quán Ba Cây Chối Thần, trèo lên một cái dốc để tới thăm Lều Hét, nơi bị nhiều ma ám nhứt nước Anh. Nó nằm trên cao, hơi tách ra khỏi làng một đôi đường, và mặc dù giữa ban ngày ban mặt, trông căn nhà cũng hơi âm u, với những cánh cửa sổ bằng gỗ đóng kín khuất trong khu vườn rậm rạp ẩm lạnh.

Khi hai đứa đứng dựa hàng rào nhìn lên, Harry nói:

- Ngay cả mấy con ma Hogwarts cũng tránh xa chỗ đó. Mình từng hỏi Nick-Suýt-mất-đầu... ổng nói ổng có nghe đâu như có một đám đông hung hăng lăm trứ trong đó. Chưa từng có người nào vô trông được. Anh George với anh Fred hiển nhiên là đã thử tìm cách đột nhập, nhưng mọi lối vào đều bị đóng kín, niêm phong...

Harry cảm thấy nóng lên sau khi leo dốc, đang cân nhắc xem có nên cởi tấm áo Tàng hình ra một lát hay không, thì nghe có tiếng người gần đó. Ai đó cũng đang trèo lên bên kia dốc đồi hướng về phía căn nhà. Một lát sau, Malfoy xuất hiện, theo sát bên hông nó là Crabbe và Goyle. Malfoy đang nói oang oang:

-... giờ này lẽ ra đã có cú của ba tao gọi tới. Ông đã tới phiên tòa để trình tòa về vụ cánh tay của tao... rằng tao đã không thể xài cánh tay của tao suốt ba tháng...

Crabbe và Goyle cười hình hích.

- Tao thiệt tình ước chi tao có thể nghe lão khổng lồ dần độn và lông lá ấy tự bào chữa... "Nó đâu có... nguy hiểm, thiệt mà", cái con Bàng Mã đó giống như đồ chết rồi...

Bỗng dưng Malfoy nhìn thấy Ron. Gương mặt nhợt nhạt của nó toét ra một nụ cười nham hiểm độc địa:

- Mà làm gì đó hả, Weasley?

Malfoy nhìn ngôi nhà hoang tàn đằng sau Ron:

- Chắc là mày khoái sống ở đây lắm hả Weasley? Chắc là đang mơ màng có được một phòng ngủ riêng hả? Tao nghe nói cả nhà mày đều ngủ chung với nhau trong một phòng, đúng không mày?

Harry nắm lưng áo Ron để ngăn nó nhảy xổ vô Malfoy. Nó nói nhỏ bên tai Ron:

- Để thẳng đó cho mình.

Cơ hội ngàn vàng này đâu thể nào bỏ qua được. Harry lặng lẽ bò vòng ra sau Malfoy, Crabbe và Goyle, cúi xuống xúc một bụm bùn bên đường.

Malfoy vẫn cao giọng với Ron:

- Tụi tao vừa mới bàn luận về lão Hagrid bạn mày. Chỉ thử tưởng tượng xem lão nói gì với Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm. Mày nghĩ coi lão có khóc hu hu không, khi cái con Bằng Mã đó bị cắt cổ...

- BỊCH!

Malfoy bị chúi tới trước khi cục sinh bay trúng chóc vô đầu nó, mái tóc vàng ánh của nó bỗng bê bết nhều nhão bùn.

- Cái gì...?

Ron phải níu chặt lấy hàng rào để cố đứng được, chứ không sẽ lăn quay ra vì cười quá xá đã. Malfoy, Crabbe và Goyle ngốc nghếch xoay quanh tại chỗ, hoảng hốt nhìn dáo dác xung quanh, Malfoy cố gắng vuốt bùn sinh khỏi mái tóc.

- Cái gì vậy? Ai làm hả?

Với cái vẻ bàng quan của một người bình luận thời tiết, Ron nói:

- Cái nhà đó có nhiều ma ám lắm mà, đúng không?

Crabbe và Goyle có vẻ hoảng sợ, những cơ bắp nổi cuộn lên của tụi nó đâu có chơi nổi với ma. Malfoy thì điên tiết ngó trừng trừng cảnh vật vắng vẻ chung quanh. Harry rón rén đi dọc lối mòn, tới một vũng nước cống lầy nhầy màu xanh bốc mùi thúi hoắc.

BỘP! BỘP! BỘP!

Phen này thì cả Crabbe và Goyle cũng bị văng trúng. Goyle tức giận nhảy loi choi tại chỗ, cố quẹt nước cống khỏi đôi mắt ti hí lơ lơ. Malfoy thì vừa chùi mặt vừa ngó chăm chăm vào một chỗ cách Harry gần hai thước về bên trái. Nó nói:

- Nó xuất phát từ chỗ đó!

Crabbe xông tới trước, hai cánh tay dài giơ ra, nó đi như một con quỷ nhập tràng. Harry né quanh Crabbe, lượm một cây gậy, quất vô lưng Crabbe một cái đích đáng. Harry gập đôi người lại để nén tiếng

cười. Crabbe thì xoay vòng vòng để coi ai là thủ phạm. Bởi vì chỉ thấy người duy nhất là Ron nên Crabbe bèn nhắm vào Ron để trả đũa, nhưng Harry đã khoèo chân nó làm nó té chống kênh. Và khi Crabbe chống cẳng lần quay thì cái chân bè tổ bố của nó vướng vào vạt áo choàng của Harry. Tấm áo bị trì mạnh một cái và Harry cảm thấy nó tuột khỏi mặt mình. Trong một tích tắc, Malfoy trợn trừng mắt ngó Harry. Rồi nó chỉ vào cái đầu Harry, hét:

- AAAAÁÁÁ!

Đoạn nó quay đít lại, vắt giò lên cổ, chạy như điên xuống dốc đồi; Crabbe và Goyle bám theo sau nó.

Harry che cái áo Tàng hình lại, nhưng mà thiệt hại đã xảy ra rồi.

Ron nhào tới, ngó chăm chăm một cách vô vọng vào chỗ mà Harry vừa biến mất:

- Harry! Bỏ chỉ còn nước chạy lẹ lên thôi! Nếu Malfoy đem kể cho người nào khác biết... thì tốt nhất là bỏ nên chạy thiệt lẹ về lâu đài, mau lên...

- Vậy gặp lại bỏ sau.

Vừa nói dứt câu, không cần thêm một lời nào nữa, Harry phóng chạy ngược xuống con đường trở lại làng Hogsmeade.

Liệu Malfoy có tin vào cái mà nó thấy không? Liệu có ai tin Malfoy không? Không ai biết về tấm áo Tàng hình cả - không ai, ngoại trừ cụ Dumbledore. Ruột gan Harry đảo lộn từng phèo - Cụ Dumbledore nhất định sẽ biết ngay chuyện gì đã xảy ra, nếu mà Malfoy hé lộ bất cứ điều gì...

Chạy về tới tiệm Công tước Mật, chạy xuống cầu thang dẫn xuống hầm chứa đồ, băng qua sàn đá, chui qua cửa sập... Harry mới cởi tấm áo tàng hình ra, kẹp dưới nách, và cầm đầu chạy tiếp, chạy thực mạng suốt địa đạo... Malfoy sẽ về tới trường trước nó... Malfoy mất bao nhiêu thời gian để kiểm ra một giáo viên để móc? Thờ hốn hà hốn hển, và đau lói một bên sườn, Harry vẫn không giảm tốc độ, chạy một mạch đến tận chân dốc trượt băng đá. Nó sẽ phải đem giấu tấm áo tàng hình ở đây, sợ rằng nếu Malfoy mà đi móc với một giáo viên nào đó, rồi tấm áo quý báu như vậy mà bị tịch thu thì thiệt là quá đáng. Harry giấu tấm áo sau một góc khuất, rồi bắt đầu trèo lên, cố nhanh hết sức mình, hai bàn tay ướt đầm mồ hôi trượt trên thành cái cầu thang tuột. Khi Harry tới được bên trong cái lưng gù của mũ phù thủy, nó gõ cây đũa phép để mở cái bấu, thò đầu ra rồi đu người lên để chui ra. Cái bấu đóng ngay lại, và Harry vừa nhảy ra đằng sau bức tượng thì nghe có tiếng bước chân đang bước gấp đến gần.

Chính là thầy Snape. Ông đi thật nhanh đến bên Harry, vạt áo chùng đen vờn bay lất phất, rồi đứng lại trước mặt nó. Ông nói:

- Thì ra!...

Trong mắt ông lộ ánh nhìn chiến thắng đang kìm nén, Harry cố gắng tỏ ra ngây thơ vô tội, dù dư biết cái bộ mặt đầm đìa mồ hôi và hai bàn tay dính đầy bùn sình đã tố cáo mình quá rõ; nó vội rút hai bàn tay vô túi áo chùng để giấu đi. Thầy Snape bảo:

- Potter, trò đi theo tôi!

Harry đi theo thầy xuống cầu thang, vừa đi vừa chùi tay bên trong cái túi áo chùng để thầy Snape không nhìn thấy. Hai người đi xuống hết bậc cầu thang, đến tầng hầm rồi vào văn phòng thầy Snape.

Trước đây Harry chỉ đến văn phòng thầy Snape có một lần, mà lần đó cũng ở trong tình trạng vô cùng khốn đốn. Kể từ lần đó đến nay, thầy Snape đã sưu tầm thêm được một mớ đồ bày nhầy nhụa khiếp đùng trong mấy cái hũ. Cả lũ hũ họ đứng dài dài trên cái kệ đằng sau bàn giấy, phản chiếu lấp lánh ánh lửa lò sưởi, tăng thêm vẻ ghê sợ trong bầu không khí đầy đe dọa. Thầy Snape bảo:

- Ngồi xuống!

Harry ngồi xuống. Tuy nhiên, thầy Snape vẫn đứng. Thầy nói:

- Cậu Malfoy vừa mới gặp tôi để trình một câu chuyện rất lạ, Potter à.

Harry không nói lời nào.

- Cậu ấy thưa với tôi là cậu ấy đang đi lên gần đến căn Lều Hét thì cậu ấy tình cờ gặp Wealsey - rõ ràng là chỉ có một mình.

Harry vẫn không mở miệng nói lời nào.

- Cậu Malfoy trình bày rằng cậu ấy đang đứng nói chuyện với Weasley thì một khối sinh to quằng trúng ngay sau ót của cậu ấy. Trò nghĩ coi chuyện như vậy làm sao có thể xảy ra?

Harry cố gắng tạo ra vẻ mặt hơi ngạc nhiên:

- Thưa thầy, con không biết.

Đôi mắt của thầy Snape nhìn soi mói vào mắt Harry. Tình cảnh y hệt như ông ta đang trừng đuổi một con Bàng Mã. Harry cố gắng không chớp mắt.

- Lúc đó cậu Malfoy nhìn thấy một sự xuất hiện lạ thường. Trò có thể tưởng tượng ra đó là cái gì không, Potter?

Harry đáp với giọng cố làm ra vẻ tò mò một cách ngây thơ.

- Thưa thầy không ạ.

- Đó chính là cái đầu của trò đó, Potter! Một cái đầu lơ lửng giữa không trung.

Harry im lặng một lúc lâu rồi nói:

- Có lẽ bạn ấy nên đến gặp bà Pomfrey để khám bệnh. Nếu mà bạn ấy nhìn thấy hình ảnh hoang đường như vậy...

Thầy Snape nhẹ nhàng hỏi:

- Cái đầu của trò làm gì ở Hogsmeade hả Potter? Cái đầu của trò đâu có được phép lang thang ở Hogsmeade. Và không có một bộ phận nào của thân thể trò được phép xuất hiện ở Hogsmeade hết!

Harry cố gắng giữ cho bộ mặt của mình không lộ vẻ tội lỗi hay sợ hãi:

- Thưa thầy, con biết điều đó. Nhưng mà nghe có vẻ như Malfoy bị ảo...

- Malfoy không hề bị ảo giác.

Thầy Snape nhe răng gầm gừ. Ông cúi mình xuống, hai tay ông chống trên hai tay vịn của cái ghế Harry đang ngồi, để cho gương mặt của ông chỉ còn cách mặt Harry chừng ba tấc:

- Nếu cái đầu của trò ở Hogsmeade thì toàn bộ phần còn lại của thân thể trò cũng ở Hogsmeade.

Harry chống chế:

- Con ở trong tháp Gryffindor từ hồi sáng đến giờ, như lời thầy biểu...

- Có ai chắc được điều đó không?

Harry không thể nói gì được. Cái miệng mỏng dính của thầy Snape cong lên thành một nụ cười kinh khủng. Ông đứng thẳng trở lại và nói:

- Vậy đó. Mọi người, từ Bộ trưởng Bộ Pháp thuật trở xuống, đều ra sức gìn giữ cho Harry Potter lừng danh khỏi hiểm họa Sirius Black. Nhưng Harry Potter nổi tiếng chơi luật riêng của mình. Cứ mặc xác cho những con người tầm thường lo lắng về sự an toàn của mình! Harry Potter lừng lẫy cứ đi bất cứ đâu mình muốn, không cần nghĩ ngợi gì tới hậu quả hết!

Harry vẫn lặng im. Thầy Snape đang cố tìm cách khiêu khích cho nó phải xì ra sự thật. Nó sẽ không đời nào mắc bẫy. Thầy Snape đâu có bằng chứng gì... Chưa có bằng chứng gì cả.

Bỗng nhiên thầy Snape nói:

- Trò cực kỳ giống cha của trò, Potter à.

Hai mắt của thầy Snape long lanh:

- Cha của trò cũng vậy, cực kỳ ngạo mạn. Một tí tài năng trên sân Quidditch đã làm cho y chảnh, tưởng y siêu hơn hết thầy tại này, đi vênh vào khắp trường cùng lũ bạn và đám thần phục... Hai cha con trò không khác nhau một chút nào hết.

Harry la lên, không kịp kiềm chế mình:

- Ba của con không đi vênh vào. Mà con cũng không hề...

Thầy Snape cứ nói tiếp, tận dụng lợi thế của ông, gương mặt thỏn mỏn đầy nham hiểm:

- Cha của trò cũng chẳng thêm tuân thủ luật lệ gì hết. Luật là để ràng buộc bọn phạm nhân kéo cỏi, chứ đâu phải dành cho những kẻ giành được cúp Quidditch hả? Cái đầu của trò cứ phình bốc lên...

- THÔI ĐI!

Harry đột ngột đứng dậy. Một cơn giận khủng khiếp bốc lên, một cơn giận mà từ khi rời ngôi nhà ở đường Privet Drive đến nay Harry mới cảm thấy lại sôi trào ùng ục. Nó không thêm bận tâm đến gương mặt đang đanh lại của thầy Snape, hay đôi mắt đen của thầy đang loé sáng một cách giận dữ:

- Trò vừa nói với tôi cái gì, Potter?

Harry la lên:

- Con nói thầy đừng bôi bác ba của con nữa. Con biết sự thật mà. Ba con đã từng cứu mạng thầy! Thầy Dumbledore đã nói cho con biết! Nếu mà không nhờ ba của con thì thầy đừng có hòng mà còn đứng ở đây.

Làn da vàng ửng của thầy Snape gần như đổi thành màu sữa chua. Ông thì thào:

- Vậy chứ ông Hiệu trưởng có nói cho trò biết cái tình huống mà cha của trò cứu được tính mạng của tôi không? Hay là ông ấy cho là những chi tiết đó quá chướng đối cái lỗ tai tinh tế của cậu Potter quý báu?

Harry cắn môi. Nó không biết điều gì đã xảy ra và nó cũng không muốn nhìn nhận việc gì đã xảy ra - nhưng xem ra thầy Snape biết rõ sự thật. Ông nói với một cái cười gần làm méo mó cả gương mặt:

- Ta ghét cái điệu trò hí hửng đĩnh ninh với những ý tưởng sai lầm về cha trò. Chắc là lâu nay trò tưởng tượng đó là một hành động anh hùng vẻ vang gì đó hả? Để ta chỉnh lại suy nghĩ của trò đã: người cha thánh thiện của trò cùng lũ bạn đã bày một trò đùa cực kỳ vui để chơi ta và khiến ta có thể chết như chơi nếu vào phút chót cha của trò không bị sợ đến lạnh cứng. Chẳng có gì là anh hùng mã thượng trong hành động của y hết. Y cứu mạng ta chỉ là để cứu lấy chính cái mạng của y. Nếu mà trò đùa của y thành công thì y chắc chắn bị đuổi khỏi trường Hogwarts.

Hàm răng vàng khè và lởm chởm của thầy Snape nhe ra. Thầy thành linh quát:

- Lộn trái túi áo ra, Potter!

Harry không nhúc nhích. Nó nghe tiếng lùng bùng trong lỗ tai.

- Lộn trái hết các túi của trò ra, nếu không chúng ta sẽ phải đi thẳng đến phòng thầy Hiệu trưởng. Potter! Móc hết túi ra!

Lạnh tê vì sợ, Harry từ từ móc trong túi ra một gói kẹo lừa của Tiệm Giòn Zonko và tấm bản đồ của Đạo tặc.

Thầy Snape chụp ngay cái túi kẹo lừa Zonko. Harry vội nói, vừa cầu nguyện sao cho nó có thể mượn Ron để đánh lạc hướng:

- Cái đó của Ron cho con... Nó... mua về từ chuyến đi Hogsmeade lần trước...

- Thật sao? Và trò đã bỏ trong túi mang theo mình từ đó cho tới giờ? Cảm động biết chừng nào... và cái gì đây?

Thầy Snape cầm tới tấm bản đồ. Harry cố gắng hết sức giữ cho nét mặt của mình được bình thản. Nó nhún vai:

- Thừa thầy, chỉ là một miếng giấy da thừa mà thôi.

Thầy Snape lật qua lật lại tấm bản đồ, mắt dò xét Harry:

- Chắc chắn là trò không cần xài tới một miếng giấy da cũ rách này, đúng không? Sao trò không... quảng nó đi cho rồi?

Thầy Snape đưa tay lại gần lò sưởi. Harry hấp tấp nói:

- Đừng!

Cái mũi dài ngoằng của thầy Snape giật giật:

- Thì ra! Chắc đây cũng lại là một món quà quý báu của cậu Weasley hả? Hay nó là... cái gì khác nữa? Không chừng là một lá thư viết bằng mực vô hình? Hay... hướng dẫn cách đi tới Hogsmeade mà không cần phải ngang qua các giám ngục Azkaban?

Harry chớp mắt, và mắt thầy Snape lóe sáng lên. Ông rút cây đũa phép ra, vuốt thẳng tấm giấy trên bàn làm việc của mình, lăm bắm:

- Để ta xem... để ta xem... Hãy tiết lộ bí mật của mi!

Thầy Snape gõ đũa phép lên tấm giấy da. Chẳng có chuyện gì xảy ra. Harry nắm chặt hai bàn tay lại để cho bớt run.

Thầy Snape lại gõ đũa phép lên tấm giấy da, nói:

- Hãy tự lộ ra!

Tấm giấy da vẫn trống trơn. Harry hít những hơi thở sâu, bình thản.

Thầy Snape lại gõ mạnh lên tấm giấy da, cất cao giọng:

- Giáo sư Severus Snape, bậc thầy ở trường Hogwarts, ra lệnh cho mi tiết lộ những thông tin mà mi đang giữ!

Như thể có một bàn tay vô hình viết trên trang giấy da, những dòng chữ lần lượt hiện ra trên bề mặt phẳng phiu của tấm bản đồ Đạo tặc.

- Ông Mơ Mộng Ngổ Ngẩn có lời khen giáo sư Snape, và xin ông ta hãy thôi chõ cái mũi to đùng quái dị của ông vô công chuyện của người khác.

Thầy Snape đứng chết trân. Harry trợn trừng mắt ngó, cũng ngạc nhiên đến chết trân trước những lời lẽ đó. Nhưng tấm bản đồ không chịu ngừng bức thư ở đó. Dưới dòng thứ nhất tiếp tục xuất hiện những dòng chữ khác:

- Ông Gạc Nai đồng ý với ông Mơ Mộng Ngổ Ngẩn, và muốn nói thêm rằng giáo sư Snape là một lão già xấu xí khó ưa.

Nếu mà tình huống của Harry lúc đó không cực kỳ căng thẳng thì chuyện đang diễn ra quả là tức cười. Lại thêm những dòng chữ mới xuất hiện:

- Ông Chân Nhồi Bông muốn được bày tỏ nỗi ngạc nhiên rằng một đồ ngốc như vậy mà cũng trở thành giáo sư được.

Harry nhắm mắt lại trong nỗi kinh sợ điếng hồn. Khi nó mở mắt ra thì thấy tấm bản đồ của Đạo tặc đã dứt lời cuối cùng:

- Ông Đuôi Trùn chúc giáo sư Snape một ngày tốt lành, và khuyên ông đi gọi đầu đi, đồ ở dơ rít rịt!

Harry chờ đợi tai họa giáng xuống đầu. Nhưng thầy Snape nói một cách êm ái:

- Thì ra... Chúng ta sẽ giải quyết cái trò này...

Thầy sai bước đến bên lò sưởi, hốt một nắm bột óng ánh trong cái hũ đặt trên bệ lò sưởi, quăng chúng vào ngọn lửa bùng cháy. Thầy Snape gọi qua ngọn lửa:

- Lupin! Tôi muốn nói chuyện.

Harry ngó đăm đăm vào ngọn lửa, cực kỳ ngạc nhiên. Từ trong lò sưởi hiện ra một hình thù to tướng đang xoay tít cực nhanh. Vài giây sau, giáo sư Lupin trèo ra khỏi lò sưởi, tay phúi phúi bụi tro bám trên bộ áo chùng nhếch nhác của mình. Thầy ôn tồn nói:

- Anh gọi tôi à, anh Severus?

Thầy Snape bước dài trở lại bàn giấy, gương mặt cau có méo mó đi vì quá giận dữ.

- Đúng, tôi mới gọi. Tôi vừa bảo Potter lộn trái túi áo của nó. Đây là cái nó giấu trong túi.

Thầy Snape chỉ vào tấm giấy da vẫn còn rành rành hiện rõ mấy dòng chữ của các quý ông Mơ Mộng Ngổ Ngẩn, Đuôi Trùn, Chân Nhồi Bông, và Gạc Nai. Một cảm xúc kỳ lạ bị giấu nhẹm hiện ra trên gương mặt thầy Lupin. Thầy Snape hỏi:

- Sao?

Thầy Lupin vẫn nhìn đăm đăm tấm bản đồ. Harry có cảm tưởng là thầy Lupin đang suy tính rất nhanh. Thầy Snape lại hỏi lần nữa:

- Sao? Tấm giấy da này rõ ràng là chứa đầy ma thuật Hắc ám. Kể như thuộc lãnh vực chuyên môn của thầy đó, Lupin. Anh thử tưởng tượng coi Potter kiếm đâu ra một thứ như vậy?

Thầy Lupin ngược nhìn lên, với nửa cái liếc mắt sang hướng Harry cảnh cáo nó đừng xía vô câu chuyện. Thầy Lupin ôn tồn lặp lại mấy lời của thầy Snape:

- Đầy ma thuật Hắc ám à? Thực lòng anh tin như vậy sao, anh Severus? Theo tôi thấy thì đó chỉ là một tấm giấy da biết sĩ nhục bất cứ ai tìm cách đọc nó. Một trò trẻ con, nhưng chắc chắn là không nguy hiểm. Tôi đoán là Harry vớ được cái này ở một tiệm giỡn...

- Thật à?

Thầy Snape hỏi lại. Hàm của ông cứng đờ ra vì tức giận.

- Anh cho là một cái tiệm giỡn có thể bán cho trò ấy một thứ như vậy sao? Anh không nghĩ là trò ấy nhận trực tiếp từ những người chế tạo thì nghe có lý hơn sao?

Harry không hiểu thầy Snape đang nói về điều gì. Mà có vẻ như thầy Lupin cũng không hiểu. Thầy nói:

- Anh muốn nói là từ ông Đuôi Trùn hay một người nào đó trong số những người này à? Harry, trò có biết ai trong số các ông này không?

Harry nhanh nhẩu đáp:

- Thưa thầy, không ạ.

Thầy Lupin quay lại nói với thầy Snape:

- Thấy không, anh Severus? Theo tôi thì chỉ là một món đồ chơi của tiệm giỡn Zonko...

Đúng lúc đó, Ron chạy ào vô văn phòng thầy Snape. Nó gần như đứt hơi, dừng lại sát bàn giấy của thầy Snape, xoa cơn đau nhói trên ngực và cố gắng nói:

- Con... đã đưa... cái đó... cho... Harry. Con... mua... nó... ở tiệm... Zonko... từ... lâu... rồi...

- Vậy đó!

Thầy Lupin vỗ hai tay vào nhau và nhìn quanh phấn khởi:

- Vậy là coi như rõ ràng rồi! Anh Severus à, tôi lấy lại tấm giấy da này được không?

Thầy xếp tấm bản đồ lại, nhét nó vô túi trong của tấm áo chùng:

- Harry, Ron, hai trò đi theo tôi, tôi cần nói đôi lời với hai trò về bài luận ma cà rồng. Xin thầy tha lỗi cho chúng tôi nhé, thầy Snape?

Harry không dám nhìn thầy Snape khi nó rời văn phòng của thầy. Nó cùng Ron im lặng bước theo thầy Lupin suốt quãng đường trở lại tiền sảnh. Tới đó Harry mới quay qua nói với thầy Lupin:

- Thưa thầy, con...

Thầy Lupin nói ngắn gọn:

- Thầy không muốn nghe một lời giải thích nào cả.

Thầy liếc nhìn quanh tiền sảnh trống vắng và hạ thấp giọng, nói:

- Thầy tình cờ biết là tấm bản đồ này đã bị thầy Filch tịch thu từ nhiều năm nay rồi. Ủ, thầy biết nó là một tấm bản đồ.

Harry và Ron tỏ ra hết sức kinh ngạc. Thầy Lupin vẫn nói tiếp:

- Thầy không muốn biết làm cách nào mà nó lại lọt vô tay con. Tuy nhiên, thầy sững sốt vì các con đã

không đem nộp lại nó. Đặc biệt là sau chuyện xảy ra vừa rồi khi một học sinh để rơi rớt đầu đó thông tin về tòa lâu đài. Thầy không thể trả lại con tấm bản đồ này đâu, Harry à.

Harry không bất ngờ về quyết định đó, và nó quá tha thiết muốn được giải đáp những điều đang thắc mắc đến nỗi nó không buồn kháng cự lại quyết định tịch thu tấm bản đồ của thầy Lupin.

- Thừa thầy, tại sao thầy Snape nghĩ là con lấy tấm bản đồ từ những người chế tạo?

Thầy Lupin ngập ngừng:

- Bởi vì... bởi vì những người chế tạo tấm bản đồ này muốn dụ dỗ con ra khỏi trường. Họ cho là như vậy mới cực kỳ thú vị.

Harry hỏi, giọng kích động:

- Thầy có biết những người đó không?

- Thầy có gặp họ rồi.

Thầy Lupin đáp gọn và nhìn Harry một cách nghiêm nghị hơn bao giờ hết:

- Harry à, con đừng trông mong lần sau thầy lại bao che cho con nữa đấy. Thầy không thể làm cho con quan trọng hóa chuyện Sirius Black. Nhưng thầy cứ tưởng rằng những gì mà con nghe được mỗi khi các giám ngục Azkaban đến gần con đã có tác động đến con nhiều hơn chứ. Ba má của con đã liều mạng mình để cho con được sống sót, Harry à. Con đền đáp họ như vậy thì tệ bạc quá... đem đánh đổi sự hy sinh của họ để lấy một bịch kẹo đùa!

Thầy bước đi, để lại Harry trong tâm trạng còn tệ hơn là khi nó bị thầy Snape kêu vô văn phòng ổng. Nó và Ron chậm rãi leo lên cầu thang cẩm thạch. Khi Harry đi ngang qua bức tượng mù phù thủy chột mắt, nó chợt nhớ ra tấm áo tàng hình: tấm áo vẫn còn ở dưới đó, nhưng bây giờ nó không dám xuống đó lấy lại.

Ron đột ngột mở lời:

- Đó là lỗi của mình. Mình đã xúi bồng đi. Thầy Lupin nói đúng. Làm vậy thì thiệt là ngu. Lẽ ra tụi mình không nên làm vậy...

Nó ngừng ngang; tụi nó đã đi tới hành lang nơi đám quỷ lùn an ninh đang tuần tra canh gác, và Hermione đang đi về phía tụi nó. Chỉ ngó mặt cô bé một cái cũng đủ cho Harry biết chắc là Hermione đã nghe được chuyện gì xảy ra rồi. Trái tim nó nặng chịch như hóa thành chì. Không biết cô nàng đã đi məc với giáo sư McGonagall chưa?

Khi Hermione dừng bước trước mặt hai đứa nó, Ron nói một cách tàn nhẫn:

- Tôi coi cho đã mắt hả? Hay là trò vừa mới đi méc tụi này xong?

- Không!

Hermione đang siết chặt một lá thư trong tay và môi cô bé run run:

- Tôi chỉ nghĩ là các bạn cũng nên biết... Bác Hagrid thua kiện rồi. Con Bầy Mã Buckbeak sắp bị xử tử!

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Chung Kết Quiddick

Hermione giơ lá thư ra, nói:

- Bác ấy gửi cho tôi cái này.

Harry cầm lấy lá thư. Tấm giấy da ẩm ướt và những giọt nước mắt tổ chẳng làm lem dấu mực nhoè nhoẹt ở nhiều chỗ đến nỗi thật là khó mà đọc được lá thư.

Cháu Harry yêu quý,

Chúng ta thua kiện rồi. Bác được phép đem nó về Hogwarts. Ngày xử tử đã được ấn định.

Beaky khoái Luân Đôn lắm.

Bác sẽ không bao giờ quên sự giúp đỡ mà cháu đã giành cho bác.

Hagrid.

Harry kêu lên:

- Họ không thể làm điều đó. Không thể nào! Buckbeak đâu có nguy hiểm chút nào đâu?

Hermione quệt nước mắt, nói:

- Ba của Malfoy đã dọa ép Ủy ban trong chuyện này. Các bạn biết ông là người như thế nào mà. Cái Ủy ban đó gồm toàn một đám ngốc già nhát cáy, và họ sợ ba Malfoy chết khiếp. Nhưng dù sao thì vẫn còn có thể xin kháng án, tòa luôn luôn có vụ đó mà. Chỉ có điều là mình chẳng thấy có chút hy vọng gì hết... sẽ chẳng có gì thay đổi đâu.

Ron hùng hổ nói:

- Có chứ, sẽ thay đổi chứ. Bỏ sẽ không còn phải đơn độc đấu tranh nữa, Hermione à. Mình sẽ giúp bồ.

- Ôi, Ron!

Hermione vòng hai tay ôm chầm cổ Ron và òa khóc nức nở. Ron, với vẻ kinh hoàng, vỗ nhẹ nhẹ lên

đầu Hermione để an ủi cô bé một cách hết sức vụng về. Cuối cùng Hermione không buông Ron ra. Cô bé thốt thức:

- Ron ơi, mình thiệt tình, thiệt tình xin lỗi về vụ con Scrabbers...
- Ôi... thì... nó cũng già rồi.

Ron có vẻ mừng rỡ là được Hermione buông ra. Nó nói:

- Với lại nó cũng hơi vô tích sự. Mà biết chừng đâu ba má mình sẽ mua cho mình một con cú!

Những biện pháp an ninh áp đặt cho tất cả học sinh từ lần đột nhập thứ hai của Black khiến cho Harry, Ron và Hermione không thể nào đi thăm lão Hagrid vào buổi tối nữa. Cơ hội duy nhất để tụi nó có thể nói chuyện với lão là trong giờ học môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí.

Phán quyết của Ủy ban làm cho lão bị sốc đến nỗi chết điếng luôn.

- Lỗi tại bác hết. Miệng lưỡi cứ lú lú lại. Tất cả họ đều ngồi đầy ra đấy, trong những bộ áo chùng đen, mà bác thì cứ làm rớt tờ giấy rồi lại quên bém hết những ngày tháng mà cháu đã tra cứu cho bác, Hermione à. Và rồi ông Lucius Malfoy đứng dậy nói lời buột tội của ông, rồi cái Ủy ban làm đúng y chang những gì ông biểu họ làm...

Ron hung hăng nói:

- Còn xin kháng án được mà! Bác đừng vội bỏ cuộc, tụi cháu cũng đang tìm cách đây!

Ba đứa cùng trở về tòa lâu đài với những đứa học trò khác. Tụi nó có thể nhìn thấy Malfoy đi đằng trước, vừa nói chuyện với Crabbe và Goyle, vừa ngoái đầu nhìn ba đứa tụi nó đi đằng sau mà cười nhạo báng.

Khi đến tòa lâu đài, lão Hagrid buồn bã nói:

- Chẳng được tích sự gì đâu, Ron à. Cái Ủy ban đó có khác gì món đồ trong túi của Lucius Malfoy đâu. Bác chỉ còn nước cố gắng làm cho những ngày cuối cùng của Buckbeak trở thành những ngày hạnh phúc nhất trong đời nó. Bác nợ nó điều đó...

Lão Hagrid quay đi, vội vã bước trở lại căn chòi của lão, giấu mặt trong chiếc khăn tay.

Malfoy, Crabbe và Goyle đã đứng rình bên trong cánh cửa tòa lâu đài lắng nghe:

- Ngó lão già bù lu bù loa kìa!

Malfoy nói:

- Tụi bây có bao giờ trông thấy cái giống gì thảm thương cỡ này chưa? Vậy mà cái đồ tèm lem đó lại được coi như thầy của tụi mình!

Harry và Ron đều tức giận sấn tới trước mặt Malfoy, nhưng Hermione đã ra tay trước hơn hết thầy - CHÁT!

Cô bé thẳng cánh tay dồn hết sức tát thiệt mạnh vào mặt Malfoy. Malfoy lão đảo. Cả Harry, Ron, Crabbe lẫn Goyle đều đứng chết trân vì sửng sốt khi Hermione lại giơ cánh tay lên một lần nữa.

- Mi dám gọi bác Hagrid là đồ thảm thương, còn mi là đồ thối tha, đồ ác độc...

Ron chụp cánh tay của Hermione, can ngăn một cách yếu ớt:

- Hermione!

Hermione vùng mạnh để thoát ra:

- Tránh ra, Ron!

Hermione rút cây đũa phép của cô bé ra. Malfoy bước thụt lùi lại. Crabbe và Goyle lộ vẻ hoang mang hết sức, ngó Malfoy chờ đợi chỉ thị. Malfoy lăm bằm:

- Đi!

Trong nháy mắt, cả ba đứa biến mất trong hành lang dẫn xuống tầng hầm.

Ron lập lại "Hermione!" với giọng vừa kinh ngạc vừa cảm kích. Hermione rít lên:

- Harry, bồ phải đánh bại nó trong trận chung kết Quidditch mới được! Bồ phải thắng, bởi vì mình sẽ không thể nào chịu đựng nổi nếu Slytherin thắng.

Ron vẫn lồi mắt ra mà nhìn Hermione, nhưng nó bảo:

- Tụi mình tới giờ học Bùa chú rồi.

Bọn trẻ vội vã đi lên cầu thang cẩm thạch hướng về phòng học của giáo sư Flitwick.

Khi Harry mở cửa phòng học thì thầy Flitwick khiển trách:

- Các trò trễ rồi đó! Mau về chỗ ngồi, lấy đũa phép ra. Vào buổi học hôm nay chúng ta sẽ thí nghiệm Bùa Hưng phấn. Các trò khác đã chia thành từng đôi...

Harry và Ron vội vàng về chỗ ngồi ở cuối lớp và mở cặp ra. Ron ngoảnh nhìn ra sau lưng:

- Hermione đâu rồi?

Harry cũng nhìn quanh. Hermione không hề bước vô lớp học, mặc dù Harry đoán chắc là cô bé còn ở ngay bên cạnh nó khi nó mở cánh cửa phòng học ra. Harry trợn mắt ngó Ron:

- Sao kỳ lạ vậy? Có lẽ... có lẽ bạn ấy ghé vô nhà vệ sinh hay đâu đó?

Nhưng suốt buổi học hôm đó vẫn không thấy Hermione trở vào lớp. Khi cả lớp tan học để đi ăn trưa, ai cũng cười toe toét. Ron nói:

- Lẽ ra Hermione cũng có thể làm một bùa Hưng phấn cho chính mình.

Bùa Hưng phấn đã khiến cho tụi nó có cảm giác rất ư cao hứng phấn khởi.

Nhưng mà Hermione cũng không có mặt ở trong phòng ăn trưa. Khi tụi nó ăn tới món bánh táo tráng miệng, cái "hậu vị" của Bùa Hưng phấn rã dần, Harry và Ron mới bắt đầu hơi hơi lo lắng.

Lúc hai đứa vội vàng trèo lên cầu thang xoắn về tháp Gryffindor, Ron lo âu nói:

- Bồ nghĩ coi, hay là Malfoy đã làm gì Hermione?

Hai đứa đi ngang qua đám quỷ lùn an ninh, đọc mật khẩu cho Bà Bé (Flibbertigibbet) - rồi chen nhau chui qua cái lỗ chân dung vô trong phòng sinh hoạt chung.

Hermione đang ngồi ngủ say sưa cạnh một cái bàn, đầu đặt trên cuốn sách Số học để mở. Harry và Ron ngồi xuống hai bên Hermione, chọc cho cô bé thức dậy.

Hermione giật mình, bừng thức giấc, ngơ ngác nhìn đăm đăm chung quanh:

- Ca... cái... cái... gì? Tối giờ học rồi hả? Bây giờ tụi mình học tới môn gì rồi?

Harry nói:

- Môn Tiên tri, nhưng còn hai mươi phút nữa mới lên lớp. Hermione à, sao bồ không vô lớp học Bùa chú?

Hermione ré lên:

- Cái... gì? Ôi, thôi rồi! Mình quên bég đi lớp Bùa chú!

Harry lấy làm lạ:

- Làm sao bồ có thể quên bég đi được? Bồ đi cùng với tụi này tới tận cửa phòng học mà!

Hermione rên rĩ:

- Mình không thể nào tin được! Giáo sư Flitwick có giận lắm không? Ôi, chính là tại Malfoy, mình cứ nghĩ tới nó mà quên hết mọi thứ!

Ron ngó xuống cuốn sách Số học to đùng mà Hermione đã dùng để kê đầu như một cái gối:

- Bờ biết không, Hermione? Mình thấy bờ kiệt sức tới nơi rồi. Bờ cố gắng làm nhiều quá sức mình đó!

- Đâu có! Mình hông kiệt sức đâu!

Hermione kêu lên, vừa vuốt mớ tóc khỏi xòa xuống mắt, vừa nhìn quanh một cách vô vọng để kiểm cái cặp của mình:

- Chẳng qua là mình chỉ nhầm lẫn chút xíu, vậy thôi. Mình nên đi gặp giáo sư Flitwick để xin lỗi thì tốt hơn. Hẹn gặp lại mấy bờ trong lớp Tiên tri nha!

Hai mươi phút sau Hermione nhập bọn với Harry và Ron ở chân cầu thang dẫn lên lớp học của giáo sư Trelawney, trông vẻ mặt cực kỳ rầu rĩ:

- Mình không thể nào tin được là mình lại bỏ lỡ mất bài Bùa Hứng phấn! Mình dám cá là khi thi thế nào cũng ra bài đó. Giáo sư Flitwick đã nói xa nói gần là sẽ có thể thi bài đó!

Ba đứa cùng nhau leo lên cầu thang dẫn tới căn phòng âm u cheo leo tuốt trên đỉnh tháp. Trên mỗi cái bàn nhỏ là một trái cầu pha lê lóng lánh đầy sương trắng màu ngọc trai. Harry, Ron và Hermione cùng ngồi chung với nhau quanh một cái bàn con ọp ẹp. Ron đảo một con mắt cảnh giác nhìn chung quanh để canh giáo sư Trelawney, đề phòng trường hợp bà lảng vảng gần đó. Nó làu bàu:

- Mình tưởng tới học kỳ sau tụi mình mới phải học môn bói cầu pha lê chứ!

Harry cũng thì thầm đáp lại:

- Đừng có phàn nàn nữa, như vậy có nghĩa là tụi mình đã xong môn bói chỉ tay rồi. Mình đã phát chán cái kiểu co rúm người hãi sợ của cổ mỗi lần cổ ngó vô bàn tay của mình rồi.

- Chúc các trò một ngày tốt lành!

Giọng nói huyền bí quen thuộc vang lên, và giáo sư Trelawney từ trong bóng tối hiện ra một cách bất ngờ đầy kịch tính như thường lệ. Parvati và Lavender run lên vì hồi hộp, gương mặt hai đứa này được rọi sáng bằng ánh phản chiếu đùng đục của trái cầu pha lê.

Giáo sư Trelawney tự mình ngồi xuống một cái ghế quay lưng lại lò sưởi, đưa mắt nhìn chung quanh:

- Tôi đã quyết định giới thiệu môn bói cầu pha lê hơi sớm hơn dự định một tý. Định mệnh đã chỉ dẫn cho tôi biết rằng kỳ thi vào tháng sáu của các trò sẽ có môn bói cầu, và tôi phải lo cho các trò được thực hành đầy đủ.

Hermione khịt khịt mũi. Cô bé nói mà không cần bận tâm hạ thấp giọng xuống:

- Chà, thật tình mà nói... cái gọi là "định mệnh đã chỉ dẫn"... Ai ra đề thi? Cô giáo chứ ai! Sự tiên đoán của cô sao mà hay thiệt!

Khó mà nói được là giáo sư Trelawney có nghe lọt tai lời của Hermione không, bởi vì gương mặt của bà ẩn khuất trong bóng tối. Tuy nhiên bà vẫn tiếp tục như thế bà không hề nghe thấy gì hết. Bà nói giọng mơ màng:

- Bói cầu pha lê là một nghệ thuật đặc biệt tinh túy. Tôi không trông mong bất cứ ai trong số các trò Thấy khi mới lần đầu soi nhìn vào chiều sâu vô tận của trái cầu pha lê. Chúng ta sẽ bắt đầu bằng cách thực hành thư giãn ý thức và ngoại nhãn...

Ron bắt đầu cười khúc khích không cách nào nhịn được, và nó phải nhét cả nắm tay vô họng để bịt tiếng cười lại.

-... để làm trong sáng Nội Nhãn và siêu thức. Có thể, nếu chúng ta may mắn, một số các trò sẽ được Thấy trước khi kết thúc buổi học.

Và thế là mọi người bắt đầu. Ít nhứt thì Harry cũng thấy cực kỳ ngu ngốc khi trơ mắt nhìn chăm chăm một trái cầu pha lê, nó cố gắng giữ cho đầu óc mình trống rỗng khi những ý nghĩ như "trò này ngu thiệt..." lướt qua đầu óc. Cũng chẳng được tích sự gì khi Ron cứ xì ra những tiếng khúc khích nín không được, còn Hermione thì cứ tắc lưỡi không ngừng.

Sau chừng mười lăm phút ráng yên lặng ngó chăm chăm trái cầu pha lê, Harry hỏi hai bạn:

- Thấy cái gì chưa?

Ron chỉ tay, nói:

- Thấy, có một vết cháy xém trên cái bàn tay này, chắc là ai đó đã làm ngã cây đèn cầy.

Hermione rít giọng:

- Cái trò này thiệt là mất thì giờ. Lẽ ra mình có thể thực hành cái khác hữu ích hơn. Đáng ra mình đã có thể bắt kịp bài Bùa Hừng phấn...

Giáo sư Trelawney sột soạt đi ngang qua chỗ ba đứa. Bà nói rì rầm trong tiếng va chạm leng keng của

mấy cái vòng đeo tay:

- Có ai muốn tôi giải thích giúp những điềm báo mờ mờ trong trái cầu pha lê của mình không?

Ron lẩm bẩm:

- Mình khỏi cần giúp. Cái điềm này nghĩa là gì thì quá rõ ấy chứ: tối nay trời sẽ đầy sương mù.

Cả Harry và Hermione đều bật cười to.

Mọi cái đầu đều quay về hướng tụi nó. Parvati và Lavender tỏ ra bị xúc phạm ghê gớm. Giáo sư Trelawney thì nói:

- Đó, thật tình! Các trò đang phạm đến làn sóng tiên tri!

Bà đến gần cái bàn của tụi nó và xăm soi nhìn vào trái cầu pha lê. Harry cảm thấy trái tim mình chùng xuống. Nó đoán chắc là nó biết tổng điều gì sắp sửa xảy ra...

Giáo sư Trelawney kê cái mặt sát trái cầu, để cho trái cầu phản chiếu thành hai trong đôi tròng kiếng khổng lồ của bà và thì thầm:

- Có cái gì đó ở đây! Cái gì đó đang di chuyển... nhưng mà cái gì thế nhỉ?

Harry chuẩn bị sẵn sàng đem đánh cược bất cứ thứ gì nó đang có, kể cả cây chổi thần Tia Chớp, rằng "cái gì đó" chắc chắn không phải là một tin lành, cho dù là tin gì đi nữa. Mà đúng như vậy...

Giáo sư Trelawney thở ra, ngược lên chăm chú nhìn Harry:

- Trò ơi... nó hiện ra đây nè, rõ ràng hơn bao giờ hết... Ôi, nó đang lén lút săn đuổi trò, đang đến gần trò hơn bao giờ hết... cái Hung...

Hermione vượt miệng nói to:

- Ôi, trời đất quỷ thần ơi, xin đừng lặp lại cái Hung tình nhảm nhí đó nữa!

Giáo sư Trelawney nhướn đôi mắt to lồ lộ của bà nhìn vào mặt Hermione. Parvati thì thảo điều gì đó với Lavender, rồi cả hai đưa cùng tròng mắt ngó Hermione. Giáo sư Trelawney đứng thẳng lên, dò xét Hermione với một cơn giận không thể nhầm lẫn vô đâu được.

- Ta rất tiếc phải nói rằng từ giờ phút trò bước vào lớp học này, trò yêu dấu ạ, ta đã thấy rõ là trò không hề có những phẩm chất qui định mà bộ môn nghệ thuật tiên tri cao quý đòi hỏi. Thực vậy, ta không thể nhớ được là ta có từng gặp một học sinh nào mà đầu óc trần tục một cách vô vọng như thế này chưa.

Một khoảnh khắc yên lặng nặng nề. Bỗng nhiên...

- Tốt!

Hermione đột ngột nói, đứng dậy và nhét cuốn sách Vén Màn Tương Lai vô trong cặp của mình. Cô bé lập lại:

- Tốt thôi!

Quảng cái cặp qua vai và đung Ron suýt té bật ngửa ra khỏi ghế, Hermione nói:

- Mình bỏ cuộc thôi! Mình đi đây!

Và trước sự kinh ngạc của cả lớp, Hermione bước dài ngang qua lớp học tới cánh cửa như cái bẫy sập, đá nó bật mở ra, trèo xuống cầu thang, và đi khuất mắt.

Đến mấy phút sau lớp học mới ổn định. Giáo sư Trelawney có vẻ quên mất tiêu cái Hung tinh. Bà thành linh xoay về hướng bàn của Harry và Ron, vừa thở hỗn hển vừa kéo mạnh cái khăn choàng thật sát vô người.

Lavender thành linh thét lên khiến ai nấy đều giật mình:

- ÔÔÔÔÔ! Ôi thưa giáo sư Trelawney, con vừa mới nhớ ra! Cô thấy bạn ấy đã rời bỏ lớp học, đúng không? Đúng không thưa giáo sư? Vào khoảng lễ Phục sinh, một trong số chúng ta sẽ rời bỏ chúng ta vĩnh viễn! Giáo sư đã nói điều đó từ lâu rồi, phải không giáo sư?

Giáo sư Trelawney nở một nụ cười với Lavender, một nụ cười mát như đầm sương.

- Đúng vậy, trò thân yêu ạ, tôi quả thực biết trước rằng trò Granger sẽ rời bỏ chúng ta. Tuy nhiên người ta vẫn hy vọng là người ta có thể nhầm lẫn về các dấu hiệu... Các trò biết đấy, Nội Nhân có thể là một gánh nặng...

Lavender và Parvati tỏ ra xúc động sâu sắc và ngồi nhích qua một bên để giáo sư Trelawney có thể nhập vô bàn của hai đứa.

Ron có vẻ kinh hoảng, rù rì với Harry:

- Ê, một ngày thiệt tệ hại cho Hermione há!

- Ủ.

Harry liếc nhìn vô trái cầu pha lê, nhưng không thấy gì hết ngoài một làn sương mù trắng đục xoáy tít. Không biết có đúng thật là giáo sư Trelawney đã nhìn thấy Hung tinh lần nữa hay không? Còn nó, nó có

nhìn thấy không? Nếu vậy, nó chỉ còn có thiếu một tai nạn "sém chết" nữa là đủ, mà trận chung kết Quidditch thì ngày một gần kề.

oOo

Những ngày lễ Phục sinh mà bọn trẻ cũng không được xả hơi hoàn toàn. Mấy đứa học năm thứ ba chưa bao giờ bị tổng cho nhiều bài tập đến như vậy. Neville Longbottom chỉ còn chút xíu nữa là suy sụp thần kinh, mà nó không phải là đứa duy nhất.

Một buổi trưa, Seamus Finnigan găm lên trong phòng sinh hoạt chung:

- Như vậy mà gọi là nghỉ lễ hả? Còn cả tỉ năm mới tới kỳ thi, họ chơi trò gì vậy?

Nhưng mà chẳng có ai phải làm nhiều bài tập như Hermione cả. Thậm chí bỏ đi môn Tiên tri, cô bé vẫn còn học nhiều môn hơn hết thấy những đứa khác. Hermione thường thường là người cuối cùng rời phòng sinh hoạt chung vào buổi tối, và là người đầu tiên vào thư viện của trường vào buổi sáng hôm sau. Hai mắt cô bé có quầng thâm viền bên dưới, y như mắt thầy Lupin vậy, và có vẻ như sắp trào nước mắt đến nơi.

Ron đã lãnh lấy trách nhiệm về vụ xin kháng cáo cho con Buckbeak. Những khi không phải làm bài tập của mình, Ron chúm mũi vô những pho sách đồ sộ có tựa đại khái như Sổ Tay Về Tâm Lý Bằng Mã và Chim Hay Quý? Một Nghiên Cứu Về Tính Hung Ác Của Bằng Mã. Nó bị cuốn hút vô đề tài đó đến nỗi quên cả đối xử tệ bạc với con Crookshanks.

Trong lúc đó, Harry phải thu xếp làm bài tập sao cho có thì giờ để luyện tập Quidditch mỗi ngày, chưa kể đến những buổi thảo luận chiến thuật dài vô tận với Wood. Trận đấu giữa đội Slytherin và Gryffindor sẽ diễn ra vào ngày thứ bảy đầu tiên sau lễ Phục sinh. Đội Slytherin hiện đang đứng đầu bảng với đúng hai trăm điểm trội hơn. Điều này có nghĩa là (như Wood thường xuyên nhắc nhở đội nhà) đội Gryffindor cần phải thắng trận này với số điểm cao hơn hai trăm điểm mới giành được cúp Quidditch. Cũng có nghĩa là Harry phải gánh trên vai cái trách nhiệm chiến thắng, bởi vì bắt được trái banh Snitch thì được thưởng một trăm năm chục điểm. Wood cứ đều đều bảo Harry:

- Thành ra em chỉ bắt trái banh Snitch khi nào đội mình đã thắng ít nhất năm chục điểm. Chỉ với điều kiện là chúng ta dẫn trước hơn năm mươi điểm, nhớ nghe Harry, chứ nếu không thì dù chúng ta có thắng trận đấu thì cũng không thể giành được cúp Quidditch. Em biết điều đó chứ, Harry? Em chỉ được bắt trái banh Snitch nếu chúng ta dẫn trước...

Harry hét:

- EM BIẾT MÀ ANH OLIVER!

Cả nhà Gryffindor đều bị trận đấu sắp tới ám ảnh. Từ sau thời Tầm thủ huyền thoại Charlie Weasley (anh thứ hai của Ron) đến tận bây giờ, nhà Gryffindor chưa hề giành được cúp Quidditch lần nào nữa.

Nhưng Harry tin chắc là không ai trong nhà Gryffindor, kể cả Wood, lại tha thiết muốn tranh cúp Quidditch như chính nó, Harry. Mỗi cừu thù giữa Harry và Malfoy đã lên tới đỉnh điểm rồi. Malfoy vẫn ghim trong lòng vụ Harry quăng sinh vô nó ở làng Hogsmeade, và nó còn điên tiết hơn nữa khi thấy Harry cũng luôn lách sao đó mà thoát khỏi bị trừng phạt. Harry cũng chưa quên vụ Malfoy tìm cách ngằm hại nó trong trận đấu với đội Ravenclaw, nhưng chính vụ Buckbeak mới khiến cho Harry thêm quyết tâm đánh bại Malfoy trước cả trường.

Theo như mọi người nhớ thì chưa bao giờ có một trận đấu nào mà gần đến ngày thi không khí lại căng thẳng như vậy. Khi mà những ngày lễ đã trôi qua, sự căng thẳng giữa hai đội và hai nhà đã tới mức bùng nổ. Vài cuộc hỗn chiến nho nhỏ đã xảy ra trong hành lang, mà trận gay cấn nhất đã đưa tới hậu quả là một đĩa năm thứ tư của nhà Gryffindor và một đĩa năm thứ sáu bên nhà Slytherin bị đưa vô bệnh thất với những lỗ tai cứ mọc lĩa chìa ra những cây tỏi tây.

Đây là thời gian đặc biệt tồi tệ đối với Harry. Nó không thể nào đi tới lớp học mà không bị bọn Slytherin khoèo chân ngáng cản hay tìm cách làm cho sẩy chân té ngã. Nó đi tới chỗ nào cũng bị Crabbe và Goyle rình rập nhảy xổ ra rồi xụ xuống bỏ đi trong thất vọng khi thấy chung quanh Harry luôn có một đám đông vây kín. Wood đã chỉ thị rằng Harry phải luôn luôn có người đi kèm theo ở mọi nơi, để phòng trường hợp bọn Slytherin âm mưu loại Harry ra khỏi cuộc đấu. Cả nhà Gryffindor hè nhau thực hiện nhiệm vụ đó một cách quá ư sốt sắng, đến nỗi Harry không thể nào đến lớp đúng giờ được nữa, bởi vì nó cứ bị kẹt giữa một đám đông lúc nhúc chí choé không ngừng. Bản thân Harry thì lo lắng nhiều về cây chổi thần Tia Chớp của nó hơn là lo cho bản thân mình. Khi nào không cỡi cây chổi thần, nó khóa kỹ cây chổi trong rừng, rồi thường xuyên phóng về tháp Gryffindor vào những giờ ra chơi để kiểm tra cho chắc là cây chổi thần Tia Chớp vẫn còn đó.

oOo

Vào buổi tối trước trận đấu, trong phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor không ai chuyên chú vào việc riêng như thường ngày được. Ngay cả Hermione cũng phải bỏ sách xuống. Cô bé nói một cách lo âu:

- Mình không thể nào học bài được. Mình không thể nào tập trung được.

Trong phòng rất ồn ào. Fred và George bị căng thẳng quá nên quậy âm ỉ và từng bừng hơn bao giờ hết. Wood thì cứ lom khom trên cái mô hình sân bóng Quidditch ở một góc phòng, dùng cây đũa phép của mình mà chọc mấy hình nộm be bé trên sân đấu, rồi lăm bắm với chính mình. Angelina, Alicia và Katie thì cười ngặt nghẽo vì những trò đùa của Fred và George. Harry thì ngồi với Ron và Hermione, tách ra khỏi cái trung tâm náo nhiệt đó, cố gắng không nghĩ ngợi gì đến ngày hôm sau, bởi vì cứ mỗi lần nghĩ đến là nó có cảm giác khủng khiếp là có cái món gì đó bự chẳng đang còn cào trong bao tử đòi ọc ra.

Trông Hermione cũng hãi hùng lắm, nhưng cô bé cố nói:

- Bỏ sẽ không sao đâu.

Ron nhấn mạnh:

- Bồ có cây chổi thần Tia Chớp mà!

Bao tử Harry quặn lại, nó nói:

- Ừ...

Thiệt là nhẹ nhõm khi Wood bỗng nhiên đứng dậy và gào to:

- Toàn đội chú ý! Đi ngủ!

o0o

Harry ngủ chập chờn đầy mộng mị. Ban đầu nó chiêm bao thấy nó ngủ quên, bị Wood hét gọi:

- Mày đâu rồi? Tụi tao phải dùng thẳng Neville thế chỗ mày thôi!

Rồi nó mơ thấy Malfoy và những người khác trong đội Slytherin cỡi rồng bay đến sân đấu. Nó đang bay thiệt nhanh bằng một tốc độ có thể làm gãy cổ như chơi, cố gắng né tránh những ngọn lửa phun ra từ miệng của con rồng chiến mà Malfoy đang cỡi. Bỗng nhiên nó nhận ra rằng nó bị quên mất cây chổi thần Tia Chớp, thế là nó bèn té thẳng từ trên không trung xuống và giật mình thức giấc.

Mất mấy giây định thần Harry mới nhớ ra rằng trận đấu vẫn chưa diễn ra, rằng nó vẫn nằm an toàn trên giường, và rằng đội Slytherin chắc chắn là không được phép cỡi rồng thi đấu Quidditch. Nó cảm thấy khát khô cổ họng. Hết sức lặng lẽ, Harry ra khỏi giường và đi rót cho mình một ly nước từ cái bình nước bằng bạc đặt dưới cửa sổ.

Sân trường vẫn yên tĩnh và vắng ngắt. Không một làn gió thoảng hay hơi thở nào làm lay động những tán cây trong khu Rừng Cấm. Cây Liễu Roi cũng bất động và trông có vẻ ngây thơ ra phết. Mọi việc đều có vẻ như thể những điều kiện để trận đấu diễn ra rất ư hoàn hảo.

Harry đặt cái ly của nó xuống và sắp quay trở lại giường thì mắt nó bỗng bắt gặp một cái gì, một con gì đó đang bò ngang qua bãi cỏ ánh bạc trong đêm. Harry phóng ngay lại chiếc bàn nhỏ bên cạnh giường ngủ của nó, chụp vội cặp mắt kiếng đeo vào mắt, rồi hối hả quay trở lại bên cửa sổ. Không lẽ nào là Hung tinh - Không, không phải lúc này - không thể ngay trước trận đấu như vậy!

Harry lại chăm chú soi mói ngó xuống sân trường, và sau một phút căng mắt tìm kiếm, nó tìm thấy cái đó. Hiện giờ cái đó đang đi men theo bìa rừng... nó không phải là Hung tinh... nó là một con mèo... Harry nín tay vào gờ cửa sổ thở phào khi nó nhận ra cái đuôi xù như cây chổi súc chai. Cái con đó chỉ có thể là con Crookshanks mà thôi...

Mà có phải chỉ có một mình con Crookshanks không? Harry nheo mắt chăm chú nhìn, mũi ịn dẹt lép vế lớp cửa kính. Crookshanks dường như đang đứng lại. Harry tin chắc là con mèo cũng đang nhìn thấy vật gì đó di chuyển trong bóng cây.

Chỉ lát sau, vật đó hiện ra một con chó đen vĩ đại lông lá bờm xờm đang len lén đi ngang qua bãi cỏ, Crookshanks lon ton chạy theo bên cạnh. Harry trừng mắt ngó trân trân. Như vậy nghĩa là sao? Nếu Crookshanks cũng nhìn thấy con chó thì làm sao mà con chó đó có thể là điềm báo trước cái chết của Harry? Nó rít lên khe khẽ:

- Ron! Dậy đi, Ron!

- Hả?

- Mình cần bồ nói cho mình biết xem bồ có thấy cái này không?

Giọng Ron lè nhè ngái ngủ:

- Trời còn tối thui mà Harry. Bồ thức dậy làm gì...?

- Tới đây đi...

Harry quay lại nhìn thật nhanh về phía cửa sổ. Crookshanks và con chó đã biến mất. Harry trèo cả lên bộ cửa sổ để cố nhìn vào vùng bóng râm của tòa lâu đài, nhưng cả hai con vật đều không có ở đó. Hai con vật đó đã đi đâu rồi?

Một tiếng ngáy to vang lên báo cho Harry biết là Ron đã chìm sâu vào giấc ngủ say sưa.

oOo

Harry và những người khác trong đội Gryffindor bước vào Đại sảnh đường vào sáng ngày hôm sau trong tiếng vỗ tay hoan hô vang rền. Harry không thể nào dừng cười toe toét khi nhìn thấy cả những học sinh của hai bàn Ravenclaw và Hufflepuff cũng hè nhau vỗ tay cổ vũ tụi nó. Đám học sinh bên nhà Slytherin thì rít lên the thé khi tụi nó đi ngang qua bàn chúng. Harry để ý thấy Malfoy có vẻ tái mét hơn cả ngày thường.

Wood bỏ cả buổi điểm tâm để khuyên bảo mọi người hãy cố ăn, trong khi bản thân anh thì không đụng tới một món ăn nào. Để rồi khi mà chưa ai ăn xong, anh đã lật đặt lửa mọi người ra sân đấu, để cho cả đội có thể có một ý niệm về các điều kiện thi đấu. Khi cả đội rời Đại sảnh đường, mọi người lại vỗ tay hoan hô lần nữa. Cho Chang hét:

- Chúc may mắn nha Harry!

Harry cảm thấy mình mắc cỡ đỏ mặt. Wood vừa bước nhanh trên sân đấu, với đội Gryffindor bước theo sau lưng, vừa nhìn quanh, vừa nói:

- Ô-kê... gió không đáng kể... mặt trời hơi chói, điều này có thể hạn chế tầm nhìn của tụi em, hãy chú ý cẩn thận... mặt đất hơi cứng, tốt, nó giúp chúng ta bật lên được nhanh...

Cuối cùng Wood nhìn thấy cánh cửa tòa lâu đài mở ra ở phía xa xa, và toàn thể trường Hogwarts túa ra hướng về sân vận động. Wood bèn ra lệnh cụt ngủn:

- Phòng thay đồ!

Chẳng ai nói năng gì khi cả đội mặc vào những tấm áo chùng màu tía. Harry không biết những người kia có cảm thấy như nó đang cảm thấy không: như thể nó vừa điểm tâm xong một mớ con gì bò quẩn quại. Và hầu như chưa kịp gì hết thì đã nghe tiếng Wood giục:

- Được rồi, đã tới giờ, chúng ta đi thôi...

Đội Gryffindor bước vào sân đấu trong tiếng hò reo rộ lên như sóng trào. Ba phần tư đám đông đeo phù hiệu hoa hồng tía, vẫy những lá cờ tía có huy hiệu sư tử Gryffindor hay phất những biểu ngữ ghi những khẩu hiệu như: "ỦNG HỘ ĐỘI GRYFFINDOR!" và "SƯ TỬ GIÀNH CÚP!"

Tuy nhiên đằng sau các cột gôn của đội Slytherin là hai trăm người mặc áo xanh lá cây, biểu tượng con rắn Slytherin lóng lánh trên những lá cờ của nhà này, và giáo sư Snape ngồi ngay hàng ghế đầu, mặc áo màu xanh như những người khác, trên môi thầy nở một nụ cười nham hiểm.

Như thường lệ, Lee Jordan đóng vai bình luận viên trận đấu. Nó đang rao lên:

- Và đây đội Gryffindors! Potter, Bell, Johnson, Spinnet, Weasley, Weasley và Wood. Họ được dư luận công nhận là đội hay của Hogwarts mà người ta được xem trong vài năm gần đây...

Lời bình của Lee Jordan bị chìm lỉm trong tiếng la ó phản đối vang lên từ đám đông bên phía nhà Slytherin.

- Và bây giờ là đội Slytherin, do đội trưởng Flint dẫn đầu. Flint đã tạo ra một số thay đổi trong đội hình và có vẻ chuộng kích thước hơn là kỹ xảo...

Đám đông nhà Slytherin lại rộ lên la ó. Tuy nhiên, Harry thấy Jordan cũng có lý. Malfoy có lẽ là đứa gọn ghẽ nhất trong đội Slytherin, chứ còn những đứa khác, đứa nào đứa nấy như ông khổng lồ.

Bà Hooch hô:

- Hai đội trưởng hãy bắt tay nhau!

Flint và Wood cùng tiến lại gần nhau và người này chụp tay người kia bóp thật chặt; trông như thể người này đang cố bẻ gãy mấy ngón tay người kia cho rồi.

Bà Hooch lại ra lệnh:

- Trèo lên chổi! Ba... Hai... Một...

Tiếng còi của bà vừa hoét lên đã lạc mất trong tiếng gầm của đám đông khi mười bốn cây chổi thần cùng vọt lên không trung. Harry cảm thấy tóc tai mình bay ngược hết ra sau, sự lo âu đã nhường chỗ cho sự hào hứng được bay trên cây Tia Chớp; liếc nhìn chung quanh, thấy Malfoy đang bám sau đuôi, nó bèn tăng tốc độ vọt tới để tìm trái banh Snitch.

- Và bây giờ đội Gryffindor đang giữ banh, Alicia của nhà Gryffindor cùng với trái Quaffle đang nhắm thẳng đến cột gôn của đội Slytherin. Được đó, Alicia! Ôi... không được rồi... trái Quaffle đã bị Warrington chặn lại, Warrington của nhà Slytherin đang bắt lên cao trên sân đấu... ẦM! Chà, George chơi một trái Bludger ngoạn mục, Warrington làm rớt trái Quaffle rồi, nó lập tức bị Johnson bắt lại, Johnson nhà Gryffindor đã lại có banh, cố lên, Angelina... một cú xoay mình né Montague hết xẩy... Ê, thụp xuống, Angelina, có một trái Bludger đang bay tới... ANGELINA ĐÃ LÀM BÀN! 10-0, ĐIỂM CHO ĐỘI GRYFFINDOR!

Angelina thụi vào không khí khi cô bé bay vút đến cuối sân đấu vòng lại, biến người màu tím đỏ gào lên đầy vui sướng...

- Ối!

Angelina suýt nữa bị bật ra khỏi cây chổi mình đang cỡi vì bị Marcus Flint đâm sầm vào. Đám đông bên dưới rống lên la ó, Flint nói:

- Xin lỗi! Xin lỗi, tôi không trông thấy cô ta...

Ngay sau đó, Fred Weasley phang nguyên cây gậy của Tâm thủ vô sau đầu Flint. Mũi của Flint đập đập vô cán chổi của nó, chảy máu đầm đìa.

Bà Hooch bay phóng tới giữa hai đứa, rít lên:

- Phạm lỗi! Một cú phạt đền cho nhà Gryffindor vì một cú tấn công không có khiêu khích vào Truy thủ của họ! Một cú phạt đền cho Slytherin vì gây thiệt hại có tính toán cho Truy thủ của họ!

Fred hét lên:

- Thôi mà cô!

Nhưng bà Hooch đã thôi còi cái hoét và Alicia lao thẳng tới trước để thực hiện cú phạt đền.

- Cố lên, Alicia!

Lee gào trong sự im lặng lắng xuống giữa đám đông ở cầu trường.

- VÔ! ALICIA ĐÃ ĐÁNH BẠI THỦ QUÂN! 20-0, ĐIỂM CHO ĐỘI GRYFFINDOR!

Harry quay ngoắt cây chổi thần Tia Chớp lại, quan sát Flint đang bay tới để thực hiện cú phạt đền cho đội Slytherin, lúc đó mũi anh ta vẫn còn chảy máu ròng ròng. Wood đang bay lượn phía trước cột gôn của đội Gryffindor, quai hàm anh nghiêng tẹo lại.

Lee Jordan thuyết minh với đám đông:

- Dĩ nhiên Wood là một siêu thủ quân! Xuất sắc! Rất khó vượt qua... thiệt là khó... RA! TÔI KHÔNG THỂ NÀO TIN ĐƯỢC! WOOD ĐÃ BẮT ĐƯỢC BANH!

Harry nhẹ nhõm quay ra, lại chăm chú nhìn chung quanh để tìm kiếm trái banh Snitch, nhưng vẫn để lọt vào tai tất cả những lời bình luận của Lee Jordan. Điều quan trọng đối với Harry lúc này là làm sao kèm Malfoy cho nó không bắt được trái banh Snitch cho đến khi đội Gryffindor có được số điểm trên năm mươi.

- Gryffindor lại được banh... Ồ, không, đội Slytherin lấy được banh rồi... không!... Gryffindor vừa giành lại banh và chính Katie Bell, Katie Bell của nhà Gryffindor đang giữ trái Quaffle, cô đang xẹt qua đấu trường... HÀNH ĐỘNG QUẢ LÀ CÓ CÂN NHẮC!

Truy thủ của đội Slytherin là Montague cắt đường bay ngay phía trước Katie, và thay vì giật trái Quaffle, nó lại chụp ngay đầu cô bé. Katie nhào lộn trong không trung, cố gắng giữ thăng bằng trên cây chổi của mình, nhưng làm rớt mất trái Quaffle.

Tiếng còi của bà Hooch lại vang lên lần nữa khi bà phóng vọt lên phía trên Montague và lên tiếng quát thét nó. Một phút sau, Katie đã đẩy được thêm một trái phạt đền nữa qua khỏi Thủ quân của đội Slytherin.

- BA MƯƠI - KHÔNG! ĐÁNG ĐỜI ĐỒ CHƠI BẮN, CHƠI MÁNHN...

- Jordan, nếu trò không thể ngưng bình luận một cách thiên vị như vậy thì...

- Thừa giáo sư, con tường thuật đúng y như trận đấu đang diễn ra mà!

Harry cảm thấy một cơn phấn khích dâng trào. Nó vừa nhắc thấy trái banh Snitch - trái banh đang xoay tít dưới chân một trong những cây cột gôn của đội Gryffindor. Nhưng mà nó chưa thể bắt trái banh Snitch lúc này. Và nếu mà Malfoy nhìn thấy trái banh...

Nguy tạo một vẻ mặt đột nhiên chăm chú tập trung, Harry kéo cán chổi thần Tia Chớp của nó quay vòng lại, tăng tốc độ hướng về phía các cột gôn nhà Slytherin. Trò này tỏ ra rất hiệu nghiệm. Malfoy lập tức bám sát theo sau lưng Harry, hiển nhiên là nó tưởng Harry đã nhìn thấy trái banh Snitch ở phía đó...

VUUÚÚT!

Một trong hai trái Bludger xẹt ngang mang tai của Harry, tổng thẳng vô Derrick, tay Tấn thủ bành ki tô của đội Slytherin. Liền sau đó...

VUUUUÚÚT!

Trái Bludger thứ hai bay xướt qua cùi chỏ Harry. Một Tấn thủ khác - Bole của nhà Slytherin - đang kè sát bên hông nó.

Harry liếc nhanh, thấy Bole và Derrick đang lao về phía nó, gậy giơ cao lăm lăm. Harry canh đúng vào giây phút chót mới phóng vọt lên cao, khiến Bole và Derrick đâm sầm vào nhau một cú kêu cái rộp dễ sợ.

Lee Jordan cười ha hả khi hai Tấn thủ của đội Slytherin lão đảo tách ra khỏi nhau, tay ôm đầu choáng váng.

- Tệ quá, các con ơi! Muốn đánh bại một cây chổi thần Tia Chớp thì các con phải ráng dậy sớm hơn tý nữa! Và bây giờ đội Gryffindor lại có được banh, Johnson đang giữ trái Quaffle... Flint đang bám sát cô bé... chọc vô mắt hấn đi, Angelina! Con giỡn một chút mà, thưa giáo sư! Chỉ là đùa thôi mà! Ồi, không! Flint giành được trái Quaffle rồi, Flint đang bay thẳng về phía cột gôn của nhà Gryffindor, cố lên Wood, hãy bảo vệ...

Nhưng Flint đã làm bàn! Từ phía đám đông cổ động viên nhà Slytherin bùng nổ một trận hò reo inh ỏi và Lee chửi thề bậy bạ đến nỗi giáo sư McGonagall tìm cách đẩy chệch cái loa phù thủy xa ra khỏi nó.

- Dạ thưa giáo sư, con xin lỗi! Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu! Thế là đội Gryffindor đang dẫn đầu 30-10, và đội Gryffindor lại đang giữ banh...

Trận đấu này hóa ra là trận đấu có nhiều pha chơi xấu nhất mà Harry từng tham dự. Giận điên lên vì bị Gryffindor dẫn điểm trước, các cầu thủ đội Slytherin nhanh chóng sử dụng bất cứ phương tiện nào để giành cho được trái Quaffle. Bole nện Alicia bằng cây gậy của nó rồi làm bộ biện bạch là nó tưởng cô bé là trái Bludger. George Weasley bèn trả đũa bằng cách thúc cùi chỏ cho vô ngay giữa mặt Bole. Bà Hooch bèn thưởng cho mỗi đội một trái phạt đền, và Wood lập lại một cú chụp banh ngoạn mục khác, nâng tỷ số điểm nghiêng về phía Gryffindor là 40-10.

Trái banh Snitch lại biến đi đâu mất tăm. Malfoy vẫn cứ bám sát Harry mỗi khi nó bay vút lên cao phía trên trận đấu, nhìn quanh quẩn tìm kiếm trái banh - Một khi mà đội Gryffindor dẫn trước được năm mươi điểm...

Katie ghi thêm một bàn thắng: 50-10 rồi. Fred và George đang lượn quanh cô bé, gây giỡn cao sẵn sàng, đề phòng bất cứ tên Slytherin nào có ý đồ rửa hận. Nhưng lợi dụng lúc Fred và George bận bịu bảo vệ Katie, Bole và Derrick nhắm cả hai trái Bludger vào Wood. Lần lượt trái trước trái sau, cả hai tổng thắng vô bụng Wood, và anh chàng phải lộn mèo trong không trung, bám chấy lấy cán chổi, đau đớn đứt hơi luôn.

Bà Hooch giận điên lên. Giọng bà quát Bole và Derrick nghe the thé:

- Các trò không được tấn công Thủ quân trừ trường hợp trái Quaffle đang ở trong vùng cấm địa! Phạt đền cho đội Gryffindor.

Và Angelina làm bàn gọn đẹp. 60-10! Một lát sau, Fred Weasley đánh loạn xạ một trái Bludger vào Warrington, làm trật trái Quaffle khỏi tay nó; Alicia lập tức chụp lấy và thấy vô gôn đội Slytherin: 70-10!

Đám đông cổ động viên của đội Gryffindor hò reo đến khản cả tiếng. Đội Gryffindor đã dẫn trước sáu mươi điểm, và nếu bây giờ Harry bắt được trái banh vàng Snitch, thì cúp Quidditch sẽ thuộc về Gryffindor. Harry hầu như có thể cảm nhận được hàng trăm con mắt theo dõi nó khi nó bay vút lên vòng quanh sân đấu, cao bên trên tất cả những cầu thủ khác, với Malfoy tăng tốc độ bám sát sau đuôi.

Và rồi Harry nhìn thấy trái banh Snitch. Nó đang lấp lánh phía trên Harry cách chừng bảy thước.

Harry bèn tăng vọt tốc lực, gió rít ù ù bên tai; nó duỗi dài tay ra, nhưng đột nhiên, cây chổi thần Tia Chớp bị hãm lại...

Kinh hoàng, Harry nhìn quanh. Malfoy đã tự lao mình tới trước, nắm chặt đuôi cây chổi thần Tia Chớp và ra sức kéo nó lại.

- Trò...

Harry giận đến nổi sẵn sàng đâm vào mặt Malfoy, nhưng nó không thể đâm tới. Malfoy thờ hờn hển vì ra sức giữ chặt đuôi chổi thần Tia Chớp, nhưng mắt nó lóe sáng một cách nham hiểm. Nó đã đạt được cái mà nó muốn: trái banh Snitch đã lại biến mất tăm.

Bà Hooch lao tới nơi thì Malfoy đã chuồn trở lại trên chổi thần Nimbus 2001 của nó. Bà Hooch kêu thất thanh:

- Phạt đền! Phạt đền cho đội Gryffindor! Ta chưa bao giờ thấy một chiến thuật nào như vậy!

Nhảy xống khỏi tầm tay của giáo sư McGonagall, Lee Jordan hú vang qua cái loa phóng thanh phù thủy:

- ĐỒ CẶN BÃ BỊP BỌM! ĐỒ THỐI THA LỪA ĐẢO...

Ngay cả giáo sư McGonagall bây giờ cũng không thềm chỉnh lời Lee Jordan nữa. Bà dứ dứ nắm đấm

về phía Malfoy; cái nón của bà rơi xuống, và bà nữa, cũng la hét giận dữ.

Alicia thực hiện cú phạt đền cho đội Gryffindor, nhưng cô bé đang cơn tức giận nên trật mục tiêu cả thước. Đội Gryffindor bị mất tập trung còn đội Slytherin - vui mừng với hành động chơi xấu kinh tởm của Malfoy - lại phấn chấn lên tinh thần.

Lee Jordan rên rỉ:

- Đội Slytherin đang giữ banh, Slytherin đang nhắm vô gôn... Montague làm bàn! 70-20!

Bây giờ thì Harry lại bám thật sát Malfoy, đến nỗi đầu gối của tụi nó cứ đụng nhau hoài. Harry sẽ không đời nào để cho Malfoy tiếp cận với trái banh Snitch ở bất cứ đâu...

Khi Malfoy xoay mình lại và thấy Harry chặn đường mình, nó nổi điên lên quát:

- Tránh ra, Potter!

- Angelina đang giữ được trái banh Quaffle cho đội Gryffindor, cố lên, Angelina, CỐ LÊN!

Harry nhìn quanh. Ngoại trừ Malfoy, tất cả cầu thủ Slytherin, kể cả Thủ quân, đang lao vút qua sân đấu, hướng về phía Angelina - tất cả bọn chúng đều lao vô chặn đường Angelina.

Harry kéo mạnh cây chổi thần Tia Chớp, cúi người thật thấp đến nỗi thân nó gần nằm sát dọc theo cán chổi, và nó đá mạnh để lao vọt tới trước. Nó bắn mình vô đám Slytherin y như một viên đạn.

- AAAÁÁÁÁ!

Cả đám nhà Slytherin dạt ra tứ tán khi cây chổi thần Tia Chớp lao vào chúng. Đường tiến công của Alicia đã được mở ra quang đăng.

- ALICIA GHI ĐIỂM! ALICIA ĐÃ LÀM BÀN! Đội Gryffindor đã dẫn trước 80-20!

Harry xém một tí là lao đầu thẳng vô khán đài, cố thẳng mình lại giữa lưng chừng trời, quay lại và lượn vòng ở khoảng giữa sân đấu.

Và bỗng nhiên nó nhìn thấy một điều làm tim nó ngừng đập. Malfoy đang lao xuống với vẻ hớn hở chiến thắng lồ lộ trên nét mặt - Kia kìa, bên dưới cách mặt cỏ chừng một thước, là trái banh bé tí tẹo bằng vàng lóng la lóng lánh. Harry thúc cây chổi thần Tia Chớp lao xuống, nhưng Malfoy đã lao trước nó rất xa.

- Mau lên! Mau lên! Mau lên!

Harry khẩn thiết giục cây chổi của nó. Khoảng cách giữa nó và Malfoy đang ngắn lại... Harry cúi mọp sát cán chổi để né tránh khi Bole tổng vô nó một trái Bludger... Nó đã theo kịp tới mắt cá của Malfoy... nó

đã bay ngang với Malfoy...

Nhoài người tới trước, Harry buông cả hai tay khỏi cán chổi. Harry gạt phắt cánh tay Malfoy ra và...

- THĂNG RỒI!

Harry ngóc lên với hai cánh tay giơ cao trong không trung, và cả sân vận động bùng nổ. Harry phóng vọt lên bên trên đám đông, trong tai nó lòng bùng những tiếng reo kỳ cục. Trái banh vàng tí tẹo được nắm chặt trong bàn tay nó, đang đập cánh chống chọi mấy ngón tay của Harry một cách vô vọng.

Thế rồi Wood phóng như điên về phía Harry, nước mắt ràn rụa đến nỗi không nhìn thấy rõ nữa. Anh ta cặp cổ Harry thốn thức trên vai nó, không cách gì ngăn nỗi niềm xúc cảm dâng trào. Harry cảm nhận được hai quả thui đích đáng của Fred và George; rồi đến giọng nói của Angelina, Alicia, và Katie:

- Chúng ta đã đoạt cúp! Chúng ta đã đoạt cúp!

Rồi beng trong những vòng tay ôm chầm và siết chặt, và la hét đến khản giọng, cả đội Gryffindor cùng đáp xuống mặt đất.

Hết đợt này đến đợt cổ động viên khác trong màu đỏ tía tuôn qua hàng rào chắn đổ vào sân đấu. Những bàn tay cứ như mưa vũ trên lưng tụi nó liên tục. Harry có một cảm giác rất hoang mang với những thân thể ép sát vào nó. Sau đó, Harry và cả đội nhà Gryffindor được công kênh trên vai đám đông. Xô đẩy một lát ra tới vùng sáng, Harry nhìn thấy lão Hagrid, mình mẩy dính đầy những nơ hoa hồng đỏ tía.

- Con đã đánh gục chúng, Harry, con đã hạ gục chúng! Bác sẽ kể cho Buckbeak nghe, chờ đó!

Còn kia là huynh trưởng Percy, nhảy loi choi như một thằng điên, quên tuốt mọi vẻ chững chạc tôn nghiêm. Giáo sư McGonagall thì khóc nức nở còn hơn cả Wood, bà phải dùng tới lá cờ vĩ đại của đội Gryffindor để lau nước mắt. Và kìa, Ron và Hermione đang chen lấn len lỏi để tìm cách đến gần Harry. Tụi nó chẳng thể nói nên lời. Tụi nó chỉ đơn giản nhìn nhau tươi cười rạng rỡ, khi Harry được công kênh về phía khán đài, nơi cụ Dumbledore đang đứng đợi với một cái cúp Quidditch vĩ đại.

Giá mà lúc này có bọn giám ngục Azkaban quanh đây... Khi anh chàng Wood đang thốn thức chuyển tay cho Harry cái cúp, khi nó nâng cái cúp đưa lên cao, Harry cảm thấy nó có thể tạo ra được vị thần Hộ mệnh ngon lành nhất thế giới.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Tiên Đoán Của Giáo Sư Trelawney

Tâm trạng ngất ngây say men chiến thắng cúp Quidditch của Harry kéo dài ít nhất cả một tuần lễ. Ngay cả thời tiết cũng có vẻ ăn mừng; tháng sáu đến gần, trời trở nên trong hơn và oi bức hơn; và điều mà bất cứ ai cũng cảm thấy muốn làm là tản bộ dạo chơi trong sân trường rồi nằm la liệt trên bãi cỏ với thật nhiều chai nước bí rợ ướp đá, xong có thể chơi trò đánh Bi Xì Bùm ngẫu hứng hay ngó mấy con mực ống mơ màng bơi thụt lùi ngang qua mặt hồ.

Nhưng bọn trẻ không thể nhàn hạ như vậy. Kỳ thi hầu như đổ ập xuống tụi nó, và thay vì nhong chơi ở ngoài, tụi nó phải ở lì trong tòa lâu đài, tìm cách o ép bộ não tập trung, trong khi hương sắc hấp dẫn của mùa hè cứ tràn qua cửa sổ khêu gợi tụi nó. Người ta nhìn thấy ngay cả Fred và George cũng cầm đầu học bài; hai đứa tụi nó sắp phải thi lấy bằng B. P. T. T. Đ. (Bằng Phù thủy Thường đẳng). Percy thì chuẩn bị sẵn sàng cho kỳ sát hạch K. T. P. T. T. S. (Kiểm tra Pháp thuật Tận Sức), trình độ cao nhất ở trường Hogwarts. Bởi vì Percy hy vọng được tuyển vào Bộ Phát thuật, anh ta phải cố sức đứng hạng đầu. Càng ngày anh ta càng tỏ ra cáu kỉnh, phạt thẳng tay bất cứ ai gây ra ồn ào trong phòng sinh hoạt chung vào những buổi tối. Thật ra chỉ có một người có vẻ lo lắng về chuyện học hành thi cử hơn Percy, đó là Hermione.

Harry và Ron đã thôi hạch hỏi Hermione làm thế nào mà cô bé xoay sở để cùng một lúc lại theo học được nhiều môn như vậy? Nhưng khi nhìn lịch thi mà cô bé tự vạch ra cho mình, thì Ron và Harry không thể nào tự kiểm chế được. Cột thứ nhất của lịch thi này ghi:

THỨ HAI

9 giờ, môn Số học

9 giờ, thuật Biến

Ăn trưa

1 giờ, Bùa chú

1 giờ, Cổ ngữ Rune

Mấy ngày nay cô bé căng thẳng đến mức có thể nổ bùng bất cứ lúc nào bị quấy rầy. Ron dè dặt hỏi:

- Hermione? Bờ có chắc là bờ ghi đúng lịch thi của bờ không?

Hermione cầm lịch thi lên xem xét và cự ngay:

- Cái gì? Ủ, dĩ nhiên là mình chép đúng.

Harry nói:

- Không biết có nên hỏi bờ không, là làm sao bờ có thể cùng một lúc ngồi ở hai phòng thi khác nhau?

Hermione đáp gọn:

- Không nên hỏi. Trong hai bờ, có người nào nhìn thấy cuốn Thuật Số và Ngữ Pháp của mình không?

Ron đáp giọng nhỏ nhẹ:

- Ờ, có. Mình mượn nó đọc để ru ngủ khi lên giường.

Hermione bắt đầu xốc cái đồng sách vở giấy da chung quanh trên bàn của cô bé, tìm kiếm cuốn sách. Đúng lúc đó thì có tiếng xào xạc bên cửa sổ và Hedwig vỗ cánh bay vào, mở ngậm một bức thư.

Harry mở lá thư ra nói:

- Thư của bác Hagrid. Vụ xử án Buckbeak - ngày được ấn định là ngày 6.

Hermione vẫn nhìn quanh tìm kiếm cuốn sách Số học, nhận xét:

- Ngày hôm đó là ngày tụi mình thi cử xong hết.

Harry vẫn đọc lá thư:

- Và người ta sẽ đến đây để thi hành án. Một cán bộ của Bộ Pháp thuật và... và một tay đao phủ.

Hermione ngược nhìn lên, kinh ngạc:

- Cử một đao phủ đến một cuộc xét ân xá hả? Như vậy thì cầm như họ đã có phán quyết rồi còn gì?

Harry chậm rãi nói:

- Ủ, đúng như vậy.

Ron rống lên:

- Không thể nào như vậy được! Mình đã bỏ ra hàng đồng thì giờ để đọc cả đồng tài liệu về vụ này, họ

không thể nào không đếm xỉa gì tới nó hết!

Nhưng Harry có một cảm giác khủng khiếp là cái Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm đã bị ông Malfoy thao túng và buộc phải ra quyết định rồi. Draco Malfoy, kẻ bị thua cuộc sau khi Gryffindor giành được cúp Quidditch, đã lấy lại vẻ khệnh khạng vênh váo trong mấy ngày gần đây. Qua những lời bình phẩm nhạo báng Harry nghe được, Malfoy chắc chắn Buckbeak sắp bị giết, và dường như nó hoàn toàn hài lòng với chính mình vì đã gây ra cố sự đó. Những lúc như vậy, Harry chỉ muốn bắt chước Hermione đâm vô giữa mặt Malfoy, nhưng mà nó phải ráng hết sức tự kiềm chế. Điều khổ tâm nhất bây giờ đối với Harry, Ron và Hermione là tụi nó không có chút thời gian hay cơ hội nào để đi thăm lão Hagrid. Biện pháp an ninh mới rất nghiêm ngặt vẫn chưa được bãi bỏ, và Harry thì không dám liều đi lấy lại tấm áo tàng hình của nó nằm bên dưới mù phù thủy chốt mắt.

oOo

Tuần lễ thi cử bắt đầu và cả tòa lâu đài bỗng nhiên chìm trong im lặng một cách khác thường. Bọn học sinh năm thứ ba túa ra từ phòng thi môn Biến vào giờ ăn trưa hôm thứ hai, tay chân xụi lơ, mặt mày trắng xác như tro, vừa so sánh đáp số của nhau, vừa kêu ca than vãn bài thi khó, rằng tụi nó chưa từng bị làm bài nào khó như vậy, cái bài thi đó bao gồm cả phần biến một cái ấm trà thành một con ba ba. Hermione làm cho những thí sinh khác đổ quạu vì sự băng nhăng nhặng xỉ của cô bé về chuyện con ba ba của cô nàng trông giống con rùa hơn, mà điều đó thì ai hơi đâu mà bận tâm.

- Con ba ba của mình vẫn còn cái đuôi là cái vòi ấm, thiệt là ác mộng...

- Không biết mấy con ba ba có phải thở ra hơi nước như cái ấm không?

- Con ba ba của mình có cái mai vẫn còn màu men xanh của cái ấm sứ, không biết vậy mình có bị mất điểm không?

Rồi sau đó, sau một bữa ăn trưa vội vã, bọn trẻ đi trở ngay lên cầu thang đến phòng thi môn Bùa chú. Hermione hóa ra dự đoán đúng: giáo sư Flitwick quả thực cho tụi nó thi đúng bài Bùa Hứng phấn. Harry do quá căng thẳng nên làm bài hơi quá liều, khiến Ron, đứa thi cặp với Harry, lãnh đủ một tràng cười nắc nẻ như phát điên, đến nỗi nó phải được đưa qua một phòng yên tĩnh khác định thần lại cả giờ, rồi mới có thể sẵn sàng làm bài của chính nó.

Sau bữa ăn tối, học sinh lại vội vã trở về phòng sinh hoạt chung, không phải để xả hơi, mà để bắt đầu ôn các môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, Độc dược, và Thiên văn học.

Lão Hagrid chủ trì kỳ thi Chăm sóc Sinh vật Huyền bí vào buổi sáng hôm sau với một tâm trạng lo âu không khác gì thí sinh, thật vậy. Thần hồn thần trí của lão không có vẻ gì đang ở trong thân xác lão. Lão đưa ra một ống Nhu trùng tươi rói cho cả lớp và bảo với các thí sinh rằng tụi nó sẽ thi đậu nếu chăm sóc sao cho lũ Nhu trùng ấy vẫn còn sống nhăn sau một giờ thi. Bởi vì Nhu trùng sống khỏe mạnh tốt tươi nhất

khi chúng được để mặc ý xoay sở theo cách của chúng, nên đây là bài thi dễ nhứt mà lũ học trò từng thi; và cũng nhờ đó mà Harry, Ron và Hermione có được nhiều dịp mà nói chuyện với lão Hagrid.

Lão cúi xuống sát Harry, giả vờ như kiểm tra mấy con Nhu trùng vẫn còn sống nhả của Harry, nói với nó:

- Beaky đang hơi bị buồn rầu... bị nhốt lâu quá mà. Nhưng dù vậy... chúng ta đã biết là ngày mốt... cách này hoặc cách khác.

Trưa hôm đó tụi nó thi môn Độc dược, thiệt là một tai họa hoàn toàn. Dù Harry cố gắng cách mấy nó vẫn không thể làm cho món Thuốc Rối đặc lại, và thầy Snape cứ đứng đó mà nhìn với vẻ khoái trá đầy thù hận, rồi vẽ nguệch ngoạc cái gì đó trông rất đáng ngờ là một cái trứng ngỗng vô trong sổ tay của ông, trước khi bước đi qua chỗ học sinh khác.

Vào lúc nửa đêm thì tụi nó thi tới môn Thiên văn học, tốt trên tháp cao nhứt của tòa lâu đài. Môn Lịch sử Pháp thuật thi vào sáng hôm thứ tư, trong bữa thi này Harry cố gắng nguệch ngoạc viết ra hết tất cả những gì mà Florean Fortescue từng nói với nó về những cuộc săn lùng phù thủy ở thời Trung cổ, trong khi nó ao ước giá mà có được bên cạnh một ly kem súc cù là rắc đậu phộng rang trong căn phòng thi ngột ngạt căng thẳng này.

Trưa thứ tư là buổi thi môn Dược thảo học, trong căn nhà kiếng dưới sức nóng như nung của mặt trời. Rồi trở về phòng sinh hoạt chung một lần nữa, với cổ và lưng bị râm nắng phồng rộp, cầu mong cho đến ngày mai lè lẹ, để thi nốt những môn cuối cùng cho xong, cho qua chặng đường khổ ải này.

Bài thi áp cuối của tụi nó vào sáng thứ năm là môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Giáo sư Lupin đã ra một cái đề thi khác thường nhứt mà bọn học trò từng làm: một dạng chạy đua vượt chướng ngại vật ở ngoài trời, ở đó tụi nó phải lội qua những ao sâu nước tù đọng chứa đầy những con thủy quái Grindylow, rồi băng qua một loạt những hố sâu đầy Chóp Đỏ. rồi bì bõm tự bươn qua một bãi lầy, bắt kể sự chỉ vẽ phương hướng trật lất của những con ma đầm lầy Hinkypunk, rồi trèo vô một cái rương cũ và đánh nhau với một Ông Kẹ mới.

Khi Harry trèo ra khỏi cái rương nhe răng cười, thầy Lupin nói khẽ:

- Xuất sắc, Harry ạ. Điểm tối đa.

Hí hửng với thành công này, Harry đứng quần quanh đó để xem Hermione và Ron thi: Ron vượt qua được các chướng một cách tốt đẹp cho đến khi tới chỗ con Hinkypunk. Con này đã thành công trong việc tung hỏa mù làm lạc hướng Ron, khiến nó bị lún sâu tới eo trong bãi lầy. Hermione thì thực hiện mọi thứ đều cực kỳ hoàn hảo, cho tới khi cô bé tới cái rương cũ có Ông Kẹ trong đó. Sau một phút chui vào trong rương, Hermione vọt trở ra, gào khóc.

Thầy Lupin ngạc nhiên quá:

- Hermione! Có chuyện gì vậy?

Hermione há hốc miệng, tay chỉ vào cái rương:

- GiGiGi... giáo... sư McGonagall! Cô nói môn nào con cũng thi rớt hết!

Phải mất một lúc mới đỡ cho Hermione yên tâm lại được. Cuối cùng, khi cô bé lấy lại được sự tự chủ thì cả ba, Harry, Ron và Hermione, cùng bước trở lại tòa lâu đài. Ron vẫn còn cố gắng lắm mới nhịn được cười về vụ Ông Kẹ của Hermione, nhưng cái cảnh tượng mà tụi nó nhìn thấy trên bậc thềm của tòa lâu đài làm đảo lộn mọi tranh cãi của tụi nó.

Trên đó, ông Cornelius Fudge, hơi toát mồ hôi trong bộ áo trùm sọc, đang đứng nhìn đăm đăm ra sân. Ông nhìn thấy Harry và nói:

- Chào cháu, Harry! Ta đoán cháu vừa thi xong hả? Sắp xong hết chưa?

Harry đáp:

- Dạ, sắp.

Hermione và Ron không được hân hạnh trò chuyện với ngài Bộ trưởng Bộ pháp thuật, nên lúng túng chàng ràng ở phía sau. Ông Fudge đưa mắt nhìn qua mặt hồ, nói:

- Một ngày đẹp trời... Thật là đáng tiếc... đáng tiếc...

Ông thở một hơi thật dài rồi nhìn xuống Harry:

- Harry à, ta đến đây vì một nhiệm vụ chẳng thú vị chút nào. Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm đòi hỏi phải có người chứng kiến cuộc hành trình một con Bằng Mã điên. Và bởi vì ta cũng cần phải đến Hogwarts kiểm tra tình trạng Sirius Black, nên ta bị yêu cầu tham dự vụ này.

Ron bước tới trước, nói chen vô:

- Vậy có nghĩa là việc xét ân xá đã làm rồi?

Ông Fudge nhìn Ron với vẻ tò mò, đáp:

- Không, không, việc đó trưa nay mới tiến hành.

Ron bèn quả quyết nói:

- Vậy thì ông có lẽ không cần phải chứng kiến vụ hành hình nào cả! Con Bằng Mã có thể sẽ được ân xá!

Ông Fudge chưa kịp trả lời Ron thì từ cánh cửa tòa lâu đài phía sau ông xuất hiện hai pháp sư. Một vị trông cổ xưa đến nỗi ông ta có vẻ không đáng kể trong mắt của bọn trẻ; còn người kia thì cao to lực lưỡng, có bộ ria mép mỏng màu đen. Harry đoán họ là đại diện của Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm, bởi vì lão pháp sư cổ quái liếc về phía căn chòi của lão Hagrid và nói với giọng yếu ớt:

- Ôi... hời ôi... tôi đã già như vậy mà còn phải làm cái việc này... Lúc hai giờ hả, ông Fudge?

Người đàn ông có ria mép đen dùng ngón tay lần tìm cái gì đó trong thắt lưng của y. Harry nhìn và thấy ngón tay cái to bè của y miết dọc lưỡi búa bén sáng loáng. Ron mở miệng định nói điều gì đó, nhưng Hermione đã véo mạnh vô hông nó và hất đầu ra hiệu đi về phía tiền sảnh.

Khi tụi nó đi vào Đại Sảnh đường để ăn trưa, Ron tức giận cự nự:

- Tại sao bồ cản tôi? Bồ không thấy họ như thế nào à? Họ thậm chí đã mài lưỡi búa sẵn sàng rồi! Chuyện này thiệt là bất công!

Hermione cũng tỏ ra bức tức buồn rầu hết sức, nhưng cô bé nói:

- Ron à, ba của bồ làm việc ở Bộ Pháp thuật. Bồ không thể nói chuyện đó bằng cái giọng như vậy với ông sếp của ba bồ. Lần xét xử này, cho đến khi nào mà bác Hagrid còn ngẩng cao đầu đấu tranh và biện luận đúng đắn, thì họ không thể nào hành hình Buckbeak được...

Nhưng Harry có thể thấy là Hermione cũng không thực sự tin tưởng vào điều cô bé nói. Chung quanh tụi nó, mọi người đang hào hứng vừa ăn vừa trò chuyện, sung sướng thấy trước kỳ thi sẽ kết thúc vào trưa nay, nhưng Harry, Ron và Hermione thì chìm đắm trong nỗi lo buồn về lão Hagrid và con Buckbeak, nên cũng chẳng buồn dự phần.

Bài thi cuối của Ron và Harry là môn Tiên tri, còn Hermione thì thi môn Muggle học. Cả ba đứa cùng đi lên cầu thang cẩm thạch với nhau. Đến lầu một thì Hermione tách ra, chỉ còn Ron và Harry đi tiếp lên lầu bảy, ở đó rất nhiều đứa trong lớp đang ngồi sẵn trên các bậc cầu thang cheo leo dẫn lên phòng học của giáo sư Trelawney, cố gắng gào bài đến giây phút chót.

Khi Harry và Ron ngồi xuống bên cạnh Neville, nó thông báo:

- Cô sẽ gặp riêng từng đứa.

Neville đang để mở cuốn sách Vén Màn Tương Lai trên đùi ở trang nói về chiêm nghiệm trái cầu pha lê. Nó hỏi hai bạn với vẻ rầu rĩ:

- Mấy bồ có bao giờ nhìn thấy bất cứ cái gì trong trái cầu pha lê chưa?

- Không hề!

Ron đáp với một cái giọng lơ đãng. Nó cứ ngó chừng cái đồng hồ đeo tay. Harry biết Ron đang đếm từng phút tới giờ xét phúc thẩm con Buckbeak.

Dòng người sắp hàng bên ngoài lớp học ngán dần một cách chậm chạp. Mỗi khi có đứa nào trèo xuống cái cầu thang bạc, là cả đám còn lại léo nhéo hỏi:

- Cô hỏi cái gì? Trả lời được không?

Nhưng tất cả đều không chịu tiết lộ điều gì hết.

Khi Neville trèo xuống thang đi tới chỗ Harry và Ron đang ngồi, nó rít lên the thé:

- Cổ nói với mình là trái cầu pha lê nói cho cổ biết, nếu mình kể cho bồ nghe, mình sẽ bị một tai nạn khủng khiếp!

Ron và Harry lúc này đã nhích tới trên đầu cầu thang rồi. Ron khịt mũi:

- Tiện quá há! Bồ biết không, mình bắt đầu nghĩ là Hermione nói đúng về bà ấy (nó chỉ ngón tay cái về phía cái cửa bầy sập phía trên đầu). Bà đúng là một mụ già bịp bợm.

Harry nhìn đồng hồ của nó, bây giờ đã hai giờ, nó tán đồng:

- Ủ. Cầu cho bà lẹ lẹ lên giùm...

Parvati trèo xuống cầu thang với vẻ mặt kiêu hãnh. Cô bé nói với Harry và Ron:

- Cô nói tôi có tất cả những dấu hiệu của một Chân Kiến. Tôi nhìn thấy rất nhiều thứ... Ờ thôi, chúc may mắn nghe!

Cô bé vội vàng trèo xuống cầu thang đi tới chỗ Lavender.

Từ trên đầu tụi nó vọng xuống giọng nói huyền bí quen thuộc:

- Ronald Weasley!

Ron nhả mặt với Harry rồi trèo lên cầu thang bạc và khuất mắt. Bây giờ chỉ còn Harry là người cuối cùng chờ để vào thi. Nó ngồi xuống sàn, tựa lưng vào tường, lắng nghe tiếng một con ruồi vo ve bên cửa sổ đầy nắng, tâm trí nó băng qua sân trường chạy đến với lão Hagrid.

Cuối cùng, sau hai mươi phút, bàn chân to tướng của Ron lại xuất hiện trên bậc cầu thang. Harry đứng dậy hỏi bạn:

- Sao?

Ron đáp:

- Rác rưởi! Mình chẳng thấy cái khi khô gì hết, cho nên mình bịa ra. Nhưng mà không biết bà có tin không...

Giáo sư Trelawney gọi:

- Harry Potter!

Harry thì thầm với Ron:

- Hẹn gặp lại bồ trong phòng sinh hoạt chung.

Căn phòng trên đỉnh tháp nóng bức hơn bao giờ hết, những tấm màn cửa đều được kéo khép lại, lửa trong lò cháy bùng bùng, và cái mùi khó chịu mọi khi khiến cho Harry phát ho khi nó vấp phải mấy cái ghế bàn để tùm lum trên lối đi dẫn đến chỗ giáo sư Trelawney - bà đang ngồi đợi nó trước một trái cầu pha lê bự chẳng. Bà nói êm ái:

- Chào trò! Trò hãy vui lòng nhìn vào trái cầu pha lê này... Bây giờ cứ thong thả... rồi nói cho tôi biết trò thấy gì trong đó...

Harry cúi xuống gần trái cầu và chăm chú nhìn, nhìn chăm chăm bằng tất cả sự tập trung mà nó có thể có được, cầu cho trái cầu chỉ cho nó thấy cái gì khác hơn là những vẩn sương mù đục đục, nhưng mà chẳng có gì xảy ra hết.

Giáo sư Trelawney hồi thúc một cách nhẹ nhàng tế nhị:

- Sao? Trò thấy cái gì?

Sức nóng áp đảo Harry và cái mũi nó cứ nhồn nhột vì làn khói dầy mùi nước hoa tỏa ra từ lò sưởi bên cạnh hai thầy trò. Harry nghĩ đến những gì Ron vừa nói, và quyết định xạo. Nó nói:

- Ồ... một hình dạng u tối... âm...

Giáo sư Trelawney thì thào:

- Nó giống cái gì? Bây giờ thử nghĩ xem...

Harry lục lọi đầu óc mình và bắt gặp con Buckbeak. Nó nói giọng chắc chắn:

- Một con Bằng Mã.

Giáo sư hăng hái viết nguệch ngoạc lên tờ giấy da để mở trên đầu gối, bà thì thầm:

- Đúng vậy! Con trai ta ạ, có lẽ con sẽ sớm thấy chung cuộc chuyện rắc rối của lão Hagrid với Bộ Pháp thuật! Hãy nhìn gần hơn... con Bằng Mã có hiện ra nữa không?... Đầu nó còn không?...

Harry khẳng định:

- Dạ, còn!

Giáo sư Trelawney thuyết phục:

- Trò có chắc không? Có chắc không đó, cưng? Con không thấy nó quẩn quại trên mặt đất, có thể, và một cái bóng lơ lửng cao lười búa đằng sau nó sao?

- Dạ, không!

Harry bắt đầu cảm thấy muốn bệnh rồi. Giáo sư Trelawney vẫn tiếp tục:

- Không có máu à? Không thấy lão Hagrid khóc lóc à?

- Không!

Harry lại khẳng khái nói không, trong lòng mong muốn hơn bao giờ hết là được ra khỏi căn phòng này và thoát được sức nóng này.

- Con Bằng Mã không sao cả... nó... bay đi...

Giáo sư Trelawney thở dài:

- Thôi được, cưng à, cô nghĩ chúng ta tạm ngừng ở đó... hơi thất vọng một tý... nhưng ta cho là con đã cố gắng hết sức.

Harry thở phào nhẹ nhõm và đứng dậy, xách cặp lên và quay lưng định đi, nhưng bỗng nhiên một giọng nói lớn chói tai vang lên đằng sau nó:

- Chuyện đó sẽ xảy ra đêm nay.

Harry quay ngoắt người lại. Giáo sư Trelawney đã trở nên cứng đờ trong chiếc ghế bành của bà; hai mắt bà lác liên và miệng bà xệ xuống. Harry nói:

- Thưa cô?

Nhưng giáo sư Trelawney không có vẻ gì là có nghe Harry nói cả. Hai mắt của bà bắt đầu đảo vòng tròn. Harry đứng sững đó trong kinh hoàng. Trông bà khủng khiếp như thể bà đang trong cơn động kinh.

Harry bối rối quá, nghĩ ngay đến việc chạy xuống bệnh thất để cầu cứu... nhưng giáo sư Trelawney lúc ấy lại nói, cũng bằng cái giọng chói lói lỗ tai, không giống giọng nói bình thường của bà chút nào:

- Chúa tể Hắc ám đang nằm một mình cô độc không bạn bè, bị đệ tử của mình bỏ rơi. Kẻ thuộc hạ của ngài đã bị xiềng xích mười hai năm nay. Đêm nay, trước lúc nửa đêm, kẻ thuộc hạ của ngài sẽ được tự do và sẽ tìm đến ngài xin thần phục lại. Chúa tể Hắc ám sẽ lại trỗi dậy cùng với sự hỗ trợ của thuộc hạ, sẽ vĩ đại hơn và khủng khiếp hơn bao giờ hết. Đêm nay... Trước nửa đêm... kẻ thuộc hạ... xin thần phục lại Ông Chủ.

Đầu của giáo sư Trelawney gục xuống trước ngực. Bà phát ra âm thanh lạ nghe như tiếng ừ ừ. Rồi, bất thành linh, đầu bà lại ngẩng phắt lên.

Giáo sư Trelawney nói mơ màng:

- Xin lỗi nghe chừng. Sức nóng ban ngày, trò biết đó... ta chớp mắt đi một lát...

Harry đứng đó, vẫn tròn mắt ngó.

- Có chuyện gì không ổn sao, chừng?

- Cô... cô vừa mới nói với con là... Chúa tể Hắc ám sắp sửa trỗi dậy lần nữa... thuộc hạ của hắn sẽ trở lại phò tá hắn...

Giáo sư Trelawney tỏ ra hoàn toàn kinh ngạc:

- Chúa tể Hắc ám à? Kẻ mà ai cũng biết là ai ấy à? Chừng ơi, chuyện đó không thuộc loại chuyện đùa được đâu... trỗi dậy thực ư?...

- Nhưng mà cô vừa nói như vậy! Cô nói là Chúa tể Hắc ám...

- Ta nghĩ có lẽ trò cũng đã chớp mắt một chút rồi đó, chừng à. Ta chắc chắn không dám mạo muội tiên đoán một điều quá sức tưởng tượng như điều đó đâu!

Harry trèo xuống cái thang dây và cầu thang xoắn, hoang mang tự hỏi... Có phải nó vừa nghe giáo sư Trelawney thốt ra một điều tiên tri thực sự? Hay đó là sáng kiến của bà về một cách kết thúc bài thi đầy ấn tượng?

Năm phút sau, Harry đi nhanh qua đám quỳ lùn an ninh canh gác bên ngoài lối vào tháp Gryffindor, những lời nói của giáo sư Trelawney vẫn còn ong óng trong đầu nó. Những học sinh khác đang lướt nhanh qua nó về hướng ngược lại, nói cười, đùa giỡn, túa ra sân, háo hức với cái tự do mà tụi nó trông mong lâu nay. Khi Harry tới trước bức chân dung Bà Béot và chui vào phòng sinh hoạt chung, thì căn phòng hầu như trống vắng. Ở một góc phòng, chỉ có Ron và Hermione ngồi đó. Harry thờ hồn hển nói với hai bạn:

- Giáo sư Trelawney vừa mới nói với mình...

Nhưng nó ngừng tức thì khi thấy vẻ mặt của Ron và Hermione. Ron nói yếu ớt:

- Buckbeak thua rồi. Bác Hagrid vừa gọi đến cái này.

Lá thư lần này của lão Hagrid khô queo, không tèm lem nước mắt như thư trước, nhưng có lẽ tay lão run ghê lắm khi viết, đến nỗi chữ viết của lão thật khó mà đọc được:

Không được ân xá. Họ sẽ hành hình vào lúc hoàng hôn. Các cháu không thể làm gì cả. Đừng xuống đây. Bác không muốn nhìn thấy cảnh đó.

Bác Hagrid.

Harry nói ngay:

- Chúng ta phải hành động. Bác ấy không thể nào ngồi đó một mình mà chờ đao phủ đến!

Ron nhìn đăm đăm qua cửa sổ với vẻ thần thờ.

- Dù sao thì... hoàng hôn... Tụi mình không đời nào được phép... đặc biệt là bồ, Harry à...

Harry gục đầu vào hai tay, suy nghĩ:

- Giá mà chúng ta có tấm áo khoác tàng hình...

Hermione hỏi:

- Nó ở đâu?

Harry thuật cho cô bé biết chuyện nó đã giấu tấm áo tàng hình ở hành lang bên dưới mũ phù thủy chột mắt. Nó nói nốt:

-... nếu thầy Snape thấy mình lảng vảng gần đó một lần nữa, thế nào mình cũng bị rắc rối to.

Hermione đứng lên, nói:

- Đúng vậy. Nếu thầy Snape thấy bồ... Làm sao bồ mở được cái bấu trên lưng mũ phù thủy?

Harry nói:

- Bồ... chỉ cần gõ lên nó và nói: Dissendium. Nhưng...

Hermione không cần đợi Harry nói dứt câu; cô bé đã quày quả băng ngang qua căn phòng, đẩy bức

chân dung Bà Béo ra, rồi biến mất.

Ron ngó theo Hermione, nói:

- Chẳng lẽ Hermione đi lấy tấm áo tàng hình à?

Đúng vậy. Mười lăm phút sau Hermione trở về với tấm áo khoác óng ánh bạc được xếp cẩn thận giấu bên trong áo chùng của cô bé.

Ron sững sờ nói:

- Hermione, mình không biết dạo này sao chuyện gì đã xảy ra cho bồ! Ban đầu bồ tát Malfoy, rồi sau đó bồ bỏ ra khỏi lớp học của giáo sư Trelawney...

Hermione có vẻ như được tăng bốc lên mây.

oOo

Ba đứa nhỏ đi xuống Đại Sảnh đường ăn tối như mọi người khác, nhưng sau đó tụi nó không trở về tháp Gryffindor. Harry giấu tấm áo tàng hình ngay bên dưới vạt trước của tấm áo chùng nó đang mặc, rồi cứ khoanh tay lại để che chỗ áo độn nổi cộm lên. Tụi nó lên vô một gian phòng trống phía ngoài tiền sảnh, lắng nghe động tĩnh, cho đến khi chắc chắn là tiền sảnh vắng vẻ. Tụi nó nghe tiếng vài người cuối cùng vội vã đi ngang qua, rồi có tiếng cánh cửa đóng mạnh. Hermione thò đầu ra cửa nhìn quanh. Cô bé thì thầm:

- Được rồi. Không có ai ngoài này... Khoác áo vô...

Bước sát bên nhau để cho không ai có thể nhìn thấy, ba đứa nhón gót dưới tấm áo choàng đi qua tiền sảnh, rồi bước xuống những bậc thềm đá, đi qua sân. Mặt trời đã lặn sau khu Rừng Cấm, những chóp cành tán cây cao còn vương chút nắng vàng.

Ba đứa tới trước cửa căn chòi của lão Hagrid và gõ. Một phút sau lão Hagrid mới mở cửa, và khi mở cửa ra, lão nhìn quanh tìm người khách đã gõ cửa với vẻ mặt tái ngắt và toàn thân run rẩy.

Harry nói nhỏ:

- Tụi cháu đây mà. Tụi cháu đang mặc áo tàng hình. Bác cho tụi cháu vô nhà để tụi cháu cởi áo khoác ra.

Lão Hagrid làu bàu:

- Lẽ ra các cháu không nên đến đây!

Nói vậy nhưng lão cũng lùi lại tránh lối, và tụi nó bước vào trong nhà. Lão Hagrid đóng vội cánh cửa

lại và Harry cởi áo khoác tàng hình ra.

Lão Hagrid không khóc lóc, cũng không nhào vô ôm chầm lấy tụi nó. Trông lão giống như một người đàn ông không biết mình đang ở đâu, không biết phải làm gì. Sự bơ vơ bất lực này còn bi thảm hơn cả nước mắt nữa.

Lão hỏi:

- Uống chút trà nha?

Hai bàn tay khổng lồ của lão run bần bật khi đưa ra cầm lấy cái ấm trà.

Hermione ngập ngừng hỏi:

- Buckbeak đâu rồi bác?

Lão Hagrid làm đổ cả sữa ra mặt bàn khi rót đầy cái bình. Lão nói:

- Bác... bác đưa nó ra ngoài chơi. Nó được cột trong vườn bí rợ của bác. Bác nghĩ nó nên nhìn thấy cây rừng và... hít thở không khí trong lành... trước khi...

Bàn tay của lão Hagrid run dữ dội đến nỗi cái bình sữa tuột ra khỏi tay lão mà vỡ tứ tung trên sàn nhà. Lão ngồi xuống, đưa tay áo lên chùi trán.

- Còn bình sữa khác trong tủ ấy.

Hermione vội nói:

- Để cháu làm cho, bác Hagrid.

Cô bé nhanh nhẩu cúi xuống dọn mớ miếng chai.

Harry liếc nhìn Ron, Ron đưa mắt nhìn lại một cách vô vọng. Harry ngồi xuống bên cạnh lão, tha thiết hỏi:

- Chẳng lẽ không còn cách nào khác nữa sao, bác Hagrid? Cụ Dumbledore...

Lão Hagrid nói:

- Cụ đã cố gắng rồi. Cụ không có quyền hành chi phối được cái Ủy ban đó. Cụ đã bảo với họ là con Buckbeak không sao hết, nhưng họ sợ... các cháu biết Lucius Malfoy là hạng người như thế nào mà... hắn hù dọa họ, bác chắc vậy... tay đao phủ, thằng Macnair, là một thằng bạn cũ của Malfoy... nhưng thằng đó làm cũng nhanh và gọn... và bác sẽ ở bên cạnh nó...

Lão Hagrid nuốt ực một cái. Mắt lão đảo lảo liên khắp căn chòi, như thể tìm kiếm một tí ti hy vọng hay niềm an ủi nào đó.

- Cụ Dumbledore sẽ xuống đây khi chuyện đó... chuyện đó xảy ra. Cụ viết thư cho bác hồi sáng này, nói là cụ muốn... muốn ở bên cạnh bác. Cụ Dumbledore thật là một con người vĩ đại.

Hermione nãy giờ lục lọi tủ chén của lão Hagrid để tìm một bình sữa khác, để vượt ra một tiếng nấc nghẹn ngào ngắn và nhỏ. Cô bé tìm thấy cái bình sữa mới, đứng thẳng lưng lên, gắng gượng nén dòng nước mắt. Cô bé nói:

- Tụi cháu cũng sẽ ở bên cạnh bác, bác Hagrid à.

Nhưng lão Hagrid lúc lắc cái đầu bồm xồm của lão:

- Các cháu phải trở về tòa lâu đài. Bác đã nói với các cháu rồi, bác không muốn các cháu nhìn thấy. Mà đằng nào thì các cháu cũng đâu có được phép xuống đây... Nếu ông Fudge và cụ Dumbledore bắt gặp các cháu ra khỏi tòa lâu đài mà không xin phép, thì Harry à, cháu sẽ bị rắc rối to.

Nước mắt bây giờ cứ lặng lẽ tuôn trào trên gương mặt Hermione, nhưng cô bé cố giấu lão Hagrid bằng cách lẳng xăng pha trà. Bỗng nhiên, khi đang lấy một chai sữa để rót vô bình, cô bé hét toáng lên:

- Ron! Mình... mình... không thể nào tin được... con Scrabbers đây nè!

Ron há hốc miệng ra nhìn Hermione:

- Bồ đang nói cái gì vậy?

Hermione đem cái bình sữa mới đến bàn và úp ngược nó xuống. Với tiếng kêu chít chít hoảng loạn và nỗ lực cuống cuồng trèo trở vô trong, con chuột Scrabbers vẫn bị trượt rớt ra khỏi mặt bàn. Ron ngây ra kêu lên:

- Scarbbers! Scrabbers! Mày làm gì ở đây?

Ron chụp bắt con chuột đang ra sức vùng vẫy rồi đưa nó ra vùng ánh sáng để ngó cho kỹ. Con Scrabbers trông thật là kinh khiếp. Nó ốm nhom hơn bao giờ hết, từng túm lông lớn đã rụng để lộ ra những mảng hói, và nó vùng vẫy trong tay Ron như đang cố gắng tuyệt vọng tự giải thoát mình.

Ron vỗ về:

- Không sao đâu, Scrabbers! Không có mèo đâu! Ở đây không có cái gì hại mày hết!

Lão Hagrid đột ngột đứng bật dậy, dồn hai con mắt nhìn qua cửa sổ. Gương mặt vốn hồng hào bình thường của lão bỗng trở nên xám ngoét như một tấm giấy da cũ.

- Họ đang đến...

Harry, Ron và Hermione chạy vụt tới đứng quanh lão Hagrid. Một nhóm đàn ông đang bước xuống những bậc thềm đá của tòa lâu đài ở đằng xa. Đi đầu là cụ Dumbledore, bộ râu bạc của cụ phản chiếu ánh sáng yếu ớt của mặt trời đang lặn. Lon ton bên cạnh cụ là ông Cornelius Fudge. Đằng sau họ là ông Ủy viên nhu nhược và tay đao phủ Macnair.

Mỗi ly mỗi phen trên toàn thân lão Hagrid đều run lên, lão nói với ba đứa nhỏ:

- Các cháu phải đi ngay. Không nên để họ gặp các cháu ở đây... Đi ngay bây giờ đi...

Ron nhét con chuột Scrabbers vô túi áo nó và Hermione thì cầm tấm áo khoác tàng hình lên. Lão Hagrid nói:

- Để bác dẫn các cháu đi ra lối sau.

Tụi nó đi theo lão đi qua cánh cửa mở ra khu vườn. Harry có một cảm giác không thực rất lạ lùng, và nó càng cảm thấy hư ảo hơn nữa khi nhìn thấy con Buckbeak cách đó vài thước, bị cột vô một cái cây đằng sau vườn bí rợ của lão Hagrid. Buckbeak dường như cũng biết chuyện gì đó đang xảy ra. Nó cứ xoay cái đầu nhọn của nó hết sang bên này đến bên kia, và dẫm chân xuống đất một cách lo lắng. Hagrid nói dịu dàng:

- Không sao đâu, Buckbeak. Không sao đâu...

Lão quay sang Harry, Ron và Hermione bảo:

- Đi đi. Đi mau đi.

Nhưng cả ba đứa đều không nhúc nhích.

- Bác Hagrid, tụi cháu không thể...

- Tụi cháu sẽ nói với họ điều gì đã thực sự xảy ra...

- Họ không thể nào giết nó...

Lão Hagrid trở nên dữ dội:

- Đi! Không có tụi bây và các thứ rắc rối thì sự việc cũng đã đủ tồi tệ lắm rồi!

Ba đứa nhỏ không còn lựa chọn nào khác. Khi Hermione tung chiếc áo khoác tàng hình lên phủ trùm qua Ron và Harry, tụi nó nghe thấy tiếng người vang lên ở cửa trước của căn chòi. Lão Hagrid ngó vô chỗ mà tụi nó vừa mới tàng hình biến mất. Lão nói khàn khàn:

- Đi mau đi. Đừng có mà nghe lên...

Và lão sai bước chân trở vào căn chòi khi có tiếng ai đó gõ vào cánh cửa trước.

Chậm rãi, như trong trạng thái thôi miên, cả Harry, Ron và Hermione lặng lẽ đi quanh căn chòi của lão Hagrid. Khi tụi nó đi vòng tới phía trước của căn chòi thì cánh cửa trước đã đóng ập lại.

Hermione thì thầm:

- Làm ơn đi mau lên, mình không thể chịu nổi nữa, không thể nào chịu đựng...

Tụi nó bắt đầu đi lên dốc của bãi cỏ, hướng về phía tòa lâu đài. Lúc này mặt trời đang lặn xuống rất nhanh, bầu trời đã chuyển thành một màu xám nhẹ phơn phớt tím, nhưng phía tây đã dậy rắng chiều đỏ au.

Ron chợt đứng chết trân, Hermione năn nỉ:

- Ôi, Ron ơi, làm ơn...

- Con Scrabbers ấy mà! Nó không chịu... nằm yên nào...

Ron cúi xuống, cố gắng giữ Scrabbers trong túi áo, nhưng con chuột đang trở nên cáu tiết, kêu chít chít như điên, quần mình, bật ra, tìm cách ngoạm sâu hàm răng vô tay Ron. Ron ré lên:

- Scrabbers! Tao đây mà! Đồ ngu, tao là Ron đây!

Cánh cửa sau lưng tụi nó mở ra, và tiếng người cũng vọng ra. Hermione thốn thức:

- Ôi Ron ơi, làm ơn đi đi mà. Họ sắp hành hình rồi, mình không thể nào chịu đựng nổi đâu!

- Ừ thì đi! Scrabbers, nằm yên coi...

Tụi nó đi tới trước; Harry, cũng như Hermione, cố gắng không nghe những tiếng om sòm vọng ra đằng sau chúng. Nhưng Ron lại đứng lẫn nữa.

- Mình không thể nào giữ được nó... Scrabbers, im đi, mọi người sẽ nghe thấy chúng ta đó!

Con chuột vẫn kêu chít chít như điên, nhưng cũng không đủ to để át tiếng người xao xác vọng từ khu vườn của lão Hagrid. Từ đó trỗi lên một mớ bòng bong những giọng nói đàn ông mơ hồ, rồi sự yên lặng và rồi, không báo trước gì hết, vang lên một tiếng vút rồi một tiếng ụcch của cây búa.

Hermione lão đảo ngã tại chỗ. Cô bé thì thầm với Harry:

- Họ đã làm điều đó! Mình... mình không thể nào tin được... họ lại làm điều đó.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Mèo, Chuột Và Chó

Đầu óc Harry ngây dại đi vì cơn xúc động quá mạnh. Cả ba đứa nhỏ đứng chết lặng vì kinh hoàng dưới tấm áo khoác tàng hình. Những tia nắng cuối cùng của vầng thái dương đang lặn loang trên mặt đất râm những vệt sáng sẫm màu như máu. Và rồi, bọn trẻ nghe vọng từ đằng sau chúng một tiếng hú hoang dại.

- Bác Hagrid!

Harry lấm bầm. Và không một giây cân nhắc xem mình đang làm gì, Harry quay phắt lại, nhưng cả Ron và Hermione đều đã giữ chặt cánh tay nó.

Mặt Ron đã trắng bệch như tờ giấy, bảo:

- Chúng ta không thể làm gì được đâu. Nếu họ biết là tụi mình đi gặp bác ấy thì bác ấy chỉ gặp thêm rắc rối mà thôi...

Hơi thở của Hermione vừa ngắn vừa đứt đoạn. Cô bé nghẹn ngào:

- Làm... sao... mà... họ... có thể...? Làm sao họ lại có thể làm điều đó chứ?

Ron vỗ về, răng đánh lập cập:

- Thôi, nguôi đi mà Hermione.

Tụi nó quay trở về tòa lâu đài, bước chầm chậm bên nhau để được che kín dưới tấm áo tàng hình. Ánh hoàng hôn bây giờ tắt rất nhanh. Khi tụi nó ra tới khoảng sân trống thì bóng tối đã phủ xuống khắp chung quanh.

Ron bụm một tay trước ngực áo, rít lên:

- Scrabbers! Năm yên coi!

Con chuột vẫn vùng vẫy điên cuồng. Ron đột ngột dừng bước, cố hết sức nhét con chuột vô sâu trong túi áo:

- Mà y mắc chứng gì vậy hả, con chuột ngu ngốc? Mà y có năm yên không? UI DA! Nó cắn tui!

Hermione khẩn khoản bảo:

- Ron ơi, khe khẽ giùm với! Ông Fudge sẽ tới ngay bây giờ đây nè...

- Nó không chịu... nằm yên...

Rõ ràng là con Scrabbers hoảng sợ. Nó đang vùng vẫy bằng tất cả sức lực để thoát ra khỏi bàn tay túm chặt của Ron.

- Nó mắc chứng gì vậy?

Nhưng vừa lúc đó Harry nhìn thấy Crookshanks - thân mình ép sát mặt đất, hai mắt vàng khè to cộm long lánh một cách kỳ lạ trong bóng tối, con vật đang lẩn lút tiến về phía tụi nó. Harry không thể biết được là con mèo đó có thể nhìn thấy tụi nó không, hay chỉ lần theo tiếng chút chút của con Scrabbers.

Hermione rên rỉ:

- Crookshanks ơi! Không được đâu, đi chỗ khác đi, Crookshanks! Đi đi!

Nhưng con mèo đang tiến tới gần...

- Scrabbers! ĐỪNG!

Quá trễ. Con chuột đã vượt ra khỏi những ngón tay nắm chặt của Ron, rớt xuống đất rồi cuống cuồng chạy trốn. Chỉ với một cú nhảy vọt, Crookshanks phóng sát theo sau con chuột, và trước khi Hermione hay Harry có thể ngăn chặn kịp, thì Ron đã quăng tấm áo tàng hình ra khỏi mình để chạy thực mạng vào trong bóng đêm.

Hermione rên rỉ:

- Ron ơi là Ron!

Cô bé và Harry nhìn nhau, rồi chạy nước rút theo Ron. Trùm tấm áo tàng hình thì không thể nào chạy nhanh được; hai đứa đành cởi phăng ra, và tấm áo cứ bay phất phơ phía sau tụi nó như một lá cờ. Tụi nó có thể nghe tiếng chân hùynh hục chạy đằng trước và tiếng Ron quát thét con Crookshanks:

- Tránh xa nó ra... đi chỗ khác... Scrabbers, quay lại đây.

Một tiếng ục ục vang lên rõ to.

- Bắt được mày rồi nè! Tránh ra, con mèo mắc dịch...

Harry và Hermione suýt ngã nhào lên người Ron. Tụi nó kịp thẳng lại ngay trước mặt Ron. Ron đang

bò lồm cồm trên mặt đất, nhưng cũng đã bắt được con Scrabbers cho vô túi. Hai tay nó giữ rịt lấy cái cục run lấy bấy trong túi áo.

Hermione thở hổn hển:

- Ron, thôi đi... mau chui trở vô tấm áo tàng hình. Thầy Dumbledore... ông bộ trưởng... họ sắp trở ra trong chốc lát nữa thôi...

Nhưng trước khi tụi nó kịp trùm kín lại, chưa kịp thở lấy hơi, thì cả đám đã nghe tiếng dặm bước rầm rập của những cái chân có vuốt khổng lồ. Có cái gì đó đang hướng về tụi nó trong bóng đêm: một con chó khổng lồ đen nhánh, với đôi mắt xanh xám.

Harry rút cây đũa phép của nó ra, nhưng quá trễ rồi. Con chó đã phóng một cú nhảy vĩ đại và vuốt trước của nó đã chụp trúng ngực Harry. Harry ngã ngửa ra sau dưới một đám lông quăn tít, cảm thấy được hơi thở nóng hổi của con chó và những cái răng dài tới hai phân...

Nhưng sức mạnh của cú nhảy đã khiến con chó bị quá đà, nó xô Harry té lăn quay. Sừng sốt và cảm thấy như thể đã bị gây hết mấy cái be sườn, Harry cố gắng đứng dậy; nghe tiếng con chó gầm gừ như thể nó đang vờn quanh chuẩn bị một cú tấn công khác.

Ron đã đứng dậy. Khi con chó phóng trở lại về phía chúng, Ron đẩy Harry qua một bên; do vậy con chó tạp lấy cánh tay Ron đang duỗi ra. Harry nhào tới, nắm được một túm lông của con thú, nhưng con thú vẫn lôi Ron đi dễ dàng như thể lôi một con búp bê bằng giẻ rách.

Thế rồi, chẳng biết từ đâu ra, một cái gì đó quật ngang mặt Harry mạnh đến nỗi nó lại bị vật ngã chống kênh xuống đất. Nó nghe tiếng Hermione rít lên đau đớn và cũng bị té ngã như nó. Harry mò mẫm tìm cây đũa phép, vừa chớp mắt cho máu chảy ra khỏi mi, nó vừa thì thào:

- Lumos!

Ánh sáng của đầu đũa phép giúp Harry nhìn thấy cái thân tổ chẳng của một cây cổ thụ. Thì ra tụi nó đã rượt con Scrabbers chạy tuốt vô tán cây Liễu Roi và cành nhánh của cây này đang kêu kọt kệt như trong cơn giông bão; quất tới, quật ngược để không cho tụi nó tới gần hơn.

Và kìa, ở ngay dưới gốc cây là con chó, nó đang kéo lê Ron giật lùi vô một lỗ hổng to trong đám rễ cây - Ron kháng cự dữ dội, nhưng đầu và thân nó vẫn lần lần trượt khuất khỏi tầm mắt Harry.

- Ron!

Harry hét gọi, tìm cách bươn theo, nhưng mấy cành cây to nặng ịch cứ quất chí mạng trong không trung buộc Harry phải lùi lại.

Bây giờ Harry và Hermione chỉ còn thấy một chân của Ron còn thò ra. Ron đã móc cái chân đó vào một cái rễ cây trong nỗ lực chống chọi lại con chó để không bị nó lôi tuột xuống lòng đất. Chợt một tiếng rắc vang lên nghe như tiếng súng nổ; chân của Ron bị gãy, và chỉ một nháy mắt sau đó, bàn chân của Ron cũng biến mất luôn.

Hermione gào khóc:

- Harry! Tội mình phải đi kêu cứu!

Cô bé cũng đã bị chảy máu, cây Liễu Roi đã quất tét vai cô bé. Harry nói:

- Không kịp! Không còn đủ thì giờ đâu, Ron sẽ bị nuốt chửng ngay bây giờ...

- Nhưng không có người giúp thì tội mình cũng không làm gì được...

Một cành cây khác lại quất xuống hai đứa nhỏ, những cành cây nhỏ của nó ghì chặt như những khớp nắm tay. Harry né bên này tránh bên kia, thở hổn hển và nói:

- Nếu con chó đó vô tội thì tội mình cũng có thể vô tội.

Nó cố tìm cách len lách qua những cành cây hung tợn cứ quật đập túi bụi, nhưng nó không thể tiến được tới gần rễ cây thêm một tí nào mà lại không bị những đòn chí mạng của những cành cây đánh văng ra.

Hermione bắn loạn nhảy loi choi tại chỗ, thì thào như điên:

- Ôi... cứu... cứu... Làm ơn... cứu...

Con mèo Crookshanks phóng tới trước. Nó uốn éo như một con rắn, lách mình qua những cành cây đang quật đập liên hồi, rồi đặt chân trước lên một cái mấu của thân cây.

Ngay lập tức, toàn thể cái cây như bị hóa thành cẩm thạch, ngừng cử động ngay. Ngay cả một cái lá cũng không thềm nhúc nhích.

Hermione ngờ ngợ thì thào:

- Crookshanks!

Giờ thì cô bé níu lấy cánh tay Harry, níu chặt đến phát đau:

- Làm sao mà nó biết...?

Harry khẳng định:

- Nó là bạn của con chó đó. Mình đã nhìn thấy tội nó đi với nhau. Đi thôi, bỏ cầm sẵn dũa phép trong

tay nha...

Tụi nó chỉ mất vài giây để chạy tới đám rễ cây, nhưng trước khi tụi nó tới được miệng cái lỗ, thì con Crookshanks đã ngoắt chùm đuôi xù như cái chổi cọ rửa chai của nó một cái, và chui tọt vô trong. Harry chui theo ngay. Nó bò tới trước, đầu thò vô trước, tuột xuống một cái dốc bằng đất đến tận đáy của một đường hầm rất thấp. Crookshanks ở cách nó một chút, hai mắt loé lên ánh sáng của ngọn lửa phát từ đầu cây đũa phép của Harry. Vài giây sau, Hermione cũng tuột xuống bên cạnh Harry. Cô bé thì thầm với giọng hoảng sợ:

- Ron ở đâu?

Harry cúi lom khom đi theo con Crookshanks, trả lời Hermione:

- Đi theo lối này.

Hermione theo đằng sau Harry, vẫn hụt hơi hỏi tiếp:

- Đường hầm này dẫn tới đâu?

- Mình không biết... Nó đánh được dấu trong tấm bản đồ của Đạo Tặc, nhưng anh Fred và anh George nói chưa từng có ai vô được. Nó mất hút ở mép tấm bản đồ, nhưng có vẻ như nó dẫn tới làng Hogsmeade...

Tụi nó cố đi nhanh hết sức, gần như gập đôi thân mình lại, đằng trước tụi nó là cái đuôi của con Crookshanks khi ẩn khi hiện. Con đường hầm cứ dài ra dài ra mãi, Harry cảm thấy ít nhứt nó cũng dài bằng con đường hầm dẫn tới tiệm Công tước Mật. Giờ đây, trong đầu Harry chỉ có Ron, rằng con chó kia có thể làm gì Ron... Harry co giò chạy nước rút, hớp từng hơi thở ngắn trong từng cơn hụt hơi đau đến thấu ngực...

Và rồi con đường hầm bắt đầu dốc cao lên, một lát sau con đường ngoằn ngoèo uốn khúc, và Crookshanks biến đâu mất. Thay vì con mèo phía trước, Harry nhìn thấy một vạt sáng mờ mờ xuyên qua một khe hở nhỏ.

Nó và Hermione dừng lại, há họng mà thở, rồi mon men đi tới trước. Cả hai đều giơ cao cây đũa phép để coi cái gì nằm ở đằng kia.

Đó là một căn phòng, một căn phòng bừa bộn và bụi bặm hết biết. Giấy dán tường bị tróc hết ra, khắp trên sàn vương vãi cái bẩn rác rến, mọi thứ bàn ghế và đồ nội thất đều bị bể gãy, như thể đã bị kẻ nào đập phá. Còn tất cả cửa sổ thì đều bị đóng ván bịt kín.

Harry liếc nhìn Hermione, cô bé trông có vẻ đã sợ đến chết khiếp, nhưng cũng gật đầu.

Harry bèn chun qua cái lỗ, mở to mắt nhìn quanh. Căn phòng trống vắng, nhưng cánh cửa bên phải tụi

nó để mở, dẫn đến một hành lang âm u. Một lần nữa, Hermione đột ngột chụp lấy cánh tay Harry. Đôi mắt mở to của cô bé đang đảo quanh khung cửa sổ bị bít kín bằng ván. Cô bé thì thầm:

- Harry, mình nghĩ là tụi mình đang ở trong căn Lều Hết.

Harry nhìn quanh. Mắt nó gặp phải cái ghế gỗ nằm gần đó. Nhiều thanh gỗ đã bị bẻ gãy và một cái chân ghế bị sút ra hoàn toàn. Harry chậm rãi nói:

- Ma không thể nào làm điều đó được!

Ngay lúc đó, phía trên đầu tụi nó vang lên một tiếng rắc. Có cái gì đó di chuyển lên lầu. Cả hai đứa cùng ngược nhìn lên trần. Bàn tay Hermione bấu cánh tay Harry chặt đến nỗi Harry không còn nghe cảm giác gì nữa ở mấy ngón tay. Nó nhướn chân mày nhìn Hermione, cô bé lại gật đầu và buông tay ra.

Hết sức lặng lẽ, tụi nó bò vào hành lang, rồi trèo lên một cái cầu thang gần như đổ nát. Mọi thứ đều bị phủ một lớp bụi dày, ngoại trừ sàn nhà. Trên sàn có một vệt khá rộng sạch bụi vừa được tạo ra bằng một cái gì đó bị kéo lên cầu thang.

Hai đứa lần tới đầu cầu thang tối tối.

- Nox.

Hai đứa cùng thì thầm với nhau, và ánh sáng ở đầu cây đuă phép của tụi nó tắt đi. Chỉ có một cánh cửa mở ra. Khi bò tới cánh cửa mở đó, tụi nhỏ nghe thấy có cái gì đó đang chuyển động ở đằng sau cánh cửa. Một tiếng rên trầm trầm, rồi một tiếng gừ gừ to và sâu. Hai đứa trao đổi với nhau cái nhìn dò ý cuối cùng và cái gật đầu nhất trí sau chót.

Cầm chắc cây đuă phép trong tay, Harry đá mạnh cho cánh cửa bật mở ra.

Trên một cái giường trắng lệt có bốn cọc mùng với những rèm treo đầy bụi bặm, Crookshanks nằm dài, ngó thấy tụi nó thì gừ gừ to tiếng. Bên cạnh đó, nằm trên sàn, ôm chặt cái chân đã bị gãy lọi tạo thành một góc kỳ dị, chính là Ron.

Harry và Hermione lao ngang phòng, đến bên Ron:

- Ron... Bồ có sao không?

- Con chó đâu rồi?

Ron nghiến chặt răng lại vì đau đớn, nó rên rĩ:

- Không phải chó. Harry ơi, đó là một cái mẹo lừa...

- Cái gì?

- Con chó là hắc, hắc chính là một Phù thủy Hóa Thú.

Mắt Ron ngó trừng trừng qua vai của Harry. Harry xoay phắt người lại. Bằng một tiếng cạch, người đàn ông trong bóng tối đóng lại cánh cửa đằng sau lưng tụi nó.

Chùm lông rối nùi, bần thiêu, tòn teng trên hai cùi chỏ của y. Nếu đôi mắt y không loé sáng trong hai hốc mắt sâu u tối, thì có thể tưởng y chỉ là một cái xác không hồn. Làn da y trông như sáp, căng trên bộ xương mặt, giống hệt một cái đầu lâu. Và mấy cái răng vàng của y đang nhe ra thành một nụ cười. Y chính là Sirius Black.

Black chìa cây đũa phép của Ron về phía bọn trẻ, giọng ồm ồm:

- Expelliarmus!

Đũa phép của Harry và Hermione đều văng ra khỏi tay tụi nó, bay vèo lên không trung, và bị Black bắt gọn. Bấy giờ Black bước tới một bước gần hơn. Mắt y đăm đăm nhìn Harry. Y nói khào khào:

- Tôi đã nghĩ là con thể nào cũng phải đến đây để giúp bạn mình.

Giọng của hắc nghe như từ lâu rồi hắc không có thói quen xài tiếng nói nữa.

- Ba của con cũng từng làm như vậy vì tôi. Con thuộc nòi dũng cảm, không chạy đi méc thầy cô giáo. Tôi rất biết ơn... Điều này sẽ làm cho mọi việc dễ hơn nhiều...

Những lời bình phẩm về cha nó vang ong ong trong tai của Harry, như thể Black găm thét bên tai. Lòng căm ghét sôi sục nổ trào trong lồng ngực nó, khiến bên trong nó không còn chỗ nào cho sự sợ hãi ẩn núp nữa. Lần đầu tiên trong đời, Harry muốn nắm lại cây đũa phép trong tay, không phải để tự vệ, mà để tấn công..., để giết.

Không ý thức mình đang làm gì, Harry nhào tới trước, nhưng bất thành lình bên cạnh nó một người vung lên, và hai cánh tay túm chặt lấy nó, lôi kéo nó lại.

- Đừng, Harry!

Hermione hoảng hốt thì thầm. Tuy nhiên, Ron nói với Black:

- Nếu ông muốn giết Harry, thì ông cũng nên giết luôn cả hai đứa tôi!

Giọng nói của Ron rất mạnh mẽ, mặc dù việc cố gắng đứng lên càng khiến nó thêm nhợt nhạt, và đầu óc nó quay mòng mòng trong khi mở miệng nói.

Có cái gì đó bùng cháy trong đôi mắt u uẩn của Black. Y dịu dàng nói với Ron:

- Nằm xuống đi. Cậu sẽ làm cho vết thương ở chân tệ thêm đó.

Ron vẫn bám vào vai Harry một cách đau đớn để cố ngồi thẳng lên, nó nói bằng giọng yếu ớt:

- Ông có nghe không? Ông sẽ phải giết cả ba đứa tui tôi.

Nhưng Black toét miệng cười, nói:

- Đêm nay ở đây sẽ chỉ có một người bị giết thôi.

- Tại sao vậy?

Harry khạc ra mấy lời khinh miệt, nó vẫn cố sức vùng vẫy để thoát khỏi sự kèm giữ của Ron và Hermione:

- Lần trước ông đâu có bận tâm về số người bị giết, hả? Ông đâu có chùn tay sát tất cả những người Muggle đó để giết cho được Pettigrew... Ông mắc chứng gì rồi sao, ngục Azkaban làm ông dễ mũi lòng rồi hả?

Hermione nói một cách run rẩy:

- Harry, im đi.

Harry rống lên:

- HẮN ĐÃ GIẾT BA MÁ TÔI!

Với một sự cố gắng phi thường, Harry vùng thoát được sự kèm cặp của Ron và Hermione, lao thẳng tới trước...

Nó quên mất tiêu khả năng pháp thuật của nó chỉ có bao nhiêu... nó quên bég là nó ốm nhom, nhỏ con, và mới mười ba tuổi, trong khi Black là một người đàn ông cao lớn. Nó chỉ cần biết là nó muốn làm cho Black bị tổn thương thiệt nặng nề mà nó bất kể là về phần nó, nó có thể bị y hại như thế nào...

Có lẽ vì xúc động trước việc Harry toan hành động quá ngu ngốc, hoặc vì lẽ gì đó không biết, mà Black không giơ cây đũa phép lên ngay lúc đó. Một bàn tay của Harry chụp được cổ tay vô dụng của Black, buộc đầu đũa phép chĩa trệch đi, bàn tay nắm chặt còn lại của Harry đâm vô màng tang của Black và cả hai ngã nhào ra sau, đụng vào bức tường...

Hermione gào lên, Ron hét lớn; một ánh sáng chói lòa nháng lên khi mấy cây đũa phép trong tay Black bắn vào không trung một chùm tia lửa, xước qua mặt Harry trong đường tơ kẽ tóc. Harry cảm thấy cánh tay

quất queo giữa những ngón tay của nó đang vùng vẫy như điên, nhưng nó cố níu lấy, còn tay kia thì nó thụi nó đâm bất cứ chỗ nào trên thân thể Black mà nó đâm được.

Chợt bàn tay kia của Black đã túm được cổ họng của Harry. Y rít lên:

- Không. Ta đã chờ đợi quá lâu...

Những ngón tay siết chặt lại, Harry nghẹt thở, cặp kiếng của nó lệch qua một bên.

Thế rồi nó nhìn thấy một bàn chân của Hermione không biết từ đâu phóng tới. Black hự lên một tiếng đau đớn, buông Harry ra. Ron cũng nhào vô bàn tay cầm đuũa phép của Black và Harry nghe một tiếng lách cách nho nhỏ...

Nó cố trồi lên khỏi đồng thân người hỗn độn và nhìn thấy cây đuũa phép của mình đang lăn lông lốc trên sàn. Nó phóng mình về phía cây đuũa phép, nhưng...

- AAAÁÁÁ!

Crookshanks cũng xía vô cuộc ẩu đả, hai chân trước đầy móng vuốt của con mèo bụi chẳng này bầu sâu vào cánh tay Harry. Harry lảng nó ra, nhưng con Crookshanks bây giờ lại phóng tới chỗ cây đuũa phép của Harry.

Harry rống lên:

- MÀY KHÔNG ĐƯỢC LẤY!

Nó nhắm một cú đá vô con Crookshanks làm con mèo này văng qua một bên, gừ lên thảm thiết. Harry chụp ngay lấy cây đuũa phép, quay lại. Nó hét bảo Ron và Hermione:

- Tránh ra xa!

Hai đứa kia không đợi bảo lần thứ hai. Hermione, miệng há hốc ra để thở, môi dập chảy máu, lồm cồm bò qua một bên, chụp lại cây đuũa phép của mình và Ron. Ron thì bò tới cái giường và đổ nhào lên đó, thở hổn hển, gương mặt trắng bệch của nó bây giờ nhuộm màu xanh tái, cả hai tay ôm ghì lấy cái chân gãy.

Black thì nằm sổng xoài dưới chân tường. Bộ ngực lép xẹp của y phập phồng gấp gáp khi nhìn Harry từ từ bước tới gần, cây đuũa phép của Harry chĩa ngay vào trái tim của Black. Black thì thào:

- Con sắp giết tôi ư, Harry?

Harry đứng lại ngay phía trên người Black. Cây đuũa phép của nó vẫn chĩa vào ngực Black, và nó nhìn xuống Black. Một vết thương thâm tím đang hiện ra quanh hốc mắt trái của y và mũi y thì đang chảy máu.

Harry nói bằng giọng hơi run, nhưng vẫn nắm chắc cây đũa phép trong tay:

- Ông đã giết ba má tôi.

Black đăm đăm nhìn Harry bằng đôi mắt hừng sâu. Y nói, rất lạnh lẽ:

- Tôi không chối điều đó. Nhưng nếu con biết toàn bộ câu chuyện...

Lỗi tai Harry lại ầm ầm tiếng phẫn nộ, nó lập lại:

- Toàn bộ câu chuyện à? Tôi chỉ cần biết ông là người đã bán đứng ba má tôi cho Voldemort!

Black nói, trong giọng y lúc này có sự khẩn khoản:

- Con hãy nghe tôi nói. Con sẽ hối hận nếu con không nghe... con không hiểu...

- Tôi hiểu nhiều hơn là ông tưởng.

Harry nói, giọng nó bây giờ run hơn bao giờ hết:

- Ông chưa bao giờ nghe má tôi van xin hả? Má tôi... cố sức ngăn Voldemort giết tôi... mà ông đâu biết cho... ông đã bán đứng ba má tôi...

Cả hai chưa kịp nói thêm lời nào thì có cái gì đó màu cam phóng ngang qua Harry. Đó là con mèo Crookshanks đã nhảy lên ngực Black và cứ ngồi lì ở đó, ngay chỗ vị trí trái tim của Black. Y chớp mắt cúi xuống nhìn con mèo. Y cố đẩy Crookshanks ra, rù rì với nó:

- Tránh ra đi!

Nhưng Crookshanks vẫn bầu chặt vuốt vô tấm áo chùng của Black, không chịu nhúc nhích. Con mèo đưa bộ mặt xấu xí bèn bẹt về phía Harry, ngược đôi mắt to cộm vàng khè nhìn nó. Đứng bên cạnh Harry, Hermione bật lên tiếng nước nở.

Harry cúi xuống nhìn chăm chăm Black và con Crookshanks, tay nó xiết chặt cây đũa phép. Nếu nó giết luôn cả con mèo thì sao? Con mèo cùng phe với Black mà... Nếu Crookshanks vì tìm cách bảo vệ Black mà bị chết lây thì đó không phải là việc của Harry... Nếu Black muốn cứu lấy con mèo, thì chỉ có nghĩa là hấn lo cho mạng sống con mèo hơn cả mạng sống của ba má Harry...

Harry giơ cây đũa phép lên. Bây giờ đây là lúc lấy lễ công bằng. Bây giờ đây là lúc trả thù cho ba má. Nó sắp sửa giết Black. Nó phải giết Black. Đây là cơ hội cho nó trả thù...

Những giây đó sao mà dài đằng đẵng, và Harry vẫn cứ đứng trân ra đó như đóng băng, cây đũa phép giơ ra sẵn sàng, và Black đăm đăm nhìn nó, còn Crookshanks thì chễm chệ trên ngực Black. Từ phía chiếc

giường, Ron thở ra những hơi thở rời rạc. Hermione hoàn toàn nín lặng.

Bỗng nhiên nổi lên một tiếng động mới...

Những bước chân gấp gáp đang vang vọng xuyên qua sàn nhà - có ai đó đang bước ở dưới nhà.

Hermione thành linh gào thét:

- CHÚNG TÔI Ở ĐÂY! CHÚNG TÔI Ở ĐÂY NÈ - CÓ SIRIUS BLACK - MAU LÊN!

Black làm một động tác giật mình suýt hất con mèo Crookshanks văng xuống đất. Harry nắm chặt cây đũa phép, tay run bần bật. Một giọng nói trong đầu nó vang lên:

- Phải hành động ngay bây giờ!

Nhưng những bước chân đã vang lên rầm rập trên cầu thang, mà Harry vẫn chưa hành động.

Cánh cửa phòng mở tung ra trong một trận mưa tia lửa đỏ. Harry quay ngoắt người lại khi giáo sư Lupin xông vào phòng, gương mặt cắt không còn một giọt máu, cây đũa phép giơ ra sẵn sàng. Ông đưa mắt nhìn, từ Ron đang nằm trên sàn, đến Hermione đang nép mình bên cánh cửa, rồi đến Harry đứng đó với cây đũa phép chĩa vào Black, và rồi đến chính Black đang ngã gục và đổ máu dưới chân Harry. Giáo sư Lupin la to:

- Expelliarmus!

Cây đũa phép của Harry một lần nữa lại bay vút khỏi tay nó; hai cây đũa phép trong tay Hermione cũng vậy. Thầy Lupin khéo léo bắt gọn tất, rồi bước hẳn vào phòng, nhìn chăm chăm Black, kẻ vẫn đang được con mèo Crookshanks bám ngang ngực để bảo vệ.

Harry đứng đó, bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng. Nó đã không làm được điều đó. Nó không có đủ khí phách. Black vậy là sẽ bị giao nộp cho các viên giám ngục Azkaban.

Rồi thầy Lupin lên tiếng, bằng một giọng kỳ lạ, một giọng run run những cảm xúc bị đè nén:

- Hẳn đâu, Sirius ấy?

Harry lập tức đưa mắt nhìn thầy. Nó không hiểu thầy Lupin định nói gì? Thầy Lupin đang nói về ai? Nó lại quay qua nhìn Black.

Gương mặt Black hầu như không còn cảm xúc. Y cũng không cựa cựa trong mấy giây. Rồi, rất chậm rãi, Black giơ một bàn tay không lên, và chỉ thẳng vào Ron. Hết sức hoang mang, Harry liếc nhìn Ron, Ron cũng ngơ ngác chẳng hiểu mô tê gì.

Thầy Lupin vẫn nhìn Black chăm chăm với sự chăm chú lạ lùng như thể muốn đọc thấu ý nghĩ của y:

- Nhưng mà vậy thì... tại sao từ trước tới giờ hắc không lộ ra? Trừ khi...

Đôi mắt của thầy Lupin chợt nở lớn, như thể thầy vừa nhìn thấy điều gì đó ở đằng sau Black, điều gì đó mà những người khác trong phòng không thể nhìn thấy:

-... trừ khi hắc chính là kẻ... trừ khi tụi bay đổi vai... mà không nói cho tao biết?

Đôi mắt hững hờ của Black vẫn không rời khỏi gương mặt thầy Lupin, rất chậm rãi, y gật đầu.

Harry chen vô nói to:

- Thừa giáo sư Lupin, cái gì đang...?

Nhưng nó không bao giờ nói nốt ra câu hỏi, bởi vì cái điều nó nhìn thấy làm cho giọng nói của nó tắc nghẹn trong cổ họng. Thầy Lupin hạ cây đũa phép xuống. Sau đó, đi đến bên cạnh Black, thầy nắm chặt tay y, kéo y đứng lên, khiến cho con Crookshanks rớt bịch xuống sàn, rồi thầy ôm chầm lấy Black như ôm người anh em của mình.

Harry có cảm giác như thể ruột gan lộn tùng phèo.

Hermione la lớn:

- TÔI KHÔNG TIN NỔI!

Thầy Lupin buông Black ra và quay lại phía cô bé. Hermione cũng đã tự đứng lên và chỉ thẳng tay vào thầy Lupin, hai mắt man dại, cô bé lắp bắp:

- Thầy... thầy...

- Hermione...

- Thầy... và hắc...

- Hermione, bình tĩnh lại nào...

Hermione rên lên:

- Vậy mà tôi đã không nói cho ai biết... vậy mà tôi đã giữ kín cho thầy bấy lâu nay...

Thầy Lupin kêu to:

- Hermione, làm ơn nghe thầy nói đã! Thầy có thể giải thích...

Harry cảm thấy toàn thân nó run lên, không phải vì sợ hãi, mà vì một đợt sóng phần nộ mới vừa trào dâng. Nó hét vào mặt thầy Lupin, giọng nó run lên không kiềm chế được:

- Tôi đã tin cậu thầy! Vậy mà bấy lâu nay thầy đánh bạn với hắn!

Thầy Lupin nói:

- Con hiểu lầm rồi. Thầy không đánh bạn với Sirius suốt mười hai năm nay, nhưng bây giờ thầy... hãy để cho thầy giải thích...

- ĐỪNG!

Hermione gào lên:

- Harry, đừng tin ông, lâu nay ông đã giúp cho Black đột nhập lâu đài, ông cũng muốn cho bồ chết luôn... Ông là một người sói!

Một sự im lặng kéo dài. Ánh mắt mọi người giờ đây hướng cả vào thầy Lupin, thầy vẫn vô cùng bình thản, tuy có nhợt nhạt đi đôi chút. Thầy nói:

- Hermione à, không phải mọi thứ đều đâu ra đó như tiêu chuẩn thông thường của con đâu. Thầy e là chỉ chừng một phần ba điều con nói là đúng thôi. Thầy không hề giúp Sirius đột nhập tòa lâu đài, và thầy chắc chắn không hề muốn cho Harry chết...

Một cơn rùng mình kỳ lạ lướt qua mặt thầy:

- Nhưng thầy không chối rằng thầy là một người sói.

Ron một lần nữa cố gắng một cách can đảm để ngồi dậy, nhưng lại ngã vật xuống với một tiếng rên đau đớn. Thầy Lupin tiến gần đến bên nó, tỏ ra lo lắng, nhưng Ron hỗn hển bảo:

- Tránh xa tôi ra, đồ người sói!

Thầy Lupin đứng chết lặng. Rồi, với một sự cố gắng rõ rệt, thầy quay lại Hermione và nói:

- Con biết điều đó bao lâu rồi?

Hermione thì thào:

- Lâu rồi. Từ lúc mà tôi viết bài luận mà giáo sư Snape yêu cầu...

Thầy Lupin nói bình thản:

- Thầy Snape sẽ hài lòng lắm. Thầy ấy ra cái đề luận đó với hy vọng sẽ có người nhận ra các triệu

chứng bệnh của tôi. Vậy con có kiểm tra chu kỳ mặt trăng để nhận thấy là tôi luôn luôn bệnh vào những lúc trăng tròn không? Hay là con đã nhận thấy Ông Kẹ biến thành vầng trăng mỗi khi nó thấy tôi?

Hermione lặng lẽ đáp:

- Cả hai.

Thầy Lupin bật cười:

- Con là phù thủy thông minh nhất ở lứa tuổi của con mà thầy từng gặp, Hermione à.

Hermione thì thầm:

- Tôi không xứng đáng với lời khen đó. Nếu tôi mà thông minh hơn một tý xíu thôi, thì tôi đã nói cho mọi người biết thầy là ai rồi.

Thầy Lupin nói:

- Nhưng mà mọi người biết cả rồi. Ít nhất thì hội đồng giáo viên đều biết.

Ron thở hào hển:

- Cụ Dumbledore biết ông là người sói mà cũng nhận ông về trường à? Cụ ấy điên sao chứ?

Thầy Lupin nói:

- Một số giáo viên cũng nghĩ vậy. Cụ ấy cũng khó khăn lắm mới thuyết phục được một số giáo viên là tôi đáng tin cậy...

Harry gào lên:

- VÀ CỤ ẤY ĐÃ LẦM! ÔNG ĐÃ LUÔN LUÔN TRỢ GIÚP HẮN!

Nó chỉ tay vào Black. Y đã lết tới cái giường và nằm lên đó, úp mặt vào hai bàn tay run lấy bầy. Crookshanks nhảy lên theo và nằm bên cạnh Black, gác chân lên đùi y, gừ gừ. Ron lê cái chân gãy của nó nhích ra xa khỏi Black và con mèo.

Thầy Lupin nói:

- Thầy không hề trợ giúp Sirius lâu nay. Nếu con cho thầy một cơ hội, thầy sẽ giải thích. Coi đây này...

Thầy tách những cây đũa phép của ba đứa nhỏ ra và quăng trả từng cây về cho chủ nhân. Harry chụp lại cây đũa phép của nó, sững sờ.

Thầy Lupin nhét cây đũa phép của thầy vô thắt lưng.

- Đó! Bây giờ các con có vũ trang, còn bọn tôi thì không. Vậy các con chịu nghe chưa?

Harry không biết nên nghĩ gì nữa. Có phải là một trò bịp không đây? Nó liếc một cái nhìn giận dữ về phía Black và nói:

- Nếu như thầy không hề trợ giúp gì hăn, thì làm sao thầy biết được hăn ở đây?

Thầy Lupin đáp:

- Nhờ tấm bản đồ! Tấm bản đồ của Đạo tặc ấy. Thầy đang ngồi trong văn phòng của thầy xem tấm bản đồ...

Harry ngờ vực hỏi:

- Thầy biết cách sử dụng nó à?

Thầy Lupin phất tay một cách nóng nảy:

- Dĩ nhiên là thầy biết sử dụng rồi. Thầy đã góp phần viết ra nó mà. Thầy là Mơ Mộng Ngớ Ngẩn - đó là biệt danh bạn bè đặt cho thầy hồi còn đi học.

- Thầy đã viết?

- Chuyện quan trọng là, hồi chiều thầy đang xem xét tỉ mỉ tấm bản đồ, bởi vì thầy có ý nghĩ là con, Ron và Hermione có thể tìm cách lén ra khỏi tòa lâu đài để đến thăm lão Hagrid trước khi con Bàng Mãng bị hành hình. Và thầy đã đoán đúng, phải không nào?

Thầy Lupin đã bắt đầu đi qua đi lại, mắt nhìn bọn trẻ, từng mảng bụi bốc lên theo bước chân thầy.

- Harry à, có thể con đã khoác tấm áo khoác cũ của ba con...

- Làm sao thầy biết về tấm áo khoác của ba con?

Thầy Lupin lại sốt ruột phất tay một lần nữa:

- Vô số lần thầy đã nhìn thấy James biến mất dưới tấm áo đó... Vấn đề là cho dù con có mặc áo khoác tàng hình thì con vẫn hiện ra trên tấm bản đồ của Đạo tặc! Thầy đã quan sát các con đi bằng qua sân trường và đi vào căn chòi của bác Hagrid. Hai mươi phút sau, các con rời khỏi nhà bác Hagrid, đi trở về tòa lâu đài. Nhưng mà các con có thêm một kẻ tháp tùng.

Harry kêu lên:

- Cái gì? Không, đâu có thêm ai thấp tùng đâu!

Thầy Lupin vẫn đi qua đi lại, không lý tới lời nói chen ngang của Harry, thầy nói tiếp:

- Thầy không thể nào tin vào mắt thầy được. Thầy tưởng tấm bản đồ bị trục trặc kỹ thuật. Làm sao mà hẳn có thể đi cùng với các con chứ?

Harry nói:

- Không có ai đi cùng với chúng con cả!

- Và rồi thầy nhìn thấy một chấm khác, di chuyển rất nhanh về phía các con, mang tên Sirius Black...

Thầy thấy y đụng độ với các con, rồi y lôi hai người trong số các con vô trong hang dưới cây Liễu Roi...

Ron tức giận cãi chính:

- Một người mà thôi!

Thầy Lupin nói:

- Không. Ron à, hai người.

Thầy đã ngừng bước, đưa mắt nhìn Ron. Thầy điềm đạm nói:

- Con có đồng ý cho thầy xem con chuột một chút không?

Ron kêu lên:

- Cái gì? Con chuột Scrabbers thì mắc mớ gì tới chuyện này?

Thầy Lupin nói:

- Mắc mớ tới mọi thứ! Con vui lòng cho thầy xem nó một chút.

Ron ngáp ngừng, rồi thò tay vô trong áo chùng. Con Scrabbers hiện ra, vùng vẫy một cách tuyệt vọng. Ron phải nắm chặt cái đuôi trụi lủi của con chuột để không cho nó chạy trốn. Crookshanks đứng dựng lên trên đùi của Black, phát ra một tiếng rít nho nhỏ.

Thầy Lupin bước đến gần Ron hơn. Dường như thầy nín cả thở khi chăm chú nhìn đắm đắm vào con Scrabbers. Ron nắm chặt con Scrabbers và thu nó về gần mình hơn, có vẻ sợ hãi. Ron lại hỏi:

- Sao? Con chuột của tôi thì mắc mớ gì trong chuyện này chứ?

Sirius Black thành linh lên tiếng, giọng ồm ồm:

- Nó không phải là một con chuột.
- Ông muốn nói gì? Dĩ nhiên nó là một con chuột...

Thầy Lupin bình thản nói:

- Không, nó không phải là chuột. Nó là một phù thủy.

Black nói thêm:

- Một Hóa Thú Sư, một phù thủy trá hình thú vật, có tên là Peter Pettigrew.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Mơ Mộng Ngớ Ngẩn, Đuôi Trùn, Chân Nhồi Bông Và Gạc Nai

Phải mất mấy giây sau, sự vô lý của lời nói ấy mới ngấm được vào tai của bọn trẻ. Rồi Ron thốt lên điều mà Harry đang nghĩ:

- Cả hai ông đều tâm thần rồi!

Hermione nói yếu ớt:

- Khôi hài!

Harry nói:

- Peter Pettigrew đã chết rồi! Mười hai năm trước hắn đã giết ông ta.

Harry chỉ vào Black, mặt y co giật dữ dội. Y gầm gừ với hàm răng vàng nhe ra:

- Ta đã định làm vậy. Nhưng Pettigrew đã cao tay hơn ta một chút... Dù vậy, lần này thì khác!

Và Crookshanks bị Black quăng xuống sàn khi y nhào vô con Scrabbers, Ron hét lên đau điếng khi sức nặng của Black đè lên cái chân gầy của nó.

Thầy Lupin hét:

- Sirius, ĐỪNG!

Thầy lao mình tới trước và một lần nữa kéo Black ra khỏi Ron.

- HÃY CHỜ! Anh không thể hành động như vậy. Bọn trẻ cần phải hiểu... Chúng ta phải giải thích...

Black tìm cách vùng thoát ra khỏi tay thầy Lupin, càu nhàu:

- Chúng ta có thể giải thích sau!

Một tay của Black vẫn còn quơ quào trong không khí như cố tìm cách chụp con Scrabbers. Con chuột này kêu ré lên vì sợ hãi, nghe eng éc như tiếng heo con, và quào mặt quào cổ Ron để tìm cách thoát thân.

Thầy Lupin vẫn cố kèm giữ Black, và nói trong hơi thở gấp:

- Bọn - trẻ - có - quyền - được - biết - mọi - thứ! Ron đã nuôi nó như một con vật cưng bấy lâu nay! Và có những phần của câu chuyện mà chính tôi đây cũng chưa hiểu! Còn Harry nữa - anh nợ Harry một sự thật, Sirius à.

Black ngừng vùng vẫy, mặc dù đôi mắt sâu hoắm của y vẫn ngó chăm chăm con Scrabbers, con vật khốn khổ ấy bị bàn tay bị cấn trầy trụa và chảy máu của Ron kẹp chặt. Black nói, mắt hấn vẫn không rời khỏi Scrabbers:

- Thôi được. Cứ nói cho chúng biết bất cứ điều gì anh thích nói. Nhưng mà làm nhẹ lên đi, anh Remus. Tôi muốn thực hiện vụ giết người đã khiến tôi bị cầm tù suốt...

Ron đưa mắt nhìn quanh tìm sự ủng hộ của Harry và Hermione, run giọng nói:

- Các ông đều là đồ điên. Tôi thấy cái trò này vậy là đủ rồi. Tôi đi đây.

Nó cố gắng nhắc mình lên cái chân không bị gãy, nhưng thầy Lupin đã lại giơ cây đũa phép lên và chĩa đầu đũa vào con Scrabbers. Thầy thần nhiên bảo:

- Trò sẽ phải nghe cho rõ câu chuyện, Ron à. Chỉ cần nắm chặt Peter khi con lắng nghe.

Ron gào lên:

- NÓ KHÔNG PHẢI LÀ PETER, NÓ LÀ SCRABBERS!

Ron cố gắng nhét con chuột trở vô trong túi áo trước ngực nó, nhưng con Scrabbers vẫn cố kháng cự dữ dội. Ron lão đảo và mất thăng bằng, Harry phải chụp đỡ nó và ấn nó ngồi trở xuống giường. Rồi, Harry quay về phía thầy Lupin, không thềm ngó tới Black.

- Có nhiều nhân chứng đã nhìn thấy Pettigrew chết. Cả một con đường đầy người...

Black hung hăng cắt lời, mắt vẫn canh chừng con Scrabbers chồi đập trong tay Ron:

- Người ta không hề thấy cái điều mà họ tưởng là họ thấy.

Thầy Lupin gật đầu:

- Mọi người đều tưởng Sirius giết Pettigrew. Chính tôi cũng tin như vậy... cho đến khi tôi nhìn tấm bản đồ hồi chiều tối này. Bởi vì tấm bản đồ của Đạo tặc không lừa dối bao giờ... Peter vẫn còn sống. Và Ron đang giữ nó, Harry à.

Harry nhìn Ron, mắt tụi nó gặp nhau và tụi nó đồng ý với nhau, một cách âm thầm: cả thầy Lupin và

Black đều phát điên hết rồi. Câu chuyện của họ thiệt là vô lý hết chỗ nói. Làm sao mà Scrabbers có thể là Pettigrew được chứ? Nhà tù Azkaban có lẽ cuối cùng đã làm cho Black khùng rồi, nhưng mà tại sao thầy Lupin lại hòa theo hẳn?

Bỗng nhiên Hermione nói, bằng một giọng run run và cố gắng giữ bình tĩnh, như thể cô nàng đang cố làm cho thầy Lupin nói năng cho ra đầu ra đuôi:

- Nhưng mà thưa giáo sư Lupin... Scrabbers không thể nào là Pettigrew được... Điều đó không đúng, thầy biết là điều đó không thể nào đúng được...
- Tại sao không thể nào đúng được?

Thầy Lupin hỏi lại bằng giọng trầm ấm, nghe như thể hai thầy trò này đang thảo luận bài giảng trong lớp học, và Hermione vừa mới nêu ra một vấn đề trong cuộc thí nghiệm với con Grindylows.

- Bởi vì... bởi vì người ta phải biết chứ, nếu như Pettigrew là một Phù thủy Hóa thú. Tụi con đã thực hành môn Biến hình thành thú vật ở trong lớp với giáo sư McGonagall. Và con đã tra cứu khi con làm bài tập... Bộ Pháp thuật lập hồ sơ theo dõi những phù thủy và pháp sư nào có thể biến hình thành thú vật. Có một hồ sơ ghi rõ họ biến thành con thú gì và dấu vết riêng và những đặc điểm... Con bèn tra cứu tiếp để xem hồ sơ giáo sư McGonagall ở phần đăng ký hộ tịch, thì con thấy trong cả thế kỷ này chỉ có bảy phù thủy biến hình thành thú, và trong danh sách đó không hề có tên Pettigrew.

Harry thiệt tình không còn thì giờ để mà ngạc nhiên một cách thầm kín về nỗ lực của Hermione đã đổ vào bài làm của cô bé. Nhưng thầy Lupin bắt đầu cười to:

- Hermione! Trò lại đúng nữa đó! Nhưng Bộ Pháp thuật không bao giờ biết là đã từng có ba Phù thủy Hóa thú không hề đăng ký căn cước vẫn thường chạy loanh quanh khắp trường Hogwarts.

Black vẫn theo dõi từng cử động tuyệt vọng của con Scrabbers, cẩn thận:

- Remus à, nếu anh định kể cho tụi nó nghe cả câu chuyện thì kể lẹ lên đi. Tôi đã chờ đợi mười hai năm rồi, tôi sẽ không thể chờ đợi lâu hơn được nữa đâu.

Thầy Lupin nói:

- Được rồi, Sirius... Nhưng anh cũng cần phải giúp tôi. Tôi chỉ biết chuyện bắt đầu như thế nào mà thôi...

Thầy Lupin đột ngột dừng lại. Có một tiếng rắc to vang lên sau lưng ông. Cánh cửa phòng ngủ đã tự mở ra. Cả năm người trong phòng đều ngó trừng trừng ra cửa. Rồi thầy Lupin sải bước dài về phía cửa và ngó xuống đầu cầu thang.

- Không có ai cả...

Ron nói:

- Chỗ này bị ma ám mà.

Thầy Lupin vẫn nhìn cánh cửa một cách hoang mang. Thầy nói:

- Không có ma nào ám cả. Cái Lều Hét này không hề bị ma ám... Tiếng kêu gào và tiếng hú mà trước đây dân làng thường nghe thấy là từ tôi mà ra.

Thầy Lupin hất mấy lọn tóc xám để chúng khỏi che khuất đôi mắt ông, suy nghĩ một lát rồi nói:

- Đó là chỗ bắt đầu của toàn bộ câu chuyện này... bắt đầu từ chỗ tôi trở thành một người sói. Nếu mà tôi không bị người sói cắn thì câu chuyện này sẽ không xảy ra... và nếu mà tôi không liều mạng đến như thế...

Trông thầy có vẻ hơi điềm tĩnh lại và hơi mệt nhọc. Ron định chen vô nói gì đó, nhưng Hermione đã kịp "suyt" nó im đi. Cô bé đang quan sát thầy Lupin hết sức chăm chú.

- Lúc tôi bị người sói cắn, tôi hãy còn là một đứa bé. Ba má tôi đã tìm mọi cách cứu chữa, nhưng vào thời đó không có cách điều trị nào cả. Món thuốc mà thầy Snape bào chế cho tôi là một phát minh gần đây thôi. Các con cũng nên hiểu rằng thuốc đó giúp cho tôi không thành nguy hiểm. Miễn là tôi uống thuốc khoảng một tuần trước khi trăng tròn thì tôi có thể giữ được sáng suốt và bình tĩnh khi biến hình... Tôi có thể chỉ cần cuộn mình lại trong văn phòng của mình, trong hình hài một con sói vô hại, chờ cho đến khi trăng khuyết lại. Tuy nhiên, trước thời món thuốc Kháng sói được sáng chế, mỗi tháng một lần tôi lại hóa thành một con quái vật đầy đủ thú tính. Hồi đó gần như chắc chắn tôi không thể nào được nhận vào trường Hogwarts. Cha mẹ những đứa trẻ khác có vẻ không muốn cho con cái của họ tiếp xúc với tôi. Nhưng rồi cụ Dumbledore trở thành Hiệu trưởng, và cụ rất thông cảm. Cụ nói rằng, nếu chúng ta có một số biện pháp phòng ngừa thì chẳng có lý do gì mà tôi lại không được đi đến trường...

Thầy Lupin thở dài. Rồi thầy nhìn thẳng vào Harry:

- Cách đây nhiều tháng, thầy đã nói với con rằng cây Liễu Roi được trồng vào đúng cái năm mà thầy đến trường Hogwarts. Sự thật là cây đó được trồng bởi vì thầy đến trường Hogwarts. Căn nhà này...

Thầy Lupin nhìn quanh căn phòng một cách sầm thầm.

-... con đường hầm dẫn đến đây... người ta xây dựng là để cho tôi xử dụng. Mỗi tháng một lần, tôi phải lén ra khỏi tòa lâu đài, đến chỗ này, để biến hình thành sói. Cây được trồng ngay ở cửa vào đường hầm để ngăn chặn bất cứ ai gặp phải tôi nhằm lúc tôi đang trở nên nguy hiểm.

Harry không thể hiểu câu chuyện này sẽ dẫn tới đâu, nhưng nó vẫn luôn chăm chú lắng nghe. Ngoài

giọng kể chuyện của thầy Lupin lúc này trong phòng chỉ có tiếng chuột rúc chút chút đầy kinh hoàng.

- Việc biến hình của tôi vào thời đó thật là... thật là khủng khiếp. Biến hình thành một người sói rất là đau đớn. Tôi bị cách ly khỏi con người để không cắn họ, thay vì vậy, tôi đành phải tự cào cấu và cắn chính mình. Dân làng Hogsmeade nghe được sự ồn ào và tiếng gào thét, tưởng là họ nghe tiếng những oan hồn ma cực kỳ quây. Cụ Dumbledore còn khuyến khích cho câu chuyện đồn đại đó lan tràn... Ngay đến bây giờ, khi ngôi nhà đã trở nên yên tĩnh hàng nhiều năm, dân làng vẫn không dám đến gần nó...

Nhưng mà ngoại trừ chuyện bị biến hình thành người sói, thì những ngày ấy là thời tôi sung sướng hạnh phúc hơn bất cứ giai đoạn nào khác trong đời. Bởi vì lần đầu tiên trong đời tôi có bạn bè, ba người bạn vĩ đại. Sirius Black... Peter Pettigrew... và dĩ nhiên người thứ ba là James Potter, ba của con đó, Harry à.

Thế rồi ba người bạn của tôi không thể nào không nhận thấy rằng mỗi tháng tôi lại biến mất một lần. Tôi bịa ra đủ thứ chuyện. Tôi nói với họ là má tôi bệnh, rằng tôi phải về nhà thăm má... Tôi hải hùng với ý nghĩ là bạn bè sẽ xa lánh tôi ngay khi biết được tôi là ai. Nhưng mà, dĩ nhiên, họ cũng giống như con vậy, Hermione, họ cũng phát giác ra sự thật...

Và họ không hề xa lánh tôi chút nào. Ngược lại, họ còn làm một điều giúp tôi, khiến cho sự biến hình của tôi không chỉ dễ chịu hơn mà còn là lúc sung sướng nhất đời tôi: họ cũng biến hình thành thú vật luôn.

Harry sửng sốt:

- Kể cả ba con?

Thầy Lupin nói:

- Ừ, đúng vậy. Họ dành phần lớn thời gian tuyệt nhất trong ba năm để tìm hiểu xem làm cách nào để biến hình được. Ba của con và chú Sirius đây là những học sinh thông minh nhất trường. Và họ cũng may mắn nữa. Bởi vì biến hình thành thú vật có thể hóa ra tệ hại khủng khiếp - đó cũng là một trong những lý do mà Bộ Pháp thuật phải kiểm soát chặt chẽ các âm mưu thử nghiệm biến hình. Peter thì cần phải có trợ giúp từ Sirius và James. Cuối cùng, vào năm học thứ năm, các bạn của tôi đã thành công. Mỗi người trong đám có thể biến thành một con thú tùy theo ý thích.

Hermione hỏi, giọng ngờ vực:

- Nhưng mà chuyện đó giúp thầy như thế nào?

Thầy Lupin nói:

- Các bạn tôi không thể ở bên cạnh tôi dưới lốt con người, thì họ bầu bạn với tôi dưới lốt con thú. Một người sói thì chỉ nguy hiểm đối với con người. Các bạn của tôi lên ra khỏi tòa lâu đài mỗi tháng một lần,

núp dưới tấm áo tàng hình của James. Họ biến hình... Peter là người nhỏ con nhút, có thể luồn lách qua những cành cây Liễu Roi hung hăng ưa đánh đập để tới được thân cây mà vắn cái mấu "điểm huyết" cái cây. Rồi họ trườn xuống đường hầm và đến đây sum vầy với tôi. Nhờ ảnh hưởng của họ, tôi trở nên bớt nguy hiểm. Thân thể của tôi vẫn lang sói, nhưng có bạn bè bên cạnh nên đầu óc tôi bớt dã man.

Black vẫn chăm chăm ngó con Scrabbers với một vẻ hau háu dễ sợ trên gương mặt. Hắn càu nhàu:

- Lẹ lên đi Remus.

- Tôi sắp nói tới đó rồi, Sirius à. Ờ... thế là những khả năng cực kỳ lý thú mở ra khi tất cả chúng tôi đều có thể biến hình. Chẳng bao lâu sau, chúng tôi không chỉ trốn trong căn Lều Hét nữa, mà đi lang thang khắp sân trường và trong làng vào ban đêm. Sirius và James biến hình thành những con thú bự chẳng để họ có thể kiểm soát, kiểm chế con người sói của tôi. Tôi dám nói là chưa có học sinh Hogwarts nào từng khám phá được nhiều điều về phạm vi trường học và làng Hogsmeade hơn là bọn chúng tôi đã từng làm... Và từ đó mà chúng tôi có thể bắt tay vào làm tấm bản đồ của Đạo tặc, rồi ký vào đó bằng biệt danh của mình. Sirius là Chân Nhồi Bông. Peter là Đuôi Trùn. James là Gạc Nai.

- Loại thú gì mà...

Harry vừa bắt đầu hỏi đã bị Hermione ngắt lời.

- Như vậy cũng vẫn còn rất nguy hiểm! Đi lung tung trong đêm với một người sói! Chuyện gì sẽ xảy ra nếu thầy thoát khỏi vòng kiểm soát và lỡ cắn nhầm ai đó?

Thầy Lupin nặng nề đáp:

- Một ý nghĩ cứ ám ảnh tôi mãi. Nhiều người suýt bị cắn, mà sau đó chúng tôi lại chỉ lấy đó làm chuyện cười đùa. Chúng tôi còn trẻ dại, vô tâm càn nghĩ... bị mê mải với sự tinh khôn của mình.

- Dĩ nhiên, đôi khi tôi cảm thấy có lỗi là đã phụ bạc lòng tin của cụ Dumbledore... Cụ đã nhận tôi vào trường Hogwarts khi mà không một ông hiệu trưởng nào khác chịu làm như vậy. Và cụ không hay biết gì chuyện tôi đã vi phạm những luật lệ mà cụ đã đặt ra vì chính sự an toàn của tôi và của những người khác. Cụ không hề biết là tôi đã mở đường cho ba người bạn biến hình thành thú một cách bất hợp pháp. Nhưng cứ mỗi lần chúng tôi xúm lại bàn kế hoạch cho cuộc phiêu lưu vào tháng tới thì tôi lại tìm cách quên đi cảm giác tội lỗi của mình. Và tôi vẫn không thay đổi...

Gương mặt của thầy Lupin răn đánh lại, và trong giọng nói của thầy như có sự ghét bỏ chính mình:

- Cả năm nay, tôi đã luôn đấu tranh với chính mình, tự hỏi không biết tôi có nên nói cho cụ Dumbledore biết rằng Sirius là một Phù thủy Hóa Thú không. Nhưng mà tôi đã chẳng làm được điều đó. Tại sao? Bởi vì tôi quá hèn nhát. Làm như vậy thì có nghĩa là thú nhận tôi đã phụ lòng tin của cụ hồi còn đi học, thú nhận tôi đã rủ rê những người khác theo tôi. Mà lòng tin của cụ Dumbledore có nghĩa là tất cả đối với tôi. Cụ đã

để cho tôi vô trường Hogwarts học khi tôi còn nhỏ, rồi cù cho tôi việc làm, khi mà tôi đã bị xa lánh suốt cuộc đời trưởng thành, không kiếm nổi một việc làm ăn lương chỉ vì chứng bệnh mà mình mắc phải. Và vì vậy tôi tự thuyết phục mình là Sirius Black đột nhập vào trường học là nhờ sử dụng Nghệ thuật Hắc ám mà hắc học được ở Voldemort, chứ còn việc là một Phù thủy Hóa thú thì chẳng dính líu gì tới việc này... Thành ra, nói một cách nào đó, thầy Snape nói gì về tôi thì cũng phải lắm.

Black đưa mắt khỏi con Scrabbers lần đầu tiên sau mấy phút liền ngó chăm chăm nó, để ngược nhìn lên thầy Lupin, hỏi giọng cay nghiệt:

- Thầy Snape hả? Thầy Snape thì mắc mớ gì tới chuyện này?

Thầy Lupin nặng nề đáp lại:

- Thầy Snape ở đây, Sirius à. Ông ấy cũng dạy ở trường này.

Thầy Lupin nhìn Harry, Ron và Hermione rồi nói tiếp:

- Giáo sư Snape đã ở trường này cùng thời với chúng tôi. Ảnh đã chống đối dữ dội chuyện bổ nhiệm tôi làm giáo viên môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Ảnh đã nói với cụ Dumbledore suốt cả năm là tôi không đáng tin tưởng. Ảnh có lý do của ảnh... Các con biết không, Sirius từng chơi khăm thầy Snape một phen khiến thầy suýt chết, mà trò bịp đó cũng có tôi góp vô một tay...

Black khì ra một giọng nhạo báng. Y châm chọc:

- Cho đáng đời y. Ai biểu y cứ rình rập, tìm cách phát hiện coi tụi mình âm mưu cái gì... những mong cho tụi mình bị đuổi học...

Thầy Lupin lại tiếp tục nói với Harry, Ron và Hermione:

- Anh Severus rất chú ý tới chuyện tôi đi đâu mỗi tháng. Bọn tôi học cùng một năm, các con cũng biết đó, và bọn tôi... ờ... không ưa nhau cho lắm. Ảnh đặt biệt không ưa James. Tôi nghĩ chỉ vì tài năng của James trên sân đấu Quidditch... Dù sao đi nữa, có một buổi chiều Snape nhìn thấy bà Pomfrey dẫn tôi băng ngang qua sân trường về hướng cây Liễu Roi để tôi hóa dạng. Sirius nghĩ sẽ thú vị biết mấy nếu ảnh nói với Snape là ảnh chỉ cần dùng một cây gậy dài nhấn lên cái mấu trên thân cây là ảnh có thể đi theo tôi. Thế thôi, dĩ nhiên là Snape thử... Nếu mà lúc đó ảnh đi quá xa ngôi nhà này thì ảnh sẽ gặp một người sói hiện hành toàn vẹn... nhưng mà ba của con, khi nghe biết chuyện Sirius đã làm, liền vội vàng chạy theo Snape, kéo ảnh trở lại, mặc dù làm như vậy thì đúng là liều mạng... Dù sao thì Snape cũng đã nhìn thấy tôi ở cuối đường hầm. Cụ Dumbledore cấm ảnh tiết lộ điều đó cho bất cứ ai, nhưng từ lúc đó trở đi thì ảnh cũng đã biết tôi là...

Harry chậm rãi lên tiếng:

- Vậy ra đó là lý do thầy Snape không ưa thầy? Thầy Snape tưởng thầy tham gia trò chơi khăm đó?

- Đúng vậy!

Một giọng nói lạnh lùng khinh bỉ vang lên từ bức tường đằng sau thầy Lupin.

Giáo sư Snape cởi tấm áo tàng hình ra, cây đũa phép của ông chĩa thẳng vào thầy Lupin.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Đầy Tớ Của Chúa Tể Voldemort

Hermione hét toáng lên. Black đứng phắt dậy. Harry cũng nhảy dựng lên như thể bị điện giật.

Thầy Snape hất tấm áo khoác tàng hình qua một bên, cẩn thận giữ cho đầu cây đũa phép vẫn chĩa thẳng vô ngực thầy Lupin:

- Tôi tìm thấy cái vật này dưới gốc cây Liễu Roi. Vật hữu ích đó, Potter. Tôi cảm ơn trò nha...

Giọng thầy Snape cũng hơi hỗn hển, nhưng vẻ mặt thầy tràn trề niềm vui chiến thắng bị đè nén. Thầy nói, ánh mắt lấp lánh:

- Có lẽ các người đang thắc mắc làm sao mà tôi biết các người ở đây? Tôi vừa mới đến văn phòng anh, anh Lupin à. Anh chưa uống cử thuốc tối nay, vì vậy tôi đem một ly đây cho anh. Và thật may là tôi đã làm vậy... ý tôi nói là thật may cho tôi. Nằm trên bàn giấy của anh là một tấm bản đồ gì đó. Chỉ cần liếc qua là tôi biết hết những điều tôi cần biết. Tôi thấy anh chạy dọc hành lang này rồi biến mất.

- Anh Severus à...

Thầy Lupin mới mở miệng, thầy Snape đã chặn họng:

- Tôi đã nói đi nói lại với ông Hiệu trưởng là anh vẫn tiếp tục giúp đỡ thằng Black bạn cũ của anh đột nhập vào tòa lâu đài, và đây chính là bằng chứng, anh Lupin à. Chính tôi cũng không tưởng tượng được ra cái chuyện anh dùng cái chỗ tồi tàn này làm nơi ẩn náu...

Thầy Lupin khấn khoản:

- Severus, anh nhầm rồi. Anh chưa nghe hết mọi thứ... tôi có thể giải thích... Sirius không đến đây để giết Harry...

Đôi mắt thầy Snape giờ đây loé sáng một cách cuồng loạn:

- Thêm hai người vô ngục Azkaban tối nay. Tôi sẽ khoái chí xem cụ Dumbledore xử lý vụ này như thế nào... Cụ cứ đinh ninh là anh vô hại kia chứ, anh biết anh mà Lupin... một người sói được thuần hóa.

Thầy Lupin nói nhỏ:

- Anh ngốc quá. Chẳng lẽ chút ác cảm thời đi học đáng để anh tống một người vô tội vô ngục Azkaban sao?

ẦM!

Những sợi dây thường giống như những con rắn ốm bỗng túa ra từ đầu đũa phép của giáo sư Snape rồi tự uốn éo cột quanh miệng thầy Lupin, khuỷu tay và mắt cá chân thầy, khiến thầy mất thăng bằng, ngã lăn xuống sàn, không thể nhúc nhích cục cựa gì được nữa.

Cùng với một tiếng gầm tức tối, Black lao về phía thầy Snape, nhưng thầy Snape chĩa thẳng đầu đũa phép vào giữa hai con mắt Black. Thầy thì thào:

- Cứ tạo cho ta một cái cớ đi. Chỉ cần mi động dậy là ta có cớ, và ta thề là ta sẽ ra tay.

Black đứng chết trân. Hai gương mặt đang gườm nhau đó, thật khó mà nói gương mặt nào bày tỏ nhiều căm ghét hơn gương mặt nào.

Harry đứng đó, tê liệt, không biết nên làm gì hay nên tin ai. Nó liếc qua Hermione và Ron. Trông Ron cũng bối rối như nó, và vẫn còn vất vả giữ rịt con Scrabbers đang liều sống liều chết tìm cách chạy trốn. Tuy nhiên Hermione thì đã dè dặt bước một bước về phía thầy Snape và nói bằng một giọng hết hơi:

- Thưa giáo sư Snape, nghe... nghe... những điều họ sắp nói ra thì đâu có hại gì, phải... phải không ạ?

Giáo sư Snape nạt:

- Cô Granger à, cô đang đối diện với nguy cơ bị đuổi khỏi trường này đó. Cô cùng Potter và Weasley đã vượt quá giới hạn, để bè đảng với một tên phạm tội sát nhân và một tên người sói. Cô hãy thử một lần trong đời câm miệng lại được không?

- Nhưng nếu... nếu có sự nhầm lẫn thì sao?

- IM ĐI, CON NHỎ NGU NGỐC!

Thầy Snape quát to, trông vẻ mặt bỗng nhiên hết sức điên loạn.

- ĐỪNG CÓ NÓI VỀ ĐIỀU MÀ MÌNH KHÔNG HIỂU RÕ!

Vài tia lửa xẹt ra từ đầu đũa vẫn còn chĩa về phía Black. Hermione nín khe.

Thầy Snape thở phì phì vào mặt Black:

- Sự trả thù rất ngọt ngào. Ta đã ao ước biết bao rằng chính ta sẽ là người sẽ bắt được mi...

Black lầu bầu:

- Ông lại đang bị chơi khăm lần nữa đó, Severus.

Black hất đầu về phía Ron:

- Khi nào thằng nhóc đó còn đem con chuột về đến tòa lâu đài... tôi sẽ còn lẳng lặng mò tới...

- Đến tòa lâu đài à?

Thầy Snape nói giọng mềm mại:

- Ta thấy không cần phải đi xa như vậy đâu. Ngay khi ra khỏi cây Liễu Roi là ta gọi bọn giám ngục Azkaban liền. Họ sẽ rất sung sướng được gặp lại mi, Sirius Black à... sung sướng đến độ sẽ hôn mi một cái, ta dám nói như vậy...

Mặt Black cắt không còn chút máu. Y nói ồm ồm:

- Ông... ông phải nghe tôi nói đã. Con chuột... Hãy nhìn con chuột kia...

Nhưng trong mắt thầy Snape loé lên một tia sáng điên tiết mà Harry chưa từng nhìn thấy trước đây. Thầy Snape có vẻ như không còn lý trí nữa. Ông búng ngón tay, đầu mấy sợi dây thừng đang trói thầy Lupin bay ngay vào tay ông. Ông bảo:

- Đi thôi, tất cả lũ bay! Ta sẽ lôi cổ người sói. Có lẽ bọn giám ngục Azkaban cũng sẽ hôn hân luôn.

Không kịp ý thức hành động mình đang làm, Harry băng ngang căn phòng bằng ba bước dài, đứng chặn ngay trước cánh cửa.

Thầy Snape quát:

- Tránh lối ra, Potter, trò đã có đủ rắc rối rồi! Nếu ta mà không có mặt ở đây để cứu lấy mạng trò...

Harry nói:

- Giáo sư Lupin có cơ hội để giết con hàng trăm lần trong suốt niên học này. Con đã ở một mình với thầy rất nhiều lần khi được thầy dạy cho môn tự phòng vệ chống lại bọn giám ngục Azkaban. Nếu thầy Lupin cùng phe với Black thì tại sao thầy ấy không giết con cho rồi vào những lúc đó?

Thầy Snape rít lên:

- Đừng có bảo ta phải tìm hiểu kiểu cách suy nghĩ của một người sói! Tránh ra chỗ khác, Potter!

Harry hét to:

- THẦY QUÁ ĐÁNG! CHỈ VÌ HỌ ĐÃ CHƠI KHĂM THẦY MỘT LẦN THỜI ĐI HỌC, MÀ THẦY KHÔNG THÈM NGHE...

Trông thầy Snape điên hơn bao giờ hết, thầy rít lên:

- CÂM MỒM! KHÔNG ĐƯỢC NÓI VỚI TA BẰNG CÁI GIỌNG ĐÓ! Đúng là cha nào con nấy, Potter. Ta vừa mới cứu mạng trò, lẽ ra trò phải quỳ gối mà tạ ơn ta mới phải. Nếu hăn mà giết trò rồi thì cũng đáng đời trò lắm! Trò rồi sẽ chết giống như cha của trò thôi, quá kiêu hãnh đến nỗi không tin là mình có thể nhảm Black... Bây giờ hãy tránh lối cho ta, hoặc là ta sẽ khiến cho trò tránh ra. TRÁNH ĐƯỜNG RA, POTTER!

Harry quyết định trong nửa giây. Trước khi thầy Snape kịp bước thêm một bước về phía nó, Harry đã giơ đũa phép của nó lên:

- Expelliarmus!

Harry gào lên... nhưng đó không phải là tiếng hô của một mình nó. Một tiếng nổ to làm rung cả cánh cửa trên bản lề, thầy Snape bị nhấc bổng lên khỏi sàn, văng vô bức tường, rồi tuột xuống đụng sàn, một dòng máu tươi ứa ra dưới mái tóc của thầy. Thầy Snape đã ngã gục bất tỉnh.

Harry nhìn quanh. Cả Ron và Hermione đều đã cố gắng giải trừ vũ khí của thầy Snape vào đúng ngay lúc Harry cũng cố làm điều đó. Cây đũa phép của thầy Snape vọt bay lên cao theo một đường vòng cung rồi đáp xuống trên giường cạnh bên Crookshanks.

Black nhìn Harry, bảo:

- Lẽ ra con không nên làm điều đó. Lẽ ra con hãy để gã đó cho chú...

Harry tránh nhìn vào mắt của Black. Ngay cả bây giờ, nó cũng không chắc là nó đã hành động đúng hay không.

Hermione thì nhìn trần trời thân hình bất động của thầy Snape với đôi mắt kinh hoàng, bật khóc thút thít:

- Tụi mình tấn công một thầy giáo... mình tấn công một thầy giáo... Ôi, tụi mình sắp bị rắc rối to rồi...

Thầy Lupin đang cố gắng thoát ra khỏi sợi dây đang trói buộc quanh thầy. Black vội vàng cúi xuống cởi trói cho thầy. Thầy Lupin đứng thẳng lên, xoa cổ tay chỗ bị dây trói cửa sâu. Thầy nói:

- Cám ơn con, Harry.

Harry bẻ lại:

- Con không có nói là con tin hắn thầy đầu đấy!

Black nói:

- Vậy thì đã tới lúc chúng tôi đưa ra cho cháu xem vài bằng chứng. Cháu bé, đưa Peter đây. Đưa ngay nào.

Ron túm chặt con Scrabbers sát vào ngực. Nó nói yếu ớt:

- Thôi đi! Chẳng lẽ ông nói là ông phá ngục Azkaban đào thoát ra chỉ là để thò tay tóm lấy con Scrabbers sao? Ý tôi nói là...

Ron đưa mắt nhìn Harry và Hermione để tìm sự ủng hộ:

- Ủ, thì cứ cho là Pettigrew có thể biến thành một con chuột... nhưng có hàng triệu con chuột... Làm sao ông cho là ông biết phải lùng kiếm con chuột nào, nếu ông ta bị nhốt kín trong nhà ngục Azkaban?

Thầy Lupin quay về phía Black, nghiêm mặt lại một chút, nói:

- Sirius, anh hiểu cho, đó là một câu hỏi hợp lý. Làm sao anh biết được hắn ở chỗ nào?

Black thò một bàn tay giống như vuốt chó vô trong áo chùng của mình và móc ra một miếng giấy báo nhàu nát. Y vuốt thẳng ra rồi đưa cho mọi người xem:

- Đó là tấm hình chụp Ron và cả gia đình được đăng trên tờ Nhật Báo Tiên Tri vào mùa hè trước, còn kia, trên vai Ron ngồi chễm chệ con chuột Scrabbers.

Thầy Lupin bàng hoàng hỏi:

- Làm sao anh có được cái này?

Black nói:

- Nhờ Fudge. Khi ông ta đến kiểm tra nhà ngục Azkaban hồi năm ngoái, ông đưa cho tôi tờ báo. Và tôi nhìn thấy Peter, ngay trên trang đầu... trên vai thằng nhỏ này... tôi nhận ra hắn ngay tức thì... Tôi đã chứng kiến hắn biến hình thành con chuột đó biết bao nhiêu lần rồi? Và lời chú thích ảnh ghi là thằng nhỏ sẽ trở về trường Hogwarts... về nơi Harry đang theo học...

Thầy Lupin đăm đăm nhìn hết Scrabbers rồi đến tấm hình trên báo rồi lại nhìn Scrabbers. Thầy kêu khẽ:

- Trời ơi! Vuốt trước của nó...

Ron bướng bỉnh hỏi lại:

- Vuốt nó thì sao?

Black nói:

- Hẳn bị mất hết một ngón.

Thầy Lupin thở ra:

- Quả nhiên, quá đơn giản... quá thông minh... Hẳn tự chặt bỏ một ngón tay ư?

Black nói:

- Chỉ ngay trước khi hẳn biến hình. Khi tôi dồn hẳn vô góc đường, hẳn gào thét cho cả con đường nghe thấy là tôi đã phản bội Lily và James. Sau đó, trước khi tôi kịp nguyên hẳn, hẳn đã cho nổ trung con đường bằng cây đũa phép giấu sau lưng, giết chết mọi người trong vòng bảy thước chung quanh hẳn... rồi chun xuống cống với mấy con chuột khác...

Thầy Lupin nói:

- Con có bao giờ nghe chưa, Ron? Phần thân thể còn nguyên to nhất của Pettigrew mà người ta tìm được chỉ là một ngón tay của hẳn.

- Nhưng mà, Scrabbers có lẽ bị mất hết một cái vuốt chân là do nó đánh nhau với những con chuột khác hay đại khái vậy. Nó đã ở trong gia đình con từ lâu lắm rồi, thiệt mà...

Thầy Lupin nói:

- Đúng vậy, những mười hai năm. Có bao giờ con tự hỏi tại sao mà nó sống dai đến như vậy chưa?

Ron nói:

- Tụi con... tụi con chăm sóc nó chu đáo lắm!

Thầy nói:

- Nhưng lúc này thì trông nó không được tốt tướng lắm hén? Thầy đoán là nó bắt đầu sụt cân từ khi nó nghe tin Sirius Black lại đang ở ngoài vòng pháp luật...

Ron hất đầu về phía Crookshanks vẫn đang nằm gù gù trên giường:

- Chỉ tại con mèo điên đó làm cho nó sợ quá!

Nhưng điều đó không đúng, Harry chợt nghĩ... Scrabbers tỏ ra bệnh hoạn ngay trước cả khi gặp con Crookshanks... Nó bắt đầu tiều tụy từ hồi Ron ở Ai Cập trở về..., từ hồi Black vượt ngục...

Black vươn bàn tay xương xẩu của y vỗ nhẹ lên cái đầu như một nùi lông của con Crookshanks, khàn khàn nói:

- Con mèo này không điên. Nó là con mèo thông minh nhất chủng loại mèo mà tôi từng gặp. Nó nhận ra Peter là loại giả danh ngay tức thì. Và khi nó gặp tôi, nó biết ngay tôi không phải là chó. Cũng mất một thời gian nó mới tin cậy tôi. Cuối cùng tôi tìm được cách thông tin cho nó biết là tôi đang lùng kiếm cái gì, và từ đó nó tiếp sức tôi...

Hermione nói nhỏ:

- Ông nói vậy nghĩa là sao?

- Nó tìm cách bắt Peter giao cho tôi, nhưng tiếc là không làm được... vì vậy nó ăn cắp mật khẩu vào tháp Gryffindor cho tôi... theo như tôi hiểu thì nó đã ăn cắp tờ giấy ghi mật khẩu để trên bàn cạnh giường ngủ của một đứa nhỏ...

Bộ não của Harry dường như lún xuống dưới sức nặng của những điều mà nó vừa nghe. Thiệt là vô lý... nhưng mà...

- Nhưng Peter phong thanh đoán được chuyện gì đang xảy ra nên liền chạy trốn... con mèo này, cháu gọi nó là Crookshanks phải không? Nó nói là Peter đã để lại vết máu trên tấm vải trải giường... Tôi đoán là Peter đã tự cắn mình... Chà, một lần nữa lại bịa ra cái chết giả cho mình...

Những lời này làm bật ra vài suy nghĩ trong đầu Harry. Nó tức giận hỏi:

- Nhưng tại sao nó phải giả đồ chết kia chứ? Vì nó biết ông sắp giết nó như ông đã giết ba má tôi chứ sao?

Thầy Lupin nói:

- Đừng, Harry...

- Và bây giờ thì ông đến để kết thúc đời nó!

Black ném cho Scrabbers một cái nhìn căm ghét, nói:

- Phải, tôi phải giết nó.

Harry la lên:

- Vậy thì có lẽ tôi phải để cho thầy Snape bắt ông đi mới phải!

Thầy Lupin hấp tấp nói:

- Harry, con không hiểu sao? Suốt bao lâu nay chúng ta đã tưởng Sirius phản bội cha mẹ của con, và Peter đã vạch mặt anh ấy... nhưng câu chuyện hóa ra ngược lại, con có hiểu không? Chính Peter là kẻ đã phản bội cha mẹ của con... còn Sirius đã truy lùng Peter...

Harry gào:

- KHÔNG ĐÚNG! ÔNG LÀ NGƯỜI GIỮ BÍ MẬT CỦA BA MÁ TÔI! ÔNG ĐÃ NÓI TRƯỚC KHI THẦY ĐẾN ĐÂY, ÔNG ĐÃ NÓI ÔNG GIẾT BA MÁ CON!

Harry đang chỉ vào Black, y chỉ từ tốn lắc đầu; rồi đôi mắt trũng sâu của y chợt sáng rực. Y nói ồm ồm:

- Harry... tôi cũng có thể coi như đã giết họ. Vì tôi đã khuyên Lily và James nên dùng Peter làm người giữ bí mật thay vì dùng tôi... Tôi biết tôi thật đáng trách... Vào cái đêm mà họ bị giết, tôi đã chuẩn bị đi kiểm tra Peter để biết chắc hắn vẫn an toàn, nhưng khi tôi đến nơi ẩn náu của hắn thì hắn đã đi rồi. Vậy mà ở đó không có dấu vết gì của một cuộc chiến đấu. Tôi cảm thấy không ổn. Tôi sợ quá. Tôi lập tức đi thẳng đến nhà của ba má con. Và khi tôi thấy cái nhà đã bị phá tan hoang, thi thể của ba má con... Tôi hiểu ra là Peter hắn đã làm việc đó. Và hiểu ra tôi phải làm gì...

Giọng của Black đứt đoạn, y quay mặt đi. Thầy Lupin nói:

- Như vậy là đủ rồi.

Trong giọng nói của thầy Lupin có một vẻ sắc lạnh mà trước đây Harry chưa từng nghe thấy bao giờ:

- Chỉ có một cách chắc chắn để chứng minh điều gì đã thực sự xảy ra. Ron, đưa cho thầy con chuột đó.

Ron lo lắng hỏi:

- Nếu con đưa nó cho thầy thì thầy sẽ làm gì nó?

Thầy Lupin nói:

- Buộc nó phải tự lộ chân tướng. Nếu nó thực sự là một con chuột, thì nó sẽ không sao cả.

Ron ngật ngưỡng, mãi một lát sau mới đưa con Scrabbers ra, thầy Lupin bắt lấy con chuột. Nó bắt đầu rít lên chít chít liên tục, vặn vẹo mình mấy, xoay trở tới lui, con mắt đen nhỏ xíu của nó lồi ra trên đầu.

Thầy Lupin hỏi:

- Sẵn sàng chưa, Sirius?

Black đã lượm lại cây đũa phép của thầy Snape văng trên cái giường. Y đi đến gần thầy Lupin, lại gần con chuột đang vùng vẫy, và đôi mắt ướt của y bỗng nhiên dường như bùng cháy. Black lặng lẽ nói:

- Cùng nhau làm chứ hả?

Thầy Lupin nói:

- Tôi cho là nên như vậy.

Thầy Lupin nắm chặt con Scrabbers trong một bàn tay, còn tay kia thì cầm cây đũa phép.

- Tôi đếm đến ba thì cùng ra tay nhé. Một... hai... BA!

Một ánh chớp sáng xanh trắng nháng lên từ cả hai đầu đũa phép; trong khoảnh khắc đó, con Scrabbers bị đông cứng giữa không trung, rồi thân hình đen đui của nó quăn quại một cách điên cuồng... Ron gào thét... rồi con chuột rớt xuống sàn. Một ánh chớp lòa khác lại loé lên và rồi...

Giống như xem một bộ phim phát nhanh hình ảnh một cái cây đang lớn vậy: trước tiên, một cái đầu nhô lên từ nền sàn, rồi tay chân mọc ra, sau đó là một người đàn ông đứng lên tại nơi mà Scrabbers vừa rớt xuống, hấn khúm núm vặn vẹo hai tay. Con Crookshanks thì gầm gừ và khụt khịt lỗ mũi trên giường, lông trên lưng nó dựng đứng cả lên.

Người đàn ông đó nhỏ thó, chỉ cao hơn Harry và Hermione một chút xíu, mớ tóc phai màu thừa rỉn của hắn rối bù, có một mảng hói to ngay trên đỉnh sọ. Hắn có bộ dạng dúm dỏ của một người từng mập ù bỗng đột ngột sụt nhiều cân trong một thời gian ngắn. Da của hắn trông bần thiêu, gần giống như bộ da của con Scrabbers, và vài vết tích của con chuột đó vẫn còn rơi rớt quanh cái mũi nhọn và đôi mắt nhỏ mọng nước của hắn. Hắn nhìn quanh tất cả mọi người, hơi thở gấp và cạn. Harry thấy ánh mắt hắn cứ lăm lét nhìn về phía cửa.

Thầy Lupin vui vẻ nói, như thể chuyện chuột nổ bùng ra bạn cố tri là chuyện thường ngày xảy ra quanh ông:

- A, chào Peter. Lâu nay không gặp anh.

Mắt vẫn lăm lét nhìn ra cửa, Pettigrew nói, ngay cả cái giọng nói cũng nghe chít chít như chuột kêu:

- Anh... S... Sirius... Anh R... Remus... Bạn cũ... Bạn của... của tôi...

Cánh tay cầm đũa phép của Black giơ lên, nhưng thầy Lupin nắm cổ tay Black giữ lại, ánh mắt thầy nhìn Black cảnh cáo, rồi hướng về phía Pettigrew, giọng thầy Lupin lại nhẹ nhàng bình thản:

- Peter à, từ này giờ tại này có một cuộc trò chuyện nho nhỏ, về những gì đã xảy ra vào cái ngày Lily và James bị giết. Có thể anh bị sót mất vài điểm hay ho khi anh còn bận kêu chít chít loanh quanh trên cái giường...

Harry có thể nhìn thấy mồ hôi rịn thành chuỗi hạt trên khắp gương mặt xanh xao của Pettigrew. Hắn nói hốt hốt:

- Anh Remus, anh đâu có tin hắn, phải không... Hắn tìm cách giết tôi đó, anh Remus ơi...

Thầy Lupin nói, giọng lạnh lùng hơn:

- Chúng tôi cũng nghe nói như vậy. Anh Pettigrew à, tôi muốn làm rõ một vài vấn đề nho nhỏ với anh, nếu mà anh quá...

Pettigrew đột ngột ré lên, chỉ vào Black, và Harry nhận thấy hắn dùng ngón tay giữa, vì ngón trỏ đã cụt.

- Hắn lại đến đây tìm cách giết tôi một lần nữa! Hắn đã giết Lily và James và giờ đây hắn muốn giết nốt tôi... anh Remus, anh hãy cứu giúp tôi...

Gương mặt Black trông giống cái đầu lâu hơn bao giờ hết khi y trừng trừng nhìn Pettigrew từ đôi mắt sâu hoắm như không đáy. Thầy Lupin nói:

- Không ai tìm cách giết anh đâu, cho đến khi sự việc ngã ngũ đâu ra đấy.

Pettigrew kêu ré lên:

- Ngã ngũ đâu ra đấy?

Một lần nữa trông Pettigrew có vẻ điên dại, mắt lại lăm la lăm lét ngó những cánh cửa sổ đã bị đóng nẹp ván, rồi lại ngó ra cửa cái:

- Tôi biết hắn sẽ lũng kiếm tôi mà! Tôi biết hắn trở lại vì tôi. Tôi đã chờ đợi điều này suốt mười hai năm.

Đôi mày thầy Lupin cau lại, thầy hỏi:

- Anh biết trước là Sirius sẽ phá ngục Azkaban à? Khi mà trước đây chưa từng có ai làm được điều đó?

Pettigrew thét lên, giọng the thé:

- Hắn có năng lực Hắc ám mà những người như chúng ta chỉ có thể mơ tới mà thôi. Làm sao mà hắn

vượt ra khỏi ngục Azkaban? Tôi chắc là Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy đã dạy cho hắn một số mảnh lời!

Black bắt đầu cười, tiếng cười thô lương khủng khiếp vang đầy cả phòng. Y nói:

- Voldemort dạy ta mảnh lời à?

Pettigrew co rúm như thể Black vừa quất một roi trúng vào hắn. Black lại nói:

- Sao? Sợ hãi khi nghe cái tên ông chủ cũ của mày à? Tao không trách mày, Peter à. Lũ tay chân vô lại của hắn chẳng vui vẻ gì với mày lắm, đúng không?

Pettigrew càng thờ gấp hơn bao giờ hết. Toàn bộ gương mặt hắn bây giờ bóng loáng mồ hôi. Hắn lẩm bẩm:

- Không hiểu... anh muốn nói gì, anh Sirius...

Black nói:

- Mười hai năm nay mày không hề trốn tránh tao, mà mày trốn tránh bè lũ của Voldemort. Ở trong ngục Azkaban, tao đã nghe hết, Peter à... Lũ chúng nó những tưởng mày đã chết, chứ không thì mày đã phải trả lời chúng nó... Tao đã nghe chúng nó gào thét đủ thứ chuyện trong giấc ngủ. Nghe như thể chúng cho rằng chúng đã bị một tên lừa thầy phản bạn lừa gạt chúng. Voldemort tìm đến được nhà Potter là nhờ thông tin mày cung cấp... và Voldemort thân bại danh liệt tại đó. Mà đâu phải tất cả bè lũ Voldemort đều bị tổng hết vô ngục Azkaban hết đâu, đúng không? Vẫn còn cả đồng nhớn nhơ quanh đây, giả vờ như chúng đã giác ngộ, cải tà quy chánh... Nhưng nếu chúng mà nghe ngóng được tin mày còn sống thì Peter à...

Pettigrew lại nói, giọng the thé chưa từng thấy:

- Không biết... anh đang nói về cái gì...

Hắn đưa tay áo lau mặt rồi lại ngược nhìn thầy Lupin:

- Anh đâu có tin chuyện này, cái đồ điên khùng này, phải không anh Remus...

Thầy Lupin nói một cách công bằng:

- Tôi phải thú nhận, Peter à, rằng tôi thiết tình thấy không hiểu nổi lý do vì sao một người vô tội lại muốn sống đời một con chuột suốt mười hai năm.

Pettigrew ré lên:

- Vô tội, nhưng bị hoảng sợ! Nếu bè lũ của Voldemort săn đuổi tôi, đó là bởi vì tôi đã tống vô ngục Azkaban một trong những tên đặc lực nhứt trong bọn chúng - tên gián điệp Sirius Black!

Gương mặt Black méo mó. Y tru lên, nghe đột ngột như tiếng tru của một con chó có tầm vóc của một con gấu:

- Sao mà dám vu khống? Tao, tao mà là gián điệp cho Voldemort hả? Tao có bao giờ đi ton hót với bất cứ kẻ nào mạnh hơn hay có quyền lực hơn tao chưa? Nhưng mà. Peter... tao sẽ không bao giờ hiểu được tại sao ngay từ đầu tao đã không nhận ra mà là một tên gián điệp. Mà luôn luôn khoái đánh bạn với những người bạn lớn có thể che chở mà, đúng không? Hồi đó những người này là bạn tao... tao, Remus... và James...

Pettigrew lại chùi bộ mặt ướt đầm mồ hôi, hắn gần như phải há hốc miệng mà thở hổn hển:

- Tôi... một gián điệp... chắc là anh mất trí rồi... không đời nào... không biết sao mà anh có thể nói một điều như vậy...

Black rút lên độc địa đến nỗi Pettigrew lùi lại một bước:

- Lily và James đã chọn mà làm người giữ bí mật chỉ vì tao đề nghị như vậy. Tao tưởng đó là một kế hoạch hoàn hảo... dương đông kích tây... Voldemort chắc chắn sẽ săn đuổi tao... để hắn không ngờ Lily và James lại cất bí mật ở một kẻ bất tài nhu nhược như mà... Ất hắn trong cả cuộc đời khốn nạn của mà, giây phút tuyệt vời nhất là lúc mà thả thả với Voldemort là mà có thể nộp mạng gia đình Potter cho hắn.

Pettigrew lăm bắm điên loạn; Harry nghe loáng thoáng những tiếng như "cường điệu", "điên rồ", nhưng nó không thể nào không để ý đến gương mặt tái mét như tro của Pettigrew, và cái cách mà mắt hắn cứ tiếp tục lăm lét ngó về phía cửa sổ và cửa cái. Hermione rụt rè nói:

- Thưa giáo sư Lupin, con... con xin phép nói, được không ạ?

Giáo sư Lupin nhã nhặn bảo:

- Đương nhiên được chứ, Hermione.

- Dạ... Scrabbers... ý con nói là người... người đàn ông này... ông đã từng ngủ chung trong một phòng ngủ với Harry trong suốt ba năm trời. Nếu ông là thủ hạ của Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy, thì tại sao từ trước tới giờ ông không hề tìm cách ám hại Harry?

Pettigrew ré lên the thé, giơ bàn tay cụt một ngón chỉ vào Hermione:

- Đó! Cám ơn cô! Anh thấy chưa, anh Remus? Tôi chưa từng hại đến một sợi tóc trên đầu của Harry! Tại sao tôi phải làm vậy chứ?

Black nói:

- Tao sẽ nói cho mày biết tại sao. Tại vì mày không đời nào làm bất cứ điều gì cho bất cứ ai trừ khi mày có thể nhìn thấy điều đó có lợi cho mày. Voldemort đã phải tuyệt tích giang hồ mười hai năm, thiên hạ đồn rằng hắn dở sống dở chết. Mày đâu có đại gì mà dính líu vô một vụ sát nhân ngay trước mũi của cụ Dumbledore chỉ để phục vụ tàn tích của một phù thủy đã mất hết quyền lực, đúng không? Mày chỉ muốn trở về thần phục hắn khi mà mày biết chắc chắn hắn đã lại là đại ca trong chốn giang hồ, đúng không? Tại sao mày phải chui vào một gia đình phù thủy để ẩn thân? Để mà nghe ngóng tin tức, đúng không, Peter? Để trong trường hợp ông chủ cũ của mày thu phục lại đủ quyền lực, thì mày sẽ an toàn đầu phục...

Pettigrew há miệng ra rồi ngậm miệng lại nhiều lần. Hình như hắn đã mất khả năng nói rồi.

Hermione lại rụt rè nói:

- Ở... ông Black... chú Sirius...

Black nhảy lên khi được xưng hô như vậy và cứ đứng nhìn Hermione chăm chăm như thể được xưng hô lịch sự là điều y đã quên mất từ lâu lắm rồi.

- Nếu ông không phiền thì cháu xin hỏi, ông làm thế nào mà... mà vượt thoát được nhà tù Azkaban nếu ông không dùng đến Ma Thuật Hắc ám?

Pettigrew gật đầu lia lại về phía Hermione nói:

- Đúng đó! Cảm ơn! Đó chính là điều tôi...

Nhưng thầy Lupin làm cho hắn ngậm miệng lại bằng một cái nhìn. Black hướng về Hermione hơi cau mày một tý, nhưng không phải vì phiền lòng với câu hỏi, mà dường như đang cân nhắc câu trả lời. Rồi Black chậm rãi nói:

- Tôi cũng không rõ tôi đã làm cách nào. Tôi nghĩ lý do khiến tôi không mất trí là vì tôi biết mình vô tội. Đó không phải là một ý nghĩ vui vẻ, nên bọn giám ngục Azkaban không thể nào hút nó ra khỏi tôi... Ý nghĩ đó đã giúp tôi tỉnh táo và biết mình là ai... và giúp tôi duy trì được sức mạnh của mình. Vì vậy khi mà... quá sức chịu đựng... thì tôi tự biến mình thành một con chó... ở trong phòng giam. Bọn giám ngục Azkaban không thể nhìn thấy... cháu biết đấy...

Black nuốt nước miếng, nói tiếp:

- Bọn giám ngục Azkaban chỉ lần dò theo hướng con người bằng khả năng phán đoán cảm xúc của con người. Khi tôi là một con chó thì chúng phán đoán cảm xúc của tôi rất kém... kém người hơn, kém phức tạp hơn... nhưng, dĩ nhiên, chúng lại tưởng là tôi đã mất trí như mọi người khác bị giam cầm trong đó, vì vậy chúng không bận tâm nữa. Nhưng tôi yếu lắm, rất yếu, và không có hy vọng gì xua đuổi chúng ra xa khỏi tôi khi mà tôi không có tới một cây đũa phép... Thế rồi tôi nhìn thấy Pettigrew trong tấm hình đó... Tôi nhận ra rằng hắn đang ở trường Hogwarts với Harry... Nếu mà có tín hiệu gì lọt đến tai hắn rằng phe Hắc ám đang

củng cố lực lượng... thì rõ ràng hắn đang ở vị trí cực kỳ thuận lợi để hành động.

Pettigrew đang lắc đầu lia lịa, miệng há hốc không thốt ra lời, chỉ trơ mắt nhìn Black đăm đăm suốt từ nãy đến giờ như thể bị thôi miên.

-... sẵn sàng tấn công vào đúng lúc mà hắn chắc chắn có đồng minh... để giao nộp người cuối cùng của nhà Potter cho chúng. Nếu hắn giao nộp Harry, thì còn ai dám nói hắn là kẻ phản bội Voldemort? Hắn sẽ được đón nhận về hàng ngũ trong danh dự... Vì vậy, tôi phải làm một điều gì đó. Tôi là người duy nhất biết là Peter vẫn còn sống...

Harry nhớ lại điều mà ông Weasley đã nói với bà Weasley:

- Những cai ngục nói là hắn cứ nói mớ trong giấc ngủ... luôn luôn là mấy lời giống nhau... "Nó đang ở trường Hogwarts".

- Như thế có một ai đó đã thả lên một ngọn lửa trong đầu tôi mà bọn giám ngục Azkaban không thể nào dập tắt... đó không phải là cảm xúc vui sướng... đó là một ám ảnh... nhưng nó đem lại cho tôi sức mạnh, nó làm đầu óc tôi sáng suốt. Vì vậy, một đêm, khi họ mở cửa để đem thức ăn vào, tôi đã lén qua mặt họ như một con chó... Họ hết sức bối rối vì họ gặp khó khăn hơn rất nhiều khi phán đoán tình cảm loài vật... Dưới lối chó tôi rất ốm, ốm lắm, ốm đến nỗi có thể lách mình qua chấn song nhà tù... Tôi bơi trở về đất liền như một con chó... Tôi đi ngược lên phía bắc và lén vào sân trường Hogwarts như một con chó... Từ đó tới nay tôi vẫn sống trong khu rừng Cấm... ngoại trừ một lần tôi đi xem trận đấu Quidditch, dĩ nhiên... cháu bay giỏi như cha cháu ngày xưa vậy, Harry à...

Black nhìn vào mắt Harry, nó không quay mặt đi. Black ồm ồm nói:

- Hãy tin tôi. Tin tôi đi. Tôi không bao giờ phản bội Lily và James. Tôi thà chết chứ không đời nào phản bội họ.

Và cuối cùng, Harry tin ông ta. Cổ họng nghẹn lại không nói được nên lời, Harry gật đầu.

- Đừng!

Pettigrew đã ngã khụy xuống như thể cái gật đầu của Harry là sự tuyên án tử hình đối với hắn. Hắn lết tới trên hai đầu gối, phủ phục xuống đất, hai tay chắp lại trước mặt như nguyện cầu:

- Anh Sirius... em đây mà... em là thằng Peter... bạn của anh đây mà... anh không thể...

Black đá một cái, Pettigrew hoảng sợ lùi lại:

- Mà chưa đựng vô áo tao thì cũng đủ vấy bẩn nó rồi.

Pettigrew đành quay lại thầy Lupin, quần quai van xin trước mặt ông, giọng hăn chìn chít the thé:

- Anh Remus! Anh đâu có tin chuyện này hả... Sirius đâu có bao giờ nói với anh về chuyện vợ chồng Potter đổi kế hoạch phải không?

Thầy Lupin nói:

- Anh ấy đã nói nếu không nghĩ tôi là gián điệp.

Thầy Lupin nói tiếp. Vọng qua trên đầu của Pettigrew bằng một giọng tỉnh khô:

- Tôi cho rằng đó là lý do anh đã không nói với tôi, phải không anh Sirius?

Black nói:

- Tha lỗi cho tôi, anh Remus.

Thầy Lupin xắn tay áo lên nói:

- Không có chi, bạn già Chân Nhồi Bông à. Và anh, anh cũng tha thứ cho tôi vì đã từng nghi ngờ anh là gián điệp chứ?

Bóng ma của nụ cười thoáng qua gương mặt hốc hác của Black:

- Dĩ nhiên.

Black cũng bắt đầu xắn tay áo lên.

- Chúng ta cùng giết hăn chứ?

Thầy Lupin dứt khoát:

- Vâng, tôi nghĩ vậy.

Pettigrew há hốc miệng chết trân. Rồi hăn cuống cuống bò tới chỗ Ron:

- Ron ơi... chúng ta đã từng là bạn tốt của nhau... tôi là một con vật cứng hiền lành của cậu mà. Cậu đừng để họ giết tôi, Ron ơi, cậu... cậu bênh tôi đi cậu!

Nhưng Ron trở mắt nhìn Pettigrew với nỗi khiếp sợ tận cùng. Nó nói:

- Vậy mà tôi từng để cho ông ngủ trên giường của tôi!

Pettigrew bò về phía Ron:

- Cậu bé tử tế ời... cậu chủ tử tế ời... cậu đừng để họ giết tôi... tôi là con chuột của cậu... tôi là một con vật cứng hiền lành...

Black nói bằng giọng mỉa mai:

- Nếu mày làm một con chuột tử tế hơn làm một con người thì cũng không có gì đáng để khoe khoang, Peter à.

Ron đang tái nhợt thêm vì đau đớn, cố lên cái chân gãy ra khỏi tầm tay của Pettigrew. Hắn bèn xoay mình trên đầu gối lê lét về phía Hermione và níu lấy váy cô bé:

- Cô gái nhân hậu ời... cô gái thông minh ời... cô... cô... đừng để họ... cô cứu tôi với...

Hermione kéo vạt áo của mình ra khỏi bàn tay bấu chặt của Pettigrew, lùi lại đến sát tường, trông hoảng kinh cả hồn vía.

Pettigrew vẫn quỳ dưới đất, run rẩy một cách không thể ngăn được. Hắn từ từ quay đầu về phía Harry:

- Harry... Harry... cháu giống cha cháu lắm... cháu rất giống anh ấy...

Black gầm lên:

- MÀY CÒN DÁM VAN XIN HARRY SAO? LÀM SAO MÀY DÁM NHÌN MẶT CHÁU NÓ SAO? LÀM SAO MÀY DÁM NÓI VỀ JAMES TRƯỚC MẶT CHÁU NÓ HẢ?

Pettigrew quỳ lê về phía Harry, hai tay hắn vươn ra, thì thào:

- Harry... Harry... anh James sẽ không đời nào muốn cho chú chết... anh James sẽ thông cảm, Harry... anh sẽ rủ lòng thương hại chú...

Cả Black lẫn thầy Lupin đều sải bước chân tới trước, nắm lấy vai Pettigrew, quăng hắn trở ngược xuống sàn. Hắn ngồi đó, co giựt trong cơn kinh hoàng, trợn mắt ngó lên Black và thầy Lupin.

Black cũng rúng động cả người. Ông nói:

- Mày đã bán Lily và James cho Voldemort. Mày có chối điều đó không?

Pettigrew òa khóc. Cảnh ấy trông thật khiếp đảm. Trông Pettigrew như một đứa trẻ con to xác hói đầu đang nằm co rúm khóc trên sàn nhà.

- Anh Sirius ời anh Sirius... em làm sao có thể làm khác được? Chúa tể Hắc ám... anh không biết đâu... hẳn có những vũ khí mà anh không tưởng tượng nổi đâu... em bị hắn hăm dọa... Anh Sirius ời... em đâu có được dũng cảm như anh hay anh Remus hay anh James... Em đâu có muốn chuyện đó xảy ra... chính là Kẻ

mà ai cũng biết là ai đấy đã bức hiếp em...

Black gầm lên:

- NÓI LÁO! MÀY ĐÃ LUỒN THÔNG TIN CHO VOLDEMORT CẢ NĂM TRƯỚC KHI LILY VÀ JAMES BỊ GIẾT! MÀY ĐÃ LÀM GIÁN ĐIỆP CHO HẮN TỪ LÂU!

Pettigrew hỗn hển nói:

- Hắ... hắ không chế mọi nơi... Từ chối hắ thì đâu có được cái gì đâu?

Với một sự giận dữ khủng khiếp trên gương mặt, Black nói:

- Chiến đấu với tên phù thủy ác độc nhứt thế gian thì được cái gì hả? Được những mạng người vô tội, Peter à!

Pettigrew rên rỉ:

- Anh không hiểu đâu, anh Sirius! Hắ sẽ giết tôi chết mất!

Black lại gầm lên:

- VẬY THÌ MÀY NÊN CHẾT ĐI! THÀ CHẾT CÒN HƠN PHẢN BỘI BẠN BÈ, NHƯ TỰ TAO SẴN SÀNG LÀM ĐỐI VỚI MÀY ĐÂY!

Black và thầy Lupin đứng bên nhau, vai kề vai, giơ cao đũa phép. Thầy Lupin lặng lẽ nói:

- Lẽ ra mi phải hiểu là nếu Voldemort không giết mi thì chúng ta cũng sẽ làm điều đó. Vĩnh biệt Peter.

Hermione giơ cả hai tay lên che mặt và quay vào tường. Harry thét:

- ĐỪNG!

Harry chạy tới, tự mình đứng án trước mặt Pettigrew, đối diện với hai cây đũa phép. Nó nói hụt hơi:

- Chú đừng giết hắ! Chú đừng giết!

Cả Black và thầy Lupin đều suýt loạn choạng. Black gầm gừ:

- Harry, tên vô lại này là nguyên nhân khiến cho cháu mồ côi. Cái đồ bẩn thỉu hèn mạt này cũng chỉ muốn cho cháu chết phứt, mà không một mảy may xúc động. Cháu đã nghe thấy đó. Cái ngứa trên da hắ đối với hắ còn quan trọng hơn mạng sống cả nhà cháu.

Harry nói trong hơi thở dồn dập:

- Cháu biết. Chúng ta sẽ đưa hắn về tòa lâu đài. Chúng ta sẽ nộp hắn cho bọn giám ngục Azkaban... chỉ xin đừng giết hắn...

Pettigrew há hốc miệng, quăng cả hai cánh tay ra ôm chầm lấy đầu gối Harry:

- Harry! Cháu... cảm ơn cháu... chú quả là không đáng... cảm ơn cháu...

Harry gạt tay Pettigrew ra một cách ghê tởm:

- Xê ra. Tôi làm điều này không phải vì ông. Tôi làm điều này vì tôi nghĩ rằng ba sẽ không muốn những người bạn thân nhất của người trở thành kẻ sát nhân... chỉ vì ông.

Không ai nhúc nhích hay thốt ra lời nào ngoại trừ Pettigrew. Hơi thở của hắn chỉ còn phều phào khi hắn tự bầu lấy ngực. Black và thầy Lupin nhìn nhau. Rồi, cả hai cùng hạ đầu phép xuống. Black nói:

- Cháu là người duy nhất có quyền quyết định, Harry à. Nhưng hãy nghĩ... nghĩ đến những gì hắn đã làm...

Harry lập lại:

- Hắn có thể bị nhốt vô nhà ngục Azkaban. Nếu có ai xứng đáng ở chỗ đó thì kẻ đó chính là hắn...

Pettigrew vẫn còn thở khò khè sau lưng Harry. Thầy Lupin nói:

- Thôi được, đứng qua một bên đi, Harry.

Harry ngập ngừng. Thầy Lupin nói:

- Thầy sẽ trói hắn lại. Thầy thề là chỉ làm điều đó thôi.

Harry bước tránh ra. Lần này những sợi dây thừng vọt ra từ đầu đũa của thầy Lupin, chỉ chớp mắt là Pettigrew bị trói gô cả tay chân và mồm miệng, nằm quằn quại trên sàn.

Cây đũa phép trong tay Black vẫn chĩa vào Pettigrew. Black gầm gừ:

- Nhưng nếu mày biến hình, Peter, chúng tao sẽ giết mày. Cháu đồng ý chứ, Harry?

Harry ngó xuống cái hình thù đáng thương trên sàn và gạt đầu, để cho Pettigrew có thể nhìn thấy.

Thầy Lupin nói, giọng bỗng trở nên thực tế:

- Được rồi. Ron, thầy không thể gắn lại xương gãy cho con giỏi như bà Pomfrey, cho nên thầy cho là tốt nhất nên bó nẹp chân của con lại cho đến khi chúng ta có thể đưa con về tới bệnh thất.

Thầy bước vội tới bên Ron, cúi xuống, gõ đũa phép lên chân nó và rì rầm:

- Ferula!

Quanh chân Ron xuất hiện băng nẹp quấn chặt dọc theo xương ống chân. Thầy Lupin đỡ nó đứng lên. Ron dồn hết sức nặng thân thể vào một chân còn khoẻ mạnh, mặt mày không còn nhăn nhó nữa. Nó nói:

- Cảm ơn thầy, con thấy khá hơn rồi.

Hermione nhìn thân hình sóng soài của thầy Snape trên sàn, hỏi nhỏ:

- Còn thầy Snape thì sao ạ?

Thầy Lupin cúi xuống kiểm tra mạch của thầy Snape rồi nói:

- Chẳng có gì trầm trọng lắm đối với ông. Các con chẳng qua hơi hăng hái quá liều một chút. Còn hơi lạnh. Ờ... có lẽ tốt nhất là chúng ta khoan cứu tình ông trước khi trở về tòa lâu đài an toàn. Chúng ta cứ mang theo ông trong tình trạng như vậy...

Thầy lăm bắm:

- Mobilicorpus!

Như thế có một sợi dây vô hình cột cổ, cổ tay và đầu gối thầy Snape, dựng ông đứng lên, đầu vẫn còn gục gặc một cách không thoải mái lắm, như một con bù nhìn lơ lửng cách mặt đất vài tấc, chân căng cứng đờ lủng lẳng. Thầy Lupin nhặt lại tấm áo tàng hình và nhét nó an toàn vào trong túi áo của ông.

Black thúc ngón chân vào người Pettigrew nói:

- Và hai người trong chúng ta nên được cột chung với tên này, để cho chắc ăn.

Thầy Lupin nói:

- Tôi làm cho.

- Cả con nữa.

Ron nhảy lò cò tới, nói với giọng giận dữ.

Black làm phép thuật lấy ra mấy cái còng số tám từ trong không khí. Chẳng mấy chốc, Pettigrew lại được dựng đứng lên, tay trái hắn bị khóa chặt với tay thầy Lupin, còn tay phải của hắn thì bị khóa chung với tay trái của Ron. Mặt của Ron rất ư hình sự. Có vẻ như nó coi chuyện Scrabbers giả mạo căn cước là

một sự xúc phạm riêng tư. Crookshanks thì nhẹ nhàng nhảy khỏi giường và uyển chuyển dẫn đường ra khỏi phòng, cái đuôi xù như cây chổi rửa chai của nó nhúng lên một cách nhí nhảnh.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Cái Hôn Của Giám Ngục

Harry chưa từng nhập bọn một đoàn người nào lạ lùng như vậy. Crookshanks dẫn đường xuống cầu thang, thầy Lupin, Pettingrew và Ron đi theo sau, trông như vận động viên đang thi đấu trong một cuộc đua sáu chân. Kế đến là Giáo sư Snape, trôi lơ lửng trong kinh dị sồn tóc gáy, ngón chân chạm vào bậc thang khi đoàn người đi xuống. Ông được chính cây đu phép của mình, bây giờ trong tay của Black, nâng đỡ. Harry và Hermione đi sau cùng.

Chui trở lại con đường hầm hơi khó đi, thầy Lupin, Pettingrew và Ron phải xoay ngang mới đi lọt. Thầy Lupin vẫn kiểm soát Pettingrew bằng cây đu phép của thầy. Harry có thể nhìn thấy họ lách mình một cách chặt vật dọc theo đường hầm theo hàng một. Crookshanks vẫn đi đầu dẫn đường, Harry bước ngay sau Sirius Black, chú ấy vẫn điều khiển thân thể thầy Snape trôi lênh bênh trong không khí, cái đầu gục gặc cứ liên tục cụng bức trần thấp. Harry có cảm tưởng là chú Sirius không hề thử làm điều gì đó để cho thầy Snape khỏi bị đụng đầu. Khi họ bắt đầu di chuyển chậm chạp dọc theo đường hầm, chú Sirius đột ngột nói với Harry:

- Cháu có biết giao nộp Pettingrew có nghĩa là gì không?

Harry đáp:

- Nghĩa là chú được tự do.

- Phải... Nhưng là chú cũng là... chú không biết có ai đã từng nói với con chưa... chứ là cha đỡ đầu của con.

Harry nói:

- Dạ, con biết chuyện đó.

Chú Sirius nói một cách khó khăn:

- Ờ... ba má của con ủy thác cho chú làm người giám hộ con, nếu chẳng may xảy ra điều gì đó cho họ...

Harry chờ đợi. Không biết chú Sirius có định nói cái điều mà nó nghĩ là chú muốn nói không? Chú Sirius nói:

- Dĩ nhiên là chú sẽ thông cảm thôi nếu con muốn tiếp tục ở lại với dì dượng của con. Nhưng... ờ... thử nghĩ xem, một khi danh dự của chú được phục hồi... nếu con muốn... muốn có một gia đình khác...

Một kiểu bùng nổ gì đó vừa xảy ra sâu thốt trong lòng Harry. Nó thốt lên:

- Cái gì... sống với chú hả? Ra khỏi gia đình Dursley à?

Đầu nó ngẫu nhiên cụng cái cắc vào một cục đá nào đó lồi ra trên trần đường hầm.

Chú Sirius vội nói:

- Dĩ nhiên, chú nghĩ chắc là con không muốn đâu. Chú thông cảm, chẳng qua là chú nghĩ là chú...

- Chú không điên đó chứ...?

Giọng của Harry cũng gần giống giọng ồm ồm của chú Sirius:

- Dĩ nhiên là con muốn ra khỏi nhà Dursley rồi. Chú có một cái nhà không? Chẳng nào con được dọn về nhà chú?

Chú Sirius lập tức quay hẳn lại để nhìn vào mắt Harry. Đầu thầy Snape cạ vào trần hầm, nhưng chú Sirius có vẻ không thêm bận tâm đến chuyện ấy. Chú nói:

- Con muốn hả? Con thiệt tình muốn chứ?

Harry nói:

- Con muốn thiệt mà!

Gương mặt hốc hác của chú Sirius nở bừng một nụ cười thật sự mà Harry nhìn thấy lần đầu tiên. Nụ cười đó làm cho gương mặt chú Sirius khác hẳn và sự khác nhau đó thật đáng ngạc nhiên, như thể một người trẻ hơn mười tuổi đang cười rạng rỡ dưới cái mặt nạ chết đói. Trong giây phút đó, Harry nhận ra chú đúng là người đàn ông phù rể đã tươi cười trong đám cưới của ba má nó.

Hai chú cháu không nói thêm điều gì nữa cho đến khi họ đến được cuối đường hầm. Crookshanks phóng lên khỏi miệng đường hầm trước; hẳn là nó đã ấn cái mấu trên thân cây Liễu Roi, bởi vì thầy Lupin, Pettingrew và Ron trèo lên mặt đất mà không nghe có tiếng cành cây nào quật đập túi bụi.

Chú Sirius đưa thầy Snape chui qua khỏi cái miệng hang, rồi đứng qua một bên để cho Harry và Hermione đi lên trước. Cuối cùng tất cả mọi người đều đã ra khỏi đường hầm.

Sân trường bây giờ rất tối, ánh sáng duy nhất là ánh sáng phát ra từ các cửa sổ của toà lâu đài. Mọi người bước đi không nói một lời nào. Pettingrew vẫn còn thở khò khè và thỉnh thoảng khóc thút thít. Đầu

óc Harry thì đang ong ong. Nó sắp được ra khỏi nhà Dursley... Nó sẽ được về sống với chú Sirius Black, bạn thân nhất của ba nó... Nó cảm thấy mê mê ngây ngất... Chà, chuyện gì sẽ xảy ra khi nó nói với gia đình Dursley là nó sẽ về sống với tên tù đào tẩu mà họ đã nhìn thấy trên truyền hình.

Ở đằng trước, thầy Lupin đang cảnh cáo Pettingrew:

- Chỉ cần một cử động quấy thôi nhé, Peter!

Cây đũa phép của thầy vẫn lơ lửng, chĩa thẳng vào ngực của Pettingrew. Họ lặng lẽ bước qua sân trường, ánh sáng từ toà lâu đài dần dần sáng hơn, toả rộng hơn. Thầy Snape vẫn còn trôi lều bều một cách kỳ quái phía trước chú Sirius, cằm của thầy bây giờ cứ tưng tưng trên ngực thầy. Nhưng bỗng nhiên...

Một áng mây bay đi, những cái bóng mờ mờ của mọi người chợt hiện ra trên mặt đất. Cả đoàn người tắm trong ánh trăng...

Thầy Snape đâm sầm vào thầy Lupin, Pettingrew và Ron. Ron đã dừng lại hết sức đột ngột, chú Sirius đứng chết trân. Chú vung ngang cánh tay để chặn Harry và Hermione lại.

Harry có thể nhìn thấy hình bóng của thầy Lupin. Thầy đã cứng đờ cả người ra. Rồi tay chân bắt đầu run lẩy bẩy. Hermione há hốc miệng kêu lớn:

- Ôi cha mẹ ơi... thầy chưa uống thuốc tối nay! Thầy nguy hiểm lắm!

Chú Sirius thì thầm:

- Chạy đi! Chạy mau đi! Chạy ngay!

Nhưng Harry không thể nào chạy. Ron đã bị xích chung với Pettingrew và thầy Lupin. Nó vọt tới trước, nhưng chú Sirius đã chụp ngang ngực nó và quăng nó trở ra phía sau.

- Hãy để đó cho chú. CON CHẠY ĐI!

Một tiếng gầm gừ dễ sợ nổi lên. Đầu của thầy Lupin dài ra. Thân hình của thầy cũng vậy. Vai thầy khom lại cong vòng. Lông mọc ra tua tủa trên khắp mặt mũi tay chân, và những ngón tay ngón chân thì cong lại thành những móng vuốt nhọn sắc. Lông của con Crookshanks lại dựng đứng lên, và nó lùi lại...

Lúc người sói quay đầu lại, há quai hàm táp táp, thì chú Sirius vừa đứng bên cạnh Harry bỗng biến mất. Chú đã biến hình thành một con chó khổng lồ tầm cỡ con gấu phóng vọt người tới trước. Khi người sói vịn mạnh cái chân để thoát khỏi cái còng trói buộc nó, con chó đã kịp kèm chặt lấy cổ nó và lôi nó lùi lại, tránh xa khỏi Ron và Pettingrew. Cả hai con vật ghì chặt nhau, hàm khoá hàm, vuốt cài vuốt...

Harry đứng chết trân trước cảnh tượng lạ lùng, quá chăm chú theo dõi trận đấu giữa con chó và người

sói đến nỗi không còn để ý đến chuyện gì khác. Chính tiếng thét của Hermione đã báo động cho Harry...

Pettinggrew chúi tới trước, chụp lấy cây đũa phép thầy Lupin đánh rơi. Ron thò ngã ụch xuống đất vì chói với trên cái chân bị băng bó. Một tiếng nổ ầm vang lên, một tia chớp sáng chói loà... và Ron nằm bất động trên mặt đất. Một tiếng nổ khác... lần này thì con Crookshanks bay vèo lên không trung rồi rớt cái bịch xuống, nằm một đống...

Harry chĩa cây đũa phép của nó vào Pettinggrew, thét lên:

- Expelliarmus!

Cây đũa phép của thầy Lupin bay vọt lên trời, hút tầm mắt. Harry chạy tới la to:

- Đứng yên tại chỗ!

Nhưng đã quá trễ rồi, Pettinggrew đã biến hình, Harry chỉ kịp nhìn thấy cái đuôi trụi lủi của con chuột chạy vụt qua cái còng trên cánh tay Ron đang đuổi ra sóng xoài, và Harry nghe tiếng chuột chạy sột soạt trong bãi cỏ.

Một tiếng hú và một tiếng gừ bất bình bùng lên. Harry quay lại thấy người sói đã thoát được con chó, bắt đầu chạy thật nhanh vào khu rừng Cấm.

Harry thét:

- Chú Sirius ơi, hẩn trốn rồi, Pettinggrew đã biến hình trốn rồi!

Chú Sirius đang bị chảy máu, mấy vết thương dài cào ngang mõm và lưng, nhưng nghe tiếng thét của Harry, chú lại lồm cồm bò dậy, và ngay tức thì, tiếng chân chú phóng chạy băng qua sân trường chìm dần vào yên lặng.

Harry và Hermione nhào tới bên Ron, Hermione thì thăm:

- Hẩn đã làm gì Ron vậy?

Mắt Ron chỉ còn nhắm hờ, miệng hé mở. Mọi người còn nghe được tiếng thở của Ron nên chắc chắn là nó còn sống, nhưng nó không có vẻ gì là nhận ra được hai người bạn.

Harry tuyệt vọng nhìn quanh:

- Mình cũng không biết nữa!

Cả chú Sirius và thầy Lupin đều đã đi rồi... tụi nó không còn ai đi cùng ngoại trừ thầy Snape vẫn còn bất tỉnh và đang lơ lửng giữa trời. Harry hất mớ tóc khỏi vầng trán, cố gắng suy nghĩ thẳng vào sự việc...

- Tụi mình nên đưa họ về toà lâu đài và trình báo sự việc này cho người nào đó biết. Đi thôi...

Nhưng đúng lúc đó, hai đứa nghe một tiếng kêu ăng ăng, một tiếng rên đau đớn của một con chó, vọng lại từ trong đêm tối...

Harry trừng mắt ngó vào bóng đêm, lẩm bẩm:

- Chú Sirius...

Nó lưỡng lự trong phút chốc. Lúc này nó không thể làm gì được cho Ron cả, trong khi chú Sirius thì đang gặp nạn...

Harry bắt đầu phóng chạy, Hermione chạy theo ngay sau lưng. Tiếng ăng ăng dường như xuất phát từ phía bờ hồ. Hai đứa vất chân lên cỏ mà chạy về hướng đó. Và Harry, trong lúc cảm đầu chạy, cảm thấy lạnh buốt, mà không nhận ra cơn giá buốt đó có nghĩa là gì...

Tiếng kêu ăng ăng đột ngột tắc nghẹn. Khi chạy tới bờ hồ thì tụi nó hiểu ra tại sao: chú Sirius đã biến trở lại thành người. Chú đang thu mình lại để tránh đòn, hai tay giơ lên che trên đầu. Chú rên rì

- Đừừừừừ, đừừừừừ... làm ơn...

Và rồi, Harry nhìn thấy họ. Bọn giám ngục Azkaban, ít nhất cũng có đến hàng trăm tên, tụ thành một đám đông đen nghịt bên bờ hồ và đang lướt về phía chúng nó. Harry xoay mòng mòng, một cơn buốt lạnh như băng giá thấm sâu vào nội tạng của nó, sương bắt đầu làm mờ mịt tầm nhìn của nó. Càng lúc càng có nhiều giám ngục Azkaban hiện ra từ trong bóng tối ở cả hai phía, bọn chúng đang xiết chặt vòng vây...

Harry giơ cây đũa phép lên, hét:

- Hermione ơi, nghĩ ra cái gì thiệt vui đi!

Nó chớp mắt liên tục, cố để nhìn rõ hơn. Nó lúc lắc cái đầu để xua đi những tiếng kêu khóc yếu ớt đang bắt đầu trỗi lên trong đầu...

- Mình sắp được về sống với cha đỡ đầu của mình... Mình sẽ ra khỏi nhà Dursley...

Harry buộc mình nghĩ đến chú Sirius, và chỉ nghĩ đến chú Sirius mà thôi, rồi bắt đầu hô:

- Expecto patronum! Expecto patronum!

Chú Sirius rùng mình, lăn ngửa ra và nằm bất động trên mặt đất, xanh lè như đã chết rồi.

- Chú ấy không sao đâu! Mình sẽ về sống với chú ấy. Expecto patronum! Hermione ơi, giúp mình với! Expecto patronum!

Hermione thì thầm:

- Expecto... Expecto... Expecto...

Nhưng cô bé không thể nào làm được phép trừ tà này. Bọn giám ngục Azkhaban đang tiến sát tới rồi, chỉ còn cách tụi nó chừng ba thước nữa mà thôi. Bọn chúng hình thành cả một bức tường vững chắc quanh Harry và Hermione, mỗi lúc một đến sát hơn...

Harry thét lên, cố gắng át tiếng kêu khóc trong tai nó:

- EXPECTO PATRONUM! EXPECTO PATRONUM!

Một cuộn khói mỏng màu bạc thoát ra từ đầu đũa phép của Harry và lơ lửng như sương mù trước mặt nó. Cùng lúc đó, Harry cảm thấy Hermione sụm xuống bên cạnh. Bây giờ nó chỉ còn có một mình... hoàn toàn cô độc...

- Expecto... Expecto patronum!

Harry cảm thấy đến lượt đầu gối nó sụm xuống chạm vào cỏ lạnh. Sương mù như mây che phủ làm mờ cả mắt nó. Bằng một cố gắng khổng lồ, Harry vùng lên đấu tranh để nhớ rằng chú Sirius vô tội... vô tội... "Chú cháu mình sẽ ổn cả thôi... cháu sẽ về ở với chú..."

Harry hỗn hển la lớn:

- Expecto patronum!

Bằng ánh sáng mong manh của vị thần Hộ mệnh chưa đầy đủ hình vóc, Harry nhìn thấy một tên giám ngục Azkhaban chững bước, dừng lại sát ngay bên nó. Tên giám ngục đó không thể nào bước qua lớp mây bạc bao bọc Harry mà nó vừa tạo ra. Một bàn tay chết chóc nhầy nhụa thò ra từ dưới lớp áo khoác. Bàn tay đó làm một động tác như gạt vị thần Hộ mệnh qua một bên.

Harry hỗn hển kêu:

- Đứng! dừng... chú ấy vô tội... Expecto... Expecto patronum!

Nó có thể thấy bọn giám ngục Azkhaban trờ trờ ngó nó, nghe cả tiếng thở phì phò như làn gió đông thổi xung quanh. Tên giám ngục đứng gần Harry nhưt dường như đang đánh giá Harry. Rồi hần giờ cả hai bàn tay thổi rữa lên, kéo cái nón trùm đầu của hần xuống...

Nơi đáng lẽ ra là đôi mắt thì chỉ có lớp da sứt sẹo màu xám mỏng dính bít kín hai hố mắt trống rỗng một cách vô hồn. Nhưng trên gương mặt đó có một cái miệng... một cái lỗ há hốc không ra hình dạng gì hết đang hút không khí gây ra âm thanh nghe như tiếng hớp hơi của kẻ đang hấp hối.

Một cơn kinh hoàng điên người xâm chiếm toàn thân Harry đến nỗi nó không nói năng hay nhúc nhích gì được nữa. Vì thần Hộ mệnh của nó lung linh bập bùng rồi chết ngắt...

Màn sương trắng làm Harry mù mịt không thấy gì cả. Nó phải chiến đấu... Expecto patronum!... Nó không nhìn thấy gì nữa... và nó nghe tiếng gào khóc quen thuộc văng lại từ xa xăm... Expecto patronum!... Nó mò mẫm tìm chú Sirius trong màn sương mù, rồi tìm được cánh tay của chú... hình như họ không định bắt chú ấy...

Nhưng một đôi tay nhớp nháp cứng khoẻ đã xiết vòng quanh cổ Harry, buộc nó phải ngẩng đầu lên... Nó có thể cảm nhận được hơi thở của tên giám ngục. Hắn sắp thanh toán Harry trước tiên... Harry ngửi thấy hơi thở thối rữa của hắn... Tiếng gào khóc của má Harry vang vang trong đầu... Tiếng khóc của má sẽ là điều cuối cùng mà Harry còn nghe được...

Và rồi, xuyên qua màn sương mù đang nhấn chìm nó, Harry cảm giác như nhìn thấy một tia sáng màu bạc, càng lúc càng sáng hơn... Nó cảm thấy nó rơi tòm xuống cỏ...

Nằm sấp, mặt úp xuống đất, Harry yếu đến nỗi không nhúc nhích được, buồn nôn và run lập cập, nhưng nó cố mở mắt ra. Ánh sáng chói loà đang mờ dần trên lớp cỏ quanh nó... Tiếng kêu khóc của má nó đã ngừng bật. Cái lạnh thấu xương cũng tan biến rồi...

Có cái gì đó đã xua đuổi bọn giám ngục Azkaban đi khỏi... cái đó vẫn còn đang lượn vòng quanh nó, Hermione và chú Sirius... Tiếng hút không khí và tiếng thở phì phì của bọn giám ngục Azkaban đang mờ đi... Bọn chúng đang phải bỏ đi... không khí đang ảm dần lại...

Thu hết tàn lực còn sót lại trong người, Harry ngóc đầu lên được vài phân và thấy một con vật ở giữa vầng sáng đang phi như bay qua mặt hồ. Mắt mờ đi vì mờ hôi, Harry cố gắng nhìn kỹ xem đó là con gì... Con vật đó rạng rỡ như một con bạch kỳ mã. Cố giữ cho mình đừng ngất đi, Harry dõi theo con vật phi nước kiệu rồi ngừng vó câu khi đến được bên kia hồ nước. Trong một thoáng, Harry nhìn thấy, trong ánh sáng rạng rỡ của con vật, có một người đang đón con vật quay về... người đó giơ tay lên vỗ về con vật... người đó trông quen một cách lạ lùng... nhưng mà người đó đâu có thể là...

Harry không còn hiểu gì nữa. Nó cũng không thể suy nghĩ thêm được gì nữa. Nó cảm thấy hơi sức cuối cùng đã lìa bỏ nó, và đầu nó đập xuống nền đất, bất tỉnh.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Bí Mật Của Hermione

Chuyện kinh hoàng... kinh hoàng... mầu nhiệm là không có ai chết... chưa từng nghe qua chuyện như vậy... may mà lúc đó có ông ở đó, ông Snape à...

- Cảm ơn ông Bộ trưởng.

- Tôi dám nói là ông sẽ được Mề-day Merlin, đệ nhị đẳng. Nếu mà tôi xoay sở được, thì đệ nhứt đẳng chứ chả chơi!.

- Thưa ông Bộ trưởng, quả thực là tôi cảm ơn ông nhiều lắm.

- Cái vết thương tệ hại mà ông bị đó... chắc là do Black gây ra hả?.

- Nói cho đúng ra thì đó là tác phẩm của các trò Potter, Weasley và Granger, thưa ông Bộ trưởng...

- Không lẽ nào!.

- Black đã mê muội chúng nó, tôi thấy điều đó ngay tức thì mà. Chỉ phán đoán qua thái độ của bọn trẻ là tôi biết ngay đó là Bùa Quáng. Bọn trẻ dường như tin là hãn vô tội. Đây không phải là lỗi của tụi nhỏ. Nhưng mặt khác, sự can thiệp của tụi nó có thể, suýt chút nữa thôi, khiến cho Black tẩu thoát được... Tụi nó hiển nhiên tưởng rằng tụi nó có thể một mình tóm được Black ấy mà. Trước đây tụi nó đã từng thoát được nhiều vụ... Tôi e là vì vậy chúng trở nên tự cao... và dĩ nhiên Potter thì luôn luôn được ông Hiệu trưởng cho phép ngoại lệ...

- À, thế này nhé, thầy Snape... Harry Potter thì thầy biết đấy... tất cả chúng ta đều hơn thiên vị một chút mỗi khi có chuyện liên quan đến cậu ấy.

- Ủ, nhưng mà... dành cho nó nhiều đối xử đặc biệt như vậy liệu có tốt không? Cá nhân tôi thì tôi cố gắng đối xử với nó với mọi người khác. Và bất cứ học sinh nào cũng phải bị đuổi học... hình phạt tối thiểu... nếu dẫn bạn bè dẫn mình vào sự nguy hiểm như thế. Ông Bộ trưởng, xin hãy cân nhắc thử coi: chống lại tất cả nội quy của trường - sau tất cả những đề phòng được đặt ra vì sự an toàn của nó - bứt phá mọi giới hạn, vào ban đêm, đàn đúm với một người sói và một tên sát nhân... Và tôi có lý do để tin rằng nó cũng đã đi thăm làng Hogsmeade một cách bất hợp pháp.

- Ủ, ừ... để coi, thầy Snape à, để coi... Trẻ con thì chắc chắn là ngu ngốc rồi...

Harry nằm yên lắng nghe với đôi mắt nhắm tịt. Nó cảm thấy choáng váng ghê lắm. Những lời nó đang nghe dường như trôi rất chậm chạp qua tai nó tới óc nó, cho nên rất khó hiểu. Tay chân nó thì có cảm giác nặng như chì. Mi mắt nó cũng quá nặng, không mở lên được... nó chỉ muốn nằm ở đây, trên cái giường êm ấm này, mãi mãi...

- Nhưng điều làm tôi kinh ngạc nhất là hành động của những viên giám ngục Azkaban... Thầy quả thực đã không biết điều gì khiến cho chúng rút lui sao, thầy Snape?.

- Không, thưa ông Bộ trưởng. Vào cái lúc tôi đến thì bọn họ đang rút về vị trí của bọn họ ở các lối ra vào...

- Hết sức kỳ lạ! Vậy mà Black, Harry và cô bé đó...

- Tất cả đều bất tỉnh khi tôi đến nơi. Tất nhiên là tôi trói tay chân và khoá miệng Black lại, hoá phép ra một cái cáng, rồi đem tất cả bọn họ trở về ngay toà lâu đài..

Một khoảng yên lặng. Đầu óc Harry dường như hoạt động lại nhanh hơn một chút, và khi hơi tỉnh ra thì một cảm giác dày vò dữ dội cồn lên trong bao tử nó...

Harry mở mắt ra.

Mọi thứ vẫn còn hơi mờ mờ. Người nào đó đã gỡ mất cặp mắt kiếng của nó. Nó đang nằm trong bệnh thất tối thui. Ở cuối phòng bệnh, Harry có thể nhận ra bà Pomfrey đang đứng quay lưng về phía nó, cúi mình xuống một cái giường. Harry cố liếc mắt nhìn. Dưới cánh tay hộ pháp của bà Pomfrey lộ ra mái tóc đỏ hoe của Ron.

Harry trở đầu trên gối. Trên cái giường bên phải nó là Hermione đang nằm dài. Ánh trăng đang chiếu rọi xuống giường cô bé. Đôi mắt Hermione cũng mở to. Trông cô bé như bị hoá đá. Và khi nhận thấy Harry đã tỉnh dậy, Hermione đặt một ngón tay lên môi mình rồi chỉ về phía cửa bệnh thất. Cánh cửa hé hé mở, và qua kẽ hở đó, giọng nói của ông Fudge và thầy Snape từ ngoài hành lang vọng vào.

Bà Pomfrey giờ đang nhanh nhẹn băng qua phòng bệnh trong bóng tối, đến bên giường của Harry. Nó xoay đầu nhìn bà. Tay bà cầm một phong sôcôla cực kỳ lớn, phong sôcôla lớn nhất mà Harry từng nhìn thấy trong đời. Trông nó giống như một tảng đá nhỏ vậy.

Bà Pomfrey nhanh nhẩu nói:

- À, trò đã tỉnh rồi!.

Bà đặt tảng sôcôla trên cái bàn cạnh giường ngủ của Harry và bắt đầu bửa nó ra bằng một cái búa nhỏ.

Harry và Hermione đồng thanh hỏi:

- Thưa cô, Ron ra sao rồi ạ?.

Bà Pomfrey khẳng định một cách dứt khoát:

- Nó sẽ sống. Còn đối với hai trò... hai trò phải nằm lại đây cho đến khi nào tôi thực hài lòng là các trò... Potter, trò lại định làm gì nữa vậy?.

Harry đang ngồi dậy, đeo lại cặp mắt kiếng và cầm lấy cây đũa phép của mình. Nó nói:

- Con cần đến gặp thầy Hiệu trưởng.

Bà Pomfrey dịu dàng nói:

- Potter à, đâu vô đó cả rồi. Người ta đã bắt được Black. Hắn đang bị nhốt trên lầu. Bọn giám ngục Azkaban sắp thực hiện hình phạt hôn hắn trong giây lát nữa thôi...

- CÁI GÌ?.

Harry nhảy phóc ra khỏi giường, Hermione cũng hành động tương tự. Nhưng tiếng hét của nó đã khiến cho những người đứng ngoài hành lang nghe thấy. Chỉ một giây sau là ông Fudge và thầy Snape cùng bước vào phòng bệnh.

Ông Fudge trông xúc động ra mặt.

- Harry, Harry, chuyện gì vậy? Cháu nên nằm nghỉ trên giường...

Ông quay sang bà Pomfrey, lo lắng hỏi:

- Cậu ấy đã ăn chút sôcôla nào chưa?.

- Harry nói:

- Thưa ông Bộ trưởng, xin ông nghe cháu, Chú Sirius vô tội! Pettingrew đã giả bộ tạo ra cái chết của chính hắn! Chúng cháu thấy hắn hồi tối! Ông không thể để cho bọn giám ngục Azkaban làm điều đó với chú Sirius đâu! Chú ấy là...

Nhưng ông Fudge lắc đầu với một nụ cười nhẹ nở trên môi:

- Harry à, Harry ơi, cháu bị rối rắm hết rồi, cháu vừa trải qua một chuyện đáng sợ, thôi, bây giờ cháu nằm xuống nghỉ đi, chúng tôi đã kiểm soát được mọi việc rồi...

Harry gào to:

- ÔNG KHÔNG KIỂM SOÁT ĐƯỢC GÌ HẾT! ÔNG BẮT NHẦM NGƯỜI RỒI!.

Hermione nói:

- Thưa ông Bộ trưởng, xin ông hãy nghe tụi cháu.

Cô bé đã chạy đến bên cạnh Harry và nhìn chăm chăm vào mặt ông Fudge, khẩn nài:

- Cháu cũng nhìn thấy Pettingrew nữa. Hẳn chính là con chuột của Ron. Hẳn là một Hoá Thú Sư. Cháu muốn nói là Pettingrew, và...

Thầy Snape nói:

- Thưa ông Bộ trưởng, ông thấy chưa? Cả hai đứa đều bị bùa Quáng... Black đã cao tay ếm bùa tụi nó...

Harry gào to:

- TỤI CON KHÔNG BỊ ẾM BÙA!.

Bà Pomfrey giận dữ bảo:

- Ông Bộ trưởng! Ông Giáo sư! Tôi yêu cầu hai ông đi ra cho! Potter là bệnh nhân của tôi, và không được làm cho nó lo buồn!.

Harry cũng giận dữ nói:

- Con không lo buồn! Con đang cố gắng giải thích cho họ biết chuyện gì đã xảy ra. Giá mà mọi người chịu nghe con nói...

Nhưng bà Pomfrey bỗng bất thành linh nhét một cục sôcôla tổ bố vô miệng Harry. Nó mắc nghẹn, và bà Pomfrey bèn thừa cơ hội đó buộc nó nằm xuống giường. Xong, bà quay sang hai người đàn ông:

- Bây giờ, xin ông Bộ trưởng làm ơn, mấy đứa trẻ này cần được dưỡng bệnh. Các ông làm ơn đi ra cho...

Cánh cửa lại mở ra. Chính là cụ Dumbledore. Harry vất vả nuốt cho trôi cục sôcôla đang đầy một miệng, rồi lại nhồm dậy:

- Thưa Giáo sư Dumbledore, chú Sirius Black...

Bà Pomfrey nổi điên lên:

- Trời ơi là trời! Đây có phải là một bệnh thất hay không? Thưa ông Hiệu trưởng, tôi nhất định là phải...

Cụ Dumbledore bình tĩnh nói:

- Tôi xin lỗi, bà Poppy à. Nhưng tôi cần nói vài lời với cậu Potter và cô Granger. Tôi vừa mới nói chuyện xong với Sirius Black...

Thầy Snape xen ngang:

- Tôi cho rằng hẳn cũng lại kể cho ông nghe câu chuyện hoang đường mà hẳn đã bơm vào đầu óc bọn trẻ chứ gì? Cái câu chuyện gì đó về con chuột và Pettingrew hãy còn sống...

Cụ Dumbledore dò xét thầy Snape cặn kẽ qua cặp mắt kiếng nửa vàng trắng của cụ và nói:

- Quả thực Black có kể câu chuyện đó.

Thầy Snape găm gù:

- Vậy bằng chứng của tôi không đáng đếm xỉa đến hay sao? Pettingrew không hề có mặt trong Lều Hết, mà tôi cũng không thấy dấu vết gì của hẳn trong sân trường.

Hermione thành khẩn nói:

- Thưa thầy, đó là tại vì thầy bị ngắt xiu. Thầy đã không đến đúng lúc để nghe...

- Cô Granger, CÂM MIỆNG LẠI!.

Ông Fudge ngạc nhiên nói:

- Kìa, thầy Snape, cô bé này đầu óc còn đang bối rối, chúng ta phải cho phép cô bé...

Cụ Dumbledore nói ngắn gọn:

- Tôi muốn nói chuyện riêng với Harry và Hermion. Ông Fudge, thầy Snape, và bà Pomfrey... xin vui lòng để chúng tôi ở lại một mình...

Bà Pomfrey lắp bắp:

- Ông Hiệu trưởng! Bọn trẻ cần được điều trị. Chúng cần nghỉ ngơi..

Cụ Dumbledore nói:

- Chuyện này không đợi được, tôi phải nhắc lại như vậy.

Bà Pomfrey đành thụt lùi lại và sai bước đi về phía văn phòng của bà ở đằng sau phòng bệnh, đóng sầm cửa lại ngay sau lưng. Ông Fudge tham khảo cái đồng hồ vàng bụi chẳng đeo lưng lẫn bên cái áo ghi-

lễ của ông và nói:

- Giờ này lễ ra các giám ngục Azkaban phải đến rồi chứ. Tôi sẽ đi ra đón họ. Cụ Dumbledore. hẹn gặp lại cụ trên lầu nhé.

Ông đi qua cánh cửa và còn giữ cánh cửa mở cho thầy Snape bước ra theo. Nhưng thầy Snape không thềm nhúc nhích. Mắt thầy nhìn chòng chọc vào mặt cụ Dumbledore, thầy thì thào:

- Ông chắc chắn cũng không tin được một lời nào trong câu chuyện của Black chứ?.

Cụ Dumbledore lặp lại:

- Tôi muốn nói chuyện với Harry và Hermione mà thôi!.

Thầy Snape bước một bước tới trước mặt cụ Dumbledore. Thầy nói gấp gáp:

- Sirius Black đã bộc lộ khả năng sát nhân từ hồi hăn mười sáu tuổi. Ông Hiệu trưởng, chắc ông chưa quên chuyện đó chứ? Ông chưa quên là có lần hăn đã toan giết tôi chứ?.

Cụ Dumbledore bình thản nói:

- Trí nhớ của tôi vẫn còn minh mẫn như thường, anh Severus ạ!.

Thầy Snape quay gót và đi thẳng ra cánh cửa mà ông Fudge vẫn còn giữ cho mở rộng. Khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ, cụ Dumbledore quay sang Harry và Hermione. Cả hai cùng oà ra nói cùng một lúc:

- Thừa Giáo sư, chú Black nói thật đó... Chúng con đã nhìn thấy Pettingrew...

-... hăn đã trốn chạy khi Giáo sư Lupin biến thành người sói...

-... hăn là một con chuột...

-... móng vuốt chân trước của Pettingrew, ý con nói là ngón tay, đã bị hăn chặt đứt...

-... Pettingrew tấn công Ron chứ không phải chú Sirius...

Nhưng cụ Dumbledore giơ tay lên để ngăn cơn lũ giải thích lai láng. Thầy nói nhẹ nhàng:

- Bây giờ tới phiên các con nghe nha, và thầy xin các con đừng ngắt lời thầy, bởi vì không còn nhiều thời gian nữa. Không có một tí bằng chứng nào xác nhận câu chuyện của Black, ngoài trừ lời nói của các con... và lời nói của hai đứa trẻ mười ba tuổi sẽ không thuyết phục được ai cả. Một con đường đầy những người làm chứng đã thề rằng họ nhìn thấy Sirius ám sát Pettingrew. Chính thầy cũng đã làm chứng trước Bộ Pháp thuật rằng Sirius từng là người giữ bí mật cho gia đình Potter.

Harry không tìm được mình:

- Giáo sư Lupin có thể nói cho thầy...

- Giáo sư Lupin hiện giờ đang ở trong rừng sâu, không thể nói với ai điều gì cả. Đến lúc mà Giáo sư Lupin trở lại thành người thì quá trễ rồi, lúc đó, Sirius sẽ còn khốn khổ còn hơn là chết nữa. Có lẽ thầy nên nói thêm rằng hầu hết người trong giới chúng ta đều không tin tưởng người sói, nên lời chứng của thầy Lupin sẽ không đáng kể lắm... lại còn cái chi tiết thầy Lupin cùng với Sirius là bạn cũ...

- Nhưng...

- Hãy nghe lời thầy, Harry à! Bây giờ quá trễ rồi, con có hiểu thầy không? Con phải thấy bản tường thuật của Giáo sư Snape thuyết phục hơn câu chuyện của các con nhiều lắm.

Hermione thốt lên tuyệt vọng:

- Thầy Snape ghét chú Sirius! Chẳng qua vì những trò đùa ngốc nghếch mà chú Sirius đã chơi ổng hồi nhỏ...

- Sirius đã không hành động quang minh chính đại như một người vô tội. Với cuộc tấn công Bà Béo để mang dao đột nhập tháp Gryffindor, mà không có Pettingrew, dù sống hay chết, quả thật chúng ta không có cơ thay đổi được bản án của Sirius Black.

- Nhưng thầy tin chúng con mà!.

- Phải, thầy tin. Nhưng thầy không có đủ quyền để buộc được người khác phải cùng nhìn thấy sự thật, hoặc lẫn át ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật..

Harry ngược nhìn chăm chú gương mặt nghiêm trang của cụ Dumbledore và thấy mặt đất dưới chân nó vỡ vụn tan nát. Nó đã quen nghĩ là cụ Dumbledore có thể giải quyết được mọi vấn đề. Nó trông chờ cụ Dumbledore tay không bột gột nên hồ, có được giải pháp bất ngờ nào đó. Nhưng không... hy vọng cuối cùng của bọn trẻ đã tiêu tan.

Đôi mắt xanh sáng của cụ Dumbledore nhìn Harry rồi đến Hermione. Cụ chậm rãi nói:

- Cái mà chúng ta cần là có thêm thời gian.

- Nhưng...

Hermione há miệng vừa nói thì đôi mắt cô bé chột tròn xoe:

- A!.

Cụ Dumbledore nói rất chậm và rất rõ:

- Bây giờ, hãy chú ý. Sirius bị nhốt trong văn phòng Giáo sư Flitwick trên lầu bảy. Cửa sổ thứ mười ba tính từ bên phải của tháp Tây. Nếu mọi việc đều suôn sẻ thì vào tối nay, các con có thể cứu không chỉ một sinh mạng vô tội. Nhưng cả hai con phải nhớ điều này: Các con phải không bị nhìn thấy! Granger, con biết luật đấy... con biết có thể bị sao đấy... Các - con - phải - không - bị - nhìn - thấy!.

Harry chẳng có chút ý niệm gì về điều đang xảy ra. Cụ Dumbledore đã xoay gót và khi đi tới cửa thì cụ ngoái nhìn lại.

- Thầy sắp sửa nhốt các con lại. Bây giờ là...

Cụ Dumbledore xem đồng hồ.

- Năm phút nữa thì đến nửa đêm. Granger, chỉ trong ba vòng xoay là phải xong. Chúc các con may mắn.

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng thầy Dumbledore, Harry lặp lại:

- May mắn? Ba vòng xoay? Thầy nói về cái gì vậy? Tụi mình phải làm gì đây?.

Nhưng Hermione đang lóng ngóng với cái cổ áo chùng của cô bé, cổ lòi ra từ bên trong áo một sợi dây chuyền vàng dài, rất dài và rất đẹp. Cô bé khẩn trương nói:

- Harry, lại đây, mau lên!.

Harry đi về phía cô bé, hoàn toàn ngờ ngáo. Hermione gỡ sợi dây chuyền vàng ra. Harry nhìn thấy sợi dây chuyền đeo một cái đồng hồ cát bí xiu lấp lánh.

- Đây...

Hermione tròn sợi dây chuyền vàng vòng luôn qua cổ của Harry. Cô bé gần như nín thở:

- Sẵn sàng chưa?.

hả hoàn toàn không hiểu gì hết:

- Tụi mình đang làm cái gì vậy?.

Hermione xoay cái đồng hồ cát đúng ba vòng. Căn phòng bệnh bỗng nhiên biến mất. Harry có cảm giác nó đang bay ngược lại, rất nhanh. Một mớ hổ lốn màu sắc và hình dạng quện vào nhau và trượt qua mắt nó; tai nó ù ù. Nó cố gắng hét nhưng không thể nào nghe được giọng của mình.

Và rồi Harry cảm thấy chân nó chạm vào mặt đất cứng, mọi thứ lại hiện rõ dần...

Nó đang đứng kế bên Hermione trong tiền sảnh vắng ngắt. Một luồng ánh hoàng hôn vàng rực đang chiếu qua sàn nhà lát đá dẫn ra cánh cửa chính đang mở ra. Sợi dây chuyền cửa vào cổ Harry, nó ngo ngoe nhìn quanh và hỏi:

- Hermione, cái gì...?.

Hermione kéo nó chạy ngang qua tiền sảnh, đến cánh cửa của một căn phòng xếp để chổi. Cô bé mở cửa ra, đẩy Harry vô bên trong, giữa những xô chậu và giẻ lau, rồi bước vào theo, sau đó đóng cánh cửa lại.

- Hermione, cái gì... làm sao... chuyện gì đây...?.

Hermione nhắc sợi dây chuyền vàng ra khỏi cổ Harry, thì thầm với nó trong bóng tối:

- Chúng ta đã đi ngược thời gian, lùi lại ba tiếng đồng hồ...

Harry mò ra được cái chân mình, véo một cái thật mạnh. Đau quá, vậy là loại trừ khả năng nó đang chiêm bao một giấc mơ kỳ quái.

- Nhưng mà...

- Suyt! Nghe kìa! Có người đang đi tới! Mình nghĩ... mình nghĩ chắc là tụi mình đó.

Hermione ép sát tai vào cánh cửa của căn phòng xếp.

- Tiếng bước chân băng ngang qua tiền sảnh... đúng rồi, mình nghĩ là tụi mình đang đi xuống nhà bác Hagrid...

Harry thì thầm:

- Chẳng lẽ bồ nói với mình là chúng ta vừa đang ở trong căn phòng xếp này, vừa đang ở ngoài kia?.

Hermione vẫn dán sát tai vào cánh cửa căn phòng xếp.

- Ủ, mình chắc là tụi mình đó... nghe có vẻ như tiếng bước chân của ba người mà thôi... và tụi mình đang đi chậm chậm bởi vì tụi mình trùm áo khoác tàng hình...

Cô bé ngừng nói đột ngột, vẫn lắng nghe một cách chăm chú.

- Tụi mình vừa bước xuống bậc thềm...

Hermione ngồi xuống một cái xô lật úp, tỏ ra lo lắng một cách tuyệt vọng, Harry thì chỉ muốn được giải đáp mấy câu hỏi:

- Bồ kiếm cái đó ở đâu ra, cái đồng hồ cát đó?.

Hermione nói nhỏ:

- Cái đó kêu bằng cái Xoay Thời Gian, của Giáo sư Mc Gonagall đưa cho mình vào hôm đầu tiên mà tụi mình tựu trường đó. Mình đã dùng nó suốt một năm nay để theo học tất cả các buổi học. Giáo sư Mc Gonagall bắt mình thề là không được nói cho ai biết hết. Cô đã phải viết đủ thứ thư từ cho Bộ Pháp thuật để họ chấp nhận cho mình giữ cái Xoay Thời Gian này. Cô đã phải nói với họ rằng mình là một học sinh gương mẫu, và mình không bao giờ dùng nó vào việc gì khác ngoài việc học... Mình đã xoay ngược thời gian để có thể trở lại quá khứ vài tiếng đồng hồ, đó là cách mình đã học nhiều buổi học cùng một lúc, bồ hiểu không? Nhưng... Harry à, mình không hiểu thầy Dumbledore muốn chúng ta phải làm gì. Tại sao thầy bảo chúng ta quay lại ba giờ? Điều này có thể giúp chú Sirius như thế nào?.

Harry nhìn chăm chăm vào gương mặt khuất trong bóng tối của Hermione. Nó nói thông thả:

- Ất là có chuyện gì đó xảy ra vào khoảng thời gian này mà thầy muốn chúng ta thay đổi. Chuyện gì đã xảy ra? Cách đây ba giờ đồng hồ, tụi mình đã đi xuống nhà của bác Hagrid...

Hermione nói:

- Bây giờ là ba tiếng đồng hồ trước, tụi mình đang đi xuống nhà bác Hagrid. Tụi mình vừa nghe tiếng chân tụi mình ra khỏi cửa...

Harry cau mày, nó có cảm giác như nó đang vặn xoắn óc để tập trung suy nghĩ.

- Thầy Dumbledore vừa nói... vừa nói rằng chúng ta có thể cứu không chỉ một sinh mạng vô tội...

Harry chột ngộ ra:

- Hermione, chúng ta sẽ cứu Buckbeak!.

- Nhưng... như vậy thì làm sao cứu chú Sirius?.

- Thầy Dumbledore nói... thầy vừa nói cho tụi mình biết cửa sổ ở đâu... cái cửa sổ của văn phòng thầy Flitwick! Đó là chỗ họ nhốt chú Sirius! Tụi mình phải cưỡi con Bàng-Mã bay lên cửa sổ đó để cứu chú Sirius. Rồi chú Sirius có thể trốn đi với con Buckbeak... cả hai sẽ cùng trốn đi với nhau!.

Căn cứ vào cái mà Harry nhìn thấy trên mặt Hermione, thì cô bé đang sợ chết khiếp:

- Nếu tụi mình tìm cách làm được chuyện đó mà không bị nhìn thấy thì đó quả thật là phép lạ!.

- Ủ, tụi mình phải tìm cách mà làm cho được thôi!.

Harry nói xong, đứng dậy, ép dẹt tai nó vô cánh cửa.

- Không nghe thấy tiếng ai ở ngoài đó hết... Đi, tụi mình đi đi...

Harry đẩy cho cánh cửa căn phòng xép mở ra. Tiền sảnh vắng ngắt. Hết sức êm và hết sức nhanh, hai đứa nhỏ lao ra khỏi gian phòng xép và chạy xuống bậc thềm đá. Bóng chiều đã xế, những ngọn cây trong khu rừng Cấm lại một lần nữa óng ánh nắng vàng.

Hermione ngoái nhìn lại lâu đài ở đằng sau, kêu the thé:

- Nếu mà có người nào nhìn qua cửa sổ...

Harry nói quả quyết:

- Tụi mình chạy vậy. Chạy thẳng tới khu rừng Cấm, được không? Tụi mình sẽ trốn đằng sau một thân cây hay cái gì đó và canh chừng...

Hermione nói yếu ớt:

- Được, nhưng mà tụi mình phải đi vòng qua khu nhà lồng kiếng! Tụi mình cần phải giữ kỹ, tránh đi qua cánh cửa trước của nhà bác Hagrid, nếu không họ sẽ nhìn thấy tụi mình. Chắc bây giờ tụi mình đi gần tới nhà bác Hagrid rồi.

Vừa nát óc nghĩ xem Hermione nói thế nghĩa là gì, Harry vừa bắt đầu co giò chạy nước rút, Hermione chạy phía sau nó. Hai đứa băng qua mảnh vườn rau đến khu nhà lồng kiếng, dừng lại một chút đằng sau khu nhà rồi lại tiếp tục chạy thực mạng, nhanh hết sức mình, vòng qua cây Liễu Roi, lao về phía khu rừng tìm chỗ ẩn nấp.

Khi đã núp an toàn trong bóng râm cây cỏ, Harry quay nhìn lại; chỉ vài giây sau là Hermione đã theo kịp đến bên cạnh nó, thở hổn hển. Cô bé nói không ra hơi:

- Ổn rồi. Tụi mình cần phải lên tới chỗ bác Hagrid. Phải lẩn sao cho đừng để bị nhìn thấy nghe Harry...

Hai đứa lại lặng lẽ đi xuyên qua rừng cây, luôn cặp sát bìa rừng. Rồi, khi vừa thoáng thấy cánh cửa trước của nhà lão Hagrid, tụi nó nghe có tiếng gõ cửa. Tụi nó chạy thiệt nhanh ra đằng sau thân một cây sồi bụi, núp ở đó và mỗi đứa thò đầu ra một bên thân cây mà ngó. Lão Hagrid đã xuất hiện ở ngưỡng cửa nhà lão, run rẩy và trắng bệch, ngó quanh quất coi ai đã gõ cửa.

Và Harry nghe được chính giọng nói của mình:

- Tụi cháu đây mà. Tụi cháu đang mặc áo tàng hình. Bác cho tụi cháu vô nhà để cháu cởi áo khoác ra.

Lão Hagrid làu bàu:

- Lẽ ra các cháu không nên đến đây!

Lão đứng lùi lại rồi nhanh chóng đóng chặt cánh cửa.

Harry nhiệt thành nói:

- Đây là điều kỳ quái nhất mà tụi mình từng làm.

Hermione thì thầm:

- Tụi mình đi tới một chút nữa đi. Tụi mình cần phải đến gần con Buckbeak.

Tụi nó rón rén đi xuyên rừng cây cho đến khi nhìn thấy con Bằng Mã bồn chồn đang bị cột ở hàng rào quanh vườn bí rợ của lão Hagrid. Harry nói nhỏ:

- Làm ngay bây giờ hả?

Hermione nói:

- Không được! Nếu tụi mình đánh cắp con Buckbeak bây giờ thì mấy người trong Ủy ban sẽ nghĩ là bác Hagrid thả nó ra! Tụi mình phải chờ đến khi họ nhìn thấy rõ ràng nó được cột ở ngoài này...

Harry nói:

- Như vậy tụi mình chỉ có chừng sáu mươi giây để hành động.

Điều này bắt đầu có vẻ như không thể thực hiện được.

Đúng lúc đó, có tiếng một món đồ sứ bể bên trong căn chòi của lão Hagrid, Hermione thì thầm:

- Đó là tiếng bác Hagrid làm bể bình sữa. Chút xíu nữa là đến mình phát hiện ra con Scabbers...

Đúng như lời Hermione, chỉ vài phút sau, tụi nó nghe tiếng ré kinh ngạc của cô bé, phía trong nhà. Harry đột ngột nói:

- Hermione, nếu tụi mình... tụi mình chạy vào đó và chụp lấy Pettingrew... thì bồ thấy sao?

- Đâu được!

Hermione kêu lên bằng giọng hoảng hốt:

- Bồ không hiểu sao? Tụi mình đang vi phạm một trong những luật phù thủy nghiêm trọng nhất đó!

Không ai được phép thay đổi thời gian, không ai hết! Bồ nghe thầy Dumbledore nói rồi đó... nếu mà tụi mình bị nhìn thấy...

- Tụi mình chỉ bị bác Hagrid và chính tụi mình nhìn thấy thôi mà!

Hermione nói:

- Harry, bồ thử nghĩ coi nếu bây giờ mà bồ nhìn thấy chính bồ xông vô nhà bác Hagrid thì bồ sẽ nghĩ gì?

Harry ấp úng:

- Mình nghĩ... ờ... mình nghĩ chắc là mình điên rồi... hoặc là mình tưởng có một phép thuật Hắc ám nào đó đang xảy ra...

- Chính xác! Bồ chưa biết đâu, rồi bồ có thể tấn công chính bồ! Bồ hiểu không? Giáo sư Mc Gonagall đã nói cho mình biết những chuyện khủng khiếp gì sẽ xảy ra khi các pháp sư phù thủy nhập nhằng về thời gian... Cả đồng người đã đi tới chỗ giết chết cả quá khứ và tương lai của họ chỉ do nhầm lẫn.

Harry nói:

- Thôi được! Đó chỉ là một ý kiến vậy mà, mình chỉ nghĩ vậy thôi...

Nhưng Hermione thúc cùi chỏ vô Harry, chỉ về phía toà lâu đài. Harry nhích đầu ra vài phân để nhìn cho rõ hơn cảnh tượng xa xa phía cửa chính của toà lâu đài. Cụ Dumbledore, ông Fudge, ông già thành viên Ủy ban, cùng tên đao phủ Macnair đang đi xuống bậc thềm.

Hermione nói nhẹ như hơi thở:

- Tụi mình sắp phải đi ra ngoài rồi!

Và đúng như vậy, một chút xíu sau, cánh cửa sau nhà lão Hagrid mở ra, và Harry nhìn thấy chính nó, Ron và Hermione đi ra cùng lão Hagrid. Chắc chắn đây là cảm nhận lạ lùng nhất trong đời Harry: đứng sau một gốc cây và quan sát chính nó trong vườn bí rợ!

- Không sao đâu, Beaky. Không sao đâu...

Lão Hagrid quay sang Harry, Ron và Hermione bảo:

- Đi đi, đi mau đi.

Nhưng cả ba đứa đều không nhúc nhích.

- Bác Hagrid, tụi cháu không thể...

- Tụi cháu sẽ nói với họ điều gì đã thực sự xảy ra...

- Họ không thể nào giết nó được...

- Đi! Không có tội bây và các thứ rắc rối thì sự việc cũng đã đủ tồi tệ lắm rồi!

Harry nhìn thấy Hermione trong vườn bí rợ quăng tấm áo khoác tàng hình trùm qua nó và Ron.

- Đi mau đi, đừng có mà nghe lén...

Có tiếng gõ trên cánh cửa trước của nhà lão Hagrid. Nhóm hành xử đã đến. Lão Hagrid quay đi và trở về căn chòi của lão, để cánh cửa sau hé mở. Harry nhìn cỏ chung quanh nhà lão Hagrid bị rạp xuống, và nghe tiếng ba cặp chân đi trở lui. Nó, Ron và Hermione đã đi rồi... nhưng hai đứa Harry và Hermione núp sau hàng cây giờ đây có thể nghe câu chuyện đang diễn ra bên trong căn chòi vọng ra qua khe cửa hở.

Giọng lạnh lùng của tên đao phủ Macnair vang lên:

- Con ác thú ở đâu?

Giọng lão Hagrid khào khào:

- Ở... ngoài vườn.

Harry thụt đầu vô sau thân cây khi gương mặt Macnair hiện ra ở khung cửa sổ nhà lão Hagrid, trừng mắt ngó Buckbeak. Rồi tội nó nghe tiếng ông Fudge:

- Chúng tôi... à... phải đọc cho ông nghe thông báo hành quyết chính thức, ông Hagrid à. Tôi sẽ đọc nhanh thôi. Và rồi cả ông cùng Macnair cần phải ký vào. Anh Macnair, anh cũng phải lắng nghe, đó là thủ tục...

Gương mặt của Macnair biến khỏi khung cửa sổ. Chính lúc này là lúc hành động, hoặc sẽ lỡ mất cơ hội. Harry thì thầm với Hermione:

- Chờ ở đây nghe! Mình sẽ đi làm chuyện đó!

Khi giọng nói của ông Fudge lại vang lên, thì Harry đã lao ra khỏi gốc cây, nhảy qua hàng rào vô vườn bí rợ của lão Hagrid và đến gần con Buckbeak.

Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm quyết định rằng con Bằng Mã Buckbeak, sau đây được gọi là kẻ bị kết án, sẽ bị hành hình vào ngày sáu tháng sáu vào lúc hoàng hôn.

Cố gắng không nháy mắt, Harry lại một phen nữa chăm chú nhìn vào con mắt màu cam dữ tợn của Buckbeak, và cúi chào. Buckbeak khụy hai đầu gối của đôi chân trước đây vẫy xuống rồi lại đứng thẳng lên. Harry bắt đầu tháo sợi dây thừng buộc Buckbeak với hàng rào ra.

... kết án tử hình bằng cách chặt đầu, được giao cho nhân viên thi hành án do Ủy ban chỉ định là Walden Macnair thực hiện...

Harry thì thầm:

- Đi thôi, Buckbeak. Đi lẹ lên, tụi này sẽ giúp bồ. Đi êm thôi... êm êm thôi...

... dưới sự chứng kiến của những người ký tên dưới đây. Ông Hagrid, ông ký vào đây...

Harry ra hết sức kéo dây thừng, nhưng Buckbeak cũng dốc sức ghì hai chân trước của nó sâu xuống đất.

Giọng nói của lão thành viên Ủy ban lại vọng ra từ trong căn chòi của lão Hagrid:

- Thôi, chúng ta làm gọn vụ này cho rồi. Ông Hagrid, có lẽ ông ở lại trong nhà thì tốt hơn...

- Không! Tôi... tôi muốn ở bên cạnh nó... tôi không muốn nó côi cút một mình...

Tiếng chân bước vang ra từ căn chòi, Harry rít lên:

- Buckbeak, đi đi chứ!

Harry giựt mạnh sợi dây thừng cột quanh cổ Buckbeak. Con Bầy Mã bắt đầu bước đi, vỗ vỗ đôi cánh một cách khó chịu. Cả hai đứa: Harry và con Bầy Mã, còn ở cách khu rừng Cấm khoảng ba thước, đang ở trong tầm nhìn rất rõ từ cửa sau của nhà lão Hagrid.

Giọng cụ Dumbledore vang lại:

- Hãy thông thả một tí, ông Macnair à. Ông cũng cần phải ký tên nữa chứ!

Tiếng bước chân dừng lại. Harry ráng sức kéo sợi dây thừng, Buckbeak bập bập cái mỏ của nó rồi bước nhanh thêm một tí.

Gương mặt trắng bệch của Hermione thò ra đằng sau một thân cây. Cô bé kêu:

- Mau lên, Harry!

Harry vẫn nghe tiếng cụ Dumbledore nói chuyện bên trong căn chòi. Nó lại giựt mạnh sợi dây thừng một cái nữa, Buckbeak đột nhiên phóng chạy. Cả người lẫn vật cuối cùng đã đến được rừng cây. Hermione phóng ra khỏi chỗ núp sau thân cây, kêu:

- Mau lên! Mau lên!

Cô bé cũng nắm lấy sợi dây thừng, bổ sung thêm sức nặng của mình để khiến con Buckbeak đi nhanh hơn. Harry ngoái lại nhìn qua vai nó. Bây giờ tụi nó đã khuất tầm nhìn, không còn thấy mảnh vườn của lão

Hagrid nữa. Harry thì thầm với Hermione:

- Ngừng lại! Coi chừng họ nghe được tiếng chân của bọn mình...

Cánh cửa sau nhà lão Hagrid mở ra kêu một cái kệt. Harry, Hermione và Buckbeak đều đứng êm re, ngay đến con Bằng Mã cũng dường như chăm chú lắng nghe.

Tất cả lặng trang... rồi... giọng ào ào của ông lão thành viên Ủy ban vang lên:

- Nó đâu rồi? Con thú đó đâu rồi?

Giọng tên đao phủ hết sức tức giận:

- Nó bị cột tại chỗ này mà! Tôi vừa nhìn thấy nó! Mới tại đây nè!

Giọng cụ Dumbledore nghe có vẻ khoái chí:

- Thiệt là kỳ lạ!

Lão Hagrid khản tiếng kêu:

- Beaky!

Có tiếng cái gì đó vút bay trong không khí, rồi tiếng lưỡi búa cắm phập xuống. Tên đao phủ dường như nổi khùng lên, quăng cây búa vô hàng rào. Sau đó một tiếng hú dài, và lần này tại nó có thể nghe được tiếng lão Hagrid lẫn trong tiếng khóc nức nở:

- Đi rồi! Đi rồi! Cầu phước lành cho cái mỏ nhỏ của nó! Nó đã bỏ đi rồi! Chắc là phải tự dứt dây ra để tìm tự do! Ôi, Beaky, chú mày khôn lắm!

Buckbeak bắt đầu trì kéo sợi dây thừng căng thẳng, tìm cách quay trở lại với lão Hagrid. Harry và Hermione phải ghì chặt sợi dây và bấm chân xuống đất để giữ con Bằng Mã lại.

Tên đao phủ càu nhàu:

- Có người đã tháo dây cho nó! Chúng ta phải lùng kiếm trong sân trường, trong rừng...

Cụ Dumbledore nói, giọng nghe có vẻ khoái lắm:

- Macnair à, nếu mà con Bằng Mã bị đánh cắp, thì chẳng lẽ ông tưởng là tên trộm lại dẫn nó đi bộ à? Ông nên lục soát bầu trời, nếu ông làm nổi việc đó... Anh Hagrid à, tôi đang thêm uống một tách trà, hay một ly rượu vang càng tốt.

Lão Hagrid rớt rít, giọng còn yếu ớt nhưng đầy hạnh phúc:

- D... dĩ nhiên, thưa Giáo sư! Xin mời vô nhà, mời vô...

Harry và Hermione lắng nghe rất kỹ. Tụi nó nghe cả tiếng bước chân, giọng nguyên rủa lâu bầu của tên đao phủ, tiếng cửa mở kêu kèn kẹt và rồi tất cả lại yên lặng.

Harry nhìn quanh, nói nhỏ:

- Bây giờ làm gì nữa đây?

Hermione trông có vẻ run rẩy:

- Tụi mình sẽ phải trốn ở đây thôi. Tụi mình phải đợi cho đến khi họ trở vô toà lâu đài. Rồi tụi mình phải đợi đến khi có thể an toàn cưỡi con Buckbeak bay lên cửa sổ phòng giam chú Sirius. Hai tiếng nữa thì chú ấy không còn ở đó nữa đâu... Ôi, cái chuyện này rồi sẽ khó khăn lắm cho mà coi...

Cô bé lo lắng ngoái đầu qua vai nhìn vào sâu trong rừng thăm thẳm. Lúc này mặt trời đang lặn. Harry suy nghĩ kỹ:

-Tụi mình sắp phải đi đi thôi. Nhớ là không được rời mắt khỏi cây Liễu Roi, nếu không tụi mình sẽ không biết được mọi chuyện đã diễn biến tới đâu.

Hermione nắm chặt hơn sợi dây thừng buộc cổ con Buckbeak:

- Cũng được. Nhưng mà, Harry, nhớ nghe, tụi mình không được để cho ai nhìn thấy mình hết...

Tụi nó đi vòng theo bìa rừng, trong bóng tối âm u đang phủ xuống chung quanh, cho đến khi tụi nó tìm được một lùm cây mà từ đó tụi nó có thể vừa núp vừa nhìn thấy cây Liễu Roi. Harry chợt kêu lên:

- Kìa, Ron kìa!

Một cái bóng mờ mờ đang chạy như điên băng qua bãi cỏ và tiếng la hét của cái bóng đó vang vọng trong không gian tĩnh mịch:

- Tránh xa nó ra... đi chỗ khác... Scabbers, quay lại đây...

Và rồi tụi nó nhìn thấy thêm hai cái bóng nữa đột ngột xuất hiện. Harry nhìn thấy chính nó và Hermione đang đuổi theo Ron. Và rồi Ron nhào xuống đất:

- Bắt được mày rồi! Tránh ra, con mèo mắc dịch...

Harry kêu lên:

- Chú Sirius kìa!

Từ đám rể của cây Liễu Roi phóng ra một hình thù to lù lù của một con chó khổng lồ. Tụi nó thấy con chó xỏ té Harry rồi bắt Ron...

Harry nhìn theo con chó đang cùng Ron chun vô đám rể cây:

- Nhìn từ đây thấy còn ghê hơn, đúng không? Ồi, coi kìa... mình vừa bị cây Liễu Roi quất cho mấy cái... bồ cũng vậy... chuyện này thiệt là quái dị...

Cây Liễu Roi đang rít lên ken két và quật đập túi bụi mấy cành cây thấp. Tụi nó có thể thấy tụi nó lao qua bên này, xét qua bên kia để tránh đòn và tìm cách đến gần thân cây. Và rồi cây Liễu Roi bỗng đứng ngay đơ. Hermione nói:

- Con Crookshanks bấm cái nút điểm huyết cái cây rồi.

Harry thì thầm:

- Và thế là tụi mình chui vô... Tụi mình vô trong rồi.

Ngay khi tụi nó vừa biến mất vào trong hốc dưới gốc cây, cây Liễu Roi lại bắt đầu quơ quào cành lá.

Vài giây sau, tụi nó nghe có tiếng bước chân đi tới rất gần. Cụ Dumbledore, ông Fudge và ông Ủy viên già đang đi về phía toà lâu đài. Hermione nói:

- Chỉ ngay sau khi tụi mình vừa chui xuống đường hầm! Giá mà cụ Dumbledore đi cùng với tụi mình...

Harry nói, mĩa mai:

- Và ông Fudge cùng tên đao phủ Macnair cùng đi theo luôn thế! Mình dám đánh cuộc bất cứ món gì rằng ông Fudge sẽ ra lệnh cho ông Macnair giết phút chú Sirius ngay tại chỗ cho mà coi...

Tụi nó nhìn theo bốn người đàn ông trèo lên các bậc thềm để vào toà lâu đài rồi biến mất. Cảnh trước toà lâu đài vắng lặng trong vài phút. Kế đến...

- Thầy Lupin đến kìa!

Harry nói, khi tụi nó nhìn thấy một cái bóng khác chạy như bay xuống mấy bậc thềm và phóng nhanh đến phía cây Liễu Roi. Harry ngược nhìn bầu trời. Mây lúc ấy hoàn toàn che kín mặt trăng.

Hai đứa nhỏ nhìn thấy thầy Lupin lượm một cành cây gãy trong sân để chọc cái mấu trên thân cây liễu. Cây ngừng quất ngay. Và thầy Lupin cũng chui vào cái hốc dưới gốc cây rồi biến mất.

Harry nói:

- Giá mà thầy lấy được tấm áo khoác tàng hình. Nó nằm ngay kia kìa!

Rồi nó quay qua nói với Hermione:

- Nếu như bây giờ mình chạy ra quơ lấy tấm áo, thì thầy Snape sẽ không đời nào có được nó, và...

- Harry, tội mình không được để cho ai nhìn thấy!

Harry hung hăng cự lại Hermione:

- Làm sao bồ có thể chịu đựng được chứ? Cứ đứng đây mà nhìn mọi chuyện diễn ra à?

Rồi Harry ngập ngừng:

-Mình sẽ đi lấy lại tấm áo khoác tàng hình.

- Đừng, Harry!

Hermione nắm chặt vạt sau tấm áo chùng Harry đang mặc, cũng thật là đúng lúc. Vừa lúc đó, tụi nó nghe một tiếng hát vang lên. Chính là lão Hagrid đang vừa đi đến toà lâu đài, vừa cất cao giọng hát, thân hình hơi lắc lư khi lão bước đi. Trong bàn tay đang vung vẩy của lão là một chai rượu.

Hermione nói:

- Thấy chưa? Thấy cái gì sẽ xảy ra không? Tội mình phải không bị nhìn thấy! Đừng, Buckbeak!

Con Bằng Mã đang cố gắng vùng vẫy như điên tìm cách quay về với lão Hagrid. Harry nắm chặt dây thừng, cũng cố gắng ghì dây giữ con Buckbeak lại. Tụi nó nhìn thấy lão Hagrid chệnh choáng say, bước nghiêng ngả lên trên toà lâu đài. Lão đi khuất, Buckbeak thôi vùng vẫy đòi thoát ra. Nó gục cái đầu xuống buồn bã.

Chỉ hai phút sau, cánh cửa toà lâu đài lại mở tung ra một lần nữa, và thầy Snape lách mình ra, chạy về phía cây Liễu Roi.

Bàn tay của Harry nắm chặt lại khi hai đứa nó thấy thầy Snape đứng khựng lại bên cạnh cây liễu, nhìn quanh. Ông lượm tấm áo khoác tàng hình lên coi. Harry lăm bầm trong miệng:

-Buông bàn tay dơ dáy của ông ra!

- Suyt!

Thầy Snape dùng cành cây mà thầy Lupin vừa sử dụng để bấm cái nút điểm huyết cây Liễu Roi, rồi biến mất khi trèo lên mình tấm áo khoác tàng hình.

Hermione lặng lẽ nói:

- Thì ra chuyện xảy ra như vậy! Tất cả tội mình đã xuống tuốt dưới đó rồi... và bây giờ thì chúng ta chỉ còn nước ngồi chờ cho đến khi tội mình lại chui trở lên...

Cô bé nắm đầu sợi dây thường buộc cổ Buckbeak đem cột an toàn quanh gốc cây gần đó nhứt, rồi ngồi xuống trên mặt đất khô, vòng hai tay ôm đầu gối.

- Harry nè, có vài điều mình không thể hiểu nổi... Tại sao bọn giám ngục Azkhaban không bắt chú Sirius? Mình nhớ là bọn chúng kéo tới, rồi mình ngất đi... Bọn chúng đông lắm mà...

Harry cũng ngồi xuống. Nó kể lại cho Hermione nghe những điều nó đã nhìn thấy khi tên giám ngục Azkhaban gần nhứt đã đưa miệng hắt đến gần miệng Harry thì một cái gì đó màu bạc lớn lắm phi nước đại ngang qua mặt hồ và buộc bọn giám ngục Azkhaban rút lui.

Miệng Hermione há hốc ra khi Harry kể xong câu chuyện:

- Nhưng mà đó là cái gì?

Harry nói:

- Chỉ có duy nhứt một khả năng có thể xảy ra, để làm cho bọn giám ngục Azkhaban phải bỏ đi, đó là một vị thần Hộ mệnh. Một vị thần Hộ mệnh thật mạnh.

- Nhưng mà ai đã gọi được vị thần Hộ mệnh đó lên?

Harry không nói gì. Nó đang nhớ lại con người mà nó nhìn thấy bên kia bờ hồ. Nó nghĩ nó biết người đó là ai... Nhưng làm sao có thể như vậy được?

Hermione sốt ruột hỏi:

- Người ấy trông như thế nào? Có phải đó là một trong các Giáo sư của bọn mình không?

Harry nói:

- Không, người ấy không phải một trong các ông thầy của tội mình.

- Nhưng mà phải có một pháp thuật thực sự hùng mạnh mới đuổi hết được bọn giám ngục Azkhaban ấy đi được... Nếu thần Hộ mệnh toả ánh sáng rực rỡ như vậy thì chẳng lẽ không soi cho ông ấy sáng lên luôn hay sao? Không lẽ bồ không thấy được?

Harry chậm rãi nói:

- Có, mình có thấy ông ấy. Nhưng... có lẽ mình tưởng tượng ra... lúc đó đầu óc mình không minh mẫn lắm... mình ngất đi ngay sau đó...

- Bồ nghĩ xem người đó có thể là ai?

Harry nuốt nước miếng, biết là điều này mà nói ra thì nghe sẽ rất lạ lùng:

- Mình nghĩ... Mình nghĩ đó là ba của mình.

Harry liếc mắt nhìn lên Hermione và thấy miệng cô bé bây giờ há to hết cỡ. Cô bé đăm đăm nhìn Harry với một ánh mắt vừa trộn lòng thương hại lẫn nỗi lo lắng. Hermione dịu giọng nói với Harry:

- Harry à, ba của bồ... ờ... chết rồi mà!

Harry nói ngay:

- Mình biết điều đó.

- Bồ đoán là bồ đã nhìn thấy bóng ma của ba bồ hả?

- Mình không biết... Không, ba mình trông sống động lắm mà...

- Nhưng rồi...

- Có lẽ mình đã nhìn thấy ảo ảnh mà thôi... Nhưng... bằng vào những gì mình đã nhìn thấy... thì có thể đó là ba của mình lắm... Mình có hình của ba mà...

Hermione vẫn nhìn Harry như thể lo lắng Harry có thể mất trí. Harry nói thẳng thừng:

- Mình biết nói vậy nghe có vẻ điên.

Nó quay qua nhìn con Buckbeak, con Bằng Mã đang dùng mỏ bươi đất, rõ ràng là để kiếm trùn ăn lót dạ. Nhưng thực ra Harry không quan sát con Bằng Mã.

Nó đang nghĩ về ba nó, và về ba người bạn thân nhất của ông... Mơ mộng ngơ ngẩn, Đuôi trùn, Chân nhồi bông và Dây nợ lòng thòng... Có phải cả bốn người đó đã cùng xuất hiện đêm nay? Đuôi trùn đã tái xuất hiện khi tất cả mọi người đều tin rằng hắn đã chết. Không lẽ nào ba nó lại không thể làm được điều tương tự? Phải chăng ba nó đã đứng bên kia bờ hồ mà nhìn mọi chuyện xảy ra? Hình ảnh đó quá xa nên khó nhìn thấy rõ ràng... nhưng nó cảm thấy điều đó một cách rõ ràng trong khoảng khắc trước khi nó bất tỉnh...

Những chiếc lá trên đầu Harry và Hermione xào xạc trong gió thoảng. Vầng trăng đã trôi vào những đám mây bông bành và khuất bóng. Hermione ngồi hướng mặt về phía cây Liễu Roi, chờ đợi.

Và rồi, cuối cùng, sau cả giờ đồng hồ dài đằng đẳng...

Hermione thì thầm:

- Tụi mình chui ra kia!

Cô bé và Harry cùng đứng lên. Buckbeak cũng ngẩng đầu lên. Tụi nó thấy thầy Lupin, Ron và Pettingrew vụng về lóng ngóng chui lên khỏi cái hốc dưới gốc cây. Rồi đến Hermione... rồi đến cái cây bất tỉnh của thầy Snape trôi lên, lều bều một cách hết sức quái dị. Kế đến là Harry và chú Sirius. Giờ thì cả bọn đang tiến về phía toà lâu đài.

Trái tim Harry bắt đầu đập dồn dập. Nó liếc nhìn lên bầu trời. Mây có lẽ sắp bay đi để lộ ra vầng trăng...

Hermione rù rì với Harry, như thể cô bé biết tổng tông tong điều Harry đang suy nghĩ:

- Harry, bồ phải ở yên tại chỗ. Tụi mình không được để cho người khác nhìn thấy. Tụi mình chẳng làm gì được đâu...

Harry lạnh lùng nói:

- Nghĩa là mình cứ để cho Pettingrew trốn thoát một lần nữa sao?

Hermione cự lại:

- Làm sao mà bồ hông tìm ra được một con chuột trong bóng đêm cơ chứ? Tụi mình chẳng thể nào làm được điều gì đâu. Tụi mình quay ngược thời gian lại là để cứu chú Sirius chứ không được làm điều gì khác cả!

- Được rồi!

Vầng trăng lộ ra sau đám mây. Hai đứa nhỏ thấy những hình bóng mờ mờ nhỏ xíu trong sân trường chợt dừng lại. Rồi tụi nó nhìn thấy những chuyển động...

Hermione thì thầm:

- Thầy Lupin kia, thầy đang biến hình...

Harry đột ngột nói:

- Hermione, tụi mình phải dời đi chỗ khác ngay!

- Không được, mình đã nói với bồ rồi...

- Không phải để can thiệp! Nhưng thầy Lupin sắp chạy vô rừng, chạy thẳng vô tụi mình đó!

Hermione há miệng thở hổn hển. Cô bé vội vàng tháo dây cột con Buckbeak, rên lên:

- Mau lên! Mau lên! Tụi mình đi đâu bây giờ? Tụi mình trốn ở đâu bây giờ? Bọn giám ngục Azkaban sắp tới trong chớp mắt thôi...

Harry nói:

- Trở về nhà bác Hagrid đi! Bây giờ không có ai ở trong đó... Đi mau...

Tụi nó cắm đầu chạy thục mạng, con Buckbeak thong dong rải nước kiệu theo sau tụi nó. Và tụi nó có thể nghe vọng đuổi theo từ phía đằng sau là tiếng hú của người sói...

Căn chòi của bác Hagrid đã hiện ra trước mặt. Harry chạy tới cánh cửa, vặn mở ra, Hermione và Buckbeak lướt qua mặt nó, chui vô trong nhà. Harry lao mình vô theo sau ngay và đóng ập cánh cửa lại. Con chó săn Fang sủa vang lên ồm ồm.

- Suyt, Fang... tụi này đây mà!

Hermione vừa nói vừa vội vã đến gần con chó, gãi tai nó để dỗ nó im. Cô bé nói với Harry:

- Sém tí nữa là tiêu rồi!

- Ủ...

Harry đang nhìn qua cửa sổ. Nhìn từ đây thì rất khó thấy những gì đang xảy ra ngoài kia. Buckbeak dường như rất sung sướng khi thấy mình lại được trở về căn chòi ấm áp của lão Hagrid. Nó nằm xuống trước lò sưởi, đôi cánh xếp lại một cách thoải mái và dường như đang chuẩn bị đánh một giấc ngon lành.

Harry thong thả nói:

- Bờ biết không, mình nghĩ tụi mình nên trở ra ngoài lần nữa. Ở đây mình không thể thấy điều gì đang xảy ra... tụi mình không thể biết khi nào là lúc...

Harry ngược nhìn lên. Vẻ mặt cô bé đầy ngờ vực. Harry vội nói ngay:

- Mình sẽ không tìm cách xía vô đâu. Nhưng nếu tụi mình không nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra, thì làm sao mình biết khi nào là đến lúc cứu chú Sirius?

- Ờ... cũng phải, vậy thì... mình sẽ đợi ở đây với con Buckbeak... nhưng Harry nè, cẩn thận nha... ở ngoài đó có một người sói đó... và còn bọn giám ngục Azkaban nữa...

Harry lại bước ra ngoài và đi men theo căn chòi. Nó có thể nghe tiếng chó kêu ăng ăng ở xa xa. Vậy có nghĩa là bọn giám ngục Azkaban đang siết vòng vây quanh chú Sirius... Nó và Hermione sẽ chạy đến bên chú trong chốc lát nữa thôi...

Harry dăm dăm nhìn về phía mặt hồ, trái tim nó làm như thế đang đánh trống thúc trong lồng ngực. Chắc chắn cái người nào đó đã gọi lên vị thần Hộ mệnh sắp hiện ra lúc này.

Trong một tích tắc Harry đứng phân vân trước cánh cửa nhà lão Hagrid. "Bồ không được để bị nhìn thấy". Nhưng nó đâu có muốn cho nó bị nhìn thấy. Nó muốn là nó phải thấy... Nó phải biết...

Và bọn giám ngục Azkaban kia. Chúng tràn ra từ bóng tối, từ mọi hướng, lướt quanh bờ hồ... Chúng đang di chuyển xa khỏi chỗ Harry đang đứng, về phía bên kia bờ hồ... Harry không còn phải ở gần bọn chúng nữa...

Harry bắt đầu chạy. Trong đầu Harry lúc đó không có một ý nghĩ gì khác, ngoại trừ hình ảnh ba nó... nếu đó chính là ba nó... nếu người đó thực sự là ba nó... Nó phải biết... nó phải tìm ra...

Mặt hồ càng lúc càng gần, nhưng chẳng có dấu hiệu nào của bất cứ người nào hết. Ở phía bờ bên kia, Harry chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng le lói của một vệt màu bạc, đó là vị thần Hộ mệnh yếu xìu mà chính nó đã gọi lên.

Sát bên mép nước có một bụi cây, Harry lao mình vô bụi cây núp trong đó, tha thiết nhìn qua kẽ lá. Ở phía bờ hồ đối diện nó, vệt sáng bạc bỗng nhiên tàn lụi. Một nỗi hồi hộp khủng khiếp ập qua Harry... Nội trong khoảng khắc này thôi...

Nó dăm dăm nhìn quanh, lăm nhăm:

- Ba ơi, ba ở đâu? Ba hiện ra đi!

Nhưng mà không có ai hiện ra cả. Harry ngẩng đầu lên nhìn cái vòng vây của bọn giám ngục Azkaban bên kia hồ. Một trong những tên giám ngục Azkaban đó kéo cái nón trùm mặt xuống. Đây chính là lúc mà người cứu mạng Harry đã xuất hiện... nhưng sao lần này chẳng thấy người ấy đến giúp...

Và đột nhiên, Harry bừng tỉnh... nó chợt hiểu. Nó thực ra đã không nhìn thấy ba nó, mà là đã nhìn thấy chính nó.

Harry lao mình ra khỏi bụi cây và rút cây đũa phép của mình ra. Nó gào to:

"EXPECTO PATRONUM!"

Và từ đầu cây đũa phép của nó bùng toả ra, không phải một đám mây mù không hình dạng, mà là một con vật lấp lánh bạc toả ánh sáng chói lọi loá mắt. Harry nheo mắt lại, cố gắng nhìn xem đó là cái gì.

Trông nó giống như một con ngựa. Con vật lặng lẽ phi nước đại rời xa Harry, băng ngang qua mặt hồ tối đen. Harry thấy con vật cúi đầu xuống, tấn công bầy giám ngục Azkaban... rồi phi vòng vòng quanh những hình dạng đen thui đang nằm trên mặt đất, và bọn giám ngục Azkaban cứ ngã gục, tán loạn, rồi rút lui vào bóng tối... Cuối cùng bọn chúng biến mất.

Vị thần Hộ mệnh phi nước kiệu quay trở lại, ngang qua mặt hồ, hướng về phía Harry. Đó không phải là một con ngựa. Đó cũng không phải là một con bạch kỳ mã. Đó là một con hươu, toả sáng rạng rỡ như vầng trăng trắng trên bầu trời cao... và đang trở lại với Harry...

Con hươu dừng lại bên bờ hồ. Móng của nó không để lại dấu vết gì trên mặt đất mềm và nó chăm chăm nhìn Harry với đôi mắt to lấp lánh ánh bạc, ung dung cúi cái đầu đầy gạc sừng. Và Harry nhận ra...

"Gạc nai!"

Harry thì thầm. Nhưng khi mấy ngón tay run rẩy của nó giơ ra về phía con vật, con vật liền biến mất.

Harry vẫn đứng đó, tay vẫn còn vươn ra. Rồi Harry cảm thấy trái tim mình thót lại khi nó nghe thấy tiếng móng guốc vang lên đằng sau lưng. Harry quay phắt người lại và thấy Hermione đang lao về phía nó, kéo theo con Buckbeak đằng sau.

Hermione giận dữ nói:

- Bò đã làm gì? Bò nói là bò chỉ đi ra để theo dõi thôi mà!

Harry nói:

- Tôi chỉ làm chuyện cứu mạng sống của tất cả chúng ta... Núp vô sau lùm cây này cái đã... Mình sẽ giải thích...

Hermione lắng nghe câu chuyện vừa xảy ra với cái miệng há hốc ra lần nữa.

- Có ai nhìn thấy bò không?

- Có, này giờ bò không nghe sao? Tôi nhìn thấy tôi nhưng tôi tưởng tôi là ba tôi! Không sao hết!

- Harry, mình không thể tin được. Bò gọi lên một vị thần Hộ mệnh đủ quyền lực đuổi hết cả bầy giám ngục Azkaban... đó là một pháp thuật rất, rất cao cường.

Harry nói:

- Mình biết lần này mình có thể làm chuyện đó, bởi vì mình đã từng làm chuyện đó rồi... Bò nghe vậy có lý không?

- Mình không biết... Harry à, nhìn thầy Snape kìa!

Cả hai đứa cùng sẫm soi ngó qua bụi cây nhìn về hướng bờ hồ. Thấy Snape đã tỉnh lại. Ông đang hoá phép ra mấy cái băng ca và đang nhắc những thân thể bất động của Harry, Hermione và chú Sirius đặt lên băng ca. Một cái băng ca thứ tư, chắc chắn là cái khiêng Ron, đang trôi lơ lửng bên cạnh thầy. Thế rồi, giờ cây đũa phép ra trước mặt, thầy Snape điều khiển tất cả mấy cái băng ca di chuyển về phía toà lâu đài. Hermione nhìn đồng hồ đeo tay, nói một cách căng thẳng:

- Tốt, gần đúng giờ. Tụi mình còn bốn mươi lăm phút, tính đến lúc thầy Dumbledore khoá cửa phòng bệnh thất. Tụi mình phải cứu chú Sirius và trở về phòng bệnh trước khi có người nào đó nhận ra sự vắng mặt của tụi mình...

Tụi nó đợi, vừa quan sát bóng những đám mây đang trôi phải chiếu dưới mặt hồ, trong khi bụi cây bên cạnh chúng xào xạc trong gió thoảng. Con Buckbeak đã phát chán lên rồi, lại bươi tìm trùn ăn cho đỡ buồn...

Harry ngó chừng đồng hồ. Nó ngược nhìn lên toà lâu đài, bắt đầu đếm các cửa sổ bên phải của tháp Tây:

- Bồ tính coi chú Sirius đã ở trên đó chưa?

Hermione thì thầm:

- Coi kìa! Ai đó? Có ai đó đang trở ra khỏi toà lâu đài!

Harry chăm chú nhìn xuyên qua bóng tối. Gã đàn ông đó vội vàng vàng băng ngang qua sân trường, đi về phía một trong những cái cổng ra vào. Đeo nơi thắt lưng hẳn là một cái gì đó lấp lánh bóng loáng. Harry nói:

- Macnair! Tên đao phủ! Hẳn đi kêu bọn giám ngục Azkaban! Tới lúc rồi đó, Hermione...

Hermione đặt bàn tay mình lên lưng con Buckbeak và Harry giúp cô bé trèo lên. Rồi Harry đặt chân lên một trong mấy cái cành thấp của bụi cây để trèo lên lưng con Bàng Mã và ngồi phía trước Hermione. Nó kéo đầu sợi dây thường buộc cổ Buckbeak lên và buộc vòng qua phía bên kia của cái vòng đeo cổ con Buckbeak, làm thành một thứ như dây cương. Rồi nó thì thầm với Hermione:

- Sẵn sàng chưa? Bồ nên vịn vào mình thì tốt hơn...

Harry thúc hai gót vào hông con Buckbeak. Con Bàng Mã lao vút vào không gian tối đen. Harry kẹp chặt hai đầu gối của nó vào hai bên hông con Bàng Mã, cảm thấy gió đang dậy lên bên dưới tụi nó. Hermione ôm chặt ngang hông Harry, và nó có thể nghe tiếng Hermione lẩm bẩm:

- Ôi... không... mình chẳng thích như vậy tí nào... Ôi, mình thiệt tình không thích vụ bay này chút xíu nào hết!

Harry thúc con Buckbeak tiến tới. Tụi nó đang im lặng lướt lên những tầng cao của toà lâu đài. Harry kéo mạnh sợi dây thừng bên trái, và con Buckbeak quẹo theo. Harry cố gắng đếm những khung cửa sổ lướt qua loáng thoáng.

- Ái chà!

Harry dùng hết sức kéo "dây cương" ngược lại phía sau.

Buckbeak bay chậm dần và rồi tụi nó thấy tụi nó dừng lại, kể như dừng lại nếu không tính đến sự thể là tụi nó cứ phải trôi lên hụp xuống vài tắc khi con Bằng Mã đập cánh để giữ thăng bằng trong không trung.

- Chú ấy đây rồi!

Harry reo lên khi tụi nó trôi lên bên ngoài một khung cửa sổ và nhìn thấy chú Sirius. Harry chồm tới, đợi cho đôi cánh của con Buckbeak hạ xuống, nó liền vỗ mạnh lên cánh cửa sổ.

Chú Sirius ngược nhìn lên. Harry thấy miệng chú há hốc. Chú nhảy phắt ra khỏi chiếc ghế đang ngồi, chạy vội đến bên cửa sổ và tìm cách mở ra, nhưng cửa sổ đã bị khoá.

Hermione lớn tiếng gọi chú Sirius:

- Chú lùi lại đi!

Cô bé rút cây đũa phép ra, tay trái vẫn nắm chặt lưng áo của Harry, hô thần chú:

- Alohomora!

Cánh cửa sổ mở bung ra. Chú Sirius chăm chú nhìn con Buckbeak, giọng nói yếu ớt:

- Làm... làm thế nào...?

Harry bám chặt hai bên cái cổ bóng mượt của Buckbeak để giữ nó yên, và bảo:

- Chú leo lên mau đi... Chúng ta không có nhiều thì giờ... Chú phải ra khỏi đây ngay... Bọn giám ngục Azkaban sắp tới. Macnair đã đi kêu bọn chúng rồi.

Chú Sirius đặt tay lên thành khung cửa sổ, nâng đầu và vai mình lên trườn ra ngoài. Cũng may là chú Sirius ốm nhách. Chỉ trong vài giây, chú đã xoay sở để đặt được một chân lên lưng con Buckbeak, kể là đặt được cả người lên lưng con Bằng Mã, ngồi chắc sau lưng Hermione.

Harry giựt sợi dây thừng:

- Được rồi, bay lên đi, Buckbeak! Bay lên trên đỉnh tháp... Bay lên đi!

Con Bằng Mã vỗ mạnh đôi cánh hùng vĩ của nó đưa cả ba người bay vút lên, cao tít tận đỉnh tháp Tây. Buckbeak đáp xuống bờ tường có lỗ châu mai gây nên tiếng kêu lách cách. Harry và Hermione lập tức tuột khỏi lưng con Bằng Mã.

Harry nói trong hơi thở hỗn hển:

- Chú Sirius, chú nên đi ngay đi, mau lên! Chỉ chút xíu nữa là họ sẽ tới văn phòng thầy Flitwick, và họ sẽ phát hiện ra là chú đã đi rồi!

Con Buckbeak dậm dậm chân xuống sàn, hất hất cái đầu nhọn. Chú Sirius khẩn thiết hỏi:

- Còn thằng bé kia ra sao rồi? Ron ấy?

- Nó sẽ mau chóng bình phục thôi... Nó vẫn còn chưa tỉnh, nhưng bà Pomfrey nói bà có thể làm cho nó khá hơn. Chú đi mau đi... Đi đi...

Nhưng chú Sirius vẫn dăm dăm nhìn xuống mặt Harry:

- Làm sao chú đền đáp...

Cả Harry và Hermione cùng la to:

- CHÚ ĐI ĐI!

Chú Sirius xoay con Buckbeak lại, hướng lên bầu trời bao la. Chú nói câu cuối cùng:

- Chúng ta sẽ gặp lại nhau... Cháu đúng là... đúng là con trai của cha cháu, Harry à!

Chú thúc gót chân vô hông con Buckbeak. Harry và Hermione nhảy lùi lại khi đôi cánh vĩ đại của con Bằng Mã lại vỗ lên một lần nữa... rồi con Bằng Mã bay vút vào không gian... Harry dăm dăm nhìn theo bóng con Bằng Mã và người cưỡi nó nhỏ dần, nhỏ dần... Một đám mây trôi ngang che khuất mặt trăng... họ đã bay mất hút rồi.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Lại Hộp Thư Cú

Harry.

Hermione kéo tay áo của Harry, nhìn chăm chú vào đồng hồ đeo tay của cô bé:

- Tụi mình còn đúng mười phút để quay trở xuống bệnh thất mà không bị ai nhìn thấy hết... phải xuống trước khi thầy Dumbledore khóa cửa buồng bệnh...

Harry đành thôi không nhìn đắm đắm lên bầu trời, thần thời nói:

- Ủ... tụi mình đi thôi...

Tụi nó lén qua hành lang phía sau và đi xuống một cầu thang xoắn bằng đá cực kỳ chật hẹp. Khi tới được chân cầu thang, chợt nghe có tiếng động, lập tức tụi nhỏ dán sát mình vô tường và đóng tai lắng nghe. Có vẻ như thầy Snape và ông Fudge đang đi tới. Họ đang đi rất nhanh dọc hành lang dưới chân cầu thang. Tiếng thầy Snape:

-... chỉ mong sao cho cụ Dumbledore đừng gây thêm khó khăn. Cái hôn của giám ngục Azkaban sẽ được thực hiện ngay lập tức chứ?.

- Ngay khi Macnair trở lại cùng bọn giám ngục Azkaban. Toàn bộ vụ tên tù vượt ngục Black thiệt là mất thể diện. Tôi không thể nói hết được với ông là tôi mong ngóng biết chừng nào được báo tin cho họ tờ Nhật báo tiên tri biết là cuối cùng chúng ta đã tóm được tên tù đó... Tôi dám nói là thế nào họ cũng sẽ đòi phỏng vấn ông đó, ông Snape à... và một khi cậu bé Harry tỉnh táo lại, tôi cũng mong cậu sẽ kể cho tờ Tiên tri nghe là ông đã cứu được cậu bé như thế nào...

Harry nghiêng răng. Nó bắt gặp nụ cười tự phụ của thầy Snape khi thầy và ông Fudge đi ngang qua chỗ hai đứa tụi nó đang ẩn nấp. Tiếng chân của họ xa dần, Harry và Hermione chờ thêm một chút nữa để yên trí là họ đã đi thật rồi, rồi mới bắt đầu chạy về hướng ngược lại. Chạy xuống một cầu thang nữa, rồi một cầu thang khác nữa, chạy dọc theo hành lang... bỗng nhiên tụi nó nghe tiếng cười khúc khích phía trước.

Harry nắm chặt cổ tay Hermione, nói khẽ:

- Con quỷ Peeves, tránh vô đây!.

Hai đứa xẹt vô một phòng học trống ở bên trái, vừa kịp lúc. Cỏ vẻ như Peeves đang từng từng dọc hành lang một cách hồ hởi phấn khởi, trong tinh thần sẵn sàng quậy và cười đến sút đầu ra.

Hermione ép tai vô cửa phòng lắng nghe. Cô bé thì thầm:

- Ôi... hăn tệ hại quá! Mình cá là hăn hí hửng khoái chí vì bọn giám ngục Azkaban sắp đến để hớp hồn chú Sirius...

Cô bé kiểm tra giờ, kêu lên:

- Chỉ còn ba phút nữa thôi, Harry...

Tụi nó phải đợi cho đến khi cái giọng hả hê của Peeves mất hút ở tuốt đằng xa, rồi mới lén ra khỏi phòng và lại ù chạy. Harry vừa thở hỗn hển vừa nói:

- Hermione à... chuyện gì sẽ xảy ra... nếu tụi mình không thể trở vô phòng bệnh thất... trước khi thầy Dumbledore khóa cửa phòng?.

Hermione rên rỉ:

- Mình không muốn nghĩ đến điều đó!.

Cô bé lại nhìn đồng hồ:

- Còn một phút nữa thôi!.

Tụi nó chạy đến cuối hành lang có lối vào bệnh thất, Hermione chăm chú lắng nghe rồi nói:

- Được rồi... mình nghe tiếng thầy Dumbledore rồi. Đi mau, Harry!.

Hai đứa rón rén đi men theo hành lang. Cánh cửa phòng mở ra, tụi nó nhìn thấy lưng của thầy Dumbledore, và nghe tiếng thầy đang nói:

- Thầy sắp sửa khóa cửa nhốt các con trong này. Còn năm phút nữa thì đến nửa đêm, Granger, chỉ trong ba vòng quay là phải xong. Chúc các con may mắn..

Thầy Dumbledore bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Hoảng kinh hồn vía, Harry và Hermione chạy ào tới trước. Cụ Dumbledore ngược nhìn lên và một nụ cười tươi nở rộng dưới bộ ria bạc dài thòng. Cụ hỏi nhỏ:

- Sao?.

Harry nói, hực cả hơi:

- Tụi con làm xong rồi!, Chú Sirius đã thoát, đã cưỡi con Buckbeak bay đi!.

Cụ Dumbledore tươi cười với hai đứa nhỏ:

- Giỏi lắm, thầy nghĩ là...

Cụ Dumbledore dừng lại, chăm chú lắng nghe xem có tiếng động nào bên trong bệnh thất không:

- Xong, thầy nghĩ là hai đứa con cũng vừa đi xong. Các con vô được rồi... Vô đi... thầy sẽ khóa cửa nhốt các con lại...

Harry và Hermione lướt vô trong phòng bệnh. Căn phòng trống vắng, ngoại trừ Ron vẫn còn nằm bất động trên cái giường ở cuối phòng.

Khi tiếng khóa cửa vang lên đằng sau Harry và Hermione, thì tụi nó đã bò lên giường rồi. Hermione cất cái Xoay thời gian vô trong áo. Chỉ lát sau, bà Pomfrey sai chân bước dài ra khỏi Văn phòng của mình:

- Tôi nghe như ông Hiệu trưởng đi rồi thì phải? Bây giờ tôi được phép chăm sóc bệnh nhân của tôi chưa?.

Bà Pomfrey đang ở trong trạng thái không vui chút nào. Harry và Hermione nghĩ tốt nhất là tụi nó nên ngoan ngoãn nhận mấy thỏi sôcôla mà ăn cho xong. Bà Pomfrey đứng cạnh tụi nó, để chắc chắn là tụi nó có ăn hết mớ sôcôla ấy. Nhưng Harry không thể nào nuốt nổi. Nó và Hermione đang hồi hộp chờ đợi, nghe ngóng, thần kinh tụi nó căng như dây đàn.

Và rồi, khi bốc tới miếng sôcôla thứ tư của bà Pomfrey, thì tụi nó nghe có tiếng gầm giận dữ đang dội lại từ xa, đâu đó nghe như từ phía trên đầu...

Bà Pomfrey hoảng hốt nói:

- Cái gì nữa đó?.

Giờ đây tụi nó có thể nghe thấy giọng nói giận dữ đó càng lúc càng lớn hơn. Bà Pomfrey trừng mắt ngó ra cửa.

- Hết sức nói! Họ đánh thức tất cả mọi người dậy mất! Họ nghĩ họ đang làm gì kia chứ?.

Harry cố dỏng tai nghe tiếng người đang nói, càng lúc càng gần hơn...

- Chắc là hắc đã làm phép Động thổ rồi, ông Snape à. Lẽ ra chúng ta nên để người lại canh hắc trong phòng. Nếu mà chuyện này lộ ra...

Thầy Snape rống lên, bây giờ thì tiếng của thầy nghe sát ngoài cửa:

- HẮN KHÔNG ĐỘN THỔ, NGƯỜI TA KHÔNG THỂ ĐỘN THỔ HAY HIỆN HÌNH BÊN TRONG LÂU ĐÀI NÀY! CHUYỆN - NÀY - NHÚT - ĐỊNH - CÓ - DÍNH - DÁNG - TỐI - HARRY POTTER!.

- Ông Snape, nói năng có lý một chút coi... Harry đang bị khoá nhốt trong phòng mà...

RẦM!

Cánh cửa phòng bệnh mở bung ra.

Cả thầy Snape, ông Fudge và cụ Dumbledore đều sải bước chân đi vào phòng. Chỉ có một mình cụ Dumbledore là trông vẻ mặt tỉnh bơ. Đúng ra là trông cụ có vẻ như khoái chí thậm nữa là khác. Ông Fudge thì tỏ ra giận dữ. Nhưng thầy Snape thì không còn là thầy nữa. Ông thét:

- KHAI RA ĐI, POTTER! TRÒ ĐÃ LÀM GÌ?.

Bà Pomfrey rít lên the thé:

- Giáo sư Snape! Ông phải biết tự kiềm chế chứ!.

- Ông Snape, coi đây nè. Hãy lý luận cho hợp lý một chút: cửa thì bị khoá, chúng ta vừa thấy đó...

- CHÚNG GIÚP HẮN ĐÀO TẤU, TÔI BIẾT MÀ!.

Thầy Snape rống lên, chỉ tay vào mặt Harry và Hermione. Gương mặt thầy vằn vẹo méo mó, nước miếng văng tùm lum.

Ông Fudge quát lên:

- Bình tĩnh nào! Ông đang nói năng loạn xạ vô nghĩa lý!.

Thầy Snape rít qua kẽ răng:

- ÔNG KHÔNG BIẾT POTTER ĐÂU! NÓ ĐÃ LÀM CHUYỆN ĐÓ, TÔI BIẾT LÀ NÓ ĐÃ LÀM CHUYỆN ĐÓ!.

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng nói:

- Thôi được rồi, thầy Snape à! Hãy suy nghĩ điều anh vừa nói. Cánh cửa này đã được khoá từ khi tôi rời khỏi phòng bệnh cách đây mười phút. Bà Pomfrey, bà có thấy mấy đứa trẻ này ra khỏi giường không?.

- Dĩ nhiên là không!.

Bà Pomfrey sùng sộ:

- Tôi đã ở bên cạnh chúng từ khi ông rời khỏi nơi này..

Cụ Dumbledore bình tĩnh nói:

- Đó, anh Snape, anh thấy đó. Trừ khi anh cho là Harry và Hermione có thể có mặt ở hai nơi cùng một lúc, còn thì tôi cho rằng chúng ta không có lý do gì để quấy rầy chúng thêm nữa..

Thầy Snape đứng đó, giận sùi bọt mép, trợn mắt ngó hết ông Fudge đến cụ Dumbledore. Ông Fudge thì hoàn toàn sững sốt trước thái độ của thầy Snape, còn cụ Dumbledore thì nhấp nháy cặp mắt long lanh sau cặp kiếng hình nửa vầng trăng. Thầy Snape quay phắt người lại, vạt áo chùng phất một vòng, thầy hùng hù hù bước ra khỏi phòng.

Ông Fudge ngó đầu đầu theo thầy Snape, bảo:

- Ông ta có vẻ không được thăng bằng. Cụ Dumbledore à, nếu tôi là cụ thì tôi sẽ để mắt trông chừng ông ta..

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng nói:

- Ồ, không phải ông ta không được thăng bằng. Ông ta chỉ bị một nỗi thất vọng nghiêm trọng!.

Ông Fudge thở khi một cái:

- Ông ta đâu phải là người duy nhất thất vọng đâu! Nhật báo tiên tri sẽ tha hồ tán hươu tán vượn! Sirius đã sa lưới pháp luật, nhưng rồi lại trượt qua kẽ ngón tay chúng ta một lần nữa! Bây giờ họ chỉ cần thổi câu chuyện đào thoát của con Bàng Mã lên là thiên hạ tha hồ xúm lại cười tôi! Thôi, tôi phải đi đây, để báo cáo cho Bộ Pháp thuật...

Cụ Dumbledore hỏi:

- Còn bọn giám ngục Azkaban? Bây giờ cho bọn chúng rút khỏi trường Hogwarts của tôi được rồi chứ?.

Ông Fudge lùa mấy ngón tay qua mớ tóc thừa trên đầu:

- Ờ... vâng, bọn chúng sẽ phải đi thôi. Thật không thể nào tưởng tượng nổi là bọn chúng lại toan đặt cái hôn lên một đứa trẻ vô tội... hoàn toàn vượt ra ngoài sự kiểm soát. Không, tôi sẽ tổng chúng trở lại canh ngục Azkaban ngay đêm nay! Có lẽ chúng ta phải tính đến chuyện phái những con rồng đến gác cổng trường Hogwarts...

Cụ Dumbledore nói với một nụ cười chớp tắt ném cho Harry và Hermione:

- Lão Hagrid sẽ khoái lắm đó!.

Khi ông Fudge ra khỏi phòng bệnh, bà pom vội vã đi tới cánh cửa và khoá nó lại lần nữa. Rồi bà vừa giận dữ lẫn bầm với chính mình, vừa đi vô văn phòng của mình.

Từ cuối phòng, vang lên một tiếng rên khẽ. Ron đã tỉnh. Harry và Hermione có thể nhìn thấy Ron ngồi dậy, dụi mắt, nhìn quanh. Nó rên rì:

- Chuyện... chuyện gì đã xảy ra? Harry à? Sao tụi mình lại ở đây? Chú Sirius đâu? Thầy Lupin đâu? Chuyện gì đang xảy ra vậy?.

Harry và Hermione đưa mắt nhìn nhau, rồi Harry vừa lấy cho mình mấy miếng sôcôla, vừa bảo Hermione:

- Bồ giải thích đi!.

oOo

Khi Harry, Ron và Hermione rời bệnh thất vào trưa hôm sau, tụi nó nhận thấy cả toà lâu đài đã trống vắng. Cơn nóng đến lột da và kỳ thi kết thúc có nghĩa là mọi người đã kéo nhau đi thăm làng Hogsmeade cả rồi. Tuy nhiên, cả Ron và Hermione đều không cảm thấy thích đi, cho nên hai đứa nó cùng Harry chơi lang thang trong sân trường, tiếp tục nói về những biến cố phi thường xảy ra vào đêm hôm trước, và thắc mắc không biết bây giờ chú Sirius và thầy Lupin đang ở đâu.

Harry ngồi bên bờ hồ, ngắm những con mực khổng lồ vung vẩy mấy cái xúc tu trong nước một cách lười nhác. Nó không để ý đến câu chuyện đang nói khi đưa mắt nhìn qua bên kia bờ hồ. Chỉ mới đêm hồi hôm qua thôi, từ bên đó, con hươu đã phi nước đại về phía Harry.

Một cái bóng đổ xuống chỗ bọn trẻ ngồi, Tụi nó ngược nhìn lên và thấy ngay lão Hagrid mắt kèm nhèm đang chùi gương mặt mướt mồ hôi bằng một trong những cái khăn tay bụi bặm tấm khăn trải bàn của lão. Lão toe toét cười với ba đứa nhỏ và ngồi xuống bên cạnh chúng:

- Bác biết lẽ ra bác không nên vui sau những chuyện đã xảy ra hồi tối hôm qua. Ý bác nói đến vụ Black lại trốn thoát, và những chuyện khác... nhưng mà các cháu đoán thử coi...

Ba đứa nhỏ giả bộ tò mò hỏi:

- Chuyện gì vậy bác?.

- Beaky ấy mà! Nó trốn thoát rồi! Nó đã tự do! Bác đã ăn mừng suốt cả đêm!.

- Thiệt là tuyệt vời!.

Hermione nói, ánh mắt nhìn Ron quở trách khi thấy Ron có vẻ như sắp phá ra cười.

Lão Hagrid ngó mông lung ra sân trường, lẩm bẩm:

- Ủ... chắc là bác đã cột nó không chặt... Hồi sáng này bác vẫn còn lo lắng... bác nghĩ nó có thể đụng đầu phải giáo sư Lupin trong sân, nhưng thầy Lupin nói hồi hôm qua ông không hề ăn cái gì hết...

Harry nhanh nhẩu hỏi:

- Bác nói cái gì?.

Nụ cười của lão Hagrid hơi héo đi một tí:

- Mèn ơi, các cháu chưa nghe gì hả?.

Lão Hagrid hạ thấp giọng, mặc dù chung quanh chẳng có lấy một người nào khác:

- Ờ... hồi sáng này thầy Snape đã nói cho cả nhà Slytherin biết... bây giờ thì chắc là mọi người đều đã biết... Giáo sư Lupin chính là một người sói, hiểu không? Và hồi hôm, ông bị sống ra ngoài sân này. Dĩ nhiên bây giờ thì ông đang thu xếp hành lý...

Harry giật mình kêu lên:

- Thầy đang thu xếp hành lý? Tại sao vậy?.

Lão Hagrid tỏ ra ngạc nhiên vì chuyện vậy mà Harry cũng phải hỏi:

- Để ra đi chứ sao nữa? Việc đầu tiên ông phải làm ngay buổi sáng nay là xin nghỉ dạy. Ông nói ông không thể liều lĩnh để cho chuyện đó xảy ra thêm một lần nữa...

Harry lật đật đứng dậy. Nó nói với Ron và Hermione:

- Mình phải đến gặp thầy.

- Nhưng nếu thầy xin nghỉ...

-... tụi mình đâu có thể làm gì được đâu...

- Mình không cần biết. Mình vẫn muốn đến gặp thầy. Mình sẽ quay lại gặp hai bồ ở đây.

oOo

Cửa văn phòng của thầy Lupin để mở. Thầy đã đóng gói gần hết đồ đạc của thầy lại. Cái bồn vốn chứa lũ Grindylow giờ trống rỗng đứng bên cạnh cái vali cũ kỹ mòn sơn đang mở nắp và chất gần đầy. Thầy Lupin đang cúi xuống cái gì đó trên bàn làm việc của thầy và chỉ ngẩng đầu lên khi Harry gõ cửa.

Thầy Lupin mỉm cười

- Thầy đã nhìn thấy con đến.

Thầy chỉ vào tấm giấy da trải trên bàn mà lúc này thầy đang chăm chú xem xét. Đó là tấm bản đồ của Đạo tặc.

Harry nói:

- Con vừa mới gặp bác Hagrid, bác ấy nói thầy đã xin nghỉ dạy. Có đúng thế không hở thầy?.

Thầy Lupin bắt đầu mở ngăn kéo bàn giấy và lấy các thứ ở bên trong ra.

- Thầy e là đúng như vậy!.

Harry nói:

- Tại sao? Bộ Pháp thuật có buộc tội thầy giúp đỡ chú Sirius đào tẩu đâu, đúng không thầy?.

Thầy Lupin bước tới cánh cửa, khép nó lại phía sau Harry:

- Không, giáo sư Dumbledore đã tìm cách thuyết phục ông Fudge rằng thầy chỉ cố gắng cứu mạng các con. Và đó là giọt nước làm tràn ly đối với thầy Snape. Thầy nghĩ chắc vụ mất huy chương Merlin làm ông tức lắm. Thành ra hồi sáng này lúc ăn điểm tâm, ông... ờ... tình cờ để lộ ra chuyện thầy là người sói.

Harry nói:

- Thầy đừng bỏ đi chỉ vì chuyện đó!.

Thầy Lupin mỉm cười một cách khổ sở:

- Ngày mai vào giờ này thì lũ cú từ các phụ huynh học sinh sẽ bay đến... Người ta đâu có muốn cho một người sói dạy con cái của họ đâu, Harry. Và ngay sau cái đêm hôm qua, thầy cũng nhận ra họ có lý. Thầy rất có thể căn nhầm các con... Không thể để cho điều đó xảy ra lần nữa.

Harry nói:

- Thầy là Giáo sư bộ môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám giỏi nhất mà tụi con từng được học! Xin thầy đừng đi!.

Thầy Lupin lắc đầu, không nói gì cả. Thầy tiếp tục dọn trống các ngăn kéo. Bỗng nhiên, trong lúc Harry còn đang cố nghĩ ra một lý do nào đó để thuyết phục thầy Lupin ở lại, thì thầy nói:

- Dựa theo những gì mà ông Hiệu trưởng nói với thầy hồi sáng này, thì con đã cứu được nhiều sinh

mạng trong đêm qua. Harry à, nếu thầy có điều gì đáng tự hào, thì đó chính là niềm tự hào về những gì con đã học được. Con hãy kể cho thầy nghe về vị thần Hộ mệnh của con đi..

Harry thoáng ngơ ngác:

- Làm sao thầy biết chuyện đó?.

- Chứ còn có cái gì khác có thể đẩy lùi được bọn giám ngục Azkaban nào?.

Harry kể cho thầy Lupin nghe về những gì đã xảy ra. Khi nó kể xong, thầy Lupin lại mỉm cười. Thầy nói:

- Đúng rồi, khi biến hình thú thì ba của con luôn biến thành một con hươu. Con đoán đúng đó... chính vì vậy mà bạn bè gọi đồng gác nai của ông ấy là Dây nhợ lòng thòng.

Thầy Lupin quăng mấy cuốn sách cuối cùng của thầy vô trong cái vali, đóng ngăn kéo và quay lại nhìn Harry. Thầy đưa Harry tấm áo khoác tàng hình và nói:

- Đây... thầy đã đem cái này về từ căn Lều Hét hồi đêm hôm qua. Và...

Thầy ngập ngừng, nhưng rồi cũng đưa luôn cho Harry tấm bản đồ của Đạo tặc.

- Thầy từ giờ không còn là thầy của con nữa, nên thầy không cảm thấy có lỗi về việc đưa trả con tấm bản đồ này. Nó chẳng có ích gì cho thầy hết. Mà thầy dám nói là con, cùng với Ron và Hermione sẽ có chỗ xài đến nó.

Harry cầm tấm bản đồ, nhe răng cười;

- Thầy từng nói với con là Mơ mộng ngớ ngẩn, Đuôi tròn, Chân nhồi bông và Dây nhợ lòng thòng muốn dụ con ra khỏi trường... thầy nói là họ nghĩ như vậy thì vui lắm...

Thầy Lupin cúi xuống đóng cái vali của thầy lại:

- Và bọn ta đã làm như vậy. Thầy không ngại ngừng gì mà nói là James sẽ thất vọng biết bao nếu con trai của anh không bao giờ tìm ra những lối đi bí mật ra khỏi toà lâu đài.

Có tiếng gõ cửa, Harry vội vàng nhét tấm bản đồ của Đạo tặc và tấm áo khoác tàng hình vô trong túi áo của nó.

Người vừa đến chính là Giáo sư Dumbledore. Thầy không tỏ ra ngạc nhiên khi thấy Harry ở đó. Thầy nói:

- Xe của anh đang đợi ở ngoài cổng, anh Remus à.

- Cảm ơn ông Hiệu trưởng.

Thầy Lupin xách cái vali cũ kỹ mòn sần và cần cái bồn Grindylow trống rỗng lên. Thầy mỉm cười:

- Thôi... tạm biệt nghe, Harry! Được dạy dỗ con là một hạnh phúc lớn đối với thầy. Thầy chắc chắn là sẽ có lúc chúng ta lại gặp nhau. Thưa ông Hiệu trưởng, ông không cần phải đưa tôi ra tới cổng, tôi tự lo liệu được...

Harry có cảm tưởng là thầy Lupin muốn ra đi ngay, càng sớm càng tốt.

Cụ Dumbledore điềm đạm nói:

- Vậy thì tạm biệt nhé, Remus!.

Thầy Lupin chuyển cái bồn Grindylow sang tay kia để thầy có thể bắt tay cụ Dumbledore. Rồi, gật cái gật đầu cuối cùng với Harry, với một nụ cười khổ sở, thầy Lupin rời văn phòng.

Harry ngồi phịch xuống cái ghế bỏ trống của thầy, ủ rũ ngó xuống sàn. Nó nghe tiếng cánh cửa đóng lại và ngẩng đầu lên. Cụ Dumbledore vẫn còn ở đó. Cụ khẽ nói:

- Sao buồn rầu vậy, Harry? Lẽ ra con phải tự hào về những gì đã xảy ra đêm qua mới phải!.

- Có thay đổi được gì đâu, thầy? Pettingrew vẫn trốn thoát!.

Cụ Dumbledore lặng lẽ nói:

- Không thay đổi gì sao? Harry à, điều đó đã thay đổi tất cả trong thế giới này. Con đã giúp cho sự thật được phơi bày. Con đã cứu được một người vô tội khỏi một số phận khùng khiếp.

Khùng khiếp. Có cái gì đó vừa dậy lên trong trí nhớ của Harry. Vĩ đại hơn và khùng khiếp hơn bao giờ hết. Lời tiên tri của Giáo sư Trelawney!

- Thưa thầy Dumbledore, ngày hôm qua, khi tụi con đang thi môn Tiên tri, Giáo sư Trelawney bỗng nhiên trở nên... lạ lắm.

Cụ Dumbledore hỏi:

- Vậy hả? Ờ... ý con nói là lạ hơn bình thường phải không?.

- Dạ... giọng của cô bỗng trở nên sâu trầm và mắt cô cứ trợn tròn rồi cô nói... cô nói thuộc hạ của Voldemort sắp thoát ra và trở lại thần phục hăn trước nửa đêm... Cô còn nói thuộc hạ sẽ giúp hăn phục hồi lại quyền lực..

Harry ngược lên đăm đăm nhìn cụ Dumbledore

- Và rồi bỗng nhiên cô trở lại bình thường, xong cô bảo cô không thể nhớ lại bất cứ điều gì cô đã nói. Có phải... có phải cô... đã tiên đoán đúng, phải không thầy?.

Cụ Dumbledore tỏ ra hơi hơi bị xúc động. Cụ nói với vẻ duy tư đăm chiêu:

- Con có biết không, Harry? Thầy cũng nghĩ chắc là như vậy. Chứ ai mà nghĩ ra được chuyện đó! Vụ này khiến cho tổng số lời tiên đoán chính xác của cô ấy lên được hai cái. Thầy phải tăng lương cho cô ta mới được...

Harry ngó cụ Dumbledore kinh ngạc. Làm sao mà cụ có thể coi chuyện đó thản nhiên như không vậy?

- Nhưng... nhưng con đã ngăn chú Sirius và Giáo sư Lupin giết Pettingrew! Như vậy nếu Voldemort phục hồi quyền lực thì đó chính là lỗi của con..

Cụ Dumbledore bình thản nói:

- Không phải đâu, Chẳng lẽ việc con quay ngược lại thời gian không dạy cho con được điều gì sao? Hậu quả hành động của chúng ta luôn luôn rất phức tạp, rất đa dạng, đến nỗi tiên đoán tương lai thật ra là một công việc rất khó khăn... Giáo sư Trelawney - phước đức cho cô ấy - chính cô ấy là một bằng chứng sống còn sờ sờ ra đấy. Con đã làm một nghĩa cử cao thượng khi tha mạng cho Pettingrew.

- Nhưng nếu ông ấy giúp Voldemort phục hồi quyền lực...

- Pettingrew nợ con mạng sống của hắn. Con đã gửi cho Voldemort một phụ tá mang ơn cứu mạng với con, Khi một phù thủy cứu mạng một phù thủy khác, thì giữa họ sẽ thiết lập một mối ân nghĩa nào đó... và thầy sẽ nhằm lẫn to nếu cho rằng Voldemort muốn thuộc hạ của hắn phải mắc nợ Harry Potter!.

Harry nói:

- Con không muốn có ơn nghĩa gì với Pettingrew hết! Hắn đã phải bội ba má của con!.

- Điều này huyền bí đến tận cùng sâu thẳm, bất khả tri của pháp thuật, Harry à. Nhưng hãy tin thầy... sẽ đến một lúc nào đó mà con sẽ rất sung sướng rằng con đã cứu mạng Pettingrew!.

Harry không thể tưởng tượng nổi khi nào sẽ đến cái lúc đó. Cụ Dumbledore có vẻ như biết tổng Harry đang suy nghĩ điều gì. Thầy trù mẩn nói:

- Thầy biết rất rõ ba của con, cả khi ba của con còn học trường Hogwarts lẫn về sau này. Harry à, thầy biết chắc là phải ba con thì ba con cũng sẽ cứu mạng Pettingrew.

Harry ngược nhìn cụ Dumbledore. Chắc là cụ Dumbledore không cười đâu... nó có thể nói với cụ...

- Hồi đêm qua... con nghĩ là chính ba của con đã gọi lên vị thần Hộ Mệnh của con. Ý con muốn nói là khi con nhìn thấy chính con bên kia mặt hồ... con tưởng là con nhìn thấy ba...

Cụ Dumbledore nói dịu dàng:

- Điều đó cũng dễ nhầm lẫn. Thầy nghĩ chắc là con đã chán nghe điều này, nhưng quả thực là con giống James một cách lạ lùng. Ngoại trừ đôi mắt của con... con có đôi mắt của mẹ con.

Harry lắc đầu, nó lẩm bẩm:

- Con thật là ngu khi nghĩ đó là ba của con. Ý con nói là con biết ba của con đã chết rồi...

- Con tưởng là những người chết mà chúng ta yêu thương lại thực sự rời bỏ chúng ta sao? Con nghĩ là chúng ta không thể nào nhớ lại họ rõ ràng hơn bao giờ hết khi chúng ta bị khốn khó nhứt sao? Ba của con vẫn còn sống trong con, Harry à, và khi nào con cần đến ba của con thì người lại hiện ra rõ ràng trước mặt con. Chứ không thì làm sao con có thể gọi lên vị thần Hộ Mệnh đặc biệt đó? Đêm qua, Gạc nai lòng thông lại về..

Harry mất một lát mới hiểu ra điều cụ Dumbledore nói. Cụ mỉm cười nói tiếp:

- Đêm qua Sirius đã nói hết với thầy về chuyện họ đã biến hình giả thú như thế nào. Một kỳ công... ít nhứt cũng là kỳ công khi giấu nhẹm được thầy. Và rồi thầy nhờ lại cái hình dáng bất thường nhứt của vị thần Hộ Mệnh của con, khi vị thần ấy dẹp đuổi Malfoy ở trận Quidditch mà đội con đấu với đội Ravenclaw. VVạy là con đã nhìn thấy ba của con hồi đêm qua đó, Harry à... Con đã tìm thấy ba của con ở trong chính con.

Và cụ Dumbledore ra khỏi văn phòng, để lại cho Harry với những suy tư vô cùng rối rắm của nó.

oOo

Không ai ở trường Hogwarts biết sự thật về những gì đã xảy ra vào cái đêm hôm mà Sirius, Buckbeak và Pettingrew biến mất, ngoại trừ Harry, Ron, Hermione và Giáo sư Dumbledore. Khi học kỳ gần kết thúc, Harry đã nghe được rất nhiều giả thiết khác nhau về điều đã thực sự xảy ra, chỉ có điều không có giả thiết nào gần với sự thực cả.

Malfoy rất tức giận về vụ Buckbeak. Nó tin vô giả thiết là lão Hagrid đã chuyển lậu con Bằng Mã đến một nơi an toàn, và nó còn điên hơn nữa vì ngon như nó và cả ba nó nữa mà lại bị một lão giữ khoá qua mặt một cái vù. Trong lúc đó, Percy Weasley thì lại có rất nhiều điều để tranh luận về vụ đào thoát của chú Sirius. Anh nói với người duy nhất chịu nghe anh nói, đó là Penelope - cô bồ của anh:

- Nếu anh mà vô được Bộ Pháp thuật, anh sẽ có rất nhiều kiến nghị về Biện pháp Thi hành Luật Phù thủy.

Mặc dù thời tiết lúc này tuyệt hảo, mặc dù không khí rất phấn khởi vui tươi, mặc dù Harry biết là tụi nó đã lập được kỳ công trong việc giúp chú Sirius đào thoát tìm tự do, nhưng nó chưa bao giờ trải qua những ngày cuối niên học trong tâm trạng tồi tệ hơn thế này.

Chắc chắn Harry không phải là người duy nhất tiếc nuối khi thầy Lupin nghỉ dạy. Cả cái lớp Phòng chống nghệ thuật hắc ám của Harry đều sâu thẳm về việc từ nhiệm của thầy. Seamus Finnigan rầu rĩ:

- Không biết sang năm họ sẽ phái ai đến dạy tụi mình?.

Dean Thomas đề nghị một cách tràn trề hy vọng:

- Có thể là một con ma cà rồng.

Cũng không phải mỗi chuyện thầy Lupin ra đi khiến cho Harry nặng trĩu ưu tư như vậy. Nó không thể không suy nghĩ nhiều đến lời tiên tri của Giáo sư Trelawney. Nó cứ tự hỏi không biết bây giờ Pettingrew ở đâu, không biết hắn đã tìm về sào huyệt của Voldemort chưa? Nhưng cái điều làm cho tinh thần của Harry sa sút nhất là viễn cảnh trở về với gia đình Dursley. Đã có lúc trong khoảng chừng nửa giờ, hay hơn nửa giờ huy hoàng của đời nó, nó đã tưởng nó sẽ được trở về sống với chú Sirius, cha đỡ đầu và là người bạn thân nhất của ba nó... Đó là điều tốt đẹp nhất trên đời, sau điều siêu tốt đẹp là ba má nó sống lại với nó. Và mặc dù không có tin tức về chú Sirius thì coi như là tin lành, bởi vì điều đó có nghĩa là chú đã đào thoát thành công, nhưng Harry vẫn không thể không cảm thấy khốn khổ khốn nạn khi nghĩ tới mái gia đình mà lẽ ra nó đã có được, nhưng giờ đây hoá ra là điều không tưởng.

Kết quả kỳ thi được công bố vào ngày cuối cùng của niên học. Harry, Ron và Hermione đều thi đậu tất cả các môn. Harry đã hết sức kinh ngạc khi thấy mình qua được môn Độc dược. Nó ngờ rằng cụ Dumbledore đã can thiệp để thầy Snape không thể cố tình đánh rớt nó. Thái độ của thầy Snape đối với Harry trong tuần lễ cuối cùng thật là đáng sợ. Hồi nào giờ Harry tưởng thầy Snape đã ghét nó hết cỡ rồi, nó không thể nghĩ là lòng ghét bỏ nó của thầy Snape còn có thể gia tăng được nữa, nhưng quả thật là thầy Snape đã ghét nó thêm nhiều lắm. Mỗi lần thầy Snape ngó thấy mặt Harry là một cơ mặt gần khoé cái miệng mỏng của thầy lại vẹo đi một cách khó chịu. Rồi mấy ngón tay của thầy cứ ngo ngoáy như thể chúng ngứa ngáy đòi đặt lên cổ họng Harry mà xiết lại.

Percy được danh hiệu. N. E. W. Ts. (Viết tắt của Nastily Exhausting Wizarding Test: Kiểm tra Pháp thuật tận sức) hạng tối ưu, Fred và George thì mỗi đứa cũng vớt được một cái bằng O. W. L (Viết tắt của Ordinary Wizarding Level: Bằng Phù thủy thường đẳng). Trong lúc đó, nhà Gryffindor giành được chức Vô địch Nhà liên tiếp ba năm liền, nhờ đã chơi xuất sắc ngoạn mục trong giải cúp Quidditch. Và như vậy, khi buổi tiệc bế giảng niên học diễn ra tại Đại sảnh đường trang hoàng rực rỡ toàn màu tía và vàng, bàn ăn của nhà Gryffindor là ồn ào nhất trong đám người cùng ăn mừng kết thúc niên học chung. Ngay cả Harry cũng tìm được cách ăn uống nói cười với những người khác để quên phứt đi chuyến tàu trở về với gia đình Dursley vào ngày hôm sau.

oOo

Khi chuyến tàu tốc hành Hogwarts rời nhà ga vào sáng hôm sau thì Hermione báo cho Harry và Ron một tin đáng ngạc nhiên:

- Hồi sáng này mình đến gặp Giáo sư Mc Gonagall, ngay trước bữa điểm tâm. Mình đã quyết định bỏ môn Muggle học..

Ron nói:

- Nhưng bồ đã thi đậu với kết quả ba trăm hai chục phần trăm mà!.

Hermione thở dài:

- Mình biết. Nhưng mình không thể chịu đựng nổi thêm một năm như năm nay nữa. Cái Xoay Thời Gian đó khiến mình phát điên lên được. Mình đã nộp nó lại cho Giáo sư Mc Gonagall rồi. Không có môn Muggle học và môn Tiên Tri, thời khoá biểu của mình lại trở về bình thường.

Ron vẫn nói giọng quạu quọ:

- Mình vẫn không thể nào tin được là bồ đã giấu tụi này chuyện đó. Tụi này cứ tưởng tụi này là bạn của bồ!.

Hermione đánh giọng:

- Mình đã hứa là không nói với bất cứ ai hết!.

Cô bé nhìn quanh tìm Harry. Nó đang mãi nhìn trường Hogwarts khuất bóng sau một trái núi. Phải đến những hai tháng nữa Harry mới lại được nhìn thấy ngôi trường thân yêu...

Hermione buồn rầu nói:

- Ôi, vui lên đi, Harry.

Harry nói nhanh:

- Mình không sao đâu. Chẳng qua là đang nghĩ đến những ngày nghỉ...

Ron nói:

- Ừ, mình cũng đang nghĩ về những ngày hè. Harry, bồ phải đến và ở lại nhà mình chơi. Mình sẽ bàn với ba má, rồi mình sẽ gọi cho bồ. Bây giờ mình biết xài tiện thoại rồi...

Hermione nói:

- Ron ơi, cái đó gọi là Điện thoại. Thiết tình mình thấy sang năm bồ nên học lớp Muggle học.

Ron chẳng thèm lý đến cô bé:

- Mùa hè này là mùa cúp Quidditch Thế giới! Bồ thấy sao, Harry? Tới ở nhà mình đi, tụi mình sẽ cùng nhau đi xem. Ba mình vẫn hay được sở làm phát cho vé..

Đề nghị này có tác dụng kích thích Harry hưng phấn lên rất nhiều:

- Ủ, mình dám cá là gia đình đó sẽ rất vui lòng để cho mình đi... đặc biệt là sau vụ cô Marge...

Cảm thấy vui lên nhiều, Harry cùng chơi đánh bài nỏ với Ron và Hermione, và khi bà phù thủy đẩy cái xe bán đồ ăn thức uống đi ngang, Harry mua cho cả đám một bữa ăn trưa vĩ đại, trừ những món có sôcôla...

Nhưng đến trưa thì cái điều làm cho Harry thực sự sung sướng mới xảy ra...

Hermione ngó qua vai Harry, bỗng nhiên nói:

- Harry à, có cái gì ở ngoài cửa sổ chỗ bồ ngồi vậy?.

Harry quay đầu nhìn ra ngoài. Một cái gì đó rất nhỏ, màu xám, đang chập chờn khi ẩn khi hiện bên ngoài khung của kiếng. Harry đứng dậy để nhìn kỹ hơn và nhận ra đó là một con cú nhỏ xíu đang mang một lá thư lớn quá cỡ so với nó. Đúng là một con cú quá nhỏ, đến nỗi nó cứ chực lộn mèo trong không trung, cố chống chọi vật lộn với luồng khí tạo ra từ chuyển động quá nhanh của chiếc xe lửa tốc hành Hogwarts. Harry vội vàng kéo kiếng cửa sổ xuống, thò tay ra bắt lấy con cú. Harry cầm con cú trong tay mà có cảm giác như đó là một trái banh Snitch xù lông. Nó cẩn thận đem con chim vào trong toa xe lửa. Con cú thả lá thư xuống chỗ ngồi của Harry và bắt đầu bay lượn vòng vòng quanh toa xe lửa của bọn trẻ, rõ ràng là rất ư khoái chí vì đã hoàn thành công tác một cách mỹ mãn. Con cú Hedwig chớp chớp cái mỏ với cái kiểu chề bai hơi cao ngạo. Còn con Crookshanks thì ngồi thẳng lên, đưa cặp mắt vàng khè to cồ cộ dõi theo con cú. Ron nhận thấy điều này lập tức chộp con cú đem ra khỏi phạm vi nguy hiểm quanh con mèo.

Harry cầm lá thư lên. Thư đề gửi cho Harry. Nó xé phong bì, mở thư ra và hét lên.

- Thư của chú Sirius!.

Ron và Hermione hồi hộp reo lên:

- Cái gì, đọc lớn lên cho tụi này nghe với!.

Harry yêu dấu.

Chú hy vọng con nhận được thư này trước khi về đến nhà dì dượng của con, Chú không biết họ có quen xài hộp thư cú hay không.

Buckbeak và chú đang ở nơi ẩn náu. Chú sẽ không nói cho con biết nơi nào, để phòng trường hợp lá thư này rơi nhằm vào tay kẻ khác. Chú hơi nghi ngờ về mức độ đáng tin cậy của cú, nhưng con cú này là con giỏi nhất mà chú có thể tìm được, và coi bộ nó cũng háo hức được giao công tác.

Chú tin là bọn giám ngục Azkaban vẫn còn đang lùng kiếm chú, nhưng bọn chúng sẽ chẳng có tí xíu hy vọng gì tìm ra chú ở đây đâu. Chú đang dự định để lộ dạng cho vài dân Muggle nhìn thấy chú, sớm thôi, ở một nơi xa trường Hogwarts, để cho vấn đề canh gác ở lâu đài được bãi bỏ.

Có một điều mà chú không kịp nói cho con biết trong buổi gặp gỡ ngắn ngủi giữa chú cháu mình. Chính chú là người đã gửi cho con cây chổi thần Tia Chớp.

Hermione reo lên một cách đắc thắng:

- Thấy chưa! Mình đã bảo là cây chổi của chú ấy mà!.

Ron nói:

- Đúng vậy, chỉ có điều chú ấy không ếm bùa cây chổi thần, đúng không?.

Con cú tí hon bây giờ đang rúc lên vui vẻ trong lòng bàn tay Ron. Nó gặm một ngón tay của Ron theo kiểu có thể cho là thân ái, làm Ron khẽ rên: . Ủi da!.

Crookshanks đã đặt hàng qua bưu điện Cú dùm chú. Chú ghi tên người nhận là con, nhưng bảo họ thanh toán tiền bằng vàng lấy từ kho bạc Gringotts số bảy trăm mười một, trương mục của chú. Con hãy coi đó như món quà sinh nhật thứ mười ba của người cha đỡ đầu gửi cho con.

Chú cũng muốn xin lỗi về những nỗi kinh sợ mà chú nghĩ là chú đã gây ra cho con, vào cái đêm đó năm ngoái, khi con bỏ nhà dì dượng ra đi. Chú chỉ mong nhìn con một cái trước khi bắt đầu hành trình về phương Bắc, nhưng chú nghĩ có lẽ bề ngoài của chú đã làm con hoảng sợ.

Chú gửi kèm theo một cái này cho con, cái mà chú nghĩ là sẽ làm cho niên học mới của con ở trường Hogwarts sẽ thú vị hơn nhiều. Nếu có khi nào con cần đến chú, cứ viết thư, con cú của con sẽ tìm được chú.

Chú sẽ sớm viết thư cho con nữa.

Chú Sirius.

Harry háo hức nhìn vô bên trong phong bì: còn có một miếng giấy da khác bên trong đó. Nó đọc qua rất

nhánh và đột nhiên cảm thấy ấm áp và thoải nguyện như thế nó vừa uống một hơi hết một chai bia bơ.

Tôi, Sirius, cha đỡ đầu của Harry Potter, ký tên dưới đây cho phép Harry được đến thăm làng Hogsmeade vào những ngày cuối tuần.

Harry mừng rỡ reo:

- Với cụ Dumbledore, vậy là quá được rồi!.

Nó nhìn đằng sau lá thư của chú Sirius:

- Khoan đã, còn có tái bút nữa nè...

Chú nghĩ bạn của con, Ron, có thể thích giữ con cú này, bởi vì do lỗi của chú mà Ron không còn con chuột nữa.

Mắt Ron mở banh ra. Con cú tí tẹo vẫn cứ kêu rúc một cách kích động. Ron nói ngập ngừng:

- Giữ nó à?.

Nó nhìn kỹ con cú một lát, rồi, trước sự kinh ngạc của Harry và Hermione, Ron chìa con cú ra cho Crookshanks ngửi. Ron hỏi con mèo:

- Mày thấy sao? Chắc chắn là cú thiệt chứ?.

Con mèo kêu grừ grừ...

Ron vui vẻ nói:

- Vậy là được rồi. Con cú này là của mình đây nhá!.

Harry đọc đi đọc lại lá thư chú Sirius gửi cho nó trên suốt chặng đường về đến nhà ga Ngã Tư Vua. Là thư vẫn còn được nắm chặt trong tay nó, và khi nó, Ron cùng Hermione bước qua hàng rào chắn của sân ga số Chín - ba phần tư, Harry nhìn thấy dượng Vernon ngay. Ông đứng cách khá xa ông bà Weasley, nhìn họ một cách đầy ngờ vực, và lúc bà Weasley ôm lấy Harry để đón mừng nó, thì sự nghi ngờ tột nhất của dượng Vernon đã được khẳng định.

- Mình sẽ gọi cho bồ về vụ cúp Thế giới nha!.

Ron gọi theo Harry khi Harry chào tạm biệt nó và Hermione, rồi Harry đẩy cái xe chở chiếc rương cùng cái lồng con Hedwig về phía dượng Vernon. Dượng đón nó bằng phong cách thông thường của dượng:

- Cái gì đó?.

Dượng nạt, trừng mắt ngó lá thư nằm chặt trong tay Harry:

- Nếu mày lại đưa một lá đơn nữa cho tao ký, thì mày sẽ lãnh thêm một...

Harry vui vẻ nói:

- Không phải đơn từ đâu, đây là thư của cha đỡ đầu của con.

Dượng Vernon lấp bắp:

- Cha... cha đỡ đầu? Mày làm gì có cha đỡ đầu?.

Harry rạng rỡ nói:

- Dạ, có chứ! Chú ấy là bạn thân nhất của ba và má con. Chú ấy bị buộc tội sát nhân, nhưng chú ấy đã vượt ngục phù thủy và bây giờ đang đào tẩu. Dù vậy, chú ấy muốn giữ liên lạc với con... muốn biết tin tức của con... xem con có hạnh phúc không...

Trước vẻ mặt kinh hoàng của dượng Vernon, Harry toét miệng cười và bắt đầu đi về phía lối ra nhà ga. Con Hedwig kêu lách cách phía trước Harry, vì triển vọng một mùa hè sáng sủa hơn hè năm ngoái rất nhiều.

- Hết quyển 3 -

HARRY POTTER

J.K.Rowling

Quyển 4

Chương 1: Ngôi Nhà Riddle

Chương 2: Vết Theo

Chương 3: Thiệp Mời

Chương 4: Trở Lại Trang Trai Hang Sóc

Chương 5: Mảnh Phù Thủy Nhà Weasley

Chương 6: Khóa Càng

Chương 7: Bagman Và Crouch

Chương 8: Cúp Quidditch Thế Giới

Chương 9: Dấu Hiệu Đen

Chương 10: Hỗn Loạn Ở Bộ Pháp Thuật

Chương 11: Trên Tàu Tốc Hành Hogwarts

Chương 12: Thi Đấu Tam Pháp Thuật

Chương 13: Moody Mắt Đen

Chương 14: Những Lời Nguyên Không Thể Tha Thứ

Chương 15: Trường Beauxbatons Và Trường Dumstrang

Chương 16: Chiếc Cốc Lửa

Chương 17: Vị Quán Quân Thứ Tư

Chương 18: Cân Đũa Phép

Chương 19: Rong Đuôi Gai Hungary

Chương 20: Bài Thi Đầu Tiên

Chương 21: Mặt Trận Giải Phóng Gia Tinh

Chương 22: Công Tác Bất Ngờ

Chương 23: Dạ Vũ Giáng Sinh

Chương 24: Tin Giật Gân Của Rita Skeeter

Chương 25: Cái Trứng Và Con Mất

Chương 26: Bài Thi Thứ Hai

Chương 27: Chân Nhồi Bông Trở Lại

Chương 28: Cơn Điên Của Ông Crouch

Chương 29: Giấc Mơ

Chương 30: Cái Tường Ký

Chương 31: Bài Thi Thứ Ba

Chương 32: Máu, Thịt, Và Xương

Chương 33: Tử Thần Thực Tử

Chương 34: Những Câu Thần Chú Từ Trước Tới Nay

Chương 35: Chân Được

Chương 36: Ngã Ba Đường

Chương 37: Bắt Đầu

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Ngôi Nhà Riddle

Dân làng Hangleton Nhỏ vẫn còn gọi đó là “Ngôi Nhà Riddle “, mặc dù đã bao năm tháng trôi qua kể từ thời gia đình Riddle còn sống ở đó. Ngôi nhà nằm trên một đỉnh đồi ngó xuống làng, một số cửa sổ đã bị bít lại bằng ván, ngói lợp mái thủng lỗ chỗ, và dây trường xuân tự do mọc tràn lan khắp mặt tiền nhà. Có một thời ngôi nhà đó từng là một biệt thự xinh xắn, đứng cách đó cả dặm vẫn nhìn thấy rõ. Đó cũng từng là ngôi nhà rộng lớn nhất, sang trọng nhất, nhưng giờ đây Ngôi Nhà Riddle chỉ còn là một nơi điêu tàn, ẩm mục, vô chủ, không người vắng lai.

Dân làng Hangleton Nhỏ đầu nhất trí với nhau rằng ngôi nhà cũ xưa ấy rất "rùng rợn". Cách đây nửa thế kỉ, có một chuyện lạ lùng và khủng khiếp đã xảy ra ở đó, một chuyện mà các bậc tiền bối trong làng vẫn còn bàn tán mỗi khi cạn đề tán gẫu. Câu chuyện đã được kể đi kể lại rất nhiều lần, và đã được thêu dệt nhiều chỗ, đến nỗi không còn ai dám chắc đâu là sự thật nữa. Tuy nhiên, mọi phiên bản của câu chuyện đều cùng bắt đầu từ một chỗ: năm năm về trước, thuở Ngôi Nhà Riddle còn đang thời hưng thịnh, được chăm sóc kĩ lưỡng, nguy nga lộng lẫy ; vào buổi bình minh của một ngày đẹp trời, một cô hầu gái bước vào phòng khách, và phát hiện ra cả ba người nhà Riddle đều đã chết. Cô hầu gái vừa la vừa chạy xuống đồi để vô làng, đánh thức tất cả những người mà cô ta có thể đánh thức được:

"Năm đó mắt mở trừng trừng! Lạnh như băng! Vẫn còn ăn mặc trịnh trọng! "

Cảnh sát được gọi đến, và cả cái làng Hangleton Nhỏ sôi sục lên đầy tọc mạch khích động cùng vẻ hào hứng cố giấu mà không xong. Mà cũng không ai hơi đâu giả bộ đau buồn thương tiếc gia đình Riddle làm gì, bởi vì những người họ Riddle không được ai ưa hết. Ông bà Riddle vốn giàu có, hợm hĩnh, bất lịch sự ; và người con trai đã lớn của họ -Tom- nếu có khác thì chỉ khác ở chỗ xấu xa hơn thôi. Tất cả dân làng đều chỉ quan tâm đến lí lịch của kẻ sát nhân, vì rõ ràng là ba người lớn khoẻ mạnh cùi cùi đó không thể bỗng cùng lẫn đùng ra chết trong một đêm chỉ vì những nguyên nhân thông thường nào đó.

Quán rượu Kẻ Chết Treo đột nhiên buôn may bán đắt ngay đêm đó ; gần như cả cái làng kéo nhau ra đó hết để bàn tán về bọn sát nhân. Những kẻ chịu khó bỏ chỗ ngồi êm ấm bên lò sưởi nhà mình để ra đây cuối cùng cũng được tưởng thưởng khi bà bếp của nhà Riddle đột ngột đến nhập bọn và tuyên bố cho cả cái quán chột lạng trang rằng một người đàn ông tên là Frank Bryce vừa mới bị bắt.

Nhiều người cùng thốt lên:

"Frank hả? Không đời nào! "

Frank Bryce là người làm vườn của nhà Riddle. Gã sống một mình ở căn chòi ọp ẹp trong sân vườn của Ngôi nhà Riddle. Frank đã từ chiến trường trở về với một cái chân què và sự chán ghét đám đông, ghét tiếng động ồn ào. Và gã đã làm việc cho gia đình Riddle từ ấy.

Mọi người bèn xúm lại mua mấy thứ giải khát lạnh cho bà bếp để nghe thêm chi tiết. Sau ly rượu ngọt thứ tư, bà bếp nói với những dân làng đang háo hức lắng nghe:

" Lúc nào tôi cũng thấy thằng cha đó quái dị. Thiệt là thiếu thân thiện. Tui biết chắc là nếu mà tui mời được thằng cha một lần thì tui đã mời cả trăm lần rồi. Không đời nào chịu hòa nhập, thằng cha là vậy đó!" Một người đàn bà ở quầy rượu nói:

" À, do vậy nè, anh ta đã trải qua một cuộc chiến tranh tàn khốc, anh chàng Frank ấy. Anh ta ưa đời sống yên tĩnh. Chả có lí do nào để..."

Bà bếp sừng cồ ngay:

" Vậy chứ còn ai khác có chìa khóa cửa sau hử? Theo như tui nhớ thì có một chiếc chìa khóa sơ cua treo trong căn chòi của người làm vườn! Tối hôm qua đâu có ai phá cửa vô nhà! Cũng không có cửa sổ nào bị đập bể hết! Thằng cha Frank chỉ làm có mỗi việc dễ ợt là rón rén đi lên Ngôi nhà Riddle khi mà tất cả chúng ta đang ngủ..."

Dân làng đưa mắt trao đổi với nhau những cái nhìn tăm tối. Một ông ngồi sau quầy bia càu nhàu:

" Tối luôn luôn nghĩ rằng thằng cha đó có cái nhìn bẩn thỉu, đúng y như vậy."

Ông chủ quán nói:

"Theo ý tôi thì chính chiến tranh đã biến đổi hẳn thành kì cục. "

Một bà sôi nổi ngồi ở góc phòng lên tiếng:

"Đã bảo anh rồi, nhớ không anh Dot, em chẳng đời nào muốn sinh chuyện rắc rối với thằng Frank đó. "

Dot nhiệt liệt tán đồng:

" Nóng tánh dễ sợ. Tui nhớ hồi nó còn là một đứa con nít..."

Đến sáng hôm sau thì hầu như không còn ai trong làng Hangleton Nhỏ mà không tin rằng chính Frank Bryce đã giết cả nhà Riddle.

Nhưng mà ở thị trấn lân cận Hangleton Lớn, trong trạm cảnh sát tối tăm và bẩn thỉu, Frank cứ ngoan cố lặp đi lặp lại là gã vô tội, rằng kẻ duy nhất mà gã đã nhìn thấy gần Ngôi Nhà Riddle vào cái ngày cả nhà này bị giết là một cậu bé xa lạ mười mấy tuổi, tóc đen và màu da nhợt nhạt. Trong làng chưa ai từng nhìn

thấy một cậu bé như vậy, và cảnh sát yên chí là gã chỉ bịa ra thẳng nhóc ấy mà thôi.

Thế rồi, vừa đúng lúc mọi chuyện trở nên nghiêm trọng đối với Frank Bryce thì bản báo cáo khám nghiệm tử thi của ba người nhà Riddle đến và thay đổi mọi thứ. Cảnh sát chưa bao giờ đọc một báo cáo nào kì quặc hơn. Một đội bác sĩ đã khám nghiệm tử thi và kết luận rằng không một người nào trong ba người nhà Riddle chết vì ngộ độc. Cũng như không chết vì bị đâm chém, bắn, bóp cổ, ngạt hơi, hay (như người ta thấy được) bị đánh đập hay tổn thương gì sất. Thật ra, (bản báo cáo tiếp tục bằng giọng văn ngờ ngác không nhằm vào đâu được), rằng những người nhà Riddle đều tỏ ra hoàn toàn khoẻ mạnh - nếu không tính đến sự kiện rằng họ đã chết queo. Các ông bác sĩ có ghi chú (như thể quyết tâm tìm xem có gì trục trặc trên toàn bộ các thi thể không) rằng trên gương mặt của mỗi người chết của nhà Riddle đều có một vệt hằn hừng...

Nhưng mấy ông cảnh sát nổi giận nói rằng hồi nọ giờ có ai từng nghe nói có chuyện ba người vì sợ mà phát chết được không?

Bởi vì không có chứng cứ nào cho thấy ba người nhà Riddle bị ám sát, cảnh sát đành thả Frank ra. Ba người nhà Riddle được chôn cất trong nghĩa trang của làng Hangleton Nhỏ, và những ngôi mộ của họ trở thành đối tượng hiếu kì trong suốt một thời gian dài. Nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên hết thảy là Frank, mặc dù bị bao phủ bởi đám mây mù ngờ vực, vẫn quay trở lại căn chòi của gã trong sân vườn của Ngôi Nhà Riddle.

Trong quán Kẻ Chết Treo, Dot nói:

"Theo tui thấy thì chính thằng đó đã giết họ, và tui cóc cần biết cảnh sát nói gì. Và nếu mà thằng chả biết điề một chút xiu thì thằng chả nên bỏ đi biệt xứ cho rồi, bởi vì thằng chả cũng phải hiểu là chúng ta biết tổng chuyện thằng chả làm chớ."

Nhưng Frank chẳng thềm bỏ đi đâu hết. Gã cứ ở lại giữ vườn cho một gia đình khác dọn đến Ngôi Nhà Riddle, rồi cho một gia đình khác nữa... bởi vì chẳng có gia đình nào sống ở ngôi nhà đó được lâu. Có lẽ một phần tại Frank mà mấy chủ nhân mới đều nói là họ có một cảm giác khó chịu về ngôi nhà. Còn ngôi nhà đó, từ khi không có người ở thì bắt đầu suy tàn, không đwuo cj sửa sang nữa.

Vào những ngày này, một người đàn ông giàu có đến mua ngôi nhà, không phải để ở mà cũng không dùng nó vào mục đích gì khác. Trong làng đồn đại là ông ta giữ ngôi nhà đó "lý do thuế má ", mặc dù cũng không ai giải thích được rõ ràng như vậy nghĩa là sao. Tuy nhiên, ông chủ giàu có tiếp tục mướn Frank làm vườn. Bây giờ, Frank đã gần bảy mươi bảy tuổi, rất lẳng tai, cái chân còng xi cà que hơn bao giờ hết, nhưng lão vẫn đi rào quanh vườn hoa mỗi khi thời tiết tốt, cho dù cỏ đã bắt đầu mọc lút đầu và lão thì cứ phải ráng hết sức để đạp chúng bẹp dí xuống.

Cỏ không phải là thứ duy nhất mà lão Frank phải đấu tranh chống chọi. Mấy thằng nhóc trong làng vẫn có thói quen quăng đá vô cửa sổ Ngôi Nhà Riddle. Tụi nó cỡi xe đạp chạy nhong nhong qua những bãi cỏ

mà lão Frank đã vất vả chăm sóc cho được mượt mà. Đã một hay hai lần gì đó, tụi nó còn đột nhập vô trong nhà để mạo hiểm chơi. Biết lão Frank tận tụy với ngôi nhà và khu vườn đến nỗi việc trông nom ngôi nhà gần như là một ám ảnh của lão cho nên tụi nhỏ lấy làm khoái lắm khi nhìn thấy lão khập khiễng băng ngang khu vườn, quơ quơ cây gậy và khào khào quát thét bọn nhóc. Về phần Frank, lão tin rằng mấy thằng nhóc hành hạ lão vì tụi nó, cũng giống như ba má và ông bà tụi nó, tưởng rằng lão là kẻ sát nhân. Vì vậy vào một đêm tháng tám, lão Frank thức dậy và thấy cái gì đó rất bất thường phía trên ngôi nhà cũ xưa, thì lão cũng chỉ cho là lũ nhóc đã bạo gan đi xa hơn một bước trong cái trò hành hạ lão.

Đúng ra là chính cái chân đau đã đánh thức lão Frank. Khi tuổi đã về già, cái chân làm lão đau đớn hơn bao giờ hết. Lão thức dậy và đi khập khiễng xuống cầu thang, vô nhà bếp, định đông đầy chai nước nóng để chườm lên những chỗ đau trên đầu gối của mình. Đứng bên bồn rửa chén, đổ đầy nước vô ấm, lão ngó lên Ngôi Nhà Riddle và thấy ánh sáng lập lờ bên trong cửa sổ trên lầu. Lão Frank biết ngay chuyện gì đang xảy ra. Nhất định là lũ nhóc đã lại đột nhập vô nhà một lần nữa, và căn cứ vào bóng chập chờn của ánh sáng, lão chắc là tụi nó đã thắp lên một ngọn lửa.

Lão Frank không có điện thoại, mà trong bất kể trường hợp nào thì lão cũng không thèm tin cậy cảnh sát kể từ khi lão bị bắt để thẩm vấn về cái chết của ba người nhà Riddle. Lão bèn đặt ngay ấm nước xuống, vội vã lê đôi chân xì caf que của lão lên cầu thang cho thật nhanh và ngay sau đó lại trở xuống bếp, lúc này đã mặc thêm quần áo, lão lấy cái chìa khóa cũ kỹ rỉ sét trên cái móc gần cửa, cầm lấy cây gậy đang dựng đứng dựa tường, và bắt đầu bước đi trong đêm.

Cánh cửa trước của Ngôi Nhà Riddle không có dấu hiệu gì chứng tỏ đã bị cạy, mấy cửa sổ cũng vậy. Lão Frank đi cà nhắc vòng ra phía sau của ngôi nhà, cho đến khi lão làm bít gần kín. Lão rút cái chìa khóa ra, dứt vô ổ khóa và mở cánh cửa êm ru.

Lão búac vô một cái nhà bếp giống như cái hang. Nhiều năm rồi lão Frank không hề bước chân vào đây. Cho dù vậy, và mặc dù trong bếp rất tối, lão vẫn nhớ cánh cửa mở ra hành lang nằm ở đâu, và lão dò dẫm đi về phía đó, mũi lão hít đầy mùi mốc meo, tai lão giỏng lên nghe ngóng bất cứ tiếng người và tiếng bước chân nào vang lên phía trên đầu lão. Khi ra được tới hành lang, chỗ đó hơi sáng nhờ ánh trăng sao rọi qua những khung cửa sổ lớn có chấn song nằm hai bên cửa chính, lão bắt đầu leo lên cầu thang, lòng cảm ơn trời ban cho lớp bụi phủ đầy trên các bậc thangbằng đá, bởi vì nhờ nó mà tiếng bước chân và tiếng cây gậy của lão không đến nỗi vang lên cồm cộp.

Khi lên tới đầu cầu thang, lão Frank quẹo phải, và nhận ra ngay nơi mà bọn đột nhập gia cư đang tụ tập: ở cuối hành lang có một cánh cửa để hé mở, xuyên qua khe hở là ánh lửa chập chờn, trải mộ dải ánh sáng vàng trên sàn nhà đen thui. Lão Frank mon men nhích lại gần hơn, tay nắm chặt cây gậy. Còn cách lối vào nhiều bước, lão có thể ngó thấy một thềm phòng bên trong cánh cửa.

Cái mà lão thấy lúc này là lò sưởi đã được nhóm lên trong vỉ lò. Lão ngạc nhiên quá. Lão bèn ngừng bước và chăm chú lắng nghe, bởi vì có tiếng đàn ông đang nói trong phòng nghe giọng rụt rè sợ sệt:

“Thưa ngài, trong chai vẫn còn một chút, nếu ngài còn thấy đói.”

Giọng thứ hai nói:

“Để lát nữa”

Giọng này cũng là giọng đàn ông, nhưng có âm sắc cao chói lói một cách lạnh lùng, và lạnh lùng như một luồng gió băng giá thành linh thổi tạt qua. Có cái gì đó trong giọng nói đó làm cho mấy sợi tóc hiếm hoi còn sót lại trên ót lão Frank dựng đứng lên.

“Đuôi Trùn, chuyển ta đến gần lò sưởi hơn nữa.”

Lão Frank giông tai phải về phía cửa, tai phải của lão còn nghe được tầm tạt. Có tiếng lanh canh của một cái chai được đặt xuống một bề mặt cứng, và rồi tiếng cọt kẹt ngăn ngứ của một chiếc ghế nặng nề được kéo lê trên sàn. Lão Frank thoáng thấy một người đàn ông nhỏ thó đưa lưng về phía cửa, đẩy cái ghế đến vị trí cạnh lò sưởi. Người đàn ông đó khoác áo trùm dài màu đen, trên đầu hắn có một mảng sỏi sỏi. Rồi hắn lại đi ra khỏi tầm nhìn của lão Frank.

Giọng lạnh lùng vang lên:

“Nagini đâu?”

Giọng nói đầu tiên nghe lo âu căng thẳng:

“Thưa ngài, tôi ... tôi không biết. Tôi nghĩ ... chắc là nó đi thăm thính căn nhà...”

Giọng thứ hai nói:

“Đuôi Trùn, mi phải vắt sữa nó trước khi chúng ta đi ngủ. Ta cần bồi dưỡng trong đêm. Cuộc hành trình làm cho ta mệt quá.”

Lão Frank nhú cả hai đầu chân mày khít lại, giông cái tai còn lại còn nghe khá tới gần cánh cửa hơn, hết sức chú ý lắng nghe. Yên lặng một lúc, rồi người đàn ông được gọi là Đuôi Trùn lại lên tiếng:

“Thưa ngài, cho phép tôi hỏi chúng ta sẽ lưu lại đây bao lâu ạ?”

Giọng lạnh lùng đáp:

“Một tuần. Có thể lâu hơn. Chỗ này cũng khá tiện nghi, và kế hoạch cũng chưa thể tiến hành được. Hành động trước khi mùa Cúp Quidditch Thế Giới kết thúc thì đúng là ngu. “

Lão Frank thọc một ngón tay co quắp vô lỗ tai của lão để ngoáy. Chắc là tại vì có một cục ráy tai tổ bố nào đó đã bít đường nghe, cho nên lão nghe một từ gì lạ hoắc, chẳng có ý nghĩa gì cả: “Quidditch”.

Đuôi Trùn nói:

“Thưa ngài, mùa... mùa Cúp Quidditch Thế Giới ạ?”

(Lão Frank ngáy ngón tay lão vô lỗi tai mạnh hơn.)

“Xin tha lỗi cho tôi, nhưng mà ... tôi không hiểu ... tại sao chúng ta phải chờ cho đến khi kết thúc mùa Cúp Quidditch Thế Giới?”

“Bởi vì, đồ ngu à, vào lúc này phù thủy khắp thế giới đang đổ về nước này, và cả đám băng nhăng ở Bộ Pháp Thuật đều trực chiến, canh phòng mọi biểu hiện của bất cứ hoạt động bất thường nào, kiểm tra tới kiểm tra lui căn cước. Chúng sẽ bị vấn đề an ninh ám ảnh, phải làm sao cho dân Muggle không hay biết gì hết. Vì vậy chúng ta phải đợi thôi.”

Lão Frank thôi tìm cách ngoáy lỗi tai của lão. Lão đã nghe rõ ràng tiếng “Bộ Pháp Thuật”, “phù thủy”, và “Muggle”. Rõ ràng, mỗi câu chữ đều có một ý nghĩa bí mật nào đó, và lão Frank chỉ có thể nghĩ ra hai hạng người xài “mật mã” khi nói chuyện với nhau, đó là gián điệp và bọn tội phạm. Lão Frank lại một lần nữa nắm chặt cây gậy trong tay, lắng nghe kỹ càng hơn nữa.

Đuôi Trùn nói nhỏ:

“Đức ngài vẫn còn quyết tâm?”

Trong giọng nói lạnh lùng bây giờ có thêm sự đe dọa:

“Chắc chắn ta vẫn còn quyết tâm, Đuôi Trùn ạ!”

Sau câu nói này có một lúc yên lặng. Và rồi Đuôi Trùn nói, lời lẽ lộn xộn nháo nhào tuôn ra như thể hăn buộc mình phải nói ra điều đó trước khi mất hết can đảm:

“Có thể làm chuyện đó mà không dính tới Harry Potter có được không, thưa ngài?”

Lại một lúc yên lặng nữa, kéo dài hơn, rồi ... giọng thứ hai vang lên thì thảo trong hơi thở:

“Miễn cho Harry Potter hả...? Ta hiểu rồi...”

Giọng Đuôi Trùn cao lên nghe như tiếng chuột kêu chít chít:

“Thưa ngài, tôi nói vậy không phải là vì tôi lo nghĩ đến thằng nhỏ đầu! Thằng nhỏ đó chẳng là cái gì đối với tôi cả, chẳng là gì cả! Chẳng qua là nếu chúng ta dùng một phù thủy khác ... bất cứ phù thủy nào khác... thì nó sẽ được thanh toán nhanh hơn nhiều! Nếu ngài cho phép tôi được rời xa ngài một thời gian ... Ngài cũng biết là tôi có thể tự nguyện trang hiệu quả nhưt... Tôi có thể quay trở lại đây trong vòng hai ngày với một người phù hợp...”

Giọng lạnh lùng nói nhỏ nhẹ: “Ta có thể xài một tên phù thủy khác, điều đó đúng...”

Giọng của Đuôi Trùn bây giờ nghe như nhẹ nhõm đi:

“Thưa ngài, như vậy khôn ngoan hơn. Đụng vô Harry Potter sẽ khó khăn lắm, nó được bảo vệ kỹ lắm...”

“Và vì vậy nên mi xung phong đi tìm cho ta một kẻ thế mạng chứ gì? Ta tự hỏi... có lẽ công việc bồi dưỡng ta đã làm cho mi chán ngán rồi phải không, Đuôi Trùn? Cái đề nghị hủy bỏ kế hoạch của mi hóa ra chỉ là cố gắng của mi tìm cách bỏ rơi ta, phải không?”

“Thưa ngài, tôi ... tôi không hề có ý muốn rời bỏ ngài đâu, không hề đâu ạ...”

“Đồ nói láo!”

Giọng thứ hai rít lên:

“Ta luôn luôn đi guốc trong bụng mi, Đuôi Trùn à! Mi đang hối tiếc là mi đã trở về với ta chứ gì! Ta khiến mi chán ghét hả? Ta thấy mi co rúm người khi mi nhìn ta, cảm thấy rùng mình của mi khi mi chạm vào ta...”

“Không! Sự tận tụy của tôi đối với Đức ngài...”

“Sự tận tụy của mi đối với ta chẳng qua là sự hèn nhát. Nếu mi còn có chỗ nào khác để dung thân thì mi đã chẳng tìm đến ta. Ta cần bồi dưỡng vài giờ một lần, không có mi thì làm sao ta tồn tại hả? Ai sẽ vắt sữa Nagini hả?”

“Nhưng thưa ngài... trông ngài khỏe mạnh hơn nhiều lắm rồi...”

“Nói láo!”

Giọng thứ hai thều thào:

“Ta chẳng khỏe mạnh chút nào, và mi mà bỏ mặc ta chỉ trong vài ngày là ta sẽ kiệt quệ hết chút sức lực mà ta đã gom lại được dưới sự chăm nom dở ẹt của mi hôm nay. Im đi!”

Đuôi Trùn vừa lấp bấp mấy tiếng rời rạc không nghĩa lý gì hết đã vội ngậm miệng lại ngay. Trong vài giây, lão Frank không thể nghe được tiếng gì nữa ngoại trừ tiếng củi lửa cháy bí bép trong lò sưởi. Rồi người đàn ông thứ hai lại nói, bằng giọng rít lên nghe gần như tiếng huyết gió:

“Ta có lý do để xài thằng nhỏ, như ta đã giải thích cho mi rồi, và ta sẽ không xài ai khác cả. Ta đã chờ đợi mười ba năm. Chờ thêm vài tháng nữa không sao hết. Riêng đối với hàng rào bảo vệ chung quanh thằng nhỏ, ta tin là kế hoạch của ta sẽ có hiệu quả. Tất cả điều ta cần bây giờ chỉ là một chút lòng can đảm

của mi thôi, Đuôi Trùn à... Mi phải tìm ra lòng can đảm đó, trừ khi mi muốn lãnh đủ cơn thịnh nộ của Chúa tể Hắc ám Voldemort ở mức độ tuyệt chiêu...”

Giọng Đuôi Trùn bây giờ đã trở nên kinh hoàng:

“Thưa Đức Ngài, xin cho tôi nói! Trong suốt cuộc hành trình của chúng ta, tôi đã rà lại kế hoạch trong đầu tôi... Thưa ngài, việc Bertha Jorkin biến mất chẳng mấy chốc sẽ bị phát hiện ra thôi, và nếu mà chúng ta tiếp tục, nếu tôi mà ám sát ...”

Giọng thứ hai thì thầm:

“Nếu? Nếu à? Nếu mi theo đúng kế hoạch, thì Đuôi Trùn à, Bộ Pháp Thuật sẽ không bao giờ cần biết là ai chết nữa. Mi sẽ làm việc đó một cách êm ru, không chút ồn ào nhặng xị; ta chỉ ước ao là chính ta có thể làm việc đó, nhưng trong tình trạng ta hiện nay... Đuôi Trùn, lại đây, chỉ cần trừ khử thêm một chướng ngại vật nữa thôi là con đường chúng ta đi tới Harry Potter sẽ quang đãng. Ta không bắt mi phải hành động một mình. Đến thời điểm thích hợp đó, tên đầy tớ trung thành của ta sẽ trở về đầu phục ta...”

Đuôi Trùn nói, giọng rầu rĩ thảm hại:

“Tôi chính là tên đầy tớ trung thành của ngài đây.”

“Đuôi Trùn à, ta cần một kẻ nào đó có đầu óc, một kẻ nào đó có lòng trung thành không bao giờ giao động, mà mi thì rủi ro thay, chẳng đáp ứng được cả hai yêu cầu đó.”

Đuôi Trùn nói, bây giờ trong giọng của hăn lộ rõ vẻ chua chát hờn dỗi:

“Chính tôi đã tìm ra ngài. Tôi là người đã tìm lại ngài. Tôi đã mang Bertha Jorkin đến cho ngài.”

Giọng nói thứ hai nghe có vẻ khoái trá:

“Điều đó đúng. Một sự thông minh đột xuất mà ta không nghĩ ra là mi có thể có... Tuy nhiên, nếu nói cho đúng sự thực, thì mi bắt cóc con mụ đó, mi đâu có biết mụ ta hữu ích như thế nào hả?”

“Tôi... tôi cũng có nghĩ mụ ta có thể hữu ích chứ... thưa Ngài...”

“Đồ nói láo!”

Giọng thứ hai lại thốt lên với sự thích thú ác độc lồ lộ hơn bao giờ hết:

“Nhưng mà ta không chối rằng thông tin của mụ ta là có giá trị. Nếu không có nó, chúng ta đâu có vạch ra được kế hoạch này. Vì vậy mi sẽ được thưởng, Đuôi Trùn à. Ta sẽ cho phép mi thực hiện một công việc trọng yếu cho ta, một công việc mà nhiều đồ đệ của ta sẵn sàng xung phong nhận lãnh...”

“Th... thiệt... hả, thưa Ngài? Công việc gì...?”

Giọng của Đuôi Trùn bây giờ lại đầy vẻ kinh sợ.

“À, Đuôi Trùn à, mi đâu có muốn ta làm hồng sự ngạc nhiên thú vị của mi hả? Vai trò của mi nằm ở giai đoạn cuối... nhưng mà ta hữu với mi, mi sẽ được hưởng cái vinh dự là kẻ hữu ích, như Bertha Jorkin vậy.”

Giọng của Đuôi Trùn bỗng trở nên khào khào, như thể miệng hăn chọt khô đắng đi:

“Ngài... Ngài...Ngài... sẽ giết cả tôi nữa à?”

Cái giọng lạnh lùng lại trở nên mơn mớn:

“Đuôi Trùn ơi, Đuôi Trùn à, tại sao ta lại phải giết mi kia chứ? Ta giết Bertha là bởi vì ta cần phải làm như vậy. Sau khi ta tra hỏi mục ta xong thì mục trở nên vô dụng hoàn toàn. Vả lại, nếu mục ta mà trở về Bộ Pháp Thuật với cái tin là mục đã gắp mi vào kỳ nghỉ hè, thì mục lại bị họ vặn hỏi những câu ngốc nghếch nữa. Mấy phù thủy đã bị coi như chết rồi thì không nên đụng đầu với phù thủy của Bộ Pháp Thuật ở mấy cái quán ven đường..., biết không?”

Đuôi Trùn lăm bầm cái gì đó nhỏ đến nỗi lão Frank không thể nghe lọt tai, nhưng mà cái điều đó khiến cho người đàn ông thứ hai trong phòng phá lên cười – một tiếng cười hoàn toàn bi thảm, lạnh lẽo như giọng nói của y:

“Chúng ta có thể thay đổi ký ức của mục ấy ư? Nhưng Bùa Mê Ngài Lú có thể bị một pháp sư cao tay ẩn phá vỡ như chơi, như ta đã chứng minh khi ta tra vấn mục ta. Đuôi Trùn à, nếu không xài những thông tin mà ta đã khai thác được ở mục ấy thì quả thiệt là xúc phạm đến ký ức của mục.”

Ở ngoài hành lang, lão Frank chợt nhận thấy bàn tay nắm chặt cây gậy của lão đã ướt đầm và trơn nhớt mồ hôi. Thì ra gã đàn ông có giọng nói lạnh lùng kia đã giết một người đàn bà. Hẳn đang nói đến chuyện đó mà không có một chút ăn năn hối hận gì hết – mà còn có vẻ khoái trá nữa. Hẳn thiệt là nguy hiểm – một thằng điên. Và hẳn lại đang lên kế hoạch giết thêm nhiều người nữa. Cái thằng nhỏ Harry Potter nào đó, chẳng biết là thằng nhỏ nào nữa, đang bị nguy hiểm...

Lão Frank biết là lão phải làm gì. Bây giờ, chính là lúc – nếu có lúc nào đáng làm thì chính là lúc này – đi kêu cảnh sát. Lão tính sẽ lên ra khỏi ngôi nhà Riddle và đi thẳng tới trạm điện thoại công cộng trong làng... nhưng cái giọng lạnh lùng lại vang lên, và lão Frank cứ đứng như phỗng tại chỗ, cố hết sức gióng tai lên mà nghe.

“Thêm một tên nữa bị giết... tên đầy tớ trung thành của ta ở trường Hogwarts ...Đuôi Trùn à, Harry Potter giỏi lắm thì cũng bằng ta là cùng thôi. Chuyện đó ta đã quyết rồi. Sẽ không còn tranh cãi gì nữa hết. Nhưng mà im coi... ta nghĩ ta nghe tiếng con Nagini...”

Và giọng nói của người đàn ông thứ hai thay đổi. Hắn bắt đầu phát ra những âm thanh mà lão Frank cả đời chưa từng nghe thấy bao giờ. Hắn đang rít lên như huyết gió và phun phì phì mà không cần lấy hơi thở. Lão Frank nghĩ chắc là hắn đang lên cơn động kinh gì đó.

Và rồi lão Frank nghe đằng sau lão có cái gì đó đang chuyển động trong hành lang tối om. Lão quay đầu lại dòm và cảm thấy mình tê liệt đi vì kinh hãi.

Có cái gì đó đang trườn về phía lão trên sàn hành lang tăm tối, và khi nó trườn tới gần dải sáng của ánh lửa lò sưởi hắt ra, lão hoảng kinh hồn vía nhận ra đó là một con rắn khổng lồ, ít nhất cũng dài tới ba thước sáu. Hãi hùng, chết điếng, lão Frank trừng mắt ngó thân hình dợn sóng của con rắn quét một vệt rộng ngoằn ngoèo xuyên qua lớp bụi dày trên sàn, đến càng lúc càng gần lão hơn... Lão phải làm gì đây? Lối chạy trốn duy nhất là chạy tuốt vô căn phòng mà hai người đàn ông kia đang mưu tính chuyện sát nhân, nhưng nếu lão cứ đứng ỳ ra tại chỗ thì chắc chắn con rắn sẽ giết lão...

Nhưng trước khi lão quyết định được phải làm thế nào thì con rắn đã bò tới ngang chỗ của lão, và không thể tin được, con rắn bò qua, một cách huyền bí lạ lùng. Con rắn bò theo tiếng huyết gió và tiếng phun phì phì của người đàn ông có giọng nói lạnh lùng ở bên trong cánh cửa, và chỉ vài giây sau, cái đuôi đa giác hình viên kim cương của con rắn biến mất sau khe cửa để hở.

Bây giờ thì mồ hôi đầm đìa trên trán lão Frank, còn bàn tay cầm gậy của lão thì run bần bật. Bên trong căn phòng, cái giọng lạnh lùng vẫn tiếp tục rít lên và lão Frank chợt lóe lên một ý tưởng lạ lùng, một ý nghĩ không thể nào có nổi... Gã đàn ông đó có thể nói chuyện với rắn.

Lão Frank không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Điều lão mong muốn hơn hết thấy mọi thứ lúc này là được trở về cái giường của mình với chai nước nóng để chườm cái chân đau. Vấn đề là cái chân lão đứng đó run rẩy, tìm cách làm chủ lấy bản thân mình, thì cái giọng lạnh lùng đang nói tiếng rắn ấy đột ngột chuyển sang tiếng Anh:

“Đuôi Trùn, Nagini có một tin thú vị đây.”

Đuôi Trùn hỏi: “Thực ... sao, thưa ngài?”

Giọng lạnh lùng ấy trả lời:

“Ừ, thực vậy. Theo như Nagini thì có một lão Muggle đang đứng ngay ở ngoài cửa phòng này, rình nghe hết từng lời chúng ta nói.”

Lão Frank chẳng còn cơ hội nào để núp vô đâu nữa. Tiếng bước chân vang lên, và rồi cánh cửa phòng bật mở rộng.

Một gã đàn ông nhỏ thó, hói đầu, tóc lưa thưa màu xám, mũi nhọn và nhỏ, mắt mọng nước, đứng ngay trước mặt lão Frank, trên mặt hắn lẩn lộn nỗi sợ hãi với vẻ cảnh giác.

“Mời hân vô trong này coi, Đuôi Trùn. Phép lịch sự của mi để đâu hả?”

Giọng nói lạnh lùng vang lên từ chiếc ghế bành cổ xưa đặt trước lò sưởi, nhưng lão Frank không thể nhìn thấy người đang nói. Con rắn, mặt khác, thì đã cuộn tròn trên tấm thảm rách mướp bần thiêu, trông như thể nhại theo phong cách một con chó cưng.

Đuôi Trùn vẫy tay ra hiệu cho lão Frank bước vào phòng. Mặc dù vẫn còn run lập cập, lão Frank nắm chặt lấy cây gậy, bước khập khiễng qua ngưỡng cửa.

Ngon lửa lò sưởi là nguồn ánh sáng duy nhứt trong căn phòng – hắt những cái bóng dài lằng ngoằng lên tường. Lão Frank đắm đắm nhìn vào lưng cái ghế bành; gã đàn ông ngồi lọt thỏm trong cái ghế đó dường như còn nhỏ hơn cả tên đầy tớ Đuôi Trùn của hân, bởi vì lão Frank chẳng nhìn thấy được cái đầu của hân đâu, chỉ nghe giọng lạnh lùng vang lên:

“Mi nghe hết mọi chuyện rồi hả, tên Muggle kia?”

“Ông gọi tôi là gì hả?”

Lão Frank đáp, giọng thách thức, bởi vì chẳng nào thì lão cũng đã vô tậ trong phòng rồi, và bây giờ là lúc phải hành động, bất kể là hành động gì. Lão bỗng cảm thấy can đảm hơn; hồi trong chiến tranh lão luôn cảm thấy như vậy.

Cái giọng của gã đàn ông ngồi trong ghế bành trở nên mát mẻ:

“Ta gọi mi là một Muggle, có nghĩa mi không phải là một pháp sư.”

Giọng lão Frank tăng thêm phần rắn rỏi:

“Tôi không biết ông nói pháp sư là ông định nói cái gì. Tôi chỉ hiểu là những gì tôi đã nghe đêm nay đủ để làm cho cảnh sát quan tâm. Ông đã giết người và ông đang mưu toan giết thêm người nữa! Và tôi cũng phải nói cho ông biết điều này...”

Giọng lão đột ngột hăng lên khi lão nói thêm:

“Vợ tôi biết tôi đến đây, và nếu tôi không trở về...”

Cái giọng lạnh lùng thản nhiên ngắt ngang lời lão:

“Mi không có vợ. Không ai biết mi ở đây. Mi không nói cho ai biết mi đến đây. Tên Muggle kia, đừng có nói láo với Chúa tể Hắc ám Voldemort, bởi vì ngài biết ... Ngài luôn luôn biết...”

Lão Frank thô lỗ:

“Có đúng không đó? Chúa tể cơ à? Chà, tôi thì không lấy phong thái lịch sự làm điều đâu, thưa ngài. Nhưng tại sao ông không quay mặt lại đối diện với tôi như một con người nhỉ?”

“Nhưng ta không phải là một con người, đồ Muggle ạ.”

Giọng nói lạnh lùng vang lên nhưng rất khó nghe trong tiếng còi lửa cháy lách tách:

“Ta hơn hẳn, hơn hẳn một con người. Tuy nhiên ... sao lại không? Ta sẽ đối diện với mi... Đuôi Trùn, đến đây xoay ghế lại cho ta.”

Tên đầy tớ rên rỉ.

“Có nghe ta bảo không, Đuôi Trùn?”

Với gương mặt dúm dỏ, gã đầy tớ làm như thể hăn thà làm bất cứ cái gì còn hơn là phải đến gần ông chủ của hăn và cái thảm lót nền lò sưởi chỗ con rắn đang nằm. Gã đàn ông nhỏ thó đó bước chậm chạp tới trước và xoay cái ghế lại. Con rắn ngóc cái đầu hình tam giác xấu xí và huyết gió khe khẽ khi mấy cái chân ghế làm đùn tấm thảm của nó.

Và rồi cái ghế lại được xoay ra đối diện với lão Frank. Lão nhìn thấy cái đang ngồi trên ghế. Cây gậy rơi khỏi tay lão rớt xuống sàn kêu càn cạch. Lão há miệng ra, thốt lên một tiếng thét. Lão thét to đến nỗi lão không nghe được mấy lời thần chú mà cái vật ngồi trong ghế lăm bầm khi giơ cây đũa phép lên. Một làn ánh sáng xanh lè nhá lên, một tiếng đổ ụp xuống, và lão Frank ngã gục trên sàn. Lão chết trước cả khi thân thể lão chạm tới sàn nhà.

Cách đó hai trăm dặm, một thằng bé tên là Harry Potter giật mình thức giấc.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Vết Thẹo

Harry đang nằm ngửa thẳng căng, thở khó nhọc như thể nó vừa mới chạy xong một cuộc học tốc. Nó đã bừng tỉnh từ một giấc chiêm bao sống động, với hai bàn tay bưng lấy mặt. Vết thẹo cũ trên trán Harry, cái vết thẹo có hình một tia chớp đỏ, đang phồng rộp dưới mấy ngón tay của nó, như thể có ai đó vừa ấn một cọng kẽm nung nóng vô da.

Nó ngồi dậy, một bàn tay vẫn còn đặt trên vết thẹo, tay kia thò ra với lấy cặp mắt kính để trên cái bàn nhỏ cạnh giường ngủ. Nó đeo kiếng vô và căn phòng ngủ hiện ra rõ ràng hơn, nhờ ánh sáng màu cam nhạt của ngọn đèn đường bên ngoài cửa sổ chiếu mờ mờ qua tấm màn.

Harry lại xoa xoa mấy ngón tay lên vết thẹo. Vẫn còn đau lắm. Nó bật bóng đèn bên cạnh lên, lồm cồm bò ra khỏi giường, mở tủ quần áo, và dòm vô tấm gương gắn bên trong cách tủ áo. Một thằng nhỏ mười bốn tuổi ốm o đang ngó lại nó, đôi mắt xanh biếc sáng rực để lộ cái nhìn hoang mang dưới mái tóc đen rối bù. Harry xem xét lại cái vết thẹo hình tia chớp của cái bóng nó trong gương một cách kĩ lưỡng. Trông cái thẹo tuy vẫn bình thường, nhưng mà nhức nhối. Harry thử nhớ lại những điều nó đã chiêm bao trước khi chợt tỉnh giấc. Giấc mơ có vẻ thật đến nỗi... Trong mơ có hai người mà nó biết và một người nó không biết... Nó hết sức tập trung, đầu mày châu lại, nó cố gắng nhớ...

Hình ảnh lơ mơ của căn phòng tối tăm hiện ra trong trí nó... Có một con rắn cuộn mình trên tấm thảm trải nền lò sưởi... một gã đàn ông nhỏ thó tên Peter, bí danh Đuôi Trùn... và một giọng nói the thé lạnh lùng... giọng nói của Voldemort. Harry có cảm giác như có một cục nước đá vừa chui tọt xuống bao tử nó với cái ý nghĩ... Nó nhắm tịt mắt lại và cố gắng nhớ xem mặt mũi Voldemort ra làm sao, nhưng mà nó không thể nhớ nổi... Nó chỉ biết là vào cái lúc cái ghế bành của Voldemort được xoay lại, thì nó, Harry, đã nhìn thấy cái gì đang ngồi trong cái ghế đó, nó đã cảm thấy một cơn khiếp hãi co giật khắp toàn thân, đánh thức nó dậy... Hay đó chính là cơn đau của vết thẹo trên trán nó...??

Và ông cụ già đó là ai? Bởi vì nhứt định là có một cụ già; Harry đã nhìn thấy cụ già ngà gục xuống sàn. Mọi thứ bắt đầu trở nên rối rắm. Harry úp mặt vô hai bàn tay, cho cho mắt khô nhìn thấy căn phòng ngủ, cố gắng nhớ lại hình ảnh của căn phòng lập lòe ánh lửa lò sưởi kia, nhưng mà thiệt chẳng khác gì cố gắng bụn tay mà giữ nước; chi tiết cứ rò rỉ đi, mất nhanh đến nỗi không giữ kịp gì cả... Voldemort và Đuôi trùn đang nói chuyện về người nào đó mà họ đã giết, nhưng Harry không thể nhớ được cái tên người đó... và họ cũng đang trù tính giết một người khác nữa... giết chính nó!

Harry ngược mặt lên khỏi hai bàn tay, mở to mắt ra, trừng trừng ngó quanh căn buồng ngủ của nó như thể muốn tìm xem có gì bất thường không. Thì quả có thể thật, có cả đồng hồ bất thường trong căn phòng trong căn phòng này. Một cái rương gỗ to dùng làm giường chân giường của nó, nắp để mở, để lộ ra một cái vạc, một cây chổi, áo chùng đen, và những quyển sách thần chú đủ loại. Mấy cuộn giấy da nằm bừa bộn trên cái bàn giấy của nó, lấp hết những chỗ nào không bị cái lồng cửa khổng lồ chiếm cứ. Cái lồng đang bỏ trống đó là nơi con Hedwig thường đậu. trên sàn phòng, bên cạnh chân giường của nó là một cuốn sách mở ra, Harry đang đọc cuốn sách đó vào đêm hôm qua thì ngủ thiếp đi. hình ảnh trong cuốn sách đang cử động. Những người đàn ông mặc áo chùng cam đang bay vòng vòng khi ẩn khi hiện trên những cây chổi thần, quăng cho nhau một trái banh đỏ.

Harry bước tới gần cuốn sách, lật nó lên, quan sát một trong những phù thủy đang làm bàn hết sức ngoạn mục bằng cách thả trái banh qua một cái vòng trên cột cao mười sáu thước. Rồi nó đóng ập quyển sách lại. Ngay cả môn Quidditch-môn thể thao tuyệt vời nhất thế giới, theo ý Harry cũng không thể chi phối tâm trí nó vào lúc này. Nó đặt quyển Bay Cùng Súng Thần Công lên cái bàn bên cạnh giường ngủ, bước đến bên cửa sổ, kéo màn ra để nhìn bao quát con đường phía dưới.

Đường Privet Drive trông giống hệt như bất cứ con đường ngoại ô đáng kính nào mà người ta kì vọng trông thấy vào buổi sớm tinh mơ của ngày thứ bảy. Tất cả màn cửa sổ đều đóng kín. Harry cố phóng tầm mắt vào bóng tối mờ mờ, nhưng chẳng thấy có một sinh vật nào cả, đến một con mèo cũng không. Thế nhưng... thế nhưng... Harry nôn nóng quay trở lại giường và ngồi xuống, đưa một ngón tay lên vết sẹo trên trán xoa xoa một lần nữa. Không phải cơn đau làm nó bận lòng. Có lần nó đã mất hết xương của cánh tay phải và đã phải trải qua nỗi đau đớn, dưỡng cho mấy cái xương đó mọc lại nội trong một đêm. Cũng cách tay ấy sau đó lại bị cắn phập bởi một cái nanh bự khủng khiếp, đầy nọc độc, dài đến 3 tấc. Và mới năm ngoái đây, Harry đã té nhào khỏi một cây chổi thần từ trên độ cao mười sáu thước. Nó đã quen thuộc với các thương tích và thương tích kì quái. Mấy thứ đó không thể nào tránh được nếu người ta theo học ở Hogwarts - trường Pháp thuật và MA thuật - LẠI CÓ CHÚT KHUYNH HUỚNG thu hút về mình cả đồng rắc rối. Không, cái đang làm cho Harry buồn phiền là cái lần mới đây nhứt mà cái thẹo làm cho nó đau đớn, và đó là lần mà Voldemort đến gần nó nhứt... Nhưng bây giờ thì Voldemort không thể ở gần đây được... Ý tưởng Voldemort đang ẩn náu đâu đây trên đường Privet Drive nghe thiệt là vô lý, không đời nào... Harry lắng nghe rất kĩ sự im ắng chung quanh. Hay là nó đang lơ mơ chờ đợi nghe thấy tiếng kẹt trên cầu thang hay tiếng phất gió của tấm áo trùm? Và nó hơi nhảy nhồm lên khi nghe tiếng thẳng anh họ của nó ngáy lên một tiếng như sấm rền ở căn phòng kế bên.

Harry giật mình, tự nhủ, mình ngu ngốc thiệt. Trong nhà này đâu có ai khác ngoài trừ dượng Vernon, dì Petunia và Dudley, và họ đều đang ngủ say sưa yên lành, những giấc mơ của họ không bị quấy phá, cũng không đau đớn. Cái thói ngủ say là đức tính của gia đình Dursley mà Harry ưu nhứt, chẳng như lúc thức họ chẳng giúp ích được gì cho nó. Dượng Vernon, dì Petunia, và Dudley là những người bà con duy nhứt còn sống của Harry. Họ là dân Muggle, căm ghét và khinh bỉ pháp thuật dưới bất cứ hình thức nào. Điều đó có nghĩa là Harry được đón nhận trong gia đình này như một cục nợ ghê. Họ đã giải thích cho lỗi xom về sự

vắng mặt lâu ngày của Harry trong lúc nó đi học nội trú ở trường Hogwarts trong ba năm qua là Harry bị đưa vô Trung Tâm Thánh Brutus Giam giữ Tội phạm Trẻ em Không cải huấn được. Họ hoàn toàn biết rõ là Harry, một phù thủy vị thành niên, không được phép xài pháp thuật ở ngoài trường Hogwarts, nhưng họ cứ chăm hăm đổ thừa cho Harry về bất cứ trục trặc gì xảy ra trong ngôi nhà của họ. Harry không bao giờ thể giải bày hay nói với họ bất cứ điều gì về cuộc sống trong thế giới phù thủy. Cái ý tưởng đi đến gặp dì dượng Dursley khi họ thức dậy, để kể cho họ nghe chuyện cái thẹo làm cho nó đau đớn và chuyện nó lo lắng về Voldemort, cái ý tưởng đó làm cho Harry phì cười.

Vậy mà chính tại vì Voldemort mà làm Harry phải sống với gia đình Dursley ngay từ đầu. Nếu không phải tại Voldemort thì Harry đâu có bị mang cái vết thẹo hình tia chớp trên trán. Nếu không phải tại Voldemort thì Harry vẫn còn có cha mẹ... Harry chỉ mới lên một tuổi vào cái đêm mà tên Voldemort ấy - tên phù thủy hắc ám hùng mạnh nhất trong suốt một thế kỉ, tên phù thủy đã nắm trọn quyền lực vững bền trong suốt mười một năm - tên phù thủy ấy đã đến nhà Harry và giết cả ba lần má Harry, hắn đã thực hiện một lời nguyện từng tiêu diệt rất nhiều phù thủy già đời trên con đường giành lấy quyền lực của hắn... Và khi điếu đến mức không tin nổi là lời nguyện đó không linh nghiệm đối với Harry. Thay vì giết chết đứa bé, lời nguyện đã phản công lại chính Voldemort. Harry sống sót, không hề hấn gì hết, ngoại trừ một vết sẹo nhỏ hình tia chớp để lại trên trán ; còn Voldemort thì bị tàn lụi, chỉ còn là một đồng ngắc ngoài. Quyền lực của hắn tiêu tan, sự sống của hắn hầu như tàn lụi, Voldemort đã chuồn mất. Nỗi kinh hoàng mà cộng đồng bí mật của các phù thủy từng chịu đựng lâu nay được giải tỏa, bọn thuộc hạ của Voldemort bị tứ tán, và Harry Potter trở nên nổi tiếng.

Vào sinh nhật thứ mười một của Harry, nó đã vô cùng kinh ngạc khi khám phá ra rằng mình là một phù thủy. Nó còn hoảng hồn hơn nữa khi phát hiện ra cái điều là mọi người trong thế giới bí mật của phù thủy đều biết đến tên nó. Harry đã đến trường Hogwarts và nhận thấy rằng mọi cái đầu đều phải quay lại nhìn nó và những lời xì xào đuổi theo nó bất kể nó đi tới đâu. Nhưng bây giờ thì Harry đã quen rồi. Cuối mùa hè này nó sẽ bắt đầu vào năm học thứ tư ở trường Hogwarts, và nó đã bắt đầu đếm ngược thời gian để tính đến ngày nó được trở lại tòa lâu đài.

Nhưng vẫn còn gần nửa tháng nữa mới tới ngày tựu trường. Harry lại nhìn quanh căn phòng của nó một cách vô vọng, và mắt nó chợt dừng lại trên mấy tấm thiệp mừng sinh nhật của hai đứa bạn thân nhất gửi cho nó vào cuối tháng bảy. Không biết tại nó sẽ nghĩ sao nếu Harry viết thư kể cho tại nó nghe về chuyện cái thẹo làm cho nó đau đớn?

Lập tức, Harry nhớ lại giọng nói vừa hoảng hốt vừa chói tai của cô nàng Hermione:

“Cái thẹo của bồ bị đau hả? Harry, cái đó nghiêm trọng lắm đó... Bồ viết thư cho cụ Dumbledore biết đi! Và mình sẽ đi tra cứu cuốn Những Đau Đớn Và Phiền Muộn Pháp Thuật Thông Thường... Có thể trong đó có chỉ cách phải làm sao với những vết thẹo do bị lời nguyện gây ra...”

Ừ, thế nào Hermione cũng sẽ khuyên bảo nó như vậy: đi thẳng đến gặp thầy hiệu trưởng trường

Hogwarts, đồng thời tham khảo một cuốn sách. Harry nhìn đắm đắm qua cửa sổ lên bầu trời xanh đen màu mực. Nó không tin chút nào là một cuốn sách lại giúp được nó lúc này. Theo như nó biết, nó là sinh vật duy nhất sống sót dưới một lời nguyền kinh khủng như lời nguyền của Voldemort ; vì vậy, sẽ không có khả năng là nó sẽ tìm được những triệu chứng tương tự được liệt kê trong cuốn Những Đau Đớn Và Phiền Muộn Pháp Thuật Thông Thường. Còn về chuyện trình việc này cho thầy hiệu trưởng, thì Harry thiết tình không biết suốt kỳ nghỉ hè cụ Dumbledore biến đi đâu. Nó tự giải trí cho mình một lát bằng cách hình dung ra cụ Dumbledore với bộ râu bạc dài lướt thướt, trong bộ áo chùng phù thủy dài thòng, đội cái nón phù thủy chóp nhọn... đang nằm dài trên bãi biển nào đó, đang xoa kem chống nắng lên cái mũi khoằm dài ngoằng của cụ. Nhưng cho dù cụ Dumbledore đang ở đâu, Harry biết chắc là Hedwig cũng sẽ có thể tìm được cụ; con cú của Harry chưa bao giờ thất bại trong công tác giao một lá thư cho bất kỳ ai, ngay cả khi thư không có địa chỉ. Nhưng mà Harry sẽ viết cái gì trong thư?

Kính thưa giáo sư Dumbledore,

Con xin lỗi đã quấy rầy thầy, nhưng mà cái thẹo của con làm con đau hồi sáng này.

Kính thư,

Harry Potter

Chẳng lẽ lại viết như vậy? Nhưng câu chữ đó thậm chí khi hầy còn nằm trong đầu Harry nghe cũng đã ngớ ngẩn hết chỗ nói rồi.

Thành ra Harry cố nghĩ tới phản ứng của một đứa bạn thân khác của nó, Ron Weasley. Thế là trong khoảnh khắc. cái đầu tóc đỏ, cái mũi dài và cái mặt đầy tàn nhang của Ron dường như bơi bơi trước mặt Harry, mang một vẻ khoái chí vô cùng.

“Cái thẹo của bồ đau hả? Nhưng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đâu có thể nào đang ở gần bồ lúc này, đúng không?... Ý mình nói là bồ sẽ biết nếu hấn đến gần bồ, đúng không? Hấn lại toan hại bồ một lần nữa, đúng không? Mình không biết Harry à, có thể mấy cái thẹo do lời nguyền gây ra luôn luôn nhức nhối một tý... mình sẽ hỏi ba mình coi sao”

Ông Weasley là một pháp sư có đầy đủ năng lực để làm việc cho văn phòng Dừng sai Chế tác của Muggle ở Bộ Pháp Thuật, nhưng, theo như Harry biết, ông lại chẳng có chuyên môn đặc biệt gì về những vấn đề đại loại như lời nguyền... Dù sao đi nữa, Harry cũng không thích cái ý tưởng làm cho cả nhà Weasley biết là nó, Harry Potter, mới bị đau một tý tẹo đã nhảy lên đong đong. Bà Weasley sẽ rồi rít lên, hơn cả Hermione ; và Fred và George, hai ông anh sinh đôi của Ron năm nay mười sáu tuổi, sẽ cho là Harry phát khùng. Gia đình Weasley là gia đình mà Harry yêu quý nhất trên thế gian này. Nó đang hy vọng là trong nay mai thôi họ có thể mời nó đến nhà họ lưu lại chơi. (Ron đã nhắc đến cái gì đó về trận tranh Cúp Quidditch Thế Giới), và nó dù sao cũng không muốn cuộc viếng thăm của nó bị ám bởi những thắc mắc lo âu về cái thẹo của nó.

Harry xoa nắn cái theo bằng mấy khớp ngón tay. Điều mà nó thực sự muốn (mà nó lại gần như xấu hổ khi tự thú nhận với mình điều này) là có một người giống như..., một người nào đó giống như cha mẹ vậy; một phù thủy người lớn có thể khuyên bảo nó mà nó không cảm thấy mình ngu ngốc, một người quan tâm lo lắng cho nó, một người có kinh nghiệm về Mả thuật Hắc ám...

Bỗng nhiên nó nghĩ ra người đó. Thiết là đơn giản, và thiết là rõ ràng đến nỗi nó không thể tin được là nó phải mất nhiều thời gian như vậy mới nghĩ ra. Người đó còn có thể là ai khác hơn chú Sirius?

Harry nhảy phóc ra khỏi giường, vội vã bằng ngang căn phòng, ngồi vô bàn viết. Nó kéo một tấm giấy da về phía mình, chấm cây viết lông chim đại bàng của nó vô bình mực, viết Chú Sirius kính mến, rồi ngừng lại, tự hỏi làm thế nào để diễn tả cái vấn đề của nó một cách tốt nhất, lòng vẫn còn lầy lợn về cái chuyện mà nó đã không nghĩ ra chú Sirius ngay từ đầu. Nhưng mà rồi, có lẽ... nói cho cùng thì cũng không đến nỗi đáng ngạc nhiên lắm, vì nó cũng chỉ mới phát hiện ra chú Sirius là cha đỡ đầu của nó cách đây hai tháng.

Ngay cả khi không thể cùng về sống chung với chú, thì chính nhờ chú Sirius mà bây giờ Harry có thể để tất cả những thứ đồ dùng học tập của nó ở trong phòng ngủ. Trước đây gia đình Dursley không đời nào cho phép làm như vậy. Ước nguyện chung của họ là làm sao cho Harry càng khổ đến càng tốt, cộng thêm nỗi sợ hãi quyền lực pháp thuật của Harry đã khiến cho vào những mùa hè trước đây họ cứ nhét cái rương đựng đồ dùng học tập của nó vô căn phòng xếp dưới gầm cầu thang. Nhưng thái độ của họ đã thay đổi kể từ khi họ biết Harry có một người cha đỡ đầu là một tên sát nhân nguy hiểm – Bởi vì Harry đã cố tình quên nói với gia đình Dursley rằng chú Sirius vô tội.

Từ khi trở về ngôi nhà trên đường Privet Drive, Harry đã nhận được hai lá thư của chú Sirius. Cả hai đều được đưa tới, không phải bằng cú như trong thế giới phù thủy thường dùng đầu nhá, mà bằng những con chim miền nhiệt đới bụi chẳng đầy màu sắc rực rỡ. Hedwig không chấp nhận những khách không mời hào nhoáng đó; nó hết sức bất đắc dĩ để cho mấy con chim nhiệt đới đó uống miếng nước trong khay của nó trước khi bay đi. Harry, ngược lại, rất khoái chúng. Bọn chim nhiệt đới đó đem đến cho trí tưởng tượng của Harry những rặng dừa và bãi cát trắng mà Harry hy vọng là nơi chú Sirius đang trú ngụ và đang tự do tự tại (chú Sirius không bao giờ nói chú đang ở đâu, để phòng trường hợp những lá thư bị coi trộm). Không hiểu vì sao, Harry thấy khó mà tưởng tượng nổi là những tên giám ngục Azkaban có thể sống sót lâu dưới ánh mặt trời rạng rỡ; có lẽ vì vậy mà chú Sirius đã đi về phương nam. Những lá thư của chú Sirius có vẻ vui tươi phấn khởi; chúng hiện giờ đang được giấu kỹ dưới một tấm ván lót sàn có thể tháo ra được ngay dưới gầm giường của Harry. Và trong cả hai lá thư đó, chú Sirius đều nhắc Harry cứ gọi đến chú bất cứ khi nào thấy cần. Ủ, thì bây giờ chính là lúc nó cần, được thôi...

Ngọn đèn của Harry dường như lu mờ đi khi ánh sáng xám bạc lạnh lẽo của buổi bình minh đang rạng dần từ từ lan tỏa vào phòng. Cuối cùng, khi mặt trời mọc, khi những bức tường trong phòng ngủ của nó nhuộm màu vàng rực, và tiếng đi lại lịch kịch vang lên từ phòng của dượng Vernon và dì Petunia, thì Harry dọn dẹp những mẩu giấy da vụn vương vãi trên bàn và đọc lại lá thư vừa viết xong:

Chú Sirius kính mến,

Cán ơn chú về lá thư mới nhất của chú. Con chim đó bị dễ sợ; đến nỗi nó khó khăn lắm mới chui qua được cửa sổ vào phòng con.

Cuộc sống ở đây vẫn như bình thường. Vụ ăn kiêng của Dursley không khá chút nào. Dì của con phát hiện nó lén đem bánh rán vô phòng ngủ của nó ngày hôm qua. Dì dưỡng nói là họ sẽ phải cúp tiền túi của nó nếu nó cứ làm như vậy, cho nên nó tức giận hết sức và quăng cái Trăm Chơi của nó qua cửa sổ. Đó là một loại đồ điện tử mà người ta có thể dùng để chơi trò chơi. Thực ra nó làm vậy là ngu, bây giờ nó không còn cả cái chương trình điện tử Siêu Quậy Phần ba để mà mê cho quên sầu.

Con thì yên ổn, ấy chủ yếu là nhờ gia đình Dursley quá sợ rằng chú có thể xuất hiện và biến họ thành dơi nếu con méc chú.

Nhưng mà có một chuyện lạ xảy ra hồi sáng nay. Cái thẹo của con lại đau nữa. Lần mới nhất mà cái thẹo đau là tại vì Voldemort vô trường Hogwarts. Nhưng mà con không nghĩ là hắn đang ở gần con lúc này, chẳng lẽ nào? Theo chú thì liệu mấy cái thẹo do bị nguyên có đau đớn trong nhiều năm về sau không?

Con sẽ nhờ Hedwig gửi thư này khi nó trở về; bây giờ nó đang đi săn. Chú cho con gửi lời chào Buckbeak nhé. Harry

Harry nghĩ, ừ, coi được rồi đây. Chẳng việc gì phải đề cập tới giấc mơ. Nó không muốn bức thư để lộ ra là nó quá lo lắng. Nó xếp miếng giấy da lại và đặt qua một bên trên bàn, chờ Hedwig trở về. Rồi nó đứng dậy, vươn vai, mở tủ quần áo ra một lần nữa. Không cần liếc bộ dạng mình trong gương, Harry bắt đầu mặc quần áo rồi đi xuống nhà bếp ăn điểm tâm.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Thiệp Mời

Khi Harry xuống tới nhà bếp, ba người của nhà Dursley đã ngồi sẵn quanh cái bàn rồi. Không ai thèm ngẩng nhìn lên khi nó bước vô và ngồi xuống. Gương mặt to bè và đỏ au của dượng Vernon khuất đằng sau tờ báo buổi sáng Tin thư Nhật báo, còn dì Petunia thì đang cắt một trái bưởi làm tư, môi của dì mím lại trên những cái răng như răng ngựa.

Dursley có vẻ tức tối hờn dỗi, và không biết do đâu mà nó dường như chiếm nhiều chỗ hơn thường ngày. Điều này rất có ý nghĩa, bởi vì thường ngày nó cũng đã một mình chiếm hết cả một cạnh của cái bàn vuông. Mắt Dursley đỏ lên khi dì Petunia đặt một phần tư trái bưởi không ướp đường lên cái đĩa của nó với giọng nói run run:

“Phần của con đây, Diddy cục cưng của má!”

Cuộc đời của Dursley đã ngoạ sang một khúc quanh không dễ chịu chút nào kể từ khi nó về nhà nghỉ hè với tờ trình kết quả học tập cuối năm.

Như thường lệ, dượng Vernon và dì Petunia đã loay hoay tìm cách bào chữa cho những điểm xấu của nó: dì Petunia luôn luôn khẳng định rằng Dursley là một đứa bé thiên tài, chỉ tại thầy cô của nó không hiểu ra. Còn dượng Vernon thì khẳng định rằng dù gì thì gì ông cũng không có muốn con trai mình là một thằng học gạo ẻo ợt. Họ cũng lờ phớt vụ nhà trường khiển trách Dursley hiếp đáp bạn bè trong tờ trình. Dì Petunia ràn rụa nước mắt phân trần:

“Nó chỉ là một cậu bé thích bông phèng cho vui, chứ nó không hại tới một con ruồi nữa là!”

Tuy nhiên ở cuối tờ trình có vài nhận xét khá cân nhắc cẩn thận của cô y tá trong trường mà cả dượng Vernon lẫn dì Petunia đều không thể nào giải thích được. Bất kể rằng cái sự quá trọng lượng của nó thực ra chỉ là sự mũm mĩm chó con, và rằng nó là một đứa bé đang lớn cần ăn nhiều thực phẩm, thì cái sự thật vẫn cứ là như vậy: những người cung cấp quần áo cho học sinh của trường không thể nào tìm trong kho bộ đồ nào đủ lớn để vừa với khổ người béo ục của nó nữa. Cô y tá của trường đã nhìn thấy cái mà dì Petunia (mắt dì Petunia rất tinh trong những chuyện như tìm ra dấu tay trên những bức tường trắng bóc của dì, và trong chuyện rình ngó ai đến ai đi bên nhà hàng xóm) đơn giản không thèm thấy rằng Dursley chả cần thêm tí xíu bồi dưỡng nào thì nó cũng đã đạt tới xem xét kích thước và trọng lượng của một con cá voi.

Cho nên, sau nhiều trận giằng nảy và nhiều phen cãi vã làm rung cả sàn ngủ của Harry, với rất nhiều

nước mắt của dì Petunia tuôn ra, một chế độ ăn kiêng mới được bắt đầu. Tờ giấy ăn kiêng mà cô y tá của trường Smelting gửi đến nhà được in trên tủ lạnh. Cái tủ lạnh bây giờ đã được dọn trống trơn những món khoái khẩu nhất của Dursley như nước ngọt có ga và bánh ngọt, sôcôla và thịt băm ; để chất thể vô đó đầy nhóc những trái cây và rau cải cùng các thứ mà dưỡng Vernon gọi là “đồ ăn cho thỏ”. Để động viên an ủi Dursley về cái vụ kiêng khem này, dì Petunia khẳng định là cả nhà cũng ăn kiêng tuốt. Bây giờ dì đang phát cho Harry một phần tư trái bưởi. Harry nhận thấy miếng bưởi của nó nhỏ hơn miếng của Dursley rất nhiều. Dì Petunia dường như cảm thấy cách tốt nhất để giữ vững tinh thần cho Dursley là đảm bảo với nó rằng nó đã được chia phần ít ra thì cũng nhiều hơn của Harry.

Nhưng mà dì Petunia không biết gì hết về những thứ được giấu dưới tấm ván lót sàn tháo ra được dưới gầm giường của Harry. Dì không hề biết là Harry không hề ép mình theo thực đơn ăn kiêng chút nào. Lúc mới nghe phong thanh cái chuyện nó sẽ phải sống sót qua suốt mùa hè bằng cà rốt, Harry đã phái Hedwig đi cầu cứu đám bạn bè và người quen biết của nó, và họ đã hưởng ứng cơ hội này một cách kỳ diệu. Hedwig từ nhà Hermione trở về với một hộp bự đầy nhóc bánh phồng không đường. (Bởi vì ba má của Hermione là nha sĩ mà) Lão Hagrid, người giữ khóa của trường Hogwarts, đã bày tỏ lòng biết ơn Harry bằng cách gửi cho nó cả một bịch bánh đá do chính lão tự chế. (Harry không dám đụng tới mấy cái bánh này, vì nó đã có quá nhiều kinh nghiệm với tài nấu nướng của lão Hagrid) Tuy nhiên bà Weasley đã phái con cú của gia đình, con Errol, đem cho Harry một cái bánh trái cây khổng lồ và những cái bánh nhân thịt đủ loại. Tội nghiệp cho Errol, con cú già nua và yếu ớt, cần đến những năm ngày dưỡng sức mới phục hồi được sức khỏe sau cuộc hành trình. Và rồi đến sinh nhật của Harry, (mà cả nhà Dursley hoàn toàn không đếm xỉa gì tới), Harry nhận được bốn cái bánh sinh nhật siêu bự, do Hermione, Ron, lão Hagrid và chú Sirius, gửi tới. Harry vẫn còn để dành hai cái, nên nó ngong ngóng bữa điểm tâm thực sự của nó khi trở về phòng ngủ, nhờ vậy nó ăn miếng bưởi mà không phàn nàn gì hết.

Dưỡng Vernon đặt tờ báo qua một bên rồi khịt mũi chê bai, xong ngó xuống cái miếng bưởi một góc phần tư của ông. Ông càu nhàu với dì Petunia:

“Có nhiều đây thôi à?”

Dì Petunia nhìn ông một cách nghiêm nghị, rồi gật đầu hướng về phía Dursley. Nó đã ăn hết phần bưởi của nó rồi và đang thòm thèm nhìn sang phần của Harry với ánh mắt chua cay trong đôi mắt heo tì hí.

Dưỡng Vernon thở một cái rõ là dài, làm lao xao cả bộ ria vĩ đại rậm rạp của ông. Rồi ông cầm muỗng lên.

Chuông cửa reo. Dưỡng Vernon hì hụi nhắc mình ra khỏi cái ghế và đi ra hành lang, tới cửa chính. Trong lúc dì Petunia còn bận bịu với cái ấm trà, Dursley nhanh như chớp chồm luôn phần bưởi còn lại của dưỡng Vernon.

Harry nghe có tiếng trò chuyện ở cửa ra vào, rồi tiếng ai đó cười, và tiếng dưỡng Vernon trả lời cụt

ngủ. Rồi cửa chính đóng lại, và có tiếng xé giấy trong hành lang.

Dì Petunia đặt ấm trà xuống bàn và tò mò nhìn quanh xem Dudley Vernon đã phải đi đâu. Dì không cần phải chờ lâu mới biết; chỉ chừng một phút sau, Dudley Vernon đã quay lại. Trông Dudley Vernon giận tím gan. Dudley quát Harry:

“Mày! Vô phòng khách! Ngay bây giờ!”

Hoang mang không biết nó bị coi là đã làm điều gì sai trái phen này, Harry đứng dậy đi theo Dudley Vernon ra khỏi nhà bếp, qua phòng khách bên cạnh. Dudley Vernon đóng mạnh cánh cửa đằng sau lưng hai người. Ông bước đến lò sưởi rồi quay mặt về phía Harry, nói:

“Ra vậy!”

Nghe như thế ông sắp sửa tuyên bố nó bị bắt.

“Ra vậy.”

Harry thực tình tha thiết muốn hỏi:

“Ra vậy cái gì ạ?”

Nhưng nó cảm thấy không nên thử nghiệm cơn giận của Dudley Vernon vào buổi sáng hôm nay, đặc biệt là khi tình hình đã bị tình trạng thiếu thực phẩm làm cho căng thẳng rồi. Vì vậy nó bèn làm ra bộ ngỡ ngác một cách lễ phép.

Dudley Vernon chìa một mẫu giấy viết tay màu tím vào mặt Harry:

“Cái này mới được gửi tới đây. Một lá thư. Về mày.”

Harry càng thêm bối rối. Ai lại có thể đi viết thư cho Dudley Vernon về nó kia chứ? Trong số những người nó biết, ai là người biết gửi thư bằng bưu điện?

Dudley Vernon trừng mắt ngó Harry, rồi lại ngó xuống lá thư, và đọc to:

Kính gửi ông bà Dursley,

Chúng ta chưa từng được giới thiệu với nhau, nhưng tôi chắc rằng là ông bà có nghe cháu Harry nói rất nhiều về thằng Ron, con trai của tôi.

Như Harry có lẽ đã nói cho ông bà biết, trận chung kết Cúp Quidditch Thế Giới sẽ diễn ra vào tối thứ hai này, và ông nhà tôi, Arthur, vừa xoay được mấy tấm vé hàng đầu nhờ thông qua mối quan hệ với Bộ Thể dục Thể thao phù thủy.

Tôi hy vọng ông bà sẽ cho phép chúng tôi đến đón Harry đi xem trận đấu, bởi vì đây đúng thực là cơ hội một-lần-trong-cả-đời-người; đã ba mươi năm nay nước Anh mới có dịp đăng cai Cúp Thế Giới, và vé thì thật là khó mà kiếm được. Chúng tôi dĩ nhiên rất vui mừng được lưu Harry ở lại nhà chúng tôi chơi đến hết mùa hè, và sẽ đưa cháu ra tàu lửa trở về trường học an toàn.

Xin ông bà phúc đáp càng nhanh càng tốt và tốt nhất là nhờ Harry gửi lời phúc đáp của ông bà cho chúng tôi theo cách thông thường, bởi vì người phát thư Muggle chưa bao giờ đưa thư tới nhà chúng tôi, và tôi không chắc là ông ta có biết nhà chúng tôi ở đâu không.

Hy vọng sớm gặp cháu Harry.

Kính thư,

Molly Weasley.

Tái bút: Tôi hy vọng đã dán đủ tem.

Dượng Vernon đọc xong, dứt vô túi áo trước ngực và móc ra một cái gì đó. Dượng gầm gừ:

“Coi cái này nè!”

Dượng chìa ra một cái phong bì đã chứa lá thư của bà Weasley, và Harry phải khó khăn lắm mới nín cười được. Cái phong bì đó dán tem kín mít, chỉ chừa một lỗm tí tẹo ở bì trước để bà Weasley ghi nhín nhín cái địa chỉ nhà Dursley bằng nét chữ nhỏ tí ti.

Harry cố gắng nói như thể cái chuyện bà Weasley làm chẳng qua là lỗi thông thường ai cũng có thể mắc phải:

“Vậy là bà ấy dán đủ tem đó chứ!”

Mắt của dượng Vernon lóe lên. Ông nói qua hàm răng nghiến chặt:

“Tay phát thư đã để mắt tới rồi. Hẳn chắc chắn rất muốn biết coi lá thư này từ đâu gửi tới. Vì vậy hẳn mới rung chuông. Có vẻ hẳn nghĩ chuyện này tức cười lắm.”

Harry không nói gì. Người khác thì có thể không hiểu nổi tại sao dượng Vernon lại nổi cơn thịnh nộ chỉ vì một cái phong bì dán quá nhiều tem, nhưng Harry đã sống với gia đình Dursley quá lâu để dư biết họ nhạy cảm như thế nào về bất cứ điều gì khác thường, thậm chí chỉ hơi hơi khác bình thường một chút xíu.

Nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của họ là bị ai đó khám phá ra chuyện họ có dính dáng (cho dù rất xa xôi) với những người như bà Weasley.

Dượng Vernon vẫn còn trừng mắt ngó Harry, còn Harry thì cố giữ cho nét mặt của mình có được vẻ

trung dung. Nếu nó không làm hay lỡ nói ra bất cứ điều gì ngu ngốc, thì nó có thể được hưởng cái cơ hội cả đời người mới có một lần. Nó chờ cho Dudley Vernon nói điều gì đó, nhưng Dudley chỉ ngó nó trân trân hoài. Harry đành quyết định phá vỡ sự im lặng. Nó hỏi:

“VẬY... con có thể đi không ạ?”

Một cơn co thắt nhẹ lan qua gương mặt to bè tím lịm của Dudley Vernon. Hàm ria vĩ đại rung khễ. Harry nghĩ nó biết cái gì đang diễn ra sau lớp ria rậm ấy: một trận chiến dữ dội khi hai bản năng cơ bản nhất của Dudley Vernon xung đột với nhau. Cho phép Harry đi thì sẽ làm cho Harry sung sướng, cái điều mà suốt mười ba năm qua Dudley Vernon đã ra sức làm ngược lại. Nhưng mặt khác, cho phép Harry biến đi với gia đình Weasley cho đến hết mùa hè thì sẽ tổng khứ được nó ra khỏi nhà sớm hơn hai tuần lễ so với hy vọng của mọi người, và Dudley Vernon thì rất ghét cái sự phải chứa Harry trong nhà của Dudley.

Đường như để có thêm thì giờ suy nghĩ, Dudley Vernon cúi xuống nhìn lá thư của bà Weasley một lần nữa. Dudley ngó chăm chăm cái chữ ký với vẻ ghê tởm, rồi hỏi Harry:

“Mụ đàn bà này là ai?”

Harry nói:

“Dudley có gặp bà ấy rồi. Bà là má của đứa bạn thân nhất của con, thằng Ron, bà đã gặp Dudley ở chỗ tàu Hog... chỗ chuyển tàu đưa con từ trường về hồi cuối niên học vừa rồi.”

Harry suyt nữa thì nói là “Tàu tốc hành Hogwarts “và chắc chắn điều đó sẽ khiến cho Dudley Vernon phát điên lên. Không ai được phép nói to cái tên trường mà Harry học ở trong căn nhà của gia đình Dursley.

Dudley Vernon nhăn cái mặt bự lại như thể đang cố nhớ một điều gì đó khó chịu lắm. Cuối cùng ông gầm gừ:

“Có phải một mụ lùn phục phịch cùng với cả một bầy con tóc đỏ không?”

Harry cau mày. Nó cho là Dudley Vernon hơi quá lời khi dùng từ “phục phịch” để miêu tả người nào khác, trong khi thằng con trai của Dudley, thằng Dursley, rốt cuộc đã đạt được cái mà nó lăm le đạt được từ hồi mới lên ba, và rồi từ đó cứ bề ngang ngày càng ăn đứt bề cao.

Dudley Vernon lại tiếp tục nghiên cứu lá thư. Ông nói nhẹ như hơi thở:

“Quidditch! Quidditch là cái đồ khi gió gì hả?”

Harry cảm thấy bị đâm một nhát khó chịu nữa. Nó đáp gọn lỏn:

“Đó là một môn thể thao. Khi chơi thì cười trên cây chổi thần...”

“Thôi được rồi! được rồi!”

Dượng Vernon quát to. Harry nhận thấy, một cách miễn cưỡng, là ông dượng của nó trông có vẻ hoảng hốt hoang mang lắm. Rõ ràng là thần kinh của ông không chịu nổi âm thanh của những chữ như “chổi thần” vang lên trong phòng khách của mình. Ông né bằng cách vục đầu vào lá thư của bà Weasley nghiên cứu một lần nữa. Harry thấy môi của dượng cong lên mấy tiếng: “gợi lời phúc đáp của ông bà cho chúng tôi theo cách thông thường”. Ông vặc:

“Mụ muốn nói gì, ‘ cách thông thường’ là sao?”

“Dạ, thông thường đối với chúng con.”

Harry đáp và vội nói thêm trước khi bị dượng Vernon chặn họng:

“Dượng cũng biết mà, tức là bằng hộp thư cú. Đó là cách gửi thư thông thường của phù thủy.”

Dượng Vernon giận phát khùng lên như thế Harry vừa thốt ra một tiếng chữi thề thô tục. Run lên vì giận, dượng bắn một cái nhìn căng thẳng qua cửa sổ, như thể dượng lo là có một gã hàng xóm nào đó đang ịn tai lên kiếng cửa sổ mà nghe lén vậy.

Gương mặt dượng Vernon bây giờ tím lịm như màu trái mận, dượng rít lên:

“Tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi là không được nói tới những thứ phi tự nhiên dưới mái nhà của tao hả? Coi mày đứng đó kìa, trong những cái áo quần mà Petunia đã mặc lên cái con người vô ơn của mày...”

“Sau khi Dursley không thềm mặc nữa.”

Harry lạnh lùng tiếp lời. Và quả thực, nó đang mặc một cái áo cánh rộng đến nỗi nó phải xắn tay áo lên năm lần mới có thể sử dụng được bàn tay của nó. Còn vạt áo thì dài thòng tới đầu gối, phủ lượt thướt bên ngoài cái quần bò rộng lưng thùng như cái bao bố.

Dượng Vernon giận run lấy bầy:

“Mày không được nói với tao bằng cái giọng đó!”

Nhưng Harry không chịu đựng được trò này hơn nữa. Đã qua lâu rồi cái thời mà nó bị buộc phải nuốt nuốt cam chịu mọi luật lệ ngu ngốc trong ngôi nhà Dursley. Nó đã không thềm ăn kiêng theo Dursley, nó cũng sẽ không chịu để dượng Vernon cản trở nó đi coi trận đấu Cúp Quidditch Thế Giới, nếu như nó có thể làm được. Harry hít một hơi thở sâu rồi nói:

“Thôi được, con sẽ không xem Cúp Thế Giới. Bây giờ con đi được chưa? Chẳng là con còn một lá thư gửi chú Sirius mà chưa viết xong. Dượng cũng biết... đó là ba đỡ đầu của con.”

Nó đã làm tới. Nó đã nói những chữ kỳ diệu. Bây giờ thì cái màu tím lịm đã nhạt dần từng đốm trên gương mặt dượng Vernon, khiến cho cái mặt dượng trông giống như món kem trộn trái nho đen, mà lại trộn lộn xộn nữa chứ.

Dượng Vernon lắp bắp bằng cái giọng cố giữ bình tĩnh:

“Mày... mày... viết thư cho ... hử hả?”

Harry nhìn thấy trong con người của cặp mắt ti hí của dượng Vernon một nỗi sợ hãi bất chợt hiện ra. Harry nói như thể là chuyện ngẫu nhiên mà thôi:

“Dạ ... đúng vậy. Cũng lâu rồi chú ấy không biết con sống ra sao, dượng cũng biết mà, nếu chú ấy không có thư từ gì của con thì chú ấy có thể nghĩ này nọ không hay.”

Harry ngừng lại để thưởng thức hiệu quả những lời nói đó. Nó gần như có thể nhìn thấy bộ dây thều trong não dượng Vernon đang hoạt động dưới mớ tóc đen dày rẽ ngôi của dượng. Nếu mà dượng tìm cách ngăn Harry viết thư cho chú Sirius, thì chú Sirius sẽ nghĩ là Harry đang bị ngược đãi. Nếu mà dượng bảo Harry không được đi coi Cúp Quidditch Thế Giới thì nó sẽ viết thư kể cho chú Sirius, và chú sẽ biết là Harry đang bị ngược đãi thật. Vậy là chỉ có một điều dượng Vernon có thể làm được mà thôi. Harry có thể nhìn thấy cái kết luận đang hình thành trong đầu của dượng Vernon như thể gương mặt có bộ ria vĩ đại ấy trong suốt, nhìn thấu được tới bên trong. Harry cố gắng mỉm cười, giữ cho gương mặt hết sức thản nhiên. Và rồi...

“Ờ... thôi thì cũng được. Mày có thể đi coi cái đồ... cái thứ Cúp Thế Giới chết tiệt... ngu ngốc đó. Mày cứ viết thư báo cho cái... đám nhà Weasley tới đón mày, chứ tao không có thì giờ để đưa mày đi khắp làng khắp xóm được. Và mày cứ ở chơi với họ cho hết mùa hè. Mày cũng nhớ nói cho ... ba đỡ đầu của mày... nói là ... là mày đã đi khỏi đây rồi.”

Harry rạng rỡ ra mặt:

“Dạ, được mà.”

Nó quay lại, đi về phía cửa phòng khách, cố gắng tự trấn áp mình để khỏi phải nhảy cẫng lên và lộn vèo mấy vòng cho sướng chân. Nó sẽ được đi... nó sẽ được đi với anh em nhà Weasley, nó sẽ được đi coi trận chung kết Cúp Quidditch Thế Giới!

Ra tới ngoài hành lang, nó suýt đâm sầm vào Dursley. Thằng đó đang thập thò rình mò sau cánh cửa, rõ ràng là hy vọng nghe lén ba nó quạu cho Harry một trận. Thấy bộ mặt hớn hở toe toét cười của Harry, Dursley gần như bị sốc.

Harry nói:

“Bữa ăn sáng nay thật là tuyệt cú mèo há mày? Tao thấy no nê quá, mày no không?”

Cười vô cái vẻ kinh ngạc trên gương mặt của Dursley, Harry nhảy phóc ba bậc lên cầu thang, rồi phóng tuốt vô phòng ngủ của mình.

Điều đầu tiên mà nó nhận ra là Hedwig đã về. Con cú đó đang ngồi trong chuồng, chăm chú ngó Harry bằng đôi mắt màu hổ phách to cỡ cò, và chớp chớp cái mỏ theo cái kiểu ngụ ý rằng nó đang bức mình chuyện gì đó. Chính xác cái đang làm nó bức mình lộ rõ ngay tức thì.

“Ui da!”

Harry thốt kêu khi một trái banh quần vợt nhỏ, bằng da, màu xám, bay đùng vô một bên đầu nó đau điếng. Harry vừa xoa xoa chỗ đau một cách tức tối vừa nhìn lên xem cái gì mới chọi vô đầu nó, thì vừa kịp nhìn thấy một con cú nhí, nhí đến nỗi có thể nằm gọn trong lòng bàn tay. Con cú nhí đang bay xà quần một cách phấn khích trong phòng như một cái pháo bông lạc điệu. Vừa lúc đó Harry cũng nhận ra con cú đã thả một lá thư xuống ngay dưới chân nó. Harry cúi xuống, nhận ra ngay nét chữ của Ron, nó vội xé phong bì mở thư ra. Trong thư là những dòng chữ nguệch ngoạc viết tháu:

Harry – BA CÓ VÉ RỒI – Ái Nhĩ Lan đấu với Bungary, tối thứ hai. Má đang viết thư cho mấy người Muggle để xin phép đón bồ về nhà chơi. Có lẽ họ đã nhận được thư rồi, mình không biết bưu điện Muggle nhanh tới cỡ nào. Dù sao thì mình nghĩ mình sẽ gửi bức thư này bằng con Heo thì hơn.

Harry trợn mắt ngó chữ “Heo”, rồi ngược nhìn con cú nhí bây giờ vẫn còn đang bay vòng vòng quanh bóng đèn gắn trên trần phòng. Nó chưa từng thấy một con gì ít giống con heo hơn cái con Heo ấy. Không chừng chữ Ron tháu quá Harry đọc không ta. Nó quay lại đọc tiếp lá thư:

Cho dù bọn Muggle thích hay không thì tụi này cũng tới đón bồ đi, bồ không thể nào bỏ lỡ một trận tranh Cúp Quidditch Thế Giới được. Chỉ có ba má cho là cũng nên giả bộ xin phép họ trước thì tốt hơn. Nếu họ nói ừ thì gửi ngay tức khắc câu trả lời của bồ cho con Heo đem về, và tụi này sẽ đến đón bồ lúc 5 giờ ngày chủ nhật. Nếu họ nói không, thì bồ biểu con Heo quay về ngay tức thì và tụi này đành nào cũng đến đón bồ lúc 5 giờ ngày chủ nhật.

Hermione sẽ đến đây vào trưa nay. Anh Percy đã bắt đầu làm việc cho Bộ Hợp tác Pháp thuật Quốc tế. Nhớ đừng nói bất cứ điều gì đến ngoại quốc khi bồ đến ở đây, trừ khi bồ muốn nghe thuyết pháp chán chê đến rụng quần luôn.

Hẹn sớm gặp lại bồ.

Ron.

Con cú nhí bay thấp xuống và quần quần trên đầu Harry kêu lúu rúu những tiếng mà Harry lơ mơ đoán đó là những lời tự hào rằng nó đã giao thư đúng người nhận. Harry nói:

“Yên nào! Lại đây, tao cần mày đem thư hồi âm về.”

Con cú nhí bèn đậu trên nóc chuồng Hedwig, vỗ vỗ cánh. Hedwig ngược nhìn lên một cách lạnh lùng, như thể thách thức nó dám thử đến gần chút nữa không nào.

Harry một lần nữa lại chụp lấy cây viết lông đại bàng, vớ một tấm giấy da mới toanh, và viết:

Ron, diễn biến tốt đẹp, những người Muggle cho phép mình đi. Hẹn gặp bồ lúc 5 giờ chiều mai. Sốt ruột lắm, không thể đợi được nữa.

Harry.

Harry gấp bức thư này lại rất nhỏ, và hết sức khó khăn mới cột được bức thư vô chân con cú nhí, bởi vì con này cứ nhảy loi choi tại chỗ vì hồi hộp quá. Ngay khi bức thư được gài buộc an toàn rồi, con cú lại vút đi ngay. Nó lượn một vòng ra ngoài cửa sổ rồi phóng đi mất hút.

Harry quay lại con Hedwig. Nó hỏi con cú:

“Mày có muốn làm một cuộc hành trình dài không?”

Con Hedwig rúc lên một tiếng cú trang trọng hơi tự cao một tí.

Harry cầm lá thư trên bàn lên, nói:

“Mày có thể đem thư này đến cho chú Sirius không? À, khoan đã... để tao viết thêm mấy dòng.”

Harry mở tấm giấy da ra và vội vàng thêm vô mấy dòng tái bút:

Nếu chú muốn liên lạc với con, thì có lẽ con sẽ ở nhà bạn con, Ron, cho đến hết mùa hè. Ba của Ron đã kiếm được vé cho tụi con đi coi Cúp Quidditch Thế Giới!

Bức thư đã xong, Harry cột thư vô chân con Hedwig ; con cú vẫn đứng yên một cách bất thường, như thể nó quyết tâm chứng tỏ cho Harry thấy một hộp thư cú đích thực thì phải cư xử như thế nào mới là đúng đắn.

Harry bào Hedwig:

“Khi nào mày quay về thì tao sẽ đến ở nhà Ron, được chứ?”

Con cú mổ mổ ngón tay Harry một cách thân thiết, rồi, với một tiếng vút nhẹ nhàng, nó xòe đôi cánh bự

chàng và lao vút qua khung cửa sổ mở rộng.

Harry nhìn theo bóng con cú đến khi nó mất hút khỏi tầm mắt. Xong Harry bò xuống dưới gầm giường, tháo tấm ván lót sàn, kéo ra một cái bánh sinh nhật siêu bự. Nó ngồi trên sàn phòng ăn cái bánh, nhấm nháp niềm hạnh phúc đang trào dâng trong khắp chân thân. Nó đang được ăn bánh bông lan kem, trong khi Dursley thì chỉ được ăn bưởi. Hôm ấy là một ngày hè rực rỡ, và nó sẽ rời khỏi ngôi nhà trên đường Privet Drive vào ngày mai, cái theo trên trán nó bây giờ đã tuyệt đối bình thường, và nó sắp sửa được xem trận tranh Cúp Quidditch Thế Giới. Ngay lúc này thực khó mà có thể lo lắng về bất cứ chuyện gì – ngay cả về Voldemort.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Trở Lại Trang Trại Hang Sóc

Ngày hôm sau, vào lúc mười hai giờ, cái rương đựng đồ đi học của Harry đã được chất đầy các thứ đồ dùng học tập và tất cả những vật sở hữu quý giá của nó, như tấm áo khoác tàng hình mà nó thừa kế của ba nó, cây chổi thần Tia Chớp mà nó nhận được từ chú Sirius, tấm bản đồ trường Hogwarts đã được phù phép mà Fred và George đã nhượng cho nó hồi niên học trước. Nó đã dọn trống cái kho tàng thực phẩm bí mật của nó dưới tấm ván lót sàn dưới gầm giường, kiểm tra kỹ lưỡng mọi xó xỉnh và khe kẽ trong căn phòng ngủ của nó để không bỏ sót lại một cuốn sách thần chú hay cây viết lông ngỗng nào, đồng thời gỡ xuống tấm bảng đếm ngược ngày đến mừng một tháng chín, mà nó dùng để gạch bỏ từng ngày còn lại, tính cho chóng đến ngày trở về trường Hogwarts.

Không khí bên trong căn nhà số 4 đường Privet Drive cực kỳ căng thẳng. Việc một đám phù thủy quái dị sắp sửa đến ngôi nhà của họ làm cho cả gia đình Dursley bồn chồn lo lắng và cáu kỉnh. Dượng Vernon tỏ ra cảnh giác cao độ ngay khi Harry báo cho ông biết gia đình Weasley sẽ đến đón nó vào lúc 5 giờ chiều chủ nhật.

Dượng cầu nhàu ngay tức thì:

“Tao hy vọng mày nói trước với bọn người đó làm ơn ăn mặc cho đúng đắn. Tao đã từng thấy kiểu cách cả lũ tụi bây ăn mặc như thế nào rồi. Mấy người đó nên biết điều mà ăn mặc theo kiểu thông thường thì tốt hơn. Vậy thôi.”

Harry có một linh tính lờ mờ về một điềm chẳng lành. Nó hiếm khi nào nhìn thấy ông và bà Weasley mặc bất cứ thứ quần áo gì mà dượng Vernon gọi là “thông thường”. Con cái nhà Weasley có thể mặc đồ Muggle vào những ngày nghỉ lễ, nghỉ hè, nhưng ông và bà Weasley thì thường mặc áo chùng dài với nhiều mức độ xộc xệch, cũ kỹ khác nhau. Harry không phiền hà gì chuyện hàng xóm của nhà Dursley sẽ nghĩ gì, nhưng nó rất lo lắng, không biết gia đình Dursley có thể đối xử thô lỗ với gia đình Weasley đến mức nào nếu như họ xuất hiện giống những hình ảnh tồi tệ nhất mà dân Muggle nghĩ về phù thủy.

Dượng Vernon đã mặc vô bộ com-lê xịn nhất của dượng. Đối với một số người, điều này mang ý nghĩa một sự nhiệt liệt chào mừng, nhưng Harry biết tổng dượng Vernon làm vậy chỉ nhằm gây ấn tượng oai vệ và đáng nể. Ngược lại, Dursley trông có vẻ co ro lại phần nào. Ấy không phải vì vụ ăn kiêng rồi cuộc cũng có hiệu quả, mà vì nhờ Dursley khiếp hãi quá. Dursley đã biết sợ từ lần nó gặp một phù thủy người lớn hằn hoi và bị làm cho mọc một cái đuôi heo quần tít thò ra dưới đũng quần, rồi dượng Vernon cùng dì Petunia

đã phải đem nó tới bệnh viện, tốn khối tiền để giải phẫu cắt bỏ cái đuôi đó đi. Vì vậy cũng không đáng ngạc nhiên lắm khi thấy Dursley cứ chốc chốc lại lo lắng đưa tay ra sau sờ mông, và len lén đi từ phòng này qua phòng khác, để mà khỏi phải luôn luôn trình ra cái bia cũ cho kẻ thù ngấm vào.

Bữa ăn trưa gần như là một bữa ăn lạng lẽ. Dursley thậm chí cũng không phản đối mấy món ăn (phô mai không béo làm từ sữa đã gạn kem và cây tây xay nhuyễn). Dì Petunia hầu như không ăn uống gì cả. Hai tay của dì Petunia khoanh lại, môi thì mím chặt, cà có vẻ như dì đang nhai chính cái lưỡi của dì, như thể nuốt ngược những lời chửi bới giận dữ mà dì chỉ muốn trút lên đầu Harry mà thôi.

Dượng Vernon quát qua bàn ăn:

“Chắc là họ lái xe hơi đến hả?”

Harry đáp:

“Ờ...”

Nó đã quên nghĩ tới chuyện đó. Làm thế nào mà gia đình Weasley đi đón nó đây? Họ đâu còn chiếc xe nào nữa; kể từ khi chiếc Ford Anglia cũ rích mà họ sở hữu bỏ đi hoang trong khu Rừng cấm ở Hogwarts. Nhưng mà năm ngoái ông Weasley đã mượn được xe của Bộ Pháp Thuật ; thì cũng có thể hôm nay ông cũng làm như vậy chẳng?

Harry nói:

“Con nghĩ là bằng xe hơi ạ.”

Dượng Vernon khọt khẹt sau hàm ria rậm rạp. Thông thường, dượng Vernon sẽ hỏi ông Weasley sẽ lái loại xe gì; dượng có khuynh hướng đánh giá con người dựa theo cái xe mà họ lái to cỡ nào và mắc bao nhiêu. Nhưng Harry ngờ rằng nếu mà ông Weasley có lái một chiếc xe hơi xịn hiệu Ferrari, thì cũng chưa chắc được dượng Vernon đánh giá cao.

Gần hết buổi trưa đó Harry ở miết trong phòng ngủ của mình. Nó không thể nào chịu đựng được cảnh dì Petunia cứ chốc chốc lại dòm qua khe màn cửa nhìn ra đường như thể mới được nghe thông báo rằng có một con tê giác đã sống chuồng. Cuối cùng, lúc 5 giờ kém 15, Harry đi xuống cầu thang, vào phòng khách.

Dì Petunia đang dựng thẳng mấy cái gối dựa lên với một vẻ bất đắc dĩ. Dượng Vernon thì giả dò đọc báo, nhưng đôi mắt nhỏ tí hí của dượng không hề chuyển động, và Harry chắc mèm là dượng đang thực sự cố hết sức để lắng nghe âm thanh của một chiếc xe hơi đang đến gần. Dursley thì cố nhét toàn thân nó cho lọt vô cái ghế bành, những ngón tay ú na ú nần của nó luồn xuống dưới, ôm chặt cái mông. Harry không thể chịu được sự căng thẳng: nó bỏ căn phòng đi ra và đến ngồi trên bậc thềm của hành lang dẫn đến cửa ra vào, mắt nó chùng đồng hồ và tim đập dồn dập vì hồi hộp và lo lắng.

Nhưng năm giờ... rồi quá năm giờ... Dượng Vernon, toát mồ hôi trong bộ com-lê của dượng, phải mở cửa chính, thò đầu ra đảo dắc nhòm lên nhòm xuống con đường, rồi nhanh chóng thụt đầu vô. Dượng sừng sộ với Harry:

“Họ tới trễ quá đó!”

Harry nói:

“Cháu không biết. Có thể... ơ... tại kẹt xe... hay có chuyện gì đó.”

Năm giờ mười... rồi năm giờ mười lăm... Harry bắt đầu cảm thấy bây giờ chính nó cũng bắt đầu lo lắng. Lúc năm giờ rưỡi, nó nghe dượng Vernon và dì Petunia nói chuyện rù rì một cách căng thẳng với nhau trong phòng khách:

“Thật không biết nể nang ai hết.”

“Lỡ như chúng ta có một cái hẹn với ai khác thì sao?”

“Có lẽ họ tưởng là họ đến trễ thì chúng ta sẽ mời họ ăn tối luôn chắc!”

“Hừm, đừng có mà hòng.”

Dượng Vernon nói, Harry nghe tiếng dượng đứng lên và bắt đầu đi qua đi lại trong phòng khách:

“Họ sẽ nhận thẳng nhỏ và đem đi, sẽ không có chuyện cà kê dê ngỗng ở đây. Đó là nói chuyện họ có đến ấy. Không chừng họ nhằm ngày. Anh dám nói loại người như họ không biết đến cái sự đúng giờ. Cho dù là lý do đó hay vì họ lái một chiếc xe cà tàng đang bị hỏng... ÁÁÁÁAAAAAAAAA!”

Harry nhảy dựng lên. Từ bên kia cánh cửa phòng khách vọng ra tiếng gào của cả ba người nhà Dursley đang cuống cuồng hoảng hốt bắn loạn ở một góc phòng. Chỉ trong tích tắc sau đó là Dursley phóng như bay ra hành lang với vẻ kinh hoàng lộ rõ trên nét mặt.

Harry hỏi:

“Cái gì vậy? Có chuyện gì vậy?”

Nhưng Dursley không có vẻ gì là còn có thể mở miệng ra nói được. Hai tay vẫn còn vòng ôm đít, nó lạch bạch đi thiệt nhanh vô trong nhà bếp. Harry vội vã đi vô phòng khách.

Ở đó, từ đằng sau cái lò sưởi đã bị bịt kín lại bằng ván, vốn chỉ còn mấy cục than giả gắn điện ở phía trước, những tiếng giộng thành thịch và những tiếng cào xột xoạt vang lên không ngớt.

Dì Petunia đã lùi lại sát tường, hoảng sợ, ngó trừng trừng cái lò sưởi đã bị xây bít, thở hổn hển:

“Cái gì vậy? Cái gì vậy anh Vernon?”

Nhưng mà họ chỉ bị hoang mang trong vài giây mà thôi. Từ bên trong lò sưởi vang lên tiếng nói:

“Ui da! Fred! Đừng... trở lại, trở lại đi, có sự nhầm lẫn gì đây nè... biểu George đừng... Ối! George, đừng, ở đó không có chỗ, trở lại ngay, và bảo Ron...”

“Ba ơi, không chừng Harry có thể nghe tiếng chúng ta... biết đâu nó có thể giúp chúng ta ra...”

Có tiếng nằm đấm động mạnh vào tấm ván phía sau ngọn lửa điện.

“Harry! Harry, bồ có nghe tiếng tụi này không?”

Hai vợ chồng nhà Dursley quay lại dồn Harry như hai con sói dồn mồi chúng đang săn. Dượng Vernon gầm gừ:

“Cái gì vậy? Chuyện gì đang xảy ra hả?”

Harry cố gắng nén một trận cười như điên để giải thích:

“Họ... họ tìm cách đến đây bằng bột Floo. Họ đi bằng lửa... nhưng mà dượng đã xây bít lò sưởi lại... khoan đã...”

Harry đi đến gần lò sưởi và gọi xuyên qua mấy tấm ván bít:

“Bác Weasley ơi? Bác có nghe tiếng cháu không?”

Tiếng giọng ầm ầm ngừng lại. Ai đó bên trong ống khói lò sưởi nói:

“Suyt!”

“Bác Weasley ơi, cháu là Harry đây... lò sưởi đã bị bít kín rồi, bác không thể nào đi xuyên qua được đâu.”

Tiếng ông Weasley vang lên:

“Khỉ gió! Mắc mớ gì mà họ lại đi bít kín cái lò sưởi kia chứ?”

Harry giải thích:

“Họ có lò sưởi điện.”

Giọng ông Weasley trở lên thích thú:

“Vậ hả? Cháu nói điện hả? Có đồ cắm điện phải không? Hay lắm, bác phải xem cái đó mới được... để nghĩ coi... À, Ron!”

Bây giờ nghe được giọng Ron lẫn trong giọng những người khác:

“Chúng ta làm gì đồn cục ở đây vậy? Bộ có cái gì trục trặc sao?”

Kế đến là Fred, đầy vẻ châm biếm:

“Ôi, đâu có gì đâu, Ron. Đây chính xác là nơi chúng ta muốn đến mà.”

Giọng của George nghe hơi nghèn nghẹn như thể nó bị ép bẹp dí vô bức tường:

“Ừ, chúng ta đang bước vào đoạn đời khốn đốn đây.”

Ông Weasley phân vân nói:

“Thôi các con... ba đang nghĩ xem có cách gì. Ừ, phải... chỉ còn một cách... Harry, cháu đứng lùi lại!”

Harry lùi ra sau cái ghế nệm dài. Nhưng dượng Vernon lại di chuyển về phía trước. Dượng hét vô cái lò sưởi:

“Chờ một chút! Chính xác là mấy người định làm cái gì...”

ẦM!

Cái lò sưởi bằng điện văng mạnh, bắn ngang qua căn phòng khi tấm ván đóng bít lò sưởi bung ra, tổng ông Weasley, Fred, George và Ron ra cùng với một đám mây gạch vụn và bần mạt cửa. Dì Petunia thét lên và ngã bật ra té xuống cái bàn để uống cà phê. Dượng Vernon kịp đỡ dì Petunia trước khi dì lăn xuống sàn nhà, há hốc mồm, thờ hồn hển, trừng mắt ngó và nói không nên lời với cha con nhà Weasley, người nào người nấy đầu tóc đều đỏ hoe, kể cả Fred và George, hai đứa giống hệt nhau đến cái tàn nhang chót.

Ông Weasley cũng thờ hồn hển, vừa phúi tro bụi bám trên cái áo chùng màu xanh lá cây của ông, vừa đeo cặp mắt kiếng ngay ngắn lại:

“Tốt hơn rồi! A, chắc hẳn ông bà chị đây là dì dượng của cháu Harry hả?”

Ông Weasley di chuyển cái thân hình gầy gò cao lêu nghêu và sói sọi về phía dượng Vernon, bàn tay ông giơ thẳng ra, nhưng dượng Vernon lùi lại nhiều bước, kéo theo dì Petunia. Dượng Vernon không thể thốt lên được lời nào. Bộ com-lê bảnh nhất của dượng phủ đầy bụi vụn vôi vữa. Bụi bám cả trên mái tóc và râu ria khiến cho dượng trông có vẻ như vừa già thêm ba chục tuổi.

Ông Weasley hạ tay xuống, ngoảnh nhìn lại cái lò sưởi banh ta lông:

“Ơ... Thiệt tình... xin lỗi về cái vụ đó nha. Lỗi tại tôi hết. Hồi nào tới giờ tôi chưa từng gặp cái chuyện là mình vô đầu này mà không ra được đầu kia. Ông anh hiểu không, tôi đã nổi lò sưởi của ông anh vô mạng Floo... chỉ một buổi trưa thôi, để tụi tôi có thể đón Harry. Lò sưởi của dân Muggle thì đúng ra không được phép nổi mạng, nói nghiêm túc đấy. Nhưng mà tôi đã có một cuộc tiếp xúc khá được việc với Ủy ban Điều phối Floo và họ đã nổi mạng giúp tôi. Tuy nhiên đừng lo lắng quá, tôi sẽ dàn xếp lại đầu ra đó trong nháy mắt thôi mà. Tôi sẽ nhóm lại ngọn lửa để đưa mấy đứa nhỏ về, và rồi tôi sẽ sửa lại lò sưởi cho ông anh trước khi tôi độn thổ.”

Harry sẵn sàng đánh cá là dì dượng Dursley chẳng hiểu một tý gì trong những điều ông Weasley vừa nói. Hai người ấy vẫn còn há hốc mồm nhìn ông Weasley, hoảng sợ chết đứng luôn.

Dì Petunia tuy đã gượng đứng lên được nhưng vẫn còn núp sau lưng chồng.

Ông Weasley vui vẻ nói:

“Harry! Chào cháu, cháu chuẩn bị rương hòm sẵn sàng chưa?”

Harry nhe răng cười, nói:

“Dạ, còn để trên lầu đó bác.”

Fred nói ngay:

“Để tụi mình đi lấy cho.”

Fred và George đi ra khỏi phòng sau khi nháy mắt với Harry. Tụi nó biết phòng của Harry ở đâu, bởi vì tụi nó đã từng giải thoát Harry một lần vào lúc đêm hôm khuya khoắt. Harry ngờ là Fred và George muốn kiểm cơ hội ngó qua cậu Dursley một cái. Tụi nó đã nghe Harry kể nhiều về cậu ấm này.

Ông Weasley nói, trong khi hai tay hơi vung vẩy, cố gắng tìm lời phá tan sự im lặng khó chịu trong căn phòng:

“Chà... chỗ của ông anh bà chị đây rất... ư... a... xinh đẹp.”

Bởi vì căn phòng thường khi sạch bóng này bây giờ đã ngổn ngang bụi vụn vôi vữa, nên lời khen tặng này không được vợ chồng nhà Dursley hào hứng đón nhận lắm. Gương mặt dượng Vernon một lần nữa lại trở lên tím ngắt, và dì lại bắt đầu nhai nhai cái lưỡi của dì. Tuy nhiên cả hai dường như quá sợ hãi đến nỗi không nói được lời nào cho ra lời.

Ông Weasley nhìn ngắc xung quanh. Ông vốn khoái mọi thứ liên quan đến dân Muggle. Harry thấy ông háo hức muốn xem xét cái máy truyền hình và cái đầu máy video. Ông nói với vẻ hiểu biết:

“Mấy thứ này chạy bằng điện, phải không? Ờ, đúng rồi. Có mấy đồ cắm điện đây nè. Tôi sưu tầm ồ cắm điện, ông anh à...”

Ông Weasley nói thêm với dượng Vernon:

“Và pin nữa. Tôi có một bộ sưu tập pin lớn lắm. Bà vợ tôi tưởng tôi điên, nhưng mà kệ bà.”

Dượng Vernon hiển nhiên nghĩ là ông Weasley điên. Dượng nhích nhẹ về bên phải, che khuất đi Petunia khỏi tầm nhìn của ông Weasley như thể dượng cho là ông Weasley có thể bất thành linh tấn công họ vậy.

Dursley bỗng nhiên chạy vô phòng khách. Harry nghe tiếng lục cục lạch cạch của cái rương của nó trên cầu thang, và chắc là tiếng động đó đã làm cho Dursley hoảng hồn chạy ra khỏi nhà bếp. Dursley nép sát tường, giương đôi mắt hãi hùng nhìn chòng chọc ông Weasley, cố gắng men tới bên cha mẹ nó để núp bóng. Không may là tấm thân bò mộng của dượng Vernon tuy đủ để che đi Petunia còm nhom, nhưng không thể nào bao bọc cả Dursley.

Ông Weasley dừng cảm khời mào một cuộc trò chuyện nữa:

“A, đây là người anh họ của cháu hử, Harry?”

Harry nói:

“Dạ đó là Dursley.”

Harry và Ron trao đổi nhau một cái nhìn thật nhanh rồi tránh không nhìn nhau mà nhìn đi chỗ khác ngay, cố gắng nín cười muốn chết luôn. Dursley vẫn còn dùng hai tay bịt chặt cái miệng như thể sợ nó rớt mất. Tuy nhiên ông Weasley hình như không quan tâm thực lòng đến hành vi đặc biệt của Dursley. Thật ra, căn cứ vào cái giọng mà ông Weasley nói với Dursley, Harry tin chắc là ông nghĩ Dursley là thằng điên, y như kiểu gia đình Dursley nghĩ về ông Weasley vậy, có khác chẳng là ông Weasley cảm thấy cảm thông thằng nhỏ chứ không sợ hãi. Ông ôn tồn hỏi:

“Nghỉ hè vui không, Dursley?”

Dursley bật khóc thút thít. Harry thấy hai tay Dursley siết chặt hơn cái miệng bè bè của nó.

Fred và George đã trở lại phòng khách, mang theo cái rương của Harry. Khi bước vào phòng, hai đứa đảo mắt nhìn quanh và thấy Dursley. Gương mặt tui nó cùng phát tỏa nụ cười quái quỷ y chang nhau.

Ông Weasley nói:

“Thôi xong rồi, bây giờ đi thôi.”

Ông xắn tay áo chùng lên và rút ra cây đũa phép. Harry thấy cả nhà lụi sát tường và dồn thành một cục.

Ông Weasley chĩa cây đũa phép vào cái lỗ trên bức tường phía sau ông.

Những ngọn lửa xanh lập tức bùng lên trong lò sưởi, reo vui lép bép như thể lửa vẫn cháy cả giờ đồng hồ từ nãy đến giờ. Ông Weasley lại móc từ trong túi áo chùng ra một cái bị rút dây, tháo dây ra, bốc một nhúm bột trong túi ra, thả vào ngọn lửa, khiến lửa bùng sáng lên màu ngọc bích và ngọn lửa vươn lên cao hơn.

Ông Weasley nói:

“Fred, con đi trước đi.”

Fred nói:

“Đi ngay. Ý mà... xí quên...”

Một bịch kẹo rớt ra khỏi túi áo của Fred văng tung tóe xuống sàn, mấy viên kẹo tròn to ngon lành gói trong giấy màu rực rỡ lăn đi bốn phương tám hướng.

Fred lồm cồm bò quanh sàn, hốt mở kẹo cho vô túi áo, rồi vui vẻ vẫy tay chào gia đình Dursley, bước tới trước, đi thẳng vô ngọn lửa, hô to:

“Trang trại Hang Sốc.”

Dì Petunia há hốc miệng và khê giật bắn người lên. Chỉ nghe một tiếng vút là Fred biến mất.

Ông Weasley nói:

“Bây giờ đến George, con và cái rương.”

Harry giúp George khiêng cái rương đi vào ngọn lửa và dựng cái rương đứng lên để cho George tiện tay giữ nó chắc hơn. Thế rồi một tiếng vút thứ hai vang lên, George vừa nói “Trang trại Hang Sốc” là biến mất.

Ông Weasley nói:

“Tới con đó, Ron.”

Ron vui vẻ nói với gia đình Dursley:

“Hẹn gặp lại.”

Nó cười toét miệng với Harry và bước vào ngọn lửa, hét to: “Trang trại Hang Sốc” rồi biến luôn.

Bây giờ chỉ còn lại ông Weasley và Harry. Harry nói:

“Ờ... Tạm biệt...”

Gia đình Dursley không nói tiếng nào. Harry đi tới gần ngọn lửa, nhưng nó vừa tới mép lửa thì ông Weasley đưa một bàn tay hộ pháp ra nắm lưng áo nó kéo lại. Ông Weasley nhìn ra đình Dursley với vẻ ngạc nhiên:

“Harry chào tạm biệt gia đình đấy, ông anh bà chị không nghe thấy sao?”

Harry nói nhỏ với ông Weasley:

“Không hề gì, thiệt tình con cũng chẳng bận tâm.”

Ông Weasley vẫn không buông bàn tay ra khỏi vai Harry. Ông nói với dượng Vernon một cách phẫn nộ:

“Mãi tới mùa hè năm sau ông anh mới gặp lại cháu trai của mình. Chắc chắn là ông muốn nói lời dằn dò tạm biệt nó chứ!”

Gương mặt dượng Vernon co thắt tức tối. Cứ nghĩ là dượng đang bị lên lớp bởi một thằng cha vừa làm nổ tung một nửa căn phòng khách của mình cũng đủ làm cho dượng tức trào máu. Nhưng cây đũa phép vẫn nằm trong bàn tay của ông Weasley, dượng Vernon đành nói, một cách hết sức bồn chồn sốt ruột, sau khi liếc nhanh đôi mắt ti hí qua cái đầu đũa phép:

“Ờ... tạm biệt.”

Harry đặt một bàn chân vô ngọn lửa xanh biếc, cảm thấy dễ chịu như hít một hơi thở ấm áp. Nó nói:

“Hẹn gặp lại.”

Nhưng, ngay lúc đó, một tiếng nồn ọe òng ọc chột vang lên ngay sau lưng Harry, và dì Petunia phát gào thét hãi hùng.

Harry xoay người lại. Dursley không còn đứng đằng sau ba má nó nữa. Nó đang quỳ bên cạnh cái bàn cà phê, nồn ọe và khắc ra một vật nhầy nhựa màu tím dài chừng ba tấc đang thò ra từ trong miệng nó. Sau một giây ngỡ ngàng, Harry nhận ra cái vật dài ba tấc đó chính là cái lưỡi của Dursley. Và trên sàn nhà, trước mặt Dursley là một miếng giấy màu sắc rực rỡ dùng để gói viên kẹo bơ cứng.

Dì Petunia nhào ngay xuống cạnh Dursley, nắm cái chót lưỡi sưng vù của cậu quý tử, cố gắng kéo nó ra khỏi miệng; không có gì đáng ngạc nhiên là Dursley lại càng la làng và khắc nhổ, phun phì phì một cách thể thảm hơn bao giờ hết, rồi thằng nhỏ tìm cách vùng ra khỏi tay bà má. Dượng Vernon thì gào thét và vung vẩy tứ tung hai cánh tay, còn ông Weasley thì cũng ra sức hét thiệt là to cốt để cho mọi người đều nghe

được:

“Đừng có lo! Để tôi giải quyết cho!”

Ông vừa hét vừa giơ cây đũa phép thẳng tới trước và đi về phía Dursley, nhưng dì Petunia càng gào thét khủng khiếp hơn rồi nhào lên mình Dursley để che chắn cho nó khỏi bùa phép của ông Weasley.

Ông Weasley nản chí, kêu lên:

“Không! Thiệt mà! Chỉ là một phương pháp đơn giản thôi... chỉ tại viên kẹo bơ cứng... thằng Fred con trai tôi... một trò đùa quái ác thôi... chỉ là bùa Sừng Tù Vù ấy mà... Ít nhất, tôi nghĩ là nó... Xin làm ơn để tôi giải bùa...”

Nhưng chẳng những không được chấn an, cả gia đình Dursley càng thêm bấn loạn; dì Petunia khóc lóc như điên như khùng, kéo giựt cái lưỡi của Dursley như muốn giật phứt nó ra cho rồi. Dursley có vẻ như chết ngạt tới nơi vì sức ép của cả má nó lẫn cái lưỡi. Dượng Vernon, hoàn toàn mất bình tĩnh, chụp một cái bình sứ đặt trên đầu tủ buýp-phê, chọi thiệt mạnh vào ông Weasley. Ông Weasley thụp đầu tránh được, khiến cho món đồ trang trí xinh đẹp ấy bể tan tành trong đồng gạch vụn của lò sưởi đã bị nổ trước đó.

Ông Weasley tức giận vung cây đũa phép loạn xạ:

“Nghe đây! Thiệt tình! Tôi đang cố gắng để giúp đỡ các người mà! “

Dượng Vernon gào thét như một con hà mã bị thương, tay dượng lại chụp một món đồ trang trí khác.

Ông Weasley bèn la to:

“Harry! Cháu đi đi! Cháu cứ đi trước đi!”

Cây đũa phép của ông chĩa vào dượng Vernon:

“Tôi sẽ giải quyết vấn đề này!”

Harry không muốn bỏ lỡ cuộc vui chút nào hết, nhưng món đồ sứ xinh đẹp thứ hai của dượng Vernon chỉ xém chút xíu là trúng vô đầu nó, bay véo sườn qua tai trái của nó, và khi nó lấy lại được thăng bằng, nó nghĩ tốt nhất là cứ để mặc tình hình này cho ông Weasley xoay sở. Harry bước vô ngọn lửa, ngoái đầu lại nhìn một cái rồi hô “Trang trại Hang Sóc!”

Cảnh cuối cùng của căn phòng khách trượt nhanh qua mắt mà Harry còn thấy được là ông Weasley dùng cây đũa phép làm nổ cái bình trang trí thứ ba của dượng Vernon ngay trong tay dượng. Dì Petunia rống lên và nằm đè lên Dursley để che chở cho nó, còn cái lưỡi của Dursley thì lè ra ngúc ngoắc quanh quẩn như một con rắn nhầy nhụa bụi bành ki nái. Nhưng ngay sau đó Harry bắt đầu xoay tít cực nhanh, phòng khách

nhà Dursley vút qua khỏi mắt nó trong một đợt lửa xanh ngọc bích bùng mạnh lên.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Mánh Phù Thủy Nhà Weasley

Harry xoay càng lúc càng nhanh hơn, hai cùi chỏ của nó ép chặt vô hai bên sườn, những lò sưởi mờ mờ xẹt vút qua, cho đến khi nó bắt đầu cảm thấy muốn bệnh, phải nhắm mắt lại. Sau đó, khi nó rút cuộc cảm thấy mình đang trôi chậm lại, nó giơ tay ra và dừng lại đúng lúc để khỏi bị té sấp vô cái lò sưởi trong nhà bếp của gia đình Weasley.

Fred đưa một tay ra kéo Harry đứng lên, hồi hộp hỏi:

“Nó có ăn không?”

Harry đứng thẳng lên:

“Có. Mà đó là cái gì vậy?”

Fred rạng rỡ đáp:

“Kẹo bơ Lưỡi-Phù đó mà. George với anh đã phát minh ra món đó, mà suốt mùa hè tụi anh kiếm hoài chưa ra được người để thử nghiệm...”

Một trận cười ngã nghiêng ngã ngựa bùng nổ trong căn nhà bếp nhỏ xíu. Harry ngó quanh và thấy Ron cùng George đang ngồi cạnh cái bàn gỗ mòn vẹt với hai người tóc đỏ mà trước đây nó chưa từng gặp, mặc dù thoạt nhìn là nó biết ngay đó là ai: nhất định đó là anh Bill và anh Charlie, hai người anh lớn nhất trong gia đình Weasley.

Người gần nó hơn trong hai người đó lên tiếng hỏi:

“Em khỏe không, Harry?”

Anh ta cười với Harry và chìa ra một bàn tay to bè. Harry bắt bàn tay đó, cảm nhận được những cục chai sần và những vết bong rộp dưới những ngón tay của mình. Vậy chắc đây là anh Charlie, người chuyên làm việc với rồng ở Rumani. Vóc người anh Charlie cũng giống như hai đứa sinh đôi, thấp hơn và chắc nịch hơn so với Ron và anh Percy – những người dài đòn, ốm và cao lêu nghêu. Anh Charlie có một gương mặt rộng, đôn hậu, lại đầy nét phong trần, và nhiều đốm tàn nhang đến nỗi làn da nâu đi như bị rám nắng. Hai cánh tay anh Charlie cuộc đầy cơ bắp, và một trong hai cánh tay ấy bị một vết phỏng bóng láng.

Anh Bill đứng dậy mỉm cười và cũng bắt tay Harry. Có thể nói bề ngoài của anh Bill khiến cho Harry phải ngạc nhiên. Harry biết rằng anh Bill làm việc cho nhà băng Gringotts và anh từng là Thủ lĩnh Nam sinh ở trường Hogwarts ; nên Harry luôn luôn tưởng tượng về anh Bill như một phiên bản già hơn của anh Percy: rối rít nặng nề lên về chuyện vi phạm luật lệ và khoái làm ra vẻ ta đây đại ca với tất cả mọi người chung quanh. Thế nhưng, anh Bill lại rất ư... chịu chơi – thiệt tình là không còn chữ nào khác hơn để diễn tả cho chính xác. Anh cao nhé, tóc dài được anh cột lại thành một chùm như đuôi ngựa. Anh đeo một cái bông tai trông giống như một cái răng nanh toòng teng dưới dải tai. Quần áo anh Bill đang mặc thì không thể nào lạc quẻ trong một đại nhạc hội Rock, trừ một chi tiết mà Harry chú ý là anh mang giày da rồng sống chứ không phải da thuộc thông thường.

Mọi người chưa kịp nhìn thấy thêm gì nữa thì bỗng có tiếng nổ lụp bụp yếu ớt, và rồi ông Weasley đột nhiên hiện ra từ trong không khí, đứng sát vai George. Ông đang nổi một cơn tam bành thịnh nộ mà Harry chưa từng thấy bao giờ. Ông quát:

“Cái trò đó vui quá hén, Fred? Con cho cái thằng nhóc Muggle đó ăn cái thứ quái gì trên cõi đời này vậy hả?”

Fred đáp với một nụ cười quái quỷ:

“Con đâu có cho nó ăn cái gì đâu? Con chỉ ... làm rớt bịch kẹo... nó ăn là lỗi của nó đó chứ, con có bao giờ biểu nó ăn đâu?”

Ông Weasley gầm lên:

“Con cố tình làm rớt! Con có biết là thằng nhóc Muggle đó sẽ ăn, con biết là nó đang ăn kiêng...”

George háo hức hỏi:

“Mà cái lưỡi của nó phũ lớn cỡ nào lận ba?”

“Đợi nó dài tới một thước hai rồi ba má thằng nhỏ mới chịu cho ba làm co ngắn lại.”

Harry và anh em nhà Weasley lại phá ra cười rần. Ông Weasley hét:

“Đó không phải là chuyện để tụi bay cười! Chơi cái kiểu đó chỉ tổ làm hỏng be bét các mối quan hệ giữa phù thủy và Muggle! Ba đã dành cả nửa đời mình để vận động chống lại sự ngược đãi dân Muggle, vậy mà chính các con trai của ba...”

Fred phản nộ nói:

“Con làm vậy không phải vì nó là dân Muggle!”

George tiếp lời:

“Không hề. Tụi con làm vậy vì nó là một thằng nhóc ưu hiếp đáp người khác. Đúng không, Harry?”

Harry nhiệt liệt tán thành:

“Đúng vậy đó thưa ông Weasley.”

Ông Weasley vẫn còn giận:

“Đó không phải là một cái cớ! Tụi bây cứ chờ đó, tao sẽ nói cho má bây biết!”

“Nói cho má biết cái gì?”

Một giọng nói vang lên đằng sau lưng ông Weasley. Bà Weasley vừa mới đi vào bếp. Bà là một phụ nữ thấp đậm, mũm mĩm, có nét mặt rất phúc hậu, mặc dù lúc này đôi mắt của bà nheo lại một cách đầy ngờ vực.

Nhìn thấy Harry, bà Weasley mỉm cười:

“A, Harry, chào cưng!”

Đôi mắt của bà ngay sau đó quắc sang phía ông chồng:

“Anh Arthur, nói cho em biết đi, chuyện gì vậy?”

Ông Weasley lúng túng. Harry có thể nói chắc là cho dù ông Weasley tức giận với Fred và George đến thế nào đi chăng nữa, ông cũng không thực sự có ý định “méc” bà Weasley về chuyện gì đã xảy ra.

Trong khi ông Weasley đưa mắt nhìn vợ với vẻ lo lắng thì căn phòng im phăng phắc. Bỗng nhiên cửa nhà bếp sau lưng bà Weasley mở ra và hai cô bé xuất hiện. Một cô nàng có mái tóc nâu xù và mấy cái răng cửa hơi to là người bạn thân nhất của Ron và Harry: cô nàng Hermione Granger. Cô bé kia tóc đỏ hoe, người nhỏ nhắn, là em gái của Ron, em Ginny. Cả hai cô bé mỉm cười với Harry. Harry mỉm cười lại với họ, khiến cho Ginny thẹn đỏ cả người. Cô bé này rất ngưỡng mộ và khăng khít với Harry kể từ dịp Harry đến thăm trang trại Hang Sốc lần trước.

Bà Weasley lặp lại, với một kiểu nói hơi đáng gờm:

“Anh Arthur, nói cho em biết đi, chuyện gì vậy?”

Ông Weasley làu bàu:

“Không có gì đâu, Molly à. Fred và George chỉ... mà anh cũng đã rầy tụi nó xong rồi...”

Bà Weasley hỏi:

“Lần này tụi nó lại làm trò gì nữa? Nếu lại xảy ra bất cứ trò gì dính dáng đến Mánh phù thủy nhà Weasley ...”

Hermione đứng ở ngạch cửa nhà bếp, lên tiếng:

“Sao bồ không chỉ cho Harry biết phòng ngủ của bạn ấy, Ron?”

Ron nói:

“Nó biết chỗ ngủ rồi. Trong phòng mình ấy, năm ngoái nó đã ngủ ở đó...”

Hermione nhấn mạnh:

“Vậy tất cả tụi mình đi đi.”

Ron hiểu ý:

“Ờ... Phải đó!”

George bèn nói:

“Cho tụi này đi cùng với.”

Bà Weasley nạt:

“Con ở yên đó.”

Harry và Ron rón rén đi ra khỏi nhà bếp, rồi tụi nó cùng Hermione và Ginny đi dọc hành lang đẹp tề xong đi lên những cái cầu thang ọp ẹp, ngoằn ngoèo, dựng lắt lẻo khắp nhà để lên tới những tầng lầu trên cùng.

Lúc tụi nó đang leo lên lầu, Harry hỏi:

“Mánh phù thủy nhà Weasley là cái gì vậy?”

Cả Ron và Ginny cùng bật cười, mặc dù Hermione chẳng hề nhếch môi.

“Lúc má dọn dẹp phòng anh Fred và anh George, má lượm được cái mớ đơn đặt hàng đó. Mấy cái danh mục giá cả dài liệt kê những thứ mà hai anh đã phát minh ra. Bồ biết mà, toàn là thứ đồ quậy. Đũa phép giả, kẹo bánh bịp, cả đồng thứ. Kể ra xuất sắc thiệt, mình chưa từng bào giờ biết chuyện mấy anh phát minh này nọ...”

Ginny nói thêm:

“Cả nhà thường nghe tiếng nổ trong phòng của mấy ảnh, từ lâu rồi, nhưng đâu có ai dè mấy ảnh phát minh thiệt. Cả nhà cứ tưởng mấy ảnh khoái nổ đi dùng chơi thôi.”

Ron nói:

“Chỉ có điều, hầu hết... thiệt ra là tất cả... mấy thứ đồ đó đều hơi nguy hiểm. Và bồ biết gì không? Hai ảnh đang dự định bán mấy thứ đó ở trường Hogwarts để kiếm chút đỉnh tiền tiêu vặt, làm cho má nổi điên với mấy ảnh luôn. Má nói hai ảnh không được phép làm ra thêm bất cứ một món gì thuộc loại đó nữa, và má đốt hết ba mớ đơn đặt hàng của hai ảnh... Dù thế nào thì má cũng giận hai ảnh hết sức. Hai ảnh không có được nhiều chứng chỉ phù thủy Thường đẳng (O. W. L) như là má đã trông mong.”

Chỉ Phù thủy Thường đẳng (O. W. L) là loại bằng mà học sinh trường Hogwarts phải thi khi bước vào tuổi mười lăm.

Ginny nói:

“Xong rồi lại xảy ra cái vớ om sòm: má thì muốn mấy ảnh nổi nghiệp ba làm việc trong Bộ Pháp Thuật, mà mấy ảnh thì nói với má là mấy ảnh chỉ muốn mở một tiệm quây.”

Vừa lúc đó một cánh cửa ở đầu cầu thang lầu hai mở ra, và một cái mặt đeo kiếng gọng sừng thò ra với một vẻ bức mình. Harry nói:

“Chào anh Percy!”

Percy nói:

“À, chào Harry! Anh đang thắc mắc là ai mà làm ồn ào dữ vậy? Em biết không, anh đang làm việc – anh phải hoàn tất một bản báo cáo cho sở – và thiệt tình không sao tập trung được khi mà người ta cứ rầm rầm chạy lên chạy xuống cầu thang.”

Ron cáu kỉnh gắt:

“Tụi em không hề chạy rầm rầm. Tụi em đang đi đứng đàng hoàng. Xin lỗi nếu như tụi em làm phiền đến công tác tuyệt mật của Bộ Pháp Thuật.”

Harry hỏi:

“Mà anh đang làm công tác gì vậy?”

Percy đáp với giọng tự mãn:

“Một bản báo cáo cho Bộ Hợp tác Pháp thuật Quốc Tế. Tụi này đang tiêu chuẩn hóa độ dày của những cái vạc. Một số vạc nhập cảng có chỗ hơi mỏng quá... độ rò rỉ đã gia tăng ở mức độ gần như ba phần trăm một năm...”

Ron nói:

“Chuyện đó sẽ làm thay đổi thế giới đó, ý mình nói cái bản báo cáo. Chờ coi trên trang nhất Nhật báo Tiên tri thế nào cũng sẽ chạy hàng tít bụi về vạc lưng.”

Percy hơi ửng đỏ mặt. Anh nóng nảy nói:

“Em cứ chế nhạo đi, Ron. Nhưng mà chúng ta sẽ thấy thị trường cứ tiếp tục tràn ngập những sản phẩm nông sọt mỏng mảnh nguy hiểm một cách nghiêm trọng, trừ khi có một thứ luật quốc tế được áp dụng...”

Ron bắt đầu leo tiếp lên cái cầu thang, miệng nói:

“Thôi, thôi, được, được rồi.”

Percy đóng mạnh cánh cửa phòng ngủ của anh. Khi Harry, Hermione và Ginny theo Ron lên hết ba chặng cầu thang chông chênh nữa, thì tiếng la lối từ nhà bếp vọng lên đến tận tai tụi nó. Ông Weasley đang báo cáo lại với bà Weasley về mấy viên kẹo bơ.

Căn phòng tốt trên nóc ngôi nhà nơi mà Ron ngủ trông giống như hồi năm ngoái khi Harry đến ở đây: vẫn mấy tấm bích chương của đội bóng Quidditch mà Ron yêu thích nhất, đội Chudley Cannons, các cầu thủ đang quay cuồng và vung vẩy tay chào từ trên mấy bức tường và tấm trần thấp lài lài. Bên rèm cửa sổ vẫn là cái chậu cá, trước đây đựng nòng nọc, bây giờ thì chứa một con nhái cực kỳ bụi. Con chuột cũ của Ron, con Scabbers, dĩ nhiên không còn ở đây nữa, nhưng thay cho vị trí của nó là một con cú, cái con cú đã từng đem thư Ron đến cho Harry ở Privet Drive. Nó đang nhảy nhót loi choi trong một cái lồng nhỏ và kêu líu ríu như điên.

Ron bảo:

“Im đi, Heo!”

Ron len lách qua bốn cái giường để vô trong phòng, nói tiếp với Harry:

“Anh Fred và anh George ở đây với tụi mình, bởi vì anh Bill và anh Charlie tạm chiếm phòng họ. Anh Percy thì giành riêng một căn phòng cho riêng anh bởi vì anh phải làm việc.”

Harry hỏi Ron:

“Ơ... tại sao bồ kêu con cú đó là Heo?”

Ginny nói leo:

“Tại vì nó ngu lắm. Tên thực sự chính xác của nó là Heo-Vịt-trời.”

Ron nói với giọng châm biếm:

“Ừ, cái tên chính xác của đó không đến nỗi ngu lắm. Ginny đặt tên nó mà. Con nhỏ cho như vậy là dễ thương. Mình đã thử thay đổi, nhưng quá muộn rồi, cái con cú ngu ngốc đó không thèm nghe gọi bằng một cái tên nào khác hết. Thành ra nó là Heo. Mình phải nhốt nó ở đây, bởi vì nó cứ quấy rầy Errol và Hermes. Mà ở đây thì nó quấy rầy mình!”

Con Heo-vịt-trời bay vòng vòng trong cái lồng của nó một cách hớn hờ, rúc lên the thé. Harry quá biết Ron nên chẳng để ý điều Ron nói lắm. Ron từng rên rỉ than van liên tục về con chuột cũ của nó, con Scabbers, nhưng khi con mèo của Hermione xuất hiện và toan ăn con chuột thì Ron nổi khùng lên liền.

Harry bây giờ mới hỏi Hermione:

“Còn Crookshanks đâu rồi?”

Hermione nói:

“Mình đoán nó đang chạy chơi trong vườn. Nó khoái rượt theo mấy con ma lùm ma bụi lắm. Hồi nào giờ nó chưa từng thấy mấy con đó.”

Harry ngồi xuống một trong mấy cái giường, ngắm những cầu thủ của hội Chudley Cannons khi to khi nhỏ trên mấy tấm bích chương cổ động trên trần nhà.

“Vậy anh Percy khoái công việc lắm hả?”

Ron rầu rĩ nói:

“Khoái hả? Còn phải nói! Mình không nghĩ là ảnh về nhà đâu, nếu ba mình không ép ảnh về. Ảnh bị hôn ám rồi. Chỉ cần đừng khơi mào cho ảnh nói tới ông sếp của ảnh. Theo như ông Crouch... như tôi đã nói với ông Crouch... ông Crouch tán đồng ý kiến... ông Crouch đã nói với tôi là... Họ sắp sửa công bố việc tuyển mộ ảnh nay mai thôi.”

Hermione hỏi:

“Harry, bồ nghỉ hè vui không? Có nhận được mấy gói đồ ăn và mọi thứ mà tụi này gửi không?”

Harry nói:

“Có, cảm ơn mấy bồ nhiều lắm. Mấy cái bánh đó đã cứu mạng mình.”

“Và bồ có nghe tin gì về...”

Ron vừa bắt đầu hỏi thì nín lại khi bắt gặp ánh mắt của Hermione. Harry biết Ron định hỏi thăm về chú Sirius. Cả Ron và Hermione đều tham dự rất nhiều chuyện giúp chú Sirius trốn thoát Bộ Pháp Thuật và tụi nó cũng quan tâm về người cha đỡ đầu của Harry cũng gần như chính Harry quan tâm vậy. Tuy nhiên, bàn bạc về chú Sirius trước mặt Ginny thì không nên. Không ai được biết chú Sirius đã trốn thoát bằng cách nào hoặc tin tưởng là chú Sirius vô tội, ngoại trừ Harry, Ron, Hermione, và cụ Dumbledore.

Thấy Ginny nghi hoặc nhìn hết Ron đến Harry, Hermione bèn lấp liếm cái khoảnh khắc lúng túng ấy:

“Mình thấy hình như ở dưới nhà hết cãi nhau rồi. Hay là tụi mình đi xuống phụ má bồ nấu cơm chiều nha?”

Ron nói:

“Ờ, phải đó.”

Bốn đứa lại rời khỏi căn phòng của Ron và đi xuống cầu thang để thấy bà Weasley đang loay hoay một mình trong nhà bếp, có vẻ đang tức giận hết chỗ nói:

Khi thấy bọn trẻ đi vào, bà Weasley nói:

“Chúng ta sẽ ăn trong vườn, vì trong này không đủ chỗ cho hết cả mười một người. Mấy đứa con gái phụ má đem đĩa ra sân được không? Bill và Charlie đang ráp bàn ngoài đó.”

Bà nói với Harry và Ron:

“Còn hai đứa con thì làm ơn dọn phụ dao nĩa ra.”

Bà Weasley chĩa cây đũa phép vô một đồng khoai tây trong chậu, hơi mạnh tay một tí so với ý đồ của bà, khiến cho lũ khoai tây bị bóc vỏ lẹ quá đến nỗi tụi nó cứ nảy lên bật vô tường và trần nhà.

Bà Weasley quất vun vút cây đũa phép, bây giờ đang chĩa vô cái đồ hốt rác, khiến nó nhảy phóc khỏi cái tủ tường và bắt đầu trượt pa-te ngang qua căn phòng, lật đật hốt mấy củ khoai tây.

“Hai cái thẳng đó!”

Bà Weasley bùng nổ một cách tức tối, lúc này bà đang lôi các thứ nồi chảo ra khỏi tủ, và Harry hiểu là bà đang nói tới Fred và George.

“Không biết là rồi tụi nó sẽ ra cái ôn gì, thiệt tình là không thể biết được. Không tham vọng, không phấn đấu gì hết; trừ khi trở hết tài quậy phá thiên hạ cũng được coi là tham vọng phấn đấu...”

Bà Weasley dẫn mạnh một cái nồi nấu canh xuống mặt bàn nhà bếp và bắt đầu quơ cây đũa phép lòng vòng bên trong cái nồi. Bà vừa mới khuấy là một dòng sốt kem chảy ra từ đầu cây đũa phép.

Bà tiếp tục bằng giọng cáu gắt:

“Mà tụi nó đâu phải là ngu đần gì cho cam.”

Bà bắc nồi đặt lên bếp lò và thắp lửa lò bằng một cái khò nhẹ cây đũa phép.

“Nhưng mà tụi nó cứ lông bông riết. Nếu mà tụi nó không sớm chấn chỉnh lại, thế nào tụi nó cũng gặp khốn đốn cho mà coi. Tôi đã nhận được nhiều cú từ trường Hogwarts mắng vốn tụi nó, nhiều hơn thư tường trình của tất cả những đứa con khác gộp lại. Nếu mà tụi nó cứ cái mừng như vậy làm tới, thế nào rồi tụi nó cũng sẽ phải ra trước Sở sử dụng Sai trái pháp thuật cho mà coi.”

Bà Weasley vung cây đũa phép về phía ngăn tủ đựng dao kéo, khiến nó bật tung ra. Cả Harry và Ron đều phải nhảy tránh qua một bên khi hàng đàn dao phóng ra khỏi ngăn tủ, bay ngang qua nhà bếp, và bắt đầu xắt mấy củ khoai tây. Mấy củ này đã bị cái đồ hốt rác xúc trở vô chậu.

Bà Weasley đặt cây đũa phép xuống và bắt đầu lôi ra thêm mấy cái nồi nữa. Bà vẫn nói tiếp:

“Không biết là mình đã dạy dỗ chúng không đúng chỗ nào. Bao nhiêu năm rồi tụi nó cứ chứng nào tật nấy, hết quậy chuyện này tới gây chuyện kia, mà nói tụi nó có thèm nghe đâu... ỒI LẠI NỮA!”

Bà lại cầm cây đũa trên bàn lên và nó đã phát ra một tiếng chút chút to rồi biến thành một con chuột cao su vĩ đại. Bà Weasley gào lên:

“Lại là một trong những cây đũa phép giả của tụi nó nữa! Đã bao nhiêu lần rồi tôi đã bảo tụi nó đừng có để lại mấy cái đồ giả đó khắp nơi?”

Bà chụp cây đũa thật của bà và xoay lại thì thấy cái nồi trên bếp lò đã bốc khói khét lẹt.

Ron quơ một nắm dao nĩa trong ngăn tủ để mở, nói vội với Harry:

“Thôi đi, tụi mình ra ngoài phụ anh Bill và Charlie đi.”

Hai đứa để mặc bà Weasley trong bếp, theo lối cửa sau linh ra vườn.

Tụi nó chỉ mới đi mấy bước thì con mèo lông hoe hoe chân vòng kiềng Crookshanks của Hermione lao như bão táp từ trong vườn ra, cái đuôi hình cây chổi súc chai nhổng lên trời. Con mèo đang đuổi bắt cái gì đó giống như một củ khoai tây dính sình có hai chân. Harry nhận ra ngay tức thì đó là một con ma lùm. Con ma lùm cao không tới hai tấc rưỡi, chân căng bé tí đầy gai, thế mà chúng chạy lạch bạch hết sức nhanh khi xẹt qua sân vườn và chuồi xuống một trong mấy chiếc giày boots Wellington nằm lăn lóc quanh cửa ra vào.

Harry có thể nghe thấy tiếng con ma lùm chí chóa như điên khi con mèo Crookshanks thò một bàn chân đầy vuốt vô trong cổ giày, cố gắng tóm con ma lùm ra. Cùng lúc đó, một tiếng loảng xoảng rất to vang lên từ phía bên kia của căn nhà. Nguyên nhân sự rung động đó là gì thì rõ ra ngay lúc Ron và Harry bước vô vườn. Tụi nó thấy cả anh Bill lẫn anh Charlie đều lăm lăm cây đũa phép trong tay và đang điều khiển hai cái bàn cũ kỹ mòn vẹt bay cao cao bên trên bãi cỏ, choảng nhau chí mạng, cái này cố tông cái kia văng lên không trung. Fred và George thì đang hò reo cổ vũ, Ginny cười ngặt nghẽo, còn Hermione thì đang xớ rớ gần hàng giậu, rõ ràng là bị giằng co giữa thích thú và lo lắng.

Cái bàn của anh Bill choảng một cái rầm vô cái bàn của anh Charlie và làm gãy lật lìa một cái cẳng của nó. Có tiếng lách cách phía trên đầu mọi người, và tất cả cùng ngược đầu lên để nhìn thấy cái đầu của anh Percy thò ra ngoài một cửa sổ ở tầng lầu thứ hai. Percy gào:

“Mấy người im im một chút có được không?”

Anh Bill toe toét cười:

“Xin lỗi nghe Percy. Nhân tiện cho hỏi mấy cái đít vạc ra sao rồi?”

“Tồi lắm.”

Percy dẫn dỗi đáp, đóng sầm cánh cửa sổ lại. Anh Bill và anh Charlie khúc khích cười, khoái trá ra mặt, rồi điều khiển mấy cái bàn đáp xuống mặt cỏ an toàn, đầu cái này ráp đầu cái kia, và chỉ một cái vẩy nhẹ cây đũa phép, anh Bill gắn lại đầu vô đó cái cẳng bàn, và biến hóa từ thỉnh không ra một tấm khăn trải bàn để phủ lên trên.

Vào lúc bảy giờ, hai cái bàn rền rĩ bên dưới những cái đĩa, hết đĩa này đến đĩa khác – thành quả tài nấu ăn tuyệt vời của bà Weasley. Chính người của nhà Weasley, Harry và Hermione cùng ngồi xúm xít quanh bàn dưới một bầu trời bình yên trong xanh thăm thẳm. Đối với người nào đã bị thưởng thức những bữa ăn gồm những miếng bánh ngày càng cũ kỹ mốc meo suốt mùa hè, thì đây thật là một thiên đường, và vào đầu bữa ăn, Harry nghe nhiều hơn nói bởi vì nó mãi mê món bánh gà với giăm bông, khoai tây luộc và rau trộn. Ở tận cuối bàn, Percy đang kể cho ông Weasley nghe toàn bộ bản báo cáo về đấy những cái vạc. Percy nói đầy vẻ khoa trương:

“Con đã nói với ông Crouch rằng con sẽ làm xong bản báo cáo vào ngày thứ ba. Như vậy là sớm hơn một chút so với dự tính của ông ấy, nhưng con muốn chuyện gì con cũng phải xịn nhất. Con nghĩ là ông ấy sẽ ghi nhận là con cực kỳ bận rộn, với tất cả sự chuẩn bị cho Cúp Quidditch Thế Giới. Chúng con chẳng có được sự hỗ trợ nào từ phía Bộ Thể dục Thể thao phù thủy như chúng con cần cả. Lão Ludo Bagman...”

Ông Weasley ngắt ngang một cách ôn hòa:

“Ba khoái ông Ludo lắm. Chính ông là người đã lấy cho mình những cái vé đi coi Cúp Quidditch Thế

Giới ngon như vậy. Ba cũng giúp ông một số việc: người em trai của ông, Otto, bị kẹt vô một vụ rắc rối – anh ta chạy một cái máy cắt cỏ có năng lực siêu nhiên – Ba đã vượt cho mọi chuyện trơn láng hết.”

Percy nói gạt đi:

“Ôi dĩ nhiên là ông Bagman cũng dễ ợt, nhưng cái cách ông vô được chức thủ trưởng của Bộ... mỗi khi con so sánh ông với ông Crouch! Con chưa từng thấy ông Crouch mất đi một nhân viên nào trong bộ mình mà không tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với người ấy. Ba có nhận thấy bà Bertha Jorkins đã mất tích cả tháng trời nay rồi không? Bà đi nghỉ hè ở Anbani rồi sao không thấy trở về nữa?”

Ông Weasley nghiêm nghị đáp:

“Ừ, ba đã hỏi ông Ludo về chuyện đó. Ông ấy nói là trước đây bà Bertha cũng đã mất tích rất nhiều lần rồi. Dù vậy ba cũng phải nói là nếu như ai đó trong sở của ba mất tích, ba sẽ lo lắng...”

Percy nói:

“Ôi, Bertha thì vô phương rồi, biết vậy đi. Con đã nghe nói bà bị chuyển hết từ bộ này qua bộ khác hàng bao nhiêu năm nay rồi, bà bị hơi nhiều rắc rối mà bà không đáng bị... Nhưng mà dù sao thì ông Bagman cũng nên cố gắng tìm cho ra bà. Ông Crouch cũng có quan tâm hơi riêng tư, vì bà Bertha cũng từng làm việc ở bộ của con một thời gian, ba biết mà, với lại con nghĩ là ông Crouch cũng khoái bà... Nhưng hình như ông Crouch chỉ cười, nói là có thể bà Bertha coi nhầm bản đồ và thay vì đến Anbani thì bà lại bay tuốt qua bên Úc Đại Lợi không chừng. Tuy nhiên...”

Percy cất lên một tiếng thở dài đầy xúc động rồi hớp một tợp rượu hoa cơm cháy, nói tiếp:

“Tại không cần thêm việc đi tìm kiếm nhân viên của phòng ban khác thì tụi con cũng có đủ việc mà làm ở Bộ Hợp tác Pháp thuật Quốc Tế rồi. Như ba biết đấy, bộ của con có một sự kiện lớn khác phải tổ chức ngay liền sau Cúp thế giới.”

Percy tăng hăng cổ họng một cách đầy ý nghĩa và ngó về phía cuối bàn, nơi Harry, Ron và Hermione đang ngồi.

“Ba biết cái người mà con đang nói đến chứ, ba? Cái người tối-mật ấy.”

Percy hơi cao giọng một tý. Ron đảo mắt vòng tròn và thì thầm với Harry và Hermione:

“Anh đang tìm cách khiêu khích tụi mình hỏi coi cái sự kiện lớn từ lúc anh đi làm tới giờ là sự kiện gì. Có thể là một cuộc triển lãm vạc dít-dày lắm.”

Ở khúc giữa của cái bàn ăn, bà Weasley đang cự nự Bill về cái khoen đeo tai của anh. Cái đó dường như là một ảnh mới theo gần đây.

“...với một cái răng nanh bụi tồ khủng khiếp như vậy. Thiệt tình, Bill à, ở nhà băng người ta nói sao?”

Bill kiên nhẫn đáp:

“Má ơi, ở nhà băng không ai hơi đâu mà bận tâm chuyện con ăn diện như thế nào, miễn sao con đem về thiệt nhiều của cải.”

Bà Weasley vẫn nói, tay mân mê cây đũa phép một cách trù mẩn:

“Còn tóc của con nữa kìa, con yêu, trông nó kỳ cục hết sức. Má ước gì con để cho má tém nó lại cho gọn...”

Ginny đang ngồi bên cạnh anh Bill chột vọt miệng:

“Con thích tóc anh Bill lắm. Má coi quē một cục rồi má ơi. Với lại dù sao thì nó cũng đâu có so sánh được với râu tóc của cụ Dumbledore ...”

Kế bên bà Weasley, Fred, George và anh Charlie trò chuyện rôm rả về Cúp Quidditch Thế Giới, Anh Charlie miệng đầy khoai tây nhồm nhoàm, nói:

“Ắt là đội Ái Nhĩ Lan sẽ vô địch. Họ đã đè bẹp đội Pêru trong vòng bán kết.”

Fred nói:

“Nhưng mà đội Bungari có Viktor Krum.”

“Krum là một cầu thủ xịn, nhưng Ái Nhĩ Lan có tới bảy. Anh mong sao đội Ăng lê qua được. Vụ đó đúng là ê mặt thiệt.”

Hơn bao giờ hết, Harry cảm thấy tiếc vì mình đã bị cô lập khỏi thế giới phù thủy trong suốt thời gian bị kẹt trong ngôi nhà ở đường Privet Drive, nó háo hức hỏi:

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Anh Charlie ử dột nói:

“Xuống bằng đội Transylvania, ba trăm chín chục trên mười. Chơi kỳ hết chỗ nói. Và đội Wales thì thua Uganda, đội Scotland thì bị đội Luxembourg ăn tươi nuốt sống.”

Harry đã là cầu thủ của đội tuyển Quidditch nhà Gryffindor ngay từ năm thứ nhất vô học trường Hogwarts và hiện nó đang có một cây chổi thần thuộc loại xịn nhất thế giới, cây Tia Chớp. Trong thế giới phù thủy, bay là việc đến với Harry một cách tự nhiên nhất, so với tất cả các thứ khác, và nó chơi ở vị trí Tầm thủ cho đội nhà Gryffindor.

Ông Weasley hóa phép ra mấy ngọn đèn cầy để thắp sáng khu vườn đang tối dần trước khi món kem dâu đặc chế tại nhà được dọn ra. Khi mọi người ăn xong thì mấy con bướm đêm đã vỗ cánh chấp chới dưới gầm bàn, và làn khí đêm ẩm áp tỏa mùi thơm của cỏ và bông dạ lý. Ngồi ngó mấy con ma lùm chạy xẹt qua bụi cây hoa hồng và cười như điên khi thấy chúng bị con Crookshanks đuổi theo sát gót, Harry cảm thấy no nê và an lành hết sức.

Ron cẩn thận ngó lên phía đầu bàn để chắc là cả nhà đang bận chuyện trò, rồi nó mới nói rất nhỏ với Harry:

“VẬY ... gần đây bồ có nghe tin gì của chú Sirius không?”

Hermione nhìn quanh, chăm chú lắng nghe. Harry nói khẽ:

“CÓ, hai lần. Chú ấy có vẻ ổn. Mình mới viết thư cho chú ấy ngày hôm qua. Chắc là chú ấy sẽ hồi âm trong thời gian mình ở đây.”

Harry sức nhớ ra lý do mà nó phải viết thư cho chú Sirius, và chỉ sém một tí nữa là nó kể cho Ron và Hermione nghe chuyện cái thẹo lại làm cho nó đau đốn, và về giấc mơ đã đánh thức nó dậy... nhưng mà nó thực sự không muốn làm cho hai người bạn của nó lo lắng vào lúc này, nhất là khi chính bản thân nó đang cảm thấy sung sướng thanh bình như thế này.

Bà Weasley đột ngột nói khi xem đồng hồ đeo tay:

“Coi giờ nè. Tới giờ các con phải đi ngủ rồi, tất cả các con... bình minh ngày mai là các con phải thức dậy để đi con Cúp. Harry à, nếu cháu ghi lại cái danh mục những thứ cháu cần cho niên học tới thì bác sẽ đi mua sắm cho cháu ở Hẻm Xéo vào ngày mai. Bác đã có danh mục của mấy đứa kia rồi. Sau Cúp Quidditch Thế Giới bác e là sẽ chẳng có nhiều thì giờ đâu. Trận Cúp Thế giới lần trước kéo dài đến năm ngày ấy!”

Harry sôi nổi:

“Chà... Hy vọng lần này cũng vậy.”

Anh Percy nói như phô trương đức tính cần mẫn của mình:

“Anh thì chẳng mong vậy. Nghĩ tới tình trạng cái hộp thư sau năm ngày anh vắng mặt mà phát rùng mình.”

Fred nói:

“Ừ, dám lại có người nào đó lại liệng cứt rồng vô nữa hén, anh Percy?”

Percy đỏ bừng mặt, nói:

“Đó là một mẫu phân bón xuất xứ từ Na uy! Chuyện đó chẳng có mục đích nhắm vào ai cả!”

Fred rù rì với Harry khi tụi nó đứng lên rời khỏi bàn ăn:

“Có chứ. Chính tụi này liệng cục đó vô mà!”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Khóa Càng

Harry thấy có cảm giác như thể nó còn chưa kịp ngã lưng xuống cái giường trong phòng của Ron và chưa kịp chớp mắt thì đã bị bà Weasley lay gọi dậy. Bà thì thầm gọi Harry rồi quay qua giường Ron:

“Harry, dậy đi cưng, tới giờ đi rồi.”

Harry quơ tay chung quanh tìm cặp kính mắt của nó. Bên ngoài trời vẫn còn tối. Ron lồm bồm điều gì không rõ khi bị má nó dựng dậy.

Harry nhìn thấy phía cuối tấm nệm của nó hai hình thù to đùng đầu bù tóc rối chui ra khỏi đồng chăn bèo nhèo. Fred còn ngái ngủ, hỏi:

“Tới giờ rồi hả?”

Mấy đứa con trai thay đồ trong im lặng vì tụi nó còn buồn ngủ đến nỗi không muốn nói năng gì hết. Rồi vừa ngáp dài vừa vươn vai, cả bốn đứa đi xuống cầu thang vô nhà bếp.

Bà Weasley đang khuấy món gì đó trong một cái nồi bự chẳng trên bếp lò, trong khi ông Weasley ngồi bên cạnh bàn, kiểm tra một thếp vé khổ lớn bằng giấy da. Ông ngược nhìn lên đám con trai vừa bước vô phòng và giang hai cánh tay ra để tụi nó có thể nhìn thấy kỹ hơn quần áo của ông. Bộ đồ ông đang mặc có vẻ như là một cái áo len chơi gôn và một cái quần bó rất cũ, hơi rộng quá khổ đối với ông, cái quần được túm lại bằng một sợi dây nịt da. Ông bần khoản hỏi:

“Các con thấy sao? Chúng ta nên cải trang mà đi... Harry, cháu có thấy bác giống một Muggle chưa?”

Harry đáp, mỉm cười:

“Dạ, giống lắm.”

George cố gắng mà không nén được một cái ngáp sái quai hàm:

“Mấy anh Bill, Charlie và P...P... Percy đâu?”

“Chà, tụi nó sẽ độn thổ tàng hình hả?”

Bà Weasley nhắc cái nồi bự chẳng ra khỏi bếp lò, bưng đặt lên bàn và bắt đầu múc cháo vô mấy cái

chén.

“Vậy là tụi nó có thể nằm nướng trên giường thêm một lát.”

Harry biết độn thổ tàng hình có nghĩa là biến mất ở một chỗ này rồi xuất hiện tức thì ở một chỗ khác, nhưng nó chưa hề nghe một học sinh trường Hogwarts nào làm được điều đó, và nó hiểu rằng làm được chuyện đó là cực kỳ khó khăn.

Fred lau bầu khi kéo chén cháo về phía mình:

“Vậy là mấy ảnh vẫn còn ngủ? Tại sao tụi con không được độn thổ luôn?”

Bà Weasley nạt:

“Bởi vì các con chưa tới tuổi và chưa qua kỳ thi. Còn mấy đứa con gái đâu rồi?”

Bà đi te te ra khỏi nhà bếp và mọi người nghe tiếng chân bà hối hả bước lên cầu thang. Harry hỏi:

“Vậy ra mình phải thi đậu một kỳ kiểm tra mới được độn thổ à?”

Ông Weasley nhét cẩn thận thiệp vé vô túi sau của cái quần bò, đáp:

“Ừ, đúng vậy. Mới hôm kia Bộ Giao thông phù thủy đã phải phạt hai người về tội độn thổ mà không có giấy phép. Độn thổ coi vậy mà không phải dễ, và một khi làm mà không đúng phép thì sẽ có thể dẫn tới những rắc rối tệ hại. Hai người mà bác nói đó đã không làm đúng phép và đã bị bán thân bất hợp.”

Ngoại trừ Harry, mọi người ngồi quanh bàn đều nhăn mặt rùng mình. Harry bèn hỏi:

“Ơ... Bán thân bất hợp là sao ạ?”

Ông Weasley múc một muổng đầy mật đường cho vô chén cháo của ông:

“Họ để sót một nửa thân thể của họ lại phía sau, thành ra đương nhiên là họ cũng bị kẹt cứng. Không thể lùi mà cũng không thể tiến. Phải chờ cho tới khi Đội Giải trừ Tai nạn Pháp thuật đến giải cứu. Vậy là bị câu lưu và dính vô một mớ thủ tục bùng nhùng, bác có thể nói với cháu điều này, dân Muggle mà nhìn thấy một phần thân thể của người nào đó bị rớt lại ở đâu đó thì sao...?”

Harry bỗng hình dung ra một đôi chân và một con mắt lẩn lóc vô chủ trên đường Privet Drive. Nó kinh ngạc hỏi:

“Mà mấy người đó có sao không ạ?”

Ông Weasley xác nhận như một sự thực hiển nhiên:

“À, không sao. Nhưng mà họ sẽ bị phạt nặng, và bác tin là họ sẽ không dại gì lại vội tái phạm ngay. Đừng có làm trò độn thổ một cách ẩu tả. Có nhiều phù thủy pháp sư đã trưởng thành mà còn chẳng thêm bận tâm xài tới nó. Họ thà đi bằng chổi... chậm hơn, nhưng mà an toàn hơn.”

“Nhưng mà các anh Bill, Charlie và Percy đều có thể làm được phép độn thổ à?”

Fred nhe răng cười:

“Anh Charlie phải thi đến hai lần. Lần đầu ảnh rớt, ảnh độn thổ trượt hết năm dặm về phía nam so với chỗ mà ảnh tính đến, xuất hiện ngay trên đầu một cụ già đang mua sắm, còn nhớ không?”

Bà Weasley đang đi trở vô nhà bếp với nụ cười vui vẻ đặc ý:

“Đúng, nhưng mà lần thứ hai thì nó đậu.”

George nói:

“Anh Percy thì mới thi đậu cách đây hai tuần lễ. Từ bữa đó đến nay sáng nào ảnh cũng độn thổ xuống cầu thang, chỉ nhằm chứng tỏ là ảnh có khả năng độn thổ.”

Có tiếng chân bước trong hành lang và Hermione cùng Ginny đi vào nhà bếp, cả hai trông xanh xao và đờ đẫn. Ginny dụi mắt ngồi xuống bên bàn ăn, hỏi:

“Tại sao mình phải dậy sớm như vậy chứ?”

Ông Weasley nói:

“Chúng ta phải đi bộ một chút.”

Harry ngạc nhiên:

“Đi bộ hả? Chúng ta đi bộ tới chỗ thi đấu Cúp thế giới à?”

Ông Weasley mỉm cười:

“Đâu có! Xa hàng bao nhiêu dặm chứ bộ gần sao? Chúng ta chỉ cần đi bộ một quãng ngắn mà thôi. Chẳng qua là một đám phù thủy túm tụm lại thì khó mà không gây sự chú ý của dân Muggle. Thành ra chúng ta phải hết sức cẩn thận về cách chúng ta đi lại và chọn thời điểm thích hợp nhất, và nhất là trong trường hợp có một sự kiện to tát như Cúp Quidditch Thế Giới ...”

“George!”

Bà Weasley quát một tiếng danh sắc đến nỗi tất cả giật bắn mình lên. George thì bằng cái giọng ngây

thơ không lừa được ai, làm bộ hỏi:

“Cái gì cơ?”

“Cái gì ở trong túi con hả?”

“Đâu có gì đâu?”

“Đừng có nói dối má.”

Bà Weasley chĩa cây đũa phép vô túi áo của George và hô:

“Accio!” (nghĩa là: “Tới đây!”)

Nhiều vật nhỏ màu sắc rực rỡ vọt ra khỏi túi áo George, nó đưa tay chụp lại, nhưng chụp hụt, và mấy thứ đồ nho nhỏ đó bay thẳng vô bàn tay xòe ra của bà Weasley.

Bà Weasley tức giận kinh khủng, nắm cái mớ đồ mà bà không thể nhầm được là kẹo bơ Phù-Lưỡi, quát lên:

“Má đã biểu con tiêu hủy hết cái đồ này rồi mà! Ba má đã biểu con quăng hết chúng đi! Móc hết túi áo ra, mau lên, cả hai đứa bây!”

Thiệt là một cảnh không hay ho chút xíu nào. Hai anh em sinh đôi rõ ràng là đã thử lén đem ra khỏi nhà càng nhiều kẹo bơ Phù-Lưỡi càng tốt; và bà Weasley phải nhờ tới bùa Triệu tập mới xoay sở truy ra được tất cả. Bà hét om sòm:

“Accio! Accio! Accio!”

Lũ kẹo bơ hè nhau phóng ra từ mọi góc ngách bất ngờ nhất, kể cả từ đường lai tấm áo khoác của George và gấu sấn lên của cái quần bò Fred đang mặc. Khi bà Weasley liệng đám kẹo đi, Fred gào lên với bà:

“Tụi con mất sáu tháng trời mới chế tạo được mấy thứ đó!”

Bà Weasley rít lên the thé:

“Sáu tháng trời làm cái trò này, hay quá hả? Hèn gì tụi bây không thể lấy thêm Chứng chỉ phù thủy Thường đẳng nào nữa!”

Sau cùng, khi mọi người bắt đầu lên đường thì không khí chẳng được thân mật cho lắm. Bà Weasley vẫn còn quắc mắt lên khi ông Weasley hôn từ biệt lên má bà, mặc dù cái quắc mắt đó không đến nỗi dữ dội như khi bà nhìn hai thằng con sinh đôi. Tụi nó lẳng cái ba lô lên lưng rồi bỏ đi không thềm nói với bà tới

một lời.

Bà Weasley nói với theo mấy cái lưng đang khuất đi của hai thằng con sinh đôi:

“Thôi, đi chơi vui nha. Và liệu mà cư xử cho đàng hoàng.”

Nhưng hai thằng con trai không thèm trả lời cũng chẳng ngoảnh lại một cái. Khi ông Weasley và Ginny, Harry, Ron và Hermione băng ngang qua khu vườn còn tối om theo sau bước Fred và George, bà Weasley nói với chồng:

“Em sẽ phái Bill, Charlie và Percy đi theo vào khoảng trưa.”

Trời hơi lạnh và trăng vẫn còn treo trên trời. Chỉ có một giải màu xanh nhạt mờ mờ phía chân trời bên phải họ là báo hiệu bình minh đang tỏ rạng dần. Harry hình dung hàng ngàn phù thủy đang hối hả tiến về Cúp Quidditch Thế Giới, nó cũng hối hả sóng bước với ông Weasley. Nó hỏi:

“Vậy thì làm sao mà mọi người đến được chỗ thi đấu mà không bị dân Muggle để ý hả bác?”

Ông Weasley thở dài:

“Đó là cả một vấn đề tổ chức vĩ đại. Cái rắc rối ở chỗ, hàng trăm ngàn phù thủy đều hướng tới Cúp Quidditch Thế Giới, trong khi chúng ta dĩ nhiên là đâu có một chỗ có phép thuật đủ rộng để chứa hết mọi người. Có những nơi mà dân Muggle không thể xâm nhập hay nhìn xuyên vào, nhưng hãy thử tưởng tượng cái cảnh nhét hàng trăm ngàn phù thủy vô Hẻm Xéo hay sân ga số Chín Ba Phần Tư chẳng hạn. Thành ra chúng ta phải tìm ra một cánh đồng hoang trống trải đàng hoàng, rồi ra sức ếm càng nhiều bùa để chống Muggle càng tốt. Cả cái Bộ Pháp Thuật đã phải làm việc cả mấy tháng trời nay. Dĩ nhiên, trước tiên là chúng ta phải bố trí xen kẽ việc đến sân vận động. Những người có vé rẻ tiền thì phải đến sớm hơn hai tuần lễ. Một số ít thôi thì đi bằng xe đồ thường của dân Muggle, nhưng mà chúng ta cũng không thể nhét đầy xe buýt hay xe điện của họ được. Cháu nên nhớ là phù thủy từ trên khắp thế giới kéo đến đây đó nha! Dĩ nhiên một số thì độn thổ, nhưng mà chúng ta cũng phải lập ra những địa điểm an toàn cho họ hiện ra, cách xa hẳn dân Muggle. Bác tin là có một khu rừng thuận tiện gần đó được sử dụng là địa điểm độn thổ. Đối với những người không muốn độn thổ, hay không thể độn thổ, như chúng ta, thì chúng ta có thể dùng Khóa cảng. Đó là những vật thể giúp chúng ta di chuyển từ một địa điểm này đến một địa điểm khác vào giờ ấn định trước. Nếu cần chúng ta có thể đi cả nhóm đông người một lúc cũng chẳng sao. Có tới hai trăm Khóa cảng đặt ở những điểm chiến lược trên khắp nước Anh, và cái gần chúng ta nhất thì ở ngay trên đỉnh đồi Stoatshead. Đó là nơi chúng ta đang đi tới đây.”

Ông Weasley chỉ về phía trước, ở đó, bên kia làng Ottery St Catchpole, đang dâng lên một khối đen khổng lồ. Harry tò mò hỏi:

“Khóa cảng là thứ gì vậy bác?”

Ông Weasley nói:

“À, có thể là bất cứ vật gì. Dĩ nhiên phải là vật kín đáo, để cho dân Muggle không nhầm lẫn lượm được chúng mà vọc chơi... phải là mấy thứ đồ mà họ chỉ coi như đồ rác rưởi...”

Mọi người chậm chạp trên con đường quê ẩm ướt tối tăm hướng về phía làng, chỉ có tiếng bước chân của họ phá vỡ sự im lặng. Bầu trời từ từ tỏ rạng dần khi họ đi xuyên qua làng, cái màu đêm đen như mực đang loãng dần thành màu xanh thẫm. Tay chân của Harry đang cóng lạnh. Ông Weasley thì cứ xem chừng đồng hồ.

Họ không còn hơi sức đâu để mà trò chuyện nữa khi bắt đầu trèo lên đồi Stoatshead, thỉnh thoảng vấp té vô những lỗ hang thỏ khuất trong lùm cây bụi cỏ, hay trượt ngã trên những mô đất đen thui. Mỗi hơi thở của Harry hít vào làm đau buốt lồng ngực của nó, và rốt cuộc, khi đặt được chân lên đất bằng thì chân nó cũng bắt đầu cứng khớp lại.

Ông Weasley gỡ cặp kính ra lau mồ hôi, thở hỗn hển:

“Chà! Chúng ta cuối cùng cũng kịp giờ... còn được mười phút...”

Hermione là người cuối cùng lên được tới đỉnh đồi, tay ôm chặt một bên hông bị xóc đau điếng. Ông Weasley đeo mắt kính lại, liếc mắt nhìn quanh mặt đất. Ông nói:

“Bây giờ thì chúng ta chỉ cần tìm ra Khóa cảng. Nó không lớn lắm đâu... Kiểm đi nào...”

Họ tản ra, tìm kiếm. Tuy nhiên, họ chỉ mới lùng sục được hai phút mà thôi, thì một tiếng hô to vang lên trong không gian tĩnh mịch:

“Ở đây nè, Arthur! Lại đây các cháu, chúng ta kiểm được rồi.”

Hai hình thù cao lớn in bóng trên nền trời còn lấp lánh sao bên kia sườn đồi. Ông Weasley mỉm cười sai bước tới gần người đàn ông vừa la. Ông Weasley chào:

“Anh Amos!”

Bọn trẻ theo gót ông Weasley. Người đàn ông bắt tay với ông Weasley là một pháp sư có gương mặt hồng hào và một bộ ria rậm màu nâu. Ông ta đang cầm một chiếc giày ống cũ kỹ trông đã mốc meo cả ra.”

Ông Weasley giới thiệu:

“Các con, đây là bác Amos Diggory. Bác ấy làm việc ở Bộ Qui chế và Kiểm soát Sinh Vật Huyền Bí. Và ba nghĩ là các con biết cậu Cerdic, con trai của bác ấy chứ hả?”

Cerdic Diggory là một chàng trai mười bảy tuổi cực kỳ đẹp trai. Anh là đội trưởng và là Tầm thủ của

đội Quidditch nhà Hufflepuff ở trường Hogwarts.

Cerdic Diggory nhìn khắp mọi người, nói:

“Xin chào!”

Mọi người chào lại, ngoại trừ Fred và George. Hai đứa này chỉ gật đầu thôi. Tụi nó không đời nào chịu tha thứ cho Cerdic về cái tội đã đánh bại đội nhà của tụi nó, đội Gryffindor, trong trận đầu tiên hồi năm ngoái.

Ông Diggory hỏi:

“Đi xa dữ hả, Arthur?”

Ông Weasley nói:

“Cũng không đến nỗi tệ lắm. Chúng tôi sống ở ngay bên kia làng. Còn anh?”

“Chúng tôi phải dậy từ lúc hai giờ, phải không, Cerdic? Tôi nói thiệt với anh, bao giờ mà cháu nó thi được bằng Độn thổ thì tôi mừng lắm. Còn bây giờ... cũng không nên than phiền... Cúp Quidditch Thế Giới thì đâu được một bao đầy Galleon vàng cũng không thể bỏ lỡ được. Mà vé thì cũng mắc gần bằng thế. Xin lỗi anh, tôi hình như hơi lắm lời...”

Ông Diggory nhìn ba đứa nhà Weasley, Harry, Hermione và Ginny với ánh mắt hiền hậu:

“Tất cả là con anh đó hả, anh Arthur?”

“À, không! Chỉ có mấy đứa đầu đồ thôi.”

Ông Weasley chỉ vào bọn trẻ, giới thiệu:

“Đây là Hermione, bạn của Ron, và đây là Harry, một đứa bạn khác...”

Mắt ông Diggory mở lớn:

“Chua choa mệt ời! Harry hả? Harry Potter phải không?”

Harry đáp:

“Ờ... dạ phải.”

Harry đã quen với chuyện bị người khác tò mò dòm ngó khi người ta gặp nó, đã quen với cách họ lập tức đưa mắt tìm cái thọc hình tia chớp trên trán nó, nhưng dù vậy chuyện đó cũng làm cho nó cảm thấy không thoải mái.

Ông Diggory nói:

“Dĩ nhiên là Cerdic có nói về cháu, kể cho tất cả chúng tôi nghe trận Quidditch mà nó đã đấu với cháu hồi năm ngoái ... Tôi đã nói với nó, tôi nói... Cerdic, đó là điều mà sau này con sẽ kể lại cho cháu nội cháu ngoại của con nghe, điều đó đáng được kể lại lắm... Con đã đánh bại Harry Potter!”

Harry không thể nghĩ ra được câu gì để đáp lại, cho nên nó đứng làm thinh. Fred và George lại nổi cơn quạu một lần nữa. Cerdic có vẻ hơi bối rối. Nó nói nhỏ với ba nó:

“Harry té khỏi cây chổi thần của nó, ba à. Con đã nói với ba là... đó là một tai nạn...”

Ông Diggory vỗ lên lưng đứa con trai, găm lên một cách thân ái:

“Đúng vậy. Nhưng mà con đâu có té khỏi cây chổi, đúng không? Thằng con của chúng tôi, thằng Cerdic này, luôn luôn khiêm tốn, luôn luôn là người quân tử... nhưng mà người chiến thắng là người xuất sắc nhất, tôi chắc chắn là

Harry cũng sẽ nói như vậy, đúng không cháu? Một người té khỏi cây chổi thần, một người vẫn ngồi nguyên trên cây chổi thần, thì không cần là thiên tài mới có thể nói ai là người đẳng vân giỏi hơn!”

Ông Weasley lại giở đồng hồ ra xem và nói nhanh:

“Ắt là sắp tới giờ rồi. Anh Amos, anh có biết liệu chúng ta có phải chờ thêm nữa không?”

Ông Diggory nói:

“Không, gia đình Lovegood thì đã đến đó một tuần trước rồi, còn gia đình Fawcett thì không kiếm được vé. Trong vùng này đâu có nhiều người như chúng ta hả?”

Ông Weasley nói:

“Không có, theo tôi biết. Vâng, chỉ còn một phút nữa thôi... Chúng ta nên chuẩn bị sẵn sàng...”

Ông đưa mắt nhìn Hermione và Harry:

“Hai con chỉ cần chạm vô Khóa cổng, chỉ cần vậy thôi, chạm một ngón tay cũng được...”

Do đeo ba lô cồng kềnh trên lưng cho nên cũng khó cho cả chín người xúm quanh sờ vô một chiếc giày ống cũ rách trên tay ông Diggory. Tất cả họ đứng đó, trong một vòng tròn chặt chẽ, một làn gió lạnh thổi lùa qua đỉnh đồi. Không ai nói gì cả. Harry đột nhiên nghĩ cái cảnh này trông quái dị biết chừng nào nếu có một Muggle nào đó tình cờ đi lên đỉnh đồi vào lúc này... Chín người, trong đó có hai người lớn, đều bám chặt chiếc giày ống cũ rách này trong cảnh tranh tối tranh sáng, và chờ đợi...

Ông Weasley chăm chú ngó đồng hồ đeo tay, lẩm bẩm:

“Ba... hai ... Một...”

Và xảy ra ngay tức thì: Harry cảm thấy như thể có một cái móc câu móc ở rún nó bỗng nhiên được giật tới trước không cách gì cưỡng lại được. Chân nó hồng khỏi mặt đất; nó cảm giác được Ron và Hermione đang ở hai bên hông nó, vai của tụi nó đụng vô vai nó; tất cả tụi nó đều vọt tới trước rất nhanh trong cơn gió hú và màu sắc quẩn quện. Ngón tay trở của Jorkins kẹt trong chiếc giày ống như thể chiếc giày đang hút nó tới trước bằng ma lực nam châm, và rồi...

Chân Harry chạm vào mặt đất; Ron loạng choạng ngã vào nó khiến nó té lăn cù ra đất. Cái Khóa cảng rớt xuống đất một cái ịch nặng nề kể bên đầu nó.

Harry ngược nhìn lên. Ông Weasley, ông Diggory và Cerdic vẫn đứng vững vàng, mặc dù trông cũng có vẻ như bị gió quất. Mọi người khác cũng đều đáp xuống mặt đất cả.

Một giọng nói vang lên:

“Chuyển năm giờ bảy phút đến từ đồi Stoatshead.”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Bagman Và Crouch

Harry khễ đẩy Ron ra và cố đứng lên. Họ đã đến một nơi có vẻ như một cánh đồng hoang mờ mịt trải dài và trống vắng. Trước mặt họ là hai lão phù thủy trông bộ dạng cáu kỉnh và mệt mỏi hết sức. Một trong hai lão cầm một cái đồng hồ vàng bự chẳng, còn người kia thì cầm một cuộn giấy da dày cui và một cây viết lông ngỗng. Cả hai lão phù thủy đều ăn mặc như dân Muggle, tuy rằng họ mặc luộm thuộm hết chỗ nói: lão cầm đồng hồ mặc một bộ đồ nỉ, mang giày cao su cao tới bắp đùi; còn lão kia thì mặc váy ca rô của dân Tô Cách Lan và trùm một cái bông-xô.

Ông Weasley lượm chiếc giày ống lên, đưa cho lão phù thủy mặc váy, nói:

“Chào anh Basil.”

Lão Basil quăng chiếc giày vô một cái hộp to kênh đựng toàn là những Khóa cảng đã xài rồi đặt bên cạnh lão. Harry có thể dòm thấy một tờ báo cũ, một vỏ lon nước ngọt rỗng và một trái banh da lủng lỗ.

Lão Basil uể oải đáp lại lời chào của ôn Weasley:

“Chào anh Arthur! Không phải trực hả? Một số người sao mà sượng... tụi tôi phải ở đây suốt cả đêm... anh nên tránh lối ra thì hơn, tụi này sắp có một nhóm đông lắm đến từ Rừng Đen vào lúc năm giờ mười lăm. Khoan đã, tôi sẽ kiểm chỗ cắm trại cho anh... Weasley ... Weasley ...”

Lão tham khảo cái danh sách trong tấm giấy da:

“Đi bộ khoảng một phần tư dặm đến ddawngf kia, khoảng sân mà anh sẽ đến trước tiên ấy. Ông quản lý bãi cắm trại tên là Roberts. Còn ông Diggory ... khoảng sân thứ hai... Hãy hỏi ông Payne.”

Ông Weasley nói:

“Cám ơn anh Basil.”

Rồi ông bảo bọn trẻ đi theo ông.

Họ đi ngang qua cánh đồng hoang trống trải, không thể phân biệt được cái gì ra cái gì trong lớp sương mù. Sau khoảng hai mươi phút, một cái chòi bằng đá nhỏ xíu kế bên một cánh cổng hiện ra. Đằng sau cánh cổng đó, Harry chỉ có thể đoán những hình thù ma quái mờ ảo của hàng trăm và hàng trăm chiếc lều mọc

lên trên sườn dốc thoải của một bãi đất rộng lài xuống một cánh rừng âm u phía đường chân trời. Cánh Weasley tạm biệt cha con Diggory và đến gần cái cửa chòi đá.

Một người đàn ông đứng trong ngạch cửa, nhìn ra phía những cái lều. Chỉ thoáng nhìn là Harry nhận ra ngay đây là một Muggle thứ thiệt duy nhất ở trong vùng rộng nhiều mẫu quanh đây. Khi nghe tiếng bước chân, gã Muggle quay đầu lại nhìn bầu đoàn Weasley. Ông Weasley hớn hở nói:

“Chào!”

Gã Muggle nói:

“Chào!”

“Ông có phải là ông Roberts không?”

“Ờ, phải. Còn ông là ai?”

“Weasley ... Hai lều đăng ký trước cách đây hai ngày.”

Ông Roberts dò cái danh sách dán trên cánh cửa:

“Có đây, chỗ của ông phía trên khu rừng đằng kia. Chỉ một đêm thôi hả?”

Ông Weasley nói:

“Đúng vậy.”

Ông Roberts nói:

“Vậy ông có trả tiền ngay bây giờ không?”

Ông Weasley nói:

“Ờ... được... đương nhiên...”

Ông Weasley lùi ra khỏi chòi đá một khoảng cách ngắn và ngoắc Harry về phía ông:

“Giúp bác với, Harry.”

Ông Weasley thì thầm và rút từ túi áo ra một cuộn tiền Muggle và bắt đầu gỡ từng tờ tiền giấy ra.

“Tờ này là... tờ... tờ... tờ mười đồng hả? Ừ đúng rồi, bây giờ bác đã thấy con số nhỏ xíu trên tờ giấy rồi... vậy cái này là năm đồng?”

“Ờ hai chục.”

Harry đĩnh chính lại bằng một cái giọng nhĩ rĩ, ý thức một cách khó chịu rằng cái ông Roberts kia đang cố gắng lắng nghe lóm từng lời.

“Ờ phải, vậy là ờ hai chục... Bảc không biết, ba thứ đồ tiền giấy này...”

Khi ông Weasley trở lại với số tiền vừa đúng, ông Roberts hỏi:

“Người nước ngoài hả?”

Ông Weasley không hiểu, hỏi lại:

“Người nước ngoài?”

Ông Roberts chăm chú nghiên cứu ông Weasley một cách tỉ mỉ:

“Ông anh không phải là người đầu tiên không biết xài tiền. Cách đây mười phút tôi gặp hai người trả cho tôi mấy đồng tiền vàng bự bằng nắp đậy trục bánh xe.”

Ông Weasley lo lắng hỏi:

“Thiệt hả?”

Ông Roberts lục lọi trong một cái lon thiếc đựng bạc cắc để lấy tiền thối lại. Bỗng nhiên ông lại nhìn ra cánh đồng mờ sương, đột ngột nói:

“Chưa bao giờ thấy đông đúc như vậy. Hàng trăm người giữ chỗ trước. Thường thường người ta chỉ đến nơi rồi mới...”

“Vậy sao?”

Ông Weasley giơ tay ra nhận tiền thối lại, nhưng ông Roberts không chịu đưa. Ông vẫn nói với vẻ suy nghĩ đắm chiêu:

“Chà. Người ta từ khắp nơi tới. Hàng đống người nước ngoài. Và không chỉ có người nước ngoài. Ông biết không, cả bọn lập dị nữa. Có một thằng cha bận váy trùm Pông-xô đi rều rều quanh đây nữa.”

Ông Weasley lo lắng hỏi:

“Đúng ra không nên mặc như vậy sao?”

Ông Roberts nói:

“Giống như đang có một thứ... tôi không biết... giống như một kiểu tập hợp lực lượng vậy. Họ dường như quen biết lẫn nhau. Giống như một bữa tiệc lớn vậy.”

Vừa lúc đó, một pháp sư mặc quần chèn từ khoảng không hiện ra bên cạnh cửa trước nhà ông Roberts. Ông ta chìa cây đũa phép vào ông Roberts, nói ngắn gọn:

“Obliviate!” (Có nghĩa là: “Quên đi!”)

Ngay lập tức, mắt ông Roberts mất đi sự tập trung, chân mày của ông giãn ra chứ không nhíu lại nữa, một cái vẻ mơ màng lơ đãng bao phủ gương mặt ông. Harry nhận ra những triệu chứng của một người vừa bị thay đổi ký ức. Ông Roberts điềm tĩnh nói với ông Weasley:

“Một bản đồ khu cắm trại dành cho ông đây. Và đây là tiền thối lại của ông.”

Ông Weasley nói:

“Cảm ơn nhiều lắm.”

Vị pháp sư mặc quần chèn đi cùng với đám Weasley đến cổng của khu cắm trại. Trông ông như đã kiệt sức, cằm ông xanh chàm vì chân râu mọc lún phún không kịp cạo, còn quầng mắt của ông thì sâu và thâm. Khi đã đi xa đủ để ông Roberts không thể nghe lọt tai, ông mặc quần chèn rù rì với ông Weasley:

“Gặp vô số rắc rối với thằng cha đó. Mỗi ngày cần đến mười lần bỏ bùa mê ngải lú cho để làm cho thằng cha vui vẻ. Mà ông Ludo Bagman thì chẳng giúp được việc gì cả. Chỉ cưỡi ngựa xem hoa loanh quanh rồi cao giọng nói chuyện phiếm về mấy trái banh Bludger với Quaffle, chẳng một chút lo lắng gì về an ninh chống Muggle cả. Cha mẹ ôi, vụ này mà xong rồi thì tôi sẽ mừng biết chừng nào. Thôi, hẹn gặp lại sau nha anh Arthur.”

Rồi ông độn thổ tàng hình.

Ginny tỏ ra ngạc nhiên:

“Con cứ tưởng ông Bagman là thủ trưởng của Bộ Thể dục Thể thao phù thủy chứ! Lẽ ra ông phải có ý thức hơn về chuyện nói đến Bludger gần dân Muggle chứ, đúng không ba?”

Ông Weasley mỉm cười, nói:

“Đúng vậy?”

Ông dẫn cả bọn đi qua cánh cổng vào khu cắm trại.

“Ông Ludo thì luôn luôn hơi... ờ... hơi lè phè về vấn đề an ninh. Nhưng mà người ta cũng không mong gì có được một ông đầu ngành Thể dục Thể thao nhiệt tình hơn ông ta đâu. Các con biết không, hồi trẻ

chính ông chơi trong đội Quidditch Ăng-lê, và ông là Tấn thủ giỏi nhất từ trước đến nay mà đội Ong Bắp cày Wimbourne từng có được đó.”

Cả đám lần mò qua khu đồng trống mịt mờ sương khói giữa hai dãy lều. Hầu hết các lều trông rất bình thường, chủ nhân của các lều hiển nhiên là đã cố gắng hết sức để làm cho mình thật giống với dân Muggle, nhưng rồi lại tự thò đuôi phù thủy ra khi thêm thắt vô nào là ống khói, nào là chong chóng gió, nào là dây chuông. Đây đó lại xuất hiện một cái lều trông phù thủy rành rành đến nỗi Harry thấy có ngờ vực cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Lưng chừng trắng trổng là một cái lều làm bằng những tấm lụa sọc mắc đầy những đồ trang trí hào nhoáng xa xỉ, trông như một tòa lâu đài tí hon, cắm đầy những cái lông công trên lối ra vào. Xa hơn một chút nữa, cả đám Weasley đi ngang một cái lều có ba tầng, với mấy cái tháp, kèm theo vườn bông trang trí nào là đồng hồ mặt trời, bể nước cho chim tắm, và cả một cái hồ có vòi phun nước nữa.

Ông Weasley mỉm cười:

“Luôn luôn như vậy. Khi giới phù thủy chúng ta mà túm tụm lại thì thiệt là khó mà cưỡng lại được thói khoe khoang. À, đây rồi, nhìn coi, chỗ này là chỗ của chúng ta!”

Cả đám đã đến bên bìa rừng trên chỗ cao nhất của khu đồng trống. Chỗ đó trống trải, có một cái biển nhỏ xíu đóng xuống mặt đất ghi là WEEZLY (Họ ghi sai nhà Weasley). Ông Weasley vui mừng lắm.

“Không thể có chỗ nào tốt hơn được. Sân khấu ở ngay bên kia của cánh rừng đó, coi như mình ở sát nhất rồi.”

Ông quăng cái ba lô trên lưng xuống, nói một cách hào hứng:

“Nghe đây, không được xài phép thuật nhá, nói nghiêm túc đó, tuyệt nhiên không được xài phép thuật khi chúng ta tụ tập đông đúc như vậy trên đất của dân Muggle. Chúng ta sẽ dựng mấy cái lều này lên bằng tay! Cũng không có khó khăn gì lắm đâu... dân Muggle vẫn làm như vậy hoài... Đây, Harry, cháu thấy là chúng ta nên bắt đầu từ chỗ nào hử?”

Trong đời Harry chưa từng đi cắm trại bao giờ; gia đình Dursley chẳng bao giờ đem nó đi theo trong bất kỳ ngày nghỉ hay ngày lễ nào, chỉ gửi nó cho một bà hàng xóm già tên là Figg trông chừng khi họ đi vắng. Tuy nhiên nó và Hermione cũng lần ra được phần lớn những cái cọc và những cái móc nên cắm vô đâu thì khớp, và mặc dù ông Weasley chỉ tổ làm rách việc thêm chứ chẳng được tích sự gì, khi ông sử dụng cái vồ một cách hoàn toàn hào hứng quá cỡ, rốt cuộc cả đám cũng xoay sở dựng được hai cái lều đôi xộc xệch.

Tất cả bèn đứng lùi lại chiêm ngưỡng tác phẩm bằng tay của mình. Harry nghĩ, chắc không ai ngó thấy mấy cái lều này mà dám cho là tác phẩm của phù thủy, nhưng cái rắc rối là một khi Bill, Charlie và Percy đến thì nhóm của họ sẽ đông tới mười người. Có vẻ như Hermione cũng nhìn thấy vấn đề này. Cô bé ném

cho Harry một cái nhìn đánh đổ khi ông Weasley ngồi thụp xuống đất và dùng cả hai tay lẫn hai chân để bò vô trong cái lều đầu tiên.

Từ trong đó, ông gọi ra:

“Chúng ta sẽ hơi bị chật một chút, nhưng mà ba cho là chúng ta có thể khéo co thì ầm thôi. Vô đây coi nè các con.”

Harry khom mình xuống, chuôi qua cái tấm vải cửa lều để vô trong, và miệng nó há hốc ra ngay: nó vừa mới bước vào một chỗ trông giống như một căn hộ ba phòng kiểu xưa, có đầy đủ buồng tắm và nhà bếp. Và thiệt là lạ lùng, căn phòng được bày biện và trang trí nội thất giống y hệt một kiểu với ngôi nhà của bà Figg: có những tấm khăn đan phủ trên những cái ghế chệch choạc không ăn rơ với nhau và một cái mùi mèο hết sức nồng.

Ông Weasley dùng một cái khăn tay để chùi cái đầu hói của mình, vừa thò đầu vô phòng ngủ ngó bốn cái giường hai tầng.

“Ba mượn mấy cái này của nhà Perkin làm chung ở sở. Bậy giừο y không thềm đi cắm trại nữa, tội nghiệp, y bị đau lưng.”

Ông lượm lên một cái ấm đun nước, dòm vô bên trong:

“Chà, chúng ta cần một ít nước...”

Ron đã theo Harry vô bên trong lều và dường như không có chút xíu ấn tượng gì hết về cái phần bên trong lều rất khác thường này. Nó nói:

“Có một cái vòi nước được đánh dấu trong tấm bản đồ mà ông Muggle đã đưa cho ba. Nó ở phía bên kia sân đấu.”

Ông Weasley đưa cái ấm và mấy cái nôi cho Ron:

“Vậy thì con, Harry và Hermione đi lấy về cho ba một ít nước với vài cái nôi? Ba với mấy đứa kia sẽ đi gom củi về để nhóm bếp.”

Ron nói:

“Nhưng mà mình có một cái bếp lò, tại sao mình không...”

Gương mặt ông Weasley sáng lên với vẻ “biết trước mà!”:

“Ron ơi, điều đo vi phạm qui định an ninh chống Muggle. Khi dân Muggle đi cắm trại, họ đốt một đồng lửa ngoài trời để nấu ăn. Ba đã thấy họ làm vậy mà.”

Sau khi ngó qua một cách mau mắn cái lều của con gái, hơi nhỏ hơn lều của con trai một chút, và không có mùi mèo, Harry, Ron và Hermione cầm ấm nước và nồi xoong đi băng ngang qua sân đấu.

Bây giờ mặt trời vừa mới mọc lên, sương mù tan đi, tụi nó có thể nhìn thấy cả một thành phố lều nối tiếp nhau vươn ra mọi hướng. Tụi nó đi chậm chạp qua những dãy lều, háo hức ngó ngang ngó ngửa. Harry bây giờ mới thoáng có ý nghĩ là có bao nhiêu phù thủy và pháp sư trên thế giới này; quả thực nó chưa bao giờ bỏ tâm suy nghĩ nhiều đến các phù thủy và pháp sư ở các nước khác.

Những người cắm trại chung với tụi nó bắt đầu thức dậy. Chộn rộn trước tiên là những gia đình có con nhỏ; trước đây Harry chưa từng nhìn thấy những phù thủy con và pháp sư con ấy. Một chú nhóc chưa tới hai tuổi đang nắm chặt một cây đũa phép và hí hửng chọc chọc một con sên trong đám cỏ, con sên đó từ từ phình ra thành một cây xúc xích Ý. Khi tụi nó đi tới chỗ của thằng nhóc con, má nó cũng vội vã chui ra khỏi lều:

“ Bao nhiêu lần rồi hả, Kevin? Con – không – được – đụng – vô – cây – đũa – phép – của – ba. Nghe không?”

Bà đã dẫm chân lên con ốc sên khổng lồ và khiến nó banh ta lông. Tiếng mắng mỏ của bà vẫn còn văng vẳng đuổi theo tụi nó lẫn trong tiếng gào khóc của thằng nhóc phù thủy con:

“ Má làm bể con sên! Má làm bể con sên!”

Cách đó một quãng ngắn, tụi nó thấy hai con bé phù thủy con khác, chỉ nhỉnh hơn nhóc Kevin một chút xíu, đang cỡi chổi thần đồ chơi, cây chổi đồ chơi này chỉ bay đủ cao để ngón cho ngón chân của tụi con nít bay là đà trên mặt cỏ. Một phù thủy của Bộ Pháp Thuật phát hiện ra mấy con nhóc ngay, ông ta hồi hả vượt qua mặt Harry, Ron và Hermione vừa lăm bắm như mất trí:

“Giữa ban ngày ban mặt! Bộ ba má tụi nó còn đang ngủ nướng sao chứ...”

Rải rác đó đây các phù thủy và pháp sư trưởng thành đang chui ra khỏi những cái lều và bắt đầu chuẩn bị bữa điểm tâm. Một số đưa mắt lén lút nhìn quanh, rồi dùng đũa phép hóa phép ra một ngọn lửa; mấy người khác thì đánh diêm với vẻ nghi ngờ, như thể biết thừa là mấy thứ đồ diêm quẹt này làm sao mà xẹt ra lửa! Ba phù thủy người Phi châu đang ngồi nói chuyện nghiêm túc, cả ba đều mặc áo chùng trắng và đang nướng một cái gì đó giống như một con thỏ trên một ngọn lửa màu tím, trong khi một nhóm phù thủy Mỹ trung niên thì ngồi tán gẫu vui vẻ dưới một biểu ngữ dát vàng căng giữa hai cái lều của họ: VIỆN PHÙ THỦY SALEM. Harry nghe loáng thoáng những ngôn ngữ xa lạ vọng ra từ bên trong những cái lều mà tụi nó đi ngang qua, và mặc dù nó không hiểu một tiếng nào hết, nó vẫn cảm nhận được sự vô cùng hào hứng trong từng tiếng nói.

Ron nói:

“Ồ... không biết tại mắt mình bị làm sao, hay là tại mọi thứ bỗng nhiên xanh biếc hết vậy ta?”

Chẳng phải tại mắt Ron bị làm sao cả. Tụi nó đang đi qua một đám lều được phủ kín bằng những đám lá chụm ba dày mo, đến nỗi trông như những trái đồi con con kỳ cục vừa mới nảy lên từ mặt đất. Dưới lớp cỏ xanh phủ dày ấy, có thể nhìn thấy những gương mặt nhẵn nhừ cười khi họ hé mở cửa lều ra. Rồi, bỗng nhiên có tiếng gọi tên tụi nó vang lên từ phía sau:

“Harry! Ron! Hermione!”

Đó là Seamus Finnigan, bạn học cùng lớp năm thứ tư với tụi nó ở nhà Gryffindor trường Hogwarts. Nó đang ngồi phía trước cái lều của chính nó, phủ đầy cỏ chụm ba, bên cạnh nó là một người đàn bà có mái tóc màu cát, chắc không ai khác hơn má nó. Và thằng bạn thân nhất của nó ở Gryffindor cũng ngồi bên cạnh nó: Dean Thomas.

Seamus toe toét cười:

“Khoái cách trang trí này không? Bộ Pháp Thuật tỏ ra không được vui lắm đâu nhé!”

Bà Finnigan nói:

“Nhưng tại sao mình lại không được trưng ra màu sắc của mình chứ? Các cháu thử ngó coi mấy người Bungari treo cái gì khắp những căn lều của họ? Các cháu đương nhiên là ủng hộ đội Ái Nhĩ Lan rồi, đúng không?”

Bà nhìn Harry, Ron và Hermione bằng đôi mắt nhỏ tròn và sáng lóng lánh. Sau khi đã bảo đảm với bà là tụi nó chắc chắn sẽ ủng hộ đội Ái Nhĩ Lan, mấy đứa lại đi tiếp, Ron nói:

“Làm như tụi mình khoái nói chuyện giữa cái đám xanh rì ấy lắm vậy.”

Hermione nói:

“Mình thắc mắc là cổ động viên Bungari treo cái gì lên lều của họ?”

Harry nói, tay chỉ một đám lều lớn nằm phía trên sân đấu, ở đó cờ của Bungari màu trắng, xanh lá cây và đỏ đang bay phất phới.

“Tụi mình đi tới đó coi đi.”

Lều của họ không trang hoàng bằng thực vật sống, nhưng trên mỗi cái lều dán một bích chương cổ động, những tấm bích chương ấy cổ động cho một gương mặt cáu kỉnh với đôi mày đen chì xuống nặng nề. Dĩ nhiên cái hình đó nhúc nhích, nhưng mà tất cả sự nhúc nhích chỉ là quắc mắt nhìn chúng và cau mày thôi.

Ron nói nhỏ:

“Krum.”

Hermione hỏi lại:

“Cái gì?”

Ron nói:

“Krum! Viktor Krum, tầm thủ của đội Bungari!”

Hermione nhìn quanh quất thấy vô số Krum đang cau mày hoặc quắc mắt nhìn nó, nhận xét:

“Ngó ảnh thấy quạu thiệt tình.”

Ron nhướn mắt lên trời:

“Quạu thiệt tình hả? Ai mà bận tâm đến chuyện mặt mũi ảnh ra sao chứ? Ảnh giỏi không tin nổi. Mà ảnh cũng còn trẻ lắm. Chỉ chừng mười tám hay mười chín gì đó. Ảnh là một thiên tài, mấy bồ chờ tối nay coi rồi mấy bồ sẽ biết!”

Đã có một hàng người nối đuôi nhau để lấy nước ở một góc sân. Harry, Ron và Hermione đứng nối đuôi ngay sau hai người đàn ông đang hăng hái cãi nhau. Một trong hai người đó là một ông pháp sư rất già mặc một bộ đồ ngủ in bóng dài thượt. Người kia rõ ràng là một pháp sư của Bộ Pháp Thuật. Ông ta đang cầm một cái quần bằng vải sọc và gần như phát khóc lên được vì cáu tiết:

“Ông Archie ơi, làm ơn bận cái đồ này vô đi. Ông không thể nào đi lung tung trong bộ vớ như vậy được, thằng cha Muggle ở ngoài cổng đã bắt đầu nghi ngờ rồi...”

Như ông pháp sư già ương ngạnh nói:

“Tôi mua bộ đồ này ở một tiệm Muggle mà. Tụi Muggle vẫn mặc nó có sao đâu!”

“Ông Archie ơi, đàn bà Muggle mới mặc thứ đó, chứ đàn ông không mặc, họ mặc cái này nè.”

Ông pháp sư của Bộ Pháp Thuật phe phẩy cái quần sọc. Nhưng ông già Archie nói trong sự công phẫn:

“Ta không thèm bận đồ đó. Ta thích có chút thoáng đãng quanh sự riêng tư của mình. Cám ơn.”

Tới đây, Hermione không thể nào nín cười được nữa, cô bé đành phải linh ra khỏi hàng, và chỉ khi ông già Archie hứng xong nước và bỏ đi rồi cô bé mới quay trở lại. Bây giờ do sức nặng của thùng nước, tụi nó đi từ từ trở lại con đường bằng qua những dãy lều để trở về chỗ cắm trại của mình. Tụi nó gặp những gương mặt quen thuộc ở chỗ này hoặc chỗ kia: đó là tụi học sinh trường Hogwarts đi xem thi đấu cùng với gia đình chúng: Oliver Wood, cựu đội trưởng đội Quidditch Gryffindor, vừa mới tốt nghiệp năm rồi. Gặp

Harry, anh ta kéo cho bằng được Harry về lều mình để giới thiệu Harry với ba má của anh, và phần khởi nói cho Harry biết là anh ta vừa mới ghi danh vào đội dự bị của Puddlemere United. Kể đến tụi nó được Ernie Macmillan đón chào. Đó là một học sinh năm thứ tư bên nhà Hufflepuff. Và đi xa thêm một chút nữa, tụi nó nhìn thấy Cho Chang, một cô bé rất xinh đẹp chơi trong đội tuyển nhà Ravenclaw với vai trò Tâm thủ. Cô bé vẫy tay và mỉm cười với Harry. Harry làm đổ ọc ra quá chừng nước khi nó vẫy tay lại với cô bé. Để chặn đứng sự châm chọc chế giễu của Ron, Harry vội vã chỉ một đám đông choai choai mà tụi nó chưa từng gặp bao giờ. Nó hỏi:

“Bồ có biết họ là ai không? Tụi nó đâu có đi học ở trường Hogwarts hả?”

Ron nói:

“Chắc là tụi nó đi học ở trường nước ngoài nào đó. Mình biết có những trường học khác. Nhưng chưa bao giờ được gặp người nào học ở trường khác. Anh Bill có một người bạn tâm thư học ở một cái trường bên Brazil... Chuyện đó lâu lắm rồi... ảnh muốn đi du học trong một chương trình giao lưu, nhưng mà ba má không kham nổi phí tổn. Khi ảnh nói ảnh không thể đi du học được, người bạn tâm thư của ảnh bức mình và gửi cho ảnh một cái nón bị ế m bừa. Cái nón làm cho tai ảnh bị quăn quéo lại.”

Harry cười lớn để át đi sự ngạc nhiên của nó khi nghe nói đến những trường pháp thuật khác. Bây giờ nó đã nhìn thấy quá nhiều đại diện của các quốc tịch trong khu cắm trại, nó nghĩ nó thiệt là ngốc khi cứ tưởng tượng Hogwarts là trường pháp thuật duy nhất. Nó liếc qua Hermione, cô bé chẳng hề bất ngờ trước cái thông tin đó. Chắc chắn là cô bé đã đọc thấy tin tức về những trường pháp thuật khác ở đâu đó trong cuốn sách nào đó.

Cuối cùng khi tụi nó về tới lều nhà Weasley thì George kêu lên:

“Tụi bây đi gì mà lâu dữ vậy?”

Ron đặt ấm nước xuống:

“Bị vì gặp mấy người quen. Anh cũng chưa nhóm lửa hả?”

Fred nói:

“Ba đang khoái giỡn với mấy que diêm.”

Ông Weasley từ nãy đến giờ không có cách chi làm bật ra nổi một tia lửa từ đầu que diêm, mặc dù ông đã cố gắng hết sức. Que diêm quẹt hồng vương vãi trên mặt đất khắp xung quanh ông. Trông ông như thể đang quyết tâm chơi cú quyết định của đời người.

“Ồi!”

Ông la lên khi tìm cách đánh mạnh một cái que diêm rồi lập tức vuông tay cho nó rớt xuống trong sự ngạc nhiên. Harry ân cần nói:

“Bác Weasley, xin bác lại đây.”

Cô bé cầm cái hộp diêm trong tay ông, chỉ cho ông cách đánh diêm.

Cuối cùng họ cũng nhóm được lửa, và dù vậy họ cũng mất thêm ít nhất một tiếng đồng hồ nữa ngọn lửa mới đủ nóng để nấu chín thức ăn. Tuy nhiên, trong khi chờ đợi thì có cả đồng thứ để xem. Cái lều của họ gần như cắm ngay bên một cái có thể như đại lộ của khu đồng trống, và các nhân viên của Bộ Pháp Thuật cứ hồi hải đi lên đi xuống cái đại lộ đó, thân mật chào ông Weasley khi đi ngang qua. Ông Weasley cũng cứ liên tục bình phẩm, chủ yếu là để mở mang kiến thức cho Hermione và Harry, chứ đám con cái của chính ông thì biết quá nhiều về Bộ Pháp Thuật đến nỗi chẳng còn mấy hứng thú nữa.

“Đó là ông Cuthbert Mockridge, trưởng Văn phòng Liên lạc với Yêu tinh... Đây là ông Gilbert Wimple, ông làm việc với Ủy ban Bùa Thì nghiệm; ông bị mọc mấy cái sừng đó mới đây mà thôi... Chào Arnie... Ông Arnold Peasegood, ông là chuyên viên Lú – thành viên của Đội Giải trừ Tai nạn Pháp thuật, các con cũng biết đấy, và kia là ông Bode và Croaker... họ là chuyên viên Bất khả ngôn...”

“Dạ, họ là cái gì ạ?”

“Họ thuộc Bộ Bí mật, tối mật, cũng không biết họ làm cái gì nữa...”

Sau cùng, khi lửa đã đủ nóng để họ có thể bắt đầu luộc trứng và nướng xúc xích thì Bill, Charlie và Percy sải bước qua cánh rừng đi về phía họ. Percy nói to:

“Ba ời, con vừa độn thổ đến. Chà, ngon quá, bữa ăn trưa đây hả?”

Mọi người mới ăn được nửa đĩa trứng và xúc xích thì ông Weasley đứng phắt dậy, vẫy tay chào và toe toét cười với một người đang đi nhanh về phía họ. Ông Weasley nói:

“Ái chà! Anh Ludo! Nhân vật thời sự!”

Ông Ludo Bagman đương nhiên là nhân vật đáng chú ý nhất mà Harry được gặp tính cho đến lúc này, tính luôn cả ông già Archie bận đồ ngủ in bông. Ông Bagman mặc bộ áo chùng cầu thủ Quidditch dài có đường sọc ngang màu vàng rực và màu đen. Trước ngực ông là một bức ảnh vĩ đại. Trông ông giống như một người vốn lực lưỡng nhưng bây giờ đã hơi xuống sắc rồi; áo chùng của ông hơi căng ở chỗ eo bụng, chắc hẳn là vào cái thời mà ông còn chơi cho đội tuyển Ăng-lê thì ông chưa có cái thùng nước lèo như hiện nay. Mũi ông ta hơi vẹo (Harry nghĩ, có lẽ là bị trái Bludger bay lạc nào đó làm bể) Nhưng đôi mắt xanh, mái tóc vàng cắt ngắn, và vẻ mặt hồng hào của ông lại khiến cho ông trông giống một cậu học sinh lớn xác.

Ông Bagman vui vẻ gọi:

“Chào!”

Ông đang đi như thể gót chân của ông có gắn lò xo và rõ ràng là ông đang cao hứng cực kỳ. Đi tới đồng lửa trại của nhà Weasley, ông Bagman thở hỗn hển:

“Chào ông bạn già Arthur! Ngon lành quá hả? Thiệt là một ngày đẹp hết ý! Chúng ta không thể đòi hỏi thời tiết hoàn hảo hơn thế này được nữa, đúng không? Tối nay sẽ là một đêm không mây... Và không có một chút xíu trục trặc nào trong tổ chức... chẳng có đủ chuyện để mà tôi phải ra tay!”

Đằng sau ông là một đám pháp sư trông phờ phạc bơ thờ đang hối hả đi qua, chỉ chỏ một chứng cứ ở đằng xa xa của một loại lửa pháp thuật đang xẹt lên không những tia lửa tím cao đến bảy thước.

Percy vội vã đi tới trước với hai cánh tay dang ra. Hiển nhiên là việc anh không chấp nhận cái cách mà ông Ludo Bagman điều hành cái bộ của ông vẫn không hề ngăn cản việc Percy muốn gây ấn tượng tốt trước ông. Ông Weasley như răng cười:

“À... phải, đây là con trai tôi, Percy. Cháu nó vừa mới bắt đầu vào làm việc trong bộ. Còn đây là Fred, à không phải, xin lỗi, nó là George, kia mới là Fred, và Bill, Charlie, Ron, con gái tôi, Ginny, và hai đứa bạn của Ron: Hermione Granger và Harry Potter.”

Ông Bagman không tỏ ra một chút nghi ngờ gì khi nghe cái tên của Harry, và mắt của ông thực hiện ngay cái liếc nhìn quen thuộc lên cái sẹo trên trán Harry.

Ông Weasley tiếp tục:

“Và xin giới thiệu với mọi người, đây là ông Ludo Bagman, các con đều đã biết ông là ai, chính nhờ ông mà chúng ta mới có được vé tốt như vậy.”

Ông Bagman xua tay như thể chuyện đó có đáng gì mà nói. Ông khua cái gì đó trong túi áo đen sọc vàng của ông, nghe như một mớ tiền vàng, hăm hở nói:

“Anh Arthur, thử tưởng tượng những bất ngờ của trận đấu coi! Roddy Pontner đánh cá với tôi là Bungari sẽ ghi điểm trước... Tôi chấp ông ta, bởi vì ba cầu thủ tấn công của Ái Nhĩ Lan là những người mạnh nhất mà tôi từng thấy trong nhiều năm nay... và nhóc Agatha Timms đã đặt cược một nửa phần hùn của mình ở trang trại nuôi lợn để cá là trận đấu sẽ kéo dài một tuần lễ.”

Ông Weasley nói:

“Ôi vậy thì... để coi... đánh cá một đồng Galleon là đội Ái Nhĩ Lan thắng nhé?”

Ông Ludo Bagman trông có vẻ hơi thất vọng, nhưng tự chủ lại ngay:

“Một đồng vàng Galleon hả? Được, được... còn ai muốn cá nữa không?”

Ông Weasley nói:

“Tụi nó còn quá nhỏ, không được cờ bạc. Molly thì không ưa...”

Bỗng nhiên Fred và George dốc hết tiền trong túi của tụi nó ra, Fred nói:

“Tụi con đánh cá ba mươi bảy đồng Galleon vàng, mười lăm đồng Sickles bạc và ba Knut là đội Ái Nhĩ Lan thắng, nhưng Viktor Krum sẽ bắt được trái Snitch. À, và chúng con sẽ liệng ra một cây đuă phép giả.”

Percy rít lên:

“Tụi bây không được phô bày ra với ông Bagman những thứ rác rưởi nhằm nhí đó.”

Nhưng ông Bagman không có vẻ gì cho là một cây đuă phép là đồ nhảm nhí; ngược lại, vẻ mặt học trò của ông tỏ ra khoái chí hết sức. Ông giựt cây đuă phép trên tay Fred và vẩy lên một tiếng kêu quang quắc. Cây đuă phép liền biến thành một con gà nhựa và ông phá ra cười:

“Xuất sắc! Lâu rồi tôi chưa từng thấy ai có sức thuyết phục hùng hồn như vậy. Tôi mua cái đó năm đồng Galleon vàng!”

Percy sượng cứng trong bộ tịch bất đồng sửng sờ.

Ông Weasley thì nói nhỏ:

“Các con à, ba không muốn các con chơi cá cược ... Đó là tất cả tiền dành dụm của các con... Má của con...”

Ông Ludo Bagman nói oang oang, tay rung cái túi của ông kêu xúng xoảng:

“Đừng có phá bình cuộc chơi chứ, anh Arthur! Tụi nó đủ lớn để biết tụi nó muốn cái gì mà! Cháu đánh cá là đội Ái Nhĩ Lan sẽ thắng và Krum sẽ bắt được trái banh Snitch phải không? Không có cơ hội nào đâu, các cậu ơi, chẳng có cơ hội nào... Tôi sẽ cho con được bắt trên... Chúng ta cũng thêm vô năm đồng Galleon cho cây đuă phép tức cười đó, vậy thì chúng ta sẽ...”

Ông Weasley nhìn một cách bất lực khi ông Ludo Bagman lấy ra một cuốn sổ và một cây viết lông ngỗng, bắt đầu ghi tên của hai đứa sinh đôi chơi đánh cá.

George nói:

“Chơi luôn!”

Nó cầm miếng giấy da mà ông Bagman đưa nó, nhét vô trong túi áo chùng của mình. Ông Bagman quay lại với ông Weasley, hớn hỏ hơn bao giờ hết:

“Anh mời tôi một tách trà chứ? Tôi đang đi kiếm ông Barty Crouch đây. Đối tác Bungari của tôi đang gây ra nhiều khó khăn, mà tôi chẳng hiểu chút gì những điều ông ta nói. Barty chắc giải quyết được việc này. Anh nói được khoảng một trăm năm chục thứ tiếng thì phải.”

“Ông Crouch hả?”

Percy kêu lên, gỡ bỏ ngay cái vẻ bất đồng lạnh nhạt khỏi gương mặt và đeo vào ngay cái vẻ mặt nhăn nhó tích cực vì hào hứng:

“Ông ấy nói được hơn hai trăm thứ tiếng lận! Nào là tiếng Ngư nhân ngữ, tiếng Lộp ộp ngữ và Quỷ ngữ...”

Fred tùy tiện chen vô:

“Ai mà chẳng nói được Quỷ ngữ. Chỉ cần chỉ chỗ và ủa ỉn.”

Percy quăng cho Fred một cái nhìn cực kỳ khó chịu và tọng thêm cả đồng than củi vô đồng lửa để cho nước sôi trở lại.

Ông Weasley hỏi ông Bagman sau khi ông này đã ngồi xuống đám cỏ bên cạnh những người khác:

“Có tin gì về Bertha Jorkins không?”

Ông Bagman nói một cách thoải mái:

“Chẳng có chút tăm hơi gì hết. Nhưng mà rồi bà sẽ xuất hiện lại thôi... Cô nàng Bertha tội nghiệp... Ký ức như một cái vạc lũng mà lại không biết phương hướng gì hết. Anh cứ tin lời tôi, bà đi lạc rồi. Đâu chừng đến tháng mười thì bà sẽ đứng đỉnh đi vô sở, và cứ tưởng mới tháng bảy mà thôi.”

“Anh không nghĩ là đã đến lúc nên phái ai đó đi tìm cô ấy sao?”

Ông Weasley dè dặt đề nghị khi Percy đưa cho ông tách trà.

Ông Bagman mở to đôi mắt vô tư nói:

“Barty Crouch cứ nói vậy hoài, nhưng mà chúng tôi thực tình không còn ai rảnh trong lúc này. A, phải chi nhắc tiền nhắc bạc linh như nhắc tới ông! Barty!”

Một pháp sư vừa mới độn thổ hiện ra ngay bên đồng lửa của họ. Trông ông hoàn toàn trái ngược với ông Bagman đang ngồi lê la trên cỏ trong bộ áo chùng cũ. Barty Crouch là một người đàn ông đứng tuổi, cao lớn, thẳng đơ, cứng cỏi, mặc một bộ com-lê bảnh bao không chê vào đâu được và thắt cà vạt đảng hoàng. Đường rẽ ngôi trên mái tóc của ông ngay đến mức phi tự nhiên, và bôj ria mỏng giống như như bàn chải đánh răng của ông thì trông ngay ngắn như thể ông tỉa nó bằng cách dùng thước lôga mà đo. Giầy của ông thì bóng láng sáng ngời. Harry có thể hiểu được ngay tại sao mà anh Percy thần tượng ông này. Percy là tín đồ của sự tuân thủ lễ luật một cách nghiêm ngặt, và ông Crouch đã tuân theo qui định về việc ăn mặc như Muggle một cách hoàn hảo đến độ hoàn toàn có thể nhầm ông với một ông giám đốc nhà băng. Harry còn ngờ là ngay đến dượng Vernon cũng có thể bé cái lằm về ông phù thủy thứ thiệt này.

Ông Ludo mặt mày rạng rỡ, vồ vồ xuống khoảnh đất bên cạnh, nói với ông Crouch:

“Kéo một hơi ‘cỏ’ đi anh Barty.”

Ông Crouch nói:

“Thôi, cảm ơn anh Ludo.”

Trong giọng ông Crouch có chút sốt ruột:

“Tôi đã đi kiểm anh khắp nơi. Mấy người Bungari cứ khẳng khẳng đòi thêm cho họ mười hai chỗ ngồi ở khu thượng hạng.”

Ông Bagman nói:

“Thì ra đó là cái mà họ cứ đòi năng nặc. Tôi cứ tưởng thằng cha đó đòi mượn một cái cặp nhíp chớ. Tiếng thằng chả khó nghe thiệt!”

Percy gần như nín thở và khúm núm trong một cái cúi mình gần như gập đôi, khiến trông anh giống hệt một gã gù lưng.

“Thưa ông Crouch! Ông có muốn dùng một tách trà không ạ?”

Ông Crouch ngược lên nhìn Percy với một vẻ hơi ngạc nhiên:

“À, vâng... cảm ơn nhé, Weatherby.”

Fred và George ngậm cái tách của mình nín cười đến suýt chết ngạt. Percy ửng đỏ cả hai vành tai, nhưng vẫn lẳng xăng rót nước pha trà.

Đôi mắt sắc của ông Crouch nhìn ông Weasley:

“À, tôi cũng có đôi lời muốn nói với anh nữa, anh Arthur à. Ông Ali Bashir đang gây hấn. Ông ta muốn

thương lượng với anh về việc anh cấm vận thăm bay.”

Ông Weasley thốt ra một tiếng thở dài:

“Ông có gửi cú cho tôi về chuyện đó hồi tuần trước. Tôi đã nói với ông rồi và nói cả trăm lần rồi, rằng theo định nghĩa của Sở đăng ký Vật thể Bùa phép Bị cấm, thì thăm bay được coi là chế tác của dân Muggle. Nhưng mà ông có thêm nghe tôi đâu?”

Ông Crouch nhận tách trà Percy trao, nói:

“Tôi cũng nghĩ vậy. Ông rất muốn xuất khẩu thăm qua đây.”

Ông Bagman nói:

“Chà, mấy cái thăm đó chẳng đời nào thay thế được chổi thần ở nước Anh này, đúng không?”

Ông Crouch nói:

“Ông Ali cho là sẽ có chỗ đứng cho thăm bay trong thị trường phương tiện vận chuyển gia đình. Tôi nhớ ông nội của tôi từng có một cái thăm hiệu Axminster đủ chỗ cho mười hai người – nhưng mà dĩ nhiên đó là thời trước khi thăm bay bị cấm.”

Ông Crouch nói như thể ông không muốn cho ai hiểu lắm về những bậc ông cha tuân thủ luật pháp cực kỳ nghiêm túc của ông.

Ông Bagman vui vẻ:

“Coi bộ anh bận rộn dữ à, anh Barty?”

Ông Crouch đáp khô khan:

“Tương đối. Tổ chức Khóa cảng trên khắp năm lục địa đâu phải là công việc gì đáng kể đâu anh Ludo, anh Ludo!”

Ông Weasley nói:

“Tôi chắc hai ông sẽ vui mừng lắm khi vụ này xong?”

Ông Ludo Bagman có vẻ kinh ngạc:

“Vui mừng hả? Không biết còn có lúc nào tôi thấy vui hơn lúc này không... Tuy vậy cũng không hẳn là mình chẳng trông mong cái gì nữa, phải không, anh Barty? Há? Còn cả đồng dịp để tổ chức, hén?”

Ông Crouch nhướn mày nhìn ông Bagman:

“Chúng ta đã thỏa thuận không thông báo gì hết cho đến khi tất cả các chi tiết...”

Ông Bagman gạt lời ông Crouch đi như gạt một đám ruồi vo ve:

“Ồi, chi tiết! Họ đã ký rồi, đúng không? Họ đã thỏa hiệp rồi, chứ gì nữa? Tôi cá với anh là chẳng mấy chốc nữa là lũ con nít này cũng biết hết; ý tôi nói là việc đó sẽ xảy ra ở trường Hogwarts kia mà...”

Ông Crouch đánh giọng, cắt ngang lời ông Bagman:

“Anh Ludo à, anh cũng biết đấy, chúng ta cần đến gặp những người Bungari. Cảm ơn tách trà của cậu nhé, cậu Weatherby.”

Ông đưa trả lại tách trà chưa hề uống cho Percy và chờ ông Bagman đứng dậy. Ông Bagman gượng đứng lên, uống nốt trà trong tách của mình, những đồng tiền vàng vui vẻ kêu leng keng trong túi áo của ông. Ông nói:

“Hẹn gặp lại tất cả quý vị. Quý vị ngồi khu thượng hạng chung với tôi... Tôi là người bình luận trận đấu đó nha!”

Ông Bagman vẫy tay chào, ông Crouch gật đầu cộc lốc, và cả hai độn thổ tàng hình.

Fred hỏi ngay lập tức:

“Ba ời, sắp có chuyện gì xảy ra ở trường Hogwarts vậy ba? Họ nói về chuyện gì vậy?”

Ông Weasley mỉm cười:

“Các con sẽ sớm biết thôi.”

Percy nói giọng nguyên tắc:

“Đó là thông tin được bảo mật, cho tới khi đúng thời điểm thích hợp thì Bộ Pháp Thuật sẽ quyết định tiết lộ. Ông Crouch hoàn toàn đúng khi không cho tiết lộ tin tức đó.”

Fred kêu:

“Ôi, nín giùm đi, Weatherby!”

Đến xế chiều thì một không khí náo nức dâng lên trong khắp khu vực cắm trại, y như một đám mây sờ thấy được. Vào lúc hoàng hôn, không khí mùa hè tĩnh lặng dường như cũng run lên cùng mong ngóng, và khi bóng tối trải thành tấm màn, chụp lên hàng ngàn phù thủy pháp sư đang nôn nóng chờ đợi, thì chẳng còn một chút xíu dấu vết nào của sự nguy trang giả dạng Muggle nữa: Bộ Pháp Thuật dường như đã chịu thua

cái điều không thể tránh được và thôi bắt đẹp những biểu hiện của pháp thuật rành rành ra ở khắp mọi nơi.

Mấy người bán hàng cứ độn thổ lên ở mỗi tắc đất, tay bưng những cái khay hay đẩy những chiếc xe đầy những món hàng vô cùng kỳ dị. Có những cái nơ hoa hồng tỏa sáng – màu đỏ cho cổ động viên Bungari, màu xanh lục cho cổ động viên đội Ái Nhĩ Lan – và biết gào lên tên của các cầu thủ. Có những cái nón chóp nhọn màu xanh lá trang trí bằng những nhánh cỏ ba lá; còn khăn quàng Bungari thì được trang hoàng bằng hình những con sư tử biết rống thét. Cờ của cả hai nước khi phát phơ là phát ra quốc thiều của nước mình. Có những mô hình chổi thần Tia Chớp nhỏ xíu nhưng mà cũng biết bay, và những bộ sưu tập chân dung các cầu thủ danh tiếng, những cầu thủ này đi tản bộ ra khỏi khung hình dạo chơi trên lòng bàn tay người ta và làm điếu làm bộ.

Khi cùng Harry và Hermione đi dạo qua những người bán hàng rong để mua quà kỷ niệm, Ron nói:

“Mình dành dụm tiền túi suốt mùa hè cho dịp này đây.”

Mặc dù Ron mua một cái nón cỏ có ba lá biết khiêu vũ và một cái nơ bông hồng xanh lục, nó cũng mua cả hình của Viktor Krum, Tâm thủ của đội Bungari. Hình anh chàng Krum tí hon cứ đi tới đi lui trên lòng bàn tay của Ron, cau có nhìn cái nơ hồng màu xanh lục nằm phía trên anh ta.

“Chà. Coi mấy thứ kia kìa!”

Harry kêu lên, hấp tấp đi tới một cái xe đẩy tay chở đầy cái giống như ống dòm bằng đồng, nhưng lại được bao phủ bằng đủ loại mấu và nút hết sức kỳ dị. Tay phù thủy bán hàng rong rao to:

“Ống dòm huyền bí đây! Có thể quay lại cảnh đã qua... có thể làm chậm lại diễm tiến... và có thể nhá lên từng cảnh một nếu cần. Mọi đô... Mười Galleon một cái.”

Ron ngó cái ống dòm một cách thèm muốn, chỉ vô cái nón cỏ ba lá đang nhảy múa mà nói:

“Ước gì hồi nãy mình đừng có mua cái đồ quỷ này!”

Harry nói rành mạch với lão phù thủy bán hàng:

“Bán cho ba cặp ống dòm.”

Ron đỏ mặt lên:

“Đừng... đừng làm vậy.”

Ron luôn luôn rất nhạy cảm về chuyện Harry – người được thừa kế của cha mẹ một gia tài nho nhỏ - luôn luôn có nhiều tiền hơn nó.

Harry dúm cái ống dòm vô tay Ron và Hermione, nói:

“Đừng ngại, mấy bồ sẽ không nhận được một món quà Giáng sinh nào của mình nữa đâu, trong chừng mười năm tới.”

Ron nhe răng cười:

“Cũng được đi.”

Hermione nói:

“Ôi, cảm ơn nhiều lắm nha. Để mình mua mấy tờ chương trình vậy, coi kìa...”

Túi tiền của tụi nó coi bộ nhẹ hổng rồi, tụi nó đi trở lại chỗ dựng lều. Anh Bill, anh Charlie, và Ginny cũng đang chơi đùa với mấy cái nơ hoa hồng xanh lục, còn ông Weasley thì cầm một cây cờ Ái Nhĩ Lan. Fred và George thì chẳng có món đồ chơi nào cả, bởi vì họ đã đưa cho ông Bagman tất cả số vàng của họ để cá cược rồi.

Và rồi một tiếng cồng ngân nga, trầm sâu vang lên từ đâu đó bên kia cánh rừng. Lập tức lồng đèn xanh và lồng đèn đỏ bùng cháy sáng trên các ngọn cây, soi tỏ con đường dẫn đến sân đấu.

Ông Weasley trông hồi hộp háo hức như bất cứ đứa nào trong đám trẻ. Ông nói:

“Tới giờ rồi! Chúng ta đi thôi!”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Cúp Quidditch Thế Giới

Nắm chặt trong tay những thư mà mình vừa mua được, ông Weasley dẫn đầu, cả đám trẻ theo sau, mọi người hối hả đi vô cánh rừng, trên con đường mòn được chiếu sáng bằng những ngọn đèn lồng. Họ có thể nghe âm thanh của hàng ngàn người đang di chuyển chung quanh, nào tiếng cười tiếng nói, tiếng vỗ vai, bắt tay, và cả tiếng hát. Không khí náo nức như điên truyền lan khắp nơi; và Harry thì không thể nào nhin nổi toe toét cười. Họ đi xuyên qua cánh rừng khoảng hai mươi phút, lớn tiếng chuyện trò và đùa cợt nhau, cho đến khi đến được bên kia cánh rừng và nhận thấy mình đang đứng trong bóng phủ của một sân vận động siêu vĩ đại. Mặc dù Harry chỉ thấy được một phần của những bức tường vàng hùng vĩ vây quanh sân vận động, nó cũng đảm chắc bên trong sân vận động đủ rộng để cất cỡ mười cái nhà thờ lớn.

Nhận thấy vẻ kinh ngạc trên gương mặt Harry, ông Weasley giải thích:

“Một trăm ngàn chỗ ngồi! Một lực lượng năm trăm phù thủy công tác ở Bộ Pháp Thuật đã làm ròng rã cả năm trời để xây dựng cái sân vận động này. Mỗi tắc mỗi phân ở đây đều được ếm bùa đuổi Muggle. Suốt cả năm, cứ mỗi khi có dân Muggle nào lảng vảng đâu đó gần đây, thì họ bỗng nhiên nhớ ra một cái hện khẩn cấp nào đó và phải lập tức quay về ngay... Phước cho họ.”

Ba tiếng cuối, ông Weasley thêm vô một cách khoái trá. Ông dẫn đầu đám trẻ đi về phía cửa ra vào gần nhất. Ở đó cũng đã chen chúc một đám phù thủy và pháp sư đang hò hét.

Một phù thủy của Bộ Pháp Thuật đứng ngay cổng kiểm soát vé và nói:

“Ghế đầu tiên! Khán đài Danh dự! Cứ đi thẳng lên cầu thang, anh Arthur, và cứ lên cao tới hết mức luôn.”

Cầu thang đi vào sân vận động được trải tấm thảm màu tím sẫm. Đám nhà Weasley hòa cùng đám đông trèo lên, qua khỏi cửa thì đám đông tản ra, đi về các khu khán đài ở bên trái hoặc bên phải. Đám Weasley cứ tiếp tục trèo lên cao, và cuối cùng họ lên tới đỉnh cầu thang để đến một khu vực dành riêng khôn lớn lắm, nằm biệt lập ở vị trí cao nhất của sân vận động, ngay chóc chính giữa khoảng cách giữa các cột gôn bằng vàng của hai đội. Có khoảng hai chục cái ghế sơn son thếp vàng đặt thành hai hàng trong khu vực này, Harry cùng đám Weasley ngồi đầy hết hàng ghế đầu, nó cúi xuống nhìn cái cảnh trí mà nó thật không bao giờ có thể tưởng tượng ra có cái gì tương tự được như vậy hết.

Một trăm ngàn phù thủy và pháp sư đang đi tới chỗ ngồi của họ, những chỗ ngồi này nhô lên cao chung

quanh một sân đấu hình bầu dục. Mọi thứ tràn ngập trong một loại ánh sáng vàng óng huyền ảo, ánh sáng đỏ dường như tỏa ra từ chính cái sân vận động. Từ vị trí trên cao của Harry, nó thấy sân đấu thật phẳng phiu và mượt mà. Ở mỗi đầu sân đấu đều có ba cột gôn bằng vàng, cao mười sáu thước rưỡi. Ngay bên phải Harry, gần như ngang tầm mắt nó là một tấm bảng cực kỳ lớn. Những dòng chữ vàng cứ chạy ngang qua tấm bảng như thể có bàn tay của một người khổng lồ vô hình đang viết vội trên tấm bảng để rồi lại vội đi. Chăm chú ngó tấm bảng đó, Harry nhận thấy tấm bảng đang phát ra những dòng chữ quảng cáo ngang qua sân đấu:

Chai Xanh: một cây Chối Thần Cho Tất cả mọi gia đình – an toàn, đáng tin, và có Còi chống trộm thiết kế bên trong.. Thuốc tẩy vết bẩn nhiệm màu đa dụng của bà Skower: Không Đau, Không tì vết! Thời trang pháp sư ngày hội = London, Paris, Hogsmeade...

Harry dứt mắt khỏi mấy bảng hiệu đó để ngoảnh lại nhìn ra đằng sau, xem coi những ai ngồi chung khán đài danh dự với tụi nó. Cho tới lúc này thì các ghế vẫn còn trống, ngoại trừ một sinh vật nhỏ xíu đang ngồi ở cái ghế thứ hai tính từ đầu kia của hàng ghế sau lưng Harry. Cái sinh vật đó, chân cẳng ngắn ngủn đến nỗi chúng chìa ra trước trên cái ghế cao, và y quần quanh mình cái khăn trải bàn uống trà, trông lùn thùn như khăn choàng ngoài của những người La Mã cổ đại. Cái sinh vật đó giấu mặt vào hai bàn tay, nhưng hai cái tai dài và nhọn như tai dơi ấy trông sao mà cực kỳ quen... Harry ngờ ngợ, gọi:

“Dobby?”

Cái sinh vật nhỏ xíu đó ngẩng nhìn lên và duỗi những ngón tay ra, để lộ hai con mắt nâu to cỡ cò và cái mũi thì có hình dạng và kích thước chính xác của một trái cà chua bự. Đó không phải là Dobby, nhưng đó chắc chắn là một con gia tinh như Dobby, kẻ từng là bạn của Harry. Chính Harry đã giúp Dobby thoát khỏi chủ cũ của nó là gia đình Malfoy.

Qua kẽ hở giữa mấy ngón tay, con gia tinh kêu lên the thé với giọng tò mò:

“Có phải ngài vừa gọi tôi là Dobby?”

Giọng của con gia tinh này cao vút, con hơn cả giọng trước đây của Dobby, vốn đã là một giọng rít lên eo éo, nghe nhỏ nhỏ, run run. Harry ngờ rằng đó hẳn là một giọng nữ, mặc dù đối với gia tinh thì điều này thật là khó phân biệt. Ron và Hermione cũng đã xoay mình trên ghế ngồi quay lại nhìn. Mặc dù hai đứa đó nghe Harry nói rất nhiều về Dobby nhưng tụi nó chưa hề được gặp Dobby bao giờ. Ngay cả ông Weasley cũng ngoái nhìn một cách thích thú.

Harry nói với con gia tinh:

“Xin lỗi nha, tôi nhầm bạn với một người quen cũ.”

Con gia tinh thốt lên những lời có âm vực cao nghe eo éo:

“Nhưng mà thưa ngài, tôi cũng có biết Dobby nữa mà.”

Con gia tinh vẫn che mặt bằng bàn tay, như thể bị ánh sáng làm lóa mắt, mặc dù khăn đài danh dự cũng không được chiếu đèn sáng cho lắm.

“Thưa ngài, tên tôi là Winky, và quý danh của ngài...”

Đôi mắt nâu đen của con gia tinh mở lớn bằng cỡ cái đĩa nhỏ khi nó nhìn thấy cái theò trên trán của Harry:

“Ngài chắc hẳn là Harry Potter!”

Harry nói:

“Phải, chính tôi đây.”

Con gia tinh hơi hạ bàn tay xuống một tí, vẻ mặt nó hết sức kinh ngạc sửng sốt:

“Thưa ngài, Dobby luôn miệng nói về ngài!”

Harry hỏi:

“Vậ hả? Được tự do rồi bạn ấy sống ra sao?”

Winky lắc đầu:

“A, thưa ngài..., ôi, thưa ngài, tôi chẳng có ý gì bất kính đâu, thưa ngài, nhưng tôi hống chắc là khi ngài giải phóng Dobby là ngài đã làm được một việc tốt lành cho Dobby đâu, thưa ngài.”

Harry hơi bất ngờ:

“Sao vậy? Có gì không ổn với bạn ấy hả?”

Winky buồn bã nói:

“Thưa ngài, tự do tiêm nhiễm vô đầu của Dobby. Mà tư tưởng này nọ thì vượt qua thân phận của Dobby, thưa ngài. Đầu có thể kiếm được địa vị nào khác đâu, thưa ngài.”

Harry hỏi:

“Sao lại không?”

Winky hạ thấp giọng tới một nửa quãng tám, khiến giọng trở nên thì thào:

“Thưa ngài, Dobby đòi người ta phải trả lương cho công việc nó làm!”

Harry ngơ ngác:

“Trả lương hả? Ủ, phải trả lương cho bạn ấy chứ?”

Winky hoảng kinh hồn vía khi nghe tới ý tưởng đó, vội khép mấy ngón tay lại để che giấu đi gương mặt của mình. Con gia tinh ấy nói bằng giọng the thé bị ghen lại:

“Thưa ngài, gia tinh không có lương bổng gì hết! Không, không, không. Tôi đã nói với Dobby: “Dobby à, đi kiếm một gia đình tử tế nào đó mà ổn định lại đi.” Nhưng thưa ngài, Dobby thì còn đang bày ra đủ loại trò tinh nghịch, thiệt là không ra tư cách một gia tinh chút nào. Tôi nói, Dobby, anh cứ nhong nhong đi quây như vậy thì trước sau gì cũng sẽ bị ra trước bộ Chính đồn và Kiểm soát Sinh vật Huyền bí, như bất kỳ một con yêu tinh tầm thường nào đó.”

Harry nói:

“Ờ, cũng đã đến lúc phải cho bạn ấy vui chơi thỏa thuê chứ?”

Winky nghiêm giọng nói với Harry, hai bàn tay vẫn bưng kín khuôn mặt:

“Gia tinh không được phép vui chơi, Harry Potter à. Gia tinh phải làm những gì mà chủ nhân sai bảo. Như tôi đây, tôi đâu có thích ngồi trên cao nhất nào đâu, ngài Harry Potter...”

Winky liếc mắt về phía rìa khán đài và nén giọng xuống:

“...nhưng ông chủ phái tôi đến khán đài danh dự thì tôi phải đến thôi, thưa ngài.”

Harry cau mày:

“Nhưng mà nếu bạn không thích ngồi trên cao thì tại sao ông ấy lại phái bạn đến đây?”

Winky ngoẹo đầu sang chỗ trống bên cạnh, nói:

“Ông chủ... ông chủ muốn tôi giữ chỗ cho ông ấy một chỗ ngồi, thưa ngài Harry Potter. Ông chủ bận lắm. Winky chỉ ước ao được trở về lều của ông chủ, Harry Potter à, nhưng chủ đã sai bảo điều gì thì Winky phải làm thôi. Winky là một gia tinh ngoan mà.”

Con gia tinh lại lăm lét nhìn ra bìa khán đài với vẻ sợ hãi và lại giấu biệt đi cả đôi mắt. Harry quay lại với những người trong nhóm của nó.. Ron rù rì hỏi:

“Vậy ra đó là một con gia tinh hả? Tụi nó kỳ cục quá hén?”

Harry nhiệt thành nói:

“Dobby còn kỳ cục hơn nữa kia.”

Ron lấy mấy cái ống dòm ra và bắt đầu kiểm tra. Nó dòm xuống đám đông phía dưới sân, ở cả hai phía của sân vận động.

“Dễ sợ!”

Nó vừa nói vừa vặn cái nút xem lại ở một bên cái ống dòm.

“Mình có thể làm cho cái thằng cha dưới kia ngoáy mũi đi ngoáy mũi lại... rồi lại ngoáy mũi nữa...”

Lúc đó Hermione đang hăm hở đọc lướt qua tấm chương trình bộ nhung và viền tua rua. Cô bé đọc to:

“Trước trận đấu sẽ có cuộc trình diễn phước thần và linh vật của các đội.”

Ông Weasley nói:

“Chà, cái đó luôn luôn đáng xem à! Các con biết không các đội quốc gia đem tới đây những linh vật ở xứ sở của họ để trình diễn phô trương.”

Lô khán đài thượng hạng dần dần có thêm bốn người vô ngời. Ông Weasley cứ phải bắt tay với những người rõ ràng là những phù thủy rất ư quan trọng. Percy cứ đứng dựng lên hoài đến nỗi trông anh như thể đang ráng ngồi trên lưng một con chim ấy. Khi đích thân ông Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, ông Corneilius Fudge, đến, thì Percy cúi chào thấp đến nỗi cặp kiếng của anh rớt ra và bể tan tành. Percy bối rối quá, dùng cây đũa phép hàn cặp kiếng lại, rồi sau đó đành ngồi yên tại chỗ, quảng cái nhìn đổ kị ghen tức về phía Harry, vì nó được ông Fudge chào thân mật như bạn cố tri. Ông Fudge và Harry đã từng gặp nhau trước đây, và ông Fudge bắt tay Harry thân thiết như cách một người cha bắt tay con, hỏi nó khỏe không, và giới thiệu nó với những phù thủy và pháp sư ngồi ở hai bên.

Ông nói to với ông Bộ trưởng Bungari:

“Ông biết chứ, đây là Harry Potter.”

Ông bộ trưởng Bungari mặc bộ áo chùng lộng lẫy bằng nhung đen viền vàng và không có vẻ gì hiểu được tới một chữ tiếng Anh. Ông Fudge ra sức minh họa:

“Harry Potter... Chèn ơi... Ông biết chứ... ông biết đây là ai mà... thằng bé sống sót qua cuộc tấn công của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy ... ông biết nó là ai mà...”

Vị pháp sư Bungari đột nhiên phát hiện ra cái thẹo trên trán Harry và bắt đầu chỉ chỗ vào đó mà nói lấp bắp một cách hào hứng và ồn ào. Ông Fudge chán ngán nói với Harry:

“Rốt cuộc ông cũng hiểu ra. Bác không giỏi lắm cái vụ ngoại ngữ này; bác cần đến Barty Crouch trong những loại việc như vậy. À, bác thấy con gia tinh của ông đang giữ chỗ cho ông kìa... cũng tốt, mấy tay Bungari khó chịu này cứ khăng khăng nấn nì đòi những chỗ tốt nhất... A, Lucius kìa!”

Harry, Ron và Hermione lập tức quay đầu lại. Mấy người len lách dọc theo hàng ghế thứ hai để đến ba ghế hầy còn trống ngay đằng sau lưng ông Weasley, chẳng ai khác hơn là ông chủ cũ của Dobby cựu gia tinh: Lucius Malfoy và cậu quý tử: Draco Malfoy; còn người đàn bà thì Harry đoán là bà má của Draco.

Harry và Draco Malfoy đã trở thành hai kẻ thù địch từ khi tụi nó gặp nhau trên chuyến xe lửa đầu tiên đến trường Hogwarts. Là một thằng bé xanh xao có bộ mặt nhọn hoắt và mái tóc vàng bạch kim, Draco giống y chang như cha nó. Má nó cũng tóc vàng, cao và mảnh khảnh, lẽ ra trông bà cũng đẹp lắm nếu như bà đừng có đeo cái bộ mặt khinh khinh như thế dưới mũi bà có mùi có mùi gì khó chịu lắm ấy.

Ông Malfoy giơ tay ra khi bước tới gần ông Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật:

“À, chào ông Fudge. Ông khỏe chứ? Tôi chắc ông chưa gặp vợ tôi, đây là bà Narcissa. Và con trai tôi, Draco.”

Ông Fudge mỉm cười và cúi chào bà Malfoy:

“Và xin phép cho tôi được giới thiệu quý vị với ông Oblansk... Obalonsk.. ông... Ờ, ông là Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật Bungari, và ông không hiểu tới một từ mà tôi nói, nhưng chẳng nào thì cũng không sao. Và để tôi xem còn ai nữa... tôi chắc ông biết gia đình Weasley chứ?”

Đó là một giây phút căng thẳng. Ông Weasley và ông Malfoy nhìn nhau khiến cho Harry nhớ lại rõ mồn một lần cuối cùng mà hai người đó đối diện nhau. Chuyện xảy ra trong tiệm sách Phú quý và Cơ Hàn, hai người đã choảng nhau một trận ác liệt. Đôi mắt xám lạnh của ông Malfoy quét qua mặt ông Weasley, rồi lướt lên đảo xuống hàng ghế. Ông nói nhỏ:

“Chu choa, ông đã phải bán tổng bán tháo cái gì để mua vé ngồi ở khán đài danh dự hả Arthur? Chứ nhà ông làm gì có đủ ngần ấy tiền hả?”

Không nghe rõ, ông Fudge nói:

“Anh Arthur à, ông Lucius vừa đóng góp rất hào phóng cho bệnh viện Thánh Mungo chuyên trị Thương tật và Tệ nạn đó. Bữa nay ông là khách mời của tôi.”

Ông Weasley nói giọng không được thoải mái lắm:

“Hay... hay lắm...”

Mắt ông Malfoy nhìn về phía Hermione. Cô bé hơi ửng đỏ một tí, nhưng quả quyết nhìn lại ông ta.

Harry biết tổng điều gì khiến cho môi của ông Malfoy cong cớn lên như vậy. Gia đình Malfoy luôn tự hào là phù thủy thuần chủng; nói cách khác thì họ coi bất cứ ai thuộc con cháu dân Muggle, như Hermione, đều là hàng thứ dân, là hạ cấp so với họ. Tuy nhiên, ngay dưới mũi của bộ trưởng Bộ Pháp Thuật thì ông Malfoy cũng không dám hé răng nói gì. Ông khinh khỉnh gật đầu với ông Weasley và tiếp tục đi tới chỗ ngồi của ông. Draco ném cho Harry, Ron và Hermione một ánh mắt khinh bỉ, quay mặt lại nhìn xuống sân đấu. Ron nói:

“Đồ bỉ ổi!”

Ngay lúc đó ông Ludo Bagman xông vô khán đài danh dự. Ông nói:

“Mọi người đã sẵn sàng cả rồi chứ?”

Gương mặt tròn quay của ông rạng rỡ như một tảng phômai Edam.

“Thưa ông Bộ trưởng... bắt đầu được chưa ạ?”

Ông Fudge nói một cách thoải mái:

“Khi nào anh thấy bắt đầu được thì anh cứ bắt đầu, anh Ludo à.”

Ông Bagman vung cây đũa phép của ông lên, chĩa ngay vô cổ họng của ông và nói:

“Sonorus!” (Nghĩa là: “Âm vang!”)

Và rồi ông bắt đầu nói, át cả tiếng gầm vang rung trời chuyển đất phát ra từ cái sân vận động chật kín phù thủy và pháp sư. Giọng của ông Bagman vang vọng bên trên tiếng hò reo của đám đông, dội lên từ mọi góc của các khán đài.

“Thưa quý bà và quý ông... Xin được chào mừng! Chào mừng trận chung kết Cúp Quidditch Thế Giới lần thứ bốn trăm hai mươi hai!”

Khán giả hò reo và vỗ tay. Hàng ngàn cây cờ vẫy phất. Sự huyền ảo lại càng huyền ảo hơn khi hàng loạt khúc quốc thiều cùng vang lên, âm thanh xuôi ngược chõi nhau. Cái bảng khổng lồ đối diện khán đài danh dự đã được lau sạch sẽ đến cái quảng cáo cuối cùng (Đậu Các Vị hiệu Bertie Bott – Mỗi một Miệng đầy kẹo là cả một cuộc đánh Liều!) Và lúc này hiện ra trên bảng:

BUNGARI: 0, ÁI NHĨ LAN: 0

“Và bây giờ, không cần vòng vo tam quốc nữa, cho phép tôi giới thiệu Các phước thần linh vật của đội tuyển quốc gia Bungari!”

Từ bên phải của khán đài, nơi ngồi kín rịt những cổ động viên khoác áo đỏ tươi, vang lên tiếng hò reo

cổ vũ như sấm rền.

Ông Weasley chồm tới trước trên ghế ngồi:

“Ba thắc mắc không biết họ đem tới cái gì... Aaaa!”

Bỗng nhiên ông cúi phắt cặp kiếng ra và hấp tấp chùi nó vô tấm áo chùng của mình:

“Tiên nữ!”

“Tiên nữ là cái gì vậy bác?”

Nhưng câu hỏi của Harry được trả lời ngay khi hàng trăm tiên nữ lướt ra sân cỏ. Tiên nữ là... phụ nữ, những phụ nữ đẹp nhất mà Harry chưa từng được thấy bao giờ... chỉ có điều họ không phải... không thể là... người. Điều này làm cho Harry thắc mắc một lát khi nó cố gắng suy đoán xem tiên nữ chính xác có thể là cái gì; cái gì làm thành làn da trông như ánh trăng chiếu sáng mượt mà, hay mái tóc bạch kim bay phất phơ đằng sau họ khi không có chút gió nào... Nhưng khi âm nhạc trỗi lên, Harry thôi ngay nỗi băn khoăn rằng đó không phải là người... Thực ra, nó thôi băn khoăn về hết thảy mọi thứ trên cõi đời.

Các tiên nữ đã bắt đầu khiêu vũ, và đầu óc Harry hoàn toàn ngây ra một cách mê mê hạnh phúc. Tất cả thế giới này giờ chỉ còn một điều đáng bận tâm là thưởng ngoạn vũ khúc của các tiên nữ, bởi vì nếu các tiên nữ mà ngừng nhảy múa, thì chắc chắn là sẽ có những điều khủng khiếp xảy ra...

Và khi các tiên nữ múa càng nhanh lúc càng nhanh, những ý tưởng điên rồ hình thành mập mờ trong đầu Harry bắt đầu xúi giục nó. Harry muốn làm một cái gì đó, thật ấn tượng, ngay bây giờ. Có vẻ như ý tưởng nhảy từ khán đài xuống sân vận động là một sáng kiến hay ho... nhưng mà nhảy như vậy chưa chắc thiệt hay.

“Harry, bồ đang làm gì đó?”

Giọng của Hermione nghe như vọng lại từ nơi đâu xa lắm.

Âm nhạc ngừng. Harry chớp mắt. Nó đã đứng dậy, một chân đã đặt trên thành chắn của khán đài. Bên cạnh nó, Ron đông cứng trong một tư thế trông như thể sắp sửa lao xuống từ trên một tấm ván nhún ở bể bơi.

Tiếng kêu la tức giận vang lên khắp sân vận động. Đám đông chẳng muốn các tiên nữ bỏ đi chút nào hết. Harry cũng hòa theo mọi người. Dĩ nhiên bây giờ nó cũng muốn ủng hộ đội Bungari, và nó ngờ ngợ tự hỏi tại sao mình lại đi cài cái huy hiệu cỏ ba lá màu xanh to tướng kia lên ngực áo. Cùng lúc đó, Ron cũng lơ đãng vứt vứt mấy cái cỏ ba lá trên cái nón của mình. Ông Weasley hơi mỉm cười chồm qua Ron và đoạt cái nón khỏi tay nó. Ông nói:

“Một lát nữa khi đội Ái Nhĩ Lan trình diễn thì con sẽ lại muốn có cái nón đó cho coi.”

“Hả?”

Ron há hốc miệng ra, mắt vẫn còn đờ đẫn ngó các tiên nữ đang đứng xếp thành hàng dọc bên kia sân đấu.

Hermione chặt lưỡi om sòm. Cô bé nhồm dậy kéo Harry ngồi xuống ghế, nói:

“Thiệt tình!”

Tiếng của ông Bagman lại rống lên:

“Và bây giờ, xin quý vị vui lòng giơ đũa phép của quý vị lên không trung. Mời các linh vật của đội tuyển quốc gia Ái Nhĩ Lan trình diễn!”

Tiếp liền theo đó, dường như có một sao chổi vĩ đại màu vàng kim và xanh lá quét qua sân vận động. Nó bay một vòng quanh sân vận động rồi chẻ ra thành hai sao chổi nhỏ hơn, mỗi cái quét mạnh về phía các cột gôn ở hai đầu sân đấu. Một cầu vòng thành linh bắc ngang qua sân vận động, nối hai quả cầu ánh sáng với nhau. Đám đông xuyết xoa hết ÔÔÔÔÔ đến AAAAAA như thể đang chiêm ngưỡng lễ đốt pháo bông vậy. Bây giờ cái cầu vòng đã mờ đi và hai trái cầu sáng của hai sao chổi lại hiệp thành một và lớn thêm lên; chúng hình thành một cái vòm ba lá lung linh, và cái vòm này dâng cao lên trên bầu trời xong bay vút qua các khán đài. Từ cái vòm xanh biếc ấy dường như đang rơi xuống một cái gì đó giống như một cơn mưa vàng óng ánh...

Khi cái vòm ba lá bay qua khán đài danh dự, những đồng vàng trút xuống như mưa rào, dội vào đầu khán giả và ghế ngồi của họ. Ron hét:

“Tuyệt vời!”

Liếc nhìn lên cái vòm ba lá, Harry nhận ra cái đó thực ra được hình thành bởi hàng ngàn con người râu rậm tí hon, mặc áo vét đỏ và mỗi người cầm một ngọn đèn cũng tí hon màu vàng kim hoặc xanh lá.

Ông Weasley nói lẫn trong tiếng vỗ tay dữ dội vang rền của đám đông:

“Quý râu rậm!”

Nhiều người trong đám đông vẫn còn đang giành nhau và lùng sục dưới ghế của họ để lượm những đồng tiền vàng. Ron lượm được một bùm vàng, bỏ vô tay Harry, nói:

“Đây nè! Trả lại bồ tiền mua cái ống dòm huyền bí nè! Vậy là Giáng sinh bồ phải mua quà cho mình đó nha. Ha ha!”

Cái vòm ba lá vĩ đại tán ra, những con quỷ râu rậm tí hon đáp xuống sân cỏ, phía đối diện với những tiên nữ, rồi họ ngồi đó vắt chân hình chữ ngũ mà quan sát trận đấu.

“Và bây giờ, thưa quý bà và thưa quý ông, xin nồng nhiệt chào mừng đội tuyển Quidditch Quốc gia Bungari! Và đây! Dimitrov!”

Một người mặc áo đỏ tươi, cỡi chổi thần, di chuyển nhanh đến nỗi chỉ thấy xẹt một cái đã từ cổng ra vào xa tuốt bên dưới phóng vút vô sân đấu. Cổ động viên của đội Bungari bùng lên tràng vỗ tay như điên và gào:

“Ivanova!”

Một cầu thủ mặc áo đỏ thứ hai phóng vô sân đấu.

“Zograft! Levski~! Vulchanov! Volkov! Vàààààààaaaa Krum!”

Ron gào lên:

“Anh ta đó! Anh ta kìa!”

Nó dùng ống dòm huyền bí theo dõi Krum, Harry cũng mau mắn chú mục vô cái ống dòm của nó.

Viktor Krum ốm nhách, đen thui, da búng xì, lại có một cái mũi khoằm và cặp lông mày đen dày. Trông anh ta giống như một con chim săn mồi quá bự. Thiệt khó mà tin là anh ta chỉ mới có mười tám tuổi.

“Và bây giờ, xin chào mừng đội tuyển Quidditch Quốc gia Ái Nhĩ Lan!”

Ông Bagman tiếp tục gào:

“Xin giới thiệu: Connolly! Ryan! Troy! Muller! Moran! Quigley! Vàààààààaaaa... Lynch!”

Bảy cái bóng mờ xanh lá xẹt vào sân vận động; Harry vặn một cái nút nhỏ bên hông cái ống dòm huyền bí của nó để nhìn chậm lại các cầu thủ. Nó thấy chữ “Tia Chớp” trên mỗi cây chổi thần mà các cầu thủ cỡi, và nhìn thấy tên của họ, thêu bằng chỉ bạc trên lưng áo.

“Và đây, trọng tài của chúng ta, người đã thực hiện hành trình xa xôi từ tận Ai Cập đến đây, xin giới thiệu: Pháp sư chủ tịch của hội Quidditch Quốc tế, ông Hassan Mostafa!”

Một pháp sư nhỏ thó, da bọc xương, đầu sỏi sỏi nhưng lại có bộ ria đáng mặt đối thủ với bộ ria của dượng Vernon, và mặc áo chùng toàn màu vàng để hài hòa với toàn cảnh sân vận động. Ông ta sải bước đi ra sân đấu. Một cái còi bằng bạc thòi ra dưới bộ ria rậm rạp của ông, và một cái thùng gỗ to được ông kẹp dưới một nách, nách kia của ông thì kẹp một cây chổi thần. Harry vặn cái nút tốc độ bên hông cái ống dòm cho trở lại nhịp bình thường, quan sát cận cảnh ông Mostafa trèo lên cây chổi thần và đá cái thùng gỗ cho

mở ra – Bốn trai banh bung ra phóng lên không trung: một trai Quaffle màu đỏ chói, hai trái Bludger đen, và trái banh tí hon Snitch bằng vàng, có cánh (Harry chỉ kịp thấy nó trong nháy mắt thì nó đã biến mất rồi) Với một tiếng còi sắc đanh, Mostafa vọt lên không trung theo mấy trái banh.

Ông Bagman gào lên:

“Họ đã VOT lên rồồồiiii. Và Muller đang có banh! Troy! Moran! Dimitrov! Banh trả về cho Muller! Troy! Levski! Moran!”

Đó là một trận Quidditch mà Harry chưa từng được xem từ xưa đến nay. Nó ấn chặt cái ống dòm vô cặp mắt kiếng, chặt đến nỗi cái gọng kiếng cắt vô sống mũi đau đớn. Tốc độ của các cầu thủ thiệt tình không thể tin nổi. Các truy thủ quăng trái Quaffle vào nhau nhanh đến nỗi ông Bagman chỉ có đủ thời gian để hét lên tên của họ mà thôi. Harry lại phải một lần nữa xoay cái nút nhìn chậm bên phải cái ống dòm, ấn cả vào nút Nhìn-từng-cảnh ở phía trên ống dòm, và nó lập tức được xem những động tác chậm rãi, trong khi những nét chữ tía lung linh nhá ngang qua ống kính và âm thanh của đám đông đội inh inh vô màng nhĩ.

Harry vừa đọc hàng chữ CƠ CHẾ TẤN CÔNG ỨNG THỦ vừa theo dõi ba truy thủ Ái Nhĩ Lan bay vù vù sát bên nhau, Troy ở chính giữa, hơi nhích tới trước hơn Mullet và Moran một tý, ở thế lấn sân đội Bungari. Kế đến là THỦ ĐOẠN KHIẾU KHÍCH nhá lên, sau đó là Troy vượt lên và thả trái Quaffle cho Moran. Một trong những tấn thủ của Bungari là Volkov vất vả gạt mạnh một trái Bludger đang bay tới bằng cây gậy nhỏ của anh, tống nó sang cản lối Moran; Moran chuôi người né được trái Bludger và thả trái Quaffle ra; Levski lao ngay xuống dưới để chụp lấy nó...

Ông Bagman gào lên:

“Troy Làm Bàn!”

Toàn sân vận động rung chuyển khi tiếng vỗ tay và hò hét bùng nổ.

“10 – 0. điểm cho Ái Nhĩ Lan!”

Qua cái ống dòm huyền bí của mình, Harry ngơ ngác nhìn quanh, nó hét lên:

“Cái gì? Levski vừa mới bắt được trái Quaffle mà!”

Hermione đang nhảy múa mừng vui và vung vẩy hai tay trên không trung khi Troy bay một vòng vinh quang quanh sân vận động. Cô bé hét:

“Harry! Nếu bồ không chịu theo dõi trận đấu ở tốc độ bình thường thì bồ sẽ bỏ lỡ mất nhiều thứ cho coi!”

Harry ngược nhìn quanh qua đỉnh ống dòm huyền bí và thấy mấy con quỷ râu rậm tí hon ngồi châu rìa

coi cộp bên lề sân đấu đã lại bay hết lên trời và kết thành một cái hình lá-chùm-ba lung linh vĩ đại. Bên kia sân đấu, các tiên nữ nhìn theo đám quỷ râu rậm một cách dỗi hờn.

Nổi quạu với chính mình, Harry vặn cái nút tốc độ trở lại mức bình thường khi trận đấu tiếp tục.

Trình độ Quidditch của Harry đủ để cho nó nhận thấy tài nghệ của các truy thủ của đội tuyển Ái Nhĩ Lan là siêu quần. Họ chơi nhịp nhàng như một thể nhất quán, chuyển động của họ hết sức ăn rơ với nhau, đến nỗi Harry có cảm tưởng rằng họ có thể đọc được ý nghĩ của nhau khi phân chia vị trí giữa họ, và cái nơ hoa hồng trên ngực của Harry cứ không ngừng rít lên tên của các cầu thủ: “Troy... Mullet... Moran!”

Và chỉ trong vòng mười phút, đội tuyển Ái Nhĩ Lan đã ghi thêm được hai bàn thắng nữa, nâng số điểm dẫn đầu của họ lên 30 – 0, gây ra một cơn sóng thần những tiếng hò reo, tiếng vỗ tay hoan hô từ đám cổ động viên mặc áo màu xanh lá cây.

Trận đấu diễn ra càng lúc càng nhanh hơn, nhưng cũng thô bạo hơn. Volkov và Vulchanov, hai tấn thủ của đội tuyển Bungari, dùng hết sức quất thiết mạnh hai trái Bludger vào các truy thủ của đội tuyển Ái Nhĩ Lan, và bắt đầu truy cản họ chơi một số chiến thuật hay nhất; hai lần các truy thủ của đội tuyển Ái Nhĩ Lan bị buộc phải bay tán loạn, và rồi, cuối cùng, Ivanova tìm được cách phá vỡ hàng ngũ của đội tuyển Ái Nhĩ Lan ; lừa được thủ quân Ryan, và ghi bàn đầu tiên cho đội tuyển Bungari.

Ông Weasley hét to khi thấy các tiên nữ bắt đầu nhảy múa để mừng chiến thắng:

“Đút ngón tay vô lỗ tai ngay!”

Harry vừa bịt tai vừa híp cả mắt lại; vì nó muốn giữ cho đầu óc tỉnh táo để theo dõi trận đấu. Sau vài giây, nó hé mắt ra nhìn đấu trường. Các tiên nữ đã thôi nhảy múa, và đội tuyển Bungari lại đang khống chế trái Quaffle.

Ông Bagman gào:

“Dimitrov! Levski! Dimitrov! Ivanova... ôi, cha mẹ ôi!”

Một trăm ngàn phù thủy và pháp sư há hốc miệng nín thở khi hai tầm thủ Krum và Lynch cùng lao thẳng xuống, xuyên qua trung tâm hoạt động của các truy thủ, nhanh đến nỗi trông như thể họ vừa nhảy ra khỏi máy bay mà không bung dù. Harry dõi theo cú lao xuống của họ qua ống dòm huyền bí, vừa đảo cái ống dòm để coi trái banh Snitch ở đâu. Hermione ngồi bên cạnh Harry, kêu thất thanh:

“Họ sắp bị tai nạn rồi!”

Cô bé đứng được một nửa – Vào cái giây cuối cùng, Viktor Krum ngóc lên và bay dần lên theo đường xoắn ốc. Nhưng Lynch thì đụng mặt đất kêu một cái ạch, to đến nỗi toàn thể sân vận động đều nghe thấy. Từ chỗ ngồi của các cổ động viên Ái Nhĩ Lan vang lên một tiếng rên đồng loạt không lồ.

Ông Weasley rên rỉ:

“Đồ ngu! Bị Krum bịp rồi.”

Giọng ông Bagman lại gào lên:

“Tạm dừng trận đấu! Các pháp sư y tế đang vội vã ra sân để kiểm tra Aidan Lynch!”

Anh Charlie vỗ về Ginny, cô bé chồm qua thành chắn của khán đài, vẻ mặt vô cùng hoảng hốt:

“Anh ấy không sao đâu, anh chỉ bị bầm mình thôi! Đó mới chính là mục tiêu Krum nhắm tới.”

Harry hấp tấp bấm đi bấm lại nút Nhìn-từng-cảnh trên cái ống dòm Đa năng của nó, xoay xoay cái nút chỉnh tốc độ, rồi đưa trở lên mắt mà xem.

Nó thấy lại cảnh Krum và Lynch đang lao xuống trong chuyển động chậm. Hàng chữ màu tím sáng ngời băng ngang qua mặt ống kính của nó: ĐÒN NHỬ TỰ VỆ WRONSKI – CHIẾN THUẬT NGHI BINH TẦM THỦ NGUY HIỂM. Harry nhìn thấy gương mặt Krum cau lại vì tập trung chú ý khi anh ta kịp thời phóng ngược lên trời, trong lúc đó Lynch té bẹp dí. Và Harry hiểu - Krum chẳng hề nhìn thấy trái banh Snitch ở đâu cả, anh ta chỉ giả vờ để cho Lynch bắt chước làm theo. Harry chưa từng bao giờ nhìn thấy ai bay kiểu đó; trông Krum bay thì khó mà tin là anh ta đang cỡi chổi thần, anh di chuyển khắp không trung dễ dàng như thể anh không có trọng lượng và không cần có điểm tựa nào cả. Harry xoay cái ống dòm của nó trở lại tốc độ bình thường rồi lại tập trung vào Krum. Bây giờ anh ta bay vòng vòng phía trên Lynch, trong khi Lynch được các pháp sư y tế hồi sinh bằng mấy tách nước. Harry tập trung sát hơn vào gương mặt của Krum, thấy đôi mắt đen của anh lảo liên đảo tìm khắp mặt đất phía dưới anh ba chục thước. Anh ta tranh thủ thời gian Lynch đang hồi phục sức khỏe để tìm kiếm trái banh Snitch mà không bị ai cản trở.

Cuối cùng Lynch đã đứng thẳng lên được, một tiếng cổ vũ rân trời vang lên từ đám cổ động viên của đội tuyển Ái Nhĩ Lan. Lynch trèo lên cây Tia Chớp của anh, đập ngược một cái thật mạnh và lao vút vào không khí. Sự bình phục của Lynch làm cho đội tuyển Ái Nhĩ Lan có thêm nhiệt tính mới. Khi Mostafa thôi còi cho tiếp tục trận đấu, các truy thủ di chuyển nhịp nhàng với một sự khéo léo vô địch mà cho tới bây giờ Harry mới được nhìn thấy lần đầu.

Sau khoảng mười lăm phút đấu càng lúc càng nhanh và dữ dội, đội tuyển Ái Nhĩ Lan đã bứt lên trước ghi thêm mười bàn thắng nữa. Bây giờ đội tuyển Ái Nhĩ Lan đang dẫn trước 130 – 10, và trận đấu càng lúc càng nhiều pha chơi xấu hơn.

Khi Mullet phóng về hướng các cột gôn một lần nữa, nắm chặt trái Quaffle trong tay của mình, thì thủ quân của đội tuyển Bungari là Zograf bay ra đón đầu. Có cái gì đó xảy ra lúc ấy nhanh đến nỗi Harry không nhìn kịp, nhưng từ đám cổ động viên Bungari bùng lên một tiếng gào giận dữ, và tiếng còi dài chói tai của Mostafa ré lên, báo cho nó biết là vừa có một màn chơi xấu.

“Vậy là ông Mostafa phạt thủ quân của đội tuyển Bungari vì đã sử dụng cùi chỏ quá dài!”

Ông Bagman thông báo cho đám đông đang gào thét phần nộ:

“Và... vâng, phạt đền cho đội tuyển Ái Nhĩ Lan!”

Đám quỷ râu rậm tí hon, ngay khi Mullet bị chơi xấu, đã bay vút lên trời hình thành một bầy ong bắp cày vo ve đầy tức giận, bây giờ tản ra sắp xếp lại thành mấy chữ “HA! HA! HA!” Các tiên nữ bên kia sân cũng đứng phắt dậy, xổ tung mái tóc một cách tức tối, và bắt đầu nhảy múa.

Ngay lập tức, Harry và đám con trai nhà Weasley dứt ngay ngón tay vô lỗi tai mình, trong khi Hermione tỉnh bơ coi như chẳng đáng bận tâm. Nhưng cô bé níu lấy cánh tay Harry. Harry quay lại nhìn cô bé, và Hermione sốt ruột kéo cả ngón tay Harry ra khỏi lỗ tai của nó. Cô bé cười khúc khích, nói:

“Ngó ông trọng tài kia!”

Harry ngó xuống sân đấu. Ông Hassan Mostafa đã đáp xuống ngay trước mặt các nàng tiên nữ và ông hành động một cách quả là rất kỳ dị. Ông uốn éo các cơ bắp và bồi hồi vuốt bộ ria mép một cách đầy xúc động.

Ông Ludo la to, mặc dù giọng nói của ông có vẻ khoái trá vô cùng:

“Ái chà, không thể dễ như vậy được! Cần có ai đó tát cho ông trọng tài một cái đi chứ!”

Một pháp sư y tế băng qua sân đấu thật nhanh, ngón tay nút chặt lỗ tia, đến đá vô ống quyển ông Mostafa một cái thiệt mạnh. Ông Mostafa như bừng tỉnh cơn mê; đưa ống dòm đa năng lên mắt lần nữa, Harry nhìn thấy ông trọng tài tỏ ra cực kỳ hổ thẹn và bắt đầu quát thét các nàng tiên nữ, khiến các nàng phải ngừng nhảy múa và tỏ ra bất bình hết chỗ nói.

Giọng ông Bagman lại vang lên:

“Và nếu tôi không nhầm lẫn quá đáng, thì ông Mostafa đang cố gắng đuổi đám phước thần của đội tuyển Bungari ra khỏi sân. A, bây giờ lại xảy ra một chuyện mà chúng ta chưa bao giờ được thấy trước đây... Chà, chuyện này có thể trở nên tồi tệ đây.”

Đúng vậy: các tấn thủ của đội tuyển Bungari, Volkov và Vulchanov, đáp xuống đất đứng hai bên ông trọng tài Mostafa và bắt đầu tranh cãi giận dữ với ông, quơ tay chỉ chỏ lên đám quỷ râu rậm tí hon đang hí hửng hình thành mấy chữ “HI! HI! HI! HI!”. Ông Mostafa tỏ ra không có chút ấn tượng nào hết về sự phản kháng của các cầu thủ Bungari. Tuy nhiên, ông vung ngón tay lên trời, rõ ràng là muốn bảo các cầu thủ Bungari quay trở lên kia tiếp tục trận đấu, và khi họ không chịu làm theo thì ông thối hai hồi còi ngắn.

Ông Bagman la lên:

“Hai cú phạt đền cho đội tuyển Ái Nhĩ Lan!”

Đám đông ủng hộ đội tuyển Bungari hú lên tức giận. Ông Bagman tiếp tục tường thuật:

“Và Volkov, Bulchanov nên cười lên chối thần mà bay lên thì hơn... Vâng... họ đã quay lại trận đấu... và Troy đang lấy được trái Quaffle ...”

Trận đấu bây giờ đã đạt tới mức độ khốc liệt hơn bất cứ trận đấu nào mà giới phù thủy từng được xem. Tấn thủ của cả hai đội hành động không chút nương tay, hết sức tàn nhẫn; Volkov và Bulchanov đặc biệt tỏ ra không quan tâm đến việc cây gậy của họ quất nên vô trái Bludger hay vô người ta khi chúng khua điên cuồng giữa trời. Dimitrov đâm thẳng vô Moran, người đang giữ trái Quaffle, suýt chút nữa quật cô văng ra khỏi cây chổi.

Đám cổ động viên Ái Nhĩ Lan cùng đứng lên trong một đợt sóng xanh lá cây cuồng nộ đang dâng lên, gào thét:

“Chơi tồi!”

Giọng ông Ludo Bagman được tăng âm bằng pháp thuật cũng vang lên rõ mồn một:

“Phạm lỗi rồi! Dimitrov quật bậy Moran – cố tình bay tới để đụng người ta – vậy là phải phạt đền nữa – vâng, tiếng còi đã vang lên.”

Đám quỷ râu rậm tí hon lại bốc lên không trung một lần nữa, và lần này, chúng hình thành một bàn tay khổng lồ. Bàn tay đó làm một dấu hiệu quả thực rất ư là thô tục đối với các tiên nữ bên kia sân đấu. Các nàng bèn nổi điên lên. Thay vì nhảy múa, các nàng tiên nữ tự lao mình băng qua sân đấu, quăng túi bụi vô đám quỷ râu rậm tí hon cái gì đó trông như những bùm lửa.

Quan sát các tiên nữ qua cái ống dòm huyền bí, Harry thấy bây giờ họ không đến nổi xinh đẹp lắm như khi nhìn xa xa. Ngược lại, mặt các nàng dài ngoẵng tạo thành hình cái đầu chim có mỏ khảm khoằm, trên vai lại mọc ra những cái cánh có vảy...

Ông Weasley khản tiếng hét trên nền hỗn độn của đám đông bên dưới:

“Đó, các con hiểu chưa! Đó là lý do vì sao mà người ta không nên chỉ đánh giá qua cái đẹp bề ngoài!”

Các pháp sư của Bộ Pháp Thuật đã tràn ra sân để can và tách đám quỷ râu rậm tí hon cùng các nàng tiên nữ ra; nhưng mà họ cũng chẳng thành công lắm. Trong khi đó, trận đấu trên không cũng không kém phần ác liệt so với trận đấu dưới đất. Harry cứ chĩa cái ống dòm huyền bí của nó hết lên cao lại xuống thấp, vừa chăm chú theo dõi trận đánh này vừa say mê quan sát trận đấu kia, trong khi trái Quaffle vẫn được liên tục chuyển tay với tốc độ của những viên đạn bay.

“Levski – Dimitrov – Moran – Troy – Mullet – Ivanova – Moran lại được banh – Moran – MORAN LÀM BÀN!”

Cổ động viên của đội tuyển Ái Nhĩ Lan hò reo, nhưng tiếng reo hò của họ bị tiếng rít the thé của các nàng tiên nữ, tiếng nổ phát ra từ đầu đũa phép của các pháp sư Bộ Pháp Thuật, và tiếng gầm giận dữ của cổ động viên đội tuyển Bungari, át đi. Trận đấu được tiếp tục ngay tức thì; giờ đây Levski đang có banh, chuyển cho Dimitrov...

Tấn thủ của đội tuyển Ái Nhĩ Lan là Quigley giáng một cú đánh bạt cực mạnh vô trái Bludger đang bay ngang qua và nó văng với một sức mạnh khủng khiếp về phía tầm thủ của đội tuyển Bungari là Krum. Anh ta không kịp né, lãnh nguyên trái banh vô mặt.

Từ đám đông vang lên một tiếng rên to đến điếc cả tai. Cái mũi của Krum có vẻ như bể rồi, máu me tùm lum trên mặt anh, nhưng trọng tài Hassan Mostafa không hề thổi còi cho tạm dừng trận đấu. Ông đã bị rối trí quá rồi. Và Harry thấy không nỡ trách ông, bởi vì một nàng tiên nữ đã quăng một bùm lửa vô đuôi chổi thần của ông khiến nó đang cháy ì xèo.

Harry chỉ muốn có người nhận thấy Krum đang bị thương; cho dù nó ủng hộ đội tuyển Ái Nhĩ Lan đi nữa, với nó, Krum vẫn là cầu thủ lý thú nhất trong trận đấu; Ron hiển nhiên cũng cảm thấy như vậy.

“Tạm ngưng đấu! A, coi kìa, anh ta không thể nào chơi như vậy, nhìn anh ta kìa...”

Harry gào:

“Nhìn Lynch kìa!”

Tầm thủ của đội tuyển Ái Nhĩ Lan đột ngột lao xuống, và Harry biết chắc lần này không phải là chiến thuật nhử đòn Wronski nữa; đây là làm thiệt...

Harry hét:

“Ảnh nhìn thấy trái banh Snitch! Ảnh thấy nó rồi! Nhìn ảnh lao xuống kìa!”

Một nửa đám đông dường như cũng nhận thấy có điều gì đó đang xảy ra; các cổ động viên đội tuyển Ái Nhĩ Lan trồi lên thành những đợt sóng xanh lá, kêu gào tên tầm thủ của họ... Nhưng Krum đang bám sát đuôi Lynch. Harry không hiểu làm sao mà Krum có thể nhìn thấy là mình đang lao đi đâu. Cùng bay với Krum là những giọt máu văng ngược ra sau trong không khí, nhưng Krum vẫn theo kịp Lynch và vươn tới ngang tầm với Lynch ; bây giờ cả hai đang kèn cựa nhau cùng lao xuống mặt đất một lần nữa...

Hermione kêu thất thanh:

“Họ lại sắp bị tai nạn!”

Ron gầm:

“Không bị đâu!”

Harry kêu:

“Lynch bị rồi!”

Harry nói đúng – Lần thứ hai Lynch động đầu xuống đất với một sức mạnh kinh khủng khiếp và lập tức bị bẹp dí dưới cơn phản nộ của bảy tiên nữ chung quanh ùa tới.

Charlie hét dọc xuống hàng ghế:

“Trái Snitch? Trái Snitch đâu rồi?”

Harry hét trả lời:

“Ảnh chụp được rồi! Krum bắt được rồi! Trận đấu kết thúc rồi!”

Krum trong tấm áo chùng đỏ tươi loang máu vọt từ mũi ra, đang nhẹ nhàng bay trở lên không trung, nắm tay giơ cao, ánh sáng vàng chói lóa phát ra từ bàn tay anh.

Trên biển người đông nghịt, tấm bảng ghi điểm đang nhấp nháy hàng chữ:

“BUNGARI: 160, ÁI NHĨ LAN: 170”

Đám đông dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra. Rồi, dần dần, như thể chiếc máy bay phản lực khổng lồ vừa mở máy, tiếng gào rú của các cổ động viên Ái Nhĩ Lan càng lúc càng lớn hơn và cuối cùng bùng nổ thành một cơn gầm rú vui mừng.

Ông Bagman hét:

“ÁI NHĨ LAN THẮNG RỒI!”

Ông Bagman vốn khoái đội tuyển Ái Nhĩ Lan, nhưng hơi bị dội ngược bởi cái kết thúc bất ngờ của trận đấu:

“KRUM BẮT ĐƯỢC TRÁI BANH SNITCH – NHƯNG ĐỘI TUYỂN ÁI NHĨ LAN THẮNG – Chèn đét ời, tôi không tin là có ai trong chúng ta lại trông chờ một kết quả như vậy!”

Ron nhảy lưng từng, hai bàn tay giơ cao trên đầu vỗ cuồn nhiệt, nhưng nó cũng gào lên:

“Ảnh bắt trái Snitch làm cái quỷ gì? Ảnh kết thúc trận đấu khi mà đội tuyển Ái Nhĩ Lan đang dẫn trước một trăm sáu chục điểm. Thiệt là ngu!”

Harry cũng vỗ tay như điên, vừa hét to đáp lại Ron:

“Ảnh biết đội của ảnh không bao giờ san bằng được tỷ số. Các truy thủ của đội tuyển Ái Nhĩ Lan quá xuất sắc... Ảnh muốn kết thúc trận đấu có lợi cho ảnh, vậy đó...”

Hermione tiếp lời:

“Ảnh can đảm quá hả? Coi bộ ảnh bị thương thê thảm rồi.”

Hermione chồm tới trước để quan sát Krum đang đáp xuống một nơi mà các phù thủy y tế đang cho nổ một con đường xuyên qua đám bát nhào các tiên nữ và quỷ râu rậm tí hon, để đến được bên anh ta mà chăm sóc vết thương. Harry đặt cái ống dòm Đa năng lên mắt một lần nữa. Khó mà thấy được chuyện gì đang xảy ra dưới đó, mấy con quỷ râu rậm xẹt qua xẹt lại khắp sân vận động một cách sung sướng, nhưng rồi nó cũng nhìn ra được Krum giữa nhóm pháp sư y tế. Trông anh ta cáu kỉnh hơn bao giờ hết và không chịu để cho pháp sư y tế lau chùi vết thương. Các cầu thủ đồng đội vây quanh Krum, ai nấy đều lắc đầu buồn bã. Cách đó không xa, đám cầu thủ Ái Nhĩ Lan nhảy nhót tung bừng trong cơn mưa vàng do mấy phước thần râu rậm rải xuống. Khắp sân vận động bay phấp phới cờ của Ái Nhĩ Lan và quốc thiều của nước này vang vang khắp nơi; các nàng tiên nữ bây giờ đã thu hình lại dưới vẻ xinh đẹp ngoan hiền bình thường, mặc dù trông thấy rõ vẻ thấy vọng và xuống tinh thần.

Một giọng rầu rĩ vang lên sau lưng Harry:

“Phôi phì, họ cũng là chiến đấu xùng cảm.”

Harry ngoái đầu nhìn ra sau. Đó chính là ông Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật của Bungari.

Ông Fudge buột miệng nói, nghe tức giận hết sức:

“Vậy ra ông ta nói được tiếng Anh! Vậy mà ông cứ để cho tôi diễn kịch câm suốt cả ngày!”

Ông bộ trưởng Bộ Pháp Thuật Bungari nhún vai:

“Phôi phì, túng dzui lắm chứ!”

Ông Bagman vẫn đang gào:

“Và trong khi đội tuyển Ái Nhĩ Lan cùng phước thần của họ đang bay vòng quanh sân vận động để đáp lại thịnh tình của các cổ động viên, thì Cúp Quidditch Thế Giới đang được mang lên khán đài danh dự!”

Mắt Harry bỗng nhiên chột lòa đi vì ánh sáng trắng chói lóa, khi khán đài danh dự đột ngột được chiếu sáng rực bằng ánh đèn huyền bí, để mọi người từ các khán đài khác có thể nhìn thấy diễn tiến ở đây. Nhíu mắt nhìn về phía cửa ra vào, Harry nhìn thấy hai pháp sư đang vừa thở hổn hển vừa khiêng một cái cúp

vàng khổng lồ đi lên khán đài. Họ trao cái cúp cho ông Fudge, ông này có vẻ vẫn còn quạu quọ bức tức lắm vì đã phải dùng tay ra dấu suốt cả ngày vô ích.

Ông Bagman hét:

“Chúng ta lại dành một tràng pháo tay thực sự nồng nhiệt cho đội đã thua một cách oanh liệt – đội tuyển Bungari!”

Và trên khán đài danh dự xuất hiện bảy cầu thủ thua trận của đội tuyển Bungari. Đám đông bên dưới vỗ tay tán thưởng; Harry có thể nhìn thấy hàng ngàn và hàng ngàn cái ống dòm Đa Năng giơ lên và chĩa về phía đó.

Từng người một, các cầu thủ Bungari đứng sắp hàng giữa hai hàng ghế trên khán đài danh dự, và ông Bagman gọi tên từng cầu thủ một để họ bắt tay với chính ông bộ trưởng Bộ Pháp Thuật của họ và ông Fudge. Người đứng cuối hàng là Krum, trông thiệt là thê thảm. Hai con mắt đen của anh nở lớn một cách kỳ lạ trên gương mặt đầm máu. Anh vẫn còn nắm chặt trái banh Snitch. Harry để ý là dường như ở dưới mặt đất trông anh hơi bị vụng về thì phải. Hai vai anh tròn u lên rõ rệt, còn chân thì chèn bè ngắn ngủn như chân vịt. Dù vậy, khi cái tên Krum được xướng lên, thì toàn thể sân vận động gầm lên vang rền điếc té cả tai.

Và bây giờ đến đội tuyển Ái Nhĩ Lan. Aidan Lynch đang được Moran và Connolly công kênh đi lên; vụ hun đất thứ hai dường như làm anh choáng váng mê mụ luôn, và hai con mắt của anh lệch đi một cách kỳ quái. Nhưng anh vẫn toe toét cười khi Troy và Quigley giơ cao cái Cúp lên trời và đám đông bên dưới nổ ra những trận hoan hô như sấm rền. Bàn tay Harry vỗ nhiều quá đến nổi tê luôn.

Cuối cùng, khi đội tuyển Ái Nhĩ Lan rời khỏi khán đài danh dự để thực hiện một chuyến bay vinh quang vòng quanh sân vận động trên những cây chổi thần của họ để đáp lại tấm thịnh tình cuồng nhiệt của khán giả, thì ông Bagman chĩa cây đũa phép vô cổ họng của ông mà hô:

“Quietus!” (Có nghĩa là: “Im lặng!”)

(Aidan Lynch được cõng trên lưng Connolly, hai tay bám thiệt chắc eo ếch của đông đội và vẫn toe toét cười với một vẻ hoang mang)

Ông Bagman khàn khàn nói:

“Họ sẽ bàn tán về trận đấu này tron suốt nhiều năm nữa... Thiệt là một cú đảo ngược không ngờ được... Thiệt đáng tiếc là trận đấu không kéo dài thêm chút nào nữa... Ở phải... phải rồi... tôi còn nợ các cậu ... bao nhiêu hả?”

Ấy là bởi vì Fred và George vừa nhảy qua khỏi lưng ghế của tụi nó và đứng ngay trước mặt ông Ludo Bagman với bộ mặt rạng rỡ, còn cái miệng thì toét đến mang tai và hai tay tụi nó chìa thẳng tới trước mặt

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Dấu Hiệu Đen

Khi đám Weasley cùng nhau chậm rãi đi xuống cầu thang trải thảm tím, ông Weasley nói với giọng năn nỉ Fred và George:

“Đừng có nói cho má con biết chuyện các con cá cược nghe!”

Fred hân hoan đáp:

“Ba đừng lo. Tụi con có những kế hoạch vĩ đại cần xài món tiền này, tụi con đâu có muốn nó bị xung công.”

Trong một tích tắc, ông Weasley có vẻ như muốn biết những kế hoạch vĩ đại đó là gì, nhưng rồi dường như ông quyết định sau khi suy nghĩ, rằng ông chẳng nên biết làm gì.

Chẳng mấy chốc cả đám nhập vô đám đông đang tràn ngập sân vận động và trở về nơi cắm trại của họ. Những tiếng ca khàn khàn được làn khí đêm mưa vọng đến tai họ khi họ bước trở lại trên con đường mòn được thắp sáng bằng những cái lồng đèn treo trên ngọn cây, và đám quỷ râu rậm tí hon cứ chốc chốc lại hiện ra trên đầu họ, khúc khích cười và đung đưa những cái lồng đèn của chúng. Sau cùng, khi họ về đến lều, không ai cảm thấy buồn ngủ cả, và với ngần ấy sự ồn ào ở chung quanh, ông Weasley đồng ý rằng mọi người có thể cùng nhau uống một tách sôcôla trước khi đi ngủ.

Chẳng mấy chốc mọi người lại bàn tán sôi nổi hào hứng về trận đấu; ông Weasley thì bị lôi kéo vô cuộc tranh luận với Charlie về những cú quật, và chỉ đến khi Ginny ngủ gục ngay trên cái bàn nhỏ khiến cho sôcôla đổ vấy ra sàn, ông Weasley mới yêu cầu tạm ngưng vụ diễn tả lại trận đấu bằng mồm, và nhấn mạnh là mọi người phải đi ngủ. Hermione và Ginny đi qua lều bên cạnh để ngủ, còn Harry và tất cả những người còn lại trong nhà Weasley thì thay đồ ngủ và trèo lên giường. Mọi người vẫn còn nghe tiếng đàn ca hát xướng cùng những tiếng nổ lớn vọng lại từ đâu bên kia của khu cắm trại.

Ông Weasley lẩm bẩm, giọng ngái ngủ:

“Ôi, ba sung sướng là ba không bị trực vào ngày hôm nay. Ba không thể nào tưởng tượng nổi cái chuyện phải đi mà biểu cái đám Ái Nhĩ Lan thôi cái chuyện ăn mừng của họ đi.”

doc truyen cua tui net Harry nằm trên cái giường đầu tiên, phía trên giường Ron. Nó vẫn mở thao láo

con mắt ngó cái trần bằng vải bố của căn lều, ngắm luồng sáng thỉnh thoảng xuyên qua kẽ lều khi đám quỷ râu rậm tí hon bay qua nóc lều với những ngon đèn lồng của chúng. Nó hình dung lại một số đường đi chuyển ngoặt mục của Krum. Nó háo hức làm sao cho mau chóng được cười lại trên cây chổi thần Tia Chớp của nó để thể nghiệm cái cú nhử đòn Wronski... Có lẽ anh Oliver Wood cũng chưa bao giờ mô tả được cú nhử zic-zắc này trong các sơ đồ ngoằn ngoèo của anh... Harry tưởng tượng thấy chính nó trong bộ áo chùng có tên mình trên áo, và tưởng tượng ra cảm xúc khi nghe một đám đông hàng-trăm-ngàn-người cùng gầm lên, trong khi giọng của ông Ludo Bagman vang vang khắp sân vận động: “Xin giới thiệu cùng quý khán giả ông... Potter!”

Harry cũng không biết được là liệu nó đã thực sự chìm vào giấc ngủ chưa – trí tưởng tượng của nó bay bổng và hình ảnh biến hóa huyền ảo của Krum rất có thể chuyển thành một giấc mơ thực sự lắm – Điều duy nhất nó biết được là, ông Weasley bỗng hét lên hết sức đột ngột:

“Thức dậy! Ron!... Harry!... Dậy mau lên các con, chuyện này gấp lắm!”

Harry ngồi bật dậy ngay khiến đầu nó đụng vô cái trần lều bằng vải bố. Nó hỏi:

“Có chuyện gì vậy bác?”

Một cách mơ hồ, nó đoán ra là có chuyện gì đó không ổn. Tiếng ồn ào trong khu cắm trại đã thay đổi. Tiếng hát đã ngừng. Nó nghe thấy tiếng gào thét, và tiếng người chạy rần rần. Nó chuồn mình ra khỏi giường ngủ ngay và mặc quần áo vào. Nhưng ông Weasley, đang cố tròng cái quần jean ra bên ngoài cái quần ngủ, bảo:

“Không còn thì giờ đâu Harry ... chỉ cần khoác một cái áo khoác thôi, chạy ra ngoài đi... Mau lên!”

Harry làm theo lời ông Weasley bảo và vội vã chạy ra khỏi lều, Ron bám theo sát gót nó.

Trong ánh sáng của vài đồng lửa còn đang cháy, Harry có thể nhìn thấy người ta đang rùng rùng bưng chạy vô trong những cánh rừng, cố chạy thoát cái gì đó đang di chuyển qua khu đồng trống về phía họ, cái gì đó đang nhá lên những lần sáng và những âm thanh nghe như súng nổ. Những lời nhạo báng to tiếng, những tràng cười như điên, và những tiếng rú say xỉn đang tuôn tràn về phía Harry ; và rồi một luồng ánh sáng xanh lá cây rất mạnh chọt tỏa chiếu và soi sáng hiện trường.

Một đám đông pháp sư, chen vai thích cánh, cùng đi tới với những cây đũa phép chìa thẳng ra phía trước. Họ đang ung dung đều bước băng qua cánh đồng. Harry liếc nhìn họ... Đường như họ đều không có mặt... Nhưng rồi nó nhận ra đầu của họ đều trùn mũ và đeo mặt nạ kín mít. Phía trên đầu họ, trôi lơ lửng giữa không trung là bốn hình thù đang vùng vẫy và bị vặn vẹo méo mó thành những hình dạng hết sức ghê rợn. Có vẻ như những phù thủy đeo mặt nạ đi trên mặt đất là những người trình diễn rồi, còn những kẻ ở phía trên đầu họ là những con rối được điều khiển bằng những sợi dây vô hình nối với đầu những cây đũa phép của họ. Hai trong bốn hình thù đó nhỏ xíu.

Càng lúc càng có thêm nhiều pháp sư nhập vô đám điều hành đó, cười nói và chỉ chỗ lên những hình hài lơ lửng. Đám điều hành đó bành trướng tới đâu thì lều trại sụp đổ tan hoang tới đó. Một hai lần Harry nhìn thấy mọi người trong nhóm điều hành đó xia đũa phép ra làm nổ tung một cái lều. Nhiều cái lều bị bốc cháy. Tiếng gào khóc nghe càng lúc càng lớn hơn.

Khi đám đó đi ngang qua căn lều đang cháy, bốn người bị trôi lơ lửng trên cao thành hình lình được chiếu sáng, và Harry nhận ra một người trong số đó: ông Roberts, người quản lý khu cắm trại. Ba người kia trông có vẻ như là vợ và con của ông ta.

Một trong những kẻ điều hành dùng đũa phép quất nhẹ một cái khiến bà Roberts bị lật sấp lại; cái áo ngủ của bà rủ xuống để lộ cái quần lót lủng nhùng bên trong và bà cố gắng vùng vẫy để tự che đậy mình lại, trong khi lũ người bên dưới rít lên, hú hét một cách khoái trá.

Nhìn đứa bé Muggle nhỏ nhất bắt đầu bị xoay tít trên không ở độ cao hai thước, đầu nó lắc lìa eo lả hết nghèo sang bên này rồi đến bên kia, Ron lẩm bẩm:

“Thiệt là bệnh. Bệnh hết chỗ nói...”

Lúc đó Hermione và Ginny cũng vừa hồi hải chạy đến bên tụi nó, vừa chạy vừa chùm áo khoác ra bên ngoài áo ngủ, theo sát đằng sau tụi nó là ông Weasley. Cùng lúc đó, anh Bill, anh Charlie và Percy cũng từ trong lều con trai chui ra, ăn mặc đầy đủ, tay áo xắn lên, và đũa phép cầm trong tay sẵn sàng.

Ông Weasley cũng xắn tay áo lên, hét to cho át những tiếng ồn ào:

“Chúng ta sẽ giúp đỡ Bộ Pháp Thuật! Các con hãy chạy vô cánh rừng, và luôn ở sát bên nhau nhé! Chừng nào dẹp xong vụ này ba sẽ đến đón các con.”

Các anh Bill, Charlie và Percy đã chạy nước rút về phía những kẻ điều hành để chặn đầu họ. Ông Weasley cũng bươn chạy theo ba đứa con trai lớn. Các pháp sư của Bộ Pháp Thuật đang từ mọi hướng lao tới cái nguồn phát sinh hỗn loạn ấy. Đám điều hành phía dưới gia đình ông Roberts càng tiếng đến gần tụi nó hơn.

Fred nắm tay Ginny, bắt đầu kéo cô bé chạy về phía cánh rừng:

“Chạy mau!”

Harry, Ron, Hermione và George chạy theo sau. Khi đến được hàng cây, tất cả tụi nó đều ngoái đầu nhìn lại. Đám đông những kẻ điều hành phía dưới gia đình ông Roberts bây giờ đã đông đúc hơn bao giờ hết. Tụi nhỏ có thể nhìn thấy các pháp sư của Bộ Pháp Thuật đang tìm cách xông qua đám đông để tiếp cận những kẻ đeo mặt nạ ở chính giữa, nhưng họ hết sức vất vả. Có vẻ như họ ngại dùng đến bất cứ bùa chú pháp thuật nào vì có thể làm cho gia đình Roberts té xuống đất.

Những cái lồng đèn nhiều màu thắp sáng con đường mòn dẫn tới sân vận động đã bị tắt ngấm. Những bóng người đen thui mò mẫm xuyên qua rừng cây; trẻ con thì khóc lóc; những tiếng kêu la lo lắng và những giọng nói hốt hoảng vang dội trong bầu không khí đêm lạnh lẽo chung quanh. Harry cảm thấy chính nó khi thì bị người ta đẩy qua đây khi thì bị người ta xô qua kia, mà nó không thể thấy được mặt người nào hết. Chợt nó nghe Ron kêu lên đau đớn.

Hermione lo lắng hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

Cô bé đứng khựng lại bất ngờ đến nỗi Harry đâm sầm vô cô bé.

“Ron, bồ ở đâu? Ôi, sao mà ngu ngốc như vậy... Lumos! (Tỏa sáng!) ”

Cô bé thả đầu đèn phép của mình lên và chìa cái đốm lửa nhỏ của cây đèn ra phía trước để soi tỏ con đường. Ron đang nằm sổng xoài trên mặt đất. Nó gượng đứng dậy, tức giận nói:

“Vấp vô một cái rễ cây.”

“Ái chà, chân căng to tè bè như vậy mà không vấp té cũng uổng.”

Một giọng nói lè nhè vang lên đằng sau tụi nó. Harry, Ron và Hermione quay phắt lại. Draco Malfoy đang đứng một mình gần đó, dựa lưng vô một gốc cây, ra vẻ ung dung tự tại vô cùng. Hai tay khoanh trước ngực, Malfoy có vẻ như đang thưởng ngoạn cảnh diễn ra ở khu cắm trại qua khoảng trống giữa các thân cây.

Ron bảo Malfoy làm một chuyện mà Harry biết là Ron không đời nào dám nói trước mặt bà Weasley.

Đôi mắt nhợt nhạt của Malfoy long lên sòng sọc.

“Lựa lời mà nói nghe Weasley! Sao bây giờ tụi bây còn không lo cút cho lẹ lên? Bộ mày muốn ở vào địa vị của mẹ ta lắm hả?”

Malfoy hất đầu về phía Hermione, đúng lúc đó một tiếng nổ to như bom nổ vang dội khắp khu cắm trại, và trong một khoảnh khắc, một tia sáng xanh lè nhá sáng rừng cây chung quanh tụi nó.

Hermione nói, giọng đầy thách thức:

“Mày muốn nói gì hả?”

Malfoy nói:

“Granger oi, họ đang săn lùng Muggle. Mày có muốn phô đồ lót ra giữa trời không? Bởi vì nếu mày cứ

quần quanh ở đây thì thế nào mà cũng được biểu diễn... họ đang đi về phía này, và tụi tao sẽ được dịp cười thả cửa.”

Harry quát:

“Hermione là một phù thủy!”

Malfoy cười gằn một cách nham hiểm:

“Cứ làm theo kiểu của mà đi Potter, cứ đứng ở đó đi nếu mà cho là họ không phân biệt được một đứa Máu bùn.”

Ron hét:

“Coi chừng cái miệng mà!”

Mọi người đang có mặt đều biết “Máu bùn” là một danh xưng miệt thị rất xúc phạm đối với một phù thủy hay pháp sư xuất thân từ gia đình Muggle.

“Đừng để ý, Ron. “

Lại thêm một tiếng nổ vọng lại từ phía bên kia hàng cây, vang lớn hơn bất cứ âm thanh gì mà tụi nó từng nghe. Nhiều người gần đó gào thét. Malfoy tặc lưỡi khe khẽ. Nó nói với giọng nhừa nhựa:

“Nhát vậy? Tao chắc là ba mà biểu mà chạy trốn đi, chứ gì? Ổng đang làm cái trò gì vậy?... Tìm cách cứu tụi Muggle đó hả?”

Cơ giận của Harry trào dâng:

“Còn cha mẹ mà? Lũ đeo mặt nạ ngoài đó chắc là ba mẹ của mà, phải không?”

Malfoy quay mặt lại nhìn Harry, mỉm cười:

“Ái chà, ... nếu đó là họ, tao lại đi nói cho mà biết sao, Harry?”

Hermione nhìn Malfoy đầy ghê tởm:

“Thôi, thôi đi. Tụi mình đi kiếm mấy người kia đi.”

Malfoy nói với theo chế nhạo:

“Thụt cái đầu của mà xuống đi, Granger!”

Hermione kéo Ron và Harry đi theo lối mòn, giục tụi nó lần nữa:

“Thôi đi!”

Ron nóng nảy nói:

“Mình dám cá bất cứ thứ gì rằng ba của nó chính là một trong những kẻ đeo mặt nạ đó.”

Hermione hăng hái nói:

“Ừ, may ra thì Bộ Pháp Thuật sẽ bắt được ông. Ôi, mình không thể nào tin được chuyện này. Không biết mấy người kia đi đâu rồi?”

Tụi nó không thấy Fred, George và Ginny ở đâu hết, mặc dù con đường mòn bây giờ đông chật những người là người, tất cả đều lo âu ngoái nhìn lại vụ hỗn loạn ở khu cắm trại. Một đám những đứa choai choai mặc đồ ngủ đang cãi nhau ỏm tỏi trên con đường mòn. Khi mấy đứa đó nhìn thấy Harry, Ron và Hermione, một cô bé tóc dài, dày và quăn tít, quay lại nói:

“Où est Madame Maxime? Nous l’ avons perdue” (Tiếng pháp: “Bà Maxime đâu rồi? Tụi tôi lạc mất bà ấy...”)

Ron nói:

“Ơ... cái gì?”

“Ôi...”

Cô bé vừa nói tiếng Tây quay lưng lại Harry, và khi tụi nó bước đi tiếp, tụi nó nghe rõ cô bé nói:

“Ogwards.”

Còn Hermione thì lầm bầm:

“Beauxbatons.” (Tiếng Pháp: Bô-ba-tông: Những cây gậy đẹp.)

Harry nói:

“Xin lỗi, bồ nói cái gì?”

Hermione giải thích:

“Mấy bạn đó chắc là học sinh trường Beauxbatons. Bồ biết... đó là Viện Pháp thuật Beauxbatons ... mình đọc về cái trường đó trong cuốn Đánh giá về nền giáo dục pháp thuật ở Âu châu.”

Harry ú ớ:

“Ờ... ờ... phải.”

Ron rút cây đũa phép của nó ra, thấp sáng lên như đũa phép của Hermione, neho mắt nhìn xuống con đường mòn. Nó nói:

“Anh Fred với anh George không thể nào đi xa đây lắm đâu.”

Harry thọc tay vô túi áo khoác của nó để kiểm cây đũa phép, nhưng kiểm không ra. Cái duy nhất mà nó lục tìm được là cái ống dòm Đa năng.

“Ôi chết rồi, không thể nào tin được... mình mất cây đũa phép của mình rồi!”

“Bồ giỡn sao chứ?”

Ron và Hermione giơ cây đũa phép của huia đưa nó để ánh sáng nhỏ bé trên mấy đầu đũa chiếu rộng hơn trên mặt đất. Harry nhìn ngó khắp chung quanh, nhưng vẫn không thấy cây đũa phép của nó ở đâu hết. Ron nói:

“Có lẽ bồ để quên nó trong lều.”

Hermione lo lắng giả định:

“Có thể nó rớt ra trên đường lúc tụi mình cắm đầu chạy.”

Harry nói:

“Ừ... có thể...”

Thông thường thì khi sống trong thế giới phù thủy, Harry luôn luôn giữ cây đũa phép ở bên mình, cho nên việc phát hiện ra mình không có cây đũa phép trong tay giữa một khung cảnh náo loạn như vậy khiến cho nó cảm thấy rất dễ gặp nguy hiểm.

Bỗng có tiếng gì đó sột soạt khiến cả ba đứa nhảy dựng lên. Thì ra con gia tinh Winky đang ra sức vùng vẫy để thoát ra khỏi một lùm cây gần đó. Con gia tinh đang đi đứng theo kiểu hết sức kỳ cục, rõ ràng là rất vất vả khó khăn. Như thể có một kẻ vô hình nào đó đang ra sức níu kéo nó lại.

Khi con gia tinh chồm tới trước và dốc sức chạy, nó thét lên the thé một cách hoang mang hoảng hốt:

“Bọn pháp sư xấu đang ở đâu đó! Người ta... người ta thì lơ lửng giữa trời! Winky phải chuồn khỏi chỗ này thôi.”

Và con gia tinh biến mất sau hàng cây bên kia đường mòn, thở hỗn hà hỗn hển và rút lên the thé khi ra sức kháng cự lại cái sức mạnh trì níu nó.

Ron nhìn theo con gia tinh một cách tò mò:

“Con gia tinh đó bị làm sao vậy? Tại sao nó không thể chạy đi một cách bình thường?”

Harry nói:

“Mình cá là nó chưa xin được ông chủ cho phép nó đi lánh nạn.”

Harry nghĩ đến Dobby: cứ mỗi lần Dobby cố gắng làm một chuyện gì mà gia đình Malfoy, chủ cũ của nó, không thích thì con gia tinh đó đều bị buộc phải tự động đầu mình vô tường.

Hermione nói một cách phẫn nộ:

“Mấy bồ biết hông, gia tinh bị đối xử rất bất công! Đó là chế độ nô lệ, đúng như vậy! Ông Crouch buộc Winky lên tuốt trên khán đài cao và làm cho nó sợ chết khiếp, rồi lại phù phép khiến cho nó thậm chí chạy thoát thân cũng không thể được, khi mà những cái lều bị đâm đập bẹp nát. Tại sao không ai làm một điều gì đó về chuyện này chứ?”

Ron nói:

“Để coi, tụi yêu tinh đang hạnh phúc, đúng không? Mấy bồ có nghe Winky hồi nãy trên khán đài trước trận đấu không... ‘gia tinh đâu có được phép vui chơi’ ... Winky coi bộ thích như vậy... thích được sai bảo linh tinh...”

Hermione bắt đầu nổi nóng lên:

“Chính là do những hạng người như bạn đó, Ron, những người khống chế cho những hệ thống bất công và thối nát, chỉ vì quá lười biếng không...”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa nữa vọng lại từ bìa rừng.

Ron nói:

“Tụi mình tiếp tục đi chứ?”

Harry thấy Ron liếc Hermione một cái quạu đeo. Có lẽ mấy lời Malfoy nói là sự thật: có thể Hermione ở trong tình thế nguy hiểm hơn tụi nó. Cả ba đưa lại đi nhanh, Harry vẫn lục tìm cây đũa phép trong các túi áo, mặc dù nó đã biết là cây đũa phép của nó không có trong túi áo.

Tụi nó theo con đường mòn càng lúc càng vô sâu tuốt trong rừng, vừa để ý tìm kiếm Fred, George và Ginny. Tụi nó đi ngang qua một nhóm yêu tinh đang cười khúc khích với cái túi vàng mà chắc chắn là vừa thắng cược ở khu cắm trại. Vẫn đi dọc theo con đường mòn, tụi nó đi xa hơn nữa, dưới một vệt sáng lấp lánh như bạc, và khi nhìn xuyên qua hàng cây, tụi nó thấy ba nàng tiên nữ cao ráo xinh đẹp đang đứng giữa

một khoảng trống, vây quanh là một đám pháp sư trẻ măng, tất cả đều đang nói năng huyền thuyên chi địa.

Một trong mấy tay đó nói:

“Tôi phá tán khoảng một trăm bao tiền vàng Galleons mỗi năm ấy chứ! Tôi đây là kẻ giết rồng cho Ủy ban Bài trừ sinh vật Nguy hiểm đấy!”

Bạn của tay đó la lên:

“Dóc! Mày mà là kẻ giết rồng! Mày là thằng rửa chén ở tiệm Cái Vạc Lúng, tao đây mới là kẻ săn ma cà rồng, tính đến nay tao đã giết chín chục...”

Tay phù thủy trẻ thứ ba, mặt đầy mụn, cho dù nhìn trong ánh sáng bạc mờ mờ tỏa ra từ các tiên nữ cũng vẫn thấy rõ những nốt mụn, ngắt ngang lời bạn y mà nói:

“Tôi sắp sửa trở thành Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật trẻ tuổi nhất, tôi sắp làm đấy!”

Harry khịt khịt cười. Nó đã nhận ra anh chàng pháp sư trẻ tuổi thứ ba, đó là Stan Shunpike, và thực ra thì anh là lơ trên chuyến Xe đò Hiệp sĩ ba tầng mà Harry từng quá giang. Harry quay lại nói cho Ron biết điều này, nhưng gương mặt Ron tỏ ra chán chường một cách kỳ lạ, và ngay sau đó nó gào tướng lên:

“Chứ bộ tôi chưa nói cho quý vị biết là tôi đã phát minh ra cây chổi thần bay được tới sao Mộc sao?”

Hermione nói:

“Thiệt tình!”

Cô bé và Harry cùng túm chặt lấy cánh tay của Ron, xoay nó quay lại, rồi kèm nó đi khỏi chỗ đó. Đến khi mà tiếng nói của các tiên nữ và những lời khoác lác của đám ái mộ các nàng tắt hẳn, thì ba đứa tụi nó đã ở sâu tụt trong ruột rừng rồi. Có vẻ như ở đây bây giờ chỉ còn lại có mỗi ba đứa tụi nó mà thôi. Mọi thứ chung quang sao mà yên vắng quá. Harry nhìn quanh.

“Mấy bồ biết không, mình nghĩ là tụi mình cứ ở đây mà đợi. Bất cứ cái gì đến gần đây trong vòng một dặm là tụi mình có thể nghe tiếng ngay.”

Mấy lời đó còn chưa ra hết khỏi miệng của nó thì ông Ludo Bagman xuất hiện ngay đằng sau một cái cây ngay trước mặt tụi nó.

Cho dù bằng ánh sáng mong manh của hai cây đuốc phép, Harry cũng có thể nhận thấy một sự thay đổi lớn lao nơi con người ông Ludo Bagman. Cái mặt của ông bây giờ không còn nét trai trẻ và hồng tươi nữa. Bước chân ông cũng chẳng còn nhún nhảy nữa. Trông ông trắng bệch và cực kỳ căng thẳng.

Ông chớp mắt ngó xuống ba đứa nhỏ, cố gắng nhìn gương mặt tụi nó và hỏi:

“Ai đó? Các cháu làm gì ở đây mà chỉ có một mình?”

Ba đứa nhỏ nhìn nhau hết sức ngạc nhiên:

Ron nói:

“Dạ... có một vụ bạo động đang xảy ra.”

Ông Bagman trừng mắt nhìn Ron:

“Cái gì?”

“Ở chỗ cắm trại ấy... một số người bắt được một gia đình Muggle ...”

Ông Bagman chửi thề om sòm:

“Mồ tở nó!”

Ông như phát điên lên và không thèm nói thêm một lời nào, ông độn thổ mất tăm sau một tiếng bụp nhỏ.

Hermione sững sờ:

“Ông Bagman đó không nắm được tình hình gì hết, đúng không?”

Ron đi đầu trên con đường mòn dẫn ra một khoảng trống nho nhỏ, ngồi xuống một đám cỏ dưới một gốc cây. Nó nói:

“Dù sao thì ông cũng là một tầm thủ vĩ đại. Hồi ông còn thi đấu trong đội Ong Bắp Cày Wimbourne, đội đó đoạt cúp liên đoàn liên tục ba lần.”

Nó móc cái tượng Krum nhỏ xíu trong túi áo ra, đặt xuống mặt đất, rồi ngắm cái tượng đi loanh quanh. Giống y hệt anh chàng Krum thiệt, cái tượng này cũng chè bè chân vịt và vai niềng tròn u, nhưng trông chẳng có tí ấn tượng gì trên đôi chân lạch bạch như khi Krum thiệt bay trên cây chổi thần.

Harry ngồi lắng nghe động tĩnh từ phía khu cắm trại. Mọi thứ dường như đã yên tĩnh đi rất nhiều; có thể vụ bạo động đã qua.

Một lát sau Hermione nói:

“Mình hy vọng là mấy người khác đều không sao hết.”

Ron nói:

“Họ không sao đâu.”

Harry ngồi bên cạnh Ron ngắm cái tượng Krum đi lù đù trên đám lá khô. Nó nói:

“Thử tưởng tượng ba của bồ mà bắt được ông Malfoy hén? Mình nghe bác nói hoài là muốn tấn cho ông một trận mà.”

Ron nói:

“Chuyện đó thế nào cũng chùi khỏi mặt thằng Malfoy cái nụ cười tự mãn của nó hả?”

Hermione thì lo âu:

“Nhưng tội nghiệp cho những người Muggle quá. Nếu mà người ta không cứu họ xuống được thì sao?”

Ron nói cho Hermione yên tâm:

“Người ta sẽ cứu được mà. Người ta sẽ tìm được cách cứu mà.”

Hermione nói:

“Dù sao thì cũng thiệt là điên quá, làm một chuyện như vậy trong khi toàn bộ Bộ Pháp Thuật đều có cả nơi đây vào đêm nay! Ý mình nói là những kẻ gây rối đó còn trông mong thoát ra bằng cách nào chứ? Bồ nghĩ thử xem, hay là họ chè chén say xỉn quá, hay là họ chỉ...”

Nhưng cô bé đột ngột ngừng nói và ngoái đầu nhìn ra sau lưng. Harry và Ron cũng nhanh nhẩu đưa mắt nhìn quanh. Nghe như thể có ai đó đang lê lét về phía khoảnh đất trống mà tụi nó đang ngồi. Tụi nó chờ đợi, lắng nghe âm thanh của những bước chân khập khiễng vang từ đằng sau những bóng cây đen hù. Bỗng nhiên tiếng bước chân dừng lại.

Harry gọi:

“Xin chào!”

Im lặng. Harry đứng lên và nhìn đảo dác quanh cái cây bên cạnh nó. Trời quá tối nên không thể nhìn xa hơn được, nhưng mà nó vẫn cảm nhận được là có ai đó đang đứng ngay bên kia tầm nhìn của nó mà thôi. Nó hỏi:

“Ai đó?”

Và bỗng nhiên, không có dấu hiệu báo trước nào hết, sự im lặng bị phá vỡ bởi một giọng nói không giống với bất kỳ giọng nào mà tụi nó từng nghe trong khu rừng. Giọng đó thốt ra, không hẳn là tiếng hét kinh hoàng, nhưng có âm điệu của giọng đọc thần chú:

“MORSMORDRE!” (Gốc chữ Latin, mors = death; mordre = mordre = bite. Morsemordre có nghĩa là:

“Miếng cắn

của thần chết!”)

Và từ trong khoảng tối thui mà Harry cố giương mắt chọc thủng, một cái gì đó cực kỳ lớn, xanh lá cây và lấp lánh rực rỡ, chọt bung ra. Nó bay lên ngọn cây rồi bay tuốt lên bầu trời.

Ron thở phập phồng, nó lại đứng phắt dậy trên đôi chân nhón lên để cố nhìn theo cái vật đã biết mất rồi:

“Cái gì vậy?”

Trong một tích tắc mà thôi, Harry nghĩ đó có thể là một tập hợp khác nhau của đám quỷ râu rậm tí hon. Nhưng rồi nó nhận ra cái vật đó có một cái sọ khổng lồ, làm bằng cái gì đó trông như những ngôi sao bằng ngọc bích, có một con trăn thò ra khỏi cái hốc miệng như thể là cái lưỡi. Khi tụi nó ngó theo, cái vật đó bay mỗi lúc một cao hơn, rồi nhòa đi trong làn khói lam mờ, in trên bầu trời đen như một giải thiên hà mới.

Bỗng nhiều khu rừng chung quanh ba đứa nhỏ bùng lên tiếng kêu gào thảm thiết. Harry không hiểu tại sao, nhưng cái nguyên nhân duy nhất có thể nghe hợp lý chính là sự hiện diện của cái đầu lâu. Bây giờ cái đầu lâu đó đã bay lên đủ cao để soi chiếu cả khu rừng, giống như một bảng đèn nê-ông thiệt là ghê rợn.

Harry căng mắt quét qua bóng đêm để tìm kiếm cái người đã hóa phép ra cái đầu lâu đó, nhưng nó không thể nhìn thấy ai hết. Nó gọi lần nữa:

“Ai đó?”

Hermione chọt túm lấy cổ áo khoác của Harry và đang cố lôi kéo nó lùi lại:

“Harry, mau lên, chạy!”

Harry ngạc nhiên thấy gương mặt của Hermione trắng bệch kinh hoàng:

“Chuyện gì vậy?”

Hermione dùng hết sức níu chặt lấy Harry, rên rì:

“Harry ơi, đó là Dấu hiệu Đen! Dấu hiệu của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy!”

“Của Voldemort hả?”

“Harry ơi, chạy đi thôi!”

Harry quay lại – Ron vội chụp ngay cái tượng Krum nhỏ xíu lên – cả ba đứa bắt đầu băng ngang qua

khoảng trống – nhưng trước khi tụi nó kịp đi được mấy bước vội vàng, thì một loạt tiếng nổ lốp bốp nổi lên, báo trước sự xuất hiện của hai chục pháp sư, từ trong không trung hiện ra chung quanh tụi nó.

Harry xoay người nhìn quanh, và ngay lập tức nó ghi nhận một sự kiện: mỗi một pháp sư này đều cầm đũa phép chĩa thẳng ra trước, và mọi cây đũa phép đó đều nhắm thẳng vào Harry, Ron và Hermione. Không kịp nghĩ ngợi tới một giây, Harry gào:

“LẶN!”

Nó nắm chặt hai đũa kia và kéo tụi nó nhào xuống đất.

Hai mươi giọng nói cùng gầm lên:

“MÊ MUỘI!”

Một loạt ánh chớp chói lòa nhá lên làm cho Harry cảm thấy tóc trên đầu nó gợn sóng như thể có một luồng gió rất mạnh vừa thổi lùa qua trắng trổng. Ngóc đầu lên một chút xíu, nó hí hí nhìn thấy những tia sáng đỏ bay vèo vèo qua lại phía trên tụi nó từ những cây đũa phép, đan chéo nhau, dội vào các thân cây, rồi dội lại vào bóng đêm...

Rồi vang lên một tiếng thét mà nó nghe rất quen:

“Dừng lại! DỪNG LẠI! Đó là con trai tôi!”

Tóc Harry hết bị thổi bay. Nó ngóc đầu lên thêm một tí nữa. Vị pháp sư đứng ngay trước mặt nó đã hạ cây đũa phép xuống. Nó đảo con mắt nhìn quanh và thấy ông Weasley đang sải bước chân về phía tụi nó, trông vẻ mặt thiệt là khiếp đảm.

“Ron... Harry ... Hermione ... Các con không sao chứ?”

Giọng của ông nghe run run. Một giọng khác, lạnh lùng cộc lốc vang lên:

“Tránh đường ra, anh Arthur!”

Đó chính là ông Crouch. Ông ta và các pháp sư Bộ trưởng khác đang đến gần hiện trường. Harry đứng lên và đối diện với cái mặt căng đầy giận dữ. Đôi mắt sắc của ông quét qua mặt ba đứa nhỏ:

“Ai trong các cậu đã làm điều đó? Ai trong các cậu đã gọi lên Dấu hiệu Đen hả?”

Harry làm dấu chỉ lên cái đầu lâu, nói:

“Chúng cháu không làm ra cái đó.”

Ron vừa phúi hai cùi chỏ vừa nhìn ba nó một cách tức tối:

“Tụi con không hề làm gì cả! Các ông định tấn công tụi con về cái gì?”

Ông Crouch quát:

“Đừng nói láo nữa, thưa cậu!”

Cây đũa phép của ông ta vẫn còn chĩa thẳng vào Ron, và mắt ông đang lồi hết ra, trông ông hơi bị điên rồi.

“Các cậu bị bắt quả tang tại hiện trường!”

Một bà phù thủy mặc một tấm áo khoác bằng len nói nhỏ:

“Anh Barty à, tụi nó là con nít, tụi nó đâu có đủ khả năng để làm chuyện đó... anh Barty?”

Ông Weasley hỏi ngay:

“Ba đưa con nói đi, cái Dấu hiệu Đen đó xuất phát từ đâu?”

Hermione run rẩy chỉ vào cái chỗ mà trước đó tụi nó đã nghe có giọng nói:

“Ở đằng kia kìa. Lúc đó có ai đó ở đằng sau hàng cây... họ hét ra mất tiếng... một câu thần chú... thì phải.”

Ông Crouch bây giờ hướng đôi mắt lồi về phía Hermione, mặt hằn vẻ nghi ngờ:

“A, đứng ở đằng kia, phải không? Đọc một câu thần chú hả? Tiểu thư à, coi bộ cô biết khá đầy đủ về cách thức để gọi được một Dấu hiệu Đen lên đấy...”

Nhưng mà ngoại trừ ông Crouch cứ chăm bẵm buộc tội Harry, Ron và Hermione, còn thì không ai trong Bộ Pháp Thuật nghĩ rằng ba đứa nhỏ đó đã gọi lên Dấu hiệu Đen; ngược lại, sau khi Hermione nói, tất cả họ đều giơ cây đũa phép lên và chĩa vào hướng mà Hermione đã chỉ, mắt láo liên quan sát chung quanh.

Bà phù thủy mặc áo khoác lắc đầu:

“Chúng ta trẻ quá rồi! Họ chắc độn thổ mất rồi.”

Một pháp sư có bộ râu còi cộc nói:

“Toi không cho là như vậy.”

Đó là ông Amos Diggory, cha của Cedric. Ông nói tiếp:

“Các pháp sư cơ động của chúng tôi đã đi xuyên qua hàng cây đó... Rất có nhiều khả năng sẽ tóm cổ được tụi nó...”

Ông Amos Diggory xoay mình, so vai, gồng lên, giơ cây đũa phép lên cao, bước ngang qua trắng trống, vài pháp sư cảnh cáo ông:

“Amos, cẩn thận đó!”

Nhưng ông đi mất hút vào bóng đêm. Với hai bàn tay bụm cái miệng há hốc ra vì sợ hãi, Hermione ngó theo ông biến mất vào rừng.

Chỉ vài giây sau, mọi người nghe tiếng hét của ông Amos vang ra:

“Đây rồi! Tôi đã bắt được chúng! Ở đây có người nè! Bất tỉnh rồi! Đây là... nhưng mà ủa, mèn ơi...”

Ông Crouch hét lại bằng một cái giọng không chút tin tưởng gì hết:

“Ông bắt được người nào à? Ai? Ai thế?”

Mọi người nghe tiếng cành cây gãy lách cách, tiếng lá xào xạc, và rồi tiếng lạo xạo của bước chân ông Diggory tái xuất hiện từ đằng sau hàng cây, trong hai bàn tay ông bồng một hình thù nhỏ xíu, bất động. Harry nhận ra cái khăn trải bàn uống trà ngay tức thì. Đó chính là Winky.

Ông Crouch không nhúc nhích hay nói năng gì khi ông Diggory đặt con gia tinh xuống mặt đất cạnh chân ông ấy. Các pháp sư của Bộ Pháp Thuật đều trở mắt nhìn ông Crouch. Trong mấy giây, ông Crouch cứ đứng sững sờ, trừng trừng ngó xuống Winky. Rồi dường như ông tỉnh lại. Ông nói giọng nhát gừng:

“Chuyện này... không thể nào... có thể. Không!”

Ông đi nhanh, vòng qua ông Diggory rồi sải bước về hướng mà Winky đã bị phát hiện.

Ông Diggory gọi với theo:

“Vô ích, ông Crouch à, chẳng còn ai khác nữa ở đó đâu.”

Nhưng ông Crouch dường như không muốn nghe lời của ông Diggory. Mọi người có thể nghe tiếng chân ông đi quanh quẩn và tiếng lá xào xạc khi ông gạt những lùm cây bụi cỏ qua một bên để lùng kiếm.

Ông Diggory ngó xuống cái hình hài bất động của Winky, dứt khoát nói:

“Kể cũng rồi thiệt. Con gia tinh của Barty Crouch ... À, tôi định nói là...”

Ông Weasley lặng lẽ lên tiếng:

“Thôi đi ra khỏi chỗ đó đi ông Crouch à, ông đâu có tin một cách nghiêm túc là con gia tinh của ông là thủ phạm hả? Dấu hiệu Đen là một dấu hiệu của phù thủy, cần phải có một cây đũa phép mới làm ra được.”

Ông Diggory nói:

“Đúng vậy. Và con gia tinh này có một cây đũa phép.”

Ông Weasley nói:

“Cái gì?”

Ông Diggory giơ lên một cây đũa phép và đưa nó cho ông Weasley coi.

“Đây, anh thử nhìn coi. Tôi lấy từ trong tay con gia tinh. Như vậy là điều ba của bộ luật sử dụng đũa phép đã bị vi phạm. Không sinh-vật-phi-nhân nào được phép mang hay dùng đũa phép.”

Vừa lúc đó thì có một tiếng nổ bốp, và ông Ludo Bagman độn thổ hiện ra ngay bên cạnh ông Weasley. Trông ông ta hụt hơi và thở hổn hển hết sức nói. Ông đi vòng vòng quanh hiện trường, rồi giương mắt nhìn lên cái đầu lâu xanh màu ngọc bích ở trên trời.

Ông thở hồng hộc, suýt nữa dẫm đạp lên Winky khi ông xoay qua tra tấn các đồng sự:

“Dấu hiệu Đen! Ai làm thế? Quý vị bắt được kẻ đó chưa! Barty, chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Ông Crouch đã quay trở lại với hai bàn tay không. Mặt ông ta vẫn còn trắng bệch như ma, và hai bàn tay của ông cùng bộ râu bàn chải đánh răng của ông, cả hai đều vắn vẹo. Ông Bagman hỏi:

“Anh đã đi đâu hả anh Barty? Sao anh không có mặt ở trận đấu? Con gia tinh của anh có xí một chỗ để dành cho anh mà... Ủa quý thần ơi!”

Ông Bagman vừa nhận thấy Winky đang nằm dài ngay cạnh chân ông:

“Nó bị làm sao vậy hả?”

Ông trả lời, vẫn bằng cái giọng rin rít nhát gừng, hầu như không thèm nhếch tới môi:

“Tôi bận, Ludo à. Và con gia tinh của tôi đã bất tỉnh.”

“Bất tỉnh hả? Anh định nói là tại anh à? Nhưng mà tại sao...?”

Sự hiểu biết đột nhiên bừng sáng trên gương mặt tròn trịa bóng bẩy của ông Bagman. Ông ngược nhìn lên Dấu hiệu Đen trên trời, rồi nhìn ông Crouch. Ông nói:

“Đâu có được! Winky hả? Gọi lên được Dấu hiệu Đen à? Nó đâu có biết làm sao đâu mà làm. Ít nhất

thì khởi đầu nó phải có cây đũa phép trước đã.”

Ông Diggory nói:

“Và nó có một cây đũa ạ. Tôi đã tìm thấy nó đang nắm chặt cây đũa phép này, anh Ludo à. Thưa ông Crouch, nếu ông không phản đối thì tôi cho là ông nên nghe xem chính con gia tinh này tự biện hộ như thế nào.

Ông Crouch không tỏ một dấu hiệu nào chứng tỏ ông có nghe những gì ông Diggory nói. Nhưng ông Diggory dường như coi sự im lặng của ông Crouch có nghĩa là bằng lòng. Ông bèn giơ cây đũa phép lên, chìa ngay vô Winky và hô:

“Enervate!” (Có nghĩa là: “Hồi sinh!”)

Winky yếu ớt ngọ nguậy. Đôi mắt nâu to cỡ cổ của nó mở ra và nó chớp chớp nhiều lần với vẻ hết sức ngạc nhiên. Trước sự quan sát của các pháp sư đứng chung quanh, con gia tinh rum rầy lồm cồm ngồi dậy. Nó nhìn thấy cặp giò của ông Diggory trước tiên, và rồi từ từ, run run, nó giương mắt ngược lên nhìn chăm chăm vào mặt ông ta; rồi cũng rất từ tốn, nó ngược nhìn cao thêm chút nữa lên bầu trời. Harry có thể nhìn thấy cái đầu lâu lơ lửng trên kia được phản chiếu thành hai cái trong đôi mắt to trong veo mở thao láo. Winky há hốc miệng, hốt hoảng nhìn quanh cái đám đông vây quanh mình giữa khoảng trống, và nó sợ hãi đến òa ra khóc nức nở.

Ông Diggory nghiêm nghị nói:

“Yêu tinh! Mi có biết ta là ai không? Ta là viên chức của Bộ Qui chế và Kiểm tra Sinh vật Huyền bí!”

Winky bắt đầu ngã giật ngược ra sau rồi bổ nhào tới trước trên mặt đất, hơi thở nó bắt đầu ngắn và hỗn hển. Harry nhớ lại hết sức sinh động hình ảnh của Dobby vào những lúc khủng khiếp của nó khi không ngoan ngoãn vâng lời.

Ông Diggory nói tiếp:

“Như mi thấy đó, yêu tinh, Dấu hiệu Đen đã được gọi lên tại chỗ này cách đây không lâu, và chỉ lát sau đó thì mi bị phát hiện ngay phía dưới dấu hiệu đó! Cho phép mi tự giải thích!”

Winky hỗn hà hỗn hển nói:

“Thưa... thưa... ngài... tôi... tôi... tôi... hổng có làm gì hết trơn á! Tôi hổng biết gì hết trơn, ngài ời...”

Ông Diggory nạt:

“Mi bị phát hiện với một cây đũa phép trong tay!”

Ông Diggory vung cây đũa trước mặt con gia tinh. Và khi cây đũa hiểna dưới ánh sáng xanh lè tỏa xuống khu đất trống từ cái đầu lâu trên cao, thì Harry nhận ra ngay. Nó nói:

“Xí... cây đũa phép đó của cháu!”

Mọi người đứng trong khu đất trống đó đều quay qua nhìn Harry. Ông Diggory ngờ vực hỏi:

“Con nói gì?”

Harry nói:

“Đó là cây đũa phép của cháu! Cháu đã làm rớt nó. “

Ông Diggory lặp lại với vẻ không thể nào tin được:

“Cháu đã làm rớt nó? Có phải là lời thú tội đó không? Sau khi gọi lên Dấu hiệu, cháu đã quăng nó qua một bên hả?”

Ông Weasley vô cùng tức giận:

“Anh Amos! Làm ơn cân nhắc xem anh đang nói về ai chứ! Chẳng lẽ chúng ta lại đi tình nghi Harry Potter là kẻ đã gọi lên Dấu hiệu Đen sao?”

Ông Diggory cứng họng ngọng nghịu:

“Ơ... dĩ nhiên là không rồi... Xin lỗi... cho qua...”

Harry chỉ ngón tay về phía cái cây bên dưới cái đầu lâu nói:

“Tuy nhiên cháu không đánh rớt nó ở chỗ đó. Ngay khi mới tới bìa rừng cháu đã không còn cây đũa phép nữa rồi.”

Đôi mắt ông Diggory lại trở nên nhần tâm khi ông quay lại ngó chăm chăm Winky một lần nữa, con gia tinh đang co rúm dưới chân ông:

“Vậy ra mi đã tìm thấy cây đũa phép này, phải không hả, yêu tinh? Và mi đã lượm nó lên và tưởng là mi sẽ bày trò vui với nó, phải không?”

Winky khóc ré lên, nước mắt tuôn ràn rụa chảy quanh cái mũi trái cà chua bẹp dí của nó:

“Thưa ngài... con hồng có làm phép thuật... con thì... con là... Con chỉ lượm nó lên thôi mà, ngài ơi... Con hồng có làm cái Dấu hiệu Đen, thưa ngài, con hồng có biết làm sao đâu mà!”

Hermione nói:

“Không phải chị ấy đâu!”

Trông Hermione có vẻ căng thẳng khi đứng nói trước tất cả bá quan của Bộ Pháp Thuật như vậy, nhưng dù sao thì cô bé cũng vẫn kiên định:

“Winky có cái giọng the thé chói tai, còn cái giọng mà chúng cháu nghe đọc câu thần chú thì trầm hơn!”

Cô bé nhìn Harry và Ron tìm sự ủng hộ:

“Cái giọng đó nghe không giống giọng của Winky chút nào hết, đúng không?”

Harry lắc đầu nói ngay:

“Không. Giọng nói đó nhất định không giống giọng của một con gia tinh.”

Ron nói:

“Đúng vậy. Đó là giọng nói của một con người.”

Ông Diggory không tỏ vẻ có quan tâm gì đến chi tiết đó hết, nhưng ông gầm gừ:

“Được, chúng sẽ sớm biết thôi. Có một cách đơn giản để khám phá ra phép thần chú cuối cùng mà một cây đũa phép vừa thực hiện, mi có biết cách đó không hả, con yêu tinh kia?”

Winky run lập cập và lắc đầu như điên, hai tai của nó phe phẩy lia lịa khi ông Diggory giơ cao cây đũa phép của chính ông một lần nữa và chụm đầu đũa ấy vào đầu đũa của Harry. Ông rống lên:

“Prior Incantato!” (Có nghĩa là: “Câu thần chú vừa rồi!”)

Harry nghe tiếng Hermione thở hỗn hển và hoảng kinh hồn vía khi thấy cái đầu lâu có cái lưỡi rắn khổng lồ xẹt ra từ điểm chạm nhau của hai cây đũa, nhưng đó chỉ là một cái bóng của cái đầu lâu xanh lè ở cao tót bên trên họ. Cái bóng đầu lâu mới hình thành dường như là một vệt khói xám dày tịt thành: đó là bóng ma của câu thần chú.

Ông Diggory quát:

“Deletrius!” (Có nghĩa là: “Tẩy xóa!”)

Cái đầu lâu bằng khói liền biến thành một làn khói.

“Vậy đó!”

Ông Diggory thốt lên với một giọng chiến thắng dã man, ngó xuống Winky, con gia tinh đang run rẩy một cách thảm khốc. Winky gào khóc, hai con mắt to cồ cộ trợn tròn trong nỗi hãi hùng:

“Tôi hổng có làm cái đó! Tôi hổng có! Tôi hổng có làm mà! Tôi đâu có biết làm sao đâu? Tôi là một con gia tinh ngoan hiền mà, tôi hổng có xài đũa phép, tôi đâu có biết xài đâu...”

Ông Diggory gầm lên:

“Con yêu tinh kia! Mi đã bị bắt tại trận có chứng cứ hăn hoi! Bị bắt với cây đũa phép còn nằm trong tay!”

Ông Weasley nói to:

“Anh Amos, hãy nghĩ lại điều đó... ngay cả pháp sư biết đọc thần chú làm phép đó cũng còn quý hiếm nữa là... Con gia tinh ấy học ở đâu ra cái tài đó chứ?”

Ông Crouch nói, cơn giận ghìm trong mỗi lời nói lạnh lùng:

“Có lẽ anh Amos cho là tôi thường xuyên dạy con gia tinh của tôi cách gọi hiện Dấu hiệu Đen chắc?”

Một sự im lặng khó chịu bao trùm. Ông Diggory có vẻ hoảng:

“Ông Crouch à... không ... không hăn...”

Ông Crouch quát lên:

“Anh đang tiến gần tới chỗ buộc tội cho hai người ít có khả năng phạm tội nhất đã gọi lên Dấu hiệu Đen trong khoảnh rừng thưa này. Đó chính là Harry Potter và tôi! Anh Amos, tôi chắc anh cũng đã quá thuộc câu chuyện về cậu bé này mà?”

Ông Diggory có vẻ rất không thoải mái, miệng lẩm bẩm:

“Dĩ nhiên... ai mà chẳng biết...”

“Và tôi cũng tin là anh còn nhớ rất nhiều bằng chứng mà tôi từng đưa ra, trong nghề nghiệp lâu dài, rằng tôi khinh miệt và ghê tởm Nghệ thuật Hắc ám và những kẻ thực hành cái nghệ thuật đó, anh nhớ chứ?”

Ông Crouch càng quát càng to tiếng, hai con mắt lại lồ lộ ra suýt lọt trong.

Ông Diggory lại lẩm bẩm, gương mặt bắt đầu đỏ lên sau chòm râu lồm chồm.

“Ông Crouch à, tôi... tôi không bao giờ cho là ông có dính dáng gì đến chuyện đó!”

Ông Crouch thét to hơn:

“Nếu ông buộc tội con gia tinh của tôi thì cũng như anh buộc tội tôi, ông Diggory à! Chứ nó còn có thể học ở đâu cách gọi hiện một Dấu hiệu Đen chứ?”

“Nó... nó có thể học một ở đâu đó...”

Ông Weasley nói:

“Chính xác đó, anh Amos. Nó có thể học một ở đâu đó... phải không Winky? Chính xác là mi đã lượm được cây đũa phép của Harry ở đâu?”

Giọng ông Weasley nghe thật tử tế khi ông quay về phía con gia tinh, nhưng nó vẫn hoảng kinh co rúm người.

Winky vò xoắn cái vạt khăn trải bàn uống trà mà nó đang mặc một cách dữ dội đến nỗi miếng vải tưa xước ra hết dưới mấy ngón tay của nó.

“Tôi... tôi... tìm thấy nó... thấy nó... ở đằng kia kìa, thưa ngài... Đó... trong đám cây... đó..., thưa ngài.”

Ông Weasley nói:

“Thấy chưa anh Amos? Bất kể là ai thì cái kẻ đã gọi lên Dấu hiệu Đen ấy đã động thổ ngay sau khi thực hiện xong, quăng lại cây đũa phép của Harry. Đúng là một mưu chước khôn ngoan khi không dùng chính cây đũa phép của mình, vì cây đũa phép có thể phản phé. Và Winky đây thực ra chỉ xui xẻo gặp phải cây đũa phép vào khoảnh thời khắc sau đó và lượm nó lên.”

Ông Diggory mất kiên nhẫn:

“Nhưng mà như vậy chứng tỏ nó có thể ở một nơi mà chỉ cách hiện trường vụ án này vài bước chân mà thôi. Yêu tinh! Mi có nhìn thấy ai không?”

Winky lại run và còn run dữ dội hơn bao giờ hết. Đôi mắt to cỡ cổ của nó đảo từ ông Diggory sang ông Ludo Bagman, đến ông Crouch. Rồi nó nuốt khan mà nói:

“Thưa ngài... tôi không thấy... ai hết... không thấy ai hết.”

Ông Crouch sáng giọng:

“Anh Amos, tôi hoàn toàn biết rằng, trong tiến trình bình thường của sự kiện, anh sẽ muốn câu lưu Winky về văn phòng bộ của anh để thẩm vấn. Tuy nhiên, tôi yêu cầu anh cho phép tôi giải quyết với nó.”

Ông Diggory không tỏ vẻ là ông có cân nhắc nhiều đến đề nghị đó, nhưng rõ ràng Harry nhận thấy ông

Crouch là một nhân vật của Bộ Pháp Thuật quan trọng đến nỗi ông Diggory không dám từ chối yêu cầu của ông.

Ông Crouch nói thêm bằng giọng lạnh băng: “Ông có thể yên chí là nó sẽ bị trừng phạt đích đáng!”

Winky ngược lên nhìn ông Crouch, nước mắt ràn rụa. Nó lắp bắp van xin:

“Ông chủ ơi... ông chủ ơi... xin làm ơn...”

Ông Crouch trừng mắt ngó lại con gia tinh, mặt ông đanh lại như thế nào đó mà mỗi đường nét trên gương mặt đều hằn lên nét sắc cạnh. Trong cái nhìn của ông chẳng biểu lộ chút lòng thương hại nào hết. Ông chậm rãi nói:

“Tối nay Winky đã cư xử một cách mà ta không bao giờ có thể tin được. Ta bảo nó ở lại trong lều. Ta bảo nó ở lại trong đó trong thời gian ta đi ra ngoài giải quyết rắc rối. Và ta thấy là nó đã không nghe lời ta. Như vậy có nghĩa là mặc quần áo.”

“Không phải đâu!”

Winky hét lên the thé, gieo mình phủ phục dưới chân ông Crouch:

“Ông chủ ơi, xin ông đừng! Đừng cho quần áo, xin đừng cho quần áo!”

Harry biết rằng cách duy nhất để trả tự do cho một gia tinh là cho nó một tấm áo quần hay y phục đúng nghĩa. Trông cái cảnh Winky bám giữ chặt tấm khăn trải bàn uống trà trong khi khóc lóc van xin dưới chân ông Crouch thật là thương tâm.

Hermione giận dữ quắc mắt nhìn ông Crouch:

“Nhưng tại chị ấy hoảng sợ quá! Chị ấy thì sợ độ cao mà mấy pháp sư đeo mặt nạ ấy cứ nhấc người ta tít lên trên không. Ông không thể trách phạt chị ấy chỉ vì đã né tránh tai họa!”

Ông Crouch lùi lại một bước, tránh đụng vào con gia tinh của mình. Cái kiểu ông nhìn Winky như thế nó là cái gì bẩn thỉu thối nát ghê lắm, có thể làm vấy bẩn đôi giày bóng láng của ông. Rồi ông ngược nhìn Hermione, lạnh lùng nói:

“Tôi không dùng một con gia tinh không vâng lời tôi. Tôi không dùng một kẻ tôi tớ quên mất bổn phận với ông chủ của mình, và không biết giữ gìn danh dự cho ông chủ mình.”

Winky khóc rống lên thảm thiết đến nỗi tiếng khóc của nó vang vọng khắp khu đất trống. Mọi người im lặng một cách ngọt ngào, cuối cùng ông Weasley chấm dứt sự im lặng đó bằng cách nói lặng lẽ:

“Thôi, tôi nghĩ tôi sẽ dẫn mấy đứa nhỏ của tôi về lều, nếu không ai phản đối. Anh Amos, cây dừa phép

đó đã cung cấp cho chúng ta tất cả thông tin mà nó có thể cung cấp được rồi... Vậy xin trả nó lại cho Harry ...”

Ông Diggory đưa trả cây đũa phép cho Harry, và Harry cất nó vô túi áo.

Ông Weasley lại nói nhỏ nhẹ:

“Đi thôi, các con!”

Nhưng Hermione dường như không muốn nhúc nhích; hai mắt cô bé vẫn không rời được con gia tinh đang khóc nức nở. Ông Weasley thúc giục:

“Hermione!”

Cô bé quay đi rồi cùng với Harry và Ron ra khỏi khu đất trống, xuyên qua rừng cây. Nhưng ngay sau khi ra khỏi trang trống, Hermione nói lên thắc mắc của mình:

“Chuyện gì sẽ xảy ra cho Winky?”

Ông Weasley nói:

“Bác không biết!”

Hermione tức giận:

“Cái cách mà người ta đối xử với Winky thật quá đáng! Ông Diggory cứ gọi chị ấy là “con yêu tinh” miết... và ông Crouch nữa chứ! Ông biết chị ấy đâu có làm bậy, vậy mà ông vẫn cứ đuổi chị ấy! Ông chẳng thèm bận tâm đếm xỉa gì đến nỗi kinh hoàng hay đau đớn của chị ấy... như thế chị ấy không phải là người vậy!”

Ron nói:

“Thì Winky đâu phải là người!”

Hermione quay phắt lại Ron:

“Điều đó không có nghĩa là chị ấy không có cảm xúc đâu, Ron? Thật ghê tởm khi đối xử như vậy...”

Ông Weasley nói nhanh, khuyên giải cô bé:

“Hermione, bác đồng ý với cháu. Nhưng bây giờ không phải là lúc tranh luận về quyền của yêu tinh. Bác muốn chúng ta quay trở về lều càng nhanh càng tốt. Chuyện gì đã xảy ra cho những người khác hả?”

Ron nói:

“Tụi con lạc họ trong bóng đêm. Ba à, tại sao mọi người ai cũng lo lắng đến như vậy về cái thứ đầu lâu ấy?”

Ông Weasley nói một cách căng thẳng:

“Khi trở về lều ba sẽ giải thích mọi chuyện.”

Nhưng khi họ ra đến bìa rừng thì đường đi bị nghẽn. Một đám đông khổng lồ những pháp sư và phù thủy trông hết sức hoảng hốt đang tụ tập ở đó, và khi họ thấy ông Weasley đi về phía họ, nhiều người ào tới trước:

“Chuyện gì xảy ra ở trong vậy?”

“Ai gọi nó hiện lên vậy?”

“Anh... Arthur ... chắc không phải ... hửn chứ?”

Ông Weasley đáp với giọng không kiên nhẫn cho lắm:

“Dĩ nhiên là không phải hửn! Chúng tôi chưa biết thủ phạm là ai. Có vẻ như họ đã động thổ. Bây giờ xin cho phép tôi đi, xin lỗi... tôi muốn đi ngủ.”

Ông Weasley dẫn Harry, Ron và Hermione đi xuyên qua đám đông và trở về chỗ cắm trại. Bây giờ tất cả đều đã yên tĩnh. Không còn bóng dáng pháp sư đeo mặt nạ nào, mặc dù nhiều căn lều bị tàn phá vẫn còn đang bốc khói.

Từ cái lều dành cho con trai, anh Charlie thò đầu ra. Anh gọi vọng qua bóng tối:

“Chuyện gì xảy ra vậy ba? Fred, George và Ginny đã trở về, nhưng mấy đứa kia...”

Ông Weasley khom mình chui vào lều, nói:

“Ba đem được tụi nó về rồi đây.”

Harry, Ron và Hermione cũng vừa chui vào lều theo sau ông.

Anh Bill đang ngồi bên cạnh cái bàn ăn nhỏ, giữ chặt một tấm khăn trải giường rịt lấy cánh tay đang chảy máu ròng ròng của anh. Anh Charlie bị một vết rách toạc trên áo, còn anh Percy thì bị chảy máu mũi. Fred, George và Ginny thì không bị thương tích gì, mặc dù rất hoảng sợ. Anh Bill hỏi nhanh:

“Có bắt được không ba? Cái kẻ gọi lên Dấu hiệu Đen ấy?”

Ông Weasley nói:

“Không. Người ta bắt được con gia tinh của ông Crouch đang cầm trên tay cây đũa phép của Harry, nhưng không ai biết gì hơn về kẻ đã thực sự gọi lên Dấu hiệu Đen.”

Anh Bill, Charlie và Percy cùng kêu lên:

“Cái gì?”

Fred cũng kêu:

“Cây đũa phép của Harry à?”

Giọng Percy nghe như anh bị sét đánh:

“Con gia tinh của ông Crouch à?”

Nhờ Harry, Ron và Hermione bổ sung đôi chỗ, ông Weasley tường thuật lại được những gì đã xảy ra trong rừng. Khi câu chuyện kết thúc, Percy phồng mang lên một cách căm phẫn:

“Hừ, ông Crouch đuổi một con gia tinh như thế đi là hoàn toàn đúng! Bỏ chạy trong khi rõ ràng ông đã bảo nó là không được... làm cho ông ngượng ngùng trước toàn thể Bộ Pháp Thuật ... Nếu mà nó bị đưa ra xử trước Bộ Qui chế và Kiểm tra Sinh vật Huyền bí thì còn ra thể thống gì nữa...”

Hermione cự lại Percy ngay:

“Chị ấy đâu có làm gì sai trái đâu? Chị ấy chỉ tình cờ có mặt ở hiện trường vào đúng lúc xảy ra điều quấy!”

Percy dường như bị sự phản đối của Hermione làm cho dỗi ngược. Từ trước đến giờ, Hermione vẫn hòa thuận với Percy ... đúng ra là hòa thuận với Percy hơn so với tất cả những người khác trong gia đình Weasley.

Percy tự trấn tĩnh lại, nói với Hermione bằng giọng lên lớp:

“Hermione à, một pháp sư ở địa vị ông Crouch không thể nào dung túng một con gia tinh cầm một cây đũa phép chạy lăng quăng như đồ điên được!”

Hermione la lên:

“Chị ấy không chạy lăng quăng như đồ điên! Chị ấy chỉ lượm nó dưới đất lên!”

Ron sốt ruột bảo:

“Đến khổ! Có ai làm ơn giải thích dùm xem cái đầu lâu đó là cái thứ gì không? Thấy nó cũng chẳng làm

tổn hại gì đến ai... tại sao mà mọi người lại cuống quýt nhặng xị lên như vậy chứ?”

Trước khi ai đó có thể trả lời thì Hermione đã vọt miệng nói:

“Mình đã nói với bồ rồi mà Ron, đó là biểu tượng của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Mình đã đọc điều đó trong cuốn Sự thăng trầm của nghệ thuật Hắc ám.”

Ông Weasley lặng lẽ nói thêm:

“Và suốt mười ba năm nay không có ai nhìn thấy biểu tượng đó nữa. Dĩ nhiên là người ta phải hoảng loạn... nhìn thấy biểu tượng đó thì cũng như nhìn thấy lại chính Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy. “

Ron ngó người ra:

“Con vẫn chưa hiểu... ý con là... đó chẳng qua là một dấu hiệu, một hình dạng trên bầu trời mà thôi...”

Ông Weasley nói:

“Ron à, Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy và thuộc hạ của hắn phát ra Dấu hiệu Đen lên trời mỗi khi chúng giết người. Nỗi kinh hoàng đã được khơi dậy... các con còn nhỏ quá, chưa hiểu được đâu. Thử hình dung khi trở về nhà, thấy cái Dấu hiệu Đen đó ám bên trên mái âm gia đình mình, và biết là mình sẽ tìm thấy cái gì ở trong căn nhà mình...”

Ông Weasley chớp mắt:

“Đó là nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của mọi người... khủng khiếp nhất...”

Mọi người im lặng một lát. Sau đó anh Bill tháo cái khăn trải giường ra để kiểm tra vết thương trên cánh tay. Anh nói:

“Thôi, cho dù kẻ nào đã gọi lên Dấu hiệu Đen thì cũng chẳng giúp gì được cho chúng ta đêm nay. Ngay khi vừa thấy Dấu hiệu Đen thì lũ Tử thần Thực tử đã vội chuồn lẹ. Chúng ta chưa kịp đến gần để lột được mặt nạ của một kẻ nào trong bọn chúng thì chúng đã độn thổ mất tiêu. May mà chúng ta đón được gia đình Roberts trước khi họ rớt xuống đất. Hiện giờ họ đang được điều hòa trí nhớ lại.”

Harry hỏi:

“Tử thần Thực tử? Tử thần Thực tử là cái gì?”

Anh Bill nói:

“Đó là danh xưng mà bọn theo phe Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy tự xưng. Anh nghĩ có lẽ chúng ta đã nhìn thấy bọn tay chân sót lại của chúng hồi tối nay... là bọn đã làm cách nào đó thoát không bị tổng vô

ngục Azkaban.”

Ông Weasley nói:

“Chúng ta không thể chứng minh đó là bọn chúng, Bill à, mặc dù rất có thể là bọn chúng đấy.”

Ron đột ngột nói:

“Đúng! Con dám cá là bọn chúng! Ba ơi, tụi con đã gặp Draco Malfoy ở trong rừng, và nó thì gần như thừa nhận với tụi con rằng ba nó chính là một trong những kẻ đeo mặt nạ đó! Mà tất cả chúng ta thì biết quá rõ rằng gia đình Malfoy là cánh hâu của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.”

Harry mở miệng:

“Nhưng mà những kẻ theo phe Voldemort ...”

Những người chung quanh Harry đều rung mình. Như hầu hết mọi người trong thế giới phù thủy, gia đình Weasley cũng luôn luôn tránh nói ra cái tên Voldemort. Harry nhanh miệng nói chữa lại:

“Xin lỗi, những kẻ theo phe Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy muốn cái gì treo lơ lửng những Muggle ... Ý con muốn nói là ý nghĩa của hành động ấy.”

Ông Weasley cười khan:

“Ý nghĩa ư? Harry à, đó là chuyện vui chơi giải trí của họ. Có đến một nửa số Muggle bị giết khi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy còn hùng mạnh chỉ là do chúng muốn giết cho vui vậy thôi. Bác cho là hồi tối này họ đã nhậu nhẹt say xỉn và đã không kèm lại được ý muốn nhắc nhở cho chúng ta biết là bọn chúng còn đông lắm ở ngoài vòng pháp luật. Chúng tụ tập lại được cũng kha khá chứ không ít.”

Ông Weasley dứt lời với vẻ chán ghét.

Ron hỏi:

“Nhưng nếu chúng là Tử thần Thực tử thì tại sao chúng lại phải động thổ khi thấy Dấu hiệu Đen? Lẽ ra chúng phải hí hửng khi thấy dấu hiệu đó mới phải chứ?”

Anh Bill nói:

“Ron ơi, em động não một chút đi. Nếu chúng đúng là Tử thần Thực tử, thì khi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy mất đi quyền lực, chúng hẳn đã phải xoay sở vất vả để chạy tội, đã đổ vấy hết mọi tội lỗi lên Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, rằng chính hắn đã ép buộc chúng tàn sát và hành hạ dân Muggle. Anh cá là khi thấy hắn trở lại, chúng còn sợ hơn cả chúng ta sợ nữa kia. Khi hắn mất đi quyền lực thì chúng chối bỏ mọi thứ dây mơ rễ má với hắn, và trở lại sống đời thường của chúng... Anh thấy Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy

hắn là không lấy làm hài lòng lắm với chúng, đúng không?”

Hermione thông thả nói:

“Vậy thì... cứ cho là có kẻ nào đó đã gọi lên Dấu hiệu Đen ... Liệu kẻ đó làm như vậy là nhằm bày tỏ sự ủng hộ bọn Tử thần Thực tử, hay là để dọa cho chúng chạy trốn?”

Ông Weasley nói:

“Sự ước đoán của cháu cũng giống như giả thuyết của các bác, Hermione à. Nhưng mà để bác nói cho cháu biết điều này... Chỉ có bọn Tử thần Thực tử mới biết làm thế nào gọi lên được dấu hiệu đó. Bác sẽ rất ngạc nhiên nếu như kẻ vừa gọi lên Dấu hiệu Đen không phải là kẻ từng là Tử thần Thực tử, cho dù có thể bây giờ y không còn... Mà nghe đây các con, bây giờ khuya quá rồi, và nếu mà má của các con nghe được chuyện gì đã xảy ra thì thế nào bà ấy cũng lo phát bệnh lên cho. Chúng ta còn vài tiếng đồng hồ nữa để ngủ và rồi cố gắng đón chuyến Khóa-cảng sớm để ra khỏi nơi này.”

Harry chui trở lại giường ngủ của nó với một cái đầu ong ong bao nhiêu ý nghĩ. Nó biết là lẽ ra nó phải mệt đừ ra: đã gần ba giờ sáng rồi, nhưng sao mắt nó vẫn mở thao láo hết sức tỉnh táo... Tỉnh táo và lo âu.

Cách đây ba ngày – nghe như thế đã lâu lắm rồi, nhưng thực ra chỉ mới ba ngày mà thôi - Harry đã thức giấc với cơn đau nhức ở vết sẹo trên trán. Và đêm nay, lần đầu tiên sau mười ba năm, biểu tượng của Chúa tể Hắc ám Voldemort lại xuất hiện trên bầu trời. Những điều này liệu có ý nghĩa gì không?

Harry nghĩ đến lá thư nó đã viết cho chú Sirius trước khi rời khỏi ngôi nhà trên đường Privet Drive. Không biết chú Sirius đã nhận được chưa? Chừng nào thì chú mới hồi âm? Harry nằm ngửa nhìn lên nóc lều bằng vải bố, nhưng bây giờ chẳng có hình ảnh hoang đường nào bay lượn vào đầu óc để làm dịu não nó lại, hòng đem tới được một giấc ngủ yên. Lâu thiệt lâu sau khi tiếng ngáy của anh Charlie vang khắp cái lều, Harry cuối cùng mới chợp được mắt ngủ thiếp đi.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Hỗn Loạn Ở Bộ Pháp Thuật

Mới ngủ được vài tiếng đồng hồ thì mọi người đã bị ông Weasley đánh thức dậy. Ông dùng phép thuật để thu dọn gọn ghẽ lều lán, sau đó mọi người rời khỏi khu cắm trại thật nhanh, đi ngang qua ông Roberts ở trước cửa căn chòi của ông. Trên nét mặt ông Roberts có một vẻ mệt mỏi, xa lạ, và ông giơ tay vẫy chào đám Weasley với lời chúc mơ màng:

“Giáng sinh vui vẻ!”

Khi cả đám đi qua cánh đồng hoang, ông Weasley nói nhỏ:

“Rồi ông ta sẽ ổn thôi. Thỉnh thoảng, khi trí nhớ của một người được điều chỉnh lại, người đó hơi bị ngớ ngẩn mất một thời gian... Kể ra, khiến ông ấy quên được là cả một công việc lớn lao chứ chẳng chơi.”

Khi đến gần địa điểm đặt Khóa-cảng, họ nghe nhiều giọng nói với vẻ khẩn cấp; tới nơi thì phát hiện ra nhiều pháp sư và phù thủy đang chen chúc vây quanh ông Basil, người điều hành Khóa-cảng; Ai cũng la hét ầm ĩ, đòi rời khỏi khu cắm trại càng nhanh càng tốt. Ông Weasley có một cuộc thảo luận vội vàng với ông Basil; rồi họ sắp hàng chờ, và cuối cùng cũng có thể cưỡi một cái lốp xe cũ mà trở về đồi Stoatshead trước khi mặt trời kịp mọc lên. Họ đi bộ xuyên qua làng Ottery St. Catchpole rồi đi ngược lên con đường mòn ẩm thấp về trang trại Hang Sốc trong ánh bình minh rạng chiều, chuyện trò chút đỉnh mà thôi vì ai cũng mệt rũ rồi, và chỉ còn tha thiết nghĩ đến bữa điểm tâm. Lúc quẹo ở góc đường và trang trại Hang Sốc đã hiện ra trong tầm mắt, họ nghe một tiếng kêu vang vọng suốt con đường dẫn đến ngõ:

“Ôi, tạ ơn trời đất quý thần!”

Bà Weasley, rõ ràng là bà đã đứng đợi từ lâu trong sân trước, bây giờ chạy ào ra về phía họ, chân vẫn còn đi đôi dép lê thường dùng trong nhà, mặt mày xanh xao căng thẳng, bàn tay bà nắm chặt một tờ Nhật báo Tiên tri cuộn tròn.

“Anh Arthur ... Em lo lắng quá... lo đến nổi... “

Bà quăng hai cánh tay vòng qua cổ ông Weasley, và tờ Nhật báo Tiên tri rơi khỏi mấy ngón tay tê cứng của bà rớt xuống đất. Harry ngó xuống và đọc hàng tít lớn: QUANG CẢNH KINH HOÀNG Ở CÚP QUIDDITCH THẾ GIỚI, được minh họa bằng tám hình đen trắng nhấp nháy Dấu hiệu Đen phía trên những ngọn cây.

Bà Weasley lẩm nhẩm như người điên:

“Anh bình an rồi.”

Bà buông ông ra để nhìn quanh tất cả đám con cái với đôi mắt đỏ mọng:

“Ôi, các con đều còn sống... ôi những đứa con trai...”

Và mọi người hết sức ngạc nhiên khi thấy bà ôm chầm lấy cả Fred và George trong vòng tay, siết chặt đến nỗi đầu hai đứa cụng vào nhau.

“Ui da! Má ơi... Má làm tụi con nghẹt thở quá...”

Bà Weasley bắt đầu thốn thức:

“Má đã la rầy các con trước khi các con đi! Má cứ nghĩ hoài tới chuyện đó! Nếu Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy làm gì các con thì sẽ ra sao? CHẳng lẽ lời cuối cùng má nói với các con là các con không có đủ chứng chỉ Phù thủy Thường đẳng hay sao? Ôi Fred ... ôi George ...”

Ông Weasley gỡ tay vợ ra khỏi hai đứa con sinh đôi, vừa dẫn mọi người vào nhà vừa dịu dàng bảo vợ:

“Thôi, vô nhà đi, tốt rồi, Molly à, bọn anh bình yên vô sự cả.”

Ông nói thêm với Bill, giọng nhỏ hơn:

“Lượm lại tờ báo đó, ba muốn coi báo viết gì...”

Khi tất cả mọi người đã quây quần xúm quanh cái bàn ăn nhỏ tí trong căn phòng bếp, và Hermione đã pha một tách trà rất đậm cho bà Weasley, một tách trà mà ông Weasley nằng nặc đòi cho thêm một chút rượu Ogdens, thì anh Bill đưa cho ông Weasley tờ báo. Ông Weasley liếc qua trang nhất trong khi Percy đọc ké qua vai ông. Ông Weasley nói giọng nặng nề:

“Ba biết mà, Bộ quản lý lộng cọng... không tóm được thủ phạm an ninh lỏng lẻo... không kiểm tra được phù thủy Hắc ám quấy rối... nhục quốc thể... Ai viết bài báo này đây? A... Rita Skeeter ... dĩ nhiên rồi!”

Percy giận dữ nói:

“Mụ này luôn kiểm chuyện với Bộ Pháp Thuật! Tuần rồi mụ viết là chúng ta đang lãng phí thì giờ lý sự cùn vụn độ dày dít vạc, trong khi lẽ ra chúng ta nên dẹp yên đám ma cà rồng! Làm như thế người ta đã không đặc biệt nhấn mạnh điều đó trong đoạn mười hai của bản Hướng dẫn về Đối xử Phi phù thủy Nhân-phân...”

Anh Bill ngáp:

“Percy, hãy ban cho mọi người một ân huệ, im đi cho người ta nhờ!”

Đôi mắt của ông Weasley mở to sau cặp kính khi ông đọc tới đoạn cuối cùng của bài báo trên tờ Nhật báo Tiên tri:

“Ba cũng được nhắc tới.”

“Đâu?”

Bà Weasley sặc cả món nước trà pha rượu ra, lập cập nói:

“Phải như có đọc qua thì em đã biết anh còn sống rồi!”

Ông Weasley nói:

“Không có nói tên. Nghe đây: ‘Nếu những phù thủy và pháp sư đang khiếp vía nín thở chờ đợi tin tức ở bìa rừng trông chờ một sự trấn an của Bộ Pháp Thuật, thì họ đã thất vọng một cách đau buồn. Một viên chức của Bộ Pháp Thuật đi ra khỏi khu rừng sau khi Dấu hiệu Đen xuất hiện một lúc khẳng định là không ai bị thương tích, nhưng không chịu cung cấp thêm tin tức gì hết. Chưa biết là lời tuyên bố này có bác được hay không những lời đồn đại là nhiều thi hài đã được đem ra khỏi khu rừng khoảng một giờ sau đó. ’ Ôi, thiệt tình!”

Ông Weasley giận điên lên được, đưa tờ báo cho Percy:

“Không một ai bị thương tích. Chứ tôi còn có thể nói gì khác? Những lời đồn đại là nhiều thi hài đã được đem ra khỏi khu rừng... Hừm, sau khi cho in bài báo này thì chắc chắn sẽ lại có những lời đồn đại lan đi!”

Ông Weasley cất lên một tiếng thở dài thườn thượt:

“Molly à, anh sẽ phải đi vô sở làm; chuyện này cần phải dàn xếp cho êm thấm lại.”

Percy nói với vẻ quan trọng:

“Con sẽ đi với ba, ba à. Ông Crouch sẽ cần mọi người góp sức vào. Và con cũng cần giao nộp tận tay ông ấy bản báo cáo về vạc của con.”

Anh ta phóng ra khỏi nhà bếp. Bà Weasley tỏ ra hết sức buồn bực:

“Anh Arthur, anh còn đang kỳ nghỉ phép mà. Chuyện này đâu có liên quan gì tới sở của anh đâu; chắc chắn là người ta sẽ giải quyết đâu ra đấy mà không cần đến anh đâu.”

Ông Weasley nói:

“Anh phải đi, Molly à. Anh đã làm cho tình hình tệ hơn. Anh thay đồ rồi anh sẽ đi ngay...”

Harry đột ngột lên tiếng vì không thể giữ được trong lòng nữa:

“Thưa bác, Hedwig có đem về cho cháu bức thư nào không ạ?”

Bà Weasley ngơ ngác:

“Hedwig hả con? Không... không, chẳng thấy có thư từ gì ráo. “

Ron và Hermione nhìn Harry tò mò. Với một cái nhìn đầy ý nghĩa trao cho hai đứa bạn, Harry nói:

“Vậy mình đem ba mớ đồ đạc của mình về phòng được chứ hả, Ron?”

Ron nói ngay:

“Ừ, ... mình cũng vậy. Hermione đi không?”

Hermione nói ngay:

“Đi chứ.”

Cả ba đứa cùng bước ra khỏi nhà bếp và đi lên lầu. Ngay khi tụi nó vừa đóng cánh cửa của căn phòng áp mái cheo leo, Ron nói ngay:

“Chuyện gì vậy, Harry?”

Harry nói:

“Có một chuyện mà mình chưa nói cho mấy bồ biết. Hôm sáng thứ bảy vừa rồi, mình thức dậy vì cái thẹo của mình lại đau nhức.”

Phản ứng của Ron và Hermione gần đúng y chang với những gì mà Harry đã hình dung khi nó còn ở ngôi nhà trên đường Privet Drive. Hermione há hốc miệng ra và lập tức đưa ra mấy đề nghị, nhắc tới một sổ sách tham khảo, và đề nghị tham vấn mọi người từ bà Pomfrey – y tá trường Hogwarts, cho đến cụ Dumbledore. Ron thì điếng người vì sợ hãi:

“Nhưng... hắn đâu có ở đó, phải không? Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy ấy? Ý mình nói là... lần trước, bồ cứ bị đau nhức cái thẹo hoài là lần hắn lảng vảng trong trường Hogwarts, đúng không?”

Harry nói:

“Mình chắc là hắc không ở trong nhà di dượng của mình. Nhưng mình có nằm mơ thấy hắc... Hắc và Peter... bồ biết, Đuôi Trùn ấy mà. Bây giờ mình không thể nhớ tất cả chi tiết của giấc mơ, nhưng lúc đó họ đang âm mưu giết... ai đó.”

Harry chỉ xém chút xíu nữa là nói “giết mình”, nhưng nó không nở làm cho Hermione thêm kinh hoàng khi mà cô bé đã quá hoảng sợ rồi.

Ron an ủi:

“Chỉ là chuyện chiêm bao mà thôi. Chỉ là cơn ác mộng.”

Harry quay nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời trong sáng rạng rỡ.

“Ừ, nhưng mà có phải chỉ là giấc mơ thôi không? Kỳ lạ hết sức, phải không?... Cái theo của mình đau, ba ngày sau thì bọn Tử thần Thực tử ra mặt quậy phá, và biểu tượng của Voldemort lại xuất hiện trên bầu trời.”

Ron rít qua kẽ răng nghiến chặt:

“Đừng – nói – ra – tên – của – hắc!”

Harry không lý đến Ron, tiếp tục nói:

“Còn nhớ giáo sư Trelawney nói gì không? Hồi cuối năm học trước ấy?”

Giáo sư Trelawney là cô giáo dạy tụi nó môn Tiên tri ở trường Hogwarts.

Vẻ mặt khiếp đảm của Hermione biến mất ngay khi cô bé để xì ra một cái khịt mũi chê bai:

“Ôi, Harry ơi, bồ mà lại để tâm đến những lời bà già bịp bợm ấy nói hay sao chứ?”

Harry nói:

“Lúc đó bồ không có ở đó. Bồ đâu có nghe cổ nói. Mình kể cho bồ nghe, lần đó cổ nói khác hắc, cổ lên đồng – lên đồng thực sự. Và cổ nói là Chúa tể Hắc ám sẽ lại trỗi lên một lần nữa... vĩ đại hơn và khủng khiếp hơn bao giờ hết... và hắc làm được điều đó là vì đám thuộc hạ quay trở về ủng hộ hắc... Đêm đó là đêm Đuôi Trùn trốn thoát.”

Một sự im lặng hoàn toàn bao trùm tụi nó trong khi Ron cứ bồn chồn ngoáy cái lỗ trên tấm khăn trải giường của nó một cách vô ý thức. Hermione hỏi:

“Mà tại sao bồ hỏi Hedwig về chưa vậy Harry? Bồ đang trông đợi một bức thư hả?”

Harry nhún vai:

“Mình kể với chú Sirius về cái thẹo bỗng nhiên đau nhức. Mình đang chờ hồi âm của chú ấy.”

Vẻ mặt của Ron sáng ra, nó nói:

“Suy nghĩ sáng suốt! Mình cá là chú Sirius ắt biết phải làm gì.”

Harry nói:

“Mình mong chú ấy sớm hồi âm cho mình.”

Hermione nói một cách cân nhắc:

“Nhưng mà tụi mình đâu có biết hiện giờ chú Sirius ở đâu? ... Chú ấy có thể đang ở châu Phi hay ở đâu xa lắm, đúng không? Hedwig đâu có thể nào vượt qua chặng đường đó trong vài ngày được?”

Harry cảm thấy lòng nặng như chì khi nó nhìn qua cửa sổ tìm kiếm trên bầu trời bóng dáng biệt tăm của Hedwig. Nó nói:

“Ừ, mình biết.”

Ron nói:

“Harry à, tụi mình ra vườn chơi Quidditch đi. Đi đi mà. Ba chọi ba nghe: anh Bill, anh Charlie, anh George và anh Fred sẽ cùng chơi... Bỏ có thể thử chơi ngón Nhử Đòn Wronski...”

Hermione nói với một cái giọng tôi-không-dè-bạn-thiếu-tế-nhị:

“Ron! Lúc này Harry không muốn chơi Quidditch chút nào hết... Bạn ấy đang lo âu, đang mệt mỏi... Chúng ta cần phải đi nghỉ...”

Nhưng Harry thỉnh lình nói:

“Ừ, mình muốn chơi Quidditch. Chờ một chút, mình đi lấy cây chổi thần Tia Chớp.”

Hermione bỏ đi ra khỏi phòng, lầm bầm cái gì đó nghe rất giống như “Đồ con trai!”

* *

*

Trong suốt tuần lễ sau đó, cả ông Weasley lẫn Percy đều không mấy khi ở nhà. Cả hai đều rời khỏi nhà rất sớm, trước khi những người khác trong gia đình thức dậy, và chỉ trở về nhà sau bữa cơm tối rất lâu vào

mỗi đêm.

Vào buổi tối thứ bảy trước khi bọn trẻ trở về trường Hogwarts, Percy nói với tụi nhỏ:

“Hỗn loạn tuyệt đối. Cả tuần nay anh cứ phải dập lửa miết. Người ta cứ gửi tới cơ man nào là Thư Sấm, và dĩ nhiên là thư sẽ nổ tanh bành nếu người ta không kịp mở Thư Sấm ra ngay tức thì. Khắp bàn giấy của anh đầy những dấu vết cháy xém, và cây viết lông ngỗng của anh thì đã biến thành một mẩu than cháy dở.”

Ginny đang ngồi trên tấm thảm trải trước lò sưởi trong phòng khách, kết lại cuốn sách Một ngàn được thảo và năm mốc có Phép thuật bằng Bùa-keo. Cô bé hỏi:

“Nhưng mà tại sao mấy người ấy lại gửi thư Sấm?”

Percy nói:

“Họ phàn nàn về an ninh ở Cúp thế giới. Họ đòi bồi thường cho những tài sản của họ đã bị hư hại. Mundungus Fletcher vừa nộp đơn đòi bồi thường một căn lều mười hai phòng ngủ kèm bồn tắm có suối phun, nhưng mà anh biết mưu đồ của y. Anh biết tổng là y ngủ dưới một cái áo khoác giăng trên mấy cái que.”

Bà Weasley liếc nhìn cái đồng hồ cổ lỗ sĩ đặt ở góc phòng. Harry khoái cái đồng hồ đó lắm. Nếu mà muốn coi giờ thì cái đồng hồ này hoàn toàn vô tích sự, nhưng ngược lại nó cung cấp nhiều thông tin lắm. Nó có tất cả chín cây kim, và mỗi cây kim có khắc tên của một người trong gia đình Weasley. Trên mặt đồng hồ không có số, nhưng có ghi chú địa điểm mà mỗi thành viên trong gia đình đang có mặt. “Nhà”, “Trường”, hay “Sở làm” đều có ghi trên đó, và cũng có cả “Đi lạc”, “nằm bệnh viện”, “Ở tù”, và ở vị trí mà đồng hồ thông thường có số 12, thì cái đồng hồ này ghi “Nguy cấp bỏ mạng”.

Hiện giờ thì tám cây kim đang chỉ vào chữ “Nhà”, nhưng cây kim của ông Weasley, cây dài nhất, thì vẫn còn chỉ vào chữ “Sở làm”. Bà Weasley thở dài:

“Từ cái thời còn Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, ba của các con cũng không đến nỗi phải đi làm thêm vào ngày cuối tuần. Bây giờ họ hành hạ ba con làm việc quá đáng. Đồ ăn tối của ông sắp thiêu tới nơi rồi nếu ông không sớm về nhà.”

Percy nói:

“Chẳng là, ba cảm thấy ba phải sửa chữa sai lầm của ba ở trận Cúp thế giới. Nếu nói cho đúng sự thực thì ba hơi ngô nghê khi phát ngôn trước công chúng mà không tham vấn thủ trưởng của mình trước...”

Bà Weasley quắc mắt nói ngay:

“Đừng có trách ba con về cái mà mẹ Skeeter đọc ác ý viết ra!”

Bill đang chơi cờ với Ron, nói:

“Nếu ba không nói gì hết, mẹ Rita cũng sẽ viết là thật đáng hổ thẹn rằng không có người nào của Bộ Pháp Thuật đưa ra lời bình luận nào hết. Rita Skeeter không bao giờ viết về ai cho có vẻ tử tế một chút. Má còn nhớ không, có lần mẹ ta phỏng vấn tất cả chuyên viên Giải ếm trừ bùa của ngân hàng Gringotts, mẹ kêu con là Tướng cướp tóc dài ấy?”

Bà Weasley nhẹ nhàng nói:

“Ừ, má cũng thấy nó hơi dài đó, cưng. Nếu mà con để cho má...”

“Đừng, má ơi!”

Mưa đang quật vào cửa sổ phòng khách. Hermione đang say sưa cầm cúi đọc cuốn Sách Bùa Chú Căn Bản Lớp 4. Bà Weasley đã mua cho Harry, Ron và Hermione những cuốn sách giáo khoa đó ở Hẻm Xéo. Anh Charlie thì vá một cái mũ trùm đầu bịt mặt chống lửa. Harry thì đánh bóng cây chổi thần Tia Chớp của nó, và dưới chân để mở bộ đồ nghề bảo trì chổi thần mà Hermione đã tặng vào sinh nhật thứ mười ba của nó. Fred và George thì ngồi tốt ở một góc xa, viết lông ngỗng cầm tay, rù rì nói chuyện với nhau, đầu chụm nhau trên một tấm giấy da.

Bà Weasley đưa mắt nhìn hai đứa con trai sinh đôi, sắc giọng nói:

“Hai đứa con đang làm gì đó?”

Fred trả lời một cách lơ đãng:

“Bài tập.”

Bà Weasley nói:

“Đừng có khôi hài. Các con đừng hòng bày vẽ thêm một thứ đơn đặt hàng mới nữa, nghe không? Và các con mà nghĩ tới chuyện khơi lại mấy trò Tiểu lâm phù thủy của nhà Weasley thì liệu hồn đó!”

Fred ngược nhìn mẹ, vẻ mặt lộ ra nét đau thương:

“Má à, nếu rủi mà chuyến tàu tốc hành Hogwarts ngày mai bị tai nạn, George và con chết đi, má sẽ cảm thấy thế nào khi biết rằng lời cuối cùng mà tụi con nghe má nói là lời buộc tội vô căn cứ?”

Mọi người bật cười, ngay cả bà Weasley cũng cười.

Bỗng nhiên bà kêu lên khi ngược lên nhìn cái đồng hồ một lần nữa:

“A, ba con đang về nhà!”

Cây kim đồng hồ mang tên ông Weasley đã đột ngột nhảy từ “Sở làm” sang “Đang di chuyển” ; và chỉ một giây sau nó rung lên một cái rồi ngừng ở chữ “Nhà” với những cây kim khác, và mọi người nghe tiếng ông gọi từ nhà bếp:

“Em tới ngay, anh Arthur à.”

Bà đáp lời chồng và lật đật đi ra khỏi phòng.

Chỉ một lát sau, ông Weasley bước vào căn phòng chính ấm cúng, tay cầm theo cái mâm đựng bữa ăn tối của ông. Trông ông hoàn toàn kiệt quệ.

Khi ngồi xuống chiếc ghế bành gần lò sưởi và xóc nĩa vô cái món bông cải xào một cách chán chường, ông Weasley nói với bà Weasley:

“Thôi thì, bây giờ đầu đã thực sự đổ vô lửa rồi. Rita Skeeter cứ lùng sục đào bới tin tức ở Bộ Pháp Thuật cả tuần nay, moi móc ra thêm đủ thứ chuyện bày hầy để mà làm phóng sự. Và bây giờ thì cô ta đã phát hiện ra bà già Bertha đã mất tích, cho nên Nhật báo Tiên tri ngày mai thế nào cũng chạy hàng tít lớn về vụ mất tích này. Anh đã bảo ông Bagman từ lâu lắm rồi là lẽ ra ổng nên cho người đi tìm bà ta.”

Percy nói nhanh:

“Ông Crouch đã nói điều đó hết tuần này đến tuần kia rồi.”

Ông Weasley cau kỉnh:

“Rất may cho ông Crouch là cô Rita chưa biết về vụ Winky. Cái chuyện con gia tinh nhà ổng bị bắt quả tang đang cầm chính cái cây đũa phép đã gọi lên Dấu hiệu Đen cũng đủ tương lên trang nhất cả tuần lễ liền chứ giỡn chơi à?”

Percy nóng nảy nói:

“Con tưởng tất cả chúng ta đã thống nhất ý kiến cho rằng con gia tinh đó đã không gọi lên Dấu hiệu Đen chứ! Nó cũng hoàn toàn không phải chịu trách nhiệm gì cả! ’

Hermione xen vô:

“Nếu cho phép con nói thì con xin nói rằng rất may mắn cho ông Crouch là đã không có ai ở Nhật báo Tiên tri biết ổng cay nghiệt như thế nào với những gia tinh của ổng.”

Percy nói:

“Hermione, nghe đây! Một viên chức cao cấp của Bộ Pháp Thuật như ông Crouch xứng đáng được tôi tổ tuân phục trung thành...”

Giọng Hermione cao lên một cách mạnh mẽ:

“Anh phải nói là nô lệ của ông chứ! Bởi vì ông đâu có trả lương cho Winky đâu!”

Bà Weasley chấm dứt cuộc tranh cãi bằng cách nói:

“Tốt hơn hết là các con nên đi lên lầu xem lại coi đồ đạc của mình đã sắp xếp đâu ra đó xong xuôi hết chưa! Thôi đi đi, tất cả các con...”

Harry thu dọn bộ đồ nghề bảo trì chổi thần cho vô hộp, vác cây Tia Chớp lên vai, cùng Ron leo lên cầu thang. Tiếng mưa dội xuống mái nhà nghe còn lớn hơn nữa, được tiếng gào thét rền rĩ của những cơn gió phụ họa, ấy là chưa kể tiếng hú từng chập để xướng họa với mưa gió của con ma xó sống trên gác xép áp mái nhà.

Khi Ron và Harry vô phòng, con Pigwidgeon bắt đầu bồn chồn bay quần quần bên trong chuồng. Cái cảnh rương hòm ngổn ngang và đồ đạc sắp xếp dang dở hẳn đã kích động con cú nhí ấy háo hức lên.

Ron quăng một cái kẹo qua cho Harry:

“Cho nó mấy cái kẹo Cú đi. May ra làm cho nó im đi.”

Harry nhét mấy viên Kẹo Cú qua chấn song của cái chuồng con Pigwidgeon, rồi quay lại với cái rương của nó. Cái chuồng của con Hedwig đặt ngay bên cạnh cái rương vẫn trống trơn.

Harry nhìn cái cành cây cho chim đậu trong chuồng:

“Đã hơn một tuần rồi, Ron à, bồ có cho là chú Sirius có thể bị bắt lại rồi không?”

Ron nói:

“Không! Nếu có thì đã đăng đầy trên Nhật báo Tiên tri rồi. Bộ Pháp Thuật chắc chắn rất muốn chứng tỏ là họ đã bắt được người nào đó, đúng không nào?”

“Ừ, có lẽ vậy...”

“Coi nè, đây là những thứ má mua cho bồ ở Hẻm Xéo. Và má cũng lãnh một số vàng từ kho bạc ra cho bồ... má cũng giặt hết vớ cho bồ nữa!”

Ron bưng một đồng hộp để trên cái giường ngủ đã chiến của Harry, và thả một túi tiền cùng một đồng vớ xuống bên cạnh Harry bắt đầu mở gói các thứ đã được mua. Ngoài quyển sách Bùa chú căn bản lớp 4,

tác giả Miranda Goshawk, Harry còn có một năm các cây viết lông ngỗng mới toanh, một chục cuộn giấy da, và đồ bổ sung cho bộ nguyên liệu dùng chế tạo độc dược – nó đã bị hao hụt đi món xương sống cá sư tử và tinh chất của cây cà độc dược. Harry đang chất đồ lót vô cái vạc thì Ron thốt lên một tiếng kêu ghê tởm ngay sau lưng:

“Cái thứ quái này là cái gì đây?”

Ron đang cầm cái gì đó giơ lên và Harry thấy nó giống như một cái áo đầm dài bằng nhung màu hạt dẻ. Cổ áo được viền đăng ten tưa đã ố xỉn, và cổ tay áo cũng được viền đăng ten tiếp màu với cổ áo.

Có tiếng gõ cửa và bà Weasley bước vào, trên tay bà là một ôm đồng phục Hogwarts vừa mới được giặt sạch. Bà vừa phân chia cái ôm quần áo đó thành hai đồng vừa nói:

“Của các con đây. Bây giờ các con liệu mà sắp xếp cho tử tế để chúng đừng bị nhăn nheo nghe.”

Ron giơ cái áo đầm viền ren cho bà Weasley coi và nói:

“Má ơi, má đưa nhầm cho con cái áo của Ginny nè.”

Bà Weasley nói:

“Đương nhiên là má không lầm rồi đó con. Lễ phục đó.”

Ron sừng sốt kêu lên:

“Cái gì?”

Bà Weasley lặp lại:

“Lễ phục! Trong danh sách đồ dùng cho niên học mới của con có ghi rằng niên học này các con sẽ phải dùng đến lễ phục... tức là y phục mặc trong những dịp lễ trang trọng.”

Ron tỏ vẻ không thể tin được:

“Chắc là má nói giỡn chơi! Con không thèm bận cái thứ đồ này đâu, không đời nào.”

Bà Weasley gắt:

“Ai cũng mặc như vậy hết, Ron à! Lễ phục đều như vậy hết. Ba của con cũng có mấy bộ dành cho mấy cuộc tiệc tùng trọng thể.”

Ron vẫn bướng bỉnh:

“Con thà ở trần như nhộng chứ không đời nào bận cái thứ đó.”

Bà Weasley nói:

“Đừng có ngốc vậy. Con sẽ phải mặc lễ phục, trong danh sách có liệt kê lễ phục mà. Má có mua vài bộ cho Harry nữa. Harry, đưa cho nó coi đi...”

Harry mở cái gói đồ cuối cùng trên cái giường đã chiến của nó trong sự bối rối lo âu. Nhưng không đến nỗi tệ như nó tưởng; cái bộ lễ phục của nó không có viền ren rua gì hết – Đúng ra thì áo đại khía giống như những cái áo chùng nó vẫn mặc đi học, chỉ có điều màu xanh ve chai chứ không phải đen thui.

Bà Weasley hớn hở nói:

“Bác nghĩ cái màu này làm nổi bật màu mắt của cháu.”

Ron nhìn cái áo của Harry, tức giận nói:

“Hứ, bộ đó coi được chứ! Tại sao má không mua cho con bộ tương tự như vậy?”

Bà Weasley đỏ mặt:

“Bởi vì... Chà... má phải lựa đồ đã xài rồi mua cho con, nên không thể lựa chọn như ý được!”

Harry ngoảnh mặt đi. Nó luôn luôn muốn chia sẻ số vàng nó có được trong kho bạc của nó ở ngân hàng Gringotts với gia đình Weasley, nhưng nó biết họ sẽ không bao giờ nhận.

Ron vẫn nói một cách ương ngạnh:

“Con không đời nào bận thứ đó. Không đời nào!”

Bà Weasley đỏ quau:

“Được thôi! Cứ đi mà ở trường! Và, Harry nè, con nhớ chụp một tấm hình nó ở trường nhé. Có trời biết, bác sẽ cười bể bụng luôn.”

Bà Weasley ra khỏi phòng, đóng mạnh cánh cửa lại sau lưng bà. Đằng sau lưng Ron và Harry vang lên tiếng lách chách tức cười. Ấy là con Pigwidgeon đang xơi phải một cái kẹo Cú bự quá khổ. Ron bước dài qua căn phòng đến bên cái chuồng Pigwidgeon để gỡ mỏ nó ra, giận dữ kêu lên:

“Tại sao mà cái thứ gì tôi có được cũng toàn là thứ người ta vứt đi vậy?”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Trên Tàu Tốc Hành Hogwarts

Khi Harry thức dậy vào sớm hôm sau thì không khí mang một cái vẻ âm u rõ rệt của ngày-nghỉ-cuối-cùng. Mưa vẫn nặng hạt, xối xả rơi bên ngoài cửa sổ, Harry mặc quần bò và trùm áo thun lột mình vào người. Khi nào lên tàu tốc hành Hogwarts rồi, tụi nó mới thay áo chùng đồng phục của nhà trường.

Harry, Ron, Fred và George cùng đi xuống nhà bếp ăn điểm tâm, nhưng vừa xuống tới đầu cầu thang lầu một thì đã thấy bà Weasley xuất hiện ngay dưới chân cầu thang, có vẻ bối rối hết sức. Bà gọi vọng lên lầu:

“Anh Arthur ơi! Anh Arthur à! Có điện khẩn của Bộ Pháp Thuật!”

Harry ép sát người vô vách tường khi ông Weasley lật đật chạy ngang qua nó để xuống cầu thang, cái áo chùng mặc ngược phía trước ra phía sau, và ông xô cái này đùng cái kia trước khi chạy đi mất biến. Harry và những người khác vào đến nhà bếp, tụi nó thấy bà Weasley đang lục lọi các ngăn kéo:

“Em có mấy cây viết lông ngỗng để đâu đấy mà.”

Trong khi đó, ông Weasley thì cúi khom người trên ngọn lửa, nói chuyện với...

Harry nhắm tịt mắt lại và rồi mở ra lần nữa để tin chắc là mắt mũi mình vẫn hoạt động tử tế bình thường.

Giữa những ngọn lửa cháy phừng phừng là cái đầu của ông Amos Diggory, trông y như một cái trứng có râu bự tổ chẳng. Cái đầu đó nói rất nhanh, nhưng hoàn toàn tỉnh bơ giữa những ngọn lửa tấp chung quanh và liếm cả vào vành tai

“... Dân Muggle sống trong xóm đã nghe những tiếng nổ lớn và những tiếng gào thét, thành ra họ chạy đi gọi những người mà anh gọi là cảnh-sát đó. Anh Arthur à, anh phải tới đó ngay thôi...”

Bà Weasley gần như nín thở, nhét vô tay ông Weasley một cuộn giấy da, cây viết lông ngỗng cùn và một bình mực.

“Đây nè anh!”

Cái đầu ông Diggory vẫn tiếp tục nói:

“... tôi nghe được chuyện này cũng thật là một dịp may bất ngờ. Tôi đã vô sở sớm để gửi vài con cú, thế là tôi phát hiện ra cả đồng thứ Dùng sai Pháp thuật... nếu mà mẹ Rita vớ được tin này, thì anh Arthur à...”

Ông Weasley vắn nắn bình mực, chấm mực vô, vừa chữa bị ghi chú, vừa hỏi:

“Mắt-điên nói đã xảy ra chuyện gì?”

Cái đầu ông Diggory trợn đảo hai tròng mắt:

“Nói là y nghe có một kẻ đột nhập gia cư ở trong sân nhà y. Y nói kẻ đó bò về phía ngôi nhà, nhưng bị mấy cái thùng rác của y phục kích.”

Ông Weasley vừa ngoáy cây viết lông ngỗng ghi chép như điên, vừa hỏi lại:

“Mấy cái thùng rác làm gì?”

Ông Diggory nói:

“Gây âm ỉ như địa ngục và rác bị cháy lên văng khắp nơi, theo như tôi biết là vậy. Khi mấy ông cảnh-sát đến thì rõ ràng là một trong mấy cái thùng rác đó vẫn còn đang phát pháo lửa tứ tung.”

Ông Weasley rên rỉ.

“Còn kẻ đột nhập thì sao?”

Cái đầu ông Diggory lại đảo tròng mắt một vòng nữa:

“Anh Arthur, anh biết Mắt-Điên mà. Ai mà dám bò vô nhà y giữa đêm hôm khuya khoắt hả? Rất có vẻ như có một con mèo hoang vừa đang lang thang ở đâu đó, hay chui trốn trong đám vỏ khoai tây. Nhưng nếu mà Mắt-Điên rơi vô tay ban Dùng sai Pháp thuật thì y sẽ khốn đốn – Tôi nghĩ tới hồ sơ của y – Chúng ta phải gỡ cho y, đẩy qua sở của anh, đưa xuống tòa tiểu hình... Thùng rác nổ tung thì đáng bị tội như thế nào?”

“Có thể bị cảnh cáo.”

Ông Weasley vắn viết rất nhanh, hai chân mày cau lại:

“Mắt-Điên không dùng đến đũa phép của y, đúng không? Y thực sự là không hề tấn công ai hết chứ?”

“Tôi dám cá là y nhảy ra khỏi giường và bắt đầu ếm bùa hết mọi thứ mà y với tới được bên ngoài cửa sổ. Nhưng mà họ sẽ kiểm chứng lại điều đó, không có thương vong nào cả.”

“Được rồi, tôi đi đây”

Ông Weasley nhét tấm giấy da ghi chép vô túi áo và lại lao xẹt ra khỏi nhà bếp.

Cái đầu ông Diggory nhìn quanh và thấy bà Weasley:

” Xin lỗi nhé chị Molly. Làm phiền chị sớm như vậy và... xin lỗi chị về mọi chuyện nhé.... Nhưng chỉ có mỗi một mình anh Arthur là có thể chạy gỡ cho Mắt-Điên ra, và hôm nay lại là ngày mà lễ ra Mắt-Điên bắt đầu công việc mới của y. Tại sao y lại chọn đúng ngày hôm qua...”

Bà Weasley nói:

“Đừng bận tâm anh Amos à. Thật tình anh không muốn ăn một miếng bánh mì nướng hay tí gì trước khi đi hả?”

Ông Diggory nói:

“Ờ, phải đó.”

Bà Weasley lấy một miếng bánh mì nướng quét bơ từ trong cái rổ đựng bánh mì trên bàn nhà bếp, kẹp nó giữa cái cặp lửa và đút nó vô miệng ông Diggory.

Với một miệng đầy bánh mì, ông Diggory nhồm nhoàm nói:

“Cám ơn.”

Và rồi chỉ nghe nổ bụp một cái là ông biến mất tiêu.

Harry có thể nghe tiếng ông Weasley vội vã chào từ biệt anh Bill, anh Charlie, Percy và hai cô gái nhỏ. Chỉ trong vòng năm phút sau, ông Weasley quay trở lại nhà bếp, áo chùng của ông bây giờ đã được mặc ngay ngắn lại, nhưng cái đầu của ông vẫn còn dính cái lược trong mớ tóc. Ông Weasley nói với Harry, Ron và hai đứa con trai sinh đôi:

“Ba đang có công chuyện gấp... chúc các con một học kỳ tốt lành nhé.”

Buộc chặt cái áo khoác qua vai, ông Weasley chuẩn bị độn thổ.

“Molly, một mình em đưa bọn trẻ đến Ngã Tư Vua được chứ?”

Bà Weasley nói:

“Dĩ nhiên là em sẽ làm được mà. Anh chỉ cần lo vụ Mắt-Điên, bọn này rồi sẽ ổn cả.”

Anh Bill và anh Charlie bước vào nhà bếp thì ông Weasley đã biến mất rồi. Anh Bill hỏi:

“Ai vừa nhắc tới Mắt-Điên vậy? Ông ta gặp chuyện gì vậy?”

Bà Weasley nói:

“Ông ta nói có ai đó toan đột nhập nhà ông ta vào tối hôm qua.”

George vừa trét mứt lên miếng bánh mì nướng của nó vừa nói với vẻ đăm chiêu:

“Có phải Moody Mắt-Điên không nhỉ? Có phải đó là cái lão khùng...”

Bà Weasley nghiêm giọng:

“Ba của con rất coi trọng ông Moody Mắt-Điên.”

Khi bà Weasley rời khỏi nhà bếp. Fred nói nhỏ:

“Ừ, đúng rồi, ba sưu tầm mấy cái đồ cấm điện, đúng không? Vậy là đồng hội đồng thuyền...”

Anh Bill nói:

“Ông Moody là một pháp sư vĩ đại vào thời của ông ấy.”

Anh Charlie tiếp lời:

“Ông ấy là một người bạn cũ của cụ Dumbledore, phải không?”

Fred bình luận:

“Bạn của cụ Dumbledore thì không thể là hạng người anh coi là bình thường, đúng không? Ý em nói là thiên tài và đủ mọi thứ...”

Harry hỏi:

“Mắt-Điên là ai vậy?”

Anh Charlie nói:

“Trước đây ông ấy làm việc ở Bộ Pháp Thuật, nay về hưu rồi. Anh có gặp ông ấy một lần khi ba dắt anh vô sở làm của ba. Ông ấy là một vị thần Ánh sáng... một trong những người xuất sắc nhất... một cao thủ diệt phù thủy Hắc ám.”

Trước vẻ mặt ngơ ngác của Harry, anh Charlie nói thêm:

“Một nửa nhà tù Azkaban đầy được là nhờ công của ông ấy. Tuy nhiên ông ấy cũng gây ra hàng đồng kẻ thù... chủ yếu là gia đình của những kẻ bị ông ấy bắt... và anh có nghe nói khi về già ông ấy đâm ra mắc bệnh đa nghi. Ông ấy không còn tin vào ai nữa. Nhìn đâu cũng thấy toàn là phù thủy Hắc ám.”

Anh Bill và anh Charlie quyết định đưa mọi người ra nhà ga Ngã Tư Vua, nhưng Percy thì cáo lỗi rất rít là anh thực sự cần phải làm việc. Anh nói:

“Lúc này tôi không thể nhín ra được chút thì giờ nào hết. Ông Crouch đang thực sự bắt đầu trông cậy vào tôi.”

George nói một cách nghiêm trang:

“À, anh có biết gì không, anh Percy? Em cho là chẳng bao lâu nữa ông sẽ thuộc được tên anh đó!”

Bà Weasley đã bất chấp sự rụt rè, đi ra điện thoại công cộng trong làng để gọi ba chiếc taxi thông thường của dân Muggle để đưa các con đi Luân Đôn.

Khi họ đứng trong cái sân bị mưa chà sạch láng, nhìn mấy ông tài xế taxi nhấc sáu cái rương Hogwarts nặng nề lên xe, bà Weasley nói với Harry: “Bác Arthur đã thử hỏi mượn xe của Bộ Pháp Thuật đưa chúng ta đi... nhưng chẳng còn chiếc xe nào rảnh cả... Chà, coi bộ họ không được vui lắm, phải không?”

Harry không thích nói với bà Weasley rằng tài xế taxi Muggle ít khi nào chở những con cú bị kích động quá, mà con Pigwidgeon thì lại đang rúc lên the thé diếc cả tai. Cũng không có cách gì làm cho mấy cái Pháo Nổ-ướt, mấy cái Phi-nhiệt Lùm-xùm khỏi bất bình nổ bùng khi cái rương của Fred bị bung ra, khiến cho ông tài xế đang khiêng cái rương hét toáng lên kinh hoàng, và đau đớn vì móng vuốt của con Crookshanks bấu vô cẳng chân ông.

Cuộc hành trình không thoải mái chút nào hết, bởi vì họ phải chen chúc chật ních ở băng ghế sau với những rương hòm. Crookshanks phải mất một hồi mới bình tĩnh lại được sau vụ pháo nổ, và lúc mà họ đến được Luân Đôn, cả Harry, Ron và Hermione đều bị trầy xước thê thảm vì bị mèo quào. Mọi người thở phào ra nhẹ nhõm khi tới được nhà ga Ngã Tư Vua, mặc dù mưa vẫn rơi nặng hạt hơn bao giờ hết, và mọi người đều bị ướt như chuột lột khi hè hụi khiêng mấy cái rương băng qua con đường tấp nập xe cộ để vào nhà ga.

Bây giờ Harry đã quen thuộc với việc vào sân ga số Chín ba phần tư. Chỉ là một vấn đề đơn giản bước thẳng qua một hàng rào chắn giữa sân ga số Chín và sân ga số Mười. Cái phần lắt léo nhất trong chuyện này là phải làm sao đi vô sân ga một cách kín đáo để khỏi bị dân Muggle chú ý. Hôm nay, bọn trẻ đi vô sân ga từng nhóm; Harry, Ron và Hermione là nhóm dễ bị lộ tẩy nhất vì có kèm theo nào cú Pigwidgeon nào mèo Crookshanks, nên đi vô trước nhất. Tụi nó đứng dựa vào hàng rào chắn một cách như bình thường, nói dóc vô tư, rồi nhẹ nhàng trượt xuyên qua hàng rào chắn... Và khi tụi nó xuyên qua rồi thì sân ga số Chín ba phần tư hiển hiện ra ngay trước mắt tụi nó.

Tàu tốc hành Hogwarts, một đoàn tàu lửa màu đỏ tía bóng loáng, đang nằm sẵn trong sân ga, những cuộn hơi nước ngùn ngụt từ đầu máy bốc lên tỏa ra, và trong làn hơi nước đó, những học sinh và phụ huynh học sinh trường Hogwarts trông giống như những bóng ma đen hù. Con cú Pigwidgeon trở nên bằng phẳng hơn bao giờ hết khi nó đáp lại những tiếng rúc của vô số con cú trong làn sương khói mịt mờ. Harry, Ron và Hermione lên tàu tìm chỗ ngồi, và chẳng mấy chốc đã xếp gọn đám hành lý cồng kềnh của tụi nó trong một toa ở khoảng giữa đoàn tàu. Xong xuôi, tụi nó nhảy xuống sân ga để chia tay với bà Weasley, anh Bill và anh Charlie.

Anh Charlie vừa ôm hôn tạm biệt cô em gái út Ginny vừa nhe răng cười, nói:

“Anh có thể sẽ gặp lại các em sớm hơn là các em tưởng.”

Fred hăm hở hỏi:

“Sao vậy?”

Anh Charlie nói:

“Các em sẽ biết. Miễn là đừng có nói với Percy là anh nhả tới chuyện này nha... Nói cho cùng thì đó là tin tức thuộc về loại ‘tin mật’, cho đến khi nào Bộ Pháp Thuật thấy thời điểm thích hợp để ‘tiết lộ’ ấy mà.

Anh Bill băng khuâng đứng nhìn đoàn tàu, hai tay đút túi quần, anh nói:

“Ừ, anh cũng ao ước được trở về trường Hogwarts trong năm nay.”

George sốt ruột:

“Mà tại sao vậy?”

Mắt anh Bill nhấp nháy cười:

“Các em sẽ có một niên học rất thú vị. Có lẽ anh sẽ xin nghỉ phép một thời gian để đến xem một tí...”

Ron hỏi:

“Một tí cái gì?”

Nhưng đúng lúc đó, còi tàu hụ vang, và bà Weasley thúc giục lũ trẻ đi về phía cửa để lên tàu. Khi cả bọn đã trèo lên toa tàu, đóng cửa lại, rồi chồm qua cửa sổ để trò chuyện với bà Weasley, Hermione nói:

“Bác Weasley ơi, chúng con cảm ơn bác đã cho chúng con nghỉ hè vui chơi ở nhà bác.”

Harry cũng nói:

“Dạ, chúng con cảm ơn bác về mọi thứ, bác Weasley à.”

Bà Weasley nói:

“Ôi, đó là hạnh phúc của bác mà, cưng. Bác cũng muốn mời các con về chơi vào dịp lễ Giáng sinh, nhưng... Ủ, bác đoán là tất cả các con đều sẽ muốn ở lại trường Hogwarts với cái... lý do này hay lý do kia.”

Ron giận dỗi:

“Má! Má với hai anh biết điều gì đó mà tụi con không được biết?”

Bà Weasley mỉm cười:

“Má hy vọng là tối nay các con sẽ được biết thôi. Chuyện này cũng khá thú vị... Nói cho các con biết, má rất vui mừng là họ đã thay đổi luật lệ...”

Harry, Ron, Fred và George đều đồng loạt thốt ra:

“Luật lệ gì?”

“Má biết chắc là giáo sư Dumbledore sẽ thông báo cho các con biết... Thôi bây giờ thì cư xử cho đàng hoàng tử tế nghe? Nghe không, Fred? Và con nữa, George?”

Tiếng pít-tông rít lên ầm ầm và đoàn xe lửa bắt đầu xình xịch chạy. Và mặc dù bà Weasley, anh Bill và anh Charlie đang bị đoàn tàu bỏ lại mỗi lúc một nhanh, Fred vẫn cố thò đầu ra cửa sổ gào lên:

“Nói cho tụi con biết đi, chuyện gì sắp xảy ra ở Hogwarts? Họ đã thay đổi luật lệ gì?”

Nhưng bà Weasley chỉ mỉm cười vẫy vẫy tay theo. Và trước khi đoàn tàu khuất bóng ở khúc quanh, thì bà Weasley, anh Bill và anh Charlie đã độn thổ tàng hình rồi.

Harry, Ron và Hermione đi về khoang tàu riêng của tụi nó. Màn mưa dày vổ lộp độp vào cửa kính của toa tàu, khiến cho không thể nào nhìn thấy cái gì bên ngoài cửa sổ nữa cả.

Ron mở rương của nó, lấy ra bộ lễ phục màu hạt dẻ, quăng lên cái chuông của con Pigwidgeon để bưng bít tiếng rúc inh ỏi của nó.

Nó ngồi xuống bên cạnh Harry và lâu bà:

“Ông Bagman đã định nói cho tụi mình biết chuyện gì sắp xảy ra ở trường Hogwarts, lúc ở trận đấu tranh Cúp Quidditch Thế Giới đó, nhớ không? Vậy mà má của mình lại không chịu nói. Không biết là cái gì...”

“Suyt!”

Bỗng nhiên Hermione thì thào, ấn một ngón tay của cô bé lên môi và chỉ tay ra hiệu về phía buồng tàu kế cận buồng của tụi nó. Harry và Ron cùng lắng nghe, và tụi nó nghe thấy một giọng nhừa nhựa quen thuộc văng vẳng qua cửa để mở.

“... Ba tao thực ra đã định gửi tao đến học ở trường Durmstrang, chứ không phải trường Hogwarts, tụi bay biết đó. Ba tao quen ông hiệu trưởng, tụi bay thấy không? Đó, tụi bay biết ý kiến của ba tao về lão Dumbledore – lão này là một tay Khoái-Máu-bùn – chứ còn Durmstrang thì không thu nhận bọn bần dân hạ tiện. Nhưng mà má tao không thích cho tao đi học xa quá. Ba tao nói trường Durmstrang có phương châm hợp lý hơn trường Hogwarts về môn Nghệ thuật Hắc ám. Học sinh Durmstrang học môn đó thực sự chứ không chỉ ba mớ rác phòng chống như chúng ta học ở Hogwarts ...”

Hermione đứng dậy, nhón gót đi tới cánh cửa buồng, nhẹ nhàng kéo sập cửa, chặn cái giọng của Malfoy lại:

Cô bé tức giận nói:

“Vậy là nó cho rằng trường Durmstrang thích hợp với nó hơn chứ gì? Mình còn cầu cho nó đi học ở trường đó phút cho rồi, để cho tụi mình khỏi phải chịu đựng nó.”

Harry hỏi:

“Durmstrang là trường đào tạo phù thủy khác nữa hả?”

Hermione đáp, có vẻ hơi khinh khỉnh:

“Ừ. Cái trường đó bị tai tiếng ghê lắm. Theo cuốn Một Cái Nhìn Về Nền Giáo Dục Pháp Thuật Ở Châu Âu, thì trường đó chú trọng nhiều vào Nghệ thuật Hắc ám.”

Ron ngờ ngợ hỏi:

“Mình nhớ là mình có nghe nói đến nó. Nó ở đâu hả? Ở nước nào ta?”

Hermione nhướn chân mày lên mà đáp:

“Chà, đâu có ai biết được.”

Harry hỏi:

“Tại sao lại không biết?”

Hermione giải thích ra điều thực tế là vậy:

“Giữa tất cả các trường pháp thuật, có một sự kình chống nhau có tính truyền thống. Trường Durmstrang và trường Beauxbaton thích giấu diếm nơi trường tọa lạc để mà không ai có thể chôn chứa bí mật của họ được.”

Ron bắt đầu phá ra cười.

“Thôi đi! Trường Durmstrang chắc cũng có kích thước tương đương với Hogwarts chứ chẳng nhỏ nhít gì... thì làm sao mà che giấu được cả một tòa lâu đài chứ?”

Hermione ngạc nhiên nói:

“Thì trường Hogwarts của mình cũng bị che giấu đó chứ? Mọi người đều biết điều đó mà... À, ai có đọc cuốn Hogwarts, Một Lịch sử thì sẽ biết thôi.”

Ron nói:

“Vậy thì coi như chỉ có một mình bồ là biết... Nhưng mà cứ nói tiếp đi... Làm sao người ta giấu đi được một tòa lâu đài như trường Hogwarts hả?”

Hermione nói:

“Nó được phù phép. Để cho một Muggle nào đó nhìn vào thì chỉ thấy một tòa nhà đổ nát rêu phong với một tấm bảng treo trên cổng ra vào ghi là: NGUY HIỂM ĐỪNG VÀO! KHÔNG AN TOÀN!”

“Vậy thì đối với mọi người ngoài thì trường Durmstrang trông cũng chẳng khác chi một tòa nhà đổ nát mà thôi sao?”

Hermione nhún vai:

“Có thể! Hoặc có thể nó được ếm bùa đuổi Muggle như cái sân vận động Cúp thế giới vậy. Và để cho pháp sư và phù thủy ngoại quốc không tìm ra được nó, họ sẽ làm cho nó bất-khả-dựng-đồ-án... “

“Nói lại xem!”

“À, người ta có thể phù phép một tòa nhà khiến cho không thể vẽ được nó lên bản đồ, hiểu không?”

Harry nói:

“Ờ... hiểu... nếu bồ đã nói vậy.”

Hermione nói với vẻ suy tư:

“Nhưng mà mình nghĩ chắc là trường Durmstrang ở đâu đó xa tuốt tận phía Bắc, một nơi nào đó rất ư

lạnh lẽo, bởi vì một phần trong đồng phục của bọn học sinh trường đó là nón lót lông thú.”

Ron nói với vẻ mơ màng:

“Chà, thử nghĩ ra những kẻ khả thi coi. Thiết là dễ dàng đẩy thẳng Malfoy ra khỏi một tảng băng và làm như thể đó chỉ là một tai nạn... Má nó khoái nó được thì thiết là nhục...”

Mưa càng lúc càng nặng hạt hơn khi xe lửa lao nhanh về phía bắc. Bầu trời tối đen và cửa sổ mờ mịt đến nỗi phải thắp đèn lồng lên giữa ban ngày. Chiếc xe đẩy tay bán đồ ăn trưa bắt đầu kêu leng keng dọc hành lang, và Harry mua một bao bột bánh vạc cho cả ba đứa cùng ăn.

Từ trưa đến xế chiều, có nhiều đứa bạn của tụi nó ghé vô chơi, như Seamus Finnigan, Dean Thomas và Neville Longbottom, một cậu bé cực kỳ đáng trí, có gương mặt tròn trịa, sống với một người bà là một mụ phù thủy khủng khiếp. Seamus vẫn còn đeo trên áo cái nơ hoa hồng của đội tuyển Ái Nhĩ Lan, nhưng bây giờ một số tác dụng pháp thuật của cái nơ không còn nữa. Tuy nó vẫn còn ré lên:” Troy! – Mullet! – Moran!” nhưng bằng một cái giọng thoi thóp và với cái kiểu trút cạn tàn hơi. Sau chừng nửa giờ hay cỡ đó, Hermione đâm chán cuộc chuyện trò vô tận về Quidditch, bèn một lần nữa tự vui mình vô cuốn sách Bùa chú Căn bản Lớp 4, và bắt đầu thử học một bùa Triệu-tập.

Neville lắng nghe câu chuyện của những người khác một cách ganh tỵ khi họ sống lại kỷ niệm Cúp Thế giới. Nó nói một cách khổ sở:

“Bà không muốn đi. Không chịu mua vé. Mặc dù nghe hấp dẫn hết sức.”

Ron nói:

“Hấp dẫn lắm... Neville à, ngó đây nè...”

Nó lục tung cái rương của nó lên trong ngăn đựng hành lý và lấy ra cái tượng tí hon của Viktor Krum. Khi Ron đặt cái hình đó lên bàn tay mũm mĩm của Neville, nó kêu lên đầy ghen tỵ:

“Ôi, đã quá hén?”

Ron nói:

“Tụi này còn thấy trực tiếp ảnh bay ngay trước mặt kìa. Tụi này ngồi ở khán đài Danh dự mà...”

“Lần đầu tiên trong đời và cũng là lần cuối cùng trong đời mày đó, Weasley!”

Trên ngưỡng cửa xuất hiện Draco Malfoy. Đằng sau nó là Crabbe và Goyle, hai thằng bạn đo con cục súc của nó, qua một mùa hè có vẻ hai đứa đó cao lên thêm ít nhất ba tấc. Rõ ràng là tụi nó đã nghe lỏm được cuộc chuyện trò qua cửa buồng để mở, khi Dean và Seamus đi vào. Harry lạnh nhạt nói:

“Tao nhớ là đâu có mòi mày nhập vô cuộc với tui này, Malfoy?”

Malfoy chỉ vô cái chuông con Pigwidgeon hỏi:

“Weasley ... cái gì đó?”

Một cánh tay áo dạ phục của Ron đang thông xuống đồng đưa theo nhịp lắc lư của con tàu đi, cái cổ tay áo viền đăng ten ố xỉn thiết là dễ nhìn thấy. Ron muốn đẹp cái bộ lễ phục đó đi cho khuất mắt, nhưng mà Malfoy lại quá nhanh nhẩu, chụp được cánh tay cáo kéo lại. Nó giơ bộ lễ phục của Ron lên cho Crabbe và Goyle xem, nói bằng giọng sượng mề tơi:

“Coi đây nè! Weasley! Mày định diện vô cái thứ thổ tả này hả? Tao thấy... bộ này rất ư mô-đen thời thượng hồi năm 1890...”

Ron giật phắt cái áo khỏi bàn tay của Malfoy, mặt nó đã trở nên cùng màu với bộ lễ phục.

“Mày ăn cứt đi Malfoy!”

Malfoy rú lên một tràng cười nhạo báng; hai thằng Crabbe và Goyle hô hố cười theo một cách ngu độn.

“Vậy là... định vô hả, Weasley? Tính thử kiếm tí chút vinh quang cho gia tộc mày hả? Cũng có kiếm chác được chút đỉnh tiền nữa đó, mày biết mà... Biết đâu mày thắng thì sẽ sắm được vài cái áo chùng tử tế hơn...”

Ron nạt:

“Mày đang nói chuyện gì vậy?”

Malfoy lập lại:

“Vậy là mày định vô hả? Tao cho là mày sẽ vô chứ, Potter? Mày có bao giờ bỏ lỡ cơ hội chơi nổi nào đâu hả?”

Hermione ngược mắt khỏi cuốn sách Bùa chú căn bản lớp 4 để gắt lên với Malfoy:

“Giải thích cái điều mày muốn nói, hoặc không thì cút khỏi chỗ này đi, Malfoy!”

Một nụ cười hí hửng toét trên gương mặt nhợt nhạt của Malfoy. Nó nói một cách sung sướng:

“Đừng có giả bộ nói với tao là mày không biết. Mày có một người cha và một người anh làm việc ở Bộ Pháp Thuật mà mày không biết sao? Chèn đét ời, Ba của tao đã nói cho tao biết từ hồi nào hồi nào... nghe chính Cornelius Fudge nói đó nha. Nhưng mà ờ, ba tao luôn luôn là cánh hẩu với giới chức cao cấp ở Bộ Pháp Thuật ... Có thể ba mày chỉ là viên chức quèn hạng cắc kè nên không được biết đâu, Weasley à, ... ừ

phải... có lẽ họ không nói đến những vấn đề quan trọng trước mặt ba mày...”

Phá ra cười thêm một chập nữa, Malfoy ra hiệu cho Crabbe và Goyle, và cả ba đứa bỏ đi ra.

Ron đứng dậy đi tới đóng cánh cửa buồng tàu của nó mạnh đến nỗi cửa kính vỡ tan luôn. Hermione quở trách:

“Ron!”

Và cô bé rút cây đũa phép của mình ra, đọc lầm rầm:

“Reparo!” (Có nghĩa là: “Sửa chữa!”)

Vụn cửa kính bèn ráp lại thành một tấm và bay ngược trở lên gắn vô khung cửa. Ron cầu nhàu:

“Được... cứ làm như là nó biết tất cả mọi thứ mà chúng ta thì không biết cóc khô gì hết... Ba tao luôn luôn là hẩu với giới chức cao cấp ở Bộ Pháp Thuật ... Ba cũng có thể thăng quan tiến chức bất cứ lúc nào... chẳng qua là ông cứ thích làm cái công việc của ông mà thôi...”

Hermione lặng lẽ nói:

“Dĩ nhiên là bác thích vậy rồi. Bỏ đừng để cho Malfoy xỏ mũi bồ, Ron à...”

“Nó hả? Xỏ mũi mình ấy hả? Tưởng dễ! “

Ron cầm một trong mấy cái bánh vạc còn lại, bóp nghiền thành một cục tròn vo.

Tâm trạng bức tức của Ron kéo dài đến hết cuộc hành trình. Nó không thèm nói nhiều nữa khi tụi nó thay đồ đồng phục của trường Hogwarts, và nó vẫn còn giận dữ khi mà rốt cuộc tàu Tốc hành Hogwarts cũng giảm dần tốc độ để dừng ở trạm cuối ở nhà ga Hogwarts tối thui như hũ nút.

Khi cửa xe lửa mở ra, tiếng âm ầm của sấm sét nổi lên vang dội phía trên đầu. Hermione bọc con Crookshanks trong cái áo trùm của cô bé, còn Ron thì để mặc bộ lễ phục của nó trên cái chuồng con Pigwidgeon. Ba đứa tụi nó ra khỏi tàu lửa, đầu cúi gục xuống, mắt nheo lại để tránh nước mưa tuôn xuống ào ào. Cơn mưa bây giờ vừa nặng hạt vừa dữ dội, như thể cầm chỉnh mà đổ, nước lạnh buốt như băng cứ đổ từng chập liên tục xuống đầu tụi nó.

Vừa nhác thấy một hình thù khổng lồ nổi lên ở tuốt đầu kia sân ga, Harry gào lớn:

“Chào bác Hagrid!”

Lão Hagrid cũng giơ tay vẫy lại và gào:

“Khỏe hả, Harry? Ráng đừng chết đuối để còn gặp lại nhau trong bữa tiệc nha!”

Theo truyền thống thì học sinh năm thứ nhất đến lâu đài Hogwarts bằng cách đi thuyền băng qua mặt hồ với lão Hagrid.

Hermione nhiệt thành nói:

“Ôi, mình không thể hình dung được cảnh đi thuyền băng ngang qua mặt hồ trong thời tiết này như thế nào.” Cô bé rùng mình ớn lạnh khi cùng các bạn và những người khác chậm chạp đi dọc theo sân ga tối om. Hàng trăm cỗ xe ngựa không có ngựa kéo đang đứng chờ bọn học trò ở ngoài sân ga. Harry, Ron và Hermione cùng Neville trèo lên một trong những cỗ xe đó với lòng biết ơn. Cánh cửa đóng gọn lại, và chỉ một lát sau, với bánh xe lăn đùng đùng, bùn nước bắn tung tóe, cả đoàn xe ngựa tròn trĩnh lắc lư lên đường hướng về lâu đài Hogwarts.

HARRY POTTER

J.K.Rowling

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Thi Đấu Tam Pháp Thuật

Đoàn xe lăn bánh qua cánh cổng, được dàn chào bởi hai hàng tượng lợn lòi có cánh đứng hai bên cổng và chạy theo con đường rộng rãi láng e, lắc lư một cách hiểm nghèo trong một cơn gió mạnh đã nhanh chóng chuyển thành một trận cuồng phong. Tựa vào kính cửa sổ xe, Harry có thể nhìn thấy Hogwarts đang tiến đến mỗi lúc một gần. Những khung cửa sổ được thắp sáng của tòa lâu đài lung linh mờ ảo sau màn mưa dày dặc. Một ánh chớp nháng ngang qua bầu trời khi cỗ xe của tụi nó dừng lại trước cánh cửa chính khổng lồ bằng gỗ sồi đứng sừng sững phía trên những bậc thềm cao bằng đá. Mấy người trong đoàn xe phía trước đang hồi hải leo lên những bậc thềm đá và vào trong tòa lâu đài. Harry, Ron và Hermione, cùng Neville nhảy xuống khỏi cỗ xe của tụi nó, và cũng vội vã phóng vọt lên mấy bậc thềm đá, chỉ ngược nhìn lên khi tụi nó đã an toàn vô tội trong cái tiền sảnh được thắp sáng bằng những ngọn đuốc, trông giống như một cái hang động rộng mênh mông, với những cầu thang bằng cẩm thạch vô cùng tráng lệ.

Vừa lúc lắc đầu làm nước mưa văng bắn tứ tung, Ron vừa kêu lên:

“Mèn ơi, nếu mà cứ mưa kiểu này thì thế nào nước mưa cũng sẽ tràn hồ. Mình ướt sũng... ÁÁÁÁÁ!”

Một cái bong bóng to dùng chứa đầy nước và màu đỏ chói được thả từ trên trần nhà xuống ngay chóc đầu của Ron và nổ bùm! Bị ướt mem và lạnh run lập cập, Ron bước lảo đảo qua bên cạnh Harry, thì vừa lúc trái bom nước thứ hai dội xuống – nhằm hệt Hermione trong gang tấc, và nổ bụp ngay bên cạnh chân Harry, dội một làn nước lạnh cóng vô giày và vớ của Harry. Mọi người chung quanh tụi nó hét lên ới ới và bắt đầu xô đẩy nhau trong nỗ lực né tránh tai họa. Harry ngược nhìn lên và thấy trôi lơ lửng phía trên đầu mọi người ở độ cao khoảng sáu thước là con quỷ siêu quậy Peeves trong hình thù một con người nhỏ thó, đội cái nón viền hoa và đeo một cái nơ con bướm màu cam. Gương mặt bành bạnh và cực kỳ gian manh của con quỷ siêu quậy Peeves nhăn nhúm lại vì sự chăm chú tập trung khi nó cố nhắm mục tiêu một lần nữa.

Một giọng giận dữ quát lên:

“PEEVES! Xuống đây NGAY, Peeves!”

Giáo sư McGonagall, hiệu phó của trường Hogwarts và là giáo sư chủ nhiệm kí túc xá Gryffindor, vừa lao nhanh ra khỏi đại sảnh đường; bà đứng khựng lại trên sàn nhà ướt nhẹp và choàng ôm cổ Hermione để giữ thăng bằng, giúp bà khỏi trượt té.

kia của Đại sảnh đường. Tụi nó ngồi kể bên con ma nhà Gryffindor là Nick-Suýt-mất-đầu. Trắng nhờ nhờ màu ngọc trai và thân hình nửa trong suốt, Nick-Suýt-mất-đầu đêm nay mặc bộ áo chèn thường ngày của ông, nhưng lại đặc biệt đeo một chùm cổ áo xếp nếp thiệt là bụi, nhằm một công hai việc, là vừa tạo vẻ long trọng đình đám, vừa bảo đảm là cái đầu của ông sẽ không bị lắc lư nhiều quá trên cái cổ đã bị chặt gần đứt.

Ông Nick-Suýt-mất-đầu tươi cười với ba đứa Harry, Ron và Hermione:

“Chào các cháu.”

Harry cười giầy, trút nước ra, nói:

“Tới ai nói vậy? Mong sao cho họ Phân loại lẹ lẹ lên. Mình đói chết được rồi.”

Việc Phân loại để sắp xếp học sinh mới vào các Nhà diễn ra vào đầu mỗi niên học, nhưng do sự kết hợp xui xẻo của một số tình huống mà Harry không dự được buổi nào khác buổi phân loại của chính nó, kể từ khi nó vào học ở trường Hogwarts đến nay. Cho nên nó rất nôn nóng chờ xem buổi lễ đó. Vừa lúc ấy, một giọng nín hơi và cực kỳ phấn khích gọi vọng xuống từ đầu bàn:

“Chào anh Harry!”

Đó là Colin Creevey, một học sinh năm thứ ba tôn xưng Harry như một thứ thần tượng. Harry cảnh giác chào lại:

“Chào Colin!”

“Anh Harry, anh đoán thử coi? Anh đoán ra được không anh Harry? Em trai của em nhập học đó! Em Dennis của em!”

Harry nói:

“Ờ... tốt quá!”

Colin gần như nhấp nha nhấp nhồm trên ghế, nói tiếp:

“Nó hồi hộp lắm! Em chỉ mong sao cho nó vô được nhà Gryffindor! Làm dấu cầu nguyện cho nó nha anh Harry!”

“Ồ ... được. Được mà.”

Harry nói xong quay lại Ron, Hermione và Nick-Suýt-mất-đầu. Nó nói:

“Anh em, chị em thường được vô chung một nhà, phải không?”

Đó là nó căn cứ vào thực tế gia đình Weasley, tất cả bảy anh em nhà này đều được phân vào nhà Gryffindor hết.

Hermione nói:

“Ồ, không nhất thiết như vậy. Em song sinh với Parvati Patil ở bên nhà Ravenclaw, mặc dù hai người ấy giống hệt nhau. Mình cứ tưởng họ sẽ được ở chung nhà với nhau hén?”

Harry ngược nhìn lên bàn các giáo sư. Dường như có nhiều ghế trống hơn bình thường. Chỗ của lão Hagrid dĩ nhiên còn trống vì lão còn đang bận chèo thuyền đưa đám học sinh lính mới tò te băng qua mặt hồ. Giáo sư McGonagall thì có lẽ đang chỉ đạo việc lau dọn làm khô cái sàn tiền sảnh. Nhưng vẫn còn một ghế trống nữa, Harry nghĩ mãi mà vẫn không ra người nào vắng mặt.

Hermione cũng nhìn lên bàn giáo sư và hỏi:

“Giáo sư dạy môn phòng chống nghệ thuật Hắc ám ngồi ở đâu?”

Tại nó chưa bao giờ học với một giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám nào tới ba học kỳ. Tính cho đến nay thì người dạy môn này mà Harry yêu quý nhất là giáo sư Lupin, nhưng thầy đã từ nhiệm vào cuối năm học vừa rồi. Nó nhìn lên rồi nhìn xuống cái bàn của các giáo sư. Rõ ràng là không có gương mặt nào mới cả.

Hermione tỏ ra lo lắng:

“Chẳng lẽ không kiểm được người nào dạy chúng ta sao?”

Harry đưa mắt rà kỹ từng người ngồi trên bàn giáo sư. Đây là giáo sư Flitwick nhỏ xíu lùn xùn, dạy môn Bùa chú, đang ngồi trên một đồng nệm kê cao ngất, ngay bên cạnh giáo sư Sprout, dạy môn Thảo dược học, đội một cái nón lệch trên mái tóc xám phất phơ. Giáo sư đang nói chuyện với giáo sư Sinistra của bộ môn Thiên văn học. Bên cạnh giáo sư Sinistra là gương mặt vàng bủng, mũi khoằm, tóc bóng nhẫy của bậc thầy độc dược là giáo sư Snape – ông thầy mà Harry thấy khó ưa nhất ở trường Hogwarts này. Sự không ưa giáo sư Snape của Harry chỉ có thể bắc đồng cân với sự ghét bỏ của giáo sư Snape đối với nó. Sự ghét bỏ đó, nếu có thể, đã tăng lên bội phần vào cuối năm học trước, vào lúc Harry giúp đỡ chú Sirius trốn thoát ngay dưới cái mũi bự quá cỡ của thầy Snape. Thầy Snape và chú Sirius từng là kẻ thù của nhau từ hồi hai người còn là bạn học chung trường. Kế bên thầy Snape là một cái ghế trống mà Harry đoán chắc là ghế của giáo sư McGonagall. Ngồi bên cái ghế kế bên đó, ở vị trí ngay giữa bàn, là giáo sư Dumbledore, ngài hiệu trưởng, cụ có mái tóc và bộ râu dài lướt thướt màu bạch kim óng ánh dưới ánh nến. Bộ áo chùng màu xanh lục thẫm thẫm của cụ được thêu nhiều trắng sao. Những đầu ngón tay dài và gầy của cụ chạm vào nhau để đỡ cái cằm của cụ. Và cụ ngồi đó, đăm đăm nhìn lên trần nhà qua đôi mắt kiếng hình nửa vầng trăng, như thể cụ đang trầm tư mặc tưởng. Harry cũng liếc nhìn trần nhà như cụ. Cái trần đã được phù phép cho giống hệt bầu trời bên ngoài, và chưa bao giờ mà Harry nhìn thấy cái trần Đại sảnh đường lại lăm bồm

bùng đến như vậy. Những đám mây đen và tím bầm cứ xoáy cuộn ngang qua trần nhà, và cứ một chuỗi sấm vọng nổ ra bên ngoài trời thì lại một tia chớp ngoằn ngoèo nháng ngang qua cái trần Đại sảnh đường.

Ngồi bên cạnh Harry, Ron rên rì:

“Ôi nhanh lên giùm. Mình đói tới nỗi ăn một con Bằng Mã cũng hết nữa.”

Nó vừa dứt lời thì cánh cửa Đại sảnh đường mở ra và tất cả chợt im lặng. Giáo sư McGonagall đang dẫn đầu một hàng dài các học sinh mới nhập trường đi tới phía đầu đại sảnh đường. Tuy Harry, Ron và Hermione bị ướt lem nhem, nhưng so với mấy đứa nhỏ mới vô này thì chẳng bõ bèn gì. Trông bộ dạng tụi nó như thể tụi nó vừa bơi qua hồ chứ không phải đi thuyền qua mặt hồ. Cái lạnh và căng thẳng làm cho tất cả đám con nít ấy run lập cập khi tụi nó đứng sắp hàng đi tới trước bàn giáo sư và đứng lại thành hàng ngang quay mặt xuống đối mặt với cả trường. Tất cả tụi nó đều run, ngoại trừ một đứa nhỏ nhất trong đám, một thằng nhóc có mái tóc trông như lông chuột. Thằng bé ấy cuộn mình trong cái mà Harry nhận ra ngay là áo khoác bằng da chuột chũi của lão Hagrid. Cái áo khoác ấy bự quá xá cỡ so với thân hình nhỏ bé tí tẹo của nó khiến cho nó có vẻ như được quấn trong một tấm lều xiếc đen hù đầy lông lá. Gương mặt nhỏ xíu của thằng nhóc thò ra khỏi cái cổ áo khoác khổng lồ, có vẻ hơi hộp một cách gần như đau đớn. Khi nó đứng sắp hàng với mấy đứa bạn cùng lứa đang khiếp vía, bắt gặp cái nhìn của Colin Creevey, nó đưa ngón tay lên ra dấu và há miệng nói thầm, “Em bị té xuống hồ!” Nó có vẻ sung sướng hân hoan về chuyện đó lắm.

Bây giờ giáo sư McGonagall đã đặt một cái ghế ba chân trên sàn Đại sảnh đường, trước mặt đám học sinh năm thứ nhất, và trên cái ghế đó là một cái nón phù thủy vá chằng vá đụp, cực kỳ cũ kỹ và bụi bặm. Đám học sinh năm thứ nhất tròn mắt ngó cái nón chăm chăm. Ai cũng ngó chăm chăm như vậy. Một lát sau, vẫn im lặng hoàn toàn, đột nhiên một vết rách gần vành nón mở ra như một cái miệng, và cái nón hát lên rằng:

Một ngàn năm trước hay xưa hơn nữa,

Khi tôi vừa mới được may nên

Có bốn lão phù thủy lấy lòng tên tuổi

Cho đến bây giờ vẫn được biết tên:

Gryffindor gan dạ xứ đồng hoang,

Ravenclaw sòng phẳng vùng thung lũng hẹp,

Hufflepuff ngọt ngào vùng thung lũng rộng,

Slytherin sắc sảo xứ đầm lầy.

Họ có chung một hoài bão, một hy vọng, một ước mơ

Họ ấp ủ một kế hoạch táo bạo:

Đào tạo những phù thủy trẻ tuổi

Và trường Hogwarts ra đời.

Mỗi một nhà sáng lập

Có một trường phái riêng

Mỗi trường phái coi trọng một đức tính khác nhau

Ở những đệ tử mà họ dạy dỗ

Đối với Gryffindor thì kẻ dũng cảm nhất

Được đề cao hơn tất cả những kẻ khác.

Đối với Ravenclaw thì kẻ khéo léo nhất luôn luôn là kẻ giỏi nhất

Đối với Hufflepuff thì có chuyên cần

Mới đủ tiêu chuẩn để vào nhập học

Và Slytherin khát khao quyền lực

Thì yêu tất cả những ai nhiều tham vọng

Khi họ còn sống họ đã chọn lọc

Những kẻ họ yêu thích nhất từ trong đám đông

Nhưng cách chọn người xứng đáng nhất

Khi họ đã chết rồi thì sao?

Chính Gryffindor đã tìm ra cách này

Ông lột tôi ra khỏi đầu ông

Mỗi nhà sáng lập nhét vào tôi một chút não của họ

Để mà tôi chọn lựa dùm

Bây giờ hãy đội tôi lên đầu bạn

Tôi chưa bao giờ chọn nhầm

Tôi sẽ nhìn vô trong óc bạn

Và nói bạn thuộc Nhà nào.

Đại sảnh đường rung lên vì tiếng vỗ tay hoan hô khi cái nón Phân loại hát xong. Harry cũng vỗ tay với mọi người, nhưng nó nói:

“Đó không phải là bài hát mà cái nón hát khi phân loại tụi mình.”

Ron nói:

“Mỗi năm nó hát một bài khác mà. Chứ đời làm nón như nó thì chán biết chừng nào? Mình đoán chừng cái nón dành hết thời gian còn lại trong năm để chế ra bài hát mới cho năm sau.”

Giáo sư McGonagall bây giờ đang mở ra một cuộc giấy da vĩ đại. Bà nói với đám học sinh năm thứ nhất:

“Tôi gọi tên trò nào thì trò đó đội nón lên đầu và ngồi lên cái ghế. Khi cái nón thông báo Nhà của các trò thì trò sẽ đi về dãy bàn của nhà mình và ngồi ở đó.”

Bà bắt đầu gọi:

“Ackerley, Stewart”

Một thằng nhỏ bước tới trước, trông thấy rõ nó run từ đầu tới chân. Nó cầm cái nón Phân loại đội lên đầu và ngồi lên ghế.

Cái nón hô:

“Ravenclaw!”

Stewart Ackerley giở nón ra và vội vàng đi về phía chỗ ngồi của nó ở dãy bàn của nhà Ravenclaw giữa tiếng vỗ tay chào mừng nó của các thành viên nhà Ravenclaw.

Khi Stewart Ackerley ngồi xuống, Harry bắt gặp ánh mắt của Cho Chang, Tầm thủ của đội Quidditch nhà Ravenclaw, hân hoan chào đón Stewart. Trong một thoáng cực ngắn, Harry có một khao khát lạ lùng là cũng được vô ngồi chung bàn nhà Ravenclaw.

“Baddock, Malcolm”

“Slytherin!”

Cái bàn ở đầu bên kia Đại Sảnh Đường bùng nổ tiếng hoan hô. Harry có thể nhìn thấy Malfoy vỗ tay rất kêu khi Baddock gia nhập bàn Slytherin. Harry thắc mắc là liệu Baddock có biết rằng nhà Slytherin ngày càng tạo ra nhiều phù thủy Hắc ám hơn tất cả những nhà khác hay không? Fred và George cũng huýt gió Baddock khi nó ngồi xuống bên bàn của nhà Slytherin.

“Branstone, Eleanor”

“Hufflepuff!”

“Cauldwell, Owen”

“Hufflepuff!”

“Creevey, Dennis”

Thằng nhóc Dennis lão đảo bước ra, vương vịu vạt áo khoác của lão Hagrid, vừa lúc chính lão Hagrid cũng mới bước vào Đại sảnh đường xuyên qua một cánh cửa đằng sau cái bàn dành cho các giáo sư. Lão cao gầy gấp đôi người thường, và ít nhất cũng to bề ngang gấp ba lần người ta. Lão Hagrid, với mái tóc đen dài hoang dại rối bù và bộ râu rậm vĩ đại, trông có vẻ hơi đáng sợ - nhưng đó là ấn tượng sai lầm, bởi vì đối với Harry, Ron và Hermione, tụi nó biết rõ là lão tốt bụng vô cùng. Khi lão ngồi vào cuối cái bàn dành cho các giáo sư, lão nháy mắt với tụi nó rồi đưa mắt quan sát Dennis Creevey đội cái nón lên đầu. Cái đường viền quanh vành nón mở rộng. Cái nón hô:

“Gryffindor!”

Lão Hagrid vỗ tay bôm bốp cùng với tất cả thành viên của nhà Gryffindor khi Dennis toe toét cười, giở cái nón ra, đặt trả lên ghế, và hối hả chạy về phía bàn Gryffindor để gặp anh nó. Nó quăng mình xuống một cái ghế trống, nói nheo nhéo:

“Anh Colin ơi, em bị té xuống hồ! Hay lắm! Có cái gì đó ở trong nước túm lấy em rồi đẩy em trở lên thuyền!”

Colin cũng hồi hộp không kém em nó:

“Tuyệt vời! Chắc là con mực khổng lồ đó Dennis!”

“Ái chà!”

Dennis kêu lên, như thể không ai, cho dù trong những giấc mơ điên khùng nhất, có thể mơ được điều gì hay hơn là bị quăng xuống một cái hồ sâu thăm thẳm trong cơn mưa bão mịt mù, rồi lại được một con

quái vật biển khổng lồ đẩy ra khỏi mặt nước.

“Dennis! Dennis à! Có thấy anh ngồi đằng kia không? Anh tóc đen đeo mắt kiếng đó? Thấy ả không? Biết ả là ai không, Dennis?”

Harry quay mặt đi, bắt đầu chăm chú nhìn cái nón phân loại đang phân loại đến Emma Dobbs.

Cuộc phân loại tiếp tục; các cô bé và cậu bé, từng đưa một, đeo theo nỗi sợ hãi nhiều ít khác nhau trên gương mặt, leo lên cái ghế ba tầng ngồi. Khi giáo sư McGonagall qua vắn L trong danh sách của bà, dòng lính mới tò te ấy ngấn đi một cách chậm đến sốt ruột.

Ron xoa cái bao tử của nó, rên:

“Ôi, lẹ lên giùm đi mà!”

Nick-Suýt-mất-đầu nói:

“Kìa, Ron, chuyện phân loại quan trọng hơn chuyện ăn uống chứ!”

Vừa lúc đó thì một con bé tên Laura Madley được phân vô nhà Hufflepuff.

Ron đớp chát ngay:

“Dĩ nhiên là quan trọng hơn một khi người ta đã chết rồi.”

Nick-Suýt-mất-đầu vỗ tay hoan hô khi Natalie McDonald gia nhập bàn Gryffindor.

“Ta hy vọng đám lính mới được tuyển cho nhà Gryffindor năm nay sẽ không đến nổi tạp nham. Chúng ta đâu có muốn làm tiêu tùng vận đỏ của mình, phải không nào?”

Gryffindor đã giành được chức Vô địch Liên-Nhà trong suốt ba năm liền vừa qua.

“Pritchard, Graham!”

“Slytherin “

“Quirke, Orla!”

“Ravenclaw “

Và cuối cùng:

“Whitby, Kevin!”

“Hufflepuff “

Cuộc phân loại chấm dứt. Giáo sư cầm lại cái nón và xách cái ghế ba càng đem đi.

Ron nắm lấy dao nĩa và hau háu ngó cái đĩa vàng của mình.

“Tới giờ rồi đây!”

Giáo sư Dumbledore đã đứng lên. Cụ mỉm cười với đám học trò, hai tay cụ giang rộng chào mừng chúng. Cụ nói, giọng trầm ấm vang lên khắp Đại sảnh đường.

“Thầy chỉ có hai tiếng để nói với các con thôi. Tạm vô!”

“Dạ, nghe rồi!”

Harry và Ron nói to khi mấy cái đĩa bỗng dưng đầy tú hụ thức ăn một cách hết sức huyền bí ngay trước mắt tụi nó.

Nick-Suýt-mất-đầu nhìn tụi Harry với vẻ tang thương thâm sâu. Harry, Ron và Hermione lấy đầy thức ăn vô đĩa của tụi nó.

Một miếng đầy nhóc khoai tây nghiền khiến cho câu nói Ron thoát ra ngọng ngịu:

“Aaaa... ‘ã... ‘ời... ‘úa...”

Nick-Suýt-mất-đầu suýt mất đầu nói:

“Các cô các cậu có được bữa tiệc tối nay như vậy là may lắm đó, biết không? Trước đó đã xảy chuyện rắc rối trong nhà bếp.”

Harry nói với miếng thịt bò tổ chàng trong miệng:

“Tại sao vậy? Chuyện gì đã xảy ra vậy bác?”

Nick-Suýt-mất-đầu lắc cái đầu làm nó đung đưa một cách khá nguy hiểm:

“Dĩ nhiên cũng lại là thằng quỷ siêu quậy Peeves!”

Nick-Suýt-mất-đầu kéo cái cổ áo xếp nếp của ông lên cao hơn một chút nữa.

“Chuyện cãi vã thông thường ấy mà, cậu cũng biết đấy. Thằng quỷ đó muốn dự tiệc... Chà, chuyện đó thì hầu như không thể được, cậu biết thằng quỷ đó như thế nào mà, mọi rợ hết chỗ can luôn, cứ thấy đĩa đồ ăn nào là nó chụp lấy quăng chơi. Chúng tôi mới họp Hội đồng Ma – THầy tu Mập những muốn tạo cho nó một cơ hội – nhưng mà theo ý tôi, không ngoan nhất là để Nam tước Đẫm máu ra tay.”

Nam tước Đẫm máu là con ma nhà Slytherin, một bóng ma tiều tụy hốc hác thê lương dật dờ trong tấm vải hoen ố vết máu bạc. Nam tước Đẫm máu là kẻ duy nhất ở Hogwarts có thể kiềm chế được Peeves.

Ron nói một giọng u ám:

“Ừ, tụi này cứ tưởng Peeves đang bị cái chuyện gì đó. Vậy là nó đã làm gì trong nhà bếp?”

Nick-Suýt-mất-đầu nhún vai:

“Ồi, chuyện bình thường ấy mà. Cướp phá và quậy cho bát nháo lên! Nồi niêu xoong chảo văng tứ tán. Bơi cả trong canh của người ta. Làm cho bọn gia tinh phát khùng lên...”

Xoảng!

Hermione làm rớt cái cốc bằng vàng của cô bé. Nước bí rợ văng bắn tung tóe trên tấm khăn trải bàn, làm hoen ố mấy khoảng vải màu cam, nhưng Hermione chẳng bận tâm đến. Cô bé có vẻ kinh ngạc sững sờ, đăm đăm ngó Nick-Suýt-mất-đầu:

“Ở đây có gia tinh nữa sao? Ở trường Hogwarts này á?”

Nick-Suýt-mất-đầu nhìn cô bé, rất ngạc nhiên với phản ứng của Hermione:

“Đương nhiên là có. Và tôi tin là tụi nó ở đây với số lượng đông nhất nước Anh, có hơn cả trăm ấy.”

Hermione nói:

“Tôi chưa bao giờ thấy một con gia tinh nào ở đây cả.”

Nick-Suýt-mất-đầu nói:

“Ừ, tụi gia tinh ít khi nào rời khỏi nhà bếp lắm. Chỉ có ban đêm tụi nó mới lên đây làm mấy chuyện lật vật như lau dọn... nhóm lò... và vân vân. Ý tôi muốn nói là các cô các cậu đâu cần phải nhìn thấy tụi nó hả? Đó là đặc điểm tốt của những con gia tinh, rằng các cô các cậu không nhận thấy sự tồn tại của chúng.

Hermione đăm đăm ngó Nick-Suýt-mất-đầu. Cô bé nói:

“Nhưng mà họ có được trả lương không? Họ có được nghỉ lễ không? Và... nghỉ bệnh, và hưu bổng, và các thứ khác.”

Nick-Suýt-mất-đầu cười một hồi nghe dòn đến nỗi cái cổ áo xếp nếp bị trật ra và cái đầu của ông bị rớt ra lạch lìa, chỉ còn một phen da thịt hay cỡ đó dính vô cái cần cổ. Ông nói:

“Nghỉ bệnh và hưu bổng hả?”

Nick-Suýt-mất-đầu đẩy cái đầu đứng lại trên vai và lại gắn nó đầu vô đó bằng cái cổ áo xếp nếp.

“Gia đình không hề muốn có nghỉ bệnh và hưu bổng!”

Hermione nhìn xuống cái đĩa đồ ăn ngon ngon mà cô bé thực ra cũng chưa đụng tới. Nhưng cô bé đặt dao, nĩa xuống và đẩy đĩa đồ ăn xê ra.

Ron nói chuyện, mấy mẫu bánh mì Yorkshire cứ vô ý phun vô mặt Harry.

“Ôi, thế là... ái-đầu-gối... của mình. Ủi da... xin lỗi nha, Harry ...”

Nó nuốt ực đồ ăn trong miệng, nói với Hermione:

“Bồ có nhìn ăn chết đói thì tụi nó cũng đâu có được nghỉ bệnh đâu?”

Hermione thở một cách khó nhọc, hơi thở phì phì ra lỗ mũi. Cô bé nói:

“Lao động nô lệ. Chính cái đó làm ra bữa ăn này. Lao động nô lệ!”

Và cô bé nhất định không thèm ăn tới một miếng nào hết.

Mưa vẫn trút nước ào ào bên ngoài, vỗ vào kính cửa sổ cao và tối đen nghe ầm ầm như vỗ trống. Một chuỗi sấm sét nữa lại nổ đùng đùng làm rung cả các cửa sổ, và cái trần Đại sảnh đường đầy mưa bão nháng lên những lằn chớp, làm lóe sáng những cái đĩa bằng vàng đã vơi đi các món dọn lượt đầu và được lập tức làm đầy lại bằng món ăn kế là món bánh tráng miệng.

Ron cố ý thổi làn hương thơm nứt mũi của món bánh về phía Hermione:

“Bánh nhân mút tẩm mật đây, Hermione. Coi kìa, bánh lý chua, bánh bông lan sôcôla nữa chứ!”

Nhưng Hermione ném cho Ron một cái nhìn gởi nó nhớ ngay đến ánh mắt của giáo sư McGonagall, và nó bèn thôi màn khiêu khích cô bé.

Khi món bánh cũng đã vơi đi và những mẫu vụn cuối cùng cũng biến mất trên những cái đĩa giờ đã trở nên sạch bóng, cụ Dumbledore lại đứng dậy. Tiếng đấu láo ồn ào đang vang đầy Đại sảnh đường bỗng đột ngột lắng đi hầu như ngay tức thì, và người ta chỉ còn có thể nghe tiếng gió hú và tiếng mưa gào mà thôi.

Cụ Dumbledore mỉm cười với mọi người, nói:

“Thế nhé! Bây giờ thì ai ai cũng đã ăn uống no nê (Hermione “Hừm” một tiếng) Tôi phải lập tức lưu ý các trò tập trung chú ý để tôi thông báo vài điều. Ông Filch, thầy giám thị của trường, đã yêu cầu tôi báo cho các trò biết rằng danh sách các thứ cấm bên trong tòa lâu đài trong niên học này đã được bổ sung, bao

gồm thêm Yo-yo Kêu gào, Dĩa có răng nanh, và Gậy nện đau hoại. Danh sách đồ cấm đầy đủ có bốn trăm ba mươi bảy món, tôi nhớ vậy, và có thể tham khảo trong văn phòng thầy giám thị Filch, nếu như có trò nào muốn coi thử.”

Góc miệng của cụ Dumbledore hơi nhếch lên. Cụ tiếp tục nói:

“Như từ trước tới giờ tôi muốn nhắc nhở các trò là tất cả các khu rừng trong khu đất quanh trường đều cấm học sinh lai vãng, và tất cả học sinh dưới năm thứ ba cũng không được phép đi đến làng Hogsmeade. Tôi cũng lãnh cái nhiệm vụ đầu đón là thông báo cho các trò biết là năm nay không tổ chức cuộc thi đấu Cúp Quidditch Liên-nhà.”

“Cái gì?”

Harry há hốc miệng. Nó nhìn qua Fred và George cùng những thành viên khác trong đội Quidditch. Họ nhóp nhép miệng nói gì đó với cụ Dumbledore mà không thốt được lời nào, hiển nhiên là ai cũng sửng sốt đến nỗi không nói gì được. Cụ Dumbledore tiếp tục:

“Sở dĩ không tổ chức Cúp Quidditch Liên-nhà là vì sẽ có một sự kiện bắt đầu diễn ra vào tháng mười và kéo dài cho đến hết niên học, sự kiện này sẽ chiếm mất nhiều thì giờ và sức lực của các giáo viên... Nhưng mà tôi chắc chắn là tất cả các trò sẽ vô cùng thích thú tham gia. Tôi rất vui mừng thông báo rằng năm nay tại trường Hogwarts ...”

Nhưng vừa đúng lúc đó, một tràng sấm rền đình tai nhức óc vang lên, và cánh cửa Đại sảnh đường mở bung ra.

Một người đàn ông đứng ở ngay ngưỡng cửa, từ người vào một cây gậy dài, toàn thân liệm kín trong tấn áo trùm lông hành màu đen. Mọi cái đầu trong Đại sảnh đường đều quay về phía kẻ xa lạ đó. Thành linh ánh chớp ngoằn ngoèo nháng lên trên trần Đại sảnh đường soi rọi người khách lạ. Ông ta kéo nón trùm kín mặt xuống, rùng mình lắc đầu để rảy nước mưa bám trên bờm tóc xám, rồi bắt đầu bước tới bàn dành cho các giáo sư.

Mỗi bước đi của người lạ mặt dội một âm thanh đùng đục suốt dọc sảnh đường. Đến cuối dãy bàn dài, quẹo phải, rồi nặng nề lê bước về phía cụ Dumbledore. Một ánh chớp nữa nhá ngang trần, Hermione há hốc miệng kinh hãi.

Trong ánh chớp, gương mặt của người đàn ông nhìn như bức hình chạm nổi sắc cạnh, và đó là một gương mặt lạ lùng mà Harry chưa từng thấy bao giờ. Dường như thể nó được khắc trên một tảng gỗ đã đâm sương giải nắng, dưới bàn tay của một gã nào đó biết rất rõ mớ cái gọi là “nhân diện”, và tuyệt chẳng có tí tài đục đẽo nào. Mỗi phần da đều như vết thêu. Cái miệng trông giống hệt một vết cắt méo xệch, cùng cái mũi bị lẹm đi hẳn một mảnh to. Nhưng chính đôi mắt người mới khiến y trông đáng khiếp.

Một trong hai con mắt nhỏ xíu, u ám, và sáng quắc. Con mắt còn lại to, tròn như đồng xu, màu xanh nên óng sáng choang. Con mắt xanh da trời chuyển động không ngừng. Không thèm chớp lấy một cái, nó cuộn lên, cuộn xuống, đánh từ bên này sang bên kia, hoàn toàn độc lập với con mắt thường còn lại. Và khi nó đánh lên ngược hẳn về phía gáy của y, thì chỉ còn lại một màu trắng dã.

Người lạ mặt bước về phía cụ Dumbledore. Y giơ ra một bàn tay cũng nhằng nhịt theo hết như cái mặt y. Cụ Dumbledore bắt lấy bàn tay đó, miệng lẩm bẩm điều gì mà Harry nghe không ra. Cụ có vẻ đang dò hỏi cái nhân vật lạ lùng này, cái kẻ cứ gật đầu mà tính không mỉm cười, chỉ trả lời bằng giọng rất khẽ. Cụ Dumbledore gật đầu và ra dấu cho người đàn ông một chỗ trống bên phải cụ.

Người lạ mặt ngồi xuống, lắc cho cái bờm tóc xám xịt rũ khỏi mặt, kéo một cái đĩa xúc xích về phía mình, đưa nó lên cái phần còn lại của chiếc mũi, và hít hà. Đoạn y lấy một con dao nhỏ từ trong cái túi ra, xiên vào đuôi mẩu xúc xích, và bắt đầu ăn. Con mắt bình thường của y dán chặt lên mẩu xúc xích, nhưng con mắt xanh da trời vẫn không ngừng xẹt qua xẹt lại trong hốc mắt, quét qua hết sảnh đường lại tới lũ học trò.

“Cho phép tôi được giới thiệu, giáo viên của môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.”

Cụ Dumbledore nói sang sảng trong bầu không khí im phăng phắc.

“Giáo sư Moody.”

Thường thì giáo viên nào cũng phải được đón tiếp bằng những tràng pháo tay, nhưng lần này tuyệt không có một giáo viên nào, một đứa học trò nào, ngoại trừ cụ Dumbledore và lão Hagrid. Cả hai cùng vỗ tay, nhưng tiếng vỗ chỉ vang lên một cách rầu rĩ trong thinh lặng, và hai người dừng lại rất nhanh. Ai nấy đều như quá sững sờ trước vẻ ngoài kỳ quái của Moody nên không biết làm gì hơn là chỉ nhìn chăm chăm vào ông.

Harry thì thảo với Ron:

“Moody hả? Phải Moody Mắt-Điên không? Cái ông mà ba bồ tới giúp hồi sáng đó?”

Ron nói, thấy giọng đầy run sợ:

“CHắc vậy rồi.”

“Có chuyện gì xảy ra với ông vậy? “Hermione thì thảo. “Mặt ông bị sao vậy?”

“hổng biết,” Ron vừa thì thảo đáp trả, mắt vẫn dòm Moody như bị thôi miên.

Moody dường như hoàn toàn dừng đứng trước sự đón tiếp kém nồng nhiệt dành cho mình. Phớt lờ bình nước bí ngô trước mặt, ông ta lại lục trong cái áo chùng đi đường của mình, lôi ra một cái chai rượu loại

bỏ túi, và tợp một ngụm dài. Khi nhắc cánh tay lên để uống, chiếc áo chùng của ông nhếch lên mất vài phân khỏi mặt đất, và Harry thấy, dưới gầm bàn, thò ra mấy phân của một cẳng chân đeo băng gố, ở đầu là một bàn chân đầy móng vuốt.

Cụ Dumbledore tăng hắng. Cụ vừa nói vừa cười trước biển học trò ngồi trước mặt, tất cả đều đang nhìn Moody Mắt-Điên không chớp mắt:

“Như tôi muốn nói... chúng ta vinh dự được đón một sự kiện rất kỳ thú trong vài tháng tới đây, một sự kiện đã không diễn ra trong suốt cả thế kỷ qua. Tôi rất vui mừng được cho các trò hay rằng lễ Thi đấu Tam Pháp thuật sẽ được diễn ra tại Hogwarts trong năm nay.”

“THẦY GIỜN, thầy!” Fred Weasley nói to.

Sự căng thẳng tràn ngập Sân đường kể từ khi Moody tới thốt nhiên vỡ toang. Hầu như ai cũng phá lên cười, và cụ Dumbledore cũng khục khặc tán thưởng.

“Tôi không giỡn, thưa ông Weasley, tuy vậy, tại trò nhắc, tôi nhớ hồi hè có nghe một chuyện vui rất xuất sắc về một con quỷ, một mụ phù thủy, một con yêu tinh, cả ba đi vào quán rượu...”

Giáo sư McGonagall tăng hắng giọng rõ to.

Cụ Dumbledore liền nói:

“Ờ... có lẽ giờ không phải lúc... không... tôi đang nói tới đâu rồi kìa? À, tới Thi đấu Tam Pháp thuật ... vâng, một vài trò chưa biết cuộc đấu này có những gì, cho nên tôi hy vọng những trò nào đã biết thì cảm phiền cho tôi được giải thích chút xíu, và tôi cho phép sự chú ý của mấy trò tha hồ mà lang thang.”

“Thi đấu Tam Pháp thuật được lập ra từ khoảng bảy trăm năm trước như một cuộc so tài giao hữu giữa ba trường Pháp thuật ở châu Âu: Hogwarts, Beauxbaton, và Durmstrang. Mỗi trường chọn ra một nhà quán quân, và ba nhà quán quân sẽ so tài trong ba bài thi pháp thuật. Các trường thay phiên nhau đăng cai tổ chức mỗi năm năm, và khi đó, nói chung ai cũng nhất trí rằng đây là cách tuyệt nhất để thiết lập mối quan hệ giữa các nam nữ phù thủy của các quốc gia – cho đến khi danh sách người bị giết lên quá cao đến nỗi phải chấm dứt cuộc so tài.”

Hermione thì thảo đầy sợ hãi:

“Danh sách người bị giết?”

Nhưng nỗi lo lắng của cô bé dường như không được phần lớn đám học trò trong sân đường chia sẻ; nhiều đứa đang xì xầm đầy kích động với nhau, và chính Harry cũng khoái chí khi nghe về cuộc đấu hơn là lo lắng về những kẻ đã bỏ mạng cách đây mấy trăm năm.

Giáo sư Dumbledore nói tiếp:

“Đã có nhiều nỗ lực trong suốt nhiều thế kỷ qua nhằm phục hồi cuộc thi đấu, nhưng cho tới nay không có nỗ lực nào thành công. Tuy nhiên, Bộ Hợp tác Pháp thuật Quốc tế cùng Bộ Điền kinh và Thể thao Pháp thuật đã quyết định rằng thời cơ đã chín muồi để thử một lần nữa. Chúng tôi đã làm việc cật lực suốt mùa hè để đảm bảo rằng lần này, không nữ hay nam quán quân nào bị rơi vào nguy hiểm chết người cả. Hiệu trưởng trường Beauxbaton và trường Durmstrang sẽ đến đây vào tháng Mười, với những đấu thủ vào tới vòng chung kết, và cuộc chọn quán quân sẽ diễn ra vào lễ Hội Ma. Một trọng tài công minh sẽ chọn ra những sinh viên nào xứng đáng nhất để dự Tam đấu phù thủy giành vinh quang cho trường, lại được bỏ túi một ngàn Galleons tiền thưởng.”

“Con đi cho!”

Fred rít lên khuất dưới bàn. Mặt nó rạng rỡ vì náo nức viễn cảnh vinh quang và phú quý đến nhường ấy. Nó không phải là đứa duy nhất tự mừng rỡ tưởng mình là một nhà quán quân Hogwarts. Ở mỗi bàn các Nhà, Harry có thể thấy trò nào trò nấy, hoặc chăm chú nhìn cụ Dumbledore, hoặc không thì cũng hăng hái xì xào với mấy đứa bên cạnh. Nhưng khi cụ Dumbledore nói tiếp, cả Sảnh đường một lần nữa lại im re:

“Mặc dù thầy rất biết các con đều có thể là người đem lại Cúp Tam đấu cho trường Hogwarts, nhưng hiệu trưởng các trường tham dự, cùng với Bộ Pháp Thuật, năm nay đã nhất trí đặt ra hạn tuổi cho các đối thủ. Chỉ có những học sinh đúng tuổi – có nghĩa là, mười bảy tuổi hay lớn hơn – mới được phép đăng tên để xem xét. Đây...”

Cụ Dumbledore hơi cao giọng, bởi vì lúc đó có mấy đứa làm ồn lên giận dỗi khi nghe tới những lời này, và bọn anh em nhà Weasley bỗng nhiên trông hăng máu cả lên.

“... là một biện pháp mà chúng tôi thấy là cần thiết, căn cứ vào việc các bài thi của cuộc đấu vốn đã khó khăn và nguy hiểm, dù cho chúng tôi đã cẩn trọng đến mấy, và những sinh viên dưới năm thứ sáu hay thứ bảy là gần như hoàn toàn không thể đương đầu với mấy bài thi này. Cá nhân thầy sẽ đảm bảo không để một trò chưa đủ tuổi nào bị được ban giám khảo công minh mà trở thành quán quân Hogwarts.”

Cặp mắt xanh nhạt của thầy nhấp nháy khi liếc qua gương mặt muỗn nổi loạn của hai thằng Fred và George.

“Do đó, tôi cầu xin các con đừng có uổng thời gian đăng ký nếu các con dưới mười bảy tuổi.”

“Phái đoàn trường Beauxbaton và trường Durmstrang sẽ đến vào tháng Mười và sẽ ở lại với chúng ta một phần lớn thời gian trong năm. Thầy biết các con sẽ dành sự ưu đãi cho các vị khách trong thời gian họ ở với chúng ta, và một khi đã chọn ra được nam hay nữ quán quân của trường Hogwarts, các con sẽ hỗ trợ hết mình cho vị quán quân ấy. Còn bây giờ, trễ rồi, thầy muốn biết quan trọng nhất là ngày mai các con phải tỉnh táo và thanh thản khi bắt tay vào bài học sáng mai. Ngủ thôi! Lẹ lẹ!”

Giáo sư Dumbledore lại ngồi xuống và quay qua nói chuyện với Moody Mắt-Điên. Một tiếng kéo lê chân và sập mạnh khổng lồ khi toàn thể đám học trò lê bước thành bầy đi về phía những cánh cửa đôi mở vào tiền sảnh.

“Họ không thể làm vậy được!”

George Weasley nói. Nó không nhập bọn với đám đông đi ra cửa, mà đứng lên và trừng trừng nhìn cụ Dumbledore.

“Tháng Tư này tụi mình mười bảy rồi, sao mình không được thử một cú?”

Fred nói cẩu kính, cũng đang giận dữ nhìn về phía cái bàn dài:

“Họ sẽ không ngăn được mình ghi tên đâu. Nhà quán quân sẽ được làm đủ thứ quái mà bình thường không được phép làm. Lại còn một ngàn Galleons tiền thưởng nữa chứ!”

Ron nói với một cái nhìn xa xăm:

“Ờ... Ờ, tới một ngàn Galleons lận...”

Hermione gắt:

“Thôi đi, không đi là chỉ còn tụi mình ở đây thôi đó.”

Harry, Ron, Hermione, Fred và George cất bước ra tiền sảnh. Fred và George đang tranh cãi về những cách mà cụ Dumbledore có thể ngăn chặn mấy đứa dưới mười bảy tuổi đăng ký thi đấu.

Harry hỏi:

“Vị giám khảo công minh quyết định ai là quán quân là người nào vậy?”

Fred nói:

“Chịu. Nhưng phải lừa họ mới được. Chừng mấy giọt Độc dược Lão hóa là làm được rồi, hả George ...”

Ron nói:

“Thầy Dumbledore biết mấy anh chưa tới tuổi rồi!”

Fred lém lỉnh:

“Ờ, nhưng thầy đâu phải là người quyết định ai là quán quân đâu, phải không? Theo anh thì có vẻ như một khi ông giám khảo này biết ai muốn đăng ký rồi, ông sẽ chọn ra đứa ngon nhất trong mỗi trường, bất kể

nó mấy tuổi. Cụ Dumbledore đang cố ngăn tụi mình đưa tên mình ra.”

Hermione nói, giọng lo lắng khi tụi nó đi ngang qua cánh cửa được giấu sau tấm thảm và thành linh mở ra một cầu thang khác, hẹp té:

“Có người chết rồi đó!”

Fred hồ hững nói:

“Ờ, nhưng mà lâu rồi mà, phải không? Dù sao, không liệu làm sao mà vui? Ê, Ron, nếu tụi anh tìm ra cách lừa được cụ Dumbledore thì sao hả? Em có gan đăng ký không?”

Ron hỏi Harry:

“Bồ nghĩ sao? Đăng ký được thì ngon lành quá hả? Nhưng mình nghĩ họ muốn có người lớn hơn... Hồng biết tụi mình đã học đủ chưa...”

“Chắc chắn mình thì chưa đủ rồi đó.”

Bỗng giọng nói u sầu của Neville cất lên đằng sau lưng Fred và George:

“Nhưng chắc bà cũng muốn mình thử. Bà lúc nào cũng nói mình phải bảo vệ danh dự gia đình. Mình phải làm vậy thôi... Ồi...”

Một bàn chân của Neville lọt tởm xuống một bậc thang ở giữa cầu thang. Có nhiều cầu thang chơi khăm kiểu này trong trường Hogwarts, và đối với những học sinh lớn thì đã quá quen thuộc với việc bước lên cái bậc này, khổ nỗi trí nhớ của Neville lại khét tiếng tồi tàn. Harry và Ron đành phải xốc nách mà kéo nó ra, trong khi bộ áo giáp chiến binh đứng trên cầu thang cứ cọt kẹt rồi loảng xoảng, cười khùng khục:

“Im đi!”

Ron vừa nói vừa sập cái tấm che mắt của cái bộ giáp sắt xuống khi tụi nó đi ngang.

Tụi nhỏ hướng về cửa ra vào tháp Gryffindor, được giấu đằng sau tấm chân dung Bà Béo mặc áo lụa hồng. Bà hỏi khi tụi nó tới gần:

“Mật khẩu?”

“Ba lớp ba lếu.” George nói, “huying trưởng dưới nhà mới nói tôi hay.”

Bước chân dung lảng mình tới trước, để lộ ra một cái lỗ trên tường cho bọn trẻ chui qua. Một ngọn lửa tanh tách sưởi ấm phòng sinh hoạt chung hình tròn, đầy những ghế mềm và bàn. Và trước khi chào cả bọn đi ngủ, còn mình biến mất sau cánh cửa dẫn về phòng ngủ bọn con gái, Hermione ném một cái nhìn tối tăm

vào đám lửa đang nhảy múa reo vui, Harry nghe rõ ràng nó lẩm bẩm: “Nô lệ lao động.”

Harry, Ron, và Neville leo tới chiếc cầu thang xoắn ốc cuối cùng cho đến khi vào được phòng ngủ của tụi nó, nằm ở mút chót cái tháp. Năm chiếc giường có cọc giăng mừng với những tấm màn buông đỏ sẫm nằm sát tường, dưới chân mỗi chiếc giường là rương hòm của các cậu chủ. Dean và Seamus đã chun vô giường: Seamus đã kẹp cái nơ bông hồng Ái Nhĩ Lan vào tấm bảng đầu giường, còn Dean thì ghim tấm bích chương in hình Viktor Krum phía trên cái bàn ngủ. Tấm bích chương cũ của đội bóng đá West Ham của nó được ghim sát bên.

Ron thở dài, lắc đầu nhìn đám cầu thủ bóng đá hoàn toàn bất động đó.

“Tâm thần!”

Harry, Ron và Neville tròng đồ ngủ vô rồi leo lên giường. Có ai đó – chắc lại một con gia tinh – đã đặt mấy cái chảo ấm giữa những tấm mền. Thật là dễ chịu, nằm trong giường mà lắng nghe cơn bão hoành hành ngoài kia.

Ron nói giọng ngái ngủ trong bóng tối:

“Có lẽ mình phải tham dự mới được, bồ biết đó. Nếu anh Fred và anh George tìm ra cách làm sao để... cuộc đấu... bồ không biết đâu, hả?”

“Chắc không rồi...”

Harry lăn vào trong giường. Một chuỗi những hình ảnh mới sáng lòa hiện ra trong trí nó... Nó đã bị đập được ban giám khảo để người ta tin là nó mười bảy tuổi... nó trở thành quán quân Hogwarts ... nó đứng trên mặt đất, tay giơ cao chiến thắng trước toàn thể trường, tất cả vỗ tay ầm ĩ và la vang... nó đoạt giải Thi đấu Tam Pháp thuật. Cho nổi bật giữa đám đông nhòe nhoẹt, mặt cô bé ửng đỏ vì thán phục...

Harry nhe răng cười trong gối, lại càng khoái chí rằng Ron chẳng thấy được những gì nó thấy.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Moody Mắt Đen

Sáng hôm sau, cơn bão đã tan, mặc dù cái vòm Đại sảnh đường vẫn còn u ám, những đám mây xám chì xoáy phía trên đầu khi tụi Harry, Ron và Hermione xem xét thời khóa biểu vào bữa ăn sáng. Cách đó vài ghế, Fred, George, và Lee Jordan đang bàn tán về phương pháp ma thuật nào có thể làm tụi nó già đi để mà lừa vào được cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật.

Ron vừa nói vừa dò ngón tay mình trên cột thời khóa biểu thứ Hai:

“Bữa nay không tệ lắm... ở ngoài trời suốt buổi sáng. Được thảo học với nhà Hufflepuff. Chăm sóc Sinh vật Huyền bí... khốn khiếp thật, tụi mình vẫn phải học cùng tụi Slytherin ...”

Harry rên rỉ:

“Hai tiết Tiên tri chiều nay.”

Nó cụp mắt xuống. Tiên tri là môn học nó thấy khó ưa nhất, bên cạnh môn Độc dược. Giáo sư Trelawney cứ tiên đoán miết về cái chết của Harry, cái trò này khiến nó cảm thấy khó chịu kinh khủng.

Hermione nói thật nhanh, tay trét thêm bơ vô miếng bánh mì nướng:

“Đáng ra bồ phải bỏ cái môn đó đi như mình ấy. Rồi kiếm mấy môn có lý như Số học mà học.”

Ron nhìn Hermione vừa thêm vô một đồng mứt, cũng vô miếng bánh mì nướng kia:

“Mình thấy bồ lại ăn nữa rồi!”

“Mình quyết định có những cách hay hơn để bênh vực cho bọn gia tinh.”

Hermione đáp một cách kiêu ngạo.

Ron nhe răng cười:

“Phải... và thế là bồ đói.”

Đột nhiên có một tiếng xào xạc phía bên trên đầu tụi nhỏ, và hàng trăm con cú bay vút qua những khung cửa sổ rộng mở, mang theo thư sáng. Theo bản năng, Harry ngược nhìn lên, nhưng chẳng có dấu hiệu gì của

cái bóng trắng giữa một đám hung hung và xám xám. Bọn cú xà quần trên các bàn ăn, kiếm người có thư và bưu phẩm gửi tới. Một con cú bụi màu hung xà xuống chỗ Neville Longbottom và thả vào lòng nó một cái gói - Neville hầu như lúc nào cũng quên gói ghém theo cái gì đó. Ở phía bên kia của Sảnh đường, con cú điều hâu của Draco Malfoy đậu trên vai nó, mang theo cái gì đó trông giống như gói đồ tiếp tế kẹo bánh mọi khi của nhà gửi. Cố lơ đi cảm giác nôn nao vì thất vọng còn lên trong bao tử, Harry quay về với món cháo yến mạch của mình. Hay có chuyện gì đã xảy ra cho con Hedwig? Hay là chú Sirius đã không nhận được thư?

Nỗi lo âu của nó kéo dài suốt trên con đường băng qua vườn rau ẩm ướt, cho tới khi tụi nó đến được nhà kính số ba, ở đó, nó bị chia trí bởi giáo sư Sprout, bà đang chỉ cho cả lớp những cái cây xấu xí nhất mà Harry từng thấy. Thực vậy, lũ cây trông chẳng giống cây gì cả mà giống một con ốc sên khổng lồ, đen thui, dày cui, chui thẳng ra từ đất. Cây nào cây nấy cũng hơi quăn quại và mọc một đồng u cục bụi bóng lờng trên thân, như là bên trong chứa đầy chất lỏng.

Giáo sư Sprout nói hồi hã:

“Củ u. Phải vặt tụi nó. Các trò sẽ thu hoạch mũ...”

“Cái gì?”

Seamus Finnigan kêu lên có vẻ phản kháng.

“Mũ, Finnigan, mũ.”

Giáo sư Sprout nói.

“... và chúng cực kỳ quý, do đó không được bỏ phí. Các trò sẽ thu hoạch mũ, để coi, bỏ vô mấy chai này. Mang găng tay da rồng vô, kéo mũ u còn đặc sẽ gây ra mấy chuyện quái quỷ cho da đó.”

Vắt mấy cây củ u quả thực là gớm guốc, nhưng mà cũng thấy “đã” một cách lạ lùng. Mỗi khi một cục u bị bóp vỡ, một đồng dịch vàng xanh đặc sệt phọt ra, ngửi nồng nặc mùi xăng dầu. Tụi nhỏ cho mũ vào đồng chai mà giáo sư Sprout đã chỉ, và cuối buổi học tụi nó đã thu hoạch cả mấy lít.

Giáo sư Sprout vừa nói vừa đập cái chai cuối cùng lại bằng một cái nút bần:

“Bà Pomfrey sẽ mừng lắm đây. Mũ củ u là một phương thuốc tuyệt vời để chữa các thể mụn trứng cá bất trị. Có thể ngăn bọn sinh viên khỏi phải xài tới mấy phương pháp liều mạng để tiêu mụn.”

Hannah Abbott – một học sinh nhà Hufflepuff, nói, giọng thầm thì:

“Giống như Eloise Midgen tội nghiệp đó. Nó đã thử nghiền mấy cái mụn của nó.”

Giáo sư Sprout lắc đầu:

“Con bé ngu ngốc. Hên là bà Pomfrey đã sửa mũi lại cho nó rồi.”

Một tiếng chuông vang vọng từ hướng lâu đài, vượt qua những trảng đất ẩm, báo hiệu đã hết giờ học, và lớp học tản ra; Tụi nhà Hufflepuff trèo lên những bậc thang bằng đá để đến lớp Biến; trong khi bọn nhà Gryffindor đâm đầu về hướng khác, xuôi con đường dốc, xuống cái chòi gỗ của lão Hagrid bên bìa khu rừng Cấm.

Lão Hagrid đứng bên ngoài căn chòi, một tay nắm cái vòng đeo cổ của con chó săn đen khổng lồ - con Fang. Dưới chân lão, nằm trên đất, là nhiều cái thùng gỗ thừa, và con Fang cứ rên rĩ, vùng vẫy trong dây buộc cổ, có vẻ như chăm hăm muốn xem xét cho kỹ càng bên trong cái thùng. Khi tụi nó kéo lại gần, một tiếng ràn rạt kỳ quái đập vào tai, đệm bằng những âm thanh nghe như mấy tiếng nổ nho nhỏ.

Lão Hagrid toét miệng cười với Harry, Ron và Hermione:

“Chào! Nãy giờ chờ tụi Slytherin ở đây, tụi nó không muốn bỏ lỡ vụ này đâu – Quái Tôm Đuôi Nổ!”

Ron kêu lên:

“Bác nói gì?”

Harry trở mấy cái thùng gỗ thừa.

Lavender kêu ré lên, nhảy lùi ra sau:

“Í ẹ!”

“Í ẹ” đúng là tóm tắt được toàn bộ cảm tưởng của Harry về bọn Quái Tôm Đuôi Nổ. Chúng trông giống như những con tôm hùm không vỏ, biến dạng, nhọt nhọt khủng khiếp và nhầy nhụa, với những cái cẳng túa ra từ những chỗ kỳ quái và những cái đầu vô hình. Có khoảng một trăm con trong mỗi thùng, mỗi con dài khoảng mười lăm phân, bò chồng lên nhau, búng mình một cách mò mẫm vào các cạnh thùng. Chúng bốc mùi cá sinh nồng nặc. Thình thoảng, vài ba tia lửa tóe ra từ đuôi một con Quái tôm, và với một tiếng ‘phụt’ nhỏ, con vật bắn mình tới trước được cả chục phân.

Lão Hagrid nói đầy tự hào:

“Mới nở đó. Các cháu có thể tự nuôi chúng. Tuy nhiên cũng phải chuẩn bị một chút.”

“Mắc gì tụi này lại muốn nuôi chúng chứ?”

Một giọng lạnh lùng cất lên.

Bọn nhà Slytherin đã tới, và người nói là Draco Malfoy. Crabbe và Goyle đang cười khúc khích tán thưởng từng lời của nó.

Lão Hagrid trông có vẻ như cứng người lại trước câu hỏi đó.

Malfoy tiếp:

“Ý tôi là, tụi nó làm được gì? Ý nghĩa gì cái bọn ấy chứ?”

Lão Hagrid há miệng, vẻ suy nghĩ khó nhọc. Ngừng vài giây, rồi lão nói cộc cằn:

“Đó là cho bài sau, Malfoy. Bữa nay cho tụi nó ăn thôi. Bây giờ, các trò sẽ cho chúng thử mấy món khác nhau. Tôi chưa bao giờ nuôi, không chắc chúng thích cái gì... Có ít trứng, gan ếch, một chút rắn cỏ... cứ thử cho tụi nó mỗi thứ một chút.”

“Đầu tiên là mủ, giờ là cái này.” Seamus càu nhàu.

Chẳng có gì ngoài tình cảm sâu xa đối với lão Hagrid đã khiến Harry, Ron và Hermione bốc lấy vài nắm gan ếch vụn, thả vô trong thùng để nhử tụi Quái Tôm Đuôi Nổ. Harry không thể không nghi ngờ rằng tất cả những động tác này là vô nghĩa, bởi vì mấy con quái tôm này dường như không có mồm.

Sau khoảng mười phút, chợt Dean Thomas kêu lên:

“Úi da! Nó cắn tôi!”

Lão Hagrid vội vàng chạy lại, nhìn lo lắng.

Dean vừa nói, giọng giận dữ, vừa chỉ cho lão Hagrid thấy vết phỏng trên bàn tay mình:

“Đuôi nó nổ!”

Lão Hagrid gật đầu:

“Ờ, phải, chuyện này vẫn xảy ra mỗi khi tụi nó nổ.”

Lavender lại kêu lên lần nữa:

“Ế! Bác Hagrid, cái gì nhọn nhọn trên người nó nè?”

Lão Hagrid nói, thật ảm áp:

“À, một số con có vòi nọc.”

(Lavender lập tức rút ngay tay ra khỏi cái chuồng.)

“Bác nghĩ tụi nó là mấy con đực... Mấy con cái thì có giác hút trên bụng... Bác nghĩ tụi này hút máu.”

Malfoy nói mỉa mai:

“Rồi, tao biết chắc chắn vì sao người ta cố mà giữ chúng sống rồi. Ai mà chẳng thích nuôi mấy con vừa biết đốt, biết cắn, lại biết chích!”

Hermione tức giận lại ngay:

“Không phải vì tụi nó không đẹp mà nói tụi nó vô dụng! Máu rồng đó, Pháp thuật kỳ diệu đó, mà mà y đâu có muốn nuôi con rồng nào chơi đâu, đúng không?”

Harry và Ron nghe rằng cười với lão Hagrid, còn lão thì cười ngậm dưới hàm râu rậm. Cứ như tụi Harry, Ron và Hermione đã quá rành thì lão Hagrid không khoái gì hơn là một con rồng nhí – lão đã từng sở hữu một con trong một khoảng thời gian ngắn ngủi vào năm thứ nhất, một con rồng Na Uy loại Lưng nhô có tên là Nobert. Lão Hagrid đơn giản chỉ khoái mấy con quái vật, càng gây chết chóc càng tốt.

“Tốt, ít nhất mấy con quái tằm còn nhỏ.”

Ron nói khi tụi nó đi về lâu đài ăn trưa một tiếng đồng hồ sau đó.

Hermione cáu tiết:

“Bây giờ thì vậy, nhưng một khi bác Hagrid tìm ra được là tụi nó ăn cái gì, mình nghĩ tụi nó phải dài tới cả hai thước.”

Ron cười láu lỉnh với Hermione, nói:

“Ờ, nhưng mà đâu có sao nếu tụi nó hóa ra lại chữa được bệnh say sóng hay cái gì đó, phải không?”

Hermione hơi bực:

“Bồ biết quá rõ là mình nói vậy chỉ để cho thằng Malfoy cảm mềm thôi mà! Thật ra mình nghĩ thằng đó nói cũng đúng. Có lẽ việc nên làm nhất là khống chế cả đám mấy con ấy trước khi tụi nó tấn công tất cả chúng ta.”

Tụi nó ngồi xuống dãy bàn nhà Gryffindor và chén sườn cừu với khoai tây. Hermione ăn lẹ tới nỗi Harry và Ron phải nhìn nó chăm chăm.

Ron kêu lên:

“Ê, cái này gọi là bệnh vực quyền gia đình đó hả? Thay vì vậy, coi chừng bồ ói ra bây giờ.”

Hermione trả lời nghiêm trang, tọng đầy một miệng phòng căng toàn cọng giá.

“Không, mình chỉ muốn đến thư viện liền.”

Ron kêu lên, vẻ không tin nổi:

“Cái gì? Hermione nè, hôm nay ngày đầu đi học lại. Tụi mình còn chưa có bài tập về nhà mà!”

Hermione nhún vai và tiếp tục ngón ngấu đồ ăn, như thể cô bé đã không ăn hết mấy ngày. Đoạn đứng phắt dậy, nói:

“Gặp lại ở bữa ăn tối!”

Và đi thật nhanh.

Khi chuông reng báo hiệu lớp học buổi chiều bắt đầu, Harry và Ron khởi hành đi tới Tháp Bắc, ở đó, tít cuối cái cầu thang xoắn chặt, một cái cầu thang xếp bằng bạc dẫn tới cánh cửa sập hình vòng cung trên trần, và căn phòng mà giáo sư Trelawney cư ngụ.

Mùi nước hoa ngọt lịm quen thuộc tỏa ra từ cái lò sưởi xộc ngay vào mũi tụi nhỏ khi chúng trồi lên ở đầu cái thang xếp. Như mọi khi, màn cửa đều khép kín; căn phòng hình tròn tắm đắm trong một thứ ánh sáng đỏ lờ mờ phát ra từ nhiều ngọn đèn, tất cả đều được che lại bằng khăn quăn với hương choàng. Harry và Ron vượt qua một đồng những ghế cao bọc vải hoa sắc sỡ và ghế nệm dài để chạ cả căn phòng, cùng nhau ngồi xuống một cái bàn tròn nhỏ xíu.

“Chào các trò.”

Giọng nói mơ hồ của giáo sư Trelawney cất lên ngay sau lưng Harry, làm nó giật nảy cả mình.

Gầy thiệt gầy với cặp mắt kiếng khổng lồ khiến cho cặp mắt trở nên quá to trên gương mặt, giáo sư Trelawney nhìn sầm xoi Harry với một vẻ mặt bi thảm mà cô luôn luôn đeo theo mỗi khi gặp Harry. Khối đồ sộ những vòng tay, chuỗi hạt, vòng đeo, như thường lệ sáng lấp lóa trên mình giáo sư trong ánh lửa lò sưởi.

Cô nói với Harry, giọng thê lương:

“Con đang lo lắng, cưng à. Nội nhĩ của ta nhìn xuyên qua gương mặt can đảm của con, thấy tận bên trong nội tâm đang xáo trộn. Và ta rất đau buồn phải nói với con rằng, những điều khiến con lo lắng không phải là không có căn cứ. Ta thấy trước mặt con sẽ là một giai đoạn khó khăn, than ôi... khó khăn nhất... Ta e rằng điều con sợ sẽ xảy đến thật... và có thể đến sớm hơn là con nghĩ...”

Giọng cô hạ xuống gần như là thì thầm. Ron đảo mắt nhìn Harry. Harry nhìn lại nó lạnh lùng. Giáo sư

Trelawney quét ngang hai đứa và đến ngồi trong một cái ghế bành có tay dựa đặt trước lò sưởi, đối diện với cả lớp. Lavender Brown và Parvati Patil, vốn rất ái mộ giáo sư Trelawney, ngồi trên mấy cái ghế nệm dài sát ngay bên cô.

Giáo sư Trelawney cất lời:

“Các con yêu quý, đã tới lúc chúng ta xem xét các vì sao. Chuyển động của các hành tinh cùng những điềm báo bí ẩn của chúng chỉ bộc lộ ra cho những ai hiểu được các bước đi của vũ điệu thiên hà. Định mệnh của con người có thể giải mã bằng những tia sáng của hành tinh, chúng trộn lẫn nhau...”

Nhưng ý nghĩ của Harry đã trôi dạt rồi. Ngọn lửa tắm nước hoa luôn luôn làm nó thấy buồn ngủ và mù mịt, và những bài nói dông dài của giáo sư Trelawney về tiên tri chưa bao giờ thu hút được nó, mặc dù nó cũng không thể không nghĩ tới lời cô vừa nói với nó lúc nãy: “Ta e rằng điều con sợ sắp xảy đến thật.”

Nhưng Hermione nói đúng, Harry cúi kinh nghĩ thầm, giáo sư Trelawney đúng là một cụ già lừa bịp. Hiện thời nó chẳng thấy lo sợ điều gì cả... đúng rồi, nếu không tính đến chuyện nó hơi sợ rằng có thể chú Sirius đã bị bắt... nhưng giáo sư Trelawney mà biết cái gì? Nó đã đưa ra một kết luận từ lâu rồi rằng cái trò tiên tri của cô thật ra không hơn gì chuyện đoán mò gắp hên kết hợp với một phong cách ma quái.

Dĩ nhiên, ngoại trừ lần đó vào cuối niên học, khi cô tiên đoán về Voldemort sẽ lại trỗi dậy... và khi Harry kể lại cho cụ Dumbledore nghe, chính cụ đã nói là cụ nghĩ rằng vụ xuất hồn đó có thể là “xịn” ...

“Harry!”

Ron thì thầm.

“Cái gì?”

Harry nhìn quanh; cả lớp đang chăm chăm nhìn nó. Nó ngồi thẳng dậy. Nó đã gần như ngủ gục, đi lạc trong trạng thái bưng bưng và những ý nghĩ của nó.

Giáo sư Trelawney hơi thoáng vẻ oán giận vì Harry rõ ràng đã không thêm để tâm đến lời cô:

“Ta đang nói, cưng à, rằng con rõ ràng đã sinh ra dưới tác động xấu của sao Thần nông.”

“Sinh ra dưới ... dưới cái gì ạ? Con xin lỗi...”

“Thần Nông, cưng, Sao Thần nông.”

Giọng nói giáo sư Trelawney nghe đã rõ ràng là cáu tiết khi Harry có vẻ không tập trung trước cái tin này lắm:

“Ta đang nói rằng sao Thần Nông chắc chắn đã ở vào một vị trí đầy quyền lực trong thiên hà vào đúng

lúc trò sinh ra... Mái tóc đen của trò... vóc dáng nhỏ thó của trò... những mất mát bi thảm trong đời khi còn nhỏ... Ta nghĩ ta đúng khi nói rằng, con ạ, con đã sinh ra giữa mùa đông?”

Harry đáp:

“Không, con sinh tháng Bảy.”

Ron vội vàng chuyển tiếng cười to của mình thành một cái ho khan.

Nửa giờ sau, mỗi đứa trong lớp được phát một cái biểu đồ hình tròn phức tạp, và chúng cố mà điền đủ vị trí của các hành tinh vào thời điểm chúng sinh ra đời. Thật là một công việc buồn tẻ, đòi hỏi phải tra bảng niên biểu và tính các góc quá nhiều.

Sau một hồi, Harry nói, trán cau cau ngó xuống miếng giấy da của nó:

“Mình có tới hai cái sao Hải Vương ở đây, vậy là không đúng rồi, phải không?”

Ron bắt chước cách thì thào bí ẩn của giáo sư Trelawney:

“Àààà... Khi hai ngôi sao Hải Vương cùng xuất hiện trên bầu trời, thì Harry à, đó chắc chắn của một thằng nhỏ con đeo mắt kính sắp ra đời...”

Seamus và Dean đang làm bài gần đó, cười thật lớn, tuy không lớn đến mức át được tiếng kêu đầy phấn khích của Lavender Brown:

“Ôi, thưa giáo sư, hãy nhìn coi nè! Con nghĩ con có một ngôi sao không định hướng! Ôi đó là sao gì vậy, thưa giáo sư?”

Giáo sư Trelawney vừa ngó xuống tấm biểu đồ vừa đáp:

“Đó là sao Uranus, cưng à.”

Ron hỏi:

“Con dòm cái sao Uranus một cái có được không?”

Thật là xui xẻo, giáo sư Trelawney nghe thấy, và có lẽ vì vậy mà cuối buổi học, cô cho tụi nó một đống nhiều thật nhiều bài tập về nhà.

Cô nói cấm cản, nghe lại giống giáo sư McGonagall nhiều hơn là giống cô hàng ngày vốn nhẹ nhàng, mơ màng:

“Một bản phân tích chi tiết về việc cách vận động của thiên hà sẽ ảnh hưởng tới các trò trong tháng tới

ra sao, nhớ đối chiếu biểu đồ của chính các trò. Ta muốn thứ Hai tới phải nộp bài rồi đó, đừng có viện cớ này nọ!”

“Bà già dở hơi tội nghiệp. Bài này phải mất hết hai ngày cuối tuần, sẽ...”

Ron nói cay đắng khi nhập vào đám đông đi xuống cầu thang, trở về Đại sảnh và ăn tối.

Hermione đã bắt kịp tụi nó, vui vẻ nói:

“Nhiều bài tập quá hả? Giáo sư Vector không cho tụi này bài nào!”

Ron quạu quọ:

“Tốt, hoan hô giáo sư Vector.”

Tụi nó tới được tiền sảnh, lúc đó đã đặc người đứng sắp hàng chờ ăn tối. Tụi nhỏ vừa mới nhập vào cuối hàng thì một giọng nói oang oang vang lên phía sau:

“Weasley! Ê, Weasley!”

Harry, Ron và Hermione quay lại. Malfoy, Crabbe, Goyle đang đứng đó, đứa nào đứa nấy trông đều có vẻ đang khoái chí chuyện gì đó.

Ron nói cộc lốc.

“Gì?”

“Ba mày trên báo nè, Weasley!”

Malfoy nói, tay khua một tờ Nhật báo Tiên tri. Nó nói rất to, sao cho tất cả cái tiền sảnh đông nghịt này phải nghe thấy.

“Nghe đây!”

THÊM NHỮNG SAI LẦM Ở BỘ PHÁP THUẬT

Có vẻ như những rắc rối ở Bộ Pháp Thuật vẫn chưa đến hồi kết thúc, Rita Skeeter – đặc phái viên của bốn báo, cho biết.

Vừa mới bị khiển trách vì việc kiểm soát đám đông quá kém trong Cúp Quidditch, và vẫn chưa thể giải thích được việc mất tích của một trong những phù thủy của mình, Bộ đã lại nhúng sâu hơn vào một vụ rắc rối mới toanh ngày hôm qua, gây ra bởi trò hề của Arnold Weasley, thuộc Sở Dùng sai chế tác Muggle.

Malfoy ngẩng lên, reo to:

“Tưởng tượng nổi không, Weasley, đến tên ông mà người ta còn không viết đúng nổi. Vậy gần như ông là người không có giá trị gì hết rồi, phải không mày?”

Ai nấy trong tiền sảnh đều giương tai lắng nghe. Malfoy giương tờ báo lên với vẻ điệu dàng và đọc tiếp:

Arnold Weasley, người đã từng bị phạt vì đã sở hữu một chiếc xe bay cách đây hai năm, hôm qua lại vừa mới dính vào một cuộc ẩu đả với những người Muggle giữ gìn pháp luật (“Cảnh sát”) vì chuyện mấy cái thùng rác cực kỳ hiệu chiến. Ông Weasley trước đó hình như đã vội chạy đến hỗ trợ cho Moody Mắt-Điên, một cựu thần Ánh Sáng lớn tuổi của Bộ, đã về hưu khi không còn phân biệt nổi giữa một cái bắt tay lương thiện với một vụ mưu sát. Ngay khi đến ngôi nhà được canh gác nặng nề của ông Moody, ông Weasley đã phát hiện ra, không có gì ngạc nhiên, rằng ông Moody một lần nữa đã dựng nên báo động giả. Ông Weasley buộc phải chình lại vài ký ức trước khi thoát được khỏi đám cảnh sát, nhưng ông đã từ chối trả lời các câu hỏi của Nhật báo Tiên tri về việc vì sao ông lại lôi Bộ vào một màn thiếu phẩm cách và xấu hổ đến như vậy.

Malfoy nói, lật tờ báo và giơ lên:

“Có hình nữa nè, Weasley! Một tấm hình chụp ba má mày đứng bên ngoài căn nhà, nếu mày gọi đó là cái nhà! Má mày mà giám được vài ký thì bả mừng lắm, phải không mày?”

Ron run bắn lên vì giận dữ. Mọi người đều đang nhìn nó chăm chăm.

Harry nói:

“Đồ nhãi Malfoy! Đi thôi, Ron...”

Malfoy cười nhạo:

“Ồ, mày ở nhà nó hè vừa rồi phải không Potter? Kể tao nghe coi, phải má nó mập như heo không, hay chỉ tại cái hình thôi?”

Cả Harry và Hermione cùng nắm lấy đuôi áo Ron để ngăn nó nhảy xổ vào Malfoy. Harry nói:

“Mày biết má mày làm sao không Malfoy? Cái vẻ mặt của bả như thể có nguyên một đồng phân ngay dưới mũi bả vậy. Bộ lúc nào trông bả cũng vậy, hay chỉ vì lúc đó có mày bên cạnh?”

Bộ mặt nhợt nhạt củ Malfoy hơi ửng đỏ:

“Đừng có liều mạng xúc phạm má tao, Potter.”

“Câm cái mồm heo của mày lại đi!”

Harry nói và quay đi.

BANG!

Nhiều người thét lên. Harry cảm thấy có vật gì trắng lóa, nóng bỏng lướt ngang mặt nó. Nó thò tay vào túi áo tìm cây đũa phép, nhưng trước khi sờ thấy cây đũa, nó nghe thêm một tiếng BANG thứ hai, và một tiếng gầm vang dội cả tiền sảnh.

“Ồ KHÔNG, KHÔNG ĐÂU, CẬU NHỎ!”

Harry xoay ngang. Giáo sư Moody đang khập khiễng bước xuống trên cái cầu thang đá cẩm thạch. Cây đũa phép của ông chồm ra ngoài và đang chĩa thẳng vào một con chồn hương trắng toát, nó đứng run rẩy trên sàn lát đá, đúng ngay chỗ Malfoy vừa mới đứng.

Một sự im lặng kinh hoàng trong tiền sảnh. Không ai, trừ Moody, dám nhúc nhích đến một bước. Moody quay qua nhìn Harry, hay ít nhất, con mắt bình thường của ông nhìn Harry, còn con mắt kia đang nhìn ra phía sau gáy ông.

“Nó đánh trò hả?”

Moody gầm gừ. Giọng ông trầm và nhỏ.

“Không, sém thôi ạ!”

Chợt Moody hét lên:

“ĐỂ YÊN ĐÓ!”

Harry ngơ ngác hỏi:

“Để... cái gì?”

“Không phải trò... thằng kia!”

Moody gầm lên, hất ngón tay cái qua vai, chỉ về hướng Crabbe, thằng này đã gần như hóa đá, tính nhặt con chồn hương lên. Có vẻ như con mắt đảo tròn của Moody có thể phép thuật và có thể nhìn ra phía sau lưng.

Moody bắt đầu bước khập khiễng về phía Crabbe, Goyle và con chồn hương, con này kêu lên the thé rồi bỏ chạy về hướng hầm ngục.

Moody gầm lên:

“Ta không nghĩ vậy đâu!”

Rồi chĩa cây đũa phép vào con chồn hương lần nữa. Con chồn bay lên trời chừng ba mét, rơi xuống sàn cái “bịch”, rồi lại nảy lên một lần nữa.

“Ta không thích cái trò tấn công khi người ta quay lưng đi.”

Moody gừ gào trong khi con chồn hương nảy lên càng lúc càng cao, kêu thét lên vì đau đớn:

“Làm toàn việc thối ta, hèn hạ, cặn bã...”

Con chồn hương bay vèo trong không trung, chân và đuôi quơ quào bất lực.

“Đừng – có – bao – giờ - làm – vậy – nữa – nghe – chưa!”

Moody nhấn từng chữ trong khi con chồn hương rơi ịch xuống sàn đá rồi lại nảy lên thêm.

Chợt một giọng nói sừng sốt vang lên:

“Giáo sư Moody!”

Giáo sư McGonagall đang bước xuống trên chiếc cầu thang đá, tay bà đầy những sách.

“Chào giáo sư McGonagall.”

Moody vừa nói, giọng bình tĩnh, vừa làm cho con chồn nảy lên cao hơn.

“Anh... anh làm gì đó?”

Giáo sư McGonagall hỏi, mắt bà dõi theo con chồn hương nảy lên nảy xuống trong không khí.

“Dạy.” Moody đáp.

Giáo sư McGonagall thét lên, chồng sách rớt khỏi tay bà:

“Dạy... Anh Moody, bộ đó là học trò sao?”

“Đúng.”

“Không!”

Giáo sư McGonagall hét to, vừa chạy vội xuống thang, vừa rút ra cây đũa phép. Một lúc saum kèm theo một tiếng nổ “bụp”, Malfoy hiện ra trở lại, nằm thành một đồng trên sàn, mớ tóc vàng óng chẹp nhẹphủ đầy gương mặt bây giờ đã đỏ kếp. Nó gượng đứng lên, cau có.

Giáo sư McGonagall nói yếu ớt:

“Anh Moody, tụi tôi không bao giờ lấy phép Biến làm hình phạt cả! Chắc giáo sư Dumbledore có nói với anh điều đó chứ?”

Moody vừa đáp vừa gãi cằm ơ hờ:

“Hình như có nói... ừ. Nhưng thiết nghĩ một cú sốc tốt đúng lúc...”

“Tụi tôi dùng phạt cấm túc, Moody! Hoặc nói với giáo viên chủ nhiệm Nhà của đứa học trò phạm lỗi.”

Moody nói, nhìn chăm chăm Malfoy đầy ghét bỏ:

“Kỳ sau tôi sẽ làm vậy.”

Malfoy, ngược đôi mắt xanh nhợt vẫn còn ngấn nước mắt vì đau và nhục lên nhìn Moody với vẻ hiểm ác, miệng lẩm bẩm điều gì đó mà nghe được chắc chắn nhất là từ “ba tao”.

“Ồ, vậy á?”

Moody nói lặng lẽ, khập khiễng đi tới vài bước, tiếng lạch cạch của cái chân gỗ vang lên trong tiền sảnh:

“Ừ, nhóc, ta biết ba mi từ xưa... Chắc mi nói với ông là Moody đang theo sát con trai ông... mi cứ méc là ta nói vậy đi... Còn bây giờ, giáo viên chủ nhiệm Nhà của mi là thầy Snape phải không hả?”

“Đúng!” Malfoy phẫn uất, đáp.

Moody găm gù:

“Lại thêm một bạn cũ... Ta đã đợi có ngày được tán dóc với ông bạn giá Snape ... Nào, nhóc...”

Và ông xốc nách Malfoy, đẩy nó đi về hướng hầm ngục.

Giáo sư McGonagall nhìn theo họ chăm chăm một cách lo âu mất một lúc, rồi bà vẩy cây đũa phép vào đồng sách rơi, làm chúng bay vút lên trở lại vào cánh tay bà.

Vài phút sau đó, khi đã ngồi vào bàn nhà Gryffindor, vây quanh là tiếng bàn tán đầy hào hứng về chuyện vừa mới xảy ra. Ron lặng lẽ nói với Harry và Hermione:

“Đừng có nói chuyện với mình!”

Hermione ngạc nhiên, hỏi:

“Sao không?”

“Tại mình muốn gắn nó vào trong bộ nhớ của mình mãi mãi.”

Ron nói, mắt nhắm lại và một vẻ hưng phấn hiện lên trên mặt nó:

“Draco Malfoy, cái con chồn hương này từng từng kỳ lạ...”

Harry và Hermione cùng cười ha ha, và Hermione bắt đầu phân phối món thịt bò hầm vào đĩa từng đĩa. Cô bé nói:

“Ổng dám làm thằng Malfoy bị thương thật chứ! Còn hên là có giáo sư McGonagall ngăn lại...”

Ron hét lên giận dữ, mắt trợn trừng, cúi gằm:

“Hermione! Bỏ đang làm hỏng giây phút đẹp nhất của đời mình!”

Hermione gây ra một âm thanh nóng nảy và lại bắt đầu ăn hết ga.

Harry nhìn cô bé:

“Đừng có nói với mình là bỏ sắp đi thư viện tối nay đó nhé!”

Hermione nói chắc nịch:

“Đi chứ! Cả đồng việc phải làm.”

“Nhưng bỏ nói giáo sư Vector...”

“Không phải bài tập.”

Hermione đáp. Chỉ trong vòng năm phút, cô bé đã vét sạch cái đĩa của mình và đi mất. Cô vừa mới đi là Fred Weasley vào thế chỗ ngay. Nó nói:

“Trời, Moody! Ổng ngẫu cỡ nào?”

“Quá cỡ ngẫu!” George nói, kéo ghế ngồi xuống đối diện Fred.

“Siêu ngẫu!” Lee Jordan, bạn thân của hai đứa sinh đôi, vừa nói vừa trườn xuống ngồi kế bên George. Nó thông báo với Harry và Ron:

“Chiều nay tụi này có giờ của thầy.”

Harry háo hức:

“Buổi học ra sao?”

Fred, George và Lee trao đổi với nhau những cái nhìn đầy ý nghĩa.

“Chưa từng học buổi nào giống vậy.” Fred nói.

“Thầy rành lắm, nhỏ ơ!” Lee nói.

“Rành cái gì?” Ron chồm người ra trước, hỏi.

“Rành làm cái đó thì phải làm ra sao.” George nói đầy ẩn tượng.

“Làm cái gì?” Harry nói

“Chống lại Nghệ thuật Hắc ám.” Fred đáp

“Cái gì ổng cũng nếm mùi hết rồi.” George thêm vào.

“Tuyệt cú!” Lee nói.

Ron lục trong túi ra cái thời khóa biểu:

“Tối thứ năm tụi này mới có giờ thầy!” Nó thất vọng, nói.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Những Lời Nguyên Không Thể Tha Thứ

Hai ngày sau đó trôi qua không có chuyện gì đáng kể, nếu không tính tới vụ Neville nung chảy mất cái vạc thứ sáu của nó trong giờ Độc dược. Giáo sư Snape, dường như đã đạt tới một trình độ hận thù mới sau một mùa hè, bắt Neville phạt cấm túc, và Neville trở về từ buổi phạt trong tình trạng suy sụp thần kinh, do bị bắt mọi ruột cả một thùng tô nô đầy cóc có sừng.

Ron nói với Harry khi tụi nó đứng ngó Hermione đang chỉ cho Neville cách dùng bùa Cọ rửa để chùi sạch mớ ruột cóc bám trong móng tay:

“Bồ có biết tại sao thầy Snape lại điên cuồng vậy không?”

“Biết. Tại thầy Moody.” Harry đáp.

Chuyện mà ai ai cũng biết là thầy Snape thật lòng muốn được dạy môn Nghệ thuật Hắc ám, và giờ thì thầy đã thất bại trong cuộc chạy đua cho năm thứ tư. Thầy Snape ghét tất cả các giáo viên dạy môn Nghệ thuật Hắc ám trước đó, và để lộ sự ghét bỏ đó ra cho biết. Nhưng thật đáng ngạc nhiên, thầy có vẻ thận trọng khi biểu lộ sự oán thù với Moody Mắt-Điên. Quả thực, lần nào Harry thấy hai người đó ở cạnh nhau – trong giờ ăn, hay trong hành lang – nó đều có cảm tưởng rõ ràng là thầy Snape tránh nhìn vào mắt Moody, dù là con mắt thường hay là con mắt phép.

Harry trầm ngâm:

“Bồ biết không, mình nghĩ là thầy Snape hơi ớn thầy Moody.”

Ron nói, mắt mơ màng:

“Thử tưởng tượng thầy Moody biến thầy Snape thành con cóc có sừng hả, rồi tung ống lên vòng vòng quanh cái hầm của ông...”

Bọn học trò năm tư nhà Gryffindor quá trông chờ buổi học đầu tiên của thầy Moody, đến nỗi vào thứ Năm, tụi nó kéo tới lớp thật sớm từ giờ ăn trưa, xếp thành hàng trước phòng học trước khi chuông reng. Người duy nhất không có ở đó là Hermione, cô bé chỉ quay về vừa sít giờ vào học.

“Nãy giờ ở...”

“Thư viện.” Harry kết thúc câu nói giùm Hermione: “Nào, lẹ lẹ giùm đi, không là không có chỗ ngon mà ngồi..”

Ba đứa vội vã chiếm ba cái ghế ngay trước bàn giáo viên, lấy ra cuốn: Thế lực Hắc Ám – Hướng dẫn tự vệ, và chờ, yên lặng một cách bất thường. Chẳng bao lâu sau, tụi nó nghe tiếng bước chân lạch cạch không lẫn vào đâu được của thầy Moody dọc hành lang, rồi thầy bước vào lớp, nhìn vừa lạ lùng vừa đáng sợ hơn bao giờ hết. Và tụi nó vừa mới thấy một bàn chân gỗ đầy móng vuốt của thầy thò ra dưới vạt áo chùng.

Vừa đi lộp cộp về bàn và ngồi xuống, thầy vừa gầm gừ:

“Mấy trò dẹp cái đó qua một bên. Mấy cuốn sách đó... Không cần tới đâu.”

Tụi nhỏ bỏ sách vô lại trong cặp. Ron trông phẫn khích ra mặt.

Thầy Moody lấy ra một tờ danh sách, lắc cho cái bờm tóc muối tiêu rũ ra khỏi khuôn mặt méo mó và đầy sẹo, rồi bắt đầu điểm danh. Con mắt bình thường của thầy từ từ dò theo danh sách, trong khi con mắt phép cứ xoay tròn tròn, dán chặt vào từng đứa học trò mỗi khi nó trả lời.

“Rồi xong.” Thầy nói, khi đứa cuối cùng hô có mặt.

“Tôi có nhận được thư của thầy Lupin về lớp này. Có vẻ như các trò đã có kiến thức khá hoàn thiện về cách xử lý mấy sinh vật Hắc ám... Các trò đã biết xử tụi Ông Kẹ, ma đấm lầy, thủy quái, ma da, và cả người sói, đúng không?”

Cả lớp rào rào đồng ý.

“Nhưng các trò còn kém – rất kém – trong việc xử lý mấy lời nguyền. Cho nên tôi tới đây là để nâng cấp trò lên trình độ tiêu chuẩn những gì mà các phù thủy có thể làm với nhau. Tôi có được một năm để dạy các trò cách đối phó với Hắc ám..”

Ron thốt lên:

“Sao, thầy không ở lại à?”

Con mắt phép của thầy Moody đảo vòng, chăm chăm nhìn Ron. Ron trông đã cực kỳ khiếp vía. Nhưng một lát sau, thầy Moody mỉm cười – lần đầu tiên Harry thấy thầy làm như vậy. Hậu quả là gương mặt chẳng chịt sẹo của thầy trông càng co rúm và vằn vện chưa từng thấy, nhưng tuy vậy, nhìn thấy thầy làm một việc thân thiện như nụ cười vừa nãy cũng là hay lắm rồi. Ron thật là nhẹ cả người.

“Trò là con trai của Arthur Weasley, hả? Cha trò đã kéo tôi ra khỏi một vụ kẹt cách đây mấy hôm... Ừ, tôi chỉ ở lại đây một năm. Sự giúp đỡ đặc biệt dành cho cụ Dumbledore ... Một năm, rồi trở lại đời sống

hưu lạng lẽ của mình.”

Thầy Moody cười khô khan, rồi vỗ hai bàn tay gân guốc vào nhau:

“Rồi... vào vấn đề. Những lời nguyền. Lời nguyền có nhiều dạng, nhiều mức độ mạnh yếu. Hiện nay, theo Bộ Pháp Thuật, tôi chỉ nên dạy cho các trò cách phản nguyền và dừng ở đó thôi. Bộ cho là tôi không nên diễn cho các trò coi những lời nguyền Hắc ám bất hợp pháp, cho đến khi các trò lên năm thứ sáu. Bộ cho là tới chừng đó các trò mới đủ lớn để mà đối phó với chuyện đó. Nhưng giáo sư Dumbledore có một cái nhìn cao hơn về thần kinh các trò, cụ nghĩ rằng các trò có thể đối đầu được, và tôi cũng nói, các trò càng sớm biết được mình phải đương đầu với cái gì càng tốt chừng nấy. Nhưng làm sao có thể tự vệ, chống lại một cái gì đó trong khi các trò chưa thấy mặt mũi nó bao giờ? Một phù thủy sắp tung một lời nguyền bất hợp pháp vào trò sẽ không bao giờ nói cho trò biết người ấy sắp làm gì. Vị ấy sẽ không làm việc ấy một cách dễ thương, lịch lãm với cái mặt trò. Do đó, các trò cần được chuẩn bị. Các trò cần cảnh giác và thận trọng. Trò cần bỏ cái đó qua một bên, thừa cô Brown, trong lúc tôi đang nói.”

Lavender giật bản mình, và đỏ bừng mặt. Nó đang cho Parvati coi nguyên lá số tử vi của mình trong học bản. Rõ ràng là con mắt thần của Moody có thể nhìn xuyên qua gỗ đặc, cũng như có thể nhìn thấu ra sau lưng.

“Vậy... có ai trong các trò biết những lời nguyền nào bị luật phù thủy phạt nặng nhất không?”

Mấy cánh tay nhập ngừng đưa lên, có cả tay Ron và Hermione. Moody chỉ vào Ron, mặc dù con mắt phép của thầy vẫn dán vào Lavender.

Ron ngập ngừng:

“Ơ... Ba có kể cho con nghe về một... Cái đó có phải kêu là lời nguyền Độc tài không, hay cái gì ạ?”

“À, phải.” Thầy Moody tán đồng. “Ba trò chắc là phải biết rõ lời nguyền đó rồi. Có lần đã gây cho Bộ cả đồng rắc rối, cái lời nguyền Độc đoán đó.”

Thầy Moody nặng nề bước đi khắp khiêng, mở cái ngăn kéo bàn, lấy ra một cái hũ thủy tinh. Ba con nhện đen bụi xự đang hấp tấp chạy vòng quanh bên trong. Harry cảm thấy Ron hơi thụt lại ngồi sát vào nó – Ron vẫn ghét nhện nhện.

Thầy Moody thò tay vào trong hũ, bắt ra một con nhện, bỏ nó vô trong lòng bàn tay để cả lớp đều trông thấy. Rồi thầy chìa cây đũa phép vào con nhện và lẩm nhẩm:

“Độc đoán!”

Con nhện nhảy khỏi bàn tay thầy Moody trên một sợi tơ và bắt đầu đánh mình tới trước, ra sau như thể đang ở trên một cái xà đu. Nó duỗi những cái chân ra một cách cứng nhắc, rồi quật ngược ra sau, làm đứt

sợi tơ, và đập xuống mặt bàn, ở đó nó bắt đầu nhào lộn trên mấy căng chân theo vòng tròn. Thầy Moody vẩy mạnh cây đũa phép, và con nhện đứng lên trên hai chân sau, bắt đầu thực hiện cái mà không thể nhào vào đâu được là một bài nhảy dặm chân.

Mọi người cười ha ha – tất cả mọi người, ngoại trừ Moody.

Thầy gầm lên:

“Bộ các trò thấy vui lắm hả? Các trò cũng thích, phải không, nếu tôi làm điều đó với chính các trò?”

Tiếng cười tắt lịm ngay lập tức.

Con nhện cuộc người tròn vo và bắt đầu lăn qua lăn lại. Thầy Moody lặng lẽ nói:

“Kiểm soát toàn bộ. Tôi có thể làm cho nó nhảy ra ngoài cửa sổ, tự nhấn chìm mình, tự ném mình xuống cổ họng của mấy trò...”

Ron bất giác rùng mình một cái.

“Nhiều năm về trước, đã có nhiều nam, nữ phù thủy bị điều khiển bằng lời nguyền Độc đoán.”

Harry biết thầy Moody đang nói về những ngày mà Voldemort thu tóm toàn bộ quyền lực.

“Có việc cho Bộ làm, họ phải cố lọc ra ai đã hành động là do bị ép buộc, và ai đã hành động tự do theo ý muốn của mình... Có thể chống lại lời nguyền Độc đoán, và tôi sẽ dạy các trò cách làm, nhưng nó đòi hỏi một cá tính mạnh thật sự, và điều đó không phải ai cũng có. Tốt nhất là hãy tránh đụng phải lời nguyền đó nếu có thể tránh được. PHẢI THƯỜNG XUYÊN CẢNH GIÁC!”

Thầy gầm lên, và cả lớp giật bắn mình.

Thầy Moody nhặt con nhện nhào lộn lên và ném nó trở vào trong cái hũ.

“Còn ai biết lời nguyền nào khác? Một lời nguyền bất hợp pháp khác?”

Bàn tay Hermione lại phóng vèo lên không, và Harry hơi ngạc nhiên thấy cánh tay Neville cũng vậy. Lớp học duy nhất mà Neville thường hay xung phong là Dược thảo học, đó là môn học dễ dàng nhất đối với nó. Neville có vẻ cũng ngạc nhiên về sự táo gan của chính mình.

“Sao? “thầy Moody nói, con mắt phép của thầy đảo về dán lên Neville.

Neville nói nhỏ xiu nhưng rành mạch:

“Có một lời nguyền... lời nguyền Hành hạ.”

Thầy Moody nhìn Neville chăm chú, lần này bằng cả hai con mắt:

“Tên con là Longbottom.”

Rồi con mắt phép của thầy xà xuống dò cuốn sổ lại lần nữa.

Neville căng thẳng gật đầu, nhưng thầy Moody không hỏi gì thêm. Quay lưng lại trước cả lớp, thầy thò tay vào hũ lấy ra con nhện kế tiếp và đặt nó lên mặt bàn. Con nhện đứng đó bất động, rõ ràng quá sợ hãi mà không dám cất bước.

“Lời nguyện hành hạ. Phải làm cho bụi ra một chút cho mấy trò năm được khái niệm.”

Thầy nói rồi chĩa cây đũa phép vào con nhện, hô:

“Engorgio!” (có nghĩa là: “Phồng lên!”)

Con nhện phồng lên. Giờ đã to hơn cả một con nhện lông. Không thèm che giấu nữa, Ron đẩy cái ghế mình lùi ra sau, càng xa cái bàn của thầy Moody càng tốt.

Thầy Moody giơ đũa lên lần nữa, chĩa vào con nhện, và thì thào:

“Crucio!” (Có nghĩa là: “Tra tấn!”)

Ngay lập tức, mấy ai căng con nhện quắp chặt vào thân, nó lăn lộn và bắt đầu co giật hãi hùng, đáng từ bên này sang bên kia. Không có âm thanh nào phát ra từ con nhện, nhưng Harry chắc rằng nếu con nhện có thể phát ra tiếng kêu, thì tiếng đó ắt phải là tiếng la hét. Thầy Moody không dời cây đũa phép đi, và con nhện bắt đầu run lắc, co giật càng lúc càng dữ dội.

Hermione kêu the thé:

“Ngừng lại!”

Harry quay sang nhìn Hermione. Cô bé đang nhìn, nhưng không phải nhìn con nhện, mà là Neville; và Harry, dõi theo mắt Hermione, thấy hai bàn tay Neville bấu chặt lên cái bàn đằng trước, những lông tay trắng bệch, mắt nó mở trừng đầy kinh hoàng.

Thầy Moody giơ cây đũa phép. Mấy cái chân nhện duỗi ra, nhưng rồi nó lại tiếp tục co giật.

“Reducio!” (Có nghĩa là: “Teo lại!”)

Thầy Moody thì thào, và con nhện teo về đúng kích thước. Thầy thả nó vào lại trong hũ, nói êm ái:

“Đau đớn. Chẳng cần đồ kẹp móng hay dao, các trò cũng có thể hành hạ ai đó được nếu thực hiện lời

nguyên Hành hạ... Đây cũng là một lời nguyên khá phổ biến một thời.”

“Rồi... còn ai biết cái gì khác không?”

Harry nhìn quanh. Cứ nhìn mắt mọi người, nó cũng đoán ra tất cả đều đang đoán xem cái gì sẽ xảy ra cho con nhện cuối cùng. Cánh tay Hermione khẽ lắc, rồi, cô bé giơ lên trời, lần thứ ba.

“Sao?”

Thầy Moody nhìn cô bé.

Hermione thì thầm:

“Avada Kedavra.”

Vài đứa trong lớp khó chịu nhìn Hermione, trong đó có Ron.

Thầy Moody nói, một nụ cười nhẹ vắn cái miệng thầy méo xệch:

“A! Vâng, cái cuối cùng và là cái xấu nhất. Avada Kedavra – lời nguyên Giết chóc.”

Thầy thò cây đũa phép vào trong cái hũ thủy tinh, và dường như cũng biết là chuyện gì sắp xảy ra, con nhện nhện thứ ba cuống cuống chạy như điên quanh đáy hũ, cố lần cho được mấy ngón tay của thầy Moody, nhưng thầy tóm nó lại, đặt nó lên trên bàn. Con nhện lại bắt đầu chạy như phát khùng trên mặt gỗ.

Thầy Moody giơ cây đũa phép, và Harry bỗng nhiên thấy rừng mình như gặp diêm báo trước.

Thầy rống lên:

“Avada Kedavra!”

Một tia chớp xanh đến lóa mắt kèm theo một âm thanh rào rào, như thể có một cái gì đó bao la, vô hình đang bay vút trên không – con nhện ngay lập tức té ngửa ra, không vết tích, nhưng không thể nào nhằm được, đã chết. Nhiều đứa con gái khóc thút thít, Ron té ngửa ra sau và gần như rớt xuống khỏi ghế khi con nhện trượt về phía nó.

Thầy Moody gạt con nhện chết trên bàn rơi xuống sàn rồi trầm tĩnh nói:

“Không đẹp chút nào. Không dễ chịu chút nào. Không có cả tới phản nguyên. Không cách gì ngăn được. Từ xưa tới nay chỉ có một người sống sót được với nó, và người ấy đang ngồi ngay trước mặt tôi.”

Harry cảm thấy mặt nó đỏ bừng lên khi mắt thầy Moody (cả hai con mắt) đều nhìn vào nó. Nó cảm giác mọi người chung quanh cũng nhìn nó. Harry nhìn chăm chăm vào tấm bảng trống như thể bị tấm bảng thôi

miên, nhưng thực sự nó chẳng thấy gì cả...

Vậy ba mẹ nó đã chết như vậy sao... giống hệt như con nhện đó? Họ cũng chết mà không một vết tích, chết một cách không rõ ràng như vậy sao? Họ cũng đơn giản chỉ nhìn thấy tia chớp xanh và nghe tiếng cái chết đang lao tới thật nhanh, trước khi sự sống bị quét ra khỏi thân thể họ sao?

Trong suốt ba năm qua, Harry đã dựng đi dựng lại cái chết của ba má mình, kể từ khi nó phát hiện ra họ đã bị giết, kể từ khi nó phát hiện ra chuyện gì đã xảy ra đêm ấy. Đuôi Trùn phản bội chỉ chỗ ẩn náu của ba má Harry cho Voldemort, hắn đã đến tìm họ trong túp lều tranh. Harry đã tưởng tượng Voldemort đã giết ba mình trước ra sao, James Potter đã chống đỡ hắn như thế nào, trong khi ông kêu thét vợ ấm Harry mà chạy đi... Voldemort hăm dọa Lily Potter, nói bà đứng qua một bên để hắn giết Harry ... Harry tưởng tượng ra bà đã van xin hắn giết mình thế mạng và quyết không chịu ngừng che thân cho thằng con bé bỏng... và Voldemort đã giết nốt bà, trước khi chĩa cây đũa phép vô Harry ...

Harry biết rõ tất cả những chi tiết này vì nó đã nghe lại được những tiếng kêu của ba má nó, trong lúc nó chống đỡ với những tên giám ngục vào năm rồi. Đó chính là năng lực khủng khiếp của tội giám ngục ép nạn nhân của chúng phải sống lại những ký ức đen tối nhất trong đời, làm họ chết chìm, cạn lực, trong nỗi tuyệt vọng của chính họ...

Thầy Moody lại nói, nhưng với Harry nghe như từ nơi nào xa thăm thẳm. Bằng một nỗ lực khổng lồ, nó kéo mình quay trở lại với hiện tại và lắng nghe xem thầy đang nói gì.

“Avada Kedavra là một lời nguyền cần phải có đằng sau nó một pháp thuật cao cường – các trò bây giờ có rút hết đũa phép ra, cùng chĩa vào tôi mà đọc thần chú, thì tôi ngờ rằng cùng lắm chỉ làm tôi chảy được tí máu cam. Nhưng không sao. Tôi đến đây đây phải để dạy các trò cách thực hiện lời nguyền đó.”

“Nào, nếu không có phản nguyền, vậy tại sao tôi lại cho các trò coi nó? Bởi vì các trò phải biết về nó. Các trò phải biết cái tệ hại nhất là cái gì. Các trò không ai muốn thấy mình rơi vào hoàn cảnh phải đối mặt với nó. Vậy HÃY THƯỜNG XUYÊN CẢNH GIÁC.”

Thầy gầm lên, và cả lớp lại giật nảy mình.

“Bây giờ... ba lời nguyền kia - Avada Kedavra, Độc đoán, và Hành hạ - được gọi là những Lời nguyền Không thể Tha thứ. Chỉ cần áp dụng một trong ba lời nguyền vào một con người là lãnh đủ mãi đời trong ngục Azkaban. Đó là cái mà tôi phải dạy cho các trò chống chọi. Các trò cần được chuẩn bị. Các trò cần được trang bị. Nhưng hơn tất thảy, các trò cần thường xuyên cảnh giác, không ngừng cảnh giác. Lấy viết lông ngỗng ra nào... chép lại câu đó...”

Tội nhỏ dành phần còn lại của tiết học để chép các ghi chú về Những Lời nguyền Không thể Tha thứ. Không ai nói gì cho tới lúc chuông reng, nhưng ngay khi thầy Moody cho lớp giải tán và rời phòng học, một dòng thác bàn tán liên bùng vỡ. Hầu hết bọn học trò đều bàn tán về những lời nguyền với vẻ sợ hãi –

“Bồ thấy nó co giật không?”, “... khi thầy giết nó đó... chưa tới nửa tích tắc!”

Harry nghĩ bụng, tại nó bàn về buổi học như là bàn về một buổi biểu diễn ngoạn mục nào đó không bằng. Nhưng nó thấy chẳng có gì là giải trí ở đây – và Hermione cũng vậy.

“Lẹ lên!” Cô bé căng thẳng nói với Harry và Ron.

Ron hỏi:

“Không phải tới cái thư viện chết tiệt đó nữa chứ?”

Hermione trả lời cộc lốc, chỉ tay vào hành lang bên:

“Không. Coi kìa, Neville!”

Neville đang đứng một mình, ngay giữa lối đi, nhìn chăm chăm vào bức tường đá đối diện, đôi mắt mở to kinh hãi như khi nó nhìn thầy Moody trình diễn lời nguyền Hành hạ.

“Neville à!” Hermione dịu dàng gọi.

Neville nhìn quanh.

“Ồ, chào.” Giọng cậu bé cao hơn ngày thường rất nhiều. “Bài học hay quá hả? Mình đang nghĩ tối nay được ăn gì, mình... mình đói gần chết, mấy bồ đói bụng không?”

“Neville, bồ không sao chứ?” Hermione hỏi.

Neville lắp bắp, giọng vẫn cao vút bất thường:

“Ồ không, mình khỏe mà, bữa ăn tối thật là thú vị... mình muốn nói bài học... tối nay ăn gì vậy?”

Ron nhìn Harry thẳng thốt.

“Neville, có gì...?”

Nhưng đằng sau lưng chúng bỗng vang lên âm thanh lốc cốc kỳ dị, và tụi nhỏ thấy giáo sư Moody đang khập khiễng tiến về phía chúng. Cả bốn đứa lặng bật, sợ hãi nhìn thầy, nhưng khi thầy cất tiếng, giọng gầm gừ của thầy nghe trầm hơn, nhẹ nhàng hơn là mọi khi chúng vẫn nghe.

Thầy nói với Neville:

“Ồn cả chứ, con trai? Sao con không lên văn phòng thầy? Đi nào... thầy trò mình làm chén trà...”

Neville nhìn càng kinh hãi trước viễn cảnh nhấm nháp trà với thầy Moody. Nó không nói được, không

đi được. Thầy Moody quay con mắt phép về phía Harry:

“Trò không sao chứ hả, Potter?”

“Dạ, không,” Harry đáp, khá bướng bỉnh.

Con mắt xanh da trời của thầy Moody đảo nhẹ nhẹ trong hốc mắt khi quan sát Harry. Rồi thầy nói:

“Con cần phải biết. Có thể điều đó là tàn nhẫn, nhưng con phải biết. Không giả bộ được... thôi... đi nào, Longbottom, thầy có mấy cuốn sách mà có thể con sẽ thích.”

Neville van nài nhìn Harry, Ron và Hermione, nhưng ba đứa không nói gì, cho nên Neville không còn lựa chọn nào khác là đành để cho thầy Moody giải đi, với một bàn tay gân guốc của thầy đặt trên vai nó.

“Này là sao đây?” Ron hỏi khi nhìn theo Neville cùng thầy Moody quẹo ở góc đường.

“Không biết.” Hermione trầm ngâm đáp.

“Học thế mới là học, hả?”

Ron nói với Harry khi hai đứa đi vào Đại sảnh đường.

“Anh Fred với anh George nói đúng, phải không? THầy Moody đúng là rành công việc hả? Lúc thầy làm Avada Kedavra rồi cái cách con nhện lặn ra chết, làm cho nó nghèo thiệt đúng điệu...”

Nhưng Ron thột nhiên im bật đi nhìn mặt Harry, và nó không nói nữa cho tới khi tụi nó vào được Đại sảnh, Lúc đó nó bảo nó nghĩ hai thằng nên bắt tay vào làm bài tiên tri của giáo sư Trelawney tối nay đi là vừa, vì bài tập đó sẽ nộp hàng giờ đồng hồ.

Hermione không tham gia cuộc đấu láo của Harry và Ron trong suốt bữa ăn tối. Cô bé chỉ cầm củi ăn ngẫu nhiên, rồi rời phòng ăn chạy ngay đến thư viện. Harry và Ron đi bộ về tháp Gryffindor ; và Harry, suốt bữa ăn này giờ không nghĩ ngợi gì khác, giờ lại tự đưa đề tài Những lời Nguyên Không thể Tha thứ ra bàn.

“Liệu thầy Moody với cụ Dumbledore có bị rắc rối không nếu Bộ biết là tụi mình được coi mấy lời nguyên?” Harry hỏi khi tụi nó tới gần Bà Béo.

“Dám lắm chứ,” Ron nói. “Nhưng cụ Dumbledore vẫn hay làm mọi việc theo cách của cụ, còn Moody thì đã gặp rắc rối từ nhiều năm nay rồi kìa, mình nghĩ vậy. Cứ làm trước rồi tính sau, coi đồng thùm rác của thầy là biết. Ba lạp ba lếu.”

Bà Béo lẳng mình tới trước để lộ ra cái lỗ trên tấm chân dung, và tụi nó chui vào phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor, lúc này đang đông nghẹt và ẩm ỉ.

Harry hỏi:

“Làm bài Tiên tri chứ hả?”

“Ừ, chắc vậy.” Ron rên rì.

Tụi nó trèo lên phòng ngủ để kiểm sách và biểu đồ, thấy Neville trong đó có một mình, ngồi trên giường đọc sách. Trông nó đã bình an lại rất nhiều so với lúc tan lớp thầy Moody, mặc dù vẫn chưa trở lại bình thường hoàn toàn. Mắt thằng bé vẫn còn hoe hoe đỏ.

“Ồn không, Neville?” Harry hỏi.

“Ồ, ồn lắm,” Neville đáp. “Mình khỏe, cảm ơn bồ. đang đọc sách giáo sư Moody cho mình mượn...”

Nó chìa ra cuốn sách: Thực vật Thủy Sinh thần bí vùng Địa Trung Hải và Đặc tính của chúng:

“Rõ ràng là giáo sư Sprout nói cho giáo sư Moody là mình khá môn Được thảo học.”

Trong giọng nói của nó có mang chút tự hào mà trước đây Harry hiếm khi nào nghe ra.

“THầy nghĩ mình thích cuốn này.” Neville nói.

Harry nghĩ, kể cho Neville nghe những gì giáo sư Sprout đã nói là một cách tế nhị để làm cho Neville vui lên, bởi vì ít khi nào Neville được nghe ai khen là mình khá bất cứ cái gì. Hồi xưa giáo sư Lupin cũng hay làm như vậy.

Harry và Ron mang cuốn Vén màn Tương lai của mình xuống phòng sinh hoạt chung, kiếm một cái bàn, và bắt tay vào việc tiên đoán cho tháng tới. Đến một giờ sau, tụi nó cũng chỉ tiến được có chút xíu, mặc dù cái bàn đã bày bừa đầy những mẫu giấy da ghi chằng chịt các phép toán cùng các ký hiệu, còn óc của Harry thì mịt mù như thể bị cái lò sưởi của giáo sư Trelawney hun khói đầy.

Harry nhìn chăm chăm vào danh sách dài thòng các phép toán:

“Mình chẳng dò ra manh mối ý nghĩa của mấy cái quỷ này.”

Ron nói, tóc đã dựng đứng vì mấy ngón tay không ngừng vò đầu trong tuyệt vọng.”

“Bồ biết không, mình nghĩ cái trò này chỉ cần dựa vào món Đoán mò cổ lỗ sĩ là xong.”

“Cái gì? ... Bịa ra ấy hả?”

“Chứ sao,” Ron vừa nói vừa phui mới giấy vụn lộn xộn xuống khỏi bàn, nhúng cây viết vô bình mực, và bắt đầu viết, vừa viết vừa đọc:

“Thứ Hai tới, có lẽ tôi sẽ bị ho, đó là do sự giao hội giữa sao Hỏa và sao Mộc.”

Nó ngược nhìn Harry:

“Bồ biết cổ mà... cứ nhồi cả đồng đau thương vô là cổ khoái hết.”

“Rồi!” Harry đáp, vò nhàu bài làm lúc đầu và búng nó bay vòng qua đầu đám học trò năm thứ nhất đang tán dóc, chui tọt vô lò sưởi:

“Rồi... thứ Hai, tôi sẽ gặp nguy hiểm... bị ... ph... phỏng.”

“Đúng, bồ sẽ bị.” Ron nói u ám, “tụi mình sẽ gặp lại tụi Quái Tôm vào thứ Hai. Rồi, thứ Ba, tôi sẽ... ừm...”

“Mất một vật quý giá.” Harry tiếp lời, tay lật giở cuốn Vén màn Tương lai để tìm ý.

“Ý hay.” Ron nói, chép xuống ngay. “Bởi vì, ừm... sao Thủy. Sao bồ lại không bị một người mà bồ nghĩ là bạn đâm sau lưng đi!”

“Phải đó... chơi liên...” Harry nói, ghi vội vàng. “... bởi vì sao Kim ở cung thứ mười hai.”

“Và tới thứ tư, tôi nghĩ tôi sẽ gặp kết cục tệ hại nhất trong một trận đấu.”

“Áá, mình sắp thi đấu. Rồi, tôi sẽ thua cá độ.”

“Ừ, bồ sẽ cá là mình thắng cuộc há.”

Trong hàng giờ sau đó, chúng tiếp tục chế ra những lời tiên đoán (mà càng lúc càng bi thảm hơn), trong khi đó phòng sinh hoạt chung từ từ trống bốt, mọi người lục tục về phòng ngủ. Con Crookshanks lượn lờ quanh tụi nó, nhảy nhẹ nhàng lên một chiếc ghế trống, và nhìn Harry chăm chăm một cách bí hiểm, còn hơn cả Hermione nhìn lúc biết tụi nó không làm bài tập ở nhà cho tử tế.

Nhìn soi mới quanh phòng, cổ mà nghĩ ra còn cái sự rủi ro nào chưa xài tới, Harry thấy Fred và George đang chụm đầu gối với nhau ở bức tường đối diện, bút lông ngỗng đưa nhau miệt mài trên một tấm giấy da độc nhất. Đúng là bất thường nhất cái cảnh Fred và George ẩn vào một góc và yên lặng làm việc; chúng vẫn thích ở nơi bát nháo, trung tâm ồn ào dễ gây chú ý. Có vẻ gì đó giấu giấu điểm điểm trong cái cách chúng làm việc trên mảnh giấy da, khiến Harry nhớ lại cái cách chúng cùng ngồi thảo ra thư trả lời ở trang trại Hang Sóc; Harry tưởng đó là mẫu đơn đặt hàng Mảnh phù thủy nhà Weasley, nhưng lần này có vẻ không phải như vậy, nếu không, chắc chắn chúng đã cho Lee Jordan cùng tham dự trò đùa rồi. Harry thắc mắc không hiểu việc này có liên hệ gì đến Thi đấu Tam Pháp thuật không.

Trong lúc Harry đang ngó, George gật đầu với Fred, lấy viết lông ngỗng xóa đi cái gì đó, và nói, tuy

bằng một giọng hết sức lặng lẽ nhưng vẫn bị truyền đi gần hết phòng:

“Không được... nghe giống như mình đang kết tội thằng đó quá... Phải cẩn thận...”

Rồi George nhìn quanh, thấy Harry đang ngó nó. Harry nhe răng cười và nhanh chóng quay lại với bài tập Tiên tri của mình – nó không muốn George nghĩ nó là đồ nghe lén. Một chút sau, hai đứa sinh đôi cuộn tấm giấy da lại, chúc ngủ ngon, rồi về phòng ngủ.

Fred và George đi được khoảng mười phút thì cái lỗ chân dung mở ra và Hermione leo vào phòng sinh hoạt chung, một bàn tay ôm một bó giấy da, một tay ôm một cái hộp có cái gì kêu rột rột theo mỗi bước đi của cô bé, Crookshanks vươn lưng cong vòng, kêu grừ... grừ...

“Chào, mới xong việc!” Hermione nói.

“Mình cũng mới xong!”

Ron nói đặc thẳng, quăng cây viết lông ngỗng xuống.

Hermione ngồi xuống, đặt mấy thứ đồ đang ôm trong tay xuống một cái ghế trống, và kéo bài Tiên tri của Ron về phía mình:

“Tháng tới coi bộ bồ không tốt hả?”

Hermione nói, vẻ chế nhạo, trong khi con Crookshanks cuộn lại ngồi vào lòng cô bé.

Ron ngáp:

“Ừ, nhưng ít nhất mình cũng thấy trước.”

Hermione kêu lên:

“Ồ, hình như bồ chết đuối tới hai lần nè!”

“Ồ, vậy hả,” Ron sẫm soi bài Tiên tri của mình. “Để mình đổi thành là bị một con Bắn mã đang giận dữ đạp lên thì hay hơn.”

“Bồ không thấy rõ ràng là bồ chỉ bịa ra mấy cái quỷ này sao?”

“Sao bồ dám nói vậy?” Ron kêu lên, giả bộ như bị xỉ nhục ghê gớm lắm. “Tụi này đã phải quần quật như mấy con gia tinh suốt này giờ.”

Hermione cau mày.

Ron vọt vàng chống chế:

“Chỉ là một cách nói thôi mà!”

Harry cũng đã đặt viết xuống, vừa mới hoàn tất việc tiên đoán rằng thế nào mình cũng bị chặt đầu. Nó chỉ vào cái hộp, hỏi:

“Cái gì trong đó vậy?”

“Bồ mà hỏi, kể cũng lạ!”

Hermione đáp, mắt nhìn Ron một cách khó chịu. Cô bé mở cái hộp ra và cho tụi nó coi.

Bên trong là năm chục cái huy chương, đủ màu khác nhau, tất cả đều có chữ H. V. Đ. C. Q. L. G. T.

Harry hỏi, nhặt một cái huy chương lên xem:

“Hột vịt đẹt Cho quyền lợi Gia đình hả? Nghĩa là sao?”

Hermione mất hết kiên nhẫn:

“Không phải ‘Hột vịt đẹt cho quyền lợi Gia đình’ mà là H. V. Đ. C. Q. L. G. T.. Viết tắt cho Hội vận động cho quyền lợi Gia đình.”

“Chưa bao giờ nghe nói tới.” Ron nói.

Hermione đáp rần rỏi:

“Dĩ nhiên, bồ chưa nghe là phải rồi, mình mới bắt đầu mà.”

Ron kêu lên, hơi ngạc nhiên:

“Cái gì? Bồ có bao nhiêu hội viên rồi?”

“Ừm... nếu hai bồ vô luôn thì... ba.”

Ron nói:

“Và bồ nghĩ tụi mình sẽ đi lòng vòng, mang mấy cái huy hiệu ghi chữ ‘Hột vịt đẹt’ hả?”

Hermione hét lên dữ tợn:

“H. V. Đ. C. Q. L. G. T.! Mình sắp tiến hành Ngăn chặn Bạo hành Sinh vật Huyền bí, và Chiến dịch thay đổi Địa vị Hợp pháp của Sinh vật Huyền bí, nhưng mà chưa được. Đó mới chỉ là đầu đề bản tuyên ngôn của tụi mình.”

Nói xong cô bé thấy đồng giấy da cho tụi nó:

“Mình đã nghiên cứu hết cả thư viện. Tình trạng nô lệ gia đình đã có từ nhiều thế kỷ nay. Không thể tin nổi là từ đó tới nay không ai làm gì cho cái chuyện đó cả.”

Ron kêu to:

“Hermione ơi – nghe cho kỹ nè! Tụi – nó – khoái – chuyện – đó. Tụi nó khoái làm nô lệ!”

Hermione vẫn nói, còn lớn giọng hơn cả Ron, như thể không hề nghe thấy mấy lời nói vừa rồi:

“Mục tiêu ngắn hạn của chúng ta là đảm bảo về lương bổng và điều kiện làm việc công bằng cho gia đình. Mục tiêu dài hạn của chúng ta gồm có thay đổi đạo luật không xử dụng đũa, rồi cố gắng đưa một gia đình vô Ủy ban Điều phối và kiểm soát sinh vật Huyền bí, bởi vì con số đại diện của tụi nó thấp kinh khủng.”

“làm cách nào làm được hết mấy việc đó?” Harry hỏi.

Hermione sung sướng trả lời:

“Bắt đầu bằng việc chiêu mộ thành viên. Mình nghĩ cỡ hai Sickles là được gia nhập – đủ mua huy hiệu – và số tiền này có thể tài trợ cho chiến dịch tờ bướm của tụi mình. Ron, bồ là thủ quỹ. Mình giao bồ cái lon để quyên góp xu lẻ ở trên lầu. Còn Harry, bồ là thư ký, vậy làm ơn ghi lại giùm những gì mình đang nói đây, coi như biên bản cuộc họp đầu tiên của tụi mình.”

Im lặng một khoảng, và Hermione cười rạng rỡ với hai đứa. Harry ngồi phịch xuống, bị giằng xé giữa một bên là bực cả mình vì Hermione, một bên là thấy tức cười khi nhìn cái mặt của Ron. Sự im lặng bị phá vỡ, nhưng không phải do Ron, người đang đờ mặt trong phút chốc, mà là do một tiếng gõ tích, tích nhẹ nhàng vào cửa sổ. Harry nhìn phóng dưới ánh trăng rọi sáng, một con cú trắng như tuyết đậu trên bậu cửa sổ.

Nó hét lên:

“Hedwig!”

Rồi phóng ra khỏi ghế, băng ngang căn phòng, tới mở toang cánh cửa.

Hedwig bay vào, lượn ngang phòng, rồi đậu trên bàn, ngay trên bài tập Tiên tri của Harry.

“Giờ mới về!” Harry vừa nói vừa vội vã chạy theo con cú.

Ron chỉ vào mẫu giấy da bắn thiêu buộc ở chân con cú, kêu lên phẫn khích:

“Nó có mang thư trả lời kìa!”

Harry vội vã cởi miếng giấy da ra, ngồi xuống đọc, trong khi con Hedwig vỗ vỗ cánh xà xuống đầu gối nó, rúc lên êm ái.

Hermione hỏi, gần như nín thở:

“Cái thư nói gì vậy?”

Thư rất ngắn, trông có vẻ như được viết vô cùng vội vã. Harry đọc to lên:

Harry,

Chú bay về miền Bắc ngay đây. Cái tin về cái thẹo của con là tin cuối cùng trong một loạt những tin đồn kỳ quái mà chú nhận được ở đây. Nếu cái thẹo lại đau lần nữa, con cứ tới thẳng cụ Dumbledore – người ta nói cụ đã lôi Mắt-Điên ra khỏi kỳ nghỉ hưu, có nghĩa là cụ đã đọc thấy các dấu hiệu, ngay cả khi chưa ai đọc thấy.

Sẽ sớm liên lạc lại với con. Gửi lời chúc tới Ron và Hermione. Bảo trọng, Harry!

Sirius

Harry ngẩng lên nhìn Ron và Hermione, hai đứa ngó Harry chăm chăm.

Hermione thì thào:

“Chú ấy bay về phương Bắc hả? Chú ấy quay về?”

Trông Ron hết sức bối rối:

“Cụ Dumbledore đang đọc được dấu hiệu gì? Harry, câu đó nghĩa là sao?”

Harry động binh binh mấy nắm tay vào trán mình, hất con Hedwig văng ra khỏi lòng. Nó giận dữ:

“Đáng lẽ mình không được nói với chú ấy mới phải!”

Ron ngạc nhiên:

“Ý bồ là sao?”

Harry lại động nắm đấm lên mặt bàn, khiến con Hedwig rớt xuống trên lưng ghế của Ron, rúc lên cắn phần.

“Chuyện này làm chú ấy phải quay về! Quay về, chỉ vì chú ấy nghĩ mình đang gặp rắc rối! Mà có rắc

rối gì xảy ra cho mình đâu! Tao không có gì cho mày đâu...”

Nó quay sang nạt Hedwig:

“... muốn ăn thì lên chuồng cú mà ăn!”

Hedwig ném cho Harry một cái nhìn cực kỳ chậm tự ái và bay ngay ra cửa sổ, khi đi còn sai rộng cánh bạt vô đầu Harry một cái.

Hermione mở lời, giọng làm ra yên ả:

“Harry nè!”

“Mình đi ngủ đây!” Harry nói cộc lốc. “Sáng mai gặp lại.”

Trong phòng ngủ trên lầu, nó mặc đồ ngủ vào và chun vô giường, nhưng chẳng thấy buồn ngủ tí ti.

Nếu chú Sirius quay trở về và bị bắt lại, thì đó là lỗi của nó, của thằng Harry này đây! Vì sao nó không im mồm đi cho rồi? Chỉ có vài giây đau đớn và thế là cũng phải khai ra... Phải như nó biết kèm mình lại...

Nó nghe Ron bước vào phòng ngủ một lúc sau đó, nhưng không nói với Ron tiếng nào. Một hồi lâu thật lâu, Harry nằm, ngó chăm chăm lên cái đỉnh mũ. Phòng ngủ hoàn toàn yên lặng, và nó cũng bớt lo lắng đi. Harry có thể nhận ra rằng việc vắng tiếng gáy ngày thường của Neville có nghĩa là nó không phải là đứa duy nhất đang nằm mà thức chong chong.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Trường Beauxbatons Và Trường Dumstrang

Sáng sớm hôm sau, Harry thức giấc với một kế hoạch chất đầy trong đầu, như thể bộ não ngái ngủ của nó đã làm việc về vụ này cả đêm. Nó ngồi dậy, mặc quần áo vào trong ánh sáng ban mai nhợt nhạt, rời khỏi phòng ngủ mà không đánh thức Ron, đi xuống phòng sinh hoạt chung vắng lặng. Tại đây, nó lấy một miếng giấy da từ trên cái bàn còn nằm nguyên bài tập tiên tri, viết lá thư sau:

Chú Sirius thương yêu,

Con phát hiện ra chỉ tại con tường tượng ra cái theo đầu thôi, lúc viết cho chú kỳ trước con ngủ gật. Không thấy có gì xảy ra nữa, ở đây mọi việc đều tốt. Chú đừng lo cho con, con thấy cái đầu con hoàn toàn bình thường.

Harry

Rồi nó trèo ra khỏi lỗ chân dung, đi lên tòa lâu đài tĩnh mịch (chỉ hơi bị tắc đường một tí, lúc con yêu tinh Peeves cố lật một cái bình to vào người Harry ở giữa đường đi, dọc hành lang lầu bốn), cuối cùng tới chuồng cú, nằm ở chót cùng tháp Tây.

Chuồng cú là một căn phòng bằng đá hình tròn, khá lạnh lẽo và thoáng gió, vì không cái cửa sổ nào ở đây có kiếng. Sàn nhà phủ đầy rơm và phân chim, cùng với mấy bộ xương chuột nhắt, chuột đồng ăn xong nhả ra. Hàng trăm, hàng trăm con cú, đủ mọi nòi giống có thể có trên đời, đứng rúc vào nhau trên cái sào đậu chọc thẳng lên đỉnh tháp. Hầu như cả bọn đều đang ngủ, mặc dù đâu đó có một con mắt tròn màu hổ phách đang liếc Harry. Nó nhận ra Hedwig đậu giữa một con chim lợn với một con cú hung hung, bèn vội vàng chạy lại phía con cú, hơi trượt chân trên sàn nhà đầy những phân chim.

Harry phải mất một lúc để thuyết phục con cú thức dậy và chịu nhìn nó lấy một cái, trong khi đó con cú cứ lê chân vòng vòng trên sào đậu, chĩa đuôi vào mặt Harry. Con cú rõ ràng vẫn còn giận vì thái độ vô ơn của Harry vào đêm hôm trước. Rốt cuộc, do Harry đề nghị với Hedwig là nếu quá mệt thì để Harry mượn Ron con Pigwidgeon vậy, mà Hedwig mới chịu thò chân ra và cho phép Harry cột lá thư vào.

“Phải tìm ra chú ấy ngen! Trước khi tụi giám ngục tìm thấy.”

Harry vừa nói vừa vuốt ve cái lưng con cú, trong khi bỗng nó trên tay đi về một cái lỗ trên tường.

Con cú gặm nhón tay Harry, có thể hơi mạnh hơn mọi ngày nó vẫn gặm, nhưng vẫn rúc lên theo cái cách làm người ta rất vững dạ. Rồi nó sải cánh bay đi trong ánh bình minh. Harry nhìn theo con cú cho tới khi khuất dạng với một cảm giác khó chịu quay trở lại trong bao tử. Nó những tưởng thư trả lời của chú Sirius phải làm nhẹ đi những nỗi lo của nó hơn là làm tăng thêm như thế này.

“Như vậy là nói dối, Harry.”

Hermione sắc giọng nói trong bữa ăn sáng, khi Harry kể cho Ron và Hermione nghe việc nó đã làm.

“Bồ không hề tưởng tượng chuyện cái thẹo đau, bồ biết mà.”

“Thì sao nào? “Harry nói, “Chú ấy không thể trở lại ngục Azkaban chỉ vì mình.”

“Thôi đi!”

Đến lượt Ron sắc giọng với Hermione khi cô bé mở miệng định nói thêm mấy câu. Lại một lần nữa, Hermione lườm Ron và im lặng.

Suốt hai tuần qua, Harry đã cố gắng tối đa tránh không nghĩ về chú Sirius. Thực vậy, nó không thể ngăn mình cứ trông ngóng lo lắng vào mỗi buổi sáng, khi đám thư cú tới; cũng không thể nhịn được, cứ mỗi đêm trước khi đi ngủ, lại nhìn thấy viễn cảnh kinh hoàng xảy đến với chú Sirius, bị mấy tên giám ngục dồn vào một góc phố tối tăm nào đó ở Luân Đôn. Giữa hai khoảng thời gian đó, nó cố không nghĩ đến người cha đỡ đầu. Nó ước phải chi vẫn còn Quidditch để mà chia trí, không gì tốt hơn cho một đầu óc đang lộn xộn bằng một buổi luyện tập hay và cực nhọc. Mặt khác, các môn học trở nên ngày càng khó và đòi hỏi cao hơn trước, đặc biệt là môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của thầy Moody.

Trước sự ngạc nhiên của tụi nhỏ, giáo sư Moody tuyên bố rằng ông sẽ lần lượt thử lời nguyên Độc đoán trên từng đứa, để biểu diễn sức mạnh của lời nguyên cũng như để xem thử liệu tụi nhỏ có thể chống chọi với tác động của nó hay không.

“Nhưng... nhưng thầy nói đó là bất hợp pháp mà thầy?”

Hermione ngập ngừng hỏi trong khi thầy Moody dọn mấy cái bàn với một phát quét bằng đũa phép, chừa ra một khoảng rộng trống trải ngay giữa phòng.

“Thầy nói... nói là áp dụng nó lên một người nào là...”

Con mắt thần của thầy Moody xoáy vào Hermione và nhìn chăm chăm cô bé bằng một cái nhìn kỳ quái, không chớp mắt:

“Thầy Dumbledore muốn các trò được truyền dạy cái cảm giác thật. Nếu trò muốn học theo cách khó – là khi có ai đó ném lời nguyên lên trò thì họ có thể kiểm soát được trò hoàn toàn – thì tốt thôi. Trò được

miễn. Cứ việc đi ra ngoài.”

Thầy chỉ một ngón tay xương xẩu ra phía cửa. Hermione đỏ bừng mặt và lăm bắm điều gì đó rằng nó đâu có ý định rời lớp đâu. Harry và Ron nhìn nhau nhe răng cười. Chúng biết Hermione thà phải nuốt mủ cây củ u còn hơn bỏ lỡ một bài học quan trọng như thế này.

Thầy Moody bắt đầu ra hiệu cho đám học trò lần lượt tiến tới và đọc lời nguyện Độc đoán lên từng đứa. Harry ngó, từng đứa, từng đứa bạn một, đang thực hiện mấy trò kỳ quái nhất dưới ảnh hưởng của lời nguyện. Dean Thomas nhảy lò cò ba vòng quanh phòng, miệng thì hát quốc ca. Lavender Brown thì bắt chước con sóc. Neville biểu diễn một loạt bài tập thể dục thẩm mỹ khá lạ lùng mà chắc chắn lúc bình thường nó không tài nào làm nổi. Dường như không đứa nào trong chúng nó có khả năng kháng cự được lời nguyện, và mỗi đứa chỉ phục hồi lại khi thầy Moody bỏ lời nguyện đi.

“Potter, kế tới là trò.” Thầy Moody gầm gừ.

Harry bước tới trước, ra giữa lớp học, đứng vào khoảng trống mà thầy Moody đã dọn sạch bàn ghế. Thầy giơ cây đũa phép, chỉ vào Harry, và hô: “Imperio!”

Đó là cảm giác tuyệt vời nhất Harry cảm thấy như mình trôi bồng bềnh, mọi ý nghĩ, mọi lo âu trong đầu được quét sạch nhẹ nhàng, chẳng để lại cái gì ngoài một niềm hạnh phúc mơ hồ, khó mà tả lại được. Nó đứng đó, cảm thấy hoàn toàn thư giãn, chỉ mơ màng biết mọi người đều đang nhìn mình.

Và rồi nó nghe tiếng thầy Moody Mắt-Điên, vang trong ngách nào đó xa xăm của não nó:” Nhảy lên bàn... nhảy lên bàn!”

Harry vâng lời, nhún gối xuống, chuẩn bị nhảy.

“Nhảy lên bàn!...”

Ừa, mà tại sao chứ? Một giọng nói khác thức dậy phía sau bộ não.

Một việc làm ngu ngốc, thật đó, tiếng nói vọng lên.

“Nhảy lên bàn!...”

Không, tôi sẽ không nhảy đâu, cảm ơn. Giọng nói kia đáp, hơi cứng rắn một chút... không, tôi thực lòng không muốn...

“Nhảy, NHẢY NGAY!”

Liền ngay đó, Harry cảm thấy một cơn đau khủng khiếp. Nó vừa muốn nhảy, vừa muốn cố ngăn mình không nhảy. Kết quả là nó lao đảo đâm đầu vô cái bàn, té vật xuống, và cảm thấy như đã vỡ cả hai xương

đầu gối.

“Chà, khá quá!”

Thầy Moody gầm gừ, và bất thành linh Harry thấy cảm giác vang vang, trống rỗng trong đầu mình biến đầu mất. Nó nhớ chính xác điều gì đang xảy ra, và cơn đau trên đầu gối dường như cũng tăng lên gấp đôi.

“Nhìn kìa, cả đám... Potter đã kháng cự được! Trò ấy kháng lại được lời nguyền, tí nữa thì đập tan cả lời nguyền! Chúng ta sẽ thử lại lần nữa, Potter, và tất cả các trò còn lại, chú ý đây, nhìn vào mắt trò ấy, nhìn vào đó... rất tốt, Potter, rất, rất tốt! Chúng khó lòng mà điều khiển nổi con!”

“Cái cách mà thầy ấy nói làm mình nghĩ như thể cả đám có thể bị tấn công bất cứ giây phút nào không bằng.”

Harry lăm bầm khi nó bước đi cà nhắc ra khỏi lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám một tiếng sau đó. (Thầy Moody cứ nằng nặc đòi Harry phải thử tài đến bốn lần một lúc, cho đến khi nó có thể xua tan hoàn toàn lời nguyền.)

“Ừ, mình biết.”

Ron nói, nhảy hai bậc cầu thang một. Nó gặp nhiều rắc rối với lời nguyền hơn là Harry, mặc dù thầy Moody đã trấn an nó rằng các tác dụng đến giờ ăn trưa là sẽ bay sạch.

“Đúng là đồ đa nghi...”

Ron căng thẳng ngoái lại liếc xem thầy Moody chắc chắn không nằm trong tầm nghe, rồi nói tiếp:

“Hèn chi người ta mừng hóm khi tổng khứ được thầy ra khỏi Bộ. Bỏ có nghe thầy kể với Seamus thầy đã làm gì với tay phù thủy dám la ó phản đối sau lưng thầy vào ngày Cá tháng Tư chưa? Chừng nào tụi mình có thì giờ nghiên cứu cách kháng lại lời nguyền Độc đoán trong khi có quá trời mấy thứ khác phải làm đây?”

Tất cả bọn năm thứ tư đều nhận thấy có sự gia tăng rõ ràng khối lượng các công việc đòi hỏi chúng phải làm trong học kỳ này. Giáo sư McGonagall giải thích lý do, khi cả lớp rên lên một tiếng lớn trước đồng bài tập Biến mà cô giao cho:

“Các trò hiện đang bước vào giai đoạn quan trọng nhất của đào tạo pháp thuật, kỳ thi phù thủy thường đẳng sắp tới nơi rồi...”

Đôi mắt cô lấp láy đầy nguy hiểm sau cặp mắt kiếng hình chữ nhật.

“Tới năm thứ năm tụi con mới lấy bằng Phù thủy Thường đẳng lận!” Dean Thomas kêu lên tức tối.

“Có thể không đâu, Thomas, nhưng tin tôi đi, các trò cần phải chuẩn bị mọi thứ cần thiết! Cho đến nay vẫn chỉ có trò Granger là người duy nhất trong lớp biến được con nhím thành cái gổ cắm kim mà tôi vừa ý. Tôi phải nhắc trò, trò Thomas, là cái gổ cắm kim của trò vẫn còn cuộn lại sợ hãi mỗi khi có người đâm một cây kim vào nó đó nhé!”

Hermione lại đỏ mặt thêm lần nữa, dường như đang cố tỏ ra không quá tự mãn.

Harry và Ron thì quá là vui khi trong buổi học Tiên tri kế tiếp, giáo sư Trelawney nói với tụi nó rằng tụi nó đã đạt điểm tối đa cho bài tập về nhà. Cô đọc lớn một đoạn dài trong bài Tiên tri của hai đứa, khen ngợi tụi nó về thái độ đón nhận tai ương sắp tới một cách thản nhiên. Nhưng tụi nó bớt vui hẳn khi cô đề nghị tụi nó làm thêm một bài như vậy cho tháng tới: cả hai đã xài hết những ý tưởng về tai họa mất rồi.

Trong khi đó giáo sư Binns, con ma dạy môn Lịch sử Pháp thuật, biểu tụi nó viết bài luận hàng tuần về các cuộc khởi nghĩa của yêu tinh vào thế kỷ thứ mười tám. Giáo sư Snape bắt tụi nó nghiên cứu về thuốc giải độc. Tụi nhỏ làm công việc này hết sức nghiêm túc, và ông đã nói bóng gió rằng trước Giáng sinh, có thể ông sẽ đầu độc một đứa trong bọn để coi thuốc giải độc của tụi nó chế có tác dụng không. Giáo sư Flitwick yêu cầu tụi nhỏ đọc thêm ba cuốn sách để chuẩn bị cho bài học về Bùa Triệu tập.

Ngay cả lão Hagrid cũng chất thêm cho bọn trẻ một đồng công việc. Những con Quái Tôm Đuôi Nổ đang lớn với một tốc độ đáng nể mặc dù vẫn chưa ai phát hiện ra là chúng ăn cái gì. Lão Hagrid rất sung sướng, và như một phần của “dự án”, lão đề nghị tụi nhỏ cứ cách ngày lại tới căn chòi của lão vào chiều tối để quan sát lũ Quái tôm và ghi lại những hành vi lạ lùng của tụi này.

“Tôi sẽ không đến.”

Malfoy nói thẳng thừng khi lão Hagrid đề nghị chuyện này với điệu bộ của một ông già Noel đang rút một món quà cực lớn ra khỏi túi.

“Coi mấy thứ đồ điên đó trong giờ học cũng quá đủ rồi, cảm ơn.”

Nụ cười tắt hẳn đi trên gương mặt lão Hagrid, lão cúi kính:

“Biểu gì thì làm nấy, hoặc không để ta bắt chước thầy Moody ... nghe nói trò biến thành con chồn đẹp lắm, Malfoy.”

Cả đám nhà Gryffindor cười rần. Malfoy tức uất nhưng rõ ràng ký ức về vụ trừng phạt của Moody vẫn còn đủ đau để nó không dám trả đũa lại. Harry, Ron và Hermione quay lại lâu đài vào cuối buổi học mà lòng đầy phấn khởi, được thấy lão Hagrid hạ nhục Malfoy thật là khoái ti, nhất là bởi vì năm ngoái Malfoy đã tìm đủ mọi cách để lão Hagrid phải bị đuổi.

Khi tới được tiền sảnh, chúng thấy không thể nào tiến thêm được nữa vì một đám đông nghẹt học trò tụ tập ở đó, quần quanh trước một cái bảng lớn dựng lên ở chân cầu thang đá hoa cương. Ron, đứa cao nhất

trong ba đứa, đứng nhón chân nhìn qua đám đầu phía trước và đọc to lên cho hai đứa kia nghe: THI ĐẤU TAM PHÁP THUẬT PHÁI ĐOÀN TRƯỜNG BEAUXBATONS VÀ TRƯỜNG DURMSTRANG SẼ ĐẾN VÀO LÚC 6 GIỜ NGÀY THỨ SÁU, 30 THÁNG MƯỜI. CÁC LỚP HỌC SẼ KẾT THÚC SỚM NỬA TIẾNG...

“Tuyệt!” Harry kêu to, “Lớp độc dược là lớp cuối ngày thứ Sáu! Thầy Snape không có giờ mà đầu độc tụi mình rồi!” HỌC TRÒ SẼ VỀ CẤT TÚI VÀ SÁCH Ở KÝ TÚC XÁ MÌNH RỒI TẬP TRUNG TRƯỚC CỔNG LÂU ĐÀI ĐỂ ĐÓN KHÁCH TRƯỚC BUỔI TIỆC ĐÓN MỪNG.

Ernie Macmillan nhà Hufflepuff chui từ trong đám đông ra, mắt lấp lánh:

“Còn có một tuần nữa thôi! Không biết Cerdic đã biết chưa? Chắc để tôi đi nói nó hay...”

“Cerdic nào?” Ron ngậy ra khi Ernie đi khỏi.

“Diggory Cerdic.” Harry nói. “Thế nào nó cũng đăng ký.”

“Đồ đàn ấy mà là quán quân Hogwarts hả? “Ron nói khi mở đường qua đám đông đang bàn tán, tiến về phía cầu thang.

Hermione cãi ngay:

“Anh ấy không phải thằng đàn. Bỏ không thích anh ấy chỉ vì anh ấy thắng đội Gryffindor trong trận Quidditch. Mình nghe nói anh ấy thật sự là học trò giỏi – và là huynh trưởng nữa kìa.”

Cô bé nói theo cái cách thế-là-miễn-bàn nhe.

Ron chế giễu:

“Bỏ thích anh ấy chỉ vì anh ấy đẹp trai!”

Hermione đập ngay, giọng tức tối:

“Xin lỗi, tôi chưa từng thích người nào thì chỉ vì người ấy đẹp trai nha!”

Ron giả bộ ho một cái, nghe giống như chữ “Lockhart!” một cách lạ lùng.

Việc xuất hiện của cái bảng trong tiền sảnh đã gây nên một hiệu quả rõ rệt trên toàn bộ cư dân của lâu đài. Suốt một tuần sau đó, dù đến bất cứ nơi đâu, Harry thấy dường như chỉ có một đề tài duy nhất được đem ra bàn tán: Thi đấu Tam Pháp thuật. Những lời đồn đại bay từ học trò này đến học trò kia giống như mầm bệnh truyền nhiễm: ai sẽ là quán quân Hogwarts, thi đấu như thế nào, học trò trường Beauxbaton và trường Durmstrang khác tụi nó ra sao...

Harry cũng nhận thấy đường như lâu đài đang trải qua một cuộc tẩy rửa toàn diện. Vài bức chân dung bẩn thỉu được dỡ xuống lau chùi, gây bức mình rất nhiều cho mấy nhân vật trong tranh, chúng ngồi túm vào nhau trong khung, thì thà thì thào rầu rĩ và nhẵn mặt khi rờ rẫm thấy cái mặt trần trụi, ửng hồng của mình. Hàng áo giáp đột nhiên bóng loáng, nhúc nhích không kéo kẹt tới một tiếng. Còn thầy giám thị Argus Filch thì cư xử quá hung tợn với bất cứ học sinh nào quên chùi gót giày, đến nỗi ông ta làm hai nữ sinh năm thứ nhất khiếp đảm tới mức loạn thần kinh. Những thành viên của ban giáo sư cũng căng thẳng lạ lùng:

“Longbottom, làm ơn đừng để lộ ra là trò không thể biểu diễn một câu thần chú Tráo đổi đơn giản trước mặt bất kỳ ai ở trường Durmstrang nghe không!”

Giáo sư McGonagall hét lên vào cuối một buổi học đặc biệt khó khăn, bữa đó Neville vô tình cạy hai lỗ tai mình lên cây xương rồng.

Khi tụi nhỏ xuống nhà ăn điểm tâm vào buổi sáng ngày ba mươi tháng Mười, chúng nhận thấy Đại sảnh đã được trang hoàng suốt đêm qua. Những biểu ngữ bằng lụa khổng lồ căng suốt các bức tường, mỗi cái tượng trưng cho một Nhà: màu đỏ với con sư tử là nhà Gryffindor, màu xanh với con chim ưng vàng đồng là nhà Ravenclaw, màu vàng với con lửng đen là nhà Hufflepuff, và màu xanh lá với con rắn bạc là nhà Slytherin. Phía sau dãy bàn giáo viên, một tấm biểu ngữ lớn nhất mang toàn bộ các huy hiệu của Hogwarts: sư tử, chim ưng, con lửng, và con rắn, tất cả vây quanh một chữ H to đùng.

Harry, Ron và Hermione ngồi xuống bên cạnh George và Fred ở bàn nhà Gryffindor. Một lần nữa, và bất bình thường nhất, hai đứa đó tách ra ngồi riêng, cách xa mấy người khác và rù rì thấp giọng. Ron đi tới cạnh hai đứa.

“Đúng là vô công rồi nghề.” George rầu rĩ nói với Fred. “Thôi được, nếu rút cuộc thắng chả vẫn không chịu nói chuyện riêng với tụi mình, tụi mình sẽ gửi cho thắng chả cái thư. Hoặc không thì nhét vào tận tay. Chả không thể tránh mặt mình mãi được.”

Ron đến ngồi xuống cạnh hai ông anh:

“Ai tránh mặt mấy anh vậy?”

“Phải mày tránh mặt thì đỡ không!” Fred nói, rất bức bối vì vụ xen vào này.

Ron hỏi George:

“Cái gì mà vô công rồi nghề?”

“Là có thắng em hay chỗ mũi vào như mày!” George nói.

Harry hỏi:

“Các anh nghĩ ra ý gì cho Thi đấu Tam Pháp thuật chưa? Đã kiếm ra cách để đăng ký chưa?”

George cay đắng nói:

“Anh có hỏi cô McGonagall chọn quán quân là chọn làm sao, nhưng mà cô không nói. Cô chỉ biểu anh im mồm, đi lo mà biến hình con gấu trúc.”

Ron trầm ngâm:

“Không biết mấy môn thi đó ra sao hả? Harry, bồ biết không, mình cá là tụi mình làm cũng được. Tụi mình từng làm bao nhiêu việc nguy hiểm rồi...”

Fred nói:

“Nhưng lúc đó tụi bay không làm trước mặt ban giám khảo. Cô McGonagall nói là quán quân sẽ được cộng thêm điểm cách trình diễn bài thi nữa đo.”

Harry thắc mắc:

“Ai trong ban giám khảo vậy?”

“Hiệu trưởng của các trường tham gia luôn luôn có trong ban giám khảo.”

Mọi người quay cả lại nhìn Hermione, khá là ngạc nhiên; Cô bé nói tiếp:

“Trong cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật năm 1792, cả ba vị giám khảo đều bị thương, khi một con vẹt có màu mà các vị quán quân phải chụp bắt nổi xung lên.”

Hermione nhìn một vòng rồi nói, với vẻ nóng nảy cố hữu vì thấy không ai chịu đọc sách mình đọc hết:

“Chuyện này có trong Hogwarts, Một lịch sử. Tuy nhiên cuốn này không hoàn toàn đáng tin cậy. Cuốn Lịch sử Hogwarts bản đã sửa chữa có lẽ chính xác hơn. Hay cuốn Một lịch sử chặt lọc và đầy thành kiến về Hogwarts: Những lời Phê phán về những mặt xấu xa nhất của trường.”

“Gì nữa đây?” Ron hỏi, mặc dù Harry biết là Ron biết chuyện gì sắp xảy ra.

Hermione nói, mắt tóe lửa:

“Gia tinh! Trong cả ngàn trang của Hogwarts, Một lịch sử, đã không có tới một lần lưu ý rằng chính chúng ta đang hè nhau áp bức hàng trăm nô lệ!”

Harry lắc đầu ngao ngán và chăm chú ăn cho xong món trứng bác. Sự thiếu nhiệt thành của nó và Ron cũng chẳng ngăn nổi Hermione bớt cương quyết đeo đẳng công lý cho bọn gia tinh đi chút nào. Thực ra, cả

hai đứa nó đã trả hai Sickles để mua huy hiệu H. V. Đ. C. Q. L. G. T., nhưng cốt chỉ để cô bé im lặng. Tuy nhiên, những đồng Sickles của tụi nó đã bị tiêu phí: dường như chúng chỉ làm cho Hermione om sòm hơn. Từ đó cô bé bắt đầu làm phiền tụi Harry và Ron, đầu tiên bắt hai đứa đeo huy hiệu, rồi sau đó thuyết phục những người khác làm như mình, và Hermione đã bắt đầu lê la trong phòng sinh hoạt chung mỗi buổi tối, dõn người ta vào góc rồi dí cái hộp quyền tiền đến sát mũi người ta.

Hermione vẫn nói gay gắt:

“Các bạn có nhận ra khăn trải giường của các bạn được thay, lò sưởi của các bạn được nhóm lửa, phòng học của các bạn được dọn sạch, đồ ăn của các bạn được nấu nướng, là nhờ một nhóm những sinh vật huyền bí không được trả lương và bị bắt làm nô lệ không?”

Vài người, như Neville chẳng hạn, đóng tiền ngay để Hermione khỏi quắc mắt với mình. Một ít người cũng có vẻ hơi hơi quan tâm đến những gì cô bé nói, nhưng lưỡng lự không muốn nhận một vai trò tích cực hơn trong chiến dịch. Đa số còn lại coi toàn bộ việc này là một trò đùa.

Ron đảo mắt nhìn lên trần, giờ đã tràn ngập ánh nắng mùa thu, và Fred tự nhiên cực kỳ chú tâm vào món thịt xông khói (cả hai đứa sinh đôi đều từ chối mua huy hiệu H. V. Đ. C. Q. L. G. T.) Tuy vậy, George chồm tới phía Hermione:

“Nghe này, em đã bao giờ xuống nhà bếp chưa, Hermione?”

Hermione sáng giọng:

“Không, dĩ nhiên là không rồi. Em không nghĩ là học trò được phép...”

“Ừ, vậy mà tụi anh xuống đó!”

George chỉ vào Fred:

“Xuống nhiều lần, để ăn vụng. Và khi tụi anh gặp chúng, chúng rất hạnh phúc. Chúng nghĩ chúng có được công việc tốt nhất trên đời...”

Hermione bắt đầu gay gắt:

“Đó là bởi vì chúng không được khai hóa và đã bị lấy não!”

Nhưng những tiếng kể theo của cô bé bị chìm đầu mất vào trong một tiếng động âm âm phía trên đầu, báo hiệu thư cú đã tới. Harry ngước lên ngay lập tức, và thấy Hedwig đang lượn về phía nó. Hermione tức khắc ngừng nói, nó và Ron dõi theo Hedwig một cách lo lắng khi con cú đậu trên vai Harry, thu cánh về, và giơ chân ra một cách mỗi mệ.

Harry kéo bức thư trả lời của chú Sirius ra và tặng cho Hedwig một miếng màng mỡ thịt xông khói; con cú liền ăn ngay với một vẻ biết ơn. Rồi, kiểm tra cho chắc là Fred và George đang chìm đắm trong cuộc bàn tán sâu hơn về Tam đầu phù thủy, xong Harry mới thì thào đọc cái thư của chú Sirius lên cho Ron và Hermione nghe:

Khá đó, Harry

Chú đã về nước và núp kỹ. Chú muốn con gửi thư cho chú hay mọi việc đang xảy ra tại Hogwarts. Đừng dùng Hedwig nữa, nhớ thay cú luôn, và đừng lo cho chú, con cứ lo cho con đi. Đừng quên những gì chú đã nói với con về vết thẹo.

Sirius.

Ron hạ giọng, hỏi:

“Tại sao phải thay cú luôn?”

Hermione nói ngay:

“Hedwig gây chú ý quá. Nó nổi quá mà. Một con cú trắng như tuyết cứ quay về chỗ chú ấy đang núp hoài thì... Ý mình nói, tụi nó không phải chim trong vùng, đúng không?”

Harry cuộn lá thư lại và nhét vào trong áo choàng, lòng thắc mắc không biết giờ là mình bớt lo hơn hay lại lo hơn trước. Nó nghĩ việc chú Sirius xoay sở để quay về được mà không để bị bắt là một việc rất tuyệt. Nó cũng không chối rằng cái ý nghĩ rằng chú Sirius đã đến ở gần hơn sẽ làm cho nó an tâm hơn; ít nhất thì nó cũng không phải đợi quá lâu mỗi lần chú viết thư trả lời cho nó.

“Cám ơn, Hedwig.” nó vừa nói vừa vuốt ve con cú. Con cú bèn rúc lên ngái ngủ, nhúng qua loa cái mỏ vô ly nước cam của Harry, rồi cất cánh bay tiếp, rõ ràng là nó không mong gì hơn là được đánh một giấc dài trong chuồng cú.

Ngày hôm đó, một không khí chộn rộn thật dễ chịu. Không ai tập trung vào bài vở được, chỉ quan tâm nhiều đến chuyện chiều nay mấy người từ trường Beauxbaton và trường Durmstrang sẽ tới nơi. Ngay cả giờ Độc dược cũng dễ nuốt hơn mọi thường, cũng nhờ được ra sớm trước nửa tiếng. Khi chuông hết giờ reng sớm, Harry, Ron và Hermione vội quay về tháp Gryffindor, cất cặp và sách như đã được chỉ thị, mặc áo chùng vô, rồi lại vội vã chạy xuống Tiễn sảnh.

Giáo viên chủ nhiệm các Nhà ra lệnh cho học trò của mình đứng vô hàng.

Cô McGonagall nạt:

“Trò Weasley, đội nón ngay lại. Cô Patil, gỡ cái đồ kỳ cục đó ra khỏi tóc!”

Parvati cau có gờ một con bướm trang trí ở đuôi bím tóc ra.

Rồi cô McGonagall ra lệnh:

“Nào, theo tôi. Năm thứ nhất đi trước... không xô đẩy...”

Chúng nối đuôi nhau bước xuống cầu thang và đứng xếp hàng đẳng trước lâu đài. Buổi chiều tối, trời trong mà lạnh, sương xuống và mặt trăng trong veo đã tỏa sáng khắp khu Rừng Cấm. Harry đứng giữa Ron và Hermione ở hàng thứ tư, đẳng trước, thấy lẫn trong đám năm thứ nhất, Dennis Creevey run bắn lên vì hồi hộp.

Ron vừa dòm đồng hồ, vừa ngó ra con đường dẫn từ cổng vô:

“Gần sáu giờ. Mấy bồ nghĩ họ tới bằng gì? Tàu lửa chắc?”

“Chắc không phải quá.” Hermione nói.

Harry ngược nhìn lên bầu trời đầy sao:

“Vậ bằng gì? Chối chắc?”

“Mình không nghĩ vậy... xa quá mà...”

Ron nói:

“Hay là khóa-cảng? Hay độn thổ? Biết đâu chỗ họ được phép độn thổ dưới mười bảy tuổi?”

Hermione nóng nảy:

“Không thể độn thổ trên đất Hogwarts, mình nói với bồ bao nhiêu lần rồi?”

Chúng hào hứng dò trên nền đất đen thui, nhưng chẳng có cái gì nhúc nhích. Mọi vật yên tĩnh, lặng lẽ, và khá là bình thường. Harry bắt đầu thấy lạnh. Nó chỉ mong mấy người đó tới mau mau... Có thể mấy đứa học trò ngoại quốc phải chuẩn bị một cuộc đột nhập đầy kịch tính... Nó nhớ điều ông Weasley đã nói ở buổi cắm trại trước trận chung kết Cúp Quidditch Thế Giới: “... luôn luôn là vậy – chúng ta không bao giờ ngăn được mình khoe mẽ mỗi khi tụ họp lại...” Bỗng từ hàng sau, chỗ mấy giáo viên đứng, cụ Dumbledore kêu lên:

“A, đây rồi! Trừ khi tôi quá sức lắm, chứ phái đoàn trường Beauxbatons đang tới gần!”

“Đâu?” Đám học trò kêu to nôn nóng, mắt nhìn về đủ hướng.

Một học trò năm thứ sáu chỉ về khu rừng:

“Coi kìa!”

Một cái gì đó lớn hơn nhiều, rộng hơn nhiều một cây chổi – không, phải cỡ hàng trăm cây chổi – đang bay âm âm xuyên qua bầu trời xanh thẫm, hướng về phía lâu đài, mỗi lúc một lớn dần lên.

Một đứa năm thứ nhất hét to, hoàn toàn mất bình tĩnh:

“Ồi! Con rồng!”

Dennis Creevey mắng:

“Đừng có khùng... đó là nhà bay!”

Dennis đoán gần đúng... Khi cái khối khổng lồ đen thui bay là là trên những ngọn cây của khu rừng Cấm và đụng phải luồng sáng hắt ra từ những cửa sổ của lâu đài, thì tụi nhỏ nhìn ra một cái xe ngựa kéo khổng lồ màu xanh lơ, có kích cỡ của một cái nhà lớn, lướt ngang đầu chúng, được khoảng chục con ngựa vàng kéo đi trong không trung, con nào cũng có cánh và to bằng con voi.

Ba hàng học trò đứng trước lùi lại khi chiếc xe kéo âm âm hạ cánh, đáp xuống mặt đất với một tốc độ kinh hoàng; rồi, với một tiếng âm cực lớn khiến Neville hoảng hồn nhảy bắn ra sau, đạp cả lên chân một đứa năm thứ năm nhà Slytherin; những cái vó ngựa, cái nào cái nấy bự hơn cái đĩa ăn, chạm mặt đất. Một giây sau đó, chiếc xe đáp xuống hẳn, nảy lên trên những cái bánh xe khổng lồ, trong khi mấy con ngựa bằng vàng lúc lắc những cái đầu to cỡ và đảo những cặp mắt đỏ, to, dữ tợn.

Harry chỉ vừa kịp nhìn thấy cánh cửa của chiếc xe kéo có mang huy hiệu (hai cây đũa vàng gác chéo, mỗi cây phát ra ba ngôi sao), thì cửa đã mở ra.

Một thằng bé mặc áo khoác xanh da trời nhợt nhạt từ trên xe nhảy xuống, cúi mình tới trước, lần tìm cái gì đó dưới sàn xe, và mở ra một lối bậc thang bằng vàng. Nó nhảy lùi ra sau một cách kính cẩn. Rồi Harry thấy một chiếc giày cao gót màu đen, sáng lấp lánh thò ra từ trong xe – chiếc giày to cỡ chiếc xe trượt tuyết của con nít. Theo ngay sau đó, gần như tức khắc, là một người đàn bà bự con nhất mà nó chưa từng thấy trong đời. Điều này giải thích được ngay lập tức kích cỡ của chiếc xe và của mấy con ngựa. Có vài đứa há hốc cả miệng ra.

Trước giờ trong đời Harry mới chỉ thấy có một người cũng bự con như bà này, đó là lão Hagrid; nó nghĩ hai người này chắc chỉ xê xích nhau vài phân. Tuy nhiên, cũng có thể vì quá quen với lão Hagrid – nó thấy người đàn bà này (giờ đã đứng ở chân bậc thang, nhìn quanh cái đám người đang tròn mắt chờ đợi) dường như to lớn hơn một cách bất thường. Khi bà bước vào vùng sáng trải loang từ Tiền sảnh ra, khuôn mặt bà lộ ra thật xinh đẹp, với làn da màu trái ôliu, đôi mắt đen, to, long lanh như có nước, và một cái mũi hơi khoằm. Tóc bà bới ra sau làm thành một búi sáng rực sau ót. Bà mặc từ đầu tới chân toàn bằng sa-tanh đen, và rất nhiều ngọc mắt mèo sáng lấp lánh trên cổ và trên những ngón tay đầy mo của bà.

Cụ Dumbledore bắt đầu vỗ tay. Bọn học trò, theo đuôi, cũng bắt đầu vỗ, nhiều đứa nhón chân lên để nhìn người đàn bà này cho rõ hơn.

Mặt bà giãn ra thành một nụ cười hòa nhã khi bước về phía cụ Dumbledore, và bà chìa một bàn tay sáng lấp lánh ra. Cụ Dumbledore, dù bản thân cũng đã rất cao, cũng chỉ hơi nghiêng mình là đã hôn được bàn tay đó.

Cụ nói:

“Bà Maxime thân mến, mừng bà tới Hogwarts.”

Bà Maxime đáp lại, giọng trầm trầm:

“Ông Dumbly-dorr, ông khỏe không?”

“Khỏe lắm, thưa bà.” Cụ Dumbledore nói.

Bà Maxime vẫy một bàn tay khổng lồ của mình một cách âu yếm ra sau lưng:

“Học trò tôi.”

Harry, này giờ hoàn toàn tập trung chú ý vào bà Maxime giờ để ý thấy có khoảng một tá con trai và con gái, cỡ chừng mười bảy mười tám, đã chui ra khỏi xe và đứng đằng sau lưng bà Maxime. Chúng run lập cập, điều này chẳng có gì ngạc nhiên, bởi vì áo chùng tui nó dường như được may bằng tơ mỏng, và không thấy đứa nào mặc áo khoác. Một vài đứa quấn khăn quàng và khăn len quanh cổ. Từ chỗ đứng, Harry có thể nhìn thấy chúng (chúng đứng trong cái bóng khổng lồ của bà Maxime) đang chăm chú ngược lên nhìn lâu đài Hogwarts với một cái nhìn e dè trên gương mặt.

Bà Maxime hỏi:

“Ôn Karkaroff đã tới chưa?”

Cụ Dumbledore nói:

“Ông ấy tới ngay bây giờ. Bà có muốn đợi ông ấy ở đây và đón mừng ông ấy, hay bà thích quá bộ vô trong cho ấm áp một tí?”

“Tôi nghĩ, vô cho ấm. “Bà Maxime đáp. “Nhưng còn mấy con ngựa...”

Cụ Dumbledore nói:

“Giáo viên Chăm sóc Sinh vật Huyền bí của chúng tôi sẽ rất hân hạnh được chăm sóc chúng. Chút xíu nữa ông ấy sẽ quay lại đây, đang phải xử một tình huống nhỏ xảy ra với mấy... ừm... mấy chuyện khác.”

Ron nhăn răng cười, thì thào với Harry:

“Mấy con Quái tôm.”

Bà Maxime có vẻ nghi ngờ không biết có ông thầy Chăm sóc Sinh vật Huyền bí nào đó có thể kham nổi công việc này không:

“Mấy con chiến mã của tôi cần phải... ừm... được điều khiển mạnh tay. Tụi nó hưng hăn lắm đó...”

Cụ Dumbledore mỉm cười:

“Tôi đảm bảo Hagrid sẽ làm tốt mà.”

Bà Maxime khẽ nhún xuống:

“Rất tốt. Ông làm ơn nói với ông Agrid nài rằng mấy con ngựa chỉ... uống rượu wít-ki nguyên chất thôi.”

Cụ Dumbledore cũng cúi lại:

“Mọi việc sẽ được thu xếp.”

“Đi thôi!” Bà Maxime nói với đám học trò của mình bằng giọng uy quyền, và đám đông Hogwarts rẽ ra cho bà cùng đám học trò của bà bước lên bậc cấp đá.

Seamus Finigan ngả người sang phía Lavender và Parvati để hỏi Harry và Ron:

“Mấy bồ nghĩ đám ngựa tụi Durmstrang sẽ lớn cỡ nào?”

Harry nói:

“Ôi, nếu tụi nó bự hơn đám này thì bác Hagrid khỏi chăm được luôn. Đó là cho rằng bác còn chưa bị tụi Quái tôm tấn công đó. Không biết có chuyện gì với tụi nó hả?”

Ron nói đầy vẻ hy vọng:

“Chắc tụi nó sống chuồng.”

Hermione rùng mình:

“Ôi, đừng nói vậy chứ. Thử tưởng tượng tụi Quái tôm thoát ra lổm ngổm trên đất...”

Tụi nhỏ đứng đó, hơi run lập cập, chờ cho đám Durmstrang tới. Hầu hết đều ngược lên trời hy vọng. Phải mất vài phút, sự im lặng mới bị phá vỡ nhờ con ngựa khổng lồ của bà Maxime phì hơi ra và giậm

căng. Nhưng rồi...

“Bồ nghe thấy gì không?” Ron thành linh hỏi.

Harry lắng nghe. Một tiếng động lớn, lạ lùng, kỳ quái từ trong bóng đêm đang trôi dần về phía tụi nó. Tiếng âm âm ngọt ngào và tiếng gió hút, như thể một cái hút bụi cực lớn đang di chuyển trên lòng sông...

Lee Jordan chỉ tay xuống dưới, kêu lên:

“Cái hồ! Nhìn cái hồ kìa!”

Đứng từ trăng có nhìn qua khoảnh đất, tụi nó thấy rõ ràng trước mắt là mặt nước đen ngòm phẳng lặng, chỉ có điều bỗng nhiên mặt nước không còn phẳng lặng chút nào. Một sự khuấy động đang diễn ra ở sâu dưới đáy hồ: những bọt nước vĩ đại nở ra trên bề mặt, sóng bì bọp vỗ vào hai bờ đầy bùn. Và rồi, ngay chính giữa hồ, xuất hiện một xoáy nước, như thể có ai tháo một cái nút ở giữa đáy hồ ra...

Một vật giống như một cái sào đen và dài từ từ nhô lên ngay chính giữa xoáy nước đó... Và rồi Harry nhìn thấy cột buồm...

“Thuyền buồm!” nó quay qua nói với Ron và Hermione.

Từ từ, tuyệt đẹp, chiếc tàu nhô lên khỏi mặt nước, sáng lấp lánh dưới ánh trăng. Nhìn nó giống một bộ xương kỳ quái, như một chiếc thuyền bị đắm được moi lên lại; và ánh sáng lung linh mờ ảo, âm u phát ra từ những ô cửa sổ boong tàu trông như mắt mấy con ma. Cuối cùng, kèm theo một tiếng bì bõm lớn, toàn bộ con tàu trôi lên, nhấp nhô trên màn nước dập dềnh, và bắt đầu lướt vào bờ. Một chốc sau, tụi nhỏ nghe một tiếng “tòm”, một cái mỏ neo được quăng xuống vùng nước nông; và “ụch” một tiếng, một tấm ván được bắc lên bờ.

Mọi người đổ bộ. Tụi nó nhìn thấy những cái bóng đi ngang vùng sáng từ ánh đèn chiếu ra từ cửa sổ boong tàu. Harry nhận thấy, tất cả những người này đều có vóc dáng của Crabbe và Goyle ... Nhưng rồi, khi họ tới gần hơn, đi bộ lên trăng cỏ, bước vào dòng ánh sáng chảy từ Tiên sảnh ra, Harry thấy rằng vóc người đó thật ra là do họ mặc áo chùng kiểu gì đó như bằng thảm lông xù. Chỉ có người đàn ông dẫn đầu cả đám tiến về phía lâu đài là mặc áo lông khác loại: những sợi lông láng mượt và lấp lánh như bạc.

“Dumbledore!” Ông ta bước lên dốc, gọi thân thiết. “Khỏe không ông bạn? Khỏe không hả?”

“Cám ơn, giáo sư Karkaroff, khỏe như vâm!” cụ Dumbledore đáp.

Karkaroff có một giọng nói ngọt lịm, nhờn nhợt. Khi ông ta bước vào luồng sáng từ những cánh cửa trước của lâu đài tràn ra, tụi nhỏ thấy ông ta cũng gầy gầy cao cao như cụ Dumbledore, nhưng mái tóc bạc của ông ngắn ngủn, và chòm râu dê (cuộn lại thành từng cuộn nhỏ) không che được hết cái cằm cong veo. Bước tới trước cụ Dumbledore, ông bắt tay cụ bằng cả hai tay.

“Ôi trường cũ Hogwarts thân yêu!” Ông nói, mắt ngược nhìn lên tòa lâu đài và mỉm cười, hàm răng ố vàng, và Harry nhận thấy nụ cười của ông không lên được tới mắt, nó chỉ dừng lại ở mức lạnh lùng và ranh ma:

“Về lại đây cảm thấy sung sướng làm sao, sung sướng làm sao... Viktor, đi nào con, vào cho ấm... Có phiền gì không, anh Dumbledore? Viktor bị cảm hơi hơi...”

Karkaroff vẫy tay ra hiệu cho một trong những học trò của ông. Khi cậu học trò đi ngang, Harry thoáng liếc thấy cái mũi gỗ và cặp chân mày rậm đen. Chẳng cần phải đợi Ron huých chỏ hay rút lên vào lỗ tai, Harry cũng có thể nhận ra gương mặt nhìn nghiêng ấy:

“Harry – Krum kìa!”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Chiếc Cốc Lửa

“Thiệt không tin nổi! Harry, Krum kìa! Viktor Krum!”

Ron sững sờ kêu lên khi đám học trò Hogwarts xếp hàng dài thẳng tới chân cầu thang, đằng sau bọn học trò Durmstrang.

Hermione gắt:

“Trời ơi, Ron, anh ấy chỉ là một cầu thủ Quidditch thôi mà!”

“Chỉ là một cầu thủ Quidditch!” Ron dài giọng, nhìn Hermione như thể không tin nổi cái tai mình. “Nè, Hermione, anh ấy là một trong những Tâm thủ xịn nhất trên đời! Mình không ngờ anh ấy còn đi học!”

Khi tụi nó quay trở lại Tiền sảnh để cùng bọn học trò Hogwarts tiến vào Đại sảnh, Harry thấy Lee Jordan nhảy lên nhảy xuống để nhìn cái gáy của Krum được rõ hơn. Nhiều đứa con gái mười sáu tuổi đang điên cuồng lục túi áo khi tụi nó đi ngang...

“Ôi, không tin được, mình chẳng có được một cây viết lông nhím...”

“Bồ nghĩ ảnh có chịu ký lên cái nón của mình bằng thỏi son không?”

“Vậy nữa!” Hermione nói trịch thượng khi tụi nó đi ngang đám con gái, lúc này đang cãi ầm ĩ về chuyện môi son.

Ron nói:

“Nếu được, mình sẽ xin anh ấy chữ ký. Bồ không có cây viết lông nào hả, Harry?”

“Không, để trong túi trên lầu rồi. “Harry đáp.

Tụi nó đi tới dãy bàn nhà Gryffindor và ngồi xuống. Ron cẩn thận ngồi quay mặt ra cửa, vì Krum và đám học trò Durmstrang còn tụ tập quanh đó, có vẻ như đang phân vân không biết phải ngồi đâu. Đám học trò Beauxbatons đã chọn chỗ ngồi ở bàn nhà Ravenclaw. Chúng nhìn Đại sảnh mà mặt buồn củ rủ. Có ba đứa trong đám cứ khư khư quấn cái khăn choàng quanh đầu.

Hermione nói, giọng khó chịu:

“Đâu có lạnh tới cỡ đó đâu! Sao tụi nó không mang áo khoác?”

Bỗng Ron rít lên:

“Đây nè! Tới ngồi đây nè! Đây nè! Hermione, nhích qua một bên chừa chỗ coi...”

“Cái gì?”

“Trễ mất rồi!” Ron cay đắng nói.

Viktor Krum và mấy đứa học trò Durmstrang đã đến ngồi ở bàn nhà Slytherin. Harry có thể thấy Malfoy, Crabbe và Goyle trông rất tự mãn về việc này. Thấy Harry nhìn sang, Malfoy bèn chồm người tới trước nói chuyện với Krum.

Ron chế nhạo:

“Phải đó, Malfoy, cứ xun xoe đi. Mình cá anh Krum sẽ chán nó ngay... lúc nào mà chẳng có bao nhiêu người vo ve quanh anh... Bỏ nghĩ họ sẽ ngủ đâu? Tụi mình có thể cho họ ngủ ở phòng mình mà Harry ... Mình thì sẵn sàng cho anh ấy ngủ giường mình, mình ngủ trên ghế xếp được.”

Hermione khịt mũi.

Harry nhận xét:

“Họ coi bộ vui vẻ hơn tụi Beauxbatons.”

Đám học trò Durmstrang đang cởi áo lông nặng nề ra và ngược nhìn lên trần nhà đen ngịt lấm tấm sao, mặt lộ vẻ thích thú. Có hai đứa cầm mấy cái đĩa vàng và cốc vàng lên xem xét, có vẻ khoái chí lắm.

Ở dãy bàn giáo viên, thầy giám thị Filch đang bưng thêm ghế. Thầy mặc một cái áo lễ phục đuôi tôm lỗi thời đã mốc xì. Harry ngạc nhiên thấy thầy Filch thêm vào tới bốn cái ghế, mỗi bên thầy Dumbledore hai cái.

Nó thắc mắc:

“Chỉ có thêm hai khách thôi mà! Sao thầy Filch lại thêm tới bốn ghế, ai tới nữa vậy ta?”

“Hả?” Ron đáp mơ màng. Nó vẫn đang say sưa nhìn Krum.

Khi tất cả học trò đã vào Sảnh đường và ổn định chỗ ngồi ở bàn các Nhà rồi, ban giám hiệu mới bước vào, đi thành hàng lên dãy bàn dài và ngồi xuống. Đi cuối hàng là giáo sư Dumbledore, giáo sư Karkaroff, và bà Maxime. Ngay khi cô hiệu trưởng của chúng xuất hiện, đám học trò Beauxbatons đứng dựng lên. Một vài đứa Hogwarts phá ra cười. Tuy vậy, đám Beauxbatons có vẻ như không hề bối rối, và chỉ chịu ngồi

xuống khi bà Maxime đã yên vị bên trái cụ Dumbledore. Cụ Dumbledore vẫn đứng, và một sự im lặng ban trùm Đại sảnh. Cụ nhìn các học sinh ngoại quốc, cười tươi:

“Kính chào các quý ông, quý bà, và các vị ma, và đặc biệt, các vị khách. Tôi rất vui mừng được đón tất cả các vị tại trường Hogwarts. Tôi hy vọng và tin rằng các bạn sẽ vừa được thoải mái, vừa được vui vẻ trong thời gian lưu lại đây.”

Một đứa con gái Beauxbatons vẫn còn khư khư cái khăn choàng quanh đầu phát ra một tiếng cười nhạo báng không làm vào đâu được.

Hermione nổi giận, thì thào:

“Không ai bắt mày phải ở lại đâu!”

Cụ Dumbledore nói tiếp:

“Cuộc thi đấu sẽ chính thức khai mạc vào cuối bữa tiệc. Giờ tôi xin mời các bạn ăn, uống, và cứ tự nhiên như ở nhà.”

Cụ ngồi xuống, và Harry thấy Karkaroff ngay lập tức ngả sang phía cụ để nói chuyện.

Những chiếc đĩa trước mặt bọn trẻ như thường lệ bỗng đầy ắp thức ăn. Đám gia tinh trong nhà bếp dường như đã trở tài hết ga: có thật nhiều món ăn khác nhau bày ra trước mặt mà Harry chưa bao giờ thấy, bao gồm cả vài món chắc chắn của ngoại quốc.

Ron chỉ vào một cái đĩa lớn có mấy con sò hầm đứng bên cạnh một cái bánh pút-đinh to dùng gồm thận và thịt bò:

“Cái đó là gì vậy?”

“Bouillbaisse.” (Bui-a-bet-x, món xúp cá của vùng Marseille, Pháp, gồm có nhiều loại cá và tôm, sò, ốc hầm với cà chua, nhụy hoa nghệ tây và gia vị)

“Chịu thua.” Ron nói.

Hermione giảng giải:

“Đó là món Pháp. Hồi hè rồi mình có ăn trước ngày về. Rất là ngon.”

Ron lấy cho mình miếng bánh pút-đinh đen:

“Mình tin lời bồ vậy.”

Đại sảnh ít nhiều có vẻ tấp nập hơn ngày thường, mặc dù chỉ có thêm chừng hai mươi đứa học trò, tuy nhiên điều này có thể có được là do những bộ đồng phục màu sắc khác nhau nổi bật lên khi đứng bên cạnh khối áo choàng đen của Hogwarts. Khi đã cởi áo lông ra rồi, mấy đứa học trò Durmstrang mới để lộ ra là chúng mặc áo khoác màu huyết bầm.

Hai mươi phút sau khi bữa tiệc bắt đầu, lão Hagrid đi rón rén vào trong sảnh đường bằng cánh cửa phía sau bàn giáo viên. Lão chui vào chỗ của mình ở cuối dãy bàn dài và vẫy Harry, Ron, cùng Hermione bằng một bàn tay băng bó nặng nề.

Harry kêu lên:

“Tụi quái tụi không sao chứ, bác Hagrid?”

Lão Hagrid đáp trả vui vẻ:

“Mạnh!”

Ron lặng lẽ nói:

“Mình cũng nghĩ tụi nó mạnh. Có vẻ như cuối cùng tụi nó cũng kiếm ra được đồ ăn tụi nó khoái hả? Mấy ngón tay bác Hagrid đó!”

Lúc đó, một giọng cất lên:

“Xin lỗi, các anh chị còn dư món bouillabaisse nữa không?”

Đó là đứa con gái của trường Beauxbatons đã cười to lúc cụ Dumbledore phát biểu. Cuối cùng nó cũng đã chịu bỏ cái khăn choàng cổ ra. Một mái tóc dài màu bạch kim xõa xuống tới gần thắt lưng. Con bé có đôi mắt to, xanh biếc và hàm răng đều, trắng bóng.

Mặt Ron đỏ ửng. Nó nhìn chăm chăm con bé, há miệng tính trả lời, mà không thốt được lời nào ngoài mấy tiếng khùng khục yếu ớt.

“À, lấy đi,” Harry nói rồi đẩy cái đĩa về phía đứa con gái.

“Anh ăn xong rồi hả?”

Ron gần như nín thở:

“Ờ... ờ, tuyệt lắm.”

Đứa con gái cầm cái đĩa và cẩn thận bưng về phía bàn nhà Ravenclaw. Ron vẫn còn ngồi trợn tròn mắt nhìn theo con bé như thể trước nay chưa từng thấy con gái bao giờ. Harry phát tức cười. Tiếng cười dường

nếu đã kéo Ron hoàn hồn trở lại. Nó nói với Harry, giọng khản đặc:

“Nhỏ đó là Tiên nữ!”

Hermione nói chua lè:

“Chắc chắn là không phải rồi. Mình chẳng thấy ai há hốc mồm nhìn theo nó như một thằng ngốc cả.”

Nhưng Hermione không hoàn toàn đúng trong chuyện này. Khi đưa con gái đi ngang Sân đường, nhiều cái đầu tụi con trai phải ngoái lại, có mấy thằng còn có vẻ cấm khẩu mất một lúc, giống như Ron vậy.

“Mình nói rồi mà, nó không phải là con gái bình thường.”

Ron vừa nói vừa ngả người sang một bên để nhìn đứa con gái rõ hơn. “Ở trường Hogwarts người ta không sản xuất ra được đứa con gái nào như vậy!”

Harry nghĩ thầm:

“Ở Hogwarts người ta sản xuất ra được con gái cũng hay hay đó chứ!”

Cho Chang vô tình ngồi chỉ cách đứa con gái tóc ánh bạc kia có mấy ghế.

Hermione đánh giọng:

“Nếu cả hai bồ chịu cúp mắt về, hai bồ sẽ thấy ai mới tới.”

Cô bé chỉ về phía bàn giáo viên. Hai cái ghế trống còn lại giờ đã có người ngồi. Ludo Bagman ngồi một bên giáo sư Karkaroff, trong khi ông Crouch – thủ trưởng của Percy – ngồi kế bên bà Maxime.

Harry ngạc nhiên:

“Họ làm gì ở đây?”

Hermione nói:

“Họ ở Ban tổ chức Thi đấu Tam Pháp thuật, đúng không? Mình đoán họ muốn ngồi đây coi cuộc đấu bắt đầu ra sao.”

Khi đợt đồ ăn thứ hai vừa tới, tụi nó nhận ra có nhiều món tráng miệng lạ mắt. Ron xem xét kỹ càng một cái bánh flan nhột nhọt kỳ quái, rồi cẩn thận đẩy nó qua bên phải chừng một tấc, để từ bàn Ravenclaw ngó qua có thể nhìn thấy rõ. Tuy nhiên, đứa con gái nhìn giống Tiên nữ hình như đã ăn no, nên không tới lấy bánh về.

Khi những cái đĩa bằng vàng đã được dọn sạch sẽ, cụ Dumbledore lại đứng lên. Dường như đang có

một sự căng thẳng dễ chịu tràn ngập Đại sảnh. Harry thấy mình run lên vì phấn khích, tự hỏi cái gì đang xảy ra đây. Cách nó vài ghế, Fred và George chồm người tới trước, chăm chú ngó cụ Dumbledore với sự tập trung cao độ.

Cụ Dumbledore mỉm cười trước biển học trò đang ngược mắt lên:

“Đã tới lúc rồi. Thi đấu Tam Pháp thuật sắp bắt đầu. Tôi muốn có vài lời giải thích trước khi chúng tôi mang cái rương nữ trang vô...”

“Mang cái gì?” Harry thì thào.

Ron rùng mình.

“... cốt để làm cho mình bạch qua trình chúng ta sẽ tiến hành trong năm nay. Nhưng đầu tiên, cho phép tôi giới thiệu với những ai chưa biết, ông Bartemius Crouch, Trưởng Ban hợp tác Quốc tế về Pháp thuật.”

Có vài tiếng vỗ tay lộp lộp làm lẽ.

“... và ông Ludo Bagman, Trưởng ban Thể thao và Trò chơi pháp thuật.”

Một tràng vỗ tay dành cho ông Bagman lớn hơn khi dành cho ông Crouch, có vẻ bởi danh tiếng Tấn thủ của ông, hay đơn giản chỉ vì ông dễ thương hơn. Ông đón nhận điều này với một cái vẫy tay vui vẻ. Ông Bartemius Crouch tịnh không vẫy tay hay mỉm cười khi người ta xướng tên ông lên. Nhớ lại ông trong bộ quần áo đứng đắn ở Cúp Quidditch Thế Giới, Harry thấy ông khá lạ lùng trong chiếc áo chùng phù thủy. Hàm ria bàn chải và đường ngôi thẳng tắp của ông trông hơi dị hợm bên cạnh bộ râu cùng mái tóc dài trắng muốt của cụ Dumbledore.

Cụ Dumbledore tiếp tục:

“Ông Bagman và ông Crouch đây đã làm việc không mệt mỏi suốt mấy tháng qua để chuẩn bị cho Thi đấu Tam Pháp thuật. Và họ sẽ cùng giáo sư Karkaroff, bà Maxime, và tôi ở trong ban giám khảo để đánh giá nỗ lực của các quán quân.”

Khi nói đến từ ‘quán quân’, sự chăm chú của đám học trò đang đóng tai nghe có vẻ như tăng lên thêm. Hình như cụ Dumbledore nhận ra sự tĩnh lặng đột ngột của tụi nhỏ, nên cụ mỉm cười và nói:

“Cái rương nữ trang, rồi, mang vô đi, ông Filch!”

Thầy Filch, này giờ không ai để ý, vẫn đứng núp trong một góc xa của Sảnh đường, tiến về phía cụ Dumbledore, mang theo một cái rương gỗ lớn khảm đầy đồ trang sức. Cái rương trông quá cũ kỹ. Một tiếng thì thào hồi hộp nổi lên từ đám học trò đang căng mắt ngó; Dennis Creevey đứng cả lên ghế để nhìn cho rõ, nhưng vì bé quá nên cái đầu nó chẳng vượt qua nổi cái đầu ai.

Cụ Dumbledore nói tiếp khi thầy Filch cẩn thận đặt cái rương lên bàn, trước mặt cụ:

“Các chỉ dẫn về những bài thi mà các nhà quán quân sẽ phải làm trong năm nay đã được ông Crouch và ông Bagman xem xét kỹ, và họ đã có những sắp xếp cần thiết cho từng thử thách. Sẽ có ba bài thi, trải dài suốt cả năm, và sẽ kiểm tra các vị quán quân theo nhiều cách khác nhau... về kỹ năng pháp thuật, lòng can đảm, khả năng suy luận, và dĩ nhiên, khả năng đối đầu cùng nguy hiểm.”

Nghe đến lời cuối cùng, cả Sảnh đường lặng ngắt, đến nỗi dường như không ai dám thở nữa.

Cụ Dumbledore tiếp tục, trầm tĩnh:

“Như các trò đã biết, sẽ có ba quán quân so tài trong cuộc thi đấu, mỗi người đến từ một trường tham dự. Họ sẽ được chấm điểm coi mỗi bài thi làm giỏi tới đâu, và vị quán quân nào có tổng số điểm cao nhất sau ba bài thi sẽ giành được Cúp Tam pháp thuật. Các vị quán quân sẽ được chọn ra bởi một vị giám khảo công minh: Chiếc Cốc Lửa.”

Cụ Dumbledore rút cây đũa phép ra và gõ ba tiếng lên nắp cái rương. Cái nắp từ từ mở ra cốt kết. Cụ Dumbledore thò tay vào trong, kéo ra một chiếc cốc bụi thô kệch đeo bằng gỗ. Sẽ chẳng ai thêm chú ý tới cái cốc nếu không có một ngọn lửa màu xanh trắng phừng phừng tới tận miệng cốc.

Cụ Dumbledore khép cái rương lại và cẩn thận đặt cái cốc lên trên nắp, từ đó cả Sảnh đường đều có thể nhìn thấy rõ. Cụ nói:

“Bất kỳ trò nào muốn đăng ký làm quán quân phải ghi tên mình và trường mình thật rõ ràng lên một mẫu giấy da rồi thả vô trong cốc. Những ai tha thiết muốn thành quán quân sẽ có hai mươi bốn tiếng để nộp tên mình. Đêm mai, vào lễ Hội Ma, chiếc cốc sẽ trả lại ba cái tên của ba người được chọn ra xứng đáng nhất để đại diện cho trường mình. Chiếc cốc sẽ được đặt ở Tiền sảnh suốt đêm nay, rất thuận tiện cho những trò nào muốn thử sức.”

“Để đảm bảo rằng không có trò không đủ tuổi nào bị cám dỗ, một khi cái Cốc lửa được đem vô Tiền sảnh rồi, tôi sẽ vẽ một Lằn tuổi quanh cốc. Sẽ không trò nào dưới mười bảy tuổi bước qua nổi cái lằn này đâu.”

“Cuối cùng, tôi muốn nhấn mạnh với bất cứ trò nào muốn độ sức trong cuộc thi đấu này, là không có chuyện tham gia hời hợt cho vui. Một khi chiếc Cốc Lửa đã chọn ra vị quán quân nào, thì vị ấy bắt buộc phải theo tới cùng. Đặt tên mình vô chiếc cốc cũng có nghĩa là đã ký một bản hợp đồng ma thuật đầy trời buộc. Và khi đã được chọn làm quán quân rồi thì không được đổi ý nữa. Do đó, làm ơn đảm bảo rằng các trò thực lòng sẵn sàng chơi trò này trước khi thả tên mình vô chiếc cốc. Giờ, tôi nghĩ tới lúc đi ngủ rồi. Chúc tất cả một đêm ngon giấc.”

Khi tụi học sinh kéo nhau ngang qua Đại sảnh, bước qua cửa, tiến ra Tiền sảnh, Fred Weasley nói:

“Lần tuổi thì mình lấy Độc được Lão hóa lửa cũng được vậy, đúng không? Một khi thầy được tên mình vô cái cốc rồi thì tha hồ mà cười, làm sao nó biết được mình đủ mười bảy tuổi hay là không.”

Hermione bảo:

“Nhưng em không nghĩ mấy người dưới mười bảy có hy vọng gì đâu. Tụi mình học còn chưa đủ...”

George nói cộc lốc:

“Đó là nói về em! Ê Harry, thử không?”

Harry nghĩ nhanh tới lời thầy Dumbledore nhấn mạnh, rằng mấy đứa dưới mười bảy không nên đăng ký, nhưng rồi hình ảnh kỳ diệu về chính mình đoạt chiếc cúp Tam đầu lại tràn ngập trong óc nó... Nó tự hỏi không biết cụ Dumbledore sẽ bực mình tới cỡ nào nếu có một đứa chưa tới mười bảy dám vượt qua Lăn tuổi...

“Anh ấy đâu rồi ta?”

Ron ngơ ngác. Nó không thèm nghe lấy một tiếng của mẫu đối thoại trên, chỉ lo nhìn vô đám đông coi Krum đang ở đâu.

“Cụ Dumbledore không nói tụi Durmstrang ngủ đâu hết, phải không?”

Nhưng câu hỏi của nó đã được trả lời gần như ngay tức thời: tụi kia đang lẩn quẩn ở bàn nhà Slytherin, và ông Karkaroff vừa mới hối hả giục đám học trò của mình:

“Nào, quay về tàu thôi. Viktor, con thấy sao rồi? Ăn no chưa? Có cần thầy nói nhà bếp mang cho con ít rượu vang hâm nóng không?”

Harry thấy Krum vừa lắc đầu vừa khoác áo choàng lông vào.

“Thưa giáo sư, con muốn uốn rụ vang.” Một thằng con trai trường Durmstrang nói, đầy hy vọng.

Ông Karkaroff quát, vẻ ấm áp như người cha của ông biến đi ngay tức thì:

“Tôi đâu mời trò, Poliakoff. Tôi để ý thấy trò lại để rớt đồ ăn xuống áo khoác rồi đó, đồ lem luốc...”

Ông Karkaroff quay đi và dẫn đám học trò đi về phía cửa, đụng ngay đám Harry, Ron và Hermione đúng ngay tại đó. Harry dừng lại để ông qua trước.

“Cám ơn,” ông Karkaroff nói, giọng vô cảm, mắt liếc nhìn Harry. Chợt ông ta đứng chết trân. Ông quay đầu lại và nhìn chăm chăm Harry như thể không tin nổi vào mắt mình. Đám học trò Durmstrang dồn cục lại sau lưng thầy hiệu trưởng của chúng. Đôi mắt ông Karkaroff chậm chậm di chuyển lên tới mặt Harry và

dán vào vết sẹo. Tụi học trò Durmstrang cũng chăm chăm nhìn Harry một cách tò mò.

Chỉ liếc qua Harry cũng thấy sự vỡ lẽ hiện ra trên mặt tụi nó. Thằng con trai với đồ ăn dính bết trên áo huých đưa con gái đứng kế bên và trắng trợn trở vào vết sẹo trên trán Harry.

Một giọng nói cất lên đằng sau chúng:

“Vâng, đó chính là Harry Potter.”

Giáo sư Karkaroff quay phắt lại. Moody Mắt-Điên đứng đó, nặng nề tựa vào cây gậy chống, con mắt phép lấp láy gườm gườm nhìn vị hiệu trưởng trường Durmstrang.

Harry ngó sang, thấy mặt Karkaroff chột tái nhợt. Một cái nhìn giận dữ trộn lẫn với kinh hoàng trù lên ông ta.

“Người!” Karkaroff nhìn chăm chăm Moody như thể không chắc là đang thực sự nhìn thấy ông.

“Ta đây!” Moody cộc lốc. “Karkaroff, trừ khi ông có điều gì muốn nói với Potter, còn không thì làm ơn tránh ra. Ông đang làm nghẽn cửa.”

Quả vậy, một nửa số học trò trong sảnh đường đang đứng đợi sau lưng họ, nhìn qua vai nhau xem chuyện gì mà gây tắc nghẽn vậy.

Không một lời, giáo sư Karkaroff kéo đám học trò của mình đi mất. Thầy Moody nhìn theo cho đến khi ông ta mất dạng, con mắt phép của thầy dán chặt lên lưng Karkaroff, một cái nhìn cực kỳ căm ghét nổi lên trên gương mặt đã thành tàn tật.

Ngày hôm sau là thứ Bảy, thường thì hầu hết học trò sẽ ăn điểm tâm trễ. Tuy nhiên Harry, Ron và Hermione không phải là nhóm duy nhất dậy sớm hơn mọi cuối tuần. Lúc xuống tới Tiền sảnh, tụi nó thấy khoảng hai chục người đang lớn vờn quanh đó, vài đứa gặm bánh mì nướng, còn lại đang xem xét chiếc Cốc Lửa. Chiếc cốc đặt ngay giữa sảnh, trên cái ghế đầu bình thường vẫn đặt cái nón Phân loại. Một đường nhỏ bằng vàng được vạch ra trên sàn, làm thành một cái vòng rộng chừng ba mét.

Ron nôn nóng hỏi một đứa con gái năm thứ ba:

“Có ai bỏ tên vô chưa?”

Con bé đáp:

“Nguyên đám tụi Durmstrang. Nhưng tôi chưa thấy người nào bên Hogwarts hết.”

Harry nói:

“Đám cá đêm qua lúc tụi mình đi ngủ hết, thế nào cũng có mấy người đến bỏ tên vô. Nếu là mình, mình cũng làm vậy... chẳng muốn ai thấy. Nếu cái cốc phun ra lại thì sao hả?”

Có ai đó phá lên cười sau lưng Harry. Quay lại, nó thấy Fred, George và Lee Jordan đang vội vã xuống cầu thang, cả ba đứa trông đều cực kỳ phấn khích.

Fred thì thảo một cách đắc thắng với Harry, Ron và Hermione:

“Xong rồi! Mới uống xong!”

“Cái gì?” Ron hỏi.

“Độc được Lão hóa, thằng óc bả đậu ạ.” Fred nói.

“Mỗi đứa một giọt.” George bảo, hân hoan xoa hai tay vào nhau: “Tụi này chỉ cần già hơn mấy tháng thôi.”

Lee toét miệng cười:

“Tụi này sẽ chia một ngàn Galleons ra làm ba phần, nếu một đứa trong đám thắng.”

Hermione cảnh giác:

“Em không tin nó có tác dụng, mấy anh biết đó. Em chắc thầy Dumbledore có nghĩ tới tròn này rồi.”

Fred, George và Lee không thèm để ý đến cô bé.

Fred nói với hai đứa kia, đang run lên vì kích động:

“Sẵn sàng chưa? Nào, xong... tao đi trước...”

Harry ngó say mê, thấy Fred lấy từ trong túi áo ra một mảnh giấy da có ghi dòng chữ Fred Weasley – Hogwarts. Fred đi thẳng tới mép lan kê và đứng đó, nhón chân nhún nhún như vận động viên nhảy cầu chuẩn bị cho cú rơi từ một trăm năm mươi mét. Rồi, trước toàn thể mọi người có mặt trong Tiền sảnh đang tròn mắt, nó hít một hơi thật sâu và bước qua lằn vạch.

Trong nửa tích tắc, Harry đã nghĩ là thuốc có tác dụng. George chắc chắn cũng nghĩ vậy, bởi vì nó kêu lên một tiếng đắc thắng và nhảy vào theo Fred. Nhưng ngay sau đó, một âm thanh xèo xèo ầm ỉ, rồi hai thằng bị hất văng ra khỏi cái vòng băng vàng, như thể bị một người ném tạ vô hình lẳng ra ngoài. Chúng rơi xuống đất, đau đớn, văng xa ba mét trên sàn đá lạnh băng; và để cho sự đau đớn thêm phần nhục nhã, một tiếng “bốp” thật to, rồi hai đứa thoát mọc ra hai bộ râu dài trắng muốt giống hệt nhau.

Tiền sảnh rung lên vì cười. Cả Fred và George cũng cười theo, tụi nó đã đứng lên được và đứa này

chăm chú ngó râu đứa kia.

“Thầy đã nói trước rồi mà...”

Một giọng trầm trầm, vui vẻ cất lên, và tất cả quay lại, thấy giáo sư Dumbledore bước ra từ Đại sảnh. Cụ ngắm nghía Fred và George, mắt lấp lánh:

“Thầy đề nghị hai đứa nên tới chỗ bà Pomfrey. Bà ấy cũng đang chăm sóc “cô” Fawcett nhà Ravenclaw, và “ông” Summers nhà Hufflepuff, cả hai cũng đều quyết định làm già mình đi một chút. Tuy nhiên, thầy phải nói, không có râu đứa nào đẹp bằng râu của hai đứa con đâu.”

Fred và George đi về bệnh xá, có Lee thập thò, cười như điên. Harry, Ron và Hermione cũng cười như nắc nẻ, cùng nhau đi điếm tâm.

Sáng nay, trang trí trong Đại sảnh đã thay đổi. Vì là ngày lễ Hội Ma, nên một đám cây toàn dơi sống dùng đưa trên trần sảnh đã được ếm bùa, trong lúc đó hàng trăm trái bí ngô được khắc chạm đứng liếc mắt ra từ mọi góc. Harry đi ngang chỗ Dean và Seamus, tụi này đang bàn tán xem học trò nào trong Hogwarts đủ mười bảy tuổi (hay già hơn) có thể đăng ký được.

Dean nói với Harry:

“Có tin đồn là Warrington dậy sớm và bỏ tên mình vô rồi. Cái thằng ục ịch nhà Slytherin đó nhìn y chang con cù lần.”

Harry, đứa đã từng chơi Quidditch với Warrington, lắc đầu ngao ngán:

“Tụi mình không thể có một nhà quán quân Slytherin được.”

Seamus nói khinh khỉnh:

“Tất cả nhà Hufflepuff đều đang nói về Diggory. Nhưng tớ không nghĩ cha đó muốn chơi liều cái nhan sắc của chả đâu.”

Chợt Hermione kêu lên:

“Nghe này!”

Mọi người đang cười nói vui vẻ ngoài Tiền sảnh. Tất cả xoay ghế lại và thấy Angelina Johnson đang bước vào Đại sảnh, miệng cười tươi mà bối rối. Cô truy thủ da đen dong dỏng chơi cho đội Quidditch nhà Gryffindor này đi tới chỗ tụi nó, ngồi xuống và nói:

“Này, tôi xong rồi! Mới bỏ tên vô.”

Ron có vẻ kinh ngạc lắm:

“Giờn hoài!”

Harry hỏi:

“Chị mười bảy rồi?”

Ron nói:

“Dĩ nhiên, không thấy râu sao, hả?”

“Tôi mới ăn sinh nhật tuần rồi.” Angelina nói.

Hermione nói:

“Tốt, mừng là nhà Gryffindor có người đăng ký. Em thật lòng mong chị được chọn, chị Angelina!”

“Cám ơn, Hermione.” Angelina mỉm cười với cô bé.

“Thiệt, thà là chị, còn hơn Nhóc xinh Diggory.” Seamus nói, làm mấy đứa nhà Hufflepuff đi ngang qua bàn quắc ngược mắt lên với nó.

“Hôm nay tụi mình làm gì đây?”

Ron hỏi Harry và Hermione khi tụi nó kết thúc bữa ăn sáng và rời Đại sảnh.

Harry nói

“Lâu lắm rồi tụi mình chưa xuống thăm bác Hagrid.”

“Được thôi.” Ron đồng ý, “miễn là bác ấy đừng có biểu tụi mình hiến mấy ngón tay cho tụi Quái tôm là được.”

Một cái nhìn cực kỳ phấn khởi thốt nhiên hiện ra trên gương mặt Hermione, cô bé reo lên sung sướng:

“Mình mới nghĩ ra... Mình chưa đề nghị bác Hagrid gia nhập H. V. Đ. C. Q. L. G. T. Mấy bồ chờ mình được không? Mình chạy ù lên lầu lấy mấy cái huy hiệu.”

“Nó bị sao vậy?” Ron cau tiết hỏi khi Hermione chạy lên cầu thang đá cẩm thạch.

Thình lình Harry kêu:

“Ê, Ron, bạn bồ kia...”

Đoàn học trò trường Beauxbatons từ bên ngoài đang đi ngang qua cửa trước, trong đám đó có cô nàng tiên nữ. Mấy đứa đang tụ tập quanh chiếc Cốc Lửa đứng lùi lại cho tụi này đi qua, nhìn theo hăm hở.

Bà Maxime bước vào trong sảnh, theo sau đám học trò của mình và xếp tụi nó thành hàng. Từng đứa, từng đứa một, đoàn học trò Beauxbatons bước qua lần tuổi và thả mẫu giấy da vào trong ngọn lửa màu trắng xanh. Mỗi khi một cái tên rơi vào lửa, nó lập tức hóa ra màu đỏ và bắn ra những tia lửa.

Ron thì thảo với Harry khi cô tiên nữ thả mẫu giấy da của mình vào trong chiếc Cốc Lửa:

“Bồ nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra với mấy người không được chọn? Bồ nghĩ tụi nó có trở về trường không, hay là ở lại coi thi đấu?”

Harry đáp:

“Hổng biết. Chắc ở lại... Bà Maxime ở lại làm giám khảo mà, đúng không?”

Khi cả đám học trò Beauxbatons đã ghi danh xong rồi, bà Maxime lại dẫn chúng ra khỏi sảnh, trở ra ngoài sân.

“Họ ngủ ở đâu hả?” Ron vừa nói vừa đi ra cửa trước, nhìn chăm chăm theo tụi kia.

Có tiếng rột rột âm ỉ vang lên sau lưng tụi nó, báo hiệu Hermione đã tái xuất hiện với một cái hộp huy hiệu “Hội Vịt Đẹt”

Ron nhảy ngay xuống mấy bậc cầu thang, mắt không rời khỏi cái lưng cô tiên, lúc này đang cùng bà Maxime băng qua trang cỏ:

“Ôi, lẹ lên đi!”

Khi tụi nó tới gần cái chòi của lão Hagrid bên bìa khu rừng Cấm, bí ẩn về khu nghỉ đêm của đám Beauxbatons đã được giải đáp. Chiếc xe kéo khổng lồ màu xanh lơ hôm nọ chở đám người này tới đang đậu cách cửa trước nhà lão Hagrid cỡ hai trăm thước, và đám học trò đang leo lại vào trong xe. Những con ngựa bay kéo xe to như voi hôm nọ giờ đang gặm cỏ trong cái máng đã chiến để sát bên.

Harry gõ cửa căn chòi lão Hagrid. Một tràng sủa ông ông của con Fang đáp lại ngay tức thì.

“Giờ mới tới!” Lão Hagrid nói khi mở cửa ra. “Tưởng mấy đứa quên bác ở rồi!”

Hermione nói:

“Tụi con bận thiệt tình, bà Hagr...” nhưng cô bé chết sững, ngược nhìn lão Hagrid, gần như câm khẩu.

Lão Hagrid bận bộ đồ vét bằng tông màu nâu, đẹp nhất (mà cũng kinh hoàng nhất) của lão, thắt thêm

một cái nơ kẻ ca-rô màu cam vàng chói. Thế nhưng vẫn còn chưa phải tệ nhất; rõ ràng lão đã cố gắng “thuần phục” đám tóc của mình, dùng đến một khối lượng lớn một thứ có vẻ như là mỡ tra bánh xe. Tóc tai lão giờ ép mượt xuống thành hai bó, có lẽ lão đã thử cột đuôi ngựa giống như tóc của Bill, nhưng thấy rằng nhiều tóc quá, không xong. Bề ngoài trông không hợp với lão tí nào. Mất một lúc, Hermione tròn mắt nhìn lão, rồi rõ ràng là quyết định thôi không bình luận gì hết, cô bé nói:

“Ừm... mấy con Quái tôm đâu bác?”

Lão Hagrid sung sướng, nói:

“Ngoài vườn bí ngô. Tụi nó lớn cồ, dám dài cả thước rồi. Chỉ kẹt cái giờ lại bắt đầu thịt nhau.”

“Vậy à?”

Hermione vừa kêu lên, vừa ném cho Ron một cái nhìn trấn áp khi thằng này cứ nhìn chăm chăm vào mái tóc kỳ quái của bác Hagrid, đang mở miệng tính nói điều gì đó về bộ tóc.

Lão Hagrid nói rầu rĩ:

“Vậy đó, tuy nhiên cũng ổn rồi. Bác cho tụi nó ở hộp riêng. Còn chừng hai chục.”

Ron nói:

“Vậy là hên đó.”

Lão Hagrid không nhận ra nó chế nhạo mình.

Cái chòi của lão Hagrid chỉ có một phòng duy nhất, trong góc là một cái giường khổng lồ trải một tấm khăn đắp vá chằng vá đụp. Một cái bàn và mấy cái ghế cũng vĩ đại cỡ đó đứng trước lò sưởi, bên dưới một đồng hồ heo muối xông khói và chim chết treo lủng lẳng trên trần. Tụi nhỏ ngồi vào bàn trong khi lão Hagrid bắt đầu pha trà, chẳng mấy chốc cả bọn đã lại chìm vào cuộc bàn tán về Thi đấu Tam Pháp thuật. Lão Hagrid dường như cũng hào hứng y như tụi nó.

Lão cười toe toét:

“Đợi đó, cứ đợi đó. Mấy đứa sẽ thấy khối thứ chưa thấy bao giờ. Bài thi đầu... a, nhưng bác không được nói.”

“Nói đi nào, bác Hagrid!” Harry, Ron và Hermione thúc giục, nhưng lão cứ lắc đầu, cười teo:

“Bác không muốn làm mấy đứa mất thú. Nhưng bác nói cho biết, ngoạn mục lắm. Tụi quán quân hất cẳng nhau. Không bao giờ nghĩ là bác còn sống mà được coi Thi đấu Tam Pháp thuật lần nữa.”

Tụi nó rớt cuộc ở lại ăn trưa với bác Hagrid, dù chẳng ăn được bao nhiêu. Lão Hagrid làm cái món mà lão kêu là bò hầm nôi đất, nhưng sau khi Hermione bới ra được một cái móng chimbury cồ trong đĩa của mình, thì cô bé, Harry, và Ron ăn cũng mất cả ngon. Tuy vậy, tụi nó khoái nhất là dụ lão Hagrid kể về mấy bài thi trong cuộc thi đấu sắp tới, suy xét xem ai trong mấy người đăng ký sẽ được chọn là quán quân, và hỏi nhau liệu Fred và George đã rụng râu chưa.

Khoảng chiều chiều thì một trận mưa nhỏ bắt đầu rơi. Thật là ấm cúng khi được ngồi bên lò sưởi, nghe những giọt mưa vỗ nhẹ nhàng trên cửa sổ, nhìn lão Hagrid mạng vớ và tranh luận với Hermione về vụ gia đình – bởi vì lão đã dứt khoát từ chối không nhập H. V. Đ. C. Q. L. G. T. khi cô bé đưa ra cho lão xem mấy cái huy hiệu.

Lão vừa nói nghiêm túc vừa khêu bằng một cây kim sừng khổng lồ một sợi chỉ dài màu vàng:

“Làm vậy là tàn nhẫn với tụi nó đó, Hermione! Bản chất tụi nó là chăm sóc người, tụi nó khoái vậy, hiểu không? Cháu lấy mất việc của tụi nó, tụi nó buồn đó. Trả lương tụi nó là xúc phạm tụi nó.”

Hermione nói:

“Nhưng Harry trả Dobby tự do đó, nó lên tiên luôn! Và tụi con nghe nói giờ nó còn đòi ăn lương!”

“Phải, phải, chuyện gì chẳng có ngoại lệ. Bác không nói là không có loại gia đình lập dị muốn tự do, nhưng cháu không thuyết phục được phần đông tụi nó làm vậy đâu... không, đừng làm gì hết. Hermione.”

Thực tình, Hermione trông rất giận dữ, nó nhét cái hộp huy hiệu lại vào trong túi áo khoác.

Khoảng năm giờ rưỡi thì trời bắt đầu tối, Ron, Harry, Hermione quyết định tới giờ phải trở về lâu đài để dự tiệc lễ Hội Ma, và, quan trọng hơn, để nghe thông báo tên của vị quán quân mỗi trường.

Lão Hagrid vừa nói vừa vứt miếng mạng qua một bên:

“Bác đi chung mấy đứa. Đợi một tí!”

Lão đứng dậy, tới gần kéo bàn ghế bên giường, lục tìm cái gì đó. Tụi nhỏ không để ý lắm cho tới khi bị một mùi thực sự kinh khủng xộc thẳng vào mũi. Vừa ho sặc sụa, Ron vừa kêu:

“Bác Hagrid, cái gì vậy?”

“Hả? Không thích hả?” Lão Hagrid quay lại với một cái chaibury trong tay.

Hermione hỏi, giọng ghen ghen:

“Phải nước cạo râu không bác?”

“Ừm... nước hoa.” Lão Hagrid đỏ mặt, lấm bầm. Rồi lão nói cộc lốc:

“Chắc hơi nhiều. Để bác lau bớt đi, đợi đó...”

Lão bước nặng nề ra khỏi cái chòi, và tụi nó thấy lão sùng sục rửa ráy trong cái thùng nước bên ngoài cửa sổ.

Hermione nói, giọng kinh ngạc:

“Nước hoa? Bác Hagrid mà xài nước hoa?”

Harry thấp giọng:

“Còn cái mái tóc và bộ vét mắc chứng gì vậy?”

Bỗng nhiên Ron kêu lên, chỉ ra ngoài cửa sổ:

“Nhìn kìa!”

Lão Hagrid vừa mới đứng thẳng lên và quay lại. Nếu lúc trước lão có đỏ mặt, thì cũng không thắm tháp gì so với lúc này. Nhón chân đi thật thận trọng, sao cho lão Hagrid không trông thấy, Harry, Ron và Hermione liếc qua cửa sổ và thấy bà Maxime cùng đám học trò Beauxbatons mới chui từ trong toa xe ra, rõ ràng là cũng sắp đi dự tiệc. Tụi nó không nghe rõ lão Hagrid nói gì, nhưng lão đang nói chuyện cùng bà Maxime với một vẻ mặt sung sướng và mơ màng mà Harry từ đó tới nay chỉ thấy lão có một lần duy nhất – đó là khi lão nhìn con rồng nhí Norbert.

Hermione cảm tức, nói:

“Bác ấy tới lâu đài với bà? Vậy mà mình tưởng bác ấy đợi tụi mình!”

Không thèm liếc lại căn chòi của mình tới nửa cái, lão Hagrid chậm chậm sóng bước cùng bà Maxime ngang bãi đất, Đoàn học trò Beauxbatons theo sau, phải chạy bộ mới kịp những sải chân khổng lồ của hai người.

Ron ngờ ngợ:

“Bác ấy khoái bà! Rồi, nếu rốt cục họ có con, thế nào tụi nó cũng phá kỷ lục thế giới – dám cá đứa nào đứa nấy nặng cả tấn.”

Tụi nó chui ra khỏi chòi và đóng cửa lại. Bên ngoài tối đen tới mức đáng ngạc nhiên. Quần áo chùng cho chặt hơn, tụi nó bắt đầu leo lên bãi cỏ đông dốc.

“Ồ, tụi nó kìa, coi kìa!”

Hermione thì thầm.

Từ phía hồ, đám Durmstrang đi bộ về phía lâu đài. Viktor Krum đi kế bên ông Karkaroff, mấy đứa Durmstrang còn lại đi đằng sau, rời rạc. Ron nhìn Krum đầy phấn khích, nhưng, khi tới cửa chính Krum không thèm ngoái quanh, anh đi trước tụi Harry, Ron và Hermione có một tí và len thẳng qua tụi nó. Khi cả đám ngược vào thì Đại sảnh rực ánh nến đã gần như đầy kín người. Chiếc Cốc Lửa lúc trước được dời đi, nay đứng đối diện với chiếc ghế trống của cụ Dumbledore và dãy bàn giáo viên. Fred và George – giờ đã mày râu nhẵn nhụi trở lại – đã chấp nhận sự thất vọng một cách khá đẹp.

Fred nói khi Harry, Ron và Hermione ngồi xuống:

“Hy vọng đó là Angelina.”

Hermione nói hỗn hển:

“Em cũng vậy! Rồi, mình biết ngay thôi mà!”

Bữa tiệc Hội Ma dường như dài hơn rất nhiều so với mọi thường.

Có thể vì đó là bữa tiệc thứ hai trong vòng có hai ngày. Harry có vẻ không còn quá sức mê mệt mấy món ăn như mọi khi nữa. Giống như tất cả những người khác trong Sảnh đường, cũng nhong cổ cò liên tục, cùng vẻ mặt nôn nóng, bồn chồn đứng lên đứng xuống xem cụ Dumbledore đã ăn xong chưa, Harry đơn giản chỉ muốn mấy cái đĩa được dọn sạch đi cho rồi, và được nghe xem những ai được chọn làm quán quân.

Mãi cuối cùng rồi những cái đĩa vàng cũng quay trở lại với tình trạng tinh tươm nguyên thủy của mình, rồi mức độ ồn ào tăng lên rõ rệt khắp Sảnh đường và xẹp xuống ngay khi cụ Dumbledore đứng dậy. Hai bên cụ, giáo sư Karkaroff và bà Maxime trông cũng căng thẳng và đầy ngóng đợi như bất cứ ai. Ông Ludo Bagman cười hớn hở và nháy mắt với nhiều đứa học trò. Tuy nhiên, ông Crouch trông lại khá thờ ơ, có phần chán chường.

Cụ Dumbledore nói:

“Xong, chiếc cốc hầu như đã sẵn sàng để phán quyết. Tôi đề rằng sẽ mất hơn một phút. Bây giờ, khi tên của các vị quán quân đã được xướng lên rồi, tôi xin đề nghị các vị đó vui lòng đi thẳng lên phía đầu sảnh đường, đi dọc theo dãy bàn giáo viên, vô thẳng cái phòng kế tiếp...” rồi cụ chỉ cánh cửa đằng sau dãy bàn của các giáo sư:

“...đó là nơi họ sẽ nhận những chỉ thị đầu tiên.”

Cụ rút cây đũa phép và vẩy một nhát lớn. Ngay lập tức, tất cả các ngọn nến, trừ những ngọn thấp trong mấy trái bí ngô chạm, đều tắt sạch, tất cả chìm trong bóng đêm lơ mơ. Giờ thì không có thứ gì trong Sảnh

đường rực sáng bằng chiếc Cốc Lửa. Những tia lửa trắng xanh của nó sáng lóe, thiếu điều làm nhức cả mắt. Mọi người nhìn, chờ đợi... Vài người cứ chốc chốc lại coi đồng hồ...

Lee Jordan ngồi cách Harry hai ghế, thì thào:

“Sắp rồi đây!”

Đột nhiên, ngọn lửa bên trong chiếc cốc hóa thành màu đỏ trở lại. Những tia lửa tóe ra vung vãi. Một chốc sau, một lưỡi lửa bùng ra một mẫu giấy da đã gần như hóa than. Cả căn phòng bật ra một tiếng kêu thảng thốt.

Cụ Dumbledore nhặt mẫu giấy da và cầm nó xa xa để có thể đọc nó nhờ ánh sáng từ ngọn lửa, lúc này đã trở lại trắng xanh.

Cụ đọc, giọng rõ ràng, khỏe khoắn:

“Vị quán quân của Durmstrang, Viktor Krum!”

“Không có gì ngạc nhiên hết!” Ron hét lên khi một cơn bão tiếng vỗ tay và chúc mừng lan khắp sảnh đường. Harry thấy, từ dãy bàn nhà Slytherin, Viktor Krum đứng dậy và gù gù đi về phía cụ Dumbledore, quẹo phải, bước dọc theo dãy bàn giáo viên, rồi mất hút ở cánh cửa của căn phòng kế bên.

Ông Karkaroff nói oang oang thiệt là lớn, sao cho mọi người đều nghe thấy, thậm chí át cả tiếng vỗ tay:

“Hoan hô, Viktor, biết thế nào con cũng được chọn mà!”

Tiếng vỗ tay và tiếng bàn tán tắt dần. Giờ đây sự chú ý của mọi người lại tập trung vào chiếc cốc, khi, vài giây sau đó, lại chuyển thành màu đỏ một lần nữa. Một mẫu giấy da thứ hai lại được ngọn lửa phun ra.

Cụ Dumbledore hô:

“Vị quán quân của Beauxbatons, Fleur Delacour!”

“Nhỏ đó đó, Ron!”

Harry kêu lên khi đứa con gái giống tiên nữ đứng dậy một cách yêu kiều, hất mái tóc bạch kim ra sau, lướt ngang qua những dãy bàn nhà Ravenclaw và nhà Hufflepuff.

“Ôi, nhìn kìa, cả đám tụi nó thất vọng kìa!”

Hermione nói giữa đám ồn ã, hất đầu chỉ về đám Beauxbatons còn lại.

Harry nghĩ bụng, “thất vọng” là còn hơi nhẹ. Hai trong đám con gái không được chọn òa ra khóc nức

nở, đầu gục vào cánh tay.

Khi Fleur Delacour cũng đã biến mất vào căn phòng bên hông đại sảnh, một lần nữa sự im lặng lại bao trùm, nhưng lần này là một sự im lặng cứng cả lại vì háo hức mà ai cũng có thể cảm được. Vị quán quân kế tiếp của Hogwarts là...

Chiếc Cốc Lửa lại chuyển thành màu đỏ thêm một lần nữa; những tia lửa bay ra rào rào, lưỡi lửa liếm cao lên không, và từ đầu của lưỡi lửa đó, cụ Dumbledore kéo ra mẫu giấy da thứ ba.

Cụ xướng lên:

“Vị quán quân của Hogwarts, Cerdic Diggory!”

“Không!” Ron hét to, nhưng không ai nghe thấy nó, ngoài Harry. Tiếng gầm từ dãy bàn kế bên quá lớn. Tất cả đám nhà Hufflepuff nhảy căng lên, hét vang và giậm chân khi Cerdic đi ngang chúng, cười tươi rạn rở, tiến thẳng về căn phòng sau lưng bàn giáo viên. Quả thực, những tràng vỗ tay dành cho Cerdic kéo dài đến nỗi phải mất một lúc sau mọi người mới nghe được lời cụ Dumbledore.

“Xuất sắc!” cụ sung sướng nói khi cuối cùng sự lộn xộn đã dẹp xuống. “Xong, giờ đây chúng ta đã có ba vị quán quân. Tôi chắc tôi có thể xin tất cả các trò, kể cả các học sinh còn lại của trường Beauxbatons và trường Durmstrang, hãy vét tặng cho các vị quán quân của mình đến từng gam ủng hộ mà các trò dành được. Bằng cách tiếp tục khích lệ vị quán quân của mình, các trò sẽ đóng góp vào một...”

Nhưng cụ Dumbledore thốt nhiên ngừng nói, và mọi người đều thấy rõ cái gì đã làm cụ lảng đi.

Ngọn lửa trong chiếc cốc lại đỏ lại lần nữa. Những tia lửa phóng ra. Một lưỡi lửa thành linh bắn vào không khí, mang trên mình một mẫu giấy da.

Dường như, hoàn toàn tự động, cụ Dumbledore vươn cánh tay dài ra và tóm lấy mẫu giấy. Cụ mở nó ra và nhìn chăm chăm vào cái tên được viết trên đó. Một khoảng lặng dài, trong khi cụ Dumbledore vẫn nhìn không chớp mắt vào mẫu giấy trên tay, còn mọi người trong căn phòng thì chăm chăm nhìn cụ. Cuối cùng, cụ Dumbledore hắng giọng, đọc lên:

“Harry Potter.”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Vị Quán Quân Thứ Tư

Harry ngồi đó, biết rằng mọi cái đầu trong Đại sảnh đều đang quay lại nhìn mình. Nó choáng váng, sững sờ. Nó cảm thấy chết lặng. Nó chắc mình đang mơ. Chắc nó nghe lầm.

Không một tiếng vỗ tay. Một tiếng rù rù, như thể một đàn ong giận dữ, từ từ tràn đầy Đại sảnh; vài đứa học trò đứng hẳn lên để nhìn Harry cho rõ hơn; nó ngồi đó, cứng cả người, trong chiếc ghế.

Tuốt trên dãy bàn cao, giáo sư McGonagall đứng lên, đi ngang ông Ludo Bagman và giáo sư Karkaroff, đến thì thào khẩn cấp với giáo sư Dumbledore, cụ nghiêng tai về phía bà, hơi cau mày.

Harry quay sang Ron và Hermione; qua vai hai đứa, nó thấy dãy bàn dài nhà Gryffindor đều đang ngoáy nó, miếng há hốc ra.

Harry nói rành mạch:

“Mình không bỏ tên vô. Mấy bồ biết mình không bỏ mà.”

Cả hai đứa đều ngậy ra nhìn Harry.

Ở đầu bàn, giáo sư Dumbledore đã đứng thẳng dậy, gật đầu một cái với giáo sư McGonagall.

Thầy gọi lần nữa:

“Harry Potter! Harry! Lên đây, lên nào!”

“Đi kìa,” Hermione thì thào, khẽ đẩy nhẹ Harry một cái.

Harry đứng dậy, đập phải gấu áo chùng, hơi chúi một cái. Nó bước đi dọc theo khoảng trống giữa hai dãy bàn nhà Gryffindor và Hufflepuff. Nó cảm tưởng như đây là một cuộc đi dài vô tận, mãi không đến gần được cái bàn trên kia thêm chút nào, và nó có thể cảm thấy hàng trăm, hàng trăm con mắt đang nhìn lên nó, mỗi con mắt như một đèn pha soi rọi sáng. Tiếng rù rì càng lúc càng lớn. Sau một lúc tưởng như cả tiếng đồng hồ, nó đã đứng ngay trước mặt cụ Dumbledore, cảm giác mọi cái nhìn chăm chú của toàn thể các giáo viên đều dán lên người nó.

“Rồi... ra cửa đi, Harry.” Cụ Dumbledore nói. Cụ không hề cười.

Harry lê bước dọc theo cái bàn của các giáo viên. Lão Hagrid ngồi ngay chót cuối. Lão không nháy mắt với Harry, không vẫy tay, không làm bất cứ cử chỉ chào hỏi nào với nó như mọi thường. Lão Hagrid trông hoàn toàn sững sờ, chỉ nhìn chòng chọc vào Harry khi nó đi ngang giống như mọi người khác. Harry băng qua cửa, ra khỏi Đại sảnh và nhận thấy mình đang đứng trong một căn phòng nhỏ hơn, treo hàng đầy tranh vẽ các ông, bà phù thủy. Trước mặt nó là một ngọn lửa lớn đang phừng phừng trong lò sưởi.

Những khuôn mặt trong mấy bức chân dung quay lại nhìn nó khi nó bước hẳn vào. Nó thấy một mũ phù thủy khô quắt queo bay nhẹ nhàng ra khỏi cái khung tranh, chui tọt vào cái khung kế bên, trong đó có một lão phù thủy ria quặp. Mũ phù thủy quắt queo bắt đầu thì thảo vào tai lão này.

Viktor Krum, Cerdic Diggory và Fleur Delacour đang tụ tập quanh lò sưởi. Trông chúng thật lạ lùng, rất ấn tượng, với những cái bóng hắt qua ngọn lửa. Krum, gù gập và ủ ê, nghiêng mình về phía lò sưởi, hơi ngồi tách ra khỏi hai đứa kia. Cerdic đứng chấp ta sau lưng, nhìn chăm chăm vô lò sưởi. Fleur Delacour đang nhìn quanh quất đúng lúc Harry chui vô, nó hất mái tóc dài óng bạc ra sau:

“Gì vậy? Bộ người ta kêu tụi này vô Sảnh hả?”

Nó nghĩ thằng bé này vô đưa tin. Harry không biết làm sao giải thích những gì mới xảy ra. Nó đứng đó, nhìn ba vị quán quân, thấy hơi ớn, sao mà cả đám tụi nó cao quá chừng.

Tiếng bước chân hồi hả vang lên sau lưng Harry, và ông Ludo Bagman bước vào phòng. Ông nắm cánh tay Harry, kéo tới trước, rồi thì thảo, bóp chặt bắp tay nó:

“Siêu phàm! Tuyệt chiêu! Thưa quý ông, quý bà...”

Ông vừa tiến đến bên cạnh lò sưởi, vừa nói với ba đứa kia:

“Cho phép tôi giới thiệu – có thể đây là một việc không tin nổi – vị quán quân thứ tư của Tam đấu.”

Viktor Krum đứng thẳng dậy. Bộ mặt cáu kỉnh của nó tối sầm lại khi quan sát Harry. Cerdic có vẻ bối rối. Anh hết nhìn ông Bagman tới nhìn Harry xong lại nhìn ông Bagman, như thể tin chắc rằng anh đã nghe lộn những gì ông Bagman nói. Tuy nhiên, Fleur Delacour lại vừa hất mái tóc vừa cười mỉm chi, nói:

“Ồ, chiện giỡn vui đó, ôn Bagman!”

Ông Bagman đập lại, hoang mang:

“Giờn hả? Không, không, không hề. Tên của Harry bay ra từ chiếc Cốc Lửa mà!”

Cặp chân mày rậm đen của Krum hơi cau lại. Cerdic trông vẫn còn hoang mang một cách lịch sự. Fleur nhần mặt, nó nói một cách nhỏ mọn với ông Bagman:

“Nhưng dỏ dằn là có nhảm lẫn... Nó không thể thi đấu, còn chề quá!”

Ông Bagman đáp, vừa xoa cằm vừa cười với Harry:

“Vâng... thật là kinh ngạc... Nhưng, như cô biết đó, năm nay có đặt ra việc giới hạn tuổi cũng chỉ là một biện pháp phụ thêm cho an toàn thôi... Ý tôi nói, tôi không nghĩ đã đến nước này rồi mà lại còn đào ngũ... Cứ theo luật mà bắt buộc phải theo... Harry cứ phải ráng mà làm thôi...”

Cánh cửa phía sau lưng họ mở ra lần nữa, và một nhóm đông người bước vào: giáo sư Dumbledore, theo sát là ông Crouch, giáo sư Karkaroff, bà Maxime, giáo sư McGonagall, và giáo sư Snape. Trước khi giáo sư McGonagall khép cửa lại, Harry còn kịp nghe tiếng ong ong của hàng trăm học sinh phía bên kia bức tường.

Fleur chạy tới cô hiệu trưởng của mình, nói ngay lập tức:

“Bà Maxime! họ nói là thằng nhõ này cũng thi đấu!”

Đâu đó trong lòng Harry đang chết lặng gợn lên một nỗi giận: Thằng nhõ hả?

Bà Maxime vươn người phùng ra, cao lên. Cái đỉnh đầu đẹp đẽ của bà quét cả vào cây đèn chùm châm đầy nến, và ngực áo sa-tanh đen vĩ đại của bà căng phồng. Bà hỏi, giọng hống hách:

“Ông Dumbly-dorr, vụ này là sao?”

“Chính tôi cũng muốn biết đó, ông Dumbledore.”

Ông Karkaroff xen vào. Ông ta nở một cụ cười lạnh như thép, hai con mắt xanh sẫm như hai thỏi nước đá:

“Hai quán quân Hogwarts cơ à? Tôi không nhớ xưa nay có ai nói với tôi là trường chủ nhà lại được cho phép có hai quán quân không, hay là tại tôi đọc nội quy không đủ cẩn thận?”

Rồi ông ta cười một tràng cười cụt ngủn, đáng ghét:

“C’ est impossible, trường Ogwarts không thể có tới hai quán quân. Chiện này không công bằng.” Bà Maxime nói, bàn tay khổng lồ của bà đeo đầy ngọc mắt mèo cực đẹp đặt trên vai Fleur.

Karkaroff vẫn mỉm cười lạnh lẽo, tuy nhiên đôi mắt lại lạnh lùng hơn bao giờ hết:

“VẬY mà chúng tôi cứ ngỡ là Lăn tuổi của ông sẽ gạt được những đối thủ nhỏ tuổi ra ngoài chứ, ông Dumbledore? Dĩ nhiên, nếu không phải vậy thì tại tôi đã mang theo nhiều đối thủ từ trường tới hơn rồi!”

“Ông Karkaroff, đó không phải là lỗi của ai cả, mà chỉ là lỗi của Potter.” Thầy Snape nói dịu dàng.

Cặp mắt ông sáng lên hiểm độc. “Đừng trách ông Dumbledore chỉ vì Potter đã quyết tâm phá luật. Ngay từ khi tới đây cậu ấy đã biết vượt qua các làn ranh rồi...”

“Cám ơn anh Severus.”

Cụ Dumbledore nói cộc lốc, và thầy Snape im bật, mặc dù đôi mắt vẫn tóe lên hiểm ác sau màn tóc đen bóng nhờn.

Cụ Dumbledore bấy giờ mới cúi xuống nhìn Harry. Nó đang nhìn thẳng vào mắt cụ, cố tìm hiểu xem cái nhìn sau cặp kính nửa vàng trắng kia muốn diễn tả điều gì.

Cụ ôn tồn hỏi:

“Con có bỏ tên con vô chiếc Cốc Lửa không, Harry?”

“Không.” Harry đáp. Nó rất biết rằng mọi người đang nhìn nó không rời mắt. Từ trong góc tối, thầy Snape thốt ra một âm thanh nho nhỏ chán chường, kiểu không tin nổi, hết kiên nhẫn rồi.

Giáo sư Dumbledore giả như không nghe thấy thầy Snape, cụ hỏi: “Con có nhờ trò nào lớn hơn bỏ tên con vô chiếc Cốc Lửa không?”

“Không!” Harry cứng rắn đáp.

“Dĩ nhiên là nó phải nói dối rồi,” bà Maxime thốt kêu. Thầy Snape lắc đầu, môi cong lên.

Giáo sư McGonagall nói, giọng đanh thép:

“Trò ấy không thể vượt qua nổi Lắc tuổi. Tôi chắc chúng ta đều đồng ý như vậy...”

Bà Maxime nhún vai:

“Ôn Dumbly-dorr, chắc cái lần ranh đã có gì sơ sót rồi.”

“Dĩ nhiên, rất có thể.” Cụ Dumbledore nói một cách lịch sự.

Giáo sư McGonagall giận dữ:

“Ông Dumbledore, ông thừa biết là ông không hề làm gì sai sót mà! Thực vậy, thật là vô lý hết sức! Bản thân Harry thì không thể vượt qua được Lắc tuổi, còn giáo sư Dumbledore thì chắc chắn không hề thuyết phục một đứa học trò lớn nào làm thế việc ấy cho Harry. Tôi nghĩ, vậy mọi người còn muốn gì nữa nào!”

Rồi cô ném một cái nhìn căm tức về phía giáo sư Snape.

Ông Karkaroff, một lần nữa, cất cái giọng trơn nhớt:

“Thưa ông Crouch ... Ông Bagman ... các ông là những giám khảo khách quan. Chắc các ông cũng đồng ý đây là chuyện trái quy tắc nhất chứ ạ?”

Ông Bagman lau cái mặt tròn như mặt một cậu con trai của ông bằng cái khăn tay và đưa mắt nhìn ông Crouch. Ông này đứng ngoài vòng sáng, khuôn mặt khuất một nửa trong bóng tối. Trông ông hơi kỳ quái, ánh sáng âm u mờ tối khiến ông trông già hơn rất nhiều, nhìn gần như y chang một cái đầu lâu. Tuy nhiên, khi ông nói, đó vẫn là cái giọng cứng nhắc thường ngày:

“Chúng ta phải theo luật, và luật đã chỉ rõ, rằng những ai có tên bắn ra từ chiếc Cốc Lửa sẽ phải đo tài trong cuộc đấu.”

“Đúng, ông Barty đây là thuộc sách luật lâu lâu!” ông Bagman vừa nói vừa cười rạng rỡ, quay lại với ông Karkaroff và bà Maxime, như thể vấn đề thế là đã khép lại.

Nhưng ông Karkaroff nói:

“Tôi yêu cầu được đăng ký lại lần nữa đám học trò còn lại của tôi.”

Giờ thì ông đã quăng bỏ giọng nói trơn nhờn cũng nụ cười mỉm của mình đi. Quả thực, gương mặt ông trở nên thậm xấu:

“Các vị phải dựng chiếc Cốc Lửa lần nữa, và tụi tôi sẽ tiếp tục bỏ thêm tên vào, cho tới khi mỗi trường đều có hai quán quân. Như vậy mới công bằng, thưa ông Dumbledore!”

Ông Bagman gạt đi:

“Nhưng ông Karkaroff ơi, không làm vậy được đâu! chiếc Cốc Lửa đã tắt ngúm rồi, và nó sẽ không cháy lại nữa từ đây cho tới khi bắt đầu cuộc Thi đấu kế...”

“... mà cuộc đó chắc chắn trường Durmstrang sẽ không tham đấu!” Ông Karkaroff bùng nổ. “Sau tất cả những hội họp, những đàm phán rồi thỏa thuận, tôi đã hơi nghi ngờ rằng một chuyện kiểu này sẽ xảy ra! Giờ thì tôi muốn rời khỏi đây lắm rồi đây!”

“Đừng có hù, Karkaroff.” một giọng gầm gừ vang lên gần cửa ra vào. “Ông không thể bỏ quán quân của mình lại. Anh ta phải thi đấu. Tất cả đều phải đấu. Như ông Dumbledore đã nói đó, một hợp đồng pháp thuật ràng buộc Thuận lợi chứ hả?”

Moody vừa bước vào phòng. Thầy khập khiễng tiến về phía lò sưởi, và mỗi lần thầy cất bước bàn chân phải thì lại có một tiếng “cạch” kèm theo.

Karkaroff nói:

“Thuận lợi? Tôi e rằng tôi không hiểu ông, ông Moody.”

Harry có thể nói rằng Karkaroff đang cố tỏ ra khinh khỉnh, như thế những gì thầy Moody nói chẳng có gì đáng nghe, nhưng hai bàn tay đã tố giác ông ta: chúng cuộn lại thành hai nắm đấm.

Moody nói lặng lẽ:

“Không hiểu à? Rất đơn giản mà Karkaroff. Có kẻ nào đó đã bỏ tên của Potter vào trong cái cốc, biết rằng nếu cái cốc nhả cái tên thẳng bé ra thì nó sẽ phải thi đấu.”

Bà Maxime kêu lên:

“Thế là rõ nhé, có kẻ đã muốn trường Ogwarts phải được gấp đôi người ta.”

Karkaroff gập mình trước bà ta:

“Tôi hoàn toàn đồng ý, thưa bà Maxime. Tôi sẽ gửi kiến nghị lên Bộ Pháp Thuật và Hiệp hội phù thủy Quốc tế...”

Moody găm lên:

“Nếu có ai đó có lý do để mà kiến nghị, thì đó chính là Potter. Nhưng... thực tức cười... tôi không nghe trò ấy kêu ca tới một lời...”

Fleur Delacour giậm chân, bùng nổ:

“Tại sao nó phải kiến nghị chứ? Nó có dịp để mà đua tài, phải không? Trong khi tụi tôi cứ phập phồng coi có được choạng không hết tuần này qua tuần khác! Danh dự cho trường, rồi một ngàn Galleons tiền thưởng – đây là cái dịp bao nhiêu đứa sẵn lòng chịu chết để được mà!”

“Có thể có kẻ đã hy vọng Potter cũng sẵn lòng chịu chết.” Moody rít qua kẽ răng.

Sau những lời đó, một sự im lặng dằng dặc và ngột ngạt bao trùm. Ông Ludo Bagman, giờ trông đã thật sự rất lo âu, nhấp nha nhấp nhồm, nói:

“Ôi anh già Moody ơi... nói vậy mà nói được!”

Karkaroff to miệng:

“Chúng ta vẫn biết giáo sư Moody là hạng người coi một buổi sáng là vụt đi nếu trước bữa trưa mà không phát hiện ra được sáu âm mưu giết mình mà. Rõ ràng ông ấy đang dạy học trò của mình sợ hãi cả

các cuộc mưu sát. Giáo viên Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám mà phẩm tính kỳ vậy đó. Nhưng mà thôi, ông Dumbledore, tôi chắc ông cũng có lý do.”

Moody gầm gừ:

“Tưởng tượng ra mọi chuyện? Ta mà vậy sao? Ta bị ảo giác? Chỉ có một lão phù thủy hoặc một mụ phù thủy cao cơ mới ném được tên thẳng nhỏ vào chiếc cốc...”

“Á à, bằng chún đâu?” Bà Maxime giơ hai bàn tay khổng lồ lên.

Thầy Moody nói:

“Bởi vì chúng đã qua mặt được một đồ vật ma thuật rất mạnh. Cần phải có Bùa Lú cực mạnh mới lừa được cho cái cốc đó quên rằng chỉ có ba trường tham gia thi đấu... Tôi đoán chúng đã đăng ký cái tên Potter dưới một trường thứ tư, để đảm bảo rằng nó là đứa duy nhất trong lứa như nó...”

Karkaroff lạnh lùng:

“Ông suy diễn nhiều quá đấy, Moody. Và giả thuyết mới tài tình làm sao, mặc dù tôi nghe nói rằng mới rồi ông cứ đinh ninh là một trong những gói quà sinh nhật của ông có chứa một cái trứng tử xà được cải trang khéo léo, và ông đã nghiền cái gói quà ra từng mảnh, trước khi nhận ra đó là một cái đồng hồ bỏ túi. Cho nên cũng xin ông thông cảm nếu tôi không hoàn toàn nghe ông một cách nghiêm túc...”

Moody đập lại bằng một giọng đe dọa:

“Có những kẻ biến những dịp vô hại này thành lợi thế cho mình. Ông Karkaroff, công việc của tôi là nghĩ ra cái cách mà các phù thủy Hắc ám vẫn hay làm, xin ông nhớ giùm cho...”

“Alastor!” cụ Dumbledore thốt lên, giọng cảnh cáo.

Harry thắc mắc mất một lúc là thầy mới nói cái gì, nhưng nó chợt vỡ lẽ ra, đúng rồi, “Mắt-Điên “không thể là tên của Moody được. Moody im lặng, mặc dù vẫn khoái trá nhìn Karkaroff, mặt Karkaroff đỏ bừng.

Cụ Dumbledore nói với tất cả mọi người có mặt trong phòng:

“Vì sao lại rơi vào tình huống này thì tôi cũng không biết. Tuy nhiên, đối với tôi, chúng ta không có lựa chọn nào hơn là chấp nhận nó. Cả Cerdic lẫn Harry đều được chọn để so tài trong cuộc thi đấu. Vì thế cho nên, họ phải...”

“A, nhưng ôn Dumbly-dorr...”

“Bà Maxime thân mến của tôi, nếu bà có cách nào thay, tôi xin sẵn lòng nghe đây!”

Cụ Dumbledore chờ đợi, nhưng bà Maxime không nói gì cả, chỉ nhìn trừng trừng giận dữ. Không phải chỉ có bà như vậy. Thầy Snape trông điên tiết, Karkaroff giận sôi; tuy nhiên, ông Bagman lại trông khá là hào hứng. Ông xoa hai tay vào nhau và mỉm cười nhìn quanh phòng:

“Xong, chúng ta tiếp tục được chưa? Phải hướng dẫn cho các vị quán quân của chúng ta chứ hả? Anh Barty, muốn làm cái vinh dự này không?”

Ông Crouch dường như vừa ra khỏi giấc mơ màng:

“Vâng... chỉ dẫn... vâng... bài thi đầu tiên...”

Ông bước tới trước, đứng trong vùng sáng của cái lò sưởi. Nhìn sát, Harry nghĩ ông có vẻ bịnh bịnh. Một quầng thâm dưới mắt và làn da nhăn nheo mà hồi Cúp Quidditch không hề có. Ông nói với Harry, Cerdic, Fleur, và Viktor.

“Bài thi đầu tiên dành để thử sự can đảm của các trò, cho nên chúng tôi sẽ không nói cho các trò hay đó là cái gì. Can đảm trước điều mình không biết là một phẩm chất quan trọng của người phù thủy ... rất quan trọng... Bài thi đầu tiên sẽ diễn ra vào ngày 24 tháng 11, trước toàn thể các học trò và ban giám khảo.”

“Để hoàn tất các bài thi của cuộc thi đấu, các vị quán quân sẽ không được phép yêu cầu hay chấp thuận sự giúp đỡ dưới bất kỳ hình thức nào từ phía các giáo viên. Để đương đầu cùng bài thi thứ nhất, các vị quán quân sẽ chỉ được trang bị đũa phép. Họ sẽ nhận tiếp thông tin về bài thi thứ hai khi bài thi thứ nhất kết thúc. Vì tính chất của cuộc đấu là đòi hỏi nhiều nỗ lực và tốn thời gian, các vị quán quân do đó sẽ được miễn các bài thi cuối năm.”

Ông Crouch quay sang nhìn cụ Dumbledore:

“Tôi nghĩ vậy là được rồi, anh Albus.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” cụ Dumbledore đáp. Cụ hơi lo ngại nhìn ông Crouch:

“Anh không muốn ở lại Hogwarts đêm nay à, Barty?”

“Không, anh Dumbledore, tôi phải quay về Bộ. Lúc này rất bận, rất khó khăn... Tôi đã phải để anh bạn trẻ Weatherby ở lại lo công chuyện... rất nhiệt tình... hơi quá nhiệt tình, nếu phải nói thật...”

Cụ Dumbledore đề nghị:

“Hay ít nhất cũng làm một chén trước khi đi vậy?”

Ông Bagman vui vẻ nói:

“Thôi nào, Barty, tôi ở lại đây đây! Tất cả những gì đang diễn ra ở Hogwarts lúc này thú hơn ở văn

phòng gấp bội, anh biết mà!”

“Tôi không nghĩ vậy đâu anh Ludo,” ông Crouch nói, thoáng chút vẻ nôn nóng cổ hủ.

Cụ Dumbledore hỏi:

“Giáo sư Karkaroff ... Bà Maxime ... làm một chén trước khi đi ngủ chứ?”

Nhưng bà Maxime đã choàng cánh tay quanh vai Fleur và dẫn con bé mau chóng đi ra khỏi phòng. Harry nghe thấy cả hai nói với nhau liên thoảng bằng tiếng Pháp khi họ đi vào Đại sảnh. Ông Karkaroff ra hiệu cho Krum, và rồi đến lượt họ, cũng đi ra trong im lặng.

“Harry, Cerdic, thầy đề nghị hai con đi ngủ đi.”

Cụ Dumbledore vừa nói vừa cười với cả hai đứa nó:

“Thầy chắc nhà Gryffindor và nhà Hufflepuff đang đợi để chúc mừng các con, và thật là xấu hổ nếu trước mắt của họ cái lý do tuyệt vời để mà được dịp quây om sòm.”

Harry liếc Cerdic, anh này gật đầu, và tụi nó cùng đi ra.

Đại sảnh giờ vắng lặng. Mấy cây nến chảy leo lét làm cho những nụ cười lờm chờm của đám bí ngô thành lập lòe, kỳ dị.

“Vậy là... tụi mình phải chọi nhau lần nữa!”

Cerdic nói với một nụ cười nhẹ.

“Chắc vậy rồi...”

Harry nói. Nó chẳng nghĩ ra được cái gì để nói. Bên trong cái đầu nó dường như đang rất lộn xộn, giống như bộ não của nó mới bị bươi nát.

Khi ra tới Tiền sảnh – chỉ còn thấp có những cây đuốc thay thế cho chiếc Cốc Lửa, Cerdic nói:

“Nào..., nói anh nghe nào... Em bỏ tên em vô cách nào vậy?”

“Em không bỏ.” Harry nói, nhìn Cerdic trừng trừng. “Em không bỏ vô. Em nói thiệt.”

“À... vậy... Gặp lại sau, Harry.” Cerdic nói.

Harry dám cá anh ấy không tin nó.

Thay vì đi lên cầu thang đá cẩm thạch, Cerdic đi ra phía cửa lớn. Harry đứng đó, lắng nghe tiếng bước

chân Cerdic đi xuống bậc cấp, rồi chậm chạp, nó bắt đầu leo lên cầu thang đá.

Còn có ai ngoài Ron và Hermione tin nó không? Hay hai đứa kia cũng nghĩ là nó tự bỏ tên nó vô đề thi đấu? Làm sao ai lại có thể nghĩ như vậy được chứ, khi mà nó đây phải đương đầu cũng những đối thủ hơn nó những ba năm học hành pháp thuật, khi mà nó phải đối mặt với những bài thi không những nghe đã nguy hiểm, mà còn phải trình diễn trước hàng trăm người. Đúng, nó đã từng nghĩ đến chuyện đó... Nó đã từng mơ tưởng chuyện đó... nhưng quả thực, đó đúng là giấc mơ nhảm nhí, giỡn cho vui... chứ nó chưa bao giờ nghĩ một cách nghiêm túc thực sự tới việc đăng ký...

Nhưng có ai đó đã nghĩ tới điều này... có ai đó muốn nó phải bước vô cuộc đấu, và làm cho nó vô bằng được. Vì sao? Để “chơi” nó à? Nó không nghĩ vậy, dù sao...

Hay là để coi nó làm trò như một thằng ngốc? Nếu vậy thì người đó được thỏa chí rồi đó...

Nhưng nếu để nó bị giết?

Liệu đó có phải là sự đa nghi vốn có của Moody không? Liệu có ai bỏ cái tên Harry vào trong chiếc cốc chỉ để chơi khăm nó không? Hay có ai đó thực sự muốn nó chết?

Harry có thể trả lời điều đó ngay lập tức. Vâng, có kẻ muốn nó chết từ khi nó mới một tuổi... Chúa tể Voldemort. Nhưng làm sao Voldemort bảo đảm được tên của Harry vô được chiếc Cốc Lửa? Voldemort đúng ra đang phải ở xa lắm mà, trong một làng quê xa xôi, ẩn nấp có một mình... yếu ớt và không còn chút quyền lực...

Nhưng trong giấc mơ mà nó mơ hôm trước, ngay trước khi nó thức giấc với vết sẹo bị đau đớn, thì Voldemort không hề một mình... hắn đang nói chuyện với Đuôi Trùn ... bàn kế hoạch giết Harry ...

Harry giật mình thấy nó đã đứng trước mặt bà Béó hồi nào không hay. Nó không hề để ý này giờ đôi chân đưa mình đi đâu. Nó ngạc nhiên hết sức thấy bà không ở trong khung một mình. Mụ phù thủy quắt queo lúc này nhảy sang bức tranh hàng xóm của mụ, lúc Harry nhập bọn quán quân dưới nhà, giờ đã ngồi bành chèo kế bên bà Béó. Hắn là mụ đã chạy vội qua từng bức tranh viền suốt bảy cái cầu thang để tới đây trước nó. Cả mụ lẫn bà Béó đều nhìn xuống nó với một vẻ thương cảm:

“Này, này, này! Violet mới kể tôi nghe chuyện. Ai mới được chọn làm quán quân trường ta vậy?”

“Ba lớp ba lếu.” Harry ngu ngơ đáp.

Mụ phù thủy nhợt nhạt giận dữ xen vào:

“Chắc chắn không phải rồi!”

“Không, không, vì, đấy là mặt khẩu.”

Bà Béodụ dàng nói rồi lẳng mình sang một bên mép tranh cho Harry chui vào phòng sinh hoạt chung.

Tiếng ồn đến vỡ tai khi bức chân dung mở ra sém nửa hất văng Harry trở lại. Kế theo là nó nhận thấy mình bị giật mạng vào bên trong phòng sinh hoạt chung bởi khoảng hai tá bàn tay, tiếp đến là đứng trước mặt toàn thể bọn nhà Gryffindor, chúng đang la hét, vỗ tay, và huýt gió ầm ĩ.

“Đáng lẽ em phải cho tụi này hay là em đăng ký chứ!” Fred rống lên, trông nó nửa giận dỗi, nửa cảm phục.

George gầm lên:

“Làm sao em làm được mà không bị mọc râu hả? Cực kỳ thông minh!”

“Em không đăng ký,” Harry nói. “Em không biết tại sao...”

Nhưng Angelina đã nhào tới:

“Ôi, nếu đó không phải là chị, thì ít nhất cũng là một đứa Gryffindor ...”

Katie Bell, một truy thủ khác của nhà Gryffindor, hét lên:

“Em có dịp trả thù Diggory trận Quidditch kỳ trước rồi đó, Harry!”

“Có đồ ăn nè, Harry, tới đây ăn nè...”

“Tôi không đói, ăn tiệc này đủ rồi...”

Nhưng không ai muốn nghe là nó không đói hết, không ai muốn nghe là nó đã không bỏ tên mình vô chiếc cốc, không một ai có vẻ chú ý là nó hoàn toàn không vui để mà ăn mừng... Lee Jordan lòi ra ở xó xinh nào đó một cái biểu ngữ nhà Gryffindor, và nó cứ khẳng khẳng quần quanh người Harry như cái áo chùng. Harry không thoát đi được, cứ mỗi khi nó thử lách tới cái cầu thang dẫn lên phòng ngủ, đám đông xung quanh nó lại bu đặc lại, ép nó thêm một ly bia bơ, nhét thêm bánh khoai chiên hay đậu phộng vô tay nó... Mọi người đều muốn biết nó đã làm việc đó bằng cách nào, làm cách nào mà nó đánh lừa được cái Lăn tuổi của cụ Dumbledore và xoay sở mà bỏ được tên mình vô chiếc cốc...

Nó cứ phải nói đi nói lại hoài:

“Tôi không làm mà. Tôi không biết chuyện đó xảy ra như thế nào mà.”

Nhưng bởi vì chẳng ai để ý, nên coi như nó đã chẳng trả lời gì cả.

Cuối cùng, sau gần nửa giờ như vậy, nó hét lên:

“Tôi mệt rồi. Không, nghiêm túc mà, anh George ... em đi ngủ đây...”

Nó không muốn gì hơn là kiểm tra Ron và Hermione, kiểm tra lại chút tỉnh táo, nhưng không thấy đứa nào trong phòng sinh hoạt chung cả. Cứ phải khẳng định nói là mình cần phải đi ngủ, và gần như phải lần hai anh em nhóc Creevey khi tụi nó mai phục ở ngay chân cầu thang, Harry rũ đám người bu quanh và leo lên phòng ngủ thật nhanh.

Thiệt nhẹ cả người, nó thấy Ron đang nằm trên giường, trong phòng ngủ trống trơn, vẫn còn mặc đồ cần thận. Ron ngẩng lên nhìn Harry đang đóng sầm cánh cửa lại.

“Nãy giờ bồ đâu vậy?” Harry hỏi.

“Chào!” Ron đáp.

Ron cười, nhưng là một nụ cười gượng, lạ lùng. Harry thốt nhiên nhận ra là mình vẫn còn quần cái biểu ngữ Gryffindor mà Lee lúc nãy đã quần quanh thân nó. Nó vội vàng cởi ra, nhưng cái biểu ngữ bị thắt quá chặt. Trên giường, Ron nằm không nhúc nhích, nhìn Harry vật lộn với cái biểu ngữ.

Cuối cùng, khi Harry đã cởi được cái biểu ngữ ra và quăng vô góc nhà, Ron nói:

“Chà! ... Chúc mừng.”

Harry nhìn Ron chăm chăm:

“Bồ nói cái gì? Chúc mừng hả?”

Rõ ràng có cái gì đó không ổn trong cách Ron mỉm cười. Cái đó giống như nhản mặt hơn là cười.

Ron nói:

“Ừ... không ai qua được Lăn tuổi. Không ai, kể cả Fred và George. Bồ dùng cái gì vậy? Áo tàng hình hả?”

Harry chậm rãi:

“Áo tàng hình cũng không giúp vượt cái lăn được.”

Ron nói:

“Vậy đó, mình cứ nghĩ bồ sẽ nói mình nghe nếu bồ dùng áo tàng hình chứ... vì nó có thể phủ cả hai đứa mình mà, đúng không? Nhưng cuối cùng, hóa ra bồ dùng cách khác, hả?”

“Nghe này, mình không bỏ tên mình vô cái cốc. Có kẻ nào đó đã làm việc này.”

Ron nhướn mày:

“Họ làm vậy làm chi?”

Harry nói:

“mình không biết.”

Nó thấy nói: “Để giết mình!” thì có vẻ trầm trọng quá.

Ron nhướn mày cao tới nỗi cặp chân mày gần như biến mất trong đám tóc. Nó nói:

“Nè, bồ biết đó, bồ có thể nói thật cho mình nghe nếu bồ không muốn ai khác biết, dễ mà, nhưng mình không hiểu vì sao bồ cứ phải nói láo, bồ đâu có gặp rắc rối gì vì vụ này đâu, phải không? Bà bạn của bà Béo, bà Violet đó, nói với tất cả tụi này là cụ Dumbledore đã cho bồ đăng ký. Một ngàn Galleons chớ bộ, phải hông? Và bồ lại khỏi phải thi cuối năm nữa chớ...”

Harry bắt đầu thấy giận điên lên:

“Mình không bỏ tên mình vô cái cốc đó!”

“Thôi được,” Ron dùng đúng cái giọng hoài nghi của Cerdic.

“Chỉ tại sáng nay bồ nói nếu là bồ thì bồ đã làm vào đêm qua để khỏi có ai thấy... Mình không có ngu, bồ biết đấy.”

Harry tợp lại:

“Bồ diễn lại đoạn đó khá lắm!”

“Cái gì?” Ron nói, gương mặt nó không còn tí ti nào của nụ cười, dù là cười gượng. “Bồ muốn đi ngủ liền nhì, Harry. Mình đoán là bồ cần dậy sớm để sáng mai còn tặng hình hay làm cái gì khác nữa chứ!”

Rồi nó giật cho cái mùng treo phủ xuống, để Harry đứng ngay cửa mùng, ngó trừng trừng vào tấm màn nhung đỏ bầm, giờ đang che một người trong số rất ít người mà nó đã từng nghĩ rằng sẽ luôn tin tưởng nó.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Cân Đũa Phép

Khi Harry thức dậy vào sáng chủ nhật, nó mất một lát mới nhớ ra được tại sao nó lại cảm thấy khốn khổ và lo lắng như vậy. Thế rồi ký ức về đêm hôm trước diễn ra lại trong đầu Harry. Nó ngồi dậy, kéo tấm màn quanh cái giường bốn cọc của nó ra, định nói chuyện với Ron, để buộc Ron phải tin nó... Nhưng nó nhận thấy giường của Ron đã trống rồi; hẳn là Ron đã đi xuống lầu ăn điểm tâm.

Harry mặc quần áo rồi leo xuống cái cầu thang xoắn cheo leo để vào phòng sinh hoạt chung. Khi nó vừa xuất hiện thì những người đã ăn xong bữa điểm tâm ào ra vỗ tay hoan hô. Cái viễn cảnh đi xuống Đại sảnh đường để gặp mặt đám học sinh còn lại của nhà Gryffindor, để lại được cả đám đó đối xử như một bậc anh hùng gì đó, khiến Harry chùn bước. Tuy nhiên, hoặc là nó phải đương đầu với chuyện đó, hoặc là nó phải ở lại phòng sinh hoạt chung để bị anh em nhà Creevey bao vây, hai đứa này đang tha thiết khẩn khoản nài xin Harry nhập bọn cùng tụi nó. Harry bèn dứt khoát đi thẳng tới cái lỗ chân dung, đẩy nó mở ra, trèo ra ngoài, và thấy mình đối diện với Hermione.

Hermione đang cầm một cái khăn ăn gói một mớ bánh mì nướng. Cô bé giơ cái gói lên, nói:

“Chào! Mình đem cái này lên cho bồ nè... Muốn đi dạo không?”

Harry nói ngay với một giọng biết ơn:

“Đúng là ý kiến hay!”

Hai đứa đi xuống cầu thang, nhanh chóng băng qua Tiền sảnh, không cần nhìn một cái vô Đại sảnh đường, rồi ngay sau đó sải bước băng qua bãi cỏ hướng về phía hồ, nơi chiếc tàu của trường Durmstrang đang bỏ neo, cái bóng của con tàu phản chiếu đen hù dưới mặt nước. Buổi sáng hôm đó trời lạnh, hai đứa vừa đi vừa nhai bánh mì nướng, Harry kể cho Hermione nghe chính xác điều gì đã xảy ra sau khi nó rời khỏi bàn ăn nhà Gryffindor vào đêm hôm trước. Nó hết sức nhẹ nhõm khi thấy Hermione chấp nhận câu chuyện nó kể mà không thắc mắc gì hết.

Khi nó kể xong cái cảnh đã diễn ra trong căn phòng ngoài sảnh đường, Hermione nói:

“Dĩ nhiên mình biết là bồ không tự đăng ký dự thi. Cứ nhìn vẻ mặt của bồ khi thầy Dumbledore xưng tên bồ lên là biết! Nhưng câu hỏi là, ai đã ghi danh dùm bồ? Bởi Harry à, thầy Moody nói đúng đó ... Mình không nghĩ là một học sinh nào lại có khả năng làm được điều đó... Chúng không đời nào lừa nổi

chiếc cốc hay qua mặt được cụ Dumbledore ...”

Harry chột ngất lời Hermione:

“Bồ có thấy Ron không?”

Hermione ngập ngừng:

“Ờ... có... nó ở trong phòng ăn điếm tâm.”

“Ron còn nghĩ là mình tự đăng ký thi đấu không?”

Hermione lúng túng:

“Ờ... không, mình không nghĩ vậy... không hẳn...”

“’ Không hẳn’ nghĩa là sao?”

Hermione nói một cách tuyệt vọng:

“Ôi, Harry ơi, chẳng lẽ bồ không hiểu sao? Ron ganh tỵ ấy mà!”

Harry ngờ vực hỏi lại:

“Ganh tỵ hả? Ganh tỵ cái gì? Chẳng lẽ nó cũng muốn làm một thằng ngu trước toàn trường sao chứ?”

Hermione kiên nhẫn giải thích:

“Như vậy, Harry à, Bồ là người luôn luôn thu hút mọi sự chú ý, bồ dư biết điều này mà.”

Harry há hốc miệng một cách tức tối, Hermione vội nói tiếp ngay:

“Mình biết đó không phải là lỗi của bồ. Mình biết bồ không đòi hỏi điều đó... nhưng mà... Ừ... bồ biết đó, ở nhà Ron đã có cả đồng anh trai để ganh đua rồi, bồ là người bạn thân nhất của nó, mà bồ thì lại quá ư nổi tiếng... Nó cứ bị ra rìa mỗi khi người ta ngó thấy bồ, và nó ráng chịu đựng, nó chẳng bao giờ nói ra, nhưng mà mình biết, thêm vụ này nữa thì đúng là thêm một giọt nước làm tràn ly...”

Harry cay đắng nói:

“Hay à! Thiệt là hay! Bồ nói với nó giùm mình là mình sẵn sàng đổi vai với nó bất cứ khi nào nó muốn. Nói với nó giùm mình là nó cứ là mình thử coi... Mình đi bất cứ nơi đâu là người ta cứ trở mắt trâng tráo nhìn cái trán của mình...”

Hermione nói dứt khoát:

“Mình khônh nói với Ron cái gì hết. Bỏ tự mà nói với nó. Đó là cách duy nhất để làm cho ra lẽ chuyện này.”

“Mình sẽ không thèm chạy lảng tránh theo nó để tìm cách làm cho nó đừng trẻ con nữa!”

Harry la to đến nỗi mấy con cú đang đậu trên một cái cây gần đó phát hoảng mà bay vù lên.

“Có lẽ để đến khi nào mình gãy cổ hay... thì nó mới tin là mình đâu có vui thù chút nào cái trò tranh danh đoạt vị ấy...”

Hermione lặng lẽ nói:

“Chuyện này không đùa được. Chẳng phải chuyện đùa chút nào đâu, Harry à.”

Trông cô bé cực kỳ lo lắng:

“Harry, mình đang nghĩ... Bỏ có biết tại mình sẽ phải làm gì không? Ngay bây giờ, ngay khi tại mình trở lại tòa lâu đài nè?”

“Biết, cho Ron một trận ra trò...”

“Viết thư cho chú Sirius. Bỏ phải kể cho chú ấy biết chuyện gì đã xảy ra. Chú ấy đã biểu bỏ phải viết thư cho chú ấy biết mọi chuyện xảy ra ở trường Hogwarts ... Có vẻ như là chú ấy đã lường trước chuyện như vậy sẽ xảy ra. Mình có đem theo giấy da với viết lông ngỗng đây...”

Harry nhìn quanh quất xem có ai nghe lóm chuyện của tại nó không, nhưng sân trường hoàn toàn vắng vẻ. Nó nói:

“Thôi dẹp đi. Chú ấy đã phải trở về nước chỉ vì vụ cái thẹo trên trán mình đau nhức rồi. Nếu mình kể cho chú ấy biết là có ai đó đã ghi danh cho mình tham dự cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật ... dám chừa chú ấy sẽ xông thẳng vô tòa lâu đài...”

Hermione nghiêm nghị:

“Chú Sirius muốn bỏ kể cho chú ấy hay. Đẳng nào chú ấy cũng sẽ biết được...”

“Làm sao mà biết được?”

Hermione nói rất nghiêm:

“Harry à, chuyện này không thể giữ yên lặng được. Cuộc thi đấu này rất nổi tiếng, mà bỏ cũng nổi tiếng. Tờ Nhật báo Tiên tri mà không đăng tin gì hết về cuộc tranh đua của bỏ thì mới thiệt là chuyện khiến mình ngạc nhiên... Những cuốn sách viết về Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đều được dành ra một nửa để nói về

bồ, bồ biết mà... và chú Sirius muốn nghe mọi chuyện do chính bồ kể, mình biết chắc là chú ấy muốn như vậy.”

Harry quăng miếng bánh mì nướng cuối cùng của nó xuống mặt hồ, nói:

“Thôi được, thôi được rồi. Mình sẽ viết thư cho chú Sirius.”

Cả hai đứa đứng nhìn mẫu bánh mì nướng nổi lềnh bềnh trên mặt hồ một lát trước khi một cái xúc tu to kền nhô khỏi mặt nước, đớp lấy mẫu bánh và lôi nó xuống dưới mặt nước. Sau đó hai đứa quay trở lại tòa lâu đài.

Khi trèo lên bậc thềm, Harry hỏi:

“Mình sẽ dùng con cú của ai để gửi thư cho chú Sirius đây? Chú ấy bảo mình đừng dùng con Hedwig nữa.”

“Hỏi Ron xem bồ có thể mượn...”

Harry nói thẳng thừng:

“Mình không thèm hỏi mượn Ron cái gì hết.”

Hermione nói:

“Vậy thì mượn đỡ cú của trường vậy, ai cũng có thể xài cú trường mà.”

Hai đứa đi lên Trại cú. Harry đưa cho Harry một miếng giấy da, một bình mực và một cây viết lông ngỗng, rồi đi rảo quanh những hàng dài toàn nhánh cây gác cho cú đậu, ngắm nhìn tất cả những con cú khác nhau, trong khi Harry ngồi bệt xuống, dựa lưng vô tường mà viết thư.

Chú Sirius kính mến,

Chú bảo con viết thư cho chú về những chuyện đang xảy ra ở trường Hogwarts, nên con kể cho chú biết chuyện này. Con không biết chú có nghe nói không, nhưng mà cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật sẽ diễn ra ở trường con trong năm nay và tối hôm thứ bảy rồi con đã bị chọn làm quán quân thứ tư. Con không biết ai đã bỏ tên con vô chiếc Cốc Lửa, bởi vì con không có đăng ký dự thi. Một quán quân khác nữa của trường Hogwarts là Cerdic Diggory của nhà Hufflepuff ...

Harry ngừng viết ở chỗ này, ngẫm nghĩ. Nó tha thiết muốn bộc bạch gì đó về sức nặng lớn lao của nỗi lo sợ đã đè nặng xuống ngực nó từ tối hôm qua, nhưng nó không nghĩ ra được cách nào để chuyển tải được điều đó thành lời lẽ, cho nên cuối cùng nó chỉ nhúng đầu viết vô bình mực và viết:

Hy vọng chú khỏe, và cả Buckbeak nữa.

HARRY

Nó đứng lên, phúi rơm bám trên áo nó, nói với Hermione:

“Xong rồi.”

Lúc này con Hedwig vỗ cánh bay xuống đậu lên vai Harry và chìa một chân của nó ra. Harry ngó quanh để tìm con cú của trường, nói với Hedwig:

“Tao không thể nhờ mày đưa bức thư này. Tao phải xài cú trường...”

Hedwig rúc lên một tiếng chói lói và bay vù đi, đột ngột đến nỗi móng vuốt của nó bấu lủng vai Harry. Nó quay lưng lại Harry và không thèm ngoảnh lại lấy một lần trong suốt thời gian Harry buộc lá thư vào chân một con cú trường bự chẳng. Khi con cú trường bay đi rồi, Harry đến gần để vỗ về con Hedwig, nhưng nó chiêm chiếp cái mỏ một cách giận dữ rồi lao vút lên đậu trên một thanh xà ngang xa ngoài tầm tay của Harry.

Harry cũng tức giận:

“Hết Ron rồi đến mày! Mà đây có phải là lỗi của mình đâu!”

Nếu Harry tưởng những vấn đề đó sẽ khá hơn một khi người ta đã quen với ý nghĩ nó là một quán quân, thì chỉ hôm sau là nó thấy ngay nó đã lầm như thế nào. Một khi quay trở về với lớp học thì nó không thể nào cứ tránh gặp mặt những học sinh khác trong trường được nữa. Và rõ ràng là học sinh cả trường, cũng như học sinh của nhà Gryffindor, đều nghĩ là Harry đã tự mình ghi danh cho cuộc thi đấu. Tuy nhiên, không giống như học sinh nhà Gryffindor, học sinh các nhà khác không có vẻ khoái lắm.

Bọn Hufflepuff vốn xưa nay vẫn thường hòa thuận với nhà Gryffindor, bây giờ lại trở mặt lạnh lùng với cả đám. Chỉ cần một buổi học chung môn Dược thảo là đủ để biểu lộ thái độ. Rõ ràng là đám nhà Hufflepuff cảm thấy Harry đã cướp vinh quang của quán quân của họ. Cái cảm giác đó càng thêm trầm trọng, có lẽ, do một thực tế là nhà Hufflepuff ít khi nào có được vinh quang gì, và Cerdic là một trong rất ít học sinh có thể đem lại cho học sinh nhà Hufflepuff chút vinh quang gì đó – anh là người đã từng đánh bại nhà Gryffindor một lần trong một trận Quidditch. Ernie Macmillan và Justin Finch-Fletchley, hai đứa của nhà Hufflepuff, bình thường vẫn thân thiện với Harry, vậy mà trong suốt buổi học chung tại nó không hề nói với Harry tới một lời, dù rằng tại nó cùng làm chung báo cáo về củ Nảy Tượng trên cùng một cái mâm, và mặc dù tại nó cùng bật cười, hơi kém thoải mái một tý, khi một củ Nảy tượng vặn vẹo thế nào đó mà vọt khỏi tay Harry, văng bộp vô mặt nó.

Ron cũng chẳng thèm nói chuyện với Harry. Hermione ngồi giữa hai đứa nó, ra sức gợi chuyện, nhưng dù tại nó đều trả lời cô bé một cách bình thường, đứa nào cũng cố tránh nhìn vào mắt đứa kia. Harry nghĩ ngay cả giáo sư Sprout cũng dường như xa cách nó... nhưng mà thôi, bà là giáo sư chủ nhiệm nhà

Hufflepuff mà. Harry cũng mong được gặp lại lão Hagrid trong hoàn cảnh thông thường mọi khi, nhưng khốn nỗi, đến lớp học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí thì lại gặp đám Slytherin học chung. Coi như đây là lần đầu Harry giáp mặt với đám đó kể từ khi nó trở thành quán quân.

Y như rằng, Malfoy đến căn chòi của lão Hagrid với cái mặt kênh kiệu khinh khỉnh quen thuộc của nó. Ngay khi Malfoy đi tới vừa tầm để tiếng nói của nó vang được tới tai Harry, nó bảo Crabbe và Goyle:

“Ê, coi kìa, tụi bây! Thằng quán quân kìa! Tụi bây muốn sách có chữ ký không? Đi xin chữ ký ngay bây giờ đi, bởi vì tao e là nó sẽ không sống được bao lâu đâu à ngen... Một nửa tụi quán quân Tam pháp thuật từng chết nghèo... Ê, Potter, mày nhắm mày sẽ sống được bao lâu hả? Tao cá là chừng mười phút sau khi cuộc thi đấu bắt đầu...”

Crabbe và Goyle cười lên hô hố, giọng nịnh bợ, nhưng Malfoy phải tạm ngừng ở đó, bởi vì lão Hagrid đã xuất hiện từ phía sau căn chòi của lão, đang cố giữ thăng bằng một đồng thùng gỗ thừa cao như tháp lắc lư chệch choạng, mỗi thùng chứa một con Quái Tôm Đuôi Nổ. Cả lớp học kinh hoàng nghe lão Hagrid giải thích rằng cái lý do khiến cho mấy con quái tôm giết lẫn nhau là sự thừa mứa năng lượng bị dồn nén, cho nên cách giải quyết vấn đề là mỗi một học sinh sẽ gắn một cái dây xích cổ vào một con quái tôm và dắt nó đi dạo một lát. Toàn bộ cái chương trình này chỉ có một điểm hay duy nhất là làm cho Malfoy hoàn toàn chết khiếp.

Malfoy trừng mắt ngó vô một trong mấy cái thùng gỗ thừa, lập lại với sự kinh tởm:

“Dắt cái đồ này đi dạo hả? Mà chính xác là buộc dây vô chỗ nào chứ, cái nọc, cái đuôi tõe loe, hay cái vòi hút?”

Lão Hagrid giải thích:

“Buộc quanh khúc giữa. Ờ... các trò sẽ cần đeo găng tay da rồng sống, chỉ để phòng xa thôi. Harry, con lại đây giúp ta trị cái con to xác này...”

Nhưng mà ý đồ thực sự của lão Hagrid là nói chuyện riêng với Harry, không cho cả lớp nghe. Đợi đến khi mọi người đã cột dây và dắt lũ quái tôm đi rồi, lão mới quay lại nói với Harry một cách rất ư nghiêm trọng:

“Vậy là con thi hả, Harry? Cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật. Quán quân của trường.”

Harry chữa lại:

“Chỉ là một trong những quán quân của trường thôi.”

Đôi mắt đen tuyền ti hí của lão Hagrid dưới cặp chân mày rậm rì tỏ ra lo lắng:

“Con không biết ai đã ghi danh cho con hả, Harry?”

Harry cố gắng che giấu một cách khó khăn lòng biết ơn trào dâng trong nó khi nghe mấy lời đó của lão Hagrid:

“Vậy là bác tin con không làm chuyện đó phải không bác?”

Lão Hagrid cầu nhàu:

“Đương nhiên là bác tin. Con nói con không làm thì bác tin con không làm. Và cụ Dumbledore tin con, thế là đủ.”

Harry cay đắng nói:

“Ước chi con biết ai đã làm chuyện đó?”

Cả hai bác cháu cùng nhìn ra ngoài sân cỏ; lớp học bây giờ tản mạn rải rác, và đứa học trò nào cũng đang khốn đốn vất vả với mấy con quái tôm. Lũ quái tôm bây giờ dài gần một thước và cực kỳ mạnh. Chúng không còn trạng thái không màu và không vỏ bọc nữa, mà đã khoác lên một loại áo giáp dày, sáng bóng, màu xám nhạt. Trông chúng giống như một loài tạp lai giữa bò cạp khổng lồ và cua dài ngoẵng, nhưng vẫn chưa thấy đầu và mắt chúng ở đâu cả. Lũ quái tôm đã trở nên khỏe mạnh vô cùng và chế ngự được chúng cũng vô cùng khó.

Lão Hagrid vui vẻ nói:

“Coi bộ chúng khoái chí dữ à.”

Harry độ chừng lão Hagrid đang nói về lũ quái tôm, bởi vì đám bạn cùng lớp của nó chắc chắn là chẳng có vẻ khoái tí nào. Thình thoảng, một tiếng nổ đùng đễ sợ vang lên, ấy là một trong mấy cái đuôi của lũ quái tôm phát nổ, khiến nó phóng vọt tới trước mấy thước, kéo theo ít nhất một người ngã sấp lê lết, vất vả gượng đứng lên.

Bỗng nhiên lão Hagrid thở dài, quay lại nhìn Harry với vẻ lo lắng lộ rõ trên nét mặt.

“À, bác không biết, Harry à. Quán quân trường... mọi chuyện xảy ra dường như đều nhằm vào con phải không Harry?”

Harry không đáp. Ủ, mọi chuyện dường như đều xảy ra là vì nó... Điều đó cũng gần giống như điều Hermione đã nói khi hai đứa đi dạo quanh hồ, và đó là lý do mà, theo Hermione, khiến Ron không thèm nói chuyện với nó nữa.

Những ngày tiếp theo là những ngày tồi tệ nhất của Harry ở trường Hogwarts. Nó gần như gặp lại cảm

giác tồi tệ nhất mà nó đã trải qua hồi năm thứ hai khi phần lớn học sinh trong trường nghi ngờ nó là thủ phạm đã tấn công những học sinh khác. Nhưng hồi đó Ron còn ở bên phe nó. Nó nghĩ nếu mà nó có được Ron hậu thuẫn như một người bạn thì nó có thể đương đầu với thái độ thù nghịch của cả trường, nhưng nếu như Ron không thích thì nó chẳng thèm tìm cách thuyết phục Ron nói chuyện với nó. Đằng nào thì nó cũng cô độc, giữa toàn những ghét bỏ đổ xuống nó từ mọi phía.

Harry có thể hiểu được thái độ của nhà Hufflepuff, mặc dù nó chẳng thích chút nào, nhưng tại nó có quán quân của tại nó để ủng hộ. Nó cũng chẳng trông mong gì bọn Slytherin bớt xúc phạm nó một cách ít hằn học hơn. Đối với đám Slytherin thì từ hồi nào giờ Harry đã chẳng được ưa thích gì, bởi vì Harry luôn giúp nhà Gryffindor đánh bại nhà Slytherin, cả trong môn bóng Quidditch lẫn chức Vô địch liên nhà. Nhưng Harry hy vọng là đám học sinh nhà Ravenclaw có thể nhiệt tình ủng hộ nó như ủng hộ Cerdic. Tuy nhiên, nó lầm. Hầu hết đám Ravenclaw dường như nghĩ rằng nó đã quá háo danh, đã mưu cầu cho mình thêm một chút tiếng tăm bằng cách bịp cái cốc chấp nhận tên của nó.

Lại một sự thật là Cerdic trông giống một nhà quán quân hơn Harry rất nhiều. Với vẻ đẹp trai quá cỡ, mũi thẳng, tóc đen, mắt xám, thật là khó nói giữa Cerdic và Viktor Krum ai là người được ngưỡng mộ hơn trong những ngày này. Thực sự là Harry đã nhìn thấy chính những cô nàng năm thứ sáu từng háo hức xin chữ ký của Viktor Krum giờ đây vây lấy Cerdic vào một buổi ăn trưa để nài nỉ anh ký tên lên cái cặp đi học của họ.

Lại nhằm lúc không có âm hao gì của chú Sirius mà con Hedwig cứ lẩn tránh không chịu đến gần Harry, giáo sư Trelawney lại càng tiên đoán với sự chắc chắn hơn bình thường về cái chết của Harry, và trong lớp học của giáo sư Flitwick thì Harry thực hành bài Bùa Triệu tập dở đến nỗi nó bị cho thêm bài tập về nhà làm – Nó là đứa duy nhất bị lãnh bài làm thêm, không kể Neville.

Khi ra khỏi lớp học của giáo sư, Hermione cam đoan với Harry một lần nữa:

“Thực ra không đến nỗi khó như vậy đâu Harry.”

Suốt buổi học, Hermione đã làm cho các vật thể khắp phòng bay vù vù đến bên cô bé, như thể cô nàng là một loại nam châm kỳ bí thu hút nào là đồ lau bàn, giỏ đựng rác, và ống kính mắt trắng.

“Chẳng qua bồ không tập trung đúng mức đó thôi...”

“Không biết tại sao lại như vậy...”

Harry nói bằng giọng ủ ê khi Cerdic Diggory đi ngang qua nó, được một đám đông con gái cười đùa nhí nhảnh vây quanh, và cả đám đó ngó Harry như thể nó là một con Quái Tôm Đuôi Nổ bự tổ.

“Nhưng mà... đâu có sao, hả? Trưa nay có hai tiết Độc dược nữa...”

Hai tiết Độc dược luôn luôn là việc hãi hùng đối với Harry, nhưng dạo này thì cái lớp học hãi hùng đó

không khi nào thiếu trò tra tấn. Bị nhốt trong một căn hầm trong một tiếng rưỡi đồng hồ với thầy Snape và đám học sinh nhà Slytherin mới là nỗi khốn khổ lớn nhất của Harry. Tất cả đám học sinh nhà Slytherin hình như đều nhất quyết chơi Harry sát ván luôn về cái tội dám trở thành quán quân của trường. Nó đã gồng mình qua được một ngày thứ sáu cũng đáng công, với Hermione ngồi bên cạnh thì thầm ngâm nga hoài cái điệp khúc:” Kệ tụi nó, kệ tụi nó, kệ tụi nó, kệ tụi nó...”

Hôm nay cũng không có triển vọng gì khá hơn. Khi Harry và Hermione đến lớp học của thầy Snape dưới tầng hầm sau bữa ăn trưa, tụi nó nhận thấy đám nhà Slytherin đang đứng đợi bên ngoài lớp học, đứa nào đứa nấy đeo một phù hiệu to tướng trước áo chùng của mình. Ban đầu Harry thoáng ngơ ngác, tưởng tụi nó đeo phù hiệu H. V. Đ. C. Q. L. G. T. – Nhưng rồi Harry nhận thấy tất cả những phù hiệu đó đều có nội dung giống nhau: những chữ đó phát sáng lên rực rỡ trong ánh sáng mờ mờ của hành lang dưới tầng hầm: ỦNG HỘ CEDRIC DIGGORY QUÁN QUÂN THỰC SỰ CỦA HOGWARTS

Malfoy nói to khi thấy Harry xuất hiện:

“Khoái mấy cái phù hiệu này không Potter? Mà không chỉ có vậy thôi đâu – coi đây!”

Malfoy ấn cái phù hiệu vô ngực nó, dòng chữ trên phù hiệu liền biến mất, và một dòng chữ mới hiện lên thay thế, màu xanh lá cây” POTTER THÚI HOẮC

Cả đám Slytherin rú lên cười. Mỗi đứa đều ấn vô phù hiệu của mình, chẳng mấy chốc những chữ POTTER THÚI HOẮC sáng lên rực rỡ chung quanh Harry. Nó cảm thấy cổ và mặt nóng bừng lên.

“Ôi, rất là khôi hài!”

Hermione mĩa mai nói với Pansy Parkinson và nguyên đám con gái nhà Slytherin đang cười to hơn hết thầy:

“Thiệt là hóm hình à!”

Ron đang đứng dựa lưng vào tường cùng với Dean và Seamus. Nó chẳng cười được tí nào cả, nhưng nó cũng chẳng thèm bênh Harry.

Malfoy chìa cái phù hiệu ra cho Hermione:

“Muốn có một cái không Hermione? Tao có cả mớ. Nhưng đừng đụng vào tay tao nha. Tao mới rửa tay xong nên không muốn một đứa Máu bùn làm nó nhơ nhớp, hiểu không?”

Một phần cơn giận âm ỉ suốt mấy ngày nay bây giờ phá tan cái đập chẵn trong lồng ngực Harry, òa vỡ. Harry rút cây đũa phép của mình ra trước khi nó kịp suy nghĩ là nó đang làm gì. Mọi người chung quanh Harry và Malfoy vội nháo nhào chạy tản ra, lùi xuống hành lang, Hermione kêu lên đầy cảnh cáo:

“Harry!”

Malfoy cũng rút cây đũa phép của nó ra, lạnh lùng nói:

“VẬY THÌ, CHƠI LUÔN ĐI, POTTER. BÂY GIỜ THÌ CHẴNG CÓ THẦY MOODY Ở ĐÂY ĐỂ MÀ NGÓ CHỪNG MÀY ĐÂU... CỨ LÀM ĐI, NẾU MÀY CÓ GAN...”

Trong tích tắc, hai đũa nhìn vào mắt nhau, và rồi cả hai hành động, chính xác cùng một lúc. Harry hét:

“Furnunculus!” (có nghĩa là: “Diệt sơn phún hỏa!”)

Malfoy gào:

“Densaugeo!” (Có nghĩa là: “Răng mọc dài ra!”)

Những tia sáng bắn vọt ra từ các đầu đũa phép, choảng nhau giữa thình không và nảy bật ra theo góc nhọn – phép của Harry trúng vô mặt của Goyle, còn phép của Malfoy thì trúng ngay Hermione. Goyle rống lên thảm thiết, giơ tay bịt cái mũi đang mọc lên một cái nhọt xấu xí càng lúc càng phình lớn. Hermione thì bụm chặt cái miệng, vừa khóc thút thít vừa rên rỉ trong kinh hoàng.

Ron vội vã lao tới để xem cô bé bị làm sao:

“Hermione!”

Harry quay lại thấy Ron đang kéo tay Hermione ra khỏi mặt cô bé. Cảnh tượng thiệt là chẳng đẹp để chút nào. Hai răng cửa của Hermione, vốn đã lớn hơn răng thường rồi, bây giờ lại lớn thêm ra với một tốc độ kinh dị; khiến cô bé càng lúc càng giống một con hải ly với răng cở dài quá môi dưới, quặp xuống cằm. Cô bé nhận thức được điều đó, òa khóc trong nỗi hãi hùng.

“Chuyện gì mà ồn ào như vậy?”

Một giọng nói nhẹ nhàng một cách chết người vang lên. Thầy Snape đến. Cả đám Slytherin xúm lại giải thích phân trần với thầy của chúng. Thầy Snape điểm một ngón tay dài màu vàng ệch vào mặt Malfoy, bảo:

“Giải thích xem!”

“Thưa thầy, Potter tấn công con...”

Harry la lớn:

“Tụi con tấn công nhau cùng một lúc!”

“... và nó đánh phép trúng Goyle, thầy coi nè...”

Thầy Snape xem xét Goyle. Gương mặt nó bây giờ giống như hình minh họa cho một cuốn sách về nấm độc. Thầy Snape bình tĩnh nói:

“Goyle, trò hãy đi tới bệnh thất.”

Ron la lớn:

“Malfoy đánh phép trúng Hermione, coi nè!”

Nó đẩy Hermione tới trước mặt thầy Snape để ông thấy rằng cổ của cô bé. Hermione lại đang cố hết sức giấu mặt mình trong hai bàn tay, nhưng cũng khó mà giấu được hai cái răng cửa đã dài tới cổ áo cô bé rồi. Pansy Parkinson và mấy đứa con gái khác của nhà Slytherin cúi gập người vì nén tiếng cười khúc khích, chỉ chỏ Hermione từ đằng sau lưng thầy Snape. Thầy Snape lạnh lùng nhìn Hermione rồi nói:

“Ta không thấy có gì khác cả.”

Hermione thốt lên một tiếng kêu đau khổ; nước mắt ràn rụa, cô bé quay gót bỏ chạy, chạy miết lên hành lang rồi mất dạng. Cả Harry lẫn Ron cùng thét vào mặt thầy Snape, có lẽ cùng một lúc. May mà tiếng hét của hai đứa nó vang vọng lại quá to trong hành lang bằng đá, nghe đinh tai nhức óc, mà không rõ lời lẽ gì. Trong cái âm thanh hỗn độn đó, thầy khó mà nghe rõ những biệt danh tụi nó gọi thầy. Tuy nhiên thầy Snape cũng hiểu được đại ý. Bằng giọng mềm mại như lụa, thầy Snape nói:

“Để xem. Trừ nhà Gryffindor năm mươi điểm. Cấm túc Harry và Ron. Bây giờ vô lớp đi, nếu không thì sẽ có thêm một tuần lễ cấm túc nữa.”

Hai tai của Harry lùng bùng. Sự bất công này làm cho nó cũng muốn nguyên thầy Snape tan thành ngàn mảnh vụn lầy nhầy. Nó đi ngang qua mặt thầy Snape, bước cùng với Ron trở vô căn hầm, quãng mạng cặp tấp của nó xuống mặt bàn. Ron cũng giận đến run cả người lên. Trong một lúc Harry tưởng như mọi chuyện giữa nó và Ron đã trở lại bình thường như trước, nhưng rồi Ron lại quay đi, ngồi xuống bên cạnh Dean và Seamus, bỏ mặc Harry ngồi một mình. Ở đầu căn hầm, Malfoy xoay lưng về phía thầy Snape, rồi ấn lên cái phù hiệu trên áo nó, cười ngạo mạn, mấy chữ POTTER THÚI HOẮC nhá lên một lần nữa trong khắp phòng.

Khi bài học bắt đầu, Harry ngồi nhìn thầy Snape trừng trừng, tưởng tượng ra những chuyện khủng khiếp sẽ xảy đến cho ông... giá như mà nó biết cách thực hiện lời Bùa Tra tấn... nó sẽ làm cho thầy Snape dẹp lép như con nhên nhện kia, cà giựt và quần quại...

Thầy Snape nhìn quanh lớp học, đôi mắt đen lạnh lùng của thầy nhấp nháy một cách khó ưa, thầy hô:

“Thuốc giải độc! Tất cả các trò phải chuẩn bị công thức ngay bây giờ. Tôi muốn các trò bào chế thuốc giải độc một cách cẩn thận, và rồi chúng ta sẽ chọn người nào đó để thực nghiệm...”

Ánh mắt thầy Snape gặp ánh mắt Harry, và Harry biết là điều gì sắp xảy ra, thầy Snape sẽ đầu độc nó cho mà coi. Harry tưởng tượng ra cảnh nó bùng cái vạc của nó chạy lên trước lớp, và đổ xuống cái đầu bóng nhẫy của thầy Snape...

Vừa lúc đó có tiếng gõ lên cánh cửa của căn hầm, và cánh cửa phòng học mở bung ra. Người mở cửa chính là Colin Creevey. Nó bước vô phòng, mặt mày rạng rỡ tươi cười với Harry, rồi đi tới bàn giáo viên ở trước lớp. Thầy Snape hỏi cộc lốc:

“Chuyện gì?”

“Thưa thầy, xin thầy vui lòng cho con đưa anh Harry đi lên lầu.”

Thầy Snape trừng mắt nhìn qua cái mũi khoằm của thầy, ngó Colin chăm chăm, làm nụ cười của thằng nhỏ héo đi trên gương mặt háo hức của nó. Thầy Snape lạnh lùng nói:

“Trò Potter còn phải học một tiết Độc dược nữa. Khi nào học xong thì trò đó mới có thể đi lên lầu.”

Colin đỏ hồng lên:

“Thưa thầy... thưa thầy, ông Bagman muốn gặp anh ấy. Tất cả các quán quân đều phải đi, con thấy hình như họ muốn chụp hình...”

Harry sẵn sàng đánh đổi bất cứ thứ gì nó có thể bụm kịp miệng Colin cho thằng nhỏ đừng nói ra mấy tiếng cuối cùng. Nó tình cờ liếc nhìn Ron, nhưng Ron vẫn kiên quyết ngó lên trần nhà. Thầy Snape nói:

“Thôi được, thôi được, Potter, trò để đồ đạc tại chỗ, tôi muốn lát nữa trò trở lại đây để chúng ta thực nghiệm món thuốc giải độc.”

Colin lại kêu lên the thé:

“Thưa thầy... Anh ấy phải đem theo hết đồ đạc của anh, tất cả các quán quân...”

Thầy Snape nói:

“Được rồi! Potter, dọn dẹp đồ đạc của trò và đi cho khuất mắt tôi!”

Harry lẳng cái cặp của nó qua vai, đứng dậy, đi về phía cửa. Khi nó đi qua dãy bàn của bọn Slytherin, mấy chữ POTTER THÚI HOẮC lại nhá lên khắp mọi hướng chung quanh nó.

Ngay khi Harry vừa đóng cánh cửa căn hầm sau lưng, Colin bắt đầu nói:

“Thiệt là kỳ diệu, anh Harry há? Dù cho đương nhiên là vậy đi nữa, phải không anh? Chuyện anh là quán quân đó, anh thấy ngạc nhiên không?”

Hai đứa cùng bước về phía cầu thang để lên tiền sảnh, Harry nói:

“Ừ, ngạc nhiên thật. Họ muốn chụp hình để làm gì hả Colin?”

“Em đoán là để đăng Nhật báo Tiên tri.”

Giọng Harry chán ngắt:

“Hay à. Đúng là cái mình cần. Làm cho thiên hạ biết đến mình nhiều hơn nữa.”

Khi hai đứa đi tới đúng phòng, Colin nói:

“Chúc anh may mắn!”

Harry gõ cửa và đi vào phòng. Căn phòng ấy là một lớp học tương đối nhỏ, hầu hết các bàn ghế đều đã được dọn về cuối phòng, chừa một khoảng không gian khá rộng ở giữa, tuy nhiên trước tấm bảng có ba cái bàn xếp nối tiếp nhau và được phủ một tấm vải nhung dài. Đằng sau cái bàn dài phủ vải nhung đó có đặt sẵn năm cái ghế, và ông Ludo Bagman ngồi trên một trong năm cái ghế đó. Ông Bagman đang nói chuyện với một bà phù thủy mà Harry chưa từng gặp trước đây. Bà phù thủy này mặc một cái áo đầm đỏ tươi.

Ở góc phòng, Viktor Krum đang đứng, mặt mày châu bầu như mọi khi và không nói chuyện với ai hết. Cerdic và Fleur thì đang chuyện trò. Trông Fleur có vẻ vui tươi hơn rất nhiều so với lần trước Harry gặp. Cô nàng cứ hất đầu ra sau để cho mái tóc dài óng bạc ngời lên trong ánh sáng. Một ông bụng phệ cầm một cái máy chụp hình bự chẳng màu đen ngòm đang liếc nhìn Fleur qua khước mắt, cái máy chụp hình trong tay ông nhè nhẹ bốc khói.

Ông Bagman chợt nhìn thấy Harry. Ông vội vàng đứng dậy và đi nhanh tới trước.

“A, đây rồi, quán quân thứ tư! Vô đây, Harry, vô đây... chẳng có gì phải lo âu cả, chỉ là lễ Cân Đũa Phép mà thôi, các giám khảo khác cũng sẽ đến trong chốc lát nữa thôi...”

Harry lo lắng lặp lại:

“Cân đũa phép hả?”

Ông Bagman nói:

“Chúng ta phải kiểm tra đũa phép của các quán quân có đầy đủ chức năng không, chẳng có vấn đề gì ghê gớm hết, con biết đó, đũa phép là công cụ quan trọng nhất để các con thực hiện những bài thi sắp tới. Hiện giờ các chuyên gia đang ở trên lầu với cụ Dumbledore. Và rồi sau đó sẽ chụp vài tấm hình.”

Ông Bagman giơ tay về phía bà phù thủy mặc áo đỏ, nói thêm:

“Đây là cô Rita Skeeter. Cô ấy đang viết một cột báo nhỏ về cuộc thi đấu cho tờ Nhật báo Tiên tri ...”

Cô Rita nhìn Harry, nói chữa lại:

“Không hẳn là nhỏ đâu, ông Ludo à.”

Mái tóc cô Rita được uốn chải công phu và những lọn tóc quăn cứng đờ một cách lạ lùng, thật là tương phản kỳ cục với bộ mặt bành bạnh xương hàm của cô ta. Cô đeo mắt kiếng cần ngọc, nhưng ngón tay múp míp của cô quắp chặt cái ví xách tay bằng da cá sấu. Đầu những ngón tay đó là những cái móng dài ba phân, sơn đỏ chói.

Cô Rita vẫn nhìn Harry chăm chăm nhưng lại nói với ông Bagman:

“Tôi không biết tôi có được phép nói đôi lời với Harry Potter trước khi chúng ta bắt đầu không ạ? Ông biết đó, đây là quán quân nhỏ tuổi nhất... Thêm một chút màu sắc cho bài báo ấy mà...”

Ông Bagman kêu lên:

“Đương nhiên! Cứ làm... nếu Harry không phản đối.”

Harry ấp úng:

“Ơ...”

Cô Rita Skeeter nói ngay:

“Dễ thương làm sao!”

Mấy ngón tay đầy móng nhọn đỏ chói của cô túm ngay lấy cánh tay Harry bằng một cái nắm mạnh mẽ lạ lùng, và cô kéo nó ra khỏi phòng, mở một cánh cửa vào một phòng khác. Cô nói:

“Chúng ta đừng ở trong căn phòng ồn ào đó. Để coi... À, được, chỗ này coi bộ thân mật hay ho đây.”

Đó là một căn phòng để chơi. Harry trố mắt ngó cô nhà báo. Cô ta lại nói:

“Vô đây, cưng... được lắm... thật là dễ thương!”

Cô ta tự an tọa một cách bấp bênh trên một cái xó úp ngược, và ấn Harry ngồi xuống cái thùng giấy, rồi cô đóng cửa phòng lại, khiến cho hai người chìm lìm trong bóng tối hù hù.

“Bây giờ để xem...”

Cô mở cái ví xách tay bằng da cá sấu của cô, lấy ra một nắm đèn cầy. Cô dùng cây đũa phép vẩy một cái để thả chúng lên rồi thả chúng lơ lửng trong không trung một cách huyền bí, để cô và Harry có thể

nhìn thấy cái mà họ làm.

“Em không ngại chứ, Harry, nếu chị dùng một viết lông ngỗng tốc ký? Như vậy thì chị sẽ rảnh mà trò chuyện với em một cách bình thường...”

Harry hỏi lại:

“Một cái gì ạ?”

Nụ cười của cô Rita Skeeter nở rộng. Harry đếm được ba cái răng vàng trong miệng cô. Cô lại với tay lấy từ trong cái túi xách bằng da cá sấu ra một cây viết lông ngỗng màu xanh biếc và một cuộn giấy da. Cô trải cuộn giấy da trên cái Dọn dẹp Tận nham Nhiệm màu Đa mục đích của bà Skower đặt giữa Harry và cô. Cô ngậm đầu cây viết lông ngỗng và mút với vẻ hứng thú rõ rệt, rồi đặt nó đứng thẳng trên tờ giấy da. Cây viết lông ngỗng giữ thẳng bằng trên đầu ngòi viết, hơi run run.

“Thử... tên tôi là Rita Skeeter, phóng viên Nhật báo Tiên tri.”

Harry ngó ngay xuống cây viết lông ngỗng. Ngay đúng lúc cô Rita vừa nói, cây viết xanh lập tức bắt đầu ghi chép, ngòi viết chạy băng băng qua trang giấy:

Nàng Rita Skeeter tóc vàng óng ả hết sức quyến rũ, bốn mươi ba tuổi, ngòi viết nghiêm khắc của cô đã châm chích không thương tiếc những tên tuổi bố lão...

“Thiệt là dễ thương!”

Cô Rita nói một lần nữa, nhưng cô xé miếng giấy da, vo thành một cục, và quăng nó vô trong cái túi xách của cô. Bây giờ cô chồm tới trước nói với Harry:

“Thế này... điều gì khiến cho em quyết định tham gia cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật hả Harry?”

“Ờ...”

Harry lại ngập ngừng, nó bị cây viết lông ngỗng tốc ký làm xao lãng tâm trí rất nhiều. Mặc dù nó không nói gì, nhưng cây viết cứ chạy xoèn xoẹt trên tờ giấy da, và khi tỉnh táo lại, Harry có thể đọc thấy dòng chữ:

Một cái sẹo xấu xí, vết tích của tai nạn pháp thuật trong quá khứ, ngoài điều đó ra là gương mặt duyên dáng của Harry Potter với đôi mắt...

Cô Rita Skeeter dứt khoát bảo:

“Đừng để ý cây viết, Harry à.”

Harry bất đắc dĩ ngược lên nhìn gương mặt cô Rita. Cô lặp lại câu hỏi:

“Bây giờ nói đi... Tại sao em quyết định tham gia cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật?”

Harry nói:

“Em không biết. Em không biết tại sao tên của em lại lọt vô cái Cốc lửa. Em không hề bỏ tên mình vô đó.”

Cô Rita Skeeter nhướn một chân mày kẻ chỉ lên:

“Thế này, Harry à, không cần phải sợ gặp rắc rối đâu. CHÚNG TÔI ĐỀU BIẾT ĐÚNG RA LÀ EM KHÔNG NÊN THAM GIA THI ĐẤU GÌ HẾT. Nhưng mà đừng lo lắng gì chuyện đó. Độc giả chúng ta sẽ thích một kẻ nổi loạn như em.”

Harry lặp lại:

“Nhưng mà em đâu có ghi danh tham dự. Em không biết ai là người...”

Cô Rita Skeeter hỏi tới:

“Em cảm thấy thế nào về nhiệm vụ sắp tới? Hồi hộp? Lo âu?”

Gan ruột Harry cồn lên một cách khó chịu khi nó đáp:

“Em thiệt tình chưa nghĩ tới... dạ... em chắc cũng có lo âu.”

Cô Rita nhanh nhẩu hỏi tới nữa:

“Trong quá khứ, các quán quân thường bị chết, đúng không? Vậy em có nghĩ về điều đó chưa?”

Harry nói:

“Dạ... người ta nói năm nay cuộc thi sẽ an toàn hơn nhiều...”

Cây viết lông ngỗng vẫn chạy một cách tài tình ngang qua cuộc giấy da nằm giữa hai người, cứ chạy tới rồi chạy lui, hư trượt pa-te vậy:

Cô Rita nhìn tận mặt Harry, quan sát kỹ:

“Dĩ nhiên là trước đây em đã từng đối diện với cái chết rồi, phải không? Điều đó em cho là ảnh hưởng đến em như thế nào?”

Harry lại ấp úng:

“Ờ...”

“Em có nghĩ là chấn thương tâm lý trong quá khứ của em có thể giúp em tha thiết chứng minh bản thân mình không? Để xứng đáng với tên tuổi của em? EM có nghĩ là có thể em bị thôi thúc ghi danh vào cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật là bởi vì...”

Harry bắt đầu đối quạu:

“Em không hề ghi danh.”

Cô Rita vẫn nói, bỏ qua phản ứng của Harry:

“Em có thể nhớ chút gì về bố mẹ em không?”

Harry nói:

“Không.”

“Em nghĩ xem ba má em sẽ nghĩ thế nào nếu họ biết là em tham gia cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật? Tự hào? Lo lắng? Tức giận?”

Bây giờ thì Harry thực sự cảm thấy khó chịu quá. Làm thế nào mà nó có thể biết được ba má nó cảm thấy thế nào nếu như họ còn sống? Nó có thể cảm thấy cô Rita Skeeter đang quan sát nó rất chăm chú. Nó cau mày, tránh cái nhìn của cô Rita, ngó xuống những dòng chữ mà cây viết lông ngỗng tự động ghi trên tấm giấy da:

Nước mắt trào ra từ đôi mắt xanh thẳm thốt khi câu chuyện của chúng tôi đề cập đến cha mẹ của Harry Potter, những người mà cậu bé không hề nhớ gì cả...

Harry nói to:

“EM ĐÂU CÓ trào nước mắt!”

Nhưng trước khi cô Rita nói thêm điều gì thì cánh cửa của gian phòng xếp để chổi được mở ra. Harry nhìn, mắt hấp háy làm quen với ánh sáng rực rỡ. Cụ Dumbledore đang đứng ở cửa, cúi nhìn xuống cả hai người ngồi ép lép trong căn phòng xếp.

Cô Rita kêu lên, niềm vui lộ rõ trên mặt:

“Cụ Dumbledore!”

Nhưng Harry, nhận thấy cây viết tự động tốc ký của cô và cuộc giấy da bỗng nhiên biến mất trên cái hộp đồ Dọn dẹp Táp nham Mẫu nhiệm, và mấy ngón tay đầy móng vuốt của cô vội vã đóng ập cái miệng

túi xách tay da cá sấu của cô lại. Cô đứng dậy, giơ ra một bàn tay to bè như tay đàn ông ra để bắt tay cụ Dumbledore.

“Cụ khỏe không? Tôi hy vọng cụ đã đọc được bài báo của tôi hồi mùa hè về Hội nghị Liên đoàn phù thủy Quốc tế chứ?”

Đôi mắt cụ Dumbledore nhấp nháy:

“Đọc địa một cách thú vị! Tôi đặc biệt thích phần miêu tả của cô về tôi như một lão khùng bị phế thải.”

Cô Rita không tỏ vẻ bối rối chút xíu nào hết.

“Tôi chẳng qua muốn làm rõ cái ý là một số ý kiến của cụ đã hơi lỗi thời, cụ Dumbledore à, và rằng nhiều pháp sư ngoài đường...”

Cụ Dumbledore nghiêng mình chào kèm theo một nụ cười nhã nhặn và nói:

“Tôi rất sung sướng được nghe những lý giải phía sau sự thôi lố đó, cô Rita à, nhưng tôi e là chúng ta sẽ phải để sau này hãy thảo luận vấn đề đó. Buổi lễ Cân Đũa phép sắp bắt đầu, và nếu một trong bốn nhà quán quân bị giấu biệt trong phòng xếp để chối, thì buổi lễ sẽ không bắt đầu được.”

Harry hết sức vui mừng được thoát khỏi cô Rita Skeeter. Nó vội vã quay trở lại căn phòng làm lễ Cân đũa phép. Các quán quân khác lúc này đã ngồi trên ghế đặt gần cửa. Harry nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Cerdic Diggory, ngược nhìn lên cái bàn dài phủ nhung, nơi đó bốn vị trong số năm vị giám khảo đã ngồi sẵn rồi, đó là giáo sư Karkaroff, bà Maxime, ông Crouch và ông Ludo Bagman. Cô Rita tự kiểm chỗ ngồi ở một góc phòng. Harry nhận thấy cô lại lôi cuộc giấy da ở trong túi xách của cô ra và trải nó lên trên đùi, rồi cô mút đầu cây viết lông ngỗng tốc ký tự động, xong một lần nữa đặt nó đứng trên tấm giấy da.

Cụ Dumbledore đứng vào vị trí của cụ ở bàn giám khảo, và nói với các quán quân:

“Tôi xin giới thiệu ông Ollivander. Ông sẽ kiểm tra đũa của các thí sinh để đảm bảo rằng những cây đũa phép ấy ở trong tình trạng tốt đẹp trước khi cuộc thi bắt đầu.”

Harry nhìn quanh, và nó giật thót người vì kinh ngạc khi thấy một pháp sư già có đôi mắt to màu xanh xám đang đứng lặng lẽ bên cửa sổ. Harry đã từng gặp ông Ollivander trước đây. Ông chính là người chế tạo đũa phép, và Harry đã mua cây đũa phép của nó tại tiệm của ông cách đây ba năm ở Hẻm xéo.

Ông Ollivander bước ra khoảng trống ở giữa phòng, nói:

“Cô Delacour, xin cô vui lòng cho xem đũa của cô trước.”

Fleur Delacour lướt đến gần ông Ollivander và đưa ông cây đũa phép. Ông nói:

“Hừm...”

Ông xoay cây đũa phép giữa những ngón tay như xoay một cây gậy và đầu đũa phát ra một số tia sáng màu hồng và màu vàng kim. Rồi ông đưa nó đến gần mắt ông hơn, kiểm tra nó rất ư cẩn thận. Ông nói nhỏ:

“Phải, chín phân rưỡi... không bẻ cong được... gỗ hồng... và chứa... ái chà...”

Fleur nói:

“Một zoi tóc của một nàng tiên nữ. Một trong những zoi tóc của bà nội cháu.”

Vậy ra Fleur có máu tiên nữ trong huyết thống. Harry nghĩ thầm và ghi nhận thông tin này để về kể cho Ron nghe... nhưng rồi nó lại nhớ ra rằng Ron đã nghỉ chơi với nó.

Ông Ollivander nói:

“Đúng, đúng rồi, tôi chưa bao giờ dùng tóc Tiên nữ, dĩ nhiên. Tôi nhận thấy nó làm cho đũa phép có tính khí thất thường hơn... tuy nhiên, tùy vào người sử dụng, nếu nó hợp với cô thì...”

Ông Ollivander vuốt ngón tay dọc theo cây đũa phép, hiển nhiên là để kiểm tra những vết trầy xước hay sần sùi. Rồi ông lẩm bẩm: “Orchideous!” (Có nghĩa là: “Trổ hoa!”) và một chùm hoa nở ra ngay ở đầu đũa.

Ông Ollivander hái chùm hoa và đưa trả Fleur cây đũa phép cùng chùm hoa:

“Rất tuyệt, rất tuyệt, nó hoạt động hoàn hảo. Cậu Diggory, xin mời cậu tiếp theo.”

Fleur lướt trở về chỗ ngồi, mỉm cười với Cerdic khi đi ngang qua anh chàng này.

Ông Ollivander cầm cây đũa phép Cerdic đưa ông một cách nhiệt tình hơn:

“À, đây là cây đũa phép do chính tôi chế tạo ra, đúng không? Đúng rồi, tôi nhớ nó rõ lắm. Chứa một sợi lông duy nhất của một con bạch kỳ mã đực đặc biệt xinh đẹp... ắt phải có đến mười bảy tay; suýt nữa bị nó húc bằng sừng khi tôi tìm cách nhổ lông đuôi của nó. Mười hai phân một phần tư... tro... đàn hồi thoải mái. Nó ở trong tình trạng tốt đẹp... Cậu chăm sóc nó thường xuyên hả?”

Cerdic nhòe miệng cười:

“Cháu mới đánh bóng nó tối hôm qua.”

Harry ngó xuống cây đũa phép của nó. Nó có thể thấy dấu tay tùm lum khắp cây đũa phép. Nó tìm một vạt áo chùng ở đầu gối và bắt đầu lau chùi kỳ cọ đũa một cách lén lút. Đầu đũa phép xì ra mấy tia sáng màu vàng kim. Fleur Delacour ném cho Harry một cái nhìn trịch thượng, nó bèn thôi, không thềm chùi nữa.

Từ đầu đũa phép của Cerdic, ông Ollivander phóng ra một luồng khói bạc cuộn tròn ngang qua căn phòng để tuyên bố là ông rất hài lòng. Xong, ông nói:

“Xin mời cậu Krum.”

Viktor Krum đứng dậy, lừ đừ đi về phía ông Ollivander, vai u gồ lên, chân vịt bè bè, anh chìa mạnh cây đũa phép ra cho ông Ollivander rồi đứng yên cau có, hai tay thọc túi áo chùng.

Ông Ollivander nói:

“Hừm... Nếu tôi không lầm thì đây là tác phẩm của Gregorovitch. Ông ấy là một nhà chế tạo đũa phép tài hoa, mặc dù phong cách của ông ta không khi nào... Nhưng dù sao đi nữa...”

Ông giơ cây đũa phép lên xem xét nó trong một phút, trở tới lật lui cây đũa phép trước mặt. Ông nói với Krum:

“Chà... gỗ cây trăn và sỏi tim rồng, đúng không?”

Krum gật đầu.

“Hơi dày hơn so với những cây đũa người ta thường thấy... rất cứng cỏi... Mười phân một phần tư... Avis (có nghĩa là: “chim bay!”)

Cây đũa phép bằng gỗ trăn phát ra một tiếng nổ như súng nổ, một mớ chim nhí chấp chới cánh bay ra từ đầu đũa phép và bay xuyên qua cửa sổ vào luồng ánh sáng óng ả như nước tuôn.

Ông Ollivander đưa trả lại Krum cây đũa phép, nói:

“Tốt. Xin mời người cuối cùng, cậu Potter.”

Harry đứng lên, đi ngang qua Krum để đến gần ông Ollivander. Nó đưa cây đũa phép cho ông. Đôi mắt xanh xám của ông Ollivander thành linh sáng rực. Ông kêu lên:

“Aaaa, đúng rồi. Đúng, đúng, đúng mà. Tôi nhớ rõ lắm mà.”

Harry cũng nhớ rất rõ. Nó có thể nhớ rõ như thể chuyện mới xảy ra ngày hôm qua...

Cách đây bốn mùa hè, vào sinh nhật thứ mười một của nó, lão Hagrid đã dẫn nó vô tiệm của ông Ollivander mua một cây đũa phép. Ông Ollivander đã đo lường giám định Harry xong rồi mới bắt đầu đưa cho nó cầm thử nhiều cây đũa phép. Harry đã cầm và thử vầy hầu như mọi cây đũa phép trong tiệm của ông Ollivander, cho đến mãi cuối cùng nó mới thấy có mỗi cây đũa phép này là thích hợp với nó. Cây đũa phép này, được làm từ cây ô-rô, dài mười một phân, chứa một chiếc lông phượng hoàng duy nhất. Ông Ollivander đã hết sức ngạc nhiên khi thấy Harry tỏ ra rất xứng hợp với cây đũa phép này. Ông cứ nói:

“THật là kỳ lạ, kỳ lạ hết sức.”

Mãi đến khi Harry hỏi cái gì kỳ lạ, ông mới giải thích rằng chiếc lông phượng hoàng trong cây đũa phép của Harry là nhờ từ một con chim đã cho chiếc lông làm nên cây đũa phép của Chúa tể Hắc ám Voldemort.

Harry chưa bao giờ chia sẻ với ai thông tin này

HARRY POTTER

J.K.Rowling

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Rồng Đuôi Gai Hungary

Viễn cảnh được gặp mặt trực tiếp chú Sirius là tất cả sức mạnh giúp Harry qua được khoảng thời gian khó khăn hai tuần lễ tiếp sau đó. Đó là điểm sáng cuối đường hầm không bao giờ mờ phai. Cơn sốc khi biết mình là quán quân của trường bây giờ đã phần nào nguôi, và nỗi sợ hãi cái đang chờ đợi phía trước bắt đầu ngấm vào trong nó. Bài thi đầu tiên đang từ từ tiến đến gần; Harry cảm thấy như thể bài thi đó đang rình rập nó ở phía trước như một con quái vật khủng khiếp, ngáng đường nó đi. Harry chưa bao giờ trải qua tình trạng căng thẳng thần kinh như lúc này. Nó bỏ xa tất cả những lo âu căng thẳng đã từng trải qua trước những trận đấu Quidditch, kể cả trận cuối mà nó đấu lại đội Slytherin để quyết định đội nào giữ cúp Quidditch. Harry nhận thấy mình thật khó mà nghĩ ngợi tính toán đến tương lai được. Nó cảm thấy như thể cả cuộc đời nó đang đi tới chỗ tận cùng, và sẽ chấm dứt cùng với bài thi đầu tiên...

Phải thừa nhận là nó không hiểu chú Sirius sẽ làm cách nào để khiến nó có cảm giác khá hơn về chuyện phải thực hiện một phép thuật chưa từng biết, vừa nguy hiểm và khó khăn, trước hàng trăm người; nhưng với nó lúc này, chỉ cần nhìn thấy một gương mặt thân thiện cũng là điều quý giá. Harry đã hỏi âm cho chú Sirius là nó sẽ ở bên cạnh lò sưởi phòng sinh hoạt chung vào giờ mà chú Sirius đề nghị, và nó cùng Hermione đã dành ra nhiều thì giờ để lập kế hoạch đuổi bất kỳ kẻ lai vãng nào ra khỏi phòng sinh hoạt chung vào cái đêm ước hẹn. Nếu như điều tệ hại nhất xảy ra, thì tội nó sẽ cho nổ một trái bom-phân, nhưng mà tội nó hy vọng sẽ không phải dùng đến phương án đó – thầy giám thị Filch sẽ lột da sống tội nó chứ không phải chơi.

Và từ nay đến đó, cuộc sống thậm chí còn trở nên tồi tệ hơn nữa đối với Harry trong khuôn viên lâu đài Hogwarts, bởi vì cô Rita đã cho đăng bài báo của cô về cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật, và bài báo đó hóa ra ít tính chất tường thuật cuộc thi đấu hơn là tính chất một câu chuyện đời đầy màu sắc của Harry. Gần hết trang đầu tờ báo bị tấm hình Harry choán hết; còn bài báo (tiếp tục đăng ở trang hai, trang sáu, và trang bảy) thì chỉ toàn nói về Harry mà thôi. Tên của các quán quân các đội Beauxbatons và Durmstrang (in sai chính tả) thì bị nhét xuống dòng cuối cùng của bài báo, và Cerdic thì chẳng hề được nhắc tới. Bài báo đó xuất hiện cách nay đã mười ngày, mà Harry vẫn còn ớn bệnh với cảm giác ngượng ngùng đến phát cháy trong ruột mỗi khi nghĩ đến bài báo đó. Cô Rita Skeeter đã gán cho nó nói ra cả đồng điều khủng khiếp mà nó không thể nhớ là có khi nào từng nói ra trong đời không. Chứ đừng nói chi trong căn phòng xếp để chổi hòm ầy:

Em cho là em có được sức mạnh truyền từ cha mẹ em. Em biết cha mẹ sẽ rất tự hào nếu họ có thể nhìn thấy em lúc này... Vâng... đôi khi vào ban đêm em vẫn khóc vì nhớ họ. Em thật xấu hổ phải nhìn nhận điều

đó... Em biết không có cái gì có thể làm hại em trong cuộc thi đấu, bởi vì cha mẹ sẽ phù hộ em...

Nhưng cô Rita còn đi xa hơn cả việc diễn dịch những tiếng ấp úng “Ờ... a...” của nó thành những câu nói nhảm nhí dài thòng; cô phỏng vấn cả những người chung quanh nó nữa:

Harry rất cuộc cũng tìm được tình yêu ở trường Hogwarts. Bạn thân của Harry là Colin Creevey nói rằng hiếm khi nào thấy Harry không cặp kè với Hermione Granger, một cô bé xuất thân Muggle, xinh đẹp tuyệt vời, và cũng như Harry, là một trong những học sinh giỏi nhất trường.

Ngay từ cái lúc mà bài báo xuất hiện, Harry đã phải chịu đựng chuyện người ta – chủ yếu là đám Slytherin – trích dẫn bài báo và giễu cợt bình luận mỗi khi nó đi ngang qua.

“Cần một cái khăn mùi xoa không Harry? Để phòng trường hợp khóc ré lên trong môn Biến hình.”

“Mày là một trong những học sinh giỏi nhất trường từ hồi nào vậy, Potter? Hay đây là cái trường do mày với thằng Longbottom cùng nhau dựng lên?”

“Ê... Harry!”

Harry thấy mình phát ngấy lên và khi quay mình bỏ đi vô hành lang, nó hét:

“Ừ, đúng đó! Tôi đã khóc mờ mắt vì nhớ thương người mẹ đã mất của mình, và bây giờ tôi đi khóc thêm một chút nữa đây...”

“KHông đâu... đó chẳng qua... Bạn làm rớt cây viết lông ngỗng của bạn nè.”

Đó là Cho vừa nói. Harry cảm thấy mặt đỏ lên. Nó nhận lại cây viết, lấp bấp:

“Ờ... phải ... xin lỗi.”

Cô bé nói:

“Ờ... chúc một ngày thứ ba may mắn nha. Mình thực sự hy vọng bạn thi tốt.”

Điều đó khiến cho Harry cảm thấy mình cực kỳ ngu ngốc.

Hermione cũng chịu trận không kém trong việc chia sẻ nỗi khốn khổ này. Nhưng cô bé chưa đến nỗi quát thét vô mặt những người vô tội tình cờ đi ngang qua; thực ra thì Harry hết sức tán phục cái cách mà Hermione ứng phó với tình huống.

Pansy Parkinson ré lên the thé khi chạm mặt Hermione lần đầu sau khi bài báo của Rita xuất hiện:

“Xinh đẹp tuyệt vời? Con nhỏ đó hả? Dựa vô đâu mà so sánh chứ? So với con chuột thì có!”

“Kệ nó.”

Hermione đường hoàng nói, đầu ngẩng cao khi bước hiên ngang qua đám con gái nhà Slytherin đang khúc khích cười cợt, như thể cô bé không hề nghe thấy lời tiếng gì của bọn chúng.

“Kệ nó, Harry.”

Nhưng Harry không thể phớt lờ được. Ron đã không thèm nói thêm với nó một tiếng nào kể từ lần bảo với nó về vụ cấm túc của thầy Snape. Harry đã hy vọng là tụi nó có thể làm lành với nhau trong hai giờ tụi nó bị bắt buộc cùng nhau ngâm óc chuột trong căn hầm của thầy Snape, nhưng hôm đó lại là cái ngày bài báo của cô Rita được tung ra. Cái bài báo đó càng khiến Ron thêm tin rằng Harry đúng là khoái chơi nổi.

Hermione phát điên với cả Ron lẫn Harry. Cô bé cứ nói chuyện với hết đứa này tới đứa kia, cố gắng xúi tui nó nói lại với nhau. Nhưng Harry cũng lỳ lẫm: nó sẽ chỉ chịu nói chuyện lại với Ron nếu Ron nhìn nhận là Harry không hề bỏ tên mình vô Cốc Lửa và xin lỗi đã gọi Harry là đồ nói láo. Harry nói một cách bướng bỉnh:

“Chuyện này đâu phải tại mình! Tại nó chứ!”

Hermione không kiên nhẫn nói:

“Bồ cảm thấy thiếu nó! Mà mình biết nó cũng thấy thiếu bồ...”

“Thấy thiếu nó hả? Không, mình đời nào cần nó...”

Nhưng đó là lời nói dối trắng trợn. Harry thích Hermione lắm nhưng cô bé ấy không thể nào thay thế được Ron. Làm bạn với Hermione thì chẳng còn mấy vụ cười bể bụng với nhau, mà chỉ tăng thêm nhiều buổi quần quanh trong thư viện. Harry vẫn chưa thông thạo lắm môn bùa Triệu tập, dường như nó mắc mưu một thứ trở ngại gì đó về thứ bùa này, và Hermione thì cho rằng cứ học lý thuyết cho nhiều vào thì có thể khá lên được. Kết quả là tụi nó dành cả đồng thì giờ chúi mũi vô sách trong những giờ ăn trưa.

Viktor Krum cũng bỏ rất nhiều thời gian ở trong thư viện, và Harry thắc mắc không biết anh ta đến đó làm gì. Không biết là anh ta học, hay anh ta tra cứu cái gì đó khả dĩ giúp được anh ta vượt qua thử thách của bài thi đầu tiên?

Hermione thường phàn nàn về chuyện Krum ở trong thư viện – không phải chuyện anh ta quấy rầy họ - nhưng mà bởi vì mấy đám con gái thường xoay ra rình ngó anh đằng sau mấy kệ sách, và Hermione bị sự ồn ào làm phân tán tâm trí.

Cô bé quắc mắt nhìn gương mặt sắc cạnh của Krum mà tức giận lắm lắm:

“Anh ta có đẹp trai gì cho cam! Bọn chúng khoái anh ta chỉ vì anh ta nổi tiếng! Nếu mà anh ta không có

ngón Xiu Lừa đó thì chúng cũng chẳng thèm nhìn anh ta tới hai lần ấy.”

Harry rút qua kẽ răng, sửa lời giùm Hermione:

“Ngón đòn Lừa.”

Ngoài chuyện muốn đấm chảnh một từ trong bộ môn Quidditch cho đúng, Harry còn cảm thấy nhói đau khi tưởng tượng đến vẻ mặt của Ron nếu mà nó có thể nghe Hermione nói về ngón Xiu Lừa. Kể cũng lạ, nhưng mà khi mình đang hoảng sợ một điều gì, và sẵn lòng đánh đổi bất cứ thứ gì để làm thời gian chậm lại, thì lại có một thói quen trái khoáy là gấp gáp lên. Những ngày trước khi bài thi đầu tiên bắt đầu cứ trôi tuột như thể có ai đó đã sửa cái đồng hồ lại, bắt nó chạy với tốc độ nhanh gấp đôi. Cảm xúc của Harry về cơn hoảng loạn không kiểm soát được cứ bám theo nó dù cho nó đi bất cứ chỗ nào, dai dẳng giống như những lời bình phẩm đầy ác ý về bài báo trên tờ Nhật báo Tiên tri.

Vào ngày thứ bảy trước đợt thi đầu tiên, tất cả học sinh từ năm thứ ba trở lên được phép đi thăm làng Hogsmeade. Hermione nói với Harry là có dịp ra khỏi tòa lâu đài một lúc thì sẽ tốt cho nó, và Harry không cần được khuyên nhủ chi nhiều. Nó nói:

“Nhưng mà còn Ron thì sao? Bỏ không muốn đi chung với nó hả?”

Hermione hơi ửng hồng một tý:

“Ờ... Ừ... Mình nghĩ là tụi mình có thể gặp nó ở quán Ba Cây Chổi Thần ...”

Harry dứt khoát:

“Không!”

“Harry ơi, chuyện này ngốc hết sức...”

“Mình sẽ đi, nhưng mình sẽ không thèm gặp Ron, và mình sẽ mặc tấm Áo khoác Tàng hình của mình.”

Hermione ngắt lời:

“Vậy thì được... nhưng mà mình ghét nói chuyện với bồ trong tấm áo khoác đó. Mình đâu có biết là liệu mình có đang nhìn bồ hay không.”

Thế là Harry mặc tấm Áo khoác Tàng hình ở trong phòng ngủ, đi trở xuống cầu thang, và cùng với Hermione, hai đứa dắt nhau đi đến làng Hogsmeade.

Dưới tấm Áo khoác Tàng hình, Harry cảm thấy vô cùng tự do thoải mái. Nó nhìn những học sinh đi ngang qua khi tụi nó đi vào làng Hogsmeade, hầu hết đều đeo phù hiệu Ủng hộ Cerdic Diggory! Nhưng không có những lời bình phẩm độc địa nào tới tai nó hết, và cũng không ai trích dẫn bài báo ngu xuẩn kia

nữa.

Lát sau, khi tụi nó đi ra khỏi tiệm kẹo Công tước Mật, Hermione vừa ăn một cây kem bơ chẳng đầy sôcôla, vừa nói:

“Người ta cứ nhìn mình riết. Họ tưởng mình nói chuyện một mình mình.”

“Vậy thì đừng cử động môi nhiều quá.”

“Thôi mà, Harry, làm ơn cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra một lát, không ai làm phiền tụi mình đâu.”

Harry nói:

“Không hả? Ngó lại đằng sau bồ coi.”

Cô Rita Skeeter và ông bạn thợ chụp hình của cô ta vừa đi ra khỏi quán rượu Ba Cây Chối Thần. Hai người đi ngang sát bên cạnh Hermione mà không nhìn tới cô bé, họ vừa đi vừa nói chuyện thì thầm. Harry phải nép sát vô tường của tiệm Công tước Mật để khỏi bị cô Rita quơ cái túi xách bằng da cá sấu trúng đầu. Khi hai người đó đi rồi, Harry nói:

“Cô ta đang tạm trú ở trong làng. Mình dám cá là cổ đến đây để chờ xem cuộc thi đấu đầu tiên.”

Khi nói những điều này, bao tử Harry trào lên một đợt sóng của cơn hoảng loạn tan chảy. Nó không nói đến điều này; nó và Hermione chưa ói với nhau nhiều về bài thi đầu tiên; nó có cảm giác là Hermione không thích nghĩ đến chuyện đó.

Hermione nhìn xuyên qua Harry, ánh mắt phóng tới tuốt đầu đường bên kia:

“Cổ đi rồi. Tại sao tụi mình không vô quán Ba Cây Chối Thần uống một ly bia bơ. Bồ có thấy trời hơi lạnh không?”

Hermione nói thêm một cách cáu kỉnh, để diễn kịch chính xác sự im lặng của Harry:

“Bồ không cần phải nói chuyện với Ron đâu.”

Quán rượu Ba Cây Chối Thần đông nghẹt, khách hàng chủ yếu là học sinh trường Hogwarts vô đó để hưởng một buổi trưa tự do thoải mái, nhưng ngoài ra cũng có rất nhiều người có pháp thuật mà Harry hiếm khi nào nhìn thấy ở nơi nào khác. Harry suy diễn Hogsmeade là làng toàn-phù-thủy duy nhất ở nước Anh, nên đó có lẽ là một thứ thiên đường đối với những kẻ như các mụ phù thủy già xấu xí – mấy mụ ấy không giỏi tự nguy trang bằng mấy pháp sư.

Rất khó đi chen qua đám đông trong lớp áo tàng hình; trong trường hợp mình ngẫu nhiên đụng phải người nào đó, điều này có thể khiến cho những câu hỏi nguy hiểm dễ nảy sinh. Harry lách chậm chạp về

phía một cái bàn trống ở góc phòng, trong khi Hermione đi mua thức uống. Khi đi băng qua quán rượu, Harry đã nhìn thấy Ron ngồi với hai anh Fred, George và Lee Jordan. Hết sức tự kiềm chế cái ham muốn khò đầu Ron một cái, Harry cuối cùng cũng yên lành đến được cái bàn trống và ngồi xuống. Một lát sau Hermione đến ngồi với Harry và luồn qua tấm Áo khoác Tàng hình cho nó một ly bia bơ.

Hermione rù rì nói:

“Trông mình giống như một con ngốc, ngồi đây một mình. Cũng may là mình có đem theo cái để làm.”

Và cô bé rút ra một cuốn sổ tay, trong đó cô bé ghi chép hồ sơ của những thành viên H. V. Đ. C. Q. L. G. T. Harry nhìn thấy tên nó và tên Ron đứng đầu một danh sách rất ngắn. Có lẽ cũng đã lâu lắm rồi kể từ cái bữa mà tụi nó cùng ngồi lại với nhau, cùng làm bài tập Tiên tri, và Hermione đã hếch mũi lên chỉ định tụi nó làm thư ký và thủ quỹ.

Hermione nhìn quanh quán rượu, nói với vẻ ưu tư:

“Bồ biết không, có lẽ mình sẽ thử rủ rê một số người ở làng Hogsmeade tham gia vô H. V. Đ. C. Q. L. G. T. “

Harry hớp một ngụm bia bơ phía dưới tấm Áo khoác Tàng hình và nói:

“Ừ, phải đó. Hermione à, chừng nào bồ mới chịu từ bỏ cái vụ Hộ vệ đệt cho rồi?”

Hermione rít lên đáp lại:

“Chừng nào mà các gia đình được hưởng thù là và điều kiện làm việc chính đáng. Bồ biết đó, mình bắt đầu nghĩ là đã đến lúc phải bắt đầu định hướng hành động. Mình đang tự hỏi làm thế nào vô được nhà bếp của trường?”

Harry nói:

“Không biết. Hỏi anh Fred và anh George thử coi.”

Hermione chìm vào một sự im lặng đầy ưu tư, trong khi Harry uống phần bia của mình và tha hồ ngắm nghía người ta trong quán rượu. Tất cả bọn họ đều có vẻ hớn hờ và xả hơi. Ernie Macmillan và Hannah Abbot đang trao đổi những tấm thẻ ếch nhái sôcôla ở một cái bàn gần đó, cả hai đứa tụi nó đều đeo phù hiệu Ủng hộ Cerdic Diggory! Trên áo khoác. Ngay bên cạnh cửa, Harry nhìn thấy Cho và một nhóm đông bạn bè bên nhà Ravenclaw. Tuy nhiên, cô bé không đeo phù hiệu ủng hộ Cerdic ... điều này khiến cho Harry thấy phấn khởi lên được một chút.

Nó sẽ đánh đổi cái gì để được là một trong những người này, ngồi quanh đây, cười và nói, chẳng cần lo lắng gì khác hơn ngoài những bài tập? Harry tưởng tượng xem nó sẽ cảm thấy thế nào khi ngồi đó nếu như

tên nó đã không phun ra từ trong cái Cốc lửa. Điều chắc chắn nhất là nó sẽ không cần mặc Áo khoác Tàng hình. Ron sẽ ngồi chung với nó. Ba đứa tụi nó chắc là sẽ rất vui vẽ tưởng tượng ra các bài thi nguy hiểm chết người mà quán quân các trường phải đương đầu vào thứ ba tới là cái gì. Nó sẽ thực sự nôn nóng trông chờ ngày đó, đón xem bất cứ điều gì mà các quán quân sẽ làm... sẽ cùng mọi người an toàn ngồi ở ghế trên khán đài mà hoan hô cổ vũ Cerdic ...

Harry tự hỏi không biết những quán quân khác hiện giờ đang cảm thấy thế nào. Mỗi lần Harry nhìn thấy Cerdic là y như rằng anh đang bị một đám người ngưỡng mộ vây quanh, trông anh hơi căng thẳng nhưng mà phần khởi lắm. Thành thạo Harry để mắt ngó Fleur Delacour trong hành lang. Trông cô nàng y chang như từ trước đến giờ, kiêu kỳ và bình thản. Còn Krum thì cứ ngồi lì trong thư viện chúi mũi vô sách.

Harry nghĩ đến chú Sirius, và cái gút căng thẳng thít chặt ở trong ngực nó dường như được tháo gỡ, trở nên nhẹ nhàng phần nào. Chừng mười hai tiếng đồng hồ nữa thôi là nó sẽ được nói chuyện với chú Sirius, bởi vì đêm nay chính là cái đêm mà chú Sirius đã ước hẹn gặp nó bên lò sưởi phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor - miễn là đừng có chuyện gì xảy ra trật chĩa, như mọi chuyện khác đã xảy ra gần đây...

Harry chợt nói:

“Nhìn kìa! Bác Hagrid!”

Mái đầu bù xù của lão Hagrid nhô lên trên đám đông. (Lão đã bỏ đi một cách đầy thương tiếc mấy búi tóc) Harry ngạc nhiên không hiểu tại sao nó không nhìn thấy lão ngay tức thì, khi mà lão Hagrid tướng tá to đùng như vậy. Nhưng khi đứng nhóng lên một cách cẩn thận thì nó thấy lão Hagrid đang cúi xuống thấp, để chuyện trò với giáo sư Moody.

Trước mặt lão Hagrid vẫn là một cái ly cối bự tổ chẳng, còn giáo sư Moody thì lôi cái chai rượu bỏ túi của ông ra uống. Bà chủ quán xinh đẹp, bà Rosemerta, có vẻ không khoái chuyện ấy lắm. Bà nhìn giáo sư với nửa con mắt ngờ vực khi dọn dẹp ly cốc chung quanh ông. Có lẽ bà nghĩ đó là một sự xúc phạm đến món rượu mật ong hầm nóng của bà. Nhưng Harry biết rõ hơn lý do vì sao giáo sư Moody làm như vậy. Giáo sư Moody đã nói với tụi nó trong suốt buổi học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám vừa rồi rằng ông luôn luôn thích tự tay nấu nướng lấy đồ ăn thức uống của ông, bởi vì nếu bọn phù thủy Hắc ám mà muốn đầu độc một cái tách mà ta không để ý thì đó là chuyện quá ư dễ dàng.

Khi Harry nhìn thấy họ thì cũng là lúc lão Hagrid và giáo sư Moody đứng dậy để đi ra. Harry vẫy tay chào, nhưng sức nhớ ra là lão Hagrid không thể nhìn thấy nó. Tuy nhiên, giáo sư Moody thì dừng bước, con mắt phép của ông nhìn thẳng về cái góc mà Harry đang đứng. Ông vỗ tay lên lưng lão Hagrid (ông không với tới vai của lão), thì thầm gì đó vô tai lão, và rồi cả hai người đi băng qua quán rượu, hướng tới bàn của Hermione và Harry. Lão Hagrid nói oang oang:

“Khỏe không, Hermione?”

Hermione mỉm cười đáp lại:

“Chào bác Hagrid, chào thầy ạ.”

Giáo sư Moody đi cà nhắc quanh cái bàn rồi cúi xuống; Harry tưởng ông đọc quyển sổ tay về H. V. Đ. C. Q. L. G. T., cho đến khi ông thì thầm:

“Tấm áo khoác đẹp đó, Potter!”

Harry tròn mắt nhìn ông kinh ngạc. Cái phần to mất đi trên mũi của giáo sư Moody được thấy rõ một cách đặc biệt khi nhìn trong khoảng cách vài phân. Giáo sư Moody cười tươi.

“Con mắt thầy có thể... Ý con nói là, thầy có thể...”

Giáo sư nói nhỏ:

“Ừ, nó có thể nhìn xuyên thấu Áo khoác Tàng hình. Và thầy có thể nói với con là có lúc nó cũng hữu dụng đấy.”

Lão Hagrid cũng tươi cười với Harry. Nó biết lão Hagrid không thể nào nhìn thấy nó, nhưng hiển nhiên là giáo sư Moody đã nói cho lão Hagrid biết là Harry ngồi ở đó. Bây giờ lão Hagrid cũng cúi xuống giả dò đọc cuốn sổ tay H. V. Đ. C. Q. L. G. T. và nói bằng một giọng thì thào nhỏ rí đến nỗi chỉ có Harry là nghe được:

“Harry, đến gặp bác tôi nay vào lúc nửa đêm ở căn chòi của bác, mặc cái Áo khoác Tàng hình ấy nha.”

Rồi đứng thẳng lên, lão Hagrid nói to:

“Rất vui được gặp cháu, Hermione à.”

Lão nháy mắt rồi ra đi. Giáo sư Moody bước theo lão.

Harry rất ngạc nhiên, nói:

“Tại sao bác Hagrid lại muốn gặp mình vào lúc nửa đêm?”

Hermione tỏ vẻ kinh ngạc:

“Thiệt hả? Mình thắc mắc không biết bác ấy muốn gì? Harry, mình không biết bồ có nên đi hay không?”

Cô bé nhìn quanh một cách lo lắng và rít lên nho nhỏ:

“Chuyện đó có thể làm cho bồ trễ hẹn với chú Sirius.”

Đúng là nếu đi xuống căn chòi của lão Hagrid vào lúc nửa đêm thì có nghĩa là sẽ ảnh hưởng đến cuộc gặp gỡ với chú Sirius, đúng là sát nút quá. Hermione đề nghị Harry gọi con Hedwig đến lão Hagrid, báo là nó không thể đi được - Hermione cứ luông luôn cho rằng con cú sẽ phải tán thành chuyện chuyển thư, dĩ nhiên. Nhưng Harry lại nghĩ là lão Hagrid muốn nó làm gì thì nó nên làm theo một cách nhậm lẹ. Nó rất tò mò muốn biết là lão Hagrid muốn gặp nó vào nửa đêm để làm gì. Lão Hagrid chưa bao giờ kêu nó tới thăm lão vào lúc đêm hôm khuya khoắt như vậy.

Vào lúc mười một giờ rưỡi đêm đó, Harry giả đồ đi ngủ sớm, rồi trùm Áo khoác Tàng hình lên mình, bò trở xuống cầu thang và đi qua phòng sinh hoạt chung. Trong phòng còn rất ít người. Chỉ có anh em nhà Creevey đang loay hoay tìm cách phù phép một đồng phù hiệu Ủng hộ Cerdic Diggory! mà tụi nó đã thu góp được, định biến chúng thành Ủng hộ Harry Potter! Nhưng cho tới lúc ấy thì nỗ lực loay hoay của hai đứa nó mới đạt tới chỗ những cái phù hiệu kẹt cứng ở mấy chữ POTTER THÚI HOẶC. Harry lén đi ngang qua tụi nó, đến bên cái lỗ chân dung và đứng đợi chừng một phút hay cỡ đó, mắt luôn canh đồng hồ. Sau đó, như đã ước hẹn từ trước, Hermione mở cái lỗ chân dung Bà Béot từ bên ngoài cho Harry chui ra. Nó lách mình đo ngang qua cô bé, thì thầm nói “cám ơn” rồi đi ra khỏi tòa lâu đài.

Sân trường rất tối. Harry đi lần xuống bãi cỏ về phía có ánh sáng rọi ra từ căn chòi của lão Hagrid. Bên trong chiếc xe ngựa khổng lồ Beauxbatons cũng được thắp sáng; Harry có thể nghe tiếng bà Maxime đang nói chuyện bên trong xe ngựa khi nó gõ cửa căn chòi của lão Hagrid.

Lão Hagrid mở cửa nhìn quanh và thì thầm:

“Con đó hả, Harry?”

Harry lách vô trong căn chòi và kéo tấm Áo khoác Tàng hình ra.

“Dạ. Có chuyện gì vậy bác?”

Lão Hagrid nói:

“Có cái này cho con xem.”

Lão Hagrid đang có vẻ hồ hởi phấn khởi vô cùng. Lão cài trên lỗ khuy áo một cái bông giống như một cái bông actisô quá cỡ. Có vẻ như lão đã bỏ không dùng dầu bôi trục xe nữa, nhưng chắc chắn là lão đã cố gắng chải mái tóc bù xù – có thể tìm thấy răng lược gãy còn dính trên đầu tóc lão.

Harry cảnh giác hỏi:

“Bác định cho cháu xem cái gì?”

Nó thắc mắc không biết là mấy con quái tôm vừa đẻ trứng, hay lão Hagrid vừa mua được một con chó ba đầu khác của một kẻ xa lạ nào đó ở quán rượu.

Lão Hagrid nói:

“Đi với bác, giữ yên lặng nghe, và tàng hình trong tấm áo khoác. Chúng ta không cần đem theo con Fang, nó sẽ không thích thú đâu...”

“Bác Hagrid à, con không thể nào ở chơi lâu... con phải trở về tòa lâu đài lúc một giờ...”

Những lão Hagrid chẳng thèm nghe; lão đã mở cửa căn chòi và sải bước đi nhanh vào bóng đêm. Harry lật đật chạy theo và hết sức ngạc nhiên nhận thấy lão Hagrid đang hướng về phía xe ngựa Beauxbatons.

“Bác Hagrid ơi, cái gì...”

” Suyt!”

Lão Hagrid nói khẽ và gõ ba lần lên cánh cửa đeo huy hiệu hai cây đuũa phép vàng bắt chéo nhau.

Bà Maxime mở cửa. Bà quàng một tấm khăn choàng lụa quanh đôi vai đồ sộ của bà. Nhìn thấy lão Hagrid, bà Maxime mỉm cười.

“A, anh Agrid ... tới giờ rồi ư?”

Lão Hagrid tươi cười với bà Maxime:

“Bông-rua!”

Lão đưa một cánh tay ra để giúp bà Maxime bước xuống mấy bậc thêm vàng. Sau khi bà Maxime đóng cánh cửa lại sau lưng, lão Hagrid đưa một cánh tay cho bà vịn, rồi cả hai cùng bước đi quanh rìa khu chần thả những con ngựa có cánh khổng lồ của bà. Đằng sau họ, Harry lóc cóc đi theo, hoàn toàn ngỡ ngác. Chẳng lẽ lão Hagrid muốn chỉ cho Harry thấy bà Maxime? Bất cứ lúc nào nó muốn mà nó chẳng thể nhìn thấy bà Maxime? To như bà làm sao mà khó thấy được kia chứ...!

Nhưng có vẻ như bà Maxime cũng ngỡ ngác như Harry thôi, bởi vì khi đi loanh quanh vui chơi một lát, bà hỏi:

“Anh đang đưa tôi đi đâu vậy, anh Agrid?”

Lão Hagrid đáp, hơi thô lỗ:

“Bà sẽ khoái cái này. Đáng coi lắm, tin tôi đi. Chỉ có điều... đừng có nói với ai là tôi chỉ cho bà coi, nghen? Coi như bà không biết gì về chuyện này.”

Bà Maxime chớp chớp hàng lông mi đen dài:

“Dĩ nhiên là không rồi.”

Và họ lại tiếp tục đi dạo nữa. Harry càng lúc càng hoang mang khi nó lóc cóc chạy theo chân hai người khổng lồ đó, cứ chốc chốc nó lại coi đồng hồ. Lão Hagrid này dám có những kế hoạch cóc nhảy đột xuất, có thể làm nó lỡ hẹn với chú Sirius lắm. Nếu mà hai người lớn đó không sớm đi tới nơi, thì nó sẽ quay lại, đi thẳng về tòa lâu đài, để mặc lão Hagrid thưởng ngoạn cuộc đi dạo dưới ánh trăng cùng bà Maxime ...

Nhưng rồi lúc đó... khi họ đang đi dạo mãi tận vành đai khu rừng, xa đến nỗi hồ nước và tòa lâu đài đều đã khuất tầm nhìn, thì Harry bỗng nghe có tiếng gì đó. Người ta đang hò hét ở đằng trước... kể đến một tiếng rống đình tai nhức óc gầm lên...

Lão Hagrid dắt bà Maxime đi quanh một lùm cây và rồi đứng lại. Harry vội vã đi tới bên cạnh họ. Trong một tích tắc, Harry nghĩ là nó thấy lửa trại, và người ta lao ra chung quanh... và rồi miệng nó há hốc ra.

Rồng.

Bên trong một cái chuồng được rào kín bằng những tấm ván dày, bốn con rồng trưởng thành, to khủng khiếp và trông xấu xí dễ sợ, đang đứng trên chân sau chồm tới, vừa gầm thét vừa phun lửa phì phì. Từ cái miệng đầy răng nanh đang há hoác ra ở trên cái cổ vươn lên cao cỡ mười bảy thước, những luồng lửa phóng vào bầu trời đêm tối thui. Có một con màu xanh bạc, sừng nhọn và dài, đang đóp táp và gầm gừ với những pháp sư trên mặt đất. Một con màu xanh lá cây, lớp vảy mượt mà, đang ra sức giậm chân và vùng vẫy; một con màu đỏ thì quanh mặt có viền lờm chờm những tua gai vàng, đang phóng vào không trung những đám mây lửa có hình dạng cây nấm; và con cuối cùng là một con màu đen vĩ đại, trông giống bò sát hơn hẳn mấy con kia, đứng gần đám Harry nhất.

Ít nhất là có ba chục pháp sư phù thủy đang ra sức thuần phục lũ rồng, bảy tám người xúm quanh một con, ra sức kéo những sợi dây xích nối với những sợi đai bằng da tròng quanh cổ và quanh chân lũ rồng.

Như bị thôi miên, Harry ngược nhìn lên, ngay phía trên đầu, nó nhìn thấy đôi mắt của con rồng đen, với tròng mắt thẳng đứng như mắt mèo, lờ lờ ra, vì sợ hay vì giận dữ, Harry không thể nói chắc được... Con rồng phát ra một âm thanh kinh dị, một tiếng tru thối thiết, một tiếng gào rít thất thanh...

Một pháp sư đứng gần hàng rào hét:

“Tránh khỏi chỗ đó, bác Hagrid!”

Vị pháp sư đang gồng mình giữ chặt sợi dây xích mà lão đang nắm giữ:

“Bác biết đấy, chúng có thể phun luồng lửa dài tới bảy thước, tôi chưa bao giờ thấy con Đuôi gai này phun lửa dưới mười ba thước đâu.”

Lão Hagrid khẽ hỏi:

“Chẳng đẹp sao?”

Một pháp sư khác gào lên câu trả lời:

“Chẳng tốt lành gì hết! Bùa Choáng váng bắt đầu, đếm đến tiếng thứ ba nha!”

Harry thấy mỗi người giữ rồng rút ra một cây đũa phép. Họ đồng thanh hô:

“Stupefy!” (có nghĩa là: “U mê!”)

Bùa choáng váng xẹt ra trong bóng đêm trông như tên lửa, nổ ra thành những trận mưa sao đổ xuống lớp da có vảy của lũ rồng...

Harry quan sát con rồng gần nhất đang đứng chông chênh một cách nguy hiểm trên hai chân sau; hàm của nó há rộng trong khi tiếng tru đã bị làm cho im lặng, lỗ mũi nó đột ngột tắt lửa, chỉ còn bốc khói... rồi, hết sức chậm rãi, con rồng té xuống. Con rồng vẩy đen gân guốc nặng nhiều tấn ấy chạm vào mặt đất một cái ịch nặng nề đến nỗi Harry có thể thấy rằng cái ịch ấy làm cho cây cối đằng sau nó rung rinh.

Những người giữ rồng hạ đũa phép xuống và đi về phía những con rồng đã nằm lăn quay ra đất, mỗi con bự bằng một trái đồi nhỏ. Họ vội vàng cột chặt dây xích và sau đó thắt chặt chúng an toàn vô những cái cọc sắt mà họ đã đóng sâu vào mặt đất bằng đũa phép.

Lão Hagrid phấn khích nói với bà Maxime:

“Muốn xem gần hơn không?”

Hai người đi tới sát hàng rào, và Harry cũng đi theo. Vị pháp sư lúc nãy đã cảnh giác lão Hagrid dừng có lại gần bây giờ quay ra, và Harry nhận ra đó là ai: Charlie Weasley. Anh bước về phía lão Hagrid để trò chuyện, hơi thở còn hỗn hển:

“Khỏe không bác Hagrid? Lũ rồng ấy sắp ổn rồi... tụi cháu đã đưa chúng vào Trạng thái ngủ suốt trên đường đến đây, tưởng là khi chúng thức giấc trong bóng đêm yên tĩnh thì chúng sẽ tử tế hơn, ai dè đâu, như bác thấy đó, chúng chẳng vui vẻ gì hết, chẳng biết điều vui vẻ tử tế gì hết...”

Lão Hagrid chăm chú quan sát kỹ một con rồng, con đen, với một vẻ gì đó gần như tôn sùng:

“Cháu kiếm đâu ra những giống rồng này vậy, Charlie?”

Con mắt của con rồng đen vẫn còn mở. Harry có thể nhìn thấy dưới mi mắt đen hấp háy của nó một màu vàng bóng láng.

Anh Charlie nói:

“Đây là con rồng Đuôi-Gai Hungary. Đằng kia có một con xanh lá xứ Wales, con nhỏ hơn là con Mũi cụt Thụy Điển, con màu xám xanh đỏ, và con Cầu lửa Trung Hoa màu đỏ.”

Anh Charlie nhìn quanh; bà Maxime đang đi dạo quanh hàng rào của chuồng rồng, chăm chú nhìn mấy con rồng đã choáng váng. Charlie nghiêm nghị nói:

“Cháu không dè là bác dẫn theo bà ấy, bác Hagrid à. Các quán quân đâu được cho phép biết trước điều gì sắp xảy ra. Bà ấy thế nào cũng nói cho đệ tử của bà biết!”

Lão Hagrid nhún vai, vẫn nhìn đăm đăm không chớp mắt mấy con rồng:

“Bác chỉ nghĩ là bà khoái xem thôi.”

Anh Charlie lắc đầu:

“Một cuộc hẹn hò lãng mạn đó bác Hagrid.”

Lão Hagrid nói:

“Bốn... vậy là mỗi một quán quân một con rồng, phải không? Tụi nó sẽ phải làm gì với con rồng? Đánh nhau với rồng hả?”

Anh Charlie nói:

“Cháu nghĩ là chỉ cần qua được lũ rồng mà thôi. Tụi cháu sẽ can thiệp nếu lũ rồng trở nên quá quắt. Bùa Diệt Tuyệt luôn sẵn sàng. Lũ rồng khoái những bà mẹ ấp ủ chúng, cháu không biết tại sao... nhưng cháu cho bác biết điều này, cháu không dám ty với ai được con rồng Đuôi-Gai Hungary đâu. Một con vật xấu xí dị hợm. Coi nè, lưng đuôi của nó cũng nguy hiểm như đằng trước của nó.”

Anh Charlie chỉ tay về phía đuôi con rồng Đuôi-Gai Hungary, Harry nhìn thấy trên mỗi phân của cái đuôi đó đều nhú lên những cái gai nhọn dài màu đồng. Lúc này có tới năm đồng sự của anh Charlie xúm quanh con rồng Đuôi-Gai Hungary, họ vừa lão đảo đứng lên, tay vừa giữ chặt tấm chắn cẩn thận đặt mấy cái trứng xuống bên cạnh con rồng Đuôi-Gai Hungary. Lão Hagrid thốt ra một tiếng rên đầy thèm muốn. Anh Charlie nói:

“Cháu đã cho đếm chúng rồi, bác Hagrid à.”

Bỗng anh Charlie hỏi:

“Harry ra sao hả bác?”

Lão Hagrid nói:

“Khỏe re.”

Lão vẫn thòm thềm ngó chăm chăm mấy cái trứng rồng.

“Chỉ mong sao cho nó vẫn khỏe re sau khi đương đầu với lũ rồng này.”

Giọng anh Charlie dứt khoát, mắt anh cũng nhìn vô chuồng rồng:

“Cháu không dám nói cho má hay là bài thi đầu tiên nó sẽ làm là bài thi gì, má chưa gì đã lo cho nó rồi...”

Anh Charlie nhái giọng lo âu của bà Weasley:

“Làm sao mà họ lại có thể để cho nó tham dự cuộc thi đấu chứ, nó còn nhỏ xíu như vậy. Má cứ tưởng ở trường là an toàn hết, má cứ tưởng phải có giới hạn tuổi tác chứ! Sau cái bữa mà tờ Nhật báo Tiên tri đăng bài báo về Harry đó, má cứ ca cẩm miết ‘Nó vẫn còn thương khóc ba má nó! Ôi, tội nghiệp nó quá, má có hay biết gì đâu!’”

Harry cảm thấy đủ rồi. Tin vào cái thực tế là lão Hagrid sẽ chẳng nhớ tới nó lắm đâu, một khi có tới bốn con rồng và một bà Maxime để thu hút sự chú ý của lão, Harry lặng lẽ quay gót và bắt đầu đi ngược lại về phía tòa lâu đài.

Nó không biết là nó có vui mừng là mình đã nhìn thấy trước cái sẽ xảy ra vào bài thi đầu tiên hay không. Có thể như vậy thì tốt hơn. Cú sốc ban đầu vậy là đã qua. Biết đâu nếu đến thứ ba nó mới nhìn thấy lũ rồng ấy lần đầu tiên, nó có thể té xỉu trước mặt cả trường chứ chẳng chơi... nhưng đằng nào thì nó cũng có thể té xỉu... Nó sẽ chỉ được vũ trang bằng cây đũa phép của nó mà thôi... cây đũa phép mà hiện giờ nó cảm thấy chẳng qua là một que gỗ. Với cây đũa phép đó nó phải chống lại một con rồng thở ra lửa, lưng đầy gai, da đầy vảy, cao mười bảy thước. Và nó phải qua mặt được con rồng đó. Trước con mắt quan sát của mọi người. Làm cách nào chứ?

Harry bước đi gấp lên, men theo bìa rừng; nó chỉ còn mười lăm phút để trở về bên lò sưởi trong phòng sinh hoạt chung để chuyện trò với chú Sirius, và nó nhớ là nó chưa từng khao khát trò chuyện với ai hơn với chú Sirius lúc này. Đang đi gấp, bỗng nhiên nó vấp phải một cái gì cứng lắm.

Harry ngã bật ra sau, cặp mắt kiếng của nó sút ra; túm chặt lấy tấm Áo khoác Tàng hình quanh mình, nó nghe tiếng ai thốt kêu ở bên cạnh:

“Ui da! Ai đó?”

Harry vội vàng kiểm tra xem tấm Áo khoác Tàng hình có bao phủ nó kín hết không, rồi nó nằm im re,

trợn mắt ngó cái bóng mờ mờ của vị pháp sư vừa đụng phải nó. Harry nhận ra chòm râu dê... chính là ông Karkaroff.

Ông Karkaroff nhìn quanh quất, đầy vẻ nghi ngờ, hỏi lại một lần nữa:

“Ai đó?”

Harry vẫn nằm im và yên lặng. Sau một phút hay cỡ đó, ông Karkaroff dường như cho là ông đụng nhầm một con thú gì đó. Ông nhìn quanh quất như thể hy vọng tìm thấy một con chó chẳng hạn. Rồi ông đi nhanh dưới tán cây rừng về phía có những con rồng.

Harry đứng bật dậy một cách chậm chạp và cẩn thận, sau đó đi tiếp thiết là nhanh, sao cho đừng gây ra nhiều tiếng động, xuyên qua bóng đêm mà trở về tòa lâu đài Hogwarts.

Nó biết chắc cái mà ông Karkaroff đang đi tìm xem. Ông đã lên khỏi tàu của ông để tìm hiểu xem bài thi đầu tiên mà các quán quân sẽ phải làm là gì? Ông có lẽ đã nhìn thấy lão Hagrid và bà Maxime đang cùng nhau đi quanh trong khu rừng – hai người đó hẳn có nhìn từ xa xa cũng không khó khăn lắm mới thấy được. Và bây giờ thì ông Karkaroff chỉ còn một việc là lần theo tiếng ồn mà tới nơi, và ông, cũng như bà Maxime, sẽ biết cái gì đang dành sẵn cho các quán quân.

Như vậy, xét tình hình này thì quán quân duy nhất không biết gì hết về cái đang chờ đợi mình vào ngày thứ ba chính là Cerdic.

Harry về đến tòa lâu đài, lách mình qua cánh cửa trước, và bắt đầu trèo lên cầu thang cẩm thạch; nó gần như hết hơi để thở, nhưng nó chẳng dám bước chậm lại... nó chỉ còn không tới năm phút nữa là phải ở bên cạnh lò sưởi.

Nó thở hổn hển nói với bà Béo đang ngáy trong cái khung tranh treo trước cái lỗ chân dung:

“Ba lát ba lếu!”

Bà lẩm bẩm bằng giọng ngái ngủ, mắt không hề hé mở ra:

“Nếu trò đã nói thế...”

Bức tranh quăng tới trước để cho Harry chui qua cái lỗ. Nó vào tới phòng sinh hoạt chung thì căn phòng hoàn toàn vắng vẻ, và dựa theo cái không khí bình thường không có mùi gì khác lạ, Harry đoán là Hermione đã không cần phải cho nổ bom phân để cho nó và chú Sirius được trò chuyện riêng tư.

Harry cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra và quăng mình ngồi xuống một cái ghế bành gần lò sưởi. Căn phòng vẫn tranh tối tranh sáng, ngọn lửa trong lò sưởi là nguồn sáng duy nhất. Gần chỗ nó ngồi, trên bàn, mấy cái phù hiệu Ủng hộ Cerdic Diggory! mà anh em nhà Creevey đã cố gắng hoán đổi nội dung đang phản

chiếu tia lửa chấp chờn. Mấy chữ trên phù hiệu đó bây giờ đã hóa thành HARRY THIẾT LÀ THÚI HOẮC. Harry quay lại nhìn ngọn lửa và giật bắn người lên.

Cái đầu của chú Sirius đang ở trên ngọn lửa. Nếu Harry chưa từng nhìn thấy ông Diggory làm đúng y như vậy trong nhà bếp của gia đình Weasley, thì chắc là nó sẽ hoảng vía đến mức cả người ra. May sao, nó không thấy sợ nữa, liền nở nụ cười tươi mà lâu lắm rồi mới thấy xuất hiện lại trên gương mặt của nó. Nó vội vàng nhảy ra khỏi ghế bành, đến ngồi thu mình bên lò sưởi và nói:

“chú Sirius, chú có khỏe không?”

Trông chú Sirius bây giờ có khác với người trong trí nhớ của Harry. Khi hai người chia tay trước đây, gương mặt chú Sirius hốc hác nhăn nhoeo teo tóp, khắp mặt là râu tóc mọc dài tùm lum. Nhưng bây giờ râu tóc đã được cắt ngắn, cạo sạch, gương mặt chú Sirius trông đầy đặn hơn, và chú có vẻ trẻ hơn, giống người trong tấm hình chụp vào ngày cưới của ba má Harry hơn.

Chú Sirius nghiêm nghị nói:

“Đừng bận tâm về chú. Con thế nào?”

Trong một thoáng ban đầu, Harry định nói:

“Con thì khỏe.”

Nhưng nó không thể nào nói như vậy được. Nó tuôn ra hàng tràng, nói nhiều hơn tất cả những gì nó nói trong bao nhiêu ngày qua, mà không sao tự kiềm chế được. Nó kể cho chú Sirius nghe về chuyện không ai tin là không phải nó tự muốn ghi danh tham dự cuộc thi đấu, về chuyện cô Rita Skeeter đã bịa đặt về nó như thế nào trong bài báo đăng trên tờ Nhật báo Tiên tri, về việc nó bị nhạo báng mỗi khi nó bước xuống hành lang, và về Ron, Ron không thèm tin nó, Ron ganh tỵ với nó...

“... và vừa rồi bác Hagrid cho con xem cái sẽ xảy đến cho con vào kỳ thi đầu tiên, chú Sirius ời, đó là một lũ rồng, mà con chỉ là đồ vô tích sự.”

Harry ngừng nói trong tuyệt vọng.

Chú Sirius nhìn Harry, đôi mắt đầy sự quan tâm ân cần, đôi mắt ấy vẫn chưa mất hẳn nét hoang dại ám ảnh mà nhà ngục Azkaban đã tạo nên. Chú Sirius đã im lặng để cho Harry trút hết nỗi lòng, không một lần ngắt lời nó, bây giờ chú mới nói:

“Rồng thì cũng có cách giải quyết, Harry à, nhưng mà chúng ta sẽ nói đến chuyện đó sau – Chú không thể ở đây lâu... Chú đã phải đột nhập vô một ngôi nhà phù thủy để xài tạm cái lò sưởi, nhưng họ có thể trở về bất cứ lúc nào. Có những điều chú muốn cảnh giác con.”

“Điều gì hả chú?”

Harry cảm thấy tinh thần của nó trôi sụt theo hình chữ V... chắc chắn là điều đó không thể tệ hơn con rồng nó sắp phải đối đầu chứ?

Chú Sirius nói:

“Karkaroff. Harry à, hẳn là một Tử thần Thực tử. Con có biết Tử thần Thực tử là gì không?”

“Dạ ... ông ... là... cái gì?”

“Hắn đã bị bắt, bị giam trong nhà ngục Azkaban với chú, nhưng rồi hắn được thả ra. Chú dám cá mọi thứ rằng đó chính là lý do mà cụ Dumbledore đòi phải có một Thần Sáng ở trường Hogwarts trong niên học này – để giám sát Karkaroff. Anh Moody là người đã bắt giam Karkaroff, tống hắn vô ngục Azkaban trước tiên.”

Harry chậm rãi nói:

“Karkaroff được thả ra à?”

Bộ óc nó dường như đang vật lộn để tiếp thu một mẫu thông tin kinh hoàng nữa.

“Tại sao họ thả ông ta ra?”

Chú Sirius cay đắng nói:

“Hắn đã thỏa hiệp với Bộ Pháp Thuật. Hắn nói hắn đã nhìn thấy sai lầm của hắn, và hắn khai ra những cái tên... hắn khiến cho hàng đông người bị tống vô ngục Azkaban thế chỗ của hắn... Chú có thể nói với con là ở trong ngục Azkaban hắn không được ưa lắm đâu. Và từ khi hắn ra tù, theo như chú biết, hắn đã dạy Nghệ thuật Hắc ám cho mọi đứa học trò nào từng đi học ở trường của hắn. Thành ra con cũng phải cảnh giác đối với quán quân của trường Durmstrang.”

Harry nói từng tiếng:

“Dạ, được. Nhưng... có phải chú muốn nói là ông Karkaroff đã bỏ tên con vô trong Cốc Lửa không? Bởi vì nếu ông đã làm điều đó thì ông đúng là một kẻ đóng kịch tài tình. Ông có vẻ tức giận ghê lắm về chuyện đó. Ông còn muốn không cho con thi đấu nữa mà.”

Chú Sirius nói:

“Chúng ta đều biết hắn là một kẻ đóng kịch giỏi, bởi vì hắn đã thuyết phục được Bộ Pháp Thuật thả hắn ra, đúng không? Bây giờ, chú đang để mắt đến tờ Nhật báo Tiên tri. Harry à...”

Harry cay đắng nói:

“... chú cũng như cả cái thế giới này”

“... và chú đã đọc giữa những giòng chữ của bài báo Rita viết hồi tháng trước, ông Moody đã bị tấn công vào đúng cái đêm trước ngày ông đến nhận nhiệm sở ở trường Hogwarts. Ủ, chú biết cô ta nói là có một báo động giả.”

Harry há miệng toan nói, nhưng chú Sirius vội vã tiếp lời:

“Nhưng ở mức độ nào đó chú không nghĩ như vậy. Chú nghĩ là đã có ai đó tìm cách ngăn trở không cho ông đến trường Hogwarts. Chú nghĩ là có vẻ kẻ nào đó biết là công việc của hầy sẽ khó khăn hơn nhiều nếu có ông Moody ở quanh đây. Và cũng không ai điều tra kỹ vụ đó, bởi vì chuyện Mắt-Điên bị đột nhập thì nghe quá thường rồi. Nhưng như vậy không có nghĩa là ông ấy không nhìn thấy một việc có thực. Ông Moody là vị Thần sáng giỏi nhất từ trước tới nay của Bộ Pháp Thuật mà.”

“Vậy thì... ý chú đang nói gì? Karkaroff đang tìm cách giết con à? Nhưng... Tại sao?”

Chú Sirius ngập ngừng. Rồi chú chậm rãi nói:

“Gần đây chú có nghe một số chuyện rất lạ. Đạo này, bọn Tử thần Thực tử dường như hoạt động có mạnh lên. Chúng phô trương chúng ra trong trận Cúp Quidditch Thế Giới, đúng không? Lại có kẻ gọi lên Dấu hiệu Đen ... và rồi... Con có nghe nói về một phù thủy của Bộ Pháp Thuật đã mất tích không?”

Harry hỏi lại:

“Có phải bà Bertha Jorkins không?”

“Đúng đó. Bà ấy đã biến mất ở Anbani, và đó chính là nơi gần đây người ta đồn rằng Voldemort đang ẩn náu... Bà ấy chắc là có biết về cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật sắp diễn ra ở trường Hogwarts, đúng không?”

“Dạ... nhưng... không có vẻ gì là bà ấy đi thẳng tới gặp Voldemort cả?”

Chú Sirius nói dứt khoát:

“Con nghe đây, Harry, chú biết rõ bà Bertha Jorkins. Bà cũng học ở trường Hogwarts khi chú học ở đây, bà học trên chú với ba con vài lớp. Và bà ấy là một mụ ngốc. Rất tò mò nhưng chẳng có đầu óc, chẳng có chút đầu óc gì cả. Đó không phải là một sự kết hợp tốt, Harry à. Chú dám nói là bà ta rất dễ bị dụ vào một cái bẫy.”

Harry hỏi:

“Vậy là... Vậy là Voldemort có thể đã có được thông tin về cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật? Có phải chú muốn nói như vậy không? Chú nghĩ là Karkaroff có lẽ đang ở đây để thi hành lệnh của hắn?”

Chú Sirius nói chậm rãi:

“Chú không biết. Chú quả là không biết... chú không nghĩ Karkaroff là loại người quay trở lại với Voldemort trừ khi hắn biết Voldemort còn đủ quyền lực chở che cho hắn. Nhưng bất kể kẻ nào đó đã bỏ tên con vô Cốc Lửa, kẻ đó ắt là có dụng ý, và chú không thể không nghĩ rằng cuộc thi đấu sẽ là một cơ hội tốt để tấn công con mà vẫn làm như thể đó chỉ là một tai nạn.”

Harry nhe răng cười âm thầm:

“Xem ra âm mưu đó thiệt là hoàn hảo, xét theo vi thể của con hiện nay, họ sẽ chỉ cần đứng lùi lại và để mặc cho lũ rồng làm gì muốn điều họ muốn.”

Bấy giờ chú Sirius nói rất nhanh:

“Phải, những con rồng. Có cách giải quyết Harry à. Đừng có cố gắng xài Bùa choáng váng – Lũ rồng ấy có pháp thuật quá mạnh nên không một kẻ yểm bùa đơn độc nào có thể đánh gục chúng được. Cần phải có cỡ nửa tá pháp sư yểm bùa cùng một lúc mới hòng trị nổi một con rồng.”

Harry nói:

“Dạ, con biết, con có thấy.”

Chú Sirius nói tiếp:

“Nhưng con có thể một mình trị được rồng. Có một cách, và con chỉ cần một câu thần chú đơn giản mà thôi. Chỉ cần...”

Nhưng Harry đã giơ một bàn tay lên ra hiệu cho chú Sirius đừng nói. Trái tim nó thành linh đập dữ dội như thể sắp nổ tung. Nó nghe có tiếng bước chân đi xuống cái cầu thang xoắn đằng sau lưng.

Nó thì thầm với chú Sirius:

“Chú đi đi! Đi đi! Có người đang đến!”

Harry lật đật đứng lên, che đi cái lỗ.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Bài Thi Đầu Tiên

Harry thức dậy vào sáng thứ bảy, mặc quần áo một cách lơ đãng đến nỗi nó cứ trông cái nón vô chân một hồi rồi mới nhận ra cái đó không phải là cái vớ. Cuối cùng thì nó cũng mặc quần áo đầu ra đó, lúc đó mới vội vã đi kiểm Hermione, gặp cô bé ngồi ở cái bàn dài của nhà Gryffindor trong đại sảnh đường, đang ăn điểm tâm với Ginny.

Lòng Harry bồn chồn nôn nao quá, nó ăn không vô, ngồi chờ Hermione nuốt nốt muỗng cháo cuối cùng của cô bé, rồi kéo Hermione ra sân trường. Ở đó, Harry kể hết cho Hermione nghe về mấy con rồng, về mọi chuyện mà chú Sirius đã nói với nó. Câu chuyện này khiến cho tụi nó phải đi dạo thêm một vòng nữa quanh bờ hồ.

Dù hoảng sợ lo lắng trước những lời cảnh giác của chú Sirius về ông Karkaroff, Hermione vẫn cho rằng mấy con rồng mới là vấn đề cấp bách hơn. Cô bé liều mạng nói:

“Tụi mình chỉ cần cố gắng giữ sao cho bồ sống đến tối thứ ba cái đã, tới đó rồi mới lo tiếp đến ông Karkaroff.”

Hai đứa đi vòng vòng quanh bờ hồ đến ba lần, cố gắng nghĩ ra một câu thần chú đơn giản nào đó có thể chinh phục một con rồng. Nhưng rốt cuộc đi dạo chẳng đem lại cho chúng một điều gì, thành ra tụi nó vô thư viện nghỉ mệt và nghiên cứu ở trong đó. Tụi nó lôi xuống mọi quyển sách mà tụi nó có thể tìm thấy về rồng và cả hai xắn tay áo lên bắt đầu tra cứu cả một đồng sách to tổ chẳng.

“Cắt tưa móng vuốt bằng bùa điều trị bệnh sưng vảy... Cái này thiệt là vô tích sự, cái này dành cho mấy người cổ quái như bác Hagrid để chăm sóc chúng khỏe mạnh...”

“Rồng cực kỳ khó trừ khử, ấy là do một phép thuật cổ xưa đã thấm vào lớp da dày của chúng, khiến cho không có bùa chú nào có thể xâm nhập ngoại trừ những bùa chú mạnh nhất... Nhưng mà chú Sirius nói là chỉ cần một câu thần chú đơn giản là được...”

Harry quảng cuốn Những Người khoái rồng Quá cỡ qua một bên, nói:

“Vậy thì tụi mình thử tìm trong những cuốn sách thần chú đơn giản xem.”

Nó quay trở lại bàn với một đồng sách thần chú, đặt chúng xuống bàn, và hai đứa bắt đầu thay phiên

nhau lật lượt từng cuốn. Hermione ngồi bên cạnh rì rầm không dứt:

“À, có Bùa chuyển đổi... nhưng mà chuyển đổi thì ăn nhằm gì chứ? Trừ khi bồ chuyển đổi răng nanh của nó thành ra keo rượu hay một thứ gì đó khiến cho nó bớt nguy hiểm đi... Cái rắc rối là, như sách nói, không có mấy thứ qua được lớp da rồng... Mình cho là nên biến hình nó đi, nhưng mà một thứ to như rồng thì thiệt tình khó có hy vọng, mình không chắc là ngay cả giáo sư McGonagall cũng có làm được không... trừ khi bồ định yểm bùa lên chính bồ? Có lẽ sẽ tăng thêm cho bồ một chút sức mạnh hả? Nhưng mà chúng không phải là bùa chú đơn giản, nghĩa là, chúng ta chưa từng làm những điều đó trong lớp học, mình chỉ biết về chúng nhờ mình làm bài thực hành Pháp thuật Thường Đăng...”

Harry nói rít qua kẽ răng:

“Hermione, bồ có làm ơn ngừng nói dùm một lát được không? Mình đang cố gắng tập trung.”

Nhưng mà khi Hermione im lặng thì đầu óc Harry cũng chỉ đầy nhóc một thứ gì ong ong trống rỗng, không có chỗ nào dành cho sự tập trung được hết. Nó tuyệt vọng nhìn trừng trừng xuống mục lục của cuốn Bùa chú căn bản cho bận rộn và sinh sự. Cạo đầu tức thì. Nhưng mà rồng đâu có tóc... thở ớt.. cái này chỉ tổ làm tăng sức mạnh lửa của rồng... lưỡi gai... chính là cái mà rồng cần, để có thêm vũ khí...”

“Ôi, không, anh ta lại trở lại, tại sao anh ta không đọc ngay trên cái tàu đần độn của anh ta kia chứ?”

Hermione tức tối kêu lên khi thấy Viktor Krum lững thững đi vào, lướt một cái nhìn không thân thiện chút nào qua hai đứa nó, rồi tự ngồi xuống ở một góc xa với một đồng sách.

“Thôi đi, Harry ời. Tụi mình trở về phòng sinh hoạt chung đi... chỉ lát nữa là cái câu lạc bộ những người ái mộ anh ta sẽ kéo tới đây, lú lo nhặng xị cả lên...”

Và không sai chút nào, khi hai đứa nó vừa rời khỏi thư viện, thì một gánh con gái nhón gót đi ngang qua mặt tụi nó, có đứa còn đeo cả một cái khăn quàng Bungary, cột quanh eo.

Đêm đó Harry thiệt khó mà ngủ được. Khi nó thức dậy vào sáng thứ hai, nó cân nhắc một cách nghiêm túc, lần đầu tiên, khả năng chạy trốn khỏi trường Hogwarts. Nhưng khi nó nhìn quanh Đại sảnh đường vào giờ điểm tâm, và nghĩ đến việc rời bỏ lâu đài Hogwarts sẽ có nghĩa là gì thì nó biết là nó không thể làm được chuyện đó. Đây là nơi duy nhất mà nó đã từng hạnh phúc... Ừ, nó cho là hồi nhỏ xíu nó cũng từng được sống hạnh phúc với ba má nó, nhưng mà kỷ niệm đó thì nó chẳng thể nhớ được gì cả.

Không hiểu sao, việc nhận ra được là nếu ở lại trường Hogwarts mà đương đầu với rồng thì sẽ tốt hơn là quay về ngôi nhà ở đường Privet Drive sống với Dursley đã có tác dụng tốt với Harry – điều này làm cho nó cảm thấy hơi bình tĩnh lại một chút. Nó ăn hết món thịt muối một cách khó khăn (cổ họng của nó bữa nay hoạt động không được tốt lắm) Khi nó và Hermione đứng dậy, nó nhìn thấy Cerdic Diggory cũng đang rời bàn ăn nhà Hufflepuff.

Cerdic vẫn chưa biết gì về rồng... anh ta là quán quân duy nhất không hay biết gì về chuyện này, nếu đúng như Harry suy đoán là bà Maxime và ông Karkaroff đều đã xì thông tin cho Fleur và Krum biết cả...

Harry nhìn theo Cerdic rời Đại sảnh đường và quyết định. Nó nói với Hermione:

“Mình sẽ gặp lại bồ ở nhà lồng kiếng nghe Hermione. Đi trước đi, lát nữa mình sẽ theo kịp bồ.”

“Harry à, bồ sẽ bị trễ học cho coi, chuông sắp sửa reo rồi...”

“mình sẽ theo kịp bồ mà, được chứ?”

Khi Harry chạy tới bậc cuối của cái cầu thang cẩm thạch thì Cerdic đã lên tới bậc trên cùng. Anh bị một đám nữ sinh năm thứ sáu vây quanh. Harry chẳng muốn nói chuyện với Cerdic trước mặt đám con gái đó; đám đó nằm trong số những người trích dẫn bài báo của Rita để nhạo báng nó mỗi khi nó đi lảng tránh gần chúng. Harry đành đi theo Cerdic ở một khoảng cách xa xa và thấy anh đi về phía hành lang lớp học bùa chú. Harry chợt nảy ra một sáng kiến. Đứng lại cách đám kia một khoảng khá xa, Harry rút cây đũa phép của nó ra, nhắm cẩn thận:

“Diffindo!” (có nghĩa là “Rách toét”)

Cái cặp của Cerdic té tung ra. Giấy da, viết lông ngỗng sách vở rơi ra văng tứ tung trên sàn, mấy bình mực bể nát.

Đám bạn Cerdic cúi xuống toan giúp anh nhặt nhanh lại, nhưng Cerdic nói với một giọng điên tiết:

“Đừng bận tâm. Đi đi, nói với giáo sư Flitwick là tôi đến lớp ngay...”

Đây đúng là điều mà Harry hy vọng. Nó nhét cây đũa phép của nó vô trong áo chùng, đợi cho đến khi đám bạn của Cerdic biến hết vô lớp học, nó mới vội vã chạy lên hành lang bây giờ hoàn toàn vắng vẻ, chỉ có mỗi mình nó và Cerdic.

Cerdic vừa lượm lên cuốn Hướng dẫn Biến hình cao cấp bị lấm mực nhòe nhoẹt, vừa nói với Harry:

“Chào! Cái cặp của tôi bị té... cặp mới toanh và tất cả...”

Harry nói:

“Cerdic, bài thi đầu tiên là rồng.”

Cerdic ngược nhìn lên:

“Cái gì?”

Harry nói nhanh, đề phòng trường hợp giáo sư Flitwick bước ra xem tình hình của Cerdic.

“Rồng. Họ có bốn con rồng, một con cho mỗi quán quân, và chúng ta phải vượt qua chúng.”

Cerdic trợn mắt ngó Harry. Harry nhìn thấy nỗi kinh hoàng mà nó đã cảm thấy vào tối hôm thứ bảy đang bùng lên trong đôi mắt xám của Cerdic.

Cerdic hỏi lại bằng một giọng chết lặng:

“Em có chắc không?”

Harry nói:

“Chắc như đinh đóng cột. Em thấy chúng rồi mà.”

“Nhưng làm sao em biết được? Chúng ta đâu có được phép biết...”

Harry biết là lão Hagrid sẽ gặp rắc rối to nếu nó nói sự thật, nên nó chỉ nói nhanh:

“Đừng bận tâm điều đó! Nhưng em không phải là người duy nhất biết. Fleur và Krum bây giờ chắc cũng biết rồi – cả bà Maxime và ông Karkaroff cũng đều nhìn thấy rồng rồi.”

Cerdic đứng thẳng lên, hai tay anh cầm đầy những viết lông ngỗng, giấy da, và sách, cái cặp bị té của anh đeo toòng teng ở một bên vai. Anh tròn mắt nhìn Harry, và trong đôi mắt của anh là một cái nhìn bối rối, gần như nhờ vực. Anh hỏi:

“Tại sao em lại nói cho anh biết?”

Harry nhìn Cerdic mà không tin nổi. Nó chắc là Cerdic sẽ không hỏi câu đó nếu chính mắt anh ta đã nhìn thấy mấy con rồng. Harry sẽ không để cho đối thủ, ngay cả kẻ thù tệ nhất của mình, đương đầu với những quái vật đó mà không được chuẩn bị. Ủ, dù đó là Malfoy hay thầy Snape ...

Nó nói với Cerdic:

“Chỉ là... để cho công bằng. Bây giờ tất cả chúng ta đều biết... chúng ta đều có vị trí bằng nhau, đúng không?”

Cerdic vẫn còn đang nhìn Harry với một chút nghi ngờ gì đó thì cũng là lúc Harry nghe một tiếng lộc cộc quen thuộc vang lên đằng sau lưng. Nó quay lại và thấy thầy Moody Mắt-Điên từ trong lớp học đi ra. Ông lầu bầu:

“Đi theo ta, Potter. Còn Diggory, về lớp đi!”

Harry lo lắng nhìn thầy Moody. Không biết thầy có nghe lỏm câu chuyện của nó không?

“Dạ... thưa giáo sư, đáng lẽ giờ này con phải ở trong lớp Được thảo học...”

“Đừng lo chuyện đó, Potter. Hãy vô văn phòng của thầy, mời...”

Harry đi theo thầy, thắc mắc là bây giờ chuyện gì sắp xảy ra cho nó đây. Nếu mà thầy Moody muốn biết làm sao mà nó biết được về mấy con rồng, thì nó biết làm sao? Liệu thầy Moody có đến gặp cụ Dumbledore mà méc lão Hagrid không? Hay chỉ biến Harry thành một con chồn hương? Ừ, Harry buồn rầu nghĩ, nếu mà nó là một con chồn hương thì có lẽ lại dễ qua mặt rồng hơn, nó sẽ nhỏ con hơn, và con mắt rồng ở tuốt trên độ cao mười bảy thước thì cũng khó nhìn thấy nó hơn...

Nó đi theo thầy Moody vô tới văn phòng của thầy. Thầy Moody đóng cửa phòng rồi quay lại nhìn Harry. Cả con mắt thường lẫn con mắt phép của thầy đều nhìn chăm chăm vào nó. Thầy Moody lặng lẽ nói:

“Con vừa làm một hành động rất đúng đắn, Potter à.”

Harry không p biết phải nói gì; đây không phải là phản ứng mà nó chờ đợi ở thầy. Thầy Moody bảo nó:

“Ngồi xuống.”

Harry ngồi xuống, nhìn quanh.

Nó từng đến văn phòng này dưới hai thời giáo viên Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám trước đây. Vào thời của giáo sư Lockhart, mấy bức tường chung quanh dán đầy những tấm hình tươi cười nhấp nháy của chính thầy Lockhart. Khi thầy Lupin sống ở đây, học trò có nhiều triển vọng bắt gặp một mẫu sinh vật hắc ám mới lạ nào đó mà thầy thu thập được để cho bọn học trò học trong lớp coi. Nhưng giờ đây, văn phòng này đầy nhóc những vật thể cực kỳ quái dị mà Harry đoán là thầy Moody đã dùng đến khi thầy còn là một Thần Sáng.

Trên bàn của thầy có một cái gì đó giống như một cái bông vụ to bằng thủy tinh rạn nứt. Harry nhận ra ngay đó là một cái Ống Kính Mách Léo, bởi vì nó cũng có một cái giống như vậy, mặc dù cái của nó nhỏ hơn nhiều so với cái của thầy Moody. Ở một góc phòng, trên một cái bàn nhỏ có một vật khác trông giống như một cái gì đó tựa tựa như một cái ăng-ten truyền hình bằng vàng xộc xệch. Cái đó đang ngâm nga khe khẽ. Còn trên bức tường đối diện Harry thì treo một cái mà bề ngoài thì trông như một tấm gương, nhưng lại không phản chiếu căn phòng. Trong gương lớn vờn những bóng mờ di chuyển quanh quẩn, không có hình bóng nào thật rõ ràng cả.

Thầy Moody nhìn sát mặt Harry. Thầy hỏi:

“Con có khoái cái máy Do thám Hắc ám của thầy không?”

Harry chỉ vào cái ăng-ten vàng xộc xệch:

“Thưa thầy, còn cái kia là cái gì vậy?”

“Cái máy Rà Bí mật. Nó rung động và ngân lên mỗi khi dò ra một điều bí mật hay đối trá... nhưng dĩ nhiên ở đây thì nó chẳng được tích sự gì, bởi vì có quá nhiều sự nhiễu nhĩng: học trò ở khắp xung quanh đều nói dối về lý do chúng không làm bài tập. Từ hồi thầy vô trường đến giờ, nó cứ rung động ngân nga không ngơi nghỉ. Còn cái Ống kính Mách Léo của thầy thì cứ liên tục rít lên lanh lảnh đến nỗi thầy phải vô hiệu hóa nó luôn. Nó quá ư nhạy cảm, mách lẻo cả những chuyện xảy ra chung quanh đây cả dăm.”

Thầy Moody gầm gừ nói thêm:

“Dĩ nhiên, ngoài ba mớ chuyện trẻ con, nó mách lẻo cả những chuyện khác nữa.”

“Còn cái mặt kiếng kia dùng để làm gì vậy thầy?”

“À, đó là cái Gương-Thù của thầy. Con có thấy chúng đang lẫn lút quanh đây không? Chừng nào mà thầy còn nhìn thấy tròng trắng của mắt chúng thì thầy còn chưa hoàn toàn không bị rắc rối. Còn nếu gặp rắc rối thực sự thì thầy mở cái rương của thầy ra.”

Thầy bật cười, một tiếng cười khan cụt ngắn, và chỉ xuống cái rương to kèn đặt phía dưới cửa sổ. Cái rương ấy có tới bảy ổ khóa sắp thành hàng. Harry cứ thắc mắc cái gì ở trong đó cho đến khi câu hỏi của thầy Moody lôi nó về ngay thực tại:

“Vậy ra.. con đã phát hiện ra lũ rồng ấy, phải không?”

Harry lúng túng. Nó đã sợ điều này từ nãy giờ - Nhưng nó đã không nói cho Cerdic biết và nó chắc chắn cũng sẽ không kể cho thầy Moody biết là lão Hagrid đã vi phạm trường qui.

Thầy Moody ngồi xuống, duỗi dài cái chân gỗ ra với một tiếng rên khẽ.

“Không sao. Gian lận là một phần có tính truyền thống trong những cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật và từ hồi nào đến giờ vẫn vậy.”

Harry nói ngay:

“Con không gian lận. Chẳng qua là... là do ngẫu nhiên mà con biết được.”

Thầy Moody nhoẻn miệng cười.

“Thầy đâu có buộc tội con đâu nà, nhóc tì! Thầy đã nói hoai với cụ Dumbledore ngay từ lúc bắt đầu, là cụ ấy có thể cứ giữ tâm hồn cao thượng như ý thích của cụ ấy, nhưng thầy cá là bà Maxime và ông Karkaroff thì không đâu. Họ sẽ truyền hết cho gà nhà của họ những điều mà họ có thể truyền. Họ muốn

chiến thắng mà. Họ muốn đánh bại cụ Dumbledore mà! Họ muốn chứng minh rằng cụ Dumbledore chẳng qua cũng là người bình thường thôi.”

Thầy Moody lại cất tiếng cười khan nữa, và con mắt phép của thầy đảo quanh, nhanh đến nỗi Harry cảm thấy chóng mặt khi ngó theo nó.

Thầy Moody nói:

“VẬY... con có sáng kiến gì về chuyện con sắp phải vượt qua con rồng của con chưa?”

Harry nói:

“Dạ chưa ạ.”

Thầy Moody thẳng thừng nói:

“Chà, thầy sẽ không nói cho con biết đâu. Thầy thì thầy không thiên vị đâu. Thầy sẽ chỉ cho con vài lời khuyên tốt chung quanh thôi. Và lời khuyên đầu tiên là – hãy chơi theo sức mình.”

Harry vọt miệng nói ra không kịp giữ ý:

“Con có sức gì đâu?”

Thầy Moody nổi quạu:

“ĐỪNG ngắt lời. Nếu thầy nói con có sức mạnh thì tức là con có sức mạnh. Bây giờ suy nghĩ đi. Con giỏi nhất cái gì?”

Harry cố gắng tập trung suy nghĩ. Nó giỏi nhất về cái gì nhỉ? À, điều này dễ thôi, đúng vậy... Nó rầu rĩ nói:

“Quidditch, và được nhiều sự giúp đỡ...”

“Đúng đó!”

Thầy Moody chăm chú nhìn nó rất kỹ, con mắt phép của thầy hầu như không cử động. Thầy nói tiếp:

“Theo như thầy nghe nói thì con là một người bay giỏi ghê lắm mà.”

Harry tròn mắt ngó thầy:

“Dạ, nhưng mà... con đâu có được phép đem theo chổi, con chỉ có cây đũa phép mà thôi...”

Thầy ngắt lời nó, nói to:

“Lời khuyên chung chung thứ hai của thầy là dùng một câu thần chú đơn giản, tử tế thì con có thể có được cái con cần.”

Harry ngậy ra nhìn thầy. Nó cần cái gì?

Thầy Moody thì thầm:

“Suy nghĩ đi con... tổng hợp chúng lại... không đến nỗi khó khăn dữ vậy đâu...”

Và Harry chợt hiểu. Nó là người bay giỏi nhất. Nó cần phải vượt qua con rồng ở trong không trung. Để làm được điều đó, nó cần có cây chổi thần Tia Chớp của nó. Và để có được cây Tia Chớp, nó cần....

“Hermione ơi...”

Harry rù rì với Hermione khi nó chạy tới nhà lồng kiếng ba phút sau đó, thốt vội vã mấy lời xin lỗi giáo sư Sprout khi đi ngang qua bà.

“Hermione ơi... mình cần bồ giúp đỡ.”

Hermione ngược nhìn lên khỏi Bụi cây Chấp cánh đang run rẩy với đôi mắt mở tròn lo lắng:

“Bồ nghĩ là mình có thể làm gì cho bồ hờ Harry?”

“Hermione mình cần học cách hô bùa Triệu tập một cách hiệu quả vào trưa mai.”

Vậy là hai đứa thực tập ngay. Tụi nó không ăn trưa, mà đi thẳng tới một phòng học trống, ở đó Harry cố gắng hết sức mình để làm cho các vật thể khác nhau trong phòng bay về phía nó. Harry vẫn còn gặp vài trục trặc. Lũ sách và viết lông ngỗng cứ mất hứng nửa chừng và rớt lộp độp xuống sàn như mấy cục đá.

“Tập trung chú ý, Harry à, hãy tập trung...”

Harry nổi giận:

“Chứ bồ không thấy mình đang ra sức làm gì sao? Một con rồng khổng lồ không biết mắc cái gì mà cứ xuất hiện trong đầu mình hoài ... Mà thôi, thử lại lần nữa coi...”

Harry muốn bỏ luôn buổi học Tiên tri để tiếp tục thực tập, nhưng Hermione thì thẳng thừng từ chối trốn buổi học Toán, và nếu không có Hermione thì cũng không thể tập tành gì được. Thành ra Harry phải chịu đựng cho hết một giờ học với giáo sư Trelawney. Bà giáo này dành ra nửa buổi học để nói cho mọi người biết là vị trí của Sao Hỏa tương quan với Sao Thổ vào lúc ấy có ý nghĩa là người nào sanh vào tháng bảy thì sẽ gặp phải một mối hiểm nguy đột ngột, chết thảm khốc.

Harry không kiềm chế được cơn nóng giận, nói to lên:

“Hay quá, vậy là tốt. Miễn là đừng có kéo dài. Tôi không muốn chịu đựng đau đớn lâu đâu.”

Trong Ron lúc ấy có vẻ như rất muốn cười; chắc chắn đây là lần đầu tiên trong suốt mấy ngày nay Ron bắt gặp ánh mắt Harry, nhưng Harry vẫn còn cảm thấy tức mình với Ron nên nó cũng phớt lờ. Phần còn lại của buổi học hôm đó, Harry thử thu hút mấy vật thể nhỏ nhỏ về phía nó bằng cách điều khiển cây đũa phép dưới gầm bàn. Nó đã tìm cách làm cho một con ruồi lao thẳng vào tay nó, nhưng nó không hoàn toàn chắc chắn đó là nhờ quyền lực pháp thuật của nó, hay chẳng qua là tại con ruồi ngu quá mạng.

Sau buổi học Tiên tri, Harry nuốt vội vàng bữa ăn tối, rồi trở lại gian phòng học trống với Hermione, dùng tấm Áo khoác Tàng hình để tránh đụng đầu các giáo viên. Hai đứa thực tập miết đến nửa đêm. Tụi nó còn tính ở đó khuya hơn nữa, nhưng mà con quỷ Peeves siêu quậy xuất hiện. Nó giả bộ tưởng là Harry đang chơi nó, và nó bắt đầu liệng ghế bay ngang qua phòng. Harry và Hermione vội vã rời khỏi căn phòng trước khi tiếng động rầm rầm đó thu hút thầy giám thị Filch đến. Hai đứa đi trở lại phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, lúc ấy đã vắng vẻ một cách hiên lành.

Vào khoảng hai giờ sáng, Harry đứng gần lò sưởi giữa những mớ đồ vật, nào là sách vở, viết lông ngỗng, mấy cái ghế lật ngược, một bộ bi Xì bùm, và con cóc của Neville, con Trevor. Chỉ đến giờ cuối cùng Harry mới thực sự nắm được bùa Triệu tập. Hermione có vẻ kiệt sức tới nơi nhưng rất hài lòng:

“Khá hơn rồi đó, Harry, khá hơn nhiều lắm rồi đó.”

Harry quảng trả một cuốn từ điển cổ ngữ Rune cho Hermione để thử lại một lần nữa. Nó nói:

“Ừ, bây giờ mình biết phải làm gì lần sau, nếu học không thông yếm bùa không được cứ đem rờng ra dọa mình. Ừ, đúng vậy...”

Nó giơ cây đũa phép lên một lần nữa:

“Accio Dictionary!” (Có nghĩa là: “Cuốn từ điển, đến đây!”)

Cuốn sách nặng nề bật ra khỏi tay Hermione, bay ngang qua căn phòng, và Harry chụp bắt lấy. Hermione vui mừng nói:

“Harry ơi, mình thiệt tình tin là bồ làm được rồi đó.”

Harry nói:

“Chỉ mong sao bùa chú linh nghiệm vào ngày mai. Cây chổi thần Tia Chớp sẽ ở khoảng cách xa hơn nhiều so với mấy thứ đồ ở đây. Cây chổi sẽ ở trong tòa lâu đài, còn mình lúc đó lại ở ngoài sân...”

Hermione nói một cách chắc chắn:

“Không hề gì đâu. Miễn là bồ tập trung thực sự, hết sức tập trung vô nó là nó sẽ đến thôi. Bây giờ đi ngủ thôi Harry ... bồ cần ngủ lắm đó...”

Nhờ dốc hết tâm trí học hành bùa Triệu tập nên tối hôm đó Harry không bị hoảng loạn. Tuy nhiên vào sáng hôm sau thì nỗi kinh hoàng quay trở lại ám nó với đầy đủ tính chất đáng sợ. Không khí trong trường là một không khí vô cùng căng thẳng và hồi hộp. Giữa trưa thì các lớp học ngưng lại để cho tất cả học sinh có thì giờ đi ra chuồng rồng – mặc dù dĩ nhiên là chúng chưa được biết chúng có thể tìm thấy cái gì ở đó.

Harry cảm thấy xa cách mọi người chung quanh một cách kỳ lạ, bất kể là khi nó đi ngang qua được họ cầu chúc điều lành hay độc địa huyết gió “Tụi tao chuẩn bị sẵn cả hộp khăn giấy đây nè, Potter.” Nó ở trong một trạng thái căng thẳng quá mức đến nỗi nó không biết liệu nó có phát điên lên không khi người ta dẫn nó ra gặp mấy con rồng, và biết đâu lại xoay ra nguyên tất cả những ai nằm trong tầm mắt. Thời gian trôi qua với một phong cách đồng đánh hơn bao giờ hết, khi thì ào ạt trôi đi cả khối, khiến cho nó cảm thấy như vừa ngồi xuống học tiết đầu tiên, môn Lịch sử Pháp thuật, thì đã tới giờ đi ăn trưa... và rồi (không biết buổi sáng biến đi đâu? Những giờ không có-rồng cuối cùng của nó mất đi đâu?) giáo sư McGonagall vội vã đến chỗ nó trong đại sảnh đường. Cả đồng người ngó theo thầy trò nó.

“Harry, các quán quân phải ra sân ngay bây giờ... Con phải chuẩn bị sẵn sàng để thực hiện bài thi đầu tiên.”

Harry đứng lên, cái nĩa của nó rớt xuống chạm vào cái đĩa kêu keng một tiếng. Hermione thì thầm:

“Chúc bồ may mắn, Harry. Bồ sẽ làm tốt mà!”

Harry đáp bằng một giọng không còn gì là giọng của nó nữa:

“Ừ.”

Nó rời Đại sảnh đường với giáo sư McGonagall. Trông giáo sư cũng không có vẻ gì còn là chính giáo sư nữa; thực ra trông bà lo lắng căng thẳng không khác gì Hermione. Khi bà cùng nó đi xuống mấy bậc thêm đá và ra khỏi tòa lâu đài trong buổi trưa tháng mười một lạnh lẽo đó, bà đặt bàn tay lên vai Harry và nói:

“Bây giờ, đừng hoảng loạn nghe con. Cứ giữ cái đầu tỉnh táo... chúng ta có các pháp sư đứng chung quanh để chế ngự tình huống nếu nó trở nên quá đà... Vấn đề chính là con chỉ cần cố gắng hết sức mình, và không ai nghĩ sẽ có chuyện gì tệ hại xảy ra cho con đâu... Con có sao không?”

Harry nghe thấy mình nói:

“Dạ, dạ thưa, con khỏe.”

Giáo sư McGonagall dắt Harry đi về phía có những con rồng nhốt ở ven rừng, nhưng khi hai người vừa

đi đến gần một lùm cây, qua khỏi lùm cây ấy là có thể nhìn thấy rõ ràng chuồng rồng, thì Harry nhìn thấy một cái lều đã được dựng lên, cửa lều hướng về phía nó, che mất lũ rồng.

Giáo sư McGonagall nói với giọng hơi run run:

“Con sẽ vô đó với các quán quân khác và chờ đến phiên mình, Potter à. Ông Bagman đang ở trong đó... Ông sẽ nói cho con biết thủ tục... Chúc con may mắn...”

Harry đáp lại bằng giọng ỉu xìu, xa xăm:

“Cám ơn cô.”

Giáo sư McGonagall quay đi, để Harry ở lại trước cửa lều, và nó bước vào.

Fleur Delacour đang ngồi trên một cái ghế gỗ ở một góc lều. Trông cô ta không còn bình tĩnh như ngày thường, mà có hơi nhột nhột và lấm tấm mồ hôi. Viktor Krum thì tỏ ra cáu gắt hơn cả ngày thường, chắc đó là cách anh ta bày tỏ sự căng thẳng, Harry nghĩ vậy. Cerdic thì đang đi qua đi lại. Khi Harry bước vào, Cerdic nhẹ mím cười với nó. Harry cũng mím cười đáp lại, cảm thấy các cơ mặt của nó khó khăn lắm mới giãn ra được một chút, như thể chúng đã quên bég đi phải giãn ra như thế nào khi người ta cười.

Ông Bagman nhìn quanh thấy Harry, vui vẻ nói:

“À, Harry, tốt tốt. Vô đây, vô đây, cứ thoải mái như ở nhà nhé!”

Ông Bagman trông giống như một nhân vật hoạt hình bị thổi to phình giữa đám quán quân mặt mày tái mét. Ông lại mặc cái áo chùng cũ của đội Ong Bắp cày. Ông hớn hở nói:

“Nào, bây giờ các thí sinh đều đã ở đây... đã tới lúc phổ biến thể lệ! Khi khán giả tụ tập đông đủ, tôi sẽ đưa cho mỗi trò cái túi này.”

Ông giở ra một cái túi nhỏ bằng lụa màu tím và lúc lắc cái đựng bên trong, nói tiếp:

“Mỗi trò sẽ lựa chọn từ trong túi này một mô hình nhỏ của cái mà mình sẽ phải đương đầu. Có nhiều loại... ờ, khác nhau, các trò hiểu chứ? Và tôi cũng phải nói với các trò một điều nữa... À, phải... bài thi của các trò là đi lấy một cái trứng vàng.”

Harry liếc nhìn quanh. Cerdic gật đầu một cái, để tỏ ra rằng có hiểu những lời ông Bagman nói, và lại bắt đầu đi loanh quanh trong lều, trông anh ta xanh lét. Fleur và Krum không phản ứng gì hết. Có thể tụi nó sợ là tụi nó sẽ phát ọe

nếu tụi nó mở miệng ra. Đó chính là cảm giác mà Harry đang có. Nhưng ít nhất đối với Fleur và Krum thì đây là cái chuyện mà tụi nó xung phong làm cơ mà...

Chẳng mấy chốc, vang lên tiếng hàng trăm và hàng trăm cặp giò đi rần rần ngang qua căn lều, và chủ nhân những cặp giò đó nói cười phấn khởi, đùa cợt nhau... Harry cảm thấy mình xa cách đám đông như thể họ thuộc những chủng loại khác. Và rồi... Harry cảm thấy như thể chỉ một giây sau mà thôi, ông Bagman mở cái miệng của cái túi bằng lụa tím. Ông đưa cái túi cho Fleur, nói:

“Ưu tiên cho phụ nữ.”

Fleur cho một bàn tay run rẩy vô trong túi và rút ra một mô hình con rồng nhỏ xíu hoàn hảo, con Xanh xứ Wales. Nó đeo con số 2 quanh cổ. Và căn cứ vào sự kiện là Fleur chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên gì hết, mà chỉ tỏ một vẻ hơi cam chịu đã được xác định, Harry biết là nó đã nghĩ đúng: bà Maxime đã tiết lộ đề thi cho gà nhà.

Đối với Krum cũng xảy ra tương tự. Anh rút thăm được một con Cầu lửa Trung Hoa đỏ tía. Con này đeo số 3 quanh cổ. Krum thậm chí không chớp mắt, chỉ ngồi trở xuống và đăm đăm ngó xuống đất.

Cerdic cho tay vô túi và rút ra mô hình con Mũi cụt Thụy Điển với số 1 cột quanh cổ. Biết là bên trong còn lại cái gì rồi, Harry thò tay vô cái túi lụa lấy ra con Đuôi-Gai Hungary, đeo số 4. Khi Harry nhìn cái mô hình con rồng, con rồng liền xòe cánh và nhe mấy cái răng tí hon của nó ra.

Ông Bagman nói:

“VẬY là các thí sinh đã nhận xong đề, mỗi người đã bốc thăm một con rồng mà mình phải giải quyết, và con số đó là số thứ tự mà các trò sẽ ra thi với con rồng, các trò rõ chưa? Bây giờ, tôi sắp phải để lại các trò một mình, vì tôi sẽ là bình luận viên của cuộc thi đấu. Nào, thí sinh Diggory, cậu là người thi đấu đầu tiên, chỉ việc đi thẳng vô chuồng rồng khi trò nghe một tiếng còi, được chứ? Bây giờ... Harry này... tôi có thể nói nhanh đôi lời với cậu chứ? Ra ngoài nhé?”

“Dạ... ơ... được.”

Harry thần thờ đáp, nó đứng dậy và đi ra khỏi lều với ông Bagman. Ông dắt nó đi ra một khoảng cách khá xa, vô trong hàng cây, rồi quay lại nhìn nó với vẻ mặt cha chú:

“Con có thấy ổn không, Harry? Bác có giúp được gì cho con không?”

Harry nói:

“Cái gì? Dạ... Con... không, không có chi.”

Ông Bagman hạ giọng xuống một cách bí ẩn:

“Con cần lên kế hoạch không? Bởi vì bác không ngại chia sẻ với con vài mảnh đầu, ý bác nói là nếu như con muốn, con biết đấy.”

Ông Bagman lại càng hạ thấp giọng hơn nữa, nói tiếp:

“Con là kẻ lép vế trong cuộc thi đấu này, Harry à... nếu có bất cứ điều gì bác có thể làm để giúp con...”

“Không cần.”

Harry nói nhanh đến nỗi nó biết như vậy là hỗn hào.

“Không cần... Con... con biết con sẽ làm gì, cảm ơn bác.”

Ông Bagman nháy mắt:

“Không ai biết đâu, Harry à.”

Harry nói:

“Không cần mà, con không sao.”

Nó không biết tại sao nó cứ khẳng khẳng nói cái giọng “không sao” đó, không biết liệu nó có khi nào “có sao” hơn lúc này chẳng. Nó khẳng định:

“con có kế hoạch rồi, con...”

Một tiếng còi thổi vang lên đâu đó.

“Chèn ơi, bác phải chạy đi đây.”

Ông Bagman giật mình kêu lên và chạy đi.

Harry đi trở vô lều và thấy Cerdic từ trong lều chui ra, xanh lè xanh lét hơn bao giờ hết. Harry cố gắng nói câu chúc lành khi anh đi ngang qua nó, nhưng cái tiếng thoát ra khỏi miệng nó chỉ là một tiếng ậm ừ khàn khàn.

Harry ngồi trong lều với Fleur và Krum. Vài giây sau, nghe tiếng hò reo vang trời của đám đông, tụi nó hiểu là Cerdic đã bước vô chuồng rồng và bây giờ đang mặt đối mặt với cái bản sao sống của cái mô hình mà anh bốc thăm được...

Ngồi đó mà dòng tai nghe ngóng thì thiệt là tệ hại hơn cả tưởng tượng của Harry. Đám đông gào thét... rú lên... hỗn hển như một con người duy nhất có nhiều đầu, khi Cerdic làm cái gì đó để vượt qua được con Mũi cụt Thụy điển. Krum vẫn cứ nhìn chòng chọc xuống mặt đất. Fleur bây giờ lặp đi lặp lại những bước đi của Cerdic, cứ đi lòng vòng quanh lều. Và những lời bình luận của ông Bagman làm cho mọi thứ càng tồi tệ thêm lên... Những hình ảnh khủng khiếp đang hiện ra trong đầu Harry khi nó nghe thấy:

“Ồi... thoát trong đường tơ kẽ tóc, chỉ trong đường tơ kẽ tóc mà thôi... Anh chàng này, liều mạng quá... Động tác khéo léo... tiếc là không hiệu quả!”

Và rồi, sau khoảng mười lăm phút, Harry nghe một tiếng gầm điếc tai và điều đó chỉ có thể có nghĩa là Cerdic đã vượt qua được con rồng và đã lấy được quả trứng vàng.

Ông Bagman hét oang oang:

“Quả là xuất sắc! Và bây giờ là điểm của Ban giám khảo.”

Nhưng ông Bagman không đọc lên những điểm số đó; Harry đồ chừng Ban giám khảo đang giơ bảng điểm lên cho đám đông xem.

Khi còi nổi lên lần nữa, ông Bagman hét tiếp:

“Một thí sinh đã xong, còn ba thí sinh nữa! Xin mời cô Delacour!”

Fleur run rẩy từ đầu đến chân. Mãi đến giờ, Harry mới thấy có cảm tình với Fleur hơn một chút khi cô gái rời khỏi căn lều với đầu ngẩng cao và cây đũa phép nắm chặt trong tay. Chỉ còn lại Harry và Krum ở lại trong lều, ngồi đối diện với nhau, nhưng tránh nhìn vào mặt nhau.

Rồi diễn tiến tương tự lúc này lại bắt đầu...

“Ồi... tôi không chắc như vậy là không ngoan đâu!”

Harry có thể nghe tiếng ông Bagman hét lên đầy vui sướng.

“Ồi... suýt chút nữa! Bây giờ cẩn thận... Mèn đét ời, tôi cứ tưởng là cô ta đã lấy được rồi chứ!”

Mười phút sau, Harry nghe đám đông bùng nổ một trận hò reo hoan hô một lần nữa... Ất là Fleur cũng đã thành công. Một khoảnh khắc tạm lắng, khi điểm của Fleur được công bố... thêm nhiều tiếng vỗ tay... và rồi, lần thứ ba, tiếng còi thổi vang.

Ông Bagman gào lên khi Krum lù đầu đi ra, bỏ lại Harry hoàn toàn cô độc trong căn lều:

“Và bây giờ là cậu Krum!”

Bây giờ Harry mới ý thức về thần thể nó hơn ngày thường, rất ý thức rằng trái tim nó đang đập rất nhanh, và những ngón tay của nó tê rần vì sợ... vậy mà đồng thời nó dường như thoát ra bên ngoài chính bản thân nó, ngăm ngúa mấy tấm vách lều, nghe ngóng tiếng hò hét của đám đông, như thể vắng lại từ đâu xa lắm...

‘Rất táo bạo!’

Ông Bagman đang gào, và Harry nghe tiếng con Cầu lửa Trung hoa phát ra một tiếng rống khủng khiếp vang rền, trong khi đám đông cùng lúc nín thở.

“Đó chính là khí phách mà Krum đang bộc lộ... và... Vâng, anh đã lấy được cái trứng!”

Tiếng vỗ tay hoan hô làm nát vụn bầu không khí chớm đông như làm nát vụn một tấm kiếng. Krum đã hoàn tất bài thi. Chút xíu nữa là đến lượt Harry đây.

Nó đứng lên, mơ hồ nhận thấy chân nó hình như làm bằng kẹo dẻo. Nó chờ đợi. Và rồi nó nghe tiếng còi thổi lên. Nó đi ra, qua cửa lều, cơn hoảng loạn đang dâng tràn tới cực điểm bên trong con người nó. Và bây giờ nó đi qua hàng cây, chui qua một kẽ hở của cái hàng rào chuồng rồng. Nó nhìn mọi thứ trong nước mắt như thể đó là một giấc mơ đầy màu sắc chói lọi. Có hàng trăm và hàng trăm gương mặt đang chăm chú ngó xuống nó từ trên khán đài được phù phép dựng lên từ lúc mà nó đứng ở vị trí này lần cuối. Và kia là con Đuôi-Gai Hungary, đứng ở cuối chuồng, cuộn mình phục thấp bên trên đám trứng của mình, cánh của nó cụp lại nửa vờ, hai con mắt vàng độc ác ngó trừng trừng Harry. Là một con bò sát đen đầy vẩy, hung bạo, con Đuôi-Gai Hungary quật đập cái đuôi của nó, để lại những vết hằn sâu xuống mặt đất cứng thành những cái rãnh. Đám đông đang hò la ồn ào, nhưng Harry không còn biết đó là tiếng cổ vũ hay phản đối. Harry không biết hay không bận tâm. Đây là lúc nó làm điều nó phải làm... tập trung tâm trí, hoàn toàn và tuyệt đối, vào cái gọi là cơ hội duy nhất của nó...

Nó giơ cây đũa phép lên và hét:

“Accio Firebolt!” (Có nghĩa là: “Tia chớp, đến đây!”)

Harry chờ đợi, mọi thứ thịt trên người nó đều hy vọng, đều cầu nguyện... nếu mà bùa chú không linh... Dường như nó đang nhìn mọi thứ chung quanh qua một loại bức tường trong suốt lung linh, như một màn sương nóng, khiến cho cái chuồng rồng và hàng mấy trăm gương mặt chung quanh đều hơi bồng bênh một cách kỳ quái...

Và rồi Harry nghe tiếng cây chổi thần, đang lao nhanh trong không trung về phía nó từ đằng sau lưng. Harry quay lại và thấy cây chổi thần Tia Chớp đang vút mạnh về phía nó. Vòng quanh hàng cây, lao vút vô chuồng rồng, và đứng chững lại giữa không trung bên cạnh nó, chờ nó trèo lên. Đám đông càng hò hét dữ tợn hơn... Ông Bagman cũng hét lên câu gì đó... nhưng tai của Harry không còn hoạt động bình thường nữa... Nghe đối với nó không còn là chuyện quan trọng nữa...

Nó đu chân lên cây chổi và đập mạnh xuống mặt đất. và trong một giây sau, một điều màu nhiệm đã xảy ra...

Khi Harry phóng vút lên không, khi gió thổi lùa qua tóc nó, và những gương mặt của đám đông trở thành những đốm màu da người bên dưới, còn con Đuôi-Gai Hungary thu lại bằng kích thước một con chó, Harry nhận thấy nó không chỉ rời mặt đất mà còn thoát khỏi cả nỗi sợ hãi của mình... nó đang trở lại đầu

trường quen thuộc của mình...

Đây chẳng qua là một trận đấu Quidditch khác, không hơn không kém... chỉ là một trận Quidditch nữa mà thôi, và con Đuôi-Gai Hungary chẳng qua chỉ là một đấu thủ xấu xí..,

Nó ngo xuống đám trứng để thấy quả trứng vàng đang lấp lánh tỏa chiếu giữa những cái trứng khác màu xỉ mẫm xám xịt, yên vị an toàn giữa hai chân trước của con rồng Harry tự nhủ mình:

“Được thôi, chiến thuật đánh lạc hướng... chơi thôi...”

Nó lao xuống. Đầu con Đuôi-Gai Hungary dõi theo Harry. Harry biết sắp phải làm gì và nó ngừng cú lao xuống vừa đúng lúc một luồng lửa xẹt ra phóng trúng ngay chỗ mà lẽ ra nó sẽ lao tới nếu như nó trông đánh lạc đúng lúc... nhưng Harry chẳng bận tâm đến luồng lửa đó... tránh nó chẳng khó gì hơn tránh một trái Bludger ...

Ông Bagman gào to khi đám đông hú hét lên và há hốc miệng nín thở.

“Ôn dịch ời, thằng nhỏ bay! Này cậu Krum ời, cậu có đang xem cảnh này không đó?”

Harry phóng vọt lên, bay thành một vòng tròn quanh lại; con Đuôi-Gai Hungary vẫn theo dõi bước tiến của Harry ; đầu nó xoay tròn trên cái cổ dài... Nếu nó cứ làm vậy thì thể nào một hồi nữa cũng phát chóng mặt. Nhưng có lẽ không nên kéo dài chiêu này quá đáng, kéo con rồng lại xịt ra một luồng lửa khác.

Vừa lúc con rồng há miệng ra, Harry lao thẳng xuống như thả một trái dọi, nhưng lần này nó kém may mắn hơn: nó cũng né được ngọn lửa, nhưng cái đuôi con rồng quật lên cao đánh trúng nó. Và khi Harry lách mình sang bên trái thì một trong những cái gai đuôi dài quệt trúng vai nó, xé rách toạch áo...

Harry cảm thấy đau buốt, nó nghe tiếng gào rú của đám đông, nhưng vết thương không có vẻ sâu lắm... Bây giờ Harry bay quanh trở lại con Đuôi-Gai Hungary, và nó nhận ra một cơ hội cho mình...

Con Đuôi-Gai Hungary không có vẻ gì muốn bay lên, nó chỉ chăm chăm phòng thủ để bảo vệ đám trứng của mình. Mặc dù xoay mình, quẩn quại, nhấp nhố, cánh xòe ra rồi xếp lại, đôi mắt vàng khè dễ sợ vẫn chăm chăm theo dõi Harry và con rồng vẫn không dám lìa xa đám trứng của mình... Nhưng mà Harry phải làm sao cho nó buông đám trứng ra, chứ không thì đời nào đến gần được quả trứng vàng... Mưu mẹo cần áp dụng là phải cẩn thận và từ từ...

Harry bắt đầu bay, trước tiên bay về hướng này, sau đó bay theo hướng khác, vừa đủ xa để cho con rồng đừng xịt lửa ra đuổi nó nữa, nhưng cũng đủ gần để tạo thành một mối đe dọa khiến cho con rồng phải để mắt canh chừng Harry. Đầu con rồng cứ xoay hết hướng này sang hướng khác, con mắt nó dõi theo Harry đến lác lác, và răng nanh của nó nhe cả ra...

Harry bay cao hơn. Đầu của con Đuôi-Gai Hungary vươn cao theo Harry, cổ nó bây giờ đã vươn dài

hết cỡ, vẫn còn đung đưa xoay vòng như một con rắn bị bùa mê...

Harry bay cao thêm chừng một thước nữa, và con rồng rống lên một tiếng tức tối. Harry giống như một con ruồi vo ve trước mũi con rồng, một con ruồi nhí mà con rồng những muốn đập một phát; đuôi con rồng lại quật đập lần nữa, nhưng bây giờ Harry đã bay quá cao, cái đuôi rồng không đánh tới được... Con rồng lại xịt lửa vào không trung. Harry lại bay lắt léo để tránh... Móng vuốt của con rồng xòe rộng...

“Ráng lên con.”

Harry xuyt con rồng, và bay chệch choạc trên nó để nhử nhử:

“Ráng lên con, ráng mà bắt ông nè... lên đây đi...”

Và cuối cùng con rồng chồm lên, xòe ra đôi cánh lông vũ màu đen to kênh rộng gần bằng cánh của một chiếc máy bay nhỏ - và Harry lập tức nhào xuống. Trước khi con rồng biết được Harry đã làm gì, hay nó chợt biến đi đâu mất, thì Harry đã kịp tăng tốc, đem hết sức lao nhanh xuống mặt đất, về phía đám trứng lúc này không còn được bảo vệ giữa đôi chân đầy móng vuốt của con rồng cái nữa – Hai tay của Harry cũng đã buông tay khỏi cán cây Tia Chớp – nó chụp được ngay quả trứng vàng...

Và Harry bật vọt trở lên bằng một tốc độ cực kỳ lớn, lao vút lên phía trên các khán đài, quả trứng vàng nặng ịch nằm an toàn dưới cánh tay không bị thương của nó. Và như thể ai đó vừa vắn trả lại nút âm thanh, lần đầu tiên kể từ lúc bắt đầu cuộc thi, Harry nghe rõ đúng âm thanh của đám đông: tiếng vỗ tay và hò hét vang dội không kém gì tiếng hoan hô của cổ động viên đội Quidditch Ái Nhĩ Lan tại cúp Thế giới.

Ông Bagman đang hét:

“Nhìn kìa! Quý vị hãy nhìn kìa! Nhà quán quân trẻ tuổi nhất của chúng ta đã lấy được quả trứng vàng nhanh nhất! Điều này đảm bảo phần thắng cho cậu Potter!”

Harry nhìn thấy những người giữ rồng đang vội vã nhào ra để khuất phục con Đuôi-Gai Hungary, và ở phía lối vào chuồng rồng, giáo sư McGonagall, giáo sư Moody và lão Hagrid đang hấp tấp đi tới đón nó, tất cả đều vẫy tay về phía nó, và mặc dù từ một khoảng cách khá xa, nụ cười của họ vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Harry bay trở về khán đài, tiếng hò reo của đám đông dội ùng ùng trong màng nhĩ. Nó đáp xuống mặt đất một cách êm ái, trái tim nhẹ nhàng thơ thối hơn hẳn so với tâm trạng nó suốt mấy tuần nay... Nó đã vượt qua được bài thi đầu tiên rồi nhé, nó đã sống sót...

Khi Harry bước xuống khỏi cây chổi thần Tia Chớp, giáo sư McGonagall kêu lên:

“Xuất sắc lắm, Potter à!”

Đó là cả một lời khen ngợi xa xỉ của giáo sư. Harry nhận thấy tay cô McGonagall run run khi chỉ lên vai nó:

“Con cần phải đi gặp bà Pomfrey ngay, đừng đợi ban giám khảo công bố điểm... Đằng kia kìa, bà ấy đã băng bó xong cho Diggory rồi...”

Lão Hagrid khàn khàn bảo:

“Harry, con đã thắng đẹp! Con thắng đẹp quá! Mà lại là con Đuôi-Gai Hungary mới đã chứ, con biết đó, Charlie nói đó là con hung tợn nhất...”

“Cám ơn bác Hagrid.”

Harry nói to để lão Hagrid không quá cao hứng mà nói hớ, để lộ chuyện Harry đã biết trước đề thi.

Giáo sư Moody cũng tỏ ra hết sức hài lòng; con mắt phép của ông cứ nhảy múa trong hốc mắt. Ông nói như gằm:

“Con chơi cú lừa đó thật ngoạn mục, thật dễ dàng.”

Giáo sư McGonagall nói:

“Potter, con làm ơn đến lều cấp cứu ngay đi...”

Harry đi ra khỏi khu chuồng rồng, vẫn còn thở gấp, và gặp bà Pomfrey đứng ngay ở cửa lều thứ hai, trông ra vẻ vô cùng lo lắng. Khi kéo Harry vô lều, bà nói bằng một giọng kinh tởm:

“Rồng!”

Trong lều cấp cứu được chia làm hai gian, Harry có thể nhận ra bóng dáng Cerdic bên kia tấm màn bằng vải bố, nhưng Cerdic không có vẻ bị thương nặng lắm, ít nhất thì anh vẫn còn ngồi được. Bà Pomfrey khám vết thương trên vai Harry, miệng không ngừng nói một cách giận dữ:

“Năm ngoái là bọn giám ngục Azkaban, năm nay thì là rồng, sang năm thì họ đem cái gì vô trường này nữa hả? Trò mầy mẩn lăm đó... vết thương này không sâu... tuy nhiên cần phải rửa sạch trước khi chữa lành nó...”

Bà rửa vết thương bằng cách chấm nhẹ một chất lỏng màu tím làm vết thương bốc khói và nhức buốt. Sau đó bà dùng đĩa phép chọc vô vai Harry và làm cho vết thương lành lặn lại ngay tức thì.

“Bây giờ chỉ cần ngồi yên trong một phút... ngồi yên! Và rồi trò có thể đi ra coi điểm của trò.”

Bà nói xong là hối hả đi ra khỏi lều, và Harry nghe tiếng bà đi qua căn buồng bên cạnh, hỏi:

“Bây giờ trò thấy sao hả Diggory?”

Harry không muốn ngồi yên: người nó bây giờ như đầy chất phấn khích. Nó đứng lên, háo hức muốn xem coi chuyện gì đang diễn ra bên ngoài, nhưng nó chưa kịp đi ra tới cửa lều, thì hai người đã phóng xẹt vô: Hermione và Ron theo phía sau. Hermione nói the thé:

“Harry, bồ thiệt là tài giỏi!”

Trên má của cô bé vẫn còn những dấu móng tay của chính cô bé vì quá sợ hãi mà bầu vào cả mặt mình.

“Bồ làm cho mọi người kinh ngạc. Thiệt tình mà!”

Nhưng Harry thì nhìn Ron, lúc này trông Ron trắng bệch và cứ trừng mắt ngó Harry như thể nó là một con ma. Ron nói, một cách nghiêm túc:

“Harry à, cho dù ai bỏ tên bồ vô Cốc Lửa đi nữa thì mình... mình... cũng cho là người đó muốn hại bồ!”

Nghe như thế mấy tuần lễ vừa qua không hề xảy ra chuyện gì vậy. Như thế Harry mới gặp Ron lần đầu tiên vậy, ngay sau khi nó được chọn làm quán quân. Harry nói lạnh lùng:

“Vậy ra bồ hiểu rồi hả? Kể ra cũng lâu đó.”

Hermione lo lắng đứng giữa hai thằng bạn, hết nhìn đứa này tới ngó đứa kia. Ron há miệng ra ngẩn ngừ, Harry biết là Ron sắp sửa xin lỗi nó, nhưng nó chợt cảm thấy là nó không cần lời xin lỗi đó nữa. Trước khi Ron thốt được ra lời thì Harry đã nói:

“Thôi được rồi. Quên đi.”

Ron nói:

“Không, lẽ ra mình phải...”

Harry bảo:

” Thôi, quên đi.”

Ron bẽn lẽn nhe răng cười với Harry. Harry cũng nhe răng cười với Ron. Hermione òa khóc:

Harry ngơ ngác bảo Hermione:

“Có gì đâu mà khóc?”

Hermione dậm chân xuống đất, nước mắt tuôn ròn ròn xuống ngực áo, cô bé la lên:

“Hai đứa bồ ngu lắm!”

Và khi hai đứa con trai còn chưa kịp phản ứng, thì cô bé đã ôm chầm lấy cả hai, rồi lao đi, và khóc òa lên một cách sung sướng.

Ron lắc đầu nói:

“Sửa bậy quá! Thôi đi, Harry, người ta sắp công bố điểm của bồ rồi...”

Harry lượm quả trứng vàng và cây chổi thần Tia Chớp của nó lên, cảm thấy hết sức phấn chấn.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Mặt Trận Giải Phóng Gia Tinh

Harry, Ron và Hermione đi lên chuồng cú vào tối hôm đó tìm con Pigwidgeon, để Harry có thể gửi cho chú Sirius một lá thư kể chuyện nó đã xoay sở vượt qua được con rồng như thế nào mà vẫn bình yên vô sự. Trên đường đi, Harry kể lại cho Ron nghe tất cả những gì mà chú Sirius đã nói với nó về ông Karkaroff. Mặc dù lúc đầu Ron sững sốt, có vẻ không tin về cái tin ông Karkaroff đã từng là một Tử thần Thực tử, nhưng khi tụi nó đi tới chuồng cú thì Ron lại nói là đúng ra tụi nó đã phải suy ra điều đó.

Ron nói:

“Cũng khớp lắm chứ? Còn nhớ thằng Malfoy nói gì trên xe lửa không, về chuyện ba nó là bồ tèo với ông Karkaroff đó? Bây giờ tụi mình biết là họ đã quen biết nhau ở đâu rồi. Không chừng họ đã cùng đeo mặt nạ diễu hành với nhau ở Cúp Thế giới... Nhưng mà, Harry à, mình nói với bồ điều này, nếu chính ông Karkaroff bỏ tên bồ vô Cốc Lửa, thì bây giờ hẳn là ông cảm thấy ông ngu ngốc biết chừng nào, đúng không? Kế của ông không thành rồi! Bồ chỉ bị trầy trụa sơ sơ! Lại đây... để mình trị nó cho...”

Con Pigwidgeon quá ư mẫn cảm với ý tưởng được đi giao thư đến nỗi nó cứ bay vòng vòng quanh đầu Harry, rúc lên liên miên không dứt. Ron chụp được Pigwidgeon trên không và túm chặt nó cho đến khi Harry gắn xong lá thư vào chân con cú. Nó đem con Pigwidgeon đến bên cửa sổ và nói tiếp:

“Những bài thi khác chắc chắn là sẽ không nguy hiểm lắm đâu, chứ làm sao mà có thể nguy hiểm hơn được nữa chứ? Bồ biết gì không? Mình nhắm là bồ sẽ thắng cuộc thi đấu này đó, Harry, mình nói thiệt mà.”

Harry biết là Ron chỉ nói như vậy để đền bù lại thái độ của mình trong mấy tuần lễ trước, nhưng dù vậy nó vẫn cảm kích cô cùng. Tuy nhiên Hermione lại dựa vào vách chuồng cú, hai tay khoanh trước ngực, cau mày nhìn Ron. Cô bé nghiêm nghị nói:

“Harry còn phải đi một quãng đường dài trước khi vụ thi đấu này kết thúc. Bài thi thứ nhất mà đã hiểm nguy như vậy thì mình không muốn nghĩ tới những bài thi sắp tới chút nào.”

Ron nói:

“Bồ là tia nắng nhỏ tốt lành phải không? Bồ với giáo sư Trelawney cũng nên có lúc kết hợp với nhau.”

Ron quăng con Pigwidgeon vào không trung. Pigwidgeon văng đi một lèo gần bốn thước rồi mới gượng lại được và ngóc đầu bay lên; lá thư gắn vào chân của nó dài hơn và nặng hơn bình thường rất nhiều. Harry không thể nào nhìn không kể một cách chi li cho chú Sirius từng pha gay cấn cách thức nó đã lạng lách, bay vòng quanh rồi bay lắt léo như con Đuôi-Gai Hungary. Tụi nó đứng nhìn theo con Pigwidgeon bay đi mất hút trong bóng tối, rồi Ron nói:

“Thôi, bây giờ tụi mình nên đi xuống lầu để dự bữa tiệc bất ngờ của bồ đi Harry. Giờ này chắc là anh Fred với anh George đã chôm đủ đồ ăn của nhà bếp rồi.”

Đúng vậy, khi tụi nó vô phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor, thì một trận hoan hô và hò reo lại bùng nổ ra một lần nữa. Trong phòng có cả núi bánh ngọt, còn nước bí rợ và bia bơ thì chỗ nào cũng có. Lee Jordan đã cho nổ nhiều chùm pháo bông Bung Xòe khiến cho không gian đầy những ngôi sao và những tia lấp lánh. Và Dean Thomas, đứa rất giỏi môn vẽ, đã dựng lên mấy tấm biểu ngữ mới đầy ấn tượng, hầu hết đều vẽ hình Harry cời chổi thần Tia Chớp bay quanh trên đầu con rồng Đuôi-Gai Hungary, nhưng cũng có hai tấm minh họa Cerdic với cái đầu bốc lửa.

Harry tự lấy thức ăn cho mình; nó hầu như quên bém cảm giác đói cực kỳ là như thế nào. Nó ngồi xuống bên cạnh Ron và Hermione. Nó không thể tin nổi là nó hạnh phúc như vậy; nó đã có Ron trở về bên cạnh, nó đã vượt qua được thử thách đầu tiên, và trong vòng ba tháng nữa nó sẽ không phải đối đầu với bài thi thứ hai.

Lee Jordan cầm cái trứng vàng mà Harry để trên bàn, đặt trong lòng bàn tay của nó để cân nhắc nặng nhẹ:

“Chu choa ời, nặng ghê ta! Mở ra đi, Harry, mở ra ngen? Tụi mình chỉ coi nó có cái gì trong ấy thôi.”

Hermione nói nhanh:

“Bạn ấy phải tự tìm hiểu manh mối bên trong quả trứng một mình thôi. Đó là trường qui mà.”

Harry nói nhỏ cho một mình Hermione nghe:

“Mình cũng đã từng được yêu cầu là phải tự tìm cách vượt qua con rồng một mình mà thôi.”

Hermione toét miệng cười áy náy.

Tiếng nhiều người ủng hộ ý kiến của Jorkins:

“Ừ, mở ra đi, Harry, mở đi mà.”

Lee đưa cái trứng cho Harry, và Harry thọc móng tay của nó vô đường rãnh chạy vòng quanh cái trứng và nạy nó ra.

Quả trứng hõm sâu và hoàn toàn rỗng tuếch – Nhưng vào đúng lúc Harry mở ra, thì khắp phòng vang lên một tiếng động khủng khiếp chưa từng thấy, một tiếng khóc than thất thanh rất to. Âm thanh gần giống tiếng than khóc này nhất mà Harry từng nghe qua là âm thanh của ban nhạc đại hòa tấu ma trong bữa tiệc tử nhật của con ma Nick-Suýt-mất-đầu, toàn ban nhạc đã cùng nhau chơi đờn cửa.

Fred đưa hai tay bịt tai lại, hét:

“Đóng nó lại!”

Seamus Finigan trợn mắt ngó cái trứng khi Harry đóng ập nó lại:

“Cái gì vậy? Nghe như là nữ thần báo tử ấy... Có lẽ bồ sẽ phải vượt qua một trong những nữ thần báo tử trong bài thi kế tiếp đó, Harry!”

Neville là đứa đã tái mét và làm đổ những khoanh xúc xích xuống sàn nhà. Nó nói:

“Nghe như ai đó đang bị tra tấn. Bồ sắp phải chiến đấu với Lời nguyên Hành hạ đó!”

George nói:

“Đừng có ngu, Neville, điều đó bất hợp pháp mà, Người ta sẽ không được dùng Lời nguyên Hành hạ với các quán quân đâu. Anh nghĩ âm thanh đó giống như tiếng anh Percy hát... có lẽ em phải tấn công ảnh khi ảnh đang tắm, Harry à.”

Fred nói:

“Ăn bánh nhân mứt không, Hermione?”

Hermione nghi ngờ nhìn cái đĩa mà Fred đưa ra mời nó. Fred nhe răng cười:

“Không sao đâu. Anh không có làm gì nó hết á. Em chỉ cần cẩn thận với món kem sữa trứng...”

Neville vừa mới cắn một miếng bánh kem sữa trứng bèn cảm thấy mắc nghẹn và phun nó ra ngay. Fred cười:

“Anh giỡn chút xíu mà, Neville ...”

Hermione lấy một miếng bánh nhân mứt. Rồi cô bé nói:

“Anh lấy tất cả những thứ này từ nhà bếp hả anh Fred?”

Fred toét miệng cười với Hermione và nói:

“Ừ.”

Nó nhái giọng the thé ở âm vực cực kỳ cao của các gia tinh:

“Cứ lấy bất kỳ cái gì cậu muốn lấy, thưa cậu, bất kỳ cái gì ạ! Đám gia tinh thiệt là được việc... mình mà kêu đói bụng là họ đem cho mình cả một con bò nướng.”

Hermione làm như tình cờ hỏi một cách ngây thơ:

“Làm sao anh vô nhà bếp được?”

Fred nói:

“Dễ ợt! Cửa giấu sau một bức tranh vẽ một tô trái cây. Chỉ cần khều khều trái lê làm cho nó cười khúc khích và...”

Đột nhiên Fred ngừng nói, ngờ vực nhìn Hermione, hỏi lại:

“Em hỏi chi vậy?”

Hermione nói ngay:

“Đâu có chi!”

George nói:

“Bộ em muốn thử dắt lũ gia tinh ra ngoài đình công bây giờ sao? Bộ em sắp tung truyền đơn xúi giục lũ chúng nổi loạn hả?”

Nhiều người phá ra cười dòn, Hermione chẳng thèm đáp lại.

Fred cảnh cáo:

“Em đừng có làm cho tụi nó rối tung lên và nói với tụi nó là tụi nó phải được mặc quần áo và được lãnh lương ngen! Em sẽ khiến tụi nó trễ nải chuyện nấu nướng cho coi!”

Vừa lúc đó Neville gây ra một sự thay đổi không khí cho vui bằng cách biến thành một con chim hoàng yến.

Fred nói to át tiếng cười ha ha:

“Ồi, xin lỗi ngen, Neville! Tại món bánh kem trứng sữa mà tụi này đã yếm bùa đó mà.”

Tuy nhiên chỉ trong vòng một phút, con chim rụng hết lông, và ngay khi trở lại lông lá thì con chim lại biến thành Neville, trông hoàn toàn bình thường. Neville cùng cười xòa theo các bạn:

Fred bèn rao to với cái đám đông nho nhỏ dễ bị kích động này:

“Bánh kem Hoàng yến đây! George và tôi đã phát minh ra – Bảy Sickle một bánh, mại dô!”

Cuối cùng khi Harry cùng với Ron, Neville, Seamus và Dean đi về phòng ngủ của tụi nó thì đã một giờ sáng. Trước khi kéo kín tấm màn quanh cái giường có bốc cọc, Harry để cái mô hình tí hon của con rồng Đuôi-Gai Hungary lên cái bàn đặt cạnh giường, rồi nó ngáp, cuộn tròn người và nhắm mắt lại. Harry vừa kéo mừng, vừa nghĩ, “Hóa ra bác Hagrid cũng có lý, lũ rồng ấy, thực ra, tụi nó cũng tạm được...”

Tháng mười hai bắt đầu bằng những cơn gió và những trận mưa đá. Mặc dù đã được thiết kế như thế luôn luôn ở trong mùa đông, nhưng mỗi khi đi ngang thấy con tàu Durmstrang đậu ở ven hồ, nhấp nhô theo từng cơn gió mạnh, những cánh buồm đen căng phồng in ngược lên nền trời đen, Harry vẫn thấy hên là lâu đài Hogwarts còn có những lò sưởi to và những bức tường dày. Harry nghĩ mấy cái nhà lưu động Beauxbatons cũng có vẻ hơi lạnh lẽo. Nó nhận thấy lão Hagrid thường xuyên cho đàn ngựa của bà Maxime uống món rượu chế bằng mạch nha. Làn khói tỏa lên từ những cái máng ăn trong góc khu chăn thả của chúng cũng đủ làm cho cả lớp học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí lâng lâng say. Điều này hơi bị rách việc, bởi vì tụi nó vẫn còn phải chăm sóc mấy con quái tôm và cần đến đầu óc sáng suốt khi quanh quẩn bên lũ quái tôm đó.

Lão Hagrid nói với đám học trò run lập cập trong giờ học kết tiếp giữa mảnh vườn bí rợ lộng gió:

“Tôi không biết chúng có ngủ đông hay không nữa. Tôi nghĩ là chúng ta cứ thử coi chúng có khoái một chỗ trú thân không... Chúng ta cho chúng tá túc trong mấy cái hộp này...”

Bây giờ thì chỉ còn lại chừng mười con quái tôm mà thôi. Hiển nhiên là cái khát vọng giết nhau của chúng không được chúng thực hành triệt để. Mỗi con quái tôm bây giờ dài tới hơn một thước tám. Bộ áo giáp dày mo của chúng, cặp giò lật đặt mạnh mẽ của chúng, cái đuôi cứ nháng nổ ra lửa, vòi chích và vòi hút của chúng cùng kết hợp với nhau làm cho lũ quái tôm trở thành những thứ gớm ghiếc nhất mà Harry từng nhìn thấy trên đời. Cả đám học trò chán nản nhìn những cái hộp bụi chẳng mà lão Hagrid bưng ra, cái nào cũng được lót gối nệm chăn bông!

Lão Hagrid nói:

“Chúng ta chỉ cần dắt chúng vô đây rồi đập nắp lại, và chúng ta sẽ xem chuyện gì xảy ra.”

Nhưng sau khi lũ học trò đã toát mồ hôi, thì nhận ra lũ quái tôm ấy chẳng thềm ngủ đông gì hết, và cũng không tỏ ra cảm kích chút nào với những gối bông chăn nệm nhét trong hộp và bị đóng đinh nhốt lại. Chẳng mấy chốc lão Hagrid phải quát thét lên:

“Đừng hoảng sợ, yên nào, đừng hoảng sợ chứ!”

Ấy là lúc lũ quái tôm nổi xung lên dẫm đạp loạn xạ trong mảnh vườn bí rợ đang vương vãi những mảnh

vụn nén đầy cảm hờn của mấy cái hộp tan tác.

Hầu hết lũ học trò – mà cầm đầu là bọn Malfoy, Crabbe và Goyle – đã linh vô trong căn chòi của lão Hagrid bằng cửa sau và tự giam mình luôn trong đó. Tuy nhiên Harry, Ron và Hermione vẫn ở trong số những học sinh còn ở lại ngoài sân để giúp lão Hagrid. Họ cùng nhau tìm cách kềm chế và trói lại chín con quái tôm với cái giá là những vết trầy và phỏng, còn con thứ mười thì vẫn cố lý ở ngoài vòng cương tỏa.

Ron và Harry dùng đũa phép của tụi nó bắn những tia sáng nhá vào con quái tôm ngoan cố. Con quái tôm này đang tiến về phía tụi nó với vẻ dọa dẫm, vòi châm của nó cong vòng, rung lên trên lưng. Lão Hagrid thét:

“Đừng làm cho nó sợ! Chỉ cần tròng dây thừng lên vòi nó, như vậy nó sẽ không làm bị thương mấy đứa khác.”

Ron tức giận hét:

“Dạ, tụi con không muốn chuyện đó đâu.”

Nó và Harry đi lùi trở về căn chòi của lão Hagrid, vẫn giữ con quái tôm cách một khoảng bằng mấy tia lửa vẫn nháng ra từ đầu đũa.

“Chà, chà, chà... cái trò này trông quả là vui.”

Cô Rita Skeeter đang dựa lưng vào hàng rào khu vườn của lão Hagrid, đứng xem cái vụ lộn xộn rồi beng này. Hôm nay cô ta mặc một cái áo trùm dày màu đỏ tươi viền lông tím quanh cổ, và cái túi xách tay bằng da cá sấu đeo trên cánh tay.

Lão Hagrid lao người tới trước chặn đầu con quái tôm đang dồn Ron và Harry vô góc và lão quật con quái tôm ngã ngay đơ; một tiếng nổ nháng lửa ra từ đuôi nó làm héo quắt mấy cây bí rợ gần đó. Lão Hagrid vừa tròng dây thừng qua vòi của con quái tôm và thít chặt lại, vừa hỏi cô Rita Skeeter:

“Cô là ai?”

Cô Rita tươi cười với lão Hagrid khiến mấy cái răng vàng sáng chói và trả lời:

“Rita Skeeter, ký giả Nhật báo Tiên tri.”

Lão Hagrid hơi cau mày trong lúc giải quyết dứt điểm con quái tôm đã phần nào nhũn nhận biết điều, lão nhét nó vô chung với mấy con quái tôm khác và nói:

“Tôi tưởng cụ Dumbledore đã nói là không cho phép cô vào trong khuôn viên trường nữa mà.”

Cô Rita làm như thể cô không hề nghe lão Hagrid nói gì cả. Cô ta cười toe toét còn rạng rỡ hơn nữa và

hỏi:

“Mấy sinh vật kỳ lạ này kêu là gì vậy?”

Lão Hagrid lầu bầu:

“Quái Tôm Đuôi Nổ “

“Vậy hả?”

Cô Rita kêu lên, rõ ràng là hứng thú vui vẻ lắm.

“Tôi chưa bao giờ nghe nói tới chúng... Chúng ở đâu ra vậy?”

Harry nhận thấy một màu đỏ xuất hiện và dâng lên dưới đám râu rậm rì của lão Hagrid, trái tim Harry chùng xuống. Lão Hagrid đã kiếm ở đâu ra lũ quái tôm đó chứ? Hermione dường như cũng đang suy nghĩ theo chiều hướng này. Cô bé nói nhanh:

“Tụi nó thú vị quá hén? Phải không, Harry?”

Chân cô bé dẫm lên chân Harry, Harry kêu:

“Cái gì? Ở phải... ờ... thú vị lắm.”

“A, em ở đây hả, Harry?”

Cô Rita Skeeter nhìn quanh và thấy Harry.

“Vậy ra em rất thích môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí phải không? Đây là một trong những môn học em thích nhất phải không?”

Harry khẳng định:

“Dạ.”

Lão Hagrid tươi cười với nó.

Cô Rita nói:

“Thiệt là dễ thương. Thiệt là dễ thương.”

Cô hỏi thêm lão Hagrid:

“Dạy học lâu chưa?”

Harry nhận thấy mắt của cô Rita đảo qua Dean (mặt bó bị một vết xước vắt ngang một bên má), đến Lavender (áo đầm của cô bé này bị cháy xém), rồi đến Seamus (nó đang săn sóc mấy ngón tay bị phỏng), và rồi ngó tới cửa sổ của căn chòi, ở đó đang tụ tập đám học sinh còn lại của lớp học, tụi nó đang in mũi vào cửa kính, xem tình hình có sáng sửa lên chưa. Lão Hagrid nói:

“Tôi dạy được hai năm rồi.”

“Dễ thương quá... Tôi thấy ông không thích được phỏng vấn, đúng không? Có thể chia sẻ một ít kinh nghiệm của ông về những Sinh vật Huyền bí không? Tờ Tiên tri có một cột báo về động vật vào mỗi thứ tư, tôi chắc chắn là ông có biết. Chúng tôi có thể đăng những bài đặc biệt nói về... ờ... mấy con quái tum đuôi bùm này.”

Lão Hagrid hăng hái đính chính:

“Những con Quái Tôm Đuôi Nổ. Ờ... được... sao lại không?”

Harry cảm thấy chuyện này không lành rồi, nhưng cũng chẳng có cách gì thông tin với lão Hagrid mà không bị cô Roberts nhìn thấy, thành ra nó đành đứng đó mà theo dõi trong yên lặng khi lão Hagrid và cô Rita sắp xếp một cuộc hẹn trong tuần ở quán rượu Ba Cây Chổi Thần để thực hiện một cuộc phỏng vấn dài khá hay ho. Lúc đó chuông reo trong lâu đài, báo hiệu hết giờ học. Khi Harry, Ron và Hermione đi về tòa lâu đài, Rita vui vẻ gọi với theo:

“Thôi, tạm biệt nhà, Harry! Hẹn gặp lại vào đêm thứ sáu nhé, ông Hagrid!”

Harry nói thầm:

“Cô ta sẽ bóp méo mọi thứ về bác ấy cho coi!”

Hermione liều lĩnh nói:

“Chỉ mong sao bác ấy không nhập khẩu lậu mấy con quái tôm hay làm chuyện phi pháp nào đó.”

Tụi nó nhìn nhau – Đó chính là cái điều mà rất có thể lão Hagrid đã làm.

Ron an ủi:

“Bác Hagrid từng vướng vô cả đồng chuyện rắc rối trước đây mà cụ Dumbledore vẫn không bao giờ đuổi bác ấy. Điều tệ nhất có thể xảy ra là bác Hagrid sẽ phải dẹp đi lũ quái tôm. Ủa, xin lỗi... mình nói điều tệ nhất hả? Ý mình nói là điều tốt nhất chứ!”

Harry và Hermione cùng bật cười và cảm thấy phấn khởi lên được một chút, bèn rủ nhau đi ăn trưa.

Hai tiết học môn Tiên tri chiều hôm đó, Harry hoàn toàn thích thú; tụi nó vẫn còn học bản đồ các tinh tú

và tiên đoán, nhưng giờ đây nó và Ron đã lại là bạn với nhau, mọi thứ lại trở nên mắc cở hết sức. Giáo sư Trelawney đã rất hài lòng với hai đứa nó từ khi tụi nó tự tiên đoán cái chết khủng khiếp của chính mình. Nhưng rồi cô nhanh chóng cáu tiết lên khi tụi nó cười khẩy đang lúc cô giải thích những cách thức khác nhau mà sao Diêm Vương có thể can thiệp vào cuộc sống hàng ngày. Cô nói với giọng thì thào huyền bí không giấu giếm được sự khó chịu quá rõ ràng:

“Tôi nghĩ là một số người trong chúng ta...”

Cô nhìn Harry trừng trừng đầy ngụ ý:

“... có thể sẽ bớt lông bông đi nếu họ thấy được cái mà tôi đã nhìn thấy trong suốt cuộc chiêm nghiệm quả cầu pha lê của tôi vào tối hôm qua. Lúc đó tôi ngồi ở đây, miệt mài việc kim chỉ, bỗng nhiên có một sự thôi thúc mạnh mẽ khiến tôi phải tỉnh thị sáng ý của quả cầu. Tôi đã đứng dậy, đến ngồi trước quả cầu, tôi đã nhìn vào chiều sâu trong suốt pha lê... và các trò có biết tôi nhìn thấy cái gì đang chăm chú nhìn ngược lại tôi không?”

Ron thì thầm trong hơi thở:

“Chắc là một con dơi già xấu hoắc đeo kiếng bự quá cỡ chứ gì?”

Harry ráng nhịn cười để giữ nét mặt nghiêm trang. Giáo sư Trelawney nói tiếp:

“Tử thần, các trò ạ.”

Cả Parvati và Lavender đều đưa tay lên bịt miệng, trông hãi hùng ra mặt. Giáo sư gật đầu với vẻ uy nghi đường bệ:

“Đúng vậy, Tử thần đến, đến gần hơn, bay quần quần trên cao như con kền kền, sà xuống thấp dần... thấp dần xuống tòa lâu đài...”

Giáo sư trừng trừng nhìn Harry một cách châm chọc trong khi Harry ngoác miệng ngáp một cái dài không thềm che đậy.

Cuối cùng, sau khi leo xuống cái cầu thang treo bên dưới phòng học của giáo sư Trelawney, hít trở lại không khí trong lành bên ngoài, Harry nói:

“Kể ra cũng có thể gây ấn tượng đậm hơn nếu như cổ đã không làm cái chuyện đó cỡ tám chục lần trước đây. Nhưng nếu cứ mỗi lần cổ nói mình sắp chết mà mình đều lăn đùng ra chết giấc được thì chắc mình đã thành một ca y khoa kỳ diệu rồi.”

Ron cười giòn khi đi ngang con ma Nam tước Đẫm máu đang đi ngược chiều với tụi nó, đôi mắt mở to trừng trừng hết sức tang tóc.

“Lúc đó bồ sẽ thành một loại ma siêu hạng. Ít nhất thì tụi mình cũng khỏi phải làm bài tập. Còn mình hy vọng lúc đó Hermione sẽ bị giáo sư Vector giao cho hàng đống bài tập về nhà. Khi nào Hermione phải làm bài mà mình khỏi phải làm thì mình khoái lắm...”

Sau đó tụi nó đi kiểm Hermione, nhưng cô bé không có mặt trong phòng ăn cũng không có mặt trong thư viện. Người duy nhất ở trong thư viện lúc đó là Viktor Krum. Ron lảng vảng sau mấy kệ sách một hồi, theo dõi Krum, thì thầm tranh cãi với Harry xem tụi nó có nên đến gần Krum để xin chữ ký không... Nhưng rồi nhận ra có sáu bảy nữ sinh lấp ló sau dãy kệ sách kế bên cũng đang thảo luận đề tài tương tự; Ron bèn mất hứng.

Khi nó và Harry quay trở lại phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, Ron vẫn còn thắc mắc:

“KHông biết Hermione ở đâu nhỉ?”

“KHông biết... Ba lạp ba lếu.”

Bà Béo chưa kịp quăng tấm tranh chân dung của bà tới trước thì có tiếng chân rầm rập chạy tới sau lưng tụi nó, báo hiệu Hermione vừa đến. Cô bé thở hổn hển, ghim chân dừng lại bên cạnh Ron và Harry (Bà Béo trợn mắt ngó xuống cô bé, chân mày bà nhướn lên cao).

“Harry ơi, Harry, bồ phải đến, bồ phải đến mà coi, chuyện kỳ lạ nhất từ trước tới nay, mau lên...”

Cô bé túm lấy cánh tay Harry và bắt đầu lôi kéo nó đi ngược lại hành lang. Harry hỏi:

” Chuyện gì vậy?”

“Mình sẽ chỉ cho bồ coi khi tụi mình đến đó... Ôi, đi lẹ lên...”

Harry nhìn quanh kiểm Ron, Ron cũng nhìn lại Harry, ngạc nhiên và tò mò hết sức.

Harry nói:

“ừ thì đi.”

Và nó đi theo Hermione xuống hành lang, Ron cũng lật đật đi theo.

Bà Béo giận dữ gọi với theo tụi nó:

“Ồi, không đếm xỉa gì đến tui sao! KHông thèm xin lỗi đã làm phiền tui nữa chứ! Chẳng lẽ tui cứ để hờ hang như vậy mà đợi mấy người quay trở lại hay sao hả?”

Ron ngoái đầu lại la to:

“Ừ, cảm ơn nha!”

Harry hỏi:

“Hermione, tụi mình đang đi đâu đây?”

Hermione đã dẫn tụi nó đi một mạch xuống sáu tầng lầu và bắt đầu đi xuống cầu thang cẩm thạch để vào Tiền sảnh. Cô bé hồi hộp nói:

“Bồ sẽ thấy, chút xíu nữa là bồ sẽ thấy!”

Xuống hết cầu thang, cô bé quẹo trái và vội vã đi về phía cánh cửa mà Cerdic Diggory đã đi qua vào cái đêm sau khi cái Cốc lửa đổ ra tên của Harry và Cerdic. Trước đây Harry chưa từng đi vào cánh cửa đó. Nó và Ron bèn theo Hermione đi xuống một tầng cầu thang đá, nhưng cái cầu thang đó thay vì dẫn tới một hành lang tối hù dưới mặt đất như cái cầu thang tụi nó vẫn dùng để đi đến phòng học Độc dược của thầy Snape, thì cái cầu thang này lại đưa tụi nó tới một hành lang rộng bằng đá, được những ngọn đuốc thấp sáng rực, và còn được trang trí bằng những bức tranh vui tươi, chủ yếu là vẽ các món ăn.

Đi được nửa hành lang, Harry đi chậm lại:

“Ôi khoan đã, chờ một chút đi, Hermione ...”

Cô bé quay lại nhìn Harry, trên khắp gương mặt cô bé là sự chờ đợi háo hức:

“Cái gì?”

Harry nói:

“Mình biết cái này dẫn tới đâu rồi.”

Harry thúc nhẹ khuỷu tay vô người Ron và chỉ cho nó thấy bức tranh ở ngay sau lưng Hermione. Bức tranh đó vẽ một tô trái cây khổng lồ bằng bạc. Ron hiểu ra:

“Hermione ơi! Bồ lại tìm cách cột tụi này vô cái Hột Vịt Đẹt nữa sao?”

Hermione vội vã nói:

“Không, không, mình không có ý đó. Và đây không phải là chuyện Hột Vịt Đẹt đâu, Ron à.”

Ron cau mày nhìn Hermione:

“Bồ đã đổi tên nó rồi hả? Vậy thì bây giờ nó được kêu là cái gì? Mặt trận Giải phóng Gia đình hả? Mình không thèm đột nhập vô cái nhà bếp đó và kiếm chuyện ngăn lũ gia đình làm việc đâu nha. KHÔNG,

mình không đời nào làm chuyện đó...”

Hermione sốt ruột:

“Tôi có biểu bồ làm đầu! Bữa nay mình xuống đây chỉ để nói chuyện với họ mà thôi, và mình nhận thấy... Ôi, Harry, đi đi, mình muốn chỉ cho bồ xem mà.”

Cô bé lại nắm lấy cánh tay của Harry, kéo nó tới trước bức tranh cái tô trái cây bạc, giơ ngón tay trở ra, khều khều trái lê. Trái lê bắt đầu nhột, cười khúc khích, và bỗng nhiên biến thành một cái nắm đấm cửa màu xanh lá cây bụi chằng. Hermione cầm nắm đấm vặn mở cánh cửa ra, đẩy mạnh lưng Harry buộc nó phải bước vào bên trong.

Harry liếc nhìn bao quát căn phòng lớn mênh mông có trần cao và rộng như Đại sảnh đường. CHất đầy dọc những bức tường đá của căn phòng là những đồng nôi chảo bằng đồng sáng lóng lánh, và ở cuối phòng có một cái lò sưởi khổng lồ. Lúc đó bỗng nhiên có cái gì đó nho nhỏ từ chính giữa phòng chạy rần rần về phía Harry, kêu eo éo:

“Harry Potter! Ôi, cậu Harry Potter!”

Trong nháy mắt sau đó, Harry suýt ná thở vì cùng với tiếng con gia tinh kêu eo éo là một cái thụi mạnh vô be sườn nó, rồi ôm chầm nó chặt đến nỗi nó tưởng xương sườn nó gãy tới nơi rồi.

Harry há hốc miệng kêu:

“D... Dobby đó hả?”

“Đúng là Dobby, thưa cậu. Dobby đây nè.”

Tiếng nói eo éo vang lên từ đâu đó gần rún nó.

“Thưa cậu, Dobby cứ mong mỗi và mong mỗi được gặp lại cậu Harry Potter, và thưa cậu, chính Harry Potter đã đến đây gặp Dobby.”

Dobby buông Harry ra, lùi lại vài bước, ngược nhìn Harry tươi cười, hai con mắt to cỡ như trái banh quần vợt màu xanh lá cây của Dobby ràn rụa nước mắt vì vui mừng. Trông Dobby giống y hệt như trong trí nhớ của Harry: cái mũi nhọn như cây viết chì, hai tai giống như tai dơi, ngón tay ngón chân dài ngoẵng, tất cả vẫn y chang như hồi trước, ngoại trừ áo quần là khác thôi.

Hồi Dobby còn làm việc cho gia đình Malfoy, nó luôn luôn mặc một cái áo gối dơ dáy. Nhưng bây giờ nó mặc một thứ quần áo lạ lùng nhất mà Harry từng thấy. Bây giờ nó tự ăn mặc cho nó theo phong cách còn quái dị hơn cả những phù thủy giả dạng Muggle ở Cúp Quidditch Thế Giới. Dobby đội một cái ấm ủ nóng trà, coi như cái nón, và trên cái nón đó nó in vô một mớ phù hiệu rục rở. Một cái cà vạt in hình móng ngựa

trên bộ ngực trần; Dobby mặc một cái gì đó giống như quần xà lỏn non nít mặc để đá banh, và chân thì mang vớ cũ. Harry thấy một trong hai chiếc vớ là chiếc màu đen mà Harry đã lột khỏi chân của nó để lừa ông Malfoy ném cho Dobby, nhờ đó Dobby được giải phóng. Còn chiếc vớ kia thì có sọc cam và hồng.

Harry hết sức ngạc nhiên hỏi:

“Dobby, bạn làm gì ở đây?”

Dobby kêu lên eo éo một cách phấn khích vô cùng:

“Thưa cậu, Dobby đã đến Hogwarts để làm việc. Giáo sư Dumbledore đã cho Dobby và Winky công ăn việc làm đó, thưa cậu.”

Harry hỏi lại:

“Cả Winky nữa hả?”

“Dạ, thưa cậu, đúng vậy.”

Dobby nắm cánh tay của Harry và kéo nó vô nhà bếp, đi qua giữa bốn dãy bàn gỗ dài. Khi đi ngang qua, Harry nhận thấy mỗi dãy bàn này được đặt đúng ngay bên dưới vị trí của bốn dãy bàn của các Ký túc xá đặt trên Đại sảnh đường. Hiện giờ thì bàn nào cũng trống trơn, bữa ăn tối đã xong rồi, nhưng Harry đoán là trước đó một giờ chắc là những đĩa đồ ăn được bày trên mấy cái bàn này để rồi được đưa thẳng lên những dãy bàn trong Đại sảnh đường bên trên, xuyên qua trần nhà.

Có ít nhất hàng trăm con gia tinh đang đứng chung quanh trong nhà bếp, chúng tươi cười, cúi chào hay khẽ nhún đầu gối khi Dobby dẫn Harry đi ngang qua chúng. Tất cả gia tinh ở đây đều mặc đồng phục giống nhau: một tấm khăn lau chén có dính huy hiệu trường Hogwarts, và có gắn cà vạt, trông như một cái áo choàng rộng mà những người đàn ông La mã thời xưa mặc; Winky cũng từng mặc như vậy trước đây.

Dobby dừng lại trước một cái lò sưởi bằng gạch và chỉ:

“Thưa cậu, Winky đây.”

Winky đang ngồi trên một cái ghế đầu bên cạnh lò sưởi. Không như Dobby, Winky hiển nhiên không có ý thể nghiệm một quần áo. Winky mặc một cái áo sơ mi nhỏ gọn gàng, một cái áo choàng rất hợp với cái nón màu xanh, cái nón này phải đục lỗ để cho hai cái chóp tai nhọn hoắt của con gia tinh nhú lên. Tuy nhiên, trong khi bộ sưu tập trang phục lạ lùng của Dobby rất ư sạch sẽ và được chăm chút tử tế đến nỗi trông như đồ hàng hiệu mới toanh, thì Winky đơn giản là chẳng để ý chút gì hết đến áo quần mà nó đang mặc. Trên khắp áo khoác của Winky đều có dính những vết súp và trên váy nó mặc có một vết cháy xém.

Harry nói:

“Chào Winky!”

Môi Winky run run. Rồi nó òa khóc, nước mắt tuôn trào ra từ đôi mắt nâu to cỡ của nó, rơi lã chã xuống ngực áo, y như cảnh Winky khóc hồi cuối trận Cúp Quidditch Thế Giới.

Hermione nói:

“Ôi, Winky, đừng khóc nữa mà... thôi, nín đi...”

Nhưng Winky lại càng khóc rống lên to hơn nữa. Con Dobby thì ngược lại, vẫn cứ rạng rỡ tươi cười với Harry. Nó nói to, giọng eo éo, át tiếng khóc của Winky:

“Cậu Harry có muốn uống một tách trà không?”

Harry nói:

“Ừ... được, cho xin một tách trà.”

Ngay lập tức, sáu gia tinh lướt tới ngay đằng sau Harry, bưng một cái khay bạc lớn, trên đó đặt nào là ấm trà, nào là những tách trà cho Harry, Ron và Hermione, lại có bình sữa, và một đĩa bánh qui bột. Ron nói bằng một giọng đầy ấn tượng:

“Phục vụ chu đáo thiệt!”

Hermione cau mày với Ron, nhưng những con gia tinh thì vui mừng hơn hở, chúng cúi mình thiệt thấp và lùi bước rút lui. Trong lúc Dobby mời trà, Harry hỏi:

“Bạn ở đây bao lâu rồi hả Dobby?”

Dobby vui vẻ nói:

“Thưa cậu Harry Potter, chỉ mới một tuần lễ mà thôi! Thưa cậu, Dobby đã đến gặp giáo sư Dumbledore. Cậu hiểu không, một gia tinh bị đuổi việc rồi thì rất khó mà kiếm được một chỗ làm mới, thiệt tình là khó khăn... thưa cậu!”

Lúc này Winky rống lên khóc to hơn, thảm thiết hơn, cái mũi cà chua chẹp bẹp của Winky chảy nước mũi lòng thòng xuống ngực nó, mà nó cũng chẳng thềm ngăn chi dòng nước mắt. Dobby tiếp tục nói eo éo:

“Dobby đã đi khắp nước trong suốt hai năm trời, thưa cậu, cố gắng tìm kiếm một công ăn việc làm. Nhưng Dobby chẳng kiếm được việc gì, bởi vì Dobby đòi hỏi được trả lương!”

Tất cả đám gia tinh đang đứng quanh nhà bếp đang chăm chú lắng nghe và quan sát một cách thích thú, khi nghe Dobby nói tới mấy tiếng đòi trả lương thì đều quay mặt đi, như thể Dobby vừa nói điều gì thô tục

lắm, khiến người ta ngượng ngùng lắm. Tuy nhiên Hermione thì nói:

“Bạn đúng đó, Dobby!”

Dobby giờ tất cả răng về phía Hermione để cười với cô bé:

“Cám ơn lắm, thưa cô! Nhưng thưa cô, hầu hết các pháp sư và phù thủy đều không muốn có một gia đình đòi được trả lương. Họ nói: ‘Đó không phải là vị trí của gia đình’, và họ đóng ập cánh cửa trước mặt Dobby! Thưa cậu, Dobby muốn làm việc, nhưng Dobby cũng muốn được mặc quần áo và muốn được trả lương! Cậu Harry Potter à... Dobby thích được tự do!”

Những con gia tinh đứng chung quanh bắt đầu lảng ra, tránh xa Dobby, như thể nó đang mắc chứng truyền nhiễm gì khủng khiếp lắm. Nhưng Winky thì vẫn ngồi lại tại chỗ, mặc dù tiếng khóc của nó đã tăng độ cao rất nhiều lần.

“Và rồi, thưa cậu Harry Potter, Dobby đến thăm Winky và thấy là Winky cũng đã được tự do, thưa cậu!”

Giọng của Dobby hân hoan vui sướng vô cùng.

Nhưng khi nói tới chuyện đó, Winky quăng mình tới trước, nằm úp mặt xuống sàn đá, nắm tay dấm thùm thụp xuống sàn và khóc rống lên cực kỳ thảm thiết. Hermione bối rối quì xuống bên cạnh Winky và cố gắng vỗ về nó, nhưng dù Hermione nói gì thì cũng không thay đổi được tình thế bao nhiêu. Dobby thì cứ tiếp tục câu chuyện của nó, cố cất giọng cao hơn tiếng rên rỉ thất thanh của Winky.

“Và Dobby chợt nảy ra sáng kiến. Thưa cậu Harry Potter. Dobby bèn nói với Winky ‘Ừ’, tại sao Dobby và Winky lại không cùng nhau đi kiếm việc làm? ’ Winky nói ‘Ở đâu mà có đủ chỗ cho hai gia tinh làm việc chứ?’ Vậy là Dobby suy nghĩ, và rồi thưa cậu, Dobby nghĩ ra! Hogwarts! Vậy là Dobby và Winky đến gặp giáo sư Dumbledore, thưa cậu, và giáo sư Dumbledore đã nhận chúng tôi.”

Dobby cười nói rạng rỡ và nước mắt vui mừng lại tuôn trào ra hai con mắt to cộ thao láo.

“Thưa cậu, giáo sư Dumbledore nói giáo sư sẽ trả lương cho Dobby nếu Dobby muốn có lương! Vậy là Dobby bây giờ là một gia tinh tự do, thưa cậu, và Dobby kiếm được mười galleons một tuần và mỗi tháng được một ngày nghỉ!”

Hermione đang quỳ trên sàn, bên cạnh Winky đang khóc lóc và dấm thùm thụp xuống đất. Cô bé kêu lên phẫn nộ:

“Nhiều đó thì quá ít!”

“Giáo sư Dumbledore đề nghị trả công cho Dobby mười Galleon mỗi tuần, và cuối tuần thì được

nghĩ.”

Dobby bỗng nhiên khẽ rùng mình, như thể cái viễn cảnh phát tài làm cho nó hoảng lên:

“Nhưng thưa cô, Dobby trả giá với cụ... Dobby thích tự do, thưa cô, chứ Dobby không đòi hỏi quá nhiều, Dobby thích làm việc hơn...”

Hermione ân cần hỏi:

“Và giáo sư Dumbledore trả cho bạn bao nhiêu hờ Winky?”

Nếu mà Hermione tưởng là những lời tử tế đó sẽ làm cho Winky vui lên thì cô bé đã nhầm to. Winky không ngừng khóc, nhưng nó ngồi phất dậy, tròn hai con mắt bụi thao láo màu nâu nhìn Hermione, toàn bộ gương mặt Winky đầm nước mắt và nổi lên cơn giận bất ngờ:

“Winky đâu là một gia tinh thất sủng, nhưng Winky không đời nào lãnh lương! Winky chưa xuống dốc đến mức đó! Winky xấu hổ hết sức vì bị tự do!”

Hermione sửng sờ:

“Xấu hổ? Nhưng... Winky nè, đúng ra thì chính ông Crouch mới là kẻ xấu hổ, chứ đâu phải bạn? Bạn không hề làm điều gì sai trái cả, còn ông ta thì quá ư tàn bạo đối với bạn...”

Nhưng vừa nghe mấy lời này, Winky đã đưa hai tay lên hai cái lỗ trên chiếc nón, bịt chặt tai nó lại để nó khỏi phải nghe lọt một lời nào. Winky rít to lạc cả giọng:

“Cô đừng có xúc phạm chủ nhân tôi! Cô đừng có xúc phạm ông Crouch! Ông Crouch là một pháp sư tốt! Ông Crouch có quyền đuổi Winky hư hỏng!”

Dobby kêu ré lên:

“Cậu Harry Potter ơi, Winky còn gặp khó khăn trong việc thích nghi với tự do. Winky cứ quên là mình không còn ràng buộc gì với ông Crouch nữa; bây giờ Winky đã được quyền nói lên quan điểm của mình, nhưng lại không chịu nói.”

Harry hỏi:

“Vậy ra các gia tinh không được quyền nói lên suy nghĩ của mình về chủ nhân à?”

Dobby bỗng nhiên tỏ ra nghiêm trang:

“Ôi, thưa cậu, không được đâu. Đó là một phần của sự nô lệ gia tinh. Thưa cậu, chúng tôi phải giữ kín bí mật của chủ nhân và sự im lặng của mình. Chúng tôi phải giữ gìn danh dự gia đình chủ nhân, chúng tôi

không bao giờ được phép nói xấu gia đình chủ nhân... Mặc dù giáo sư Dumbledore bảo Dobby là cụt chẳng quan tâm đến chuyện đó. Giáo sư Dumbledore nói chúng tôi cứ tự do thoải mái gọi...”

Dobby bỗng nhiên lo lắng nhìn quanh và ngoắc Harry cúi xuống cho gần nó hơn, để nó thì thầm:

“Cụt bảo cứ tự do thoải mái gọi cụt là một ... một lão quái lắm cằm, nếu thích, vậy đó thưa cậu!”

Dobby cười khúc khích hơi sợ hãi. Rồi Dobby lấy lại giọng bình thường, vừa lúc lắc cái đầu khiến cho đôi tai nó vẩy vẩy:

“nhưng mà Dobby đâu có muốn gọi vậy đâu, thưa cậu Harry Potter. Dobby khoái cụt Dumbledore lắm chứ, thưa cậu, và Dobby tự hào mà giữ gìn bí mật của cụt cùng sự im lặng của mình.”

Harry cười toe toét:

“Nhưng bây giờ thì bạn có thể nói bất cứ điều gì bạn thích nói về gia đình Malfoy chứ hả?”

Một vẻ sợ hãi thoáng qua đôi mắt to thao láo của Dobby.

“Dobby ... Dobby có thể chứ.”

Giọng Dobby có phần không chắc chắn. Nó co đôi vai nhỏ xíu của nó lại.

“Dobby có thể nói với cậu Harry Potter là ông chủ cũ của Dobby là... là Phù thủy Hắc ám xấu xa!”

Nói xong Dobby đứng yên một lúc, toàn thân run rẩy kinh hoàng với chính sự đại mồm liều lĩnh của mình... Rồi nó nhào tới cái bàn gần nhất và vừa động đầu mình lên bàn thật mạnh, vừa ré lên eo éo:

“Dobby tôi! Dobby hư!”

Harry nắm lấy cái cổ cà vạt của Dobby kéo nó xa khỏi cái bàn. Dobby vừa xoa đầu vừa hỗn hển thở:

“cám ơn cậu Harry Potter, cám ơn cậu.”

Harry nói:

“Bạn chỉ cần một chút luyện tập là quen thôi!”

“Luyện tập!”

Winky thét lên giận dữ.

“Anh phải biết tự xấu hổ chứ Dobby, anh nói về chủ nhân của nh như vậy hả?”

Dobby phản kháng:

“Họ đâu còn là chủ nhân của tôi nữa đâu, Winky! Dobby không còn bận tâm là họ nghĩ gì về Dobby nữa!”

Nước mắt lại ràn rụa tuôn trên má Winky, nó than thở:

“Ôi, anh là một yêu tinh xấu xa, Dobby à! KHIẾN KHỔ cho ông Crouch của tôi, ổng làm được gì khi không có Winky? Ổng cần đến tôi, ổng cần tôi đỡ đần ổng! Cả đời tôi đã hầu hạ gia đình Crouch, trước đó là má tôi và trước đó nữa là bà tôi... đều hầu hạ gia đình Crouch ... Ôi, má và bà tôi sẽ nói gì khi biết tôi đã bị tự do? Thiệt là ô nhục! Nhục quá cỡ nhục!”

Winky lại vùi đầu vào váy mà khóc rống lên:

Hermione kiên quyết nói:

“Winky à, tôi chắc chắn là ông Crouch sống ngon lành tỉnh bơ dù không có bạn. Bạn biết không, tụi này vừa mới gặp ổng...”

“Cô có gặp ông chủ của tôi hả?”

Winky nói mà muốn đứt hơi, cái mặt đầm đìa nước mắt ngược lên khỏi tầm váy và đôi mắt to cộm suýt lồi ra để ngó Hermione.

“Cô gặp ông chủ tôi ở trường Hogwarts hả?”

Hermione đáp:

“Đúng vậy, ông ấy và ông Bagman là giám khảo trong cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật mà.”

“Có ông Bagman nữa hả?”

Winky kêu lên the thé. Harry ngạc nhiên hết sức (và qua nét mặt Hermione và Ron, nó thấy cả hai đứa này cũng ngạc nhiên không kém) nhận thấy Winky lại một lần nữa nổi cơn giận dữ:

“Ông Bagman là một pháp sư xấu xa! Một pháp sư rất tồi! Chủ nhân của tôi không hề ưa ông ta, không ưa chút nào hết!”

Harry hỏi lại:

“Ông Bagman ... xấu xa hả?”

Winky gật đầu một cách giận dữ, đáp:

“Ừ, đúng vậy. Chủ nhân có nói với Winky một số chuyện! Nhưng mà Winky không tiết lộ đâu... Winky ... Winky ... giữ bí mật của chủ nhân...”

Winky lại òa ra khóc nữa. Harry, Ron và Hermione nghe Winky thốn thức trong tấm váy:

“Tội nghiệp chủ nhân, ôi tội nghiệp chủ nhân quá, Winky chẳng còn được hầu hạ chủ nhân nữa rồi!”

Tụi nó chẳng thể nào khiến cho Winky nói thêm được lời nào có nghĩa lý nữa nên đành để mặc cho Winky khóc và tụi nó thì uống cho hết tách trà của mình, trong khi Dobby thì sung sướng bô lô ba la về cuộc đời của nó với tư cách một yêu tinh tự do cùng những dự định sử dụng tiền lương của mình ra sao.

Dobby chỉ vào bộ ngực trần của nó, vui vẻ nói:

“Dobby sắp mua một cái áo len, Harry Potter à.”

Ron có vẻ bắt đầu khoái con yêu lùn này, nó nói:

“Dobby à, tôi nói với bồ điều này nha, tôi sẽ cho bồ cái áo len mà má tôi đan cho tôi vào mùa Giáng sinh này, má luôn luôn đan cho tôi một cái làm quà Noel. Bồ có kỵ rơ màu rượu chát không?”

Dobby vui mừng lắm. Ron nói thêm:

“Có lẽ tụi này sẽ làm cho nó rút lại một chút để vừa với người bồ, nhưng mà nó sẽ rất đồng điệu với cái nón ấm ủ trà của bồ.”

Khi tụi nó chuẩn bị rời nhà bếp, nhiều gia đình chung quanh xúm lại quanh chúng, biểu chúng vô số quà vật để đem lên lầu ăn cho vui. Hermione từ chối, nhìn một cách bất mãn cái cách thức mà những con yêu lùn cứ cúi chào và khụy chân nhún mình trước tụi nó, nhưng Harry và Ron thì nhét đầy túi những bánh kem với bánh pa tê. Harry nói với những con gia đình đang tụ tập quanh cửa để tạm biệt nó:

“Cám ơn nhiều lắm! Hẹn gặp lại nha, Dobby!”

Dobby ngập ngừng thăm dò:

“Harry Potter... thỉnh thoảng Dobby đến thăm cậu có được không?”

“Dĩ nhiên là được rồi.”

Harry đáp, và Dobby tươi cười rạng rỡ.

Khi Harry, Ron và Hermione đã rời nhà bếp và trèo lên những bậc cầu thang dẫn lên tiền sảnh, Ron nói:

“Mấy bồ biết gì không? Bao nhiêu năm nay mình luôn luôn cảm phục anh Fred và anh George về chuyện hai ảnh chôm đồ của nhà bếp... Chà, hóa ra cũng đâu đến nỗi khó khăn cho lắm hén? Bọn gia tinh sẵn sàng biếu xén mà!”

Hermione nói khi dẫn đầu nhóm đi lên cầu thang cẩm thạch:

“Biết sao không, mình nghĩ đây là điều tốt nhất cho những con gia tinh đó, mình định về chuyện Dobby đến làm việc ở đây đó mà. Những con gia tinh khác sẽ nhận thấy Dobby được tự do thì vui sướng như thế nào, và rồi từ từ cái ý muốn được tự do cũng sẽ lóe lên và rạn dần như bình minh trong đầu họ.”

Harry nói:

“Tụi mình hãy hy vọng là họ sẽ không lấy Winky làm gương.”

Hermione kêu lên:

“Ôi, chị ấy sẽ vui lên mà.”

Tuy nhiên giọng nói của Hermione nghe không quả quyết lắm.

“Một khi cơn sốc qua rồi thì chị ấy sẽ quen với Hogwarts, chị ấy sẽ thấy không có ông Crouch đó thì cuộc đời của chị còn tốt đẹp hơn biết chừng nào.”

Ron nói một cách khó khăn vì đã tọng một cái bánh kem vô miệng:

“Có vẻ như chị ấy thương ông Crouch thì phải.”

Harry nói:

“Coi vậy mà chị ấy không coi trọng ông Bagman lắm hả? Không biết khi ở nhà ông Crouch nói gì về ông Bagman?”

Hermione nói:

“Có lẽ nói là ổng ta không phải là một bộ trưởng tốt. Tụi mình hãy nhìn đúng sự việc... ổng cũng có lý của ổng, đúng không?”

Ron nói:

“Mình thà làm việc cho ông Bagman hơn là dưới trướng ông Crouch. Ít ra thì ông Bagman còn có óc khôi hài.”

Hermione nhẹ mím cười, nói:

“Bồ đừng để những điều bồ nói lọt vô tai anh Percy đó nha.”

Ron bắt đầu ăn tới cái bánh kem dài:

“Ừ, được thôi, anh Percy đâu có muốn làm việc cho người nào có óc khôì hài, đúng không? Anh Percy sẽ không thể nào nhận ra một trò đùa cho dù nó có nhảy múa trần trụi trước mặt anh, đầu chỉ đột mỗi cái nấp ẩm ủ trà của Dobby.”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Công Tác Bất Ngờ

“Potter, Weasley, các trò có chịu chú ý không đây?”

Giọng nói tức giận của giáo sư McGonagall vút lên như một ngọn roi quất ngang qua lớp học môn Biến hình vào thứ năm, khiến cho cả Harry và Ron đều giật thót người và ngược nhìn lên.

Lúc đó đã gần hết giờ; tội nó đã làm xong bài tập; những con gà Nhật lúc này bị tội nó biến thành những con chuột lang đã được nhốt hết vô cái chuồng bự đặt trên bàn giáo sư McGonagall (con chuột của Neville vẫn còn lông vũ) ; tội nó đã chép bài tập trên bảng về nhà làm (“Miêu tả, kèm thí dụ, những cách thức mà bùa biến hình phải được sửa chữa cho phù hợp khi thực hiện Phép Đối Chủng”) Chuông tan học sắp reo tới nơi, ở cuối lớp, Ron và Harry đã xoay ra đấu gươm bằng mấy cây đũa phép giả do Fred và George chế tạo; nghe kêu tên, hai đứa giật mình ngược nhìn lên, tay Ron vẫn còn nắm một con vệt đồ chơi bằng thiếc, và trong tay Harry là một con cá ê-fin bằng cao su.

Giáo sư McGonagall nói:

“Bây giờ thì cậu Potter và cậu Weasley làm ơn vui lòng cư xử cho ra người lớn dùm!”

Ánh mắt giáo sư giận dữ nhìn hai đứa nó đúng lúc cái đầu con cá ê-fin của Harry lặng lẽ rơi xuống đất.... Còn cái đầu con vệt của Ron thì đã đứt lìa trước đó mấy giây...

“Tôi có đôi điều muốn nói với tất cả các trò. Dạ vũ Noel sắp tới rồi... Hoạt động truyền thống này là một phần của cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật và là một cơ hội cho chúng ta hòa nhập giao lưu với những vị khách nước ngoài của chúng ta. Dạ vũ này chỉ dành cho học sinh từ năm thứ tư trở lên... mặc dù các trò có thể mời một học sinh lớp nhỏ hơn nếu như các trò muốn...”

Lavender đã bật ra tiếng cười khúc khích sôi nổi. Parvati nắm tay vô be sườn của mình, vẻ mặt cô nàng trông quạu quọ vì cố gắng nín cười. Cả hai đều ngoái nhìn Harry. Giáo sư McGonagall phớt lờ hai đứa này, khiến cho Harry cảm thấy bất công hết sức, mới hồi này bà vừa quở nó và Ron mà bây giờ lại chẳng rầy hai đứa con gái nhiều chuyện đó tới một tiếng.

Giáo sư McGonagall vẫn tiếp tục nói:

“Mọi người tham dự dạ vũ đều phải mặc lễ phục, và buổi dạ vũ sẽ bắt đầu vào đúng tám giờ đêm

Giáng sinh, và kết thúc vào lúc nửa đêm ở Đại sảnh đường, Bây giờ...”

Giáo sư McGonagall thong thả nhìn quanh lớp học một cách cân nhắc:

“Dạ vũ Noel dĩ nhiên là một cơ hội cho tất cả chúng ta... ờ... xoa tóc ra.”

Giọng bà giáo nghe không có vẻ tán thành lắm.

Lavender lại rúc rích cười to hơn bao giờ hết, mặc dù đã bịt chặt hai tay trên miệng để ém không cho tiếng cười thoát ra. Lần này thì Harry có thể nhìn thấy cái gì mà hai đứa nhiều chuyện đó lại cười dữ vậy: với búi tóc bới chặt, giáo sư McGonagall trông như thể bà không đời nào xoa tóc, bất kể hiểu theo nghĩa đen hay nghĩa bóng là xả giận.

Giáo sư McGonagall vẫn tiếp tục:

“Nhưng điều đó KHÔNG có nghĩa là chúng ta sẽ phá bỏ mẫu mực cư xử của học sinh trường Hogwarts lâu nay. Nếu một học sinh nhà Gryffindor nào mà làm hổ danh trường, dù bằng cách nào đi chăng nữa, thì tôi cũng sẽ rất, rất không hài lòng.”

Chuông reo, và như mọi khi, lũ học trò lục đục thu dọn cặp vở rồi quẳng cặp lên lưng mà rời khỏi lớp học:

Giáo sư McGonagall cao giọng gọi, át tiếng ồn ào của lớp học đang tan:

“Potter... trò vui lòng lại đây... cô có điều muốn nói.”

Tưởng rằng cái điều bà muốn nói đó có liên quan tới con cá ê-fin cao su đứt đầu của nó, Harry rầu rĩ đi về phía bàn giáo sư. Giáo sư McGonagall chờ cho đến khi tất cả những học sinh khác đã ra khỏi phòng học rồi, bà mới nói:

“Potter à, các quán quân và bạn nhảy của họ...”

Harry hỏi lại:

“Bạn gì ạ?”

Giáo sư McGonagall ngờ ngợ nhìn Harry như thể bà tưởng Harry đang giởn mặt bà.

Bà lạnh lùng nói:

“Bạn của trò trong buổi dạ vũ, Potter à. Bạn nhảy của trò ấy.”

Ruột gan Harry dường như cồn cào lên rồi quặn thắt lại. Nó cảm thấy mặt mày nó đỏ lựng. Nó nói nhanh:

“Bạn nhảy hả? Con không nhảy đâu.”

Giáo sư nổi quạu, gất lên:

“Ôim nhảy chứ, trò sẽ nhảy. Đó là điều mà tôi đang nói với trò. Theo truyền thống thì các quán quân và bạn nhảy của họ sẽ mở đầu buổi Dạ vũ.”

Harry chột nhìn thấy hình ảnh nó đội nón chóp cao, mặc áo đuôi tôm, cặp kè một đứa con gái trong một thứ áo dạ hội đầy đăng ten đại khái như dì Petunia luôn trịnh trọng diện vào mỗi khi đi dự tiệc ở sở làm của dượng Vernon. Nó khăng khăng:

“Con không nhảy mà.”

Giáo sư McGonagall kiên quyết:

“Đó là truyền thống. Trò là một quán quân Hogwarts, và trò sẽ phải làm điều mà mọi người trông mong một đại diện của trường phải làm. Thành ra trò phải tự tìm cho mình một bạn nhảy đi, Potter!”

“Nhưng... nhưng con không...”

Giáo sư McGonagall nói bằng một giọng rõ ràng là để kết thúc vấn đề:

“Trò nghe tôi nói rồi đó, Potter.”

Cách đây một tuần, chuyện kiếm một bạn nhảy đối với Harry kể như là chuyện nhỏ, so với chuyện đương đầu với con rồng Đuôi-Gai Hungary. Nhưng bây giờ, khi chuyện con rồng đã xong rồi, thì chỉ mới nghĩ tới cái viễn cảnh mời một đứa con gái đi dự dạ vũ không thôi là nó đã cảm thấy rằng thà đi oánh nhau với con rồng còn dễ chịu hơn.

Harry chưa từng thấy nhiều người ghi danh ở lại trường trong kỳ lễ Giáng sinh đến như vậy; dĩ nhiên, nó thì luôn luôn ở lại trường, bởi vì nếu không ở lại trường thì nó chỉ còn cách trở về ngôi nhà ở đường Privet. Nhưng mà nếu trước đây Harry luôn luôn thuộc số ít học sinh ở lại trường dịp lễ, thì năm nay dường như tất cả học sinh từ năm thứ tư trở lên đều sẽ ở lại, và theo như Harry nhận thấy, tất cả - hay ít nhất là tất cả nữ sinh – đều bị cái Dạ vũ sắp tới ám ảnh, và thật đáng ngạc nhiên là bỗng dưng trường Hogwarts có nhiều học trò nữ đến như vậy. Vậy mà trước đây Harry không hề để ý đến điều này. Tụi con gái bây giờ đi lại trong hành lang cứ khúc khích cười và thì thầm với nhau, và khi bọn con trai đi ngang thì bọn con gái lại ré lên cười. Tụi nó háo hức so đo nhận xét về những thứ mà tụi nó sẽ mặc vào đêm Giáng sinh...

Khi một đám con gái đông khoảng một tá hay cỡ đó đi ngang qua Harry, nghiêng ngó Harry và rúc rích cười, Harry nói với Ron:

“Tại sao họ cứ phải túm tụm với nhau đi từng đám như vậy? Làm sao mình có thể gặp riêng một người để mà mời chứ?”

Ron đề nghị:

“Quăng dây thòng lọng mà bắt. Nhưng mà bồ đã có ý định bắt ai chưa?”

Harry không trả lời. Nó biết rất rõ là nó muốn mời ai, nhưng mà có được can đảm để mời người ta lại là một chuyện hoàn toàn khác... Cho lớn hơn nó một tuổi, cô ấy lại rất xinh đẹp, cô ấy là một cầu thủ Quidditch rất giỏi, mà cô ấy cũng rất nổi tiếng...

Dường như Ron đọc được những gì đang diễn ra trong đầu Harry. Nó nói:

“Harry à, bồ nghe đây, bồ sẽ không gặp chút khó khăn nào hết. Bồ là một quán quân mà. Bồ vừa mới đánh bại con Đuôi-Gai Hungary. Mình cá là tụi con gái sẽ sắp hàng dài dài để làm bạn nhảy của bồ.”

Để tô bồi tình bạn mới được hàn gắn lại của tụi nó, Ron đã cố gắng giữ cho mùi vị cay đắng trong giọng nói của nó ở mức thấp nhất. Chẳng những thế, Harry còn ngạc nhiên thấy là hóa ra Ron nói đúng.

Ngay ngày hôm sau, có một cô bé tóc quăn học năm thứ ba bên nhà Hufflepuff rủ Harry đi dự Dạ vũ với cô ta, mà cả đời Harry trước đó chưa hề nói chuyện với cô ta tới một lần! Harry bất ngờ đến nỗi nó từ chối ngay trước khi mà nó kịp dừng lại để nghiên cứu vấn đề. Cô bé bỏ đi, trông có vẻ hơi bị tổn thương, và sau đó, trong suốt giờ học Lịch sử Pháp thuật, Harry điêu đứng vì sự chọc ghẹo của Dean, Seamus và Ron về cô bé ấy. Ngày hôm sau, có thêm hai cô bé nữa rủ rê nó, một cô bé năm thứ hai và một cô nàng (thiệt là khủng khiếp) học năm thứ năm, cô nàng này có vẻ như muốn nện cho Harry một trận nếu nó từ chối.

Ron được một trận cười đã đời rồi nói một cách công tâm:

“Cô ta cũng xinh đẹp đấy chứ!”

Harry vẫn còn bực mình:

“Chị ấy cao hơn mình đến ba tấc! Tưởng tượng coi mình mà nhảy với chị ấy thì ngó mình giống cái gì?”

Những lời Hermione nói về Krum cứ trở đi trở lại hoài trong đầu Harry:

“Họ khoái anh ta chỉ vì anh ta nổi tiếng!”

Harry rất nghi ngờ, không hiểu là mấy cô nàng muốn làm bạn nhảy với nó có còn muốn đi dự Dạ vũ với nó không nếu như nó không phải là quán quân của trường. Rồi nó tự hỏi không biết nó có bực mình không

nếu người rú rê nó lại là Cho.

Nói chung, Harry phải thừa nhận là cuộc đời đã đẹp hơn lên nhiều sau khi nó vượt qua được bài thi đầu tiên, tuy rằng cái viễn cảnh về buổi Dạ vũ trước mắt khiến nó hết sức bối rối. Bây giờ nó không còn thu hút nhiều nỗi khó chịu trong hành lang như trước đây nữa, mà điều này nó ngờ là do Cerdic giúp vào – nó nghĩ là có thể Cerdic đã nói với học sinh bên nhà Hufflepuff hãy để Harry được yên, để cảm ơn việc nó đã tiết lộ để thì con rỗng cho Cerdic. Bây giờ chung quanh không còn mấy phù hiệu Ủng hộ Cerdic Diggory! nữa. Dĩ nhiên Draco Malfoy vẫn còn trích dẫn bài báo của cô Rita Skeeter về Harry, bất cứ lúc nào nó có thể, nhưng việc đó càng lúc càng ít gây được tiếng cười hưởng ứng. Và thêm vào nỗi thơ thối hân hoan của Harry về tình cảnh tốt đẹp của nó hiện nay, là trên tờ Nhật báo Tiên tri không xuất hiện bài báo nào hết về lão Hagrid.

Vào cuối buổi học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí cuối học kỳ, Harry, Ron và Hermione hỏi lão Hagrid xem cuộc phỏng vấn giữa lão và cô Rita ra sao, thì lão Hagrid nói:

“Nói thiệt với các cháu, cô ta chẳng quan tâm gì tới những Sinh vật Huyền bí hết á!”

Tụi nó hết sức nhẹ nhõm khi thấy lão Hagrid giờ đây đã thôi chuyện tiếp xúc trực tiếp với mấy con quái tôm, và bọn trẻ dạo này chỉ cần túm tụm đằng sau căn chòi của lão Hagrid, ngồi bên cái bàn thô, sửa soạn một mớ đồ ăn chọn lọc cho mấy con quái tôm để dụ dỗ chúng.

Lão Hagrid tiếp tục câu chuyện với tụi nó với giọng trầm xuống:

“Cô ta chỉ muốn bác nói về cháu thôi, Harry à. Ờ... bác nói với cô ta là bác cháu mình đánh bạn với nhau từ hồi bác đi đón cháu ở nhà Dursley. Cô ta hỏi ‘chưa từng rầy la nó trong suốt bốn năm qua à? Nó cũng chưa từng quậy ông trong lớp à?’ Bàc nói ‘chưa bao giờ’, và cô ta có vẻ không vui chút nào hết. Cháu cứ tin đi, cô ta rất muốn bác nói là cháu khủng khiếp lắm, Harry à.”

Harry vừa quăng một nắm gan rỗng vô trong một cái tộ to tương bằng kim loại và cầm con dao của nó lên để xắt thêm một mớ nữa, vừa nói:

“Dĩ nhiên là cô ta muốn vậy mà. Cô ta không thể viết hoài về một anh hùng nhỏ đầy bi kịch như cháu, nếu cứ vậy mãi thì thiệt là chán.”

Ron vừa lột vỏ trứng của con sa giông vừa nói một cách không ngoan:

“Cô ta muốn moi ra một khía cạnh mới ấy mà. Cô ta muốn mớm cho bác nói Harry là một thằng phạm tội điên khủng!”

Lão Hagrid có vẻ kinh hoàng thiệt tình:

“Nhưng mà nó đâu phải vậy!”

Harry nói dứt khoát:

“Lẽ ra cô ta nên phỏng vấn giáo sư Snape. Ông sẵn lòng cung cấp cho cô ta những thứ cô cần về cháu bất cứ ngày nào. ‘Potter đã luôn luôn phá luật kể từ ngày đầu tiên nó đến trường này cho tới bây giờ’.”

Lão Hagrid hỏi:

“Ông ấy nói vậy hả?”

Ron và Hermione cùng cười. Lão Hagrid thật thà nói tiếp:

“Chà, có lẽ cháu cũng đã phá một số qui định, Harry à, nhưng mà thực ra cháu đâu đến nỗi tệ, đúng không?”

Harry nhún miêng cười:

“Vui lên đi, bác Hagrid!”

Ron hỏi:

“Bác có đi dự cái Dạ vũ đó vào đêm Giáng sinh không, bác Hagrid?”

Lão Hagrid nói hơi lỗ mãng:

“Ờ đi chứ, mặc dù có lẽ bác chỉ tạt qua một lát thôi. Bác đoán đây sẽ là một cuộc vui lớn, cháu sẽ khai mạc buổi khiêu vũ, đúng không, Harry? Cháu sẽ mời ai vậy?”

Harry lại cảm thấy mình đỏ mặt lên, nó nói:

“Chưa có ai hết ạ!”

Lão Hagrid không hạch hỏi gì thêm.

Mỗi ngày trôi qua của tuần cuối cùng học kỳ I trở nên càng lúc càng náo nhiệt. Chuyện đồn đại về buổi Dạ vũ rùm beng khắp nơi, mặc dù Harry không tin được tới một nửa những câu chuyện đó. Thí dụ như tin đồn là cụ Dumbledore đã mua tám trăm thùng rượu mật ong ủ nóng của bà Rosemerta. Tuy nhiên, cái chuyện cụ đã đặt cọc Quái Tỷ Muội thì có vẻ là đúng. Quái Tỷ Muội chính xác là ai hay cái gì thì Harry không biết, nó chưa bao giờ tiếp cận với hệ thống vô tuyến phù thủy, nhưng nó suy ra từ sự náo nức của những người đã lớn lên nghe đài HTP (Hệ thống Truyền thông phù thủy) rằng Quái Tỷ Muội có lẽ là một ban nhạc nổi tiếng.

Một số giáo sư, như giáo sư Flitwick chẳng hạn, đành phải đầu hàng khi thấy không thể nhồi nhét gì được vô đầu lũ học trò khi mà rõ ràng, đầu óc chúng chẳng biết để ở đâu. Giáo sư đành cho phép tụi nó

bày trò chơi trong buổi học của ông vào ngày thứ tư, và dành phần lớn thì giờ của ông trong buổi học đó để nói chuyện với Harry về cái bùa Triệu Tập tuyệt hảo mà Harry đã ứng dụng khi thực hiện bài thi đầu tiên của cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật.

Một số giáo sư khác thì không được hào phóng như vậy. Thí dụ như giáo sư Binns thì không có gì có thể ảnh hưởng đến ông khiến ông ngừng cày xới các điểm ghi chú của mình về cuộc nổi loạn của Yêu tinh. Bởi vì giáo sư Binns chưa bao giờ chịu để cho cái chết của ông ngăn trở việc dạy học, nên bọn học trò cho là một sự kiện nhỏ như Dạ vũ đêm Giáng sinh chắc cũng không thể khiến ông ngừng dạy được. Và thật là đáng ngạc nhiên khi ông có thể làm cho những cuộc nổi loạn dữ dội và đẫm máu của lũ Yêu tinh nghe ra cũng chán phèo như câu chuyện đít vạc của Percy. Giáo sư McGonagall và giáo sư Moody cũng bắt tội nó học cho đến giây cuối cùng của tiết học. Và dĩ nhiên trong giờ học của giáo sư Snape thì đừng hòng trông mong chơi bởi gì hết. Giáo sư nhìn quanh đám học trò một cách khó chịu, thông báo cho tội nó biết là ông sẽ kiểm tra tội nó về thuốc giải độc trừ tà trong suốt buổi học cuối của học kỳ.

Đêm đó, trong phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, Ron nói một cách cay đắng:

“Lão ác dễ sợ. Đày ải tội mình bằng bài kiểm tra vào cái ngày cuối cùng. Làm cho người ta học té khói đến tận cuối học kỳ, thiệt là ác!”

Hermione ngược nhìn Ron qua cuốn sổ ghi chép độc dược của cô bé:

“Ừm... Dù vậy bồ cũng đâu đến nổi kiệt sức, đúng không?”

Ron đang bận dựng một tòa lâu đài bằng những quân bài trong cái túi đựng bài nổ của nó. Chơi bài nổ để tiêu thì giờ thú vị nhiều hơn so với chơi bài kiểu dân Muggle, nhờ có cái cơ hội mà mọi thứ có thể nổ tung lên bất cứ lúc nào.

Harry uể oải nói:

“Lễ Giáng sinh mà Hermione!”

Nó đang ngồi trong một cái ghế bành đặt cạnh lò sưởi, đọc lại cuốn “Bay cùng súng thần công” lần thứ mười.

Hermione ngược nhìn nó, cũng trang nghiêm không kém khi rầy Ron:

“Mình tưởng bồ sẽ làm một cái gì đó có tính xây dựng hơn chứ, ngay cả khi bồ không muốn học phép giải độc trừ tà.”

Harry ngắm Joey Jenkins của đội Súng thần công quất một trái Bludger về phía một truy thủ của đội Người Đuối Dơi lâu đài máu. Nó nói:

“Thí dụ như làm gì?”

Hermione rít lên:

“Cái trứng đó!”

Harry nói:

“Thôi đi, Hermione. Tới ngày 24 tháng tư mình mới phải thực hiện bài thi thứ hai mà.”

Nó đã cất cái trứng vàng vô trong cái rương của nó, để trong phòng ngủ trên lầu từ bữa tiệc mừng thành công của bài thi thứ nhất đến tận bây giờ. Nói cho cùng, vẫn còn những hai tháng rưỡi nữa nó mới cần biết toàn bộ cái tiếng than khóc thất thanh đó có nghĩa là gì.

Hermione nói:

“Nhưng có thể phải mất nhiều tuần lễ mới giải đáp được. Nếu mọi người đều biết bài thi sắp tới là gì trong khi bồ lại không biết thì bồ sẽ thộn ra chẳng khác gì một thằng ngốc.”

Ron đặt hai lá bài cuối cùng của nó lên nóc tòa lâu đài, và cả khối nổ tung lên, cháy xém cả chân mày của nó. Ron nói:

“Tha nó đi mà, Hermione, Harry xứng đáng được xả hơi một tí chứ.”

Lúc đó Fred và George xuất hiện:

“Trông hay đó... Ron. Bộ chân mày cháy xém đó sẽ ăn rơ với bộ lễ phục của em đó.”

Fred và George ngồi xuống chung bàn với Harry, Ron và Hermione ngay khi Ron nhận ra nó đã gây hư hại như thế nào. George hỏi:

“Ron ơi, anh mượn con Pigwidgeon được không?”

Ron nói:

“Không, nó đã đi giao thư rồi. Mà chi vậy?”

Fred chế nhạo:

“George muốn mời nó dự buổi dạ vũ ấy mà.”

George nói:

“Tụi này muốn gửi một bức thư chứ để làm gì hả cái đồ Đại đần?”

Ron hỏi:

“Ê, anh cứ viết thư cho ai hoài vậy?”

Fred phe phẩy cây đũa phép đầy dọa nạt:

“Đừng có chõ mũi vô nghe Ron, nếu không thì anh sẽ đốt cái mũi của em luôn thể. Vậy... em có nhiều bạn nhảy chưa?”

Ron nói:

“Chưa.”

Fred nói:

“Vậy thì nhanh chân lẹ tay lên đi tụi bây. Nếu không thì chẳng còn mấy đứa xịn đâu.”

Ron hỏi:

“Vậy anh định cặp bồ với ai?”

Fred đáp ngay, chẳng có chút xiu ngượng ngùng nào hết:

“Angelina!”

Ron bị dội ngược:

“Cái gì? Anh đã mời chị ấy rồi hả?”

Fred nói:

“Ý hay đó!”

Fred quay lại, gọi vọng ngang qua phòng sinh hoạt chung:

“Angelina ời!”

Angelina đang nói chuyện tầm phào với Alicia gần lò sưởi, cô nàng quay đầu lại hỏi:

“Cái gì vậy?”

“Muốn đi dự Dạ vũ với mình không?”

Angelina nhìn Fred như định giá rồi nói:

“Ừ, cũng được!”

Rồi cô nàng quay lại với Alicia để tiếp tục tán dóc, một nụ cười nhoẻn trên môi. Fred nói với Harry và Ron:

“THấy chưa. Dễ ợt.”

Fred đứng lên, ngáp, và nói:

“VẬY là tụi mình đành phải xài tới cú trường, George à, đi thôi...”

Hai đứa bỏ đi. Ron thôi sờ cái chân mày cháy xém của nó và ngó Harry ngang qua cái tàn tích còn đang ngún khói và âm ỉ cháy của cái lâu đài bằng những lá bài nổ.

“Bồ nên hoạt động gấp lên đi, bồ hiểu không... Ảnh nói đúng đó, bồ mời đại ai đi... Mình không muốn rớt cuộc hai đứa mình cặp bồ với hai con quỷ kịch xù đâu.”

Hermione vuột ra một câu lấp bắp đầy công phần:

“Xin lỗi, hai con... gì cơ?”

Ron nhún vai:

“Chà... bồ biết đó... thà là mình đi một mình còn hơn là đi với... với ... Eloise Midgen chẳng hạn.”

“Gần đây mụn của bạn ấy đã khá hơn rồi... và bạn ấy xinh thiệt chứ bộ!”

Ron nói:

“Cái mũi của cô ta lệch qua một bên!”

Hermione nổi giận, nói:

“À, tôi hiểu rồi. Vậy ra căn bản là các bạn sẽ chỉ chọn những cô gái xinh đẹp nhất, cho dù cô ta hoàn toàn cà chớn?”

Ron nói:

“Ờ... phải, nghe cũng đúng.”

Hermione quạu:

“Mình đi ngủ đây.”

Và cô bé bỏ đi về phía cầu thang dẫn về phòng ngủ của con gái mà không thêm nói một lời nào.

Các giáo sư ở trường Hogwarts không ngừng mong muốn gây ấn tượng cho các vị khách đến từ Beauxbatons và Durmstrang. Họ dường như quyết định trang trí tòa lâu đài một cách lộng lẫy nhất vào dịp lễ Giáng sinh này. Khi cuộc trang trí bắt đầu, Harry nhận ra đây là lần đầu tiên nó thấy bên trong lâu đài được trang hoàng lộng lẫy tuyệt vời đến như vậy. Những cột bằng vôi cẩm thạch đã được áp vào thang cầu thang cẩm thạch. Mười hai cây thông Giáng sinh hằng năm trong Đại sảnh đường được trang hoàng bằng mọi thứ, từ những trái cầu lông lánh đến những con cú thực bằng vàng rúc lên từng hồi; và những bộ áo giáp đã được phù phép để hát những khúc thánh ca bất cứ khi nào có người đi ngang qua. Đại khái là có thể nghe một cái mũ sắt rỗng thuộc có phân nửa lời bài hát mà cứ hát nghêu ngao “Ôi hãy đến, tất cả những kẻ trung thành...”

Nhiều phen, thầy giám thị Filch đã phải trục xuất con yêu siêu quậy Peeves ra khỏi một bộ áo giáp mà nó đã chui vào trốn trong đó, rồi ngồi đó chế ra lời ca quậy, nghe hết sức bậy bạ, để thế vô lời các bài ca.

Và Harry vẫn chưa ngờ được lời mời Cho đi dự Dạ vũ. Bây giờ cả nó lẫn Ron đều rất căng thẳng, mặc dù Harry đã chỉ ra rằng có bạn nhảy vào trông Ron sẽ ngổ hơn là không có bạn nhảy nào, còn Harry thì bị coi là người sẽ phải cùng các quán quân khác mở màn buổi dạ vũ.

Nó rầu rĩ nói:

“Mình nhắm là dù sao lúc nào cũng còn con ma Khóc nhè Myrtle.”

Ý nó muốn nói đến con ma ám nhà vệ sinh nữ ở tầng lầu hai.

Vào sáng thứ sáu, Ron nói:

“Harry à... chắc là tụi mình phải nghiên rắng mà làm thôi...”

Nó nói bằng giọng nghe như thể tụi nó đang vạch kế hoạch tấn công bảo tấp một pháo đài không thể nào chiếm được.

“Tối nay, khi tụi mình trở về phòng sinh hoạt chung tụi mình nhất định phải có bạn nhảy... chịu không?”

Harry nói:

“Ờ... được.”

Nhưng suốt ngày hôm đó, mỗi lần nó nhìn thấy Cho – lúc ra chơi, lúc ăn trưa, và một lần trên đường đến lớp Lịch sử Pháp thuật – thì ư như rằng Cho đang bị một đám bạn bè vây quanh. Chẳng lẽ cô nàng không bao giờ đi đâu một mình sao? Chẳng lẽ nó phải phục kích cô nàng khi cô nàng đi vô nhà vệ sinh? Nhưng mà không, ngay cả đi vô đó, cô nàng cũng kè kè ba bốn đứa con gái chung quanh. Nhưng nếu nó

không làm lẹ lên thì biết đâu cô nàng sẽ bị người khác mời mất.

Nó thật không làm sao tập trung được vào bài kiểm tra môn độc dược của giáo sư Snape, và hậu quả việc đầu óc lơ mơ này là nó quên thêm vô một nguyên liệu chính – chất bezoar – và điều đó có nghĩa là nó sẽ bị điểm bét số. Nhưng nó cũng chẳng bận tâm; nó chỉ bận khơi dậy lòng can đảm để làm cái mà nó định làm. Khi chuông reo, Harry tóm lấy cặp, lật đật chạy tới cái cửa lớp học nằm ở tầng hầm. Trước khi vọt lên cầu thang, nó nói với Ron và Hermione:

“Hẹn gặp lại ở bữa ăn tối nha!”

Nó chỉ cần xin phép Cho cho được nói chuyện riêng một chút, chì vậy thôi... Nó hấp tấp băng qua hành lang đông ken học sinh để tìm kiếm Cho, và (sớm hơn là nó tưởng) nó gặp ngay cô nàng đang từ trong lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám đi ra.

“Ơ... Cho nè... tôi nói vài lời với bạn được không?”

Cho nói:

“Được chứ!”

Những cô gái chung quanh Cho bắt đầu cười khúc khích khiến Harry tức giận nghĩ là cần phải có luật cấm người ta cười khúc khích mới được. Cho thì chẳng cười.

Cho đi theo Harry ra một chỗ cách xa những cái tai thính của đám bạn cùng lớp. Harry quay lại nhìn Cho mà bao tử nó thót lên như thể nó bị hụt một bậc thanh khi bước xuống cầu thang. Nó nói:

“Ơ...”

Nó không làm sao mở miệng mời được. Nó không thể. Nhưng mà nó phải làm thôi. Cho đứng đó, nhìn nó, bối rối khó hiểu.

Rồi chữ nghĩa vọt ra dính chùm nhau vì cái lưỡi của nó lúu cả lại:

“Đivũvớttôinha?”

Cho hỏi lại:

“Xin lỗi, bạn nói gì?”

“Mời... mời bạn... đi dự dạ vũ với tôi nha?”

Harry nói xong, tự hỏi mắc gì mà nó phải đỏ mặt chứ? Ủ, mắc gì?

“Ôi!”

Cho nói, và cô nàng cũng đỏ mặt:

“Ôi, Harry, mình thực tình xin lỗi nha.”

Và Cho thẳng thắn nói:

“Mình đã nhận lời đi với người khác rồi.”

Harry thốt lên:

“Ôi!”

Thiệt là kỳ cục; mới một phút trước đó nó cảm thấy trong bụng nó lúc nhúc một bầy rắn, mà sao bây giờ nghe như bụng nó trống trơn, bên trong người nó hình như không còn gì cả. Nó nói:

“Không sao, chẳng hề gì.”

Cho lại nói:

“Mình thực sự rất tiếc.”

Harry nói:

“Không sao.”

Hai đứa đứng đó nhìn nhau, và rồi Cho nói:

“Vậy thôi...”

Harry nói:

“Ừ...”

Cho nói:

“Thôi, tạm biệt.”

Gương mặt Cho vẫn còn ửng hồng, cô nàng bước đi.

Harry gọi theo trước khi kịp tự ngăn mình lại:

“Bạn sẽ đi với ai vậy?”

Cho nói:

“À... Cerdic ... Cerdic Diggory.”

Harry nói:

“VẬY HẢ?”

Bên trong nó bắt đầu đầy ứ lên trở lại. Nó cảm thấy như thể ruột gan nó đã được đổ đầy chì.

Hoàn toàn quên mất bữa ăn tối, Harry chậm chạp đi trở về tháp Gryffindor, giọng nói của Cho cứ vang vọng mãi trong tai theo mỗi bước nó đi: “Cerdic - Cerdic Diggory “. Nó mới bắt đầu khoái Cerdic – đã chuẩn bị bỏ qua cái thực tế là hắn đã từng đánh bại nó ở trận Quidditch, và hắn đẹp trai, và nổi tiếng, và là quán quân được yêu thích nhất của hầu như mọi người. Bây giờ nó bỗng nhiên nhận ra rằng Cerdic thực ra là một thằng bảnh trai vô tích sự, đầu óc không đầy một cái chén đựng trứng.

Nó thần thờ nói với Bà Béo:

“Ánh sáng thần tiên.”

Đó là mặt khẩu vừa được đổi ngày hôm trước.

“Được, chờ nghe, cưng.”

Bà Béo cất giọng ngân nga, vừa sửa lại mớ tóc bọc lưới kim tuyến, vừa lẳng mình tới trước để mở ra cái lỗ cho Harry chui vào.

Vô phòng sinh hoạt chung rồi, Harry đứng nhìn quanh và nó ngạc nhiên thấy Ron đang ngồi ở một góc xa, mặt mày xám ngoét như tro. Ginny đang đứng cạnh Ron, nói với nó bằng một giọng nhỏ nhẹ dịu dàng. Harry đến gần hai anh em Ron, hỏi:

“Có chuyện gì vậy, Ron?”

Ron ngược nhìn Harry, một nỗi sợ hãi điếng người hiện trên nét mặt. Ron ngớ ngẩn nói:

“Tại sao mình lại làm vậy? Mình không biết cái gì đã khiến mình làm như vậy!”

Harry hỏi:

“Làm cái gì?”

Ginny nói:

“Ảnh... ơ... ảnh vừa mới ngỏ lời mời chị Fleur Delacour đi dạ vũ với ảnh.”

Trông Ginny như thể cố nín cười mặc dù cô bé vẫn vỗ về Ron một cách đầy cảm thông.

Harry hỏi:

“Bồ làm cái gì?”

Ron lại hớn hển nói:

“Không biết cái gì đã khiến cho mình làm chuyện đó. Mình đã giở trò gì kia chứ? Chung quanh toàn là người ta – Mình phát điên rồi – ai cũng trở mắt nhìn! Mình chỉ vừa đi ngang qua cô ta trong tiền sảnh – cô ta đang đứng đó nói chuyện với Diggory – và làm như có ma nhập mình hay sao ấy – mình ngỏ lời với cô ta!”

Ron vui mặt vô hai bàn tay rên rỉ. Nó cứ lảm nhảm nói một hồi, mặc dù lời lẽ càng lúc càng không thể phân biệt tiếng nào ra tiếng nào được nữa.

“Cô ta nhìn mình như thể mình là một con sên biển hay cái gì đó. Thậm chí không thèm trả lời. Và rồi – mình không biết – mình đại khái như chột bưng tỉnh và cúp đuôi mà chạy.”

Harry nói:

“Cô ấy lai tiên nữ mà. Bồ nghĩ đúng đó. Bà nội của cố là tiên nữ, thế nào cô ta cũng có bùa. KHÔNG phải lỗi của bồ đâu. Mình cá là khi bồ đi ngang qua chính là lúc cô ta đang bỏ bùa Diggory và bồ bị lạc đạn – Nhưng mà đằng nào đi nữa thì cô ta cũng uống công thôi. Cerdic sẽ nhảy với Cho Chang.”

Ron ngược nhìn lên. Harry nói bằng giọng lơ mờ:

“Mình vừa mới ngỏ lời mời cô ấy, và cô ta nói với mình như vậy.”

Nụ cười trên môi Ginny bỗng nhiên tắt ngóm. Ron nói:

“Chuyện này điên thiệt. Tụi mình thành ra là những người cuối cùng không có ai làm bạn nhảy hết - Ở, còn Neville nữa. Ê, đoán thử coi Neville ngỏ lời mời ai? Hermione!”

“Cái gì?”

Harry hoàn toàn phát điên lên được với cái tin sốt dẻo chấn động này. Gương mặt Ron từ từ có thần sắc trở lại khi nó bắt đầu cười:

“Ừ, mình biết mà! Nó đã kể cho mình nghe sau buổi học Độc dược! Nó nói Hermione hồi nào giờ luôn luôn là một cô gái tốt, đã giúp nó học hành và những chuyện khác... nhưng mà Hermione nói với nó là cô nàng đã quyết định đi với người khác rồi. Hì hì! Giả bộ thôi! Cô nàng chẳng qua là không muốn đi cùng

với Neville thôi... Ý mình là Hermione đi với ai chứ?”

Ginny nói, giọng khó chịu:

“Đừng mà! Đừng cười nhạo...”

Vừa lúc đó Hermione trèo qua cái lỗ chân dung mà vào phòng. Cô bé đi đến nhập bọn và hỏi:

“Sao hai bồ không xuống ăn tối?”

Ginny nói:

“Bởi vì – Ôi, hai anh đừng cười nữa – Bởi vì cả hai anh chàng này vừa bị các cô cho de ngay khi vừa mở miệng rủ người ta đi dự Dạ vũ!”

Câu nói đó làm cho cả Ron và Harry nín cười ngay. Ron chưa chát nói:

“Cám ơn cả đồng nghe Ginny!”

Hermione nói với vẻ kiêu kỳ:

“Những cô nàng xinh đẹp đều được mời hết rồi hả Ron? Bây giờ thì Eloise Midgen bắt đầu có vẻ xinh đẹp ra rồi đó, đúng không? Chà, mình chắc là bồ sẽ tìm được ở đâu đó người nào đó nhận lời bồ.”

Nhưng Ron bắt đầu chăm chú nhìn Hermione như thể bỗng nhiên nhận ra cô bé trong một vầng ánh sáng mới mẻ.

“Hermione à... Neville nói đúng... bồ là một cô gái...”

Hermione chưa chát đáp:

“Chà, phát hiện giỏi à!”

“Ừ - bồ có thể đi với một trong hai đứa tụi này!”

Hermione ngắt lời:

“KHông, mình không thể.”

Ron sốt ruột:

“Ôi, thôi đi mà. Tụi này đang cần bạn nhảy, nếu mà tụi này không có bạn nhảy, nếu không ai nhận lời đi với tụi này hết, thì tụi này sẽ thộn mặt ra ngổ hết chỗ nói.”

Bây giờ Hermione đã đỏ bừng mặt lên:

“Mình không thể đi với mấy bồ được bởi vì mình sẽ đi với người khác.”

Ron nói:

“Không, bồ không có đi với ai hết! Bồ nói vậy chỉ để đuổi khéo Neville mà thôi.”

“Ừa, vậy hả?”

Hermione kêu lên, ánh mắt cô bé long lên một cách nguy hiểm:

“Nếu bồ mất tới ba năm mới nhận ra, thì không có nghĩa là không có ai khác nhận ra mình là thiếu nữ!”

Ron trố mắt nhìn Hermione, rồi nó nhe răng cười:

“Thôi được, được rồi, tụi này biết bồ là một thiết nữ rồi. Được chưa? Vậy bồ có đi với tụi này không?”

Hermione giận dữ nói:

“Tôi đã nói rồi mà! Tôi sẽ đi với một người khác.”

Và cô bé dùng dùng bỏ đi về phía phòng ngủ của nữ sinh.

Ron nhìn theo Hermione, nói thẳng thừng:

“Nó xạo đó!”

Ginny nhỏ nhẹ nói:

“Chị ấy không xạo đâu.”

Ron hỏi ngay:

“Vậy người đó là ai?”

Ginny nói:

“Em chẳng nói cho anh biết đâu, đó là chuyện riêng của chị ấy.”

Ron có vẻ bối rối cực kỳ:

“Được. Chuyện này càng lúc càng ngớ ngẩn. Ginny, em có thể đi với Harry, còn anh thì...”

Ginny đỏ ửng lên:

“Không, em không thể... em... em đi với anh Neville. Khi Hermione từ chối ảnh, ảnh mời em, và em nghĩ... ừ... nếu không nhận lời ảnh thì em đâu có được đi. Em chưa lên tới năm thứ tư mà.”

Trông Ginny thật là cực kỳ khổ sở. Cô bé đứng dậy, bỏ đi, đầu cúi xuống, chui qua cái lỗ chân dung:

“Em đi ăn tối đây.”

Ron lồi mắt ra ngó Harry. Nó hỏi:

“Tụi nó mắc cái chứng gì vậy?”

Nhưng Harry vừa mới nhìn thấy Parvati và Lavender chui vào cái lỗ chân dung. Đã đến lúc phải hành động quyết liệt. Harry nói với Ron:

“Chờ ở đây.”

Nó đứng dậy, đi thẳng tới Parvati và nói:

“Parvati? Bạn có đi dự Dạ vũ với tôi không?”

Parvati bật ra một tràng cười khúc khích. Harry chờ cho tiếng cười dịu xuống, hai ngón tay của nó bắt treo trong túi áo cầu nguyện.

Cuối cùng Parvati nói, vẻ thẹn thùng kinh khủng:

“Ừ, được thôi.”

Harry thở phào ra.

“Cảm ơn nha. Ờ... Lavender.. bạn có muốn đi với Ron không?”

“Bạn ấy sẽ đi với Seamus.”

Parvati trả lời thay cho Lavender và cả hai cùng cười khúc khích dữ hơn bao giờ hết.

Harry thở dài. Nó nói, nhỏ giọng lại để cho Ron khỏi nghe thấy:

“Bạn có thể nghĩ ra bất cứ người nào đó chịu đi với Ron không?”

Parvati nói:

“Chứ Hermione đâu?”

“Bạn ấy đi với một người khác.”

Parvati tỏ ra sững sốt. Cô nàng hăng hái hỏi:

“Ôôôôiii – Ai vậy?”

Harry nhún vai, nói:

“Chẳng biết. Vậy còn Ron thì tính sao?”

Parvati từ tốn nói:

“Chà... tôi nhắm chừng em gái tôi có thể ... Bồ biết Padma... ở bên nhà Ravenclaw ấy. Mình sẽ hỏi ý nó nếu như bồ thích.”

Harry mừng rỡ:

“Ừ, được như vậy thì hay lắm. Nếu được thì cho mình biết nha?”

Sau đó Harry quay trở lại với Ron, cảm thấy cuộc dạ vũ này phiền phức quá đáng, và nó chỉ còn biết hy vọng thiệt nhiều là cái mũi của Padma Patil không đến nỗi bị vẹo quá.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Dạ Vũ Giáng Sinh

Bất chấp cả đồng bài tập mà bọn học sinh năm thứ tư bị giao cho làm trong những ngày lễ, Harry không cảm thấy hứng thú làm bài chút nào khi học kỳ kết thúc. Nó dành cả tuần lễ trước ngày lễ Giáng sinh để mặc sức vui chơi thoải mái với những người khác. Tháp Gryffindor trong suốt học kỳ chưa bao giờ đông đúc như bây giờ, đã vậy còn có vẻ như hơi bị co lại, khi cư dân trong đó quá om sòm lộn xộn hơn thường. Fred và George đã trúng mánh lớn với món Hoàng Yến của tụi nó, và trong vòng hai ngày đầu của kỳ nghỉ, chỗ nào trong lâu đài cũng thấy thiên hạ nổ ra thành chim. Tuy nhiên, chẳng mấy chốc tất cả dân Gryffindor đều đã học được cách nghiên cứu thức ăn do người khác mời một cách rất ư kỹ lưỡng, để coi có bánh kem Hoàng Yến giấu ở chính giữa bánh không. George giải bày tâm sự riêng với Harry rằng nó và Fred đang thực hiện một việc nhằm phát triển cái gì đó. Harry ghi nhớ trong đầu là trong tương lai đừng bao giờ chấp nhận nhiều quá những trò giòn giã của Fred và George. Nó vẫn còn chưa quên vụ Dursley và kẹo Phù Lưỡi.

Giờ đây tuyết đã rơi dày trên mái tòa lâu đài và trên mặt đất. Những toa nhà di động của đoàn Beauxbatons màu xanh lơ nhợt nhạt trông giống như một trái bí rợ khổng lồ lạnh giá và đóng băng, nằm kề bên một ngôi nhà giống như làm bằng bánh gừng có trét kem là căn chòi của lão Hagrid. Trong lúc đó thì những ô cửa sổ ở mạn tàu của con tàu Durmstrang cũng nhòe đi vì băng và cột buồm thì trắng xóa sương giá. Bọn gia tinh ở dưới nhà bếp cố hết sức làm giỏi hơn bao giờ hết với hàng loạt món thịt hầm nóng hôi hổi béo bùi và những cái bánh có nhân thơm ngon vô cùng. Và dường như chỉ có Fleur Delacour là có thể kiếm ra được điều gì đó để phàn nàn.

Một buổi tối, khi tụi Harry rời Đại sảnh đường, đi sau lưng Fleur, tụi nó nghe cô ta cầu nhàu:

“Béo quá, tất cả dừng shứ đồ ăn Ogwarts này. Tôi sẽ chẳng còn mặt vừa áo dạ hội của tôi nữa!”

(Ron lẩn lút lút đằng sau Harry, hiển nhiên là để khỏi bị Fleur ngó thấy.)

Khi Fleur đi ra tiền sảnh, Hermione sẵn giọng:

“Ồi, một bi kịch. Chị ả nghĩ về bản thân nhiều quá, đúng không?”

Ron hỏi:

“Hermione à, bồ sẽ đi dự Dạ vũ với ai?”

Ron cứ lải nhải câu hỏi đó với Hermione, hy vọng là nhảy bổ vô câu hỏi đó vào lúc Hermione ít đề phòng nhất thì có thể moi ra được câu trả lời. Nhưng mà Hermione chỉ cau mày, nói:

“Mình không nói cho bồ biết đâu. Bồ chỉ giỏi đem mình ra làm trò cười thôi.”

Malfoy đi đằng sau lưng tụi nó, xía vô:

“Mày nói giỡn hả Weasley? Mày đừng có nói với tao là có kẻ nào đó lại đi mời cái thứ đó dự Dạ vũ chứ? Chắc không phải một tên Muggle hàm vầu hả?”

Cả Harry và Ron cùng quay ngoắt lại, lao vào Malfoy, nhưng Hermione đã nói to, vẫy tay chào người nào đó đằng sau lưng Malfoy:

“Thưa giáo sư Moody ạ!”

Mặt mày Malfoy thất sắc và nó nhảy thối lui ngay, dáo dác nhìn quanh coi giáo sư Moody ở đâu. Ông vẫn còn ngồi tốt ở bàn giáo sư, đang ăn món thịt hầm.

Hermione nói giọng gay gắt:

“Trò cũng quẩn đít chồn hương lên sao, Malfoy?”

Cả ba đứa vừa tiếp tục đi lên cầu thang cẩm thạch vừa cười khoái trá.

Ron liếc qua Hermione đi bên cạnh, bỗng nhiên nghiêm trang:

“Hermione, răng của bồ...”

Hermione hỏi:

“Răng của mình thì sao?”

“Ờ... chúng hơi khác... Mình chỉ mới để ý...”

“Dĩ nhiên là răng mình khác đi... chẳng lẽ mấy bồ cho là mình nên giữ nguyên mấy cái răng nanh mà Malfoy đã ếm mình hả?”

“Không, ý mình nói là chúng khác so với trước cả khi thằng đó ếm bồ... Chúng... ngay ngắn ... và ... kích thước bình thường.”

Bỗng nhiên Hermione mỉm cười tinh nghịch và Harry cũng nhận ra: đó là một nụ cười khác với nụ cười mà nó nhớ trước đây. Hermione nói:

“À... Khi mình đến chỗ bà Pomfrey để bà thu cho mấy cái răng của mình nhỏ lại, bà giơ một cái kiếng

trước mặt mình và bảo mình khi nào thấy cái răng trở lại hình dạng bình thường thì nói bà ngừng lại. Vậy là mình... chỉ cần để cho bà ấy làm hơi quá một chút.”

Hermione lại mỉm cười, một nụ cười rộng hơn, nói tiếp:

“Ba má mình sẽ không vui chút nào đâu. Bao lâu nay mình cứ năn nỉ ba má cho mình thu nhỏ lại mấy cái răng, nhưng mà ba má cứ muốn cho mình đeo mấy cái móc chỉnh răng. Mấy bồ biết đó, ba má mình là nha sĩ mà, họ nghĩ đơn giản là răng với pháp thuật thì... Ngó kìa! Pigwidgeon đã về!”

Con cú nhỏ xíu của Ron đang kêu riu rít như điên trên lan can phủ đầy băng tuyết, chân nó buộc một cuộn giấy da. Những người đi ngang qua nó đều chỉ chỗ và cười nhạo, thậm chí còn có một nhóm nữ sinh năm thứ ba dừng lại và nói:

“Ôi, nhìn con cú tí hon kìa! Nó dễ thương thế chưa?”

Ron vội vã trèo lên cầu thang để tóm lấy con cú, nó rít lên:

“Đồ ngốc ơi! Mày đem thư giao tận địa chỉ, chứ không được quần quanh đó đây để khoe mẽ!”

Con Pigwidgeon rúc lên một cách vui sướng, đầu nó thò ra khỏi nắm tay của Ron. Bọn nữ sinh năm thứ ba thấy vậy có vẻ kinh hãi lắm. Ron vung vẩy nắm tay đang nắm con Pigwidgeon, và nạt tụi con gái tò mò:

“Đi chỗ khác chơi!”

Con cú tí hon lao vút vào không trung và rúc lên nghe còn vui mừng phấn khởi hơn trước. Khi bọn con gái đã kéo nhau đi với vẻ bị xúc phạm ghê gớm, Ron nói với giọng thật nhỏ:

“Đây, cầm lấy, Harry!”

Nó kéo cái lá thư hồi âm của chú Sirius cột bên chân con cú ra và Harry nhét vô túi áo, cả ba đứa vội vã quay trở về tháp Gryffindor để đọc.

Mọi người trong phòng sinh hoạt chung đều quá ư bận rộn với chuyện xả hơi ngày lễ nên chẳng hơi đâu mà để ý coi người khác làm gì. Harry, Ron và Hermione ngồi bên cạnh một cửa sổ tối đen đang dần dần ngập đầy tuyết, tách ra khỏi hẳn những người khác trong phòng, và Harry đọc lá thư:

Harry yêu quý.

Chúc mừng con đã vượt qua được con Đuôi-Gai. Kẻ nào đó đã bỏ tên con vào Cốc Lửa chắc chắn là không thể nào hí hửng vào lúc này được. Chú đã định dạy con câu thần chú Nguyễn Viêm Kết mạc, bởi vì con mắt là điểm yếu nhất của rồng. (Hermione thì thầm: “Đó là điều mà Krum đã làm!) nhưng cách mà con đã làm còn tốt hơn, rất là ấn tượng.

Dù vậy cũng đừng tự mãn tự phụ, Harry à. Con chỉ mới làm được có một bài thi; kẻ nào đã bỏ tên con vô Cốc Lửa còn rất nhiều cơ hội nếu họ cố ý hại con. Hãy mở to đôi mắt cảnh giác – đặc biệt là khi kẻ mà chúng ta đã nói tới đó còn quần quanh gần con. Và con hãy tập trung vào việc giữ gìn sao cho con đừng dính vô vụ rắc rối nào hết.

Giữ liên lạc nghe con. Chú vẫn còn rất muốn được biết về những chuyện bất bình thường.

Chú Sirius.

Harry rút bức thư trở vô túi áo, lặng lẽ nói:

“Chú ấy sao mà giống hệt giáo sư Moody. Cứ đề cao cảnh giác thường xuyên. Như thể mình đi loanh quanh với mắt nhắm tít để rồi đâm đầu vô tường không bằng...”

Hermione nói:

“Nhưng mà chú Sirius đúng đó Harry! Bỏ còn phải làm thêm hai bài thi nữa. Bỏ thiệt tình là nên ngó vô cái trứng đó, bỏ biết mà, và bỏ nên bắt đầu tìm hiểu ý nghĩa của nó...”

Ron ngắt lời:

“Hermione ơi, Harry còn cả đồng thời gian mà. Ê, Harry, đi chơi đánh cờ không?”

Harry nói:

“Ừ, chơi!”

Nhận ra cái nhìn không tán thành trên gương mặt Hermione, Harry nói:

“Thôi mà Hermione, làm sao mình có thể tập trung trong khi chung quanh ồn ào như vậy? Mình sẽ không thể nào nghe được cái trứng giữa đám náo nhiệt này.”

Hermione thở dài:

“Ừ, mình cũng nghĩ vậy.”

Cô bé ngồi xuống nhìn hai đứa bạn chơi cờ. Ván cờ lên tới cực điểm căng thẳng khi Ron chiếu tướng, làm liên lụy đến hai con tốt dũng cảm và một quân Giám mục hung hăng.

Vào ngày Giáng sinh, Harry thức giấc rất đột ngột. Nó mở mắt ra, thắc mắc cái gì đã khiến nó bỗng nhiên tỉnh giấc như vậy, thì thấy cái gì đó có đôi mắt to tròn lồ lộ màu xanh lá cây đang chăm chú nhìn nó đăm đăm trong bóng tối, nhìn sát đến nỗi mũi của hắn đụng mũi của Harry.

“Dobby!”

Harry thét lên, bò trườn ra khỏi con yêu tinh lùn nhanh đến nỗi nó suýt rớt khỏi giường.

“Đừng làm vậy!”

Dobby kêu lên the thé đầy lo lắng:

“Thưa cậu, Dobby xin lỗi.”

Nó nhảy lui, mấy ngón tay dài sọc của nó bụm miệng:

“Thưa cậu, Dobby chỉ muốn cầu chúc Harry Potter một Giáng sinh hạnh phúc và mang tặng cậu một món quà! Harry Potter đã nói là Dobby có thể thỉnh thoảng đến thăm cậu mà, thưa cậu.”

Harry vẫn còn thở gấp hơn bình thường, trong khi trái tim nó đang điều hòa lại nhịp đập.

“Được rồi, Dobby. Chỉ cần... sau này đừng đâm chọc mình hay làm chuyện tương tự, thì không sao hết, đừng có chồm lên người mình như vậy...”

Harry kéo tấm màn chung quanh giường của nó ra, lấy cặp mắt kiếng để trên bàn bên cạnh, đeo vào. Tiếng thét của Harry đã đánh thức cả đám Ron, Dean, Seamus và Neville. Tất cả đều thò đầu ra khỏi kẽ hở giữa những tấm màn treo quanh cái giường tụi nó, đứa nào cũng tóc tai bù xù, mắt nhắm mắt mở.

Seamus hỏi giọng ngái ngủ:

“Có kẻ tấn công bồ hủ hả, Harry?”

Harry làu bàu:

“Không, chỉ là Dobby thôi. Ngủ lại đi.”

Nhưng Seamus đã nhìn thấy đồng quà nằm ngay dưới chân giường của nó, bèn la lớn:

“Không... Quà kìa!”

Ron, Dean và Neville cũng quyết định là bây giờ tụi nó tỉnh ngủ hẳn ra rồi, tụi nó bắt đầu mở quà ra thôi. Harry quay lại với Dobby, lúc này con yêu lùn đang phập phồng, đứng bên cạnh giường Harry, tỏ ra lo lắng như thể nó vừa làm cho Harry nổi giận. Trên chóp của cái ấm ủ trà mà Dobby đột có cái một cái nơ lòe loẹt. Dobby nói với giọng eo éo nghe hết sức căng thẳng:

“Dobby có thể tặng quà cho Harry Potter không?”

Harry nói:

“Dĩ nhiên là có thể. Ở... tôi cũng có cái này tặng bạn nè.”

Nói vậy chỉ là nói dóc thôi; Harry chưa mua cái gì cho Dobby hết, nhưng nó cũng nhanh nhẩu mở cái rương ra và kéo ra một núi vớ cột gút nhau thành chùm. Đó là những cái vớ cũ nhất của Harry, xấy nhất, màu vàng mù tạt, và có thời đã thuộc về dượng Vernon. Lý do mà chúng bị cột gút thành chùm như vậy là vì Harry thường dùng chúng để làm giẻ bọc cái Ống kính Mách lẻo của nó gần cả năm nay. Harry lấy cái ống kính Mách lẻo ra và đưa chùm vớ cũ cho Dobby:

“Xin lỗi, tôi quên gói nó lại...”

Nhưng Dobby reo lên mừng rỡ:

“Vớ là thứ trang phục mà Dobby rất khoái, khoái nhất đó, thưa cậu!”

Con yêu lùn lập tức lột ngay vớ của nó ra và tròng mấy cái vớ của dượng Vernon vào chân.

“Thưa cậu... bây giờ Dobby đã có tới bảy đôi... nhưng thưa cậu...”

Hai con mắt to cộ của Dobby mở ra thao láo, nó đã kéo lên hết chiều dài của cái vớ khiến mép vớ đã lên tới sát lai quần soọc của nó.

“Thưa cậu Harry Potter, họ bị nhầm lẫn ở tiệm rồi, thưa cậu, họ đưa cho cậu hai chiếc giống hệt nhau!”

Ron ngồi trên giường mình nhe răng cười với nó:

“Ôi, Harry, tại sao bồ lại không nhận ra chứ?”

Chung quanh Ron đầy những giấy gói quà vừa được tháo ra và bày bừa bộn:

“Dobby này, nói cho bồ biết cấinày... đây, phần của bồ... bồ cứ lấy hai cái này, và bồ cứ trộn lẫn chúng với nhau cho hợp. Còn đây là cái áo len của bồ.”

Ron thấy cho Dobby một đôi vớ màu tím mà nó vừa tháo ở giấy gói quà ra, và cả cái áo len do bà Weasley đan tay và gởi cho cậu con trai út. Dobby mừng quá sức tưởng tượng.

Nước mắt Dobby lại trào ra khoeo mắt, nó cúi mình thật thấp để tạ ơn Ron và thét lên the thé:

“Thưa cậu, cậu tử tế quá! Dobby biết là cậu thế nào cũng trở thành một pháp sư vĩ đại, bởi vì cậu là người bạn vĩ đại nhất của Harry Potter, nhưng Dobby đã không dè cậu còn có một tâm hồn vĩ đại, hào phóng, vị tha...”

Ron thấy hai tai nó hơi bị nóng đỏ lên, mặc dù nó cũng thấy sượng thiệt, nó nói:

“Chỉ là mấy chiếc vớ thôi mà, Dobby, có đáng gì! Ồi... Harry!”

Ron vừa mở tới món quà của Harry tặng nó: một cái nón của cổ động viên đội Chudley Cannon. Ron đội ngay nón lên đầu, mớ tóc đỏ bù xù của nó có vẻ bất mãn với cái nón lắm. Ron thốt lên:

“tuyệt!”

Bấy giờ Dobby mới đưa cho Harry một cái gói nhỏ, mở gói ra thì thấy... vớ.

Con yêu lùn sung sướng nói:

“Thưa cậu, Dobby tự làm ra để tặng cậu đó. Dobby đã tự mua len bằng đồng lương của mình đó, thưa cậu.”

Chiếc vớ trái màu đỏ chót và có hình chổi thần trên vớ, còn chiếc vớ phải thì màu xanh lá cây và có mẫu hình trái banh vàng Snitch.

Harry nói:

“Chúng... chúng thật là... À, cảm ơn Dobby nhiều lắm nha.”

Harry mang hai chiếc vớ đó vô chân khiến cho mắt của con yêu lùn lại ràn rụa niềm hạnh phúc.

“Thưa cậu, Dobby phải đi ngay bây giờ đây, chúng tôi đang chuẩn bị bữa tiệc Giáng sinh trong nhà bếp!”

Dobby nói xong thì vội vã đi ra khỏi phòng ngủ của tụi con trai, tay vẫy chào Ron và những đứa con trai khác khi đi ngang tụi nó.

Những món quà khác khiến Harry hài lòng hơn hai chiếc vớ của Dobby – dĩ nhiên là loại trừ món quà của nhà Dursley vốn thường chỉ có một chiếc khăn giấy và luôn luôn là món quà tồi tệ nhất. Harry chắc là họ vẫn còn nhớ tới món kẹo Phù Lưỡi hồi mùa hè.

Hermione tặng cho Harry một cuốn sách có tựa là Những Đội Quidditch của anh và Ái Nhĩ Lan. Ron thì tặng nó một bao đầy nhóc Bom-phân ; chú Sirius thì tặng một con dao nhíp có kèm theo các thứ linh tinh có thể mở bất cứ khóa nào và tháo bất cứ nút thắt nào. Và lão Hagrid thì tặng Harry một hộp kẹo bự chẳng trong đó có cả thứ kẹo mà Harry thích nhất: kẹo đủ mùi vị của hiệu Bertie Bott, sôcôla ếch nhái, kẹo thối xịn nhất của hiệu Drooble, và kẹo Ong xì xèo. Và dĩ nhiên cũng có một gói quà quen thuộc của bà Weasley trong đó có một cái áo len (màu xanh với hình con rồng trên áo, Harry đoán là anh Charlie đã kể cho bà Weasley nghe tất cả mọi chuyện về con rồng Đuôi-Gai Hungary), và một đồng bánh nhân thịt băm cây nhà lá vườn của bà Weasley.

Harry và Ron gặp Hermione ở trong phòng sinh hoạt chung và tụi nó cùng đi xuống Đại sảnh đường để ăn điểm tâm. Suốt buổi sáng đó tụi nó ở trong tháp Gryffindor, ở đó mọi người cùng thưởng thức những món quà Giáng sinh rồi lại quay trở xuống Đại sảnh đường để ăn một bữa trưa ê hề, gồm có ít nhất một trăm con gà tây và bánh pút-đing Giáng sinh, cùng hàng đồng kếpch xù những dây pháo nổ phù thủy của hiệu Cribbage.

Sau bữa ăn trưa tụi nó đi ra sân chơi, tuyết vẫn còn nguyên xi ngoại trừ một cái rãnh sâu do các học sinh của trường Durmstrang và trường Beauxbatons dẫm đạp lên để đi tới tòa lâu đài. Hermione thích ngồi xem Harry và Ron chơi cầu tuyết hơn là tham gia trò chơi đó, và đến năm giờ chiều thì Hermione nói cô bé phải về phòng ngủ để chuẩn bị cho buổi dạ vũ.

Ron nhìn Hermione ngờ vực:

“Làm gì mà cần đến những ba tiếng đồng hồ chuẩn bị lặn?”

Nó phải trả giá cho sự phân tán tâm trí vì sự tò mò đó bằng một trái cầu tuyết tổ chẳng bay thẳng vô mặt, do George ném trúng vào đầu nó. Ron vẫn không chịu bỏ cuộc, gào vọt theo Hermione:

“Bồ đi với ai hả, Hermione?”

Nhưng Hermione chỉ vẫy tay đáp lại rồi biến mất trên mây bạc thêm đá dẫn lên tòa lâu đài.

Hôm nay không có bữa tiệc trà Giáng sinh, bởi vì buổi dạ vũ sẽ gồm cả bữa tiệc đêm, cho nên vào khoảng bảy giờ, tụi nó đã thấy khó mà tập trung quăng trúng mục tiêu được nữa, những đứa khác cũng đã bỏ cuộc chơi ném cầu tuyết để kéo nhau trở vô trong tòa lâu đài. Bà Béó đang ngồi trong cái khung tranh với bà bạn Violet ở trong bức tranh dưới nhà lên thăm, cả hai đều đã ngà ngà say, vỏ lon rượu sôcôla lăn lóc ngổn ngang dưới đáy khung tranh.

Khi bọn học trò đọc mật khẩu, bà Béó khúc khích cười và nhào mình tới trước để tụi nó chui qua lỗ.

“Ánh sáng thần tiên, đúng là mật khẩu đó!”

Harry, Ron, Seamus, Dean, và Neville thay lễ phục trong phòng ngủ nam sinh, tất cả tụi nó đều có vẻ rất ý thức về bản thân, tuy rằng Ron thì không hẳn là hài lòng lắm. Nó cứ đứng nghiên cứu nó trước tấm gương dài ở góc phòng với một vẻ mặt thất kinh hồn vía. Thiệt tình là cũng không có cách nào chối bỏ sự thật là cái bộ lễ phục của Ron giống một cái áo đầm hơn bất cứ cái gì khác. Trong cố gắng tuyệt vọng làm cho bộ lễ phục có thêm tính đàn ông, Ron đã ếm bùa Đứng dẫn lên mấy nếp tua ren đăng ten viền quanh áo. Cũng không đến nỗi nào, ít nhất thì bây giờ Ron cũng thoát được mấy giải đăng ten, mặc dù do Ron làm cái công việc sửa sang lễ phục không được khéo léo lắm, nên mấy đường lai vẫn còn có vẻ sờn rách. Khi tụi con trai kéo nhau xuống cầu thang, Dean làu bàu:

“Mình vẫn không thể nào hiểu được hai đứa bồ làm sao mà mời được hai cô nàng xinh nhất trong năm.”

Ron kéo sợi chỉ còn vương trên bộ lễ phục của nó, rầu rĩ nói:

“Bằng sự quyến rũ đầy thú tính.”

Phòng sinh hoạt chung trông rất lạ, đầy nhóc những người ăn mặc đủ màu sắc thay vì một đám học sinh mặc đồng phục đen thui như mọi khi. Parvati đang đợi Harry ở ngay chân cầu thang. Trông cô bé ấy quả thật là xinh đẹp trong bộ váy áo màu hồng chói lọi với đôi bím tóc đen dài thắt giây vàng, điểm trang những vòng vàng lắc bạc mà cô nàng đeo ở cổ tay. Harry thở phào nhẹ nhõm khi thấy Parvati không cười khúc khích như điên giống hôm nọ nữa. Nó lúng túng nói:

“Bạn... ơ... trông... xinh quá.”

Parvati nói:

“Cám ơn.”

Rồi cô bé nói với Ron:

“Padma sẽ gặp bạn ở Tiền sảnh.”

Ron nhìn quanh, nói:

“Được. Thấy Hermione đâu không?”

Parvati nhún vai:

“Chúng ta đi xuống được chưa, Harry?”

Harry ước sao nó có thể ở lại phòng sinh hoạt chung thêm một chút nữa, nhưng nó đành nói:

“Được.”

Fred nháy mắt với Harry khi nó đi ngang qua anh chàng này để đến cái lỗ chân dung.

Tiền sảnh cũng đầy nhóc học sinh, tất cả đều nhẩn nha quanh quẩn chờ đến lúc tám giờ, khi cánh cửa Đại sảnh đường được mở ra. Những người có bạn nhảy là người khác ký túc xá đang đi len lỏi qua đám đông để tìm gặp nhau. Parvati kiếm được cô em gái của nó, Padma, và dẫn cô em đến gặp Ron và Harry. Padma nói:

“Chào các anh.”

Trông Padma xinh đẹp không kém cô chị chút nào trong bộ áo váy ngọc lam tươi tắn. Tuy nhiên cô bé không có vẻ nhiệt tình lắm trong vai bạn nhảy của Ron; đôi mắt đen của cô bé cứ đảo xuống từ cái cổ áo

lùi xui đến cái tay áo lam nham của bộ lễ phục Ron đang mặc rồi lại ngược lên nhìn Ron từ đầu đến chân. Ron thì không dám nhìn cô bé tới một cái, chỉ ngó chăm chú đầu đó về phía đám đông, đáp lại:

“Chào em. Thôi rồi...”

Ron hơi khuyu gối xuống để núp sau Harry, bởi vì Fleur Delacour đang đi ngang qua tụi nó, trông lộng lẫy tuyệt vời trong bộ váy áo sa tanh màu xám bạc, tháp tùng bên cạnh là đội trưởng đội Quidditch của nhà Ravenclaw là Roger Davies. Khi hai người đó đi khuất rồi, Ron mới đứng thẳng lại và lại chăm chú nhìn qua đám đông. Nó đặt ra câu hỏi một lần nữa:

“Có thấy Hermione ở đâu không?”

Một nhóm học sinh nhà Slytherin đang đi lên cầu thang từ phòng sinh hoạt chung của họ dưới tầng hầm. Malfoy dẫn đầu; nó mặc một bộ lễ phục bằng nhung đen với cổ cao, khiến cho Harry nhận thấy nó trông giống như một mục sư. Pansy Parkinson trong bộ áo váy xếp nếp màu hồng nhạt đang vịn cánh tay Malfoy. Cả Crabbe và Goyle đều mặc lễ phục màu xanh lá, trông cả hai đứa y chang hai cục đá tảng phủ rêu, và Harry vui mừng nhận thấy hai đứa nó chẳng kiếm được bạn nhảy nào hết.

Cánh cửa chính bằng gỗ sồi mở ra, và mọi người quay lại nhìn đoàn học sinh trường Durmstrang đi vào cùng giáo sư Karkaroff. Dẫn đầu đoàn khách này là Krum, cặp kè một cô gái xinh đẹp mặc áo váy xanh lơ mà Harry không quen biết. Nhìn qua phía trên đầu những học sinh Durmstrang đang tiến vào tiền sảnh, Harry có thể thấy bãi cỏ phía trước, bên phải lâu đài đã được biến thành một kiểu hang đá tràn đầy ánh sáng thần tiên – nghĩa là hàng trăm nàng tiên thực sự đang ngồi trong những bụi hoa hồng vừa mới được hóa phép hiện ra ở đó. Các nàng tiên chấp chới vỗ cánh bay phía trên những bức tượng của cái gì đó giống như ông già Noel và cỗ xe hươu của ông.

Và rồi giọng nói của giáo sư McGonagall vang lên:

“Xin mời các quán quân lên phía trên này.”

Parvati chỉnh lại chiếc vòng đeo tay của mình, nở nụ cười tươi tắn. Cô bé và Harry nói với Ron và Padma:

“Hẹn gặp lại sau nha.”

Đám đông đang rì rào tách ra để cho Harry và Parvati đi qua. Giáo sư McGonagall mặc một bộ áo váy carô chéo màu đỏ và đã cài một vòng hoa đại khái xấu xí quanh vành nón của bà. Bà bảo các quán quân và bạn nhảy hãy chờ bên ngoài cửa khi những người khác kéo vào bên trong Đại sảnh đường. Khi tất cả những học sinh đều đã ngồi đầu vô đấy, các quán quân và bạn nhảy sẽ diễu hành vào Đại sảnh đường theo nghi lễ. Fleur Delacour và Roger Davies đứng gần cửa ra vào nhất. Davies có vẻ như quá choáng váng với vận may được làm bạn nhảy của Fleur, đến nỗi anh chàng không làm sao rời mắt khỏi cô nàng quán quân được.

Cerdic và Cho thì đứng rất gần Harry. Nó ngo tránh ra chỗ khác để khỏi phải bắt chuyện với họ. Vừa lúc đó mắt nó bắt gặp cô bé đứng bên cạnh Krum. Nó há hốc mồm ra.

Cô bé đó chính là Hermione!

Nhưng mà cô bé trông chẳng giống Hermione chút nào hết. Cô bé đã làm gì đó với mái tóc của mình, khiến nó không còn xù ra mà trở nên mượt mà óng ả và dợn sóng thành những nơ vòng rủ trên trán. Cô đang mặc một bộ áo váy may bằng loại hàng gì đó có màu xanh lơ của hoa nhạn lai hồng và trông bông bênh như mây trời. Và chẳng hiểu sao cô nàng cũng tự làm cho mình có vẻ khác lạ đi. Hay có lẽ chẳng qua là nhờ thiếu đồng sách trên dưới hai chục cuốn mà cô bé thường vác trên lưng. Hermione cũng đang mỉm cười – đúng là có hơi căng thẳng – nhưng hàm răng được thu nhỏ vừa phải của cô bé quả thật là vô cùng đáng chú ý. Harry không thể hiểu được là tại sao lâu nay nó lại không để ý thấy điều đó.

Hermione nói:

“Chào Harry, chào Parvati!”

Parvati tròn mắt nhìn Hermione với một vẻ không tin được là thật thà. Mà Parvati không phải là người duy nhất kinh ngạc đầy thán phục như thế. Khi cánh cửa vào Đại sảnh đường mở ra, câu lạc bộ người ái mộ Krum từ trong thư viện rần rần đi ngang qua đều ném cho Hermione một cái nhìn đổ kỵ sâu sắc. Pansy Parkinson há hốc mồm nhìn Hermione khi cô nàng cùng Krum bước ngang qua, và ngay cả Malfoy cũng không thể kiềm ra được có gì để xúc phạm Hermione nữa. Tuy nhiên Ron đi thẳng qua mặt Hermione mà không thèm nhìn cô bé.

Khi mọi người đã yên vị trong Đại sảnh đường, giáo sư McGonagall bảo các quán quân và bạn nhảy của mình sắp thành hàng đôi và đi theo bà. Tất cả làm theo và đám đông trong Đại sảnh đường vỗ tay hoan nghênh nhiệt liệt khi họ bước vào và bắt đầu đi về phía cái bàn tròn to đặt ngay ở phía đầu của Đại sảnh. Các vị giám khảo đang ngồi ở đó. Những bức tường của Đại sảnh hầu như được bao phủ hết bằng lớp sơn giả màu bạc lóng lánh, với hàng trăm vòng hoa và bóng tròn trang trí giăng ngang trần nhà đã được phù phép thành một bầu trời đầy sao. Những dãy bàn của các nhà đã biến mất; thay vào đó là hàng trăm bàn nhỏ hơn, mỗi bàn có thể ngồi khoảng mười hai người, và bàn nào cũng được thắp lồng đèn.

Harry tập trung vô chân nó để khỏi bị đi nhanh quá trật nhịp. Parvati thì dường như rất mãn nguyện. Cô nàng tươi cười với mọi người chung quanh, lèo lái Harry một cách sinh động đến nỗi nó cảm thấy như thể nó là một con chó kiếng mà cô nàng đang đưa ra chỗ trưng bày. Nó bắt gặp ánh mắt của Ron và Padma khi nó đi gần tới cái bàn đầu tiên. Ron đang nhìn Hermione bước đi ngang qua nó với đôi mắt nheo lại. Padma tỏ vẻ hờn dỗi thấy rõ.

Khi các quán quân đến gần cái bàn đầu tiên, cụ Dumbledore tươi cười hơn hở, nhưng ông Karkaroff thì đeo cái vẻ mặt đáng chú ý y chang vẻ mặt của Ron khi ông nhìn theo cặp Krum và Hermione đi đến gần. Đêm nay ông Ludo Bagman mặc lễ phục màu tía rực rỡ có đính những ngôi sao vàng to tướng, và ông vô

tay nhiệt liệt như bất cứ học sinh nào; Và bà Maxime đã thay đổi bộ đồng phục thường ngày bằng sa tanh đen thành một tấm áo dài thướt tha bằng lụa màu hoa oải hương. Bà cũng vỗ tay chào đón các quán quân một cách lịch sự. Nhưng Harry chợt nhận thấy ông Crouch không có mặt trong số các vị giám khảo. Ngồi ở cái ghế thứ năm trên bàn giám khảo giờ đây là Percy Weasley.

Khi các quán quân và bạn nhảy đi tới bàn, Percy kéo một cái ghế trống bên cạnh anh và nhìn Harry chăm chăm. Harry hiểu được ẩn ý của Percy và ngồi xuống bên cạnh anh. Hôm nay Percy mặc một bộ lễ phục mới toanh màu xanh nước biển và biểu lộ một vẻ tự mãn mà Harry nghĩ là cũng đáng thôi.

Trước khi Harry kịp hỏi thì Percy đã mở miệng nói:

“Anh vừa được thăng chức.”

Căn cứ vào giọng của Percy thì rất có thể anh sắp tuyên bố trúng cử chức thống lĩnh tối cao của vũ trụ.

“Bây giờ anh là trợ lý riêng của ông Crouch, và anh đại diện cho ông ấy ở đây.”

Harry không trông mong được thuyết giảng về đày ải trong suốt buổi ăn tối.

Nó hỏi:

“Tại sao ông ấy không đến?”

“Anh rất áy náy phải nói rằng ông Crouch không được khỏe lắm, không được an khang. Từ trận Cúp thế giới đến nay ông không được khỏe. Cũng không đáng ngạc nhiên – ông làm việc quá sức mà. Bây giờ ông ấy chẳng còn trẻ như xưa nữa – mặc dù vẫn thông tuệ, dĩ nhiên, đầu óc của ông vẫn vĩ đại như xưa nay. Nhưng mà Cúp Thế giới quả là một thất bại đối với toàn bộ Bộ Pháp Thuật, và rồi ông Crouch lại chịu đựng thêm một cú sốc cá nhân với cách cư xử tệ hại của con gia tinh của ông ấy, tên Blinky hay kêu là gì đó. Đương nhiên là ông đã đuổi ngay con gia tinh đó, nhưng mà... Ừ, như anh nói ấy, ông phải sống và làm việc, ông cần được chăm sóc, và anh nghĩ là ông rơi vào một sự hụt hẫng nhất định trong cuộc sống ở tư gia, thiếu hẳn sự thoải mái và niềm an ủi từ khi con gia tinh ấy ra đi. Và rồi chúng ta lại tổ chức cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật, trong khi phải tiếp tục giải quyết những hệ lụy của trận Cúp Thế giới – nó khơi lên vụ bà phù thủy Skeeter ì xèo khắp nơi – Thiệt là tội nghiệp ông ấy. Ông đáng được hưởng một Giáng sinh an lành! Anh rất mừng là ông ấy biết rằng có người có thể trông cậy để thay thế vị trí của ông ấy.”

Harry muốn hỏi ghê gớm là ông Crouch đã thôi gọi Percy là “Weatherby” chưa, nhưng nó ráng nhin.

Trên mấy cái đĩa vàng lóng lánh vẫn chưa có đồ ăn, nhưng có một cái thực đơn nhỏ được đặt trước mặt mỗi người. Harry ngáp ngừng cầm cái thực đơn trước mặt nó lên và nhìn quanh – Chẳng có bồi bàn nào cả. Tuy nhiên cụ Dumbledore cẩn thận ngó xuống cái thực đơn của cụ, rồi nói rất rõ ràng với cái đĩa của cụ:

“Thịt cốt-lết!”

Thịt cốt-lết lập tức hiện ra. Hiểu cách thức rồi, những người khác ngồi bên bàn cũng kêu món ăn từ cái đĩa trước mặt họ. Harry liếc mắt nhìn lên Hermione để xem cô bé cảm thấy thế nào về nghi lễ ăn tối mới mẻ và phức tạp này. Dĩ nhiên cách này sẽ đề ra thêm lắm việc phụ cho bọn gia tinh làm. Nhưng một lần nữa, Hermione dường như chẳng nghĩ ngợi gì đến Mặt trận Giải phóng Gia tinh cả. Cô nàng đang say sưa trò chuyện với Viktor Krum và dường như không để ý là mình đang ăn món gì nữa là. Bỗng nhiên Harry chợt nhận ra là trước đây nó chưa từng thực sự nghe Krum nói năng gì, nhưng bây giờ thì chắc chắn là anh ta đang nói chuyện, và nói chuyện một cách hào hứng nữa là đằng khác.

“Vân, chún tôi cũng có một lâu đài, tôi nghĩ là không được to như thế này, cũng không được tiện nghi như thế này.”

Anh ta đang nói với Hermione.

“Chún tôi chỉ có bốn tầng và lò sưởi chỉ được đốt lên vì mục đích pháp thuật mà thôi. Nhưng chún tôi có sân rộng hơn sân ở đây... Mặc dù vào mùa đông chún tôi có ít ngày nắng lắm, nên chún tôi cũng không vui chơi nhiều trong sân. Nhưng vào mùa hè thì chún tôi bay mỗi ngày, bay qua hồ, bay qua núi...”

“Chà! Chà! Viktor!”

Ông Karkaroff lên tiếng cười mà đôi mắt vẫn lạnh lùng.

“Đừng có mà nói ra hết mọi thứ, kéo mà cô bạn duyên dáng của cậu sẽ biết chính xác nơi để tìm chúng ta đây!”

Cụ Dumbledore mỉm cười, ánh mắt lấp lánh:

“Ông Igor à, giữ rịt bí mật như thế sẽ khiến cho người ta tưởng rằng ông chẳng muốn có khách khứa đến thăm...”

Ông Karkaroff nhe hết cỡ mấy cái răng vàng khè, nói:

“Chà, cụ Dumbledore à, tất cả chúng ta đều cần bảo vệ lãnh thổ riêng tư của mình, đúng không nào? Chẳng phải chúng ta có bốn phận canh giữ một cách đồ sộ những lâu đài tri thức được giao phó cho chúng ta đó sao? Chẳng phải chúng ta có quyền tự hào là chỉ có chúng ta là biết được cái bí mật của trường mình, và có quyền bảo vệ những bí mật đó sao?”

Cụ Dumbledore nói một cách thân thiện:

“Ôi, tôi chẳng bao giờ mơ đến việc biết hết những bí mật của Hogwarts, ông Igor à. Thí dụ như trong buổi sáng nay, tôi đi vô nhà tắm nhưng lại quẹo nhầm hướng, và nhận thấy mình lạc vô một căn phòng cân xứng một cách xin xắn mà trước đây tôi chưa từng biết đến, căn phòng ấy chứa một bộ sưu tập những cái bô thiệt là vĩ đại. Khi tôi trở lại để xem xét kỹ hơn thì tôi phát hiện ra căn phòng đó đã biến mất rồi.

Nhưng tôi vẫn để mắt tìm kiếm nó. Có lẽ cách duy nhất đến được căn phòng đó là vào lúc năm giờ ba mươi sáng. Hoặc có thể chỉ đến được nơi đó khi trăng khuyết một phần tư... Hoặc khi người tìm kiếm đang cực kỳ mắc tiểu.”

Harry sặc vô trong đĩa goulash của nó. Percy cau mày, nhưng Harry có thể thề là cụ Dumbledore đã nháy mắt với nó một cái rất tinh vi.

Trong lúc đó Fleur Delacour bình phẩm cách trang trí Hogwarts với Roger Davies. Cô nàng nhìn quanh những bức tường nhấp nháy của Đại sảnh đường, nói một cách thô lỗ:

“Mấy ghừ này chẳng đáng kể. Ở lâu đài Beauxbatons, tụi này có nhữn khối tượng bằng đặt khắp nơi trong phòng ăn tối vào đêm Giáng sinh... Dĩ nhiên là chúng không bị tan ra... Trông chúng giống như nhữn pho tượng kim cương khổng lồ... lấp lánh chiếu sáng xun quanh. Còn đồ ăn thì toàn cao lương mĩ vị. Và chúng tôi kó cả một dàn đồng ca của các nữ thần rừn để đàn hát giúp vui khi chúng tôi ăn uống. Chúng tôi không đặt dừng bộ giáp sắt xấu xí ấy khắp nơi như ở đây, và niếu có một con yêu tinh nào mà dám bén mãng đến lâu đài Beauxbatons thì lập tức sẽ bị đừổi phứt ngay.”

Roger Davies say sưa lắng nghe Fleur Delacour với nét mặt dờ dẩn, và nó cứ đưa nhâm nĩa lên miệng. Harry có cảm tưởng là Davies quá bận ngắn nghĩa Fleur đến nỗi xĩa lời của cô nàng vô miệng mà nuốt, chứ không phải xĩa đồ ăn cho vô miệng mà nhai.

Davies vỗ bàn tay xuống bàn với một điệu bộ nhái theo Fleur, anh ta nói nhanh:

“Hoàn toàn chính xác! Đừổi phứt, đúng!”

Harry nhìn quanh đại sảnh đường. Lão Hagrid ngồi bên một trong những cái bàn dành cho các giáo viên; lão đã mặc lại bộ đồ nâu lông lá và đang ngóng nhìn lên phía cái bàn đầu. Harry thấy lão nhẹ vẩy tay ra hiệu, nó bèn nhìn quanh, và thấy bà Maxime đáp lễ, những viên ngọc mắt mèo trên những ngón tay của bà lóng lánh trong ánh nến.

Hermione giờ đây đang dạy Krum đọc tên cô bé cho đúng, vì anh cứ gọi miết cô bé là “Hermyown”

Hermione nói từng chữ một:

“Her-my-oh-nee.”

“Herm-own-ninny.”

Hermione nói, chột bắt gặp ánh mắt và nụ cười của Harry:

“Gần đúng rồi.”

Sau khi đồ ăn thức uống đã được thưởng thức, cụ Dumbledore đứng dậy và yêu cầu học sinh làm theo cụ. Và rồi với một cái vẫy đũa phép, cụ khiến cho tất cả những cái bàn bay lui về dọc theo các bức tường, chừa lại sàn Đại sảnh đường trống trải, và rồi cụ phù phép cho hóa ra một cái sân khấu được nâng cao lên ở sát bức tường phía bên phải của Đại sảnh. Trên sân khấu xuất hiện một bộ trống, nhiều cây đàn ghi-ta, một cây sáo, một cây đại hồ cầm, và một số kèn túi.

Ban nhạc Quái Tỷ Muội đang kéo cả đoàn đi lên sân khấu giữa tiếng vỗ tay chào đón nồng nhiệt vang dội; các Quái Tỷ Muội đều tóc tai bờm xờm và mặc toàn những tấm áo chùng đen được xé cho te tua một cách nghệ thuật. Họ cầm nhạc cụ lên, và Harry vì quá say mê ngắm các Quái Tỷ Muội nên suýt nữa quên mất tiết mục tiếp theo ngay khi đó. Nó bỗng nhận thấy các lồng đèn thấp trên các bàn từ đầu bữa tiệc đến giờ bỗng nhiên tắt ngóm, và các quán quân khác cùng bạn nhảy của họ đều đứng lên.

Parvati thì thào:

“Đi nào! Tụi mình phải mở đầu đêm dạ vũ.”

Harry dấm cả lên lễ phục của nó khi đứng lên. Ban nhạc Quái Tỷ Muội bắt đầu chơi một giai điệu chậm rì rì rầu rĩ. Harry đi tới sàn nhảy được chiếu sáng, cẩn thận tránh nhìn vào mắt bất cứ người nào (nhưng vẫn có thể thấy Seamus và Dean đang ngoắc ngoắc nó và cười hình hích) Và chỉ trong tích tắc sau đó, Parvati tóm lấy hai tay của Harry, đặt một tay của nó lên eo của cô nàng, còn tay kia thì bị tay cô nàng nắm chặt.

Kể ra cũng không đến nỗi tồi tệ như tình huống tồi tệ nhất mà nó có thể tưởng tượng ra. Chỉ cần chậm chạp xoay vòng vòng quanh một chỗ (theo điều khiển của Parvati). Nó cứ trợn mắt nhìn qua đầu những người đang đứng xem, và chẳng mấy chốc nhiều người trong đám đó cũng dắt nhau ra sàn nhảy, khiến cho các quán quân không còn là trung tâm của sự chú ý nữa. Neville và Ginny đang khiêu vũ gần Harry – nó có thể thấy Ginny thường xuyên nhăn mặt khi Neville đạp lên chân cô bé – Và cụ Dumbledore thì đang nhảy với bà Maxime. So với bà Maxime thì cụ trông như một chú lùn, cái chớp của chiếc nón đỉnh nhọn mà cụ đội cũng chỉ với tới cằm của bà Maxime mà thôi. Tuy nhiên, với thân hình đồ sộ như thế, bà Maxime vẫn đi những bước lả lướt hết sức duyên dáng. Thầy Moody Mắt-Điên thì cực kỳ lóng ngóng nhảy theo nhịp hai bốn hai bốn với giáo sư Sinistra, bà giáo này lo lắng né tránh cái chân gỗ của ông giáo.

Khi di chuyển ngang qua chỗ Harry, thầy Moody chiếu con mắt phép của thầy vô bộ lễ phục mà Harry đang mặc, gầm gừ:

“Vớ đẹp quá hén, Potter?”

Harry nhe răng cười:

“Dạ, Dobby cựu gia tin tự đan để làm quà Giáng sinh cho con đó.”

Khi ông Moody xoay bước nhảy ra chỗ khác, Parvati nói nhỏ:

“Ông gồm quá! Mình không nghĩ là con mắt đó lại được phép nhìn!”

Harry nghe điệu nhạc láy cuối của những cây kèn túi vang lên mà thở phào nhẹ nhõm. Các Quái Tỷ Muội đã ngừng chơi, tiếng vỗ tay vang dội khắp Đại sảnh đường một lần nữa, và Harry buông Parvati ra ngay:

“Tụi mình ngồi xuống nha?”

“Ờ... nhưng... bản nhạc này hay lắm!”

Parvati nói khi ban Quái Tỷ Muội lại cầm nhạc cụ lên biểu diễn tiếp một bài hát mới, nhịp điệu nhanh hơn một tý.

“Không, tôi không thích bài này.”

Harry nói dối và dắt Parvati ra khỏi sàn nhảy, đi ngang qua Fred và Angelina, hai người ấy đang nhảy từng bừng say sưa đến nỗi người chung quanh đều lùi lại vì sợ hai đứa nó quơ trúng mà bị thương. Harry dắt Parvati đi thẳng tới chỗ Ron và Padma ngồi.

Harry ngồi xuống, khui một chai bia bơ và hỏi Ron:

“Làm ăn ra sao?”

Ron không trả lời. Nó đang trừng trừng nhìn Hermione và Krum đang khiêu vũ gần đó. Padma thì ngồi khoanh tay tréo chân lại, một bàn chân đánh nhịp theo điệu nhạc. Thỉnh thoảng cô bé quăng một cái nhìn bực tức về phía Ron. Ron thì hoàn toàn chẳng để ý đến cô bé. Parvati ngồi xuống bên cạnh Harry, cũng khoanh tay tréo chân lại, nhưng chỉ trong vòng vài phút là cô nàng được một chàng trai trong đoàn trường Beauxbatons đến mời nhảy.

Parvati nói:

“Bạn không phiền lòng chứ, Harry?”

Harry lúc ấy đang theo dõi Cerdic và Cho, ngo ngác hỏi lại:

“Cái gì?”

Parvati ngắt lời:

“Ôi, không có chi!”

Và cô nàng ngoe nguẩy bỏ đi ra sàn nhảy với anh chàng Beauxbatons. Khi bản nhạc kết thúc, Parvati cũng không quay lại.

Hermione đến ngồi xuống cái ghế bỏ trống của Parvati bên cạnh Harry. Gương mặt cô bé hơi hồng lên do khiêu vũ. Harry nói:

“Chào.”

Ron không nói gì hết. Hermione phe phẩy tay để tự quạt cho mình. Cô bé nói:

“Nóng quá há? Anh Viktor vừa đi lấy thức uống.”

Ron liếc nhìn Hermione một cách khinh miệt. Nó nói:

“Anh Viktor? Ảnh chưa kêu bồ gọi là cưng Vicky sao?”

Hermione nhìn Ron ngạc nhiên. Cô bé hỏi:

“Có chuyện gì vậy Ron?”

Ron nói một cách gay gắt:

“Nếu bồ không biết thì để tôi nói cho mà biết.”

Hermione trở mắt nhìn Ron rồi nhìn sang Harry, nhưng Harry nhún vai ra vẻ không hiểu gì cả.

“Ron, cái gì...?”

Ron phun ra:

“Hắn đến từ Durmstrang! Hắn đang đối chọi với Harry! Chống lại Hogwarts! Vậy mà bồ... bồ...”

Rõ ràng là Ron đang loay hoay tìm lời đủ mạnh để miêu tả tội lỗi của Hermione:

“...bồ... bè đảng với kẻ thù. Bồ đang làm vậy đó.”

Miệng Hermione há hốc ra.

Một lát sau, Hermione nói:

“Đừng có ngu dốt vậy! Kẻ thù! Thiệt tình mà nói... ai là cái người háo hức phấn khởi khi anh ta mới đến đây? Ai là cái người muốn xin chữ ký của anh ta? Ai là cái người đã khư khư một bức tượng con của anh ta trong phòng ngủ, hở?”

Ron quyết định lờ tịt mấy cái đó đi.

“Chắc là anh ta đã rủ bồ khi hai người cùng ở trong thư viện chứ gì?”

Vệt màu hồng trên đôi má của Hermione càng ửng hồng hơn.

“Đúng vậy. Thì sao?”

“Chuyện gì đã xảy ra... bồ tính rủ anh ta gia nhập Mặt trận Giải phóng Gia tinh hả?”

“Không. Nếu bồ thiệt tình muốn biết, thì tôi nói cho mà nghe, anh ta... anh ta nói anh ta đến thư viện mỗi ngày là để tìm cách trò chuyện với tôi, nhưng anh ta không thể nào kiếm ra đủ can đảm!”

Hermione nói mấy lời đó rất nhang, và mặt mày đỏ bừng lên đến nỗi gương mặt cô bé có màu y hệt màu áo váy của Parvati.

Ron khó chịu nói:

“Chà, vậy ra... đó là anh ta nói đó hả?”

“Và bồ cho điều đó có nghĩa là gì?”

“Quá rõ đi chứ lại? Hẳn là đệ tử của lão Karkaroff, đúng không? Hẳn biết bồ đang bồ bịch với... hẳn chỉ tìm cách tiếp cận Harry – tìm cách lấy thông tin của Harry, hay tìm cách đến đủ gần để trù ẻo bạn ấy...”

Hermione tỏ vẻ như thể Ron vừa mới tát cô bé một cái. Khi cô bé mở miệng ra nói thì giọng nói cô bé run run:

“Cho bồ biết, anh ấy chưa hề hỏi tôi một điều gì về Harry, không một điều gì cả...”

Ron thay đổi lý luận như chong chóng.

“Vậy thì anh ta đang hy vọng bồ sẽ giúp anh ta tìm ra ý nghĩa trong cái trứng của anh ta. Tôi chắc là bồ với anh ta đã chụm đầu với nhau trong cái phòng thư viện bé nhỏ ầm cúng đó...”

Hermione tức giận không thể tả, nói to:

“Tôi không hề giúp anh ta về chuyện cái trứng! không bao giờ. Làm sao mà bồ có thể nói những lời như vậy chứ... Tôi muốn Harry thắng cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật này. Harry biết rõ điều đó, có không Harry?”

Ron vẫn chế nhạo:

“Vậy thì cái cách bày tỏ ý muốn đó của bồ khôi hài quá đi!”

Giọng Hermione càng nóng nảy:

“Toàn bộ cuộc thi đấu này là nhằm tạo ra sự hiểu biết và tình hữu nghị với các phù thủy và pháp sư ngoại quốc!”

Ron hét:

“KHÔNG phải! Thi đấu là để chiến thắng!”

Người chung quanh quay lại ngó tụi nó chăm chăm. Harry nói nhỏ:

“Ron, mình chẳng thấy có vấn đề gì khi Hermione giao thiệp với Krum cả.”

Nhưng lời cả Harry, Ron nói:

“Tại sao bồ không đi tìm Vicky của bồ đi, chắc là anh ta đang thả mồi ở đâu ấy?”

“Đừng gọi anh ấy là Vicky!”

Hermione đứng bật dậy và dùng dùng đi băng qua sàn nhảy, biến mất trong đám đông. Ron nhìn theo Hermione với một vẻ mặt vừa tức tối vừa hả hê.

Padma hỏi:

“Rốt cuộc anh có mời em nhảy hay không chứ.”

“Không.”

Ron đáp cộc lốc, mắt vẫn nhìn theo sau Hermione.

Padma quạu:

“Tốt.”

Cô bé đứng dậy và đi tới nhập bọn với Parvati cùng mấy anh chàng trường Beauxbatons. Đám đó kiếm ngay ra một anh chàng chưa có bạn nhảy để rủ nhập bọn, nhanh chóng đến nỗi Harry thề rằng chỉ có dùng bùa Triệu Tập mới hút được anh chàng nào đó đến nhanh như vậy.

Một giọng nói chột vang lên:

“Có thấy Herm-own-ninny ở đâu khôn?”

Krum vừa đi đến bàn của tụi nó, tay cầm hai chai bia bơ.

Ron ngược nhìn anh ta, ngang bướng nói:

“Không biết! Anh lạc mất cô ta rồi hả?”

Krum bèn lấy lại vẻ cáu kỉnh mọi khi.

“VẬY, nếu cậu thấy cô ấy, làm ơn nói với cô ấy là tôi đã láy được thức uống rồi.”

Nói xong anh ta lững thững bước đi.

Percy lẳng xăng chạy tới, xoa hai tay vào nhau, cực kỳ vênh vang:

“Em kết bạn với Viktor Krum rồi hả Ron? Xuất sắc! Đó là toàn bộ điểm then chốt của sự, em biết đó... sự hợp tác pháp thuật quốc tế!”

Harry đau khổ thấy Percy ngồi vô chỗ trống của Padma. Bàn đầu bây giờ trống trơn. Giáo sư Dumbledore thì khiêu vũ với giáo sư Sprout, ông Ludo Bagman thì nhảy với giáo sư McGonagall, bà Maxime và lão Hagrid thì đang lả lướt một điệu vanxơ vòng quanh sàn nhảy, lướt qua đám học sinh, và ông Karkaroff thì không thấy mặt mũi đâu cả.

Khi bài hát tiếp theo chấm dứt, mọi người lại nống nhiệt vỗ tay một lần nữa. Harry nhìn thấy ông Ludo Bagman hôn bàn tay giáo sư McGonagall và mở đường đi xuyên qua đám đông. Đúng lúc đó Fred và George xáp lại gần ông ta.

Percy nhìn Fred và George một cách nghi ngờ, anh nói rít lên:

“Bọn chúng tưởng chúng đang làm gì chứ, dám quấy rầy một viên chức cao cấp của Bộ Pháp Thuật! Không tôn kính gì cả...”

Tuy nhiên ông Ludo bắt tay Fred và George khá nhanh; vừa nhìn thấy Harry, ông vẫy tay và đi tới bàn của tụi nó. Percy nói ngay:

“Thưa ông Bagman, tôi mong là hai đứa em tôi không làm phiền ông.”

Ông Bagman nói:

“Cái gì? À không không! Không có phiền hà gì hết! Không, hai đứa đó chỉ nói cho tôi biết thêm về những cây đũa phép giả danh của chúng. Chúng thắc mắc không biết tôi có thể giúp chúng vài lời khuyên về việc tiếp thị không. Tôi đã hứa sẽ giúp chúng tiếp xúc với mấy tay đầu mối của tôi ở tiệm Giởn Zonko...”

Percy không tỏ ra vui mừng gì ráo về chuyện này, và Harry sẵn sàng đánh cá là Percy sẽ lật đật kể ngay

cho bà Weasley về chuyện này ngay khi anh ta vừa về đến nhà. Có thể thấy rõ là những kế hoạch của Fred và George về sau này đã có nhiều tham vọng hơn, khi tụi nó hy vọng bán phát minh của tụi nó cho công chúng.

Ông Bagman mở miệng hỏi Harry điều gì đó, nhưng Percy cố tranh sự chú ý của ông:

“Thưa ông Bagman, ông thấy cuộc Thi đấu diễn ra như thế nào ạ? Bộ của chúng tôi rất hài lòng... Cú bất ngờ của chiếc Cốc Lửa ... (anh liếc qua Harry) dĩ nhiên là một rủi ro nho nhỏ, nhưng dường như từ đó mọi việc diễn ra suôn sẻ, ông có nghĩ vậy không?”

Ông Bagman nói một cách vui vẻ:

“À, có chứ. Thiệt là vui hết chỗ nói. Lão già Barty ra sao rồi hả? Lão không đến được thì thiệt là dở!”

Percy long trọng nói:

“Ô, tôi chắc chắn là không bao lâu nữa ông Crouch sẽ khỏe lên và đến thôi. Nhưng trong lúc này đây, tôi sẵn lòng gánh vác cho ông ấy. Dĩ nhiên không chỉ mỗi việc tham dự tiệc tùng.”

Percy cười mơ hồ, nói tiếp:

“...vâng, không, tôi còn phải giải quyết đủ loại công việc phát sinh khi vắng mặt ông ấy – Ông có nghe chuyện Ali Bashir vừa bị bắt vì tội chuyển lậu hàng hóa là những tấm thảm bay từ ngoài vào trong nước không? Và rồi chúng tôi còn phải cố gắng thuyết phục những người Transylvanta ký vào một bộ luật quốc tế Cấm Thách đấu tay đôi. Tôi lại còn phải họp với lãnh đạo bộ Hợp tác Pháp thuật của họ trong một năm tới...”

Ron rù rì với Harry:

“Tụi mình đi chỗ khác chơi, tránh xa lão Percy hợm hĩnh này đi...”

Harry và Ron bèn giả vờ như đi kiếm thêm nước uống, tụi nó lỉnh khỏi bàn, đi vòng quanh sàn nhảy, và chuồn ra ngoài tiền sảnh.

Cửa trước vẫn còn mở và ánh sáng thần tiên lấp lánh trong khu vườn hồng vẫn nhấp nháy, lấp lánh, Ron và Harry đi xuống những bậc thềm của tòa lâu đài và nhận thấy tụi nó vừa lọt vào giữa những bụi cây, những lối đi quanh co được trang hoàng lộng lẫy, và những tượng đá to lớn uy nghi. Harry nghe tiếng nước phun, như thể có một hồ phun nước trong vườn. Rải rác đó đây, học trò ngồi trên những băng ghế chạm trổ. Harry và Ron bắt đầu đi dọc theo một trong những con đường nhỏ quanh co xuyên qua những bụi hoa hồng, nhưng tụi nó chỉ mới đi được một đoạn ngắn thì nghe một giọng nói quen thuộc khó ưa:

“... không thấy có gì đáng phải rời rít lên, ông Igor à.”

Giọng của ông Karkaroff nghe có vẻ lo lắng và cố ghìm nén, như thể cố tình không để cho ai nghe lọt tai:

“Anh Severus à, anh không thể giả vờ như chuyện này không hề xảy ra. Nó đã trở nên ngày càng rõ ràng hơn sau mấy tháng rỗng. Tôi đang thực sự lo lắng, tôi không thể chối bỏ rằng...”

Giọng thầy Snape cộc lốc:

“Vậy thì bỏ trốn. Cứ bỏ chạy – Tôi sẽ kiểm soát dùm cho ông. Nhưng còn tôi thì tôi vẫn ở lại Hogwarts.”

Thầy Snape và ông Karkaroff đi vòng qua một góc vườn. Thầy Snape đang cầm cây đũa phép giơ lên để vệt những bụi hồng ra, vẻ mặt của ông cáu kỉnh chưa từng thấy.

Một cô bé chạy ngang qua mặt thầy, thầy bèn quát:

“Trò Fawcett! Trừ nhà Ravenclaw mười điểm!”

Một thằng bé chạy đuổi theo sau cô bé vừa trừ tới, cũng lãnh đủ: thầy Snape quát luôn:

“và trừ mười điểm nhà Hufflepuff cho Stebbins!”

Vừa lúc đó thầy nhác thấy Harry và Ron đang đi trên lối mòn trước mặt thầy, thầy hỏi luôn:

“Còn hai trò đang làm gì đó?”

Harry thấy ông Karkaroff có vẻ hơi bối rối khi thấy hai đứa nó đứng đó. Ông đưa tay bồn chồn vuốt chòm râu dê, và ông bắt đầu xoắn râu quanh ngón tay của ông.

Ron đáp gọn:

“Chúng con đi dạo. Như vậy có phạm nội qui không ạ?”

Thầy Snape găm gù:

“Vậy thì cứ tiếp tục đi dạo!”

Thầy gạt tụi nó ra, bước qua mặt chúng, tấm áo trùm dài màu đen của thầy cuộn sóng phía sau lưng. Ông Karkaroff vội vã bước theo sau thầy Snape. Harry và Ron tiếp tục đi xuống con đường nhỏ.

Ron lẩm bẩm:

“cái gì mà khiến cho lão Karkaroff lo lắng dữ vậy?”

Harry cũng chậm rãi thắc mắc:

“Và từ bao giờ mà hai người đó trở thành bạn bè mày tao chí tớ thế nhỉ?”

Bây giờ tụi nó đã đi tới một con tuần lộc đá bụi chân vằn, nước phun bắn lên tung tóe trên tượng đá thành một vòi phun nước cao ngất. Tụi nó lại thấy có hai bóng người khổng lồ ngồi trên băng ghế đá ngắm nước phun dưới ánh trăng. Và rồi Harry nghe tiếng lão Hagrid nói, giọng của lão nghe ồ ồ khác thường:

“Giây phút mà anh nhìn thấy em, anh đã biết...”

Harry và Ron sượng trân. Không biết tại sao nhưng tụi nó cảm thấy đây không thuộc vào loại chuyện mà tụi nó nên xía vô... Harry nhìn quanh, lúi lúi trên lối đi và nhìn thấy Fleur Delacour và Roger Davies đang đứng lấp ló gần bụi hoa hồng. Nó vỗ nhẹ lên vai Ron và hất đầu về phía hai người kia, ngụ ý là tụi nó có thể lên đi chỗ khác bằng con đường phía đó mà không lo bị để ý. (Harry cho là Fleur và Davies quá bận bịu với nhau đến nỗi không để ý đến tụi nó đâu) Nhưng Ron, vừa thấy Fleur là hai mắt nó mở to khiếp đảm, đầu lắc nguẩy nguẩy, và nó kéo Harry lùi sâu vào vùng bóng râm của con tuần lộc, trốn trong đó.

Bà Maxime nói, giọng hơi rè:

“Anh biết gì hả anh, Hagrid.”

Harry dứt khoát là không muốn nghe cuộc chuyện trò này. Nó biết lão Hagrid sẽ rất ghét bị nghe lén trong tình huống như vậy, (chắc chắn nếu là nó thì nó cũng ghét luôn) Nếu có thể được thì nó sẽ nhét ngón tay vô lỗ tai và ngâm nga âm ỉ, nhưng đó không phải là chuyện muốn làm là được.

Thay vì vậy, Harry cố gắng chú tâm vô một con bọ hung đang bò dọc theo lưng của con tuần lộc đá. Nhưng con bọ hung không đủ hấp dẫn để thu hút hết tâm trí của Harry để nó khỏi nghe lọt tai những lời nói tiếp theo của lão Hagrid:

“Anh biết... biết là em cũng giống anh... tại ba hay tại má em vậy?”

“Em... không hiểu anh nói gì, anh Hagrid à...”

Lão Hagrid lặng lẽ nói:

“Anh thì tại má anh. Bà là một trong những người cuối cùng thuộc chủng ấy ở nước Anh. Dĩ nhiên anh không nhớ rõ bà lắm... Em biết không, bà bỏ đi... khi anh mới lên ba. Bà không thuộc loại người thực sự giàu tình mẫu tử... Ở... cái đó không có trong bản chất của họ, phải không? Không biết chuyện gì đã xảy ra cho bà ấy... anh chỉ biết là bà có thể đã chết...”

Bà Maxime không nói gì hết. Và Harry, bất chấp ý đồ tử tế ban đầu, đã thôi ngó con bọ hung mà ngược mắt nhìn lên chóp sừng của con tuần lộc đá mà lắng nghe... Trước đây, Harry chưa từng nghe lão Hagrid

tâm sự về thời niên thiếu của lão.

“Ba anh đã tan nát cõi lòng khi má anh bỏ đi. Ba anh thuộc loại người quê kệch nhỏ con. Hồi anh lên sáu, anh đã có thể nhắc bóng ba anh, đặt ông lên đầu tủ nếu ông làm anh giận. Anh hay làm ông cười đã đời...”

Giọng trầm lắng của lão Hagrid chột òa vỡ. Bà Maxime lắng nghe, bất động, mắt đăm đăm nhìn vòi phun nước óng ánh sắc bạc.

“Ba nuôi anh lớn... nhưng rồi ba chết, dĩ nhiên, chỉ sau khi anh bắt đầu đi học. Rồi từ đó anh lủi thủi một mình tự lo thân. Cụ Dumbledore giúp đỡ anh nhiều lắm. Rất tử tế với anh, cụ ấy...”

Lão Hagrid rút ra một cái khăn tay to bằng lụa lốm đốm và hỉ mũi rột rẹt.

“Vậy đó... dù sao... đủ về phần anh rồi đó. Còn em thì sao? Em giống bên ba hay bên má?”

Nhưng bà Maxime bỗng nhiên đứng dậy. Bà nói:

“Trời trở lạnh rồi.”

Nhưng cho dù thời tiết có trở chứng thế nào thì cũng chẳng có đâu mà lạnh đột ngột như giọng nói của bà:

“Tôi nghĩ là tôi phải đi đây.”

Lão Hagrid ngậy ra:

“Hả? Đừng, đừng đi! Anh... chưa từng... chưa từng gặp một người nào khác trước đây.”

Giọng của bà Maxime vẫn lạnh như băng:

“Cụ thể là một người gì khác?”

Giá mà Harry có thể nói với lão Hagrid tốt nhất là đừng trả lời; nhưng nó đứng đó, khuất trong bóng tối, nghiêng hai hàm răng lại, hy vọng một cách vô vọng là lão Hagrid đừng nói... nhưng chẳng được tích sự gì. Lão Hagrid nói:

“Dĩ nhiên là một người lai khổng lồ!”

Bà Maxime rít lên the thé:

“Sao anh dám nói thế hả!”

Giọng của bà Maxime bùng nổ trong làn khí đêm yên tĩnh nghe như tiếng còi báo động; Harry nghe

đăng sau nó Fleur và Davies bật té khỏi bụi hoa hồng.

“Tôi chưa bao giờ bị xúc phạm đến thế trong đời tôi! Người lai khổng lồ hả? Tôi ấy hả? Tôi... chỉ có xương hơi to mà thôi!”

Bà dùng dùng bỏ đi, từng bầy tiên nữ đủ màu sắc bay lên không trung khi bà giận dữ vệt những lùm cây đi ngang qua chúng. Lão Hagrid vẫn còn ngồi trơ trên băng ghế, đăm đăm ngó theo bà Maxime. Trời quá tối nên không thể nhìn thấy được vẻ mặt lão Hagrid ra sao. Rồi chừng một phút sau, lão đứng dậy và sai bước bỏ đi, không trở về tòa lâu đài, mà đi qua sân trường về phía căn chòi của mình.

Harry nói, rất lặng lẽ, với Ron:

“Thôi, tụi mình đi thôi...”

Nhưng Ron không nhúc nhích. Harry nhìn Ron ngạc nhiên:

“Có chuyện gì vậy?”

Ron ngoái nhìn lại Harry, vẻ mặt nó thiệt tình là nghiêm trọng:

“Bồ biết không? Về chuyện bác Hagrid là người lai khổng lồ đó?”

Harry nhún vai:

“Không. Rồi sao chứ?”

Căn cứ vào cái nhìn mà Ron vừa ném cho nó, Harry biết ngay rằng nó một lần nữa lại để lộ ra cái sự dốt nát của nó về thế giới phù thủy. Harry được gia đình Dursley nuôi dưỡng, nên chẳng có mấy điều mà giới phù thủy coi trọng lại được Harry quan tâm một cách đúng mức. Nhưng trong những năm gần đây nó càng ngày càng bớt bỡ ngỡ hơn. Tuy nhiên lúc này nó có thể nói là hầu hết các phù thủy sẽ không ai đi hỏi ngớ ngẩn ‘Rồi sao chứ’ khi phát hiện ra rằng một trong những người bạn của mình là con của một bà khổng lồ.

Ron nói nhỏ:

“Vô trong lâu đài mình sẽ giải thích, Đi!”

Fleur và Davies đã biến mất, có lẽ chui vào một lùm cây nào đó kín đáo hơn. Harry và Ron trở về Đại sảnh đường. Parvati và Padma giờ đây đang ngồi ở một cái bàn đằng xa với một đám nam sinh trường Beauxbatons, và Hermione thì lại đang nhảy với Krum.

Harry và Ron ngồi xuống bên một cái bàn đã được dọn xa khỏi sàn nhảy.

Harry hỏi Ron ngay:

“Sao? Người khổng lồ thì có làm sao?”

Ron vắt vả lựa lời:

“À, họ... họ... không tốt lắm.”

Ron dùng chữ hơi miễn cưỡng. Harry nói:

“Ai nói? Bác Hagrid đâu có gì là không tốt?”

Ron lắc đầu nói:

“Mình biết là không có gì, nhưng... Mèn ơi, hèn gì bác ấy giữ bí mật. Mình cứ tưởng bác ấy bị lạm phải bùa Phình to hồi còn nhỏ hay bị sao đó mà phát tướng quá cỡ, chứ đâu dè. Bác ấy đâu có thích nói tới chuyện đó...”

Harry nói:

“Nhưng mà nếu má của bác ấy là người khổng lồ thì có sao cơ chứ?”

Ron nói chậm rãi:

“Ờ... người nào biết bác ấy rồi thì chẳng bận tâm đâu, bởi vì họ đã biết bác ấy không nguy hiểm... Nhưng Harry à, những người khổng lồ ấy, họ ác độc lắm. Như bác Hagrid nói đó, cái đó thuộc về bản chất của họ, họ giống như những con quỷ khổng lồ vậy, thích giết chóc... Ai cũng biết chuyện đó. Nhưng dù sao thì bây giờ cũng không còn mấy người khổng lồ ở nước Anh nữa.”

“Chuyện gì đã xảy ra cho họ vậy?”

“À, phần là do họ chết dần đi, phần thì bị các Thèn Sáng giết ráo. Tuy nhiên cũng còn một số người khổng lồ ở nước ngoài... họ chủ yếu trốn trên núi...”

Harry nhìn bà Maxime ngồi một mình ở bàn giám khảo, trông rất ư sầu thảm. Nó nói:

“Mình không biết là bà Maxime nghĩ là bà đánh lừa được ai? Nếu như bác Hagrid là một người lai khổng lồ thì nhất định bà cũng vậy. Chữ xương to... chỉ có con khủng long mới có xương to hơn bà ấy mà thôi.”

Suốt phần còn lại của đêm dạ vũ, Harry à Ron ngồi ở một góc sảnh đường mà nói chuyện về người khổng lồ, chẳng đưa nào màng đến chuyện nhảy nhót nữa. Harry cố gắng không nhìn Cho và Cerdic nhiều quá, cứ nhìn thấy họ là nó lại nổi cơn muốn đá cái gì đó một cái.

Khi ban nhạc Quái Tỷ Muội ngừng chơi vào lúc nửa đêm, mọi người tặng họ một tràng vỗ tay vang dội cuối cùng rồi ùn ùn kéo ra tiền sảnh. Nhiều người bày tỏ ước muốn là đêm dạ vũ có thể được kéo dài thêm nữa, nhưng Harry thì thấy hoàn toàn hạnh phúc khi được đi về phòng ngủ. Theo như cảm nghĩ của nó thì đêm dạ vũ cũng chẳng có gì là vui lắm.

Ở ngoài gian tiền sảnh, Harry và Ron thấy Hermione đang tạm biệt Krum trước khi anh ta quay trở về tàu Durmstrang. Cô bé lạnh lùng nhìn Ron, và bước nhanh qua mặt Ron, không nói một lời, bỏ đi lên cầu thang cẩm thạch. Harry và Ron đi theo bước Hermione, nhưng lên được nửa chừng cầu thang thì Harry nghe tiếng gọi:

“Ê, Harry!”

Chính là Cerdic Diggory. Harry có thể nhìn thấy Cho đang đứng đợi Cerdic trong tiền sảnh phía dưới thềm cầu thang. Cerdic chạy lên cầu thang để gặp Harry, nhưng Harry lạnh lùng hỏi:

“Gì?”

Cerdic có vẻ như không muốn nói khi có mặt Ron. Ron nhún vai, có vẻ đồ quạu, tiếp tục leo tiếp lên cầu thang. Khi Ron đi khuất rồi, Cerdic hạ thấp giọng:

“nghe đây... Anh đã nợ em một lần khi em nói cho anh biết về rồng. Em có biết gì về cái trứng vàng đó chưa? Nó có khóc la khi em mở nó ra không?”

Harry nói:

“Có.”

“Ừ... tắm đi nha.”

“Cái gì?”

“Đi tắm... và ... ờ... đem theo cái trứng và... ờ... hâm nóng các thứ lên trong nước nóng. Nó sẽ giúp em suy nghĩ... Tin anh đi.”

Harry trợn mắt nhìn Cerdic. Cerdic nói:

“Để anh nói cho em biết, dùng phòng tắm của các huynh trưởng ấy, cửa thứ tư từ bên trái bức tường Boris Ngổ ở trên tầng lầu năm. Mật khẩu là ‘Tươi như cây thông’. Anh phải đi đây... anh muốn chúc em ngủ ngon...”

Anh nhoẻn miệng cười với Harry rồi lại hối hả chạy trở xuống cầu thang để gặp Cho.

Harry trở về tháp Gryffindor một mình. Lời khuyên đó nghe thiệt là kỳ quái vô cùng. Tại sao đi tắm lại

có thể giúp nó tìm ra được ý nghĩa của cái trứng vàng đựng tới là khóc la ấy? Cerdic đã mở cái trứng của anh ra rồi ư? Liệu Cerdic có định chơi khăm Harry để làm cho nó giống một thằng ngu không? Để cho Cho so sánh mà thích anh ta nhiều hơn?

Bà Béo và bà bạn Violet đang ngáy khò khò trong bức tranh che bít cái lỗ ra vào. Harry phải gào lên: “Ánh sáng thần tiên!” mới đánh thức được họ. Và khi bị đánh thức thì họ cực kỳ tức tối. Harry trèo qua lỗ chân dung, thấy Hermione và Ron đang cãi nhau chí chóe. Hai đứa đứng cách nhau ba thước, gào quát vào nhau, mặt đứa nào cũng tím lịm.

Hermione thét toáng:

“Ừ, nếu bạn không thích thì bạn phải biết giải pháp là gì chứ hả?”

Mái tóc của cô bé lúc này đã tuột xuống khỏi cái búi thanh lịch, và gương mặt cô bé nhăn nhúm lại vì tức giận.

Ron hét trả:

“Giải pháp gì hả?”

“Lần sau mà có vũ hội nữa thì hãy mời tôi trước khi có người khác làm chuyện đó, chứ đừng vét chợ không xong rồi vớt vát tôi!”

Hermione quay gót bước đùng đùng lên cầu thang dẫn về phòng ngủ của nữ sinh, còn Ron thì đứng há hốc miệng mà không thốt được một lời nào, y như con cá vàng bị văng ra khỏi nước. Nó quay lại nhìn thấy Harry. Trông nó như thể bị sét đánh, lắp ba lắp bắp:

“Cái... cái... đó chứng tỏ... hoàn toàn trật chĩa...”

Harry không nói gì. Nó vẫn thích về phe với Ron lắm nên ngay lúc này thì nó không muốn nói ra suy nghĩ của mình – Nhưng thật tình thì nó thấy Hermione có lý hơn Ron.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Tin Giật Gân Của Rita Skeeter

Hôm sau đêm Dạ vũ Giáng sinh, ai cũng thức dậy trễ. Phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor yên tĩnh hơn nhiều so với mấy ngày trước đó. Những cuộc trò chuyện uể oải được ngắt câu bằng những cái ngáp sái quai hàm. Tóc của Hermione đã xù trở lại; cô bé đã thú nhận với Harry là cô bé đã bôi một lượng thoải mái chất thuốc Tóc bóng mượt lên mái tóc của mình vào đêm Dạ vũ.

“Nhưng mà cách đó thì quá phiền phức, không thể làm mỗi ngày được.”

Hermione vừa nhìn nhận thực tế một cách đơn giản, vừa gãi tai con mèo Crookshanks đang gừ gừ.

Ron và Hermione dường như đã đạt được một thỏa thuận ngầm là không nói tới vụ cãi vã hôm trước nữa. Tụi nó đã cư xử thân thiện với nhau trở lại, mặc dù có phần hơi khách sáo một cách kỳ cục. Harry và Ron cũng không đợi lâu mới kể cho Hermione nghe chuyện tâm tình mà tụi nó đã nghe lóm được giữa lão Hagrid và bà Maxime. Nhưng Hermione không tỏ ra sững sốt như Ron về cái tin lão Hagrid là một người lai khổng lồ. Cô bé nhún vai:

“Ừ, mình đã nghĩ là bác ấy hẳn phải là người lai khổng lồ, mình biết bác ấy không thể là khổng lồ thuần chủng được, bởi vì khổng lồ thuần chủng thì cao tới sáu thước lận. Nhưng thành thật mà nói, đây chỉ toàn là những trò kích động về người khổng lồ. Đâu phải người khổng lồ nào cũng khủng khiếp hết đâu... Chẳng qua là một loại thành kiến như cái thành kiến người ta đã có đối với người sói mà thôi... Chỉ là sự cố chấp mù quáng, đúng không?”

Trông điệu bộ Ron như thể nó chỉ muốn đốp chát lại, nhưng có lẽ nó không muốn làm dậy lên một trận cãi vã nữa. Thừa lúc Hermione không nhìn nó, nó bèn lén lắc đầu theo cái cách “không đời nào tin được.”

Bây giờ đã tới lúc phải nghĩ đến đồng bài tập mà tụi nó đã để mốc meo trong suốt tuần lễ đầu của kỳ nghỉ. Lúc này, khi lễ Giáng sinh đã qua rồi, mọi người đâm ra cảm thấy hơi uể oải chán chường - Ừ, mọi người, ngoại trừ Harry, nó đang bắt đầu cảm thấy hơi căng thẳng (một lần nữa).

Nỗi đau khổ của nó là sau khi đã lật tờ lịch của lễ Giáng sinh rồi thì ngày hăm bốn tháng hai hóa ra cũng đã gần kề tới nơi, vậy mà nó vẫn chưa làm gì hết để giải đáp cái gợi ý ẩn bên trong cái trứng vàng. Vì vậy, nó bắt đầu lấy trứng ra và lắng nghe chăm chú, hy vọng lần này sẽ hiểu được điều gì đó. Nó lo lắng nghĩ xem cái âm thanh ghê rợn đó gợi nó nhớ đến cái gì, ngoài chuyện chỉ thấy giống tiếng nhạc ma của ba chục cái đèn cửa. Nhưng nó chưa từng nghe âm thanh nào quái dị như vậy. Nó đóng cái trứng lại, lắc cái

trứng một cách thô bạo, rồi lại mở ra lần nữa để coi âm thanh có thay đổi gì không, nhưng vẫn là âm thanh đó vang lên. Nó cũng đã thử đặt ra mấy câu hỏi với cái trứng, cố hét át tiếng rên rĩ khóc la, nhưng cũng chẳng có gì xảy ra. Nó cũng đã có lúc nổi sùng lên, quăng cái trứng ngang qua phòng – mặc dù nó cũng không thực sự trông mong hành động đó đem lại hiệu quả gì.

Harry không quên sự gợi ý mà Cerdic đã chỉ dẫn nó, nhưng cái cảm giác không mấy thân thiện đối với Cerdic đã khiến cho Harry không hứng thú nghe theo lời khuyên của Cerdic chút nào, nếu như nó có thể tìm được phương kế khác. Nếu mà Harry cảm thấy Cerdic có vẻ như thực sự muốn giúp nó một tay, thì nó sẽ dứt khoát hơn nhiều. Nó, Harry, là người đã nói với Cerdic chính xác điều gì sắp xảy ra trong cuộc thi đấu thứ nhất – còn Cerdic thì coi chuyện gợi ý cho Harry đi tắm như một cuộc trao đổi sòng phẳng. Ừ, dù sao thì nó cũng đâu thêm cái thứ trợ giúp nhằm nhĩ đó – nhất là của một người cứ nắm tay Cho mà đi lên đi xuống trong hành lang.

Thành ra khi ngày đầu tiên của học kỳ mới đến, Harry bắt đầu đi đến lớp học, chẳng những vác nặng sách vở, với giấy da, viết lông ngỗng như thường lệ, mà còn đeo nặng trĩu trong lòng nỗi lo âu kín đáo về cái trứng vàng.

Tuyết vẫn còn dày trên sân trường, và cửa sổ nhà lồng kiếng thì bị hơi nước đọng lại phủ mờ, dày đến nỗi vào giờ học Được thảo học tụi nó có nhìn ra ngoài cửa sổ cũng không thấy gì. Thời tiết như vậy thì chẳng ai trông ngóng giờ Chăm sóc Sinh vật Huyền bí cho lắm, mặc dù, theo như Ron nói, thì lũ quái tôm có lẽ sẽ làm học sinh ấm lên một cách dễ chịu bằng cách rượt đuổi chúng, hoặc bằng cách nổ đuôi mạnh đến nỗi căn chòi của lão Hagrid bén lửa cháy lên.

Nhưng khi tụi nhỏ đến căn chòi của lão Hagrid thì lại gặp trước cửa chòi một mụ phù thủy lớn tuổi, mái tóc xám cúp ngắn cùn ngắn cùn, và cái cằm thì dẩu ra một cách quá ư lộ liễu. Bà quát bọn học trò đang ỉ ạch lợi trong tuyết về phía bà.

“Mau lên, chuông đã reo năm phút rồi.”

Ron trợn mắt ngó bà ta.

“Bà là ai? Bác Hagrid đâu?”

Bà ta nhanh nhẩu đáp:

“Tôi là giáo sư Grubbly-Plank. Tôi là giáo viên đương nhiệm của trò về môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí.”

Harry lặp lại câu hỏi, giọng lớn hơn:

“Bác Hagrid đâu?”

Giáo sư Grubbly-Planhk đáp ngay:

“Ông bị bệnh.”

Một tiếng cười nhỏ và khó chịu vang đến tai Harry. Nó quay lại: Draco Malfoy và mấy đứa khác của nhà Slytherin đang kéo đến lớp học. Tất cả bọn chúng đều có vẻ hân hoan vui sướng, và không đứa nào tỏ vẻ ngạc nhiên khi trông thấy giáo sư Grubbly-Planhk. Giáo sư Grubbly-Planhk nói:

“Mời đi lối này.”

Bà sải bước đi băng qua khu chần thả, nơi những con ngựa to tướng của trường Beauxbatons đang run lập cập. Harry, Ron và Hermione đi theo bà, đầu vẫn ngoảnh lại nhìn căn chòi của lão Hagrid. Tất cả màn cửa sổ đều buông kín. Lão Hagrid có ở trong đó không, bệnh tật và thui thui một mình ư?

Harry vội vã vượt lên để bắt kịp giáo sư Grubbly-Planhk, nó hỏi:

“Bác Hagrid bị làm sao ạ?”

Giáo sư Grubbly-Planhk đáp như thể bà nghĩ Harry là đứa tọc mạch:

“Đừng bận tâm nữa.”

Harry nóng nảy nói:

“Con bận tâm lắm ạ. Có chuyện gì với bác ấy vậy?”

Giáo sư Grubbly-Planhk hành động như thể bà không hề nghe Harry nói. Bà cứ dẫn lớp học đi ngang qua khu chần thả. Bầy ngựa của trường Beauxbatons đang đứng đó, túm tụm vào nhau trong giá rét. Bà dẫn bọn học trò đi về phía bìa rừng, nơi có một con bạch kỳ mã bị cột cổ vào một gốc cây.

Nhiều đứa con gái thốt lên tiếng kêu” Ôôôôôôô!” khi nhìn thấy con bạch kỳ mã. Lavender Brown thì thào:

“Ôi, nó đẹp quá! Làm sao mà cô giáo có được một con hả? Chắc là khó bắt được chúng lắm.”

Con bạch kỳ mã trắng một cách rực rỡ, đến nỗi đám tuyết xung quanh nó hóa ra một màu xám xịt. Nó đang bồn chồn gõ những cái móng guốc vàng xuống đất và hất ngược cái sừng trên đỉnh đầu.

Giáo sư Grubbly-Planhk vung cánh tay ra, túm mạnh ngực áo Harry và quát:

“Tránh ra, mấy thằng kia! Bạch kỳ mã chỉ chịu cho con gái sờ đến mà thôi. Mấy đứa con gái đâu, bước tới trước, đến gần nó một cách cẩn thận, làm đi, dễ ợt mà...”

Giáo sư Grubbly-Planhk và các nữ sinh từ từ bước về phía con bạch kỳ mã, để bọn nam sinh đứng lại cạnh hàng rào khu chẵn thả, ngó theo. Khi giáo sư Grubbly-Planhk đi quá tầm nghe, Harry nói với Ron:

“Bồ nghĩ xem có chuyện gì không ổn với bác Hagrid? Bồ có nghĩ là một con quái tôm...”

Malfoy chen vô nói một cách êm ái:

“Ôi, lão ấy chẳng bị tấn công gì đâu, Potter à, nếu mày quá lo điều đó. KHÔNG, chẳng qua là lão nhục quá không dám chườn cái mặt bự xấu xí của lão ra thôi.”

Harry ngắt lời Malfoy:

“Mày nói gì?”

Malfoy rút một tay vô túi áo chùng của nó, rút ra một tờ giấy báo xếp tư. Nó nói:

“Đây, mày đọc đi. Tao không ưa báo tin dữ cho mày đâu, Potter ...”

Malfoy cười khùng khinh khi Harry chụp tờ báo, mở ra và đọc, trong khi Ron, Dean, Seamus và Neville cùng đọc ké qua vai nó. Bài báo có kèm theo một bức chân dung lão Hagrid trông cực kỳ gian xảo.

SAI LẦM KHỔNG LỒ CỦA DUMBLEDORE

Rita Skeeter, phóng viên đặc biệt của bốn báo, viết: Albus Dumbledore, hiệu trưởng lập dị của trường Pháp thuật và Ma thuật Hogwarts, chưa bao giờ e ngại một sự bổ nhiệm giáo ban gây tranh cãi. Thế mà vào tháng chín năm nay, ông ta đã mướn ông Alastor Moody “Mắt-Điên”, một cựu thần sáng nổi tiếng hãm tài, để dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám; một sự bổ nhiệm khiến cho nhiều người ở Bộ Pháp Thuật phải nhướn mày lên, bởi vì thói quen xấu nổi tiếng của Moody là tấn công bất kỳ ai có cử động đột ngột khi có mặt ông ta. Tuy nhiên, Moody Mắt-Điên trông còn ra vẻ có trách nhiệm và tử tế khi so sánh với cái kẻ lai-người mà Dumbledore đã mướn để dạy môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí.

Rubeus Hagrid, kẻ đã thú nhận bị đuổi khỏi trường Hogwarts từ khi mới học năm thứ ba, đã được ân hưởng chức gác cổng ở trường từ dạo đó, một công việc mà Dumbledore đã bảo lãnh cho hắn. Tuy nhiên, vào năm ngoái, Hagrid đã dùng ảnh hưởng huyền bí đối với ông hiệu trưởng để kiếm thêm một công việc nữa là chức giáo viên môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, qua mặt hết các ứng viên có phẩm chất xứng đáng hơn nhiều.

Hagrid là một kẻ trông dữ tợn và to lớn một cách đáng sợ, hắn đã dùng quyền lực mới có được để làm cho đám học sinh khiếp hãi với việc chăm sóc một loạt liên tiếp những sinh vật kinh hoàng. Được Dumbledore làm ngơ cho việc đó, Hagrid đã làm cho nhiều học sinh bị thương tích trong suốt một loạt bài học mà các học sinh nhìn nhận là “rất dễ sợ”

Một học sinh năm thứ tư, Draco Malfoy nói: “Tôi bị một con Bàng-mã tấn công, và bạn tôi, Vincent Crabbe, bị một con Nhu-trùng cắn phải. Tất cả chúng tôi đều ghét lão Hagrid, nhưng chúng tôi sợ quá, không dám nói gì cả.”

Tuy nhiên, Hagrid không có ý định ngưng chiến dịch khủng bố của hắn. Trong cuộc trò chuyện với phóng viên Nhật báo Tiên tri hồi tháng trước, hắn nhìn nhận là đang gây giống những sinh vật mà hắn phong cho tước danh là” Quái Tôm Đuôi Nổ “, một giống vật lai giữa bọ ngựa và cua lửa vô cùng nguy hiểm. Việc lai tạo ra giống sinh vật mới, dĩ nhiên, là một hoạt động thường được Bộ Quy định và Kiểm soát Sinh vật Huyền bí giám sát chặt chẽ. Tuy nhiên Hagrid tự cho mình vượt ra ngoài sự kiểm soát tầm thường đó. Trước khi hấp tấp đổi đề tài, hắn đã nói:

“Tôi chỉ đùa vui một tí thôi.”

Như thế nhiều đó vẫn chưa đủ. Nhật báo Tiên tri nay mới đưa ra thêm chứng cứ rành rành là Hagrid không phải là một phù thủy thuần chủng như lâu nay hắn vẫn giả vờ như vậy. Thực ra, hắn cũng không phải là người thuần chủng. Mẹ của hắn, chúng tôi có thể tiết lộ riêng, không ai khác hơn là mẹ khổng lồ Fridwulfa, kẻ mà hành tung đến nay vẫn còn biệt tích.

Khát máu và tàn bạo, bọn khổng lồ đã tự đi đến chỗ tuyệt diệt bằng những cuộc chiến tranh giữa bọn chúng với nhau hồi thế kỷ trước. Một nhóm còn lại hiện nay vẫn còn trong đội ngũ của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, và chịu trách nhiệm về những vụ tàn sát tập thể dân Muggle dưới triều đại kinh hoàng của hắn.

Trong khi nhiều tên khổng lồ phục vụ dưới trướng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã bị các Thần sáng chống phe Hắc ám tiêu diệt, thì mẹ Fridwulfa lại không bị diệt. Có thể mẹ đã trốn thoát, đến tá túc ở một cộng đồng khổng lồ vẫn đang sinh sống trong một rặng núi ở nước ngoài. Tuy nhiên, nếu có rút ra được bài học nào từ những trò điên rồ của Hagrid trong các buổi học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, thì đó chính là: con trai của mẹ Fridwulfa rõ ràng đã thừa kế bản chất hung tàn của mẹ.

Một trò lắt léo kỳ quái là Hagrid lại nổi tiếng là đã phát triển một tình bạn thân thiết với cậu bé đã khiến cho quyền lực của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy sụp đổ, và cũng do đó mà khiến cho mẹ ruột của Hagrid cùng những người ủng hộ khác của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy phải tìm nơi trốn tránh. Có lẽ Harry Potter không biết gì về sự thật không hay này về người bạn khổng lồ của cậu ta. Nhưng Albus Dumbledore thì chắc chắn có bốn phận bảo đảm rằng Harry Potter và các học sinh cùng trang lứa phải được biết về những mối nguy hiểm trong việc giao tiếp với một người lai khổng lồ.

Harry đọc xong bài báo, ngược nhìn Ron, thấy miệng mồm Ron há hốc ra. Nó thì thào:

“Làm sao mà bà biết được?”

Nhưng đó không phải là điều Harry bận tâm. Harry quay lại quát vào mặt Malfoy:

“Mày nói ‘tất cả chúng tôi đều ghét lão Hagrid ‘là có ý gì? Cái trò rác rưởi nhắm vào bác ấy là cái trò gì hả?”

Harry chỉ vào Crabbe, nói tiếp:

“Bị Nhu-trùng cắn là sao hả, bon Nhu-trùng còn không có răng nữa là!”

Crabbe cười hình hích, hiển nhiên là rất ư đắc ý tự mãn. Ánh mắt Malfoy lóe sáng:

“À, tao nghĩ là chuyện này sẽ kết thúc trò dạy dỗ của lão đàn độn ấy. Người lai khổng lồ... vậy mà hồi đó tao cứ tưởng lão chỉ nuốt nhằm một chai rượu Mo-xu hồi còn nhỏ... Chẳng có cha mẹ nào khoái chuyện này đâu... Họ sẽ lo sợ lão ăn sống mất con cái họ, ha ha ha...”

“Mày...”

“Máy trò ở đằng kia có chú ý không đó?”

Giọng của giáo sư Grubbly-Plank vang vọng tới chỗ bọn nam sinh đang đứng. Đám nữ sinh lúc này đang xúm xít quanh con bạch kỳ mã, vuốt ve vỗ về nó. Harry tức giận vì bài báo đến nỗi tờ Nhật báo Tiên tri trên tay nó run lẩy bẩy khi nó trừng mắt nhìn về phía con bạch kỳ mã mà không thấy gì hết. Giáo sư Grubbly-Plank đang liệt kê những đặc tính pháp thuật của con bạch kỳ mã bằng một giọng sang sảng để cho cả đám nam sinh cũng có thể nghe rõ.

Khi bài học kết thúc, bọn học sinh đi về tòa lâu đài để ăn trưa. Parvati Patil nói:

“Mình hy vọng bà giáo đó sẽ còn tiếp tục dạy. Bà dạy nhiều cái hay hơn những gì mình tưởng tượng về môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí ... có những sinh vật thực sự đáng hoàng như bạch kỳ mã, chứ không chỉ toàn lũ quái vật...”

Harry tức tối nói khi tụi nó bước lên bậc thềm đá:

“Còn bác Hagrid thì sao?”

Parvati lên giọng cứng cỏi:

“Ông thì sao? Thì ông cứ làm người giữ khóa chứ sao?”

Kể từ đêm dạ vũ, Parvati đã trở nên lạnh nhạt với Harry. Harry cho là có lẽ nó nên tỏ ra quan tâm đến cô nàng nhiều hơn một chút, nhưng mà lúc đó cô nàng cũng vui vẻ ra trò chứ bộ! Parvati hẳn là đã kể cho mọi người nào chịu nghe rằng cô đã thu xếp để gặp anh chàng học sinh trường Beauxbatons ở Hogsmeade vào chuyến đi chơi cuối tuần tới.

Khi tụi nó đi vào Đại sảnh đường, Hermione nói:

“Bài học hôm nay hay thiệt. Mình thiệt tình không biết tới một nửa những điều mà giáo sư Grubbly-Plankh giảng về bạch kỳ...”

Harry chìa tờ Nhật báo Tiên tri ra trước mũi Hermione, gắt:

“Đọc cái này đi!”

Miệng Hermione cũng há hốc ra khi cô bé đọc bài báo. Phản ứng của Hermione giống y hệt phản ứng của Ron.

“Làm sao mà cái bà Skeeter khủng khiếp ấy biết được chứ? Lẽ nào bác Hagrid kể cho bà nghe sao? “

Harry dẫn đầu cả bọn đi về phía dãy bàn của nhà Gryffindor, quăng mình ngồi xuống một cái ghế, giận càn hông:

“KHông đời nào. Bác ấy còn không hề kể cho tụi mình nghe nữa là! Mình đoán là mụ ấy nổi điên lên vì bác ấy không chịu nói với mụ những điều ghê gớm về mình, nên mụ đã rình rập do thám quanh đây để trả thù bác ấy.”

Hermione lặng lẽ nói:

“Có lẽ bà đã rình nghe bác Hagrid tâm tình với bà Maxime vào cái đêm dạ vũ.”

Ron nói:

“Nếu thế thì tụi mình phải nhìn thấy bà trong vườn chứ! Chẳng nào đi nữa thì bà cũng đâu được cho vô trường, bác Hagrid nói cụ Dumbledore đã cấm cửa bà cơ mà...”

Harry lấy món gà hầm vô đĩa của nó và làm món thịt văng tùm lum ra chung quanh vì cơn giận dữ:

“Có thể bà có tấm Áo khoác Tàng hình cũng nên. Núp trong mấy lùm cây rình rập nghe lén người ta là những thứ chuyện mà bà ưa lắm, đúng không?”

Hermione nói:

“Ý bồ nói là giống như bồ và Ron làm đó hả?”

Ron hết sức phẫn nộ:

“Tụi này không hề cố ý nghe lén bác ấy! Lúc đó tụi này không có chọn lựa nào khác! Bác Hagrid ngốc nghếch ấy cứ nói oang oang về bà má khổng lồ của mình ở nơi mà ai cũng có thể nghe hết!”

Harry nói:

“Tụi mình phải đến thăm bác ấy mới được. Chiều nay, sau buổi học môn Tiên tri. Nói với bác ấy là tụi mình muốn bác ấy dạy lại... bồ cũng muốn bác ấy dạy lại, phải không?”

Harry hỏi thẳng Hermione. Trước cái nhìn giận dữ của Harry, Hermione bối rối nói:

“Mình... Ủ, mình không muốn giả bộ là việc đổi giáo viên dạy môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí là không có chỗ hay... nhưng mà dĩ nhiên mình có muốn bác Hagrid dạy lại, có chứ!”

Vậy là chiều hôm đó cả ba đứa cùng rời tòa lâu đài một lần nữa và đi qua sân trường đầy băng tuyết để đến căn chòi của lão Hagrid. Tụi nó gõ cửa, con Fang nhào ra sủa om lên. Harry động nắm tay vô cánh cửa, la lớn:

“Bác Hagrid ơi, tụi cháu đây mà! Mở cửa đi!”

Lão Hagrid không trả lời. Tụi nó nghe tiếng con Fang cào cào cánh cửa, rền rĩ, nhưng không mở ra được. Tụi nó động cánh cửa thêm chừng mười phút nữa, Ron thậm chí còn đi vòng tới đấm lên một trong những cánh cửa sổ, mà cũng không có tiếng trả lời.

Cuối cùng tụi nó đành bỏ cuộc và đi trở lại tòa lâu đài. Hermione nói:

“Bác ấy tránh mặt tụi mình để làm gì chứ? Chắc chắn là bác ấy biết rằng tụi mình không thêm bận tâm đến chuyện bác ấy là người lai khổng lồ kia mà.”

Nhưng có vẻ như lão Hagrid thì có bận tâm. Suốt cả tuần lễ, tụi nó chẳng thấy tăm tích của lão ở đâu. Vào giờ ăn, lão không hề xuất hiện ở bàn ăn giáo viên trong Đại sảnh đường. Tụi nó cũng không thấy lão đi tuần trong sân trường, và giáo sư Grubbly-Plank tiếp tục dạy lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí. Malfoy đang hau háu thêm mọi cơ hội khả dĩ để chơi đau bọn Harry, Ron và Hermione. Hề chỗ nào có mặt giáo viên (để đảm bảo an toàn trước đòn trả đũa của Harry) là nó cứ lải nhải bên tai Harry:

“Nhớ thẳng bạn lai khổng lồ của mày hả? Nhớ thẳng người-voi lảm hả?”

Giữa tháng giêng có một chuyến đi chơi làng Hogsmeade. Hermione rất ngạc nhiên là Harry hăm hở chuẩn bị đi. Cô bé nói:

“Mình cứ tưởng bồ cần tranh thủ lúc phòng sinh hoạt chung yên tĩnh để bắt tay vào giải đáp câu đố trong cái trứng chứ?”

Harry nói dối:

“À, mình... mình cho là bây giờ mình đã có một khái niệm khá rõ ràng về cái trứng đó rồi.”

Câu đó gây ấn tượng mạnh đối với Hermione, cô bé nói:

“Thiệt hả? Bồ giỏi quá!”

Trong lòng Harry cồn lên một mặc cảm tội lỗi, nhưng nó lờ tịt đi. Nó vẫn còn năm tuần lễ để giải quyết cái trứng đầu mối đó, nói cho cùng thì cũng còn lâu... Trong khi đó, nếu đi vô làng Hogwarts thì nó có thể gặp được lão Hagrid, biết đâu nó có thể thuyết phục lão trở lại.

Harry, Ron và Hermione bèn cùng nhau rời tòa lâu đài vào thứ bảy, băng qua sân trường ẩm lạnh, đi về phía cổng trường. Khi đi ngang qua tàu Durmstrang đậu ven hồ, tụi nó thấy Viktor Krum xuất hiện ở boong tàu, hầu như chẳng mặc cái gì hết ngoài đồ bơi. Thiệt tình thì trông anh ta hơi xương xẩu, nhưng rõ ràng là ngẫu hơn, bởi vì anh ta trèo lên thành tàu, vươn cánh tay ra, rồi phóng thẳng xuống mặt hồ.

Harry trợn mắt nhìn theo cái đầu của Krum nhấp nhô ẩn hiện tiến ra giữa mặt hồ. Nó nói:

“Anh ta điên hả? Lạnh cóng chứ chơi sao? Đang tháng giêng mà!”

Hermione nói:

“Ở quê anh ta trời lạnh hơn nhiều lắm. Chắc là ở đây anh ta thấy ấm áp hơn nhiều.”

Ron không có vẻ băn khoăn gì cả - có chẳng là nó hy vọng:

“Ừ, dưới hồ có con mực khổng lồ nữa đó!”

Hermione nhận ra ngụ ý của Ron trong giọng nói của nó, cô bé cau mày lại. Hermione nói:

“Mấy bồ biết không, anh ấy thiệt là dễ mền. Ảnh không giống chút nào với những gì mấy bồ nghĩ về những người đến từ trường Durmstrang đâu. Ảnh nói với mình là ảnh đã thấy thích ở đây hơn lắm lắm.”

Ron không nói gì. Từ buổi dạ vũ đến nay nó chẳng thềm nhắc tới Viktor Krum một tiếng, nhưng Harry đã tìm thấy dưới giường của nó vào sáng hôm sau đêm dạ vũ một cánh tay tí hon, trông có vẻ như thể đã bị vật đứt lìa từ một bức tượng nhân vật mặc áo đội bóng Quidditch Hungary.

Trên suốt con đường đi xuống đường Cao lầy lội tuyết tan, Harry cẩn thận tìm kiếm một dấu hiệu của lão Hagrid. Nó đề nghị cả bọn chỉ đến quán rượu Ba Cây Chối Thần một khi nó đã xác định là lão Hagrid không có trong bất cứ một cửa hàng nào hết.

Quán rượu đông đúc như mọi khi, nhưng chỉ cần một cái đảo mắt nhìn chung quanh, Harry thấy ngay là lão Hagrid không có ở đó. Lòng chùng xuống, nó đi cùng Ron và Hermione vào quán, mua ba chai bia bơ của bà Rosemerta, và rầu rĩ nghĩ là đáng lẽ nó cứ ở lại lâu đài Hogwarts mà lắng nghe cái trứng khóc la cho rồi!

Thình lình Hermione thì thầm:

“Chẳng lẽ ông không hề tới văn phòng sao? Nhìn kìa!”

Hermione chỉ vô tâm kính dâng sau quầy rượu, và Harry nhìn thấy hình phản chiếu của ông Ludo Bagman đang ngồi trong một góc tối với một đám yêu tinh. Ông Bagman đang nói chuyện với lũ yêu tinh bằng một giọng rất nhanh và nhỏ. Tất cả lũ yêu tinh đều ngồi khoanh tay, mặt mày có vẻ hơi hăm hè.

Harry nghĩ, kỳ thiệt, ông Bagman mà lại đang ở đây, trong quán rượu Ba Cây Chối Thần, vào một ngày cuối tuần, khi mà không có sự kiện Tam pháp thuật nào diễn ra, và cũng không có chuyện gì cần đến giám khảo. Harry ngăn ông Bagman trong gương. Ông ta tỏ vẻ căng thẳng, rất căng thẳng, y như cái đêm đó ở trong rừng, trước khi Dấu hiệu Hắc ám hiện ra. Nhưng mà vừa lúc đó ông Bagman quay đầu lại và nhìn thấy Harry, ông đứng dậy.

Harry nghe ông Bagman nói với lũ yêu tinh bằng giọng sỗ sàng:

“Chờ một lát! Chờ đây một lát!”

Ông Bagman vội vã đi xuyên qua quán rượu về phía Harry, trên mặt ông lại nở nụ cười trẻ trung. Ông nói:

“Harry! Cậu khỏe không? Đang mong gặp lại cậu! Mọi việc tốt đẹp hả?”

Harry nói:

“Dạ, tốt, cảm ơn ông.”

Ông Bagman hăm hở nói:

“Không biết tôi có thể nói riêng vài lời với cậu không, cậu Harry? Hai cháu có thể nhường cho chúng tôi vài phút, được chứ?”

“Ờ... dạ, được.”

Ron và Hermione dắt nhau đi kiếm bàn mà ngồi. Ông Bagman dắt Harry đi dọc theo quầy rượu đến góc xa bà Rosemerta nhất. Ông nói:

“Chà, tôi vừa mới nghĩ tôi phải chúc mừng cậu một lần nữa Harry à, về cuộc trình diễn ngoạn mục của cậu khi đấu với con Đuôi Rừng. Thiệt là siêu giỏi!”

Harry nói:

“Cảm ơn ông.”

Nó biết đây không phải là những điều ông Bagman muốn nói với nó, bởi vì ông hoàn toàn có thể chúc

mình nó trước mặt Ron và Hermione kia mà. Tuy nhiên ông Bagman không vội vàng để lộ mọi chuyện ngay. Harry nhận thấy ông liếc vô gương ở cái quầy, ngó chừng lũ yêu tinh, tất cả lũ đó đều đang quan sát ông Bagman và Harry trong im lặng qua đôi mắt xéch và đen tối của chúng.

Ông Bagman nhận thấy Harry cũng đang nhìn lũ yêu tinh, ông nhỏ giọng nói với Harry:

“Đúng là một cơn ác mộng! Tiếng Anh của chúng không khá lắm... cứ như là tái diễn câu chuyện với đám người Hungary ở trận Cúp Thế giới vậy... nhưng dù sao thì ít nhất họ còn biết dùng ngôn ngữ dấu hiệu mà một con người khác có thể nhận biết được. Còn lũ này thì cứ lảm nhảm Yêu ngữ cầu kỳ... mà tôi thì chỉ biết vồn vện có một Yêu ngữ mà thôi. Bladvak. Nó có nghĩa là cái cuộc chim. Tôi không thích dùng nó trong trường hợp chúng nghĩ là tôi đang dọa dẫm chúng.”

Ông chợt bật cười khan. Harry để ý thấy lũ yêu tinh vẫn theo dõi ông Bagman rất sát. Nó hỏi:

“Họ muốn gì vậy?”

Ông Bagman bỗng nhiên lo lắng:

“Ờ... Chà! Họ... ơ... đang tìm kiếm ông Barty Crouch.”

Harry hỏi:

“Tại sao họ lại tìm kiếm ông Crouch ở đây? Ông ấy đang làm việc ở Bộ Pháp Thuật ở Luân Đôn mà.”

Ông Bagman nói:

“Ờ... thiệt tình thì tôi cũng không biết ông ta đang ở đâu. Ông ta đại khái là... không đến sở làm nữa. Vắng mặt ở văn phòng khoảng hai tuần lễ nay rồi. Cậu Percy trẻ, trợ lý của ông, nói là ông bệnh. Rõ ràng là ông chỉ gửi các mệnh lệnh đến văn phòng bằng cú. Nhưng mà cậu đừng tiết lộ cho ai biết chuyện này nhé, Harry. Bởi cái cô Rita Skeeter vẫn đang lùng sục bất cứ nơi nào mà cô ả chỗ mũi vô được. Và tôi cá là cô ả sẽ thêu dệt cơn bệnh của ông Crouch thành một thứ điềm gở gì đó. KHÔNG chừng lại nói ông ta cũng mất tích như mẹ Bertha Jorkins.”

Harry hỏi:

“Ông có tin tức gì về bà Bertha Jorkins không?”

Ông Bagman lại tỏ vẻ căng thẳng:

“Không. Dĩ nhiên là tôi đang cho người tìm kiếm... (Harry nghĩ “Tới lúc rồi”), và mọi chuyện thiệt là lúng. Mẹ ấy chắc chắn là đã đến Anbani, bởi vì mẹ có gặp người em bà con thứ hai của mẹ ở đó. Và rồi mẹ rời nhà của người bà con đó để đi về phương nam để thăm một người dì... và rồi dường như mẹ biến

mất không để lại một dấu vết gì trên đường đi. Cho tôi nỗ bùm đi nếu tôi mà có thể biết mụ ta đi đâu... Mụ ấy đâu thuộc loại làm những chuyện... thí dụ như bí mật cuốn gói theo trai... nhưng mà..., chúng ta đang nói về lũ yêu tinh và mụ Bertha Jorkins để làm gì vậy cả? Tôi thiệt tình muốn hỏi cậu...”

Ông Bagman hạ thấp giọng:

“Cậu làm ăn ra sao với cái trứng rồng rồi?”

Harry nói không thành thực lắm:

“Ờ... không đến nỗi nào ạ.”

Ông Bagman có vẻ biết Harry không nói thật. Ông nói (vẫn nhỏ giọng):

“Nghe đây, Harry, tôi cảm thấy chuyện này rất lạ... cậu bị quăng vô cuộc thi đấu này, chứ cậu đâu có xung phong... và nếu... (giọng của ông bây giờ nhỏ đến không còn nghe được, Harry phải chồm tới trước để lắng nghe) ... nếu tôi có thể giúp đỡ... một gợi ý theo hướng đúng... Tôi bắt đầu thích cậu... các cách mà cậu đã vượt qua được con rồng ấy! ... cậu chỉ cần nói một tiếng thôi nhé.”

Harry tròn mắt ngó gương mặt hồng hào tròn quay và đôi mắt to xanh biếc trẻ thơ của ông Bagman. Nó nói, cố gắng giữ cho giọng nói của nó bình thường để không có vẻ như đang cáo buộc ông Bộ trưởng Bộ Thể thao và Giải trí pháp thuật về tội vi phạm luật thi.

“Nhưng người ta bắt tội cháu phải giải đáp manh mối một mình, đúng không ạ?”

“Ừ... phải, phải...”

Ông Bagman sốt ruột,

“Nhưng mà Harry à..., chúng ta đều muốn cho trường Hogwarts chiến thắng, phải không?”

Harry hỏi:

“Vậy ông đã đề nghị giúp Cerdic chưa ạ?”

Một cái cau mày rất nhẹ khiến cho gương mặt phẳng lì của ông Bagman hơi nhăn. Ông nói:

“Không. Tôi... à, như tôi đã nói đó, tôi đâm ra khoái cậu. Chẳng qua là tôi muốn giúp...”

Harry nói:

“Dạ, cảm ơn ông, nhưng cháu nghĩ là cháu cũng gần đạt được rồi... vài ngày nữa là giải quyết xong thôi.”

Harry cũng không hiểu tại sao nó lại từ chối sự giúp đỡ của ông Bagman, ngoại trừ lý do là ông Bagman hầu như là một người xa lạ với nó, nhận được sự giúp đỡ của ông thì bằng cách nào đó còn gian lận hơn là hỏi ý kiến của Ron, Hermione hay chú Sirius.

Ông Bagman tỏ vẻ gần như là bị sỉ nhục, nhưng ông không thể nói gì thêm nhiều bởi vì Fred và George xuất hiện đúng vào lúc đó. Fred rạng rỡ cười:

“Chào ông Bagman! Tụi cháu mời ông một ly rượu được không ạ?”

Ông Bagman liếc Harry một cái cuối cùng đầy thất vọng, nói:

“À, không... không... cảm ơn các cậu nha!”

Fred và George cũng tỏ ra thất vọng không kém ông Bagman. Ông ta vẫn còn thăm dò Harry như thể nó đã làm cho ông thất vọng quá xá kể. Ông nói:

“Thôi, tôi phải chạy đi đây. Rất hay đã gặp được tất cả các cậu. Chúc may mắn nha, Harry!”

Ông Bagman vội vàng đi ra khỏi quán. Lũ yêu tinh hè nhau tuột khỏi ghế ngồi và cũng ra khỏi quán đi theo ông. Harry đến nhập bọn với Ron và Hermione. Ngay khi Harry vừa ngồi xuống, Ron hỏi ngay:

“Ông muốn cái gì vậy?”

Harry nói:

“Ông đề nghị giúp mình manh mối trong cái trứng vàng.”

Hermione hết sức sửng sốt:

“Ông ấy không thể nào làm như vậy! Ông là thành viên ban giám khảo mà. Nhưng đằng nào thì bồ cũng đã tìm ra giải pháp rồi.. phải không?”

Harry nói:

“Ờ... gần như vậy.”

Hermione vẫn còn có vẻ bất bình sâu sắc:

“Chà, mình nghĩ là cụ Dumbledore sẽ không thích chút nào đâu nếu như cụ biết ông Bagman tìm cách khuyến khích bồ gian lận! Mình hy vọng là ông cũng đang tìm cách giúp đỡ Cerdic như vậy.”

Harry nói:

“Không, ông không giúp Cerdic. Mình hỏi rồi.”

Ron nói:

“Ai hơi đâu lo chuyện Diggory có được giúp đỡ hay không?”

Harry ngẫm tán thành. Hermione hớp một ngụm bia bơ, nói:

“Mấy con yêu tinh đó không có vẻ thân thiện lắm hả? Tụi nó làm gì ở đây vậy?”

Harry nói:

“Họ đang đi tìm ông Crouch, ông Bagman nói vậy. Ông Crouch bị bệnh hốc rày, không đi làm.”

Ron nói:

“Không chừng anh Percy đã đầu độc ông. Có thể ảnh tưởng là nếu ông Crouch chết nghèo thì ảnh sẽ được thăng chức sếp xòng Bộ Hợp tác Pháp thuật Quốc tế lắm.”

Hermione nhìn Ron bằng ánh mắt dừng-có-đùa-những-chuyện-như-thế. Cô bé nói:

“Mắc cười thiệt, yêu tinh mà đi tìm ông Crouch ... Thông thường thì yêu tinh làm việc với Bộ Qui định và Kiểm soát Sinh vật Huyền bí mới phải.”

Harry nói:

“Ông Crouch nói được đủ thứ tiếng, không chừng người ta kiểm ông làm thông dịch.”

Ron hỏi Hermione:

“Bây giờ bồ chuyển mối quan tâm đến lũ yêu tinh khốn khổ rồi hả? Bộ tính lập ra Mặt trận Giải phóng Yêu tinh hay cái gì đó nữa hả? Hội Bảo vệ Yêu tinh Xấu xí hả?”

Hermione bật cười chế nhạo:

“Ha ha ha... Yêu tinh đâu có cần bảo vệ. Mấy bồ không nhớ giáo sư Binns từng giảng cho tụi mình nghe về những cuộc nổi loạn của yêu tinh sao?”

Ron và Harry cùng nói:

“KHÔNG.”

Hermione uống thêm một hớp bia bơ nữa:

“Thầy nói như vậy: lũ yêu tinh hoàn toàn có khả năng đối phó với các pháp sư, chứ không giống như

bọn gia đình. Bọn yêu tinh thì rất tinh ranh khôn khéo, còn bọn gia đình thì chưa bao giờ tự vùng lên được.”

“Ái chà chà...”

Ron kêu lên, trợn mắt nhìn ra cửa.

Cô Rita Skeeter vừa bước vào quán rượu. Hôm nay cô ta mặc một bộ áo dài màu vàng vỏ chuối, móng tay dài sọc của cô ta sơn một màu hồng kinh dị. Và cô ta đi cùng một tay thợ chụp hình bụng phệ. Rita mua thức uống, rồi cùng tay thợ chụp hình băng qua đám đông trong quán rượu, đến bên một cái bàn gần chỗ tụi nó. Harry, Ron và Hermione quắc mắt nhìn cô ta khi cô đến gần. Cô ta đang nói tía lia, vẻ rất ư thỏa mãn về chuyện gì đó.

“...không có vẻ hứng thú tiếp chuyện với tụi mình lắm, Bozo há? Này, anh nghĩ coi tại sao như vậy? Mà ông đang kéo theo một đồng yêu tinh như vậy làm gì chứ? Cho chúng thấy những cảnh... vô lý hết sức... ông luôn luôn là một kẻ dối trá không ra gì. Đoán thử coi chuyện gì sắp xảy ra? Nghĩ coi tụi mình có nên đào sâu vô thêm một chút không? Để coi... ‘Cựu Thủ trưởng bị thất sủng của Bộ Thể thao và Giải trí pháp thuật, ông Ludo Bagman ...’ nghe ra một tí giật gân của một bài báo hấp dẫn à, Bozo... Chúng ta cần phải tìm ra một câu chuyện thích hợp với cái tí đó...”

Harry nói to:

“Để tìm cách phá hoại cuộc đời của một người khác nữa hả?”

Vài người nhìn quanh quất. Đôi mắt của Skeeter trợn lên thao láo sau giọng kính cẩn nữ trang của cô ta khi cô nhận ra người vừa nói. Cô ta cười toe toét:

“Harry! Thiệt là dễ thương! Sao em không đến đây uống chung với chị...”

Harry giận dữ nói:

“Tôi sẽ không đời nào đến gần bà nếu không mang theo cây chổi dài ba thước. Bà làm cái điều bỉ ổi đó đối với bác Hagrid để làm gì hả?”

Cô Rita nhướn đôi mày kẻ chỉ của cô ta lên:

“Độc giả của chúng tôi có quyền được biết sự thật, Harry à. Tôi chỉ đơn giản là làm công việc của tôi...”

Harry hét lớn:

“Ai quan tâm chuyện bác ấy là người lai khổng lồ? Bác ấy có gì không phải đâu?”

Cả quán rượu bỗng nhiên trở nên im phăng phắc. Bà Rosemerta từ đằng sau quầy rượu chăm chú nhìn

nhóng qua đầu các khách hàng, và quên bém đi cái thực tế lúc ấy là hũ rượu trong tay bà đã đầy tràn món rượu mật ong được hâm nóng.

Nụ cười của cô Rita hơi mờ đi một tý, nhưng rồi cô phục hồi lại nó lại trong chớp mắt. Cô mở bật cái túi xách da cá sấu, rút ra cây viết lông ngỗng Tốc ký và nói:

“VẬY em cho tôi thực hiện một cuộc phỏng vấn em về Hagrid mà em biết nhé, Harry? Con người đằng sau lão khổng lồ đó như thế nào? Và tình bạn phi thực của em cùng những nguyên cơ sâu xa trong đó. Em có sẽ gọi lão là một người cha thay thế không?”

Hermione đột ngột đứng dậy, chai bia bơ nắm chặt trong tay của cô bé trông như thể một trái lựu đạn. Cô bé nói rít lên qua kẽ răng:

“Mụ đàn bà kình khùng kia, mụ bịa chuyện bất chấp mọi thứ phải không, mụ bất kể người ta sẽ ra sao hả? Ngay đến ông Ludo Bagman ...”

“Ngồi xuống đi, con bé ngốc nghếch, đừng có nói những chuyện mà mình không biết gì hết.”

Giọng Rita lạnh lùng, ánh mắt của cô ta đánh lại tàn nhẫn khi nhìn tới Hermione.

“Tôi biết những chuyện về lão Ludo Bagman dư sức làm quéo tóc của cô bé đấy...”

Rita nhìn mái tóc xù của Hermione, nói thêm:

“Dù nó cũng không cần phải quéo thêm nữa.”

Harry nói:

“Đi, Hermione! Tụi mình đi đi..., Ron...!”

Tụi nó bỏ đi; nhiều người ngó sững theo khi tụi nó đi ngang qua. Khi tụi nó ra tới cửa, Harry liếc nhìn lại. Cây viết Tốc ký của Rita đang bối rối, nó cứ chạy tới chạy lui trên một tờ giấy da trải trên mặt bàn. Tụi nó đi nhanh ra ngoài phố, Ron nói bằng một giọng thì thầm đầy lo lắng:

“Hermione ơi, lần sau mụ ta sẽ dí bồ sát nút cho mà coi.”

Hermione ngang tàng nói:

“Mụ cứ thử coi!”

Cả thân hình cô bé đang run lên vì giận:

“Tôi sẽ cho mụ biết tay! Tôi mà là một con bé ngốc nghếch hả? Mụ sẽ phải trả giá cho câu nói đó. Ban

đầu là Harry, rồi đến bác Hagrid ...”

Ron lo lắng nói:

“Bồ đừng có chọc giận Rita Skeeter. Mình nói nghiêm túc đó, Hermione. Mụ ta sẽ bới móc bồ cho ra tai tiếng gì đó...”

“Ba má mình không đọc Nhật báo Tiên tri. Mụ ta đừng hòng làm cho mình sợ đến trốn biệt đi!”

Cô bé giờ đây đang rải những bước chân dài và nhanh đến nỗi Harry và Ron chẳng thể làm gì khác hơn là cầm cúi bước theo cho kịp cô bé. Lần cuối cùng mà Harry và Ron nhìn thấy Hermione trong trạng thái tức giận bùng bùng như vậy là lúc Hermione tát cho Malfoy một bạt tai. Cô bé tiếp tục vừa đi vừa nói:

“Mà bác Hagrid không việc gì phải tránh mặt nữa! Bác ấy không nên để cho bất cứ ai lợi dụng cái cơ đó mà làm khổ bác! Tiến lên!”

Cô bé bắt đầu chạy gấp, dẫn đầu cả bọn chạy ngược lên con đường về đến cánh cổng trường có tượng những con heo rừng có cánh đứng ở hai bên, rồi chạy băng qua sân trường tới căn chòi của lão Hagrid.

Màn cửa sổ vẫn buông kín mít, và khi tụi nó đến gần thì nghe tiếng con Fang sủa dữ dội.

Hermione động nắm đấm lên cánh cửa, la lớn:

“Bác Hagrid ơi! Đủ rồi bác Hagrid à! Tụi con biết bác ở trong đó mà! Chẳng ai bận tâm chuyện má bác là khổng lồ đâu! Bác Hagrid ơi, bác đừng để cho mụ Skeeter ác độc đó hành bác đến như vậy! Bác Hagrid, bác ra khỏi đây đi, bác chỉ cần...”

Cánh cửa mở ra. Hermione đang nói:

“...Về chuyện...!”

Cô bé chột ngậm miệng lại ngay lập tức, bởi cô bé nhận ra không phải mình đang đối diện với lão Hagrid, mà là với cụ Dumbledore.

Cụ đang cúi xuống mỉm cười với tụi nhỏ, dịu dàng nói:

“Chào các con!”

Hermione nói, giọng cô hơi nhỏ bớt:

“Tụi con... ờ... tụi con muốn gặp bác Hagrid.”

Đôi mắt của cụ Dumbledore nhấp nháy như sao:

“Ừ, thầy cũng đoán là vậy. Sao các con không bước vô đi?”

Hermione nói:

“Ờ... a... dạ!”

Harry, Ron và Hermione cùng đi vào căn chòi. Con Fang lao mình vào Harry ngay cái phút nó vừa bước vào căn chòi. Con chó sủa như điên và tìm cách liếm vành tai của Harry. Harry xô con Fang ra và nhìn quanh.

Lão Hagrid đang ngồi bên cạnh bàn, trên bàn có hai tách trà bọt. Ngó lão thiệt là bơ phờ nhếch nhác, mặt mũi thì lem nhem, hai mí mắt thì sưng phù, và lão đã tới chỗ hết nước nói rồi, khi mớ tóc của lão bị vò lại. Thay vì làm cho mớ tóc tử tế ra, bây giờ trông chúng lại không khác chi một bộ râu tóc giả bằng dây kẽm rối nùi.

Harry nói:

“Chào bác Hagrid!”

Lão Hagrid ngược nhìn lên. Lão nói giọng khàn khàn:

“Ờ...”

Cụ Dumbledore đã đóng xong cánh cửa đằng sau lưng Harry, Ron và Hermione. Cụ nói:

“Thêm trà nha?”

Cụ rút cây đũa phép của cụ ra, phẩy nhẹ một cái, một cái khay trà biết xoay hiện ra ở lưng chừng không trung cùng với một đĩa bánh ngọt. Cụ Dumbledore làm phép cho khay trà đáp xuống mặt bàn. Và mọi người cùng ngồi xuống.

Yên lặng một lát. Rồi cụ Dumbledore nói:

“Hồi nãy anh có nghe trò Granger la lối cái gì không, anh Hagrid?”

Hermione hơi ngượng, hai má ửng hồng. Nhưng cụ Dumbledore mỉm cười với cô bé và nói tiếp:

“Căn cứ theo cái cách mà Harry, Ron và Hermione ra sức phá cửa vô thì dường như chúng muốn biết tin về anh, Hagrid à.”

Harry dăm dăm nhìn lão Hagrid, nói:

“Dĩ nhiên là tụi con vẫn muốn hiểu thêm về bác! Bác đừng nghĩ bất cứ điều gì mà mụ bò cái Skeeter ...

Dạ, xin lỗi thầy.”

Harry liếc nhìn cụ Dumbledore. Nhưng cụ Dumbledore quay quay hai ngón tay cái quanh nhau, mắt chăm chú ngó cái trần nhà. Cụ nói:

“Thầy tạm thời bị điếc và không có ý kiến gì về điều con đang nói, Harry à.”

Harry ngượng ngùng nói tiếp:

“Ờ... đúng vậy. Con vừa định nói là... bác Hagrid, làm sao mà bác lại có thể nghĩ là tui con bận tâm đến cái điều mà... mẹ... đàn bà đó viết về bác chứ?”

Hai giọt nước mắt bụi chẳng trào ra đôi mắt đen ti hí của lão Hagrid rồi chậm chạp lăn xuống đám râu rồi nùi quanh cằm lão.

Cụ Dumbledore vẫn cẩn thận ngược nhìn cái trần nhà. Cụ nói:

“Đây là bằng chứng sống về những gì tôi đã nói với anh, anh Hagrid à. Tôi đã đưa anh xem những lá thư của vô số phụ huynh, những người vẫn còn nhớ anh từ cái thời họ còn là học sinh ở trường này, họ nói một cách chắc chắn là nếu tôi mà đuổi anh thì nhất định họ sẽ có phản ứng về chuyện đó...”

Lão Hagrid đáp bằng giọng khàn khàn:

“Đâu phải tất cả mọi người... Đâu phải tất cả mọi người đều muốn tôi ở lại đây...”

Cụ Dumbledore giờ đây nghiêm nghị nhìn qua cặp kính nửa vầng trăng của cụ:

“Đúng vậy, Hagrid à, nếu mà anh bận tâm đến tiếng tăm vũ trụ, thì chắc là anh còn co rút trong cái hốc này lâu lắm đó. Từ ngày mà tôi bắt đầu làm hiệu trưởng của cái trường này, không một tuần lễ nào mà tôi không nhận được một cú phàn nàn về cái cách mà tôi điều hành ngôi trường. Nhưng mà tôi phải làm sao đây? Chẳng lẽ tôi tự giam mình trong phòng giấy của tôi và không thèm nói chuyện với ai hết à?”

Lão Hagrid thốt lên ai oán:

“Nhưng... nhưng cụ đâu có lai người khổng lồ.”

Harry tức tối nói:

“Bác Hagrid, bác nghĩ coi họ hàng cháu là những ai? Bác nghĩ đến gia đình Dursley thử coi!”

Giáo sư Dumbledore nói:

“Một quan điểm xuất sắc! Ông anh của tôi, anh Aberforth, bị cáo buộc tội bỏ bùa bậy bạ cho một con

đê. Chuyện đó bị đăng báo um xùm, nhưng mà ông anh tôi đâu có thèm trốn biệt? Còn lâu anh mới trốn. Anh cứ ngẩng cao đầu mà làm công việc của anh như thường. Dĩ nhiên, tôi không hoàn toàn chắc chắn là anh biết đọc đâu, thành ra có thể anh cũng chẳng phải gan lì gì lắm...”

Hermione lặng lẽ nói:

“Quay trở lại mà dạy tụi con đi bác Hagrid! Dạy lại nghe bác, tụi con nhớ bác lắm.”

Lão Hagrid há hốc miệng thốn thức, nước mắt lại lăn tròn qua gò má lão mà thấm vào chòm râu của lão.

Cụ Dumbledore đứng dậy. Cụ nói:

“Tôi từ chối đơn từ nhiệm của anh, anh Hagrid à, và tôi mong anh làm việc trở lại vào thứ hai. Vào tám giờ rưỡi sáng thứ hai, anh hãy đến ăn sáng với tôi tại Đại sảnh đường. Không được viện bất cứ lý do nào để từ chối. Thôi chào tất cả mọi người nhé.”

Cụ Dumbledore rời khỏi căn chòi, chỉ tạm dừng bước một chút để gỡ tai con Fang. Khi cụ đã đóng lại cánh cửa sau lưng, lão Hagrid bắt đầu úp mặt vào hai bàn tay bự chề bệ như cái đồ hốt rác mà khóc nức nỏ. Hermione cứ vỗ nhẹ nhẹ trên cánh tay của lão, và cuối cùng, lão Hagrid ngẩng đầu nhìn lên, hai mắt thiết tình là đỏ ngầu. Lão nói:

“Một con người vĩ đại... cụ Dumbledore... một con người vĩ đại...”

Ron nói:

“Dạ, đúng vậy. Con ăn thêm chút bánh nữa nghe bác Hagrid?”

Lão Hagrid quệt nước mắt bằng mu bàn tay:

“Ừ, cứ ăn đi con, Ừ... cụ nói đúng... các con nói đúng... bác thiệt là ngu... người cha già hần là xấu hổ lắm vì cái cách mà bác cư xử vừa rồi...”

Những giọt nước mắt to tướng lại ứa ra, nhưng lão mạnh mẽ dứt khoát chùi đi, và nói:

“Bác chưa từng cho các con xem hình của ba bác phải không? Đây nè...”

Lão Hagrid đứng dậy đi tới ngăn tủ kéo, mở ra một ngăn, và lấy ra một tấm hình của một pháp sư nhỏ thó có đôi mắt đen lóng lánh y như mắt của lão Hagrid. Vị pháp sư đó ngồi trên vai của lão Hagrid mà tươi cười. Căn cứ vào cây táo đằng sau họ thì lão Hagrid lúc đó phải cao hai thước một hay hai thước hai, cỡ đó, nhưng mặt và cằm thì chưa có râu, trông trẻ trung, mịn màng, tròn trịa.. Với nét mặt đó Hagrid chắc hẳn chưa tới mười một tuổi.

Lão Hagrid lại cất giọng ồm ồm:

“Hình này chụp trước khi bác nhập học trường Hogwarts. Ba của bác chết đi mà mãi nguyên... ông cứ lo là bác sẽ không được học thành pháp sư, bởi vì má của bác... Ủ, dù sao thì... Đành rằng bác không thiệt là giỏi lắm về pháp thuật, thiệt vậy... Nhưng mà ít nhất thì ba của bác cũng khỏi phải thấy cảnh bác bị đuổi học. Các con hiểu không, ổng chết khi bác mới học năm thứ hai...”

“Cụ Dumbledore là người đã dựng bác dậy sau khi ba của bác ra đi. Rồi cho bác làm người giữ khóa... cụ ấy biết tin dùng người, luôn cho họ cơ hội làm lại cuộc đời... điều đó khiến cho cụ khác với những hiệu trưởng khác, các con hiểu không? Cụ nhận bất cứ ai vào trường Hogwarts, miễn sao người đó có tài. Cụ biết là người ta có thể tu thân thành người tốt cho dù lý lịch của họ thế nào đi nữa... Điều đó đáng kính trọng biết chừng nào. Nhưng mà một số người không hiểu cho như vậy. Có một số người luôn luôn vin vào cái điều đó mà chống lại cụ ấy... Có những người giả bộ là họ chỉ có xương to thôi chứ không dám đứng lên mà nói... ‘tôi là chính tôi, và tôi không xấu hổ vì tôi là tôi.’ Ba của bác từng dạy bác ‘Đừng xấu hổ vì là chính mình. Sẽ có người vin vào lý lịch con để chống lại con, nhưng họ không đáng để cho con bận tâm tới’. Và ông ấy nói đúng. Bác thiệt là ngu. Nhưng bác không thêm bận tâm đến mụ ấy nữa, bác hứa với các con như vậy. Xương to... Bác sẽ cho mụ ấy xương to!”

Harry, Ron và Hermione nhìn nhau lo lắng. Harry thà là dắt năm chục con Quái Tôm Đuôi Nổ đi dạo còn hơn là thú nhận nó đã nghe lén chuyện tâm tình của lão Hagrid với bà Maxime ; nhưng lão Hagrid cứ thao thao bất tuyệt, rõ ràng không có ý thức là lão đang nói chuyện rất kỳ cục.

Lão ngược mắt khỏi tấm hình của ba lão, hai mắt sáng rạng rỡ:

“Con biết gì không, Harry? Khi mà bác gặp con lần đầu tiên, con đã khiến bác nhớ tới thân phận của bác một chút. Ba má mất cả, và con cảm thấy như thể mình không theo học nổi ở trường Hogwarts, nhớ không? Không dám tin chắc là mình sẽ vượt qua được... vậy mà bây giờ nhìn con xem... Harry, quán quân trường Hogwarts!”

Lão ngược nhìn Harry một lát rồi nói, rất trịnh trọng:

“Con có biết bác muốn gì không, Harry? Bác rất muốn con thắng cuộc thi đấu, bác thiệt tình mong muốn. Điều đó sẽ chứng tỏ cho bọn họ thấy... không cần phải thuần chủng mới thành đạt được. Con không cần phải xấu hổ về lý lịch của mình. Chiến thắng của con sẽ chứng tỏ cho mọi người thấy cụ Dumbledore là người có quan điểm đúng đắn: ai có khả năng pháp thuật thì họ có thể làm pháp thuật. Con đã làm gì với cái trứng vàng đó rồi hả, Harry?”

Harry nói:

“Hay lắm! Thiệt tình là hay lắm.”

Gương mặt sầu thảm của lão Hagrid bỗng nở một nụ cười toe toét đầy nước mắt:

“Đáng mặt con trai ta!... Con hãy chứng tỏ cho họ thấy, Harry, con hãy mở mắt họ ra. Đánh bại tất cả chúng nó.”

Nói dối với lão Hagrid thì không giống chút nào như nói dối với bất cứ người nào khác. Harry đi trở về tòa lâu đài với Ron và Hermione vào xế trưa hôm ấy, không thể nào xua đi được hình ảnh rạng rỡ hạnh phúc trên gương mặt của lão Hagrid khi lão tưởng tượng ra cảnh Harry chiến thắng cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật. Cái trứng vàng khó hiểu càng làm nặng trĩu lương tâm nó vào chiều hôm ấy. Và đến lúc phải đi ngủ thì nó quyết định: đã tới lúc phải dẹp bỏ tự ái đi mà thử xem gợi ý của Cerdic có giá trị gì không?

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Cái Trứng Và Con Mắt

Bởi vì Harry không biết nó cần phải tắm bao lâu mới khám phá được bí mật trong cái trứng vàng, nên nó quyết định là đi tắm vào ban đêm, đó là lúc mà nó có thể có được nhiều thời gian cần thiết. Mặc dù bất đắc dĩ phải chịu ớn huệ của Cerdic, nó vẫn quyết định dùng buồng tắm của các huynh trưởng, vì rất ít người được phép sử dụng buồng tắm đó, nên nó sẽ ít bị người ta quấy rầy hơn.

Harry lên kế hoạch cẩn thận, bởi vì trước đây nó đã từng bị thầy giám thị Filch bắt tại trận một lần khi đang trốn ngủ đi lang thang ngoài khu giới hạn vào lúc nửa đêm, và nó không hề muốn lặp lại cái kinh nghiệm đó. Dĩ nhiên tấm Áo khoác Tàng hình vô cùng cần thiết, và để thêm cẩn thận, Harry nghĩ là nó sẽ đem theo tấm Bản đồ của Đạo Tặc – một món đồ giúp ích đặc lực nhất cho việc vi phạm nội qui nhà trường, sau tấm Áo khoác Tàng hình, mà Harry có được. Tấm bản đồ vẽ ra toàn bộ góc ngách trường Hogwarts, kể cả những đường ngang ngõ tắt và những lối đi bí mật, và điều quan trọng hơn hết thảy là nó làm hiện ra những người ở bên trong tòa lâu đài dưới hình thức những chấm nhỏ có kèm tên khi họ di chuyển trong các hành lang; như vậy Harry có thể được báo trước nếu có người nào đến gần buồng tắm.

Vào đêm thứ năm, Harry lặng lẽ lên giường giả đồ ngủ, khoác tấm Áo khoác Tàng hình vào, men xuống cầu thang, (và làm y như cách nó đã làm vào cái đêm mà lão Hagrid đã giúp nó khám phá ra những con rồng), đứng đợi cái lỗ chân dung mở ra. Lần này người đứng đợi bên ngoài để đọc mật khẩu (‘chuối chiên’) cho bà Béot chính là Ron. Khi Harry chui ra thì Ron trèo vào, nó nói nhỏ: “Chúc may mắn nha!”

Đêm nay, Harry vừa ôm cái trứng vàng trong một cánh tay, tay kia cầm tấm bản đồ giơ ra trước mũi, nên nó đi đứng hết sức lóng ngóng vụng về dưới tấm Áo khoác Tàng hình. Tuy nhiên, những hành lang được ánh trăng rọi sáng hoàn toàn trống vắng và yên tĩnh, và nhờ kiểm tra bản đồ ở mỗi khúc quanh chiến lược, Harry có thể yên chí là nó sẽ không bị đụng đầu với bất cứ người nào mà nó không muốn gặp. Khi đến được bức tượng Boris Ngổ, một pháp sư trông có vẻ thật khủng đeo găng tay ngược, thì Harry tìm ra cánh cửa bên phải. Nó đứng dựa sát vào đó và thì thầm mật khẩu mà Cerdic đã cho nó: “Tươi như cây thông”

Cánh cửa cọt kẹt mở ra. Harry lách vào trong, khóa cánh cửa lại sau lưng, cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra, nhìn quanh.

Cảm nghĩ tức thì của nó là kẻ cũng đáng phấn đấu làm huynh trưởng để được xài cái buồng tắm này. Trong buồng được thắp sáng bằng những chùm đèn lộng lẫy châm đầy nến, và mọi thứ đều làm bằng cẩm

thạch trắng, kể cả một thứ trông giống như một cái hồ bơi hình chữ nhật trống trơn nằm lún sâu dưới sàn ở giữa phòng. Có khoảng một trăm vòi nước bằng vàng được gắn quanh mép hồ, mỗi cái đều có một viên ngọc quý nhiều màu cần trong tay cầm để vặn vòi nước. Có cả một tấm ván để nhào lặn. Những tấm màn dài bằng vải lanh treo bên các cửa sổ; ở một góc buồng tắm là một đồng hồ xù những tấm khăn tắm xếp mịn màu trắng, và có cả một bức tranh đóng khung vàng treo trên tường. Trong tranh vẽ một mỹ nhân ngư tóc vàng óng ả đang ngủ say trên một tảng đá, mái tóc vàng óng phủ che gương mặt nàng khẽ dợn sóng mỗi khi mỹ nhân ngư ngáy.

Harry bước tới, nhìn quanh quất, tiếng chân của nó vang dội lại từ những bức tường. Mặc dù buồng tắm cực kỳ tráng lệ - mặc dù nó rất háo hức muốn vặn thử mấy cái vòi nước bằng vàng – nhưng bây giờ ở đây nó vẫn không thể trấn áp hoàn toàn cảm giác là Cerdic rất có thể đã chơi khăm nó. Làm sao mà cái chỗ như vậy lại được giả định là nơi giải đáp bí mật của cái trứng rồng chứ? Dù sao đi nữa thì nó cũng lấy một cái khăn lông, đặt chiếc Áo khoác Tàng hình, tấm bản đồ, và cái trứng bên cạnh cái bồn tắm có kích thước bằng cái hồ bơi ấy, rồi quì xuống và vặn mở vài vòi nước.

Harry có thể thấy ngay là từ những cái vòi ấy chảy ra các loại xà bông bọt khác nhau pha lẫn trong nước, mặc dù đó không phải là thứ xà bông tắm thường mà Harry từng xài. Một trong mấy cái vòi nước nhả ra những cái bong bóng hồng và xanh lơ bự bằng trái banh da. Một cái vòi nước khác lại tuôn ra bọt xốp trắng như băng dày đến nỗi Harry nghĩ là lớp bọt xốp ấy dư sức đỡ nổi thân hình nó bồng bềnh trên đám bọt, nếu như nó muốn thử. Một cái vòi thứ ba thì xịt ra những đám mây màu tím thơm nồng nàn bay lượn lơ lửng trên mặt nước. Harry giải trí một lát bằng cách hết vặn vòi này lên rồi tắt vòi kia đi, nó đặc biệt khoái hiệu quả của một cái vòi mà nước bắn ra dội lại trên mặt làm thành những vòng cung lớn. Sau đó, khi cái hồ sâu đã đầy nước nóng, bọt xốp, bong bóng; cân nhắc kích cỡ cái hồ trong tích tắc rồi, Harry mới vặn tắt cả các vòi nước, cởi bộ đồ ngủ ra, bỏ dép, rồi trườn mình xuống nước.

Hồ sâu đến nỗi chân nó khó mà đặt tới đáy hồ, và nó bơi mấy lượt dọc theo chiều dài của hồ rồi trở lại đầu hồ, xong bơi đứng trong nước, để đăm đăm ngắm cái trứng. Mặc dù hết sức thú vị khi được bơi trong nước ấm đầy bọt xốp với mây đủ màu bồng bềnh chung quanh, Harry cũng chẳng thấy trí tuệ nó thăng hoa để nảy ra sáng kiến gì, cũng như chẳng thấy bừng tỉnh thêm chút nào cả.

Harry vươn dài cánh tay, nhắc cái trứng lên bằng đôi tay ướt đầm, và mở nó ra, Tiếng khóc la, tiếng rên rỉ lập tức tràn ngập buồng tắm, vang ra dội lại giữa các bức tường cẩm thạch trắng, nhưng nghe cũng cứ khó hiểu như từ trước tới giờ, nếu không nói là khó hiểu hơn vì pha trộn thêm các vọng âm.

Harry vội đóng cái trứng lại ngay, vì sợ cái âm thanh rùng rợn đó sẽ mời gọi thầy giám thị Filch đến ngay, và tự hỏi không biết đây có phải là âm mưu của Cerdic không. Và lúc ấy, có ai đó chợt nói, làm cho Harry nhảy dựng lên làm rớt cái trứng, khiến nó lăn lốc ngang qua sàn buồng tắm.

“Nếu tôi là trò thì tôi sẽ đặt cái trứng vô trong nước.”

Harry đã nuốt phải mấy ngụm nước xà bông trong cơn hoảng hốt. Nó đứng lên, phun nước ra, và thấy bóng ma của một cô gái trông bộ điệu sầu thảm hết sức đang ngồi vắt chéo chân trên một trong những cái vòi nước. Đó chính là con Ma Khóc nhờ Myrtle, vốn là con ma ưa ngồi khóc tỉ tê trên cái bồn cầu tiêu trong nhà vệ sinh nữ cách đó ba tầng lầu phía dưới.

Harry tức giận nói:

“Myrtle! Tôi... tôi đang... hổng có bận gì hết!”

Lớp bọt xốp dày đến nỗi chuyện đó thực ra cũng không thành vấn đề, nhưng Harry có một cảm giác khó chịu là Myrtle đã rình rập nó từ một trong những cái vòi nước đó từ khi nó bước vô buồng tắm cho đến giờ. Nhưng con ma nháy mắt sau cặp kiếng, nói:

“Khi cậu xuống hồ thì tôi nhắm mắt lại mà. Kể cũng lâu lắm rồi cậu mới gặp lại tôi chứ bộ.”

Harry hơi khụy chân xuống một chút, chỉ để hoàn toàn chắc chắn là Myrtle không thể nhìn thấy gì khác hơn cái đầu nó nổi trên mặt nước mà thôi. Nó nói:

“Ờ... a... tôi đâu có được phép vô buồng tắm của chị, đúng không? Buồng tắm con gái ấy.”

Myrtle than vãn bi ai:

“Hồi đó cậu đâu có câu nệ như vậy... hồi đó cậu cứ lê la ở trong ấy suốt.”

Điều đó là đúng, mặc dù chẳng qua là Harry, Ron và Hermione đã nhận thấy cái bồn cầu tiêu hư của Myrtle là nơi thuận tiện nhất để bào chế trong bí mật món độc dược Đa-dịch – một độc dược bị cấm mà tụi nó đã dùng để biến hình Harry và Ron thành hai bản sao sống của Crabbe và Goyle trong một giờ, để mà tụi nó có thể lẻn vào phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin.

Harry nói:

“Tôi bị cấm lai vãng tới chỗ đó. Tôi nghĩ tốt nhất là mình đừng quay trở lại nữa.”

Harry nói, cũng đúng sự thật một nửa, bởi vì Percy có lần đã bắt gặp nó thò đầu ra khỏi nhà vệ sinh nữ và quở cho một trận.

Myrtle rầu rĩ đưa tay nặn một cái mụn trên cằm của mình:

“Ờ... tôi hiểu... Thôi... dù sao đi nữa... tôi cũng sẽ thử cái trứng đó dưới nước. Cerdic Diggory đã làm như vậy mà.”

Harry phẫn nộ kêu lên:

“Chị cũng rình rập cả anh ta nữa à? Chị làm cái gì hả? Lén vô đây mỗi chiều tối để dòm lên các huynh trưởng tắm à?”

Myrtle hơi mắc cỡ:

“Đôi khi thôi, nhưng tôi chẳng bao giờ hiện ra trò chuyện với ai hết.”

Harry cay độc:

“Thiệt là hân hạnh cho tôi! Chị làm ơn nhắm mắt lại dùm cho!”

Khi chắc chắn là Myrtle đã bịt kín mắt kiếng rồi, nó mới đu người lên khỏi hồ tắm, quấn chặt tấm khăn lông quanh eo, rồi chạy đi lượm lại cái trứng. Khi Harry đã nhảy trở xuống nước rồi, Myrtle mới dòm qua kẽ ngón tay mà nói:

“Làm đi! Vậy đó... mở nó ra ở dưới nước ấy...”

Harry thả cái trứng xuống dưới lớp bọt xộp và mở ra... lần này, cái trứng không kêu la than khóc nữa. Một giọng ca líu lo phát ra từ cái trứng, và khó mà phân biệt được từng lời của bài ca.

Myrtle có vẻ rất khoái được làm sếp để biểu Harry làm điều này, làm cái nọ:

“Cậu cần thụp cả đầu của cậu xuống nước luôn. Làm đi!”

Harry hít một hơi thật sâu rồi thụp xuống dưới mặt nước – và rồi, ngồi dưới đáy hồ làm bằng cẩm thạch của cái hồ nước đầy bong bóng, Harry nghe bài đồng ca của những giọng hát kỳ lạ, phát ra từ cái trứng để mở trong tay nó:

“Tìm chúng tôi ở nơi nghe được tiếng chúng tôi

Chúng tôi không thể hát lên trên mặt đất

Và khi tìm kiếm, các bạn hãy cân nhắc điều này:

Chúng tôi lấy đi cái mà bạn sẽ nhớ ghê lắm

Một tiếng đồng hồ dài bạn sẽ phải tìm

Và phục hồi cái mà chúng tôi đã lấy

Nhưng nếu quá một tiếng đồng hồ - viễn cảnh sẽ đen tối

Quá trễ, nó sẽ mất, nó sẽ không trở lại.”

Harry trôi lên trên mặt nước đầy bong bóng và bọt xốp, lúc lắc đầu để gạt tóc rũ xuống mắt. Myrtle hỏi:

“Nghe không?”

“Có... ‘Tìm chúng tôi ở nơi nghe được tiếng chúng tôi... và nếu cần khuyến bảo... khoan đã, tôi cần phải nghe lại...”

Harry lại lặn xuống dưới nước. Mất ba lần nghe đi nghe lại bài ca của cái trứng dưới nước, Harry mới nhắm thuộc lòng được. Nó bơi đứng trong nước một hồi, suy nghĩ rất sâu, trong khi Myrtle vẫn ngồi đó nhìn nó.

Nó chậm rãi nói:

“Tôi phải đi kiểm người không thể dùng tiếng nói của mình trên mặt đất... Ờ... có thể là người nào ta?”

“Sao cậu lù đù vậy?”

Trước đây Harry chưa từng thấy Myrtle hí hửng như vậy, không kể cái ngày mà Hermione uống một liều thuốc Đa dịch rồi mặt mọc đầy lông lá, lại có thêm một cái đuôi mèo. Harry nhìn quanh phòng tắm suy nghĩ... nếu tiếng nói đó chỉ có thể nghe được dưới nước thì nó phải là của những sinh vật sống dưới nước. Nó nói suy nghĩ này với Myrtle, con Ma Khóc nhè bèn cười điệu với nó:

“Ừ, Diggory cũng nghĩ như vậy. Anh ta đã nằm dưới nước mà tự nói chuyện với mình về chuyện đó cả buổi trời, hết giờ này tới giờ khác... lâu đến nỗi tất cả lũ bong bóng xẹp hết...”

Harry thông thả nói:

“Dưới nước... Myrtle à, cái gì sống dưới nước hồ, ngoài con mực ống khổng lồ hả?”

Myrtle nói:

“Ôi, đủ thứ. Đôi khi tôi bị tống xuống đó... đôi khi không thể nào khác được, nếu có người nào đó xả cầu tiêu nhằm lúc tôi bất ngờ...”

Cố gắng không tưởng tượng tiếp cảnh con Ma Khóc nhè Myrtle bị cuốn trôi tuột trong ống cống xuống hồ cùng với nội dung trong cái cầu tiêu, Harry nói:

“Ừ, có cái gì sống ở dưới hồ có giọng nói của con người không? À, khoan...”

Mắt Harry chợt nhìn thấy bức tranh Mỹ nhân ngư trên tường.

“Myrtle, trong hồ có người cá không?”

“Ôôô... giỏi lắm.”

Myrtle nói, đôi kính dày của nó nhấp nháy:

“Diggory tốn nhiều thời gian hơn để nghĩ ra điều đó! Mà là trong lúc ả còn thức kia.”

Myrtle hất đầu về phía bức tranh người cá với một vẻ không ưa lộ rõ trên gương mặt râu rĩ của nó:

“... cười cợt khoe khoang và cứ nhá mấy cái vảy cá lên...”

Harry hồi hộp hỏi:

“Là nó, đúng không? Bài thi thứ hai là đi tìm một người cá trong hồ và... và...”

Nhưng Harry đột nhiên hiểu ra cái điều nó đang nói, và nó cảm thấy nổi hồi hộp chột cạn ráo trong người nó, như thể có ai vừa vặn nút xả cái bao tử nó vậy: nó không phải là một tay bơi giỏi lắm.

Harry chẳng hề có dịp nào để thực hành bơi. Hồi nhỏ Dursley được học bơi, nhưng dì Petunia và dượng Vernon chắc là hy vọng có ngày Harry sẽ chết đuối nên đã chẳng hề bận tâm đến chuyện cho nó học bơi. Cho nên lội vài vòng cái bồn tắm này thì nó làm không đến nổi nào, nhưng cái hồ bên tòa lâu đài thì rộng và sâu hơn nhiều lắm... và người cá chắc chắn là sống ở đâu đó dưới đáy hồ lận...

Harry từ từ hỏi:

“Myrtle à, làm sao mà tôi có thể thở được?”

Vừa nghe câu hỏi này, đôi mắt của Myrtle bỗng nhiên lại ràn rụa nước mắt. Nó lục túi áo lấy ra một cái khăn tay lau nước mắt, thốn thức:

“Đồ sống sượng!”

Harry ngơ ngác:

“Cái gì sống sượng?”

Myrtle thét lên the thé, và tiếng của con ma khóc nhè này vang dội to đẽ sợ trong buồng tắm:

“Nói tới chuyện thở trước mặt tôi! Khi mà tôi không thể... khi mà tôi không còn... lâu lắm rồi...”

Myrtle vùi mặt vào cái khăn tay và hỉ mũi rột rẹt. Harry nhớ ra con ma khóc nhè này rất dễ động lòng mỗi khi nói tới chuyện chết, nhưng không có con ma nào mà Harry từng gặp lại lấy sự đó làm ồn ào nặng nề lên như vậy. Harry sốt ruột nói:

“Xin lỗi, tôi không cố ý... tôi chỉ quên là...”

Myrtle liếc nhìn nó bằng con mắt khóc sưng vù, thốn thức:

“Ừ phải mà, thật là dễ dàng quên đi cái chết của Myrtle. Hồi tôi còn sống cũng chẳng có ai nhớ tôi. Họ mất hàng bao nhiêu giờ mới tìm thấy xác tôi... Tôi biết, tôi ngồi đó chờ đợi họ. Con nhỏ Olive Hornby vô buồn tẻ, nó hỏi: ‘Bồ lại ngồi đây hờn dỗi nữa hả, Myrtle? Giáo sư Dippet biểu tôi đi kiếm bồ...’ Và rồi nó ngó thấy xác tôi... Ồi, tới chết nó cũng không thể quên được, tôi cam đoan như vậy mà... tôi cứ theo ám nó suốt, khiến nó nhớ lại hoài. Tôi nhớ hồi đám cưới anh nó...”

Nhưng Harry không còn nghe con Ma Khóc nhè lại nhải nữa. Nó đang ngẫm nghĩ lại bài ca của người cá. Chúng tôi lấy đi cái mà bạn sẽ nhớ ghê lắm. Nghe như thể chúng sắp ăn cắp của nó cái gì đó, cái mà nó phải lấy lại. Họ sẽ lấy đi của nó cái gì?

“... và rồi dĩ nhiên là con nhỏ đó đi tới Bộ Pháp Thuật để trục tôi, không cho tôi bám theo nhát nó nữa. Thành ra tôi phải trở về đây mà sống trong cái cầu tiêu của mình.”

Harry hờ hững nói:

“Tốt. Ờ... tôi còn cả đồng chuyện phải làm... Chị làm ơn nhắm mắt lại lần nữa được không? Tôi sắp ra khỏi bồn tắm.”

Nó thu lại cái trứng chìm dưới đáy hồ tắm và trèo ra khỏi hồ, lau khô mình, mặc đồ lót và đồ ngủ vô. Khi thấy Harry vội vàng cầm lên Áo khoác Tàng hình, con ma khóc nhè Myrtle rầu rĩ hỏi:

“Thỉnh thoảng bồ ghé qua thăm tôi trong cái cầu tiêu của tôi nha?”

“Ờ... rảnh thì tôi sẽ ghé...”

Harry đáp, trong lòng thầm nghĩ chừng nào mà tất cả cầu tiêu trong lâu đài này bị nghẹt thì nó mới phải đi thăm lại cái cầu tiêu của Myrtle.

“Tạm biệt nghe chị Myrtle ... Cám ơn chị đã giúp đỡ tôi...”

Myrtle âm thầm nói:

“Tạm biệt!”

Khi Harry khoác tấm Áo khoác Tàng hình, nó còn thấy Myrtle vọt trở lại cái vòi nước.

Ra đến ngoài hành lang tối, Harry mở tấm Bản đồ của Đạo tặc ra để kiểm tra tình hình chung quanh có yên tĩnh không. Tốt, hai cái chấm mang tên thầy giám thị Filch và con mèo của thầy, bà Noris, đang ở trong văn phòng giám thị ... Chẳng có gì đang di chuyển ngoại trừ con ma siêu quậy Peeves, mặc dù nó cũng chỉ vọt qua vọt lại trong phòng truyền thống ở tầng lầu phía trên. Harry sắp đưa chân bước trở về tháp

Gryffindor thì có cái gì đó trên tấm bản đồ chột khiến mắt nó chú ý đến... cái gì đó cực kỳ quái dị.

Peeves không phải là chấm duy nhất đang di chuyển. Một chấm đơn độc đang nhẹ nhàng bay vút qua vút lại quanh một căn phòng ở góc trái tầng hầm – văn phòng của giáo sư Snape. Nhưng cái chấm đó lại không mang tên “Severus Snape “. Nó tên là “Bartemius Crouch.”

Harry ngó chăm chăm vào cái chấm. Ông Crouch đáng lý ra đang bệnh nặng đến nỗi không đi làm được và không đến dự được buổi dạ vũ Giáng sinh kia mà. Vậy thì ông làm gì ở đây khi lên vào trường Hogwarts lúc một giờ sáng? Harry quan sát kỹ cái chấm di chuyển chung quanh căn phòng, dừng lại ở chỗ này rồi dừng ở chỗ kia...

Harry ngập ngừng lúng túng, nó nghĩ... và rồi trí tò mò thắng thế trong con người nó. Quay lưng lại, không đi về tháp Gryffindor, mà theo hướng ngược lại, đi tới cầu thang gần nhất, nó muốn xem ông Crouch làm cái gì.

Harry đi thật nhanh xuống cầu thang, mặc dù gương mặt trong các chân dung treo trên tường quay lại một cách tò mò khi nghe tiếng ván sàn kêu cọt két và tiếng ống quần ngủ của nó kêu sột soạt. Nó men dọc hành lang bên dưới, gạt qua bên một tấm thảm thêu trang trí trên tường ở giữa lối đi, rồi đi thẳng xuống một cầu thang hẹp hơn, đó là lối tắt dẫn thẳng xuống hai tầng lầu. Nó vẫn liếc chừa tấm bản đồ, thắc mắc... không hiểu sao, cái ông Crouch mẩu mực, đứng đắn, tuân thủ luật pháp ấy lại lén lút quần quanh trong văn phòng của người khác trong đêm hôm khuya khoắt... chẳng hợp chút nào với tư cách của ông hết.

Và rồi bỗng nhiên, xuống được nửa cầu thang, đúng lúc nó không hề nghĩ đến điều nó đang làm, cũng không tập trung vào bất cứ điều gì ngoại trừ hành vi kỳ cục của ông Crouch, thì chân của nó vấp ngay đúng cái bậc thang bẹp mà Neville luôn luôn quên nhảy tránh, Harry loạng choạng mất thăng bằng, và cái trứng vàng, vẫn còn trơn ướt sau khi tắm, đã tuột khỏi tay Harry. Nó nhào tới để cố chụp bắt lại, nhưng đã quá muộn màng. Cái trứng rớt xuống cầu thang và lăn một quãng dài, gây ra tiếng bum bum mỗi khi từng xuống một bậc thang, nghe như tiếng trống đánh trầm.

Tấm Áo khoác Tàng hình cũng tuột, Harry vội vàng níu lại, tấm bản đồ bèn chấp chới bay khỏi bàn tay nó, rớt xuống sáu bậc cầu thang, và Harry, bị mắc vô bậc thang bẹp tới tận đầu gối, không thể nào với tới để lượm lại tấm bản đồ được.

Cái trứng vàng lăn tới cuối tấm thảm thêu của cầu thang, tự bung ra, và bắt đầu than khóc kêu la om sòm trong hành lang bên dưới. Harry rút cây đũa phép của nó ra, cố gắng với tới tấm bản đồ của Đạo tặc, để xóa trắng nó đi, nhưng tấm bản đồ nằm xa quá, nó không thể với tới được.

Trùm lại tấm Áo khoác Tàng hình, Harry đứng thẳng lên, chăm chú lắng nghe với đôi mắt tận thần vì sợ... Và, hầu như ngay lập tức...

“PEEVES!”

Không thể nhầm lẫn vào đâu được cái tiếng quát sẵn đuối của thầy giám thị Filch. Harry có thể nghe tiếng chân lệt xệt vội vàng của thầy giám thị đang đến càng lúc càng gần hơn, và giọng khò khè của thầy cất cao lên giần dữ.

“Cái trò âm ỉ gì đây? Muốn đánh thức cả tòa lâu đài dậy hả? Ta sẽ tóm mi, Peeves à, ta sẽ tóm mi, mi sẽ... cái gì nữa đây?”

Bước chân của thầy Filch dừng lại. Có một tiếng keng của kim loại chập vào kim loại, và tiếng khóc la nín bặt. Thầy Filch đã lượm được cái trứng và đóng nó lại. Harry đứng lặng lẳng nghe, một chân nó vẫn còn bị kẹt chặt trong cái bậc thang pháp thuật.

Ngay bây giờ thôi, thầy Filch sẽ đi tới, vén tấm thảm thêu ra, tưởng là sẽ bắt được Peeves ... dè đâu không có Peeves nào hết... nhưng nếu đi lên cầu thang thì thầy sẽ ngó thấy tấm Bản đồ của Đạo tặc ... và dù Harry Potter có mặc tấm Áo khoác Tàng hình hay không, thì trên tấm bản đồ cũng hiện ra rõ ràng cái tên Harry Potter ở đúng chóc ngay chỗ nó đang đứng.

Phía dưới chân cầu thang, thầy Filch đang nói lặng lẽ:

“Trứng vàng? Chu met ơi, đây là manh mối của cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật mà! Cái này là của một quán quân trường!”

Bà Noris hiển nhiên là theo sát chân thầy Filch.

Harry hoảng đến phát bệnh, tim nó đập nhanh muốn bể lồng ngực.

Thầy Filch găm lên một cách hân hoan:

“PEEVES! Mày ăn cắp hả?”

THầy vệt tấm thảm thêu ra và Harry có thể nhìn thấy cái mặt phề phệ khủng khiếp của thầy Filch và đôi con mắt nhợt nhạt lồi cả ra của thầy đang trợn trừng nhìn lên cầu thang trống vắng (đối với thầy). THầy Filch nói nhỏ:

“Mi trốn hả? Ta sẽ đến tóm mi đây, Peeves ... Mi đã dám ăn cắp một manh mối cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật, Peeves à... cụ Dumbledore sẽ tống cổ mi ra khỏi nơi đây, hời con yêu ăn cắp vật dơ dáy kia...”

Thầy Filch bắt đầu leo lên cầu thang, con mèo khăng khiu có màu lông bụi bặm của thầy bám sát chân thầy. Con mắt vàng chạch như bóng đèn tròn của bà Noris, giống hệt như mắt chủ nhân nó, nhìn trừng trừng về phía Harry. Trước đây Harry đã có dịp thắc mắc là mắt mèo có thể nhìn xuyên qua Áo khoác Tàng hình không... Điếng người với nỗi sợ hãi này, Harry ngó thầy Filch trong bộ đồ ngủ cũ kỹ đang tiến tới càng lúc càng gần nó. Nó cố gắng một cách tuyệt vọng tìm cách rút chân ra khỏi cái bậc thang pháp thuật, nhưng chỉ

tổ khiến nó lún thêm vài phân nữa. Chỉ còn tính từng giây thôi, thầy Filch sẽ nhìn thấy tấm bản đồ và sẽ đi thẳng tới nó...

“Thầy Filch hả? Chuyện gì xảy ra vậy?”

Thầy Filch dừng lại phía dưới Harry, cách vài ba bậc thang, và quay lại. Ở chân cầu thang xuất hiện một người chỉ có thể làm cho tình thế của Harry trở nên tồi tệ hơn mà thôi: thầy Snape. Thầy mặc một cái áo ngủ dài thông và cúi bấn hết chỗ nói.

Thầy Filch thì thầm đầy ác ý:

“Thưa giáo sư Snape, chính là con yêu siêu quậy Peeves. Nó liệng cái trứng này xuống cầu thang.”

Thầy Snape nhanh chóng bước lên mấy bậc cầu thang và dừng lại đằng sau thầy Filch. Harry nghiêng rắng lại, tin rằng trái tim đang đập ình ình của nó thế nào cũng tố giác nó chỉ trong vài giây nữa thôi...

Thầy Snape chăm chú nhìn cái trứng trong tay thầy Filch, nói nhỏ:

“Peeves hả? Nhưng Peeves không thể nào vô được văn phòng của tôi.”

“Cái trứng này ở trong văn phòng của giáo sư sao, thưa giáo sư?”

Thầy Snape nạt:

“Dĩ nhiên là không. Tôi nghe nó kêu và khóc la nên...”

“Dạ, thưa giáo sư, đó chính là cái trứng...”

“...tôi đi ra để điều tra...”

“Chính Peeves đã quăng nó đó, thưa giáo sư...”

“Và khi tôi đi ngang qua văn phòng của mình, tôi thấy đuốc được thắp sáng và cửa tủ hé mở! Có kẻ nào đó vừa lục soát căn phòng...”

“Nhưng Peeves không thể...”

Thầy Snape lại nạt một lần nữa.

“Tôi biết không thể là nó, thầy Filch à! Tôi đã yểm bùa văn phòng của tôi bằng một thứ bùa mà chỉ có pháp sư mới giải được!”

Thầy Snape ngược nhìn lên phía trên cầu thang, nhìn thẳng vào Harry, rồi nhìn xuống hành lang bên dưới cầu thang.

“Thầy Filch, tôi muốn thầy đi cùng tôi, giúp tôi lòng kiếm tên đột nhập.”

“Tôi... Vâng, thưa giáo sư, nhưng...”

Thầy Filch thềm thường ngó lên đầu cầu thang, đúng ngay chỗ Harry đang đứng. Harry có thể thấy là thầy rất ư miễn cưỡng từ bỏ một cơ hội bằng vàng tóm được Peeves. Harry thầm nài nỉ:” Đi đi, đi với thầy Snape đi mà!” Bà Noris thì quần quanh bên chân thầy Filch, ngó nó lom lom... Harry có một cảm tưởng rất rõ là con mèo có thể đánh hơi được nó... sao mà nó ngu quá, đổ đầy cái bồn tắm những thứ bọt xộp có mùi thơm chi cho thêm rắc rối như vậy.

Thầy Filch nói, giọng ai oán:

“Thưa giáo sư, chuyện là như vậy... phen này thầy hiệu trưởng ắt sẽ nghe lời tôi. Peeves đã ăn cắp của một học sinh, đây chính là cơ hội để tôi tống cổ tên yêu siêu quậy ấy ra khỏi trường, một lần này và vĩnh viễn.”

“Thầy Filch à, tôi cóc quan tâm tới con yêu khốn khổ đó, ngay trong văn phòng tôi...”

Cộp... cộp... cộp...

Thầy Snape ngừng nói đột ngột. Cả thầy Snape lẫn thầy Filch đều nhìn xuống dưới chân cầu thang. Qua khe hở giữa đầu hai ông thầy này, Harry nhìn thấy giáo sư Moody Mắt-Điên đang khập khiễng đi tới. Thầy Moody đang khoác cái áo trùm lữ hành cũ kỹ bên ngoài chiếc áo ngủ và chống gậy như mọi khi.

Thầy vừa lên cầu thang vừa càu nhàu:

“Mở dạ tiệc đồ-nhủ hả?”

Thầy Filch nói ngay:

“Thưa giáo sư Moody, giáo sư Snape và tôi nghe có tiếng ồn, con yêu siêu quậy Peeves lại quậy phá lung tung như mọi khi, và rồi giáo sư Snape phát hiện có kẻ đột nhập văn phòng của giáo sư...”

Thầy Snape rít lên:

“Im đi!”

Thầy Moody bước tới gần chân cầu thang hơn nữa. Harry nhìn thấy con mắt phép của thầy hết lướt qua thầy Snape rồi tới chính nó, không thể nào nhầm được.

Trái tim Harry thót lại. Thầy Moody có thể nhìn xuyên thấu Áo khoác Tàng hình ... chỉ một mình thầy Moody là nhìn thấy cái cảnh tượng kỳ cục này: thầy Snape mặc áo ngủ, thầy Filch thì cầm cái trứng, và

Harry bị mắc kẹt chân trong bậc thang ở đằng sau hai ông thầy. Cái vết thương chéo xuống bên mép thầy Moody há ra ngạc nhiên. Trong vài giây, Harry và thầy Moody đăm đăm nhìn vào mắt nhau. Rồi thầy Moody ngậm miệng lại và lại hướng con mắt xanh lơ của thầy về phía thầy Snape. Thầy Moody từ tốn nói:

“Tôi có nghe nhầm không, anh Snape? Có kẻ đột nhập vào văn phòng của anh à?”

Thầy Snape đáp lạnh lùng:

“Không có gì quan trọng.”

Thầy Moody làu bàu:

“Ngược lại, điều đó rất quan trọng. Ai mà dám đột nhập vô văn phòng của anh chứ?”

Thầy Snape nói:

“Tôi dám cá là một đứa học trò nào đó.”

Harry có thể nhìn thấy mạch máu đập nhanh dữ dội bên thái dương bóng mờ hời của thầy Snape.

“Trước đây từng xảy ra rồi. Nguyên liệu độc được trong kho riêng cất trong tủ của tôi thường bị chôn chia... chắc chắn là tụi học trò tìm cách bào chế thuốc lậu...”

Thầy Moody nói:

“Anh cho là kẻ đột nhập chỉ nhằm lấy thuốc thôi ư? Chứ không có cái gì đang được giấu giếm trong văn phòng của anh hả?”

Harry nhận thấy gương mặt hốc hác của thầy Snape đổi thành màu gạch đỏ sậm một cách kỳ cục, mạch máu trên thái dương của thầy càng đập nhanh dễ sợ. Thầy Snape nói bằng một giọng nhỏ và nguy hiểm:

“Anh Moody, anh biết là tôi không giấu giếm cái gì hết, như chính anh đã lục soát văn phòng của tôi khá cẩn thận rồi đó.”

Gương mặt của ông Moody vặn vẹo trở thành một nụ cười:

“Thầy Snape à, đó là đặc quyền dành cho Thần sáng. Cụ Dumbledore bảo tôi canh chừng...”

Thầy Snape nói qua hai hàm răng nghiến chặt:

“Cụ Dumbledore tin tưởng tôi. Tôi không tin là cụ ấy đã ra lệnh cho anh lục soát văn phòng của tôi!”

Thầy Moody gầm gừ:

“Dĩ nhiên là cụ Dumbledore tin tưởng anh. Cụ là một người cả tin mà, phải không? Tin tưởng vào sự hồi tâm. Nhưng mà tôi.. tôi nói là có những kẻ gian chưa lộ diện... những tên giấu mặt không hề lộ ra bao giờ, anh có hiểu tôi muốn nói gì không?”

Thình lình thầy Snape làm một động tác rất lạ lùng. Bàn tay phải của thầy nắm chặt cánh tay trái của mình rung động dữ dội, như thể có cái gì đó vừa làm tổn thương thầy. Thầy Moody cười:

“Thôi, đi ngủ đi, anh Snape!”

Thầy Snape buông tay ra như thể nổi giận với chính mình, thầy rút lên:

“Anh không có quyền sai phái tôi đi chỗ này hay làm chuyện kia. Tôi cũng có đầy đủ quyền hạn để lãng vãng rình mò trong đêm như anh trong cái lâu đài này!”

Thầy Moody nói ngắn gọn, nhưng giọng đầy đe dọa:

“Vậy thì cứ đi mà rình mò. Tôi mong có lúc gặp anh đang lãng vãng đâu đó trong hành lang tối... Nhân tiện, anh làm rớt cái gì kia.”

Nỗi kinh hoàng đâm trúng Harry một nhát chí mạng khi thầy Moody chỉ vào tấm bản đồ của Đạo tặc lúc ấy vẫn còn nằm tênh hênh dưới chân Harry cách sáu bậc thang. Khi cả thầy Snape và thầy Filch cùng quay lại nhìn, Harry bất chấp sự cẩn trọng, giơ tay lên dưới tấm Áo khoác Tàng hình, tức tối quơ tay để gây sự chú ý của thầy Moody, miệng nó nói không thành lời:

“Của con! Cái đó là của con!”

Thầy Snape bước tới toan lượm tấm giấy da lên, vẽ khuôn khiếp hiện ra trên nét mặt khi hiểu ra đó là cái gì.

“Accio Parchment!” (Có nghĩa là: “cuộn giấy da tới đây!”)

Tấm bản đồ bay vút lên không trung, vượt qua tầm với của mấy ngón tay duỗi dài của thầy Snape, rồi lao xuống cầu thang để rơi vào tay thầy Moody. Thầy Moody bình thản nói:

“Tôi nhầm. Cái này của tôi. Chắc là tôi đã đánh rơi nó trước đó.”

Nhưng đôi mắt đen của thầy Snape đảo từ cái trứng trên tay thầy Filch đến tấm bản đồ trong tay thầy Moody, và Harry có thể nói là thầy Snape đang khớp hai cái đó lại, và cũng chỉ một mình thầy Snape là có thể...

“Potter.”

Thầy Snape lặng lẽ nói.

Thầy Moody thần nhiên xếp tấm bản đồ lại nhét vô túi áo.

“Có chuyện gì?”

Thầy Snape gầm lên:

“Potter!”

Thầy đã quay hẳn đầu lại trừng mắt nhìn thẳng vào chỗ Harry đang đứng, như thể thầy vừa thành linh nhìn thấy Harry.

“Cái trứng đó là của Potter. Miếng giấy da đó cũng thuộc về Potter. Tôi đã từng nhìn thấy nó trước đây, tôi nhận ra nó! Potter đang có mặt ở đây! Potter, trong tấm Áo khoác Tàng hình của nó!”

Thầy Snape giơ hai tay ra phía trước quờ quạng như người mù và bắt đầu đi lên cầu thang; Harry dám thề rằng cái mũi bự thù lù của thầy đang mở lớn ra để cố đánh hơi Harry. Bị kẹt chân trong bậc thang phép, Harry đành bật ngửa ra sau để cố tránh mấy ngón tay của thầy Snape, nhưng mà chỉ chút xíu nữa thôi...

Thầy Moody quát:

“Chẳng có gì ở đó đâu, anh Snape! Nhưng dù sao tôi cũng sẽ nói cho cụ Dumbledore biết là đầu óc anh nhạy như thế nào về Harry Potter.”

Cánh tay thầy Snape vẫn vươn ra, mấy ngón tay dài của thầy chỉ còn vài phân nữa là đụng vào ngực của Harry. Nhưng thầy khựng lại, quay nhìn thầy Moody:

“Anh nói vậy nghĩa là sao?”

“Nghĩa là cụ Dumbledore rất quan tâm muốn biết ai là kẻ cứ tìm cách ám hại thằng nhỏ đó!”

Thầy Moody khập khiễng đi đến gần chân cầu thang hơn nữa.

“Và tôi cũng vậy, anh Snape à... rất quan tâm...”

Ánh đuốc lập lòe chiếu rọi gương mặt nham nhở vết thương hóa sẹo của thầy Moody, khiến cho những vết sẹo, và cái mũi đã bị mất chóp của thầy không tối tăm hơn và sâu hoắm thêm.

Thầy Snape nhìn xuống thầy Moody, và Harry không thể thấy vẻ mặt của thầy. Trong giây lát không một ai nhúc nhích hay thốt ra lời gì. Thầy Snape từ từ hạ tay xuống. Bằng giọng bị trấn xuống để có vẻ bình tĩnh, thầy Snape nói:

“Tôi chỉ nghĩ là... nếu Potter lại đi lang thang trong đêm... đó là một thói quen không hay của nó... nó không nên làm như vậy nữa. Vì... chính sự an toàn của bản thân nó.”

Thầy Moody nhẹ nhàng nói:

“À, tôi hiểu. Tận đáy lòng anh rất quan tâm đến Potter, phải không?”

Ngừng một lát. Thầy Snape và thầy Moody vẫn trừng mắt ngó nhau. Bà Noris vẫn quần bên chân thầy Filch mà ngó dáo dác, chợt kêu lên một tiếng “Meo” thiệt lớn, nó đang tìm nơi xuất phát cái mùi thơm xà bông tắm còn vương trên mình Harry.

Thầy Snape nói cộc lốc:

“Tôi đi ngủ đây.”

Thầy Moody nói:

“Đó là ý nghĩ hay nhất của anh trong cả đêm nay đó. Thôi, thầy Filch, nếu thầy đưa cho tôi cái trứng đó...”

Thầy Filch vội ôm chặt cái trứng như thể đó là đứa con trai mới sinh của thầy:

“Không! Thưa giáo sư Moody, đây là bằng chứng về hành động lừa lọc của Peeves ...”

Thầy Moody nói:

“Cái đó là sở hữu của một quán quân mà nó đã ăn cắp. Đưa đây, ngay lập tức!”

Thầy Snape bước xuống cầu thang, đi ngang qua thầy Moody mà không nói thêm một tiếng nào. Thầy Filch lớn tiếng chắc lưỡi với bà Noris rồi quay đi, con mèo vẫn dăm dăm nhìn Harry thêm vài giây trước khi bước đi theo chủ.

Harry nghe tiếng bước chân thầy Snape đi xa dần phía cuối hành lang, hơi thở vẫn còn gấp. Sau khi đưa cái trứng cho thầy Moody, thầy Filch cũng đi khuất mắt, chỉ nghe loáng thoáng tiếng thầy lẩm bẩm với bà Noris::

“Không sao đâu cưng... sẽ gặp cụ Dumbledore vào sáng mai... thưa với cụ chuyện Peeves đã làm...”

Một cánh cửa bị đóng mạnh lại. Harry còn đứng kẹt chân giữa chừng cầu thang, ngó xuống thầy Moody. Thầy đặt cây gậy của thầy xuống chân cầu thang và bắt đầu leo lên cầu thang đến gần Harry một cách cẩn thận, mỗi bước chân của thầy đặt lên một bậc cầu thang đều vang lên một tiếng cộp. Thầy rù rì với Harry:

“Suýt nữa thì toi rồi, Harry à!”

Harry yếu ớt đáp:

“Dạ... con... ờ... cảm ơn thầy.”

Thầy Moody rút cái bản đồ ra khỏi túi, mở nó ra hỏi:

“Cái này là cái gì?”

“Dạ, tấm bản đồ trường Hogwarts.”

Harry nói, lòng những mong thầy Moody sớm giải thoát cho nó khỏi cái bậc thang tai quái; cái chân nó đã bắt đầu đau.

Nhưng thầy Moody thì mãi nhìn cái bản đồ đăm đăm, con mắt phép của thầy bắt đầu bối rối. Thầy thì thầm:

“Quý thần ơi, đây... đây là bản đồ sao, Harry?”

“Dạ, phải... đặc dụng lắm đó thầy!”

Harry nói mà ứa nước mắt vì cái chân đau.

“Dạ... thưa thầy, thầy có thể... giúp con được không...?”

“cái gì? À, được... dĩ nhiên là được chứ!”

Thầy Moody nắm cánh tay Harry và kéo nó đứng dậy. Chân của Harry thoát khỏi cái bậc thang bịp và nó bước lên bậc thang phía trên để đứng cho vững. Thầy Moody vẫn chăm chú nhìn tấm bản đồ. Thầy chậm rãi nói:

“Potter à... con có tình cờ nhìn thấy ai đã đột nhập vào văn phòng của thầy Snape không? Ý thầy nói là nhìn thấy trên tấm bản đồ này.”

Harry thú nhận:

“Dạ... có, con có thấy... Đó là ông Crouch ạ.”

Con mắt phép của thầy Moody đang rà khắp bề mặt tấm bản đồ. Thầy có vẻ đột ngột lo lắng:

“Ông Crouch hả? Con có... có chắc không, Harry?”

Harry nói:

“Chắc chắn ạ.”

Con mắt phép của thầy Moody vẫn tiếp tục rà khắp tấm bản đồ:

“Chà, bây giờ ông ta không còn ở đây nữa. Ông Crouch ... thiệt là... thú vị lắm lắm...”

Thầy không nói gì thêm trong một phút sau đó, vẫn chăm chú nhìn tấm bản đồ. Harry có thể nói chắc là cái chuyện ông Crouch đột nhập văn phòng thầy Snape là thông tin có ý nghĩa đối với thầy Moody, và nó rất muốn biết chuyện gì. Nó không biết là nó có nên hỏi hay không. Thầy Moody hơi làm cho nó sợ... mặc dù thầy đã nhiều phen giúp nó tránh được vô số rắc rối...

“Dạ... thưa thầy Moody ... thầy cho là tại sao mà ông Crouch muốn lục lọi văn phòng của thầy Snape ạ?”

Con mắt phép của thầy Moody dứt khỏi tấm bản đồ và gắn vào mặt Harry, hơi run run. Đó là một cái nhìn thấu suốt, và Harry có ấn tượng là thầy Moody đang ước lượng mức trưởng thành của Harry, để xem có nên trả lời nó hay không, và nói cho nó biết đến cỡ nào. Cuối cùng thầy Moody nói nhỏ:

“Cứ suy nghĩ thử xem, Potter, người ta nói lão Mắt-Điên bị ám ảnh bởi cái chuyện lòng bắt phù thủy Hắc ám ... nhưng so với ông Crouch thì thầy chẳng là cái gì cả, chẳng là gì cả.”

Thầy tiếp tục đăm đăm nhìn tấm bản đồ. Harry sốt ruột muốn biết thêm đến cháy cả người. Nó lại hỏi:

“Thưa thầy Moody ... thầy có nghĩ là... cái chuyện này có liên quan đến... có thể ông Crouch nghĩ là có chuyện gì đó đang xảy ra...”

Thầy Moody ngắt lời:

“Như chuyện gì?”

Harry không biết mình nên nói tới mức nào. Nó không muốn thầy Moody đoán ra là nó có một nguồn thông tin bên ngoài trường Hogwarts ; cái đó có thể dẫn tới những câu hỏi hóc hiểm về chú Sirius.

Harry nói khẽ:

“Con không biết. Gần đây có nhiều chuyện kỳ lạ xảy ra, có đúng không thầy? Những chuyện đăng trên tờ Nhật báo Tiên tri ... Rồi dấu hiệu Hắc ám xuất hiện ở trận Cúp Thế giới, và Tử thần Thực tử, với mọi thứ...”

Cả hai con mắt lệch ngoéo của thầy Moody đều mở lớn. Sau đó con mắt phép lại rảo quanh tấm bản đồ. Thầy chậm rãi nói:

“Con là một thiếu niên sắc sảo, Potter à. Ông Crouch có thể cũng đang suy nghĩ theo hướng đó. Rất có thể..., dạo gần đây có nhiều chuyện đồn đại khôì hài được tung ra... dĩ nhiên do mụ Rita Skeeter thổi phồng thêm. Thầy nghĩ chính điều đó đã khiến cho nhiều người lo lắng.”

Một nụ cười u ám vắn vẹo cái miệng méo xẹo của thầy. Thầy lẩm bẩm nói tiếp, có vẻ tự nói với mình hơn là với Harry, trong khi con mắt phép của thầy ngó chăm chăm vào góc trái của tấm bản đồ:

“Ồi, nếu có một thứ mà thầy ghét, thì đó là bọn Tử thần Thực tử ở ngoài vòng pháp luật vẫn tự tung tự tác...”

Harry tròn mắt ngó thầy Moody. Hay là thầy Moody muốn ám chỉ đúng cái điều mà nó nghĩ?

Chợt thầy Moody chuyển sang giọng bàn thảo công việc:

“Bây giờ thầy muốn hỏi con một điều, Harry Potter à.”

Trái tim Harry chùng xuống; nó đã nghĩ là chuyện này tất phải xảy ra. Hẳn là thầy Moody sắp hỏi nó vậy chứ nó kiếm ở đâu ra tấm bản đồ này, một đồ vật pháp thuật rất ư đáng ngờ - và cả câu chuyện làm thế nào mà tấm bản đồ lại rơi vào tay Harry ; mà câu chuyện đó không những chỉ đổ vạ cho nó mà còn liên can đến ba nó, Fred và George, cùng giáo sư Lupin – thầy dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám năm ngoái. Harry gồng mình chịu trận trong khi giáo sư Moody phe phẩy tấm bản đồ trước mặt nó:

“Thầy mượn cái này được không?”

“Ồ...”

Harry quý tấm bản đồ của nó lắm, nhưng mặt khác, nó cảm thấy cực kỳ nhẹ nhõm khi thầy Moody không hỏi gì về xuất xứ của tấm bản đồ đó. Và hiển nhiên là nó đã chịu ơn thầy Moody, nó nói:

“Dạ, được.”

Thầy Moody lau bàu:

“Trò ngoan! Thầy có thể xài cái này vô được nhiều việc... cái này có lẽ chính xác là cái mà thầy đang tìm kiếm... Thôi, đi ngủ đi, Potter, đi!”

Hai thầy trò cùng nhau trèo lên cầu thang, giáo sư Moody vẫn tiếp tục sẫm soi tấm bản đồ như thể đó là một thứ báu vật mà thầy chưa bao giờ nhìn thấy trước đây. Hai người đi lặng lẽ bên nhau cho đến khi tới cửa văn phòng của thầy. Thầy đứng lại nhìn Harry:

“Có bao giờ con nghĩ đến nghề Thần Sáng không, pt:

“Có bao giờ con nghĩ đến nghề Thần Sáng không, Potter?”

Harry giật mình:

“Dạ không.”

Thầy Moody gật đầu và nhìn Harry đắm chiêu suy nghĩ:

“Con cần suy nghĩ đến điều này. Ủ, đúng vậy... và nhân tiện... thầy đoán là con đem theo cái trứng đó chắc là không phải để đi dạo chơi tối nay hả?”

Harry nhoen miệng cười:

“Dạ... không, con đã tìm ra manh mối rồi.”

Thầy Moody nháy mắt với Harry, con mắt phép của thầy lại quay lộn xộn:

“không có gì bằng rảo bộ trong đêm để tìm ra sáng kiến, Potter à... gấp lại con sáng mai nhé...”

Thầy Moody đi vào văn phòng, lại chăm chú nhìn tấm bản đồ của Đạo tặc, rồi khép cánh cửa lại sau lưng.

Harry thông thả đi về tháp Gryffindor, chìm đắm trong suy nghĩ về thầy Snape, ông Crouch và ý nghĩa của tất cả những chuyện đã xảy ra... Tại sao ông Crouch lại giả đồ bệnh, một khi ông có thể xoay sở để vào trường Hogwarts bất cứ khi nào ông muốn? Ông cho là thầy Snape đang giấu giếm cái gì trong văn phòng của thầy ấy sao?

Và thầy Moody lại cho rằng nó, Harry, nên trở thành một Thần Sáng nữa chứ! Ý tưởng thú vị thiệt... Mười phút sau, lúc Harry lặng lẽ leo lên cái giường ngủ có bốn cọc giăng màn chung quanh, và cả cái trứng lẫn tấm Áo khoác Tàng hình đều đã an toàn nằm trong rương, không hiểu sao, Harry nghĩ là nó muốn kiểm tra lại xem những ông Thần sáng khác mặt thọc đến cỡ nào, trước khi nó quyết định chọn đó làm nghề nghiệp.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Bài Thi Thứ Hai

Hermione tức giận nói:

“VẬY MÀ BỒ NÓI BỒ ĐÃ TÌM RA MANH MỖI TRONG CÁI TRỨNG ĐÓ.”

Harry gắt:

“LÀM ƠN NÓI NHỎ NHỎ THÔI! MÌNH CẦN PHẢI... ĐẠI KHÁI DÒ TRỨNG ĐÀI LÀ ĐƯỢC RỒI CHỨ ƠI!”

Harry, Ron và Hermione đang ngồi chung một cái bàn nằm riêng ở tận cuối cùng lớp học Bùa chú. Hôm nay tụi nó được giao bài tập thực hành bài phản bùa Triệu tập - bài bùa Tổng xuất. Để tránh những tai nạn bậy bạ tiềm tàng trong những vật thể cứ bay ngang xẹt dọc khắp phòng học, giáo sư Flitwick đã phát cho mỗi học sinh một cái gối để thực tập, dựa trên lý thuyết là những cái gối đó sẽ không làm ai bị thương hết nếu rớt mà chúng bay trật mục tiêu. Đó là một lý thuyết tốt đẹp, nhưng thực tế ứng dụng thì không hoàn toàn hay ho lắm. Mục tiêu của Neville luôn trật vọt một cách thảm hại và nó cứ vô tình mà tổng xuất những vật thể nặng ký hơn nhiều, thí dụ như giáo sư Flitwick chẳng hạn, bị nó tổng bay véo véo ngang qua phòng.

Lúc giáo sư Flitwick bay một cách cam chịu ngang qua chỗ Harry, Ron và Hermione, và đáp xuống một đầu tủ lớn, Harry rít bên tai Hermione:

“LÀM ƠN QUÊN CÁI TRỨNG ĐI CHỪNG MỘT PHÚT ĐƯỢC KHÔNG? MÌNH SẴP KỂ CHO MẤY BỒ NGHE VỀ THẦY SNAPE VÀ THẦY MOODY ĐÂY...”

Cái lớp học này là nơi lý tưởng để bàn chuyện riêng tư, bởi vì ai cũng quá hào hứng tổng xuất các vật bay lung tung nên chẳng bận tâm gì đến tụi Harry, Ron và Hermione hết. Harry bèn rù rà rù rì kể lại cuộc phiêu lưu của nó vào đêm hôm trước trong suốt nửa giờ sau cùng của buổi học.

Ron quơ cây đũa phép lên, tổng bay một cái gối với sự khoái chí vô cùng khiến mắt nó sáng cả lên, (cái gối bay vút vào không trung và tổng rớt cái nón của Parvati) Ron nói:

“THẦY SNAPE NÓI LÀ THẦY MOODY CŨNG LỤC SOÁT VĂN PHÒNG CỦA ÔNG NỮA HẢ? BỒ NGHĨ COI... CÓ PHẢI THẦY MOODY ĐẾN ĐÂY LÀ ĐỂ CANH CHỪNG THẦY SNAPE VÀ ÔNG KARKAROFF KHÔNG?”

“MÌNH KHÔNG BIẾT ĐÓ CÓ PHẢI LÀ CÔNG VIỆC MÀ CỤ DUMBLEDORE GIAO CHO THẦY MOODY LÀM HAY KHÔNG, NHƯNG CHẮC CHẴN LÀ THẦY HIỆN ĐANG LÀM CÔNG VIỆC ĐÓ.”

Chẳng chú tâm lắm đến việc thực tập bùa chú, Harry quơ đại cây đũa phép, khiến cái gối của nó chỉ biểu diễn được một màn đại khái là rớt bịch khỏi cái bàn. Harry nói tiếp:

“Thầy Moody nói sở dĩ cụ Dumbledore còn để cho thầy Snape ở lại trường là bởi vì cụ đang cho thầy ấy một cơ hội thứ hai hay đại khái như vậy.”

“cái gì?”

Mắt Ron trợn mở lên khi cái gối kế tiếp của nó xoay tít trên không trung, chọi trúng chùm đèn treo, nảy bật ra và nặng nề rớt xuống bàn của giáo sư Flitwick. Ron nói:

“Harry à... hổng chừng thầy Moody cho là thầy Snape bỏ tên bồ vô cái Cốc Lửa đó!”

Hermione lắc đầu một cách ngờ vực:

“Ôi, Ron ơi, trước đây có lần tụi mình cứ tưởng thầy Snape muốn giết Harry, nhưng mà hóa ra là thầy tìm cách cứu mạng Harry, bồ còn nhớ không?”

Cô bé tổng xuất một cái gối khiến nó bay vèo ngang qua phòng và rớt xuống, đúng vô cái hộp được coi là bãi đáp của tất cả những cái gối. Harry nhìn Hermione, suy nghĩ... Đúng là thầy Snape đã từng cứu mạng nó một lần, nhưng chuyện kỳ quái ở chỗ thầy Snape thì dứt khoát là căm ghét nó, như thầy đã từng căm ghét ba của nó vào thời họ cùng là học sinh ở trường Hogwarts. Thầy Snape rất khoái trừ điểm của Harry, và chắc chắn là không bỏ lỡ cơ hội nào để trừng phạt nó, thậm chí còn đề nghị đuổi học Harry nữa.

Hermione tiếp tục nói:

“Mình không bận tâm điều thầy Moody nói, cụ Dumbledore đâu có ngu. Cụ rất sáng suốt mà tin cậy bác Hagrid và thầy Lupin, mặc dù cả đồng người khác không đời nào giao công việc cho hai người đó. Vậy thì làm sao cụ Dumbledore lại sai lầm được trong việc tin dùng thầy Snape, mặc dù thầy Snape có hơi...”

“... ác độc!”

Ron tiếp ngay:

“Thử nghĩ coi, Hermione. Vậy thì tại sao tất cả những người săn lùng Phù thủy Hắc ám đó đều lục soát văn phòng thầy Snape chứ?”

Hermione không thềm để ý tới Ron, vẫn tiếp tục suy luận:

“Tại sao ông Crouch lại giả đồ bệnh? Chuyện này thiệt tình là khôi hài, đúng không? Ông không thể sắp xếp để đến dự Dạ vũ mà khi ông muốn thì ông lại có thể đến đây vào lúc nửa đêm.”

Ron tổng xuất một cái gối khác bay vèo tới cửa sổ, nói:

“Chẳng qua bồ không ưa ông Crouch vì chuyện con gia tinh Winky ấy thôi.”

Hermione tổng xuất cái gối của cô bé bay hết sức gọn vô cái hộp.

“Còn bồ thì chỉ muốn nghĩ là thầy Snape nhất định phải có mắc mưu gì đó.”

“Mình thì muốn biết thầy Snape đã làm gì với cơ hội đầu tiên, nếu nói là hiện nay thầy được cho cơ hội thứ hai?”

Harry rầu rĩ nói, và cái gối của nó bay thẳng một mạch ngang qua căn phòng và gọn gàng đáp xuống đúng chóc ngay bên trên cái gối của Hermione, khiến Harry cũng phải kinh ngạc.

Vâng lời chú Sirius dặn dò là kể cho chú biết mọi chuyện bất thường xảy ra ở trường Hogwarts. Harry đã gọi ngay đêm đó cho chú một lá thư bằng con cú nâu của trường, kể lại tất cả, từ chuyện ông Crouch đột nhập văn phòng thầy Snape, đến cuộc cãi vã giữa thầy Snape và thầy Moody. Sau đó Harry chuyển hướng chú ý của nó vào vấn đề khẩn thiết nhất mà nó đang phải đối phó: làm sao sống sót dưới nước sau một giờ vào ngày hăm bốn tháng hai sắp tới.

Ron rất khoái cái ý tưởng dùng lại bùa Triệu tập. Bởi vì Harry đã giải thích cho nó biết về bộ đồ lặn của dân Muggle, nên Ron không hiểu tại sao mà Harry lại không triệu tập phứt một bộ từ cửa hàng Muggle gần đấy nhất cho rồi. Hermione gạt bỏ ngay kế hoạch này khi chỉ rõ rằng, trong trường hợp Harry không thể xoay sở học được cách xài bộ đồ lặn trong thời hạn một giờ được quy định đó, thì chắc chắn là nó sẽ bị loại khỏi cuộc thi vì vi phạm Quy ước Quốc tế về Bí mật phù thủy – bởi vì rất ít hy vọng là không bị một Muggle nào nhìn thấy một bộ đồ bơi bay vèo vèo ngang qua đồng quê để đến trường Hogwarts. Cô bé nói:

“Dĩ nhiên giải pháp lý tưởng nhất cho bồ là biến hình thành một chiếc tàu ngầm hay cái gì đó tương tự. Giá mà tụi mình đã học qua môn biến hình người! Nhưng mà môn đó tới năm thứ sáu tụi mình mới được học, và nếu học không tới nơi tới chốn để lại bị tẩu hỏa nhập ma thì thiệt là khủng khiếp.”

Harry nói:

“Ừ, mình cũng không khoái cái trò đi loanh quanh với cái ống kính tiềm vọng lòi ra trên đầu mình đâu. Nếu có thầy Moody ở trước mặt thì chắc là mình luôn luôn có thể tấn công ai đó; thầy có thể làm giúp mình...”

Hermione nghiêm trang nói:

“Nhưng mình không nghĩ là thầy sẽ để cho bồ được chọn muốn biến thành cái gì thì biến đâu. Không, mình thấy tốt nhất cho bồ là xài một thứ bùa gì đó.”

Harry nghĩ vậy là lại sắp phải đọc sách ở thư viện đủ cho cả đời nó luôn, lại phải vùi đầu vô đồng sách bụi bặm, tìm kiếm một câu thần chú nào đó khả dĩ làm cho một con người có thể sống dưới nước mà không

cần oxy. Nhưng, mặc dù nó, Ron và Hermione đã sục sạo nghiên cứu suốt các giờ nghỉ trưa, các buổi tối và các ngày cuối tuần; mặc dù Harry đã hỏi xin giáo sư McGonagall một giấy phép đặc biệt để tham khảo sách trong khu vực Giới hạn, và thậm chí đã nhờ cả sự giúp đỡ của bà quản thủ thư viện câu kính trông như con kền kền là bà Pince, tội nó vẫn không tìm ra cái gì có thể giúp cho Harry sau một tiếng đồng hồ ở dưới nước mà còn sống để ba hoa chích chòe.

Những cơn chấn động kinh hoàng giờ đây lại bắt đầu làm Harry khốn khổ và nó thấy hết sức khó tập trung vô những bài học. Cái hồ mà hồi nào giờ đối với Harry chẳng qua là một nét đặc sắc khác của sân trường, bây giờ lại cứ thu hút tầm mắt nó mỗi khi nó lại gần cửa sổ lớp học. Cái khối nước lạnh lẽo màu xám chì với đáy nước tối tăm lạnh giá ấy bắt đầu có vẻ xa vời vợi như là mặt trăng.

Cũng giống như trước đây, khi nó phải đương đầu với con rồng Đuôi-Gai, thời gian bỗng nhiên trôi qua vùn vụt như thể có ai vận kim đồng hồ cho nó chạy siêu nhanh. Chỉ còn một tuần lễ nữa là đến ngày hăm bốn tháng hai (kể như cũng còn thời gian) ... Chỉ còn năm ngày nữa (nó phải tìm ra biện pháp gì đó ngay thôi) ... Chỉ còn ba ngày nữa (Làm ơn... hãy làm ơn cho tôi tìm ra cách gì đi mà...)

Khi chỉ còn hai ngày nữa, Harry lại bắt đầu nuốt đồ ăn không trôi. Điều tốt lành duy nhất trong bữa điểm tâm hôm thứ hai là con cú nâu mà Harry đã gửi đến chú Sirius vừa trở về. Harry rút miếng giấy da buộc ở chân con cú, mở ra, và đọc thấy lá thư ngắn nhất mà chú Sirius từng viết cho nó:

Gửi lại cú cho biết ngày giờ của cuộc đi chơi cuối tuần lần tới ở làng Hogsmeade.

Harry lật lại tấm giấy da và nhìn vào mặt sau tờ giấy, hy vọng đọc thấy điều gì khác nữa, nhưng chẳng có gì cả.

Hermione đọc bức thư qua vai của Harry. Cô bé nói nhỏ:

“Cuối tuần tới nữa. Đây, lấy cây viết của mình mà viết, rồi gửi lại cú cho chú ấy ngay.”

Harry ghi ngày vào mặt sau của tờ giấy da mà chú Sirius đã gửi, cột lá thư trở vô chân của con cú nâu, và nhìn theo nó cất cánh bay đi một lần nữa. Harry đã trông chờ điều gì từ lá thư? Lời khuyên về cách thức sống sót dưới nước ư? Nó đã quá hăm hở kể cho chú Sirius chuyện thầy Snape và thầy Moody đến nỗi nó hoàn toàn quên bém chuyện đầu mối trong cái trứng.

Ron hỏi:

“Chú Sirius muốn biết về ngày giờ cuối tuần đi Hogsmeade để làm gì?”

Harry lơ đãng đáp:

“Không biết.”

Niềm hạnh phúc chốc lát đã bùng lên trong lòng nó khi nhìn thấy bóng dáng con cú trở về giờ này đã tắt lịm.

“Thôi đi, tới giờ học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí rồi.”

Harry không biết là do lão Hagrid muốn cho qua vụ mấy con quái tôm, hay bởi vì bây giờ chỉ còn lại có mỗi hai con mà thôi, hay cũng bởi vì lão muốn chứng tỏ lão cũng có thể làm bất cứ điều gì mà giáo sư Grubbly-Plank đã làm mà từ khi trở lên lớp dạy lại, lão Hagrid đã chỉ tiếp tục bài giảng về bạch kỳ mã. Hóa ra lão Hagrid am hiểu về bạch kỳ mã không kém gì về lũ quái vật, mặc dù rõ ràng là lão vẫn cho rằng, việc bọn bạch kỳ mã không có răng nanh nọc độc là một điều đáng thất vọng hết sức.

Hôm nay lão xoay sở cách nào đó mà bắt được hai con bạch kỳ mã con về. Không giống như bạch kỳ mã đã trưởng thành, bạch kỳ mã con chỉ tuyền bằng vàng ròng. Parvati và Lavender vui thích vô cùng khi nhìn thấy chúng, và ngay cả Pansy Parkinson cũng phải khó khăn lắm mới giấu giếm nỗi niềm ái mộ chúng.

Lão Hagrid nói với cả lớp:

“Dễ thấy hơn những con lớn. Chúng đổi thành màu bạc khi được khoảng hai năm tuổi, và khi lớn tới bốn tuổi thì mọc sừng. Khi nào hoàn toàn trưởng thành thì chúng mới có lớp lông trắng tuyền, lúc đó chúng khoảng bảy tuổi. Khi còn nhỏ thì chúng hơi cả tin, không ngại ngùng bọn con trai lắm... Thử đi, các trò có thể đến gần một chút... có thể vỗ về chúng nếu các trò muốn... cho chúng mấy cục đường phèn này...”

Khi hầu hết những đứa học trò khác đã bu quanh hai con bạch kỳ mã con, lão Hagrid hơi tách ra một bên, hỏi nhỏ Harry:

“Con có khỏe không Harry?”

Harry đáp:

“Dạ, khỏe.”

Lão Hagrid nói tiếp:

“Hơi căng thẳng hén?”

Harry nói:

“Cũng hơi hơi ạ.”

Lão Hagrid vỗ bàn tay bự chảng của lão lên vai Harry, đầu gối của Harry suýt sụp xuống dưới sức nặng của bàn tay đó. Lão Hagrid nói:

“Harry à, bác cũng đã lo lắng hết sức trước khi xem con đấu với con Đuôi Gai, nhưng mà bác biết con

có thể làm bất cứ điều gì một khi con đã đặt hết tâm trí vô đó. Bác không còn lo lắng gì nữa hết. Con sẽ làm tốt thôi. Con đã đoán ra manh mối trong cái trứng rồi chứ?”

Harry gật đầu, nhưng mặc dù làm vậy, trong lòng nó vẫn còn một sự thôi thúc điên cuồng, nó chỉ muốn thú nhận rằng đầu óc nó vẫn chưa bật ra một sáng kiến nào khả dĩ giúp nó sống sót được dưới nước trong một tiếng đồng hồ. Nó ngược nhìn lão Hagrid – có thể lão Hagrid từng phải xuống hồ vài lần để đối phó với mấy sinh vật dưới đó? Nói cho cùng thì chính lão Hagrid là người trông nom tất cả mọi thứ trong sân trường mà...

Lão Hagrid lại vỗ vai Harry khiến nó có cảm tưởng như nó đã lún xuống mặt đất mềm thêm vài phân. Lão làu bàu:

“Con sẽ thắng mà! Bác biết chắc. Bác có linh cảm thế mà. Con sẽ chiến thắng, Harry à!”

Harry không đủ can đảm xóa đi nụ cười tin cậy và hạnh phúc trên gương mặt của lão Hagrid. Nó cố nặn ra một nụ cười để đáp lại, rồi giả bộ như cũng khoái mấy con bạch kỳ mã con, nó chạy tới vuốt ve chúng như những đứa học trò khác.

Vào buổi tối trước khi thực hiện bài thi thứ hai, Harry cảm thấy như thể nó bị mắc kẹt trong một cơn ác mộng. Nó hoàn toàn hiểu rằng, dù bằng phép màu nào đó mà nó xoay được một câu thần chú thích hợp, thì chuyện luyện bùa đặc đạo nội trong một đêm vẫn là chuyện khó trần ai. Làm sao mà nó lại để cho đến nông nỗi này chứ? Tại sao nó không chịu tìm cách giải quyết câu đó trong cái trứng sớm hơn chứ? Tại sao nó cứ để đầu óc lang thang trong giờ học – biết đâu có một giáo viên đã từng có lần nói đến cách thở dưới nước mà nó lại lơ đãng bỏ sót?

Lúc Harry còn ngồi với Ron và Hermione trong thư viện thì mặt trời đang lặn xuống bên ngoài. Tụi nó sốt ruột lật hết trang bùa chú này đến trang bùa chú khác, những đồng sách khổng lồ chất trên bàn cao ngập đầu ngập cổ che đậy này, khuất đậy kia. Cứ mỗi lần thấy chữ “nước” trên trang nào đó là tim Harry lại nhảy thót lên, nhưng thường thì chẳng được tích sự gì ngoài những thứ đại loại như:” lấy hai xị nước, nửa cân lá ngải độc xắt nhỏ, một con sa giông...”

Từ phía bên kia cái bàn, giọng Ron vang lên thẳng thừng:

“Mình thấy chẳng thể làm được gì đâu. Chẳng có gì cả. Chẳng có gì hết. Cái có triển vọng nhất là bùa khô, làm cạn được nước ao nước vũng, nhưng chẳng thể kiếm đâu cho đủ sức mạnh để làm cạn cả cái hồ đó.”

Hermione vừa kéo một ngọn nến đến gần mình hơn, vừa lẩm bẩm:

“Phải có cách gì chứ. Người ta đâu có đưa ra một đề thi không có đáp án được.”

Hai mắt của cô bé đã mệt mỏi tới mức cô bé dí mũi cách trang giấy chỉ vài phân, chăm chú đọc những

chữ in li ti trong cuốn Những Bùa ngải cổ lỗ đã bị lãng quên.

Ron nói:

“Có chứ. Harry à, ngày mai bồ chỉ cần đi xuống cái hồ đó, đúng vậy, thò đầu xuống nước, gào lên với bọn người cá hãy trả lại cho bồ cái gì đó mà họ đã chôm của bồ, và chờ coi họ có tống nó ra trả lại bồ không. Đó là điều tốt nhất mà bồ có thể làm đó, bồ tèo à.”

Hermione đổ quạu:

“Thế nào cũng có một cách làm được mà! Phải có một cách chứ!”

Cô bé dường như coi thư viện thiếu thông tin hữu ích về đề tài tụi nó đang nghiên cứu là cả một sự sỉ nhục cá nhân. Từ trước tới giờ có khi nào nó làm cô thất vọng như vậy đâu.

Harry hết hứng tranh cãi, cúi mặt xuống cuốn Mánh Độc Để Chơi Khăm, nói:

“Mình biết lẽ ra mình phải làm gì. Lẽ ra mình phải học cách Hóa thú như chú Sirius.”

Hóa Thú là môn biến hình mà một pháp sư có thể tự biến thành một con thú nào đó.

Ron tán thành:

“Ờ phải, lẽ ra bồ đã có thể biến thành một con cá vàng bất cứ lúc nào bồ muốn.”

Harry ngáp, nó kiệt sức rồi:

“Hay một con nhái cũng được.”

Hermione bàn ra:

“Phải mất cả năm trời mới học được thuật biến hình, và rồi bồ còn phải đăng ký căn cước và đủ thứ nữa.”

Lúc này cô bé đang rà mục lục cuốn Những Thế bí pháp thuật quái đản và giải pháp.

“Nhớ không, giáo sư McGonagall từng nói với tụi mình là phải đăng ký với Văn phòng Dừng sai Pháp thuật con thú mà mình biến thành, những đặc điểm cá nhân..., để mình không thể lạm dụng sự biến hình...”

Harry mệt mỏi nói:

“Hermione, mình chỉ đùa thôi. Mình biết là mình không tài nào biến hình thành một con nhái nổi vào sáng mai đâu...”

Hermione đóng cuốn Những Thế bí pháp thuật lại, kêu lên:

“Ôi, đồ vô tích sự. Có ai trên đời này lại muốn cho lông mũi mọc thành lợn tóc quăn bao giờ chứ!”

Giọng Fred Weasley chột vang lên:

“Anh thấy cũng không hề gì. Đề tài đang tranh cãi đó hả?”

Harry, Ron và Hermione cùng ngược nhìn lên. Fred và George vừa xuất hiện từ đằng sau mấy kệ sách.

Ron hỏi:

“Mấy anh làm gì ở đây?”

George nói:

“Kiếm em chứ làm gì. Giáo sư McGonagall muốn gặp em, Ron, và em nữa, Hermione.”

Hermione tỏ vẻ ngạc nhiên:

“Chuyện gì vậy?”

Fred nói:

“Ai mà biết... nhưng mà mặt cô có hơi đặng đặng sát khí.”

George nói:

“Tụi anh có bốn phạm hộ tổng hai em xuống tới văn phòng của cô.”

Ron và Hermione tròn mắt nhìn Harry, Harry có cảm giác bao tử nó tuột đầu mất.

Liệu giáo sư McGonagall có rầy Ron và Hermione không?

Có lẽ cô đã nhận thấy là hai đứa nó giúp đỡ Harry quá nhiều trong khi lẽ ra Harry phải tự một mình giải quyết lấy bài thi được giao.

Hermione nói với Harry khi cô bé đứng dậy đi cùng Ron:

“Tụi này sẽ gặp lại bồ ở phòng sinh hoạt chung nhà? Bồ đem về được bao nhiêu sách thì cứ đem về!”

Cả Ron và Hermione đều tỏ ra lo lắng lắm. Harry cũng không thoải mái gì. Nó nói:

“Được.”

Vào khoảng tám giờ, bà Pince tắt tất cả đèn đóm và đến đuổi Harry ra khỏi thư viện. Dưới sức nặng của đồng sách mà sức nó có thể vác nổi, Harry lê bước về phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor, kéo một cái bàn vô góc phòng, và lại tiếp tục nghiên cứu. Chẳng có gì trong cuốn Pháp thuật Tùy hứng Dành cho Pháp sư lập dị, hay trong cuốn Hướng dẫn về Ma thuật Thời Trung cổ, cũng chẳng thấy nói gì đến những kỳ tích dưới nước trong cuốn Tuyển Tập Bùa phép Thế kỷ Mười Tám, hay trong cuốn Những cư dân khủng khiếp Dưới đáy sâu, hoặc cuốn Những quyền Năng mà ta không bao giờ biết là ta có và biết làm gì với chúng khi giờ đây ta đã khôn ra.

Crookshanks mon men trèo lên đùi của Harry và nằm cuộn tròn ở đó, say sưa kêu gừ gừ. Phòng sinh hoạt chung thưa vắng dần. Mọi người đều cầu chúc Harry may mắn trong buổi sáng hôm sau bằng một giọng tin tưởng phần khởi y như giọng lão Hagrid. Rõ ràng tất cả họ đều yên tâm tin tưởng là Harry sắp sửa thắng đẹp trong một màn biểu diễn ngoạn mục kinh người nữa, như chiến thắng mà nó đã đạt được trong bài thi đầu tiên. Harry không thể đáp lại lời nào, chỉ gật đầu, cảm thấy như thể có một trái banh gôn mắc kẹt trong cổ họng. Vào khoảng 10 giờ đêm thì chỉ còn một mình nó với con Crookshanks trong phòng sinh hoạt chung. Nó đã tra hết tất cả những quyển sách còn lại, mà Ron và Hermione vẫn chưa trở về.

Vậy là hết, nó tự nhủ. Mà không thể nào làm được. Mà chỉ còn nước đi xuống hồ vào sáng mai mà nói với ban Giám khảo...

Nó tưởng tượng ra cảnh nó giải thích là nó không thể nào làm được bài thi đó. Nó hình dung ra con mắt của Ông Bagman trợn tròn kinh ngạc, và nụ cười mẫn nguyện đầy răng vàng của ông Karkaroff. Nó hầu như có thể nghe Fleur Delacour nói: "Tôi đã biết trước mà, hẳn còn nhớ quá, hẳn chỉ là một chú nhóc tí." Nó cũng nhìn thấy Malfoy nhá lên phù hiệu POTTER THÚI HOẶC trước đám đông; thấy gương mặt iu xiu không tin nổi của lão Hagrid ...

Quên mất là Crookshanks đang nằm trên đùi nó, Harry thỉnh thoảng đứng bật dậy. Crookshanks rít lên giận dữ khi té lăn cù xuống sàn, quảng cho Harry một cái nhìn ghét bỏ, rồi nghênh ngang bỏ đi với cái đuôi xù như cây cọ rửa chai nhỏng lên trời. Nhưng Harry đã hấp tấp chạy lên cầu thang xoắn để về phòng ngủ của nó... Nó muốn lấy ngay tấm Áo khoác Tàng hình và trở lại thư viện, và nó sẽ ở đó suốt đêm nếu cần...

Mười lăm phút sau, Harry mở cửa thư viện và thì thầm: "Lumos!"

Đầu đèn phép được thắp sáng, Harry men dọc theo những kệ sách, rút xuống thêm nhiều cuốn sách nữa – sách về bùa ngải và thần chú, về người cá và những quái vật dưới nước, sách về những pháp sư và phù thủy nổi tiếng, về những phát minh pháp thuật, về bất cứ cái gì có thể chứa một chút xíu tham khảo gợi ý đến việc sống sót được dưới nước. Harry đem tất cả những sách đó đến một cái bàn và bắt đầu nghiên cứu chúng dưới ánh sáng hẹp le lói từ đầu cây đèn phép, thỉnh thoảng lại xem đồng hồ...

Một giờ sáng... hai giờ sáng... cách duy nhất để mà nó có thể tiếp tục ngồi đó là tự nhủ đi nhủ lại, cuốn sau... trong cuốn sau... cuốn sau...

Mỹ nhân ngư trong bức tranh trên tường của buồng tắm các huynh trưởng đang cười cợt. Harry thì bập bênh như cái nút chai trong làn nước đầy bong bóng cạnh tảng đá của mỹ nhân ngư, trong khi cô nàng quơ cây chổi thần Tia Chớp phía trên đầu nó. Cô nàng cười một cách hiểm độc:

“Tới đây lấy nè! Nào, nhảy lên đi!”

Harry thở hỗn hển, với chụp lấy cây chổi thần Tia Chớp, cố gắng vùng vẫy để khỏi bị chìm.

‘Tôi chịu thôi! Đưa nó cho tôi!’

Nhưng cô nàng chỉ dùng đầu cán chổi thọc vô hông Harry đau điếng, rồi phá ra cười nhạo nó.

“Ôi đau... tránh ra... Ui da!”

“Thưa cậu, Harry Potter phải thức dậy thôi!”

“Đừng có chọc tôi nữa...”

“Thưa cậu, Dobby phải chọc Harry Potter, cậu phải thức dậy thôi!”

Harry mở mắt ra. Nó vẫn còn ngồi trong thư viện; tấm Áo khoác Tàng hình đã tuột khỏi đầu nó khi nó ngủ quên đi, và một bên má nó áp trên trang sách cuốn Có đũa phép là có giải pháp. Nó ngồi thẳng dậy, sửa cặp kiếng ngay ngắn, chớp chớp mắt trước ánh sáng ban ngày.

Dobby kêu the thé:

“Harry Potter cần phải găt rút lên! Bài thi thứ hai sẽ bắt đầu trong mười phút nữa thôi, mà Harry Potter ...”

Harry khào khào rên rỉ:

“Mười phút nữa? Mười... mười phút hả?”

Harry ngó xuống đồng hồ. Dobby nói đúng. Bây giờ đã là chín giờ hai mươi phút. Một trái cân bự, nặng nề rớt xuyên qua ngực của Harry, rớt xuống bao tử nó. Dobby kéo tay áo của Harry, kêu the thé:

“Mau lên, Harry Potter! Cậu phải có mặt ở dưới hồ với những quán quân khác, thưa cậu.”

Harry tuyệt vọng nói:

“Trễ quá rồi, Dobby. Tôi sẽ không làm bài thi thứ hai đâu. Tôi không biết làm sao...”

Con yêu lùn lại thét lên:

“Harry Potter sẽ làm được bài thi đó. Dobby biết Harry Potter chưa tìm ra đúng cuốn sách, cho nên Dobby đã tìm giùm rồi.”

Harry nói:

“Cái gì? Nhưng mà bạn đâu có biết bài thi thứ hai là gì?”

“Thưa cậu. Dobby biết chứ! Harry Potter sẽ phải xuống hồ để tìm bồ tèo của cậu...”

“Tìm cái gì?”

“... và cứu Bồ Tèo ra khỏi người cá!”

“Bồ Tèo là cái gì?”

“Thưa cậu, Bồ Tèo của cậu đó mà, Bồ Tèo của cậu... Bồ Tèo đã cho Dobby cái áo len đó!”

Dobby giựt giựt cái áo len màu hột dẻ đã được rút nhỏ lại mà nó đang mặc trùm lên trên cái quần sọc.

Harry há hốc miệng hỏi:

“Cái gì? Chúng đã bắt... chúng đã bắt Ron hả?”

Dobby lại ré lên the thé:

“Cái mà Harry Potter sẽ nhớ nhất đó thưa cậu! Nhưng mà nếu quá một giờ.”

Harry trừng mắt ngó con yêu lùn đầy kinh hãi, nó nhấm lại mấy câu thơ:

“...viễn cảnh sẽ đen tối

Quá trễ, nó sẽ mất, nó sẽ không trở lại. ’ Dobby! Tôi phải làm gì bây giờ?”

Con yêu lùn rút tay vô túi quần sọc của nó, lật ra một cuộn tròn của một thứ trông rất giống mấy cái đuôi chuột nhót nhợt màu xanh xám lợt. Nó nói eo éo:

“Thưa cậu, cậu phải ăn cái này. Ngay trước khi cậu xuống hồ đó thưa cậu... Cỏ mang cá!”

Harry trợn mắt ngó đám cỏ mang cá, hỏi lại:

“Nó để làm gì?”

“Thưa cậu, nó sẽ giúp cho Harry Potter thở dưới nước.”

Harry hoang mang hỏi:

“Dobby, nghe nè, bồ có chắc chắn vụ này không?”

Harry không thể quên được vụ Dobby muốn “giúp” nó lần trước, vụ đó rốt cuộc dẫn tới chỗ cánh tay phải của Harry không còn một miếng xương nào hết.

Nhưng con yêu lùn ấy tha thiết nói:

“Thưa cậu, Dobby chắc chắn mà! Dobby nghe hết mọi chuyện mà, Dobby là một gia tinh mà, thưa cậu, nó đi khắp tòa lâu đài để thắp đèn, để nhóm lửa, để cọ rửa sàn nhà. Dobby nghe giáo sư McGonagall và giáo sư Moody nói chuyện trong phòng giáo sư, nói về bài thi sắp tới... Dobby không thể để cho Harry mất đi Bồ Tèo của cậu!”

Mỗi nghi ngờ của Harry tan biến. Nó đứng phắt dậy, cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra, nhét vào cặp, chụp lấy nắm cổ mang cá nhét vô túi, rồi hối hả chạy như bay khỏi thư viện, với Dobby bám theo sát gót.

Khi cả hai ra tới hành lang, Dobby lại thét lên the thé:

“Thưa cậu, Dobby phải ở trong nhà bếp... sẽ vắng Dobby mất... Thôi, Harry Potter, chúc cậu may mắn!”

“Gặp lại cậu sau nghe Dobby!”

Harry vừa la lớn đáp lại Dobby, vừa phóng chạy dọc hành lang và lao xuống cầu thang ba bậc một.

Trong tiền sảnh chỉ còn lại mấy người lễ mễ đến phút chót, tất cả những người khác đều đã rời Đại sảnh đường sau khi ăn điểm tâm để đi qua cánh cửa đôi bằng gỗ sồi, đến xem bài thi thứ hai. Khi Harry lật đặt phóng ngang qua, họ đều trở mắt nhìn nó hất tung anh em Colin và Dennis Creevey và phóng xuống mấy bậc thềm đá để ra sân trường đầy nắng mà lạnh cóng.

Lúc chạy rầm rập qua bãi cỏ, Harry thấy khán đài dựng chung quanh khu vực chuồng rồng hồi tháng mười bảy giờ đã được dựng dọc theo bờ hồ bên kia, những ghế ngồi nhô cao đều được sắp xếp hướng về một tâm điểm và hắt bóng xuống mặt hồ bên dưới. Tiếng rì rào hồi hộp của đám đông vang vọng một cách lạ lùng qua mặt nước khi Harry chạy thực mạng vòng qua bên kia bờ hồ về phía các giám khảo. Họ đã ngồi sẵn bên cái bàn phủ khăn bằng vàng đặt bên bờ hồ. Cerdic, Fleur và Krum đều đã có mặt bên cạnh bàn giám khảo, cùng nhìn Harry lật đặt lao về phía chúng.

Harry thẳng phanh lại trong một vũng bùn và vô tình làm văng bắn sinh lên áo của Fleur.

“Tôi... có... mặt!”

Một giọng nói hách dịch chề bai vang lên:

“Nãy giờ em ở đâu hả? Bài thi sắp bắt đầu rồi!”

Harry nhìn quanh. Percy Weasley đang ngồi ở bàn ban giám khảo – ông Crouch lại không xuất đầu lộ diện phen này nữa.

Ông Bagman tỏ ra hết sức nhẹ nhõm khi thấy Harry xuất hiện, ông nói:

“Thôi, thôi, Percy! Để cho Harry thở với!”

Cụ Dumbledore mỉm cười với Harry, nhưng ông Karkaroff và bà Maxime thì không tỏ ra vui mừng lắm khi nhìn thấy nó. Qua cái nhìn trên gương mặt họ, có thể thấy rõ ràng là họ những tưởng Harry sẽ không đến.

Harry cúi gập người xuống, tay chống đầu gối, thở hồng hộc, nó nghe đau buốt một bên hông và có cảm giác như thể có một con dao nằm giữa mấy kẽ xương sườn, mà nó thì không có thì giờ để rút bỏ con dao đó ra. Ông Bagman bây giờ đang đi với các quán quân, dẫn họ bước dọc theo bờ sông tới một chỗ trống cách đó chừng ba thước. Harry đứng ở vị trí cuối cùng, kế bên Krum. Anh này đã mặc quần tắm và cây dừa phép lăm le trong tay.

Khi dắt Harry ra chỗ cách xa các quán quân khác vài bước, ông Bagman hỏi Harry:

“Khỏe hả, Harry? Biết mình sắp phải làm gì chưa?”

Harry vừa xoa bóp xương sườn vừa hỗn hển đáp:

“Dạ biết.”

Ông Bagman bấu nhẹ vào vai Harry rồi trở lại bàn giám khảo. Ông chĩa cây dừa phép vô cổ họng ông như đã làm hồi ở trận Cúp Thế giới, nói “Sonorus!” và lập tức giọng nói của ông bùng nổ, vang qua mặt nước thăm thẳm, vọng về phía khán đài.

“Bây giờ, tất cả các quán quân của chúng ta đã sẵn sàng thực hiện bài thi thứ hai, và bài thi sẽ bắt đầu ngay sau tiếng còi của tôi. Các quán quân sẽ có chính xác một giờ đồng hồ để giành lại cái mà họ đã bị lấy mất. Sau đây tôi đếm đến tiếng thứ ba. Một... hai... Ba!”

Tiếng còi vang lên the thé trong không khí tĩnh lặng và lạnh lẽo. Từ khán đài bùng lên tiếng vỗ tay và hò reo hoan hô. Không nhìn xem các quán quân khác đang làm gì, Harry cởi giày và vớ ra, rút ra một nắm cỏ mang cá, nhét vô miệng, rồi lội xuống hồ.

Nước lạnh đến nỗi Harry cảm thấy da chân nó rộp lên như gặp lửa chứ không phải làn nước lạnh như

bằng nữa. Tấm áo chùng thấm nước làm cho người nó nặng nề và trĩu xuống khi nó bước xuống nước sâu hơn. Bây giờ nước đã tới đầu gối Harry, và hai chân tê cóng của nó đang trượt trên những phiến đá bằng phẳng, trơn trượt bùn. Nó đang cố gắng hết sức nhai thiệt lẹ năm cỏ mang cá trong miệng. Món cỏ đó gây cảm giác khó chịu như thế đó là những xúc tu bạch tuộc, vừa dẻo vừa nhớt. Khi làn nước lạnh buốt ngập tới thắt lưng thì nó đứng lại, nuốt hết năm cỏ, và chờ coi chuyện gì xảy ra.

Nó nghe thấy tiếng cười ồ vang ra từ đám đông và biết là trông điệu bộ nó ngu ngốc lắm: đi xuống hồ mà không biểu diễn một sức mạnh pháp thuật nào hết. Phần thân thể còn khô của nó phát nổi da gà, còn phần đã nhúng nước thì tê đi, một cơn ớn lạnh khủng khiếp làm dựng đứng tóc tai nó lên. Harry bắt đầu run dữ dội. Nó tránh nhìn lên khán đài, từ phía đó vang lên tiếng cười mỗi lúc một to hơn, và lẫn trong đó là tiếng huýt sáo, la chộ của đám học sinh nhà Slytherin.

Rồi hết sức đột ngột, Harry có cảm giác như thể bị một cái gối vô hình đè bít miệng mũi nó. Nó cố gắng hít hơi để thở, nhưng chỉ thấy đầu quay mòng mòng; phổi của nó trống rỗng, và nó bỗng cảm thấy một cơn đau tàn bạo ló lên ở hai bên cổ.

Harry đưa tay lên ôm lấy cổ họng và cảm thấy dưới tai nó đã xẻ ra hai cái mang lớn, đang phập phồng đập nhẹ nhàng trong làn khí lạnh buốt... Nó mọc mang cá rồi! Không cần ngừng lại để suy nghĩ, Harry làm ngay hành động có ý nghĩa nhất: lao mình xuống nước.

Harry cảm thấy hớp nước hồ lạnh băng đầu tiên giống như hơi thở sự sống. Đầu nó bây giờ đã hết quay mòng mòng. Nó lại hớp thêm một ngụm lớn nước hồ nữa và cảm thấy làn nước trôi êm ái qua mang, đưa ôxy trở lên não. Nó duỗi tay dài ra phía trước mặt và bắt đầu ngẫm chúng. Ở trong nước, tay của nó có màu xanh mét và trông ma quái hết sức: chúng đã mọc thêm màng nối giữa các ngón tay với nhau. Nó cúi xuống nhìn chân căng mình, thấy chúng đã dài thòng thêm và cũng có màng nối các ngón chân lại. Trông như thể nó vừa mới mọc thêm đôi bàn chân vệt vệt.

Nước cũng không còn lạnh cóng nữa... ngược lại, nó cảm thấy mát mẻ một cách dễ chịu và người thì nhẹ tênh... Harry thử đập nước một cái, hết sức kinh ngạc thấy đôi chân vệt ấy có thể đẩy nó đi xuyên qua khối nước nhanh và xa như vậy. Nó cũng nhận thấy bây giờ nó có thể nhìn rất rõ ràng, và nó không còn cần phải nháy mắt nữa. Cho tới giờ nó đã bơi ra giữa hồ xa đến nỗi không còn nhìn thấy đáy nữa. Nó búng mình lặn xuống đáy sâu.

Khi lao xuống được một nơi có cảnh trí mù mờ, tăm tối, lạ lùng, thì sự yên lặng chợt ép mạnh lên tai Harry. Nó chỉ có thể nhìn thấy khoảng ba thước xung quanh mà thôi, thành ra mỗi khi lướt tới xuyên qua khối nước, thì những cảnh quan mới dường như đột ngột hiện ra từ bóng tối trước mặt nó: những rừng cỏ rong lao xao lượn sóng, những đáy bùn với rải rác những hòn đá lung linh mờ ảo. Harry bơi mỗi lúc một sâu hơn, ra giữa hồ, mắt nó mở lớn, chăm chú nhìn xuyên qua khối nước sáng một màu xám quái dị chung quanh để cố nhìn thấu vào bóng tối xa hơn, nơi nước trở nên mờ đục.

Những con cá nhỏ bơi xẹt qua nó như những tia sáng bạc. Một đôi lần nó thấy cái gì đó bự hơn đang di chuyển phía trước, nhưng khi đến gần thì nó thấy đó chỉ là một khúc cây bự đen xì, hay một đám rong dày khít. Chẳng thấy dấu hiệu nào của những quán quân khác, cũng không thấy người cá nào hết, cũng chưa gặp Ron, và – may phước – cũng không thấy con mực khổng lồ nào.

Đám rong xanh sáng trải dài trước mắt nó đến hút tầm nhìn, sâu cỡ sáu tấc, trông giống như một đồng cỏ mọc quá xum xuê. Harry nhìn tới trước không hề chớp mắt, cố gắng phân biệt các hình thù trong cõi mờ tịt ấy... và rồi, không hề được báo trước, mắt cá chân Harry bị cái gì đó tóm chặt.

Harry xoay thân hình lại và ngó thấy một con thủy quái, một thứ yêu quái nhỏ có sừng sống dưới nước, đang nhô ra từ một đám cỏ rong, những ngón tay dài dọc của con quái tóm thiệt chặt cổ chân Harry, và mấy cái răng nhọn hoắt của nó đang nhe ra...

Harry vội vã thọc bàn tay bị bít màng của nó vô trong túi áo chùng và lóng ngóng rút ra cây đũa phép. Rút ra được cây đũa phép rồi thì lại xuất hiện thêm hai con thủy quái nữa vừa nhô lên từ đám cỏ rong, hai con này tóm chặt lấy tấm áo chùng của Harry và ra sức trì kéo nó xuống.

“Relashio!” (Có nghĩa là: “Tóa lửa!”)

Harry la lớn, không mong lắm là sẽ phát ra được âm thanh gì. Từ miệng của nó xuất hiện một cái bong bóng bự, và cây đũa phép của nó, thay vì xẹt tia lửa vô lũ thủy quái, thì lại phun loạn xạ vô chúng một thứ có vẻ như là những tia nước sôi, bởi vì những tia nước đó trúng lũ quái chỗ nào thì từng bệt phồng đỏ tươi xuất hiện ngay trên lớp da xanh lè của chúng chỗ đó. Harry rút được cổ chân ra khỏi bàn tay níu kéo của lũ thủy quái, cố hết sức bơi thoát thiệt nhanh, thỉnh thoảng quay lại bắn đại qua vai những tia nước nóng. Đôi khi nó cảm thấy một con thủy quái lại tóm được chân nó, nhưng nó đá mạnh, gạt ra. Cuối cùng, cảm thấy đôi chân mình kết với một cái đầu có sừng, nó ngoái nhìn lại, thấy một con thủy quái sừng sốt chuồn lẹ, mắt lè đi, trong khi lũ thủy quái đồng bọn dứ dứ nắm đấm về phía Harry, rồi thụp xuống đám cỏ rong.

Harry bơi chậm lại một chút, nhét cây đũa phép trở vô túi áo, nhìn quanh, lắng nghe một lần nữa. Nó bơi một vòng tròn trong nước, sự im lặng ép vào lỗ tai nó mạnh hơn. Nó biết là bây giờ nó đã xuống tới vùng đáy sâu hơn của cái hồ, nhưng cũng chẳng thấy cái gì chuyển động, ngoại trừ đám cỏ rong lượn sóng.

“Cậu làm ăn ra sao hả?”

Harry tưởng đâu nó bị lên cơn đau tim. Nó quay phắt lại và nhìn thấy con Ma Khóc nhè Myrtle đang trôi lơ lửng lơ mờ trước mắt, chăm chăm nhìn nó qua cặp kiếng dày màu trắng ngọc trai. Harry cố gắng kêu lớn:

“Myrtle!”

Nhưng một lần nữa, không có âm thanh nào thoát ra khỏi miệng nó, ngoại trừ một cái bong bóng bự

chàng. con Ma Khóc nè Myrtle thì cười khúc khích, thật vậy, Myrtle chỉ hưởng, nói với Harry:

“Cậu cần thử phía đằng kia kìa! Tôi không đi với cậu đâu... tôi không ưa chúng lắm, chúng luôn luôn ví đuôi tôi mỗi khi tôi tới gần...”

Harry giơ ngón tay cái lên tỏ dấu hiệu cảm ơn rồi lại lao đi, cẩn thận bơi cao bên trên đám cỏ rong một chút để tránh tái ngộ lũ thủy quái rình rập trong đó.

Nó bơi trong một khoảng thời gian cũng gần hai mươi phút. Bây giờ nó đang bơi ngang qua một bãi sình đen rộng mênh mông, mỗi khi khuấy nước là bùn lại vẩn lên đục ngầu. Mãi sau cùng, nó thoáng nghe một đoạn trong bài ca dưới nước văng vẳng:

Một tiếng đồng hồ dài bạn sẽ phải tìm

Và phục hồi cái mà chúng tôi đã lấy...”

Harry bơi nhanh hơn và chẳng mấy chốc thấy ngay một tảng đá nhô ra từ vũng nước sình trước mặt. Trên tảng đá có hình vẽ của người cá, bọn họ đều đang cầm lao và rượt đuổi một cái gì đó giống như con mực khổng lồ. Harry bơi ngang qua tảng đá, đuổi theo tiếng hát văng vẳng:

... đã hết một nửa thời gian của bạn rồi, cho nên đừng nấn ná

... kéo cái mà bạn tìm kiếm sẽ mực rửa ở nơi đây.”

Một cụm các hốc đá sần sùi bám đầy rong rêu bỗng nhiên hiện ra từ khắp mọi phía. Đó đây là những cửa sổ, Harry nhìn thấy những gương mặt... những gương mặt không giống chút nào với tất cả những tranh vẽ mỹ nhân ngư treo trong phòng tắm của các huynh trưởng...

Đám người cá này có làn da xám xịt và tóc xanh đen dài thướt. Mắt của chúng màu vàng, hàm răng sún của chúng cũng vàng khè và chúng đeo những chuỗi đá cuội dày cùi quanh cổ. Chúng liếc nhìn Harry một cách gian xảo khi nó bơi ngang qua, một hay hai đứa còn chuôi ra khỏi hang động để ngắm nó kỹ hơn, cái đuôi cá bạc của chúng quẫy mạnh trong nước, tay chúng nắm chặt những cây lao.

Harry lướt nhanh tới, chăm chú nhìn quanh, chẳng mấy chốc nó thấy các khi nhà đá hiện ra nhiều vô số kể, một số nhà còn có vườn rong cỏ chung quanh, Harry thậm chí còn thấy cả một con thủy quái kiểng bị cột vô một cái cọc cắm bên ngoài một cánh cửa. Lúc này cư dân người cá thò ra từ mọi phía để quan sát Harry một cách háo hức, chỉ chỗ đám tay chân có màng và mang cá của nó, rồi che miệng nói chuyện với nhau. Harry bơi lướt nhanh qua một góc phố và cảnh tượng kỳ dị đập vào mắt nó.

Cả một đám đông người cá đang bỗng bành trước những ngôi nhà xây ngăn nắp trông như bản sao dưới nước của một khu chợ làng. Một dàn đồng ca người cá đang hát ở chính giữa, kêu gọi các quán quân tiến về phía họ, và đằng sau lưng họ có một bức tượng thô thiển của một người cá khổng lồ được đeo ra từ một

tàng đá cuội. Có bốn người bị trói chặt vào đuôi của bức tượng người cá khổng lồ đó.

Ron bị cột chặt giữa Hermione và Cho Chang. Còn có một cô gái khác nữa, trông chỉ chừng tám tuổi, có mái tóc mây óng ánh bạc khiến cho Harry tin chắc đó là cô em gái của Fleur Delacour. Tất cả bốn người này đều có vẻ đang ngủ rất say. Đầu của họ ngoẹo xuống vai, và từng chuỗi bong bóng cứ thoát ra từ miệng của họ.

Harry phóng thiết nhanh đến bên các con tin, nửa lo là đám người cá sẽ hạ thấp mũi lao xuống để tấn công nó, nhưng họ lại không làm gì cả. Những sợi dây thừng bằng cỏ rong cột các con tin vô đuôi tượng người cá rất dày, trơn nhớt và rất chắc. Trong một thoáng phù du Harry nghĩ đến con dao mà chú Sirius đã tặng cho nó vào dịp Giáng sinh. Con dao đó được khóa trong cái rương để trong lâu đài cách đó một phần tư dặm, cho nên cũng chẳng giúp ích được gì cho nó.

Nó nhìn quanh. Nhiều người cá vây quanh nó đang cầm lao. Nó bơi thiết nhanh về phía một người cá cao hai thước một có bộ râu dài màu xanh rêu và hàm răng cá mập lởm chởm. Nó cố gắng làm điệu bộ để tỏ ý muốn mượn cây lao. Người cá cười ngất lắc đầu. Hắc nói giọng ồm ồm khàn khàn:

“Tội tao không giúp đâu.”

Harry tức giận nói:

“Giúp đi mà!”

Nhưng chỉ có mấy cái bong bóng thoát ra khỏi miệng Harry. Nó thử giật một cây lao của một người cá, người cá này giật mạnh cây lao lại, vẫn lắc đầu mà cười ha hả.

Harry quay quanh nhìn chăm chú khắp nơi. Kiểm cái gì đó sắc bén... bất cứ cái gì cũng được...

Dưới đáy hồ chỉ có những hòn đá nằm rải rác mà thôi. Nó lặn xuống và cạy một cục đá đặc biệt nhọn rồi quay trở lại bức tượng. Nó bắt đầu chặt sợi dây thừng cột Ron bằng cục đá, sau nhiều phút vất vả, sợi dây đứt đôi. Ron lênh bênh trong nước, chỉ cách đáy hồ vài phân, hoàn toàn bất tỉnh và nổi lên một chút nhờ sức đẩy của dòng nước.

Harry nhìn quanh quất. Chẳng thấy bóng dáng của những quán quân khác ở đâu hết. Chẳng biết bọn họ đang làm gì? Tại sao không vội vã lên đi? Nó quay sang Hermione, giơ cục đá nhọn của nó lên và bắt đầu chặt xuống sợi dây thừng đang trói cô bé.

Ngay lập tức, nhiều bàn tay xám ngoét và mạnh mẽ giơ ra giữ chặt nó lại. Khoảng nửa tá người cá hè nhau kéo nó ra khỏi Hermione, lúc lắc cái đầu tóc xanh rì của họ mà cười vang. Một trong đám đó nói với Harry:

“Mày chỉ được cứu con tin của mày mà thôi. Chừa lại những đứa khác...”

Harry tức giận nói:

“Không đời nào!”

Nhưng từ miệng nó chỉ thoát ra hai cái bong bóng.

“Nhiệm vụ của mày là cứu bạn mày... còn những đứa khác thì để đó...”

Harry gào lên, vung tay chỉ về phía Hermione:

“Cô ta cũng là bạn của tôi! Và tôi cũng không muốn mấy người kia chết!”

Một cái bóng khổng lồ màu trắng bạc không âm thanh thoát ra khỏi miệng nó.

Đầu của Cho tựa trên vai của Hermione, còn cô gái nhỏ có mái tóc bạch kim thì nhợt nhạt xanh xao một cách ma quái. Harry cố gắng kháng cự lại bọn người cá, nhưng bọn chúng càng cười lớn hơn nữa, và kéo nó lùi ra xa.

Harry tức giận hoảng hốt nhìn quanh. Những quán quân khác đâu hết rồi? Không biết nó có đủ thì giờ để đem Ron lên khỏi mặt nước rồi quay trở lại giải cứu mấy người kia không? Liệu nó còn có thể tìm gặp được họ một lần nữa không? Nó ngó xuống đồng hồ để coi còn bao nhiêu thời gian nữa – nhưng cái đồng hồ đã ngừng chạy. Ngay lúc đó, bọn người cá hồi hộp chỉ chỏ phía trên đầu Harry. Nó ngược nhìn lên và thấy Cerdic đang bơi về phía nó. Quanh đầu Cerdic có một cái bong bóng vĩ đại, khiến cho gương mặt nó có vẻ bực và dài ra một cách kỳ cục.

Cerdic há miệng ra nói, có vẻ kinh hoàng vô cùng:

“Bị lạc! Fleur và Krum sắp tới nơi rồi.”

Harry nhẹ nhõm cả người, quan sát Cerdic rút ra từ cái túi áo một con dao và cắt dây trói Cho. Anh ta nâng Cho trời lên và bơi khuất tầm mắt Harry.

Harry nhìn quanh chờ đợi. Fleur và Krum đâu rồi? Thời gian càng lúc càng ngừng lại, và căn cứ theo lời bài hát thì các con tin sẽ tiêu tùng sau một giờ...

Bọn người cá bắt đầu kêu la náo nhiệt. Mấy người cá đang giữ chặt Harry hơi nới lỏng tay một chút, trừng mắt nhìn cái gì đó đằng sau chúng, Harry quay lại và thấy một cái gì bực lăm đang cắt làn nước hướng về phía chúng: một thân hình người mặc đồ bơi nhưng có cái đầu cá mập... Đó chính là Krum. Có vẻ anh ta đã biến hình giả thú, nhưng làm hơi dở.

Anh chàng người – cá mập này bơi thẳng đến chỗ Hermione, bắt đầu táp và cắn sợi dây trói cô bé. Rắc rối một nỗi là bộ răng mới của Krum được bố trí hết sức vụng về cho việc cắn một cái gì nhỏ hơn

một con cá heo, và Harry tin chắc là Krum không đủ cẩn thận, dám chừng anh ta cản đứt đôi Hermione cũng nên.

Nhào tới trước, Harry dấn mạnh vào vai Krum và giơ lên cục đá nhọn. Krum chụp lấy và bắt đầu chặt dây trói cho Hermione. Trong vòng vài giây, anh ta đã làm xong. Anh ôm ngang eo Hermione và không liếc mắt nhìn lại một lần, anh bắt đầu cùng Hermione trôi lên mặt nước thật là nhanh.

Bây giờ làm sao đây? Harry suy nghĩ trong tuyệt vọng. Nếu như nó có thể yên chí chắc chắn là Fleur đang đến giải cứu cô em gái... nhưng nó chẳng thấy có dấu hiệu nào hết. Chẳng thể làm gì khác hơn là...

Harry chụp lại hòn đá mà Krum đã quăng đi, nhưng bọn người cá bây giờ đã vây chặt quanh Ron và cô gái nhỏ, nhìn nó lắc đầu. Harry rút đũa phép của nó ra.

“Tránh ra giùm cho!”

Chỉ có bong bóng thoát ra khỏi miệng nó, nhưng nó có cảm tưởng rõ ràng rằng bọn người cá hiểu nó nói gì, bởi vì bọn chúng bỗng nhiên nín cười. Những con mắt vàng khè của chúng ngó trừng trừng vào cây đũa phép của Harry, và trông bọn họ có vẻ sợ hãi. Có thể bọn người cá đáng sợ hơn nó, nhưng Harry có thể căn cứ vào nét mặt chúng mà nói là bọn người cá chẳng biết gì về pháp thuật nhiều hơn con mực khổng lồ.

Harry bèn quát lớn:

“Ta đếm đến ba, tụi bay hãy tránh ra!”

Một cái bong bóng tổ chẳng thoát ra khỏi miệng nó, nó còn giơ ba ngón tay lên để chắc chắn là bọn người cá hiểu được thông điệp cảnh cáo của nó:

“Một... (nó co bót một ngón tay lại), hai... (nó co tiếp ngón tay thứ hai) ...”

Bọn người cá tản ra. Harry lao tới trước và bắt đầu chặt sợi dây từng đang trói chặt cô bé vào bức tượng người cá, và cuối cùng giải thoát được cô ta. Harry bèn ôm quanh eo cô gái nhỏ, rồi nó nắm chặt cổ áo chùng của Ron, bật khỏi đáy hồ trời lên trên.

Công việc đó thật là chậm chạp, vì nó không còn có thể dùng tay có màng để chèo bơi tới trước; nó chỉ còn có thể đạp đôi chân vọt một cách điên cuồng, nhưng Ron và cô em gái của Fleur chẳng khác nào hai bao tải khoai tây nặng ịch cứ trì kéo nó xuống... Nó cứ ngược đôi mắt chăm chú nhìn lên trên, mặc dù nó cũng biết là nó còn ở dưới sâu lắm, khối nước trước mặt nó vẫn tối thui...

Bọn người cá trôi lên theo nó. Nó có thể nhìn thấy bọn chúng lượn lờ quanh nó một cách thoải mái vô cùng, nhìn nó khốn khổ vất vả trôi lên từng chút một... Liệu bọn chúng có kéo tuột nó trở xuống đáy hồ một khi hết giờ không? Không biết bọn chúng có ăn thịt người không? Chân cẳng Harry tê cứng vì cố gắng bơi, vai nó nhức một cách khủng khiếp vì gắng sức đỡ cô bé và lôi kéo Ron...

Bây giờ Harry bắt đầu thở rất khó khăn. Nó lại cảm thấy đau đớn vô cùng ở hai bên cổ... nó cũng bắt đầu nhận thấy nước ẩm lạnh như thế nào trong miệng nó... nhưng bóng tối bây giờ đang mỏng dần một cách chắc chắn... Nó đã có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời phía trên đầu...

Harry quấy mạnh đôi chân vịt, nhưng khám phá ra là chân nó đã trở lại bình thường... nước đang tràn qua miệng nó vào buồng phổi... nó bắt đầu thấy lạnh cóng, nhưng nó biết ánh sáng và không khí chỉ còn cách nó chừng ba thước ở bên trên... Nó phải đến được nơi đó... nó phải đến...

Harry đạp chân mạnh và nhanh đến nỗi nó cảm thấy như thể các cơ bắp của thân thể nó đang gào lên phản đối; đầu óc của nó làm như đầy ắp nước, nó không thể thở được nữa, nó cần ôxy, nó cần phải tiếp tục, nó không thể nào dừng lại...

Và rồi nó cảm thấy đầu nó trôi lên mặt nước hồ; làn không khí lạnh, trong trẻo và tuyệt vời khiến cho cái mặt ướt đầm của nó nhức buốt như kim chích. Nó hít sâu vào, có cảm tưởng như trước đây nó chưa từng biết thở cho đúng đắn, và vừa hôn hển thở, nó vừa kéo Ron và cô gái nhỏ lên với nó. Chung quanh nó, những cái đầu tóc xanh lè cũng nhô lên khỏi mặt nước cùng lúc, nhưng bọn người cá đều mỉm cười với nó.

Đám đông trên khán đài đang hò hét inh ỏi, gây nên sự ồn ào huyên náo khủng khiếp. Người ta gào thét kêu la, người ta đứng cả dậy; Harry có cảm tưởng là người ta tưởng Ron và cô gái nhỏ chắc chết rồi, nhưng họ đã lầm... cả hai đứa đó vừa mở mắt ra. Cô bé tỏ ra hoảng sợ và bối rối, còn Ron thì chỉ nhổ ra một ngụm nước bọt, nhấp nháy mắt vì ánh sáng chói mắt, quay lại phía Harry và nói:

“Ướt quá hén?”

Rồi Ron nhìn thấy cô em của Fleur.

“Bồ đem nó lên làm gì?”

Harry thở phì phì:

“KHông thấy Fleur đến, mình không thể để cô bé ở lại dưới đó.”

Ron nói:

“Bồ ngu quá Harry à. Sao bồ tin vô mấy câu hát đó dữ vậy? Chẳng lẽ cụ Dumbledore để cho bất kỳ đứa học trò nào chết ở dưới đó sao?”

“Bài hát nói là...”

“Chẳng qua để cho bồ cố gắng quay về trong thời gian qui định thôi! Mình hy vọng bồ đã không mất thì giờ ở dưới đó để đóng vai anh hùng.”

Harry cảm thấy mình vừa ngu si vừa cáu tiết. Đối với Ron thì thiệt là tốt đẹp. Nó chỉ việc ngủ, nó đâu có cảm thấy hãi hùng như thế nào khi ở dưới đáy hồ, bị vây quanh bởi một đám người cá cầm lao trông dữ tợn như một lũ sát nhân.

Harry nói cộc lốc:

“Thôi, đi! Giúp mình đỡ cô bé vô bờ, mình không chắc là cô bé biết bơi giỏi lắm đâu.”

Hai đứa nó kéo cô em gái của Fleur rẽ nước bơi trở vô bờ, ở đó các vị giám khảo đang đứng quan sát. Hai chục người cá bơi kèm theo tụi nó như một đội quân hộ tống danh dự, hát vang khúc thủy hành ca rừng rợn của chúng.

Harry có thể nhìn thấy bà Pomfrey đang lăng xăng chăm sóc Hermione, Krum, Cerdic, và Cho, tất cả đều được quấn kín trong chăn dày.

Cụ Dumbledore và ông Bagman đứng trên bờ hồ nhìn Harry và Ron với nụ cười rạng rỡ khi tụi nó bơi tới gần. Còn Percy thì nhào ra đón tụi nó, trông vẻ mặt trắng bệch và con nít hơn bình thường.

Trong khi đó bà Maxime đang cố gắng giữ Fleur Delacour, cô nàng đang trong cơn hoảng loạn, vùng vẫy như điên để được trở xuống đáy hồ.

“Gabrielle! Gabrielle! Nó còn sống không? Nó có bị thương không?”

Harry cố gắng la lớn với Fleur:

“Cô bé khỏe re!”

Nhưng nó đã kiệt sức đến nỗi không thể nào thốt thành tiếng nữa, đừng nói chi la lớn.

Percy tóm lấy Ron, kéo nó vô bờ (Ron:” Tránh ra đi, anh Percy, em chẳng sao hết!”) ; cụ Dumbledore và ông Bagman thì kéo Harry lên; Fleur vùng ra khỏi tay bà Maxime, chạy tới ôm chầm lấy em gái.

“Tại dũ thủy quái đó... chún tấn công chị... Ôi, Gabrielle! Chị cứ tưởng... cứ tưởng...”

Bà Pomfrey gọi:

“Các trò lại đây.”

Bà tóm Harry và kéo nó về phía Hermione cùng những người khác, quấn chặt nó trong tấm chăn dày khiến nó cảm thấy như bị mặc áo bó mà người ta hay dùng để trói người điên lại. Nó bị ép phải nuốt qua cổ họng một lượng thuốc nóng. Khói xì ra cả hai lỗ tai.

Hermione kêu:

“Harry, bồ làm giỏi lắm! Bồ đã làm được, tự một mình làm tất cả!”

Harry nói:

“Thật ra...”

Nó muốn kể cho Hermione nghe chuyện Dobby giúp đỡ, nhưng kịp nhận thấy ông Karkaroff đang quan sát nó. Ông ta là vị giám khảo duy nhất vẫn ngồi tại chỗ bên bàn giám khảo, vị giám khảo duy nhất không biểu lộ dấu hiệu vui mừng hay nhẹ nhõm gì khi thấy Harry, Ron và cô em gái của Fleur trời lên an toàn. Harry bèn cao giọng đáp lại Hermione để cho ông Karkaroff cũng có thể nghe được:

“Ừ, đúng vậy!”

Krum nói:

“Em có một con bọt nước trên tóc em đó, Herm-own-ninny.”

Harry có cảm tưởng là Krum cố lôi kéo sự chú ý của Hermione về phía anh ta; có lẽ để nhắc nhở cô bé là anh vừa mới cứu được cô bé ra khỏi hồ nước. Nhưng Hermione phui con bọt nước một cách nóng nảy, và nói:

“Nhưng mà bồ bị lỡ thời gian quá, Harry à... chẳng lẽ bồ mất nhiều thời gian tìm kiếm tụi này dữ vậy?”

“Không... mình tìm được mấy bồ ngay mà...”

Cảm giác bị ngu của Harry ngày càng tăng. Bây giờ nó đã ra khỏi mặt nước, nó hiểu thấu đáo rõ ràng là với sự phòng bị an toàn của cụ Dumbledore thì không đời nào cụ để cho một con tin nào chết chỉ vì quán quân của con tin đó không đến kịp. Tại sao nó không làm mỗi việc là tóm lấy Ron mà trời lên? Nó có thể là người đầu tiên trở về... Cerdic và Krum đã không mất chút xíu thời gian nào để lo lắng vớ vẩn cho ai khác cả; họ chẳng coi trọng lời bài ca của lũ người cá cho lắm.

Cụ Dumbledore đang ngồi xồm bên mép nước, say sưa trò chuyện với một kẻ có vẻ như là xếp sòng của đám người cá – một mục người cá trông dữ tợn và cực kỳ hoang dại. Cụ đang thốt ra cái thứ tiếng the thé mà bọn người cá phát ra khi chúng ở trên mặt nước; rõ ràng là cụ Dumbledore biết nói tiếng người cá. Cuối cùng cụ đứng thẳng lên, quay lại với các đồng giám khảo của cụ và nói:

“Tôi nghĩ là cần hội thảo một chút trước khi chúng ta cho điếm.”

Các giám khảo chụm đầu lại. Bà Pomfrey đã đến gỡ Ron ra khỏi sự ôm ấp của Percy. Bà dẫn Ron đến chỗ của Harry và những người khác, quần chần cho nó, bắt nó uống thuốc Hạt Tiêu-tùng, rồi tiếp tục đi lãnh Fleur và cô em gái. Fleur bị mấy vết cắt trên mặt, tay và áo của cô nàng bị rách tươm, nhưng Fleur không có vẻ bận tâm gì đến chuyện đó, thậm chí cũng không cho bà Pomfrey lau sạch chúng. Fleur nói:

“Làm ơn chăm sóc giùm Gabrielle đi!”

Rồi Fleur quay lại nói với Harry, giọng nghẹn ngào:

“Cậu đã cứu em tôi, mặc dù nó không phải là con tinh của cậu.”

Harry nói:

“Ừ!” Bây giờ nó thiệt tình nghĩa, phải chi cứ để mặc ba cô gái ở lại đáy hồ, bị cột vô đuôi bức tượng cho rồi.

Fleur cúi xuống, hôn lên má của Harry, mỗi bên hai cái. (Harry cảm thấy hai má mình nóng bừng lên và nếu mà khói xì ra lỗ tai nó thì nó cũng không lấy làm ngạc nhiên) Sau đó, Fleur nói với Ron:

“và cậu nữa, cậu cũng rúp...”

Ron có vẻ cực kỳ hy vọng được khen thưởng, gật gù:

“Ừ, ừ... có giúp một chút...”

Fleur cũng cúi xuống và hôn nó. Hermione trông thấy đúng là quạu thiệt tình, nhưng mà vừa lúc đó, giọng tăng âm pháp thuật của ông Ludo Bagman nổ bùng bên tai tụi nó, khiến ai nấy đều giật mình nảy người lên. Đám đông đang chộn rộn trên khán đài chợt im phắc.

“Thưa quý bà và quý ông, chúng tôi đã đạt được quyết định chung. Nữ thủ lĩnh người cá Murcus đã kể cho chúng tôi nghe chính xác câu chuyện xảy ra dưới đáy hồ, và do đó chúng tôi quyết định cho điểm các quán quân như sau – điểm cho trên năm mươi. Trò Fleur Delacour, mặc dù sử dụng xuất sắc bùa Đầu-Bong-Bóng, nhưng đã bị thủy quái tấn công khi trò đang đến gần mục tiêu để giải cứu con tin. Chúng tôi cho trò Fleur Delacour hai mươi lăm điểm.”

Tiếng vỗ tay vang trên khán đài.

Fleur lắc mái đầu lộng lẫy, nói một cách khó khăn:

“Tôi chỉ đáng bị dê-rô điểm.”

“trò Cerdic Diggory, cũng dùng bùa Đầu-bong-bóng, và là người đầu tiên quay trở lại cùng với con tin, mặc dù trò bị lỗ hết một phút so với thời gian ấn định là một giờ.”

Tiếng hò reo vang dội từ bọn nhà Hufflepuff trong đám đông; Harry nhìn thấy Cho trao cho Cerdic một cái nhìn rạng rỡ.

“Vì vậy chúng tôi thưởng cho trò Cerdic Diggory bốn mươi bảy điểm.”

Trái tim Harry chùng xuống. Nếu mà Cerdic lỡ giờ thì nó chắc chắn còn lỡ giờ nhiều hơn nữa.

“Trò Viktor Krum dùng một hình thức biến hình không toàn vẹn tuy nhiên vẫn có hiệu quả, và đã là người thứ hai trở về cùng con tin. Trò Krum được bốn mươi điểm”

Ông Karkaroff vỗ tay đặc biệt nhiệt liệt nhất, trông phách lối hết sức. Ông Bagman tiếp tục:

“Trò Harry Potter dùng cỏ mang cá đạt hiệu quả tốt nhất. Trò Harry trở về sau cùng, và lỡ quá thời gian ấn định là một giờ. Tuy nhiên nữ thủ lĩnh người cá Murcus báo cáo cho chúng tôi biết là trò Potter là người đầu tiên đến được chỗ các con tin, và việc trò ấy trở về trễ là do trò ấy quyết định giải cứu tất cả các con tin chứ không chỉ riêng một mình con tin của trò ấy.”

Cả Ron và Hermione đều quảng cho Harry một cái nhìn nửa bực bội, nửa tội nghiệp.

Và đây, ông Bagman liếc ông Karkaroff một cách kinh tởm:

“Hầu hết ban giám khảo cảm thấy là điều này chứng tỏ được nhân cách cao đẹp và Harry xứng đáng được hưởng trọn số điểm. Tuy nhiên... điểm của trò Potter là bốn mươi lăm điểm.”

Bao tử Harry nhảy thót lên một cái. Vậy là bây giờ nó đang dẫn đầu bảng điểm cùng với Cerdic. Ron và Hermione bị quá bất ngờ chỉ còn biết trợn mắt ngó Harry, rồi phá ra cười lớn và bắt đầu hò theo đám đông mà hoan hô rân trời.

Ron thét át tiếng ồn của đám đông:

“Giỏi lắm, Harry! Rốt cuộc bồ chẳng phải khờ khạo! Bồ đã chứng tỏ được nhân cách tốt đẹp của bồ!”

Fleur cũng vỗ tay hết sức nồng nhiệt, nhưng Krum thì ít được vui cho lắm. Anh ta cố gắng gợi chuyện với Hermione một lần nữa, nhưng cô bé còn mãi bận tâm hoan hô Harry nên chẳng để ý nghe.

Ông Bagman tiếp tục thông báo:

“Bài thi thứ ba và là bài thi cuối cùng sẽ được thực hiện vào lúc hoàng hôn của ngày hai mươi bốn tháng sáu. Các quán quân sẽ được thông báo về đề thi đúng một tháng trước ngày thi. Cảm ơn tất cả quý vị đã ủng hộ các quán quân!”

Vậy là xong!... Khi bà Pomfrey bắt đầu lừa các quán quân và con tin về lâu đài để hong khô quần áo, Harry ngạc nhiên nghĩ: vậy là xong, nó đã qua truông... nó sẽ không phải lo lắng về bất cứ điều gì nữa cho đến ngày hăm bốn tháng sáu.

Khi bước trở lên những bậc thềm đá để vào tòa lâu đài, Harry quyết định: lần sau mà mình đi chơi làng Hogsmeade mình sẽ mua cho Dobby một đôi vớ cho mỗi ngày trong cả năm!

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Chân Nhồi Bông Trở Lại

Một trong những chuyện hay nhất xảy ra tiếp theo bài thi thứ hai là ai ai cũng hằng hái nghe ngóng những chi tiết về chuyện đã xảy ra dưới hồ, nhờ đó mà Ron được một phen chia xẻ sự nổi tiếng của Harry. Harry để ý thấy những phiên bản của câu chuyện hơi khác đi sau mỗi lần kể. Lúc đầu, Ron kể có vẻ đúng sự thực; ăn khớp với câu chuyện do Hermione kể, đó là thầy Dumbledore đã phù phép làm cho tất cả các con tin ngủ trong phòng của giáo sư McGonagall và trước đó có trấn an cả bọn là chúng sẽ hoàn toàn an toàn, sẽ tỉnh dậy khi chúng lên khỏi mặt nước trở lại. Vậy mà, một tuần sau, Ron lại đi kể một câu chuyện bắt cóc rừng rợn, theo đó, một tay nó phải đấu lại năm chục người cá được trang bị vũ khí cùng mình. Bọn người cá này phải đánh gục được nó mới hòng trối nó lại được.

“Nhưng mà mình có cây đũa phép giấu trong ống tay áo.”

Ron quả quyết với Padma Patil, hình như là người rất khoái cái sự Ron bây giờ được nhiều người chú ý tới và luôn có đề tài để nói với nó mỗi khi hai đứa nó đi dọc các hành lang.

“Mình có thể tóm được những thằng ngốc ở biển đó bất cứ lúc nào mình muốn.”

Hermione gắt gỏng hỏi:

“Cái mà bồ định làm lúc đó là ngáy vào bọn người cá hả?”

Tai của Ron đỏ bừng, và từ đó về sau, nó trả câu chuyện về giấc ngủ phù phép trở lại đúng nguyên bản.

Dạo này mọi người hay chọc ghẹo Hermione quá xá rằng Viktor Krum sẽ nhớ nhất cái tính hay gắt gỏng của cô bé.

Sang đến tháng Ba, thời tiết trở nên khô ráo, nhưng mỗi khi tụi nó ra ngoài sân thì những cơn gió làm rát da tay và da mặt của chúng. Thư từ bị chậm trễ vì bọn cú phải tránh gió trên đường bay. Con cú nâu mà Harry gởi tới chú Sirius để báo ngày cuối tuần đi thăm làng Hogsmeade đã quay về vào bữa điểm tâm sáng thứ Sáu, một nửa lông lá trên mình nó xù đứng cả lên. Harry chưa kịp xé thư của chú Sirius ra xem thì con cú đã bay vù mất, rõ ràng là nó sợ phải đưa thư ra ngoài thêm một lần nữa.

Thư của chú Sirius cũng ngắn gọn như là trước:

Tới bậc cấp cuối con đường bên ngoài làng Hogsmeade (qua khỏi Dervish và Banges) lúc hai giờ

chiều thứ Bảy. Đem được bao nhiêu thức ăn thì đem hết.

Ron nghi ngờ hỏi:

“Chú ấy trở lại làng Hogsmeade sao?”

Hermione nói:

“Có vẻ là như vậy, chứ còn gì nữa?”

Harry lo âu nói:

“Mình không hiểu nổi chú ấy, lẽ mà chú ấy bị bắt...”

Ron nói:

“Nhưng mà tới giờ chú ấy vẫn an toàn, phải không? Ở đó chẳng còn lúc nhúc bọn giám ngục nữa đâu.”

Harry xếp lá thư lại, ưu tư. Thực lòng mà nói, nó rất muốn gặp lại chú Sirius. Cho nên tới bài học cuối cùng của buổi chiều hôm đó – hai tiết Độc dược – lúc bước xuống những bậc thang dẫn đến căn hầm, nó cảm thấy phấn chấn hết sức, khác hẳn mọi lần.

Malfoy, Crabbe và Goyle đang đứng lộn xộn bên ngoài cửa lớp với đám con gái nhà Slytherin, băng của Pansy Parkinson. Cả bọn đang xúm nhìn vô cái gì đó mà Harry không biết là cái gì, rồi cười cợt hô hố.

Cái gương mặt ngẩn ngẩn như mặt con chó ỉ của Pansy hăm hở nhìn quanh qua tấm lưng rộng của Goyle khi Harry, Ron và Hermione đi đến gần.

Cô nàng cười hình hích:

“Tụi nó kìa! Tụi nó kìa!”

Và cả lũ Slytherin rã đám, Harry nhìn thấy Pansy cầm một tờ tạp chí trong tay – Tuần san Nữ phù thủy. Tấm hình động ngay trang bìa tờ tạp chí cho thấy một nàng phù thủy tóc quăn đang mỉm một nụ cười đầy răng và đang cầm cây đũa phép chỉ vào một miếng bánh xốp bự.

Pansy nói lớn:

“Ê, Granger, mày có thể kiếm được vài chuyện thú vị trong này nè!”

Pansy quăng tờ tạp chí vào Hermione. Hermione đưa tay đón bắt và trông sửng sốt hết sức. Vừa lúc đó, cửa gian phòng tầng hầm mở ra, thầy Snape bảo tất cả học trò vào bên trong.

Harry, Ron và Hermione đi tới cái bàn cuối phòng như mọi khi. Khi thầy Snape quay lưng về phía tụi

nó để viết lên bảng công thức nguyên liệu của món độc được ngay hôm đó, Hermione hấp tấp lật tờ tạp chí dưới gầm bàn. Cuối cùng, ngay ở hai trang giữa của tờ tạp chí, Hermione tìm thấy cái mà tụi nó tìm kiếm. Harry và Ron chồm tới gần hơn để đọc. Một tấm hình màu của Harry đi kèm với một bài báo ngắn có tựa là:

Nỗi Khổ Tâm Thầm Kín Của Harry Potter

Một thiếu niên có lẽ không giống một thiếu niên nào khác – nhưng vẫn là một thiếu niên đang trải qua những nỗi dày vò thông thường của tuổi mới lớn. Rita Skeeter viết. Thiếu thốn tình yêu do cái chết đầy bi kịch của cha mẹ, cậu bé Harry Potter mười bốn tuổi tưởng mình đã tìm được niềm an ủi nơi một cô bạn gái chung tình ở trường Hogwarts, một cô gái xuất thân từ gia đình Muggle, tên Hermione Granger. Cậu bé không ngờ là chẳng mấy chốc nữa cậu bé sẽ chịu đựng một cú sốc tình cảm khác trong một cuộc đời đã nhiều đau khổ vì mất mát cá nhân.

Cô nàng Granger, một cô gái tầm thường nhưng đầy tham vọng, dường như có gu khoái phù thủy nổi tiếng, mà một mình Harry Potter thì không thể đáp ứng nổi. Từ khi Viktor Krum, Tầm thủ đội tuyển Hungary và là một người anh hùng trong Cúp Quidditch Thế Giới, đến trường Hogwarts, cô nàng Granger cứ bốn cột với tình cảm của cả hai chàng trai. Krum thì say mê lỗ liễu cô nàng Granger xảo trá, đã mời cô nàng đến thăm anh chàng ở Bungary vào mùa hè tới, và khẳng định là anh chàng “chưa bao giờ cảm thấy như vậy đối với một cô gái nào khác.”

Tuy nhiên, có lẽ không hẳn là sự quyến rũ tự nhiên đáng ngờ của cô nàng này đã chiếm đoạt được sự quan tâm của hai chàng trai trẻ bất hạnh ấy.

Pansy Parkinson, một học sinh năm thứ tư hoạt bát, xinh đẹp, nói: “Con nhỏ đó thực ra xấu òm, nhưng mà nó giỏi chế ra một Tình Được, nó khôn ranh lắm. Theo tôi thì đó là cách mà nó đã quyến con trai.”

Dĩ nhiên Tình Được bị cấm ở trường Hogwarts, và chắc chắn là cụ Dumbledore cần phải điều tra về điều này. Trong lúc này thì những người mong muốn điều lành cho Harry Potter hẳn hy vọng rằng, lần sau cậu sẽ dâng tặng trái tim mình cho một ứng viên xứng đáng hơn.

Ron rút lên với Hermione trong khi cô bé dăm dăm nhìn xuống bài báo:

“Mình đã nói với bồ rồi mà! Mình đã nói với bồ là đừng có chọc giận mụ Rita Skeeter! Mụ sẽ tô vẽ bồ thành một thứ... một thứ con gái lăng lơ!”

Hermione hết tỏ ra ngạc nhiên và bắt đầu sặc vì cười. Cô bé lặp lại:

“Con gái lăng lơ hả?”

Cô bé liếc Ron, người run lên vì những tiếng cười khúc khích bị nén lại.

Hai tai của Ron đỏ lên, nó chống chế:

“Đó là má mình gọi họ như vậy.”

Hermione vẫn cười hì hì, quăng tờ Tuần san Nữ phù thủy sang cái ghế trống bên cạnh.

“Nếu đó là cái hay nhất mà mụ Rita có thể làm, thì quả thật dạo này mụ bất tài quá rồi. Thiệt là một đồng rác cũ!”

Cô bé nhìn qua phía đám học sinh nhà Slytherin ngồi bên kia phòng học, cả lũ đang theo dõi Harry và Hermione tỉ mỉ xem hai đứa nó có buồn bực tức giận vì bài báo không. Hermione bèn tặng chúng một nụ cười chế nhạo và một cái vẫy tay, rồi cô bé cùng với Harry và Ron bắt đầu lôi ra các nguyên liệu mà tụi nó cần để bào chế món Thuốc Tăng Trí.

Mười phút sau, lúc đang cầm chày giã một chén bột hung, Hermione nói:

“Coi vậy, cũng có chỗ mắc cười! Làm sao mà mụ Rita biết được ta?...”

Ron hỏi ngay:

“Biết cái gì? Bỏ chưa từng pha chế ra cái món Tình được đó mà, hay là có thiệt!”

“Đừng có ngu!”

Hermione nạt Ron, rồi lại tiếp tục giã chén bột hung:

“Không, chẳng qua là... làm sao mà mụ ấy biết Viktor mời tôi đến thăm anh ấy vào mùa hè?”

Hermione đỏ bừng gương mặt khi nói ra điều này và cố ý tránh ra ánh mắt của Ron.

Ron làm rớt cái chày của nó, gây nên một tiếng coong thiệt lớn.

“Cái gì?”

Hermione nói lí nhí:

“Anh ấy đã đề nghị với mình sau khi kéo mình ra khỏi hồ. Ngay sau khi anh vớt được cái đầu cá mập đi. Bà Pomfrey đưa cho anh với mình mỗi người một tấm chăn và anh... đại khái là kéo mình ra một chỗ cách xa ban giám khảo để khỏi bị họ nghe thấy, và anh nói nếu mình không bận làm gì trong kỳ nghỉ hè, thì mình có muốn...”

“Và, bỏ nói sao?”

Ron đã lượm cái chày của nó lên, và nghiêng nó trên mặt bàn, cách cái cối của nó một tấc rưỡi, bởi vì

mắt nó đang nhìn Hermione chăm chăm.

Hermione vẫn nói tiếp:

“Và anh ấy đúng là có nói ảnh chưa bao giờ có cảm xúc giống như vậy với bất cứ người nào khác.”

Mặt Hermione bây giờ đỏ đến nỗi Harry cảm thấy được cả sức nóng từ gương mặt Hermione tỏa ra.

“Nhưng mà làm sao mụ Rita Skeeter lại có thể nghe anh ấy nói há? Mụ đâu có mặt ở đó... hay là có? Hồng lẽ mụ cũng có một tấm Áo khoác Tàng hình? Hay có lẽ mụ đã lên vào sân trường để xem cuộc thi đấu...”

Ron vẫn động cái chày xuống mặt bàn mạnh đến nỗi cái bàn suýt mẻ, nó lặp lại:

“Vậy chứ bồ nói sao?”

“À, mình mãi lo nhìn xem bồ với Harry có ổn không...?”

Một giọng nói lạnh như băng cất lên sau lưng ba đứa làm tụi nó giật bắn người lên:

“Cô Granger à, dù cho đời sống xã hội của cô chắc chắn hấp dẫn đi nữa, thì tôi cũng phải yêu cầu cô đừng thảo luận đề tài đó trong lớp học của tôi. Trừ nhà Gryffindor mười điểm.”

Thầy Snape đã lướt nhẹ tới bàn của tụi nó trong khi tụi nó còn đang mãi mê chuyện trò. Cả lớp bây giờ đều ngoái đầu lại phía tụi nó. Malfoy liền tranh thủ cơ hội này mà nhá lên cái phù hiệu POTTER THÚI HOẶC ngang qua căn phòng về phía Harry.

Vớ lấy tờ Tuần san Nữ phù thủy, thầy Snape nói thêm:

“À... lại thêm chuyện đọc lén tạp chí dưới bàn học nữa à? Trừ thêm mười điểm nữa của nhà Gryffindor ... Ôi nhưng mà dĩ nhiên...”

Đôi mắt đen của thầy Snape long lên khi ngó thấy bài báo của Rita Skeeter.

“... dĩ nhiên là Potter phải theo dõi sát những mẫu tin báo chí về nó chứ...”

Căn hầm rung lên vì tiếng cười của đám học sinh nhà Slytherin, và một nụ cười khó chịu làm cong làn môi mỏng của thầy Snape. Để làm cho Harry điên tiết lên, thầy Snape bắt đầu đọc to bài báo.

“Nỗi khổ tâm thầm kín của Harry Potter ... Ái chà chà..., Potter à, trò đang bị khó ở ra sao đó... Một thiếu niên, có lẽ không giống một thiếu niên nào khác.”

Harry có thể cảm thấy gương mặt nó nóng bỏng. THầy Snape ngừng lại ở cuối mỗi dòng để cho bọn

Slytherin đệm vô một tràng cười hô hố. Bài báo bị thầy Snape đọc lên nghe chương tai hơn tới mười lần. Ngay cả Hermione bây giờ cũng đỏ lên như gấc chín.

“...những người mong muốn điều lành cho Harry Potter hẳn hy vọng rằng, lần sau, cậu sẽ dâng tặng trái tim mình cho một ứng viên xứng đáng hơn. Thiệt là cảm động.”

Thầy Snape nhếch mép cười khinh bỉ, cuộn tờ tạp chí lại và những tràng cười phá lên tiếp tục vang ra từ đám Slytherin.

“Chà. Tôi cho rằng tốt nhất là nên chia ba trò ra, để cho các trò chú tâm vô các món thuốc hơn cuộc đời tình ái lãng nhăng của các trò. Weasley, trò ngồi tại chỗ. Trò Granger, ra ngồi đằng kia, bên cạnh trò Parkinson. Còn trò, Potter... cái bàn đặt trước bàn của tôi, đi, ngay bây giờ.”

Harry tức giận quăng mớ nguyên liệu và cái cặp của nó vô cái vạc và kéo lê tới trước căn hầm, chỗ cái bàn trống. Thầy Snape đi theo nó, ngồi vô cái bàn giáo viên và ngắm Harry lấy các thứ trong cái vạc của nó ra. Nhất quyết không nhìn thầy Snape, Harry lại cặm cụi giã tiếp cái chén bột hung, tưởng tượng ra gương mặt thầy Snape dưới từng cú chà nện xuống.

Khi cả lớp đã ổn định lại, thầy Snape lặng lẽ nói:

“Tất cả những trò báo chí sấm soi này dường như thối phồng thêm cái đầu vốn đã bự của trò, Potter há?”

Harry không trả lời. Nó biết thầy Snape đang thử khiêu khích nó. Trước đây thầy đã làm như vậy. Chắc chắn là thầy đang hy vọng kiếm ra được một cái cớ để trừ của nhà Gryffindor thêm năm chục điểm nữa trước khi hết tiết học.

“Có lẽ trò đang nỗ lực dưới cái ảo tưởng là cả thế giới phù thủy đều mê trò.”

Thầy Snape tiếp tục nói bằng giọng nhỏ rí để không ai khác có thể nghe thấy (Harry thì không ngừng động chày vô cối bột hung của nó, mặc dù nó đã dẫn chúng thành một thứ bột rất mịn rồi)

“Nhưng mà tôi chấp hết những hình ảnh của trò xuất hiện bao nhiêu lần trên báo chí. Đối với tôi, Potter à, trò chẳng là cái gì khác hơn một thằng con nít kinh tởm coi mọi thứ luật lệ qui định đều dưới tầm của nó.”

Harry xúc bột bột hung vô trong cái vạc và bắt đầu cắt củ gừng. Tay nó hơi run nhẹ vì cơn phẫn nộ, nhưng nó vẫn giữ cho mắt nó nhìn xuống, như thể nó không hề nghe những gì thầy Snape đang nói với nó.

Thầy Snape tiếp tục nói với một giọng nhẹ nhàng hơn nhưng mà nguy hiểm hơn.

“Cho nên tôi có lời khuyên tử tế cho trò, Potter à. Cho dù có là một thứ tiếng tăm tầm cỡ đầu kim gút

hay cỡ nào đi chẳng nữa... nếu tôi mà bắt được trò đột nhập vào văn phòng tôi một lần nữa...”

Quên bég đi trò giả câm giả điếc từ nầy giờ, Harry tức tối nói:

“Con chưa từng léo hánh tới gần văn phòng của thầy bao giờ.”

Đôi mắt đen không lường được ý của thầy Snape dò xét gương mặt Harry:

“Da răn ráo. Cỏ mang cá. Cả hai thứ đều lấy từ kho nguyên liệu riêng của ta, và ta biết là ai ăn cắp chúng.”

Harry trừng mắt nhìn lại thầy Snape, nhất định không chớp mắt hay tỏ ra biết lỗi. Sự thật là Harry không hề ăn cắp thứ nào trong hai món đó của thầy Snape. Da răn ráo là do Hermione chôm của thầy hồi tụi nó học năm thứ hai – tụi nó cần món đó để bào chế món thuốc Đa dịch – và hồi đó tuy thầy Snape luôn nghi ngờ Harry, nhưng thầy không bao giờ có thể chứng minh được. Còn cỏ mang cá thì, dĩ nhiên, do Dobby nhón một tí.

Harry trắng trợn nói dối:

“Con không hiểu thầy đang nói cái gì.”

Thầy Snape rít lên:

“Trò đã ra khỏi giường ngủ vào cái đêm mà văn phòng ta bị đột nhập. Ta biết điều đó, Potter à. Giờ đây, có thể Moody Mắt-Điên đã gia nhập câu lạc bộ những người ái mộ trò, nhưng ta cũng vẫn sẽ không bỏ qua hành vi của trò đâu! Đi lêu bêu vô văn phòng ta một lần nữa vào ban đêm thì trò, Potter à, đừng có trách ta đó!”

Harry lạnh nhạt đáp:

“Dạ.”

Nó quay lại công việc cắt củ gừng:

“Con sẽ động điều đó vô đầu nếu con có bao giờ muốn đi tới đó.”

Mắt thầy Snape lóe lên. Thầy thọc một bàn tay vô cái túi áo chùng đen của thầy. Trong một thoáng hoang mang, Harry nghĩ thầy Snape sắp rút ra cây đũa phép để nguyên rửa nó. Nhưng rồi Harry thấy thầy Snape rút ra một cái chai thủy tinh nhỏ đựng một thứ thuốc trong veo tuyệt đối. Harry trợn mắt nhìn cái đó.

Mắt thầy Snape lại long lên nguy hiểm, thầy nói:

“Trò có biết cái này không, Potter?”

Harry đáp, lần này hoàn toàn thành thực:

“Không.”

Giọng thầy Snape vang lên hết sức nham hiểm:

“Đây là Veritaserum – một thứ Chân dược mạnh đến nỗi chỉ cần ba giọt là đủ làm cho trò trút ra những bí mật sâu kín nhất cho cả lớp này cùng nghe. Hiện giờ việc sử dụng thuốc này được kiểm soát rất chặt chẽ bằng những hướng dẫn của Bộ Pháp Thuật. Nhưng mà trừ khi trò liệu hồn trò, nếu không thì trò có thể thấy bàn tay ta nhều gọn món thuốc này – thầy nhẹ nhẹ lắc cái chai thủy tinh – vô món nước bí rợ trò uống mỗi tối. Và rồi, Potter à... rồi ta sẽ tìm ra được sự thật là trò có từng léo lánh đến văn phòng ta lần nào chưa.”

Harry không nói gì. Nó lại quay về tỉ mỉ xắt củ gừng, cầm con dao lên, một lần nữa bắt đầu xắt gừng thành từng lát mỏng. Nó không thích tiếng Chân Dược đó chút nào, nó cũng không muốn tạo dịp cho thầy Snape cho nó nếm thử một chút. Nó kèm lại một cơn rùng mình khi nghĩ đến điều gì có thể bật ra khỏi miệng nó nếu như thầy Snape cho nó uống Chân Dược... Ngoài chuyện khiến cho cả đồng người bị vạ lây – trước tiên là Hermione và Dobby – nó cũng còn cả đồng chuyện khác mà nó muốn giấu đi... như cái chuyện nó liên lạc với chú Sirius ... và – ruột gan nó quặn lên với ý nghĩ này – cảm xúc của nó về Cho... Nó cho mớ gừng xắt nhuyễn vô trong vạc, và tự hỏi nó có nên bắt chước thầy Moody và từ này chỉ uống cái be sành riêng của mình mà thôi không.

Có một tiếng gõ cửa phòng học. Thầy Snape nói, giọng bình thường:

“Mời vào.”

Lớp học nhìn quanh khi thấy ông Karkaroff bước vào. Mọi người đều nhìn ông ta khi ông đi về phía bàn giấy của thầy Snape. Ông ta xoắn ngón tay quanh chòm râu dê của mình và tỏ ra nhấp nhồm lăm.

Khi đến gần bàn thầy Snape, ông Karkaroff đột ngột bảo:

“Chúng ta cần nói chuyện.”

Ông ta dường như quyết tâm không cho ai nghe điều mà ông ta nói, nên ông hầu như không hề hé môi; như thể ông ta là một kẻ nói bằng bụng hạng xoàng. Harry tiếp tục để mắt vào món gừng xắt mỏng, nhưng tai dỏng lên chăm chú lắng nghe.

Thầy Snape nói rù rì:

“Sau giờ học tôi sẽ nói chuyện với anh, anh Karkaroff à.”

Nhưng ông Karkaroff ngắt lời thầy:

“Tôi muốn nói ngay bây giờ, trong khi anh còn chưa thể vượt đi chỗ khác, anh Severus à. Hôm rày anh cứ tránh né tôi.”

Thầy Snape ngắt lời:

“Chờ sau buổi học đã.”

Giả bộ cầm một cái ly đo lường dung tích để xem coi nó đã rót đủ mật con tatu chưa, Harry lén liếc nhìn hai người lớn này một cái. Ông Karkaroff thì tỏ ra hết sức lo lắng, còn thầy Snape thì giận dữ hết biết.

Ông Karkaroff cứ lảng vảng bên bàn giấy của thầy Snape suốt thời gian còn lại của buổi học môn Độc Dược dài những hai tiết. Ông ta dường như có ý định ngăn cản thầy Snape khỏi chuồn mất khi kết thúc buổi học. Vì quá nôn nóng muốn nghe điều ông Karkaroff nói, Harry cố tình đánh đổ chai mật tatu khi chỉ còn hai phút nữa là chuông reo tan học, nhờ đó nó có cơ thụt xuống phía dưới cái vạc và lau chùi cái sàn trong khi những học sinh khác đi ra khỏi lớp.

Nó nghe thầy Snape cự nự ông Karkaroff:

“Chuyện gì mà khẩn cấp vậy?”

“Chuyện này.”

Harry dòm từ sau mép cái vạc của nó, thấy ông Karkaroff vén tay áo trái của tấm áo chùng lên để chỉ cho thầy Snape cái gì đó trên cánh tay trước của ông. Ông Karkaroff nói, vẫn cố gắng hết sức để không can cử động môi.

“Anh thấy không? Chưa bao giờ nó rõ như vậy, chưa bao giờ kể từ khi...”

Thầy Snape càu nhàu:

“Đẹp đi!”

Đôi mắt đen của thầy Snape quét qua khắp lớp học. Giọng ông Karkaroff bắt đầu bối rối:

“Nhưng anh ắt hẳn đã nhận thấy...”

Thầy Snape chặn họng ông Karkaroff:

“Chúng ta nói chuyện đó sau, anh Karkaroff! Potter, trò đang làm gì đó?”

Harry đứng thẳng lên và đưa cho thầy Snape coi tấm khăn lau ướt nhẹ mà nó đang cầm. Nó nói giọng vô tội:

“Thưa thầy, con lau chùi mặt tatu mà con lỡ tay làm đổ.”

Ông Karkaroff quay gót và sải bước dài đi ra khỏi căn phòng dưới tầng hầm. Trông ông vừa có vẻ lo lắng, vừa có vẻ tức giận. Không muốn ở lại một mình với thầy Snape đang cực kỳ tức giận, Harry quăng sách và nguyên liệu của nó vô cặp và ra khỏi phòng bằng tốc độ nhanh nhất để kể cho Ron và Hermione nghe chuyện mà nó vừa chứng kiến.

Vào buổi trưa ngày hôm sau, Harry, Ron và Hermione rời khỏi tòa lâu đài chỉ để nhận thấy một mặt trời bạc yếu ớt chiếu rọi xuống sân trường. Thời tiết đã ôn hòa nhất so với mọi lúc khác trong năm. Và vào lúc mà tụi nó đi tới làng Hogsmeade, cả ba đứa đã cởi áo khoác ra và vắt áo trên vai. Đồ ăn của chú Sirius dặn, tụi nó mang theo trong cái túi của Harry; tụi nó đã chôm được một tá đùi gà, một ổ bánh mì, và một bình đựng nước bí rợ mà cả bọn đã thó trong bữa ăn trưa.

Mấy đứa đi vô tiệm áo quần phù thủy Giẻ vui để mua một món quà cho Dobby. Ở đó tụi nó khoái chí chọn lựa những đôi vớ khủng khiếp nhất mà tụi nó có thể tìm ra, gồm một đôi trang trí bằng những tia sọc vàng, và ngôi sao bạc, và một đôi vớ khác kêu gào thảm thiết khi trở nên quá nặng mùi. Sau đó, lúc một giờ rưỡi, tụi nó đi ngược lên đường Cao, ngang qua đường Dervish và Banges, rồi đi miết ra ngoài rìa làng.

Trước đây Harry chưa bao giờ đi theo hướng này. Con đường mòn quanh co dẫn tụi nó đi ra tuốt ngoài vùng đồng quê hoang dã chung quanh làng Hogsmeade. Ở đây càng lúc càng thưa vắng dần những căn chòi, còn vườn tược thì rộng ra. Harry, Ron và Hermione đi bộ hướng về phía chân núi mà làng Hogwarts nằm nép dưới bóng. Rồi tụi nó queo ở một góc đường và nhìn thấy cuối con đường mấy bậc thềm để trèo qua hàng rào. Ở đó, một con chó đen khổng lồ lông lá bù xù đang ngồi đợi tụi nó, hai chân trước của con chó đặt trên thanh chắn hàng rào cao nhất, miệng nó thì ngậm mấy tờ báo. Con chó trông hết sức quen thuộc...

Khi tụi nó đến gần. Harry nói:

“Thưa chú Sirius!”

Con chó đen hít hít cái túi đồ ăn của Harry một cách háo hức lắm, đuôi nó ngoe nguẩy rồi nó quay lại, bắt đầu chạy lon ton xa khỏi tụi nhỏ, băng qua một bãi đất có nhiều bụi cây lúp xúp chạy dài tới chân núi lởm chởm đá. Harry, Ron và Hermione cùng trèo lên bậc thang bắc qua tường để chạy theo con chó.

Chú Sirius dẫn tụi nó đến tận chân núi, nơi mặt đất phủ đầy đá cuội và đá tảng. Với bốn chân thì chú Sirius rất dễ dàng băng qua vùng đất đó, nhưng với Harry, Ron và Hermione thì tụi nó gần đứt hơi khi đi theo chú Sirius. Tụi nó đi theo chú Sirius lên càng lúc càng cao, leo hăn lên lưng núi. Trong gần nửa tiếng đồng hồ tụi nó trèo lên một lối mòn dốc, ngoằn ngoèo và lởm chởm đá, bám theo cái đuôi ve vẩy của chú Sirius. Đứa nào cũng toát mồ hôi dưới ánh mặt trời, cái quai đeo của cái túi đồ ăn trĩu xuống, cắt vai Harry đau ê ẩm.

Và rồi, cuối cùng, chú Sirius lần đi đầu mất, và khi tới được cái nơi mà chú đã biến mất, tụi nó thấy một cái khe hẹp nẻ ra giữa vách đá. Tụi nó lách vô trong, và thấy mình ở trong một cái hang mát lạnh được chiếu sáng mờ mờ. Ở cuối hang là con bằng mã Buckbeak bị cột dây thừng một đầu dây thừng cột vòng qua một tảng đá bụi chần vắn. Buckbeak là một con nửa mình sau là mình ngựa màu xám, còn nửa kia là chim đại bàng khổng lồ. Con mắt màu cam dữ tợn của con Buckbeak quắc lên khi nhìn thấy ba đứa Harry, Ron và Hermione. Cả ba đứa nó bèn cúi thật thấp để chào con bằng mã, và sau khi xem xét chúng một cách độc đoán trong chốc lát, Buckbeak khuyua hai đầu gối của đôi chân trước có vảy, và cho phép Hermione nhào tới trước vỗ về cái cổ lông vũ của Buckbeak. Riêng Harry thì mãi nhìn con chó đen đang biến trở lại thành người cha đỡ đầu của nó.

Chú Sirius mặc bộ áo chùng xám tả tơi; cái bộ mà chú đã mặc từ khi đào thoát khỏi nhà tù Azkaban. Mái tóc đen của chú đã dài hơn so với khi chú xuất hiện trong lò sưởi, và mái tóc lại rối xù và xỉn màu đi. Trông chú ốm nhom.

Sau khi chú nhả tờ Nhật báo Tiên tri ra và quăng nó xuống sàn cái hang, chú Sirius nói:

“Thịt gà!”

Harry mở cái túi xách của nó, lấy ra một mớ đùi gà và bánh mì.

Chú Sirius mở gói ra, cầm lấy một cái đùi bụi, ngồi xuống sàn hang, dùng răng cắn xé một miếng lớn và nói:

“Cám ơn con. Lâu nay chú sống chủ yếu bằng thịt chuột. Không thể ăn trộm quá nhiều thực phẩm ở làng Hogsmeade, chú bắt đầu gây chú ý rồi.”

Chú nhe răng cười với Harry, nhưng Harry cười đáp lại chú một cách bất đắc dĩ. Harry hỏi:

“Chú làm gì ở đây vậy chú Sirius?”

Chú Sirius gặm khúc xương gà y như kiểu một con chó gặm xương và nói:

“Làm bốn phận của một người cha đỡ đầu. Đừng lo lắng con à, chú giả danh một con chó hoang rất dễ thương.”

Chú vẫn còn cười, nhưng nhận thấy vẻ lo âu trên gương mặt Harry, chú nói một cách nghiêm trang hơn:

“Chú muốn có mặt tại chỗ. Bức thư cuối cùng của con... Chà, chúng ta hãy chỉ nói là sự việc đang trở nên ám muội hơn. Sáng nào chú cũng đi chôm báo người ta liệng đi, và chỉ đọc sơ qua là chú thấy chú không phải là người duy nhất nhìn thấy sự việc này đáng lo lắng.”

Chú hất đầu về phía những tờ Nhật báo Tiên tri vàng khè nằm trên sàn hang, Ron lượm lên và mở ra

đọc. Nhưng Harry vẫn đắm đắm nhìn chú Sirius lo lắng:

“Nếu họ bắt được chú thì sao? Nếu họ nhìn thấy chú thì sao?”

Chú Sirius nhún vai và tiếp tục thưởng thức đùi gà:

“Ba đứa con và cụ Dumbledore là những người duy nhất biết là chú có thuật biến hình hóa thú.”

Ron huých cùi chỏ vô Harry và đưa nó mấy tờ Nhật báo Tiên tri. Có hai tờ, một tờ mang cái tít lớn: Bệnh bí mật của Bartemius Crouch. Bài thứ hai: phù thủy của Bộ Pháp Thuật vẫn còn mất tích... Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật giờ đây đích thân can dự.”

Harry đọc lướt qua câu chuyện về ông Crouch. Từng cụm từ đập vào mắt nó: Chưa hề xuất hiện nơi công cộng từ tháng mười một... nhà cửa có vẻ hoang vắng... Bệnh viện Thánh Mungo chuyên trị Thương tật và Bệnh Pháp thuật từ chối bình luận... Bộ Pháp Thuật không xác nhận những tin đồn về bệnh tật trầm trọng...

Harry nói chậm chạp:

“Họ làm cho câu chuyện nghe như thể ông ấy sắp chết vậy. Nhưng ông ấy không thể nào bệnh nặng đến nước đó nếu ông ấy còn xoay sở đến đây được...”

Ron thông báo cho chú Sirius:

“Anh của cháu là trợ lý của ông Crouch. Ảnh nói ông Crouch bệnh vì công việc quá nhiều.”

Harry vẫn đọc bài báo, nói chậm rãi:

“Ổng đúng là trông có vẻ bệnh thiệt, vào cái lần gần nhất mà con nhìn thấy ổng, cái đêm mà tên con bị bỏ vô Cốc Lửa đó...”

“Cho đáng đời ổng về chuyện ổng đuổi Winky!”

Hermione nói, trong giọng cô bé có chút đanh đá. Cô bé đang vỗ về Buckbeak, con bằng mã đang nhai rau rầu mấy khúc xương gà mà chú Sirius bàn giao cho nó. Cô bé nói tiếp:

“Con dám cá là bây giờ ổng hối tiếc là ổng đã làm như vậy... con dám cá là bây giờ ổng mới cảm thấy sự khác biệt khi không còn Winky ở bên cạnh chăm sóc ổng nữa.”

Ron quăng cho Hermione một cái nhìn u ám, nói nhỏ với chú Sirius:

“Hermione bị chuyện gia tình ám ảnh.”

Nhưng chú Sirius tỏ ra rất quan tâm:

“Ông Crouch đuổi gia tinh của ông à?”

“Dạ, ở trận Quidditch Cúp Thế giới.”

Harry kể lại câu chuyện về sự xuất hiện của Dấu hiệu Hắc ám, và Winky bị phát hiện tại trận với cây đũa phép của Harry còn nắm chặt trong tay, rồi ông Crouch đã nổi giận hết sức như thế nào. Khi Harry kể xong, chú Sirius lại đứng lên và bắt đầu đi qua đi lại trong cái hang.

Một lát sau chú nói, tay cầm một cái đùi gà mới vung vào không trung:

“Để chú sắp xếp câu chuyện này lại cho nó lớp lang thứ tự. Các con nhìn thấy con gia tinh đầu tiên ở Khán đài Danh dự. Chì ta đang giữ chỗ cho ông Crouch, đúng không?”

Harry, Ron và Hermione cùng nói:

“Dạ, đúng.”

“Nhưng ông Crouch lại không đến xem trận đấu?”

Harry nói:

“Dạ không. Con nghĩ là ông ấy bận quá.”

Chú Sirius lại im lặng đi qua đi lại quanh cái hang. Rồi chú nói:

“Harry à, sau khi rời khán đài danh dự, con có kiểm tra coi cây đũa phép còn trong túi áo của con không?”

Harry suy nghĩ kỹ lắm:

“Ơ... không. Con không cần dùng đến nó cho mãi tới khi con đi vào rừng. Và khi con đặt tay vào túi áo tìm nó thì chỉ tìm thấy cái ống dòm pháp thuật mà thôi.”

Harry chăm chú nhìn chú Sirius:

“Có phải ý chú nói là cái kẻ nào đó gọi hiện lên Dấu hiệu Hắc ám đã ăn cắp cây đũa phép của con từ khán đài Danh dự?”

Chú Sirius nói:

“Điều đó có thể lắm.”

Hermione khẳng định:

“Winky không ăn cắp cây đũa phép đó!”

Đôi mày của chú Sirius cau lại khi chú tiếp tục đi qua đi lại, chú nói:

“Con gia tinh đó không phải là kẻ duy nhất có mặt trên khán đài Danh dự. Còn những ai khác nữa ngồi sau lưng các con?”

Harry đáp:

“Cả đồng người ấy. Một số bộ trưởng Bungary, ông Cormelius Fudge ..., gia đình Malfoy ...”

Ron đột ngột la lên:

“Gia đình Malfoy!”

Ron la lớn đến nỗi tiếng nói nó vang dội khắp hang khiến con Buckbeak phải hất hất cái đầu lên một cách bồn chồn. Nó cả quyết:

“Con dám cá kẻ cắp là chính Lucius Malfoy!”

Chú Sirius hỏi:

“Còn ai nữa không?”

Harry nói:

“Không còn ai hết.”

Hermione nhắc:

“Còn chứ. Còn có ông Ludo Bagman nữa.”

“Ừ, phải.”

Chú Sirius vẫn tiếp tục đi qua đi lại. Chú nói:

“Chú không biết nhiều về ông Bagman ngoại trừ chuyện trước đây ông vốn là Tấn thủ của đội Ong Bắp cày Wimbourne. Ông ta trông như thế nào?”

Harry nói:

“Dạ, ông tốt thôi. Ông cứ đề nghị giúp đỡ con hoài trong các cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật.”

Chú Sirius càng tư lự hơn nữa:

“Bây giờ ông còn muốn giúp không? Chú cứ thắc mắc hoài tại sao ông lại làm như vậy?”

Harry nói:

“Ông nói là ông thấy khoái con.”

“Hừm!”

Chú Sirius tỏ ra hết sức ưu tư.

Hermione nói với chú Sirius:

“Tụi con nhìn thấy ông trong rừng ngay trước khi Dấu hiệu Đen xuất hiện.”

Cô bé quay lại hỏi Ron và Harry:

“Còn nhớ không?”

Ron nói:

“Ừ, nhưng mà ông không ở lại trong rừng, đúng không? Lúc mà tụi mình báo cho ông về cái vụ bạo động xong là ông đi ngay ra chỗ cắm trại mà.”

Hermione phản pháo:

“Làm sao bồ biết được? Làm sao bồ biết là ông độn thổ tàng hình tới chỗ nào chứ?”

Ron ngờ vực hỏi:

“Thôi đi mà! Có phải bồ muốn nói là bồ nghĩ ông Ludo Bagman đã gọi hiện lên Dấu hiệu Đen không?”

Hermione bướng bỉnh nói:

“Ông gọi lên thì có lý hơn là Winky.”

Ron nhìn chú Sirius đầy ngụ ý:

“Con đã nói với chú rồi, con đã nói với chú là Hermione bị vụ gia đình ám ảnh mà...”

Nhưng chú Sirius giơ tay lên để bảo Ron im đi:

“Khi Dấu hiệu Hắc ám được gọi lên, và con gia đình bị phát hiện là đang cầm cây đũa phép của Harry,

thì ông Crouch làm gì?”

Harry nói:

“Ông đi lùng soát các bụi rậm, nhưng không còn ai khác ở đó hết.”

Chú Sirius đi qua đi lại, lăm bắm:

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên là ông muốn đổ chuyện đó cho bất cứ ai chứ không phải cho con gia tinh của chính ông... và sau đó ông đuổi con gia tinh à?”

Hermione nói bằng giọng đã hăng lên:

“Đúng vậy. Ông đuổi chị ấy, chỉ vì chị ấy đã không ở lại trong lều để cho đám đông hỗn loạn dẫm chị ấy bẹp dí đi...”

Ron nói:

“Hermione ơi, bồ có chịu tha cho cái vụ gia tinh được không?”

Chú Sirius lắc đầu nói:

“Hermione có cách đánh giá ông Crouch tốt hơn con, Ron à. Nếu con muốn biết một người đàn ông là người như thế nào, thì cứ xem cái cách ông ta đối xử với những người thấp kém hơn mình, chứ không phải với kẻ ngang hàng mình.”

Chú đưa một bàn tay lên vuốt gương mặt đầy râu ria chưa cạo, rõ ràng là chú đang suy nghĩ nát óc.

“Tất cả vụ vắng mặt này của ông Crouch ... ông đã mất công để bảo đảm là gia tinh của ông xí được chỗ cho ông ở trận Cúp Quidditch Thế Giới, thế mà rồi ông lại chẳng thèm đến mà xem. Ông đã tốn công vất vả để phục hồi lại cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật, và rồi cũng thôi, không thèm tới dự nữa... Chẳng giống chính ông Crouch chút nào. Nếu trước đây mà ông chịu nghỉ làm vì bệnh, dẫu chỉ một ngày đi chẳng nữa, thì chú dám nuốt trọn con Buckbeak cho mà coi.”

Harry nói:

“Vậy là chú có biết ông Crouch hả?”

Gương mặt chú Sirius tối sầm lại. Trông chú bỗng nhiên có vẻ hăm he đáng sợ như vào cái buổi tối đầu tiên Harry gặp mặt chú, cái buổi tối mà Harry vẫn còn tưởng chú Sirius là một kẻ sát nhân. Chú nói nhỏ:

“À, chú biết ông Crouch rõ chứ. Ông là người đã ra lệnh giam chú vào ngục Azkaban ... mà không cần xét xử.”

Ron và Hermione cùng thốt lên:

“Cái gì?”

Harry nói:

“Chắc là chú nói chơi!”

Chú Sirius cầm một miếng đùi gà nữa, nói:

“Không, chú không nói đùa. Các con có biết là ông Crouch trước đây vốn là Bộ trưởng Bộ thi hành Luật pháp thuật không?”

Harry, Ron và Hermione cùng lắc đầu. Chú Sirius nói:

“Ông ấy được coi như ứng viên hàng đầu cho chức Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật kế tiếp. Barty Crouch là một pháp sư vĩ đại, có Pháp thuật hùng mạnh... và ham hố quyền lực.”

Đọc được nét mặt của Harry, chú Sirius nói:

“Nhưng ông chẳng đời nào là một kẻ ủng hộ Voldemort. Không, ông Barty Crouch luôn luôn lớn tiếng chống lại phe Hắc ám. Nhưng mà rồi cũng có nhiều kẻ vốn chống lại phe Hắc ám mà... Chà, con không hiểu được đâu... các con còn nhỏ quá...”

Ron nói, giọng nó có vẻ tức tối:

“Ba của con cũng nói vậy hồi ở trận Cúp Thế giới. Sao chú không thử nói coi tại con có hiểu không?”

Một nụ cười thoáng qua gương mặt hốc hác của chú Sirius.

“Được rồi, chú sẽ cố gắng...”

Chú lại đi qua đi lại trong cái hang, rồi nói:

“Thử tưởng tượng là Voldemort đang cầm quyền lúc này mà xem. Các con không biết những kẻ ủng hộ hắn là ai, không biết ai đang làm việc cho hắn và ai thì không. Các con biết hắn có thể kiểm soát người ta đến mức có thể khiến họ làm những điều khủng khiếp mà họ không thể nào tự mình dừng tay lại được. Các con phát sợ chính mình, sợ cả gia đình mình, bạn bè mình. Mỗi tuần lại có thêm nhiều tin tức về nhiều cái chết hơn, nhiều vụ mất tích hơn, nhiều vụ tra tấn hơn... Bộ Pháp Thuật thì rối tinh beng lên, họ không biết phải làm gì, họ cố gắng giấu dân Muggle mọi chuyện, nhưng đồng thời, dân Muggle cũng bị giết. Khủng bố khắp nơi... Hoảng loạn... rối rắm... Đó là tình trạng trước đây khi Voldemort còn hùng mạnh.”

“Chà, thời thế như vậy làm lộ ra cái tốt nhất trong một số người cũng như cái xấu nhất trong một số

người. Những nguyên tắc của ông Crouch có lẽ có hiệu quả tốt lúc ban đầu..., chú cũng không rõ nữa. Ông thăng quan tiến chức nhanh chóng trong Bộ Pháp Thuật, và bắt đầu đưa ra những biện pháp rất khắc nghiệt chống lại những kẻ ủng hộ Voldemort. Các Thần sáng được trao cho nhiều quyền hạn mới – chẳng hạn quyền được giết chứ không chỉ quyền bắt giữ. Và chú không phải là người duy nhất bị tống thẳng vô tay bọn Giám ngục Azkaban mà không cần xét xử. Ông Crouch dùng bạo lực để trấn áp bạo lực và cho phép dùng Lời Nguyên Không Thể Tha Thứ chống lại cả những kẻ dù mới chỉ là đối tượng tình nghi. Chú có thể nói là ông ta trở nên tàn ác và hung tợn không kém gì nhiều kẻ bên phe Hắc ám. Nhưng các con chú ý, ông Crouch cũng có những kẻ ủng hộ ông, nhiều người đã nghĩ ông đang thi hành những biện pháp đúng đắn và nhiều phù thủy cùng pháp sư còn hô hào vận động cho ông nắm quyền hành ở Bộ Pháp Thuật nữa kìa. Khi Voldemort biến mất, thì vấn đề ông Crouch nắm quyền hành tối cao chỉ còn là vấn đề thời gian. Nhưng rồi một chuyện không may lắm xảy ra...”

Chú Sirius mỉm cười u ám:

“Con trai của chính ông Crouch bị bắt cùng với một nhóm Tử thần Thực tử khi bọn đó tìm cách chạy chọt ra khỏi nhà ngục Azkaban. Rõ ràng là bọn đó đang tìm cách tìm kiếm Voldemort và đưa hắn trở lại nắm quyền lực.”

Hermione há hốc miệng hỏi:

“Con trai của ông Crouch bị bắt?”

Chú Sirius quăng khúc xương gà cho con Buckbeak, tự gieo mình xuống đất, ngồi phịch bên cạnh ổ bánh mì và bẻ ổ bánh mì làm hai. Chú nói:

“Phải. Chú nghĩ đó thật là một cú sốc tồi tệ cho ông già Barty Crouch. Lẽ ra ông nên dành nhiều thời gian hơn để chăm sóc gia đình, đúng không? Lẽ ra ông nên thỉnh thoảng đi làm về sớm hơn... để tìm hiểu chính đứa con trai của mình.”

Chú Sirius bắt đầu nhai ngấu nghiến những miếng bánh mì bự. Harry hỏi:

“Con trai ông Crouch có phải là Tử thần Thực tử không?”

Chú Sirius vẫn đang nuốt bánh mì:

“Không biết được. Khi con trai ông bị đưa vào ngục, bản thân chú đã nằm trong ngục Azkaban rồi. Những thông tin này toàn là những thứ chú biết được từ khi chú ra khỏi nhà ngục đó. Thăng con ông chính xác là đã bị bắt chung với một nhóm người mà chú dám đem sinh mạng ra cá rằng bọn họ là Tử thần Thực tử. Nhưng cũng có thể thằng nhỏ ở tình thế tình ngay lý gian, như con gia tinh Winky chẳng hạn.”

Hermione thì thầm:

“Ông Crouch có tìm cách đem con trai ông ra khỏi nhà tù không?”

Chú Sirius bật ra một tiếng cười nghe giống như tiếng chó sủa hơn:

“Ông Crouch đem con trai mình ra tù hả? Chú cứ tưởng con đánh giá đúng ông Crouch chứ, Hermione! Bất cứ điều gì đe dọa làm mờ đi thanh danh của ông đều phải dẹp đi hết; ông đã dành cả đời để phấn đấu trở thành Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật. Các con đã thấy ông đuổi thẳng cổ không thương tiếc một con gia tinh tận tụy chỉ vì nó khiến ông lại lần nữa dính dáng tới Dấu hiệu Hắc ám rồi đó. Chẳng lẽ điều đó không nói cho các con biết ông ta là người như thế nào sao? Tình phụ tử của ông Crouch chỉ đủ sâu nặng để ông đưa thẳng con đến phiên xử, và theo đánh giá chung, thì điều đó cũng chẳng khác gì hơn một cái cớ để Crouch chứng tỏ là ông ghét thẳng con ông đến mức nào... khi ông tống nó vô ngục Azkaban.”

Harry lặng lẽ nói:

“Ông giao chính con ông cho bọn giám ngục Azkaban à?”

Chú Sirius lúc này trông không còn vui vẻ chút xíu nào:

“Đúng vậy. Chú đã nhìn thấy các Giám ngục Azkaban mang thẳng nhỏ vô ngục, chú đứng sau chấn song phòng giam của chú mà nhìn họ. Thằng con ông chỉ chừng mười chín tuổi. Họ đem thẳng nhỏ giam trong một buồng gần buồng giam của chú. Khi trời sập tối thì thằng nhỏ gào khóc đòi gặp má nó. Nhưng vài ngày sau nó trở nên lặng lẽ hơn... cuối cùng thì tất cả đều trở nên lặng lẽ... ngoại trừ khi đám tù nhân thét lên trong khi ngủ...”

Trong chốc lát, cái nhìn u uẩn trong đôi mắt của chú Sirius dịu đi và trở nên nhẹ nhàng hơn bao giờ hết, như thể những cánh cửa chớp đã được đóng lại đằng sau chúng. Harry hỏi:

“Vậy là anh ấy vẫn còn ở trong ngục Azkaban?”

Chú Sirius nói, giọng u ám:

“Không, không, thằng nhỏ không còn ở trong đó nữa. Một năm sau khi bị đưa vào đó thì nó chết.”

“Ảnh chết?”

Chú Sirius cay đắng nói:

“Nó không phải là kẻ duy nhất. Hầu hết người bị đưa vào đó đều phát điên, và nhiều người cuối cùng chẳng ăn uống gì cả. Họ mất đi lòng ham sống. Và vì bọn Giám ngục Azkaban đánh hơi được Thần chết, cho nên chỉ cần thấy bọn chúng kích động lên là người ta biết ngay rằng Thần chết đang đến. Khi mới vô tù thì thằng nhỏ đã có vẻ bệnh nặng rồi. Ông Crouch là một thành viên quan trọng của hội đồng bộ trưởng, ông và vợ ông được cho phép vào thăm con trên giường hấp hối. Đó là lần cuối cùng chú nhìn thấy ông

Barty Crouch, ông dìu bà vợ đi không nổi ngang qua buồng giam của chú. Bà ấy cũng chết sau đó một thời gian ngắn, có vẻ như vậy. Đau khổ quá. Chết dần chết mòn như đứa con trai. Ông Crouch không bao giờ trở lại nhận xác con trai. Bọn Giám ngục Azkaban chôn thẳng nhỏ bên ngoài pháo đài; chú đã nhìn thấy họ làm điều đó.”

Chú Sirius quăng đi miếng bánh mì mà chú vừa đưa lên miệng, và thay vì ăn tiếp, chú cầm cái chai đựng nước bí rợ đưa lên miệng và uống cạn. Chú chùi miệng bằng mu bàn tay và tiếp tục nói:

“Vậy là ông Crouch mất tất cả ngay khi tưởng mình đã đạt được tất cả. Mới phút trước đó ông là một anh hùng, chuẩn bị trở thành Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật ... mà chỉ phút sau đó, con trai chết, vợ chết, thanh danh gia đình bị ô nhục, và thế là, từ khi ra tù chú nghe nói, tiếng tăm của ông tiêu tan. Sau khi thẳng nhỏ chết rồi, người ta bắt đầu cảm thấy cảm thông với thẳng nhỏ một chút, bắt đầu thắc mắc vì đâu mà một thanh niên tử tế thuộc một gia đình danh giá như vậy lại ra nông nổi ấy. Người ta kết luận là cha nó hẳn đã không hề quan tâm chăm sóc nó. Thành ra ông Cornelius Fudge mới giành được chức Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, còn ông Crouch thì bị đẩy qua Bộ Hợp tác Pháp thuật Quốc tế.”

Sự im lặng kéo dài sau khi chú Sirius kể xong câu chuyện. Harry đang nghĩ đến cái cách mà con mắt của ông Crouch suýt lồi ra khi ông nhìn xuống con gia tinh không biết vâng lời của ông hồi ở trong rừng, sau trận đấu Cúp Thế giới. Thì ra, đây hẳn là lý do khiến ông Crouch phản ứng quá dữ dội với Winky khi nó bị phát giác dưới Dấu hiệu Hắc ám. Hẳn là chuyện đó đã gợi lên những ký ức đau buồn về đứa con trai của ông, và vụ tai tiếng cũ, cùng với sự rớt đài nhục nhã của ông ở Bộ Pháp Thuật.

Harry nói với chú Sirius:

“Thầy Moody nói ông Crouch bị chuyện lòng bắt phù thủy Hắc ám ám ảnh.”

Chú Sirius gật đầu:

“Ừ, chú cũng nghe nói chuyện đó đã trở thành một thứ bệnh điên của ông. Theo ý chú thì ông ta hẳn còn tin là ông có thể lấy lại được sự tin yêu của công chúng trước đây bằng cách bắt được một Tử thần Thực tử nữa.”

Ron nhìn Hermione nói với vẻ chiến thắng:

“Và ông ta đã lên vào trường Hogwarts để lục lọi văn phòng thầy Snape!”

Chú Sirius nói:

“Ừ, và điều đó chẳng có nghĩa gì hết.”

Ron kêu lên:

“Dạ, có chứ!”

Nhưng chú Sirius lắc đầu:

“Nghe đây, nếu ông Crouch muốn điều tra ông Snape, thì tại sao ông lại không đến làm giám khảo cuộc Thi đấu? Đó là một cái cớ lý tưởng để ông thường xuyên thăm viếng trường Hogwarts và để mắt canh chừng ông Snape.”

“Vậy thì theo chú, thầy Snape có âm mưu gì đó sao?”

Harry vừa nêu câu hỏi thì Hermione đã ngắt lời nó:

“Cho dù bồ nói gì đi nữa mình cũng chẳng nghe đâu. Cụ Dumbledore tin tưởng thầy Snape ...”

Ron mất kiên nhẫn:

“Thôi mà, Hermione ơi. Mình biết là cụ Dumbledore rất sáng suốt và thế này thế nọ, nhưng điều đó không có nghĩa là một phù thủy Hắc ám thực sự tinh ranh không thể bị được cụ...”

“Vậy thì tại sao thầy Snape lại cứu mạng Harry hồi năm thứ nhất? Tại sao thầy không để mặc cho Harry chết?”

“mình không biết – có lẽ ông sợ cụ Dumbledore tổng cổ ông ra khỏi trường...”

Harry nói lớn lên, làm Ron và Hermione ngừng cãi nhau để lắng nghe.

“Chú nghĩ sao chú Sirius?”

Chú Sirius nói, trầm ngâm nhìn Ron và Hermione.

“Chú nghĩ cả hai đứa con có đồng một quan điểm. Từ khi phát hiện ra Snape đang dạy ở trường Hogwarts, chú cứ tự hỏi tại sao cụ Dumbledore lại tuyển dụng ông ta. Ông Snape luôn mê Nghệ thuật Hắc ám, và cả trường đều biết chuyện đó. Hồi học chung với chú, ông là một kẻ gian xảo, nịnh hót, tóc tai chep bẹp.”

Chú Sirius nói thêm, khiến cho Harry và Ron ngó nhau nhe răng cười.

“Khi mới vô trường, ông Snape biết nhiều lời nguyền hơn cả nửa số học sinh năm thứ bảy, và ông là một đứa trong băng Slytherin mà gần hết bọn trong băng này sau đó đã trở thành Tử thần Thực tử.”

Chú Sirius xòe mấy ngón tay ra và bắt đầu kể tên:

“Rosier và Wilkes – cả hai cùng bị các Thần Sáng giết chết một năm trước khi Voldemort sa cơ thất

thế. Cặp vợ chồng Lestranges, đang ở trong ngục Azkaban. Avery – theo như chú nghe ngóng được, thì hẳn đã lườn lách tai qua nạn khỏi nhờ nói rằng hẳn đã bị ép phải hành động dưới lời nguyền Độc Đoán – hẳn vẫn đang bị truy lùng. Nhưng theo như chú biết, ông Snape thậm chí lại không hề bị cáo buộc là một Tử thần Thực tử. Nhưng chuyện đó cũng không quan trọng mấy. Vẫn còn có cả lũ chưa bị bắt bao giờ. Và ông Snape chắc chắn đủ khôn khéo để giữ cho mình không bị dây vào rắc rối.”

Ron nói:

“Thầy Snape biết khá rõ ông Karkaroff, nhưng lại muốn giấu chuyện này.”

Harry nói ngay:

“Đúng vậy, phải chi chú thấy được bộ mặt của thầy Snape khi ông Karkaroff xuất hiện trong lớp Độc dược ngày hôm qua! Ông Karkaroff muốn nói chuyện với thầy Snape, ổng nói là sao thầy Snape cứ lẩn tránh ổng. Coi bộ ổng lo lắng lắm. Ổng cho thầy Snape coi cái gì đó trên cánh tay của ổng, nhưng con không sao thấy được đó là cái gì.”

Chú Sirius hỏi, lộ vẻ hoang mang, lo lắng:

“Hắn cho ông Snape coi cái gì đó trên tay hắn hả?”

Mấy ngón tay của chú Sirius lùa lung tung trong đám tóc rối bù. Rồi chú lại nhún vai:

“Chịu thua, chú không biết vụ đó có ý nghĩa gì... nhưng nếu Karkaroff thật sự lo lắng, và tới kiếm Snape để hỏi...”

Chú Sirius ngó lên vách hang, cau mày thất vọng:

“Đúng là cụ Dumbledore tin ông Snape, và chú biết là cụ Dumbledore tin cả đồng người mà thiên hạ chẳng thể nào tin được, nhưng nếu như ông Snape đã từng làm việc cho Voldemort thì chú thật không thể hiểu tại sao cụ Dumbledore lại cho ông Snape dạy ở Hogwarts.”

Ron vẫn bướng bỉnh đặt vấn đề:

“Tại sao thầy Moody và ông Crouch lại muốn vô phòng làm việc của thầy Snape dữ vậy?”

Chú Sirius chậm rãi trả lời:

“Là vậy, chú không loại trừ việc thầy Mắt-Điên định rà soát phòng làm việc của từng giáo viên một khi thầy đã tới Hogwarts. Thầy Moody thực thi công việc Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của mình một cách nghiêm ngặt. Chú chắc là thầy chẳng tin ai hoàn toàn, nhưng sau những điều mà thầy đã từng trải thì điều đó cũng không có gì lạ. Tuy vậy, về thầy Moody, phải nói thầy chẳng bao giờ giết ai nếu thầy có thể tránh

được chuyện đó. Luôn luôn cứu sống mọi người nếu có thể cứu. Khắc nghiệt, nhưng không bao giờ thầy hạ thấp mình ngang hàng với bọn Tử thần Thực tử. Còn ông Crouch lại là chuyện khác... có thực là ông ta bị bệnh không? Nếu bệnh thật, thì tại sao ông ta lại xoay sở tìm cách đột nhập văn phòng của ông Snape? Còn nếu không... thì ông ta lên đó để làm gì? Công việc của ông ta ở trận Cúp Thế giới có gì quan trọng mà ông ta không lên ngồi trên khán đài được? Lúc đó ông ta làm gì trong khi lẽ ra phải làm trọng tài cho trận đấu?”

Chú Sirius chợt im lặng, mắt vẫn ngó chăm chăm lên vách hang. Con Buckbeak thì đang quanh quẩn bươi trên nền đá, kiểm mấy khúc xương còn sót. Sau cùng, chú ngược nhìn Ron:

“Cháu nói là anh cháu làm trợ lý riêng của ông Crouch hả? Vậy cháu có thể lựa lúc để hỏi xem gần đây anh có thấy ông Crouch không?”

“Để cháu thử xem.” Ron trả lời, không chắc chắn. “Nhưng tốt hơn là đừng để anh biết mình nghĩ ông Crouch là một tên nguy hiểm. Anh Percy thích ông lắm.”

Chú Sirius chỉ vào tờ Nhật báo Tiên tri, nói:

“Và sẵn đó cháu thử tìm hiểu coi họ có tìm ra được vết tích gì của bà Bertha Jorkins chưa.”

Harry đáp:

“Ông Bagman có nói với cháu là họ không tìm thấy gì hết.”

Chú Sirius cúi đầu xuống tờ báo, nói:

“Ờ, trong bài báo này có nói tới ông. ‘Cứ làm om sòm lên là trí nhớ của Bertha tệ lắm. Ủ’, từ lúc tôi quen biết bà ta tới giờ, có lẽ bà ta cũng có thay đổi ít nhiều, nhưng mà tôi biết Bertha cũng không đãng trí đến mức mà cái gì cũng quên – ngược lại thì có. Mặc dù có hơi lẩn một chút, nhưng mà mấy chuyện ngồi lê đôi mách thì bà ta nhớ không ai bằng. Gặp rắc rối hoai mà có bao giờ bà ta biết giữ mồm giữ miệng đâu. Tôi biết bà ta là một gánh nặng cho Bộ Pháp Thuật ... có lẽ vì vậy mà cho tới nay ông Bagman chẳng thêm bận tâm tìm kiếm bà ta...”

Chú Sirius thở ra một cái thật lớn, rồi xoa xoa đôi mắt thâm quầng:

“Mấy giờ rồi?”

Harry coi đồng hồ, rồi nhớ ra cái đồng hồ đã chết từ khi bị ngâm cả tiếng trong nước.

“Bây giờ là ba giờ rưỡi.” Hermione đáp.

“Bây giờ thì các cháu nên trở về trường.” chú Sirius vừa nói vừa đứng lên. “Nghe chú dặn đây...” Chú

ng nghiêm nghị nhìn Harry. “Chú không muốn cháu cứ phải trốn ra khỏi trường để thăm chú. Cháu chỉ cần gửi vài chữ tới đây cho chú. Chú cũng muốn biết thêm nếu có chuyện gì lạ. Nhưng cháu đừng tự ý ra khỏi Hogwarts, đó là cơ hội lý tưởng cho kẻ nào đó muốn tấn công cháu.”

“Cho tới giờ không có ai định tấn công cháu, trừ một con rồng và hai con thủy quái.”

Harry trả lời nhưng bị chú Sirius quắc mắt nhìn giận dữ:

“Không cần phải lo cho chú... Chú chỉ yên tâm khi cuộc thi đấu này kết thúc, chắc cũng phải tới tháng Sáu. Và nhớ là khi các cháu nói chuyện với nhau, hãy gọi chú là Snuffles (có nghĩa là “Khịt khịt!”) nhớ chưa?”

Chú Sirius đưa cho Harry cái khăn đã hết thức ăn và bình rượu đã rỗng, rồi tới bên con Buckbeak, vỗ nhẹ tạm biệt nó. Xong chú nói:

“Chú sẽ đi cùng các cháu tới ven làng, để coi có mượn đỡ được tờ báo nào không.”

Trước khi ra khỏi hang, chú biến thành con chó đen khổng lồ và cùng cả bọn đi xuống sườn núi, băng ngang qua một bãi sỏi đá lổn nhổn và trở lại gò đất. Tới đó, chú cho phép từng đứa nó vỗ nhẹ lên đầu chú để chào tạm biệt, rồi quay đi và chạy mất hút trên con đường vòng quanh làng. Harry, Ron và Hermione cùng trở vào làng Hogsmeade và đi về Hogwarts.

Ron nói khi cả bọn đang trên đường về tòa lâu đài:

“Không biết anh Percy có biết hết những chuyện trời ơi về ông Crouch không. Nhưng có lẽ anh cũng không cần biết... Biết rồi có khi lại càng làm cho anh ngưỡng mộ ông nhiều hơn. Phải rồi, anh Percy thì khoái mấy vụ nguyên tắc lắm. Mà chú Sirius vừa nói là ông Crouch không chịu nường tay với cả con trai mình.”

Hermione gắt lên,

“Anh Percy sẽ không bao giờ giao nộp bất cứ người thân nào của anh cho bọn giám ngục.”

“Ai mà biết được.” Ron trả lời. “Nếu như anh cho là mình đang cản trở con đường thăng quan tiến chức của anh... Anh Percy thì đúng là nhiều tham vọng bồ biết mà...”

Tụi nó bước lên những bậc thềm bằng đá đến cửa Tiền sảnh, nghe phảng phất mùi thơm ngon của bữa ăn chiều tỏa ra từ Đại sảnh.

“Tội nghiệp chú Khịt khịt.” Ron vừa nói vừa hít mạnh.” Chú ấy ắt là thương bồ ghê lắm đó, Harry... Cứ tưởng tượng coi, phải sống bằng thịt chuột...”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Cơ Điền Của Ông Crouch

Harry, Ron và Hermione trèo lên Trại cú sau bữa ăn sáng Chủ nhật để gửi cho anh Percy một lá thư, hỏi theo gợi ý của chú Sirius, là gần đây anh có thấy ông Crouch không. Tụi nó xài con Hermione, bởi vì tính từ lần đưa thư trước tới nay nó ở không cũng khá là lâu rồi. Dõi nhìn theo nó bay mất hút bên ngoài cửa sổ Trại Cú xong, cả bọn kéo nhau xuống nhà bếp để tặng cho Dobby đôi vớ mới.

Lũ gia tinh chào đón bọn chúng hết sức nồng nhiệt, cúi gập người xuống và nhún nhẹ một cái, lảng xảng chạy đi pha trà. Dobby cảm động đến mức thiếu chút xíu nữa là ngất xỉu khi thấy món quà.

“Cậu Harry Potter quá tốt với Dobby!”

Nó vừa kêu the thé vừa quẹt nước mắt đầm đìa tuôn ra từ hai con mắt bụi thô lỗ. Harry nói:

“Bạn đã cứu sống mình bằng năm cò mang cá đó, thiệt mà Dobby, chính bạn đã cứu mình.”

Ron ngó quanh lũ gia tinh đang cúi mình và tươi cười rạng rỡ. Nó hỏi:

“Cái bánh kem dài dài đó có còn nữa không?”

Hermione bực bội cự nự:

“Bồ mới ăn sáng mà!”

Nhưng bốn con gia tinh đã ào ào khiêng tới một cái mâm bằng bạc bụi chẳng đựng đầy bánh kem.

Harry thì thầm:

“Tụi mình phải lấy một mớ để gửi cho chú Khịt khịt.”

“Ý hay đó.” Ron nói. “Cho con Heo có chuyện để làm.”

“Các bạn có thể cho tụi này thêm một ít đồ ăn được không?”

Lũ gia tinh sung sướng gập người lại rồi hối hả chạy đi lấy thêm.

“Dobby ơi, chị Winky đâu?”

Hermione vừa hỏi vừa ngó quanh quất.

Dobby nói khẽ, hai tai hơi cụp xuống:

“Winky đang ở đằng kia, bên lò sưởi đó, thưa cô.”

Hermione kêu lên khi cô bé nhìn ra được Winky.

“Mèn ơi!”

Harry cũng nhìn về phía lò sưởi. Winky đang ngồi trên cái ghế đầu như lần trước, nhưng bây giờ nó lại chẳng ngó ngang gì đến bản thân nó cả, trông nó dơ hầy đến nỗi thoát nhìn không phân biệt được nó với bức tường gạch ám khói ở đằng sau lưng. Quần áo Winky nhớp nháp và tả tơi. Nằm chặt trong tay chai bia bơ, nó ngồi chệnh choáng trên ghế và ngó chăm chăm vô lò sưởi. Lúc tụi Harry, Ron và Hermione nhìn nó, Winky nấc lên một cái thiệt lớn.

Dobby thì thầm với Harry:

“Dạo này Winky nốc hết sáu chai một ngày.”

Harry nói:

“VẬY hả, nhưng cái thứ bia bơ ấy đâu có mạnh lắm đâu.”

Nhưng Dobby lắc đầu nói:

“Thưa cậu, thứ đó thì hơi mạnh đối với một con gia tinh.”

Winky lại nấc lên một lần nữa. Những con yêu tinh khiêng bánh bơ lúc nãy quay lại nhìn Winky đầy vẻ chê trách rồi bỏ đi làm việc.

“Cậu Potter có biết không, Winky đang đau khổ.”

Dobby buồn bã thì thầm với Harry:

“Winky muốn về nhà. Winky vẫn cứ nghĩ là ông Crouch là ông chủ của nó, và Dobby này nói gì cũng không thuyết phục được Winky là giờ đây giáo sư Dumbledore mới là chủ của nó.”

Một ý nghĩ chợt lóe lên, Harry bước tới bên Winky, cúi xuống nói với nó:

“Winky nè, chắc chị biết ông Crouch đang bận bịu chuyện gì đó, phải không? Bởi vì ổng đã thôi không tới đây để chấm thi cho cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật.”

Mắt của Winky chớp chớp. Hai tròng mắt bự tổ bố của nó nhìn chòng chọc vào Harry. Nó lại lão đảo

một chút rồi nói:

“Ô... ông chủ không... híc... tới đây nữa?”

“Ừ, tụi này không thấy ông kể từ sau vòng thi thứ nhất. Tờ Nhật báo Tiên tri nói là ông bị bệnh.”

Winky lại càng chệnh choáng hơn, nó nhìn chăm chăm Harry, mắt mờ lệ:

“Ông chủ... híc... bệnh?”

Môi dưới của nó run run:

“Nhưng mà bọn này không chắc là tin đó đúng.”

Hermione vội nói.

Con gia tinh khóc thút thít:

“Ông chủ đang cần... híc... Winky! Ông chủ không thể ... híc... tự xoay sở... híc... một mình...”

Hermione nghiêm nghị nói:

“Nhiều người khác cũng phải tự làm lấy việc nhà của mình mà Winky.”

“Winky ... híc... đâu chỉ làm việc nhà cho ông chủ!”

Winky phần nộ kêu lên the thé, nó lại càng lão đảo dữ, làm đổ chai bia rơi xuống cái áo vốn đã đen xỉ.

“Ông chủ đang... híc... tin tưởng giao cho Winky.. híc... điều quan trọng nhất... híc... điều bí mật nhất.”

Harry hỏi:

“Bí mật gì?”

Nhưng Winky lắc đầu nguầy nguậy, càng làm đổ thêm nhiều bia rơi xuống người nó:

“Winky giữ... híc... những bí mật của ông chủ.”

Winky chợt nói năng hung hăng, càng chệnh choáng lão đảo hơn, hai mắt long lên, dữ tợn nhìn Harry:

“Chính mày, mày đang... híc... xía vô.”

Dobby tức giận nói:

“Winky không được ăn nói như vậy với cậu Harry Potter! Cậu Harry Potter đừng cảm và cao quý không thèm xía vô chuyện người khác!”

“Nó đang xía mũi vô chuyện riêng... híc... và bí mật... híc... của ông chủ... híc... Winky là một gia tinh tốt... híc... Winky kín miệng... híc... người ta đang tìm cách... híc... xoi mói và xen vào... híc...”

Winky cụp mắt lại và đột nhiên, không ai ngờ, nó té khỏi cái ghế và rớt vô lò sưởi, ngáy khò khò. Cái vỏ chai bia bơ lăn lông lốc trên sàn nhà lát đá. Một nửa tá gia tinh lật đật chạy tới, nhìn nó với vẻ chán ghét. Một đứa lượm cái vỏ chai lên, mấy đứa kia lấy một cái khăn trải bàn in hình carô lớn, sạch và trùm Winky lại, ém kỹ các mép, để không ai nhìn thấy nó nữa.

Một con gia tinh đứng bên cạnh lắc đầu và trông có vẻ hết sức xấu hổ, the thé nói:

“Chúng tôi thành thật xin lỗi vì đã để cho quý cô, quý cậu phải nhìn thấy cảnh này! CHÚNG tôi hy vọng quý cô cậu không đánh giá chúng tôi tệ như Winky!”

Hermione tức điên lên:

“Đó là vì Winky đang đau khổ! Tại sao các bạn không cố làm cho Winky vui lên thay vì gúi chịch ấy lại?”

Một con gia tinh cúi gập người xuống thật thấp một lần nữa rồi nói:

“Xin cô bỏ quá cho, nhưng gia tinh không có quyền đau khổ khi có việc nhà để làm và có chủ để hầu hạ.”

Hermione kêu lên: “trời đất ơi! Hỡi các bạn, hãy nghe tôi nói! Các bạn cũng có quyền buồn như những phù thủy chứ! Các bạn có quyền đòi lương, ngày nghỉ và áo quần tử tế, các bạn không bị bắt buộc phải làm tất cả những việc người ta sai bảo – hãy noi theo Dobby!”

Dobby lồm bồm, vẻ hoảng sợ:

“Cô làm ơn đừng có nhắc tới Dobby.”

Những nụ cười vui vẻ tắt vụt trên mặt bọn gia tinh đang ở trong bếp. Đột nhiên chúng nhìn Hermione như thể cô bé bị điên hay là một kẻ nguy hiểm.

Một con gia tinh đứng sát nách Harry rít lên:

“Chúng tôi cho các cô cậu thêm thức ăn đây!”

Rồi nó ấn mạnh vào hai cánh tay của Harry một khúc giò mập ừ, một chục bánh ngọt, một mớ trái cây.

“Tạm biệt!”

Lũ gia tinh bao quanh Harry, Ron và Hermione, dùng tay đẩy vô eo của ba đứa nó và đuổi tụi nó ra khỏi nhà bếp.

“Cậu Potter ơi, cảm ơn cậu cho đôi vớ!”

Dobby kêu lên thống thiết từ cái lò sưởi. Bên cạnh nó là cái đồng chắn lùm xùm Winky.

“Bồ không giữ mồm giữ miệng được sao, Hermione?”

Ron giận dữ nói khi cánh cửa nhà bếp đóng sầm lại sau lưng bọn nó.

“Bây giờ chúng không muốn bọn mình tới nữa rồi! Tụi mình làm sao gặp được Winky để có thêm tin tức về ông Crouch đây!”

Hermione chế giễu nó:

“Chà, bồ làm như bồ quan tâm tới chuyện đó lắm vậy! Bồ chỉ muốn tới đó để ăn thôi!”

Ngày hôm sau mới thiệt là bức mình. Trong phòng sinh hoạt chung, Ron và Hermione vừa làm bài tập vừa cãi nhau. Quá mệt với hai đứa nó, nên chiều hôm đó, Harry một mình đem thức ăn lên TRại Cú để gọi cho chú Sirius.

Con Heo quá nhỏ không thể một mình đem nổi nguyên cái chân giò lên núi, nên Harry lấy thêm hai con cú mèo của trường để giúp nó. Khi chúng bay vào trong bóng tối nhá nhem, cùng mang theo cái gói bự, thì cảnh đó trông kỳ cục hết sức. Harry chồm người qua bệ cửa sổ, nhìn ra sân trường, nhìn vào bóng đêm, thấy những tán cây xào xạc trong khu rừng Cấm, và những lá cờ lăn tăn gợn sóng trong gió của con tàu Durmstrang. Một con cú lớn bay ngang qua luồng khói cuộn tròn bốc lên từ ống khói căn chòi của bác Hagrid ; nó bay vút lên về phía tòa lâu đài, vòng qua Trại Cú rồi mất hút. Ngó xuống, Harry thấy bác Hagrid đang đào xới cật lực trước sân chòi của bác. Có vẻ như bác đang làm một khoảnh vườn mới. Chợt nó thấy bà Maxime chui ra từ trong chiếc xe ngựa trường Beauxbatons và đi tới bên bác Hagrid. Bà ta dường như muốn nói chuyện với bác. Bác Hagrid chống tay lên cái xuống, nhưng lại có vẻ chẳng muốn kéo dài câu chuyện, bởi vì ngay sau đó bà Maxime quay trở về cái xe ngựa.

Không muốn về lại tháp Gryffindor để khỏi nghe Ron và Hermione cự cãi nhau, Harry đứng nhìn bác Hagrid cuốc đất mãi cho tới khi bóng đêm bao trùm lên nó và những con cú xung quanh thức dậy, sột soạt bay ngang qua và biến vào đêm tối.

Vào bữa ăn sáng ngày hôm sau thì cơn tức giận của cả Ron và Hermione đều đã tiêu tan hết. Và Harry nhẹ cả người khi những điều tiên đoán đen tối của Ron rằng lũ gia tinh sẽ cho nhà Gryffindor thức ăn kém chất lượng vì Hermione đã nhục mạ chúng rốt cuộc sai bét, thịt heo muối xông khói, trứng, và cá trích

muối hoàn toàn ngon như trước đây.

Khi những con cú đưa thư bay tới, Hermione hăm hở ngó lên, cô bé có vẻ đang chờ đợi cái gì đó.

“Anh Percy chưa trả lời kịp đâu.” Ron nói. “Tụi mình mới gọi Hedwig cho ảnh ngày hôm qua mà.”

“Không phải vậy đâu.” Hermione đáp. “Mình vừa đặt mua dài hạn tờ Nhật báo Tiên tri. Mình phát chán lên vì chuyên gì cũng biết sau bọn Slytherin.”

“Sáng suốt!”

Harry nói, cùng ngó lên theo những con cú.

“Nè, Hermione, mình nghĩ là bồ hên...”

Một con cú xám vọt xuống về phía Hermione. Cô bé có vẻ thất vọng:

“Không có báo, mà đó là...”

Nhưng trước sự hoang mang, bối rối của cô bé, con cú xám đậu trước đĩa ăn, nối tiếp theo là bốn con chim heo, một con cú nâu, và một con vàng nâu.

Harry hỏi, tay chụp giữ cái cốc của Hermione suýt bị đàn cú làm ngã.

“Bồ đặt mấy tờ báo lận?”

Bọn cú đang chen lấn nhau tới gần Hermione, cố để được giao thư trước tiên.

Hermione nói, lấy lá thư từ con cú xám, mở ra, và bắt đầu đọc.

“Cái quỷ gì đây...? Ôi, thiệt là!...”

Cô bé lắp bắp, mặt ửng đỏ. Ron hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

“Nó... ôi, lỗi bịch quá...”

Cô bé dúm lá thư cho Harry. Đó không phải là thư viết tay, mà được dán ghép bằng những chữ - hình như được cắt ra từ tờ Nhật báo Tiên tri.

Mày là một đứa con gái hư. Mày không xứng đáng với Harry Potter. Mày từ Muggle ra thì hãy trở về với Muggle.

Hermione chán nản kêu lên, tay mở hết lá này tới lá khác.

“Tất cả đều vậy! ‘Harry Potter có thể kiếm ra những đứa khá hơn mày...’, ‘Mày đáng bị luộc chung với trứng cóc...’ Ôi!”

Hermione đã mở bao thư cuối cùng, một chất lỏng màu xanh xanh vàng vàng, nồng nặc mùi xăng, phun ra dính đầy hai tay của nó, rồi trên đó bắt đầu mọc ra những cái mụn lớn màu vàng.

“Mù Cù U nguyên chất!”

Ron nói, và nhón lấy cái bao, hửi hửi.

“Ôi!”

Hermione kêu lên, nước mắt ứa ra khi nó cố chùi sạch mấy cái mụn trên tay bằng khăn ăn, nhưng bây giờ mấy ngón tay của cô bé đã đầy đặc những vết loét đau đớn, y hệt như đang đeo một cặp găng tay dày, sần sùi.

“Bồ mau đứng lên đi tới viện xá đi!”

Harry nói khi những con cú quanh Hermione cất cánh bay đi.

“Bọn mình sẽ xin phép giáo sư Sprout dùm bồ...”

Ron nói trong khi Hermione vừa chạy vội ra khỏi Đại sảnh, vừa vung vẩy hai bàn tay:

“Mình đã cảnh cáo Hermione rồi mà! Mình đã cảnh cáo cô nàng là đừng có chọc tức mụ Rita Skeeter! Coi cái này ne...”

Ron đọc lên một trong số lá thư mà Hermione bỏ lại:

“Tôi đã đọc trên Tuần san nữ Phù thủy rằng cô đang đánh lừa Harry và rằng cậu bé ấy cũng đã nếm quá đủ gian khổ rồi và tôi sắp gửi tới cho cô một lời nguyên trong chuyến đưa thư tới, ngay khi tôi kiếm được một cái bao thư đủ lớn. ’Ồ! Tốt nhất là Hermione nên đề phòng cho chính bản thân mình.”

Hermione đã không quay lại lớp Được thảo học. Khi Harry và Ron ra khỏi nhà kính để tới lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, tại đó họ thấy Malfoy, Crabbe và Goyle bước xuống những bậc thềm đá của tòa lâu đài. Pansy Parkinson đang thì thầm cười rúc rích với mấy đứa con gái nhà Slytherin trong băng của nó. Vừa thấy Harry, Pansy kêu ngay:

“Ê, Potter, mày chưa chia tay với con bồ mày sao? Sao mà lúc ăn sáng nó quạu dữ vậy?”

Harry làm lơ; nó không muốn con nhỏ đó đặc ý khi biết chuyện rắc rối do bài viết trên Tuần san Nữ

Phù thủy gây ra.

Lần trước, lão Hagrid nói là tụi nó đã học xong bài bạch kỳ mã. Còn bây giờ, lão đang đợi chúng ở bên ngoài chòi, với những cái thùng gỗ thừa không nắp mới thấy để dưới chân. Tim Harry thắt lại khi nó vừa thấy mấy cái thùng – có chắc không phải là một bọn Quái tôm khác nữa đang nở ra không? – nhưng khi tới đủ gần để thấy được cái bên trong, Harry nhận ra đó là một sinh vật đen mịn với những cái mõm dài. Móng vuốt chân trước của chúng dẹt bè bè một cách kỳ cục, trông như cái lưỡi xuống, và chúng đang nhấp nháy mắt với cả lớp, ra vẻ bối rối một cách lịch sự trước tất cả sự chú ý dành cho chúng.

Khi cả lớp đã tụ tập quanh, lão Hagrid nói:

“Đây là mấy con Đào mỏ, các trò có thể tìm thấy chúng chủ yếu ở trong các kho bãi. Chúng khoái đồ gì lấp lánh... Đó, các trò coi đi...”

Một trong mấy con Đào mỏ bỗng nhiên nhảy vọt lên và cố gắng cắn đứt cái đồng hồ đeo tay của Pansy Parkinson khỏi cổ tay cô bé. Pansy ré lên thất thanh và nhảy lùi lại.

Lão Hagrid vui vẻ nói:

“Những con vật nho nhỏ này dò tìm châu báu rất hữu hiệu. Chắc là chúng ta sẽ được vui với chúng bữa nay. Thấy ở đằng kia không?”

Lão Hagrid chỉ vào một vạt đất lớn mới đào xong mà lúc đứng ở chuồng cú Harry đã nhìn thấy lão Hagrid cuốc lên. Lão nói:

“Tôi đã chôn mấy đồng vàng. Và tôi có phần thưởng cho trò nào chọn được con Đào mỏ đào được nhiều đồng vàng nhất. Chỉ cần tháo ra cất đi tất cả đồ tế nhuyễn tư trang của các trò, rồi chọn một con Đào mỏ, xong chuẩn bị thả nó ra...”

Harry cởi đồng hồ của nó nhét vào trong túi áo; cái đồng hồ đã chết rồi, nhưng mà nó vẫn đeo chỉ là do thói quen mà thôi. Rồi Harry chọn một con Đào mỏ. Con Đào mỏ này thò mõm vô tai của Harry và hít hửi một cách hết sức nhiệt tình. Trông nó thiệt là âu yếm.

Lão Hagrid ngó xuống cái thùng cây thừa, nói:

“Khoan đã... còn dư một con Đào mỏ ở đây... thiếu ai vậy? Hermione đâu rồi?”

Ron đáp:

“Dạ, bạn ấy phải đi bệnh thất ạ.”

Harry thì thầm:

“Tụi con sẽ giải thích sau.”

Pansy đang đóng tai nghe ngóng.

Không thể chối cãi rằng đây là buổi học vui nhất mà tụi nó từng được học về cách Chăm sóc Sinh vật Huyền bí. Lũ Đào mỏ cứ lặn xuống rồi trồi lên trong vạt đất bị đào xới, như thể đó là vùng nước. Mỗi con trồi lên xong là chạy ngay nhào nhào đến đũa học trò đã chọn và thả nó ra để nhả một đồng tiền vàng vô tay đũa học trò đó. Con Đào mỏ của Ron làm việc rất hăng hái và có hiệu quả, chẳng mấy chốc nó đã nhả đầy đồng vàng lên đùi Ron:

Khi con Đào mỏ của Ron lại chui xuống đất, Ron vừa phủi đất trên vạt áo của nó vừa háo hức hỏi:

“Tụi con có thể mua mấy con này nuôi làm thú kiểng không thầy Hagrid?”

Lão Hagrid nhe răng cười:

“Má của trò sẽ không thấy đó làm vui lắm đâu, Ron ạ. Lũ Đào mỏ này sẽ sục sạo khắp nhà cho mà coi.”

Lão Hagrid đi vòng qua vạt đất trong khi mấy con Đào mỏ vẫn cứ tiếp tục chui xuống đất sục sạo, lão nói thêm:

“Bây giờ thì lũ Đào mỏ cũng đã tìm được gần hết của cải được chôn giấu rồi đó. Tôi chỉ còn có một trắng đồng vàng thôi. A kìa, cháu Hermione!”

Hermione đang đi về phía lão, băng qua bãi cỏ. Tay của cô bé bị băng bó chằng chịt và cô bé có vẻ khốn khổ vô cùng. Pansy Parkinson nheo mắt theo dõi Hermione.

Lão Hagrid nói:

“Thôi, chúng ta hãy coi thử các trò làm ăn sao rồi. Đếm mấy đồng tiền vàng mà các trò thu được nhé!”

Lão Hagrid nheo đôi mắt đen nhánh của lão lại, nói thêm:

“Mà đừng có hòng chôn chỉ đồng nào đó, Goyle à. Đây là những đồng tiền âm phủ, vài tiếng đồng hồ sau là chúng tự biến mất hết.”

Goyle trút hết các túi áo của nó ra, mặt mày sưng sía hết chỗ nói. Rốt cuộc hóa ra là con Đào mỏ của Ron thành công nhất, cho nên lão Hagrid thưởng cho nó một miếng sôcôla bột tổ chẳng mua ở tiệm Công tước mật. Chuông reo vang qua sân trường réo bọn trẻ về ăn trưa. Cả lớp kéo nhau về tòa lâu đài, ngoại trừ Harry, Ron và Hermione. Ba đứa ở lại giúp lão Hagrid nhốt lũ Đào mỏ vô thùng của chúng. Harry để ý thấy bà Maxime đang quan sát tụi nó từ cửa sổ toa xe – nhà ở của bà.

Lão Hagrid ân cần hỏi:

“Tay của con bị làm sao vậy, Hermione?”

Hermione kể cho lão Hagrid nghe về lá thư thù ghét mà cô bé nhận được hồi sáng nay, và về cái phong bì đầy mủ Củ U.

Lão Hagrid nhìn xuống cô bé, dịu dàng bảo:

“À, đừng có lo. Bác nhận được vài lá thư kiểu đó sau khi mụ Rita Skeeter viết bài báo về má của bác. Nào là ‘mày là một con quái vật và mày phải bị đuổi cổ đi’, ‘má mày giết người vô tội và nếu mày có chút liêm sỉ nào thì mày nên nhảy xuống hồ cho rồi!’”

Hermione trông hốt hoảng:

“Thiệt hả bác?”

Lão Hagrid nhắc mấy cái thùng thừa đựng lũ Đào mỏ chất dựa vô tường căn chòi của lão, và nói:

“Chứ sao. Họ là đồ dã tâm độc địa. Con mà còn nhận được loại thư đó nữa thì đừng thềm mở ra. Cứ liệng phứt chúng vô lửa là xong.”

Khi ba đưa đi trở về tòa lâu đài, Harry nói với Hermione:

“Bồ bỏ lỡ một buổi học thiệt là hay. Mấy con Đào mỏ đó hay quá hén Ron?”

Tuy nhiên Ron đang cau mày nhăn mặt vì miếng sôcôla phần thưởng của lão Hagrid đã cho nó. Trông nó như vừa mới chọt vỡ lẽ ra điều gì đó.

Harry hỏi:

“Sao vậy Ron? Mùi vị không ngon hả?”

Ron đáp cụt ngủn:

“Không! Tại sao bồ không nói cho mình biết về mấy đồng tiền vàng?”

Harry hỏi lại:

“vàng gì?”

Ron nói:

“Những đồng vàng mà mình đưa cho bồ hồi ở trận đấu Cúp Quidditch Thế Giới đó. Những đồng vàng mà bọn yêu lùn rậm râu đã thả xuống và mình đã lượm đưa bồ để trả tiền mua cái ống dòm Pháp thuật đa năng đó. Ở trên khán đài danh dự đó. Tại sao bồ không nói cho mình biết là chúng biến mất đi?”

Harry phải suy nghĩ một lát mới hiểu ra Ron đang nói về cái gì. Cuối cùng, khi trí nhớ đã quay trở về, Harry nói:

“Ờ... mình không biết nữa... mình không hề để ý là chúng đã biến mất. Lúc đó hình như mình lo lắng về cây đũa phép của mình quá.”

Tụi nó trèo lên mấy bậc thềm đá để vào Tiền sảnh và đi vô Đại sảnh đường để ăn trưa.

Khi tụi nó ngồi xuống bàn và bắt đầu tự lấy cho mình món thịt bò quay cùng món bánh pút-đing Yorkshire, Ron đột nhiên nói:

“Sướng thiệt. Phải chi có nhiều tiền đến nỗi cả một túi đầy tiền vàng biến mất mà cũng không để ý.”

Harry không còn kiên nhẫn nữa:

“Nghe đây, buổi tối hôm đó đầu óc mình đang lo chuyện khác. Mà tất cả tụi mình cũng vậy, nhớ không?”

Ron lẩm bẩm:

“Mình không biết là tiền âm phủ sẽ biến mất. Mình tưởng là mình đã trả nợ bồ xong rồi. Lẽ ra bồ không nên tặng quà cho mình cái nón Chudley Cannon đó vào dịp Giáng sinh.”

Harry nói:

“Quên chuyện đó đi, có được không?”

Ron xiên một miếng khoai tây nướng ở đầu nĩa của nó, dăm dăm nhìn miếng khoai tây. Rồi nó nói:

“Mình ghét nghèo lắm.”

Harry và Hermione nhìn nhau. Không đứa nào thực sự biết là nên nói gì.

Ron vẫn ngó chăm chăm miếng khoai tây của nó, nói tiếp:

“Thiệt là nhục. Mình không bao giờ trách anh Fred và George cứ tìm kiếm ra thêm ít tiền. Giá mà mình cũng có thể. Giá mà mình có một con Đào mỏ.”

Hermione hí hửng nói:

“Vậy là tụi này biết tặng bồ cái gì vào lễ Giáng sinh năm sau rồi!”

Nhưng Ron vẫn đeo nét mặt dàu dàu, Hermione bèn nói:

“Thôi mà, Ron, có người còn khổ hơn bồ nữa à. Ít nhất thì tay của bồ không có nổi đầy hạch mụn.”

Cô bé đang khốn đốn vì cầm dao nĩa bằng mấy ngón tay tê cứng và sưng vù thì thiệt là hết sức khó khăn. Tức quá, Hermione nổi ra một cách hung dữ:

“Sao mà tôi ghét con mụn Skeeter này quá! Mình sẽ bắt mụn phải trả giá chuyện này, dù cho đó là điều cuối cùng mình làm được trên đời này!”

Thư thù ghét tiếp tục gửi đến Hermione suốt cả tuần lễ sau đó, và mặc dù cô bé nghe theo lời khuyên của lão Hagrid là không thềm mở thư nữa, nhưng nhiều kẻ ác độc gửi cả thư sấm cho Hermione, và thư cứ nổ như sấm phía trên dãy bàn ăn của nhà Gryffindor cùng những lời xúc phạm cứ ré lên the thé vào tai cô bé để cho cả sảnh đường cùng nghe. Ngay cả những người không đọc Tuần san Nữ Phù thủy giờ đây cũng biết hết câu chuyện tình tay ba tưởng tượng Harry - Krum - Hermione. Harry phát chán ngấy cái chuyện phân trần với mọi người rằng Hermione không phải là bồ của nó.

Nó nói với Hermione:

“Dù sao thì chuyện đó cũng xẹp xuống thôi. Miễn là mình phớt lờ đi... Lần trước người ta cũng đã phát chán những gì mụn ấy viết về mình...”

Hermione tức giận nói:

“Mình muốn biết làm sao mà mụn ta nghe được những cuộc trò chuyện riêng tư khi mà mụn ta bị coi như cấm cửa ở trong sân trường Hogwarts.”

Sau buổi học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám kế tiếp, Hermione ở lại để hỏi giáo sư Moody điều gì đó. Tụi học sinh còn lại thì rất háo hức rời khỏi lớp học; thầy Moody đã cho tụi nó làm một bài kiểm tra khó giàn trời về cách bẻ lái bùa mê, khiến cho nhiều đứa phải ôm thương tích sơ sơ. Harry bị một ca tồi tệ là Tai Nhức nhích, khiến nó phải bụm hai bàn tay úp lên tai khi bước ra khỏi lớp học.

Năm phút sau, Hermione thở hổn hển rượt theo kịp Harry và Ron ở Tiền sảnh, cô bé kéo bàn tay Harry ra khỏi một bên tai đang rọt rẹt để Harry có thể nghe được:

“Ê, mụn Rita chắc chắn là không sử dụng Áo khoác Tàng hình! Thầy Moody nói thầy không hề nhìn thấy mụn ta ở bất cứ chỗ nào gần bàn giám khảo trong bài thi thứ hai, cũng không thấy mụn lảng vảng ở đâu gần hồ hết!”

Ron nói:

“Hermione à, có cần phải nói với bồ là dẹp vụ này đi hay không?”

Hermione bướng bỉnh nói:

“Không! Mình muốn biết là làm sao mà mụ ta nghe được chuyện mình nói với Krum! Và làm sao mà mụ ta biết được chuyện về má của bác Hagrid cơ chứ?”

Harry nói:

“Không chừng mụ ta đặt máy ghi âm nghe lén bõ.”

Ron ngó ra:

“Nghe lén? Đặt... điện thoại vô Hermione hay cái gì ấy hả?”

Harry bắt đầu giải thích cho Ron biết về những thiết bị ghi âm và những máy ghi âm bí mật được giấu kín đâu đó. Ron nghe đến mê man, nhưng Hermione ngắt ngang câu chuyện của tụi nó:

“Chẳng lẽ hai bõ chưa hề đọc Hogwarts, Một lịch sử à?”

Ron nói:

“Để làm gì chứ? Bõ đã thuộc nằm lòng hết trơn hết trọi rồi, tụi này chỉ cần hỏi bõ là xong.”

“tất cả những thứ thay thế pháp thuật mà dân Muggle xài đó – như điện, máy tính, và ra đa... tất cả những thứ đó đều bị nhiễu trong khuôn viên trường Hogwarts, bởi vì trong không trung quanh trường đã có quá nhiều Pháp thuật rồi. Không, chắc là mụ Rita có dùng phép thuật để nghe lén, mụ ta dám lắm... Nếu mà mình tìm ra được đó là phép gì... ôi, nếu mà trò đó bất hợp pháp, thì mụ sẽ biết tay mình...”

Ron hỏi Hermione:

“Chớ bộ bõ chưa có đủ chuyện để lo lắng hay sao chớ? Tụi này có cần khởi xướng theo bõ một mối thù truyền kiếp chống lại mụ Rita không?”

Hermione chớp chớp mắt:

“Tôi không thèm nhờ đến bõ! Tôi sẽ tự làm một mình!”

Cô bé đồng dục bước lên cầu thang cẩm thạch, không thèm liếc nhìn lại tới một lần, Harry chắc chắn là cô bé đi lên thư viện.

Ron nói:

“Cá không? Mình dám cá với bõ là cô nàng sẽ trở lại với một thùng phù hiệu Tôi ghét mụ Rita Skeeter!”

Tuy nhiên, Hermione không thèm nhờ Ron hay Harry giúp mình mưu việc phục thù Rita Skeeter, và hai

đưa nó biết ơn Hermione về việc này vô cùng, bởi vì càng đến gần lễ Phục sinh, bài tập và bài làm thêm của tụi nó chồng chất ngày càng nhiều. Harry thiết tình kinh ngạc một cách ngưỡng mộ việc Hermione có thể làm tất cả những trò nghiên cứu về phương pháp phù thủy nghe lén, đồng thời vẫn hoàn tất tất cả những bài vở mà tụi nó phải học xì dầu mới làm nổi. Nó dốc hết sức mới làm hết được tất cả bài tập, mặc dù nó cũng có chia tâm trí thì giờ cho việc gởi đều đặn những gói đồ ăn lên cái hang trên núi cho chú Sirius. Sau mùa hè năm ngoái, Harry không bao giờ quên được cái cảm giác đói triền miên là như thế nào. Nó gởi kèm theo những lá thư kể với chú Sirius rằng chẳng có điều gì bất bình thường xảy ra cả, và tụi nó vẫn đang chờ thư trả lời của anh Percy.

Mãi đến cuối kỳ lễ Phục sinh con Hedwig mới quay trở lại. Lá thư của Percy gửi kèm trong một cái gói đựng trứng Phục sinh mà bà Weasley gửi cho tụi nó. Cả Harry lẫn Ron đều nhận được cái trứng bự bằng trứng rồng đựng đầy kẹo mật chế biến tại gia. Nhưng cái trứng của Hermione thì nhỏ hơn cả cái trứng gà. Mặt cô bé bí xị khi nhìn thấy món quà của mình. Cô bé hỏi nhỏ:

“Má bồ có tình cờ đọc Tuần san Nữ Phù thủy không hả Ron?”

Kẹo đầy nhóc miệng, Ron đáp:

“Có... má coi công thức nấu nướng trong mấy tờ đó.”

Hermione buồn bã ngó cái trứng nhỏ xíu của mình.

Harry vội hỏi Hermione:

“Bồ không muốn coi anh Percy viết cái gì hả?”

Thư của Percy ngắn và quau:

Như anh đã thường xuyên nói với Nhật báo Tiên tri, rằng ông Crouch đang nghỉ ngơi một cách xứng đáng. Ông ấy vẫn gởi chỉ thị đều đặn đến văn phòng bằng cú. Không, thực sự là anh không hề nhìn thấy ông ấy, nhưng anh nghĩ anh hoàn toàn tin chắc mình nhận dạng được chữ viết tay của thủ trưởng mình. Lúc này anh đã có đủ việc để làm mà không cần thêm chuyện dính chính bác bỏ những tin đồn tức cười đó. Làm ơn đừng quấy rầy anh nữa trừ khi đó là điều thực sự quan trọng. Chúc một lễ Phục sinh vui vẻ.

Nếu khởi đầu của học kỳ hè mà diễn ra một cách thông thường thì có nghĩa là Harry phải luyện tập vất vả cho trận đấu Quidditch cuối cùng của mùa thi đấu. Tuy nhiên năm nay, trận đấu mà nó cần phải chuẩn bị lại là bài thi thứ ba và cũng là bài thi cuối cùng của cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật. Nhưng nó vẫn chưa biết nó sẽ phải làm gì. Cuối cùng, vào tuần lễ cuối cùng của tháng năm, giáo sư McGonagall giữ Harry lại sau buổi học môn Biến hình. Bà nói với Harry:

“Con sẽ đi xuống sân banh Quidditch vào lúc chín giờ đêm nay, Potter à. Ông Bagman sẽ có mặt ở đó để nói cho các quán quân biết về bài thi thứ ba.”

Thành ra lúc tám giờ rưỡi tối hôm đó, Harry để Hermione và Ron ở lại trên tháp Gryffindor, một mình đi xuống cầu thang. Khi nó đi ngang qua Tiền sảnh thì gặp Cerdic đi ra từ phòng sinh hoạt chung của nhà Hufflepuff.

Hai đứa cùng đi với nhau xuống mấy bậc thêm đá, ra ngoài trời đêm đầy mây. Cerdic hỏi Harry:

“Em đoán coi bài thi sắp tới là gì? Fleur cứ nói hoài về những hầm dưới đất, cô ấy đoán là chúng ta sẽ đi tìm kho báu.”

Harry nói:

“Nếu vậy thì không đến nỗi khó.”

Nó đang nghĩ là nó chỉ việc đơn giản hỏi mượn lão Hagrid một con Đào mỏ để làm thay nó cái công việc tìm kho báu đó.

Hai đứa đi xuống bãi cỏ tối thui để đến sân vận động Quidditch, quẹo vô một chỗ trống giữa các khán đài, và đi ra sân cỏ. Cerdic đứng chết lặng và phần nộ:

“Họ đã làm gì nó vậy?”

Sân banh Quidditch không còn phẳng lì mịn màng nữa. Trông nó bây giờ giống như có ai đã xây lên những bức tường thấp và dài khắp sân vận động, những bức tường chạy zích zắc mọi hướng và cắt nhau loạn xạ.

Harry cúi xuống xem xét bức tường gần nó nhất, nói:

“Hàng rào bằng cây bụi.”

Một giọng phấn khởi reo lên:

“Chào!”

Ông Ludo Bagman đang đứng giữa sân banh cùng Krum và Fleur. Harry và Cerdic vội kiếm đường đi tới chỗ ba người kia bằng cách trèo qua các bờ giậu. Fleur tươi cười với Harry khi nó đi tới gần. Thái độ của Fleur đối với Harry đã thay đổi hoàn toàn kể từ khi Harry cứu cô em gái của Fleur dưới hồ.

Ông Bagman vui vẻ nói khi Harry và Cerdic trèo qua bức giậu cuối cùng:

“Sao, các trò nghĩ thế nào? Những hàng giậu này mọc tốt quá hả? Để chừng một tháng thì bảo đảm lão Hagrid sẽ khiến chúng mọc cao tới sáu thước.”

Nhận thấy vẻ mặt vui-không-nổi của Cerdic và Harry, ông Bagman nhe răng cười, nói thêm:

“Đừng có lo! Cái sân vận động Quidditch của các trò sẽ trở lại bình thường ngay khi bài thi kết thúc! Giờ tôi cho các trò đoán thử coi chúng ta sẽ làm cái gì ở đây?”

Mất một lúc, không ai trả lời. Rồi... Krum càu nhàu:

“Mê lộ.”

Ông Bagman nói:

“Đúng lắm! Một mê lộ. Bài thi thứ ba thiết tình là rất rõ ràng. Cúp Tam Pháp thuật sẽ được đặt ngay trung tâm mê lộ. Quán quân nào chạm được vô cái cúp đầu tiên thì sẽ hưởng trọn số điểm.

Fleur hỏi:

“Tụi con chỉ cần đi qua Mê lộ thôi à?”

Ông Bagman vui vẻ nói:

“Sẽ có chướng ngại vật. Ông Hagrid sẽ thả ra một số sinh vật... rồi có một số bùa chú phải giải trừ... các trò biết đó, đại loại như vậy. Nào, bây giờ những quán quân đang dẫn điểm sẽ mở đầu cuộc tiến vào mê lộ.”

Ông Bagman nhe răng cười với Harry và Cerdic, nói tiếp:

“Sau đó cậu Krum sẽ vào... rồi đến cô Delacour. Tất cả sẽ vào được hết, ngang nhau, nhưng điểm số thắng thua là dựa vào việc các trò vượt qua chướng ngại vật như thế nào. Chắc là vui lắm hén?”

Harry biết quá rõ các loại sinh vật mà lão Hagrid có vẻ như sẽ cung ứng cho một cuộc thi như vậy, nên nó nghĩ vui sao cho được mà vui. Tuy nhiên, nó cũng gật đầu như các quán quân khác.

“Tốt lắm... nếu các thí sinh không còn câu hỏi gì khác, chúng ta sẽ đi bộ trở lại tòa lâu đài, trời hơi lạnh...”

Ông Bagman vội vã đi bên cạnh Harry khi họ cùng bắt đầu đi qua cái mê lộ đang mọc lên ấy. Harry có cảm giác là ông Bagman sắp sửa đề nghị giúp đỡ nó một lần nữa, nhưng vừa lúc đó, Krum vỗ lên vai Harry:

“Tôi muốn nói với cậu vờ lờ được không?”

Harry hơi ngạc nhiên:

“Ừ, được chứ.”

“Cậu đi rạo với tôi nghe?”

Harry tò mò:

“Được.”

Ông Bagman trông có vẻ hơi lo ngại:

“Tôi đợi cậu nghe, Harry?”

Harry cố nở một nụ cười:

“Dạ, thưa ông Bagman, khỏi cần. Con nghĩ là con có thể tìm được đường trở về lâu đài, cảm ơn ông.”

Harry và Krum cùng rời sân vận động với nhau, nhưng Krum không hướng về con tàu Durmstrang. Thay vì vậy, anh đi về phía khu rừng.

Khi hai người đi ngang qua căn chòi của lão Hagrid và toa xe lưu động Beauxbatons còn thấp sáng đèn, Harry hỏi:

“Chúng ta đi theo hướng này để làm gì?”

Krum nói gọn:

“Không muốn bị nghe lén.”

Cuối cùng, khi cả hai đến được một khoảng sân yên tĩnh trải rộng, không xa bãi chẵn thả ngựa của trường Beauxbatons là mấy, Krum dừng lại dưới tán cây và quay lại đối diện với Harry. Anh ta quắc mắt nhìn Harry trừng trừng:

“Tôi muốn biết giữa Herm-own-ninny và cậu có chuyện gì?”

Do hành vi bí mật này giờ của Krum, Harry cứ tưởng có chuyện gì nghiêm trọng ghê gớm hơn chuyện này, nó trở mắt nhìn Krum thích thú. Nó nói:

“Không có gì hết.”

Nhưng Krum cứ trừng mắt nhìn nó, và không hiểu sao nó bỗng nhiên hơi chợn khi thấy là Krum cao như thế nào. Harry bèn nói thêm:

“Tụi tôi là bạn bè. Hermione không phải là bồ của tôi và hồi nào giờ Hermione không hề là bồ của tôi. Chỉ là chuyện do mụ Rita dựng lên mà thôi.”

Krum nhìn Harry đầy vẻ nghi ngờ:

“Herm-own-ninny hay nói về cậu lắm.”

Harry nói:

“Ừ, bởi vì tui tôi là bạn bè mà.”

Harry đã không thể nào tin là một ngày kia lại có một cuộc đối thoại như vậy với Viktor Krum, cầu thủ Quidditch Thế giới lừng danh. Có vẻ như người anh hùng mười tám tuổi Krum coi nó, Harry, như một đối thủ thực sự và ngang hàng.

“Cậu shura từng... cậu không phải...”

Harry nói chắc chắn:

“Không.”

Trông Krum hơi vui lên một chút. Anh ta nhìn chăm chăm Harry trong vài giây rồi nói:

“Cậu bay giỏi lắm. Tôi kó xem cậu bay trong bài thi đầu tiên.”

Harry toét miệng cười tới mang tai và bỗng nhiên thấy bản thân mình cao lên thêm nhiều.

“Cám ơn anh. Tôi có xem anh ở trận Cúp Quidditch Thế Giới. Cái Đòn Lửa mà anh chơi thiệt là...”

Nhưng có cái gì đó chuyển động đằng sau lưng Krum, trong hàng cây, và Harry vốn đã có kinh nghiệm xương máu về các thứ ưa rình rập trong rừng, nên phản ứng theo bản năng, vội túm lấy cánh tay Krum mà kéo anh ta quay lại.

“Cái gì vậy?”

Harry lắc đầu, chăm chú nhìn vào chỗ mà nó đã thấy có động đậy. Nó luôn bàn tay vô túi áo chùng nắm lấy cây đũa phép.

Đột nhiên, một người đàn ông lão đạo bước ra từ sau một cái cây sồi cao. Harry không tin vào chính mắt mình trong một lát... nhưng rồi nó cũng phải nhận ra đó chính là ông Crouch.

Trông ông ta te tua như thể đã phải chạy đây chạy đó suốt nhiều ngày trời. Phần đầu gối của tấm áo chùng ông mặc đã bị xé rách và thấm máu, mặt ông thì trầy trụa; râu ria cũng chẳng cạo, và ông xám ngoét đi vì kiệt sức. Mái tóc và bộ ria vốn cắt tỉa gọn gàng bây giờ đúng là cần phải được chải rửa và tỉa tót lại. Tuy nhiên, bộ dạng lạ lùng của ông cũng không lạ bằng hành vi của ông. Vừa múa may tay chân, vừa lẩm

nhắm luôn miệng, có vẻ như ông Crouch đang nói chuyện với người nào đó mà chỉ có ông mới nhìn thấy. Ông ta gọi cho Harry nhớ rõ rành rành một lão bụi đời lang thang mà có lần nó đã nhìn thấy khi cùng gia đình Dursley đi mua sắm ngoài phố Muggle. Lão già ấy cũng thoải mái nói chuyện với không khí. Dì Petunia đã nắm chặt cánh tay Dursley kéo cậu quý tử băng qua đường để tránh lão; còn dượng Vernon nhân việc đó đã diễn thuyết cho cả nhà nghe về điều dượng muốn làm đối với những gã ăn mày và lang thang.

Krum cũng tròn tròn mắt nhìn ông Crouch:

“Kó phải ông là giám khảo không? Không phải là ông bộ trưởng của cậu đó sao?”

Harry gật đầu, ngập ngừng một lát, rồi chậm chậm đi về phía ông Crouch, ông ta không nhìn Harry, mà chỉ liên tục nói chuyện với cái cây gần đó:

“... và khi nào anh làm xong chuyện đó, anh Weatherby, hãy gọi cú đến cụ Dumbledore xác nhận lại số học sinh của trường Durmstrang sẽ tham dự cuộc thi đấu, ông Karkaroff chỉ mới nói là sẽ có mười hai...”

Harry e dè gọi:

“Thưa ông Crouch?”

“... và rồi gọi một cú khác cho bà Maxime, bởi vì có lẽ bà muốn tăng số học sinh trong đoàn của bà lên, khi mà đoàn của ông Karkaroff đã tròn một tá... làm chuyện đó nghe, Weatherby, nghe không? Nghe không?...”

Mắt của ông Crouch lồi cả ra. Ông đứng tròn lồi mắt ra ngó cái thân cây, lẩm nhẩm không thành lời với nó. Rồi ông loạng choạng bước qua một bên và ngã quỵ xuống, Harry kêu lớn:

“Ông Crouch ơi? Ông có sao không?”

Đôi mắt của ông Crouch tròn vòng vòng. Harry ngoái lại nhìn Krum, anh đã đi theo Harry vô bụi cây và đang ngó xuống ông Crouch một cách hoảng sợ.

“Ông ta bị làm sao vậy?”

Harry lẩm bẩm:

“Không biết được. Anh làm ơn đi kiếm người đến giúp...”

“Cụ Dumbledore!”

Ông Crouch há miệng kêu lên. Ông với tay nắm chặt vạt áo chùng của Harry, kéo nó lại gần ông hơn, mặc dù mắt ông lại ngó đăm đăm đâu đó phía trên đầu Harry.

“Tôi... cần... gặp... cụ... Dumbledore ...”

Harry nói:

“Dạ được. Thưa ông Crouch, nếu ông rón đứng dậy được thì chúng ta có thể đi đến...”

Ông Crouch thì thào:

“Tôi đã làm... một chuyện... ngu ngốc...”

Trông ông cực kỳ điên loạn. Mắt ông cứ đảo vòng vòng và suýt lồi hẳn ra. Một dòng nước miếng chảy xuống tới cằm. Mỗi lời ông nói ra dường như là một cố gắng hết sức mình.

“Phải ... nói.. cho ... cụ Dumbledore”

Harry nói lớn rõ ràng:

“Ông Crouch, ông hãy đứng dậy. Ông đứng dậy đi, con sẽ đưa ông đến gặp cụ Dumbledore.”

Mắt ông Crouch trợn vòng, hướng về phía Harry. Ông thì thầm hỏi:

“Cậu... là ai?”

Harry nói:

“Con là một học sinh trường Hogwarts.”

Nó ngoái nhìn Krum để nhờ giúp đỡ, nhưng Krum đã lùi lại, tỏ vẻ hoảng sợ, lo lắng vô cùng.

Ông Crouch lại thì thào, miệng ông lệch hẳn một bên:

“Trò... không phải... người của hắc hắc?”

Harry không có một chút xiu ý tưởng gì về điều ông Crouch đang nói. Nó nói:

“Không ạ.”

“Người của cụ Dumbledore hả?”

Harry đáp:

“Dạ, phải.”

Ông Crouch kéo Harry lại gần hơn; Harry cố gắng nới lỏng nắm tay ông Crouch, nhưng ông níu áo nó

chặt quá.

“Báo cho ... cụ Dumbledore ...”

Harry nói:

“Nếu ông buông con ra thì con sẽ chạy đi mời cụ Dumbledore. Ông hãy buông con ra đi, con sẽ đi kiếm cụ...”

“Cám ơn, anh Weatherby, và khi nào anh làm xong chuyện đó thì cho tôi xin một tách trà. Vợ và con trai tôi sắp đến rồi, chúng tôi sẽ dự một buổi hòa nhạc đêm nay với ông bà Fudge.”

Bây giờ ông Crouch lại nói năng lưu loát với gốc cây, và dường như hoàn toàn không ý thức rằng Harry đang đứng ở đó. Điều này khiến Harry kinh ngạc đến nỗi nó cũng không hay là ông Crouch đã thả nó ra rồi.

“Thằng con trai tôi vừa đạt được mười hai OWL, hết sức tốt đẹp, vâng, cám ơn ông bà, vâng, đúng là rất vinh hạnh. Bây giờ nếu anh có thể đem lại cho tôi biên bản cuộc họp với bộ trưởng Bộ Pháp Thuật Andorran thì tôi còn chút thì giờ để thảo nháp thư phúc đáp...”

Harry nói với Krum:

“Anh ở lại đây trông chừng ông nghe! Tôi sẽ chạy đi kiếm cụ Dumbledore, tôi đi thì sẽ mau hơn, bởi vì tôi biết văn phòng của thầy ở đâu.”

Krum nghi ngại ngó xuống ông Crouch:

“Ông điên rồi.”

Ông Crouch vẫn tiếp tục lảm nhảm nói với gốc cây, hiển nhiên ông yên chí đó là Percy.

Harry đứng dậy nói:

“Anh chỉ cần ở đây với ông ấy.”

Nhưng cử động của Harry lại kích thích thay đổi đột ngột nơi ông Crouch. Ông lai túm chặt đầu gối nó mà kéo xuống. Ông thì thầm, hai con mắt lại lồi ra:

“Đừng... bỏ... tôi! Tôi... trốn thoát... phải báo... phải nói... phải gặp... cụ Dumbledore ... lỗi của tôi... tất cả đều là lỗi của tôi... Bertha chết... lỗi tại tôi hết... con trai tôi... lỗi tại tôi... nói với cụ Dumbledore ... Harry Potter ... Chúa tể Hắc ám ... mạnh hơn... Harry Potter ...”

Harry nói:

“Ông Crouch ơi, ông buông con ra thì con mới đi kiếm thầy Dumbledore được...”

Quay lại nhìn Krum, Harry tức giận nói:

“Anh có giúp tôi được không?”

Trông bộ dạng Krum cực kỳ sợ sệt, anh bước tới trước và ngồi xổm xuống bên cạnh ông Crouch.

Harry tự kéo mình ra khỏi bàn tay đang níu của ông Crouch, nói với Krum:

“Chỉ cần giữ ông ấy ở đây. Tôi sẽ trở lại với thầy Dumbledore.”

“Mau quay lại nghe!”

Krum gọi với theo Harry khi nó phóng chạy ra khỏi khu rừng và băng qua sân trường. Chung quanh đều vắng vẻ; ông Bagman, Fleur, Cerdic đều đã biến mất. Harry chạy vọt lên mấy bậc thềm đá, xuyên qua cánh cửa trước bằng gỗ sồi, chạy lên cầu thang cẩm thạch, hướng về tầng lầu hai.

Năm phút sau Harry đâm sầm vào cái miệng máng xối hình đầu thú bằng đá nằm ở lưng chừng một hành lang vắng. Nó thờ hồn hển:

“Kẹo... kẹo chanh!”

Đó là mật khẩu để vô cầu thang bí mật dẫn lên văn phòng hiệu trưởng – hay có lẽ đó là mật khẩu hồi hai năm trước. Nhưng rõ ràng là mật khẩu đã thay đổi, bởi vì cái đầu thú bằng đá cứ đứng trơ trơ nhìn Harry đầy ác ý, chứ không sinh động lên và nhảy qua một bên như trước. Harry hét vào mặt đá:

“Xích ra! Mở ra coi!”

Nhưng phàm ở trường Hogwarts thì chẳng có gì nhúc nhích chỉ vì có kẻ quát vào mặt. Harry biết làm vậy là vô ích. Nó nhìn lên ngó xuống hành lang vắng. Không chừng cụ Dumbledore đang ở văn phòng các giáo sư? Nó bắt đầu cảm cổ chạy thiết lộ về phía cầu thang...

“POTTER!”

Harry đứng khựng lại ngoái nhìn ra đằng sau. Thầy Snape vừa mới xuất hiện từ cái cầu thang bí ẩn đằng sau cái đầu đá. Bức tường đã tách ra đằng sau lưng thầy đang khép lại khi thầy gọi giật ngược Harry lại:

“Trò làm gì ở đây hả, Potter?”

Harry chạy ngược trở lên hành lang, đứng khựng lại một lần nữa, nhưng lần này là trước mặt thầy Snape.

“Con cần gặp giáo sư Dumbledore! Về chuyện ông Crouch ... ông đã hóa... ông ở trong rừng... ông đang đòi...”

Đôi mắt đen của thầy Snape long lên:

“Chuyện tầm bậy tầm bạ! Trò đang nói cái gì vậy hả?”

Harry hét lớn:

“Ông Crouch! Ông bộ trưởng! Ông ấy bệnh hay sao đó... ông ở trong rừng, ông muốn gặp thầy Dumbledore! Thầy làm ơn cho con mặt khẫu để...”

Làn môi mỏng của thầy Snape cong lên thành một nụ cười khó chịu:

“Cụ Dumbledore đang bận, Potter à.”

Harry gào lên:

“Con phải gặp thầy Dumbledore.”

“Trò có nghe tôi nói không, Potter?”

Harry có thể nói là thầy Snape đang khoái chí vì đã từ chối Harry cái điều mà nó đang tha thiết muốn trong cơn hoảng loạn như vậy.

Harry tức tối nói:

“Thầy có hiểu không? Ông Crouch không được khỏe... ông... ông... mất trí rồi... ông nói ông muốn cảnh báo...”

Bức tường đá đằng sau lưng thầy Snape mở ra. Cụ Dumbledore đứng ngay ở đó, cụ mặc một bộ áo chùng màu xanh biếc và vẻ mặt hơi tò mò. Cụ nhìn Harry và thầy Snape rồi hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Harry bước qua một bên để tránh thầy Snape và vọt miệng trước khi thầy Snape kịp nói.

“Thưa thầy! Ông Crouch đang ở đây... ở trong khu rừng, ông muốn nói chuyện với thầy.”

Harry tưởng cụ Dumbledore sẽ chất vấn nó, nhưng nó thở phào thấy cụ không thắc mắc gì hết. Cụ nói ngay:

“Con dẫn đường đi.”

Và cụ bước gấp theo Harry chạy dọc hành lang, bỏ lại thầy Snape đứng bên cạnh cái đầu thú bằng đá, trông xấu xí gấp đôi.

Khi hai thầy trò chạy lướt xuống cầu thang cẩm thạch, cụ Dumbledore mới hỏi:

“Ông Crouch nói gì hả, Harry?”

“Nói... ông ấy muốn báo cho thầy biết... nói ông làm điều gì đó sai lầm... ông nói đến con trai của ông... và Bertha Jorkins ... và... và Voldemort ... nói gì đó về Voldemort đang mạnh lên...”

“Quả có vậy!”

Cụ Dumbledore nói, bước gấp gấp hơn khi cả hai thầy trò lao vào bóng đêm đen như hũ nút. Harry vừa lon ton chạy bên cạnh cụ Dumbledore vừa nói:

“Ông ấy hành động không bình thường. Ông có vẻ không biết là ông đang ở đâu. Ông cứ nói chuyện như thể ông tưởng là anh Percy Weasley đang ở đó, và bỗng nhiên ông đổi giọng, nói ông cần gặp thầy... con để ông ở lại với anh Krum.”

“Con đã làm vậy sao?”

Cụ Dumbledore nói nhanh, và cụ còn tăng tốc độ, sải chân bước nhanh hơn nữa, khiến cho Harry phải chạy mới theo kịp.

“Con có biết là còn ai khác nhìn thấy ông Crouch nữa không?”

Harry nói:

“Dạ, không. Con với anh Krum đang nói chuyện. Ông Bagman vừa nói cho chúng con biết về bài thi thứ ba, tụi con nán ở lại, và rồi tụi con thấy ông Crouch đi từ trong rừng ra...”

Khi toa xe Beauxbatons hiện ra từ trong bóng tối, cụ Dumbledore hỏi:

“Họ đang ở đâu?”

Harry dẫn tới trước cụ Dumbledore một bước, dẫn đường xuyên qua rừng cây:

“Ở đằng kia.”

Harry không nghe tiếng ông Crouch nữa, nhưng nó biết chắc chắn nên bước về hướng nào. Chỗ đó không xa toa xe Beauxbatons lắm... một chỗ nào đó quanh đây thôi...”

Harry hét gọi:

“Anh Viktor ơ?”

Không có tiếng trả lời. Harry nói với cụ Dumbledore:

“Hồi nãy họ ở đây nè. Nhất định là họ phải ở đâu đây...”

“Lumos!”

Cụ Dumbledore thả sáng đầu cây đũa phép của cụ và giờ nó lên cao. Luồng sáng hẹp của cây đũa phép rọi qua hết gốc cây đen hù này đến gốc cây đen hù khác, soi sáng lờ mờ mặt đất. Và rồi luồng sáng rọi tới một đôi chân.

Harry và cụ Dumbledore vội vã chạy tới. Krum đang nằm ườn trên mặt đất, có vẻ như không còn biết gì hết. Không thấy bóng dáng của ông Crouch ở đâu. Cụ Dumbledore cúi xuống Krum và nhẹ nhàng vạch mi mắt anh lên. Cụ nói nhỏ:

“Bất tỉnh.”

Đôi mắt kiếng nửa vầng trăng của cụ Dumbledore lấp lánh trong ánh sáng của cây đèn đũa phép khi cụ đưa mắt nhìn những hàng cây vây quanh.

Harry nói:

“Con có nên đi kêu người đến cấp cứu không? Con đi mời bà Pomfrey nha?”

Cụ Dumbledore nói ngay:

“Không. Con ở lại đây.”

Cụ giơ cây đũa phép của cụ lên, chĩa đầu đũa phép về phía căn chòi của lão Hagrid. Harry nhìn thấy cái gì đó như một tia sáng bạc phóng ra khỏi đầu đũa và bay xuyên qua hàng cây như một con chim ma. Xong, cụ Dumbledore lại cúi xuống xem xét Krum một lần nữa. Cụ chĩa đầu đũa phép vô Krum và hô:

“Ennervate!”

Krum mở mắt ra. Anh có vẻ đại đi. Khi nhìn thấy cụ Dumbledore, Krum cố gắng ngồi dậy, nhưng cụ Dumbledore đặt một bàn tay lên vai anh bắt anh nằm im.

Krum giơ một bàn tay lên đầu, lẩm bẩm:

“Ổng đánh tôi. Lão điên đó đánh tôi. Tôi đứng ngoài nhìn theo húng Potter đã đi khỏi thì lão tấn công tôi từ đằng sau.”

Cụ Dumbledore nói:

“Con cứ nằm yên thêm một lát nữa.”

Âm thanh của tiếng chân chạy rầm rầm vang lên, và lão Hagrid thở hồng hộc bổ nhào tới cùng với con Fang chạy theo sát bên chân. Hai mắt mở lớn, lão hỏi:

“Thưa giáo sư Dumbledore! Harry ... chuyện gì?...”

Cụ Dumbledore nói:

“Anh Hagrid, tôi cần anh đi tìm giáo sư Karkaroff. Học sinh của ông ấy bị tấn công. Và khi nào anh làm xong việc đó, thì anh vui lòng báo động cho giáo sư Moody.”

Một giọng gừ gừ khò khè vang lên:

“Khỏi cần, cụ Dumbledore à. Tôi đã đến đây.”

Thầy Moody đang khập khiễng đi về phía họ, tựa vào cây gậy và trông vào ánh sáng của đầu đũa phép. Thầy Moody giận dữ nói:

“Chân với cẳng! Giá mà chúng mau mắn hơn một chút! Chuyện gì đã xảy ra vậy? Tôi nghe ông Snape nói gì đó về ông Crouch ...”

Lão Hagrid ngơ ngác:

“Ông Crouch hả?”

Cụ Dumbledore nhắc lại:

“Anh Hagrid, làm ơn đi mời ngay ông Karkaroff đến.”

“Ờ phải... dạ, thưa giáo sư...”

Lão Hagrid nói và quay đi, biến mất vào hàng cây tối đen, con Fang lật đật chạy theo lão. Cụ Dumbledore nói với thầy Moody:

“Tôi không biết ông Crouch hiện đang ở đâu? Nhưng mà chúng ta cần phải tìm ông ấy.”

“Để tôi làm việc đó.”

Thầy Moody rút cây đũa phép ra và đi khập khiễng vô khu rừng.

Cả cụ Dumbledore và Harry đều không nói gì cho đến khi họ nghe cái âm thanh không thể nào lẫn với

ai khác được của lão Hagrid và con chó Fang. Đằng sau họ là ông Karkaroff lật đật chạy theo. Ông ta mặc một cái áo lông bạc óng mượt và trông xanh xao quỳnh quáng.

Ông la lên khi nhìn thấy Krum nằm trên mặt đất và cụ Dumbledore cùng Harry ở bên cạnh.

“Chuyện gì vậy nè? Chuyện gì xảy ra vậy?”

Krum bây giờ ngồi dậy và xoa đầu:

“Con bị tấn công. Ông Crouch hay tên gì đó...”

“Ông Crouch tấn công trò hả?” Ông Crouch tấn công trò à? Ông là giám khảo cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật mà!”

Cụ Dumbledore nói:

“Anh Igor...”

Nhưng ông Karkaroff đã đứng thẳng lên, kéo áo lông quanh mình, trông hiên ngang lắm liệt. Ông chỉ tay vào cụ Dumbledore, hét:

“Đồ lừa lọc! Đây là một âm mưu! Ông Dumbledore, ông và Bộ Pháp Thuật của ông đã dụ chúng tôi đến đây dưới chiêu bài giả hiệu! Đây không phải là một cuộc thi đấu công bằng! Trước tiên, ông tìm cách đưa Harry Potter vô cuộc mặc dù nó chưa đủ tuổi! Bây giờ một trong các Bộ trưởng của ông lại tấn công để loại quán quân của chúng tôi. Tôi nghĩ thấy trong không khí cái trò nước đôi và sự thối nát của toàn bộ cái màn kịch này rồi, và ông, ông Dumbledore, ông cứ nói về thắt chặt quan hệ pháp sư quốc tế, về tái lập mối bang giao cũ, rằng quên đi sự khác biệt xa xưa... vậy mà... đây là điều tôi đã nghĩ về ông đây!”

Ông Karkaroff nhổ phệt một bãi xuống chân cụ Dumbledore. Trong một phản ứng rất nhanh, lão Hagrid túm lấy cổ áo lông của ông Karkaroff, nhắc bổng ông ta lên không trung và tấn ông ta vào một gốc cây gần đó. Ông Karkaroff vừa mới há miệng hơi thở, lão Hagrid đã găm giữ:

“Xin lỗi ngay!”

Nắm đấm vĩ đại của lão Hagrid lăm le trước ngực ông Karkaroff và chân ông ta thì đung đưa giữa không trung.

Cụ Dumbledore quát:

“Hagrid, không được!”

Lão Hagrid thu lại bàn tay đang dí ông Karkaroff vào thân cây, và ông Karkaroff trượt dài theo thân cây, đổ thành một đống dưới gốc cây. Một mớ cành con lá vụn rớt lả tả xuống đầu ông.

Cụ Dumbledore đánh giọng lại:

“Anh Hagrid, làm ơn đưa Harry về lại tòa lâu đài.”

Lão Hagrid thờ phì phò, liếc ông Karkaroff một cái liếc rục lửa.

“Thưa ngài hiệu trưởng, có lẽ tôi ở lại đây thì tốt hơn...”

Cụ Dumbledore lập lại một cách cương quyết:

“Anh sẽ đưa Harry trở về trường, anh Hagrid à. Đưa trò ấy lên đến tận tháp Gryffindor. Và Harry, thầy muốn con ở lại trong tháp. Bất cứ điều gì con muốn làm – bất kể con cú nào mà con muốn phải đi – đều phải chờ đến sáng hôm sau, con có hiểu ý thầy không?”

“Ơ... dạ, hiểu.”

Harry nói, chăm chăm nhìn cụ Dumbledore. Làm sao cụ biết, vào đúng ngay lúc đó, là nó đang nghĩ đến chuyện gọi ngay con cú Heo cho chú Sirius, kể cho chú nghe chuyện gì đã xảy ra.

Lão Hagrid trừng mắt ngó ông Karkaroff không chút tiếc thương, lão nói:

“Thưa ngài hiệu trưởng, tôi sẽ để con Fang ở lại với ngài.”

Ông Karkaroff bây giờ đang nằm thông thượt dưới gốc cây thành một đồng lộn xộn những lông thú và cành lá rể cây.

“Ở lại đây nghe Fang! Đi thôi, Harry!”

Hai bác cháu lặng lẽ đi ngang qua toa xe Beauxbatons và hướng về tòa lâu đài.

Khi sải bước ngang qua hồ, lão Hagrid gầm ghè:

“Sao hăn dám chứ! Sao mà hăn dám vu cáo cụ Dumbledore chứ? Làm như cụ Dumbledore mà thêm làm những chuyện như vậy! Làm như cụ Dumbledore muốn cho con tham dự cuộc thi đấu ngay từ đầu vậy. Nghĩ vớ vẩn! Bác chưa từng thấy cụ Dumbledore lo lắng đến vậy như những ngày gần đây. Còn con nữa!”

Lão Hagrid bỗng nhiên nổi quạu với Harry. Nó giật mình ngược nhìn lão.

“Con làm cái trò gì chứ? Đi lang thang với thằng Krum chết tiệt đó! Nó từ lò Durmstrang ra, Harry à! Nó có thể trù ếm con ở trong rừng lăm chứ! Chẳng lẽ thầy Moody không dạy cho con được điều gì sao? Tưởng tượng con để cho nó dụ dỗ con lạc mất chính con sao...”

Khi hai bác cháu trèo lên bậc thềm đá, Harry nói:

“Anh Krum tốt mà. Ảnh đâu có định trù ếm gì con, ảnh chỉ muốn nói chuyện với con về Hermione ...”

Lão Hagrid dầm rầm rạp lên cầu thang, nói giọng u ám:

“Bác sẽ nói chuyện với Hermione và sẽ xong hết. Các con càng ít quan hệ với đám người nước ngoài ấy thì các con càng hạnh phúc hơn. Các con đừng có tin ai trong đám đó.”

Harry thấy khó chịu:

“Hồi trước bác vẫn giao du tốt đẹp với bà Maxime đó thôi!”

Trong một thoáng, lão Hagrid có vẻ hốt hoảng:

“Con đừng có bao giờ nói với bác về bà ta nữa! Bây giờ bác đã biết mưu đồ của bà ta rồi! Bà tìm cách lấy lòng bác, tìm cách làm cho bác nói cho bà ta biết cái gì sẽ diễn ra trong bài thi thứ ba. Chà, con đừng có mà tin ai trong đám đó.”

Lão Hagrid đang ở trong một tâm trạng tệ hại đến nỗi khi Harry chào tạm biệt lão trước bức chân dung bà Béo, nó cảm thấy vui mừng thiệt tình. Nó trèo qua lỗ chân dung để vào phòng sinh hoạt chung và hấp tấp đi thẳng tới cái góc mà Ron và Hermione đang ngồi, kể cho tụi nó nghe chuyện gì đã xảy ra.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Giấc Mơ

Hermione xoa trán nói: “Chuyện suy ra như vậy: hoặc là ông Crouch tấn công anh Viktor, hoặc là người nào khác đã tấn công cả hai người đó khi anh Viktor không nhìn thấy.”

Ron nói ngay:

“Chắc là ông Crouch đánh rồi. Cho nên ổng mới biến mất khi Harry và thầy Dumbledore trở lại. Đánh xong ổng phải chạy chứ!”

Harry lắc đầu:

“Mình không nghĩ vậy. Trông ông ấy yếu ớt ghê lắm. Mình không chắc ổng thực hiện nổi phép độn thổ hay phép thuật nào khác đâu.”

Hermione nói: “Mình đã nói với bồ bao nhiêu lần rồi là không thể độn thổ trong sân trường Hogwarts kia mà!”

Ron hào hứng lên:

“Được rồi... còn lý thuyết này thì sao? Krum tấn công ông Crouch.. khoan, chờ nói hết đã... rồi tự làm mình bất tỉnh?”

“Và ông Crouch bốc hơi đi, phải không?”

“Ờ há...”

Rạng ngày hôm sau, Harry, Ron và Hermione lên ra khỏi phòng ngủ của tụi nó rất sớm và cùng nhau vội vã trèo lên Chuồng Cú để gửi thư cho chú Sirius. Bây giờ tụi nó đang đứng nhìn ra sân trường mù sương. Cả ba đứa đều bụm mắt và xanh xao vì tụi nó thức tới khuya lắc khuya lơ hồi hôm để nói chuyện về ông Crouch.

Hermione nói:

“Harry, bồ kể lại hết coi, thực ra ông Crouch đã nói gì?”

Harry nói:

“Mình đã kể bồ nghe rồi, những điều ông nói không có ý nghĩa lắm. Ông nói ông muốn cảnh báo cụ Dumbledore điều gì đó. Ông chắc chắn là có nhắc đến bà Bertha Jorkins, và dường như nghĩ là bà đã chết. Ông cứ nói hoài cái chuyện lỗi lầm của ông... Ông cũng nhắc tới con trai của ông.”

Hermione gắt gỏng:

“VẬY, LỖI LẦM CỦA ÔNG CHỨ CÒN GÌ NỮA!”

Harry nói:

“Ông mất trí rồi. Một nửa thời gian là ông nói như thế ông tưởng vợ con ông vẫn còn sống, và ông cứ nói với Percy về công việc và ra chỉ thị cho anh.”

Ron ngập ngừng ướm thử:

“Và... nhắc lại dùm mình coi ông nói gì về Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy?”

Harry lặp lại một cách ngao ngán:

“Mình đã nói với bồ rồi, hắn đang ngày càng mạnh hơn.”

Yên lặng. Rồi Ron nói với một giọng tin tưởng giả tạo:

“Nhưng ông mất trí rồi, như bồ nói, thành ra một nửa điều ông nói chắc là điều mông muội mà thôi...”

Harry nói:

“Ông có vẻ tỉnh táo nhất khi ông cố gắng nói đến Voldemort.”

Ron nhản mặt khi nghe cái tên Harry vừa thốt ra.

“Ông ấy gặp khó khăn thực sự khi thốt ra thành lời, nhưng đó là lúc ông có vẻ biết rõ mình đang ở đâu hơn hết, và biết là ông đang làm gì. Ông cứ nói đi nói lại là ông cần gặp thầy Dumbledore.”

Harry rời cửa sổ và bắt đầu ngóng nhìn lên những thanh song song đỡ nóc chuồng cú. Những chỗ chim đậu hầu như trống vắng đến một nửa; thỉnh thoảng một con cú bay ào qua cửa sổ sà xuống chỗ đậu của mình, sau khi trở về từ chuyến săn đêm với một con chuột ngoạm trong mỏ.

Harry nói một cách cay đắng:

“Nếu thầy Snape không cầm chân mình, thì mình và thầy Dumbledore đã có thể đến đó kịp lúc. Nào là ‘ông hiệu trưởng đang bận, Potter à...’, nào là ‘chuyện tầm bậy tầm bạ gì hả Potter?’ Tại sao ông không thể tránh ra cho đỡ rách việc chứ?”

Ron đáp ngay:

“Có lẽ ông không muốn cho bồ đến đó! Có lẽ... Ờ, biết đâu?... bồ nghĩ coi ông có thể xuống tới khu rừng nhanh cỡ nào hả? Bồ có tính tới chuyện ông đã qua mặt bồ và thầy Dumbledore không?”

Harry nói:

“Không đời nào, trừ khi ông biến thành dơi hay đại khái như vậy.”

Ron lẩm bẩm:

“Cũng không thể bỏ qua ông được.”

Hermione nói:

“Tụi mình phải đến gặp thầy Moody. Tụi mình cần ra xem thầy có kiếm ra được ông Crouch không?”

Harry nói:

“Nếu thầy có đem theo tấm Bản đồ của Đạo tặc thì chắc là sẽ dễ kiếm ra thôi.”

Ron nói:

“Nếu ông Crouch chưa ra khỏi khuôn viên sân trường, bởi vì bản đồ chỉ hiện ra người ta bên trong đường ranh mà thôi.”

Hermione chột nói khề:

“Suýt!”

Ai đó đang treo lên cầu thang đến Chuồng Cú. Harry có thể nghe tiếng hai người đang cãi nhau, càng lúc càng gần.

“... đó là thư tổng tiền, đúng vậy, tụi mình sẽ gặp vô số rắc rối vì chuyện đó...”

“... Tụi mình đã tỏ ra lịch sự; đã tới lúc chơi độc, như ông vậy. Ông đâu có muốn Bộ Pháp Thuật biết chuyện ông đã làm...”

“Tao đang nói với mày là nếu mày viết điều đó trong thư thì nó sẽ thành thư tổng tiền.”

“Ừ, chừng nào tụi mình được trả một món béo bở thì mày sẽ không phàn nàn nữa chứ gì?”

Cánh cửa vào chuồng cú mở bung ra. Fred và George bước qua ngưỡng cửa và đứng sững trước mặt bọn Harry, Ron và Hermione.

Ron và Fred cùng thốt lên một lúc:

“Tụi bây làm gì ở đây?”

“Các anh làm gì ở đây?”

Harry và George cùng đáp:

“Gửi thư.”

Hermione và Fred cùng hỏi lại:

“Cái gì, vào giờ này hả?”

Fred nhe răng cười. Nó nói:

“Tốt... Tụi tao sẽ không hỏi tụi bây làm cái gì, nếu tụi bây không hỏi tụi tao.”

Fred đang cầm trong tay một lá thư đã niêm phong. Harry liếc bức thư, nhưng Fred, chẳng rõ ngẫu nhiên hay cố ý, lại chuyển bức thư sang tay khác, khiến cho tên người nhận trên bì thư bị che mất.

Fred làm một điệu bộ cúi chào báng bố và chỉ ra cửa:

“Thôi, không dám cầm chân tụi bây lâu.”

Ron không nhúc nhích. NÓ hỏi:

“Hai anh định tổng tiền ai?”

Nụ cười biến mất trên gương mặt Fred. Harry nhận thấy George liếc mắt nửa vờ sang Fred trước khi cười với Ron. Nó nói một cách dễ dãi:

“Đừng có ngu, chỉ là nói giỡn chơi thôi mà.”

Ron nói:

“Nghe không giỡn chút nào hết.”

Fred và George nhìn nhau. Rồi Fred đột ngột nói:

“Tao đã nói trước với mày rồi mà Ron, đừng có chỗ mũi chuyện người khác nếu mày muốn cái mũi mày giữ nguyên hình dạng của nó. Không biết tại sao mày lại...”

Ron nói:

“Nếu anh gửi thư tổng tiền ai đó, thì em tất sẽ chõ mũi vô. Anh George nói đúng, anh sẽ gặp vô số rắc rối vì chuyện đó cho mà coi.”

George nói:

“Đã nói với mày là tao giỡn chơi mà.”

George đi tới chỗ Fred, giật lá thư ra khỏi tay Fred, và bắt đầu cột lá thư vô chân của một con cú heo, nói tiếp:

“Mày bắt đầu hơi bốc mùi của ông anh yêu dấu của chúng ta rồi đó, Ron à. Cứ giữ cái giọng đó thì sẽ có ngày mày trở thành huynh trưởng thôi.”

Ron nổi nóng lên:

“Không đời nào!”

George đem con cú heo tới bên cửa sổ và liệng nó ra ngoài, rồi quay lại nhe răng cười với Ron.

“Nếu vậy thì xì-tốp giùm cái vụ biểu người ta làm cái này với cái kia. Thôi, lát nữa gặp lại nghe!”

George và Fred bỏ ra khỏi chuồng cú. Harry, Ron và Hermione đứng nhìn lẫn nhau. Hermione thì thầm:

“Mấy bồ nghĩ coi họ có biết gì về tất cả những chuyện này không? Chuyện của ông Crouch và các thứ khác ấy?”

Harry nói:

“Không. Nếu là chuyện nghiêm trọng đến vậy thì mấy ảnh sẽ báo cho người nào đó biết. Mấy ảnh sẽ báo cho thầy Dumbledore biết chứ!”

Tuy nhiên trông Ron bồn chồn hết sức. Hermione hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Ron chậm rãi nói:

“À... Mình không biết là mấy ảnh có làm thiệt không. Đạo gần đây, hai ảnh bị... hơi bị chuyện kiếm tiền ám ảnh, mình đã để ý thấy điều này khi mình quần quanh với mấy ảnh lúc... lúc...”

“Lúc tụi mình nghỉ chơi nhau.”

Harry nói hết câu dùm Ron, và nói tiếp:

“Ừ, nhưng mà chuyện tổng tiền thì...”

Ron nói:

“Chẳng là hai ảnh nảy ra ý tưởng mở một tiệm Giỡn. Mình cứ tưởng hai ảnh chỉ nói vậy để chọc giận má cho vui, nhưng mà hai ảnh lại làm thiệt, muốn bắt đầu khai trương một cái. Hai ảnh chỉ còn học ở Hogwarts một năm nữa thôi, hai ảnh cứ nói hoài về chuyện đã đến lúc phải nghĩ tới tương lai, mà ba thì không thể nào giúp hai ảnh được, và hai ảnh cần có vàng để gây dựng cửa hàng.”

Bây giờ đến phiên Hermione tỏ ra lo lắng:

“Ừ, nhưng mà... nhưng mà chắc họ không làm gì trái luật phát để có vàng đâu.”

Ron tỏ ra nghi ngờ:

“Biết đâu được? Mình không chắc... Hai ảnh đâu có ngại ngần gì lắm chuyện vi phạm nội quy, đúng không?”

Hermione trông có vẻ hoảng sợ tới nơi:

“Ừ, nhưng mà đây là luật pháp chứ bộ. Đây đâu phải là chuyện vi phạm mấy cái qui định vớ vẩn ở trường... Nếu mà tổng tiền thì họ sẽ lãnh nhiều hậu quả tệ hại hơn hình phạt cấm túc... Ron, có lẽ bồ nên méc anh Percy đi...”

Ron nói:

“Bồ điên hả? Méc anh Percy hả? Ảnh dám trở thành một ông Crouch nữa và đem hai ảnh nộp vô tù lắm.”

Ron nhìn đăm đăm qua khung cửa sổ mà con cú của Fred và George đã bay mất hút. Rồi nó nói:

“Thôi, tụi mình đi ăn sáng đi!”

Khi tụi nó cùng leo xuống cái cầu thang xoắn, Hermione nói:

“Mấy bồ có thấy bây giờ mà đến gặp thầy Moody thì có quá sớm không?”

Harry nói:

“Có chứ. Mới sáng sớm như vậy mà tới đánh thức thầy thì rất có thể thầy tổng tụi mình vắng ra khỏi cửa ngay. Thầy sẽ tưởng tụi mình tìm cách tấn công thầy trong khi thầy đang ngủ. Tụi mình hãy chờ đến giờ ra chơi.”

Buổi học Lịch sử pháp thuật chưa bao giờ trôi qua chậm rì rì như vậy. Harry cứ ngó chừng chừng đồng hồ của Ron, bởi vì rốt cuộc nó đã quăng cái đồng hồ hư của nó đi rồi. Nhưng bây giờ cái đồng hồ của Ron chạy chậm đến nỗi Harry dám thề là cái đồng hồ này cũng ngừng chạy rồi. Cả ba đứa nhỏ mệt mỏi đến nỗi tụi nó mà được đặt đầu xuống bàn ngủ một giấc cũng là hạnh phúc. Ngay cả Hermione cũng không ghi chép như mọi khi, mà ngồi tựa đầu lên bàn tay, đăm đăm nhìn giáo sư Binns với đôi mắt lác thần.

Cuối cùng khi chuông reo, tụi nó lật đật chạy ngược lên hành lang, đến phòng học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám và thấy giáo sư Moody đang đi ra khỏi lớp. Trông thầy cũng mệt mỏi y như tụi nó. Mi mắt con mắt bình thường của thầy sụp xuống, khiến cho gương mặt của thầy càng thêm méo.

Khi tụi nó chen qua đám đông để đi đến gần thầy, Harry gọi:

“Thưa giáo sư Moody?”

Giáo sư Moody làu bàu:

“Chào Potter.”

Con mắt phép của thầy theo dõi hai học sinh năm thứ nhất vừa chạy ngang qua, trông tụi nó có vẻ lo lắng. Rồi con mắt đó đảo tròn để nhìn theo hai đứa kia ở khúc quanh, sau đó mới nói tiếp:

“Vô đây.”

Thầy lùi lại để cho ba đứa nhỏ bước vô phòng học trống trải, rồi khép khiễng đi theo tụi nó. Sau khi đóng cửa lại. Harry hỏi ngay không cần mào đầu:

“Thầy có tìm được ông không, ông Crouch ấy?”

Thầy Moody nói;

“Không.”

Thầy đi tới bàn giấy và ngồi xuống, duỗi cái chân gỗ ra kèm theo một tiếng rên nhẹ, rồi rút cái be nước đeo bên hông của thầy ra. Harry hỏi:

“Thầy có dùng tấm bản đồ không?”

Thầy Moody hớp một ngụm từ cái be sành, nói:

“Dĩ nhiên rồi. Thầy đã bắt chước con, Potter à. Dùng bùa chú Triệu tập để triệu nó từ văn phòng thầy bay vô rừng. Nhưng chẳng thấy ông ta đâu cả.”

Ron nói:

“Vậy là ông đã độn thổ?”

Hermione nói:

“Ron! Người ta không thể độn thổ trong khuôn viên sân trường được! Ông ấy có thể có những cách khác để biến đi không thừa thầy?”

Con mắt phép của thầy Moody khẽ lay động khi nhìn Hermione. Thầy nói với cô bé:

“Con là một học sinh nữa có thể nghĩ đến chuyện sau này trở thành một Thần Sáng đó. Đầu óc con suy nghĩ sáng suốt lắm, Granger à.”

Hermione đỏ bừng mặt vì sung sướng.

Harry nói:

“Nhưng mà sao lại không nhìn thấy chứ. Tấm bản đồ hiện ra cả những người vô hình mà. Vậy chắc ông đã ra khỏi sân trường rồi.”

Hermione hăm hở nói:

“Chẳng lẽ bằng chính sức lực của ông sao? Hay có ai khác đã đem ông đi?”

“Ừ, phải. Ai đó có lẽ đã... đã kéo ông lên một cây chổi thần và đem theo ông bay đi, cũng có thể lắm chứ?”

Ron hấp tấp nói, vừa nhìn thầy Moody một cách tràn trề hy vọng như thể nó cũng muốn được nhận xét là nó cũng có triển vọng trở thành một Thần Sáng tương lai.

Thầy Moody chỉ làu bàu:

“Chúng ta không loại trừ khả năng bắt cóc.”

Ron nói:

“Vậy thầy có tính đến khả năng ông ấy đang ở làng Hogsmeade không?”

Thầy Moody lắc đầu:

“Ông ấy có thể đang ở bất cứ nơi đâu. Điều duy nhất mà chúng ta biết chắc chắn là ông không có ở đây.”

Rồi thầy ngáp một cái thật bự, đến nỗi bộ mặt đầy theo của thầy chảy dài ra, và cái miệng méo xẹo của thầy há lộ ra mấy cái răng sún. Xong, thầy nói:

“Nghe đây, cụ Dumbledore đã nói cho thầy biết là ba đứa con tự phong cho mình làm thám tử, nhưng các con chẳng làm được gì cho ông Crouch đâu. Hiện giờ Bộ Pháp Thuật đang tìm kiếm ông, cụ Dumbledore đã báo cho họ biết sự việc. Potter à, con hãy chú tâm đến bài thi thứ ba của con.”

Harry nói:

“Bài thi gì ạ? À... Dạ...”

Từ lúc Harry cùng với Krum rời khỏi mê lộ hồi tối hôm qua cho tới bây giờ, nó đã chẳng hề nghĩ một chút xiu gì đến cái bài thi nó sắp phải thực hiện.

Thầy Moody ngược lên nhìn Harry và gãi cái cằm đầy thẹo của thầy:

“Bài thi này gãi đúng sở trường của con đó. Thề như những gì cụ Dumbledore đã nói với thầy thì con đã xoay sở để vượt qua những thử đó nhiều lần rồi. Hồi năm thứ nhất con đã từng mở đường vượt qua hàng loạt trở ngại canh giữ hòn đá phù thủy, phải không?”

Ron nhanh nhẩu nói:

“Nhờ tụi con giúp. Hermione và con đã giúp đỡ Harry ...”

Thầy Moody toét miệng cười:

“Được, các con hãy giúp Harry thực tập theo bài thi này, thầy sẽ rất ngạc nhiên nếu mà Harry không chiến thắng đó! Đồng thời... Kiên trì cảnh giác nghe Potter! Thường xuyên cảnh giác!”

Thầy Moody lại tu một hơi dài từ cái be sành của thầy, con mắt phép của thầy đảo một vòng ra cửa sổ. Từ cửa sổ này có thể nhìn thấy chóp cao nhất của cột buồm tàu Durmstrang.

Con mắt bình thường của thầy Moody nhìn Ron và Hermione, thầy bàn bạc với tụi nó:

“Hai đứa con, hai đứa hãy theo sát Potter, được không? Thầy để mắt đến mọi thứ, nhưng cùng một lúc thì... cảnh giác không bao giờ là thừa cả.”

Ngày sáng hôm sau, chú Sirius gửi cú về cho tụi nó ngay. Con cú của tụi nó vỗ vỗ cánh đáp xuống bên cạnh Harry cùng lúc với một con cú vàng nâu đậu ngay trước mặt Hermione, quăm chặt một tờ Nhật báo Tiên tri trong mỏ. Hermione cầm tờ báo, lướt qua mấy trang đầu, nói:

“Ha! Mụ ta chưa đánh hơi được vụ ông Crouch!”

Rồi Hermione chụm đầu với Harry và Ron cùng đọc bức thư của chú Sirius để xem chú nói gì về những sự việc đầy bí ẩn xảy ra vào đêm hôm kia:

Harry, con có nghĩ là con đang chơi cái trò gì không, mà con lại đi dạo với Viktor Krum ở trong khu rừng? Chú muốn con thề với chú, bằng cú hồi âm, là từ nay trở đi con không bao giờ đi dạo với ai khác nữa vào ban đêm. Đang có một kẻ nào đó ở trường Hogwarts cực kỳ nguy hiểm. Chú thấy rõ ràng là kẻ đó muốn ngăn chặn không cho ông Crouch gặp cụ Dumbledore, và có lẽ con đã chỉ cách kẻ đó có vài bước chân trong bóng tối. Con suýt nữa đã có thể bị giết rồi!

Tên của con không ngẫu nhiên mà rút vô cái Cốc Lửa đâu. Nếu có kẻ nào đó mưu toan tấn công con thì đây là cơ hội cuối cùng của hắc. Con hãy luôn ở bên cạnh Hermione và Ron, đừng bao giờ ra khỏi tháp Gryffindor vào ban đêm, và hãy lo tự trang bị cho mình để thực hiện bài thi thứ ba. Hãy thực tập bùa Choáng và bùa chú Giải giới. Thêm một số thần chú nữa cũng không đến nỗi tào lao. Về chuyện ông Crouch thì con không thể làm gì được đâu. Hãy kiềm nén mình lại và tự lo lấy cho bản thân mình trước đã. Chú chờ thư con hứa với chú là con sẽ không đi lang thang ra ngoài khuôn viên trường nữa.

Chú Sirius.

Harry xếp lá thư lại, nhét vào túi áo chùng, nói giọng hờn dỗi:

“Hồi xưa chú ấy đã làm đủ thứ trò ở trường rồi, bây giờ chú lại lên lớp mình là không được ra khỏi khuôn viên trường, chú ấy là ai chứ?”

Hermione nói ngay:

“Chú ấy lo lắng cho bồ mà! Giống như thầy Moody và bác Hagrid vậy! Thành ra bồ nên nghe lời họ.”

Harry nói:

“Cả năm trời có ai tìm cách hãm hại mình đâu. Chẳng có ai làm gì mình hết...”

Hermione nói:

“Ngoại trừ chuyện bỏ tên bồ vô trong cái Cốc Lửa. Mà họ làm vậy là có dụng ý. Harry à. Chú Khuyết khịt nói đúng đó. Có lẽ họ đang chờ một cơ hội tốt. Có lẽ phen này họ sẽ triệt được bồ.”

Harry mất hết kiên nhẫn:

“Con nè, chúng ta cứ cho là chú Sirius đúng đi, và ai đó đã đánh bất tỉnh anh Krum và bắt cóc ông Crouch. Ủ, kẻ đó ắt hẳn ở ngay trong rừng cây gần kề một bên, đúng không? Nhưng kẻ đó đã chờ cho đến khi mình chạy xa khỏi chỗ đó rồi mới hành động, đúng không? Vậy thì mình có vẻ không phải là mục tiêu mà kẻ đó nhắm vô, đúng không?”

Hermione nói:

“Nếu họ giết bồ trong rừng thì họ khó có thể làm ra vẻ đó là một tai nạn! Nhưng nếu bồ chết trong thực hiện một bài thi...”

Harry nói:

“Họ đâu có bận tâm gì đến chuyện hãm hại anh Krum hả? Tại sao lúc đó họ không trừ khử phứt mình đi? Họ có thể dàn dựng như thể mình và anh Krum đấu tay đôi hay đại khái như vậy...”

Hermione tuyệt vọng bảo:

“Harry ơi, mình cũng không hiểu. Mình chỉ biết là có rất nhiều điều kỳ quặc đang xảy ra, và mình không muốn... Thầy Moody nói đúng... chú Sirius nói đúng... Bồ cần phải tập trung luyện tập cho bài thi thứ ba của bồ, ngay bây giờ. Và bồ chắc chắn phải viết thư hồi âm cho chú Sirius và hứa là bồ sẽ không bao giờ lén ra ngoài một mình nữa.”

Sân trường Hogwarts chưa bao giờ trông hấp dẫn bằng cái lúc mà Harry bị bắt buộc phải ở lại trong lâu đài. Trong mấy ngày tiếp theo sau đó, Harry dành hết tất cả thời gian rảnh rỗi của nó hoặc ở trong thư viện với Hermione và Ron để nghiên cứu bùa chú, hoặc ở trong một phòng học trống nào đó mà tụi nó lên vô để thực tập. Harry đang tập trung vào bùa Choáng, một thứ mà trước đây nó chưa từng xài qua. Cái rắc rối là thực tập bùa này phải cần đến sự hy sinh nào đó về phía Hermione và Ron.

Vào bữa ăn trưa hôm thứ hai, Ron đề nghị:

“Hay là tụi mình bắt cóc bà Noris đi?”

Nó nằm ngửa thẳng cẳng giữa phòng học Bùa chú vì vừa bị Harry đánh bùa Choáng xiềng liếng rồi được giải bùa cho tỉnh lại... liều tù tù năm lần một lèo.

“Bồ thử làm cho con mèo đó xiu đi một lát. Hay là bồ có thể xài đỡ Dobby, Harry à. Mình cá là Dobby sẽ sẵn lòng làm bất cứ điều gì để giúp bồ. Mình không phàn nàn hay là gì hết... nhưng mình đau ê ẩm khắp mình rồi...” Nó thận trọng đứng lên, tay xoa xoa hai cái be sườn.

Hermione sốt ruột nói:

“Bồ cứ hụi mấy cái gối hoài, bồ thấy không? Chỉ cần thử lại và ngã ngửa ra sau!”

Cô bé sắp xếp lại đồng gối tụi nó đã dùng trong buổi học bùa Tổng xuất mà giáo sư Flitwick bỏ lại trong tủ.

Ron tức giận nói:

“khi bồ xiu rồi thì làm sao nhằm cho đúng được hả Hermione? Tại sao bồ không thử coi!”

Hermione hấp tấp nói:

“Thôi, chẳng nào thì Harry cũng làm được rồi. Và tụi mình cũng chẳng cần phải lo lắng đến bữa Giải giới nữa, vì Harry dư sức làm phép đó từ lâu rồi... Mình nghĩ là tối nay tụi mình nên bắt đầu thực tập mấy thứ thần chú này...”

Hermione nhìn xuống danh sách mà tụi nó đã lập ra trong thư viện. Cô bé nói:

“Cái này coi bộ hay nè. Cái lời nguyên Trắc trở này sẽ làm chậm lại bất cứ thứ gì định tấn công bồ đó Harry. Tụi mình sẽ bắt đầu thực tập lời nguyên này trước.”

Chuông reo. Ba đứa tụi nó vội vàng tổng hết đồng gối trở vô tủ của giáo sư Flitwick rồi chuồn khỏi lớp học. Hermione nói:

“Tối giờ ăn tối gặp lại nghe.”

Cô bé đi đến lớp Số học, trong khi Harry và Ron đi về hướng Tháp bắc để học môn Tiên tri. Những dải nắng vàng chói chang rọi qua mấy khung cửa sổ cao tạo thành những sọc rộng trong hành lang. Bầu trời bên ngoài màu xanh rạng rỡ như thể được tráng men.

Khi Ron và Harry leo lên cầu thang để đến cái thang dây bạc dẫn tới cánh cửa sập, Ron nói:

“trong phòng cô Trelawney bây giờ chắc nóng như nung. Cổ không bao giờ tắt dùm cái lò sưởi đó.”

Nó hoàn toàn đúng. Căn phòng được chiếu sáng lò mờ nóng đến toát mồ hôi, mùi củi lửa đượm hương nồng nặc hơn bao giờ hết. Đầu Harry quay mòng mòng khi nó đi tới gần khung cửa sổ buông màn kín mít. Thưa lúc giáo sư Trelawney đang nhìn về hướng khác, và đang bận tháo gỡ cái khăn quàng cổ lòng thông của cô khỏi vướng vô một cái chụp đèn, Harry hé mở cửa sổ ra chừng hai phân, rồi quay trở lại cái ghế bọc vải hoa sắc sỡ của nó, nhờ vậy nó được hưởng một làn gió thoảng nhẹ vượt qua mặt, cực kỳ dễ chịu.

Giáo sư Trelawney ngồi xuống cái ghế có hai cánh hai bên đặt trước lớp học và nhìn quanh lũ học trò với đôi mắt mở to một cách lạ lùng:

“Các con yêu dấu, chúng ta hầu như đã hoàn tất bộ môn Tiên tri Thiên thể. Tuy nhiên, hôm nay sẽ là một cơ hội xuất sắc để khảo nghiệm hiệu quả của Hỏa tinh, bởi vì tinh tú này đang được đặt trong thời hiện tại một cách thú vị tột cùng. Nếu tất cả các con cùng nhìn theo cách này, cô sẽ làm mờ bớt ánh sáng đi...”

Giáo sư vẫy cây đũa phép một cái và những ngọn đèn tắt phụt. Bây giờ ánh sáng tỏa ra từ lò sưởi là nguồn sáng duy nhất. Giáo sư Trelawney cúi xuống và nhắc lên, từ phía dưới ghế của cô, một mô hình thu nhỏ của Thái dương hệ được đặt trong một cái vòm thủy tinh. Đó là một món đồ rất đẹp. Từng mặt trăng sáng chập chờn quanh chín hành tinh và một mặt trời bốc lửa, tất cả đều lơ lửng giữa không trung mong manh bên trong lớp kiếng. Harry uể oải nhìn khi giáo sư Trelawney bắt đầu chỉ ra những góc độ do Hỏa

tình kết hợp với Hải vương tinh mà thành. Mùi khói đượm hương nồng nàn tạt qua mặt nó, và làn gió mơn hồ thoảng qua khe cửa sổ mơn trớn da mặt nó. Nó nghe tiếng một con côn trùng đang vo ve đâu đó sau tấm màn cửa sổ. Mi mắt nó bắt đầu sụp xuống...

Harry đang cỡi trên lưng một con cú đại bàng, lao xuyên qua bầu trời xanh trong về hướng một ngôi nhà cũ kỹ phủ đầy cây thường xuân nằm trên một ngọn đồi. Gió thổi êm dịu qua mặt Harry, nó và con cú đại bàng bay xuống thấp dần, thấp dần, cho đến khi xuống tới một cửa sổ tối thui và bể toang của tầng lầu ngôi nhà, rồi bay vào bên trong. Giờ đây nó đang bay dọc theo một hành lang âm u, đến một căn phòng nằm ở chót cùng... nó bay qua cánh cửa để vào căn phòng tối om có những cửa sổ đã bị đóng ván kín mít...

Harry rời lưng con cú đại bàng bước xuống... Harry quan sát... giờ đây, con chim vỗ cánh chấp chới bay ngang qua phòng, đến một cái ghế bành quay lưng về phía Harry ... bên cạnh cái ghế có hai cái bóng đen đổ xuống sàn phòng... cả hai đều đang lay động...

Một cái bóng là một con rắn khổng lồ... cái bóng kia là một người đàn ông... một người đàn ông lùn, hòi, một người đàn ông có đôi mắt ướn át và một cái mũi nhọn... ông ta đang thở khò khè và thốn thức khóc lên tấm thảm trái trước lò sưởi...

Từ đâu đó sâu thẳm trong cái ghế bành mà con cú đại bàng vừa đậu xuống, vang lên một giọng lạnh lùng, âm vực cao chói lói:

“Mi may mắn đó, Đuôi Trùn. Mi đúng là rất ư may mắn. Cái trò sai lầm ngớ ngẩn của mi chẳng tàn phá được cái gì hết. Hẳn chết rồi.”

Người đàn ông dưới sàn thở hỗn hển:

“Thưa ngài... Dạ thưa ngài... tôi... tôi cũng vui mừng... cũng rất tiếc...”

Giọng lạnh lùng ngắt lời:

“Nagini, mi thì không được may mắn lắm. Rốt cuộc ta sẽ không đem Đuôi Trùn lọng vô miệng mi... nhưng không hề gì, không sao đâu... vẫn còn thằng Harry Potter đó...”

Con rắn rít lên. Harry có thể nhìn thấy cái lưỡi của con rắn thè ra nhấp chờn.

Giọng lạnh lùng lại vang lên:

“Bây giờ, Đuôi Trùn, có lẽ nên có thêm một chút nhắc nhở tại sao ta sẽ không bỏ qua thêm một sai lầm ngớ ngẩn của mi...”

“Ôi, thưa Ngài... Đừng... Van xin ngài...”

Một đầu đũa phép xuất hiện từ phía khuất của cái ghế quay lưng lại Harry. Đầu đũa phép chìa vào Đuôi Trùn. Giọng lạnh lùng vang lên:

“Crucio!”

Đuôi Trùn gào lên, tiếng gào nghe như thể mọi dây thần kinh trên cơ thể hắn đang bị đốt trên lửa, tiếng gào xuyên thủng màng nhĩ của Harry khi cái thọc trên trán nó nhói lên đau buốt. Nó cũng thét lên... Voldemort có thể nghe tiếng nó, sẽ biết nó đang ở đó...

“Harry! Harry!”

Harry mở mắt ra. Nó đang nằm trên sàn phòng học của giáo sư Trelawney, hai tay đang bịt mắt. Cái thọc vẫn còn rất bỏng đau buốt đến nỗi nó ứa cả nước mắt ra. Cơn đau đó là cơn đau thực. Cả lớp đang đứng chung quanh nó, và Ron đang quỳ bên cạnh nó, vè mặt hãi hùng. Ron hỏi:

“Bồ có khỏe không?”

“Dĩ nhiên là không rồi.”

Giáo sư Trelawney nói, bà tỏ ra vô cùng xúc động. Hai con mắt bụi thô lỗ của bà lom lom nhìn xuống Harry, ngó nó chăm chăm.

“Chuyện gì vậy Potter? Sấm truyền hả? Hay Thần nhập? Con đã thấy cái gì?”

Harry nói dối:

“Không có gì ạ.”

Nó ngồi dậy. Nó cảm thấy mình đang run. Nó cũng không thể không nhìn quanh, cố tìm kiếm những bóng đen đằng sau nó, giọng của Voldemort nghe sao mà gần quá...

Giáo sư Trelawney nói:

“Con đã bấu cái thọc của con. Con đã lăn lộn trên sàn nhà, bấu chặt cái thọc của con! Nói đi nào, cô từng có kinh nghiệm về những vấn đề như vậy.”

Harry ngược nhìn lên giáo sư Trelawney. Nó nói:

“Con nghĩ là con cần tới bệnh thất. Con nhức đầu quá.”

Giáo sư Trelawney nói:

“Cứng ạ, chắc chắn là con đã bị kích động bởi những xung động vô hình phi phạm trong phòng của cô!

Nếu bây giờ mà con bỏ đi ra, con có thể sẽ mất đi cơ hội nhìn xa hơn những gì con từng nhìn thấy...”

Harry nói:

“Con chẳng muốn nhìn thấy gì khác hơn là thuốc chữa nhức đầu.”

Harry đứng dậy. Lớp học lùi lại. Tất cả đều có vẻ hoang mang.

Harry thì thầm với Ron:

“Gặp lại sau nghe.”

Harry xách cặp của nó lên, đi về phía cái cửa sập, không để ý đến giáo sư Trelawney. Cô đang biểu lộ một nét mặt giận dữ khủng khiếp, như thể vừa bị từ chối một bữa tiệc khoái khẩu.

Khi Harry xuống hết cái cầu thang dây của giáo sư Trelawney, nó không đi tới bệnh thất. Nó không hề có ý định đi tới chỗ đó. Chú Sirius đã dặn dò nó phải làm gì một khi cái thềm của nó phát đau lại, và Harry sắp làm theo lời dạy của chú Sirius: nó đi thẳng đến văn phòng cụ Dumbledore.

Nó đi xuống hành lang, nghĩ về những điều nó đã nhìn thấy trong giấc mơ... cảnh đó rõ ràng là y hệt như giấc mơ đã từng đánh thức nó dậy trong ngôi nhà ở đường Privet Drive... Nó ôn lại những chi tiết trong đầu, cố gắng để chắc rằng nó nhớ hết những chi tiết đó... Nó đã nghe Voldemort buộc tội Đuôi Tròn phạm một sai lầm ngớ ngẩn... nhưng mà con cú đã đem lại tin lành, rằng cái sai lầm ngớ ngẩn đó đã được sửa chữa, ai đó đã chết... vì vậy Đuôi Tròn không bị đem cho rắn ăn... và nó, Harry, sẽ bị thế mạng vô đó...

Harry đã đi thẳng qua cái đầu thú bằng đá canh giữ lối vào văn phòng cụ Dumbledore mà không để ý. Nó chớp mắt, nhìn quanh và nhận ra nó đã làm gì, bèn quay bước lại, dừng chân trước cái đầu thú đá. Rồi nó nhớ ra là nó không biết mật khẩu. Nó ngập ngừng ướm thử:

“Kem chanh?”

Cái đầu đá chẳng buồn nhúc nhích.

Harry trừng mắt nhìn:

“Thôi được. Kẹo Lê? Ở... Que cam thảo? Ong xì xèo? Kẹo thối xịn nhất tiệm Drooble? Kẹo đủ vị hiệu Bertie Bott... Ở mà, thầy đầu có thích mấy thứ kẹo đó hè? Ôi... làm ơn mở cửa ra đi mà. Có mở ra không?”

Harry tức tối kêu lên:

“Tôi cần gặp thầy, chuyện khẩn cấp lắm!”

Cái đầu đá cứ tỉnh bơ, lỳ ra.

Harry đá nó một cái, chẳng đạt được gì khác hơn là một cơn đau thấu trời ở đầu ngón chân cái. Nó cà thọt trên một chân, gào lên:

“Nhái sôcôla! Bút kẹo! Chùm Gián!”

Cái đầu đá bỗng nhiên sống dậy và nhảy qua một bên. Harry chớp mắt lia lịa. Nó kinh ngạc thốt lên:

“Chùm Gián thiệt hả? Mình nói đại mà đúng sao?”

Nó vội vã đi qua cái lỗ hổng mở ra trên tường và đặt chân lên bậc cầu thang xoắn bằng đá, những bậc thang này từ từ di chuyển lên cao theo vòng xoắn tròn ốc khi cánh cửa đóng lại sau lưng Harry, đem nó lên tới một cánh cửa bằng gỗ sồi bóng lường có năm cửa bằng đồng sáng choang.

Nó nghe thấy có tiếng nói vọng ra từ bên trong. Nó bước ra khỏi bậc thang, lưỡng lự chưa biết làm sao, thì nghe một giọng giọng nói:

“Cụ Dumbledore à, tôi e rằng cụ không nhìn thấy mối liên hệ, không nhìn thấy gì hết!”

Đó là giọng nói của ông Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, Cornelius Fudge. Ông tiếp tục:

“Ông Ludo nói hoàn toàn có khả năng là Bertha đi lạc. Tôi đồng ý là đã có lúc chúng ta tưởng là sẽ kiếm ra được bà ta, nhưng mà cũng vậy thôi, chúng ta chẳng có chứng cứ gì về trò gian lận phi pháp cả, cụ Dumbledore à, chẳng có bằng cứ gì hết. Bởi vì sự biến mất của bà ta là có liên hệ với sự việc mất tích của ông Crouch ...”

Giọng quạu quọ của thầy Moody vang lên:

“Và ông nghĩ chuyện gì đã xảy ra cho ông Crouch hả ông Bộ trưởng?”

Ông Fudge nói:

“Tôi thấy có hai khả năng, Thần Sáng à. Hoặc là ông Crouch cuối cùng đã phát điên, điều này có thể lắm chớ, tôi chắc là ông cũng đồng ý, do hoàn cảnh cá nhân của ông... ông mất trí rồi đi lang thang đâu đó...”

Cụ Dumbledore điềm đạm nói:

“Trong trường hợp đó thì ông đã đi lang thang cực kỳ lạ, ông Cornelius à.”

Ông Fudge có vẻ bối rối:

“À, hoặc là... Ờ, tôi sẽ bảo lưu sự phán đoán cho đến sau khi tôi nhìn thấy nơi mà ông Crouch được tìm thấy, nhưng mà các ông nói là chỉ qua khỏi toa xe nhà Beauxbatons một quãng nhỏ thôi hả? Cụ Dumbledore, cụ biết người đàn bà đó là gì không?”

Cụ Dumbledore nhỏ nhẹ đáp:

“Tôi coi bà ấy là một nữ hiệu trưởng rất có năng lực... và là một người khiêu vũ giỏi.”

Ông Fudge nổi giận:

“Thôi mà, cụ Dumbledore! Cụ không nghĩ là cụ có thể đã nghĩ tốt cho bà ta chỉ vì lão Hagrid à? Không phải tất cả bọn họ đều trở nên vô hại cả đâu... ấy là nếu quả thật cụ có thể coi lão Hagrid là vô hại, ngay cả khi lão vẫn khoá kết tụi quái vật.”

Cụ Dumbledore vẫn bình thản nói:

“Tôi không nghi ngờ gì bà Maxime hơn ông Hagrid cả... Tôi nghĩ có lẽ chính ông mới là người có định kiến đó, ông Cornelius à.”

Thầy Moody càu nhàu:

“Chúng ta có thể kết thúc cuộc thảo luận này không?”

Ông Fudge mất kiên nhẫn:

“Phải, phải, vậy... chúng ta hãy đi xuống sân trường xem xét thôi.”

Thầy Moody nói:

“Không, không phải chuyện đó. Cuộc thảo luận nên tạm ngừng bởi vì Potter có điều muốn nói với cụ, cụ Dumbledore à. Cậu bé đang đứng ở ngoài cửa.”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Cái Tường Ký

Cánh cửa văn phòng mở ra. Thầy Moody nói:

“Chào con, Potter. Con vào đây!”

Harry bước vào. Trước đây nó đã từng vào văn phòng cụ Dumbledore một lần. Căn phòng hình tròn rất đẹp, trên tường treo đầy những bức chân dung của các ông bà hiệu trưởng tiền nhiệm, tất cả đều ngủ say, ngực họ nhẹ nhàng nhô lên xẹp xuống.

Ông Cornelius Fudge đứng lên cạnh bàn của cụ Dumbledore, mặc một tấm áo trùm vải sọc mà ông thường mặc và tay cầm cái nón hình trái dưa màu xanh biếc pha vàng chanh. Ông Fudge vui vẻ bước tới trước, nói:

“Harry! Cháu khỏe không?”

Harry nói dối:

“Dạ, cháu khỏe ạ.”

Ông Fudge lại nói:

“Chúng tôi đang nói chuyện về cái đêm mà ông Crouch xuất hiện trong sân trường. Chính cháu là người đã tìm thấy ông ta, đúng không?”

Harry đáp:

“Dạ, phải.”

Và rồi cảm thấy có giả đò như không nghe thấy câu chuyện mà mọi người đang nói thì cũng chẳng được, nó đành nói thêm:

“Nhưng con không nhìn thấy bà Maxime ở đâu hết, và bà ấy có nghề lẫn lút, đúng không ạ?”

Cụ Dumbledore mỉm cười với Harry từ đằng sau lưng ông Fudge, đôi mắt của cụ long lanh nhấp nháy.

Ông Fudge có vẻ bối rối:

“Ừ, thôi, chúng tôi sắp phải đi dạo một chút trong sân trường. Harry, cháu có thể cảm phiền cho chúng tôi... có lẽ cháu nên trở về lớp của cháu...”

Harry nói nhanh, nhìn thẳng vào cụ Dumbledore:

“Thưa thầy, con muốn nói chuyện với thầy.”

Cụ Dumbledore nhìn Harry dò xét thật nhanh. CỤ nói:

“Con chờ thầy ở đây nghe, Harry. Các thầy đi kiểm tra sân trường không lâu đâu.”

Ba người lớn im lặng đi ngang qua Harry để ra ngoài và đóng cánh cửa lại.

Sau chừng một phút hay cỡ đó, Harry nghe tiếng lộc cộc cái chân gỗ của thầy Moody nhỏ dần phía hành lang bên dưới. Nó nhìn quanh.

“Chào Fawkes!”

Fawkes là con chim phượng hoàng của cụ Dumbledore. Nó đang đứng trên một cây sào bằng vàng bên cạnh cửa sổ. Nó bự bằng một con ngỗng với bộ lông lông lẩy màu vàng và tía. Fawkes vẫy sột soạt bộ đuôi dài của nó và nháy mắt với Harry một cách hiền lành tử tế.

Harry ngồi xuống cái ghế đặt trước bàn cụ Dumbledore. Suốt nhiều phút liền, nó cứ ngồi đó mà ngắm các ông hiệu trưởng già và các bà hiệu trưởng già ngáy pho pho trong các khung tranh, suy nghĩ đến những điều mà nó vừa nghe, và đưa ngón tay lên sờ cái thẹo của nó. Bây giờ cái thẹo đã hết đau rồi.

Không biết tại sao, nhưng bây giờ ở trong văn phòng cụ Dumbledore, nó cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều, biết là chỉ lát nữa thôi là nó có thể kể cho cụ nghe về giấc mơ của nó. Harry nhìn lên những bức tường đằng sau cái bàn giấy. Cái nón Phân loại cũ rách vá chằng vá đụp nằm trên một cái kệ. Bên cạnh cái nón là một cái hộp kiếng đựng một thanh gương bạc hết sức tráng lệ, với chuôi gương cần những viên hồng ngọc rất to. Harry nhớ ngay đây là thanh gương mà nó đã có lần rút ra từ cái nón Phân loại hồi nó học năm thứ hai. Thanh gương này ngày xưa thuộc về Godric Gryffindor, người sáng lập ra nhà Gryffindor của Harry. Harry nhìn chăm chú thanh gương, nhớ lại cái cách mà thanh gương đã giúp đỡ nó khi mà nó tưởng đâu không còn chút hy vọng gì nữa... Bỗng Harry nhận thấy một mảng ánh sáng bạc đang nhảy múa lung linh trên cái hộp kiếng. Nó nhìn quanh xem nguồn xuất phát của ánh sáng đó, thì chỉ nhìn thấy một mảng sáng bạc rực rỡ phát ra từ một cái tủ ở đằng sau lưng. Cánh cửa của cái tủ này đóng không kín lắm. Harry ngáp ngừng, liếc con Fawkes một cái, rồi đứng dậy, đi ngang qua văn phòng, kéo cánh cửa tủ ra.

Bên trong cánh cửa là một cái chậu cạn bằng đá, có những nét chạm khắc kỳ cụ quanh mép: những cổ tự và những ký hiệu mà Harry không nhận ra được. Ánh sáng bạc lung linh xuất phát từ bên trong cái chậu, một thứ mà Harry chưa từng nhìn thấy trước đây. Nó không thể nói rõ cái chất đó là chất lỏng hay chất khí. Đó là một thứ bạc sáng trắng và chuyển động không ngừng. Bề mặt của chất đó xôn xao như mặt nước gió

đũa, và rồi lại tựa như mây, nó tách ra và cuộn lại mượt mà. Cái chất đó giống như ánh sáng làm bằng chất lỏng – hay giống như gió làm bằng chất rắn - Harry không thể nào kết luận được.

Nó muốn sờ vào cái đó, để xem cảm giác như thế nào, nhưng kinh nghiệm về thế giới pháp thuật trong gần bốn năm qua đã dạy cho Harry biết là thò tay vô một cái chậu đầy một thứ mà mình không biết là cái gì thì đúng là một trò ngu ngốc. Vì vậy nó rút cây đũa phép từ bên trong áo chùng ra, hồi hộp nhìn quanh văn phòng một cái nữa, rồi lại nhìn cái chất bên trong chậu, xong chọc thử cây đũa phép vô trong đó.

Bề mặt của cái chất óng ánh bạc trong chậu bắt đầu cuộn xoáy lên rất nhanh.

Harry cúi xuống gần hơn, đầu nó thò tuốt vô trong tủ. Cái chất như bạc ấy dần trở nên trong suốt, ngó giống như thủy tinh vậy. Harry ngó xuống, tưởng nhìn thấy đáy chậu bằng đá – nhưng lại thấy dưới bề mặt của cái chất bí mật đó là một căn phòng cực kỳ lớn, một căn phòng mà nó thấy như thể nhìn qua một cái cửa sổ tròn ở trên trần nhà.

Căn phòng được chiếu sáng mờ mờ; Harry nghĩ có lẽ căn phòng này nằm dưới đất, bởi vì không thấy cửa sổ nào hết, chỉ có những ngọn đuốc thắp trên những giá đuốc, giống như những cây đuốc thắp sáng những bức tường của lâu đài Hogwarts. Harry cúi mặt xuống thấp đến nỗi mũi nó chỉ cách cái chất trong suốt đó chừng một phân, và nó thấy từng hàng từng hàng phù thủy và pháp sư đang ngồi quanh, dọc theo những bức tường, trên những cái có vẻ như là những băng ghế được nhô lên cao thấp tùy theo địa vị. Ở ngay chính giữa phòng là một cái ghế trống. Cái ghế có cái vẻ gì đó khiến cho Harry có cảm giác ớn ớn. Quanh tay ghế là xiềng xích, như thể vẫn dùng để trói người ngồi vào đó.

Chỗ này là đâu? Chắc chắn không phải là trường Hogwarts rồi. Harry chưa từng thấy một căn phòng nào như vậy ở đây, trong lâu đài này. Hơn nữa, đám đông trong căn phòng bí mật dưới đáy chậu toàn là người lớn, và Harry Potter biết là không thể có nhiều giáo viên như vậy ở trường Hogwarts. Nó nghĩ, có vẻ như họ đang chờ đợi cái gì đó, mặc dù nó chỉ có thể nhìn thấy cái chóp nón mà họ đội, nhưng tất cả các gương mặt dường như đều nhìn về một hướng, và không ai nói chuyện gì với nhau hết.

Cái chậu thì hình tròn, mà căn phòng Harry đang quan sát lại hình vuông, nên Harry không biết được điều gì đang xảy ra ở mấy góc phòng. Nó chồm tới sát hơn, thò đầu xuống cố gắng nhìn...

Chóp mũi của nó đụng vào cái chất kỳ lạ mà nó đang nhìn xuyên qua.

Văn phòng của cụ Dumbledore bỗng nhiên chòng chành lắc lư dữ dội - Harry bị quăng tới trước và cắm đầu vô cái chất bên trong chậu...

Nhưng đầu nó không đụng trúng đáy chậu, mà nó té xuống, rớt xuyên qua cái gì đó đen hù và lạnh như băng; như thể nó bị hút vô một cái vực nước xoáy tối đen...

Rồi bỗng nhiên, Harry nhận thấy nó đang ngồi, trên một cái băng ghế ở cuối căn phòng dưới đáy chậu,

một cái băng ghế nhô cao hơn những băng ghế khác. Nó ngược nhìn lên trần nhà bằng đá, tưởng như nhìn thấy cái cửa sổ tròn mà hồi nãy nó đã chăm chú nhìn xuyên qua, nhưng bên trên chẳng có gì khác hơn một tấm trần bằng đá chắc chắn và tối đen.

Harry nhìn quanh, vừa thở nhanh vừa thở mạnh. Không một pháp sư hay phù thủy nào nhìn nó hết. (Ít nhất cũng phải có đến hai trăm người cả thầy.) Không có người nào có vẻ để ý thấy một thằng nhóc mười bốn tuổi vừa lọt từ trần nhà xuống ngồi giữa họ. Harry quay sang vị pháp sư ngồi bên cạnh nó trên băng ghế và thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc, một tiếng kêu vang dội khắp căn phòng yên tĩnh.

Nó đang ngồi ngay kế bên cụ Albus Dumbledore.

Harry vội nói giọng lắp bắp líu quíu:

“Thưa thầy! Con xin lỗi... con không có ý định... con chỉ dòm vô cái chậu ở trong tủ ... con... đây là đâu hả thầy?”

Nhưng cụ Dumbledore không nhúc nhích cũng không trả lời. Cụ hoàn toàn phớt lờ Harry. Như tất cả mọi pháp sư và phù thủy đang ngồi trên băng ghế, cụ Dumbledore nhìn đắm đắm vào cái góc đằng xa của căn phòng, ở đó có một cánh cửa.

Harry cũng nhìn cụ Dumbledore, hết sức lúng túng, rồi nhìn quanh cái đám đông lặng lẽ đang chăm chú đó, rồi lại nhìn cụ Dumbledore. Và bỗng nhiên đầu óc nó chợt lóe sáng...

Trước đây có một lần, Harry đã nhận thấy nó ở một nơi mà không ai có thể nhìn thấy hay nghe được tiếng nó. Lần đó, nó đã chìm đắm vô một trang nhật ký bị phù phép, vô ngay trong ký ức của một người khác... và lần này chuyện tương tự dường như đang xảy ra, trừ khi nó nhầm to...

Harry giờ bàn tay phải lên, ngập ngừng, rồi hăng hái vẫy lia lịa ngay trước mặt cụ Dumbledore. Cụ Dumbledore không hề chớp mắt, không hề quay lại nhìn Harry, cũng không hề nhúc nhích chút nào. Và điều đó, theo ý kiến của Harry, coi như đã giải thích rõ vấn đề rồi. Cụ Dumbledore không đời nào phớt lờ nó như vậy. Hẳn là nó đang ở trong ký ức của một người nào đó, và cụ Dumbledore đây không phải là cụ Dumbledore hiện tại. Nhưng mà chắc cũng không đến nỗi là xưa lắm... Cụ Dumbledore ngồi kế bên nó đây cũng đã râu tóc bạc phơ y như cụ Dumbledore hiện giờ. Nhưng mà chỗ này là chỗ nào? Tất cả những pháp sư và phù thủy ở đây đang chờ đợi cái gì? Harry nhìn quanh một cách kỹ lưỡng hơn. Như nó đã nghi ngờ khi còn quan sát từ bên trên, căn phòng này hầu như chắc chắn là nằm dưới lòng đất, Harry nghĩ, giống như một căn hầm hơn là một căn phòng. Không khí trong phòng ngọt ngào và ẩm đậm. Trên tường không có bức tranh nào hết, cũng không có trang trí nào khác. Chỉ có hàng loạt băng ghế, nhô lên cao thấp khác nhau trong khắp căn phòng, tất cả đều được sắp đặt ở vị trí sao cho đều có tầm nhìn rõ ràng hướng về cái ghế đầy xiềng xích quanh tay ghế.

Harry chưa kịp đi tới kết luận nào về cái chỗ mà mọi người đang ngồi đây là đâu, thì nó nghe có tiếng

chân. Cánh cửa ở tuốt góc đằng kia của căn hầm mở ra và ba người bước vào - hay nói chính xác là một người đàn ông và hai Giám ngục Azkaban.

Bên trong thân thể Harry chợt lạnh giá. Những Giám ngục Azkaban là những sinh vật cao lớn, đeo mũ trùm kín mặt. Họ lướt chậm chậm về phía cái ghế trống ở giữa phòng, mỗi giám ngục xốc một cánh tay của người đàn ông bằng bàn tay trông như chết ngắc thối rữa. Người đàn ông bị họ xốc đi hầu như sắp chết giắc, và Harry cũng không chê trách ông ta được... Nó biết đây chỉ là ký ức nên mấy giám ngục Azkaban không thể chạm vào nó, nhưng mà nó vẫn còn nhớ quyền lực của bọn giám ngục đó quá rõ. Đám đông đang chăm chú nhìn hơi bị dội lại khi hai Giám ngục Azkaban đặt người đàn ông trên chiếc ghế xiềng xích rồi rút lui khỏi căn phòng. Cánh cửa đóng mạnh lại sau lưng họ.

Harry nhìn xuống người đàn ông ngồi trong chiếc ghế và nhận ra đó là ông Karkaroff.

Không giống như cụ Dumbledore, ông Karkaroff trông trẻ hơn nhiều; mái tóc và bộ râu dê hầy còn đen. Ông không khoác áo lông thú láng mượt, mà mặc một bộ áo chùng mỏng rách te tua. Ông đang run rẩy. Ngay trong lúc Harry đang nhìn, xiềng xích trên tay ghế thành linh sáng lên vàng chói và vươn dài ra như rắn, tự quấn vào cánh tay ông Karkaroff, trói ghệt ông vô cái ghế.

Bên trái Harry vang lên một giọng cộc lốc:

“Igor Karkaroff!”

Harry quay đầu lại nhìn và thấy ông Crouch đứng lên ở giữa băng ghế bên cạnh nó. Tóc ông Crouch cũng đen, mặt ông không đến nỗi nhăn nhoe lắm. Trông ông gọn gàng và lạnh lợi. Ông Crouch nói:

“Ông được đưa từ nhà ngục Azkaban đến đây để trình chứng cứ cho Bộ Pháp Thuật. Ông đã khiến cho chúng tôi hiểu rằng ông có những thông tin quan trọng muốn cung cấp cho chúng tôi.”

Ông Karkaroff cố gắng hết sức ngồi thẳng lên, dù bị trói chặt vô ghế.

“Thưa ngài, tôi có thông tin.”

Mặc dù giọng ông Karkaroff rất hoảng sợ, Harry vẫn có thể nghe được cái âm điệu giả dối ngọt xớt quen thuộc trong giọng nói đó.

“Tôi mong mỗi mình có ích cho Bộ Pháp Thuật. Tôi mong muốn được giúp sức. Tôi... tôi biết Bộ Pháp Thuật đang cố gắng để... để truy quét nốt những kẻ cuối cùng trong đám ủng hộ Chúa tể Hắc ám. Tôi rất sốt sắng muốn trợ giúp các vị trong bất cứ trường hợp nào tôi có thể...”

Tiếng rì rầm lan ra trong đám pháp sư và phù thủy ngồi trên băng ghế. Một số đang quan sát Karkaroff với sự thích thú, những người khác tuyên bố không tin nổi. Sau đó, Harry nghe, rất rõ ràng, từ phía bên kia của cụ Dumbledore, một giọng gầm gừ quen thuộc thốt lên:

“Rác rưởi!”

Harry chồm tới trước để có thể nhìn qua cụ Dumbledore. Thầy Moody Mắt-Điên đang ngồi bên đó. Hình dáng của thầy Moody Mắt-Điên này khác biệt một cách đáng chú ý. Thầy không có một con mắt phép; mà có hai con mắt bình thường. Cả hai con mắt đó đều đang nhìn xuống ông Karkaroff, và cả hai con mắt đó đều nheo lại trong sự căm ghét dữ dội.

Thầy Moody nói nhỏ với cụ Dumbledore:

“Ông Crouch sắp thả hắn ra. Hắn đã thỏa thuận với ông ta. Tôi mất sáu tháng để tóm được hắn, để rồi ông Crouch thả hắn ra, miễn là hắn phun ra đủ những cái tên mới. Tôi thấy, chúng ta cứ nghe thông tin của hắn, rồi sau đó thả tay quăng hắn trả cho bọn Giám ngục Azkaban.”

Cụ Dumbledore khịt ra một âm thanh bất đồng nho nhỏ từ cái mũi khoằm và dài của cụ. Thầy Moody Mắt-Điên mỉm cười nhạo báng:

“À, quên, tôi quên mất là cụ không thích bọn Giám ngục Azkaban, đúng không, cụ Dumbledore?”

Cụ Dumbledore bình thản đáp:

“Đúng. Tôi e là tôi không thích họ lắm. Từ lâu tôi đã cảm thấy Bộ Pháp Thuật sai lầm khi liên minh với những sinh vật như vậy.”

Thầy Moody nhẹ nhàng nói:

“Nhưng với bọn rác rưởi này...”

Ông Crouch đang nói:

“Ông Karkaroff, ông nói ông muốn chỉ điểm tên bọn chúng, vậy chúng tôi đang nghe đây.”

Ông Karkaroff vội vàng nói:

“Ông phải hiểu rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy luôn luôn điều hành theo cách bí mật nhất... Hắn muốn là chúng tôi.... Ý tôi nói là đám đồ đệ của hắn, và tôi giờ đây rất tiếc, tiếc một cách sâu sắc, là tôi từng đứng trong số đó...”

Thầy Moody khinh bỉ bảo:

“Nói tiếp đi.”

“...chúng tôi không bao giờ biết tên họ của đồng bọn... chỉ có một mình hắn biết chính xác tất cả chúng tôi là ai...”

Thầy Moody lầm bầm:

“Đó là một biện pháp khôn ngoan, chẳng phải sao? Để ngăn chặn những kẻ trở mặt như mi, Karkaroff, khỏi bán đứng cả lũ chúng nó.”

Ông Crouch nói:

“Nhưng ông nói là ông có một số tên họ muốn chỉ điểm cho chúng tôi kia mà?”

Ông Karkaroff nói không kịp thở:

“Dạ, tôi... tôi có mà. Và đó là tên của những tay chân quan trọng của hắn, tôi xin lưu ý quý vị điều này. Đó là những người mà tôi tận mắt chứng kiến họ nhận mệnh lệnh của hắn. Tôi cung cấp thông tin này như một biểu hiện rằng tôi hoàn tâm toàn ý từ bỏ hắn, và lòng tôi tràn đầy niềm ăn năn hối cải sâu sắc đến nỗi tôi khó mà có thể...”

Ông Crouch đánh giọng:

“Những cái tên đó là gì?”

Karkaroff hít một hơi thật sâu. Ông nói:

“Đó là Antonin Dolohov. Tôi... tôi đã nhìn thấy hắn tra tấn vô số dân Muggle và... và những người không theo phe Hắc ám.”

Thầy Moody lầm bầm:

“Và mi cũng đã tiếp tay làm chuyện đó.”

Ông Crouch nói:

“Chúng tôi đã bắt ông Dolohov rồi. Ông ta đã bị bắt ngay sau khi ông bị bắt.”

Ông Karkaroff mở banh mắt ra nói:

“Thiệt hả? Tôi... tôi... vui mừng nghe tin đó.”

Nhưng trông ông ta chẳng có vẻ vui mừng gì hết.. Harry có thể nói là cái tin đó đúng là một năm đắm vô mặt ông ta. Một trong những cái tên của ông vậy là đã vô giá trị.

Ông Crouch lạnh lùng hỏi:

“Còn ai khác?”

“Hả? à, dạ... còn Rosier, Evan Rosier.”

Ông Crouch nói:

“Rosier đã chết. Ông ta cũng đã bị bắt ngay sau ông. Ông ta thà đánh trả hơn là lặng lẽ đầu hàng, và đã bị giết chết trong khi chống cự.”

Thầy Moody phía bên phải Harry lầm bầm:

“Hắn đem theo xuống nhị tỳ cả một phần xác của tôi.”

Harry quay đầu lại nhìn thầy Moody một lần nữa, và thấy thầy đang chỉ cho cụ Dumbledore coi cái mũi sút bự chẳng của thầy.

Ông Karkaroff kêu lên, bây giờ giọng của ông ta nghe rõ nổi kinh hoàng thực sự.

“Không... không ai đáng đời hơn Rosier!”

Harry có thể nhìn thấy là ông ta bắt đầu lo lắng là chẳng có thông tin nào của ông ta còn xài được cho Bộ Pháp Thuật. Mắt của ông Karkaroff ngó láo liên về phía cánh cửa ở góc đằng kia của căn phòng. Đằng sau cánh cửa đó, chắc chắn là bọn Giám ngục Azkaban vẫn còn đang chờ đợi.

Ông Crouch hỏi:

“Còn ai nữa không?”

Ông Karkaroff vội nói:

“Dạ, còn. Còn tên Travers... hắn tiếp tay ám sát gia đình McKinnons! Và tên Mulciber... hắn là chuyên viên lời nguyền Độc Đoán, buộc vô số người phải làm những chuyện khủng khiếp! và tên Rookwood, một tên gián điệp, hắn đã tuồn thông tin hữu ích từ trong nội bộ Bộ Pháp Thuật cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.”

Lần này, Harry có thể nói rằng ông Karkaroff đã đào trúng vàng. Đám đông quan sát đều xúm nhau bàn tán rì rầm:

“Rookwood à? Có phải ông Augustus Rookwood của Bộ Cơ mật không?”

Ông Crouch nói, gạt đầu với một mụ phù thủy ngồi trước mặt ông, người này bắt đầu hí hoáy ghi lên tấm giấy da của mụ ta.

Ông Karkaroff sốt sắng:

“Đúng là hắn ta. Tôi tin là hắn đã sử dụng một mạng lưới các pháp sư được bố trí chu đáo, cả bên trong lẫn bên ngoài Bộ để thu thập tin tức...”

Ông Crouch nói:

“Nhưng chúng tôi đã biết ông Travers và ông Mulciber. Tốt lắm, ông Karkaroff, nếu đó là tất cả, ông sẽ được đưa trở lại nhà ngục Azkaban trong khi chờ đợi chúng tôi quyết định...”

Ông Karkaroff kêu lên:

“Chưa hết! Xin chờ một lát... tôi còn biết nhiều cái tên khác nữa.”

Harry có thể nhìn thấy ông Karkaroff toát mồ hôi hột trong ánh đuốc, làn da trắng bệch của ông tương phản mạnh mẽ với màu đen của tóc và râu ông.

Ông hét lớn:

“Snape! Severus Snape!”

Ông Crouch nói một cách khinh miệt:

“Ông Snape đã được hội đồng này xét xử trắng án. Ông ta đã được cụ Dumbledore xác minh.”

“Không!”

Ông Karkaroff thét, kéo căng đám xiềng xích đang trói chặt ông ta vào cái ghế.

“Tôi cam đoan mà! Severus Snape là một Tử thần Thực tử!”

Cụ Dumbledore đứng lên. Cụ điềm đạm nói:

“Tôi đã đưa ra chứng cứ về việc này rồi. Severus Snape đúng thật là một Tử thần Thực tử. Tuy nhiên, ông ta đã quay trở về chính nghĩa trước khi Chúa tể Voldemort sụp đổ, và ông ta đã trở thành gián điệp cho chúng ta, đó là một sự nguy hiểm rất lớn cho cá nhân ông ta. Bây giờ ông ta chẳng còn chút Tử thần Thực tử gì hơn chính tôi đây cả.”

Harry quay lại nhìn thầy Moody Mắt-Điên đang sau lưng cụ Dumbledore. Trên mặt thầy mang một vẻ nghi ngờ sâu sắc.

Ông Crouch lạnh lùng nói:

“Tốt lắm, ông Karkaroff, ông đã có giúp thông tin. Tôi sẽ xem lại trường hợp của ông. Trong thời gian chờ đợi, ông sẽ trở về nhà ngục Azkaban ...”

Giọng ông Crouch nhỏ dần. Harry nhìn quanh, căn hầm biến đi như thể được làm bằng khói, mọi thứ nhòa đi, nó chỉ còn nhìn thấy chính bản thân nó mà thôi... tất cả những thứ khác đều là bóng tối xoáy tít...

Và rồi, căn hầm lại hiện ra. Harry đang ngồi ở một chỗ khác, vẫn trên băng ghế cao nhất, nhưng bây giờ lại là bên trái của ông Crouch. KHÔNG khí dường như rất khác: nhẹ nhõm hơn, thậm chí còn háo hức nữa kìa. Những mục phù thủy và các pháp sư ngồi chung quanh, dọc theo các bức tường, đang nói chuyện với nhau, như thể họ đang bàn tán về một sự kiện thể thao nào đó.

Harry để ý thấy một phù thủy ngồi ở lưng chừng dãy băng ghế đối diện. Cô ta có một mái tóc vàng ngắn, mặc một cái áo đầm dài đỏ tươi, và đang mút một đầu cây viết lông ngỗng màu xanh axit. Không thể nhầm lẫn vô đâu được, đó chính là cô Rita Skeeter hồi còn trẻ. Harry nhìn quanh; cụ Dumbledore lại đang ngồi bên cạnh nó, mặc một bộ áo chùng khác. Ông Crouch lộ rõ vẻ mệt mỏi và không biết tại sao về mặt ông hốc hác hơn và hung tợn hơn... Harry chợt hiểu. Đó là một kỷ ức khác, một ngày khác... một phiên xử khác.

Cánh cửa ở góc phòng lại mở ra, và ông Ludo Bagman bước vào phòng.

Tuy nhiên, đây không phải là một Ludo Bagman hết thời, mà là một Ludo Bagman rõ ràng đang ở đỉnh cao của một cầu thủ Quidditch sung sức. Lúc này mũi của ông chưa bị gãy; ông cao lớn, gọn gàng, và lực lưỡng. Ông Bagman có vẻ căng thẳng khi ông ngồi xuống cái ghế bị xiềng, nhưng nó không trói cột ông như đã từng xích chặt ông Karkaroff. Ông Bagman, có lẽ nhẹ nhõm phần nào vì không bị xích, liếc nhìn chung quanh đám đông đang theo dõi phiên xử, vẫy chào vài người trong đám đông, và nặn ra được một nụ cười nhỏ trên gương mặt.

Ông Crouch nói:

“Ông Ludo Bagman, ông được đem ra trước Hội đồng Luật pháp Pháp thuật để trả lời về những cáo buộc liên quan đến những hoạt động của bọn Tử thần Thực tử. Chúng tôi đã nghe những bằng chứng chống lại ông, và sắp sửa đưa ra phán quyết. Ông có điều gì muốn bổ sung vào lời khai của ông trước khi tòa tuyên án không?”

Harry không thể tin vào tai nó được. Ông Ludo Bagman là Tử thần Thực tử?

Ông Bagman mỉm cười lúng túng:

“Chỉ xin... Vâng... tôi biết tôi đã có hơi ngu ngốc...”

Một vài phù thủy và pháp sư ngồi trên những dãy ghế chung quanh mỉm cười khoan dung. Ông Crouch không tỏ ra vẻ đồng cảm chút nào. Ông đang ngó chăm chăm ông Ludo Bagman với vẻ mặt cực kỳ nghiêm khắc và căm ghét.

“Chà, ông chưa từng nói lời nào thật hơn được.”

Giọng ai đó lau bầu khô khan với cụ Dumbledore đằng sau lưng Harry. Nó quay đầu lại nhìn thấy thầy Moody lại đang ngồi đó.

“Nếu tôi không biết rõ hăn ngu ngốc từ hồi nào tới giờ, thì chắc là tôi đã cho là mấy trái Bludger đã động vô đầu hăn để lại hậu quả vĩnh viễn...”

Ông Crouch nói:

“Ông Ludo Bagman, ông bị bắt quả tang đang chuyển giao thông tin cho thuộc hạ của Voldemort. Vì điều này, tôi đề nghị mức án giam vào ngục Azkaban tối thiểu là...”

Nhưng lúc đó, từ đám đông ngồi trên các băng ghế xung quanh vang lên những tiếng la ó giận dữ. Nhiều phù thủy và pháp sư ngồi dọc các bức tường đứng cả dậy, lắc đầu và vung nắm đấm về phía ông Crouch.

Ông Bagman tha thiết nói với đám đông đang ì xèo:

“Nhưng mà như tôi đã nói với quý vị rồi, tôi không biết gì hết! Không biết chút xíu nào, thật mà! Lão Rookwood là một người bạn của ba tôi... tôi không hề có chút xíu nghi ngờ nào là ông đi theo phe Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy! Tôi cứ tưởng tôi đang thu thập tin tức cho phe ta! Và ông Rookwood cứ hứa hẹn sẽ kiếm cho tôi một công việc ở Bộ Pháp Thuật sau này... Một khi thời chơi Quidditch của tôi đã hết, quý vị biết đó... ý tôi nói là tôi không thể để cho mấy trái Bludger động vô đầu mình suốt đời, có đúng vậy không?”

Trong đám đông nổi lên tiếng cười khúc khích.

Ông Crouch lạnh lùng nói:

“Tôi sẽ đưa việc này ra biểu quyết.”

Ông Crouch quay về phía bên phải của căn hầm:

“Bồi thẩm đoàn xin vui lòng giơ tay biểu quyết... người nào tán thành bỏ tù...”

Harry nhìn về phía bên phải của căn hầm. Không một người nào giơ tay. Nhiều phù thủy và pháp sư chung quanh bắt đầu vỗ tay. Một phù thủy trong bồi thẩm đoàn đứng lên. Ông Crouch quát ngay:

“Xin mời!”

Bà phù thủy nói không ra hơi:

“Chúng tôi chỉ muốn chúc mừng ông Bagman vì đã chơi hết mình cho đội Anh trong trận Quidditch đấu với đội Thổ Nhĩ Kỳ hồi thứ bảy vừa rồi.”

Ông Crouch giật điên lên được. Nhưng giờ đây căn hầm đã rung lên vì tiếng vỗ tay hoan hô. Ông Bagman đứng dậy, cúi mình chào và tươi cười rạng rỡ.

“Đồ ti tiện!”

Ông Crouch lau bầu chửi rửa khi ngồi xuống bên cạnh cụ Dumbledore, nhìn ông Bagman đi ra khỏi căn hầm:

“Rookwood đúng là có kiếm được cho hắn một công việc... cái ngày mà Ludo gia nhập vào hàng ngũ chúng ta sẽ là một ngày buồn thảm cho Bộ Pháp Thuật, thực vậy...”

Căn hầm lại tan biến một lần nữa. Và khi căn hầm hiện ra trở lại, Harry nhìn quanh. Nó và cụ Dumbledore vẫn đang ngồi bên cạnh ông Crouch, nhưng không khí lúc này lạ lùng chưa từng thấy. Hoàn toàn im lặng, chỉ vang lên tiếng nấc nghẹn khô khốc của một bà phù thủy trông mỏng manh yếu ớt đang ngồi kế bên ông Crouch. Bà nắm chặt cái khăn tay chặn miệng mình, run rẩy.

Harry nhìn ông Crouch, thấy ông hốc hác và xám ngoét hơn cả trước đây nữa. Một mạch máu đang co giật trên thái dương của ông.

Ông nói, giọng nói vang dội trong sự lặng trang của căn hầm:

“Đem chúng vào.”

Cánh cửa ở góc phòng lại một lần nữa mở ra. Lần này sáu viên giám ngục Azkaban bước vào, kẹp sườn một nhóm bốn người. Harry nhìn thấy những người ngồi trong đám đông đều quay lại nhìn lên ông Crouch. Một số người xì xào với nhau.

Bọn giám ngục Azkaban đặt mỗi người trong số bốn người đó ngồi lên một cái ghế đầy xiềng xích giờ đây đã đặt giữa căn hầm. Họ gồm một người đàn ông thần hình chắc nịch cứ ngậy ra nhìn ông Crouch ; một người đàn ông khác ốm hơn và trông bồn chồn, lo lắng hơn, con mắt cứ lăm lét nhìn đám đông; một người đàn bà tóc đen dày bóng mượt, mắt búp, ngồi trên cái ghế như thể ngồi trên gai vàng; và một thiếu niên chừng mười tám mười chín tuổi, có vẻ như đã bị hóa đá. Cậu trai trẻ run bần bật, mái tóc màu rơm xòa xuống khuôn mặt lăm tấm tàn nhang đã trắng bệch màu sữa. Bà phù thủy mong manh ngồi bên cạnh ông Crouch bắt đầu nhấp nhồm trên chỗ ngồi của bà, úp mặt vào cái khăn tay rên rỉ khóc lóc.

Ông Crouch đứng lên. Ông nhìn xuống bốn người ngồi phía trước ông, trên gương mặt mông chỉ có thuần một sự căm ghét. Ông Crouch nói rõ ràng:

“Các người được đưa đến đây trước Hội đồng Luật pháp Pháp thuật để chúng tôi phán xử các người, về một tội ác cực kỳ ghê gớm...”

Cậu con trai có mái tóc màu rơm kêu lên:

“Ba... ba ời... Xin ba...”

Ông Crouch càng nói giọng lớn hơn nữa, át tiếng đứa con trai của ông:

“... đến nỗi chúng ta hiếm khi nào nghe một vụ tương tự như vậy trong tòa án này. Chúng tôi đã nghe những chứng cứ chống lại các người. Bốn người đã bị buộc tội bắt cóc một Thần Sáng – ông Frank Longbottom – và bắt họ phải chịu lời nguyền Tra Tấn, vì cho là ông ta biết chỗ ẩn náu hiện thời của ông chủ lưu vong của các người, Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra ...”

Cậu trai bị trói chặt trên cái ghế dưới kia thét lên:

“Ba ời, con không có làm! Con không hề làm, con thề mà ba, đừng đem con giao trở vô tay Giám ngục Azkaban.”

Ông Crouch gào lớn:

“Các người còn lún sâu vào tội ác hơn khi áp đặt lời Nguyền Tra tấn lên bà vợ của ông Frank Longbottom, khi ông ấy không chịu cung cấp thông tin cho các người. Các người mưu toan phục hồi quyền lực của Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra đó, và để hồi phục lại cuộc sống tàn bạo mà các người tưởng sẽ được hưởng thụ khi hấn hùng mạnh. Bây giờ tôi xin hỏi ý kiến bồi thẩm đoàn...”

“Má!”

Cậu con trai ngồi bên dưới gào lên, và bà phù thủy mong manh bên cạnh ông Crouch bắt đầu khóc nức nở, người cứ lắc lư, chồm tới trước rồi lại ngã ra sau.

“Má ời, can ba đi má! Con không làm chuyện đó! KHÔNG phải con đâu!”

Ông Crouch quát lên:

“Bây giờ tôi xin hỏi bồi thẩm đoàn. Nếu quý vị tin như tôi tin là những tội ác này xứng đáng giam chung thân trong nhà ngục Azkaban thì xin quý vị giơ tay lên.”

Các phù thủy và pháp sư ngồi ở bên phải căn hầm đồng loạt giơ tay lên. Đám đông ngồi dọc các bức tường chung quanh bắt đầu vỗ tay như đã vỗ tay mừng cho ông Bagman, vẻ mặt họ đầy vẻ thắng lợi đã man. Cậu con trai òa ra gào khóc.

“KHÔNG! Má ời, đừng! Con không hề làm chuyện đó, con không có làm mà, con không hề biết gì hết. Đừng giao con cho họ, má ời, đừng để ba làm như vậy!”

Bọn Giám ngục Azkaban lướt trở vào căn hầm. Ba kẻ đồng bọn của cậu trai lặng lẽ đứng dậy; người đàn bà mi mắt bụm ngược nhìn ông Crouch và kêu lớn:

“Chúa tể Hắc ám sẽ lại trời dậy, lão Crouch à! Mà y cứ quăng chúng tao vào Azkaban ; chúng tao sẽ chờ đợi! Chúa tể Hắc ám sẽ trời dậy một lần nữa và sẽ đến giải cứu chúng tao, sẽ ban thưởng chúng tao nhiều hơn bất cứ thuộc hạ nào của ngài! Chỉ có chúng tao là những kẻ trung thành! Chỉ có chúng tao là cố công tìm kiếm ngài!”

Nhưng cậu trai trẻ thì cố vùng vẫy khỏi tay của bọn Giám ngục Azkaban ; ngay cả Harry cũng có thể thấy sức mạnh lạnh giá hút kiệt tinh thần sức lực người ta của bọn Giám ngục Azkaban bắt đầu ảnh hưởng đến nó.

Khi người đàn bà đi ra khỏi căn hầm, đám đông nhạo báng mụ, một số đứng cả lên. Cậu trai vẫn cố sức vùng vẫy. Cậu gào lên với ông Crouch:

“Con là con của ba mà! Con là con trai của ba!”

Ông Crouch thét trả lại, con mắt của ông chột lồi hẳn ra:

“Mày không phải là con tao! Tao không có con trai!”

Người đàn bà mong manh bên cạnh ông Crouch nấc lên một tiếng lớn rồi đổ gục xuống ghế ngồi. Bà đã ngất xỉu. Ông Crouch dường như không chú ý. Ông đang mãi quát bọn Giám ngục Azkaban, nước miếng phun phèo phèo khỏi miệng:

“Đem chúng đi! Đem chúng đi ngay! Và để chúng thối rữa ở trong đó!”

“Ba ời! Ba, con không có liên can mà! Không! KHÔNG! Ba ời, xin đừng...”

“Harry, thầy nghĩ là đã tới lúc trở lại văn phòng của thầy rồi.”

Bên tai Harry vang lên một giọng nói. Nó giật mình nhìn quanh. Rồi nó nhìn sang bên cạnh.

Bên phải nó vẫn còn một cụ Dumbledore đang ngồi đó, nhìn theo con trai của ông Crouch đang bị bọn Giám ngục Azkaban kéo lê đi... và bên trái nó là một cụ Dumbledore nữa, đang nhìn thẳng vào nó.

Cụ Dumbledore ngồi bên trái Harry, nói:

“Thôi đi.”

Cụ đưa tay đỡ cái cùi chỏ của Harry. Nó cảm thấy như thần mình nó đang dâng lên trong không khí, căn hầm quanh nó tan biến đi; trong chốc lát, tất cả đều đen hù, và rồi nó cảm thấy như thể nó đang làm một động tác nhào lộn được quay chậm, rồi thỉnh thoảng đáp xuống trên đôi chân, trong một nơi dường như là văn phòng được chiếu sáng rạng rỡ của cụ Dumbledore. Cái chậu đá đang lung linh mờ ảo trong cái tủ phía trước mặt nó, và cụ Dumbledore đang đứng bên cạnh nó.

Harry hoảng sợ:

“Thưa thầy, con biết là con không nên... con không có ý định... tại cánh cửa nó... nó như mở ra và...”

Cụ Dumbledore nói:

“Thầy hoàn toàn hiểu.”

Cụ nhắc cái chậu lên, bưng nó tới cái bàn giấy của cụ, đặt nó lên trên mặt bàn bóng láng, và ngồi xuống chiếc ghế đằng sau cái bàn. Thầy ra dấu cho Harry ngồi xuống đối diện với thầy.

Harry ngồi xuống, dăm dăm nhìn cái chậu đá. Cái chất đựng bên trong chậu đã trở lại trạng thái trắng bạc nguyên thủy của nó, nhẹ xoáy tròn và gợn sóng lăn tăn dưới cái nhìn chăm chú của Harry. Nó run run hỏi:

“Thưa thầy, cái gì vậy?”

Cụ Dumbledore nói:

“Cái này hả? Nó kêu là cái Tưởng Ký. Đôi khi thầy cảm thấy, và thầy chắc là con cũng có lúc cảm thấy như vậy, là mình có quá nhiều suy tư và ký ức đầy nhóc trong đầu.”

“Ờ...”

Harry ừ ớ, nó không thể nói một cách thành thực là nó đã từng có cảm giác giống như vậy.

Cụ Dumbledore chỉ vào cái chậu đá, nói tiếp:

“Vào những lúc đó, thầy dùng cái Tưởng Ký này. Một cách xả bớt những ý tưởng dư trong đầu mình ra, đổ nó vào cái chậu, và khi nào rảnh rỗi thì đem nó ra chiêm nghiệm. Khi những ý tưởng ở dạng này, thì việc tìm ra những mô hình và những kết nối trở nên dễ hơn nhiều, con có hiểu không?”

Harry trợn mắt nhìn cái chất màu trắng đang cuốn xoáy trong chậu, hỏi:

“Thầy nói là... cái chất đó là tư tưởng của thầy?”

Cụ Dumbledore nói:

“Đúng. Để thầy chỉ cho con xem.”

Cụ Dumbledore rút cây đũa phép từ bên trong áo chùng của cụ ra và đặt đầu đũa phép lên mái tóc bạc phơ của cụ, gần thái dương. Khi cụ lấy cây đũa phép ra, tóc cụ dường như bám dính theo đầu đũa... nhưng rồi Harry nhìn thấy thực ra đó là một sợi tơ lông lánh của cùng một chất lỏng màu trắng bạc đang đọng đầy

trong cái chậu Tường Kỳ. Cụ Dumbledore đặt cái suy tư mới này vô trong chậu, và Harry kinh ngạc nhìn thấy chính gương mặt của nó đang bơi quanh trên bề mặt của cái chậu. Cụ Dumbledore đưa hai bàn tay dài của cụ bưng cái chậu lên và xoay, hơi giống một người tìm vàng đang đãi những mảnh vàng vụn... Và Harry nhìn thấy chính gương mặt nó biến hóa một cách êm ái thành mặt thầy Snape. Thầy Snape đang há miệng ra nói với cái trần nhà, giọng của thầy hơi vang dội:

“Nó đang trở lại... ông Karkaroff cũng vậy... mạnh hơn và rõ ràng hơn bao giờ hết...”

Cụ Dumbledore thở dài:

“Một kết nối mà ta không thể nào làm được nếu không có sự trợ giúp. Nhưng mà không sao.”

Cụ ngó qua bên trên cặp mắt kiếng nửa vầng trăng của cụ để nhìn Harry, thằng nhỏ đang há hốc miệng, nín thở nhìn gương mặt thầy Snape đang tiếp tục cuộn xoáy quanh trong chậu.

“Thầy đang xài cái Tường kỳ này thì ông Fudge đến để cùng thầy họp bàn công việc, thầy bèn cất nó đi hơi vội vã. Chắc chắn là thầy đã không đóng chặt cửa tủ. Dĩ nhiên nó đã thu hút sự chú ý của con.”

Harry nói lí nhí:

“Con xin lỗi.”

Cụ Dumbledore lắc đầu:

“Tò mò không phải là một tội lỗi. Nhưng chúng ta nên hết sức cẩn thận với sự tò mò của mình. Ừ, đúng vậy...”

Hơi cau mày lại, thầy khuấy những tư tưởng bên trong cái chậu bằng cây đũa phép của thầy. Lập tức, một hình ảnh trôi lên, một cô gái mũm mĩm chừng mười sáu tuổi đang từ từ tự hình, chân cô ta vẫn còn trong chậu. Cô ta chẳng để ý gì đến Harry hay cụ Dumbledore. Khi cô ta nói, giọng cô cũng âm vang như giọng thầy Snape, như thể nó vang dội lại từ dưới đáy sâu của cái chậu đá:

“Thưa thầy Dumbledore, ảnh ếm bùa con, mà con thì chỉ trêu ảnh một chút thôi, thưa thầy. Con chỉ nói là con nhìn thấy ảnh hun Florence ở đằng sau khu nhà lồng kiếng hôm thứ năm vừa rồi...”

Cụ Dumbledore nhìn cô gái hãy còn đang xoay vòng vòng một cách lặng lẽ. Thầy buồn bã nói:

“Nhưng mà tại sao, hả Bertha, tại sao con lại đi theo anh ta trước chứ?”

Harry thì thầm:

“Bertha hả? Có phải... đó là Bertha Jorkins?”

“Phải.”

Cụ Dumbledore lại chọc vô những tư tưởng trong cái chậu. Bertha lặn mất trong đó, và cái bên trong chậu một lần nữa lại trở nên trắng mờ như bạc:

“Đó là belặn mất trong đó, và cái bên trong chậu một lần nữa lại trở nên trắng mờ như bạc:

“Đó là Bertha Jorkins mà thầy nhờ hồi cô ta còn ở trong trường.”

Ánh sáng bạc tỏa chiếu từ cái chậu Tường Ký ánh lên gương mặt cụ Dumbledore, và Harry bỗng giật mình nhận ra là trông cụ già biết bao nhiêu. Dĩ nhiên, Harry biết là cụ Dumbledore đã già từ lâu lắm rồi, nhưng không biết sao mà nó không bao giờ thực sự nghĩ đến cụ Dumbledore như một ông già.

Cụ Dumbledore lặng lẽ nói:

“VẬY... Harry à, con muốn nói gì với thầy lúc trước khi con bị chìm vào suy tư của thầy?”

Harry nói:

“Dạ, thưa thầy... Con vừa mới ở trong lớp học Tiên tri... và con... ơ... ngủ gục...”

Nó ngập ngừng ở chỗ này, tự hỏi liệu nó có bị khiển trách về chuyện này không, nhưng cụ Dumbledore chỉ đơn giản nói:

“Thầy hoàn toàn thông cảm. Cứ tiếp tục.”

Harry nói:

“Dạ, con chiêm bao... một giấc chiêm bao về Voldemort. Hắn đang tra tấn Đuôi Trùn ... thầy có biết Đuôi Trùn không...?”

Cụ Dumbledore nói ngay:

“Thầy có biết. Con cứ nói tiếp.”

“Voldemort nhận được một bức thư do cú đem tới. Hắn nói gì đó, hình như là sai lầm ngu ngốc của Đuôi Trùn đã được sửa chữa. Hắn nói ai đó đã chết. Rồi hắn nói, Đuôi Trùn sẽ không bị đem cho rắn ăn – bên cạnh cái ghế của hắn có một con rắn. Hắn nói thay vào đó hắn sẽ cho con rắn ăn con. Rồi hắn đọc lời nguyện Tra tấn trừng phạt Đuôi Trùn ... và cái thẹo của con đau đớn hết sức. Con thức dậy và cái thẹo vẫn đau ghê gớm.”

Cụ Dumbledore chỉ nhìn Harry. Nó nói:

“Ơ... chỉ có vậy thôi.”

Cụ Dumbledore lặng lẽ nói:

“Thầy hiểu rồi. Thầy hiểu. Vào những lúc khác trong năm học, cái thẹo của con có nhức nhối không, ngoại trừ lần nó đánh thức con vào mùa hè?”

“Dạ không, con... nhưng mà làm sao thầy biết là cơn đau của cái thẹo đã đánh thức con dậy hồi mùa hè?”

Cụ Dumbledore nói:

“Con không phải là người duy nhất thư từ qua lại với Sirius. Thầy cũng có liên lạc với chú ấy từ khi chú ấy rời trường Hogwarts vào năm ngoái. Chính thầy là người đã đề nghị lấy cái hang trên sườn núi làm nơi an toàn nhất cho chú ấy tạm trú.”

Cụ Dumbledore đứng dậy và bắt đầu đi qua đi lại đằng sau cái bàn giấy của cụ. Thình thoảng cụ lại đặt cây đũa phép lên thái dương, rút ra một tư tưởng khác lấp lánh bạc, và thả nó vào cái chậu tưởng ký. Tư tưởng bên trong cái chậu bắt đầu xoáy tít, nhanh đến nỗi Harry không thể nào phân biệt rõ ràng cái gì ra cái gì cả: nó chỉ còn là một trạng thái nhạt nhòa màu sắc.

Vài phút sau, Harry nói nhỏ:

“Thưa thầy?”

Cụ Dumbledore dừng bước nhìn Harry. Cụ nhẹ nhàng nói:

“Thầy xin lỗi.”

Cụ ngồi trở xuống bên bàn giấy của cụ. Harry hỏi:

“Thầy có... có biết tại sao cái thẹo của con đau nhức dữ vậy không?”

CỤ Dumbledore nhìn Harry chăm chú một lát, rồi nói:

“Thầy có một giả thuyết, chỉ là giả thuyết mà thôi... Thầy tin là cái thẹo của con phát đau nhức cả khi Voldemort đến gần con, lẫn khi hắn trào lên một mối căm hận đặc biệt mạnh mẽ.”

“Nhưng... tại sao?”

“Bởi vì con và hắn đã bị một lời nguyền bắt thành kết nối với nhau. Cái thẹo đó không phải là một cái thẹo bình thường.”

“VẬY thầy nghĩ là... chuyện trong giấc mơ đó... là có thực không?”

Cụ Dumbledore nói:

“CÓ THỂ. Thầy muốn nói... có lẽ, Harry à, con có nhìn thấy Voldemort không?”

Harry nói:

“Dạ, không. Chỉ nhìn thấy cái lưng ghế mà thôi. Nhưng... mà cũng đâu có cái gì để nhìn thấy đâu, phải không thầy? Ý con nói là hắn đâu có một thân thể như người ta đâu? Nhưng... nhưng mà vậy thì làm sao hắn có thể giơ cây đũa phép lên được?”

Cụ Dumbledore lẩm bẩm:

“THỰC VẬY, BẰNG CÁCH NÀO? THỰC SỰ LÀ BẰNG CÁCH NÀO...”

Cả Harry và cụ Dumbledore đều không nói gì trong một lát. Cụ Dumbledore cứ dăm dăm nhìn xuyên qua căn phòng, và thỉnh thoảng lại chấm đầu cây đũa phép lên thái dương rồi thả thêm một dòng suy tư sáng ánh bạc vô cái khối đang xáo động trong cái chậu Tường Ký.

Cuối cùng Harry nói:

“THƯA THẦY, THẦY CÓ NGHĨ LÀ VOLDEMORT ĐANG TRỞ NÊN HÙNG MẠNH KHÔNG?”

“VOLDEMORT HẢ?”

Cụ Dumbledore ngược lên khỏi cái chậu Tường Ký, nhìn Harry. Đó là một cái nhìn cực kỳ sắc sảo mà cụ Dumbledore đã có lần từng nhìn nó, và cái nhìn đó khiến cho Harry có cảm giác như thể cụ Dumbledore đang nhìn xuyên thấu con người nó, bằng một cái cách mà ngay cả con mắt phép của thầy Moody cũng không thể làm được. Cụ Dumbledore nói:

“MỘT LẦN NỮA, HARRY À, THẦY CHỈ CÓ THỂ TRẢ LỜI CON BẰNG SỰ NGHI NGỜ CỦA THẦY MÀ THÔI.”

Cụ Dumbledore lại thở dài, và cụ lại trông có vẻ già nua hơn, mệt mỏi hơn bao giờ hết. Cụ nói:

“NHỮNG NĂM MÀ VOLDEMORT leo đến đỉnh cao quyền lực được đánh dấu bằng những vụ mất tích. Bertha đã biến mất không một dấu vết ở tại nơi mà người ta biết chắc chắn là nơi Voldemort ẩn tích gần đây nhất. Ông Crouch cũng biến mất... ngay trong khuôn viên sân trường này. Lại có một vụ biến mất thứ ba, một vụ mà thầy rất tiếc là Bộ Pháp Thuật không lấy làm quan trọng chút nào, bởi vì nó liên quan đến một Muggle. Tên của ông ta là Frank Bryce, ông ta sống trong một ngôi làng vốn là nơi sinh trưởng của người cha của Voldemort. Kể từ tháng tám năm ngoái đến nay, không ai nhìn thấy ông Frank đó ở đâu nữa. Con hiểu không, thầy đọc báo của dân Muggle, chứ không giống như những ông bộ trưởng của chúng ta.”

Cụ Dumbledore nhìn Harry rất ư nghiêm túc:

“Thầy thấy những vụ mất tích này dường như có liên hệ với nhau. Ông Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật không đồng ý... như con có lẽ đã nghe rồi, khi đứng chờ bên ngoài văn phòng của thầy.”

Harry gật đầu. Sự im lặng lại ngọt ngào giữa hai người. Cụ Dumbledore thỉnh thoảng lại trích ra một dòng tư tưởng. Harry cảm thấy như thế nó nên đi về, nhưng mà sự tò mò khiến nó cứ nấn ná ở lại. Nó lại nói:

“Thưa thầy?”

Cụ Dumbledore nói:

“Gì hử, Harry?”

“Ờ... Con có được phép hỏi thầy về... về cái phiên tòa đó... ở trong cái chậu tường ký không?”

Cụ Dumbledore nặng nhọc trả lời:

“Con được phép. Thầy đã tham dự tòa án đó nhiều lần, nhưng có một số phiên tòa thầy có thể nhớ lại rõ ràng hơn những phiên tòa khác, đặc biệt là bây giờ...”

“Thầy biết... thầy nhớ cái phiên tòa về người con trai của ông Crouch đó? Ờ... có phải họ nói về ba má của Neville không ạ?”

Cụ Dumbledore nhìn Harry một cái rất sắc:

“Chẳng lẽ Neville chưa bao giờ nói cho con biết tại sao nó lớn lên với bà của nó à?”

Harry lắc đầu, và khi lắc đầu nó đã thắc mắc là làm sao mà nó lại không hề hỏi han gì chuyện đó trong suốt bốn năm trời quen biết Neville.

Cụ Dumbledore nói:

“Phải, họ nói đến ba má của Neville. Ba của Neville là Frank, một Thần Sáng giống như giáo sư Moody vậy. Ông và vợ đã bị tra tấn lấy thông tin về nơi ẩn náu của Voldemort sau khi hắn mất quyền lực, như con đã nghe rồi đó.”

Harry nói nhỏ:

“Vậy họ đã chết rồi sao?”

Cụ Dumbledore nói, giọng đầy cay đắng mà Harry chưa hề nghe thấy trước đây:

“Không. Họ bị điên. Cả hai đều đang ở bệnh viện Thánh Mungo, chuyên điều trị thương tật Pháp thuật. Thầy tin là Neville vẫn cùng bà nó đi thăm ba má vào những kỳ nghỉ lễ. Họ không nhận ra nó.”

Harry ngồi đó, kinh hãi đến sững sờ. Nó chưa bao giờ biết... chưa bao giờ, trong suốt bốn năm, thêm bận tâm tìm hiểu...

Cụ Dumbledore nói:

“Gia đình Longbottom rất nổi tiếng. Những cuộc tấn công nhắm vào họ xảy ra sau khi Voldemort sụp đổ, khi mà mọi người cứ tưởng mình từ nay được sống yên ổn. Những cuộc tấn công này gây nên một làn sóng căm phẫn chưa từng thấy trước đây. Bộ Pháp Thuật bị áp lực đè nặng nề là phải bắt cho được kẻ đã gây ra tội ác đó. Không may, bằng cớ của Longbottom không đáng tin cậy lắm, trong điều kiện tâm thần của họ như vậy.”

Harry chậm rãi nói:

“Vậy con trai ông Crouch có thể không dính dáng trong vụ đó.”

Cụ Dumbledore lắc đầu:

“Về chuyện đó thầy không có ý kiến.”

Harry lại ngồi yên lặng một hồi nữa quan sát cái chất bên trong chậu Tường Ký cuộn xoáy. Vẫn còn hai câu hỏi mà nó muốn hỏi đến cháy ruột... nhưng đó là những câu hỏi liên quan đến tội lỗi của những người còn sống... Nó nói:

“Ờ... thưa thầy, ông Bagman”

Cụ Dumbledore bình thản nói:

“... không hề bị cáo buộc về bất cứ hoạt động Hắc ám nào từ đó đến nay.”

Harry hấp tấp nói, mắt lại chăm chú nhìn cái bên trong chậu Tường Ký. Cái chất đó bây giờ xoáy chậm lại vì cụ Dumbledore đã thôi bỏ thêm vào những dòng suy tưởng của cụ.

“Dạ, nhưng mà...”

Cái chậu Tường Ký có vẻ như đặt câu hỏi dùm Harry. Gương mặt của thầy Snape lại bơi trên bề mặt cái chậu. Cụ Dumbledore liếc nhìn vô chậu rồi ngược lên nhìn Harry:

“Giáo sư Snape cũng không.”

Harry nhìn vào đôi mắt xanh sáng của cụ Dumbledore, và cái điều mà nó tha thiết muốn biết đã vọt ra

khỏi miệng nó trước khi nó kịp ngậm miệng lại:

“Thưa thầy, cái gì khiến cho thầy tin là thầy Snape thực sự thôi ủng hộ Voldemort?”

Cụ Dumbledore đáp lại cái nhìn đăm đăm của Harry trong vài giây, và rồi cụ nói:

“Harry à, đó là một vấn đề giữa thầy và thầy Snape.”

Harry biết là cuộc phỏng vấn tới đây là xong. Cụ Dumbledore không tỏ vẻ tức giận, nhưng mà trong giọng nói của cụ có một sự dứt điểm khiến cho Harry hiểu rằng đã tới lúc nó nên ra về. Nó đứng dậy, cụ Dumbledore cũng đứng dậy.

Khi Harry đi tới cửa, cụ Dumbledore nói:

“Harry à, con đừng nói về ba má của Neville cho bất cứ ai biết nha. Neville có quyền tiết lộ thân danh nó khi nào nó cảm thấy sẵn sàng.”

Harry đáp lại khi quay đi:

“Dạ, thưa thầy, con nhớ.”

“và...”

Harry quay nhìn lại. Cụ Dumbledore đang đứng cúi nhìn phía cái chậu Tường Ký, gương mặt cụ được tỏa sáng bởi những đốm sáng bạc lóng lánh từ cái chậu, coi bộ cụ già nua hơn bao giờ hết. Cụ ngược nhìn Harry chăm chú một lát rồi nói:

“Chúc con may mắn với bài thi thứ ba.”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Bài Thi Thứ Ba

Ron thì thầm:

“Cụ Dumbledore cho là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang mạnh trở lại hả?”

Harry đã đem mọi thứ mà nó đã nhìn thấy trong cái chậu Tưởng ký, và gần như mọi thứ mà cụ Dumbledore đã nói với nó và chỉ cho nó xem sau đó, kể cho Ron và Hermione cùng nghe hết. Và dĩ nhiên kể cả với chú Sirius (nó gửi cú ngay sau khi rời khỏi văn phòng cụ Dumbledore) Đêm đó Harry, Ron và Hermione lại cùng nhau thức tới khuya lơ khuay lắc trong phòng sinh hoạt chung để bàn bạc về tất cả những chuyện đó, cho đến khi đầu Harry thực sự quay mòng mòng, và lúc đó nó mới thấm được hết ý Dumbledore, khi cụ nói về một cái đầu chứa đầy nhóc tư tưởng đến nỗi phải xả bớt ra được mới thấy nhẹ nhõm nổi.

Ron nhìn đăm đăm ngọn lửa lò sưởi trong phòng sinh hoạt chung. Harry thấy Ron hơi run, mặc dù đêm đó trời ấm. Ron nói:

“Và thầy Dumbledore tin nhiệm thầy Snape hả? Thầy thực sự tin nhiệm thầy Snape sao, mặc dù thầy biết ông từng là một Tử thần Thực tử?”

Harry nói:

“Phải.”

Hermione không nói gì suốt mười phút. Cô bé đang ngồi với vầng trán tì vào hai bàn tay, mắt nhìn thẳng đầu gối. Harry nghĩ Hermione trông cũng có vẻ như phải cần đến một cái chậu Tưởng Ký quá. Cuối cùng Hermione lầm bầm:

“Rita Skeeter.”

Ron thốt lên, vẻ không thể tin được:

“Làm sao mà giờ này bồ còn có thể bận tâm về mẹ ta kia chứ?”

Hermione nói với đầu gối của cô bé:

“Mình không bận tâm về mẹ ta. Mình chỉ đang nghĩ... đang nhớ lại điều mà mẹ ta nói với mình trong quán rượu Ba Cây Chổi Thần. ’ Tôi biết về ông Bagman nhiều đến nỗi có thể làm cho cô bé dựng tóc gáy lên ấy. ’. Vậy đây chính là điều mẹ muốn nói chứ gì? Mẹ đã tường thuật phiên tòa xử ông Bagman, mẹ biết là ông ta đã chuyển giao tin tức cho bọn Tử thần Thực tử. Và Winky cũng vậy, nhớ không... ‘Ludo Bagman là một pháp sư tồi. ’ Ông Crouch hẳn là rất tức giận về việc ông Bagman trắng án, hẳn là về nhà ông đã nói đến chuyện đó.”

“Ừ, nhưng mà ông Bagman chỉ là vô tình chuyển giao tin tức thôi mà.”

Hermione nhún vai, Ron quay lại Harry, hỏi:

“Và ông Fudge cho là bà Maxime tấn công ông Crouch hả?”

Harry nói:

“Ừ, nhưng ông ấy nói điều đó chỉ vì ông Crouch đã biến mất ở gần chỗ đậu của toa xe Beauxbatons.”

Ron chậm rãi nói:

“Tụi mình không hề nghĩ tới bà, đúng không? Lưu ý mấy bồ nghe, bà chắc chắn là có máu người khổng lồ, mà bà lại không đời nào chịu thừa nhận...”

Hermione ngược lên nói ngay:

“Dĩ nhiên là bà ấy không chịu thừa nhận rồi. Cứ nhìn điều gì đã xảy ra cho bác Hagrid khi mẹ Rita biết về lai lịch của má bác ấy đi. Nhìn ông Fudge coi, ông ấy nhảy ngay tới kết luận về bà ấy, chỉ vì bà ấy là người khổng lồ. Ai mà muốn có loại thành kiến đó nào? Tôi có lẽ cũng chỉ nói là tôi có xương to mà thôi nếu như tôi biết mình sẽ bị gì khi nói ra sự thật.”

Hermione nhìn đồng hồ. Cô bé có vẻ giật mình, nói:

“Tụi mình chưa thực tập gì hết! Tụi mình đã dự định thực tập lời nguyên Trấn trở! Ngày mai tụi mình sẽ phải làm cho kỳ được mới xong nghe! Thôi đi, Harry, bồ cần ngủ một giấc đầy đó!”

Harry và Ron chậm rãi đi lên cầu thang về phòng ngủ của tụi nó. Khi Harry mặc đồ ngủ vào, nó nhìn qua bên giường của Neville. Giữ lời hứa với cụ Dumbledore, nó đã không nói với Hermione và Ron về ba má của Neville. Khi Harry gỡ kiếng ra và trèo lên cái giường có bốn cây cột giăng rèm của mình, tưởng tượng là nó sẽ cảm thấy như thế nào khi ba má nó đều còn sống cả mà họ lại không nhận ra con mình. Nó thường nhận được sự cảm thông của cả những người xa lạ về sự cô cút của nó, nhưng khi nó nằm lắng nghe tiếng ngáy của Neville, nó nghĩ là Neville mới đáng thương hơn nó. Nằm trong bóng tối, Harry cảm thấy trào dâng một cơn giận dữ và một nỗi căm ghét đối với những kẻ đã hành hạ tra tấn ông bà Longbottom... nó nhớ lại lời chế nhạo của đám đông khi con trai ông Crouch và đồng bọn bị những Giám

ngục Azkaban lòi ra khỏi tòa án... nó hiểu họ đã cảm thấy như thế nào... Rồi nó nhớ lại bộ mặt trắng bệch của cậu con trai gào khóc và nó choáng váng nhớ ra là cậu ta chết chỉ một năm sau đó.

Harry nghĩ, chỉ tại Voldemort. Trong bóng đêm, nó trừng mắt nhìn vào tấm màn treo trên giường, tất cả chung qui cũng chỉ tại Voldemort ... Hẳn chính là kẻ đã phá nát gia cang và hủy hoại cuộc đời của bao người...

Lẽ ra Ron và Hermione phải lo chuẩn bị cho kỳ thi sẽ kết thúc vào ngày Harry thực hiện bài thi thứ ba. Nhưng tụi nó cứ dành hết thì giờ và công sức giúp đỡ Harry chuẩn bị thi đấu.

Khi Harry áy náy về việc này và nói là nó không ngại gì chuyện thực tập một mình trong một thời gian, thì Hermione gạt đi:

“Đừng lo lắng chuyện đó. Ít nhất thì tụi này cũng được điểm tối đa trong môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Trong lớp có bao giờ tụi mình tìm ra được tất cả ngần này những lời nguyền trừ ếm đâu.”

Ron hào hứng nói:

“Đây là một cuộc rèn luyện tốt đáng làm một khi tất cả tụi mình đều trở thành Thần Sáng.”

Ron đang cố gắng ếm lời nguyền Ngăn trở lên một con bọ đang vo ve bay vô phòng và khiến cho nó chết đứng giữa không trung.

Khi bước sang tháng sáu, không khí trong lâu đài lại trở nên hồi hộp và căng thẳng. Mọi người đều trông ngóng cho đến bài thi thứ ba, sẽ diễn ra khoảng một tuần trước khi học kỳ kết thúc. Bất cứ lúc nào có thể được Harry cũng đều tranh thủ luyện tập bùa chú ma thuật. Nó cảm thấy tự tin trong bài thi thứ ba này hơn hẳn hai bài thi trước đó, mặc dù chắc chắn là bài thi này khó khăn và nguy hiểm. Thầy Moody nói đúng: trước đây Harry đã từng xoay sở vượt qua được những quái vật khổng lồ và những chướng ngại vật bị ếm bùa, thì lần này nó thuận lợi hơn vì đã có được sự lưu tâm, có cơ hội tự chuẩn bị mình cho những gì chờ đợi phía trước.

Giáo sư McGonagall đã phát một vì cứ phải đụng đầu Harry, Ron và Hermione khắp nơi trong trường, bà bèn cho phép tụi nó được sử dụng phòng học môn Biến hình để trốn vào giờ ăn trưa. Harry đã sớm thành thạo lời nguyền Ngăn trở, một lời nguyền làm chậm lại và cản trở những vật thể tấn công; nó cũng rành lời nguyền Tiêu từng có thể giúp nó làm nổ tung các vật thể rắn để mở đường; và lời nguyền Bốn điểm là một trong những khám phá hữu ích của Hermione có thể làm cho đầu đũa phép của nó chữa về hướng Bắc để kiểm tra xem có đi đúng hướng trong mê lộ không. Tuy nhiên Harry vẫn còn gặp rắc rối với bùa Khiên. Lẽ ra cái bùa này phải tạo ra được một bức tường tạm thời và vô hình quanh nó để làm chệch mục tiêu các lời nguyền rửa trừ ếm lật vật; nhưng Hermione không biết loay hoay làm sao mà làm tiêu tan cái bùa Khiên bằng cái bùa Chân Bùn được bố trí tài tình, khiến sau đó Harry phải loạng choạng quanh căn phòng suốt mười phút cho tới khi cô bé kiểm được bùa giải tà.

Hermione động viên Harry:

“Coi vậy chứ bồ cũng làm được tốt lắm.”

Cô bé ngó xuống cái danh mục và gạch bỏ những bùa chú nào mà tụi nó đã thực hiện rồi.

“Một số bùa chú này nhất định sẽ cần đến đúng lúc cho coi.”

Ron đang đứng bên cạnh cửa sổ, dăm dăm nhìn xuống sân trường, rồi la lên:

“Lại đây coi cái này nè, Malfoy đang làm cái gì vậy ta?”

Hermione chạy tới xem. Malfoy, Crabbe và Goyle đang đứng trong bóng râm của một cái cây dưới sân. Crabbe và Goyle dường như đang canh phòng; cả hai đều đeo nịt cười ngớ ngẩn trên gương mặt tự mãn. Malfoy thì đang đưa tay lên miệng và nói chuyện vô bần tay nó. Harry lấy làm lạ, nói:

“Có vẻ như nó đang xài một cái máy ghi âm bỏ túi.”

Hermione nói:

“Không thể được. Mình đã nói với mấy bồ rồi, những thứ đồ máy móc đó không xài được trong khuôn viên trường Hogwarts mà.”

Cô bé quay ra khỏi cửa sổ, đi ra giữa phòng, nói thêm:

“Tiếp tục, Harry. Tụi mình thử lại bùa Khiên đi.”

Bây giờ chú Sirius gửi cú mỗi ngày. Giống như Hermione, chú dường như muốn tập trung vào chuyện giúp Harry vượt qua nốt bài thi cuối cùng trước khi tập trung vào bất cứ một thứ gì khác. Chú nhắc nhở Harry trong mọi lá thư rằng bất kể điều gì có thể xảy ra bên ngoài những bức tường của trường Hogwarts thì cũng không thuộc về trách nhiệm của Harry, và sức của Harry cũng không mong gì mà can thiệp được. Chú viết:

Nếu Voldemort thực sự đang trở nên hùng mạnh hơn, thì cái ưu tiên hàng đầu của chú là bảo đảm an toàn cho con. Hẳn không thể hy vọng đựng tới con một khi con còn ở trong sự bảo vệ của cụ Dumbledore ; nhưng chẳng nào cũng vậy, con đừng có liều lĩnh: hãy tập trung vào việc vượt qua cái mê lộ một cách an toàn, và rồi chúng ta sẽ hướng sự quan tâm đến những vấn đề khác.

Khi gần đến ngày hăm bốn tháng sáu, thần kinh của Harry căng thẳng tới độ, nhưng cũng không đến nỗi tồi tệ như nỗi lo âu mà nó đã trải qua trước đợt bài thi đầu tiên và bài thi thứ hai. Một phần là nhờ nó đã vững tin rằng lần này nó đã làm hết mọi thứ trong khả năng của nó để chuẩn bị cho bài thi này. Một phần nữa là trong cuộc thi đấu cuối cùng này, cho dù nó làm giỏi hay dở đi nữa, thì cuộc thi đấu cuối cùng cũng

đã chấm dứt, và lúc đó mới đúng là tha hồ xả hơi.

Vào buổi sáng của ngày thực hiện bài thi thứ ba, bữa điểm tâm ở dãy bàn của nhà Gryffindor trở nên một bữa ăn ồn ào hết sức. Lũ cú đưa thư xuất hiện, mang cho Harry một bức thiệp chúc may mắn của chú Sirius. Đó chỉ là một miếng giấy da gấp lại và có in một dấu chân dính bùn ở mặt trước, nhưng Harry cũng trân quý nó vô cùng. Một con cú mèo đem đến cho Hermione một tờ Nhật báo Tiên tri như mọi khi. Cô bé mở tờ báo ra, liếc qua trang nhất, và làm văng cả ngụm nước bí rợ lên khắp tờ báo.

Harry và Ron trợn mắt ngó Hermione, cùng hỏi:

“Cái gì vậy?”

Hermione nói ngay:

“Không có gì hết.”

Cô bé nhét vội tờ báo cho khuất mắt, nhưng Ron đã chụp được. Nó trừng mắt đọc cái tựa lớn và nói:

“Hết nói! Đúng vào ngày hôm nay. Mụ bò cái già này.”

Harry hỏi:

“Cái gì vậy? Lại mụ Rita nữa hả?”

Ron nói:

“Không.”

Và cũng giống như Hermione, có cố gắng đẩy tờ báo đi chỗ khác cho khuất mắt. Harry hỏi:

“Viết về mình phải không?”

Ron nói bằng một giọng không thuyết phục chút nào:

“KHông.”

Nhưng trước khi Harry đòi xem cho được tờ báo thì Malfoy từ bên dãy bàn ăn của nhà Slytherin đã hét vang qua Đại sảnh đường:

“Ê, Harry Potter, cái đầu của mày sao rồi? Mày cảm thấy khỏe không? Có chắc là mày sẽ không đổ quạu với tụi tao không?”

Malfoy cũng đang cầm một tờ Nhật báo Tiên tri. Bọn Slytherin ngồi từ đầu bàn đến cuối bàn đều hề nhau cười hình hích, xoay cả người trên ghế ngồi để theo dõi phản ứng của Harry.

Harry nói với Ron:

“Để cho mình đọc thử. Đưa nó đây!”

Một cách bất đắc dĩ, Ron đưa tờ báo ra. Harry lật tờ báo ra và nhìn thấy chính nó đang ngó trừng trừng trong tấm hình, bên dưới cái hàng tựa lớn:

HARRY POTTER “RỐI RẼM VÀ NGUY HIỂM”

Cậu bé đã đánh bại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy là một kẻ rối rắm bất an và thậm chí có thể nguy hiểm. Phóng viên đặc biệt của bốn báo, cô Rita Skeeter viết. Bằng chứng đáng lo gần đây đã cho thấy Harry Potter có những hành vi lạ lùng, gây ngờ vực đến khả năng đua tranh thích hợp trong một cuộc thi như cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật, thậm chí cho cả việc theo học trường Hogwarts.

Như Nhật báo Tiên tri đã đặc biệt tiết lộ, Potter thường xuyên té gục ngay tại trường, và thường phàn nàn về cơn đau của cái thẹo trên trán. (Di tích của lời nguyền Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã cố giết cậu ta) Vào hôm thứ hai vừa rồi, giữa lớp học môn Tiên tri, cộng tác viên của tờ Nhật báo Tiên tri đã chứng kiến Potter lao ra khỏi lớp học, kêu là cái thẹo của cậu ta đau nhức quá, không thể tiếp tục học được.

Các chuyên viên hàng đầu ở bệnh viện Thánh Mungo chuyên trị Thương tật Pháp thuật cho rằng: có thể não của Potter đã bị ảnh hưởng bởi cuộc tấn công mà Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã giáng xuống cậu ta, và cái sự khẳng khẳng rằng cái thẹo vẫn còn đau là một cách bộc lộ sự rối loạn ngấm ngấm của cậu bé này.

Một chuyên gia nói: “Cũng có thể cậu ta giả đò. Đây có thể là một cách gây sự chú ý mà thôi.”

Tuy nhiên Nhật báo Tiên tri đã có những bằng chứng đáng lo ngại về Harry Potter mà cụ Dumbledore, hiệu trưởng của trường Hogwarts, đã giấu giếm cộng đồng pháp thuật một cách kỹ càng.

Một học sinh năm thứ tư ở trường Hogwarts, cậu Draco Malfoy nói: “Potter biết nói xà ngữ. Cách đây vài năm đã xảy ra nhiều vụ tấn công học sinh trong trường, và hầu hết mọi người đều nghĩ Potter là thủ phạm sau khi họ chứng kiến nó mất bình tĩnh trong câu lạc bộ đấu tay đôi và đã thả răn ra dọa một học sinh khác. Dù vậy mọi chuyện đều được bưng bít. Nhưng Potter còn kết bạn với người sói và người khổng lồ nữa. Chúng tôi nghĩ thằng này đang làm bất cứ điều gì để tạo một chút quyền lực.”

Xà ngữ là khả năng trò chuyện với rắn, từ lâu vẫn được coi là một nghệ thuật Hắc ám. Thật vậy, người biết Xà ngữ nổi tiếng của thời đại chúng ta chính là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, chứ không ai khác hơn được. Một thành viên của Liên đoàn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, yêu cầu được giấu tên, đã bày tỏ rằng ông coi bất kỳ phù thủy nào nói được xà ngữ cũng đều “Đáng bị điều tra. Riêng cá nhân tôi, tôi rất nghi ngờ bất cứ ai có thể trò chuyện với rắn, bởi vì rắn rắn thường được sử dụng trong những loại Ma thuật Hắc ám độc địa nhất, và về mặt lịch sử thì chúng gắn liền với những kẻ làm điều xấu xa.” Tương tự, “Bất cứ ai tìm kiếm sự bầu bạn với những sinh vật hung tợn như người sói hay người khổng lồ đều sẽ lộ ra

sự khoái trá bạo lực.”

Cụ Albus Dumbledore chắc chắn là nên cân nhắc xem một cậu bé như thế có nên được phép đua tranh trong cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật hay không. Một số người lo ngại rằng Potter có thể dùng tới Nghệ thuật Hắc ám trong cơn liều lĩnh tuyệt vọng để giành chiến thắng trong cuộc thi đấu này, bài thi thứ ba sẽ diễn ra tối nay.

Harry xếp tờ báo lại, nói nhẹ nhàng:

“Mụ có nhắm vô mình một chút, hén?”

Ở bên kia dãy bàn nhà Slytherin, bọn Malfoy, Crabbe và Goyle đang cười nhạo nó, tự gõ gõ ngón tay của chúng lên đầu, tạo ra những bộ mặt điên điên một cách lộ bịch, và thè lưỡi ra lua lua như rắn.

Ron nói:

“Làm sao mụ ta biết được cái thọ của bồ phát đau trong giờ học môn Tiên tri? Mụ ta không thể nào có mặt ở đó, cũng không đời nào có chuyện mụ nghe lén...”

Harry nói:

“Cửa sổ lúc đó hé mở, mình đã mở cửa sổ ra để hít thở một chút.”

Hermione nói:

“Lúc đó bồ đang ở tuốt trên đỉnh tháp Bắc mà! Giọng của bồ không thể nào vọng xuống tận sân trường được.”

Harry nói:

“Thôi được, bồ mới là người được giao việc nghiên cứu những phương pháp rình mò pháp thuật. Vậy bồ cứ nói cho tụi này biết mụ ta đã làm sao.”

Hermione nói:

“Mình đang cố gắng! Nhưng mà... mình...”

Một vẻ mơ màng kỳ quái đột nhiên hiện ra trên gương mặt Hermione. Cô bé từ từ đưa một bàn tay lên và lùa những ngón tay vào tóc. Ron lo lắng nhìn Hermione:

“Bồ có sao không?”

Hermione hết hơi nói:

“Không sao?”

Cô bé lại lùa những ngón tay vô tóc, và rồi đưa tay lên miệng, như thể đang nói vô một cái máy ghi âm bỏ túi vô hình; Harry và Ron trợn mắt nhìn nhau.

Hermione đăm đăm nhìn khoảng không trước mặt, cô bé nói:

“Mình có một ý kiến. Mình nghĩ là mình biết... bởi vì không ai có thể nhìn thấy... ngay cả thầy Moody... và mẹ ta rất có thể đã trèo qua thành cửa sổ... nhưng mà mẹ ta đâu được phép... mẹ ta nhất định không được phép... mình nghĩ là mình bắt thóp được mẹ ta rồi! Mình chỉ cần vô thư viện hai phút thôi – để cho chắc chắn!”

Nói xong, Hermione chụp lấy cái cặp của mình và lao như mũi tên ra khỏi Đại sảnh đường. Ron gọi với theo cô bé:

“Ê! Mười phút nữa tụi mình phải thi môn Lịch sử pháp thuật đó nha!”

Ron quay lại nói với Harry:

“Mèn ơi, Hermione phải thực sự căm ghét mẹ Rita tận xương mới dám liều trể một môn thi. Bỏ định sẽ làm gì trong lớp thầy Binns hả? Lại đọc à?”

Là quán quân, Harry được miễn những bài thi cuối khóa, cho nên cứ tới giờ thi các môn, Harry ngồi ở cuối lớp học tra cứu thêm những bùa chú ma thuật cho bài thi thứ ba của nó.

Harry nói với Ron:

“Chắc vậy.”

Nhưng vừa lúc đó giáo sư McGonagall đi vào, bước dọc theo dãy bàn nhà Gryffindor hướng về phía Harry. Bà nói:

“Potter, các quán quân sẽ họp trong phòng ngoài Đại sảnh đường sau bữa điểm tâm.”

“Nhưng tối nay mới bắt đầu bài thi thứ ba mà cô!”

“Cô biết điều đó. Potter à. Con biết không, gia đình các quán quân được mời tới để xem bài thi cuối cùng của cuộc thi đấu. Đây chẳng qua là một dịp để con gặp gỡ chào hỏi người thân đó mà.”

Giáo sư bước đi. Harry há hốc miệng ngó theo bà. Nó nói:

“Cố cũng đâu có mong gì tụi nhà Dursley tới đây, đúng không?”

Ron nói:

“KHông biết. Nhưng Harry à, mình phải gấp rút lên đây, mình sắp trễ bài thi của thầy Binns rồi. Gấp lại bồ sau nha.”

Harry ăn nốt bữa điểm tâm của nó trong Đại sảnh đường trống vắng. Nó nhìn thấy Fleur Delacour đứng dậy bên kia dãy bàn nhà Ravenclaw và cùng với Cerdic đi ngang qua sảnh đường đến gian phòng bên hông rồi cùng nhau đi vào đó. Chỉ một lát sau là Krum niễng vai lừ đừ đến nhập bọn hai người kia. Harry vẫn cứ ngồi tại chỗ. Nó thiệt tình không muốn đi vô căn phòng đó. Nó đâu có gia đình. Đẳng nào thì cũng sẽ chẳng có người thân nào đến đây để xem nó liều mạng. Nhưng khi đứng lên, nghĩ là nó nên vô thư viện kiểm thêm tư liệu về các món bùa phép ma thuật, thì cánh cửa bên hông sảnh đường mở ra, và Cerdic thò đầu ra nói:

“Harry ơi, lại đây mau, họ đang chờ bồ.”

Harry đứng dậy, bối rối không thể nào diễn tả được. Chẳng lẽ gia đình Dursley lại đến đây sao trời? Nó băng ngang qua sảnh đường mở cánh cửa phòng họp ra.

Cerdic và ba má nó ngồi ngay bên trong cánh cửa. Viktor Krum ngồi ở góc đằng kia, trò chuyện với bà má tóc đen và ông cha bằng tiếng Bungary lú lo. Krum rõ ràng là được di truyền cái mũi khoằm của ba nó. Bên kia phòng là cô nàng Fleur đang liên thoảng kể chuyện bằng tiếng Pháp với bà má. Em gái của Fleur, Gabrielle, đang cầm tay má. Cô bé giơ tay vẫy Harry, Harry cũng vẫy tay đáp lễ, nhoén miệng cười. Và rồi Harry nhìn thấy bà Weasley cùng anh Bill đứng phía trước lò sưởi, tươi cười với nó.

Harry toét miệng cười tới mang tai, đi về phía họ, bà Weasley hồi hộp nói:

“Ngạc nhiên quá hén! Có tưởng nổi là bác đến đây xem con thi đấu không, Harry?”

Bà cúi xuống và hôn lên má Harry.

Anh Bill nhe răng cười với Harry và bắt tay nó:

“Em khỏe hả? Anh Charlie cũng muốn đến lắm, nhưng anh không thể kiếm được thì giờ. Anh nói em đã chinh phục con Đuôi-Gai Hungary một cách tài tình không tin nổi.”

Harry nhận thấy cô nàng Fleur Delacour cứ nhìn qua vai bà má mà ngăm anh Bill có vẻ thích lắm. Harry có thể nói là cô nàng không phản đối gì hết cái sự tóc dài hay bông tai lung lẳng răng nanh.

Harry rù rì với bà Weasley:

“Bác thiệt là tốt quá. Hồi nãy con cứ tưởng... gia đình Dursley ...”

Bà Weasley bĩu môi:

“Hừ.”

Bà luôn luôn cố kiềm chế việc chỉ trích gia đình Dursley trước mặt Harry, nhưng mắt bà cứ long lên mỗi khi nghe nói tới họ.

Anh Bill nhìn quanh căn phòng (Bà Violet, bạn của bà Béo, nháy mắt với anh Bill từ trong khuôn tranh của bà).

“Anh đã không có dịp về thăm trường cũ suốt năm năm trời. Bức tranh của ông hiệp sĩ điên có còn đây không? Ngài Cadogan ấy?”

Harry từng gặp Ngài Cadogan năm ngoái rồi, nó kêu lên:

“À, vẫn còn.”

Bill hỏi tiếp:

“Còn bà Béo?”

Bà Weasley nói:

“Hồi bác còn đi học là đã thấy bà Béo ở đây rồi. Có một lần bác trở về phòng ngủ lúc bốn giờ sáng, bị bà Béo cho đứng ngoài suốt tới sáng luôn...”

Anh Bill nhìn má mình ngạc nhiên, anh thăm dò:

“Má làm gì ở ngoài phòng ngủ lúc bốn giờ sáng?”

Bà Weasley nhoén miệng cười, hai mắt nhấp nháy:

“Má với ba con đi dạo ban đêm. Ba con bị Apollyon Pringle bắt được – hồi đó ông Pringle là giám thị - ba của con vẫn còn bị ông “mạc-kê” đó.”

Anh Bill nói:

“Em dẫn tụi này đi thăm một vòng đi Harry!”

“Dạ, được chứ!”

Harry sốt sắng nói. Mọi người đi trở lại cánh cửa mở ra Đại sảnh đường. Khi bọn Harry đi ngang qua ông Amos Diggory, ông ngoái đầu nhìn lại:

“Cháu đó hả?”

Ông nhìn Harry từ đầu đến chân.

“Bác cá là cháu vẫn không cảm thấy thỏa mãn lắm một khi Cerdic vẫn đạt được điểm số bằng cháu, đúng không?”

Harry hỏi:

“Nghĩa là sao ạ?”

Cerdic thấp giọng nói với Harry:

“Đừng để ý ba mình. Từ lúc đọc những bài báo của Rita Skeeter về cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật, ba mình tức lắm... bồ biết đó, mụ ta viết như thể bồ là quán quân duy nhất của trường Hogwarts vậy.”

Khi ông Amos Diggory bắt đầu đi ra cửa với anh Bill và bà Weasley, ông nói lớn, đủ để cho Harry nghe:

“Nó cũng đâu có thềm dính chính, đúng không? Dù vậy, con cũng sẽ cho nó biết tay, hả Cerdic? Con từng đánh bại nó một phen, đúng không?”

Bà Weasley tức giận nói:

“Mụ Rita đã đi quá đà trong việc gây rắc rối này, ông Amos à. Tôi cứ tưởng ông phải biết chuyện đó chứ, ông làm việc ở Bộ Pháp Thuật mà!”

Ông Diggory tỏ vẻ như muốn nói một điều gì phản nộ lắm, nhưng bà vợ của ông đã đặt một bàn tay lên cánh tay của ông, và ông chỉ nhún vai rồi quay đi.

Harry hướng về một buổi sáng thú vị được đi dạo trong nắng với anh Bill và bà Weasley, chỉ cho họ xem toa xe nhà Beauxbatons và tàu Durmstrang. Bà Weasley bị cây Liễu Roi hấp hồn, cái cây đó chỉ được trồng sau khi bà ra trường và suốt buổi bà cứ nhớ hoài ông giữ khóa tiền nhiệm trước lão Hagrid, một lão tên gọi là Ogg.

Khi ba người đi vòng quanh tòa nhà lồng kiếng, Harry hỏi:

“Anh Percy khỏe không?”

Anh Bill nói:

“Không khỏe lắm.”

Bà Weasley hạ thấp giọng và nhìn xung quanh:

“Nó buồn bực lắm. Bộ Pháp Thuật muốn giữ bí mật vụ mất tích của ông Crouch, nhưng Percy cứ bị lôi vô bầy của những câu hỏi về những chỉ thị mà ông Crouch đã gửi cho nó. Dường như họ nghĩ là những chỉ thị đó không thực sự do ông Crouch viết ra. Percy đúng là bị nhiều áp lực căng thẳng quá. Họ không cho nó thay thế vai trò khảo thử năm của ông Crouch ở cuộc thi đấu vào tối nay nữa. Ông Cornelius Fudge sẽ làm việc đó.”

Harry, anh Bill và bà Weasley trở lại tòa lâu đài.

“Má! ... Anh Bill!”

Ron tỏ ra sững sốt khi nó ngồi vào bàn ăn nhà Gryffindor:

“Má với anh làm gì ở đây?”

Bà Weasley rạng rỡ nói:

“Đến xem Harry thi đấu trận cuối cùng, chứ còn làm gì nữa? Má phải nói là lâu lâu có dịp thay đổi không khí cũng hay, khỏi phải nấu cơm. Bài thi của con ra sao?”

Ron nói:

“À... tạm tạm. Không thể nào nhớ nổi tên của những yêu tinh nổi loạn, cho nên con đành chế ra một mớ. Cũng được thôi.”

Gương mặt bà Weasley nghiêm lại, trong khi Ron thản nhiên lấy cho mình một miếng bánh bự, và nói tiếp:

“Tất cả lũ yêu tinh đó đều có tên na ná như Bodrod Râu hay Urg Dơ gì đó, nên đặt tên cho chúng cũng không khó lắm.”

Fred, George và Ginny cũng tới ngồi bên cạnh, và Harry được hưởng những giây phút hạnh phúc như thể nó được sống trở lại những ngày ở trang trại Hang Sốc. Nó quên bém đi nỗi lo lắng về bài thi tới nay. Và cho tới khi Hermione xuất hiện ở giữa buổi ăn trưa, Harry mới sức nhớ ra là Hermione đã bị một cơn nhức đầu vì mụ Rita Skeeter.

“Bồ có định nói với tui này...”

Hermione lắc đầu một cách đầy cảnh giác, mắt liếc sang bà Weasley. Bà Weasley nói với Hermione bằng một giọng khô cứng hơn bình thường:

“Chào Hermione.”

Nụ cười của Hermione sượng ngắt trước cái vẻ mặt lạnh lùng của bà Weasley. Cô bé đáp:

“Chào bác.”

Harry nhìn giữa hai người đó rồi nói:

“Bác Weasley à, bác đâu có tin cái đồ rác rưởi mà mẹ Rita viết trên Tuần san Nữ phù thủy, phải không bác? Hermione không phải là bồ của cháu đâu.”

Bà Weasley nói:

“Ồi, không! KHÔNG... dĩ nhiên là bác đâu có tin.”

Sau đó bà Weasley tỏ ra thân mật với Hermione hơn.

Harry, Bill và bà Weasley lại đi dạo quanh tòa lâu đài cho hết buổi trưa, rồi trở về Đại sảnh đường để dự bữa tiệc chiều. Lúc này có thêm ông Cornelius Fudge và ông Ludo Bagman ngồi ở bàn tiệc của giáo viên. Trông ông Bagman hết sức phấn khởi, nhưng ông Fudge ngồi bên cạnh bà Maxime thì tỏ ra nghiêm nghị và không nói năng gì hết. Bà Maxime thì mãi miết tập trung vào cái đĩa của bà, và Harry thấy đôi mắt của bà có vẻ đỏ hoe. Lão Hagrid cứ liếc chùng bà dọc theo dãy bàn ăn.

Có nhiều món ăn hơn ngày thường, nhưng Harry đã bắt đầu cảm thấy lo lắng rồi, không ăn uống được bao nhiêu. Khi cái trần được phù phép phía trên đầu nó bắt đầu chuyển từ màu trời xanh lơ sang màu tím thẫm hoàng hôn, thì cụ Dumbledore đứng dậy từ phía trên bàn giáo viên. Mọi người im lặng.

“Thưa quý bà và quý ông, trong năm phút nữa tôi sẽ xin mời quý vị quá bước xuống sân bóng Quidditch để chứng kiến bài thi cuối cùng của cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật. Bây giờ, mời các quán quân đi theo ông Bagman đi xuống sân vận động.”

Harry đứng dậy. Tất cả dân Gryffindor ngồi dọc dãy bàn đều vỗ tay hoan hô nó. Anh em nhà Weasley và Hermione cùng cầu chúc nó may mắn, và khi nó đi ra khỏi Đại sảnh đường cùng với Cerdic, Fleur và Krum.

Khi cả bọn bước xuống mấy bậc thềm đá, ông Bagman hỏi:

“Cảm thấy ổn chứ, Harry? Vững tim không?”

Harry đáp:

“Con không sao.”

Nói vậy cũng kể như đúng; Harry có căng thẳng, nhưng khi đi ra sân vận động, nó cứ ôn lại trong đầu những lời nguyên cũng những bùa chú mà nó đã thực tập, và cái ý thức rằng nó có thể nhớ hết những cái đó

khiến cho nó cảm thấy khá hơn rất nhiều

Ông Bagman và bốn quán quân bước vào sân vận động – cái sân mà bây giờ đã hoàn toàn không còn nhận ra được nữa. Những hàng giậu cao hơn sáu thước chạy suốt đường biên sân bóng. Ngay phía trước mắt họ là một khoảng trống: đó là lối vào mê lộ mêng mông. Hành lang đằng sau lối vào đó trông tăm tối âm u đến sờn tóc gáy.

Năm phút sau, các khán đài bắt đầu đầy người; không khí tràn ngập tiếng trò chuyện háo hức và tiếng bước chân rần rần của hàng trăm học sinh đang dồn về các chỗ ngồi. Bầu trời bây giờ trong thăm thẳm và những ngôi sao đầu tiên đã bắt đầu xuất hiện. Lão Hagrid, giáo sư Moody, giáo sư McGonagall, và giáo sư Flitwick đang bước vào sân vận động, đến gần ông Bagman cùng các quán quân. Người nào cũng đeo một ngôi sao bự chẳng sáng lấp lánh màu đỏ trên vành nón của mình, tất cả đều đội nón, ngoại trừ lão Hagrid, lão đeo ngôi sao trên lưng cái áo khoác lông chuột chũi.

Giáo sư McGonagall nói với các quán quân:

“Chúng tôi sẽ đi tuần tra ở bên ngoài mê lộ. Nếu các trò gặp khó khăn và cần được cứu, thì hãy phóng tia sáng đỏ lên không trung, một người trong chúng tôi sẽ đến giải cứu, các trò hiểu rõ chưa?”

Các quán quân gật đầu.

Ông Bagman bèn hớn hở nói với bốn giám thị:

“Vậy thì quý vị đi đi!”

Lão Hagrid thì thầm:

“Chúc may mắn nghe Harry!”

Rồi lão cùng ba người kia đi khỏi, theo những hướng khác nhau, đến những trạm gác của họ ở quanh mê lộ.

Bây giờ ông Bagman mới chìa đầu cây đũa phép vô cổ họng của ông, rì rầm:

“Sonorus!”

Và một giọng nói được tăng âm pháp thuật vang vọng khắp các khán đài:

“Thưa quý nương và thưa quý ngài, bài thi thứ ba và là bài thi cuối cùng của cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật sắp sửa bắt đầu. Xin cho phép tôi nhắc lại điểm số hiện nay của các thí sinh! Cùng đứng ở đầu bảng là Cerdic Diggory và Harry Potter, mỗi người được tám mươi lăm điểm. Cả hai đều là học sinh trường Hogwarts!”

Tiếng vỗ tay và tiếng hò reo hoan hô chấn động cả khu rừng Cấm đến nỗi lũ chim trong rừng xao xác bay vụt cả lên, trên bầu trời đang tối dần.

“Đứng hàng thứ hai là Viktor Krum của học viện Durmstrang, với tám chục điểm!”

Lại thêm một tràng vỗ tay vang dội.

“và ở vị trí thứ ba là Fleur Delacour của việc hàn lâm Beauxbatons.”

Harry nhận ra bà Weasley, anh Bill, Ron, và Hermione ở lưng chừng khán đài đang vỗ tay hoan hô Fleur một cách lịch sự. Harry vẫy tay với họ, và họ vẫy tay chào lại nó, tươi cười rạng rỡ.

Ông Bagman nói:

“Vậy là ... nghe tiếng còi của tôi đây, Cerdic, Harry! Ba... hai... một!”

Ông thổi một hồi còi ngắn, và Cerdic cùng Harry vội vã lao vào mê lộ.

Những hàng giậu cao ngất ngều đổ bóng râm âm u xuống lối đi; và hoặc là bởi vì những hàng dậu cao quá và dày quá, hoặc là vì chúng đã được phù phép, nên khi các quán quân vừa vào trong mê lộ thì lập tức âm thanh của đám đông chung quanh tắt ngấm. Harry cảm thấy như thể nó đang ở dưới đáy nước một lần nữa. Nó rút đầu phép ra, lăm bắm:

“Lumos!”

Nó nghe tiếng Cerdic đằng sau nó cũng làm y như vậy.

Sau khi đi vào được khoảng năm chục thước, hai đứa đến một ngã ba. Cả hai nhìn nhau. Harry nói với Cerdic:

“Hẹn gặp sau.”

Sau đó nó đi theo lối bên trái, Cerdic theo lối bên phải.

Harry nghe tiếng còi của ông Bagman thổi lên lần thứ hai. Krum đã bước vào mê lộ. Harry bước mau lên. Con đường nó chọn dường như hoàn toàn hoang vắng. Nó quẹo phải, bước gấp lên, cầm cây đầu phép giơ cao quá đầu, cố gắng nhìn tới trước được càng xa càng tốt. Nhưng mà cũng chẳng thấy gì hết. Tiếng còi của ông Bagman lại vang lên lần thứ ba, nghe như vọng từ xa xa. Vậy là tất cả bốn quán quân đều đã vào mê lộ rồi.

Harry cứ ngoái nhìn ra đằng sau nó. Vẫn cái cảm giác cũ là nó đang bị theo dõi. Cứ mọi phút trôi qua, bầu trời bên trên lại sẫm màu lam sậm hơn, và mê lộ càng lúc càng tăm tối. Harry đi tới cái ngã ba thứ hai.

Harry đặt cây đũa phép nằm ngang trên lòng bàn tay, nó thì thầm với cây đũa phép:

“Point me!” (“Chỉ ta!”)

Cây đũa phép quay một vòng rồi quay về bên phải, chỉ ngay vô bức giậu rậm rịt. Hướng đó là hướng bắc, và nó biết là nó cần phải đi theo hướng tây bắc để đến trung tâm của mê lộ. Điều tốt nhất mà nó có thể làm là đi theo con đường bên trái và khi nào có thể thì quẹo mặt quay trở lại.

Con đường trước mặt vẫn trống trải, và khi Harry đi tới một khúc quanh và quẹo phải, thì nó nhận thấy nó lại bí đường. Harry không biết tại sao, nhưng nó lại lo lắng là từ này đến giờ chưa thấy chướng ngại vật nào hết. Đúng ra nó phải gặp cái gì đó vào giờ này mới phải chứ? Nó có cảm giác như mê lộ đang lừa mị nó bằng một cảm giác an toàn giả tạo. Đột nhiên Harry nghe có cái gì đó đang chuyển động ở ngay đằng sau lưng. Nó giờ cây đũa phép ra, sẵn sàng tấn công, nhưng ánh sáng của đầu đũa phép lại soi tỏ một Cerdic đang vội vã bước ra từ con đường phía bên mặt. Trông Cerdic run rẩy dễ sợ. Tay áo chùng của anh đang ngùn khói. Cerdic rít lên:

“Lũ Quái Tôm Đuôi Nổ của lão Hagrid! Chúng bự khủng khiếp ... anh vừa mới thoát được!”

Cerdic lắc đầu và lao đi, khuất vào một con đường khác. Harry cũng vội vã đi ngay để kéo dài ra cái khoảng cách giữa nó và lũ Quái Tôm. Sau đó, ngay lúc vừa quẹo ở một khúc quanh, nó nhận thấy... một giám ngục Azkaban đang lao về phía nó. Hăn cao gần bốn thước, mặt bịt kín dưới lớp mũ trùm đầu, bàn tay thối rữa đầy vảy ghẻ của hăn vươn tới trước, quờ quạng về phía nó. Harry có thể nghe được hơi thở khò khè của tên giám ngục Azkaban ; nó cảm thấy cái lạnh giá ẩm ướt đang thấm vào thân, nhưng nó biết phải làm gì...

Harry khơi dậy ý nghĩ hạnh phúc nhất của nó có thể nghĩ ra, tập trung toàn bộ sức lực của nó vào ý nghĩ là nó sẽ vượt qua được mê lộ rồi ăn mừng chiến thắng đó với Ron và Hermione. Nó giờ cây đũa phép lên, hô lớn:

“Expecto Patronum!” (Có nghĩa là:” Hú hồn thần hộ mệnh!”)

Một con hươu bạc phóng ra từ đầu đũa của Harry, lao về phía tên Giám ngục, khiến hăn ngã ngửa ra sau và vấp vào cái lai áo chùng của hăn... Hồi nào tới giờ Harry chưa từng nhìn thấy một Giám ngục Azkaban té lăn quay như vậy. Nó la lên:

“Khoan đã! Mày là Ông Kẹ mà!”

Harry bước tới, theo chân vị thần hộ mệnh của nó, và đọc tiếp thần chú:

“Riddikulus!” (Có nghĩa là:” Kỳ cà kỳ cục!”)

Một tiếng nổ lớn vang lên, và con Ông kẹ đột lốt nổ bùm thành một vật khối. Con hươu bạc cũng tan

biến mất tiêu. Harry những mong sao cho con hươu ở lại với nó thêm chút nữa, để cho nó có bầu bạn... Nhưng nó vẫn đi tiếp một mình, hết sức nhanh chóng và lặng lẽ, vừa chăm chú lắng nghe, vừa phép một lần nữa lại giơ ra phía trước.

Trái... phải... lại trái... Hai lần nó thấy mình đi vô ngõ cụt. Nó lại đọc thần chú Bốn điểm và nhận thấy nó đã đi quá xa về hướng đông. Nó quay trở lại, quẹo phải và thấy một màn sương màu vàng óng ánh kỳ lạ đang trôi lơ lửng trước mặt.

Harry thận trọng đi tới trước, phóng những tia sáng của cây đũa phép vào đám sương. Cái này trông có vẻ như một thứ bùa phép gì đó, nó tự hỏi là có nên cho nổ cái đó để mở đường mà đi không. Nó hô:

“Reducto!”

Thần chú bắn thẳng vào đám sương mờ, xuyên qua nó, và đám sương không bị ảnh hưởng gì hết. Nó nghĩ lẽ ra nó phải học kỹ hơn, lời nguyên Tiêu tòng chỉ có thể làm tiêu tòng vật thể rắn mà thôi. Nếu nó đi xuyên qua đám sương mờ thì chuyện gì sẽ xảy ra? Có đáng liều mạng không, hay là cứ lùi trở lại?

Nó vẫn còn đang ngần ngại thì một tiếng gào phá tan sự im lặng.

Harry thét:

“Fleur?”

Chỉ có sự im lặng. Nó trừng mắt nhìn quanh. Điều gì đã xảy ra cho cô gái đó? Tiếng gào của cô ta nghe như xuất phát từ đâu đó đằng trước mặt Harry. Nó bèn hít sâu một hơi dài rồi chạy xuyên qua màn sương bị phù phép.

Thế giới bèn đảo lộn tưng pèo. Harry bị treo ngược lên, tóc nó chĩa xuống đất, cặp mắt kiếng của nó sút ra, lăm le rớt tòm vào bầu trời không đáy. Nó níu được cặp kính ở ngay chóp mũi và giữ toòng teng ở đó, lòng đầy hãi hùng. Harry cảm thấy như thể chân nó bị dán dính chặt vào lớp cỏ, mà mặt cỏ bây giờ đã trở thành trần nhà rồi.

Phía dưới chân nó bây giờ là bầu trời đen thui lấp lánh những vì sao trải rộng đến vô cùng. Nó có cảm giác như thể nếu mà nó thử nhúc nhích một cái chân, thì nó sẽ rớt ra khỏi mặt đất hoàn toàn. Harry tự nhủ: Suy nghĩ đi. Máu của nó trào lên đầu. Suy nghĩ đi...

Nó chưa hề thực tập một câu thần chú nào dùng để chiến đấu với sự đảo lộn của mặt đất và bầu trời. Liệu nó có nên liều nhúc nhích cái chân không? Nó nghe máu dồn xuống đầu, mạch máu đập bình bình trong tai. Có hai lựa chọn dành cho nó: cố gắng tháo gỡ thế bí này, hoặc là phóng tia sáng đỏ lên không trung để kêu cứu, và coi như bị loại khỏi cuộc thi sau khi được cứu ra.

Nó nhắm mắt lại, để khỏi phải nhìn thấy cái khoảng không vô tận phía dưới chân, rồi rút chân phải lên

thiệt mạnh khỏi cái trần nhà bằng gỗ đó.

Ngay lập tức thế giới lại trở về trật tự cũ. Harry té nhúi tới trước, hai đầu gối gập chạm vào mặt đất rắn chắc một cách tuyệt vời. Nó cảm thấy tê liệt một lát vì chấn động quá mạnh. Rồi nó hít một hơi dài, sâu và khỏe, xong đứng lên một lần nữa, vừa vội vàng đi tới trước, vừa ngoái nhìn lại màn sương vàng óng mà nó đang cố chạy tránh cho thiệt xa. Dưới ánh trăng, màn sương lấp lánh một cách ngây thơ vô tội.

Harry dừng lại ở một ngã tư, nơi hai con đường gặp nhau và nhìn quanh quất tìm dấu hiệu nào đó của Fleur. Nó chắc chắn là chính Fleur đã gào lên lúc nãy. Không biết cô ta đã gặp cái gì? Cô ta có bình an không? Không thấy tia sáng đỏ nào phóng lên không trung – như vậy phải chăng là cô ta đã tự mình tháo gỡ được khó khăn? Hay là trong lúc quá khó khăn Fleur đã không thể với tới cây đuă phép để phát tín hiệu cầu cứu? Harry quẹo qua con đường bên phải, trong lòng cảm thấy càng lúc càng bồn chồn... nhưng mà cùng một lúc, nó không thể không nghĩ: thế là một quán quân đã bị loại...

Chiếc Cúp ở gần đâu đây, và nghe như thế Fleur không còn trong cuộc đua nữa. Không biết nó đã đi được xa chưa? Nếu như nó thực sự giành được chiến thắng thì sẽ như thế nào? Lần đầu tiên kể từ khi bỗng nhiên trở thành quán quân, nó nhìn thấy lại thật nhanh hình ảnh của chính nó, giơ cao cái Cúp Tam Pháp Thuật trước mặt toàn thể học sinh trong trường...

Trong suốt mười phút sau đó Harry không gặp chướng ngại vật nào, nhưng nó cứ đâm đầu vô ngõ cụt. Hai lần nó quẹo lầm. Cuối cùng nó tìm ra được một con đường mới và bắt đầu chạy bộ dọc theo con đường này, ánh sáng từ đầu đuă phép lung linh soi bóng nó chập chờn và méo mó trên vách hàng giậu cao. Rồi nó quẹo qua một khúc quanh khác và thấy lù lù trước mặt mình một con Quái Tôm Đuôi Nổ.

Cerdic nói đúng: đó là một con Quái Tôm Đuôi Nổ khổng lồ. Dài hơn ba thước, con Đuôi nổ này giống như một con bò cạp hơn bất cứ thứ gì khác. Cái vòi dài của nó cong về phía lưng. Bộ áo giáp của nó lấp lánh dưới ánh sáng cây đuă phép của Harry đang chĩa vào.

“Stupefy!” (có nghĩa là: “Chết đứng!”)

Lời nguyền chạm mạnh vào lớp áo giáp của con Quái Tôm Đuôi Nổ và dội trở lại. Harry thụp xuống đúng lúc để tránh được, nhưng nó cũng ngửi thấy mùi tóc nó cháy khen khét. Lời nguyền dội trở lại đó đã làm cháy xém mé trên đỉnh đầu của Harry. Con Quái Tôm Đuôi Nổ phát ra từ đuôi nó một trái bom lửa bay vèo về phía Harry.

“Impedimenta!” (Có nghĩa là: “Dừng bước!”)

Harry thét lên. Câu thần chú lại đánh thẳng vào bộ áo giáp của con Quái tôm một lần nữa và bật trở ra. Harry loạng choạng lùi lại vài bước và té xuống đất.

“IMPEDIMENTA!”

Con Quái Tôm Đuôi Nổ chỉ còn cách nó vài phân thì bị điểm huyết tê liệt tức thì - Harry cuối cùng đã tung thần chú đúng vào lớp da bụng không có áo giáp bảo vệ của con Quái tôm. Thở hỗn hà hỗn hển, Harry nhấc mình ra xa khỏi con quái vật và lật đật chạy về hướng ngược lại – Lời nguyện Ngăn trở không có tác dụng vĩnh viễn, chỉ trong chốc lát nữa, con quái tôm có thể hồi phục và sử dụng lại được mấy cái chân của nó.

Harry đi theo con đường bên trái và lâm vào ngõ bí; nó quay lại con đường bên phải, cũng đụng đầu ngõ cụt. Harry đành phải dừng lại, tìm đập thành thạch. Một lần nữa nó dùng tới Thần chú Bốn điểm, quay trở lại chỗ cũ, chọn một con đường dẫn nó về phía Tây bắc.

Harry vội vã đi dọc theo con đường mới được vài phút thì nghe có cái gì đó đang chạy song song với tiếng chân nó trên đường, nó bèn đứng lặng dỏng tai nghe.

Tiếng của Cerdic gào:

“Anh làm cái gì ở đây? Anh đang định làm cái quỷ gì vậy?”

Và Harry nghe tiếng của Krum:

“Crucio!”

Không gian bỗng vang đầy tiếng la hét của Cerdic. Kinh hoàng. Harry vọt chạy cuống cuồng trên đường, tìm cách băng qua con đường của Cerdic. Nhưng dường như không có con đường nào hết. Nó bèn thử lại lời nguyện Tiêu tủng, Hiệu quả không mỹ mãn lắm, nhưng cũng tạo ra được một cái lỗ nhỏ trong bức tường bằng cây để Harry có thể thọc chân vô, đập cho mấy cành nhánh bẹt ra, cho tới khi tạo thành một cái lỗ khá to, đủ để nó vất vả chui được qua, cào rách cả áo chùng. Nó nhìn sang bên phải, thấy Cerdic đang quần quai co giật trên nền đất, còn Krum thì đang đứng phía trên anh ta.

Harry đứng thẳng lên, chĩa cây đũa phép của nó vô Krum vừa đúng lúc Krum ngược nhìn lên. Krum quay ngoắt đi và co giò chạy. Nhưng Harry đã hô:

“Stupefy!”

Cây thần chú đánh thẳng vô lưng Krum. Anh ta đứng khựng giữa đường, ngã sấp xuống, nằm bất động, mặt úp xuống cỏ. Harry nhào tới bên Cerdic, lúc này đã hết co giật và quần quai, mà chỉ còn nằm thở hỗn hển, hai tay bưng lấy mặt.

Harry kéo cánh tay Cerdic, nói cộc lốc:

“Có sao không?”

Cerdic vẫn thở hỗn hển:

“Có... có... anh tin là... hắc bò tới từ phía sau anh... anh nghe tiếng hắc, anh quay lại, và hắc chĩa đũa phép ngay vô anh...”

Cerdic đứng dậy. Nó vẫn còn run. Hai đứa cùng nhìn Krum. Harry ngó Krum trừng trừng, nói:

“Em không thể nào tin nổi chuyện này... em cứ tưởng anh ta cũng tốt.”

Cerdic nói:

“Anh cũng tưởng vậy.”

Harry hỏi:

“Hồi nãy anh có nghe Fleur gào không?”

Cerdic nói:

“Có. Em có nghĩ là Krum đã triệt cô ấy rồi không?”

Harry chậm rãi đáp:

“Em không biết.”

Cerdic lầm bầm:

“Mình có nên để hắc nằm đây không?”

Harry nói:

“Không nên. Em nghĩ là chúng ta nên bắn lên không một tia sáng đỏ kêu cứu. Sẽ có người đến và đem anh ta ra khỏi đây... chứ không thôi anh ta có thể bị con Quái Tôm Đuôi Nổ khổng lồ xơi tái như chơi.”

Cerdic làu bàu:

“Hắc đáng bị vậy lắm.”

Nói vậy. Nhưng Cerdic cũng giơ cây đũa phép lên và bắn một chùm tia sáng đỏ vào không trung, chùm tia sáng tỏ ra bên trên Krum, đánh dấu vị trí anh ta đang nằm.

Harry và Cerdic cùng đứng đó trong bóng tối một lát, nhìn quanh. Rồi Cerdic nói:

“Ờ... anh cho là tụi mình nên tiếp tục...”

Harry nói:

“Cái gì? Ờ... phải... đúng rồi...”

Thiệt là một khoảnh khắc kỳ lạ. Harry và Cerdic vừa mới hợp sức chống lại Krum trong chốc lát – giờ đây hiện thực trở về nhắc nhở Harry rằng hai người là đối thủ của nhau. Hai người vội chạy ngược lên con đường tối thui mà không nói gì nữa, rồi Harry quẹo trái, còn Cerdic thì quẹo phải. Chẳng mấy chốc tiếng bước chân của Cerdic xa dần và mất hút.

Harry tiếp tục đi tới, tiếp tục dùng thần chú Bốn điểm để chắc chắn là mình đi đúng hướng. Cái cúp bây giờ nằm ở giữa Harry và Cerdic. Lúc này cái khát vọng là người đầu tiên đoạt được cái Cúp đang cháy mãnh liệt hơn bao giờ hết trong lòng Harry, nhưng nó cũng khó lòng mà tin nổi vào cái điều nó vừa thấy Krum làm. Việc sử dụng lời nguyên Không thể Tha thứ đối với một con người cũng có nghĩa là sẽ bị tù một gông trong nhà ngục Azkaban, thầy Moody đã từng nói với nó như vậy. Chắc chắn là Krum đã quá ham muốn đoạt cái Cúp Tam Pháp thuật... Harry vừa nghĩ vừa chạy nhanh lên.

Nó cứ đâm đầu vô ngõ cụt đường cùn hoài, nhưng lối đi càng lúc càng tối khiến Harry tin chắc là nó đang đi gần tới trung tâm mê lộ. Và rồi, khi sải bước chạy xuống một con đường dài và thẳng băng, nó lại thấy có sự chuyển động. Ánh sáng phát từ cây đuă phép của nó chiếu vào một sinh vật kỳ lạ, một sinh vật mà trước đây nó chỉ nhìn thấy trong hình mà thôi, trong cuốn Quái thư về Quái vật.

Đó là con Nhân sư. Nó có thân hình của một con sư tử khổng lồ, chân đầy vuốt to dễ sợ, và cái đuôi vàng óng tận cùng bằng một chỏm nâu. Tuy nhiên, đầu của nó lại là đầu một người đàn bà. Bà ta hướng đôi mắt dài hình trái hạnh nhân về phía Harry khi nó bước đến gần.

Harry giơ cây đuă phép lên, ngập ngừng. Bà nhân sư không có vẻ đang phục sẵn để vồ nó, nhưng bà ta cứ bước sàng qua sàng lại, cản trở đường đi của nó. Mãi sau, bà ta nói, giọng trầm, khàn khàn:

“Trò đã đến rất gần mục tiêu rồi. Cách nhanh nhất là vượt qua tôi.”

“Vậy... xin bà vui lòng tránh đường giùm.”

Harry nói mà biết trước câu trả lời sẽ là:” không”. Bà nhân sư cứ tiếp tục bước qua bước lại, nói:

“Không. Tôi sẽ không cho trò đi qua trừ khi trò giải đáp được câu đố của tôi. Trả lời đúng thì tôi cho đi qua. Trả lời sai thì tôi đánh. Làm thỉnh thì tôi cho rút lui bình yên vô sự.”

Bao tử của Harry lại thót lên liền mấy cái. Cái trò đố điếc này thì Hermione mới là người xuất sắc, chứ không phải nó. Nó bèn cân nhắc vận may rủi của mình. Nếu câu đố quá khó, nó có thể làm thỉnh không trả lời, quay lưng lại con Nhân sư mà đi, không bị gì hết, và cố gắng tìm một con đường khác đến trung tâm mê lộ. Nó nói:

“Được. Xin cho tôi nghe câu đố.”

Bà Nhân sư ngồi xuống giữa đường, ngâm nga:

“Trước tiên hãy nghĩ đến cái người sống trong sự trá hình,

Kẻ thỏa thuận trong bí mật và chỉ nói dối mà thôi.

Kể đến hãy nói cho ta biết cái gì luôn luôn là điều tu sửa cuối cùng

Ở giữa cái giữa và cuối cái cuối?

Và cuối cùng hãy cho ta cái âm thanh vẫn thường được nghe

Trong suốt cuộc tìm kiếm cái từ khó tìm được.

Bây giờ hãy xâu chúng lại với nhau, và trả lời ta điều này.

Sinh vật nào mà trò không muốn hôn chút nào?”

Harry há hốc miệng nhìn bà Nhân sư. Nó ngập ngừng nói:

“Tôi có thể... nghe lại một lần nữa không... chậm hơn một chút.”

Bà Nhân sư nháy mắt với Harry, mỉm cười, và ngâm lại bài thơ đó.

Harry hỏi:

“Có phải tất cả những gợi ý trên đều đúc kết vào một sinh vật mà tôi không muốn hôn không?”

Bà Nhân sư chỉ mỉm một nụ cười bí ẩn. Harry coi nụ cười đó tương đương cái gật đầu. Harry sàng cái đầu nó cầu may thử. Có cả đồng sinh vật mà nó chẳng đời nào muốn hôn cả. Ý nghĩ đầu tiên của nó là con Quái Tôm Đuôi Nối, nhưng nó linh cảm đó không phải là câu trả lời. Nó phải phăng theo manh mối được gợi ý từ những câu thơ trên thôi...

Harry ngó bà Nhân sư chăm chăm và lăm lăm:

“Một người giả trang... chỉ nói dối... đó phải là một kẻ lừa đảo. Không, đó chưa phải là câu trả lời của tôi! Một... tên gián điệp? Mình sẽ quay lại ý này sau... Bà làm ơn nhắc lại cái gợi ý thứ hai đi!”

Bà Nhân sư đọc lại câu thơ kế. Harry lặp lại:

“Điều tu sửa cuối cùng... Ở... chẳng hiểu nổi... ‘giữa cái giữa’... làm ơn cho tôi nghe lại cái gợi ý cuối, được không ạ?”

Bà Nhân sư ngâm lại bốn câu thơ cuối. Harry lăm nhăm:

“Cái âm thanh thường được nghe trong suốt cuộc tìm kiếm cái từ khó tìm được. ’ Ồ... đó là... để coi... ơ... cái âm... Ồ!”

Bà Nhân sư mỉm cười với nó.

Harry đi qua đi lại suy nghĩ:

“Gián điệp... gián... ơ... gián... nhện. Cái sinh vật mà tôi không muốn hôn... con nhện nhện!”

Bà Nhân sư mỉm cười, nụ cười rộng đến mang tai. Bà đứng dậy, đuổi chân trước ra, và rồi đứng qua một bên để cho Harry đi qua. Harry quá ngạc nhiên về sự thông minh sáng suốt của mình, nói vội hai tiếng:

“Cám ơn!”

Rồi lao như mũi tên tới trước.

Nó bây giờ hẳn đã đến gần mục tiêu rồi, nó đã đến gần... Cây đũa phép của Harry báo cho nó biết là nó đang đi đúng lộ trình; nếu mà nó không gặp một cái gì quá kinh khủng nữa, thì nó sẽ có cơ hội...

Harry vùng chạy. Có tới mấy con đường phía trước để lựa chọn. Nó thì thầm với cây đũa phép:

“Point me!”

Cây đũa xoay vòng rồi chỉ về bên phải. Harry lao vô con đường này và nhìn thấy ánh sáng ở phía trước. Cái Cúp Tam Pháp thuật đang tỏa sáng lung linh trên một chân bệ cách Harry có chừng một trăm thước. Thành linh từ một con đường phía trước nó nhảy xổ ra một hình thù đen thui.

Đó là Cerdic, anh ta đang tiến đến cái Cúp trước tiên. Cerdic đang chạy hết tốc lực về phía cái Cúp, và Harry biết là nó không đời nào bắt kịp. Cerdic cao lớn hơn nó, chân dài hơn chân nó nhiều...

Thế rồi Harry nhìn thấy có cái gì đó bụi chằng trên bức tường giậu phía bên trái, đang di chuyển rất nhanh dọc theo con đường cắt ngang con đường nó đang đi. Vật đó di chuyển mau đến nỗi Cerdic suýt nữa thì đâm sầm vào. Mà Cerdic thì mắt chỉ đăm đăm nhìn chiếc Cúp, không thấy gì...

Harry thét:

“Cerdic! Coi chừng, bên trái của anh đó!”

Cerdic ngoái đầu lại vừa đúng lúc, lách mình qua khỏi cái vật đó, tránh được một cú đụng đầu nảy lửa, nhưng trong lúc hấp tấp, Cerdic bị trượt té. Harry nhìn thấy cây đũa phép của Cerdic bay vèo ra khỏi tay anh, vừa lúc một con nhện nhện bụi kinh hoàng chặn ngang đường và bắt đầu xà xuống Cerdic.

“Stupefy!”

Harry hét lớn. Câu thần chú của nó trúng ngay vô thân thể lông lá đen thui của con nhện nhện khổng lồ, nhưng mà hiệu quả của hành động đó chẳng khác gì quăng một hòn đá con vô con nhện; con nhện nhện giật mạnh một cái, hồi hả quay lại, và chạy bay tới tấn công Harry.

“Stupefy! Impedimenta! Stupefy!”

Nhưng chẳng xơ múi gì cả. Con nhện nhện này hoặc là quá lớn, hoặc là có pháp thuật, nên bùa chú của Harry không thiêng gì hết, chỉ tổ chọc giận con quái vật thêm.

Harry hãi hùng nhìn tám con mắt đen sáng lóng lánh và đôi càng bén như dao cạo râu chìa ra trước mặt nó.

Harry bị nhắc bổng lên không trung bằng mấy cái chân trước của con nhện nhện. Nó vùng vẫy như điên, chân đá tay thui, hai chân bị vướng vô cặp càng, và chỉ khoảnh khắc sau đó nó nghe đau thấu óc. Harry nghe Cerdic cũng gào:

“Stupefy!”

Nhưng thần chú của Cerdic cũng không thiêng gì hơn thần chú của Harry. Harry chĩa cây đũa phép vô càng của con nhện nhện khi con này há càng ra một lần nữa, và hét:

“Expelliarmus!”

Bùa Giải giới coi vậy mà có hiệu lực – con nhện nhện buông Harry ả, nhưng điều này cũng có nghĩa là Harry bị thả từ trên độ cao gần bốn thước xuống, bẹp đúng trên cái chân đã bị thương, khiến nó xụi lơ. Không kịp ngừng để suy nghĩ, Harry chĩa ngay cây đũa phép vào vùng bụng của con nhện nhện, như nó đã làm đối với con Quái tôm và hét:

“Stupefy!”

Cùng một lúc Cerdic cũng hô lớn. Và hai lời nguyên hiệp lực làm được cái mà một người không làm được. Con nhện nhện đổ nhào qua một bên, đè bẹp một bức rào giậu gần đó và rắc vãi trên đường một mớ chân cẳng lông lá tùm lum.

Harry nghe Cerdic gọi:

“Harry! Em có sao không? Nó có rớt trúng em không?”

Harry đáp lại trong hơi thở phì phò:

“Không!”

Harry ngó xuống cái chân. Nó đang chảy máu tèm lem. Harry nhìn thấy một thứ chất gì đó vừa đặc vừa

dính tiết ra từ cặp cẳng bên của con nhện đã xé rách áo chùng của nó. Harry cố đứng dậy, nhưng chân của nó run dữ quá và giờ lại không chịu chống đỡ giùm sức nặng của cơ thể. Harry đành tựa vào hàng rào, há miệng hơi để thở, và đưa mắt nhìn quanh.

Cerdic đang đứng ngay dưới chân cái bệ đặt cái Cúp Tam Pháp thuật. Cái cúp sáng bóng lên sau lưng Cerdic.

Harry nói hớn hển với Cerdic:

“Lấy đi, cầm lấy nó đi, Anh đã đến đích.”

Nhưng Cerdic không nhúc nhích. Anh chỉ đứng đó, nhìn Harry. Rồi anh quay lại nhìn đăm đăm cái Cúp. Harry nhìn thấy nét mặt khao khát của Cerdic trong ánh sáng vàng chói của cái Cúp. Cerdic quay lại nhìn Harry một lần nữa. Harry đang vịn vào bờ giậu gượng đứng lên. Cerdic hít một hơi thở sâu.

“Em lấy đi. Em mới xứng đáng là người chiến thắng. Em đã hai lần cứu mạng anh ở chỗ này.”

Harry nói:

“Chuyện xảy ra như vậy đâu có ai ngờ được.”

Nó cảm thấy tức giận; chân của nó đau quá, và nó đau đớn khắp chân thân do nỗ lực tổng đẩy con nhện ra, và sau tất cả những cố gắng đó, nó đã bị Cerdic đánh bại, như Cerdic đã đánh bại nó lúc mới được Cho Chang làm bạn nhảy trong Dạ vũ hội. Nó nói:

“Người nào đến được cái CÚP trước tiên sẽ được ghi điểm. Người đó là anh. Em đã nói với anh là em không thể thắng nổi bất kỳ cuộc đua nào với cái chân như vậy mà.”

Cerdic bước vài bước xa khỏi cái Cúp, đến gần con nhện nhện bất tỉnh, lắc đầu:

“Không.”

Harry nổi nóng:

“Đừng có cao thượng nữa. Cầm lấy nó đi, rồi chúng ta có thể ra khỏi chỗ này.”

Cerdic nhìn Harry đang chinh đồn lại bản thân, tay vẫn bám chặt bờ giậu. Cerdic nói:

“Em đã nói cho anh biết về vụ rỗng. Nếu em không báo cho anh biết trước điều gì sắp xảy ra thì anh đã rớt đài ngay từ bài thi đầu tiên rồi.”

Harry cố chùi máu trên chân bằng vạt áo chùng, độp chát lại:

“Em cũng đã được anh giúp lại rồi. Anh đã giúp em vụ cái trứng... Hai chúng ta kể như huề.”

Cerdic nói:

“Vụ cái trứng là do anh được giúp trước mà.”

Harry nói:

“Tụi mình vẫn huề.”

Nó thận trọng kiểm tra lại cái chân của mình: cái chân run bần bật khi nó chống đỡ cả sức nặng thân thể, nó đã bị trọ mắt cá chân khi con nhện nhện khổng lồ rút lên người nó.

Cerdic vẫn khẳng khái nói:

“Lẽ ra em đã có nhiều điểm hơn trong bài thi thứ hai. Em đã ở lại để cứu tất cả đám con tin. Lẽ ra anh cũng phải làm điều đó.”

Harry cay đắng nói:

“Em là người duy nhất ngu đến mức tin vào bài ca đó! Anh làm ơn lấy cái Cúp đi!”

Cerdic nói:

“Không!”

Anh bước qua đám chân cẳng nhện nhện tùm lum trên mặt đất để đến đứng bên cạnh Harry. Harry trợn mắt ngó Cerdic. Anh ấy thành thật. Anh ấy đang từ chối một thứ vinh quang mà nhà Hufflepuff chưa hề có được trong hàng thế kỷ qua.

Cerdic nói:

“Cố lên!”

Trông Cerdic thì thấy để nói cái điều này dường như anh đã phải dốc hết sức lực ruột gan ra mà cân nhắc, nhưng nét mặt anh cương quyết, hai tay anh khoanh lại, dường như anh đã quyết định dứt khoát rồi.

Harry nhìn Cerdic rồi nhìn cái Cúp. Trong một khoảnh khắc huy hoàng, Harry nhìn thấy hình ảnh nó cầm cái cúp chạy ra khỏi mê lộ. Nó nhìn thấy nó giơ cao cái Cúp Tam pháp thuật, nghe tiếng gầm của đám đông, nhìn thấy gương mặt Cho Chang sáng lên sự ngưỡng mộ, và nó nhìn thấy sự ngưỡng mộ đó rõ ràng hơn bao giờ hết... và rồi hình ảnh đó mờ đi, nó nhận thấy mình vẫn đang đứng nhìn đăm đăm gương mặt bướng bỉnh của Cerdic khuất trong bóng tối. Harry nói:

“Cả hai chúng ta cùng lấy cái Cúp vậy.”

“Cái gì?”

“Chúng ta cùng cầm lấy nó một lúc. Đó vẫn là chiến thắng của trường Hogwarts. Chúng ta lại đồng hạng.”

Cerdic nhìn Harry chăm chăm, thả hai tay xuống.

“Em... em chắc chưa?”

Harry nói:

“Chắc. Ừ... chúng ta đã giúp đỡ lẫn nhau lúc khốn khó, đúng không? Cả hai chúng ta đều tới được nơi đây. Vậy chúng ta cùng nhau đặt lấy cái Cúp.”

Trong một thoáng, Cerdic trông có vẻ như không thể nào tin được vào lỗ tai mình. Sau đó, mặt Cerdic toét ra một nụ cười. Anh nói:

“Em nói đúng. Lại đây!”

Cerdic đỡ cánh tay Harry, choàng qua vai mình và giúp Harry đi cà nhắc về phía cái bệ đặt chiếc Cúp. Khi đến nơi, cả hai cùng đưa tay ra, mỗi đứa nắm vào một quai của cái Cúp sáng lóng lánh.

Harry nói:

“Đếm tới tiếng thứ ba thì nhắc lên nha. Một... hai... Ba...”

Harry và Cerdic cùng nắm chặt quai cái Cúp, nhắc lên.

Lập tức Harry cảm thấy một cơn thốc mạnh phía sau rốn. Chân nó bị nhắc bổng khỏi mặt đất. Nó không thể buông tay khỏi cái quai của cái Cúp Tam Pháp Thuật; chính cái Cúp kéo nó lên cao trong tiếng gió hú và cảnh vật quay mòng mòng; Cerdic cũng bay lên bên cạnh nó.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Máu, Thịt, Và Xương

Harry chợt thấy hai chân mình dội mạnh vào mặt đất; cái chân bị thương của nó khụy xuống, và nó ngã nhào về phía trước; sau cùng nó buông cái Cúp Tam pháp thuật ra, ngóc đầu lên và hỏi:

“Tụi mình đang ở đâu đây?”

Cerdic lắc đầu. Anh đứng dậy, kéo Harry lên, rồi cả hai ngó chung quanh.

Chúng đã hoàn toàn ra khỏi khuôn viên trường Hogwarts; và chắc chắn đã đi rất xa – có lẽ hàng trăm dặm – bởi vì ngay cả những ngọn núi bao quanh lâu đài cũng không thấy đâu cả. Thay vào đó, chúng đang đứng trên một bãi tha ma tối thui, ở bên phải chúng là một cây thủy tùng cao to và xa xa lờ mờ bóng một ngôi nhà thờ nhỏ. Bên trái chúng nhô lên một ngọn đồi. Harry chỉ có thể nhận ra được dáng của một ngôi nhà cổ nho nhỏ trên sườn đồi.

Cerdic nhìn xuống cái Cúp Tam Pháp Thuật rồi lại nhìn Harry. Anh hỏi:

“Có ai nói với em cái Cúp này là một cái Khóa cảng không?”

“Không.”

Harry trả lời. Nó đang ngó quanh quất cái nghĩa địa. Hoàn toàn yên lặng và hơi ghê ghê.

“Có phải đây cũng được coi là một phần của bài thi không?”

Cerdic đáp:

“Anh không biết.”

Trông Cerdic có vẻ lo lắng:

“Em thấy mình có nên rút đũa phép ra không?”

“Nên.”

Harry nói, nhưng là dù sao thì cũng chính Cerdic đã đề nghị điều này chứ không phải nó.

Hai đứa rút đũa phép ra. Harry vẫn tiếp tục ngó xung quanh. Nó lại có cảm giác đang bị theo dõi. Harry buột miệng:

“Có ai đang đi tới...”

Căng mắt nhìn vào đêm tối, chúng thấy một cái bóng đang tiến tới gần hơn, đi thong thả giữa những ngôi mộ về phía chúng. Harry không thấy rõ gương mặt, nhưng theo cái cách đi đứng thì nó chắc là kẻ đó đang ôm cái gì đó trong tay. Không biết đó là ai, chỉ biết là kẻ đó thấp, mặc một cái áo khoác có mũ trùm đầu kín mít che khuất cả gương mặt. Và – kẻ đó càng bước tới thêm, khoảng cách giữa chúng và hắn càng thu lại - Harry thấy cái vật trong tay hắn giống như một em bé... hay đó chỉ là một cái bọc khăn áo?

Harry hơi hạ thấp cây đũa phép xuống và liếc sang Cerdic. Anh ném cho nó một cái nhìn giễu cợt. Rồi cả hai quay lại theo dõi cái bóng đang tiến tới gần.

Cái bóng dừng lại bên một tấm bia mộ bằng đá cẩm thạch cao hơn chúng khoảng sáu bộ. Trong tích tắc, Harry, Cerdic và cái bóng thấp lùn đó chỉ biết ngó nhau.

Và rồi, bất ngờ, cái thọc của Harry phát đau dữ dội. Cả đời nó chưa bao giờ đau như vậy; cây đũa phép tuột khỏi mấy ngón tay khi nó đưa tay lên ôm mặt; đầu gối nó khuỵu xuống; nó quỳ trên mặt đất và không còn thấy gì nữa; đầu của nó như muốn nứt toác ra.

Nó nghe vang lên từ xa xa, phía trên đầu nó, một giọng nói sắc lạnh:

“Giết thẳng thừa đó đi!”

Một tiếng sột soạt và một giọng khác, rít lên trong bóng đêm:

“Avada Kedavra!”

Một luồng sáng màu xanh lóe lên chói mắt Harry, và nó nghe thấy một vật gì đó nặng nề rớt xuống đất kế bên nó. Cái thọc của nó bây giờ đau tới mức khiến nó bắt ói, và rồi nó thấy bớt đau. Nó mở đôi mắt cay xè ra, hãi hùng vì điều mà nó vừa nhìn thấy:

Cerdic nằm dài trên mặt đất, hai cánh tay sải rộng như chim đại bàng. Cerdic đã chết.

Trong khoảnh khắc tưởng chừng vô tận, Harry đắm đắm nhìn vào gương mặt của Cerdic, vào đôi mắt xám của anh, trống rỗng và vô hồn như cửa sổ một ngôi nhà hoang, miệng Cerdic há ra nửa chừng, có vẻ hơi sừng sốt. Và rồi, khi Harry còn chưa kịp tin vào những điều mắt thấy, khi nó còn lạng người đi hoang mang chưa hiểu gì cả, thì nó chợt thấy bị kéo mạnh ở dưới chân.

Gã đàn ông thấp lùn đã để cái gói xuống dưới chân, thả sáng cây đũa phép của hắn, và đang nằm giờ Harry kéo về phía tấm bia mộ bằng đá cẩm thạch. Dưới ánh sáng của cây đũa phép, Harry kịp nhìn thấy

mập mờ trên đó một cái tên, ngay trước cả khi nó bị kéo tới gần và động đầu vào tấm bia.

TOM RIDDLE

Gã đàn ông mặc áo choàng bây giờ đang hóa phép ra những sợi dây thừng, cột chặt Harry vào tấm bia mộ, từ cổ xuống tới cùi chỏ. Harry nghe được tiếng thở hỗn hển, gấp gáp từ trong cái mũ trùm. Nó vùng vẫy, và gã đàn ông đánh nó – đánh nó bằng bàn tay thiếu một ngón. Harry đã nhận ra ai ở bên dưới cái mũ trùm. Chính là Đuôi Trùn.

Nó gào lên:

“Thì ra là mi!”

Nhưng Đuôi Trùn, lúc đó đã cột nó xong, không trả lời. Hắn đang bận rộn kiểm tra coi mấy sợi dây có chắc không, những ngón tay của hắn lóng ngóng run rẩy lần mò mấy cái nút. Tới chừng chắc chắn là Harry đã bị trói chặt vào tấm bia mộ, không còn nhúc nhích được một phân, Đuôi Trùn rút trong áo choàng ra một miếng vải dài màu đen và tọng chặt vô miệng Harry. Rồi, không nói một tiếng nào, hắn quay lưng và vội vàng bỏ đi. Harry không sao ú ớ được, cũng không nhìn thấy được Đuôi Trùn bỏ đi đâu vì nó không thể quay đầu lại để ngó ra phía sau tấm bia đá; nó chỉ thấy được cái gì ở ngay phía trước nó mà thôi.

Xác của Cerdic nằm cách nó khoảng hai mươi bước. Gần đó là cái Cúp Tam Pháp Thuật, nằm lấp lánh dưới ánh sao trời. Cây đuũa phép của Harry nằm trên mặt đất, ngay dưới chân Cerdic. Cái gói khăn áo mà Harry từng tưởng là một em bé đang tiến tới gần, dưới chân ngôi mộ. Cái vật đó có vẻ kích động cái kính. Harry chăm chú nhìn, và cái theo của nó lại đau nữa... và đột nhiên nó hiểu ra... nó không muốn biết cái gì ở trong cái gói đó... nó không muốn cái gói đó mở ra.

Nó nghe một tiếng động dưới chân. Nó ngó xuống và thấy một con rắn khổng lồ trườn qua cỏ, rồi cuộn mình quanh tấm bia mà nó đang bị cột dính vào. Tiếng thở khò khè gấp gáp của Đuôi Trùn lại vang lên. Hình như hắn đang cố đẩy cái vật gì nặng nề trên mặt đất. Rồi hắn xuất hiện trong tầm nhìn của Harry, và Harry nhận ra hắn đang đẩy một cái vạc bằng đá tới chân ngôi mộ. Trong vạc đầy một thứ gì đó có vẻ giống như nước - Harry nghe tiếng nước sóng sánh trong đó – cái vạc đó lớn hơn bất cứ cái vạc nào mà Harry từng xài; đó là một cái chậu bự bằng đá đủ chỗ cho một người lớn xác hết cỡ ngồi vô trong.

Cái vật ở trong cái bọc khăn áo trên mặt đất lại càng có vẻ kích động, cái kính hơn, như thể nó đang cố chui ra. Bây giờ Đuôi Trùn đang lục đục ở dưới đáy cái vạc với cây đuũa phép. Chợt lửa phụt cháy lên từ bên dưới cái vạc. Con rắn khổng lồ trườn đi mất trong bóng tối.

CHất lỏng trong cái vạc có vẻ nóng lên rất nhanh. Mặt nước không chỉ sôi lục bục, mà còn phát sáng rùng rục lên như đang cháy. Hơi nước bốc lên cuồn cuộn, làm mờ đi hình dáng của Đuôi Trùn đang canh lửa. Cái đồng khăn áo lại càng kích động dữ hơn. Và Harry lại nghe giọng nói sắc lạnh vang lên:

“Mau lên!”

Phủ đầy mặt nước bây giờ là những tia sáng chói rực, như là có kim cương nạm trên đó.

“Dạ thưa chủ nhân, đã sẵn sàng rồi ạ.”

“Vậy thì...”

Giọng nói vang lên sắc lạnh.

Đuôi Trùn kéo mở cái gói khăn áo trên mặt đất, để lộ ra cái ở bên trên, và Harry bật lên một tiếng gào nhưng bị cái cục vải nhét miệng chặn lại.

Đuôi Trùn nặng nhọc như thể nâng một hòn đá bụi, và trong bọc vải hiện ra một cái gì đó xấu xí, nhầy nhụa, và mù – những tấm lợp khủng khiếp, gấp trăm lần khủng khiếp. Cái vật mà Đuôi Trùn đem theo đó có hình thù một đứa con nít đang ngồi co ro. Không có tóc, nhưng lại giống như có vảy, da đen mốc và đỏ đỏ. Tay chân nó ốm yếu, và gương mặt nó – bèn bẹt, giống đầu rắn, với hai con mắt đỏ rực.

Cái vật đó có vẻ yếu ớt, cần được giúp đỡ, nó đưa hai cánh tay ốm yếu lên, vòng quanh cổ Đuôi Trùn, và hấn nhắc nó lên đem tới bên miệng vạc. Khi hấn làm vậy, cái nón trùm rút ra phía sau, và Harry thấy cái nhìn khiếp sợ trên gương mặt tái mét, bạc nhược của hấn bên ánh lửa. Cùng lúc đó, Harry thấy được cái gương mặt bèn bẹt, xấu xí được rọi sáng trong nhữn tia lửa đang nhảy múa trên mặt nước thuốc trong vạc. Và rồi Đuôi Trùn thả cái sinh vật đó vô trong vạc; một tiếng rít vang lên, và nó biến mất dưới mặt nước. Harry nghe một tiếng động nhỏ khi cái cơ thể yếu ớt đó chạm vào đáy vạc.

Cầu cho nó bị chìm chết đi, Harry nghĩ, cái thọ của nó nóng rất tới mức gần như không chịu nổi, lạy trời... chìm chết nó đi...

Đuôi Trùn đang nói. Giọng của hấn run rẩy; hình như hấn sợ khiếp vía. Hấn giơ cao cây đũa phép, mắt nhắm nghiền, nói với bóng đêm:

“Xương của cha, cho đi vô tình, sẽ hồi phục con!”

Nắm mộ dưới chân Harry nứt toạc ra. Kinh hoàng, Harry ngó theo một luồng bụi mỏng bốc lên theo lời khẩn vái của Đuôi Trùn và nhẹ nhàng rơi vô trong vạc. Mặt nước nạm kim cương rít lên và vỡ ra thành những tia lửa văng khắp nơi rồi đổi thành một màu xanh chói lọi, rợn người.

Và bây giờ Đuôi Trùn đang rên rỉ khóc. Hấn rút từ trong áo choàng ra một con dao găm mỏng và dài bằng bạc sáng choang. Hấn vừa nói vừa nức nở, ghen ngào:

“Thịt... của kẻ bầy tôi... tự nguyện dâng cho... Chủ nhân... người sẽ hồi sinh.”

Hắn xòe bàn tay phải ra trước mặt - bàn tay thiết một ngón. Tay trái của hắn nắm chặt con dao găm và vung lên.

Trong một giây trước đó, Harry chợt hiểu ra việc Đuôi Trùn sắp làm – Nó cố nhắm chặt hai mắt lại, nhưng nó không thể ngăn được tiếng thét lớn xuyên qua đêm đen, xuyên qua người nó, như chính nó cũng bị con dao đâm vô vậy. Nó nghe tiếng gì rớt phịch xuống đất, nghe tiếng Đuôi Trùn thở hỗn hển đau đớn, rồi là một tiếng tòm thiết lớn, như là có cái gì đó được thả vô vạc. Harry không nhìn tiếp được nữa... nhưng thuốc độc đã đổi sang màu đỏ rực, ánh sáng của nó xuyên qua mí mắt nhắm nghiền của Harry ...

Đuôi Trùn thở hỗn hển và rên rỉ vì đau đớn. Harry biết là Đuôi Trùn đang ở ngay trước mặt nó, không cần đợi tới khi cảm thấy được hơi thở hoảng loạn của hắn phà trên mặt nó.

“M... máu kẻ thù... lấy bằng sức mạnh... mi sẽ... hồi sinh kẻ thù.”

Harry không chống lại được, vì nó bị trói chặt quá... Vùng vẫy tuyệt vọng trong những sợi dây thường siết chặt, nó ngó xuống và thấy con dao bằng bạc sáng choang run lên trong bàn tay còn lại của Đuôi Trùn. Nó cảm thấy mũi nhọn của con dao đâm vào khuỷu tay phải và máu chảy ra thấm qua tay áo choàng rách te tua của nó. Đuôi Trùn, vẫn còn thở hỗn hển vì đau, mò mẫm trong túi áo lấy ra một cái hũ nhỏ bằng thủy tinh, kê vào vết thương của Harry để hứng lấy dòng máu đang chảy ròng ròng.

Hắn lão đảo quay lại bên cái vạc và đem máu của Harry đổ vào. Cái thứ nước ở trong đó biến thành màu trắng đục. Xong việc, Đuôi Trùn quỳ xuống bên cái vạc, rồi nằm vật ra một bên trên mặt đất, ôm cánh tay cụt đầm đìa máu chảy, rên rỉ và thốn thức.

Cái vạc đang sủi bọt và sôi lên, những tia sáng kim cương bắn ra theo đủ hướng, sáng lóa cả mắt và làm cho tất cả những thứ xung quanh trở nên đen thẫm. KHÔNG có gì xảy ra...

Cầu cho nó chết chìm cho rồi, Harry nghĩ, cầu cho nó bị trặc trặc gì đó...

Và rồi, bất thành linh, những tia lửa phát ra từ cái vạc lụi tắt. Thay vào đó, một luồng hơi trắng dày đặc cuộn cuộn bốc lên từ cái vạc, che mờ mọi thứ trước mặt Harry, khiến nó không còn thấy Đuôi Trùn hay Cerdic hay bất cứ thứ gì nữa ngoài làn hơi lơ lửng trong không trung... Có trặc trặc rồi, nó nghĩ... nó chết chìm rồi... Lạy trời chìm chết nó đi...

Nhưng lúc đó, qua làn sương mù trước mặt, cùng với một nỗi khiếp sợ lạnh buốt trào lên trong người, Harry thấy bóng một người đàn ông, cao lớn, xương xẩu, từ trong cái vạc đang hiện dần lên.

“Khoác áo cho ta!”

Giọng nói sắc lạnh vang lên sau màn sương, và Đuôi Trùn, vừa thốn thức vừa rên rỉ, vẫn còn ôm cánh tay cụt, bò tới lượm mấy cái áo choàng đen trên mặt đất lên, đứng dậy, nhón lên và dùng một tay kéo áo choàng lên trên đầu chủ của hắn.

Gã đàn ông gầy ốm đó bước ra khỏi vạc, nhìn chăm chăm vào Harry ... và Harry cũng nhìn trừng trừng vào gương mặt đã ám ảnh nó trong những cơn ác mộng suốt ba năm trời. Trắng bệch hơn cả một cái đầu lâu, với hai con mắt bự, đỏ bầm và một cái mũi bèn bẹt như mũi rắn với hai cái khe là lỗ mũi...

Chúa tể Hắc ám Voldemort lại một phen nữa trỗi dậy.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Tử Thần Thực Tử

Voldemort không thèm nhìn Harry nữa và bắt đầu kiểm tra thân xác của hắn. Hai bàn tay của hắn giống như những con nhện to bè nhợt nhạt; mấy ngón tay trắng bệch dài ngoằng đang xoa vuốt ngực, cánh tay và bộ mặt của hắn; đôi mắt hắn đỏ ngầu, đồng tử giống như một khe hở, tựa tựa mắt mèo, lóe sáng hơn trong bóng tối. Hắn giơ tay lên, thử co duỗi mấy ngón tay, vẽ mặt hắn hả hê sung sướng vô cùng. Hắn không thèm chú ý một chút xíu nào tới Đuôi Trùn đang quần quai chảy máu trên mặt đất; cũng không bận tâm đến con rắn bự đang trườn vào tầm nhìn của Harry rồi lại quần mình quanh tấm bia mà Harry bị trói vào. Con rắn rít lên khè khè. Voldemort luồn một bàn tay với những ngón dài dị thường đó vào sâu trong túi áo và rút ra một cây đũa phép. Hắn cũng vuốt ve cây đũa phép một cách dịu dàng, rồi giơ nó lên, chĩa nó vào Đuôi Trùn. Tên này chợt bị nhắc lên khỏi mặt đất và quăng vào tấm bia mộ, chỗ Harry đang bị trói. Hắn rớt xuống chân mộ và nằm đó, co rúm lại và khóc lóc. Voldemort hướng đôi mắt đỏ ké về phía Harry, cất lên một tràng cười the thé, lạnh lùng và âm ỉ.

Bộ áo chùng của Đuôi Trùn giờ đây bê bết máu, vì hắn quần cánh tay cụt vô trong đó. Hắn thốn thức uất nghẹn:

“Thưa ngài... CHỦ NHÂN của tôi... Ngài đã hứa... Ngài đã hứa là...”

Voldemort lơ lơ nói:

“Giờ tay mi ra.”

“Ôi, thưa chủ nhân... Cảm ơn ngài, thưa chủ nhân...”

Hắn giơ cánh tay cụt đang chảy máu ra, nhưng Voldemort lại bật cười:

“Tay kia, Đuôi Trùn ạ!”

“Thưa Ngài, xin ngài... làm ơn...”

Voldemort cúi xuống và kéo cánh tay trái của Đuôi Trùn ra; hắn vạch tay áo của tấm áo chùng Đuôi Trùn đang mặc lên quá cùi chỏ, và Harry nhìn thấy có cái gì đó trên da Đuôi Trùn, cái gì trông như một vết chàm xạm màu đỏ rực sặc sỡ - Đó là một cái dấu lâu có hình một con rắn thò ra từ hốc miệng. Hình ảnh này đã xuất hiện trên bầu trời vào trận đấu Quidditch tranh Cúp Thế giới. Đó là dấu hiệu Hắc ám.

Voldemort xem xét dấu hiệu đó tỉ mỉ, bất kể đến tiếng khóc không thể kiềm chế được của Đuôi Trùn.

Hắn nói nhỏ:

“Nó đã trở lại. Tất cả bọn chúng sẽ nhận thấy nó... và bây giờ, chúng ta sẽ xem... bây giờ chúng ta sẽ biết...”

Hắn ấn ngón tay trở trắng nhách dài sọc lên cái dấu hiệu trên cánh tay của Đuôi Trùn.

Cái thọc trên trán Harry lại nhói lên một cơn đau kịch liệt, và Đuôi Trùn thốt lên một tiếng tru thảm khốc. Voldemort rút ngón tay ra khỏi cái dấu hiệu trên cánh tay Đuôi Trùn, và Harry nhìn thấy nó đã hóa ra đen tuyền.

Một vẻ thỏa mãn tàn bạo hiện ra trên gương mặt Voldemort, hắn đứng thẳng lưng lên, hất đầu ra sau, trừng mắt nhìn quanh khu nghĩ địa tối đen.

Hắn thì thầm, đôi mắt đỏ long lên quắc nhìn những vì sao:

“Bao nhiêu kẻ có đủ can đảm trở lại sau khi cảm nhận được nó? Và bao nhiêu kẻ sẽ đủ ngu dại để mà tránh xa?”

Hắn bắt đầu đi qua đi lại trước mặt Harry và Đuôi Trùn, con mắt luôn đảo quanh nghĩa địa. Khoảng chừng một phút sau, hắn lại ngó xuống Harry, một nụ cười tàn bạo làm méo xệch gương mặt như mặt rắn của hắn.

Hắn rút lên:

“Harry Potter, mày đang đứng ngay trên mộ phần của người cha quá cố của tao. Một tên Muggle và một thằng ngu... rất giống bà má của mày. Nhưng mà cả hai cũng được việc đúng không? Má mày chết để bảo vệ đứa con trai là mày... còn tao thì giết cha tao, và xem lão chứng tỏ lão vẫn được việc như thế nào, khi chết rồi...”

Voldemort lại cười. Hắn đi qua đi lại, dáo dác nhìn quanh trong lúc bước, và con rắn tiếp tục cuộn tròn trên cỏ.

“Mày thấy ngôi nhà đằng kia trên sườn đồi không, Potter? Cha tao từng sống ở đó. Má tao, một phù thủy sống trong ngôi làng này, đem lòng yêu lão. Nhưng lão đã bỏ rơi bà khi bà nói với hắn bà là ai... Lão tía tao không ưa pháp thuật... Lão bỏ rơi má tao, quay trở về với ba má lão trước cả khi tao ra đời, Potter à, và má tao đã chết khi sinh tao ra đời, bỏ tao lớn một mình trong cô nhi viện của bọn Muggle ... Nhưng tao đã thề là tao sẽ tìm được lão... Tao đã trả thù lão cho chính tao, lão đàn đó đã đặt cho tao cái tên của lão... Tom Riddle.”

Hắn vẫn bước qua bước lại, con mắt đỏ ké của hắn ngó từ năm mộ này đến năm mộ khác. Hắn lại lặng lẽ nói tiếp:

“Nghe tao nói đây, hồi tưởng lại câu chuyện gia đình... Ừa, sao tao lại trở nên ủy mị... Nhưng nghe đây, Harry, gia đình thực sự của tao đang trở lại...”

Không khí bỗng nhiên tràn ngập tiếng sột soạt của những tấm áo trùm. Giữa các ngôi mộ, đằng sau những cây thủy tùng, trong mọi góc tối, vô số pháp sư đangodon thổ hiện lên. Tất cả bọn chúng đều trùm đầu, đeo mặt nạ. Và từng đứa một, từng đứa một, chúng đi tới... cẩn thận, từ từ, như thể chúng vẫn không thể tin vào mắt mình.

Voldemort đứng trong yên lặng, chờ bọn chúng. Thế rồi một Tử thần Thực tử quỳ sụp xuống, bò về phía Voldemort, và hôn lên cái lai áo chùng đen của hắn. Gã Tử thần Thực tử làm nhảm:

“Chủ nhân... chủ nhân...”

Bọn Tử thần Thực tử đằng sau gã cũng sụp xuống làm theo gã, mỗi tên đều lết đến bên Voldemort bằng đầu gối và hôn lên lai áo chùng của hắn, sau đó lùi ra và đứng dậy, hình thành một vòng tròn lặng lẽ vây chung quanh Voldemort, Harry, và năm mộ Tom Riddle, cùng cái đồng thốn thức quỷ quái gọi là Đuôi Trùn. Nhưng cái vòng tròn của chúng chừa một chỗ trống, như thể chúng đang chờ thêm những người nào đó. Tuy nhiên, Voldemort không có vẻ mong chờ thêm ai nữa. Hắn nhìn quanh những bộ mặt bịt kín, và mặc dù không hề có chút gió nào, vẫn có một tiếng ào ào dường như lan ra quanh cái vòng tròn, như thể cái vòng người ấy đang run rẩy.

Voldemort lặng lẽ nói:

“Chào các Tử thần Thực tử, mười ba năm đã trôi qua... Mười ba năm kể từ ngày ta gặp các người lần cuối cùng. Vậy mà các người vẫn đáp lại lời hiệu triệu của ta như thể chỉ mới hôm qua... Vậy là chúng ta vẫn còn đoàn kết dưới dấu hiệu Hắc ám! Hay là không?”

Hắn ngẩng gương mặt khủng khiếp của hắn lên và khịt mũi, hai lỗ mũi giống hai cái khe nở lớn ra. Hắn nói:

“Ta ngửi thấy mùi tội lỗi. Có một mùi tội lỗi thối tha trong không khí.”

Một đợt run thứ hai lan vòng theo cái vòng tròn pháp sư đứng chung quanh, như thể mỗi thành viên đều mong muốn lùi xa khỏi hắn mà không dám.

“Ta nhận thấy tất cả các người, vẹn toàn và khỏe mạnh, với quyền lực còn nguyên vẹn – xuất hiện nhanh chóng đến thế – và ta tự hỏi... tại sao cái đám pháp sư này chưa bao giờ đến giúp chủ nhân của chúng, vị chủ nhân mà chúng đã thề nguyện vĩnh viễn trung thành?”

Không một ai thốt ra lời nào. Không ai nhúc nhích ngoại trừ Đuôi Trùn đang quẩn quại trên mặt đất, vẫn còn khóc than cánh tay chảy máu của gã.

Voldemort thì thảo nói tiếp:

“Và ta tự trả lời, ắt hẳn là chúng tin rằng ta đã tiêu tùng, chúng tưởng là ta đã toi mạng. Chúng sàng xê trở lại phía kẻ thù, giả đồ như vô tội, biện hộ là chúng đốt nát, chúng bị phù phép ép uống...”

“và rồi ta tự hỏi, nhưng làm sao chúng có thể tin là ta không bao giờ trỗi dậy được nữa chứ? Chúng, những kẻ biết ta đã làm gì, từ lâu rồi, để tự bảo vệ mình khỏi cái chết của phạm nhân. Chúng, những kẻ đã nhìn thấy bằng chứng về quyền lực khủng khiếp của ta vào cái thời mà ta còn mạnh hơn tất cả pháp sư đương thời!”

“Và ta tự trả lời, có lẽ chúng tin rằng có một quyền lực còn lớn hơn nữa, một quyền lực có thể làm tiêu tan ngay cả chúa tể Voldemort... có lẽ bây giờ chúng đang đem lòng trung thành đặt vào nơi khác... có lẽ là nhà vô địch đấu tranh cho lũ phạm nhân, lũ Máu bùn và Muggle, lão Albus Dumbledore ấy chẳng?”

Khi nghe nhắc đến cái tên Dumbledore, thành viên trong cái vòng tròn xung quanh xôn xao, và một số lắc đầu thì thảo. Voldemort phớt lờ bọn chúng.

“Đó là cả sự thất vọng đối với ta... Ta phải thú nhận rằng ta rất thất vọng...”

Một trong những kẻ đứng trong vòng tròn đột ngột quăng mình tới trước, tách ra khỏi vòng tròn. Hắc run rẩy từ đầu đến chân, và gục xuống chân Voldemort. Hắc rít lên:

“Chủ nhân! Thưa chủ nhân, hãy tha thứ cho tôi! Hãy tha thứ cho tất cả chúng tôi!”

Voldemort bắt đầu phá ra cười. Hắc giờ cây đũa phép lên:

“Crucio!”

Gã Tử thần Thực tử phục trên mặt đất thét lên và lăn lộn. Harry chắc chắn là tiếng thét đó lớn đến nỗi vang tới tận những ngôi nhà chung quanh. Nó nghĩ một cách tuyệt vọng: cảnh sát đến đi... bất cứ ai... đến đi... bất cứ cái gì...

Voldemort vẫn giơ cây đũa phép. Gã Tử thần Thực tử bị tra tấn nằm dài trên mặt đất, thờ hồn hển. Voldemort nói nhỏ nhẹ:

“Đứng dậy, Avery! Đứng dậy. Mi van xin sự tha thứ ư? Ta không tha thứ. Mười ba năm dài... Ta muốn mười ba năm đó được đền bù trước khi ta tha thứ cho mi. Thằng Đuôi Trùn đã trả xong một phần món nợ của nó rồi, phải không Đuôi Trùn?”

Voldemort ngó xuống gã Đuôi Trùn vẫn còn đang thốn thức.

“Mi đã quay trở lại với ta, không phải vì lòng trung thành, mà vì nỗi sợ hãi những thằng bạn cũ của mi. Mi xứng đáng hưởng nỗi đau đớn đó, Đuôi Trùn à. Mi thừa biết điều đó, đúng không?”

Đuôi Trùn rên rỉ:

“Dạ, thưa chủ nhân... xin chủ nhân... làm ơn... làm ơn...”

Voldemort nhìn Đuôi Trùn khóc lóc trên mặt đất, nói giọng mát mẻ:

“Dù sao thì mi cũng đã giúp ta có lại được thân xác. Một kẻ vô tài và phản phé như mi, và mi đã giúp ta... Và Chúa tể Voldemort ban thưởng cho những kẻ biết trợ giúp ngài...”

Voldemort lại giơ cây đũa phép lên một lần nữa và ngoáy nó trong không trung. Một sọc gì đó giống như bạc nung chảy thòng ra từ đầu cây đũa phép sáng rực. Thoạt đầu nó chưa có hình dạng, sau đó nó chói lòa lên rồi tự đúc thành hình một bản sao trắng bóng của một bàn tay con người, sáng rỡ dưới ánh trăng. Bàn tay đó lao xuống và tự gắn vào cổ tay đang chảy máu của Đuôi Trùn.

Tiếng nước nở của Đuôi Trùn ngừng ngay tức thì. Hắn thở khò khè ngắt quãng, đầu ngóc lên và hắn nhìn bàn tay bạc với ánh mắt không thể tin được; bàn tay bây giờ đã gắn liền với khuỷu tay, không một lần nổi, như thể hắn chỉ đeo găng tay bạc chói lọi. Hắn co duỗi mấy ngón tay sáng ngời, và rồi run rẩy lợm lên một cành cây nhỏ trên mặt đất, xong bóp nó vụn ra như bột. Hắn thì thầm:

“Thưa ngài, thưa Chủ nhân... đẹp quá... cảm ơn... cảm ơn Ngài.”

Hắn lồm cồm lết tới trước bằng đầu gối và hôn lên lai áo chùng của Voldemort.

Voldemort nói:

“Mong cho lòng trung thành của mi không chao đảo lần nữa, Đuôi Trùn à.”

“không đâu, thưa ngài... không đời nào đâu, thưa Chủ nhân...”

Đuôi Trùn đứng lên và bước vào một chỗ trong vòng tròn, ngắm nghía mãi bàn tay mới đầy sức mạnh của hắn, mặt hắn vẫn còn long lanh nước mắt. Lúc này Voldemort đang đi tới gần người đàn ông đứng bên phải Đuôi Trùn. Hắn dừng bước trước mặt gã này và thì thầm:

“Lucius, ông bạn láu cá của ta. Ta nghe nói mi vẫn không từ bỏ lề thói cũ, cho dù đối với thế giới này, mi luôn trưng ra một bộ mặt đáng kính trọng. Ta tin là mi vẫn sẵn sàng dẫn đầu những vụ tra tấn bọn Muggle chứ? Tuy nhiên, mi chưa bao giờ thử tìm kiếm ta, Lucius à... Cái trò nhộn của mi ở trận Quidditch tranh Cúp Thế giới cũng vui đó, ta dám nói như vậy... nhưng mà chẳng lẽ mi không thấy rằng hướng năng

lực của mi vào việc tìm kiếm và trợ giúp Chủ nhân mi thì có phải là tốt hơn sao?”

Lập tức từ dưới lớp mặt nạ trùm đầu vang lên giọng của Lucius Malfoy:

“Thưa ngài, tôi thường xuyên ở trong tình trạng cảnh giác. Nếu mà có một tín hiệu nào đó của ngài, một lời đồn đại là ngài ở đâu, thì tôi đã lập tức đến bên ngài, không có gì có thể ngăn trở tôi...”

Voldemort cất giọng uể oải và Lucius Malfoy nín lặng ngay lập tức:

“và mi đã chạy trốn Dấu hiệu của ta, khi một Tử thần Thực tử phóng nó lên trời vào mùa hè rồi, phải không? Đúng, ta biết tất cả chuyện đó, Lucius à... Mi đã làm ta thất vọng... Ta mong mi phục vụ trung thành hơn trong tương lai.”

“Dĩ nhiên, thưa ngài, dĩ nhiên rồi... Ngài quả thật từ bi... cảm ơn ngài.”

Voldemort đi tới, và dừng lại, ngó chăm chăm vào khoảng trống – đủ rộng cho hai người - ở giữa Malfoy và người đàn ông đứng kế đó. Voldemort bình thản nói:

“Vợ chồng Lestranger lẽ ra đứng ở chỗ này. Nhưng họ đã bị chôn ở Azkaban. Họ là những kẻ trung thành. Họ thà vô ngục Azkaban hơn là ly khai ta... Khi nào Azkaban được mở toang, ta sẽ vinh danh vợ chồng Lestranger hơn cả điều họ mơ nữa. Bọn Giám ngục Azkaban sẽ nhập vào lực lượng của chúng ta... chúng vốn là đồng minh tự nhiên của chúng ta... Chúng ta cũng sẽ gọi những người khổng lồ lưu vong về... Ta sẽ có tất cả những thuộc hạ tận tụy quay trở lại với ta, và một đội quân gồm những sinh vật mà ai ai cũng phải sợ...”

Voldemort tiếp tục bước. Hắn đi ngang qua một số Tử thần Thực tử trong im lặng, nhưng ngừng lại trước mặt một số khác và trò chuyện với bọn này:

“Macnair... Nghe Đuôi Trùn nói hiện giờ mi tàn sát những quái vật nguy hiểm cho Bộ Pháp Thuật hả? Chẳng mấy chốc nữa mi sẽ có nhiều nạn nhân ngon lành hơn đó, Macnair à. Chúa tể Hắc ám Voldemort sẽ cung cấp cho mi...”

Macnair lí nhí đáp:

“Xin cảm ơn ngài, chủ nhân... cảm ơn ngài.”

Voldemort đi tới hai hình thù bự kềnh càng đều trùm đầu, đeo mặt nạ kín mít.

“và đây... chúng ta có Crabbe ... phen này mi làm tốt đó chứ, Crabbe? Và Goyle nữa?”

Cả hai cúi chào vụng về, lăm bắm một cách ngớ ngẩn:

“Dạ, thưa chủ nhân...”

“thưa Chủ nhân, chúng tôi sẽ...”

Khi Voldemort bước ngang qua một hình thù cóm róm trong cái bóng của Goyle, hắn điềm đậm nói:

“Mi cũng khá đó, Nott à.”

“thưa ngài, tôi phủ phục trước mặt ngài. Tôi là kẻ trung thành nhất với ngài...”

“VẬY là tốt.”

Voldemort nói rồi đi tới một khoảng trống rộng nhất. hắn đứng quan sát thiết kỹ cái khoảng trống đó bằng đôi mắt đỏ ké ngây ra, như thể hắn có thể nhìn thấy những người đứng chỗ đó.

“Và đây chúng ta thiếu hết sáu Tử thần Thực tử ... ba kẻ chết vì ta. Một quá hèn nhát đến nỗi không dám quay về... hắn sẽ phải trả giá. Một, là kẻ ta tin là sẽ vĩnh viễn rời bỏ ta... dĩ nhiên hắn sẽ bị giết... và một, là kẻ vẫn còn tuyệt đối trung thành với ta, là kẻ tâm phúc đã trở lại phục vụ ta.”

Bọn Tử thần Thực tử xôn xao, và Harry thấy mắt bọn chúng láo liên nhìn lẫn nhau xuyên qua lớp mặt nạ kín mít.

“Hắn đang ở trường Hogwarts, kẻ tâm phúc trung thành đó, và chính nhờ nỗ lực của hắn mà anh bạn trẻ của ta có mặt ở đây đêm nay...”

Một nụ cười làm cong cái miệng không môi của Voldemort khi ánh mắt của những kẻ đứng trong vòng tròn hướng về phía Harry. Voldemort nói:

“Phải. Harry Potter đã tử tế tham dự bữa tiệc hồi sinh của ta đêm nay. Các người có thể coi như đây là vị khách danh dự của ta.”

Im lặng. Sau đó một Tử thần Thực tử đứng sát bên Đuôi Trùn bước tới trước, và giọng của Lucius Malfoy vang ra từ dưới lớp mặt nạ:

“Thưa Chủ nhân, chúng tôi khao khát được biết... chúng tôi xin ngài hãy nói với chúng tôi... làm sao mà ngài đạt được điều này... phép màu này... làm sao ngài trở về được với chúng tôi...?”

Voldemort nói:

“A, đó là một câu chuyện thú vị, Lucius à. Và nó bắt đầu – cũng như kết thúc – từ anh bạn trẻ của chúng ta đây...”

Voldemort lừ lừ bước tới đứng bên cạnh Harry, để cho mắt của những kẻ đứng trong vòng tròn có thể tập trung vào cả hai người. Con rắn vẫn cuộn tròn quanh Harry.

Voldemort nói một cách êm ái:

“Dĩ nhiên các người biết rằng người ta đã gọi thằng nhóc này là sự suy sụp của ta chứ?”

Đôi mắt đỏ ké của hắn nhìn chòng chọc Harry, và cái thọc trên trán Harry buốt rát dữ dội đến nỗi Harry suýt bật ra tiếng kêu đau đớn.

“Tất cả các người đều biết rằng, cái đêm mà ta mất đi quyền lực và thân xác của mình, là cái đêm ta định giết nó. Má của nó đã chết trong lúc cố gắng cứu mạng nó – và không ngờ cái chết đó đã trở thành một sự bảo vệ mà ta thừa nhận là đã không lường trước được... ta đã không thể chạm vào thằng nhóc này.”

Voldemort giơ lên một trong những ngón tay dài sọc của hắn và chĩa nó đến gần sát mặt Harry.

“Má nó đã để lại trong nó sự phù hộ do sự hy sinh của con mụ ấy... đó là một pháp thuật xưa. Lẽ ra ta phải nhớ đến điều đó. Nhưng mà ta đã ngốc đến nỗi coi thường nó... Tuy nhiên không sao. Bây giờ ta có thể đụng tới thằng bé được rồi.”

Harry cảm thấy đầu ngón tay lạnh ngắt của Voldemort chạm vào nó, và nó tưởng đầu nó nổ ra được vì đau đớn. Voldemort cười khà khà bên tai nó, rồi rút ngón tay lại và tiếp tục nói với bọn Tử thần Thực tử.

“Ta đã tính toán lắm, các ông bạn ạ, ta công nhận điều đó. Lời nguyện của ta đã bị lệch mục tiêu vì sự hy sinh ngu ngốc của mụ đàn bà đó, và nó dội ngược lại ta. Chà... đau hơn cả đau đấy, các ông bạn ạ, hoàn toàn bất ngờ. Ta bị lột khỏi thể xác của chính ta, ta kém hơn cả một linh hồn, thua cả một con ma ti tiện nhất... Nhưng mà ta không chết. Ta là cái gì, thì chính ta cũng không biết... Ta, kẻ đã đi xa hơn bất cứ ai trên con đường tìm kiếm sự bất tử. Các người biết mục đích của ta mà – chinh phục Tử thần. Và giờ đây ta đã được thử thách, có vẻ là một vài thí nghiệm của ta đã thành công... bởi vì ta đã không chết, mặc dù lời nguyện lẽ ra đã giết chết ta. Tuy nhiên, ta vật vờ như một sinh vật yếu ớt nhất thế gian, và không có cách nào để tự lo lấy bản thân... ta không có thân xác, và mọi bùa chú có thể cứu giúp được ta đều cần đến việc sử dụng cây đũa phép ...”

“Ta chỉ còn nhớ ta đã tự buộc mình tồn tại, trong từng giây một, không ngừng, không ngủ... Ta ẩn náu ở một nơi hẻo lánh, trong rừng, và chờ đợi... Đáng ra là một trong những Tử thần Thực tử trung thành của ta phải cố mà đi tìm ta... một trong bọn chúng phải đến và thực hiện giúp ta cái phép thuật mà ta không thể làm được, để phục hồi cho ta một thân xác... nhưng ta đã chờ đợi vô ích...”

Một lần nữa cơn run rẩy lan truyền trong vòng tròn bọn Tử thần Thực tử đang đứng lắng nghe. Voldemort để cho sự yên lặng căng đến mức khủng khiếp rồi mới tiếp tục:

“Trong ta chỉ còn một sức mạnh duy nhất. Ta có thể nhập vào thân xác của một kẻ khác. Nhưng ta không dám đi tới những nơi đông đúc người ta, bởi vì ta biết là bọn Thần Sáng vẫn còn ở khắp nơi và đang tìm kiếm ta. Đôi khi ta phải tạm cư trong thú vật – dĩ nhiên, rắn là loài thú mà ta thích hơn cả - nhưng ta chỉ

ngụ trong loài thú như một linh hồn mà thôi, bởi vì thân xác của chúng không phù hợp với việc vận dụng pháp thuật... và việc ta chiếm dụng thân xác của chúng khiến chúng sớm chết yếu; chẳng có con thú nào sống đủ lâu để...”

“Thế rồi cách đây bốn năm... phương tiện giúp ta hồi sinh có vẻ chắc chắn. Một pháp sư – trẻ tuổi, ngu ngốc và cả tin – đi lang thang trên con đường trong khu rừng mà ta đang ẩn náu. Chà, hẳn dường như chính là cái cơ hội mà ta hằng mơ ước... bởi vì hẳn là một thầy giáo ở trường của lão Dumbledore ... Hẳn đã dễ dàng tuân phục theo ý ta... hẳn mang ta trở về đất nước này, và một thời gian sau, ta đã chiếm đoạt được thân xác hẳn, sai khiến hẳn cặn kẽ khi hẳn thực hiện những mệnh lệnh của ta. Nhưng kế hoạch của ta đã thất bại. Ta không xoay sở nổi để ăn cắp được Hòn đá phù thủy. Ta đã không cầm chắc được một cuộc sống bất tử nữa rồi. Ta bị phá ngang... một lần nữa bị phá ngang, bởi tên Harry Potter này...”

Một lần nữa tất cả lại im lặng. Không có một cái gì lay động, kể cả những chiếc lá của cây thủy tùng. Bọn Tử thần Thực tử hoàn toàn bất động. Những con mắt lấp lánh trên những gương mặt bịt kín đều nhìn chăm chăm vào Harry Potter và Voldemort.

Voldemort tiếp tục:

“Tên đây tớ đã chết khi ta rời thân xác của hẳn, và ta lại yếu ớt như trước đây. Ta trở về nơi ẩn náu của ta ở một nơi rất xa, và ta không giấu các người là lúc đó ta cũng đã sợ rằng không bao giờ có thể phục hồi lại được quyền lực của mình... Đúng, có lẽ đó là những thời khắc đen tối nhất đời ta... Ta không thể hy vọng kiếm ra một pháp sư khác để chiếm cứ thân xác của hẳn... và ta đã từ bỏ niềm hy vọng, rằng có một tên nào đó trong bọn Tử thần Thực tử thèm bện tâm đến chuyện gì đã xảy ra cho ta...”

Một hay hai pháp sư đeo mặt nạ đứng trong vòng tròn cửa quay một cách khổ sở, nhưng Voldemort chẳng thèm để ý.

“Và rồi, cách đây một năm, khi ta đã bắt đầu như từ bỏ niềm hy vọng, thì điều đó rồi cuộc lại xảy ra... Một thuộc hạ đã trở về với ta. Tên Đuôi Trùn này, kẻ đã nguy tạo cái chết của hẳn để trốn tránh công lý, đã bị đuổi khỏi nơi trú ẩn bởi những kẻ mà có thời hẳn đã coi là bạn, nên hẳn đã quyết định trở về với chủ nhân của hẳn. Hẳn đã đi tìm ta ở đất nước mà từ lâu người ta đồn là nơi ta trốn tránh... Dĩ nhiên là hẳn được chỉ điểm, nhờ gặp những con chuột trên đường. Đuôi Trùn có một mối quan hệ thân thiết đáng ngờ với lũ chuột, phải không, Đuôi Trùn? Những ông bạn bần thiêu bé nhỏ của hẳn đã chỉ cho hẳn một nơi sâu trong rừng thẳm Anbani, nơi mà bọn chúng đều phải tránh xa, bởi một bóng đen khiến những con thú nhỏ nhỏ như chúng cảm như gặp Tử thần nơi đó...”

“Nhưng mà hành trình hẳn quay về với ta không được suôn sẻ lắm, phải không, Đuôi Trùn? Bởi vì, khi hẳn đến đúng khu rừng mà hẳn mong tìm kiếm được ta, một đêm nọ, hẳn thấy đói và đã ngu ngốc dừng chân ở một quán trọ ven rừng kiếm thức ăn... và hẳn đã gặp ai ở đó chứ, mẹ Bertha Jorkins, một phù thủy của Bộ Pháp Thuật.”

“Nghĩ xem số phận đã ưu ái Chúa tể Hắc ám Voldemort như thế nào. Vụ chạm trán đó có thể kết thúc cuộc đời Đuôi Trùn, và cũng kết thúc luôn hy vọng hồi phục cuối cùng của ta. Nhưng Đuôi Trùn đã thông minh đột xuất, điều ta không dè ở hắn: hắn đã mời mụ Bertha Jorkins cùng hắn đi dạo chơi ban đêm. Hắn làm cho mụ mê mẩn tâm thần... rồi hắn mang mụ đến chỗ ta... Và Bertha Jorkins, kẻ mà lẽ ra có thể hủy hoại tất cả, lại hóa ra là món quà mà ta nằm mơ cũng không mơ nổi... bởi vì – chỉ cần dụ dỗ một chút – là mụ phun ra cả kho thông tin thực sự.”

“Mụ nói cho ta biết về cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật sẽ diễn ra ở trường Hogwarts trong năm nay. Mụ nói cho ta biết mụ biết một Tử thần Thực tử trung thành rất sẵn lòng giúp ta, miễn sao ta liên lạc được với hắn. Mụ nói với ta nhiều điều lắm... nhưng cách thức mà ta ếm bùa Nhớ lên mụ quá mạnh đến nỗi khi ta khai thác hết thông tin hữu ích của mụ rồi, thì cả đầu óc và thân thể của mụ đều đã bị tổn hại quá mức có thể sửa chữa. Mụ thế là đã hết xài. Ta không thể ám mụ. Ta đành khử mụ thôi.”

Voldemort nở một nụ cười ghê rợn, đôi mắt đỏ ké của hắn trở tráo vô lương.

“Dĩ nhiên thân xác của Đuôi Trùn cũng không tiện xài lắm, bởi vì ai cũng coi như hắn đã chết rồi, nếu mà có ai nhận ra hắn thì sẽ gây nên sự chú ý không có lợi. Dù vậy, hắn vẫn là tên đầy tớ có thân xác xài được khi ta cần, và mặc dù hắn là một pháp sư tồi, Đuôi Trùn vẫn có thể làm theo sự bảo ban của ta, nhờ đó mà ta phục hồi được thân xác yếu ớt thuở sơ sinh của chính ta, một thân xác mà ta có thể tạm trú trong khi chờ đợi có đủ những nguyên vật liệu cần thiết cho sự tái sinh của ta... Một vài câu thần chú chính ta phát minh... một chút giúp sức của Nagini yêu dấu.”

Đôi mắt đỏ ké của Voldemort ngó xuống con rắn cứ trườn quanh, trườn quanh miết.

“Một thứ thuốc chế từ máu bạch kỳ mã và nọc rắn mà Nagini cung cấp... ta đã chẳng mấy chốc mà trở lại được hình dáng gần như con người, và đủ mạnh để đi lại.”

“Chẳng con hy vọng gì đánh cắp Hòn đá phù thủy nữa, bởi vì ta biết lão Dumbledore đã giám sát việc tiêu hủy hòn đá rồi. Nhưng ta vẫn tha thiết ôm lấy cuộc sống bình thường một phen nữa, trước khi theo đuổi sự bất tử. Ta hạ mục tiêu của ta xuống thấp hơn... Ta sẽ lo ổn định cái thân xác cũ của ta trước đã, và lấy lại sức mạnh trước đây của ta.”

“Ta biết cách để đạt được điều này – cái món thuốc đã hồi sinh ta đêm này, chỉ là một chút pháp thuật xưa của Nghệ thuật Hắc ám – Ta cần ba nguyên vật liệu mạnh. Ừ, một trong ba thứ đó đã có trong tay rồi, có chưa hả Đuôi Trùn? Thịt của một tên đầy tớ hiến dâng...”

“Xương của cha ta, dĩ nhiên, đó là lý do ta phải đến đây, nơi chôn cất lão. Và máu của một kẻ thù... Đuôi Trùn đã giúp ta sử dụng cây đũa phép của ta, phải không, Đuôi Trùn? Máu của bất cứ tên pháp sư nào căm ghét ta... mà có cả đồng kẻ vẫn còn căm ghét ta. Nhưng ta biết, nếu ta muốn trỗi dậy một phen nữa thì ta phải dùng máu của ai, để có được sức mạnh hơn cả lúc trước khi ta bị gục đổ. Ta muốn máu của Harry Potter. Ta muốn máu của kẻ đã khiến ta cạn kiệt sức mạnh và quyền lực hồi mười ba năm trước... Bởi vì

sự phù hộ của má nó còn sót trong người nó giờ đây cũng sẽ chảy trong mạch máu của ta...”

“Nhưng làm sao có được Harry Potter? Bởi vì nó luôn luôn được bảo vệ chu đáo hơn cả sự hiểu biết của nó, theo ta nghĩ, từ lâu nó đã được lão Dumbledore bảo vệ bằng nhiều cách thức, khi lão lãnh trách nhiệm sắp đặt tương lai của nó. Lão đã viện đến một pháp thuật cổ xưa là cho đến bao giờ đứa trẻ còn được họ hàng bà con nó chăm sóc thì nó còn được bảo vệ an toàn. Ngay cả ta cũng không thể làm gì ở nhà bà con nó... Dĩ nhiên trận đấu Quidditch tranh Cúp Thế giới là một cơ hội... Ta nghĩ sự bảo vệ nó sẽ bị yếu đi ở đó, khi nó vừa ở xa gia đình vừa không có lão Dumbledore để mắt tới, nhưng ta vẫn chưa đủ mạnh khỏe để có thể bắt cóc nó ở giữa một đám đông đúc các pháp sư của Bộ Pháp Thuật. Vậy là thằng bé trở lại trường Hogwarts, nơi mà nó sống từ sáng đến tối dưới sự chăm sóc của lão già ngu si mũi khoằm mê dân Muggle ấy. Làm sao ta có được nó đây?

“Làm sao... dĩ nhiên là bằng cách tận dụng thông tin của mụ Bertha Jorkins. Sử dụng một Tử thần Thực tử trung thành của ta ở Hogwarts, ta bảo đảm cho tên của thằng nhóc được bỏ vào chiếc Cốc Lửa. Ta dùng Tử thần Thực tử của ta bảo đảm cho thằng nhóc sẽ thắng cuộc thi đấu – nghĩ là nó sẽ là người đầu tiên chạm vào cái Cúp – cái Cúp mà Tử thần Thực tử của ta đã phù phép biến thành một cái Khóa cảng, để đem nó đến đây, cách xa tầm tay bảo vệ và giúp đỡ của lão Dumbledore, để rơi vào cánh tay chờ đợi của ta. Và nó đây... thằng con nít mà tất cả các người đã tưởng là kẻ đánh gục ta...”

Voldemort đi chậm rãi tới trước, quay lại nhìn vào mặt Harry. Hắn lại giơ cây đũa phép lên:

“Crucio!”

Cơn đau này khủng khiếp vượt xa mọi cơn đau mà Harry từng trải qua; từng khúc xương của nó dường như đang bị nướng chảy trên lửa; đầu của nó chắc là đã nứt dọc theo vết thọc; con mắt nó trợn trắng trợn tròn như điên trong sọ; nó chỉ muốn chấm dứt... muốn ngất đi... chết đi...

Và rồi cơn đau qua. Harry bị treo tê cứng trong vòng dầy thừng trói chặt nó vô bia mộ của ông bố Voldemort. Nó ngược nhìn lên đôi mắt đỏ ké như qua một màn sương gì đó. Đêm rộ vang tiếng cười hô hố của bọn Tử thần Thực tử.

Voldemort nói:

“Các người thấy đó, ta nghĩ không còn gì ngu hơn chuyện cho rằng thằng con nít này có thể mạnh hơn ta. Nhưng ta muốn rằng sẽ không còn ngộ nhận gì nữa trong đầu bất cứ ai. Harry Potter đã thoát khỏi tay ta do một may mắn tình cờ. Và giờ đây ta sẽ chứng minh sức mạnh của mình bằng cách giết nó. Ở đây và bây giờ. Trước mặt tất cả các người, không có lão Dumbledore giúp đỡ và cũng không có một người mẹ để chết vì nó. Ta sẽ cho nó một cơ hội. Nó sẽ được phép chiến đấu, và các người sẽ chẳng còn ngờ vực gì nữa chuyện giữa ta và nó ai mạnh hơn. Chờ một tí xíu nữa thôi. Nagini!”

Voldemort thì thầm, con rắn trườn đi khỏi chỗ Harry, xuyên qua đám cỏ, đến chỗ bọn Tử thần Thực tử

đứng xem.

“Đuôi Trùn, cỡi trói cho nó, và trả lại nó cây đuũa phép.”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Những Câu Thần Chú Từ Trước Tối Nay

Đuôi Trùn tiến đến gần Harry. Khi dây thừng được cởi ra, Harry lật đặt cổ đứng dậy để chống đỡ thân thể nó. Đuôi Trùn đưa bàn tay bạc mới toanh của hân ra, kéo cái gút của sợi dây đang trói Harry, và rồi bằng một cú chặt mạnh, cắt đứt sợi dây thừng cột Harry vô tẩm bia mộ.

Có lẽ trong một tích tắc, Harry đã tính đến chuyện bỏ chạy, nhưng cái chân bị thương của nó run lấy bầy khi nó cố gượng đứng lên trên trên năm mộ cây cỏ um tùm. Và bọn Tử thần Thực tử thì đứng khít liền lại với nhau, siết chặt cái vòng tròn quanh nó và Voldemort, để bít kín những chỗ trống của bọn Tử thần Thực tử vắng mặt. Đuôi Trùn đi ra khỏi vòng tròn, tới bên cái xác của Cerdic và trở lại với cây đuũa phép của Harry, thô lỗ ấn mạnh vô tay Harry mà không thèm nhìn tới nó. Sau đó Đuôi Trùn trở lại vị trí của hân trong cái vòng tròn bọn Tử thần Thực tử đang đứng xem.

Voldemort điềm nhiên nói:

“Mày đã được dạy cách đấu tay đôi rồi phải không Harry Potter?”

Con mắt của Voldemort léo lên trong bóng tối.

Harry nghe mấy tiếng đấu tay đôi thì nhớ lại, như thể chuyện từ kiếp trước, cái câu lạc bộ đấu tay đôi ở trường Hogwarts mà nó tham dự một thời gian ngắn cách đây hai năm... Tất cả những gì mà nó đã học được ở đó là bùa chú Giải Giới “Expelliarmus” nhưng giả dụ mà nó có thể tước được cây đuũa phép của Voldemort thì liệu có ích gì khi mà chung quanh nó là một bầy Tử thần Thực tử, đông đến mức ít nhất cũng phải đến ba mươi chọi một... Nó chưa bao giờ học bất cứ điều gì khả dĩ xài được trong trường hợp như vậy. Nó biết là nó đang đương đầu với cái điều mà thầy Moody luôn luôn cảnh cáo... lời nguyên bất khả giải Avada Kedavra – và Voldemort nói đúng – phen này má nó đâu có được ở đây mà hy sinh cứu nó... nó hoàn toàn không được che chở nữa rồi...

Voldemort nói:

“Chúng ta chào nhau nào, Harry Potter!”

Hân hơi nghiêng mình một chút, nhưng vẫn giơ gương mặt rắn hất lên về phía Harry:

“Chào đi chứ, nên tôn trọng những điều tế nhị tinh vi... Lão Dumbledore ắt muốn mày tỏ ra thanh lịch

như một trang quân tử... Chào cái chết đi, Harry!”

Bọn Tử thần Thực tử rộ lên cười nữa. Cái miệng không môi của Voldemort cũng cong lên một cái gọi là nụ cười. Harry không cúi chào. Nó sẽ không để cho Voldemort chơi trò mèo vờn chuột với nó trước khi giết nó đâu... nó sẽ không tặng không cho hắn sự thỏa mãn đó đâu...

Voldemort giơ cây đũa phép lên, nói:

“Ta bảo cúi chào!”

Harry cảm thấy xương sống cong xuống như thể có một bàn tay vô hình khổng lồ đang ấn đầu nó xuống một cách tàn nhẫn, và bọn Tử thần Thực tử cười hả hê hơn bao giờ hết.

“Ngoan lắm.”

Voldemort nói một cách êm ái khi giơ cao cây đũa phép, và cái áp lực đè trên đầu Harry cũng được nhắc lên.

“Và bây giờ mày đối diện với tao như một người đàn ông... thẳng lưng và tự hào, như cách cha mày đã chết... Và bây giờ... chúng ta đấu tay đôi.”

Voldemort giơ cao cây đũa phép, và trước khi Harry có thể làm bất cứ điều gì để tự vệ, thậm chí trước cả khi Harry có thể nhúc nhích, nó bị trấn ngay lời nguyên Tra tấn. Cơn đau quá khủng khiếp, quá thối đến nỗi nó không còn biết là nó đang ở đâu nữa... Những lưỡi dao nung đến trắng bách ra đang lụi vào từng phân da thịt nó, đầu nó chắc chắn là sắp bể nát vì đau, nó gào thét lớn hơn bất cứ tiếng gào thét nào mà nó từng thốt ra trong đời...

Và rồi Harry ngừng lại. Nổ cuộn tròn và lụp chụp đứng lên; nó run rẩy không cách nào kiềm chế y như cách Đuôi Trùn đã run khi chặt đứt tay. Harry loạng choạng bước qua một bên khi đụng bức tường của bọn Tử thần Thực tử đang đứng xem. Chúng đẩy nó ra, tổng nó thẳng vào tay Voldemort.

Cái mũi tét của Voldemort nở ra vì khoái trá. Hắn nói:

“tạm nghỉ. Một chút giải lao... Đau hả, Harry? Mày có muốn tao làm vậy lần nữa không? Muốn không?”

Harry không trả lời. Nó sắp sửa chết như Cerdic, đôi mắt đỏ ké bạo tàn kia đang nói với nó điều đó... nó sắp sửa chết, và không có gì mà nó có thể làm được cả... nhưng nó sẽ không làm trò tiêu khiển cho Voldemort ... Nó sẽ không tuân lệnh hắn... nó sẽ không van xin hắn...

Voldemort nhẹ nhàng nói:

“Tao hỏi mày là mày có muốn tao làm như vậy nữa hay không? Trả lời tao coi! Imperio!”

Harry cảm thấy, lần thứ ba trong đời nó, cái cảm giác đầu óc nó bị nạo sạch mọi suy nghĩ... À, không phải nghĩ, mà là mọi niềm vui sướng, như thể nó đang trôi lơ lửng, đang mờ màng... chỉ trả lời không... chỉ nói không... chỉ nói không...

Một giọng nói mạnh mẽ từ sâu trong đầu Harry vang lên: Mình sẽ không... mình sẽ không trả lời...

Hãy trả lời không...

Mình sẽ không làm điều đó, mình sẽ không nói...

Chỉ trả lời không...

“TÔI KHÔNG NÓI!”

Khi những tiếng này vượt ra khỏi miệng Harry, chúng vang vọng khắp nghĩa trang, và trạng thái mơ màng lơ lửng đột ngột biến mất như thể nó vừa bị tạt một xô nước lạnh vào đầu – cảm giác đau đớn mà lời nguyền Tra Tấn gây ra đang lan tỏa khắp thân thể nó – nó trở lại với thực tế, nhận ra nó ở đâu và đang đương đầu với cái gì...

Voldemort lạnh lùng nói:

“Mày không nói hả?”

Bọn Tử thần Thực tử bây giờ đã hết cười. Voldemort nói:

“” Mày không nói ‘không’ hả? Harry à, ngoan ngoãn là một đức tính mà tao cần phải dạy cho mày trước khi mày chết... có lẽ cần thêm một liều đau đớn nữa hả?”

Voldemort giơ cây đũa phép lên, nhưng lần này Harry đã sẵn sàng; nhờ những phản xạ đã luyện tập thuần thục cho những trận Quidditch, Harry phóng mình sang một bên và lăn tròn trên mặt đất; nó lăn ra sau tấm bia mộ bằng cẩm thạch của cha Voldemort, và nó nghe tấm bia nứt rắc một cái khi hứng phải lời nguyền đánh hụt nó.

Giọng lạnh lùng nhỏ nhẹ của Voldemort vang lên, tiến gần đến nó, trong khi bọn Tử thần Thực tử rộ lên cười hô hố:

“Tụi mình đâu có chơi trò trốn tìm đâu, Harry? Mày làm sao có thể trốn được tao hả? Có phải mày đã ngán đấu tay đôi rồi không? Như vậy có phải là mày muốn tao kết thúc sớm cho rồi, hả Harry? Ra đi, Harry ... ra đây mà đấu tiếp... sẽ nhanh thôi... có thể ít đau đớn hơn đấy... ta làm sao biết được... ta đâu có bao giờ chết...”

Harry co người lại núp sau tấm bia mộ và biết là cái kết thúc tới rồi. Chẳng còn hy vọng gì nữa... nó chẳng còn trông mong vào sự giúp đỡ nào nữa. Khi nó nghe tiếng Voldemort đến gần sát, nó chỉ còn biết một điều mà thôi, và điều đó vượt xa nỗi sợ hãi: nó sẽ không chịu chết co rúm ở đây như một đứa con nít chơi trò trốn tìm; nó sẽ không chịu chết phủ phục dưới chân Voldemort ... Nó sẽ chết thẳng đứng như ba nó, và nó sẽ chết trong cuộc chiến đấu tự vệ, cho dù không hề có khả năng tự vệ nào hết...

Harry đứng bật dậy, trước khi Voldemort thò cái mặt như mặt rắn của hắn ra sau tấm bia mộ... Harry nắm chặt cây đũa phép trong tay, vung đũa ra thẳng tới trước, lao mình ra khỏi tấm bia, đối diện với Voldemort.

Voldemort đã sẵn sàng. Khi Harry hét lên “Expelliarmus!” thì Voldemort hô “Avada Kedavra! “

Một luồng sáng xanh lè từ cây đũa phép của Voldemort phát ra đúng lúc một luồng sáng đỏ từ đầu cây đũa phép của Harry phóng tới – hai luồng sáng chạm nhau giữa không trung – và thành hình cây đũa phép của Harry rung lên dữ dội như thể có một luồng điện chạm mạnh đang truyền qua nó, bàn tay Harry nắm chặt cây đũa phép, nó không thể nào buông tay ra cho dù nó có muốn đi chẳng nữa. Và một chùm tia sáng nổi hai cây đũa phép lại, không đỏ không xanh, mà vàng chói rực rỡ. Harry nhìn theo chùm tia sáng, vô cùng kinh ngạc thấy những ngón tay dài sọc trắng bệch nắm chặt cây đũa phép của Voldemort đang run lên giần giật.

Và rồi - Harry không thể ngờ được điều này – nó cảm thấy chân nó bị nhấc lên khỏi mặt đất. Cả nó và Voldemort đều được kéo lên không trung, hai cây đũa phép vẫn được nối với nhau bằng chùm tia sáng vàng chói rực rỡ. Cả hai lướt qua khỏi nấm mộ của người cha Voldemort và dừng lại ở một bãi đất trống không có mồ mả gì hết... Bọn Tử thần Thực tử hè nhau la hét; chúng đang hỏi Voldemort xem chúng phải làm gì; chúng co cụm lại với nhau, siết lại cái vòng tròn vây quanh Harry và Voldemort, con rắn đang trườn dưới chân chúng, một số Tử thần Thực tử đã rút đũa phép ra...

Chùm tia sáng vàng nổi hai cây đũa phép chọt bung ra; mặc dù hai cây đũa phép vẫn còn kết nối nhau bằng hàng ngàn chùm tia sáng đang tỏa thành cầu vồng phía trên Harry và Voldemort, đan chéo khắp chung quanh hai người, cho đến khi những chùm tia sáng đó kết lại thành một cái mạng lưới hình vòm, giống như một cái lồng ánh sáng; và bên ngoài cái lồng ánh sáng này, bọn Tử thần Thực tử xúm lại thành vòng tròn như một bầy chó rừng, tiếng kêu la của chúng bây giờ nghe như bị bóp nghẹt lại...

Voldemort thét lên the thé với bọn Tử thần Thực tử:

“Đừng làm gì hết!”

Harry nhìn thấy đôi mắt đỏ ké của Voldemort trợn to kinh ngạc trước những gì đang diễn ra. Harry thấy hắn đang cố phá vỡ chùm tia sáng vẫn còn nối cây đũa phép của hắn với cây đũa phép của Harry. Harry nắm cây đũa phép của nó chặt hơn bằng cả hai bàn tay, và cái chùm tia sáng vàng óng vẫn không bị đứt vỡ.

Voldemort hét với lũ Tử thần Thực tử:

“Đừng làm gì cả trừ khi ta bảo các người.”

Và rồi một âm thanh siêu phàm thanh thoát tràn ngập không gian... âm thanh ấy thoát ra từ mỗi sợi tia ánh sáng đang kết thành cái mạng hình vòm đang rung động khe khẽ chung quanh Harry và Voldemort. Đó là một âm thanh mà Harry nhận ra, mặc dù trước đây nó chỉ mới được nghe qua một lần trong đời: chính là bài ca phượng hoàng.

Đó là âm thanh của niềm hy vọng đối với Harry ... đó là điều đẹp nhất, được mong chờ nhất mà Harry từng nghe thấy trong đời mình... nó cảm thấy như thể bài ca vang lên từ trong nó, chứ không phải ở xung quanh nó... Đó là âm thanh nối liền nó với cụ Dumbledore, và âm thanh ấy gần như là tiếng nói của bạn bè đồng viên bên tai nó...

Đừng để đứt sự kết nối này...

Harry nói với khúc nhạc đó, tôi biết. Tôi biết tôi không được để cho... nhưng nó chưa suy nghĩ xong thì tình thế đã trở nên khó khăn hơn nhiều. Cây đuă phép của nó bắt đầu run lên dữ dội hơn bao giờ hết... và giờ đây cái chùm tia sáng giữa Harry và Voldemort cũng đã thay đổi... như thể có những hạt châu sáng loáng đang trượt lên trượt xuống trên sợi chỉ ánh sáng nối hai cây đuă phép ... hướng chuyển động của những hạt châu đó đang từ Voldemort nhắm về phía Harry, và Harry cảm thấy cây đuă phép của nó run bần lên giận dữ...

Khi những hạt châu ánh sáng gần nhất di chuyển tới sát đầu đuă phép của Harry, thì phần cán gỗ của cây đuă phép nằm trong những ngón tay của Harry trở nên nóng đến nỗi Harry Potter sợ là nó sẽ bùng cháy lên mất. Hạt châu gần nhất đang lăn đến, cây đuă phép của Harry càng run lên mãnh liệt; nó chắc chắn là cây đuă phép của nó sẽ không thể còn nguyên vẹn khi tiếp xúc với hạt châu đó; nó cảm thấy như thể cây đuă phép của nó sắp sửa nát vụn trong những ngón tay...

Nó vận dụng đến những phân tử cuối cùng của cân não để tập trung ý chí đẩy lùi những hạt châu đó về phía Voldemort, trong tai nó vẫn ngân nga khúc nhạc của phượng hoàng, mắt nó đầy phần nộ, ngó trừng trừng... và rồi chậm rãi, rất chậm rãi, mấy hạt châu rung lên và dừng hẳn lại; và rồi, cũng hết sức từ tốn, chúng bắt đầu di chuyển về hướng ngược lại... bây giờ thì đến phiên cây đuă phép trong tay của Voldemort rung lên hết sức dữ dội... Voldemort tỏ ra cực kỳ kinh ngạc, gần như hoảng sợ...

Một trong những hạt châu rung lên, cách đầu đuă phép của Voldemort chỉ vài phân. Harry không biết tại sao nó lại làm như vậy, cũng không biết làm như vậy thì có thể đạt được cái gì..., nhưng bây giờ nó hết sức tập trung, sự tập trung nó chưa từng có trong đời, để buộc những hạt châu ánh sáng đó quay về phía đầu đuă của Voldemort ... và chậm rãi... rất chậm rãi... hạt châu di chuyển trên sợi chỉ ánh sáng vàng chói... run lên một thoáng... và rồi nối vào đầu đuă của Voldemort...

Ngay lập tức, cây đũa phép của Voldemort bắt đầu phát ra những tiếng kêu gào đau đớn vang vọng... sau đó – đôi mắt đỏ ké của Voldemort trợn trừng lên vì sửng sốt – một bàn tay bằng khói đặc bay ra khỏi đầu đũa phép và biến mất... đó là bóng ma của bàn tay mà Voldemort đã làm cho Đuôi Trùn ... Thêm nhiều tiếng kêu gào đau đớn nữa... Và rồi cái gì đó lớn hơn nhiều bắt đầu nở ra từ đầu đũa của Voldemort, một cái gì đó xám xịt rất lớn, trông như thể được làm bằng khói đặc cô đọng nhất... đó là một cái đầu... rồi đến ngực và tay... và thân thể Cerdic Diggory.

Đây chính là lúc mà Harry đủ kinh hoàng sửng sốt đến nỗi có thể buông tay khỏi cây đũa phép, nhưng bản năng khiến nó vẫn nắm giữ thật chặt cây đũa, tới nỗi sợi ánh sáng vàng óng vẫn chưa bị đứt, cho dù oan hồn xám xịt đông đặc của Cerdic đã hiện ra đầy đủ hình hài từ đầu đũa phép của Voldemort, như thể nó đang tự lườn lách chui ra từ một đường hầm rất hẹp... - mà có phải đó là oan hồn của Cerdic không? Trông sao mà rắn chắc quá – Cái hình hài Cerdic ấy đứng dậy, nhìn lên nhìn xuống sợi ánh sáng vàng, và nói:

“Giữ chặt nó, Harry!”

Giọng nói của Cerdic nghe xa xôi và âm vang. Harry nhìn thẳng Voldemort ... Đôi mắt đỏ ké trợn trừng của hắn vẫn chưa hết sửng sờ... Hắn cũng không ngờ được sự thể này, như Harry vậy... và rất mờ hồ, Harry nghe như tiếng gào thét hãi hùng của bọn Tử thần Thực tử đang lăng xăng chung quanh cái vòm ánh sáng vàng...

Càng có thêm nhiều tiếng kêu gào đau đớn phát ra từ cây đũa phép của Voldemort ... và rồi cái gì đó thoát ra khỏi đầu cây đũa đó... cái bóng đậm đặc của một cái đầu thứ hai, sau đó là tay chân mình mẩy cũng nhanh chóng hiện ra... một ông cụ mà Harry đã từng nhìn thấy một lần trong giấc mơ, ông lão ấy đang trườn ra khỏi đầu đũa phép của Voldemort y hệt như Cerdic. Rồi oan hồn của lão, hay cái bóng ma của lão, hay là cái gì đó, rớt xuống bên cạnh Cerdic, đứng tựa vào cây gậy của lão, rồi đưa mắt nhìn Harry, Voldemort, nhìn cái vòm lưới bằng vàng và hai cây đũa phép nối nhau... với một vẻ ngạc nhiên...

Lão già đưa mắt nhìn Voldemort, nói:

“Vậy ra hắn là một pháp sư thiệt sao? Cái kẻ đã giết ta, là hắn... đánh hắn đi, cháu nhỏ...”

Nhưng rồi một cái đầu khác đã nhô ra... và cái đầu này, xám xịt như một bức tượng khói, là đầu của một người đàn bà... Cả hai tay của Harry bây giờ đều đang run bần bật khi nó cố sức giữ chặt cây đũa phép. Nó nhìn thấy người đàn bà vừa hiện ra rớt xuống đất rồi đứng lên như những người khác, dăm dăm nhìn...

Cái bóng của bà Bertha Jorkins đứng quan sát chiến trường trước mặt với đôi mắt mở to thao láo. Bà kêu lên, giọng nghe cũng xa xôi và vang vọng như giọng của Cerdic:

“Đừng buông ra! Đừng để hắn tóm được cháu, Harry! Đừng buông ra!”

Bà Bertha và hai hình bóng oan hồn kia bắt đầu đi vòng quanh bên trong cái vòm lưới bằng ánh sáng vàng, trong khi bọn Tử thần Thực tử thì chộn rộn bên ngoài cái vòm đó... Và những nạn nhân đã bị Voldemort giết vừa rì rầm nói vừa siết cái vòng quanh hai đầu thủ chặt hơn, họ rì rầm những lời động viên cổ vũ Harry, và rút lên cái gì đó với Voldemort mà Harry không nghe rõ...

Bây giờ, một cái đầu khác đang hiện ra từ đầu đũa phép của Voldemort... và Harry biết ngay người đó là ai... nó biết, như thể nó đã mong đợi người đó ngay từ giây phút Cerdic hiện ra từ cây đũa phép ấy... nó biết, bởi vì người đàn ông hiện ra là người mà nó đã tưởng nghĩ đến nhiều hơn cả suốt đêm nay...

Cái bóng bằng khói của một người đàn ông cao dong dỏng có mái tóc rối bù đứng xuống đất như Bertha đã đứng, thẳng người lên, và nhìn Harry ... và Harry nhìn lại gương mặt của bóng ma ba nó, hai tay nó giờ đây run lên như điên...

Ba nó dịu dàng nói:

“Má của con sắp đến... Má con muốn gặp con... Giữ vững nghe con... rồi sẽ ổn cả...”

Và má của Harry hiện ra, trước tiên là cái đầu, rồi đến thân mình... Cái bóng bằng khói sương của người phụ nữ trẻ tóc dài đỏ là hồn ma Lily Potter, má của Harry. Bà thoát ra từ đầu đũa phép của Voldemort, rớt xuống đất, rồi đứng thẳng lên như chống mình. Bà bước đến bên Harry, rất gần, cúi xuống nhìn nó, và bà nói với nó cũng bằng giọng nói xa xăm như vọng lại từ một cõi nào đó, như giọng nói của những oan hồn khác, nhưng bà thủ thủ với nó, để Voldemort không thể nghe được. Gương mặt của Voldemort bây giờ tím lại vì sợ hãi khi những oan hồn nạn nhân của hắn lượn lờ quanh hắn...

Má của Harry nói với con:

“Khi nào sự kết nối bị đứt vỡ, má và những người khác chỉ có thể nấn ná trong một khoảnh khắc mong manh mà thôi... nhưng má và những người khác sẽ tranh thủ thì giờ cho con... Con phải chạy tới cái Khóa cảng, nó sẽ đem con trở về Hogwarts ... con có hiểu không, Harry?”

Harry há hốc thở hỗn hển:

“Dạ.”

Nó lúc này phải chiến đấu dữ dội để giữ vững cây đũa phép đang tuột dần ra khỏi những ngón tay.

Cái bóng của Cerdic nói nhỏ với Harry:

“Harry ... đem xác anh về nha? Đem xác anh về cho ba má anh...”

Harry nói:

“Em hứa.”

Mặt Harry bây giờ nhăn rúm rỏ lại vì cố sức giữ vững cây đũa phép.

Giọng của ba nó vang lên:

“Bây giờ làm đi, hãy sẵn sàng chạy, con nhé... Làm đi...”

Harry hét:

“DẠ!”

Đằng nào thì nó cũng không tin là nó có thể giữ nổi cây đũa phép thêm tích tắc nào nữa. Nó nhấc cây đũa phép của nó lên bằng một cái giật mạnh hết sức lực, và sợi ánh sáng vàng đứt đoạn, cái vòm ánh sáng vàng rực biến mất, bài ca phượng hoàng lụi tàn... nhưng những cái bóng sương khói của các nạn nhân của Voldemort vẫn chưa biến mất... Họ đang bao vây Voldemort, che chắn Harry khỏi tầm nhìn của hắn...

Và Harry chạy như chưa bao giờ nó chạy như thế trong đời, tông ngã hai Tử thần Thực tử đang bị choáng váng khi nó chạy ngang qua chúng. NÓ chạy xích xắc sau những tấm bia mộ, nó cảm thấy những lời nguyện đang bắn đuổi theo sau lưng, nghe tiếng chúng bắn trúng các bia mộ... Harry lườn lách giữa những lời nguyện và những tấm bia, lao hết tốc lực đến bên thi thể Cerdic, không còn ý thức gì đến cơn đau của cái chân bị thương nữa. Toàn bộ con người nó giờ chỉ tập trung vào điều mà nó phải làm...

Nó nghe Voldemort quát:

“Điểm huyết nó!”

Cách thi thể Cerdic chừng ba thước, Harry lao ra sau một tượng thiên thần bằng cẩm thạch để né những tia sáng đỏ và thấy một chòm cánh thiên thần bể tan tác khi bị bùa chú đánh trúng. Nắm chặt cây đũa phép củ nó hơn nữa, Harry nhào ra khỏi bức tượng...

“Impedimenta!”

Nó hét lên, chĩa đại cây đũa phép qua vai của những Tử thần Thực tử đang đuổi theo. Căn cứ vào tiếng gào uất ghen, Harry tin là nó đã chặn được ít nhất là một Tử thần Thực tử, nhưng nó chẳng còn thì giờ để dừng lại hay ngoái nhìn; nó phóng nhảy tới cái Cúp và chuôi mình xuống tránh các đòn bùa chú, vừa lúc nghe có nhiều luồng gió rít lên từ các cây đũa phép đằng sau lưng. Harry ngã sấp xuống, những tia sáng xẹt tới tấp trên đầu; nó vẫn cố vươn tay ra nắm lấy cánh tay Cerdic ...

Giọng Voldemort rít lên the thé:

“Tránh ra một bên! Ta sẽ giết nó! Nó là của ta!”

Bàn tay của Harry đã tới gần tới cổ tay của Cerdic ; giữa tụi nó và Voldemort bây giờ chỉ là một tấm bia mộ mà thôi, mà Cerdic thì quá nặng Harry không thể nào khiêng đi được, trong khi cái Cúp lại nằm ngoài tầm tay với của Harry ...

Đôi mắt đỏ ké của Voldemort cháy rực lên trong bóng đêm. Harry thấy miệng hắn cong lên thành một nụ cười... Harry thấy hắn giơ cây đũa phép lên...

Harry gào:

“Accio!”

Cây đũa phép của nó chĩa vào cái Cúp Tam Pháp thuật. Cái Cúp vèo lên không trung, lao về phía Harry, Nó chụp ngay cái tay cầm của cái Cúp...

Harry nghe tiếng Voldemort gầm lên giận dữ đúng lúc nó cảm thấy một cái giật mạnh thốn trong rún... nghĩa là cái khóa Cổng đã hoạt động... Chiếc khóa đang đưa Harry bay thật nhanh trong cơn lốc đầy gió và màu sắc. Và Cerdic bay cùng với nó... Hai đứa đang bay trở về trường.

HARRY POTTER

J.K.Rowling

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Chân Được

Harry cảm thấy mình té phịch xuống đất, mặt đập vô cỏ, mùi cỏ ngái xông đầy mũi. Nó đã nhắm tịt mắt lại khi cái Khóa Càng mang nó trên không, và bây giờ mắt nó vẫn còn nhắm tịt. Nó không nhúc nhích. Hình như tất cả hơi thở đã bị tổng ra hết khỏi buồng phổi nó rồi. Đầu nó hơi choáng váng tẹt đến nỗi nó có cảm giác như thể mặt đất dưới chân đang đưa như boong của một con tàu. Để giữ cho thân mình nó được ổn định, Harry nắm chặt hơn nữa hai thứ mà nó vẫn còn đang nắm chặt trong tay: cái tay cầm lạnh ngắt của chiếc Cúp Tam Pháp thuật và cái xác của Cerdic Diggory. Harry cảm thấy như thể nó sẽ rơi tọt vào trong cõi đen tối đang tụ quanh óc nó nếu nó lỡ buông một trong hai bàn tay ra. Sự xúc động quá mạnh cùng việc kiệt sức đã khiến nó nằm liệt luôn trên mặt đất, hít hửi mùi cỏ, và chờ đợi... chờ đợi ai đó làm cái gì đó... chờ cái gì đó xảy ra... và suốt thời gian đó, cái thọc của nó cứ đau buốt hoài trên trán...

Rồi một cơn mưa lũ âm thanh đổ ập xuống chung quanh, khiến Harry ù tai và vô cùng hoang mang; chỗ nào cũng nghe tiếng nói, tiếng chân bước, tiếng gào thét... Nó vẫn nằm yên tại chỗ, nhắm mắt lại vì những âm thanh quanh đó, như thể ấy là một cơn ác mộng mà nó chỉ muốn thức dậy mà thoát ra cho rồi...

Chợt có bàn tay chụp mạnh vào người Harry, lật xốc nó lên:

“Harry! Harry!”

Nó mở mắt ra.

Nó đang nhìn lên bầu trời đầy sao, và cụ Dumbledore đang quỳ phục bên trên nó. Những cái bóng đen hù của đám đông đang dồn lại chung quanh, đang ép tới, càng lúc càng gần hơn; Harry cảm thấy mặt đất phía dưới đang rung chuyển vì bước chân của đám đông.

Nó đã trở lại bên rìa của mê lộ. Giờ thì nó có thể nhìn thấy những khán đài nhô cao lên chung quanh, những cái bóng thù lù của vài người đang di chuyển trên đó, và những vì sao phía trên cao hơn nữa.

Harry buông tay cầm cái Cúp ra, nhưng nó vẫn ghì Cerdic về phía mình, thậm chí còn chặt hơn. Bàn tay đã buông cái Cúp của nó bây giờ giơ lên nắm cổ tay cụ Dumbledore, hình ảnh cụ Dumbledore cứ chao qua đảo lại mơ hồ không rõ nét. Harry thì thào:

“Hắn trở lại! Thầy ơi, hắn trở lại, Voldemort trở lại.”

doc truyện của tui net “Chuyện gì vậy? Chuyện gì đã xảy ra?”

Gương mặt ông Cornelius Fudge xuất hiện bên trên Harry, trông trắng bệch và kinh hoàng hết sức. Ông kêu lên khe khẽ:

“Trời ơi! ... Diggory! Cụ Dumbledore ơi... Nó chết rồi!”

Mấy lời đó được lặp đi lặp lại, những bóng hình thù lù đồn ép tới trước, há hốc miệng, nói hỗn hển với những người chung quanh... và rồi những người khác hét lên... rú lên... vào đêm tối:

“Anh ấy chết rồi!”

“Anh ấy đã chết!”

“Cerdic Diggory ấy! Chết rồi!”

Harry nghe giọng của ông Fudge:

“Harry, buông nó ra đi, cháu.”

Nó cảm thấy những ngón tay của mình bị cạy ra khỏi cái thi thể cứng ngắc của Cerdic, nhưng nó vẫn không chịu buông tay. Rồi gương mặt cụ Dumbledore, vẫn nhòa nhạt mơ hồ, đang cúi xuống gần nó hơn.

“Harry, con không giúp gì được trò ấy đâu. Hết rồi. Buông ra đi.”

Harry lẩm bẩm – dường như giải thích điều này là việc rất quan trọng:

“Ảnh muốn con đem ảnh về... Ảnh muốn con đem ảnh về với ba má ảnh...”

“Được rồi, Harry ... Bây giờ con buông tay ra đi...”

Cụ Dumbledore cúi xuống, và với một sức mạnh phi thường, so với một người già như vậy và ốm như vậy, cụ nhắc Harry lên khỏi mặt đất và dựng nó đứng lên. Harry lắc lư thân hình, cái đầu động bưng bưng. Cái chân bị thương của nó không đủ sức chống đỡ trọng lượng thân thể nó nữa. Đám đông chung quanh xô đẩy chen lấn nhau, tranh giành nhau một chỗ gần nó hơn, chồm lên nó một cách bí ẩn.

“Chuyện gì đã xảy ra? Nó bị làm sao vậy? Diggory chết rồi hả?”

Ông Fudge nói lớn:

“trò này cần được đưa đi bệnh thất! Nó bệnh nặng! Nó bị thương!... Cụ Dumbledore, Ba má của Diggory ... họ đang có mặt ở đây, trên khán đài...”

“Cụ Dumbledore, để tôi chăm sóc Harry, tôi sẽ chăm sóc nó...”

“Không, hãy để tôi...”

“Cụ Dumbledore, ông Amos Diggory đang chạy tới kìa... ổng sắp tới... Cụ nghĩ xem cụ có nên nói cho ông ấy biết trước khi ổng nhìn thấy không...”

“Harry, con ở lại đây...”

Đám nữ sinh đang gào thét khóc lóc thảm thiết... cảnh trí nhập nhòa chớp nháp một cách kỳ lạ trước mắt Harry ...

“Không sao đâu, con trai. Thầy sẽ đưa con về... Đi thôi... về bệnh thất...”

“Cụ Dumbledore bảo con ở lại đây...”

Harry nói một cách khó khăn, cái thọc trên trán nó phát đau dữ dội khiến nó cảm thấy như muốn nôn thốc ra. Mắt nó hoa lên, mọi thứ lung linh nhòa nhạt hơn bao giờ hết.

“Con cần nằm nghỉ... Đi ngay thôi...”

Người nào đó cao to hơn nó rất nhiều đang nửa lôi kéo nửa dìu đỡ nó đi xuyên qua đám đông đang hoảng sợ. Harry nghe quanh nó, tiếng người thở hỗn hển, tiếng gào khóc, và tiếng la hét khi người đàn ông đỡ nó vệt một lối đi xuyên qua đám người đó, đưa nó trở về tòa lâu đài. Băng qua bãi cỏ, qua cái hồ vẫn còn đậu chiếc tàu của trường Durmstrang, Harry không còn nghe âm thanh gì khác nữa, ngoài tiếng thở nặng nhọc của người đàn ông đang dìu nó bước.

Cuối cùng, khi nhấc nó lên mấy bậc thềm đá, người đàn ông hỏi:

“Chuyện gì đã xảy ra hả, Harry?”

Cộc, Cộc, Cộc. Đó chính là thầy Moody Mắt-Điên:

Khi hai thầy trò đi qua tiền sảnh, Harry kể:

“Cái Cúp là một cái Khóa Càng. Nó đem con và anh Cerdic đến một nghĩa địa... và Voldemort ở đó... Chúa tể Hắc ám Voldemort ...”

Cộc, Cộc, Cộc. Hai người đi lên cầu thang cấm thạch...

“Chúa tể Hắc ám Voldemort ở đó à? Vậy chuyện gì xảy ra nữa?”

“Giết Cerdic ... Họ giết Cerdic ...”

“Rồi sao nữa?”

Cộp, Cộp, Cộp. Hai người đi dọc hành lang...

“Chế ra một thứ thuốc... phục hồi lại thân xác của hắc...”

“Chúa tể Hắc ám Voldemort phục hồi được thân xác rồi à? Ngài đã hồi sinh rồi à?”

“Và bọn Tử thần Thực tử đến... và rồi đấu tay đôi...”

“Con đấu tay đôi với Chúa tể Hắc ám à?”

“Trốn thoát.. cây đuốc phép của con... cái gì ngộ lắm... con thấy ba má con... họ thoát ra từ cây đuốc phép của hắc...”

“Vô đây, Harry ... Vô đây, ngồi xuống đi... Con sẽ bình phục ngay thôi... Uống cái này vô...”

Harry nghe tiếng mở khóa kèn kẹt và có cảm giác một cái tách được dúi vô tay nó.

“Uống đi con... Con sẽ thấy khá hơn... Được rồi, bây giờ Harry à, thầy cần biết chính xác những chuyện đã xảy ra...”

Thầy Moody giúp Harry nuốt cái chất nước gì đó xuống cổ họng; nó sặc, một vị tiêu cay xè làm cháy họng nó. Văn phòng thầy Moody cũng hiện rõ dần... Thầy có vẻ trắng bệch như vẻ mặt ông Fudge, cả hai mắt thầy nhìn chòng chọc vào mặt Harry.

“Voldemort đã hồi sinh hả, Harry? Con chắc là Voldemort đã trở lại à? Ngài đã làm được điều đó như thế nào?”

Harry nói:

“Hắc uống một thứ thuốc chế bằng những thứ lấy từ mộ cha hắc, lấy của Đuôi Trùn, và của con.”

Đầu óc Harry bây giờ cảm thấy rõ ràng hơn, cái thọc trên trán nó cũng không còn đau đớn dữ dội nữa. Harry có thể nhìn thấy rõ mồn một gương mặt thầy Moody, cho dù văn phòng hơi tối. Nó cũng có thể nghe cả tiếng gào thét khóc la vang vọng lại từ sân Quidditch xa xa. Thầy Moody nói:

“Chúa tể Hắc ám lấy cái gì của con?”

Harry giơ cánh tay lên nói:

“Máu.”

Tay áo của nó rách toạc ở chỗ Đuôi Trùn đã dùng dao găm xé rách. Thầy Moody để vuột ra một hơi thở dài trong một tiếng rít nhẹ.

“Và bọn Tử thần Thực tử? CHÚNG cũng trở lại?”

Harry đáp:

“Dạ, cả đồng...”

Thầy Moody thấp giọng hỏi:

“Ngài đã đối xử với bọn chúng như thế nào? Ngài có tha thứ cho chúng không?”

Nhưng Harry bỗng nhiên nhớ ra. Lẽ ra nó phải nói cho cụ Dumbledore biết, lẽ ra nó phải nói cho cụ biết chuyện đó ngay...

“Có một Tử thần Thực tử ở trong trường Hogwarts! Có một Tử thần Thực tử ở tại đây... Người đó bỏ tên con vô trong chiếc Cốc Lửa, chính hắn đã bảo đảm con đi tới đích trót lọt...”

Harry toan đứng lên, nhưng thầy Moody ấn nó ngồi trở xuống. Thầy lạnh lùng nói:

“Ta biết Tử thần Thực tử đó là ai.”

Harry hoang mang:

“Có phải ông Karkaroff không thầy? Ông ở đâu rồi? Thầy bắt được ông chưa? Ông bị nhốt lại chưa?”

Với một tiếng cười lão luyện, thầy Moody nói:

“Karkaroff hả? Lão Karkaroff đã chuồn từ hồi đầu hôm rồi, khi lão cảm thấy Dấu hiệu Hắc ám cháy bỏng trên cánh tay lão. Lão đã phản bội quá nhiều thuộc hạ trung thành của Chúa tể Hắc ám đến nỗi lão không còn dám mong gặp lại họ... Nhưng ta e là lão sẽ chẳng đi đâu xa được. Chúa tể Hắc ám có nhiều phương pháp để dò tìm ra dấu vết kẻ thù.”

“Ông Karkaroff đi rồi hả? Ông bỏ trốn rồi hả thầy? Nhưng mà vậy thì... không phải chính ông đã bỏ tên con vào chiếc Cốc Lửa sao?”

Moody thông thả nói:

“Không. Không phải lão. Chính ta là người đã làm chuyện đó.”

Harry nghe rõ, nhưng mà không tin nổi. Nó nói:

“Không, thầy không làm vậy... thầy không làm chuyện đó... Thầy không thể nào lại làm chuyện đó...”

“Ta cam đoan với mi là ta làm chuyện đó.”

Con mắt phép của Moody đảo vòng tròn rồi nhìn trừng trừng ra phía cửa, và Harry biết là thầy đang kiểm tra coi có ai ở bên ngoài không. Cùng lúc đó Moody rút cây đũa phép ra, chĩa vào Harry và nói:

“Vậy là ngài đã tha thứ bọn họ? Bọn Tử thần Thực tử nhờn nhờ không hề chịu khổ ấy? Những kẻ đã trốn tránh được nhà ngục Azkaban ấy?”

Harry ngơ ngác:

“Gì vậy?”

Nó đang nhìn cây đũa phép chĩa thẳng vào nó của thầy Moody. Đây chắc là một trò đùa nhảm nhí, chắc là đùa thôi.

Moody lại lạnh lùng nói:

“Ta hỏi mi, liệu ngài có tha thứ cho cả cái bọn cặn bã đã không hề đi tìm kiếm ngài không? Bọn hèn nhát phản bội, thậm chí cũng không hề vì ngài mà chịu vô ngục Azkaban ấy. Cái đồ rác rưởi dơ dáy, vô tài bất trung, có mớ can đảm chỉ đủ để nhảy cõn lên reo mừng dưới lớp mặt nạ ở trận Quidditch tranh Cúp Thế giới, nhưng đã lật đật biến hết khi nhìn thấy Dấu hiệu Hắc ám mà ta phóng lên trời đêm hôm đó...”

“Thầy phóng hả? ... Thầy đang nói về cái gì vậy...?”

“Ta đã nói với mi, Harry à... Ta đã nói với ki rồi. Nếu có một điều mà ta căm ghét hơn hết thầy, thì đó là bọn Tử thần Thực tử đang nhờn nhờ. Bọn chúng đã bỏ rơi chủ nhân của ta khi ngài cần đến họ nhất. Ta đã mong sao hành hạ chúng. Hãy nói đi Harry, nói với ta rằng ngài đã làm cho chúng đau đớn...”

Gương mặt Moody chột lóe lên một nụ cười điên rồ:

“Hãy nói cho ta nghe rằng ngài đã nói với bọn chúng rằng, một mình ta vẫn trung thành với ngài... sẵn sàng liều mọi thứ để cống hiến cho ngài cái mà ngài muốn có hơn tất cả... là mi.”

“Thầy không thể làm... KHÔNG... không thể là thầy...”

“Ai đã bỏ tên mi vô cái Cốc Lửa, dưới tên của một trường khác? Ta đây. Ai đã dọa nạt xua đuổi mọi thứ mà ta nghĩ là có thể làm tổn thương mi và ngăn trở mi thắng cuộc thi đấu? Ta đây. Ai đã ngầm thúc lão Hagrid dẫn mi đi coi mấy con rồng? Ta đây. Ai giúp mi nhìn ra cách duy nhất mà mi có thể thắng con rồng? Ta đây.”

Con mắt phép của Moody bây giờ đã thôi canh phòng cánh cửa. Con mắt đó đang ngó Harry chăm chăm. Cái miệng méo của Moody càng lệch đi xéo xẹo hơn bao giờ hết.

“Cũng không dễ dàng gì đâu, Harry à, dẫn dụ mi qua hết các bài thi đó mà không gợi dậy sự nghi ngờ

thì không phải là chuyện dễ dàng chút nào. Ta đã phải vận dụng đến từng ly từng mảnh của bộ óc xảo quyết mà ta có được, để bàn tay ta không bị lộ ra là có nhúng vô trong thành công của mi. Lão Dumbledore sẽ nghi ngờ nếu mi giải quyết được mọi thứ quá dễ dàng. Phải đợi cho đến khi mi vào trong mê lộ, tương đối thuận lợi ngay từ đầu một cách phù hợp với khuôn phép... lúc đó, ta biết, ta sẽ có cơ hội loại bỏ những đấu thủ khác để dọn đường cho mi. Nhưng ta cũng phải phát mệt với sự ngu si của mi. Cái bài thi thứ hai... là lúc ta sợ nhất là chúng ta sẽ thất bại. Ta cứ để mắt canh chừng mi riết, Potter à. Ta biết mi đã không tìm ra được manh mối trong cái trứng, thành ra ta phải gợi ý giúp mi...

Harry nói giọng khàn khàn:

“Không phải thầy. Chính Cerdic mới là người gợi ý cho con...”

“Vậy chứ ai bảo Cerdic mở cái trứng đó dưới nước? Ta đây. Ta tin rằng nó sẽ chuyển thông tin đó cho mi. Người thật thà cũng dễ khiến thôi, Potter à. Ta chắc chắn là Cerdic muốn đền đáp lại chuyện mi đã tiết lộ cho nó vụ con rồng và nó đã làm đúng như vậy. Nhưng mà ngay cả khi đó, Potter à, ngay cả lúc đó mi cũng có vẻ như thua tới nơi rồi. Ta cứ canh chừng mãi... bao nhiêu tiếng đồng hồ trong thư viện. Mi không nhận thấy là cuốn sách nào mi cần đều luôn có sẵn trong phòng ngủ của mi sao? Ta đã sắp đặt từ trước, ta đưa nó cho thằng nhóc Neville, mi có nhớ không? Thực vật Thủy sinh thần bí Vùng Địa trung hải và Đặc tính của chúng. Ta đã muốn bảo cho mi hay là tất cả điều mi cần phải biết là về cỏ mang cá. Ta mong mi hỏi mọi người và bất cứ ai có thể giúp được. Neville có thể nói ngay lập tức cho mi biết. Nhưng mi lại không hỏi... Mi không thèm hỏi... Mi có cái tánh kiêu hãnh và độc lập có thể phá hỏng hết kế hoạch của ta.

“Vậy thì ta phải làm sao? Đành phải tọng thông tin vào đầu mi bằng cách khác vô tư hơn. Vào đêm Vũ hội, mi đã kể ta nghe về một con gia tinh tên là Dobby đã tặng cho mi một món quà Giáng sinh. Ta gọi con gia tinh đó đến phòng giáo viên để lãnh một số áo chùng đem đi giặt. Ta bày ra một cuộc trò chuyện lớn tiếng với giáo sư McGonagall về những con tin đã được chọn, và nói không biết Harry có nghĩ tới cách xài cỏ mang cá chưa. Vậy là thằng bạn gia tinh của mi chạy một mạch tới tủ chứa thuốc của giáo sư Snape rồi lật đật chạy đi tìm mi...”

Cây dừa của Moody vẫn còn đang chĩa thẳng vào ngay tim Harry. Tấm Gương Thù trên tường đằng sau vai Moody hiện ra những bóng mờ mờ như sương khói đang di động.

“Mi đã ở dưới đáy hồ lâu quá, Potter à. Ta tưởng mi đã chết đuối rồi. Nhưng may thay, lão Dumbledore lại coi sự ngu ngốc của mi là lòng cao thượng và cho mi điểm cao về điều đó. Ta lại thở phào. Dĩ nhiên tối hôm nay thì mi trải qua một thời gian dễ chịu hơn nhiều so với cái đáng lẽ mi phải trải qua nếu không có sự giúp đỡ của ta. Ta canh gác chung quanh mê lộ, để có thể nhìn xuyên qua những hàng đậu bao bọc bên ngoài, để có thể dùng bùa phép phá đi các chướng ngại vật trên đường mi đi. Ta đã làm bất tỉnh Fleur Delacour khi cô bé vượt qua được các thử thách. Ta cũng ế lời nguyên Độc đoán lên Krum để nó theo lệnh ta ám hại Cerdic, chừa đường quang đường cho mi đi tới cái Cúp.”

Harry tròn mắt nhìn Moody. Nó vẫn không thể hiểu làm sao mà câu chuyện này lại là sự thật được... Bạn của cụ Dumbledore, vị Thần Sáng nổi tiếng... người đã từng tóm được vô số bọn Tử thần Thực tử... chẳng có nghĩa lý gì cả... chẳng có chút ý nghĩa nào hết...

Những hình dáng sương khói phản chiếu trong tấm gương Thù đang sắc nét dần, rồi trở nên rõ rệt. Harry có thể nhìn thấy hình thù của ba người qua vai Moody, đang đi đến càng lúc càng gần hơn. Nhưng Moody không nhìn thấy họ. Con mắt phép của hắn cứ nhìn chòng chọc vào mắt Harry.

Moody thì thầm:

“Chúa tể Hắc ám không xoay được cách giết mi, Potter à, mà ngài lại muốn làm thế biết bao. Hãy thử tưởng tượng xem ngài sẽ ban thưởng cho ta như thế nào khi ngài biết được những gì ta đã làm cho ngài. Ta trao mi cho ngài – mi, cái mà ngài cần hơn tất cả để tái sinh – và rồi ta sẽ giết mi giùm ngài. Ta sẽ được vinh danh hơn tất cả những Tử thần Thực tử khác. Ta sẽ trở thành kẻ tâm phúc nhất của ngài, được tín nhiệm và yêu quý nhất của ngài... hơn cả một đứa con trai...”

Con mắt thường của Moody đang lồi ra, trong khi con mắt phép vẫn nhìn Harry chòng chọc. Cánh cửa đã bị chặn lối, và Harry biết là nó không thể nào kịp rút cây đũa phép của nó ra đúng lúc...

Moody bây giờ có vẻ hoàn toàn điên loạn, hắn chồm tới trên đầu Harry, liếc nhìn Harry hết sức đều cẳng:

“Chúa tể Hắc ám và ta đều có nhiều điểm giống nhau. Thí dụ, cả hai ta đều có những người cha không ra gì... thực vậy, không ra gì. Cả hai ta đều chịu đựng nỗi nhục là mang cái tên của cha mình. Và cả hai ta chúng ta đều có được niềm khoái lạc... niềm khoái lạc lớn lao... là giết cha của mình để bảo đảm sự trôi dạt liên tục của Trật tự Hắc ám!”

Harry không thể nào kiềm chế được mình nữa, nó hét lên:

“Ông điên rồi! Ông phát điên rồi!”

Giọng Moody cất cao lên như không thể nén được:

“Điên hả? Ta điên hả? Để coi! Để coi ai mới là đồ điên khi Chúa tể Hắc ám trở lại bên cạnh ta! Ngài đã trở lại, Harry Potter à, mi đã không chiến thắng được ngài... và bây giờ ... ta chiến thắng mi!”

Moody giơ cây đũa phép lên, hắn mở miệng ra; Harry thọc tay ngay tay vô túi áo...

“Stupefy!”

Một luồng sáng màu đỏ nhá lên chói lòa, cùng với một tiếng nổ và một tiếng dội lớn, cánh cửa văn phòng giáo sư Moody vỡ bung ra...

Moody bị quăng ngược xuống sàn văn phòng. Harry vẫn nhìn trừng trừng vào chỗ vừa rồi mới là gương mặt của Moody, nhưng giờ đây là gương mặt cụ Dumbledore, thầy Snape và giáo sư McGonagall đang nhìn lại nó từ trong tấm gương thù. Nó quay nhìn ra sau thì thấy ba người đó đang đứng ngay ngưỡng cửa, cụ Dumbledore đứng trước hai người kia, tay cầm cây đũa phép giơ thẳng ra.

Lúc đó Harry lần đầu tiên hoàn toàn thấu hiểu tại sao người ta vẫn nói cụ Dumbledore là pháp sư duy nhất mà Voldemort biết sợ. Về mặt cụ Dumbledore khi cụ ngó cái hình dạng bất động của Moody Mắt-Điên còn khủng khiếp hơn bất cứ điều gì Harry có thể tưởng tượng ra. Không còn nụ cười nhân hậu trên gương mặt cụ Dumbledore nữa, không còn ánh mắt nhấp nháy hóm hỉnh trong đôi mắt sáng đằng sau cặp kiếng nữa. Chỉ còn một cơn giận lạnh lùng hằn trong mỗi nếp nhăn của khuôn mặt cổ kính, cảm giác về sức mạnh tỏa ra từ cụ Dumbledore như thể cụ đang phát tiết ra sức nóng chảy người.

Cụ bước vào văn phòng, đặt chân bên cái thân thể bất động của Moody, đá hắt lăn ngửa ra, để gương mặt hắt lộ rõ. Thầy Snape bước vào sau cụ Dumbledore, nhìn vào tấm Gương thù, trong đó vẫn còn hiện rõ gương mặt của thầy đang ngó chăm chăm vào gian phòng. Giáo sư McGonagall đi thẳng tới chỗ Harry. Làn môi mỏng của bà mếu máo như thể bà sắp khóc tới nơi. Bà thì thào:

“Đi thôi con à, Potter. Đi thôi... đi tới bệnh thất...”

Cụ Dumbledore nói ngay:

“Khoan.”

“Cụ Dumbledore, nó phải... ngó thử nó mà coi... nó đã chịu đựng quá đủ trong đêm nay...”

CỤ Dumbledore nói giọng sắc gọn:

“Harry phải ở lại đây, Minerva à, bởi vì nó cần phải hiểu. Hiểu biết là bước đầu tiên để đi đến sự chấp nhận. Và chỉ có sự chấp nhận mới có được sự hồi phục. Nó cần phải biết ai đã đưa nó vào con đường khổ ải mà nó đã trải qua đêm nay, và tại sao.”

Harry nói trong trạng thái hoàn toàn không tin được:

“Kẻ đó là Moody. Mà làm sao lại có thể là thầy Moody chứ?”

Cụ Dumbledore điềm tĩnh nói:

“Đây không phải là thầy Alastor Moody. Con chưa từng gặp gỡ thầy Alastor Moody. Thầy Moody thật không đời nào đưa con ra khỏi tầm mắt của ta sau những gì đã xảy ra đêm nay. Cho nên ngay cái lúc mà hắt dắt con đi, thầy biết ngay... và thầy đã đi theo.”

Cụ Dumbledore cúi xuống cái hình dạng ngay đơ của Moody và cho một bàn tay vào túi áo hắt. Cụ rút

ra cái be rượu thuốc và một chùm chìa khóa. Rồi cụ quay lại nói với thầy Snape và giáo sư McGonagall:

“Anh Severus, làm ơn đem đến cho tôi một liều Chân dược mạnh nhất mà anh có, rồi đi xuống nhà bếp đem lên đây một con gia tinh tên là Winky. Còn cô Minerva, cô làm ơn đi xuống nhà ông Hagrid, ở đó cô sẽ thấy một con chó đen khổng lồ đang ngồi trong mảnh vườn bí rợ. Cô hãy dẫn con chó đến văn phòng tôi, nói với nó là tôi sẽ gặp nó trong chốc lát nữa, rồi cô vui lòng trở lại đây.”

Nếu thầy Snape hay giáo sư McGonagall có cảm thấy những mệnh lệnh này kỳ cục, thì họ cũng giấu đi sự bối rối. Cả hai lập tức quay ra và rời khỏi văn phòng. Cụ Dumbledore đi tới cái rương có bảy ổ khóa, đút cái khóa thứ nhất vào cái ổ thứ nhất, và nó mở ra. Bên trong cái rương chứa một đồng sách bùa chú. Cụ Dumbledore đóng cái rương lại, đút cái chìa khóa thứ hai vào ổ khóa thứ hai, và lại mở cái rương ra một lần nữa. Đồng sách bùa chú đã biết mất; lần này cái rương chứa một mớ hỗn tạp những Ống kiếng Mách lẻo bị vỡ, một mớ giấy da và viết lông ngỗng, và một cái gì trông giống như tấm Áo khoác Tàng hình óng ánh bạc. Harry nhìn, sửng sò, khi cụ Dumbledore đút lần lượt cái chìa khóa thứ ba, thứ tư, năm, sáu vào những ổ khóa tương ứng, mỗi lần mở cái rương ra lại thấy những nội dung khác nhau bên trong cũng cái rương đó. Cuối cùng khi cụ Dumbledore đút cái chìa khóa thứ bảy vào ổ khóa thứ bảy, mở bật nắp rương ra, thì Harry hét lên một tiếng kinh ngạc sửng sốt.

Khi nhìn vào cái rương thì nó thấy như đang nhìn xuống một căn phòng ngầm dưới đất, bí bùng, và trên cái sàn nhà sâu cỡ ba mét phía dưới có một người đang nằm, rõ ràng là đang ngủ say, vẻ gầy rộc hốc hác như ốm đói, người đó chính là thầy Moody Mắt-Điên thật. Cái chân gỗ của thầy đã bị tháo đi mất, cái hốc mắt lẽ ra có con mắt phép giờ trống không dưới mi mắt, và từng mảng tóc hoa râm của thầy đã bị nhổ mất tiêu. Harry cứ trợn trừng mắt ngó, sửng sốt như bị sét đánh ngang mày, hết ngó thầy Moody đang ngủ trong cái rương đến cái xác Moody nằm bất tỉnh trên sàn văn phòng.

Cụ Dumbledore trèo vào trong cái rương, đu người và nhảy nhẹ nhàng xuống bên cạnh thầy Moody đang ngủ trên sàn trong rương. Cụ cúi xuống xem xét thầy Moody và nói:

“Bất tỉnh... bị chế ngự bằng lời nguyền Độc Đoán... yếu lắm. Dĩ nhiên là chúng cần duy trì mạng sống của ông ấy. Harry, con hãy liệng cái áo choàng của tên mạo danh xuống đây... ông ấy bị lạnh. Bà Pomfrey phải khám ngay cho ông ấy, nhưng trước mắt thì ông ấy không đến nỗi nguy cấp lắm.”

Harry làm đúng như lời cụ Dumbledore bảo. Cụ Dumbledore trùm thầy Moody lại trong tấm áo choàng ém kỹ chung quanh thầy, rồi trèo ra khỏi cái rương. Sau đó cụ cầm cái be rượu thuốc trên bàn giấy lên, vặn nút be và trút ngược be thuốc. Một chất lỏng đặc sệt chảy ra, bắn tung tóe trên sàn văn phòng.

Cụ Dumbledore nói:

“Đây là thuốc Đa dịch, Harry à. Con đã nhìn thấy dạng đơn giản và dạng xuất chúng của nó. Bởi vì thầy Moody quả là chỉ uống nước từ cái be đeo bên hông thầy, nên thầy nổi tiếng về chuyện đó. Tên giả mạo kia dĩ nhiên cũng cần giữ thầy Moody gần kề một bên, để mà hắn có thể tiếp tục bào chế thuốc Đa dịch. Con

nhìn tóc của thầy Moody nè...”

Cụ Dumbledore đưa mắt ngó xuống thầy Moody nằm trong rương. Nói tiếp:

“Kẻ giả mạo đã phải cắt tóc thầy Moody quanh năm, con có thấy tóc mọc lởm chởm không đều không? Nhưng mà thầy nghĩ, trong cơn kích động đêm nay, tên Moody giả mạo có lẽ quên uống thuốc đều đặn như đúng lẽ hẳn phải uống... từng giờ... mỗi giờ... Chúng ta cứ chờ xem.”

Cụ Dumbledore kéo cái ghế ở cạnh cái bàn ra và ngồi xuống, mắt vẫn nhìn chăm chú tên Moody trên sàn nhà. Harry cũng dăm dăm nhìn hẩn. Từng phút trôi qua trong yên lặng...

Và rồi, Harry tận mắt nhìn thấy, gương mặt của người đàn ông nằm trên sàn bắt đầu thay đổi. Những vết theo biến mất, làn da bắt đầu căng ra mịn láng, cái mũi sứt trở nên nguyên vẹn và bắt đầu phập phồng. Mớ tóc xám hoa râm lởm chởm thu gọn lại trên cái sọ và đổi sang màu rơm. Bỗng nhiên, một tiếng cộp vang lên, cái chân gỗ rớt khỏi người y, và một cái chân bình thường mọc ra thế vô chỗ đó, con mắt phép văng ra khỏi mặt người đàn ông cùng lúc một con mắt bình thường thế vào chỗ đó. Con mắt phép lăn tròn trên sàn nhà và cứ tiếp tục quay tít về mọi hướng.

Harry nhìn thấy gã đàn ông nằm dài trước mặt mình, da tái nhợt, lấm tấm tàng nhang, mái tóc hoe vàng. Harry biết gã này là ai. Nó đã nhìn thấy hẩn trong cái chậu tưởng ký của cụ Dumbledore, và đã nhìn theo khi hẩn bị bọn Giám ngục Azkaban dẫn đi ra khỏi tòa án, lúc đó hẩn có thuyết phục ông Crouch là mình vô tội... Nhưng bây giờ quanh mắt hẩn đã hẩn những vết nhăn nheo, và trông hẩn đã già đi nhiều...

Bên ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân vội vã. Thầy Snape trở lại với Winky bám theo sát gót. Giáo sư McGonagall cũng vừa trở lại đằng sau họ. Thầy Snape đứng khựng ngay ở ngưỡng cửa, kêu lên:

“Crouch! Barty Crouch!”

Giáo sư McGonagall cũng đứng lặng đi, nhìn xuống gã đàn ông nằm trên sàn:

“Trời đất quỷ thần ơi!”

Quần áo nhếch nhác, tóc tai rối bời, Winky dòm qua chân của thầy Snape. Miệng nó há hốc và rồi nó thốt ra tiếng kêu the thé điếc óc nhức tai:

“Cậu Barty, cậu Barty ơi, sao cậu lại ở đây?”

Con gia tinh nhào về phía gã đàn ông, ôm lấy ngực hẩn la hét:

“Các người giết cậu chủ! Các người giết cậu chủ! Các người giết con trai của ông chủ rồi!”

Cụ Dumbledore nói:

“Hắn chỉ bị ngắt đi thôi, Winky à. Làm ơn tránh qua một bên. Severus, anh có thuốc đó không?”

Thầy Snape đưa cho cụ Dumbledore một chai thủy tinh nhỏ đựng một thứ chất lỏng trong veo. Đó là Chân dược mà thầy Snape từng dọa cho Harry uống trong lớp. Cụ Dumbledore đứng dậy, cúi xuống gã đàn ông nằm trên sàn, kéo hắn dậy, đặt hắn ngồi dựa vào tường phía dưới tấm Gương thù. Trong tấm kiếng đó, bóng của cụ Dumbledore, thầy Snape và giáo sư McGonagall vẫn chăm chú nhìn xuống theo dõi mọi người. Winky vẫn quỳ gối trên sàn, run lấy bầy, hai tay bưng lấy mặt. Cụ Dumbledore buộc gã đàn ông há miệng ra, rót vào miệng hắn ba giọt thuốc. Rồi cụ chìa cây đũa phép vào ngực gã đàn ông, hô lên:

“Ennervate!”

Con trai của ông Crouch mở mắt ra. Gương mặt hắn uể oải, cái nhìn lạc thần. Cụ Dumbledore quỳ gối trước mặt hắn, để cho gương mặt hai người ngang nhau. Cụ điềm đạm hỏi:

“Cậu có nghe tôi nói không?”

Mi mắt của gã đàn ông chớp chớp. Hắn lầm bầm:

“Có.”

Cụ Dumbledore nói dịu dàng:

“Tôi muốn cậu kể cho chúng tôi biết cậu đến được đây bằng cách nào. Làm sao cậu trốn thoát được nhà ngục Azkaban?”

Crouch hít một hơi thở sâu, rùng mình, rồi bắt đầu nói bằng một giọng đều đều không cảm xúc:

“Má tôi cứu tôi. Bà biết là bà sắp chết. Bà thuyết phục ba tôi cứu tôi, coi như ơn huệ cuối cùng ông ban cho bà. Ông yêu bà, nhưng lại không bao giờ thương tôi. Ông đồng ý. Họ đến thăm tôi. Họ đưa cho tôi món thuốc Đa dịch có chứa tóc của má tôi. Còn má tôi thì uống thuốc Đa dịch có tóc của tôi. Hai mẹ con tôi đổi hình hài cho nhau.”

Winky lắc đầu run rẩy:

“Đừng nói nữa, cậu Barty ơi, xin cậu đừng nói nữa, không thôi cậu sẽ khiến cho cha cậu gặp rắc rối to.”

Nhưng Crouch đang hít thêm một hơi nữa và tiếp tục bằng cái giọng bèn bẹt như trên:

“Bọn Giám ngục Azkaban đều mù. Chúng chỉ cảm nhận được một người khỏe mạnh và một người sắp chết đi vào nhà ngục Azkaban. Rồi chúng cảm nhận một người khỏe mạnh và một người sắp chết đi ra khỏi nơi đó. Ba tôi đã đem lại tôi ra ngoài, cho tôi giả dạng làm má tôi, để phòng trường hợp có tù nhân nào đó

hành ngó chúng tôi qua cửa tù giam họ. Sau đó, má tôi chết trong nhà ngục Azkaban. Bà đã cẩn thận uống thuốc Đa dịch cho đến khi nhắm mắt xuôi tay. Bà được chôn cất dưới hình hài của tôi và dưới tên họ của tôi. Mọi người đều tin bà chính là tôi.”

Mắt của gã đàn ông lại chớp chớp.

Cụ Dumbledore lặng lẽ hỏi:

“Ba của cậu đã làm gì với cậu khi ông ta đưa cậu về nhà?”

“Dàn dựng cái chết của má tôi. Một đám tang riêng tư, thầm lặng. Ngôi mộ mang tên má tôi trống rỗng. Một con gia tinh chăm sóc cho tôi bình phục lại. Rồi tôi bị giấu đi. Tôi bị kiểm soát. Ba tôi dùng một số bùa chú để khuất phục tôi. Khi tôi lấy lại được sức mạnh, tôi chỉ nghĩ đến chuyện đi tìm lại Chủ của tôi... chỉ nghĩ đến việc trở về thần phục ngài.”

Cụ Dumbledore hỏi:

“Ba của cậu đã khuất phục cậu như thế nào?”

Crouch nói:

“Bằng lời nguyền Độc Đoán. Tôi luôn bị ba tôi kiểm soát. Tôi bị buộc phải mặc áo tàng hình cả ngày lẫn đêm. Tôi luôn luôn có một con gia tinh theo sát bên mình. Nó vừa là kẻ chăm sóc vừa là kẻ canh giữ. Nó thương hại tôi. Nó năn nỉ ba tôi cho tôi thỉnh thoảng được hưởng chút đặc ân; để thưởng cho thái độ ngoan ngoãn của tôi.”

Winky bưng mặt khóc nức nở:

“Cậu Barty ơi, cậu Barty à, cậu không nên nói với họ, chúng ta sẽ bị rắc rối ta cho mà coi...”

Cụ Dumbledore vẫn dịu dàng hỏi:

“Có ai phát hiện ra cậu vẫn còn sống không? Ngoài cha của cậu và con gia tinh ra, còn có ai biết cậu còn sống không?”

Crouch nói, mi mắt lại chớp chớp:

“Có. Một mụ phù thủy trong sở của ba tôi. Bertha Jorkins. Bà ta đem giấy tờ đến nhà cho ba tôi ký. Ba tôi không có ở nhà. Winky đưa bả vào trong nhà rồi trở vô bếp với tôi. Nhưng Bertha Jorkins nghe lỏm Winky nói chuyện với tôi. Bả bèn vô nhà bếp để điều tra. Bả nghe đủ để đoán ra ai đang ẩn dưới tấm Áo Khoác Tàng hình. Ba tôi về nhà. Bả đối chất ba tôi. Ổng bèn dùng một ngải Lú rất mạnh bỏ bùa cho bả, khiến bả quên hết những gì bả đã phát hiện. Ổng quá tay, bùa quá mạnh. Ổng nói trí nhớ của bả bị tồn

thương vĩnh viễn.”

Winky thốn thức:

“Tại sao bà lại xía mũi vô việc riêng của chủ tôi chứ? Tại sao bà không chịu để chúng tôi yên chứ?”

Cụ Dumbledore nói:

“Hãy nói cho tôi biết về trận Quidditch Cúp Thế giới.”

Crouch vẫn tiếp tục giọng đều đều vô vị:

“Winky năn nỉ ba tôi chuyện đó. Nó bỏ hàng mấy tháng trời thuyết phục ông. Bao năm rồi tôi không hề được đi ra khỏi nhà. Tôi rất thích Quidditch. Winky năn nỉ: cho cậu ấy đi với. Cậu sẽ khoác áo tàng hình. Cậu ấy có thể xem trận đấu. Cậu có thể được hít thở không khí trong lành một phen. Nó nói nếu là má tôi thế nào bà cũng muốn cho tôi đi. Nó nói với ba tôi là má tôi đã chết để cho tôi được tự do. Bà đâu có chết để tôi suốt đời bị nhốt trong nhà. Cuối cùng ba tôi đồng ý.

“Việc này được vạch kế hoạch rất kỹ. Sáng sớm ngày hôm đó, ba tôi dẫn tôi và Winky lên khán đài danh dự. Winky giả bộ nói là nó giữ chỗ cho ba tôi. Còn tôi thì ngồi đó, nhưng vô hình. Khi mọi người rời khán đài chúng tôi chuồn ra. Winky có vẻ như đi một mình. Không ai có thể biết được.”

“Nhưng Winky không biết rằng tôi đã ngày càng trở nên mạnh hơn trước. Tôi bắt đầu kháng cự lại lời nguyên Độc Đoán của ba tôi. Có những lúc tôi gần như trở lại chính tôi. Có những lúc ngăn ngui tôi dường như vượt ra khỏi sự kiểm soát của ba tôi. Cái lúc xảy ra trên khán đài danh dự chẳng hạn. Như thế tôi bước ra từ một giấc ngủ sâu. Tôi thấy mình ở giữa đám đông, ở giữa trận đấu, và tôi thấy, trước mặt tôi, một cây đũa phép thò ra ngoài túi áo của một thằng bé. Từ lâu rồi, từ trước khi bị tống vô ngục Azkaban, tôi đã không được phép dùng đũa phép. Tôi bèn ăn cắp cây đũa. Winky không biết. Winky rất sợ độ cao. Nó cứ bưng mặt không dám nhìn gì cả.”

Nước mắt tuôn ràn rụa qua những kẽ ngón tay đang bưng mặt, Winky khóc ti ti:

“Cậu Barty, cậu hư quá!”

Cụ Dumbledore hỏi tiếp:

“Vậy là cậu lấy cắp đũa phép, và cậu đã làm gì với nó?”

Crouch nói:

“Chúng tôi trở về lều. Rồi chúng tôi nghe thấy tiếng chúng nó. Chúng tôi nghe tiếng bọn Tử thần Thực tử - những kẻ không hề ngồi trong ngục Azkaban ngày nào. Những kẻ không hề chịu khổ nạn vì Chủ nhân.

Chúng đã quay lưng lại ngài. Chúng không bị nô lệ hóa như tôi. Chúng có tự do để đi tìm kiếm Chủ nhân, nhưng chúng không hề làm việc đó. Chúng chỉ đem bọn Muggle ra làm trò tiêu khiển. Âm thanh của chúng đánh thức tôi. Đầu óc tôi trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết trong suốt mười mấy năm qua. Tôi nổi giận. Tôi có cây đũa phép. Tôi muốn tấn công chúng vì tội bất trung với Chủ nhân tôi. Ba tôi đã ra khỏi lều; ông đi giải cứu mấy tên Muggle. Winky rất sợ khi thấy tôi nổi giận. Nó dùng khả năng ma thuật của nó để trói nó và tôi vào nhau. Nó kéo tôi đi ra khỏi lều, kéo tôi đi vô rừng, tránh xa bọn Tử thần Thực tử. Tôi tìm cách kéo nó lại. Tôi muốn trở lại khu cắm trại. Tôi muốn cho bọn Tử thần Thực tử này một bài học thế nào là lòng trung thành với Chúa tể Hắc ám và trừng phạt chúng vì sự bất trung. Tôi dùng cây đũa phép gọi lên Dấu hiệu Hắc ám trên bầu trời.

“Bọn pháp sư của Bộ Pháp Thuật đến. Chúng bắn bùa Choáng khắp nơi. Một trong những cái bùa đó xuyên qua rừng cây đến chỗ tôi và Winky đang đứng và nó hóa giải sự ràng buộc hai chúng tôi. Cả hai đều bị xỉu hết.

“Khi Winky hồi tỉnh, ba tôi biết là tôi chắc phải ở gần đó. Ông lùng sục trong những lùm cây chỗ mà Winky được phát hiện ra và ông sờ được tôi đang nằm đó. Ông đợi cho đến khi các thành viên của Bộ Pháp Thuật rời khỏi khu rừng rồi ông lại ế lên tôi lời nguyện Độc Đoán và đem tôi về nhà. Ông đuổi Winky đi. Nó đã phụ lòng tin của ông. Nó đã để cho tôi nắm được một cây đũa phép. Nó suýt nữa đã để cho tôi trốn thoát.”

Winky bật lên một tiếng khóc thét tuyệt vọng:

“Bây giờ chỉ còn có mỗi một mình tôi ở nhà với ba. Và rồi... và rồi...”

Cái đầu của Crouch đảo tròn trên cần cổ, nó nhe một nụ cười điên dại trên gương mặt:

“Chủ tôi đến tìm tôi. Ngài đến nhà tôi vào một buổi tối, nắm trong đôi tay của một kẻ thuộc hạ tên Đuôi Trùn. Chủ của tôi đã phát hiện ra rằng tôi vẫn còn sống. Ngài đã bắt được mẹ Bertha Jorkins ở Anbani. Ngài đã tra tấn mẹ ta. Mẹ tiết lộ nhiều điều với ngài. Mẹ nói với ngài về cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật. Mẹ nói với ngài về lão Thần sáng tên Moody sắp về dạy ở trường Hogwarts. Ngài tra tấn mẹ đến nỗi ngài hóa giải luôn bùa Lú mà ba tôi đã ế mẹ. Mẹ bèn nói cho Chúa tể Hắc ám biết là tôi đã trốn thoát nhà ngục Azkaban. Mẹ nói với ngài là ba tôi giam lỏng tôi ở trong nhà để ngăn không cho tôi tìm kiếm chủ nhân của tôi. Và như vậy chủ tôi biết tôi vẫn còn là đầy tớ trung thành của ngài – có thể là kẻ trung thành nhất. Chủ tôi vạch ra một kế hoạch dựa trên những thông tin mà mẹ Bertha Jorkins đã cung cấp cho ngài. Ngài cần tôi giúp. Ngài đến nhà chúng tôi lúc gần nửa đêm. Ba tôi ra mở cửa.”

Cái miệng cười toét rộng thêm trên gương mặt Crouch, như thể hắn đang nhớ lại kỷ niệm ngọt ngào nhất đời hắn. Đôi mắt nâu bự thô lỗ của Winky sừng sốt trợn lên sau mấy kẻ ngón tay. Nó dường như quá hoảng sợ đến không nói lên lời.

“Chuyện xảy ra rất nhanh. Ba tôi bị chủ tôi ế lời nguyện Độc Đoán. Vậy là ba tôi đã trở thành kẻ bị

giám cầm kiểm soát. Chủ của tôi buộc ba tôi đi làm như bình thường, buộc ông hành động như không hề có trục trặc gì xảy ra hết. Và tôi được thả ra. Tôi thức tỉnh. Tôi lại một lần nữa là tôi. Sống sau bao năm trời không hề được sống.”

Cụ Dumbledore hỏi:

“Và Voldemort đã yêu cầu cậu làm gì?”

“Ngài hỏi liệu tôi có sẵn sàng liều tất cả vì ngài không. Tôi đã sẵn sàng. Được phục vụ ngài, được chứng tỏ lòng trung thành tận tụy của tôi đối với ngài, đó là giấc mơ của tôi, đó là tham vọng lớn nhất của tôi. Ngài bảo tôi là ngài cần cài đặt một đầy tớ trung thành ở trường Hogwarts. Một kẻ sẽ hướng dẫn Harry Potter vượt qua các thử thách của cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật mà không bị nghi ngờ, một kẻ có thể canh chừng Harry Potter, bảo đảm là nó phải đến được cái Cúp Tam Pháp thuật. Biến cái Cúp thành cái Khóa Càng, để đem ngay người đầu tiên chạm tay vào Cúp đến cho Chủ tôi. Nhưng mà trước tiên...”

Đôi mắt xanh của cụ Dumbledore quắc sáng, mặc dù giọng nói của cụ vẫn điềm đạm:

“Mi cần đến Alastor Moody.”

“Đuôi Trùn và tôi làm chuyện đó. Chúng tôi đã chuẩn bị món thuốc Đa dịch từ trước. Rồi chúng tôi đến nhà lão Moody. Lão ấy kháng cự ra trò. Một cuộc chiến long trời lở đất. Chúng tôi khuất phục lão vừa đúng lúc. Nhét lão vô một ngăn trong cái rương Pháp thuật của chính lão. Nhổ vài sợi tóc của lão cho vô chất thuốc Đa dịch. Tôi uống thuốc. Tôi trở thành bản sao của lão Moody. Tôi tháo chân giả và mắt phép của lão ra. Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để giáp mặt với Arthur Weasley khi ông ta đến để giải quyết chuyện những người Muggle đã nghe được về cơn náo động. Tôi đã khiến cho mấy cái thùng rác chạy lung tung trong sân. Tôi đã bảo với ông Weasley là tôi nghe có kẻ đột nhập vô sân nhà tôi, những tên đột nhập đã phá phách mấy cái thùng rác. Rồi tôi gói ghém quần áo của Moody cùng mấy thứ dò tìm Hắc ám, bỏ hết vô chung một rương với lão Moody, ém lời nguyên Độc Đoán lên lão, để tôi có thể hỏi han lão, để biết về quá khứ của lão, tìm hiểu thói quen của lão, để cuối cùng có thể lừa cả lão Dumbledore. Tôi cũng cần đến tóc của lão, để bào chế món thuốc đa dịch. Những nguyên liệu khác thì dễ tìm hơn. Tôi đã ăn cắp da rắn ráo trong nhà hầm. Khi ông thầy Độc được bắt gặp tôi trong văn phòng của ông, tôi nói dối là được lệnh lục soát chỗ đó.”

Cụ Dumbledore hỏi:

“Còn Đuôi Trùn làm gì sau khi cậu tấn công ông Moody?”

“Đuôi Trùn trở về để chăm sóc cho Chủ tôi, trong căn nhà của ba tôi, và cũng để canh chừng ba tôi.”

Cụ Dumbledore nói:

“Nhưng ba của cậu vẫn trốn thoát.”

“Đúng vậy. Sau một thời gian ông ấy bắt đầu kháng cự lại lời nguyên Độc Đoán, như tôi từng kháng lại vậy. Có những lúc ông biết điều gì đang xảy ra. Chủ tôi quyết định là để cho ba tôi ra khỏi nhà thì không được an toàn lắm. Ngài buộc ông ấy gửi thư đến Bộ thay vì đích thân đi làm. Ngài buộc ông viết thư nói là ông bệnh. Nhưng mà Đuôi Trùn chèn ép nhiệm vụ của hắn. Hắn canh phòng không đủ cẩn mật. Ba tôi trốn thoát. Chủ nhân tôi đoán là ông sẽ đi đến Hogwarts. Ba tôi sẽ kể cho lão Dumbledore nghe mọi chuyện để thú tội. Ông sẽ thú nhận là đã đem lậu tôi ra khỏi ngục Azkaban. Chủ của tôi bèn nhắc cho tôi biết chuyện ba tôi đã trốn Ngài bảo tôi phải chặn ông lại bằng mọi giá. Vì thế tôi chờ đợi và canh gác. Tôi dùng cái bản đồ mà tôi đã lấy của Harry Potter. Tấm bản đồ đó suýt làm hỏng mọi chuyện.

Cụ Dumbledore nói nhanh:

“Tấm bản đồ à? Tấm bản đồ gì?”

“Tấm bản đồ trường Hogwarts của Potter. Potter đã nhìn thấy tôi trên bản đồ đó. Potter đã nhìn thấy tôi ăn cắp nguyên dược liệu để bào chế thuốc Đa dịch trong văn phòng của ông Snape vào một buổi tối. Nó tưởng tôi là ba tôi. Tôi có cùng tên họ với ba tôi. Tôi lấy cái bản đồ của Harry tối hôm đó. Tôi nói với nó là ba tôi rất ghét phù thủy Hắc ám. Potter tưởng ba tôi nghi ngờ dò xét ông Snape.

“Suốt một tuần sau, tôi chờ đợi ba tôi đến Hogwarts. Cuối cùng, vào một buổi tối, tấm bản đồ cho thấy ba tôi đang đi vào sân trường. Tôi bèn trùm áo khoác tàng hình và đi xuống sân trường đón ông. Ông đã đi vòng tới bìa rừng. Thế rồi bỗng xuất hiện Potter và Krum. Tôi chờ đợi. Tôi không thể hại Potter lúc đó, vì chủ của tôi cần đến nó. Potter chạy đi kiếm cụ Dumbledore. Tôi làm cho Krum bất tỉnh. Tôi giết ba tôi.”

“Khkhkhkhkhôôôôngngng!”

Winky rú lên.

“Cậu Barty ơi, cậu Barty à, cậu đang nói cái gì vậy?”

Cụ Dumbledore nói, vẫn bằng giọng nhỏ nhẹ:

“Mi đã giết cha mình? Mi làm gì với xác của ông ấy?”

“Đem ông vô trong rừng. Phủ kín ông lại bằng tấm Áo khoác Tàng hình. Tôi có tấm bản đồ. Tôi thấy Potter vào tòa lâu đài. Nó gặp lão Snape. Rồi lão Dumbledore xuất hiện. Tôi nhìn Harry dắt lão Dumbledore ra khỏi tòa lâu đài. Tôi đi ra khỏi khu rừng, rồi vòng lại đằng sau họ, và đến gặp họ. Tôi nói với lão Dumbledore là lão Snape đã nói cho tôi biết chỗ để tôi còn tới.

“Lão Dumbledore bảo tôi đi tìm ba tôi. Tôi đi trở lại chỗ để xác ba tôi. Tôi xem bản đồ. Khi mọi người ra khỏi rừng rồi, tôi biến dạng thi thể của ba tôi. Ông trở thành một khúc xương... tôi chôn khúc xương đó... mặc tấm Áo khoác Tàng hình mà đào đất chôn, trong khu đất mới đào xới phía trước căn chòi

của lão Hagrid.”

Giờ đây là một sự yên lặng tuyệt đối, ngoại trừ tiếng khóc thút thít của Winky. Rồi cụ Dumbledore nói:

“Và đêm nay...”

Barty Crouch thì thào:

“Tôi đề nghị được mang cái Cúp Tam Pháp thuật vô trong mê lộ trước bữa ăn tối. Biến nó thành một cái Khóa cảng. Kế hoạch của tôi có hiệu quả. Ngài đã trở lại hùng mạnh và tôi sẽ được ngài vinh danh còn hơn tất cả những gì các pháp sư từng mơ tưởng.”

Nụ cười điên dại làm rạng rỡ khuôn mặt của Crouch một lần nữa, và đầu hắn gục xuống vai trong khi Winky gào khóc bên cạnh hắn.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Ngã Ba Đường

Cụ Dumbledore đứng lên. Cụ nhìn đắm đắm xuống Barty Crouch một hồi, trên mặt lộ vẻ ghê tởm. Rồi cụ giơ cao cây đũa phép một lần nữa và từ đầu đũa phép bay ra những sợi dây thừng, tự động trói quanh người Barty Crouch lại, và siết chặt hẳn. Cụ quay lại giáo sư McGonagall.

“Minerva, phiền bà ở đây canh giữ hắn để tôi đưa Harry lên lầu được không?”

Giáo sư McGonagall đáp:

“Tất nhiên là được rồi.”

Trông bà có vẻ muốn ói, như là vừa trông thấy ai đó bị bệnh vậy. Tuy nhiên, khi rút cây đũa phép ra và chĩa vào Barty Crouch thì bà không run tay chút nào hết.

“Severus” – cụ Dumbledore quay sang thầy Snape – “anh làm ơn gọi bà Pomfrey xuống đây; chúng ta cần đưa anh Alastor Moody vô bệnh xá. Rồi anh ra sân, tìm ông Cornelius Fudge, và đưa ông ta tới đây. Chắc chắn là ông ta muốn tự mình xét hỏi tên Crouch này. Và nói với ông là tôi sẽ ở trong bệnh xá chừng nửa tiếng đồng hồ nếu như ông cần gặp tôi.”

Thầy Snape im lặng gật đầu và lẹ làng đi ra.

Cụ Dumbledore dịu dàng hỏi:

“Harry, con sao rồi?”

Harry ngồi dậy và lại thấy choáng váng; nó đã quên mất cái chân bị thương của mình trong suốt thời gian lắng nghe Crouch nói, và bây giờ cái chân lại phát đau tê tái. Nó cũng nhận ra là nó đang run lẩy bẩy. Cụ Dumbledore đỡ lấy cánh tay nó và dìu nó đi ra hành lang tối om.

“Thầy muốn đưa con lên văn phòng thầy trước, Harry à!”

Cụ nói nhỏ khi cả hai vừa quẹo qua một hành lang khác.

“Chú Sirius của con đang đợi ở đó.”

Harry gật đầu. Nó cảm thấy người nó như lâng lâng và tê dại đi, nhưng nó chẳng hề lo lắng mà thậm chí

còn thấy mừng nữa. Nó không muốn phải nghĩ tới bất cứ thứ gì đã xảy ra từ khi nó rời vô Cúp Tam Pháp thuật. Nó không muốn suy nghĩ gì về những chuyện đã qua, hãy còn sống động và rõ ràng như những tấm hình chụp không ngừng lóe lên trong đầu nó. Thầy Moody Mắt-Điên, nằm trong rương. Đuôi Trùn, nằm vật ra trên mặt đất, ôm cánh tay cụt. Voldemort, hiện ra từ cái vạc, trong làn hơi nước. Cerdic ... chết... Cerdic nhờ đưa xác của anh về cho ba mẹ...

“Thưa thầy.” Harry lúng túng. “Ông bà Diggory đang ở đâu ạ?”

“Họ đang ở bên giáo sư Sprout.”

Cụ Dumbledore nói. Giọng của cụ, hết sức bình thản trong suốt thời gian thẩm vấn Barty Crouch, giờ đây thoáng một chút ghen ngào.

“Bà ấy là giáo viên chủ nhiệm Nhà của Cerdic, và bà ấy biết trò ấy rõ nhất.”

Họ đã đi tới cái máng xối bằng đá. Cụ Dumbledore đọc mật khẩu, cái máng tránh sang bên, và cụ cùng Harry bước lên cái cầu thang xoắn ốc để tới cánh cửa bằng gỗ sồi. Cụ Dumbledore đẩy cửa vô. Chú Sirius đang đứng đó. Mặt của chú trắng bệch và hốc hác như hồi chú mới vừa vượt ngục Azkaban. Chú bước nhanh tới bên Harry.

“Harry, con không sao hả? Chú nghe nói... chú nghe như là... đã xảy ra chuyện gì vậy, Harry?”

Hai bàn tay run lên khi đỡ Harry ngồi xuống cái ghế trước bàn giấy. Chú giục hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Cụ Dumbledore bắt đầu kể cho chú Sirius nghe tất cả những gì mà Barty Crouch đã nói. Harry chỉ nghe lơ mơ. Nó mệt quá, từng đốt xương trong người nó đang đau nhức, nó chỉ muốn ngồi đây, đừng ai hỏi han gì hết, hàng tiếng đồng hồ, cho tới khi nó ngủ thiếp đi, và không phải nghe ngợ hay lo lắng gì nữa.

Có một tiếng vỗ cánh nhẹ. Con phượng hoàng Fawkes rời khỏi cành cây của mình, bay ngang qua phòng đến đậu trên đầu gối Harry.

“Chào Fawkes!”

Harry nói nhỏ. Nó vuốt ve bộ lông đẹp màu đỏ thắm óng ánh vàng của con phượng hoàng. Con Fawkes chớp mắt thanh thản ngược nhìn nó. Có cái gì đó thật dễ chịu tỏa ra từ con phượng hoàng ấm áp này.

Thầy Dumbledore ngừng nói. Thầy ngồi xuống sau bàn giấy, đối diện với Harry. Thầy nhìn nó, còn nó thì lại tránh ánh mắt của thầy. Thầy sắp hỏi han nó đây. Thầy sắp làm cho nó trở lại mọi thứ. Thầy Dumbledore nói:

“Harry, thầy cần biết chuyện gì đã xảy ra khi con cầm cái Khóa cảng ở trong mê lộ.”

“Chúng ta có thể để tới sáng được không, thưa thầy?”

Chú Sirius nói, giọng khàn khàn. Chú để tay lên vai Harry.

“Để cho nó được ngủ. Để nó được nghỉ ngơi.”

Lòng Harry tràn đầy biết ơn chú Sirius, nhưng cụ Dumbledore thì không để ý gì tới điều chú nói. Cụ nghiêng người về phía Harry. Hết sức miễn cưỡng, Harry ngẩng đầu lên và nhìn vào đôi mắt xanh của cụ.

Cụ Dumbledore dịu dàng nói:

“Nếu thầy nghĩ rằng thầy có thể giúp đỡ con, bằng cách đưa con vào một giấc ngủ tuyệt vời và cho phép con để tới ngày mai mới phải suy nghĩ về tất cả những gì đã xảy ra tối nay, thì thầy đã làm vậy. Nhưng thầy còn biết rằng, gây tê có thể làm giảm đau được một lúc, nhưng sau đó sẽ càng đau đớn hơn. Con đã từng tỏ ra can đảm hơn cả sự mong đợi của thầy. Thầy yêu cầu con một lần nữa chứng tỏ sự can đảm của mình. Thầy yêu cầu con kể lại cho mọi người nghe chuyện gì đã xảy ra.”

Con chim phượng hoàng hát lên một khúc nhạc ngân nga, du dương. Khúc nhạc ngân lên trong không trung, và Harry cảm thấy như có một giọt nước gì nong nóng trôi từ cổ xuống bao tử, làm người nó nóng lên, làm nó thấy khỏe khoắn lên.

Nó hít mạnh vào và bắt đầu kể lại. Khi nó nói, tất cả những gì mà nó đã thấy trong đêm dường như hiện lên trước mắt nó, nó đã thấy Voldemort hồi sinh từ mặt nước thuốc phát sáng; nó đã thấy bọn Tử thần Thực tử đột thổ hiện lên giữa những nấm mồ xung quanh; nó đã thấy xác của Cerdic, nằm trên mặt đất bên cạnh cái Cúp.

Bàn tay của chú Sirius vẫn nắm chặt vai của Harry. Một vài lần, chú định nói gì đó, nhưng thầy Dumbledore đưa tay ngăn lại. Harry rất mừng khi thầy làm vậy, vì nó thấy bây giờ tiếp tục nói thì dễ hơn lúc mới bắt đầu. Nói ra được thật là nhẹ nhõm; nó cảm thấy hình như có chất độc nào đó trong người đang được rút ra. Nó càng quyết tâm phải nói tiếp, nó còn nghĩ rằng khi nói xong hẳn nó sẽ thấy dễ chịu hơn.

Thế nhưng, lúc Harry kể tới đoạn Đuôi Trùn đâm con dao găm vô cánh tay nó, thì chú Sirius bật ra một tiếng kêu giận dữ còn cụ Dumbledore đứng phắt lên khiến Harry giật mình. Cụ Dumbledore đi vòng quanh cái bàn và bảo nó duỗi tay ra. Harry chỉ cho hai người coi chỗ cái tay áo bị rách và vết thương bên dưới.

Harry nói với cụ Dumbledore:

“Hẳn nói là xài máu của con sẽ làm hẳn mạnh hơn máu của bất cứ người nào. Hẳn nói là hẳn cũng sẽ có được sự bảo vệ - mà má con đã để lại trong con. Và hẳn nói đúng – hẳn đã chạm được vô người con mà không hề hấn gì hết, hẳn đã rờ mặt con.”

Harry cảm thấy như thoáng qua trong mắt thầy Dumbledore có cái gì đó giống như là vui mừng, hân hoan. Nhưng ngay sau đó, nó chắc là mình chỉ tưởng tượng mà thôi, bởi vì khi quay lại cái ghế phía sau bàn giấy, thì trông thầy lại già và mệt mỏi như hồi nào tới giờ. Thầy vừa nói, vừa ngồi xuống trở lại:

“Khá lắm, Voldemort đã vượt qua được trở ngại đặc biệt này. Harry, tiếp tục đi con.”

Harry tiếp tục; nó kể tỉ mỉ Voldemort trồi lên từ cái vạc ra sao, thuật lại tất cả những gì nó có thể nhớ được từ lời của Voldemort nói với bọn Tử thần Thực tử. Rồi nó kể Voldemort đã cời trói nó, trả lại nó cây đũa phép, và chuẩn bị đấu tay đôi như thế nào.

Nhưng khi kể tới đoạn có một tia sáng vàng đã nối cây đũa phép của nó và của Voldemort dính lại với nhau, thì cổ họng của nó nghẹn lại. Nó ráng kể tiếp, nhưng trong đầu nó tràn ngập những bóng ma trồi ra từ đầu đũa phép của Voldemort. Nó như thấy Cerdic hiện ra, rồi một ông già, Bertha Jorkins ... ba nó... má nó...

“Hai cây đũa phép dính lại với nhau?” Chú Sirius hỏi, phá tan sự im lặng. Chú nhìn Harry rồi lại nhìn cụ Dumbledore. “Tại sao vậy?”

Harry ngó lên cụ Dumbledore, trông cụ có vẻ thích thú.

Cụ lẩm bẩm:

“Priori Incantatem” (Có nghĩa là: “Những câu thần chú từ trước tới nay!”)

Cụ đắm đắm nhìn vào mắt Harry, cứ như là giữa cụ và nó có một sợi dây đồng cảm vô hình nào đó.

Chú Sirius kêu lên thảng thốt:

“Hiệu quả Bùa chú Đảo ngược hả?”

“Chính xác.”

Cụ Dumbledore đáp.

“Hai cây đũa phép của Harry và Voldemort có cùng một nguồn gốc. Mỗi cây có một cái lông đuôi của cùng một con chim phượng hoàng.”

Cụ chỉ vào con chim màu lửa đang đậu yên lành trên đầu gối Harry, nói thêm:

“Mà thực ra, là chính con phượng hoàng này.”

Harry sửng sốt hỏi:

“Cây đuũa phép của con làm từ cái lông của con Fawkes?”

Cụ Dumbledore nói:

“Phải, ngay lúc con ra khỏi cửa hiệu của ông ấy bốn năm về trước, ông Ollivander đã viết thư báo cho thầy biết là con đã mua cây đuũa phép thứ hai.”

Chú Sirius hỏi:

“Vậy chuyện gì sẽ xảy ra khi hai cây đuũa phép anh em gặp nhau?”

Cụ Dumbledore nói:

“Chúng sẽ không chịu nghe theo lệnh để chống lại nhau. Nhưng, nếu chủ nhân của hai cây đuũa phép buộc chúng đánh nhau... thì đôi khi cũng có hiệu lực. Một trong hai cây đuũa phép sẽ bắt cây kia phun ra tất cả những lời nguyền mà nó đã thực hiện – theo chiều ngược lại. Đầu tiên là lời nguyền mới nhất... rồi lần lượt đến những câu tiếp theo sau...”

Thầy nhìn Harry như dò hỏi, và Harry gật đầu.

“Và có nghĩa là”, thầy nói chậm rãi, mắt vẫn nhìn Harry, “một hình thức nào đó của Cerdic đã được tái hiện.”

Harry lại gật đầu.

Chú Sirius kêu lên:

“Diggory sống lại?”

Cụ Dumbledore nói chắc nịch:

“Không có câu thần chú nào có thể làm người chết sống lại, tất cả những việc đã xảy ra là một thứ tiếng vang dội ngược. Một cái bóng của Cerdic khi còn sống có lẽ đã thoát ra từ đầu đuũa, thầy nói có đúng không Harry?”

Harry nói, giọng nó bỗng nhiên lại run rẩy:

“Ảnh nói chuyện với con... Anh Cerdic, dù là bóng ma hay cái gì đi nữa, ảnh đã nói chuyện được với con.”

Cụ Dumbledore nói:

“Đó là một hồi vọng của hình dạng và tính cách Cerdic không bị mất đi. Thầy đoán là có những hình

dạng khác cũng xuất hiện... những nạn nhân trước đó của Voldemort ...”

Cố họng khô đăng, Harry nói:

“Một ông già, bà Bertha Jorkins, và...”

Cụ Dumbledore ân cần hỏi:

“Ba má của con, phải không?”

Harry nói:

“Dạ, phải.”

Chú Sirius ôm chặt vai Harry đến nỗi nó cảm thấy đau. Cụ Dumbledore gật đầu:

“Những vụ sát nhân cuối cùng mà cây đũa phép đã thực hiện. Theo thứ tự đảo ngược. Dĩ nhiên sẽ còn nhiều oan hồn xuất hiện nữa, nếu con duy trì sự kết nối của hai cây đũa phép. Tốt lắm, Harry, những hời vọng đó, những oan hồn đó... họ làm gì?”

Harry miêu tả cách thức những bóng ma đó hiện ra từ đầu đũa và gào thét quanh rìa cái vòm lưới vàng, Voldemort đã tỏ ra sợ hãi những bóng ma đó như thế nào, cách thức cái bóng ma của ba nó đã dạy bảo nó phải làm gì, và cái bóng ma của Cerdic thốt lên nguyện vọng cuối cùng.

Tới đây, Harry không thể nói tiếp được nữa. Nó quay lại nhìn chú Sirius và thấy chú vui mặt vào cả hai bàn tay.

Harry đột nhiên nhận ra là con phượng hoàng Fawkes đã rời khỏi đầu gối của nó. Con phượng hoàng đã chấp chới bay xuống sàn nhà. Nó đang tựa cái đầu xinh đẹp của nó lên vết thương của Harry, và những giọt nước mắt như hạt trai của con phượng hoàng rơi xuống vết thương do con nhện khổng lồ gây ra trên chân Harry. Vết thương biến mất. Da dường như liền lại ngay tức khắc. Chân của Harry bỗng chốc lành lặn như thường.

Khi con phượng hoàng cất cánh bay lên không trung và đậu trên một chạc cây vàng gần cửa, cụ Dumbledore nói:

“Thầy nói lại một lần nữa: con đã chứng tỏ lòng can đảm hơn mọi thứ mà thầy đã trông mong ở con trong đêm nay, Harry à. Con đã chứng tỏ được sự dũng cảm tương tự như những người đã chiến đấu với Voldemort đến chết khi hắn đang ở trên đỉnh cao quyền lực của hắn. Con đã gánh nặng trách nhiệm của một pháp sư trưởng thành trên vai và đã chứng tỏ con ngang vai bằng sức... và giờ đây con đã cho thầy quyền kỳ vọng nơi con. Con sẽ đi với thầy đến bệnh thất. Thầy không muốn cho con về phòng ngủ đêm nay. Một liều Miên Dược, một chút bình an... Sirius, anh có muốn ở lại với cháu không?”

Chú Sirius gật đầu và đứng dậy. Chú biến hình thành một con chó đen bự chẳng và đi cùng Harry với cụ Dumbledore ra khỏi văn phòng cụ, họ cùng nhau đi nhanh xuống cầu thang đến bệnh thất.

Khi cụ Dumbledore đẩy cánh cửa bệnh thất ra. Harry nhìn thấy bà Weasley, Bill, Ron và Hermione đang tụ tập quanh một bà Pomfrey hết sức bối rối. Có vẻ như mọi người đang đòi được biết Harry ở đâu và chuyện gì đang xảy ra cho nó. Harry bước vào với cụ Dumbledore và con chó đen, tất cả những người kia đều nhào tới vây quanh nó, bà Weasley thốt lên một tiếng thét ghen ngào:

“Cháu Harry! Ôi, cháu Harry!”

Bà Weasley hấp tấp chạy về phía Harry, nhưng cụ Dumbledore đã đứng chặn trước mặt Harry. Cụ giờ ra một bàn tay tỏ dấu can ngăn, nói:

“Bà Molly à, hãy nghe tôi nói một chút. Đêm nay Harry đã trải qua một thử thách khủng khiếp. Cháu vừa kể lại cho tôi nghe. Cái mà cháu nó cần bây giờ là một giấc ngủ, sự bình an và yên tĩnh.”

Cụ nhìn quanh Ron, Hermione và cả Bill nữa, nói thêm:

“Nếu như tất cả các con muốn ở lại với Harry, thì các con có thể ở lại. Nhưng thầy không muốn các con chất vấn Harry nhiều quá, hãy đợi cho đến khi nó sẵn sàng trả lời, mà thầy chắc không phải nội trong đêm nay đâu.”

Bà Weasley gật đầu. Bà đã tái nhợt không còn thần sắc nữa. Bà quay lại suyt Ron, Hermione và Bill, như thể tụi nó đang ồn ào, bà nói khẽ:

“Các con nghe chưa? Harry cần yên tĩnh!”

Bà Pomfrey trừng mắt nhìn con chó đen bự chẳng, giả thân của chú Sirius, bà hỏi:

“Thưa ông hiệu trưởng, cho phép tôi hỏi...”

Cụ Dumbledore nói một cách giản dị:

“Con chó này sẽ ở lại đây với Harry một lát. Tôi bảo đảm với bà, con chó này đã được huấn luyện hoàn toàn thuần thực. Harry à, thầy sẽ đợi khi con lên giường nghỉ.”

Harry cảm thấy biết ơn khôn tả đối với cụ Dumbledore là cụ đã yêu cầu những người khác đừng hỏi han gì nó. Không phải là nó không muốn những người khác ở đó, nhưng nghĩ tới chuyện phải giải thích lại tất cả mọi việc, làm sống lại mọi chuyện một lần nữa, là nó không thể chịu đựng nổi.

CỤ Dumbledore nói:

“Thầy sẽ quay lại thăm con ngay, Harry à, khi thầy gặp ông Fudge xong. Thầy muốn con ở lại đây cả

ngày mai, cho đến khi thầy đã nói chuyện với cả trường.”

Cụ Dumbledore rời khỏi bệnh thất.

Khi bà Pomfrey dẫn Harry lên một cái giường gần đó, nó bắt gặp thầy Moody thiết đang nằm bất động trên một cái giường ở cuối văn phòng. Cái chân gỗ của thầy và con mắt phép được đặt nằm bên cạnh giường. Harry hỏi:

“Thầy có sao không cô?”

Bà Pomfrey đưa cho Harry bộ đồ ngủ và đỡ nó lên giường. Bà nói:

“Ông ấy sẽ sớm bình phục lại thôi.”

Harry cởi áo chùng ra, mặc đồ ngủ vào, và chui vô giường nằm. Ron, Hermione, Bill, bà Weasley, và con chó đen đều kéo đến bên tấm bình phong và tự kiếm chỗ ngồi xuống trên những cái ghế đặt cả hai bên giường của Harry. Ron và Hermione đều đang nhìn nó với vẻ gần như cẩn trọng, như thể sợ nó vậy. Nó bèn nói:

“Mình không sao hết. Chỉ mệt mà thôi.”

Mắt bà Weasley nhòa lệ khi bà kéo lại khăn trải giường một cách không cần thiết.

Bà Pomfrey, hồi nãy vừa lao ra khỏi phòng bệnh về căn phòng của bà, giờ đã trở lại với một cái chai nhỏ đựng một thứ thuốc màu tím, và bà cầm theo một cái ly. Bà nói:

“Con cần uống hết ly này, Harry à. Đây là thuốc ngủ không chiêm bao.”

Harry cầm cái ly và uống vài ngụm. Nó cảm thấy buồn ngủ ngay. Mọi thứ xung quanh nó dường như lung linh mơ hồ; những bóng đèn tròn trong bệnh thất dường như nhấp nháy với nó một cách thân tình qua lớp màn buồng quanh giường; thân thể nó dường như đang chìm càng lúc càng sâu hơn vào sự ấm áp của tấm nệm lông. Trước khi nó uống hết liều thuốc ngủ, trước khi nó kịp nói một lời nào, thì sự mệt mỏi kiệt sức đã đưa nó vào sâu trong giấc ngủ.

Khi Harry thức dậy, cảm thấy rất ấm áp, và còn rất buồn ngủ, cho nên nó không mở mắt ra, mà chỉ mong tiếp tục nhắm tịt mắt mà ngủ tiếp. Căn phòng bệnh được chiếu sáng mờ mờ; nó chắc vẫn còn là ban đêm, và nó có cảm tưởng là nó vừa chớp mắt không lâu lắm.

Rồi nó nghe tiếng người thì thầm chung quanh nó.

“Họ mà không chịu nín bốt thì họ làm Harry thức dậy cho coi.”

“Họ hò hét chuyện gì vậy? Chẳng lẽ còn chuyện gì xảy ra nữa sao chứ?”

Harry lơ thờ hé mắt ra. Ai đó đã gỡ cặp kính của nó ra. Nó chỉ nhìn thấy đường nét lơ mờ của bà Weasley và anh Bill bên cạnh. Bà Weasley đã đứng lên. Bà thì thào:

“Nghe như giọng ông Fudge. Giọng kia của bà McGonagall đúng không? Nhưng mà họ đang cãi nhau về chuyện gì vậy?”

Bây giờ Harry cũng đã có thể nghe thấy tiếng cãi vã. Người ta la hét và chạy về phía bệnh thất. Ông Cornelius Fudge la lớn:

“Thật đáng tiếc, bà Minerva à, nhưng cũng vậy thôi...”

Giáo sư McGonagall gào lên:

“Lẽ ra ông không bao giờ nên đưa cái thứ đó vô tòa lâu đài! Khi cụ Dumbledore biết được...”

Harry nghe cánh cửa bệnh thất bị mở tung ra. Những người đứng chung quanh giường Harry đều trừng mắt nhìn ra cửa, anh Bill kéo vội tấm màn quang giường Harry lại, và thừa lúc không ai chú ý đến nó, Harry ngồi dậy kiểm cặp mắt kiếng đeo vô.

Ông Fudge sai bước chân đi thẳng vô trong bệnh thất. Giáo sư McGonagall và thầy Snape đi theo ông sát gót.

Ông Fudge hỏi bà Weasley:

“Cụ Dumbledore đâu?”

Bà Weasley nổi giận:

“Cụ không có ở đây. Đây là bệnh thất, thưa ông bộ trưởng, chẳng lẽ ông không thấy là...”

Nhưng cửa lại mở ra, và cụ Dumbledore đi nhanh vô phòng bệnh.

Cụ nhìn hết ông Fudge đến bà McGonagall, đánh giọng hỏi:

“Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao các người quấy rầy những người này ở đây? Bà Minerva, bà làm tôi ngạc nhiên đấy... tôi đã yêu cầu bà canh chừng Barty Crouch ...”

Giáo sư McGonagall rít lên the thé:

“Thưa cụ Dumbledore, chẳng cần phải canh gác hẳn làm gì nữa. Ông bộ trưởng đây đã giải quyết xong rồi.”

Harry chưa bao giờ thấy giáo sư McGonagall mất bình tĩnh đến như vậy. Trên má của bà nổi lên những

bớt đỏ giận dữ, và hai bàn tay của bà thì nắm chặt thành nắm đấm; và bà đang run lấy bầy vì tức giận.

Thầy Snape bằng giọng nhỏ nhẹ giải thích:

“Khi chúng tôi báo cho ông Fudge biết là chúng ta đã bắt được gã Tử thần Thực tử gây ra những vụ việc hồi tối này, ông ấy dường như cảm thấy an ninh cá nhân của ông có vấn đề. Ông khẳng khẳng triệu tập một Giám ngục Azkaban đến đi cùng ông tới tòa lâu đài. Ông đã đem tên giám ngục đến văn phòng nơi Barty Crouch bị canh giữ...”

Giáo sư McGonagall trào ra:

“Tôi đã nói với ông là cụ Dumbledore sẽ không đồng ý chuyện này. Tôi đã bảo ông là cụ sẽ không bao giờ cho phép Giám ngục Azkaban đặt chân vô bên trong tòa lâu đài, nhưng...”

Ông Fudge găm lên, trông ông còn giận hơn nữa, Harry chưa bao giờ thấy ông giận như vậy:

“Thưa bà kính mến, với tư cách là bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, tôi có quyền quyết định là liệu tôi có muốn đem theo người bảo vệ hay không khi tôi đi thăm vấn một phạm nhân có thể rất nguy hiểm...”

Nhưng giọng giáo sư McGonagall át cả giọng ông Fudge. Bà gào lên, chỉ vào mặt ông Fudge, toàn thân run lấy bầy:

“Ngay cái lúc... cái lúc cái tên đó bước vô phòng, hấn cúi ngay xuống Crouch và ... và...”

Harry cảm thấy lạnh buốt ruột gan khi giáo sư McGonagall đang tìm cách lựa từ để miêu tả việc gì đã xảy ra. Nó không cần cô McGonagall nói hết câu mới hiểu. Nó biết điều mà bọn Giám ngục Azkaban ắt đã làm. Chúng đặt cái hôn chết chóc của chúng lên Barty Crouch. Chúng đã hút linh hồn hấn qua miệng hấn. Giờ đây Crouch còn tệ hơn là chết nữa.

Ông Fudge hăm dọa âm ỉ:

“Nói cho cùng thì hấn không phải là một mất mát đáng tiếc. Có lẽ hấn phải chịu trách nhiệm về rất nhiều cái chết!”

“Nhưng giờ đây hấn không thể nào làm chứng. Ông Cornelius à.”

Cụ Dumbledore nói. Cụ trừng mắt nhìn ông Fudge như thế mới lần đầu tiên nhìn thấy rõ ràng con người ông ta. Cụ nói tiếp:

“Hấn không còn có thể đưa ra bằng chứng vì sao hấn lại giết những người đó.”

Ông Fudge la lối ào ào:

“Tại sao hắn giết những người đó ư? Chà, chuyện đó có gì là bí mật hả? Hắn là một tên điên loạn cuồng tín! Căn cứ vào những gì mà bà McGonagall và ông Snape đã nói với tôi, thì dường như hắn tưởng là hắn đang làm tất cả những việc đó theo lệnh của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy!”

Cụ Dumbledore nói:

“Chính Voldemort đã ra lệnh cho hắn đó, ông Fudge à. Cái chết của những người đó chỉ là kết quả phụ của một kế hoạch lớn tái phục hồi quyền lực của Voldemort. Kế hoạch đã thành công. Voldemort đã phục hồi được thân xác hắn.”

Trông vẻ mặt ông Fudge như thể có ai vừa tống vào mặt ông một trái cân nặng ịch. Sừng sốt và chớp chớp mắt, nhìn lại cụ Dumbledore như thể ông không thể nào tin được điều mà ông vừa nghe. Ông vẫn tròn tròn mắt nhìn cụ Dumbledore, bắt đầu lắp bắp:

“Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy ... hồi sinh à? Vô lý hết sức! Thôi đi mà. Cụ Dumbledore ...”

“Bà McGonagall và ông Snape chắc là đã nói với ông, chúng tôi đã nghe Barty Crouch thú tội. Do ảnh hưởng của Chân đực, hắn đã kể cho chúng tôi nghe hắn đã được đem lậu ra khỏi nhà ngục Azkaban như thế nào; và Voldemort nhờ Bertha Jorkins mà biết được hắn còn sống, đã đến giải thoát hắn khỏi sự quản thúc của cha hắn và sử dụng hắn để bắt cóc Harry như thế nào. Tôi nói cho ông biết kế hoạch đó đã thành công. Crouch đã giúp đỡ Voldemort hồi sinh.”

Harry kinh ngạc nhận thấy một nụ cười nhẹ nở trên gương mặt của ông Fudge. Ông ta nói:

“Cụ Dumbledore à, cụ không thể thiết tha tin câu chuyện đó như vậy được. Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trở về ư? Thôi mà, thôi đi, Crouch có thể tự cho là hắn đã hành động theo lệnh của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy ... nhưng mà tin vào những lời của một thằng điên như thế, thì cụ Dumbledore à...”

Cụ Dumbledore nói giọng đều đều chắc chắn:

“Khi Harry chạm vào cái Cúp Tam Pháp thuật hồi hôm, nó đã bị chuyển thẳng tới chỗ Voldemort. Nó đã chứng kiến sự hồi sinh của Chúa tể Voldemort. Tôi sẽ giải thích tất cả chuyện đó cho ông nếu ông quá bước qua văn phòng của tôi.”

Cụ Dumbledore liếc nhìn ra sau, nhận thấy Harry đã thức giấc, nhưng cụ lắc đầu và nói:

“Tôi e rằng tôi không thể cho phép ông chất vấn Harry vào tối nay được.”

Nụ cười tò mò của ông Fudge ngập ngừng. Ông cũng liếc nhìn Harry rồi quay lại nói với cụ Dumbledore:

“Cụ... quyết tin vào những lời của Harry về vụ này sao, cụ Dumbledore?”

Mọi người im lặng trong một lát, chỉ có tiếng gầm gừ của chú Sirius vang lên. Chú xù lông sừng cổ lên, nhe răng hàm hè với ông Fudge.

Mắt của cụ Dumbledore giờ đây sáng quắc lên:

“Đương nhiên là tôi tin Harry. Tôi đã nghe lời thú tội của Crouch, và tôi đã nghe Harry kể lại chuyện gì đã xảy ra sau khi nó chạm vào cái Cúp Tam Pháp thuật; hai câu chuyện này ráp lại có ý nghĩa, chúng giải thích mọi chuyện đã xảy ra kể từ khi Bertha Jorkins biến mất hồi mùa hè vừa rồi.”

Ông Fudge vẫn còn giữ nụ cười kỳ lạ trên gương mặt. Một lần nữa ông liếc Harry một cái trước khi trả lời:

“Cụ đã quyết tin rằng chúa tể Voldemort đã trở lại, mà chỉ căn cứ vào lời của một gã sát nhân điên loạn, một thằng bé bị... Chà...”

Ông Fudge lại nhìn Harry một cái nữa, và Harry bỗng nhiên hiểu. Nó lặng lẽ nói:

“Ông đã đọc bài báo của bà Rita Skeeter, phải không ông Fudge?”

Ron, Hermione, bà Weasley và anh Bill đều giật mình. Không ai trong số họ đã nhận ra rằng Harry đã thức giấc.

Ông Fudge hơi đỏ mặt, nhưng trên mặt vẫn còn nguyên vẻ bướng bỉnh thách thức. Ông nhìn cụ Dumbledore, nói:

“Và nếu tôi đọc rồi thì sao? Nếu tôi đã phát hiện ra rằng lâu nay cụ vẫn giữ kín một số sự thật nào đó về thằng bé thì sao? Một đứa nói Xà ngữ, đúng không? Và đã bày trò hề khắp nơi...”

Cụ Dumbledore lạnh nhạt nói:

“Tôi hiểu là ông đang nói đến những cơn đau mà Harry đã trải qua với vết thẹo của nó?”

Ông Fudge nói nhanh:

“Vậy là ông nhìn nhận rằng nó có những cơn đau đó hả? Nhức đầu à? Ác mộng hả? Có thể... ảo giác chăng?”

Cụ Dumbledore bước một bước tiến tới ông Fudge, và một lần nữa, ở cụ dường như phát tỏa ra cái sức mạnh mà Harry đã từng thấy ngay sau khi cụ đánh bất tỉnh gã Crouch con. Cụ nói:

“Nghe tôi nói đây ông Fudge. Harry tỉnh táo như ông, như tôi. Vết thẹo trên trán nó không ảnh hưởng đến bộ não của nó. Tôi tin là vết thẹo đó khiến nó đau đớn khi Chúa tể Voldemort đến gần nó, hay khi nó cảm nhận một vụ sát nhân đặc biệt nào đó.”

Ông Fudge lùi lại nửa bước để né cụ Dumbledore, nhưng ông vẫn không kém bướng bỉnh:

“Hãy tha lỗi cho tôi, cụ Dumbledore à, nhưng tôi chưa từng nghe nói đến một vết thẹo do bị nguyên rủa mà lại biến được thành một tiếng chuông báo động bao giờ...”

Harry hét lên:

“Thiệt mà, con đã nhìn thấy Chúa tể Voldemort hồi sinh!”

Nó lại cố gắng ra khỏi giường, nhưng bà Weasley ấn nó nằm xuống, nó la lên:

“Con đã nhìn thấy bọn Tử thần Thực tử! Con có thể kể tên họ ra! Ông Lucius Malfoy ...”

Thầy Snape có một cử động như giật mình, nhưng khi Harry nhìn thầy, mắt của thầy Snape lại hướng trở về ông Fudge. Ông Fudge tỏ ra bị sỉ nhục, ông nói:

“Trường hợp ông Malfoy đã được làm rõ! Đó là một dòng họ lâu đời... có nhiều đóng góp tài trợ cho chính nghĩa cao cả...”

Harry tiếp tục nói:

“Macnair!”

“Cũng đã được làm rõ! Hiện giờ đang làm việc cho Bộ Pháp Thuật!”

“Avey – Nott - Crabbe - Goyle.”

Ông Fudge giận dữ nói:

“Cháu chỉ lặp lại những cái tên của những người đã ly khai bọn Tử thần Thực tử cách đây mười lăm năm rồi! Cháu có thể tìm thấy những cái tên đó trong những báo cáo cũ ở các phiên tòa! Cụ Dumbledore ơi, hãy làm ơn làm phước... Cuối năm ngoái, đứa nhỏ này cũng đã nghĩ ra toàn những câu chuyện kỳ dị... những câu chuyện của nó đang trở nên hoang đường hơn, vậy mà cụ vẫn nghe lọt tai... Đứa nhỏ này có thể nói Xà ngữ, cụ Dumbledore à, mà cụ vẫn nghĩ là nó đáng tin hay sao?”

Giáo sư McGonagall la lên:

“Ông khùng rồi! Đầu tiên là Cerdic Diggory, rồi tới ông Crouch! Những cái chết đó không thể chỉ đơn giản là việc làm ngẫu nhiên của một thằng điên được!”

Ông Fudge cũng hét lại:

“Tôi không thấy có bằng chứng nào chống lại chuyện đó cả!”

Bây giờ thì cơn giận của ông cũng bằng với cơn giận của bà McGonagall, gương mặt của ông tím lịm:

“Tôi có cảm giác như là tất cả các người đều quyết tâm khơi dậy một cơn hoảng loạn sẽ làm xáo trộn hết mọi thứ mà chúng tôi đã thiết lập mười ba năm nay!”

Harry không thể nào tin vào điều nó đang nghe nữa. Nó vẫn luôn nghĩ về ông Fudge như một con người tử tế, hơi khoa trương, hơi ồn ào, nhưng bản chất tốt. Nhưng giờ đây đứng trước mặt nó là một phát sư lùn đang cơn giận dữ, khẳng khẳng không chịu chấp nhận cái viễn cảnh rằng cái thế giới trật tự và thoải mái của ông ta sắp sụp đổ... không chịu tin rằng Chúa tể Voldemort có thể trỗi dậy.

Cụ Dumbledore lặp lại:

“Voldemort đã trở lại, ông Fudge à, nếu ông thẳng thắn chấp nhận sự thật này, và tiến hành những biện pháp cần thiết, chúng ta sẽ vẫn còn có thể cứu vãn được tình thế. Bước đầu tiên và quan trọng nhất là đuổi bọn Giám ngục ra khỏi nhà tù Azkaban ...”

Ông Fudge lại hét lên:

“Vô lý. Đuổi bọn Giám ngục à? Tôi chỉ cần đưa ra đề nghị đó thôi là sẽ bị đá văng khỏi văn phòng ngay! Một nửa trong số chúng tôi chỉ cảm thấy an toàn trên giường ngủ mỗi tối bởi vì chúng tôi biết bọn giám ngục đang đứng canh nhà tù Azkaban!”

Cụ Dumbledore nói:

“Còn tất cả những người còn lại như chúng tôi thì không thể ngủ yên trên giường, ông Fudge à, khi biết là ông đã giao bọn thuộc hạ đắc lực nhất của Chúa tể Voldemort cho một lũ quái vật sẵn sàng hòa theo hăn ngay khi hăn kêu gọi chúng. Chúng sẽ không giữ lòng trung thành với ông đâu, ông Fudge à! Chúa tể Voldemort có thể hứa hẹn với chúng nhiều cơ hội về quyền lực hơn và lạc thú hơn so với điều ông có thể cho chúng! Nếu bọn Giám ngục về phe Chúa tể Voldemort, và những thuộc hạ cũ quay trở về với hăn, ông sẽ khó lòng ngăn chặn hăn giành lại loại quyền lực mà hăn đã có được cách đây mười ba năm!”

Ông Fudge há họng ra rồi ngậm miệng lại như thể không còn lời nào diễn tả được cơn giận của ông. Cụ Dumbledore tiếp tục nhấn mạnh:

“Bước thứ hai ông phải làm... làm ngay tức thì, là phái sứ giả đến gặp những người khổng lồ.”

Ông Fudge hét lên the thé, dường như mới hoàn hồn:

“Phái sứ giả tới gặp bọn người khổng lồ ư? Cái trò điên khùng gì đây?”

Cụ Dumbledore nói:

“Hãy giơ ra cho họ một bàn tay hữu nghị, ngay bây giờ, trước khi quá trễ. Nếu không, Chúa tể Voldemort sẽ thuyết phục được họ rằng hắn là pháp sư duy nhất có thể đem lại cho họ quyền lợi và tự do, như hắn đã làm trước đây!”

Ông Fudge há hốc miệng ra, lúc lắc cái đầu và lùi tránh xa cụ Dumbledore:

“Cụ... cụ không thể nào làm căng thẳng như vậy! Nếu cộng đồng pháp thuật nghe phong thanh rằng tôi đã tiếp cận bọn người khổng lồ... thì chắc là tôi mất chức luôn... Cụ Dumbledore ơi, dân chúng ghét họ lắm...”

Giờ đây giọng cụ Dumbledore đã cất cao lên, vầng hào quang quyền lực quanh cụ trở nên rõ rệt, mắt cụ lại quắc sáng một lần nữa:

“Ông đui rồi, ông Fudge à, lòng tham quyền cố vị đã khiến ông đui mù. Lâu nay ông luôn luôn quá coi trọng cái mà ông gọi là huyết thống thuần chủng! Ông đã không nhận ra rằng lý lịch của người ta không thành vấn đề, mà chính là nỗ lực phấn đấu của con người mới là quan trọng! Bọn Giám ngục vừa mới hủy diệt thành viên còn lại cuối cùng của một gia đình thuần chủng và cổ xưa như bất cứ gia đình thuần chủng nào khác... Và hãy nghĩ xem gã Crouch con đã chọn cho mình một cuộc đời như thế nào! Bây giờ tôi nói với ông rằng... Hãy thực hiện ngay những biện pháp mà tôi đề nghị, và ông sẽ được nhớ đến như một trong những bộ trưởng Pháp thuật dũng cảm nhất và vĩ đại nhất mà chúng tôi được biết đến, cho dù ông còn giữ được chức đó hay không. Còn nếu ông không chịu hành động... thì lịch sử sẽ ghi nhận ông như kẻ đã nhảy lên lề né tránh và để cho Chúa tể Voldemort có được cơ hội thứ hai để hủy diệt thế giới mà chúng ta đã cố gắng xây dựng lại.”

Ông Fudge vẫn lùi lại, thì thào:

“Loạn trí... điên rồ...”

Và mọi người lại yên lặng. Bà Pomfrey đứng lặng người phía chân giường của Harry, hai bàn tay bịt miệng. Bà Weasley vẫn còn đứng chồm trên người Harry, tay bà đặt trên vai của nó để giữ không cho nó nhồm dậy. Bill, Ron và Hermione đều trở mắt nhìn ông Fudge.

Cụ Dumbledore nói:

“Nếu ông vẫn cứ quyết tâm tiếp tục nhắm mắt ngơ tai như vậy, ông Fudge à, thì chúng ta đành rẽ mỗi người mỗi ngả. Ông cứ hành động theo cách nào ông thấy thích hợp. Và tôi... tôi sẽ hành động theo cách của tôi.”

Giọng của cụ Dumbledore không hàm chứa ẩn ý đe dọa gì, nó chỉ vang lên như một lời tuyên bố, nhưng ông Fudge đổ quạu trong tư thế sẵn sàng muốn đánh nhau, như thể cụ Dumbledore đang cầm đũa phép sẵn vào ông không bằng. Ông vung vẩy mấy ngón tay ra phía trước đe dọa:

“Nè, nè, cụ Dumbledore ... cụ coi chừng. Hồi nào giờ tôi luôn luôn để cụ tự tung tự tác. Tôi đã rất kính trọng cụ. Lẽ ra tôi có thể không đồng ý nhiều quyết định của cụ, nhưng tôi vẫn làm thinh. Không có mấy người chịu để cho cụ sử dụng người Sói hay lưu dùng lão Hagrid, hay tự quyết định nội dung dạy học trò mà không cần tham khảo ý kiến của Bộ Pháp Thuật đâu. Nhưng nếu cụ có ý chống lại tôi...”

Cụ Dumbledore nói:

“Kẻ duy nhất mà tôi có ý định chống lại là Chúa tể Voldemort. Nếu ông cũng chống lại hắn thì ông Fudge à, chúng ta vẫn còn cùng chung một phe.”

Đường như ông Fudge không thể nghĩ ra được câu trả lời, ông chồm tới ngã lui trên đôi chân nhỏ của mình trong một lát, hai tay xoay xoay cái nón hình trái dưa. Cuối cùng ông nói với giọng cầu khẩn:

“Hắn không thể trở lại đâu cụ Dumbledore, đơn giản là hắn không thể...”

Thầy Snape sải bước tới trước, đi ngang qua cụ Dumbledore, vừa đi vừa xấn tay áo trái lên. Thầy giơ cánh tay ra và chỉ cho ông Fudge xem, khiến ông ta co rúm lại. Thầy Snape nói, giọng cay nghiệt:

“Đó. Đó là Dấu hiệu Hắc ám. Nó không còn rõ như cách đây một giờ nữa, lúc đó nó bầm đen lên, nhưng ông vẫn còn có thể nhìn thấy nó, mọi Tử thần Thực tử đều mang dấu hiệu do Chúa tể Hắc ám ấn vào. Đó là một cách để phân biệt người này với người kia, và cũng là cách thức Chúa tể Voldemort triệu tập chúng tôi. Khi hắn chạm vào dấu hiệu của bất cứ Tử thần Thực tử nào, chúng tôi phải độn thổ, hoặc thăng thiên, đến ngay bên cạnh hắn. Suốt cả năm nay dấu hiệu này càng lúc càng rõ hơn. Dấu hiệu của ông Karkaroff cũng vậy. Ông có biết tại sao tối nay Karkaroff chạy trốn không? Cả hai chúng tôi đều cảm thấy Dấu hiệu Hắc ám rất bồng, cả hai chúng tôi đều biết hắn đã trở lại. Ông Karkaroff sợ Chúa tể Hắc ám trả thù. Ông ta đã phản bội quá nhiều đồng bọn Tử thần Thực tử nên ông ta không chắc là sẽ được bọn chúng chào đón trở lại.”

Ông Fudge cũng lùi lại tránh thầy Snape. Ông lắc đầu lia lịa. Đường như ông không thể tin một lời nào mà thầy Snape vừa nói, ông ngó trừng trừng cái dấu hiệu xấu xí trên cánh tay thầy Snape với vẻ ghê tởm rõ rệt, rồi ngược nhìn cụ Dumbledore, thì thào:

“Tôi không biết cụ và thầy trò trường cụ đang chơi trò gì, cụ Dumbledore à, nhưng tôi thấy nhiều đây là đủ rồi. Tôi không còn lời nào để nói thêm nữa. Tôi sẽ liên lạc với cụ vào ngày mai, cụ Dumbledore à, để thảo luận về việc điều hành ngôi trường này. Tôi phải trở về Bộ Pháp Thuật đây.”

Ông đã đi gần tới cửa rồi thì dừng bước. Ông quay lại sải bước băng qua phòng bệnh, dừng lại bên giường của Harry. Ông lấy trong túi áo của ông ra một bao vàng bụi thảy lên cái bàn bên cạnh giường Harry và nói ngắn gọn:

“Tiền thưởng của trò đây. Một ngàn đồng Galeon. Lẽ ra phải có một buổi lễ trao giải thưởng, nhưng

trong hoàn cảnh này...”

Ông chụp cái nón trái dừa lên đầu mình và đi ra khỏi phòng, đóng sập cánh cửa lại sau lưng. Khi ông đã đi khuất rồi, cụ Dumbledore quay lại nhìn nhóm người đang đứng quanh giường Harry. Cụ nói:

“Có một việc phải làm. Bà Molly à... liệu tôi có suy nghĩ đúng không nếu tôi quyết trông cậy vào bà và ông Arthur?”

Bà Weasley nhột nhạt đến trắng bệch cả môi, nhưng tỏ vẻ cương quyết, bà nói:

“Dĩ nhiên là cụ đúng. Chúng tôi biết ông Fudge quá mà. Anh Arthur sở dĩ còn chịu ở lại ở Bộ Pháp Thuật mấy năm nay chẳng qua vì anh quan tâm đến dân Muggle thôi. Ông Fudge cứ cho là anh ấy thiếu lòng tự hào pháp sư đúng đắn.”

Cụ Dumbledore nói:

“Vậy thì chúng ta cần nhấn tin ngay cho ông Arthur. Tất cả những ai mà chúng ta có thể thuyết phục họ nhận thức được sự thật phải được thông báo ngay tức khắc, và ông Arthur ở vị trí thuận lợi để tiếp xúc với những người ở Bộ Pháp Thuật, những người không đến nỗi thiên cận như ông Fudge.”

Anh Bill đứng dậy, nói:

“Con sẽ đi gặp ba. Con đi ngay bây giờ đây.”

Cụ Dumbledore nói:

“Hay lắm! Con hãy kể cho ba con biết chuyện gì đã xảy ra. Nói với ba con là thầy sẽ sớm liên hệ trực tiếp với ba con. Tuy nhiên ông ấy cũng cần phải kín đáo. Nếu ông Fudge tưởng là chúng ta đang can thiệp vào Bộ Pháp Thuật ...”

Anh Bill nói:

“Thầy cứ giao việc đó cho con.”

Anh Bill vỗ lên vai Harry, hôn lên má bà Weasley, mặc áo khoác vào, và sải bước nhanh ra khỏi phòng.

Cụ Dumbledore quay lại nói với giáo sư McGonagall:

“Bà Minerva, tôi muốn gặp ông Hagrid trong văn phòng của tôi, càng sớm càng tốt. Và tôi cũng muốn mời – nếu bà ấy vui lòng đến – mời cả bà Maxime nữa.”

Giáo sư McGonagall gật đầu và đi ra, không nói thêm một lời nào.

Cụ Dumbledore nói với bà Pomfrey:

“Bà Poppy, bà vui lòng đi xuống văn phòng của giáo sư Moody, tôi nghĩ ở đó bà sẽ tìm thấy một con gia tinh tên là Winky đang ở trong trạng thái hơi bị trầm uất. Bà hãy làm cái gì bà có thể làm cho chị ta, rồi đem chị ta xuống nhà bếp. Tôi tin là Dobby sẽ chăm sóc chị ta tốt hơn chúng ta.”

Bà Pomfrey tỏ ra sửng sốt, nhưng bà nói:

“Được... được thôi.”

Rồi bà Pomfrey rời khỏi phòng.

Cụ Dumbledore kiểm tra coi cửa nẻo đã đóng chặt lại cả chưa, và chờ cho tiếng bước chân của bà Pomfrey đã xa dần, rồi cụ mới nói tiếp:

“Còn bây giờ là lúc để cho hai người trong đám chúng ta nhận ra nhau. Anh Sirius ... xin anh vui lòng trở lại hình dạng bình thường.”

Con chó đen khổng lồ ngược nhìn cụ Dumbledore, rồi trong nháy mắt, rùng mình biến thành một người đàn ông.

Bà Weasley thét lên và nhảy lùi lại khỏi giường. Bà chỉ vào chú Sirius, thét lên the thé:

“Sirius Black!”

Ron kêu lên:

“Má, đừng la! Không sao đâu.”

Thầy Snape không hét lên cũng không nhảy lùi lại, nhưng ngó mặt thầy là đủ thấy một cơn giận đang pha trộn nổi kinh hoàng. Thầy Snape nhìn trừng trừng chú Sirius, găm gù:

“Hắn! Hắn làm gì ở đây chứ?”

Chú Sirius cũng biểu lộ một vẻ không ưa tương tự đối với thầy Snape. Cụ Dumbledore nhìn cả hai người, nói:

“Anh Sirius đến đây là do tôi mời, cũng như anh vậy, anh Snape à. Tôi tin tưởng cả hai anh. Đã đến lúc các anh dẹp qua một bên những khác biệt trước đây để mà tin cậy lẫn nhau.”

Harry nghĩ cụ Dumbledore đang đòi hỏi một điều gần như phép màu. Chú Sirius và thầy Snape nhìn nhau thiếu điều ăn tươi nuốt sống nhau.

Cụ Dumbledore nói tiếp với một giọng nói tỏ ra thiếu nhẫn nại:

“Tôi sẽ giải quyết, trong một thời gian ngắn, tạm gác đi hận thù công khai. Hai anh hãy bắt tay nhau. Bây giờ hai anh đang cùng một phe. Thời gian thì ít, và nếu như vài người trong chúng ta, những người biết sự thật, lại không chịu đoàn kết với nhau, thì chúng ta chẳng có hy vọng gì cả.”

Chú Sirius và thầy Snape tiến về phía nhau một cách chậm rãi – vẫn trừng mắt nhìn nhau như thể người này chẳng cầu mong gì hơn là quỷ vật người kia đi – và họ bắt tay nhau. Rồi họ buông tay nhau ra thật nhanh.

Cụ Dumbledore một lần nữa lại bước tới đứng giữa hai người:

“Vậy là có thể tiếp tục hợp tác với nhau. Bây giờ tôi có công tác giao cho cả hai người đây: thái độ của ông Fudge, mặc dù không phải bất ngờ, cũng đã làm thay đổi mọi thứ. Sirius, tôi cần anh lên đường ngay tức thì. Anh phải đi báo động cho các phù thủy Remus Lupin, Arbella Figg, Mundungus Fletcher... Đám người cũ ấy. Hãy ẩn tích ở chỗ ông Lupin một thời gian. Tôi sẽ liên hệ với anh ở chỗ đó.”

Harry nói:

“Nhưng...”

Nó muốn chú Sirius ở lại. Nó không muốn lại phải chia tay với chú Sirius gấp gáp như vậy. Chú Sirius quay về phía Harry vỗ về:

“Con sẽ sớm gặp lại chú mà, chú hứa với con. Nhưng con cũng hiểu mà, chú phải làm những gì chú có thể làm, đúng không?”

Harry nói:

“Dạ... con hiểu... dĩ nhiên con hiểu.”

Chú Sirius nắm chặt tay nó trong một lát ngắn ngủi, gật đầu với cụ Dumbledore, biến hình lại thành ra con chó đen khổng lồ, chạy băng qua căn phòng, tới cửa, tự dùng chân vượt trước mà mở năm dầm cửa. Rồi biến mất.

Cụ Dumbledore quay lại thầy Snape:

“Anh Severus, anh biết công việc mà tôi phải giao anh. Nếu anh đã sẵn sàng... nếu anh đã chuẩn bị...”

Thầy Snape nói:

“Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Trông thầy hơi nhợt nhạt hơn bình thường, nhưng đôi mắt đen lạnh lùng của thầy lấp lánh một cách kỳ lạ.

Cụ Dumbledore nói:

“VẬY THÌ CHÚC ANH MAY MẮN.”

Cụ Dumbledore nhìn theo với một thoáng e ngại trên nét mặt, khi thầy Snape bước đi nhanh không nói một lời.

Nhiều phút trôi qua lặng lẽ trước khi cụ Dumbledore lại nói tiếp:

“TÔI PHẢI ĐI XUỐNG LẦU. TÔI PHẢI GẶP GIA ĐÌNH DIGGORY. HARRY À, NHỚ UỐNG HẾT THUỐC CỦA CON. TÔI SẼ GẶP LẠI MỌI NGƯỜI SAU.”

Khi cụ Dumbledore đi khuất rồi, Harry ngã vật xuống cái gối. Hermione, Ron và bà Weasley vẫn đang nhìn nó. Bây giờ họ mới lên tiếng sau khi im lặng từ nãy đến giờ.

Bà Weasley rốt cuộc nói:

“HARRY À, CON PHẢI UỐNG CHO HẾT THUỐC CỦA CON ĐI.”

Khi bà đưa tay lấy cái chai thuốc và cái ly, tay bà đung vô cái bao vàng đặt trên cái bàn cạnh giường ngủ của Harry. Bà Weasley nói:

“CON SẼ NGỦ MỘT GIẤC DÀI SAY SỪA. CON HÃY CỐ NGHĨ ĐẾN CHUYỆN KHÁC MỘT LÁT... THỬ NGHĨ XEM CON SẼ MUA GÌ VỚI SỐ TIỀN THƯỞNG CỦA CON CHẲNG HẠN...”

Harry nói, giọng không một chút biểu cảm:

“CON KHÔNG CẦN SỐ VÀNG ĐÓ. BÁC GIỮ GIÙM CON. HAY AI ĐÓ LẤY ĐI GIÙM CŨNG ĐƯỢC. LẼ RA CON ĐÃ KHÔNG THẮNG ĐƯỢC. LẼ RA PHẦN THƯỞNG ĐÓ PHẢI THUỘC VỀ ANH CERDIC.”

Cái điều mà nó cứ phải đấu tranh nhiều lần kể từ khi nó rời khỏi mê lộ cho đến giờ đang có cơ đánh bại nó. Nó có thể cảm thấy một cơn đau nhức nhối rất bỏng ở khoeo mắt. Nó chớp mắt, nhìn lên trần nhà.

Bà Weasley thì thầm:

“ĐÂU PHẢI LỖI CỦA CON ĐÂU HARRY!”

Harry nói:

“CHÍNH CON BIỂU ẢNH CÙNG CẦM CHIẾC CÚP VỚI CON.”

Bây giờ cảm giác rất bông lan tới cổ họng nó. Nó những mong cho Ron nhìn đi chỗ khác.

Bà Weasley đặt cái chai thuốc xuống cái kệ bên giường ngủ, cúi xuống, vòng tay ôm Harry. Nó không nhớ là trong đời nó từng được ai ôm ấp như được mẹ ôm ấp như vậy bao giờ chưa. Toàn bộ sức nặng của mọi thứ mà nó đã nhìn thấy đêm đó dường như đổ ụp xuống nó khi bà Weasley ôm nó vào lòng. Gương mặt của mẹ nó, giọng nói của cha nó, hình ảnh của Cerdic nằm chết trên mặt đất, tất cả bắt đầu quay tít trong đầu nó đến khi nó không thể nào chịu đựng được nữa, cho đến khi mặt nó co rúm lại để cố nén một tiếng rú đau thương đòi bật ra khỏi người nó.

Có tiếng đóng mở cửa ồn ào, bà Weasley bèn buông Harry ra. Hermione đang đứng cạnh cửa sổ. Cô bé đang nắm chặt trong tay một cái gì đó. Cô bé nói nhỏ:

“Xin lỗi.”

Bà Weasley đưa mu bàn tay chùi nước mắt, nói nhanh:

“Uống thuốc đi Harry.”

Harry uống một hơi hết cạn thuốc. Hiệu quả của chất thuốc ngủ không chiêm bao xảy ra tức thì. Cơ buồn ngủ nặng nề không thể kháng cự lại phủ chụp xuống mắt Harry. Nó vùi đầu vào gối và không nghĩ ngợi gì nữa.

HARRY POTTER

J.K.Rowling

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Bắt Đầu

Mất cả tháng sau, khi tưởng lại, Harry cũng chỉ nhớ được những ký ức lụn vụn của những ngày tiếp theo sau đêm đó. Hình như ký ức nó đã bão hòa, không thể tiếp nhận thêm được nữa. Những hồi ức của nó hết sức đau đớn. Nhưng có lẽ tệ nhất là chuyện gặp gỡ gia đình Diggory diễn ra vào sáng hôm sau.

Họ không trách Harry về những gì đã xảy ra; ngược lại, cả hai ông bà Diggory đều cảm ơn nó đã đem xác của Cerdic về cho họ. Ông Diggory thổn thức khóc gần suốt cuộc nói chuyện. Nỗi đau buồn của bà Diggory thì dường như đã khiến bà cạn ráo cả nước mắt.

Khi Harry kể cho bà nghe Cerdic đã chết như thế nào, bà nói:

“VẬY là nó bị đau đớn ít thôi. Và nói cho cùng, anh Amos à... con nó chết ngay sau khi chiến thắng cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật. Chắc là con nó vui lắm.”

Khi họ đứng dậy, bà Diggory cúi xuống nhìn Harry và nói:

“Bây giờ con hãy chăm sóc lấy con nha.”

Harry nắm cái bao đựng vàng để trên cái bàn cạnh giường. Nó thì thầm với bà Diggory:

“bác cầm lấy cái này. Lẽ ra nó là của anh Cerdic. Anh ấy đến đó trước tiên, bác hãy cầm lấy giùm...”

Nhưng bà Diggory lùi lại:

“Ồ không, đó là của cháu mà, cháu ạ. Bác không thể... cháu hãy giữ lấy.”

Harry đã trở về tháp Gryffindor vào buổi tối hôm sau. Dựa vào những gì Hermione và Ron kể cho nó, thì cụ Dumbledore đã nói chuyện với cả trường vào buổi sáng hôm đó trong buổi điểm tâm. Cụ chỉ yêu cầu mọi người hãy để Harry yên, đừng ai chất vấn hỏi han gì Harry, đừng ép buộc nó kể lại những gì đã xảy ra trong mê lộ. Harry nhận thấy hầu hết mọi người đều né tránh nó trong hành lang, tránh cả nhìn vào mắt nó. Một số che miệng thì thầm khi nó đi ngang qua. Nó đoán rằng nhiều đứa trong đám đó đã tin vào bài báo của bà Rita Skeeter về việc nó bị rối loạn tinh thần và có khả năng nguy hiểm như thế nào. Có lẽ tụi nó đang theo dõi giả thuyết về cái chết của Cerdic. Harry thấy nó không bận tâm lắm đến chuyện đó. Nó thích nhất là khi nó với Ron và Hermione cùng trò chuyện về những thứ khác, hay những lúc Ron và Hermione cùng đánh cờ và để Harry ngồi lặng lẽ một mình. Harry cảm thấy như thế cả ba đứa tụi nó đã đạt tới một

sự cảm thông mà tụi nó không cần phải nói ra thành lời; rằng mỗi đứa đang chờ đợi một dấu hiệu hay một đôi lời của cái gì đó đang diễn ra bên ngoài trường Hogwarts ... và cho đến khi tụi nó biết được điều gì chắc chắn, thì trong lúc này, những suy đoán linh tinh về những gì có thể xảy ra chỉ là thừa. Lần duy nhất mà tụi nó nói tới đề tài hồi sinh của Voldemort và khi Ron nói với Harry về cuộc gặp gỡ giữa bà Weasley với cụ Dumbledore trước khi bà trở về nhà, Ron nói:

“Má đến hỏi thầy Dumbledore xin phép cho bồ đến thẳng nhà mình trong kỳ nghỉ hè này. Nhưng thầy Dumbledore muốn bồ trở về với gia đình Dursley, ít nhất là lúc đầu.”

Harry hỏi:

“Tại sao?”

Ron lắc đầu một cách bí ẩn:

“Má nói thầy Dumbledore có lý của thầy. Mình nghĩ tụi mình cũng phải tin thầy thôi, đúng không?”

Ngoài Ron và Hermione ra thì người duy nhất mà Harry cảm thấy có thể nói chuyện được là lão Hagrid. Bởi vì không còn thầy giáo dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám nữa, tụi nó rảnh vào giờ học môn này. Tụi nó bèn đi xuống thăm lão Hagrid trong căn chòi của lão vào một buổi chiều thứ Năm trống tiết. Đó là một ngày đầy nắng rực rỡ; con chó Fang nhào ra khỏi cánh cửa mở khi tụi nó đến gần, sủa inh ỏi và vẫy đuôi mừng như điên. Lão Hagrid đi tới cửa, gọi ra:

“Ai đó? Cháu Harry!”

Lão sải bước tới gặp tụi nó, ôm chầm Harry chỉ bằng một cánh tay, vuốt tóc nó và nói:

“Gặp cháu bác mừng quá. Được gặp cháu thiệt là hay.”

Bước vào căn chòi của lão Hagrid, tụi nó thấy hai cái tách bự bằng cái xô và hai cái đĩa để trên bàn gỗ đặt phía trước lò sưởi.

Lão Hagrid nói:

“Bác vừa mới uống trà với bà Olympe. Bà ấy vừa mới ra về.”

Ron tò mò hỏi:

“Là ai vậy hả bác?”

Lão Hagrid nói:

“Dĩ nhiên là bà Maxime!”

Ron nói:

“VẬY là hai bác đã huề rồi hả?”

Lão Hagrid nói giọng mơ màng:

“HỔNG biết tụi bây đang nói chuyện gì đây?”

Lão đi lấy thêm tách ở trong ngăn kéo ra. Sau khi lão đã pha trà xong và bưng cái đĩa bánh tây chai cứng mời giáp vòng tụi nó, lão ngồi trở xuống cái ghế của mình và dò xét kỹ lưỡng Harry bằng đôi mắt đen nhánh. Lão hỏi giọng ồm ồm:

“Con vẫn khỏe chứ hả?”

Harry nói:

“Dạ.”

Lão Hagrid nói:

“Không, con đâu có khỏe. Dĩ nhiên là con không được khỏe. Nhưng mà rồi con sẽ khỏe lại thôi.”

Harry không nói gì cả. Lão Hagrid lại nói:

“Bác đã biết trước rằng hăn sẽ trở lại mà.”

Harry, Ron và Hermione ngược nhìn lão Hagrid sững sốt. Lão Hagrid nói tiếp:

“Bác đã biết từ lâu rồi Harry à. Biết là hăn vẫn còn ngoài kia, đang câu giờ. Chuyện hăn hồi sinh tất phải xảy ra. Chà, bây giờ thì nó đã xảy ra, chúng ta sẽ chỉ còn cách giải quyết chuyện đó thôi. Chúng ta sẽ phải đánh thôi, có lẽ có thể ngăn chặn hăn trước khi hăn dành được ưu thế. Dù sao thì đó cũng là kế hoạch của cụ Dumbledore. Cụ Dumbledore thiệt là một con người vĩ đại. Chừng nào mà chúng ta còn có cụ bên cạnh, chúng ta không cần phải lo lắng nhiều quá.”

Lão Hagrid nhướn đôi mày rậm rì lên khi thấy cái vẻ không tin tưởng lăm lăm trên gương mặt tụi nhỏ. Lão lại nói:

“Mà lo lắng về chuyện đó cũng chẳng được tích sự gì. Cái gì phải xảy ra sẽ xảy ra, và khi nó xảy ra thì chúng ta sẽ đối phó thôi. Cụ Dumbledore đã kể cho bác nghe những gì cháu đã làm, Harry à.”

Bộ ngực của lão Hagrid phồng lên tự hào khi lão nhìn Harry.

“Con đã làm được nhiều điều như ba của con cũng sẽ làm trong trường hợp tương tự, và bác không thể

kiếm ra lời khen nào hay hơn để ca ngợi con về chuyện đó.”

Harry mỉm cười với lão Hagrid. Đó là lần đầu tiên trong suốt nhiều ngày liền, Harry mới mỉm được một nụ cười. Nó hỏi:

“Bác Hagrid à, thầy Dumbledore bảo bác làm gì? Thầy phái giáo sư McGonagall đến mời bác và bà Maxime đến gặp thầy... vào cái đêm đó.”

Lão Hagrid nói:

“Cụ giao cho bác một việc làm nhỏ vào mùa hè. Nhưng mà chuyện bí mật à nhen. Bác không được phép kể cho ai nghe chuyện đó hết, kể cả với các cháu. Bà Olympe, tức là bà Maxime ấy, có thể sẽ đến làm chung với bác. Bác tin là bà sẽ đến cùng bác. Tin là bác đã thuyết phục được bà ấy.”

“Chuyện đó có dính dáng gì tới Voldemort không?”

Lão Hagrid nhăn mặt khi nghe cái tên. Lão nói một cách mơ hồ:

“Có thể... Ờ... có ai muốn đi theo bác thăm con Quái tôm Đuôi nổ cuối cùng không?”

Nhưng rồi nhìn thấy vẻ mặt tui nhỏ, lão vội vàng nói thêm:

“Bác chỉ đùa thôi... đùa thôi mà...”

Trong phòng ngủ ký túc xá vào cái đêm trước ngày nó trở về ngôi nhà ở đường Privet Drive, Harry đã sắp xếp hành lý vô rương với một trái tim nặng chịch. Nó sợ bữa tiệc chia tay, bữa tiệc thường biến thành tiệc tùng linh đình khi người chiến thắng chức vô địch Liên Nhà được thông báo. Từ khi Harry rời khỏi bệnh thất, nó đã tránh mặt trong Đại sảnh đường vào lúc đông đúc học sinh, chỉ chờ khi Đại Sảnh đường gần như trống vắng, nó mới vào ăn, để tránh những cái nhìn chòng chọc của những học sinh khác.

Khi Harry, Ron và Hermione đi vào Đại sảnh đường, tui nó nhìn thấy ngay lập tức không có sự trang trí nào hết, Đại sảnh đường thường được trang trí bằng màu sắc của những lá cờ của Nhà nào giành được chức vô địch Liên nhà vào buổi tiệc chia tay mãn khóa. Tuy nhiên đêm nay chỉ có màu đen phủ lên bức tường đằng sau bàn ăn của các giáo sư. Harry biết ngay tức thì rằng đó là một biểu hiện lòng tưởng niệm Cerdic.

Thầy Moody Mắt-Điên thiết bây giờ ngồi trên bàn giáo sư, có lại đầy đủ cái chân gỗ và con mắt phép. Ông cực kỳ bồn chồn, và cứ giật bắn người lên mỗi khi có người nói chuyện với ông. Harry không thể trách ông được; nỗi sợ hãi bị tấn công của ông Moody đã bị tăng lên rất nhiều lần trong suốt mười tháng bị cầm tù trong cái rương của chính mình. Cái ghế của ông Karkaroff thì bỏ trống. Khi Harry ngồi chung với những học sinh Gryffindor khác, nó tự hỏi giờ đây ông Karkaroff ở đâu, không biết Voldemort đã bắt được ông ta chưa.

Bà Maxime vẫn còn ngồi đó. Bà đang ở bên cạnh lão Hagrid. Hai người nói chuyện rù rì với nhau. Đọc theo cái bàn ở phía đằng xa kia là thầy Snape ngồi bên cạnh giáo sư McGonagall. Con mắt của thầy liếc qua Harry một thoáng khi Harry nhìn lên thầy. Vẻ mặt của thầy thật khó mà đoán được. Trông mặt thầy vừa có vẻ chua chát vừa khó chịu như trước đây. Harry tiếp tục quan sát thầy khá lâu sau khi thầy Snape đã nhìn đi chỗ khác. Không biết thầy Snape đã làm công tác gì theo lệnh của cụ Dumbledore vào cái đêm mà Voldemort hồi sinh? Và tại sao... tại sao... cụ Dumbledore lại rin rằng thầy Snape thiết tình đứng chung phe với họ? Cụ Dumbledore từng nói trong cái chậu Tưởng ký của cụ rằng thầy Snape từng là gián điệp của họ. Thầy Snape đã từng do thám Voldemort “với nỗi hiểm nguy cá nhân lớn lao”. Không biết thầy có chịu nhận làm công việc đó không, biết đâu ông chưa từng thực sự về phe với cụ Dumbledore thì sao? Như lâu nay ông giả bộ như vậy, mà chỉ là kẻ sách câu giờ, như chính Voldemort vậy...

Dòng suy diễn của Harry chấm dứt khi cụ Dumbledore đứng dậy ở phía bàn giáo viên. Đại sảnh đường trở nên yên lặng, mặc dù bữa nay nó cũng đã không được ồn ào như mọi khi vào những bữa tiệc chia tay mãn khóa. Cụ Dumbledore nhìn quanh đám học trò rồi nói:

“Kết thúc một năm học nữa.”

Cụ dừng lại, đôi mắt cụ hướng về dãy bàn nhà Hufflepuff. Dãy bàn này vốn đã âm thầm hơn hết trước cả lúc cụ Dumbledore đứng dậy, và bây giờ ở đó chỉ là những gương mặt buồn bã nhất và nhợt nhạt nhất trong Sảnh đường. Cụ Dumbledore nói:

“Đêm nay thầy có nhiều điều muốn nói với tất cả các con, nhưng trước tiên thầy phải ghi nhận sự mất mát của một con người rất tốt đẹp, một người lẽ ra đang ngồi đây.”

Cụ ra dấu về phía dãy bàn nhà Hufflepuff, nói tiếp:

“Lẽ ra người đó đang cùng hưởng phúc bữa tiệc này với ta. Tôi muốn tất cả mọi người hãy cùng đứng lên, cùng nâng ly của mình lên, và uống vì Cerdic Diggory.”

Tất cả mọi người đều làm theo lời cụ Dumbledore ; những băng ghế bị đẩy kêu kèn kẹt khi tất cả mọi người trong Đại sảnh đường cùng đứng dậy, cùng nâng ly và cùng cất lên tiếng hô trầm vang vọng: “Cerdic Diggory.”

Harry liếc nhìn thấy Cho trong đám đông, những giọt nước mắt lặng lẽ lăn xuống má cô bé. Harry cúi gằm mặt nhìn xuống cái bàn khi tất cả mọi người cùng ngồi xuống. Cụ Dumbledore tiếp tục nói:

“Cerdic là một con người thể hiện nhiều phẩm chất nổi bật của nhà Hufflepuff, là một người bạn tốt và trung thành, một học sinh chuyên cần, coi trọng sự công bằng. Cái chết của Cerdic ảnh hưởng tới tất cả chúng ta cho dù các con có quen biết Cerdic hay không. Vì vậy thầy nghĩ rằng các con có quyền biết chính xác câu chuyện xảy ra thế nào.”

Harry ngẩng đầu lên nhìn đăm đăm cụ Dumbledore. Cụ nói:

“Cerdic Diggory đã bị chúa tể Voldemort ám sát.”

Tiếng rì rầm hoảng loạn vang khắp Đại sảnh đường. Mọi người chăm chú nhìn cụ Dumbledore trong nỗi hãi hùng và không thể tin được. Cụ Dumbledore tỏ ra hoàn toàn bình tĩnh khi nhìn đám học trò rì rầm cho đến lúc chúng yên lặng. Cụ nói tiếp:

“Bộ Pháp Thuật không muốn cho tôi nói với các trò điều này. Có thể một số phụ huynh của các trò sẽ kinh hoàng khi tôi nói ra sự thật... Hoặc là bởi vì họ sẽ không tin rằng Chúa tể Hắc ám Voldemort đã trở lại, hoặc bởi vì họ nghĩ các con còn quá nhỏ, không nên nói cho các con biết. Tuy nhiên, thầy tin là sự thật thì nói chung tốt hơn là sự dối trá, và bất cứ nỗ lực nào để giả bộ làm cho cái chết của Cerdic chẳng qua là một tai nạn rủi ro, hay là một thứ sai lầm ngớ ngẩn của chính Cerdic, đều làm tổn thương lòng tưởng nhớ đến trò ấy.”

Kinh hoàng và hoảng sợ, mọi gương mặt trong Đại sảnh đường giờ đây đều hướng về phía cụ Dumbledore ... Harry nhìn thấy Draco Malfoy đang thì thầm cái gì đó với Crabbe và Goyle phía dãy bàn Slytherin. Harry cảm thấy một cục giận nóng hổi cồn cào trong bao tử. Nó ép mình nhìn lại phía cụ Dumbledore. Cụ vẫn đang nói tiếp:

“Có một người khác cũng phải được nhắc tới trong mối liên quan với cái chết của Cerdic. Dĩ nhiên là tôi đang nói tới Harry Potter.”

Một làn sóng rì rầm lan khắp Đại sảnh đường và vài cái đầu quay về phía Harry rồi quay lại ngay hướng về phía cụ Dumbledore. Cụ vẫn nói:

“Harry Potter đã tìm cách thoát được Chúa tể Hắc ám Voldemort. Trò ấy đã liều mạng mình để đem xác của Cerdic trở về trường Hogwarts. Trong mọi phương diện, Harry đã chứng tỏ một lòng dũng cảm mà ít có pháp sư nào từng thể hiện được khi đối mặt với Chúa tể Hắc ám Voldemort, và vì vậy tôi đề cao trò ấy.”

Cụ Dumbledore trang nghiêm quay về phía Harry và giờ cái ly của cụ lên một lần nữa. Gần như mọi người trong Đại sảnh đường đều làm theo. Họ lẩm nhẩm cái tên của nó, như họ đã lẩm nhẩm cái tên Cerdic, và uống mừng nó. Nhưng qua kẽ hở của những ngón tay giơ lên, Harry nhìn thấy Malfoy, Crabbe, Goyle và nhiều học sinh khác của nhà Slytherin vẫn lỳ lợm ngồi yên ở bàn của chúng, không hề chạm tay đến cái ly của chúng. Cụ Dumbledore, nói cho cùng cũng không có con mắt phép, nên đã không nhìn thấy chúng.

Một lần nữa, khi mọi người đã ngồi xuống ghế, cụ Dumbledore nói tiếp:

“Mục đích của cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật là để cùng cố và mở rộng sự hiểu biết Pháp thuật lẫn nhau.

Dưới ánh sáng của điều đã xảy ra, và sự trở lại của Chúa tể Voldemort, những quan hệ thắt chặt như thế càng quan trọng hơn bao giờ hết.”

Cụ Dumbledore nhìn từ bà Maxime đến lão Hagrid, từ Fleur Delacour và những học sinh trường Beauxbatons đến Viktor Krum và những học sinh trường Durmstrang ngồi ở dãy bàn Slytherin. Harry thấy Krum có vẻ cảnh giác, gần như hoảng sợ, như thể anh đang chờ cụ Dumbledore nói điều gì đó khó nghe lắm.

Ánh mắt của cụ Dumbledore nấn ná nhìn những học sinh Durmstrang rồi nói tiếp:

“Mọi người khách trong Đại sảnh đường này đều được chào mừng đón tiếp trở lại đây, bất cứ lúc nào nếu như họ muốn trở lại. Một lần nữa tôi xin nói với tất cả mọi người, với việc trở lại của Chúa tể Hắc ám Voldemort, chúng ta đoàn kết thì sống, chia rẽ thì chết. Chúa tể Voldemort rất giỏi gieo rắc hận thù và gây ra thù địch. Chúng ta chỉ có thể chống lại hắn bằng cách chứng tỏ một tình hữu nghị mạnh mẽ bình đẳng và tin cậy lẫn nhau. Sự khác biệt về tập quán và ngôn ngữ không có ý nghĩa gì hết nếu mục tiêu của chúng ta đồng nhất và tấm lòng của chúng ta rộng mở.

“Tôi tin là chúng ta đang đương đầu với một thời kỳ khó khăn và tăm tối – và chưa bao giờ tôi lại mong mỏi rằng chẳng qua mình chỉ nhầm lẫn mà thôi như thế này. Một số các trò đang ngồi trong Sảnh đường này đã từng chịu đựng đau khổ trực tiếp vì bàn tay của Chúa tể Hắc ám Voldemort. Nhiều gia đình đã bị tan tác. Cách đây một tuần lễ, một học sinh trong chúng ta đã bị cướp đi mất.”

“Hãy tưởng nhớ Cerdic. Hãy nhớ rằng khi tới lúc các trò phải chọn lựa giữa cái đúng và cái dễ dàng, thì hãy nhớ lại điều gì đã xảy ra cho một chàng trai rất giỏi, rất tử tế và dũng cảm, chỉ vì anh lỡ đi lạc ngang con đường của Chúa tể Hắc ám Voldemort. Hãy tưởng nhớ Cerdic Diggory.”

Cái rương của Harry đã được chất đầy và đóng lại; Hedwig đã trở về chuồng, đặt trên nắp cái rương. Harry, Ron và Hermione đang đứng đợi trong Tiền sảnh đông đúc cùng với những học sinh năm thứ tư khác, chờ những cỗ xe đưa họ trở về sân ga Hogsmeade. Hôm đó lại là một ngày hè đẹp trời nữa. Harry nhắm chùng, khi nó về đến Privet Drive vào buổi chiều hôm, ở đó hân rất nóng và rậm bóng cây, những thảm hoa đầy màu sắc lộn xộn, ý tưởng đó chẳng làm cho nó vui thú chút nào cả.

“Harry!”

Harry ngoảnh đầu nhìn lại. Fleur Delacour đang vội vã chạy lên mấy bậc thêm đá của tòa lâu đài. Harry có thể nhìn thấy đằng sau Fleur, tuốt bên kia sân trường, lão Hagrid đang giúp đỡ bà Maxime thắng hai con ngựa khổng lồ vô cỗ xe. Cỗ xe ngựa Beauxbatons sắp sửa khởi hành. Khi Fleur chạy đến gần Harry, cô ấy giơ tay ra nói:

“Tôi i vọng chúng ta sẽ còn gặp lại nhau. Tôi đang I vọng sẽ xin được một việc làm ở đời, để trau dồi tiếng Anh của tôi.”

Ron nói với cái giọng hơi bị lắp bắp:

“Cô đã nói giỏi lắm rồi chứ bộ.”

Fleur mỉm cười với Ron; Hermione găm gừ. Fleur quay đi và nói:

“Tạm biệt nghe Harry, thật là một hơn hạnh được quen biết bạn!”

Tinh thần của Harry không thể nào không hưng phấn lên một chút khi nó nhìn theo Fleur vội vàng băng qua bãi cỏ trở về với bà Maxime, mái tóc bạch kim của cô ấy óng ánh tia sáng mặt trời.

Ron nói:

“Không biết làm sao học sinh trường Durmstrang có thể trở về được. Mấy bồ đoán xem họ có thể lèo lái con tàu mà không cần ông Karkaroff không?”

Một giọng khàn khàn nói:

“Thầy Karkaroff không lèo lái gì hết. Thầy chỉ ở trong phòng và để mặc cho chúng tôi lầy tàu.”

Đó là anh chàng Krum đến chia tay với Hermione. Anh ta nói với cô bé:

“Tôi có thể nói đôi lời với cô không?”

Hermione trông có vẻ hơi lúng túng, nói:

“Ờ... dạ... cũng được.”

Cô bé đi theo Krum, xuyên qua đám đông, khuất tầm mắt. Ron gọi to với theo Hermione:

“bồ nên gấp lên nghe. Một phút nữa là xe tới đó.”

Tuy nhiên Ron để mặc cho Harry trông ngóng xe, còn nó thì ngay sau đó vài phút đã vươn cổ cò lên để nhìn dáo dác qua đám đông thử xem Krum và Hermione có thể đang làm gì. Hai người đó trở lại ngay, Ron dăm dăm nhìn Hermione, nhưng gương mặt cô bé rất thụ động.

Krum đột ngột nói với Harry:

“Anh rất mến Diggory. Chú ấy lun lịch sự với anh. Lun lun. Mặc dù anh xút thân từ trường Durmstrang ... học trò của thầy Karkaroff.”

Mấy tiếng cuối Krum nói thêm với giọng càu nhàu. Harry nói:

“Các anh có hiệu trưởng mới chưa?”

Krum nhún vai, anh giơ tay ra như Fleur đã làm, bắt tay Harry, rồi bắt tay Ron. Ron có vẻ như đang chịu đựng một kiểu đấu tranh nội tâm đau đớn lắm. Krum mới cất bước đi thì Ron buột miệng nói:

“Anh cho em xin chữ ký đi.”

Hermione quay đi mỉm cười với mấy cỗ xe không có ngựa kéo đang khùng khinh chạy về phía chúng trên lối đi, trong khi Krum, có vẻ ngạc nhiên nhưng khoái trí cảm động ký cái tên mình vô một miếng giấy da cho Ron.

Vào ngày bọn trẻ lên đường trở về nhà ga Ngã tư vua, thời tiết đúng là khác một trời một vực so với ngày chúng lên đường đến trường Hogwarts hồi tháng chín năm ngoái. Không có tới một gợn mây nhỏ trên bầu trời. Harry, Ron và Hermione đã xoay sở xí được một buồng riêng cho tụi nó trên xe lửa. Con cú Heo lại một lần nữa bị giấu trong lớp áo chùng của Ron để cho nó đừng rúc lên liên tục, con Hedwig thì đang ngủ gà ngủ gật, đầu dụi dưới lớp cánh, còn con mèo Crookshanks thì cuộn tròn trên một chỗ ngồi trông giống như một cái gối xù lông màu hung bự chảng. Harry, Ron và Hermione trò chuyện hết mình một cách thoải mái hơn suốt cả tuần qua, trong khi chiếc xe lửa lan nhanh về phương nam. Harry cảm thấy như thể bằng một cách nào đó, bài diễn văn của cụ Dumbledore trong buổi tiệc chia tay mãn khóa đã giải tỏa dùm nó. Bây giờ nói về những chuyện đã qua nó cảm thấy đỡ đau khổ hơn. Tụi nó chỉ tạm ngừng bàn tán sôi nổi về hành động mà cụ Dumbledore có thể thực hiện vào chính lúc này để chặn đứng Voldemort khi chiếc xe bán đồ ăn trưa được đẩy tới toa xe.

Hermione đi ra mua đồ ăn và quay trở lại, cô bé bỏ lại tiền vô cặp, để lộ ra một tờ Nhật báo Tiên tri mà cô bé đã mang theo. Harry nhìn tờ báo, không chắc là liệu nó có thực sự muốn biết tờ báo ấy có thể đăng cái gì, nhưng Hermione bắt gặp cái nhìn của Harry, cô bé bình thản nói:

“Báo không có đăng gì hết. Bồ có thể đọc, nhưng mà báo không có đăng gì đâu. Mình đã kiểm tra báo hàng ngày mà. Chỉ có một mẫu tin nhỏ xíu vào ngày sau bài thi thứ ba đăng tin bồ đã thắng cuộc thi đấu. Họ thậm chí không thèm nhắc tới anh Cerdic. Chẳng có một dòng nào về chuyện đó hết. Theo ý mình ấy hả, chắc là ông Fudge đã buộc họ làm thinh.”

Harry nói:

“Ông Fudge sẽ không đời nào bắt mụ Rita làm thinh được. Nhất là một câu chuyện như vậy.”

Hermione nói với cái giọng tự kiểm chế nghe là lạ:

“Ôi, mụ Rita chưa từng viết thêm bất cứ thứ gì kể từ sau bài thi thứ ba. Thực ra mụ Rita sẽ không thể viết gì thêm trong một thời gian cũng còn lâu nữa à.”

Cô bé nói thêm, giọng bây giờ hơi hơi run:

“Mụ sẽ không viết gì nữa đâu trừ khi mụ muốn mình tiết lộ bí mật của mụ.”

Ron hỏi:

“Bồ đang nói về chuyện gì vậy.”

Hermione nói gấp:

“Mình đã phát hiện ra cái cách mà mẹ ta nghe lén những cuộc nói chuyện riêng tư khi mà mẹ không được phép đi vào sân trường nữa.”

Harry có cảm giác là từ nhiều ngày nay Hermione đã thèm muốn chết đi được kể cho tụi nó nghe, nhưng mà cô bé đã tự kiềm chế được mình trước những sự việc khủng khiếp xảy ra dồn dập cho Harry. Harry nói ngay:

“Mẹ ta làm cách nào?”

Ron tròn mắt nhìn Hermione, hỏi: “Làm sao bồ phát hiện được?”

Hermione nói:

“Ờ thật ra thì... chính bồ đã gợi ý cho mình đó, Harry.”

Harry ngơ ngác:

“Mình hả? Bằng cách nào?”

Hermione vui vẻ nói:

“Vô ve rình mò.”

“Nhưng bồ đã nói rằng không hiệu nghiệm...”

Hermione nói:

“Ôi không phải mấy con bọ điện tử đâu. Không, mấy bồ có hiểu không... mẹ Rita là một người biến hình thú không có đăng ký. Mẹ có thể biến thành...”

Giọng nói của Hermione run lên vì niềm vui chiến thắng lặng lẽ, cô rút từ trong túi xách của mình ra một cái hũ thủy tinh đóng kín, nói tiếp:

“...một con bọ.”

Ron kêu lên:

“Bồ nói chơi hả? Bồ đâu có... mụ ta đâu phải...”

Hermione quơ quơ cái hũ trước mặt Ron và Harry, vui vẻ nói:

“Ô có chứ, chính mụ ta.”

Bên trong cái hũ có vài cành cây nhỏ, mấy chiếc lá, và một con bọ mập ù, bự thù lù. Ron đưa cái hũ đến gần mắt nó, thì thầm:

“Đời nào... chẳng lẽ... bồ nói chơi sao...”

Hermione rạng rỡ mặt mày:

“Không, mình không có giỡn. Mình đã bắt được mụ trên màn cửa sổ của bệnh thất. Bồ nhìn cho thiệt kỹ đi, bồ sẽ để ý thấy những dấu hiệu quanh mấy cọng rai của nó giống y hệt cặp mắt kiếng giả mà mụ ấy đeo.”

Harry nhìn và thấy Hermione nói đúng. Nó cũng nhớ ra vài điều:

“Có một con bọ đậu trên bức tượng vào cái đêm mà tụi mình nghe lóm được câu chuyện bác Hagrid kể cho bà Maxime nghe về má của bác!”

Hermione nói:

“Chính xác. Và anh Viktor đã gỡ ra một con bọ bám trên tóc của mình khi tụi này trò chuyện với nhau bên bờ hồ. Và nếu mình không nhầm lẫn, thì Rita cũng đậu trên tấm màn cửa sổ của lớp học Tiên tri vào cái ngày vết thẹo của bồ phát đau. Mụ đã vo ve rình rập nghe ngóng chuyện quanh năm.”

Ron từ tốn nói:

“Khi chúng ta nhìn thấy Malfoy đứng dưới tán cây đó...”

Hermione nói:

“Là lúc nó đang nói chuyện với mụ Rita đậu trong bàn tay của nó. Dĩ nhiên nó biết. Đó là cách mà mụ đã thực hiện được tất cả những cuộc phỏng vấn nho nhỏ với tụi học sinh nhà Slytherin. Tụi nó không cần bận tâm là mụ đang làm điều gì hợp pháp, miễn là tụi nó cung cấp được cho mụ ta những thứ chuyện khủng khiếp về tụi mình và bác Hagrid.”

Hermione lấy lại cái hũ thủy tinh từ tay Ron và mỉm cười với con bọ. Con bọ vỗ cánh lên vách hũ thủy tinh vo ve một cách giận dữ. Hermione nói:

“Mình đã nói với mụ ta là mình sẽ thả mụ ta khi chúng ta về đến Luân đôn. Mình đã ếm một lá bùa Bất

khả Bể lên cái hũ, mấy bồ thấy không, thành ra mụ không thể biến hình trở lại. Và mình cũng đã bảo với mụ ta rằng mụ hãy liệu hồn giữ cây viết của mụ trong một năm. Để rồi coi mụ có thể phá bỏ được thói quen viết toàn chuyện dựng đứng bậy bạ về người ta không.”

Mỉm cười đắc ý, Hermione đặt cái hũ đựng con bọ trở vào trong túi xách của cô bé.

Cái cửa buồng của tụi nó xịch mở ra. Draco Malfoy nói:

“Mày khôn khéo lắm, Granger.”

Crabbe và Goyle đang đứng đằng sau Malfoy. Harry chưa từng thấy cả ba đứa tụi nó tự mãn, hung hăng và ác độc đến như vậy từ trước tới nay.

Malfoy nói chậm rãi, bước vô trong buồng và chậm rãi nhìn quanh, một nụ cười khinh khỉnh nở trên môi nó.

“Vậy ra mày đã bắt được một phóng viên xịn, lại là mày và cái thằng học trò cứng Potter của lão Dumbledore. Trúng mánh lớn à.”

Cái cười tự đắc của nó toét rộng. Crabbe, Goyle cười hình hích phụ họa. Malfoy nhìn quanh cả ba đứa tụi nó, nói nhỏ:

“Tụi mình thử đừng nghĩ tới chuyện đó được không? Thử giả đồ như chuyện đó đâu có xảy ra.”

Harry nói:

“Cút ra.”

Từ bữa Harry nhìn thấy Malfoy rù rì với Crabbe và Goyle trong lúc cụ Dumbledore nói về Cerdic, nó chưa từng đứng gần Malfoy như vậy. Nó cảm thấy như thể có tiếng chuông đang reo trong tai nó. Tay nó nắm chặt cây đũa phép dưới tấm áo chùng.

Malfoy cao giọng:

“Mày đã chọn đứng về phe thua cuộc rồi Potter à! Tao cảnh cáo mày đó. Mày còn nhớ không, tao đã bảo mày nên chọn bạn bè cho cẩn thận mà. Khi tụi mình gặp nhau trên xe lửa vào ngày đầu tiên đến trường Hogwarts ấy? Tao đã bảo mày đừng có đàn đúm với đồ rác rưởi đó.”

Malfoy hất đầu về phía Ron và Hermione, nói tiếp:

“Bây giờ thì trễ quá rồi Potter à! Bây giờ Chúa tể Hắc ám đã trở lại, tụi nó sẽ là những đứa đầu tiên tiêu tùng! Tụi Máu Bùn và tụi khoái dân Muggle sẽ bị tiêu khử trước! Chà... kể đến... Diggory là đồ...”

Như thể có ai đó vừa cho nổ cả một thùng pháo bên trong buồng của tao xe lửa này. Ánh chói lòa của bùa phép xẹt tứ tung khắp mọi hướng, một loạt tiếng nổ làm điếc cả tai. Harry chớp mắt nhìn xuống sàn.

Malfoy, Crabbe và Goyle nằm bất tỉnh ngay cửa buồng toa. Harry, Ron và Hermione đứng sừng sững, mỗi đứa nó đều vừa dùng tới một bùa ếm khác nhau. Và không chỉ có ba đứa nó làm vậy.

Fred dẫm lên trên Goyle để vào trong buồng và nói với giọng điềm nhiên như không:

“Cứ tưởng tụi này sẽ được xem cái trò mà ba thằng này bày ra chứ.”

Fred cầm lăm le cây đũa phép giơ ra, và George cũng vậy, anh ta còn cẩn thận đá cho Malfoy một cái khi bước theo vô trong buồng toa. George nhìn xuống Crabbe, nói:

“Hiệu quả thú vị. Ai đã xài lời nguyền Furnunculus vậy?”

Harry nói:

“Em.”

George nhẹ nhàng nói:

“Kỳ quái thiệt. Anh xài Giò Bún. Có vẻ như hai thứ này không nên trộn lẫn nhau. Hình như lông lá mọc xìa lên đầy mặt nó. Chà, đừng để tụi nó ở lại đây hè! Có làm cho cảnh trí đẹp thêm đâu!”

Ron, Harry và George vừa đá vừa lôi vừa lăn ba đứa bất tỉnh Malfoy, Crabbe và Goyle ra lối đi – mỗi đứa trông xấu hơn rõ ràng vì hậu quả bùa chú mà tụi nó lãnh đủ. Sau đó Ron, Harry và George trở vô trong buồng toa, kéo cánh cửa đóng lại.

Fred kéo ra một cái hộp đựng những tấm thẻ và rao:

“Có ai chơi bài nổ không?”

Tụi nó chơi được nửa chừng ván bài thứ năm thì Harry quyết định hỏi. Nó nói với George:

“Vậy anh nói cho tụi em nghe chứ? Hai anh tổng tiền ai vậy?”

George nói với vẻ u uẩn:

“Ôi... chuyện đó.”

Fred lắc đầu một cách bực bội, nói:

“KHông có chuyện gì đâu. KHông có gì quan trọng hết. Đẳng nào thì cũng không phải lúc này.”

George nhún vai:

“tụi anh chịu thua rồi.”

Nhưng Harry, Ron và Hermione cứ hỏi hoài, cuối cùng Fred nói:

“Thôi được, thôi được, nếu tụi bây thiệt tình muốn biết... thì đó chính là lão Ludo Bagman.”

Harry hỏi ngay:

“Ông Bagman hả? Có phải là anh nói ông liên can đến...”

George rầu rĩ nói:

“Không. Không phải chuyện đó. Đồ ngu. Lão chắc là không có đầu óc.”

Ron hỏi:

“Ừ, vậy thì cái gì?”

Fred ngập ngừng rồi nói:

“Em có nhớ vụ cá độ mà tụi anh cá với ông ở trận Quidditch Cúp Thế giới không? Về đội Ái Nhĩ Lan sẽ thắng, nhưng anh Krum sẽ bắt được trái banh Snitch đó?”

Harry và Ron thông thả nói:

“Có.”

“Ừ, lão trả tụi anh bằng tiền ma của bọn quỷ lùn rậm râu mà lão đã lượm được.”

“Rồi sao?”

Fred sốt ruột nói:

“Còn sao nữa, biến mất hết chứ sao? Sáng hôm sau là mớ vàng đó biến mất tiêu.”

Hermione nói:

“Nhưng đó là chuyện rủi ro mà, phải không?”

George cười một cách cay đắng:

“Ừ, lúc đầu tụi anh cũng nghĩ vậy. Tụi anh nghĩ nếu tụi anh viết thư cho lão, nói cho lão biết là lão đã

đưa nhầm tiền, chắc là lão sẽ đền lại. Nhưng lão chẳng làm gì cả. Phốt lờ thư của tụi anh. Tụi anh cứ tìm cách nói chuyện với lão về vụ đó ở trường Hogwarts, nhưng lão luôn luôn kiếm cớ gì đó để tránh mặt tụi anh.”

Fred nói:

“Cuối cùng lão lại giở mặt cà chớn. Lên lớp tụi anh là tụi anh quá trẻ không nên cờ bạc, và lão không trả tụi anh cái gì hết.”

George quắc mắt nói:

“Bởi vậy tụi anh phải đòi tiền của tụi anh lại.”

Hermione há hốc miệng:

“Ông không từ chối chớ?”

Fred nói:

“Ngớ ngẩn! Chối phắt!”

Ron nói:

“Nhưng đó là tất cả tiền dành dụm của hai anh mà!”

George nói:

“Thử nói xem anh phải làm sao. Dĩ nhiên rồi cuộc tụi anh cũng biết được chuyện gì xảy ra. Ba của Lee Jordan cũng gặp rắc rối trong chuyện đòi tiền lão Bagman. Hóa ra là lão đang bị rắc rối to với bọn yêu tinh. Lão đã mượn họ cả đồng tiền. Cả băng tụi yêu tinh đã bao vây lão ở trong rừng sau trận Cúp Thế giới và trấn lột hết số vàng lão có, vậy mà cũng chưa đủ để trả hết nợ của lão. Bọn yêu tinh theo lão suốt đường đến trường Hogwarts để canh chừng lão. Lão đã đánh bạc thua mọi thứ. Lão không còn tới hai đồng Galleon để mà quẹt nhau. Và mấy em biết, lão ngu đó đã cố gắng trả nợ bọn yêu tinh như thế nào không?”

Harry hỏi:

“Bằng cách nào?”

Fred nói:

“Hắn đánh cá em đó, cưng ời. Đặt cược to là em sẽ thắng cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật. Lại đánh cá với bọn yêu tinh.”

Harry nói:

“Thì ra đó là lý do ông cứ tìm cách giúp em thắng! Ờ... Rốt cuộc em cũng thắng vậy, đúng không, vậy là ông có thể trả lại vàng cho anh rồi!”

George lắc đầu nói:

“Đừng hòng. Bọn yêu tinh chơi xấu y như lão. Tụi nó nói em đồng hạng với Diggory, mà lão Bagman lại cá là em thắng trội. Thành ra lão Bagman phải cuống giò lên. Lão đúng là cuống giò lên sau bài thi thứ Ba.”

George thở một hơi thật là dài và bắt đầu chia bài lại.

Đoạn cuối của cuộc hành trình trông qua thoải mái vừa đủ; Harry ước gì cứ như vậy suốt cả mùa hè, thực ra thì nó ước cho đoàn xe lửa không bao giờ tới nhà ga Ngã Tư Vua... Nhưng như nó đã học một cách khôn khéo trong suốt năm học qua bài học về thời gian: thời gian sẽ không bao giờ chậm lại khi có cái gì đó không vui về gì chờ ở phía trước, và chẳng mấy chốc đoàn tàu tốc hành Hogwarts dừng lại ở sân ga số Chín Ba Phần Tư. Sự lộn xộn và ồn ào mọi thường tràn đầy các hành lang khi lũ học trò bắt đầu chen ra khỏi toa xe lửa. Ron và Hermione khiêng vác mấy cái rương của tụi nó chen lấn vượt qua Malfoy, Crabbe và Goyle. Nhưng Harry thì nấn ná ở lại.

“Anh Fred, anh George ... chờ một lát.”

Hai anh em sinh đôi quay lại.

Harry mở nắp rương của nó và lấy ra số tiền thưởng Tam Pháp thuật. Nó nhét bao tiền vô tay George:

“Anh cầm lấy.”

Fred tỏ vẻ sửng sốt, kêu lên:

“Cái gì?”

Harry cương quyết lặp lại:

“Hai anh cầm lấy đi. Em không muốn có số tiền này.”

George cố gắng đẩy bao tiền đó trả Harry.

“Em tâm thần rồi.”

Harry nói:

“Không, em không điên. Các anh giữ lấy đi rồi chế ra nhiều phát minh nữa. Đây là vốn đầu tư vô tiệm Giôn.”

Fred thốt lên với một giọng gần như kinh hoàng:

“Thằng này tâm thần rồi.”

Harry vẫn khẳng khẳng:

“Hai anh nghe đây, nếu hai anh không cầm lấy số tiền này, em sẽ liệng nó xuống cống. Em không muốn có nó mà em cũng không cần đến nó. Nhưng mà em có thể đầu tư nó vô những tiếng cười. Tất cả tội mình đều có thể hùn vô để tạo ra những tiếng cười. Em có cảm giác là chẳng bao lâu nữa tội mình sẽ cần nhiều tiếng cười hơn mọi khi.”

George cân nhắc cái bao tiền trong tay, nói một cách yếu ớt:

“Harry à, chắc là có tới cả ngàn Galeon vàng ở trong này.”

Harry nhe răng cười:

“Ừ. Hai anh thử nghĩ coi nhiều đó là bao nhiêu cây cà rem kэт.”

Hai anh em sinh đôi trợn mắt nhìn Harry.

“Chỉ cần đừng nói với má của hai anh là các anh lấy ở đâu ra số tiền đó... dù cho bác ấy có thể không khoái lắm chuyện cho các anh vô làm ở Bộ Pháp Thuật, nhưng mà cứ thử nghĩ tới chuyện đó coi...”

Fred mới nói:

“Harry à...”

Nhưng Harry đã rút cây đũa phép ra. Nó nói rõ ràng:

“Coi nè, hai anh giữ lấy số tiền đó, nếu không em sẽ ếm bùa hai anh. Bây giờ em biết được một mớ bùa chú xịn rồi. Hai anh làm ơn cho em một lần được không? Hãy mua cho Ron vài bộ dạ phục khác và nói là quà của các anh.”

Harry rời khỏi toa tàu trước khi hai anh em Fred và George có thể nói thêm một lời nào nữa. Nó bước qua Malfoy, Crabbe và Goyle. Ba đứa nó vẫn còn nằm dài trên sàn bị ếm bùa cứng đơ.

Dượng Vernon đang đợi nó đằng sau hàng rào chắn, bà Weasley đứng sát bên cạnh ông. Khi bà nhìn thấy Harry, bà ôm chầm lấy nó và thì thầm vào tai nó:

“Bác nghĩ là cụ Dumbledore sẽ cho phép cháu đến chơi với gia đình bác vào cuối mùa hè. Giữ liên lạc nghe Harry!”

Ron vỗ lên lưng Harry, nói:

“Hẹn gặp lại nghe Harry!”

Hermione nói:

“Tạm biệt Harry!”

Và cô bé làm một điều mà trước đây cô bé chưa từng làm: hôn lên má Harry.

George nói nhỏ trong khi Fred đứng bên cạnh nồng nhiệt gật đầu:

“Cám ơn nghe Harry.”

Harry nháy mắt với họ, quay lại dựng Vernon và lặng lẽ theo dựng đi ra khỏi nhà ga. Nó tự nhủ, chẳng có điều gì đáng phải lo lắng, khi nó trèo lên băng ghế sau của chiếc xe hơi gia đình Dursley.

Như lão Hagrid đã nói, cái gì phải đến sẽ đến... và Harry sẽ đương đầu với cái đó khi nó xảy đến.

HARRY POTTER

J.K.Rowling

Quyển 5

Chương 1: Dudley Bị Ếm

Chương 2: Một Đàn Cú

Chương 3: Đoàn Vệ Sĩ Tiên Phong

Chương 4: Số Mười Hai, Quảng Trường Grimmauld

Chương 5: Hội Phượng Hoàng

Chương 6: Dòng Họ Cao Quý Và Lâu Đời Nhất

Chương 7: Bộ Pháp Thuật

Chương 8: Phiên Tòa

Chương 9: Những Nỗi Thống Khổ Của Bà Weaksy

Chương 10: Luna Lovegood

Chương 11: Bài Ca Mới Của Cái Nón Phân Loại

Chương 12: Giáo Sư Umbridge

Chương 13: Cấm Túc Với Doroles

Chương 14: Percy Và Chân Nhồi Bông

Chương 15: Thanh Tra Tối Cao Trường Hogwarts

Chương 16: Trong Quán Đầu Heo

Chương 17: Đạo Luật Giáo Dục Số Hai Mười Bốn

Chương 18: Đoàn Quân Dumbledore

Chương 19: Sư Tử Và Rắn

Chương 20: Câu Chuyện Của Bác Hagrid

Chương 21: Mắt Rắn

Chương 22: Bệnh Viện Thánh Mugo Chuyên Trị Thương Tích Và Bệnh Tật Pháp Thuật

Chương 23: Giáng Sinh Trong Phòng Kín

Chương 24: Bể Quan Bí Thuật

Chương 25: Con Bọ Ket Cánh

Chương 26: Biết Và Không Biết Trước

Chương 27: Nhân Mã Và Chi Điểm

Chương 28: Ký Ưc Tệ Nhất Của Thầy Snape

Chương 29: Cổ Vấn Nghề Nghiệp

Chương 30: Grawp

Chương 31: Pháp Sư Thường Đăng

Chương 32: Thoát Lửa

Chương 33: Chiến Đấu Và Đào Tẩu

Chương 34: Sở Bảo Mật

Chương 35: Bên Kia Bức Màn

Chương 36: Người Duy Nhất Hẳn Sơ

Chương 37: Lời Tiên Tri Đã Mất

Chương 38: Cuộc Chiến Thứ Hai Bắt Đầu

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Dudley Bị Ấm

Ngày hè nóng nhất từ trước tới nay đang lê qua và sự lặng lẽ ngái ngủ bao trùm những ngôi nhà to tướng vuông vức trên đường Privet Drive. Những chiếc xe hơi trước đây thường xuyên nháp nhá đèn pha bây giờ cứ nằm ỳ hững hờ trên lối dành riêng cho xe ra vào. Những bãi cỏ từng có thời xanh mướt như ngọc bích bây giờ vàng úa khô nẻ; bởi vì trời đang hạn hán nên vòi tưới nước đã bị cấm xài. Cư dân ở đường Privet Drive thế là bị tước mất cái thú rửa xe cắt cỏ, đành rút lui vô bóng râm của những căn nhà mát mẻ có cửa sổ mở toang, với niềm hy vọng dù được một cơn gió thoảng đổ làm sao bói ra được. Người duy nhất không trú ẩn trong nhà lúc này là một đứa con trai chừng mười mấy tuổi, đang nằm ngửa thẳng cẳng trên một vạt đất trồng hoa bên ngoài ngôi nhà số Bốn.

Nó là một đứa con trai gầy gò, tóc đen, đeo kính cận, có một vẻ hơi khắc khổ không được lành mạnh cho lắm của một kẻ đã phải lớn quá nhanh và từng trải quá nhiều trong một thời gian quá ngắn. Cái quần bò nó mặc dơ đầy te tua, cái áo thun thì rộng lùnh thùnh và cũ mèm, còn đôi giày của nó thì vừa sút đế vừa há mồm tróc nóc. Cái bộ dạng bề ngoài của Harry Potter khiến cho hàng xóm láng giềng không ưa nó nổi. Những hàng xóm của nó thuộc loại những người vẫn tin rằng cái sự lồi thối lệch thẹo là rất đáng bị luật pháp trừng phạt! Nhưng cũng may là chiều nay Harry Potter tự biết thân mà ẩn náu phía sau một bụi hoa tú cầu, nên khách qua đường cũng chẳng nhìn thấy nó. Thực ra nếu dượng Vernon hay dì Petunia mà thò đầu ra ngoài cửa sổ phòng khách để nhìn thẳng xuống vạt đất trồng hoa phía dưới thì Harry sẽ bị lộ tẩy ngay; và cũng chỉ duy nhất có cách đó thì mới phát hiện ra nó.

Nhưng nói chung, Harry nghĩ là nó đáng được khen thưởng nhờ sáng kiến hay ho trốn ở xó này. Có thể nó cũng chẳng thấy thoải mái lắm khi nằm trơ trên nền đất gồ ghề nóng bức, nhưng mặt khác nó lại được cái lợi là không bị ai dòm ngó hoành hợ bằng những câu hỏi dễ điên tiết hay bởi tiếng nghiến răng trèo trẹo to đến nỗi át cả chương trình thời sự khiến nó không thể nghe được phần tin tức. Aáy là chuyện thường xảy ra trước đây mỗi lần nó cố ngồi lì trong phòng khách và xem truyền hình với dì dượng.

Hình như ý nghĩ của Harry đã bay xuyên qua cửa sổ, vào trong phòng khách nhà ông bà Dursley. Dượng nó, ông Vernon Dursley, bỗng nhiên cất tiếng nói:

- May phước là thằng ấy đã thôi chườn mặt ra phòng khách. Ở mà nó đâu rồi?

Dì Petunia nói:

- Ai mà biết! Không thấy nó ở trong nhà.

Dượng Vernon lăm bắm đầy vẻ khinh miệt:

- Coi tin tức... Hừ. Tôi muốn biết cái ngữ nó mà coi cái tin tức gì? Làm như thế nó là một đứa con trai bình thường quan tâm đến thời sự ấy. Dudley nhà mình có bao giờ màng tới chuyện gì đang xảy ra đâu, chưa chắc nó đã biết đương kim thủ tướng là ai nữa à! Nhưng dù sao đi nữa, làm gì có tin tức liên quan tới lũ chúng nó trong chương trình thời sự của chúng ta...

Dì Petunia chột khể nhấc:

- Suyt! Anh Vernon, cửa sổ mở đấy!

- Ở ờ phải, xin lỗi em yêu...

Hai ông bà Dursley chột nín khe. Harry lắng tai nghe tiếng nhạc leng keng quảng cáo món cháo điểm tâm hiệu Fruit' N Bran trên truyền hình trong khi mắt nó quan sát bà Figg đứng đỉnh thông dong bước từ từ ngang qua chỗ nó nằm. Bà Figg là một bà già dờ hơi, cực kỳ khoái mèo, nhà ở gần đó trên đường Wisteria Walk, vừa đi vừa quạu quọ và rầu rĩ lảm nhảm nói với chính mình. Harry rất đặc ý là nó được yên thân nằm ẩn kín đằng sau bụi cây; ấy là vì dạo gần đây bà Figg cứ lăm le mời nó ghé qua nhà bà uống trà mỗi khi bà gặp nó trên đường phố. Đợi đến khi bà già đã quẹo qua góc đường và khuất bóng, tiếng của dượng Vernon lại vang ra ngoài cửa sổ.

- Cục cưng Dudley của mình chắc là đã đi dự tiệc trà rồi hả?

Dì Petunia đáp lời chồng bằng giọng trùu mến:

- Ở gia đình Polkisses đấy. Con mình có nhiều bạn nhỏ lắm, cậu chàng được hết thầy mọi người yêu mến...

Khó khăn lắm Harry mới nén được một cái khịt mũi. Ông bà Dursley quả thật là không hiểu biết một tí xiu gì hết về cậu quý tử Dudley của họ; họ cứ nuốt trọng tất cả những lời nói dối ngớ ngẩn mà Dudley bịa ra về những bữa tiệc trà với các thành viên khác nhau trong băng của nó vào mỗi buổi tối trong kỳ nghỉ hè. Harry biết tổng là Dudley không hề dự tiệc trà ở đâu hết; nó và băng của nó cứ đến chiều tối thì lại lê la trong công viên giải trí, hút thuốc lá ở mấy góc đường, rồi chọi đá vào lũ trẻ con và những chiếc xe chạy ngang qua. Harry đã nhìn thấy Dudley và băng nhóm của nó khi đi dạo quanh khu Little Whinging vào buổi tối. (Harry đã bỏ ra hầu hết những ngày nghỉ chỉ để đi lang thang trên đường phố, lượm báo cũ trên đường để dò la tin tức).

Nhạc điệu mở đầu báo hiệu chương trình thời sự lúc 7 giờ vang vọng đến tai Harry khiến bụng nó cồn cào. Có lẽ tối nay – sau cả tháng đợi chờ – sẽ là buổi tối...

“Số người đi nghỉ hè bị mắc kẹt ở những phi trường đầy ắp người đã đạt tới con số kỷ lục, khi công nhân vận chuyển hành lý Tây Ban Nha đình công đến tuần lễ thứ hai...”

Phát thanh viên của đài truyền hình vừa dứt câu thì dương Vernon gầm gừ:

- Vào tay ông, ông sẽ cho chúng ngồi ngáp mắt đời.

Bình luận của dương Vernon không ăn thua gì hết: ở bên ngoài, Harry nằm trên vạt đất trồng hoa, ruột gan dường như được xả ra. Nếu mà đã xảy ra chuyện gì, thì chắc chắn đó sẽ là tin tức nóng hổi hàng đầu trên các báo. Chết chóc và hủy diệt nhất định là tin tức quan trọng hơn cái chuyện mấy người đi nghỉ hè bị mắc kẹt ở phi trường...

Harry từ từ thở ra một hơi dài và đắm đắm nhìn lên bầu trời xanh trong sáng. Kỳ nghỉ hè này, ngày nào của Harry cũng như ngày nấy: căng thẳng đợi chờ, trông ngóng tin tức, rồi được yên tâm chốc lát, rồi nổi căng thẳng lo âu lại dồn lại, tăng lên... và cứ mỗi lúc mỗi căng thêm hoài cái câu hỏi luôn luôn ám ảnh Harry: Tại sao vẫn chưa nghe thấy chuyện gì xảy ra hết...

Harry vẫn tiếp tục lắng nghe tin thời sự vọng ra từ máy truyền hình, để phòng khi có lọt ra một manh mối nhỏ xíu nào, mà dân Muggles không dễ tâm nhận ra ý nghĩa thực sự – tử như một vụ mất tích không thể giải thích được nguyên do chẳng hạn, hay có thể một tai nạn bí hiểm xảy ra một cách lạ lùng... Nhưng tiếp sau cái tin về vụ công nhân vận chuyển hành lý đình công, chỉ còn tin tức về vụ hạn hán ở miền Đông Nam. (Tiếng dương Vernon lại vang lên ông ổng: “Tôi mong cho nó ở phòng bên nghe lọt cái tin này. Cứ ba giờ sáng lại tắm tưới!”) Tin tức tiếp theo là một chiếc máy bay trực thăng suýt chút xíu nữa là rớt xuống cánh đồng ở Surrey. Tiếp theo nữa là vụ một nữ diễn viên rất ư nổi tiếng ly dị ông chồng cũng rất ư nổi tiếng của bà. (Dì Petunia khịt mũi: “Cứ làm như chúng ta khoái mấy cái chuyện lăng nhăng bậy bạ của bọn diễn viên ấy lắm vậy.” Vậy mà dì Petunia đã mê man theo dõi không sót một tí tẹo tình tiết nào về vụ này, và đã đọc say sưa mọi tạp chí mà bàn tay xương xẩu của dì có thể tóm được.)

Bầu trời hoàng hôn bây giờ chói rực ánh tà dương khiến cho Harry phải nhắm mắt lại khi người xướng ngôn đọc tiếp phần tin tức:

“Và bản tin cuối cùng là Bungy đã phát hiện được một cách để né tránh cái nóng mùa hè này theo một phong cách rất ư tiểu thuyết. Bungy, cư dân của Five Feathers vùng Barnsley, đã học môn thể thao trượt nước! Nữ phóng viên Mary Dorkins đã đi thực hiện phóng sự về chuyện này...”

Đôi mắt Harry lại mở ra. Nếu mà chương trình thời sự đã đưa tin tới cái sự trượt nước, trượt neo thì chắc là không còn gì khác đáng để mà nghe nữa. Nó cẩn thận xoay mình lại tư thế nằm sấp rồi nhắc mình lên trong tư thế bò trên hai đầu gối và hai cùi chỏ, chuẩn bị trườn ra khỏi chỗ ẩn náu phía dưới cửa sổ.

Mới vừa nhắc được chừng hai phân thì đột ngột xảy ra liên tiếp cả đồng chuyện khủng khiếp.

Một tiếng nổ to đùng vang vọng như tiếng súng, phá tan tành cái yên lặng phát ngáp của buổi chiều hè. Một con mèo từ dưới gầm một chiếc xe đang đậu trong sân phóng vút ra và bay biến mất tiêu. Một tiếng

thét rất thanh, một tiếng chửi đông đông, rồi tiếng đồ gốm sứ bể nát vang lên từ phòng khách gia đình Dursley. Và Harry làm như thể lâu nay chỉ chờ đợi chính cái tín hiệu này, nó lập tức đứng bật dậy, cùng lúc rút ngay ra cây đũa phép bằng gỗ từ lưng quần bò nó đang mặc, oai phong như thể rút một thanh kiếm ra khỏi bao vậy. Nhưng nó chưa kịp đứng thẳng lên được thì đỉnh đầu đã đụng một cái cốp vô bệ cánh cửa sổ đang mở của nhà Dursley, và cái tiếng đụng đầu cửa sổ gây bể kiếng ấy khiến cho tiếng gào thét của dì Petunia càng to hơn nữa!

... hai bàn tay hộ pháp hồng tím thò ra khỏi cửa sổ chộp lấy cổ họng nó Harry có cảm giác đầu mình bị nứt làm hai; mắt nổ đom đóm, nó quay mòng mòng, cổ gượng tập trung nhìn về phía con đường và tìm kiếm nguyên nhân phát ra tiếng nổ, nhưng nó khó mà có thể đứng thẳng lên được trong cơn lảo đảo khi mà hai bàn tay hộ pháp hồng tím thò ra khỏi cửa sổ chộp lấy cổ họng nó mà siết chặt.

- Cất – đi – ngay!

Tiếng của dưỡng Vernon gầm gừ bên tai Harry.

- Cất đi ngay bây giờ! – Trước khi – có người – nhìn thấy!

Harry thở hổn hển:

- Buông cháu ra!

Hai dưỡng cháu giằng co kéo đẩy mất mấy giây, Harry cố sức dùng tay trái cạy gỡ mấy ngón tay bự như chuối mẩn của dưỡng Vernon khỏi cổ họng nó trong khi tay phải nó vẫn nắm chặt và giơ cao cây đũa phép. Thế rồi, khi cục u trên đỉnh đầu Harry nhói lên đau một cách dữ dội thì dưỡng Vernon hét lên một tiếng hãi hùng và buông Harry ra đột ngột như thể ông bị điện giật – một sức mạnh vô hình nào đó dường như vừa trào dâng trong người của đứa cháu vợ khiến ông không thể nào tiếp tục tóm cổ nó được nữa.

Harry thở hổn hển vì bị nghẹt cổ, ngã chúi xuống bụi cây tú cầu, nhưng nó bật thẳng dậy ngay và dáo dác ngó quanh. Chẳng thấy dấu hiệu gì khả dĩ giải thích được nguyên nhân của tiếng nổ đã gây kinh động, nhưng đồng thời lại xuất hiện rất nhiều gương mặt thò ra từ các cửa sổ khác nhau của những ngôi nhà chung quanh. Harry lúng túng nhét vội vàng cây đũa thần trở vô lưng quần bò và cố gắng làm ra vẻ như ngây thơ vô tội.

Dưỡng Vernon lớn giọng nói với bà nhà số Bảy đang trở mắt ngó ra từ phía sau bộ màn che cửa rườm rà:

“Trời chiều dễ thương quá! Bà chị có nghe thấy tiếng ống bơ xe nổ không? Làm tôi với Petunia hết hồn hết vía!”

Quả là tàn thần hồn, nhưng dưỡng Vernon cũng tiếp tục nhe răng cười toe toét một cách dễ sợ cho đến khi mấy gương mặt tò mò thụt khuất vào sau những khuôn cửa sổ khác nhau. Thế rồi, cái cười toe toét đột

nhân biến thành một bộ mặt nhả nhử khủng khiếp đầy đe dọa khi dựng Vernon ra hiệu cho Harry tới gần ông.

Harry nhích vài bước lại gần dựng Vernon hơn, nhưng cẩn thận dừng lại ở một vị trí an toàn ngoài tầm của cánh tay dựng Vernon đang lăm le vịn cổ nó.

- Mà mày muốn làm cái trò quỷ sứ gì vậy hả, thằng kia?

Giọng của dựng Vernon phát ra ồm ồm và khản đi vì giận dữ. Harry lạnh lùng đáp:

- Dựng nói cái trò cháu muốn làm là cái trò gì?

Vừa đối phó với dựng Vernon, Harry vừa tiếp tục nhìn trái nhìn phải về phía con đường, vẫn hy vọng tìm thấy được kẻ đã gây ra tiếng nổ kinh hoàng.

- Thì cái trò gây náo động om xòm như là súng nổ ngay trước cửa nhà chúng tao...

Harry khẳng định chắc chắn.

Lúc này gương mặt dài ngoẵng như mặt ngựa của dì Petunia xuất hiện bên cạnh bộ mặt bành bạnh tím hồng của dựng Vernon. Trông dì cũng giận tím thâm mặt mày.

- Mày chui rúc dưới gầm cửa sổ làm gì hả?

- Ừ, phải, phải đó, em đặt đúng vấn đề đó Petunia. Vậy chứ lúc đó mày đang làm cái trò gì dưới bệ cửa sổ nhà chúng tao hả thằng kia?

Harry đáp bằng giọng nhân nhượng:

- Cháu nghe tin tức.

Cả dì và dựng nó nhìn nhau tức tối hết chỗ nói.

- Lại nghe tin tức à?

Harry đáp:

- Thì tin tức thay đổi mỗi ngày mà.

- Mày đừng có hòng qua mặt tao, thằng kia! Tao muốn biết mày thực sự âm mưu cái trò gì? Đừng có tiếp tục nói với tao cái giọng nhảm nhí rằng mày nghe tin tức nữa! Mày thừa biết rõ là cái bọn...

Dì Petunia thì thào nhắc:

- Cần thận lựa lời, anh Vernon!

Dượng Vernon bèn hạ thấp giọng đến nỗi Harry khó mà nghe ra cái từ ông thốt ra.

- Cái bọn... chúng mày làm gì được đưa lên chương trình thời sự của chúng tao?

Harry nói:

- Tại dương chỉ biết có vậy thôi.

Ông bà Dursley trừng mắt ngó Harry một lúc, rồi dì Petunia nói:

- Mày là một thằng khốn con nói láo quá quắt! Vậy chứ còn tất cả những...

Dì Petunia lại hạ thấp giọng đến nỗi Harry phải đọc cử động đôi môi của dì mà đoán ra cái điều dì muốn nói.

- ... những con cú làm cái quái gì, nếu không phải là làm cái nhiệm vụ đem tin tức đến cho mày?

Dượng Vernon nguýt giọng đắc thắng:

- Ờ há! Đi mà lấy tin tức từ lũ cú ấy! Mày tưởng chúng tao không biết chuyện mày thậm thọt tin đi tin lại với lũ chim cà chớn đó sao?

Harry bối rối một chút. Lúc này mà nói ra sự thật thì thiệt là đau lòng, mặc dù dì dương nó có lẽ không thể hiểu thấu nỗi u uẩn trong lòng nói khi phải thú nhận điều này. Giọng Harry yếu ớt:

- Cú... không đem tin cho cháu nữa.

Dì Petunia nói ngay:

- Tao không tin!

Dượng Vernon tấn thêm:

- Tao cũng không tin!

Dì Petunia nói tiếp:

- Tao biết mày đang âm mưu một trò gì ranh ma lắm đây!

Dượng Vernon đế thêm:

- Mày biết là tụi tao đâu có ngu gì!

Harry chột nổi khùng:

- Ủ' thì, đó là tin tức của cháu đó!

Harry xoay người băng qua bãi cỏ trước nhà, nhảy qua bức tường rào vườn hoa, rồi chạy vọt ra đường trước khi ông bà Dursley kịp tóm nó lại.

Nó biết là bây giờ nó đang gặp rắc rối to, và rồi đây nó sẽ khốn khổ với dì dượng Dursley và sẽ phải trả giá cho sự vô lễ của nó. Nhưng mà ngay lúc này đây nó chẳng có lòng dạ nào mà lo lắng chuyện đó cho lắm; trong đầu óc nó đang sôi sục một vấn đề khác bức xúc hơn nhiều.

Harry tin chắc chắn rằng tiếng nổ kinh hoàng vừa rồi là từ phép Động thổ hay Hiện hình. Nó giống y chang cái âm thanh mà gia tinh Dobby đã gây ra khi tan biến mất tiêu vào không gian. Có thể Dobby đang ở đây trên đường Privet Drive? Chẳng lẽ nào Dobby đang theo dõi Harry ngay lúc này? Khi ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu, Harry quay phắt lại nhìn đăm đăm ngược xuống con đường Privet Drive; nhưng con đường trông vẫn có vẻ hoàn toàn vắng lặng và Harry biết chắc rằng Dobby không biết thủ thuật tàng hình...

Harry bước tiếp, chẳng mấy bận tâm đến con đường nó đang đi, bởi vì gần đây nó vẫn hay đi dạo quanh những con đường này thường xuyên, đến nỗi đôi chân của nó tự động dẫn nó đến những chỗ nó hay tới lui. Cứ đi được vài bước Harry lại liếc ngược qua vai nhìn về phía sau. Nhất định là có ai đó có phép thuật đang ở quanh quần gần đó khi nó nằm dài giữa đám cỏ thu hái đường đang lụi tàn của dì Petunia, nó đoán chắc như vậy. Tại sao kẻ đó không nói chuyện với nó, tại sao kẻ đó không tiếp xúc với nó, tại sao giờ đây kẻ đó lại ẩn hình?

Suy diễn hoài mà vẫn không lần ra đầu cua tai nheo gì hết, Harry đâm nản lòng quá, và sự đoán chắc của nó cũng lung lay dần.

Có lẽ tiếng nổ kinh hoàng vừa rồi, suy cho cùng, cũng chẳng phải phép thuật gì hết. Chẳng qua Harry đã quá tuyệt vọng khi không nhận được một chút xíu tín hiệu liên lạc nào từ thế giới của nó nên nó đã phản ứng quá đáng với những tiếng động hoàn toàn bình thường. Nhưng làm thế nào nó có thể viết chắc chắn được, rằng tiếng nổ vừa rồi chẳng qua là âm thanh của cái gì đó phát ra từ một ngôi nhà hàng xóm?

Một cảm giác dờ dẩn nặng nề đè xuống bao tử Harry, và trong khi nó còn chưa biết tính sao, thì cái cảm giác vô vọng đã hành hạ nó suốt cả mùa hè giờ đây lại dâng trào lên trong lòng nó một lần nữa...

Sáng ngày mai nó sẽ lại bị tiếng đồng hồ báo thức gọi dậy lúc năm giờ sáng để trả tiền công cho con cú giao tờ Nhật báo Tiên Tri – nhưng liệu còn có lý do gì để tiếp tục nhận báo nữa không? Mấy ngày nay Harry chỉ cần liếc sơ qua trang nhất của tờ báo là liệng qua một bên; nó suy diễn rằng, nếu mà những gã ngốc ở tòa soạn rốt cuộc biết được Voldermort đã trở lại thì thế nào tin đó cũng đã phải nằm ngay trang nhất, và đó là cái tin duy nhất mà Harry quan tâm.

Nếu Harry may mắn thì những con cú cũng sẽ giao cho nó thư từ của bạn bè như Ron và Hermione, mặc dù từ lâu rồi nó cũng không còn trông mong gì lắm những bức thư của bạn bè có thể đem lại cho nó tin tức gì! Tụi nó chỉ viết bóng gió ầm ờ.

Nào là “Hiển nhiên là tụi này không thể nói nhiều về điều-mà-bạn-biết-là-gì-ấy...” nào là “Tụi này được cảnh báo là đừng viết bất cứ điều gì quan trọng để phòng trường hợp thư của tụi này bị thất lạc...” nào là “Tụi này bận lắm nhưng không thể kể chi tiết ở đây được...” nào là “Có một số chuyện đang xảy ra, khi nào gặp lại bạn tụi này sẽ kể cho bạn nghe hết...”

Nhưng biết đến khi nào tụi bạn mới gặp lại Harry? Dường như không ai bận tâm về một thời gian chính xác nào cả. Hermione đã viết trong thiệp sinh nhật gửi cho Harry: “Mình mong cho tụi mình sớm gặp lại nhau” nhưng sớm là sớm cỡ nào, là bao giờ? Căn cứ vào lời lẽ bóng gió mơ hồ trong những bức thư của bạn bè thì Harry có thể đoán rằng Hermione và Ron đang ở cùng một chỗ, có thể là ở nhà ba má của Ron. Harry gần như không thể chịu đựng được cái ý nghĩ là hai đứa bạn nó đang vui chơi ở trang trại Hang Sóc trong khi nó thì bị mắc kẹt ở phố Privet Drive. Thực ra, Harry giận hai người bạn thân nhất đến nỗi nó đã quảng đi những món quà sinh nhật – kẹo sôcôla hiệu Công Tước Mật còn nguyên hộp chưa kịp mở – mà hai bạn của nó đã gởi tặng. Để rồi nó thấy hối tiếc ngay chuyện đã quảng kẹo đi sau khi bị ăn món rau trộn nhạt phèo mà dì Petunia dọn trong bữa cơm tối ngày hôm đó.

Mà Ron và Hermione bận rộn với chuyện gì nhỉ? Tại sao chính nó, Harry, lại không được bận rộn? Nó đã chẳng từng tự chứng minh khả năng đối phó và giải quyết sự việc giỏi giang hơn tụi bạn nhiều sao? Chẳng lẽ họ đã quên hết những gì nó đã từng làm sao? Chẳng lẽ không phải chính nó là người đã thâm nhập vào khu nghĩa địa đó và chứng kiến Cedric bị ám sát, rồi bị trói gô vô tấm bia mộ và suýt nữa đã bị giết...?

Thôi đừng nghĩ về chuyện đó nữa, Harry tự nhủ hăng trăm lần như vậy suốt cả mùa hè. Nội cái chuyện nó cứ bị ác mộng về chuyến thâm nhập nghĩa địa ám ảnh trong giấc ngủ cũng đủ khổ rồi, hà tất phải lo nghĩ đến chuyện đó cả khi thức.

Đi tới góc phố, Harry quẹo qua đường Magnolia Crescent, tới khoảng giữa con đường này, nó đi ngang qua con hẻm hẹp ở bên hông một cái nhà để xe, chỗ mà trước đây nó đã nhìn thấy lần đầu tiên người cha đỡ đầu của nó, chú Sirius. Ừ, ít nhất thì cũng còn chú Sirius là người có vẻ hiểu được tâm trạng Harry lúc này, mặc dù nó nhìn nhận là thư từ của chú Sirius cũng trống rỗng thông tin như thư của Ron và Hermione. Nhưng ít nhất thư của chú Sirius còn hàm chứa những lời lẽ cảnh báo và an ủi chứ không như thư Ron và Hermione, toàn là những lời bóng gió vu vơ chỉ tổ chọc cho nó tức càn hông. Chú Sirius viết:

“Chú biết điều này chỉ làm cho con thêm bức dọc thối chí...” “Con đừng bận tâm gì cả, mọi việc sẽ ổn thôi...” “Con hãy cẩn thận và đừng làm gì liều lĩnh...”

Harry ngẫm nghĩ khi băng qua đường Magnolia Crescent để quẹo vào đường Magnolia Road, hướng về

phía công viên vui chơi. Ừ thì cho tới giờ nó đã cố làm đúng như chú Sirius khuyên bảo; ít nhất thì nó cũng đã kháng cự lại lòng ham muốn được buộc cái rương của nó vô cây chổi bay, và tự mình bay vào một cái đến trang trại Hang Sóc. Thật ra Harry còn tự thấy nó cư xử như vậy là quá ư đáng hoàng, nếu xét tới hoàn cảnh nó bị kẹt cứng lâu như vậy ở ngôi nhà trên đường Privet Drive và cảm thấy ngao ngán tức giận như thế nào. Thay vì phá luật mà bỏ đi, Harry đã nhẫn nhịn lui về ẩn náu trên vạt đất trồng hoa dưới bệ cửa sổ với hy vọng có thể nghe hóng tin tức để đoán già đoán non hàng tung của Chúa tể Hắc ám Voldemort. Cho dù nhẫn nại như vậy, Harry cũng cảm thấy khó chịu khi bị một người từng bị giam cầm mười hai năm trong nhà tù Azkaban, một người đã liều mạng vượt ngục để thực hiện hành vi sát nhân cho đúng với tội danh ban đầu khi bị kết án và tổng giam, sau đó lại đào tẩu bằng cách chồm luôn một con Bàng mã mà bay biến đi; một người ngang tàng như vậy mà lại nhẫn nhủ Harry đừng có liều lĩnh!

Tới cánh cổng đã bị khóa lại của công viên, Harry nhảy phốc qua hàng rào rồi băng qua bãi cỏ khô quéo nứt nẻ. Công viên giờ này cũng vắng vẻ như những con đường chung quanh. Khi Harry tới chỗ chơi đánh đu, nó thả người ngồi xuống cái đu duy nhất còn chưa bị Dudley và băng của nó phá tiêu tùng. Harry quấn một tay vào dây xích đu rồi trầm ngâm tư lự nhìn đăm đăm xuống mặt đất. Vậy là từ nay nó sẽ không thể tiếp tục ẩn mình trong vườn hoa của di dượng Dursley được nữa. Ngày mai nó sẽ phải nghĩ ra cách mới để nghe lóm chương trình thời sự. Còn bây giờ, nó chẳng còn gì khác để trông mong nữa, ngoại trừ lại thêm một đêm trăn trở và khổ sở vì hết cơn ác mộng này đến cơn ác mộng khác.

Ngay cả khi nó thoát ra được những cơn ác mộng về Cedric thì nó cũng không được yên với những chiêm bao chập chờn về những hành lang thăm thẳm tối om, tất cả đều không có lối thoát ra, hoặc chỉ dẫn tới những cánh cửa đóng chặt khóa kín. Những cánh cửa này Harry đoán là có liên quan tới cảm giác bị mắc bẫy mà nó cảm thấy khi bừng tỉnh dậy. Cái vết sẹo trên trán nó thường nhức nhối một cách khó chịu, nhưng nó không ngu gì mà hy vọng rằng, Ron hay Hermione hay chú Sirius vẫn còn cho là chi tiết đó đáng lưu tâm nữa... Hồi xưa, mỗi lần cái sẹo hình tia chớp của nó đột phát nhức nhối, thì đó là dấu hiệu cảnh báo Voldemort đang nhen nhúm sức mạnh để sống lại. giờ đây Voldemort đã thực sự trở lại rồi thì hẳn là bạn bè nó sẽ bảo là cái sự ngứa ngáy một tí của cái sẹo chỉ là chuyện bình thường thôi, chứ có gì đâu mà ầm ĩ... Thế nào tụi nó cũng sẽ nói ngứa sẹo thì chẳng có gì phải lo sốt vó lên... Và cũng chẳng thể là tin tức sốt dẻo gì!

Nói như vậy là không thông cảm và bất công. Tất cả sự bất công này trào lên trong lòng Harry làm ứ họng nó, khiến nó chỉ muốn gào thét cho hả cơn tức giận. Nếu không nhờ công của nó thì chẳng ai có thể biết được là Voldemort đã trở lại! Vậy mà phần thưởng dành cho nó lại là bốn tuần lễ rông rã bị cầm chân giam lỏng ở cái xó xỉnh Little Whinging này, hoàn toàn bị cắt đứt mọi liên hệ thông tin với thế giới pháp thuật. Đã vậy còn phải chui rúc dưới đám hoa tú cầu đang chết héo để bị nghe những thứ tin tức tầm xàm bá láp như tin trượt nước trượt neo! Sao mà thầy Dumbledore có thể quên bém nó đi một cách dễ dàng như vậy? Tại sao Ron và Hermione về trang trại nghỉ hè với nhau mà không rủ nó đi cùng? Không biết nó còn phải chịu đựng thêm bao lâu nữa những lời nhủ nhủ kiểu khuyên bảo bé ngoan của chú Sirius, rằng thì ráng ngồi yên nhé, và cư xử cho đáng hoàng! Nó cũng không biết nó còn có thể nhịn thêm bao lâu nữa thì

sẽ liệu viết thư cho tờ nhật báo ngu ngốc Tiên Tri để mở mắt cho họ thấy là Voldemort đã trở lại! Những nỗi lo nghĩ bầm gan tím ruột này cứ quay mòng mòng trong đầu Harry. Và trong bụng nó, ruột gan cứ quặn sôi lên tức tối khi màn đêm oi bức nhẹ nhàng bao phủ chung quanh. Không khí ngọt ngào mùi cỏ khô nồng và âm thanh duy nhất còn vọng qua bóng đêm là tiếng rì rào xa xa của xe cộ chạy trên đường ở tận mãi bên kia hàng rào song sắt của công viên.

Harry không biết mình đã ngồi bao lâu trên cái xích đu.

Harry không biết mình đã ngồi bao lâu trên cái xích đu. Cơn trầm mặc của nó đột ngột bị ngắt ngang khi có tiếng người trò chuyện vang lên trên đường. Nó ngẩng đầu lên, nhìn. Đèn đường ở những con phố chung quanh đủ sáng để soi mờ mờ hình bóng của một nhóm người đang định băng ngang công viên. Một kẻ trong đám đó hát ông ổng một bài ca tục tĩu. Những đứa khác ha hả cười hưởng ứng. Tiếng tích tắc nhịp nhàng vang lên từ những chiếc xe đạp đua đắt tiền mà đám đó đang cỡi.

Harry biết đám đó là ai. Bóng kẻ dẫn đầu nhóm không ai khác hơn là thằng em họ nó, Dudley. Được đám bạn trung thành trong băng hộ tống, đang trên đường về nhà.

Dudley vẫn mập ù như hồi thuở nào tới giờ, nhưng một năm trời ăn kiêng và khám phá tài năng mới đã khiến thân thể nó thay đổi đáng kể. Ai mà chịu khó nghe dượng Vernon kể lẽ thì sẽ được dượng hồ hởi phấn khởi diễn thuyết cho một hồi vô tận về chuyện Dudley mới đây đã trở thành Vô địch Đánh bốc Hạng nặng Thiếu niên Liên trường khu vực Đông Nam. “Môn thể thao quý phái”, theo như cách gọi của dượng Vernon, đã làm cho Dudley càng thêm dữ dằn ghê gớm hơn cả thằng Dudley ở trường tiểu học mà Harry từng biết và từng bị làm bao cát cho nó tập dợt. Bây giờ Harry không còn sợ thằng em họ như trước đây nữa, nhưng nó cũng không coi cái việc giờ đây nắm đấm của Dudley chắc hơn, mạnh hơn, và thành thạo chính xác hơn là việc đáng cho nó ăn mừng. Lũ trẻ con trong xóm đều khiếp sợ Dudley hơn cả “thằng Potter kia”, người mà lũ trẻ bị răn đe phải tránh xa như một tên côn đồ sừng sỏ bị cải tạo ở Trung tâm Thánh Brutus Giam giữ Thiếu niên Phạm tội Không Cải hóa nổi.

Harry quan sát những bóng đen đang băng qua bãi cỏ, hơi thắc mắc không biết ai là nạn nhân vừa bị băng Dudley tẩm quất tối nay. Hãy ngoảnh lại coi. Trong khi quan sát băng Dudley, Harry nhận thấy mình đang ám thị trong đầu. Mau lên... Hãy ngoảnh lại nào... Tao đang ngồi đây một mình... Cứ thử một phát xem.

Nếu đám bạn của Dudley ngoảnh lại và ngó thấy Harry ngồi đây, thế nào chúng cũng xúm lại quây nó một trận, còn Dudley thì khi ấy sẽ phản ứng ra sao nhỉ? Nó hẳn là sẽ không muốn mất mặt trước đám trong băng, nhưng nó cũng biết sợ chết khiếp nếu phải ghẹo cho Harry nổi sùng... Nếu mà đồn được Dudley vô cái thể tiến thoái lưỡng nan đó thì thiệt là khoái. Harry sẽ tha hồ châm chọc Dudley, tha hồ ngăm nó điêu đứng, bất lực không dám trả đũa... Và nếu có đứa nào khác trong băng Dudley dám thử đụng tới Harry thì Harry đã sẵn sàng – nó đã thủ sẵn cây đũa phép... cứ để cho tụi nó ra tay thử coi... Harry đang muốn trút ra phần nào nỗi chán ngán tuyệt vọng của nó vô đám con trai đã từng hành hạ nó ngày xưa khiến thời thơ ấu

của nó khốn đốn như địa ngục.

Nhưng cả băng Dudley cứ đi qua bãi cỏ không hề ngoảnh lại, không hề nhìn thấy Harry. Tụi nó đã đi gần tới hàng rào. Harry cố gắng chế ngự cơn bốc đồng muốn chạy theo tụi nó để gây sự. Kiểm chuyện đánh nhau lúc này rõ ràng là một hành động không khôn ngoan chút nào hết... Harry đâu có được phép sử dụng phép thuật... Nó dám bị đuổi học một lần nữa lắm...

Tiếng ồn ào của băng Dudley xa dần rồi im; chúng cũng đã đi khuất mắt Harry, hướng về phía đường Magnolia.

Harry ngán ngẩm nghĩ. Chú Sirius hài lòng nhé. Cháu đã làm đúng như lời chú dặn. Không liều lĩnh thiếu suy nghĩ. Giữ mình vô can. Ngược hẳn trăm phần trăm với những gì chú từng làm.

Nó đứng dậy vươn vai duỗi tay chân. Đối với dì Petunia và dượng Vernon thì Dudley về tới nhà vào bất cứ thời khắc nào cũng kể là về nhà đúng giờ, còn Harry mà về sau Dudley dù chỉ một tích tắc thì cũng kể như quá trễ. Dượng Vernon đã hăm dọa nhốt Harry dưới gầm cầu thang nếu như nó về nhà trễ hơn Dudley một lần nữa. Cho nên Harry ngáp một cái gần sái quai hàm rồi bắt đầu đi về hướng cổng ra công viên, trong lòng vẫn còn bức dọc cái kính mà không có chỗ xì ra.

Đường Magnolia cũng giống như đường Privet Drive, hai bên toàn là những ngôi nhà to đùng vuông vức với những bãi cỏ cắt xén một cách cực kỳ hoàn hảo, của những ông chủ bà chủ cũng vuông vức to đùng, lái những chiếc xe hơi láng coóng y như xe của dượng Vernon. Harry thích đi qua khu Little Whinging hơn, khi trời đã tối, khi những tấm màn cửa sổ đã được kéo kín lại và chỉ để thoát ra ngoài những chùm bông ánh sáng màu ngọc thạch điểm xuyết bóng đêm. Lúc đó nó có thể đi nhanh qua những căn nhà đó mà không cần lo đến cái hiểm họa của những lời xì xầm chê bai về bộ dạng “nhếch nhác” của nó. Nó cắm cúi đi rất nhanh, nên chỉ mới được nửa đường Magnolia là đã lại đụng đầu Dudley và băng của thằng này một lần nữa. Tụi nó đang chia tay ở cổng vào đường Magnolia Crescent. Harry nép vào dưới bóng tối của một cây tử đinh hương và chờ đợi.

Malcom vừa nói vừa cười hô hố với mấy đứa khác trong băng.

- ... nó tru tréo như con heo nái hén?

Piers khen ngợi:

- Cú đâm móc đúng là ác liệt thiệt đó, Đại ca D.

Dudley nói:

- Cũng giờ đó ngày mai hả?

Gordon đề nghị:

- Đến nhà tao đi, ngày mai ba má tao đi vắng.

Dudley nói:

- Vậy mai gặp lại!

- Tạm biệt Dud.

- Chào Đại ca D!

Harry chờ cho mấy đứa trong băng của Dudley tản ra rồi nó mới tiếp tục đi. Khi tiếng nói cười của chúng tắt lịm trong bóng tối, Harry đi vòng qua góc đường Magnolia Crescent. Nhờ bước đi rất nhanh nên chẳng mấy chốc Harry đã bắt kịp Dudley đang đi lê bêu ở đằng trước, cách một quãng không xa lắm. Thằng này vừa đi vừa hát nghêu ngao bằng một giọng chói lói điếc con ráy.

- Ê, Đại ca D!

Dudley quay lại. Thấy Harry, nó gầm ghè:

- À ra là mày đó hả?

Harry hỏi:

- Mày trở thành Đại ca D từ hồi nào vậy?

- Câm mồm!

Dudley gầm gừ như sói, quay người bỏ đi. Harry nhe răng cười khì và dần bước đi ngang hàng với Dudley rồi nói:

- Mỹ danh! Chỉ có điều đối với tao thì mày vẫn luôn là Cục Kít Cứng Bé Bông.

- Tao bảo mày CÂM CÁI MỒM của mày lại!

Dudley quát lớn, hai bàn tay ú núc như khúc dồi của nó nằm lại thành hai trái đấm bự chẳng. Nhưng Harry vẫn cứ trêu già:

- Chứ bộ tụi nó không biết là ở nhà má mày kêu mày như vậy sao?

- Cụp cái mặt mày!

- Mày đâu có biểu má mày cụp cái mặt bả khi bả kêu mày như vậy. hay là tao xài chữ khác của bả vậy: “Cún Cùn Cùn Cùn Siêu Thần Đồng” ời, hay là “Cục Đường Múp Ma Múp Míp” à. Tao được phép xái mấy mỹ danh đó chứ hả?

Dudley không thốt được một lời nào nữa. Nó ráng sức nhìn để không tống cho Harry một đấm đã là một sự cố gắng mà nó phải huy động hết tất cả sự tự chủ có được.

Harry thôi cười, hỏi đốp:

- Vậy mày đã đập đũa nào tối nay? Một thằng nhóc mười tuổi chứ gì? Tao biết mày đã đập thằng Mark Evans hai bữa trước.

Dudley ngắt ngang:

- Nó muốn như vậy mà.

- Vậy sao?

- Nó dám hỗn với tao.

- Cái gì? Chẳng lẽ nó nói mày giống con heo được tập đi bằng hai chân sau hả? Vậy thì đâu phải nó nói hỗn, mà là nói thiệt đó chứ...

Hàm Dudley bạnh ra, cơ mặt xoắn lại, khiến cho Harry thấy hết sức hả hê thỏa dạ là nó đã có dịp làm cho Dudley tức điên lên như thế này. Nó cảm thấy sượng như thế đã tống tháo hết nỗi bức dọc u uất của nó qua cho thằng em họ, người duy nhất nó có thể tóm lấy để trút giận xả xú bấp.

Hai đứa lại quẹo xuống con hẻm hẹp tạo một lối đi tắt ở giữa khoảng đường Magnolia Crescent và Wisteria, ở đúng chỗ mà Harry đã nhìn thấy chú Sirius lần đầu. Con hẻm vắng vẻ và tối tăm hơn hai con đường lớn mà nó nổi ngang, vì trong hẻm không có đèn đường. Tiếng bước chân của hai đứa con trai bị nén lại giữa những bức tường của cái nhà để xe ở một bên hẻm và bên kia là một hàng rào cao ngất.

Sau một hồi làm thinh, Dudley lên tiếng:

- Mày tưởng mày oai phong vĩ đại lắm khi mang cái đồ đó hả?

- Cái đồ gì?

- Cái – cái mày đang giấu đó.

Harry lại nhe răng cười khì.

- Mày đâu đến nỗi ngu ngốc như cái bộ dạng của mày hén Dud? Theo tao thấy thì nếu đầu óc mày cũng ục ịch giống thân xác mày thì làm sao mày có thể vừa nói năng vừa đi đứng được.

Harry rút cây đũa phép ra. Nó nhận thấy Dudley lăm lét liếc ngang chứ không dám ngó thẳng cây đũa.

Vừa thấy Harry rút ra là Dudley nói ngay:

- Mà y đâu có được phép xài. Tao biết mà y không được phép xài. Mà y sẽ bị tống cổ ra khỏi cái trường đồng bóng thổ tả của mà y.
- Làm sao mà y biết là luật lệ trường có thay đổi hay không hả Đại ca D?
- Chưa đổi.

Dudley nói bằng một giọng nghe không có vẻ tin tưởng chắc chắn lắm. Harry cười nhẹ. Dudley gầm gè:

- Mà y đâu có gan đấu tay đôi với tao mà không xài tới cái đồ đó.
- Vậy chứ cái gan của mà y cỡ nào khi mà y cần tới bốn thằng đánh hôi phụ họa mà y đập một thằng con nít mười tuổi hả? Mà y biết cái danh hiệu vô địch quyền Anh mà y nổi văng miếng đó là nhờ đâu không? Đối thủ của mà y bao nhiêu tuổi hả? Bảy hay tám?

Dudley ngắt lời Harry:

- Nói để cho mà y biết, nó mười sáu tuổi. Và nó chết giấc hai chục phút sau khi tao hạ đo ván nó. Và nó nặng gấp hai lần mà y. Mà y cứ đợi đó tới khi tao méc ba tao là mà y thò cây dũa phép ra...
- Mà y sắp chạy về nhà với ba mà y đó hả? Nhà vô địch quyền Anh siêu việt của ba má mà sợ cây dũa phép của Harry sao?
- Chứ mà y ban đêm thì cũng có can đảm gì đâu! Dudley trêu chọc.
- Bây giờ đang là ban đêm, Múp Ma Múp Mít. Khi trời tối thui như vậy thì người ta kêu là ban đêm, biết không?
- Ý tao nói là khuya, lúc mà y lên giường ngủ rồi đấy.

Dudley ngắt lời Harry. Nó đã đứng khựng lại. Harry cũng dừng bước, chăm chú ngó đứa em họ. Nó chỉ thấy lờ mờ gương mặt bành bạnh của Dudley, nhưng cũng đủ nhận thấy bộ mắt bự ấy lóe lên một vẻ đắc thắng lạ thường. Harry đâm bối rối:

- Ý mà y nói sao? Tao nhát cáy trên giường ngủ hả? Chẳng lẽ... tao mà sợ mấy cái gối hay cái... gì chứ?

Dudley nói nhanh không kịp thở:

- Hồi khuya hôm qua tao nghe mà y rõ ràng. Mà y mơ trong khi ngủ. Mà y rên rĩ...

- Mà y muốn nói gì?

Harry ngắt lời Dudley, nhưng một cảm giác lạnh buốt thấm sâu vào ruột gan nó. Quả thật là khuya hôm qua nó đã thấy đi thấy lại cái nghĩa địa ấy trong suốt những giấc mơ.

Dudley xì ra một tiếng cười thô lỗ đến hết biết, rồi cất giọng the thé giả tiếng rên rỉ thốn thớt:

- Đừng giết Cedric! Đừng giết Cedric mà! Ê, mày! Cedric là ai vậy? Bỏ ruột của mày hả?

- Tao... Mày chỉ nói láo.

Harry chối phắt một cách máy móc. Nhưng ruột gan nó như đang bị vắt kiệt. Nó biết là Dudley không nói láo. Nếu nó không ngủ mơ, kêu lên tên Cedric, thì làm sao mà Dudley biết đến cái tên đó chứ?

- Ba ơi! Cứu con với! Ba ơi! Hắn sắp giết con, ba ơi! Hu hu, ba ba, hu hu!

- Im ngay!

Harry lạnh lùng quát.

- Im ngay, Dudley! Tao cảnh cáo mày!

- Oái, ba ơi! Mau tới cứu con! Má ơi, đến giúp con với! Hắn đã giết Cedric rồi! Ba ơi, cứu con với! Hắn sắp... Ê, đừng có chĩa cái đồ ấy vô tao!

Dudley lùi lại sát bức tường nhà để xe. Harry đang chĩa cây đũa phép thẳng vào giữa ngực Dudley. Mười bốn năm trời oán giận với Dudley đang rần rật chảy trong những mạch máu của Harry. Phải nên cho thằng này một cú như thế nào mới thiệt là đích đáng. Chần chờ gì nữa mà không ế m Dudley từ đầu tới gót, để cho nó sẽ phải bò lết về nhà như một con côn trùng, đàn độn, ngớ ngẩn, ... Harry gằn giọng nói với Dudley:

- Đừng bao giờ nhắc tới chuyện đó nữa, mày có hiểu ý tao không?

- Chĩa cái đồ ấy qua chỗ khác đi!

- Tao nói, mày có hiểu tao không?

Harry Potter và Hội Phượng Hoàng - Chương 1: DUDLEY BỊ ẾM 4

“Chĩa cái đồ ấy qua chỗ khác đi!”

- Chĩa cái đồ ấy qua chỗ khác đi!

- MÀY CÓ HIỂU TAO KHÔNG?

- CHỈA CÁI ĐỒ ẤY RA CHỖ KHÁC...

Dudley chột giựt bắn người một cách kỳ lạ, há hốc mồm lắp bắp, cơ thể run bần bật như thể nó đang bị dội nước đá lạnh lên mình.

Có cái gì đó đang xảy ra trong màn đêm. Bầu trời đêm màu chàm lấm tấm sao bỗng nhiên tối mịt như hũ nút kín bưng không le lói một tí xíu ánh sáng nào, dù ánh sao, ánh trăng, hay ngay cả đến ánh đèn tù mù hắt lại từ hai đầu con hẻm cũng tắt ngúm. Đến cả tiếng ù ù xe cộ ở xa vẫn thường vọng lại cũng tắt lịm. Và tiếng gió rù rì trong những tán cây cũng nín khe. Buổi chiều trời còn ấm áp mà bây giờ trở nên giá lạnh, lạnh thấu xương một cách đột ngột lạ kỳ. Hai đứa con trai giờ đây bị bao phủ hoàn toàn trong một bóng tối đen đặc lạnh buốt không một ánh sáng hay âm thanh gì xuyên qua được, như thể có một bàn tay khổng lồ đã thả một tấm màn đen băng giá dày đặc trùm kín hết cả con hẻm, khiến chúng mù tịt.

Trong một thoáng chùng nửa giây, Harry tưởng mình đã lỡ tay thực hiện một phép thuật gì đó, bất chấp cái điều là nó đã cố gắng hết sức để cưỡng lại. Nhưng ngay sau đó, đầu óc của nó kịp thời tỉnh táo trở lại để lý luận sáng suốt hơn. Nó thì làm sao có đủ quyền phép để tắt những vì sao trên trời! Nó xoay đầu sang bên này rồi lại xoay đầu sang bên kia, cố gắng nhìn xem có cái gì, nhưng bóng tối bưng kín mắt nó như một tấm vải bịt mắt không trọng lượng.

Tiếng kêu la kinh hoàng của Dudley dội vào tai Harry:

- Mà làm cái gì vậy? Dừng – lại – ngay!

- Tao không hề làm gì hết! Mà im đi và đừng nhúc nhích!

- Tao không nhìn được cái gì hết! Mắt tao bị đui rồi. Tao...

- Tao biểu mà im đi mà!

Harry đứng bất động, đảo mắt hết sang trái rồi sang phải nhưng không thấy gì hết. Cái lạnh khủng khiếp đến nỗi nó cảm thấy toàn thân run rẩy. Nó ớn lạnh dọc xương sống, nổi da gà trên khắp cánh tay, và tóc gáy dựng đứng cả lên. Nó chỉ còn cách mở banh mắt ra thật to, trừng trừng đảo ngó chung quanh, mà vẫn không thấy gì hết...

Không có lẽ nào... Chúng không thể nào lại có mặt ở chỗ này... Không thể xảy ra ở Little Whinging này được... Harry cố gắng căng tai ra nghe ngóng... May ra nó có thể nghe được chúng trước khi thấy chúng...

Dudley thốn thức:

- Tao sẽ méc ba cho mà coi! Mà ở đâu hả? Mà làm cái gì vậy hả?

- Mày có im đi không? Tao đang cố gắng lắng nghe...

Harry nói rít qua kẽ răng. Nhưng nó cũng tự nín khe ngay lập tức. Nó vừa nghe được cái điều đã làm cho nó sợ hãi lo lắng.

Trong con hẻm, ngoại trừ hai đứa nó ra, còn có cái gì đó khác nữa, cái gì đó đang phà ra những hơi thở dài hồi hám khàn khàn gấp gáp. Harry cảm thấy một cơn sợ hãi choáng váng cả người ập vào khi nó đứng chết đĩnh, toàn thân run lẩy bẩy trong cái không khí đóng băng.

- Dừng lại đi! Dừng có làm nữa! Tao sẽ đâm vỡ mặt mày cho mày coi! Tao thề tao sẽ quật mày!

- Dudley, im...

QUẢM!

Một cái đâm thoi vào đầu Harry, làm nó bật ngã chổng keng xuống đất. Vài tia sáng yếu ớt nhá lên trước mắt Harry. Chỉ trong vòng có một tiếng đồng hồ của buổi chiều nay, Harry đã phải trải qua cảm giác như thế đầu nó bị bể tép làm đôi đến hai lần. Cái lần thứ hai này, là khi nó bị ngã chổng keng xuống đất, cây đũa phép văng khỏi tay.

- Dudley, mày là thằng đàn độn...

Harry gào lên, nước mắt ứa ra vì đau đớn. Nó lụp chụp, lồm cồm chống hai tay bò quanh, hoảng hốt mò kiếm cây đũa phép trong bóng đen đặc kịt. Nó nghe tiếng Dudley đang loạng choạng chạy trốn, tông vào tường rào, ngã té.

- DUDLEY, TRỞ LẠI ĐÂY! MÀY ĐANG ĐÂM ĐẦU VÔ NÓ ĐÓ!

Một tiếng rú thất thanh hết sức khiếp đảm vang lên, và bước chân của Dudley dừng lại. Cùng lúc đó, Harry cảm nhận được một cơn lạnh buốt thấm từ từ đằng sau lưng, và điều đó chỉ nói lên một điều: không phải chỉ có một.

- DUDLEY, CÂM CÁI MIỆNG MÀY LẠI! MÀY MUỐN LÀM GÌ THÌ LÀM NHƯNG CÂM MIỆNG LẠI!

Harry vẫn đang quờ quạng như điên trên mặt đất để tìm kiếm cây đũa phép, hai tay nó quơ như nhện giăng, miệng nó lảm nhảm đọc thần chú:

- Đũa phép! Đâu rồi... đũa phép ơi, về tay ta... úm ba la Lumos! (1) [(Có nghĩa là Tỏa Sáng)]

Nó thốt lên mấy câu thần chú một cách máy móc, khẩn thiết mong cho nó thể nhìn thấy mà tìm lại cây đũa phép. Và nó không tin nổi: ánh sáng đã nhá lên, chỉ cách bàn tay phải đang sục sạo của nó có vài phân

thôi, ấy là đầu cây đũa phép đã phát lửa. Nó chụp lại báu vật của nó ngay lập tức, lật đặt đứng dậy, đảo mắt nhìn chung quanh.

Và ruột gan nó như lộn hết ra ngoài.

Một cái bóng cao lớn đội mũ nhọn tròn kín mít đang lướt đi êm ru về phía nó, lơ lửng trên mặt đất, không thấy chân cũng không thấy mặt dưới lớp áo choàng lụng thụng. Cái bóng lướt đến như bị hút vào bóng đêm.

Loạng choạng lùi lại, Harry giơ cây đũa phép của nó lên.

- Expecto Patronum (2)! [(Có nghĩa là “Hú hồn Thần hộ mệnh”)]

Một làn khói bạc phóng ra từ đầu cây đũa phép của Harry và tên giám ngục lướt chậm lại, nhưng câu thần chú không hiệu nghiệm, làn khói bạc vương chân Harry. Nó lùi lại xa hơn khi tên giám ngục chồm xuống, nỗi sợ hãi ám muội mẫm cả đầu óc nó... Hãy tập trung...

Hai bàn tay xám ngoét lở lói nhầy nhụa thò ra từ bên trong tấm áo choàng của tên giám ngục, giơ về phía Harry. Tai Harry lưng bùng tiếng rít điên cuồng.

- Expecto Patronum!

Nhưng giọng nói của nó nghe xa xăm yếu ớt... Một làn khói bạc khác, mong manh hơn cả làn khói trước, phát ra từ đầu cây đũa phép bay chờn vờn... Vậy là nó không thể làm phép thuật được nữa rồi, nó không thể niệm thần chú làm phép được nữa rồi...

Một tiếng cười the thé vang lên trong đầu Harry, nghe chói lói nhức óc... Nó có thể nghĩ thấy hơi thở giá buốt chết chóc và tanh tưởi của tên giám ngục đang luồn vào trong phổi, làm nó ngộp thở, chìm đuối...

Hãy nghĩ đến... niềm hạnh phúc nào đó...

Nhưng trong lòng Harry lúc này không còn một chút xíu niềm vui nào hết... Những ngón tay lạnh như băng của tên giám ngục đang siết chặt quanh cổ họng nó... cái tiếng cười the thé chói óc càng lúc càng vang to trong đầu nó.

Khuất phục Tử thần đi Harry... Như vậy có thể sẽ đỡ đau đớn hơn... Mình sẽ không biết gì hết... Mình chưa từng chết...

Nó sẽ không bao giờ gặp lại Ron và Hermione nữa...

Gương mặt hai đứa vụt hiện ra trong đầu Harry rõ mồn một trong giây phút nó vật lộn cố hít lấy từng hơi thở...

- EXPECTO PATRONUM!

Từ đầu cây đũa thần của Harry vụt lao ra một con nai óng ánh màu bạc hết sức hùng tráng; bộ sừng của nó đâm thẳng vào tên giám ngục, có lẽ là ngay tim. Tên giám ngục bị hất ngược ra sau, nhẹ hẫng như bóng đêm. Và khi con nai quay lại tấn công, tên giám ngục đổ gục xuống, bỏ chạy te tua, thảm bại.

- LỖI NÀY!

Harry kêu lớn để chỉ đường cho con nai. Còn chính nó thì xoay người lại, chạy như bay xuống con hẻm, tay giơ cao cây đũa phép.

- DUDLEY! DUDLEY OI!

Dudley đang bị tên giám ngục thứ hai cúi phục xuống sát mình. Nó chỉ cần chạy hơn chục bước là đã tới được chỗ tên giám ngục đang ế Dudley. Nằm co rúm người lại trên mặt đất, hai tay vòng qua đầu che kín mắt, Dudley đang bị tên giám ngục thứ hai cúi phốc xuống sát mình, bàn tay xương xẩu của tên giám ngục đã nắm chặt cổ tay Dudley, bóp vặn từ từ khiến cái cổ tay gần như sút ra một cách duyên dáng; rồi tên giám ngục mới cúi cái đầu đội mũ trùm xuống sát mặt Dudley như thể sắp sửa hôn nó...

- TẤN CÔNG HẮN!

Harry thét lên, và con nai bạc lập tức rống lên một tiếng xung phong nghe như sấm sét, rồi phi nước kiệu lao vút tới, vượt qua mặt Harry. Gương mặt không mắt mũi của tên giám ngục chỉ còn cách gương mặt Dudley có mỗi một phân, ngay khi cặp sừng của con nai đứng ngay lúc nó cắm phập vào, hất văng hẳn lên không trung; và cũng giống như đồng bọn của hắn, tên giám ngục thứ hai tìm đường cú thẳng, như bị magnet hút vào bóng đêm. Con nai bấy giờ mới phi nước kiệu đến cuối con hẻm rồi tan biến vào lớp sương bạc hư ảo.

Trắng, sao, đèn đường sáng lại như được hồi sinh. Một luồng gió ấm áp thổi lùa vào con hẻm. Cây cỏ trong vườn quanh những ngôi nhà trong xóm lại xạc xào rung lá, và tiếng ù ù xa xa của xe cộ đời thường vọng từ con đường Magnolia Crescent lại đầy kín không gian.

Harry vẫn đứng yên một hồi lâu, tất cả các giác quan của nó tiếp tục rung động một lúc rồi mới lấy lại được nhịp bình thường. Một lát sau Harry mới bắt đầu nhận thấy cái áo thun nó đang mặc đã dính sát vào da. Toàn thân nó nảy giờ mồ hôi đầm đìa.

Chính nó cũng không thể tin nổi chuyện vừa xảy ra. Những tên giám ngục mà lại xuất hiện cả ở đây, ở xóm Little Whinging này sao?

Dudley vẫn còn nằm trên mặt đất, co rúm co rỏ người lại, vừa run bần bật vừa rên rỉ khóc lóc. Harry cúi xuống xem xét coi liệu Dudley còn đủ sức lực và thần hồn để mà đứng dậy hay không? Nhưng nó chưa kịp làm gì thì chợt nghe có tiếng chân lạch bạch gấp đến từ sau lưng. Theo bản năng, Harry giơ ngay cây

đũa phép lên, đồng thời xoay gót quay người lại đối diện kẻ vừa mới đến.

Hóa ra là bà Figg, bà lằng giềng dở hơi, đang học tốc chạy tới, miệng thở hồng hộc. Mớ tóc bạc rít chặt của bà bị xổ tung ra khỏi cái lưới bới tóc, cổ tay bà đeo lưng lửng mấy cái bao nhựa đựng đồ tạp hóa kêu lách cách theo bước chân bà chạy, và chân bà thì nửa sút nửa lê đôi dép mềm kẻ sọc đi trong nhà.

Harry lật đật giấu đi cây đũa phép, nhưng:

- Đừng có cất nó đi, thằng ngốc kia!

Bà Figg thét lên đình tai nhưc óc.

- Rủi mà còn nhiều tên giám ngục quanh quần đâu đây thì làm sao? Ôi, chắc là ta sắp phải giết lão Mundungus Fletcher đi quá!

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Một Đàn Cú

Cái gì ạ?

Harry ngơ ngác chẳng hiểu gì cả. Bà Figg vừa vặn vẹo hai bàn tay đầm mồ hôi vừa giải thích:

- Lão bỏ đi đâu rồi! Bỏ đi gặp ai đó về vụ một mớ vạc đã bị rớt khỏi cây chổi bay! Ta đã bảo cho lão biết là ta sẽ róc sống da lão nếu lão bỏ đi, vậy mà thử ngó coi chuyện gì xảy ra! Những tên giám ngục! Cũng may là ta vừa mới bỏ ông Tibbles vô chuồng! Nhưng chúng ta không có thì giờ la cà ở đây nữa! Mau lên, ta phải đem con về ngay, Harry. Ôi, cái chuyện này rồi sẽ gây ra biết bao nhiêu là rắc rối cho mà coi. Ta sẽ giết lão ấy!

- Nhưng...

Việc phát hiện ra bà láng giềng dở hơi cực kỳ khoái mèo này lại biết những tên giám ngục là ai khiến Harry sửng sốt không kém gì cái vụ nó mới ác chiến với hai tên giám ngục ngay trong con hẻm.

- Bà là... bà là phù thủy hả?

- Ta chỉ là á phù thủy thôi, lão Mundungus biết rõ quá mà, ta làm quái gì mà giúp được cháu chống lại những tên giám ngục cơ chứ! Vậy mà lão dám bỏ cháu khơi khơi mà không có bảo vệ canh chừng gì hết, mặc dù là ta đã cảnh cáo lão rồi...

- Lão Mundungus canh chừng cháu lâu nay hả? Vậy là... vậy đích thị là lão rồi! Lão đã độn thổ ngay phía trước nhà của cháu!

- Ờ, ờ, phải, phải. Nhưng cũng may là ta đã gài sẵn ông mèo Tibbles dưới gầm một chiếc xe hơi để phòng xa. Và ông mèo Tibbles đã chạy về báo cho ta biết, nhưng khi ta đến nơi thì cháu đã đi khỏi nhà rồi. Còn bây giờ... Ôi, không biết cụ Dumbledore sẽ nói gì đây? Mà!

Bà Figg quát Dudley. Nhưng Dudley vẫn còn nằm ườn trên mặt đường con hẻm.

- Mà nhắc cái thùng nước lèo của mà lên khỏi mặt đường, mau lên!

Harry tròn mắt ngó bà Figg:

- Bà biết cụ Dumbledore hả?

- Đương nhiên là ta biết cụ Dumbledore. Ai mà không biết cụ Dumbledore hử? Nhưng mà mau lên... Bọn giám ngục mà quay lại thì ta vô phương cứu tụi bây. Tài cán phép thuật của ta chỉ đạt tới mức úm ba la ra cái túi lọc trà mà thôi...

Bà giá cúi rạp người xuống, nắm lấy hai bắp tay đồ sộ của Dudley bằng hai bàn tay khô xác của bà mà kéo mạnh.

- Dậy! Đứng dậy đi, đồ bị thịt vô tích sự! Đứng dậy mau lên!

Nhưng Dudley chẳng những không đứng dậy nổi mà cũng không nhúc nhích nổi. Nó vẫn cứ nằm im trên mặt đường, run cầm cập, mặt mũi xám ngoét như tro, miệng mồm ngậm chặt.

- Để cháu làm.

Harry nắm lấy một cánh tay của Dudley nhấc lên, và với một nỗ lực phi thường, Harry cuối cùng cũng xoay sở được cách dựng Dudley đứng lên trên đôi chân của nó. Trông Dudley dường như đã tới ngưỡng chỉ còn lăn đùng ra xỉu mà thôi. đôi con mắt ti hí của nó cứ trợn vòng tròn trong hốc mắt và mồ hôi thì cứ tuôn ra thành hột thành hàng trên mặt. Khi Harry buông tay thôi đỡ nó, Dudley lão đảo muốn sụm bà chè.

- Mau lên!

Bà Figg bồn chồn hồi thúc.

Harry kéo một cánh tay đồ sộ của Dudley choàng qua vai mình và cố sức vừa dìu vừa đẩy vừa kéo lê thằng em họ đi về phía con đường, hơi gập người xuống dưới sức nặng của Dudley. Bà Figg chấp chới bước phía trước tụi nó, tới mỗi góc phố lại thò đầu dáo dác nhìn quanh hết sức căng thẳng. Khi cả bọn đi tới đường Wisteria Walk, bà Figg bảo Harry.

- Cháu thử sẵn cây đũa phép để sẵn sàng ứng phó. Trong tình huống này bây giờ thì thầy kệ mấy cái đạo luật bảo vệ bí mật, đằng nào thì cũng phải trả bằng cái giá địa ngục. Bị treo cổ vì một con rồng hay một cái trứng thì cũng vậy thôi. Ở mà nói tới đạo luật Giới hạn Hợp lý dành cho Phù thủy Vị thành niên... Đó chính xác là cái điều mà cụ Dumbledore lo ngại nhất... Cuối con đường có cái gì kia? Ôi, chỉ là ông mèo Prentice... Cháu đừng cất đi cây đũa phép chứ, chẳng lẽ ta còn chưa nói đi nói lại với cháu rằng ta chỉ là đồ vô tích sự sao?

Vừa cầm chắc cây đũa phép vừa vác cái bị thịt Dudley đi cùng một lúc đâu phải là chuyện dễ dàng gì. Harry sốt ruột thúc vô be sườn của thằng em họ mấy lần, nhưng Dudley dường như chẳng hề có chút mong muốn tự cử động nào. Nó hầu như buông thả sòng sọt cái bị thịt của mình trên vai Harry, để mặc hai khúc chân khổng lồ kéo lê trên mặt đường. Cố gắng hết sức bước đi với cái thân xác to đùng của Dudley, Harry mệt đứt hơi, giọng nói hỗn hển:

- Tại sao trước đây bà không nói cho cháu biết bà là một á phù thủy? Bao nhiêu lần cháu đến chơi nhà bà... vậy mà sao bà không nói gì với cháu hết?

- Đó là lệnh của cụ Dumbledore. Ta có bốn phận để mắt tới cháu nhưng không được nói gì hết, bởi vì cháu còn trẻ dại quá. Ta xin lỗi là đã từng tỏ ra khó khăn cay nghiệt, khiến cho cháu mất vui. Nhưng nếu ông bà Dudley mà tưởng là cháu vui sướng khi đến viếng thăm ta, thì họ chẳng đời nào để cháu đến nhà ta nữa. Cháu biết đó... Không dễ dàng chút nào... Nhưng mà ối trời ơi...

Bà Figg lại vắn vẹo hai bàn tay một lần nữa, nói tiếp bằng giọng đầy bi kịch:

- Nếu cụ Dumbledore mà nghe tới chuyện này... làm sao mà lão Mundungus lại có thể bỏ đi được chứ. Đáng lẽ lão phải làm nhiệm vụ đến nửa đêm... Bây giờ lão ở đâu? Ta sẽ phải làm thế nào mà báo cáo với cụ Dumbledore về chuyện vừa xảy ra đây? Ta đâu có biết độn thổ...

- Cháu có một con cú, bà có thể mượn nó đưa thư.

Harry nói mà mặt nhăn lại, lo lắng không biết liệu bộ xương sống của nó có gãy gục dưới sức nặng của Dudley không.

- Harry à, cháu không hiểu rồi! Cụ Dumbledore sẽ cần phải hành động nhanh đến mức tối đa. Bộ Pháp thuật có cách riêng của họ để truy lùng những vụ vi phạm pháp luật vị thành niên. Mà họ có lẽ đã biết rồi, để rồi cháu coi lời ta nói có đúng không...

- Nhưng mà cháu phải kháng cự lại những tên giám ngục, cháu phải xài đến pháp thuật... Bộ Pháp thuật sẽ phải lo lắng nhiều hơn đến việc những tên giám ngục làm cái gì mà quanh quẩn ở trên đường Wisteria Walk chứ, đúng không ạ?

- Ôi, cháu ơi, ta cầu mong cho được như vậy, nhưng mà ta e rằng... **LÃO MUNDUNGUS FLECHER**
ƠI, TA SẼ GIẾT LÃO!

Một tiếng nổ to rền chột vang lên và một mùi nồng nồng khó chịu của rượu bia trộn lẫn với khói thuốc lá bốc tỏa trong không gian đúng lúc một người đàn ông béo lùn râu ria tua tủa khoác một cái áo choàng te tua bỗng hiện nguyên hình ngay trước mặt bà cháu Harry. Người đàn ông này chân cẳng ngắn ngủn, nhưng mớ tóc rối bù màu vàng hoe thì dài thượt. Đôi mắt lão quầng thâm và mọng nước khiến cho cái nhìn của lão có vẻ khổ sở thương tâm như mắt loài chó săn Basset. Lão đang cuộn lại một tấm lụa óng ánh bạc mà Harry nhận ra ngay tức thì đó là tấm Áo khoác Tàng hình.

Lão hết đưa mắt nhìn chòng chọc vào bà Figg đến Harry và Dudley, rồi lấp bắp nói:

- Chuyện gì vậy bà Figg? Chuyện gì mà phải bưng bít giấu giếm...

Bà Figg gào lên:

- Tôi sẽ cho ông bùng bít giấu diếm. Bọn giám ngục. Ông là đồ vô tích sự, đồ chây lười trốn việc, đồ trộm cắp vặt!

Lão Mundungus ngơ ngác lập lại:

- Bọn giám ngục? Bọn giám ngục xuất hiện ở đây?

Bà Figg rống lên:

- Đúng vậy, ở ngay tại đây, tại đây nè, cái đồ vục cầu tiêu vô tích sự! Bọn giám ngục đã tấn công thẳng nhỏ mà ông có bốn phạm phải trông coi đó!

Lão Mundungus hết nhìn bà Figg đến nhìn Harry, lắp bắp giọng yếu ớt:

- Ôi, Quỷ thần ơi... tôi... ơ tôi... quỷ sứ ơi...

- Trong lúc ông đông đi mua mấy cái vạc đồ chôm chia! Chẳng phải là tôi đã nói ông đừng đi sao? Hà? Tôi có nói không?

Lão Mundungus trông có vẻ khó chịu hết sức:

- Tôi... ừ thì... tôi... đó là một cơ hội làm ăn rất ngon lành, bà coi...

Bà Figg giơ lên cánh tay đeo lưng lẳng một cái túi đầy, đập túi bụi lên mặt lên cổ lão Mundungus. Căn cứ vào tiếng kêu lách cách phát ra từ cái túi thì ắt hẳn là bên trong đầy nhóc đồ ăn cho mèo.

- Oái ối... nường tay, nường tay, mụ dơi già khùng ơi! Phải có người báo cáo cho cụ Dumbledore biết vụ này mới được.

Bà Figg gào lên, tay vẫn lẳng bao đồ ăn cho mèo vào đầu vào cổ lão Mundungus.

- Phải! Cần – có – người – báo – cáo – cho – cụ – Dumbledore. Và – người – đó – tốt – nhất – là – ông – chứ – không – ai – khác. Và – ông – có – thể – báo – cáo – luôn – với – cụ – Dumbledore – lý – do – ông – không – có – mặt – tại – chỗ – để – giúp – đỡ – thẳng – bé.

Lão Mundungus giơ hai cánh tay lên ôm đầu, co rúm người lại, lú lú nói:

- Tôi đi đây, tôi đi ngay đây mà! Bà lo bới lại tóc của bà kìa!

Một tiếng nổ như pháo vang lên, và lão Mundungus biến mất.

Bà Figg giận dữ nói:

- Ta hy vọng cụ Dumbledore tàn sát lão cho rồi! Bây giờ thì thôi, Harry, cháu còn chờ cái gì nữa?

Harry quyết định là không nên lãng phí chút hơi thở còn sót lại của mình để giải thích là nó không lê bước nổi dưới cái tảng thịt Dudley. Nó xốc thẳng Dudley nửa mê nửa tỉnh lên mà lê bước tới phía trước.

Khi cả hai tới đường Privet Drive, bà Figg nói:

- Ta sẽ đưa cháu tới tận cửa, đề phòng trường hợp có thêm mấy tên giám ngục lẫn quần quanh đây... Ôi miêng ta ăn măm ăn muối nói bậy... và cháu đã phải chống trả tụi nó có mỗi một mình... mà cụ Dumbledore đã dặn dò tụi ta là phải giữ gìn cho cháu đừng xái tới phép thuật bằng mọi giá... Nhưng mà thôi, chén độc được đổ rồi thì làm sao hết lại được nữa, ta áng chừng... nhưng thời buổi bây giờ đồng thau lẫn lộn, quí sứ lẫn với phù thủy...

Harry hỏi trong hơi thở hỗn hển:

- Vậy là... cụ Dumbledore... cho... người... theo dõi... cháu...?

Bà Figg phát cáu:

- Đương nhiên là phải vậy! Chứ bộ cháu tưởng cụ Dumbledore dám để cháu đi lang thang một mình sau những chuyện xảy ra hồi tháng Sáu vừa qua sao? Quý thần ơi, vậy mà họ nói với ta cháu là một đứa thông minh...

Ba người vừa tới trước cửa ngôi nhà số 4, bà Figg bảo:

- Thôi được... Vô nhà đi và ở yên trong đó. Ta chắc rằng sẽ có người đến gặp cháu ngay thôi.

Harry hấp tấp hỏi:

- Bà sẽ làm gì?

Bà Figg dăm dăm nhìn vào bóng tối chung quanh, nhún vai:

- Ta sẽ đi thẳng về nhà. Ta cần phải chờ thêm chỉ thị mới. Cháu cứ ở yên trong nhà. Chúc cháu ngủ ngon.

- Khoan đã, bà khoan đi đã! Cháu muốn biết...

Nhưng bà Figg đã thoăn thoắt bước đi với đôi dép lê và cái túi dây lưng lẳng lách cách.

- Bà chờ một chút.

Harry gọi với theo bà Figg. Nó có tới một triệu câu hỏi để hỏi một người nào đó có liên lạc với cụ

Dumbledore. Nhưng chỉ trong vòng vài giây, bóng dáng bà Figg đã bị bóng đêm nuốt chửng.

Harry cúi kính xốc lại cái bị thịt Dudley trên vai rồi chậm chạp khó khăn và đau đớn lê bước qua lối đi bằng qua vườn để đến cửa ngôi nhà số 4.

Đèn trong hành lang vẫn sáng. Harry nhét cây đũa phép vào lưng quần bò, rung chuông, nhìn cái bóng của dì Petunia lớn dần lên và chập chờn méo mó qua lớp cửa kính gợn sóng.

- Diddy về đó hả! Má bắt đầu hơi hơi lo, nhưng con cũng kể như về đúng giờ... Diddy! Con bị làm sao vậy?

Harry ngoảnh sang nhìn Dudley một cái rồi chuồi ra khỏi nách thẳng em họ đúng lúc cánh cửa mở ra. Dudley đứng ỳ tại chỗ, đu đưa lắc lư một lát, mặt mày tái mét, sau cùng nó há miệng ra nôn thốc nôn tháo xuống tấm thảm chùi giày ở bậc thềm.

- DIDDY! Diddy ơi, con bị làm sao vậy? Anh Vernon ơi, anh VERNON!

Dượng Vernon vừa chạy vừa nhảy ra khỏi phòng khách, bộ ria sư tử biến phập phồng trên mép đúng như thông lệ mỗi khi dượng gặp chuyện căng thẳng hồi hộp. Dượng lật đật chạy sang tới giúp dì Petunia xoay sở dàn xếp sao cho bộ giò yếu ớt chỉ chực sụp xuống của Dudley nhắc qua được ngạch cửa mà không bị dẫm vô cái vũng nhầy nhụa.

Dì Petunia nói:

- Con mình bệnh rồi, anh Vernon!

- Con bệnh gì vậy con trai của ba? Chuyện gì đã xảy ra? Có phải tại bà Polkiss cho con uống mấy thứ trà lạ bụng không?

- Sao mình mấy của con toàn bùn sình vậy cưng? Con đã lăn lê dưới đất sao?

- Chẳng lẽ... con bị trấn lột? Có đúng vậy không, con trai của ba?

Vừa nghe nói đến từ “trấn lột” dì Petunia đã tru tréo lên:

- Kêu cảnh sát! Anh Vernon, kêu ngay cảnh sát, cục cưng của má, nói cho má biết! Chúng đã làm gì con?

Trong cơn ồn ào băng nhặng của gia đình Dursley, không ai hơi đâu mà bận tâm đến Harry. Điều này hoàn toàn có lợi cho nó. Trước khi dượng Vernon đóng sầm cánh cửa lại, Harry đã kịp lén vào nhà êm ru, và trong khi cả nhà Dursley đang lùm xùm dặt dứu nhau qua hành lang đi vô nhà bếp, Harry thận trọng xê dịch một cách lặng lẽ về hướng cầu thang.

- Ai đã ăn hiếp con hả con trai của ba? Nói cho ba má biết tên chúng. Chúng sẽ phải trả giá, con yên tâm.

- Suyt... Anh Vernon, để yên cho con nói, con nó sắp nói điều gì kìa? Con nói gì hử Diddy? Cứ nói cho má biết!

Chân của Harry vừa chạm tới chân cầu thang thì tiếng Dudley vang lên:

- Nó.

Harry đứng lặng, chân đặt trên bậc cầu thang, mặt nhăn nhúm lại, cố gắng hết sức để chịu đựng tiếng quát của dượng Vernon nổ ra như sấm:

- THẰNG KIA! ĐỨNG LẠI!

Một cảm giác trộn lẫn tức giận và sợ hãi ập vào Harry. Nó chậm rãi rút cái chân trên bậc cầu thang xuống, quay lại đi theo gia đình Dursley vô nhà bếp.

Cái nhà bếp sạch sẽ kinh người có một vẻ sáng lóng lánh kỳ quái đến mức không thực, trong bối cảnh ngoài trời thì tối om om. Dì Petunia dìu Dudley đến một cái ghế và đặt nó ngồi xuống. Dudley vẫn còn xanh mét và nét nhìn vẫn còn ngơ ngẩn. Dượng Vernon đứng trước cửa tủ rượu, quắc đôi mắt ti hí ngó Harry chằm chằm.

- Mà đã làm gì con tao?

Dượng nói bằng một giọng gầm gừ đe dọa.

- Cháu không làm gì hết.

Harry nhẩn nại đáp dù biết một cách hết sức rõ ràng là dượng Vernon không đời nào tin nó. Dì Petunia đang chùi những vết nôn ói còn vương vãi trên ngực áo khoác ngắn bằng da của Dudley. Dì run run giọng hỏi:

- Nó đã làm gì con hả, Diddy? Có phải... có phải nó xài tới cái – con – biết – là cái – gì ấy? Nó... có xài cái đồ của nó không?

Chậm chạp, run run, Dudley từ từ gật đầu.

Dì Petunia rống lên một tiếng kêu than rên rĩ còn dượng Vernon thì giọng cao năm dặm. Harry lạnh lùng nói ngay:

- Cháu không có xài! Cháu không có làm gì hại Dudley hết. Không phải cháu làm, mà là...

Harry vừa nói tới đó thì một con cú rít bay vọt vào cửa sổ nhà bếp. Mém một chút là đâm sầm vô đỉnh đầu hói của dượng Vernon, nó bay ào qua gian bếp, thả xuống chân Harry một cái phong bì lớn bằng da đang ngậm trong mỏ. Rồi liền sau đó quay người lại một cách duyên dáng, chót cánh chỉ hơi quẹt nhẹ vô đầu tủ lạnh, nó bay vút ra ngoài cửa sổ và biến mất qua khu vườn.

Dượng Vernon gào lên:

- CÚ!

Dượng giận dữ đóng mạnh cửa sổ nhà bếp, mấy mạch máu căng phồng của dượng phập phồng lia lịa một cách tức tối.

- LẠI CÚ! TAO THỀ KHÔNG CHO MỘT CON CÚ NÀO VÀO NHÀ TAO NỮA!

Nhưng Harry đã xe cái phong bì, rút ra một lá thư. Tim nó gần như nhảy nhót lên tới cổ mà đập như điên. Bức thư viết:

Kính gửi cậu Potter,

Chúng tôi vừa được nhận được tin tình báo là cậu đã thi thố thần chú gọi Thần Hộ Mệnh vào lúc chín giờ hai mươi ba phút tối hôm nay tại khu dân cư Little Whinging trước sự hiện diện của một Muggle.

Tâm nghiêm trọng của sự vi phạm Đạo luật Giới hạn Hợp lý đối với Phù thủy Vị thành niên đưa đến hậu quả cậu bị đuổi khỏi trường đào tạo Phù thủy và Pháp thuật Hogwarts. Đại diện của Bộ Pháp thuật sẽ sớm đến tận chỗ ở của cậu để tiêu hủy cây đũa phép của cậu.

Bởi vì cậu đã bị chính thức cảnh cáo vì một vụ vi phạm trước đây theo điều 13 của Đạo luật Bí mật của liên minh Phù thủy Quốc tế, chúng tôi rất tiếc phải báo tin cho cậu biết là sự có mặt của cậu ở phiên tòa kỷ luật tại Bộ Pháp thuật vào lúc 9 giờ sáng ngày 12 tháng Tám là cần thiết.

Mong cậu khỏe.

Kính thư,

Văn phòng Sử dụng Phép thuật Bất hợp lý.

Bộ Pháp thuật

Harry đọc đi đọc lại lá thư đến hai lần. Nó chỉ còn mơ hồ ý thức là dượng Vernon và dì Petunia đang nói gì đó bên cạnh. Trong đầu nó, tất cả như đóng băng và tê cứng. Thông tin vừa nhận được đã khiến ý thức của nó hoàn toàn tê liệt như bị trúng một mũi thuốc tê. Nó bị đuổi khỏi trường Hogwarts. Thế là hết. Nó sẽ chẳng bao giờ còn được trở về đó nữa.

Harry ngược nhìn dì Petunia và dượng Vernon. Gương mặt của dượng Vernon vẫn còn hồng tím, dượng vẫn đang hò hét giận dữ, nắm đấm vẫn còn giơ cao. Dì Petunia thì vòng tay ôm lấy Dudley. Thăng náy lại tiếp tục nôn ọe.

Bộ não bị tê liệt nhất thời của Harry dường như được đánh thức dậy. Đại diện của Bộ Pháp thuật sẽ sớm đến tận chỗ ở của cậu. Chỉ có một cách duy nhất ứng phó tình huống này thôi. Nó phải đào tẩu – ngay bây giờ. Nó sẽ chạy trốn ở đâu, nó không biết, nhưng nó biết chắc chắn một điều: dù là ở trong trường Hogwarts hay ở ngoài trường, nó đều cần đến cây đũa phép. Trong một trạng thái gần như mộng du, Harry rút cây đũa phép ra và quay lưng bước khỏi nhà bếp.

Dượng Vernon gào theo nó:

- Mày tính đi đâu đó hả thằng kia?

Không nghe thấy Harry trả lời, dượng Vernon bước thình thịch ngang qua nhà bếp, đứng chặn cánh cửa mở ra hành lang.

- Tao chưa nói chuyện xong với mày, nghe không thằng kia?

Harry lạnh lùng nói:

- Tránh ra.

- Mày phải ở lại đây để giải thích coi làm sao mà con trai tao...

Harry giơ cây đũa phép của nó lên:

- Nếu dượng không tránh ra thì dượng đừng trách cháu làm phép ếm dượng.

Dượng Vernon gầm gừ:

- Mày không thể làm cái chuyện đó với tao. Tao biết tổng là mày đâu có được phép xài nó ở bên ngoài cái nhà điên này mà mày kêu là trường học của mày.

Harry nói:

- Cái nhà điên đó đã trục xuất cháu rồi. Cho nên bây giờ cháu muốn làm gì thì làm. Dượng có ba giây để tránh ra. Một, hai, ...

Một tiếng nổ vang rền làm rung chuyển nhà bếp. Dì Petunia hét lên. Dượng Vernon cũng gào to và thục đầu xuống. Nhưng đây là lần thứ ba trong một buổi tối Harry phải căng mắt nhìn quanh tìm kiếm nguyên nhân của cái sự cố kinh động mà nó không hề gây ra. Lần này nó tìm được nguyên nhân ngay lập tức: một con cú trại lông xù đang đậu bên ngoài bệ cửa sổ nhà bếp, có lẽ còn đang ngất ngư với cú đụng đầu lịch sử

với cánh cửa sổ.

Bất chấp tiếng gào điên tiết của dượng Vernon “CÚ!”, Harry chạy băng qua nhà bếp và trong nháy mắt đã mở toang cánh cửa sổ. Con cú thò cái chân của mình ra, ở đó có buộc chặt một cuộn giấy da nhỏ. Rồi nó rùng mình, rũ lông, và cất cánh bay vút đi ngay sau khi Harry tháo bức thư khỏi chân.

Hai tay run lẩy bẩy, Harry mở bức thư thứ hai ra. Thư được viết ngoáy bằng mực đen một cách hết sức vội vàng:

Cháu Harry,

Cụ Dumbledore vừa đến Bộ, và cụ sẽ cố gắng dàn xếp ổn thỏa. ĐỪNG RA KHỎI NHÀ CỦA DÌ DƯỢNG CHÁU. ĐỪNG THỰC HIỆN BẤT CỨ PHÉP THUẬT NÀO NỮA. ĐỪNG GIA NỘP CÂY ĐÙA PHÉP CỦA CHÁU.

Authur Weasley

Cụ Dumbledore đang cố gắng dàn xếp ổn thỏa... Như vậy có nghĩa là gì? Cụ Dumbledore cần phải có bao nhiêu quyền lực mới có thể lay chuyển Bộ Pháp thuật? Lúc đó liệu nó còn có cơ hội nào để trở lại trường Hogwarts không? Một tia hy vọng mong manh nhen lên trong lồng ngực Harry, đồng thời một nỗi kinh hoàng cũng trào lên khiến nó thấy ghen thờ: làm sao nó có thể từ chối việc giao nộp cây đuê phép mà lại không phải ra tay làm pháp thuật? Nó thế nào cũng phải đấu tay đôi với đại diện Bộ Pháp thuật thôi, mà nếu nó làm như vậy thì phải cực kỳ may mắn mới hòng trốn được nhà tù Azkaban, chứ đừng nói đến chuyện nhỏ là bị đuổi học.

Đầu óc Harry đang quay cuồng... Nó có thể chạy trốn ngay và có nguy cơ là sẽ bị Bộ Pháp thuật truy bắt được bất cứ lúc nào. Hoặc nó cứ ở lại mà chờ người của Bộ đến tận đây kiếm nó. Harry có xu hướng lựa chọn khả năng thứ nhất, nhưng nó cũng biết rằng ông Weasley luôn tìm cách làm điều gì có lợi nhất cho nó... với lại, nói cho cùng, thì cụ Dumbledore đã từng giải quyết ổn thỏa cho nhiều vụ còn tồi tệ hơn vụ này nhiều...

Harry bèn tuyên bố:

- Thôi được, cháu đổi ý. Cháu ở lại đây.

Nó quăng mình ngồi xuống cạnh bàn ăn, đối diện Dudley và dì Petunia. Ông bà Dursley hết sức chưng hửng trước sự thay đổi ý kiến vô cùng đột ngột của Harry. Dì Petunia đưa mắt nhìn dượng Vernon một cách tuyệt vọng. Mấy mạch máu vốn đã phồng trên thái dương dượng Vernon càng phập phồng tệ hại hơn. Dượng hậm hực hỏi:

- Lũ cú chết tiệt đó do ai cử tới hả?

Harry đang cố căng tai ra nghe động tĩnh bên ngoài, canh phòng trường hợp đại diện của Bộ Pháp thuật tới tìm nó. Nó cần được để yên để tập trung ứng phó tình hình, cứ trả lời cho xong những câu hỏi của dưỡng Vernon thì dễ hơn và yên thân hơn, nên Harry bình tĩnh đáp:

- Con cú thứ nhất là do Bộ Pháp thuật cử đến để đuổi học cháu. Con cú thứ hai là do ba của Ron, bạn cháu, ông ấy làm việc ở Bộ.

Dưỡng Vernon rống lên:

- Bộ Pháp thuật hả? Thứ người như tụi mày mà cũng tham gia chính quyền hả? Vậy là mọi thứ, mọi thứ, coi như đã được giải thích. Hèn nào mà cái đất nước này càng ngày càng chẳng ra gì...

Không nghe Harry đáp lại, dưỡng Vernon trừng mắt nhìn nó rồi kiểm chuyện vặc nó:

- Mà tại sao mày bị đuổi học?

- Bởi vì cháu làm pháp thuật.

- À HÁ!

Dưỡng Vernon gầm lên, động nắm đấm xuống nóc tủ lạnh khiến cho cánh cửa bị bật tung ra, làm văng tung tóe rồi lăn lóc xuống sàn cả đồng hồ ăn vặt ít chất béo của Dudley.

- Vậy là mày chịu thú nhận! Mày đã làm gì Dudley hả?

Harry hơi bị mất bình tĩnh.

- Cháu không làm gì cả. Không phải là cháu...

Dudley đột ngột mấp máy môi thì thầm:

- Chính nó đó!

Dưỡng Vernon và dì Petunia lập tức ra dấu cho Harry im đi và cả hai người cúi xuống sát cậu quý tử. Dưỡng Vernon động viên:

- Nói tiếp đi con trai của ba. Nó đã làm gì con?

Dì Petunia thì thầm:

- Nói đi con, cục cưng của má.

Dudley bệu bạo:

- Nó chữa cây dừa thần vô con...
- Đúng là tao có chữa nhưng tao không hề làm phép...
- IM ĐI!

Dượng Vernon gầm lên và dì Petunia phụ họa. Bộ râu mép của dượng Vernon lại phập phồng một cách giận dữ. Dượng bảo cậu quý tử:

- Nói tiếp đi, con.

Dudley rùng mình, nói giọng khàn khàn:

- Tối thui. Tất cả tối thui. Mọi thứ đều tối thui. Rồi con... nghe... có những thứ. Ở bên trong... trong đầu con...

Dượng Vernon và dì Petunia nhìn nhau với vẻ mặt kinh hoàng tột đỉnh. Nếu cái mà họ ghét nhất trên thế gian này là phép thuật, kể đến sát sao là những người hàng xóm ăn gian nhiều hơn họ về chuyện xài ống nước tưới cỏ, thì những người nghe được tiếng nói trong đầu chắc chắn cũng phải đứng vào hàng chót bét. Hai ông bà hiển nhiên cho Dudley đã bị mất trí. Dì Petunia thở sâu, gương mặt trắng bệch, nước mắt lưng tròng.

- Cái mà con nghe thấy là cái gì, hở cục cưng của má?

Nhưng Dudley dường như mất hết khả năng nói rồi. Nó lại nhún vai, lại lắc cái đầu to tướng đội mái tóc vàng hoe. Và dù đã bị cảm giác sợ hãi người bao trùm từ lúc con cú đầu tiên đem tin của Bộ Pháp thuật đến, Harry vẫn cảm thấy nổi cơn tò mò. Bọn giám ngục thường khiến cho một người bị ếm phải sống lại những khoảnh khắc tồi tệ nhất trong đời... Thế không biết cái thằng Dudley được nuông chiều hư hỏng, hay ăn hiếp người khác đã phải nghe nói gì nhỉ?

- Chuyện xảy ra như thế nào hở con?

Giọng nói của dượng Vernon lặng lẽ một cách khác thường, loại giọng mà dượng chỉ áp dụng trong trường hợp phải ngồi bên giường bệnh của một người đang thập tử nhất sinh.

Dudley run run kể:

- Té nhào... và rồi...

Dudley ra dấu chỉ vô bộ ngực đồ sộ của nó. Chỉ có Harry hiểu: Dudley đang nhớ lại cái lạnh buốt giá mướt đã xâm chiếm hết lồng ngực khi mọi hy vọng và hạnh phúc bị hút khỏi người nó. Giọng Dudley nãy nê:

- Dễ sợ... Lạnh. Lạnh ghê lắm.

Dì Petunia đặt bàn tay lo âu lên trán Dudley để xem nhiệt độ của nó. Dượng Vernon thì cố giữ giọng ra vẻ bình tĩnh:

- Rồi. Nhưng rồi chuyện gì xảy ra hở Dudley?

- Cảm thấy... thấy... thấy... như thế... như thế là...

Harry chán ngán bổ sung:

- Như thế mình không bao giờ vui được nữa.

Dudley thì thảo, vẫn còn run lấy bầy:

- Ủ.

- Vậy là...

Dượng Vernon lấy lại tiếng nói sang sảng thường lệ của ông khi ông đứng dậy.

- Vậy là mày đã ếm ba thứ bùa phép bậy bạ lên con trai tao, khiến cho nó nghe có tiếng nói trong đầu và tin là nó... nó sẽ suốt đời khốn khổ khốn sở hay khốn gì đó. Có đúng vậy không?

Harry cũng nổi nóng lên, giọng nói của nó cũng lớn theo cơn giận đang tăng.

- Cháu đã nói với dượng bao nhiêu lần rồi? Cháu không phải là kẻ ếm Dudley! Mà chính là do hai tên giám ngục làm!

- Hai tên... lảng nhãng gì?

Harry phát âm chậm rãi và rõ ràng từng tiếng một:

- Hai tên giám ngục đã ếm Dudley.

- Nhưng giám ngục là cái đồ quái gở gì chứ?

- Chúng canh giữ ngục phù thủy Azkaban.

Người thốt ra câu vừa rồi là dì Petunia. Ngay sau đó là mấy giây yên lặng như tờ, và dì Petunia đưa vội tay lên bưng kín miệng, như thể dì vừa mới lỡ lời thốt ra một lời nguyên rủa bậy bạ. Dượng Vernon trợn tròn mắt ngó dì Petunia. Cái đầu của Harry cũng quay mòng mòng. Mới vừa xảy ra vụ bà Figg – chẳng lẽ thêm dì Petunia nữa?

Nó kinh ngạc hỏi:

- Làm sao dì biết được điều đó?

Dì Petunia có vẻ như kinh hoàng đối với chính mình. Dì liếc nhìn dưỡng Vernon với vẻ áy náy hối lỗi đầy sợ sệt, rồi dì từ từ hạ bàn tay xuống để lộ ra hàm răng ngứa. Dì nói giọng ngát gừng:

- Lâu rồi... tôi có nghe... thằng ấy... kể cho chị ấy nghe về chúng...

Harry la lớn:

- Nếu dì muốn nhắc tới ba má cháu thì tại sao dì lại không gọi họ bằng tên?

Nhưng dì Petunia không thêm lý gì đến Harry. Dì tỏ ra bối rối một cách kinh khủng.

Harry ngạc nhiên đến lặng người. Ngoại trừ một trường hợp duy nhất xảy ra bất ngờ vào năm ngoái, lúc đó dì Petunia đã gào lên rằng mẹ của Harry là đồ đồng bóng, còn thì chưa bao giờ Harry nghe dì nó nhắc tới người chị ruột của mình. Harry kinh ngạc là dì Petunia đã nhớ cái thông tin về thế giới ma thuật đó lâu tới như vậy, trong khi trước nay dì cứ dốc hết tâm sức ra để làm bộ như thế giới ấy không hề tồn tại trên đời.

Dưỡng Vernon hết há hốc mồm ra rồi ngậm miệng lại, rồi lại há hốc mồm ra, rồi lại ngậm lại, cuối cùng có vẻ như đã cố gắng hết sức để nhớ lại được muốn nói năng phải làm như thế nào, dưỡng lại mở miệng ra lần thứ ba và phát ra giọng khàn khàn:

- Vậy là... vậy là... chúng thực ra là... chúng có thực trên cõi đời này, những tên... dám – khi – khô gì đó?

Dì Petunia gật đầu.

Dưỡng Vernon hết nhìn dì Petunia đến nhìn Harry rồi nhìn đến Dudley như hy vọng ai đó sẽ la to lên “Mắc lừa rồi! Chỉ là trò bịp Cá tháng Tư thôi!” Khi thấy không ai nói gì, dưỡng lại há hốc mồm ra một lần nữa. Nhưng dưỡng Vernon chưa kịp cố sức một lần nữa để tìm thêm từ vựng mà nói thì đã phải ngậm miệng lại: một con cú thứ ba, như một trái đạn đại bác bằng lông vũ, bay xộc qua cánh cửa sổ vẫn còn để mở, xông thẳng vô nhà bếp, đáp xuống một cái phích trên mặt bàn ăn, khiến cho cả ba người trong gia đình Dursley đều nhảy dựng lên vì sợ hãi. Harry nhận lấy từ mỏ con cú cái phong bì thứ hai, trông giống như văn thư nhà nước. Nó vội vàng mở thư ra trong khi con cú lao vút trở vào bóng đêm.

Dưỡng Vernon cúi tiết găm gù:

- Đủ rồi... tà ma... cú!

Dượng dẫn bước thình thịch tới bên cửa sổ và đóng sầm cửa lại.

Kính gửi cậu Potter,

Tiếp theo lá thư của chúng tôi gửi cách đây khoảng chừng hai mươi hai phút, Bộ Pháp thuật đã thay đổi quyết định tiêu hủy cây đũa phép của cậu ngay tức thì. Cậu được phép giữ lại cây đũa phép cho đến phiên tòa ngày 12 tháng Tám, khi ấy tòa sẽ có quyết định chính thức là cậu có phải giao nộp đũa phép hay không.

Sau những cuộc thảo luận với ông Hiệu trưởng trường đào tạo Phù thủy và Pháp thuật Hogwarts, ông Bộ trưởng cũng đồng ý rằng việc có đuổi học cậu hay không cũng sẽ được quyết định trong phiên tòa ấy. Do đó cậu nên tự coi mình bị đình chỉ việc học cho đến khi có thêm kết quả điều tra.

Chúc cậu điều tốt đẹp nhất.

Kính thư,

Trong nháy mắt, Harry đọc đi đọc lại bức thư này tới ba lần liên tiếp. Nỗi khổ tâm trong lòng nó được dịu đi chút ít khi nó hiểu ra mình chưa hẳn bị tống cổ dứt khoát ra khỏi trường Hogwarts. Dù vậy những nỗi lo sợ của nó vẫn không có cách gì tan biến hẳn. Mọi chuyện dường như vẫn còn treo lơ lửng phía trước, đợi đến phiên tòa ngày 12 tháng Tám.

- Gì vậy hả?

Dượng Vernon hỏi giật. Harry sức nhớ ra tình huống chung quanh nó lúc bấy giờ.

- Bây giờ lại thêm chuyện gì nữa? Họ đã kết án mày tội gì chưa? Lũ chúng bây có án tử hình không?

Dượng Vernon nói thêm câu sau như đưa ra một giải pháp đầy hy vọng. Harry nói:

- Cháu phải ra tòa.

- Và họ sẽ kết án mày ở đó hả?

- Cháu đoán như vậy.

Dượng Vernon nói một cách tàn nhẫn:

- Vậy thì tao chưa hết hy vọng.

Harry đứng dậy.

- Nếu chỉ có vậy...

Nó bây giờ tha thiết muốn được ở yên một mình, để suy nghĩ, để viết thư cho Ron, Hermione và chú

Sirius. Nhưng đừng Vernon gầm lên:

- CHƯA XONG! VỤ DUDLEY CHƯA XONG GÌ HẾT! NGỒI TRỞ XUỐNG!

Harry sốt ruột hỏi:

- Bây giờ còn gì nữa?

Dượng Vernon vẫn gào thét:

- Còn vụ DUDLEY! Tao muốn biết chính xác chuyện gì đã xảy ra cho thằng con trai của tao!

- TỐT!

Harry thét lên, và trong cơn tức giận cây đũa phép vẫn còn nắm chặt trong tay nó chợt phát ra những tia sáng màu đỏ và vàng, khiến cho cả nhà Dursley lại một phen kinh hồn tửn vía.

Harry cố gắng kiềm chế cơn nóng giận, nói nhanh:

- Dudley và cháu đang ở trong con hẻm giữa đường Wisteria Walk. Dudley muốn chơi khăm cháu, cháu rút cây đũa phép của cháu ra, nhưng chưa xài tới. Vừa lúc đó có hai tên giám ngục xuất hiện...

Dượng Vernon điên tiết ngắt lời Harry:

- Nhưng dám ngụt LÀ cái gì? Chúng LÀM cái giống gì?

Harry nhẫn nại đáp:

- Cháu nói với dượng rồi! Chúng hút đi tất cả niềm vui hạnh phúc khỏi người ta, và nếu có cơ hội, chúng sẽ hôn...

- Hôn?

Dượng Vernon lại ngắt lời Harry, mắt dượng hấp háy nhè nhẹ.

- Hôn người ta?

- Đó là cách nói để tả việc tụi giám ngục hút linh hồn một người ra khỏi miệng của người đó.

Dì Petunia thốt lên một tiếng kêu nho nhỏ.

- Linh hồn của cpn tôi? Không, họ đâu có lấy đi được... con tôi vẫn còn linh hồn mà...

Dì Petunia nắm chặt vai của Dudley và day và lắc nó thật mạnh, như thế để kiểm tra xem có thể nghe

tiếng linh hồn kêu loèng xoèng bên trong thân xác của nó không.

Harry ngó thấy mà phát cáu:

- Dĩ nhiên là họ chưa lấy đi mất hồn của Dudley. Nó mà mất hồn rồi thì chúng ta biết ngay.

Dượng Vernon lại lớn tiếng nói:

- Con đã chống trả lại chúng phải không con trai của ba?

Bộ dạng dượng Vernon giống như một người đang cố gắng đem câu chuyện trở lại lĩnh vực mà ông có am hiểu.

- Con đã tung ra cú đấm một-hai cổ điển phải không con?

Harry nghiêng răng để dần cơn bực tức:

- Cái trò một-hai cũ rích không xơ múi gì đối với bọn giám ngục đâu!

Dượng Vernon nói oang oang tự đắc:

- Vậy thì làm sao mà con trai tao vẫn bình an? Tại sao nó không bị hút rỗng linh hồn, hả?

- Bởi vì cháu đã dùng phép thuật gọi Thần Hộ Mệnh...

VÚT!

Một đôi cánh vỗ chập chới kêu vù vù, và như một trái banh mềm đầy bụi: con cú thứ tư lao ra từ lò sưởi.

Dượng Vernon rống lên:

- TRỜI OI!

Dượng điên tiết đến nỗi tự bứt ra một nắm ria từ bộ râu mép của dượng, một hành động kể cũng lâu lắm rồi dượng không còn làm nữa.

- TAO KHÔNG CHO PHÉP CÚ VÀO ĐÂY! TAO NÓI CHO MÀY BIẾT, TAO SẼ KHÔNG BỎ QUA CHUYỆN NÀY!

Nhưng Harry đã kịp gỡ cuộn giấy da ra khỏi chân con cú. Vì nó tin chắc bức thư này là do cụ Dumbledore gửi, để giải thích mọi chuyện – chuyện bọn giám ngục, chuyện bà Figg, rồi hành động của Bộ Pháp thuật, và cả chuyện cụ nữa – cụ Dumbledore – cụ đã dàn xếp các cụ rắc rối như thế nào..., cho nên lần đầu tiên trong đời, nó cảm thấy thất vọng khi nhận ra nét chữ viết tay của chú Sirius. Mặc kệ dượng

Vernon đang nổi trận lôi đình với bọn cú, mắt thì ti hí để tránh một đám tro bụi mịn mù do con cú quậy lên trước khi cất cánh bay lên tứ ống khói; Harry chăm chú đọc bức thư của chú Sirius.

Ông Arthur vừa kể cho chú biết chuyện vừa xảy ra. Dù con làm gì đi nữa thì cũng không được rời khỏi nhà lần nữa.

Harry cảm thấy bức thư ngắn chùn này không tương xứng chút nào hết với những gì đã xảy ra trong buổi tối hôm nay. Nó lật qua lật lại tấm giấy da, xăm soi kỹ lưỡng phần còn lại của lá thư, nhưng cũng chẳng phát hiện thêm được một chữ nào.

Nỗi uất ức của nó lại trào lên. Chẳng lẽ không có tới một người nào khen “khá lắm!” cái vụ nó một mình đánh gục cả hai tên giám ngục sao? Cả ông Weasley lẫn chú Sirius đều hành xử như thể nó đã làm điều gì bậy bạ, và họ phải thận trọng giữ mồm, và cân nhắc tình huống, cho đến khi biết chắc được mức độ thiệt hại đã bị gây ra.

- Một lũ – ý tao nói là một bầy cú, cứ xẹt ra xẹt vô nhà tao, tao hết chịu nổi rồi, thẳng kia, tao sẽ không...

Harry vò bức thư của chú Sirius trong nắm tay, quát lại dưỡng Vernon:

- Cháu làm sao cấm được bọn cú bay đến?

Dưỡng Vernon gào tướng lên:

- Tao muốn biết sự thật về những gì đã xảy ra tối hôm nay! Nếu Dudley quả thật bị bọn giám ngục ám hại, thì tại sao mà lại bị đuổi học? Mà đã làm cái chuyện-mà-biết-rồi-đấy, mà đã thú nhận rồi mà!

Harry hít một hơi thật sâu để tự trấn tĩnh. Cái đầu nó lại bắt đầu nhức nhối. Nó thực tình không mong muốn bất cứ điều gì khác hơn là ra khỏi nhà bếp, tránh đối mặt với ông bà Dursley. Nhưng nó vẫn cố gắng ép mình giữ bình tĩnh:

- Cháu đã đọc thần chú gọi hồn Thần Hộ Mệnh để xua bọn giám ngục đi. Đó là cách duy nhất để chống chọi hiệu quả với bọn chúng.

Giọng gào thét của dưỡng Vernon vẫn nặng cả tấn điên cuồng.

- Nhưng mấy cái tên dám ngụt làm gì ở khu Little Whinging này hả?

Harry mệt mỏi đáp:

- Cháu không thể nói gì với dưỡng. Cháu không biết!

Đầu nó giờ đây lại bắt đầu nhói lên từng cơn đau buốt theo từng phát nhá sáng của tia chớp. Cơn giận

của nó rút đi như thủy triều xuống. Nó cảm thấy trong người nó cạn queo, kiệt sức. Cả nhà Dursley vẫn ngo nó trừng trừng. Dượng Vernon gằn giọng, nói:

- Chính mày! Tai biết chắc là có liên quan tới mày. Chứ mắc mớ gì mà bọn chúng tới đây? Bọn dám ngụt còn có lý do gì khác để mà bèn mắng đến con hẻm đó chứ? Mày có chắc chắn là cái mục tiêu duy nhứt của chúng! Chỉ có một mình mày là...

Rõ ràng là dượng Vernon muốn nói chữ “phù thủy” nhưng dượng không làm sao thốt ra được. Dượng đành nói:

- Chỉ có một mình mày là... mày-biết-là-gì-ấy lần quần ở xóm này.

- Cháu không biết tại sao những tên giám ngục lại đến đây...

Nhưng những lời của dượng Vernon bỗng nhiên khiến bộ não kiệt quệ của Harry bỗng hoạt động trở lại. Ủ, tại sao chúng lại đến khu dân cư Little Whinging? Phải chăng chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên khi chúng đến con hẻm vào lúc Harry có mặt ở đó? Hay là chúng được phái đến đó vì Harry? Hay là Bộ Pháp thuật đã không còn kiểm soát được những tên giám ngục? Phải chăng chúng đã bỏ việc canh gác nhà ngục Azkaban để theo Voldermort, như cụ Dumbledore đã từng tiên đoán về chúng.

Dượng Vernon hạch hỏi Harry nhân lúc bộ não của nó tỉnh thức:

- Những tên dám đục ấy có phải là canh gác một cái nhà tù quái quỷ nào đó không?

- Dạ.

Harry đáp. Ước gì cái đầu nó bớt đau nhức. Giá mà nó có thể rời khỏi cái nhà bếp và trở về căn phòng ngủ tối om của nó để mà suy nghĩ...

Nhưng dượng Vernon giờ đây đang kêu lên với giọng đặc thẳng của một người đã tìm ra được một kết luận có lý:

- Vậy là tụi nó đến đây để bắt mày! Đúng không? Có đúng như vậy không, thẳng kia? Mày đang trốn tránh ở ngoài vòng pháp luật.

- Đương nhiên là không phải!

Harry lắc đầu như thể xua đuổi một con ruồi cứ vo ve quanh mũi, đầu óc nó lại quay cuồng.

- Vậy thì tại sao...?

- Chắc là hần phái chúng đến.

Harry lặng lẽ thốt lên ý nghĩ đó, với chính mình nhiều hơn là nói với dượng Vernon.

- Nghĩa là sao? Mà đoán là ai sai phái chúng hả?

- Chúa tể Hắc ám Voldermort.

Harry đáp. Nó đã từng ghi nhận một cách không thích thú mấy cái chuyện lạ này: gia đình Dursley, những người cứ mỗi lần nghe đến mấy từ bình thường như “phù thủy”, “pháp thuật”, hay “đũa phép” thì lại bằng nhặng lên hoảng hốt sợ sệt, vậy mà khi nghe đến cái tên của gã phù thủy độc nhất lịch sử thì vẫn cứ trơ trơ chẳng mảy may rung động gì cả.

- Chúa tể... khoan đã, để coi...

Mặt dượng Vernon nhăn nhúm lại, rồi một ánh nhìn bùng lên từ đôi mắt ti hí như mắt heo, báo hiệu là dượng Vernon đã hiểu ra.

- Tao nhớ đã từng nghe qua cái tên này rồi... Đó chính là kẻ đã...

- Giết hại ba má cháu.

Harry thần thờ nói.

Dượng Vernon không mảy may bận tâm là chuyện cha mẹ Harry bị giết hại thảm thiết là một đề tài thương tâm đối với Harry. Dượng hấp tấp nói:

- Nhưng hãn biến rồi mà?

Giọng nói như còi lòng nặng chịch, Harry nhọc nhằn đáp:

Harry Potter và Hội Phượng Hoàng - Chương 2: MỘT BẦY CÚ 6

- Hãn đã trở lại.

Thật là một cảm giác lạ lùng khi đứng đây, trong căn nhà bếp sáng loáng và sạch bong như trong phòng mổ của dì Petunia, bên cạnh cái tủ lạnh lớn nhất trong các loại tủ, và cái máy truyền hình màn ảnh rộng, mà bình thản nói chuyện về Chúa tể Voldermort với dượng Vernon. Sự kiện những tên giám ngục xuất hiện ở khu dân cư Little Whinging dường như đã chọc một lỗ thủng trên bức tường vĩ đại vô hình đã từ lâu nay ngăn cách không nhân nhượng thế giới không-pháp-thuật ở phố Privet Drive

với cái thế giới khác bên ngoài thế giới ấy. Hai cuộc đời khác hẳn mà Harry đã từng sống riêng biệt nay bỗng trở nên chập lại và hòa trộn ở một mức độ nào đó và mọi thứ dường như đang lộn tùng phèo: ông bà Dursley lại hỏi han chi tiết về thế giới pháp thuật, bà Figg thì biết cụ Albus Dumbledore, bọn giám ngục thì ruồng bỏ quanh khu dân cư Little Whinging và Harry thì có thể sẽ không bao giờ được trở về trường

Hogwarts nữa. Đầu của Harry càng đau nhức tợn:

- Trở lại à?

Dì Petunia thì thảo. Dì đang ngắm nhìn Harry như thể từ hồi nào tới giờ dì chưa hề nhìn thấy nó. Và bỗng nhiên, lần đầu tiên trong đời, Harry nhận ra gõ ràng, dì Petunia là em gái của mẹ nó. Harry không thể giải thích tại sao điều đó làm cho nó xúc động mạnh mẽ đến thế trong lúc này. Nó chỉ biết là hiện giờ trong căn phòng này này nó không phải là người suy nhứt hiểu được sự trở lại của Voldemort mang ý nghĩa nghiêm trọng như thế nào. Từ trước tới nay dì Petunia chưa bao giờ nhìn Harry như thế. đôi mắt to cỡ và nhợt nhạt của dì Petunia (không giống mắt của mẹ Harry chút nào) lúc này không nheo lại vẻ ghét bỏ hay tức giận nữa. Chúng đang mở to đầy sợ sệt. Sự cố tình phủ nhận rất đáng giận của dì Petunia lâu nay – rằng không đời nào có pháp thuật hay một thế giới nào khác hơn cái thế giới mà dì đang sống với dượng Vernon ở đường Privet Drive – dường như đang sụp đổ.

- Phải.

Harry nói, bây giờ nó nói trực tiếp với dì Petunia.

- Hẳn đã trở lại cách đây một tháng. Cháu đã nhìn thấy hẳn.

Hai bàn tay của dì Petunia đưa ra tìm lấy đôi bờ vai phốp pháp của Dudley được bảo vệ dưới tấm áo khoác da và ghì chặt lấy.

- Khoan đã!

Dượng Vernon hết nhìn vợ rồi nhìn sang Harry, rồi lại nhìn sang vợ, hiển nhiên là sửng sốt và hoang mang trước sự cảm thông không thể ngờ tới này, dường như vừa mới nảy nở giữa hai dì cháu họ với nhau.

- Khoan đã. Mà nói là cái tay Chúa tể Vôn-đơ-một-gì-đó đã trở lại à?

- Dạ.

- Cái tay đã sát hại cha mẹ mà đó hả?

- Dạ.

- Và bây giờ cái tay đó phái tụi dám dụt đến đây hại mà?

- Có vẻ như vậy.

- Tao hiểu rồi.

Dượng Vernon hết nhìn từ bà vợ đang sợ hãi đến trắng bệch cả mặt mũi lại nhìn sang thẳng cháu vợ, rồi

dượng xoắn mạnh cái quần có hai dây đeo lên. Đường như dượng đang bị phù ra, bộ mặt phốp pháp hồng hào của dượng đang đổi sang màu tím đỏ trước mắt Harry. Dượng nói:

- Được rồi, kể như dứt khoát.

Ngực áo sơ mi của dượng căng ra chặt cứng khi dượng hít hơi vào.

- Thằng kia, mày có thể cút khỏi căn nhà này!

- Cái gì?

Harry hỏi lại. Dượng Vernon quát:

- Mày nghe tao nói rồi đó. CÚT ĐI!

Tiếng quát của dượng Vernon làm cho ngay cả dì Petunia và Dudley cũng giật bắn người mà nhảy dựng lên.

- CÚT! CÚT! Lẽ ra tao phải tống cổ mày ra khỏi nhà tao từ nhiều năm trước rồi mới phải. Cú thì bay đi bay lại nườm nượp cứ làm như nhà tao là trạm nghỉ vậy; rồi bánh kem nổ, tanh canh cả nửa căn phòng khách; lại còn vụ thằng Dudley mọc đuôi; cô Marge thì bay lơ lửng lên tới trần nhà; ờ, còn thêm chiếc xe hơi bay nữa chứ... Đủ rồi! CÚT! CÚT! Mày gây ra đủ rắc rối cuộc đời rồi. Mọi chuyện toàn do mày mà ra! Chẳng nào còn mấy tên sống nhà thương điên săn đuổi mày thì mày đừng có ở lại đây. Đừng có làm cho cuộc đời vợ con tao bị nguy hiểm lây chứ! Đừng có trút tai ương xuống chúng tao chứ! Còn nếu mày cứ quyết đi theo cái đường mà hai bố mẹ vô tích sự của mày đã đi, thì tao xin đủ. Tao thua rồi đó! CÚT NGAY!

Harry đứng như mọc rễ tại chỗ. Mấy tờ công văn của Bộ Pháp thuật, thư của ông Weasley, và chú Sirius bị vò thành một cục trong bàn tay trái của nó. Cho dù con làm gì thì cũng đừng ra khỏi nhà lần nữa. ĐỪNG RỜI KHỎI NHÀ DÌ DƯỢNG CON.

- Mày có nghe tao nói không?

Dượng Vernon bây giờ đã chồm tới trước, để cho bộ mặt phốp pháp tím hồng kê gần sát mặt Harry, đến nỗi Harry thấy rõ ràng đến cả những tia nước miếng của dượng văng vào mặt mình.

- Mày được đi rồi đó! Nửa giờ trước mày hăm hờ bỏ đi lắm mà. Tao chiều theo mày hết nước rồi đó! Mày đi cho khuất mắt tao và đừng bao giờ làm dơ ngưỡng cửa nhà tao nữa. Tao cũng không hiểu hồi đầu tại sao chúng tao lại để mày tá túc ở đây cơ chứ. Cô Marge nói đúng, lẽ ra cứ quăng mày vô viện mồ côi là xong. Chúng tao đúng là những người quá ư mềm lòng, cứ tưởng gột rửa cái đồ ấy ra khỏi mày, cứ tưởng có thể biến mày thành người bình thường, nhưng mày đã hư hỏng ngay từ đầu rồi, và tao thì đã ngấy tới cổ... Oái, CÚ!

Con cú thứ năm phóng vọt xuống từ ống khói, nhanh đến nỗi nó bị đập xuống sàn nhà trước khi phóng vọt trở lại lên không với một tiếng rít chói lói điếc con ráy. Harry giơ tay lên định bắt lấy lá thư – một lá thư trong phong bì đỏ. Nhưng con cú lao vút qua đầu nó, bay thẳng tới chỗ dì Petunia, khiến dì rú lên một tiếng kinh hoàng và thụp người xuống, hai cánh tay vòng qua đầu, ôm lấy dì. Con cú thả cái phong bì đỏ lên đầu dì Petunia, rồi xoay lại, chui thẳng trở lại lên ống khói.

Harry lao nhanh tới để lượm lá thư lên, nhưng dì Petunia đã chụp được trước nó. Harry nói:

- Dì cứ mở nó ra nếu dì thích, nhưng đừng nào thì cháu cũng biết thư nói gì rồi. Đó là Thư Sấm.

Dượng Vernon gào tướng lên:

- Petunia, buông ra! Đừng đụng tới nó, coi chừng nguy hiểm!

Dì Petunia run run nói:

- Thư gửi cho em, anh Vernon, thư gửi cho em, anh coi nè: Bà Petunia Dursley, Nhà Bếp, Số Bốn, đường Privet Drive.

Dì hoảng sợ đến nín thở. Cái phong bì đỏ bắt đầu bốc khói.

- Mở nó ra đi dì. – Harry khuyên – Cho nó xong đi! Đừng nào thì nó cũng xảy ra thôi.

- Không!

Bàn tay dì Petunia run cầm cập. Dì hốt hoảng nhìn quanh nhà bếp như thể tìm kiếm một lối nào đó để thoát thân, nhưng quá trễ rồi. Cái phong bì đỏ đã bùng lên thành ngọn lửa. Dì Petunia thét lên khiếp đảm, buông rơi lá thư.

Một giọng nói khùng khiếp tràn ngập căn nhà bếp, dội vang vang trong khoảng không gian chật chội, phát ra từ lá thư đang bốc cháy trên bàn.

“PETUNIA, HÃY NHỚ LẦN CUỐI CỦA TA.”

Dì Petunia trông như thể sắp lẫn ra xiu. Dì sụm người xuống cái ghế bên cạnh Dudley, gục mặt vào hai bàn tay. Phần còn lại của chiếc phong bì âm ỉ cháy ra tro.

Dượng Vernon cất giọng khàn khàn hỏi:

- Cái gì vậy? Cái gì... anh không... không hiểu, Petunia?

Dì Petunia không thốt lời nào. Dudley chỉ biết nhìn mẹ chăm chăm một cách đần độn, miệng há hốc không sao ngậm lại được. Sự im lặng càng lúc càng căng thẳng một cách hãi hùng, Harry nhìn dì Petunia,

hoang mang tốt cùng, đầu nó lại nhức bưng bưng như muốn nổ tung.

Dượng Vernon rụt rè gọi vợ:

- Em Petunia à! Pe... Petunia?

Dì Petunia ngẩng đầu lên. Dì vẫn còn run rẩy, nhưng cố nén. Giọng dì yếu ớt:

- Thằng nhỏ..., anh Vernon à, thằng nhỏ sẽ phải ở lại đây.

- Cái gì?

- Nó ở lại đây.

Dì Petunia nói mà không nhìn Harry. Dì cố gắng đứng dậy.

- Nó... Nhưng mà Petunia à...

- Nếu chúng ta tống cổ nó đi thì xóm giềng sẽ đàm tiếu.

Dì Petunia nói. Dì đang nhanh chóng lấy lại cái phong độ nhanh nhẩu cáu kỉnh thường ngày, mặc dù trông dì vẫn còn tái mét.

- Họ sẽ đặt câu hỏi hoạch hộc này nọ, họ sẽ muốn biết nó đi đâu. Chúng ta sẽ phải giữ nó ở lại thôi.

Dượng Vernon xịu xuống như cái bánh xe xì hơi.

- Nhưng mà Petunia, em...

Dì Petunia không đếm xỉa gì tới dượng Vernon nữa. Dì quay qua Harry, nói:

- Mà phải ở trong phòng của mày. Không được đi ra khỏi nhà. Bây giờ đi ngủ đi.

Harry không nhúc nhích.

- Ai gọi cho dì bức Thư Sấm đó vậy?

- Đừng có hỏi.

Dì Petunia nạt Harry. Nhưng nó không chịu thôi.

- Dì có liên lạc với giới phù thủy?

- Tao đã bảo mày đi ngủ!

- Thế nghĩa là sao? Hãy nhớ cái gì cuối?
- Đi ngủ đi!
- Làm sao mà...?
- MÀY CÓ NGHE LỜI DÌ MÀY KHÔNG? ĐI NGỦ NGAY!

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Đoàn Vệ Sĩ Tiên Phong

“Mình vừa mới bị bọn giám ngục tấn công và mình có thể bị đuổi khỏi trường Hogwarts. Mình muốn biết chuyện gì đang xảy ra khi mình mới được ra khỏi nơi đây?”

Ngay khi vừa về tới căn phòng ngủ tối tăm của mình, Harry ngồi ngay vào bàn và chép những giòng chữ trên vô ba mảnh giấy da khác nhau. Rồi nó đề địa chỉ chỉ gửi lá thư thứ nhất cho chú Sirius, lá thư hai cho Ron, và lá thư ba cho Hermione. Con cú của nó, con Hedwig, đang đi săn mồi ở đâu đó bên ngoài; cái lồng cú nằm trống trơn trên bàn. Harry đi loang quanh trong phòng ngủ chờ con cú quay trở về. Đầu nó vẫn bưng bưng. Mắt nó mệt mỏi đến nỗi cay xè và nhức nhối, nhưng bộ não của nó còn quá bận suy tư nên không chịu buồn ngủ cho. Lưng của Harry cũng đau rần vì phải vác Dudley về nhà hồi hôm. Và hai cục u trên đầu nó, một do đụng vô cửa sổ nhà dì Petunia, một do Dudley nện, bây giờ sưng vù lên và đau thấu óc.

Harry đi qua rồi đi lại trong phòng, gặm nhấm cơn tức giận cùng nỗi tuyệt vọng; răng nghiến trề trạo, hai nắm tay siết chặt, và mỗi lần đi ngang cửa sổ nó lại ném cái nhìn đăm đăm tức tối lên bầu trời trống mênh mông nhấp nháy những vì sao. Bọn giám ngục được sai đi ám hại nó, bà Figg và lão Mundungus Fletcher bí mật theo đuôi nó, rồi nó bị đình chỉ học tập ở trường Hogwarts và bị Bộ Pháp thuật đưa ra tòa... Ngần ấy biến cố xảy ra liên tiếp mà vẫn không có một ai nói cho nó biết là chuyện gì đang xảy ra.

Và bức Thư Sấm, bức thư ấy nói về cái gì, cái gì kia chứ? Giọng của ai phát ra từ bức thư mà vang dội khắp gian nhà bếp một cách ghê rợn và đầy đe dọa như vậy?

Tại sao nó cứ bị mắc kẹt ở đây mà không có được một chút xíu thông tin gì hết? Tại sao mọi người đối xử với nó như thế nó là một thằng con nít hư hỏng vậy? Nào là “đừng bày thêm trò pháp thuật nữa”, nào là “hãy ở yên trong nhà”.

Bước ngang qua cái rương vẫn dùng để đựng đồ đạc, sách vở ở trường, Harry đá cho nó một cái chí mạng. Nhưng đã không xả được cơn giận canh hông thì chớ, mà Harry lại còn điều đứng hơn, vì bây giờ phụ họa thêm với sự đau đớn toàn thân đã có sẵn, nó lại còn có thêm cái đau thấu xương ở mấy đầu ngón chân.

Ngay lúc Harry vừa cầ nhấc ngang qua cửa sổ, thì con cú Hedwig từ đâu bay vụt vào, đôi cánh vỗ sột soạt nhẹ, êm như một bóng ma nho nhỏ.

- Về đúng giờ dữ à!

Harry quát, ngay khi con cú mới vừa đậu xuống cái nóc chuồng.

- Làm ơn dẹp cái đó đi, tao có việc giao cho mày đây.

Con Hedwig trố đôi mắt to tròn vo thô lỗ màu hổ phách, nhìn Harry một cách xấu hổ. Cái mỏ nó còn kẹp một con nhái đã chết ngất ngư.

- Lại đây!

Harry cầm lên ba cuộn giấy da nhỏ và một sợi dây da để buộc mấy cuộn thư vào cái chân khăng khiu chỉ có vảy bọc xương của con Hedwig và ra lệnh:

- Đem những lá thư này giao thẳng cho chú Sirius, Ron và Hermione. Đừng quay trở về đây nếu không đem về được thư trả lời dài và tốt lành. Nếu cần thì cứ mồi họ cho đến khi họ viết xong mấy bức thư trả lời đủ dài gửi mày đem về cho tao. Hiểu không?

Con Hedwig vẫn ngậm cứng con nhái chết trong miệng, gật gù phát ra mấy tiếng cú rúc ngắt ngắt. Harry nói:

- Vậy thì đi đi!

Con cú bay vút đi lập tức. Khi Hedwig đi rồi, Harry gieo mình xuống giường mà không thèm thay quần áo ra. Nó nằm đó ngó trần trần cái trần nhà tối thui. Làm như bao nhiêu cảm xúc khốn khổ nó từng trải qua từ chiều đến giờ vẫn chưa đủ hay sao, mà giờ đây lại còn đeo thêm cảm giác tội lỗi là đã cáu gắt với con Hedwig, bồ bịch duy nhất của nó ở ngôi nhà số Bốn đường Privet Drive. Nó đành tự nhủ là sẽ làm lành với Hedwig khi con này quay về với thư trả lời của chú Sirius, Ron và Hermione.

Chắc là họ sẽ nhanh chóng trả lời nó thôi. Chứ lẽ nào họ lại có thể làm ngơ trước một cuộc tấn công của tội giám ngục. Có thể khi thức dậy vào sáng mai là nó đã thấy ngay ba cuộn giấy da dày cùi tràn đầy những lời lẽ cảm thông và những kế hoạch giải thoát tức thì, đưa nó đến trang trại Hang Sốc. Ý nghĩ đó vỗ về Harry, giúp nó chìm sâu vào giấc ngủ, và xua đi hết những lo âu khác.

Nhưng Hedwig không trở về vào sáng hôm sau. Harry nằm lì suốt ngày trong phòng ngủ của nó, chỉ ra khỏi phòng mỗi lần vào nhà vệ sinh. Ngày hôm đó dì Petunia ba lần mang bữa ăn cho nó đến tận phòng, đút thức ăn qua cái lỗ mèo chui mà dựng Vernon đã khoét ra cách đây ba mùa hè. Mỗi lần Harry nghe tiếng dì Petunia đến gần cửa là nó lại tìm cách hỏi thăm về bức Thư Sấm. Nhưng hỏi dì thì cũng như chất vấn cái năm đấm cửa, chỉ nhận được cùng một câu trả lời mà thôi. Mặt khác, gia đình Dursley tránh tối đa việc lai vãng đến gần phòng của Harry. Bản thân Harry cũng không thấy có lý do gì khiến nó phải chung đụng với họ. Lại cãi cọ thêm chẳng được tích sự gì, chỉ tổ khiến nó nổi khùng lên và biết đâu giận quá mất khôn lại thi thố thêm vài trò pháp thuật bất hợp pháp.

Và tình hình cứ thế kéo dài suốt ba ngày. Tâm trạng của Harry biến đổi khi thăng khi trầm liên tục khiến

nó bồn chồn chẳng làm được chuyện gì. Khi thì nó đi qua đi lại trong phòng ngủ, lòng tràn đầy tức giận với hết thảy những người thân thiết vì đã bỏ mặc nó bị nhốt như trong cái mớ bong bóng này; khi thì nó thấy lòng hoàn toàn hờ hững dừng dừng, đến nỗi cứ thế nằm dài trên giường đến hằng giờ đồng hồ, thờ thần nhìn đăm đăm vào khoảng không; rồi cứ nghĩ đến chuyện phải ra trước tòa án của Bộ Pháp thuật là lại quặn thắt ruột gan vì sợ.

Nếu họ xử nghiêm khắc với nó thì sao? Nếu nó bị đuổi học và cây đũa phép của nó bị tiêu hủy tét làm đôi thì nó sẽ ra sao? Rồi nó sẽ làm gì? Rồi nó sẽ đi đâu? Nó không thể nào trở về sống một cách “chính quy” với gia đình Dursley, để rồi hoàn toàn phụ thuộc và gấn bó với họ được, nhất là khi giờ đây nó đã biết đến một thế giới khác – một thế giới mà nó thực sự thuộc về, thế giới của nó.

... Liệu nó có thể dọn đến nhà chú Sirius ở như chú đã từng đề nghị cách đây một năm không? Đó là cái đạo mà bản thân chú chưa bị buộc phải chạy trốn khỏi sự truy lùng của Bộ Pháp thuật ấy? Không biết nó có được phép tá túc một mình trong ngôi nhà đó khi vẫn còn ở tuổi vị thành niên không? Hay là chuyện nó sẽ ở đâu sau khi bị đuổi học là tùy thuộc quyền quyết định của người khác chứ không tùy ý nó muốn ở đâu thì ở? Liệu vụ nó vi phạm Đạo luật Quốc tế về Bảo mật có trầm trọng đến mức đủ để các quan tòa của Bộ Pháp thuật tổng cổ nó vô buồng giam của nhà ngục Azkaban không? Cứ hể mỗi khi ý nghĩ này hiện ra trong đầu, Harry lại tuột xuống giường, đi ngang đi dọc.

Vào đêm thứ tư kể từ hôm con Hedwig đem thư đi, Harry đang nằm dài trên giường gặm nhấm nỗi đau khổ trong lúc chán đời, đăm đăm ngó lên trần nhà, cái đầu vì lo nghĩ, suy đoán quá mức nên bây giờ kiệt quệ, trống trơn. Đang lúc nó hờ hững với cả thế gian như thế, thì dượng Vernon bước vào phòng. Harry uể oải rời mắt khỏi cái trần nhà để nhìn dượng. Ông đang khoác trên thân thể phì nộn bộ đồ đẹp nhất của mình, và trên bộ mặt phốp pháp là cả một sự tự mãn tự đắc khổng lồ. Dượng Vernon nói:

- Chúng tao sắp đi vắng.
- Dạ?
- Chúng tao – ý nói là gồm có tao, dì của mày, và Dudley sẽ đi vắng.
- Tốt ạ.

Harry buông thông câu trả lời rồi lại nhìn cái trần nhà.

- Mày không được ra khỏi phòng ngủ của mày khi chúng tao đi vắng.
- Dạ.
- Mày không được đụng tới truyền hình, dàn âm thanh nổi, hay bất cứ tài sản nào khác của chúng tao.
- Dạ.

- Tao sẽ khóa cửa phòng mày lại.

- Dượng cứ làm.

Dượng Vernon tròn mắt nhìn Harry, rõ ràng là cái sự nó thờ ơ chẳng buồn cựa cãi gì hết khiến cho dượng đâm nghi ngờ. Nhưng dượng cũng bước thình thịch ra khỏi phòng và đóng cánh cửa lại. Harry nghe tiếng chìa khóa vặn trong ổ khóa rồi tiếng bước chân của dượng Vernon nặng nề đi xuống cầu thang. Vài phút sau, nó nghe tiếng cửa xe đóng, tiếng máy xe hự hự và rồi tiếng xe lăn bánh trên lối đi, không thể nhầm với âm thanh nào khác.

Đối với chuyện gia đình Dursley đi vắng, Harry chẳng có cảm giác gì đặc biệt lắm. Với nó thì dì dượng và thằng em họ có ở nhà hay không thì có khác gì nhau đâu! Nó chán đời đến nỗi không buồn vận dụng tới một chút sức lực nào để ngồi dậy và bật đèn trong phòng ngủ. Nó cứ nằm thế trong căn phòng càng lúc càng tối đen, lắng nghe những tiếng động trong đêm vọng qua khung cửa sổ mà nó luôn luôn để mở, chờ đợi cái phút giây sung sướng khi Hedwig trở về.

Ngôi nhà vắng người bỗng kêu cọt kẹt. Những ống nước kêu ồ ồ ọc. Harry vẫn nằm đó, trong một trạng thái thần thờ, không suy nghĩ gì hết, lơ lửng trong nỗi bất hạnh.

Thế rồi, rõ mồn một, Harry nghe có tiếng bể loảng xoảng dưới nhà bếp.

Nó ngồi bật ngay dậy, căng thẳng lắng tai nghe. Gia đình Dursley không có lý nào đã trở về, còn quá sớm mà. Với lại Harry có nghe thấy tiếng xe hơi của họ đâu!

Sự im lặng kéo dài vài giây, rồi Harry nghe có vài giọng nói.

Ăn trộm! Nó vừa nghĩ bụng, vừa tuột xuống giường, đứng dậy. Nhưng chỉ nửa giây sau, nó đã nghĩ ra, nếu là ăn trộm thì bọn chúng phải giữ mồm giữ miệng mà nói nhỏ chứ. Trong khi cái người nào đó đánh quanh quẩn trong nhà bếp dưới kia rõ ràng đã chẳng hề bận tâm làm chuyện đó.

Nó chụp lấy cây dừa phép đặt trên chiếc bàn cạnh giường và đứng đối mặt với cánh cửa phòng ngủ, hết sức lắng tai nghe. Nhưng liền ngay sau đó, nó nhảy dựng cả lên, khi ổ khóa vang lên một tiếng cách và cánh cửa bật tung ra.

Harry đứng bất động, chăm chăm nhìn qua cánh cửa mở xuống đầu cầu thang tối om, căng tai ra mà nghe ngóng những tiếng động khác, nhưng không còn tiếng động nào vang lên nữa. Nó ngập ngừng một chút rồi di chuyển thật nhanh và yên lặng ra khỏi căn phòng, về phía đầu cầu thang.

Trái tim Harry nhảy nhót lên cổ họng: có nhiều người đang đứng trong hành lang tối om phía dưới, những cái bóng bị ánh đèn đường xuyên qua cửa kính rọi chập chờn trên tường; tám hay chín người hết thảy, và như nó thấy thì tất cả đều đang ngược lên nhìn nó.

Một giọng trầm trầm cầu nhàu:

- Bỏ cây đũa phép của con xuống, con trai à, trước khi con chọc lọt tròng mắt của một người nào đó.

Tim Harry đập loạn xạ. Nó nhận ra giọng nói này, nhưng nó vẫn không chịu hạ cây đũa phép xuống. Nó hỏi mà giọng không chắc chắn:

- Có phải giáo sư Moody không?

Giọng nói kia lâu bầu:

- Ta không rành lắm về “giáo sư”, vì ta có dạy dỗ được bao nhiêu đâu, đúng không? Xuống đây, chúng ta muốn gặp con cho đằng hoàng.

Harry hạ thấp cây đũa phép xuống một tí, nhưng vẫn không rời tay nắm, cũng không nhúc nhích. Nó có lý do rất chính đáng để mà ngờ vực. Mới rồi nó đã bầu bạn suốt chín tháng trời với một kẻ mà nó cứ tưởng là Moody Mắt-đen, để rồi phát hiện ra kẻ đó chỉ là một kẻ mạo danh, chẳng phải Moody gì ráo. Tệ hơn nữa, đó còn là một tên mạo danh đã mưu toan giết Harry trước khi hắn bị vạch mặt.

Nhưng Harry chưa quyết định được làm gì tiếp theo thì một giọng nói khác hơi khàn khàn đã bay lên đầu cầu thang.

- Không sao đâu mà, Harry. Chúng ta đến đây đón con đi.

Tim Harry nhảy phóc lên. Nó cũng nhận ra giọng nói này, mặc dù nó không được nghe đã hơn một năm rồi.

- Giáo... giáo sư Lupin!

Nó kêu lên với vẻ không thể nào tin được.

- Có phải thầy không?

- Tại sao cả lũ chúng ta cứ đứng trong bóng tối thế này?

Giọng nói thứ ba vang lên, nhưng giọng nói này hoàn toàn xa lạ đối với Harry, giọng một phụ nữ.

- Lumos!

Đầu một cây đũa phép lóe sáng, soi tỏ hành lang bằng một thứ ánh sáng kỳ diệu. Harry chớp mắt. Đám người phía dưới đứng chen chúc quanh chân cầu thang, chăm chú ngược lên nhìn nó, có vài người còn vươn đầu ngồng cổ lên để nhìn nó cho rõ.

Thầy Remus Lupin đứng gần Harry nhất. Mặc dù còn khá trẻ, thầy Lupin trông có vẻ mệt mỏi và hơi bệnh. So với lúc hai thầy trò phải chia tay đợt trước, thì tóc thầy bây giờ có bạc nhiều hơn, và quần áo thì vá vúi, nhếch nhác hơn bao giờ hết. Mặc dù vậy, thầy vẫn toe toét cười với Harry, và Harry cố gắng cười lại với thầy trong cơn chấn động vì kinh ngạc.

Một nữ phù thủy đang cầm cây đũa phép được thả sáng giơ cao, thốt lên:

- Ài chà! Tôi hình dung sao thì nó trông y chang như vậy.

Trông cô có vẻ là người trẻ nhất đám. Cô có một gương mặt nhợt nhạt hình trái tim, đôi mắt đen long lanh, và mái tóc ngắn lĩa chia có màu đen óng ánh sắc tím.

- Chào Harry, tôi là Wotcher.

Một phù thủy đen hói trán đứng tuốt đằng sau, cách xa nhất, có giọng nói trầm, sâu, và đeo một cái vòng vàng ở tai.

- Ủ, tôi hiểu ý anh rồi, Remus à. Trông nó giống James như đúc.

- Ngoại trừ đôi mắt. Mắt là của Lily.

Giọng nói của một phù thủy khác, có mái tóc như bằng bạc, đứng phía sau phụ họa.

Moody Mắt-đen, người có mái tóc dài đã hoa râm và một cái mũi bị mất đi một thẹo, đang liếc xéo Harry để dò xét nó một cách đầy ngờ vực bằng hai con mắt không cân xứng của ông. Một trong hai con mắt đó nhỏ, đen và lóng lánh sáng như hạt cườm; còn con mắt kia thì to, tròn và xanh biếc sống động – đó là con mắt phép có thể nhìn xuyên qua tường, qua cửa, và xuyên cả sọ của Moody, ra sau gáy. Ông lẩm bẩm:

- Anh có chắc chắn đúng là nó không, anh Lupin? Cũng nên cẩn thận kéo chúng ta lại đem về tên Tử Thần Thực Tử nào đó nhập xác nó. Nếu không có ai trong chúng ta mang theo bùa Phân-biệt-Giả-chân thì nên hỏi nó một điều gì đó mà chỉ có Harry Potter thật mới biết đi.

Thầy Lupin hỏi:

- Harry, vị Thần hộ mệnh của con có hình dạng gì?

- Một con nai.

Harry đáp một cách lo lắng. Thầy Lupin nói:

- Chính là nó, anh Mắt-đen à.

Harry đi xuống cầu thang, rất ý thức là mọi người vẫn chòng chọc nhìn nó. Khi đã đến gần họ, nó nhét

cây đũa phép vô tội sau của cái quần bò.

Moody rống lên:

- Đừng có nhét cây đũa phép của mi ở đó, thằng nhóc! Nếu nó bị kích động phát hỏa thì sao? Phù thủy thì tốt hơn thằng sạt mộng, mi biết chứ!

Cô phù thủy tóc tím hỏi Mắt-điên một cách tò mò:

- Anh biết ai bị sạt mộng vậy?

Mắt-điên lầu bầu:

- Mi liệu mà giữ ý, chỉ cần giữ cho cây đũa phép của mi nằm ngoài túi quần là được. Thời bây giờ chẳng còn ai quan tâm đến bài học căn bản về an toàn đũa phép nữa...

Rồi ông vừa đi lộp cộp về phía nhà bếp, vừa nói:

- Và ta đã thấy điều đó...

Cô tóc tím đảo tròn mắt ngó lên trần nhà. Thầy Lupin giơ tay ra bắt tay Harry. Thầy nhìn Harry kỹ càng và hỏi:

- Con khỏe không?

- Dạ... khỏe ạ...

Harry không thể nào tin đây là chuyện thật. Suốt bốn tuần lễ rỗng rã chẳng có gì hết, không cá một dấu hiệu nhỏ nhất của một kế hoạch nào đó nhằm đem nó ra khỏi phố Privet Drive, vậy mà bỗng nhiên xuất hiện cả một đám phù thủy đang đứng rõ ràng rành rành trong nhà như thể đây là cả một sự dàn xếp từ lâu lắm rồi. Harry đưa mắt nhìn những người đứng chung quanh thầy Lupin; họ vẫn còn đang ngấm nó một cách say sưa. Nó hiểu ngay ra vấn đề: nó đã không hề chải tóc trong suốt bốn ngày qua.

Nó nói lúng búng:

- Con... May mắn cho các thầy cô là gia đình Dursley đã đi vắng...

Cô phù thủy tóc tím kêu lên:

- May mắn hả? Chính tôi đã dụ dỗ họ đi cho rảnh đường đó chứ. Gởi cho họ một lá thư từ một bưu điện Muggle báo cho họ biết là họ vô danh sách chung kết Cuộc thi Bãi cỏ Được Chăm sóc Đẹp nhất trên toàn nước Anh. Bây giờ hẳn là họ đang trên đường đi lãnh giải thưởng... hoặc là họ tưởng là họ đang đi lãnh thưởng.

Harry thoáng tưởng tượng ra nét mặt của dượng Vernon khi ông nhận ra là không có Cuộc thi Bãi cỏ Được Chăm sóc Đẹp nhất nước Anh nào hết. Nó hỏi:

- Chúng ta đi luôn, đúng không ạ? Đi ngay?

Thầy Lupin nói:

- Gần như ngay lập tức. Chỉ đợi tín hiệu an toàn là đi ngay thôi.

Harry tràn trề hy vọng hỏi:

- Chúng ta đi đâu ạ? Trang trại Hang Sóc?

- Không, không đến trang trại Hang Sóc.

Thầy Lupin vừa nói vừa ra tín hiệu cho Harry đi về phía nhà bếp; cái nhúm linh tinh

Các phù thủy đi theo, tất cả vẫn chú mục vào Harry một cách tò mò. Thầy Lupin nói:

- Mạo hiểm lắm. Chúng ta đã thiết lập một tổng hành dinh ở một nơi không thể dò ra được. Phải mất một thời gian...

Moody Mắt-đen bây giờ đã ngồi bên cái bàn nhà bếp, nốc rượu từ cái bình thót cổ đeo bên hông, con mắt phép của ông đảo khắp mọi hướng, ghi nhận hình ảnh mọi dụng cụ nhà bếp giúp tiết kiệm sức lao động của nhà Dursley.

Thầy Lupin chỉ về phía Moody và nói tiếp:

- Harry, đây là Alastor Moody.

- Dạ, con biết.

Harry đáp không được thoải mái lắm; nó cảm thấy thiệt là kỳ cục khi được giới thiệu với một người nó cứ nghĩ đã quen biết cả năm trời.

- Còn đây là Nymphadora...

Cô phù thủy trẻ nhún vai:

- Đừng gọi tôi là Nymphadora, anh Remus. Tên tôi là Tonks.

Thầy Lupin nói cho hết câu:

- ...Nymphadora Tonks, người chỉ muốn được biết đến bằng họ mà thôi.

Cô Tonks lầm bầm:

- Ai cũng sẽ vậy thôi nếu cứ bị cái thứ bà mẹ ấy gọi mình là Nymphadora.
- Và đây là Kingsley Shacklebolt.

Thầy Lupin chỉ vào một phù thủy đen đúa cao lớn, ông ta cúi mình chào. Thầy Lupin tiếp tục giới thiệu:

- Elphias Doge.

Ông phù thủy có giọng nói khò khè gật đầu chào.

- Dedalus Diggle.

Lão phù thủy dễ bị kích động Diggle bỏ cái nón chóp ra, cất giọng nói the thé:

- Chúng tôi từng gặp nhau trước đây rồi.

- Emmeline Vance. Đó là một mũ phù thủy trông rất ư oai vệ trong bộ khăn choàng màu xanh ngọc bích, khề nghiêng đầu.

- Sturgis Podmore.

Một lão phù thủy quai hàm vuông vức, tóc màu vàng nhạt như rơm, nháy mắt.

- Và Hestia Jones.

Một bà phù thủy tóc đen, hai má hồng hào, đứng cạnh cái lò nướng bánh đưa tay vẫy vẫy.

Harry lóng ngóng cúi đầu chào từng vị phù thủy khi họ được giới thiệu. Nó ước sao cho họ nhìn cái gì khác đi, thay vì cứ chăm chăm nhìn nó, làm như vậy giống như nó vừa mới bị đẩy lên sân khấu vậy. Nó cũng thắc mắc sao ở đây có lắm phù thủy thế.

Như thể đọc được ý nghĩ của Harry, thầy Lupin nói, góc miệng thầy hơi giật giật:

- Những người xung phong đi đón con lên tới một con số đáng ngạc nhiên.

Thầy Moody Mắt-điên nói một cách âm ỉ:

- Ủ, mà cũng hay, càng đông càng tốt. Chúng tôi là vệ sĩ của trò, Harry à.

Thầy Lupin liếc nhìn ra ngoài cửa sổ nhà bếp, nói:

- Chúng ta chỉ còn chờ tín hiệu báo cho biết an toàn chưa để khởi hành. Chúng ta có chừng mười lăm

phút.

Cô phù thủy ưa được gọi là Tonks nhìn quanh nhà bếp với sự thích thú vô cùng:

- Họ rất sạch sẽ, đúng không, mấy dân Muggle này. Ba tôi cũng là một dân Muggle, nhưng ông là một lão già nhếch nhác hết chỗ nói. Tôi chắc là dân Muggle cũng có người này người kia, như trong giới phù thủy vậy.

Harry nói:

- Ồ... dạ.

Nó quay lại thầy Lupin:

- Mà chưa thầy, có chuyện gì không vậy? Con chẳng nghe được tin tức gì từ một người nào hết! Chuyện Vol...

Các ông bà phù thủy liền phát ra những tiếng huýt gió chướng tai; lão Dedalus Diggle lại giở nón ra, còn thầy Moody thì làu bàu:

- Ngậm miệng lại!

Harry nói:

- Cái gì ạ?

- Chúng ta không bàn cãi bất cứ chuyện gì ở đây, nguy hiểm lắm.

Moody Mắt-đen nói và đưa con mắt bình thường nhìn Harry; con mắt phép còn lại của ông ngó thẳng lên trần nhà. Ông đưa tay lên con mắt phép đó, nói thêm một cách giận dữ:

- Khi gió! Kể từ hồi cái thằng giả mạo đeo nó, nó cứ lòi ra hoài...

Với một tiếng “bụp” khó chịu, y như tiếng rút một cái ông bơm ra khỏi bồn nú, ông làm phọt con mắt đó ra.

Cô Tonks nói giọng thân mật:

- Anh Mắt-đen à, anh không biết là làm như vậy thấy ghê quá sao?

Moody bảo Harry:

- Harry, trò làm ơn lấy dùm cho ta một ly nước.

Harry băng ngang qua phòng đến chỗ cái máy rửa chén, lấy ra một cái ly sạch, và rót đầy nước máy vào ly; nhứt cử nhứt động của nó hầy còn bị cả đám phù thủy háo hức quan sát. Cái nhìn chăm chăm thường trực của họ bắt đầu làm nó bực mình.

Khi Harry đưa ly nước cho ông, Moody nói:

- Hoan hô!

Ông thả con người có phép đó vô trong nước rồi nhúng lên nhúng xuống; con người quay vèo vèo, ngó trừng trừng tất cả đám phù thủy, hết người này đến người khác. Moody nói:

- Ta muốn có tầm nhìn ba trăm sáu mươi độ trong chuyến trở về.

Harry hỏi:

- Chúng ta đi bằng cách nào? mà chúng ta đi đâu?

Thầy Lupin nói:

- Bằng chổi bay. Cách duy nhứt. Con thì chưa đủ trưởng thành để làm phép độn thổ, Mạng Floo [(có nghĩa là: Hệ thống vận chuyển qua mạng lò sưởi)] thì cũng đã bị chúng canh chừng, mà liều mạng lập Khóa Cản bất hợp pháp thì chúng ta cũng không đáng phải uống đời để làm như vậy.

Lão phù thủy Kingsley Shacklebolt nói giọng trầm trầm:

- Anh Remus nói cậu là một tay cời chổi sành lắm.

Thầy Lupin xem đồng hồ, nói:

- Harry cời chổi bay xuất sắc. Mà thôi, con lo sắp xếp hành lý đi thì hơn, chúng ta phải sẵn sàng khởi hành ngay khi có tín hiệu an toàn.

- Cô sẽ đến và giúp con.

Cô Tonks hớn hở nói. Cô đi theo Harry trở ra hành lang rồi lên cầu thang, nghiêng ngó chung quanh với cả đồng tò mò lẫn thú vị. Cô nói:

- Chỗ này vui thiệt. Nó chỉ hơi bị sạch quá thôi. Con có hiểu ý cô muốn nói gì không? Hơi thiếu tự nhiên.

- Ờ, chỗ này khá hơn.

Phòng ngủ của Harry chắc chắn là bừa bộn hơn toàn bộ phần còn lại của căn nhà rất nhiều. Nhứt là bị

nhốt trong phòng suốt bốn ngày liền trong một tâm trạng rất ư tồi tệ, Harry chẳng buồn chăm sóc đến chính bản thân nó, nữa là căn phòng. Gần như toàn bộ sách vở của Harry bày vung vãi trên sàn, đánh dấu những chỗ nó đã nằm lê la, tìm cách tự giải khuây bằng cách đọc hết cuốn này đến cuốn khác rồi quăng chúng qua một bên. Cái chuồng của con Hedwig bắt đầu bốc mùi và cần phải lau dọn, cái rương khổng lồ của Harry nằm trên sàn, nắp mở tanh banh, để lộ ra một mớ hổ lốn những quần áo dân Muggle và áo chùng phù thủy, một số vương vãi cả ra sàn chung quanh cái rương.

Harry bắt tay vô lượm sách vở lên và hấp tấp quăng chúng vô rương. Cô Tonks đứng lại bên cái tủ quần áo đang để mở, ngắm nhìn với vẻ chê bai chính cái hình ảnh của cô phản chiếu trong tấm gương gắn bên trong cánh cửa tủ.

Cô vừa kéo mạnh một món tóc lía chĩa vừa nói với vẻ trầm tư:

- Con biết không, cô nghĩ màu tím không hợp với cô lắm. Con có thấy là nó làm cho cô có vẻ hơi tiêu tụy một tí không?

Harry ngược nhìn lên cô Tonks qua cuốn Đội Bóng Quidditch của Anh và Ài Nhĩ Lan, ấp úng:

- Ờ...

Cô Tonks nói một cách dứt khoát:

- Đúng thế đấy!

Cô nhắm tịt mắt lại, gương mặt căng thẳng như thể đang cố gắng ghê lắm để nhớ lại điều gì đó. Một giây sau, mái tóc của cô đã biến thành màu hồng kẹo bong bóng. Khi cô mở mắt ra, Harry hỏi ngay:

- Làm sao mà cô làm được như vậy?

- Cô là một Phù thủy Biến hình.

Cô Tonks vừa đáp, vừa ngắm nghía ảnh cô trong gương, vừa ngoảnh đầu lại để có thể nhìn thấy mái tóc cô từ mọi hướng. Cô nói thêm khi nhìn thấy gương mặt ngơ ngác của Harry đằng sau lưng cô, trong gương:

- Có nghĩa là cô có thể thay đổi hình dạng của mình theo ý muốn. Cô bẩm sinh đã là Phù thủy Biến hình rồi. Hồi dự khóa huấn luyện Dũng sĩ Diệt Hắc ám, cô luôn được điểm cao nhất về môn Dấu Hình Tung và môn Ngụy Trang mà chẳng cần phải học hành gì hết, thiệt là sướng.

Harry phục lăn, hỏi lại:

- Vậy cô là một Dũng sĩ Hắc ám?

Làm một phù thủy chuyên trị bọn Hắc ám là nghề nghiệp duy nhất mà Harry nghĩ là nó sẽ đeo đuổi sau

khi tốt nghiệp trường Hogwarts.

Cô Tonks tỏ vẻ tự hào:

- Đúng vậy. Chú Kingsley cũng là Dũng sĩ Diệt Hắc ám. Tuy nhiên chú ấy có cao tay hơn cô một chút. Cô chỉ mới đủ tư cách hành nghề cách đây một năm. Suýt chút nữa là rớt môn Châm Chĩa và môn Dò la. Cô vụng về kinh khủng. Cháu có nghe tiếng cô làm bể cái đĩa khi bọn cô mới đến dưới chân cầu thang không?

Harry đứng thẳng đơ nhìn cô Tonks, quên mất cả việc đóng gói hành lý. Nó hỏi:

- Người ta có thể học để trở thành một Phù thủy Biến hình không cô?

Cô Tonks chặc lưỡi:

- Chắc cháu không thấy phiền nếu thỉnh thoảng phải giấu đi vết sẹo đó hén?

Mắt cô Tonks đã tìm thấy vết sẹo hình tia chớp trên trán của Harry.

- Không, cháu chẳng phiền gì hết.

Harry quay mặt đi, lẩm bẩm. Nó không thích chút nào cái chuyện người ta cứ chăm chăm ngo cái vết sẹo của nó. Cô Tonks nói:

- À, cô e là cháu sẽ phải học một cách vất vả đây. Phù thủy Biến hình là những người rất hiếm hoi, sinh ra họ đã vậy rồi chứ không phải nhờ học mà được. Hầu hết các phù thủy đều phải dùng tới đũa phép hay ma dược để thay hình đổi dạng. Nhưng mà chúng ta phải đi thôi. Harry à, cô cháu mình đáng lẽ ra phải đang gói ghém hành lý...

Cô Tonks nói thêm với vẻ có lỗi, rồi nhìn quanh tất cả cái mớ bừa bộn trên sàn.

- Dạ... phải.

Harry lượm thêm vài cuốn sách.

- Đừng ngốc như thế. Sẽ nhanh hơn nhiều nếu như cô ra tay... gói ghém!

Cô Tonks kêu lên, vẩy cây đũa phép của cô một đường dài, như thể quét qua sàn phòng ngủ.

Harry Potter và Hội Phượng Hoàng - Chương 3: ĐOÀN VỆ SĨ TIỀN PHONG 3

Sách vở, quần áo, kính viễn vọng, và mấy cái đĩa cân đều hè nhau vọt lên không trung rồi bay tán loạn vô trong cái rương.

Cô Tonks đi tới bên cái rương nhìn xuống đồng xà bên trong, nói:

- Không được ngăn nắp cho lắm. Mẹ của cô có một cái mảnh khiến đồ đạc tự chúng sắp xếp ngăn nắp... nhưng mà cô thì chẳng thể nào thành thạo được như mẹ cô... Đó là một kiểu búng...

Cô búng cây đũa phép với vẻ đầy hy vọng. Một trong mấy chiếc vớ của Harry ngo ngoáy một cách thoải mái rồi lại rút bẹp trở xuống cái mớ hồ lộn trong rương.

- Ôi, thôi.

Cô Tonks đóng sập cửa rương lại.

- Ít nhất thì tất cả cũng đã ở trong rương rồi. Tuy nhiên, cái kia thì cũng cần được dọn dẹp một chút... Uùm ba la chà rửa.

Cô chìa cây đũa phép vào cái chuồng cú của Hedwig, mấy túm lông chim và mấy cục phân biến mất tiêu.

- Đó, như vậy có khá hơn một tí... cô chưa bao giờ phải xài tới cái thứ bùa chú nội trợ này. Xong. Đủ mọi thứ chưa? Vạc? Chổi? Chà! Một cây Tia Chớp à?

Mắt cô Tonks mở lớn ra khi ngó thấy cây chổi bay trong bàn tay phải của Harry. Đó là niềm vui và niềm tự hào của Harry, một cây chổi bay tiêu chuẩn quốc tế, món quà của chú Sirius.

Cô Tonks nói bằng giọng ghen tỵ:

- Cô đây vẫn còn cời mãi cây Sao Chổi Hai Sáu Mười. Aò này... cây đũa phép của cháu vẫn còn trong túi quần bò hả? Và hai cái móng của cháu vẫn còn nguyên à? Thôi được, chúng ta đi thôi! Di Động Rương hô biến!

Cái rương của Harry nhòe dậy lơ lửng trên không trung cách mặt sàn vài phân. Cầm cây đũa phép như cây gậy chỉ huy dàn nhạc, cô Tonks khiến cái rương bay lượn lơ đãng trước hai cô cháu ngang qua căn phòng và ra khỏi cửa. Tay trái cô xách cái chuồng cú của Hedwig. Harry xách cây chổi bay của nó đi theo cô đi xuống cầu thang.

Khi hai cô cháu trở lại nhà bếp thì thầy Moody đã lấp lại con mắt. Sau khi được rửa sạch sẽ con mắt cứ xoay tít nhanh đến độ Harry phải chóng mặt. Phù thủy Kingsley Shacklebolt và phù thủy Sturgis Podmore đang xem xét cái lò viba. Mụ phù thủy Hestia Jones thì cười ngất với cái dụng cụ gọt khoai tây mà mụ tình cờ nhặt được trong một ngăn kéo của tủ chén. Thầy Lupin đang dán một lá thư đề địa chỉ gửi cho gia đình Dursley. Khi cô Tonks và Harry trở vào nhà bếp, thầy Lupin ngược nhìn lên và nói:

- Xuất sắc. Tôi nghĩ chúng ta có chừng một phút. Có lẽ chúng ta nên ra ngoài vườn để chuẩn bị sẵn

sàng. Harry, thầy đã để lại một lá thư báo cho dì dưỡng của con rằng họ khỏi phải lo lắng...

Harry nói:

- Họ sẽ không lo lắng gì đâu!
- Rằng con an toàn...
- Điều đó sẽ khiến họ thất vọng.
- ... và con sẽ gặp lại họ vào mùa hè tới.
- Con sẽ phải trở về đây sao?

Thầy Lupin mỉm cười nhưng không trả lời.

Thấy Moody dùng cây đũa phép ngoắc Harry về phía ông, nói một cách cộc cằn:

- Lại đây, nhóc. Ta cần làm Tan Áo ảnh mi.

Harry lo lắng:

- Thầy cần làm cái gì ạ?
- Bùa phép Tan Áo ảnh.

Thầy Moody nói, giơ cao cây đũa phép:

- Thầy Lupin nói con có một tấm Áo khoác Tàng hình, nhưng nó không thể giúp con vô hình khi chúng ta bay; cái này sẽ giúp con nguy trang tốt hơn. Được rồi đó...

Thầy gõ thiệt mạnh lên đỉnh đầu của Harry và Harry có một cảm giác kỳ cục như thể thầy Moody vừa đập bể một cái trứng trên đầu nó; những dòng chất lỏng lạnh buốt dường như đang từ chỗ cây đũa phép gõ vào chảy xuống cơ thể nó.

- Hay lắm, anh Mắt-điên.

Cô Tonks thốt lên vẻ khen ngợi, chăm chú nhìn vào be sườn của Harry.

Harry cũng nhìn xuống cơ thể nó, hay đúng hơn, cái trước đó là cơ thể nó, bởi vì cái vật đó trông không còn giống cơ thể nó chút nào nữa. Nó không hẳn là vô hình, mà chỉ đơn giản là khoác lên y chang màu sắc và chất liệu của cái phong nhà bếp đằng sau. Dường như nó đã biến thành một con tắc kè bông-người.

- Đi thôi!

Thầy Moody nói, vừa mở khóa cánh cửa sau bằng cây đũa phép của ông.

Cả đám bước ra ngoài bãi cỏ được chăm sóc đẹp đẽ của dượng Vernon.

Thầy Moody căn nhắc:

- Đêm trong quá.

Con mắt phép của ông chăm chú ngắm bầu trời.

- Lẽ ra phải làm một chút mây che. Thôi được, nhóc.

Ông quát Harry:

- Chúng ta sẽ bay với một sự bố trí chặt chẽ. Cô Tonks sẽ bay ngay phía trước con, liệu mà bám sát đuôi cô ấy. Thầy Lupin sẽ che chắn con từ bên dưới. Ta sẽ ở bên trên con. Những phù thủy còn lại sẽ bay chung quanh chúng ta. Trong bất cứ tình huống nào cũng không được để hỏng sự bố trí đội ngũ này, hiểu chưa? Nếu một trong số chúng ta bị giết...

- Có khả năng đó sao?

Harry lo lắng hỏi, nhưng thầy Moody không đếm xỉa đến.

- ... những người khác tiếp tục bay, không dừng lại, không để tan đội ngũ. Nếu chúng triệt hạ hết bọn ta mà con, Harry, vẫn sống sót, thì hậu vệ dự bị sẽ tiếp nhận nhiệm vụ; con cứ tiếp tục bay về phương Đông, họ sẽ tháp tùng con.

- Đừng có bốc quá, anh Mắt-đen, kéo cháu nó lại tường chúng ta giỡn.

Cô Tonks vừa nói vừa buộc cái rương của Harry và cái chuông cú của Hedwig vô yên cương của cây chổi bay của cô. Thầy Moody gầm gừ:

- Ta chỉ nói cho thằng nhỏ biết cái kế hoạch. Nhiệm vụ của chúng ta là đem thằng nhỏ về Tổng Hành dinh an toàn, và nếu chúng ta chết trong khi cố gắng...

- Không ai chết đâu.

Giọng nói trầm tĩnh sâu lắng của phù thủy Kingsley Shacklebolt vang lên.

- Mọi người cười lên chổi.

Thầy Lupin đột ngột nói, chỉ lên bầu trời:

- Đó là tín hiệu đầu tiên.

Phía trên đầu họ, xa thật là xa, một chùm tia sáng lóe đỏ rực rỡ tỏa ra giữa những vì sao. Harry ngay lập tức nhận ra chúng là những tia sáng phát ra từ các cây đũa phép. Nó quăng giò phải qua cây Tia Chớp, nắm chặt lấy cán chổi, cảm thấy cây chổi rung lên nhẹ nhẹ, như thể cũng quá ư háo hức được bay lên không gian thêm một lần nữa.

Khi có thêm nhiều tia sáng lóe lên, bung ra tuốt trên cao, đợt này màu xanh lá cây, thầy Lupin nói:

- Tín hiệu thứ hai, khởi hành thôi!

Harry đập mạnh xuống mặt đất. Làn gió đêm mát rượi lùa qua mái tóc nó trong khi những mảnh vườn vuông vức bên đường Privet Drive lùi xa dần, nhanh chóng co lại thành những mảnh chắp vá màu xanh sậm và đen chũi. Mọi ý nghĩ về phiên tòa của Bộ Pháp thuật bị quét sạch khỏi tâm trí Harry như thể luồng gió đã thổi bay biến chúng ra khỏi đầu óc nó. Nó cảm thấy dường như trái tim nó sắp nổ tung vì vui sướng; nó lại được bay nữa rồi, bay ra khỏi khu phố Privet Drive như nó đã từng mơ tưởng suốt mùa hè. Nó đang về nhà... Trong vài khoảnh khắc huy hoàng, tất cả nỗi khốn khổ của nó dường như nhỏ lại thành số Không, chẳng còn ý nghĩa gì nữa giữa bầu trời mênh mông đầy sao.

- Quẹo trái gấp, quẹo trái gấp, có một tên Muggle đang ngoác lên trời!

Thầy Moody đằng sau lưng quát lên. Cô Tonks quành chổi đột ngột, Harry làm theo cô, vừa ngoác chừng cái rương của nó đang đưa dừ dội phía dưới cây chổi bay của cô. Thầy Moody nói:

- Chúng ta cần bay cao hơn nữa. Tăng độ cao thêm một phần tư dặm!

Nước mắt Harry chảy nhòe vì lạnh khi đoàn phù thủy bay vút lên cao. Bây giờ nó không còn nhìn thấy cái gì ở bên dưới nữa ngoại trừ những chấm sáng li ti của đèn đường và đèn pha xe hơi. Hai trong số những chấm sáng đó có thể là đèn pha của chiếc xe dựng Vernon đang lái... gia đình Dursley giờ này chắc là đang quay về ngôi nhà vắng ngắt của họ, hẳn là đang giận điên lên vì chẳng có cuộc thi bãi cỏ nào hết... Và Harry bật cười to khi nghĩ tới đó, mặc dù tiếng cười của nó bị át đi bởi tiếng áo chùng các phù thủy khác vỗ phần phật, tiếng cọt két của dây cương buộc cái rương và cái chuồng cú, tiếng hú của gió bên tai đoàn phù thủy khi họ lướt bay trong không trung. Cả tháng qua Harry đã không được cảm thấy đầy sức sống như vậy, hay hạnh phúc như vậy...

Thầy Moody Mắt-diên lại quát:

- Nhắm hướng Nam! Phía trước có thị trấn.

Đoàn phù thủy vút về phía bên phải, để khỏi phải bay trực tiếp qua mạng lưới đèn sáng rực rỡ bên dưới. Thầy Moody lại kêu:

- Nhắm hướng Đông Nam và tiếp tục lên cao, có đám mây thấp phía trên đầu chúng ta có thể khiến

chúng ta lạc mất trong đó!

Cô Tonks giận dữ nó:

- Chúng ta sẽ không bay xuyên qua mây đâu, anh Mắt-điên, chúng ta sẽ bị ướt mem!

Nghe cô Tonks kêu lên như vậy, Harry cảm thấy nhẹ nhõm, vì hai tay nó nắm cán cay Tia Chớp đang càng lúc càng tê cóng. Nó ước gì lúc này ra chuyện mặc thêm một tấm áo khoác. Nó đã bắt đầu run.

Đoàn phù thủy thỉnh thoảng đổi lộ trình theo hướng dẫn của Mắt-điên. Mắt của Harry đã phải nhắm tịt lại để tránh những luồng gió lạnh như băng đang bắt đầu làm tai nó nhức buốt. Nó nhớ trước đây chỉ có một lần nó bị lạnh như vậy khi cưỡi chổi bay, ấy là trong trận đấu Quidditch với đội nhà Hufflepuff khi nó đang học năm thứ ba. Trận đấu ấy diễn ra trong một cơn bão...

Đoàn vệ sĩ chung quanh Harry liên tục lượn vòng quanh nó như những con chim săn mồi khổng lồ. Harry không còn biết mấy giờ rồi nữa. Nó tự hỏi họ đã bay được bao lâu, cảm tưởng ít nhất cũng phải được một giờ rồi. Thầy Moody lại gào lên:

Harry Potter và Hội Phượng Hoàng - Chương 3: ĐOÀN VỆ SĨ TIỀN PHONG 4

- Quẹo sang Tây Nam! Chúng ta cần tránh xa lộ!

Harry lúc này cảm thấy lạnh đến nỗi trong một khoảnh khắc nó đã tha thiết nghĩ đến cái không gian ẩm cúng khô ráo bên trong những chiếc xe hơi đang trảy xuôi phía dưới, và rồi, nó thậm chí còn khao khát hơn nữa, được xài bột Floo để đi lại. Bị quay tít trong lò sưởi thì có thể cũng chẳng thoải mái gì, nhưng ít nhất cũng được ấm áp bên ánh lửa.

... Phù thủy Kingsley Shacklebolt bay sà xuống quanh nó, cái sọ hói và cái khuyên đeo tai của ông ấy lóa sáng trong ánh trăng... Lúc này bà phù thủy Emmeline Vance đang bay bên phải ông, cây đũa phép của bà giơ ra, bà hết ngoảnh đầu sang trái lại xoay sang phải... rồi bà lượn trên phía trên nó, để nhường chỗ cho phù thủy Sturgis Podmore...

Thầy Moody la to:

- Chúng ta nên vòng lại phía sau một chút, để chắc chắn là chúng ta không bị theo đuôi.

Ở đằng trước, cô Tonks gào lên:

- ANH CÓ ĐIÊN KHÔNG MẮT-ĐIÊN? Tụi này đang bị đông lạnh tới tận cán chổi đây! Nếu cứ đi trệch khỏi lộ trình đã định thì đến tuần sau chúng ta mới hòng tới nơi! Mà bây giờ thì chúng ta gần như tới nơi!

Giọng thầy Lupin trầm tĩnh vang lên:

- Đến lúc bắt đầu hạ độ cao rồi. Harry, hãy làm theo cô Tonks.

Harry lao xuống theo cô Tonks. Họ nhắm tới một vùng tập trung ánh sáng lớn nhất mà Harry chưa từng thấy trước đây. Một khối khổng lồ giăng mắc ngang dọc chói lói những lằn và những đốm sáng, xen kẽ lỗ chỗ với những mảnh đen sâu thẳm. Đoàn phù thủy bay càng lúc càng thấp hơn, cho đến khi Harry có thể nhìn thấy từng cái đèn pha xe hơi và từng cái đèn đường, cùng với ống khói và ăng-ten máy truyền hình. Nó muốn đáp xuống mặt đất lắm rồi, mặc dù nó cảm thấy chắc chắn là phải có người giúp nó rẽ đông để tách nó khỏi cán chổi.

- Chúng ta tới nơi rồi!

Cô Tonks kêu lên, và vài giây sau là cô đã đáp xuống đất.

Harry chạm mặt đất ngay đằng sau cô Tonks và xuống chổi trên một bãi cỏ nhếch nhác ở giữa một quảng trường nhỏ. Cô Tonks tháo dỡ cái rương của Harry ra. Còn run lấy bầy, Harry nhìn quanh. Mặt tiền đầy bụi bặm của những căn nhà chung quanh nhìn không hân hoan chào khách chút nào. Một số nhà lại còn bể cửa sổ, đập chõn u uẩn trong ánh sáng đèn đường, nước sơn đã long tróc khỏi nhiều cánh cửa, và hàng đồng rác rưởi nằm bên ngoài những bậc tam cấp trước nhà.

- Chúng ta đang ở đâu đây?

Harry hỏi những thầy Lupin chỉ đáp khẽ:

- Chờ một lát.

Thầy Moody đang lục lọi tấm áo trùm của ông, bàn tay xương xẩu của ông lụp chụp vì bị cồng.

- Kiểm được rồi.

Ông lăm băm, giơ lên không một cái giống như cái hộp quẹt châm thuốc lá bằng bạc và bật nó.

Ngọn đèn đường gần nhất tắt phụt. Ông bật cái hộp quẹt lần nữa, ngọn đèn đường kế tiếp tắt ngúm. Ông tiếp tục bật cái tắt lửa cho đến khi mọi ngọn đèn trên quảng trường tắt hết và ánh sáng duy nhất còn lại trên quảng trường là phát ra từ những khung cửa sổ buồng màn và từ vàng trắng khuyết trên cao.

Thầy Moody nhét cái Bật-Tắt Lửa vô túi. Lầu bàu:

- Mượn của cụ Dumbledore. Sẽ khỏi phải lo rủi ro có một tay Muggle nào đó ngó ra cửa sổ, hiểu không? Bây giờ, đi thôi, mau lên.

Thầy nắm cánh tay Harry dẫn nó đi từ bãi cỏ nham nhở băng ngang con lộ lên tới lề đường. Thầy Lupin

và cô Tonks đi theo sau khiêng cái rương của Harry, đám vệ sĩ còn lại, tất cả đều cầm sẵn đũa phép trong tay, hộ tống sát sườn.

Từ một cửa sổ tầng trên của ngôi nhà gần như tọng xuống âm thanh xịch xình bị nén lại phát ra từ một cái máy khuếch âm. Một mùi hăng hắc của rác mục phát ra từ cái đồng bể hầy lon, bịch ngay bên trong cánh cổng bể toang.

- Đây.

Thầy Moody thì thầm, dúm một miếng giấy da vào bàn tay đã bị ếm bùa phép Tan Áo ảnh của Harry, và giờ cây đũa phép đã được thắp sáng lên gần sát tấm giấy da để soi một dòng chữ viết tay.

- Đọc nhanh và nhớ kỹ.

Harry ngó xuống miếng giấy. Dòng chữ viết tay tỉ mỉ và hết sức thân quen.

Tổng hành dinh của Hội Phượng Hoàng có thể tìm thấy ở số 12, Quảng trường Grimmauld, thành phố Luân Đôn.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Số Mười Hai, Quảng Trường Grimmauld

Harry mới bắt đầu hỏi:

- Hội gì ạ...?

Thầy Moody đã nạt át nó:

- Không phải chỗ, nhỏ! Hãy đợi đến khi chúng ta vào đến bên trong!

Ông giựt tấm giấy da khỏi tay Harry và đốt hủy nó bằng đầu cây đũa phép của ông. Khi bức thông điệp cuộn tròn trong ánh lửa và bay xuống đất, Harry nhìn quanh những căn nhà một lần nữa.

Đám phù thủy đang đứng bên ngoài ngôi nhà số mười một; Harry nhìn sang bên trái thì thấy số mười; tuy nhiên bên phải là số mười ba.

- Nhưng mà... ở đâu...?

Thầy Lupin lặng lẽ bảo:

- Hãy nghĩ đến điều mà con vừa ghi nhớ.

Harry nghĩ, và nó vừa mới nghĩ tới con số mười hai, quảng trường Grimmauld, thì một cánh cửa tròn vệt bông xuất hiện từ chỗ không có gì ở giữa nhà số mười một và nhà số mười ba. Rồi lần lượt hiện ra tiếp những bức tường và những khung cửa sổ bụi bặm. Làm như thể có thêm một ngôi nhà nữa đang phình ra, ép hai căn nhà ở hai bên nhường chỗ cho nó. Harry há hốc mồm nhìn. Tiếng máy khuếch âm phát từ căn nhà số mười một vẫn tiếp tục xập xình. Rõ ràng là dân Muggle sống trong căn nhà đó không hề cảm thấy o ép gì cả.

- Đi thôi, mau lên.

Thầy Moody càu nhàu, thúc vào lưng Harry.

Harry bước lên những bậc thềm đá mòn nhẵn, chăm chú nhìn vào cánh cửa mới hiện ra. Màu sơn đen của cánh cửa đã sờn và trầy trụa. Cái nắm cửa bằng bạc có hình dạng một con rắn bị vặn téo. Chẳng có ổ khóa hay hộp thư gì hết.

Thầy Lupin rút cây đũa phép ra gõ lên cánh cửa một cái. Harry nghe nhiều tiếng lách kích của kim loại chạm nhau vang to và tiếng gì nghe rồn rảng như dây xích. Cánh cửa cọt kẹt mở ra.

Thầy Lupin thì thầm:

- Bước nhanh vào, Harry. Nhưng đừng đi vô sâu quá, cũng đừng sờ mó cái gì hết.

Harry bước qua ngạch cửa để chìm vào bóng tối gần như hoàn toàn của hành lang. Nó ngửi thấy mùi ẩm mốc, bụi bặm, và mùi một cái gì đó đang mục rã và ngòn ngọt. Chỗ này tạo cảm giác như một tòa nhà bị bỏ hoang. Nó ngoảnh nhìn qua vai và thấy những phù thủy khác đang đứng sắp lớp sau lưng nó. Thầy Lupin và cô Tonks đang xách cái rương của nó và cái chuồng cú của Hedwig. Thầy Moody đứng trên bậc thềm cao nhứt thả ra những trái châu sáng mà cái Bật-Tắt Lửa đã chôn từ những ngọn đèn đường. Những đốm lửa ấy bay trở về bóng đèn của chúng và chỉ trong chốc lát quảng trường lại tỏ rạng dưới ánh sáng màu cam trước khi thầy Moody nhảy cà nhắc vô trong nhà và đóng cánh cửa trước lại.

- Đây...

Thầy gõ mạnh cây đũa phép lên đầu Harry. Lần này nó cảm thấy như thể có cái gì đó nóng hổi đang nhều xuống lưng và nó biết hẳn là thầy Moody đang giải bùa phép Tan ảo ảnh cho mình.

Thầy Moody thì thầm:

- Mọi người hãy đứng yên, trong khi tôi thả cho chúng ta một chút ánh sáng.

Tiếng suýt soạt của những người khác gây cho Harry một cảm giác khó chịu về một điềm báo chẳng lành. Cảm giác như thể họ vừa bước vào một ngôi nhà đang có người hấp hối. Nó nghe một tiếng huýt gió khe khẽ quen thuộc và rồi những cái đèn khí đốt kiểu xưa bỗng ì xèo sống lại suốt dọc hành lang, tạo ra một thứ ánh sáng lung linh không thực soi lên giấy dán tường lở lói và tấm thảm mòn xác xơ của một hành lang âm u dài thăm thẳm. Trong hành lang này, một chùm đèn treo bám đầy mạng nhện tỏa ánh sáng mờ mờ trên cao và dọc theo những bức tường treo xộc xệch mấy bức chân dung xưa cũ đến đen hù. Harry nghe tiếng cái gì đó chạy sột soạt đằng sau những tấm ván ghép bọc chân tường. Cả cái chùm đèn lẫn cái chân nến đặt trên một cái bàn lung lay gần đó đều có hình dạng uốn éo như rắn.

Có tiếng chân bước vội vàng, và mẹ của Ron, bà Weasley, hiện ra ở khung cửa nằm cuối hành lang xa mùt. Gương mặt bà rạng rỡ vẻ hân hoan chào đón khi bà bươn bả đi về phía đám phù thủy, mặc dù Harry nhận thấy là bà có vẻ như ốm hơn và xanh xao hơn hồi nó gặp lần trước.

- Ôi, Harry, gặp lại con thiệt là dễ thương.

Bà suýt xoa, ghì chặt nó trong một cái ôm thân tình muốn gãy be sườn. Rồi bà đẩy nó ra một khoảng cách vừa tầm cánh tay để bà ngắm nghía xem xét nó cho kỹ càng.

- Trông con tiều tụy quá; con cần phải được tắm bổ, nhưng mà bác e là... con sẽ phải chờ thêm một lát nữa mới tới bữa cơm.

Bà Weasley ra nói với đám phù thủy đứng đằng sau lưng Harry, giọng thì thầm một cách khẩn trương.

- Cụ vừa đến, phiên họp đã bắt đầu...

Đám phù thủy đứng sau lưng Harry đều thốt lên những tiếng kêu thích thú và hồi hộp, rồi bắt đầu lần lượt vượt qua Harry đi về phía cánh cửa mà bà Weasley đã từ đó hiện ra. Harry dợm bước theo thầy Lupin, nhưng bà Weasley giữ nó lại.

- Không, Harry, cuộc họp chỉ dành cho thành viên của Tổ chức. Ron và Hermione đang ở trên lầu, con có thể cùng đợi với tụi nó cho đến khi xong cuộc họp thì chúng ta sẽ cùng nhau ăn cơm tối.

Bà Weasley nói thêm với giọng thì thầm khẩn trương:

- Và con nhớ nói năng nhỏ nhẹ trong hành lang.

- Tại sao?

- Bác không muốn đánh thức dậy bất cứ cái gì.

- Yù bác muốn nói cái... gì?

- Bác sẽ giải thích sau, bây giờ bác đang gấp, bác lẽ ra là phải đang có mặt trong cuộc họp... Bác sẽ chỉ cho con chỗ con sẽ ngủ.

Ép ngón tay lên môi, bà Weasley dẫn Harry nhón gót đi qua một tấm màn dài bị mối nhấm lam nham. Harry tưởng rằng sau tấm màn đó ắt phải có một cánh cửa khác, và sau khi đi men theo một cây dù to thù lù đứng sừng sững như thể được làm bằng cái giò của một con quỷ khổng lồ thô kệch; hai bác cháu bắt đầu leo lên một cầu thang tối thui, ngang qua một dãy đầu teo tóp gắn trên những tấm bảng bằng đồng treo trên tường từ thấp lên cao. Nhìn kỹ lại Harry nhận ra mấy cái đầu đó là của mấy con gia tinh. Tất cả chúng đều có cái mũi dài như cái vòi tựa tựa nhau.

Sự hoang mang của Harry càng lúc càng tăng lên cao theo mỗi bước chân của nó. Người ta đang làm cái gì trong một căn nhà trông như thế nhà của một tay phù thủy hắc ám cực kỳ này?

- Bác Weasley, tại sao...?

Bà Weasley điên tiết thì thầm thì:

- Ron và Hermione sẽ giải thích mọi việc cho con rõ, con à, bác thiệt tình phải chạy đây.

Hai bác cháu vừa lên đến tầng hai.

- Đó, con vô cửa bên phải. Bác sẽ gọi con khi nào họp xong...

Bà Weasley lại vội vã đi trở xuống cầu thang.

Harry bước ngang cái sàn cấu bẩn, vặn nắm đấm cửa có hình dạng như cái đầu rắn của căn phòng ngủ, và mở cửa ra.

Nó mới thoáng nhìn ra đó là một căn phòng trần cao tít, có giường đôi, thì nghe một tiếng ré to, tiếp đến là một tiếng rít còn to hơn nữa. Tầm nhìn của nó bị hoàn toàn che khuất bởi một mái tóc dày bông bênh – Hermione đã lao tới ôm chầm nó khiến nó lăn kềnh ra đất, trong khi con cú tí hon của Ron, Pigwiddgeon, xúc động bay vòng vòng phía trên đầu hai đứa.

- HARRY! Ron ơi, nó đây nè, Harry ở đây nè! Tụi này chẳng hề biết bồ đến gì hết! Ôi, bồ khỏe không? Bồ không sao hết chứ? Bồ giận tụi này lắm hả? Mình dám cá là bồ giận lắm, thư từ của tụi này chẳng giúp ích gì được... nhưng tụi này không thể kể cho bồ nghe mọi chuyện, thầy Dumbledore bắt tụi này thề không được kể, ôi, tụi này có biết bao nhiêu chuyện muốn kể cho bồ nghe, và bồ cũng phải kể cho tụi này biết chuyện... bọn giám ngục! Hồi tụi này nghe... và vụ hầu tòa Bộ Pháp thuật đó – thiệt là giận hết sức. Mình đã nghiên cứu kỹ rồi, họ không thể đuổi học bồ đâu, họ không thể làm vậy, bởi vì có một điều khoản trong Đạo luật Giới hạn của Phù thủy Vị thành niên về việc sử dụng pháp thuật trong tình huống tính mạng bị đe dọa...

- Để cho nó thở với, Hermione!

Ron đóng cánh cửa đằng sau lưng Harry, nhe răng cười. Trông nó có vẻ lớn thêm được mấy phân trong suốt thời gian Harry không gặp nó, khiến cho giờ đây nó cao hơn và càng mang dáng vẻ giang hồ hơn bao giờ hết, mặc dù cái mũi dài, mái tóc đỏ rực, và mắt đốm tàn nhang thì vẫn y như cũ.

Hermione buông Harry ra, vẫn còn tươi cười rạng rỡ. Nhưng cô nàng chưa kịp nói thêm lời nào nữa thì đã nghe một tiếng rúc lạnh lót và một cái gì đó màu trắng lao từ trên đầu tủ quần áo tối om xuống và đáp nhẹ nhàng lên vai Harry.

- Hedwig!

Con cú trắng như tuyết chếp mỏ kêu lép chếp và âu yếm rủa vành tai Harry khi Harry vuốt ve bộ lông của nó. Ron nói:

- Mấy bữa rày nó lo lắng ghê lắm. Từ khi đem lá thư cuối cùng của bồ đến đây, nó cứ mỗ tụi này đến chết đi một nửa, coi nè...

Ron chìa cho Harry coi ngón tay trỏ của bàn tay phải, phơi bày một vết cắt rõ ràng là khá sâu tuy đã

liền da một nửa. Harry nói:

- Ờ phải. Xin lỗi về vụ này, nhưng mình muốn có thư trả lời, mấy bồ biết...

Ron nói:

- Tụi này rất muốn viết thư trả lời, bồ tèo à. Hermione lúc ấy gần như phát khùng, cứ nói là bồ sẽ hành động ngốc nghếch nếu cứ loay hoay có một mình không được thông tin, nhưng thầy Dumbledore bắt tụi này...

- ... thề là không nói gì với tôi hết. Biết rồi, Hermione đã nói rồi.

Harry ngắt lời Ron. Cảm giác ấm áp vừa bùng lên trong lòng nó khi gặp lại hai người bạn thân nhất đã nguội ngắt như thể có cái gì đó lạnh như băng dâng ngập tới cuống bao tử. Bỗng dưng – sau một tháng trời đặng đặng trông mong gặp lại bạn bè – Harry giờ đây cảm thấy nó chỉ muốn Ron và Hermione để mặc nó một mình.

Harry không thèm nhìn đứa bạn nào của nó hết nữa, tay vuốt ve con Hedwig một cách máy móc trong một sự im lặng căng thẳng.

Hermione nói như không thở nổi.

- Hình như thầy cho như vậy là tốt nhất. Yù mình nói thầy Dumbledore ấy.

- Phải.

Harry đáp. Nó nhận thấy hai tay của Hermione cũng mang đầy vết tích mà cái mỏ của Hedwig đã để lại, nhưng nó không cảm thấy tội nghiệp cho cô bạn chút nào.

Ron vừa mới mở miệng:

- Mình nghĩ thầy cho là bồ được an toàn nhất khi sống với dân Muggle...

Harry liền nhướn mày lên:

- Vậy hả? Mùa hè này có ai trong hai bạn bị những tên giám ngục tấn công chưa?

- Đành là chưa... nhưng mà đó chính là lý do khiến thầy phải cho người của Hội Phượng Hoàng luôn luôn theo sát bồ...

Harry cảm thấy gan ruột lộn tùng phèo như thể nó vừa bước hụt xuống một bậc cầu thang. Vậy là mọi người đều biết chuyện nó bị theo đuổi, trừ chính nó là không biết gì.

Cố gắng hết sức cho giọng được bình thản, Harry nói:

- Nhưng mà chẳng có hiệu quả lắm, đúng không? Tôi đã phải tự lo lấy cái mạng của tôi, đúng không?
- Thầy đã giận ghê gớm.

Hermione nói với giọng gần như khiếp sợ.

- Thầy Dumbledore ấy. Tụi này đã nhìn thấy thầy giận mà... Khi thầy biết lão Mundungus đã bỏ đi trước khi hết ca trực của lão. Thầy thiệt là đáng sợ.

Harry lạnh lùng nói:

- À, tôi mừng là lão đã bỏ đi. Nếu lão không đi thì tôi đâu có xài tới phép thuật, và thầy Dumbledore có lẽ sẽ vẫn bỏ mặc tôi ở đường Privet Drive suốt cả mùa hè.

Hermione nhẹ nhàng hỏi:

- Bạn không... bạn không bận tâm đến phiên tòa ở Bộ Pháp thuật sao?
- Không.

Harry nói dối một cách ngang ngạnh. Nó bước ra xa hai bạn, nhìn quanh, con Hedwig đậu trên vai với vẻ thỏa mãn, nhưng căn phòng không có chút vẻ gì làm cho nó le6nt inh thần được chút nào hết. Nó ẩm ướt và tăm tối. Những bức tường loang lổ chỉ bớt trông trái một tí nhờ một cái khung tranh chạm trổ căng một khung vải bố cũng trông trơn. Và khi Harry đi ngang cái khung đó, nó tưởng như nghe thấy ai đó lẩn khuất đâu đó đang cười khẩy.

Cố gắng giữ cho giọng nói bình thường, Harry hỏi:

- Vậy chứ tại sao thầy Dumbledore khẳng khăng giấu nhem mình đi? Mấy bồ... mấy bồ có chịu mất công đi hỏi thầy không vậy?

Nó liếc nhìn lên vừa đúng lúc bắt gặp Ron và Hermione đưa mắt nhìn nhau khiến cho nó hiểu là nó đang cư xử đúng y như tụi nó đã đoán trước. Nhưng điều này cũng chẳng làm cho nó bình tĩnh hơn.

Ron nói:

- Tụi này có nói với thầy Dumbledore là tụi này muốn nói cho bồ biết chuyện gì đang xảy ra. Tụi này có nói, bồ tèo ạ. Nhưng dạo này thầy rất ư bận rộn, kể từ khi thầy đến đây, tụi này chỉ gặp thầy có hai lần thôi, mà thầy cũng không dành cho tụi này nhiều thì giờ, thầy chỉ bắt tụi này thề là không nói cho bồ biết chuyện quan trọng khi viết thư cho bồ, thầy nói bọn cú có thể bị chặn đường.

Harry nói ngắn gọn:

- Nếu thầy muốn vẫn có thể thông tin cho tôi được. Mấy bồ đừng nói là thầy không biết những cách khác để gọi đi các thông điệp mà không cần xài tới cú nhe.

Hermione liếc qua Ron rồi nói:

- Mình cũng có nghĩ đến điều đó. nhưng thầy không muốn cho bạn biết bất cứ điều gì hết.

Harry dò xét vẻ mặt của hai đứa bạn:

- Có lẽ thầy cho rằng tôi là đứa không thể tin cậy được.

Ron tỏ ra bối rối cực kỳ, nói ngay:

- Bồ đừng ngu quá như vậy.

- Hay là tôi không thể tự lo lấy thân tôi...?

Hermione loay hoay, nói:

- Dĩ nhiên là thầy không nghĩ như vậy.

- Vậy thì tại sao tôi lại phải ở với gia đình Dursley trong khi hai bồ thì được tham dự vào mọi chuyện đang diễn ra ở đây?

Giọng Harry càng lúc càng lớn theo mỗi tiếng nó thốt ra, và lời lẽ thì cứ lú lút trong cơn hấp tấp.

- Vậy chứ sao hai bồ lại được phép biết hết mọi chuyện đang xảy ra...?

Ron ngắt lời nó:

- Đâu có! Tụi này không hề được phép. Má đâu có cho tụi này tới gần những cuộc họp đâu? Má nói tụi này còn nhỏ quá...

Nhưng Harry hét tướng lên không dè dặt:

- VẬY LÀ MẤY NGƯỜI KHÔNG ĐƯỢC DỰ HỌP, THIẾT THỜI QUÁ HÉN? NHƯNG MẤY NGƯỜI VẪN ĐƯỢC Ở ĐÂY, ĐÚNG KHÔNG? MẤY NGƯỜI VẪN ĐƯỢC Ở BÊN NHAU! CÒN TÔI, TÔI BỊ MẮC KẾT Ở NHÀ DURSLEY CẢ THÁNG TRỜI! MÀ TÔI THÌ ĐÃ TỪNG ĐỐI PHÓ NHIỀU VẤN ĐỀ HƠN CẢ HAI NGƯỜI CỘNG LẠI VÀ THẦY DUMBLEDORE BIẾT ĐIỀU ĐÓ MÀ – CHÚ AI ĐÃ CỨU HÒN ĐÁ PHÙ THỦY NÀO? AI ĐÃ LOẠI TRỪ ĐƯỢC RIDDLE? AI CỨU CẢ HAI NGƯỜI KHỎI MẤY TÊN GIÁM NGỤC?

Mọi ý nghĩ cay đắng uất ức mà Harry đã gậm nhấm trong suốt một tháng qua giờ đây đang được tuôn ra; nỗi tức tối của nó vì thiếu thông tin, lòng tự ái khi thấy mọi người tụ tập với nhau mà không có nó, cơn điên tiết vì bị canh chừng mà không được cho biết điều gì: tất cả những cảm xúc mà nó cũng thấy hơi ngượng ẩy cuối cùng đã bùng ra khỏi giới hạn. Tiếng hét của Harry làm cho con Hedwig hoảng hốt và bay vù trở lại đầu tủ quần áo. Pigwidgeon thì kêu líu ríu trong hoảng sợ và bay xà quần cuống quít phía trên đầu tụi nó.

- AI ĐÃ PHẢI VƯỢT QUA RỒNG VÀ NHÂN SỰ VÀ MỌI THỨ TỒI TỆ KHÁC HỒI NĂM NGOÀI? AI NHÌN THẤY HẮN TRỞ LẠI? AI ĐÃ THOÁT KHỎI TAY HẮN? TÔI!

Ron đứng đó, miệng hơi há ra, rõ ràng là sững sốt và đã quên bég đi bất cứ điều gì nó mới tính nói. Còn Hermione thì trông như chỉ chực òa khóc.

- NHƯNG TẠI SAO TÔI LẠI CẦN PHẢI BIẾT CHUYỆN GÌ ĐANG XẢY RA NHỈ? TẠI SAO LẠI PHẢI CÓ NGƯỜI MẮT CÔNG NÓI CHO TÔI BIẾT CHUYỆN GÌ ĐANG XẢY RA NHỈ?

Hermione mới dợm nói:

- Harry, tụi này rất muốn nói cho bồ biết, tụi này thực sự muốn...

- BỒ ĐÂU CÓ THỰC SỰ MUỐN DỮ VẬY, ĐÚNG KHÔNG, NẾU KHÔNG THÌ BỒ HẮN ĐÃ GỎI CHO TÔI MỘT CON CÚ, NHƯNG BỞI VÌ CỤ DUMBLEDORE ĐÃ BẮT BỒ THỀ...

- Đúng, thầy đã...

- BỐN TUẦN LỄ TÔI BỊ MẮC KẸT Ở PRIVET DRIVE, MỐT BÁO TRONG THÙNG RÁC ĐỂ CỐ GẮNG TÌM BIẾT CHUYỆN GÌ ĐANG XẢY RA...

- Tụi này đã muốn...

- TÔI ĐOÁN LÀ MẤY NGƯỜI ĐÃ ĐƯỢC MỘT MẸ CƯỜI ĐÃ ĐÒI, ĐÚNG KHÔNG? TẤT CẢ XÚM XÍT VỚI NHAU Ở ĐÂY.

- Không, thành thực mà nói...

- Harry, tụi này thành thực xin lỗi bồ mà!

Hermione kêu lên với vẻ tuyệt vọng, mắt cô nàng giờ đây đã ngân ngấn lệ.

- Bồ hoàn toàn đúng, Harry! Nếu tôi bị như vậy tôi cũng giận ghê lắm!

Harry quắc mắt nhìn cô bé, vẫn thở sâu, rồi quay đi, bước ngang bước dọc căn phòng. Từ trên nóc tủ quần áo, Hedwig rúc lên một cách rầu rĩ. Cuộc nói chuyện tạm dừng một hồi lâu, và chỉ còn nghe tiếng cọt kẹt rầu rĩ của mấy tấm ván lót sàn dưới chân Harry.

Nó đột ngột hỏi Ron và Hermione:

- Mà chỗ này là chỗ nào đây?

Ron trả lời ngay tức thì:

- Tổng hành dinh của Hội Phượng Hoàng.

- Có ai chịu khó giải thích dùm tôi Hội Phượng Hoàng là cái gì không...?

Hermione nói nhanh:

- Đó là một tổ chức bí mật. Thầy Dumbledore đang lãnh đạo. Thầy là người sáng lập. Tổ chức gồm những người lần trước đã chiến đấu chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.

Harry dừng bước, hai tay vẫn đút túi quần, hỏi:

- Tổ chức có những ai?

- Không nhiều người...

Ron nói tiếp:

- ... tụi này gặp được chừng hai chục người trong tổ chức mà thôi, nhưng tụi này tin là còn nhiều người khác nữa.

Harry nhìn hai bạn chăm chăm, hết đưa này tới đưa khác, vẻ đòi hỏi khắt khe:

- Rồi sao?

Ron bối rối:

- Ơ... cái gì sao?

- Voldemort!

Harry tức giận nói, cả Ron và Hermione đều nhăn mặt.

- Chuyện gì đang xảy ra? Hắn đang mưu tính điều gì? Hắn ở đâu? Chúng ta đang làm gì để ngăn chặn hắn?

Hermione lo lắng nói:

- Tụi này đã nói với bạn rồi. Tổ chức không cho tụi này dự những phiên họp của họ. Cho nên tụi này

không biết cặn kẽ...

Cô bé ngập ngừng nói thêm khi nhìn về mặt Harry:

- Nhưng tụi này có hiểu đại khái là...

Ron tiếp lời:

- Anh Fred và anh George đã phát minh ra bùa Bành Trướng Nhĩ. Mấy cái bùa đó thiệt là có ích.

- Bành Trướng... gì?

- À... Lỗ tai ấy mà. Chỉ có điều dạo gần đây tụi này đã phải ngừng sử dụng chúng bởi vì má mình phát hiện ra và nổi sùng lên. Anh Fred và anh George phải đem giấu hết mấy cái bùa đó kéo má tiêu diệt hết. Dù vậy tụi này cũng xài chúng được việc phần nào trước khi má mình biết được sự tình. Tụi này biết là một số người của tổ chức đang theo dõi những Tử thần Thực tử đã xác định danh tánh, kiểm tra chúng, bồ biết... Hermione nói:

- ... Một số thành viên của tổ chức thì bận chiêu mộ thêm người cho Hội Phượng Hoàng.

Ron nói:

- ... và một số thành viên thì đang canh giữ cái gì đó. Họ luôn nói về nhiệm vụ vệ sĩ.

Harry mĩa mai:

- Có thể là canh giữ tôi đấy.

- Ờ há!

Ron kêu lên, có vẻ đã hiểu ra được một vấn đề.

Harry khịt mũi. Nói lại đi loanh quanh trong phòng, nhìn đâu đâu chứ không thèm ngó tới Ron và Hermione. Nó hỏi tiếp:

- Vậy thì hai bồ làm gì, nếu không được phép tham dự những phiên họp? Hai bồ viết thư nói là rất bận rộn mà?

Hermione nói nhanh:

- Đúng vậy... Tụi này đang bận giải trừ ô nhiễm căn nhà này. Nó bị bỏ hoang từ đời nào và đồ bậy bạ đang phát sinh đầy nhà. Tụi này đã tìm cách dọn sạch nhà bếp, phần lớn các phòng ngủ, và mình nghĩ tụi mình sẽ dọn tới phòng khách vào ngày mai...

ẦM! ẦM!

Bằng HAI tiếng nổ to bùng, Fred và George, hai ông anh sinh đôi của Ron, từ không khí hiện ra giữa phòng. Con cú Pigwidgeon kêu rít lên hoảng sợ chưa từng thấy và bay vút lên nhập bọn với con Hedwig trên đầu tú.

- Đừng có làm như vậy nữa!

Hermione nhỏ nhẹ nói với cặp sinh đôi, cả hai đều tóc đỏ hoe y như Ron, tuy rằng họ hơi lùn hơn và vóc người chắc khỏe hơn Ron.

George tươi cười với Harry, nói:

- Chào Harry! Bọn anh nghĩ bọn anh vừa nghe được giọng oanh vàng thỏ thẻ của em.

Fred cũng hớn hở cười nói:

- Em không cần phải nén cơn giận của mình như vậy, Harry à, cứ để cho nó xì ra. Không chừng có vài người ở cách đây năm chục dặm chưa nghe lọt được tiếng của em đó.

Harry gắt gỏng hỏi:

- Vậy là hai anh đã qua được cuộc sát hạch Độn thổ?

- Một cách xuất sắc.

Fred nói. Anh chàng đang cầm trong tay một sợi dây thừng rất dài màu thịt tươi. Ron nói:

- Nếu anh đi xuống bằng cầu thang thì chỉ chậm hơn chừng ba mươi giây mà thôi.

Fred nói:

- Thời giờ là Galleons [(đơn vị tiền tệ lớn nhất của phù thủy)], em ơi. Mà thôi, Harry, chuyện đón tiếp em làm gián đoạn...

Thấy Harry nhướn mày lên thắc mắc, Fred giải thích:

- Bành Trương Nhĩ.

Anh chàng giơ lên sợi dây đang cầm trong tay, Harry bây giờ mới nhận thấy sợi dây thông ra tuốt ngoài đầu cầu thang.

- Bọn anh đang rán hóng chuyện ở dưới nhà.

Ron chăm chú ngo cái tai, nói:

- Anh cần phải cẩn thận. Nếu mẹ thấy cái đó lần nữa...

Fred nói:

- Thì cũng đáng liều mạnh thôi. Họ đang dự một cuộc họp quan trọng.

Cánh cửa mở ra và một mái tóc đỏ bồng bênh như một cái bờm dài xuất hiện. Cô em gái út của Ron, Ginny, rạng rỡ nói:

- A, chào anh Harry! Em nghe tiếng của anh là nhận ra liền!

Quay sang Fred và George cô bé nói:

- Không xài được Bàn Trưởng Nhĩ của anh nữa đâu. Má đã ế lên cửa nhà bếp Bùa Tĩnh Bơ rồi.

- Sao em biết?

George hỏi lại, vẻ cụt hứng. Ginny nói:

- Cô Tonks dạy em cách tìm ra. Anh chỉ việc ịn cái gì đó lên cửa và nếu cái đó không thể nào bám được thì tức là cánh cửa đã bị ế Bùa Tĩnh Bơ. Em đã thử đứng ở đầu cầu thang chọi Bom Phân lên cửa nhà bếp, nhưng mấy cục bom cứ bay trệch khỏi cánh cửa, thành ra cái Bàn Trưởng Nhĩ của anh cũng không thể có cách nào mà luồn qua được khe hở đâu.

Fred thở một dài.

- Thiệt là nhục! Anh cứ tưởng mình đã tìm được cách để biết lão Snape đang nhắm tới cái gì.

Harry hỏi ngay:

- Thầy Snape hả? Oảng ở đây à?

- Ừ.

George cẩn thận đóng cánh cửa và ngồi xuống một trong mấy cái giường. Fred và Ginny làm theo. George nói tiếp:

- Đang báo cáo. Tối mật.

Harry nói vu vơ:

- Lão cà chớn.

Hermione nói giọng trách móc:

- Bây giờ thầy đã về phe chúng ta.

Ron khịt mũi:

- Dù vậy cũng không làm cho lão bớt cà chớn. Cái kiểu lão nhìn tụi này khi lão gặp được tụi này...

- Anh Bill cũng đâu có ưa lão.

Ginny nói, như thể thông tin đó giúp giải quyết xong vấn đề. Harry không chắc là cơn giận của nó đã hạ hỏa chưa; nhưng cơn khát thông tin của nó hiện giờ đang lấn át cơn giận khiến nó cố nhịn cơn hứng hò hét. Nó ngồi lệt thốt xuống cái giường đối diện mấy người kia và hỏi:

- Anh Bill ở đây hả? Tôi tưởng anh đang làm việc ở Ai Cập chứ?

Fred nói:

- Ảnh đã xin chuyển về văn phòng để ảnh có thể về nhà và làm việc cho Hội. Aunh nói ảnh nhớ mấy cái mồ lăm, nhưng ảnh cũng được đền bù xứng đáng rồi chứ bộ.

- Nghĩa là sao?

George nói:

- Mấy em còn nhớ chị Fleur Delacour không? Chị xin được một việc làm ở nhà băng phù thủy Gringotts để mở mang tiến Ăn-lê của chị.

Fred cười mũi:

- ... và anh Bill lâu nay vẫn phụ đạo cho chị ấy những bài học riêng.

George nói thêm:

- Anh Charlie cũng nằm trong Hội. Nhưng hiện giờ anh vẫn còn ở Rumani. Thầy Dumbledore muốn triệu tập về càng nhiều phù thủy nước ngoài càng tốt, cho nên anh Charlie đang sắp xếp nghỉ phép.

Harry hỏi:

- Anh Percy không làm việc đó được sao?

Người cuối cùng mà nó chưa nghe nhắc tới của gia đình Weasley, người thứ ba trong số các anh của Ron hiện đang làm việc cho Sở Hợp Tác Pháp Thuật Quốc Tế của Bộ Pháp Thuật.

Nhưng khi Harry vừa nhắc tới tên Percy thì tất cả anh em nhà Weasley cùng Hermione trao đổi với nhau những cái nhìn đầy ngụ ý một cách buồn rầu. Rồi bằng một giọng lo âu, Ron nói với Harry:

- Bất kể bồ làm gì đi nữa, bồ cũng đừng nhắc đến anh Percy trước mặt ba má mình.

- Tại sao?

Fred nói:

- Bởi vì mỗi lần tên anh Percy được nhắc đến là ba đập bốp bất kể cái gì ông đang cầm trong tay và má thì bật khóc.

Ginny buồn bã nói:

- Thiệt là khủng khiếp.

George làm một bộ mặt gớm ghiếc không hề ghớm ghiếc chút nào:

- Anh cho là bọn mình bị cấm nói về Percy.

Harry hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Fred nói:

- Ba và anh Percy cãi nhau. Anh chưa từng thấy ba cãi nhau với ai nấy lửa như vậy. Thường thì má mới là người quát thét...

Ron nói:

- Lúc đó là ngay tuần đầu tiên sau khi học kỳ chấm dứt. Gia đình mình đã chuẩn bị sẵn sàng để đến đây và gia nhập Hội. Anh Percy về nhà và nói là anh đã được lên chức.

- Giờn sao?

Harry nói. Mặc dù biết rất rõ Percy là người đầy tham vọng, Harry vẫn có ấn tượng là Percy không được thành công lắm trong công việc đầu tiên của anh ta ở Bộ Pháp Thuật. Percy đã phạm sơ suất khá lớn là đã không nhận thấy xếp của anh bị Chúa tể Hắc ám Voldemort khống chế (đến Bộ Pháp Thuật cũng không tin điều đó lắm – họ đều cho là ông Crouch đã phát điên.)

George nói:

- Ừ, cả nhà mình đều ngạc nhiên. Bởi vì anh Percy từng kệt vô cả đồng rắc rối về lạo Crouch, nào là bị

điều tra, rồi ôi thôi đủ thứ. Họ nói lẽ ra anh Percy phải nhận thấy lão Crouch đã bị mất trí và phải báo cáo cho cấp trên điều đó. Nhưng em biết anh Percy mà, nên anh cũng không phản nản...

- Vậy rồi sao họ lại thăng chức cho anh?

- Điều đó chính là điều tui này thắc mắc.

Ron nói. Nó đang tha thiết duy trì cho cuộc trò chuyện diễn tiến bình thường sau khi Harry ngừng hò hét.

- Anh về nhà, tự mãn hết sức – thậm chí hơn cả mức bình thường, nếu bồ có thể tưởng tượng được. Anh nói với ba là anh đã được đề bạt một chức vị trong chính văn phòng của ông Fudge. Chỗ đó quá xịn đối với một người mới tốt nghiệp trường Hogwarts được một năm. Trợ lý Bộ trưởng! Mình nghĩ anh tin chắc ba sẽ cảm động lắm.

Fred nói dứt khoát:

- Nhưng ba không khoái.

Harry hỏi:

- Tại sao?

George nói:

- À, rõ ràng là lão Fudge đang lùng sục khắp Bộ Pháp Thuật để kiểm tra không cho bất cứ ai có liên hệ với cụ Dumbledore.

Fred nói:

- Bởi vì dạo này tên cụ Dumbledore đang bị bôi nhọ ở Bộ Pháp Thuật. Họ đều cho rằng cụ chỉ muốn quấy khi nói là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang trở lại.

George nói:

- Ba nói lão Fudge đã tuyên bố hăn hỏi là bất cứ ai liên minh với cụ Dumbledore cũng có thể cuốn gói ra khỏi ra Bộ Pháp Thuật.

- Rắc rối một nỗi là lão Fudge nghi ngờ ba. Lão biết ba thân thiết với cụ Dumbledore, và lão luôn luôn cho rằng ba là người lập dị vì mê dân Muggle...

Harry bối rối:

- Nhưng mà chuyện đó thì có dính dáng gì tới anh Percy?

- Mình sắp nói tới chỗ đó. Ba cho rằng lão Fudge muốn đưa anh Percy vào văn phòng của lão vì lão muốn lợi dụng ảnh do thám gia đình mình và cụ Dumbledore.

Harry bật ra một tiếng huýt sao.

- Dám cá là anh Percy khoái lắm.

Ron cười một cách gượng gạo.

- Ảnh nổi khùng hết biết luôn. Ảnh nói... Ôi, ảnh tuôn ra hàng đống lời lẽ khùng khiếp. Ảnh nói từ khi ảnh vô làm ở Bộ Pháp Thuật ảnh đã phải phấn đấu chống lại tai tiếng xấu của ba, ảnh nói ba không có tham vọng gì hết và vì vậy mà tụi này cứ luôn luôn... bồ biết đó... không có nhiều tiền, ý mình nói là...

- Cái gì?

Harry kêu lên với vẻ không tin. Trong khi Ginny thốt ra một âm thanh giống như một con mèo giận dỗi. Ron nói nhỏ:

- Mình biết. Sau đó chuyện còn tệ hơn nữa. Ảnh nói ba là một thằng ngốc xun xoe bên cụ Dumbledore, và cụ Dumbledore đang đâm đầu vô rắc rối to và ba sẽ te tua theo cụ, và ảnh – Percy – biết đặt lòng trung thành ở đâu, và nơi đó chính là Bộ Pháp Thuật. Và nếu ba má trở thành những kẻ phản bội Bộ thì ảnh sẽ làm cho mọi người biết rõ là ảnh không còn thuộc về gia đình mình nữa. Ảnh cuốn gói ra đi ngay trong đêm đó. bây giờ ảnh đang ở Luân Đôn.

Harry chửi thầm trong bụng. Trong mấy người anh của Ron, Harry ít ưa Percy nhất, nhưng nó chưa bao giờ tưởng tượng nổi là anh ta lại có thể nói với ông Weasley những lời lẽ như vậy.

Ron thần thờ nói:

- Má đã buồn khổ hết sức. Bồ biết đó... má khóc lóc và làm mọi cách. Má đi lên Luân Đôn để tìm cách khuyên giải anh Percy nhưng ảnh đóng sập cửa vô mặt má. Mình không biết ảnh làm gì nếu ảnh gặp ba ở sở làm... chắc là ảnh phớt lờ ba luôn.

Harry chậm rãi nói:

- Nhưng anh Percy ắt phải biết là Voldermort đã trở lại chớ. Aùnh đâu có ngu. Aùnh ắt phải biết ba má bạn đâu có liều bỏ mọi thứ nếu không có chứng cứ...

- À, phải, tên của bồ cũng bị lôi vô trận cãi nhau nữa.

Ron kín đáo liếc nhìn Harry, nói tiếp.

- Anh Percy nói bằng chứng duy nhất là lời nói của bồ và... mình hông biết à... nhưng ảnh không cho như vậy là đủ thuyết phục.

Hermione gay gắt nói:

- Anh Percy coi trọng tờ Nhật báo Tiên Tri lắm.

Những người khác đều gật đầu. Harry nhìn quanh họ, hỏi:

- Mấy người đang nói về cái gì?

Mọi người đều nhìn Harry một cách e dè. Hermione bồn chồn hỏi:

- Bạn có... có nhận được tờ Nhật báo Tiên Tri không?

Harry nói:

- Ờ... có.

- Bạn có... ơ... đọc hết tờ báo không?

Hermione lại hỏi, vẻ căng thẳng hơn. Harry đáp một cách phòng thủ:

- Không đọc hết từ trang đầu tới trang cuối. Nếu họ muốn tường thuật bất cứ điều gì về Voldemort thì tin đó phải là tin hàng đầu trang nhất, đúng không?

Những người quanh Harry đều nao núng khi âm thanh cái tên đó vang lên. Hermione vội vàng nói tiếp:

- À, bồ cũng cần đọc kỹ từ trang đầu đến trang cuối để lọc ra thông tin, nhưng họ... ừm... có nhắc đến bồ đôi lần một tuần.

- Nhưng tôi đã coi...

- Nếu bồ chỉ coi trang nhất thì không thể thấy đâu.

Hermione lắc đầu, nói tiếp:

- Mình không nói tới những bài báo lớn. Họ chỉ chêm bồ vô, như thể bồ là chuyện tếu lâm thời thượng vậy.

- Ý bồ nói...

Hermione cố gắng tạo một giọng nói bình tĩnh.

- Thực tình thì nó nhằm nhí lăm. Họ chỉ dựng chuyện theo những thứ bá láp của Rita.

- Nhưng mục đầu còn làm việc cho họ nữa, đúng không?

- À không. Mục giữ lời hứa...

Hermione nói thêm với vẻ hài lòng.

- Mục chẳng còn lựa chọn nào. Nhưng mục đã bày đặt nền móng cho những gì mà bọn trong tờ báo đang cố gắng làm lúc này.

Harry sốt ruột hỏi:

- Những gì là cái gì?

- Thôi được, bạn biết là mục đã từng viết rằng bạn té lăn cù khắp nơi và cứ nói là cái thẹo nhứt nhối và đại khái như vậy không?

- Nhớ.

Harry không có vẻ là người quên được những câu chuyện Rita Skeeter đã hồ đồ viết về nó.

- Vậy đó, họ đang viết về bạn như thể bạn là một kẻ bịp bợm muốn chơi nổi, một kẻ tưởng mình là một đấng anh hùng pháp thuật vĩ đại, hay cái thứ gì đó.

Hermione nói thiệt nhanh, như thể nếu Harry nghe những sự việc này một cách nhanh chóng thì nó sẽ đỡ khó chịu hơn.

- Họ cứ chêm vào những nhận xét bậy bạ về bồ. Nếu một câu chuyện nào có vẻ hoang đường thì họ chêm là chuyện đó nghe như “chuyện Harry Potter” và nếu ai bị một tai nạn hay mắc chuyện tức cười nào đó thì họ chêm “hy vọng hãn không ăn thẹo trên trán, nếu không thì sắp tới chúng ta phải thờ hãn...”

Harry bắt đầu nổi nóng:

- Tôi không hề muốn ai thờ...

Hermione có vẻ hoảng hốt, nói nhanh:

- Mình biết bồ không hề muốn. Mình biết mà, Harry. Nhưng bồ có hiểu là họ đang làm gì không? Họ muốn biến bồ thành ra một kẻ không ai tin được. Mình dám cá tất cả là ông Fudge giật dây vụ này. Họ muốn cho giới phù thủy ngoài đường tin rằng bồ chẳng qua chỉ là một thằng ngốc, sản phẩm của chuyện tiểu lâm một kẻ chỉ kể những câu chuyện khôi hài nhằm nhí bởi vì hãn ham nổi tiếng quá và muốn tiếng tăm được nhắc tới hoài.

Harry nói líu cả lưỡi:

- Tôi không hề ham... tôi không hề muốn... Voldermort đã giết cha mẹ tôi! Tôi nổi tiếng vì hãm sát gia đình tôi mà không thể giết được tôi! Ai muốn nổi tiếng như vậy hả? Họ có nghĩ cho rằng tôi thà... tôi muốn đừng xảy ra...

Ginny tha thiết dỗ dành.

- Tội mình biết mà, Harry!

Hermione tiếp tục:

- Và dĩ nhiên, họ không tường thuật tới một lời về việc những tên giám ngục tấn công bồ. Có kẻ đã bảo họ phải im đi vụ đó. Bọn giám ngục tự tung tự tác lẽ ra phải là một tin động trời. Họ thậm chí không thêm đăng tin bồ vi phạm Đạo luật Quốc tế về Bí mật. Tội này cứ tưởng họ sẽ đăng chớm tin đó sẽ rất ăn khớp với hình ảnh của một tên vênh váo ngu xuẩn mà họ muốn vẽ cho bồ mà. Tội này nghĩ có lẽ họ đang câu giờ, chờ đến khi bồ bị đuổi học, rồi họ mới hớn hở tung tin. đó là nói nếu bồ bị đuổi thôi.

Hermione vội vàng nói tiếp:

- Thiệt tình là bồ sẽ không thể bị đuổi..., nếu người ta tôn trọng chính luật của họ, thì chẳng có cáo trạng nào chống lại bồ được.

Để tài phiên tòa kỷ luật Harry lại được nói đến mà Harry thì không muốn nghĩ đến chuyện đó chút nào. Nó nhìn quanh để tìm cách đổi đề tài, nhưng tiếng chân đi lên cầu thang đã giúp nó khỏi cần tốn công kiếm ra đề tài.

- Á à.

Fred giật mạnh cái Bàn Trưởng Nhĩ; và một tiếng nổ bùng nửa vang lên, và Fred lẫn George đều biến mất. Vài giây sau, bà Weasley hiện ra ở cửa phòng ngủ.

- Buổi họp xong rồi, bây giờ các con có thể xuống nhà dưới ăn cơm tối, mọi người đang mong gặp con, Harry à. ai bỏ cả đồng bom phân ở bên ngoài cửa nhà bếp vậy?

Ginny nói lí nhí:

- Crookshanks đó. Nó khoái giỡn chơi với bom phân lắm.

Bà Weasley nói:

- Ôi, vậy mà má cứ tưởng là Kreacher, nó cứ luôn làm chuyện bậy bạ như vậy. bây giờ các con hãy nhớ là phải nói năng nhỏ nhẹ trong hành lang đấy. Ginny, tay con dơ quá, này giờ con làm gì hả? Làm ơn đi rửa

tay trước khi ăn cơm...

Ginny nháy mắt cười với mấy đứa khác rồi đi theo mẹ ra khỏi phòng, để lại Harry một mình với Ron và Hermione. Cả Ron và Hermione đều đang nhìn Harry một cách ý tứ, như thể tụi nó sợ Harry sẽ lại hét tướng lên một lần nữa sau khi những người khác đã đi khỏi. Cái nhìn của hai đứa bạn căng thẳng đến nỗi Harry cảm thấy hơi mắc cỡ.

- Tại vì...

Nó nói lúng búng, nhưng Ron lắc đầu, và Hermione nhẹ nhàng nói:

- Tụi mình biết là bồ giận lắm, Harry à, tụi này thiệt tình không trách bồ đâu, nhưng bồ cũng nên hiểu, tụi mình đã cố gắng năn nỉ thầy Dumbledore...

Harry nói giọng bất đắc dĩ:

- Ủ, tôi biết rồi.

Nó lại ngó quanh quất để tìm kiếm đề tài khác thay cho đề tài cụ Dumbledore. Chỉ mới nghĩ tới cụ là ruột gan Harry đã lại giận sôi lên. Nó hỏi:

- Kreacher là ai?

Ron nói:

- Một gia-tinh sống ở đây. Đồ gàn dở. Chưa từng gặp ai như lão.

Hermione nghiêm mặt với Ron:

- Lão không phải là đồ gàn dở đâu, Ron à...

Ron cáu kỉnh nói:

- Tham vọng cả đời lão là được chặt đầu bêu trên tấm bảng đồng giống như má lão. Vậy là bình thường sao, Hermione?

- Ờ... ờ, nếu lão có hơi quái dị một chút thì đó không phải lỗi của lão...

Ron đảo mắt nhìn về phía Harry.

- Hermione vẫn chưa từ bỏ cái Hột Vịt Đẹt...

Hermione nóng mặt cãi:

- Không phải Hột Vịt Đẹt! Đó là Hội Vận động cho Quyền lợi của Gia đình. Mà không phải một mình tôi, thầy Dumbledore cũng nói chúng ta nên tử tế với Kreacher...

Ron nói:

- Ủ há! Mà thôi, đi! Mình đói chết được.

Nó dẫn đường ra khỏi cửa đi tới đầu cầu thang, nhưng trước khi ba đưa bước xuống cầu thang, Ron đưa cánh tay ra ngăn không cho Harry và Hermione bước xa hơn, nó nín thở thì thầm:

- Khoan đã! Họ vẫn còn ở trong hành lang, tội mình có thể nghe ngóng được một hai điều...

Ba đưa thận trọng dòm qua lan can cầu thang. Hành lang âm u bên dưới đông chật các phù thủy và pháp sư, có cả những vệ sĩ của Harry. Họ đang rù rì với nhau có vẻ xúc động lắm. Harry nhìn thấy ngay ở giữa đám phù thủy một cái đầu tóc đen bóng mượt và cái mũi nổi bật của ông thầy mà nó kỵ nhứt ở trường Hogwarts, giáo sư Snape. Harry chồm qua lan can nhóng xa hơn. Nó rất muốn biết thầy Snape đang làm cái gì cho Hội Phượng Hoàng...

Một sợi dây mảnh màu thịt tươi được thông xuống trước mặt Harry. Nó ngược nhìn lên thì thấy Fred và George đứng ở đầu cầu thang của tầng lầu trên, đang cẩn thận thông cái Bành Trướng Nhĩ xuống, nhằm về phía đám phù thủy bên dưới. Tuy nhiên chỉ một lát sau, đám phù thủy bắt đầu tiến về phía cửa trước rồi khuất dạng.

Harry nghe Fred vừa lăm bầm vừa kéo cái Bành Trướng Nhĩ lên trở lại:

- Khi gió!

Có tiếng cánh cửa trước mở ra rồi đóng lại.

Ron nói nhỏ với Harry:

- Lão Snape không bao giờ ăn ở đây. May phước. Thôi, đi.

Hermione lại thì thào:

- Và nhớ là nói năng nhỏ nhẹ trong hành lang nhé, Harry.

Khi ba đưa đang đi qua dãy đầu gia đình trên tường, tụi nó nhìn thấy thầy Lupin, bà Weasley, và cô Tonks ở cửa trước, đang dùng phép thuật niêm phong rất nhiều ổ khóa và chốt cửa sau khi đám phù thủy đã đi khỏi.

Bà Weasley đón tụi nó ở chân cầu thang. Bà thì thầm:

- Chúng ta sẽ ăn tối dưới nhà bếp. Harry, con nhón gót đi qua hành lang dùm bác nhé, đi qua cánh cửa này đây...

ẦM!

Bà Weasley quay lại nhìn cô Tonks, điên tiết kêu lên:

- Cô Tonks!

Cô Tonks nằm sổng xoài trên sàn, rên rì:

- Tôi xin lỗi! Tại cây cán dù đàn độn ấy! Tôi bị vướng vô nó mà té hai lần rồi...

Nhưng mấy lời cuối của cô vừa thốt ra đã bị nhận chìm bởi một tiếng thét thất thanh điếc cả con ráy và âm sắc khủng khiếp có thể làm tắc mạch máu người yếu bóng vía.

Tấm màn nhung bị mối gặm mà Harry mới đi ngang qua trước đó bỗng nhiên vệt ra làm hai, nhưng phía sau không có cánh cửa nào hết. Trong vòng nửa giây, Harry tưởng nó đang nhìn qua một khung cửa sổ, một khung cửa sổ mà đằng sau là một mục già đội nón đen đang gào thét và gào thét như thể mục đang bị tra tấn... Thế rồi Harry nhận ra đó chỉ là một bức chân dung có kích thước như người thật, nhưng là một bức chân dung hiện thực nhất và khó chịu nhất mà nó từng nhìn thấy trong đời.

Mục già đang bù lu bù loa, nước mũi nhều tùm lum, mắt thì trợn tròn, màu da vàng ệch của gương mặt chảy dài và căng ra khi mục rú lên, và suốt dọc hành lang phía sau, những bức chân dung khác chột bưng tỉnh và cũng bắt đầu rên la, tiếng ồn lớn đến nỗi Harry đúng là phải nhắm tịt mắt và đưa tay bịt chặt hai lỗ tai.

Thầy Lupin và bà Weasley lao tới trước, ra sức kéo tấm màn che khuất bức chân dung mục già đi, nhưng tấm màn nhất định không chịu đóng lại và mục già càng rít lớn hơn bao giờ hết, đã vậy mục còn quơ quào hai bàn tay đầy móng vuốt như thể cào xé mặt mũi mấy người này.

- Đồ rác rưởi! Đồ cặn bã! Đồ đê tiện xấu xa bẩn thiu! Đồ lai căng mất gốc, đồ lang chạ, đồng bóng! Cút khỏi đây! Sao mà dám làm ô uế ngôi nhà của tổ tiên ta?

Cô Tonks rồi rít xin lỗi đi, xin lỗi lại, trong lúc kéo lê cái cán dù như cái giò vĩ đại nặng ịch của con quỷ khổng lồ lên khỏi sàn nhà. Bà Weasley đành từ bỏ nỗ lực đóng tấm màn lại, vội vã bỏ đi xuống hành lang, dùng cây đũa phép của bà điểm huyết hết thảy mấy bức chân dung khác. Ngay lúc ấy, từ một cánh cửa trước mặt Harry, một người đàn ông tóc đen dài xông ra. Ông gầm lên, túm lấy tấm màn mà bà Weasley vừa buông.

- Nín đi, mục phù thủy già gớm ghiếc, NÍN ngay!

Gương mặt của mẹ già tái trắng, bệch cả đi. Mẹ hú lên, mắt của mẹ nổ đom đóm khi nhìn thấy người đàn ông:

- Maaaaaayyyy! Đồ phản bội giống nòi! Đồ tởm lợm, mối ô nhục của máu thịt ta!

Người đàn ông cũng rống lên:

- Tôi – bảo – IM – ngay!

Bằng một sự cố gắng kỳ diệu, người đàn ông và thầy Lupin đã khiến được tấm màn khép trở lại.

Tiếng rú của mẹ già nín khe và sự im lặng lại quay trở về.

Vén mớ tóc dài khỏi mắt, vẫn còn thở hổn hển, người cha đỡ đầu của Harry, chú Sirius, quay lại nhìn nó, nói giọng chắc nịch:

- Chào con, Harry. Vậy là con đã gặp bà nội.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Hội Phượng Hoàng

Bà...

Chú Sirius nói;

- Ủ, đó là bà mẹ già yêu dấu của chú. Bọn này đã cố gắng cả tháng trời để đem bà xuống nhưng chú nghĩ bà đã ếm bùa Dính Vĩnh Viễn đằng sau bức tranh. Thôi, chúng ta đi xuống bếp, mau lên, kéo cả lũ chân dung này lại náo động lên một phen nữa.

- Nhưng mà bức chân dung của mẹ chú làm gì ở đây vậy?

Harry ngơ ngác hỏi trong lúc cùng chú Sirius đi băng qua cánh cửa cuối hành lang dẫn xuống một cầu thang hẹp bằng đá, những người khác đi sát ngay sau lưng họ.

Chú Sirius nói:

- Chứ không ai nói cho con biết sao? Đây là nhà của ba má chú. Nhưng chú là người cuối cùng của gia đình Black còn sống, nên nhà này bây giờ trở thành nhà của chú. Chú hiến cho cụ Dumbledore dùng làm Tổng hành dinh – việc có ích duy nhất mà chú có thể làm được.

Harry những mong một sự tiếp đón ân cần hơn của người cha đỡ đầu, giờ đây nó nhận thấy giọng nói của chú Sirius nghe cay đắng và cứng cỏi gì đâu! Nó đi theo người cha đỡ đầu đến bậc cuối cầu thang rồi lại xuyên qua một khung cửa dẫn đến nhà bếp ở tầng hầm.

Đó là một căn phòng kiểu hang động, tường xây bằng đá thô, âm u không kém hành lang phía trên. Ánh sáng chủ yếu phát ra từ một bếp lửa lớn ở mãi cuối phòng. Một lớp mù mịt khói tẩu thuốc lơ lửng trong không khí giống như khói chiến trường. Xuyên qua lớp khói ấy hiện ra lờ mờ những hình thù đáng sợ của nồi, chảo bằng sắt treo lủng lẳng từ trên trần nhà. Gian nhà bếp đã được kê thêm chật ních ghế cho cuộc họp và một cái bàn dài bằng gỗ nằm giữa phòng, trên mặt bàn còn vương vãi những cuộn giấy da, ly tách, chai rượu không, và một đồng cái gì đó giống như giẻ rách.

Bà Weasley và người con trai cả, Bill, đang chụm đầu ở cuối bàn thì thăm trò chuyện.

Bà Weasley tăng hăng. Chồng bà, một người đàn ông tóc đỏ, hói trán, gầy gò, đeo kính gọng sừng, nhìn quanh rồi đứng dậy.

- Harry!

Ông Weasley vội vàng đi về phía Harry để chào đón nó. Ông bắt tay nó nồng nhiệt.

- Gặp cháu thật là hay.

Qua vai của ông Weasley, Harry nhìn thấy Bill. Anh ta vẫn để tóc dài, cột lại thành một cái đuôi ngựa. Anh đang hấp tấp cuộn lại mớ giấy da còn trải ra trên bàn.

Vừa cố gắng gom lại một lúc mười hai cuộn giấy da, Bill vừa gọi:

- Đi đường an toàn hả, Harry? Thầy Mắt-điên vậy là không để cho em đi ngang qua Greenland hả?

- Oảng có thử...

Cô Tonks nói, trong khi sai chân đi tới cái bàn để giúp Bill dọn dẹp, nhưng ngay lập tức cô làm cho một cây đèn cầy ngã chống kênh xuống tấm giấy da cuối cùng.

- Oái... đừng... xin lỗi...

- Đây, cô em.

Bà Weasley nói giọng điên tiết, tay bà vung vẩy cây đũa phép để cứu chữa tấm giấy da: trong ánh sáng nhá lên do bùa phép của bà Weasley, Harry thoáng nhìn thấy một cái gì đó trông giống như bản vẽ của một tòa nhà.

Bà Weasley đã nhận thấy cái nhìn của Harry. Bà chụp lấy tấm bản vẽ trên bàn, nhét nó vô cánh tay đã ôm đầy nhóc của Bill.

- Mấy thứ như vậy phải được dọn sạch sẽ ngay sau khi buổi họp kết thúc mới được.

Bà cầu nhàu trước khi đi xẹt về phía một cái tủ xưa thật xưa và bắt đầu lôi từ trong tủ ra chén đĩa cho bữa cơm tối.

Bill rút cây đũa phép của anh ra, lầm nhẫm:

- Evanesco hô biến!

Những cuộn giấy da bèn biến mất.

Chú Sirius nói:

- Con ngồi xuống đây, Harry. Con đã gặp ông Mundungus rồi phải không?

Cái đồng mà thoát đầu Harry tưởng là một đồng giẻ rách bỗng phát ra một tiếng ngáy khò khò kéo dài, rồi giật mình thức giấc.

Lão Mundungus lầu bầu trong cơn ngái ngủ:

- Ai... ó... ừa nhắc tên tui? Tui... ồng ý với anh Sirius...

Lão giơ một bàn tay hết sức bần thiêu lên không trung như thế để biểu quyết, hai con mắt ngẫu đồ chỉ chực sụp xuống của lão cứ lơ lảo. Ginny cười khúc khích.

Mọi người ngồi vô bàn ăn. Chú Sirius nói:

- Cuộc họp đã chấm dứt rồi anh Mundung-cút à. Harry vừa đến.

- Hả?

Lão Mundungus kêu lên, sẫm soi Harry một cách tai quái qua mớ tóc hoe hoe rối nùi.

- Quỷ ma hà bá ời... Vậy... là nó... ã... ến. Khỏe hông, Harry?

Harry đáp:

- Khỏe.

Lão Mundungus mò mẫm cái gì đó trong mấy cái túi áo của lão một cách lo lắng, mắt vẫn ngó Harry chằm chằm, cuối cùng lão rút ra một cái ống điếu đen xỉn cáu ghét. Lão nhét cái ống điếu vô miệng, dùng cây đũa phép đốt đầu kia của ống điếu, rồi hút một hơi sâu. Chỉ trong tích tắc, những đám mây cuồn cuộn khói xanh biếc đã bốc lên che mờ cả lão.

Từ giữa cái đồng khói mịt mù khét lẹt đó vang lên tiếng càm ràm:

- Nợ cậu một lời xin lỗi.

Bà Weasley kêu lên:

- Đây là lần cuối cùng nghe, ông Mundungus. Ông làm ơn đừng hút cái thứ đó trong nhà bếp, đặc biệt là khi chúng ta sắp sửa ăn!

Lão Mundungus nói:

- Ờ... phải. Xin lỗi, chị Molly.

Đám mây khói tan biến khi lão Mundungus nhét cái ống điếu trở vô túi, nhưng vẫn còn một mùi hăng hăng như mùi bút tất cháy lớn vờn trong không trung.

Bà Weasley lại nói với mọi người trong phòng:

- Và nếu ai muốn ăn bữa cơm tối trước nửa đêm thì làm ơn giúp tôi một tay. Không, Harry, con cứ ngồi yên ở chỗ của con, con đã đi đường xa mệt nhọc...

Cô Tonks hăng hái xông tới trước:

- Tôi có thể làm gì, chị Molly?

Bà Weasley lúng túng, có vẻ hơi sợ hãi:

- Ờ... thôi, không có gì, cô Tonks à, cô cũng nghỉ ngơi, hôm nay cô đã đóng góp đủ rồi...

- Không, không, tôi muốn giúp chị mà!

Cô Tonks hồ hởi nói, đồng thời đung một cái ghế ngã chống kênh khi hấp tấp đi về phía cái tủ mà Ginny đang nhặt nhạnh dao thớt.

Chẳng mấy chốc một loạt dao phay đã hè nhau tự động băm thịt xắt rau cải dưới sự cố vấn của bà Weasley, trong khi bà đích thân đảo một cái vạc khổng lồ lơ lửng trên ngọn lửa. Những người khác thì dọn chén đĩa ra bàn, đặt thêm ly tách, và lấy thức ăn từ tủ đựng đồ ăn ra. Harry bị bỏ ngồi ở bàn ăn cùng với chú Sirius và lão Mundungus. Lão vẫn còn nhìn Harry chớp chớp mắt một cách đau thương.

Lão hỏi:

- Từ dạo... ó có gặp mụ già Figg không?

Harry nói:

- Không ạ. Con không gặp ai hết.

Lão Mundungus chồm tới trước, trong giọng nói của lão có chút phân trần pha chút cầu xin:

- Cậu thông cảm, lẽ ra ta chẳng bỏ... i... à, nhưng mà ta có một vụ làm ăn...

Harry cảm thấy có cái gì đó cào cào đầu gối nó, nhưng hóa ra đó chỉ là con Crookshanks, con mèo lông hoe hoe và chân vòng kiềng của Hermione. Con mèo lại cuộn tròn thân mình quanh chân Harry, gừ gừ, rồi phóng lên đùi chú Sirius và nằm cuộn tròn ở đó. Chú Sirius vừa lơ đãng gãi gãi đằng sau tai con mèo, vừa quay qua nói với Harry, vẫn giữ nguyên vẻ mặt khắc khổ.

- Nghỉ hè vui hả?

Harry nói:

- Không ạ. Kỳ nghỉ hè thiệt là tồi tệ.

Lần đầu tiên có một điều gì đó giống như một nụ cười thoáng qua gương mặt chú Sirius.

- Chú thiệt tình không biết con phàn nàn cái nỗi gì?

- Cái nỗi gì à?

Harry ngờ vực hỏi lại. Chú Sirius nói một hơi:

- Đối với chú, chú thà bị những tên giám ngục tấn công còn hơn. Một trận sống mái để giữ lấy linh hồn kể cũng phá tan được sự đơn điệu đó chứ. Con tưởng bị tui giám ngục tấn công là khổ ả, đuổi chân đuổi cẳng, đánh nhau một tí... Chú thì bị kẹt cứng trong nhà suốt cả một tháng trời nay.

Harry sửng sốt:

- Sao lại như vậy?

- Vì Bộ Pháp thuật vẫn còn săn đuổi chú, và Voldermort giờ này có lẽ biết hết chuyện Phù thủy Hóa thú của chú rồi, Đuôi Trùn thể nào cũng đã tâu với hắn, cho nên cách giả trang độc đáo của chú đã trở nên vô hiệu. Thành ra chẳng có công tác gì để chú làm được cho Hội Phượng Hoàng... hoặc cụ Dumbledore cho là vậy.

Có một cái gì đó trong âm sắc bèn bệt của giọng nói chú Sirius khi thốt ra tên cụ Dumbledore khiến cho Harry cảm thấy chú Sirius cũng không được vui vẻ với thầy hiệu trưởng cho lắm. Harry bỗng nhiên thấy trào lên một niềm cảm thông với người cha đỡ đầu. Nó nói:

- Ít nhất chú còn biết được chuyện gì đang xảy ra.

- Ờ há.

Giọng chú Sirius nghe thiệt là mỉa mai.

- Nào là nghe báo cáo của lão Snape, lãnh hội cái ngụ ý cạnh khoe của lão rằng phải xông pha ngoài kia, liều cái mạng của lão, trong khi chú ngồi dựa ngựa ở đây, hưởng thụ thời gian nhàn hạ... Nào là hỏi chú vậy chứ quét dọn lau chùi tới đâu?

Harry hỏi:

- Quét dọn lau chùi cái gì ạ?

- Ráng làm cho chỗ này xứng đáng là nơi người ta ở.

Chú Sirius vẩy một bàn tay quanh cái nhà bếp tồi tàn.

- Suốt mười mấy năm qua, kể từ khi bà mẹ yêu dấu của chú qua đời, thì không có ai sống ở đây, nếu không kể một gia tinh già của bà, mà lão gia tinh này thì đã lẫn thẩn, chẳng chịu quét dọn gì trong hằng bao năm trời...

- Này Sirius?

Lão Mundungus đột ngột nói. Lão chẳng có vẻ gì là chú ý đến cuộc chuyện trò của hai chú cháu, mà rõ ràng là đang xem xét kỹ lưỡng một cái cốc rỗng.

- Cái này làm bằng bạc ròng hả mày?

Chú Sirius ngó cái cốc một cách chán ngán:

- Ủ. Bạc ròng tốt nhất thế kỷ mười lăm do yêu tinh rèn, chạm nổi gia huy của dòng họ Black.

Lão Mundungus dùng cổ tay áo đánh bóng cái cốc, lẩm bẫm:

- Nhưng mà cái đó tiêu mất rồi.

Bà Weasley bỗng thét lên:

- Fred! George! KHÔNG, CHỈ BỪNG THÔI!

Harry, chú Sirius và lão Mundungus nhìn quanh và, trong nửa giây, nhào ra khỏi bàn. Thì ra Fred và George đã phù phép cho một cái vạc thịt hầm to tướng, một vại rượu bia-bơ, và một thớt bánh mì bằng gỗ nặng ịch kèm theo cả dao, bay ào ào trong không trung hưởng về họ. Món hầm trượt hết chiều dài của cái bàn thì dừng lại ngay sát mép, lưu lại một vệt cháy đen dài trên mặt bàn bằng gỗ, cái vại bia thì đụng bàn đánh cạch một cái và làm đổ bia tung tóe khắp nơi, và con dao cắt bánh mì thì vượt khỏi cái thớt, cắm phập xuống mặt bàn, lưỡi dao còn run bần bật một cách đáng sợ, đúng ngay chỗ chú Sirius đặt bàn tay phải trước đó có vài giây.

Bà Weasley gào lên:

- LÀM ƠN LÀM PHƯỚC! KHÔNG CẦN... - MÁ CHÁN CÁI TRÒ NÀY LẮM RỒI – KHÔNG PHẢI VÌ BÂY GIỜ TỤI BÂY ĐÃ ĐƯỢC PHÉP XÀI PHÁP THUẬT MÀ TỤI BÂY CẦN PHẢI VUNG CÂY Đũa PHÉP LÊN ĐỂ LÀM CẢ NHỮNG CHUYỆN LẬT VẬT TÍ TI!

Fred vội vàng lao tới trước, ra sức rút con dao khỏi mặt bàn.

- Tụi con chỉ muốn thử tiết kiệm chút đỉnh thời gian thôi mà! Xin lỗi chú Sirius... cháu không cố ý...

Cả chú Sirius lẫn Harry đều phá lên cười. Lão Mundungus bị ngã bật văng ra khỏi ghế, miệng chửi thề búa xua khi gương đứng dậy. Con mèo Crookshanks thì phát ra một tiếng rít giận dữ và phóng vọt vô gầm tủ, rồi từ trong đó hai con mắt to vàng khè của nó cứ lóe sáng lên trong bóng tối.

Ông Weasley vừa nhắc nồi thịt hầm lên đặt trở lại giữa bàn, vừa nói:

- Các con à, má các con nói đúng, các con nên tỏ ra có ý thức trách nhiệm khi mà các con đã ới tuổi trưởng thành.

Bà Weasley thực sự nổi cơn thịnh nộ với hai anh em sinh đôi. Bà dẫn mạnh một vại bia bơ mới xuống mặt bàn khiến cho nó lại văng tung tóe ra ggần bằng vại bia trước.

- ... không có người anh nào của tụi bây gây ra trò rắc rối này! Bill đâu có cảm thấy cần thiết khi phải mỗi thước mỗi độn thổ! Charlie cũng đâu thêm ếm bùa mọi thứ mà nó gặp! Còn Percy...

Bà chột nghẹn lời nín ngang, hít một hơi sâu và đưa mắt nhìn sợ sệt về phía ông chồng, mặt ông đã đột ngột đánh cứng như gỗ.

Bill nói nhanh:

- Thôi, chúng ta ăn đi.

Thầy Lupin múc món thịt hầm vô đĩa của bà Weasley và chuyển nó ngang qua bàn cho bà.

- Trông ngon tuyệt vời, chị Molly à.

Trong vài phút chẳng ai nói gì ngoài tiếng lanh canh của bát đĩa dao nĩa chạm nhau, và tiếng kéo ghế sà sạt khi mọi người ngồi vào bàn bắt đầu ăn. Thế rồi bà Weasley quay sang chú Sirius, nói:

- Tôi đã định nói với chú, có cái gì đó bị mắc kẹt trong cái bàn giấy ở trên phòng khách, nó cứ sột soạt sung rinh hoài. Dĩ nhiên chắc chỉ có thể là Ông Kẹ thôi, nhưng tôi nghĩ chúng ta nên nhờ Alastor ngó qua một cái trước khi đem thả nó ra.

Chú Sirius thờ ơ đáp:

- Cứ làm bất cứ điều gì chị muốn.

Bà Weasley tiếp tục:

- Mấy tấm màn cũng đầy nhóc bọn yêu nhí. Tôi nghĩ ngày mai chúng ta thử xử lý chúng xem sao.

Chú Sirius nói:

- Tôi cũng mong vậy.

Harry nghe ra chất đắng cay trong giọng nói của chú Sirius, nhưng nó không chắc những người khác cũng nhận thấy.

Ngồi đối diện với Harry, cô Tonks đang mua vui cho Hermione và Ginny bằng cách biến hình cái mũi của cô trong lúc miệng cô ngồm ngoàm thức ăn. Mỗi lần biến hình cô Tonks lại nhắm tịt mắt và mang một vẻ mặt đau đớn y như hồi cô biến hình trong buồng ngủ của Harry. Cái mũi của cô sưng vù lên thành một cái mũi phồng khoằm khoằm như mũi thầy Snape, rồi co lại thành một cái gì trông giống như cái nụ nấm rơm, và rồi từ lỗ mũi chọc lĩa chia ra vô số lông. Rõ ràng đây là trò giải trí thường xuyên trong bữa ăn, bởi vì một lát sau Hermione và Ginny bắt đầu đòi xem những cái mũi mà tụi nó thích nhất.

Cô Tonks chiều ý, Harry ngược nhìn lên và chợt có một ấn tượng thoáng qua đầu rằng có một nàng Dudley ở bên kia bàn ăn đang nhe răng cười với nó.

Bà Weasley, Bill, và thầy Lupin vẫn đang bàn bạc căng thẳng về bọn yêu tinh. Bill nói:

- Chúng vẫn chưa tiết lộ điều gì cả. Con vẫn không tài nào biết được liệu chúng có tin là hắc đã trở lại hay không. Dĩ nhiên chúng có thể sẽ chọn thế trung lập, không về phe nào hết. Cứ đứng ngoài quan sát thôi.

Bà Weasley lắc đầu:

- Tôi chắc là họ không đời nào hòa theo Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Chúng cũng từng chịu mất mát rồi. Có nhớ cái gia đình yêu tinh đã bị hắc ám sát hồi lần trước, ở đâu đó gần Nottingham không?

Thầy Lupin nói:

- Tôi nghĩ vấn đề còn tùy thuộc là chúng được hứa hẹn chia phần như thế nào. Và không phải tôi đang nói về vàng đâu. Nếu như chúng được hứa hẹn sẽ có tự do, cái mà chúng ta đã từ chối chúng hàng bao thế kỷ nay, thì chúng sẽ bị cám dỗ thôi. Bill, cậu vẫn chưa được gì thêm với Ragnok sao?

Bill nói:

- Lúc này hắc đang có vẻ hơi chống-phù thủy. Hắc vẫn còn chưa hết tức giận về vụ làm ăn với Bagman, hắc cho là ông Bộ trưởng đã bày trò bưng bít, bọn yêu tinh chưa bao giờ nhận được vàng của ông ta, thầy cũng biết...

Một trận cười bùng ra từ giữa bàn làm át mất những lời nói cuối cùng của Bill. Fred, George, Ron, và lão Mundungus đang cười bò lăn trên ghế.

- ... thế là...

Lão Mundungus nắc lên, nước mắt chảy ràn rụa xuống mặt.

- Thế là, tụi bây tin hay không thì tùy, hắc nói với tôi, hắc nói, ê Mundung-cút, lão kiếm... ầu ra cả bày cóc... ó? Bởi vì có thằng chó chết nào... ó... ă... i và chôm hết của tui. Và ta nói, chôm hết cóc của mày hă, Will, vậy rồi sao nữa? Vậy rồi mày sẽ đòi thêm cóc chứ gì? Và tin tôi hay không thì tùy, thừa các cô các cậu, cái thằng nửa người nửa ngợm ngu đần ấy mua lại của tôi hết mấy con cóc bằng giá gấp đôi cái giá mà tôi trả cho hắc lúc đầu...

Trong khi Ron bò lăn ra bàn rống lên cười thì bà Weasley gay gắt bảo lão Mundungus:

- Tôi không nghĩ là chúng ta cần nghe thêm nữa về chuyện làm ăn của ông đâu, cảm ơn ông nhiều lắm, ông Mundungus à.

- Xin lỗi, chị Molly.

Lão Mundungus nói ngay, quẹt nước mắt rồi nháy mắt với Harry.

- Nhưng mà các cháu cũng biết, ngay từ đầu vụ này thì chính Will là thằng đã chôm bày cóc của Warty Harris, cho nên thực tình thì tôi cũng đâu có làm điều gì sai...

Bà Weasley lạnh lùng nói:

- Tôi không biết ông học ở đâu ra cách phân biệt cái gì sai cái gì đúng, ông Mundungus à, nhưng đừng như ông bỏ sót mấy bài học quan trọng...

Fred và George chúi mặt mũi vô trong mấy cốc bia bọt, George phát nắc cụt. Không hiểu vì lý do gì, bà Weasley lại ném một cái nhìn khó chịu về phía chú Sirius trước khi bà đứng dậy đi lấy thêm món bánh hấp để tráng miệng. Harry quay lại nhìn chú Sirius. chú nói nhỏ với nó:

- Bác Molly không chấp nhận lão Mundungus.

Harry cũng hỏi rất khẽ:

- Làm sao mà ông vô được Hội?

Chú Sirius thì thầm:

- Lão có ích. Lão biết hế mọi góc ngách và đường ngang ngõ tắt trong giới giang hồ. Lão sẽ, ừ, sẽ được coi như một người đứng như con người lão vậy. Lão cũng rất trung thành với cụ Dumbledore. Có lần cụ đã từng giúp lão thoát hiểm một vụ ngặt nghèo lắm. Cũng đáng trả giá chút đỉnh để có một người như lão Mundun-cút ở quanh mình. Lão nghe ngóng được những điều mà chúng ta không thể biết. Nhưng chị Molly cho là mời lão ở lại ăn tối chung với gia đình thì quá đáng. Chị ấy vẫn chưa chịu tha thứ cho lão cái tội đã

chỉnh mắng bỏ trực khi đang làm nhiệm vụ canh giữ bảo vệ con.

Sau ba đợt tráng miệng bằng bánh hấp và bánh sữa trứng, Harry cảm thấy lưng quần bò của nó đã trở nên chật chội khó chịu. (Điều này có ý nghĩa ghê lắm, bởi vì cái quần bò ấy vốn là quần của Dudley). Harry đặt muống xuống bàn trong một lúc tạm lắng của cuộc chuyện trò. Ông Weasley dựa lưng vô thành ghế, trông rõ vẻ no nê và thư giãn, mũ Tonks ngáp thoải mái, cái mũi của mũ bây giờ đã trở lại hình dạng bình thường, và Ginny, người đã dụ dỗ được con mèo Crookshanks ra khỏi gầm tủ, bây giờ ngồi xếp bằng trên sàn bếp, lăn mấy cái nút chai bia bơ cho con mèo đuổi bắt.

Bà Weasley vừa ngáp vừa nói:

- Tôi nghĩ là tới giờ đi ngủ rồi.

- Chưa đâu, chị Molly.

Chú Sirius nói, tay đẩy cái đĩa không của chú ra xa rồi quay lại nhìn Harry.

- Con có biết không, chú ngạc nhiên về con đấy. Chú tưởng việc đầu tiên mà con làm khi đến được nơi đây là phải hỏi ngay về Voldemort chứ!

Không khí trong phòng thay đổi nhanh chóng, một sự đổi thay tức thì khiến Harry liên tưởng đến sự xuất hiện của những tên giám ngục. Mới vài giây trước đó là một không khí xả hơi ngái ngủ, bây giờ là sự đề cao cảnh giác, thậm chí lo âu căng thẳng. Một cơn ớn lạnh luồn quanh bàn ăn khi cái tên Voldemort được thốt ra. Thầy Lupin đang định hớp một ngụm rượu, thì ngừng tay, chậm chạp hạ cái cốc xuống, tỏ vẻ thận trọng.

Harry nói với thái độ giận dữ:

- Con có hỏi. Con đã hỏi Ron và Hermione nhưng hai bạn ấy đều nói là vì không được phép gia nhập Hội, cho nên...

Bà Weasley nói:

- Mà tại nó nói đúng đó. Các con còn quá non trẻ.

Chú Sirius nói:

- Cái lệ một người nào đó phải ở trong Hội Phượng Hoàng mới được đặt câu hỏi từ khi nào vậy? Harry đã bị mắc kẹt trong ngôi nhà Muggle đó cả tháng trời. Nó có quyền được biết chuyện gì đang xảy ra lâu nay...

- Khoan đã!

George lớn tiếng xen vô. Fred cũng tức tối nói:

- Sao Harry lại được trả lời nếu nó hỏi?

George nói thêm:

- Tụi con đã cố gắng moi móc tin tức ở chú suốt cả tháng trời mà chú có thèm nói cho tụi con biết một tí xiu tin vật nào đâu!

Nhái giọng cao the thé giống giọng của bà Weasley một cách kỳ lạ, Fred nói:

- Các con còn trẻ dại, các con không ở trong Hội... Harry thậm chí còn chưa tới tuổi thành niên nữa mà!

Chú Sirius bình tĩnh nói:

- Đâu phải lỗi tại chú nếu chú không thể nói cho các cháu biết Hội đang làm gì. Đó chính ra là quyết định của ba má các cháu. Nhưng mặt khác, Harry thì...

Bà Weasley nói giọng gay gắt:

- Quyết định cái gì tốt cho Harry không phải là việc của chú.

Nét mặt bình thường hiền lành phúc hậu của bà Weasley bỗng trở nên hung hăng dễ sợ.

- Tôi chắc là chú đã quên cụ Dumbledore dặn dò điều gì rồi?

- Điều gì?

Chú Sirius hỏi lại một cách lịch sự nhưng với một tinh thần như thể chú đã ở tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Bà Weasley nói, đặc biệt nhấn mạnh vào ba lời cuối:

- Cái điều rằng không được nói cho Harry biết quá những gì nó cần biết.

Ron, Hermione, Fred, và George hết xoay đầu về phía bà Weasley rồi lại xoay đầu nhìn chú Sirius như thể đang theo dõi một trận giao đấu quần vợt vậy. Ginny đang quì gối trên sàn, giữa đồng nút chia bia bơ bị bỏ rơi, há hốc miệng ra theo dõi cuộc đối thoại. Thầy Lupin nhìn chăm chăm chú Sirius.

Chú Sirius nói:

- Tôi không có ý định nói cho nó biết nhiều hơn những gì nó cần biết đâu, chị Molly à. Nhưng bởi vì nó là người đã nhìn thấy Voldermort trở lại (Một lần nữa, khi cái tên Voldermort được thốt ra, một cái rùng mình tập thể lan truyền nhanh ra khắp bàn ăn.) Nó có quyền chính đáng hơn hầu hết...

Bà Weasley vẫn khẳng khái:

- Nó không phải là thành viên của Hội Phượng Hoàng. Nó chỉ mới mười lăm tuổi và...

Chú Sirius nói:

- Và nó đã giao đấu nhiều không thua gì hầu hết các thành viên trong Hội, mà thậm chí còn nhiều hơn một số...

Hai nắm tay của bà Weasley đặt trên tay vịn rung lên. Bà cao giọng nói:

- Không một ai chối cãi những gì Harry đã làm! Nhưng nó hãy còn là...

Chú Sirius mất kiên nhẫn:

- Nó không còn là một đứa con nít nữa!

Hai má bà Weasley bắt đầu đỏ lên:

- Nó cũng chưa là một người lớn! Chú Sirius! Nó không phải là James!

Chú Sirius lạnh lùng đáp:

- Cám ơn chị Molly đã nhắc nhở, nhưng tôi hoàn toàn ý thức rõ nó là ai.

Bà Weasley nói:

- Tôi không chắc là chú ý thức lắm. Đôi khi, cái kiểu mà chú nói chuyện với nó, có vẻ như là chú tưởng chú đang gặp lại người bạn thân nhất của chú vậy.

Harry hỏi:

- Nhưng mà như vậy thì có gì sai?

Bà Weasley trả lời Harry nhưng mắt vẫn soi mói chú Sirius:

- Cái không đúng ở đây, Harry à, là con không phải là cha của con, cho dù con trông có giống ông ấy đến thế nào đi nữa. Con vẫn còn đang đi học và những người lớn có trách nhiệm đối với con không được quên điều đó.

Chú Sirius cũng cao giọng, hỏi vặn lại:

- Vậy nghĩa là tôi là một người cha đỡ đầu vô trách nhiệm à?

- Ủ, nghĩa là chú đã từng mang tiếng hành động thiếu suy nghĩ, chú Sirius à, cho nên cụ Dumbledore cứ luôn nhắc nhở chú là phải ở nhà và...

Chú Sirius lớn tiếng ngắt lời bà Weasley:

- Tôi yêu cầu chị hãy để những chỉ thị của cụ Dumbledore dành cho tôi ở ngoài vụ này!

Bà Weasley quay qua nhìn chồng:

- Anh Authur! Anh bên em đi chứ!

Ông Weasley không lên tiếng ngay lập tức thì. Ông gỡ mắt kiếng ra, chậm rãi chùi nó vô tấm áo chùng đang mặc, không ngước nhìn vợ mình. Chỉ khi đã cẩn thận đặt cặp kiếng trở lại vị trí của chúng trên sống mũi thì ông mới bắt đầu nói:

- Cụ Dumbledore biết là tình thế đã thay đổi, Molly à. Cụ đã chấp thuận là Harry sẽ phải được thông tin đến một mức độ nào đó, một khi nó đã đến Tổng hành dinh này...

- Đành vậy, nhưng điều đó khác với việc cứ xúi nó chất vấn bất cứ điều gì mà nó muốn chứ!

Bà Weasley đột ngột quay qua thầy Lupin, hy vọng rốt cuộc sẽ tìm được một đồng minh. Cuối cùng thầy Lupin đành thôi ngó chú Sirius. Thầy nhìn ra chỗ khác, lặng lẽ nói:

- Về phần tôi, tôi nghĩ là cũng nên để cho Harry biết một số sự kiện... một số sự kiện thôi, Molly à, chỉ như một phác họa chung chung... từ chúng ta, còn hơn là để nó lượm lặt những thông tin bị bóp méo từ phía những người khác.

Vẻ mặt của thầy Lupin ôn hòa, nhưng Harry cảm thấy chắc chắn là thầy Lupin ít nhất cũng đã biết rằng một số Bành Trướng Nhĩ vẫn còn sống sót sau cuộc tảo thanh của bà Weasley.

- Thôi được.

Bà Weasley thờ dài sườn sượt rồi nhìn quanh bàn ăn tìm một đồng minh nhưng không kiếm được ai hết. Bà đành nói:

- Thôi được... tôi thấy rồi, tôi đang bị cả vú lấp miệng em. Tôi sẽ chỉ nói thêm điều này: cụ Dumbledore ắt hẳn phải có lý do không muốn cho Harry biết quá nhiều, và tôi nói với tư cách một người, trong tim mình, luôn đặt quyền lợi của Harry lên trên hết...

Chú Sirius nói nhẹ nhàng:

- Nó đâu phải là con của chị.

Bà Weasley trả lời một cách mãnh liệt:

- Tôi coi nó như con. Chứ nó còn biết trông cậy vào ai nữa?

- Nó còn có tôi!

- Ờ há!

Môi bà Weasley cong lên, bà nói tiếp:

- Vấn đề là chú cũng khó mà chăm sóc nó được khi mà chú bị nhốt trong nhà ngục Azkaban, đúng không?

Chú Sirius dợm đứng dậy khỏi ghế. Thầy Lupin đánh giọng bảo:

- Chị Molly, chị không phải là người duy nhất ở cái bàn này lo lắng cho Harry. Anh Sirius, ngồi xuống.

Môi dưới của bà Weasley run run. Chú Sirius chậm rãi thả người ngồi trở xuống cái ghế của mình, gương mặt trắng bệch.

Thầy Lupin tiếp tục nói:

- Tôi nghĩ Harry nên được phép có tiếng nói trong vụ này. Nó đã đủ lớn để tự quyết định.

Harry bèn nói ngay:

- Con muốn biết chuyện gì đang xảy ra?

Nó không nhìn bà Weasley. Nó đã cảm động vô cùng khi bà nói coi nó như con, nhưng nó cũng không đủ kiên nhẫn với thái độ gà mái ấp gà con của bà... Chú Sirius nói đúng, nó không còn là một đứa con nít nữa.

- Tốt thôi.

Giọng bà Weasley nức nở:

- Ginny... Ron... Hermione... Fred... George... Má muốn các con ra khỏi phòng, ngay bây giờ.

Lập tức cả bọn đồng thanh nhao nhao lên. Fred và George cùng nhau gào:

- Chúng con tới tuổi trưởng thành rồi!

Ron la to:

- Nếu Harry được phép thì tại sao con lại không?

Ginny than van:

- Má, con muốn nghe mà!

Bà Weasley đứng dậy, hai mắt bà quắc lên sáng rực, bà quát:

- KHÔNG! Ta nhất định cấm...

Ông Weasley mệt mỏi nói:

- Molly, em đừng cấm cản Fred và George, hai đứa nó đã tới tuổi trưởng thành ...

- Tụi nó vẫn còn đi học...

Vẫn cái giọng mệt mỏi, ông Weasley nói:

- Nhưng trước pháp luật giờ đây tụi nó được coi là người lớn rồi.

Gương mặt của bà Weasley lúc này đã tím tái đi.

- Em... Ủ thì thôi cũng được đi, Fred và George có thể ở lại, nhưng Ron...

Ron nóng nảy nói ngay:

- Đẳng nào thì Harry cũng sẽ kể lại cho con và Hermione nghe hết mọi chuyện mà ba má với các thầy cô nói với nó!

Ron đưa mắt nhìn Harry, nói thêm, giọng không chắc chắn lắm:

- Bỏ sẽ kể, phải không Harry?

Trong nửa giây, Harry tính nói với Ron là nó sẽ không kể lại cho Ron nghe một lời nào hết, để cho Ron nếm qua cái cảnh bị bưng bít thông tin trong bóng tối, coi nó thấy khoái cảnh đó như thế nào. Nhưng khoảng khắc giận dữ ấy biến mất tiêu khi hai đứa nó nhìn vào mắt nhau. Harry nói:

- Dĩ nhiên là mình sẽ kể.

Ron và Hermione bừng lên nụ cười rạng rỡ.

Bà Weasley bèn quát:

- Được! Được lắm! Ginny... ĐI NGỦ!

Ginny không đi ngủ một cách ngoan ngoãn cho lắm. Mọi người đều nghe thấy tiếng cô bé vùng vằng òn ỉ với mẹ suốt đoạn đường đi lên cầu thang, và khi cô bé lên tới hành lang thì tiếng rú xé tai của bà Black bỗng bùng lên, hùn vô tiếng kêu la âm ỉ của cô bé. Thầy Lupin vội vàng chạy ra khỏi phòng tới bên bức chân dung để vãn hồi sự yên tĩnh. Chỉ sau khi thầy quay trở lại, đóng cánh cửa nhà bếp sau lưng và ngồi trở xuống bên cạnh bàn ăn rồi, chú Sirius mới bắt đầu nói:

- Được rồi, Harry... con muốn biết điều gì?

Harry thở một hơi thật sâu và nói lên những câu hỏi đã ám ảnh nó suốt một tháng trời qua.

- Voldermort đang ở đâu? Hắn đang làm gì? Con đã cố gắng theo dõi chương trình thời sự của dân Muggle... (nó lờ tịt đi những cái rùng mình và những gương mặt cau lại khi nói đến cái tên Voldermort) ... mà con chẳng thấy có tin gì có vẻ là về hắn cả, không có những cái chết lạ lùng hay bất cứ điều gì...

Chú Sirius nói:

- Đó là bởi vì chưa có cái chết nào đáng ngờ cả, ít ra là theo như chúng ta biết... Mà chúng ta cũng biết khá nhiều đó chứ.

Thầy Lupin nói:

- Dù sao thì chúng ta cũng biết nhiều hơn là hắc tướng.

Harry hỏi:

- Làm sao mà hắc lại ngừng giết chóc người ta được chứ?

Harry biết là chỉ riêng trong năm ngoái Voldermort đã ra tay tàn sát hơn một lần.

Chú Sirius nói:

- Bởi vì lúc này hắc chưa muốn thu hút sự chú ý vào bản thân hắc. Điều đó sẽ nguy hiểm cho hắc. Việc hắc trở lại đã không diễn ra đúng như cái cách mà hắc muốn, như con cũng biết đó. Hắc đã làm hỏng hết.

Thầy Lupin nở một nụ cười khoái trá, nói thêm:

- Hay nói đúng ra là con đã làm hỏng hết dự tính của hắc.

Harry ấp úng hỏi:

- Làm.. sao ạ?

Chú Sirius nói:

- Hẳn không tính tới chuyện là con sẽ sống sót. Không một ai ngoài bọn Tử thần Thực tử ra được phép biết đến sự trở lại của hắn, nhưng con đã sống sót mà làm nhân chứng.

Thầy Lupin nói:

- Và một khi trở lại, thì người cuối cùng mà hắn muốn báo cho biết về sự trở lại của hắn lại chính là cụ Dumbledore. Thế nhưng con đã giúp cho cụ Dumbledore biết ngay tức thì.

Harry hỏi:

- Chuyện đó thì có ích lợi gì?

Bill ngờ vực hỏi:

- Em hỏi chơi hả? Cụ Dumbledore là người duy nhất mà Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy sợ hãi ngán ngại.

Chú Sirius nói:

- Nhờ có con, cụ Dumbledore đã có thể triệu tập lại Hội Phượng Hoàng chỉ nội trong một giờ sau khi Voldemort trở lại.

Harry nhìn quanh các cô chú, hỏi:

- Vậy Hội đã làm những gì?

Chú Sirius nói:

- Làm hết sức chúng ta có thể làm để bảo đảm là Voldemort không thể tiến hành những kế hoạch của hắn.

Harry hỏi ngay:

- Làm sao chú biết những kế hoạch của hắn là gì?

Thầy Lupin nói:

- Cụ Dumbledore có đầu óc sắc xảo, và những ý kiến sắc xảo của cụ Dumbledore thường thường hóa ra rất chính xác.

- Vậy thì thầy Dumbledore cho rằng hắn đang dự tính điều gì?

Chú Sirius nói:

- À, trước tiên, hắn muốn thành lập lại quân đội của hắn. Vào những ngày xa xưa hắn đã từng có hàng đoàn quân đông đúc đặt dưới sự chỉ huy điều động của hắn; gồm những phù thủy và pháp sư mà hắn o ép hay phù thủy mê hoặc đi theo hắn, những Tử thần Thực tử, và nhiều loại người ngợm khác nhau thuộc phe Hắc ám. Con chắc đã từng nghe hắn dự tính thu nạp cả những tên khổng lồ; mà đó mới chỉ là một nhóm hắn chắc chắn sẽ không tính đến chuyện tìm cách chiếm đoạt Bộ Pháp Thuật.

- Vậy là các thầy đang cố gắng ngăn chặn hắn tuyển mộ thêm lâu la?

Thầy Lupin nói:

- Chúng ta đang làm hết sức mình.

- Như thế nào?

Bill nói:

- À, điều chính yếu là cố gắng thuyết phục càng nhiều người càng tốt rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã thực sự trở lại, để cho họ cảnh giác. Nhưng sự việc đó đang có vẻ phức tạp.

- Tại sao ạ?

Cô Tonks nói:

- Tại vì thái độ của Bộ Pháp Thuật chứ còn tại sao nữa? Con đã thấy lão Cornelius Fudge sau khi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trở lại chứ, Harry? Vậy mà lão chẳng hề nhúc nhích cái ghế của lão một chút xíu nào hết. Lão khẳng khẳng không chịu tin là điều đó đã xảy ra.

Harry hỏi một cách khẩn thiết:

- Nhưng mà tại sao? Tại sao ông ấy lại có thể ngu như vậy chứ? Nếu thầy Dumbledore...

Ông Weasley nói với một nụ cười khô khốc:

- À, đó đó. Con vừa điểm trúng huyết của vấn đề rồi đó. cụ Dumbledore.

Cô Tonks buồn bã nói:

- Lão Fudge ngán cụ Dumbledore, con hiểu không?

Harry hỏi lại đầy nghi hoặc:

- Ngán thầy Dumbledore?

Ông Weasley nói:

- Ngán cái mà cụ Dumbledore theo đuổi. Con hiểu không, ông Fudge nghĩ là cụ Dumbledore đang âm mưu lật đổ ông. Ông tưởng cụ Dumbledore muốn cái chức Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật.

- Nhưng mà thầy Dumbledore đâu có muốn...

Ông Weasley nói tiếp:

- Dĩ nhiên là cụ Dumbledore không muốn. Cụ không hề muốn làm công việc của Bộ trưởng, cho dù có rất nhiều người muốn cụ nhận lấy chức vụ ấy khi Ông Millicent Bagnold về hưu. Nhưng thay vào đó, lão Fudge đã lên nắm quyền, và lão ta không bao giờ quên được là cụ Dumbledore đã được sự ủng hộ rộng rãi như thế nào, mặc dù cụ Dumbledore chưa bao giờ ứng cử vào chức vụ ấy.

Thầy Lupin nói:

- Sâu tận đáy lòng, lão Fudge biết rõ là cụ Dumbledore giỏi giang hơn lão ta rất nhiều. Lão ta biết là cụ Dumbledore là một pháp sư có nhiều quyền phép hơn mình, và trong những ngày đầu mới nhậm chức Bộ trưởng, lão ta cứ luôn nhờ cụ Dumbledore giúp đỡ và khuyên bảo. Nhưng dường như giờ đây lão ta đâm ra mê quyền lực và tự tin hơn. Lão ta khoái làm Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, và lão ta tìm cách thuyết phục bản thân rằng lão ta là một người giỏi giang và cụ Dumbledore khơi lên mọi rắc rối chỉ đơn giản vì muốn quấy lão ta.

Harry tức giận nói:

- Làm sao mà ông ấy có thể suy nghĩ như vậy chứ? Làm sao mà ông ấy có thể nghĩ là cụ Dumbledore bịa đặt ra hết thảy mọi chuyện chứ... vậy tức là con bịa đặt tất cả sao?

Chú Sirius cay đắng nói:

- Bởi vì thừa nhận việc Voldemort trở lại có nghĩa là thừa nhận sẽ xuất hiện những rắc rối mà Bộ Pháp Thuật chưa từng đối phó trong gần mười bốn năm qua. Lão Fudge đơn giản là không dám đương đầu với việc đó. Lão thấy dễ chịu hơn khi tự dối mình là cụ Dumbledore chỉ xạo sự để quấy lão.

Thầy Lupin nói:

- Anh hiểu thấu vấn đề đó. Khi Bộ Pháp Thuật khẳng định là không có mối lo gì về Voldemort cả, thì thật khó lòng thuyết phục mọi người rằng hắn đã trở lại, đặc biệt là khi mọi người thực tình cũng chẳng ai muốn tin điều đó ngay. Hơn nữa, Bộ Pháp Thuật đang đè nặng áp lực lên tờ Nhật báo Tiên tri, không cho nó tường thuật bất cứ điều gì mà họ gọi là trò tung tin vịt của cụ Dumbledore, vì vậy hầu hết cộng đồng phù thủy hoàn toàn không biết gì hết về những gì đang xảy ra, và điều này khiến cho họ trở thành những mục

tiêu dễ dàng của bọn Tử thần Thực tử nếu chúng sử dụng đến Lời nguyên Độc đoán.

Harry quay lại nhìn quanh, từ ông Weasley đến chú Sirius, Bill, lão Mundungus, thầy Lupin, và cô Tonks.

- Nhưng mà các thầy cô và các cô chú vẫn đang nói cho mọi người biết sự thật; vẫn đang cố gắng làm cho mọi người biết hẳn đã trở lại, đúng không?

Mọi người mỉm cười về khôi hài.

Chú Sirius bứt rứt, nói:

- Tại mọi người đều nghĩ chú chỉ là một kẻ sát nhân hàng loạt điên khùng và bị Bộ Pháp Thuật treo đầu với giá mười ngàn Galleon, cho nên dễ gì mà chú có thể đi ra phố đứng phát truyền đơn hả?

Thầy Lupin nói:

- Còn thầy cũng không phải là khách mời được ưa chuộng trong những bữa tiệc đông người. Đó là một cái giá phải chịu để làm người sói.

Chú Sirius nói:

- Cô Tonks và bác Weasley sẽ bị mất việc ở Bộ Pháp Thuật nếu họ liều mở miệng nói ra. Mà chúng ta thì rất cần thiết phải có người làm tay trong bên trong Bộ Pháp Thuật, bởi vì chú dám cá là Voldemort sẽ có gián điệp gài trong đó.

Ông Weasley nói:

- Tuy nhiên, chúng ta cũng đã tìm cách thuyết phục được vài người. Cô Tonks đây là một – cô hãy còn quá trẻ nên không có dự phần trong Hội Phượng Hoàng trước đây, và có được một Dũng sĩ diệt Hắc ám về phe chúng ta là một thuận lợi lớn lao. Anh Kingsley Shacklebolt cũng là một kho báu thực sự. anh ấy chịu trách nhiệm truye lùng chú Sirius, cho nên lâu nay anh ấy cứ mớm cho Bộ Pháp Thuật cái thông tin là Sirius đang ở Tây Tạng.

Harry bắt đầu hỏi:

- Nhưng nếu không ai trong các cô chú loan truyền ra cái tin Voldemort đã trở lại...

Chú Sirius đã ngắt lời:

- Ai nói là không ai trong chúng ta loan truyền tin tức đó hả? Chứ con nghĩ coi tại sao mà cụ Dumbledore gặp nhiều khốn đốn như vậy?

Harry hỏi:

- Ý chú là sao?

Thầy Lupin nói:

- Họ đang cố gắng bôi nhọ cụ Dumbledore. Con không đọc tờ Nhật báo Tiên tri tuần vừa rồi sao? Họ đăng tin là cụ đã bị biểu quyết loại ra khỏi chức Chủ tịch Liên minh Pháp sư Quốc tế vì cụ đã quá già và mất đi sự bén nhạy cương quyết. Điều đó không đúng. Cụ bị biểu quyết loại khỏi chức vụ đó sau khi cụ đọc một bài diễn văn thông báo sự trở lại của Voldemort. Họ đã tước bỏ chức vụ Tổng Chiến tướng của cụ trong Hội đồng An ninh Phù thủy – đó là Tòa án Pháp sư Tối cao – và họ đang bàn tính đến chuyện thu hồi Huân chương Merlin Đệ Nhất Đẳng của cụ nữa kìa.

Bill cười khi.

- Nhưng cụ Dumbledore nói là cụ chẳng hơi đâu bận tâm đến những chuyện họ làm, miễn là họ không gỡ cụ ra khỏi mấy tấm Thẻ Nhái Sôcôla.

Ông Weasley nói:

- Đây không phải chuyện đùa cợt. Nếu cụ cứ tiếp tục thách thức Bộ Pháp Thuật như vậy, cuối cùng cụ có thể bị tống vô ngục Azkaban, và cụ Dumbledore mà bị nhốt lại thì không còn gì để trông mong nữa. Trong khi Voldemort biết là cụ Dumbledore vẫn còn đây và hiểu biết rõ âm mưu của hắn, thì hắn vẫn còn dè dặt thận trọng trong một thời gian. Nếu cụ Dumbledore bị loại khỏi cuộc đấu tranh... Chà, Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy sẽ tha hồ làm mưa làm gió.

Harry hỏi một cách tuyệt vọng:

- Nhưng nếu Voldemort đang cố gắng thu phục thêm nhiều Tử thần Thực tử nữa, thì thế nào cũng phải để lộ ra cái tin hắn đã trở lại, đúng không ạ?

Chú Sirius nói:

- Voldemort không đi tới từng nhà mà động vào cửa đầu, Harry à. Hắn lừa đảo, xúi quẩy, và hăm dọa người ta. Hắn rất thành thạo cái trò hoạt động bí mật. Dù thế nào đi nữa, thì việc thu phục lâu la chỉ là một trong những hoạt động hắn quan tâm thôi. Những âm mưu mà hắn thực sự có thể tiến hành một cách vô cùng lặng lẽ, và hiện giờ thì hắn đang tập trung vào những âm mưu đó.

Harry hỏi nhanh:

- Hắn còn muốn gì ngoài việc thu phục thêm lâu la?

Nó tưởng như nhìn thấy chú Sirius và thầy Lupin trao đổi với nhau một cái nhìn rất nhanh trước khi chú Sirius nói:

- Hẳn muốn cái mà hẳn chỉ có thể ăn cắp mới có được.

Trong khi Harry vẫn còn hoang mang thì chú Sirius nói tiếp:

- Như vũ khí chẳng hạn, cái mà trước đây hẳn không có.

- Trước đây tức là lúc hẳn đang hùng mạnh?

- Đúng vậy.

- Vũ khí gì vậy? Chẳng lẽ có thứ vũ khí tồi tệ hơn cả phép Avada Kedavra?

- Thôi, đủ rồi đó.

Từ trong bóng tối đằng sau cánh cửa, bà Weasley tuyên bố. Harry nhận thấy bà đã tức tốc quay lại ngay sau khi đưa Ginny vô giường ngủ. Bà khoanh hai tay trước ngực và tỏ ra giận hết sức. Bà ngó Fred, George, Ron và Hermione, tuyên bố tiếp:

- Ta muốn tất cả các con đi ngủ, ngay bây giờ.

Fred bắt đầu cự cãi:

- Má không thể lôi cổ tụi con...

Bà Weasley quát lên:

- Coi chừng tao!

Bà run run nhìn chú Sirius:

- Mấy người đã cho Harry biết quá nhiều rồi đó. tiết lộ thêm nữa thì có khác gì ngoài các người đẩy thẳng nó vô Hội hả?

Harry nói ngay:

- Tại sao lại không? Con sẽ gia nhập Hội. Con muốn gia nhập. Con muốn chiến đấu...

- Không!

Nhưng đó không phải là lời bà Weasley, mà là phán quyết của thầy Lupin.

- Hội chỉ gồm những phù thủy pháp sư trưởng thành.

- ... và những phù thủy pháp sư đã ra trường. Có những nguy hiểm liên can đến những điều mà các con không hiểu biết gì hết, không ai trong các con... Thôi, anh Sirius à, tôi nghĩ chị Molly nói đúng đó. Chúng ta nói đủ rồi.

Chú Sirius khẽ nhún vai nhưng không tranh cãi nữa. Bà Weasley ra hiệu cho các con của bà và Hermione một cách độc đoán. Tụi nó đứng dậy, lần lượt từng đứa một, và Harry hiểu là nó cầm bằng thua cuộc, đành đi theo mấy đứa kia.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Dòng Họ Cao Quý Và Lâu Đời Nhất

Với một vẻ mặt không gì lay chuyển được, bà Weasley đi theo bọn trẻ lên cầu thang. Khi lên đến cầu thang thứ nhứt, bà nói:

- Ta muốn tất cả các con đi ngủ ngay tức thì, không nói năng gì hết. Ngày mai chúng ta sẽ bận túi bụi.

Bà nói thêm với Hermione:

- Bác chắc là Ginny ngủ rồi, nên cháu đừng có làm cho nó thức giấc.

- Ngủ rồi hả? Còn khuya à!

Fred nói nhỏ sau khi Hermione chào tụi nó để đi ngủ. Bọn con trai tiếp tục leo vầu thang lên tầng trên, Fred nói tiếp:

- Tao dám cá là hiện giờ Ginny đang nằm thao thức chờ Hermione về kể lại cho nó nghe hết mọi chuyện người ta đã nói dưới nhà bếp, nếu không thì tao là con giun...

Khi đến tầng thứ hai, bà Weasley chỉ tay về phía phòng ngủ của bọn con trai, nói:

- Được rồi, Ron, Harry, lên giường ngay!

Ron và Harry nói với hai ông anh sinh đôi:

- Ngủ ngon nha!

Fred nháy mắt với tụi nó:

- Ngủ say nghe!

Bà Weasley đóng cánh cửa phòng ngủ sau lưng Harry khi tụi nó vừa bước vô và khóa lại một cái cắc. Phòng ngủ trông thậm chí còn u tối hơn cả lúc Harry mới thấy lần đầu. Bức tranh trống trơn trên tường lúc này đang thờ sâu và từ từ, như thể có một người vô hình trong tranh đang ngủ say. Harry thay bộ đồ ngủ, gỡ kiếng đeo mắt ra, trèo lên cái giường lạnh lẽo của nó trong khi Ron quăng mấy viên Kẹo Dễ Cú lên nóc tủ quần áo để cho con Hedwig và con Pigwiddgeon chịu nằm im, thôi kêu chí chóc và ngừng vỗ cánh liên tục.

Khi chui vào bộ đồ ngủ màu hạt dẻ rồi, Ron nói:

- Tụi mình không thể thả chúng ra săn mồi mỗi đêm được. Thầy Dumbledore không muốn có quá nhiều cú bay xà quần trên quảng trường. Thầy cho là như vậy để gây tò mò. Ôi... Phải rồi... Mình quên mất...

Nó đi tới cánh cửa, cài then lại.

- Làm vậy để làm gì?

Ron tắt đèn nói:

- Kreacher. Đêm đầu tiên mình ở đây hẳn cứ đi vờ vẩn quanh khu này vào lúc ba giờ sáng. Tin mình đi, ai mà muốn thức dậy lại ngó thấy con gia tinh cứ rình mò quanh phòng ngủ của mình chớ. Đằng nào thì...

Ron đã trèo lên giường, chuôi mình vô giữa các lớp chăn đệm, rồi xoay qua nhìn Harry trong bóng tối. Harry nhìn thấy lờ mờ nét mặt của Ron nhờ ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ âm u.

- Bồ tính sao?

Harry không cần hỏi lại ý Ron muốn nói gì.

- À, họ cũng không nói gì nhiều về những điều mình không thể đoán ra, đúng không?

Harry vừa nói vừa nghĩ đến tất cả những điều đã được nói ra dưới nhà bếp.

- Ý mình nói là tất cả những gì họ đã thực sự nói ra chỉ là chuyện Hội đang cố gắng ngăn chặn người ta đi theo Vol...

Ron phát ra một tiếng thở sâu gấp gáp. Harry nhấn mạnh hơn:

- ... dermort. Tới chừng nào bồ mới dám bắt đầu gọi thẳng tên hắc hủ? Chú Sirius và thầy đều gọi đích danh hắc.

Ron lờ tịt câu nhận xét cuối cùng. Nó nói:

- Ờ, bồ nói đúng. Tụi mình đã biết gần như hết thảy mọi chuyện mà họ nói, nhờ xài cái Bành Trưởng Nhĩ. Chỉ có một tin mới nhứt là...

Rầm!

- ỐI DA!

- Nhỏ nhỏ thôi, Ron, kéo má lại quay trở lại đây bây giờ!

- Hai anh độn thổ lên ngay đầu gối của em!

- Ủ, tại vì... tối thui nên khó hơn...

Harry nhìn thấy những bóng dáng mờ mờ của Fred và George đang nhảy ra khỏi giường Ron. Harry nghe lò xo của cái giường rên lên và tấm nệm của nó lún xuống vài phân khi George ngồi xuống gần chân nó. George hăng hái nói:

- Sao, hiểu rõ ngọn ngành chưa?

Harry hỏi:

- Cái vũ khí mà chú Sirius nói đến hả?

Fred bây giờ đã ngồi xuống cạnh Ron, nói với vẻ khoái chí:

- Bàn tới đi, khoái đó. Tụi mình đâu có nghe nói về cái vụ đó hồi xài mấy cái Bành Trưởng Nhĩ hả?

Harry hỏi:

- Anh nghĩ coi nó là cái gì?

Fred nói:

- Có thể là bất cứ cái gì.

Ron nói:

- Nhưng không lẽ còn có thứ gớm guốc hơn cả lời nguyền Avada Kedavra sao? Còn cái gì có thể tệ hơn cả cái chết?

George đoán:

- Có thể là cái gì đó giết hàng đồng người một lúc.

Ron lo sợ nói:

- Có thể là một phương pháp giết người nào đó gây đau đớn khủng khiếp.

Harry nói:

- Hẳn đã có Lời nguyền Tra tấn để gây đau đớn rồi. Hẳn đâu cần thêm bất cứ cái gì hiệu lực hơn cái đó nữa.

Im lặng một lúc và Harry biết là mấy đứa kia cũng như nó đang thắc mắc không biết cái thứ vũ khí kia có thể gây ra những nỗi khủng khiếp như thế nào.

George hỏi:

- Vậy tại bây giờ coi ai là người hiện nay đang giữ cái vũ khí đó?

Ron nói, giọng nghe hơi căng thẳng:

- Em hy vọng là phe ta.

Fred nói:

- Nếu đúng vậy thì ắt là thầy Dumbledore đang giữ nó.

Ron hỏi ngay:

- Ở đâu? Trường Hogwarts hả?

George nói:

- Dám cá là ở đó! chứ không phải thầy đã từng giấu Hòn đá Phù Thủy ở đó sao?

Ron nói:

- Nhưng mà một vũ khí thì phải bự hơn một hòn đá nhiều lắm.

Fred nói:

- Không nhất thiết phải bự hơn.

George nói:

- Ủ, kích thước đâu có bảo đảm cho quyền lực. Như Ginny chẳng hạn.

Harry hỏi:

- Anh muốn nói gì?

- Vậy là em chưa từng làm đầu nhận cho một trong mấy cái Bùa Tình Dối của nó chứ gì?

Fred hơi nhồm người lên giường, nói:

- Suyt! Nghe kìa!

Cả bọn nín khe. Bước chân lại đi lên cầu thang một lần nữa.

- Má!

George nói, và không cà kê gì nữa, một tiếng nổ đùng vang lên và Harry cảm thấy cái khối nặng nặng phía cuối giường biến mất. Vài giây sau tụi nó nghe tiếng ván sàn kêu cọt kẹt bên ngoài cửa phòng; rõ ràng là bà Weasley đang lắng nghe động tĩnh xem tụi nó có thức khuya bàn bạc hay không.

Hai con cú Hedwig và Pigwiddgeon rúc lên một hồi hết sức buồn thảm. Tiếng ván lót sàn lại kêu cọt kẹt lần nữa và tụi nó nghe tiếng chân bà Weasley đi lên tầng trên nữa để kiểm tra Fred và George. Ron buồn rầu nói:

- Bỏ thấy đó, mà không tin tưởng tụi này chút nào hết.

Harry biết chắc chắn là nó không thể nào ngủ được. Trong một buổi tối mà nó bị nhồi nhét vô đầu bao nhiêu là điều phải suy nghĩ đến nỗi nó hoàn toàn tin chắc là nó sẽ phải thao thức mấy tiếng đồng hồ nữa để sắp xếp chúng lại. Nó muốn tiếp tục chuyện trò với Ron nhưng bà Weasley lại đi cọt kẹt xuống cầu thang, và khi bà Weasley đã đi rồi thì nó lại nghe rõ ràng tiếng những người khác đang lần dò lên cầu thang... Đúng hơn, có những sinh vật sinh vật nhiều-chân đang nhẹ nhàng chạy lên chạy xuống bên ngoài cửa phòng ngủ, và lão Hagrid, thầy giáo dạy môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, đang nói: “Tụi nó đẹp quá hén Harry? Phen này chúng ta sẽ học về vũ khí.” Và Harry nhận thấy rằng mấy sinh vật đó có đầu là những khẩu đại bác và chúng đang được đẩy tới nhằm vào Harry... Nó thụp xuống để tránh...

Kế đến nó nhận ra mình đang cuộn tròn trong một trái banh ấm áp giữa lớp chăn nệm trên giường, và giọng nói của George vang oang oang khắp phòng.

- Má kêu thức dậy, bữa ăn sáng của tụi bây đã có sẵn trong nhà bếp và sau đó má cần tụi bây giúp việc trong phòng khách, lũ yêu nhí đông đúc quá sức tưởng tượng của bà và bà còn phát hiện ra cả một tổ quái lùn nhùng nhùng đã chết dưới cái ghế dài.

Nửa giờ sau, Harry và Ron đã ăn bận chỉnh tề và ăn sáng xong. Hai đứa bước vào phòng khách, một căn phòng dài, trần cao, nằm trên tầng thứ nhất có những bức tường màu xanh ô liu treo đầy những tấm thảm thêu. Thảm trải sàn bốc lên một đám mây bụi nho nhỏ mỗi khi có người đặt chân lên, và những tấm màn nhung màu xanh rêu thì cứ vo ve mãi như thể có cả bầy ong vô hình đang bu quanh màn. Giữa đám màn với thảm này, bà Weasley, Hermione, Ginny, Fred và George đang chúm chụm vào nhau, trông hơi quái dị, bởi vì người nào cũng dùng một tấm vải bịt kín mũi miệng. Mỗi người lại đang cầm một cái chai to tướng đựng một chất lỏng màu đen có một cái vòi ở đầu chai.

- Các con bịt mặt lại rồi lấy cái bình xịt.

Ngay khi vừa thấy Ron và Harry, bà Weasley chỉ vô hai cái chai đựng chất lỏng đen đặt sẵn trên một

cái bàn chân căng lưng lay.

- Đó là Thuốc-trừ-yêu. Má chưa từng thấy lũ yêu nào lộng hành tồi tệ như vậy. Không biết lão gia-tinh ấy làm cái gì ở đây suốt cả chục năm qua...

Mặc dù gương mặt Hermione bị một cái khăn thường dùng khi uống trà che kín hết một nửa, Harry vẫn nhận thấy rõ cô bé ném một cái nhìn trách móc về phía bà Weasley khi bà nói ra những lời trên.

- Kreacher già quá rồi, có lẽ ông không thể quản lý xuế...

Chú Sirius vừa bước vào phòng, tay cầm một cái bao be bết vết máu của cái gì đó rất giống mấy con chuột chết. Chú nói:

- Con sẽ ngạc nhiên, Hermione à, khi thấy những thứ mà Kreacher có thể quản lý, một khi lão muốn ra tay.

Để đáp lại cái nhìn tò mò của Harry, chú Sirius nói thêm:

- Chú vừa mới cho con Buckbeak ăn xong. Chú giữ nó trên lầu, trong phòng của má chú. Mà thôi... cái bàn viết này...

Chú quăng cái bao chuột chết lên một cái ghế bành, rồi cúi xuống xem xét cái ngăn tủ bị khóa kỹ mà lần đầu tiên Harry mới để ý nhận thấy là nó hơi run run.

Chú Sirius dòm qua ổ khóa rồi nói:

- Chà, chị Molly à, tôi dám chắc đây là một Ông Kẹ. Nhưng có lẽ chúng ta nên để cho anh Mắt-diên chiếu yêu nó một cái trước khi thả nó ra... biết má tôi lắm, rui đâu có thể là cái gì đó tồi tệ hơn nhiều.

Bà Weasley nói:

- Chú nói đúng đó, chú Sirius à.

Cả hai người bây giờ nói năng với nhau bằng giọng lịch sự, hơi giữ kẽ, khiến cho Harry hiểu hết sức rõ ràng là cả hai đều không ai chịu quên đi sự bất đồng ý kiến giữa họ hồi tối hôm qua.

Một tiếng chuông ngân to, vọng lên từ tầng trệt, tiếp theo ngay tức thì là cơn hổ lốn những tiếng kêu la gào rú mà hôm qua cô Tonks đã khơi lên khi cô vấp vô cán cây dù làm nó ngã chống keng.

- Tôi đã nhắc họ đừng có rung chuông cửa rồi!

Chú Sirius cúi tiết lên, vội vã đi ra khỏi phòng. Mọi người nghe tiếng chú vang như sấm sét khi chú đi xuống cầu thang và tiếng rú của bà Black vang vọng lên khắp căn nhà một lần nữa:

“Vết ô nhục! Đồ lai căng bẩn thỉu! Đồ phản bội giống nòi! Đồ con hoang hư thối.”

Bà Weasley nói:

- Harry, con làm ơn đóng cửa lại.

Khi ra mép cánh cửa phòng khách, Harry cố nấn ná càng lâu càng tốt; bởi vì nó muốn nghe ngóng coi chuyện gì đang xảy ra dưới nhà. Chú Sirius rõ ràng là đã tìm được cách đóng tấm màn che bức chân dung của má chú lại bởi vì bà đã thôi gào thét.

Harry nghe tiếng chân chú Sirius đi xuống hành lang, rồi tiếng va chạm lách cách của dây xích khóa cửa trước, và rồi một giọng trầm trầm vang lên:

- Hestia vừa mới thay tôi, hiện giờ chị ấy đang giữ tấm áo khoác của anh Moody, cứ nghĩ tôi đã làm báo cáo cho cụ Dumbledore...

Harry nhận ra giọng nói đó là của chú Kingsley Shacklebolt. Cảm thấy đôi mắt của bà Weasley đang ngó chừng nó ở đằng sau ót, Harry luyến tiếc đóng cánh cửa phòng khách lại và nhập trở vô đội tiêu trừ yêu nhí.

Bà Weasley đang cúi xuống quyển sách Hướng Dẫn về Bọn Phá Hoại Trong Nhà của Gilderoy Lockhart du Trong Nhà của Gilderoy Lockhart được đặt nằm mở ra trên chiếc ghế dài, nghiên cứu trang nói về những con yêu nhí.

- Được rồi, các con nghe đây, các con cần phải hết sức cẩn thận, bởi vì những con yêu nhí này cản người ta và răng chúng làm độc. Chúng ta có một chai thuốc trừ tà giải độc ở đây, nhưng má hy vọng là không ai cần xài tới.

Và đứng thẳng lên, tự đặt mình vô vị trí đối diện trực tiếp với tấm màn, và ra hiệu cho bọn trẻ tiến tới trước. Bà nói:

- Khi mà ra hiệu lệnh thì các con bắt đầu xịt ngay lập tức. Chúng sẽ bay ra tấn công chúng ta, má tin chắc như vậy, nhưng mà trên bình xịt có ghi là chỉ một tia xịt thôi cũng đủ làm chúng tê liệt. Một khi chúng đã bị làm cho bất động rồi thì chỉ còn việc quăng chúng vô cái giỏ rác này.

Bà Weasley cẩn thận bước ra khỏi hàng tiền vệ và giơ cái bình xịt của chính bà lên:

- Tốt! Phun!

Harry chỉ mới phun thuốc được vài giây thì một con yêu nhí già dạn bay tóa ra khỏi nếp gấp của tấm màn, bộ cánh của nó, lấp lánh óng ánh như cánh bọ cam, kêu vù vù, những cái răng tí hon nhọn hoắt như kim chích nhe ra, thân hình nhỏ bé xinh đẹp của nó phủ đầy lông đen và bốn cái nắm đấm bé tí của nó nắm

chặt lại hết sức tức tối. Harry đón ngay đầu con yêu nhí và xịt thẳng một luồng Thuốc-trừ-yêu vô mặt nó. Con yêu lạnh cứng giữa không trung và rớt xuống tấm thảm mòn te tua, gây nên một tiếng đùng hết sức lạ lùng. Harry lượm nó lên liệng vô trong cái giỏ rác.

Bà Weasley nói giọng lạnh lạnh:

- Fred, con đang làm gì đó? Phun thuốc ngay rồi liệng nó đi!

Harry ngoái nhìn lại phía sau. Fred đang nắm một con yêu nhí vùng vẫy giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ của nó.

Fred hớn hờ nói:

- Dạ.

Anh chàng xịt thật nhanh vô mặt con yêu nhí khiến nó xỉu ngay lập tức, nhưng đúng cái lúc bà Weasley vừa quay lưng lại, Fred nhét ngay con yêu vô trong túi áo của mình, kèm theo một cái nháy mắt.

George nén giọng thì thầm với Harry:

- Bọn anh muốn làm thí nghiệm với nọc độc của mấy con yêu nhí cho mấy món Ăn vật Trốn việc của tụi này.

Hết sức khéo léo, Harry xịt một lúc hai con yêu nhí vừa phóng ào vô mũi nó. Nhích tới gần George hơn, Harry cố gắng chỉ hơi nhúc nhích góc miệng khi hỏi George:

- Ăn vật Trốn việc là cái gì?

George nói nhỏ, vẫn liếc một con mắt cảnh giác về phía lưng bà Weasley.

- Một loại kẹo làm cho người ta ăn vô là bệnh. Nhưng không gây bệnh nặng, nhớ đấy, mà chỉ bệnh vừa đủ để được nghỉ học bữa nào mình không muốn đi học. Fred và anh đã bào chế ra món này trong mùa hè. Đây là kẹo nhai theo mã màu có hiệu quả đôi. Nếu em ăn một nửa màu cam của viên Nhộng Oùi, em sẽ nôn thốc ra. Khi em đã thoát ra được khỏi lớp học để đến bệnh thất thì em nuốt luôn cái một nửa màu tím còn lại...

Fred tiếp lời:

- ... nó sẽ giúp em hồi phục lại sức khỏe đầy đủ, làm cho em có thể theo đuổi hoạt động vui chơi thoải mái tự chọn thay vì bị hiến tế cho nỗi buồn tẻ vô tích sự. Đại khái, đó là những ưu điểm mà bọn anh quảng cáo.

Fred đã nhích dần ra khỏi tầm mắt kiểm soát của bà Weasley và bây giờ anh chàng đang hốt mấy con

yêu nhí lạc bầy rớt trên sàn cho vô túi mình.

- Nhưng món kẹo này cần hoàn chỉnh thêm một tí. Hiện giờ mấy người ăn thử còn bị mắc một rắc rối nho nhỏ là không đủ thời gian ngừng ói để nuốt tiếp nửa viên nhộng màu tím.

- Người ăn thử?

Fred nói.

- Là bọn anh. Bọn anh thay phiên nhau. George đã ăn thử Kẹo Xiu... và cả hai đứa tụi này đã thử kẹo Nuga Sắc-máu-mũi...

George nói:

- Má cứ tưởng hai đứa tụi này đánh lộn với nhau.

Harry hỏi trong lúc giả bộ điều chỉnh cái vòi của cái bình xịt của nó:

- Vậy là tiệm Giờn vẫn còn làm ăn?

- Ủ, nhưng mà bọn anh chưa có dịp lập cơ ngơi đàng hoàng.

Fred hạ thấp giọng, còn nhỏ hơn giọng của Harry, vì bà Weasley đang chùi lông mày bằng cái khăn quàng cổ của bà trước khi tiếp tục cuộc tiểu trừ yêu nhí.

- ... vì vậy hiện giờ bọn anh đang bán hàng bằng dịch vụ đặt hàng qua bưu điện. Bọn anh đã đăng quảng cáo trên tờ Nhật báo Tiên tri hồi tuần trước.

George nói:

- Điều nhờ em hết đó, bồ tèo. Nhưng mà đừng hoảng lên... ý anh là nhờ em mà má anh không biết tí ti gì hết. Bởi vì dạo này Nhật báo Tiên tri đăng toàn chuyện xạo về em và thầy Dumbledore nên má không thèm đọc báo nữa.

Harry nhe răng cười khì. Nó đã ép hai anh em sinh đôi nhà Weasley nhận món tiền thưởng cả ngàn Galleon mà nó đã chiếm được trong trận thi đấu Tam-pháp-thuật để thực hiện tham vọng của hai anh chàng này là mở một tiệm giờn. Nhưng Harry còn khoái hơn nữa khi biết là phần đóng góp của nó để phát triển kế hoạch của hai anh em sinh đôi không hề bị bà Weasley biết tới. Bà Weasley không hề cho là mở tiệm giờn là một nghề thích hợp cho hai cậu con trai của bà.

Cuộc giải trừ yêu nhí coi vậy mà cũng làm tiêu gần hết cả buổi sáng. Đến quá trưa thì bà Weasley gỡ tấm khăn quàng dùng làm khẩu trang ra, thả người ngồi xuống một ghế cái ghế bành lún, nhưng lại bật dậy ngay với một tiếng kêu ghê tởm, vì bà đã ngồi lên cái bao đựng chuột chết. Những tấm màn giờ đây đã thôi

vo ve rù rì; chúng buông rủ xuống, ẻo lả ngất ngây vì bị say thuốc-trừ-yêu nồng độ cao. Bọn yêu nhí bất tỉnh nằm chen chúc lộn xộn trong giỏ rác đặt dưới mép tấm màn bên cạnh một cái chén đựng toàn những trứng đen đen của chúng. Con mèo Crookshanks lúc này đang ngử ngử cái chén trứng, trong khi Fred và George cũng ném những cái nhìn gian xảo về phía cái chén.

Bà Weasley chỉ vào hai cái túi dơ đầy có mặt trước bằng kiếng đứng hai bên cái bệ lò sưởi. Chúng bị nhét đầy nhóc những món đồ linh tinh đủ hạng mục: nào là một bộ sưu tập dao găm rỉ sét, nào là móng vuốt, cuộn da rắn, lại có một số hộp bằng bạc đã xỉn màu chạm khắc những thứ tiếng mà Harry không thể hiểu nổi, và cái ghê nhất trong cả mớ hổ lốn đó là một cái chai bằng thủy tinh du cái chai bằng thủy tinh được trang trí công phu với một bộ nút chai to tướng hình bầu dục, đựng đầy một thứ mà Harry tin khá chắc rằng đó là máu.

Tiếng chuông kêu cửa lại vang lên lạnh lạnh. Mọi người đều nhìn bà Weasley. Bà nói với một giọng khẳng định chắc chắn:

- Ở lại đây.

Khi tiếng rú của bà Black lại bắt đầu vang lên ở tầng trệt, bà Weasley tóm lấy cái bao đựng chuột chết và nói:

- Má sẽ đem bánh mì lên.

Bà đi ra khỏi phòng, cẩn thận đóng lại cánh cửa sau lưng. Nhưng ngay lập tức, cả đám vội lao tới cửa sổ nhìn xuống bậc thềm trước cửa cái. Tụi nó thấy một cái đỉnh đầu với mớ tóc màu hoe hoe rối bù và một đồng vạc được chất chồng cho cân xứng một cách tạm bợ. Hermione kêu lên:

- Lão Mundungus! Lão đem tất cả mớ vạc đó tới đây để làm gì?

Harry nói:

- Có lẽ để tìm một chỗ cất giấu an toàn. Chứ không phải là lão đã bỏ đi vạc đó trong lúc đang trực bảo vệ mình sao? Đi lãnh mấy cái vạc mờ ám đó!

Khi cửa trước mở ra, Fred nói:

- Ủ, em nói đúng!

Lão Mundungus hí hục kéo mấy cái vạc của lão qua cánh cửa và biến mất khỏi tầm nhìn của tụi nhỏ.

- Ma quỷ ơi, má sẽ không ưa nổi đâu...

Fred và George đi ngang qua căn phòng, tới đứng sát bên cạnh cánh cửa, lắng nghe chăm chú. Một lần

nữa, tiếng rú của bà Black được dập tắt.

Mặt mày cau lại vì tập trung chú ý, Fred lẩm bẩm:

- Lão Mundungus đang nói chuyện với chú Sirius và chú Kingsley. Không thể nghe rõ lắm... tụi bây thấy có nên liêu xài lại Bành Trướng Nhĩ không?

George nói:

- Có lẽ cũng đáng liêu. Mình có thể chuồn lên lầu lấy một cặp...

Nhưng đúng lúc ấy xảy ra một cuộc bùng nổ âm thanh ở dưới tầng trệt khiến cho Bành Trướng Nhĩ không còn cần thiết cho lắm. Tất cả bọn trẻ đều có thể nghe một cách chính xác những gì bà Weasley quát lên bằng tất cả cao độ âm thanh của giọng nói của bà.

- CHÚNG TA KHÔNG LẬP SÀO HUYỆT ĐỂ CHỨA ĐỒ CHÔM CHỈA!

Với một nụ cười mãn nguyện nở trên gương mặt, Fred nói:

- Mình khoái nghe má quát thét người khác hết sức! Có thay đổi cũng hay.

Nó mở hé hé cánh cửa chừng vài phân hay cỡ đó để cho tiếng nói của bà Weasley lọt vào phòng rõ hơn.

- ... HOÀN TOÀN VÔ TRÁCH NHIỆM, LÀM NHƯ CHÚNG TA CHƯA ĐỦ CHUYỆN ĐỂ LO HAY SAO MÀ ÔNG CÒN LÔI THÊM MẤY CÁI VẠC ĂN CẮP ĐÓ VÔ CÁI NHÀ NÀY HẢ...

George lắc đầu nói:

- Cái lão ngốc đang làm cho má nổi cơn tam bành. Các em phải dỗ má cho nguôi đi, chứ không thì bà bốc hỏa lên rồi kéo dài trận lôi đình thêm mấy tiếng đồng hồ nữa. Kể từ lúc lão Mundungus trốn đi trong khi lẽ ra phải theo bảo vệ em, Harry, má đã ghim lão và chỉ mong có dịp nổ cho lão một trận... Rồi, bây giờ lại tới phiên bà má của chú Sirius...

Tiếng nói của bà Weasley chìm mất tiêu giữa cơn gào thét và hú hét mới phát ra từ những bức chân dung trong hành lang. George định đóng cửa lại để dìm bớt tiếng ồn đi, nhưng nó chưa kịp làm vậy thì một lão gia tinh đã kịp lách vào phòng.

Nếu không có miếng giẻ nhớp nháp quăn giữa người như một giải thắt lưng thì lão gia tinh được coi là hoàn toàn trần truồng. Ngó lão già hết biết. Da của lão lùng nhùng như thể bộ da vốn bự hơn lão gấp nhiều lần. Và mặc dù lão cũng hói đầu như tất cả những gia tinh khác, lão lại có một số lượng lông trắng đáng kể mọc thò ra khỏi hai cái tai khổng lồ nhu tai dơi của lão. Mắt của lão gia tinh đỏ ngầu quầng thâm và ươn

ướt. Và cái mũi nung núc lại to đùng thì khá giống cái vòi.

Lão gia tinh hoàn toàn không mảy may để ý đến Harry và những người khác. Hành động như thể lão không hề nhìn thấy họ, lão còng lưng lê bước, chậm chạp và lì lợm, đi đến tuốt đầu kia của căn phòng khách, lăm bằm trong miệng suốt, bằng một giọng trầm khào khào nghe như tiếng ễnh ương.

- ... Hồi như nước cống tội ác nhớp cả giày, nhưng mụ ta cũng chẳng hơn gì, một mụ già phản bội nòi giống bán thiu với một lũ con hỗn láo làm đảo lộn hết ngôi nhà của Bà Chủ tôi. Ôi tội nghiệp Bà Chủ, nếu bà biết, nếu bà biết cái đồ cặn bã mà họ cho vô ngôi nhà của bà, bà sẽ nói gì với lạo Kreacher. Ôi thật là ô nhục, đồ Máu Bùn với quân Người Sói, bọn phản bội và lũ trộm cắp, tội nghiệp lão Kreacher, lão có thể làm gì được nữa...

Fred đóng sập cửa lại, nói rất to:

- Chào Kreacher.

Lão Kreacher sững người ngay tại chỗ, thôi lăm bằm, rồi làm bộ tỏ ra ngạc nhiên một cách lộ liễu và không thể tin được, lão quay lại cúi chào Fred và nói:

- Kreacher đã không nhìn thấy Cậu Chủ.

Vẫn cúi mặt xuống tấm thảm, lão nói thêm, nghe rõ rành rành:

- Một thằng nhãi ranh của quân phản bội giống nòi.

George nói:

- Cái gì ạ?

- Kreacher đâu có nói gì.

Lão gia tinh nói và cúi chào George, rồi lăm bằm tiếp bằng một giọng nhỏ nhưng nghe rõ.

- Và thằng em sinh đôi của nó, cả hai đều là đồ súc vật nhãi nhép dị dợm.

Harry không biết có nên cười hay không. Lão gia tinh đứng thẳng dậy, đưa mắt nhìn tất cả bọn trẻ một cách đầy ác ý, và rõ ràng là lão tưởng rằng tụi nó không thể nghe lão khi lão tiếp tục lăm bằm:

- ... và kia là một con Máu Bùn, đứng đó trơ trên mặt dày mày dạn, ôi nếu Bà Chủ của tôi biết, ôi bà sẽ phải khóc biết chừng nào, rồi lại có một thằng nhóc mới đến chớ, Kreacher không biết tên của nó, không biết nó làm cái gì ở đây, Kreacher không biết...

Hermione nói với vẻ thăm dò:

- Đây là Harry, Kreacher à, Harry Potter.

Đôi mắt nhợt nhạt của lão gia tinh mở lớn rồi lăm bẫm nhanh hơn và giọng tức tối hơn bao giờ hết:

- Con nhỏ Máu Bùn nói chuyện với Kreacher như thể nó là bạn của ta, nếu Bà Chủ của Kreacher mà nhìn thấy hẳn có bạn bè như vậy, thì ôi thôi, bà sẽ nói gì...

Harry và Ron tức giận nói cùng lúc:

- Đừng gọi bạn ấy là Máu Bùn!

Hermione thì thầm:

- Không sao. Lão không còn sáng suốt nữa, lão không biết lão đang nói gì...

Fred nhìn Kreacher một cách đáng ghét:

- Đừng tự dối mình, Hermione. Lão biết chính xác lão đang nói gì.

Kreacher vẫn còn lăm bẫm, mắt nhìn Harry.

- Có đúng không? Có phải đúng là Harry Potter không? Kreacher nhìn thấy vết sẹo kia, chắc là đúng rồi, cậu bé ấy đã ngăn được Chúa tể Hắc ám, Kreacher cứ thắc mắc hoài cậu ta đã làm thế nào mà...

Fred nói:

- Tất cả bọn tôi cũng thắc mắc, Kreacher à.

George hỏi:

- Mà thôi, lão muốn gì?

Hai con mắt to cỡ của Kreacher phóng thẳng sang George. Lão đánh trống lảng:

- Kreacher đang lau dọn.

- Nghe cứ y như là chuyện thiệt trăm phần trăm.

Giọng nói đó thốt lên từ sau lưng Harry. Chú Sirius vừa trở lại; đứng từ ngưỡng cửa, chú quắc mắt nhìn lão gia tinh. Tiếng ồn ào trong hành lang đã dịu xuống; có lẽ bà Weasley và lão Mundungus đã dời cuộc cãi lộn xuống nhà bếp. Khi vừa nhìn thấy chú Sirius, Kreacher tự cúi rạp người xuống thành một cái chào sát đất đến nỗi cái mũi vòi voi của lão nằm bẹp dí trên sàn trông buồn cười hết sức.

Chú Sirius sốt ruột bảo:

- Đứng thẳng lên. Bây giờ hãy trả lời ta, lão rình rập cái gì?

Lão gia tình lập lại:

- Kreacher đang lau dọn. Kreacher sống để phục vụ trong ngôi nhà sang trọng của dòng họ Black...

- ... mà mỗi ngày nó lại đen tối hơn, bẩn thỉu hơn...

- Cậu Chủ luôn luôn thích đùa nhẹ nhàng.

Kreacher nói, lại cúi chào lần nữa, rồi tiếp tục lẩm bẩm trong miệng:

- Cậu Chủ là một con heo vô ơn tởm lợm, kẻ đã làm tan nát trái tim bà mẹ của mình...

Chú Sirius quát:

- Mẹ ta không có trái tim, Kreacher à. Bà ấy đã tự nuôi sống mình chỉ bằng sự thù hận.

Kreacher lại cúi chào và nói:

- Cho dù Cậu Chủ nói gì đi nữa...

Giọng lão trở nên tức tối:

- ... thì Cậu Chủ cũng không xứng đáng chùi vết nhơ trên giày của người mẹ. Ôi tội nghiệp Bà Chủ của tôi, bà sẽ nói gì khi thấy Kreacher hầu hạ hẳn, bà đã căm ghét hẳn biết bao, hẳn là cả một nỗi thất vọng lớn lao...

Chú Sirius lạnh lùng nói:

- Ta hỏi lão rình mò cái gì? Mỗi lần lão xuất hiện giả bộ lau dọn, lão lại thường đi cái gì đó đem giấu trong phòng của lão khiến cho ta không thể nào quăng bỏ chúng đi được.

- Kreacher không đời nào dờn dỗi bất cứ thứ gì trong ngôi nhà của Cậu Chủ...

Nhưng lão lại lẩm bẩm nhanh hơn:

- Bà Chủ sẽ không bao giờ tha thứ cho Kreacher nếu tấm thảm thêu bị quăng bỏ ra ngoài, nó đã ở trong nhà này bảy thế kỷ. Kreacher phải cứu lấy nó. Kreacher sẽ không để cho Cậu Chủ và lũ phản bội giống nòi và bọn trẻ ranh hồn xược hủy hoại nó...

Chú Sirius ném một cái nhìn khinh khỉnh lên bức tường đối diện:

- Ta lại nghĩ là nên như thế. Ta chắc bà ấy sẽ phải ếm một lá Bùa Dính Vĩnh Viễn khác lên mặt sau tấm

thảm. Và nếu ta mà quăng tấm thảm đi được thì chắc chắn ta sẽ quăng ngay. Bây giờ hãy đi đi, Kreacher.

Có vẻ như Kreacher không dám bất tuân một mệnh lệnh trực tiếp nào; cho dù vậy, khi lão lê bước ra ngoài, đi ngang qua chú Sirius, lão ném cho chú một cái nhìn đầy ắp sự căm ghét sâu sắc và lão lẩm bẩm suốt cho đến khi ra khỏi phòng:

- ... từ nhà ngục Azkaban trở về đây sai khiến Kreacher lung tung, ôi Bà Chủ tội nghiệp của tôi, bà sẽ nói gì nếu bà thấy ngôi nhà hiện nay, đồ cặn bã sống trong nhà, còn kho báu của bà thì bị quăng ra, bà đã thề hăn không còn là con trai của bà nữa, nhưng hăn đã trở về, họ nói hăn còn là một tên giết người nữa...

- Cứ lẩm bẩm đi, ta sẽ thành kẻ giết người cho mà coi!

Chú Sirius cúi kính nói và đóng sập cánh cửa đằng sau lưng lão gia tinh.

Hermione nói với vẻ biện hộ:

- Chú Sirius à, ông ấy bị trục trặc trong đầu, cháu không nghĩ ông nhận thức được là chúng ta có thể nghe ông nói.

Chú Sirius nói:

- Lỡ ở một mình lâu quá, lại làm theo những mệnh lệnh điên khùng tứ bức chân dung của má chú, rồi cứ lảm nhảm một mình, nhưng từ trước đến giờ lão vẫn luôn là một gia tinh nhỏ thó độc địa...

Hermione nói với vẻ hy vọng:

- Giá như chú trả tự do cho ông ấy, biết đâu...

Chú Sirius sáng giọng đáp:

- Chúng ta không thể để lão tự do được, lão đã biết quá nhiều về Hội. Với lại, lão sẽ chết vì sốc. Cháu cứ thử đề nghị lão rời khỏi ngôi nhà nay xem, biết lão phản ứng ra sao ngay.

Chú Sirius bước ngang qua căn phòng, tới bên tấm thảm thêu treo suốt chiều dài bức tường mà Kreacher đã cố gắng bảo vệ. Harry và những đứa khác đi theo.

Tấm thảm thêu trông vô cùng cũ kỹ. Nó đã xỉn màu và có vẻ như bọn yêu nhí đã gặm nhấm nó vài chỗ. Dù vậy chỉ vàng thêu trên thảm vẫn lấp lánh đủ rực rỡ để phô bày cho mọi người thấy một cây gia phả sum xuê có từ thời Trung Cổ, theo như Harry có thể đoán. Trên cùng của tấm thảm thêu là những chữ to tướng:

DÒNG HỌ BLACK CAO QUÝ VÀ LÂU ĐỜI NHẤT “TUYỆT ĐỐI THUẦN CHỨNG”

Sau khi xem qua cây gia phả một cách tỉ mỉ, Harry nói:

- Không có chú ở đây!

Chú Sirius chỉ vào một cái lỗ nấm đen nhỏ tròn như bị đầu thuốc lá dí vô đốt. Chú nói:

- Hồi xưa có chú ở đó. Nhưng sau khi chú bỏ nhà đi thì bà mẹ già điệu dàng của chú đã nguyên rửa từ bỏ chú. Lão Kreacher rất khoái rù rì kể câu chuyện đó.

- Chú bỏ nhà đi hoang hả?

- Lúc đó chú mười sáu tuổi. Chú chán ngán quá rồi.

Harry nhìn chăm chăm chú Sirius:

- Chú đã đi đâu?

Chú Sirius nói:

- Tới nhà ba của con. Ông bà nội của con thực vô cùng tốt bụng trong chuyện này. Họ gần như nhận chú làm đứa con trai thứ hai. Ủ, chú tá túc ở nhà ba của con trong suốt những ngày trường nghỉ lễ, và đến khi mười bảy tuổi thì chú có được chỗ ở riêng của mình. Bác của chú, bác Alphard đã để cho chú thừa hưởng khá nhiều vàng... bác cũng đã bị quét ra khỏi ngôi nhà này, có lẽ đó là lý do... mà thôi, tóm lại, sau đó chú tự lo liệu lấy thân mình. Dù vậy, ông bà Potter vẫn luôn luôn ân cần tiếp đãi khi chú đến ăn trưa vào mỗi chủ nhật.

- Nhưng.. tại sao chú...

- Bỏ đi hả?

Chú Sirius mỉm cười cay đắng và lùa một bàn tay qua mớ tóc dài và rối bù của mình.

- Bởi vì chú căm ghét tất cả bọn họ: ba má của chú, họ mắc chứng cuồng điên về huyết thống thuần khiết của mình, tin là một người được sinh vào dòng họ Black thì coi như là vương giả... Thằng em trai ngốc nghếch của chú quá ngoan hiền mà tin vào họ... Chú ấy đây.

Chú Sirius dò ngón tay đến cuối cây gia phả, đặt lên một cái tên: REGULUS CLACK. Liên sau ngày sinh là ngày chết (được khoảng mười lăm năm). Chú Sirius nói tiếp:

- Chú lúc nào cũng bị nhắc nhở rằng chú ấy nhỏ hơn chú mà ngoan hơn chú nhiều.

Harry nói:

- Nhưng chú ấy đã mất rồi.

Chú Sirius nói:

- Ủ. Thăng ngu độn ấy... nó nhập bọn Tử thần Thực tử.

- Chú nói đùa!

Chú Sirius bực mình:

- Nghe nè, Harry, chẳng lẽ con nhìn căn nhà này chưa đủ để biết gia đình chú thuộc loại phù thủy gì hay sao?

- Vậy... ba má của chú có là Tử thần Thực tử không?

- Không, không, nhưng tin chú đi, ba má chú đã tán thành quan điểm của Voldermort, họ đều ủng hộ việc thuần khiết hóa chủng tộc phù thủy, loại bỏ những người có nguồn gốc Muggle và chỉ đưa những phù thủy thuần chủng lên lãnh đạo. Mà không chỉ riêng ba má của chú, trước khi Voldermort để lộ chân tướng, nhiều người khác cũng tin rằng quan điểm của hắn là đúng đắn sáng suốt... Nhưng họ đã chùn chân khi nhìn thấy những gì hắn chuẩn bị làm để chiếm đoạt quyền lực. Lúc đầu, chú dám cá, ba má chú cũng tin tưởng Regulus là một tiểu anh hùng đầy chính nghĩa khi nó mới gia nhập bọn Tử thần Thực tử.

Harry ngập ngừng hỏi:

- Có phải chú ấy bị Dũng sĩ trừ Hắc ám tiêu diệt không?

Chú Sirius nói:

- À không. Không. Chú ấy bị Voldermort giết, hay đúng hơn, bị giết theo lệnh của Voldermort. Chú ngờ là Regulus chưa đủ tầm quan trọng để Voldermort đích thân phải ra tay. Theo như những gì chú tìm hiểu được sau khi Regulus chết, thì sau khi dấn sâu vào lực lượng Hắc ám, chú ấy phát hoảng về những điều mà chú ấy bị giao cho làm, nên chú ấy cố gắng rút ra. Nhưng mà, người ta không thể cứ đơn giản nộp đơn từ chức lên Voldermort là xong. Hoặc là phục dịch hắn cả đời, hoặc là chết.

Giọng của bà Weasley vang lên:

- Cơm trưa.

Bà đang cầm cây đũa phép đưa ra phía trước để giữ thăng bằng một cái khay khổng lồ chất đầy bánh mì kẹp thịt và bánh ngọt trên đầu đũa. Mặt bà ửng đỏ và trông bà tức giận hết sức. Bọn trẻ túa đến bên bà, háo hức lấy đồ ăn, nhưng Harry vẫn đứng yên bên chú Sirius, lúc này chú đang cúi sát tầm thăm thêu hơn.

- Nhiều năm rồi chú không hề nhìn tới cái này. Con có thấy cái tên Phineas Nigellus không? ... Ông sơ của chú đó. Cụ là hiệu trưởng trường Hogwarts ít được biết đến nhất từ trước tới giờ... Và đây là

Araminta Meliflua... chị họ của má chú... dì đã thử vận động thông qua một đạo luật hợp pháp hóa việc săn lùng của dân Muggle... và đây là cô Elladora... Cô đã khởi đầu cái truyền thống gia đình là chặt đầu những con gia tinh khi chúng quá già không bưng nổi cái khay trà nữa... Dĩ nhiên, bất cứ khi nào dòng họ sản sinh ra một người nào đó trật ra khuôn khổ dù nửa vời thì kẻ đó bị từ bỏ ngay. Chú thấy tên của cô Tonks cũng không có trong gia phả. Có lẽ vì vậy mà Kreacher không thèm vâng lệnh cô ấy... Lão gia tinh lẽ ra phải làm bất cứ điều gì do bất cứ người nào trong gia đình sai biểu...

Harry ngạc nhiên:

- Chú và cô Tonks có bà con với nhau à?

- À, có chứ. Má của cô Tonks, chị Andromeda là người chị họ mà chú thích nhất.

Chú Sirius xem xét tấm thảm thêu kỹ càng hơn.

- Coi nè, Andromeda cũng không có tên trong này luôn...

Chú Sirius chỉ vô một vết cháy nám tròn nhỏ ở giữa hai cái tên Bellatrix và Narcisca. Các bà chị của Andromeda vẫn còn được ghi tên ở đây bởi vì họ kết hôn với những phù thủy thuần chủng dễ thương đáng kính, nhưng Andromeda thì lấy một phù thủy gốc Muggle tên là Ted Tonks, cho nên...

Chú Sirius làm điệu bộ cho nổ tung tấm thảm thêu bằng cây đũa phép và cười lên chua chát. Nhưng Harry không cười nổi. Nó còn mãi miết ngó chăm chăm những cái tên bên phải của vết cháy nám lẽ ra là tên của cô Andromeda. Một hàng đôi chỉ vàng thêu nối Narcisca Black với Lucius Malfoy, và một đường chỉ đơn bằng vàng nối tên hai người này với cái tên Draco.

- Chú có bà con với gia đình Malfoy hả?

Chú Sirius nói:

- Các gia đình thuần chủng đều có liên hệ dây mơ rễ má với nhau. Đám phụ huynh chỉ muốn cưới gả con trai con gái cho phù thủy thuần chủng mà thôi nên sự lựa chọn chỉ có giới hạn, vì chẳng còn lại bao nhiêu phù thủy thuần chủng nữa. Bác Molly và chú là chị em họ nếu tính theo quan hệ hôn nhân và bác Authur thì hình như là cháu kêu chú bằng cậu họ. Nhưng mà đừng mất công tìm kiếm tên của họ trong tấm thảm thêu này... nếu từng có cả một gia đình phản bội nòi giống thì đó chính là gia đình Weasley.

Nhưng lúc này Harry đang nhìn cái tên bên trái vết cháy nám của Andromeda: Bellatrix Black. Cái tên này có một đường chỉ đôi nối với tên Rodolphus Lestrage.

- Lesrtange...

Harry nói to lên. Cái tên gợi lên điều gì đó trong ký ức của nó; nó hẳn là đã biết đến cái tên này ở đâu

đó, nhưng trong chốc lát nó không thể nhớ ra là ở đâu, mặc dầu cái tên khiến cho bụng nó nôn nao khó chịu.

Chú Sirius nói vắn tắt:

- Họ ở nhà ngục Azkaban.

Harry nhìn chú tò mò. Chú Sirius nói tiếp vắn bằng cái giọng cộc cằn:

- Bellatrix và Rodolphus vô tù cùng với Barry Crouch con. Anh của Rodolphus, Rabastan, cũng ở tù với họ.

Thế là Harry nhớ ra: nó đã từng thấy Bellatrix Lestrange bên trong chậu Tưởng ký của cụ Dumbledore, một dụng cụ lạ lùng có thể bảo tồn những suy tư và ký ức. Bellatrix là một người đàn bà da sạm cao lớn, mi mắt sụp xuống, đứng trước vành móng ngựa mà vẫn tuyên bố lòng trung thành kiên định của bà ta với Chúa tể Hắc ám Voldemort, cũng như lòng tự hào của bà ta là đã cố gắng tìm kiếm hắc sau khi hắc suy sụp, và sự tin tưởng chắc chắn của bà ta rằng một ngày kia lòng trung thành của bà ta sẽ được tưởng thưởng.

- Chú chưa hề nói bà ấy là bà con...

Chú Sirius gắt:

- Mụ ấy có là chị họ của chú thì có hề gì? Trong thâm tâm chú, họ không phải là gia đình của chú, mụ ấy chắc chắn không phải là gia đình của chú. Từ hồi chú bằng tuổi con thì chú đã không còn gặp mụ ta nữa, nếu không tính một thoáng thấy mụ đi vào nhà ngục Azkaban. Bộ con tưởng chú hãnh diện có bà con họ hàng như mụ ấy sao?

Harry nói nhanh:

- Con xin lỗi. Con không có ý... con chỉ ngạc nhiên... vậy thôi...

Chú Sirius nói ngay, giọng lầm bầm:

- Không hề gì, khỏi cần xin lỗi.

Chú quay mặt đi khỏi tấm thảm thêu, hai tay thọc sâu trong túi quần. Nhìn đăm đăm qua căn phòng khách, chú nói:

- Chú không thích sống ở đây. Chú không hề ngờ là có ngày mình lại bị mắc kẹt trong căn nhà này một lần nữa.

Harry hoàn toàn thông cảm. Nó biết nó sẽ cảm thấy thế nào nếu mai này nó lớn lên và tin là nó hoàn toàn được giải phóng khỏi căn nhà số 4 đường Privet Drive, nhưng rồi lại bị bắt buộc phải quay về và

sống ở đó.

Chú Sirius nói:

- Dĩ nhiên ngôi nhà này dùng làm Tổng hành dinh thì thật là lý tưởng. Khi còn sống ở đây, ba của chú đã sử dụng mọi biện pháp an ninh mà chỉ có hàng pháp sư lão luyện mới có được. Nó Phi-đồ-án nên dân thường Muggle không thể nào đến hay gọi cửa – như họ vẫn thích làm thế – bây giờ lại thêm cụ Dumbledore tăng cường bảo vệ, con đừng hòng tìm được nơi nào an toàn hơn ngôi nhà này. Con biết đó, Nguyên tắc Bảo mật cho Hội kín của cụ Dumbledore mà – không ai có thể tìm ra tổng hành dinh trừ khi cụ đích thân nói cho người đó biết nó ở đâu – cái thư mà thầy Moody đưa con xem tối hôm qua, chính là thư của cụ Dumbledore...

Chú Sirius bật cười nghe như tiếng chó sủa, nói tiếp:

- Giá như mà ba má của chú có thể nhìn thấy ngôi nhà giờ đây được sử dụng như thế nào... Ừ, bức chân dung của má chú chắc cũng đủ để con thấy...

Chú Sirius quạu quọ một lát rồi thở dài:

- Chú cũng muốn thỉnh thoảng được ra ngoài và làm một điều gì đó có ích. Chú có xin cụ Dumbledore cho chú đi kèm con đến phiên tòa xử con... hiển nhiên là nghe ngóng từ xa thôi... Để chú có thể ủng hộ tinh thần con một chút, con nghĩ sao?

Harry cảm thấy như bao tử của nó đã rớt tuột xuống tắm thảm đầy bụi bặm. Từ bữa ăn tối hôm qua đến giờ nó không hề nghĩ tới phiên tòa xử nó. Trong niềm phấn khích khi được trở về sống với những người nó yêu quý nhất, được nghe biết mọi chuyện đang xảy ra, cái chuyện đi hầu tòa hoàn toàn bay biến khỏi đầu óc của nó. Nhưng giờ đây chú Sirius vừa nhắc tới thì cái cảm giác sợ hãi đến xiết liếng người lại ập với nó. Nó đăm đăm nhìn Hermione và anh em nhà Weasley, cả bọn đang ngấu nghiến ăn bánh mì, nó tự hỏi nó sẽ cảm thấy thế nào nếu bọn họ trở về trường Hogwarts mà nó thì không.

- Đừng lo.

Chú Sirius nói. Harry ngược nhìn lên và nhận thấy chú Sirius quan sát nó này giờ. Chú nói:

- Chú chắc chắn là họ sẽ xử trắng án cho con. Nhất định là phải có điều khoản nào đó trong Đạo luật Quốc tế về Bí mật cho phép dùng pháp thuật để tự cứu lấy mạng mình.

Harry lặng lẽ nói:

- Nhưng nếu họ đuổi con, thì con có thể về đây sống với chú không?

Chú Sirius mím cười buồn bã.

- Để coi sao đã.

Harry nài nỉ:

- Con sẽ cảm thấy dễ chịu hơn khi nghĩ về phiên tòa nếu con biết con sẽ không phải quay trở lại gia đình Dursley.

Chú Sirius buồn rầu nói:

- Nếu con mà còn thích chỗ này hơn thì hẳn là nhà bọn kia tệ lắm.

Bà Weasley kêu:

- Mau lên, hai người kia, kéo chẳng còn gì để ăn.

Chú Sirius thở một cái dài thượt, ném một cái nhìn u tối lên tấm thảm thêu, rồi cùng Harry đến nhập bọn với những người kia.

Harry cố gắng hết sức không nghĩ ngợi đến phiên tòa khi nó cùng những người khác dọn trống mấy cái tủ kiếng vào buổi chiều hôm đó. May cho nó, đó là một công việc đòi hỏi nhiều sự tập trung chú ý, bởi vì nhiều đồ vật trong tủ tỏ ra bất đắc dĩ rời khỏi những cái kệ bụi bặm của chúng. Chú Sirius bị một cái hộp đựng thuốc lá hít bằng bạc tấp cho một cái đau điếng. Chỉ trong vòng vài giây, bàn tay bị cắn của chú đã đùn lên một lớp bao bọc thô cứng rất khó chịu giống như một cái bao tay khô màu nâu.

- Không sao!

Chú Sirius xem xét bàn tay của chú với vẻ thích thú trước khi gõ nhẹ lên nó bằng cây đũa phép và phục hồi lớp da bình thường.

- Chắc là có bột vảy mụn cóc trong đó.

Chú quăng cái hộp vô một cái bao dùng để chứa những thứ linh tinh lang tang lấy ra từ trong tủ. Chỉ một lát sau Harry đã thấy George quần bàn tay của anh chàng lại một cách cẩn thận rồi cuồn cái hộp nhét vô cái túi đã đầy nhóc yêu nhí của mình.

Bọn Harry cũng kiếm ra được một dụng cụ bằng bạc trông rất khó chịu, một thứ gì đó giống như một cái nhíp có nhiều chân. Nó chuồi ra, chạy trốn trên cánh tay Harry như một con nhện nhện khi Harry lượm nó lên, xong lại còn thử chích lên da Harry một cái. Chú Sirius tóm nó lại và đập nó bẹp dí bằng một cuốn sách dày cui có tựa là Sự Cao Quý Của Tự Nhiên: Bản Phả Hệ Phù Thủy. Có một cái hộp âm nhạc phát ra tà khí một cách yếu ớt, kêu lên một điệu leng keng khi lên giây nhiều. Mọi người bỗng thấy mình trở nên yếu ớt và buồn ngủ một cách kỳ lạ cho đến khi Ginny khôn ngoan đóng sập cái nắp lại. Có cả một cái hộp nhỏ hình trái tim khá nặng mà không ai mở ra được, một số con dấu cổ xưa và một cái Huân chương

Merlin đệ nhất đẳng nằm trong một cái hộp bụi bặm. Tấm huân chương là phần thưởng cho ông nội của chú Sirius vì “những cống hiến của ông cho Bộ Pháp Thuật”.

- Cái đó có nghĩa là ông ấy đã hiến cho họ cả một đồng vàng.

Chú Sirius nói giọng khinh khỉnh khi quăng cái mẽ đai vô thùng rác.

Nhiều phen lão Kreacher rón rén vào phòng tìm cách chuyển lậu đồ đạc đi bằng cách lén giấu dưới tấm giẻ thắt lưng của lão. Mỗi lần bị bắt quả tang, lão lại lầm bầm những lời nguyên rủa khủng khiếp. Khi chú Sirius giật mạnh một chiếc nhẫn to tướng bằng vàng có gia huy của dòng họ Black ra khỏi bàn tay nắm chặt của Kreacher, lão thực sự òa khóc vì tức giận và đi ra khỏi phòng trong tiếng khóc tức tưởi, đồng thời chửi bới chú Sirius bằng những cái tên mà trước đây Harry chưa bao giờ nghe tới.

Chú Sirius liệng cái nhẫn vô thùng rác, nói:

- Cái đó của ba chú. Lão Kreacher vốn không quá tận tụy với ba của chú như lão đối với má của chú, nhưng chú vẫn bắt gặp lão hôn hít một cái quần cũ của ba chú hồi tuần trước.

Trong mấy ngày sau bà Weasley tiếp tục bắt mọi người làm việc vất vả. Phải mất ba ngày mới giải trừ ô nhiễm được hết căn phòng khách. Cuối cùng cái thứ không ai ưa còn sót lại trong phòng là tấm thảm thêu cây gia phả của dòng họ Black. Tấm thảm này kháng cự lại mọi nỗ lực đem nó ra khỏi bức tường. Món thứ hai là cái bàn giấy cứ lúc lắc lạch cạch. Thầy Moody vẫn chưa ghé qua Tổng hành dinh, nên mọi người vẫn chưa thể biết chắc chắn cái gì ở trong đó.

Họ bèn dời từ phòng khách qua phòng ăn ở tầng trệt. Ở đó họ tìm thấy những con nhên nhện to bằng cái đĩa trốn trong mấy ngăn kéo của tủ đựng chén đĩa ly tách. (Ron đã hối hả ra khỏi phòng để pha cho mình một tách trà rồi một tiếng rười ùng hồ sau mới trở lại). Các món đồ sứ, đều mang gia huy và câu phương châm sống của dòng họ Black, bị chú Sirius quăng vô thùng rác một cách không thương tiếc gì ráo. Số phận tương tự cũng được dành cho một bộ ảnh cũ đã lồng trong những khung tranh bằng bạc đã bị hoen ố. Những người trong ảnh kêu ré lên nghe đình tai nhức óc khi lớp kiếng che trên mặt họ vỡ nát.

Thầy Snape có thể gọi công việc chú Sirius đang làm là “dọn dẹp”, nhưng theo ý kiến riêng của Harry thì bọn họ thực sự đang tiến hành cả một cuộc chiến tranh trong căn nhà, mà người hăng hái kháng chiến, hỗ trợ và xúi giục sự kháng cự, chính là Kreacher. Lão gia tinh xuất hiện ở bất cứ chỗ nào bọn Harry tụ tập để dọn dẹp, tiếng lầm bầm của lão càng lúc càng xúc phạm khi lão cố tìm cách cất đi bất cứ cái gì lão lấy ra được từ thùng rác. Chú Sirius đã giận tới nước đe dọa sẽ cho lão gia tinh quần áo (nghĩa là đuổi lão ra khỏi nhà, giải phóng lão khỏi kiếp gia tinh), nhưng Kreacher trợn mắt nhìn chú Sirius, nước mắt ràn rụa, lão nói:

- Cậu Chủ cứ làm điều mà Cậu Chủ muốn.

Nhưng trước khi quay đi lão lại lầm bầm rõ to:

- Nhưng mà Cậu Chủ sẽ không đuổi Kreacher đi đâu, không mà, bởi vì Kreacher biết hết người ta đang làm cái gì, ừ phải, Cậu Chủ đang âm mưu chống lại Chúa tể Hắc ám, đúng, cùng với bọn Máu Bùn và bọn phản bội và bọn cặn bã...

Lão mới nói tới đó, chú Sirius đã không dừng được, và bất kể sự phản đối của Hermione, chú túm lấy đằng sau cái giẻ thắt lưng của lão gia tinh và quăng lão ra khỏi phòng không chút nương tay.

Chuông cửa reo vang nhiều lần trong ngày, trở thành cái cớ để bà mẹ của chú Sirius lại khởi lên những cơn gào rú, và cũng là dịp để Harry và mấy đứa khác dỏng tai nghe ngóng những người khách, mặc dù tụi nó lợm lặt chẳng được bao nhiêu tin tức từ những cái nhìn thoáng qua ngăn ngùi hay một mẩu đối thoại mà tụi nó có thể nghe lén được trước khi bà Weasley nhắc nhở chúng trở lại với công việc mà chúng được giao. Thầy Snape xẹt ra xẹt vô căn nhà thêm nhiều lần nữa, nhưng Harry cảm thấy nhẹ nhõm là nó không bị chạm trán thầy lần nào. Nó cũng có lần thoáng thấy cô giáo dạy môn Biến hình, giáo sư McGonagall, trông hết sức luộm thuộm trong bộ váy áo và áo khoác của dân Muggle, mặc dù bà có vẻ bận rộn đến nỗi không thể nấn ná ở lại.

Tuy nhiên đôi khi cũng có vài ba vị khách lưu lại để giúp đỡ. Cô Tonks nhận bọn với cánh quét dọn vào một buổi chiều đáng nhớ. Buổi chiều đó họ tìm thấy một con ma cà rồng già chát ần nấu trong một cái cầu tiêu trên lầu. Thầy Lupin, người vẫn ở chung nhà với chú Sirius, nhưng thỉnh thoảng lại phải đi vắng một thời gian để lo công việc cho Hội, vừa rồi đã giúp sửa chữa một cái đồng hồ tử đứng, còn gọi là đồng hồ ông nội. Cái đồng hồ này đã phát sanh một tật xấu là hễ có người đi ngang qua là nó gõ một cái boong. Lão Mundungus chuộc được lỗi phần nào trong mắt bà Weasley bằng cách cứu Ron thoát khỏi một bộ áo chùng màu tím cũ rách cứ tìm cách siết cổ nó khi nó dời bộ áo ra khỏi tử.

Bất chấp cái điều là nó vẫn còn khó ngủ và vẫn còn gặp ác mộng về những hành lang và những cánh cửa khóa chặt khiến cái theo của nó nhức nhối, Harry vẫn tìm được cách vui hưởng cuộc sống lần đầu tiên trong suốt mùa hè. Hễ nó bận bịu thì nó thấy vui vẻ. Tuy nhiên khi công việc ngơi đi, khi nó mất cảnh giác, hay khi kiệt sức nằm trên giường ngắm những cái bóng lung linh di chuyển trên trần phòng, ý nghĩ về phiên tòa ở Bộ Pháp Thuật lại lù lù hiện về trong trí nó. Nỗi sợ hãi như những mũi kim đâm thấu vào tim gan nó khi nó tự hỏi điều gì sẽ xảy đến cho nó nếu nó bị đuổi học. Cái ý tưởng ấy hãi hùng đến nỗi nó không dám nói ra lời, thậm chí không dám nói với cả Ron và Hermione. Hai đứa bạn cũng bắt chước nó, không đả động gì tới chuyện đó, mặc dù Harry thỉnh thoảng nhìn thấy hai đứa tụi nó thì thầm với nhau và liếc cái nhìn lo lắng về phía nó. Đôi khi nó không thể không tưởng tượng ra cảnh một viên chức không mặt mũi của Bộ Pháp Thuật bẻ gãy cây đũa phép của nó và ra lệnh cho nó quay trở về với gia đình Dursley... Nhưng nó sẽ không chịu đi. Nó cương quyết rồi. Nó sẽ trở về đây, Quảng trường Grimmauld và sống với chú Sirius.

Thế nên Harry cảm thấy như có một viên gạch rớt xuống bao tử nó khi bà Weasley quay sang nói nhỏ

với nó sau bữa cơm chiều ngày thứ tư:

- Bác đã ủi bộ đồ vía của con để mặc vào sáng hôm sau. Và Harry à, bác muốn tối nay con cũng nên tắm gội. Aán tượng tốt ban đầu có thể tạo ra điều kỳ diệu.

Ron, Hermione, Fred, George và Ginny đều ngừng nói chuyện và nhìn sang Harry. Nó gật đầu và tiếp tục ăn, nhưng miệng nó bỗng trở nên khô đến nỗi nó không thể nào nhai được nữa. Nó hỏi bà Weasley, cố gắng làm ra vẻ không bận tâm:

- Làm sao con đến đó được?

Bà Weasley nói dịu dàng:

- Bác Authur sẽ đưa con đi cùng khi bác ấy đi làm.

Từ bên kia bàn, ông Weasley mỉm cười động viên Harry. Ông nói:

- Con có thể đợi trong văn phòng của bác cho đến khi tới giờ phiên tòa bắt đầu xử.

Harry ngược nhìn chú Sirius, nhưng trước khi nó có thể đặt ra câu hỏi thì bà Weasley đã trả lời:

- Giáo sư Dumbledore không nghĩ rằng chú Sirius đi với con là một ý kiến hay, và bác phải nói là bác...

- ... nghĩ là cụ ấy đúng quá!

Chú Sirius tiếp lời bà Weasley bằng giọng nói rít qua kẽ răng. Bà Weasley mím môi lại. Harry nhìn chú Sirius chăm chăm:

- Thầy Dumbledore nói với chú như vậy hồi nào?

Ông Weasley nói:

- Cụ đến vào tối hôm qua, sau khi các con đã ngủ.

Chú Sirius tư lự cầm cái nĩa của chú vào một củ khoai tây. Harry hạ mắt nhìn xuống cái đĩa của nó. Nếu nó còn có thể cảm thấy điều gì tồi tệ hơn phiên tòa thì đó là chuyện cụ Dumbledore đã có mặt trong căn nhà này vào cái đêm trước ngày nó phải ra đứng trước vành móng ngựa mà cụ không thèm gặp mặt nó.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Bộ Pháp Thuật

Harry thức dậy lúc năm giờ rưỡi sáng hôm sau, vội vã và tỉnh táo như thể có ai vừa hét vào tai nó. Vài giây sau nó lại nằm bất động khi mà viền cảnh của một phiên toà kỷ luật đã chiếm kín mọi ngõ ngách trong não nó, và để có thể chịu đựng được nó, nó bò ra khỏi giường, đeo kính vào. Bà Weasley đã đặt chiếc quần jean được giặt là cẩn thận và chiếc áo thể thao dưới chân giường nó. Harry xỏ chúng vào. Bức tranh trống rỗng trên tường cười khẩy.

Ron vẫn đang ngửa thẳng cổ trên giường, mồm há tướng ra, ngủ say. Nó không hay biết gì khi Harry băng ngang phòng, bước ra cầu thang và nhẹ nhàng đóng cửa lại sau lưng nó. Cố không nghĩ đến lần mà nó sẽ gặp Ron sau lần này, khi mà họ có thể không còn là bạn học của nhau dưới mái trường Hogwarts nữa, Harry bước nhẹ nhàng xuống cầu thang, băng qua dãy đầu tổ tiên của Kreacher, và đi xuống bếp.

Nó nghĩ rằng sẽ chẳng có ai, nhưng khi vừa đến cửa nó đã nghe những tiếng xào xạc nhẹ bên kia cửa. Nó đẩy cửa và thấy ông bà Weasley, Sirius, Lupin và Tonks đã ngồi sẵn như thể đang đợi nó. Tất cả đều đã thay đồ, trừ bà Weasley, đang mặc một cái áo dài tím. Bà nhồm dậy khi Harry đi vào.

“Bữa sáng,” bà nói khi rút đĩa ra và lao vội về phía lò sưởi.

“X-x-xin chào, Harry,” Tonks ngáp. Vào sáng nay tóc của cô đã đổi sang màu vàng hoe được uốn cong lên. “Ngủ ngon chứ?”

“Vâng” Harry nói.

“Chị đ-đ-đã không ngủ suốt đêm qua,” cô ta nói, với một cái ngáp bất thần khác, “Đến đây ngồi đi...”

Cô ta đẩy một cái ghế ra, làm lật một cái ghế khác khi làm điều này.

“Cháu muốn ăn gì, Harry?” bà Weasley gọi. “Cháo? Bánh nướng? Cá trích muối? Thịt và trứng? Bánh mì nướng?”

“Chỉ- chỉ bánh mì nướng thôi, cảm ơn bác,” Harry nói.

Lupin liếc nhìn Harry, rồi nói với Tonks, “Em đã nói gì với Scrimgeour?”

“Ồ... vâng... thế đấy, chúng ta cần phải cẩn thận, anh ta đã hỏi Kingsley và em những câu hỏi buồn

cười lẫn...”

Harry cảm thấy rất biết ơn khi nó được bị yêu cầu phải tham gia đối thoại. Tâm trạng nó đang bất an. Bà Weasley đặt vài miếng bánh mì nướng và mút trước mặt nó; nó cố ăn; nhưng giống như là nó đang nhai thảm vậy. Bà Weasley ngồi một bên nó và bắt đầu lảng xảng với cái áo thể thao của nó, gấp lại cái nhãn và vuốt phẳng một nếp nhăn bên vai nó. Nó ước gì bà đừng làm vậy thì hơn.

“... và chắc là em sẽ nói với cụ Dumbledore rằng em sẽ không làm ca đêm vào ngày mai. Em mệt quá,” Tonks chấm dứt, lại ngáp sái cả quai hàm.

“Tôi sẽ làm luôn phần cô,” ông Weasley nói. “Với tôi thì không sao. Dù sao thì tôi cũng còn một bản báo cáo phải làm cho xong.”

Ông Weasley không mặc áo choàng phù thủy mà mặc một cái quần vải sọc đôi và một cái áo vettông đuôi tôm cũ. Ông quay từ Tonks sang Harry.

“Cháu cảm thấy thế nào?”

Harry nhún vai.

“Sẽ xong sớm thôi,” ông Weasley nói lớn. “Khoảng vài giờ thôi, và cháu sẽ trắng án.”

Harry không nói gì.

“Phiên toà diễn ra tại tầng của bác, trong phòng của Amelia Bones. Bà ta là trưởng Cục Thi Hành Luật Phù Thủy, và là người sẽ hỏi cháu.”

“Amelia Bones được lắm, Harry,” Tonks hăm hở nói. “Chị ấy công bằng lắm, chị ấy sẽ nghe em mà.”

Harry gật đầu, vẫn không thể nghĩ được gì và nói được gì.

“Đừng mất tinh thần,” Sirius nói cộc lốc. “Hãy lịch sự và bám chặt vào các sự kiện.”

Harry lại gật đầu.

“Luật pháp ủng hộ con,” Lupin lặng lẽ nói, “Ngay cả phù thủy vị thành niên cũng được phép dùng ma thuật trong trường hợp nguy hiểm đến tính mạng.”

Có một cái gì đó lạnh lạnh nhỏ giọt vào sau gáy Harry, khi nó nghĩ ngay là có ai đó vừa dùng phép “Mất ảo tưởng” với nó, đoạn nó nhận ra rằng bà Weasley đang chải tóc cho nó bằng một cái lược ướt. Bà ép mạnh tóc trên đỉnh đầu nó.

“Sau mà nó không chịu nằm ẹp xuống thế này?” bà nói một cách tuyệt vọng.

Harry lắc đầu.

Ông Weasley xem đồng hồ nhìn sang Harry.

“Bác nghĩ là đến lúc chúng ta đi rồi,” ông nói.” Còn sớm, nhưng mà bác nghĩ cháu nên đến Bộ trước và chờ ở đó.”

“Vâng,” Harry nói như máy, buông miếng bánh mì xuống và đứng dậy.

“Em sẽ ổn thôi, Harry,” Tonks nói, vỗ nhẹ lên tay nó.

“Chúc may mắn,” Lupin nói. “Thầy tin chắc là sẽ ổn thôi.”

“Và nếu không như vậy,” Sirius gườm gườm nói, “Chú sẽ gặp Amelia Bones thay cho con..”

Harry mỉm cười yếu ớt. Bà Weasley ôm lấy nó.

“Tất cả chúng ta sẽ bắt chéo tay cầu nguyện cho con.” bà nói.

“Vâng,” Harry nói. “Vâng... gặp lại mọi người sau ạ.”

Nó đi theo ông Weasley lên lầu và đi dọc qua tiền sảnh. Nó có thể nghe tiếng mẹ của Sirius căn nhắc sau tấm màn. Ông Weasley tháo then cửa và họ bước vào buổi sớm mai lạnh lẽo, xám xịt.

“Bác thường đi bộ đến chỗ làm à?” Harry hỏi ông, khi họ băng nhanh qua quảng trường.

“Không, bác dùng phép độn thổ,” ông Weasley nói, “nhưng rõ ràng là cháu không thể làm vậy, và bác nghĩ là chúng ta sẽ đến đó bằng một phương cách không dùng pháp thuật, nó sẽ tạo ấn tượng hơn, với việc mà cháu bị kết án...”

Ông Weasley đút tay vào túi áo khoác khi họ bước đi. Harry biết rằng ông đang nắm chặt cây đũa thần của ông. Con đường xiêu nát hoàn toàn vắng vẻ, nhưng khi họ đi đến cái ga điện ngầm ộp ộp thì họ thấy là nó đã đầy nghẹt những người đi làm bằng vé tháng lúc sáng sớm. Và khi mà thấy mình rất giống những người Muggle đi làm bình thường, thì ông Weasley đã không thể giấu được sự hăm hở.

“Thần tiên thật,” ông thì thầm, chỉ tay về chiếc máy bán vé tự động. “Một sự khéo léo tuyệt vời.”

“Chúng hết hoạt động rồi bác ạ,” Harry nói, chỉ về biển báo.

“Vâng, nhưng thậm chí như thế thì cũng...” ông Weasley nói, nhìn chúng một cách háo hức.

Họ mua vé từ một người bán vé ngái ngủ (Harry đảm nhiệm việc thanh toán, vì ông Weasley không rành lắm về tiền của người Muggle) và năm phút sau họ đã lên một cái tàu điện ngầm đưa họ về trung tâm Lon-

don. Ông Weasley nhấp nhẩm kiểm tra tới lui cái Bản Đồ Tàu Điện Ngầm qua cửa sổ.

“Còn bốn trạm nữa, Harry... bây giờ còn ba... còn hai, Harry...”

Họ đến ga ngay giữa trái tim của London, và ra khỏi ga cùng một đợt sóng người ăn mặc lịch sự xách cặp táp. Họ đi lên thang máy, đi ngang thanh kiểm tra vé (ông Weasley tỏ ra rất khoái chí cái khe nuốt cái vé của ông) và trôi lên một con đường lớn đầy những toà nhà to tướng và rộn rịp giao thông như mắc cửi.

“Chúng ta đang ở đâu vậy?” ông Weasley nói ngơ ngác, và trong một thoáng ngừng đập của tim, Harry nghĩ là họ đã lên sai bến cho dù ông Weasley đã liên tục kiểm tra bản đồ, nhưng một giây sau ông đã nói, “À, vâng... đường này nè, Harry,” và lôi nó xuống con đường bên cạnh.

“Xin lỗi nhé” ông nói, “bác chưa bao giờ đi xe lửa cả và có cảm giác về nó khác với một người Muggle nhiều. Thật ra mà nói, trước đây bác chưa bao giờ đi vào lối đi của hành khách cả.”

Họ càng đi xa, những toà nhà càng nhỏ và kém bề thế đi, cho đến khi họ đến một con đường đầy những văn phòng tiêu tuy, một quán rượu và một thùng tràn nước. Harry tưởng là địa điểm đặt văn phòng của Bộ Pháp Thuật phải là một nơi ấn tượng hơn.

“Đến rồi,” ông Weasley vui vẻ nói, chỉ một cái trạm điện thoại đỏ cũ kỹ, đã bị mất nhiều tấm kính và đứng trước một bức tường quần quện dày. “Đi theo bác, Harry.”

Ông ta mở cửa trạm điện thoại.

Harry bước vào trong, tự hỏi xem cái này là cái quái quỷ gì. Ông Weasley luồn vào cạnh Harry và đóng sập cửa lại. Nó chật cứng; Harry bị kẹt cứng khi cái trạm điện thoại đang di chuyển, các bức tường rung lắc như thể có kẻ phá hoại nào muốn nhổ tung nó đi. Ông Weasley vươn qua khỏi Harry để chụp cái ống nghe.

“Bác Weasley, cháu nghĩ có thể là cái này cũng hư rồi,” Harry nói.

“Không, không, bác chắc là nó còn tốt,” ông Weasley nói, giữ cái ống nghe trên đầu và nhìn bản số. “Xem nào... sáu...” ông quay số, “hai... bốn... một con bốn nữa... và một con hai khác...”

Khi mà vòng quay số trả lại vị trí cũ, một giọng nói phụ nữ lạnh ngắt vang lên từ trạm điện thoại, không phải từ cái ống nghe trên tay ông Weasley, mà lớn và tự nhiên như thể có một người phụ nữ vô hình đang đứng bên cạnh họ.

“Chào mừng đến Bộ Pháp Thuật. Xin cho biết tên và nghề nghiệp.”

”Ờ...” ông Weasley nói, ngần ngừ không biết là có nên nói vào cái ống nghe hay không. Ông đành thỏa hiệp bằng cách giữ phần nói của cái ống nghe lên tai. “Arthur Weasley, Văn phòng Dùng Sai Cỗ Vật Muggle...”

gle, đang đưa Harry Potter tới đây, cậu ta được yêu cầu có mặt tại phiên toà kỷ luật...”

“Cám ơn” giọng nói phụ nữ lạnh ngắt trả lời. “Xin quý khách cầm lấy huy hiệu và gắn nó lên trước áo choàng.”

Có một tiếng lách kích và một tiếng lịch kịch, và Harry thấy một cái gì đó trượt ra từ cái khe kim loại vốn thường dùng trả lại xu thừa cho khách. Nó bật lên: đó là một tấm huy hiệu bạc vuông vắn với dòng chữ Harry Potter, Phiên toà kỷ luật trên đó. Nó gắn cái vật đó lên trước cái áo thể thao và giọng phụ nữ lại vang lên.

“Quý khách của Bộ, ngài được yêu cầu đến kiểm tra và để lại cây đũa thần tại quầy đăng ký ở bàn an ninh, nằm ở góc xa của Cửa Ngoài.”

Nền của trạm điện thoại rung lên. Họ chìm từ từ vào lòng đất. Harry ngẩn người quan sát khi mà nền đường có vẻ như đang được nâng lên vượt qua khung cửa sổ kính của trạm điện thoại cho đến khi bóng tối hoàn toàn phủ trên đầu họ. Rồi họ không còn thấy gì nữa; nó chỉ còn có thể nghe thấy những tiếng động rì rào đều đều như thể cái trạm điện thoại đang xuyên vào lòng đất. Khoảng một phút sau, dù Harry cảm thấy lâu hơn, một tia sáng vàng rọi vào chân nó và toả sáng dần, chiếu lên người nói, đến khi vầng sáng đó chiếu lên mặt nó thì nó nhắm mắt lại để khỏi chảy nước mắt.

“Bộ Phát Thuật chúc ngài một ngày yên bình.” giọng phụ nữ nói.

Cánh cửa trạm điện thoại mở mạnh ra và ông Weasley bước ra, theo sau là Harry, mồm há hốc.

Họ đang đứng ở cuối một tiền sảnh rất dài và sáng loáng, nền bằng gỗ sậm. Cái trần xanh chói được gắn những dấu hiệu bằng vàng sáng rực đang lăng xăng chuyển động và thay đổi hình dạng liên tục, giống như một tấm bảng thông báo khổng lồ trên trời. Những bức tường ở các phía được gắn gỗ sậm sáng sủa và có nhiều lò sưởi mạ vàng được gắn với chúng. Cứ mỗi vài giây là lại có một nam hay nữ phù thủy nào đó trôi ra từ phía bên trái các lò sưởi với một tiếng sượt nhẹ. Phía bên phải, những hàng dài đang nối đuôi nhau chờ khởi hành.

Giữa tiền sảnh là một bồn phun nước. Một nhóm những bức tượng vàng, lớn hơn kích thước thật, đứng giữa hồ nước. Cao nhất trong chúng là tượng một phù thủy nhìn rất quý phái đang giơ cây đũa thần của ông chỉ thẳng lên trời. Nhóm quanh ông là một nữ phù thủy xinh đẹp, một con nhân mã, một con yêu tinh và một con gia tinh. Ba con thú sau này đều đang đứng chầu hai người phù thủy nam nữ kia. Nước được phun ra lấp lánh từ đầu đũa của họ, từ đầu mũi tên của con nhân sư, từ đỉnh của con yêu tinh và từ mỗi tai của con gia tinh, tiếng nước lách tách hoà vàng tiếng bôm bốp và răng rắc của những người đang độn thổ và tiếng chân sột soạt của hàng trăm phù thủy nam nữ, phần lớn bọn họ đều có vẻ cau có, còn ngái ngủ vì dậy sớm, sai bước về phía những cái cổng vàng tại đầu kia của tiền sảnh.

“Đường này, “ ông Weasley nói.

Họ gia nhập vào toán những người làm việc tại Bộ đang đi rầm rập, một số bọn họ mang theo những cuộn giấy da dê lúc lắc, số khác xách cặp táp, vẫn còn đang đọc tờ Tiên Tri Hàng Ngày khi đang bước đi. Khi họ đi ngang bồn phun nước, Harry nhìn thấy những đồng Sickles bạc và Knut đồng phản chiếu lên nó từ đáy hồ nước. Bên cạnh đó là một tấm bảng nhỏ mờ mờ có những dòng chữ:

“NHỮNG SỰ ĐÓNG GÓP CỦA CÁC HUYNH ĐỆ PHÙ THUYẾT SẼ ĐƯỢC CHUYỂN CHO BỆNH VIỆN SANTO MUNGO ĐỂ CHỮA TRỊ NHỮNG BỆNH VÀ CHẤN THƯƠNG PHÁP THUẬT.”

Nếu tôi không bị trục xuất khỏi Hogwarts, tôi sẽ đặt vào đấy mười đồng Galleons, Harry thấy mình đang tuyệt vọng nghĩ ngợi như thế.

“Đây nè, Harry,” ông Weasley nói, và nói bước ra khỏi dòng nhân viên của Bộ đang đi đến những cái cổng vàng. Ngồi ở bên trái cái bàn, dưới tấm bản đề chữ An ninh, là một phù thủy râu lõm chồm trong một cái áo choàng xanh rực đang nhìn họ tiến lại và đặt tờ Tiên tri Hàng ngày của ông ta xuống.

“Tôi dẫn đến một người khách,” ông Weasley nói, vẫy tay về phía Harry.

“Bước lại đây,” người phù thủy nói bằng một giọng uể oải.

Harry bước lại gần ông ta, và người phù thủy giơ lên một cái que dài, mảnh, dẻo bằng vàng, hươu nó lên xuống đằng trước và đằng sau Harry.

“Đũa thần,” người phù thủy an ninh cầu nhàu với Harry, đưa cái dụng cụ bằng vàng xuống và rút cái đũa thần của ông ra.

Harry đưa đũa thần của mình ra. Người phù thủy ném nó vào một cái dụng cụ kỳ lạ bằng đồng, nó nhìn giống như một tập hợp nhiều cái cân chỉ có một đĩa. Nó bắt đầu rung lên. Một mẫu giấy da hẹp văng nhanh ra và trượt ra đất. Người phù thủy xé nó ra và viết lên đó.

“Mười một inch (~27cm -HĐ), gần lông phượng hoàng, đã dùng trong bốn năm. Đúng không?”

“Vâng ạ,” Harry hồi hộp trả lời.

“Tôi giữ nó,” người phù thủy nói, xiên mẫu giấy lên một cái đinh đồng nhỏ. “Cậu sẽ lấy nó lại sau”, ông nói thêm, vẫy cây đũa thần về phía Harry.

“Xin cảm ơn ông ạ.”

“Khoan đã...” người phù thủy thông thả nói.

Mắt ông nhìn đảo từ cái biển dành cho khách trên ngực Harry lên trên trán nó.

“Cảm ơn, Eric,” ông Weasley cứng rắn nói, nắm lấy vai Harry và đẩy nó rời khỏi bàn và quay trở lại

vào dòng người phù thủy nam nữ đang đi qua những cái cổng vàng.

Chen chúc giữa đám đông, Harry đi theo ông Weasley qua những cái cổng đi vào cái phòng nhỏ hơn phía sau, ở đây có ít nhất hai mươi cái thang phía sau đang nâng những cái lồng vàng lên. Harry và ông Weasley lẫn vào đám người đang vây quanh một cái trong số đó. Kế bên họ là một phù thủy to lớn râu quai nón đang cầm một cái hộp cartong đang phát ra những tiếng sột soạt.

“Khỏe không, Arthur?” người phù thủy nói, gật đầu với ông Weasley.

“Cậu mang theo cái gì trong đây thế, Bob?” ông Weasley hỏi, nhìn vào cái hộp..

“Bọn tôi cũng chưa rõ,” người phù thủy nghiêm mặt nói, “Bọn tôi nghĩ là một con gà chuẩn đầm lầy đang bắt đầu thở ra lửa. Có lẽ là một sự vi phạm nghiêm trọng Luật Ngăn Cấm Chăn Nuôi Thí Nghiệm.”

Với những tiếng leng keng loảng xoảng, cái thang hạ xuống trước họ; cái lồng vàng trượt lại sau, và Harry cùng ông Weasley đi vào thang máy cùng với mọi người, Harry thấy nó bị lèn chặt cứng với bức vách sau. Nhiều phù nữ nam nữ nhìn nó đầy tò mò, nó nhìn xuống chân để tránh ánh mắt của mọi người, tóc nó xoả xuống khi nó làm vậy. Cái lồng vàng đóng lại xoảng một tiếng và thang máy từ từ hạ xuống, những sợi xích rung lắc, và lại cái tiếng phụ nữ lạnh ngắt mà Harry đã nghe ở trạm điện thoại lại vang lên:

“Tầng Bảy, Ban Trò Chơi và Thể Thao Ma Thuật, cùng với Tổng cục Liên Đoàn Quidditch Anh và Ái Nhĩ Lan, Văn Phòng Câu Lạc Bộ Gobstone và Văn Phòng Sáng Chế Lỗ Bịch.”

Cánh cửa thang máy mở ra. Harry thoáng thấy một hành lang có vẻ lộn xộn, với những tấm tranh cổ động các loại về các trận Quidditch dán đầy trên các bức tường. Một trong số các phù thủy đang ở trong thang máy, đang ôm những cây chổi, khó nhọc lách ra và biến mất dưới hành lang. Cửa đóng lại, thang máy lại đi lên, và giọng phụ nữ nọ thông báo:

“Tầng Sáu, Cục Giao Thông Phép Thuật, cùng với Nhà Chức Trách Mạng Floo, Phòng Điều Khiển Điều Chỉnh Chổi, Văn Phòng Khoá- Cảng và Trung Tâm Thi Độn thổ.”

Một lần nữa, cánh cửa thang máy lại mở ra, và bốn hoặc năm phù thủy bước ra, cùng lúc đó nhiều máy bay giấy bay vút vào thang máy, Harry nhìn chúng khi chúng lượn lờ trong không khí trên đầu nó, chúng có màu violet nhạt và nó có thể thấy chữ Bộ Phép Thuật đóng dọc theo cánh của chúng.

“Chỉ là sổ thông báo trong bộ,” ông Weasley nói với nó. “Bọn bác đã dùng cú, nhưng chúng lộn xộn kinh quá... thả đủ thứ xuống bàn...”

Khi họ lại tiếp tục đi lên thì những cái sổ thông báo ấy lượn quanh cái đèn đang lắc lư trên trần thang máy.

“Tầng Năm, Cục Hợp Tác Phép Thuật Quốc Tế, cùng với Hội Đồng Tiêu Chuẩn Giao Thông Quốc Tế,

Văn Phòng Luật Pháp Thuật Quốc Tế và Liên Đoàn Phù Thủy Quốc Tế, Khu Vực Anh quốc.”

Khi những cánh cửa mở ra, hai sổ thông báo lao ra cùng với một số phù thủy, và nhiều sổ thông báo khác lao vào, làm cho ánh đèn chớp choá khi chúng lượn quanh nó.

“Tầng Bốn, Cục Sắp Đặt và Điều Khiển Sinh Vật Huyền Bí, cùng với Phân Ban Tinh Thần và Thể Xác Thú Hoang, Văn Phòng Liên Lạc Yêu Tinh, và Văn Phòng Tư Vấn Thú Cưng.”

“Xin lỗi”, người phù thủy mang con gà thỏ ra lửa nói và ông lách ra cùng với một đám sổ thông báo. Cánh cửa lại loảng xoảng đóng lại.

“Tầng Ba, Cục Tai Nạn và Hiểm Hoạ Pháp Thuật, bao gồm Đội Đảo Ngược Tai Nạn Pháp Thuật, Tổng Cục Lãng Quên và Liên Đoàn Muggle Đáng Xin Lỗi.”

Mọi người rời khỏi thang máy ở tầng này, chỉ trừ ông Weasley, Harry và một nữ phù thủy đang đọc một mẫu giấy da dê dài thòng bệt xuống tận đất. Những cuốn sổ thông báo còn lại vẫn tiếp tục bay quanh ngọn đèn khi cái thang máy lại nâng lên, rồi những cái cửa mở ra giọng nói thông báo vang lên.

“Tầng Hai, Cục Thi Hành Luật Phù Thủy, bao gồm Văn Phòng Dừng Sai Pháp Thuật, Tổng cục Thần Sáng và Dịch vụ Điều Khiển Wizengamot.”

“Tầng của chúng ta này, Harry,” ông Weasley nói, và họ đi theo người nữ phù thủy kia ra khỏi thang máy đi vào một hành lang đầy những cửa. “Văn phòng của bác ở phía bên kia của tầng này.”

“Bác Weasley,” Harry nói khi họ đi ngang qua một cửa sổ rọi sáng ánh mặt trời, “chúng ta không còn ở dưới lòng đất nữa à?”

“Không, vẫn ở dưới đất,” ông Weasley nói, “Đây là những cửa sổ yếm bùa. Phép Thuật Bảo Trì sẽ xác định thời tiết của chúng ta mỗi ngày. Bọn bác đã từng trải qua hai tháng trong bão tố khi họ tính lệch góc mọc của mặt trời... Ngay đây nè, Harry.”

Họ rẽ vào một góc, đi qua hai cánh cửa bằng gỗ sồi dày cộm hiện ra trong một vùng lớn được chia thành nhiều phòng, thấy đều tràn ngập tiếng cười nói. Những sổ thông báo lao vùn vụt vào các phòng như những chiếc tên lửa nhỏ. Một cái biển lệch ở căn phòng gần nhất đề dòng chữ: Tổng Cục Thần Sáng.

Harry lén nhìn qua cánh cửa khi họ đi ngang qua. Những Thần Sáng đã gắn đầy trên những bức tường của họ đủ mọi thứ, những bức hình của những phù thủy bị truy nã, bức ảnh gia đình của họ, những tấm bích chương về những đội Quiddich yêu thích của họ và những bài báo trong tờ Tiên Tri Hằng Ngày. Một người đàn ông áo choàng đỏ với cái tóc đuôi ngựa còn dài hơn cái của Bill đang ngồi gác chân lên bàn, đọc chính tả cho cái bút lông của ông. Xa hơn một chút, một nữ phù thủy che một bên mắt đang nói chuyện vọng qua đỉnh bức tường căn phòng của cô với Kingsley Shacklebolt.

“Chào, Weasley” Kingsley lơ đãng nói, khi họ đi lại gần. “Tôi có một lời với anh, anh đừng lại một giây được không?”

“Vâng, nếu như nó thật sự là một giây,” ông Weasley nói “tôi đang vội.”

Họ nói chuyện như thể họ rất ít quen biết với nhau và khi Harry mở miệng để chào Kingsley, ông Weasley giẫm lên chân nó. Họ theo Kingsley đi dọc theo dãy phòng và đi vào căn phòng cuối cùng.

Harry cảm thấy hơi choáng váng, đang nhìn trừng vào nó từ mọi hướng là khuôn mặt của Sirius. Những mẫu báo được cắt ra và những tấm hình cũ – thậm chí với tấm hình Sirius là phù rể tại đám cưới của ông Potter – được dán quanh tường. Chỉ có một vùng trên tường không có hình Sirius là một cái bản đồ thế giới với những đốm đỏ sáng lên như nữ trang.

“Đây” Kingsley cộc cằn nói với ông Weasley, chỉ về một bó giấy da trên tay anh, “Tôi cần càng nhiều thông tin càng tốt về những cái xe Muggle bay lượn đã bị phát hiện vào mười hai tháng trước. Chúng tôi đã nhận thông tin là có thể tên Black ấy đã dùng cái mô tô cũ của hắn.”

Kingsley chỉ dẫn Harry với một cái nháy mắt và nói thêm, thì thầm, “Cho anh ta một cái tạp chí, có thể anh ta sẽ thích.” Rồi anh nói bằng một giọng bình thường, “Và đừng có kéo quá dài đấy nhé, ông Weasley, sự chậm trễ trong việc báo cáo về những cái súng dài (fireleg -ND) này có thể kéo dài cuộc điều tra của chúng tôi thêm cả tháng.”

“Nếu anh đã đọc bản báo cáo của tôi, anh sẽ biết cái từ được dùng là súng ngắn (firearm -ND)” ông Weasley trịnh trọng nói, “Và tôi e rằng anh sẽ phải đợi thêm mới có tin về những chiếc mô tô, lúc này chúng tôi rất bận,” Ông hạ giọng và nói “Nếu anh có thể đến trước bảy giờ, Molly sẽ làm món thịt viên.”

Ông ra hiệu cho Harry và dẫn nó ra khỏi phòng Kingsley, đi qua một lớp cửa sồi thứ hai, đi vào một lối đi khá, rẽ trái, đi dọc theo một hành lang khác, rẽ phải vào một hành lang vắng vẻ, xoàng xĩnh và tối lờ mờ, cuối cùng khi đi đến hết đường, nơi có một cái cửa khép hờ bên trái, bề lộ một cái tủ đựng chổi và một cái cửa bên phải gắn một tấm bảng đồng mờ xin đề chữ: Dừng Sai Cổ Vật Muggle.

Cái văn phòng tồi tàn của ông Weasley có vẻ còn nhỏ hơn cả cái tủ đựng chổi. Hai cái bàn chen chúc nhau bên trong và còn lại khoảng trống vừa đủ để đi vòng quanh nó bởi vì chung quanh nó đầy những cái tủ dọc theo tường, trên đỉnh nó là những đồng hồ sơ lung lay. Khoảng trống nhỏ trên bức tường đầy những bằng chứng về nỗi ám ảnh của ông Weasley: nhiều bích chương xe ô tô, bao gồm một cái động cơ được tháo dỡ, hai hình minh họa những cái thùng thư mà chắc là ông đã phải cắt ra từ những cuốn sách của trẻ con Muggle, một tấm biểu đồ chỉ dẫn cách gắn cảm điện.

Nằm trên đỉnh của khay hỗn độn của ông Weasley là một cái lò nướng bánh cũ đã bị hư hỏng nặng và một găng tay da với những ngón bị vặn chéo. Một bức hình của gia đình Weasley đứng sau cái khay. Harry thấy là hình Percy đã đi ra khỏi đó.

“Chúng ta không có cửa sổ,” ông Weasley nói với vẻ xin lỗi, cởi cái áo khoác ra và quàng lên sau ghế. “Bọn bác đã yêu cầu, nhưng có vẻ như họ không nghĩ là bọn bác cần nó. Ngồi đi, Harry, và đừng có ngó như thể Perkin đang ở đó,”

Harry ngồi vào cái ghế sau bàn của Perkin trong khi ông Weasley đọc lướt qua những cuộn giấy da mà Kingsley Shacklebolt đã đưa cho ông.

“À” ông nói, càu nhàu, khi ông lấy ra một bản sao của cuốn tạp chí nhan đề Kẻ nguy hiểm giữa đồng giấy da, “vâng...” ông liếc qua nó, “Đúng vậy, anh ta đúng, bác chắc là Sirius sẽ rất khoái đây – ôi trời, bây giờ là cái gì đây?”

Một số báo cáo lao vù vào qua cánh cửa mở rộng và vấy cánh ở trên đỉnh cái máy nướng bánh bị hư. Ông Weasley tháo nó ra và đọc lớn lên.

“Trường hợp toilet công cộng phun ngược ra thứ ba đã được báo cáo ở Bethnal Green, xin điều tra ngay. “Thật là nực cười...”

“Một cái toilet phun ngược ra à?”

“Một trò chơi khăm của những kẻ chống lại Muggle,” ông Weasley cau mày nói, “Tuần rồi chúng ta đã có hai vụ, một ở Wimbledon, một ở Elephant and Castle. Những người Muggle giật nước bồn cầu và thay vì mọi thứ trong đó biến mất thì – ừ, cháu có thể tưởng tượng mà. Những người tội nghiệp ấy liên tục kêu gọi – thợ sửa ống nước – bác nghĩ là họ gọi như thế – cháu biết đấy, người sửa những đường ống và các thứ khác.”

“Thợ sửa ống nước?”

“Chính xác, đúng vậy, nhưng tất nhiên là họ lúng ta lúng túng. Bác chỉ hy vọng là chúng ta có thể bắt được kẻ nào đã gây ra chuyện này.”

“Sẽ là một Thần Sáng đi bắt họ chứ ạ?”

“Ồ không, công việc này quá tầm thường đối với các Thần Sáng, thường sẽ là một Đội Tuần Tra Thi Hành Pháp Thuật Phù Thủy – a, Harry, đây là ông Perkins.”

Một phù thủy già, dáng bệu lệu, mái tóc bạc như bông bước vào, hỗn hển.

“Ô, Arthur!” ông ta tuyệt vọng kêu lên, không ngó đến Harry, “Tạ ơn Chúa, tôi đã không biết phải làm gì bây giờ, có nên ngồi đợi ông hay không. Tôi vừa một tin cú đến nhà ông nhưng rõ ràng là ông không nhận được rồi – một điện tín khẩn cấp vừa đến cách đây mười phút – “

“Tôi đã biết về cái toilet phun ngược rồi,” ông Weasley nói.

“Không, không phải chuyện cái toilet đó, mà là về phiên toà của cậu Potter, họ đã thay đổi thời gian và địa điểm, nó bắt đầu lúc tám giờ và chuyển xuống Căn Phòng Xử Án Số Mười cũ,”

“Xuống chỗ cũ – những họ đã nói với tôi – “Thề có Merlin!”

Ông Weasley nhìn đồng hồ, la lên một tiếng và bật dậy khỏi ghế,.

“Nhanh lên, Harry, chúng ta trễ mất năm phút rồi!”

Perkin vội lạng về phía những cái tủ hồ sơ khi mà ông Weasley lao ra khỏi văn phòng và chạy ào đi, Harry theo ông sát gót.

“Vì sao họ lại thay đổi thời gian vậy bác?” Harry nói hỗn hển, khi họ vọt qua phòng Thần Sáng, mọi người né đường và nhìn họ ào qua. Harry cảm thấy như thể nó đã để lại tất cả tâm tưởng của nó ở lại bàn của ông Perkins.

“Bác không biết, nhưng tạ ơn Chúa là chúng ta đã đến sớm, nếu cháu để lỡ nó, thì đó là thảm họa đó!”

Ông Weasley trượt lại chỗ cái bảng điều khiển đằng sau những cái thang máy và nóng nảy nhấn vào nút “xuống.”

“Nhanh lên NÀO!”

Cái thang máy đã loảng xoảng hiện ra và họ vội vã lao vào. Mỗi lần nó ngừng lại là ông Weasley lại nóng nảy chửi bới và đâm thùm thụp lên cái nút số chín.

“Cái phòng xử án đó đã không được dùng đến hàng năm nay rồi,” ông Weasley gặng dứ nói, “Bác không hiểu được vì sao họ lại dời xuống đó – trừ phi – nhưng không –“

Một nữ phù thủy béo tốt mang một cái ly bốc khói đi vào thang máy vào lúc đó, nhưng ông Weasley không buồn quan tâm.

“Cửa Ngoài,” giọng nói phụ nữ lạnh ngắt vang lên và cái lồng vàng mở ra, những bức tượng vàng nơi bồn nước đằng xa thoáng hiện trước mặt Harry. Người nữ phù thủy béo tốt bước ra và một phù thủy da xám xịt với một khuôn mặt thê lương đi vào.

“Xin chào, Arthur,” ông ta nói một cách sâu thẳm khi cái thang máy bắt đầu hạ xuống. “Gần đây không thường gặp anh ở đây.”

“Đang gấp lắm, Bode à,” ông Weasley nói, ông đang nhấp nha nhấp nhồm và nhìn lo âu về phía Harry.

“A, vâng,” Bode nói, nhìn Harry trừng trừng, “Tất nhiên.”

Harry chẳng có cảm xúc nào về Bode, nhưng cái nhìn đơ đơ đó của anh ta không khiến nó cảm thấy thoải mái hơn tí nào.

“Cục Bí Ẩn” giọng nói phụ nữ lạnh ngắt vang lên, và ngừng bật ở đó.

“Nhanh, Harry,” ông Weasley nói khi cửa thang máy mở ra, và họ lao vội vào một hành lang trông khác hẳn những cái phía trên. Những bức tường ở đây trống trơn, chẳng có cửa sổ và cũng chẳng có những cánh cửa ngoại trừ một cái cửa đen thui đặt ở cuối mỗi hành lang. Harry nghĩ là họ sẽ lao qua nó, nhưng thay vì làm thế thì ông Weasley nắm lấy nó trong tay và đẩy nó sang trái, ở đó có một lối mở dẫn đến những bậc thang.

“Xuống đây, xuống đây” ông Weasley hỗn hển, lao xuống ngay hai bậc. “Thang máy không xuống tận đây được... tại sao họ lại phải dời xuống tận đây bác...”

Họ lao xuống đến bậc thang cuối cùng và chạy sòng sọc đến một hành lang khác, nó giống một cách kỳ lạ đến cái dẫn đến căn phòng của thầy Snape ở Hogwarts, với những bức tường đá và những ngọn nến gắn trên giá đỡ. Họ băng qua những cánh cửa bằng gỗ nặng với những then cài và ổ khoá thép.

“Phòng xử án... Mười... bác nghĩ... chúng ta đã gần đến... vâng.”

Ông Weasley gạt vội một cái cần bên ngoài cánh cửa tối tăm ẩm đạm với một cái khoá thép lớn và ngồi sụp xuống đối diện với bức tường, ôm chặt lấy ngực trong cơn xốc hông.

“Đi vào đi,” ông hỗn hển, chỉ ngón cái vào cánh cửa. “Vào trong đó đi.”

“Bác không – bác không vào với -?”

“Không, không, bác không được phép. May mắn nhé!”

Tim Harry đập thình thịch đồ từng hồi mạnh mẽ trên cổ họng nó. Nó khó nhọc nuốt nước miếng, quay cái nắm cửa nặng nề bằng thép bước vào trong căn phòng xử án.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Phiên Tòa

Harry thở hổn hển, nó không thể trấn tĩnh được mình. Căn phòng rộng lớn mà nó đi vào trông thật là quen thuộc khủng khiếp. Không thể nào mà nó chưa từng ở đây được, nó hẳn phải từng ở đây rồi. Đây chính là nơi mà nó đã từng đến trong cái Pensieve của cụ Dumbledore, đó chính là nơi mà nó đã quan sát phiên toà đã kết án nhà Lestranges chung thân trong ngục Azkaban.

Tường ở đây được làm bằng đá u ám, được chiếu sáng lờ mờ bằng những ngọn đuốc. Những băng ghế dài rỗng đặt chung quanh nó, và ở phía trên, trên băng ghế dài cao nhất, có nhiều bóng đen đã ngồi sẵn. Họ nói chuyện thì ào, nhưng khi cánh cửa nặng nề sau lưng Harry sập lại sau lưng Harry thì một sự im lặng đáng ngại chợt ập đến.

Một giọng phụ nữ vang lên xuyên qua phòng xử án.

“Cậu đã đến trễ.”

“Cháu xin lỗi,” Harry hồi hộp nói, “Cháu – cháu không biết là thời gian xử án đã bị thay đổi.”

“Đó không phải là lỗi của Wizengamot,” vẫn giọng nói ấy, “Một tin cú đã được gửi đến cho cậu vào sáng say. Hãy ngồi vào chỗ.”

Harry ném một cái nhìn lên cái ghế đặt giữa phòng, hai bên chỗ tay vịn của nó phủ đầy xích. Nó đã từng thấy những sợi xích đó thành linh cuộn lên và trói bất kỳ ai ngồi vào giữa chúng. Tiếng bước chân của nó vang vọng khi nó bước trên sàn đá. Khi nó rón rén ngồi vào mép ghế, những sợi dây xích kêu leng keng đe dọa, nhưng không trói nó lại. Cảm thấy như đang bệnh, nó nhìn lên những người đang ngồi ở băng ghế phía trên.

Họ có khoảng mười lăm người, và theo những gì nó thấy, thì cả bọn họ đều mặc những chiếc áo choàng tía mới một chữ W bằng bạc được làm công phu bên phía ngực trái của họ, và tất cả đều đang nhìn trừng trừng về phía nó, một số tỏ ra rất nghiêm nghị, số khác thì lại trông đầy tò mò.

Ngồi ở giữa của hàng đầu là Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật. Fudge có dáng người bệ vệ, thường hay diện một cái mũ chơi ky có màu lá cam, mặc dù hôm nay ông ta không đội nó, và ông ta cũng không có nụ cười khoan dung mà ông thường mang trên mặt khi nói chuyện với Harry. Một nữ phù thủy cầm bành có một mái tóc bạc rất ngắn ngồi bên trái của Fudge, bà mang một cái kính một mắt, và trông rất hăm

tài. Bên phải của Fudge là một nữ phù thủy nữa, nhưng bà ngồi thụt xa ra sau trên ghế dài nên mặt của bà chìm vào bóng tối.

“Tốt lắm,” Fudge nói. “Bị cáo đã trình diện – rốt cuộc – vậy thì chúng ta bắt đầu. Mọi người đã sẵn sàng chứ?” ông hỏi mọi người chung quanh.

“Vâng, thưa ngài,” một giọng nói hăm hờ mà Harry biết rõ vang lên. Anh Percy của Ron tại cuối hàng ghế đầu. Harry nhìn Percy, chờ đợi một dấu hiệu quen biết nào đó từ phía anh ta, nhưng tuyệt nhiên chẳng có gì. Mắt của Percy, đằng sau cặp kính gọng sừng, đang gắn chặt vào cuộn giấy da, cây bút lông đã sẵn sàng trên tay anh ta.

“Phiên toà kỷ luật vào ngày hai mươi tháng Tám,” Fudge nói sang sảng, và Percy bắt đầu chép lia lịa ngay, “Xét xử vụ vi phạm Đạo Luật Giới Hạn Hợp Lý dành cho Phù Thủy Vị Thành Niên và Luật Giữ kín Bí Mật Phù Thủy của bị cáo Harry James Potter, công dân thường trú tại số bốn, đường Prive, Little Whinging, Surrey.

“Các thẩm phán: Cornelius Oswald Fudge, Bộ Pháp Thuật ; Amelia Susan Bones, Cục Trưởng Cục Thi Hành Pháp Thuật ; Dolores Jane Umbridge, Thứ Trưởng Cao Cấp Của Bộ. Thư ký phiên toà, Percy Ignatius Weasley –“

“Người làm chứng phe bào chữa, Albus Percival Wulfric Brian Dumble-dore, một giọng nói lặng lẽ vang lên phía sau Harry, nó vội quay phắt lại nhanh đến nỗi xương cổ nó kêu răng rắc.

Cụ Dumbledore đang khoan thai sải bước ngang căng phòng. Cụ mặc một cái áo choàng dài màu xanh đậm và tỏ ra rất bình thản. Bộ râu màu bạc dài và mái tóc của cụ sáng lên trong ánh đuốc khi cụ bước lên ngang hàng với Harry và nhìn Fudge giữa một hình bán nguyệt những người đang đang gần như dí mũi vào cụ.

Các thành viên của Wizengamot thì thảo. Tất cả mọi con mắt bây giờ đã đổ dồn về cụ Dumbledore. Một số tỏ ra bức bối, số khác thì hơi tức giận, tuy nhiên, hai người nữ phụ nữ già ngồi ở hàng sau thì lại đưa tay lên vẫy vẫy vẻ chào đón.

Một sự xúc động mạnh mẽ dâng lên trong lồng ngực Harry với sự xuất hiện của cụ Dumbledore, một cảm giác hy vọng mạnh mẽ như dâng tràn giống như cảm giác mà bài ca phượng hoàng đã mang cho nó. Nó muốn nhìn vào mắt cụ Dumbledore, nhưng cụ Dumbledore không nhìn về phía nó; cụ tiếp tục nhìn vào Fudge, rõ ràng là đang bối rối.

“A” Fudge nói, ông ta tỏ ra rất mất bình tĩnh, “ Ông Dumbledore. Vâng. Ông – ơ – ông đã nhận được – ờ – thư của chúng tôi nói rằng thời gian và- ơ – địa điểm của phiên toà đã được thay đổi rồi à?”

“Tôi hẳn là đã lạc nó,” cụ Dumbledore vui vẻ nói. “Tuy nhiên, nhờ một lỗi lầm may mắn tôi đã đến Bộ

sớm ba tiếng, nên cũng chẳng hại gì.”

“Vâng – tốt thôi – tôi nghĩ là chúng ta cần một cái ghế khác – Tôi – Weasley, anh có thể -?”

“Không cần lo, không cần lo.” cụ Dumbledore thoải mái nói, cụ rút đũa thần ra, khẽ vẩy nhẹ, và thế là một cái ghế có tay vịn bọc vải hoa sặc sỡ hiện ra bên cạnh Harry. Cụ Dumbledore ngồi xuống, chấp các ngón tay dài của cụ lại với nhau, và nhìn Fudge cùng mọi người với một vẻ rất từ tốn. Hội Wizengamot vẫn tiếp tục thì thầm và tỏ ra bất ổn không an; và chỉ có giọng của Fudge mới làm cho họ yên lặng trở lại.

“Vâng,” Fudge lại nói, vung vẩy giấy tờ của ông, “Vâng, được rồi. Thế đấy. Lời buộc tội. Ờ.”

Ông rút ra một mẫu giấy da từ cái đồng giấy tờ trước mặt ông, hít một hơi dài, rồi đọc to. “Lời buộc tội dành cho bị cáo như sau:

Rằng bị cáo đã làm một cách có hiểu biết, có chủ ý và hoàn toàn ý thức được về hành vi vi phạm pháp luật của mình, trước đây bị cáo đã nhận một cảnh cáo văn bản từ Bộ Phạm Luật với một lời buộc tội tương tự, về việc đã dùng phép Gọi Thần Hộ Mệnh ở khu vực cấm Muggle, trong sự chứng kiến của một người Muggle vào ngày hai tháng Tám lúc chín giờ kém hai mươi ba, việc này đã cấu thành hành vi phạm tội theo Đoạn C của Bộ Luật Giới Hạn Hợp Lý dành cho Phù Thủy Vị Thành Niên, được lập năm 1875, và cũng theo khoảng Phần 13 của Liên Đoàn Quốc Tế Về Đạo Luật Bí Mật Ngăn Cấm Chiến Tranh.

“Cậu là Harry James Potter, ở nhà số bốn, đường Privet, Little Whinging, Surrey?” Fudge nói, nhìn Harry qua phía trên tờ giấy da.

“Vâng,” Harry nói.

“Cậu đã nhận một sự cảnh cáo chính thức của Bộ về việc dùng phép thuật bất hợp pháp ba năm trước, đúng không?”

“Vâng, nhưng—“

“Và cậu đã dùng phép gọi Thần Hộ Mệnh vào đêm mùng hai tháng Tám?” Fudge nói.

“Vâng” Harry nói “nhưng—“

“Cậu biết rằng mình không được phép dùng phép thuật bên ngoài trường khi cậu vẫn còn dưới mười bảy tuổi?”

“Vâng, nhưng—“

“Cậu biết rằng mình đang ở một nơi đầy Muggle?”

“Vâng, nhưng—“

“Cậu ý thức rõ rằng cậu đang ở gần bên một người Muggle vào lúc đó?”

“Vâng, “ Harry tức giận nói, “nhưng cháu dùng nó chỉ vì chúng cháu đang-“

Người nữ phù thủy đeo kính một mắt ngắt lời nói bằng một giọng oang oang.

“Cậu đã gọi được một Thần Hộ Mệnh hoàn chỉnh?”

“Vâng,” Harry nói, “bởi vì-“

“Một Thần Hộ Mệnh hữu hình?”

“A- cái gì ạ?” Harry nói.

“Thần Hộ Mệnh của cậu có một hình dáng rõ ràng hay không? Ý tôi muốn nói rằng nó phải khác các dạng hơi nước hay khói chứ?”

“Vâng”, Harry nói cảm thấy vừa nóng nảy vừa hơi tuyệt vọng “Đó là một con hươu, nó lúc nào cũng là một con hươu.”

“Lúc nào cũng vậy?” Bà Bones nói oang oang. “Cậu đã gọi một Thần Hộ Mệnh trước đó?”

“Vâng ạ,” Harry nói, “cháu đã làm điều này khoảng một năm trước.”

“Và cậu đang mười lăm tuổi?”

“Vâng, và-“

“Cậu học điều này ở trường?”

“Vâng ạ, giáo sư Lupin đã dạy cháu năm cháu mười ba tuổi, bởi vì –“

“Ấn tượng lắm,” bà Bones nói, nhìn nó trừng trừng, “gọi được một Thần Hộ Mệnh thật sự vào tuổi như vậy... thật sự là rất ấn tượng.”

Một số phù thủy chung quanh bà lại bắt đầu thì thầm và một số gật đầu, nhưng số khác cau mày và lắc đầu.

“Ở đây không có hồi phép thuật đã tỏ ra ấn tượng như thế nào,” ông Fudge nói bằng một giọng gắt gỏng, “đúng ra thì, càng ấn tượng thì càng tệ hại, tôi đã nghĩ thế, khi biết rằng cậu bé này đã làm nó trong tầm nhìn của một người Muggle.”

Những người đang cau mày lúc này rì rầm với vẻ đồng ý, nhưng cái gật đầu thành kính của Percy đã kích thích Harry nói trở lại.

“Cháu đã làm thế vì lũ Dementor (Giám Ngục -ND)!” nó nói to, trước khi có ai đó lại cắt lời nó.

Nó nghĩ là ai nấy lại càng rì rầm to nhỏ hơn, nhưng một sự im lặng đã ập đến, có vẻ còn nặng nề hơn lúc trước.

“Bọn Dementor?” bà Bones nói sau một thoáng, đôi lông mày dày của bà nhú lại cho đến khi cái kính một mắt của bà nguy cơ rơi tọt ra ngoài. “Cậu muốn nói gì, cậu bé?”

“Cháu muốn nói rằng có hai tên Dementor đã có mặt ở đường hẻm đó, và chúng nó tấn công cháu và anh họ cháu!”

“À,” Fudge lại nói, cười tự mãn một cách khó chịu khi ông nhìn quanh các thành viên Wizengamot, như thể mời họ cùng tham gia trò đùa. “Vâng. Vâng, tôi nghĩ là chúng tôi đã nghe những chuyện như vậy rồi.”

“Những tên Dementor ở Little Whinging?” bà Bones nói, với một giọng cực kỳ ngạc nhiên, “Tôi không hiểu-“

“Chẳng lẽ bà không hiểu sao, Amelia?” Fudge nói, vẫn cười điệu. “Để tôi giải thích. Nó đã nghĩ trước và cho rằng những tên Dementor là một câu chuyện che đậy đầy hay ho, thật sự là rất hay ho. Những người Muggle không thể thấy được bọn Dementor, biết không, cậu bé? Rất thích hợp, rất thích hợp... vậy là đó chỉ là lời của cậu và chẳng có bằng chứng...”

“Cháu không nói dối!” Harry nói lớn, vượt lên những tiếng thì thầm đang lại bắt đầu khắp phiên toà. “Có hai tên, đến từ hai đầu của đường hẻm, mọi thứ đều trở nên tối tăm và lạnh lẽo, anh họ của cháu đã cảm thấy bọn chúng và bỏ chạy-“

“Đủ, đủ rồi!” Fudge nói, với một vẻ khinh khỉnh trên mặt. “Tôi xin lỗi là đã ngắt lời nhưng tôi chắc rằng đây là một câu chuyện đã soạn sẵn rất tốt”

Cục Dumbledore hắng giọng. Và hội Wizengamot lại im lặng trở lại.

“Chúng tôi thật sự đã có một nhân chứng về sự xuất hiện của các Dementor ở đường hẻm,” cụ nói, “Tôi muốn nói rằng đó không phải là Dudley Dursley.”

Khuôn mặt đầy đặn của Fudge tóp lại, như thể có ai đó vừa rút không khí ra khỏi nó. Ông ta nhìn chăm chăm xuống cụ Dumbledore một lúc, rồi với vẻ mặt của một người đang kìm mình lại, ông ta nói “Chúng ta không có thời gian để nghe thêm các công chuyện viển vông khác, tôi e là vậy, thưa ông Dumbledore. Tôi muốn việc này được giải quyết nhanh-“

“Có thể là tôi lầm” cụ Dumbledore khoan thai nói, “nhưng tôi chắc là theo Hiến Chương về Quyền Lợi Wizengamot, một bị cáo có quyền được đưa ra những bằng chứng làm chứng cho mình? Chẳng phải đó là

chính sách của Cục Thi Hành Pháp Thuật Phù Thủy sao, thừa bà Bones?” cụ nói, nhìn về người nữ phụ thủy đeo kính một mắt.

“Đúng vậy,” bà Bones nói. “Tuyệt đối chính xác.”

“Ồ, được lắm, được lắm,” Fudge đáp lời. “Người đó đâu?”

“Tôi có mang bà ta đi cùng với tôi,” cụ Dumbledore nói, “Bà ta đang ở ngay ngoài cửa. Tôi có thể –“

“Không – Weasley, anh đi ra xem,” Fudge quát lên với Percy. Anh ta đứng dậy ngay, chạy vù trên những bậc đá xuống từ bao lơn chỗ các quan toà, lao vội qua chỗ cụ Dumbledore và Harry mà chẳng buồn liếc nhìn họ.

Một loáng sau, Percy quay lại, theo sau là bà Figg. Bà ta nhìn có vẻ sợ sệt và gàn dở hơn bao giờ hết. Harry ước gì là bà đã nghĩ đến việc phải thay đôi dép lê lệt xệt của bà.

Cụ Dumbledore đứng lên và nhường cái ghế của cụ cho bà Figg, và biến ra một cái thứ hai cho ông.

“Họ tên?” ông Fudge nói to, khi bà Figg đang tỏ ra vô cùng hồi hộp.

“Arabella Doreen Figg,” bà Figg nói bằng một giọng run rẩy.

“Một cách chính xác thì bà là ai?” Fudge nói, bằng một giọng soi mói và kiêu kỳ.

“Tôi là một công dân ở Little Whinging, gần chỗ cậu Harry Potter sống,” bà Figg nói.

“Chúng tôi không có hồ sơ về bất kỳ phù thủy nào sống ở Little Whinging, ngoài Harry Potter,” bà Bones nói ngay. “Nơi này luôn được theo dõi kỹ, với... với những sự kiện trong quá khứ.”

“Tôi là một Squib (phù thủy Páo-xịt – HĐ),” bà Figg nói. “Cho nên tôi không cần phải đăng ký với bà, thừa bà?”

“Một Squib, ề?” ông Fudge nói, nhìn bà ta sát hơn. “Chúng ta sẽ kiểm tra điều này. Bà sẽ nói chi tiết về cha mẹ của bà với trợ lý Weasley của tôi. Các Squib có thể ngẫu nhiên nhìn thấy các Dementor không?” ông ta thêm vào, nhìn sang hai bên trái phải của băng ghế.

“Vâng, chúng tôi có thể thấy!” và Figg phẫn nộ nói.

Fudge lại nhìn xuống bà, nhúu mày. “Được lắm,” ông nói một cách bàng quan, “Thế bà định kể chuyện gì đây?”

“Tôi đi ra ngoài để mua thức ăn cho mèo ở một cửa hàng ở góc cuối đường Wisteria, vào khoảng chín giờ tối mùng hai tháng Tám,” bà Figg lắp bắp nói ngay, như thể đã học thuộc lòng, “thì tôi nghe thấy những

tiếng động lộn xộn ở dưới đường hẻm giữa Magnolia Crescent và đường Wisteria. Trên lối vào đường hẻm tôi thấy các tên Dementor đang chạy –“

“Chạy – “ bà Bones cất giọng. “Các Dementor không chạy, họ bay lướt đi.”

“Đó là điều mà tôi muốn nói,” bà Figg nói nhanh, một sắc hồng đang hiện dần trên đôi má khô quắt của bà. “Chúng lướt trên đường hẻm hướng về những cái gì đó trông giống hai cậu bé.”

“Thế họ trông thế nào?” bà Bones nói, thu hẹp mắt lại khiến cái cạnh của cái kính một mắt lặn vào da thịt bà.

“Vâng, một cậu trông rất lớn con và cậu kia thì gầy nhăng–“

“Không, không phải” bà Bones nóng nảy nói. “ Những Dementor... hãy mô tả họ.”

“Ồ,” bà Figg nói, sắc hồng của bà đã lan xuống cổ. “Chúng to đùng. To tướng và mặc áo choàng.”

Harry cảm thấy một sự kinh hãi đang đè nặng tâm tưởng nó. Với những gì mà bà Figg nói, thì nó cảm thấy như thể bà ta chỉ mới thấy một tấm hình của một Dementor, một tấm hình thì không thể diễn tả được sự thật về chúng: sự chuyển động ma quái của chúng, lướt đi với khoảng cách vài inch cao hơn mặt đất; hoặc là cái mùi thối rửa mà chúng tỏa ra; hoặc là tiếng động chùn chụt kinh dị mà chúng tạo ra khi chúng mút không khí chung quanh.

Ở hàng ghế thứ hai, một phù thủy lùn bè bè với một bộ ria mép đen to tướng đang trườn qua để thì thào vào tai người kế bên ông, một nữ phù thủy tóc quăn. Bà ta mỉm cười tự mãn và gật đầu.

“To lớn và mặc áo choàng,” bà Bones lạnh lùng lập lại, trong khi ông Fudge khịt mũi nhạo báng. “Tôi hiểu. Còn gì không?”

“Vâng,” bà Figg nói. “Tôi cảm thấy họ. Mọi thứ trở nên lạnh lẽo, trong khi lúc đó là một đêm mùa hè ấm áp, các vị chú ý nhé. Và tôi cảm thấy... như thể tất cả niềm vui đã rời khỏi thế giới này... và tôi nhớ lại... những điều khủng khiếp...”

Giọng của bà run lên và tắt hẳn.

Lông mày của bà Bones hơi dãn ra. Harry có thể thấy vết hằn đỏ dưới lông mày bà chỗ cái kính một mắt ăn vào.

“Thế những Dementor đã làm gì?” bà ta hỏi, và Harry cảm thấy hy vọng khắp khởi.

“Họ đi đến chỗ những cậu bé,” bà Figg nói, lúc này giọng của bà đã có vẻ mạnh mẽ và tự tin hơn, sắc hồng đã biến khỏi mặt bà. “Một trong số chúng té ngã. Cậu kia bây giờ bật lùi lại cố để tránh xa tên De-

mentor. Cậu đó là Harry. Cậu ta đã cố thử hai lần nhưng chỉ tạo ra những làn hơi bạc. Đến lần thứ ba thì cậu ta gọi được Thần Hộ Mệnh, nó hút văng tên Dementor thứ nhất và rồi, với sự khuyến khích của cậu ta, nó đuổi tên thứ hai ra khỏi người anh họ của cậu ta. Và đấy là những gì đã xảy ra,” bà Figg kết thúc, hơi đột ngột.

Bà Bones nhìn xuống bà Figgs đang im lặng. Fudge hoàn toàn không nhìn bà ta, mà sột xoạt lật giấy tờ. Cuối cùng, ông ta nhướn mắt lên và nói, với vẻ hung hăng, “Đấy là những gì bà thấy đấy à?”

“Đấy là những gì xảy ra,” bà Figg lặp lại.

“Được lắm,” ông Fudge nói, “Bà có thể đi.”

Bà Figg kinh hãi nhìn từ Fudge sang cụ Dumbledore, đoạn đứng dậy và lê bước về phía cửa. Harry nghe thấy tiếng cửa đóng lại sau lưng bà.

“Không phải là một bằng chứng thuyết phục lắm,” Fudge nói trịch thượng.

“Ồ, tôi không biết,” bà Bones nói, bằng cái giọng oang oang của bà. “Bà ta đã mô tả sự những hiệu ứng khi những tên Dementor tấn công rất chính xác. Và tôi không thể tưởng tượng được vì sao bà ta phải nó họ có ở đấy nếu như họ thật sự không có ở đấy.”

“Nhưng những tên Dementor lại lang thang ở vùng ngoại ô Muggle và vô tình chạm trán một phù thủy à?” ông Fudge khịt mũi. “Những chuyện kỳ quặc này đã xưa, xưa lắm rồi. Thậm chí ngay cả Bagman cũng không thể-?”

“Ồ, tôi không nghĩ rằng bất kỳ ai trong chúng ta sẽ tin rằng đây là một chuyện ngẫu nhiên,” cụ Dumbledore khẽ nói.

Người nữ phù thủy ngồi bên phải Fudge, đang giấu mặt trong bóng tối, khẽ chuyển động, nhưng những người khác vẫn ngồi nguyên và im lặng.

“Thế điều đó có nghĩa là gì?” ông Fudge lạnh lùng hỏi.

“Nó có nghĩa là bọn chúng được lệnh đến đấy,” cụ Dumbledore nói.

“Tôi nghĩ là chúng ta đã phải có hồ sơ báo cáo nếu như có ai đó ra lệnh cho một đôi Dementor đi tản bộ xuống Little Whinging!” ông Fudge la lên.

“Sẽ không có những hồ sơ đó nếu các Dementor nhận lệnh từ ai đó hơn là từ Bộ Phép Thuật trong những hôm đó.” cụ Dumbledore bình thản nói. “Tôi đã cho anh thấy quan điểm của tôi về vấn đề này, Cornelius.”

“Phải, ông đã làm thế,” ông Fudge nói mạnh mẽ,” và tôi có lý do để tin rằng quan điểm của ông chẳng có gì khác một câu chuyện nhảm nhí, thưa ông Dumbledore. Những Dementor vẫn ở nguyên tại Azkaban và làm những gì chúng tôi yêu cầu họ làm.”

“Vậy thì,” cụ Dumbledore nói, nhỏ nhẹ nhưng rõ ràng, “chúng ta phải tự hỏi lại xem vì sao có ai đó trong Bộ ra lệnh cho một đôi Dementor đến con hẻm đó trong đêm mùng hai tháng Tám.”

Đón những lời nói này là một sự im lặng tuyệt đối, người nữ phù thủy bên phải ông Fudge trườn tới trước khiến Harry lần đầu tiên có thể nhìn thấy mặt bà.

Cậu nghĩ là bà ta trông giống như một con cóc lớn, xanh xao. Bà ta tuồng như đang ngồi chồm hổm với một khuôn mặt to tướng chảy xệ như cái cổ của dượng Vernon và một cái miệng lớn căng thẳng. Mắt của bà ta rất lớn, tròn, và hơi lồi ra. Thậm chí cái nơ bằng nhung đen trên đỉnh mái tóc quăn ngắn của bà cũng khiến nó liên tưởng đến một con ruồi to tướng bà vừa bắt được trên cái lưỡi dài nham nháp.

“Chủ tịch chấp nhận cho Dolores Jane Umbridge, Thứ Trưởng Cấp Cao của Bộ phát biểu,” ông Fudge nói.

Người nữ phù thủy nói bằng một giọng cao, phiền não và eo éo khiến Harry ngạc nhiên, vì nó đang chờ những tiếng kêu ộp ộp.

“Tôi chắc là tôi đã hiểu lầm ý của cụ, giáo sư Dumbledore,” bà ta nói, với một vẻ màu mè nhưng đôi mắt to tròn của bà vẫn lạnh lùng như trước, “ Tôi thật là ngớ ngẩn. Nhưng trong một thoáng phù du nó có vẻ như là cụ vừa nói rằng Bộ Phép Thuật đã ra lệnh tấn công cậu bé!”

Bà ta bật lên một tràng cười lạnh khiến cho tóc gáy Harry dựng lên. Vài thành viên của Wizengamot cùng cười với bà. Có thể thành thật hơn mà nói rằng chẳng có ai trong bọn họ thật sự thấy buồn cười cả.

“Nếu như đúng là các Dementor nhận lệnh chỉ từ Bộ Phép Thuật, và nếu như cũng đúng là hai Dementor đã tấn công Harry và người anh họ của cậu ta một tuần trước, thì nó phải tuân theo một logic là có ai đó ở Bộ có thể đã ra lệnh tấn công,” cụ Dumbledore lịch sự nói, “Tất nhiên, có thể là các Dementor này không thuộc quyền kiểm soát của Bộ –“

“Không có Dementor nào ngoài quyền kiểm soát của Bộ cả!” ông Fudge quát lên, mặt ông đang đỏ bừng.

Cụ Dumbledore khẽ cúi đầu trong một cái nhún người.

“Chẳng nghi ngờ gì là Bộ sẽ phải mở một cuộc điều tra toàn diện xem vì sao hai Dementor đã đi quá xa khỏi Azkaban như vậy và vì sao họ đã tấn công mà không có lệnh.”

“Không phải ông là người quyết định cái gì Bộ Pháp Thuật sẽ làm hoặc không, ông Dumbledore!” ông

Fudge quát lên, mặt ông đã chuyển sang một màu đỏ tươi mà dường như Vernon vốn rất tự hào,

“Tất nhiên là không rồi,” cụ Dumbledore ôn tồn nói. “Tôi chỉ đơn giản bộc lộ niềm tin rằng chuyện này sẽ không dẫn đến việc không có cuộc điều tra nào.”

Cụ liếc sang bà Bones, người đang điều chỉnh lại chiếc kính một mắt của bà và nhìn trả lại cụ, khẽ cau mày.

“Tôi xin nhắc lại rằng cách cư xử của bọn Dementor này, nếu thật sự họ không phải là sản phẩm từ trí tưởng tượng của cậu bé, không phải là chủ đề của phiên toà này!” ông Fudge nói. “Chúng ta đang ở đây để kiểm tra sự phạm pháp của Harry Potter với Điều Luật Giới Hạn Hợp Lý dành cho Phù Thủy Vị Thành Niên!”

“Tất nhiên là chúng ta đang làm thế,” cụ Dumbledore nói, “nhưng sự có mặt của các Dementor trong đường hầm rất liên quan đến vấn đề này. Điều khoản số Bảy của Đạo luật quy định rằng phép thuật có thể được dùng trước mặt các Muggle trong những tình huống ngoại lệ, những những tình huống ngoại lệ đó có bao hàm của cả những tình huống mà cuộc sống của chính bản thân phù thủy đó, hoặc của bất kỳ phù thủy hoặc của người Muggle đang bị đe dọa vào lúc mà-“

“Chúng tôi biết rõ điều khoản Số Bảy, xin cảm ơn ông nhiều!” ông Fudge cầu nhàu.

“Tất nhiên là các vị đều biết,” cụ Dumbledore nhã nhặn nói. “Và chúng ta đều đang đồng ý rằng việc sử dụng phép Gọi Thần Hộ Mệnh của Harry trong tình huống này đã rơi đúng vào những trường hợp ngoại lệ mà điều khoản đã mô tả?”

“Nếu như đó là các Dementor, tôi đang nghi ngờ điều này.”

“Ông đã được nghe nó từ một nhân chứng chứng kiến tận mắt,” cụ Dumbledore ngắt lời. “Nếu như ông vẫn còn nghi ngờ tính chân thực của bà ta, ông có thể gọi bà ấy trở vào và hỏi bà ấy lần nữa. Tôi tin là bà ấy sẽ không phản đối.”

“Tôi-không-làm-thế-“ ông Fudge la ầm lên, vung vẩy đám giấy tờ trước mặt. “Nó sẽ – tôi muốn mọi chuyện sẽ xong trong hôm nay, ông Dumbledore!”

“Nhưng tự nhiên mà nói, ông sẽ không quan tâm đến việc ông sẽ phải bao nhiêu lần hỏi lại một nhân chứng, nếu như sự thay đổi sẽ làm công lý bị sai lệch nghiêm trọng” cụ Dumbledore nói.

“Sai lệch nghiêm trọng, thế à!” ông Fudge dùng hết cường độ giọng nói của mình để la lên, “Ông đã giờ quan tâm đến việc thử cộng dồn lại những chuyện bịa đặt mà thằng bé này đã tuôn ra chưa, ông Dumbledore, trong khi nó cố che đậy việc lạm dụng pháp thuật bên ngoài trường học của nó đang rành rành ra đấy! Tôi nghĩ rằng ông đã quên đi việc cái việc nó đã dùng phép Bay trên không trung (Cái bánh – phần 2 – ND) cách đây ba năm-“

“Không phải cháu, mà là một con gia tinh!” Harry nói.

“THẤY KHÔNG?” Fudge gầm lên, vẩy tay một cách khoa trương về phía Harry, “Một con gia tinh! Trong một ngôi nhà Muggle! Tôi hỏi cậu đấy!”

“Con gia tinh được hỏi đang làm việc ở Trường Hogwarts,” cụ Dumbledore nói, “Tôi có thể triệu tập nó đến đây ngay lập tức để làm chứng nếu như ông muốn.”

“Tôi – không – tôi không có thời gian để nghe lũ gia tinh! Dù sao đi nữa, không phải chỉ có thế, nó đã thổi bay dì của nó, nhân danh Chúa!” ông Fudge la lên, nện năm đấm của ông xuống băng ghế của thẩm phán làm một bình mực đổ tung.

“Và ông đã rất tốt bụng để không dùng nó để gia tăng lời buộc tội trong trường hợp này, mọi người đồng ý là, tôi cho rằng, thậm chí ngay cả những phù thủy giỏi nhất không phải lúc nào cũng điều khiển được cảm xúc của họ.” cụ Dumbledore bình hản nói, trong khi ông Fudge chùi những đám mực bám trên giấy tờ của ông.

“Và thậm chí tôi đã không bắt đầu với những gì cậu ta đã làm ở trường.”

“Nhưng, khi mà Bộ không có thẩm quyền để trừng phạt học sinh của Hogwarts về những vi phạm hạnh kiểm tại trường, thì những hành vi của Harry tại đó không liên quan đến phiên toà này,” cụ Dumbledore nói, vẫn lịch sự như trước đó, nhưng bây giờ đã có những ẩn ý mát mẻ trong lời của ông.

“Ôhô!” ông Fudge nói. “Những gì nó làm ở trường không phải là việc của chúng tôi chứ gì? Ông nghĩ thế à?”

“Bộ không có quyền để trục xuất học sinh của Hogwarts, anh Cornelius ạ, khi tôi đang nhắc lại anh về đêm mồng hai tháng Tám,” cụ Dumbledore nói. “và cũng không có quyền thu lại cây đũa thần cho đến khi những lời buộc tội được chứng minh hoàn chỉnh, ngược lại, khi mà- tôi đang nhắc anh về đêm mồng hai tháng Tám – với sự vội vã đáng kính của anh để bảo đảm rằng luật lệ được tôn trọng, anh đã, tôi tin chắc do vô tình, đã bỏ qua vài luật của chính bản thân các anh.”

“Luật có thể được thay đổi,” ông Fudge gầm gừ.

“Tất nhiên là có thể” cụ Dumbledore nói, khẽ cúi đầu. “Và có vẻ là anh đã tạo ra khá nhiều sự thay đổi, anh Cornelius ạ. Đó là lý do vì sao vài tuần trước tôi đã được yêu cầu rời khỏi Wizengamot, nó đã bắt đầu trở thành một thông lệ để mở một phiên toà hình sự để xử lý mới một vấn đề đơn giản của một phù thủy vị thành niên!”

Vài phù thủy phía trên họ bứt rứt cựa quậy trên chỗ ngồi. Mặt ông Fudge đã chuyển sâu sang màu nâu sẫm. Người nữ phù thủy trông giống con cóc bên phải ông, tuy vậy, vẫn chỉ nhìn ông Dumbledore chăm

chăm, khuôn mặt vô cảm.

“Theo như những gì tôi nhận thức được,” cụ Dumbledore nói tiếp, “Không có các đạo luật ở đây nói rằng công việc của phiên toà này là trừng phạt Harry với mỗi phép thuật nhỏ mà cậu ta đã từng thực hiện. Cậu ta đã bị buộc tội với một tội danh đặc biệt và cậu ta đã đưa ra lời bào chữa của cậu ta. Tất cả những gì cậu ta và tôi có thể làm lúc này là chờ đợi lời phán quyết của các vị.”

Cụ Dumbledore đan những ngón tay vào nhau và không nói gì thêm. Ông Fudge liếc nhìn ông, rõ ràng là tức điên lên. Harry liếc ngang cụ Dumbledore, để tìm một chút vững dạ; nó không hoàn toàn chắc là cụ Dumbledore đã đúng khi nói với Wizengamot, rằng đây là lúc họ đưa ra quyết định. Tuy nhiên, một lần nữa, cụ Dumbledore có vẻ như không chú ý đến những cố gắng của Harry để nhìn vào mắt cụ. Cụ vẫn nhìn lên các hàng ghế nơi toàn thể Wizengamot đang khẩn cấp thảo luận rì rầm.

Harry nhìn xuống chân nó. Tim nó, có vẻ như đã phồng ra quá cỡ, đang đập thành thịch dưới xương sườn nó. Nó nghĩ rằng phiên toà này phải kéo dài lâu hơn thế. Nó không hoàn toàn tin chắc là nó đã tạo ra được ấn tượng tốt. Nó thật sự không nói gì nhiều lắm. Nó nên giải thích đầy đủ hơn về những tên Demen-tor, về việc nó đã bị ngã như thế nào, về việc cả nó và Dudley đã suýt bị hôn như thế nào...

Nó đã hai lần nhìn lên ông Fudge và định mở miệng để nói, nhưng quả tim đang phình ra của nó lúc này đã lấy đi sự trao đổi khí của nó và cả hai lần nó chỉ đơn giản là hít thở mạnh rồi lại nhìn xuống giày nó.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Những Nỗi Thống Khổ Của Bà Weaksy

Sau đó cái lời xì xào chấm dứt. Harry muốn nói trong phiên toà, nhưng biết rằng mọi việc sẽ dễ hơn, dễ hơn nhiều lần khi cố gắng ngồi im đó.

“Những người nào đồng ý xử trắng án?” Giọng ồm ồm của bà Bones.

Đầu của Harry nẩy mạnh thành lình. Có những cánh tay trong không khí, nhiều người lăm... có hơn nửa! Thở mạnh, cậu cố đếm, nhưng trước khi đếm xong, Bà Bones đã nói “Những người nào đồng ý với bản án?”

Fudge giơ tay lên; vì vậy nửa tá người khác cũng giơ tay lên, cả người phù thủy bên phải cậu và phù có bộ ria mép vĩ đại và cả người có mái tóc uốn quăn trong hàng hai.

Fudge liếc qua tất cả bọn họ, nhìn như thể là có một cái gì to lắm mắc ở họng ông, sau đó chạy xuống tay ông. Ông thở sâu hai lần và nói, trong một giọng nói bị bóp méo bởi sự thịnh nộ “Rồi, Rồi, Được rồi... Xử trắng án”

“Tuyệt vời” Cụ Dumbledore nói một cách lạnh lợi, bật thẳng dậy, kéo đĩa phép ra vào làm hai cái ghế bọ vải hoa biến mất. “Ồ, ta sẽ phải đi đây. Chúc mọi người một ngày tốt lành.”

Và không cần nhìn lại Harry, cụ đi nhanh qua phòng xử án.

Sự chuyển hướng đột ngột của cụ Dumbledore khiến Harry bất ngờ. Cậu vẫn ngồi thừ trên chiếc ghế xích, hỗn độn giữa cảm giác choáng váng và nhẹ nhõm. Những người Winzegamot đã bình tĩnh lại. Họ bắt đầu nói gì đó, thu xếp những tờ trình lại. Harry đứng dậy, nhưng không ai chú ý đến cậu cả, trừ một vị phù thủy có dáng con cóc đứng bên phải bác Fudge. Bà ta chăm chú nhìn Harry thay vì thầy Dumbledore. Cậu bé cố không để ý bà ta, đưa mắt nhìn bác Fudge và bà Bones, ra ý hỏi họ khi nào thì cậu được đi khỏi đây. Nhưng bác Fudge có vẻ không chú ý đến Harry, còn bà Bones thì đang thu xếp chiếc Vali của mình. Thế là, Harry lén bước về phía cửa, đợi lúc mọi người không chú ý, chạy thiệt là lẹ!

Harry vịn mạnh cửa và suýt chút nữa thì va vào ông Weasley. Trông ông tái nhợt, đầy lo lắng.

“Ngài Dumbledore chắc đã.... ”

“Trắng án ạ!” Harry nói rồi đóng cánh cửa lại.

Ông Weasley mở một nụ cười rạng rỡ. Rồi ông ôm vai Harry.

“Thật tuyệt, Harry ạ! Họ không thể buộc tội cháu cho dù có tang chứng. Nhưng phải nói với cháu rằng bác...”

Bất chợt bác Weasley ngưng lại. Cửa phòng xử án mở và những người Wizengamot đi ra.

“Thề có Merlin!” Ông Weasley thốt lên kinh ngạc và tránh ra cho họ đi. Ông tiếp tục: “Cháu được xử án chính thức ư?”

Harry thì thào: “Vâng, cháu chắc vậy...”

Một vài phù thủy, trong đó là bà Bones gật đầu chào Harry và ông Weasley nhưng họ giữ một thái độ lạnh nhạt với hai người. Cornelius Fudge và bà phù thủy “cóc” rời phòng xử sau cùng. Ông Fudge lạnh lùng đến nỗi Harry và ông Weasley cứ tưởng rằng mình là người vô hình vậy. Lạ ở chỗ, Harry vẫn thấy bà phù thủy chăm chú nhìn mình. Cuối cùng là Percy. Anh tảng lờ Harry và cha mình giống như ông Fudge, trong tay là một tấm giấy da thú và đồng lông ngỗng. Trông anh lúc này thật cứng rắn và lạnh lùng. Ông Weasley khẽ nhếch mép khi nhìn thấy con trai mình như vậy...

“Ta sẽ đưa cháu về trường. Ở đó, cháu có thể kể với mọi người tin tốt lành này!” Ông nói rồi ra hiệu cho Harry sau khi Percy lên tầng 9. “Sau đó, xử lý vụ cái toilet ở bãi Bethnal. Ta đi nào...”

“Bác định làm gì với cái toilet đó?” Harry cười toe. Cậu thấy mọi việc trở nên sáng sủa hơn: Được trắng án, và quay trở lại Hogwarts.

“Ôi... cũng may là không xảy ra việc gì. Việc sửa chữa không thành vấn đề nhưng đằng sau đó là một cái gì đó thật lạ. Mỗi nhử của người Muggle đối với phù thủy có vẻ thật buồn cười, nhưng bên trong nó thật phức tạp và khủng khiếp, riêng ta.... Ông Weasley ngưng giữa chừng khi họ lên đến hành lang tầng 9, thấy Corelius Fudge đứng cách vài bước chân và đang thì thầm điều gì đó với một người cao ráo, có mái tóc óng vàng và khuôn mặt nhọn hoắt tái xám. ”

Nghe thấy tiếng bước chân, người đó cũng ngưng câu chuyện, ngoảnh mặt lại. Đôi mắt nâu lạnh lùng ấy bất động trước Harry và dò xét cậu.

“Ái chà chà... Patronus Potter...” giọng nói lạnh lùng của lão ta-Lucius Malfoy cất lên.

Harry Potter thấy lạnh gáy, cậu cảm thấy có cái gì đó khô cứng dâng trào trong cơ thể. Cậu đã thấy ánh mắt ấy qua kẻ hở trong chiếc áo của những tên tử thần thực tử. Chất giọng đầy nhạo báng ấy không thể lẫn vào đâu được khi Harry bị Voldemort tra tấn ở nghĩa địa hoang. Harry không tin vào mắt mình khi thấy lão ta trơ tráo gặp mình ở ngay đây- Bộ pháp thuật, lại càng không tin được rằng lão ta đang nói chuyện với ông Fudge vì Harry đã nói với ông rằng Malfoy là một tên tử thần thực tử với ông Fudge mới cách đây vài tuần!

“Ngài bộ trưởng vừa kể ta nghe về cuộc chạy thoát may mắn của mi, Potter ạ” Malfoy lè nhè. “Thật đáng kinh ngạc, mi đã luôn qua được cái lỗ chật hẹp đó chẳng khác gì... một con rắn. ”

Ông Weasley nắm chặt vai Harry ra ý cảnh báo.

“Đúng đó.” Harry đáp lời. “Tôi giỏi chạy thoát lắm mà.”

Rồi Lucius Malfoy đưa mắt nhìn ông Weasley.

“A! Còn Arthur Weasley nữa! Ngài làm gì ở đây vậy, Arthur?”

“Tôi làm việc ở đây. ” Ông Weasley đáp ngắn gọn.

“Không phải ở tầng này chứ?” Lucius Malfoy tiếp tục và đưa mắt hướng về cánh cửa đằng sau ông Weasley. “Tôi cứ tưởng ngài chỉ làm ở tầng 2, lén lút ăn cắp vật dụng thường ngày của lũ Muggle và tôn sùng chúng?”

“Không!” Lần này ông Weasley gắt, những ngón tay của ông bấu chặt vai Harry.

“Thế ông đang làm gì ở đây vậy?” Harry hỏi Malfoy.

“Những vấn đề riêng liên quan giữa ta và ngài bộ trưởng không đáng để mi quan tâm, Potter ạ. ” Malfoy vừa trả lời, vừa vuốt chiếc áo choàng. Harry nghe rõ tiếng leng keng, nghe như tiếng một chiếc túi chứa đầy vàng cất lên từ áo hắn ta. “Ta rất biết rằng mi được lão Dumbledore quý mến, nhưng mi không nên chờ đợi sự nuông chiều tương tự từ chúng tao... Nào, chúng ta đến phòng của ngài chứ, ngài bộ trưởng?”

“Tất nhiên rồi. ” Ông Fudge nói rồi quay lưng về phía Harry và ông Weasley. “Lối này, Lucius.”

Rồi họ đi mất, tiếp tục thì thầm với nhau. Ông Weasley vẫn không buông vai Harry đến lúc hai người kia đi lên thang máy.

“Cháu không hiểu, nếu lão ta có việc với bác Fudge thì sao không đợi ở ngoài phòng của bác ấy? Lão ta làm gì dưới này nhỉ?” Harry đột nhiên dừ dội.

“Nếu cháu hỏi ta, thì ta sẽ trả lời rằng: Lão muốn xem lén phòng xử án cháu. ” Ông Weasley đáp, trông ông thật kích động, ông nhìn chăm chăm vào vai Harry như thể muốn nó không bị đổi chỗ. “Lão muốn biết rằng cháu có bị trục xuất hay không. Ta sẽ nhắc ngài Dumbledore điều này khi đưa cháu về, ngài nên biết rằng lão Malfoy đó lại có chuyện với ngài Fudge. ”

“Không biết rằng họ có chuyện riêng gì với nhau nhỉ?”

“Ta nghĩ là chuyện về vàng” . Ông Weasley tức giận. “Lão ta biếu người khác rất nhiều thứ như thế trong suốt nhiều năm... Lão lấy lòng được nhiều người... Sau đó” nhờ“ họ trả ơn bằng cách can phá những luật lệ mà hắn không ưa... Ôi... Lucius Malfoy, hắn ta giao thiệp rộng lắm...”

Lúc đó, chiếc thang máy đã hạ xuống, trong đó chẳng có gì ngoại trừ cả đồng tờ nhẵn ủa vào ông Weasley khi ông ấn nút mở cửa. Ông giận dữ phẩy chúng đi.

“Bác Weasley ơi...” Giọng Harry chậm rãi. “Nếu bác Fudge gặp một tên Tử thần thực tử như Lucius, lẽ nào dùng phép nguyên rửa Imperius lên bác ấy thì sao?”

“Điều đó cũng có thể xảy ra với chúng ta, Harry ạ. ” Ông Weasley thì thầm. “Nhưng ngài Dumbledore lại nghĩ rằng ông Fudge chưa bị gì vào lúc này. Ngài nói rằng để ông ấy bình thường thật chẳng tốt chút nào. Thôi, Harry ạ, tốt nhất ta đừng nên nói về chuyện này nữa. ”

Cánh cửa thang máy lại mở ra và hai người bước vào cánh cửa bị bỏ hoang. Bức tượng “Người trông coi Eric” vẫn khuất sau tờ “Tuần báo tiên tri” . Harry chợt nhớ ra một điều khi họ bước qua đài phun nước vàng.

“Đợi đã bác ơi...” Harry nói rồi rút túi tiền của mình ra đi về phía đài phun nước.

Cậu bé nhìn vào khuôn mặt đẹp đẽ của bức tượng. Nhưng trong ý nghĩ của cậu thì khuôn mặt ấy đầy vẻ yếu đuối và ngốc nghếch. Bức tượng mang một nụ cười đầy giả tạo, vô vị giống như người đi thi sắc đẹp vậy. Trông những tên yêu lùn, nhân mã không có thái độ biểu cảm ỳ mị với con người giống như vậy. Chỉ có những con gia tinh với thái độ phục tùng, cam chịu là hợp hơn cả. Harry chợt cười thầm, nghĩ về điều mà Hermione sẽ nói khi thấy bức tượng này. Cậu bé dốc túi tiền, không chỉ bỏ ra vài đồng Galleon, mà bỏ toàn bộ tiền xuống mặt nước.

“mình biết ngay mà!” Ron thét và đâm vào không trung. “Cậu luôn thoát khỏi mấy tình huống đó mà!”

“Họ nhất định phải cho cậu trắng án. ” Hermione nói, cô bé tưởng như ngất xỉu với khắc khoải đến khi Harry đi vào nhà bếp và đang lúc này đang nắm tay cô bé. “Sẽ không có điều gì xảy ra với cậu, không có gì hết!”

“Cháu thấy mọi người đã bớt lo lắng. Với lại, cứ cho rằng mọi người biết trước cháu được thả đi. ” Harry cười tươi.

Bà Weasley lấy khăn mùi xoa lau mồ hôi. Trong khi đó, George, Fred và Ginny thì lập đi lập lại điệu cổ vũ chiến đấu: “ Harry trắng án! Harry trắng án rồi! ...”

“Yên nào, các con!” Bố và Harry đã thấy tên Lucius nói chuyện với ông Fudge ở tầng 9, rồi họ đi đến phòng của ông. Ngài Dumbledore nên biết chuyện này. ”

“Chắc chắn rồi. ” Giọng chú Sirius. “Chúng tôi sẽ nói với ngài. ”

“Ừm... Tôi phải đi thôi. Có một cái toilet khủng khiếp ở bãi Bethnal. Molly, anh sẽ về muộn, anh, nhưng có thể Kingsley sẽ ghé qua ăn tối đấy.

“Harry trắng án, trắng án, trắng án rồi! ...”

“Đủ rồi đấy! Fred, George, Ginny!!!” Bà Weasley gắt, rồi ông Weasley rời bếp. “Harry con, ngồi vào đây ăn chút gì nhé. Con chắc là chưa được ăn sáng. ”

Ron và Hermione ngồi đối diện với cậu bé. Trông mấy nhóc vui hơn hẳn lúc đến nơi ở của Grimmauld. Cảm giác nhẹ nhõm của cậu bé, bị phá đám bởi lần trạm chán với Lucius đã trở lại. Căn nhà u ám, tồi tàn đột nhiên trở nên ấm cúng và đầy thân yêu. Con Kreacher trông bớt xấu hơn lạ thường khi nó thò cái mũi heo của mình vào bếp để dò xem tiếng ồn phát ra từ đâu.

“Khi thầy Dumbledore đứng bên phía cậu thì chẳng ai buộc tội được cậu cả. ” Ron vừa nói hào hứng, vừa chia khoai tây trộn vào đĩa của mọi người.

“Ừ, phải... Thầy chắc sẽ bị trừng phạt vì mình mất... Ước gì thầy nói với mình vài câu, hoặc nhìn mình thôi cũng được. ” Harry cảm thấy mình thật ích kỷ, nhưng không thấy rằng mình trẻ con khi nói vậy.

Vừa dứt lời, vết sẹo trên trán cậu bé chợt đau dữ dội.

“Sao vậy” Hermione nhìn, đầy lo lắng.

“Vết sẹo.... ” Harry thở dốc. “Không sao đâu... Đạo này nó hay dở chứng thế đấy...”

Những người khác chẳng mấy may để ý. Họ chỉ chăm chú vào phần thức ăn của mình và bàn tán hả hê về phen thoát nạn hú vía của Harry. Fred, George và Ginny thì vẫn hò hét, còn cô bé Hermione trông rất căng thẳng. Cô chưa kịp nói gì đã bị Ron chặn mũi, cậu hớn hờ: “mình cá rằng thầy Dumbledore sẽ cực hãnh diện, thế nào tối nay thầy cũng tổ chức một bữa ra trò đấy!”

“Bác không nghĩ thế đâu.” Giọng bà Weasley. Bà đặt một đĩa gà rán khổng lồ trước mặt Harry. “Thầy lúc này chắc đang rất bận. ”

“HARRY TRẮNG ÁN RỒI, TRẮNG ÁN RỒI!!!! ”

“IM NÀO!!” Bà Weasley thét lên.

Vài ngày sau Harry nhận thấy rằng có một người ở số nhà 12 Quảng trường Grimmauld không được vui vì biết rằng cậu sắp về trường Hogwarts. Chú Sirius rất vui mừng khi nghe tin đó. Chú siết chặt tay Harry với gương mặt rạng rỡ như mọi người. Nhưng ngay sau đó, chú lại ủ rũ, trầm lặng còn hơn lúc trước, nói ít

hơn với mọi người, kể cả Harry và dành nhiều thời gian hơn với việc ở lì trong phòng của mẹ chú với Buckbeak, im lặng...

“Cậu không thấy có lỗi sao?” Hermione khô khốc sau khi Harry kể với hai đứa cảm giác của mình trong lúc lau dọn cái chạn mốc bẩn. “Cậu thuộc về trường Hogwarts và chú Sirius biết điều ấy. mình nghĩ rằng, chú ấy không muốn mất cậu. ”

“Cậu hơi gay gắt đấy, Hermione. ” Ron vừa nói với bộ mặt ủ rũ, vừa cố cạy đám râu mốc bám chặt vào tay mình. “Cậu đâu muốn ở lại căn nhà này mà không có ai bên cạnh. ”

“Rồi sẽ có!” Hermione nói. ”

“Ông ấy không muốn mình bị thất vọng lần nữa. Hermione trầm ngâm. ” Ông ấy cũng cảm thấy mình có lỗi. Vì có lúc ông ta muốn cậu bị trục xuất khỏi giới phù thủy để rồi cùng với cậu trở thành những tên ngoài vòng pháp luật. ”

“Đừng nói thế!” Harry và Ron đồng thanh, nhưng Hermione thờ ơ.

“Tùy các cậu. Tó nghĩ rằng mẹ của Ron đúng và chú Sirius đang rối loạn vì không biết cậu là cậu hay cha cậu, Harry. ”

“Vậy cậu nghĩ rằng chú ấy có vấn đề à?” Harry sôi máu.

“Không, ý mình là chú ấy phải chịu cảnh cô đơn đã lâu. ” Hermione nói gọn.

Vừa dứt lời, bà Weasley bước vào phòng ngủ phía sau chúng.

“Các con chưa xong à?” Bà hé đầu vào.

“Con cứ tưởng mẹ vào để cho chúng con nghỉ chứ!” Ron chua chát. “Con cạo được hàng đồng mốc rồi đấy!”

“Con làm thế là không được đâu. ” Bà Weasley nói. “Con phải giúp ích một chút để giúp những người chỉ huy tổ chức cảm thấy hợp với nơi này chứ. ”

“Con chẳng khác gì một con gia tinh...” Ron càu nhàu.

“Hi, cậu đã thấy cuộc sống của gia tinh đáng sợ thế nào chưa? Rồi cậu sẽ sôi nổi hơn với hiệp hội bảo vệ gia đình đấy!” Hermione nói đầy hy vọng sau khi bà Weasley rời phòng. “Rồi mọi người sẽ biết thế nào là cực nhọc khủng khiếp khi phải đi dọn dẹp suốt ngày. Chúng ta sẽ lập một hội bảo trợ ở phòng sinh hoạt Gryffindor, mọi lợi nhuận cống hiến cho hiệp hội ấy, cả về mặt nhận thức lẫn tiền bạc!”

“mình sẽ bảo trợ cậu về khoản cầm mồm khi nói về hiệp hội.” Ron càu bần, nhưng may chỉ có Harry

nghe thấy.

“Harry ngày càng muốn được về trường Hogwarts khi kì nghỉ hết dần. Cậu mong mỏi được gặp bác Hagrid, muốn được chơi Quidditch, thậm chí muốn đi dạo qua những luống rau, mìnhi khu nhà kính nuôi thực vật. Cậu vô cùng vui sướng khi sắp được rời khỏi ngôi nhà bụi bặm, mốc meo này. Tủ đựng bát thì vẫn đầy mốc còn con Kreacher thì khò khè chửi rửa trong bóng tối mỗi khi cậu đi ngang qua, mặc dù Harry đã cố yên lặng để không làm phiền chú Sirius.

Sống trong tổng hành dinh của tổ chức chống Voldemort chẳng thú vị như Harry vẫn tưởng. Những thành viên của tổ chức thường xuyên lui đến, thỉnh thoảng ở lại dùng bữa, có khi ở lại dùng bữa, có khi đến chỉ thì thầm với nhau vài câu. Bà Weasley có không để Harry, cũng như những nhóc khác nghe thấy. Không ai, kể cả chú Sirius muốn Harry biết nhiều hơn những điều chú bé được nghe trong đêm cậu đến đây.

Vào ngày cuối kỳ nghỉ, khi Harry đang dọn đồ đạc của con Hedwig trên nóc tủ thì Ron bước vào, cầm trong tay hai cái phong bì.

“Danh mục sách mới này. ” Ron gọi, quăng một chiếc cho Harry. mìnhi cứ tưởng họ quên hết rồi. Thông báo thường đến sớm lắm cơ mà...”

“Harry hót nốt đồ đạc cuối cùng vào túi rác rồi... quăng qua đầu Ron mìnhi sọt rác trong góc phòng. Cái sọt nuốt gọn rồi ợ một tiếng khủng khiếp. Rồi cậu mở thư ra. Trong đó gồm hai tấm da dê. Một tấm báo ngày học (Đầu tháng 9), còn tấm kia chỉ cho Harry biết sách cậu cần mua vào năm học mới.

“Có hai quyển mới thôi. ” Harry vừa nói vừa đọc. “Sách học pháp thuật, cấp 5” của Miranda Goshawk và cuốn “Lý thuyết về pháp thuật phòng thủ” của Wilbert Slinkhard. ”

“Crắc. ”

Fred và George hiện ra ngay cạnh Harry. Cậu quá quen với kiểu xuất hiện này nên cũng chẳng giật mình.

“Sao trường lại chọn sách của Slinkhard nhỉ?” Fred bắn khẩu.

“Nghĩa là thầy Dumbledore sẽ chọn người dạy” Phòng chống pháp thuật hắc ám“ khác chứ sao nữa. ” George nói.

“Vấn đề chỉ là thời gian thôi. ” Fred để vào.

“Các anh có ý gì?” Harry hỏi, nhảy xuống nhìn hai đứa kia.

“Ờ, bọn mìnhi nghe lén bố mẹ nói chuyện bằng” Tai nõi dài“ mấy tuần trước. ” Fred bảo Harry, “Nghe bố mẹ nói, mìnhi mới biết rằng thầy đang rất khó khăn để tìm người thay thế năm nay. ”

“Chẳng có gì lạ. Cứ nhớ lại năm ngoái thì biết. ” George nói.

“Một người bị đuổi, một người chết, một người mất trí, còn một người bị nhốt trong thùng những 9 tháng. Harry vừa nói vừa xòe tay đếm. ” Rồi, giờ em hiểu ý các anh rồi. ”

“Ron, sao vậy?” Fred hỏi.

Ron không trả lời. Harry ngoái lại và thấy Ron cứ đứng đực ra, miệng hơi mở còn mắt cứ nhìn chăm chăm vào bức thư.

“Sao thế?” Fred nôn nóng. Chạy ra phía sau Ron đọc ké bức thư.

Rồi Fred cũng há hốc miệng.

“Huynh trưởng?” Fred mấp mảy, mắt đầy ngờ vực. “Huynh trưởng á?”

George chồm mình rồi giật bức thư từ tay Ron, lật ngược lại đọc. Harry thấy cái gì rực đỏ và vàng rơi vào tay George.

“Không thể nào...” George chết lặng.

“Chắc có gì không ổn. ” Fred nói, giật lấy bức thư từ tay Ron rồi soi vào nển để tìm dấu thủy ấn. “Họa có điên mới cho Ron làm huynh trưởng. ”

Hai đứa sinh đôi quay đầu lại nhìn Harry rồi cùng thốt lên: “ Bọn mình tưởng cậu được bầu chứ!” Fred nói, giọng đầy nghi ngờ vì vẫn tưởng Harry lừa chúng.

“Thầy Dumbledore phải chọn cậu chứ!” Giọng George đầy phẫn nộ.

“Cậu thắng cúp Tam-Pháp-thuật và nhiều thứ khác cơ mà!” Fred nói.

“Hình như...”

“Ừ, phải. ” Fred chậm rãi. “Do cậu gây nhiều rắc rối quá đây mà. Ít ra thì một trong số các cậu được ưu tiên. ”

Rồi cậu bước lại gần Harry, vỗ vai nhóc và ném cho Ron cái nhìn đầy cay độc. “Huynh trưởng... Ron ủy mị được làm Huynh trưởng.”

“Ôi, mẹ sẽ tức giận lắm đây. ” George rên rỉ, quăng cái huy hiệu huynh trưởng lại cho Ron, cho rằng nó làm tay cậu.

Ron, vẫn câm như hến, nhìn cái huy hiệu một lúc rồi đưa cho Harry, ra ý rằng cậu mới là chủ nhân thực

sự. Harry cầm lấy nó, có một chữ T lớn được đánh vào phù điêu con sư ưng Gryffindor. Harry đã thấy anh Percy cũng đeo cái hệt như thế này trong những ngày đầu cậu đến Hogwarts.

Rồi cánh cửa mở tung. Hermione chạy vào phòng, nước mắt đầm đìa. Má cô bé giàn giụa nước, còn tóc thì rối bù. Cô bé cầm theo một cái phong bì.

“Cậu... Cậu nhận được?”

Cô bé nhìn tấm huy hiệu trên tay Harry rồi thét inh ỏi.

“Mình biết mà!” Cô nhóc vui mừng. Rồi cô vung lá thư trong tay. “Mình cũng được làm, Harry ời! Mình cũng được bầu!”

“Không.” Harry vội vã, ấn ngay chiếc huy hiệu cho Ron. “Là Ron chứ không phải mình. ”

“Là... Cái gì cơ? mình...”

“Ron làm huynh trưởng, không phải mình. ” Harry nói.

“Ron á?” Hermione há hốc miệng. “Nhưng cậu chắc không? Ý mình là...”

Cô bé đỏ mặt nhìn Ron, lúc ấy cậu quay mặt lại, vẻ đầy bướng bỉnh: “Tên mình đang trong bức thư. ”

“Mình...” Hermione, giọng đầy bối rối. “Mình... à. . ờ... Ôi! Tuyệt quá! Tuyệt lắm Ron! Thật...”

“... Bất ngờ!” George chèn vào.

“Không.” Hermione nói, đỏ ửng mặt. “Không phải thế đâu... Ron đã làm rất nhiều... Cậu ấy rất...”

Cánh cửa sau lưng cô bé mở ra và bà Weasley bước vào, trên tay bà là đồng áo choàng được giặt, trông như mới.

“Ginny bảo mẹ rằng danh mục sách mới có rồi. ” Bà vừa nói vừa nhìn vào mấy chiếc bì thư. Rồi bà đến gần giường, treo áo vào cột. “Các con đưa chúng cho bác, chiều nay bác sẽ tới đại lộ Diagonal mua sách, còn các con ở nhà sửa soạn đồ. Ron này, mẹ phải mua thêm cho con mấy bộ đồ ngủ thôi. Bây giờ quần áo con chật phải đến 6 inch (~ 9cm- HÐ) là ít. Không tin nổi... Con lớn nhanh quá. Con muốn màu gì nào?”

“Mẹ mua cho nó màu đỏ và vàng óng để hợp với cái huy chương...” George nói, cười đều.

“Hợp cái gì cơ?” Bà Weasley lơ đãng, treo đôi tất màu hạ dẻ lên cột giá của Ron.

“Huy hiệu của nó.” Không khí chợt căng thẳng. “Cái huân chương mới, chói lọi, đáng yêu của nó. ”

Câu nói của Ron làm bà Weasley quên mất việc mua đồ ngủ cho con mình.

“Của... nhưng... Ron, chẳng lẽ con... ?”

Ron giờ tấm huy hiệu ra.

Bà Weasley thét lên, âm chẳng kém gì Hermione.

“Mẹ không tin được! Không thể nào! Ôiii! Ron! Thật tuyệt vời! Con được làm huynh trưởng! Vậy là

“Vậy con với Fred là gì? Hàng xóm chắc?” George phẫn nộ khi mẹ cậu đẩy cậu ra rồi lao mình đưa con trai bé bỏng của mình.

“Cha con sẽ cực kỳ hạnh phúc khi nghe tin này, Ron! Mẹ rất tự hào về con! Đúng là tin tuyệt vời! Con được làm người đứng đầu lớp, giống như Bill và Percy, đó chỉ là điều đầu tiên! Đúng là điều tuyệt vời trong lúc khó khăn này! Mẹ đến chết mất! Ronnie!”

Fred và George đều làm bộ nôn ọe sau lưng bà nhưng bà Weasley không máy may, bà... ôm chặt cổ Ron, hôn thăm thiết thẳng nhóc. Lúc này, trông mặt cậu còn đỏ hơn cả tấm huy chương.

“Mẹ ơi... đừng... ôm chặt quá... mẹ.” Thăng nhóc nghẹt thở, cố đẩy mẹ nó ra.

Bà mẹ buông Ron ra, bà nói không ra hơi. “Ôi, cái gì bây giờ? Mẹ tặng Percy con cú, nhưng con có một con rồi. ”

“Mẹ muốn... ?” Ron nói, giọng cậu như không tin vào tai mình.

“Con sẽ được thưởng vì sự kiện này!” Bà Weasley nói với giọng sung sướng. “Con có muốn chiếc áo choàng mới không?”

“Bọn con mua cho nó mấy cái rồi.” Fred chanh chua, trông cậu rất hối hận vì sự hào phóng của mình.

“Hay mua cái vạc mới? Cái của Charlie thì gỉ sét rồi. Hay một con chuột mới? Trước đây con quý Scabber lắm, đúng không?”

“Mẹ.” Ron nói, đầy hy vọng. “Mẹ mua cho con cái chổi mới được không?”

Bà Weasley hơi tái mặt, chổi rất đắt tiền.

“Không cần cái xịn đâu!” Ron nhanh nhẩu thêm vào. “Con chỉ muốn đổi được cái mới thôi...”

Bà Weasley ngập ngừng, rồi bà mỉm cười.

“Tất nhiên là được... mẹ sẽ đi ngay để tìm cái nào tốt cho con. Chào các con nhé... Ronnie, huynh

trưởng bé bỏng! Đừng quên sửa soạn đồ đạc nhé! Huỳnh trưởng ư... Ôi mẹ run quá! ”

Bà hôn lên má Ron cái nữa (Tiếng “chút” to khủng khiếp) rồi vội vã ra khỏi phòng.

Fred và George đổi thái độ: “ Bọn anh không” thơm“ chú mày có sao không Ron?” Fred giả vờ áy náy.

“Nhưng bọn anh sẽ cúi chào mày. ” Giọng George nói.

“Thôi đi!” Ron cau có.

“Sao thế?” Fred nhăn răng đầy thách thức. “Bé định phạt bọn anh á?”

“Anh thích thế lắm.” George cười khẩy.

“Các anh không cẩn thận thì cậu ấy làm thật đấy!” Hermione giận dữ.

Fred và George lăn ra cười, còn Ron thì cầu nhàu: “Thôi đi Hermione!”

“Bọn anh sẽ cố gắng cẩn thận, nhỉ George?” Fred giả vờ run sợ. “Thề đấy...”

“Ừ... Thời nổi loạn của hai đứa mình qua rồi...” George lắc đầu.

Sau tiếng “Crắc” nữa, hai đứa biến mất.

“Họ!” Hermione giận dữ, trừng mắt nhìn trần nhà, trên đó nghe rõ tiếng cười gào rú của Fred và George. “Đừng quan tâm Ron ạ! Họ ghen tị ấy mà!”

“Chắc không phải.” Ron ngờ, cũng nhìn lên trần nhà. “Các anh luôn nghĩ rằng chỉ có ngu mới làm huynh trưởng... nhưng...”, đột nhiên vui vẻ, Ron nói tiếp: “Họ sẽ chẳng bao giờ có chổi mới! Ước gì mình được cùng đi chọn với mẹ... Chắc chắn mẹ sẽ chẳng mua cây Nimbus (Hào Quang -HĐ). Nhưng có cây Cleansweep (Quét Sạch- HĐ) mới là tốt lắm rồi... ừm, để mình nói với mẹ điều ấy để mẹ còn biết. ”

Rồi Ron lao khỏi phòng, bỏ lại Harry và Hermione.

Harry thấy rằng mình không có mặt mũi nào nhìn Hermione nữa. Cậu quay vào giường, gỡ chiếc áo bà Weasley đưa cho rồi tìm chiếc vali.

“Harry?” Cô bé ngập ngừng.

“Tuyệt lắm, Hermione ạ...” Harry cố thân thiện, thấy rằng giọng nói ấy chẳng giống cậu tẹo nào. Cậu vẫn không nhìn cô bé. “Cậu là huynh trưởng, tuyệt vời!” (Truy cập zlo. vn để đọc nhiều hơn!)

“Cảm ơn. ” Hermione nói. “Ừm... Harry ơi... cho mình mượn con Hedwig nhé... để mình báo với bố mẹ tin này. Bố mẹ sẽ vui lắm. ”

“Ừ, không có gì.” Vẫn với giọng vui vẻ khùng khiếp ấy. “Đây!”

Rồi cậu mở vali ra, cất chiếc áo xuống dưới đáy vali. Sau đó giả vờ lục lọi thứ gì đó, còn Hermione thì chạy đến cái tủ và kêu con Hedwig xuống. Một lúc sau, Harry nghe tiếng cửa đóng nhưng đóng hờ. Cậu nghe ngóng, nhưng chỉ có tiếng bức tranh rỗng trên tường cười thầm và tiếng cái sọt rác ho vì phân cú.

Harry vụt đứng dậy rồi nhìn quanh. Hermione và con cú đi rồi. Harry vội vã chạy đến đầu phòng đóng cửa lại. Rồi chậm rãi tiến về phía giường nằm vật ra, nhìn lơ đãng chân tủ quần áo.

Cậu quên khuấy mất việc chọn huynh trưởng vào năm học này và quá căng thẳng vì lo sợ bị trục xuất khỏi giới phù thủy nên đã quên mất rằng chiếc huy hiệu chỉ thuộc về một số người nhất định. Nhưng nếu cậu nhớ ra... nếu cậu nghĩ về điều ấy thì có ích gì chứ?

“Không phải thế.” Một tiếng vọng nhỏ, thân thuộc vang lên trong đầu cậu.

Harry nhăn nhó rồi ôm mặt. Cậu không thể lừa dối mình. Nếu chiếc huân chương còn chưa dành cho ai thì cậu sẽ muốn nó là của riêng mình chứ không phải Ron. Chẳng lẽ cậu đã trở nên kiêu căng giống Draco Malfoy? Cậu nghĩ rằng mình là kiệt xuất ư? Cậu nghĩ rằng mình hơn Ron ư?

“Không.” giọng nói ngang ngược cất lên.

“Có thật thế không?” Harry bắn khuôn, căng thẳng tìm cảm xúc thật của mình.

“Mình chỉ giỏi Quidditch thôi, chứ có hơn gì người khác đâu?”

“Sự thật đúng là vậy.” Harry nghĩ ngợi. “Mình đâu có học giỏi hơn Ron? Nhưng những khoản khác thì sao? Cụ thể là những lần nguy hiểm mà mình, Ron, Hermione cùng trải qua mà hậu quả còn khùng khiếp hơn bị đuổi học?”

“Ừm, mình, Ron và Hermione luôn sát cánh bên nhau.” Giọng nói lại cất lên.

“Không phải lúc nào cũng thế!” Harry tranh cãi với chính mình. “Bọn nó đâu chống lại Quirrell cùng mình? Bọn nó đâu có diệt Tom Riddle và con tử xà? Bọn nó đâu có chặn lũ giám ngục vào đêm chú Sirius chạy thoát? Bọn nó cũng không cùng mình ở cái nghĩa địa đêm Voldemort trở lại...”

Cái cảm giác bị đối xử tệ vào đêm đến đây lại trỗi dậy trong cậu nhóc. “Mình làm được nhiều hơn!” Harry nghĩ đầy tức giận: “Mình làm được nhiều điều hơn chúng nó!”

“Có thể thế”, giọng nói ấy đầy chí lý. “Nhưng thầy Dumbledore chọn huynh trưởng không phải dựa vào những tình huống nguy hiểm mà chọn họ vì lý do khác... Ron có cái mà cậu không có...”

Harry mở mắt và nhìn vào chân chiếc tủ (Bị cào lổ chỗ), nhớ lại lời Fred nói: “Chỉ có người điên mới

chọn Ron làm huynh trưởng...”

Harry khịt mũi. Lại một lần nữa cậu hổ thẹn với chính mình.

Ron đâu có xin thầy Dumbledore chiếc huy hiệu? Đó đâu phải lỗi của Ron? Ron, đối với Harry là bạn tốt nhất trên đời. Thế mà cậu lại giận dỗi nhóc ấy chỉ vì một chiếc huy chương rồi cười nhạo sau lưng bạn mình với hai gã kia. Chỉ vì Ron hơn Harry điểm gì đó mà phải phá hủy tình bạn ư?

Vừa đến đây thì Harry nghe tiếng bước chân của Ron trên cầu thang. Cậu đứng dậy, sửa lại kính và cố cười tươi khi Ron quay lại phòng.

“Biết tổng mà!” Ron gọi vui vẻ. “Mẹ sẽ mua cho mình cái Cleansweep mới!”

“Tuyệt!” Harry cười rồi nhẹ nhõm rằng cái giọng thân mật giả tạo đã biến mất. “Tuyệt lắm Ron-bạn-hiền ơi!”

Đột nhiên Ron ngưng cười.

“Không thể tin được mình được chọn...” Nó nói rồi lắc đầu: “Mình cứ tưởng phải là cậu chứ?”

“Không! Do mình gây nhiều phiền toái quá” Harry nhại giọng Ron.

“Ừ... Chắc thế... Còn bây giờ thì đi sửa soạn đồ đạc chứ?”

Những thứ đồ đạc của bọn nó được vứt tứ tung mọi nơi từ khi bọn nó rời đến đây. Mất cả một buổi chiều để bọn nó lấy lại một quyển sách vứt bừa mọi nơi trong nhà và ném chúng lại vào trong cái rương của bọn nhỏ. Harry để ý thấy Ron đi đâu cũng mang theo cái phù hiệu huynh trưởng của nó, đầu tiên là để ở cái bàn cạnh giường ngủ, sau đó để trong túi quần jeans, tới nữa lại để nó trên cái áo choàng của nó, để xem hiệu quả của màu đỏ trên nền đen. Chỉ khi Fred và Geogre nhảy đến và gợi ý việc dán cái đó lên trán nó bằng bùa Dính-mãi thì nó mới xếp cái huy hiệu một cách nhẹ nhàng vào trong cái tất màu hạt dẻ và khoá vào trong rương đựng đồ.

Bà Weasley trở về từ Đại lộ Diagonal lúc sáu giờ, người chất đầy những sách và mang một gói nặng bọc bằng nhiều lớp giấy nâu và dày mà sau đó Ron đã lấy từ tay mẹ nó với một lời rên rỉ của lòng khát khao.

“Đừng có mà nghĩ đến việc con sẽ sé toạc nó ra bây giờ, mọi người đang vào bếp ăn tối, mẹ muốn con phải xuống lầu” Bà nói, nhưng ngay khi bà ngoảnh mặt đi thì Ron đã xé toạc giấy gói ra một cách điên cuồng và xăm xoi từng inch cây chổi đó, một trạng thái mê ly hiện lên trên khuôn mặt của nó.

Xuống tầng hầm, và Weasley đã treo một cái băng-rôn lên phía trên của cái bàn ăn nặng trĩu, ghi dòng chữ:

CHÚC MỪNG

RON VÀ HERMIONE

NHỮNG HUYNH TRƯỞNG MỚI

Bà có một tâm trạng tốt hơn mọi ngày nghỉ khác mà Harry thấy.

“Ta nghĩ chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ, không phải bữa ăn tối bình thường”, bà nói với Harry, Ron, Hermione, Fred, Geogre và Ginny khi bọn nó bước vô phòng ăn. “Bố con và anh Bill đang đi về, Ron ạ. Ta đã gửi cho bọn họ cú và họ đã hơi bị run sợ,” bà nói, vẻ mặt rạng rỡ.

Fred đảo mắt.

Chú Sirius, thầy Lupin, chị Tonks và Kingsley Shacklebolt đã ở đó và Moody Mắt Đen đang đi còm cệp đến khi Harry đang uống một cốc bia-bơ.

“Ồ, Alastor, Rất vui vì thấy ông ở đây” Bà Weasley nói một cách rạng rỡ, khi Mắt Đen đang cởi bộ áo choàng du lịch của mình ra. “Chúng tôi đã chờ để hỏi ông việc này hàng năm trời rồi – ông có thể nhìn qua được cái bàn viết ở phòng khách và nói cho chúng tôi cái gì ở trong không? Chúng tôi đã không hề muốn mở nó vì nó thiệt là bẩn thỉu”

“Không hề chi, Molly...”

Cái mắt điện màu xanh của Moody xoay lên phía trên và nhìn chòng chọc một cách cố định vào cái trần trên nhà.

“Phòng khách...” Ông gầm gừ, bọn học sinh sợ rúm người lại. “Cái bàn trong góc há? Ờ ờ, ... tôi nhìn thấy rồi... ờ, nó là một con Ông Kẹ... muốn tôi đến đó và đuổi nó đi không, Molly?”

“Không, không, tôi sẽ làm việc đó sau cũng được” Bà Molly tươi cười, “Ông uống chút gì đã. Chúng ta có một sự chuẩn bị nho nhỏ, thiệt tình, ...” Bà nhìn đến chỗ cái Băng-rôn màu đỏ tươi. “Huynh trưởng thứ tư trong gia đình!” Bà âu yếm nói, xoa đầu Ron xù cả lên.

“Huynh trưởng, há?” Moody gầm gừ, cái mắt thường của ông dán vào Ron và cái mắt phép thì xoay quanh để nhìn chăm chăm vào mọi thứ cạnh đầu nó. Harry có một cái cảm giác không được thoải mái lắm con mắt đang nhìn vào cậu và chuyển động đến chỗ chú Sirius và thầy Lupin.

“Ồ, chúc mừng,” Moody nói, vẫn còn liếc qua Ron với con mắt thường “những vấn đề về quyền lực thì luôn gây rắc rối, nhưng ta hy vọng Cụ Dumbledore nghĩ là con có thể chịu đựng được hầu hết những thứ xúi quẩy nho nhỏ xảy đến với mình...”

“Ron nhìn có vẻ như hơi hoảng trong cách nhìn nhận có vấn đề này nhưng nó đã được giải thoát việc trả lời vì sự góp mặt của bố và anh nó. Bà Weasley đang ở trong một tâm trạng tốt và bà cũng không thêm phàn nàn cái việc họ đã đưa cả Mundugus tới đây; hắn đang mặc một cái áo trùm dài trông có gì đó lẩn nhồn một cách kỳ quặc và hắn cúi mình để bỏ cái áo ra và treo nó cạnh cái áo choàng du lịch của Moody.

“Nào, ta nên nâng một ly chúc mừng”. Ông Weasley nói, khi mọi người đang uống. Ông nâng cốc lên. “Vì Ron và Hermione, những huynh trưởng mới của nhà Gryffindor!”

Ron và Hermione thiết là rạng rỡ khi mọi người uống vì chúng nó, và sau đó vỗ tay hoan nghênh.

“Chị chưa bao giờ là huynh trưởng cả” Tonks nói một cách vui vẻ sau Harry khi mọi người đã ngồi xuống bàn để ăn. Tóc của chị ta bây giờ có màu đỏ cà chua và dài tới tận eo, chị trông y như là chị ruột của Ginny vậy. “Giáo sư quản lý nhà của chị nói rằng chị thiếu những phẩm chất cơ bản.”

“Ví dụ như cái gì?” Ginny hỏi, nó đang chọn cho mình một miếng khoai tây nướng.

“Như là cái khả năng đối xử với chính mình” Chị Tonks nói

Ginny cười, Hermione nhìn như thể là không biết là nên cười hay không nên cười và dàn xếp bằng cách là cô bé uống một hơi bia-bơ thiết là bụ và mắc nghẹn.

“Thế còn chú, Sirius?” Ginny hỏi, đập vào lưng Hermione.

Sirius ngồi ngay bên phải Harry, cười một tiếng giống tiếng chó sủa như thường.

“Không ai cho chú làm huynh trưởng cả, ta đã bỏ quá nhiều thời gian bị cầm tù cùng James và Lupin. Lupin là một thằng cha tốt, ông có huy hiệu đó.”

“Ta nghĩ rằng cụ Dumbledore đã nghĩ rằng ta có thể dạy dỗ được những tay bạn thân của mình.” Thầy Lupin nói. “Ta cần phải nói chắc chắn rằng ta đã thất bại thê thảm.”

Tâm trạng của Harry đột ngột thay đổi. Cả cha nó cũng chẳng hề được làm huynh trưởng. Cả bàn tiệc trở nên vui vẻ lên trong một tích tắc, cậu ngốn trọn đĩa thức ăn của mình, cảm thấy yêu mọi người trong phòng này gấp đôi.

Ron đang khoe tất cả mọi người về cái chổi mới của nó.

“... Từ không lên được 70 (chắc là Dặm một giờ – ND), thiết sự là không tồi chứ? Khi mọi người biết là cái Comet (Sao chổi) 92 chỉ có thể lên được 60 và khi tăng tốc nó còn có một cái đuôi gió chạy theo sau cán chổi.”

Hermione thì đang nói chuyện một cách nghiêm túc với thầy Lupin về cái góc nhìn của cô bé về luật

cho gia đình.

“Con muốn nói, cái luật đó cũng ngu ngốc như là đối với ma sói, phải không thầy? Nguồn gốc chính là từ cái ý nghĩ kinh tởm của những phù thủy cho rằng họ siêu phàm hơn những sinh vật khác...”

Bà Weasley và anh Bill đang tranh cãi với nhau về mái tóc của anh như mọi khi.

“... Cắt bỏ đi, và con sẽ thiệt là đẹp trai, ngắn hơn thì đẹp hơn, đúng không, Harry?”

“Ồ, cái đó cháu không biết,” Harry nói, hơi hoảng vì bị hỏi về ý kiến của cậu, cậu chuyển từ hai mẹ con sang hướng của Fred và Geogre, đang túm tụm lại ở góc với Mundugus.

Mundugus ngừng nói khi nhìn thấy Harry, nhưng Fred nháy mắt và vẫy tay ra hiệu cho Harry đến gần chỗ bọn nó.

“Không sao đâu mà” Cậu nói với Mundugus “Chúng ta có thể tin tưởng vô Harry, nó là người hỗ trợ về mặt tài chính của chúng cháu”

“Nhìn Dung đưa cho bọn anh cái gì nè” Geogre nói, dúi vào tay Harry. Cái vật đó trong như thể là quả đậu đen bị phơi khô tóe lại. Một tiếng lạch cạch yếu ớt đến từ vật đó, ngay cả khi chúng chẳng va vào nhau.

“Hạt mầm Venomous Tentacula đấy” Geogre nói. “Chúng ta cần để làm Skiving Snackboxes nhưng đó là một nguyên liệu thuộc bảng C Cấm-mua-bán mà bọn anh gặp phải rắc rối khi cố kiếm đó”

“Mười Galleon chỗ này, đồng ý không Dung?” Fred nói.

“Zới tất cả những rắc zối ta gặp phải khi kiếm được chúng?” Đôi mắt lệch và đỏ của Mundugus giãn cả ra. “Ta zất tiếc, những chàng trai, nhưng một hạt không zưỡi hai mươi đâu”

“Dung luôn luôn thích đùa mà,” Fred nói với Harry.

“Ờ, cái vụ lời nhất của ông ta cùng lắm cũng chỉ sáu Sickles cho một túi lông chim Knarl thôi mà” Geogre thêm vào.

“Cẩn thận” Harry cảnh báo hai anh một cách lặng lẽ.

“Cái gì cơ?” Fred nói. “Mẹ đang bận thủ thi với Huỳnh Trưởng Ron, chúng ta không sao đâu.”

“Nhưng Moody thì có thể để ý tới các anh.” Harry chỉ ra.

Mundugus nhìn một cách lo lắng qua vai.

“Đúng zồi, đó” Ông ta cần nhẫn. “Được rồi, những chàng trai, mười chỗ đó đó, nếu lấy nhanh lên”

“Tuyệt, Harry!” Fred nói với vẻ thích thú, khi Mundugus dốc hết những hạt đó từ túi của ông ta vào trong lòng bàn tay của hai thằng sinh đôi và chạy nhanh qua cái bàn ăn.

“Tốt hơn chúng ta nên lên trên lầu...”

Harry nhìn hai anh lên lầu, cảm thấy hơi bứt rứt. Cái việc Harry vừa được biết là Ông bà Weasley muốn tìm rõ tại sao Fred và Geogre lại được cung cấp tài chính cho cái tiệm Giởn của bọn nó khi mà, như một điều không thể tránh khỏi, họ cuối cùng cũng biết được căn nguyên đó. Đưa cho hai thằng sinh đôi phần thưởng Tam-Pháp-Thuật là một việc đơn giản vào lúc ấy, nhưng sẽ thế nào nếu việc đó làm cho một gia đình chia rẽ và sự bất hoà như trường hợp của anh Percy?

Chắc gì bà Weasley vẫn còn coi Harry như con đẻ mình nếu mà bà biết được cậu đã giúp Fred và Geogre khởi đầu một sự nghiệp, mà theo bà nó hơi không thích hợp?

Đứng ở chỗ mà hai thằng sinh đôi bỏ nó lên lầu, với một sức nặng tội lỗi đè nặng lên đầu, Harry chợt nghe thấy tiếng tên nó. Giọng của Kingsley Shacklebolt nghe thấy rõ mồn một ngay cả khi có nhiều tiếng nói xung quanh.

“... Tại sao cụ Dumbledore lại không cho Potter làm huynh trưởng nhỉ?” Kingsley nói.

“Ông có lý do riêng của ông” Lupin đáp.

“Nhưng việc đó đã chứng minh niềm tin trong ông ta. Đó là những gì tôi biết.” Kingsley cố chấp nói “Đặc biệt là với tờ Daily Prophet (Nhật Báo Tiên tri – ND) có những chuyện đi đến chỗ ông vài ngày một lần...”

Harry không nhìn vô chỗ đó, nó không muốn thầy Lupin hay Kingsley biết là nó đang theo dõi. Dù chẳng đói gì cả, nhưng cậu vẫn cùng Mundugus trở lại bàn ăn. Cái cảm giác vui thích của cậu với buổi tiệc này đã tan biến nhanh như khi nó đến; cậu chỉ muốn được lên lầu và trèo lên trên giường nằm.

Moody mắt-điên đang ngửi một cái mùi gà với những cảm giác còn lại trên mũi ông, rõ ràng là ông ta cũng không thể thấy được một dấu vết hay chất độc nào, vì sau đó ông ta đã gặm quanh khúc đùi gà đó.

“... Cái cán cầm làm bằng gỗ sồi bên Tây Ban Nha với lớp véc-ni chống trầy và hệ thống rung được lắp đặt thêm—” Ron đang nói với Tonks.

Bà Weasley ngáp một hơi thiệt là to.

“Chà, ta nghĩ ta sẽ phải dàn xếp vụ Ông Kẹ trước khi ta đi ngủ... Anh Arthur, không muốn dậy muộn chứ? Đêm rồi, Harry, con.”

Bà ra khỏi phòng bếp. Harry đặt cái đĩa xuống và tự hỏi khi nào cậu có thể ở nhà bà mà không được bà quan tâm đặc biệt nữa.

“Con không sao chứ, Potter?” Thầy Moody gầm ghè.

“Vâng, con khỏe.” Harry nói dối vậy.

Moody tợp một ngụm nước để trong túi đeo bên hông, cái con mắt điện màu xanh của ông nhòm chăm chú vào hai bên người Harry.

“Lại đây, ta có cái này chắc con sẽ thích” Ông nói.

Từ một túi trong của tấm áo khoác Moody kéo ra một cái ảnh phù thủy rất là cũ và rách nát.

“Hội Huynh đệ Phượng Hoàng thối Ban đầu” Moody gầm gừ. “Tìm thấy nó đêm qua khi ta tìm cái áo tàng hình của ta, phát hiện Podmore đã không có cách xử sự bình thường và đưa cho ta thứ tốt nhất.... như vậy nhiều người có thể sẽ thích nhìn tấm ảnh này”

Harry cầm lấy bức ảnh. Một đám nhiều người, một số đang vẫy tay về phía cậu, một số khác thì kéo kính lên, găm găm nhìn về phía cậu.

“Ta đây nè” Moody nói, chẳng cần chỉ vào ống. Moody không thể lằm vào đâu được, mặc dù tóc thì ít màu nâu hơn và mũi thì vẫn còn nguyên. “Và Cụ Dumbledore thì ngồi cạnh ta, Dedalus Diggle ở phía kia... Đó là Marlene McKinnon, bà ta bị giết hai tuần sau khi chụp bức ảnh này, cả gia đình bà ở đây. Và đây là Frank và Alice Longbottom -”

Cái dạ dày của Harry, đã không ổn sẵn rồi, nay nó lại bị nghiêng lại khi nhìn vào Alice Longbottom; cậu dường như biết bà từ trước, khuôn mặt thiệt là hiền từ, ngay cả khi cậu chưa gặp bà lần nào, vì bà là hình ảnh của con bà, Neville.

“— Những con quỷ tồi” Moody gầm lên “Chết đi còn hơn là chịu đựng cái gì đã xảy ra cho chúng... Và đó là Emmeline Vance, con đã gặp bà, và đây là thầy Lupin, rõ ràng rồi... Benjy Fenwick, ông ta cũng ở đây, chúng ta chỉ nhìn thấy một ít người ống... đang di chuyển sang đây” Ông thêm vào, dí sát vào bức ảnh, và người nhỏ bé trong ảnh đi né sang bên cạnh, nhờ vậy mọi người trong ảnh nhích lên trên chút ít.

“Đó là Edgar Bones... anh trai của Amelia Bones, có cả gia đình, ông là một phù thủy cao cả... Sturgis Podmore, úi chà, ông ta trông thiệt là trẻ... Caradoc Dearborn, mất tích một tháng sau đó, bọn ta không tìm thấy thi thể của ông... Hagrid, tất nhiên, nhìn chẳng khác chi bây giờ... Elphias Doge, con đã gặp ông rồi, ta không ngờ ông lại đội cái mũ ngu ngốc đến vậy... Gideon Prewett, phải năm tên Tử thần thực tử mới giết được ông và anh Fabian của ông, họ đã chiến đấu như những anh hùng... còn nữa này, còn nữa này...”

Những con người tí hon trong bức ảnh chen vai nhau và hai con người đó biến đi ở phía sau để lên hàng trước bức ảnh.

“Đó là anh của cụ Dumbledore, Abeforth, đó là lần duy nhất ta gặp ông, một con người lạ mặt thô kệch... Đó là Dorcas Meadowes, đích thân Voldemort giết bà... Sirius, khi cậu ta vẫn còn để tóc ngắn.... và.... đây này, ta nghĩ có thể cái này sẽ làm con thấy thú vị.”

Trái tim của Harry đập mạnh. Ba má nó đang tươi cười với nó, hai người ngồi hai bên một tên có đôi mắt nhỏ và mọng nước mà Harry nhận ra đó là Đuôi Trùn, cái thằng phản bội đã chỉ ra chỗ ở của họ cho Voldemort và đã giúp đỡ Voldemort giết ba má cậu.

“Này?” Moody nói.

Harry nhìn vào cái khuôn mặt rỗ lỗ chỗ và đầy sẹo của Moody. Rõ ràng là Moody đã có cảm giác là vừa cho Harry một chút vui vẻ.

“Vâng ạ” Harry nói, một lần nữa gượng cười “Ờ... thầy nghe nè... con vừa mới nhớ ra.... con chưa sắp xếp hành lý....”

Harry thoát ra khỏi vụ rắc rối này bằng cách phát minh ra cách nói nó chưa thu dọn hành lý. Vừa lúc đó Sirius nói “Ông làm gì ở đây vậy, Mắt-đen?” và Moody quay lại chỗ chú. Harry băng qua phòng bếp, lên qua cánh cửa và lên lầu trước khi bất kỳ ai có thể kịp gọi cậu lại.

Cậu chẳng biết vì sao cậu lại bị shock đến vậy; cậu đã nhìn thấy ảnh của ba má cậu trước đó rồi, nhưng cuối cùng, cậu đã gặp Đuôi Trùn nhưng lại hiện ra giữa ba má cậu như thế, cái điều mà cậu ít mong đợi nhất... Chẳng ai thích điều đó cả, cậu nghĩ một cách giận dữ...

Và sau đó, để thấy họ ở xung quanh toàn những gương mặt vui vẻ... Benjy Eenwick, nhìn thấy một ít, và Gideon Prewett, người đã chết như một anh hùng, và nhà Longbottoms, những người đã bị tra tấn đến phát điên... tất cả mọi người đều vẫy tay thật hạnh phúc lúc đó, đâu biết về sau họ bị trù ếm thế nào... Ờ, có thể Moody đã tìm thấy điều thú vị ở đó... Còn cậu, Harry thì cậu lại cảm thấy lo lắng, xao động...

Harry đi nhón chân lên lầu qua cái hành lang đầy đầu lâu gia đình, hơi vui vì cậu đã trở lại là mình, nhưng cậu nghe thấy tiếng động gì đó ở chân cầu thang. Có ai đang khóc tí tê trong phòng khách.

“Chào?” Harry nói.

Không ai trả lời nhưng tiếng khóc vẫn tiếp tục. Cậu chạy xuống hai bậc một bước, đi qua chân cầu thang và mở cửa phòng khách.

Có ai đó đang thu mình lại trong bức tường thẫm màu, cây gậy phép nằm trong tay, cả người bà ta nấc lên. Có một cái gì nằm sõng soài trên cái thảm bẩn thỉu với một mảnh trắng chiếu rọi vào, chắc chắn là

chết rồi, là Ron.

Tất cả khí thở biến đâu mất trong buồng phổi của Harry, cậu cảm tưởng như cậu đã ngã ra sàn; bộ não của cậu lạnh băng – Ron chết, không, không thể như vậy được -

Nhưng chờ chút, Không Thể Như Vậy Được – Ron đã xuống cầu thang -

“Bác Weasley?” Harry nói như báo điềm gở.

“R ... r ... riddikulus!” Bà Weasley thốn thức, chỉ cây đũa phép của bà vào thi thể của Ron.

CRẮC!

Thi thể của Ron biến thành thi thể của Bill, Dang tay ra như đại bàng, mắt mở to và chẳng có gì cả. Bà Weasley khóc hơn bao giờ hết.

“R – riddiikulus!” Bà lại làm phép lần nữa.

CRẮC

Thi thể của Bill lại được thay thế bằng của Ông Weasley, kính xiêu vẹo, dòng máu đỏ chảy ngang mặt ông.

“Không!” Bà Weasley than. “Không... Riddikulus! Riddikulus! RID-DIKULUSr”

CRẮC. Xác chết của hai thằng sinh đôi. CRẮC. Xác chết của Percy. CRẮC. Xác chết của Harry...

“Bác Weasley, đi ra khỏi đây thôi!” Harry hét lên, trong khi mắt vẫn dán vào cái xác chết trên sàn.

“Hãy để người khác —”

“Cái gì vậy?”

Thầy Lupin đã chạy vào phòng, ngay sát là chú Sirius, với Moody đang đi lộp cộp một khoảng sau họ. Lupin nhìn từ bà Weasley đến xác chết của Harry trên sàn và dường như hiểu ngay. Kéo cái đũa phép ra, ông nói, rất cương quyết và rõ ràng:

“Riddikulus!”

Thi thể của Harry biến đi. Một quả cầu bạc treo trên không trung ngay trên cái xác đã biến mất. Lupin vẩy cây đũa phép một lần nữa và cái quả cầu biến mất trong một làn khói.

“Ôi – Ôi – Ôi!” Bà Weasley nghẹn lại, và bà gào khóc rất to, tay bưng mặt.

“Molly,” Thầy Lupin nói thất vọng, đến chỗ bà. “Molly chị dừng...”

“Molly, đó chỉ là một con Ông Kẹ thôi mà” Ông nói êm dịu, vỗ về bà “Chỉ là một Ông Kẹ ngu ngốc thôi mà...”

“Chị đã nhìn thấy cả bọn chúng nó c – ch – chết cùng một lúc!” Bà Weasley rên rỉ gục mặt vào vai thầy “Cùng m – m – một – lúc! Chị đã m – m – mơ thấy điều đó...”

Sirius thì đang dán mắt vào cái thảm nơi mà con Ông Kẹ đóng giả làm Harry, đã nằm ở đó. Moody nhìn vào Harry, cậu đang tránh cái nhìn đó. Cậu có một cảm giác vui vui là cái mắt phép của Moody đã đi theo cậu trên đường đi ra khỏi bếp.

“Đ- Đ- Đừng có nói với Arthur,” Bà Weasley nuốt nước mắt, lau mắt một cách điên cuồng bằng tay áo của mình. “Chị k- kh- không muốn anh ấy biết... chị đã ngu ngốc như thế nào...”

Lupin đưa cho bà chiếc khăn mùi xoa và bà xì mũi một cái thật mạnh.

“Harry, bác xin lỗi. Con sẽ nghĩ về bác thế nào nhỉ?” Bà run run nói. “Ngay cả việc đuổi một con Ông Kẹ...”

“Bác đừng ngu ngốc thế,” Harry nói, cố nở một nụ cười.

“Bác đã qu- quá lo lắng” bà nói, nước mắt lại trào ra khoé mắt “Một nửa số g- gi- gia đình trong cái Hội Huynh đệ này, sẽ l- l- là một điều thần diệu nếu tất cả chúng ta vượt qua... và P – Percy đã không nói chuyện với bọn bác... và nếu một cái điều gì khủng khiếp xảy ra và chúng ta không k- kịp hàn gắn với nó? Và cái gì sẽ xảy ra nếu bác Arthur bị giết, ai s- s- sẽ trông nom Ron và Ginny đây?”

“Molly, chừng đó đủ rồi” Thầy Lupin nói cương quyết. “Đây không phải lần cuối. Hiệp hội đang chuẩn bị kỷ lưỡng hơn, chúng ta đã có đầu não, và chúng ta biết bọn Voldermort sẽ làm gì -”

Bà Weasley phát ra một tiếng the thé vị sợ hãi khi nghe đến cái tên đó.

“Ồ Molly, coi nào, đến giờ chị phải quen với việc nghe cái tên đó rồi, hãy xem, em không thể hứa không có ai bị làm sao, không ai đoán chắc được cả, nhưng chúng ta đã mạnh hơn lần trước rồi. Chị không ở trong Hội nên chị không biết. Lần trước chúng ta đã giảm bọn Tử thần Thực tử từ hơn hai mươi xuống một và bọn chúng cũng giết chúng ta từng người một \$Last time we were outnumbered twenty to one by the Death Eaters and they were picking us off one by one...\$.

Harry nghĩ về bức ảnh một lần nữa, về cái nụ cười rạng rỡ của ba má cậu. Cậu biết Moody vẫn đang theo dõi cậu.

“Đừng lo cho Percy.” Đột ngột chú Sirius nói. “Nó sẽ tỉnh táo lại thôi. Chỉ trong thời gian ngắn nữa khi Voldermort hoạt động công khai trở lại; một khi hắn làm vậy, cả Viện Pháp thuật sẽ cầu xin chúng ta thứ lỗi

cho họ. Và em không chắc rằng sẽ bỏ quá cho họ” Ông nói chua chát.

“Và thử tưởng tượng xa hơn nữa ai sẽ trông nom Ron và Ginny một khi chị và Arthur chết,” Lupin nói, cười mỉm, “Chị nghĩ bọn em sẽ làm gì? Bỏ đói chúng chắc?”

Bà Weasley cười run.

“Thật ngu ngốc” Bà lẩm bẩm, lau mắt.

Nhưng Harry sau khi đóng cửa phòng nói lại chừng mười phút sau, đã không thể nghĩ là bà Weasley ngu ngốc được. Cậu vẫn có thể nhìn ba má cậu tươi cười với cậu trong cái tấm ảnh cũ kỹ tơi tả đó, không lo lắng về mạng sống của mình, như nhiều người khác quanh họ. Cái hình ảnh của con Ông Kẹ khi trong tư thế cái xác của mỗi thành viên trong gia đình nhà bà Weasley vẫn còn hiện lên trong đầu cậu

Không có một lời cảnh báo nào cả, cái sẹo trên trán của cậu lại đau nhức và cái dạ dày thì nổi sóng dữ dội.

“Có thôi đi không,” Cậu nói dứt khoát, xoa cái sẹo khi cơn đau lắng xuống.

Harry bỏ qua luôn. Cậu cảm thấy già dặn hơn mọi lần trong đời và nó dường như đặc biệt hơn đối với cậu khi mà một giờ trước cậu đã lo lắng về cái tiệm Giỡn và về cái người có huy hiệu Huỳnh trưởng.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Luna Lovegood

Harry có một giấc ngủ đầy mộng mị. Ba má cậu đi đi lại lại trong các giấc mơ của cậu, không nói một lời; bà Weasley khóc nức nở bên cạnh cái xác của con gia tinh Keachers, trong khi Ron và Hermione đầu đội vương miện thì nhìn bà chăm chú, và Harry thấy mình đang đi dọc theo hành lang dẫn đến một cánh cửa bị khoá kín. Cậu choàng tỉnh dậy với cảm giác nhột nhột nơi vết sẹo, cậu thấy Ron đã mặc xong quần áo và đang nói với cậu.

... chúng ta phải nhanh lên, má đang cáu đấy, má nói chúng ta sẽ lỡ chuyến xe mất

Trong nhà rồi hết cả lên. Từ những gì mà Harry nghe được khi cậu đang mặc quần áo với tốc độ nhanh nhất, cậu được biết là Fred và George đã sử dụng phép thuật làm cho những cái rương của họ bay xuống thang gác để khỏi phải mang chúng, kết quả là những cái rương đâm sầm vào Ginny, làm cho cô bé ngã quỵ và lăn từ cầu thang gác xuống phòng khách; Bà Black và Bà Weasley cùng la lên với âm độ lớn nhất.

- Tụi bay có thể làm con bé bị thương nặng, lũ ngu ngốc kia -

- Đồ con lai bẩn thỉu, chúng mày làm bẩn ngôi nhà của tổ tiên tao -

Hermione vội vã đi vào phòng, trông có vẻ bối rối, lúc đó Harry đang xỏ chân vào đôi giày thể thao. Hedwig đang lắc lư trên vai cô bé, còn con mèo Crookshanks thì nằm trong tay.

Ba má tớ vừa gửi trả con Hedwig. Con cú vậy cánh bay và đậu trên đỉnh lồng. Bỏ đã xong hết chưa?

Sắp xong rồi. Ginny không sao chứ? Harry hỏi, và đeo kính vào.

Bà Weasley đã chữa cho nó rồi, Hermione nói. Nhưng bây giờ thầy Mắt điên nói rằng chúng ta không thể rời khỏi chỗ này trừ phi ông Sturgis Podmore có mặt ở đây, nếu không sẽ không đủ người bảo vệ.

Bảo vệ? Harry nói. Chúng ta sẽ đi đến Ngã Ba Vua với sự bảo vệ?

Bồ phải đi đến Ngã Ba Vua với sự bảo vệ, Hermione sửa lại.

Tại sao? Harry cáu kỉnh nói. Tớ nghĩ rằng Voldemort hẳn là đang ẩn mình, hay bồ định nói là hẳn sẽ bất thành linh nhẩy ra từ sau một thùng rác và tóm lấy tớ?

Tớ không biết, đó chỉ là ý kiến của thầy Mắt điên, Hermione lúng túng nói, và nhìn đồng hồ, nhưng nếu chúng ta không đi sớm, chúng ta sẽ lỡ chuyến tàu ...

Các con làm ơn hãy xuống đây ngay! bà Weasley la to, Hermione nhảy lên như phải bỏng và vội vã ra khỏi phòng. Harry chộp lấy con Hedwig, nhét vội nó vào lồng, và xuống cầu thang theo Hermione, kéo theo cái rương của cậu.

Bức chân dung của bà Black đang la hét giận dữ nhưng chẳng có ai buồn kéo tấm rèm che lại, dù sao tất cả những tiếng động hiện có trong tiền sảnh cũng sẽ lại đánh thức bà ta một lần nữa.

Harry, con sẽ đi cùng ta và cô Tonks, bà Weasley la to cố át tiếng kêu gào được nhắc đi nhắc lại- Đồ máu bùn! Đồ cặn bã! Lũ bẩn thỉu! – Hãy để hành lý và con cú của con lại đó, Alastor sẽ giải quyết đám hành lý đó ... Ôi, vì Chúa, anh Sirius, cụ Dumbledore đã nói không rồi!

Một con chó đen to như con gấu xuất hiện bên cạnh Harry khi cậu trèo qua vô số rương nằm ngổn ngang trong gian sảnh để đến chỗ bà Weasley.

Sự thực thì... bà Weasley thất vọng nói. Thôi được, anh sẽ phải tự gánh chịu đấy!

Bà giật mạnh cánh cửa trước để mở, và bước ra ngoài dưới ánh nắng mặt trời tháng Chín yếu ớt. Harry và con chó theo sau. Cánh cửa đóng sầm sau lưng họ và tiếng kêu gào của bà Black ngay lập tức tắt ngấm.

Chị Tonks đâu ạ? Harry nói và nhìn quanh khi họ bước xuống các bậc thang đá của số 12, lúc này đã biến mất ngay khi họ chạm vỉa hè.

Cô ấy đợi chúng ta ở đâu đó quanh đây, bà Weasley nói một cách chắc chắn, rời mắt khỏi con chó đen đang đi cạnh Harry.

Một bà già mỉm cười chào họ tại góc quảng trường. Bà có mái tóc quan màu xám gọn ghẽ và đội một cái mũ tím trông như một cái bánh nhân thịt.

Wotcher, Harry, bà nháy mắt nói. Chị Molly à, chúng ta nên nhanh lên? bà bổ sung và giơ tay nhìn đồng hồ.

Tôi biết, tôi biết, bà Weasley than vãn và sải chân dài hơn, Nhưng anh Mắt điên muốn đợi Sturgis... giá mà anh Arthur có thể lấy được chiếc xe của Bộ Pháp thuật ... nhưng ông Fudge không muốn cho mượn quá nhiều trong những ngày này ... làm sao mà dân Muggles có thể chịu đựng và đi lại không cần sử dụng phép thuật

Nhưng con chó đen to lớn đã sửa lên vui vẻ và nhảy nhót xung quanh họ, xông vào những con bồ câu và đuổi bắt chính đuôi của mình. Harry không thể nhịn cười được. Chú Sirius đã bị nhốt quá lâu. Bà Weasley mỉm cười lại theo cách mà dì Petunia thường làm.

Phải mất đến 20 phút để đi bộ đến Ngã Ba Vua và không có gì đáng kể xảy ra trong thời gian đó trừ việc chú Sirius dọa đâm mấy con mèo để mua vui cho Harry. Khi đã ở trong nhà ga, họ la cà gần thanh chắn tàu giữa sân ga số 9 và số 10 cho đến khi vắng người, sau đó từng người trong bọn họ lần lượt đâm bổ vào và đi xuyên qua để đến sân ga Chín Ba Phần Tư, nơi đoàn tàu tốc hành Hogwarts đang đứng nh khói cạnh sân ga đầy những học sinh chuẩn bị khởi hành và gia đình đưa tiễn. Harry hít mạnh cái mùi quen thuộc và cảm thấy tinh thần phấn khởi hẳn lên ... cậu đang thực sự quay trở lại ...

Hy vọng là những người khác cũng đến đúng giờ, bà Weasley lo lắng nói, và ngoái lại nhìn phía sau nơi mà những người còn lại sẽ xuất hiện, khi họ đứng trên sân ga trải dài có mái vòm kim loại được trang trí cầu kỳ.

Con chó đẹp đấy, Harry! một cậu bé cao có mái tóc dài gọi.

Cám ơn, Lee, Harry nghe răng cười và nói, trong khi chú Sirius ngoáy tí đuôi lên.

Tốt, bà Weasley nói với giọng có vẻ nhẹ hẫng, Còn đây là Alastor với hành lý, nhìn xem này...

Một cái mũ của người khuôn các hành lý che khuất con mắt không cân xứng, thầy Moody đi khắp khiêng xuyên qua lối đi vòng cung, đẩy một chiếc xe chất đầy các rương hành lý.

Tất cả ổn rồi, thầy cầu nhàu nói với bà Weasley và Tonks, Liệu chúng ta có bị theo dõi không nhỉ ...

Vài giây sau, ông Weasley xuất hiện trên sân ga cùng với Ron và Hermione. Họ dỡ gần xong các hành lý thì Fred, George và Ginny xuất hiện với thầy Lupin.

Không có vấn đề gì chứ? Moody gầm gừ.

Không có, thầy Lupin nói.

Tôi sẽ phải báo với cụ Dumbledore về vụ Sturgis, thầy Moody nói, Đây là lần thứ hai anh ta không đúng hẹn. Anh ta trở nên không đáng tin cậy giống Mundungus.

Tốt rồi, hãy chăm sóc bản thân nhé, thầy Lupin bắt tay với tất cả bọn chúng. Thầy nhìn Harry cuối cùng và đập vào vai cậu. Con cũng vậy. Harry à. Cần thận nhé.

Phải, hãy giữ cái đầu tỉnh táo và mở to mắt ra, thầy Moody nói và cũng gật đầu với Harry. Và tất cả các con đừng có quên – là phải thận trọng với những điều mình viết ra. Nếu có nghi ngờ điều gì, đừng có đề cập đến trong thư.

Thật là tuyệt được gặp tất cả các cháu, Tonks nói, cô ôm ghì lấy Hermione và Ginny Chúng ta sẽ gặp lại các em sớm thôi, chị hy vọng thế.

Một tiếng còi báo vang lên; những học sinh còn đứng trên sân ga bắt đầu vội vã lên tàu.

Nhanh lên nào, bà Weasley nói gấp, ôm từ biệt bon trẻ và ôm Harry lần thứ hai. Viết thư nhé... hãy cố gắng học cho tốt... nếu các con quên cái gì, má sẽ gửi cho các con ... lên tàu ngay đi, nhanh lên nào...”

Trong một khoảng khắc ngắn ngủi, con chó đen khổng lồ chồm dậy trên chân của nó, và đặt chân trước lên vai của Harry, nhưng bà Weasley đã đẩy Harry ra về phía cánh cửa tàu, rít lên giận dữ, Vì chúa, anh hãy cư xử cho nó giống một con chó đi, Sirius!

Hẹn gặp lại! Harry gào to qua cánh cửa sổ mở khi con tàu bắt đầu chuyển động, trong khi Ron, Hermione và Ginny vẫy vẫy tay bên cạnh cậu. Hình bóng của Tonks, Lupin, Moody và ông bà Weasley lùi lại nhanh chóng nhưng con chó thì vẫn chạy dưới cạnh cửa sổ tàu, vẫy đuôi; người trên sân ga phá ra cười khi nhìn thấy con chó đuổi theo đoàn tàu, sau đó tàu vòng qua một khúc ngoặt và chú Sirius biến mất.

Chú ấy không nên đi theo chúng ta, Hermione nói với giọng lo lắng.

Hãy tươi tỉnh lên đi, Ron nói, chú ấy không nhìn thấy ánh mặt trời cả tháng nay rồi, tội nghiệp thật.

Ồn rồi, Fred nói, đập hai tay vào nhau, bọn anh không thể đứng đây và tán gẫu cả ngày được, bọn anh cần phải bàn bạc với Lee về một vụ làm ăn. Gặp bọn em sau nhé, Fred và George biến mất qua hành lang bên tay phải.

Con tàu tăng tốc, những ngôi nhà bên ngoài chạy vụt về phía sau rất nhanh, và họ đứng lắc la lắc lư.

Chúng ta đi tìm một toa đi? Harry đề nghị.

Ron và Hermione trao đổi một cái nhìn.

Ờ..., Ron nói.

Chúng tớ – nghĩa là – Ron và tớ định đi đến toa của Huynh Trưởng, Hermione lúng túng nói.

Ron không nhìn Harry; cậu có vẻ rất thích thú với móng tay của bàn tay trái.

Ồ, Harry nói. Tốt thôi.

Tớ không nghĩ là chúng tớ sẽ ở lại đó trong suốt cuộc hành trình, Hermione nói nhanh. Các bức thư nói rằng, chúng tớ sẽ nghe Thủ lĩnh Nam Sinh và Thủ Lĩnh nữ sinh chỉ dẫn, và sau đó sẽ tuần tra dọc các hành lang (Comments by

Tốt lắm, Harry lại nói. T... Tớ sẽ gặp lại các cậu sau.

Chắc chắn rồi, Ron nói, ném một cái nhìn lo lắng và lén lút vào Harry. Thật là một cực hình khi phải đi

đến đó, – chúng chúng tớ buộc phải –ý tớ là, tớ không thích thú với việc đó một tẹo nào, tớ không phải là anh Percy, cậu kết thúc một cách bướng bỉnh.

Tớ biết là cậu không phải, Harry nói và nhe răng ra cười. Nhưng khi Hermione và Ron kéo những cái rương của mình, cùng với con mèo Crookshanks và cái lồng có con Pigwidgeon về phía cuối động cơ của đoàn tàu, Harry cảm thấy có cảm giác mất mát hết sức lạ lùng. Cậu chưa bao giờ đi trên tàu tốc hành Hogwarts mà không có Ron.

Thôi nào, Ginny nói với cậu, nếu chúng ta đi bây giờ chúng ta có thể kiếm chỗ cho cả hai người đó.

Đúng thế, Harry tán thành và nhấc cái lồng con Hedwig lên trong một tay, một tay khác thì kéo cái rương. Hai đứa di chuyển một cách khó khăn dọc theo hành lang, tìm kiếm chỗ trống qua các cánh cửa kiếng của các toa mà bọn nó đi qua, các toa này đều đã đầy nhóc người. Harry không thể không để ý thấy rất nhiều người nhìn lại cậu đầy tò mò và một số còn huých tay người bên cạnh và chỉ vào cậu. Sau khi cậu bắt gặp thái độ đó ở năm toa liên tiếp, cậu nhớ ra là tờ Nhật báo tiên tri đã nói với các độc giả trong suốt cả mùa hè cậu là một kẻ khoe khoang. Cậu tự hỏi liệu những người đang nhìn cậu và thì thầm kia có tin vào những câu chuyện đó không.

Tại toa cuối cùng, họ gặp Neville Longbottom, bạn học chung năm thứ năm của cậu ở Nhà Gryffindor, khuôn mặt tròn của cậu bé đỏ bừng lên khi cố gắng kéo chiếc rương trong khi tay kia cầm con cóc đang vùng vẫy, con Trevor.

Chào Harry cậu thờ hốn hển. Chào Ginny... tất cả các toa đều chật hết... tớ không thể tìm được một chỗ ngồi...

Anh nói cái gì vậy? Ginny nói, cô bé cố gắng lách qua Neville để nhìn vào toa tàu phía sau cậu bé. Có chỗ ở đây nè, chỉ có mình Loony Lovegood thôi —

Neville lăm bầm điều gì đó về việc không muốn làm phiền ai.

Đừng có ngốc thế, Ginny nói và cười to, Bạn ấy không phiền đâu.

Cô bé đẩy cánh cửa mở ra và kéo chiếc rương vào trong. Harry và Neville theo sau.

Chào Luna, Ginny nói, Chúng tớ có thể ngồi đây chứ?

Cô bé bên cạnh cửa sổ ngược mắt nhìn lên. Cô có mái tóc màu vàng sẫm dài đến thắt lưng, rối bù, hàng mi nhợt nhạt và đôi mắt lồi làm cho cô luôn có vẻ ngạc nhiên. Harry ngay lập tức biết tại sao Neville lại muốn bỏ qua toa tàu này. Cổ gái này bốc ra mùi vị của sự ngớ ngẩn rõ rệt. Có lẽ bởi vì cô gài cây dừa phép sau tai trái cho an toàn, hoặc cô chọn đeo một chuỗi vòng cổ làm bằng các nắp chai Bia B, hoặc cô đang đọc ngược tờ tạp chí. Mắt cô liếc qua Neville và ngừng lại ở Harry. Cô gật đầu ra iệu đồng ý.

Cám ơn, Ginny nói và mỉm cười với cô bé.

Harry và Neville xếp gọn ghế ba cái rương và cái lồng của con Hedwig lên giá để hành lý và ngồi xuống. Luna quan sát bọn chúng qua tờ tạp chí Kẻ Ngụy biện lộn ngược. Cô bé có vẻ không thèm lảng tránh như những người bình thường. Cô nhìn chăm chăm vào Harry, lúc này đang ngồi đối diện và đang thầm ước là mình đừng chọn chỗ như vậy.

Cậu có một mùa hè vui chứ Luna? Ginny hỏi.

Ừ, Luna mơ màng nói mà không rời mắt khỏi Harry. Nó thật là vui. Cậu chính là Harry Potter, cô bổ sung thêm.

Tớ biết tớ là ai Harry nói.

Neville cười khúc khích. Luna quay đôi mắt nhợt màu sang phía cậu.

Và tớ không biết cậu là ai.

Tớ chẳng là ai cả, Neville vội vã nói.

Không, anh không phải thế, Ginny nói một cách sắc nhọn. Neville Longbottom – Luna Lovegood. Luna cùng khoá với em, nhưng thuộc nhà Ravenclaw.

Sự hóm hỉnh thông minh không đo được là gia tài lớn nhất của một người đàn ông, Luna nói với giọng ngân nga như hát.

Cô bé nâng tờ tạp chí lộn ngược lên đủ cao để giấu mặt mình sau đó và im lặng. Harry và Neville nhướn mắt nhìn nhau. Ginny nén tiếng cười khúc khích.

Con tàu lao rầm rầm về phía trước, đưa bọn chúng đi vào vùng nông thôn rộng lớn. Đó là một ngày lạ lùng, không bình yên; trong một lúc, toa tàu tràn ngập ánh nắng và ngay sau đó lại đi qua vùng mây xám trông rất đáng ngại.

Thử đoán xem tớ đã nhận được gì trong ngày sinh nhật? Neville nói.

Một cái Nhắc trí nhớ nữa? Harry nói, nhớ lại món đồ trong như hòn bi mà bà của Neville đã gửi cho nhằm cải thiện trí nhớ tệ hại của cậu bé.

Không phải, Neville nói. Một cái là đủ với tớ rồi, mặc dù tớ đã đánh mất cái đó cách đây lâu rồi ... nhìn nè...”

Cậu sục bàn tay rảnh không giữ con Trevor vào trong cặp học sinh và sau một lát lục lọi, cậu lôi ra một món đồ trông như là một cái cây xương rồng nhỏ màu xám trồng trong một cái bình, ngoại trừ một điều là

nó được phủ bằng những cái trông giống mụn nhọt hơn là những cái gai.

Mimulus mimbletonia, Cậu nói một cách tự hào.

Harry nhìn chăm chăm vào món đồ. Nó phập phồng nhè nhẹ, khiến cho nó có vẻ kính tởm giống như một cơ quan nội tạng đang bị bệnh.

Cái này thực sự hiếm đấy, Neville rạng rỡ nói. Tớ biết là ngay cả nhà kính của trường Hogwarts cũng không có. Tớ không thể đợi đến lúc chỉ cho Giáo sư Sprout thấy. Bác Algie mang nó về cho tớ từ Assyria. Tớ sẽ xem xem liệu tớ có thể nhân giống từ nó không.

Harry biết môn học ưa thích của Neville là Thảo dược học, nhưng trong đời cậu, cậu sẽ không thể hình dung được cậu muốn gì với cái cây nhỏ còi cọc này.

Liệu nó có làm được cái gì không? cậu hỏi.

Hàng đồng thứ ấy chứ! Neville hãnh diện nói. Nó có một hệ thống tự vệ rất đáng ngạc nhiên. Xem nhé, giữ con Trevor hộ tớ...

Cậu ném con cóc vào lòng Harry và lấy từ trong cặp ra một cái bút lông ngỗng. Đôi mắt lồi của Luna Lovegood xuất hiện trên đỉnh tờ tạp chí lộn ngược một lần nữa để quan sát hành động của Neville. Neville nâng cái cây Mimulus mimbletonia lên ngang mắt, lưỡi thè ra giữa hai hàm răng, chọn một điểm và chọc mạnh vào cái cây bằng đầu cây bút.

Chất lỏng hôi thối, đậm đặc và có màu xanh sẫm bắn vọt ra thành tia từ tất cả các nốt nhọt trên cái cây;. Chúng bắn vào thành toa tàu, cửa sổ, làm vấy bẩn tờ tạp chí của Luna Lovegood; Ginny kịp gi tay lên che mặt thì trông giống như đang đội một cái mũ màu xanh nhầy nhụa, còn Harry vì bận ngăn không cho con Trevor chạy trốn đã nhận đủ đầy mặt. Nó có mùi như phân được ủ lâu.

Neville, toàn thân và mặt bị ướt sũng, đang lắc lắc cái đầu cho chất lỏng ra khỏi mắt.

X ... xin lỗi, cậu há hốc miệng vì kinh ngạc. Tớ chưa bao giờ thử cả ... tớ không biết là nó lại có thể như vậy ... đừng lo, Stinksap không độc đâu, cậu bổ sung với vẻ lo lắng khi thấy Harry nhổ ra sàn cả đồng.

Đúng vào lúc đó cánh cửa của toa tàu trượt mở.

Ôi... chào Harry, một giọng nói lo lắng cất lên. Không đúng lúc à?

Harry chùi sạch mắt kính bằng bàn tay không có con Trevor. Một cô gái xinh đẹp có mái tóc đen bóng dài đang đứng ở lối vào mỉm cười nhìn cậu: đó là Cho Chang, Tầm thủ của đội Quidditch nhà Ravenclaw.

Xin chào, Harry lúng túng nói.

Ờ...” Cho nói. Chỉ là... tớ chỉ nghĩ là nên chào các cậu ... tạm biệt nhé.

Mặt gần như hồng lên, cô đóng cánh cửa lại và đi mất. Harry ngồi sụp trở lại chỗ ngồi và rên lên. Cậu muốn Cho nhìn thấy cậu đang ngồi giữa nhóm người làm bọn họ cười phá lên vì một câu chuyện khôi hài mà cậu vừa kể; cậu không muốn bị bắt gặp ngồi với Neville và Loony Lovegood, nắm chặt một con cóc và bị ướt sũng bởi Nhựa cây hôi thúi.

Đừng có quan tâm, Ginny dùng cảm nói. Nhìn nè, chúng ta có thể dễ dàng gột sạch. Cô giơ cây đũa lên. Gột sạch!

Đám nhựa hôi thối biến mất.

Xin lỗi, Neville nói một lần nữa với giọng lí nhí.

Đã gần một tiếng đồng hồ trôi qua mà Ron và Hermione không thấy trở lại, vào lúc đó, cái xe đẩy chó thức ăn đã đi qua.

Harry, Ginny và Neville đã ăn xong những cái bánh bí ngô và bận rộn đối chác những tấm thẻ trong các phong Sôcôla ếch nhái thì cánh cửa trượt mở và Ron và Hermione bước vào cùng với con mèo Crookshanks và con cú Pigwidgeon đang kêu the thé trong cái lồng của nó.

Tớ chết vì đói mất, Ron nói, khi xếp lồng con Pigwidgeon cạnh lồng con Hedwig, chộp lấy thanh Sôcôla ếch nhái từ phía Harry thả tới và ném mình vào chỗ ngồi ngay cạnh cậu. Cậu bóc lớp giấy bọc của thanh Sôcôla, cắn một miếng và dựa về phía sau, nhắm mắt lại như thể là cậu đã có một buổi sáng rất vất vả mệt nhọc.

À, có hai huynh trưởng năm thứ năm cho mỗi nhà, Hermione nói, trông có vẻ hết sức cáu kỉnh khi cô ngồi xuống chỗ của mình. Một nam và một nữ.

Và đoán xem ai là huynh trưởng của nhà Slytherin? Ron nói, mắt vẫn nhắm.

Malfoy, Harry trả lời ngay lập tức, tin chắc là nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của cậu đã trở thành sự thực.

Đương nhiên rồi, Ron cay đắng nói, quăng nốt mẫu Sôcôla ếch nhái còn lại vào miệng và lấy ra một thanh khác.

Và con bò cái Pansy Parkinson, Hermione nói với vẻ dữ dội. Làm sao mà nó có thể làm Huynh trưởng khi mà nó còn to hơn cả một gã khổng lồ ...

Thế ai làm Huynh trưởng nhà Hufflepuff? Harry hỏi.

Ernie Macmillan và Hannah Abbott, Ron nói một cách khó khăn.

Anthony Goldstein và Padma Patil làm Huynh trưởng nhà Ravenclaw, Hermione nói.

Cậu đã đi dự dạ hội Noel với Padma Patil, một giọng nói lúng búng cất lên.

Mọi người quay sang nhìn Luna Lovegood, lúc này đang thản nhiên nhìn chăm chăm vào Ron qua mép trên tờ tạp chí Kẻ Ngụy biện. Ron nuốt vội một mồm đầy Sôcôla ếch nhái.

Phải, tớ biết tớ đã đi, cậu nói, trông có vẻ hơi ngạc nhiên.

Cô ta chẳng thích thú lắm đâu, Luna thông báo cho Ron. Cô ấy không nghĩ là cậu đã lừa cô ấy rất khéo, bởi vì cậu đã không nhảy với cô ấy. Tớ không nghĩ là tớ bận tâm về chuyện đó đâu, cô bổ sung với vẻ tự lự, Tớ không thích khiêu vũ lắm.

Cô ta quay lại với tờ tạp chí. Ron há miệng nhìn chăm chăm vào bìa tờ tạp chí trong vài giây, sau đó nhìn sang Ginny hy vọng nhận được một lời giải thích nào đó, nhưng Ginny đang ngậm chặt ngón tay để ngăn tiếng cười khúc khích bật ra. Ron lúc lắc cái đầu, điếng cả người, sau đó kiểm tra cái đồng hồ.

Chúng tớ thường xuyên đi tuần dọc các hành lang, Cậu nói với Harry và Neville, Còn chúng tớ có quyền trừng phạt nếu như mọi người cư xử không đúng. Tớ không thể đợi đến lúc bắt được Crabbe và Goyle vì lỗi gì đó

Bồ không được lạm dụng vị trí của mình, Ron! Hermione gay gắt nói.

Phải rồi, bởi vì Malfoy sẽ không lạm dụng việc đó chứ gì, Ron cay đắng nói.

Thế bồ sẽ tự hạ xuống bằng nó à?

Không, tớ chỉ muốn chắc chắn là tớ bắt được bè lũ của nó trước khi nó tóm được các bạn tớ.

Vì chúa, Ron -

Tớ sẽ làm cho Goyle vi phạm nội qui, điều đó sẽ giết nó, nó ghét viết lách mà, Ron sung sướng nói. Cậu hạ thấp giọng xuống giống giọng ừ ừ của Goyle và, cau mặt với một cái nhìn tập trung đầy đau khổ, diễn đạt điệu bộ đang viết trong không khí.

Tôi...sẽ...không...giống...như...cái...lưng...của...một...con...khỉ... đầu... chó.

Tất cả phá ra cười, nhưng không ai cười to bằng Luna Lovegood. Cô ta thốt ra tiếng kêu vui thích đánh thức con Hedwig và làm nó vỗ cánh phản nộ, con con mèo Crookshanks thì nhảy qua giá để hành lý, kêu rít lên. Luna cười nhiều đến mức tờ tạp chí của nó tuột khỏi tay, trượt theo chân cô ta xuống sàn.

Thật là buồn cười!

Đôi mắt lồi của cô bé giàn dựa nước mắt khi cô cố gắng lấy lại hi thở và nhìn chăm chăm vào Ron. Hoàn toàn bối rối, Ron nhìn những người khác, lúc này đang cười về mặt Ron và vào tiếng cười kéo dài lỗ bịch của Luna Lovegood, cô ta đang lắc lư người hết sau ra trước và ôm lấy sườn.

Cậu đang giấu cợt tở đây à? Ron khó chịu nói với cô bé.

Phía sau... con khi đầu chó! cô ta ngen thở và ôm lấy sườn.

Tất cả mọi người nhìn Luna cười, nhưng Harry thì liếc vào tờ tạp chí ở trên sàn, nhận thấy có cái gì đó buộc cậu phải chú ý.

Nằm ngược với cậu nên rất khó có thể nói có cái gì trong bức hình, nhưng Harry có thể nhận ra một bức tranh biếm hoạ rất tồi vẽ ông Cornelius Fudge; Harry chỉ có thể nhận ra ông Fudge nhờ cái mũ quả dưa màu xanh chanh. Một tay của ông nắm chặt một túi vàng; tay còn lại bóp cổ một con yêu tinh. Bức biếm hoạ chú thích: Ông Fudge có thể thu được lợi ích đến đâu với Gringotts? Dưới đó liệt kê các bào báo ở trong tờ tạp chí.

Nạn hối lộ trong Giải đấu Quidditch:

Điều khiển Cơn lốc xoáy như thế nào

Các bí mật của Chữ Rune cổ đã được khám phá

Sirius Black: Tên tội phạm hay một nạn nhân?

Tở có thể xem được chứ? Harry thiết tha hỏi Luna.

Cô gật đầu đồng ý, vẫn nhìn chăm chăm vào Ron, ngen thở vì cười.

Harry mở tờ tạp chí và liếc qua mục lục. Cho đến lúc này cậu đã hoàn toàn quên bằng đi tờ tạp chí mà ông Kingsley đã trao cho ông Weasley để chuyển cho chú Sirius, nhưng chắc hẳn nó chính là tờ tạp chí Kẻ Ngụy biện số này.

Cậu tìm được trang đó, lật giở bài báo một cách xúc động.

Trang này cũng được minh hoạ bằng một bức biếm hoạ dở ẹc; trong thực tế, Harry sẽ không bao giờ có thể ngờ được đó là chú Sirius nếu như không có lời chú thích bên dưới. Trong tranh, chú Sirius đang đứng trên một đồng xương người với cây đuă phép giơ cao. Đầu đề bài báo viết:

SIRIUS – BLACK đã được tô vẽ lên?

Một kẻ giết người hàng loạt khét tiếng hay một giọng ca?

Harry phải đọc câu đầu tiên vài lần cho đến khi cậu chắc là mình không hiểu nhầm. Từ khi nào mà chú Sirius lại là một ca sỹ được nhỉ?

Trong suốt 14 năm người ta tin là Sirius Black đã phạm tội giết một lúc 12 dân Muggles vô tội và một phù thủy. Cuộc vượt ngục táo bạo của Black khỏi nhà tù Azkaban cách đây hai năm đã biến anh ta thành kẻ bị Bộ Pháp thuật săn lùng ráo riết nhất. Không ai trong số chúng ta lại đặt câu hỏi liệu anh ta có đáng bị bắt trở lại và trao cho bọn Dementor (Giám ngục – HD) hay không.

Nhưng anh ta có làm việc đó không?

Có bằng chứng mới rất đáng chú ý xuất hiện gần đây làm sáng tỏ vấn đề của Sirius

Black có thể không phạm cái tội mà vì nó anh ta bị đưa đến nhà tù Azkaban. Trong thực tế, Doris Purkiss ở số 18 Acanthia Way, Little Norton, nói, Black có thể không có mặt nơi xảy ra vụ giết người.

Cái mà mọi người không nhận thấy là Sirius Black là một cái tên giả, bà Purkiss nói. Người đàn ông mà mọi người tin là Sirius Black trong thực tế là Stubby Boardman, ca sỹ chính trong nhóm nhạc nổi tiếng The Hobgoblins, ca sỹ này đã rút lui khỏi đời sống công cộng sau khi bị đánh vào tai bằng một cây củ cải tại buổi hoà nhạc ở Đại sảnh đường của nhà thờ Little Norton Church Hall cách đây gần 15 năm. Tôi đã nhận ra ông ta ngay khi tôi nhìn thấy ông ta trên báo. Hiện nay, Stubby không thể bị buộc tội, vì vào cái ngày xảy ra tội ác tình cờ anh ta lại đang tham dự bữa tối lãng mạn dưới ánh nến với tôi. Tôi đã viết cho ông Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật và hy vọng ông ấy sẽ ân xá cho Stubby, tên giả là Sirius, ngay lập tức.

Harry kết thúc đọc bài báo và nhìn chăm chăm vào tờ tạp chí với vẻ không tin nổi. Có lẽ đây là một trò đùa, cậu nghĩ, có lẽ bài báo thường in những mẩu chuyện bịa bợm như vậy. Cậu lật lại vài trang và tìm thấy một bài về ông Fudge.

Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, phủ nhận là ông có kế hoạch nắm quyền kiểm soát Ngân hàng Phù thủy, Gringotts, khi ông được bầu làm Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật cách đây 5 năm. Fudge luôn nhấn mạnh là ông chẳng muốn cái gì hơn là cộng tác hoà bình với những người bảo vệ vàng của chúng ta.

Nhưng có đúng là như thế không?

Những nguồn tin thân cận với ông Bộ trưởng gần đây đã tiết lộ rằng hoài bão thiết tha nhất của ông Fudge là kiểm soát nguồn cung cấp vàng của bọn yêu tinh và ông ta sẽ không ngần ngại sử dụng vũ lực nếu thấy cần thiết.

Đây không phải là lần đầu tiên, một người nắm được tình hình nội bộ của Bộ Pháp Thuật nói. Cornelius Fudge “Kẻ nghiện nát yêu tinh”, đó là biệt danh mà bạn bè gọi ông ta. Giá như bạn có thể nghe thấy ông ta khi ông ta nghĩ là không có ai đang lắng nghe mình cả, ông ta luôn miệng nói về những con yêu tinh mà ông

ta đã khử; ông ta đã dìm chết bọn chúng, thả bọn chúng rơi xuống từ các toà nhà, đánh thuộc độc bọn chúng, nấu bọn chúng lên ...”

Harry không đọc thêm nữa. Fudge có thể có nhiều sai lầm nhưng Harry thấy khó có thể tưởng tượng được ông ấy ra lệnh nấu những con yêu tinh lên. Cậu lướt qua phần còn lại của tờ tạp chí. Ngừng lại ở một trang, cậu đọc được: có lời buộc tội là Tutshill Tornados đã giành được chiến thắng giải Quidditch League nhờ thư nặc danh, can thiệp bất hợp pháp vào cây chổi thần và khủng bố; một cuộc phỏng vấn với một phù thủy tự nhận là đã cưỡi một cây Cleansweep (Quét sạch -HĐ) Sáu bay lên Mặt trăng và mang về một túi đầy ếch mặt trăng để chứng minh chuyến đi đó là có thật; và một bài báo viết về ngôn ngữ Rune cổ đại, ít nhất với bài báo này cậu có thể giải thích tại sao Luna lại đọc ngược tờ tạp chí Kẻ nguy hiểm. Theo tờ tạp chí này, nếu bạn lộn ngược các chữ runes, chúng sẽ mang ý nghĩ một lời nguyền có thể biến tai kẻ thù của bạn thành quả việt quất. Trong thực tế, so với các bài báo còn lại trong tờ tạp chí này thì giả thiết về việc chú Sirius có thể thực sự là ca sỹ chính của nhóm Hobgoblins là đáng quan tâm nhất.

Có tin gì hay không? Ron hỏi khi Harry gập tờ tạp chí vào.

Tất nhiên là không, Hermione khinh miệt nói trước khi Harry kịp trả lời. Kẻ nguy hiểm là một đồng rác rưởi, tất cả mọi người đều biết thế mà.

Xin lỗi, Luna nói; giọng cô ta bỗng nhiên mất hẳn sự mơ màng. Bố tớ là Chủ bút.

Tớ – à, Hermione nói, trông hết sức lúng túng. Ờ... nó cũng có vài thứ thú vị ... ý tớ là khá thú vị...”

Trả nó cho tớ, cảm ơn, Luna lạnh lùng nói, ngả người về phía trước, giật lấy tờ tạp chí khỏi tay Harry. Lật nhanh các trang của tạp chí và dừng lại ở trang 17, cô ta cương quyết quay ngược tờ tạp chí lại và giấu mặt đằng sau nó, vừa lúc đó cánh cửa toa mở ra lần thứ ba.

Harry nhìn hờ hững; nó đã đoán trước điều này, nhưng điều đó không làm cho cái nhìn với điệu cười tự mãn của Draco Malfoy đang được hộ tống hai bên bởi hai thằng bạn nổi khố là Crabbe và Goyle trở nên vui vẻ hơn -.

Mày muốn gì? cậu hung hăng nói, trước khi Malfoy có thể mở miệng.

Hãy cư xử cho đúng cách, Potter, hoặc tao sẽ giam mày lại, Malfoy lè nhè, mái tóc vàng bóng mượt và gò má nhọn giống bố nó. Mày biết đấy, tao không như mày, tao được giao cho nhiệm vụ Huynh trưởng, và có nghĩa là, tao không như mày, tao có quyền trừng phạt bọn mày.

Phải, Harry nói, nhưng mày không giống tao, mày là một tên git, vì vậy hãy rút ra khỏi đây và để chúng tao yên.

Ron, Hermione, Ginny và Neville cười to. Mối thù Malfoy nhếch lên.

Hãy nói cho tao biết, mùi vị là một đứa giòi thứ hai sau Weasley là như thế nào hả, Potter? nó hỏi.

Câm mồm đi, Malfoy, Hermione gay gắt nói.

Tao nghĩ là tao vừa thấy được một sự trớ tráo, Malfoy nói và mỉm cười tự mãn. Được thôi, hãy coi chừng đó, Potter, bởi tao sẽ đánh hơi từng bước chân của mày để xem mày có vi phạm nội qui không.

Cút khỏi đây! Hermione nói và đứng lên.

Malfoy ném cho Harry một cái nhìn hiểm độc lần cuối và rời khỏi toa tàu cùng với Crabbe và Goyle lạch bạch theo chân nó. Hermione đóng sầm cánh cửa toa tàu đằng sau chúng và quay lại nhìn Harry, cậu bé ngay lập tức biết rằng giống như cậu, cô bé đã ghi nhớ những điều mà Malfoy đã nói và vì thế đang mất bình tĩnh.

Ném cho tớ một thanh Sôcôla ếch nhái nữa nào, Ron nói, rõ ràng là không nhận thấy gì hết.

Harry không thể ăn nói tự do trước mặt Neville và Luna. Cậu trao đổi một cái nhìn lo lắng khác với Hermione, sau đó bắt đầu nhìn qua cửa sổ.

Cậu đã nghĩ là việc chú Sirius đi cùng cậu đến nhà ga chỉ là một chút vui vẻ, nhưng bỗng nhiên việc đó trở nên một hành động vô cùng khinh suất, nếu không muốn nói là vô cùng nguy hiểm ... Hermione đã có lý... chú Sirius không nên đi ra ngoài. Nếu như ông Malfoy để ý thấy con chó đen và nói với thằng Draco? Liệu ông ta có đi đến kết luận là ông bà Weasleys, thầy Lupin, cô Tonks và thầy Moody biết chỗ chú Sirius ẩn náu không? Hoặc việc thằng Malfoy sử dụng từ đánh hơi chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên?

Thời tiết vẫn không thay đổi khi họ đi ngày càng xa về phía Bắc. Mưa đập nhẹ vào cửa sổ, sau đó mặt trời hiện ra mờ nhạt trước khi những đám mây che phủ nó một lần nữa. Khi bóng tối che phủ và những ngọn đèn trong toa tàu được bật sáng, Luna cuộn tờ Kê nguy biện lại, nhét cẩn thận vào trong túi và quay lại nhìn chăm chăm vào bọn chúng.

Harry ngồi tỳ trán vào cửa sổ tàu, cố gắng tìm kiếm hình bóng mờ xa của trường Hogwarts, nhưng đó là một đêm không trăng và cửa sổ vẫn vò những dòng nước mưa thì rất cáu bẩn.

Chúng ta nên thay đồ, cuối cùng Hermione nói, tất cả bọn chúng mở rương của mình một cách khó khăn và lấy ra các bộ đồng phục học sinh. Cô bé và Ron gắn phù hiệu huynh trưởng cẩn thận lên ngực áo. Harry nhìn thấy Ron kiểm tra qua hình phản chiếu của chiếc cửa sổ tối sẫm.

Cuối cùng, con tàu bắt đầu giảm tốc độ và họ nghe thấy âm thanh huyền ảo như thường lệ khi mọi người lấy hành lý và vật nuôi đi cùng, để chuẩn bị xuống tàu. Vì Ron và Hermione được giao nhiệm vụ giám sát tất cả nên bọn chúng đã biến mất khỏi toa tàu một lần nữa, để Harry và những người khác trông nom con Crookshanks và Pigwidgeon.

Tớ sẽ mang hộ con cú này, nếu cậu muốn, Luna nói với Harry, vươn tay chạm vào con Pigwidgeon trong khi Neville cẩn thận nhét con Trevor vào túi trong.

Ờ...cảm n, Harry nói, đưa cho cô bé cái lông cú và cầm cái lông cú Hedwig chặt hơn trong tay.

Bọn chúng bước ra khỏi toa tàu và ngay lập tức cảm thấy sự lạnh buốt của không khí ban đêm trên mặt khi bọn chúng hoà vào đám đông trong hành lang. Từ từ, bọn trẻ đi về phía cánh cửa. Harry có thể ngửi thấy mùi của cây thông đứng thành hàng hai bên lối đi dẫn đến hồ. Cậu bước xuống sân ga và nhìn quanh, cố tìm nghe âm thanh quen thuộc đang gọi năm thứ nhất, tập trung lại đây... năm thứ nhất...

Nhưng chẳng có gì cả. Thay vào đó là một giòn nói hoàn toàn khác, một giọng nữ hoạt bát đang kêu gọi, “Năm thứ nhất xếp thành hàng ở đây! Tất cả học sinh năm thứ nhất chú ý vào tôi!

Một cái đèn lồng lướt về phía Harry và dưới ánh sáng của nó, cậu nhìn thấy gương mặt với đôi gò má cao và mái tóc cắt ngắn của giáo sư Grubbly-Plank, người đã thay thế bác Hagrid dạy môn Chăm sóc các sinh vật huyền bí trong năm trước.

Bác Hagrid đâu? cậu nói to.

Em không biết, Ginny nói, Nhưng chúng ta nên ra khỏi chỗ này, chúng ta đang đứng chặn cửa đấy.

À, phải...

Harry và Ginny bị tách khỏi nhau khi họ di chuyển dọc theo sân ga và ra khỏi đó. Bị xô đẩy bởi đám đông, Harry cố nhìn xuyên qua bóng tối để tìm bóng dáng bác Hagrid; bác ấy phải có mặt ở đây, Harry đã tin tưởng vào điều đó – gặp lại bác Hagrid là một trong những việc mà cậu trông đợi nhất. Nhưng không có biểu hiện gì về sự có mặt của bác ấy.

Bác ấy không thể nào rời khỏi đây, Harry tự nhủ khi cậu di chuyển từ từ qua cánh cửa hẹp ra đến đường mới đám đông còn lại. Bác ấy chỉ bị cảm lạnh hay bận một cái gì đó thôi ...

Cậu nhìn quanh tìm Ron hoặc Hermione, muốn biết hai đứa nghĩ như thế nào về việc giáo sư Grubbly-Plank xuất hiện lại ở đây, nhưng chẳng đứa nào ở gần cậu cả, vì vậy cậu một mình bước ra khỏi nhà ga Hogsmeade theo con đường ướt mưa tối đen.

Có hàng trăm xe ngựa nhưng không có ngựa đứng chờ sẵn ở đó để chở những học sinh năm thứ nhất về Lâu đài. Harry liếc nhanh chúng, sau đó quay đi tìm Ron và Hermione, rồi lại nhìn lại đám xe ngựa lần nữa.

Nhưng cái xe không còn không có ngựa nữa. Có các sinh vật đang đứng giữa hai càn xe. Nếu cậu có thể gọi tên chúng, cậu nghĩ nên gọi chúng là ngựa, mặc dù chúng có dáng vẻ của loài bò sát. Chúng hoàn toàn không có thịt, bộ da đen của chúng bọc lấy bộ xương, do đó tất cả xương xấu trở nên nhìn thấy rõ. Đầu

của chúng giống như đầu rồng, đôi mắt không có con ngươi của chúng trắng dã và nhìn trừng trừng. Đôi cánh của chúng to lớn, khô héo, phủ đầy lông đen trông như thể cánh của những con dơi khổng lồ. Đứng yên lặng với vẻ ủ rũ, các sinh vật này trông thật kỳ quái và nham hiểm. Harry không thể hiểu được tại sao những cái xe ngựa lại được kéo bởi những con vật kinh khủng như vậy trong khi chúng hoàn toàn có thể tự mình di chuyển.

Con Heo đâu? giọng Ron vang lên ngay sau Harry.

Luna đang cầm nó, Harry nói, quay lại rất nhanh, hăm hở hỏi Ron về bác Hagrid. Bỏ đoán được là bác Hagrid đang ở đâu không -

- Bác Hagrid á? tớ không biết, Ron nói nghe có vẻ lo lắng. Chắc bác ấy ổn thôi ...

Cách đó một quãng ngắn, Draco Malfoy, được hộ tống bởi một nhóm nhỏ những đứa bạn chí cốt là Crabbe, Goyle và Pansy Parkinson, đang xô đẩy các học sinh năm thứ hai nhút nhát ra khỏi đường đi để nó và bạn gái có thể đến gần chiếc xe ngựa. Vài giây sau, Hermione xuất hiện từ đám đông, thở hổn hển.

Malfoy rõ ràng là đang bắt nạt các học sinh năm thứ nhất ngay ở đây. Tớ thề là tớ sẽ báo cáo về việc đó, nó chỉ mới gần phù hiệu được có 3 phút và nó đã sử dụng để bắt nạt mọi người tồi tệ hơn bao giờ hết... Crookshanks đâu?

Ginny đang cầm, Harry nói. Đây rồi...

Ginny vừa thoát khỏi đám đông, ôm con Crookshanks đang uốn éo.

Cám ơn em, Hermione nói và đỡ lấy con mèo khỏi tay Ginny. Đi thôi, hãy kiểm một cái xe trước khi chúng chạt hết ...”

Tớ vẫn chưa lấy lại được con Heo! Ron nói, nhưng Hermione đã đi về phía chiếc xe gần nhất đang còn trống. Harry vẫn đứng lại phía sau với Ron.

Những cái này là cái gì vậy, bồ có thể đoán được không? cậu hỏi Ron, và hất hàm chỉ về phía những con vật kéo kinh khủng trong khi những học sinh khác lũ lượt đi qua bọn trẻ.

Cái gì cơ?

Những con vật kéo đó -

Luna xuất hiện trong tay cầm cái lồng chứa con Pigwidgeon ; con cú bé nhỏ đang kêu lên những tiếng líu ríu kích động như thường lệ.

Các anh chị đây rồi, cô bé nói. Con cú thật là dễ thương?

Ờ... phải... nó cũng tạm được, Ron cộc cằn nói. Thôi, đi nào, hãy lên xe đi... bồ nói gì cơ hả, Harry?

Tớ nói là những con ngựa kinh tởm kia là cái thứ gì vậy? Harry nói, khi cậu, Ron và Luna chui vào xe trong đó Hermione và Ginny đang ngồi sẵn.

Con ngựa nào cơ?

Con ngựa đang kéo chiếc xe của chúng ta! Harry nói hết sức thiếu kiên nhẫn. Bọn trẻ chỉ cách con gần nhất khoảng 3 feet; con ngựa đang nhìn bọn chúng bằng đôi mắt trống rỗng, trắng dã. Tuy nhiên Ron lại ném cho Harry một cái nhìn khó hiểu.

Bồ đang nói về cái gì vậy?

Tớ đang nói về – nhìn xem!

Harry nắm tay Ron và đẩy cậu bé đến khi mặt của Ron đối mặt với con ngựa có cánh. Ron nhìn chăm chăm vào phía trước trong một giây, sau đó nhìn trở lại Harry.

Tớ đang nhìn vào cái gì vậy?

Ở đó đó, giữa hai càng xe đó! Gắn vào cái xe đó! Ngay trước mặt bồ -

Nhưng khi Ron vẫn tiếp tục tỏ ra hết sức sững sốt, một ý nghĩ lạ thường xuất hiện trong đầu.

Không lẽ... không lẽ bồ không nhìn thấy bọn chúng à?

Nhìn thấy cái gì cơ?

Bồ không thể nhìn thấy cái gì đang kéo những cái xe à?

Lúc này trông Ron thực sự hoảng sợ.

Bồ cảm thấy ổn chứ, Harry?

Tớ á ... tất nhiên rồi...

Harry cảm thấy hoàn toàn hoang mang. Con ngựa vẫn còn đó, ngay trước mắt cậu, in cái bóng hình khối trên nền ánh sáng mờ mờ phát ra từ các cửa sổ của nhà ga phía sau bọn trẻ, hơi phả ra từ lỗ mũi trong không khí buổi đêm lạnh lẽo. Trừ phi là Ron giả vờ – và như thế thì quả thực là một trò đùa nhạt nhẽo – nếu không thì có nghĩa là Ron không nhìn thấy cái gì hết.

Chúng ta lên xe chứ? Ron ngập ngừng nói, và cậu nhìn Harry với vẻ rất lo lắng cho nó.

Ừ, Harry nói. Phải đấy, đi thôi...

Không sao đâu, một giọng mơ màng cất lên từ bên cạnh Harry khi Ron biến mất vào trong bóng tối của cái xe. Cậu không điên hay là từng tự thế đâu. Tớ cũng có thể nhìn thấy chúng.

Cậu nhìn thấy? Harry nói tuyệt vọng, và quay sang Luna. Cậu có thể nhìn thấy những con ngựa có đôi cánh di phản chiếu trong đôi mắt trong sáng đang mở rộng của cô bé.

Ừ, phải, Luna nói, Tớ có thể nhìn thấy bọn chúng ngay ngày đầu tiên tớ đến đây. Chúng luôn kéo những cái xe. Đừng có lo. Trí óc cậu hoàn toàn bình thường như tớ vậy:

Mỉm cười uể oải, cô trèo lên và chui vào xe sau Ron. Không hoàn toàn chắc chắn lắm, Harry nổi gót cô bé.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Bài Ca Mới Của Cái Nón Phân Loại

Harry không muốn nói với người khác rằng nó và Luna có cùng một ảo giác như nhau, nếu đúng là như vậy, nên nó không nói gì về những con ngựa khi nó ngồi vào trong cỗ xe và đóng cửa lại. Tuy nhiên, nó không thể không nhìn vào hình bóng những con ngựa chuyển động phía sau cỗ xe.

“Có ai thấy bà Grubbly-Plank ấy không?” Ginny nói. “Bà ấy làm gì ở đây ấy nhỉ? Bác Hagrid không có rời đi đâu, phải không?”

“Mình sẽ mừng lắm nếu ông ấy đi,” Luna nói, “Ông ấy hẳn không phải là một thầy giáo giỏi rồi.”

“Không, bác ấy là một người thầy giỏi!” Harry, Ron và Ginny gật đầu nói.

Harry nhìn Hermione. Cô bé hắng giọng và nói nhanh, “Erin... vâng... bác ấy rất tốt.”

“Ờ, bọn nhà Ravenclaw chúng em nghĩ rằng ông ấy chỉ giỡn là giỏi,” Luna nói.

“Vậy thì bọn em lại là một lũ chuyên đồn nhảm rồi,” Ron cắt ngang, khi những bánh xe bên dưới chúng bắt đầu chuyển động cót két.

Luna không tỏ ra mất bình tĩnh vì sự thô lỗ của Ron; ngược lại, cô bé đơn giản là nhìn nó một lúc như thể nó là một chương trình truyền hình êm dịu thú vị.

Đu đưa và lúc lắc, đoàn xe di chuyển trên đường. Khi chúng băng qua giữa đỉnh cái cột đá cao ngất với đôi cánh dang rộng sang hai bên của cánh cổng trên nền trường, Harry chồm người tới trước để cố tìm xem có chút ánh sáng nào trong cái lều của bác Hagrid bên Khu Rừng Cấm hay không, nhưng khu đất hoàn toàn tối đen. Lâu đài Hogwarts, tuy vậy đã lơ mờ bên cạnh: những cột cao đầy tháp canh, mọc lên âm u giữa bầu trời đen, đây đó những cửa sổ phát ra ánh sáng rừng rực phía trên chúng.

Những cỗ xe kêu leng keng để ngừng gần những bậc đá dẫn lên cây sồi trước cổng và Harry ra khỏi xe trước tiên. Nó quay lại để nhìn những cửa sổ lập loè dưới Khu Rừng, nhưng hoàn toàn chẳng có dấu hiệu nào của sự sống ở căn lều của Hagrid. Một cách miễn cưỡng, bởi vì nó đang nửa hy vọng rằng chúng sẽ biến mất, nó quay lại nhìn vào những con vật xương xấu kỳ lạ đang đứng lặng trong trời đêm lạnh giá, đôi mắt trắng dã vô hồn của chúng đang loé sáng.

Harry trước đây đã có kinh nghiệm về việc nó có thể thấy một số thứ mà Ron không thể, nhưng đó là

những hình ảnh phản chiếu trên một cái gương, là những thứ không đáng quan tâm bằng hàng trăm con vật có vẻ như đang hiện hữu, đủ khoẻ để kéo cả một đội xe. Nếu như Luna là đáng tin, thì những con vật đó lúc nào cũng ở đó nhưng vô hình. Vì sao và Harry lại thành linh có thể thấy được chúng, và vì sao Ron thì không thể?

“Cậu đi chứ hả?” Ron nói cạnh nó.

“Ồ... có chứ,” Harry nói nhanh và họ nhập vào đám đông đang vội vã leo lên những bậc thang dẫn vào lâu đài.

Lối Vào Đại Sảnh đang bập bùng ánh đuốc và những tiếng vang của tiếng bước chân khi những học sinh băng ngang nền dát đá qua những cửa đôi vào lối đi bên, hướng về Hội Trường Lớn và bữa ăn khai giảng.

Bốn dãy bàn dành cho các nhà ở Hội Trường Lớn nằm dưới một nền nhà đen ngòm chằng anh sao, giống y như bầu trời mà họ đang liếc qua những cửa sổ trên cao. Ánh nến lung linh trong vùng khoảng không dọc theo các bàn, rọi lên những con ma bằng bạc đang ẩn hiện trong Hội Trường và khuôn mặt những học sinh đang sôi nổi trò chuyện, trao đổi tin tức về mùa hè, cất những tiếng chào thân thiện với bạn bè ở nhà khác, nhìn những bộ tóc và áo choàng mới của người khác. Một lần nữa, Harry thấy mọi người hất đầu về phía nó và thì thào khi nó băng qua; nó nghiêng rặng và cố cư xử như thể nó không thấy hoặc không hề quan tâm.

Luna đã dời về đám bạn ở phía bàn Ravenclaw. Ngay khi họ đến bàn Gryffindor, Ginny được chào đón bởi một số bạn năm thứ tư và chuyển đến ngồi với họ; Harry, Ron, Hermione và Neville tìm được chỗ ngồi khoảng ở nửa cuối bàn, ngồi giữa Nick Suýt Mất Đầu, con ma của nhà Gryffindor, và Parvati Patil và Lavender Brown, hai người này chào Harry một cách thoải mái, quá thân thiện khiến cho nó tin rằng chúng chỉ mới ngừng nói chuyện về nó ở giây trước đó. Tuy nhiên, nó có lại chuyện khác quan trọng hơn để quan tâm: nó đang nhìn qua rặng đầu của học sinh để nhìn về bàn dành cho giáo viên chạy dọc theo bức tường phía đỉnh của Hội Trường.

“Bác ấy không có ở đây.”

Ron và Hermione cũng đang quét mắt dọc bàn giáo viên, dù điều đó không thật sự cần; vóc dáng của Hagrid khiến cho bác nổi bật hẳn ở bất kỳ hàng người nào.

“Bác ấy không thể rời đây được,” Ron nói, hơi lo lắng.

“Tất nhiên là không rồi,” Harry khẳng định.

“Các bạn không nghĩ là bác ấy... bị thương chứ, hoặc sao đó?” Hermione bứt rứt nói.

“Không đâu,” Harry trả lời ngay.

“Vậy thì bác ấy đâu chứ?”

Ngừng một chút, rồi Harry nói rất khẽ, để cho Neville, Parvati và Lavender không thể nghe được, “Có thể là bác ấy chưa quay về. Các bạn biết đấy – bác ấy đang thi hành nhiệm vụ mà bác ấy làm trong mùa hè cho cụ Dumbledore.”

“Phải... phải, chính là thế,” Ron nói, có vẻ không chắc chắn, nhưng Hermione cắn môi, nhìn quanh quất dọc bàn giáo viên như thể hy vọng rằng sẽ có sự giải thích thuyết phục về sự vắng mặt của Hagrid.

“Ai thế kia?” cô bé chợt nói, chỉ vào giữa cái bàn giáo viên.

Mắt Harry nhìn theo tay cô bé. Nó trước tiên nhìn lên Giáo sư Dumbledore, đang ngồi trên chiếc ghế vàng cao ở giữa dãy bàn giáo viên, mặc một cái áo choàng tím đậm điểm vài ngôi sao bạc rất hợp với cái mũ của cụ. Đầu cụ Dumbledore đang hướng về về một người phụ nữ đang ngồi kế cụ, đang nói thầm vào tai cụ. Harry nghĩ là bà ấy nhìn giống như một bà cô già: mập bè bè, một tóc nâu nâu, quần và ngắn mà bà đã gắn lên một dải nơ Alice màu hồng kinh dị rất hợp với cái áo len hồng băng bông mà bà mặc bên ngoài áo choàng. Rồi bà hơi quay mặt lại để nhấp một ngụm nước từ cái cốc của bà và nó kinh hoàng khi nhận ra khuôn mặt giống như con cóc xanh xao vàng vọt và đôi mắt mọng lồi lên.

“Chính là cái bà Umbridge ấy!”

“Ai chứ?” Hermione nói.

“Bà ấy có mặt trong phiên toà, bà ấy làm việc cùng với ông Fudge!”

“Cái áo len đẹp nhỉ!” Ron nói, cười khẩy.

“Bà ấy làm việc với ông Fudge à!” Hermione lặp lại, cau mày, “Thế thì bà ta làm cái quái gì ở đây vậy trời?” Không biết...”

Hermione rà quét cái bàn giáo viên, mắt nheo lại. Ừ

“Không,” nó thì thào, “không, chắc chắn là không...”

Harry không hiểu cô bé đang nói về cái gì nhưng không hỏi; sự tập trung của nó đang hút về phía giáo sư Grubbly-Pank đang vừa xuất hiện sau bàn giáo viên; bà ta đi đến tận cuối và ngồi vào chỗ vốn dành cho Hagrid. Đó có nghĩ là học sinh năm nhất đã qua hồ và vào đến lâu đài, và như để khẳng định, vài giây sau, cánh từ Lối Vào Tiền Sảnh mở ra. Một hàng dài những khuôn mặt sợ sệt của học sinh năm nhất đang đi vào, dẫn đầu bởi giáo sư McGonagall, bà đang cầm một cái ghế dựa, trên đó đặt một cái nón phù thủy cũ rách, vá chằng vá đụp và bị rách một mảng lớn trên cái vành đã sờn của nó.

Những tiếng nói chuyện xì xào trong Hội Trường Lớn bỗng biến đi. Một cậu bé nhỏ đứng ngay giữa

hàng nhìn quanh, run như cây sậy. Harry nhớ lại rất nhanh là nó đã cảm thấy sợ khiếp như thế nào khi nó đứng đây, chờ đợi một cuộc kiểm tra để xác định xem nó thuộc về nhà nào.

Trong những ngày xưa cũ khi ta còn rất tinh khôi

Và Hogwarts cũng chỉ mới vừa xuất hiện

Những người sáng lập đã nghĩ ra bao chuyện

Cùng thống nhất với nhau trong một mục đích sau cùng

Họ đã có cùng một nỗi khát khao chung

Để tạo ra ngôi trường phù thủy hùng mạnh nhất

Họ đã bên nhau mơ cùng một giấc

“Chúng ta sẽ cùng dựng xây và dạy dỗ tại đây”

Bốn học sinh giỏi ấy đã quyết định ngay

Ngay cả trong giấc mộng đêm khuya lạnh giá

Cũng chẳng nghĩ rằng sẽ có ngày phải chia xa,

Tình bạn ấy, thế gian làm sao có

Với Slytherin và Gryffindor luôn gắn bó

Với nghĩa tình chẳng đôi bạn nào hơn

Hufflepuff và Ravenclaw luôn mãi keo sơn

Nhưng vì sao mà chẳng còn chút tình thân

Để khiến cho tình bằng hữu bỗng nhiên tan vỡ

Vì chuyện đó, ta ở đây để kể lại rằng

Đó là cả một câu chuyện buồn, một câu chuyện ly tan

Slytherin đã nói” Chúng ta chỉ dạy cho những ai

Mang trong người dòng máu thuần chủng chẳng tạp lai”

Radenclaw thì nói” Chúng ta chỉ dạy cho những ai

Thật thông minh với mái đầu thông thái

“Chỉ những ai có trái tim dũng cảm

Mới có thể làm học trò của những phù thuỷ như ta,” Gryffindor cất tiếng trầm ngâm

Hufflepuff nói rằng “Ta sẽ dạy cho tất cả mọi người còn lại

Và đối xử công bằng chẳng phân biệt một ai”

Sự khác biệt đã khiến cho bất hoà bùng nổ

Và cuối cùng, mỗi người trong bọn họ

Những người sáng lập của chúng ta

Đã xây riêng mỗi vị một ngôi nhà

Và chỉ chọn những ai mà họ thích

Ví dụ như Slytherin kiêu hãnh

Chỉ tuyển những ai thuần máu phù thuỷ rặng danh

Cũng với sự xảo trá gian hùng cùng một tính

Và chỉ những ai sáng dạ thông minh

Mới có thể được dạy bởi Ravenclaw điềm tĩnh

Trong khi đó những ai can trường và dũng cảm

Sẽ đến với nhà Gryffindor can đảm

Hufflepuff sẽ chọn những người còn lại

Và dạy hết những gì bà biết chẳng giấu một ai

Và vì thế những ngôi nhà với những người đã sáng lập

Đã giữ lại tình thân hữu bền chặt

Suốt nhiều năm ròng trong tình thân ái chan hoà

Nhưng rồi mối bất hoà lại xuất hiện giữa chúng ta
Gậm nhấm vào những lỗi lầm và e ngại
Những ngôi nhà ấy như bốn cột trụ vững chãi
Đã dựng nên ngôi trường yêu dấu của chúng ta
Nay bỗng dưng mỗi nhà lại tách xa
Họ phân rẽ và tranh giành quyền lực
Đó là lúc ngôi trường chúng ta đầy tức bực
Và tưởng như đã chấm dứt chẳng còn chi
Với tranh giành, với đấu đá mọi khi
Khi mà những người bạn thẳng tay với bạn
Và cuối cùng trong một buổi mai nắng rạng
Khi mà Slytherin già cả quyết định chia tay
Và nghĩ rằng những cuộc chiến sẽ chấm dứt từ đây
Ông đã rời khỏi chúng ta với trái tim chán nản
Và từ đó chẳng bao giờ có lại được bốn người bạn
Từ bây giờ họ đã chỉ còn ba
Và những ngôi nhà lại tái nhập chẳng cách xa
Khi họ đã quyết định rằng chúng sẽ không còn phân cách
Và bây giờ Chiếc Nón Phân Loại cất cao tiếng hát
Và tất cả các người đều đã biết ý nghĩa của việc này
Ta sẽ phân loại các người vào những ngôi nhà như xưa nay
Bởi vì đó là lý do để ta hiện hữu
Nhưng hôm nay ta sẽ đi xa hơn nữa

Hãy lắng nghe bài hát của ta

Các người nghĩ rằng ta đã cưỡng bách các người phải chia xa

Ta vẫn xin lỗi rằng điều đó hoàn toàn lầm lạc

Đó chính là bốn phận của ta không hề sai trật

Với mỗi mười lăm phút trong bao nhiêu năm nay

Ta vẫn hát bài hát phân loại với nỗi đắm say

Có thể sẽ không mang đến cái kết cục mà ta hằng e sợ

Ta đã biết trước hiểm hoạ, ta đã đọc thấy dấu hiệu tai ương

Lịch sử đã từng chỉ ra lời cảnh báo

Rằng Hogwarts yêu thương sẽ lâm vào nguy hiểm khôn lường

Những kẻ thù kinh khiếp sẽ tràn ngập khắp trường

Khiến chúng ta sẽ phải hợp nhất cùng bà ấy

Hoặc chúng ta sẽ tan vỡ trong chính tại nơi đây

Ta đã nói với các người, ta đã đưa ra lời cảnh báo sau cùng

Và bây giờ hãy bắt đầu cuộc phân loại thuỷ chung”

Chiếc nón một lần nữa lại trở lại im lìm, những tiếng vỗ tay tắt lịm như bị xì hơi; và lần đầu tiên, theo như Harry nhớ, bởi những lời xì xào qua lại. Khắp cả Hội Trường Lớn các học sinh đang trao đổi những lời bình luận với các bạn chung quanh, và Harry, cũng đang vỗ tay cùng với mọi người khác, đã biết chính xác họ đang nói về chuyện gì.

“Năm nay có vẻ khác lạ nhỉ?” Ron nói, lông mày nhíu lại.

“Điều này thì quá đúng,” Harry nói.

Chiếc Nón Phân Loại vẫn thường chỉ giới hạn mình ở việc mô tả những phẩm chất khác nhau của từng ngôi nhà trong số bốn ngôi nhà ở Hogwarts và vai trò của nó trong việc phân loại học sinh. Harry nhớ là trước đây nó chưa bao giờ đưa ra lời khuyên cho ngôi trường.

“Không biết là trước đây nó đã từng đưa ra những lời cảnh báo chưa nhỉ?” Hermione nói, giọng có vẻ

lo lắng.

“Vâng, đã từng có rồi,” Nick Suýt Mất Đầu nói một cách hiểu biết, luồn qua Neville hướng về phía cô bé (Neville nhăn mặt; rõ ràng là việc một con ma luồn xuyên qua người thì chẳng dễ chịu gì.). Chiếc Nón luôn tự cảm thấy có bốn phận phải đưa ra cho trường những lời cảnh báo mỗi khi nó cảm thấy –“

Nhưng Giáo sư McGonagall, vẫn đang đợi để đọc danh sách tên học sinh năm nhất, đã ném cho đám học sinh đang lao xao một cái nhìn sắc lẹm. Nick Suýt Mất Đầu đưa ngón tay trong suốt của ông lên môi và nghiêm nghị ngồi thẳng trở lại trong khi những tiếng lao xao kia đã đột ngột chấm dứt. Ném một cái nhìn nghiêm khắc sau cùng quét ngang bốn dãy bàn của bốn nhà, giáo sư McGonagall hạ mắt xuống mẫu giấy da dài của bà và đọc lớn tên thứ nhất.

“Abercrombie, Euan.”

Cậu bé có vẻ đầy kinh hãi mà Harry đã chú ý khi này run rẩy đi lên và đội cái nón lên đầu, chỉ nhờ có hai cái tai mà cái nón ấy không sụp xuống luôn vai cậu bé. Chiếc Nón suy nghĩ một lúc, rồi cái vết rách trên vành nón lại mở ra và nói:

“Gryffindor!”

Harry vỗ tay lớn cùng với phần còn lại của nhà Gryffindor khi Euan Abercombie tiến lại bàn họ và ngồi xuống, nhìn như thể nó mừng quýnh lên khi được ngồi thụp xuống bàn và không có ai nhìn nó nữa.

Cái hàng dài dằng dằng những học sinh năm nhất chậm chạp với dần. Ở những khoảng ngừng giữa lúc những cái tên và những quyết định của Chiếc Nón Phân Loại, Harry có thể nghe thấy tiếng bụng Ron sôi ục thật rõ. Cuối cùng, “Zeller, Rose” được phân loại vào nhà Hufflepuff, rồi giáo sư McGonagall nhặt chiếc nón cùng cái ghế đầu lên, và mang chúng đi trong khi giáo sư Dumbledore đứng dậy.

Bất chấp những cảm xúc khó chịu gần đây dành cho thầy hiệu trưởng của mình, Harry vẫn cảm thấy có chút gì đó nhẹ nhõm khi thấy cụ Dumbledore lại đứng lên trước tất cả bọn họ. Với sự vắng mặt của Hagrid và sự xuất hiện của những con ngựa đầu rồng, nó cảm thấy sự trở lại Hogwarts của nó, sau một thời gian chờ đợi dằng dằng, chứa đầy những bất ngờ không lường trước, giống như những âm điệu kỳ lạ vang lên trong một bài hát quen thuộc. Nhưng việc này, cuối cùng, lại khiến cho mọi việc trông cũng vẫn như thế: thầy Hiệu trưởng của chúng đã chào đón nồng nhiệt bọn chúng trước khi bữa tiệc khai giảng bắt đầu.

“Hỡi những em học sinh mới,” cụ Dumbledore nói bằng một giọng vang vọng, tay cụ vung rộng ra và một nụ cười rạng rỡ hiện ra trên môi cụ, “Chào mừng các em! Với những em lớn hơn – chào mừng các em trở lại! Đáng lý đây là lúc để đọc một bài diễn văn, nhưng thôi. Nhét nó vào túi vậy!”

Những tràng cười tán thưởng và những tiếng vỗ tay bộc phát vang lên khi cụ Dumbledore ngồi xuống và vắt bộ râu dài của ông qua vai để thoải mái cúi xuống cái đĩa của ông – vì thức ăn đã thành hình hiện ra,

khiến cho năm cái bàn đều oằn mình kêu răng rắc với bánh patê, những đĩa rau, bánh mì và nước sốt và những bình nước ngô.

“Tuyệt lắm,” Ron nói, với một tiếng rên thèm khát; và nó vớ ngay lấy cái đĩa sườn gần nhất và bắt đầu trút chúng vào đĩa của nó trước cái nhìn khao khát của Nick Suýt Mất Đầu.

“Ông đã định nói chuyện gì trước cuộc phân loại thế?” Hermione hỏi con ma, “Về những lời cảnh báo của Chiếc Nón ấy?”

“Ồ vâng,” Nick nói, ông có vẻ như rất vui khi có cơ để rời mắt khỏi Ron, đang nốc đầy khoai nghiền đầy vẻ phàm ăn tục uống.

“Vâng, tôi đã nghe Chiếc Nón đưa ra những lời cảnh cáo nhiều lần trước đây, luôn luôn vào những lúc nó phát hiện ra những chu kỳ nguy hiểm khủng khiếp cho ngôi trường. Và lời khuyên của nó lúc nào cũng vậy: hãy đứng bên nhau, hãy vững lòng.”

“à m ao ó iết à ường ập uy iếm ếu ó i à ột ái ón?” Ron nói.

Miệng nói đầy nghệt thức ăn khiến Harry nghĩ rằng nó phải nỗ lực lắm mới có thể nói ra lời được.

“Xin lỗi?” Nick Suýt Mất Đầu lịch sự nói, trong khi Hermione tỏ ra ghê tởm. Ron nuốt chửng mọi thứ và nói, “Làm sao mà nó biết là trường mình đang gặp nguy hiểm nếu như nó chỉ là một Cái Nón thôi?”

“Tôi không biết,” Nick Suýt Mất Đầu nói. “Tất nhiên là nó ở trong văn phòng của cụ Dumbledore, nên tôi dám nói là nó thu nhặt mọi chuyện ở đấy.”

” Và nó muốn tất cả mọi nhà làm bạn với nhau?” Harry nói, nhìn qua bàn Slytherin, nơi Draco Malfoy đang làm đầu trò. “Khó có cửa lắm.”

“Vâng, vào lúc này thì cậu đừng nên nghĩ như vậy,” Nick nói với vẻ quở trách. “Hợp tác hoà bình, đó chính là chìa khoá của vấn đề. Chúng ta là ma, mặc dù chúng ta thuộc về những ngôi nhà khác nhau, nhưng chúng ta vẫn giữ được mối dây tình bạn. Mặc dù luôn có sự cạnh tranh giữa Gryffindor và Slytherin, tôi không bao giờ tưởng tượng ra được việc mình có thể cãi nhau với Nam Tước Đẫm Máu.”

“Chỉ vì ông sợ ông ấy quá mà thôi,” Ron nói

Nick Suýt Mất Đầu có vẻ đầy tổn thương.

“Sợ ấy à? Tôi hy vọng là tôi, Quý Ngài Nicholas de Mimsy-Porpington, chưa bao giờ phạm phải tội hèn nhát trong suốt cuộc đời tôi! Dòng máu quý tộc vẫn luôn tuôn chảy trong huyết mạch của tôi-“ “Máu gì trời?” Ron hỏi. “Ông có chắc là ông vẫn còn-?”

” Đó là một cách nói thôi!” Nick Suýt Mất Đầu nói, lúc này ông đã giận đến mức đầu ông run bần bật trên cái cổ khốn khổ của ông, “Tôi giả sử rằng rồi vẫn còn được phép tận hưởng việc sử dụng bất kỳ mọi từ mà tôi thích, thậm chí nếu chỉ để giải khuây việc tôi không còn được ăn và uống nữa! Nhưng tôi đã dùng nó với những học sinh chế giễu cái chết của tôi, tôi đảm bảo với cậu về việc này!”

“Nick à, bạn ấy thật sự không muốn cười nhạo ông đâu!” Hermione nói, ném một cái giận dữ về phía Ron.

Không may, mồm Ron lại đang bị tổng đầy thức ăn đến nỗi như sắp bị nổ tung ra đến nơi, và tất cả những gì nó có thể làm được là phát ra tràng âm thanh “ Node iddum eentup sechew” , và Nick không hề có vẻ như đang nghĩ rằng cái câu đó cấu tạo nên một lời xin lỗi tương xứng. Bay lên không trung, ông nhấc cái mũ lông của ông và rời khỏi bọn họ để bay xuống đầu kia của cái bàn, bay vào giữa hai anh em nhà Creevey, Colin và Dennis, để nghỉ ngơi.

“Được đấy, Ron,” Hermione quát. “Sao?” Ron cảm phẫn nói, và cuối cùng cũng đã cố sống cố chết nuốt được. “Mình không được phép để hỏi những câu hỏi đơn giản à?”

“Thôi, bỏ chuyện này đi,” Hermione cáu kỉnh nói, và đôi bạn thưởng thức phần còn lại của bữa ăn trong một sự im lặng nặng nề.

Harry đã quá quen với những chuyện cãi nhau vặt vãnh của họ nên không buồn hoà giải họ nữa; nó cảm thấy tốt hơn là dùng thời gian của mình để ăn, nó đều đều xử lý phần thịt bò của nó, thêm một cái bánh patê bầu dục và đến nguyên một đĩa món bánh tạc ưa thích của nó.

Khi mà tất cả học sinh đều đã ăn xong và mức độ ồn ào trong tiền sảnh đã bắt đầu được nâng lên trở lại, cụ Dumbledore lại một lần nữa đứng dậy. Mọi tiếng nói chuyện đều ngừng ngay khi mọi người đều hướng mắt về phía hiệu trưởng. Lúc này Harry đang cảm thấy lơ mơ một cách dễ chịu. Chiếc giường đầy những áp phích của nó đang đợi nó trên kia, ấm áp và mềm mại tuyệt vời...

“Thế đấy, bây giờ thì sau khi tất cả chúng ta đều đã tiêu hoá xong một bữa ăn tuyệt hảo, thầy muốn các em dành một chút thời gian cho những thông báo quen thuộc để bắt đầu năm học,” cụ Dumbledore nói, “ Các em năm nhất nên biết rằng Khu Rừng ở khoảng đất kia là khu vực cấm vào với học sinh, và vài học sinh lớn hơn cũng nên biết điều đó từ bây giờ, “ (Harry, Ron và Hermione cười cười nhìn nhau.)

“Thầy Filch, thầy giám thị, vừa yêu cầu thầy, với những gì thầy ấy đã nói với thầy liên tục một trăm sáu mươi hai lần, để nhắc nhở tất cả các em rằng phép thuật bị cấm dùng ở trong các hành lang giữa các lớp, hoặc ở giữa một số nơi khác, những nơi này các em có thể xem ở cái danh sách lớn đã được dán lên cửa văn phòng của thầy Filch.”

“Chúng ta có hai giáo viên mới đổi đến trong năm nay. Chúng tôi rất vui mừng được chào đón giáo sư Grubby-Plank, người sẽ dạy môn Chăm sóc sinh vật huyền bí, và chúng tôi cũng rất vui mừng được giới

thiệu giáo sư Umbridge, giáo viên mới môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám.”

Có một tràng vỗ tay lịch sự nhưng không được nhiệt tình lắm vang lên, trong số đó là Harry, Ron và Hermione đang trao đổi với cái nhau những cái nhìn hơi kinh sợ; cụ Dumbledore không nói bà Grubbly-Plank sẽ dạy trong bao lâu.

Cụ Dumbledore tiếp tục, “Những buổi tập cho cái đội bóng Quidditch của các nhà sẽ được tổ chức ở —“

Ông ngừng lời, nhìn sang giáo sư Umbridge dò hỏi. Vì bà ta cũng chẳng cao hơn được bao nhiêu khi bà đứng lên, nên trong một thoáng chẳng ai hiểu được vì sao mà cụ Dumbledore lại ngừng nói, nhưng khi giáo sư Umbridge đã hăng giọng, “Hem, hem” thì mọi người vỡ ra rằng bà ta vừa đứng dậy và sẽ có một bài phát biểu.

Cụ Dumbledore chỉ hơi có vẻ ngạc nhiên trong một chốc, rồi cụ ngồi xuống đỉnh đặc và nhìn chăm chú sang giáo sư Umbridge như thể cụ không ao ước gì hơn là được lắng nghe bà nói. Những giáo viên khác không thiện nghệ lắm trong việc che giấu cảm xúc. Đôi mày giáo sư Sprout biến luôn vào mái tóc xoã ra và Harry chưa bao giờ thấy miệng giáo sư McGonagall mím chặt lại như vậy. Chưa hề có giáo viên mới nào ngắt lời cụ Dumbledore trước đây. Có nhiều học sinh đang cười; người phụ nữ này rõ ràng là không biết cách xử sự ở trường Hogwarts.

“Cám ơn, thưa thầy Hiệu trưởng,” giáo sư Umbridge cười điệu, “với những lời chào mừng vừa rồi.”

Giọng của bà cao lạnh lạnh, phì phò và thiếu nữ tính, và một lần nữa, Harry cảm thấy vô cùng mất cảm tình với bà mà nó không thể giải thích được với chính mình; tất cả những gì nó biết là nó phải bất đắc dĩ phải chịu đựng mọi thứ với bà, từ cái giọng ngớ ngẩn của bà cho đến cái áo len hồng kia. Bà ta lại hăng giọng thêm một lần nữa (hem, hem) và tiếp tục.

“Ừm, thật là dễ chịu khi trở lại Hogwarts, cô phải nói là như vậy!” bà mỉm cười, để lộ hàm răng sắc nhọn, “Và để nhìn những khuôn mặt vui vẻ của các em đang ngược nhìn cô!”

Harry liếc nhìn quanh. Chẳng có khuôn mặt nào mà nó thấy là có vẻ là vui vẻ cả. Ngược lại, chúng đều có thể như ngơ ngơ ngáo ngáo như đám trẻ lên năm.

“Cô đang đang rất muốn biết tất cả các em và cô tin chắc là chúng ta sẽ là những người bạn tốt của nhau!”

Những học sinh trao đổi những cái nhìn với nhau khi nghe điều này, một số trong chúng đang cố mà nhin cười.

“Mình sẽ làm bạn với cô ấy khi mà mình không phải mượn cái áo len ấy,” Parvati thì thầm với Lavender, và cả hai đứa đều cười rúc rích.

Giáo sư Umbridge lại hắng giọng (hem, hem) nhưng khi bà tiếp tục, hơi vẫn tiếp tục biến đâu mất tiêu khỏi giọng của bà. Bà nói một cách rất có tổ chức và bây giờ thì giọng của bà đều đều như đang đọc thuộc lòng với chúng.

“Bộ Phép Thuật luôn luôn xem vấn đề giáo dục những phù thủy trẻ là một vấn đề quan trọng thiết thực. Những món quà quý hiếm mà các em có được từ lúc sinh ra có thể chẳng mang đến được điều gì nếu như các em không được dạy dỗ và luyện tập một cách cẩn thận. Những kỹ năng cổ xưa độc đáo trong cộng đồng phù thủy phải được lưu truyền qua các thế hệ để chúng ta không bao giờ mất chúng. Những kho báu được tìm ra từ kiến thức ma thuật mà tiền nhân của chúng ta tích lũy được cần phải được bảo tồn, bổ sung và nâng cấp với những ai đang đảm nhận sự nghiệp giáo dục vinh quang.”

Giáo sư Umbridge ngừng lại một chút và cúi chào về phía các giáo viên, nhưng chẳng có ai cúi chào lại phía bà. Đôi lông mày sẫm của giáo sư McGonagall càng nhúu lại đến nỗi bà giống như một con chim ưng đang săn mồi, và Harry có thể thấy từ xa là bà đang trao đổi những cái liếc đầy ý nghĩa với giáo sư Sprout khi mà Umbridge lại tiếp tục một cái “hem, hem” khác và tiếp tục bài diễn văn của bà

. “Mỗi hiệu trưởng của Hogwarts đều đã mang đến những điều mới mẻ trong nhiệm vụ cao cả là điều hành ngôi trường lịch sử này, thiếu vắng những sự tiến bộ ấy, nơi đây sẽ trở nên đình đốn và suy tàn như một điều tất yếu phải xảy ra. Một lần nữa, sự tiến bộ vì lợi ích của những sự tiến bộ phải được khuyến khích, bởi vì những truyền thống đã chứng nghiệm và kiểm tra của chúng ta không chấp nhận sự chấp vá. Do đó, một sự cân bằng giữa cái cũ và cái mới, giữa cái bất biến và cái thay đổi, giữa truyền thống và sự cách tân...”

Harry thả cho sự tập trung của nó đi đâu thì đi, như thể đầu óc của nó đang mơ mộng trong một giai điệu nào đó. Sự im lặng đã tràn ngập khắp Hội trường khi mà cụ Dumbledore nói chuyện đã bị phá bỏ bởi các học sinh đang chụm đầu lại với nhau, thì thầm và rúc rích. Bên bàn của nhà Ravenclaw, Cho Chang đang nói chuyện một cách rất sôi nổi với bạn của cô bé. Cách đó vài chỗ, Luna Lovegood lại lôi cuốn Ké nguy biện ra. Trong lúc đó, bên bàn của nhà Hufflepuff, Ernie Macmila là một trong vài người hiếm hoi vẫn nhìn chăm chăm vào giáo sư Umbridge, nhưng đôi mắt của nó chẳng hề có hồn và Harry tin chắc là nó chỉ giả vờ lắng nghe trong một cố gắng để vươn lên nhằm có được một tấm huy hiệu huynh trưởng lấp lánh trên ngực.

Giáo sư Umbridge hình như chẳng hề chú ý đến vẻ nhốn nháo của các thánh giả của bà. Harry có cảm giác là nếu như một cuộc nổi loạn thật sự đang diễn ngay dưới mũi bà thì chắc bà ta vẫn cứ tiếp tục đều đều đọc bài diễn văn của mình. Tuy nhiên, những thầy cô giáo thì vẫn lắng nghe rất chăm chú, và Hermione thì hình như đang uống từng lời và Umbridge nói ra, mặc dù, qua biểu hiện của cô bé thì chúng chẳng hề là thứ được cô bé yêu thích.

“... bởi vì một số thay đổi là để hướng đến cái tốt hơn, trong khi những cái khác sẽ đến, với một thời

gian đủ dài, để được xác nhận như những sai sót của công lý. Như vậy, một số thói quen cũ sẽ được giữ lại là vì thế, trong khi có một số khác, đã lạc hậu và không còn dùng được nữa, phải bị phế bỏ. Hãy để cho chúng ta tiến lên, để, tiến vào một kỷ nguyên mới rộng mở, hiệu quả và đầy trách nhiệm, để bảo quản những gì cần bảo quản, để hoàn thiện cái cần phải hoàn thiện, để loại bỏ những gì mà chúng ta thật sự thấy rằng nên ngăn cấm.”

Bà ngồi xuống. Cụ Dumbledore vỗ tay. Những giáo viên làm theo lãnh đạo của họ, mặc dù Harry để ý rằng có một số trong họ chỉ chạm hai bàn tay vào nhau một hoặc hai lần gì đó trước khi ngừng. Một vài học sinh cũng làm theo, nhưng phần lớn bọn chúng không hay rằng bài diễn văn đã xong, chẳng để lọt tai được bao nhiêu, và trước khi bọn chúng có thể vỗ tay một cách đúng đắn, cụ Dumbledore đã lại đứng lên.

“Xin cảm ơn rất nhiều, giáo sư Umbridge, thật là những khai sáng mới mẻ,” ông nói, cúi chào bà, “Bây giờ, như tôi đã nói, những buổi tập Quidditch sẽ được tổ chức...”

“Phải, chúng thật là những lời khai sáng,” Hermione rì rầm nói.

“Đừng có nói với mình là bạn khoái đó nhe” Ron khế nói, quay mặt sang nhìn Hermione. “Đó là một bài diễn văn tào lao nhất mà mình từng nghe, ý là mình lớn lên cạnh anh Percy đó nhá.”

“Mình nó là khai sáng, chứ không phải là thú vị,” Hermione nói.” Điều này giải thích được nhiều thứ lắm,”

“Thế ư?” Harry ngạc nhiên. “Với mình thì đó toàn là một mớ từ ngữ dông dài.”

“Có những điều quan trọng ẩn náu dưới những từ ngữ dông dài,” Hermione nói một cách mạnh mẽ.

“Là gì thế” Ron hờ hững hỏi.

“Thế câu: “sự tiến bộ vì lợi ích của những sự tiến bộ phải được khuyến khích” là thế nào? Còn “ngăn chặn những gì mà chúng ta thực sự thấy là nên cấm đoán?” thì sao?”

“Ờ, thế chúng có nghĩa gì?” Ron nóng nảy nói.

“Để mình nói với bạn chúng có nghĩa gì nhé,” Hermione nói qua hàm răng nghiến chặt, “nó có nghĩa là sự can thiệp của bộ vào Hogwarts.”

Những tiếng ồn ào la hét vang lên chung quanh họ; cụ Dumbledore rõ ràng là vừa ra lệnh giải tán, bởi vì mọi người đứng dậy để rời khỏi Hội trường. Hermione bật đứng lên, có vẻ bối rối.

“Ron, chúng mình nên ra chỉ dẫn cho các em năm nhất chỗ đi!”

“Ồ, phải,” Ron nói, cu cậu rõ ràng là đã quên bẵng. “Này, này, các nhóc! Mấy chú lùn kia!”

“Ron!”

“Ờ, thì chúng bé tí tẹo tèo tèo mà...”

“Mình biết, nhưng bạn không thể gọi chúng là những chú lùn được. Năm nhất!” Hermione gọi dọc theo bàn, “Đi đường này này!”

Một nhóm học sinh bẽn lễn đi dọc giữa dãy bàn nhà Gryffindor và Hufflepuff, và tất cả bọn chúng cố gắng để đi lên khỏi đám đông. Chúng thật sự có vẻ rất nhỏ; Harry tin chắc là nó không nhìn nhỏ như vậy khi nó đến đây. Nó mỉm cười với bọn chúng. Một cậu bé tóc vàng đứng cạnh Euan Abercrombie nhìn có vẻ như đã hoá đá tới nơi; nó thúc Euan và thì thào điều gì đó vào tai bạn. Euan Abercrombie nhìn cũng kinh sợ như thế và nhìn trộm một cách kinh khiếp về phía Harry, kẻ đang cảm thấy nụ cười đang trượt khỏi mặt mình y như chất Stinknap.

“Gặp lại sau nhé,” nó rầu rầu nói với Ron và Hermione và nó một mình đi ra khỏi Hội Trường Lớn, làm tất cả những gì mà nó có thể làm để lờ đi những tiếng thì thầm, những cái nhìn và những cái chỉ trỏ khi nó đi qua. Nó giữ cái nhìn cố định khi nó mở đường đi qua đám đông trong Hội Trường Lớn, rồi nó vội vã leo lên cầu thang cẩm thạch, đi theo một vài lối đi tắt ngầm và nhanh chóng bỏ đám đông lại phía sau.

Nó thật là ngu ngốc khi không tiên liệu trước điều này, nó giận dữ nghĩ khi rảo bước qua những hành lang dẫn lên trên vắng lặng hơn nhiều. Tất nhiên là mọi người vẫn nhìn về phía nó; nó đã hiện ra từ mê cung của cuộc thi Tam pháp thuật hai tháng trước đây, mang theo xác của một bạn học cùng trường và tuyên bố rằng Chúa Tể Voldemort đã trở về đây quyền lực. Phần thời gian còn lại của học kỳ không đủ cho nó tự giải thích trước khi tất cả đều phải trở về nhà – nếu nó như cảm thấy cần phải giải thích cho toàn bộ trường một cách chi tiết về những sự kiện kinh khiếp tại cái nghĩa địa ấy.

Harry đã đi đến cuối hành lang dẫn đến căn phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor và đứng sững trước tấm chân dung Bà Béo trước khi nó nhận ra rằng nó không hề biết mật mã.

“Ờ...” nó ừ rử nói, nhìn Bà Béo, người đang vuốt phẳng những nếp gấp trên cái áo đầm satin hồng và nghiêm nghị nhìn ngược lại nó.

“Không có mật mã, miễn vào.” bà nói một cách trịch thượng.

“Harry, mình biết nè!” Một ai đó hỗn hển sau lưng nó, nó quay lại và thấy Neville đang lao về hướng nó. “Thấy không? Cuối cùng thì mình cũng đã có thể nhớ được nó một lần– “ Nó vẫy cái cây xương rồng còi cọc mà nó đã khoe với các bạn trên xe lửa. *Mimulus mimble-tonifl*!

“Chính xác”, Bà Béo nói, và tấm chân dung của bà tách ra về phía họ như một cái cửa, để lộ ra một cái lỗ tròn trên bức tường phía sau, là nơi mà Harry và Neville đang leo qua.

Phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor nhìn vẫn đầy nồng ấm như thường lệ, một căn phòng tròn ấm

áp trên đỉnh thảo đầy những cái ghế hư và những cái bàn cũ ọp ẹp. Một lò sưởi đang kêu lách tách ấm cúng đầy vui vẻ và vài người đang hơ tay trước nó trước khi trở về ký túc xá của mình; ở góc kia của căn phòng, Fred và George Weasley đang gắn cái gì đó lên tấm bàn thông báo. Harry vẫy tay chào họ và hướng thẳng về phía cửa dành cho khu ký túc xá nam; lúc này nó cảm thấy không được dễ chịu lắm. Neville đi theo nó.

Dean Thomas và Seamus Finigan đã về ký túc xá trước và đang tiến hành dán lên những bức tường chung quanh giường của chúng những tấm bích chương và hình ảnh. Chúng đang nói chuyện khi Harry đẩy cửa nhưng lập tức im bật ngay khi trông thấy nó. Harry ngờ rằng chúng đang nói chuyện về mình, và rồi tự hỏi không biết mình có bị bệnh hoang tưởng hay không.

“Xin chào,” nó nói, kéo cái valy của nó ra và mở nó ra.

“Hãy, Harry,” Dean nói, nó đang mặc một bộ quần áo ngủ trong màu áo của West Ham “Nghĩ hè vui không?”

“Không tồi,” Harry lầm bầm, khi mọi thứ đều liên quan đến kỳ nghỉ của nó đã được đề cập đến suốt cả tối nay này và nó không thể đối mặt với nó. “Còn bạn?”

“Ờ, cũng được lắm.” Dean cười khúc khích. “Dù sao thì cũng còn khá hơn Seamus, nó vừa nói với mình.”

“Sao thế, có chuyện gì vậy, Seamus?” Neville hỏi khi nó nhẹ nhàng đặt cái *Mimulus mimbletonia* của nó bên cạnh cái tủ của nó.

Seamus không trả lời ngay; nó đang bận tâm đến việc bảo đảm rằng tấm bích chương của đội Quidditch Kenmare Kestrels của nó được dán thật là ngay ngắn. Rồi nó nói, vẫn quay lưng về phía Harry, “Mẹ mình không muốn mình trở lại đây.”

“Cái gì?” Harry nói, ngừng luôn việc cởi áo choàng.

“Bà ấy không muốn bình trở về Hogwarts.”

Seamus quay lại từ tấm bích chương và lôi bộ đồ ngủ của nó ra khỏi valy, vẫn không nhìn về phía Harry.

“Nhưng – vì sao mới được chứ?” Harry nói, kinh ngạc. Nó biết rằng mẹ của Seamus là một phù thủy, và do đó không thể nào hiểu được, vì sao mà bà có vẻ đầy chủ nghĩa Dursley đến thế. Seamus không trả lời cho đến khi nó cài nút áo xong.

“Ờ,” nó nói bằng một giọng thăm dò, “mình nghĩ là... vì bạn đấy.”

“Bạn nói gì thế?” Harry nói nhanh.

“Tìm nó đập nhanh. Nó ngờ ngợ cảm thấy như có một bí mật gì đó về nó.”

“Ờ,” Seamus lại nói, vẫn tránh mắt Harry, “Mẹ... ờ... ừ, không chỉ vì bạn, mà còn vì cụ Dumbledore nữa...”

“Mẹ bạn tin tở Tiên Tri Hằng Ngày à?”

Seamus nhìn nó.

“Ừ, giống vậy đó.”

Harry không nói gì. Nó ném cây đũa thần của mình lên cái bàn bên giường ngủ, cởi áo choàng ra, giận dữ nhét nó vào valy và xỏ bộ áo ngủ vào. Nó đang ghê tởm chuyện này; ghê tởm cái thứ người lúc nào cũng ngồi lê đôi mách. Nếu như họ biết được điều gì đó, nếu như họ biết được một ý tưởng mờ nhạt nhất về về cái gì đó giống như một trong những chuyện đã xảy ra... Bà Finigan không biết gì cả, cái bà ngu xuẩn ấy, nó bức bối nghĩ thầm.

Nó leo lên giường và kéo rèm lại, nhưng trước khi nó có thể làm vậy, Seamus nói, “Nghe này... vào đêm đó chuyện gì đã xảy ra vậy... bạn biết đấy, khi mà... với anh Cedric và những chuyện khác?”

Giọng của Seamus vừa hồi hộp vừa hăm hở. Dean, đang cuối người về phía chiếc valy để lục tìm đôi dép lê, cũng có vẻ kỳ lạ và Harry biết là ai nấy đang chăm chú lắng nghe nó.

“Thế bạn hỏi mình về chuyện gì?” Harry trả miếng. “Chỉ cần đọc tở Tiên Tri Hàng Ngày đó giống như mẹ bạn ấy. Nó sẽ nói cho bạn tất cả những chuyện bạn cần biết.”

“Bạn đừng có xúc phạm mẹ mình,” Seamus cắt lời.

“Mình sẽ xúc phạm bất kỳ ai gọi mình là kẻ nói dối,” Harry nói.

“Đừng có nói với mình bằng cái kiểu đó!”

“Mình cứ nói với bạn những gì mình muốn,” Harry nói, cơn giận của nó đang nhanh chóng dâng cao và nó vồ lấy cây đũa thần trên cái bàn cạnh giường, “Nếu như bạn cảm thấy khó chịu nếu phải ở chung phòng ký túc xá với mình, thì hãy đi và nói với cô McGonagall để chuyển đi... chấm dứt sự lo lắng của mẹ bạn—”

“Đừng có lôi mẹ tôi vào chuyện này, Potter!”

“Chuyện gì đấy?”

Ron vừa xuất hiện ở ngưỡng cửa. Đôi mắt to của nó nhìn từ Harry, đang quỳ trên giường, chìa đũa thần về phía Seamus, qua Seamus, kẻ đang đứng đấy với năm đấm giơ cao.

“Nó xúc phạm mẹ tôi!” Seamus la lên.

“Cái gì?” Ron nói. “Harry không làm thế đâu – bọn mình gặp mẹ bạn rồi, bọn mình thích bà ấy mà...”

“Đó là trước khi bà ta tin vào tất cả mọi lời của cái tờ Tiên Tri Hàng Ngày hồi thời ấy viết về tớ!”

Harry kêu thét lên.

“Ồ” Ron nói, vẻ hiểu biết hiện ra trên khuôn mặt tàng nhang của nó. “Ồ... phải.”

“Bạn biết gì chứ?” Seamus giận dữ nói, ném một cái nhìn độc địa về phía Harry. “Nó đúng đấy, tôi không muốn dùng chung phòng với nó nữa, nó bị điên rồi.”

“Điều này không đúng nội quy, Seamus,” Ron nói, tai nó bắt đầu đỏ lên trong một dấu hiệu nguy hiểm.

“Không đúng nội quy, tôi ấy à?” Seamus hét lên, ngược lại với Ron, nó đang trắng bệch ra. “Bạn cũng tin tất cả những chuyện nhảm nhí mà nó dựng lên về Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy à, bạn nghĩ rằng nó nói thật à?”

“Vâng, tôi nghĩ vậy đó!” Ron giận dữ nói.

“Vậy thì mi cũng bị điên luôn,” Seamus nói với vẻ ghê tởm.

“Vậy à? Ờ, không may cho cậu, ông bạn, tôi còn là một huynh trưởng nữa!” Ron nói, tự thọc ngón tay lên ngực mình, “Vậy thì cậu nên giữ mồm giữ miệng, trừ khi cậu muốn bị cấm túc!”

Trông vài giây, Seamus ngó có vẻ như cho rằng cấm túc là một cái giá hợp lý để được nói cho sướng miệng những gì trong đầu nó; nhưng rồi nó thốt ra một tiếng khinh thường, quay lưng lại, nhảy tót lên giường và kéo rèm lại với vẻ hãnh học đến nỗi chúng bị dứt ra luôn khỏi giường và xoắn một đồng bụi xuống sàn. Ron nhìn chăm chăm Seamus, rồi nhìn sang Dean và Neville.

“Thế có cha mẹ của ai có vấn đề với Harry nữa không?” nó hung hãn hỏi.

“Ba mẹ tôi là người Muggle, ông bạn ạ,” Dean nói, nhún vai. “Họ chẳng biết tí gì về những cái chết ở Hogwarts cả, bởi vì tôi không có ngu đến mức nói cho họ biết.”

“Bạn không biết mẹ tôi, bà ấy lẩn tránh mọi người!” Seamus cắt lời nó. “Dù sao thì ba mẹ bạn không đọc tờ Tiên Tri Hàng Ngày. Họ không biết rằng hiệu trưởng của chúng ta đã bị sa thải khỏi Wizengamot và Liên Đoàn Phù Thủy Quốc Tế bởi vì ông ta đã mất uy tín.

“Bà mình nói rằng điều đó là nhảm nhí,” Neville bắt đầu nói. “Bà nói là tờ Tiên Tri Hàng Ngày mới là thứ đang xuống dốc chứ không phải là cụ Dumbledore. Bà ấy đã huỷ bỏ không đặt báo nữa. Chúng tôi tin Harry.” Neville đơn giản nói. Nó leo lên giường và kéo chăn đến tận cằm, nhìn nghiêm nghị sang phía

Seamus. “Bà mình luôn nói rằng Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy sẽ trở lại một ngày nào đấy. Bà ấy nói nếu cụ Dumbledore đã nói rằng hắn đã trở lại, tức là hắn đã trở lại.

Harry bỗng cảm thấy vô cùng biết ơn Neville. Những người khác không nói gì. Seamus rút đũa thần ra, sửa lại tấm rèm và biến mất phía sau chúng. Dean leo lên giường, nhìn quanh và im lặng. Neville cũng chẳng nói gì thêm, thích thú nhìn về phía cây xương rồng của nó đang tắm ánh trăng.

Harry nằm ngửa trên gối trong khi Ron lẳng xẳng trên giường nó, đẩy mọi thứ ra. Nó cảm thấy dao động khi lại đi tranh cãi với Seamus, người mà nó rất thích. Còn bao nhiêu người nữa nghĩ rằng nó nói láo, hoặc là đang mất trí?

Cụ Dumbledore đã phải chịu đựng như vậy trong suốt mùa hè, đầu tiên là vụ Wizengamot, rồi đến Liên đoàn Phù Thủy Quốc Tế vừa loại cụ ra? Có thể là vì giận Harry mà cụ Dumbledore đã không nói chuyện với nó hàng tháng nay? Xét cho cùng thì cả hai người đều cùng dính vào chuyện này, cụ Dumbledore đã tin Harry, đã công bố câu chuyện nó kể cho toàn trường và cả cộng đồng phù thủy rộng lớn hơn. Nếu có ai đó rằng Harry là kẻ nói láo thì cũng sẽ nghĩ về cụ Dumbledore như thế, hoặc nếu khác hơn thì sẽ nghĩ là cụ Dumbledore đã mất trí rồi...

Cuối cùng thì họ sẽ biết là chuyện này đúng, Harry đau khổ suy nghĩ, trong khi Ron leo lên giường và thổi tắt cây nến cuối cùng trong phòng. Nhưng nó không biết là sẽ còn bao nhiêu cuộc công kích nữa giống như chuyện của Seamus vừa rồi mà nó sẽ phải chịu đựng cho đến khi điều đó sẽ ra.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Giáo Sư Umbridge

Seamus nhanh nhẹn thay đồ với tốc độ lẹ nhất có thể và rời khỏi phòng ký túc trước khi Harry thậm chí kịp xỏ vớ.

“Hình như cậu ta nghĩ nếu ở cùng phòng với mình quá lâu thì cậu ta cũng bị điên theo thì phải?”

“Đừng lo về chuyện này, Harry,” Dean thì thầm, quàng cặp xách của nó lên vai, “Cậu ấy chỉ...”

Nhưng hình như nó không thể nào nói được chính xác Seamus nghĩ thế nào, nên kèm theo một chút ngập ngừng ngượng ngịu, nó đi luôn ra khỏi phòng.

Neville và Ron cùng lúc nhìn Harry với ánh mắt Đây-là-vấn-đề-của-nó-chứ-không-phải-của-bạn, nhưng Harry cũng chẳng khá lên được bao nhiêu. Nó sẽ phải gặp những chuyện như thế này bao nhiêu lần nữa?

“Chuyện gì thế?” Hermione hỏi năm phút sau, khi bắt kịp Harry và Ron ở trên đường ngang qua phòng sinh hoạt chung khi bọn nó đi ăn sáng. “Bạn có vẻ thật là – ôi, vì chúa.”

Cô bé đứng trước tấm bảng thông báo của phòng sinh hoạt chung, nơi có một tấm thông báo lớn vừa được dán lên.

TIỀN LÀ BIẾN (Gallons of galleons). Tiền trong túi bạn không đủ cho những chuyến đi chơi?

Cần kiếm thêm một chút tiền? Hãy liên lạc với Fred và George Weasley, phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor,

với những công việc đơn giản, bán thời gian và hầu như không đau đớn.

(Chúng tôi lấy làm tiếc rằng tất cả công việc sẽ được tiến hành trong đó ứng viên tự gánh chịu mọi rủi ro.)

“Thế là quá lắm rồi,” Hermione bực bội nói, giật cái tờ thông báo mà Fred và George đã ghim lên trên một áp phích thông báo ngày nghỉ cuối tuần ở Hogsmeade đầu tiên vào tháng Mười. “Chúng ta sẽ phải nói chuyện với mấy anh, Ron à.”

Ron có vẻ vô cùng lo lắng.

“Tại sao ?”

“Bởi vì chúng ta là Huynh trưởng!” Hermione nói, khi bọn nó leo qua cái lỗ chỗ bức tranh chân dung. “Nhiệm vụ của chúng ta là phải ngăn chặn mấy trò này!”

Ron không nói gì; qua cái vẻ rầu rĩ của nó Harry có thể thấy được viễn cảnh ngăn chặn Fred và George không được làm đúng những việc bọn họ thích không phải là một công việc hứng thú với nó.

“Dầu sao thì, có chuyện gì thế, Harry?” Hermione tiếp tục nói, khi bọn nó đi xuống mấy bậc thang dọc theo những tấm chân dung mấy ông bà phù thủy già, tất cả mãi mê với cuộc trò chuyện của mình, không buồn chú ý đến bọn nó, “Bạn trông như đang giận dữ về chuyện gì đó.”

“Seamus cho rằng Harry nói dối về Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy,” Ron nói ngắn gọn, trong khi Harry không phản ứng gì.

Hermione, không phản ứng một cách giận dữ thay cho nó như Harry trông chờ, mà thờ dài.

“Phải rồi, Lavenders cũng nghĩ thế,” cô bé buồn buồn nói.

“Và bạn đã có một buổi trò chuyện dễ chịu với cô ta về việc mình có phải là một thằng bé nói dối, thích thu hút sự chú ý hay không chứ gì?” Harry nói lớn.

“Không,” Hermione bình thản nói. “Thực ra mình đã kêu bạn ấy hãy ngậm cái miệng nhiều chuyện của bạn ấy lại mà đừng nói về bạn nữa. Và nếu bạn đừng có chặn họng bọn mình nữa thì tuyệt lắm, Harry à, bởi vì giả như bạn không nhận thấy, thì Ron và mình luôn sát cánh bên bạn đấy.”

Một thoáng im lặng trôi qua.

“Xin lỗi nhé,” Harry nói nhỏ.

“Thôi không sao đâu,” Hermione chững chạc nói. Và cô bé lắc đầu. “Bạn có nhớ những gì cụ Dumbledore đã nói tại buổi lễ bế mạc năm học vừa rồi không?”

Harry và Ron nhìn cô bé ngơ ngác, và Hermione lại thờ dài.

“Về Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy. Cụ ấy nói rằng hẳn “đặc biệt giỏi trong việc gây ra bất hoà và thù hằn. Chúng chỉ có thể chiến đấu lại bằng cách đưa ra một liên kết bền vững tương đương của tình bạn và tin tưởng-“

“Sao mà bạn có thể nhớ nổi những thứ đại loại như thế chứ?” Ron hỏi, nhìn cô bé với vẻ thán phục.

“Mình lắng nghe, Ron ạ,” Hermione nói, với một vẻ khó chịu.

“Mình cũng nghe vậy, nhưng mình vẫn không thể nào nói chính xác với bạn cái mà.. “

“Vấn đề là,” Hermione lớn tiếng nhấn mạnh,” chính là những điều đã được cụ Dumbledore nói đến. Kè-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy chỉ mới quay lại có hai tháng mà chúng ta đã gây chuyện với nhau rồi. Và Chiếc Nón Phân Loại cũng nói như vậy: hãy sát cánh bên nhau, hãy đoàn kết lại... “

“Và Harry đã được nếm điều này ngay tối qua.” Ron trả đũa. “Nếu như điều đó có nghĩa là chúng ta phải tỏ ra thân thiết với nhà Slytherin thì... thật là xui xẻo.”

"Ờ, mình lấy làm tiếc là chúng ta không cố thử một chút vì tình đoàn kết liên-nhà", Hermione cúi kính.

Ba đứa đã tới chân cầu thang bằng đá cẩm thạch. Một hàng học sinh năm thứ tư nhà Ravenclaws đang đi ngang đại sảnh, chúng nhận thấy Harry và vội vàng đi sát dính vô nhau, như thể sợ nó có thể tấn công những đứa tụt lại.

"Phải rồi, chúng ta thực sự nên cố mà kết bạn với những đứa như thế kia kìa", Harry giọng mỉa mai.

Bọn nó đi sau hội Ravenclaws vô Đại Sảnh, vừa bước vào tất cả theo bản năng đều bất giác nhìn về phía bàn giáo viên. Giáo sư Grubbly-Plank đang trò chuyện với giáo sư Sinistra dạy môn Thiên Văn, và lần nữa lão Hagrid lại khiến người ta chú ý chỉ bởi cái chỗ trống rộng ngoác khi bác ấy vắng mặt. Trần nhà bị bỏ bùa bên trên dội lại tâm trạng của Harry, toàn bộ mang một màu mây mưa xám xịt đến thảm thương.

“Cụ Dumbledore chẳng nói là bà Grubbly-Plank ấy sẽ ở lại đây bao nhiêu lâu,” nó nói, khi cả bọn đi ngang dãy bàn của nhà Gryffindor.

“Có thể là...” Hermione nói, ngẫm nghĩ

“Sao?” cả Harry và Ron cùng hỏi.

“Ờ... có thể cụ ấy không muốn gây chú ý về việc bác Hagrid không có ở đây.”

“Bạn nói vậy là ý gì, gây chú ý?” Ron nói, cả cười. “Làm sao mà chúng mình lại không chú ý được chứ?”

Hermione chưa kịp trả lời, một cô bé da đen cao với bím tóc dài đã bước đến chỗ Harry.

“Chào chị, Angelina.”

“Chào,” cô bé lanh lợi nói, nghỉ hè tốt chứ?” và chẳng cần đợi đến câu trả lời, “Nghe này, chị vừa được chọn làm đội trưởng của đội Quidditch Gryffindor.”

“Tuyệt thật,” Harry nói, nhe răng cười với cô bé; có lẽ những bài động viên tinh thần đội nhà của Angelina sẽ không dài hơi như của anh Oliver Wood, và coi bộ đó là sự cải thiện duy nhất trong chuyện này.

”Ờ, à, chúng ta cần một Thủ quân (Keeper) mới vì bây giờ anh Oliver đã rời trường rồi. Buổi tập sẽ bắt đầu vào năm giờ chiều thứ Sáu và chị muốn cả đội đều có mặt, được chứ? Và chúng ta sẽ coi xem người mới sẽ hoà nhập với đội như thế nào?”

“Vâng,” Harry nói.

Angelina mỉm cười với nó và bước đi.

“Mình quên mất là anh Wood đã rời khỏi trường,” Hermione lơ đãng nói khi cô bé ngồi xuống cạnh Ron và kéo đĩa bánh mì nướng lại phía mình. “Mình đoán điều ấy sẽ tạo ra một sự thay đổi đáng kể?”

“Mình cho là vậy,” Harry nói, ngồi xuống băng ghế đối diện, “Anh ấy là một Thủ quân tốt.”

“Nhưng mà, nếu có một chút thay đổi thì cũng không có hại gì lắm chứ hả! ?” Ron nói.

Với một tiếng huyền nào nào âm ỉ, hàng trăm con cú bay xuyên vào qua những cửa sổ tầng trên. Chúng hạ xuống khắp Đại sảnh, mang những bức thư và gói đồ cho chủ nhân của chúng và làm rơi vài giọt nước xuống những người đang ăn sáng bên dưới, bên ngoài rõ là đang mưa to. Chẳng thấy con Hedwig đâu, nhưng Harry không lấy làm ngạc nhiên; chỉ có chú Sirius là có thể viết thư cho nó, mà nó thì không tin là chú Sirius lại có gì mới để thông báo với nó sau chỉ mới hai mươi bốn giờ không gặp. Tuy nhiên, Hermione thì phải di chuyển cái ly nước cam ép của cô bé thật nhanh sang một bên để một con cú lớn ước sừng hạ xuống với một tờ Tiên Tri Hàng Ngày ước dầm ngậm trên mỏ.

“Bạn vẫn còn đọc cái thứ này làm gì?” Harry cau kinh nói, nghĩ đến Seamus khi mà Hermione đặt một đồng Knut vào cái túi nhỏ đeo ở chân con cú và nó lại bay đi. “Mình không quan tâm... toàn những thứ rác rưởi.”

“Tốt nhất là mình phải biết kẻ thù đang nói gì,” Hermione ủ ê nói, rồi cô bé mở tờ báo ra và bị che kín đằng sau tờ báo, không hề thò mặt ra cho đến khi Harry và Ron kết thúc bữa ăn.

“Chẳng có gì cả,” cô bé nói một cách đơn giản, cuộn tờ báo lại và đặt nó xuống cạnh cái đĩa của mình. “Chẳng có gì về bạn hay cụ Dumbledore hay bất kỳ chuyện gì khác.”

Giáo sư McGonagall lúc này đang đi dọc theo bàn phân phát thời khoá biểu.

“Nhìn xem hôm nay học cái gì này!” Ron rên lên, “Lịch sử Phép thuật, hai tiết Độc dược, môn Tiên Tri, và hai tiết Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám... Binns, Snape, Trelawney và cái bà Umbridge ấy trong cùng một ngày! Ước gì mấy anh Fred và George mau làm lẹ cái món Snack Trốn Việc ấy...”

“Anh có nghe lộn không?” Fred nói, nó đang đi đến cùng với George và ngồi chen vào băng ghế cạnh Harry. “Huynh trưởng Hogwarts lý nào lại mong được trốn học nhỉ?”

“Xem hôm nay bọn em phải học cái gì này,” Ron cục cằn nói, dí cái thời khoá biểu của nó vào mũi Fred. “Đây là ngày thứ Hai tồi tệ nhất mà em từng thấy.”

“Nói trúng lắm, chú em,” Fred nói, lướt qua các cột, “chú có thể có được một mẫu Kẹo Nuga Chảy Máu Cam rẻ bèo nếu chú muốn.”

“Sao lại rẻ?” Ron hỏi một cách nghi ngờ.

“Bởi vì chú sẽ chảy máu cho đến khi teo quắt lại, bọn anh chưa có thuốc giải.” George nói, lấy cho mình một miếng cá hun khói.

“Hoan hô,” Ron ử rử, nhét cái thời khoá biểu vào túi, “nhưng em nghĩ là em sẽ đi học thôi.”

“Và nhân tiện nói về cái món Snack Trốn Việc của các anh,” Hermione nói, mắt sáng quắc nhìn Fred và George, “các anh không thể dán quảng cáo tìm người thử nghiệm ngay trên bảng thông báo của nhà Gryffindor.”

“Ai nói vậy?” George hỏi, đầy kinh ngạc.

“Em nói,” Hermione nói, “và Ron.”

"Đừng kéo mình vào chuyện này" Ron vội nói.

Hermione trừng mắt nhìn nó. Fred và George cười khẩy.

“Em sẽ thay đổi giọng điệu sớm thôi, Hermione,” Fred nói, phết một lớp bơ dày lên cái bánh xốp,” Em đang bắt đầu năm thứ năm, chẳng bao lâu nữa em sẽ phải van nài bọn anh cho một vài hộp Snack Trốn Việc thôi.”

“Tại sao khi em bắt đầu năm thứ năm nghĩa là em sẽ muốn một hộp Snack Trốn Việc?” Hermione hỏi.

“Năm thứ năm là năm thi OWL (Ordinary Wizarding Level – Phù Thuỷ Thường Đẳng2),” George nói.

“Thì sao?”

“Thì em sẽ phải đối mặt với các kỳ thi, đúng không? Tụi em sẽ phải dí mũi vô học hành tới mức trầy da tróc vẩy luôn” Fred nói với vẻ hài lòng.

“Phân nửa học sinh năm bọn anh đã bị suy nhược nhẹ trước kỳ thi” George vui vẻ nói “Chảy nước mắt và gắt gỏng loạn xạ... Patricia Stimpson thì ngất luôn.”

“Kenneth Towler thì ra khỏi phòng thi như bị luộc chín vậy, anh còn nhớ không?” Fred hồi tưởng lại.

“Đó là tại vì mày nhét bột Bulbadox (Buld-củ hành) vô bộ đồ ngủ của nó,” George nói.

“Ồ đúng vậy,” Fred toe toét cười. “Em quên băng mắt... thỉnh thoảng cũng khó mà lần ra, phải không?”

“Dù sao đi nữa, cái năm thứ năm này là một năm học ác mộng, “ George nói, “Dẫu sao, nếu em quan tâm đến kết quả của các kỳ thi. Fred và anh đã phải cố hết cách để làm cho mình hăng hái lên.”

“Phải... rồi sao, mỗi người được hăn ba cái chứng chỉ Phù Thủy Thường Đăng chứ gì?” Ron nói.

“Ờ,” Fred lơ đãng nói. “Nhưng mà bọn anh cảm thấy rằng tương lai của bọn anh không bị ảnh hưởng gì bởi những thành tích học tập”

“Bọn anh đã thảo luận nghiêm túc về việc bọn anh sẽ làm gì khi đến năm thứ bảy,” George vui vẻ nói, “bây giờ thì bọn anh đã có... “

Một cái nhìn cảnh cáo từ Harry đã cắt ngang lời của cậu chàng, nó biết là George đang định nói đến số tiền thưởng của cuộc thi Tam pháp thuật mà nó đã tặng cho hai người.

“... bọn anh đã có bằng Phù Thủy Thường Đăng,” George vội nói, “Anh muốn nói rằng liệu bọn anh thật sự có cần bằng Phù Thủy Bậc Cao hay không? Nhưng bọn anh không nghĩ rằng mẹ cho phép bọn anh rời trường sớm, lại thêm vụ Percy trở thành cái mông dít (prat4) to nhất thế giới này.

“Dù vậy bọn anh cũng không phí năm học cuối cùng của mình ở đây đâu,” Fred nói, nhìn quanh Đại sảnh với vẻ trêu mến. “Bọn anh sẽ dùng năm cuối này để làm một cuộc nghiên cứu thị trường, xác định chính xác xem học sinh Hogwarts cần gì ở một Tiệm Giởn, cẩn thận đánh giá lại cuộc nghiên cứu của mình, rồi chế tạo sản phẩm theo các yêu cầu đó.”

“Nhưng bọn anh kiếm đâu ra tiền để mở Tiệm Giởn chứ?” Hermione nói.” Bọn anh cần phải có nguyên liệu và các thành phần khác— và cả cơ sở sản xuất, em cho là...”

Harry không nhìn sang hai anh em sinh đôi. Mặt nó nóng bừng, nó cố tình đánh rơi cái nĩa và cúi xuống để nhặt nĩa lên. Nó nghe thấy Fred nói phía trên, “Chớ hỏi bọn anh thì bọn anh sẽ không nói dối với em, Hermione. Thôi nào, George, nếu tụi mình đến đó sớm thì mình có thể bán được vài Cái Tai Nổi Dài trước giờ Thảo Dược đó.”

Harry trôi lên từ dưới bàn để nhìn Fred và George bước đi, mỗi người cầm theo một chồng bánh mì nướng.

“Thế có nghĩa là gì nhỉ?” Hermione nói, nhìn từ Harry sang Ron. “Chớ hỏi bọn anh...” Có nghĩa là họ đã có tiền để bắt đầu mở Tiệm được rồi sao?”

“Bạn biết đấy, mình cũng đang tự hỏi về điều này,” Ron nhăn mày. “Hè rồi mấy ảnh mua cho mình một mớ áo choàng mới và mình không thể hiểu được làm sao mà mấy ảnh có tiền...”

Harry nghĩ rằng đã đến lúc phải lái cuộc đối thoại ra khỏi cái chủ đề nguy hiểm này.

“Mấy bạn có nghĩ rằng năm học này sẽ rất khó không? Bởi vì các kỳ thi ấy?”

“Ờ,” Ron nói. “Hẳn nhiên rồi? Kỳ thi Phù Thủy Thường Đăng rất quan trọng, nó ảnh hưởng đến việc xin việc của bạn và mọi thứ khác nữa. Vào cuối năm nay bọn mình cũng sẽ nhận được các lời tư vấn hướng nghiệp, anh Bill nói mình thế. Từ đó bạn có thể quyết định xem vào năm tới bạn sẽ chọn lớp học Phù Thủy Bậc Cao3 nào.”

“Thế các bạn đã có dự định làm gì sau khi rời Hogwarts chưa?” Harry hỏi hai bạn khi bọn nó rời khỏi Đại sảnh ngay sau đó và bắt đầu đi tới lớp Lịch Sử Pháp Thuật.

“Chưa rõ lắm,” Ron chậm chạp nói, “Ngoại trừ... ờ...”

Nó trông có vẻ hơi ngượng.

“Cái gì chứ?” Harry hỏi bạn.

“Ờ, nếu mà trở thành một Thần Sáng thì tuyệt lắm.” Ron nói một cách hơi thiếu tự nhiên.

“Đúng vậy, rất tuyệt” Harry nồng nhiệt tán thành.

“Nhưng mà họ giống như là những tinh hoa vậy,” Ron nói “Phải thật là giỏi mới được. Còn bạn thì sao, Hermione?”

“Mình chưa biết,” cô bé nói. “Mình nghĩ mình sẽ làm một nghề gì đó thật là xứng đáng.”

“Một Thần Sáng thì xứng đáng lắm!” Harry nói.

“Vâng, đúng là vậy, nhưng đó đâu phải là nghề duy nhất có giá trị.” Hermione cẩn thận nói, “mình muốn nói là nếu mình có thể phát triển hội SPEW (Nôn mửa - A. K. A Hội cải thiện phúc lợi gia đình) 5...”

Harry và Ron cẩn thận tránh nhìn nhau.

Lịch sử Pháp thuật được hầu hết bọn nó tán thành là môn học chán nhất từ trước đến nay được nghĩ ra bởi giới phù thủy. Giáo sư Binns, ông thầy giáo hồn ma của bọn chúng, có một giọng nói khò khè đều đều, hầu như chắc chắn gây buồn ngủ ngay trong vòng mười phút, mà nếu thời tiết ẩm áp thì chỉ cần năm thôi. Ông không bao giờ thay đổi cách thức giảng bài, mà cứ thế giảng đều đều không ngừng trong khi bọn nhỏ ghi ghi chép chép, hoặc tệ hơn thì nhìn đờ đẫn ngái ngủ vào khoảng không. Harry và Ron cho đến nay chỉ có thể thi đậu được môn học này bằng cách chép lại bài vở của Hermione trước các kỳ thi, cô bé là người

duy nhất có vẻ như kháng cự được khả năng gây mê bởi cái giọng của thầy Binns.

Hôm nay, chúng trải qua gần một tiếng rưỡi đồng hồ khốn khổ với bài giảng về chiến tranh của những người khổng lồ đều đều bên tai. Harry cố mà nghe được khoảng mười phút đủ để hiểu rằng giả như dưới tay một giáo viên khác chắc bài này cũng thuộc loại khá ư thú vị, rồi đầu óc nó bắt đầu thả lỏng, và nó dùng một giờ hai mươi phút còn lại để chơi trò Treo Cổ ở góc tờ giấy da của nó với Ron, trong khi Hermione ném cho chúng những cái nhìn tức giận từ khoé mắt.

“Mấy bạn sẽ thế nào ?” cô bé lạnh lùng hỏi họ, khi chúng ra khỏi lớp trong giờ giải lao (ông Binns biến đi xuyên qua tấm bảng) “nếu như năm nay mình không cho mấy bạn mượn tập nữa?”

“Thì bọn mình sẽ thi rớt,” Ron nói, “nếu như lương tâm của bạn muốn thế, Hermione...”

“Ờ, bạn đáng bị vậy lắm,” cô bé ngắt lời. “Thậm chí bạn còn không buồn nghe lời thầy giảng nữa mà.”

"Có chứ", Ron nói "Chúng mình chỉ là không có bộ óc của bạn hay trí nhớ của bạn hoặc sự tập trung của bạn- bạn thì thông minh hơn bọn mình rồi- có cần phải nhai đi nhai lại điều đó không hả ?"

"Nè, đừng có nói vớ vẩn", Hermione nói, nhưng nó trông có vẻ dịu đi một chút khi nó đi theo hành lang ra ngoài mặt sân ẩm ướt.

Mưa phùn rắc một màn sương mờ nhạt, lũ học sinh đứng lộn xộn xung quanh bờ bao quanh sân, lơ mơ nhìn vào bờ rào. Harry, Ron và Hermione chọn một góc tách biệt bên dưới một ban công nước đang nhỏ giọt tong tong, dựng cổ áo choàng lên trước cái lạnh cóng thánh chín, và bàn coi Snape sẽ dạy bọn nó cái gì vào buổi đầu tiên của năm học. Bọn nó đã kịp nhất trí rằng đó nhất định sẽ là bài gì đó vô cùng khó, chỉ để trị bọn nó một trận hai tháng thoải mái nghỉ hè, khi ai đó vòng qua góc tới chỗ bọn nó.

"Chào, Harry !"

Đây là Cho Chang và, hơn thế, cô bé chỉ có một mình. Thường thường vây quanh cô bé là một lũ nữ sinh cứ cười rúc rích; Harry vẫn còn nhớ sự khốn khổ mà nó phải chịu khi cố gắng gặp riêng cô bé để mời cô dự buổi khiêu vũ Giáng Sinh.

"Chào", Harry nói, cảm thấy mặt nó đang nóng lên. Ít nhất lần này mi cũng đâu bị phủ Stinksap (Nhựa-thối), nó tự nhủ với bản thân. Cho có vẻ cũng bối rối tương tự.

"Bạn nói chuyện xong rồi chứ ?"

"Ừ", Harry nói, cố nhe răng cười như thể ký ức về lần bọn nó gặp nhau gần đây nhất rất vui vẻ chứ không khổ sở tí nào. "Vậy, bạn... ờ.. nghỉ hè vui vẻ chứ ?"

Vừa nói xong nó đã lập tức mong giá mà nó đừng nói – Cedric từng là bạn trai của Cho và, cũng giống

với như Harry, ký ức về cái chết của anh chắc hẳn đã làm cho kỳ nghỉ của cô bé trở nên tệ hại. Gương mặt cô bé có vẻ căng thẳng, nhưng cô nói:

"À, cũng được, bạn biết đấy..."

"Đó có phải là phù hiệu Tornados (đội Lốc xoáy) ?". Ron chợt hỏi, trở vào mặt trước áo choàng của Cho, nơi một phù hiệu màu xanh da trời được vẽ rõ nét và gắn chữ T kép bằng vàng "Bạn không phải là cổ động viên của họ chứ ?".

"Có", Cho đáp.

"Bạn luôn ủng hộ họ chứ, hay chỉ từ khi họ thắng giải lần này ?", Ron nói bằng giọng mà Harry cho là buộc tội không cần thiết.

"Tôi là cổ động viên của họ từ khi tôi lên sáu", Cho lãnh đạm đáp "Dẫu sao... hẹn gặp lại, Harry".

Cô bé bỏ đi. Hermione đợi đến khi Cho đi quá nửa sân mới quay nhìn Ron:

"Bạn thật là bất lịch sự !"

"Sao? Mình chỉ hỏi cô nàng..."

"Bạn không thấy là bạn ấy muốn nói chuyện riêng với Harry sao ?"

"Thì sao? Cô nàng có thể mà, mình đâu có ngăn... "

"Vậy vì cái quái gì bạn công kích bạn ấy về đội Quidditch của bạn ấy hả ?"

"Công kích? Mình đâu có công kích, mình chỉ..."

"Ai quan tâm việc bạn ấy ủng hộ đội Tornados ?"

"Nào, coi, nửa số người mang phù hiệu ấy chỉ mua nó vào mùa (Quidditch) vừa rồi..."

"Nhưng thế thì có vấn đề gì !"

"Điều ấy có nghĩa họ không phải là người hâm mộ thực sự, họ chỉ là lũ theo đuôi..."

"Chuông rồi đấy", Harry giọng chán ngán, bởi vì Ron và Hermione mãi cãi nhau ầm to đến nỗi không thể nghe thấy nổi. Hai đứa nó vẫn không ngừng tranh cãi mãi trên đường tới cái nhà ngục của thầy Snape, và vì thế Harry có nhiều thời gian để ngẫm ra rằng, giữa Neville và Ron, nó vẫn may mắn hơn nhiều vì có được hai phút trò chuyện với Cho mà sau này nó có thể nhớ lại mà không có ý nghĩ muốn bỏ sang nước khác".

Và dù sao, nó nghĩ khi bọn nó xếp hàng ngoài cửa phòng học của thầy Snape, cô ấy đã chọn tới bắt chuyện với nó, phải không nào? Cô ấy đã từng là bạn gái của Cedric; cô ấy rất có thể ghét Harry vì đã còn sống mà thoát khỏi mê cung Tam-Pháp-Thuật trong khi Cedric lại chết, hơn nữa cô ấy còn nói chuyện với nó bằng giọng điệu hết sức thân thiện, không có vẻ như là cô ấy nghĩ nó điên, hay là đùa dối trá, hay một cách khinh khỉnh nào đấy phải chịu trách nhiệm vì cái chết của Cedric... đúng thế, cô ấy đã dứt khoát tới bắt chuyện với nó, và đó là lần thứ hai trong hai ngày..., nghĩ tới đây tinh thần Harry phát phối. Ngay cả tiếng cọt kẹt khi cửa hầm của thầy Snape mở ra, vốn là tiếng "báo điềm gở" đối với Harry, cũng chẳng thể đâm thủng quả bóng hy vọng nho nhỏ đang mỗi lúc một phồng ra trong ngực nó. Harry nổi đuôi sau Ron và Hermione thành hàng đi vào lớp học, cùng hai đứa tới cái bàn quen thuộc ở cuối lớp. Nó ngồi xuống giữa Ron và Hermione, mặc kệ những tiếng om sòm câu kính mà hai đứa phát ra.

"Các cô cậu im đi cho", Snape đóng cánh cửa đằng sau, lạnh nhạt nói.

Thực ra không cần phải yêu cầu, ngay khi cả lớp nghe tiếng cửa đóng, lập tức toàn bộ trở nên im lặng và tất cả những tiếng sột soạt ngừng bật. Chỉ cần sự hiện diện của thầy Snape đã là quá đủ để làm cả lớp nín thinh.

"Trước khi chúng ta bắt đầu bài học hôm nay", Snape nói, phẩy chiếc bàn của thầy và nhìn chăm chăm một lượt vô tất cả, "Tôi nghĩ cần nhắc nhở các cô cậu rằng chúng ta sẽ có một kỳ thi quan trọng vào tháng Sáu tới, trong đó các cô cậu sẽ phải chứng tỏ mình đã học được những gì về thành phần và công dụng của các loại độc dược ma thuật. Mặc dù một số cô cậu trong lớp rõ ràng là thứ thoái hóa não, nhưng tôi mong các cô cậu cố kiếm cho được một chữ "Chấp nhận" trên bằng Phù thủy thường đẳng, nếu không hãy ráng gánh lấy... sự không hài lòng của tôi.

Cái nhìn chăm chăm của thầy nấn ná lâu hơn một chút vào Neville, đùa vừa nuốt ực một cái trong cổ họng.

"Sau năm nay, dĩ nhiên, rất nhiều cô cậu sẽ không học với tôi nữa", Snape tiếp tục "Chỉ có đạt thành tích tốt nhất mới được vô lớp học Độc Dược bậc cao³, và điều đó cũng có nghĩa một số trong chúng ta nhất định sẽ phải gởi lời chào với lớp thôi".

Mắt thầy dừng lại ở Harry và cánh môi thầy cong lên. Harry nhìn trừng lại, thấy rõ một ước muốn không gì lay chuyển là nó sẽ bỏ môn Độc dược sau năm thứ năm.

"Nhưng phải mất một năm nữa trước cái lúc vui sướng được bye-bye cái lớp này", thầy Snape nói êm ru, "vì thế, dù các cô cậu có muốn tham gia lớp Bậc Cao hay không, tôi khuyên tất cả các cô cậu hãy tập trung hết nỗ lực để giữ cho được mức đồ cao mà tôi đã mong chờ từ những học sinh Thường Đẳng của mình.

Hôm nay chúng ta sẽ pha chế một thứ linh dược thường được đặt ra với Bậc Phù thủy Thường đẳng: Thuốc nước Hòa bình, một loại linh dược dùng làm dịu đi lo âu và kích động. Cảnh báo với các cô cậu:

nếu các cô cậu quá tay với những thành phần thuốc thì có thể khiến người uống nó rơi vào trạng thái ngủ sâu và đôi lúc dẫn đến không thể tỉnh lại, vì thế các cô cậu cần thật chú ý vào công việc của mình.

Bên trái Harry, Hermione ngồi thẳng dậy, trông có vẻ chú ý tới mức tối đa. Các thành phần và công thức... , thầy Snape gõ nhẹ cây đũa phép, ... ở trên bảng... (chúng liền xuất hiện ở đó) ... các trò sẽ thấy tất cả những thứ cần dùng... , ông gõ cây thước lần nữa, ... trong tủ cất giữ... (cánh cửa tủ mà ông nói đến chợt hiện mở ra) các cô cậu có một giờ rưỡi... Bắt đầu.

Đúng như Harry, Ron và Hermione dự đoán, thầy Snape khó mà kiếm được thứ gì khó và phức tạp hơn như thế này. Các thành phần phải được cho vào vạc một cách thật chính xác về cả thứ tự lẫn số lượng; phải khuấy hỗn hợp đúng số lần, đầu tiên theo chiều kim đồng hồ, kế lại theo chiều ngược kim; sức nóng của ngọn lửa đun thuốc cũng phải hạ xuống đúng mức sau một thời gian nhất định trước khi thành phần cuối cùng được bỏ vô.

Một làn hơi bạc mỏng phải tỏa ra từ chỗ linh dược, Snape yêu cầu khi còn năm phút nữa hết giờ.

Harry, mồ hôi nhễ nhại, ngó một cách tuyệt vọng quanh căn hầm. Cái vạc của nó bốc đầy những đám hơi xám sẫm, còn của Ron lại bắn ra những tia lửa xanh lét. Seamus thì lúng túng chọc vô đám lửa đang có vẻ muốn tắt ngúm dưới đáy cái vạc của nó bằng đầu cây đũa phép. Tuy nhiên, trên mặt thứ thuốc của Hermione lại phủ một màn sương mờ màu bạc, và khi thầy Snape đi qua thầy cúi cái mũi khoằm khoằm xuống sẫm soi, rồi chẳng nói thêm gì, cũng có nghĩa thầy chẳng tìm được điều gì để chê trách.

Nhưng tới đồng thuốc của Harry, thầy Snape dừng lại, nhìn xuống với nụ cười tự mãn khủng khiếp.

Potter, cái thứ này là cái gì vậy?

Những đứa nhà Slytherins ngồi đầu lớp đều có vẻ hăm hở, bọn nó rõ là rất thích coi thầy Snape chế nhạo Harry.

Thuốc nước Hòa bình Harry căng thẳng nói.

Nói coi, Potter, thầy Snape nói khê Cậu biết đọc chứ?

Draco Malfoy cười cợt.

Dạ, con biết, Harry nói, các ngón tay ghì chặt cây đũa phép.

Đọc cho tôi dòng thứ ba trong công thức, Potter

Harry liếc lên bảng, cũng không dễ gì đọc được mấy dòng công thức qua đám sương mù hơi nước đủ màu đang tràn ngập căn hầm.

"Thêm bột đá mặt trăng, khuấy ba lần ngược chiều kim đồng hồ, để nhỏ lửa trong vòng bảy phút và cho thêm hai giọt xi-rô lê lư (cây lê lư, cây trị bệnh điên)". Tìm nó chìm xuống. Nó đã không thêm xi-rô lê lư vô, mà làm luôn bước bốn của công thức sau khi ninh nhỏ lửa món thuốc của nó trong bảy phút.

Cậu có làm đúng mọi điều ở dòng thứ ba không hả, Potter?

Không, Harry lí nhí.

Vui lòng nói to lên?

Không ạ, Harry nói, có vẻ to hơn được một chút Con quên món lê lư.

Tôi biết cậu quên, Potter, và điều đó cũng có nghĩa cái đám hồ lộn này hoàn toàn vụt đi. Biến.

Món thuốc của nó biến mất; nó đứng chờ vờ một cách ngu ngốc bên cạnh chiếc vạc trống rỗng.

Tất cả những ai đã chịu khó đọc công thức, cho một ít mẫu thuốc vào một cái lọ, dán nhãn ghi tên rõ ràng và mang lên bàn tôi để kiểm tra. , thầy Snape nói Bài tập về nhà, mười hai inch (30cm) giấy da về đặc tính của đá mặt trăng và công dụng của nó trong việc pha chế linh dược, nộp vào thứ Năm.

Trong khi tất cả những đứa khác cho thuốc vô lọ, Harry dọn đồ của nó, kích động. Thứ thuốc của nó chẳng tệ hơn cái của Ron, vốn đang tỏa một mùi khủng khiếp của trứng thối, hay của Neville, thứ đạt đến độ cứng của xi măng vừa trộn, và Neville giờ phải đục món thuốc của nó ra, vậy mà lại là nó, Harry, nhận điểm không cho buổi học hôm nay. Nó cất đĩa phép vô túi và ngồi phịch xuống ghế, nhìn những đứa khác hết đứa này đến đứa kia tới bàn thầy Snape với những lọ đầy nút chặt. Khi cuối cùng chuông cũng reo, Harry là đứa ra khỏi căn hầm đầu tiên và khi Ron với Hermione gặp nó ở Đại sảnh, nó đã bắt đầu đang ăn trưa. Trần nhà thậm chí còn xám xịt hơn suốt buổi sáng. Mưa quất vô những cửa sổ cao.

Thật không công bằng, Hermione ngồi xuống cạnh Harry, tự lấy cho mình món thịt băm với khoai tây và an ủi, Món thuốc của bạn còn chả tệ như của Goyle; khi nó cho thuốc vô cái lọ vỡ tan làm cháy cả áo choàng của nó

Ờ, thì vậy, Harry nói, trừng mắt nhìn đĩa thức ăn của nó, đã bao giờ Snape công bằng với mình chưa?

Không có đứa nào trả lời, cả ba đứa tụi nó đều biết sự thù hằn giữa Snape với Harry đã bắt đầu vô điều kiện từ khi nó đặt chân vô trường.

Mình đã nghĩ thầy ấy sẽ đối tốt với bạn hơn trong năm học này, Hermione nói giọng thất vọng. Ý mình là... bạn biết đấy... nó thậm trọng nhìn xung quanh; có nửa tá ghế trống ở cả hai phía và không có ai đi ngang qua... giờ thầy ấy trong Hội và mọi thứ...

Năm học không đổi chỗ chúng mọc (thành ngữ), Ron mĩa mai. Dẫu sao mình vẫn luôn nghĩ thầy

Dumbledore thật gần khi tin tưởng Snape. Bằng chứng nào nói ông ấy đã thực sự không làm cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy?

Mình nghĩ có lẽ thầy Dumbledore có nhiều chứng cứ, cho dù thầy không nói cho bạn, Ron, Hermione bực nói.

Thôi, cả hai im đi, Harry nặng nề nói, khi Ron mở miệng định cãi lại. Cả Hermione và Ron đều đông cứng lại, trông giận dữ và tổn thương. Hai bạn không thể dễ yên được à? Harry nói Các bạn cứ luôn công kích lẫn nhau, nó làm mình phát ốm lên. Và bỏ món thịt hầm, nó quàng cặp xách lên vai để mặc hai đứa ngồi lại đó.

Harry đi hai bước một trên cầu thang cẩm thạch, luồn qua nhiều học sinh đang vội vã tới ăn trưa. Con tức giận đột ngột bùng lên vẫn sùng sục trong lòng nó, và vẻ mặt choáng váng của Ron và Hermione làm nó, trong thâm tâm cảm thấy thỏa mãn. Cũng đáng thôi, nó nghĩ, tại sao tụi nó không yên được chút nào hết... cãi vạ liên miên... quá đủ để làm ai cũng phải tăng xông đến đâu...

Nó luồn qua bức tranh lớn của Ngài Hiệp sĩ Cadogan ở đầu cầu thang, Ngài Cadogan rút gươm ra và khua mạnh về phía Harry, đưa đám phốt lờ ông ta.

Trở lại, đồ chó má đáng khinh! Mau dừng và chiến đấu! Ngài Cadogan hét lên bằng giọng ngèn ngẹt sau tấm mũ sắt che mặt, nhưng Harry cứ đi tiếp và khi Ngài Cadogan định đuổi theo nó bằng các chạy sang bức tranh bên cạnh, nhưng ông ta đã bị chủ của nó, một con chó sói săn hung dữ và to lớn, đẩy lui trở lại.

Harry dùng quãng thời gian còn lại của giờ ăn trưa ngồi một mình dưới cái cửa sập trên đỉnh Tháp phía Bắc. Vì thế, nó là đứa đầu tiên trèo lên chiếc thang bạc dẫn tới phòng học của giáo sư Sybill Trelawney khi chuông reo.

Sau tiết Độc dược, Tiên tri là môn Harry thấy khó ưa nhất, phần lớn bởi vì thói quen của Giáo sư Trelawney trong việc tiên đoán những cái chết sớm xảy ra với nó cứ mỗi vài tiết một lần. Người đàn bà gầy, quần hàng lớp khăn choàng và chói lọi với những chuỗi hạt đeo đầy mình, luôn luôn nhắc nhở Harry về những thứ linh tinh đáng sợ, với đôi kính làm đôi mắt trở nên to một cách quá đáng. Bà đang bận xếp những cuốn sách bọc da cũ mềm lên từng chiếc bàn khẳng khiu, nhưng ánh sáng của những ngọn đèn bị phủ trùm bởi những chiếc khăn choàng và ánh lửa nhỏ bé yếu ớt quá lờ mờ khiến bà có vẻ không nhận thấy nó bước vào và chọn một chỗ ngồi trong bóng tối. Những đứa khác vào lớp sau nó khoảng hơn 5 phút. Ron xuất hiện từ sau cánh cửa lật, cẩn thận nhìn quanh, phát hiện ra Harry và đi thẳng về phía nó, hoặc đi thẳng nhất mà nó có thể trong lúc mãi tránh đám bàn ghế và những cái nệm quá sức rườm rà.

Hermione và mình đã không cãi nhau nữa, nó nói, ngồi xuống cạnh Harry.

Tốt, Harry làu bàu.

Nhưng Hermione nói bạn ấy nghĩ sẽ tốt hơn nếu bạn không trút sự bức tức lên đầu bọn mình nữa, Ron nói.

Mình không..

Mình chỉ chuyển lời thôi, Ron ngắt lời, Nhưng mình nghĩ là bạn ấy đúng. Bọn mình không có lỗi gì khi Seamus và thầy Snape đối xử với bạn như vậy

Mình chưa bao giờ nói thế...

Chúc một ngày tốt lành, Giáo sư Trelawney nói bằng giọng mơ hồ huyền bí thường ngày, và Harry dừng bật, một lần nữa cảm thấy khó chịu và một chút hổ thẹn. Và chào mừng các con trở lại lớp Tiên tri. Dĩ nhiên, cô đã cẩn thận theo dõi số mệnh của các con trong dịp hè, và cô vui mừng thấy các con trở lại Hogwarts an toàn... và, tất nhiên, cô đã biết trước như vậy.

Các con có thể thấy trên bàn trước mặt các con những cuốn Sấm Đoán Mộng, tác giả Inigo Imago. Giải nghĩa các giấc mơ là một phương pháp quan trọng trong việc tiên đoán tương lai vì nó đạt tới nghệ thuật thiêng liêng của tiên tri. Nếu các con có Nội Nhân, chứng chỉ và điểm số không thành vấn đề. Tuy nhiên, ngài Hiệu trưởng muốn các con phải có bài kiểm tra, vì thế...

Giọng bà kéo dài một cách công phu, làm bọn nó không chút nghi ngờ rằng giáo sư Trelawney coi môn của cô cao quý hơn nhiều mấy thứ trần tục hèn kém kiểu như các kỳ thi.

Nào, vui lòng chuyển sang phần giới thiệu và đọc coi Imago đã nói gì về giải mộng. Sau đó, chia thành cặp. Sử dụng Sấm Đoán mộng để cắt nghĩa những giấc mơ gần đây của nhau. Bắt đầu đi.

Điểm tốt duy nhất của môn học này là nó không chiếm luôn 2 tiết. Khi bọn nó đã xong phần giới thiệu của cuốn sách, bọn nó còn có mười phút để giải mộng. Ở bàn cạnh Harry và Ron, Dean cặp đôi với Neville, đưa ngay lập tức bắt tay vào kể một tràng dài về cơn ác mộng trong đó một cái kéo khổng lồ phá hoại chiếc mũ đẹp nhất của bà nó; trong khi Harry và Ron chỉ nhìn nhau ừ ừ.

Mình chưa bao giờ nhớ nổi những giấc mơ của mình, Ron nói, Bạn kể đi.

Bạn phải nhớ được một cái chứ, Harry nôn nóng nói.

Nó không định kể với ai về những giấc mơ của nó. Nó hiểu rõ cơn ác mộng thường xuyên về bãi tha ma ấy có ý nghĩa gì, nó không cần Ron hay Giáo sư Trelawney hoặc là cái thứ Sấm Đoán Mộng ngu ngốc ấy chỉ ra hộ.

"Thế này, một đêm nọ mình mơ thấy mình chơi Qidditch", Ron nói, cau mặt cố nhớ lại "Bạn đoán coi nó có nghĩa gì ?"

"Không khéo bạn lại sắp bị một cây thực quỳ khổng lồ hay cái gì đó xơi mất cũng nên", Harry nói, lật các trang Sấm Đoán Mộng với vẻ chẳng chút hứng thú. Tìm kiếm những mảnh của các giấc mơ trong bài Sấm thật là một công việc đần độn, và Harry cũng chẳng phấn khởi hơn khi Giáo sư Trelawney giao bài tập cho bọn nó về nhà làm là ghi nhật ký các giấc mơ trong vòng một tháng. Khi chuông reo hết giờ, nó và Ron xuống thang trở về, Ron cầu nhàu inh ỏi.

"Bạn có thấy chúng ta đã bị giao bao nhiêu bài tập về nhà rồi chớ? Thầy Binns bắt chúng ta viết một bài luận dài một foot rưỡi (khoảng 30cm) về cuộc chiến với người khổng lồ, Snape thì đòi tụi mình viết một foot (25cm) về công dụng của đá mặt trăng, và bây giờ còn phải làm nhật ký về các giấc mơ trong một tháng trời! Fred và George đâu có sai khi nói về năm Bạc Thường Đăng phải không? Cái bà Umbridge đó tốt nhất không nên cho chúng ta thêm chút bài gì nữa..."

Khi bọn nó vào lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám bọn nó thấy Giáo sư Umbridge đã ngồi sẵn trên bàn giáo viên, mặc chiếc áo len đan màu hồng mịn mượt hôm trước với một cái nơ bướm bằng nhung đen trên đầu, làm Harry lại lần nữa liên tưởng tới hình ảnh con ruồi đậu một cách thiếu khôn ngoan trên chóp một con cóc lớn.

Cả lớp im lặng vô lớp; Giáo sư Umbridge hầy còn là con số bí ẩn và không đứa nào biết bà có thể nghiêm khắc về kỷ luật tới mức nào.

"À, chào các con !", bà nói, khi cuối cùng cả lớp đều đã ngồi yên vị trí.

Vài đứa lằm bằm đáp lại "Chào cô".

"Chặc chặc", giáo sư Umbridge nói "Không phải như thế chứ? Ta muốn các con vui lòng đáp lại "Chào cô, Giáo sư Umbridge". Một lần nữa nào. Chào cả lớp !"

"Chào cô, Giáo sư Umbridge ", bọn nó đáp giọng đều đều.

"Đấy, coi", giáo sư Umbridge ngọt ngào nói "Không khó lắm, phải không? Cất đĩa phép đi và lấy bút lông ra nào".

Nhiều đứa trong lớp trao đổi những cái nhìn u ám; yêu cầu "cất đĩa phép" chưa bao giờ mở đầu cho một tiết học thú vị. Harry nhét đĩa phép của nó trở lại cặ và kéo ra bút lông, mực và cuộn giấy da. Giáo sư Umbridge mở túi xách, rút chiếc đĩa phép ngăn khác thường ra, và gõ mạnh lên bảng; một dòng chữ hiện lên ngay lập tức:

"Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, Trở lại những Khái niệm Cơ bản"

"Nào, mấy bài học của các con ở môn học này thường bị ngắt quãng và dở dang, phải không ?", Giáo sư Umbridge phát biểu, quay trở lại nhìn cả lớp với đôi tay nắm chặt ngay ngắn phía trước. Việc thay đổi giáo viên không ngớt, mà rất nhiều trong số đó lại có vẻ không theo bất cứ chương trình giảng dạy nào

được Bộ phê chuẩn, đáng tiếc là đã dẫn tới trình độ quá thấp so với chuẩn mà chúng ta mong đợi ở các con vào năm Thường Đăng.

"Tuy nhiên, các con sẽ rất vui khi biết rằng, những vấn đề ấy nay sẽ được sửa. Chúng ta sẽ theo một giáo trình có kết cấu, tập trung vào lý thuyết và đã được Bộ phê chuẩn. Nào, chép vô".

Bà ta lại gõ vào tấm bảng; dòng chữ đầu tiên biến mất, thay vào đó là "Mục tiêu của khóa học"

. Hiểu nguyên lý cơ bản của ma thuật phòng vệ.

. Học nhận biết những trường hợp mà ma thuật phòng vệ có thể được sử dụng một cách hợp pháp.

. Xác định cách dùng ma thuật phòng vệ trong các ngữ cảnh thực tế.

Trong hai giây lớp học đầy những tiến sột soạt của bút lông ngỗng viết lên giấy da. Khi cả lớp đã chép xong ba mục tiêu khóa học của Giáo sư Umbridge, bà hỏi, "Tất cả các con đã có cuốn Lý Thuyết Ma Thuật Phòng Vệ của Wilbert Slinkhard rồi chứ ?"

Đáp lại cô là những tiếng "Dạ" ào ào uể oải.

"Cô thấy chúng ta nên thử lại lần nữa", giáo sư Umbridge nói "Khi cô đặt câu hỏi cho các con, cô muốn các con trả lời Vâng, thưa giáo sư Umbridge, hoặc "Không ạ, thưa giáo sư Umbridge". Nào! Tất cả các con đã có cuốn Lý Thuyết Ma Thuật Phòng Vệ của Wilbert Slinkhard rồi chứ ?"

Vâng, thưa giáo sư Umbridge, tiếng cả lớp vang vang.

"Tốt,", giáo sư Umbridge nói, "Bây giờ mở trang 5 ra và đọc Chương Một, Những khái niệm cơ bản cho Người mới học. Không cần thảo luận bàn tán gì cả".

Giáo sư Umbridge rời bảng và ngồi xuống chiếc ghế sau bàn giáo viên, chăm chú quan sát bọn trẻ với cặp mắt cóc hum húp. Harry mở trang 5 cuốn Lý thuyết Ma thuật Phòng vệ của nó và bắt đầu đọc.

Đó thật là một công việc chán òm, cũng tẻ chẳng khác nào nghe nghe Giáo sư Binns giảng bài. Nó càng lúc càng cảm thấy không thể tập trung nổi; nó đọc đi đọc lại một dòng đến nửa tá lần mà chẳng hiểu nổi quá vài từ đầu. Vài phút im lặng trôi qua. Bên cạnh nó, Ron lơ đãng quay quay cây bút của nó giữa các ngón tay, nhìn chăm chặp vào cùng một điểm trên trang sách. Harry nhìn sang phải và ngạc nhiên đến tỉnh cả ngủ. Hermione thậm chí còn chưa mở cuốn sách của nó ra. Nó đang nhìn chăm chăm vào Giáo sư Umbridge, tay giơ lên không.

Harry không thể nhớ nổi có bao giờ Hermione lại bỏ bê không đọc sách khi thầy cô yêu cầu, hoặc cưỡng lại nổi sự cám dỗ của bất cứ cuốn sách nào trước mũi cô bé. Nó nhìn Hermione vẻ dò hỏi, nhưng cô bé chỉ khẽ lắc đầu ra dấu rằng chưa trả lời được, và tiếp tục chăm chú vào Giáo sư Umbridge, trong khi

bà đương cương quyết nhìn theo hướng khác.

Tuy nhiên, vài phút sau, Harry không còn là đứa duy nhất nhìn Hermione. Cái chương bọn nó phải đọc chán đến nỗi càng lúc có nhiều đứa thà ngồi coi Hermione cố gắng một cách thầm lặng nhằm thu hút sự chú ý của Giáo sư Umbridge hơn là vật lộn với "Những khái niệm cơ bản cho Người mới học"

Khi có hơn nửa lớp nhìn Hermione hơn là nhìn vô mấy cuốn sách, Giáo sư Umbridge dường như đã quyết định không thể lờ đi được nữa.

"Con muốn hỏi gì về chương này à, cưng?", bà hỏi Hermione, như thể bà vừa mới nhận ra.

"Không phải về chương này ạ", Hermione đáp.

"À, chúng ta đang đọc mà", Giáo sư Umbridge nói, phô ra hàm răng nhọn nhỏ tí, "Nếu con có thắc mắc gì khác chúng ta có thể bàn vào cuối tiết học".

"Con có một thắc mắc về mục tiêu khóa học này, thưa cô". Hermione nói.

Giáo sư Umbridge nhếch đôi lông mày.

"Và tên con là...?"

Hermione Granger, Hermione trả lời.

Thế này, Trò Granger, cô nghĩ mục tiêu khóa học đã quá rõ ràng nếu con chịu khó đọc cho kỹ một chút", Giáo sư Umbridge cố nói bằng một giọng thật ngọt.

Con đọc không kỹ lắm, Hermione nói huych toẹt Trong đó không có đoạn nào nói về việc sử dụng các câu thần chú phòng vệ cả

Lập tức một sự im lặng bao trùm cả lớp và nhiều học sinh ngoảnh đầu lộ vẻ không tán thành với ba mục tiêu khóa học trên bảng.

Sử dụng thần chú phòng vệ? Giáo sư Umbridge khẽ cười nhắc lại Tại sao, cô chẳng tưởng ra được có tình thế nào trong lớp của cô lại cần các trò sử dụng thần chú phòng vệ cả, Trò Granger. Chắc là trò không mong bị tấn công trong giờ học đấy chứ?

Chúng con sẽ không sử dụng ma thuật sao?", Ron la to.

Trong lớp của tôi học sinh giơ tay phát biểu khi họ muốn nói gì đó, Trò-?"

Weasley, Ron đáp, tay bật giơ lên.

Giáo sư Umbridge, vẫn cười thoải mái, quay lại phía nó. Harry và Hermione cũng lập tức giơ tay. Đôi mắt mòng mọng của Giáo sư Umbridge nấn ná một chút ở Harry trước khi nhắm Hermione.

Rồi, Trò Granger? Trò muốn hỏi gì nữa?

Vâng, Hermione nói. Chắc hẳn nội dung chính của Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám là môn thực hành bùa chú phòng vệ chứ ạ?

Trò có phải là là chuyên gia Giáo dục do Bộ đào tạo không, trò Granger? Giáo sư Umbridge hỏi bằng giọng ngọt ngào giả tạo.

Không, nhưng...

Vậy thì, cô e là trò không đủ tư cách để quyết định xem nội dung chính của bất cứ lớp học nào. Những phù thủy già dặn hơn và thông minh hơn trò rất nhiều đã lập ra giáo trình mới này cho chúng ta. Trò sẽ học về thần chú phòng vệ theo một cách an toàn và không nguy hiểm...

Cái đó thì dùng làm gì? Harry nói to. Nếu chúng con bị tấn công, đó sẽ không theo một cách...

Tay.. Trò Potter Giáo sư Umbridge nói như hát.

Harry giơ mạnh năm tay lên. Một lần nữa, Giáo sư Umbridge mau chóng quay mặt đi khỏi nó, nhưng bây giờ một số học sinh khác cũng giơ tay lên.

Và tên trò là... Giáo sư Umbridge nói với Dean.

Dean Thomas.

Được rồi, Trò Thomas?

Dạ, phải chăng như Harry nói, Dean phát biểu Nếu chúng ta bị tấn công, thì sẽ không thể không nguy hiểm

Cô nhắc lại, Giáo sư Umbridge cười khích bác Trò hy vọng bị tấn công trong giờ của cô lắm phỏng?

Không, nhưng...

Giáo sư Umbridge át lời nó Cô không muốn phê phán cái cách người ta điều hành cái trường này, bà nói, một nụ cười thiếu sức thuyết phục làm căng chiếc miệng rộng, nhưng các con đã bị đưa vào tình thế nguy hiểm bởi một số phù thủy tặc trách ở lớp này, quả thực rất vô trách nhiệm - không thể tuyên dương nổi, bà cười khinh, đặc biệt là những kẻ lai...

Nếu cô nói Giáo sư Lupin, Dean nói to giận dữ, thầy ấy là giáo viên tốt nhất mà bọn con từng...

Tay, Trò Thomas! Như cô đã nói-các trò đã được dậy vỡ lòng bằng những thần chú phức tạp, không thích hợp với độ tuổi và có khả năng gây chết người. Các trò đã bị làm cho phát hoảng lên và tin rằng các trò có thể bị tấn công bởi Pháp thuật Hắc ám mọi lúc...

Không, bọn con không hoảng sợ, Hermione kêu, Bọn con chỉ...

Tay chưa giơ lên, Cô Granger!

Hermione đưa tay lên. Giáo sư Umbridge quay qua chỗ khác.

Tôi cho là người tiền nhiệm của tôi không chỉ biểu diễn những lời nguyền bất hợp pháp trước mắt các trò, ông ta đã thiết đã thực hiện nó lên mình các trò

Nói vậy, hóa ra thầy ấy là kẻ điên, phải không? , Dean kịch liệt, Xin cô nhớ cho, bọn con vẫn học được rất nhiều.

Tay cậu chưa giơ lên, Cậu Thomas! , giọng Giáo sư Umbridge rung lên, Bây giờ, Bộ thấy là những kiến thức lý thuyết là quá đủ cho các trò qua được các kỳ thi, mà, rốt lại thì đấy cũng là tất cả những gì các trò cần khi tới trường. Và tên trò là? , bà ta tiếp, chăm chăm nhìn Parvati, đưa vừa giơ tay lên.

Parvati Patil ạ, con muốn hỏi bọn con có được thực hành chút nào ở môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám Thường đẳng không ạ? Chúng con chẳng lẽ không được thể hiện xem chúng con có thể thực sự thực hiện thần chú phản-nguyền hay đại loại như thế sao?

Khi nào các trò học lý thuyết đủ vững, không có lý do gì mà các trò không thể biểu diễn các câu thần chú dưới hoàn cảnh được kiểm soát cẩn thận của kỳ thi, Giáo sư Umbridge tùy tiện nói.

Mà không được thực hành từ trước ư? Parvati giọng hoài nghi. Cô nói rằng lần đầu tiên chúng con được làm phép là trong kỳ kiểm tra sao?

Cô nhắc lại, khi nào các trò học lý thuyết đủ vững...

Thế lý thuyết thì dùng được gì trong hoàn cảnh thực tế? Harry nói to, nắm tay nó lại giơ lên.

Giáo sư Umbridge nhìn lên.

Đây là trường học, không phải hoàn cảnh thực tế, bà ta nói một cách êm ái.

Như vậy tức là chúng con không cần phải chuẩn bị cho những gì đang đợi chúng con ở ngoài đấy ư?

Không có gì đang đợi ngoài đó hết, Cậu Potter.

Ồ vậy sao? , Harry nói. Sự tức giận của nó, có vẻ như âm ỉ trong lòng nó suốt ngày nay, đã sôi lên.

Cậu tưởng ai muốn tấn công lũ trẻ nít như các cô cậu chứ, Giáo sư Umbridge hỏi bằng một giọng ngọt ngào khủng khiếp.

Hmm, coi nào... , Harry nhại giọng trầm ngâm nói Có thể... Chúa tể hắc ám Voldemort chẳng?

Ron há hốc miệng, Lavender Brown thét nhỏ một tiếng, Neville tuột ra khỏi ghế của nó. Giáo sư Umbridge, tuy vậy, không hề nao núng. Bà ta nhìn chăm chăm vào Harry với vẻ mặt đắc ý ác nghiệt.

Trừ mười điểm nhà Gryffindor, Cậu Potter.

Lớp học im phăng phắc. Tất cả đều nhìn vào bà Umbridge và Harry.

Nào, để tôi nói rõ một số điều.

Giáo sư Umbridge đứng lên và cúi đầu nhìn bọn nó, bàn tay với những ngón cùn cớn dằn lên bàn.

"Các trò được thông báo rằng tên phù thủy Hắc ám nào đó đã trở về từ cõi chết

Hắn không chết, Harry tức giận, Nhưng đúng, hắn đã trở lại!

Cậu-Potter-cậu-đã-làm-mất-của-Nhà-cậu-mười-điểm-đừng-có-tự-làm-tình-thế-của-mình-xấu-đi, Giáo sư Umbridge nói một hơi không thèm nhìn nó. Như tôi đã nói, Các trò được thông báo rằng tên phù thủy Hắc ám nào đó đã hoành hành trở lại. Đó là điều dối trá.

Nó KHÔNG PHẢI là điều dối trá, Harry nói. Tôi đã nhìn thấy hắn, tôi đã chọi nhau với hắn!

Cấm túc, trò Potter! , Giáo sư Umbridge giọng đặc thẳng. Tối mai. Vào lúc 5 giờ. Ở văn phòng của tôi. Tôi nhắc lại, đó là điều dối trá. Bộ Pháp Thuật bảo đảm rằng các trò không hề bị bất cứ nguy hiểm nào từ bất cứ phù thủy Hắc ám nào. Nếu các trò còn lo lắng nữa, bằng cách nào cũng được, tới gặp tôi ngoài giờ học. Nếu có ai gây hoang mang cho các trò bằng những trò bịa đặt về sự hồi sinh của phù thủy Hắc ám, tôi muốn được nghe về điều đó. Tôi ở đây để giúp đỡ. Tôi là bạn của các trò. Và bây giờ, các trò vui lòng tiếp tục đọc đi. Trang 5, Những khái niệm cơ bản dành cho Người mới học.

Giáo sư Umbridge ngồi xuống sau chiếc bàn giáo viên. Nhưng Harry vẫn đứng. Mọi người nhìn chăm chăm vào nó; Seamus trông nửa hoảng sợ, nửa mê hoặc.

Harry, không! Hermione thầm thì cảnh cáo, kéo ống tay áo nó, nhưng giật tay ra.

Vậy, theo cô, Cedric Diggory chết vì tự sát, phải không? Harry hỏi, giọng nó run lên.

Cả lớp dường như cùng lúc hít vô, không ai, ngoài Ron và Hermione, từng nghe Harry nói về những chuyện xảy ra vào đêm Cedric chết. Cả bọn nhìn ngẫu nhiên hết Harry lại sang Giáo sư Umbridge, người đang trừng mắt nhìn nó, nụ cười giả tạo trên mặt không còn thấy đâu nữa.

Cái chết của Cedric Diggory là một tai nạn thảm thương, bà ta lạnh nhạt nói.

Đó là một vụ giết người, Harry tuyên bố. Nó có thể cảm nhận thân hình nó đang run lên. Nó hầu như không nói với ai về điều này, và chẳng nói tí nào với cả ba mươi đứa bạn cùng lớp đang háo hức lắng nghe. Voldemort đã giết anh ấy và cô biết điều đó

Gương mặt Giáo sư Umbridge thoáng bối rối. Trong khoảnh khắc, Harry tưởng bà ta sẽ thét vô mặt nó. Nhưng rồi bà nói, bằng giọng nữ ngọt ngào nhất, êm dịu nhất của mình: Tối đây, Trò Potter thân mến.

Nó đẩy ghế sang một bên, sai bước vòng qua Ron và Hermione lên bàn giáo viên. Nó có thể cảm nhận những đứa còn lại trong lớp đang nín thở. Nó quá giận dữ đến nỗi chẳng cần biết cái gì sẽ xảy ra nữa.

Giáo sư Umbridge rút ra khỏi túi xách một cuộn giấy da nhỏ màu hồng, trải nó lên bàn, nhúng bút lông chấm mực và bắt đầu viết ngoặc ngoạc, uốn cong cuộn giấy da che lên dạng Harry không nhìn được bà viết cái gì. Không ai nói câu nào. Sau khoảng một phút bà cuộn tờ giấy lại và lấy đũa phép gõ nhẹ vào đó, nó như bị gắn chặt không có đến một đường nối để Harry có thể mở ra.

Đưa nó cho Giáo sư McGonagall cầm cô, Giáo sư Umbridge giơ ra đưa cho nó.

Nó nhận lấy mà không nói một tiếng, xoay gót chân và rời khỏi phòng, thậm chí không hề nhìn Ron và Hermione, đóng sầm cánh cửa đằng sau nó. Nó đi rất nhanh theo hành lang, nắm chặt bức thư gửi Giáo sư McGonagall trong tay, và khi rẽ ngoặt nó va phải con yêu tinh Peeves, kẻ nhỏ thó miệng rộng đang thả mình lơ lửng giữa không trung và chơi trò tung hứng với vài lọ mực.

Sao lại là Potty Wee Potter? (Potter nhỏ bé ngớ ngẩn, cũng có nghĩa khác là Thợ gốm làm bô) ! , Peeves cười khích khích, để hai lọ mực rơi xuống sàn nhà làm chúng vỡ ra và bắn mực tung tóe; Harry nhảy lùi lại tránh cùng với một tiếng gầm gừ:

Thôi cái trò đó đi, Peeves.

Ô hô, Crackpot (Người lập dị/Cái lọ vỡ) quạu rồi, Peeves nói, đeo đẳng nó suốt dọc hành lang, liếc mắt đều cáng khi hần bay vù vù trên đầu nó Lần này là chuyện gì thế, ông bạn tốt Potty (Cái bô/Ngu xuẩn) của tôi? Nghe thấy những giọng nói? Nhìn thấy ảo ảnh? Nói bằng... Peeves trề dài miệng bĩu môi... ngữ?

Tao nói, để tao MỘT MÌNH! Harry hét, chạy xuống tầng cầu thang gần nhất, nhưng Peeves chỉ việc trượt theo thành cầu thang bên cạnh nó.

Ồ, coi cậu ta sửa kìa, cậu nhỏ Potty (Mất trí/Cái Bô), Nhưng những người tốt bụng thì nghĩ cậu ta buồn, Còn Peevesy biết rõ hơn và nói cậu ta điên...

IM ĐI!

Cánh cửa bên trái nó chột mở ra và Giáo sư McGonagall hiện ra từ trong phòng với vẻ dửng dưng và hơi phiền.

Con hét cái gì thế, Potter? , bà cau kinh nói, trong lúc Peeves cười khích khích vui sướng và phóng mình khỏi tầm mắt. Sao con không học trong lớp?

Con được cử tới gặp cô, Harry khó nhọc nói.

Được cử? Con nói vậy là sao, được cử?

Nó giở bức thư của Giáo sư Umbridge ra. Giáo sư McGonagall cầm lấy, cau mày, rạch nó ra bằng cách gõ nhẹ cây đũa phép, duỗi thẳng và bắt đầu đọc. Trong lúc đọc, mắt bà lia ngang từ bên này sang bên kia đằng sau cặp kính vuông, và cứ mỗi lần như thế chúng lại càng thu hẹp lại.

Tới đây, Potter

Nó theo bà vào phòng làm việc của bà. Cánh cửa tự động đóng lại đằng sau nó.

Vậy, Giáo sư McGonagall bắt thần hỏi, Có đúng thế không?

Cái gì đúng ạ? , Harry hỏi, có vẻ hung hăng hơn dự định. Giáo sư? , nó thêm, cố gắng nói bằng giọng lễ độ hơn.

Có đúng là con đã lớn tiếng với giáo sư Umbridge không?

Vâng, Harry nói.

Con gọi bà ấy là kẻ nói dối?

Vâng

Con bảo bà ấy Kẻ-chớ-gọi-tên-ra đã trở lại?

Vâng

Giáo sư McGonagall ngồi xuống chiếc ghế sau bàn, nhìn nó một cách kỹ lưỡng. Rồi bà nói: Ăn bánh quy nhé, Potter.

Ăn... Cái gì ạ?

Bánh quy, bà nhắc lại vẻ sốt ruột, chỉ chiếc hộp kẻ vuông đặt trên một trong những chồng sách trên bàn. Và ngồi xuống.

Đã có lần Harry tưởng sẽ bị Giáo sư McGonagall đánh cho mấy roi, mà cuối cùng lại được bà giới

thiếu vào đội Quidditch Nhà Gryffindor. Nó ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bà và tự mình lấy một chiếc Bánh Sa Giông Vị Gừng, cảm thấy bối rối và thiếu chuẩn bị cũng giống như lần trước.

Giáo sư McGonagall đặt bức thông điệp của Giáo sư Umbridge xuống và nghiêm trang nhìn Harry.

Potter, con cần phải cẩn thận.

Harry nuốt vội miếng bánh đang đầy trong mồm và chăm chú nhìn bà. Giọng bà không giống như bất cứ lần nào nó đã nghe trước đây, nó không sôi nổi, mạnh mẽ và nghiêm khắc, nó chậm rãi, quan ngại và có vẻ gì đó tình cảm hơn nhiều lúc bình thời.

Hạnh kiểm xấu trong giờ học của Dolores Umbridge sẽ làm con phải trả giá rất nhiều hơn là điểm Nhà và Cấm túc.

Cô nói...

Potter, bình tĩnh mà phán đoán, Giáo sư McGonagall cúi kính, đột ngột trở lại cách cư xử thường ngày. Con biết bà ta đến từ nơi nào, con phải hiểu bà ta làm việc cho ai.

Tiếng chuông reo báo hiệu tiết học kết thúc. Bên trên và mọi phía xung quanh vang lên tiếng rầm rập của hàng trăm học sinh.

Trong này nói là bà ta phạt Cấm túc con vào tất cả các tối trong tuần này, bắt đầu từ ngày mai, Giáo sư McGonagall nói, nhìn lại bức thư của bà Umbridge.

Tất cả các tối trong tuần! Harry lặp lại, kinh khiếp. Nhưng, Giáo sư, cô có thể... ?

Không, cô không thể, Giáo sư McGonagall thẳng thừng.

Nhưng...

Bà ta là giáo viên của con và có đủ quyền để phạt Cấm túc con. Con sẽ tới phòng của bà ta vào 5 giờ ngày mai để bắt đầu. Nhớ một điều: chỗ bà Dolores Umbridge thì đi đứng cho cẩn thận đấy.

Nhưng con đã nói sự thật! , Harry nói với giọng tổn thương. Voldemort đã trở lại, cô biết hẳn đã trở lại, Giáo sư Dumbledore biết hẳn đã trở lại.

Chúa ơi, Potter! , Giáo sư McGonagall nói, giận dữ đẩy kính lên (Bà nhăn mặt khủng khiếp khi nó nói ra tên của Voldemort). Con thực nghĩ đây là chuyện nói thật nói dối à? Đây là chuyện nhận nhiệm và kiểm soát tính khí của mình!

Bà đứng dậy, mũi phập phồng và miệng khép chặt, và Harry cũng đứng dậy theo.

Ăn cái bánh nữa đi, bà nói câu kinh, đẩy mạnh cái hộp về phía nó.

Không, con cảm ơn. Harry lạnh nhạt đáp.

Đừng có làm trò tức cười. Bà cắn câu.

Nó lấy một cái.

Con cảm ơn, nó miễn cưỡng nói.

Con có nghe bài diễn thuyết của Dolores Umbridge vào bữa tiệc đầu năm học không, Potter?

Có, Harry nói Ờ.. bà ta nói... sự xúc tiến sẽ bị ngăn chặn hay... ờ... điều đó có nghĩa là... là Bộ Pháp thuật đang cố gắng can thiệp vào Hogwarts

Giáo sư McGonagall quan sát nó một cách tỉ mỉ trong một thoáng, rồi khẽ khụt khịt, đi vòng qua bàn và mở cửa cho nó.

Vậy, cô rất mừng là em chịu lắng nghe Hermione Granger trong mọi trường hợp, bà nói, ra hiệu cho nó ra khỏi phòng.

Chú thích:

1. It won't be hurt to have some new blood (sẽ không đau nếu có thêm một ít máu mới) thành ngữ, chỉ sự thay đổi cũng không có hại gì mấy.

2. O. W. L: Ordinary Wizarding Levels-Phù thủy thường đẳng: kỳ thi trình độ bậc trung ở trường Hogwarts. Bản thân từ OWL lại có nghĩa là CON CÚ.

3. NEWT: Nastily Exhausting Wizarding Tests-Kỳ thi Pháp thuật Mệt nhoài Tồi tệ, một kỳ thi bậc cao hơn ở Hogwarts. Bản thân từ NEWT nếu đọc lên phát âm như từ CON SA GIÔNG (động vật học)

Lớp học Độc dược bậc cao- NEWT Potions class: lớp học độc dược để đạt được bằng NEWT (ở đây tôi không dùng từ cấp cao vì bậc này chỉ cao với học sinh thôi ^^)

4. Prat-kẻ ngu, đồng thời có nghĩa là cái mông đít, ở đây có lẽ Percy dùng nhiều ở nghĩa sau hơn.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Cầm Túc Với Doroles

Bữa ăn tối trong Đại Sảnh hôm đó thật không dễ chịu chút nào với Harry. Tin tức về vụ nó dám cự cãi lại giáo sư Umbridge đã lan ra với một tốc độ đáng kinh ngạc, kể cả so với tiêu chuẩn của trường Hogwarts (vốn loan tin rất lẹ). Nó nghe những tiếng thì thầm ở khắp xung quanh khi nó ngồi ăn giữa Ron và Hermione. Buồn cười là chẳng có tiếng thì thầm nào có vẻ quan tâm đến việc nó có thể nghe được họ nói gì về nó. Ngược lại, có vẻ như mấy đứa kia hy vọng nó sẽ nổi giận và lại bắt đầu quát tháo, để bọn chúng có thể trực tiếp nghe câu chuyện của nó.

“Nó nói rằng nó đã thấy Cedric Diggory bị giết...”

“Nó cho rằng nó đã chọi nhau với Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy...”

“Thôi đừng nói nữa...”

“Nó nghĩ là nó đang đùa với ai chứ?”

“Tur-Zease...”

“Cái mà mình không hiểu là,” Harry nói qua hàm răng nghiến chặt, đặt dao và nĩa xuống, (tay nó run đến nỗi khó mà cầm chắc được) “Vì sao hai tháng trước khi cụ Dumbledore nói chuyện này, tất cả bọn họ đều tin...”

“Vấn đề là, Harry, mình không chắc là bọn họ đã tin,” Hermione nói dứt khoát “Đi khỏi đây thôi”

Cô bé đặt mạnh dao và nĩa của mình xuống; Ron nhìn nửa cái bánh táo còn lại của mình một cách thèm thuồng, nhưng nó vẫn đi theo các bạn. Mọi người cứ chăm chú tụi nó suốt đoạn đường ra khỏi Đại sảnh.

“Lúc này bạn nói vậy là sao, bạn không chắc là bọn họ tin cụ Dumbledore à?” Harry hỏi Hermione khi bọn nó đã ở cầu thang tầng hai.

“Nhìn coi, bạn không hiểu sau khi chuyện đó xảy ra trông mọi thứ có vẻ như thế nào đâu,” Hermione khẽ nói. “Bạn đã trở lại giữa bãi cỏ, mang theo thi thể của anh Cedric... chẳng có ai trong bọn mình thấy được điều gì đã xảy ra trong mê cung... chúng mình chỉ được nghe cụ Dumbledore nói rằng Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã trở lại, giết chết Cedric và đánh nhau với bạn.”

“Đó là sự thật mà!” Harry nói lớn.

“Mình biết, Harry, do đó bạn làm ơn đừng có làm mình nhức đầu lên như thế được không,” Hermione mệt mỏi nói, “Chỉ vì trước khi có đủ thời gian thấu hiểu toàn bộ sự thật, mọi người đã về nhà nghỉ hè, và họ đã có hai tháng để đọc rằng bạn là một kẻ điên rồ và cụ Dumbledore đã trở nên gàn dở đến thế nào !”

Mưa đang đập mạnh vào khung cửa sổ trong lúc bọn nó sai bước dọc theo những hành lang vắng tanh trở về Tháp Gryffindor. Harry cảm thấy như thể ngày đi học đầu tiên của nó đã kéo dài đến cả tuần, vậy mà nó còn có một núi bài tập phải làm trước khi đi ngủ. Một cơn đau âm ỉ đang càng lúc càng nhức nhối bên mắt phải của nó. Nó liếc nhìn qua cánh cửa sổ đắm nước mưa về phía khoảng sân tối khi bọn nó rẽ vào hành lang của Bà Béo. Vẫn không hề có ánh sáng trong căn lều của bác Hagrid.

Mimulus mimbletonia, Hermione nói, trước khi Bà Béo kịp hỏi. Tấm chân dung mở ra và để lộ cái lỗ phía sau nó, và ba đứa chui vào.

Phòng sinh hoạt chung gần như hoàn toàn vắng vẻ; hầu hết mọi người đều đương còn ăn tối ở dưới. Từ chiếc ghế bành con Crookshanks vươn mình phóng đến đón, kêu gừ gừ thật lớn, và khi Harry, Ron và Hermione đã ngồi trên mấy chiếc ghế quen thuộc của bọn nó đặt bên lò sưởi, con mèo nhẹ nhàng nhảy vào lòng Hermione và cuộn tròn ở đó như một cái nệm lông thú màu hung. Harry nhìn vào đồng lửa, cảm thấy rã rời và kiệt sức.

“Sao thầy Dumbledore lại có thể để chuyện này xảy ra nhỉ?” Hermione đột ngột la lên, khiến Harry và Ron giật mình nhảy dựng, Crookshanks thì bật ra khỏi lòng cô bé, có vẻ tức giận. Hermione giận dữ đập tay xuống tay ghế, đến nỗi bông nhồi bên trong lòi ra từ lỗ rách. “Làm sao mà thầy ấy lại để một người phụ nữ khủng khiếp như thế dạy chúng mình? Và lại là đúng năm mình thi Phù thủy thường đẳng nữa chứ!”

“Ờ, bọn mình chưa bao giờ có được một giáo viên Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám tuyệt vời cả, đúng không?” Harry nói, “Bạn biết nó nghĩa là thế nào mà, bác Hagrid đã nói, không ai muốn nhận công việc này; họ nói việc này rất xúi quẩy.”

“Thì thế, nhưng chẳng lẽ lại giao nó cho một người khẳng khẳng không chịu dạy phép thuật cho chúng ta! Cụ Dumbledore đang muốn gì thế nhỉ?”

“Mà bà ta còn định lôi kéo mọi người thành gián điệp cho bà nữa chứ!” Ron u ám nói. “Hãy nhớ lại những gì bà ta đã nói, bà ta muốn chúng ta tới nói ngay với bà khi chúng ta nghe bất kỳ ai nói rằng Kè-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã trở lại.”

“Tất nhiên là bà ta đến đây để dò xét tất cả chúng ta, chuyện đó thì rõ quá rồi, nếu không lão Fudge muốn bà tới để làm gì chứ hả?” Hermione ngắt lời.

“Đừng có lại cãi nhau nữa đấy,” Harry mệt mỏi nói, khi Ron lại há ngoác miệng ra chuẩn bị phản bác.

“Tại sao chúng ta không thể chỉ... hãy lo làm bài tập về nhà thôi và mặc kệ chuyện đó...”

Tụi nó nhặt cặp xách ở góc phòng lên và trở về ghế bên lò sưởi. Những đứa khác cũng đang trở về sau bữa tối. Harry cố gắng không hướng cái nhìn về cái lỗ sau tấm chân dung, nhưng vẫn có thể cảm thấy những cái nhìn như bị thu hút về phía nó.

“Làm bài của thầy Snape giao cho trước chứ nhì?” Ron nói, nhúng cây bút lông ngỗng vào lọ mực. “Những tính chất... của đá mặt trăng... và công dụng chúng nó... trong việc chế tạo linh dược...” nó lẩm bẩm, vừa đọc vừa viết những từ này trên đỉnh tờ giấy da. “Đấy” Nó gạch dưới tựa đề, rồi bắt đầu nhìn sang Hermione với vẻ chờ đợi.

“Thế, những tính chất của đá mặt trăng và công dụng của chúng trong việc chế tạo linh dược là gì vậy?”

Nhưng Hermione không nghe thấy, cô bé đang liếc về phía góc phòng, nơi Fred, George và Lee Jordan đang ngồi giữa một đám học sinh năm nhất có vẻ khờ khạo, cả đám đều đang nhai nhai cái gì đó có vẻ như được lấy ra từ cái một cái túi giấy lớn mà Fred đang giữ.

“Không, mình rất tiếc, bọn họ đã đi quá xa,” cô bé nói, đứng dậy và nhìn, rõ ràng là rất giận dữ, “Đi nào, Ron.”

“Cái... cái gì?” Ron nói, rõ ràng là đang tìm cách câu giờ. “Không... thôi nào, Hermione... chúng ta không thể rầy mấy ảnh tội phạm phát những viên kẹo được cả.”

“Bạn biết rõ về mấy cái thứ Kẹo Nuga Chảy Máu Cam hoặc – hoặc Puking Pastilles (Kẹo Thơm Nôn Mửa) hay... “

“Fainting Fancies (Giả Ngất) ?” Harry lặng lẽ nói thêm.

Như thể một cái vồ vô hình nện vô đầu, đám học sinh năm nhất từng đưa một gục xuống bất tỉnh trên ghế, một số đứa té lăn ra nền nhà, số khác đổ gục trên tay vịn, lưỡi thè lè ra. Mọi người hầu hết đều cười phá lên; tuy nhiên Hermione thì lại thẳng vai bước tới chỗ Fred và George, lúc này đang đứng đấy với những tấm bìa kẹp hồ sơ, cẩn thận xem xét những học sinh năm nhất đang bất tỉnh. Ron đã nhồm nửa người lên khỏi ghế, thoáng ngập ngừng, rồi thì thảo với Harry, “Cô ấy giải quyết được thôi” trước khi ngồi sụp xuống ghế thấp hết mức cái độ cao lêu nghêu của nó cho phép.

“Đủ rồi!” Hermione uy lực nói với Fred và George, cả hai đang nhìn lên hơi ngạc nhiên.

“Ờ, em nói đúng,” George nói, gật đầu, “Liều lượng thuốc như vậy là đủ rồi, phải không?”

“Sáng nay em đã nói với các anh rồi, các anh không được thử nghiệm mấy thứ nhảm nhí của mình với các học sinh!”

“Bọn anh trả tiền cho chúng mà !” Fred bức nói.

“Em không cần biết, nó có thể sẽ gây nguy hiểm!”

“Nhảm nhí,” Fred nói.

“Bình tĩnh nào, Hermione. bọn chúng ổn cả mà!” Lee nói với vẻ đảm bảo khi nó đi tới từng đứa học sinh năm nhất một, nhét những viên kẹo tím vô miệng chúng.

“Ờ, nhìn coi. bây giờ thì chúng sẽ hồi phục liền thôi,” George nói. Một vài học sinh năm nhất đã thật sự nhúc nhích. Mấy đứa có vẻ khá sững sốt thấy mình đang nằm trên sàn nhà, hoặc đang rũ người trên ghế, điều đó làm Harry tin chắc là Fred và George đã không báo trước tác dụng của viên kẹo với bọn chúng.

“Cảm thấy khoẻ chứ hả?” George nói với một cô bé tóc sẫm nhỏ bé đang nằm sát chân nó.

“Em – em nghĩ vậy,” cô bé run run nói.

“Tuyệt,” Fred vui mừng nói, nhưng liền ngay sau đó Hermione đã giật lấy cả tấm bìa kẹp hồ sơ và cả cái túi giấy đựng những viên Giả Ngất ra khỏi tay nó.

“Cái này KHÔNG tuyệt chút nào!”

“Tất nhiên là nó tuyệt, chúng còn sống cả kìa, thấy không?” Fred giận dữ nói.

“Các anh không thể làm thế được, lỡ các anh làm cho đứa nào bệnh thiệt thì sao?”

“Bọn anh sẽ không làm chúng bệnh đâu, bọn anh đã tự mình thử nghiệm tất rồi, cái này chỉ để xem mọi người có cùng phản ứng như vậy không-“

“Nếu các anh không dừng lại, em sẽ...”

“Cấm túc bọn này à?” Fred nói, với cái giọng đầy vẻ tôi-thách-cô-làm-vậy-đấy.

“Hay bắt bọn này chép phạt?” George nói, cười khẩy.

Những người ngồi trong phòng cười phá lên. Hermione đứng thẳng người lên, mắt nó nheo lại và mái tóc dày dường như đang phóng điện lách tách.

“Không,” giọng cô bé run lên vì giận dữ, “nhưng tôi sẽ viết thư cho mẹ các anh.”

“Em sẽ không làm thế,” George nói, hoảng hốt, bước lùi lại một bước.

“Ờ, có chứ, em sẽ làm thế,” Hermione dứt khoát nói, “Em không thể ngăn các anh tự ăn những cái thứ ngu ngốc này, nhưng các anh không được phát nó cho các em năm nhất.”

Fred và George nhìn nhau sửng sờ. Rõ ràng là, sự đe dọa ủa Hermione đã giáng trúng đích. Ném cái nhìn đe dọa lần chót, cô bé quăng tập hồ sơ của Fred cùng với cái túi Giả Ngất về lại tay nó, rồi trở về ghế của mình bên lò sưởi.

Ron ngồi rúm mình lại tại chỗ, mũi nó gần như chạm vào đầu gối.

“Cám ơn sự hỗ trợ của bạn, Ron,” Hermione chua chát nói.

“Bạn xử lý tốt lắm,” Ron ấp úng nói.

Hermione nhìn xuống tờ giấy da trắng tinh của mình vài giây, rồi bực dọc nói, “Ồ, không được rồi, lúc này mình không thể tập trung, mình sẽ phải đi ngủ thôi.”

Cô bé mở cặp xách ra; Harry nghĩ là cô bé sẽ nhét sách vào, nhưng thay vì làm thế cô bé lại lôi ra hai cái gì đó như len chẳng ra hình thù gì, đặt chúng cẩn thận lên một cái bàn cạnh lò sưởi, phủ lên đó vài mẫu giấy da và một cái bút lông gầy, rồi cô bé đứng lùi lại nhìn ngắm với vẻ hài lòng.

“Ôi trời, bạn đang làm cái gì thế này?” Ron nói, nhìn cô bé như thể nó đang sợ rằng cô bé đang lên cơn điên.

“Đó là những cái nón dành cho gia đình,” Hermione đáp lại, đồng lúc nhét sách vào túi. “Mình đã làm chúng suốt mùa hè. Không được dùng phép, cắt gọt bằng dao rất là chậm, nhưng bây giờ mình đã trở lại trường rồi, mình có thể làm được nhiều hơn.”

“Này, bạn định phân phát nón cho bọn gia đình à?” Ron chậm chạp nói, “Và bạn định đội lên đầu chúng cái thứ vớ vẩn này à?”

“Ừ,” Hermione bướng bỉnh nói, đeo cái cặp lên lưng.

“Không thể được,” Ron giận dữ nói. “Bạn đang cố nhử chúng nhặt những cái mũ. Bạn đang muốn trả tự do cho chúng trong khi chúng có thể chẳng hề muốn tự do.”

“Tất nhiên là chúng muốn tự do!” Hermione nói ngay, mặt cô bé đang ửng đỏ lên. “Thách bạn chạm vào những cái nón này đấy, Ron!”

Cô bé quay gót và bỏ đi. Ron đợi cho đến khi cô bé biến mất đằng sau cánh cửa khu phòng nữ là lập tức dọn dẹp ngay mấy cái nón len kỳ cục kia đi.

“Ít nhất bọn chúng phải biết chúng đã nhặt lên cái gì,” nó cứng rắn nói, “Dù sao...” nó cuộn tờ giấy da mà nó viết được cái tiêu đề bài luận mà Snape giao cho lên đó, “Bây giờ cố làm thứ này cũng chẳng ích gì, tớ không thể hoàn thành nó mà không có Hermione, tớ chẳng có được chút manh mối gì về việc đá mặt

trắng dùng để làm gì cả, bạn thì thế nào?”

Harry lắc đầu, nhận ra rằng khi nó làm thế thì cơn đau nửa đầu bên phải của nó càng tệ hơn. Nó nghĩ về cái bài luận dài ngoằng về cuộc chiến tranh của những người khổng lồ và cơn đau càng nhức nhối. Biết rõ rằng sáng mai, nó sẽ phải hối hận vì đã không làm cho xong bài tập về nhà vào đêm nay, nó gom góp đồng sách vào cặp.

“Tớ cũng đi ngủ đây.”

Nó đụng Seamus trên đường đi đến cửa dẫn về ký túc xá, nhưng không nhìn về phía nó. Harry thoáng có cảm giác rằng Seamus đang há miệng ra để nói cái gì đó, nhưng nó dẫn bước và tới chiếc cầu thang đá xoắn ốc yên tĩnh để chẳng phải bị chọc tức thêm nữa.

Bình minh của ngày tiếp theo vẫn mưa gió u ám như ngày trước. Bác Hagrid vẫn không xuất hiện trong bàn giáo viên khi ăn sáng.

“Nhưng dù sao hôm nay cũng có cái hay là không có giờ của thầy Snape,” Ron hí hửng nói.

Hermione ngáp dài và rút cà phê cho mình. Cô bé trông có vẻ như đang hài lòng về chuyện gì đó, và khi Ron hỏi xem cái gì làm cho nó có vẻ vui như vậy, Hermione chỉ đơn giản nói. “Không thấy mấy cái mũ đầu nữa. Có vẻ như là những gia đình cuối cùng cũng đã muốn tự do.”

“Mình không cá vậy đâu,” Ron nói một cách cay độc. “Chúng có thể không được tính là quần áo. Mấy cái thứ đó đối với mình nhìn không giống mấy cái mũ chút nào, nhìn giống mấy cái ruột bóng bóng len hơn.”

Hermione không thèm nói chuyện với nó suốt buổi sáng.

Bùa Đôi được sử dụng cho phép Nhân đôi (thầy cô ai cũng vậy thôi ??). Giáo sư Flitwick và giáo sư McGonagall đều dùng mười lăm phút đầu tiên của trong các bài học của họ để giảng cho cả lớp nghe về tầm quan trọng của kỳ thi Phù thủy thường đẳng.

“Các trò phải nhớ là,” giáo sư Flitwick người bé nhỏ như thường lệ ngồi trên một đồng sách để ông có thể nhìn qua bàn, “Kỳ thi này có thể ảnh hưởng đến tương lai của các trò trong nhiều năm sau! Nếu các trò không suy nghĩ thật sự nghiêm túc về nghề nghiệp của mình, thì bây giờ là lúc phải làm như vậy. Và trong lúc đó, thầy e rằng, chúng ta sẽ phải làm việc chăm chỉ hơn bao giờ hết để bảo đảm rằng các trò đã dốc hết khả năng của mình!”

Rồi cả lớp dùng hơn một giờ tiếp theo để học lại phép sử dụng Bùa Triệu Tập, theo lời giáo sư Flitwick thì chắc chắn sẽ được hỏi trong kỳ thi Phù thủy thường đẳng, rồi ông kết thúc bài học bằng cách giao cho họ nhiều bài tập nhứt từ trước tới nay về các loại bùa.

Mọi sự diễn ra y như vậy, nếu như không muốn nói là còn tệ hơn, trong lớp Biến.

“Các trò không thể đậu được kỳ thi Phù thủy thường đẳng,” giáo sư McGonagall nói dứt khoát, “Mà không có ứng dụng, thực hành và nghiên cứu. Tôi không thấy một lý do nào để có ai trong lớp này không đạt được chứng chỉ Phù thủy thường đẳng về môn Biến khi mà người đó làm việc tốt.” Neville phát ra một tiếng ậm ừ không tin tưởng lắm. “Vâng, em cũng vậy, Longbottom,” giáo sư McGonagall nói. “Em chẳng có vấn đề gì ngoài việc thiếu lòng tự tin. Vì thế... hôm nay chúng ta bắt đầu học các câu Thần Chú Biến Mất. Nó dễ hơn so với các câu Thần Chú Hiện Hồn, những thần chú các trò sẽ không thường phải dùng cho tới khi lên lớp Bạc Cao, nhưng chúng vẫn là một trong những loại thần chú khó nhất mà các trò sẽ được kiểm tra trong kỳ thi Phù thủy thường đẳng.”

Bà đã nói đúng; Harry thấy Thần Chú Biến Mất khó khủng khiếp. Sau hai tiết học cả nó và Ron đều không thể nào làm biến mất được những con ốc sên trong lúc thực hành, mặc dù Ron đã nói đầy hy vọng rằng con ốc sên của nó đã có vẻ mờ hơn. Hermione, ngược lại, làm con ốc sên của cô bé biến mất thành công ở lần thử thứ ba, và giành được mười điểm thưởng cho nhà Gryffindor từ giáo sư McGonagall. Cô bé là người duy nhất không bị giao bài tập về nhà; những đứa khác được yêu cầu phải tập lại câu thần chú này suốt đêm, chuẩn bị sẵn sàng để thử lại với những con sên vào chiều hôm sau.

Bắt đầu kinh sợ về số lượng những bài tập về nhà mà tụi nó phải làm, Harry và Ron dùng hết những giờ nghỉ trưa trong thư viện để tìm kiếm công dụng của đá mặt trăng trong việc chế tạo linh dược. Vẫn còn giận dữ về sự dèm pha của Ron về những cái nón len, Hermione không nhập bọn với tụi nó. Khi chúng tới lớp Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí vào buổi chiều, đầu Harry lại đau nhức trở lại.

Thời tiết mát và có chút gió, và khi tụi nó đi xuống bãi cỏ dốc về phía căn lều của bác Hagrid nằm bên cạnh Khu Rừng Cấm, tụi nó có thể cảm thấy những giọt mưa thỉnh thoảng đập vào mặt. Giáo sư Grubbly-Plank đang đứng đợi cả lớp cách khoảng mười yard trước cửa lều bác Hagrid, một cái bàn dài có giá đỡ đặt trước mặt bà trĩu nặng bởi những cành cây; khi quay qua, bọn nó thấy Draco Malfoy đang bước về phía tụi nó, bao quanh bởi cái băng quen thuộc của nhà Slytherin. Rõ ràng nó pha trò gì đó, bởi vì Crabbe, Goyle và Pansy Parkinson và những đứa còn lại đều tiếp tục cười khẩy khoái chí khi cả bọn đi vòng quanh cái bàn và, dựa trên cái cách mà chúng liếc về phía Harry, nó có thể đoán được chủ đề của câu chuyện đùa cợt kia chẳng khó khăn gì.

“Mọi người tới đủ cả rồi chứ?” giáo sư Grubbly-Plank giọng khàn khàn, ngay khi tất cả mọi người ở nhà Slytherin và Gryffindor đều đến. “Nhìn đây. Ai có thể nói với tôi rằng những cái này gọi là gì?”

Bà chỉ vào đỉnh của những cành cây trước mặt. Tay Hermione giơ cao lên. Đằng sau lưng cô bé, Malfoy làm động tác vầu rắng cửa ra bắt chước động tác nhấp nhồm của cô bé khi hăm hở muốn trả lời. Pansy Parkinson ré lên một tiếng cười khiến hầu hết mọi người đều quay phắt lại, và những cái cành cây trên bàn bắn vút lên không và tự lộ ra nguyên hình là những sinh vật nhìn giống những con yêu tinh nhỏ làm bằng gỗ, mỗi con có những cái tay và chân nâu nâu nổi mấu, hai ngón tay dạng cành cây ở cuối mỗi ngón

tay, và một khuôn mặt giống vỏ cây ngô nghĩnh bèn bệt với một mắt lấp lánh dưới đôi lông mày sâu róm.

“Ồ !” Parvati và Lavender kêu lên, khiến cho Harry phát cáu. "Ai nấy chắc hẳn đều nghĩ rằng bác Hagrid sẽ chẳng bao giờ cho chúng xem những sinh vật ẩn tượng như vậy; phải thừa nhận rằng, những con Nhuyễn Trùng có hơi chán ngắt một chút, nhưng những con Rồng Lửa và Băng Mã thì cũng thú vị đấy chứ, và những con Quái tôm đuôi nổ thì có thể còn vui hơn thế này nhiều."

“Xin vui lòng giữ trật tự, các cô gái!” giáo sư Grubbly-Plank nói, vung ra một nắm những cái gì đó giống như gạo có màu nâu ra giữa đám sinh vật hình cây này, và cả đám lập tức ào xuống tìm thức ăn. “VẬY... ai biết tên của những sinh vật này? Trò Granger?”

“Chúng là Bowtruckles (Luồn cong? -ND) ạ,” Hermione nói. "Chúng là những sinh vật bảo vệ cây, thường sống trên những cây dùng làm đuă thần."

“Năm điểm cho nhà Gryffindor,” giáo sư Grubbly-Plank nói. “Đúng thế, chúng chính là Bowtruckles, và như trò Granger đã nói rất chính xác, chúng thường sống trên những cây mà gỗ của chúng có khả năng làm thành đuă thần. Có ai biết chúng ăn gì không?”

“Ăn một cây ạ,” Hermione nói liền, và Harry biết được vì sao mà cái nắm gạo màu nâu kia lại chuyển động, “Nhưng ăn cả trứng tiên nữa nếu như chúng bắt được.”

“Cô gái giỏi lắm, năm điểm nữa. Nào, khi nào mà các em cần lá cây hoặc gỗ từ một cái cây mà có nhà của một Bowtruckle, thì nên chuẩn bị một sẵn một ít một cây làm quà để dụ dỗ hoặc xoa dịu nó. Có thể là chúng trông không nguy hiểm lắm, nhưng khi nổi giận thì chúng sẽ cố móc mắt người bằng những ngón tay của chúng, các em thấy là chúng rất sắc bén và không nên để cho nó tiến lại gần đồng tử mắt chút nào. Vì vậy nếu các em muốn lại gần, thì nhặt vài con một cây và một Bowtruckle - tôi có đủ cho cứ mỗi ba em một con – các em có thể quan sát chúng gần hơn. Tôi muốn mỗi em nộp cho tôi một bản phác họa minh họa rõ mỗi bộ phận trên cơ thể chúng vào cuối buổi học này.”

Cả lớp tràn về phía cái bàn. Harry thận trọng vòng ra đằng sau để cuối cùng nó cũng đứng ngay bên cạnh giáo sư Grubbly-Plank.

“Bác Hagrid đâu rồi cô?” nó hỏi bà, trong khi những đứa khác đang chọn Bowtruckles.

“Trò không cần quan tâm,” giáo sư Grubbly-Plank nói một cách thô bạo, giống như lần trước khi bác Hagrid không thể lên lớp. Với một nụ cười khẩy lan khắp khuôn mặt góc cạnh của mình, Draco Malfoy trườn qua phía Harry và tóm lấy con Bowtruckle lớn nhất.

“Có thể là,” Malfoy thì thầm thật nhỏ để chỉ một mình Harry có thể nghe thấy, “Cái lão lớn xác đần độn ngu xuẩn ấy đã tự làm cho mình bị thương nặng rồi.”

“Có thể mày sẽ bị như vậy đó nếu mày không câm miệng đi,” Harry nói lớn.

“Có thể là lão ăn chung với những kẻ quá lớn so với lão, nếu như mày hiểu ý tao.”

--- từ phần này là bản dịch của lhxung ---

Malfoy bước đi, cười khẩy với qua vai nó với Harry, người đang hoàn toàn thất thần. Chẳng lẽ Malfoy đã biết được điều gì đó. Sau hết, cha nó là một Tử Thần Thực Tử; chẳng lẽ nó đã nghe được những thông tin nào đó về về số phận của Hagrid mà Hội huynh đệ chưa được biết đến? Nó vội vã quay lại bàn của Ron và Hermione, đang ngồi xõm ở một vùng cỏ phía xa và cố thuyết phục con Bowtruckle ở yên đủ lâu để chúng có thể vẽ nó. Harry rút tờ giấy da và bút lông ra, cúi xuống bên cạnh các bạn và thì thào lại những chuyện mà Malfoy vừa nói.

“Cụ Dumbledore chắc là biết chuyện gì xảy ra với bác Hagrid,” Hermione nói ngay, “Nếu chúng ta tỏ ra lo lắng là mắc bẫy thằng Malfoy, điều này sẽ cho nó biết là chúng ta chẳng biết được gì chính xác. Chúng ta phải lừa nó đi, Harry ạ. Này, giữ con Bowtruckle này một chút, để mình vẽ cái mặt của nó...”

“Vâng,” giọng của Malfoy lè nhè vang rõ lên từ một nhóm gần họ nhất, “Ba tao vừa nói chuyện với Bộ vài ngày trước, bọn mày biết rồi đó, và có vẻ như là Bộ thật sự đã quyết định đuổi thằng bọn giáo viên kém chất lượng ở nơi này. Và thậm chí nếu như cái tay con nít to xác đó lại hiện ra, hẳn có thể sẽ phải thu xếp hành lý ngay.”

“OUCH!”

Harry nắm con Bowtruckle chặt quá khiến nó gần như phát cáu lên, và nó quật trả lại một cái quật mạnh trên tay cậu bé bằng những cái móng tay bén nhọn của nó và để lại đó hai vết cắt sâu hoắm. Harry buông nó ra, Crabbe và Goyle, đang cười hô hố với cái ý tưởng rằng Hagrid đã bị sa thải, càng cười lớn hơn khi con Bowtruckle bắt đầu mau chóng lao về phía khu Rừng, và cái sinh vật hình cây đó nhanh chóng biến mất hút vào giữa những cái rễ cây. Khi tiếng chuông từ đằng xa vang trên khắp vùng đất, Harry cuộn cái con Bowtruckle nhuộm máu của nó lại và đi đến lớp Thực vật học với cái cây dưa thần của nó được bọc trong khăn tay của Hermione, và tiếng cười chế nhạo của Malfoy vẫn còn vang trong tai nó.

“Nếu nó gọi bác Hagrid lại tên con nít to xác lần nữa...” Harry nói rít qua kẽ răng.

“Harry, đừng có mà gây sự với Malfoy, đừng quên rằng bây giờ nó đã là huynh trưởng, nó có thể gây khó dễ cho bạn...”

” Wow, mình đang tự hỏi có một cuộc sống khó khăn là như thế nào? ’ Harry nói mĩa mai. Ron cười, nhưng Hermione cau mày. Chúng cùng đi bên nhau bằng qua luống rau. Bầu trời hình như vẫn chưa thể quyết định được là có nên mưa hay không.

“Mình chỉ mong sau bác Hagrid mau mau trở lại, thế thôi,” Harry nói bằng một giọng nhỏ nhẹ, khi họ đi đến cái nhà kính. “Và đừng có nói rằng cái bà Grubbly-Plank ấy là một giáo viên giỏi hơn!” nó thêm vào

với vẻ đe dọa.

“Mình có nói thế đâu,” Hermione bình thản nói.

“Bởi vì bà ấy không thể nào giỏi như bác Hagrid,” Harry chắc nịch nói, nó đang ý thức rõ là nó vừa trải qua một bài học Chăm sóc Sinh Vật Huyền Bí rất mẫu mực, và nó rất khó chịu về chuyện này.

Cánh cửa của ngôi nhà kính gần nhất mở ra và một số học sinh năm thứ tư ào ra, có cả Ginny.

“Chào,” cô bé tươi tắn nói khi băng qua. Vài giây sau, Luna Lovegood hiện ra, đi phía sau lớp, có một vệt đất trên mũi cô bé, và tóc của cô bé rối tinh vào nhau trên đầu. Khi cô bé thấy Harry, đôi mắt lộ của cô bé có vẻ như nhô lên đầu khích động và cô bé tiến thẳng đến chỗ cậu. Nhiều bạn học của cậu bé tò mò quay lại quan sát. Luna hít một hơi dài và nói, không cần phải chào hỏi gì hết, “Em tin là Kẻ Mà Không Được Gọi Tên Ra đã trở lại, em tin là anh đã chiến đấu với hắn và đã trốn thoát khỏi hắn.”

“Ồ- đúng,” Harry lúng túng nói. Luna đang đeo một cái gì đó giống như một cặp củ cải màu da cam để làm hoa tai, điều này hình như khiến cho Parvati và Lavender để ý, khi họ đều rúc rích cười và chỉ về phía tai cô bé.

“Các chị có thể cười,” Luna nói, giọng cô bé cao lên, có vẻ như cô bé tưởng rằng Parvati và Lavender cười vì những gì cô bé nói hơn là những gì cô đang đeo trên tai, “Như cũng đã từng chẳng có ai tin vào những chuyện như là Blibbering Humdinger hay Crumple-Horned Snorkack?”

“Ồ, thế những chuyện đó có thật không?” Hermione nóng nảy hỏi. “Chẳng hề có những chuyện như là Blibbering Humdinger hay Crumple-Horned Snorkack.”

Luna ném cho cô bé một cái nhìn khinh thường rồi vội vã bỏ đi, hai cái củ cải lúc lắc man dại. Lúc này thì không chỉ Parvati và Lavender là những người duy nhất bật cười.

“Bạn có thể nào không xúc phạm đến những người ít ỏi đã tin tưởng mình không?” Harry hỏi Hermione khi họ đi vào lớp.

“Ồi, vì chúa, Harry ạ, bạn nên hiểu hơn về cô bé ấy,” Hermione nói, “Ginny đã nói với mình về cô bé ấy; có vẻ như là nó chỉ tin về những chuyện khi mà chúng chưa được chứng minh mà thôi. Thế đấy, mình không chờ đợi những gì khác hơn từ những người có cha điều hành tờ Kẻ Nguy Biện.”

Harry nghĩ đến những con ngựa hung hãn có cánh mà nó đã từng thấy trong cái đêm nó đến đây và nghĩ đến việc Luna nói rằng cô bé cũng nhìn thấy được chúng. Tinh thần nó hơi suy sụp. Chẳng lẽ cô bé nói dối ư? Nhưng trước khi nó có thể suy nghĩ thêm về chuyện này thì Ernie Mcmillan đã bước đến chỗ nó.

“Mình muốn bạn biết điều này, Potter,” nó nói bằng một giọng lớn, sang sảng “không chỉ có những người lập dị mới ủng hộ bạn. Cá nhân tôi tin tưởng bạn một trăm phần trăm. Gia đình tôi luôn tuyệt đối ủng

hộ cụ Dumbledore, và tôi cũng vậy.”

“Ồ – cảm ơn bạn nhiều, Ernie,” Harry nói, lùi lại, nhưng hài lòng. Ernie có vẻ khá phô trương trong trường hợp này, nhưng Harry đang ở một tâm trạng mà nó vô cùng trân trọng những niềm tin được đưa đến từ ai đó không đeo củ cải ở hai bên tai. Những lời của Ernie đã hoàn toàn quét nụ cười ra khỏi mặt Lavender Brown và nó quay lại nói chuyện với Ron và Hermione. Harry thấy biểu hiện của Seamus, nhìn vừa có vẻ bối rối vừa có ngờ vực.

Chẳng có ai ngạc nhiên khi giáo sư Sprout bắt đầu bài học bằng cách giảng cho chúng nghe về tầm quan trọng của những Chứng chỉ Phù thủy thường đẳng. Harry ước sao tất cả các giáo viên ngừng làm việc này; nó bắt đầu cảm thấy một cảm giác lo lắng cuộn lấy tâm tưởng mỗi khi nó nhớ đến khối lượng bài tập lớn mà nó phải làm, với cảm giác này càng tăng nặng hơn khi giáo sư Sprout cho họ một bài luận khác khi hết giờ. Một mồi và tẩm lợm bởi phân rỗng, thứ phân bón ưa thích của giáo sư Sprout, toán học sinh nhà Gryffindor trở về lâu đài khoảng một giờ rưỡi sau, chẳng ai nói chuyện gì nhiều; ngày hôm nay đã khá vất vả rồi.

Do Harry đã đói ngấu, và vì nó phải chịu buổi cấm túc đầu tiên với giáo sư Umbridge vào lúc năm giờ, nó hướng thẳng về phía bữa tối mà không bỏ cái túi của nó lại tháp Gryffindor để nó có thể ăn ngon vài thứ gì đó trước khi đối mặt với bất kỳ thứ gì mà bà ta dành sẵn cho nó. Nó nó thể đến thẳng lối đi đến Hội Trường Lớn, tuy nhiên, một giọng nói lớn và giận dữ vang lên “Ồi, Potter!”

“Bây giờ là cái gì đây?” nó lầm bầm tức giận, quay lại đối mặt với Angelina Johnson, người đang nhìn như thể đang dùng dằng nổi giận.

“Chị sẽ nói với em cái gì bây giờ,” cô bé nói, bước thẳng đến chỗ cậu bé và chỉ mạnh ngón tay vào ngực cậu. “Làm sao mà em có thể đến được khi em bị cấm túc lúc năm giờ thứ Sáu?”

“Cái gì?” Harry nói, “Vì sao... ôi trời. Buổi tập kiểm tra cho Thủ Môn!”

“Bây giờ thì nó nhớ rồi!” Angelina nói. “Chị đã chẳng nói với em rằng chị muốn có một cuộc luyện tập kiểm tra với toàn bộ đội hình đó sao, và sẽ phải tìm một ai đó thích hợp với toàn bộ mọi người. Chẳng lẽ chị đã nói với em là chị đã phải đăng ký trước một buổi đặc biệt ở sân cho đội Quidditch? Và bây giờ thì em quyết định là sẽ không đến đấy!”

“Em không hề quyết định là không đến đấy!” Harry nói, đau nhói vì những lời không công bằng này, “Em bị cấm túc bởi lời bà Umbridge nói, chỉ vì em nói với bà ta sự thật về Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy.”

“Ờ, em có thể đến gặp thẳng bà ấy và nói với bà ấy để cho em được miễn vào ngày thứ Sáu được không,” Angelina tức giận nói, “và chị không cần biết em sẽ làm thế nào. Nói với bà ấy rằng Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy chỉ là một sự bịa đặt từ trí tưởng tượng của em nếu em thích, nhưng hãy đảm bảo là

em sẽ đến đấy.”

Cô bé quay gót và biến đi.

“Các bạn biết gì không?” Harry nói với Ron và Hermione khi họ đi vào Hội Trường Lớn. “Mình nghĩ là tốt hơn chúng ta nên kiểm tra lại ở đội Puddlemere United xem anh Oliver Wood đã bị giết trong khi một phiên tập nào đó hay không, bởi vì chị Angelina xem ra đang được truyền vào linh hồn của anh ta.”

“Thế cậu định nói những chuyện kỳ quặc nào với Umbridge để bà ta miễn cho cậu khỏi cấm túc vào ngày thứ Sáu?” và Ron nổi tiếp, khi họ ngồi xuống bàn của nhà Gryffindor.

“Còn ít hơn là không nói gì nữa,” Harry rầu rĩ nói, lấy một miếng thịt cừu vào đĩa của nó và bắt đầu ăn. “Mặc dù tốt hơn là tớ nên thử, phải không?” Tớ sẽ đề nghị thêm hai buổi cấm túc nữa, tớ không biết...” Nó nuốt ực một miếng khoai tây và nói thêm, “Tớ hy vọng rằng bà ta sẽ không giữ tớ lại quá lâu trong buổi tối. Cậu cũng biết là bọn mình còn ba bài luận, thực hành những câu Thần Chú Biến Mất của cô McGonagall, làm việc với bài phản bùa của thầy Flitwick, vẽ cho xong con Bowtruckle và bắt đầu làm cái nhật ký giấc mơ ngu ngốc của cô Trelawney không?”

Ron rên lên với cùng lý do và liếc nhìn trần nhà.

“Có vẻ như trời sẽ mưa.”

“Thế nó liên quan gì đến bài tập của bọn mình?” Hermione nói, lông mày nhíu lại.

“Không có gì,” Ron nói ngay, tai đỏ lên.

Đến năm giờ kém năm thì Harry chào tạm biệt hai bạn và bắt đầu đi lên văn phòng của giáo sư Umbridge ở tầng ba. Khi nó gõ cửa bà ta nói, “Mời vào,” với một giọng ngọt ngào. Nó cẩn thận bước vào, nhìn quanh.

Nó đã biết căn phòng này khi ba người tiền nhiệm trước đây dùng nó.

Trong những ngày Gilderoy Lockhart sống ở đây thì nơi đây được dán đầy những bức chân dung rực rỡ của ông. Khi Lupin dùng căn phòng này, có vẻ như đây là nơi hấp dẫn để gặp một sinh vật Hắc Ám ẩn náu nếu như có ai đó muốn kiểm thử. Khi mà kẻ mạo danh Moody ở đây, nó được gắn đầy những dụng cụ và cổ vật khác nhau để phát hiện ra những sự phạm pháp và che đậy.

Tuy nhiên, lúc này, nó có vẻ như hoàn toàn khác hẳn. Các bề mặt đều được bao bọc bởi khăn phủ và vải ren. Có rất nhiều lọ đầy hoa khô ở đây, mỗi cái đều có một cái khăn lót riêng, trên một bức tường là một bộ sưu tập đĩa trang trí, mỗi cái được trang hoàng bởi một con mèo con thắt những cái nơ khác nhau quanh cổ. Chúng có vẻ hơi ngớ ngẩn khi Harry nhìn chúng, đầy sững sốt, cho đến khi giáo sư Umbridge lên tiếng trở lại.

“Xin chào, ngài Potter.”

Harry bắt đầu nhìn quanh. Nó không nhận ra bà ngay bởi vì bà đang mặc một cái áo đầm nhiều hoa đến nỗi nó lẫn lộn luôn vào tấm trải bàn phủ lên cái bàn phía sau bà.

“Xin chào, giáo sư Umbridge.” Harry nói một cách cứng rắn.

“Được, ngồi đi,” bà nói, chỉ về một cái bàn nhỏ phủ đầy ren kế bên mà bà đã để sẵn một cái ghế lưng thẳng. Một mẫu giấy da đen nằm trên bàn, có vẻ như đợi sẵn nó.

“Ồ,” Harry nói, không nhúc nhích. “Thưa giáo sư Umbridge. Ở – trước khi chúng ta bắt đầu, em – em muốn hỏi cô về một... sự chiếu cố.”

Đôi lông mày căng phòng của bà ta nhíu lại.

“Ồ, vâng?”

“Vâng, em... em ở trong đội Quidditch Gryffindor. Và em phải có mặt tại buổi tập để biết Thủ môn mới vào năm giờ ngày thứ Sáu và em đã – đã tự hỏi không biết em có thể được miễn buổi cấm túc đêm đó và thực hiện – thực hiện vào một đêm khác để... bù lại...”

Nó không cần đợi lâu trước khi kết thúc câu nói của nó để biết rằng kết quả không hay tí nào.

“Ồ, không,” Umbridge nói, mỉm cười thật rộng và bà nhìn như thể bà vừa nuốt một con ruồi đặc biệt nhiều nước. “Ồ, không, không, không. Đó là hình phạt của ngài về việc lan truyền những câu chuyện đầy tai họa, ghê tởm nhằm thu hút sự chú ý, thưa ngài Potter, và hình phạt không thể điều chỉnh để làm cho phù hợp với hoàn cảnh của người phạm lỗi. Không, ngài sẽ phải đến đây vào lúc năm giờ ngày mai, ngày kế tiếp và cả ngày thứ Sáu, và ngài sẽ phải thực hiện việc cấm túc của mình theo đúng kế hoạch. Tôi nghĩ rằng đó sẽ là một điều tốt khi ngài phải lỡ vài chuyện mà ngài thật sự cần làm. Điều đó hẳn sẽ củng cố bài học mà tôi định dạy ngài.”

Harry cảm thấy máu bốc lên đầu và nghe thấy những tiếng lùng bùng trong lỗ tai. Nó đã nói những “câu chuyện đầy tai họa, ghê tởm nhằm thu hút sự chú ý” ư?

Bà ta hơi nghiêng đầu sang một bên để quan sát nó, vẫn mỉm cười thật rộng, như thể bà biết chính xác nó đang nghĩ gì và đợi để thấy nó lại la hét trở lại. Với một nỗ lực khủng khiếp, Harry nhìn lại bà, thả cái cặp sách sang một bên ghế và ngồi xuống.

“Thế đấy,” Giáo sư Umbridge dịu dàng nói, “Chúng ta sẽ cảm thấy tốt hơn nếu điều khiển được cảm xúc của mình, đúng không? Bây giờ thì ngài sẽ viết một số dòng cho tôi, ngài Potter. Không, không phải với cây bút của ngài,” bà ta thêm vào, khi Harry cúi xuống cái cặp của nó. “Ngài sẽ dùng một cây viết đặc biệt của tôi. Đây.”

Bà đưa cho nó một cây viết lông ngỗng dài, mảnh với ngòi đặt biệt nhọn.

“Tôi muốn ngài viết, tôi không được nói dối,” bà nhẹ nhàng nói với nó.

“Bao nhiêu lần ạ?” Harry nói, với một vẻ lễ phép được giả tạo một cách đáng khen ngợi.

“Ồ, cho đến khi nào thông điệp này được thẩm nhuần hoàn toàn,” Umbridge nói ngọt ngào, “ và ngài sẽ đi.”

Bà di chuyển qua bàn, ngồi xuống và cúi xuống nhìn về phía chồng giấy da nhìn giống như những bài luận để chấm điểm. Harry nhắc cái bút lông đen nhọn lên, và nhận ra rằng thiếu cái gì đó.

“Cô không cho em chút mực nào,” nó nói.

“Ồ, ngài sẽ không cần mực,” giáo sư Umbridge nói với vẻ ám chỉ nhẹ nhàng cùng với một tiếng cười trong giọng nói.

Harry đặt ngòi viết lên tờ giấy và viết: Tôi không được nói dối.

Nó há hốc miệng vì đau. Những từ vừa viết trên tờ giấy da đã hiện ra trong một thứ mực đỏ sáng rực. Cùng lúc đó, những từ ấy xuất hiện trên cổ tay phải của Harry, ăn qua da của nó như những con dao mổ – và sau khi bị chúng cắt vào với những vết cắt sáng loáng, da của nó liền trở lại, để lại chỗ mà những vết cắt vừa xuất hiện một vết đỏ hơn trước nhưng rất trơn mịn.

Harry nhìn về phía Umbridge. Bà đang nhìn nó, cái miệng cóc rộng của bà toét ra thành một nụ cười.

“Vâng?”

“Không có gì ạ,” Harry lặng lẽ nói.

Nó nhìn ngược vào tờ giấy da, đặt cây viết lên một lần nữa, viết Tôi không được nói dối, và cảm thấy cơn đau thiêu đốt lên mu bàn tay nó lần thứ nhì; một lần nữa, chúng lại liền lại vài giây sau đó.

Và nó cứ thế tiếp tục. Lặp đi lặp lại. Harry viết chữ lên tờ giấy da bằng cái mà nó đã nhanh chóng nhận ra rằng không phải là mực mà chính máu của nó. Và, hết lần này đến lần khác, những chữ cái cắt lên mu bàn tay nó, liền lại, rồi lại xuất hiện ở lần tiếp theo khi nó đặt cây bút lên tờ giấy da.

Bóng đêm đã phủ xuống bên ngoài cửa sổ của giáo sư Umbridge. Harry không hỏi xem nó đã được cho phép ngừng lại chưa. Thậm chí nó còn không buồn kiểm tra đồng hồ. Nó biết là bà đang quan sát xem nó đã có dấu hiệu yếu đi chưa và nó sẽ không tỏ ra bất kỳ dấu hiệu nào, dù thậm chí nó phải ngồi đây suốt đêm, cửa rách toang bàn tay nó với cái cây bút này...

“Đến đây thôi,” bà nói, sau khi đã mọi việc đã trôi qua hàng giờ.

Nó đứng dậy, tay nó đau nhói. Khi nó nhìn nhìn xuống thì những vết cắt đã liền lại, nhưng da nó vẫn còn những đường đỏ.

“Tay,” bà nói.

Nó chìa ra. Bà cầm nó lên bằng chính tay bà. Harry rùng mình khi bà chạm vào nó với những ngón tay nần năn đầy lông mà bà đã đeo lên một mớ nhẫn cổ rất xấu xí.

“Chắc chắc, có vẻ như tôi đã không tạo được nhiều ấn tượng lắm nhỉ?” Bà nói, mỉm cười, “Ờ, chúng ta sẽ thử lần nữa vào tối mai phải không? Ngài đi được rồi đó.”

Harry lờ mờ nhìn phòng mà không nói một lời. Ngôi trường khá vắng lặng; rõ ràng là đã quá nửa đêm rồi. Nó chậm chạp đi lên hành lang, rồi, rồi nó rẽ vào góc và khi chắc chắn là lúc này bà giáo sư không thể nghe thấy được nó, nó vội vã chạy vụt đi.

Nó không có thời gian để thực hành những Câu Thần Chú Biến Mất, chẳng viết được một giấc mơ nào trong cuốn nhật ký giấc mơ của nó và không kịp vẽ cho xong con Bowtruckle và cũng không biết vược bài luận nào hết. Nó bỏ luôn bữa ăn sáng vào hôm sau để nguệch ngoạc vài giấc mơ tự chế cho môn Bói toán, môn học đầu tiên của nó, và ngạc nhiên khi thấy Ron tóc tai bù đang làm giống như nó.

“Sao cậu không chịu làm tối qua chứ?” Harry hỏi, khi Ron đang nhìn loạn xạ khắp căn phòng chung để tìm ý tưởng. Ron, người đã ngủ say khi Harry trở về ký túc xá, lẩm bẩm điều gì đó về việc bận nó bận làm những chuyện khác, cúi xuống tấm giấy da của nó và nguệch ngoạc lên đó vài chữ.

“Đó sẽ là những việc phải làm,” nó nói, đóng sập cuốn nhật ký lại. “Tớ nói là là tớ đã mơ thấy tớ đang mua một cặp giày mới, và hẳn là bà ta sẽ không suy ra được những điều tệ hại nào từ đó, phải không?”

Chúng vội vã cùng đi về phía Tháp Bắc.

“Thế còn vụ cấm túc với bà Umbridge thì thế nào? Bà đã bắt cậu làm gì?”

Harry ngần ngừ trong một phần nhỏ của giây, rồi nói, “Chép phạt.”

“Đâu đến nỗi quá tệ, nhỉ?” Ron nói.

“Không,” Harry nói.

“Này – thôi quên đi – bà ta có cho cậu nghỉ bữa thứ Sáu không?”

“Không” Harry nói.

Ron rên lên một cách thông cảm.

Hôm nay không đến nổi là một ngày tệ hại khác của Harry; nó không phải đũa kém nhất trong lớp Biển, không phải thực hành lại Những Câu Thần Chú Biển Mất. Nó đã phải hy sinh giờ nghỉ trưa để vẽ cho xong bức tranh con Bowtruckle và trong khi đó thì giáo sư McGonagall, Grubbly-Plank và Sinistra giao cho chúng thêm một mớ bài tập về nhà khác, những thứ mà nó không hề trông mong là sẽ hoàn thành trong tối nay vì nó còn buổi cấm túc thứ hai với giáo sư Umbridge. Hơn thế nữa, Angelina Johnson lại tìm đến nó ở buổi chiều, và khi biết được rằng nó không thể có mặt ở bữa tập Thủ môn vào thứ Sáu, cô bé nói với nó rằng cô ta hoàn toàn không có hài lòng về thái độ quan điểm của nó và cô bé chỉ muốn các cầu thủ muốn ở lại tập với đội trước khi bước vào các trận đấu.

“Nhưng em bị cấm túc!” Harry la lên với cô bé khi cô ta oai phong bỏ đi. “Bộ chị nghĩ là em thích bị nhốt trong cái phòng với con cóc già đó thay vì chơi Quidditch à?”

“Ít ra thì cũng chỉ là chép phạt thôi,” Hermione nói một cách nhẹ nhõm, khi Harry ngồi xuống băng ghế, nhìn xuống món thịt và bánh bầu dục của nó, những thứ mà nó chẳng có thích thú nữa. “Thật sự thì nó không giống như một hình phạt kinh khiếp...”

Harry mở miệng ra, đóng trở lại rồi gật đầu. Nó không thật sự biết chắc vì sao mà nó không nói với Ron và Hermione chính xác những gì xảy ra trong căn phòng của Umbridge: nó chỉ biết rằng nó không muốn thấy những cái nhìn kinh hãi của bọn họ; điều đó chỉ càng làm cho mọi chuyện tệ thêm và vì vậy càng khó mà đương đầu. Nó cảm thấy lờ mờ rằng đây chỉ là chuyện giữa nó và giáo sư Umbridge, một cuộc chiến ý chí cá nhân, và nó không muốn cho bà ta sự hài lòng khi nghe nó phàn nàn về chuyện này.

“Mình không thể tin là bọn mình có nhiều bài tập đến thế,” Ron đau khổ nói.

“Ờ, mà sao bạn không làm nó vào tối hôm qua chứ?” Hermione hỏi nó. “Thế bạn đã ở đâu nào?”

“Mình... ờ, mình thích đi bộ,” Ron nói với vẻ xảo nguyệt.

Harry cảm giác theo bản năng rằng nó không phải là người duy nhất che giấu mọi chuyện vào lúc này.

Buổi cấm túc thứ hai cũng tồi tệ như bữa đầu. Bây giờ thì da mu bàn tay của Harry trở nên mau đau đớn hơn, chúng nhanh chóng trở nên đỏ ửng và tấy lên. Harry nghĩ rằng nó không thể tự lành lại sau một lúc lâu được. Những vết cắt đã nhanh chóng để lại những cạnh sâu trên tay nó, và có vẻ là bà Umbridge hài lòng. Nó không biểu lộ ra một hơi thở đau đớn nào, tuy nhiên, kể từ lúc vào phòng cho đến lúc được ra về, một lần nữa lại quá nửa đêm, nó không nói gì ngoài những từ, “xin chào,” và “tạm biệt”.

Tuy nhiên tình trạng những bài tập về nhà của nó không đến nỗi quá tuyệt vọng, và khi nó trở về căn phòng chung của nhà Gryffindor thì nó không đi ngủ ngay, dù đã mệt lử, nó mở những cuốn sách nó ra và bắt đầu bài luận của Snape. Khi nó làm xong thì đã hai giờ rưỡi. Nó biết là nó vừa viết ra một bài luận khá tệ, nhưng không thể làm gì hơn; nếu không có gì để nộp thì nó sẽ lại lãnh tiếp buổi cấm túc của Snape. Nó lại lôi các câu hỏi mà giáo sư McGonagall đã nêu ra mà trả lời, rồi quệt vội mấy đường biểu diễn con

Bowtruckle cho giáo sư Grubbly-Plank, rồi lão đảo lên giường, nằm vật trên cái chăn, vẫn còn mặc nguyên quần áo và ngủ ngay tắp lự.

Ngày thức ba trôi qua trong một trạng thái mệt mỏi lơ mơ. Ron cũng có vẻ khá ngái ngủ, mặc dù Harry không thể hiểu được vì sao nó lại thế. Buổi phạt cấm túc thứ ba của Harry cũng trôi qua y như hai bữa trước, ngoại trừ một việc là sau hai giờ thì những từ “Tôi không được nói dối,” không có biến khỏi mu bàn tay của Harry nữa, mà để lại đó những vết trầy, những giọt máu rỉ ra. Tiếng ngòi viết ngừng lại khiến giáo sư Umbridge nhìn lên

“Ah,” bà nhẹ nhàng nói, di chuyển quanh cái bàn để tự mình kiểm tra tay nó. “Tốt. Nó sẽ là một lời nhắc nhở với ngài. Tối nay ngài có thể về được rồi.”

“Em có phải trở lại vào ngày mai không ạ?” Harry nhặt cặp xách lên, hỏi, tay trái của nó bây giờ còn thuận hơn cả tay phải.

“Ồ, tới chứ,” giáo sư Umbridge nói, mỉm cười rộng hoác như mọi khi, “Vâng, tôi nghĩ là chúng ta sẽ phải khắc thông điệp này sâu hơn một chút khi làm việc vào những tối khác.”

Trước đó Harry ko bao giờ nghĩ đến khả năng là trên đời này có thể có một giáo viên khác khiến nó căm ghét hơn cả Snape, nhưng khi nó đi bộ dọc về tháp của nhà Gryffindor nó phải thừa nhận là nó đã có một đối thủ đáng gờm. Bà ta thật ma quái, nó nghĩ, khi mà nó leo lên cầu thang tầng bảy, bà ta là một con quái vật già điên loạn hung hăng –

“Ron à?”

Nó đã lên đến đỉnh cầu thang, rẽ phải và gần như đâm vào Ron, đang lớn vồn đặng sau bức tượng Lachlan nhà Lanky, cầm theo cây chổi của nó. Nó nhảy dựng lên vì ngạc nhiên khi thấy Harry và cố giấu cái cây chổi Cleansweep Mười Một mới ra sau lưng.

“Cậu làm cái quái gì vậy?”

“Ờ, không có gì. Thế cậu làm gì ở đây?”

Harry cau mày với bạn.

“Thôi nào, cậu có thể nói với tớ mà! Cậu che giấu làm gì?”

“Tớ – tớ giấu anh Fred và George, bây giờ thì cậu biết rồi đấy” Ron nói. Họ chỉ mới vừa đi qua với một đám học sinh năm nhất, tớ cá là họ lại đang thử nghiệm mấy món thuốc của họ. Tớ muốn nói là bây giờ họ không thể làm điều này trong phòng sinh hoạt chung khi mà có Hermione ở đấy.”

Nó vội vã bước đi, chân quáng chân quàng.

“Nhưng mà cậu lấy cây chổi của cậu theo làm cái gì, cậu đâu có bay đâu?” Harry hỏi.

“Tớ – ờ – ờ – được rồi, tớ nói với cậu, nhưng mà cấm cười đấy nhá?” Ron nói, giữ miệng, mặt đỏ dần lên. “Tớ – tớ nghĩ là tớ sẽ cố làm Thủ môn của nhà Gryffindor khi mà bây giờ tớ đã có một cây chổi xịn. Đấy. Lại cười.”

“Tớ có cười đâu nào,” Harry nói. Ron chớp mắt, “Đấy là một ý kiến tuyệt vời! Nếu mà cậu cũng có trong đội thì tuyệt lắm! Tớ chưa thấy cậu chơi vai Thủ môn bao giờ cả, cậu chơi khá không?”

“Không tệ đâu,” Ron nói, nó đang chăm chú quan sát phản ứng của Harry. “Anh Charlie, Fred và George luôn cho tớ giữ gôn cho họ khi họ tập trong ngày nghỉ.”

“Thế tối nay cậu đã tập rồi à?”

“Tối nào cũng tập kể từ Thứ ba... mặc dù chỉ có mình tớ. Tớ đang cố đọc thần chú cho mấy quả Quaffle bay với tớ, những điều đó không dễ chút nào và tớ không biết sử dụng nó nhiều.” Ron có vẻ bối rối và lo lắng. “Anh Fred và George sẽ ngó cả ra khi tớ xuất hiện tại buổi tập kiểm tra cho mà xem. Mấy anh vẫn chưa thôi trêu tớ kể từ khi tớ được làm huynh trưởng.”

“Ước gì tớ được ở đấy,” Harry giận dữ nói, khi họ bắt đầu đi về phòng sinh hoạt chung.

“Ừ, đúng vậy – Harry, cái gì trên mu bàn tay cậu vậy?”

Harry vừa gãi mũi bằng cái tay phải rảnh rỗi, cố giấu nó đi cuống quýt như khi này Ron đã làm với cây Cleansweep của nó.

“Chỉ là một vết trầy – không có gì đâu – nó –“

Nhưng Ron đã chớp lấy cổ tay Harry và kéo mu bàn tay của bạn lên ngang tầm mắt. Nó ngừng một lúc để nhìn chăm chăm vào những dòng chữ được khắc lên da của bạn, rồi với vẻ kinh tởm, nó thả tay Harry ra.

“Tớ nghĩ là cậu đã nói rằng bà ta chỉ bắt cậu chép phạt thôi mà?”

Harry ngần ngừ, nhưng dù sao thì Ron cũng đã thành thực với nó, vì vậy nó kể cho Ron nghe sự thật về những giờ mà nó đã phải trải qua trong văn phòng của bà Umbridge.

“Mụ phù thủy già này!” Ron kinh tởm thì thào khi họ dừng trước Bà Béo, người đang mơ ngủ hưởng đầu về phía khung ảnh. “Bà ta bệnh hoạn quá! Đến gặp cô McGonagall và nói lại đi!”

“Không,” Harry nói ngay. “Tớ sẽ không cho bà ta sự thoải mái khi biết rằng bà ta đã khuất phục được tớ.”

“Khuất phục cậu ấy à? Cậu không thể để bà ta tiếp tục làm cái trò đó đó được!”

“Tớ không biết là cô McGonagall có đủ quyền để nói chuyện với bà không,” Harry nói.

“Cụ Dumbledore, vậy thì, nói với cụ Dumbledore!”

“Không,” Harry nói dứt khoát.

“Sao không chứ?”

“Cụ ấy đã đủ việc để lo rồi,” Harry nói, nhưng đó không phải là lý do thật. Nó sẽ không đến nhờ cụ Dumbledore giúp nó khi mà cụ Dumbledore đã không hề nói chuyện với nó một lần nào kể từ tháng Sáu.

“Trời, tớ nghĩ là cậu nên-“ Ron bắt đầu, nhưng nó bị ngắt lời Bà Béo, đang ngái ngủ nhìn bọn chúng và bây giờ cáu tiết la lên, ” Bọn bây có định nói cho ta nghe mật mã không, hay là ta phải thức ở đây suốt đêm chờ cho bọn bây nói chuyện xong?”

Buổi bình minh của ngày thứ Sáu u ám và ẩm ướt như suốt tuần. Mặc dù Harry vẫn tự động liếc nhìn về phía bàn giáo viên khi nó đi vào Hội Trường Lớn, vẫn không chút xú hy vọng thật sự nào để thấy được bác Hagrid, và tâm tưởng nó lập tức quay lại đến những vấn đề thúc ép hơn, như là hàng núi bài tập phải làm và viễn cảnh về một cuộc cấm túc nữa với giáo sư Umbridge.

Có hai điều nâng đỡ trong Harry lên trong ngày này. Một là ý nghĩ đã gần đến kỳ nghỉ cuối tuần; điều kia là, cùng với những ý nghĩ kinh khiếp về buổi cấm túc cuối cùng của nó với bà Umbridge buộc phải có, nó có thể nhìn từ xa sân Quidditch từ cửa sổ của nó, và có thể là nếu may mắn thì nó có thể thấy buổi kiểm tra của Ron sẽ diễn ra như thế nào. Đó là những tia hy vọng mỏng manh, đúng là như vậy, nhưng Harry lúc này vô cùng biết ơn bất kỳ điều gì khiến cho hiện tại đen tối của nó tươi sáng hơn, nó chưa bao giờ có tuần lễ bắt đầu học kỳ tồi tệ thế tại Hogwarts.

Đến năm giờ chiều thì nó gõ cửa phòng giáo sư Umbridge, nó thành thật hy vọng rằng đó sẽ là lần cuối cùng, và được mời vào. Mẫu giấy da đen đã để sẵn cho nó trên tấm bàn phủ ren, cây bút lông đen nhọn bên cạnh.

“Ngài đã biết phải làm gì rồi đấy, ngài Potter,” Umbridge nói, mỉm cười ngọt ngào với nó.

Harry nhặt cây bút lông lên và liếc qua cửa sổ. Nếu như nó dịch được cái ghế một inch hoặc khoảng thế qua bên phải... với cái cố là để nhích gần lại bàn, nó cố làm như vậy. Nó bây giờ đã thấy được quang cảnh từ xa của đội Quidditch nhà Gryffindor đang bay lượn lên xuống trên sân, trong khi nửa tá bóng đen khác đang đứng trên ba cây cột gôn cao ngất, hình như đang sẵn sàng để đến lượt mình giữ gôn. Thật khó để biết ai là Ron từ cự ly này.

Tôi không được nói dối, Harry viết. Vết cắt trên mu bàn tay của nó tách ra và bắt đầu ăn vào da thịt.

Tôi không được nói dối. Và vết cắt ăn sâu hơn, nhức nhối và đau xé.

Tôi không được nói dối. Máu chảy xuống cổ tay nó.

Nó tận dụng cơ hội để liếc nhìn về cửa sổ. Dù cho ai đang đang giữ gôn đi nữa, thì rõ là người đó hiện đang chơi rất tệ. Katie Bell đã ghi hai bàn trong vài giây mà Harry bạo gan liếc nhìn. Hy vọng rằng tay thủ môn đó không phải là Ron, nó lại hạ mắt xuống tấm giấy da đang sáng lên những hàng máu.

Tôi không được nói dối.

Tôi không được nói dối.

Nó lại liếc nhìn lên bất kỳ lúc nào mà nó có thể mạo hiểm làm vậy; khi nó có thể nghe tiếng sột soạt từ ngòi viết của bà Umbridge hoặc là tiếng mở ngăn kéo. Người thứ ba vào thử đã chơi rất tốt, người thứ tư chơi tệ hại, người thứ năm đuổi theo quả Bludger đặc biệt giỏi như thủ kém quá. Trời đã tối hơn, và Harry nghi ngờ không biết nó có thể thấy được người thứ sáu và thứ bảy hay không.

Tôi không được nói dối.

Tôi không được nói dối.

Tờ giấy da bây giờ đã lấm đốm những giọt máu từ mu bàn tay của nó, đang tẩy lên vì vết thương. Khi nó lại nhìn lên, trời đã tối, và sân Quidditch không thể nhìn rõ được nữa.

“Xem xem chúng ta đã có được thông điệp ấy chưa nhi?” Bà Umbridge nhẹ nhàng nói sau nửa giờ sau.

Bà hướng về phía nó, đưa những ngón tay ngắn cùn của bà về phía tay nó. Rồi bà giữ tay nó để kiểm tra rằng những từ ấy bây giờ đã ăn sâu vào da nó, vết thương lại đau nhói lên, không phải là về thương ở mu bàn tay, mà là vết thương trên trán nó. Cùng lúc đó, nó cảm thấy một cảm giác kỳ lạ quanh cơ hoành của nó.

Nó giật mạnh tay nó ra khỏi sự nắm chặt của bà và bật đứng dậy, nhìn bà chăm chăm. Bà nhìn ngược lại nói, một nụ cười toét ra trên cái miệng rộng nhão nhoẹt của bà.

“Đau lắm, phải không?” bà nhẹ nhàng nói.

Nó không trả lời. Tim nó đập thành thịch rất mạnh và nhanh. Bà đang nói về tay nó hay bà biết nó cảm thấy gì trên trán?

“Ờ, tôi nghĩ là tôi đã chấm điểm xong, ngài Potter. Ngài có thể đi được rồi.”

Nó nhặt cặp xách lên và rời khỏi phòng với khả năng nhanh nhất của nó.

“Bình tĩnh nào,” nó tự nói, khi nó chạy vù vù về phía cầu thang. “Bình tĩnh, chưa chắc điều đó có nghĩa là cái mà mày nghĩ đâu...”

“Mimbulus mimbletonia” nó hỗn hển với Bà Béo, người lại một lần nữa hướng mình tới trước.

Một tiếng gầm chào mừng nó. Ron đang lao về phía nó, vẻ mặt hớn hờ và Bia Bơ văng ra từ cái cốc mà nó đang cầm.

“Harry, tớ đã làm được rồi, tớ đã vào được rồi, tớ là Thủ môn!”

“Cái gì – ồ, tuyệt vời!” Harry nói, cố để mỉm cười thật tự nhiên, trong khi tim nó vẫn tiếp tục thành thịch, tay nó vẫn còn run và rỉ máu.

“Uống một cốc Bia Bơ nào.” Ron tóm lấy cái chai. “Tớ chẳng thể nào tin nổi – Hermione đâu rồi nhỉ?”

“Nó kia,” Fred nói, nó cũng đang nốc Bia Bơ ừng ực và chỉ về cái ghế bên lò sưởi. Hermione đang ngủ gật, tay cô bé vẫn cầm hờ cái cốc.

“Ồ, bạn ấy nói là bạn ấy rất vui khi tớ nói với bạn ấy,” Ron nói, nhìn có vẻ bối rối.

“Để nó ngủ đi,” George vội vã nói. Chỉ trong giây lát sau Harry nhận thấy một đám học sinh năm nhất đang tập trung quanh họ với những dấu hiệu không thể nhầm lẫn được là chúng vừa chảy máu cam.

“Đến đây nào, Ron, và xem chiếc áo cũ của anh Oliver có vừa với em không,” Katie Bell nói, “chúng ta có thể tháo tên anh ấy ra và gắn tên em thay vào...”

Khi Ron bước đi, Angelina bước đến chỗ Harry.

“Chị xin lỗi là đã hơi nặng lời với em, Potter,” cô bé đột ngột nói. “Chuyện quản lý nhức đầu lắm, em biết đấy, chị bắt đầu nghĩ là chị đã quá xét nét với anh Wood trước đây,” Cô bé nhìn Ron qua hình ảnh lơ mờ của cái cốc của cô với một cái cau mày nhẹ.

“Thế đấy, chị biết nó là bạn thân nhất của em, nhưng nó không phải là tuyệt lắm,” cô bé nói thẳng. “Mặc dù chị nghĩ là nếu luyện tập thì nó sẽ ổn thôi. Nó ở trong một gia đình chơi Quidditch rất giỏi. Thật ra mà nói, chị mong chờ là nó sẽ bộc lộ nhiều tài năng hơn so với những gì nó làm hôm nay. Tối nay Vicky Frobisher và Geoffrey Hooper đều bay khá hơn, nhưng Hooper thật sự là một tay hay rên rỉ, nó cứ hay than van về chuyện này chuyện nọ, còn Vicky thì bận nhiều công chuyện xã hội quá. Cô bé tự thú nhận là nếu lịch tập vướng với lịch sinh hoạt của Câu lạc bộ Bùa của nó thì nó sẽ ưu tiên cho Bùa. Dù sao thì chúng ta cũng sẽ có một buổi tập vào hai giờ chiều mai, vậy hãy bảo đảm là sẽ đến đúng giờ. Hãy giúp chị một tay và giúp Ron càng nhiều càng tốt, được chứ?”

Nó gật đầu và Angelina đi bộ về phía Alicia Spinnet. Harry đi đến ngồi cạnh Hermione, cô bé vừa giật

mình tỉnh dậy khi nó đặt cặp xuống.

“Ồ, Harry, bạn đấy à... Ron tuyệt đấy nhỉ?” cô bé lờ mờ nói, “Mình chỉ là quá-quá-quá mệt.” cô bé ngáp. “Mình đã phải thức đến một giờ để làm thêm mấy cái mũ. Chúng cứ biến mất tiêu, điên lên được!”

Không nghi ngờ gì nữa, bây giờ thì khi nhìn quanh thì Harry đã thấy những cái mũ len được giấu khắp nơi trong phòng để cho một vài con gia tinh mất cảnh giác có thể vô tình nhặt nó lên.

“Tuyệt lắm,” Harry lơ đãng nói ; nếu như nó không nói chuyện với ai đó liên, nó sẽ nổ tung mất. “Nghe này, Hermione, mình vừa ở ở trong phòng cô Umbridge và bà ta chạm vào tay mình.”

Hermione lắng nghe. Khi Harry nói xong, cô bé nói thật chậm, “Bạn lo rằng Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đang điều khiển bà ấy giống như đã điều khiển Quirrell à?”

“Ờ,” Harry nói, hạ giọng, “Có thể lắm, phải không?”

“Mình nghĩ thế,” Hermione nói, mặc dù giọng của cô bé không chắc chắn lắm. “Nhưng mình không nghĩ rằng hắn có thể sở hữu bà ấy như cách hắn đã sở hữu Quirrell, mình muốn nói rằng, lúc này hắn đã có thể sống lại được rồi, hắn đã có cơ thể riêng, hắn không cần dùng chung cơ thể với người khác nữa. Hắn có điều khiển bà ấy bằng Lời Nguyên Imperius, mình nghĩ thế...”

Harry quan sát Fred, George và Lee Jordan đang tung hứng những cốc bia rỗng một thoáng. Rồi Hermione nói, “Nhưng năm vừa rồi vết sẹo của bạn bị đau khi có ai đó chạm vào bạn, và cụ Dumbledore đã chẳng nói là sẽ bị như thế khi Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đang nghĩ đến vào lúc đó? Mình muốn nói là, có thể chẳng có gì xảy ra với cô Umbridge cả, có thể nó chỉ ngẫu nhiên xảy ra khi bạn ở cạnh bà ta?”

“Bà ta thật là ma quái,” Harry nói thẳng. “Xảo nguyệt.”

“Bà ta kinh thật, đúng vậy, nhưng mà... Harry này, mình nghĩ bạn nên nói với cụ Dumbledore rằng vết sẹo của bạn lại đau.”

Đây là lần thứ hai trong hai ngày nó được khuyên đi gặp cụ Dumbledore và câu trả lời của nó cũng giống như câu trả lời của nó dành cho Ron.

“Mình sẽ không quấy rầy cụ ấy về chuyện này đâu. Đúng như bạn nó, không phải là chuyện lớn đâu. Nó lâu lâu lại đau tấy lên trong suốt hè – tôi nay nó chỉ hơn tẹo hơn một chút, thế thôi –“

“Harry, mình tin chắc cụ Dumbledore rất muốn bị quấy rầy vì chuyện này –“

“Phải” Harry nói, trước khi nó có thể kìm lại được, “chỉ có một thứ của mình mà cụ Dumbledore quan tâm đến, đó là vết sẹo của mình?”

“Đừng nói vậy, điều đó không đúng!”

“Mình nghĩ là mình sẽ viết thư kể lại cho chú Sirius nghe, xem chú ấy nghĩ gì –“

“Harry, bạn không thể viết những thứ như vậy trong một bức thư được!” Hermione nói, đầy lo lắng.

“Chẳng lẽ bạn không nhớ là ông Moody đã nói với chúng ta phải cẩn thận về những gì chúng ta viết! Chúng ta không thể bảo đảm được là những con cú không bị chặn lại nữa!”

“Được rồi, được rồi, vậy thì mình sẽ không nói với chú!” Harry cáy kính nói. Nó đứng dậy “Mình đi ngủ đây. Chào Ron hộ mình nhé?”

“Ồ không,” Hermione nói, có vẻ nhẹ nhõm, “Nếu như bạn đi thì tức là mình cũng có thể đi mà không có vẻ mất lịch sự. Mình đã hoàn toàn kiệt sức và mình muốn làm thêm vài cái nón vào tối mai. Nghe này, bạn có thể giúp mình nếu như bạn thích, nó vui lắm, mình làm khá hơn rồi, bây giờ thì mình có thể tạo hoa văn và những quả cầu len và những thứ khác nữa.”

Harry nhìn vào mặt cô bé, đang sáng lên đầy hân hoan, và cố tỏ ra là nó có vẻ bị quyến rũ với lời mời này.

“Ờ... không được, mình không nghĩ là mình làm được, cảm ơn nhé,” nó nói. “Ờ, tối mai, mình có một đồng bài tập để làm...”

Và nó vội vã leo lên cầu thang về dãy con trai, để lại cô bạn đang có vẻ đầy thất vọng.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Percy Và Chân Nhồi Bông

Harry là người đầu tiên trong phòng tỉnh dậy vào sáng hôm sau. Cậu nằm ườn trên giường một lát, ngẩng nhìn bụi bay lơ lửng trong tia nắng mặt trời đang chiếu qua khung không cửa cái màn bốn cọc, nhắm nháp các ý nghĩ để chịu hôm nay là ngày thứ Bảy. Tuần đầu tiên của học kỳ có vẻ dài hơn bao giờ hết, giống như một tiết học Lịch sử Pháp thuật lê thê.

Đắm chìm trong sự im lặng buồn ngủ và cái nhìn không chút vấn đục vào các tia sáng mặt trời, đó thực sự là một ngày nghỉ. Cậu kéo rèm qua bên giường, ngồi dậy và bắt đầu mặc quần áo. m thanh duy nhất ngoài tiếng kêu líu ríu của lũ chim từ xa vắng lại là tiếng thở sâu của các bạn cùng phòng của nhà Gryffindors. Cậu cẩn thận mở cặp sách, lấy ra một mẫu giấy da, cái bút lông ngỗng, đi ra khỏi phòng ngủ và đến phòng sinh hoạt chung.

Đi thẳng đến chiếc ghế bành cũ kỹ êm ái ưa thích của cậu bên cạnh đồng lửa giờ đã tắt, Harry ngồi xuống đầy thoải mái, mở cuộn giấy da và nhìn quanh gian phòng. Các mẫu giấy da vụn nhàu nhĩ, các mẫu Gobstones (đá-đờm? - HĐ) cũ, những cái bình rỗng, và những mẫu giấy gói kẹo thường vãi trong phòng sinh hoạt chung vào cuối mỗi ngày đã được dọn sạch, chỉ còn lại những cái mũ gia đình của Hermione. Lơ đãng tự hỏi có bao nhiêu con gia đình đã được thả tự do liệu có muốn được như vậy hay không, Harry mở nắp bình mực, nhúng cây bút lông vào đó, sau đó giữ nó lơ lửng cách bề mặt màu màng nhện, nhấn mìn của mẫu giấy da không 1 inch (~2, 5cm - HĐ) và cậu nghĩ rất lung ... nhưng sau một phút hoặc hơn, cậu nhận thấy mình đang nhìn chăm chăm vào cái lò sưởi trông trơn, hoàn toàn không biết viết gì.

Bây giờ cậu mới thực sự nhận thức được là Ron và Hermione đã phải khó khăn như thế nào khi viết cho cậu các bức thư trong mùa hè vừa qua. Làm sao mà cậu có thể kể cho chú Sirius mọi việc đã xảy ra trong tuần vừa rồi và hỏi chú các câu hỏi mà cậu đang nung nấu trong lòng mà không để cho bọn đánh cắp thư nhận được những thông tin cậu không muốn bọn chúng biết?

Cậu ngồi bất động một lúc, nhìn chăm chăm vào cái lò sưởi, sau đó, cuối cùng đi đến quyết định, cậu nhúng cây bút lông ngỗng và bình mực một lần nữa và cứng quyết đặt bút lên mẫu giấy da.

Chú Snuffles (Khụt Khịt - bí danh của chú Sirius -HĐ) - thân mến,

Con hy vọng là chú vẫn khỏe, tuần đầu tiên trở lại đây thật là tồi tệ, con thực sự vui mừng khi ngày cuối tuần đến.

Bọn con đã có giáo viên môn Nghệ thuật phòng chống thể lực hắc ám mới, đó là giáo sư Umbridge. Bà ấy dễ thương gần bằng mẹ của chú. Con viết cho chú bởi vì cái điều mà con đã viết cho chú mùa hè vừa qua lại xảy đến với con đêm qua khi con bị phạt ở chỗ giáo sư Umbridge.

Tất cả bọn con đều nhớ người bạn to lớn, và hy vọng người bạn đó sẽ trở lại sớm.

Hãy viết thư trả lời con thật sớm nhé.

Chào chú,

Harry

Harry đọc lại lá thư vài lần, cố gắng đọc nó như một người không có liên quan. Cậu không thể phát hiện cái mà cậu đang nói đến— hay người mà cậu đề cập đến — nếu chỉ đọc bức thư này. Cậu hy vọng là chú Sirius sẽ hiểu được lời bông gió về bác Hagrid và nói cho bọn cậu biết khi nào bác quay về. Harry không muốn hỏi một cách trực tiếp phòng trường hợp câu hỏi sẽ lôi cuốn sự chú ý về cái mà bác Hagrid có thể đang làm trong lúc bác không có mặt tại trường Hogwarts.

Mặc dù đây là một lá thư ngắn, nhưng cậu đã mất nhiều thời gian để viết xong nó; ánh nắng đã trườn qua nửa gian phòng trong khi cậu viết thư và cậu đã có thể nghe thấy những tiếng động xa xôi văng lại từ những chuyển động trong phòng ngủ phía trên. Gắn xi lên mẫu giấy da cẩn thận, cậu trèo qua lỗ hổng trên bức chân dung và đi đến Chuồng Cú.

Ta sẽ không đi lối đó nếu ta là cậu, Nick Suýt Mất Đầu nói, trôi lơ lửng qua bức tường phía trên đầu Harry khi cậu bước trên lối đi. Peeves đang chuẩn bị một trò quậy để chọc người tiếp theo băng ngang qua bức tượng bán thân Paracelsus ở giữa hành lang đấy.

Có phải là bức tượng đó sẽ rơi trúng đỉnh đầu tôi không? Harry hỏi.

Kỳ quặc thật, trúng phóc, Nick Suýt Mất Đầu nói với giọng tẻ ngắt. Sự quỉ quyết chưa bao giờ là thế mạnh của Peeves. Ta phải cố gắng kiếm cho ra Bloody Baron... ông ta có thể ngừng cái trò đó lại ... gặp cậu sau nhé, Harry

Vâng, tạm biệt, Harry nói và thay vì rẽ phải, cậu rẽ sang trái, chọn một lối đi xa hơn nhưng an toàn hơn để đến Chuồng Cú. Tình thần cậu phấn khởi hẳn lên khi cậu đi qua các ô cửa sổ nối tiếp nhau và nhìn thấy bầu trời xanh rực rỡ; lát nữa cậu sẽ luyện tập, cuối cùng thì cậu cũng được trở lại với sân Quidditch.

Có cái gì đó cọ vào mắt cá chân cậu. Cậu nhìn xuống và thấy con mèo xương xẩu màu xám của Thầy Giám thị, bà Norris, đang lượn lơ quanh cậu. Con mèo hướng đôi mắt màu vàng trông như ngọn đèn vào cậu trong giây lát rồi biến mất ra đằng sau bức tượng Wilfred Kè đăm chiêu.

Tao chẳng làm gì sai cả, Harry gọi với theo con mèo. Nó có vẻ của một con mèo không thể sai lầm khi

báo cáo mọi việc lên chủ nó, Harry không biết tại sao; rõ ràng là cậu có quyền đi lên Chuồng Cú vào một buổi sáng thứ Bảy.

Mặt trời đã lên cao và khi cậu đi lên tới Chuồng Cú, các ô cửa sổ không có kính làm loá mắt cậu; ánh nắng chói chang đan chéo vào nhau trong căn phòng hình tròn chứa hàng trăm tổ cú đặt ở các dầm trên mái nhà, một chút xáo động trong ánh mặt trời buổi sáng sớm, một vài con cú hẳn là mới đi săn trở về. Sàn nhà phủ đầy rơm rạ kêu răng rắc khi cậu bước qua những cái xương bé tí, nghiêng cổ tìm con Hedwig.

Mày đây rồi, cậu nói, khi phát hiện thấy con cú đang đậu gần đỉnh của mái vòm trần nhà. Bay xuống đây, Tao cần gửi một bức thư."

Với một tiếng kêu trầm trầm, con cú si đôi cánh trắng và lượn xuống vai cậu bé.

Phải, tao biết lá thư này để bên ngoài gửi người có tên là Snuffles, cậu nói với con cú, đưa cho nó bức thư mà nó ngậm chặt trong mỏ, và không biết chính xác tại sao, cậu thì thầm, nhưng nó là cho chú Sirius, nhớ chưa?

Con cú chớp đôi mắt to cỡ cộ và cậu biết điều đó có nghĩa là nó đã hiểu.

Bay cho cẩn thận nhé, Harry nói và cậu đưa con cú ra một trong các ô cửa sổ; nó tỳ lên tay cậu trong giây lát rồi Hedwig cất cánh bay vào bầu trời trong sáng. Cậu theo dõi con cú cho đến khi nó chỉ còn là một chấm màu đen nhỏ bé và cuối cùng biến mất, sau đó chuyển tia nhìn sang túp lều của bác Hagrid, túp lều trông rất rõ khi nhìn từ cửa sổ này, và hiển nhiên là không giống như thường lệ, ống khói không có khói bốc lên còn các bức rèm thì vẫn kéo xuống.

Các ngọn cây trong Khu Rừng Cấm đu đưa nhẹ. Harry nhìn đám cây, thường thức không khí trong lành mơn man trên mặt cậu, nghĩ về trận Quidditch sắp tới... rồi cậu nhìn thấy nó. Một con ngựa có cánh khổng lồ trông như loài bò sát, giống những con ngựa đã kéo xe cho trường Hogwarts, con ngựa có cánh phủ đầy lông đen xoi rộng đôi cánh như một con thằn lằn bay đang bay khỏi những cái cây, trông giống một con chim khổng lồ kịch cỡm. Con ngựa lượn tròn, sau đó lao trở lại sau những cái cây. Toàn bộ sự việc xảy ra quá nhanh, đến mức Harry khó có thể tin được cái mà cậu vừa nhìn thấy, trừ phải cậu bị điên.

Cửa Chuồng Cú mở ra đằng sau cậu. Vẫn còn sững sờ, cậu quay nhanh lại và nhìn thấy Cho Chang đang cầm một lá thư và một cái gói trong tay.

Chào, Harry máy móc nói.

Ờ... xin chào, co bé nín thở nói. Tớ không nghĩ là có ai lại lên đây vào sáng sớm như thế này ... Tớ chỉ vừa chợt nhớ ra cách đây 5 phút, hôm nay là sinh nhật má tớ.

Cô gi cái gói lên.

À há, Harry nói. Đầu óc cậu đặc lại. Cậu muốn nói một cái gì đó khôi hài và thú vị, nhưng ký ức về những con ngựa có cánh khủng khiếp đó vẫn còn quá sống động trong đầu cậu.

Một ngày đẹp trời, cậu nói, hát hàm ra hiệu về cửa sổ. Ruột cậu quặn thắt lại vì bối rối. Thời tiết. Cậu đang nói chuyện về thời tiết...

Ở phải, Cho nói và nhìn quanh để tìm một con cú thích hợp. Rất tuyệt để chơi Quidditch. Tớ đã không ra ngoài cả tuần nay rồi, cậu thì sao?

Cũng vậy, Harry nói.

Cho lựa lấy một con cú trong đám cú của trường. Cô vẫy nó đậu xuống cánh tay mình và đỡ dành nó giơ chân ra để cô buộc cái gói vào.

Này, nhà Gryffindor đã kiếm được Thủ môn mới chưa? cô hỏi.

Đã, Harry nói. Đó là bạn tớ tên là Ron Weasley, cậu có biết cậu ấy không?

Người ghét bão đó hả? Cho nói không sốt sắng lắm. Cậu ấy giỏi chứ?

Ờ, Harry nói, Tớ nghĩ là như thế. Tớ chưa bao giờ nhìn thấy cậu ấy chơi thử bởi tớ đang bị phạt Cấm túc mà.

Cho ngược nhìn lên, cái gói buộc dờ vào chân con cú.

Cái bà Umbridge đó thiệt là bẩn tính cô bé nói rất nhỏ Giam cầm cậu vì cậu đã nói sự thật về lý - lý - lý do mà anh đã chết. Mọi người đã nghe cả rồi, việc đó lan ra toàn trường. Cậu đã thực sự dũng cảm dám đứng lên để xem khinh bà ta như vậy.

Harry nở nang hết cả ruột gan đến mức cậu cảm thấy như thể cậu đang trôi đi vài inch trên sàn nhà vững vãi đầy rơm. Ai lại có thể quan tâm đến cái con ngựa bay ngu ngốc đấy chứ; Cho đã nghĩ cậu thực sự dũng cảm. Trong chốc lát, cậu cân nhắc xem cậu có nên cho Cho xem cánh tay bị cắt của cậu không khi cậu giúp cô bé cột bức thư vào chân con cú... nhưng trước khi cậu có thể thực thi cái ý nghĩ táo gan đó, cánh cửa Chuồng Cú lại mở ra.

Thầy giám thị Filch thở khò khè và bước vào gian phòng. Có những đốm màu tím trên hai gò má gân guốc và hõm xuống của thầy, cằm thầy giật giật và mái tóc mỏng màu xám của thầy rối bù; rõ ràng là thầy vừa chạy đến đây. Bà Norris chạy lon ton theo gót thầy, liếc nhìn những con cú trên cao và kêu meo meo thèm khát. Có tiếng vỗ cánh ở phía trên và một con cú lớn màu nâu tấp tắp cái mỏ với vẻ đe dọa.

A ha! thầy Filch nói và tiến một bước quả quyết về phía Harry, hai má xệ xuống của thầy rung rung vì giận dữ. Ta đã nhận được một lời cảnh báo là trò đang có ý định đặt hàng một lô Bom Phân rất lớn

Harry thu tay lại và nhìn chăm chăm vào thầy Giám thị.

Ai nói với thầy điều đó ạ?

Cho hết nhìn Harry lại chuyển sang thầy Filch, cô cau mày không tán thành; con cú vẫn nằm trong tay cô bé, đang buồn chán đứng trên một chân, kêu những tiếng kêu thúc giục nhưng cô lờ đi.

Ta có những nguồn tin riêng, thầy Filch rít lên bằng giọng hài lòng với bản thân. Bây giờ trò hãy đưa cái mà trò định gửi đi ra đây.

Cảm thấy hết sức may mắn vì cậu đã không chậm trễ gửi lá thư đi, Harry nói, Em không thể, em đã gửi nó đi rồi.

Đi rồi? Filch nói, khuôn mặt thầy trở nên méo mó vì thịnh nộ.

Đã đi rồi ạ, Harry bình tĩnh nói.

Filch há miệng giận dữ trong vài giây, sau đó nhìn vào bộ quần áo của Harry.

Làm sao ta biết được là cậu không giấu nó trong túi?

Bởi vì...

Em đã nhìn thấy Harry gửi nó đi rồi, Cho giận dữ nói.

Thầy Filch quay lại phía cô bé.

Trò đã nhìn thấy -?

Đúng thế, em đã nhìn thấy, cô bé khẳng định.

Có một khoảng dừng khi thầy Filch nhìn trừng trừng vào Cho và cô bé đáp trả, sau đó thầy giám thị quay gót và đi về phía cửa. Thầy đặt tay lên tay nắm cửa, dừng lại và quay lại nhìn Harry.

Nếu như ta mà bắt gặp dù chỉ là một quả Bom Phân -

Thầy quay bước xuống thang. Bà Norris ném một cái nhìn thèm muốn lần cuối vào những con cú trước khi đi theo thầy.

Harry và Cho nhìn nhau.

Cám ơn, Harry nói.

Không có vấn đề gì, Cho nói, cuối cùng thì cô cũng buộc xong cái gói vào chân con cú, gương mặt cô

hơi hồng lên. Cậu không đặt hàng Bom Phân đấy chứ?

Không, Harry nói.

Tớ tự hỏi, tại sao ông ấy lại nghĩ là cậu đang ở đây? cô bé nói trong lúc mang con cú ra cửa sổ.

Harry nhún vai. Cậu cũng bị hoang mang chẳng kém cô, mặc dù rất lạ lùng là nó chẳng làm cậu chú ý lắm vào lúc này.

Họ cùng rời Chuồng Cú. Tại lối đi hành lang đến tới chái nhà phía Tây của lâu đài, Cho nói, Tớ đi lối này. Ờ... Gặp lại cậu sau nhé, Harry.

Ờ... hẹn gặp sau.

Cô bé mỉm cười với cậu và bước đi. Harry đi tiếp và cảm thấy vô cùng phấn chấn. Cậu đã có thể nói chuyện một cách trọn vẹn với Cho mà không bị lúng túng... Cậu thực là dũng cảm khi phản đối bà ấy như vậy... Cho đã bảo cậu là người dũng cảm ... Cô ấy không ghét cậu vì cậu vẫn còn sống...

Dĩ nhiên là cô ấy thích Cedric hơn, cậu biết điều đó... cho dù nếu cậu mời cô ấy đi dự Vũ hội trước khi Cedric làm việc đó, mọi việc có thể đã đi theo một hướng khác ... cô ấy có vẻ thực sự tiếc khi từ chối lời mời của Harry ...

Chào buổi sáng, Harry nói vui vẻ với Ron và Hermione khi cậu nhập bọn cùng họ tại bàn của nhà Gryffindor ở Đại sảnh Đường.

Cái gì làm bạn trông phờn chí thế? Ron nói, nhướn mắt nhìn Harry đầy ngạc nhiên.

Ờ... trận Quidditch sắp tới, Harry vui sướng nói, kéo một đĩa tương thịt lợn muối xông khói và trứng về phía mình.

Ờ... phải... Ron nói. Cậu đặt miếng bánh mì nướng đang ăn dở xuống và uống một ngụm lớn nước bí ngô. Sau đó, cậu nói Nghe này... bạn có thể ra sân sớm một chút cùng mình không? Chì là... tớ muốn được thực hành một chút trước khi luyện tập thôi? Bởi vì tớ có thể, bạn biết đấy, khởi động trước một tý (? - HỒ).

Được thôi, Harry nói.

Nghe này, tớ nghĩ là các bạn không nên đi, Hermione nghiêm túc nói. Cả hai người còn cả đồng bài tập chưa hoàn thành -

Nhưng cô đột nhiên ngừng lại; chuyển thư buổi sáng đã đến và như thường lệ, một con cú ngậm trong mỏ tờ Nhật báo Tiên tri bay về phía cô bé, vừa bay vừa kêu the thé, nó đậu một cách khinh suất xuống gần

lộ đường và giơ chân ra. Hermione bỏ một đồng Knut vào cái túi bằng da của con cú, nhặt lấy tờ báo, và lướt nhanh tranh nhất trong khi con cú bay đi.

Có gì hay không? Ron nói. Harry nhe răng cười, vì biết là Ron đang muốn kéo cô bé nhăng đi khỏi đề tài bài tập ở nhà.

Không có, cô bé thở dài, Chỉ là chuyện hết sức vớ vẩn về vụ kết hôn của tay chơi bass trong nhóm Weird Sisters (những chị em của định mệnh - HĐ).

Hermione mở tờ báo và biến mất sau tờ báo. Harry giành hết tâm trí vào một đĩa thịt lớn muối hun khói và trứng khác. Ron nhìn chăm chăm vào các cửa sổ cao, trông như có vẻ đang bận tâm với một suy nghĩ nào đó.

Đợi một chút, đột nhiên Hermione nói. Ôi không... chú Sirius này!

Có chuyện gì vậy? Harry nói, giật tờ báo một cách thô bạo khiến cho nó bị rách toạc ra ở giữa, và kết quả là cậu và Hermione mỗi người cầm một nửa tờ báo.

Bộ Pháp thuật nhận được thông tin từ một nguồn đáng tin cậy nói rằng Sirius Black, kẻ giết người hàng loạt khét tiếng ... vân vân và vân vân... hiện đang lẩn trốn tại Luân đôn!" Hermione đọc từ nửa tờ báo nằm trong tay bằng giọng thì thầm đau khổ.

Chính là Lucius Malfoy, tớ cược đây, Harry hạ thấp giọng giận dữ. Hắn đã nhận ra chú Sirius trên sân ga...

Cái gì? Ron hong sợ nói. Cậu không định nói là...

Suyt! cả Harry và Hermione cùng nói.

..."Bộ cảnh báo cộng đồng phù thủy là Black hết sức nguy hiểm... hắn đã giết 13 người ... trốn thoát khỏi nhà tù Azkaban ..."

Lại những thứ rác rưởi như thường lệ, Hermione kết luận, ngả nửa người lên nửa tờ báo, nhìn Harry và Ron đầy sợ hãi. Chú ấy sẽ không thể rời khỏi ngôi nhà đó một lần nữa, không thể, cô bé thì thầm. Cụ Dumbledore đã cảnh cáo chú ấy không được làm như thế.

Harry rầu rĩ nhìn xuống mẫu báo mà cậu vừa giật rách. Phần lớn của trang báo là qung cáo bán hạ giá Trang phục cho Mọi dịp của Bà Malkin.

Này! cậu nói và vuốt phẳng tờ báo ra để Hermione và Ron có thể nhìn thấy. Nhìn đây nè!

Tớ có đủ quần áo rồi, Ron nói.

Không phải cái đó, Harry nói. Nhìn đi... cái mẫu tin nhỏ ở đây cả ...

Ron và Hermione cúi người sát hơn; mẫu tin rất sơ sài, chỉ chiếm một đoạn dài khoảng 1 inch (~2, 5 cm - HD) ngay ở cuối cột báo. Nó có tựa đề:

Một vụ xâm nhập Bộ Pháp thuật

Sturgis Podmore, 38, ngụ tại số 2, Laburnum Gardens, Clapham, đã xuất hiện trước toà án Wizengamot với tội danh đột nhập và cố gắng đánh cướp Bộ Pháp thuật hôm 31 tháng 8. Podmore bị một phù thủy canh gác của Bộ Pháp Thuật có tên là Eric Munch bắt giữ, ông này bắt quả tang Sturgis Podmore đang cố gắng đột nhập qua cánh cửa được bảo vệ chặt chẽ nhất vào lúc 1h sáng. Podmore từ chối phát biểu để tự bảo vệ đã bị buộc phạm cả hai tội danh trên và nhận bản án 6 tháng tù tại nhà tù Azkaban.

Sturgis Podmore? Ron chậm rãi nói. Ông ấy là cái người có mái tóc dày bờm xờm đúng không? Ông ấy cũng tham gia vào Hội Huynh đệ...

Ron, suy! Hermione nói, nắm cái nhìn lo lắng ra xung quanh.

6 tháng ở Azkaban! Harry sững sờ thì thầm. Chỉ vì cố gắng đột nhập qua một cái cửa!

Đừng có ngốc thế, đó không chì là bởi vì ông ấy đột nhập qua một cái cửa. Ông ấy làm cái quái quỷ gì ở Bộ Pháp thuật vào lúc 1h sáng nhỉ? Hermione thở ra.

Cậu có cho là ông ấy đang làm gì đó cho Hội Huynh đệ không? Ron thì thầm.

Khoan đã... Harry nói từ từ. Sturgis chính là người đáng lẽ sẽ đến đón và đưa chúng ta đi, nhớ không?

Cả hai đứa nhìn cậu.

Phải, ông ấy đáng lẽ là một trong những người bảo vệ chúng ta đi đến Ngã Tư Vua, nhớ không? Và thầy Moody rất bức mình vì ông ấy không trở lại; cho nên ông ấy không thể tham gia vào công việc với bọn thầy ấy, đúng không?

Phải, có lẽ họ không nghĩ tới khả năng ông ấy bị bắt giữ, Hermione nói.

Đó có thể là một vụ mưu hại! Ron xúc động kêu lên. Không được – nghe này! cậu tiếp tục, hạ giọng xuống thấp khi bắt gặp cái nhìn đe dọa trên gương mặt của Hermione. Bộ Pháp Thuật nghi ngờ ông ấy là người của cụ Dumbledore – có lẽ thế, tớ cũng không biết nữa – họ nhử ông ấy tới Bộ Pháp Thuật, và ông ấy cũng chẳng đột nhập qua cái cửa nào hết! Có thể họ đã nghĩ ra cái cớ nào đó để bắt ông ấy!

Có một lúc ngừng khi Harry và Hermione xem xét ý kiến đó. Harry nghĩ nó có vẻ còn xa mới đúng sự thực. Mặt khác Hermione lại có vẻ bị gây ấn tượng.

Các bạn có biết không, tớ sẽ chẳng ngạc nhiên lắm đâu nếu đó là sự thực.

Cô bé tư lự gập nửa tờ báo lại. Khi Harry đặt dao và đĩa xuống, cô bé có vẻ đã thoát khỏi mơ màng.

Thôi được rồi, tớ nghĩ là chúng ta cần hoàn thành cho xong một bài luận cho giáo sư Sprout về cây tự dưỡng, và nếu gặp may chúng ta có thể bắt đầu luyện tập Lời Nguyên Ma thuật Vô tri Vô Giác trước bữa ăn trưa ...

Harry cảm thấy hơi có cảm giác căng rứt lưng tâm với ý nghĩ về đồng bài tập về nhà đang đợi cậu trên gác, nhưng bầu trời thật là trong xanh rực rỡ và cậu thì đã không cưỡi cây Tia chớp cả tuần nay rồi ...

Ý bọn tớ là, chúng tớ sẽ làm bài tập vào buổi tối, Ron nói, khi cậu và Harry đi qua bãi cỏ nằm thoải thoải về phía sân Quidditch, vai vác cây chổi, tai lưng bùng với những lời cảnh cáo ghê gớm của Hermione về việc bọn chúng sẽ trượt trong kỳ thi Chứng chỉ phù thủy Thường Đẳng. Và chúng ta sẽ có vào sáng mai. Hermione đã chuẩn bị rất kỹ, đó là vấn đề của cậu ấy ... Dừng một lát, cậu bổ sung thêm với giọng có vẻ hi lo lắng, Cậu có nghĩ là cậu ấy định ngụ ý điều đó khi cậu ấy nói là chúng ta sẽ không có bài của cậu ấy không?

Phải, tớ nghĩ thế, Harry nói. Tuy nhiên, điều quan trọng là chúng ta phải luyện tập nếu chúng ta muốn ở lại đội Quidditch...

Phải, đúng vậy, Ron nói với giọng phấn khởi. Và chúng ta còn vô khối thời gian để hoàn thành công việc...

Khi họ đến sân Quidditch, Harry liếc nhìn qua bên phải cậu, chỗ những cái cây của Khu Rừng Cấm đang đu đưa buồn rầu. Chẳng có cái gì bay lên khỏi chỗ đó cả; bầu trời trong sáng không có vật gì cả ngoài mấy con cú xa xa đang lượn quanh tháp Chuồng Cú. Cậu không lý do để lo lắng; những con ngựa bay không làm hại cậu được; và cậu đẩy nó ra khỏi đầu óc mình.

Bọn chúng lấy những quả bóng ra khỏi hộp đựng bóng trong phòng thay đồ và bắt đầu luyện tập, Ron bảo vệ khung gôn cao ba feet, Harry chi ở vị trí Tâm thủ và cố gắng ném trái banh Quaffle qua Ron. Harry nghĩ rằng Ron chơi rất tốt; Ron chặn đứng được 3/4 số trái bóng mà Harry cố gắng ném qua Ron, bọn chúng càng luyện tập lâu, Ron chơi càng tốt. Sau vài tiếng đồng hồ, bọn trẻ quay trở về lâu đài để ăn trưa – trong khi đó Hermione ra sức biểu lộ ý nghĩ của cô bé rằng bọn chúng thật là vô trách nhiệm — sau đó, hai đứa lại quay trở lại sân Quidditch để sẵn sàng cho bài luyện tập thực sự. Toàn đội, trừ Angelina đã đợi sẵn trong phòng thay quần áo khi bọn chúng bước vào.

Ồn chứ, Ron? George nháy mắt nói với cậu.

Vâng ạ, Ron nói, cậu trở nên ít nói hơn lúc mọi người đi ra sân luyện tập.

Đã sẵn sàng thể hiện chưa, Thủ lĩnh Lả lướt? Fred nói, mái tóc bù xù phủ lên cái cổ áo của bộ đồ cầu

thủ Quidditch, một nụ cười hằn học trên gương mặt.

Anh hãy im mồm đi, Ron nói, gương mặt trở nên lạnh lùng, và lần đầu tiên mặc bộ quần áo cầu thủ vào. Bộ quần áo vừa khít với nó hơn là Oliver Wood, cậu này có vai rộng hơn.

Tốt lắm tất cả mọi người, Angelina nói gia nhập với mọi người từ văn phòng Đội trưởng, cô đã thay quần áo. Alicia và Fred, các cậu hãy hộp đựng bóng lại đây. Ôi, có vài người đang quan sát chúng ta đấy, nhưng tớ muốn các cậu hãy lờ đi, được chứ?

Có một cái gì đó trong giọng nói lẽ ra là ngẫu nhiên của cô khiến cho Harry nghĩ rằng cậu biết ai là vị khách không mời, và nó được khẳng định, khi họ rời khỏi phòng thay đồ ra đến sân bóng tránh ngập ánh nắng mặt trời rực rỡ, ở đó cang lên inh ỏi tiếng huýt sáo và những lời chế giễu từ phía đội Quidditch nhà và những kẻ cổ vũ đủ loại, những kẻ này đang đứng thành nhóm ở lưng chừng khán đài và giọng của bọn chúng vang lên oang oang khắp sân vận động.

Thằng nhãi Weasley đang cười cái gì thế kia? Malfoy gọi bằng giọng nói nhừa nhựa đầy châm chọc. Tại sao vẫn có người bay trên những cái gậy cũ kỹ bẩn thỉu như thế nhỉ?

Crabbe, Goyle và Pansy Parkinson cười hô hố. Ron cười lên cái chối và đập xuống đất, Harry theo sát Ron, từ phía sau cậu nhìn thấy tai Ron đỏ bừng lên.

Lờ bọn chúng đi, cậu nói, cố gắng bắt kịp Ron, Chúng ta sẽ xem ai là người cười sau khi chúng ta chiến thắng bọn chúng ...

Đó chính là thái độ mà tớ muốn các cậu thể hiện, Harry, Angelina nói với vẻ tán thành, cô lượn xung quanh bọn chúng với trái banh Quaffle trong tay, gim tốc độ và lơ lửng ngay trước đội bay của mình. Tốt lắm, tất cả các cậu, chúng ta sẽ khởi động một chút cho ấm người, toàn đội chú ý -

Này, Johnson, đó là kiểu tóc gì vậy? Pansy Parkinson rú lên từ phía dưới. Tại sao lại có người muốn mình trông giống như thể là có những con giun nhô ra từ đầu vậy nhỉ?

Angelina hất mái tóc tết bím dài của mình ra khỏi khuôn mặt và vẫn hết sức bình tĩnh, Tản rộng ra, được rồi, xem chúng ta có thể làm được cái gì nào ...

Harry lộn ngược lại từ tít tận bên kia sân. Ron hướng về phía gôn đối diện. Angelina nâng trái banh Quaffle bằng một tay và ném thẳng về phía Fred, Fred ném cho George, George ném cho Harry, Harry ném cho Ron, Ron đánh rơi trái bóng.

Bọn nhà Slytherin, cầm đầu là Malfoy, rú lên cười. Ron hạ xuống để đón lấy trái banh trước khi nó rơi xuống đất, cậu lượn một đường cầu thả, nghiêng khỏi cây chổi, và lấy lại độ cao, mặt cậu đỏ lên. Harry nhìn thấy Fred và George trao đổi những cái nhìn, nhưng trái với tính cách thường lệ, không ai trong hai người nói gì, và cậu thầm cảm ơn hai người vì việc đó.

Bắt lấy, Ron, Angelina gọi như chưa hề có gì xảy ra.

Ron ném trái banh Quaffle cho Alicia, Alicia ném trả lại cho Harry, Harry ném cho George...

Này, cái sẹo của mày sao rồi? Malfoy nói. Mày có chắc không cần nói dối không? Chắc hẳn rồi, đã một tuần mày nằm trong bệnh xá rồi, phải không?

George ném cho Angelina; cô ném ngược lại cho Harry, tuy bị bất ngờ nhưng cậu vẫn bắt được trái banh bằng các đầu ngón tay và nhanh chóng ném cho Ron, lúc này bị bất ngờ và bắt trượt trái banh hàng inch.

Tiếp tục đi nào, Ron, Angelina cáu kỉnh nói, khi cậu bé hạ xuống đất một lần nữa để đuổi theo trái banh. Hãy chú ý vào.

Khó có thể nói mặt của Ron hay trái banh đỏ hơn khi cậu lấy lại độ cao. Malfoy và đội nhà Slytherin lại rú lên cười.

Với nỗ lực lần thứ ba, Ron bắt được trái Quaffle; có lẽ do quá căng thẳng, cậu ném nó khá mạnh khiến nó bay thẳng về phía Katie và đâm trúng mặt cô bé.

Xin lỗi! Ron rên lên, phóng vọt về phía trước để xem cậu có gây ra thiệt hại gì không.

Quay trở lại vị trí, cô ấy không sao! Angelina gầm lên. Nhưng khi cậu ném banh cho một đồng đội, cô gắng đừng làm người ta ngã khỏi chổi, nhớ chưa? Có những trái Bludgers làm việc đó rồi!

Mũi của Katie đang chảy máu. ở phía dưới, bọn nhà Slytherins đang dậm chân chế giễu. Fred và George lại chỗ Katie.

Cầm lấy cái này, Fred nói, lôi ra từ trong túi và đưa cho cô bé vật gì đó nhỏ và có màu tím, Nó sẽ làm sạch trong nháy mắt.

Được rồi, Angelina gọi to, Fred, George, hãy lấy gậy và trái banh Bludger ra đây. Ron, hãy đứng vào vị trí trước gôn. Harry thả trái banh Snitch khi chị bảo nhé. Chúng ta sẽ tập trung mục tiêu vào khung thành của Ron, rõ chưa.

Harry bám theo hai anh em sinh đôi để tìm trái Snitch.

Ron vụng về như một con lợn, đúng không? George cài nhàu, khi ba bọn chúng hạ cánh xuống gần cái hộp đựng banh, mở nó ra để lấy một trái Bludgers và một trái Snitch.

Cậu ấy chỉ căng thẳng quá thôi, Harry nói, Cậu ấy chơi rất tốt khi chúng em luyện tập cùng nhau vào sáng hôm nay.

Phải, anh hy vọng là nó không ốm o gầy mòn qua nhanh, Fred ủ rũ nói.

Họ quay trở lại không trung. Khi Angelina huýt sáo, Harry thả trái Snitch ra, Fred và George thả trái Bludger. Từ lúc đó, Harry khó có thể theo dõi người khác đang làm gì. Nhiệm vụ của cậu là bắt được trái banh vàng nhỏ xíu đang vỗ cánh điên cuồng để thu được 150 điểm, để làm được điều này cần phải đạt được tốc độ khủng khiếp và kỹ năng điêu luyện. Cậu tăng tốc, lộn mèo, queo lên và xuống qua các người đang bám đuổi, không khí ấm áp của mùa thu đập vào mặt cậu, và tiếng kêu xa xăm của bọn Slytherin trở thành những tiếng vô nghĩa trong tai cậu ... nhưng không lâu, tiếng còi làm cậu phải ngừng lại.

Dừng lại – dừng lại – Dừng lại! Angelina hét lên. Ron – cậu không tập trung bảo vệ khu vực giữa!

Harry nhìn Ron, lúc này đang lượn ngay trước cái vòng bên tay trái, để lại hai cái vòng còn lại hoàn toàn trống và không được bảo vệ.

Ôi... xin lỗi...

Cậu phải di chuyển xung quanh trong khi cậu trông chừng bọn Truy thủ! Angelina nói. Và hãy ở vị trí trung tâm trừ phải cậu phải di chuyển để bảo vệ cái vòng, hoặc bay lượn tròn quanh chúng, nhưng không được trượt hẫng sang một phía như vậy, cách mà cậu đã làm trong ba bàn thua gần đây!

Xin lỗi... Ron lặp lại, gương mặt đỏ bừng của cậu sáng lên như đèn hiệu nổi bật trên nền trời trong xanh rực rỡ.

Còn Katie, cậu không thể làm gì với cái mũi chảy máu của mình à?

Đã càng lúc càng tệ! Katie khó nhọc nói trong lúc vẫn cố gắng chặn máu chảy từ mũi.

Harry liếc nhìn Fred, lúc này trông rất lo lắng và đang soát lại các túi quần. Cậu nhìn thấy Fred lôi ra cái gì đó màu tím, kiểm tra nó trong giấy lát rồi nhìn trở lại Katie, rõ ràng là rất hoảng sợ.

Thôi nào, hãy cố gắng lần nữa thử coi, Angelina nói. Cô lờ tịt bọn nhà Slytherin, lúc này đang hô khẩu hiệu Bọn nhà Gryffindor là lũ bại trận, Bọn nhà Gryffindor là lũ bại trận, nhưng chắc chắn là cô cứng người lại trên cây chổi.

Lần này họ bay được khoảng 3 phút thì tiếng còi của Angelina lại vang lên. Harry dõi theo trái banh Snitch bay vòng vòng ở khung thành đối diện, và cảm thấy buồn phiền.

Cái gì nữa đây? cậu nói với Alicia là người đứng gần cậu nhất với vẻ thiếu kiên nhẫn.

Katie có vấn đề, cô nói cộc lốc.

Harry quay nhìn Angelina, Fred và George đang bay hết sức nhanh đến mức có thể về phía Katie. Harry

và Alicia cũng lao theo họ. Rõ ràng là Angelina đã ngừng luyện tập rất đúng lúc; Katie trắng bệch như viên phấn và đầy máu.

Cô ấy cần đến bệnh xá, Angelina nói.

Chúng tớ sẽ đưa Katie đi, Fred nói. Cô ấy, ờ... có thể đã vô tình nuốt nhầm phải Blood Blisterpod -

Thôi được, không thể luyện tập mà thiếu Tấn thủ và Truy thủ được, Angelina rầu rĩ nói khi Fred và George đỡ Katie về phía lâu đài. Đi thay đồ thôi.

Bọn nhà Slytherin vẫn tiếp tục la ó khi họ quay về phòng thay đồ.

Buổi luyện tập thế nào? Hermione lạnh nhạt hỏi một tiếng rưỡi sau đó, khi Harry và Ron trèo qua lỗ hổng sau bức chân dung vào phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor.

Hôm nay... Harry mở mồm.

Hoàn toàn tệ hại, Ron uể oải nói, đắm mình trong cái ghế bành cạnh Hermione. Cô bé nhìn Ron và vẽ băng giá của cô có vẻ bắt đầu tan ra.

Không sao, đó mới chỉ là lần đầu tiên thôi mà, cô nói với vẻ an ủi, chắc chắn là chuyện đó cần có thời gian -

Ai nói là do tớ mà buổi luyện tập hôm nay trở nên tệ hại đâu? Ron lầu bầu.

Không ai nói cả, Hermione nói, có vẻ thủ thế, Mình nghĩ là -

Bạn nghĩ mình chỉ là đồ vô dụng thôi chứ gì?

Không, tất nhiên là mình không nghĩ thế! Xem này, bạn nói là hôm nay rất tệ hại nên tớ chỉ... -

Mình đi làm bài tập đây, Ron tức giận nói và nhẩy mạnh trên các bậc thang gác dẫn đến Phòng Ngủ Nam và biến mất khỏi tầm nhìn. Hermione quay sang Harry.

Cậu ấy chơi tồi lắm hả?

Không tệ lắm, Harry nói khẳng định.

Hermione nhướn mày lên.

Mình cho rằng cậu ấy không thể chơi tốt hơn, Harry lầu bầu, nhưng đó chỉ là buổi đầu tiên, như bạn nói đấy ...

Cả Harry lẫn Ron đều có vẻ không thể tập trung vào đồng bài tập ở nhà được vào tối hôm đó. Harry

biết là Ron quá bận tâm với kết quả tồi tệ của buổi luyện tập Quidditch và tự Ron cảm thấy rất khó vứt bỏ những lời chế giễu Gryffindor là lũ bại trận ra khỏi đầu.

Bọn chúng mất cả ngày Chủ Nhật trong Phòng Sinh Hoạt Chung, vùi mình trong đồng sách, trong khi đó gian phòng hết đầy những người lại chuyển sang trống trơn. Đó là một ngày đẹp trời và phần lớn học sinh của nhà Gryffindors tiêu khiển bằng cách ra ngoài, tắm trong ánh nắng mặt trời cuối cùng của năm. Khi tối đến, Harry bắt đầu cảm thấy như có ai đó đang gõ trong đầu cậu.

Bạn biết không, trong tuần chúng ta nên cố gắng hoàn thành các bài tập nhiều hơn, Harry cầu nhàu với Ron, khi bọn chúng cuối cùng cũng gác bài luận dài lê thê về những lời phù phép buồn tẻ của Giáo sư McGonagall sang một bên và chuyển sang bài luận cũng dài và khó không kém của Giáo sư Sinistra về Các mặt trăng của sao Mộc.

Phi đấy, Ron nói, cậu lấy tay day day đôi mắt mọng máu và lần thứ năm, ném mẩu giấy da hồng vào đồng lửa bên cạnh đó. Nghe này... chúng ta có nên đề nghị Hermione cho xem những cái mà cậu ấy đã làm không?

Harry liếc nhìn Hermione; cô bé đang ngồi với con Crookshanks trong lòng và tán gẫu vui vẻ với trong khi một đôi kim đan đang nhảy nhót trong không trung trước mặt cô bé, nó đang đan một đôi tất gia tinh chưa thành hình dáng.

Không, cậu nặng nề nói, Bạn biết là cậu ấy sẽ không để cho chúng ta xem đâu.

Và bọn chúng lại cắm cúi với đồng bài vở trong khi bên ngoài cửa sổ, bầu trời bầu trời bắt đầu sẫm màu dần. Đám đông trong Phòng Sinh hoạt chung bắt đầu thưa dần. Vào lúc Mười một giờ rưỡi, Hermione đi qua bọn chúng, gấp dài.

Gần xong rồi chứ?

Không, Ron cộc cằn nói.

Mặt trăng lớn nhất của Sao Mộc là Ganymede chứ không phải là Callisto, cô bé nói và chỉ qua vai Ron dòng chữ bị sai trong bài luận Thiên Văn Học, Và ở chỗ này có núi lửa.

Cám ơn, Ron cầu nhàu và xoá đi những câu bị sai.

Xin lỗi, mình chỉ -

Tốt thôi, nếu cậu đến đây để chỉ trích -

Ron -

Mình không dư thời gian để nghe ba lời thuyết pháp đó, được chưa, Hermione, mình đang ngập cổ ở đây -

Không phải đâu, xem này!

Hermione chỉ ra cửa sổ gần nhất. Cả Harry và Ron ngược nhìn lên. Một con cú bảnh chọe đang kêu rít lên đậu ngoài cửa sổ, nhìn chăm chăm vào Ron.

Đó có phải là con Hermes không nhỉ? Hermione nói có vẻ ngạc nhiên.

Chính nó! Ron nói lặng lẽ, ném cây bút lông xuống và đứng dậy. Anh Percy viết cái quái gì cho mình được nhỉ?

Cậu băng qua gian phòng đến bên cửa sổ, mở nó ra; con Hermes bay vào trong, đậu lên bài luận của Ron và chìa chân có một lá thư buộc ở đó. Ron tháo lấy lá thư và con cú bay đi ngay lập tức để lại một vết mực hình dấu chân trên cái bản đồ mặt trăng của cậu bé.

Đó là một bức thư tay của anh Percy, Ron nói, quay trở lại ngồi phịch xuống cái ghế và nhìn trừng trừng vào những từ viết ngoài cuộn giấy: Ronald Weasley, Nhà Gryffindor, trường Hogwarts. Cậu nhìn lên hai đứa. Các bạn có hình dung được nó là cái gì không?

Mở nó ra! Hermione hăm hở nói, và Harry gật đầu tán thành.

Ron tháo cuộn giấy ra và bắt đầu đọc. Cậu càng đọc thì càng tỏ ra giận dữ. Khi cậu đọc xong, trông cậu có vẻ vô cùng phẫn nộ. Ron ném lá thư cho Harry và Hermione, hai đứa chụm đầu vào và cùng đọc lá thư:

Ron thương mến,

Anh vừa được biết (từ không ai khác mà chính là ông Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, ông ấy đã được nghe tin này từ cô giáo mới của em là Giáo sư Umbridge) rằng em đã trở thành một Huynh trưởng của trường Hogwarts.

Thực sự là anh đã rất ngạc nhiên và hài lòng khi anh nghe được tin này và muốn chúc mừng em. Anh phải thừa nhận là anh luôn lo ngại em sẽ đi theo con đường của Fred và George, chứ không lựa chọn con đường của anh đã đi, vì thế em có thể hình dung những cảm xúc của anh khi anh nghe rằng em đã không còn lươn lẹo mà quyết định gánh vác trách nhiệm thực sự.

Nhưng anh muốn không chỉ đơn thuần là chúc mừng em, mà còn hơn thế nữa, Ron à, anh muốn cho em vài lời khuyên, và đó là lý do tại sao anh gửi lá thư này vào tối nay chứ không phải đợi đến chuyển thư vào buổi sáng như thường lệ. Hy vọng rằng em có thể đọc lá thư này tránh xa những con mắt tọc mạch và quấy rầy.

Từ những gì mà ông Bộ trưởng vô tình hở ra khi thông báo cho anh cái tin em đang là một Huynh trưởng, anh suy ra là em vẫn gặp gỡ thường xuyên thằng bé Harry Potter. Anh phải nói với em, Ron à, là không gì có thể làm em có nguy cả bị mất cái huy hiệu Huynh Trưởng cao bằng việc tiếp tục thân thiết với thằng bé đó. Phải, anh chắc là em sẽ ngạc nhiên nghe nghe thấy như vậy – anh không nghi ngờ là em hẳn sẽ nói Potter luôn được cụ Dumbledore ưu ái — nhưng anh cảm thấy chắc chắn phải nói với em rằng cụ Dumbledore có thể sẽ làm hiệu trưởng trường Hogwarts không lâu nữa và những người có quan điểm rất khác – và chắc chắn là chính xác hơn – sẽ giám sát hành vi của thằng Potter. Anh không thể nói nhiều ở đây, nhưng nếu em xem tờ Nhật Báo Tiên Tri sáng mai, em sẽ rõ ràng gió đang thổi theo hướng nào — và xem liệu em có thể nhận thức rõ vai trò của mình không!

Thực sự, Ron, em không muốn bị trừng phạt theo thằng Potter chứ, điều đó có thể sẽ phương hại đến tiền đồ của em, ý anh là đến cuộc sống sau khi em tốt nghiệp. Em hẳn phải nhận thức được hậu quả việc ba chúng ta hộ tống thằng bé đến phiên toà, thằng Potter đã vướng phải một phiên toà kỷ luật mùa hè rồi, trước toàn thể thành viên của Wizengamot và nó đã không phải là dễ dàng thoát ra khỏi đó. Nó thoát khỏi chỉ nhờ một bằng chứng rất vặt vãnh không có sức thuyết phục, nếu em hỏi anh, và nhiều người mà anh đã nói chuyện vẫn tin là nó có tội.

Có thể là em sợ việc cắt đứt quan hệ với thằng Potter – anh biết là thằng bé đó không bình thường cho lắm, hơn thế nữa có khuynh hướng bạo lực – nhưng nếu em có bất kỳ lo lắng nào đại loại như vậy, hay phát hiện bất cứ điều gì trong hành vi của thằng Potter có thể làm phiền em, anh khẩn thiết khuyên em nên nói chuyện với cô Umbridge, một người phụ nữ trung thực và rất thú vị, người mà anh biết sẽ rất vui mừng được cho em lời khuyên.

Nhắc đến chuyện này lại buộc anh phải cho em thêm một lời khuyên nữa. Như anh đã ám chỉ ở trên, để chế Dumbledore sẽ kết thúc sớm trong nay mai. Sự trung thành của em, Ron à, không phải là giành cho ông ta, mà là cho trường học và Bộ Pháp thuật. Anh rất lấy làm tiếc phải nói với em như vậy, hơn nữa, giáo sư Umbridge đang phải đương đầu với một số các giáo viên liên kết với nhau khi cô ấy cố gắng tiến hành một số thay đổi cần thiết trong trường Hogwarts mà Bộ Pháp thuật thiết tha mong muốn (mặc dù công việc đó sẽ trở nên dễ dàng hơn vào tuần tới — một lần nữa anh lại nhắc lại, hãy xem Nhật báo Tiên tri ngày mai!). Anh chỉ có thể nói thế này – một học sinh thể hiện ý muốn giúp đỡ giáo sư Umbridge bây giờ sẽ có thể đạt được một vị trí tốt ở Đoàn Huynh Trưởng trong vài năm!

Anh rất lấy làm tiếc phải nói rằng anh không thể gặp em mùa hè vừa qua. Thật là đau đớn phải chê trách ba má của chúng ta, nhưng anh e là anh không thể sống dưới mái nhà của ba má thêm một giây phút nào nữa chừng nào họ còn tiếp tục tham gia vào cái đám người nguy hiểm quanh lão Dumbledore. (Nếu như em định viết cho má, em có thể nói cho má biết là ông Sturgis Podmore, người bạn lớn của lão Dumbledore hiện đã được đưa đến nhà tù Azkaban vì tội đột nhập vào Bộ Pháp Thuật. Có thể điều đó sẽ mở mắt cho ba má về những tên tội phạm tầm thường mà ba má đang qua lại.) Bản thân anh cảm thấy thực là may mắn vì đã thoát ra khỏi việc quan hệ với cái đám người tội lỗi đó – ông Bộ trưởng thực sự là đã tỏ ra không thể tử tế hơn thế nữa — và anh hy vọng, Ron à, em sẽ không để cho những ràng buộc với gia đình

che mắt em khỏi những bản chất lầm lạc trong niềm tin và hành động của ba má. Anh tuyệt đối tin hy vọng là ba má sẽ nhận ra ba má đã sai lầm như thế nào đúng lúc và anh sẽ, tất nhiên rồi, luôn sẵn lòng chấp nhận lời xin lỗi của ba má khi cái ngày đó đến.

Hãy suy nghĩ cẩn thận những điều anh vừa nói, đặc biệt là về Harry Potter, và một lần nữa chúc mừng em đã trở thành Huynh Trưởng.

Anh trai thương mến của em,

Percy

Harry ngược nhìn Ron.

Ờ, cậu nói, cố gắng cho giọng có vẻ như cậu xem lá thư như một trò giỡn, Nếu bạn muốn - ờ – cái gì ấy nhỉ? – cậu kiểm tra lá thư của Percy - À phải - "cắt đứt quan hệ" với mình, mình thề là mình sẽ không sử dụng bạo lực.

Trả nó lại cho tớ, Ron chìa tay ra. Anh ấy là - Ron nói nhất gừng, xé lá thư của Percy làm đôi một tên git - cậu xé làm tư lớn nhất - cậu xé làm tám thế giới. Cậu ném những mảnh giấy bị xé vào lửa.

Thôi nào, chính mình phải làm xong những bài tập này trước khi trời sáng, cậu mạnh mẽ nói với Harry, và kéo bài luận của giáo sư Sinistra trở lại phía mình.

Hermione nhìn Ron với vẻ mặt lạ lùng.

Nào đưa đây cho mình, cô bất ngờ nói.

Cái gì cả? Ron nói.

Đưa chúng cho mình, mình sẽ xem và sửa cho, cô nói.

Bạn nghiêm túc chứ? Hermione, bạn đúng là cứu tinh của mình, Ron nói, Mình có thể đền đáp bạn cái gì đây-?

Cái mà bạn có thể nói là, "Chúng mình hứa là sẽ không bao giờ làm bài tập chậm trễ như vậy nữa," cô bé nói, đưa cả hai tay ra cầm lấy các bài luận, nhưng trông cô có vẻ lại vui vẻ như mọi khi.

Cám ơn bạn cả triệu lần, Hermione, Harry yếu ớt nói trong khi chuyển bài luận của cậu qua và thả mình vào chiếc ghế bành, day nhẹ đôi mắt.

Bây giờ đã quá nửa đêm và phòng sinh hoạt chung chẳng còn ai ngoài ba bọn chúng và con mèo Crookshanks. m thanh duy nhất vang lên là tiếng bút lông của Hermione tẩy xóa những câu này hay câu khác trong bài tập và tiếng lật những trang giấy khi cô bé kiểm tra các chi tiết khác nhau trong các quyển

sách tham khảo nằm vung vãi khắp bàn. Harry đã kiệt sức. Cậu có cảm giác muốn bệnh, trống rỗng và lạ lùng trong dạ dày vì chẳng thể làm gì được với sự mệt nhọc và tất cả những điều làm với lá thư hiện đang cháy đen giữ đồng lửa.

Cậu biết là một nửa số người tại Hogwarts nghĩ rằng cậu không bình thường, thậm chí còn điên nữa; cậu biết là tờ Nhật báo Tiên tri đăng những lời đánh giá đầy ác ý về cậu hàng tháng nay rồi, nhưng việc nhìn thấy nó được viết ra như anh Percy đã làm, việc biết rằng anh Percy đang khuyên bảo Ron bỏ rơi cậu và thậm chí báo các câu chuyện về cậu cho bà Umbridge, những việc đó làm cho hoàn cảnh của cậu trở nên thực hơn bất cứ cái gì. Cậu biết anh Percy được bốn năm, đã ở trong nhà anh suốt các kỳ nghỉ hè, ở chung lều với anh ấy trong thời gian diễn ra Cúp thế giới Quidditch, đã được anh ấy cho điểm tối đa trong nhiệm vụ thứ hai của thi Cúp Tam Pháp Thuật hồi năm ngoái, nhưng bây giờ, anh Percy nghĩ rằng cậu là không bình thường và có khả năng gây bạo lực.

Lòng tràn ngập nỗi cảm thông với cha đỡ đầu, Harry nghĩ rằng chú Sirius hẳn là người duy nhất cậu nghĩ là có thể thực sự hiểu được cậu cảm thấy như thế nào vào lúc này, bởi chú Sirius cũng ở trong hoàn cảnh giống vậy. Gần như tất cả mọi người trong giới phù thủy đều nghĩ rằng chú Sirius là một tên giết người nguy hiểm và là một kẻ tay sai của Voldemort vĩ đại, và chú đã phải sống với áp lực đó trong 14 năm ròng ...

Harry chớp mắt. Cậu vừa nhìn thấy cái gì đó trong đồng lửa mà đứng ra thì không thể ở đó được. Nó thành linh xuất hiện và biến mất ngay lập tức. Không... không thể như thế được ... hẳn là cậu đã tưởng tượng ra nó bởi cậu đang nghĩ về chú Sirius...

OK, viết lại cái này đi, Hermione nói với Ron, đẩy bài luận và một tờ giấy phủ lên bài viết của cô bé về phía Ron, Sau đó, bổ sung phần kết luận mà mình đã viết cho bạn.

Hermione, bạn quả thực là người tuyệt vời nhất mà mình từng gặp, Ron yếu ớt nói, Và nếu như mình lại tỏ ra thô lỗ với bạn một lần nữa -

- Mình nghĩ là cậu sẽ trở lại như cũ thôi, Hermione nói. Harry, bài của bạn bỏ cả trừ một đoạn gần cuối, mình nghĩ là bạn hẳn đã nghe nhầm lời giáo sư Sinistra, Europa bị bao phủ bởi băng chứ không phải là chuột (ND: hai từ này đọc vần với nhau: ice và mice) –Harry à?

Harry đã trượt khỏi ghế, quì trên đầu gối và bây giờ đang cúi người trên tấm thảm mòn xơ xác trải trước lò sưởi, nhìn chăm chăm vào đồng lửa.

Này - Harry? Ron nhập ngừng nói. Tại sao bạn lại ngồi như vậy?

Vì mình vừa nhìn thấy đầu của chú Sirius trong đồng lửa, Harry nói.

Cậu nói hoàn toàn bình tĩnh; lần cuối cùng, cậu đã nhìn thấy đầu của chú Sirius trong đồng lửa và nói

chuyện với chú vào năm ngoái; tuy nhiên, cậu không chắc hẳn là lần này cậu đã thực sự nhìn thấy ... cái đầu biến mất rất nhanh ...

Đầu của chú Sirius? Hermione lặp lại. Bạn định nói là giống như khi chú ấy muốn nói chuyện với bạn trong suốt thời gian diễn ra cuộc thi Cúp Tam Pháp Thuật à? Nhưng chú ấy sẽ không làm như thế vào lúc này, nó sẽ quá là - chú Sirius!

Cô bé thở hỗn hển, nhìn chăm chăm vào đồng lửa; Ron đánh rơi cây bút. Ở giữa đồng lửa đang nheo vui nhảy múa hiện ra đầu của chú Sirius, mái tóc đen dài bao phủ quanh gương mặt đang cười toe toét.

Chú bắt đầu nghĩ là con đã vào giường trước khi những người khác biến mất khỏi đây, chú nói. Chú kiểm tra hàng tiếng đồng hồ rồi.

Chú thò đầu ra khỏi đồng lửa mỗi tiếng đồng hồ à? Harry nói, suýt phá ra cười.

Chỉ vài giây thôi để kiểm tra xem còn ai không.

Thế nhờ chú bị nhìn thấy thì sao? Hermione lo lắng nói.

Ờ, chú nghĩ là có một cô bé năm nhất, chú đoán dựa vào cái nhìn của cô bé – có thể đã thoáng nhìn thấy chú lúc sớm, nhưng đừng có lo Sirius vội vàng nói khi thấy Hermione bịt tay lên mồm, Chú biến ngay lúc cô bé nhìn trở lại và chú cá là cô bé chỉ nghĩ rằng đó là một khúc gỗ có hình dáng bất bình thường hay cái gì đó tương tự vậy.

Nhưng mà, chú Sirius, đây là rủi ro rất tồi tệ - Hermione bắt đầu.

Con nói sao mà giống bác Molly quá, chú Sirius nói. Đây là cách duy nhất để chú có thể gặp Harry và trả lời bức thư của nó mà không phải sử dụng mật mã - mà mật mã nào rồi cũng có thể bị phá.

Ngay khi chú nhắc đến lá thư của Harry, cả Hermione và Ron quay lại nhìn chăm chăm vào cậu.

Bạn không nói là bạn đã viết cho chú Sirius! Hermione nói với vẻ buộc tội.

Mình quên mất, Harry nói, điều này hoàn toàn là sự thực; cuộc chạm trán với Cho tại Chuồng Cú đã quét sạch mọi thứ khỏi đầu cậu. Đừng có nhìn mình như thế, Hermione, không một ai có thể đoán ra được thông tin bí mật gì từ lá thư đó, đúng không chú Sirius?

Đúng vậy, lá thư rất kín đáo, chú Sirius mỉm cười nói. Dù sao, chúng ta cũng phải nhanh lên đề phòng trường hợp chúng ta bị quấy rầy cắt ngang – vết thẹo của con.

Cái gì cơ -? Ron bắt đầu, nhưng Hermione cắt ngang cậu. Chúng ta sẽ nói sau. Tếp tục đi chú Sirius.

Chú biết không thể giỡn chơi được mỗi khi nó bị đau đầu, nhưng chúng ta không nghĩ là thực sự cần

phải lo lắng nhiều về nó, đúng không?

Vâng ạ, và cụ Dumbledore nói rằng nó sẽ đau mỗi khi Voldemort có tình cảm mạnh mẽ, Harry nói, và như thường lệ, lờ đi những cái nhăn mặt của Ron và Hermione. Vì vậy, có thể là, con cũng không biết nữa, hẳn đã tức giận hay đại loại như vậy vào cái đêm con bị phạt cấm túc.

Tốt lắm, bây giờ hẳn đã trở lại nên vết sẹo sẽ bị đau thường xuyên hơn, Schú irius nói.

Chú có nghĩ là giáo sư Umbridge đã làm cái gì đó khi chạm vào con lúc con bị phạt cấm túc ở chỗ bà ấy không? Harry hỏi.

Chú nghi ngờ việc đó, chú Sirius nói. Chú biết tiếng tăm của bà ấy và chú chắc chắn bà ấy không phải là một Tử thần Thực tử -

Bà ấy đủ xấu xa để trở thành bạn chúng, Harry ử rử nói, Ron và Hermione gật đầu mạnh mẽ để tán thành.

Phải, nhưng thế giới này lại không chia ra thành những người tốt và những Tử Thần Thực Tử, chú Sirius nói với nụ cười châm biếm. Chú biết là bà ấy rất khó chịu trong công việc, tuy nhiên — cháu nên lắng nghe thầy Remus nói về bà ấy.

Thầy Lupin cũng biết bà ấy ạ? Harry sốt sắng hỏi, cậu nhớ lại những lời bình phẩm của giáo sư Umbridge về những kẻ tạp chủng nguy hiểm trong tiết học đầu tiên.

Không, chú Sirius nói, Nhưng bà ấy đã thảo ra một Đạo luật chống lại Người Hoá Sói cách đây hai năm khiến cho thầy Lupin không thể kiếm được việc làm.

Harry nhớ lại trông thầy Lupin tồi tàn như thế nào vào thời gian đó và sự căm ghét giành cho giáo sư Umbridge trở nên sâu sắc hơn bao giờ hết.

Cái gì làm cho bà ấy chống lại những Người Hoá Sói?" Hermione tức giận nói.

Chắc là do sợ hãi, chú đoán thế, chú Sirius nói, mỉm cười khi thấy cô bé phần nộ. Rõ ràng là bà ấy ghét tởm những người mang trong mình một nửa dòng máu người; năm ngoái, bà ấy phát động một chiến dịch tập trung những người đó lại, buộc họ đeo thẻ. Hãy thử tưởng tượng xem phải hao phí thời gian và công sức như thế nào để khùng bố mấy người đó trong khi thả lỏng những đám giẻ rách như Kreacher.

Ron cười to nhưng Hermione có vẻ không vui.

Chú Sirius! cô nói với vẻ quả trách. Thiệt tình mà nói, nếu như chú nỗ lực một chút xịu với Kreacher, con tin chắc là ông ấy sẽ đáp ứng lại. Suy cho cùng, chú là thành viên duy nhất trong gia đình mà ông ấy phục vụ, và Giáo sư Dumbledore nói rằng -

Thế nào, bài găng của giáo sư Umbridge như thế nào? Sirius cắt ngang. Liệu bà ấy có luyện cho các con giết những kẻ tạp chủng không?

Không, Harry nói, lời Hermione trông có vẻ bị sỉ nhục khi bị cắt ngang bài phát biểu bảo vệ. Bà ấy không để cho bọn con thực hiện phép thuật nữa cơ!

Tất cả những gì bọn con làm là đọc quyển sách giáo khoa ngu ngốc, Ron nói.

Rõ rồi, chú Sirius nói. Nguồn tin nội bộ của chúng ta từ Bộ Pháp Thuật cho biết ông Fudge không muốn các con được luyện tập chiến đấu.

Luyện tập chiến đấu! Harry hoài nghi lặp lại. Thế ông ấy nghĩ bọn con làm cái quái gì ở đây, lập một đội quân phù thủy chắc?

Đó chính xác là cái ông ấy nghĩ con đang làm, chú Sirius nói, Ờ, đúng hơn thì, đó chính xác là cái mà ông ấy sợ cụ Dumbledore đang làm – lập một đội quân riêng, để cụ có thể kiểm soát được Bộ Pháp Thuật.

Tất cả ngừng lặng vào lúc đó, sau đó Ron nói, Đó là điều ngu ngốc nhất mà con được nghe, không kể đến cái đồng mà Luna Lovegood đã nói.

Vì vậy, bọn con bị ngăn không cho học môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc ám chỉ bởi vì ông Fudge sợ bọn con sẽ sử dụng những Lời Nguyền để chống lại Bộ Pháp Thuật? Hermione nói hết sức giận dữ.

Trúng phóc, chú Sirius nói. Ông Fudge cho rằng cụ Dumbledore sẽ không ngừng lại chừng nào cụ chưa nắm được quyền lực. Ông ấy bị hoang tưởng về cụ Dumbledore. Chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi ông ấy vu cáo một tội gì đó và bắt giữ cụ Dumbledore thôi.

Điều đó nhắc nhở Harry về lá thư của anh Percy.

Chú có biết cái gì sẽ xảy đến với cụ Dumbledore trong tờ Nhật Báo Tiên tri ngày mai không? Anh trai Percy của Ron cho rằng sẽ có -

Chú không biết, chú Sirius nói, Chú không gặp ai trong Hội Huynh đệ Phượng Hoàng suốt những ngày cuối tuần qua, tất cả bọn họ đều bận. Chỉ có mỗi Kreacher và chú ở đó thôi

Rõ ràng là có chút cay đắng trong giọng chú Sirius.

Thế chú cũng không có tin tức gì của bác Hagrid à?

À phải... chú Sirius nói, Bác ấy đáng lẽ đã trở về lúc này rồi, nhưng không ai ai biết chắc cái gì đã xảy ra với bác. Sau đó khi nhìn thấy vẻ mặt bị tác động mạnh của bọn chúng, chú nói thêm, Nhưng cụ Dumbledore không lo lắng lắm, vì vậy các con cũng đừng có tự đặt mình vào tình trạng lo lắng đó; Chú

chắc là bác Hagrid sẽ ổn thôi.

Nhưng nếu bác ấy đáng lẽ là phải trở về rồi ... Hermione nói với giọng nhỏ và lo lắng.

Bà Maxime đi cùng với bác ấy, chúng ta vẫn liên lạc với bà ấy và bà ấy nói rằng họ đã chia tay nhau để trở về nhà - nhưng không có vẻ gì là bác ấy bị thương hay là - không có vẻ gì là bác ấy không ổn.

Không tin tưởng lắm, Harry, Ron và Hermione trao đổi cho nhau những cái nhìn lo lắng.

Nghe này, đừng có hỏi quá nhiều về bác Hagrid, chú Sirius hấp tấp nói, nó chỉ khiến cho người ta chú ý thêm vào sự thật là bác ấy chưa trở lại và chú biết là cụ Dumbledore không muốn thế. Bác Hagrid rất vững chãi, bác ấy sẽ ổn thôi. Và khi bọn chúng không có vẻ vui mừng với điều đó, chú Sirius để thêm, Khi nào bọn cháu có chuyến viếng thăm làng Hogsmeade vào cuối tuần? Chú đang nghĩ, chúng ta đã ở ga với một con chó, đúng không? Chú nghĩ rằng chú có thể —

Không! Harry và Hermione cùng nói to.

Chú Sirius, chẳng lẽ chú không đọc Nhật báo Tiên tri? Hermione nói với vẻ lo lắng.

Tờ báo đó, chú Sirius lầu bầu nói, Bọn họ luôn đoán mò xem chú ở đâu, họ chẳng bao giờ biết nơi lần trốn thực sự của chú -

Phải, nhưng bọn con nghĩ rằng, lần này họ sẽ đoán ra, Harry nói. Cái điều mà thằng Malfoy nói trên tàu ho khiến bọn con nghĩ rằng nó đã biết đó là chú, và bố nó cũng có mặt trên sân ga lúc đó, chú Sirius – chú biết đấy, là lão Lucius Malfoy – vì vậy chú đừng có đến đây, bất kể chú làm điều gì. Nếu thằng Malfoy nhận ra chú nữa -

Thôi được, thôi được, chú biết rồi, chú Sirius. Chú có vẻ không hài lòng. Chỉ là ý tưởng thôi mà, chú nghĩ là con thích chúng ta đi cùng nhau.

Con rất muốn, con chỉ không muốn chú bị đưa vô lại ngục Azkaban! Harry nói.

Có một lúc ngừng khi cú nhìn vào Harry, có một nếp nhăn giữa hai mắt trũng sâu của chú.

Con không giống ba con nhiều như chú nghĩ, cuối cùng chú nói, có một chút lạnh nhạt trong giọng chú. Hiếm nguy luôn là trò giỡn đối với anh James.

Xem này -

Thôi được rồi, chú nên đi thôi, chú nghe thấy tiếng Kreacher đang xuống gác, chú Sirius nói, nhưng Harry chắc chắn là chú đang nói dối. Hãy viết cho chú thông báo thời gian chú có thể trở lại đây qua đồng lửa, được không? Nếu như cháu có thể chấp nhận rủi ro?

Có một tiếng bụp nhẹ, và ni vốn đầu của chú Sirrus hiện ra lại hoàn toàn là ngọn lửa như cũ.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Thanh Tra Tối Cao Trường Hogwarts

Bọn chúng đều chờ đợi để cào nát tờ Nhật báo Tiên Tri của Hermione vào sáng hôm sau để tìm bài báo mà Percy nói đến trong lá thư của anh. Tuy nhiên, con cú phát thư đã phải lao vội ra khỏi đỉnh bình sữa khi Hermione há hốc miệng ra và trải tờ báo ra, để lộ ra một tấm ảnh lớn của Dolores Umbridge, đang cười thật rộng và thông thả nháy mắt với họ từ dưới cái tựa.

BỘ ĐANG THEO ĐUỔI KẾ HOẠCH ĐIỀU CHỈNH LẠI CƠ CẤU GIÁO DỤC.

DOLORES UMBRIDGE VỪA ĐƯỢC CHỈ ĐỊNH LÀ THANH TRA CAO CẤP ĐẦU TIÊN

“Umbridge- Thanh tra cao cấp à?” Harry ngơ ngác hỏi, miếng bánh mì nướng đang ăn dở trượt khỏi những ngón tay nói. “Điều đó có nghĩa là gì?” Hermione đọc lớn lên.

Trong một diễn tiến bất ngờ vào tối qua, Bộ Pháp Thuật đã thông qua dự luật để ban hành thêm một mức quản lý chưa từng có tiền lệ trước đây tại Trường Phù Thủy và Pháp Thuật Hogwarts.

Ngài Bộ trưởng ngày càng tỏ ra bất an về những diễn tiến gần đây tại Hogwarts, Trợ lý cấp thấp của Bộ Trưởng, Percy Weasley nói, “Ngài ấy đang đáp ứng lại những kiến nghị của một số phụ huynh đang lo lắng vì cảm thấy ngôi trường có thể đang hoạt động theo những khuynh hướng không được chấp nhận.

Đây không phải là lần đầu tiên trong những tuần gần đây ngài Bộ trưởng, Cornelius Fudge, đã ban hành những điều luật mới trong nỗ lực cải thiện ngôi trường phù thủy này. Gần đây vào ngày 30 tháng Tám, Đạo Luật Giáo Dục Số Hai mươi hai đã được thông qua để đảm bảo rằng nếu xảy ra trường hợp hiệu trưởng đương thời không thể cung cấp được một ứng viên cho một vị trí giáo viên, thì Bộ sẽ chọn người thích hợp cho vị trí này. “Đó là lý do vì sao mà bà Dolores Umbridge được chỉ định đến giảng dạy tại Hogwarts,” ngài Weasley đã nói vào tối qua “Ông Dumbledore đã không thể tìm ra được người nào nên ngài Bộ trưởng đã chỉ định bà Umbridge, và tất nhiên là bà ấy đã khởi đầu thành công ngay tức khắc –

“Bà ấy đã làm CÁI QUÁI GÌ chứ?” Harry la lớn lên. “Đợi nào, còn nữa này,” Hermione nói.

--- Đã thành công ngay tức khắc, đã hoàn toàn cải tổ việc giảng dạy môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, và cung cấp cho ngài Bộ trưởng những phản hồi rất tinh tế về những gì đang thật sự diễn ra tại Hogwarts.

Trong buổi lễ cuối cùng mà Bộ đã chính thức thông qua Đạo Luật Giáo Dục số Hai Mươi Hai, một chức vụ mới đã lập ra, Thanh Tra Cao Cấp cho trường Hogwarts.

Đó là một phần mới mẻ và năng động trong kế hoạch của Bộ để nắm vững được cái đang gọi là sự sa sút chuẩn mực ở Hogwarts.” ngài Weasley nói, “Ngài Thanh tra sẽ có quyền để thanh tra về những nhân viên giáo dục của bà và để đảm bảo là họ sẽ hành động chuẩn mực. Giáo sư vừa được đề nghị nhận chức vụ này bổ sung vào công việc giảng dạy của bà tại trường và chúng tôi rất vui mừng để nói rằng bà đã nhận lời.”

Diễn tiến mới tại Bộ đã nhận được sự ủng hộ nhiệt thành từ một số bậc phụ huynh tại Hogwarts.

“Tôi cảm thấy tâm tưởng đã thoải mái hơn nhiều khi tôi biết rằng ông Dumbledore đã được đặt dưới một sự đánh giá công bằng và khách quan,” ông Lucius Malfoy, 41 tuổi, nói tại lâu đài Wiltshire vào tối qua. “Nhiều người trong số chúng tôi cùng với những đứa trẻ yêu thương nhất tận đáy lòng rất lo lắng về những quyết định rất lập di của ông Dumbledore vào những năm vừa qua và rất vui mừng khi biết rằng Bộ đã quan tâm đến tình hình này.”

Không nghi ngờ gì nữa, trong số những quyết định lập di đó hẳn phải có những sự bổ nhiệm giáo viên gây tranh cãi đã được tường thuật trên báo trước đây, bao gồm việc thu nhận người sói Remus Lupin, người nửa khổng lồ Rubeus Hagrid và người cự Thần Sáng giả mạo Moody “Mắt Đen”.

Tất nhiên là đã có những lời đồn đại rằng ông Albus Dumbledore, từng là Chủ Tịch Tối Cao của Liên Đoàn Phù Thủy và Ngăn Chặn Chiến Tranh Quốc Tế Wizengamot, sẽ không còn đảm nhiệm vai trò quản lý tại ngôi trường đầy uy tín Hogwarts lâu nữa.

“Tôi nghĩ rằng việc bổ nhiệm vai trò Thanh tra sẽ là bước đầu tiên để đảm bảo rằng trường Hogwarts có một hiệu trưởng mà chúng ta có thể đặt trọn niềm tin,” một người làm việc trong Bộ vừa nói vào đêm qua.

“Hai thành viên lão thành của Wizengamot Griselda Marchbank và Tiberius Ogden vừa từ chức để phản đối tại buổi giới thiệu Thanh tra mới tại Hogwarts.

“Hogwarts là một ngôi trường, không phải là một tiền đồn của văn phòng Cornelius Fudge,” bà Marchbanks nói. “Việc là một cố gắng khác để làm mất uy tín Albus Dumbledore.”

(Để đọc đầy đủ những luận cứ của bà Marchbank xin hãy lật đến bài về những nhóm yêu tinh nổi dậy ở trang mười bảy.)

Hermione ngừng đọc và nhìn hai bạn qua bàn.

“Thế bây giờ thì chúng ta đã biết là chúng ta đã có cái gì với việc của bà Umbridge! Fudge đã thông qua “Đạo luật Giáo dục” và cử bà ta đến quản chúng ta! Và bây giờ lão ấy cho bà ta quyền được thanh tra

các giáo viên khác!” Hermione thở gấp và mắt cô bé sáng quắc. “Mình không thể tin được. Điều này thật là thái quá!”

“Mình biết mà,” Harry nói. Nó nhìn xuống tay phải của nó, siết chặt trên bàn, và nó nhìn thẳng những vết trắng mờ còn lại của những từ mà Umbridge đã bắt nó phải cắt vào da thịt nó.

Những một nụ cười vừa nở ra trên khuôn mặt của Ron.

“Cái gì thế?” Harry m Hermione cùng lúc nhìn vào nó.

“Ồ, mình không thể đợi để thấy cô McGonagall bị thanh tra,” Ron vui vẻ nói. “Bà Umbridge không biết là gặp phải tay ai đâu.”

“Được, thôi nào,” Hermione nói, nhảy dựng dậy, “chúng ta nên đi thôi, nếu như bà ta định thanh tra lớp của thầy Binns thì chúng ta đừng có mà đến trễ...”

Nhưng giáo sư Umbridge không thanh tra các bài học Lịch sử Phép thuật của họ, vốn cũng vẫn chán ngắt như buổi thứ Hai tuần trước, cũng không xuất hiện trong hầm của thầy Snape khi họ đến họ Linh Được đôi, nơi mà bài luận về đá mặt trăng của Harry được trả lại nó với một con “D” (Dở) lớn, đen ngòm và rõ nét ở góc trên.

“Ta vừa cho các em điểm mà các em sẽ nhận nếu các em làm việc như thế ở kỳ thi OWL,” Snape nói với một nụ cười khẩy khi ông lượn vòng quanh họ, phát lại các bài tập về nhà của họ. Nó sẽ cho các em một khái niệm về những gì đang thật sự chờ đợi các em ở kỳ thi.”

Snape bước lên trước lớp và quay gót lại để nhìn họ.

Nhìn chung bài tập về nhà này các em làm rất tệ. Phần lớn các em sẽ rớt nếu làm như thế trong kỳ thi. Ta muốn thấy nhiều nỗ lực hơn nữa trong bài luận tuần này về các loại thuốc giải độc khác nhau, hoặc là ta sẽ phải bắt đầu ban bố sự cấm túc với những kẻ tối dạ nào nhận được điểm “D.”

Ông cười nhạt khi Malfoy cười khẩy và nói bằng một giọng thì thầm dài thượt, “Có ai đó bị điểm D à? Ha!”

Harry nhận ra là Hermione đang liếc qua để xem điểm mà nó vừa nhận; nó vội nhét bài luận về đá mặt trăng vào cặp càng nhanh càng tốt, cảm thấy là nó nên giữ lại cho mình một ít thông tin riêng tư.

Quyết tâm không để cho Snape có cơ hội chấm rớt nó trong bài học này, Harry đọc đi đọc lại mọi dòng chỉ dẫn trên tấm bảng đen ba lần trước khi thực hiện nó. Cái món thuốc Sức Mạnh Hoà Tan của nó không hoàn toàn có được cái sắc ngọc lam thẩm óng ánh như của Hermione, nhưng ít nhất cũng xanh hơn cái màu hồng của Neville, và nó đưa bình thuốc của nó lên bàn của Snape vào cuối giờ học với cảm giác thách thức và tự tin trộn lẫn vào nhau.

“Ờ, không tệ như tuần vừa rồi hả?” Hermione nói, khi họ leo lên khỏi hầm và băng ngang Hội Trường Lớn để ăn trưa. “Và bài tập về nhà cũng không đến nỗi quá tệ chứ?”

Khi chẳng có ai trong số Ron hay Harry trả lời, cô bé nhấn mạnh, “Được thôi, mình muốn nói là, mình không chờ đợi điểm tối đa, nếu như ông ấy không chấm theo chuẩn của OWL, nhưng việc đủ điểm đậu cũng là một sự khuyến khích lớn trong hoàn cảnh này mà, các bạn không nói gì sao?”

Harry phát ra một tiếng ậm ừ vô thưởng vô phạt trong cổ họng.

“Tất nhiên là còn nhiều chuyện có thể xảy ra từ đây đến lúc thi, chúng ta có nhiều thời gian để cải thiện, nhưng điểm mà chúng ta mà nhận lúc này là chính là một loại đường ranh giới, đúng không? Chúng ta có thể xây dựng cái gì đó trên...”

Họ ngồi xuống cạnh nhau tại bàn Gryffindor.

“Hồi nãy, mình sướng run lên khi mình nhận được một điểm “T” (Tốt) -

“Hermione này,” Ron nói gọn “nếu bạn muốn biết bạn này được bao nhiêu điểm, thì cứ việc hỏi.”

“Mình không – mình không nói vậy – ờ, nếu bạn muốn nói với mình thì-“

“Mình nhận được một con P (Phình phồng)” Ron nói, mức súp vào tô. “Vui không?”

“Ờ, chẳng có gì phải xấu hổ về chuyện này,” Fred nói, nó vừa chuyển đến bàn này với George và Lee Jordan và ngồi xuống bên phải Harry. “Chẳng có gì tệ với một con “P” tràn trề sinh lực cả.”

“Nhưng,” Hermione nói, “không phải là” P” biểu diễn cho...”

“Phình phồng, phải,” Lee Jordan nói, “Nhưng mà vẫn còn khá hơn “D” mà, phải không? Dở?”

Harry cảm thấy mặt nóng bừng và giả vờ ho, cuối xuống ổ bánh của nó. Khi nó ngẩng lên thì nó chán ngán khi thấy Hermione vẫn còn đang quần quanh vấn đề điểm OWL.

“Vì vậy điểm hàng đầu “T” là “Tốt”” cô bé đang nói, “rồi tới “A” -

“Không, “X”, George chỉnh lại cho cô bé, “X” là “Xuất sắc” Và anh luôn luôn nghĩ là Fred và anh đang lý phải nhận “X” trong mọi thứ, vì bọn anh luôn vượt quá mong đợi trong việc quây tung các kỳ thi.”

Họ cười phá lên ngoại trừ Hermione, đang chau mày, “Vậy, sau “X” là “C” tức là “Chấp chận”, và đó là điểm cao nhất, đúng không?”

“Phải,” Fred nói, nhúng toàn bộ cái bánh mì tròn vào chén súp, chuyển lên miếng và nuốt chửng.

“Và vì vậy các anh nhận được “P” là Phình Phường, - Ron đưa hai tay lên với vẻ chế nhạo – “và D là Dở,”

“Và rồi “Q” ; George nhắc nó.

“Q”? Hermione hỏi, có vẻ thất kinh. “Thậm chí dưới cả D? Nó biểu diễn cho cái quái gì vậy?”

“Quá Dở” George trả lời ngay.

Harry lại phì cười, cho dù nó không biết chắc là George có đang đùa hay không. Nó tưởng tượng đến việc mình phải cố giấu Hermione khi nó nhận được điểm Q trong tất cả các kỳ OWL của nó, và ngay lập tức nó nhận ra là phải làm việc chăm chỉ hơn ngay từ lúc này.

“Các em đã bị thanh tra về các giờ học chưa?” Fred hỏi họ.

“Chưa,” Hermione nói ngay, “Còn anh?”

“Ngay khi này, trước bữa trưa,” George nói. “Môn Bùa.”

“Thế nó như thế nào?” Harry và Hermione cùng hỏi.

Fred nhún vai.

“Không tệ lắm. Bà Umbridge chỉ lớn vờn ở góc phòng, ghi ghi chép chép cái gì đó vô hồ sơ. Bọn em biết thầy Flitwick rồi đó, ông ấy coi bà như một vị khách, không quan tâm gì đến bà ta cả. Bà ta không nói nhiều. Hỏi Alicia vài câu về việc lớp học thường như thế nào, Alicia trả lời bà ta rằng chúng rất tốt, thế thôi.”

“Anh chưa bao giờ thấy thầy Flitwick già nua ấy cho điểm thấp cả,” George nói, “ông ấy thường cho mọi người đậu hết các kỳ thi.”

“Thế chiều nay thì bọn em học ai?” Fred hỏi Harry.

“Trelawney-“

“Một “Q”, như tôi đã từng nói.”

“- và chính cái bà Umbridge đó.”

“Ờ, hãy làm một cậu bé tốt và ráng điều khiển tâm tính của mình với Umbridge với bữa nay nhé,” George nói. “Angelina sẽ lên cơn điên nên như em lại bỏ lỡ thêm bất kỳ buổi tập Quidditch nào nữa.”

Nhưng Harry không phải đợi đến giờ học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám để gặp giáo sư Umbridge.

Nó chỉ vừa rút cái cuốn nhật ký giấc mơ ra tại chỗ ngồi ở cái góc tăm tối trong phòng Bói Toán thì chợt Ron thúc khuỷu tay vào xương sườn nó, và khi nhìn ra, nó thấy giáo sư Umbridge đang hiện ra qua cái cửa chớp ở nền nhà. Cả lớp, vẫn đang nói chuyện vui vẻ, bỗng nhiên im bất đi. Sự im lặng đột ngột giữa khung cảnh ồn ào khiến cho giáo sư Trelawney, đang đang đưa nhẹ một bản sao của quyển Sự Tiên Tri Của Giấc Mơ, quay lại.

“Xin chào, giáo sư Trelawney,” giáo sư Umbridge nói với một nụ cười thật rộng, “Tôi tin là bà đã nhận được thông báo của tôi? Bà đã được cho biết ngày giờ của cuộc thanh tra về lớp bà?”

Giáo sư Trelawney gật đầu cộc lốc, và có vẻ như rất bất bình, bà quay mặt lại phía giáo sư Umbridge và vẫn tiếp tục vung vẩy mấy cuốn sách. Vẫn mỉm cười, giáo sư Umbridge tóm lấy lưng cái ghế dựa gần nhất và kéo nó ra trước lớp, chỉ cách phía sau chỗ ngồi của giáo sư Trelawney vài inch. Bà ngồi xuống, lấy hồ sơ ra khỏi cái túi u ám của mình và nhìn một cách đầy mong mỏi về phía lớp để bắt đầu.

Giáo sư Trelawney siết chặt cái khăn choàng quanh mình với những bàn tay hơi run và ngó khắp lớp qua cặp kính to tướng của bà.

“Hôm nay chúng ta sẽ tiếp tục bài học về việc tiên đoán các giấc mơ,” bà nói với một cố gắng phi thường để giữ được giọng nói thần bí thường lệ, mặc dù giọng bà hơi run. “Hãy chia thành cặp, và tiên đoán về viễn ảnh của giữa giấc mơ mới nhất của nhau bằng cách dùng cuốn Tiên Tri.”

Bà làm như thể quay lại chỗ ngồi, liếc về phía giáo sư Umbridge đang ngồi ngay bên phải, rồi ngay lập tức quay trái về hướng Parvati và Lavender, đang tranh luận say sưa về giấc mơ mới nhất của Parvati.

Harry mở cuốn Sự Tiên Tri của Giấc Mơ của nó ra, lén quan sát Umbridge. Bà đang ghi ghi chép chép vào hồ sơ. Sau vài phút bà đứng dậy và bắt đầu đi theo Trelawney, lắng nghe những cuộc thảo luận của bà với học sinh và thỉnh thoảng lại hỏi vài câu. Harry vội cúi đầu xuống cuốn sách.

“Hãy nghĩ ra một giấc mơ lạ đi,” nó nói với Ron, “để phòng con cóc già ấy đến tận đây.”

“Lần vừa rồi tớ đã làm rồi,” Ron phản đối, “đến lượt cậu, cậu kể cho tớ một giấc mơ gì đó đi..”

“Ồ, tớ không biết...” Harry nói tuyệt vọng, nó không thể nhớ ra được một giấc mơ trong mấy ngày gần đây, “Hãy nói rằng tớ mơ thấy tớ đang... dìm lão Snape vô cái vạc của tớ. Ờ, vậy đó...”

Ron cười sặc lên khi nó mở cuốn Tiên Tri của Giấc Mơ.

“OK, bây giờ bọn mình cần cộng tuổi của cậu và ngày cậu có giấc mơ này, thêm vào con số các chữ cái của chủ đề... chủ đề nên là “dìm” hay “vạc” hay Snape nhỉ?”

“Sao cũng được, chọn đại đi,” Harry nói, tranh thủ liếc mắt ra sau. Giáo sư Umbridge đang đứng cạnh vai giáo sư Trelawney và ghi chép trong khi người giáo viên môn Bói Toán vẫn đang hỏi Neville về cuốn

nhật ký giấc mơ của nó.

“Cậu lại mơ thấy điều này vào đêm nào?” Ron nói, mãi mê tính toán.

“Tớ chả biết, đêm qua, hoặc là đêm nào cậu thích cũng được,” Harry nói với bạn, cố nghe xem Umbridge đang nói gì với giáo sư Trelawney. Lúc này họ chỉ cách bàn nó và Ron một bàn. Giáo sư Umbridge đang ghi một chú thích khác lên hồ sơ của bà còn giáo sư Trelawney thì có vẻ như rất khó chịu.

“Bây giờ,” Umbridge nói, nhìn sang Trelawney, “bà đã làm nghề này bao lâu rồi, một cách chính xác?”

Giáo sư Trelawney cúi kính nhìn bà ta, khoanh tay lại và vai cong lên như thể muốn bảo vệ mình càng nhiều càng tốt trước sự sỉ nhục từ cuộc thanh tra này. Sau khi ngừng một lúc, bà có vẻ như cảm thấy rằng câu hỏi này đến nỗi quá xúc phạm để bà có thể bỏ qua nó một cách hợp lý, bà nói bằng một giọng bức bối. “Gần mười sáu năm.”

“À, thâm niên thật,” giáo sư Umbridge nói, lại ghi chú lên hồ sơ. “Vậy có phải giáo sư Dumbledore bổ nhiệm bà không?”

“Phải,” giáo sư Trelawney nói ngắn gọn.

Giáo sư Umbridge lại ghi ghi chép chép.

“Và bà chính là cháu gái vĩ-vĩ- đại của Seer Cassandra Trelawney lấy lừng?”

“Phải,” giáo sư Trelawney nói, đầu hơi ngẩng cao lên.

Lại thêm những dòng ghi chép khác.

“Nhưng tôi nghĩ rằng – chính lại cho tôi nếu tôi sai – rằng bà là người đầu tiên trong gia đình bà kể từ Cassandra có khả năng Linh Cảm?”

“Những khả năng đó thường được bỏ qua – ờ – cách khoảng ba thế hệ.” giáo sư Trelawney nói.

Giáo sư Umbridge lại toét một nụ cười như con cóc.

“Tất nhiên rồi,” bà ngọt ngào nói, lại ghi chép tiếp. “Ờ, bà có thể tiên đoán chỉ một điều gì đó cho tôi được chứ?” Và bà nhìn với vẻ chờ đợi, vẫn cười.

Giáo sư cứng người lại như thể không tin vào tai mình. “Tôi không hiểu bà,” bà nói, kéo mạnh cái khăn quanh cái cổ khẳng khiu của mình.

“Tôi muốn bà thử đưa ra một tiên đoán cho tôi,” giáo sư Umbridge nói thật rõ.

Harry và Ron không phải là những người duy nhất đang nhìn và nghe lén sau những cuốn sách của chúng. Gần như cả lớp đang nhìn cứng vào giáo sư Trelawney khi bà vươn thẳng người lên, những chuỗi hạt và vòng của bà kêu xúng xoảng.

“Tuệ Nhãn không thể Thấy được khi bị bắt ép!” bà nói với một giọng the thé.

“Tôi hiểu,” giáo sư Umbridge nhẹ nhàng nói, lại ghi thêm cái gì đó lên hồ sơ.

“Tôi – nhưng – nhưng ... đợi đã!” giáo sư Trelawney chột nói, trong cố gắng để giữ cho giọng có vẻ siêu nhiên như thường lệ, mặc dù cái hiệu ứng ma thuật của nó đã bị phai đi phần nào khi nó run lên trong giận dữ. “Tôi... Tôi nghĩ là tôi đang thấy một cái gì đó... cái gì đó liên quan đến bà... vì sao, tôi cảm thấy một cái gì đó... cái gì đó đen tối... một sự nguy hiểm tột cùng...”

Giáo sư Trelawney chỉ ngón tay run rẩy của mình về phía giáo sư Umbridge vẫn đang mỉm cười dịu dàng với bà, lông mày nhướn lên.

“Tôi e rằng... tôi e rằng bà đang ở trong một mối nguy tột cùng!” giáo sư Trelawney kết thúc một cách thật là kịch.

Ngừng một lúc. Giáo sư Umbridge quan sát kỹ lưỡng giáo sư Trelawney.

“Phải,” bà dịu dàng nói, lại nguệch ngoạc lên hồ sơ một lần nữa. “Ồ, đó thật sự là những gì tốt nhất mà bà có thể làm...”

Bà quay đi, để giáo sư Trelawney đứng chôn chân tại chỗ, ngực phập phồng. Harry nhìn sang Ron và biết rằng Ron đang nghĩ đúng điều nó nghĩ: hai đứa đều biết giáo sư Trelawney là một kẻ lừa đảo già giặn, nhưng mặt khác, chúng căm ghét Umbridge nhiều đến nỗi chúng lại hoàn toàn đứng về phe Trelawney – cho đến bà nhào xuống chỗ chúng vài giây sau.

“Sao?” và bà nói, xia những ngón tay dài của bà ra ngay dưới mũi Harry, đặc biệt nhanh. “Cho cô xem em đã bắt đầu ghi cuốn nhật ký giấc mơ của em thế nào nào.”

Và nhân thể bà lại bắt đầu suy diễn những giấc mơ của Harry bằng một giọng cao nhất (tất cả những giấc mơ của nó, kể cả việc nó ăn cháo, đều có vẻ như tiên đoán trước cho một cái chết yếu đuối bi thảm), và nó lại cảm thấy sự thông cảm của nó dành cho bà giảm đi nhiều. Trong lúc đó, giáo sư Umbridge đứng cách đó vài bước chân, ghi chép lên hồ sơ, và khi chuông vang lên, bà là người đầu tiên đi xuống cái cầu thang bạc và đứng đợi cả bọn chúng cho đến khi chúng đi vào lớp Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám mười phút sau.

Bà ậm à ậm ừ và mỉm cười với chính mình khi chúng đi vào phòng. Harry và Ron nói lại với Hermione, người đang đọc cuốn Số học, tất cả những gì đã xảy ra trong lớp Bói Toán khi chúng rút những cuốn Lý Thuyết Phép Thuật Phòng Thủ ra, nhưng trước khi Hermione kịp hỏi gì thì giáo sư Umbridge đã

kêu chúng trật tự và sự im lặng trùm lên tất cả.

“Hãy cất đĩa đi” bà ra lệnh cho chúng với một nụ cười, và khi mọi người chỉ vừa rút chúng ra, thì đã buồn rầu nhét nó lại vào túi. “Khi chúng ta đã kết thúc Chương Một trong bài trước, thì hôm nay cô muốn tất cả các em lật đến trang mười chín và bắt đầu đọc “Chương Hai, Lý Thuyết Phòng Thủ Chung và Nguồn Gốc của chúng.” Không cần phải giảng về phần này.

Vẫn cười toét đầy vẻ tự thoả mãn, bà lại ngồi xuống tại bàn mình. Cả lớp thở dài thành tiếng khi lật đến trang mười chín. Harry buồn chán tự hỏi là có đủ các chương trong cái cuốn sách này để đọc trong tất cả các giờ học trong cả năm hay không và với ý nghĩ này nó lật trang mục lục để kiểm tra thì nó thấy Hermione lại giơ tay lên.

Giáo sư Umbridge cũng thấy, và có vẻ như là bà đã có sẵn một chiến lược cho tình huống như vậy. Thay vì giả vờ như không thấy Hermione bà đứng dậy và bước đến dãy bàn cho đến khi họ đối mặt nhau, rồi bà cúi xuống và thì thào, để cho những người còn lại trong lớp không thể nghe được, “Thế lần này là chuyện gì đây, cô Granger?”

“Em đã đọc Chương Hai rồi ạ,” Hermione nói.

“Ờ, nếu vậy thì tiếp tục Chương Ba.”

“Em cũng đã đọc rồi ạ. Em đã học hết cả cuốn sách rồi ạ.”

Giáo sư Umbridge chớp mắt, nhưng lại phục hồi vẻ thản nhiên gần như ngay tức khắc.

“Tốt, vậy thì em có thể nói cho cô nghe xem Slinkhard đã nói gì về việc phản –nguyên ở Chương Mười Lăm.”

“Ông ấy nói rằng phản-nguyên là một cái tên không đúng quy cách,” Hermione trả lời ngay “Ông ấy nói rằng “phản-nguyên” chỉ là một cái tên mà mọi người đặt cho những nguyên của họ khi họ muốn chúng có vẻ nghe chấp nhận được hơn.”

Giáo sư Umbridge nhướng mày lên và Harry biết bà ta đã có ấn tượng, ngược với ý muốn của bà.

“Nhưng em không đồng ý,” Hermione tiếp tục.

Lông mày giáo sư Umbridge lại nhướn cao lên và cái nhìn của bà trở nên lạnh lùng hơn rõ rệt.

“Em không đồng ý?” bà lặp lại.

“Vâng ạ,” Hermione nói, giống như Umbridge, cô bé đã không còn thì thào nữa, mà nói rõ, vang khiến cho cả lớp đều chú ý. “Ông Slinkhard hình như không thích những lời nguyên, phải không ạ? Nhưng em

nghĩ chúng có thể rất hữu dụng nếu được dùng để phòng thủ.”

“Ồ, em cho là thế à?” giáo sư Umbridge nói, quên phắt đi việc thì thầm và đứng hằn lên. “Ồ, tôi e rằng quan điểm của ông Slinkhard, chứ không phải của cô, là những điều được bàn thảo lại lớp học này, cô Granger.”

“Nhưng-“ Hermione bắt đầu.

“Thế là đủ rồi,” giáo sư Umbridge nói. Bà đi ngược lại trước lớp và đứng trước họ, tất cả sự vui vẻ mà bà biểu lộ lúc bắt đầu giờ học đã mất hẳn. “Cô Granger, tôi sẽ trừ năm điểm của nhà Gryffindor.”

Có những tiếng thì thào vang lên vì việc này.

“Vì chuyện gì?” Harry giận dữ nói.

“Bạn đừng dính vào!” Hermione vội thì thào với bạn.

“Vì đã cắt ngang giờ học vì những sự gián đoạn vô nghĩa,” giáo sư Umbridge nói liên liên. “Tôi đến đây để dạy các vị cách dùng những phương pháp đã được Bộ xác nhận và điều đó không bao hàm việc mời học sinh đứng dậy để đưa ra quan điểm của mình về những vấn đề mà họ đã rất hiểu. Những người thầy trước đây trong môn này có thể cho phép các vị nhiều quyền hạn hơn, nhưng không ai trong số họ – ngoại trừ trường hợp có thể ngoại lệ của giáo sư Quirrel, người đã cuối cùng đã phải tự giới hạn mình và những chủ đề phù hợp với lứa tuổi - có thể qua được cuộc thanh tra của Bộ.

“Vâng, Quirrel là một người thầy vĩ đại,” Harry nói lớn, “ông ấy chỉ có một khuyết điểm là để cho Chúa Tể Voldemort bám chặt phía sau đầu thôi.”

Câu nói này theo sau bởi một trong những sự im lặng ghê gớm nhất mà Harry có thể nghe. Và rồi –

“Tôi nghĩ là một tuần lễ cấm túc nữa sẽ tốt cho ngài, ngài Potter,” Umbridge nói mượt mà.

Vết cắt trên mu bàn tay Harry đã gần như lành, và qua buổi sáng tiếp theo, nó lại chảy máu trở lại. Nó không phản nản gì trong suốt buổi tối cấm túc; nó đã xác định là không ban cho Umbridge một sự thoả mãn nào; nó cứ viết đi viết lại hàng chữ Tôi không được nói dối mà không một âm thanh nào toát ra khỏi môi, cho dù vết cắt nghiền sâu vào với từng chữ được viết.

Cái giá tẻ nhất cho tuần thứ hai bị cấm túc là, đúng như George tiên đoán, phản ứng của Angelina. Cô bé đâm vào nó ngay khi nó vừa đến bàn của nhà Gryffindor để ăn sáng vào thứ Ba và la lớn đến nỗi giáo sư McGonagall phải đi chỗ hai đứa từ bàn giáo viên.

“Cô Johnson, sao cô dám làm huyên náo như vậy trong Hội Trường Lớn! Trừ năm điểm cho nhà Gryffindor!”

“Nhưng thưa giáo sư – nó lại tự làm cho nó bị cấm túc nữa rồi-“

“Chuyện gì đấy, Potter?” giáo sư McGonagall nói gọn, quay sang phía Harry. “Cấm túc nữa à? Bởi ai?”

“Bởi giáo sư Umbridge,” Harry lí nhí, không dám nhìn lên đôi mắt tròn sáng, vuông vắn của giáo sư McGonagall.

“Em đang nói với tôi là,” bà nói, hạ giọng để cho cái đám học sinh tò mò của nhà Ravenclaws đằng sau họ không thể nghe được “rằng sau khi cô đã khuyến cáo em vào thứ Hai vừa rồi em lại tiếp tục không tự chủ được trong lớp của giáo sư Umbridge?”

“Vâng ạ,” Harry lí nhí, cúi gằm mặt xuống đất.

“Potter, em phải biết tự kiềm chế chứ! Em đang dẫn vào một sự rắc rối nghiêm trọng! Trừ năm điểm tiếp cho nhà Gryffindor!”

“Nhưng – sao ạ -? Giáo sư ơi, không!” Harry nói, giận dữ về sự bất công này, “Em sẵn sàng bị phạt bởi bà ta, nhưng sau cô lại vì thế mà trừ điểm nhà?”

“Bởi vì sự cấm túc tỏ ra chẳng hề có tác dụng với em!” giáo sư McGonagall bực tức nói. “Không, không được khiêu nại thêm lời nào nữa, Potter! Và về phần cô, cô Johnson, trong tương lai cô chỉ nên giữ tiếng la hét của mình ở ngoài sân Quidditch, hoặc là cô sẽ phải chịu sự rủi ro mất đi chức đội trưởng của mình!”

Giáo sư McGonagall bước trở lại bàn giáo viên. Angelina ném cho Harry một cái nhìn rất phẫn nộ rồi bước đi, để lại cậu bé đang tự quăng mình trở lại trên băng ghế bên cạnh Ron, bừa bừa lửa giận.

“Cô ấy trừ điểm nhà Gryffindor bởi vì mình chỉ xoè ngựa bàn tay mỗi đêm! Thế là công bằng sao?”

“Tớ hiểu mà, ông bạn!” Ron nói với vẻ thông cảm, đẩy một miếng thịt muối vào đĩa của Harry, “cô ấy làm sai luật rồi.”

Tuy nhiên Hermione thì lại chúi mũi vào những trang báo Nhật báo Tiên Tri và không nói gì.

“Thế bạn nghĩ rằng cô McGonagall đúng à?” Harry giận dữ nói với bức hình Cornelius Fudge đang che trước mặt Hermione.

“Mình không muốn cô ấy trừ điểm bạn, nhưng mình nghĩ rằng cô ấy đã đúng khi cảnh báo bạn không được mất tự chủ với bà Umbridge,” Hermione nói, trong khi ông Fudge hăng hái khoa chân múa tay ở trang nhất, rõ ràng là đang định đọc một bài diễn văn.

Harry không nói chuyện với Hermione suốt cả giờ Bùa, nhưng khi họ vào lớp Biến thì nó quên khuấy đi chuyện cãi cọ với cô bé. Giáo sư Umbridge cùng với cái hồ sơ của bà ta đang ngồi ở góc phòng và sự xuất hiện của bà đã xua ngay ký ức về bữa sáng của Harry đi mất biến ngay.

“Tuyệt lắm,” Ron thì thào, khi họ ngồi vào chỗ ngồi thường lệ. “Hãy xem và Umbridge nhận cái mà bà ta đáng nhận.”

Giáo sư McGonagall đi đều vào phòng mà không lộ ra một dấu hiệu nhỏ nhất nào rằng bà đã thấy giáo sư Umbridge đã ngồi sẵn ở đó.

“Nghe này” bà nói và cả lớp im lặng ngay tức khắc. “Ngài Finnigan, vui lòng lên đây và phát lại các bài tập về nhà, - cô Brown, cầm lấy hộp chuột này – đừng có khờ thế, cô gái, chúng không có cần em đâu, - và phát cho các bạn.”

“Hem, hem” giáo sư Umbridge nói, dùng đúng cái giọng ho ngớ ngẩn mà bà đã dùng để ngắt lời cụ Dumbledore trong đêm đầu học kỳ. giáo sư McGonagall không buồn để ý đến bà ta. Seamus đưa bài luận của Harry ra; Harry cầm lấy mà không nhìn bạn, và với một sự khoan khoái, thấy rằng mình đã được một con “C”.

“Bây giờ thì, các em nghe cho kỹ đây – Dean Thomas, nếu em lại làm như vậy với con chuột thì tôi sẽ cho em một buổi cấm túc – phần lớn các em đến nay đã thực hiện được việc làm Biến Mất con ốc sên, còn những ai còn làm sót lại một mẫu vỏ nào thì phải cố nắm được nguyên lý chính của câu thần chú. Hôm nay, chúng ta sẽ, -“

“Hem, hem” giáo sư Umbridge lại ho.

“Vâng?” giáo sư McGonagall nói, quay lại, lông mày của bà nhúu sát lại với nhau khiến chúng có vẻ như tạo thành một đường thẳng tắp.

“Tôi chỉ mới vừa tự hỏi, thưa giáo sư, rằng bà có nhận được thông báo của tôi thông báo với bà về ngày giờ của cuộc thanh-“

“Tất nhiên là tôi nhận được, nếu không thì tôi đã hỏi bà là đang làm gì trong lớp tôi,” giáo sư McGonagall nói, lạnh lùng quay lưng về phía giáo sư Umbridge. Nhiều học sinh khoái chí nhìn nhau. “Như tôi đã nói: hôm nay, chúng ta sẽ cùng thực hành việc Biến Mất những con chuột, một việc khó hơn nhiều. Bây giờ, câu Thần Chú Biến Mất –“

“Hem hem,”

“Tôi không biết,” giáo sư McGonagall nói bằng một giọng lạnh ngắt, quay về phía giáo sư Umbridge, “là làm sao bà có thể thu thập được ý kiến về phương pháp giảng dạy quen thuộc của tôi nếu như cứ liên tục ngắt đoạn lời giảng của tôi? Bà thấy đấy, tôi thường không cho phép người khác nói trong khi tôi đang

nói.”

Giáo sư Umbridge nhìn như thể vừa bị một cái tát vào mặt. Bà không nói gì, nhưng nhìn thẳng vào mẫu giấy da trong cái hồ sơ của mình và bắt đầu nghiêng bút giận dữ.

Với vẻ chẳng buồn chú ý, giáo sư McGonagall lại quay về với lớp học.

“Như tôi đã nói: những Câu Thần Chú Biến Mất sẽ trở nên khó hơn khi làm Biến Mất những con thú phức tạp hơn. Con ốc sên và một loài vật không xương sống, nên không gây ra nhiều trở ngại; nhưng con chuột là một động vật hữu nhũ, thì sẽ gây ra nhiều trở ngại hơn. Do đó, không thể nào mà các em thi hành được phép thuật này khi mà tâm trí cứ lớn vồn về bữa chiều của mình. Do đó - các em đều đã biết câu thần chú rồi, hãy cho tôi xem các em có thể làm gì...”

“Giá mà cô ấy có thể dạy cho tớ cách đừng mất tự chủ với bà Umbridge ấy nhỉ!” Harry thì thầm với Ron, nhưng nó lại đang cười tươi – cơn giận của nó với giáo sư McGonagall đã bay hơi mất.

Giáo sư Umbridge không đi theo giáo sư McGonagall đi lòng vòng trong lớp như bà đã đi theo giáo sư Trelawney; có thể vì bà nhận ra rằng giáo sư McGonagall sẽ không cho phép như vậy. Tuy nhiên, bà lại ghi chép nhiều hơn nhiều khi ngồi tại góc của bà, và khi giáo sư McGonagall cuối cùng cũng nói cả lớp bỏ lại chuột vào hộp, bà ta đứng dậy với một vẻ dữ tợn hiện rõ trên mặt.

“Thế đấy, bắt đầu đây,” Ron nói, chụp cái đuôi dài ngoe nguẩy của con chuột và thả nó trở lại vào cái hộp mà Lavender vừa đưa qua.

Khi chúng lục tục ra khỏi lớp, Harry thấy giáo sư Umbridge tiến lại bàn giáo viên; nó thúc Ron, đến lượt mình Ron thúc Hermione, và cả ba đứa đều thận trọng nghe trộm xem hai người nói gì.

“Bà đã dạy ở Hogwarts bao lâu rồi?” giáo sư Umbridge hỏi.

“Ba mươi chín năm tính đến tháng Chạp này,” giáo sư Umbridge nói gọn, đóng mạnh cái cặp của bà lại.

Giáo sư Umbridge ghi ghi chép chép.

“Tốt lắm,” bà nói, “bà sẽ nhận kết quả cuộc thanh tra của bà vào mười ngày tới.”

“Tôi sẽ cố đợi,” giáo sư McGonagall nói với một vẻ lạnh lùng khác hẳn, và bước về phía cửa. “Nhanh lên nào, ba em,” bà nói, xua Harry, Ron và Hermione ra trước.

Harry không thể nào không nở một nụ cười tán thưởng với cô giáo của mình và nhận lại một cái cười âu yếm của cô.

Nó đã nghĩ là lần tiếp theo nó sẽ gặp Umbridge sẽ là lần cấm túc vào buổi tối, nhưng nó đã lầm. Khi

chúng đi xuống bãi cỏ về phía Khu Rừng để học môn Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí, chúng lại thấy bà ta và với cái cặp hồ sơ của mình đợi sẵn cạnh giáo sư Grubbly-Plank.

“Bà không thường xuyên dạy môn này phải không?” Harry nghe thấy bà hỏi khi chúng đi về cái bàn dài có một nhóm những con Bowtruckle bị bắt sẵn đang nhốn nháo quanh đám một cây như một đám cành cây sống.

“Gần như vậy,” giáo sư Grubbly-Plank nói, vỗ tay sau lưng và ngược mắt lên. “Tôi là giáo viên thay thế cho giáo sư Hagrid.”

Harry trao đổi những cái nhìn khó chịu với Ron và Hermione. Malfoy huýt sáo với Crabbe và Goyle; rõ là nó rất thích cơ hội này để dựng chuyện về với Hagrid với một thành viên của Bộ.

“Hmm,” giáo sư Umbridge nói, hạ giọng, cho dù Harry vẫn có thể nghe giọng bà khá rõ, “Tôi không biết là – ngài hiệu trưởng có vẻ như đã bỏ qua một cách khá lạ lùng việc cho tôi biết những thông tin về vấn đề này – bà có thể nói với rằng nguyên nhân nào đã khiến giáo sư Hagrid đã kéo dài kỳ đi nghỉ của mình của mình lâu thế không?”

Harry nhìn thấy Malfoy đang hăm hở ngược nhìn lên và nhìn Umbridge với Grubbly-Plank một cách chăm chú.

“E rằng tôi không thể,” giáo sư Grubbly-Plank nói một cách hờn hờ. “Tôi không biết gì hơn về việc này hơn bà. Tôi nhận được một tin cú từ cụ Dumbledore, hỏi rằng tôi có thể nhận việc này vài tuần không. Tôi đồng ý. Đó là những gì tôi biết. Vâng... tôi bắt đầu được rồi chứ?”

“Vâng, xin mời,” giáo sư Umbridge nói, ghi nguệch ngoạc vào hồ sơ.

Với môn này, Umbridge dùng một chính sách khác, bà đi vào giữa các học sinh, hỏi chúng về các sinh vật huyền bí. Phần lớn mọi người đều có thể trả lời khá tốt và điều này làm Harry khá lên tinh thần. Ít nhất thì lớp này không làm cho uy tín của bác Hagrid bị hạ xuống.

“Nhìn chung,” giáo sư Umbridge nói, quay trở về ngồi cạnh giáo sư Grubbly-Plank sau khi hỏi han kỹ lưỡng Dean Thomas, “bà nghĩ như thế nào, với tư cách là một giáo viên tạm thời – một người khách quan ngoài cuộc. Tôi nghĩ là bà nên nói xem – bà nghĩ như thế nào về Hogwarts? Bà cảm thấy là bà đã nhận được sự hỗ trợ đầy đủ từ phía lãnh đạo trường?”

“Ồ, vâng, cụ Dumbledore tuyệt lắm,” giáo sư Grubbly-Plank nhiệt thành nói. “Vâng, tôi hài lòng với công việc, thật sự là rất hài lòng.”

Với vẻ hoài nghi rất lịch sự, Umbridge ghi chú ngắn trên hồ sơ và tiếp tục “Thế vào năm nay bà định dạy lớp này những gì- giả sử như là giáo sư Hagrid không trở lại?”

“Ồ, tôi sẽ dạy các em về những sinh vật huyền bí thường được hỏi đến ở kỳ thi OWL,” giáo sư Grubbly-Plank nói. “Không còn nhiều thứ để dạy - các em đã học về kỳ lân và về Nifflers, tôi nghĩ và chúng tôi sẽ làm việc tiếp với những con Porlock và Knezale, bảo đảm rằng các em có thể phân biệt được những con Crup với Knarl, bà biết đấy...”

“Vâng, bà rất có vẻ như biết rõ rằng bà đang làm gì,” giáo sư Umbridge nói, vệt một dấu rất rõ trên hồ sơ. Harry không thích vẻ nhấn mạnh khi bà ta nói chữ “bà” và thậm chí còn không thích hơn khi câu hỏi tiếp theo được bà ta dành cho Goyle.” Nào, tôi nghe nói rằng em đã bị thương khi học môn này?”

Goyle nở một nụ cười ngu ngốc. Malfoy hăm hờ trả lời.

“Đó là em. Tôi bị một con Bàng Mã tấp.”

“Một con Bàng Mã?” giáo sư Umbridge nói, ghi vội ghi vào.

“Chỉ vì bạn ta quá ngốc mà không chịu nghe lời dặn của bác Hagrid,” Harry giận dữ nói.

Cả Ron và Hermione đều rên lên. Giáo sư Umbridge chậm chạp quay đầu về phía Harry.

“Tôi nghĩ là sẽ có những đêm cảm xúc khác,” bà nói nhẹ nhàng, “Vâng, cảm ơn bà rất nhiều, giáo sư Grubbly-Plank, tôi nghĩ rằng đó là tất cả những gì tôi cần ở đây. Bà sẽ nhận kết quả thanh tra của bà sau trong vòng mười ngày.”

“Hay lắm,” giáo sư Grubbly-Plank nói, và giáo sư Umbridge bắt đầu trở về bãi cỏ hướng trở lại lâu đài.

Đêm đó, khi Harry rời khỏi văn phòng của Umbridge thì đã gần nửa đêm, tay nó bây giờ đã chảy máu rất nhiều đến nỗi nó rịn ra cả cái khăn mà nó dùng để băng vết thương. Nó tưởng là căn phòng sinh hoạt chung sẽ vắng lặng khi nó trở về, nhưng cả Ron và Hermione lại ngồi đó đợi nó. Nó rất mừng khi thấy các bạn, đặc biệt khi Hermione biểu lộ một sự thông cảm hơn là phê phán.

“Đây,” cô bé lo lắng nói, đưa một cái hũ nhỏ đựng một chất lỏng màu vàng về phía bạn, “hãy ngâm tay vào, nó là nước lọc từ nước ngâm vôi của con Murtlap, nó có lợi cho bạn đó. “

Harry đưa cánh tay đầy máu đau nhức của nó vào cái hũ và cảm thấy một cảm giác dễ chịu lạ thường. Con Crookshanks cọ vào chân nó, gừ gừ rõ to, và nhảy vào lòng nó và ngồi yên.

“Cảm ơn,” nó nói với vẻ biết ơn, gãi tai con Crookshanks bằng tay trái.

“Tớ vẫn nghĩ là cậu nên báo lại về việc này,” Ron nhỏ nhẹ nói.

“Không,” Harry dứt khoát nói.

“Cô McGonagall sẽ giận lắm nếu cô biết –“

“Vâng, có thể cô ấy sẽ như vậy,” Harry buồn buồn nói. “Và cậu nghĩ là bà Umbridge ấy sẽ cần bao nhiêu thời gian để thông qua một đạo luật khác quy định rằng bất kỳ ai phản nản về Thanh Tra Cao Cấp sẽ bị sa thải ngay tức khắc?”

Ron há hốc miệng để tranh cãi nhưng chẳng có lời nào lọt ra, và sau một lúc, nó đóng miệng trở lại, chịu thua.

“Bà ta là một phụ nữ xấu xa,” Hermione nói nhỏ, “Xấu xa. Bạn biết không, mình vừa nói chuyện với Ron khi bạn đi... bọn mình nên làm điều gì đó với bà ấy.”

“Mình đề nghị là nên đầu độc bà ta,” Ron gằn giọng.

“Không... mình muốn nói, làm gì đó về việc bà ấy là một giáo viên khủng khiếp như thế nào, và về việc chúng mình không thể học được một phép Phòng thủ nào từ bà,” Hermione nói.

“Ờ, thế bọn mình có thể làm gì được nào?” Ron nói, ngáp. “Quá trễ rồi, phải không? Bà ta đã nhận việc, bà ta đến đây để ở đây luôn. Lão Fudge muốn chắc chắn về việc này mà.”

“Vâng,” Hermione nói ngập ngừng. “Bạn biết đấy, hôm nay mình vừa nghĩ ra...” cô bé ném một cái nhìn hơi lo lắng về phía Harry và nói luôn với vẻ quyết tâm, “mình nghĩ rằng, - có thể là đã đến lúc mà bọn mình nên chỉ – chỉ tự mình làm điều đó.”

“Tự mình làm ấy à?” Harry nói với vẻ nghi ngờ, vẫn đang đưa tay trong lọ nước vôi Murtlap.

“Vâng, tự mình học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám,” Hermione nói.

“Bỏ đi,” Ron rên lên. “Bạn muốn chúng mình phải học thêm ngoài giờ? Bạn không thấy là cả Harry và mình đều đã lại hụt hơi với mớ bài tập về nhà và đây chỉ mới là tuần thứ hai thôi sao?”

“Nhưng chuyện này quan trọng hơn cả bài tập về nhà!” Hermione nói.

Harry và Ron nhìn cô bé chăm chăm.

“Mình không nghĩ là có cái gì trong vũ trụ này quan trọng hơn bài tập về nhà cả!” Ron nói.

“Đừng có khờ thế chứ, tất nhiên là có rồi,” Hermione nói, với một vẻ lo lắng, theo như Harry thấy, vẻ mặt cô bé đang thành linh ánh lên vẻ hăng hái mà những vấn đề về SPEW (hội cải thiện phúc lợi gia đình) thường gây ra với cô ta. “Đó là việc chúng ta phải tự chuẩn bị, như Harry đã nói trong giờ bà Umbridge ấy, cho những gì đang chờ đợi chúng ta. Đó là việc chúng ta phải chắc chắn được là chúng ta có thể tự vệ. Nếu chúng ta không được học điều gì trong suốt cả năm –“

“Tự chúng mình thì không làm được điều gì nhiều đâu,” Ron nói với vẻ cam chịu. “Mình muốn nói, được thôi, chúng mình có thể đọc về những lời nguyền ở thư viện và thực hành chúng, mình cho là-“

“Không, mình đồng ý là chúng ta có thể vượt hơn được những gì mà chúng chỉ có thể đọc từ những quyển sách,” Hermione nói, “Chúng ta cần có thầy, một người thầy đúng nghĩa, người có thể chỉ cho chúng ta cách dùng các câu thần chú và chỉnh lại cho chúng ta nếu chúng ta làm sao.”

“Nếu như bạn muốn nói về thầy Lupin...” Harry bắt đầu.

“Không, không, mình không nói về thầy Lupin,” Hermione nói, “Thầy ấy quá bận với Đội quân rồi, dù sao đi nữa, chúng ta có thể gặp thầy trong kỳ nghỉ cuối tuần ở Hogsmeade và điều này đã quá đủ thường xuyên rồi.”

“Thế thì ai chứ?” Harry hỏi, cau mày nhìn cô bé.

Hermione thờ dài thườn thượt.

“Chưa rõ sao?” cô bé nói. “Mình đang nói về bạn đấy, Harry.”

Có một khoảng im lặng. Một cơn gió đêm nhẹ lao xao ngoài cửa sổ, và ánh lửa bập bùng.

“Về mình là sao?” Harry nói.

“Mình đang nói là bạn sẽ dạy mình Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám.”

Harry ngó cô bé chăm chú. Rồi nó quay sang Ron, sẵn sàng để trao đổi những cái nhìn tức bực mà chúng vẫn trao cho nhau khi Hermione hò hét về những thứ ba trợn như SPEW. Tuy nhiên, trước vẻ thất kinh của Harry, Ron chẳng có vẻ bực bội gì hết.

Nó khẽ cau mày, có vẻ suy nghĩ. Rồi nó nói, “Đấy là một ý kiến?”

“Ý kiến gì chứ?” Harry nói.

“Cậu,” Ron nói, “dạy bọn này học món đó.”

“Nhưng...”

Harry bây giờ đã cười toe toét, tin chắc là hai đứa bạn đang chơi mình.

“Nhưng tớ không phải là thầy giáo, tớ không thể-“

“Harry ạ, bạn đứng đầu trong năm về Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám,” Hermione nói.

“Mình ấy à?” Harry nói, bây giờ thì nụ cười của nó càng rộng hơn bao giờ, Không đây, bạn hơn mình

trong tất cả các bài kiểm tra“

“Thật sự thì không phải vậy đâu,” Hermione lạnh lùng nói. “Bạn hơn mình trong năm thứ ba – năm duy nhất mà bạn mình thật sự ngồi thi và có được một thầy giáo hiểu rõ môn này. Nhưng mình không nói về kết quả kiểm tra, Harry ạ. Hãy nghĩ về những chuyện mà bạn đã làm.”

“Bạn đang muốn nói chuyện quái gì thế?”

“Bạn biết không, mình không chắc là mình muốn cái kẻ ngu ngốc kia dạy mình,” Ron nói với Hermione, hơi cười. Và nó quay sang Harry.

“Nghĩ đi nào,” nó nói, tạo ra vẻ mặt giống như Goyle đang suy nghĩ. “Ừ – năm nhất thì bạn bảo vệ được Hòn đá Phù Thủy khỏi bàn tay Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy.”

“Nhưng đó là may mắn thôi,” Harry nói, “nó không phải là tài năng-“

“Năm thứ hai,” Ron ngắt lời, “bạn giết được con Tử Xà và tiêu diệt Riddle.”

“Nhưng nếu con Fawkes không đến thì tớ –“

“Năm thứ ba,” Ron vẫn nói lớn, “cậu một mình hạ cùng cùng lúc cả trăm Giám Ngục-“

“Bạn biết rằng đó cũng là rùa, nếu như mà cái Xoay Thời Gian không-“

“Năm vừa qua,” Ron nói, lúc này thì nó gần như hét lên, “cậu lại đánh bại Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy-“

“Nghe tớ đây nè!” Harry nói, gần như tức điên lên, vì lúc này cả Ron và Hermione đều cười cười, “Chỉ nghe tớ thôi, được không? Rất tuyệt khi nghe cậu nói vậy, nhưng những chuyện đó đều là may mắn cả, gần nửa thời gian khi đụng chuyện tớ không biết phải làm gì hết, tớ chẳng có kế hoạch nào về chúng, tớ chỉ làm bất kỳ chuyện gì mà tớ có thể nghĩ ra, và tớ gần như luôn có được sự giúp đỡ-“

Ron và Hermione vẫn cứ cười, và Harry cảm thấy tức lồng lên; nó thậm chí không thể hiểu vì sao mà nó điên tiết như thế.

“Đừng có ngồi đó mà cười như thế các bạn biết rành hơn mình vậy, mình đã ở đó phải không” nó hét toáng lên. “Mình biết mọi chuyện đã diễn ra thế nào, đúng không? Và mình chẳng hề vượt qua được những chuyện đó bởi vì mình xuất sắc trong môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, mình vượt qua bởi vì – bởi vì những sự giúp đỡ đến đúng lúc, hoặc bởi vì mình đoán đúng – nhưng mình chỉ mò mẫm mà qua được thôi, mình chẳng có ý niệm gì về việc mình làm cả – ĐỪNG CÓ CƯỜI NỮA!:

Cái hũ nước ngâm Murtlap rơi xoảng xuống nền nhà và vỡ tan. Nó nhận ra rằng nó đã đứng dậy, dù nó

chẳng hề nhớ được là mình đã đứng dậy từ lúc nào. Crookshanks luôn đi dưới ghế bành. Những nụ cười của Ron và Hermione biến mất.

“Các bạn không biết nó như thế nào đâu! Các bạn – bất kỳ ai trong số các bạn – đều chưa hề đối mặt với hắc, đúng không? Các bạn nghĩ rằng chỉ đơn thuần là nhớ về các câu thần chú và tung nó vào mặt hắc à, giống như các bạn làm trong lớp vậy hả? Suốt cả thời gian đó bạn biết chắc là chẳng có gì giữa bạn và cái chết ngoài trừ chính bạn – trí khôn của bạn, hoặc lòng can đảm của bạn, hoặc là bất kỳ cái gì đó - những gì bạn có thể nghĩ ra khi bạn biết rằng chỉ còn cách một nanô giây (~khoảng thời gian siêu ngắn) nữa thì bạn sẽ bị giết, hoặc bị tra tấn, hoặc thấy bạn mình bị giết, họ không có dạy bạn những điều đó trong lớp đâu, để đương đầu với những chuyện như vậy – và hai bạn ngồi đó cư xử như thể mình là một thằng bé rất thông minh để còn đứng ở đây và sống sót, còn anh Diggory thì thật ngu ngốc khi anh ta thất bại - các bạn chỉ là chưa từng trải qua, chuyện đó có thể dễ dàng xảy ra với mình, nếu như không phải là Voldemort còn cần đến mình-“

“Chúng mình không nói như vậy đâu, ông bạn,” Ron nói, kinh hãi. “Bọn mình không xúc phạm anh Diggory, bọn mình không – cậu đã hiểu sai về –“

Nó nhìn một cách tuyệt vọng sang phía Hermione, đang có một vẻ mặt đầy đau khổ.

“Harry ơi,” cô bé rụt rè nói, “bạn không thấy sao? Đây là... đây chính xác là những gì mà bọn mình cần đến bạn... bọn mình cần biết là nó thật sự như thế nào khi ... đối mặt với hắc... đối mặt với Voldemort.”

Đó là lần đầu tiên cô bé nói đến tên của Voldemort, và chuyện này, hơn hắc mọi thứ khác, đã làm Harry dịu lại. Vẫn còn thở mạnh, nó ngồi trở lại xuống ghế, bắt đầu nhận thức rõ là tay nó lại đau nhói một cách khủng khiếp. Nó ước là nó đã không làm vỡ cái hũ đựng nước ngâm Murlapt.

“Phải rồi... bạn hãy nghĩ về điều ấy,” Hermione khẽ nói. “Nhé?”

Harry không thể nghĩ ra điều gì để nói. Nó cảm thấy xấu hổ vì lại nổi nóng. Nó gật đầu, không rõ lắm là nó đồng ý với chuyện gì.

Hermione đứng dậy.

“Được lắm, mình đi ngủ đây,” cô bé nói, với một giọng rõ là cố làm ra vẻ càng tự nhiên càng tốt. “Erm... chào nhé.”

Ron cũng đứng dậy.

“Đi chứ?” Nó ngượng ngịu nói với Harry.

“Vâng,” Harry nói. “Chỉ... chỉ một phút thôi. Tớ cần phải dọn dẹp cái đồng này.”

Nó muốn nói đến cái đám lọ vớ nằm trên sàn nhà. Ron gạt đầu và rời đi.

“Reparo (~Sửa chữa),” Harry lầm bầm, chỉ đưa thần về phía đám mảnh sứ. Chúng liền trở lại, tốt như mới, nhưng không còn nước ngâm Murtlap trong hũ.

Nó thành linh cảm thấy đầy mệt mỏi đến nỗi nó muốn ngồi phịch trở lại vào ghế và ngủ luôn ở đó, nhưng thay vì làm vậy thì nó tự bắt mình đứng dậy và đi theo Ron lên cầu thang. Cái đêm xáo trộn đó của nó bị lại ngắt quãng bởi những giấc mơ về những cái hành lang dài và những cái cửa khoá kín và khi nó thức dậy thì vết sẹo của nó lại nhức buốt.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Trong Quán Đầu Heo

Hermione không nhắc đến việc Harry sẽ dạy các bài học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám trong vòng hai tuần sau khi cô bé đưa ra lời đề nghị đầu tiên. Những buổi cấm túc của Harry với Umbridge cuối cùng cũng chấm dứt (nó nghi ngờ không biết những cái từ bây giờ đã khắc sâu và mu bàn tay nó có thể xóa đi được hoàn toàn hay không) ; Ron đã tập thêm được bốn buổi Quidditch nữa và đã không bị la hét trong hai bữa tập sau; và tất cả ba đứa bọn nó đều có thể Làm Biến Mất được những con chuột của chúng (Hermione thật ra đã có thể tiến đến việc Làm Biến Mất những con mèo con), trước khi chủ đề này được khơi lại, vào một buổi chiều gió lộng vào cuối tháng Chín, khi mà cả ba đứa đều đang ngồi trong thư viện, tìm kiếm nguyên liệu làm linh dược theo yêu cầu của Snape.

“Mình không biết là,” Hermione thỉnh thoảng nói, “không biết là bạn đã có nghĩ gì thêm về việc Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám chưa, Harry.”

“Tất nhiên là mình đã nghĩ đến rồi,” Harry gắt gỏng nói, “chúng ta có thể quên nó đi được không, với cái mụ phù thủy đang dạy ta thì... “

“Mình muốn nói đến ý kiến của mình và Ron kìa,” Ron liếc sang cô bé cánh cào, với vẻ đe dọa. Cô bé nhú mày với nó – “Ồ, được thôi, ý kiến của mình là bạn có thể dạy cho bọn mình.”

Harry không trả lời ngay. Nó giả vờ như đang nghiên cứu trang sách Chống-Độc Châu Á, bởi vì nó không muốn nói ra những gì trong tâm tưởng nó.

Nó đã được đề nghị vấn đề này với một khoảng thời gian rộng rãi hai tuần trước đây để suy nghĩ. Đôi khi cái ý tưởng này có vẻ điên khùng, như vào cái đêm mà Hermione đề nghị nó, nhưng vào những lúc khác, nó lại thấy mình đang nghĩ về những câu thần chú hữu dụng với nó nhất trong những lần đụng độ khác nhau với các sinh vật Hắc Ám và các Tử Thần Thực Tử – nó thấy chính bản thân nó đang thật sự chuẩn bị các bài học trong tiềm thức.

“Ờ,” nó chậm chạp nói, khi mà nó không thể giả vờ tìm kiếm trong cuốn Chống-Độc Châu Á được nữa. “vâng – mình đã suy nghĩ rồi.”

“Và?” Hermione hăm hở nói.

“Mình không biết,” Harry nói, câu giờ. Nó nhìn sang Ron.

“Tớ nghĩ rằng đó là một ý kiến tốt để bắt đầu,” Ron nói, nó có vẻ đã sẵn lòng hơn để tham gia vào cuộc tranh luận khi thấy Harry không la hét trở lại.

Harry lắc lư người một cách không thoải mái trên ghế.

“Các bạn đã nghe mình nói rằng nhiều lần trong số đó chỉ là may mắn rồi chứ?”

"Ừ Harry," Hermione dịu dàng nói, “nhưng cùng với những chuyện đó, chẳng có ích gì để giả vờ rằng bạn không giỏi môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám cả, bởi vì bạn rất giỏi. Bạn là người duy nhất trong năm qua có thể thực hiện câu thần chú Imperius (Lời nguyện Độc đoán) hoàn hảo, bạn có thể tạo ra được Thần Hộ Mệnh, bạn có thể làm được nhiều điều mà ngay những phù thủy đã trưởng thành hoàn toàn cũng không thể, anh Viktor đã luôn nói thế... “

Ron liếc sang cô bé nhanh đến nỗi nó cổ nó kêu rắc rắc. Xoa lên cổ, nó hỏi. “Thế ư? Vicky nói thế nào?”

“Hờ hờ,” Hermione nói bằng một giọng buồn chán, “Anh ấy nói rằng Harry biết làm những chuyện mà thậm chí anh ấy cũng không làm nổi, trong khi anh ấy đang là học sinh năm cuối ở Durmstrang.”

Ron nhìn Hermione với vẻ nghi ngờ.

"Bạn không liên lạc với anh ta nữa chứ ?"

“Thế mình làm gì đây?” Hermione lạnh lùng nói, dù mặt cô bé hơi hồng lên. “Mình có thể có được một người bạn qua thư nếu như mình... “

“Anh ấy không chỉ muốn làm bạn qua thư với bạn đâu,” Ron nói với vẻ kết án.

Hermione lắc đầu giận dữ và, mặc kệ Ron, vẫn đang quan sát cô, cô bé nói với Harry, “Thế nào, bạn nghĩ thế nào? Dạy bọn mình chứ?”

“Chỉ bạn và Ron thôi nhé?”

“Ờ,” Hermione nói, lại có vẻ hơi bối rối. “Ờ... này, xin bạn đừng lãng tránh như vậy Harry... mình thật sự nghĩ rằng bạn nên dạy cho bất kỳ ai muốn học. Mình muốn nói là chúng ta đang nói đến việc tự bảo vệ mình chống lại V... Voldemort. Ờ, đừng có mà sợ như vậy chứ, Ron. Nó có vẻ như không được công bằng nếu như mình không cho các bạn khác cơ hội.”

Harry ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói. “Ờ, nhưng mình nghi ngờ rằng ngoài trừ hai bạn thì còn có ai muốn được mình dạy không. Mình là một kẻ gàn dở mà, nhớ không?”

“Ờ, mình nghĩ là bạn có thể ngạc nhiên khi biết có bao nhiêu người đã rất ấn tượng khi nghe những gì

mà bạn đã phải nói,” Hermione nói nghiêm túc.,” Nhìn này,” cô bé trườn về phía nó – Ron với nhìn cô bé với vẻ trầm tư trên mặt, cũng trườn tới trước để nghe – các bạn cũng biết là trong kỳ nghỉ cuối tuần ở tuần cuối cùng ở tháng Mười sẽ diễn ra ở Hogsmeade chứ? Thế nếu bọn mình nói với những ai có hứng thú đến gặp bọn mình ở làng để chúng ta có thể nói chuyện thì sao?”

“Vì sao bọn mình phải thực hiện điều này ở ngoài trường?” Ron nói.

“Bởi vì,” Hermione nói, quay lại với cái hình vẽ món Cải Bắp Nhai Rào Rạo Trung Quốc mà cô bé vừa sao lại, “mình không nghĩ là bà Umbridge lại vui vẻ nếu bà ta thấy bọn mình tụ tập lại.”

*

Harry vô cùng mong ngóng đến cuộc đi chơi ở Hogsmeade, nhưng còn một điều làm nó lo lắng. Chú Sirius vẫn im như thóc kể từ lần xuất hiện trong lửa vào đầu tháng Chín, Harry biết là bọn nó đã làm cho ông giận vì họ không muốn ông đến đó – nhưng lúc nào nó cũng canh cánh là chú Sirius sẽ ném tung những lời khuyến cáo ra trước gió và lại đến bừa. Bọn chúng sẽ làm gì nếu một con chó đen to tướng lao về phía chúng ở Hogsmeade, có thể là ngay trước mũi Draco Malfoy?

“Ờ, cậu không thể trách chú ấy về việc chú ấy muốn ra ngoài được,” Ron nói, khi Harry thảo luận về nỗi sợ hãi của nó với Ron và Hermione. “Mình muốn nói là chú ấy đã bị săn đuổi suốt hai năm ròng, và mình biết rằng chuyện này chẳng vui vẻ gì, nhưng ít ra thì chú ấy vẫn còn đang được tự do, phải không? Và lúc này chú ấy lại phải im lặng suốt với cái lão gia tinh dở điên dở dại đó.

Hermione quắc mắt với Ron, nhưng cô bé đành phải bỏ qua sự khinh thường dành cho Kreacher này.

"Vấn đề rắc rối là," cô bé nói với Harry, cho đến khi V... Voldemort – ồ, vì chúa, Ron ơi là Ron – khi đi ra ngoài, chú Sirius vẫn phải lẩn trốn, đúng không? Mình muốn nói là cái Bộ ngu si ấy vẫn không thể nhận ra rằng chú Sirius vô tội trừ khi họ chấp nhận là mọi chuyện cụ Dumbledore nói về chú ấy đều là sự thật. Và khi những gã ngốc ấy bắt đầu phải bắt bọn Tử Thần Thực Tử trở lại, thì sẽ rõ là chú Sirius không phải là một người trong số chúng... Mình muốn nói, chú ấy không có Dấu Hiệu, là một chuyện nhé."

“Mình không nghĩ là chú ấy khờ đến nỗi lại xuất hiện,” Ron nói chắc chắn. “Cụ Dumbledore sẽ phát điên lên nếu chú ấy làm thế và chú Sirius luôn nghe lời cụ Dumbledore thậm chí nếu chú ấy không thích những gì chú ấy nghe.”

Khi Harry vẫn có vẻ lo lắng, Hermione nói, “Nghe này, Ron và mình phải đã thông báo với những người nào mà bọn mình nghĩ là họ có thể muốn học một số bài học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám chính thống, và có một số đã có hứng thú. Bọn mình đã nói bọn họ đến gặp mình ở Hogsmeade.”

“Ờ,” Harry lơ đãng nói, tâm trí nó vẫn còn mãi nghĩ về chú Sirius.

“Đừng lo, Harry,” Hermione khẽ nói, “Bạn đã có quá đủ chuyện để lo ngoài chuyện chú Sirius rồi.”

Tất nhiên là cô bé khá có lý, nó chỉ vừa bắt kịp đồng bài tập về nhà, cho dù nó đã làm khá hơn nhiều khi không phải đêm đêm bị cấm túc ở chỗ Umbridge nữa. Ron thậm chí vẫn còn tụt lại sau đồng bài tập về nhà hơn Harry, bởi vì trong khi hai đứa cùng tập luyện Quidditch hai tuần một lần, thì Ron còn bốn phần của một huynh trưởng. Tuy nhiên, Hermione người đăng ký nhiều môn hơn cả hai đứa, không chỉ làm sạch sành sanh mọi bài tập của cô bé mà còn tìm được thời gian để đan quần áo cho bọn gia tinh. Harry phải công nhận là cô bé đã làm khá hơn nhiều; bây giờ thì chúng đã luôn có thể phân biệt được đâu là nón và đâu là vớ.

Buổi sáng đi chơi đến Hogsmeade là một buổi bình minh sáng sủa nhưng lộng gió. Sau bữa ăn sáng họ xếp hàng trước mặt Flinch, người đang đọc tên họ từ một cái danh sách học sinh dài được phép của cha mẹ hoặc người giám hộ cho phép đến làng chơi. Với với nỗi xót xa nhẹ nhàng, Harry nhớ lại rằng nếu không có Sirius, thì nó sẽ không thể nào đi được.

Khi Harry đến lượt mình đến chỗ Flinch, ông thầy giám thị khịt mũi thật mạnh như thể muốn phát hiện đánh hơi một cái gì đó từ Harry. Rồi ông gật đầu khẽ và khiến xương hàm ông lại run run, và Harry bước qua, bước lên những bậc đá và bước vào một ngày lạnh giá nhưng chan hoà ánh nắng

“Er – vì sao mà ông Flinch lại đánh hơi cậu thế?” Ron hỏi, khi nó, Harry và Hermione bước nhanh xuống lối đi rộng mở về phía cổng.

“Tớ cho rằng ông ta đang kiểm tra xem có mùi Bom Thối không,” Harry nói, cười nhạt, “Tớ quên kể cho các bạn nghe...”

Và nó kể lại câu chuyện về việc gửi thư cho Sirius và ông Flinch hăm hăm xông đến trong những giây sau đó, yêu cầu được thấy bức thư. Trước vẻ hơi ngạc nhiên của nó, Hermione thấy câu chuyện này rất thú vị, thật sự là thú vị hơn nhiều so với nó cảm thấy.

“Ông ta nói là nhận được tố cáo là bạn đang đặt Bom Thối à? Nhưng mà ai mách với ông ta chứ?”

“Mình đâu có biết,” Harry nói, nhún vai. “Có thể là Malfoy,” và nó bật cười khi nghĩ đến chuyện này.

Chúng vẫn đi giữa những cái cột đá cao ngất với những con lợn lòi có cánh trên đỉnh và rẽ trái vào con đường dẫn vào làng, gió thổi tóc rũ xuống mắt chúng.

“Malfoy à?” Hermione nói, suy nghĩ. “Ờ.. ừ.. có thể...”

Và cô bé vẫn miên man suy nghĩ trên suốt đoạn đường ra ngoại ô của Hogsmeade.

“Ờ, nhưng mà bọn mình đang đi đâu đây?” Harry hỏi. Đến Chỗ Ba Cây Chối?”

“Ờ... không,” Hermione nói, dứt khỏi cơn mơ mộng. “không, chỗ đó lúc nào cũng đông và ồn, mình đã

nói với mọi người đến gặp bọn mình ở chỗ Đầu Heo, một quán rượu khác, bạn biết chỗ đấy rồi đấy, nó không nằm trên đường lớn. Mình nghĩ nó có phần... bạn hiểu không... có phần... láu cá (dodgy) ... nhưng học sinh không thường đến đó đâu, vì thế bọn mình không sợ bị nghe lén.”

Họ đi xuống con đường lớn, băng qua Tiệm Giòn Phù Thủy của Zonko, nơi mà chúng chẳng hề ngạc nhiên khi thấy Fred, George và Lee Jordan, băng qua bưu điện, chỗ bọn cú đang đều đặn làm việc, và leo lên một con phố nhỏ dẫn đến một quán rượu nhỏ nằm trên đỉnh. Một cái bảng hiệu gỗ xiêu vẹo treo trên cái giá đỡ bụi bậm phía trên cửa, với một bức tranh đầu một con heo rừng hoang dại, máu nhỏ ra từ tấm vải trắng bao quanh nó. Cái dấu hiệu kêu cọt két trong gió khi họ lại gần. Cả ba đều hơi ngần ngại ngoài cửa.

“Thôi, vào đi nào,” Hermione nói, hơi lo ngại. Harry mở đường vào trong.

Nơi đây hoàn toàn không giống như Ba Cây Chối, nơi có một quầy bar lớn mang đến một ấn tượng ấm cúng, sáng sủa và sạch sẽ. Quầy bar của quán Đầu Heo bao gồm một căn phòng nhỏ, xám xịt và dơ bẩn bốc đầy một cái mùi gì đó giống như mùi dê. Những cánh cửa sổ bên hông thì bám một lớp bụi dày cứng khiến cho rất ít ánh sáng thấm được vào phòng, thay vào đó căn phòng được chiếu sáng bằng những giá nến đặt nằm trên những cái bàn bằng gỗ thô. Nền nhà khi nhìn lướt qua thì có vẻ như giống như làm bằng đất nện, cho dù khi Harry bước trên nó thì nó nhận ra rằng có những lớp đá bên dưới những thứ trông giống như rác rưởi đã được tích tụ lại đây hàng thế kỷ.

Harry nhớ rằng ông Hagrid đã từng nói đến quán rượu này trong năm học đầu tiên của nó. “Kó khá nhieu trò vui ở Đầu Heo, ông đã nói thế khi giải thích về việc làm cách nào mà ông có được trứng rồng từ một người lạ mặt che mặt ở đây. Lúc đó Harry đã tự hỏi vì sao mà Hagrid không thấy lạ lùng khi người lạ mặt đó luôn che mặt trong suốt cuộc nói chuyện, bây giờ nó mới biết là việc che mặt là cái gì đó giống như thời trang ở Đầu Heo. Có một người đàn ông ngồi ở quầy bar, đầu được phủ bởi những dải băng xám dơ bẩn, cho dù ông ta vẫn cố nuốt ừng ực hết ly này đến ly khác của một cái chất gì đó bốc khói nóng bỏng qua miệng; hai người khác liệm người trong áo choàng trùm đầu đang ngồi ở một cái bàn bên một cửa sổ, Harry đã thoáng nghĩ rằng họ là các Giám Ngục nếu như họ không nói chuyện với nhau bằng một giọng nặng thở âm Yorkshirre, và ở một góc tối khác bên ngoài lò sưởi có một bà phù thủy đang ngồi với tấm voan đen dày phủ đến tận ngón chân. Họ chỉ có thể thấy chót mũi của bà vì nó hơi nhô lên từ tấm voan.

“Mình không biết nơi này, Hermione ạ,” Harry thì thầm, khi họ băng ngang quầy bar. Nó đặc biệt chú ý đến bà phù thủy che voan dày. “Có thể nào là bà Umbridge ở đó không ta?”

Hermione ném một tia mắt đánh giá người đeo voan kia.

“Umbridge thấp hơn bà này,” nó khẽ nói, “Và dù sao đi nữa, thậm chí nếu Umbridge đến đây thì bà cũng không thể làm gì để ngăn cản bọn mình được, Harry à, bởi vì đã kiểm tra lại luật của trường hai ba lần rồi. Chúng ta không bị giới hạn; mình đã đặc biệt hỏi giáo sư Flitwick xem học sinh có được quyền đến Đầu Heo không, thầy ấy nói được, nhưng thầy đã đặc biệt khuyên mình rằng phải mang theo những cái

cốc của chính mình. Và khi mình đánh giá mọi thứ mình có thể nghĩ rằng việc này giống như một hoạt động học nhóm và làm bài tập nhóm và hiển nhiên chúng hoàn toàn được phép. Mình chỉ không nghĩ rằng chúng mình nên phô trương những gì chúng ta đang làm.”

“Không,” Harry nói lạnh nhạt nói, “đặc biệt khi mà thứ bạn hoạch định không chính xác là một việc làm bài tập nhóm, phải không?”

Người đàn ông ở quầy bar khẽ khàng đi đến chỗ họ. Ông ta là một người đàn ông già nhìn có vẻ cục cằn râu tóc bạc, rậm rạp. Ông ta cao, gầy và có vẻ gì đó quen thuộc với Harry.

“Uống gì?” ông hỏi cộc lốc.

“Ba Bia Bơ ạ,” Hermione nói.

Người đàn ông vươn tay xuống dưới quầy thu tiền và rút lên ba cái chai bụi bậm rất dơ bẩn và đặt mạnh lên quầy bar.

“Sáu Sickle” ông ta nói.

“Cứ giữ hết” Harry vội nói, đưa ra một đồng bạc. Mắt người đàn ông đảo khắp Harry, dừng lại khoảng một phần nhỏ của giây ở vết sẹo của nó. Rồi ông quay đi đặt đồng tiền của Harry vào một cái ngăn kéo cổ bằng gỗ, nó tự động đẩy ngăn ra để nhận nó. Harry, Ron và Hermione rút ra một cái bàn xa nhất và ngồi xuống, nhìn quanh. Người đàn ông trong lớp băng xám tiến lại quầy với những đồng knuckle và nhận tiếp một cốc cái chất uống bốc khói từ người chủ quán.

“Các bạn biết gì không?” Ron thì thầm, hăm hở nhìn về phía quầy. “Chúng ta có thể gọi bất kỳ món gì mà chúng ta thích tại đây. Mình cá là cái lão ấy sẽ bán cho chúng ta bất kỳ món gì, ông ta không quan tâm đâu. Mình luôn muốn thử uống cái món Whisky Lửa-“

“Bạn–là–một–huynh–trưởng,” Hermione ngắt lời.

“Ồ” Ron nói, nụ cười tắt khỏi gương mặt, “Vâng...”

“Nếu thế thì những người mà bạn nói sẽ đến gặp bọn mình đâu?” Harry hỏi, mở cái nắp bụi bậm của chai Bia Bơ của nó ra và tợp một ngụm.

“Chỉ có vài người thôi,” Hermione nói, nhìn đồng hồ và nhìn với vẻ lo lắng về phía cửa. “Mình nói họ đến đây vào lúc này, và mình chắc là tất cả bọn họ đều biết chỗ – ồ, nhìn kia, có thể là bọn họ.

Cánh cửa quán rượu lại mở ra. Một đám bụi nắng tràn vào phòng trong một thoáng và biến mất, bị che khuất bởi một toán người đang vội vã đi vào.

Đi vào đầu tiên là Neville cùng với Dean và Lavender, theo sát họ là Parvati và Padma Patil rồi (bao tử Harry quặn lên) Cho và một cô bạn gái đang ba chí ba choé, rồi (đi riêng ra và đầy mơ mộng như thể chỉ vô tình đến đây) Luna Lovegood; rồi Katie Bell, Alicia Spinnet và Angelina Johson, Coin và Dennis Creevey, Ernie Macmillan. Justin Finch-Fletchley, Hannah Abbott, một cô bé nhà Hufflepuff với một cái bím tóc dài trên lưng mà Harry không biết tên; ba cậu bé nhà Ravenclaws mà nó chắc rằng được gọi là Anthony Goldstein, Michael Corner và Terry Boot, Ginny, theo sát bởi một cậu bé tóc vàng gầy nhảnh với cái mũi hếch mà Harry lơ mờ nhận ra là một thành viên của đội Quidditch nhà Hufflepuff và, đi cuối, là Fred với George Weasley cùng người bạn thân Lee Jordan của họ, cả ba đều mang theo những túi giấy đầy những hàng hoá mua ở tiệm Zonko.

“Chỉ vài người đấy à?” Harry khàn giọng nói với Hermione, “Chỉ vài người?”

“Vâng, ý kiến này có vẻ khá được lan rộng,” Hermione vui mừng nói, “Ron này, bạn lấy thêm vài cái ghế nhé?”

Người chủ quán dờ ra trong khi đang lau những cái cốc bằng một miếng giẻ rách dơ bẩn trông như thể chưa bao giờ được giặt. Có thể là ông chưa bao giờ thấy quán của ông lại đầy người đến thế.

“Chào,” Fred nói, nó là người đầu tiên tới quầy bar và nhanh chóng đếm số bạn của mình,” cho chúng tôi... hai mươi lăm chai Bia Bơ?”

Người chủ quán nhìn nó chăm chăm một thoáng, rồi ném mạnh năm giẻ rách của ông xuống như thể ông bị ngắt ngang khi đang làm một công chuyện quan trọng, ông bắt đầu nhấc lên những chai Bia Bơ từ dưới quầy.

“Chúc mừng,” Fred nói, đưa chúng ra. “Xem nào, mọi người, tôi không có đủ tiền để trả cho tất cả những thứ này...”

Harry lặng người khi cái đám đông đang lao xao kia nhận bia từ tay Fred và lục trong túi áo choàng của họ để tìm tiền. Nó không thể tưởng tượng được là có bao nhiêu người đây xuất hiện cho đến khi một ý nghĩ khủng khiếp chập chập vào óc nó rằng có thể họ đang chờ đợi một bài diễn văn nào đó, và với ý nghĩ đó nó quay sang Hermione.

“Bạn đã nói gì với mọi người thế?” nó hạ giọng nói, “Họ đang chờ đợi cái gì?”

“Mình nói với bạn rồi, họ chỉ đến để nghe những gì bạn phải nói,” Hermione nói dịu dàng, nhưng Harry vẫn nhìn cô bé đầy giận dữ đến nỗi cô bé phải nhanh chóng thêm vào, “nhưng bạn khỏi phải làm cái gì hết, để mình nói với họ trước cho.”

“Chào, Harry,” Neville nói, hớn hở đến ngồi cạnh bạn.

Harry cố mà cười trả, nhưng không nói được gì; miệng nó khô rang. Cho vừa mỉm cười với nó và ngồi

bên phải Ron. Bạn của cô bé, một cô bé có một mái tóc vàng hung quần, không cười mà nhìn Harry một cách hoàn toàn thiếu tin tưởng như muốn nói rõ với nó rằng, tránh đường cho cô, cô sẽ không ở lại đây đâu.

Trong những toán hai và ba người mới đến ngồi quanh Harry, Ron và Hermione, một số có vẻ rất hăm hở, một số thì tò mò, Luna Lovegood nhìn mơ mộng vào không trung. Khi mọi người đều đã yên vị trên ghế, thì tiếng xì xào tắt hẳn đi. Mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía Harry.

“E...” Hermione nói, giọng cô bé hơi cao hơn vẻ bình tĩnh ngày thường. “E... hèm... xin chào.”

Nhóm người bây giờ chuyển sự chú ý của họ sang cô bé, dù vẫn chốc chốc lại liếc về phía Harry.

“VẬY... erm... vậy là, các bạn đã biết vì sao mà các bạn ở đây rồi đó. Erm... ờ, bạn Harry đây có một ý tưởng – mình muốn nói (Harry liếc nhìn cô bé thật sắc), “là mình có một ý tưởng – đó sẽ là một ý hay với những người muốn học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám – và mình muốn nói, thật sự muốn học, bạn biết đấy, không phải cái thứ mà Umbridge đang nhồi nhét cho chúng ta –“ (giọng Hermione thành linh trở nên mạnh mẽ và tự tin hơn) - bởi vì chẳng có ai gọi nổi chúng là Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám cả’ (Phải, phải,” Anthony Goldstein nói, và Hermione trông có vẻ càng cuồng nhiệt) – “Ờ, mình nghĩ rằng nếu bọn mình có thể, ờ tự mình giải quyết vấn đề thì thật là hay.”

Cô bé ngừng lại, nhìn liếc sang Harry, và nói tiếp, “Và cái mà mình muốn nói đến là việc học cách bảo vệ chúng ta hữu hiệu như thế nào, không chỉ bằng lý thuyết mà bằng cách thực hiện những câu thần chú thật sự-“

“Bạn cũng muốn thi đậu môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám ở kỳ thi OWL luôn chứ gì?” Michael Corner nói, nó đang nhìn cô bé chăm chú.

“Tất nhiên là vậy rồi,” Hermione nói ngay. “Nhưng hơn cả thế, mình muốn được huấn luyện một cách đúng đắn kỹ thuật phòng thủ bởi vì... bởi vì...” cô bé thở mạnh và bắt đầu, “bởi vì Chúa tể Voldemort đã trở lại rồi.”

Phản ứng có ngay tức thì và có thể tiên đoán trước. Bạn của Cho ré lên và té luôn Bia Bơ vào chính mình; Terry Boot thì co giật lại không sao kìm được, ; Padma Patil nhún vai, và Neville la lên một cách kỳ lạ khi cu cậu cố gắng biến nó thành một cái ho. Cả bọn, tuy vậy, lại nhìn chăm chú và thậm chí hăm hở hơn về phía Harry.

“Ờ... dù sao thì đó cũng là kế hoạch,” Hermione nói. “Nếu các bạn muốn gia nhập với chúng tôi, chúng ta sẽ cần phải quyết định là chúng ta sẽ phải-“

“Có gì chứng minh là Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã trở lại?” tuyên thủ tóc vàng nhà Hufflepuff nói với vẻ công kích.

“Ờ, cụ Dumbledore đã tin như vậy” – Hermione nói.

“Bạn muốn nói rằng cụ Dumbledore đã tin cậu ta,” cậu bé tóc vàng nói, hất đầu về phía Harry.

“Bạn là ai?” Ron nói, có vẻ hơi thô lỗ.

“Zacharias Smith,” cậu bé nói, “và tôi nghĩ là chúng ta có quyền biết chính xác những chuyện gì đã khiến cậu ta nói rằng Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã trở lại.”

“Nghe này,” Hermione can thiệp ngay,” đây không thật sự là vấn đề mà cuộc họp này nói đến... “

“Điều đó đúng mà, Hermione,” Harry nói.

Mọi chuyện đã rõ ràng với nó về việc sao mà có nhiều người đến đây thế. Nó nghĩ là Hermione không thấy được vấn đề này. Một số trong bọn họ – thậm chí có thể là phần lớn bọn họ – đã đến với hy vọng rằng có thể nghe trực tiếp câu chuyện của Harry.

“Điều gì đã khiến tôi nói rằng Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã trở lại ư?” nó lặp lại, nhìn thẳng vào mặt Zacharias. “Tôi đã thấy hắn. Nhưng cụ Dumbledore đã nói với cả trường những điều gì đã xảy ra vào năm ngoái, và nếu bạn không tin cụ, bạn sẽ không tin tôi, và tôi sẽ không tốn thời gian của buổi trưa này để thuyết phục bất kỳ ai.”

Cả nhóm người đều hầu như nín thở khi Harry nói. Harry có ấn tượng rằng thậm chí cả tay chủ quán cũng lắng nghe. Ông ta cứ lau cùng một cái cốc với cái giẻ dơ bẩn của mình, khiến cho nó càng bẩn thêm khủng khiếp.

Zachariass nói một cách mạnh bạo, “Tất cả những gì mà cụ Dumbledore nói với chúng tôi vào năm ngoái rằng anh Cedric Diggory đã bị Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy giết và bạn đã mang xác anh Diggory trở về Hogwarts. Cụ ấy không kể cho chúng tôi nghe chi tiết, cụ ấy không nói chúng tôi rõ về việc anh Diggory bị giết như thế nào, tôi nghĩ là tất cả bọn tôi đều muốn biết... “

“Nếu bạn đến để nghe tường tận việc Voldemort giết người như thế nào thì tôi không thể giúp bạn.” Harry nói. Cơn giận của nó, mấy ngày nay cứ âm ỉ dưới bề mặt, lại sục sôi lên. Nó không nhìn vào khuôn mặt đầy vẻ công kích của Zacharias Smith, và nhìn đầy chủ đích sang Cho. “Mình không muốn nói về anh Cedric Diggory, được không? Và nếu đó là lý do các bạn đến đây, các bạn có thể đi được rồi.”

Nó ném một cái nhìn giận dữ sang phía Hermione. Điều này, nó cảm thấy, là lỗi của cô bé, cô bé đã quyết định trình diễn nó như một nhân vật đặc biệt và tất nhiên mọi người đều muốn đến xem câu chuyện hấp dẫn này là như thế nào. Nhưng không ai trong số họ rời khỏi ghế, thậm chí cả Zacharias Smith, cho dù nó vẫn tiếp tục nhìn Harry trừng trừng.

“Vậy,” Hermione nói, giọng cô bé vút cao lên trở lại. “Vậy... như tôi đã nói... nếu các bạn muốn học

một số kỹ thuật phòng thủ, thì chúng ta cần phải làm rõ là chúng ta sẽ học chúng như thế nào, chúng ta sẽ gặp nhau vào những lúc nào và ở đâu-“

“Có đúng là” cô bé với cái bím tóc dài thả xuống lưng ngắt lời, nhìn sang Harry, “bạn có thể gọi được Thần Hộ Mệnh không?”

Có những tiếng xì xào thích thú vang lên về chuyện này.

“Đúng vậy,” Harry nói với vẻ hơi đề phòng.

“Một Thần Hộ Mệnh hữu hình?”

Cái cụm từ này gợi cho Harry nhớ một cái gì đó.

“Ờ – bạn biết bà Bones à?” nó hỏi.

Cô bé mỉm cười.

“Bà ấy là dì mình,” cô bé nói. “Mình là Susan Bones. Bà ấy đã kể cho mình nghe về phiên toà của bạn. Vậy ra – điều đó là đúng à? Bạn gọi được một con hươu Hộ Mệnh à?”

“Vâng,” Harry nói.

“Trời đất, Harry ạ!” Lee nói, với vẻ đầy ấn tượng. “Anh chưa bao giờ biết chuyện này!”

“Mẹ nói Ron không được tuyên truyền chuyện này,” Fred nói, cười với Harry. “Mẹ nói rằng nó đã có quá đủ sự chú ý rồi.”

“Mẹ anh không sai đâu,” Harry lầm bầm, và vài người bật cười.

Bà phù thuỷ che voan đang ngồi một mình khẽ chuyển động trên chỗ ngồi của bà.

“Và bạn đã giết con Tử Xà bằng thanh gươm trong văn phòng của cụ Dumbledore à?” Terry Boot hỏi. “Đó là điều mà những bức tranh trên tường kể với mình khi mình ở đấy vào năm ngoái...”

“Ờ, vâng, tôi đã làm vậy” Harry nói.

Justin Finch-Fletchley huýt sáo, và anh em nhà Creevey trao đổi những cái nhìn kinh hoàng và Lavender Brown kêu khẽ “Wow!”. Harry cảm thấy nóng nơi cổ áo; nó có thể nhìn về bất cứ đâu trừ chỗ Cho.

“Và khi bọn này học năm nhất,” Neville nói lớn với đám đông, “cậu ta đã bảo vệ được Hòn đá Ngự Văn (Philological)... “

“Phù Thuỷ (Philosopher),” Hermione rít lên.

“Vâng, cái hòn đá ấy – khỏi tay Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy,” Neville dứt lời.

Mắt Hannah Abbot tròn xoe như những đồng Galleons.

“Còn chưa kể đến,” Cho nói (mắt Harry liếc nhanh sang cô bé, cô bé nhìn lại nó, mỉm cười, khiến trống ngực nó lên một cơn lô tô mới)” những nhiệm vụ mà anh ấy đã phải vượt qua trong kỳ thi Tam Pháp Thuật vào năm ngoái - vượt qua những con rồng, những người cá (merpeople – not siren or mermaid), con Chân Kềnh và những thứ khác nữa...”

Những tiếng thì thào tán thưởng lan khắp bàn. Harry cảm thấy thật lúng túng. Nó cố điều chỉnh nét mặt để không tỏ ra là nó đang quá hài lòng với chính mình. Việc Cho tán dương nó khiến cho nó rất rất khó để nó nói lên chuyện mà nó đã tự hứa sẽ nói với họ.

“Nghe này,” nó nói, và mọi người đều im bật ngay. “Mình... mình không muốn tỏ ra là mình đang làm ra bộ khiêm tốn hoặc đại loại như thế, nhưng... mình đã nhận được rất nhiều sự giúp đỡ trong những việc này...”

“Không phải với những con rồng,” Michael Corner nói ngay. “Đó là một đường bay rừng rợn...”

“Vâng, phải,” Harry nói, cảm thấy nếu phản đối lại thì thô quá.

“Và không có ai giúp bạn quét sạch bọn Giám Ngục hồi hè hết,” Susan Bones nói.

“Không” Harry nói, “không ai cả, đúng vậy, mình biết là là mình làm được vài chuyện mà không cần giúp đỡ, nhưng vấn đề mà mình muốn nói là...”

“Bạn đang lẩn tránh việc cho chúng tôi thấy bất kỳ bằng chứng gì của việc ấy à?” Zacharias Smith nói.

“Đây có một ý này,” Ron nói lớn, trước khi Harry có thể nói, “vì sao mà bạn không thử đóng cái miệng lại giùm?”

Có thể là từ lẩn tránh (weasel) đã tác động mạnh đến Ron. Và lúc này, nó đang nhìn Zacharias như thể nó không muốn gì hơn là được nện cậu ta. Zacharias đỏ bừng mặt.

“Ờ, tất cả mọi người bọn ta đều đến đây để học từ cậu ta và bây giờ cậu ta đang nói là cậu ta chẳng hề thật sự làm gì cả,”

“Đó không phải là cái mà cậu ta nói,” Fred ngắt lời.

“Thế chú có cần bọn anh rửa tai cho không thì bảo?” George hỏi, lấy ra một cái vật gì đó dài ngoẵng nhìn rất ghê từ bên trong một trong những túi đồ Zonko.

“Vâng, được rồi,” Hermione nóng nảy nói, “tiếp tục nào, vấn đề là, có phải chúng ta đều đồng ý là chúng ta sẽ được Harry dạy không?”

Có một tiếng xì xào tán thành chung. Zacharias khoanh tay lại và không nói gì, mặc dù có thể chuyện này là do nó đang phải để mắt đến cái vật dài dài trên tay Fred.

“Được rồi,” Hermione nói, có vẻ an tâm hơn khi cuối cùng cũng đã quyết định được một cái gì đó. “Ờ, vậy thì, câu hỏi tiếp theo là chúng ta sẽ gặp nhau vào những lúc nào. Mình thật sự không nghĩ là chuyện này có ý nghĩa nếu như chúng ta gặp nhau ít hơn một lần một tuần.”

“Đợi nào,” Angelina nói, “chúng ta cần phải đảm bảo rằng nó không đụng với lịch tập Quidditch của tụi này,”

“Không,” Cho nói, “không đụng độ với lịch tập của bọn em nữa.”

“Của bọn tôi nữa,” Zacharias Smith nói.

“Mình tin chắc là bọn mình sẽ tìm ra được một buổi tối thích hợp với tất cả mọi người,” Hermione nói, hơi nóng nảy, “nhưng các bạn cũng biết là chuyện này quan trọng hơn này, chúng ta phải bàn về việc học cách chống lại bọn Tử Thần Thực Tử của V... Voldemort.”

“Nói hay lắm!” Ernie Macmillan khàn giọng, Harry chờ đợi cậu này lên tiếng này giờ, “Cá nhân tôi nghĩ rằng điều này thật sự quan trọng, có thể còn quan trọng hơn bất kỳ chuyện gì chúng ta sẽ làm trong năm nay, thậm chí với cả kỳ thi OWL!”

Nó nhìn quanh với vẻ tỉnh táo, mặc dù vẫn chờ đợi là có ai đó la lên “Chắc chắn là không!” Khi không ai nói gì, nó nói tiếp, “Cá nhân tôi rất bối rối không hiểu vì sao Bộ lại đưa đến đây một giáo viên vô dụng như thế vào đúng thời điểm quan trọng này. Rõ ràng là, họ đang chối bỏ sự trở về của Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy, mà lại cho bọn mình một giáo viên thật sự đang ra sức ngăn cản chúng ta dùng đến những câu thần chú phòng thủ...”

“Bọn mình nghĩ lý do mà Umbridge không muốn chúng mình tập Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám,” Hermione nói, “là bà ta có một số... một số ý tưởng điên rồ rằng cụ Dumbledore có thể dùng các học sinh ở đây để thành lập một loại quân đội riêng. Bà ta nghĩ rằng cụ ấy đang hướng dẫn chúng ta chống lại Bộ.”

Gần như chẳng có ai sững sốt trước tin này; ngoại trừ Luna Lovegood chợt nói to lên. “Ờ, điều này có ý nghĩa lắm. Dù sao thì Cornelius đã có quân đội riêng rồi.”

“Cái gì chứ?” hoàn toàn sững sốt trước cái tin không chờ đợi này.

“Vâng, ông ta có một đạo quân Heliopath,” Luna trịnh trọng nói.

“Không, không có.” Hermione quát lên.

“Có, có mà.” Luna nói.

“Heliopath là cái gì?” Neville hỏi, ngỡ ngàng.

“Chúng là những linh hồn của lửa,” Luna nói, mắt cô bé mở to và nhô lên khiến cô bé càng có vẻ dài dại hơn lúc nào hết, “những sinh vật làm từ lửa rất to lớn, chúng ào qua mặt đất và đốt sạch những gì trước mặt...”

“Chúng không tồn tại, Neville ạ” Hermione bực bội nói.

“Ồ, có, chúng tồn tại mà!” Luna giận dữ.

“Tôi xin lỗi, nhưng có gì chứng minh không?” Hermione nói lớn.

“Có rất nhiều bài tường thuật của các phù thủy đã thấy tận mắt. Chỉ vì chị quá hẹp hòi nên chị mới cần phải thấy mọi thứ hiện ra trước mũi chị trước khi chị...”

“Hem, hem” Ginny nói, bắt chước giáo sư Umbridge rất tuyệt khiến nhiều người giật mình nhìn lại và bật cười. “Sao mà bọn mình không quyết định về việc sẽ gặp nhau vào những lúc nào và học những bài phòng thủ nào nhỉ?”

“Phải,” Hermione nói ngay, “phải, chúng ta nên làm thế, em đúng lắm, Ginny.”

“Ờ, một tuần một lần là được rồi,” Lee Jordan nói.

“Khi mà...” Angelina bắt đầu.

“Vâng, vâng, bọn em biết về chuyện Quidditch rồi,” Hermione nói với vẻ căng thẳng. Ờ, vấn đề khác cần bàn là việc chúng ta sẽ gặp ở đâu...”

Chuyện này có vẻ khó, và cả nhóm đều im lặng.

“Thư viện được không?” Katie Bell đề nghị, sau một lúc.

” Khó mà tin được là bà Pince sẽ vui mừng hơn hờ khi chúng ta thực hiện các lời nguyện trong thư viện.” Harry nói.

“Có thể là một căn phòng bỏ hoang chẳng?” Dean nói.

“Được đấy,” Ron nói, “cô McGonagall có cho chúng ta mượn phòng, cô ấy đã làm vậy khi Harry tập để thi Tam pháp thuật”.

Nhưng Harry tin chắc là lần này cô McGonagall không sẵn lòng đến thế. Với những gì Hermione nói về việc cho phép học và làm bài tập nhóm, nó cảm giác theo bản năng rằng điều này có thể đưa đến nhiều sự phản đối.

“Được rồi, chúng ta sẽ tìm thấy một nơi nào đó,” Hermione nói “Chúng tôi sẽ nhắn tin cho mọi người khi chúng tôi có được một thời gian và địa điểm thích hợp cho lần họp mặt đầu tiên.”

Cô bé lục lọi trong túi và lấy ra một tấm giấy da và một cây bút lông ngỗng, rồi với vẻ ngập ngừng, như thể cô bé đang cố tự động viên mình để nói điều gì đó.

“Mình... mình nghĩ rằng mọi người nên viết tên vào đây, chỉ để biết rằng ai đã đến đây. Nhưng mà mình nghĩ rằng,” cô bé hít một hơi sâu,” rằng chúng ta nên thoả thuận với nhau là sẽ không nói với người khác về việc chúng ta đang làm. Vì vậy khi các bạn ký tên bạn, coi như các bạn đồng ý rằng sẽ không nói với Umbridge hoặc với bất kỳ ai khác về những gì chúng ta đã thoả thuận.”

Fred giật lấy tờ giấy da và hăm hở ký tên, nhưng Harry thấy ngay là có nhiều người khác không có vẻ vui lắm với viễn cảnh điền tên họ vào danh sách.

“Ờ...” Zacharias chậm chạp nói, không cầm tờ giấy da khi George đưa sang nó, “Ờ... tôi tin chắc là Ernie sẽ nói với tôi về thời điểm cuộc họp.”

Nhưng Ernie cũng trông có vẻ ngần ngại về việc ký tên. Hermione nhú mào với nó.

“Tôi... ờ, chúng ta là huynh trưởng mà.” Ernie nói lớn. “Và nếu cái danh sách này bị phát hiện thì... ờ, tôi muốn nói là... bạn nên tự hiểu, nếu Umbridge tìm thấy...”

“Bạn chẳng phải vừa mới nói rằng nhóm học tập này là điều quan trọng nhất mà bạn làm trong năm nay sao?” Harry nhắc nó.

“Tôi... vâng,” Ernie nói, “vâng, tôi tin là tôi đã nói vậy, nó chỉ...”

“Ernie à, chẳng lẽ bạn lại thật sự tin là tôi lại để tờ danh sách này hờ hênh sao?” Hermione nói thăm dò.

“Không. Không, tất nhiên là không,” Ernie nói, có vẻ đã bớt lo hơn. “Tôi... ờ, tất nhiên là tôi ký rồi.”

Sau Ernie, không ai phản đối nữa, cho dù Harry thấy bạn của Cho ném cho cô bé một cái nhìn khuyến cáo trước khi ghi tên mình vào. Khi người cuối cùng – Zacharias – ký vào, Hermione nhặt tờ giấy da trở lại và cẩn thận đặt nó vào túi. Lúc này trong cả nhóm đều có một cảm giác là lạ. Có vẻ như họ vừa ký một loại hợp đồng nào đó.

“Ờ, đến giờ rồi,” Fred lanh lẹn nói, đứng phắt dậy. “George, Lee và tôi có vài món đồ mang tính nhạy

cảm phải mua, bọn này sẽ gặp lại các bạn sau.”

Những nhóm hai ba người còn lại cũng rời đi.

Cho nhìn có vẻ gặp khó khăn khi cài lại móc khoá túi xách của cô trước khi rời đi, mái tóc đen xoăn của cô bé rũ xuống phía trước che kín mặt cô bé, nhưng bạn cô bé đứng liền sau, tay khoanh lại, tặc lưỡi, và Cho chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc đi ra với bạn. Khi bạn cô bé đi qua cửa, Cho nhìn lại và vẫy tay với Harry.

“Ờ, mình nghĩ là mọi việc đã diễn tiến khá tốt,” Hermione vui mừng nói, khi cô bé, Harry và Ron đi ra khỏi quán Đầu Heo và tắm mình trong ánh mặt trời rực rỡ sau đó. Harry và Ron xách theo những chai Bia Bơ của chúng.

“Cái tay Zacharias ấy khó chịu thật,” Ron nói, nhìn về phía bóng của Smith, có thể nhận rõ từ xa.

“Mình cũng chẳng thích cậu ta lắm.” Hermione thừa nhận. “nhưng cậu ta nghe lỏm được khi mình đến nói chuyện với Ernie và Hannah ở bàn Hufflepuff và khi cậu ta cũng có vẻ thích đến đây, thì mình nói gì được bây giờ? Nhưng có nhiều người thật sự khá hơn – mình muốn nói Michael Corner và đám bạn của cậu ấy đã không đến đây nếu như cậu ta không đang đi chơi với Ginny.”

Ron vừa nốc cạn những giọt cuối cùng trong cái chai Bia Bơ của nó, sặc và phun Bia Bơ ra phía trước.

“Thằng đó làm cái gì?” Ron lắp bắp, giận điên, tai nó nhúm lại như thịt bò sống. “Con bé đi chơi với... em tôi đi... bạn nói gì, Michael Corner?”

“Ờ, đó là lý do mà cậu ta đến đây với đám bạn của mình, mình nghĩ vậy – ờ, họ rõ ràng là thích học cách phòng thủ, nhưng nếu Ginny không nói trước với Michael chuyện gì xảy ra?”

“Vào lúc nào... vào lúc nào mà nó...?”

“Bọn họ gặp nhau ở buổi Dạ Vũ Giáng Sinh và kết bạn với nhau vào cuối năm,” Hermione điềm tĩnh nói. Bọn chúng đi vào Con Đường Cao và cô bé ngừng lại bên ngoài Tiệm Viết Scrivenhaft, nơi đang những cây bút lông chim trĩ nhìn thật đẹp đang hiện ra qua cửa sổ. “Hmm... mình sẽ mua một cây viết mới vậy.”

Cô bé rẽ vào tiệm. Harry và Ron đi theo bạn.

“Thế thằng nhóc nào là Michael Corner chứ?” Ron tức tối hỏi.

“Cái cậu đen đen ấy,” Hermione nói.

“Mình cóc thích nó,” Ron nói ngay.

“Kỳ vậy” Hermione thì thầm.

“Nhưng mà,” Ron nói, đi theo Hermione dọc theo những dây bút đặt trong những cái hộp đồng “Mình cứ nghĩ là Ginny si mê Harry!”

Hermione nhìn bạn với vẻ thương hại và lắc đầu.

“Ginny đã từng mê Harry, nhưng cô bé đã từ bỏ từ hàng tháng rồi. Không phải vì cô bé không thích bạn, tất nhiên rồi,” nó dịu dàng nói với Harry khi kiểm tra một cây viết dài đen và vàng.

Harry, đầu óc vẫn tràn ngập cái vẫy tay tạm biệt của Cho, chẳng thấy hứng thú về cái chủ đề này như Ron, đứa đang run lên vì tức, nên nó đã không hề tham gia câu nào cho đến khi bị lôi vào cuộc.

“Thế đó là lý do khiến nó nói chuyện vào lúc này à?” nó hỏi Hermione. “Nó chẳng hề nói gì trước mặt mình trước đây.”

“Chính thế,” Hermione nói, “Ờ, mình nghĩ là mình sẽ lấy cây này...”

Cô bé tiến tới quầy thu tiền đặt lên mười lăm Sickle và hai Knut, với Ron vẫn thở hừng hực sau gáy.

“Ron,” cô bé nghiêm khắc nói khi cô quay lại và giẫm phải chân bạn. “Đó chính là lý do vì sao mà Ginny không nói gì với bạn về việc nó đã gặp Michael, nó biết bạn sẽ khó chấp nhận chuyện này. Vì vậy, vì chúa, đừng có nói tới nói lui mãi về chuyện này.”

“Bạn nói gì vậy? Ai khó chấp nhận chuyện gì chứ? Mình chả có nói tới nói lui về chuyện gì sất...” Ron tiếp tục kêu ca bằng một giọng thì thầm suốt cả đoạn đường.

Hermione tròn mắt với Harry và hạ giọng, trong khi Ron vẫn lầm bà lầm bầm chửi rủa Michael Corner không tiếc lời. “Và khi đã nói về chuyện của Michael và Ginny... còn chuyện của Cho và bạn thì sao?”

“Bạn muốn nói gì?” Harry nói nhanh.

Hơi nước đang bốc ngùn ngụt bên trong nó, một cảm giác rát mặt bùng lên khiến mặt nó chuyển ngay sang vẻ lạnh lùng – chẳng lẽ nó đã quá lộ liễu à?

“Ờ,” Hermione nói, khẽ mỉm cười, “cô bé ấy không thể rời mắt khỏi bạn, phải không?”

Harry chưa bao giờ say sưa nhận thức rằng cái làng Hogsmeade này lại đẹp đến thế.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Đạo Luật Giáo Dục Số Hai Mươi Bốn

Harry cảm thấy vui hơn trong phần thời gian còn lại của cuối tuần hơn bất kỳ thời gian nào trong suốt năm học. Nó và Ron dùng phần lớn thời gian của ngày Chủ Nhật để giải quyết mớ bài tập về nhà của chúng, và mặc dù công việc này khó có thể gọi là vui vẻ được, những tia nắng mặt trời cuối cùng của ngày thu này vẫn còn sáng rỡ, vì vậy thay vì ngồi cứng ở những cái bàn trong phòng sinh hoạt chung, chúng mang bài vở ra ngoài trời và ngồi tản mạn trong bóng râm của một cây sồi lớn ở bên bờ hồ. Hermione tất nhiên là đã giải quyết xong hết các bài tập của mình, cô bé mang ra ngoài một mớ len và niêm chú cho mấy cây kim đan của mình để chúng loé lên lách cách trong khoảng không trước mặt cô bé, đan tiếp những cái nón và khăn quàng.

Biết rõ rằng bọn nó đang làm một chuyện chống lại Umbridge và Bộ, và biết rằng mình giữ vai trò chính yếu trong kế hoạch nổi loạn này, những việc này khiến cho Harry cảm thấy vô cùng hài lòng. Nó ôn lại buổi họp mặt thứ Bảy trong đầu: tất cả những người đã đến với nó để Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám... và những cái nhìn trên mặt họ khi họ nghe về những việc mà nó đã làm... và Cho đã ca tụng những thành tích của nó trong cuộc thi Tam pháp thuật – nó đã biết rằng tất cả những người đó đã không cho rằng nó là một kẻ lập dị nói dối, họ còn tán phục và nâng cao tinh thần nó đến nỗi nó vẫn còn ở trên mây vào sáng thứ Hai, bất chấp cái viễn cảnh sắp tới về những môn học chán nhất của nó.

Nó và Ron đi xuống lầu từ khu ký túc xá của chúng, thảo luận về ý kiến của Angelina về việc bọn nó sẽ tập một chiến thuật mới gọi là Sự Xoay Tròn Chậm và Chặt vào đêm tập Quidditch, và cho đến khi bọn nó đã băng qua được nửa căn phòng sinh hoạt chung tràn ngập ánh nắng thì tụi nó mới để ý đến một thứ mới của căn phòng chung đang tập trung sự chú ý của một nhóm nhỏ người.

Một tờ thông báo mới vừa được dán lên tấm bảng thông báo của nhà Gryffindor, nó lớn đến nỗi che hết mọi tấm thông báo khác, - những danh sách sách thần chú cũ được rao bán, tờ nhắc nhở thường trực về những luật lệ cũ rích của trường được dán bởi Argus Flinch, lịch tập luyện của đội Quidditch, những lời rao về việc trao đổi những tấm thẻ Chocolate Éch với những người khác, tờ quảng cáo mới nhất của anh em nhà Weasley về việc tuyển những người thử nghiệm. Tờ thông báo mới được in bằng một thứ chữ đen lớn và được đóng một cái dấu có vẻ từ một cơ quan cao cấp ở cuối trang, dưới một chữ ký rõ và ngắn.

THƯA LỆNH CỦA THANH TRA CAO CẤP CỦA HOGWARTS

Tất cả các tổ chức, đoàn thể, đội, nhóm và chức câu lạc bộ của học sinh đều bị đình chỉ kể từ lúc này.

Một tổ chức, đoàn thể, đội và hoặc câu lạc bộ tức là những cuộc họp thường trực của một nhóm của ba học sinh hoặc nhiều hơn.

Quyết định cho phép tổ chức lại các hoạt động trên có thể được cấp bởi Thanh tra Cao Cấp (giáo sư Umbridge).

Không một tổ chức, đoàn thể, đội, nhóm hoặc câu lạc bộ học sinh nào được phép tồn tại mà không được Thanh Tra Cao Cấp chấp nhận.

Bất kỳ học sinh nào tìm cách thành lập, hoặc tham gia vào một tổ chức, đoàn thể, đội, nhóm hoặc câu lạc bộ có mà không được chấp nhận bởi Thanh tra Cao cấp sẽ bị trục xuất.

Những thông báo trên đây dựa trên Đạo Luật Giáo Dục số Hai Mười Bốn.

Ký tên, Dolores Jane Umbridge, Thanh tra Cao cấp

Harry và Ron đọc thông báo qua đầu của một đám học sinh năm thứ hai trông có vẻ đầy băn khoăn.

“Chẳng lẽ điều này có nghĩa là họ đóng cửa Câu lạc bộ Chơi Bi sao? ’ một trong số đám trẻ hỏi.

“Anh nghĩ là bọn em sẽ được chơi Bi thôi,” Ron u ám nói, khiến bọn học sinh năm hai nhảy dựng lên mừng rỡ. “Nhưng mà chắc bọn mình không có được cái may mắn đó đâu hỉ?” nó hỏi Harry khi đám học sinh năm hai tản đi.

Harry đọc lại tấm thông báo lần nữa. Những niềm vui lồng lộng đang tràn ngập nó từ thứ Bảy đã tan biến. Tâm tưởng nó ngập tràn giận dữ.

“Đây không thể nào là một sự ngẫu nhiên được,” nó nói, tay nắm chặt lại. “Bà ta đã biết rồi.”

“Không thể được,” Ron nói ngay.

“Chắc là có ai đó đã nghe lén ở quán rượu. Và hãy đối mặt với chuyện này, chúng ta không thể nào biết được có bao nhiêu người trong số những người có mặt ở đó chúng ta có thể tin tưởng được... có thể có ai đó đã chạy đi mách lẻo bà Umbridge...”

Thế mà nó đã nghĩ rằng bọn họ tin nó, nghĩ rằng bọn họ thậm chí còn tán phục nó...

“Zacharias Smith!” Ron nói ngay, dấm vào tay mình, “hoặc – tớ nghĩ rằng cái thằng Michael Corner cũng trông có vẻ gian lận-“

“Không biết Hermione đọc cái này chưa nhì?” Harry nói, nhìn về phía cửa khu ký túc xá nữ

“Đi nói với cô ấy thôi,” Ron nói. Nó phóng tới trước, kéo cửa ra và lao lên cái cầu thang cuộn.

Nó vừa leo đến tầng sáu thì một tiếng động lớn, nghe như tiếng còi ré lên và tất cả những bậc thang hoà vào nhau tạo thành một khối đá nghiêng trượt dài trông cái cầu trượt. Ron còn chạy được theo đà một chút xíu, tay vung vẩy điên cuồng như cái cối xay gió, rồi nó trượt ngược xuống và rơi ào theo cái cầu trượt mới tạo ra, nằm thẳng căng ngay dưới chân Harry.

“Ờ – tớ không nghĩ là bọn mình được phép vào khu ký túc xá nữ,” Harry nói, đỡ Ron đứng dậy dưới chân nó và cố để không cười lẫn cười bò ra.

Hai cô bé năm thứ tư thích thú trượt phóng xuống từ cái cầu trượt đá.

“Ồ, ai vừa định leo lên đấy?” họ khúc khích cười thích thú, đứng dậy và nguyền bọn Harry và Ron.

“Là anh,” Ron nói, nó vẫn còn rũ rượi, “tớ không biết rằng sẽ xảy ra như vậy. Không công bằng tí nào!” nó nói với Harry, trong khi các cô gái đi về phía cái lỗ chân dung, vẫn còn cười như điên. “Hermione được phép đi vào khu ký túc xá của bọn mình, vậy tại sao bọn mình lại không được?”

“Ờ, đó là một cái luật cổ lỗ sĩ,” Hermione nói, cô bé vừa trượt xuống đứng ngay vào một cái thảm trước mặt họ và đang đứng dậy, “nhưng trong cuốn Hogwarts: Một lịch sử nói rằng các cậu bé không đáng tin bằng các cô gái. Dù sao đi nữa, thì các bạn tìm cách mò lên đó làm gì.”

“Để kiểm bạn chứ làm gì – nhìn này,” Ron nói, kéo cô bé về phía tấm bảng thông báo.

Mắt Hermione lướt nhanh xuống tờ thông báo. Vẻ mặt cô bé trở nên lạnh lùng.

“Có ai đó mách lẻo với bà ta rồi!” Ron giận dữ nói.

“Họ không làm như vậy đâu,” Hermione nhỏ nhẹ nói.

“Bạn khờ quá,” Ron nói, “bạn nghĩ thế vì bạn quá chính trực và ngay thẳng-“

“Không đâu mà, họ không làm vậy đâu, bởi vì mình đã ếm một lời nguyền lên tấm giấy da mà tất cả chúng ta đều đã ký lên,” Hermione quả quyết nói, “tin mình đi, nếu có ai đó chạy đi mách lẻo với bà Umbridge, tất cả chúng ta đều biết kẻ đó là ai và người đó sẽ phải hối tiếc đấy.”

“Chuyện gì xảy ra với nó?” Ron hăm hở hỏi.

“Ờ, sẽ giống như thế này,” Hermione nói, “nó sẽ làm kẻ đó nổi lên những cái mụn trứng cá của Eloise Midgeon như một một loại tàn nhang tuyệt đẹp. Thôi đi nào, hãy đi xuống ăn sáng và xem xét những chuyện khác... Không biết cái thông báo này đã được dán lên những nhà khác chưa nhỉ?”

Gần như ngay sau khi bước vào Đại sảnh họ đã thấy rằng cái thông báo của Umbridge đã không chỉ xuất hiện ở tháp Gryffindor. Nó là chủ đề thảo luận đặc biệt của mọi người và Hội trưởng nhốn nháo một

cách đặc biệt khi mọi người lãng xảng bàn tán về những gì họ vừa được đọc. Harry, Ron và Hermione chỉ vừa mới kiếm được chỗ ngồi thì Neville, Dean, Fred, George và Ginny xán đến chỗ họ.

“Thấy rồi chứ?”

“Mấy em có cho rằng mục ấy biết rồi không?”

“Bọn mình làm gì đây?”

Cả bọn đều nhìn Harry. Nó liếc quanh để đảm bảo rằng không có giáo viên nào đang ở gần chỗ họ.

“Tất nhiên là bọn mình vẫn cứ tiến hành,” nó khẽ nói.

“Biết là thế nào em cũng nói vậy mà,” George nói, hớn hở và dấm lên tay Harry.

“Thế các vị huynh trưởng cũng vậy chứ?” Fred nói, liếc nhìn Ron và Hermione một cách giễu cợt.

“Tất nhiên” Hermione lạnh lùng nói.

“Ernie và Hannah Abbott đến kìa,” Ron nói, nhìn qua vai nó, “Và cả đám nhà Ravenclaws nữa và cả Smith... không có ma nào nổi mụn cả.”

Hermione liếc quanh với vẻ cảnh giác.

“Đừng quan tâm đến những cái mụn, những tên ngốc đó không thể đến đây đâu, vì nó sẽ gây nghi ngờ – ngồi xuống đi!” cô bé nói với Ernie và Hannah, đang thân thiện vẫy họ sang bàn nhà Hufflepuff ngồi. “Lát nữa đã! Bọn-mình-sẽ-nói-chuyện-với-các-bạn-sau!”

“Để em nói với Michael,” Ginny nóng nảy, đứng lên khỏi ghế, “cái cậu ngốc thật thà này...”

Cô bé chạy vội về phía bàn Ravenclaws, Harry nhìn cô bé chạy đi. Cho đang ngồi phía xa xa, đang nói chuyện với cô bạn tóc quăn đã đi cùng cô tới quán Đầu Heo. Có khi nào cái thông báo của Umbridge khiến cho cô bé sợ không dám gặp lại họ không?”

Nhưng những tác động của tờ thông báo nọ vẫn không hề tan đi khi tụi nó rời khỏi Đại sảnh để đi học môn Lịch Sử Pháp Thuật.

“Harry! Ron!”

Đấy là Angelina và cô bé đang chạy vội về phía họ với vẻ hoàn toàn tuyệt vọng.

“Không sao đâu,” Harry khẽ nói, khi cô bé chạy đến đủ gần để nghe nó. “Chúng ta vẫn sẽ...”

“Em có nhận ra là bà ta bao hàm luôn cả Quidditch trong cái thứ đó không?” Angelina la lên với nó.

“Chúng ta phải đi xin phép để tổ chức lại đội Quidditch.”

“Cái gì?” Harry nói.

“Không thể nào,” Ron nói, thất kinh.

“Bọn em không đọc cái tờ thông báo ấy à, nó cũng đề cập đến cả các đội mà! Nghe này, Harry... chị nói điều này lần cuối cùng nhá... xin, xin em đừng có mất tự chủ với bà Umbridge lần nữa nếu không thì bà ta sẽ không cho bọn mình chơi nữa đâu!”

“OK, OK,” Harry nói, bởi vì Angelina nhìn có vẻ như sắp khóc đến nơi. “Đừng lo, em sẽ tự chủ mà...”

“Cá là mụ Umbridge ấy đã có mặt ở lớp Lịch sử Pháp thuật,” Ron quả quyết nói, khi họ bắt đầu đi đến lớp của Binns. “Bà ta chưa thanh tra thầy Binns... cá với cậu bất kỳ cái gì cũng được là mụ ta đang ở đó...”

Nhưng nó đã lắm; người giáo viên duy nhất có mặt khi chúng đi vào lớp là giáo sư Binns. đang bay lơ lửng khoảng một inch trên cái ghế của ông như thường lệ và chuẩn bị tiếp tục cái bài diễn văn đơn điệu của ông về cuộc chiến tranh của những người khổng lồ. Hôm nay Harry thậm chí không buồn cố để mà nghe xem ông đang nói gì, nó nguếch ngoác vô hồn trên tờ giấy da của nó mặt kệ Hermione cứ chốc chốc lại liếc sang và huých nó, cho đến khi một cú thọc thật đau vào xương sườn làm nó giận dữ ngược qua.

“Gì chứ?”

Cô bé chỉ ra cửa sổ. Harry ngó ra. Hedwig đang đậu bên cửa cái bờ khung cửa sổ nhỏ hẹp, nhìn qua tấm kính dày về phía nó, một bức thư buộc trên chân nó. Harry không thể hiểu nổi, chúng chỉ mới ăn sáng xong, có trời mới biết tại sao mà nó lại không phát thư vào lúc đó như thường lệ? Có nhiều bạn của cũng đang chỉ nhau về phía Hedwig.

“Ồ, mình luôn thích con cú này, nó đẹp quá!” Harry nghe Lavender thở dài với Parvati.

Nó liếc về phía giáo sư Binns vẫn đang đều đều đọc bài giảng của ông, chẳng hề biết được rằng sự chú ý của cả lớp giành cho ông thậm chí còn kém hơn bình thường nữa. Harry khẽ trượt khỏi quế, cúi thấp người và luồn giữa các dãy ghế về phía cửa sổ, nó khẽ kéo then và từ từ mở ra.

Nó cứ tưởng Hedwig sẽ lại đưa chân ra để nó có thể lấy lá thư ra rồi lại bay về Tổ Cú, nhưng khi cửa sổ chỉ vừa mở hé ra đủ khoảng trống là nó ào vào ngay, kêu rít lên đầy buồn thảm. Nó đóng vội cửa sổ và lo lắng liếc về giáo sư Binns, lại cúi thấp người xuống và trườn về chỗ ngồi với Hedwig đậu trên vai. Nó ngồi lên ghế, chuyển Hedwig xuống lòng và tháo thư ra khỏi chân con cú.

Chỉ đến lúc đó nó mới nhận ra rằng lông con Hedwig đang xù lên một cách kinh dị, vài chỗ dựng

ngược lên, và một bên cánh của nó nghiêng đi rất kỳ.

“Nó bị thương rồi!” Harry thì thào, cuối đầu xuống sát con cú. Hermione và Ron trườn lại gần; Hermione thậm chí buông rơi cả bút. “Nhìn này... có cái gì lạ bên cánh nó...”

Hedwig vẫn còn run; khi Harry chạm vào bên cánh nó thì nó khẽ nhảy dựng lên, tất cả lông đều run liên tục như thể nó đang cố lấy lại can đảm, và nó nhìn cậu bé với vẻ trách móc.

“Thưa giáo sư Binns,” Harry nói lớn, và mọi người trong lớp đều quay lại nhìn nó. “Em cảm thấy không được khoẻ ạ.”

Giáo sư Binns nhướng mắt ra khỏi bài giảng của ông, có vẻ ngạc nhiên, như thường lệ, khi thấy căn phòng trước mặt ông đầy người với người.

“Không cảm thấy khoẻ à?” ông lặp lại mơ hồ.

“Không được khoẻ lắm ạ,” Harry nói lớn, đứng thẳng lên với con Hedwig được giấu sau lưng. “Em nghĩ em cần phải vào bệnh xá ạ.”

“Ờ,” giáo sư Binns nói, rõ ràng là rất bất ngờ. “Ờ... ờ, bệnh xá, ờ, em đi đi, Perkins...”

Khi ra khỏi phòng, Harry thả Hedwig lại lên vai và chạy vội theo dọc hành lang, chỉ ngừng lại khi nó nghĩ rằng đã ra khỏi tầm mắt của Binns. Quyết định đầu tiên của nó nếu phải tìm ai đó chữa thương cho Hedwig thì đó là Hagrid, tất nhiên, nhưng vì nó chẳng biết bác ấu ở đâu nên nó chỉ còn một giải pháp và đi tìm giáo sư Grubbly-Plank và hy vọng là bà có thể giúp được.

Nó liếc qua cửa sổ về phía bãi đất u ám lộng gió. Không thấy dấu hiệu nào của bà ấy cạnh lều của bác Hagrid; nếu như bà không phải đang dạy, thì có thể là bà đang ở phòng giáo viên. Nó đi xuống cầu thang, Hedwig kêu lên yếu ớt khi nó lắc lư trên vai Harry.

Hai con gargoyle bằng đá chực hai bên cửa phòng giáo viên. Khi Harry đến gần, một con khọt khẹt. “Mi đáng lý phải ở trong lớp, hỡi đứa con trai của Jim.”

“Đây là một trường hợp khẩn cấp,” Harry nói ngắn.

“Ồồồồồồồồ, khẩn cấp hả?” con gargoyle kia nói bằng một giọng the thé. “Ờ, điều đó đặt chúng ta vào vị trí của mình, phải không?”

Harry gõ cửa. Nó nghe thấy tiếng chân, rồi cánh cửa mở ra, và nó thấy mình đang đối mặt với giáo sư McGonagall.

“Không phải là em lại bị cấm túc nữa chứ” bà nói ngay, cặp kính vuông của bà loé lên lo ngại.

“Không, thưa giáo sư!” Harry vội nói.

“Vậy thì, sao em lại không ở trong lớp,”

“Có vẻ như đây là một trường hợp khẩn cấp,” con gargoyle thứ hai cạnh khoé.

“Em đang tìm giáo sư Grubbly-Plank,” Harry giải thích, “Con cú của em, nó bị thương rồi cô ời.”

“Con cú bị thương, em nói thế à?”

Giáo sư Grubbly-Plank hiện ra bên cạnh giáo sư McGonagall, hút một cái tẩu và cầm một tờ Tiên Tri Hàng Ngày.

“Vâng,” Harry nói, cẩn thận đưa Hedwig khỏi vai, “nó về đến đây sau những con cú đưa thư khác, và một bên cánh của nó kỳ lắm, cô trông này...”

Giáo sư Grubbly-Plank ngậm chặt cái tẩu giữa hàm răng và nhận Hedwig từ tay Harry trong khi giáo sư McGonagall quan sát.

“Hmm,” giáo sư Grubbly-Plank nói, cái tẩu của bà lắc nhẹ khi bà nói. “Có cái gì đó đã tấn công vào nó, Nhưng tôi không thể nghĩ ra được là cái gì đã làm điều này. Tất nhiên là đôi khi Thestral cũng săn chim, nhưng ông Hagrid đã huấn luyện kỹ lưỡng những con Thestral không được chạm vào cú.”

Harry không biết và cũng không quan tâm xem Thestral là gì, chỉ muốn biết xem Hedwig có sao không. Tuy nhiên giáo sư McGonagall lại liếc nhanh sang Harry vào nói, “Em biết con cú bay bao xa không, Potter?”

“Ờ,” Harry nói, “em nghĩ là từ London, thưa cô.”

Nó liếc nhanh lên mắt cô, và qua việc lông mày cô đang chạm nhau ở giữa trán, nó biết rằng cô đã hiểu, “London tức là số mười hai, quảng trường Grimmauld.”

Giáo sư Grubbly-Plank lấy ra cái kính một mắt của bà từ trong cái áo choàng và đeo nó vào mắt, kiểm tra cánh của Hedwig thật kỹ. “Tôi nghĩ rằng nên giải quyết bằng cách em để nó lại với tôi, Potter,” bà nói, “trong bất kỳ trường hợp nào cũng không để cho nó bay một đoạn đường dài trong vài ngày tới.”

“Ờ- vâng ạ – cảm ơn cô ạ.” Harry nói, ngay khi tiếng chuông hết giờ vang lên.

“Không có gì,” giáo sư Grubbly-Plank nói gọn, quay lưng lại và đi vào phòng giáo viên.

“Đợi một chút, Wilhelmina à!” giáo sư McGonagall nói, “Còn cái thư của Potter nữa!”

“Ồ vâng!” Harry nói, nó đã trong một thoáng quên cái cuộn giấy buộc dưới chân Hedwig. Giáo sư

Grubbly-Plank đưa nó ra và biến luôn vào phòng giáo viên, mang theo Hedwig, con cú vẫn nhìn Harry thế không sao tin được là cậu bé lại bỏ rơi nó như vậy. Cảm thấy hơi căng rứt, nó quay đi, giáo sư McGonagall gọi nó lại.

“Potter!”

“Dạ, thưa giáo sư?”

Bà ngó quanh hành lang, đang có nhiều học sinh đi đến từ hai đầu.

“Nhớ này,” bà nói nhanh và khẽ, mắt bà vẫn nhìn vào cuộn giấy trên tay nói, “các kênh liên lạc ra vào Hogwarts đều bị theo dõi, biết không?”

“Em... “ Harry nói, nhưng đám học sinh đang đi tới đi lui đã gần đến chỗ nó. Giáo sư McGonagall gật đầu khẽ với nó và lui lại vào phòng giáo viên, để Harry đi ra sân cùng với học sinh. Nó thấy Ron và Hermione đang đứng ở góc mái, cổ áo choàng dựng lên chống gió. Harry mở tung cái thư khi nó chạy vội đến chỗ các bạn và thấy năm từ viết tay của Sirius như sau:

“Hôm nay, giờ cũ, chỗ cũ.”

“Hedwig không sao chứ?” Hermione lo lắng hỏi, khi mà nó đã đến đủ gần để nghe.

“Cậu mang nó đi đâu thế?” Ron hỏi.

“Đến chỗ Grubbly-Plank,” Harry nói, “Và tớ đã gặp cô McGonagall... nghe này...”

Và nó nói với các bạn về những điều giáo sư McGonagall đã nói. Trước sự ngạc nhiên của nó, chẳng có ai trong hai đứa bạn nó có vẻ sốc cả. Ngược lại, chúng còn trao đổi cho nhau những cái nhìn đầy ý nghĩa.

“Cái gì vậy?” Harry nói, nhìn từ Ron qua Hermione rồi nhìn ngược trở lại.

“Ờ, mình chỉ vừa mới nói với Ron... có lẽ có kẻ nào đó cố chặn Hedwig lại? Mình muốn nói, trước đây nó đâu có bao giờ bị thương đâu.”

“Dù sao thì, ai gửi lá thư đó vậy?” Ron hỏi, cầm lấy lá thư từ tay Harry.

“Snuffles” Harry khẽ nói.

“Giờ cũ, chỗ cũ?” Chẳng lẽ chú ấy nói đến cái lò sưởi trong phòng chung?”

“Rõ là thế rồi,” Hermione nói, cô bé cũng đang đọc lá thư. Cô bé có vẻ khó chịu. “Mình chỉ hy vọng là chưa có ai khác đọc cái thư này...”

“Nhưng nó vẫn còn được niêm kín mà,” Harry nói, cố thuyết phục mình cũng như bạn “Và cũng sẽ chẳng có ai hiểu nó có nghĩa là gì nếu như họ không biết là mình đã nói chuyện với chú ấy trước đây, phải không?”

“Mình không biết,” Hermione buồn buồn nói, khoác cái túi lên vai khi tiếng chuông reo vang. “không quá khó để mở niêm cuộn thư bằng pháp thuật đầu... và nếu có ai đó theo dõi mạng Floo thì... nhưng mình thật sự không biết làm cách nào bọn mình có thể khuyến cáo chú ấy đừng đến mà nó không bị ngăn chặn!”

Chúng chậm chạp lê bước xuống những bậc đá đi vào căn hầm học môn Linh Dược, cả ba đều miên man suy nghĩ, nhưng khi chúng bước xuống những bậc đá cuối cùng thì chúng đều bừng tỉnh với cái giọng lạnh lạnh của Draco Malfoy đang đứng ngay bên ngoài phòng học của Snape, vẫy một mẫu giấy da có vẻ đúng nghi thức và đang nói lớn hơn mức cần thiết để họ có thể nghe thấy từng lời của nó.

“Ồ, cô Umbridge đã cho đội Quidditch Slytherin được phép tiếp tục chơi bóng ngay tức khắc, tao đã đến xin bà ấy đầu tiên trong sáng nay. Ồ, nó chỉ có vẻ là thủ tục thôi, tao muốn nói, bà ấy biết rõ ba tao, ba tao ra vào Bộ như đi chợ mà... để coi xem nhà Gryffindor có được phép tiếp tục chơi không nhỉ?”

“Đừng có nóng lên đấy,” Hermione thì thầm van nài với Harry và Ron, cả hai đang trừng mắt nhìn Malfoy, mặt đang lên và năm nắm siết lại. “Đó là cái nó muốn mà.”

“Tao muốn nói,” Malfoy nói, cất cao giọng hơn nữa, đôi mắt xám của nó sáng lên đầy ác ý về hướng Harry và Ron, “nói đến những tin đồn đang lan trong Bộ, tao không nghĩ là họ có nhiều cơ hội... từ những gì ba tao nói, họ đang tìm lý do để sa thải Arthur Weasley nhiều năm rồi... và về Potter... ba tao nói là chỉ là vấn đề thời gian trước khi Bộ tổng mày về St Mungo... có vẻ như ở đây có một sự chăm sóc đặc biệt dành cho những kẻ bị loạn óc vì ma thuật.”

Malfoy tạo ra một vẻ mặt kỳ khôi, miệng nó mở ra trệ xuống dưới và mắt nó trợn tròn lên. Crabbe và Goyle lại phá lên cười như thường lệ, Pansy Parkinson ré lên vì khoái chí.

Có cái gì đó giật mạnh lên vai Harry, kéo nó qua một bên. Liền đó nó thấy Neville vừa bước qua khỏi nói, hướng thẳng về phía Malfoy.

“Neville ơi, dừng!”

Harry phóng lên và nắm lưng áo choàng Neville lại, Neville vùng vằng dữ dội, nắm đấm nó hoa lên, cố để phóng đến chỗ Malfoy, lúc đó đang rất sừng sốt.

“Giúp tớ!” Harry la lên với Ron, cố choàng tay quanh cổ Neville và kéo bạn trở lại, tránh xa khỏi nhà Slytherin. Crabbe và Goyle đang cung tay lên khi chúng bước lên trước mặt Malfoy, sẵn sàng đánh nhau. Ron nắm lấy tay Neville, và nó cùng với Harry cuối cùng cũng đã kéo được Neville về phía Gryffindor. Khuôn mặt Neville đỏ bừng, lực mà Harry siết quanh cổ nó khiến nó phát ra những từ khó hiểu, những khá

lạ lùng từng miệng nó.

“Không... buồn cười... không được... Mungo s... cho...nó biết...”

Cửa hầm mở tung. Snape hiện ra. Đôi mắt đen của ông lướt qua đám học sinh Gryffindor, dừng lại ở chỗ Harry và Ron đang giằng co với Neville.

“Đánh nhau à? Potter, Weasley, Longbottom?” Snape nói bằng một giọng lạnh lùng và chế nhạo. “Trừ mười điểm cho nhà Gryffindor. Thả Longbottom ra, Potter, nếu không sẽ là cấm túc đấy. Đi vào, tất cả các em.”

Harry thả Neville ra, nó vẫn đứng hỗn hển và ngó về phía bạn.

“Mình phải ngăn cậu lại,” Harry hỗn hển, nhặt cặp lên. “Crabbe và Goyle sẽ làm gỏi cậu mất.”

Neville không nói gì; nó chỉ đơn giản là nhấc lại cái túi của nó lên và đi thẳng vào hầm.

“Thề có tên của thánh Merlin,” Ron chậm chạp nó, khi chúng đi theo Neville, “thế là thế nào?”

Harry không trả lời. Nó biết vì sao mà vấn đề những người phải điều trị ở St Mungo’s vì những tác hại của pháp thuật lên não bộ của họ lại khiến cho Neville xúc động cực độ như vậy, nhưng nó đã thề với cụ Dumbledore rằng nó sẽ không nói với bất kỳ ai về bí mật của Neville. Thậm chí cả Neville cũng không biết là Harry biết.

Harry, Ron và Hermione ngồi vào chỗ ngồi thường lệ của họ ở cuối lớp, rút mấy tờ giấy da, bút lông và cuốn Một Ngàn Loại Thảo Mộc và Năm Phép ra. Trong lớp vẫn thì thào về việc của Neville, nhưng khi Snape đóng sầm cửa hầm với một tiếng vang lớn, mọi người lập tức im ngay.

“Các em sẽ thấy là,” Snape nói với một giọng trầm, khinh bỉ “là chúng có một vị khách vào hôm nay.”

Ông vẫy tay về một góc tối trong hầm và Harry thấy giáo sư Umbridge đã ngồi sẵn đó, hồ sơ đặt trên đầu gối. Nó liếc qua Ron và Hermione, lông mày nhướng lên. Snape và Umbridge, hai giáo viên mà nó ghét nhất. Thất khó mà quyết định ai là người mà nó muốn sẽ là người chiến thắng.

“Chúng ta tiếp tục với bài học Dung Dịch Sức Mạnh. Các em sẽ nhận lại hỗn hợp các em đã làm pha vào buổi học trước; nếu các em làm đúng thì chúng sẽ phát triển tốt vào kỳ nghỉ cuối tuần, - các lời chỉ dẫn – ‘ông lại vấy dĩa’ – trên bảng. Làm đi.”

Giáo sư Umbridge dùng nửa giờ đầu của bài học để ghi chép ở cái góc của bà. Harry rất muốn nghe những câu hỏi của bà với Snape, nó quá ham chuyện này đến nỗi lại sợ ý với món linh dược của nó.

“Máu rồng lửa, Harry!” Hermione rên lên, chụp lấy cổ tay bạn để ngăn chặn bạn pha sai được chất lẫn

thứ ba, “chứ không phải là nước ép quả lựu!”

“Phải” Harry lơ đãng nói, hạ cái chai xuống và tiếp tục quan sát về góc phòng. Umbridge chỉ vừa đứng dậy. “Ha”, nó nói nhẹ nhàng, khi bà luồn giữa hai dãy bàn hướng về phía Snape, đang cúi người về phía cái vạc của Dean Thomas.

“Ờ, cả lớp tỏ ra rất khá so với trình độ của chúng,” bà lạnh lợi nói sau lưng Snape. “Mặc dù tôi vẫn có câu hỏi là liệu có nên không khi dạy học sinh một loại linh dược như Dung Dịch Sức Mạnh. Tôi nghĩ là Bộ sẽ vui nếu như nó được loại khỏi chương trình học.”

Snape thông thả đứng thẳng dậy và quay lại nhìn bà.

“Bây giờ thì... ông đã dạy ở Hogwarts bao lâu rồi?” bà ta hỏi, bút lông đặt sẵn trên cặp hồ sơ.

“Mười bốn năm,” Snape trả lời. Vẻ mặt của ông kín như bưng. Harry vẫn đang quan sát ông cẩn thận, nhỏ thêm vào giọt vào món linh dược của nó, nó kêu xèo xèo đầy đe dọa và chuyển từ màu lam sang màu da cam.

“Tôi tin là ban đầu ông nộp đơn xin dạy môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám?” giáo sư Umbridge hỏi Snape.

“Vâng,” Snape lặng lẽ nói.

“Nhưng ông đã không thành công?”

Môi Snape bĩu ra.

“Rõ là thế.”

Giáo sư Umbridge nguyệt ngoác lên cái cặp hồ sơ.

“Và ông vẫn thường xin dạy lại môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám từ khi ông làm việc tại trường, đúng không?”

“Vâng” Snape nói khẽ, môi ông run lên rõ. Ông có vẻ tức giận.

“Thế ông có biết vì sao ông Dumbledore vẫn luôn từ chối bổ nhiệm ông?” Umbridge hỏi,

“Tôi đề nghị bà nên hỏi cụ ấy,” Snape trả lời nhát gừng.

“Ồ, tôi sẽ làm thế,” giáo sư Umbridge nói, với một nụ cười ngọt ngào.

“Tôi không biết là chuyện này có cần thiết không?” Snape hỏi, cặp mắt đen của ông nheo lại.

“Ồ, vâng,” giáo sư Umbridge nói, “vâng, Bộ muốn hiểu về... ờ... nội tình giữa các giáo viên.”

Bà quay đi, bước về phía Pansy Parkinson và bắt đầu hỏi nó về các bài học. Snape quay về phía Harry và mắt họ chạm nhau trong một giây. Harry vội vã nhìn xuống món linh dược của nó, lúc này đang đông lại và bốc lên một mùi cao su khét đậm đặc.

“Thế thì, thêm một con zero, Potter.” Snape nói một cách hung hiểm, xoá cặn cái vạc của Harry với một cái vẩy đũa. “Em sẽ viết cho tôi một bài luận về thành phần chính xác của món linh dược này, chỉ rõ em đã làm sai như thế nào và vì sao, nộp vào buổi học sau, em hiểu chứ?”

“Vâng,” Harry tức giận nói. Snape vừa mới cho chúng một mớ bài tập, và nó còn phải tập Quidditch vào chiều nay nữa; và điều này có nghĩa là lại thêm vài đêm không ngủ nữa. Điều này không có vẻ gì là nó sẽ được thức dậy trong sáng khoái vào buổi sáng. Tất cả những gì mà nó mong muốn thiết tha vào lúc này là cái ngày này chấm dứt cho rồi.

“Chắc mình cúp môn Tiên Tri quá,” nó nói mạnh, khi họ đứng ngoài sân sau giờ ăn trưa, gió quất mạnh vào những cái áo choàng và vành mũ. Chắc sẽ lại giả vờ ốm và làm cho xong bài luận của thầy Snape, để tớ khỏi phải thức hết phân nửa buổi đêm.”

“Bạn không thể cúp môn được,” Hermione nghiêm khắc nói.

“Nghe xem ai nói kìa, chính bạn đã bỏ môn Tiên Tri, bạn ghét cô Trelawney lắm mà!” Ron tức giận nói.

“Mình không ghét bà ta,” Hermione nói một cách trịch thượng. “Mình chỉ nghĩ rằng bà ta là một giáo viên tuyệt đối đáng ghê sợ và là một bà bợm già. Nhưng Harry vừa bỏ lỡ môn Lịch Sử Pháp Thuật và mình không nghĩ là bạn ấy nên bỏ thêm một môn nào đó vào hôm nay!”

Điều này quá đúng và không thể lờ được, vì vậy trong suốt một giờ rưỡi sau đó Harry ngồi trong cái không khí nóng hầm hập ở lớp học Tiên Tri, cảm thấy tức giận với tất cả mọi người. Giáo sư Trelawney lại bắt đầu rút cái cuốn Đoán Mộng ra. Harry nghĩ rõ là nó nên làm cái bài luận mà Snape phạt hơn là ngồi đây để tìm ý nghĩ của hàng đống những giấc mơ được chế ra.

Tuy nhiên có vẻ như nó không phải là người duy nhất trong lớp đang nổi cơn. Giáo sư Trelawney nện mạnh cuốn Đoán Mộng xuống cái bàn nằm giữa Harry và Ron và bước đi, môi mím lại; bà ném mạnh cuốn Đoán Mộng khác về phía Seamus và Dean, nó bay sượt qua đầu Seamus, và đẩy mạnh một cuốn khác vô ngực Neville với một lực mạnh đến nỗi nó trượt ra khỏi ghế.

“Ờ, tiếp tục nào!” giáo sư Trelawney nói lớn, giọng bà the thé và có vẻ hơi kích động “các em biết phải làm gì rồi! Hay là tôi là một giáo viên dưới tiêu chuẩn đến nỗi các em chưa bao giờ học được cách mở sách?”

Cả lớp bắt đầu bối rối nhìn bà, rồi nhìn nhau. Tuy nhiên, Harry nghĩ là nó biết vấn đề. Khi giáo sư Trelawney khoa tay múa chân đi về chiếc ghế giáo viên, đôi mắt trong chiếc kính phóng đại của bà đầy những giọt lệ cảm hờn, nó nghiêng đầu về phía Ron và thì thào, “Tớ nghĩ là bà đã có kết quả thanh tra.”

“Thưa giáo sư?” Parvati Potter nói với một sợ sệt (cô bé và Lavender luôn luôn thán phục giáo sư Trelawney). “Thưa giáo sư, có chuyện gì... ơ... không ổn à?”

“Không ổn à?” giáo sư Trelawney hét lớn lên với một giọng run lên vì xúc động. “Tất nhiên là không! Chính xác ra là tôi đã bị làm nhục... có những lời bóng gió nhắm vào tôi... những lời buộc tội kết án được đưa lên... nhưng không, không có gì không ổn cả, hoàn toàn không!”

Bà hít một hơi đầy run rẩy và nhìn tránh khỏi Parvati, giữa giọt lệ cảm giận ứa ra dưới kính bà.

“Tôi không nói gì” bà nắc lên, “về mười sáu năm phục vụ... nó đã qua, có vẻ vậy, trong quên lãng... nhưng tôi sẽ không bị lãng mạ, không, không được như vậy!”

“Nhưng, thưa giáo sư, ai lãng mạ cô ạ?” Parvati rụt rè hỏi.

“Giới Quyền uy!” giáo sư Trelawney nói, bằng một giọng sâu lắng, đầy cảm xúc, run rẩy. “Vâng, những kẻ với những đôi mắt bị che phủ bởi những vấn đề trần tục để có thể Thấy được như tôi Thấy, để Biết như tôi Biết... tất nhiên, những điều chúng ta Thấy luôn đáng sợ, nó luôn hành hạ chúng ta... đó là – than ôi – là số mệnh của chúng ta.”

Bà nuốt nước mắt, chặm cái góc khăn choàng lên đôi má ướt đẫm, rồi bà lấy ra một cái khăn thêu từ cổ tay, và xì mũi thật mạnh gây ra một âm thanh giống như Peeves đang búng lưỡi.

Ron cười khẩy. Lavender ném cho nó một cái nhìn phẫn nộ.

“Thưa giáo sư,” Parvati nói, “cô muốn nói... nói về giáo sư Umbridge-?”

“Đừng có nói với tôi về người đàn bà ấy!” giáo sư Trelawney la lên, đứng phắt dậy, những chuỗi hạt của bà rồn rảng và bà cặp kính của bà loé lên. “Vui lòng tiếp tục công việc của các em đi!”

Và suốt cả phần còn lại của buổi học bà đi đi lại lại giữa các học sinh, nước mắt vẫn chảy ra dưới cặp kính, thì thầm những tiếng gì đó có vẻ như đe dọa dưới hơi thở.

“... có thể nên rời đi... sự xỉ nhục này... thử thách... chúng ta sẽ... sao mà mụ ta dám...”

“Bạn và bà Umbridge có một điểm chung,” Harry nói với Hermione khi chúng gặp lại nhau ở bộ môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám. “Bà ta rõ ràng cũng cho rằng cô Trelawney là một bà bợm già... hình như bà ta quyết định thử thách cô ấy.”

Umbridge bước vào phòng khi nó đang nói, đeo cái nơ đen ngòm của mình, bà có vẻ rất phờ phạc.

“Xin chào cả lớp,”

“Xin chào, giáo sư Umbridge,” cả đám rầu rĩ tụng lại.

“Xin cất đũa đi.”

Nhưng lần này chẳng có tiếng động nào đáp trả; chẳng ai quan tâm đến việc rút đũa thần ra trước đó.

“Bây giờ xin lật trang ba mươi bốn của quyển Lý Thuyết Phép Thuật Phòng Thủ và đọc chương ba, có tựa “Trường hợp Không Tấn Công Đáp trả Sự Tấn Công Pháp Thuật.” Phần này thì-

“-không cần phải giảng,” Harry, Ron và Hermione cùng thì thầm đồng loạt.

*

“Không được tập Quidditch,” Angelina nói bằng một giọng trống rỗng khi Harry, Ron và Hermione đi vào phòng sinh hoạt chung sau buổi ăn tối đêm đó.

“Nhưng em đã tự chủ mà!” Harry nói, kinh hoảng. “Em không nói gì với bà ta cả, chị Angelina, em thề đấy, em-“

“Chị biết, chị biết mà,” Angelina đau khổ nói. “Bà ta chỉ nói là cần thêm thời gian để xem xét.”

“Xem xét cái gì chứ?” Ron giận dữ nói. “Mụ ta cho phép nhà Slytherin, sao lại không cho phép chúng ta?”

Nhưng Harry có thể tưởng tượng việc Umbridge tận hưởng việc đưa lời đe dọa không cho đội Quidditch Gryffindor hoạt động lơ lửng trên đầu họ và có thể dễ dàng hiểu được vì sao mà bà ta bỏ món vũ khí này sớm.

“Ờ” Hermione nói, “hãy nhìn vào mặt tích cực của vấn đề – ít nhất các bạn sẽ có thời gian để làm bài luận của thầy Snape!”

“Đấy là mặt tích cực ấy à?” Harry la lên, trong khi Ron hoài nghi nhìn Hermione. “Không có Quidditch, và thêm các bài Linh được làm thêm?”

Harry buông mình xuống ghế, rút cái bài luận Linh được còn dở dang ra khỏi túi và lại bắt đầu làm việc. Khó mà tập trung được, cho dù nó biết sẽ còn lâu nữa chú Sirius mới lại hiện ra trong đám lửa, nhưng nó không thể không liếc nhìn và ánh lửa cứ vài phút một lần. Cũng có những tiếng động nhộn nhịp trong phòng: Fred và George cuối cùng cũng đã hoàn thành được một loại Snack Trốn Việc, và họ đang minh họa nó cho một đám đông hào hứng cổ vũ xem.

Đầu tiên, Fred cắn một nửa vàng của miếng kẹo, liền đó nó nôn ăng ặc vào một cái thùng đặt sẵn trước mặt. Rồi nó ráng sức nuốt nửa tím của mẫu kẹo, và cơn nôn ngừng ngay tức thì. Lee Jordan, người trợ giúp cho buổi biển diễn, đang lười nhác Làm Biến Mất những gì được nôn ra sau những chu kỳ đều đặn, dùng cùng câu Thần Chú Biến Mất mà Snape dùng để xử lý những món linh dược của Harry.

Với những âm thanh thường trực của sự nôn mửa, hoan hô và những tiếng lao xao khi Fred và George nhận những sự đặt hàng trước từ đám đông, Harry cảm thấy đặc biệt khó khăn trong việc tập trung vào việc xác định phương thức đúng để pha chế món Dung Dịch Sức Mạnh. Hermione không giúp được trong chuyện này; những tiếng hoan hô và tiếng động khi cái những vũng nôn chạm vào đáy cái xô của Fred và George liên tục bị ngắt quãng bởi những tiếng khịt mũi lớn và bất mãn của cô bé, là cái thứ càng làm cho Harry rối trí hơn nữa.

“Đến ngăn họ lại đi!” nó cáu kỉnh nói, sau khi gạch xoá cái số lượng sai bét của món bột móng của sư tử đầu chim cần dùng đến lần thứ tư.

“Không thể được, về mặt kỹ thuật họ không làm gì sai cả,” Hermione nói qua hàm răng nghiến chặt. “Họ đã cư xử trong quyền hạn của mình khi tự mình ăn cái thứ nhằm nhí đó và mình không thể tìm ra một luật nào nói rằng những gã ngốc khác không được quyền mua chúng, trừ phi chúng được chứng minh là có thể gây nguy hiểm hơn những gì đang diễn ra.”

Cô bé, Harry và Ron quan sát George nôn thẳng vào xô, nuốt ực phần còn lại của mẫu kẹo và đứng thẳng lên, tươi hơn hớn với hai tay dang rộng để đón nhận những tiếng hoan hô.

“Bạn biết không, mình không biết vì sao mà hai anh Fred và George mỗi người chỉ được có ba chứng chỉ Phù Thủy Thường Đăng,” Harry nói, quan sát khi Fred, George và Lee hí hửng gom tiền từ đám đông cuồng nhiệt. “Họ thật sự biết nhiều thứ.”

“Ồ, mấy ảnh chỉ biết những cái món hoa hoè chả hữu dụng gì với bất kỳ ai,” Hermione nói một cách chê bai.

“Không hữu dụng à?” Ron nói bằng một giọng gây gổ. “Hermione à, họ thu được hai mươi sáu Galleons rồi kìa.”

Một lúc lâu sau đám đông quanh anh em sinh đôi nhà Weasley mới giải tán, rồi Fred, Lee và George lại còn ngồi lại đếm tiền thêm một lúc nữa, nên đến quá nửa đêm Harry, Ron và Hermione cuối cùng mới có thể dùng được căn phòng sinh hoạt chung cho riêng mình. Anh em sinh đôi rời khỏi phòng, vung vẩy hộp tiền với vẻ khoe khoang đến nỗi Hermione lại quắc mắt lên. Harry, đạt được rất ít tiến bộ trong bài luận Linh dược của mình, quyết định đêm nay thế là đủ. Và nó đẩy sách đi, Ron, vẫn đang ngủ gà gật trên ghế, phát ra một tiếng kêu ăng ặc, rồi bật dậy và lơ dờ nhìn vào đám lửa.

“Chú Sirius!” nó nói.

Harry quay phắt lại. Cái đầu bù xù của chú Sirius lại hiện ra trong đám lửa.

“Chào,” ông nói, cười toe toét.

“Chào chú,” Harry, Ron và Hermione cùng nói, và cả ba quỳ gối trên tấm thảm trải lò sưởi. Con Crookshanks gừ gừ rõ lớn và tiến lại gần lò sưởi, và cố đưa mặt lại gần Sirius, bắt chắp cái nóng.

“Thế nào rồi?” Sirius hỏi.

“Không tốt lắm,” Harry nói, trong khi Hermione kéo con Crookshanks lại để ngăn nó không làm tự cháy râu mình. Bộ lại cưỡng bách thông qua một đạo luật khác, có nghĩa là không ai được cho phép tham gia vào một đội Quidditch –“

“Hoặc một nhóm bí mật học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám?” Sirius nói.

Có một khoảng im lặng ngắn.

“Làm sao mà chú biết vậy?” Harry hỏi.

“Các con phải chọn chỗ hội họp cẩn thận hơn nữa mới được,” Sirius nói, nụ cười càng lúc càng rộng. “Cái chỗ Đầu Heo ấy không ổn.”

“Ờ, dù sao thì nó vẫn tốt hơn Ba Cây Chối!” Hermione cãi lại. “Ở đó lúc nào cũng đông nghẹt người...”

“Điều đó có nghĩa là các con sẽ khó bị nghe lén hơn,” Sirius nói. “Cháu phải học thêm nhiều, Hermione ạ.”

“Ai nghe lén bọn con?” Harry hỏi.

“Mundungus, tất nhiên,” Sirius nói, và khi cả đám nhìn nhau chừng hững thì ông phá lên cười, “Ông ta là cái bà phù thủy che voan đó.”

“Đó là ông Mundungus đấy à?” Harry nói, ngơ ngáo. “Ông ta làm gì ở Đầu Heo vậy?”

“Thế con nghĩ là ông ta làm gì?” Sirius nóng nảy nói. “Trông chừng con, tất nhiên rồi.”

“Con vẫn bị theo dõi à?” Harry giận dữ hỏi.

“Ờ, vẫn thế,” Sirius nói, “và điều đó là quá đúng rồi, phải không, khi mà điều đầu tiên bọn con làm trong kỳ nghỉ của mình là tổ chức một nhóm học phòng thủ bất hợp pháp.”

Nhưng ông không có vẻ giận dữ hoặc lo lắng. Ngược lại, ông nhìn Harry với vẻ hạnh diện ngầm.

“Nhưng vì sao Dung lại giấu bọn con chứ?” Ron hỏi, có vẻ thất vọng, “bọn con thích gặp ông lắm.”

“Ông ta bị cấm vào Đầu Heo hai mươi năm rồi,” Sirius nói, “và cái tay chủ quán ấy có một trí nhớ tốt lắm. Chúng ta đã mất Chiếc Áo Tàng Hình dự trữ của Moody khi Sturgis bị bắt, do đó gần đây Dung đã phải cải trang làm một bà phù thủy... dù sao đi nữa, Ron ạ, - chú đã trịnh trọng hứa là sẽ chuyển cho cháu một thông điệp từ mẹ cháu.”

“Ồ vâng?” Ron nói, có vẻ e ngại.

“Mẹ cháu nói cháu không được tham dự gì vào cái nhóm học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám bí mật. Bà nói là cháu chắc chắn sẽ bị trục xuất và tương lai của cháu sẽ tiêu tùng. Bà ấy nói rằng có nhiều thời gian để cháu tự học cách phòng thủ sau này và cháu còn quá trẻ để nghĩ về chúng vào lúc này. Bà cũng “ (mắt Sirius chuyển sang nhìn hai người kia) khuyên Harry và Hermione đừng tiếp tục tiến hành cái nhóm này nữa, cho dù bà chấp nhận rằng bà không có quyền với hai đứa và chỉ đơn giản mong hai đứa nhớ là bà luôn đặt hai đứa vào những chỗ sâu thẳm nhất trong tim. Bà muốn viết thư cho các con, nhưng nếu con cú bị chặn thì các con sẽ gặp rắc rối lớn, và bà không thể tự mình nói vì tối nay bà bận nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ gì thế chú?” Ron hỏi nhanh.

“Cháu không cần biết đâu, chỉ là công việc của Đội quân,” Sirius nói, “Thế là chú trở thành một người truyền tin và hãy đảm bảo là các cháu sẽ nói lại với bà là chú đã truyền đạt lại hết, bởi vì chú không nghĩ là bà ấy tin chú.”

Có một khoảng lặng khác khi con Crookshanks kêu meo meo, cố cào cái đầu của Sirius, và Ron nghịch nghịch một cái lỗ trên thảm.

“Thế chú muốn cháu nói là sẽ không tham gia trong nhóm học Phòng thủ à?” cuối cùng nó nói.

“Chú ấy à? Hẳn nhiên là không!” Sirius nói, đầy ngạc nhiên. “Chú nghĩ rằng đó là một ý kiến tuyệt vời!”

“Chú nghĩ thế à?” Harry nói, tim nó đập mạnh.

“Tất nhiên là chú nghĩ vậy rồi!” Sirius nói. “Thế con nghĩ rằng ba con và chú lại có thể nằm im và nhận lệnh của một mụ phù thủy già như Umbridge ấy à?”

“Nhưng – trong học kỳ trước ai cũng nói con phải cẩn thận và không mạo hiểm-“

“Năm ngoái, tất cả bằng chứng đều cho thấy có ai đó trong Hogwarts đang cố giết con, Harry ạ!” Sirius nói với vẻ nóng nảy. Năm nay, bọn ta biết rằng có ai đó bên ngoài Hogwarts đang muốn giết sạch chúng ta, vì vậy chú nghĩ học tự bảo vệ mình đúng cách là một ý kiến tốt!”

“Thế nếu bọn cháu bị trục xuất?” Hermione hỏi, một vẻ giễu cợt hiện ra trên mặt cô bé.

“Hermione ạ, cái chuyện này là ý kiến của bạn mà!” Harry nói, nhìn sang cô bé.

“Mình biết mà. Mình chỉ muốn biết ý nghĩ của chú Sirius thôi,” cô bé nói, nhún vai.

“Ờ, tốt hơn là bị trục xuất nhưng có khả năng tự bảo vệ mình hơn là ngồi an toàn trong trường mà chẳng biết khi gì,” chú Sirius nói.

“Phải, phải,” Harry và Ron hăm hở nói.

“VẬY,” Sirius nói, “thế các con tổ chức cái nhóm này thế nào? Các con sẽ gặp nhau ở đâu?”

“Đang nhúc đầu về chuyện này nè chú,” Harry nói. “Bọn con không biết phải đi đâu bây giờ đâu.”

“Thế cái Lều Hét đâu?” Sirius đề nghị.

“Hey, ý kiến này hay đấy,” Ron mừng rỡ la lên, nhưng Hermione phát ra một tiếng kêu và cả ba quay lại nhìn cô bé, đầu Sirius quay đi trong đám lửa.

“Ờ, chú Sirius ạ, chỉ có bốn người bọn chú họp nhau ở Lều Hét khi bọn chú đi học,” Hermione nói, “và tất cả bọn chú đều có khả năng biến thành loài thú và cháu nghĩ rằng tất cả bọn chú đều chen nhau dưới một Chiếc Áo Tàng Hình duy nhất nếu các chú cần. Nhưng ở đây là hai mươi lăm đứa bọn cháu và không ai biết phép Hóa Thú cả, nếu bọn cháu rất cần một Chiếc Áo Tàng Hình thì nó phải to bằng một Cái Lều Tàng Hình-“

“Phải đấy-“ chú Sirius nói, có vẻ hơi cụt hứng. “Ờ, chú chắc là bọn con cuối cùng sẽ tìm được một nơi nào đó. Có một lối đi bí mật rộng rãi nằm sau cái gương lớn ở tầng thứ tư, các con có thể có đủ chỗ để thực hành các lời nguyền ở đấy.”

“Anh Fred và George nói với con là nó bị khoá rồi,” Harry nói, lắc đầu, “Bị sập hầm hay sao đó.”

“Ồ...” Sirius nói, cau mày. “Ờ, chú sẽ nghĩ ra ý nào đó và trở lại...”

Ông ngừng lời. Mặt ông thành linh căng thẳng, đề phòng. Ông quay đi, có vẻ như nhìn vào bức tường gạch của lò sưởi.

“Chú Sirius?” Harry lo lắng hỏi.

Nhưng ông biến mất. Harry há hốc mồm nhìn ngọn lửa một thoáng, rồi quay lại nhìn Ron và Hermione.

“Vì sao ông lại?”

Hermione thở mạnh đầy kinh sợ và đứng dậy, vẫn nhìn vào ngọn lửa.

Một bàn tay vừa xuất hiện giữa đám lửa, mò mẫm như thể đang nắm một vật gì, một bàn tay nắn nắn với những ngón ngắn mập đeo đầy với những cái nhẫn cổ xấu xí,

Cả ba đứa vội vã bỏ chạy. Đến cửa phòng ký túc xá nam Harry nhìn ngược lại. Bàn tay của Umbridge vẫn đang cố vồ lấy cái gì đó ở giữa ngọn lửa, như thể bà biến chính xác mái tóc của Sirius trước đó ở chỗ nào và quyết định tóm lấy nó.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Đoàn Quân Dumbledore

“Mụ Umbridge ấy đọc được thư của bạn rồi, Harry. Không còn cách giải thích nào khác.”

“Bạn nghĩ là Umbridge tấn công Hedwig à?” nó nói, gần như phát điên.

“Mình gần như tin chắc thế,” Hermione quả quyết thế. “Hãy nhìn con ếch của bạn đi, nó thoát rồi.”

Harry vung đũa về phía con ếch ương và đang mừng rơn nhảy về phía góc kia của bàn – “Acio” – và con ếch ương buồn rầu chịu bị lôi ngược về phía cây đũa của nó.

Bùa luôn là một bài học thích hợp bậc nhất để nói chuyện riêng; có quá nhiều sự di chuyển và hoạt động lộn xộn nên mỗi nguy bị nghe lén là rất ít. Hôm nay, cả phòng vang đầy tiếng ộp ộp của ếch ương và tiếng quạ kêu kháo nơi, và với tiếng mưa rơi đầu hạt va đập vào cửa sổ, Harry, Ron và Hermione tha hồ thì thầm thảo luận về việc Umbridge đã suýt bắt được chú Sirius mà không sợ ai chú ý.

“Mình thậm chí đã nghi ngờ điều này từ khi Flinch kết án bạn về việc đặt mua Bom Thối, bởi vì nó là một lời nói dối cực kỳ nhảm,” Hermione thì thầm, “mình muốn nói, khi thư bạn bị đọc lén thì họ biết rõ rằng bạn chẳng hề đặt mua chúng, vì thế cho nên bạn chẳng gặp phải rắc rối gì sau đó – nó giống như một chuyện đùa đúng không? Thế đấy, đó là cách tốt nhất để Umbridge thực hiện điều này – mụ mách lẻo với Flinch, để ông ấy làm cái việc bẩn thỉu là tịch thu lá thư, rồi có thể hoặc là ăn trộm nó từ chỗ ông hoặc yêu cầu được xem nó – mình không nghĩ là thầy Flinch sẽ phản đối, khi mà ông ta bao giờ cũng dị ứng với quyền của học sinh? Harry, bạn ép con ếch của bạn dẹp lép rồi kìa.”

Harry nhìn xuống; nó thật sự đã siết con ếch ương quá mạnh khiến mắt con vật lồi ra, nó vội vã thả lại con ếch ương lên bàn.

“Tôi hôm qua thì đã gần như rõ cả,” Hermione nói. “Mình nghi ngờ không biết mụ Umbridge đã biết rõ đến mức nào. Silencio.”

Con ếch ương mà nó đang tập Bùa Im Lặng lập tức hết phương ộp ộp và nhìn cô bé một cách tức giận.

“Nếu mà mụ ta bắt được Snuffles...”

Harry kết thúc câu nói cho cô bé.

“... thì ba đã có thể bị tổng trở lại vào Azkaban ngay sáng hôm nay rồi.” nó vẫy đũa thần mà không thật sự tập trung; con ếch ương của nó phình lên thành một trái bóng màu lục và kêu thất thanh.

“Silencio!” Hermione vội nói, chỉ cây đũa thần của cô bé về phía con ếch của Harry, khiến nó câm lặng và xếp lại trước mặt tụi nó. “Ờ, chú ấy không được làm vậy lần nữa. Mình chỉ không biết làm cách nào bọ mình cho chú ấy biết đây. Không thể gửi cú cho chú ấy được rồi.”

“Mình không nghĩ là chú ấy lại làm như vậy lần nữa đâu,” Ron nói, “Chú ấy không khờ vậy đâu, chú biết làm mụ ta suýt bắt được chú ấy rồi. Silencio.”

Con quạ lớn và xấu xí trước mặt nó phát ra một tiếng kêu chế giễu.

“Silencio. SILENCIO!”

Con quạ càng quặc lên âm ỉ.

“Tại vì bạn không chịu di chuyển đũa,” Hermione nói, nhìn Ron với vẻ trách móc, “bạn chẳng chịu vẫy nó gì cả, bạn làm nhìn giống như là đũa ấy,”

“Quạ khó hơn ếch nhiều,” Ron nói qua hàm răng nghiến chặt.

“Được, vậy đổi nào,” Hermione nói, tóm lấy con quạ của Ron và thay nó bằng con ếch ương béo phì của cô bé. “Silencio!” Con quạ vẫn tiếp tục há mỏ bén của nó ra rồi khép lại, nhưng không còn âm thanh nào phát ra.

“Tuyệt lắm, cô Granger!” giáo sư Flitwick nói bằng cái giọng chúi chúi, khiến cho Harry, Ron và Hermione giật bắn. “Nào, bây giờ c thử cho tôi xem nào, cậu Weasley.”

“Cái... ? Ồ – ồ, vâng ạ,” Ron nói, rất bối rối, “Ồ – silencio!”

Nó đâm cây đũa về phía con ếch ương mạnh đến nỗi nó chọc đúng mắt con vật; con ếch ương kêu inh ỏi và nhảy chồm chồm trên bàn.

Chẳng có ai ngạc nhiên khi Harry và Ron nhận thêm các bài tập về Bùa Im Lặng để về nhà làm.

Tụi nó được phép ở lại trong phòng vào giờ giải lao vì mưa vẫn rơi lớn ngoài sân. Tụi nó tìm chỗ ngồi giữa một đám đông ồn ào lộn xộn trong căn phòng ở tầng nhất khi Peeves lơ lửng mơ mộng gần ngọn đèn trần, thỉnh thoảng lại bắn vài viên mực lên đầu ai đó. Tụi nó vừa mới ngồi đó thì Angelina hăm hở lao về phía tụi nó qua một đám học sinh đang tán chuyện tầm phào.

“Chị được phép rồi!” cô bé nói. Để thành lập lại đội Quidditch!”

“Tuyệt vời!” Ron và Harry cùng la lên.

“Vâng,” Angelina nói, hớn hờ, “chị đi gặp cô McGonagall và chị nghĩ có thể cô đã kiến nghị lên cụ Dumbledore. Dù sao đi nữa thì bà Umbridge ấy cũng đã cho phép rồi. Ha! Bây giờ thì chị muốn các em có mặt tại sân lúc bảy giờ tối nay, được rồi, bởi vì chúng ta phải tranh thủ thời gian. Các em cũng biết là còn ba tuần nữa là tới trận đầu rồi chứ?”

Cô bé băng ra khỏi tụi nó, một viên mực của Peeves bay sượt qua, văng trúng vào một học sinh nằm nhất gần đó, và cô biến mất.

Ron mỉm cười nhẹ nhẹ khi nó nhìn qua cửa sổ, lúc này đang mờ đục với cơn mưa nặng hạt.

“Hy vọng là nó sẽ tạnh. Chuyện gì với bạn thế, Hermione?”

Cô bé cũng đang nhìn chăm chăm ra cửa sổ, nhưng không có vẻ như cô bé đang nhìn nó. Mắt cô bé bất định và trên mặt cô bé hiện ra vẻ trầm tư.

“Chỉ nghĩ thôi...” cô bé nói, vẫn trầm ngâm nhìn về phía cửa sổ dầm nước mưa.

“Về Siri... Snuffles à?” Harry hỏi.

“Không... không phải chính xác về chuyện đó...” Hermione chậm chạp nói, “Hơn thế nữa... tự hỏi... mình không biết là chúng ta làm như vậy có đúng không... mình nghĩ... bọn mình?”

Harry và Ron nhìn nhau.

“Ờ, làm rõ đi,” Ron nói. “Nếu bạn không chịu giải thích với chính bạn một cách đúng đắn thì phiền đấy.”

Hermione nhìn bạn như thể chỉ mới nhận ra là nó đang đứng đấy.

“Mình chỉ tự hỏi,” cô bé nói, lúc này giọng cô bé đã mạnh mẽ hơn, “bọn mình làm như vậy có đúng không, việc lập cái nhóm học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám ấy.”

“Cái gì?” Harry và Ron cùng nói.

“Hermione à, vào ban đầu đó chính là ý kiến của bạn mà!” Ron tức giận la lên.

“Mình biết chứ,” Hermione nói, đan những ngón tay vào nhau. “Nhưng sau khi nói chuyện với Snuffles...”

“Nhưng chú Sirius hoàn toàn ủng hộ mà” Harry nói.

“Phải,” Hermione nói, lại nhìn ra cửa sổ, “Phải, điều đó khiến mình lại nghĩ rằng đó không phải là một ý hay...”

Peeves vẫn lơ lửng, nằm sấp, cái ống thổi sẵn sàng trên tay; cả ba đưa đều tự động nâng túi lên che đầu khi nó bay qua.

“Hãy đi thẳng vào vấn đề,” Harry giận dữ nói, khi chúng hạ túi xuống đất, “chú Sirius đã đồng ý với bọn mình, và vì thế bạn nghĩ là chúng mình không nên làm điều đó nữa?”

Hermione có vẻ căng thẳng và hơi đau khổ. Bây giờ thì nhìn vào chính tay mình, cô bé nói, “Bạn có thật sự tin sự đánh giá của chú ấy không?”

“Có chứ!” Harry nói ngay. “Chú luôn cho bọn mình những lời khuyên hay.”

Một giọt mực sượt qua túi nó, bắn trúng vào tai Katie Bell.

Hermione quan sát Katie đang nhảy dựng lên và bắt đầu lấy đồ chơi Peeves; một lúc sau Hermione mới nói trở lại, và có vẻ như cô bé đã rất cẩn thận lựa lời.

“Bạn không nghĩ là chú ấy đã trở thành... giống như là... thiếu thận trọng... bởi vì chú ấy bị giam ở quảng trường Grimmauld? Bạn không nghĩ là chú ấy... giống như là... sống qua chúng mình?”

“Bạn nói thế là sao, “sống qua chúng mình?” Harry vặn lại.

“Mình muốn nói... ờ, mình nghĩ là chú ấy thích tạo nên một đoàn thể học Phòng thủ bí mật ngay dưới mũi một ai đó từ Bộ... Mình nghĩ là chú ấy thật sự đã thất bại trong một số ít chuyện gì đó chú ấy có thể làm khi chú ấy ở đây... vì vậy mình nghĩ chú ấy đại loại như là... thúc giục chúng ta.”

Ron có vẻ lúng túng.

“Chú Sirius nói đúng quá,” nó nói, “bạn nói giống y như mẹ mình vậy.”

Hermione cắn môi và không trả lời. Tiếng chuông vang lên khi Peeves hạ xuống về phía Katie và ném cái bình mực rỗng qua đầu cô bé.

*

Sau đó thời tiết vẫn chẳng khá hơn, và vì vậy đến bảy giờ tối đó, khi Harry và Ron xuống sân Quidditch để tập, thì túi nó ướt sũng, chân đi trơn trượt trên nền cỏ ướt nhẹp. Bầu trời xám xịt đầy giông tố, túi nó cảm thấy dễ chịu hơn khi có được cái ấm và ánh sáng trong phòng thay đồ, thậm chí cả khi chúng biết rõ rằng sự trì hoãn này chỉ là tạm thời. Túi nó thấy Fred và George đang trao đổi về việc dùng chính những cái Skiving Snackboxes của túi nó để trốn khỏi phải bay vào lúc này.

“... nhưng tôi cá là cô ta sẽ biết liền nếu túi mình dùng,” Fred thì thảo ở góc, “tôi chỉ mới chào hàng cô ta mấy viên Thuốc Thơm Nôn Mửa hồi hôm qua.”

“Chúng ta có thể thử Kẹo Mềm Gây Sốt,” George lầm bầm, “chưa ai biết món này hết...”

“Nó có tác dụng không?” Ron khấp khởi nói, khi mưa càng rơi nặng hạt trên trần và gió rít lên quanh toà nhà.

“Tất nhiên là có,” Fred nói, “nhiệt độ của em sẽ tăng cao.”

“Nhưng em cũng sẽ mọc đầy nhọt mũi,” George nói, “mà bọn anh chưa tìm được cách để khử mấy cái nhọt này,”

“Em đâu thấy cái nhọt nào đâu,” Ron nói, nhìn hai anh em sinh đôi.

“Không, đúng thế, em đã không thấy,” Fred ủ ê nói, “chúng không mọc ở chỗ mà bọn anh có thể phô ra nơi công cộng.”

“Nhưng chúng làm cho em bị đau khi ngồi lên chổi, đau ngay ở...”

“Được rồi, mọi người, nghe này,” Angelina la lớn, hiện ra từ phòng đội trưởng. “Tôi biết thời tiết không lý tưởng, nhưng có thể bọn mình phải đấu với bọn Slytherin trong điều kiện như thế này, vì vậy nên thử xem bọn mình có thể chơi được không. Harry, em đã làm chuyện gì đó để ngăn không cho nước mưa làm mờ kính khi bọn mình chơi với Hufflepuff trong cơn bão phải không?”

“Hermione đã làm điều đó,” Harry nói. Nó rút đũa thần ra, vỗ lên kính và nói, “Impervius!”

“Tôi nghĩ là tất cả chúng ta nên thử,” Angelina nói. “Nếu chúng ta giữ không cho mưa tấp vào mặt thì chúng ta sẽ nhìn rõ hơn... tất cả, làm nào... Impervius! Ok. Đi thôi.”

Cả bọn nhét đũa trở lại vào trong túi áo choàng, vác chổi lên vai và theo Angelina ra khỏi phòng thay đồ.

Tại nó bước sâu vào vũng bùn ở giữa sân; tầm nhìn có được rất hẹp cho dù đã dùng bùa Impervius; những tia chớp loé lên rất nhanh và màn mưa vẫn phủ đầy mặt đất.

“Được rồi, theo lệnh còi của tôi,” Angelina la lớn.

Harry bay lên từ mặt đất, toé bùn lên khắp mọi hướng, và vọt thẳng lên, gió rít lên quanh nó.

Nó không biết là nó có thể thấy được trái Snitch trong thời tiết này hay không; nó đã quá đủ vất vả để thấy được một trái Bludger khi tại nó tập; trong lúc tập đã có một quả suýt nữa hất văng nó và nó phải dùng Cú Lượn Vòng Chậm và Chắc để tránh nó. Không may, Angelina không thấy được điều đó. Thật ra, cô bé không thể thấy được gì cả; không ai thấy được chút gì về việc người khác đang làm. Gió vẫn thổi mạnh; thậm chí từ xa Harry cũng có thể nghe tiếng âm thanh phần phật rầm rập của mưa đang quất mạnh xuống

mặt hồ.

Angelina gắng gượng giữ tụi nó tập lại khoảng gần một giờ trước khi chịu thua. Cô bé dẫn đội bóng ướt sũng và cái kính của mình trở về phòng thay đồ, khẳng khẳng cho rằng buổi tập này không hề phí. Fred và George tỏ ra rất bức; cả hai liên tục khuyễn chân và nhăn mặt. Harry có thể nghe tụi nó phàn nàn bằng giọng thì thầm khi nó lau khô tóc.

“Tôi nghĩ là vài cái của tôi tiêu rồi,” Fred nói bằng một giọng trống rỗng.

“Cái của tôi thì không” George nói, rằng nghiêng lại, “chúng đập như điên... cảm thấy mọi thứ đều lớn hơn.”

“OUCH!” Harry nói.

Nó ấn mạnh cái khăn lên mặt, mắt nó trợn lên vì đau. Vết sẹo trên trán nó lại đau buốt trở lại, đau hơn những lần trước trong suốt mấy tuần qua.

“Chuyện gì thế?” có nhiều giọng nói vang lên.

Harry hiện ra sau cái khăn tắm; căn phòng mờ ảo vì nó không đeo kính, nhưng nó vẫn có thể thấy rằng khuôn mặt của mọi người đang hướng về phía nó.

“Không có gì,” nó lầm bầm, “em... chọc phải mắt mình, thế thôi.”

Nhưng nó liếc nhìn ra hiệu với Ron và đôi bạn tụt lại sau khi cả đội thay nhau đi ra, trùm kín áo choàng, mũ kéo sụp đến tai.

“Chuyện gì thế?” Ron hỏi, ngay khi Alicia biến mất khỏi cửa. “Lại vết sẹo à?”

Harry gật đầu.

“Nhưng...” nhìn với vẻ kinh hãi, Ron bước về phía cửa sổ và nhìn chăm chăm vào màn mưa, “hắn... hắn không thể ở gần chúng ta vào lúc này.”

“Không,” Harry thì thầm, ngồi xuống ghế và chà lên trán. “Hắn có thể đang ở xa đây hàng dặm. Nó đau bởi vì... hắn... nổi giận.”

Harry không muốn nói thế chút nào, và nghe những điều này như thể có một người lạ đang nói với chúng – nó biết ngay rằng những điều này là đúng. Nó không biết vì sao mà nó lại nghĩ thế, nhưng nó biết; Voldemort, dù hắn đang ở đâu, dù hắn đang làm gì, đang cực kỳ nổi giận.

“Cậu thấy hắn à?” Ron nói, nhìn thật kinh dị, “Cậu... cậu thấy một cảnh tượng, hoặc một cái gì đó?”

Harry vẫn ngồi yên, nhìn xuống chân, để cho tâm tưởng và trí nhớ của nó thư giãn sau cơn đau.

Những hình bóng lộn xộn hoà vào nhau, nhưng tiếng tru vang vọng...

“Hắn muốn một cái gì đó được làm, và việc này tiến hành chưa đủ nhanh,” nó nói.

Một lần nữa, nó cảm thấy ngạc nhiên khi nghe thấy những từ đang phát ra khỏi miệng mình, và một lần nữa lại tin chắc là chúng hoàn toàn đúng.

“Nhưng... làm sao mà cậu biết?” Ron nói.

Harry lắc đầu và lấy tay che mắt, vuốt xuống chúng bằng lòng bàn tay. Có những đom đóm nảy lên trong chúng. Nó cảm thấy Ron đang ngồi xuống băng ghế cạnh nó và biết rằng Ron đang nhìn nó chăm chăm.

“Có phải nó giống như lần cuối không?” Ron nói bằng một giọng lặng lẽ. “Khi mà vết sẹo của cậu đau trong phòng của mụ Umbridge ấy? Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy nổi giận à?”

Harry lắc đầu.

“Vậy thì sao?”

Harry đang hồi tưởng lại. Nó đang nhìn vào khuôn mặt của Umbridge... vết sẹo của nó tấy đau... và nó cảm thấy một cảm giác lạ trong bụng... một cảm giác lạ dâng trào... một niềm vui dâng trào... nhưng tất nhiên là, nó không nhận ra nó đấy là gì khi nó đang tự cảm thấy vô cùng đau khổ...

“Lần cuối, thì bởi vì hắn hài lòng,” nó nói. “Rất hài lòng. Hắn nghĩ... một cái gì đó tốt đẹp đang diễn ra. Và trong đêm trước khi chúng ta trở về Hogwarts...” nó hồi tưởng lại khi vết sẹo của nó nhói đau khủng khiếp trong phòng của nó và Ron ở quảng trường Grimmauld... “hắn đang tức giận.

Nó nhìn sang Ron, người đang nhìn nó chăm chăm.

“Cậu có thể kể tục cô Trelawney được rồi đấy, ông bạn,” nó nói bằng một giọng kính sợ.

“Tớ đâu có nói ra những lời tiên đoán,” Harry nói.

“Không à, thế cậu biết cậu đang làm gì không?” Ron nói, tỏ ra vừa sợ hãi vừa ấn tượng, “Harry, cậu đang đọc tâm trí của Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy!”

“Không,” Harry nói, lắc đầu. “Nó có vẻ là... trạng thái của hắn thì đúng hơn. Tớ chỉ cảm thấy thoáng qua về những gì hắn cảm thấy. Cụ Dumbledore nói rằng một điều giống như vậy đã xảy ra vào năm ngoái. Cụ nói rằng khi Voldemort ở gần tớ, hoặc khi hắn cảm thấy bức bối, thì tớ có thể nói được những chuyện này. À, bây giờ thì tớ cũng có thể cảm thấy được khi hắn hài lòng...”

Ngừng một lúc. Gió mưa vẫn thét gào khắp toà nhà.

“Cậu phải nói với ai đó thôi,” Ron nói.

“Minh đã nói với chú Chú Sirius lần rồi.”

“Vậy thì, nói với chú ấy về lần này nữa!”

“Làm sao bây giờ?” Harry buồn rầu nói. “Mụ Umbridge canh chừng khắp các con cú và lò sưởi rồi, nhớ không?”

“Vậy thì, nói với cụ Dumbledore.”

“Tớ đã nói với cậu, cụ ấy biết rồi,” Harry nói gọn, đứng dậy, lấy cái áo choàng ra khỏi mắc áo và choàng quanh người. Nói lại với cụ ấy lần nữa chẳng có ích gì.”

Ron đã choàng sát cái áo choàng của nó, trầm ngâm nhìn Harry.

“Cụ Dumbledore sẽ muốn biết đấy,” nó nói.

Harry nhún vai.

“Đi nào... chúng ta còn phải tập Bùa Im Lặng nữa.”

Chúng vội vã quay về bãi đất đen ngòm, trượt vấp trên bãi cỏ lầy lội, không nói gì. Harry nghĩ rất lung. Chuyện gì mà Voldemort muốn tiến hành và nó đã không được tiến hành nhanh như ý của hắn?

“... hắn có những kế hoạch khác... những kế hoạch mà hắn không thể tiến hành trong bí mật được... những thứ mà hắn chỉ có thể có bằng sự lén lút... chẳng hạn như vũ khí. Những thứ mà hắn không có trong lần vừa rồi.”

Harry đã không nghĩ về những từ này suốt cả tuần; nó đã quá bị thu hút bởi những gì đang diễn ra ở Hogwarts, đã quá bận đương đầu với những trận chiến triền miên với Umbridge, về tất cả những sự can thiệp vô lý từ Bộ... nhưng bây giờ những ý nghĩ này trở lại với nó và khiến nó băn khoăn... cơn giận của Voldemort hình như có ý nghĩa là hắn đã không thể tiến gần hơn đến việc nắm trong tay vũ khí, bất kể đó là cái gì. Đội quân đã ngăn được hắn, đã cản hắn nắm trong tay vũ khí nào sao? Nó được giữ ở đâu? Lúc này ai đang giữ nó?”

“Mimbulus mimbletonia” giọng của Ron vang lên chỉ khiến nó bừng tỉnh lại khi lăm qua cái lỗ chân dung đi vào phòng sinh hoạt chung.

Hermione đã đi ngủ sớm, để Crookshanks nằm cuộn tròn gần bên ghế và một dây mũ len nằm trên bàn cạnh lò sưởi. Harry cảm thấy mừng khi cô bé không có ở đây, bởi vì nó không muốn thảo luận thêm về cái

đầu của vết sẹo của nó và lại để cô bé thuyết phục nó đi gặp cụ Dumbledore. Ron vẫn nhìn nó bằng những cái nhìn bắn khoăn, nhưng Harry lôi cuốn sách Bùa chú của nó ra và bắt đầu làm việc để hoàn thành bài luận của nó, cho dù nó chỉ giả vờ tập trung và cho đến khi Ron nói rằng nó cũng sẽ đi ngủ, thì nó vẫn chả viết được gì cho ra hồn.

Thời khắc nửa đêm đã đến và qua khi Harry đọc đi đọc lại đoạn nói về cách dùng cỏ co rút, cây cần núi và cỏ hắt hơi mà không nắm được một từ nào.

Những thực vật này có tác động kích động rất mạnh lên não bộ, và vì vậy được dùng nhiều trong Thuốc Nước Lẫn Lộn và Ngớ Ngẩn, là thứ mà các phù thủy thêm muốn để tạo ra các cơn nóng nảy và bất cần...

... Hermione đã nói rằng chú Sirius đã trở nên bất cần khi phải giam mình ở quảng trường Grimmauld...

... có tác dụng kích động mạnh lên não bộ, và vì vậy được dùng nhiều...

... tờ Tiên Tri Hàng Ngày đã nghĩ rằng não nó bị kích động và nếu họ biết được rằng nó biết Voldemort đang cảm thấy thế nào thì...

... vì vậy được dùng nhiều trong Thuốc Nước Lẫn Lộn và Ngớ Ngẩn...

... cả thế giới này lẫn lộn hết rồi, đúng vậy; vì sao mà nó biết Voldemort cảm thấy gì? Giữa họ đã có sự kết nối kinh dị nào, cái mà cụ Dumbledore chẳng bao giờ giải thích thảo đáng cả?

... cái mà các phù thủy luôn mong muốn...

... Harry muốn ngủ lắm rồi...

... để tạo ra các cơn nóng nảy...

... thật là ấm áp và dễ chịu khi ngồi trên ghế bành trước lò sưởi, với tiếng mưa rơi mạnh bên khung cửa sổ, Crookshanks gừ gừ, và tiếng lửa lách tách...

Cuốn sách trượt khỏi cái nắm tay hờ hững của Harry và rơi ạch xuống tấm thảm trải trước lò sưởi. Đầu nó nghiêng sang một bên.

Nó một lần nữa lại đi dọc theo một cái hành lang không cửa sổ, tiếng chân nó vang lên trong im lặng. Khi cánh cửa ở cuối lối đi hiện ra lớn hơn, tim nó đập nhanh vì kích động... giá như mà nó có thể mở nó ra... và đi vào phía sau...

Nó vươn tay ra... những ngón tay của nó chỉ còn cách cánh cửa ấy vài inch...

“Thưa ngài Harry Potter!”

Nó giật mình. Những ngọn nến đã tắt hẳn trong căn phòng sinh hoạt chung, nhưng có cái gì đó đang di chuyển sát bên.

“Ai đấy?” Harry nói, ngồi thẳng lên trên ghế. Ngọn lửa cũng đã gần tắt, căn phòng rất tối.

“Dobby với con cú của ngài, thưa ngài!” một giọng lạnh lạnh vang lên.

“Dobby à?” Harry khó nhọc nói, nhìn qua vùng tối hướng về nơi phát ra giọng nói.

Con gia tinh Dobby đang đứng cạnh cái bàn mà Hermione đã để lại nửa tá nón đan của cô bé. Cặp tai nhọn lớn của nó bây giờ vênh ra từ dưới cái gì đó trông giống như tất cả những cái nón mà Hermione đã từng đan, nó đội cái này chồng lên cái kia, cho nên đầu của nó có vẻ kéo dài lên hai hoặc ba foot, và trên đỉnh của cái quả cầu len đó là Hedwig, đang kêu khe khẽ và rõ ràng đã hoàn toàn lạnh lặn.

“Dobby tự nguyện trả lại ngài Harry Potter con cú,” con gia tinh nói lạnh lạnh, với một cái nhìn đầy yêu mến lan toả khắp mặt, “giáo sư Grubbly... Plank nói rằng con cú đã hoàn toàn khỏi hẳn, thưa ngài.” Nó gập người thật sâu cúi chào khiến cái mũi hình bút chì của nó quét lên cái bề mặt xác xơ của cái thảm trải lò sưởi và Hedwig kêu lên một tiếng lên phần nộ rồi bay lên cái tay vịn của cái ghế của Harry.

“Cám ơn, Dobby!” Harry nói, vuốt ve đầu con Hedwig và nhắm chặt mắt, cố dứt nó ra khỏi cái hình ảnh của cái cửa trong giấc mơ... nó có vẻ quá chói chang. Nhìn kỹ Dobby hơn, nó nhận ra rằng con gia tinh cũng mang nhiều cái khăn và một số không đếm nổi vớ, nên chân nó có vẻ lớn hơn nhiều so với cơ thể của nó.

“Ơ... thế ông đã lấy hết tất cả các loại y phục mà Hermione để lại đây à?”

“Ồ không, thưa ngài,” Dobby phấn khởi nói, “Dobby có lấy vài thứ cho Winky nữa, thưa ngài.”

“Vâng, thế Winky thế nào?” Harry hỏi.

Tai Dobby gục xuống chán nản.

“Winky vẫn uống bí tí, thưa ngài,” nó buồn rầu nói, đôi mắt xanh to tròn của nó, vốn lớn những quả banh tennis, cụp xuống. “Cô ta vẫn không quan tâm đến y phục, thưa ngài Harry Potter. Và những gia tinh khác cũng vậy. Không ai trong bọn họ lau chùi tháp Gryffindor nữa, khi mà nón và vớ được giấu khắp nơi, họ cảm thấy bị sỉ nhục, thưa ngài. Dobby phải tự làm hết, thưa ngài, nhưng Dobby không lấy làm phiền, vì nó luôn hy vọng được gặp ngài Harry Potter, và vào tối nay, thưa ngài, nó đã được điều ước nguyện!” Dobby lại cúi gập xuống. “Nhưng ngài Harry Potter có vẻ không được vui,” Dobby nói tiếp, đứng trở lên và rụt rè nhìn Harry. “Dobby nghe thấy cậu ta thì thầm trong giấc ngủ. Harry Potter gặp những cơn mộng tệt hại ư?”

“Không thật sự tệ lắm,” Harry nói, ngập và dụi mắt. “Tôi đã từng có những cơn mộng tệ hơn.”

Con gia tinh nhìn Harry với cặp mắt to tướng hình cầu của nó. Rồi nó nói với vẻ rất nghiêm trọng, tai nó sụp xuống. “Dobby ước là nó có thể giúp được ngài Harry Potter, vì Harry Potter đã mang đến tự do cho Dobby và Dobby lúc này rất rất vui.”

Harry mỉm cười.

“Ông không giúp tôi được đâu, Dobby, nhưng cảm ơn vì lời đề nghị này.”

Nó cúi xuống và nhặt cuốn sách Linh dược lên. Nó sẽ cố để hoàn tất bài luận ngày mai. Nó đóng cuốn sách lại và khi nó làm vậy thì ánh lửa bập bùng phản chiếu vết sẹo trắng trên mu bàn tay của nó – kết quả buổi cấm túc của nó với Umbridge...

“Đợi chút nào – có một chuyện mà ông có thể làm được cho tôi đấy, Dobby,” Harry chậm chạp nói.

Con gia tinh nhìn lại, hờn hờ.

“Xin hãy nói đi, thưa ngài Harry Potter!”

“Tôi cần một nơi để hai mươi lăm người có thể tập luyện Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám mà không một giáo viên nào phát hiện được. Đặc biệt là,” Harry siết chặt tay trên sách, khiến vết sẹo trên tay nó sáng lên những đường trắng “giáo sư Umbridge.”

Nó tưởng là nụ cười của con gia tinh sẽ biến mất, tai nó sẽ rũ xuống; nó tưởng là con gia tinh sẽ nói rằng chuyện này là bất khả thi, hoặc khác đi thì nó sẽ nói là nó sẽ cố tìm một nơi nào đó, nhưng đừng đặt nhiều hy vọng vào đó. Cái mà nó không chờ đợi là Dobby lại nhảy căng lên, tai nó vẩy một cách khoái khí, và hai tay vỗ mạnh vào nhau.

“Dobby biết một chỗ tuyệt vời, thưa ngài!” nó nói một cách vui vẻ, “Dobby có nghe nói về nó bởi những con gia tinh khác khi nó đến Hogwarts, thưa ngài. Chúng ta biết nó dưới cái tên Phòng Đến Và Đi, thưa ngài, hoặc có thể gọi khác là Phòng Yêu Cầu!”

“Sao thế?” Harry tò mò hỏi.

“Bởi vì căn phòng này chỉ có một người có thể vào,” Dobby nói thật nghiêm trọng, “khi họ thật sự cần đến nó. Đôi khi nó ở đấy, đôi khi nó không có, nhưng khi nó xuất hiện, nó sẽ luôn được trang bị cho nhu cầu của những người tìm kiếm. Dobby đã dùng nó, thưa ngài,” con gia tinh nói, hạ giọng và nhìn có vẻ như đang thú tội, “khi Winky rất say, nó đã giấu cô ta trong Căn Phòng Yêu Cầu và nó đã tìm thấy thuốc giải Bia Bơ ở đấy, và một cái giường gia tinh xinh xắn để đặt cô ấy nằm ngủ ở đó, thưa ngài... và Dobby cũng biết là ngài Flinch đã tìm thấy một số vật liệu lau dọn phụ trội ở đó khi ông ta thiếu chúng, thưa ngài, và...”

“Và nếu như ông thật sự cần một buồng tắm,” Harry nói, thỉnh linh nhớ lại những gì cụ Dumbledore nói trong buổi Dạ Vũ Giáng Sinh ở kỳ Noel trước, “nó có thể tự phá nước đầy bồn tắm được chứ?”

“Dobby cho rằng như vậy, thưa ngài,” Dobby nói, gật đầu hăm hở, “Đó là căn phòng kỳ ngộ nhất, thưa ngài.”

“Bao nhiêu người biết về nó?” Harry nói, ngồi thẳng người lên ghế.

“Rất ít, thưa ngài. Phần lớn mọi người tình cờ gặp nó khi họ thật sự cần nó, thưa ngài, nhưng thường thì họ chẳng bao giờ gặp lại nó lần nữa, bởi vì họ không biết nó vẫn luôn ở đó để đợi được gọi phục vụ, thưa ngài.”

“Nghe tuyệt đấy,” Harry nói, tim đập mạnh. “Nghe hoàn hảo lắm, Dobby. Khi nào thì ông có thể chỉ tôi nó ở đâu?”

“Bấy kỳ lúc nào, thưa ngài Harry Potter.” Dobby nói, vui mừng nhìn về phía Harry đầy nồng nhiệt. “Chúng ta có thể đi ngay, nếu ngài muốn!”

Trong một thoáng Harry đã định đi với Dobby. Nó đã nửa ngồi dậy, đi ào lên lầu lấy Chiếc Áo Tàng Hình, nhưng rồi, lần đầu tiên, tiếng thì thầm của Hermione lại vang lên trong tai nó: bất cần. Dù sao thì, cũng đã quá trễ rồi, nó đã kiệt sức, và vẫn còn bầu luận của Snape để làm cho xong.

“Đêm nay không được, Dobby,” Harry miễn cưỡng nói, ngồi phịch trở lại xuống ghế. “Điều này rất quan trọng... tôi không muốn làm ầu, nó cần phải được chuẩn bị kỹ lưỡng. Nghe này, ông có thể nói với tôi chính xác Căn phòng Yêu Cầu ở đâu, và làm cách nào để đi vô nó?”

*

Áo choàng của chúng cuộn lên và quăn chặt vào chúng khi chúng vừa đi vừa tung toé nước lên nền những luống rau để học hai tiết Thực vật học, nơi mà chúng phải rất vất vả để nghe xem giáo sư Sprout nói gì giữa những tiếng mưa rơi nặng hạt nhưng những nhát búa đóng đinh trên trần nhà kính. Bài học Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí vào buổi trưa được dời từ khu đất đang tắm trong bão và một phòng trống ở tầng trệt, và trước sự nhẹ nhõm của chúng, Angelina tìm đến đội của cô bé vào buổi trưa để nói rằng buổi tập Quidditch của chúng đã được huỷ bỏ.

“Tốt lắm,” Harry nói khẽ, khi cô bé nói với nó, “bởi vì chúng ta đã tìm được một nơi để họp mặt cho buổi học Phòng thủ đầu tiên của chúng ta. Tối nay, lúc tám giờ, ở tầng bảy đối diện với tấm thảm của Barnabas Gàn Dờ đang bị tên quỷ khổng lồ nện. Chị nói giùm với Katie và Alicia được không?”

Cô bé có vẻ hơi ngạc nhiên nhưng hứa là sẽ nói với những người khác. Harry vội vã trở về món xúc xích và cháo khoai tây của nó. Khi nó ngẩng lên để lấy một cốc nước bí, nó thấy Hermione đang nhìn mình.

“Gì thế?” nó nặng nề nói.

“Ờ... mình chỉ muốn nói rằng kết hoạch của Dobby không được an toàn lắm. Bạn không nhớ là nó đã làm bạn mất luôn tất cả xương ở trên tay à?”

“Căn phòng ấy không phải là một ý tưởng điên rồ của Dobby đâu; cụ Dumbledore cũng đã biết về nó, cụ ấy đã nói về nó với mình tại buổi Dạ Vũ Giáng Sinh.”

Sự quan tâm của Hermione hiện rõ.

“Cụ Dumbledore đã nói với bạn về nó?”

“Chỉ thoáng qua thôi,” Harry nói, nhún vai.

“Ồ, được rồi, thế thì ổn rồi,” Hermione lạnh lợi nói và không đưa ra lời phản đối nào nữa.

Cùng với Ron, bọn trẻ đã dùng gần hết ngày hôm đó để tìm những người đã ký tên trong danh sách ở Đầu Heo và nói với tụi nó về nơi gặp nhau vào buổi tối. Harry hơi thất vọng, khi Ginny nhanh nhẩu đảm nhiệm việc tìm Cho Chang và bạn cô ta; tuy nhiên, đến cuối buổi ăn tối nó vững tin rằng tin tức đã được truyền đến từng người trong số hai mươi lăm người đã đến quán Đầu Heo.

Đến bảy giờ rưỡi, Harry, Ron và Hermione rời khỏi căn phòng chung của nhà Gryffindor, Harry cầm chặt trên tay một mẫu giấy da cũ. Học sinh năm thứ năm được cho phép rời khỏi hành lang đến chín giờ, nhưng cả ba đứa tụi nó đều nhìn quanh một cách căng thẳng khi chuúng đi dọc tầng bảy.

“Giữ nó,” Harry nói, trải mẫu giấy ra trên đỉnh cái cầu thang cuối cùng, gõ cây đũa thần lên và thì thầm, “Tôi xin long trọng thề rằng cái tôi đang làm chẳng có gì tốt đẹp cả.”

Một tấm bản đồ Hogwarts xuất hiện trên bề mặt trống trơn của tờ giấy da. Những chấm đen di chuyển, được gắn với những cái tên, chỉ ra là có nhiều người khác nhau đang đến.

“Thầy Flinch đang ở tầng hai,” Harry nói, giữ tấm bản đồ sát gần mắt, “và bà Norris đang ở tầng bốn.”

“Còn mụ Umbridge?” Hermione lo ngại hỏi.

“Trong phòng mụ,” Harry nói, chỉ lên bản đồ. “Được rồi, đi thôi.”

Chúng vội vã lao đi dọc cầu thang về phía cái nơi mà Dobby đã mô tả cho Harry, một khoảng tường liên tục đối diện với một tấm thảm khổng lồ tả lại cảnh Barnabas Gàn Dở ngốc nghếch đang cố dạy cho tên khổng lồ tập balê.

“OK,” Harry lặng lẽ nói, trong khi tên khổng lồ bị một ăn khấp người ngừng việc nên không thương xót ông thầy dạy balê của hắn để nhìn mọi người. “Dobby nói rằng đi qua chỗ tường này ba lần, hết sức tập

trung vào cái mà chúng ta cần.”

Tại nó làm như vậy, quay về phía cánh cửa sổ đằng sau bức tượng trống, rồi đến cái bình lớn bằng vóc người ở phải đối diện. Ron trợn mắt lên khi cố tập trung; Hermione thì thầm cái gì đó; Harry siết nắm đấm lại khi nó nhìn lên trên.

Chúng tôi cần một nơi để học chiến đấu... nó nghĩ. Chỉ để cho chúng tôi một nơi để tập luyện... một nơi mà họ không tìm thấy chúng tôi...

“Harry!” Hermione chợt nói, khi nó vòng quanh bức tường ba lần.

Một cánh cửa tao nhã vừa hiện ra trên tường. Ron nhìn nó chăm chăm, có vẻ rất thận trọng. Harry bước đến, nắm lấy cái tay nắm cửa bằng đồng, kéo mở cửa và đi vào căn phòng rộng rãi đầy những ngọn nến lung linh đang phản chiếu căn hầm tám cửa phía dưới.

Những bức tường đầy những giá sách gỗ xếp dọc và thay vào những cái ghế có một cái nệm tơ lớn ở trên nền. Một dãy kệ nằm ở góc xa của phòng đầy những dụng cụ như Sneakoscope, những Bộ Cảm Ứng Bí Mật và một cái Kính Kẻ Thù cốt kết mà Harry chắc là đã từng treo trong năm ngoái ở văn phòng của tay Moody giả mạo.

“Tập phép Bất Tỉnh ở đây thì tuyệt quá,” Ron hăm hở nói, nhún nhảy trên một cái nệm.

“Và nhìn những cuốn sách này,” Hermione cuồng nhiệt nói, lướt một ngón tay quanh trên gáy những cuốn sách lớn bọc da. “Một Bản Trích Yếu của Những lời Nguyên Thông Dụng và cách Phản Công... Những Nghệ Thuật Hắc Ám Nổi Trội... Những Câu Thần Chú Tự Bảo Vệ... wow...” cô bé nhìn sang Harry, mặt cô sáng lên, và nó thấy rằng sự có mặt của hàng trăm cuốn sách tốt cuộc cũng đã thuyết phục được Hermione rằng họ đã làm đúng. “Harry à, tuyệt quá, chúng ta có hết mọi thứ mình cần ở đây!”

Và không rời rít nữa, cô bé rút ngay cuốn Những Lời Nguyên Rửa để Nguyên Rửa từ cái kệ, ngồi xuống tấm nệm gần nhất và bắt đầu đọc.

Có tiếng gõ nhẹ ở phía cửa. Harry liếc ra. Ginny, Neville, Lavender, Parvati và Dean vừa đi đến.

“Whoa,” Dean nói, bắt đầu nhìn quanh với vẻ ấn tượng. “Đây là nơi nào thế?”

Harry bắt đầu giải thích, nhưng nó chưa kịp nói xong thì lại có thêm người đến và nó lại phải bắt đầu lại. Đến tám giờ, mọi tấm nệm đã đầy người. Harry tiến đến cửa và vặn khoá lại; nó kêu lách cách một cách hài lòng và mọi người im lặng, nhìn vào nó. Hermione cẩn thận đánh dấu lại trang cô bé đang đọc trên cuốn Những Lời Nguyên Rửa để Nguyên Rửa và đặt nó sang một bên.

“Ờ,” Harry nói, hơi căng thẳng. Đây là nơi mà bọn mình tìm được để tập các bài học, và các bạn thấy là – ờ – nó rõ ràng là rất tuyệt.”

“Nó tuyệt vời!” Cho nói, và nhiều người khác thì thảo tán thưởng.

“Thật là quái,” Fred nói, trầm ngâm nhìn quanh, “Bọn mình đã từng trốn khỏi Flinch ở trong đây, nhớ không, George? Nhưng chỉ có một cái tủ đựng chổi ở kia thôi.”

“Hey, Harry, thế cái gì kia?” Dean hỏi từ cuối phòng, chỉ về phía cái Ống kính mách lẻo và Tấm Kính Kẻ Thù.

“Những thứ phát hiện các ma thuật Hắc Ám,” Harry nói, bước giữa các tấm nệm về phía chúng, “Về cơ bản thì tất cả chúng sẽ hiện lên các phù thủy Hắc Ám hoặc các kẻ thù đang ở quanh, nhưng bạn không nên dựa vào chúng quá nhiều, chúng có thể bị đánh lừa...”

Nó nhìn một thoáng vào Tấm Kính Kẻ Thù đang cốt kết; có những bóng đen đang di chuyển bên trong nó, cho dù những cái bóng này không thể nhận rõ được. Harry quay lưng lại nó.

“Ờ, tôi đã nghĩ về những chuyện mà chúng ta nên làm trước tiên và... ờ” nó thấy một cánh tay giơ lên “Gì thế, Hermione?”

“Mình nghĩ chúng ta nên bầu một thủ lĩnh,” Hermione nói.

“Harry là thủ lĩnh,” Cho nói ngay, nhìn Hermione như thể cô bé bị điên.

Bao tử Harry lại cuộn lại.

“Vâng, nhưng mình nghĩ là chúng ta nên bầu chọn một cách chính quy,” Hermione nói, bình thản. “Nó làm cho mọi việc đúng nghi thức và cho bạn ấy quyền lực cần thiết. Vì vậy... ai nghĩ là Harry nên là thủ lĩnh của chúng ta nào?”

Mọi người giơ tay lên ngay, thậm chí cả Zacharias Smith, mặc dù nó làm một cách không nhiệt thành lắm.

“Ờ... được rồi, cảm ơn các bạn,” Harry nói, nó cảm thấy mặt mình đang nóng bừng, “Và... gì nữa thế, Hermione?”

“Mình nghĩ là chúng ta nên có một cái tên,” cô bé vui vẻ nói, tay vẫn còn giơ cao. “Nó có thể thúc đẩy tinh thần và sự đoàn kết của cả đội, các bạn nghĩ sao?”

“Chúng ta có thể gọi là Liên Đoàn Anti-Umbridge được không?” Angelina thích thú nói.

“Hoặc là Nhóm Bộ Pháp Thuật là Những Đứa Trẻ To Xác?” Fred đề nghị.

“Em đang nghĩ đây,” Hermione nói, cau mày với Fred” có lẽ là một cái tên để nói với mọi người là chúng ta đang làm gì, để chúng ta có thể nói đến nói một cách an toàn bên ngoài các cuộc họp.”

“Hiệp hội Phòng thủ?” Cho nói. Gọi tắt là DA (Defence Associataion), và thế là chẳng ai biết bọn ta đang nói gì hết?”

“Vâng, cái chữ DA ấy hay lắm,” Ginny nói, “Mình dùng nói để gọi tắt cho chữ Quân đội Dumbledore (Dumbledore’s Army). bởi vì đó là điều mà Bộ sợ nhất, đúng không?”

Những tiếng thì thầm và cười tán thưởng vang lên.

“Thế tất cả đều đồng ý là DA phải không?” Hermione nói với giọng quan dạng, quỳ lên trên tấm nệm của mình để đếm. “Có đa số rồi... thông qua!”

Cô bé trải tờ giấy da với chữ ký của tụi nó ra viết cái tên lên đỉnh với những chữ cái lớn:

“Được rồi,” Harry nói, khi cô bé ngồi xuống trở lại, “chúng ta sẽ bắt đầu tập chứ? Mình nghĩ rằng điều đầu tiên chúng ta nên tập là bài Expelliarmus, các bạn biết đấy, Bùa Tước Vũ Khí. Mình biết rằng nó khá cơ bản nhưng mình thấy là nó khá hữu dụng... “

“Ôi, xin đừng,” Zacharias Smith nói, tròn mắt lên và khoanh tay lại. “Tôi không nghĩ là Expelliarmus sẽ giúp chúng ta chống lại được Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy, đúng không vậy?”

“Tôi đã dùng nó chống lại hắn,” Harry nói nhẹ nhàng, “Nó đã cứu mạng tôi vào tháng Sáu.”

Smith há hốc miệng một cách ngớ ngẩn. Cả phòng còn lại im lặng.

“Nhưng nếu các bạn nghĩ là nó dưới tầm bạn, các bạn có thể đi.” Harry nói.

Smith không đi. Và cũng không ai đi.

“Được rồi,” Harry nói, miệng nói hơi khô lại hơn bình thường khi mọi cặp mắt đều đổ dồn về nó. “Mình nghĩ là chúng ta nên chia thành từng cặp và tập.”

Có một cảm giác rất lạ khi bắt đầu đưa ra những lời chỉ dẫn, nhưng càng lạ hơn khi thấy mọi người đều răm rắp tuân theo. Mọi người đứng dậy và chia cặp. Có thể đoán trước, Neville không có bạn tập.

“Bạn có thể tập mới mình,” Harry nói với nó. “Được rồi – đếm đến ba nhé, bắt đầu – một, hai, ba –“

Cả phòng thành linh vang lên tiếng hô Expelliarmus. Đũa thần vung lên khắp mọi hướng; những câu thần chú chệch hướng giáng trúng những quyển sách trên kệ và hất chúng bay văng lên lung tung trong không khí. Harry quá nhanh so với Neville, cây đũa của Neville văng ra khỏi tay nó, văng trúng cái trần, toé lửa ra, và bay tuốt lướt lên đỉnh kệ sách, kêu lách cách trên đó, và Harry gọi nó lại bằng Bùa Triệu Tập. Nhìn quanh, nó nghĩ là nó đúng khi nó đề nghị mọi người tập những phép cơ bản trước; có nhiều người dùng câu thần chú này một cách trật lất; nhiều người không thể Tước Vũ Khí đối phương được, mà chỉ khiến đối thủ

lùi lại vài bước hoặc nhắm mắt khi câu thần chú yếu ớt của họ sượt qua đối thủ.

“Expelliarmus!” Neville nói, và Harry, đang sợ ý, thấy cây đũa thần của nó bay tuốt ra khỏi tay nó.

“TÔI LÀM ĐƯỢC RỒI!” Neville la lên khoái chí. “Trước đây tôi chưa bao giờ làm được cả – TÔI LÀM ĐƯỢC RỒI!”

“Tốt lắm!” Harry nói với giọng khuyến khích, quyết định không chỉ rõ ra rằng trong một trận đấu thật sự thì đối thủ của Neville sẽ không nhìn đi hướng khác và cầm đũa một cách hồ hững như thế. “Nghe này, Neville, cậu có thể sang tập đổi phiên với Ron và Hermione vài phút để mình để có đi vòng quanh và xem mọi người khác tập không?” . Ernie Macmillan đang lả lướt cây đũa thần của mình một cách không cần thiết, khiến cho đối thủ của nó có thời gian để phòng thủ; anh em nhà Creevey rất hăng nhưng làm sai bét và chịu trách nhiệm cho việc tất cả những cuốn sách văng ra khỏi những cái kệ chung quanh chúng; Luna Lovegood khá thất thường, đôi khi cô bé hát văng được đũa thần của Justin Finch... Fletchley ra khỏi tay nó, và những lần khác thì chỉ làm cho tóc cậu bé dựng đứng cả lên.

“OK, ngừng lại thôi!” Harry la lên. “Ngừng lại! Ngừng lại!”

“Tôi cần một cái còi,” nó nghĩ, và ngay lập tức phát hiện ra một cái hiện ra nằm trên đỉnh một dãy sách gần nhất. Nó tóm lấy và thổi to. Mọi người hạ đũa xuống.

“Không tồi lắm,” Harry nói, “nhưng rõ ràng có vài người cần phải cải thiện thêm.” Zacharias nhìn nó chăm chăm. “Thử lại thôi.”

Nó lại đi quanh phòng, dừng lại đây đó để đưa ra những chỉ dẫn. Dần dần rồi khả năng chung của mọi người cũng được cải thiện từ từ.

Nó tránh đi lại gần Cho và bạn cô bé một thoáng, nhưng sau khi đi hai lần quanh những đôi khác trong phòng, nó cảm thấy không thể bỏ qua họ được nữa.

“Ồ không,” Cho nói có vẻ lộn xộn khi nó tiến lại gần, “Expelliarmious! Mình muốn nói, Expellimelius’t! Mình – ôi, xin lỗi, Marietta!”

Cổ tay áo của cô bạn tóc quăn của Cho bắt đầu bắt lửa; Marietta dập nó bằng cây đũa của mình và nhìn Harry như thể đó là lỗi của nó.

“Anh là em bối rối quá, trước đó em làm tốt lắm!” Cho thiếu não nói với Harry.

“Nó cũng khá tốt mà,” Harry nói dối, nhưng cô bé nhướn mày lên khi cậu bé nói, “Ồ, không, nó khá tồi, nhưng anh nghĩ em có thể làm được mà, anh đã quan sát ở đằng kia này giờ,”

Cô bé cười. Cô bạn Marietta của cô nhìn họ với vẻ chua như dấm và quay đi.

“Đừng để ý bạn ấy,” Cho thì thào. “Bạn ấy thật sự không muốn đến đây nhưng em đã đem bạn ấy theo mình. Ba mẹ bạn ấy cấm bạn ấy làm điều gì phật ý Umbridge. Anh biết không – mẹ bạn ấy làm việc ở Bộ.”

“Thế còn ba mẹ em?” Harry hỏi.

“Ờ, họ cũng cấm em nghịch ý bà Umbridge luôn,” Cho nói, ngẩng đầu lên với vẻ kiêu hãnh. “Nhưng nếu họ nghĩ là em sẽ không chiến đấu với Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy sau những gì đã xảy ra cho anh Cedric...”

Cô bé ngừng lời, có vẻ bối rối, và một sự im lặng lúng túng diễn ra với họ; tiếng cây đuă thần của Terry Boot rít lên qua tai Harry và nó văng trúng ngay mũi Alicia Spinnet.

“Ờ, ba của em rất ủng hộ cho bất kỳ hành động anti... Bộ nào!” Luna Lovegood nói một cách tự hào từ phía sau Harry; rõ ràng là cô bé đã nghe trộm cuộc trao đổi của cậu bé trong khi Justin Finch... Fletchey cố gắng dây thoát ra khỏi cái áo choàng đang trùm lên đầu cậu. “Ba em luôn nói rằng ông ta tin vào những chuyện của lão Fudge; em muốn nói về số yêu tinh mà Fudge đã ám sát! Và tất nhiên ông ta đã dùng Bộ Bí Ẩn để phát triển những thứ chất độc kinh dị, nà ông ta đã bí mật dùng để đầu độc bất kỳ ai không tán đồng ông ta. Và đó là cái món Umgubular Slashkilter –“

“Đừng có hỏi,” Harry thì thào với Cho khi cô bé há hốc mồm ra, đầy sửng sốt. Cô bé rúc rích cười.

“Hey Harry,” Hermione gọi từ góc kia của căn phòng, “bạn có coi lại giờ chưa?”

Nó nhìn xuống đồng hồ, và sửng sốt khi nhận ra rằng đã chín giờ mười phút, điều đó có nghĩa là chúng cần phải trở về phòng sinh hoạt chung hoặc có thể rủi ro bị tóm và phạt bởi Flinch vì vi phạm kỷ luật. Nó thối còi, mọi người ngừng hò hét “Expelliarmus” và những chiếc đuă thần cuối cùng lèng kèng trên nền nhà.

“Được rồi, nhìn chung là khá tốt,” Harry nói, “nhưng bọn mình quá giờ rồi, bọn mình nên rời khỏi đây. Giờ này, nơi này tuần sau nhé?”

“Sớm hơn đi!” Dean Thomas hăm hở nói và nhiều người gật đầu đồng ý.

Tuy nhiên, Angelina lại nói nhanh. “Mùa Quidditch đã bắt đầu rồi, bọn mình cũng cần nhiều thời gian để luyện tập.”

“Vậy thì tối thứ Tư tuần sau vậy,” Harry nói, “bọn mình có thể quyết định về việc những buổi tập thêm. Thôi nào, bọn mình nên đi thôi.”

Nó lại rút tấm Bản Đồ Kẻ Cướp ra và kiểm tra cẩn thận xem có dấu vết nào của các giáo viên ở tầng bảy không. Nó để mọi người đi ra từng nhóm ba và bốn người, lo lắng dõi theo những dấu nhỏ của họ để thấy họ đã an toàn trở về ký túc xá: nhóm Hufflepuff trở về hành lang ngầm nên họ đi ra hướng bếp, nhóm

Ravenclaws đi về ngọn tháp phía tây của lâu đài, còn nhóm Gryffindor đi dọc theo hành lang về chỗ tắm chân dung của Bà Béo.

“Rất, rất là tốt, Harry à,” Hermione nói, khi cuối cùng chỉ còn cô bé, Harry và Ron ở lại.

“Phải, đúng vậy!” Ron hăm hở nói, khi tụi nó đi ra khỏi cửa và quan sát nó tan trở lại thành đá đằng sau tụi nó. “Cậu có thấy tổ tước vũ khí Hermione không, Harry?”

“Chỉ được mỗi một lần,” Hermione nói với vẻ chọc tức. “Mình tước được của bạn mình hơn bạn tước của mình...”

“Mình không chỉ thắng bạn một lần, mình thắng bạn ít nhất ba lần...”

“Ờ, nếu như bạn tính luôn cái lần bạn bị vấp và đánh văng cây đũa khỏi tay mình...”

Chúng tôi tranh cãi suốt quãng đường trở về căn phòng chung, nhưng Harry không lắng nghe chúng. Nó vẫn để mắt lên tấm Bản Đồ Kẻ Cướp nhưng nó lại đang mãi nghĩ về việc Cho nói rằng nó làm cho cô bé bối rối.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Sư Tử Và Rắn

Harry cảm thấy như nó đang mang một loại bùa chú trong lồng ngực suốt 2 tuần tiếp đó, một bí mật rực ngời ủng hộ nó qua suốt những tiết học của Umbridge và giúp nó mỉm cười hòa nhã khi nó nhìn vào cặp mắt ốc nhồi khủng khiếp của bà ta. Nó và nhóm DA đang chống lại Umbridge ngay dưới mũi bà ta, làm cái việc mà bà và Bộ Pháp thuật căm sợ nhất, và bất cứ khi nào Harry phải đọc cuốn sách của Wilbert Slinkhard trong những tiết học của bà, thì nó liền thay thế bằng việc hồi tưởng về những kỷ ức đầy thích thú về buổi gặp mặt gần đây nhất, nhớ lại Neville đã Giải Giới Hermione thành công như thế nào, Colin Creevey đã áp chế được bùa Xúi Quấy Trở Ngại sau nỗ lực của ba buổi họp mặt ra sao, Parvati Patil đã làm ra được một Lời Nguyên Thu Nhỏ tốt như thế nào đến nỗi cô đã thu nhỏ chiếc bàn mang tất cả những Bùa Hót Léo lại thành bụi luôn.

Harry thấy rằng gần như không thể ấn định một tối cố định mỗi tuần cho những buổi họp mặt của nhóm DA, khi mà tụi nó phải dàn xếp các buổi tập Quidditch cho cả ba nhóm, cái mà thường xuyên được sắp đặt lại vì những điều kiện thời tiết xấu; nhưng Harry không cảm thấy lấy làm tiếc vì điều này; nó có cảm giác rằng dường như tốt hơn để giữ thời gian họp mặt của nhóm không thể đoán trước được. Nếu bất cứ kẻ nào đang theo dõi tụi nó, thì cũng khó mà nhận ra một sự trùng lặp nào.

Hermione đã nhanh chóng đặt ra một phương pháp liên lạc rất thông minh về thời gian và ngày của buổi họp mặt tới đến tất cả các thành viên, phòng trường hợp tụi nó cần thay đổi chúng trong thông báo ngắn gọn, bởi vì trông sẽ rất đáng nghi nếu học sinh của các nhà khác nhau được nhìn thấy đi qua Đại sảnh để nói chuyện quá thường xuyên. Hermione đưa cho mỗi thành viên của nhóm DA một đồng Galleon dờm (Ron trở nên rất thích thú khi lần đầu tiên nó nhìn thấy cái rõ và tin rằng Hermione thực sự đang phát vàng).

"Các bạn có thấy các chữ số vòng quanh mép của những đồng tiền không?" Hermione nói, giơ một cái lên để kiểm tra vào cuối buổi họp thứ tư. Đồng tiền phát ra một ánh lập lòe to và vàng trong ánh sáng từ những ngọn đuốc. " Trên những đồng Galleon thật nó chỉ là một con số theo thứ tự dựa vào yêu tinh nào đã tính đồng xu. Trên những đồng giả này, tuy vậy, các con số sẽ thay đổi để đưa lại thời gian và ngày của buổi họp tới. Những đồng xu sẽ trở nên nóng khi ngày họp thay đổi, vì vậy nếu các bạn đang mang nó trong túi, các bạn sẽ có thể cảm thấy ngay.

Mỗi bạn lấy một đồng, và khi Harry chọn ngày họp của buổi họp tới bạn ấy sẽ thay đổi các con số trên đồng xu của bạn ấy, và bởi vì mình đã đặt một Bùa Không Kiên Định lên tụi nó, tất cả sẽ tự thay như cái

của bạn Harry."

Một sự yên lặng hoàn toàn chào đón những lời nói của Hermione. Cô bé nhìn quanh tất cả các khuôn mặt đang quay lên nhìn mình, đúng hơn là khá bối rối.

"Ừm - mình nghĩ đó là một ý kiến hay," Cô bé nói ngập ngừng, "Ý mình là, ngay cả nếu Umbridge hỏi chúng mình dốc túi ra, thì cũng không có gì ám muội về việc mang một đồng galleon, phải không? Nhưng... ừm, nếu các bạn không muốn sử dụng chúng - "

"Bạn có thể tạo ra một Bùa Không Kiên Định?" Terry Boot nói.

"Ừh," Hermione trả lời.

"Nhưng đó... đó là kiến thức thường đẳng, đúng vậy," Cậu nói một cách yếu ớt.

"Ồ," Hermione nói, cố gắng trông thật khiêm tốn. "Ồ... ừm... đúng, mình cho là nó như vậy."

"Vậy tại sao bạn không ở trong nhà Ravenclaw?" cậu bé hỏi gặng, nhìn chăm chăm vào Hermione với chút ít gần như bắn khoăn. "Cùng với bộ não như của bạn?"

"Ừm, Chiếc mũ phân loại đã nghiêm túc xem xét đặt mình vào nhà Ravenclaw trong suốt lúc phân loại," Hermione nói sáng ngời, "nhưng cuối cùng nó quyết định mình vào Gryffindor. Vậy thì, đó có nghĩa là chúng mình sẽ dùng những đồng Galleon, phải không?"

Có vài tiếng rầm rì tán thành và mọi người tiến tới chọn một đồng từ cái giỏ. Harry nhìn nghiêng vào Hermione.

"Bạn biết những điều này nhắc mình tới cái gì không?"

"Không, gì vậy?"

"Những vết sẹo của tội Tử Thần Thực Tử. Voldemort chạm vào một trong số bọn chúng, và tất cả những vết sẹo của chúng cháy bỏng, và chúng biết rằng chúng phải nhập bọn với hắn."

"Ừm... đúng," Hermione yên lặng nói, "Mình lấy cái ý tưởng từ đó. Nhưng bạn chú ý mình đã quyết định khắc ngay lên những mảnh kim loại hơn là lên da thịt các thành viên của tội mình."

"Ừh... mình thích cách của bạn hơn," Harry nói, cười toe toét khi nó rút nhanh đồng Galleon vào túi. "Mình cho rằng nguy hiểm duy nhất với những đồng này là chúng ta có thể vô tình sử dụng chúng."

"Khó lắm," Ron nói, nó đang kiểm tra đồng Galleon giả của mình với một dáng điệu hơi âm đạm. "Mình chưa bao giờ có một đồng Galleon thực sự nào để mà nhầm lẫn đâu."

Khi mà trận Quidditch đầu tiên của mùa giải, Gryffindor đấu với Slytherin, đang đến gần hơn, những buổi họp DA của chúng được đặt vào sự tạm giữ bởi vì Angelina khẳng khẳng đòi trên hầu hết những buổi tập hàng ngày. Sự thật rằng Cúp Quidditch đã quá lâu không được giữ cộng thêm nhiều vào với sự thích thú và quan tâm xung quanh cuộc thi đấu sắp tới; những học sinh nhà Revanclaw và Hufflepuff đều nói chuyện một cách thích thú sống động trong sự tác động, đối với họ, tất nhiên, sẽ chơi vào năm tới; và Đứng đầu mỗi nhà của đội ganh đua, mặc dù họ cố gắng che giấu nó dưới sự giả vờ hòa nhã của tinh thần thể thao, đều quyết tâm để nhìn thấy chiến thắng riêng của mình. Harry nhận thấy Giáo sư McGonagall quan tâm nhiều đến việc đánh bại Slytherin như thế nào khi bà kiên trì trong việc giao bài tập về nhà cho chúng trong tuần dẫn tới trận đấu.

"Ta nghĩ các trò đã nhận đủ tiến bộ thời gian này" Bà trình thượng nói. Không ai có thể tin vào tai mình cho đến khi bà nhìn trực tiếp vào Harry và Ron và nói dứt khoát, "Ta đã quen với việc nhìn thấy chiếc cúp Quidditch trong phòng làm việc của mình, các cậu bé, và ta thực sự không muốn phải đưa nó cho Giáo sư Snape đâu, vì vậy hãy sử dụng thời gian phụ để luyện tập, nhớ chứ?"

Snape rõ ràng không kém thiên vị hơn; ông đã giữ chỗ tập ném Quidditch trước cho sự luyện tập của nhà Slytherin quá thường xuyên đến nỗi những thành viên nhà Gryffindor gặp khó khăn trong việc xoay xở để được chơi. Ông cũng quay một cái tai hươu tới rất nhiều bản báo cáo những cố gắng của nhà Slytherin để bỏ bùa những cầu thủ nhà Gryffindor trong hành lang. Khi Alicia Spinnet xuất hiện trong cánh bệnh viện cùng cặp lông mày của cô bé trở nên quá dày và nhanh, chúng che mờ tầm nhìn và làm tắc nghẽn miệng của cô bé, Snape khẳng khẳng rằng cô đã phải thử Bùa Dày Đặc Tóc lên bản thân và từ chối lắng nghe theo mười bốn nhân chứng, những người nhấn mạnh rằng họ đã nhìn thấy Thủ môn Slytherin, Miles Bletchley, đánh cô bé từ đằng sau cùng một Bùa Xúi Quấy trong khi cô đang học trong thư viện.

Harry cảm thấy lạc quan về những cơ hội của nhà Gryffindor; xét cho cùng, họ chưa bao giờ thua đội của Malfoy. Phải thừa nhận rằng, Ron vẫn chưa thực hiện được như trình độ của Wood, nhưng nó đang tập luyện cực kỳ chăm chỉ để cải thiện. Điểm yếu lớn nhất của nó là một cái xu hướng đánh mất sự tự tin sau khi nó mắc một lỗi ngớ ngẩn; nếu Ron để lọt một bàn, nó trở nên bối rối và do đó có thể thất bại nhiều hơn. Mặt khác, Harry đã nhìn thấy Ron làm một vài sự cứu nguy thực sự ngoạn mục khi nó đang trên sự phấn khởi; trong một lần luyện tập đáng ghi nhớ, Ron đã treo một tay từ cây chổi và đá mạnh trái Quaffle đi từ vòng gôn đến nỗi nó bay vút lên chiều dài của đường ném bóng và qua tâm vòng ở đầu kia. Những người còn lại trong đội cảm thấy sự cứu nguy này có thể so sánh được một cách tốt đẹp với cái được làm bởi Barry Ryan, Thủ môn Quốc tế Ai-len đấu lại Tầm thủ đỉnh cao của Ba Lan, Ladislaw Zamojski. Ngay cả Fred đã nói rằng Ron có thể làm anh ấy và George tự hào, và rằng họ đang nghiêm túc xem xét thừa nhận Ron có họ hàng với họ, thứ mà họ quả quyết với Ron họ đã cố gắng phủ nhận trong bốn năm.

Điều duy nhất thực sự làm Harry lo lắng là Ron đang cho phép bao nhiêu mẹo vặt của đội Slytherin để làm nó bối rối trước khi cả họ có thể bước vào sân. Harry, tất nhiên, đã chịu đựng được những lời bình luận cạnh khé của bọn chúng suốt bốn năm học, vì thế những lời xì xào như, "Này, Potty, tao nghe thấy Warrington thề đánh bật mày ra khỏi cây chổi của mày vào thứ bảy đấy," chẳng những không làm ớn lạnh

máu của Harry, mà nó còn làm Harry cười thêm. "Ý định của Warrinton quá là lâm ly. Tao sẽ lo lắng hơn đấy nếu nó nhắm vào cái người cạnh tao đây." Harry trả miếng, làm Ron và Hermione cười phá lên và làm tắt cái nụ cười tự mãn ra khỏi mặt Pansy Parkinson.

Nhưng Ron chưa bao giờ chịu đựng được một chiến dịch lăng mạ, chế nhạo và hăm dọa triền miên. Khi những đứa nhà Slytherin, một vài đứa là học sinh năm thứ bảy và lớn hơn Ron nhiều, thì thầm khi chúng đi ngang qua trong hành lang, "Giữ sẵn cái giường của mày trong nhà thương chữa, Weasley?". Nó không cười, nhưng trở nên hơi xanh xao mảnh khảnh. Khi Draco Malfoy bắt chước Ron làm rơi trái Quaffle (lần nào Ron cũng vậy khi chúng gặp nhau), đôi tai Ron nóng bừng lên và tay nó rung quá mạnh đến nỗi nó có thể đánh rơi bất cứ cái gì nó đang giữ lúc đó.

Tháng Mười tự tiêu tan trong một luồng gió rít và cơn mưa nặng hạt. Tháng Mười Một tới, lạnh như đóng băng, cùng gió mạnh mỗi buổi sáng và những cơn gió đóng băng cắt vào những khuôn mặt và đôi tay trần. Bầu trời và trần nhà Đại sảnh chuyển sang một màu xám nhợt nhạt ngọc trai, những dãy núi xung quanh trường Hogwarts bao phủ trong tuyết, và nhiệt độ trong lâu đài hạ xuống quá thấp đến nỗi rất nhiều học sinh phải đeo găng tay da rồng bảo vệ khá dày trong hành lang giữa các tiết học.

Buổi sáng trận thi đấu hé một chút sáng sủa và lạnh lẽo. Khi Harry thức giấc, nó nhìn quanh vào giường Ron và thấy cậu đang ngồi thẳng dậy, đôi tay vòng quanh đầu gối, nhìn chăm chăm bất động vào không gian.

"Bạn khỏe chứ?" Harry nói.

Ron gật đầu nhưng không nói. Harry nhớ lại sinh động lúc Ron vô tình đặt Bùa Nôn Sên lên bản thân; giờ nó trông cũng xanh xao và đầm mồ hôi như hồi đó, không kể đến miễn cưỡng phải mở miệng.

"Bạn chỉ cần một chút bữa sáng thôi," Harry nói khỏe khoắn. "Đi nào."

Đại sảnh tràn ngập người nhanh chóng khi chúng xuống, nói chuyện to hơn và không khí hồ hởi hơn thường ngày. Khi chúng đi qua chiếc bàn nhà Slytherin, có một sự âm ỉ bùng lên. Harry nhìn quanh và thấy, cộng thêm với những cái khăn quàng và mũ màu xanh bạc như thường lệ, mỗi người trong bọn họ đều đang đeo một phù hiệu bạc với hình dáng giống như một cái vương miện. Với rất nhiều lí do chúng vẫy tay với Ron, cười ồn ào. Harry cố gắng nhìn xem cái gì được viết trên những phù hiệu khi nó đi ngang qua, nhưng nó quá lo âu đưa Ron vượt qua chiếc bàn đó một cách nhanh chóng nên không nấn ná đủ lâu để đọc.

Ron và Harry nhận một sự chào đón nồng nhiệt tại bàn nhà Gryffindor, nơi mọi người đều đang mặc đồng phục đỏ và vàng, nhưng trái lại làm phấn chấn tinh thần của Ron lên, sự cổ vũ dường như làm cạn kiệt tinh thần cuối cùng của nó. Ron ngồi sụp xuống cái ghế gần nhất nhìn như thể nó đang đối mặt với bữa ăn cuối cùng của mình.

"Mình hẳn là điên mới làm việc này." Nó nói trong giọng thầm thì càu nhàu. "Điên".

"Đừng có ngốc thế." Harry cứng rắn nói, đưa Ron các loại ngũ cốc để chọn. "Bạn sẽ ổn thôi. Căng thẳng là chuyện bình thường mà."

"Mình thật vô tác dụng." Ron rên rỉ. "Mình thật tệ hại. Mình không thể chơi để cứu vãn cuộc đời mình. Mình đang nghĩ gì vậy nè?"

"Hiểu cái này này," Harry nghiêm nghị nói. "Nhìn vào lần cứu nguy bạn và chân bạn làm hôm trước, ngay cả Fred và George nói rằng nó thật xuất sắc."

Ron quay bộ mặt bị tra tấn sang Harry.

"Đó chỉ là một sự tình cờ." Ron khổ sở thì thầm. "Mình không có ý làm thế - Mình bị tuột ra khỏi cây chổi khi không ai trong số mấy bạn nhìn thấy và khi mình cố gắng ngồi lại, mình đã đá trái Quaffle hoàn toàn vô tình."

"Ừm." Harry nói, lấy lại tinh thần nhanh chóng từ bất ngờ không được thú vị lắm này. "Thêm một vài sự tình cờ nữa như vậy và cuộc đấu ở trong túi chúng mình, phải không?"

Hermione và Ginny ngồi xuống đối diện chúng, cũng đeo khăn quàng, găng tay và phù hiệu hoa hồng đỏ vàng.

"Anh thấy thế nào?" Ginny hỏi Ron, người đang nhìn chăm chăm vào chút xíu sữa còn lại ở đáy bát ngũ cốc trống rỗng của nó, như thể đang nghiêm túc cân nhắc việc thử trầm mình tử tự vào trong đó.

"Bạn ấy chỉ căng thẳng thôi" Harry nói.

"Ồ, đó là một dấu hiệu tốt đó, mình chưa bao giờ thấy bạn biểu diễn cũng như trong bài kiểm tra nếu bạn không có chút xíu căng thẳng." Hermione nồng nhiệt nói.

"Xin chào" Một giọng nói mơ màng mập mờ vang lên sau lưng. Harry nhìn lên: Luna Lovegood vừa đi qua từ dãy bàn nhà Ravenclaw. Rất nhiều người đang nhìn chăm chăm vào cô bé và một vài đang cười một cách công khai và chỉ trỏ, cô bé đã thành công kiếm được một cái mũ hình dáng trông như đầu của một con sư tử to thật sự.

"Em ủng hộ đội Gryffindor." Luna nói, chỉ một cách không cần thiết lên cái mũ. "Nhìn coi.."

Cô tiến lên và gõ nhẹ cây đũa phép vào cái mũ. Nó mở rộng miệng và vang ra một tiếng gầm cực kỳ giống thật khiến tất cả học sinh xung quanh đó nhảy dựng lên.

"Tuyệt không?" Luna vui vẻ nói. "Em muốn nó nhai một con rắn tượng trưng cho nhà Slytherin, anh chỉ biết đấy, nhưng mà không có đủ thời gian. Dù sao... chúc may mắn, Ronald!"

Cô bé lại đi. Tụi nó vẫn chưa hoàn hồn từ cú sốc về cái mũ của Luna trước khi Angelina hấp tấp tiến đến, đi cùng Katie và Alicia, đôi lông mày của cô bé đã khoan dung quay trở lại như bình thường bởi Bà Pomfrey.

"Khi mấy em sẵn sàng" Cô nói, "Chúng ta sẽ đi thẳng xuống sân, kiểm tra các điều kiện và sự thay đổi."

"Chúng em sẽ xuống đó ngay" Harry cam đoan với cô. "Ron chỉ phải ăn sáng chút xíu thôi."

Tuy vậy, nó trở nên rõ ràng là sau mười phút, Ron không có khả năng ăn được thêm bất cứ thứ gì và Harry nghĩ rằng tốt nhất là đưa Ron xuống phòng thay đồ. Khi chúng đứng lên từ bàn ăn, Hermione cũng đứng dậy, và cầm tay Harry kéo sang một bên.

"Đừng để Ron nhìn thấy cái gì trên mấy tấm phù hiệu của nhà Slytherin." Cô bé thì thầm gấp.

Harry nhìn một cách dò hỏi vào Hermione, nhưng cô bé rung cây đuũa phép cảnh báo; Ron vừa mới đi nhẹ nhàng tới chỗ của họ, trông thất bại và tuyệt vọng.

"Chúc may mắn, Ron" Hermione nói, đứng kiễng lên và hôn lên má cậu. "Và bạn, Harry-"

Ron dường như trở nên tỉnh táo hơn một chút khi chúng bước trở lại ngang qua Đại sảnh. Nó chạm vào chỗ trên má nơi Hermione đã hôn, nhìn bối rối, như thể nó khá là không chắc chắn cái vừa mới xảy ra. Ron dường như quá mất trí để nhận thấy nhiều thứ xung quanh, nhưng Harry quăng một cái liếc nhìn tò mò vào những tấm phù hiệu hình vương miện khi chúng đi qua chiếc bàn nhà Slytherin, và lần này cậu hiểu những từ khắc trên đó:

Weasley là vị vua của chúng ta. (Weasley is our King)

Cùng với một cảm giác khó chịu rằng đây không có gì tốt đẹp, nó thúc giục Ron đi qua Lối vào Đại sảnh, đi xuống những bậc thang đá và ra ngoài không khí lạnh băng.

Cỏ phủ đầy sương giá kêu lạo xạo dưới chân Harry và Ron khi chúng vội vàng đi xuống bãi cỏ nghiêng tới sân vận động. Hoàn toàn không có ngọn gió nào và bầu trời là một màu trắng ngọc trai đều đều; điều đó có nghĩa là tầm nhìn sẽ khá tốt mà không có điều trở ngại của ánh nắng mặt trời trực tiếp vào mắt. Harry chỉ ra những nhân tố có lợi này với Ron khi chúng bước đi, nhưng cậu không chắc chắn rằng Ron đang lắng nghe.

Angelina đã thay đồ và đang nói chuyện với mọi người trong đội khi chúng bước vào. Harry và Ron kéo áo choàng của chúng lên (Ron cố gắng làm chiếc áo của nó từ đằng sau ra đằng trước trong vài phút trước khi Alicia thấy thương hại và đến giúp nó), sau đó chúng ngồi xuống lắng nghe cuộc nói chuyện trước trận đấu trong khi những tiếng nói rì rào bên ngoài trở nên to hơn đều đều khi đám đông đổ ra từ toà lâu đài tiến tới sân thi đấu.

"Ok, chị chỉ vừa khám phá ra đội hình cuối cùng của nhà Slytherin," Angelina nói, tra cứu một tấm da dê. "Những Tấn thủ năm ngoái, Derrick và Bole, đều không còn, nhưng xem chừng Montague vẫn thay thế chúng bằng mấy con khi đột như thường lệ, hơn là một ai có thể bay giỏi đặc biệt. Đó là hai chàng cục mịch tên Crabble và Goyle, chị không biết nhiều về chúng -"

"Tụi em biết," Harry và Ron đồng thanh nói.

"Ừm, chúng không nhìn đủ thông minh để nói đâu là đuôi chổi từ cái kia," Angelina nói, bỏ mảnh da dê vào túi, "nhưng chị luôn luôn ngạc nhiên Derrick và Bole có thể tìm được đường vào sân mà không cần biển hướng dẫn."

"Crabble và Goyle là giống y như vậy," Harry cam đoan với cô.

Họ có thể nghe hàng trăm tiếng bước chân đang trèo lên những chiếc ghế dài được chất đống tại chỗ đứng cho khán giả. Một vài người đang hát, mặc dù Harry không thể nghe ra lời. Nó đang bắt đầu trở nên căng thẳng, nhưng nó biết những bồn chồn lo lắng của nó chẳng là gì so với của Ron, người đang ôm chặt bụng và lại nhìn chăm chăm thẳng về phía trước, quai hàm của nó đang nghiến và nước da trở nên tái xám đi.

"Đến giờ rồi," Angelina nói trong giọng im lặng, nhìn đồng hồ. "Đi thôi mọi người... Chúc may mắn!"

Cả đội đứng lên, đặt cây chổi lên vai và đi thành hàng đơn ra khỏi phòng thay đồ và vào ánh sáng mặt trời chói loà. Một âm thanh gầm lên chào đón họ mà lẫn vào đó Harry vẫn nghe thấy những giọng hát, mặc dù nó bị nghẹt lại bởi tiếng hoan hô và huyết sát.

Đội Slytherin đang đứng đó đợi họ. Chúng cũng đeo những phù hiệu bạc giống hình vương miện. Thủ quân mới, Montague, xây dựng dọc theo một đội hình như Dudley Dursley, cùng căng tay đồ sộ như đuôi lợn có lông. Crabble và Goyle núp sau nó, gần như to bằng, nháy mắt dần dần trong ánh nắng mặt trời, đu đưa những cái vọt Tấn thủ mới của chúng. Malfoy đứng sang một bên, ánh nắng lập loè trên cái đầu vàng trắng bệch của nó. Nó bắt được ánh mắt Harry và cười khẩy, vỗ nhẹ vào phù hiệu hình vương miện trên ngực.

"Hai thủ quân, bắt tay nhau" Bà Hooch-trọng tài ra lệnh, khi Angelina và Montague tiến đến gần nhau hơn. Harry có thể nói rằng Montague đang cố gắng bóp nát những ngón tay của Angelina, mặc dù cô không hề cau mày. "Trèo lên chổi..."

Bà Hooch đưa còi lên miệng và thổi.

Những trái bóng được thả ra và mười bốn cầu thủ bắn vọt lên không. Ra khỏi khoé mắt Harry nhìn thấy Ron phóng vọt lên về phía cầu môn. Harry vọt lên cao hơn, tránh trái Bludger, và bắt đầu lên đường trên một khu rộng của sân, nhìn chăm chú xung quanh cho một tia sáng màu vàng; mặt bên kia của sân vận động, Draco Malfoy cũng làm chính xác y hệt như vậy.

"Và đó là Johnson - Jonhson cùng trái Quaffle, thật là một cầu thủ nữ tuyệt vời, tôi đã nói hàng năm trời mà cô ấy vẫn không chịu hèn hò với tôi -"

"JORDAN!" Giáo sư McGonagall la lên.

" - Chỉ là một phần thú vị thôi mà, Giáo sư, cộng thêm một ít sự chú ý - và cô ấy cúi thành lình xuống né Warrington, vượt qua Montague, cô ấy - á- vừa bị đánh từ đằng sau bởi một trái Bludger từ Crabbe... Montague bắt được trái Quaffle, Montague phóng ngược trở lại sân và - một trái Bludger đẹp từ George Weasley, đó là trái Bludger về phía trước dành cho Montague, cậu đã làm rơi trái Quaffle, Katie Bell bắt được rồi, Katie Bell của Gryffindor chuyển ngược qua cho Alicia Spinnet và Spinnet đã bay xa -"

Lời tường thuật của Lee Jordan vang xa qua sân vận động. Harry chăm chú lắng nghe như có thể qua tiếng gió huýt trong tai cùng tiếng âm ã của đám đông, tất cả đều đang hét lên, la ó và hát.

"- né qua Warrington, tránh một trái Bludger - thoát hiểm rồi, Alicia - và đám đông thực sự yêu thích điều này, hãy lắng nghe họ, xem họ đang hát gì nào?"

Và khi Lee dừng lại để lắng nghe, bài hát vang lên to và rõ hơn từ biển người xanh bạc trong khu vực nhà Slytherin trên chỗ đứng.

"Weasley không thể cứu vãn một thứ gì. Nó không thể chặn đứng cả một cái nhẫn. Đó là lí do Slytherin đều hát: Weasley là vị vua của chúng ta.

Weasley được sinh ra trong một cái thùng. Nó luôn luôn để lọt lưới trái Quaffle. Weasley sẽ chắc chắn rằng chúng ta thắng. Weasley là vị vua của chúng ta."

" - và Alicia ném lại cho Angelina !" Lee hét lên, và khi Harry đổi hướng, trong người nó sôi lên vì cái vừa nghe được, nó biết Lee đang cố gắng nhấn chìm những lời bài hát. "Cố lên nào, Angelina - xem chừng cô ấy chỉ cần đập qua Thủ môn! CÔ ẤY SÚT - CÔ ẤY - aaaaa..."

Bletchley, Thủ môn nhà Slytherin, đã cứu được khung thành; nó ném trái Quaffle tới Warrington người tăng tốc độ vọt lên với trái bóng, chạy ngoằn ngoèo giữa Alicia và Katie; tiếng hát từ bên dưới trở nên to hơn và to hơn khi nó đến gần nửa và nửa cạnh Ron.

"Weasley là vị vua của chúng ta, Weasley là vị vua của chúng ta, Nó luôn luôn để lọt lưới trái Quaffle, Weasley là vị vua của chúng ta."

Harry không thể giúp bản thân; nó từ bỏ việc tìm kiếm trái Snitch, lượn vòng xung quanh để xem Ron, một hình dáng cô độc ở tận cuối sân, bay lượn đằng trước ba cầu môn trong khi Warrington to lớn ném loạn xạ về phía nó.

"- và đó là Warrington cùng trái Quaffle. Warrinton tiến về phía khung thành, cậu ấy đã ra khỏi tầm trái

Bludger với duy nhất một Thủ môn phía trước-

Bài hát mạnh lên kinh khủng từ phía dãy nhà Slytherin bên dưới:

"Weasley không thể cứu vãn một thứ gì. Nó không thể che được dù chỉ một cái nhẫn tí ti..."

"- vậy đó là bài kiểm tra đầu tiên cho Thủ môn mới nhà Gryffindor Weasley, em trai của hai Tấn thủ Fred và George, và một tài năng mới hứa hẹn cho đội tuyển - tiến lên nào, Ron !"

Nhưng tiếng hét của sự sung sướng từ đoạn cuối nhà Slytherin: Ron đã lao xuống đỡ đội, hai tay nó dang ra, và trái Quaffle bay vút lên giữa chúng thẳng qua tâm vòng khung thành của Ron.

"Slytherin ghi điểm!" Giọng Lee vang lên giữa tiếng hò reo và la ó của đám đông bên dưới.

"Vậy là 10-0 cho Slytherin- Không may rồi, Ron."

Nhà Slytherin hát to hơn nữa:

"Weasley được sinh ra trong một cái thùng

Nó luôn luôn để lọt lưới trái Quaffle.."

"- và Gryffindor quay trở lại trong khu vực riêng và đó là Katie Bell đang đổ đầy năng lượng vào sân-"
Lee quả quyết la lên, mặc dù tiếng hát giờ đây quá inh tai đến nỗi cậu khó mà nghe được giọng mình trên đó.

"Weasley sẽ chắc chắn rằng chúng ta thắng. Weasley là vị vua của chúng ta..."

"Harry, em đang làm gì thế?" Angelina hét lên, bay vút lên vượt qua nó để tiếp tục với Katie.

"Đi tiếp đi!"

Harry nhận ra mình đã đứng bất động giữa không trung hơn một phút, theo dõi sự tiến triển của trận đấu mà không để suy nghĩ tới trái Snitch ở nơi nào; sợ hãi, nó phóng vụt xuống và bắt đầu bay quanh sân thi đấu một lần nữa, nhìn chăm chú xung quanh, cố gắng lờ đi cái hợp xưởng giờ đang âm ỉ như sấm qua sân vận động.

"Weasley là vị vua của chúng ta, Weasley là vị vua của chúng ta..."

Không có dấu hiệu nào của trái Snitch bất cứ nơi nào Harry nhìn; Malfoy vẫn bay lượn quanh sân vận động như nó. Chúng vượt qua nhau ở nửa đường xung quanh sân, đi theo các hướng đối diện, và Harry nghe thấy Malfoy hát to:

"Weasley sinh ra trong một cái thùng..."

"- và một lần nữa lại là Warrington" Lee gầm lên. "Chuyền cho Pucey, Pucey đi qua Spinnet, tiến lên nào, Angelina, bạn có thể bắt nó - hoá ra là không thể - nhưng một trái Bludger đẹp từ Fred Weasley, ý tôi là, George Weasley, ồ, không quan tâm, dù sao cũng là một trong hai người đó, và Warrington làm rơi trái Quaffle và Katie Bell - ờ - cũng làm rơi nó - vậy là Montague cùng trái Quaffle, Thủ quân Slytherin Montague bắt lấy trái Quaffle và bay lên sân, tiến lên nào, Gryffindor, chặn cậu ấy lại!"

Harry phóng vọt lên quanh đầu cuối sân vận động đằng sau cầu môn nhà Slytherin, dự định sẽ không nhìn vào chuyện gì đang diễn ra đầu cuối bên kia của Ron. Khi nó tăng tốc độ vượt qua Thủ môn Slytherin, nó nghe Bletchley hát vang cùng đám đông bên dưới:

"Weasley không thể cứu vãn một thứ gì..."

"- và Pucey lại né được Alicia và đang hướng thẳng về hướng khung thành, chặn nó lại, Ron!"

Harry không phải nhìn xem cái gì đã diễn ra: có một tiếng rên rỉ khủng khiếp từ đầu nhà Gryffindor, gần với những tiếng rú lên và vỗ tay từ nhà Slytherin. Nhìn xuống, Harry thấy khuôn mặt như khi của Pansy Parkinson ngay phía trước vị trí đứng, lưng nó quay lại sân khi nó chỉ huy những đứa ủng hộ Slytherin đang gào lên:

"ĐÓ LÀ VÌ SAO TẤT CẢ SLYTHERIN HÁT WEASLEY LÀ VỊ VUA CỦA CHÚNG TA."

Nhưng 20-0 chẳng là cái gì, vẫn còn thời gian cho Gryffindor đuổi kịp hoặc bắt trái Snitch. Một vài bàn thắng và họ sẽ dẫn trước như thường lệ, Harry quả quyết với bản thân, nhấp nhô và len lỏi qua các cầu thủ khác đuổi theo thứ gì đó sáng chói hoá ra là dây đồng hồ của Montague.

Nhưng Ron cho vào thêm hai bàn. Có một sự nguy khốn hoảng sợ trong mong muốn của Harry tìm thấy trái Snitch bây giờ. Nếu cậu chỉ có thể bắt được nó sớm và kết thúc trận đấu một cách nhanh chóng.

"- và Katie Bell của Gryffindor né được Pucey, cú nhanh qua Montague, chuyển hướng đẹp lắm, Katie, và cô ném trái banh cho Johnson, Angelina Johnson bắt trái Quaffle, cô ấy vượt qua Warrington, tiến thẳng về phía khung thành, cố lên nào, Angelina - GRYFFINDOR GHI ĐIỂM! Giờ là Bốn mươi-Mười, Bốn mươi - Mười nghiêng về Slytherin và Pucey có trái Quaffle-"

Harry có thể nghe cái mũi sư tử lồ bích của Luna gầm lên giữa tiếng reo hò của nhà Gryffindor và cảm thấy phấn khởi lên; chỉ còn hơn ba mươi điểm, đó chẳng là gì, họ có thể dàn hoà dễ dàng. Harry len lỏi qua một trái Bludger mà Crabble vừa gửi phóng như tên lửa vào hướng của nó và tiếp tục lại sự tìm kiếm trên sân diên rồ cho trái Snitch, theo dõi Malfoy trong trường hợp nó tỏ ra những dấu hiệu phát hiện ra trái banh, nhưng Malfoy, cũng như Harry, đang tiếp tục phóng vút quanh sân, tìm kiếm một cách vô ích...

"- Pucey chuyền cho Warrington, Warrington chuyền cho Montague, Montague chuyền trở lại Pucey -

Johnson xen vào, Johnson bắt lấy trái Quaffle, Jonhson chuyển cho Bell, xem ra khá tốt - ý tôi là tệ - Bells bị đánh bởi một trái Bludger từ Goyle của nhà Slytherin và đó là Pucey không chế trái -"

"Weasley được sinh ra trong một cái thùng

Nó luôn luôn để lọt lưới trái Quaffle

Weasley sẽ chắc chắn chúng ta thắng"

Nhưng cuối cùng Harry cũng thấy nó: trái Snitch vàng bé xíu rung động đang bay lượn lơ mấy feet trên mặt đất ở đầu nhà Slytherin sân thi đấu.

Harry lao đầu xuống...

Trong vài giây, Malfoy phóng vọt ra khỏi bầu trời bên trái Harry, một cái dáng mập mờ xanh bạc nằm thẳng đứng trên cây chổi của nó...

Trái Snitch bay dọc theo chân một cầu môn và linh ra phía bên kia khán đài; sự thay đổi hướng bay của nó có lợi cho Malfoy, giờ nó đã ở gần hơn. Harry kéo cây Tia chớp vòng quanh, nó và Malfoy ngang bằng nhau...

Vài feet trên mặt đất, Harry giơ tay phải ra từ cây chổi, vươn tới trái Snitch... bên phải nó, cánh tay Malfoy cũng dẫn ra, đang quờ quạng tiến tới...

Tất cả kết thúc trong hai giây nín thở, căng thẳng, quật vào gió - những ngón tay Harry khép lại quanh trái banh nhỏ đang giãy giụa - những móng tay Malfoy bắt lực cào vào mặt sau bàn tay Harry - Harry vút cây chổi lên không, giữ trái banh vẫn đang vật lộn trong tay và cổ động viên nhà Gryffindor hét lên trong sung sướng.

Chúng đã được cứu thoát, chẳng vấn đề gì rằng Ron đã để lọt lưới những bàn đó, không ai sẽ nhớ điều đó chừng nào mà nhà Gryffindor còn chiến thắng.

RẦM.

Một trái Bludger đánh trúng vào lưng Harry tạo thành góc vuông nhỏ và Harry tuột ra khỏi cây chổi ngã về phía trước. May mắn sao, nó chỉ ở năm hay sáu feet trên mặt đất vì đã lao xuống quá thấp để bắt trái Snitch, nhưng nó vẫn mệt đứt hơi khi lưng đập xuống mặt sân đóng băng. Nó nghe tiếng còi chói tai của Bà Hooch, một tiếng huých, sau đó là cái giọng phát điên lên của Angelina.

"Em ổn chứ?"

"Tất nhiên rồi" Harry nói dứt khoát, nắm lấy tay cô và để cô kéo nó dậy. Bà Hooch đang phóng vọt về

phía một cầu thủ nhà Slytherin ở trên nó, mặc dù Harry không thể nhìn thấy đó là ai từ góc độ này.

"Đó là thằng Crabbe du côn" Angelina tức giận nói. "Nó đã đánh mạnh trái Bludger vào em lúc nó thấy em bắt được trái Snitch - nhưng chúng ta thắng rồi, Harry, chúng ta thắng!"

Harry nghe thấy một tiếng khịt mũi đằng sau lưng và quay lại, vẫn nắm chặt trái Snitch trong tay: Draco Malfoy đã hạ xuống đất gần đó. Mặt trắng bệch vì giận dữ, nó vẫn cười chế nhạo được.

"Cứu Weasley thoát chết, phải không?" Nó nói với Harry. "Tao chưa bao giờ thấy một thủ môn nào tệ hơn vậy... nhưng nó được sinh ra trong một cái thùng mà... mà mày có thích lời bài hát của tao không, Potter?"

Harry không trả lời. Nó quay đi gặp những thành viên khác của đội, giờ đang hạ xuống đất từng người một, hét lên và đâm vào không khí trong chiến thắng; tất cả ngoại trừ Ron, nó vẫn chưa trèo ra khỏi chổi bên trên cầu môn và dường như đang chậm chạp quay trở về phòng thay đồ một mình.

"Chúng tao muốn viết thêm một vài cặp câu nữa!" Malfoy nói với theo, khi Katie và Alicia ôm chầm lấy Harry. "Nhưng chúng tao không thể tìm thấy vần thơ cho béo và xấu xí - chúng tao muốn hát về mẹ của nó, hiểu chưa- "

"Nói về cái chùm nho thối của mày ý," Angelina nói, ném một cái nhìn căm ghét vào Malfoy.

"- chúng tao cũng không thể đặt cho khớp cụm Kẻ thua cuộc vô tích sự vào - cho bố của nó, mày biết đấy -"

Fred và George nhận ra Malfoy đang nói về cái gì. Nửa đường từ qua chỗ bắt tay Harry, chúng cứng đờ cả người, nhìn vào Malfoy.

"Mặc kệ nó!" Angelina nói ngay, dùng tay giữ Fred lại. "Mặc kệ nó, Fred, cứ để nó hét, nó chỉ tức giận vì thua cuộc thôi, phất lên được một chút -"

"- nhưng mày thích nhà Weasley, phải không, Potter?" Malfoy nói chế nhạo. "Dùng những ngày nghỉ ở đó và mọi thứ khác, đúng không? Không thể hiểu được làm thế nào mà mày chịu nổi cái mùi hôi thối đó, nhưng tao cho rằng khi mày bị nuôi dạy bởi bọn Muggle, thì cái mùi túp lều của nhà Weasley cũng ok thôi -"

Harry tóm lấy cái nắm của Geogre. Cùng lúc đó, Angelina, Acilia và Katie đang cố gắng phối hợp để ngăn Fred nhảy vào Malfoy, đứa đang công khai cười sảng khoái. Harry nhìn quanh tìm Bà Hooch, nhưng bà vẫn đang quát mắng Crabbe vì cú tấn công Sludger trái luật.

"Hoặc là có lẽ" Malfoy nói, liếc mắt đều cáng khi nó quay đi. "Mày có thể nhớ được ngôi nhà mẹ mày bốc mùi giống cái gì, Potter, và cái chuồng heo nhà Weasleys nhắc mày nhớ đến nó -"

Harry không nhận thấy mình đã thả George ra, tất cả nó biết là một giây sau cả hai đứa đều xông vào Malfoy. Nó hoàn toàn quên bẵng rằng tất cả giáo viên đang theo dõi: tất cả điều nó muốn làm là đánh cho Malfoy càng đau như nó có thể; cũng không có thời gian rút cây đũa phép ra, nó chỉ đơn thuần kéo lùi cái nắm tay giữ trái Snitch và hạ xuống càng mạnh như có thể vào bụng Malfoy-

"Harry! Harry! George! Không !"

Harry có thể nghe giọng các bạn nữ hét lên, Malfoy thét lên, George chửi rủa, một tiếng huýt còi thổi lên và tiếng gầm lên của đám đông xung quanh nó, nhưng nó không quan tâm. Cho đến khi ai đó ở xung quanh hét lên "Impedimenta!" (Bùa trở ngại) và nó bị đánh bật lên về phía sau bởi sức mạnh của cây thần chú, làm cho nó phải từ bỏ nỗ lực đâm mỗi inch vào Malfoy mà nó có thể vươn tới.

"Trò nghĩ trò đang làm gì hả?" Bà Hooch hét lên, khi Harry nhảy lên. Dường như đó là Bà Hooch người đã đánh nó với bùa Xúi Quấy Trở Ngại; bà đang giữ cái còi trong một tay và cây đũa phép trong tay kia; cây chổi của bà nằm vắt vẻo vài feet cách đó. Malfoy ngã sập xuống đất, khóc thút thít và rên rỉ, mũi nó chảy đầy máu; George đang chửi rủa cái môi sưng phồng; Fred vẫn đang bị giữ lại bằng sức mạnh bởi ba Tiên đạo, và Crabbe đang nói lảm nhảm phía sau. "Ta chưa bao giờ thấy một cách xử sự như vậy - quay trở lại lâu đài ngay, cả hai trò, và đi thẳng tới văn phòng Giáo viên nhà các trò! Đi! Ngay bây giờ!"

Harry và George quay gót giày và đi ra khỏi sân, cả hai thở hổn hển, không đứa nào nói một lời với đứa kia. Tiếng la hét và chế nhạo của đám đông trở nên yếu hơn và yếu hơn cho đến khi chúng tiến đến Lối vào Đại sảnh, nơi chúng chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng bước chân của bản thân. Harry trở nên nhận ra rằng thứ gì đó vẫn đang vung vẩy trong bàn tay phải của nó, những đốt ngón tay nó đã thâm tím chống lại hàm dưới của Malfoy. Nhìn xuống, Harry thấy những cái cánh bạc của trái Snitch thò ra giữa những ngón tay nó, giãy giụa để được giải thoát.

Chúng đã gần tiến tới cánh cửa văn phòng giáo sư McGonagall khi bà đi dọc theo hành lang đằng sau. Bà đang quàng một cái khăn nhà Gryffindor, nhưng xé tan nó ra từ cổ họng bằng đôi tay run rẩy khi bà sai bước về phía chúng, trông giận tím gan.

"Vào trong!" bà nói giận dữ, chỉ vào cánh cửa. Harry và George đi vào. Bà sai bước quanh

đằng sau bàn làm việc và đối mặt với chúng, run lên vì tức giận khi bà ném cái khăn quàng Gryffindor sang một bên trên nền nhà.

"Thế nào?" Bà nói. "Ta chưa bao giờ nhìn thấy một sự biểu lộ nhục nhã như vậy. Hai đánh một! Giải thích đi!"

"Malfoy khiêu khích tụi em." Harry cứng rắn nói.

"Khiêu khích các trò?" Giáo sư McGonagall quát to, đâm tay một cái sầm xuống bàn đến nỗi chiếc

hộp vải len kẻ ô vuông của bà trượt ra khỏi bàn và bật tung ra, rải rác trên nền nhà cùng những viên kẹo sa giông vị gừng. "Trò ấy vừa mới thua, phải không? Tất nhiên là trò ấy muốn khiêu khích các trò! Nhưng trò ấy đã nói về cái quái gì để bào chữa cho việc hai trò -"

"Nó lăng mạ bố mẹ em" George gầm gừ. "Và mẹ Harry."

"Nhưng thay vào việc để nó cho Bà Hooch giải quyết, hai trò quyết định đưa ra một cái cách biểu hiện cuộc đấu tay đôi của dân Muggle, phải không?" Giáo sư McGonagall gầm lên. "Các trò có suy nghĩ gì về việc các trò vừa - ?"

"Hèm, hèm."

Cả Harry và George quay sang. Dolores Umbridge đang đứng trong hành lang, mặc một chiếc áo khoác vải tuyết xanh lá cây, làm nổi bật sự tương đồng của bà với một con cóc khổng lồ, và đang nở một nụ cười khủng khiếp, độc địa, quái gở làm Harry liên tưởng tới một việc khốn khổ sắp xảy ra.

"Tôi có thể giúp gì không, Giáo sư McGonagall?" Giáo sư Umbridge hỏi trong giọng điệu ngọt ngào hiểm độc nhất của bà.

Máu dồn lên mặt giáo sư McGonagall.

"Giúp ư?" Bà nhắc lại trong giọng thiện cận. "Ý giáo sư là gì, giúp đỡ?"

Giáo sư Umbridge đi vào căn phòng, vẫn nở cái nụ cười độc địa.

"Sao chứ, tôi nghĩ giáo sư có thể thấy biết ơn cho một người có thẩm quyền hơi đặc biệt hơn."

Harry không ngạc nhiên khi thấy những tia lửa loé lên lỗ mũi Giáo sư McGonagall.

"VẬY giáo sư nghĩ sai rồi." Bà nói, quay lưng lại Umbridge.

"Bây giờ, hai trò tốt hơn hết là nghe cho kỹ. Ta không quan tâm Malfoy đã chọc tức các trò cái gì, ta không quan tâm nếu trò ấy đã lăng nhục mọi thành viên trong gia đình trò, sự cư xử của các trò thật là ghê tởm và ta yêu cầu mỗi trò một tuần phạt cấm túc! Đừng có nhìn ta như thế, Potter, trò đáng bị như vậy! Và nếu ai trong hai trò bao giờ - "

"Hèm, hèm."

Giáo sư McGonagall nhắm mắt lại như thể cầu chúa cho sự kiên nhẫn khi bà quay mặt lại đối diện với giáo sư Umbridge một lần nữa.

"Vâng?"

"Tôi nghĩ chúng đáng bị nhiều hơn là phạt cấm túc." Umbridge nói, mỉm cười rộng hơn.

Mắt Giáo sư McGonagall mở to ra.

"Nhưng rất đáng tiếc" Bà nói, cùng một cố gắng với nụ cười có đi có lại, khiến bà trông như đang có chứng khít hàm. "Đó là cái tôi nghĩ đáng quan tâm, khi chúng còn ở trong nhà của tôi, Dolores."

"Ừm, thực sự, Minerva." Giáo sư Umbridge cười điệu. "Tôi nghĩ rằng Giáo sư sẽ thấy rằng cái tôi nghĩ cũng đáng quan tâm. Giờ nó ở đây? Cornelius vừa gửi nó đến... Ý tôi là," Bà phát ra một chút tiếng cười giả dối khi lục lọi trong túi xách, "Bộ Pháp thuật vừa gửi nó đến... àh vâng..."

Bà lôi ra một mảnh da dê, trải nó ra, sửa lại giọng một cách cầu kỳ trước khi bắt đầu đọc nó nói gì.

"Hèm, hèm... "Nghị định Giáo dục Số Hai Mười Lăm"."

"Không phải một cái nữa chứ!" Giáo sư McGonagall kịch liệt kêu lên.

"Ừm, có đó." Umbridge nói, vẫn mỉm cười. "Như là thực tế, Minerva, đó là giáo sư người cho tôi thấy rằng chúng ta cần một sự bổ sung xa hơn... giáo sư có nhớ giáo sư đã gạt tôi sang một bên như thế nào không, khi mà tôi không có ý định cho phép Đội Quidditch nhà Gryffindor cải tạo lại đó? Giáo sư đã đưa trường hợp lên với Dumbledore như thế nào, người nhấn mạnh rằng đội sẽ được phép chơi đó? Ừm, bây giờ, tôi sẽ không để như vậy nữa. Tôi đã liên lạc với Bộ trưởng ngay lập tức, và ngài khá là đồng ý với tôi rằng Đại diện Thẩm tra Cấp cao phải có quyền tước đi những đặc quyền của học sinh, hoặc là cô ấy - ý nói rằng, tôi - sẽ có ít quyền lực hơn những giáo viên bình thường! Và giáo sư thấy đấy, phải không, Minerva, tôi đã đúng như thế nào trong việc cố gắng ngăn đội Quidditch Gryffindor cải cách lại? Tâm tính đáng khiếp sợ... dù thế nào đi nữa, tôi đang đọc sự sửa đổi bổ sung của chúng ta... hèm hèm..." Đại diện Thẩm tra Cấp cao từ nay trở đi sẽ có quyền lực tối cao trên tất cả mọi hình phạt, phê chuẩn và cách chức những đặc quyền thuộc về học sinh của trường Hogwarts, và quyền để thay đổi những hình phạt, phê chuẩn và cách chức những đặc quyền như thế này có thể được ra lệnh bởi các thành viên ban tham mưu khác. Ký tên, Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ pháp thuật, Huân chương Merlin Hạng Một, vân vân và vân vân..."

Bà cuộn tấm da dê lại và đặt nó vào túi xách, vẫn mỉm cười.

"Vì thế... tôi thực sự nghĩ rằng tôi sẽ phải cấm hai em này chơi Quidditch mãi mãi về sau." Bà nói, nhìn từ Harry tới George và lùi lại.

Harry cảm thấy trái Snitch vẫy cánh điên cuồng trong tay.

"Cấm chúng em?" Nó nói, và giọng nó nghe xa xăm một cách kỳ lạ. "Mãi mãi... không được chơi tiếp?"

"Vâng, ngài Potter, tôi nghĩ rằng một lệnh cấm đoán suốt đời sẽ có thể ăn tiền đó." Umbridge nói, nụ cười của bà rộng hơn khi bà theo dõi nó đấu tranh để lĩnh hội điều bà vừa nói. "Ngài và Ngài Weasley

đây. Và tôi nghĩ rằng, cho an toàn, người anh em sinh đôi của chàng trai trẻ này cũng nên ngừng chơi - nếu đồng đội của cậu ấy không ngăn cậu ấy lại, thì tôi chắc chắn rằng cậu ấy cũng sẽ tấn công Ngài Malfoy trẻ như vậy mà thôi. Tất nhiên, tôi sẽ muốn những cây chổi của chúng bị tịch thu; tôi sẽ giữ nó an toàn trong phòng làm việc, để đảm bảo rằng sẽ không có sự vi phạm lệnh cấm của tôi. Nhưng tôi không phải là quá đáng, Giáo sư McGonagall," Bà tiếp tục, quay lưng lại Giáo sư McGonagall, người giờ đang đứng như bức tượng đá, nhìn chăm chăm vào bà ta. Những thành viên còn lại của đội vẫn có thể chơi tiếp, tôi không thấy dấu hiệu nào của bạo lực từ họ. Ừm... tạm biệt mọi người."

Và cùng cái nhìn thoả mãn tốt bậc, Umbridge rời khỏi phòng, để lại một sự yên lặng kinh sợ sau lưng.

*

"Bị cấm," Angelina nói trong giọng rỗng tuếch, khá muộn buổi tối hôm đó trong phòng chung.

"Bị cấm. Không Truy thủ và không Tấn thủ... Chúng ta sẽ làm cái quái gì được?"

Chẳng hề có cái cảm giác họ vừa mới thắng gì cả. Mọi nơi Harry nhìn vào đều có những khuôn mặt giận dữ và chán nản; cả đội ngồi sụp xuống quanh ngọn lửa, tất cả trừ Ron, không ai thấy nó kể từ khi trận đấu kết thúc.

"Thật không công bằng." Alicia điếng người nói. "Ý mình là, Crabbe cùng trái Bludger nó ném sau khi còi đã được thổi thì sao? Bà ấy có cấm nó không?"

"Không." Ginny buồn bã nói; nó và Hermione đang ngồi ở mỗi bên Harry. "Nó chỉ bị chép phạt thôi, em nghe Montague cười vì điều đó vào bữa tối."

"Và cấm Fred khi bạn ấy chẳng làm gì cả!" Alicia tức giận nói.

"Đó không phải là lỗi của mình là mình không làm gì cả." Fred nói cùng một cái nhìn khó chịu trên mặt. "Mình đã nện cái thẳng xấu xa đó thành cục bột nhào rồi nếu ba bạn không giữ mình lại."

Harry buồn rầu nhìn chăm chú lên cánh cửa sổ tối đen. Tuyết đang rơi. Trái Snitch nó bắt hồi nãy giờ đang bay vù vù quanh và quanh căn phòng chung; mọi người đang ngồi theo dõi cuộc hành trình của nó như bị thôi miên và Crookshanks đang nhảy từ ghế này sang ghế khác cố bắt nó.

"Chị đi ngủ đây," Angelina nói, đứng dậy chậm chạp. "Có thể tất cả hoá ra chỉ là một cơn ác mộng... có thể sáng mai chị thức dậy và phát hiện ra rằng chúng ta vẫn còn chưa thi đấu..."

Alicia và Katie sớm đi theo cô ấy. Fred và George chuồn lên giường một lúc sau, nhìn trừng trừng vào mọi người khi họ đi qua, và Ginny đi không lâu sau đó. Chỉ còn Harry và Hermione còn ngồi lại bên đồng lửa.

"Bạn có thấy Ron đâu không?" Hermione hỏi nhỏ.

Harry lắc đầu.

"Mình nghĩ bạn ấy đang tránh tụi mình," Hermione nói. "Bạn nghĩ bạn ấy đang ở đâu - ?"

Nhưng đúng lúc đó, có một tiếng cọt két sau lưng chúng khi Bà Béo lắc lư về phía trước và Ron trôi qua lỗ bức chân dung. Nó thực sự rất xanh xao và có tuyết phủ trên mái tóc. Khi nó thấy Harry và Hermione, nó đứng sững lại trên đường.

"Bạn đã ở đâu vậy?" Hermione lo lắng hỏi, nhảy bật lên.

"Đi dạo," Ron lầm bầm. Nó vẫn đang đeo những thứ của nhà Gryffindor.

"Trông bạn đóng băng rồi kìa." Hermione nói. "Đến đây và ngồi xuống đi!"

Ron đi tới chỗ cạnh lò sưởi và ngồi chìm vào chiếc ghế xa Harry nhất, không hề nhìn vào nó. Trái Snitch ăn trộm phóng vèo vèo trên đầu tụi nó.

"Mình xin lỗi," Ron nhìn xuống chân lầm bầm.

"Vì cái gì?" Harry nói.

"Vì nghĩ rằng mình có thể chơi Quidditch," Ron nói. "Mình sẽ xin thôi đầu tiên vào ngày mai."

"Nếu bạn bỏ," Harry gắt gỏng nói. "Sẽ chỉ còn lại ba cầu thủ trong đội." Và khi Ron nhìn lên bối rối, nó nói. "Mình vừa bị cấm suốt đời. Fred và George cũng vậy."

"Cái gì?" Ron kêu lên.

Hermione kể cho nó toàn bộ sự việc; Harry không thể chịu đựng để kể lại một lần nữa được. Khi cô bé kết thúc, Ron nhìn đau khổ hơn bao giờ hết.

"Đó là lỗi của mình - "

"Bạn chẳng làm mình đấm Malfoy," Harry tức giận nói.

" - nếu mình không chơi Quidditch quá tệ - "

" - chẳng liên quan gì tới cái đó cả."

" - cái bài hát đó đã xúc phạm mình - "

" - nó xúc phạm tất cả mọi người - "

Hermione đứng dậy và đi tới bên cửa sổ, tránh xa cuộc tranh cãi, dựa vào tấm kính ngắm nhìn tuyết rơi.

" Nghe này, chấm dứt nó đi, được không!" Harry nói ầm lên. "Bạn không cần tự đổ lỗi cho bản thân vì mọi thứ, nó cũng đủ tệ lắm rồi!"

Ron không nói gì ngoài việc ngồi nhìn buồn bã vào đường viền áo choàng ẩm ướt của mình. Sau một lúc nó nói trong giọng thần thờ. "Đây là điều tồi tệ nhất mình đã từng phải chịu trong đời."

"Hãy tham gia đội đi!" Harry nói chua chát.

"Ừm," Hermione nói, giọng cô bé hơi run run. "Mình nghĩ có một thứ có thể làm các bạn vui lên."

"Ồ gì vậy?" Harry ngờ vực hỏi.

"Ừ" Hermione trả lời, quay lại từ cánh cửa sổ tối đen như mực, lốm đốm tuyết, một nụ cười rộng nở ra trên khuôn mặt cô bé. "Bác Hagrid đã quay trở lại."

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Câu Chuyện Của Bác Hagrid

Harry chạy hết tốc lực lên phòng nam để tìm cái áo tàng hình và bản đồ Kẻ Cướp trong rừng; nó làm lẹ đến nỗi nó và Ron đã sẵn sàng để đi ít ra là được năm phút rồi mới thấy Hermione trở lại từ phòng ngủ nữ sau khi choàng khăn, đi găng và mang theo một trong những cái mũ gia tinh có chòm.

Ở ngoài lạnh lắm! cô bé nói khi Ron chặc lưỡi về thiếu kiên nhẫn.

Bọn chúng chui qua lỗ chân dung và phủ lên mình áo choàng tàng hình - Ron lớn nhanh quá nên nó phải cúi lom khom để không hở đôi chân ra khỏi cái áo - sau đó, bọn chúng di chuyển từ từ và rất thận trọng, bọn chúng đi xuống nhiều cầu thang, dừng lại tại các chiếu nghỉ giữa các cầu thang để kiểm tra trên bản đồ các dấu hiệu xuất hiện của thầy Filch hay bà Norris. Bọn chúng gặp may; bọn chúng chẳng nhìn thấy ai ngoài Nick Suýt Mất đầu đang bay lượn lơ đãng và kêu la cái gì đó nghe có vẻ như là Weasley là Vua của chúng ta. Họ rón rén lên qua Gian Sảnh Chính và ra ngoài không khí yên tĩnh và đất phủ đầy tuyết. Tim nó nhảy lên khi Harry nhìn thấy những ô vuông sáng ánh đèn phía trước và khói cuộn lên từ ống khói túp lều của bác Hagrid. Nó tăng tốc, những người khác xô đẩy và va vào nhau phía sau nó. Tuyết dày bị nghiêng xào xạo theo chân chúng cho đến khi bọn chúng đến cánh cửa làm bằng gỗ. Khi Harry giơ tay gõ cửa ba lần, có tiếng chó bắt đầu sủa ầm ầm phía trong.

Bác Hagrid, chúng cháu đây! Harry gọi qua cái lỗ khoá.

Làm sao mà ta biết được! một giọng nói cộc cằn vang lên.

Bọn chúng cười với nhau dưới cái áo tàng hình; giọng nói của bác Hagrid nói cho bọn chúng biết là bác đang hài lòng. Ba giây thôi ... tránh ra, Fang... tránh ra, cái con chó lười biếng này...

Cái then được kéo lên, cánh cửa kẽo kẹt mở ra và đầu của bác Hagrid xuất hiện ở chỗ khe hở.

Hermione la lên.

Ôi trời, hạ giọng xuống! bác Hagrid nhón nhác nói, và nhìn chăm chăm qua đầu bọn chúng ra khắp xung quanh. Nấp dưới cái áo đi, được rồi? Vào nhà đi, vào đi!

Chú xin lỗi! Hermione thì thầm khi ba đưa bọn chúng lách qua bác Hagrid để vào nhà và cởi cái áo tàng hình ra để bác có thể nhìn thấy bọn chúng. Cháu chỉ... ôi, bác Hagrid!

Không sao, không sao! bác Hagrid hấp tấp nói, đóng cánh cửa đằng sau bọn chúng và vội vã kéo tất cả cá tẩm rèm lại, nhưng Hermione vẫn tiếp tục nhìn bác hết sức hoảng sợ.

Tóc bác Hagrid bết máu, mắt trái thì híp tịt lại thành đường chỉ giữa một khoảng thâm tím lớn. Có rất nhiều vết cắt trên mặt và tay bác, một số vẫn đang còn rỉ máu, , và bác đi lại hết sức rón rén thận trọng, có vẻ như là bị gãy xương sườn. Rõ ràng là bác chỉ vừa mới về đến nhà; một cái áo choàng lữ hành đầy bình bịch vắt ngang qua lưng cái ghế và một cái túi dết đủ lớn để nhét vài đứa trẻ dựa vào bức tường đối diện cánh cửa. Bản thân bác Hagrid, kích thước gấp đôi người bình thường, đang khập khiễng đi về phía lò sưởi và đặt lên đó một cái ấm bằng đồng.

Bác gặp chuyện gì vậy? Harry hỏi, trong khi con Fang nô giỡn xung quanh ba đứa, cố gắng liếm mặt bọn chúng.

Đã nói rồi, không sao hít, bác Hagrid dứt khoát nói. Uống trà nhé?

Bác đừng có nói như thế nữa đi, Ron nói, bác đang ở một chỗ an toàn mà!

Bác nói là bác ổn mà, bác Hagrid nói, trong khi thẳng lưng lên và quay sang cười với tất cả bọn chúng nhưng không kìm nổi cái nhăn mặt.Ồ, rất mừng được gặp lại các cháu – nghỉ hè vui chứ hả?

Bác Hagrid, bác đã bị tấn công! Ron nói.

Lần cuối cùng bác nói là hông có zì cả! Hagrid nói hết sức khẳng định.

Bác có thể nói là không có gì được không nếu một trong ba đứa bọn cháu có một bộ mặt trông như thịt băm thế kia? Ron chất vấn.

Bác nên đến chỗ bà Pomfrey, bác Hagrid, Hermione lo lắng nói, một số vết cắt trông tệ quá.

Bác có thể xử lý được, gõ chứ? bác Hagrid nói về thô bạo.

Bác đi ngang về phía cái bàn gỗ khổng lồ nằm ở giữa căn lều và giật sang bên cái khăn trải bàn đang phủ lên một cái gì đó. Dưới cái khăn là một miếng thịt sống hơi ngả xanh, vẫn còn tươm máu và lớn hơn một cái lốp xe ô tô trung bình.

Bác không định ăn cái thứ đó đấy chứ, bác Hagrid? Ron nói, ngả người ra để nhìn rõ hơn. Nó trông có vẻ độc.

Nó trông như dzậy thôi, đó là thịt rồng, bác Hagrid nói. Và bác không lấy về đây để ăn nó.

Bác cầm miếng thịt lên và vỗ vỗ nó vào nửa mặt bên trái. Máu màu xanh nhạt chảy thành dòng xuống bộ râu trong khi bác rên rỉ hài lòng.

Bác đỡ hơn gồi. Cái này giúp bác bớt nhức nhối, các cháu biết đấy.

Bác có định nói cho chúng cháu biết cái gì xảy ra với bác không? Harry hỏi.

Bác không thể, Harry à. Tuyệt mật đấy. Thà là bác mất việc làm chứ hông thể nói được.

Có phải những người khổng lồ tấn công bác không, bác Hagrid? Hermione hỏi.

Các ngón tay của Hagrid trượt khỏi miếng thịt rồng và nó rơi xuống ngực bác.

Những người khổng lồ? bác Hagrid nói, kịp bắt miếng thịt trước khi nó rơi xuống đến thắt lưng và ập nó trở lại mặt, có ai nói gì đó về những người khổng lồ? Cháu đã nói chuyện này với ai gồi? Ai nói với cháu điều đó – ai nói là bác đã ở chỗ đó... ờ?

Chúng cháu chỉ đoán thôi, Hermione nói hết sức hối lỗi.

Ồ, cháu chỉ đoán thôi à? bác Hagrid nói, nhìn cô bé hết sức thăm dò với con mắt chưa bị miếng thịt che khuất.

Thì rõ ràng là như vậy..., Ron nói. Harry gật đầu tán thành.

Bác Hagrid liếc nhìn bọn chúng, sau đó thờ phì phì, ném miếng thịt lên bàn, sai bước đến bên cái ấm lúc này đã bắt đầu reo.

Bác không sao có thể biết được là những đứa trẻ như ba đứa bọn bây lại có thể biết nhiều hơn những gì có thể, bác gầm gừ, và rót tung toé nước sôi vào ba cái ca có hình dáng như cái thùng. Và bác cũng sẽ hông khen các cháu về sự hiểu biết đó đâu. Người ra gọi đó là tò mò đấy. Xen vào chuyện người khác.

Nhưng chòm râu của bác thì giật giật.

Có nghĩa là bác đã tìm gặp những người khổng lồ? Harry nói và nhe răng ra cười khi nó ngồi xuống cạnh bàn.

Bác Hagrid đặt ché xuống trước mặt bọn chúng, ngồi xuống và lại nhặt miếng thịt lên, ập nó trở lại vào mặt bác.

Phải, đúng thế, bác cần nhẩn, Bác đã đi đến đó.

Và bác tìm thấy bọn họ chứ? Hermione nói với giọng bí mật.

Phải, trung thực mà nói, tìm thấy bọn họ không khó lắm, bác Hagrid. những con người to lớn xinh đẹp.

Họ ở đâu ạ? Ron nói.

Trên những ngọn núi, bác Hagrid nói không nhiệt tình lắm.

Thế tại sao dân Muggles không...?

Bọn họ có, Hagrid u ám nói. Chỉ những cái chết của bọn họ lun được qui cho là tai nạn trên núi, đúng hông?

Bác sửa lại miếng thịt để nó có thể phủ lên toàn bộ vết tím.

Tiếp tục đi, bác Hagrid, bác hãy kể cho chúng cháu bác làm gì ở đó! Ron nói. Bác hãy kể về cuộc tấn công của những người khổng lồ và Harry sẽ kể cho bác bạn ấy bị bọn Giám Ngục tấn công như thế nào-

Bác bóp chặt cái ca và buông rơi miếng thịt cùng một lúc; một đồng tương nước dãi, chè và máu rồng văng ra khỏi bàn khi bác Hagrid ho, nói lắp bắp và miếng thịt trượt xuống sàn.

Cháu định nói gì vậy, bị bọn Giám ngục tấn công? bác Hagrid gầm lên.

Bác không biết à? Hermione hỏi bác, mắt mở to.

Bác chẳng biết cái gì hết trơn kể từ khi bác đi. Bác đang làm nhiệm vụ bí mật mà, bác hông muốn những con cú theo bác khắp mọi chốn – bọn Giám Ngục đáng nguyên rủa! Hông có gì nghiêm trọng chứ?

Có nghiêm trọng, bọn chúng đến và tấn công cháu và thằng anh họ cháu, và sau đó Bộ Pháp thuật đuổi cháu khỏi trường -

Cái gì?

- và cháu phải ra trước một phiên toà và mọi thứ khác, nhưng hãy nói cho chúng cháu về những người khổng lồ trước đã.

Cháu bị đuổi học!

Hãy kể cho chúng cháu về kỳ nghỉ hè của bác và cháu sẽ kể cho bác chuyện của cháu.

Bác Hagrid nhìn nó giận dữ bằng con mắt mở lớn. Harry nhìn trả, vẻ quả quyết vô tội hiện rõ trên mặt nó.

Thôi được, bác Hagrid nói với giọng đầu hàng.

Bác cúi xuống và gạt miếng thịt rồng ra khỏi miệng con Fang.

Ôi, bác Hagrid, đừng làm như thế, nó không vệ sinh lắm đâu— Hermione bắt đầu, nhưng Hagrid đã áp miếng thịt trở lại con mắt sưng phồng của mình.

Bác uống thêm một ngụm nước trà nữa để lấy hơi, sau đó nói, Bọn bác ra đi ngay sau khi học kỳ kết thúc-

Bà Maxime đi cùng bác đúng không? Hermione nói xen vào.

Phải rồi, bác Hagrid nói, và một vẻ dịu dàng xuất hiện trên vùng vãi in-sơ của khuôn mặt bác, chỗ chưa bị bộ râu hay miếng thịt che khuất mắt. Phải, hai người bọn bác cùng đi. Và bác phải nói điều này, bà ấy chẳng sợ điều gì hết, bà Olympe ấy. Các các biết đấy, bà ấy rất tốt, ăn mặc lịch sự, và biết rõ nơi chúng ta sẽ đến, bác tự hỏi bà ấy cảm thấy như thế nào khi trèo qua những tảng đá và ngủ trong các hang động, nhưng bà ấy không hề phàn nàn.

Bác có biết nơi bác đến ở chỗ nào không? Harry lặp lại. Bác có biết những người khổng lồ đó ở đâu không?

À, cụ Dumbledore biết, và cụ nói cho bác, bác Hagrid nói.

Are they hidden? Ron hỏi. Nó có bí mật không, họ ở đâu ạ?

Cũng không bí mật lắm đâu bác Hagrid nói, lắc lắc cái đầu bồm xồm. Đó chỉ là phần lớn các phù thủy không bao giờ thắc mắc la bọn họ ở đâu thôi, khá xa chỗ này đấy. Nhưng ở nơi đó bọn họ rất khó chạm trán với con người, vì vậy chúng ta cần phải có những chỉ dẫn của cụ Dumbledore. Chúng ta phải mất khoảng 1 tháng để đi đến đó -

Một tháng? Ron nói, như thể là cậu chưa bao giờ nghe nói tới một chuyến đi dài và lâu như vậy. Nhưng mà - nhưng sao bác không sử dụng một Khoá Càng hay một cái gì đại loại như thế?

Có một vẻ lạ lùng hiện ra trong con mắt không bị che khuất của bác Hagrid khi bác nhìn Ron đầy dò xét; cái nhìn gần như thương hại.

Chúng ta đang bị theo dõi, Ron, bác cộc cằn nói.

Ý bác là gì vậy?

Cháu không hiểu à, bác Hagrid nói. Bộ đang để mắt đến cụ Dumbledore và bất kỳ ai mà họ nghi là đứng về phe của, ờ -

Chúng cháu biết điều đó, Harry nói nhanh, nó nóng lòng muốn nghe phần còn lại trong câu chuyện của bác Hagrid, chúng cháu biết Bộ đang theo dõi cụ Dumbledore -

Vì thế bác đã không thể sử dụng phép thuật để đi đến đó? Ron hỏi, trông có vẻ rất sững sờ, bác đã đi theo cách của dân Muggles?

À, cũng không hoàn toàn chính xác là như thế bác Hagrid nói không cời mở lắm. Bọn bác chỉ hết sức cẩn thận thôi, bởi vì bác và Olympe, chúng ta có cời chối, thỉnh thoảng thôi —

Ron tạo ra một tiếng động có vẻ nửa gần như tiếng huyết và nửa giống tiếng hít vào và vội vàng uống một ngụm nước trà.

- vì vậy chúng ta cũng không vất vả lắm. Bọn bác giả như là đang đi nghỉ cùng nhau, và bọn bác đã đi đến Pháp giống như là bọn bác...

Bác đi thẳng đến chỗ trường của Olympes, bởi bọn bác biết là sẽ bị người của Bộ bám đuôi. Chúng ta phải đi hết sức chậm, bởi bác không thực sự được sử dụng pháp thuật và bọn bác biết là Bộ đang tìm lý do để bắt giam bọn bác. Nhưng bọn bác cố gắng để con chó bám đuôi đó lượn quanh Dee-John —

Ồi không, Dijon? Hermione nói về thích thú. Cháu đã ở đó vào kỳ nghỉ, bác có nhìn thấy -?

Cô bé ngừng bật khi bắt gặp vẻ mặt của Ron.

Chúng ta có cơ hội sử dụng pháp thuật và đó không phải là một chuyến đi tồi. Bọn bác đã chạy như những người khổng lồ điên cuồng đến biên giới Ba Lan và bác đã có một chút bất đồng với một con ma cà rồng trong một quán rượu ở Minsk, nhưng sau đó thì mọi việc đều trôi chảy hơn.

Và khi bọn bác đến nơi, bọn bác đã men theo đường mòn lên núi, tìm kiếm dấu hiệu của bọn họ...

Bọn bác không được sử dụng phép thuật khi bọn bác ở gần bọn họ. Một phần bởi vì bọn họ không thích các phù thủy và chúng ta không muốn họ quay lưng quá sớm, và một phần bởi vì cụ Dumbledore đã cảnh báo chúng ta Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là ai cũng đang có ý định về bọn người khổng lồ. Có vẻ lạ lùng nhưng hẳn ta đã gửi thông điệp đến những người khổng lồ rồi. Cụ nói là chúng ta phải hết sức cẩn thận đừng có lôi kéo sự chú ý về phía chúng ta khi chúng ta ở đó phòng trường hợp có bọn tử Thần Thực tử lượn quanh đó.

Bác Hagrid ngừng lại để uống một ngụm trà lớn.

Tiếp đi bác! Harry nói về thúc giục.

Bọn bác đã tìm thấy họ, bác Hagrid nói không màu mè và có chút khoe khoang nào. Bọn bác vượt qua một mỏm núi vào một đêm và thấy bọn họ ở đó, ngay dưới bọn bác. Có những đồng lửa nhỏ đang cháy và những cái bóng khổng lồ ... trông như là những ngọn núi đang chuyển động.

Họ lớn chừng nào hả bác? Ron hỏi với giọng hạ thấp.

Cao khoảng 20 feet, bác Hagrid nói. Một số thậm chí cao đến 25 feet.

Và bọn họ có bao nhiêu người? Harry hỏi.

Bác nghĩ là khoảng 70 hoặc 80, bác Hagrid nói.

Đó là tất cả ả? Hermione nói.

Ở phải, bác Hagrid buồn rầu nói, chỉ còn 80 người, và còn những nhóm khác nữa, khoảng 100 nhóm khác nhau trên khắp thế giới. Nhưng bọn họ đang chết dần theo thời gian. Các phù thủy tiêu diệt một số, dĩ nhiên, nhưng chủ yếu là bọn họ tiêu diệt lẫn nhau, và bây giờ bọn họ chết còn nhanh hơn bao giờ hết. Bọn họ không bị buộc phải sống co cụm với nhau như vậy. cụ Dumbledore nói đó là lỗi của chúng ta, là lỗi của các phù thủy đã buộc họ phải ra đi và sống cách xa chúng ta, và họ không có cơ hội đoàn kết với nhau để tự bảo vệ.

Rồi sao nữa, Harry nói, bác nhìn thấy họ và cái gì xảy ra sau đó?

Chúng ta đợi đến sáng hôm sau, vì không muốn đi đến chỗ họ với vẻ lén lút trong đêm, cho sự an toàn của bản thân chúng ta thôi, bác Hagrid nói. "Vào khoảng 3h sáng bọn họ đã say ngủ tại nơi họ ngồi. Bọn ta không dám ngủ. Chỉ vì chúng ta muốn chắc chắn là không ai trong số họ thức giấc và đi đến chỗ chúng ta đứng, và lý do khác là tiếng ngáy của bác không đáng tin cậy lắm. Có một cơn tuyết lở lúc gần sáng.

Dù sao, khi trời sáng, chúng ta đi xuống và gặp họ.

Bác đi như thế nào ả? Ron nói, trông nó có vẻ khiếp sợ. Bác chỉ đơn giản là đi thẳng đến lều của một người khổng lồ thôi à?

À, cụ Dumbledore đã bày cho bác phải làm như thế nào, bác Hagrid nói. Trao cho vị Gurg những món quà, bày tỏ cho ông ấy thấy sự kính trọng của mình, các cháu biết đấy.

Bác đã đưa trao quà cho ai ả? Harry hỏi.

Ồ, vị Gurg – nghĩa là người đứng đầu.

Làm sao bác có thể biết ai là Người Đứng Đầu được? Ron hỏi.

Hagrid làu bàu với vẻ thích thú.

Rất đơn giản, bác nói. Người Đứng Đầu là người to lớn nhất, xấu xí nhất và lười biếng nhất. Là người chỉ ngồi đó chờ những người khác mang thức ăn dâng cho mình. Những con dê chết và những thứ tương tự. Tên người đó là Karkus. Bác ước ông ấy cao khoảng 22 đến 23 và trọng lượng tương đương hai con voi được. Da trông như da con tê giác.

Và bác đi thẳng đến chỗ ông ấy? Hermione nín thở nói.

Ờ... chúng ta đi đến chỗ ông ấy đang nằm trong thung lũng. Bọn họ đang ở trong chỗ trũng giữa bốn ngọn núi cao đẹp đẽ, bên cạnh một cái hồ núi, còn Karkus đang nằm cạnh bờ hồ, la hét những người khác mang thức ăn lại cho ông ấy và vợ ông ta. Olympe và bác đi xuống men theo sườn núi -

Thế họ không cố giết bác khi bọn họ nhìn thấy bác à? Ron hoài nghi hỏi.

Chắc chắn là bọn họ có ý tưởng đó trong đầu, bác Hagrid nói, và nhún vai về coi khinh, nhưng chúng ta là điều mà cụ Dumbledore bảo, đó là giờ món quà lên cao, nhìn hong rời mắt khỏi Người Đứng Đầu và lờ những người khác đi. Đó là những cái mà chúng ta đã làm. Và những người còn lại sẽ im lặng quan sát chúng ta đi qua và chúng ta có thể đi thẳng đến dưới chân Karkus, chúng ta cúi đầu chào và đặt các quà tặng ngay trước mặt ông ta.

Bác đã đưa tặng món quà gì vậy? Ron hăm hở hỏi. Thức ăn à?

Không, ông ta có tất cả những thức ăn ông ta cần rồi, bác Hagrid nói. Chúng ta mang cho ông ta một phép màu. Những người không hề thích phép thuật, họ chỉ không thích chúng ta sử dụng phép thuật để chống lại bọn họ thôi. Dù sao, đó cũng là lần đầu tiên chúng ta trao cho họ một chùm lửa Gubraithian.

Hermione nói khẽ, Không thể như thế được! , nhưng Harry và Ron cả hai nhăn mặt về không hiểu.

Một chùm -?

Lửa bất diệt, Hermione cau kinh nói, các bạn nên biết là giáo sư Flitwick đã nhắc đến nó tới hai lần lận trong lớp học!

Ờ, dù sao, bác Hagrid nhanh chóng nói, xen vào trước khi Ron có thể đáp trả, cụ Dumbledore đã ế m bùa vào chùm lửa để nó cháy mãi không bao giờ tắt, điều đó không phải phù thủy nào cũng có thể làm được, và bác đã đặt cái chùm lửa đó trên tuyết dưới chân Karkus và nói, "Một món quà từ Albus Dumbledore gửi cho Người Đứng Đầu những người không hề kèm theo những lời chào trân trọng nhất. "

Và ông Karkus đã nói gì? Harry nôn nóng hỏi.

Chẳng gì cả, bác Hagrid nói. ông ấy không nói được tiếng Anh.

Bác nói giỡn à!

Không hề gì, bác Hagrid nói không chút nao núng, cụ Dumbledore đã cảnh báo bác về điều đó có thể xảy ra. Karkus hét đủ để kêu một vài người không hề hét thứ tiếng của chúng ta và người đó đã dịch lại cho ông ấy.

Thế ông ta thích món quà chứ ạ? Ron hỏi.

Tất nhiên rồi, nó như là một cơn bão khi họ hiểu đó là cái gì, bác Hagrid vừa nói vừa lật miếng thịt rỗng lại và áp mặt mát hơn vào con mắt bị sưng. Bọn họ rất hài lòng. Và rồi bác nói, "Ngài Albus Dumbledore đề nghị Người Đứng Đầu sẽ trả lời cho ông một thông điệp khi chúng ta quay trở lại cùng một món quà khác vào ngày mai."

Thế tại sao bác không nói với họ vào ngay hôm đó? Hermione hỏi.

Cụ Dumbledore muốn chúng ta tiến hành từ từ thôi, bác Hagrid nói. Hãy để cho họ thấy là chúng ta sẽ giữ lời hứa. Chúng ta trở lại vào ngày mai với một món quà khác và chúng ta lại trở lại với một món quà khác nữa - để tạo ấn tượng tốt với bọn họ? Và cho họ thời gian để kiểm tra xem liệu món quà đầu tiên của chúng ta có tốt không, làm cho họ háo hức hơn. Trong bất kỳ trường hợp nào, những người khổng lồ như Karkus – sẽ chất lên họ vô số thông tin và họ sẽ giết chóc chỉ để đơn giản hoá mọi việc. Vì thế chúng ta chỉ cúi chào, rời khỏi chỗ đó và tìm một cái hang nhỏ xinh đẹp để qua đêm, và sáng hôm sau nữa chúng ta trở lại, lần này chúng ta thấy Karkus đang ngồi đợi chúng ta, tất cả bọn họ đều rất háo hức.

Và bác đã trò chuyện với ông ta?

Ờ. Đầu tiên, chúng ta tặng ông ấy một cái mũ trụ dùng trong giao chiến rất đẹp – những con yêu tinh đã làm ra và nó không thể phá huỷ được, các cháu bít đấy – sau đó chúng ta ngồi xuống và bắt đầu trò chuyện.

Ông ấy nói gì?

Không nhiều, bác Hagrid nói. Ông ấy lắng nghe là chủ yếu. Nhưng họ tỏ ra có những tín hiệu tốt. Ông ấy đã được nghe về cụ Dumbledore, rằng cụ phản đối việc tiêu diệt những người khổng lồ cuối cùng ở Anh. Karkus có vẻ rất quan tâm đến những điều cụ Dumbledore đã nói. Và một vài người khác, đặc biệt là những người có chút ít tiếng Anh, họ tụ tập xung quanh và cũng lắng nghe. Chúng ta đã tràn trề hy vọng khi chúng ta đi khỏi vào ngày hôm đó. Chúng ta đã hứa là sẽ quay trở lại vào buổi sáng tiếp theo với một món quà khác ...

Nhưng tối hôm đó, tất cả đã thay đổi.

Bác định nói gì cơ ạ? Ron hấp tấp nói.

Ờ, như bác đã nói, bọn họ không sống tập trung cùng nhau, những người khổng lồ đó, bác Hagrid buồn bã nói. Không thành từng nhóm lớn như vậy. Họ không thể tự giúp đỡ chính bọn họ, cứ vài tuần, bọn họ lại giết chóc lẫn nhau với đi một nửa. Những người đàn ông đánh nhau với những người đàn ông, còn những người đàn bà thì đánh lẫn nhau, và họ đánh nhau thậm chí không vì những cuộc tranh giành thức ăn, lửa hay những chỗ ngủ tốt. Các cháu hãy nghĩ xem, thử hình dung cuộc chiến đấu của bọn họ kết thúc như thế nào, bọn họ tách khỏi nhau, nhưng ...

Bác Hagrid thở đánh sượt một cái.

Đêm đó, một cuộc chiến đã nổ ra, chúng ta nhìn thấy nó từ trên miệng cái hang mà chúng ta qua đêm, chúng ta nhìn xuống thung lũng. Cuộc chiến diễn ra trong vài giờ, các cháu sẽ không thể hình dung ra những tiếng động kinh khủng đó đâu. Và khi mặt trời mọc, tuyết nhuộm đỏ máu, còn cái đầu của ông ta đã nằm ở đấy hồ.

Đầu của ai cơ ạ? Hermione nói hỗn hển.

Của Karkus, bác Hagrid nặng nề nói. Bọn họ đã có người đứng đầu mới, tên là Golgomath. Bác thờ dài. Chúng ta đã không mặc cả gì với Người Đứng Đầu mới trong hai ngày sau khi chúng ta đã thiết lập đượcj mối quan hệ thân thiện với người đầu tiên, và chúng ta có cảm giác là Golgomath sẽ không thiết tha lắng nghe chúng ta, nhưng chúng ta phải thử xem.

Bác đi đến nói chuyện với hăn ta? Ron sợ hãi hỏi. Sau khi bác nhìn thấy hăn cắt đầu một người khổng lồ khác?

Tất nhiên là chúng ta phải làm như thế, bác Hagrid nói, chúng ta không thể đi chùng ấy quãng đường rồi để từ bỏ tất cả chỉ sau có hai ngày! Chúng ta đi xuống đó với món quà tiếp theo chúng ta định tặng cho Karkus.

Bác đã bít là không ổn trước khi bác mở miệng. Hăn ta ngồi đó, đầu đội mũ trụ của Karkus, liếc mắt khả ố nhìn chúng ta khi chúng ta lại gần. Hăn rất đồ sộ, là một trong những người to lớn nhất ở đó. Hăn có mái tóc đen, răng đều và đeo vòng cổ làm bằng xương, một số có vẻ là xương người. Bác đưa món quà ra - một cuộn da rồng thiết bị - và nói, "Một món quà tặng cho Người đứng đầu những người khổng lồ —" Điều tiếp theo bác được bít, là bác bị treo ngược trên chân, lơ lửng trong không khí, hai túi tìm của hăn đã túm lấy bác.

Hermione giơ cả hai tay bịt lấy miệng.

Làm thế nào mà bác thoát khỏi đó được? Harry hỏi.

Bác sẽ chẳng thể nào thoát ra được nếu không có bà Olympe ở đó, bác Hagrid nói. Bà ấy rút cây đũa phép ra và thực hiện một câu thần chú nhanh nhất mà bác đã từng nhìn thấy. Thật là đáng kinh ngạc. Tấn công hai tên đang nắm bác vào mắt với lời nguyên Conjunctivitus và bọn họ phải thả bác ra —nhưng chúng ta đã gặp rắc rối lớn sau đó, bởi vì chúng ta đã sử dụng pháp thuật chống lại họ, và đó là cái mà những người khổng lồ ghét nhất ở các phù thủy. Chúng ta phải thoát cho mau và chúng ta bít rằng chẳng có cách nào có thể vào cái lều đó nữa.

Ồ, bác Hagrid, Ron lặng lẽ nói.

Thế sau bác lâu trở về đây thì nếu bác chỉ ở đó có ba ngày? Hermione hỏi.

Chúng ta đã không đi khỏi đó sau ba ngày! bác Hagrid nói, trông có vẻ bị xúc phạm. cụ Dumbledore đã

tin cậy vào chúng ta!

Nhưng bác vừa nói là chẳng có cách nào để có thể quay trở lại đó cơ mà!

Có phải hiển nhiên như ban ngày là chúng ta không thể đâu. Chúng ta chỉ suy nghĩ lại một chút. Ở lại thêm vài ngày trong hang và quan sát. Và cái mà chúng ta nhìn thấy không được tốt cho lắm.

Hắn lại cắt đầu ai đó à? Hermione hỏi, giọng cô coe vể phần nộ.

Không, bác Hagrid nói, Bác ước là hắn bị cắt đầu.

Bác định nói gì vậy?

ý bác là chúng ta chẳng bao lâu đã phát hiện ra là hắn không phải là chống lại toàn bộ giới phù thủy – hắn chỉ phản đối chúng ta thôi.

Bọn Tử Thần Thực Tử? Harry nói nhanh.

Phải, bác Hagrid u ám nói. Một vài tiên đến thăm hắn hàng ngày, mang theo quà cáp, và hắn không treo ngược lũ đó lên.

Làm sao mà bác biết đó là những Tử Thần Thực Tử? Ron nói.

Bởi vì bác nhận ra một tên trong bọn chúng, bác Hagrid gầm gừ. Macnair, có nhớ lão đó không? Gã đao phủ được gửi đến để giết con Buckbeak? Maniac, chính là hắn ta. Thích giết chóc như Golgomath; không hy vọng là bọn chúng trở nên tử tế được.

Thế bọn Macnairs đã thuyết phục được những người khổng lồ đi theo Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai rồi chứ? Hermione nói.

Hãy đừng có đoán mò, bác còn chưa kể hết chuyện mà! bác Hagrid phần nộ nói, bác chính là người ban đầu không muốn kể cho chúng bất cứ chuyện gì, bây giờ có vẻ rất phấn khích. Bác và bà Olympe đã nói chuyện với nhau và bọn bác nhất trí về điều đó

bởi vì Người Đứng Đầu có vẻ ngả về phía Kẻ-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy không có nghĩa là tất cả những người khổng lồ đều như thế. Chúng ta phải thử cố và thuyết phục một số người khác, những người không muốn Golgomath làm Người Đứng Đầu.

Làm sao bác có thể biết được bọn họ là những người nào? Ron hỏi.

À thì, họ là những người bị đánh đập, đúng không? bác Hagrid nói hết sức kiên nhẫn. Những người mong muốn tránh xa khỏi tên Golgomath, trốn trong những cái hang xung quanh đó như chúng ta vẫn làm. Và rồi chúng ta quyết định lục lọi quanh những cái hang vào ban đêm và tìm hiểu xem liệu chúng ta có thể

thuyết phục nổi một vài người trong số họ không.

Bác mò mẫm trong những cái hang tối để tìm kiếm những người khổng lồ? Ron nói, rõ ràng có sự kính trọng trong giọng nó.

Phải, không phải những người khổng lồ lo ngại chúng ta nhất, bác Hagrid nói. Bon Tử Thần Thực Tử rất quan tâm theo dõi chúng ta. Cụ Dumbledore đã nói cho chúng ta chúng ta cố gắng không khuấy động bọn chúng lên nếu chúng ta tránh được điều đó, và vấn đề là ở chỗ bọn chúng biết chúng ta đang ở quanh đó — tên Golgomath đã kể cho bọn chúng về chúng ta. Vào ban đêm, khi những người khổng lồ đã ngủ và chúng ta muốn đi vào các hang động, , Macnair và một tên nữa lén lút lượn quanh các quả núi để tìm chúng ta. Bác đã phải rất khó khăn để ngăn bà Olympe không nhảy xổ vào bọn chúng, bác Hagrid nói, mép bác nhếch lên, nâng cả bộ râu rậm rạp, bà ấy nóng lòng tấn công bọn chúng... bà ấy rất khó tả khi bị chọc tức, bà Olympe ấy... nảy lửa, các cháu biết đấy... có lẽ là do dòng máu Pháp trong người bà ấy...

Hagrid mở màng nhìn vào đồng hồ. Harry để cho bác hồi tưởng lại trong 30 giây trước khi lên tiếng thúc giục bác.

Sau đó như thế nào nữa ạ? Bác có lại gần được những người khổng lồ nào khác không?

Cái gì cơ? à... à, có chứ, chúng ta đã gặp được. Phải, vào đêm thứ ba sau khi Karkus bị giết, chúng ta đi khỏi cái hang mà chúng ta lén trốn và hướng xuống thung lũng, đồng thời để mắt xem có tên Tử Thần Thực Tử nào lảng vảng quanh đó không. Cúng ta đi vào vài cái hang, nhưng chẳng thấy ai cả - sau đó, ở cái hang thứ sáu, chúng ta gặp được ba người khổng lồ đang lén trốn.

Cái hang đó chắc là bị lén chặn, Ron nói.

Nó không phải là một căn phòng để cho một Kneazle, bác Hagrid nói.

Chẳng lẽ họ không tấn công bác khi họ nhìn thấy bác à? Hermione hỏi.

Chắc chắn là họ sẽ làm điều đó nếu như họ có khả năng, bác Hagrid nói, nhưng họ bị thương rất nặng, cả ba người; Golgomath đã đánh bọn họ đến bất tỉnh; bọn họ tỉnh dậy và bò vào nơi ẩn náu gần nhất mà họ có thể tìm được. Rất may là một người trong bọn họ có thể nói được một chút tiếng Anh và anh ta đã dịch cho những người khác, và những điều mà chúng ta nói ra có vẻ cho phản ứng không tồi lắm. Vì thế chúng ta tiếp tục quay trở lại, thăm những người bị thương ... Bác nghĩ bọn bác có khoảng 6 hay bảy người đã tin bọn bác ở một điểm.

Sáu hoặc bảy? Ron háo hức nói. Thật không tệ nhỉ – thế bọn họ có đến đây và cùng với chúng ta đánh nhau với Kẻ-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không?

Nhưng Hermione nói, ý bác là gì khi bác nói "ở một điểm", bác Hagrid?

Bác Hagrid nhìn cô bé buồn rầu.

Golgomath lòng sục các hang. Những người còn sống sót sau đó không muốn tiếp tục với chúng ta nữa.

Thế... thế sẽ chẳng có người khổng lồ nào đến đây nữa à? Ron nói, trông rất thất vọng.

Không có, bác Hagrid nói, thốt ra một hơi thở dài khi bác lật mặt lạnh hơn của miếng thịt áp vào mặt, nhưng chúng ta đã thực hiện được cái mà chúng ta định làm, chúng ta đã trao cho bọn họ một thông điệp của cụ Dumbledore, một số bọn họ đã nghe được thông điệp đó và bác tin là một số sẽ nhớ thông điệp đó. Có khả năng nào đó họ sẽ không muốn ở lại với Golgomath, bọn họ sẽ đi khỏi những ngọn núi, khi đó, có khả năng họ sẽ nhớ đến sự thân thiện của cụ Dumbledore... và có thể họ sẽ đến đây.

Tuyết đang rơi ngoài cửa sổ. Harry nhận thấy gầy áo của nó bị ngâm ướt sũng: con Fang đang chảy dãi dớt khi ngả đầu trên vạt áo của nó.

Bác Hagrid? sau một lúc, Hermione lặng lẽ nói.

Hả?

Bác có... có dấu hiệu gì ... bác có nghe được gì về ... về... mẹ của bác khi bác ở đó không?

Con mắt không bị che khuất của bác Hagrid dừng lại trên cô bé và Hermione trông rất sợ hãi.

Cháu xin lỗi... cháu... thôi quên nó đi -

Đã chết, Hagrid lầm bầm. Đã chết cách đây nhiều năm. Họ nói với bác như thế.

Ồi... cháu... cháu rất tiếc Hermione nói với giọng rất nhỏ. Bác Hagrid nhún bờ vai khổng lồ của mình.

Không cần đâu, bác nói ngắn gọn. Bác cũng không thể nhớ được nhiều về bà ấy. Bà ấy không phải là một người mẹ tốt.

Bọn chúng lại im lặng. Hermione căng thẳng liếc nhìn Harry và Ron, rõ ràng là đợi bọn chúng mở miệng.

Nhưng bác vẫn chưa giải thích là làm thế nào bác lại ở trong tình trạng này, bác Hagrid, Ron nói, ra hiệu chỉ về bộ mặt đầy máu của bác Hagrid.

Hặc là tại sao bác lại trở về muộn như vậy, Harry nói. Chú Sirius nói bà Maxime đã trở về chỗ của bà ấy lâu rồi -

Ai đã tấn công bác? Ron nói.

Bác không bị tấn công! bác Hagrid nói khẳng định. Bác -

Nhưng phần cuối của câu bị ngừng lại bất thành hình bởi tiếng gõ cửa. Hermione há hốc miệng; cái ca của cô bé trượt khỏi những ngón tay và rơi vỡ thành từng mảnh trên sàn nhà; con Fang sủa ăng ăng. Bốn người nhìn chăm chăm vào cửa sổ bên cạnh lối cửa ra vào. Cái bóng của một ai đó nhỏ và béo lùn lơ mờ hiện ra qua lớp rèm mỏng.

Bà ta đấy! Ron thì thầm.

Chui vào đây mau lên! Harry nói gấp; chớp lấy cái áo tàng hình, nó trùm nó qua mình và Hermione trong khi Ron chạy vòng qua cái bàn và cũng chui vào dưới cái áo. Đứng chen chúc với nhau, bọn chúng dồn lại vào góc nhà. Con Fang sủa như điên dại về phía cánh cửa. Bác Hagrid trông rất bối rối.

Bác Hagrid, giấu những cái ca của chúng cháu đi!

Bác Hagrid cầm những cái ca của Harry và Ron lên, đem nhét chúng dưới tấm thảm trong cái ổ của con Fang. Con Fang đang cào cào vào cánh cửa; bác Hagrid dùng chân đẩy con chó tránh đường và mở cánh cửa.

Giáo sư Umbridge đang đứng trước cửa, mặc một cái áo choàng len màu xanh lục, một cái mũ cùng màu với hai miếng che tai. Mũi bĩu ra, bà ta ngả ra sau để nhìn gương mặt của bác Hagrid; bà ta chỉ đứng đến ngang rốn của bác.

Thế là, bà ta nói chậm và to, như thể nói với một người bị điếc. Ông là Hagrid đúng không?

Không đợi câu trả lời, bà ta đi vào căn nhà, đôi mắt lồi của bà ta đảo theo mọi hướng.

Đi ra, bà ta cúi kinh nói, đập đập cái túi xách tay vào con Fang, lúc này đang nhảy lên theo và cố gắng liếm mặt bà ta.

Ờ – Tôi không muốn tỏ ra thô lỗ, bác Hagrid nói, và nhìn chăm chăm vào bà ta, nhưng bà là cái đồ chết tiệt nào vậy?

Tên tôi là Dolores Umbridge.

Đôi mắt của bà ta nhìn bao quát cả căn lều. Chúng nhìn thẳng vào cái góc Harry đang đứng tới hai lần, xuyên giữa Ron và Hermione.

Dolores Umbridge? bác Hagrid nói, giọng có vẻ bối rối. Tôi nghĩ là bà làm ở Bộ – bà làm việc với ông Fudge đúng không?

Tôi là Trợ lý cao cấp của ông Bộ trưởng, đúng đấy, bà Umbridge nói, và đi qua lại trong căn lều, xem

xét kỹ mọi thứ, từ cái túi dệt để dựa vào tường tới cái áo choàng lữ hành được cởi ra. Bây giờ tôi là giáo viên môn Phòng chốn Nghệ thuật hắc ám -

Bà thật là dũng cảm, bác Hagrid nói, không có nhiều người muốn nhận công việc đó.

- và là Thanh tra Giáo dục cao cấp của Hogwarts, bà Umbridge nói, không tỏ ra dấu hiệu nào là bà ta nghe thấy những lời bác nói.

Cái gì cơ? bác Hagrid nói và cau mày.

Chính xác là cái tôi đang định hỏi bác đây, bà Umbridge nói và chỉ vào những mảnh sứ vỡ trên sàn vốn là cái ca của Hermione.

À, bác Hagrid nói, liếc nhìn vào gốc nhà nơi Harry, Ron và Hermione đang nấp, À, đó là... đó là do con Fang. Nó làm vỡ cái ca. Vì thế tôi phải sử dụng cái này để thay thế.

Bác Hagrid chỉ vào cái ca mà bác đang uống, một tay bác vẫn áp miếng thịt bò lên con mắt. Bà Umbridge đứng đối diện với bác, xem xét diện mạo bác một cách chi tiết chứ không nhìn quanh căn lều nữa.

Tôi nghe thấy có giọng nói, bà ta lặng lẽ nói.

Tôi trò chuyện với con Fang, bác Hagrid quả quyết nói.

Và nó đáp chuyện bác?

À... ở khía cạnh đó, bác Hagrid nói, trong không được thoải mái. Tôi đôi khi có thể nói rằng con Fang gần giống với người -

Có ba dấu chân trên tuyết dẫn từ lâu đài đến lều của bác, bà Umbridge nói ngọt xớt.

Hermione thở hốt hển; Harry giơ tay lên bịt miệng cô bé. Rất may, con Fang đang đánh hơi khịt khịt âm ỹ xung quanh gấu áo của giáo sư Umbridge và bà ta không có vẻ là đã nghe thấy những tiếng động đó.

Ờ, Tôi chỉ vừa mới trở về, bác Hagrid nói, vẫy vẫy tay về phía cái túi dệt. Có thể có ai đó đến gọi tôi lúc sớm và tôi không gặp được họ.

Không có dấu chân đi rồi kìa lều bác.

À, tôi... tôi không biết được, có thể là ... bác Hagrid nói, giật mạnh bộ râu một cách căng thẳng và lại liếc về phía Harry, Ron và Hermione đứng, như thể cầu cứu sự giúp đỡ. E hèm...

Umbridge lượn quanh ngôi nhà, sục sạo hết chiều dài của căn lều, xem xét hết sức cẩn thận. Bà ta cúi

gập người nhòm xuống dưới giường. Bà ta mở tủ chén của bác Hagrid. Bà ta lướt ngang cách có 2 in-sơ qua chỗ Harry, Ron và Hermione đang đứng ép sát vào tường; dạ dày của Harry lộn tùng phèo khi bà ta đi ngang qua. Sau khi xem xét kỹ cái vạc khổng lồ bác Hagrid dùng để nấu ăn, bà ta vòng trở lại và nói, Có chuyện gì xảy ra với bác vậy? Làm sao mà bác lại có những vết thương đó?

Bác Hagrid vội vàng bỏ miêng thịt rỗng ra khỏi mặt, theo ý kiến của Harry, phương pháp của bác có vẻ sai lầm, bởi cái đám tím đen quanh mắt bác bây giờ trông càng rõ, không phải là do máu tươi và khô bám trên mặt bác. À, tôi... tôi bị một tai nạn nhỏ, bác dè dặt nói.

Tai nạn như thế nào?

Tôi – tôi bị ngã.

Bác bị ngã, bà ta lặp lại hết sức lạnh lùng.

Phải, đúng vậy. từ... từ chối một người bạn. Tự tôi không bay. Bà xem, với thân hình tôi như vậy, tôi không nghĩ là có cây chổi nào có thể mang được tôi. Bạn của tôi có nuôi lây giống những con ngựa Abraxan, tôi hông biết là bà đã nhìn thấy chúng bao giờ chưa, ngực nở nang, có cánh, bà biết đấy, tôi đã cười một chút và rồi -

Bác đã ở đâu? bà Umbridge hỏi, lạnh lùng cắt ngang câu nói lấp bắp của bác Hagrid.

Tôi đã -?

Ở đâu, đúng thế, bà ta nói. Học kỳ đã bắt đầu cách đây hai tháng. Một giáo viên khác phải dạy thay cho bác. Không một ai trong số đồng nghiệp của bác có thể cho tôi bất kỳ thông tin nào về nơi bác đang ở. Bác đã không để lại địa chỉ. Bác đã ở đâu?

Có một lúc dừng trong khi bác Hagrid nhìn chăm chăm bà ta với con mắt không bị che phủ nữa. Harry gần như có thể nghe được đầu bác đang làm việc điên cuồng.

Tôi – Tôi đi chữa bệnh, bác nói.

Chữa bệnh, giáo sư Umbridge nhắc lại. Đôi mắt của bà ta dò xét bộ mặt sưng vù và đổi màu của bác Hagrid; máu rỗng chảy từ từ thành dòng trên cái áo chần lưng của bác. Tôi hiểu.

Phải, bác Hagrid nói, tôi cần một chút không khí trong lành, bà biết đấy...

Phải, với vai trò là người gác cửa, không khí trong lành quả là khó kiếm, bà Umbridge ngọt ngào nói. Khoảng nhỏ chưa bị ngả màu tím hay đen trên gương mặt bác Hagrid giãn ra.

À vâng... chỉ là thay đổi không khí một chút, bà biết...

Không khí vùng núi à? bà Umbridge ngọt ngào nói.

Bà ta biết, Harry tuyệt vọng nghĩ.

Núi? Hagrid lặp lại, rõ ràng bác đang nghĩ hết sức nhanh. Không, tôi đến miền Nam nước Pháp. một chút nắng ... và biển.

Thật à? bà Umbridge nói. Bác có vẻ không rám nắng lắm.

À... vâng... tôi có làn da nhạy cảm, bác Hagrid nói, cố gắng nở nụ cười lấy lòng. Harry để ý là hai răng bác đã gãy. Bà Umbridge nhìn bác lạnh lùng; nụ cười của bác chuyển thành ngập ngừng. Sau đó, bà ta nhấc cái túi sách của bà ta lên cao hơn một chút, máng nó vào tay và nói, Tất nhiên là tôi sẽ phải thông báo với Bộ về việc bác trở về trễ.

Được thôi, bác Hagrid nói, gật đầu đồng ý.

Bác cũng cần phải biết, là với tư cách là Thanh tra Giáo dục cao cấp, nhiệm vụ rất đáng tiếc nhưng lại cần thiết của tôi là thanh tra các giáo viên đồng nghiệp của tôi. Vì thế, tôi có thể nói là chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi.

Bà ta quay ngoắt đi và tiến ra cửa.

Bà thanh tra chúng tôi? Hagrid lặp lại, ngây người ra nhìn theo bà ta.

À, vâng, bà Umbridge nhẹ nhàng nói, nhìn trở lại bác trong khi một tay đã để lên quả nắm cửa. Bộ quyết định loại bớt một số giáo viên không thích hợp, bác Hagrid. Chúc bác ngủ ngon.

Bà ta đi khỏi sau khi đóng cửa đánh sầm. Harry định chui ra khỏi cái áo tàng hình nhưng Hermione lôi cổ tay nó lại.

Chưa được, cô bé thở vào tai nó. Bà ấy có thể chưa đi đâu.

Bác Hagrid có vẻ cũng nghĩ như vậy; bác chạy qua căn phòng và kéo cái rèm qua bên độ vài inơ.

Bà ấy đang trở lại lâu đài, bác hạ thấp giọng. Ôi trời... thanh tra mọi người, đúng bà ta hong?

Phải, Harry nói, nó chui ra khỏi cái áo. Cô Trelawney đang ở trong thời gian thử thách ...

Hừm... thế bác định kế hoạch như thế nào với lớp học, bác Hagrid? Hermione hỏi.

Ờ, các cháu đừng có lo về điều đó, bác đã bố trí hàng đồng bài giảng cho các cháu rồi, bác Hagrid hăng hái nói, nhặt miếng thịt rồng lên từ cái bàn và áp lại nó vào mắt bác. bác đang có một số sinh vật dành riêng cho năm học các cháu thi Chứng chỉ Phù thủy Thường đẳng; các cháu hãy chờ xem, bọn chúng

thực sự đặc biệt.

E hèm... đặc biệt theo cách nào ạ? Hermione cảnh giác hỏi.

Bác sẽ không nói đâu, bác Hagrid sung sướng nói. Bác không muốn các cháu mất đi sự ngạc nhiên.

Cẩn thận bác Hagrid, Hermione nôn nóng nói, cô không giả vờ nữa, Giáo sư Umbridge sẽ không vui một tẹo nào nếu bác mang vào lớp bất kỳ cái gì gây nguy hiểm đâu.

Nguy hiểm? bác Hagrid nói, trông hết sức sừng sốt. Đừng có ngốc thế, bác sẽ hong mang cái gì nguy hiểm vào lớp học đâu! Ý bác là, bọn chúng có thể tự chăm sóc bản thân...

Bác Hagrid, bác phải vượt qua kỳ thanh tra của bà Umbridge, và sẽ thực sự tốt nếu bà ấy nhìn thấy bác dậy bọn cháu làm thế nào để chăm sóc bọn Porlocks, hay giảng cho bọn cháu sự khác nhau giữa Knarls và Nhím u, những thứ như vậy! Hermione nghiêm túc nói.

Mí đó đâu có vui, Hermione, bác Hagrid nói. Cái thứ mà bác có gây ấn tượng hơn nhiều. Bác đã có chúng hàng năm rồi, bác nghĩ bác là người duy nhất có giống sinh vật này ở Anh.

Bác Hagrid... làm ơn đi... Hermione nói, có chút tuyệt vọng trong giọng cô bé. Bà Umbridge đang tìm cách để giữ bỏ những giáo viên mà bà ta nghĩ là quá thân cận với cụ Dumbledore. Làm ơn đi, bác Hagrid, hãy dậy chúng cháu cái gì đó cũng được đủ để bọn cháu vượt qua kỳ thi Chứng chỉ Phù Thủy Thường đẳng.

Nhưng bác Hagrid chỉ ngáp dài và hướng cái nhìn chỉ một bên mắt về phía cái giường khổng lồ ở trong góc.

Nghe này, bác đã có một ngày rất dài và đã muộn rồi, bác nói, vỗ nhẹ lên vai Hermione, khiến cho đầu gối cô bé khụy xuống và đập vào sàn. Ôi – bác xin lỗi - Bác nắm lấy cổ áo và kéo cô bé lên. Các cháu đừng có lo lắng quá cho bác, bác xin hứa là bác đã chuẩn bị kỹ cho tiết học của các cháu, bác đã trở về ... bây giờ tất cả các cháu tốt hơn hết là nên quay về lâu đài, và đừng có quên xoá các dấu chân đàng sau bọn cháu nhé!

Mình không biết là liệu bạn có thể thuyết phục được bác ấy không, Ron nói sau một lát, khi bọn chúng đã kiểm tra thấy không có ai và trở về lâu đài, lội qua tuyết dày, xoá mọi dấu vết đàng sau bằng cầu bùa chú Obliteration mà Hermione thực hiện khi bọn chúng rời đi.

Mình sẽ quay lại đó vào ngày mai, Hermione quả quyết nói. Thậm chí là chuẩn bị bài giảng cho bác ấy nếu cần thiết. Mình không quan tâm nếu bà ta đuổi cô Trelawney nhưng bà ta không thể đuổi được bác Hagrid!

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Mắt Rắn

Hermione quày quả trở lại túp lều của Hagrid trên một lớp tuyết dày hai foot vào sáng Chủ nhật. Harry và Ron muốn đi cùng cô bé, nhưng núi bài tập về nhà của chúng đã đạt đến mức báo động, và chúng đành bất đắc dĩ ở lại phòng sinh hoạt chung, trong khi các học sinh khác giải trí với việc trượt patanh trên mặt hồ đóng băng, đi trượt tuyết và tệ hơn nữa là niệm phép cho những hòn tuyết bay lên tháp Gryffindor và đập mạnh vào cửa sổ.

“Oi!” Ron kêu lên, cuối cùng cũng đã mất kiên nhẫn và thò đầu ra khỏi cửa sổ, “tớ là một huynh trưởng và nếu có thêm một hòn tuyết nữa đập vào cửa sổ này thì – OUCH!”

Nó rút vội đầu vào, mặt phủ đầy tuyết.

“Là anh Fred và George,” nó giận dữ nói, đập mạnh cửa sổ lại. “những tay càn quấy...”

Hermione quay lại từ chỗ ông Hagrid ngay trước bữa trưa, run rẩy, áo choàng của cô bé ướt đầm ngang đầu gối.

“Thế?” Ron nói, nhìn lên khi cô bé đi vào. “Đã soạn hết các bài học cho bác ấy chưa?”

“Ờ, mình đã cố,” cô bé u ám nói, ngồi vào cái ghế cạnh Harry. Cô bé rút đầu thần ra và biểu diễn một điệu vẩy phức tạp khiến một luồng hơi ấm toả ra từ đầu đũa; rồi cô bé chỉ nó vào áo choàng của mình, để hong khô nó. “Bác ấy thậm chí còn không ở đó khi mình đến, mình gõ cửa ít nhất là nửa giờ liền. Và rồi bác ấy đi ra từ Khu Rừng...”

Harry rên lên. Khu Rừng Cấm đầy những sinh vật có khả năng làm Hagrid bị sa thải. “Thế bác ấy nuôi con gì trong đó? Bác ấy có nói không?” nó hỏi.

“Không,” Hermione đau khổ nói. “Bác ấy nói bác ấy muốn gây bất ngờ bằng những con ấy. Mình cố giải thích về Umbridge, nhưng bác ấy không hiểu được. Bác ấy cứ nói đi nói lại là chẳng ai muốn học Knarl bằng Chimaera cả - ôi, mình không nghĩ là bác ấy đang nuôi một con Chimaera,” cô bé thêm vào với một cái nhìn hoảng hốt về phía Harry và Ron, “nhưng hình như bác ấy chưa thử, qua việc bác ấy than vãn về việc khó mà có được trứng của tụi nó. Mình đã nói không biết bao nhiêu lần là bác ấy nên theo giáo trình của cô Grubbly-Plank, thành thật mà nói mình không nghĩ rằng bác ấy nghe được phân nửa những gì mình nói. Bác ấy đang rất là hưng phấn, các bạn biết đấy. Và bác ấy vẫn không chịu kể vì sao mà bác ấy bị

thương.”

Sự xuất hiện trở lại bên bàn giáo viên của Hagrid vào buổi ăn sáng hôm sau không được các học sinh chào đón nồng nhiệt. Một số, như Fred, George và Lee thì reo lên vui mừng và chạy dọc theo lối đi giữa hai bàn nhà Gryffindor và Hufflepuff để bắt cánh tay khổng lồ của Hagrid; một số khác, như Parvati và Lavender, trao đổi với nhau những cái nhìn buồn bã và lắc đầu. Harry biết rằng nhiều người trong bọn họ thích những bài học của giáo sư Grubbly-Plank hơn, và ít ra cũng có một phần tí tẹo trong nó hiểu được rằng họ có một lý do hợp lý: một lớp học lý tưởng của Grubbly-Plank không phải là một lớp học mà có ai đó có thể bị mất đầu.

Harry, Ron và Hermione có phần e sợ khi đi xuống lớp học của Hagrid vào thứ ba, chúng mặc kỹ để chống lạnh. Harry lo lắng, không chỉ vì những thứ mà Hagrid có thể dùng để dạy chúng, mà còn về thái độ của những người người còn lại trong lớp, đặc biệt là Malfoy và đồng đảng, nếu như Umbridge đến quan sát lớp học.

Tuy nhiên, chẳng ai thấy vị Thanh tra Cao cấp ấy đâu khi cả lớp xuyên qua màn tuyết về phía Hagrid, đang đứng đợi tụi nó bên bìa Rừng. Vẻ ngoài của ông không tạo được sự an tâm; những vết bầm có màu tím vào thứ Bảy nay đã chuyển sang màu lục và vàng, và một số vết thương của ông vẫn còn chảy máu. Harry không thể nào hiểu nổi điều này: có thể Hagrid đã bị tấn công bởi một loài sinh vật nào đó có nọc độc khiến cho những vết thương nó gây ra không lành lại được? Như thế để hoàn thành bức tranh u ám, Hagrid mang theo một cái gì đó trông giống như một nửa con bò chết trên vai ông.

“Hôm nay chúng ta sẽ học ở đây!” Hagrid vui vẻ gọi với những học sinh đang đi đến, hất đầu về phía những cái cây u ám phía sau ông. “Ở đây kín đáo hơn! Dù sao thì chúng cũng thích bóng tối hơn!”

“Cái gì thích bóng tối chứ?” Harry nghe Malfoy nói ngay với Crabbe và Goyle, một vẻ kinh sợ hiện ra trong giọng của nó. “Ông ta nói cái gì thích bóng tối hơn – bọn bây nghe không?”

Harry nhớ rằng trước đây chỉ có một trường hợp mà Malfoy bước vào Khu Rừng Cấm; tên này không được can đảm lắm. Nó tự mỉm cười với chính mình; sau trận Quidditch vừa rồi thì bất kỳ cái gì khiến cho Malfoy bất an đều làm cho nó hài lòng.

“Sẵn sàng gồi chứ?” Hagrid vui vẻ nói, nhìn quanh khắp lớp, “Được gồi, ta đã chuẩn bị sẵn một chuyến du ngoạn vào Khu Rừng Cấm cho mí học sinh năm thứ năm bọn bây. Tưởng tượng coi bọn ta có thể đi zà ngắm các sinh vật huyền bí trong môi trường tự nhiên của chúng. Nào, những thứ mà bọn ta sẽ học hôm nay rất hóm hỉnh, ta cho rằng ta có thể là người duy nhất ở Anh có thể huấn luyện được chúng.”

“Ông có chắc là chúng được huấn luyện rồi chứ?” Malfoy nói, vẻ kinh hoàng trong giọng nói càng rõ rệt. “Chỉ vì đây không phải là lần đầu tiên ông mang những thứ kinh dị vào lớp, đúng không?”

Nhà Slytherin lao xao đồng ý và vài học sinh Gryffindor cũng có vẻ như cho rằng điều Malfoy nói là

hợp lý.

“Tất nhiên là chúng đã được huấn luyện rồi,” Hagrid nói, quắc mắt nói và xốc con bò chết của ông lên cao hơn lên vào,

“Thế chuyện gì đã xảy ra với mặt ông thế?” Malfoy hỏi.

“Không phải chuyện của trò!” Hagrid giận dữ nói, “Bây giờ, nếu bọn bây đã hỏi xong những câu hỏi ngớ ngẩn, thì đi theo ta!”

Ông quay lại và đi thẳng vào Khu Rừng. Không có ai có vẻ sẵn lòng đi theo ông. Harry liếc nhìn Ron và Hermione, cô bé thở dài nhưng gật đầu, và ba đứa bọn chúng bắt đầu đi theo sau Hagrid, dẫn đầu cả lớp.

Chúng đi được khoảng mười phút thì họ đến một nơi mà cây mọc rất um tùm khiến cảnh vật tối tăm chạng vạng và không có tuyết bám trên nền đất. Với một tiếng càu nhàu, Hagrid ném nửa con bò của ông xuống nền đất, bước lùi lại và quay mặt về phía cả lớp, phần lớn đều đang đi len lỏi qua những cái cây về phía ông, nhìn quanh đầy lo lắng như thể chờ đợi sẽ bị tấn công bất kỳ lúc nào.

“Tập hợp lại đây, tập hợp lại đây,” Hagrid khuyến khích, “Bây giờ thì, chúng sẽ bị hấp zăn bởi mùi thịt và ta cũng sẽ gọi chúng, bởi zì chúng bít và thích ta.”

Ông quay lại, lắc mạnh đầu để rũ tóc khỏi mặt và phát ra một tiếng kêu kỳ lạ vang vọng qua những cái cây u ám như tiếng gọi của một số loài chim khổng lồ. Không ai cười cả: phần lớn bọn chúng đều quá sợ không phát ra nổi một tiếng động nào.

Hagrid lại cất cái tiếng gọi kinh dị ấy lần nữa. Một phút trôi qua, cả lớp vẫn tiếp tục hoang mang nhìn qua vai mình và nhìn quanh những cái cây để cố tìm xem cái gì đang đến. Và rồi, khi Hagrid hất mái tóc của ông về phía sau lần thứ ba và ưỡn bộ ngực khổng lồ của ông lên, Harry thúc Ron và chỉ về một vùng đen giữa hai cây thủy tùng rậm rạp.

Một cặp mắt trắng dã, vô hồn và rực sáng đang hiện lớn dần qua vùng tối lờ mờ và một thoáng sau thì một khuôn mặt rỗng, một cái cổ và thân hình xương xẩu của một con ngựa lớn, đen và có cánh hiện ra từ vùng tối đen. Nó nhìn quanh cả lớp một vài giây, vung vẩy cái đuôi dài và đen của nó, rồi cúi đầu xuống và bắt đầu xé thịt từ con bò chết bằng cặp răng nanh sắc nhọn của nó.

Một cảm giác nhẹ nhõm lan toả khắp Harry. Ít nhất thì điều này cũng chứng minh rằng nó không tưởng tượng ra những con vật này: chúng đều có thật và Hagrid cũng biết về chúng. Nó hăm hờ liếc về phía Ron, nhưng Ron vẫn đứng trơ trơ nhìn về giữa các hàng cây và sau vài giây nó lẩm bầm” Sao bác Hagrid không thử gọi lần nữa?”

Phần lớn những học sinh còn lại trong lớp cũng đang tỏ ra đầy bối rối và hồi hộp chờ đợi như Ron và

nhìn dáo dạt khắp nơi trừ chỗ con ngựa đang đứng cách chúng khoảng một foot. Chỉ có hai người có vẻ là có thể thấy được chúng: một cậu bé nhà Slytherin gầy nhẳng đứng ngay sau Goyle đang đứng nhìn con ngựa ăn với một vẻ ghê tởm hiện rõ trên mặt; và Neville, mắt dõi theo từng cái vung vẩy của cái đuôi đen dài thòng.

Ồ, lại thêm một con khác đến!” Hagrid hãnh diện nói, khi một con ngựa đen thứ hai hiện ra khỏi đám cây đen sì, khép đôi cánh da vào sát người và cúi đầu xuống để tọng thịt vào bụng. “Bây giờ thì... ai có thể thấy được chúng thì zơ tay lên.”

Vô cùng hài lòng khi cảm thấy cuối cùng nó cũng sẽ hiểu được bí ẩn của những con ngựa này, Harry giơ tay lên. Hagrid gật đầu với nó.

“Được... được, ta biết là cháu có thể thấy được, Harry,” rồi ông nói tiếp, “Zà con cũng zậy à, Neville, ề? Zà...”

“Xin lỗi,” Malfoy nói bằng một giọng khinh bỉ, “nhưng chính xác ra thì bọn tôi sẽ phải thấy cái gì?”

Để trả lời, Hagrid chỉ về phía xác con bò trên đất, Cả lớp nhìn chăm chăm vào nó vài giây, rồi nhiều người trong số chúng há hốc miệng và Parvati kêu thét lên. Harry hiểu lý do vì sao: những miếng thịt bị đứt ra khỏi xương và biến mất vào khoảng không khí trống rỗng hẳn là sẽ trông vô cùng kỳ dị.

“Cái gì đang làm chuyện đó?” Parvati hỏi bằng một giọng kinh hãi, thụt lùi trở lại sau cái cây gần nhất, “Cái gì đang ăn nó?”

“Thestral,” Hagrid hãnh diện nói và Hermione kêu khê lên “Ồ!” một cách hiểu biết sau lưng Harry, “Trường Hogwarts có nuôi một bầy ở đây. Nào, ai biết...?”

“Nhưng chúng rất rất xui xẻo!” Parvati cắt ngang, nhìn đầy hốt hoảng. “Chúng sẽ mang những nỗi bất hạnh khủng khiếp cho những ai thấy chúng. Giáo sư Trelawney đã nói với tôi một lần rồi –“

“Hông, Hông, Hông,” Hagrid nói, cười khúc khích, “đó chỉ là những điều mê tín, tức là, chúng không mang đến xui xẻo đâu, chúng thông minh và hữu dụng cực kỳ! Tất nhiên, chúng không có nhiều việc để làm, nhiệm vụ chính của chúng là kéo những cỗ xe của trường trừ khi cụ Dumbledore muốn đi xa mà không muốn Độn thổ – zà xem kìa, lại có một cặp khác nữa-“

Thêm hai con ngựa khác nhẹ nhàng lướt ra khỏi hàng cây, một con đi sát ngang Parvati, đang run như cây sậy và nép sát vào cái cây, nói, “tôi nghĩ là tôi vừa cảm thấy cái gì đó, tôi cảm thấy nó gần sát bên tôi!”

“Đừng lo, nó không làm cháu bị thương đâu,” Hagrid kiên nhẫn nói. “Bây zờ, ai có thể nói với ta zì sao có một số người có thể thấy chúng zà một số khác thì không?”

Hermione giơ tay.

“Chỉ có một số người có thể nhìn thấy Thestral,” cô bé nói, “đó là những ai đã nhìn thấy cái chết.”

“Hoàn toàn chính xác,” Hagrid trịnh trọng nói, “mười điểm cho nhà Gryffindor. Bây giờ thì, Thestral-“

“Hem, hem.”

Giáo sư Umbridge vừa đến. Bà đứng cách Harry vài bước, vẫn đội mũ và mặc cái choàng xanh, hồ sơ trên tay. Hagrid, vốn chưa bao giờ nghe tiếng giả ho của Umbridge trước đó, đang nhìn chăm chú vào con Thestral gần nhất, rõ ràng là ông nghĩ rằng con vật vừa phát ra âm thanh này.

“Hem, hem.”

“Ôi, xin chào!” Hagrid nói, mỉm cười, ông đã phát hiện ra nơi phát ra tiếng động.

“Ông đã nhận được thông báo của tôi gửi đến lều ông sáng nay?” Umbridge nói, với cái giọng lớn và chậm rãi mà bà đã dùng để nói chuyện với ông trước đây, như thể bà đang nói chuyện với một người ngoại quốc và rất chậm chạp. Nói với ông rằng tôi sẽ thanh tra lớp học của ông.”

“Ồ, vâng,” Hagrid vui vẻ nói, “Rất mừng là bà có thể tìm được địa điểm! Ờ, liệu bà có thể... hoặc, tui không biết... bà có thể không? Hôm nay bọn tui học về Thestral...”

“Xin lỗi?” giáo sư Umbridge nói lớn, đưa tay lên vành tai và nhú mào. “Ông vừa nói gì?”

Hagrid nhìn có vẻ hơi bối rối.

“Ờ – Thestral!” ông nói lớn. “Những con ngựa... ờ... bự zà có cánh, bà biết đấy!”

Ông vỗ mạnh những cánh tay to tướng của ông một cách khấp khểnh. Giáo sư Umbridge nhú mào về phía ông và khi bà ghi chú lên hồ sơ: “Phải... sử dụng... đến... dấu hiệu... ngôn ngữ... thô lỗ”

“Ờ, dù sao thì...” Hagrid nói, quay về phía cả lớp và nhìn có vẻ bối rối, “erm... ta nói đến đâu gồi?”

“Có vẻ... như... có... trí nhớ... tồi... kém” bà Umbridge lầm bầm, nói đủ lớn để mọi người có thể nghe được. Draco Malfoy nhìn vui như thể mùa Noel đang đến sớm cả tháng; Hermione, ngược lại, đỏ bừng mặt lên và tỏ ra giận dữ.

“Ồ, zâng,” Hagrid nói, ném một cái nhìn bất an về cái hồ sơ của Umbridge, nhưng vẫn quả quyết tiếp tục. “Vâng, ta sẽ nói zới bọn bây về việc làm sao chúng ta có được một bày. Ờ, đầu tiên bọn ta có được một con đực và năm con cái. Con này,” ông chỉ sang con ngựa xuất hiện đầu tiên <ổng khùng chắc, có bao nhiêu người thấy được đâu mà chỉ-LHX>, “tên của nó là Tenebrus, nó là con ưa thích của ta, con đầu tiên được sinh ga trong Rừng.”

“Ông có biết là,” Umbridge nói lớn, ngắt lời ông, “rằng Bộ Phép Thuật đã phân loại Thestral thuộc nhóm “nguy hiểm” không?”

Tim Harry như hoá đá, nhưng Hagrid chỉ đơn thuần là bật cười.

“Thestral không nguy hiểm! Đồng ý chúng là có thể hơi hung hăng nếu thật sự bị làm phiền... “

“Đưa ra... những... dấu hiệu... hài lòng... về... ý tưởng... bạo lực,” bà Umbridge lầm bầm, tiếp tục rột rẹt trên cái hồ sơ.

“Không... coi nào,” Hagrid, lúc này đã có vẻ tức giận.” Tui muốn nói là ngay một con chó cũng sẽ cắn nếu như bị chọc, đúng không –nhưng Thestral bị tiếng xấu chỉ vì cái zấn đề zề cái chút – mọi người nghĩ rằng chúng báo điềm xấu, đúng không? Nhưng họ không hiu? Đúng không?”

Umbridge không trả lời, bà ghi cho xong những dòng ghi chú cuối cùng, rồi nhìn lên Hagrid và nói, cũng vẫn rất lớn và chậm, “Xin hãy tiếp tục dạy tiếp như bình thường, tôi sẽ đi,” bà giả vờ động tác đang đi (Malfoy và Pansy Parkinson bật lên một cơn cười trong im lặng), giữa các học sinh, (bà chỉ về phía các học sinh trong lớp, “và hỏi họ các câu hỏi,” bà chỉ vào miệng ra hiệu về sự nói chuyện.

Harry nhìn bà ta chăm chăm, rõ ràng là không hiểu vì sao bà lại cư xử như ông Hagrid không hiểu tiếng Anh bình thường. Những giọt lệ giận dữ đang ứa ra trên mắt Hermione.

“Mi là một mụ phù thủy, một mụ phù thủy độc ác!” cô bé thì thầm, khi Umbridge đi về phía Pansy Parkinson, “Ta biết mi đang làm gì, kẻ ghê tởm, ma quái, xấu xa kia... “

Cũng như Hermione, Pansy đang ứa nước mắt, nhưng vì do nó đã cười quá nhiều; thật ra, những câu trả lời của nó gần như chẳng có gì mạch lạc vì nó phải cố để kìm tiếng rúc rích của nó.

“Không... bởi vì... ờ... nó có vẻ như là... giống như tiếng làu bàu suốt mọi lúc.

Umbridge sột soạt ghi chép trên cặp hồ sơ. Phần mặt không bị sưng của Hagrid ửng đỏ lên, nhưng ông vẫn cư xử như ông không nghe thấy câu trả lời của Pansy.

“Ờ... vâng... những điều tốt về Thestral. Ờ, khi chúng đã được thuần hoá, giống như những con này, thì không bao giờ ta có thể mất chúng. Chúng có cảm zác tốt zìà phương hướng, chỉ cần nói zới chúng zìà nơi mình muốn đi... “

“Tất nhiên là giả sử rằng chúng hiểu được ông,” Malfoy nói lớn, và Pansy Parkinson đổ vật ra vì một tràng cười mới. giáo sư Umbridge mỉm cười bao dung với chúng và quay về phía Neville.

“Em có thể thấy Thestral à, Longbottom?” bà nói.

Neville gật đầu.

“VẬY là em đã thấy người chết rồi à?” bà hỏi bằng một giọng khác lạ.

“Ông... ông của em,” Neville nói.

“Thế em nghĩ sao về chúng?” bà nói, vẫy cánh tay thô ngắn của mình về phía những con ngựa, lúc này đã rĩa cái xác lớn đến tận xương.

“Erm,” Neville hồi hộp nói, liếc về phía Hagrid, “Ờ, chúng trông... ơ... trông cũng được...”

“Học sinh ... đã ... bị... đe nẹt... để không... thú nhận... rằng... chúng... khiếp sợ...” Umbridge lầm bầm, lại tiếp tục ghi chép lên hồ sơ.

“Không!” Neville nói, có vẻ bối rối, “Không, em không có sợ chúng!”

“Được rồi,” Umbridge nói, vỗ lên vai với một nụ cười mà bà rõ ràng là làm cho có vẻ thông hiểu, cho dù với Harry thì nó giống một cái liếc mắt đều cáng hơn. “Được, ông Hagrid,” bà lại quay trở lại phía ông, lại bằng một giọng thật to và chậm, “tôi nghĩ là tôi đã thu thập đủ các thông tin cần thiết. Ông sẽ nhận (bà làm điệu bộ như đang lấy một vật gì từ khoảng không trước mặt) “kết quả về buổi thanh tra của ông, (bà chỉ lên cặp hồ sơ), trong mười ngày nữa.” Bà giơ những ngón tay bè bè của mình lên, rồi nụ cười của bà càng toét rộng hơn và nhìn càng giống một con cóc hơn bao giờ hết dưới cái nón xanh của bà, rồi bà hồi hả bỏ trước mặt mọi người, khiến cho Malfoy và Pansy Parkinson lại lăn ra mà cười, Hermione lắc đầu giậm dừ và Neville thì ngó đầy bối rối và lúng túng.

“Đồ cái đầu già, ngớ ngẩn, láo lếu và ma quái kia!” Hermione bùng lên vào nửa giờ sau, khi tụi nó trở về lâu đài theo lối đi băng tuyết mà tụi nó đã đi trước đó. “Các bạn xem mục ta muốn gì kìa? Mục ta lại tiếp tục làm những gì đã làm với những người lai – bà ta cố làm cho bác Hagrid giống như một con quỷ khổng lồ tối dạ, chỉ vì bác ấy có một người mẹ khổng lồ – và ôi, điều đó chẳng hề công bằng tí nào, đấy hoàn toàn không phải là một bài học tồi – mình muốn nói, tất nhiên, nếu như nó lại là Quái Tôm Đuôi Nổ thì khác, nhưng những con Thestral thì cũng tốt rồi, - thật ra, đối với bác Hagrid, chúng thật sự rất tuyệt!”

“Mục Umbridge nói rằng chúng nguy hiểm,” Ron nói.

“Ờ, như bác Hagrid nói, chúng có thể tự trông chừng chính chúng,” Hermione nóng nảy nói, “và mình cho rằng một giáo viên như cô Grubbly-Plank chưa chắc gì sẽ cho chúng ta xem những thứ như vậy trước khi chúng ta đạt được chứng chỉ NEWT, nhưng mà, chúng thật sự rất thú vị đấy chứ? Có một số người có thể thấy được và một số người khác không thể! Giá mà mình có thể thấy nhỉ.”

“Bạn muốn à?” Harry nhẹ nhàng hỏi cô bé.

Cô bé trông giống như bị khiếp hãi bất thành hình.

“Ồ, Harry – mình xin lỗi – không, tất nhiên là mình không – nói lên một điều như vậy thì thật là ngu xuẩn.”

“Không sao đâu,” Harry nói nhanh, “đừng lo.”

“Mình ngạc nhiên là lại có nhiều người có thể thấy chúng như thế,” Ron nói. “Đây là một lớp học...”

“Phải, Weasley, bọn ta cũng chỉ vừa tự hỏi điều đó,” một giọng nói hiềm độc vang lên. Malfoy, Crabbe và Goyle đang đi sau ngay sau lưng họ, nhưng chẳng có ai nghe thấy chúng trong tiếng tuyết rơi. “Thế mà có nghĩ rằng nếu mà thấy ai đó chết nghèo thì mà có thể thấy quả Quaffle tốt hơn không?”

Nó, Crabbe và Goyle cùng cười phá lên khi bọn chúng băng lên và đi về phía lâu đài, và lại bắt đầu hát vang bài điệp khúc “Weasley là Vua của bọn này.” Tai Ron lại ửng đỏ.

“Mặc kệ chúng đi, chỉ việc mặc kệ chúng thôi,” Hermione nói khẽ, rút đũa thần ra và lại thực hiện câu thần chú tạo ra không khí nóng, nhờ đó cô bé đã đưa tụi nó vào một con đường dễ đi hơn để xuyên qua mà không chạm vào đám tuyết ngăn cách giữa tụi nó và ngôi nhà kính

*

Tháng chạp lại đến, tuyết lại rơi nhiều thêm, và cơn thác bài tập bề nhà cho học sinh năm thứ năm vẫn tuôn không ngừng. Nhiệm vụ huynh trưởng của Ron và Hermione càng lúc càng trở nên nặng nề khi lễ Giáng sinh đến gần. Tụi nó được gọi đi giám sát việc trang hoàng lâu đài (“bọn mình phải treo những sợi kim tuyến trong khi Peeves nằm một đầu kia và tìm cách siết cổ bọn mình với những thứ đó”, Ron nói), để trông chừng cho học sinh năm thứ nhất và năm thứ hai chỉ được nghỉ giải lao trong nhà trong vì trời quá lạnh (“Và bọn chúng thật sự là những thằng nhóc hỗn xược thò lò mũi xanh, cậu biết đấy, bọn mình không hề hư như vậy khi bọn mình học năm nhất, Ron nói) và để đi tuần các hành lang cùng với Argus Filch, người luôn nghi ngờ rằng cái không khí lễ hội có thể gây nên những trận ẩu đả giữa các phù thủy (“Cái đầu lão ấy thật là bã đậu, Ron giận dữ nói). Họ quá bận đến nỗi Hermione phải ngừng việc đan những cái nón và cô bé cáu kỉnh nói khi cô đặt xuống ba cái cuối cùng của mình.

“Những con gia tinh tội nghiệp mà mình chưa trả tự do kịp sẽ phải ở lại đây trong mùa Giáng sinh chỉ vì không có đủ nón!”

Harry không nỡ nói cho bạn nghe về việc Dobby đã thu dọn sạch tất cả những món y phục mà cô bé đã làm ra, nó cúi gằm xuống cái bài luận Lịch sử Pháp Thuật của mình. Trong bất kỳ trường hợp nào, nó cũng không muốn nghĩ về Lễ Giáng Sinh. Lần đầu tiên trong cuộc đời học sinh của mình, nó lại rất muốn được nghỉ lễ tránh xa khỏi Hogwarts. Với việc bị cấm chơi Quidditch và lo lắng không biết Hagrid có bị thử thách hay không, nó cảm thấy nơi này thật là đáng chán vào lúc này. Điều duy nhất mà nó thật sự trông đợi là những buổi họp DA, và những việc này cũng phải tạm ngừng vào kỳ nghỉ, khi mà gần như các thành viên của DA đều về nghỉ với gia đình. Hermione sẽ đi trượt tuyết với bố mẹ cô bé, những chuyện này làm Ron

rất thích thú, nó chưa bao giờ nghe chuyện những người Moogles buộc những mảnh gỗ vào chân để trượt từ trên núi xuống. Ron sẽ trở về nhà nó ở The Burrow (trang trại Hang Sóc-ND). Harry đã phải cam chịu nhiều ngày sống trong đống ký trước khi Ron nói, để trả lời cho việc Harry hỏi nó về việc nó sẽ trở về nhà trong dịp Giáng sinh: “Nhưng cậu cũng sẽ đi mà! Bộ tớ không nói à? Mẹ đã viết thư nó tớ mời cậu cả tuần trước rồi!”

Hermione tròn mắt, nhưng tinh thần Harry lại được nâng lên: ý nghĩ về việc hưởng Giáng sinh ở The Burrow thật là tuyệt vời, mặc dù Harry vẫn còn lẩn tránh với mặc cảm tội lỗi rằng nó không thể nghỉ lễ cùng với Sirius. Nó không biết là nó có thể thuyết phục bà Weasley để mời cha đỡ đầu của nó đến cùng tham dự những ngày lễ hay không. Mặc dù nó vẫn nghi ngờ không biết cụ Dumbledore có cho phép chú Sirius rời khỏi quảng trường Grimmauld hay không, nó không thể làm gì được khi nghĩ rằng bà Weasley có thể không thích ông; họ vẫn thường bất hoà với nhau. Sirius đã không liên lạc với Harry kể từ lần xuất hiện cuối của ông trong đám lửa, và mặc dù Harry biết rằng Umbridge vẫn thường xuyên theo dõi mọi chuyện, và vì thế thật không khôn ngoan khi cố tìm cách liên lạc với ông, nó vẫn không thích nghĩ đến việc chú Sirius cô đơn thui thủi trong căn nhà cũ của mẹ ông, có thể lại sừng cồ trong cô đơn với Kreacher.

Harry đến Phòng Yêu Cầu sớm trong buổi họp DA cuối trước kỳ nghỉ, và nó rất vui, vì khi những ngọn đuốc bừng sáng nó thấy rằng Dobby đã tự mình ngồi trang trí nơi này cho buổi Giáng Sinh. Nó có thể nói chắc là Dobby đã làm việc này, vì không ai khác có thể treo hàng trăm sợi trang sức bằng vàng dọc ngang trên trần nhà, mỗi cái đều hiện ra hình khuôn mặt của Harry cùng với dòng chữ: “CHÚC MỘT LỄ GIÁNG SINH THẬT HARRY (A VERY HARRY CHRISTMAS)!”

Harry chỉ vừa kịp hạ cái ảnh cuối cùng xuống trước khi cửa cót két mở và Luna Lovegood đi vào, vẫn mơ mơ màng màng như thường lệ.

“Xin chào,” cô bé lơ đãng nói, nhìn những mẫu vật trang trí còn lại. “Đẹp thật, anh làm đấy à?”

“Không,” Harry nói, “đó là con gia tinh Dobby.”

“Cây tầm gửi,” Luna mơ màng nói, chỉ về một nhánh cây lớn với những chùm quả trắng nằm ở gần như ngay trên đầu Harry. Nó nhảy ra khỏi vị trí ngay dưới cái cây. “Hay đấy,” Luna trịnh trọng nói, “Nó thường bị phá hoại bởi bọn Nargles.”

Harry để dành lại việc hỏi xem Nargle là cái gì vì Angelina, Katie và Alicia đi vào. Cả ba đều hỗn hển và có vẻ rất lạnh.

“Ờ,” Angelina buồn buồn nói, tháo áo khoác ra và ném nó vào góc, “cuối cùng bọn chị cũng đã thay thế bọn em.”

“Thay thế bọn em?” Harry ngờ ngác nói.

“Em và Fred và George,” cô bé nóng nảy nói, “bọn ta có một tầm thù mới!”

“Ai thế?” Harry hỏi nhanh.

“Ginny Weasley,” Katie nói

Harry ngó cô bé trân trối.

“Vâng, chị biết,” Angelina nói, rút đũa thần ra và cong tay lại, “nhưng cô bé ấy cũng tuyệt lắm. Tất nhiên là không bằng em,” cô bé náo, ném cho nó một cái nhìn rườ rượi, “nhưng khi mà bọn chị không có em...”

Harry rất muốn trả đũa lại bằng điều mà nó day dứt từ lâu: có khi nào cô bé nghĩ được rằng nó đã hối tiếc về việc bị trục xuất ra khỏi đội gấp cô bé cả trăm lần hay không.

“Thế còn các Tấn thủ?” nó hỏi, cố giữ giọng tự nhiên.

“Andrew Kirke,” Alicia nói với vẻ không nhiệt tình lắm, “và Jack Sloper. Không ai trong số họ thật xuất sắc cả, nhưng nếu so với những gã ngốc còn lại xuất hiện tại đó thì...”

Sự xuất hiện của Ron, Hermione và Neville đã kết thúc cuộc nói chuyện chán nản này, và năm phút sau căn phòng đã đủ người để ngăn Harry không nhìn sang Angelina những cái nhìn nóng nảy và trách móc nữa.

“Được rồi” nó nói, gọi mọi người trật tự trở lại, “Mình nghĩ rằng tối nay chúng ta nên ôn lại những gì chúng mình đã tập cho đến nay, bởi đây là buổi tập cuối trước kỳ nghỉ và vì vậy không nên bắt học một cái gì mới trước kỳ nghỉ ba tuần...”

“Chúng ta sẽ không tập cái gì mới ư?” Zacharias Smith nói, với một tiếng huýt sáo bất bình đủ lớn để vọng khắp phòng. “Nếu tôi biết điều này, tôi đã không đến.”

“Vậy thì tất cả bọn này đều xin lỗi là Harry đã không nói với chú mày trước đó,” Fred nói lớn.

Nhiều người bật cười. Harry thấy Cho đang cười và cảm thấy tâm tưởng lại rộn rã lên một cách quen thuộc, như thể nó lại vừa bước hụt một bậc thang.

“... chúng ta có thể tập từng đôi,” Harry nói. “Chúng ta bắt đầu với Lời Nguyên Ngăn Trở trong mười phút, sau đó chúng ta trải nệm ra và tập Bùa Choáng Váng trở lại.”

Họ chia cặp ra theo lệnh của cậu, Harry vẫn bắt cặp với Neville như thường lệ. Căn phòng lại nhanh chóng vang lên những tiếng “Impedimenta”. Những người nào trúng đòn thì bị đông cứng lại khoảng một phút, trong khi bạn tập của họ thì nhìn ngó vu vơ khắp phòng, quan sát những đôi khác tập, cho đến khi bạn

của họ được giải đông và lại thay phiên nhau tập câu nguyên này.

Ai cũng công nhận là Neville đã tiến bộ rõ rệt. Một lúc sau, khi mà Harry phải giải đông liên tiếp ba lần, nó để Neville nhập bọn với Ron và Hermione trở lại để nó có thể đi khắp phòng và quan sát những người khác. Khi nó đi chỗ Cho thì cô bé vui vẻ nhìn nó; nó phải cố lắm mới không quay lại chỗ cô bé thêm nhiều lần nữa.

Sau mười phút tập Lời Nguyên Ngăn trở, họ trải những tấm nệm ra nền nhà và bắt tập lại Bùa Choáng Váng. Không gian khá hạn chế để cho tất cả bọn họ có thể tập câu thần chú này cùng lúc; nửa nhóm quan sát các bạn tập một lúc, rồi họ đổi phiên.

Harry cảm thấy thật sự hãnh diện khi nó quan sát tất cả các bạn. Đúng là Neville đã làm Choáng Váng Padma Patil hơn là Dean, là người mà nó đang nhắm đánh, nhưng khoảng cách chệch đi đã ngắn hơn thường lệ rất nhiều còn những người khác đã có sự tiến bộ rõ rệt.

Được khoảng một giờ, Harry gọi mọi người dừng lại.

“Các bạn tập tốt lắm,” nó nói, vui mừng nhìn mọi người, “Khi chúng ta trở lại sau kỳ nghỉ chúng ta có thể bắt đầu tập những thứ khó hơn, - thậm chí có thể là Phép Hộ Mệnh.”

Những tiếng xì xào phấn khích vang lên. Căn phòng lại bắt đầu thưa dần khi từng nhóm hai và ba người quen thuộc rời đi, phần lớn mọi người đều chúc Harry “Giáng sinh vui vẻ” khi họ đi qua. Cảm thấy thật phấn khởi, nó cùng với Ron và Hermione thu lại những tấm nệm và xếp chúng chồng ngăn nắp lên nhau. Ron và Hermione rời đi trước khi nó làm xong, nó nán lại một chút bởi vì Cho vẫn còn đó, và nó hy vọng sẽ nhận được câu chúc “Giáng sinh vui vẻ” từ cô bé.

“Không, bạn đi trước đi,” nó nghe cô bé nói với cô bạn Marietta của mình, và tìm nó giật mạnh nó.

Nó giả vờ như đang đuổi thẳng đám nệm ra. Nó chắc là lúc này chỉ còn hai đứa nó và nó chờ cô bé lên tiếng. Nhưng nó lại nghe thấy những tiếng sụt sịt.

Nó quay lại và thấy Cho đang đứng giữa phòng, nước mắt chảy dài trên mặt cô bé,

“Cái...?”

Nó không biết phải làm gì. Cô bé đứng đấy, khóc lặng lẽ.

“Chuyện gì thế?” nó yếu ớt nói.

Cô bé lắc đầu và lấy tay chùi nước mắt.

“Mình... xin lỗi,” cô bé mệt mỏi nói, “Mình nghĩ rằng... chỉ là... khi học tất cả những phép này... nó

chỉ làm cho mình... mình nghĩ là... giá mà anh ấy cũng biết được... thì chắc là anh ấy vẫn còn sống.”

Tim Harry trụt vội xuống và bây giờ nó nằm chặt ở chỗ nào đó quanh rốn nó. Nó lẽ ra phải biết điều này. Cô bé muốn nói về Cedric.

“Anh ấy biết hết những phép này,” Harry nặng nề nói. “Anh ấy thực hiện chúng giỏi lắm, nếu không thì anh ấy không thể nào đi vào giữa cái mê cung ấy được đâu. Nhưng nếu Voldemort muốn giết ai, thì người đó không có cơ hội đâu.”

Cô bé nấc lên khi nghe thấy tên Voldemort, nhưng lại nhìn Harry chăm chăm không hề nao núng.

“Bạn đã sống sót ngay khi bạn chỉ là một em bé,” cô bé lặng lẽ.

“Phải, ờ” Harry mệt mỏi nói, đi về phía cửa, “mình không biết vì sao hay có ai khác làm được không, nhưng chẳng có gì đáng tự hào đâu.”

“Ôi, đừng đi mà,” Cho kêu lên, giọng lại đầy nước mắt. “Mình thật sự xin lỗi đã khiến mọi chuyện trở nên buồn như thế... mình không muốn thế...”

Cô bé lại nấc lên. Cô bé nhìn thật là xinh, cho dù mắt cô bé đỏ và mọng lên. Harry cảm thấy hoàn toàn đau khổ. Nó hẳn đã là rất vui dù với chỉ một câu “Giáng sinh vui vẻ.”

“Mình biết là đối với bạn điều đó kinh dị lắm,” cô bé nói, lại quệt mắt bằng cổ tay áo, “Mình muốn nói đến anh Cedric, khi mà bạn thấy anh ấy chết... mình nghĩ là bạn chỉ muốn quên nó đi?”

Harry không nói gì về việc này; điều đó thật đúng, nhưng nó cảm thấy nói như thế thì thật là nhẫn tâm.

“Bạn là m... một giáo viên rất cừ, bạn biết không,” Cho nói, với một nụ cười đầm nước. “Trước đây mình chưa bao giờ thực hiện được Bùa Choáng Váng cả.”

“Cám ơn,” Harry ngượng ngịu nói,

Họ nhìn nhau thật lâu. Harry cảm thấy thêm khát dữ dội được chạy ra khỏi phòng, nhưng cùng lúc đó, chân nó hoàn toàn không thể nào chuyển động được.

“Cây tầm gửi kia,” Cho khẽ nói, chỉ về phía khoảng trần trên đầu nó.

“Vâng,” Harry nói. Miệng nó khô khốc. “Nhưng có thể nó cũng bị Nargle phủ đầy rồi.”

“Nargle là gì thế?”

“Không biết,” Harry nói. Cô bé bước lại gần hơn. Óc nó có vẻ như đang trúng phải một cái Bùa Choáng Váng. “Bạn nên hỏi Loony ấy. Mình muốn nói Luna.”

Cho phát ra một âm thanh ngộ nghĩnh giữa tiếng nước nở và tiếng cười. Lúc này thì cô bé lại càng tiến sát Harry hơn nữa. Nó thậm chí có thể đếm được nốt tàn nhang trên mũi cô bé.

“Mình rất thích bạn, Harry à.”

Harry chẳng thể nghĩ gì được. Một cảm giác lẫn lộn lan toả khắp nó, làm cho tay, chân và não của nó đều tê liệt.

Cô bé đã ở gần sát bên nó. Harry đã có thể thấy những giọt lệ còn vương trên mi cô bé ...

Harry trở về phòng sinh hoạt chung một giờ rưỡi sau, nó thấy Hermione và Ron đang ngồi ở những cái ghế tốt nhất bên lò sưởi, tất cả mọi người khác đã đi ngủ cả. Hermione đang viết một lá thư thật là dài, cô bé đã viết được hơn nửa cuộn giấy da, đang thông ra đu đưa từ cạnh bàn. Ron đang nằm bò trên tấm thảm, cố làm cho xong bài luận môn Biến của nó.

“Sao ở lại lâu thế?” nó hỏi, khi Harry ngồi vào cái ghế cạnh Hermione.

Harry không trả lời. Nó vẫn còn đang sốc. Nó nửa muốn kể cho Ron và Hermione về những gì vừa diễn ra, nửa lại muốn mang theo bí mật này bên mình xuống tận mồ.

“Bạn khoẻ không, Harry?” Hermione hỏi, nhìn qua nó từ trên đỉnh cây viết lông của mình.

Harry nhún vai một cách miễn cưỡng. Thật sự, nó cũng không biết là nó có khoẻ hay không nữa. “Chuyện gì thế?” Ron nói, chống khuỷu tay ngồi dậy để nhìn Harry rõ hơn. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Harry không biết nên bắt đầu kể cho các bạn như thế, và nó vẫn thật sự không chắc là nó muốn thế. Thế là nó quyết định không nói gì hết. Hermione giật mạnh tay nó.

“Cho phải không?” cô bé chủ động hỏi, “bạn ấy đã ở lại với bạn sau buổi họp à?”

Điếng cả người vì kinh ngạc, Harry gật đầu. Ron bật cười, nhưng im bật đi khi gặp ánh mắt của Hermione.

“VẬY... Ơ... thế cô ta muốn gì?” nó hỏi bằng một giọng làm ra vẻ vô tình.

“Bạn ấy... “ Harry bắt đầu, hơi khàn giọng, nó hắng giọng và thử lại. “Bạn ấy... ơ”

“Hôn chưa?” Hermione lanh lợi hỏi.

Ron ngồi bật dậy nhanh đến mức bình mực của nó đổ ập ra thảm. Hoàn toàn không quan tâm đến việc đó, nó ngẫu nhiên nhìn Harry.

“Thế nào?” nó hỏi.

Harry nhìn về mặt tò mò lẫn vui nhộn của Ron, rồi nhìn sang về mặt hơi nghiêm của Hermione, rồi gật đầu.

“HA!”

Ron là một động tác mừng chiến thắng bằng cú đấm của nó rồi cười sặc lên bằng một giọng khàn khàn và khiến cho một đám học sinh năm thứ hai nhút nhát bên ngoài cửa sổ giật bắn cả người. Một nụ cười bất đắc dĩ được gắn lên mặt Harry khi nó nhìn Ron lăn lộn trên tấm thảm.

Hermione nhìn Ron với một vẻ cực kỳ kinh tởm rồi quay trở về với lá thư của mình.

“Thế nào?” Ron cuối cùng cũng nói được, nó nhìn lên Harry. “Nó ra sao?”

Harry lưỡng lự một chút.

“Ướt nhẹp,” nó nói một cách thật thà. <ặc ặc ặc>

Ron phát ra một tiếng động rất có thể ám chỉ một sự vui mừng mà cũng có thể là kinh tởm, khó mà nói được.

“Bởi vì cô ấy đang khóc,” Harry nặng nề nói.

“Ồ,” Ron nói, nụ cười dạt đi, “Thế là khi hôn nhau các cậu cảm thấy tệ vậy à?”

“Tớ không biết,” Harry nói, nó không nghĩ đến việc này, và lập tức cảm thấy lo lắng. “Có thể tớ thấy như thế.”

“Tất nhiên là bạn không thể rồi,” Hermione lơ đãng nói, vẫn viết lấy viết để trên lá thư.

“Sao mà bạn biết?” Ron nói thật nhanh.

“Bởi vì Cho khóc suốt mấy ngày nay,” Hermione trả lời một cách vô tâm. “Bạn ấy khóc trong giờ ăn, trong nhà vệ sinh, và những nơi khác nữa.”

“Thế bạn có nghĩ là việc hôn sẽ khiến bạn ấy vui lên không?” Ron nói, toét miệng cười.

“Ron à,” Hermione nói bằng một giọng đường hoàng, nhúng ngòi viết vào hộp mực của mình, “bạn là một gã vô tâm nhất trên đời mà mình đã xui xẻo gặp phải.”

“Thế điều đó có nghĩa là gì,” Ron cáu kỉnh nói. “Thế những người khóc trong khi hôn là loại người gì?”

“Phải,” Harry nói, hơi tuyệt vọng “ai lại làm như vậy?”

Hermione nhìn đôi bạn với một vẻ mặt gần như là thương hại.

“Các bạn không hiểu tình cảm của Cho vào lúc ấy à?” cô bé hỏi.

“Không,” cả Harry và Ron cùng nói.

Hermione thở dài và đặt viết xuống.

“Ờ, rõ ràng là bạn ấy rất buồn vì cái chết của anh Cedric. Và mình nghĩ rằng bạn ấy bối rối vì bạn ấy đã thích anh Cedric và bây giờ lại thích Harry, và bạn ấy không thể biết là mình thích ai nhất. Rồi bạn ấy cảm thấy có lỗi, nghĩ rằng bạn ấy đã xúc phạm đến ký ức của anh Cedric khi hôn Harry, rồi bạn ấy lo lắng về những gì mà những người khác nói về bạn ấy khi bạn ấy bắt đầu đi chơi với Harry. Và bạn ấy không thể hiểu rõ được tình cảm của mình đối với Harry vào lúc này, bởi vì dù sao đi nữa Harry là người cũng là người ở cạnh anh Cedric khi anh Cedric chết, những thứ ấy trộn lẫn vào nhau và làm cho bạn ấy cảm thấy đau khổ. Ồ, và bạn ấy còn sợ rằng bạn ấy sẽ bị loại ra khỏi đội Quidditch của nhà Ravenclaws nữa vì gần đây bạn ấy bay tệ lắm.”

Một sự im lặng chóiang vánh tiếp đón sự kết thúc của bài nói, và Ron nói “Nếu một người cảm thấy tất cả những thứ như vậy cùng lúc thì nổ tung mất thôi.”

“Chỉ vì nếu tình cảm của bạn chỉ đủ đựng đầy trong một muỗng cà phê thì không có nghĩa tất cả bọn tôi đều thế,” Hermione nói với vẻ kinh tởm nói và lại nhặt cây bút lên.

“Bạn ấy không phải là người bắt đầu,” Harry nói, “Mình không... bạn ấy chỉ là đến bên mình... và điều tiếp theo là bạn ấy khóc với mình... mình không biết phải làm gì...”

“Ông bạn, đừng đổ lỗi cho mình,” Ron nói, có vẻ suy nghĩ rất lung.

“Bạn phải dịu dàng với bạn ấy,” Hermione nói, có vẻ áy náy, “bạn đã làm như thế chứ?”

“Ờ,” Harry nói, mặt nóng bừng lên một cách khó chịu, “mình giống như là... vô lương bạn ấy nè nhẹ.”

Có vẻ phục hồi trở lại tình trạng bình thường sau khi trợn tròn mắt là một việc làm cực kỳ khó khăn với Hermione vào lúc này.

“Ờ, mình nghĩ rằng thế cũng không tệ lắm,” cô bé nói. “Thế bạn sẽ gặp lại bạn ấy chứ?”

“Vẫn phải gặp mà?” Harry nói. “Bọn mình vẫn còn những buổi họp DA mà, đúng không?”

“Bạn biết mình muốn nói gì mà,” Hermione nóng nảy nói.

Harry không nói gì. Những lời của Hermione vừa mở ra một khung cảnh hãi hùng trước mắt nó. Nó cố tưởng tượng ra một nơi nào đó để đưa Cho đi chơi – có thể là Hogsmead – và chỉ có mình nó với cô bé

hàng giờ. Tất nhiên là cô bé sẽ chờ nó đưa cô bé đi chơi sau những gì vừa xảy ra... ý nghĩ này làm dạ dày nó lại lên cơn đau

“Ồ, được rồi,” Hermione nói với vẻ lạnh nhạt, lại cúi xuống với lá thư của mình, “bạn sẽ có nhiều cơ hội để hỏi bạn ấy mà.”

“Thế nếu cậu ấy không muốn hỏi cô ta thì sao?”, Ron nói, nó đang quan sát Harry với một vẻ mặt không ngoan kỳ lạ.

“Đừng có khờ thế,” Hermione lơ đãng nói, “Harry thích bạn ấy từ lâu rồi, đúng không, Harry?”

Nó không trả lời. Phải, nó đã thích Cho từ lâu, nhưng mỗi khi nó tưởng tượng đến một khung cảnh chỉ có hai người bạn nó với thì luôn là hình ảnh Cho đang rất vui cười tươi tỉnh, hoàn toàn ngược lại với việc Cho sụt sùi nước mắt không tìm được trên vai nó.

“Thế bạn đang viết tiểu thuyết cho ai vậy?” Ron hỏi Hermione, cố đọc cái phần giấy da đang trải ra trên nền nhà. Hermione vội giấu nó khỏi tầm nhìn.

“Anh Viktor.”

“Krum ấy à?”

“Thế bạn mình biết được bao nhiêu Viktor hả?”

Ron không nói gì, nhưng nó có vẻ bất bình lắm. Họ ngồi im lặng thêm hai mươi phút nữa, Ron làm cho xong bài luận về môn Biến của nó với nhiều cái khịt mũi nóng nảy và gạch xóa tùm lum, Hermione vẫn tĩnh bơ viết cho xong cuộn giấy da, cuộn nó lại và niêm phong, còn Harry nhìn trừng trừng vào lò sưởi, ước gì đầu chú Sirius lại hiện ra và cho nó những lời khuyên về các cô bé. Nhưng ngọn lửa cứ lách tách tàn dần và tàn dần, cho đến khi những mẩu than hồng cũng trở thành tàn tro. Nhìn quanh, Harry lại nhận thấy một lần nữa rằng họ là những người cuối cùng còn lại trong phòng sinh hoạt chung.

“Ờ, khuya rồi,” Hermione nói, ngáp dài khi nó đi về cầu thang dành cho nữ.

“Cô ta thấy được điểm gì hay ở Krum nhỉ?” Ron hỏi, khi nó và Harry leo lên cầu thang dành cho con trai.

“Ờ,” Harry nói, tỏ vẻ quan tâm đến vấn đề, “mình cho rằng vì anh ấy lớn tuổi hơn, đúng không... và anh ấy là tuyển thủ Quidditch quốc tế...”

“Nhưng ngoài chuyện đó ra,” Ron nói, có vẻ càng bức thêm, “mình nói, anh ta là một con gà trống bản tính, đúng không?”

“Ờ, hơi bần tính, đúng vậy,” Harry nói, những ý nghĩ của nó lại hướng về Cho.

Chúng cởi áo choàng ra, mặc đồ ngủ vào trong im lặng; Dean, Seamus và Neville đã ngủ từ lâu. Harry đặt kính lên cái bàn cạnh giường và nằm lên giường như nó không kéo rèm lại quanh bốn tấm bích chương của nó; thay vào đó, nó nhìn chăm chăm vào khoảng trời đầy sao hiện ra qua khung cửa sổ kế bên giường của Neville. Nếu như nó biết, điều đó xảy ra vào đêm nay, trong khoảng thời gian hai mươi bốn giờ nó đã hôn Cho Chang...

“Ngủ ngon,” Ron nói, từ đâu đó bên phải nó.

“Ngủ ngon,” Harry nói.

Có thể lần sau... nếu như có lần sau... cô bé sẽ hạnh phúc hơn. Nó nên rủ cô bé đi chơi, cô bé có thể là đang chờ điều ấy và bây giờ đang cảm thấy giận nó... hay là cô bé nằm trên giường, vẫn còn khóc vì Cedric? Nó muốn suy nghĩ nữa. Những lời giải thích của Hermione khiến cho mọi việc càng phức tạp thay vì dễ hiểu hơn.

Đáng lý họ nên dạy chúng ta về việc này, nó suy nghĩ, trở mình, đầu óc của các cô gái là như thế nào... dù sao thì vấn đề này còn hữu dụng hơn cái trò Bói Toán kia...

Neville khụt khịt trong giấc ngủ. Và một con cú tru lên vợ vẫn trong đêm.

Harry mơ là nó đã trở lại phòng DA. Cho đang buộc tội nó là đã dụ dỗ cô bé đến bằng một lý do giả mạo, cô bé nói nó đã hứa cho cô một trăm năm mươi tấm thẻ Chocolate Ấch nếu cô bé chịu đến. Harry phản đối... Cho la lên “Anh Cedric đã cho tôi vô số tấm thẻ Chocolate Ấch, nhìn này!” rồi cô bé rút ra một nắm thẻ từ trong áo choàng và ném chúng vào không khí. Rồi cô bé quay sang Hermione, người đang nói, “Bạn đã hứa với bạn ấy mà Harry... mình nghĩ là bạn nên cho bạn ấy cái gì khác bù vào... thế cây Tia Chớp của bạn thì thế nào?” Và Harry phản đối rằng nó không thể nào cho Cho cây Tia Chớp của nó, bởi vì mẹ Umbridge đã lấy nó, và dù sau đi nữa mọi việc cũng thật là buồn cười, nó chỉ đến phòng DA chỉ để treo một số hình trang trí cho lễ Giáng Sinh có hình dáng giống như cái đầu của Dobby...

Giấc mơ lại thay đổi...

Cơ thể của nó có vẻ như rất uyển chuyển, mạnh mẽ và mềm mại. Nó đang lướt giữa những thanh kim loại sáng loại, băng qua những tảng đá lạnh ngắt, tối tăm... nó đang nằm trên nền, trượt trên bụng nó... khung cảnh rất tối tăm, nó có thể thấy những gì chung quanh nó đều tỏ ra những màu sắc rực rỡ và mờ ảo lạ lùng... nó quay đầu lại... khi nhìn lần đầu thì có vẻ như hành lang trống rỗng... nhưng không... một người đàn ông đang ngồi trước nền đất, cầm ông gục xuống ngực, dáng người của ông lập loè trong bóng tối...

Harry thè lưỡi ra... nó có cảm thấy được hương của người đàn ông này trong không khí... ông ta vẫn còn sống nhưng đang ngủ lơ mơ... ngồi trước cánh cửa ở cuối hành lang...

Harry muốn cắn người đàn ông... nhưng nó phải điều khiển được cảm xúc của mình... nó còn việc quan trọng hơn để làm....

Nhưng người đàn ông chuyển động... một cái Áo Khoác bạc rơi khỏi chân ông khi ông nhảy đứng dậy, và Harry có thể thấy một hình bóng rực rỡ và mờ ảo ở phía trên nó, thấy cây đuă thần ở thắt lưng... không còn lựa chọn nữa... nó ngẩng lên từ nền đất và cắn một, hai, ba lần, cắm sâu răng nanh của nó vào da thịt người đàn ông, cảm thấy xương sườn của ông ta vỡ vụn dưới hàm mình, cảm thấy dòng máu nóng phun ra...

Người đàn ông thét lên đau đớn... rồi ông ta im lặng... ông ta bật lùi trở lại bức tường... máu rơi tung toé trên nền đất...

Trán nó đau nhức dữ dội... cơn đau như thiêu đốt nó...

“Harry! HARRY!”

Nó mở bừng mắt. Khắp cơ thể nó đều được đầy mồ hôi lạnh; tấm trải giường của nó cuộn quanh nó như một cái áo bó; nó cảm thấy như thể có một cái dùi sắt nung trắng lên vừa dí vào trán nó.

“Harry!”

Ron đang đứng bên giường nó, có vẻ rất kinh hãi. Có nhiều bóng người khác ở chân giường Harry. Nó đang ôm đầu bằng tay mình, cơn đau làm nó tối tăm mặt mũi.... nó cuộn mình lại và nôn ra một góc đệm.

“Cậu ta bị bệnh rồi,” một giọng lo sợ nó, “Nên gọi ai đó chứ?”

“Harry! Harry ơi!”

Nó phải nói với Ron, có một điều quan trọng nói phải nói với bạn... hộp một ngum không khí, Harry đẩy nó lại giường, nỗ lực để không quăng mình đi, cơn đau làm mắt nó hoa lên.

“Ba của cậu,” nó hỗn hển, ngực phập phồng, “ba của cậu... bị tấn công...”

“Cái gì chứ?” Ron nói, có vẻ chưa ý thức được.

“Ba của bạn! Ông ấy bị cắn, nghiêm trọng lắm, chỗ nào cũng có máu...”

“Mình đi gọi người giúp đây” vẫn cái giọng nói kinh hoàng cũ, và Harry nghe thấy tiếng chân chạy ra khỏi ký túc xá.

“Harry, cậu à,” Ron nói một cách ngập ngừng, “cậu chỉ... cậu chỉ mơ thôi....”

“Không!” Harry giận dữ nói; chuyện sống còn bây giờ là phải làm cho Ron hiểu.

“Không phải là mơ.... không phải là một giấc mơ thường... tớ đã ở đây... tớ thấy... tớ làm...”

Nó nghe thấy tiếng Seamus và Dean thì thầm nhưng nó không quan tâm. Cơn đau trên trán nó đã giảm bớt, dù nó vẫn cảm thấy mồ hôi tuôn ra và người run cầm cập. Nó lại oẹ ra và Ron bật lùi lại.

“Harry ơi, cậu không khỏe,” nó run rẩy nói, “Neville chạy đi gọi người giúp rồi.”

“Tớ khỏe!” Harry nấc lên, chùi miệng bằng cái áo ngủ và run lên không sao điều khiển được. Chẳng có gì bất ổn với tớ đâu, cậu phải lo về ba cậu – chúng ta cần phải tìm xem ông ấy ở đâu – ông ấy nhuộm máu – tớ đã – đó là một con rắn khổng lồ.”

Nó cố lao ra khỏi giường nhưng Ron đã đẩy nó nằm lại, Dean và Seamus vẫn thì thầm đâu đó bên cạnh. Đã một hay mười phút trôi qua, Harry không biết; nó chỉ ngồi đó và rung lên, cảm thấy vết thương đang dịu dần từ vết sẹo của nó... và có nhiều tiếng chân vội vã lao lên cầu thang, và nó lại nghe thấy tiếng Neville.

“Đây này, giáo sư.”

Giáo sư McGonagall vội vã lao vào ký túc xá trong cái váy sọc của bà, kiếng của bà trệ xuống cái mũi xương xẩu của bà.

“Sao thế, Potter? Em đau ở đâu?”

Nó chưa bao giờ cảm thấy vui mừng khi thấy bà đến thế, một thành viên của Đội quân Phượng Hoàng là thứ mà nó cần lúc này, chứ không phải là ai đó nặng xị bên nó và kê cho nó những món linh dược gì đó.

“Ba của Ron, cô ơi,” nó nói, ngồi phắt dậy. “Ông ấy bị tấn công bởi một con rắn, nghiêm trọng lắm, em thấy nó xảy ra.”

“Em muốn nói gì, em thấy nó xảy ra à?” giáo sư McGonagall nói, cặp lông mày sẫm của cô nhíu lại.

“Em không biết... em ngủ và thế là em ở đây...”

“Em muốn nói em mơ thấy thế?”

“Không!” Harry giận dữ nói; sao không ai hiểu nó thế này? “Đầu tiên em mơ về những chuyện hoàn toàn khác, những chuyện vớ vẩn... và rồi nó cắt ngang. Nó là sự thật, em không tưởng tượng đâu. Bác Weasley ngủ trên đấy và bị tấn công bởi một con rắn khổng lồ, máu vương ra khắp nơi, bác ấy đổ xuống, phải có ai đó tìm xem bác ấy đang ở đâu...”

Giáo sư McGonagall nhìn nó chăm chăm qua cặp kính trệ xuống như thể kinh hoàng trước những gì mà bà đang thấy.

“Em không nói dối và em không điên!” Harry nói với bà, giọng nó vút lên thành một tiếng hét. “Em nói

với cô rồi, em thấy nó diễn ra!”

“Cô tin em, Potter,” giáo sư McGonagall nói gọn. “Mặc đồ đi, chúng ta đi gặp thầy hiệu trưởng.”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Bệnh Viện Thánh Mugo Chuyên Trị Thương Tích Và Bệnh Tật Pháp Thuật

Chuyên trị các chứng bệnh

và các thương tích do ma thuật

Harry nhẹ cả người vì bà rất nghiêm túc khi thấy nó không ngập ngừng lưỡng lự, bà nhảy ngay lập tức ra khỏi giường, mặc quần áo và đeo kính lên mũi.

Trò Weasley, trò nên qua đây luôn, giáo sư McGonagall nói.

Bọn nó theo giáo sư McGonagall băng ngang qua các hình hài bất động của Neville, Dean và Seamus, ra khỏi căn phòng ngủ, đi xuống theo cái cầu thang xoáy ốc đến phòng sinh hoạt chung, qua cái lỗ trên bức chân dung và đi dọc theo hành lang có treo bức chân dung Bà béo được ánh trăng soi rọi. Harry cảm thấy như thể nỗi sợ hãi bên trong nó có thể trào ra bất kỳ lúc nào; nó muốn chạy, muốn kêu tên cụ Dumbledore; ông Weasley vẫn đang bị chảy máu khi bọn họ đi im lặng đi tiếp, và liệu những cái răng nanh đó có bị tẩm độc không (Harry khó nhọc cố không nghĩ đến đó là những cái răng nanh của nó)? Họ đi qua bà Norris, lúc này đang nhìn bọn họ bằng đôi mắt như ngọn đèn và rít lên những tiếng uể uải, nhưng giáo sư McGonagall nói, Xuýt! bà lẩn vào bóng tối, và vài phút sau, bọn họ đi đến chỗ bức tượng hình đầu thú bằng đá gác trước lối vào văn phòng cụ Dumbledore.

Fizzing Whizzbee, giáo sư McGonagall nói.

Bức tượng trở nên sống động và trượt qua bên; bức tường đằng sau tách làm đôi để lộ một cầu thang bằng đá chuyển động liên tục như một cái thang cuốn hình xoắn ốc. Ba người bọn họ bước lên các bậc thang đi chuyển động; bức tường đứng đằng sau họ đóng lại cái thạch và bọn họ chuyển động lên phía trên theo những vòng tròn nhỏ cho đến khi chạm tới một cánh cửa gỗ sồi bóng loáng, trên cánh cửa có gắn một nắm đấm gỗ cửa hình con quái vật sư tử đầu chim.

Mặc dù nửa đêm qua đã lâu nhưng vẫn có những giọng nói vang lại từ phía trong phòng, nghe như ai đó đang rì rầm nói chuyện. Có vẻ như cụ Dumbledore đang vui vẻ với ít nhất là một tá người.

Giáo sư McGonagall động tay nắm cửa ba lần và những giọng nói đó dừng lại ngay lập tức như thể có ai đó vặn tắt chúng vậy. Cánh cửa tự mở ra, giáo sư McGonagall đẩy Harry và Ron bước vào.

Căn phòng tranh tối tranh sáng; những dụng cụ lạ lùng bằng bạc đứng trên những cái bàn và vẫn đang kêu vo vo và phun ra những làn khói như thường lệ; các bức chân dung cự ông và bà hiệu trưởng phủ đầy các bức tường đang ngủ gà ngủ gata trong các khung tranh. Phía sau cánh cửa, một con chim có màu vàng và đỏ hết sức lộng lẫy, có kích thước một con thiên nga đang ngủ lơ mơ trên giá đậu, rúc đầu vào cánh của mình.

Ôi, bà đấy à, giáo sư McGonagall... và đây... a.

Cụ Dumbledore đang ngồi phía sau cái ghế lưng cao phía sau cái bàn; cụ đang ngả người về phía vùng ánh sáng đèn nền đang soi rọi những tờ giấy nằm trước mặt. Cụ mặc một cái áo choàng màu vàng và tía thêu rực rỡ khoác ngoài cái áo ngủ trắng như tuyết, nhưng có vẻ cụ thức dậy đã lâu, đôi mắt màu xanh sáng có sức xuyên thấu nhìn giáo sư McGonagall đầy ý nghĩa.

Giáo sư Dumbledore, Potter có có... ờ, một cơn ác mộng, giáo sư McGonagall nói. Trò ấy nói rằng...

Đó không phải là một cơn ác mộng, Harry nói nhanh.

Giáo sư McGonagall ngoái nhìn Harry vẻ không tán thành.

Thôi được, Potter, trò nói cho Hiệu trưởng về câu chuyện của trò đi.

Con... à, con đang ngủ... Harry nói và, ngay cả khi nó vẫn còn đang rất kinh hoàng và nỗ lực tuyệt vọng để làm cho cụ Dumbledore hiểu, nó vẫn cảm thấy cụ Hiệu trưởng không nhìn mình mà đang xem xét những ngón tay đan vào nhau. Nhưng đó không phải là một giấc mơ bình thường ... nó là thực... con nhìn thấy nó xảy ra ... Nó hít mạnh một hơi, Ba của Ron – bác Weasley - đã bị một con rắn khổng lồ tấn công.

Những từ đó có vẻ như treo lơ lửng trong không khí khi nó nói chúng ra, âm hưởng của chúng nghe hơi tức cười, thậm chí khôi hài. Một lúc ngừng trong lúc cụ Dumbledore ngả người ra phía sau và nhìn hết sức trầm ngâm lên trần nhà. Ron hết nhìn từ Harry sang cụ Dumbledore, gương mặt trắng bệch và sửng sờ.

Làm thế nào mà con nhìn thấy cảnh đó được? cụ Dumbledore lặng lẽ hỏi, vẫn không nhìn Harry.

Ờ... con không biết, Harry nói vẻ tức giận - điều đó có ý nghĩa không ạ? con cho là con nhìn thấy từ trong đầu con...

Con hiểu nhầm ý ta, cụ Dumbledore nói vẫn hết sức bình tĩnh. ý ta là... con có thể nhớ được — ờ — con đứng ở vị trí nào khi con nhìn thấy cuộc tấn công đó xảy ra? Có thể lúc đó con đứng cạnh nạn nhân, hoặc là nhìn thấy cảnh đó từ trên cao?

Đó quả thực là một câu hỏi hết sức tò và làm cho Harry há hốc miệng ra; gần như là cụ biết hết mọi chuyện ...

Com là con rắn, nó nói. Còn nhìn mọi việc với vai trò là một con rắn.

Trong giây lát, không ai thốt nổi một lời, sau đó cụ Dumbledore bây giờ nhìn Ron đang đứng đó với gương mặt trắng bệch và hỏi với giọng sắc nhọn hơn, Bác Arthur có bị thương nghiêm trọng lắm không?

Có, Harry trả lời với giọng khẳng định – tại sao tất cả bọn họ lại chậm hiểu đến như vậy, chẳng lẽ họ không nhận biết được một người có thể bị chảy máu đến cỡ nào khi bị những cái răng cắm sâu như vậy vào sườn? Và tại sao cụ Dumbledore lại không thể hạ cổ nhìn xuống nó?

Nhưng cụ Dumbledore đã đứng lên, làm cho Harry nhảy dựng lên, cụ hướng vào một trong những bức chân dung cũ kỹ treo tít gần trần nhà. Everard? cụ nói sắc nhọn. và bà nữa, Dilys!

Một ông phù thủy với gương mặt vàng vọt, chòm râu ngắn màu đen và một bà phù thủy khác già hơn có mái tóc bạc quần dài trong cái khung bên cạnh, cả hai đang có vẻ chìm sâu trong giấc ngủ say sưa, họ mở mắt ra ngay khi được hỏi.

Mọi người đã nghe cả rồi chứ? cụ Dumbledore nói.

Ông phù thủy gật đầu; còn bà phù thủy nói, Tự nhiên rồi.

Người đàn ông có mái tóc đỏ và đeo kính, cụ Dumbledore nói. Everard, ông sẽ phải đề cao cảnh giác đó, hãy đảm bảo là ông ấy sẽ được người thích hợp phát hiện ra -

Cả hai gật đầu tỏ ý đã hiểu và di chuyển ra khỏi các khung tranh, nhưng họ chẳng xuất hiện ở bức tranh bên cạnh (như thường vẫn xảy ra tại Hogwarts) hay hiện ra. Một khung bây giờ chẳng có gì cả ngoài nền sẫm cửa bức rèm, ở bức khác, người ta chỉ nhìn thấy một cái ghế bành bằng da bánh choẹ. Harry để ý là có rất nhiều các ông hoặc bà hiệu trưởng khác trên các bức tường, mặc dù đang ngáy và chảy nước dãi, nhưng vẫn lén lút liếc trộm nó qua hàng mi, và bất thành linh nó hiểu ra ai đang trò chuyện khi bọn họ gõ cửa.

Everard và Dilys là hai hiệu trưởng lừng danh nhất của Hogwarts, cụ Dumbledore nói, bây giờ cụ đang đi vòng qua Harry, Ron và giáo sư McGonagall để đến chỗ con chim lộng lẫy đang say ngủ trên cái giá gần cửa. Danh tiếng của họ đủ để các bức chân dung của họ được treo trong các trụ sở của phù thủy quan trọng khác. Và bởi vì họ có thể tự do ôiời khỏi các bức chân dung của chính mình nên họ có thể nói cho chúng ta cái gì đang xảy ra ở đâu đó ..."

Nhưng bác Weasley có thể ở bất kỳ đâu! Harry nói.

Mọi người hãy ngồi xuống, cụ Dumbledore nói, như thể là Harry chưa nói gì, Everard và Dilys chưa thể về ngay được đâu. Giáo sư McGonagall, liệu cô có thể lấy thêm ghế được không.

Giáo sư McGonagall rút cây đầu phép ra khỏi túi áo và vẫy vẫy; ba cái ghế hiện ra trong không khí, những cái ghế bằng gỗ, lưng thẳng, hầu như khác với cái ghế bành bọc hoa sặc sỡ êm ái mà cụ Dumbledore

đã làm xuất hiện tại phiên tòa xét xử Harry. Harry ngồi xuống, ngắm nhìn qua vai cụ Dumbledore. Cụ Dumbledore bây giờ vuốt ve cái đầu vàng óng của con Fawkes bằng một ngón tay. Con phượng hoàng thức dậy ngay lập tức. Nó vươn cao cái đầu đẹp đẽ và quan sát cụ Dumbledore bằng đôi mắt đen và sáng.

Chúng ta cần, cụ Dumbledore nói hết sức êm ái với con chim, một lời cảnh báo.

Có ánh lửa nháng lên và con phượng hoàng bay đi.

Cụ Dumbledore cầm lấy một cái dụng cụ bạc mỏng mảnh và Harry không biết rõ công dụng, mang nó qua bàn của mình, ngồi xuống đối diện bọn họ một lần nữa và gõ nhẹ vào nó bằng cây đũa của mình.

Cái dụng cụ đó trở nên sống động với những kêu tình tình rất có nhịp điệu. Những làn khói màu xanh nhạt nhỏ mảnh phun ra từ cái ống bé xíu trên đỉnh. Cụ Dumbledore ghé sát vào để quan sát làn khói, lông mày cụ nhăn tít lại. Sau vài giây, làn khói mảnh mai trở thành một làn khói dày và toả thành vòng tròn trong không khí... một cái đầu hình con rắn từ từ mọc lên ở cuối của làn khói, miệng há hốc. Harry tự hỏi có phải cái dụng cụ này đang xác nhận lại câu chuyện của nó không: nó nhìn cụ Dumbledore hết sức chăm chú hòng tìm ra một dấu hiệu chứng tỏ là nó đúng, nhưng cụ Dumbledore không nhìn lên.

Rất tự nhiên, rất tự nhiên, cụ Dumbledore rõ ràng là đang tự lằm bằm, cụ vẫn đang quan sát làn khói mà không tỏ ra chút ngạc nhiên nào. Nhưng bản chất của chúng là phân đôi chứ?

Harry không thể bắt được đầu hay đuôi của câu hỏi này. Tuy nhiên, cái đầu con rắn trong làn khói bắt đầu tách ra thành hai con rắn, cả hai đều cuộn mình uốn éo trong làn không khí sẫm màu. Với cái nhìn thoải mái, cụ Dumbledore gõ vào dụng cụ đó một lần nữa bằng cây đũa phép của mình: âm thanh chậm dần và tắt ngấm, con rắn mờ nhạt dần, hình dáng của nó trở nên không rõ ràng và cuối cùng biến mất.

Cụ Dumbledore đặt cái dụng cụ đó trở lại cái bàn xoay nhỏ giành cho nó. Harry nom thấy rất nhiều vị cựu hiệu trưởng trong các bức chân dung đang theo dõi nó, sau đó khi nhận ra là Harry đang quan sát bọn họ lại nhanh chóng giả vờ đang ngủ. Harry muốn hỏi những cái dụng cụ lạ lùng bằng bạc kia dùng để làm gì, nhưng trước khi nó có thể làm điều đó, có một tiếng kêu ngay trên đỉnh bức tường bên phải họ; phù thủy có tên là Everard đã xuất hiện trở lại trong bức chân dung của ông, hơi thở hỗn hển.

Ông Dumbledore!

Có tin gì không? cụ Dumbledore nói ngay.

Tôi la hét cho đến khi có ai đó chạy tới, ông phù thủy nói, ông đang dụi trán lên bức rèm đằng sau, Tôi chắc là tôi nghe thấy cái gì đó đang xuống thang gác – không chắc là họ có tin tôi không nhưng vẫn đi xuống để kiểm tra – ông biết đấy, chẳng có bức chân dung nào ở đó để dòm ra cả. Dù sao, họ cũng đã mang ông ấy đi vài phút sau đó. Ông ta trông có vẻ không được tốt lắm, ông ta đẫm máu, tôi chạy vào bức chân dung của Elfrida Cragg để nhìn cho rõ khi họ đi khỏi đó -

Tốt lắm, cụ Dumbledore nói khi Ron làm một chuyển động nôn nóng hoảng sợ. Tôi chắc là bà Dilys sẽ nhìn thấy ông ấy đến, sau đó -

Và một giây lát sau, bà phù thủy có mái tóc bạc xuất hiện trong bức chân dung của bà; bà ta ném mình vào ghế bành, hắng giọng ho và nói, Phải, bọn họ đã mang ông ấy đến chỗ bệnh viện St Mungo, Dumbledore... bọn họ mang ông ấy đi ngang qua bức chân dung có tôi ... ông ta trông tệ lắm ...

Cám ơn, cụ Dumbledore nói. Cụ ngược nhìn giáo sư McGonagall.

Minerva, tối cần bà đi đánh thức lũ trẻ nhà Weasley.

Tất nhiên rồi...

Giáo sư McGonagall đứng dậy và lướt ra cửa. Harry ném một cái liếc sang Ron, lúc này trông rất hoảng sợ.

Ông Dumbledore – thế còn Molly? giáo sư McGonagall nói, ngừng lại chỗ cửa.

Việc đó giành cho con Fawkes sau khi nó làm một vòng kiểm tra xem có ai đang tới gần không, cụ Dumbledore nói. Nhưng bà ấy có thể đã biết ... bà ấy có cái đồng hồ rất tuyệt vời ...

Harry biết cụ Dumbledore đang đề cập đến cái đồng hồ không phải để xem thời gian mà để thông báo vị trí và tình trạng của những thành viên gia đình nhà Weasley, và với tâm trạng dẫn vật khi nó nghĩ đến chuyện cái kim chỉ ông Weasley chắc hẳn bây giờ đang chỉ vào chỗ nguy hiểm chết người. Nhưng bây giờ đã rất muộn. Bà Weasley chắc hẳn đã ngủ và không thể xem cái đồng hồ. Harry cảm thấy lạnh mình khi nó nhớ thân hình không có sự sống của ông Weasley, cặp kính lệch đi, máu chảy xuống từ khuôn mặt ... nhưng ông Weasley không thể chết được ... bác ấy không thể...

Cụ Dumbledore bây giờ lục tìm gì đó trong cái tủ chén đằng sau Harry và Ron. Cụ lôi ra khỏi tủ một cái ấm cũ đen xỉ và đặt rất thận trọng lên bàn. Cụ giơ cây đũa phép lên và lầm rầm, Portus! Trong chốc lát, cái ấm rung lên, sinh động hẳn lên với ánh sáng màu xanh trông rất lạ thường; sau đó nó run nhè nhẹ khi chuyển sang màu đen kịt.

Cụ Dumbledore đi qua một bức chân dung khác, lần này là một phù thủy trông rất thông minh với bộ râu nhọn, được vẽ đang mặc một bộ trang phục nhà Slytherin có màu xanh lá cây và bạc, người này rõ ràng là ngủ rất say nên không thể nghe thấy giọng nói của cụ Dumbledore khi cụ cố đánh thức ông ta dậy.

Phineas. Phineas.

Các nhân vật trong các bức chân dung khác treo trên tường gian phòng không tiếp tục giả vờ đang ngủ nữa; Bọn họ di chuyển trong các khung tranh và theo dõi cái gì đang xảy ra. Khi ông phù thủy trông có vẻ thông minh vẫn tiếp tục giả vờ ngủ, một số họ bắt đầu cũng la tên ông ta.

Phineas! Phineas! PHINEAS!

Ông ta không thể tiếp tục giả vờ ngủ nữa; ông ta giật mình và mở to mắt ra.

Có ai gọi tôi thì phải?

Tôi cần ông viếng thăm một bức chân dung khác của chính ông một lần nữa, Phineas, cụ Dumbledore nói. Tôi có một thông điệp nữa cần gửi.

Thăm một bức chân dung khác của tôi? Phineas nói với giọng lạo xạo, mở miệng ngáp dài đầy giả tạo (cặp mắt của ông ta đảo khắp gian phòng và dừng lại ở Harry). Ôi, không, Dumbledore, tối nay tôi quá mệt rồi.

Có cái gì đó trong giọng nói của Phineas rất quen thuộc với Harry, nó đã nghe thấy nó ở đâu rồi thì phải? Nhưng trước khi nó có thể nghĩ ra, các bức chân dung trên các bức tường xung quanh la hét phản đối.

Đó là sự không phục tùng! một phù thủy có cái mũi đỏ, to béo vung vẩy quả đấm. Lơ là bốn phận!

Chúng ta rất vinh dự được phục vụ vị Hiệu trưởng đương tại vị của trường Hogwarts! một phù thủy già eo lá la lên, người này Harry nhận ra là người tiền nhiệm của cụ Dumbledore, Armando Dippet. thật là xấu hổ cho anh, Phineas!

Tôi có cần phải thuyết phục ông ấy không, Dumbledore? một bà phù thủy có đôi mắt sắc lẹm, giơ một cây đũa phép to đùng không bình thường, trông có vẻ làm bằng gỗ cây bulô.

Ồ, thôi được, phù thủy có tên là Phineas nói, nhìn trừng trừng vào cây đũa phép, mặc dù hẳn đã có thể phá hủy bức chân dung của tôi hoàn toàn vào lúc này, hẳn ta đã làm như thế đối với phần lớn gia đình hẳn...

Sirius không phá hủy bức chân dung của ông, cụ Dumbledore nói, và Harry ngay lập tức nhận nó đã nghe thấy giọng nói của Phineas ở đâu trước đó: từ cái khung tranh rỗng trong căn phòng ngủ tại Lâu đài ở Quảng trường Grimmauld Place. Ông hãy gửi cho Sirius một thông điệp là ông Arthur Weasley đã bị thương nặng, và vợ ông cùng các con ông ấy và Harry Potter sẽ đến nhà ông ấy ngay lập tức. Ông có hiểu không?

Arthur Weasley, bị thương, vợ, con và Harry Potter đang đến đó, Phineas nhắc lại với giọng buồn chán. Được rồi, được rồi... thôi được

Ông ta trượt khỏi cái khung của bức chân dung và trong giây lát biến mất. Cánh cửa lại mở ra, Fred, George và Ginny được giáo sư McGonagall dẫn vào, cả ba đều tóc tai bù xù, vẫn còn mặc đồ ngủ và có vẻ sững sờ.

Anh Harry... có chuyện gì vậy? Ginny hỏi với vẻ sợ hãi. Giáo sư McGonagall nói anh nhìn thấy ba của em bị thương...

Ba của các con bị thương trong khi thực hiện nhiệm vụ của Hội Huynh đệ Phượng Hoàng, cụ Dumbledore cất tiếng trước khi Harry kịp nói. Ông ấy được đưa đến bệnh viện St Mungo chuyên trị các chứng bệnh và thương tích do ma thuật. Ta đưa các con trở về nhà của chú Sirius, ở đó sẽ thuận tiện cho các con trong việc thăm nom tại bệnh viện hơn là ở Trang trại Hang sóc. Các con sẽ gặp má của các con ở đó.

Chúng cháu đi bằng cách nào ạ? Fred hỏi trông nó có vẻ run rẩy. Bằng bột Floo ạ?

Không, cụ Dumbledore nói, Lúc này bột Floo không an toàn, Mạng đang bị theo dõi. Các con sẽ sử dụng Khoá cảng. Cụ chỉ chiếc ấm cũ đang nằm trên bàn. Chúng ta sẽ đợi Phineas Nigellus trở về để báo cáo tình hình ... Ta muốn chắc là mọi việc đều an toàn trước khi đưa các cháu đi...

Bỗng nháng lên tia lửa giữa gian phòng và một cái lông băng vàng đơn độc bay la đà xuống sàn nhà.

Đó là thông báo của con Fawkes cụ Dumbledore nói và nhặt cái lông lên khi nó rơi xuống. Giáo sư Umbridge hẳn là đã biết các con rời khỏi giường ... Minerva, bà hãy đánh lạc hướng bà ta... hãy kể cho bà ta câu chuyện gì đó...

Giáo sư McGonagall đi ra với tiếng quần áo kêu sột soạt.

Hẳn ta nói là hẳn ta rất vui mừng, một giọng nói cất lên phái sau cụ Dumbledore; phù thủy có tên là Phineas lại xuất hiện ngay trước biểu ngữ nhà Slytherin của ông ta. Đứa cháu mấy đời của ta luôn có khẩu vị lạ lùng về những vị khách của nó.

Đến đây, cụ Dumbledore nói với Harry và những đứa trẻ nhà Weasley. Nhanh lên nào, trước khi có ai xuất hiện.

Harry và những đứa khác tập trung xung quanh cái bàn của cụ Dumbledore.

Tất cả các cháu đã bao giờ sử dụng Khoá cảng chưa? cụ Dumbledore hỏi, và tất cả gật đầu, tất cả đưa tay ra chạm lấy một phần của cái ấm đen kịt. Tốt. Đếm đến ba nhé, ba, nào... một... hai...

Nó chỉ xảy ra trong một phần của giây: một lúc ngừng tưởng chừng như vô tận trước khi cụ Dumbledore nói ba, Harry ngược nhìn cụ – bọn họ đứng rất gần nhau – và đôi mắt xanh sáng của cụ Dumbledore chuyển từ cái Khoá cảng lên gương mặt của nó.

Ngay lập tức, vết sẹo của cháy bỏng lên, như thể một vết thương cũ nay lại tấy lên – không báo trước, không mong muốn, nhưng rất mạnh mẽ, bên trong Harry, nó cảm thấy dấy lên một sự căm thù cháy bỏng, như thể nó không muốn gì hơn là được đánh - được cắn - được cắn ngập những cái răng của nó vào người

đàn ông đứng trước nó —

... ba.

Harry cảm thấy bị giật rất mạnh bất thành linh ở ngay trung tâm, mặt đất biến mất dưới chân nó, tay dính chặt vào cái ấm; nó va mạnh vào những người khác khi tất cả bọn họ lao nhanh vào vòng xoáy đầy màu sắc và gió lốc, cái ấm đẩy tuộc bọn họ đi ... cho đến khi chân nó lại chạm mạnh vào đất khiến cho đầu gối nó khụy xuống, cái ấm va uỳnh vào nền đất, và ở nơi nào đó rất gần, vang lên giọng nói:

Lại quay lại, bọn lão xược, bọn phản bội dòng máu. Có đúng là cha bọn nó đã chết rồi không?

ĐI RA! giọng thứ hai gầm lên.

Harry đứng dậy và nhìn quanh; bọn chúng đang đứng trong căn bếp ở tầng hầm tối tăm của Nhà số 12, Quảng trường Grimmauld. Nguồn sáng duy nhất là đồng lửa và một cây nến chiếu sáng phần còn lại của bữa ăn tối cho một người. Kreacher đã biến mất qua cánh cửa dẫn vào gian tiền sảnh, ngoái lại nhìn bọn chúng đầy ác ý khi ông ta xiết chặt lại thắt lưng; chú Sirius vội vã đi đến chỗ bọn chúng, trông rất căng thẳng. Chú chưa cạo râu và vẫn mặc quần áo ban ngày; người chú có mùi ôi thiu giống Mundungus khi ông ta uống rượu.

Có chuyện gì vậy? chú nói và giơ tay ra để đỡ Ginny đứng dậy. Thineas Nigellus nói là anh Arthur bị thương rất nặng...

Hãy hỏi Harry ấy, Fred nói.

Đúng thế, cháu cũng muốn nghe, George nói.

Hia anh em sinh đôi và Ginny nhìn chăm chăm vào nó. Tiếng bước chân của Kreacher ngừng lại ở cầu thang phía ngoài.

Đó là... Harry bắt đầu; nó còn tệ hơn là kể cho bà McGonagall và cụ Dumbledore. Con có... một năng lực... về nhìn

Và nó kể lại cho bọn họ tất cả những gì nó nhìn thấy, tuy nhiên nó chọn cách kể câu chuyện như thể câu nhìn thấy với tư cách người ngoài cuộc khi con rắn tấn công, chứ không phải là từ chính mắt con rắn. Ron vẫn còn trắng bệch nhưng không nói gì cả. Khi Harry kết thúc, Fred, George và Ginny tiếp tục nhìn chăm chăm vào nó trong một lúc. Harry không biết là nó có tưởng tượng không, nhưng nó cảm thấy là có một chút gì đó như là buộc tội trong cái nhìn của bọn họ. Nếu như họ định đổ lỗi cho nó vì đã nhìn thấy cuộc tấn công thì nó lấy làm mừng là đã không nói cho họ biết thực ra nó chính là con rắn trong câu chuyện lúc đó.

Má cháu có ở đây không ạ? Fred quay sang chú Sirius nói.

Chắc là bà ấy còn chưa biết cái gì đã xảy ra đâu, chú Sirius nói. Vì điều quan trọng là phải đưa bọn con đi khỏi đó trước khi bà Umbridge có thể xen vào. Chú nghĩ chắc bây giờ cụ Dumbledores đã cho chị Molly biết chuyện rồi.

Chúng cháu muốn đi đến bệnh viện St Mungo s, Ginny hồi thúc. Cô bé nhìn các anh mình; bọn chúng vẫn còn đang mặc pyjamas. Chú Sirius, chú có thể cho bọn cháu mượn áo choàng hay thứ gì đó để mặc không?

Hượm đã, các cháu không thể đi đến bệnh viện St Mungo s! chú Sirius nói.

Dĩ nhiên là chúng cháu có thể đi nếu chúng cháu muốn, Fred bướng bỉnh nói. Đó là ba chúng cháu!

Thế các cháu định giải thích như thế nào về chuyện các cháu biết ba Arthur của các cháu bị tấn công thậm chí trước cả vợ của ông ấy?

Có chuyện gì không ạ? George nóng nảy nói.

Vấn đề là ở chỗ chúng ta không muốn lôi kéo sự chú ý về sự thật rằng Harry có khả năng nhìn thấy những sự việc đang xảy ra cách đó hàng trăm dặm! chú Sirius tức giận nói. Các cháu có thể hình dung ra là Bộ sẽ phản ứng với cái thông tin đó như thế nào không?

Fred và George nhìn như thể chúng chẳng thèm quan tâm Bộ có thể làm gì. Ron vẫn còn tái mét và giữ im lặng.

Ginny nói, Phải có ai đó nói cho chúng cháu ... chúng cháu phải nghe từ một ai khác ngoài anh Harry.

Ai chẳng hạn? chú Sirius nói hết sức thiếu kiên nhẫn. Nghe này, cha của các cháu đang bị thương trong khi làm nhiệm vụ của Hội Huynh đệ, tình huống rất không rõ ràng và các con của ông không thể biết ngay sau khi nó xảy ra, các con có thể gây tổn thất nghiêm trọng cho hội...

Chúng cháu không quan tâm đến cái Hội chết tiệt đó! Fred la lên.

Chính ba của chúng cháu mới là người đang sắp chết! George kêu lên.

Ba của các con nhận thức rõ cái mà ông ấy đang tham gia và ông ấy sẽ không cảm ơn các con vì đã làm rối tung cái Hội này lên đâu! chú Sirius nói, cũng tức giận không kém. Chính là vì như thế – là lý do tại sao mà các con không được tham gia vào Hội – các con không hiểu – có những thứ mà chúng ta cần phải hi sinh vì nó!

Chú nói thì dễ rồi, vì chú chỉ ngồi ở đây thôi! Fred gầm lên. Cháu thấy là chú có phải mạo hiểm tính mạng của mình đâu!

Chút màu sắc hồng hào trên mặt chú Sirius mất hẳn khi chú nghe thấy câu nói đó. Chú nhìn một lát như thể muốn đánh Fred, nhưng khi chú bắt đầu nói, giọng chú hoàn toàn bình tĩnh.

Chú biết là rất khó khăn, nhưng tất cả chúng ta phải xử sự như là chúng ta không biết gì hết. Chúng ta phải ở yên đây, ít nhất là cho đến khi chúng ta nghe được tin tức từ mẹ của các con, được chứ?

Fred và George vẫn còn có vẻ muốn phản đối. Tuy nhiên Ginny đã đi vài bước đến bên chiếc ghế bành gần nhất, quăng mình vào đó. Harry nhìn Ron đang có cử động tức cười giữa gật đầu và nhún vai, và cuối cùng bọn chúng cũng ngồi xuống. Hai anh em sinh đôi nhìn chú Sirius trừng trừng thêm vài phút rồi cũng ngồi xuống cạnh Ginny.

Tốt lắm, chú Sirius nói giọng động viên, Thôi nào, tất cả... tất cả chúng ta hãy uống chút gì đó trong lúc chờ đợi. Bia bơ lại đây!

Chú giơ cây đũa phép khi chú nói và khoảng nửa tá chai bia bay khỏi chạn, trượt theo cái bàn về phía bọn chúng, làm văng tung toé những mẩu thức ăn thừa trong bữa ăn còn lại của chú Sinus, và dừng lại có thứ tự ngay trước mặt sáu người. Tất cả mọi người uống bia, và trong một lúc âm thanh duy nhất chỉ là tiếng reo của lửa trong lò sưởi bếp và tiếng chai va nhẹ vào mặt bàn.

Harry uống chỉ vì hai tay nó không biết làm gì. Bao tử nó quặn lên vì mặc cảm có tội khủng khiếp. Bọn họ đã không phải ở đây nếu không là vì nó; tất cả mọi người lẽ ra là đang trong giường ngủ. Và không tốt khi tự nhủ là chỉ cần báo động là có thể đảm bảo người ta sẽ tìm ra ông Weasley, bởi nó không thể trốn chạy được sự thực là nó chính là người tấn công ông Weasley ở chỗ đó.

Đừng có ngốc thế, mày không có những cái răng nanh, nó tự nhủ, cố gắng giữ bình tĩnh, mặc dù bàn tay cầm chai bia bơ của nó đang run bần bật, mày đang nằm trên giường, mày chẳng tấn công ai cả...

Nhưng sau đó, cái gì đã xảy ra trong văn phòng cụ Dumbledore? nó tự hỏi mình. Mình đã cảm thấy là mình muốn tấn công cụ Dumbledore ...

Ngoài ý muốn, nó đặt chai bia xuống bàn hơi mạnh và nó đổ cả lên mặt bàn. Không ai để ý cả. Sau đó, một đốm lửa bùng lên giữa không trung chiếu rõ một cái đĩa bắn trước mặt mọi người, và khi bọn họ bật kêu lên sững sờ, một cuộn giấy da rơi xuống bàn kèm theo một cái lông đuôi phượng hoàng bằng vàng.

Của con Fawkes! chú Sirius nói ngay lập tức và giơ tay bắt lấy cuộn giấy da. Đây không phải là chữ của cụ Dumbledore – hẳn là từ mẹ của các cháu... đúng rồi...

Chú nhét lá thư vào tay George, nó vội vã xé toạc ra và đọc to lên: Ba vẫn còn sống. Má sẽ đi ngay đến chỗ bệnh viện. Các con hãy ở yên đó. Má sẽ gọi tin sớm cho các con ngay khi má có thể. Má của các con.

George nhìn quanh bàn.

Vẫn còn sống... nó chậm rãi nói. Nhưng nó nghe như có vẻ ...

Nó không cần phải nói hết câu. Đối với Harry cũng vậy, nó nghe như có vẻ ông Weasley đang nằm giữa sự sống và cái chết. Vẫn còn nhột nhạt lạ lùng, Ron nhìn chăm chăm vào là thư của má từ phía sau như thể nó sẽ nói những lời an ủi nó. Fred giật tờ giấy ra khỏi tay George và tự mình đọc nó, sau đó nhìn Harry, lúc này lại cảm thấy bàn tay cầm chai bia của mình bắt đầu run và nó nắm chặt hơn để ngừng nó lại.

Harry không thể nhớ nổi nó đã bao giờ trải qua một đêm dài như đêm này chưa. Một lần chú Sirius thử gợi ý nhưng không mấy thuyết phục là bọn chúng nên đi ngủ, nhưng những cái nhìn phẫn nộ của bọn trẻ nhà Weasleys đủ nói lên câu trả lời. Phần lớn bọn chúng ngồi xung quanh cái bàn, im lặng, theo dõi ngọn nến tan chảy dần thành sáp lỏng, thỉnh thoảng nâng chai bia lên môi, chỉ nói khi hỏi giờ, tự hỏi cái gì đang xảy ra và để đảm bảo là nếu có tin xấu bọn chúng sẽ biết ngay lập tức vì bà Weasley hẳn là đã đến chỗ bệnh viện St Mungo được khá lâu.

Fred rơi vào giấc ngủ gà gật, đầu của nó ngật sang bên vai. Ginny cuộn mình như con mèo trên ghế, nhưng mắt vẫn mở; Harry có thể nhìn thấy chúng đang lấp lánh ánh lửa. Ron ngồi ôm đầu trong tay, không thể biết là đang thức hay đã ngủ. Harry và Sirius thường xuyên nhìn nhau, họ là những người đang xâm phạm vào nỗi buồn của gia đình, chờ đợi... chờ đợi...

Lúc 10h5 phút theo đồng hồ của Ron, cánh cửa bếp mở ra và bà Weasley bước vào. Trông bà hết sức nhột nhạt xanh xao nhưng khi bọn họ nhìn bà, Fred, Ron và Harry nhồm nừa người khỏi ghế thì bà nở nụ cười mệt mỏi.

Ba các con sẽ ổn thôi, bà nói với giọng yếu ớt và mệt mỏi. Ba đang ngủ. Chúng ta có thể thăm ba sau. Bây giờ anh Bill đang ở đó; Anh ấy xin nghỉ sáng nay.

Fred rơi trở lại ghế, tay giơ lên khỏi mặt. George và Ginny đứng dậy, nhanh chóng đi đến bên mẹ và ôm lấy bà. Ron cười run rẩy và nốc cạn một hơi chai bia bơ.

Bữa sáng! chú Sirius nói to và vui vẻ, và nhảy lên. Cái con gia tinh đang ghê tởm ở đâu rồi nhỉ? Kreacher! KREACHER!

Nhưng Kreacher không trả lời câu gọi đó.

Thôi, quên nó đi, chú Sirius càu nhàu và đếm số người đang đứng trước mặt mình. để xem bữa sáng có bao nhiêu người nào – bảy người... thịt lợn muối xông khói và trứng, chú nghĩ thế, một ít trà, và bánh mì nướng -

Harry vội vã đi đến chỗ cái lò để giúp chú. Nó không muốn xen vào niềm vui của nhà Weasley và cảm thấy sợ khi nghĩ đến cái giây phút bà Weasley đề nghị nó thuật lại những gì nó nhìn thấy. Tuy nhiên, nó vẫn lấy những cái đĩa từ tủ để bát đĩa ra trong khi bà Weasley lấy chúng ra khỏi tay nó và ôm ghì lấy nó.

Bác không biết là cái gì sẽ xảy ra nếu cháu không nhìn thấy, Harry à, bà nói, giọng nghẹn lại. Bọn họ có thể không tìm thấy Arthur trong hàng tiếng đồng hồ, và sẽ là quá muộn, nhưng nhờ cháu ông ấy vẫn còn sống và Dumbledore có thể nghĩ ra một câu chuyện hợp lý giải thích cho việc bác Arthur có mặt ở nơi mà người ta tìm thấy bác ấy, cháu không thể hình dung ra bác ấy sẽ gặp phiền phức như thế nào nếu sự tình khác đi, cháu hãy coi ông Sturgis tội nghiệp ấy..."

Harry khó có thể nuốt trôi quan điểm của bà được, nhưng rất may là bà đã thả nó ra, quay sang chú Sirius và cảm ơn chú đã trông nom bọn trẻ suốt đêm. Chú Sirius nói là chú rất mừng được giúp đỡ mọi người, và chú hy vọng là bọn trẻ sẽ ở lại đây với chú chừng nào ông Weasley còn nằm trong viện.

Ôi, anh Sirius, tôi thực là mừng ... người ta nói là ông ấy sẽ phải ở đó trong một thời gian và chẳng còn gì tốt hơn là chúng tôi ở gần đó ... dĩ nhiên, điều đó có nghĩa là chúng tôi sẽ ở đây đến tận Giáng Sinh.

Càng lâu tôi càng mừng! chú Sirius nói chân thành khiến cho bà Weasley phải mỉm cười với chú, bà phù khăn trải bàn lên và bắt đầu giúp chuẩn bị bữa ăn sáng.

Chú Sirius, Harry thì thầm, nó không thể chịu đựng giây phút này thêm được nữa. Cháu có thể nói chuyện ngắn gọn với chú được không? Ngay bây giờ?

Nó đi phòng để đồ tối và chú Sirius theo sau. Không mào đầu, Harry kể cho cha nuôi mọi chi tiết mà nó nhìn thấy, bao gồm cả sự thực chính nó là con rắn đã tấn công ông Weasley.

Khi nó ngừng lại để thở, chú Sirius nói, Con đã kể cho cụ Dumbledore chưa?

Con đã, Harry nói với vẻ thiếu kiên nhẫn, nhưng cụ không hề nói cho con biết điều đó có nghĩa là gì. Phải đấy, cụ chẳng nói cho con bất cứ điều gì.

Nhưng chú chắc là cụ sẽ nói cho con nếu có điều gì cần phải lo ngại, chú Sirius điềm tĩnh nói.

Nhưng chưa hết đâu, Harry nói với giọng hạ thấp xuống thành tiếng thì thầm. Chú Sirius, con... con nghĩ là con sắp bị mất trí rồi. Khi bọn con ở trong văn phòng của cụ Dumbledore, ngay trước khi bọn con nắm lấy cái Khoá Càng ... trong vài giây ở đó, con đã nghĩ con là một con rắn, con cảm thấy như thế – vết sẹo của con đau nhói khi con nhìn cụ Dumbledore – chú Sirius, con đã muốn tấn công cụ Dumbledore!

Nó chỉ có thể nhìn thấy một phần khuôn mặt của chú Siriuss; phần còn lại chìm trong bóng tối.

Đó hẳn là hậu quả của những cái mà con nhìn thấy, có thể thôi chú Sirius nói. Con vẫn còn đang nghĩ về giấc mơ hay những gì đại loại như vậy và...

Không phải, Harry nói và lắc đầu, nó giống như là một cái gì đó dâng lên trong con, giống như là có một con rắn trong con.

Con cần ngủ một giấc, chú Sirius kiên quyết nói. Con đi ăn sáng đi, sau đó lên gác ngủ một giấc, và sau bữa trưa con có thể đi thăm bác Arthur với những người khác. Con vừa bị sốc, Harry à; con đang đổ lỗi cho bản thân vì một điều mà con chỉ được chứng kiến, và rất may là con đã chứng kiến nó, nếu không bác Arthur có thể chết. Hãy đừng lo lắng nữa.

Chú vỗ vào vai Harry và rời khỏi phòng chứa, để Harry đứng một mình trong bóng tối.

Tất cả mọi người trừ Harry ngủ suốt phần còn lại của buổi sáng. Nó lên gác vào phòng ngủ mà nó và Ron đã chung nhau suốt vài tuần cuối mùa hè vừa rồi, nhưng trong khi Ron cuộn mình trong giường và thiết đi chỉ trong vài phút, thì Harry vẫn mặc nguyên quần áo, cổ uốn cong các thanh kim loại lạnh lẽo của cái khung giường, cố ý giữ mình không được thoải mái, quyết tâm không để rơi vào giấc ngủ vì sợ mình sẽ lại một lần nữa trở thành con rắn trong giấc ngủ và thức giấc thấy mình đang tấn công Ron, hoặc trườn qua ngôi nhà tấn công những người khác ...

Khi Ron tỉnh dậy, Harry giả vờ như nó cũng vừa có một giấc ngủ rất ngon lành. Những cái rương của bọn chúng đã đến nơi trong khi bọn họ dùng bữa trưa, vì vậy bọn chúng có thể mặc đồ như dân Muggles để đi đến bệnh viện của ông St Mungos. Tất cả mọi người, ngoại trừ Harry đều hết sức vui mừng và trò chuyện rôm rả khi thay đổi quần áo, mặc những cái quần jean và áo len ngắn tay. Khi cô Tonks và thầy Mắt điên quay trở lại để hộ tống bọn họ lên London, bọn họ chào đón hai người hết sức vui mừng, cười nhạo cái mũ quả dưa mà thầy Mắt điên đang đội sụp xuống để che đi con mắt thần, mặc dù vậy thực tình mà nói cô Tonks với mái tóc ngắn và có màu hồng tươi sẽ còn ít thu hút sự chú ý hơn.

Cô Tonks rất quan tâm đến việc Harry nhìn thấy cuộc tấn công vào ông Weasley, tuy nhiên đó là điều mà nó hoàn toàn không thích thú đưa ra bàn luận.

Hoàn toàn không có chút dòng máu của Người tiên tri nào trong gia đình cháu đấy chứ? cô hỏi hết sức tò mò, khi họ ngồi cạnh nhau trên xe lửa lao nhanh về trung tâm thành phố.

Không có, Harry nói, nó nghĩ ngay tới giáo sư Trelawney và cảm thấy bị xúc phạm.

Không, cô Tonks đảm chiêu nói, không, cô cho đó không thực sự là một lời tiên tri. Ý cô là, cháu không nhìn thấy tương lai, cháu nhìn thấy hiện tại ... thật là lạ lùng? Rất hữu ích, mặc dù...

Harry không trả lời; rất may bọn chúng đã đến nơi, đó là một nhà ga ở trung tâm London, và trong khi hối hả xuống tàu, nó có thể đi theo Fred và George để ngăn nó với cô Tonks đang đi dẫn đường. Tất cả mọi người theo cô lên thang cuốn, thầy Moody đi chặn hậu đằng sau nhóm người, cái mũ quả dưa của thầy sụp xuống, bàn tay xương xẩu của thầy thu trong áo khoá giữa mấy cái cúc, nắm chặt cây đũa phép. Harry cảm thấy con mắt bị che khuất của thầy đang chìn nó hết sức chăm chú. Cố gắng tránh mọi câu hỏi về giấc mơ của nó, nó hỏi thầy Mắt điên là bệnh viện St Mungo ở chỗ nào.

Không xa đây lắm đâu, thầy Moody lau nhàu khi họ bước ra trong không khí đầy gió trên một con phố

toàn là các cửa hàng lớn đầy những người đang đi mua sắm cho Giáng Sinh. Thầy đẩy nhẹ Harry về phía trước và i ngay sau cậu; Harry biết con mắt thần của thầy đang đảo tít theo mọi hướng dưới cái mũ. Không dễ dàng tìm một vị trí tốt để đặt một bệnh viện. Chẳng có chỗ nào trong trong Hẻm Xổ đủ lớn và chúng ta thì không để đặt nó ngằm dưới đất như Bộ Pháp Thuật được – không khí không tốt. Cuối cùng, người ta quyết định xây dựng một toà nhà ngay đằng kia. Lý thuyết là, các phù thủy ốm có thể đến và đi, chỉ cần hoà vào đám đông.

Thầy nắm lấy vai Harry để bọn họ khỏi tách nhau ra bởi một nhóm người đi mua sắm đang lang thang xô đẩy họ vào một cái cửa hàng đầy đồ điện gần đó.

Chúng ta tới nơi rồi, thầy Moody nói sau một giây lát.

Bọn họ đang đứng ngoài một cửa hàng lớn, cổ lỗ có tên là Purge & Dowse Ltd. Cái nơi đó trông tồi tàn, cũ kỹ; Qua cửa sổ, có thể trông thấy vài hình nộm sứt mẻ đội những mái tóc giả bị xô lệch, đứng rải rác và mặc những bộ quần áo lỗi mốt ít nhất là 10 năm. Trên tất cả các cánh cửa bẩn thỉu, người ta có thể đọc được ở các tấm bảng lớn: Đóng cửa để cải tạo lại. Harry nghe thấy rõ ràng nghe thấy một người phụ nữ xách nặng trĩu những túi đồ mua hàng bằng chất dẻo nói với bạn khi đi ngang qua, Cái cửa hàng này chẳng bao giờ mở cửa cả ...

Chính xác, cô Tonks nói, đẩy bọn họ về phía một cửa sổ chẳng trưng bày cái gì ngoài một con hình nộm phụ nữ xấu xí. Hàng mi giả của hình nộm nhắm hờ và nó khoác một bộ váy không tay bằng nylon màu xanh lá cây. Tất cả đã sẵn sàng chưa?

Mọi người gật đầu, đứng vây xung quanh cô. Thầy Moody đẩy vào giữa hai bờ vai của Harry để nó đi lên phía trước và cô Tonks ngả lại gần cửa kính, nhướn nhìn con người nộm rất xấu xí kia, hơi thở cô làm mờ mặt kính. Wotcher, cô nói, chuns tôi đến đây để thăm ông Arthur Weasley.

Harry nghĩ cô Tonks thật là ngớ ngẩn khi trông đợi hình nộm đó nghe được lời cô thì thầm cô nói thầm qua lớp cửa kiếng, với cả đồng xe ô tô chạy rầm rầm đằng sau cô và tiếng động huyên náo của con phố đầy người đi mua hàng. Rồi nó tự nhắc mình là những hình nộm thì không thể nghe được. Giây lát sau, miệng nó há hốc ra vì kinh ngạc khi hình nộm khẽ gật đầu và ra hiệu bằng ngón tay được nối khớp, và cô Tonks kéo khuỷu tay Ginny và bà Weasley lại, bước ngay qua cửa kiếng và biến mất.

Fred, George và Ron bước theo họ. Harry liếc nhìn đám đông đang xô đẩy; không một ai thèm liếc nhìn cái cửa kiếng xấu xí của cửa hàng Purge & Dowse Ltd; hay có vẻ để ý là có sau người vừa mới tan biến vào không khí ngay trước mũi họ.

Đi thôi, thầy Moody gầm gừ, đẩy Harry một lần nữa từ đằng sau, và họ cùng bước về phía trước xuyên qua một lớp như nước mát lạnh và xuất hiện ở bên kia khô ráo và ấm áp.

Không có dấu hiệu nào của con hình nộm xấu xí hay nơi mà nó đứng. Họ đang đứng trong một khu vực

đông đúc có vẻ là chỗ tiếp tân, nơi có một hàng các nữ phù thủy và nam phù thủy đang ngồi trên những cái ghế gỗ ọp ẹp, một số trông hoàn toàn khỏe mạnh và đang chăm chú đọc những số Tuần báo Phù Thủy đã cũ, một số có vẻ bị biến dạng khủng khiếp chẳng hạn như có thân hình to như con voi hay có những cái tay phụ mọc ra trên ngực. Căn phòng còn huyền ảo đáng sợ hơn ngoài phố bởi có nhiều bệnh nhân đang tạo ra những tiếng ồn lạ lùng: một bà phù thủy nhể nhại mồ hôi trên mặt ngồi ở giữa hàng ghế trước, quạt lấy quạt để bằng một tờ Nhật báo Tiên tri, đang phát ra tiếng huýt sáo the thé và một luồng hơi thoát ra khỏi miệng bà ta; một phù thủy trông dơ dáy trong góc rung lên như chuông mỗi khi cử động, và mỗi một tiếng kêu, đầu của ông lại rung lên dễ sợ khiến cho ông phải nắm lấy tai của mình để giữ nó đứng yên.

Các nữ phù thủy và nam phù thủy mặc những cái áo choàng màu vàng-xanh đang đi lại dọc theo hàng ghế, hỏi han và ghi chú vào cái bìa kẹp hồ sơ giống của bà Umbridge. Harry để ý thấy cái biểu tượng được thêu trên ngực áo của họ: cây đũa phép và một cái xương bắt chéo.

Bọn họ là bác sỹ à? nó lặng lẽ hỏi Ron.

Bác sỹ? Ron nói, trông có vẻ giật mình. Những người Muggle chuyên cắt người ta ra á? Không, họ là những Thầy thuốc.

Qua đây! bà Weasley kêu át tiếng chuông phát ra từ người phù thủy trong góc, và bọn họ theo bà đứng xếp vào hàng người trước một cô phù thủy tóc vàng mũm mĩm đang ngồi trước một cái bàn có đề Chỉ dẫn. Bức tường đằng sau cô phủ đầy những thông báo và quảng cáo đại loại như: MỘT CÁI VẠC SẠCH SẼ GIỮ CHO MÓN LINH DUỖC KHÔNG TRỞ THÀNH THUỐC ĐỘC VÀ MỌI LIỀU THUỐC GIẢI ĐỘC ĐỀU BỊ CẤM TRỪ PHI ĐƯỢC CHẤP THUẬN BỞI MỘT THẦY THUỐC CÓ ĐỦ TƯ CÁCH. Có một bức chân dung cỡ lớn của một bà phù thủy với mái tóc quăn dài màu bạc, bức chân dung đề:

Dilys Derwent

Thầy thuốc của bệnh viện St Mungo năm 1722-

Hiệu trưởng trường Phù thủy Hogwarts năm 1741-

Bà Dilys đang dán mắt vào nhóm nhà Weasley ở rất gần như thể là đang đếm bọn họ; khi Harry bắt gặp mắt bà ta, bà ta khẽ nháy mắt, đi khỏi bức chân dung và biến mất.

Trong lúc đó, ngay trước dòng người đang xếp hàng, một phù thủy trẻ đang thực hiện một điệu nhảy jig tại chỗ hết sức lạ lùng, và đang cố gắng giữa những tiếng rên rỉ đau đớn giải thích tình trạng của nó cho cô phù thủy đằng sau cái bàn.

Đó là... oái... đôi giày anh trai cháu cho cháu... ôi... chúng ăn thịt cháu... Oái... cái chân... hãy nhìn bọn chúng, chắc hẳn là phải có... á... cái gì đó quái quái ồm lên đôi giày và cháu không thể... AAAAAH... cởi chúng ra hộ cháu với. Nó nhảy từng từng hết trên chân này lại đổi qua chân khác như thể đang nhảy trên

than nóng.

Đôi giày không thể ngăn cháu đọc được chứ? cô phù thủy tóc vàng nói, cái kính chỉ vào cái biển lớn bên trái bàn của cô. Cháu cần đến chỗ MA THUẬT gây thương tích, tầng bốn. Giống như trên bảng chỉ dẫn các tầng. Tiếp theo!

Khi nó phù thủy tập tễnh đi khỏi hàng, gia đình nhà Weasley nhích lên phía trước được một vài bước và Harry đọc thấy bảng chỉ dẫn các tầng:

CÁC TAI NẠN DO DỤNG CỤ ... Tầng trệt

Nổ vạc, đùa phép bắt cháy, chối rơi, v. v...

CÁC THƯƠNG TẬT DO CÁC SINH VẬT GY RA ... Tầng một

Các vết cắn, đốt, bỏng, gai châm, v. v...

CÁC LOÀI SINH VẬT HUYỀN BÍ ... Tầng hai

Các chứng bệnh lây, ví dụ như mụn rồng, chứng ốm biến, scrojungulus, v. v...

LINH ĐƯỢC VÀ NGỘ ĐỘC THỰC VẬT ... Tầng ba

Mẩn đỏ, nôn mửa, mất khả năng kiểm soát, v. v...

MA THUẬT GY THƯƠNG TÍCH ... Tầng bốn

Lời nguyền không giải được, bùa ma thuật, thần chú áp dụng sai, v. v...

PHÒNG UỐNG TRÀ CHO KHÁCH THĂM VIẾNG / CỬA HÀNG ... Tầng năm

NẾU BẠN KHÔNG CHẮC CHẮN VỀ NƠI CẦN ĐẾN, KHÔNG THỂ TRÌNH BÀY RÕ RÀNG HOẶC KHÔNG THỂ NHỚ TẠI SAO BẠN Ở ĐÂY, CÁC NỮ PHÙ THUYẾT TIẾP ĐÓN CỦA CHÚNG TÔI SẼ RẤT VUI LÒNG ĐƯỢC GIÚP ĐỠ.

Một ông phù thủy già với một cái tai nghe đứng ở đầu hàng bây giờ đang lê bước đến bàn lễ tân. Tôi muốn gặp Broderick Bode! ông nói trong khi thở khò khè

Phòng 49, nhưng tôi sợ là cụ chỉ lãng phí thời gian thôi, cô phù thủy thô bạo nói. Ông ấy hoàn toàn lẫn trí rồi, cụ biết đấy - ông ấy vẫn nghĩ mình là một cái ấm trà. Tiếp theo!

Một phù thủy có cái nhìn ưu phiền dắt một đứa con gái nhỏ bằng cách nắm chặt mắt cá chân cô bé trong khi cô bé đập cánh phành phạch vào đầu ông, một đôi cánh cực lớn, phủ đầy lông nhô ra ngay sau lưng.

Tầng bốn, cô phù thủy nói, giọng buồn chán mà không thêm hỏi han gì, và người đàn ông biến mất qua cánh cửa đôi bên cạnh cái bàn, tay vẫn nắm đứa con gái trong như quả bóng có hình dáng lạ lùng. Tiếp theo!

Bà Weasley nhích về phải cái bàn.

Xin chào, bà nói, chồng tôi, tên Arthur Weasley, hình như là đã được chuyển sang phòng khác sáng nay, có có thể nói cho chúng tôi...?

Arthur Weasley? cô phù thủy nói, rê ngón tay theo một bảng danh sách dài đặt trước mặt. Phải, tầng một, cánh cửa thứ hai, Phòng của Dai Llewellyn.

Cám ơn, bà Weasley nói. Đi thôi nào, tất cả mọi người.

Tất cả mọi người theo chân bà qua cánh cửa đôi và đi dọc theo hành lang hẹp có treo chân dung những Thầy thuốc nổi tiếng được chiếu sáng bằng những cây nến đặt trong những bóng đèn pha lê đang lơ lửng trên trần nhà trông giống như những cái bong bóng xà phòng khổng lồ. Có nhiều nữ phù thủy và bnam phù thủy trong bộ áo choàng xanh-vàng ra vào qua cánh cửa mà bọn họ vừa đi qua; một thứ khí màu vàng hôi thối toả ra trên lối đi khi bọn họ đi qua một cánh cửa, và bây giờ họ nghe thấy tiếng kêu khóc vắng lại từ mọi phía. Bọn họ vội vã chạy lên một cầu thang và đi vào hành lang có tên Các Vết Thương do Sinh vật gây ra, ở đó, trên cánh cửa thứ hai có ghi dòng chữ: Nguy hiểm Phòng Dai Llewellyn: Các vết cắn nghiêm trọng. Ngay dưới dòng chữ đó, có một tấm danh thiếp trong một cái giá bằng đồng, trên đó có dòng chữ được viết bằng tay: Thầy thuốc chính: Hippocrates Smethwyck. Thực tập sinh: Augustus Pye.

Chúng ta sẽ đợi ở ngoài, anh Mắt điên, cô Tonks nói. Anh Arthur không muốn có quá nhiều người viếng thăm một lúc đâu ... phải ưu tiên cho gia đình trước đã.

Thầy Mắt điên lâu lâu tỏ ý tán thành và lùi lại dựa lưng vào tường hành lang, con mắt thần của thầy quay tít thò lò nhìn mọi hướng. Harry cũng lùi lại, nhưng bà Weasley đã giơ tay đẩy nó qua cánh cửa và nói, Đừng ngốc thế, Harry, bác Arthur muốn cảm ơn cháu.

Căn phòng bé và xám xịt, trong khi cửa sổ duy nhất thì hẹp và nằm tít trên cao của bức tường đối diện cửa ra vào. Phần lớn ánh sáng phát ra từ những bóng đèn pha lê treo lơ lửng giữa trần nhà. Các bức tường được phủ bằng gỗ sồi và có một bức chân dung của một phù thủy trông rất xấu xa treo trên tường, dưới có đề: Urquhart Rackharrow, 1612—1697, Phát minh ra Lời Nguyên Entrail-expelling (Lời Nguyên Thòi Ruột-có lẽ để khỏi phải mổ phanh?).

Chỉ có ba bệnh nhân trong đó. Ông Weasley chiếm cái giường tít cuối phòng, bên cạnh cái cửa sổ bé tí xíu. Harry vui mừng và yên tâm khi nhìn thầy ông đang dựa vào mấy cái gối và đọc tờ Nhật báo Tiên tri dưới tia sáng mặt trời rơi trên giường. Ông ngược nhìn lên và nở nụ cười rạng rỡ khi bọn họ đi về phía ông.

Chào mọi người! ông vui vẻ kê to và ném tờ báo Tiên tri qua bên. Bill vừa đi, Molly à, nó phải trở lại làm việc, nhưng nó nói là sẽ tạt vào thăm em sau.

Anh cảm thấy như thế nào rồi, Arthur? bà Weasley hỏi trong khi cúi xuống để hôn má ông Weasley và lo lắng nhìn vào mặt ông. Trông anh vẫn còn yếu lắm.

Anh cảm thấy hoàn toàn khoẻ, ông Weasley rạng rỡ nói, giơ cánh tay còn lành lặn ra để ôm ghì lấy Ginny. Nếu bọn họ có thể tháo cái băng này ra, anh hoàn toàn khoẻ để về nhà.

Tại sao họ lại không thể tháo băng, ba? Fred hỏi.

À, ta đã bị chảy máu như điên mỗi khi họ cố thử, ông Weasley vui vẻ nói, giơ tay với cây đũa phép của ông đang nằm trên cái tủ đầu giường, vẫy vẫy và thêm sáu cái ghế xuất hiện bên cạnh giường của ông và tất cả ngồi xuống. Hình như trên răng nanh của con rắn có một loại chất độc không bình thường khiến cho vết thương luôn hở ra. Chắc chắn là họ sẽ tìm ra thuốc giải độc; họ nói là bọn họ đã tiếp nhận nhiều ca tệ hơn thế này, và trong lúc chờ đợi, mỗi giờ ba phải uống Thuốc Bổ Sung Máu. Nhưng cái người nằm ở đằng kia, ông hạ thấp giọng và hất đầu về phía cái giường đối diện, nơi có một người đàn ông xanh xao và ốm yếu đang nằm nhìn trừng trừng lên trần nhà. Bị một Người Hoá Sói cắn, tội nghiệp. Không thể chữa được.

Một Người Hoá Sói? bà Weasley thì thầm trông có vẻ cảnh giác. Ông ta có gây nguy hiểm ở khu vực công cộng không? Đáng lẽ ông ấy phải ở trong phòng riêng chứ?

Còn hai tuần nữa mới tới lúc trăng tròn, ông Weasley lặng lẽ nhắc. Người ta đã nói chuyện với ông ấy sáng nay, những thầy thuốc cố gắng thuyết phục ông ấy là ông ấy có thể quay về một cuộc sống hoàn toàn bình thường. Tôi nói với ông ấy mà không nêu tên- dĩ nhiên – là tôi biết có một Người Hoá Sói, một người đàn ông rất dễ thương đã tìm ra được cách rất tốt để vượt qua.

Ông ấy nói gì? George hỏi.

Nói là ông ấy sẽ cắn ba nếu ba không im đi, ông Weasley buồn rầu nói. Và người phụ nữ ở đằng kia, ông chỉ người duy nhất còn lại đang nằm trên giường bên phải cửa ra vào, không chịu nói cho người chữa trị cái gì đã cắn bà ta, việc đó khiến cho chúng ta nghĩ rằng hẳn là bà ta đã làm một điều gì đó phi pháp. Cho dù là cái gì, thì nó cắn bà ta một miếng khá tệ hại vào chân, nó có thứ mùi kinh tởm khi họ tháo băng.

Thế ba sẽ kể cho chúng con cái gì đã xảy ra chứ, ba? Fred hỏi và kéo cái ghế lại gần giường hơn.

Các con đã biết rồi còn gì, đúng không? ông Weasley nói với một nụ cười đầy ý nghĩa về phía Harry. Mọi việc rất đơn giản – Ba đã trải qua một ngày dài, ngủ lơ mơ, bị đánh thức dậy và bị cắn.

Tờ báo Tiên tri có nói rằng ba bị tấn công không? Fred hỏi và chỉ vào tờ báo mà ông Weasley để sang bên cạnh.

Không, tất nhiên là không, ông Weasley nói với một nụ cười hơi chua chát, Bộ không muốn mọi người biết có một con rắn lớn và bẩn thỉu tấn công...

Anh Arthur! Mrs Weasley cảnh cáo.

... tấn công... e hèm... ba, ông Weasley vội vàng nói, mặc dù Harry có thể chắc rằng đó không phải là cái ông định nói.

Thế ba ở đâu khi sự việc xảy ra? George hỏi.

Đó là việc của ba, ông Weasley nói tuy vẫn cười. Ông cầm lấy tờ Nhật báo Tiên Tri và mở nó ra lại, Ba vừa đọc được là Willy Widdershins đã bị bắt khi trước khi mọi người đến đây. Các con biết là Willy bị nghi là đứng đằng sau vụ mấy cái bồn cầu phun ngược nước mùa hè vừa qua? Một cái chẳng may bắt lửa, cái bồn cầu phát nổ và người ta tìm thấy ông ấy nằm bất tỉnh, từ đầu đến chân phủ đầy mảnh vỡ...

Khi ba nói là ba đang "làm nhiệm vụ", Fred chen vào với giọng hạ thấp, thì ba đang làm cái gì vậy?

Con nghe thấy ba con nói rồi đấy, bà Weasley thì thầm, chúng ta không thảo luận những vấn đề đó ở đây! Tiếp tục chuyện về Willy Widdershins đi anh Arthur.

Đừng có hỏi tôi bằng cách nào, nhưng ông ta đã thực sự thoát khỏi vụ mấy cái bồn cầu, ông Weasley khẳng định. Tôi chỉ có thể phỏng đoán là vàng đã làm thay đổi mọi thứ...

Ba đang bảo vệ nó, đúng không ba? George lặng lẽ nói. Vũ khí ấy mà? Thứ mà Kẻ-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang tìm kiếm?

George, hãy yên lặng đi! bà Weasley nạt.

Dù sao, ông Weasley nói với giọng cao hơn, lần này Willy bị bắt quả tang đang bán những cái năm đầm cửa biết căn cho dân Muggles nhưng anh không nghĩ là ông ta có thể thoát khỏi vụ này bởi vì theo bài báo này, hai dân Muggles đã bị mất ngón tay và bây giờ đang ở trong bệnh viện St Mungo để tái tạo xương khẩn cấp và điều chỉnh trí nhớ. Thử nghĩ mà xem, dân Muggles đang ở trong St Mungo! Anh tự hỏi bọn họ đang ở khu nào?

Và ông phấn khích nhìn xung quanh như thể hy vọng sẽ trông thấy một cái biển báo nào đó.

Em đã chẳng nói Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy có một con rắn mà Harry? Fred hỏi và nhìn và ba để thăm dò phản ứng. Một con rắn lớn? Em đã nhìn thấy vào đêm mà hăn trở lại, đúng không?

Bấy nhiêu đó đủ rồi, bà Weasley cắt ngang. Anh Mắt điên và cô Tonks gác ở ngoài, Arthur, bọn họ đến gặp anh. Và các con hãy đợi bên ngoài, bà nói thêm với lũ trẻ và Harry. Các con có thể đến chào tạm biệt sau. Đi nào.

Họ đi thành đoàn trở lại hành lang. Thầy Mắt điên và cô Tonks bước vào và đóng cánh cửa ngăn đàng sau họ lại. Fred nhướn mày.

Tốt lắm, nó bình tĩnh nói và lục lọi trong túi quần áo, phải như vậy thôi. Đừng ai nói gì nữa cả.

Anh tìm cái này à? George nói và lôi ra một cái gì đó trông như sợi dây màu da người.

Anh đọc được ý nghĩ của em, Fred nói và nhe răng ra cười. Để xem vái bệnh viện St Mungo s có ếm bùa Chặn vào cánh cửa không?

Nó và George gỡ sợi dây ra và tách năm cái Tai nổi dài ra khỏi nhau. Fred và George giơ chúng lên. Harry ngại ngần không muốn cầm.

Thôi nào, Harry, cầm lấy đi! Em đã cứu sống ba. Nếu như ai có quyền nghe trộm ba, thì đó chính là em.

Nhe răng ra cười ngoài ý muốn, Harry cầm lấy một đầu sợi dây và nhét nó vô tai bắt chước hai anh em sinh đôi.

OK, đi thôi! Fred thì thầm.

Sợi dây màu da người uốn éo trườn đi như một con sâu mảnh và dài, luôn qua cánh cửa. Đầu tiên, Harry chẳng nghe thấy gì, sau đó nó nhảy dựng lên khi nó nghe thấy cô Tonks thì thầm rất rõ như thể là cô đứng ngay bên cạnh nó.

... bọn họ đã tìm kiếm toàn bộ khu vực đó nhưng không tìm thấy con rắn đó ở bất kỳ đâu. Có vẻ như nó đã biến mất sau khi tấn công anh Arthur... nhưng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không thể hy vọng vào việc sử dụng một con rắn để đột nhập được?

Tôi cho là hẳn ta gửi con rắn đó đến để do thám, thầy Moody gầm gừ, "bởi hẳn ta không thể gặp may mắn được nữa, đúng không? Không, Tôi cho rằng hẳn đang cố gắng có được một hình ảnh rõ hơn về cái hẳn đang phải đương đầu và nếu anh Arthur không có ở đó, hẳn sẽ càng có thêm nhiều thời gian để dòm ngó xung quanh. Thế thằng bé Potter nói là nó nhìn thấy tất cả những điều đó xảy ra à?

Phải, bà Weasley nói. Bà thốt ra có vẻ khó khăn. Mọi người biết đấy, cụ Dumbledore có vẻ trông đợi Harry sẽ nhìn thấy một cái gì đó tương tự như thế.

À, phải, thầy Moody nói, có cái gì đó rất lạ lùng về thằng bé Potter, tất cả chúng ta đều biết điều đó.

Cụ Dumbledore có vẻ lo lắng về thằng bé Harry khi tôi nói chuyện với cụ vào sáng nay, bà Weasley thì thầm.

Dĩ nhiên là cụ phải lo lắng rồi, thầy Moody làu bàu. Thằng bé nhìn thấy mọi thứ qua đôi mắt con rắn

của Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Rõ ràng là Potter không nhận ra điều đó có nghĩa là gì, nhưng nếu Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy làm chủ được thằng bé...

Harry gỡ cái Tai nõi dài ra, trái tim nó đập rất nhanh và hơi nóng toả lên mặt. Nó nhìn những người khác. Bọn họ đang nhìn chăm chăm vào nó, những sợi dây vẫn còn lòng thòng trên tai, trông họ có vẻ rất ghê sợ.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Giáng Sinh Trong Phòng Kín

Có phải đây chính là lý do mà cụ Dumbledore không nhìn vào mắt Harry nữa? Có phải cụ cho rằng Voldemort đang quan sát họ, sợ rằng, rất có thể tuổi trẻ rực rỡ của họ có thể biến thành màu đỏ, với những vết xước giống như mèo cào gây ra cho học sinh? Harry vẫn nhớ khuôn mặt răn của Voldemort đã thoát khỏi đằng sau đầu giáo sư Quirrel và trói cánh tay của nó ra sau lưng như thế nào, thắc mắc không biết rằng nó sẽ cảm thấy gì nếu như Voldemort thoát ra khỏi thể xác nó.

Nó cảm thấy mình bẩn thỉu, ô uế, giống như nó đang chứa trong mình mầm mống của chết chóc, cảm thấy không xứng đáng để được ngồi trên chuyến xe điện ngầm trở về từ bệnh viện với những con người trong sạch, vô tội, mà cả linh hồn và thể xác đều không bị ràng buộc bởi sự nhơ bẩn của Voldemort... Nó không chỉ nhìn thấy con rắn đó, mà nó là con rắn, giờ thì nó đã biết...

Một ý nghĩ khủng khiếp, rất thật chợt loé lên trong đầu nó, một ký ức đang trôi nổi dần lên trong ý thức, suy nghĩ đã làm thâm tâm nó lẩn lộn, quẩn quại giống như những con rắn thực sự.

Ngoài việc tập trung bọn tay chân thì hẳn còn làm gì nữa không?

Những thứ mà hẳn chỉ có thể làm một cách lén lút... giống như một thứ vũ khí mà lần trước hẳn chưa kịp xài...

Mình là thứ vũ khí đó, Harry nghĩ, và ý nghĩ đó giống như một thứ chất độc đã bơm vào huyết quản, làm nó nhụt chí, khiến cho nó toát mồ hôi khi ngồi trên chiếc xe điện lắc lư qua đường hầm tối mịt. Mình là thứ mà Voldemort đang cố gắng sử dụng, đó là lý do mà họ cho người bảo vệ xung quanh mình bất cứ mình ở đâu, đó không phải là bảo vệ mình, mà để bảo vệ những người khác, chỉ có một nơi mà họ không thể bảo vệ, họ không thể cho người nào đó để mắt đến mình suốt ngày ở Hogwarts... Mình đã tấn công bác Weasley tối qua, kẻ đó chính là mình... Voldemort đã bắt mình phải làm điều đó, và lúc này hẳn có thể đang ở trong con người mình, đang nghe những suy nghĩ của mình...

“Con có sao không Harry?” bà Weasley thì thầm, vươn người qua Ginny để nói với nó trong khi chiếc xe điện vẫn lắc lư trong hầm tối. “Con trông không được khoẻ lắm đâu. Con có thấy mệt không?”

Mọi người đều nhìn về phía nó. Harry lắc đầu quả quyết và nhìn lên tờ quảng cáo về bảo hiểm gia đình.

“Harry, con có chắc là con khoẻ không?” bà Weasley nói với một giọng lo lắng khi họ đi ngang qua khu đất hoang đầy cỏ dại ở giữa Grimmauld Place. “Con trông nhợt nhạt quá đấy... Sáng nay con có ngủ không vậy? Con lên gác ngay và nghỉ ngơi lấy vài giờ trước bữa tối, được không?”

Harry gật đầu. Đây có lẽ là một lý do được chuẩn bị sẵn để không phải nói chuyện với bất cứ người nào khác, lý do nó thực sự muốn, nên khi bà vừa mở cửa chính, nó vội vã chạy thẳng vào, vượt qua cái giá để dù, lên gác, vào phòng ngủ của nó và Ron.

Ở đó, nó bắt đầu đi đi lại lại, giữa hai cái giường và bức tranh trống rỗng của Phineas Nigellus, trong đầu nó đang sôi sục đầy rẫy những câu hỏi và thậm chí những ý nghĩ điên rồ.

Làm thế nào mà nó lại có thể biến thành một con rắn? Chẳng lẽ nó lại là một người hoá thú... không, không thể nào, nó biết như vậy... có thể Voldemort là một người hoá thú... đúng rồi, Harry nghĩ, điều đó có vẻ hợp lý, tất nhiên rằng hắn đã biến thành một con rắn... và khi hắn điều khiển mình, cả hai biến đổi... điều đó vẫn không thể giải thích làm thế nào mình có thể tới London và quay lại giường trong vòng 5 phút... nhưng lúc này Voldemort là phù thủy hùng mạnh nhất trên thế giới, trừ cụ Dumbledore, rất có khả năng là hắn di chuyển người như vậy rất dễ dàng.

Và sau đó, cùng với một cơn đau nhói hoảng loạn, nó nghĩ, nhưng điều này thật điên rồ, nếu Voldemort điều khiển được mình, mình đang cho hắn một cái nhìn tuyệt vời trong đại bản doanh của Hội Huynh đệ Phượng hoàng ngay lúc này! Hắn sẽ biết ai nằm trong tổ chức và chú Sirius đang ở đâu... và mình đã nghe rất nhiều thứ mà mình không nên, mọi thứ mà chú Sirius đã kể cho mình vào cái đêm đầu tiên mình ở đây...

Chỉ có một cách để giải quyết: nó phải rời Grimmauld Place ngay lập tức. Nó sẽ hưởng trọn Giáng Sinh ở Hogwarts mà không có những người khác, ít ra để giữ cho họ an toàn trong ngày lễ... nhưng không, điều đó không thể, vẫn còn rất nhiều người ở Hogwarts có thể bị thương. Cái gì sẽ xảy ra nếu như lần tới là Seamus hay Neville? Nó dừng lại và đứng nhìn chăm chăm vào bức chân dung trống rỗng của Phineas Nigellus. Một cảm giác nặng nề đang lắng xuống ở phía cuối dạ dày nó. Nó không có sự lựa chọn nào khác. Nó sẽ phải trở lại đường Privet Drive, tách biệt hoàn toàn khỏi những phù thủy khác.

Thế đấy, nếu như nó phải đi, thì không còn lý do gì để luẩn quẩn ở đây. Cố gắng hết sức để không nghĩ đến nhà Dursley sẽ ca thán thế nào khi họ thấy nó ở trước ngưỡng cửa nhà họ sáu tháng sớm hơn họ nghĩ, nó bước nhanh đến rương của mình, đóng mạnh nắp và khoá lại, sau đó tự động nhìn quanh tìm con Hedwig trước khi nhớ ra rằng nó vẫn còn ở Hogwarts - tốt, điều đó tức là bớt đi một thứ phải mang - nó nắm một đầu của cái rương và đã lê hết một nửa đường về phía cửa khi một giọng nói cạnh khoé vang lên “Chạy trốn hả?”

Nó nhìn quanh. Phineas Nigellus đã trở lại trên bức chân dung và tựa vào khung tranh, quan sát Harry với một vẻ mặt thích thú.

“Không phải chạy trốn, không” Harry nói ngắn gọn, kéo cái rương của nó thêm vài feet nữa qua căn phòng. (1 foot bằng 31 cm, feet là số nhiều của foot - ND)

“Ta nghĩ rằng”, Phineas Nigellus vuốt chòm râu nhọn của ông, “để thuộc về nhà Gryffindor cậu phải dũng cảm! Cậu đang cho ta thấy rằng cậu tốt hơn là phải thuộc về nhà của ta. Slytherin chúng ta dũng cảm, đúng, nhưng không hề ngu ngốc. Chẳng hạn, nếu phải chọn, chúng ta luôn chọn để bảo đảm an toàn cho cái đầu của chúng ta.”

“Không phải tôi đang bảo vệ cái đầu của tôi,” Harry nói cụt lùn, kéo mạnh cái rương qua phần sàn nhà đặc biệt gồ ghề, một tấm thảm cũ rách trước cửa ra vào.

“Ồ, ta thấy rồi,” Phineas Nigellus nói, vẫn đang mân mê chòm râu, “đây không phải là một cuộc trốn chạy bẩn thỉu - cậu đang tỏ ra rất đáng khâm phục.”

Harry mặc kệ ông ta. Bàn tay nó đang cầm cái tay nắm cửa thì Phineas Nigellus nói một cách uể oải, “Ta có một thông báo cho cậu từ Albus Dumbledore.”

Harry quay lại.

“Đó là gì?”

“Hãy ở nguyên đó.”

“Tôi có di chuyển đâu!” Harry nói, tay nó vẫn đặt trên quả đấm cửa. “Thế thông báo là gì vậy?”

“Ta đã đưa nó cho nó rồi còn gì, hả kẻ điên,” Phineas Nigellus nói nhẹ nhàng. “Dumbledore nói ‘Hãy ở nguyên đó’”

“Tại sao?” Harry nôn nóng nói, buông tay ra khỏi cái rương. “Tại sao ông ấy lại muốn tôi ở lại đây? Ông ấy còn nói gì nữa không?”

“Chẳng thấy ông ấy nói gì cả,” Phineas Nigellus nói, nhướn đôi lông mày đen và mỏng giống như ông cảm thấy Harry đang rất hỗn láo.

Tâm trạng của Harry bùng lên giống như một con rắn phóng ra khỏi một bãi cỏ dài. Nó đã cạn kiệt, nó đang bối rối trong khoảng không gian bao la, nó đã đối mặt với sự kinh hoàng, rồi bình yên, rồi lại kinh hoàng một lần nữa trong vòng có 12 tiếng qua, và thầy Dumbledore vẫn không muốn nói gì với nó!

“Thế ra đó chính là thông điệp, phải không?” nó nói to. “ ‘Hãy ở nguyên đó’! Đó cũng là tất cả những gì mà người ta có thể ra lệnh tôi sau khi tôi bị tấn công bởi những Giám Ngục! Hãy ở đó để những người lớn giải quyết mọi chuyện, Harry! Chúng ta sẽ không nói với cháu mọi thứ đâu, bởi vì bộ não nhỏ bé của cháu sẽ có thể không đủ sức để đương đầu với nó!”

“Cậu biết không,” Phineas Nigellus nói, thậm chí còn to hơn cả Harry “đây chính xác là lý do mà ta căm ghét việc trở thành thầy giáo! Những người trẻ tuổi luôn luôn tin chắc tuyệt đối rằng họ hoàn toàn đúng đắn về mọi thứ. Có phải điều đó đã không hiện ra rõ ràng trước mặt cậu, hả kẻ đáng thương đang dương dương tự đắc kia, rằng phải có một lý do chính đáng nào đó mà vị Hiệu trưởng của Hogwarts không tiết lộ mọi chi tiết cụ thể trong kế hoạch của ông cho cậu? Cậu có bao giờ dừng cái việc nghĩ mình bị đối xử tàn tệ, để lưu ý rằng tuân theo sự chỉ bảo của Dumbledore chưa bao giờ khiến cho cậu gặp một nguy hiểm tai hại nào? Không. Không, giống như tất cả những đứa trẻ khác, cậu hoàn toàn chắc chắn rằng cậu đang cô đơn suy nghĩ và chịu đựng một mình, cậu một mình nhận ra sự nguy hiểm, cậu là người duy nhất đủ thông minh để nhận ra Chúa tể Hắc Ám đang có những kế hoạch như thế nào.”

“Hắn đang lên kế hoạch để làm điều gì đó với tôi đúng không?” Harry nói ngay lập tức.

“Ta có nói thế không?” Phineas Nigellus nói, lười nhác mân mê đôi găng tay bằng lụa của ông. “Bây giờ, nếu cậu tha lỗi cho ta, ta có những thứ khác quan trọng phải làm hơn là nghe những nỗi đau của trẻ con ... chúc cậu một ngày tốt lành.”

Rồi ông bước qua mép khung bức tranh và biến mất.

Bức tranh trống rỗng vẫn yên lặng. Tức giận, Harry kéo chiếc rương của nó trở lại chân giường và ném mình úp mặt xuống tấm trải giường đã cũ, mắt nó nhắm tịt, cơ thể nặng trĩu và đau nhức.

Nó cảm thấy giống như đã trải qua một cuộc hành trình dài hàng dặm... khó có thể tin được khi chưa đầy 24 giờ trước Cho Chang đã lại gần nó dưới cây tầm gửi... nó mệt mỏi quá... nó rất sợ ngủ... nhưng nó không biết nó có thể chịu đựng điều đó trong bao lâu... thầy Dumbledore đã bảo nó ở lại... điều đó có nghĩa là nó được phép ngủ... nhưng nó sợ... điều gì sẽ xảy ra nếu như nó lại tiếp diễn một lần nữa?

Nó đang chìm vào bóng tối...

Tất cả giống như một cuộc phim có sẵn trong đầu nó chỉ chờ đề bắt đầu. Nó đang đi bộ dọc theo một hành lang vắng vẻ hướng tới một cánh cửa đen giản dị, đi qua những bức tường đá xù xì, những ngọn đuốc và một cánh cửa mở sẵn tới những bậc thang bằng đá dẫn xuống tầng dưới ở phía bên trái...

Nó đã đến cánh cửa đen nhưng không thể mở được nó... nó đứng nhìn chăm chăm vào nó, tuyệt vọng... những gì nó tha thiết muốn bằng cả trái tim mình đang ở ngoài tầm với... điều mong ước ở ngoài giấc mơ của nó... giá mà vết sẹo của nó thôi đau nhức... lúc đó nó có thể suy nghĩ thông suốt hơn...

“Harry,” giọng của Ron vang lên, ở xa, rất xa, “Mẹ nói là bữa tối đã xong, nhưng mẹ sẽ để phần lại cho nó nếu như cậu muốn nghỉ ngơi.”

Harry mở mắt, nhưng Ron đã rời căn phòng.

Bạn ấy không muốn ở một mình với mình, Harry nghĩ. Không phải sau những gì bạn ấy nghe thầy

Moddy nói.

Nó cho rằng không một ai muốn nó ở lại đó cả, bây giờ thì họ đã biết cái gì ở trong con người nó.

Nó không xuống để ăn tối, nó không muốn áp đặt sự có mặt của nó cho mọi người. Nó quay người sang hướng khác, và một lúc sau, chìm vào giấc ngủ. Nó tỉnh dậy rất lâu sau đó, vào lúc sáng sớm, bụng nó nhức nhối vì đói và Ron đang ngáy đều đều ở giường bên. Nhìn quanh căn phòng, nó nhìn thấy cái hình dáng đen đen của Phineas Nigellus đã trở lại bức tranh của ông và điều này có nghĩa là thầy Dumbledore rất có thể đưa Phineas Nigellus tới để trông nom nó, trong trường hợp nó lại tấn công một ai khác.

Cảm giác không được trong sạch lại trở dậy. Đôi lúc nó ước rằng mình đã không tuân theo cụ Dumbledore... nếu như đây là cách mà cuộc sống trôi qua đối với nó khi nó ở lại Grimmauld Place kể từ bây giờ, thì xét cho cùng có thể nó đã khăm khá hơn ở Privet Drive.

Tất cả mọi người khác giành toàn bộ buổi sáng hôm sau để trang hoàng nhà cửa cho Giáng Sinh. Harry không thể nhớ được chú Sirius đã từng ở trong một tâm trạng vui vẻ bao giờ chưa; chú thực sự đang hát những bài hát mừng, hình như rất vui mừng rằng chú đã có bạn bè xung quanh trong dịp Noel. Harry có thể nghe thấy giọng chú vang lên qua sàn nhà trong phòng khách lạnh lẽo khi nó ngồi một mình, nhìn ra bầu trời ngày càng trắng hơn ở ngoài cửa sổ, tuyết rơi dữ dội, lúc nào cũng cảm thấy một niềm thích thú hoang dại rằng nó đang cho mọi người cơ hội để nói chuyện với nhau về nó, giống như họ bắt buộc phải làm điều đó. Khi nó nghe thấy bà Weasley gọi tên nó một cách nhẹ nhàng lúc bữa trưa tối, nó rút vào xa hơn ở trên gác và mặc kệ.

Khoảng sáu giờ tối, chuông cửa reo vang và bà Black lại bắt đầu rú lên. Cho rằng Mundungus hoặc một vài thành viên khác của Hội Huynh Đệ đến gọi, Harry chỉ chỉnh lại tư thế cho thoải mái hơn, dựa vào bức tường của căn phòng Buckbeak cư trú, nơi nó đang ẩn mình, cố gắng quên đi cái đói cồn cào khi nó cho con Bằng Mã ăn những con chuột chết. Vài phút sau, có ai đó đập mạnh vào cửa làm nó thoáng giật mình.

“Mình biết là cậu ở đây,” giọng Hermione vang lên. “Cậu có thể ra ngoài được không? Mình muốn nói chuyện với cậu.”

“Bạn làm cái quái gì ở đây thế?” Harry hỏi cô bé, mở cửa ra khi Buckbeak tìm kiếm những mảnh vụn của những con chuột chết trên sàn nhà phủ rơm mà nó có thể làm rơi ra. “Mình nghĩ là bạn đang trượt tuyết cùng với bố mẹ chứ?”

“Thôi, nói thật, trượt tuyết không thực sự là việc của mình,” Hermione nói. “Nên mình đến đây đón Giáng Sinh.” Có tuyết bám trên tóc của cô bé và mặt cô bé đã tím bầm vì lạnh. “Nhưng đừng có nói với Ron nhé. Mình bảo cậu ấy rằng trượt tuyết thực sự thú vị vì cậu ấy cứ cười suốt. Ba và mẹ có đôi chút không đồng tình, nhưng mình nói với họ rằng những ai lo lắng đến bài thi đều ở lại Hogwarts để học. Họ muốn mình làm tốt bài thi, họ sẽ hiểu thôi. Dù thế nào đi chăng nữa,” cô nói mạnh mẽ, “hãy vào phòng ngủ của cậu, mẹ Ron đã đốt lò sưởi ở đó và bác ấy đã gửi lên vài cái sandwich.”

Harry theo cô bé xuống tầng hai. Khi nó vào trong phòng ngủ, nó đã khá ngạc nhiên khi nhìn thấy cả Ron và Ginny đang chờ, ngồi trên giường của Ron.

“Mình đến đây bằng Chuyến Xe Đò Hiệp Sĩ,” Hermione nói nhẹ nhàng, cởi áo vét ra trước khi Harry có thời gian để nói. “Cô Dumbledore đã nói cho mình biết vào sáng sớm nay điều gì xảy ra, nhưng mình phải chờ cho đến khi chương trình học thực sự kết thúc mới rời đi. Umbridge thực sự cáu tiết khi thấy tất cả các cậu đã biến mất trước mũi bà ta, mặc dù cô Dumbledore thậm chí đã nói với bà ta rằng bác Weasley đang ở bệnh viện St Mungo và cô đã cho phép tất cả các bạn được đến thăm. Vì thế nên...”

Cô bé ngồi xuống bên cạnh Ginny, và hai cô gái cùng với Ron đều nhìn thẳng vào Harry.

“Cậu cảm thấy thế nào?” Hermione hỏi.

“Mình khỏe,” Harry nói một cách khó nhọc.

“Ồ, đừng nói dối, Harry,” cô bé nôn nóng. “Ron và Ginny nói rằng cậu đã tránh mặt mọi người kể từ khi cậu trở về từ St Mungo.”

“Họ đã nói thế à?” Harry nói, trừng trừng nhìn Ron và Ginny. Ron cúi xuống nhìn vào chân mình, nhưng Ginny dường như hoàn toàn không bối rối.

“Đúng, anh đã như thế!” cô bé nói. “Và anh sẽ không nhìn bất cứ ai nữa!”

“Chính là tất cả mọi người sẽ không nhìn vào tôi đấy chứ!” Harry giận dữ.

“Có thể cậu cứ nghĩ qua nghĩ lại như vậy, và cứ thế làm cho cậu tưởng mọi người không nhìn cậu,” Hermione gợi ý, khoé miệng của cô bé giật giật.

“Buồn cười thật,” Harry cáu, quay mặt đi chỗ khác.

“Thôi, đừng có gây thêm hiểu lầm nữa,” Hermione nói lạnh lạnh. “Xem nào, mọi người đã nói với mình về những gì cậu nghe lén được tối qua bằng cái Tai Nối Dài”

“Rồi sao?” Harry càu nhàu, đút hai tay sâu vào trong túi áo khi nhìn tuyết rơi ngày càng dày ở bên ngoài. “Tất cả đều nói về tôi, đúng không? Thế đấy, tôi đang phải làm quen với điều đó đây.”

“Chúng em muốn nói chuyện với anh, Harry,” Ginny nói, “nhưng anh cứ trốn biệt từ khi chúng ta về đây...”

“Tôi không muốn bất cứ ai nói chuyện với tôi hết,” Harry nói, càng lúc càng thấy tức giận hơn.

“Tốt thôi, anh hơi bị ngu ngốc đấy,” Ginny tức tối, “chẳng lẽ anh không biết chính em là người đã bị điều khiển bởi Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy, và em có thể nói cho anh biết em cảm thấy thế nào.”

Harry vẫn yên lặng khi tác dụng của những lời nói này dần đánh gục nó. Sau đó nó quay đầu ra xung quanh.

“Anh đã quên mất,” nó nói.

“Thật may mắn cho anh,” Ginny điềm tĩnh.

“Anh xin lỗi” Harry nói, và nó muốn nói. “Thế... thế thì, em có nghĩ rằng anh đã bị điều khiển không?”

“Để xem, anh có nhớ tất cả những gì anh làm không?” Ginny hỏi. “Có những khoảng thời gian dài nào mà anh không biết anh đang làm gì không?”

Harry lục lọi trong trí nhớ của mình.

“Không,” nó nói.

“Thế thì Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy chưa từng chiếm hữu anh đâu,” Ginny nói một cách đơn giản. “Khi hắn làm điều đó cho em, em không thể nhớ được em đã làm gì trong nhiều giờ. Em thấy mình ở một nơi nào đó và không thể biết được mình tới đó thế nào.”

Harry không dám tin cô bé, nhưng trái tim của nó đã loé lên hầu như bất chấp chính bản thân nó.

“Giấc mơ đó là về ba của em và con rắn đó, mặc dù--”

“Harry, cậu đã có những giấc mơ như vậy từ trước rồi,” Hermione nói. “Cậu đã có những hình ảnh về những việc mà Voldemort dự định từ năm trước.”

“Đó là chuyện khác,” Harry lắc đầu. “Mình đã ở trong con rắn đó. Điều đó giống như mình là con rắn... điều gì sẽ xảy ra nếu Voldemort bằng cách nào đó đưa mình tới London --?”

“Một ngày nào đó,” Hermione thực sự tức tối, “cậu sẽ phải đọc Hogwarts: Một Lịch Sử, và có thể nó sẽ chỉ cho nó thấy rằng nó không thể hiện ra rồi lại biến mất trong Hogwarts được. Thậm chí cả Voldemort cũng không thể làm cho cậu bay ra khỏi phòng ngủ của cậu được, Harry ạ.”

“Cậu không hề rời khỏi giường ngủ, bạn thân ạ,” Ron nói. “Mình nhìn thấy cậu quấy đạp trong giấc ngủ ít nhất là một phút trước khi chúng mình có thể đánh thức cậu dậy.”

Harry bắt đầu đi đi lại lại trong phòng, nghĩ ngợi. Những gì họ nói không chỉ để an ủi. mà còn rất hợp lý... không phải nghĩ nhiều, nó lấy một cái sandwich từ cái đĩa đặt trên giường tống vào mồm nghiền ngấu.

Cuối cùng mình không phải là vũ khí, Harry nghĩ. Trái tim nó căng lên vì hạnh phúc và thoải mái, và nó cảm thấy mình thực sự hoà nhập vào mọi người khi họ nghe thấy chú Sirius đi qua cửa để vào phòng Buckbeak, hát “God Rest Ye, Merry Hippogriffs” vói giọng cao nhất có thể.

Làm thế nào mà nó lại có thể từng mong muốn trở lại đường Privet Drive để đón Giáng Sinh nhỉ? Niềm vui của chú Sirius vì căn nhà lại đông đúc như trước, và đặc biệt là Harry đã quay lại, thật là dễ lây lan sang người khác. Chú không còn là một chủ nhà ủ rũ như mùa hè vừa rồi nữa, bây giờ chú dường như đã xác định rằng mọi người nên thưởng thức ngày lễ cùng nhau, nếu như ngày lễ không vui hơn những gì có ở Hogwarts, và chú làm việc không mệt mỏi để chuẩn bị cho lễ Giáng Sinh, dọn dẹp và trang hoàng với sự giúp đỡ của bọn trẻ, đến nỗi khi chúng lên giường ngủ Đêm Giáng Sinh, ngôi nhà hầu như không thể nhận ra được nữa. Cái đèn chùm mờ xỉn đã không còn bị mạng nhện giăng đầy nữa mà giờ đây được bao phủ bởi những vòng hoa của cây nhựa ruồi và những lá cờ dài bằng vàng, bạc; tuyết ma thuật rơi lấp lánh thành từng đồng trên những tấm thảm xác xơ; một cây thông Noel to đùng mà Mundungus kiếm được, đã được trang hoàng bởi những nàng tiên thật sự, che khuất cái cây gia phả của chú Sirius, và thậm chí những cái đầu gia tinh nhồi bông trên tường của đại sảnh cũng được đeo râu và mũ ông già Noel.

Harry tỉnh dậy vào sáng Noel để mở đồng quà ở chân giường của nó và Ron đã mở được một nửa đồng quà có vẻ to hơn của nó ta.

“Năm nay thu nhập tốt thật,” nó thông báo cho Harry qua một đám giấy lộn. “Cảm ơn vì cái La bàn hình Chối Thần, nó thật là tuyệt, ăn đứt quà của Hermione - bạn ấy cho mình cả một bản kế hoạch bài tập về nhà..”

Harry sắp xếp lại đồng quà của nó và tìm thấy một món quà với chữ viết tay của Hermione ở trên. Cô bé cũng tặng nó một quyển sổ giống như một quyển nhật ký, chỉ trừ có một điều là mỗi khi nó mở một trang nào đó, nó lại rống lên những câu đại loại như: “Làm ngay hôm nay hoặc bạn sẽ phải trả giá!”

Chú Sirius và thầy Lupin tặng Harry một bộ sách tuyệt hảo có tựa đề Thực hành Ma thuật Phòng thủ và ứng dụng của nó để chống lại Nghệ thuật Hắc ám, với những minh họa tuyệt vời sinh động cho những Phép Giải Bùa và ma thuật được miêu tả trong đó. Harry hăm hở rút ra quyển tập một và nó có thể thấy ngay rằng nó rất hữu ích cho kế hoạch sắp tới của DA. Bác Hagrid đã gửi tới một cái ví da màu nâu có những chiếc răng nanh, có lẽ đó là một cách để chống trộm, nhưng không may là Harry không thể nhét tiền vào mà ngón tay không bị cắn toạc ra. Quà của cô Tonks là một mô hình nhỏ của cây Tia chớp, có thể hoạt động được, khi Harry nhìn nó bay vòng quanh phòng, nó ước rằng nó vẫn còn chiếc chổi thần với kích cỡ bình thường (Tia chớp là một cây chổi thần, có thể tăng tốc từ 0 đến 150 dặm trên giờ trong vòng 10 giây - ND); Ron tặng nó một túi Đậu Đủ Vị to đùng, của ông bà Weasley thì vẫn là một cái áo len tự đan như bình thường và một vài cái bánh pate (thường dùng trong dịp Noel - ND), và quà của Dobby là một bức tranh thực sự tồi tệ mà Harry ngờ rằng nó được con gia tinh tự vẽ lấy. Nó đã phải lộn ngược bức tranh từ đầu này sang đầu khác xem đăng nào thì đẹp hơn khi mà, với một tiếng rắc lớn, Fred và George độn thổ tới chân giường nó.

“Giáng Sinh tốt lành,” George nói. “Đừng xuống tầng dưới vào lúc này nhé.”

“Tại sao không?” Ron nói.

“Mẹ lại khóc nữa,” Freg nói nặng nề. “Percy đã gửi trả cái áo len chui đầu của anh ấy.”

“Không một lời giải thích,” George thêm vào. “Không hề hỏi thăm xem bố thế nào, hoặc nói về việc qua thăm bố, hay những thứ đại loại như thế.”

“Các anh đã cố an ủi mẹ,” Fred nói, đi vòng qua giường để xem bức tranh của Harry. “Nói với mẹ rằng Percy chẳng là cái gì tốt hơn một đồng phân chuột.”

“Không hiệu quả,” George nói, với tay lấy một cái kẹo Sô-cô-la Éch Nhái. “Nên thầy Lupin thay thế. Tốt nhất là nên để cho ông ta làm cho mẹ vui lên trước khi chúng ta xuống dưới ăn sáng, anh nghĩ thế,”

“Cái này có thể là gì nhỉ?” Fred hỏi, mắt liếc sang bức tranh của Dobby. “Giống như một con vượn với cặp mắt đen.”

“Đó là Harry đấy!” George nói, chỉ vào đằng sau bức tranh, “đằng sau viết thế.”

“Giống thật đấy,” Fred cười toe toét. Harry ném quyển nhật-ký-bài-tập-về-nhà mới của nó về phía anh ta; nó đâm vào bức tường đối diện và rơi xuống sàn nhà, vẫn ngân nga một cách hạnh phúc: “Nếu bạn đã đánh đủ dấu chấm lên những chữ i và vẽ đủ những nét ngang của chữ t thì bạn có thể làm bất cứ thứ gì bạn muốn!”

Họ đứng dậy và thay đồ. Họ có thể nghe thấy những người trong nhà đang nói “Merry Christmas” với nhau. Trên đường xuống cầu thang họ gặp Hermione.

“Cám ơn về cuốn sách, Harry” cô bé nói một cách hạnh phúc. “Mình đã muốn có cuốn Thuyết Số Học Mới đó từ lâu rồi! Và lọ nước hoa đó thật là không bình thường Ron ạ.”

“Không sao đâu,” Ron nói. “Còn cái đó là cho ai vậy?” nó thêm vào, hất đầu về phía món quà được gói ghém gọn gàng mà cô bé đang cầm trên tay.

“Kreacher,” Hermione nói vui vẻ.

“Không được cho nó quần áo đấy nhé!” Ron cảnh báo cô bé. “Bạn biết chú Sirius nói gì rồi đấy: Kreacher biết quá nhiều, chúng ta không thể giải phóng cho nó được!”

“Đây không phải là quần áo đâu,” Hermione nói, “mặc dù nếu mình có con đường riêng mình sẽ tặng ông ấy một cái gì đó để mặc, thay cho cái mảnh vải cũ rách nát ấy. Không, đây chỉ là một cái chăn cũ mình khâu lại. mình nghĩ rằng nó sẽ làm cho phòng ngủ của ông ấy sáng sủa hơn.”

“Phòng ngủ nào cơ?” Harry hỏi, hạ thấp giọng xuống đến mức nói thầm khi họ đi qua bức chân dung của mẹ chú Sirius.

“Chú Sirius nói rằng đó không hẳn là phòng ngủ, nói đúng hơn là một căn lều nhỏ tồi tàn,” Hermione nói. “Hình như ông ấy ngủ dưới cái nồi hơi trong cái tủ sâu trong bếp.”

Bà Weasley là người duy nhất ở trong tầng hầm khi họ tới. Bà đang đứng trước lò sưởi, giọng nói giống như bà bị cảm lạnh trầm trọng khi bà chúc lũ trẻ “Merry Christmas”, và chúng rời mắt đi chỗ khác.

“Thế đây là phòng ngủ của Kreacher à?” Ron nói, bước vượt qua để tới một cánh cửa bản thiêu ở góc tường đối diện cái chạn để thức ăn. Harry chưa bao giờ thấy nó mở ra cả.

“Ừ,” Hermione nói, nghe có vẻ hơi lo lắng. “Ờ... Mình nghĩ là chúng ta nên gõ cửa.”

Ron gõ nhẹ vào cánh cửa nhưng không có hồi âm.

“Nó có thể ở đâu đó trên gác,” nó nói, và không khó khăn lắm, kéo bật cánh cửa ra. “Urgh!”

Harry nhòm vào trong. Kệ đồ bát đĩa hầu như được đỡ bằng một cái nồi hơi cổ lỗ sĩ rất to, nhưng ở phía cuối của khoảng không gian dưới những cái ống dẫn hơi, Kreacher đã làm cho nó một cái gì đó trông giống như một cái tổ chim. Một mớ hỗn độn những miếng giẻ rách đủ loại và những tấm chăn cũ bốc mùi được chất đống trên sàn và một cái hòm nhỏ ở giữa cho biết nơi Kreacher nằm ngủ mỗi đêm. Đây đó ở giữa những miếng vải là những mẩu bánh mì đã mốc và những lát pho mát ôi thiu. Ở trong một góc sâu có những đồ vật và đồng xu lấp lánh mà Harry cho rằng Kreacher đã giữ lại, giống như một con chim ác là, trong lúc chú Sirius dọn dẹp căn nhà, và nó cũng tìm thấy được những bức ảnh chụp gia đình có khung bằng bạc mà chú Sirius đã ném đi trong mùa hè. Những tấm kính của chúng đã vỡ, nhưng vẫn còn có thể nhìn thấy những hình người nhỏ trong bức ảnh đen trắng đang nhìn nó một cách kiêu căng, kể cả - nó cảm thấy có một cú sốc nhẹ trong bụng - một phụ nữ đen, vẻ mặt nặng nề mà phiên toà xử bà ta nó đã được chứng kiến trong Cái Tường Ký của thầy Dumbledore: Bellatrix Lestrange. Cứ theo bề ngoài của nó mà xét thì những bức ảnh của bà ta được Kreacher thích nhất; bức ảnh đó được đặt ở trước tất cả những bức ảnh khác và tấm kính được gắn một cách vụng về bằng Bùa Nối Liền.

“Mình nghĩ rằng mình sẽ để lại quà cho ông ấy ở đây,” Hermione nói, đặt gói quà gọn gàng vào giữa chỗ lổm của những miếng giẻ và chăn, và đóng cửa nhẹ nhàng. “Ông ấy sẽ tìm thấy nó sau, sẽ ổn thôi mà.”

“Hãy thử nghĩ xem nào,” chú Sirius hiện ra từ phía cái chạn đang đựng một con gà tây to khi bọn trẻ đóng cánh cửa tủ, “gần đây có ai thực sự nhìn thấy Kreacher không?”

“Cháu không nhìn thấy nó từ cái đêm mà chúng ta quay lại đây,” Harry nói. “Chú đã ra lệnh cho nó ra khỏi bếp.”

“Ừ...”, chú Sirius tư lự. “Cháu biết đấy, đó cũng là lần cuối cùng mà chú nhìn thấy nó... nó có thể đang trốn đâu đó trên gác.”

“Nó không thể rời đi phải không?” Harry nói. “Ý cháu là khi chú nói ‘ra khỏi’, có thể nó nghĩ là chú

muốn nó ra khỏi căn nhà?”

“Không, không, những con gia tinh không được rời đi trừ khi chúng bị cho quần áo. Chúng đã bị trói buộc vào gia đình nhà chủ,” chú Sirius nói.

“Chúng có thể rời nhà nếu thực sự chúng muốn thế,” Harry bác lại. “Dobby đã làm thế, nó đã rời nhà Malfoy để cho cháu lời cảnh báo hai năm trước. Nó đã phải tự phạt mình sau đó, nhưng nó vẫn làm thế.”

Chú Sirius hơi bối rối trong giây lát, và nói, “Sẽ tìm nó sau vậy, chú mong rằng sẽ tìm thấy nó ở trên gác đang khóc trước những cái quần của mẹ chú hay một vài thứ khác. Chắc chắn rồi, có thể nó đã bò vào cái tủ đang phun khí và chết... (Cái tủ được đặt trên cái nôi hơi - ND) nhưng chú không được đặt niềm hy vọng cao như thế.”

Fred, George và Ron đều bật cười; mặc dù Hermione nét mặt rất quở trách.

Trong khi ăn bữa trưa trong Noel, nhà Weasley, Harry và Hermione đã lên kế hoạch đi thăm ông Weasley một lần nữa, được hộ tống bởi Mắt-Điên và thầy Lupin. Mundungus xuất hiện đúng lúc mọi người ăn bánh pudding và bánh xốp kem, đã được nhờ đi ‘mượn’ một chiếc xe hơi cho dịp này, vì xe điện ngầm không làm việc trong Giáng Sinh. Chiếc xe, mà Harry rất nghi ngờ rằng nó liệu có được lấy đi với sự chấp thuận của người chủ, đã được làm rộng ra bằng câu thần chú mà đã một lần được niệm trên chiếc xe Ford Anglia cũ của nhà Weasley. Mặc dù với bề ngoài có kích thước bình thường, mười người với tài xế Mundungus vẫn có thể vừa vặn trong chiếc xe hoàn toàn thoải mái. Bà Weasley lưỡng lự trước khi vào xe - Harry biết việc bà không tán thành với Mundungus đang đấu tranh với việc bà không thích đi lại mà không có ma thuật - nhưng, cuối cùng, cái rét ở bên ngoài cùng với sự van nài của lũ trẻ đã thắng, và bà thả mình vào một chỗ ngồi đằng sau, giữa Fred và Bill với một tâm trạng thoải mái.

Chuyến đi đến bệnh viện St Mungo tốn rất ít thời gian vì hầu như không có xe cộ chạy trên đường. Những nhóm nhỏ phù thủy đang lén lút, dần dần đi đến một con phố vắng vẻ khác để vào bệnh viện. Harry cùng những người khác ra khỏi xe, và Mundungus lái xe về phía góc phố để chờ họ. Họ đi bộ một cách tình cờ về phía cái cửa sổ có một hình nộm mặc quần áo nilon đứng đó, sau đó, lần lượt từng người một bước qua tấm kính.

Khu tiếp tân trông rất phù hợp với ngày lễ: quả cầu thủy tinh thấp sáng St Mungo đã mang màu đỏ và vàng, càng trở nên khổng lồ, sặc sỡ với đồ trang hoàng cho Giáng Sinh; những cây nhựa ruồi được treo ở mỗi cửa ra vào; và những cây thông Noel sáng ngời bao phủ bởi tuyết ma thuật và những cột băng lỏng lảy ở mỗi góc tường, mỗi cây đều có một ngôi sao vàng lấp lánh trên đỉnh. Lúc này, bệnh viện không đông như lần trước họ tới đây, mặc dù ở giữa phòng Harry vẫn bị đẩy sang một bên bởi một phù thủy có một quả quất gắn chặt nơi lỗ mũi bên trái của bà ta.

“Bất hoà gia đình phải không?” cô phù thủy tóc vàng khẽ cười đằng sau cái bàn. “Bà là người thứ ba tôi gặp trong ngày hôm nay đây... Ma thuật gây thương tích, tầng bốn.”

Họ thấy ông Weasley đang ngồi tựa vào thành giường, với phần còn lại của con gà tây làm bữa tối đặt trong lòng và một vẻ mặt hơi ngượng ngùng.

“Một thứ đều ổn chứ, anh Arthur?” bà Weasley hỏi, sau khi tất cả chúc mừng và tặng quà cho ông.

“Tốt, tốt,” ông Weasley nói, hơi quá nồng nhiệt. “Em - ơ - chưa gặp Thầy Lang Smethwyck phải không?”

“Chưa,” bà Weasley có vẻ nghi ngờ, “thế thì sao?”

“Không có gì, không có gì,” ông Weasley nói nhẹ nhõm, bắt đầu mở đồng quà của mình. “Sao, mọi người vẫn vui vẻ chứ? Mọi người đã được tặng những gì trong Noel thế?Ồ - Harry - cái này thật tuyệt vời đấy!” Ông vừa mới mở quà của Harry, là mỏ hàn và những cái tua vít.

Bà Weasley không hoàn toàn bằng lòng với câu trả lời của ông Weasley. Khi chồng của bà vươn tới để bắt tay Harry, bà nhòm vào dải băng trắng bên trong áo ngủ của ông.

“Anh Arthur,” bà nói, với một tiếng ‘táp’ trong giọng nói giống như bầy chuột sập, “anh đã thay băng rồi à. Tại sao anh lại phải thay băng sớm một ngày hả Arthur? Họ nói với em rằng họ sẽ không phải thay cho tới ngày mai cơ mà.”

“Gì cơ?” ông Weasley có vẻ hoảng sợ và kéo tấm trải giường cao lên tận ngực. “Không, không - không có gì đâu - nó chỉ là -”

Ông có vẻ nhụt chí dưới cái nhìn sắc nhọn của bà Weasley.

“Thôi được - đừng tức giận nghe Molly, nhưng Augustus Pye có một ý tưởng... nó ấy là Thầy Lang thực tập, em biết đấy, một thằng cha rất dễ gần và rất yêu thích... um... thuốc bổ... Ý anh là, một vài cách chữa bệnh của dân Muggle... chúng được gọi là những vết khâu, Molly, và chúng có tác dụng rất tốt để - chữa lành vết thương cho dân Muggle -”

Bà Weasley phát ra một âm thanh có vẻ ở đâu đó giữa tiếng rít và tiếng gầm. Lupin bước ra khỏi giường và tiến về phía Người Sói, một bệnh nhân không có người đến thăm và đang nhìn một cách thèm muốn vào đám đông xung quanh ông Weasley; Bill thăm thì một điều gì đó về việc lấy cho mình một tách trà, còn Fred và George nhảy tới cùng anh, cười toe toét.

“Có phải là anh muốn nói với em,” giọng của bà ngày càng to theo từng lời nói và hình như không để ý rằng những người đi cùng bà đang tìm chỗ trốn, “rằng anh đã tào lao với cái thứ thuốc của dân Muggle đó?”

“Không phải là tào lao đâu em yêu à,” ông Weasley van nài, “đó chỉ là - là thứ mà Pye và anh nghĩ rằng bọn anh chỉ thử mà thôi, nhưng tiếc là - thế đấy, với những loại vết thương như thế này, có vẻ nó

không hoạt động tốt như bọn anh nghĩ”

“Thế có nghĩa là gì?”

“Thế... để xem, anh không biết rằng liệu em có biết - những vết khâu là gì không?”

“Nghe có vẻ như anh đang cố khâu da của anh lại,” bà Weasley nói với một nụ cười rầu rĩ, “nhưng thậm chí là anh, Arthur, cũng không nên ngu ngốc như thế -”

“Cháu cũng muốn một tách trà,” Harry chạy đi.

Hermione, Ron và Ginny cũng chạy nhanh ra cửa cùng nó. Khi cánh cửa đóng lại phía sau bọn trẻ, chúng nghe thấy bà Weasley thét lên, “ANH NÓI GÌ CƠ, ĐÓ LÀ MỘT XU HƯỚNG CHUNG À?”

“Đúng là ba,” Ginny lắc đầu khi chúng bắt đầu ra hành lang. “Những mũi khâu... con đã nói rồi...”

“Em biết đấy, chúng rất có hiệu quả với những vết thương bình thường,” Hermione nói thẳng thắn. “Chị cho rằng có cái gì đó trong nọc rắn đã cản trở chúng hay đại loại như thế. Chị không biết phòng uống trà ở đâu nhỉ?”

“Tầng năm,” Harry nói, cố nhớ ký hiệu ở trên bàn của Phù thủy Đón tiếp.

Chúng đi dọc theo hành lang, qua một dãy các cửa đôi và tìm thấy một cầu thang nhỏ hẹp với rất nhiều những chân dung của những ThCý thục đây về hung dữ. Khi chúng trèo qua đó, những Thầy Lang đã chẩn đoán cho chúng những chứng bệnh kỳ lạ và đưa ra những phương thuốc kinh khủng. Ron đã thực sự cảm thấy bị nhục mạ khi một phù thủy thời Trung cổ đã phán rằng nó rõ ràng là một ca tồi tệ của bệnh Spattergroit (Hình như là Bệnh đậu mùa, không thấy có trong từ điển - ND)

“Và cái đó là gì vậy?” Ron giận dữ khi vị Thầy Lang đuổi theo nó suốt sáu bức tranh, xô hết những người ngụ trong đó ra khỏi đường chạy.

“Nó là một sự đau đớn trầm trọng nhất gây ra cho da thịt, thừa chàng trai trẻ, thứ mà sẽ để lại cho nó những nốt đậu mùa và thậm chí còn khủng khiếp hơn nó bây giờ nhiều -”

“Nhìn xem ông nói ai khủng khiếp đấy!” tai Ron đỏ ửng lên.

“ - phương thuốc duy nhất là lấy gan của một con cóc, ngâm chặt trong họng, đứng trần truồng lúc trăng tròn trong một cái thùng chứa đầy mắt lươn -”

“Tôi không bị Spattergroit!” (Có lẽ Spattergroit là bệnh Đậu mùa - ND)

“Nhưng những vết xấu xí trên mặt cậu, thừa chàng trai trẻ -”

“Đó là tàn nhang!” Ron nổi quạu. “Bây giờ hãy quay trở lại bức tranh của ông và để tôi yên!”

Nó quay lại với những người khác, tất cả vẫn đang cố giữ vẻ mặt nghiêm nghị.

“Tầng mấy đây nhỉ?”

“Mình nghĩ là tầng năm đấy,” Hermione nói.

“Không, mới tầng bốn thôi,” Harry nói, “chỉ còn một -”

Nhưng khi nó bước tới đầu cầu thang, nó bỗng nhiên dừng lại đột ngột, nhìn chăm chăm vào cửa sổ nhỏ bên trong những cánh cửa đôi ở đầu hành lang, có ghi: Lời nguyện GY THƯƠNG TÍCH. Một người đàn ông đang nhìn chúng với cái mũi ấn vào cửa kính. Ông có bộ tóc hơi xoăn, đôi mắt xanh sáng và một nụ cười trống rỗng lộ ra hàm răng chói loà.

“Ồ!” Ron nói, cũng đang nhìn vào người đàn ông.

“Ôi, trời đất ơi,” Hermione bất chợt nói hỗn hển. “Giáo sư Lockhart!”

Cựu giáo viên Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của bọn trẻ đẩy cửa ra và tiến về phía chúng, đang mặc một chiếc áo choàng có màu hoa cà.

“Chào!” ông nói. “Tôi cho rằng các bạn sẽ xin chữ ký của tôi đúng không?”

“Không thay đổi nhiều lắm nhỉ?” Harry thì thầm với Ginny, cô bé đang cười đến tận mang tai.

“Ơ - thầy có khoẻ không, thưa Giáo sư?” Ron nói, nghe hơi đáng khiển trách. Chính là cái đũa phép trực trặc của Ron đã phá hoại trí nhớ của Giáo sư Lockhart quá tồi tệ đến nỗi ông ta phải vào St Mungo ngay lập tức, mặc dù lúc đó Lockhart đang cố gắng để xoá bỏ hoàn toàn trí nhớ của Harry và Ron, sự thông cảm của Harry cũng chỉ có giới hạn.

“Tôi thực sự rất khoẻ, cảm ơn các bạn!” Lockhart cười mở, rút ra một cái bút lông công hơi méo mó từ trong túi của ông. “Nào, các bạn cần bao nhiêu chữ ký? Tôi có thể ký liền một lúc đấy!”

“Er - chúng tôi không cần một chữ ký nào cả vào lúc này, cảm ơn,” Ron nói, nhướn lông mày lên khi Harry hỏi, “Thưa Giáo sư, thầy không nên đi lang thang ngoài hành lang thế này. Tại sao thầy không ở trong phòng?”

Nụ cười tắt dần trên khuôn mặt thầy Lockhart. Sau một thời gian nhìn chăm chú vào Harry, ông nói, “Chúng ta đã gặp nhau chưa nhỉ?”

“Er... có, chúng ta đã gặp nhau,” Harry nói. “Thầy đã từng dạy chúng con ở trường Hogwarts, thầy có nhớ không?”

“Dạy?” Lockhart nhắc lại, có vẻ hơi do dự. “Tôi á? Tôi đã dạy học à?”

Và ngay lập tức nụ cười xuất hiện trở lại trên khuôn mặt của ông, điều này hơi gây hoang mang.

“Đã dạy cho cậu tất cả những gì cậu biết, tôi cho rằng như vậy, đúng không nào? Thế nào, những chữ ký thì sao nhỉ? Hay là ta sẽ ký liền một tá nhỉ, các bạn có thể đưa cho những bạn nhỏ khác để không ai bị chừa ra!”

Nhưng ngay sau đó một cái đầu thò ra khỏi cửa ở cuối hành lang và một giọng nói vang lên, “Gilderoy, cậu bé hư đốn quá, nó lại lang thang đầu mất rồi?”

Một bà Thầy Lang trông giống như một bà mẹ hiền đầu đội một vòng hoa lấp lánh chạy nhanh dọc theo hành lang, tặng cho Harry và những người khác một nụ cười ấm áp.

“Ồ, Gilderoy, nó có khách à! Thật là tuyệt quá, nhất là vào Giáng Sinh nữa! Các cháu có biết không, nó ta không bao giờ có người đến thăm, tội nghiệp thằng bé, và ta không thể nghĩ xem tại sao lại thế, nó ta là một cục cưng dễ thương mà.”

“Tụi nhóc muốn xin chữ ký!” Gilderoy nói với vị Thầy Lang, một nụ cười toe toét nở trên môi. “Họ muốn xin hàng đồng chữ ký, mà không cần đáp lại. Tôi chỉ mong rằng chúng ta có đủ ảnh thôi!”

“Hãy nghe cậu bé này xem,” vị Thầy Lang cầm lấy tay của Lockhart và nhìn ông ta trêu mến giống như ông ta là một đứa trẻ hai tuổi sớm phát triển. “Cậu bé đã rất nổi tiếng một vài năm trước; chúng ta rất hy vọng rằng ý thích tặng chữ ký cho người khác của nó là một dấu hiệu cho ký ức của nó đã bắt đầu quay lại. Các cháu sẽ đi cùng chứ? Cậu ta ở trong một phòng bệnh khép kín, cháu biết đấy, cậu đã thoát ra khi ta đang mang quà Giáng Sinh, cách cửa thường xuyên được khoá kín... không phải là vì cậu ấy nguy hiểm đâu! Nhưng mà,” bà hạ giọng xuống như thì thầm, “cậu ta nguy hiểm cho chính cậu, chúa phù hộ cậu... không biết mình là ai, các cháu thấy rồi đấy, thơ thần xung quanh và không biết làm thế nào để quay lại... các cháu thật là tốt khi đến thăm nó thế này.”

“Er,” Ron ra hiệu một cách không cần thiết vào cánh cửa phía trước, “thực ra, chúng cháu chỉ - er -”

Nhưng bà Thầy Lang nở một nụ cười đầy hi vọng, và lời thì thầm lờ mờ của Ron về ‘định đi uống một tách trà’ liền tan mất vào không gian. Chúng nhìn nhau bất lực, và sau đó theo Lockhart và bà Thầy Lang đi xuống cuối hành lang.

“Chúng ta đừng ở lại lâu quá,” Ron nói khẽ.

Bà Thầy thuốc chỉ đưa thần vào cánh cửa của Phòng Cửa Janus Thickey và thì thầm, ‘Alohomora’. Cánh cửa mở ra và bà dẫn bọn trẻ vào trong, nắm chắc tay của Gilderoy cho đến khi bà đặt ông ta vào chiếc ghế bành bên cạnh giường.

“Đây là phòng dành cho bệnh nhân nội trú dài hạn của chúng tôi,” bà nói với Harry, Ron, Hermione và Ginny với một giọng buồn bã “Dành cho những thương tật lâu dài gây ra bởi phép thuật đầy. Chắc chắn rằng với những liều thuốc và những bùa chú mạnh, với một chút may mắn nữa, chúng ta có thể có những kết quả khả quan. Gilderoy đang có vẻ lấy lại được một số ý thức về bản thân, và chúng ta đã nhìn thấy những tiến bộ thực sự của ông Bode, ông ấy dường như đã lấy lại được sức mạnh của lời nói, mặc dù ông không nói bất cứ thứ ngôn ngữ nào mà chúng tôi có thể nhận ra được. Thôi, ta phải đi tặng quà Giáng Sinh đây, các cháu cứ thoải mái nói chuyện nhé.”

Harry nhìn quanh. Căn phòng hiện ra với những dấu hiệu không chệch đi đâu được rằng nó thực sự là nơi ở lâu dài cho những người bệnh trong đó. Họ có nhiều vật dụng cá nhân xung quanh giường hơn bác Weasley; bức tường ở phía đầu giường thầy Gilderoy là một ví dụ, nó được phủ kín bởi những bức ảnh của ông, tất cả đều đang tươi cười hết cỡ và vẫy chào những người mới đến. Ông ta đã ký rất nhiều lên những bức ảnh đó, với một nét chữ nguệch ngoạc, trẻ con. Trong lúc ông được bà Thầy Lang đặt xuống ngồi ở chiếc ghế của ông, Gilderoy kéo một đồng ảnh về phía mình, lấy bút lông và bắt đầu ký vào đó một cách luống cuống.

“Bạn có thể đặt nó vào trong phong bì,” ông nói với Ginny, ném những bức ảnh đã được ký vào vạt áo của cô bé từng chiếc một khi ông ký xong. “Tôi chưa quên đâu, các bạn biết đấy, chưa, tôi vẫn nhận được rất nhiều thư hâm mộ... Gladys Gudgeon viết hàng tuần... tôi chỉ hy vọng rằng tôi biết lý do tại sao” ông ta ngừng lại, hơi lúng túng, rồi lại cười và quay trở lại công việc của mình với một sự hăng hái mới. “Tôi ngờ rằng đó chỉ là vì vẻ đẹp trai của tôi...”

Một phù thủy da vàng ủng, trông rất thiếu ngủ nằm ở giường đối diện đang nhìn lên trần nhà; ông đang lăm bằm với chính mình và có vẻ hoàn toàn không để ý đến xung quanh. Hai chiếc giường đằng kia có một người phụ nữ với cái đầu bị bao phủ hoàn toàn bởi lông; Harry vẫn còn nhớ một điều tương tự đã xảy đến cho Hermione trong năm thứ hai, mặc dù tai nạn, trong trường hợp của cô bé, thì không lâu dài. Ở phía cuối phòng, những tấm màn sắc sỡ đã được kéo ra giữa hai cái giường để giữ cho bệnh nhân và những người đến thăm họ tách biệt khỏi những người khác.

“Của bà đây, Agnes,” vị Y sĩ nói với người phụ nữ mặt đầy lông một cách vui vẻ, đưa cho bà một đồng nhỏ quà Giáng Sinh. “Thấy chưa, không quên phải không? Và con trai của bà đã gửi cú nói rằng nó sẽ tới vào tối nay, thật tuyệt phải không?”

Agnes sửa vài tiếng rất to.

“Và nhìn này, Broderick, ông đã được tặng một chậu cây và một cuốn lịch rất đẹp với mỗi hình một con Bầy Mã cảnh cho mỗi tháng; chúng nó sẽ làm cho mọi thứ sáng sủa hơn phải không nào?” Vị Thầy Lang nói, hồi hã tiến về phía người đàn ông đang lăm bằm, đặt cái chậu cây xấu xí với những xúc tu dài loằng ngoằng lên cái tủ cạnh giường và treo cuốn lịch lên trên tường bằng đũa thần của bà. “Và - ồ - bà Longbottom, bà đang định ra về đấy à?”

Harry quay đầu lại. Tấm màn che đã được kéo lên khỏi hai cái giường ở cuối phòng và hai người khách đi ra ở con đường đi giữa những cái giường: một phù thủy già trông rất khủng khiếp, mặc một chiếc váy màu xanh, một chiếc áo lông cáo đã cũ và đội một cái mũ nhọn được trang trí bởi một thứ không thể chệch đi đâu được là một con kền kền nhồi bông, và đằng sau bà, trông rất phiền muộn - Neville.

Trong một thoáng suy nghĩ, Harry nhận ra người nằm trên chiếc giường đằng kia là ai. Nó cố gắng điên cuồng, bằng mọi cách làm xao nhãng những người khác để Neville có thể rời căn phòng mà không bị để ý và hỏi han, nhưng Ron cũng đã để ý đến cái tên ‘Longbottom’, và trước khi Harry kịp ngăn lại nó gọi to, “Neville!”.

Neville nhảy lên và co rúm lại giống như có một viên đạn vừa sượt qua nó.

“Bọn mình đây, Neville!” Ron nói vui vẻ, bước đi. “Cậu đã nhìn thấy chưa? Thầy Lockhart đang ở đây đấy! Nó đến thăm ai vậy?”

“Bạn của cháu hả Neville?” bà của Neville nói ân cần, tiến tới bọn trẻ.

Neville trong có vẻ như nó nên ở bất cứ nơi nào khác trên thế giới trừ chỗ này. Khuôn mặt nặng nề của nó dần tím ngắt và nó không hề nhìn vào bất cứ ai trong bọn trẻ.

“À, đúng rồi,” bà của nó bé nói, nhìn chăm chú vào Harry và chìa bàn tay nhăn nheo giống chân chim ra. “Đúng rồi, ta biết cháu là ai, tất nhiên. Neville đã kể rất nhiều về cháu.”

“Ồ - cảm ơn bà,” Harry bắt tay. Neville không nhìn vào nó, mà nhìn xuống chân mình, mặt ngày càng đỏ gay.

“Và hai cháu chắc chắn là nhà Weasley rồi,” và Longbottom tiếp tục, lần lượt đưa tay ra cho Ron và Ginny. “Ta biết bố mẹ các cháu - không nhiều lắm, tất nhiên - nhưng họ là những người tốt, rất tốt... và cháu là Hermione Granger?”

Hermione hơi giật mình vì bà Longbottom biết tên mình, nhưng cũng bắt tay như những người khác.

“Có, Neville đã kể tất cả mọi chuyện về cháu. Giúp nó vượt qua một vài trường hợp bùng bùng nhưng đúng không? Nó là một đứa trẻ ngoan,” bà nói, ném một cái nhìn nghiêm nghị qua cái mũi hơi to về phía Neville, “nhưng nó không có được sự thông minh của ba nó, ta rất tiếc phải nói như vậy.” Và bà quay mạnh đầu về phía hai cái giường ở cuối phòng, đến nỗi con kền kền nhồi bông trên mũ của bà lắc lư nghiêm trọng.

“Gì cơ ạ?” Ron ngạc nhiên. (Harry muốn đập lên chân của Ron, nhưng cách đó khó hơn rất nhiều để ra hiệu khi mà bạn mặc quần bò so với khi mặc áo choàng.) “Ba của cậu ở đó hả Neville?”

“Cái gì vậy?” bà Longbottom nói the thé. “Cháu chưa kể cho bạn bè về cha mẹ của cháu hả Neville?”

Neville thở sâu, nhìn lên trần nhà và lắc đầu. Harry không thể nhớ được rằng đã từng cảm thấy hổ thẹn hơn chưa, nhưng nó không thể nghĩ ra một cách nào đó để cứu Neville ra khỏi hoàn cảnh này.

“Nào, không có gì mà phải ngượng cả!” bà Longbottom giận dữ. “Cháu phải tự hào, Neville, phải tự hào! Chúng nó không bao giờ từ bỏ sức khoẻ và sự tinh táo của mình để cho đứa con trai duy nhất của chúng lại xấu hổ cả, cháu biết không!”

“Cháu không xấu hổ,” Neville nói nhẹ nhàng, vẫn nhìn quanh trừ Harry và những người khác. Ron bây giờ đang cố kiểm soát để xem người nằm trên hai chiếc giường đó như thế nào.

“Thế đấy, cháu có một cách biểu lộ thật nực cười!” bà Longbottom nói. “Con trai ta và vợ của nó,” bà quay sang Harry, Ron, Hermione và Ginny “đã bị tra khảo đến mất trí bởi bọn tay chân của Kẻ Mà Ai Cũng Biết Là Ai Đấy.”

Hermione và Ginny đều đưa tay lên bịt chặt miệng. Ron ngừng nghiêng cổ ngó bố mẹ của Neville và cảm thấy hổ thẹn.

“Chúng nó là những Thần Sáng, cháu biết đấy, và rất được tôn trọng ở thế giới phù thủy,” bà Longbottom bước đi. “Có năng khiếu bẩm sinh, cả hai đứa nó, ta - ồ, Alice con, con muốn gì vậy?”

Mẹ của Neville đã đứng dậy ở phía cuối phòng trong bộ đồ ngủ. Cô không còn khuôn mặt bụ bẫm, tràn đầy hạnh phúc mà Harry đã thấy trong bức ảnh cũ của thầy Moddy về Hội Huynh Đệ Phượng Hoàng lúc đầu tiên. Mặt của cô bây giờ đã gầy xẹp đi và mệt mỏi, mắt của cô có vẻ to quá cỡ và tóc đã bạc trắng, mỏng và trông như đã chết rồi. Cô có vẻ không muốn nói chuyện, hoặc có lẽ cô không thể nói, nhưng cô có những cử động rụt rè về phía Neville, cầm cái gì đó trong cánh tay mở rộng của cô.

“Nữa à?” bà Longbottom nói hơi mệt mỏi. “Rất tốt, Alice con, rất tốt - Neville, hãy cầm lấy bất kể là thứ gì.”

Nhưng Neville đã chìa tay ra rồi, với lấy thứ mà mẹ của nó vừa làm rơi, một mảnh giấy gói kẹo Thối To Nhất Của Drooble.

“Rất tuyệt con à,” bà Neville nói với một giọng vui vẻ giả tạo, vỗ lên vai của mẹ nó.

Nhưng Neville nói khẽ, “Cám ơn mẹ.”

Mẹ của nó lão đảo quay lại về cuối phòng, rên rỉ với chính mình. Neville nhìn những người khác, vẻ mặt nó có vẻ thách thức, giống như là đang thách mọi người dám cười, nhưng Harry không nghĩ rằng nó có thể tìm thấy chuyện gì ít vui vẻ hơn trong cuộc đời của nó.

“Chúng ta phải về thôi,” bà Longbottom thở dài, đeo đôi găng tay dài màu xanh vào. “Rất vui được gặp các cháu. Neville, vứt cái giấy kẹo đó vào thùng rác, mẹ cháu đã cho cháu giấy kẹo đủ để phủ kín phòng

ngủ của cháu rồi đấy.”

Nhưng khi họ rời đi, Harry chắc chắn rằng nó nhìn thấy Neville lén lút nhét tờ giấy kẹo vào trong túi của nó.

Cánh cửa đã đóng sau lưng chúng.

“Mình chưa bao giờ biết,” Hermione nói, trông như sắp khóc.

“Mình cũng vậy,” Ron nói với giọng hơi khàn khàn.

“Em cũng thế,” Ginny nói thầm.

Cả ba đều nhìn vào Harry.

“Mình đã biết,” nó nói ử rử. “Thầy Dumbledore đã nói cho mình nhưng mình đã thề là không nói cho ai biết... đó chính là lý do khiến cho Bellatrix Lestrange bị đưa đến Azkaban, vì thực hiện lời nguyền Quên Lãng đối với cha mẹ của Neville cho đến khi họ mất hoàn toàn trí nhớ.”

“Bellatrix Lestrange đã làm điều đó à?” Hermione thì thầm, sợ hãi. Người đàn bà mà Kreacher giữ bức ảnh trong phòng của ông ấy à?”

Có một khoảng thời gian dài yên lặng, bị phá vỡ bởi giọng nói tức giận của Lockhart.

“Thấy chưa, ta không học cách viết chữ liền để chẳng làm gì cả!”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Bế Quan Bí Thuật

Kreacher thừa nhận là ông ta đã núp trên gác mái. Chú Sirius nói đã tìm thấy ông ta ở đó, che phủ bởi lớp bụi, không nghi ngờ gì là để trông chừng những di vật của dòng họ Black được giấu trong cái tủ của ông ta. Mặc dù chú Sirius có vẻ hài lòng với chuyện này, điều đó lại làm Harry băn khoăn. Kreacher dường như có tâm trạng khá hơn trong lần tái xuất hiện này, vẻ kiên quyết cay đắng của ông ta đã lắng đi một phần và ông ta đã chịu phục tùng mệnh lệnh một cách ngoan ngoãn hơn ngày thường, thế nhưng Harry đã bắt gặp một hay hai lần con gia tinh nhìn cậu chăm chăm, nhưng lúc nào cũng nhanh chóng hướng ra xa khi thấy Harry nhận ra điều đó.

Harry đã không đề cập đến sự nghi ngờ mơ hồ đó với chú Sirius, khi sự vui mừng của chú đã tan biến nhanh chóng ngay lúc này khi mùa Giáng sinh đã qua. Ngày khởi hành trở về Hogwarts của họ đến gần, chú trở nên ngày càng giống cái vẻ mà bà Weasley gọi là “những đợt ủ rũ”, chú thường trở nên lầm lì và cộc cằn, thường xuyên rút vào phòng của con Buckbeak nhiều giờ liền. Vẻ âm trầm của chú thấm cả vào căn nhà, rỉ dưới những cánh cửa như vài loại khí độc, cho nên tất cả chúng đều bị nhiễm phải.

Harry không muốn rời xa chú Sirius lần nữa khi chú chỉ mỗi Kreacher bầu bạn; trên thực tế, lần đầu tiên trong đời nó, nó có vẻ không muốn nhanh chóng quay về trường Hogwarts. Quay lại trường học có nghĩa là một lần nữa đặt chính nó dưới sự chuyên quyền của Dolores Umbridge, người, không một chút hoài nghi, đã đặt ra thêm hàng tá điều luật khác trong khi chúng vắng mặt; đó là không có trận Quidditch nào để coi trong thời gian tới khi nó đang bị cấm; đó là khả năng gánh nặng bài tập ở nhà của chúng sẽ bị tăng thêm khi kỳ thi đến gần hay thậm chí ngay trong khoảng thời gian sắp tới; và cụ Dumbledore thì vẫn thờ ơ với chuyện đó. Trên thực tế, nếu không có Hiệp Hội Phòng Thủ thì Harry nghĩ là nó đã xin chú Sirius cho nó rời khỏi Hogwarts và ở lì trong Grimmauld Place.

Và rồi, trong ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, cái gì đó đã xảy ra, làm cho Harry cực kỳ sợ hãi chuyển trở về Hogwarts của nó.

“Harry yêu quý”, bà Weasley nói, trong khi thò đầu vào phòng ngủ của nó và Ron, nơi mà hai đứa chúng nó đang chơi cờ phù thủy mà Hermione, Ginny và con Crookshanks đang theo dõi, “con có thể đi xuống nhà bếp không? Giáo sư Snape muốn nói vài lời với con”.

Harry chưa nhận ra ngay lập tức những gì bà vừa nói; một trong những quân cờ của nó đang chiến đấu trong một cuộc ẩu đả dữ dội với một con tốt của Ron và nó đang bị thúc giục một cách hăng hái.

“Nghiền nát nó - nghiền nát nó, con tốt duy nhất của nó đó, mày thật ngu ngốc. Xin lỗi, bác Weasley, bác vừa nói gì thế ?”

“Giáo sư Snape, con yêu ạ. Trong nhà bếp, ông ấy có vài lời.”

Miệng của Harry há ra trong nỗi kinh hoàng. Nó nhìn một lượt Ron, Hermione và Ginny, tất cả chúng đều há hốc mồm trước mặt nó.

Con Crookshanks mà Hermione giữ yên một cách khó khăn hơn 15 phút qua, vui sướng nhảy qua tấm ván và làm cho những quân cờ đang đi vắng ra, kêu ré lên với cái giọng cao nhất của chúng.

“Snape? “ Harry ngây ra nói.

“Giáo sư Snape, cưng ạ.”, bà Weasley quở trách nói. “Nào lệ lên, ông ấy bảo là không thể nán lại lâu đâu.”

“Ông ta muốn gì ở cậu nhỉ ?” Ron nói với vẻ bức mình khi bà Weasley đã ra khỏi phòng. “Cậu đâu có làm gì, đúng không ?”

“Không !”, Harry tức giận nói, vắt óc ra để nghĩ xem nó đã làm gì đến nỗi Snape đuổi bắt nó đến tận Grimmauld Place. Hay cuộn giấy da trong bài tập về nhà gần đây của nó có thể đã giành được một điểm T ?”

Một, hai phút sau, khi nó đẩy cửa vào nhà bếp tìm chú Sirius và thầy Snape thì thấy cả hai đang ngồi vào cái bàn dài trong bếp, đang nhìn trừng trừng vào đối phương. Sự im lặng giữa họ thật sự nặng nề trong sự ghạnh ghét lẫn nhau đó. Một lá thư được mở ra trên bàn gần chú Sirius.

“Hem,” Harry nói để thông báo sự có mặt của nó.

Thầy Snape quan sát nó một vòng, khuôn mặt của thầy đặt giữa mớ tóc đen và bóng nhờn -

“Ngồi xuống, Potter”

“Ông biết đấy,” Sirius la lên, khi đang dựa vào cái ghế phía sau và nói với cái trần nhà, “Tôi nghĩ tôi sẽ hài lòng hơn nếu ông không ra lệnh ở đây, Snape à. Đây là nhà của tôi, ông lưu ý đấy.”

“Tôi đã nghĩ rằng được gặp riêng trò, Potter,” Snape nói với nụ cười lạnh lùng thường ngày cong lên trên môi, “nhưng Black - “

“Tôi là cha đỡ đầu của nó,” Sirius nói với giọng lớn hơn.

“Tôi ở đây theo lệnh của cụ Dumbledore”, Snape nói, giọng của ông ta, ngược lại, đã trở nên chua chát hơn một cách êm ả, “nhưng tất nhiên ở yên đó, Black, tôi biết là anh thích cảm thấy...dính dáng đến mọi

việc. “

“Điều đó nghĩa gì ?” Chú Sirius hỏi trong lúc chú đẩy cả bốn chân cái ghế quay ngược lại gây ra một tiếng sập lớn.

“Chẳng qua là tôi chắc chắn rằng anh phải cảm thấy, à, nản lòng vì trên thực tế anh không thể làm bất cứ việc gì có ích,” thầy Snape đã thể hiện một sự nhấn mạnh rất tinh vi trong câu nói đó, “cho Hội.”

Điều đó đã làm cho mặt chú Sirius đỏ bừng lên. Môi của thầy Snape cong lên với vẻ đắc thắng và ông ta quay về phía Harry.

“Thầy hiệu trưởng phái tôi đến nói với trò, Potter, rằng ông ấy mong muốn trò học khóa học Occlumency.”

Harry ngây người ra hỏi: “Học cái gì cơ ạ?”

Nụ cười lạnh lùng của Snape trở nên rõ ràng hơn.

“Occlumency, Potter. Sự phòng thủ ma thuật của tâm trí chống lại những xâm nhập từ bên ngoài. Một loại phép thuật ít tiếng tăm, nhưng là một phép thuật cao cường và rất có ích.”

Tim Harry bắt đầu đập rất nhanh. Sự phòng thủ chống lại những xâm nhập từ bên ngoài ư? Nhưng mà nó chưa bị tấu hoá, trong khi tất cả bọn họ như đã công nhận điều đó.

“Tại sao em phải học cái Occlu - đó ?” Harry buột miệng thốt ra.

“Tại vì ông hiệu trưởng cho rằng đó là một ý kiến hay,” thầy Snape nhẹ nhàng nói. “Trò sẽ học riêng mỗi tuần một lần, nhưng trò sẽ không nói điều đó cho bất kỳ ai biết, nhất là với Dolores Umbridge. Trò rõ chưa ?”

“Vâng” Harry trả lời. “Và ai sẽ dạy con ?”

Thầy Snape trợn lông mày lên. Ông ta nói :” Tôi.”

Harry có một cảm giác khủng khiếp như ruột gan của nó đang tan ra dần. Giờ học ngoại khóa với thầy Snape - nó đã làm gì trên đời này mà phải chịu đựng điều đó? Nó nhìn về phía chú Sirius để tìm sự ủng hộ.

“Tại sao cụ Dumbledore không thể dạy Harry ?” Chú Sirius hùng hổ hỏi. “Tại sao lại là anh ?”

“Tôi nghĩ rằng đó là do đặc quyền của ông hiệu trưởng trong việc ủy thác nhiệm vụ kém thú vị này,” thầy Snape ngọt xớt bảo. “Tôi đảm bảo với anh là tôi đã không van xin công việc này.” Thầy đứng dậy. “Tôi sẽ đợi trò vào lúc 6 giờ chiều mỗi buổi thứ hai, Potter. Ở văn phòng của tôi. Nếu có ai hỏi, cứ bảo là trò đang học thêm giờ Độc Dược dành cho học sinh yếu kém. Không ai trong lớp tôi thấy trò không cần đến

chúng.”

Ong ta quay đi và rời khỏi, cái áo chùng đen của ông ta cuộn cuộn sau lưng. “Chờ đã,” chú Sirius nói, khi ngồi ngay ngắn lại trên ghế. Thầy Snape quay lại nhìn họ một cách giễu cợt.

“Tôi thực sự đang rất gấp, Black à. Không như anh, tôi không có thời gian nhàn rỗi vô tận.”

“Đi vào vấn đề đi,” Sirius đứng dậy nói. Chú khá là cao hơn so với thầy Snape, Harry nhận thấy rằng lúc đó thầy đã nắm chặt nắm đấm trong túi áo của chiếc áo chùng và ngay sau đó nó chắc chắn rằng đó là cái tay cầm của cây đũa phép. “Nếu tôi nghe nói rằng anh lợi dụng những bài học về Occlumency để gây khó khăn cho Harry, thì anh sẽ phải giải thích cho tôi về điều đó đấy.”

“Cảm động làm sao”, thầy Snape châm chọc. “Nhưng chắc chắn là anh đã nhận thấy Potter rất giống cha nó.”

Chú Sirius tự hào trả lời: “Đúng.”

“Vậy thì, anh sẽ thấy nó kiêu căng đến nỗi những lời phê bình có thể làm nó tức nhảy dựng lên,” thầy Snape nói một cách ngọt xớt.

Chú Sirius thô lỗ đẩy cái ghế qua một bên và sai bước về phía thầy Snape, vừa đi vừa rút ra cây đũa phép. Thầy Snape giựt mình

Họ đang cương quyết đối đầu nhau, chú Sirius gập tít gan, thầy Snape thì đang tính toán, thầy phóng nhanh tầm mắt từ đầu đũa phép của chú Sirius đến mắt thầy.

“Chú Sirius !” Harry kịch liệt la lên, nhưng chú Sirius hình như không nghe nó nói.

“Tôi đã cảnh cáo anh rồi, Snivdlus” chú Sirius nói, mặt chú và mặt thầy Snape cách nhau vừa đúng 1 foot (~33cm). “Tôi không quan tâm đến việc cụ Dumbledore đã tin anh đã sửa đổi, tôi không bị mắc lừa đâu”

“Ồ, vậy sao anh không đi nói điều đó với ông ấy ?” thầy Snape thì thầm. “Hay là anh sợ ông ấy có thể sẽ không mấy cho là đúng đắn khi nghe lời khuyên của một kẻ núp trong nhà của mẹ trong 6 tháng trời ?”

“Nói đi, dạo này Lucius Malfoy ra sao? Tôi nghĩ là hẳn rất hài lòng khi con chó cưng của hắn làm việc tại Hogwarts, đúng không ?”

“Lời nói của những con chó,” thầy Snape nhẹ nhàng nói, “Thế anh có biết là Lucius Malfoy đã nhận ra anh lần trước trong một chuyến dạo chơi nhỏ của anh ở ngoài không? Một ý nghĩ khôn ngoan, Black ạ, thậm trọng trở thành chính mình ở sân ga - đã không cho anh một cái cớ đủ cứng cỏi để rời khỏi chỗ ẩn nấp của anh trong tương lai, đúng không ?”

Chú Sirius giờ phép đưa của chú lên.

“Đừng !” Harry thét, nhảy qua cái bàn và cố gắng đứng xen giữa họ. “Chú Sirius, đừng !”

“Ông vừa gọi tôi là một kẻ nhát gan à ?” chú Sirius gầm lên, cố đẩy Harry ra khỏi chỗ đó, nhưng Harry không muốn nhúc nhích.

“Tại sao à, đúng đấy, tôi nghĩ tôi đúng.” Thầy Snape nói.

“Harry - ra - khỏi - chỗ - đó” chú Sirius gầm lên, đẩy nó ra bằng tay kia.

Cửa nhà bếp đã mở và cả gia đình Weasley, cùng Hermione, đi vào, mọi người đều có vẻ vui mừng, ông Weasley hãnh diện đi giữa họ với bộ pyjama vải sọc được che kín bởi cái áo mưa.

“Bình phục rồi !” Ông rạng rỡ thông báo khắp nhà bếp “Hoàn toàn bình phục !”

Ông ấy và tất cả các thành viên khác của nhà Weasley lạnh cứng ở ngưỡng cửa, nhìn chăm chăm vào cảnh tượng trước mắt, đang tạm ngừng ngay giữa cuộc tranh đấu, cả chú Sirius và thầy Snape đều nhìn về phía cánh cửa với cây đũa phép chỉ ngay vào mặt đối phương và Harry thì đứng yên giữa họ, hai bàn tay của nó căng ra và cố gắng tách rời họ.

“Thề có Merlin” ông Weasley nói với nụ cười đã tắt ngúm trên mặt, “chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy ?”

Cả hai người: chú Sirius và thầy Snape đều hạ đũa phép của họ xuống. Harry quan sát người này đến người kia. Cả hai đều mang một vẻ mặt cực kỳ khinh miệt nhau, còn sự đi vào không mong đợi này của một số nhân chứng dường như đem đến cho họ cái cảm giác này. Thầy Snape bỏ đũa phép vào túi, quay gót và đi nhanh về phía bên kia của nhà bếp, và không nói một lời bình luận nào khi đi ngang qua gia đình Weasley. Thầy ra đến cửa và quay lại bảo :” Lúc sáu giờ, mỗi tối thứ hai, Potter.”

Và sau khi ông ấy đi khỏi, chú Sirius vẫn nhìn trừng trừng theo, đũa phép của chú để bên cạnh.

“Chuyện gì vừa xảy ra vậy ?” ông Weasley hỏi lại.

“Không có gì, anh Arthur”, chú Sirius nói và đang thở hỗn hển như thể chú vừa chạy xong một đoạn đường dài. “Chỉ là một cuộc trò chuyện thân mật giữa hai người bạn học cũ thôi.” Như với một sự cố gắng to lớn, chú cười và nói: “Vậy là...anh đã bình phục rồi? Đây quả là một tin trọng đại, rất trọng đại.”

“Rất đúng, phải không ?” bà Weasley nói và dẫn chồng bà đến chỗ cái ghế. “Bác sỹ Swethwyck cuối cùng cũng sử dụng phép thuật của ông ta, tìm ra thuốc giải độc cho bất cứ cái gì tương tự như độc trong răng nọc của rắn, và anh Arthur đã có được bài học về những hiểu biết qua loa về y học của dân Muggle, phải không, anh yêu ?” bà nói thêm với vẻ đe dọa.

“Đúng đấy, Molly thân yêu,” ông Weasley ngoan ngoãn trả lời.

Bữa ăn tối hôm đó sẽ là một bữa ăn vui vẻ khi ông Weasley đã quay về với họ. Harry rất muốn trò chuyện với chú Sirius và cố gắng làm điều, nhưng khi thấy cha đỡ đầu của nó không quá gượng ép mình để cười đùa một cách khó chịu trước những trò đùa giỡn của Fred và George hay mức thêm thức ăn cho từng người một, nét mặt chú có vẻ rất phiền muộn và ủ rũ. Harry bị Mắt Đen và Mundungus kéo khỏi chú ấy khi hai người tạt vào để chúc mừng ông Weasley. Nó rất muốn bảo chú Sirius và nói với chú ấy đừng để ý đến những gì thầy Snape nói, ông ta chỉ cố ý trêu tức chú ấy và rằng những người còn lại không hề cho là chú là một kẻ hèn nhát khi chú làm theo lời căn dặn của cụ Dumbledore và ở lại Grimmauld Place. Tuy nhiên nó lại không có cơ hội để làm việc đó mà chỉ quan sát cái nhìn khó chịu trên khuôn mặt của chú Sirius, có lúc nó tự hỏi liệu có đủ can đảm để đề cập việc đó hay không nếu nó có cơ hội. Thay vào đó, nó nói nhỏ với Ron và Hermione việc phải học Occlumency với Snape.

Hermione lập tức nói: “Cụ Dumbledore muốn chấm dứt những giấc mơ của cậu về Voldemort. Vậy, cậu sẽ không cảm thấy thiếu não khi học chúng chứ? Đúng không?”

“Giờ học ngoại khoá với Snape à?” Ron kinh hoàng nói. “Mình thà mơ ác mộng còn sướng hơn.”

Hôm sau, chúng sẽ quay về Hogwarts bằng Xe đồ hiệp sĩ, một lần nữa được hộ tống bởi Tonks và thầy Lupin, cả hai đang ăn sáng trong bếp khi Harry, Ron và Hermione xuống đó sáng hôm đó. Những người lớn hình như đang thì thầm trò chuyện giữa chừng và khi Harry đến mở cửa, tất cả bọn họ vội vàng nhìn quanh và trở nên im lặng.

Sau bữa ăn sáng vội vàng, tất cả đều mặc áo ấm và quàng khăn quàng, chống lại một buổi sáng tháng Giêng giá lạnh. Harry có một cảm giác khó chịu đè nén trong người, nó không muốn tạm biệt chú Sirius. Nó có một cảm giác xấu về buổi chia tay này, nó thật sự không rõ lắm, khi họ nhìn nhau lần nữa và nó cảm thấy có bốn phận phải nói gì đó với chú Sirius để ngăn cản chú làm bất cứ điều gì ngu ngốc. Harry rất lo lắng rằng lời kết tội về sự hèn nhát của Snape sẽ xúc phạm chú nặng nề đến độ chú có thể sẽ vạch kế hoạch cho vài chuyến đi mạo hiểm xa Grimmauld Place. Trước khi nó kịp suy nghĩ nên nói gì thì chú Sirius đã gọi nói đến bên chú.

“Chú muốn con giữ cái này.” Chú nói nhanh và thô lỗ nhét vào tay Harry một gói đồ bọc kín có kích cỡ bằng một cuốn sách bìa mỏng.

“Đây là cái gì vậy?” Harry hỏi. “Nhớ viết thư cho chú biết nếu lão Snape làm khó con. Đừng mở nó ở đây” chú Sirius vừa nói vừa thận trọng nhìn bà Weasley khi bà đang thuyết phục hai đứa song sinh đeo đôi găng tay hở ngón. “Chú nghĩ là Molly sẽ không tán thành chuyện này, nhưng chú muốn con hãy dùng nó khi nào con cần chú, nhớ chứ?”

“Dạ” Harry đáp và xếp gọn gàng cái bọc vào trong túi áo ấm của nó nhưng nó biết rằng sẽ chẳng bao giờ dùng đến nó dù nó là cái gì đi nữa. Sẽ không thể là nó, Harry, là nguyên nhân khiến chú Sirius rời khỏi

chỗ an toàn này dù trong giờ học Occlumency sắp tới, nó có bị Snape đối xử tàn ác đến đâu đi nữa.

“Nào, đi đi” chú Sirius vừa nói vừa vỗ vai Harry và mỉm cười, và trước khi Harry có thể nói bất cứ cái gì khác thì họ đã đứng trước đầu thang, dừng lại trước cánh cửa được xích lại và cài then, chỗ mà gia đình Weasley vây quanh.

“Tạm biệt, Harry, nhớ bảo trọng nhé.”, bà Weasley ôm nó nói.

“Gặp lại cháu sau, Harry, và nhớ để mắt đến con rắn dùm bác.” Ông Weasley thân ái nói và bắt tay với nó.

“Dạ, được ạ.”, Harry lơ đãng nói, đây là cơ hội cuối để nó nói với chú Sirius phải cẩn thận, nó quay lại, nhìn vào mặt người cha đỡ đầu và mở miệng định nói, nhưng trước khi nó có thể làm việc đó thì chú Sirius đã một tay ôm nhanh nó và nói cộc lốc: “Harry, nhớ tự chăm sóc mình.”. Sau chốc lát, Harry thấy nó đã chuyển hướng ra ngoài trời mùa đông băng giá, cùng với Tonks (hôm nay, cô ta hóa trang thành một người phụ nữ cao, mặc quần áo vải tuyết với mái tóc màu xám sắt) đang thúc nó bước xuống.

Cánh cửa của ngôi nhà số 12 đóng sầm lại sau lưng nó. Họ đi theo thầy Lupin xuống cầu thang. Khi ra đến vỉa hè, nó quay lại nhìn. Ngôi nhà số 12 đang co rút lại một cách nhanh chóng, một trong hai mép cửa của nó giãn sang một bên, dồn căn nhà ra khỏi tầm nhìn. Chỉ trong nháy mắt, căn nhà đã biến mất.

“Nào, lên, tốt hơn hết là chúng ta nên đi xe buýt.” Tonks nói và Harry nghĩ thật là bức dọc với cái liếc nhìn mà cô ta ném xung quanh. Thầy Lupin đang vung tay phải của thầy.

ĐỪNG

Một chiếc xe buýt ba tầng, màu tía chói lọi từ trong không khí loãng hiện ra trước mắt họ, vừa suýt sao tránh được cái cột đèn đường gần nhất và cái cột đèn đó nhảy lùi lại ra khỏi đường đi của chiếc xe.

Một thanh niên gầy, mặt đầy mụn, có đôi tai vĩnh ra mặc đồng phục màu tía, nhảy xuống vỉa hè và rao to: “Chào mừng quý vị đến - “

“Được rồi, chúng tôi biết rồi, cảm ơn.”, Tonks mau nói, “Nào, nào, đi lên - “

Cô ta đẩy mạnh Harry về trước, lên bậc, đi qua anh tài xế, người đang trợn tròn mắt nhìn Harry khi nó đi qua.

“Ê, đây là Any - “

“Nếu em mà la to tên anh ta thì chị sẽ cho em thử bùa Lú” Tonks đe dọa nói khi cô ta chuyển sang đẩy Ginny và Hermione về phía trước.

“Từ lâu mình đã muốn đi thử thứ này,” Ron hơn hờ nói khi nhập bọn với Harry và nhìn quanh.

Lần trước, khi Harry đáp Xe Đò Hiệp Sĩ là vào buổi tối và lúc đó tầng ba đầy những khung giường bằng đồng thau. Bây giờ, vào buổi sáng sớm, ở đây được nhét đầy hàng loạt ghế xếp lộn xộn và ngẫu nhiên quay cửa sổ. Một vài trong số chúng hình như đã ngã xuống khi chiếc xe đột ngột dừng lại ở Grimmauld Place, một số phù thủy vẫn đứng vững và cẩn thận; túi mua hàng của vài người trượt dài theo xe: một mớ hỗn độn rất ư là đáng ghét của mấy con ếch con, gián và món trứng sữa nằm tan tác trên sàn xe.

“Coi nào, chúng ta nên tách ra thì hơn.” Tonks lạnh lẽo nói khi nhìn quanh mấy cái ghế. “Fred, George và Ginny, nếu mấy em giữ được mấy cái ghế phía sau thì anh Remus có thể ở yên đó mấy em.”

Cô ta, Harry, Ron và Hermione tiến đến mấy cái ghế trên cùng, chỗ có hai cái ghế trống chỗ trên cùng và hai cái ngay phía sau. Stan Shunpike và anh tài xế háo hức theo Harry và Ron ra phía sau. Có những cái đầu quay về phía Harry lúc nó đi ngang, nó ngồi xuống và thấy mọi người lại bị giật từ sau ra trước.

Khi Harry và Ron, mỗi đứa đưa cho Stan 11 Sickles, xe buýt lại khởi hành và lắc lư một cách đáng ngại. Chiếc xe chạy rầm rầm quay ở quảng trường Grimmauld Place, quanh co đi lên và xuống vỉa hè, và một tiếng ĐÙNG ghê gớm khác vang lên, họ đều bị văng ra sau. Ghế của Ron lật sang phải và con Pigwidgeon trên vạt áo của nó bật ra khỏi cái lồng, bị kích động và bay điên cuồng về phía trước, cuối cùng nó run rẩy đáp xuống và đậu trên vai Hermione. Còn Harry sau khi nắm chặt cái giá đèn cầy, không bị té đã nhìn ra ngoài cửa sổ, tụi nó đang lao nhanh xuống một cái gì trông như một xa lộ cao tốc.

“Ngay ngoài kia là Birmingham” Stan vui vẻ nói, trả lời cho thắc mắc không nêu ra của Harry trong khi đó Ron đang vùng vẫy đứng dậy từ sàn xe. “Cậu đứng vững được à, hay thiệt...Arry? Tôi thấy tên cậu trên báo suốt mùa hè này các bài báo đó toàn lói cậu gàn cả. Tôi lói zới Ern, Tôi lói nà, Cậu có zẻ không gàn năm khi chúng tôi gặp cậu. Ló bịa za zậy đúng hông?”

Tay anh ta nắm chặt vé xe của chúng và tiếp tục nhìn chăm chăm vào Harry, như bị mê hoặc. Rõ ràng là Stan không quan tâm đến chuyện một số người điên khùng đến đâu nếu họ đã quá nổi tiếng trên báo chí. Xe Đò Hiệp Sĩ lại lắc lư một cách đáng lo ngại, vượt qua một hàng xe từ bên trong. Nhìn về phía trước chiếc xe, Harry thấy Hermione đang che mắt lại, con Pigwidgeon thì vui sướng đu đưa trên vai cô bé.

ĐÙNG

Mấy cái ghế lại ngã về sau khi Xe Đò Hiệp Sĩ nhảy từ vỉa hè Birmingham đến một thành phố yên bình đầy những con đường quanh co. Những hàng rào cây phía bên kia đường nhảy ra khỏi đường đi của chiếc xe như là chúng đang tăng lên bờ vậy. Từ chỗ này, họ đi ra một con đường cái giữa một thị trấn nhộn nhịp, đến một cây cầu cạn bao quanh bởi đồi núi, sau đó đến con đường hứng gió giữa những nền đất nhô cao, mỗi lần đều kèm theo một tiếng ĐÙNG nặng nề.

“Mình thay đổi cách nghĩ rồi,” Ron thì thầm khi lần thứ sáu nó đứng dậy từ sàn xe. “Mình không bao

giờ muốn leo lên cái đồ này nữa.”

“Quý vị chú ý, sau trạm này sẽ đến Hogwarts.” Stan vui vẻ nói khi anh ta đang lắc lư trước mặt chúng. “Người đàn bà hách dịch ngay phía trước mấy em kìa, bà ta đã cho tụi anh chút đỉnh để cho tụi em xếp hàng ở phía trên. Tụi anh sẽ cho bà Marsh xuống trước, nên...” một tiếng động nghe phát ói vang lên từ tầng dưới, kể đó là tiếng ồn ào khủng khiếp bắn tung lên “...bà ta thấy không thoải mái lắm.”

Vài phút sau, Xe Đồ Hiệp Sĩ rít lên ở trạm dừng trước một quán rượu nhỏ và tự ép ra ngoài đường để tránh va đụng. Tụi nó có thể nghe thấy tiếng của Stan đưa bà Marsh tội nghiệp xuống xe và thở phào nhẹ nhõm khi chuyển được mấy thứ tiếng xì xào của những hành khách cùng ngồi với bà xuống tầng 2. Chiếc xe lại chuyển bánh, tăng tốc và cho đến khi ĐỪNG. Tụi nó đang lăn bánh giữa một Hogsmeade phủ đầy tuyết. Harry thoáng thấy quán Đầu Heo bên đường, Bảng hiệu có hình đầu lợn lòi xấu xí kêu cọt kẹt trong gió lạnh. Những vết tuyết lốm đốm bám trên cửa sổ lớn phía trên chiếc xe. Và cuối cùng tụi nó cũng đến trạm dừng trước cổng Hogswarts, thầy Lupin và Tonks giúp tụi nó khiêng hành lí xuống và tạm biệt tụi nó. Harry liếc nhanh lên tầng 3 của xe buýt và thấy tất cả hành khách cúi mình xuống, mũi của họ thì bị dính chặt vào cửa sổ.

“Em sẽ an toàn một khi vào trong khuôn viên trường”, Tonks vừa nói vừa thận trọng nhìn quanh những con đường hoang vắng. “Chúc tụi em có một học kỳ tốt đẹp.”

Thầy Lupin dặn: “Nhớ tự chăm sóc mình nha” khi thầy bắt tay hết thầy tụi nó và cuối cùng đến chỗ Harry. Khi những đứa kia chào tạm biệt Tonks, thầy hạ thấp giọng nói: “Nghe này, Harry, thầy biết con không ưa gì Snape, nhưng ông ta là một thầy giáo dạy Occlumens rất giỏi và tất cả chúng ta, kể cả anh Sirius, đều muốn con học cách tự bảo vệ mình, cho dù đây là một việc khó nhọc, được chứ?”

“Dạ, được ạ.” Harry nghiêm túc nói khi nhìn khuôn mặt nhăn nheo của thầy. “Hẹn gặp lại thầy sau.”

Sáu đứa chúng nó phải vật lộn để đi về phía toà lâu đài khi phải kéo theo mấy cái rương. Trước khi đi ngủ, Hermione luôn miệng nhắc đến mấy cái nón len đan cho gia đình. Harry nhìn lướt ra đằng sau khi chúng nó đến chỗ những cánh cửa bằng gỗ cây sồi, Xe Đồ Hiệp Sĩ đã đi khỏi và nó nửa muốn biết điều gì sẽ xảy ra vào tối mai, như lúc nó đã nghĩ về chuyện này khi còn ở trên xe.

Phần lớn thì giờ của hôm sau, Harry đã kiệt sức khi kinh hãi nghĩ về buổi tối. Buổi sáng, trong hai giờ Độc Dược, nó không làm gì cả để xua đi sự lo lắng của mình, Snape thì lúc nào cũng tỏ ra khó chịu. Tinh thần của nó ít được khích lệ hơn khi những thành viên của Hiệp Hội Phòng Thủ cứ liên tục đến gặp nó ngoài hành lang lớp học và phấn khởi hỏi liệu tối nay có cuộc mít tinh nào không.

“Chừng nào có cuộc gặp mặt kế tiếp thì các bạn sẽ được thông báo theo cách thông thường,” Harry lặp đi lặp lại, “nhưng nếu tối nay mình không thể tham dự, mình phải đi, ờ, học thêm giờ Độc Dược dành cho học sinh yếu.”

“Bạn học giờ học thêm dành cho học sinh yếu à !” Zacharias Smith kêu kì hỏi khi nó gặp Harry tại chỗ quẹo vào Đại Sân đường sau bữa ăn trưa. “Trời ạ, chắc bạn phải học tẻ lắm. Thầy Snape đâu có thường xuyên dạy ngoại khoá, đúng không ?”

Smith bước nhanh trong bộ đồ nổi trội một cách dễ ghét, Ron nhìn trừng trừng vào nó. “Làm như mình làm nó xúi quẩy chắc? Mình có thể tóm được nó ngay tại chỗ này,” Ron vừa nói vừa giơ cây đũa phép lên và chỉ vào giữa xương bả vai của Smith.

“Thôi, quên đi,” Harry âm thầm nói, “Ai cũng suy nghĩ như vậy mà, đúng không? Nghĩ là mình thật là ngu-”

“Chào, Harry,” một giọng nói từ phía sau nó vang lên. Nó quay lại và thấy Cho đang đứng đằng kia.

“Ồ”, Harry nói, bao tử nó quặn lại. “Chào”

“Tụi mình sẽ lên thư viện, Harry à” Hermione kiên quyết nói, tóm lấy tay áo Ron và kéo nó về phía cầu thang cẩm thạch.

“Kỳ nghỉ Giáng Sinh có vui không ?” Cho hỏi.

“Cũng được, không tẻ lắm,” Harry trả lời.

“Kỳ nghỉ của mình khá yên tĩnh,” Cho nói. Một lí do nào đó, nhìn cô bé có vẻ lúng túng hơn. “À, ...có một chuyến đi thăm làng Hogsmeade vào tháng sau, bạn đọc thông báo chưa ?”

“Sao? Ồ, chưa, mình chưa xem bảng thông báo từ lúc về trường đến nay.”

“Ờ, vào ngày lễ Valentine”

“Đúng vậy,” Harry nói và rất muốn biết tại sao cô ấy lại nói với nó chuyện này. “Mình nghĩ là bạn muốn - ?”, “Dĩ nhiên là nếu bạn...” cô tha thiết nói.

Harry biết cần nói về cái gì và nói bắt đầu: “Mình nghĩ là bạn muốn biết chừng nào đến cuộc gặp mặt DA sau ?”, nhưng có vẻ câu trả lời của cô ấy không khớp lắm. Nó nói: “Mình... ờ...”

“Ồ, không sao đâu nếu bạn không muốn,” cô nói, nhìn có vẻ xấu hổ. “Không sao đâu, vậy mình sẽ gặp lại bạn sau.”

Cô bé quay đi. Harry đứng đó và suy nghĩ dữ dội. Và cái gì đó nảy ra trong đầu nó rất đúng lúc.

“Cho! Này Cho !” Harry chạy sau và đuổi cô bé giữa đường lên cầu thang cẩm thạch.

“Ờ, bạn muốn đi chơi làng Hogsmeade vào ngày Valentine với mình không ?”

“Ôô, được thôi !”, cô nói, đỏ mặt và mỉm cười với nó.

“Ừ, quyết định vậy nhé.” Harry nói và cảm thấy ngày này cũng không hẳn đã hoàn toàn thất bại, nó nhảy ngay lên thư viện gặp Ron và Hermione trước giờ học buổi chiều.

Vào 6 giờ tối, dù gì đi nữa, ngay cả cảm giác ấm áp của việc mời được Cho Chang đi chơi cũng không làm dịu bớt những cảm giác của đêm xấu ngày càng mãnh liệt, khi Harry lê từng bước lên văn phòng của Snape.

Nó dừng lại trước cửa, mong rằng ông ta đã đi chỗ khác, và rồi, nó hít một hơi thật sâu, gõ cửa và đi vào.

Căn phòng tối om có nhiều kệ đặt hàng trăm hũ thủy tinh đựng mấy thứ nhầy nhụa của động, thực vật, lơ lửng trong cái vẻ đa dạng màu sắc của độc dược. Ở trong một góc, là 1 cái tủ đựng đầy nguyên liệu mà có lần Snape đã kết tội Harry, và không phải là thiếu lí do, đã ăn cắp chúng. Sự chú ý của nó bị thu hút về phía trước cái bàn, chỗ có một cái chậu cạn bằng đá chạm khắc quanh mép bằng cổ tự và ký hiệu, một thứ chất lỏng phát ra ánh sáng lung linh như nến. Harry nhận ra ngay, đó là cái Tường Ký của cụ Dumbledore. Rất muốn biết chuyện gì đang xảy ra trong đó, nhưng nó giật mình khi giọng nói lạnh lùng của Snape vang ra từ trong tối. “Đóng cánh cửa phía sau trò lại, Potter.”

Harry làm theo với cái cảm giác như bị giam hãm bởi chính mình. Khi nó quay vào thì Snape đã bước ra chỗ sáng và lặng lẽ chỉ cái ghế đối diện cái bàn của ông ta. Harry ngồi xuống trong khi đôi mắt đen lạnh lùng của Snape dán chặt vào Harry, nhìn nó không chớp mắt, sự căm ghét khắc rõ trên từng nét nhăn của khuôn mặt ông.

“Potter, trò đã biết tại sao trò đến đây,” ông ấy nói. “Thầy hiệu trưởng yêu cầu tôi dạy trò Occlumency. Tôi chỉ mong trò thể hiện khả năng của mình tốt hơn trong giờ Độc Dược.”

“Được.” Harry trả lời cộc lốc.

“Đây có thể không phải là một lớp học thông thường, Potter”, Snape nói khi nheo mắt lại một cách ác ý, “nhưng tôi vẫn là thầy giáo của trò và cho nên lúc nào trò cũng phải gọi tôi là “thầy” hoặc “giáo sư”.”

“Vâng...thưa thầy.” Harry nói.

Thầy Snape tiếp tục quan sát nó qua đôi mắt nheo lại một lúc sau, và nói: “Bây giờ, về Occlumency. Như tôi đã nói với trò lúc ở nhà bếp của cha đỡ đầu trò, đây là một loại phép thuật bảo vệ trí óc chống lại sự xâm nhập và ảnh hưởng ma thuật.”

“Và tại sao giáo sư Dumbledore nghĩ rằng con cần cái đó, thưa thầy ?” Harry hỏi, nhìn thẳng vào Snape và nghi ngờ rằng Snape sẽ trả lời nó.

Snape nhìn nó một hồi rồi khinh khỉnh nói: “Đương nhiên là trò có thể làm việc ngay ngoài kia, Potter? Chúa Tế Hắc ám rất thành thạo Legilimency - “

“Cái đó là cái gì vậy? Thưa thầy ?”

“Đó là khả năng rút ra những cảm giác và ký ức từ trí óc của người khác.”

“Hắn có thể đọc ý nghĩ à ?” Harry nói với sự khiếp sợ tột độ.

“Potter, trò không khôn ngoan lắm,” thầy Snape nói, đôi mắt đen của ông ta sáng lên, “Trò không hiểu được những điểm khác biệt tinh tế. Đó là một trong những nhược điểm làm trò trở thành một nhà pha chế độc được như vậy.”

Thầy Snape dừng lại một lát, có vẻ đang thưởng thức sự thích thú đã sỉ nhục Harry, trước khi nói tiếp.

“Chỉ có bọn Muggles mới gọi là “khả năng ngoại cảm”. Trí óc không phải là một quyển sách, dùng để mở ra và tra cứu lúc rảnh rỗi, và nó sẽ bị rà soát bởi bất kỳ kẻ xâm nhập nào. Trí óc là một thứ phức tạp và nhiều tầng lớp, Potter à, ở mức độ tối thiểu, hầu hết trí óc đều như vậy.” Ông ta tự mãn cười. “Điều đó là sự thật, dù sao thì, những ai thành thạo Legilimency có khả năng, với một số điều kiện, đào bới trong đầu óc nạn nhân của chúng và hiểu được chính xác những gì chúng cần tìm. Chúa Tế Hắc ám chẳng hạn, hắn luôn biết được ai đang nói dối hắn. Chỉ có những người thành thạo Occlumency mới có thể đẩy lùi những cảm giác và ký ức mà lời nói dối thể hiện ra và có thể nói dối mà không bị phát hiện.”

Dù thầy Snape nói gì đi nữa thì đối với Harry, Legilimency rất giống Khả năng ngoại cảm và nó thì không thích cái đó một chút nào.

“Vậy bây giờ hắn có biết được những gì chúng ta đang nghĩ không? Thưa thầy ?”

“Chúa Tế Hắc ám đang ở rất xa và những bức tường và khuôn viên của trường Hogwarts được bảo vệ bởi rất nhiều thần chú và phép thuật có thể đảm bảo an toàn cho thân xác và tinh thần những người ở đây.” Thầy Snape nói. Trong pháp thuật có những vấn đề về thời gian và không gian, Potter à. Tiếp xúc trực tiếp bằng mắt thường là điều cơ bản trong Legilimency.

“Vậy thì, vì sao con phải học Occlumency ?”

Thầy Snape nhìn Harry, dùng ngón tay dài và thon của mình vuốt dài cái miệng.

“Những qui tắc thông thường hình như không thích hợp áp dụng trên người trò, Potter. Lời nguyện không giết được trò dường như đã tạo một loại liên kết giữa trò và Chúa Tế Hắc ám. Bằng chứng cho thấy, khi trí óc trở nên thư thả và có thể bị tổn thương, lúc trò ngủ chẳng hạn, trò tham gia vào những suy nghĩ và cảm xúc của Chúa Tế Hắc ám. Thầy hiệu trưởng cho rằng thật không khôn ngoan nếu để chuyện này tiếp tục. Ông ấy muốn tôi dạy cho trò cách đóng kín tâm trí trò lại trước Chúa tế Hắc ám.”

Tim Harry lại đập nhanh hơn, nhanh hơn bình thường.

“Nhưng tại sao giáo sư Dumbledore muốn chấm dứt chuyện đó ?” nó vội vã hỏi.

“Con không thích chuyện đó nhưng nó có vẻ là có ích, đúng không ạ? Ý con là... con đã thấy con rắn tấn công bác Weasley và nếu con không thấy thì có chắc chắn là giáo sư Dumbledore có thể cứu bác ấy không? Thưa thầy ?”

Thầy Snape nhìn Harry trừng trừng một lúc, vẫn tiếp tục vuốt dài cái miệng bằng ngón tay thon dài của thầy. Khi thầy lên tiếng thì có vẻ rất chậm và rất cân nhắc như đang cân từng từ vậy.

“Rõ ràng là rất gần đây thôi, Chúa Tể Hắc ám vẫn không hề hay biết về mối liên hệ giữa trò và hắc. Cho đến khi trò trải qua cảm xúc của hắc, chia sẻ những suy nghĩ của hắc, điều mà hắc không mong muốn tí nào. Dù gì thì, những điều trò mơ thấy ngay trước Giáng Sinh...”

“Cũng là con rắn đó và bác Weasley ?”

“Đừng ngắt lời tôi, Potter,” thầy Snape nói với giọng nguy hiểm “Như tôi đã nói, những điều trò mơ thấy ngay trước Giáng Sinh cho thấy đã có một sự xâm nhập mạnh mẽ nào đó vào những ý nghĩ của Chúa Tể Hắc ám -”

“Con thấy được trong đầu của con rắn, không phải của hắc !”

“Tôi nghĩ là đã dặn trò đừng ngắt lời tôi rồi chứ, Potter ?”

Nhưng Harry không quan tâm đến việc thầy Snape có nổi giận hay không, ông ấy có vẻ muốn đi về cuối văn phòng; khi ông ta đi về phía cái ghế và như không hề ý thức, cho nên ông ấy ngồi với vẻ rất kích động, căng thẳng như đang giữ thăng bằng lúc đang bay.

“Làm sao mà con thấy được qua mắt con rắn nếu con đang chia sẻ suy nghĩ của Voldemort ?”

“Đừng có gọi tên của Chúa Tể Hắc ám !” thầy Snape thốt ra.

Một sự im lặng đầy thù hằn. Hai người nhìn trừng trừng về phía cái Tường Kí.

“Giáo sư Dumbledore gọi tên hắc,” Harry bình thản nói.

“Cụ Dumbledore là một phù thủy vô cùng giỏi,” thầy Snape thì thào. “Đến khi nào ông ấy cảm thấy an toàn khi dùng cái tên này...còn chúng ta...” Thầy xoa căng tay trái một cách không ý thức, lên chỗ mà Harry biết là cái Dấu Hiệu Đen khắc trong da.

“Con chỉ muốn biết,” Harry lại nói, cố lễ phép lại, “tại sao ?”

“Trò có vẻ đã vào trong đầu óc của con rắn vì Chúa Tể Hắc Ám đã ở đó vào những thời điểm đặc biệt,” thầy Snape gầm gừ. “Hắn ở trong con rắn lúc đó nên trò mơ thấy trò cũng ở trong đó,”

“Và Vol- hẳn nhận ra con ở đó ?”

“Có lẽ là vậy,” thầy Snape lạnh lùng trả lời.

“Làm sao mà biết được ?” Harry vội vàng hỏi. “Chỉ là do giáo sư Dumbledore đoán, hay - ?”

“Tôi đã nói với trò,” thầy Snape nói với vẻ khe khẽ, đôi mắt nheo lại, “phải gọi tôi là “thầy”.”

“Vâng, thưa thầy,” Harry mất kiên nhẫn nói, “nhưng làm sao thầy biết -?”

“Chúng ta biết, vậy là đủ,” thầy Snape đàn áp nói “Điều quan trọng là bây giờ Chúa Tể Hắc Ám đã nhận biết được trò đã tiếp cận được những cảm giác và suy nghĩ của hắn. Hắn cũng suy luận ra tiến trình này có làm ngược lại, có nghĩa là, hắn biết rằng hắn có thể tiếp cận những cảm xúc và suy nghĩ của trò theo chiều ngược lại - “

“Và hắn có thể thử và bắt con làm cái gì đó ?” Harry hỏi. “phải không thưa thầy ?”, nó hấp tấp thêm vào.

“Hắn có thể,” thầy Snape nói với giọng lạnh lùng và hờ hững. “Cho nên chúng ta phải dùng đến Occlumency.”

Thầy Snape từ cái túi trong cửa áo chùng rút đĩa phép ra và Harry ngồi căng thẳng trên ghế, nhưng thầy Snape chỉ đặt đầu đĩa gần thái dương, vào giữa chân tóc bóng nhờn của thầy. Khi thầy kéo, một chất màu bạc hiện ra từ thái dương như những sợi tơ nhẹ và chắc; thầy nhẹ nhàng dùng đĩa phép thả chúng trượt vào cái Tường Kí, ở đó cái chất màu trắng bạc đó xoáy tít, không như chất lỏng lẫn chất khí. Một lần nữa, thầy đưa đĩa lên thái dương và thả chất màu bạc vào cái chậu bằng đá, và không đưa ra một lời giải thích nào cho hành động này, thầy cẩn thận đẩy cái Tường Kí lại, đặt nó lên một cái kệ và quay về phía Harry với cây đĩa phép cầm sẵn trên tay.

“Đứng lên và lấy đĩa phép của trò ra, Potter.”

Harry đứng dậy và cảm thấy rất căng thẳng. Họ mặt đối mặt nhìn nhau qua cái bàn chắn giữa.

“Trò phải dùng đĩa phép mà cổ tước vũ khí của tôi, hay phải tự vệ bằng cách nào đó mà trò biết,” thầy Snape nói.

“Và thầy đang làm gì vậy ?” Harry hỏi và lo lắng nhìn cây đĩa phép trên tay Snape.

“Tôi sẽ cố đột nhập vào trí óc của trò,” thầy Snape nhẹ nhàng trả lời. “Chúng ta sẽ xem xem trò kháng

cự ra sao. Tôi có nghe nói trò đã chứng tỏ khả năng chống lại được lời nguyền Imperius. Trò sẽ phải làm điều tương tự để chống lại cái này... nào, hãy dốc hết sức của trò. Legilimens !”

Thầy Snape đã tấn công trước khi Harry sẵn sàng, trước khi nó kịp bắt đầu tập trung sức mạnh và sự đối kháng. Văn phòng đang quay cuồng trong mắt nó và biến mất; từng hình ảnh một bị bứt ra từ đầu óc nó như một cuộn phim chậm chờn nhưng sống động và làm loà mắt nó với những gì xung quanh.

Lúc nó 5 tuổi, nhìn thầy Dudley đạp một chiếc xe đạp mới màu đỏ, nó sắp nổ tung lên vì ghen tị... nó 9 tuổi, con chó bun Ripper đuổi nó trèo lên cây và gia đình Dursley đứng dưới bãi cỏ đang cười phá lên... nó đang ngồi dưới cái Nón Phân Loại, và cái nón nói với nó rằng nó sẽ rất giỏi nếu vào nhà Slytherin... Hermione đang nằm trong bệnh thất, khuôn mặt cô bé phủ bởi mái tóc dày màu đen... hàng trăm tên giám ngục đang bao vây nó quanh bờ hồ đen...Cho Chang đang đến gần nó dưới gốc cây tầm gửi...

Không...một giọng nói vang lên trong đầu Harry, vào lúc kí ức về Cho Chang đến gần, ông không được xem cái đó, ông không được xem cái đó, đó là chuyện riêng tư,...

Nó cảm thấy đau buốt chỗ đầu gối. Văn phòng của thầy Snape xuất hiện lại và nó nhận thấy nó đã té xuống sàn; cái đầu gối của nó đập mạnh một cách đau đớn vào chân bàn làm việc của thầy Snape. Nó ngược nhìn thầy Snape, thầy đã hạ đầu phép xuống và đang xoa cổ tay của mình. Chỗ đó đã sưng lên, nhìn như một vết cháy sém.

“Trò đang làm bùa gây nhức nhối hả ?” thầy Snape lạnh lùng hỏi.

“Không,” Harry cay đắng đáp và đứng lên.

“Tôi thấy không phải như thế,” thầy Snape nói và tỉ mỉ nhìn nó. “Trò đã để tôi vào quá sâu. Trò đã mất điều khiển.”

“Thầy thấy hết những gì con thấy à ?” Harry hỏi và nghi ngờ là nó có thể nghe được câu trả lời.

“Chỉ chớp nhanh qua thôi,” thầy Snape nói, môi thầy cong lên, “con chó đó của ai vậy ?”

“Dì Marge của con,” Harry lẩm bẩm, đang căm ghét thầy Snape.”

“Cố gắng đầu tiên này quá kém so với những gì nó cần thể hiện,” thầy Snape nói và giơ đầu phép lên lần nữa. “Cho dù trò có lãng phí thời gian và sức lực để gào thét thì cuối cùng cũng phải xoay sở để chặn tôi lại. Ngăn cản tôi bằng đầu óc của trò và trò sẽ không cần dùng đến đầu phép.”

“Con đang cố gắng,” Harry giận dữ nói, “nhưng thầy không chỉ con bằng cách nào !”

“Nhiều cách, Potter à,” thầy Snape nguy hiểm nói. “Và bây giờ, tôi muốn trò nhắm mắt lại.”

Harry ném cho ông ta một cái nhìn ác ý trước khi làm theo. Nó thật không thích thú với ý nghĩ đứng đó và nhắm mắt lại trong khi thầy Snape đối mặt với nó với cây đũa phép trong tay.

“Làm rỗng đầu óc của trò đi, Potter,” thầy nói với giọng lạnh lùng “Hãy làm biến mất mọi cảm xúc...”

Nhưng cơn tức giận của Harry tiếp tục dâng lên trong mạch máu nó như nọc độc chảy vậy. Bỏ qua cơn tức giận của nó? Ờ, dễ như tháo chân của nó ra vậy...

“Trò không có làm điều đó, Potter... trò cần phải được rèn luyện thêm... nào tập trung vào...”

Harry cố gắng làm rỗng đầu óc nó, cố không suy nghĩ, hay nhớ, hay cảm nhận...

“Chúng ta làm lại...ba...hai - một - ba - Legilimens!”

Một cơn rùng rợn thật sự đang lồng lên trước mặt nó...ba và mẹ nó đang vẫy tay với nó trong tấm gương nịnh hót...Cedric Diggory nằm dài trên đất với đôi mắt trống rỗng đang nhìn nó...

“Khôôông!”

Harry lại quỵ xuống lần nữa, mặt nó giấu trong hai tay, đầu nó đau như có ai đã cố kéo giãn nó ra từ trong hộp sọ.

“Đứng dậy!” thầy Snape gắt “Đứng dậy, trò đã không cố gắng, không cố gắng một chút nào. Trò đã cho phép tôi tiếp cận những kí ức mà trò sợ hãi, cầm vũ khí lên!”

Harry đứng dậy, tìm nó đập thành thịch một cách đáng sợ y như rằng nó vừa nhìn thấy Cedric chết trong cái nghĩa trang đó. Thầy Snape có vẻ nhợt nhạt hơn và sau đó giận dữ, dù cơn giận dữ đó còn thua xa cơn giận của Harry.

“Con - đang - rất - cố - gắng,” nó nghiến chặt răng nói.

“Tôi đã nói là trò phải trút ra hết mọi cảm xúc !”

“Vậy à? Được thôi, lúc này con thật sự cảm thấy khổ sở,” Harry gầm lên.

“Và trò sẽ thấy mình trở thành con mồi của Chúa Tể Hắc ám! “ thầy Snape hung ác nói. “Những kẻ hãnh diện khi biểu lộ cảm xúc thật ra ngoài thật điên rồ, những kẻ không thể kiểm soát cảm xúc của mình, những kẻ đắm mình vào những kí ức tồi tệ và tự cho phép mình bị tấn công một cách dễ dàng, - nói cách khác, những kẻ yếu ớt - họ sẽ không có cơ may nào có thể chống lại hắc! Trò sẽ để mặc hắc xâm nhập vào trí óc trò một cách thoải mái và ngu xuẩn, Potter!”

“Con không yếu ớt,” Harry nói nhỏ, sự giận dữ đang bơm vào người nó đến nỗi nó có thể tấn công thầy Snape ngay lúc này.

“Vậy thì chứng minh đi! Tự làm chủ lại đi!” thầy Snape thốt ra. “Điều khiển cơn giận của trò, rèn luyện đầu óc của mình! Chúng ta sẽ bắt đầu lại! Đứng dậy ngay! Legilimens!”

Nó thấy dựng Vernon đang đóng đinh cái hộp thư lại... hàng trăm tên giám ngục đang lướt trên hồ và tiến về phía nó... nó đang đi qua một chỗ không có cửa sổ cùng ông Weasley... họ đang đến gần cánh cửa màu đen cuối hành lang... Harry nghĩ là sẽ đi qua đó... nhưng ông Weasley đẩy nó sang trái, đến một lối mở dẫn xuống bậc cầu thang đá...

“Con biết rồi! Con biết rồi!”

Nó lại quỳ trên sàn của văn phòng thầy Snape, vết theo của nó như đau bị kim đâm, nhưng giọng nói phát ra từ miệng nó nghe rất đặc thẳng. Nó thúc mình đứng dậy và thấy thầy Snape đang nhìn nó trừng trừng với cây đũa phép giơ cao. Dễ dàng nhận thấy, vào lúc này, là thầy Snape đã tung ra câu thần chú trước khi Harry kịp cố gắng phản công.

“Chuyện gì nữa đây, Potter?” ông ấy hỏi và chăm chú nhìn Harry.

“Con đã thấy - con nhớ ra, “ Harry hỗn hển nói. “Con vừa nhớ nhận ra...”

“Nhận ra cái gì?” thầy Snape gay gắt hỏi.

Harry không trả lời ngay; nó đang thường thức cái khoảnh khắc nó nhận thức rõ ràng và nó xoa xoa trán nó... Nó đã mơ thấy một cánh cửa bị khóa ở cuối một hành lang không cửa sổ từ mấy tháng nay, mà không nhận ra chỗ chính của nó ở đâu. Bây giờ, khi nhìn lại những kí ức này, nó biết cái mà nó mơ thấy lâu nay là vào ngày 12 tháng 8 nó cùng ông Weasley vội vã đi đến toà án của bộ; hành lang đó dẫn đến Cục Bí Ẩn và đêm đó, ông Weasley bị con rắn của Voldemort tấn công tại chỗ đó. Nó nhìn thầy Snape...

“Có cái gì ở trong Cục Bí ẩn vậy?”

“Trò nói gì?” thầy Snape hỏi nhanh và Harry hài lòng khi thấy thầy Snape có vẻ căng thẳng.

“Con hỏi, có cái gì trong Cục Bí ẩn, thưa thầy?” Harry nói.

“Nhưng tại sao,” thầy Snape chậm rãi nói, “trò lại hỏi những chuyện đó ?”

“Vì,” Harry nói, nhìn thầy chăm chăm, “cái hành lang đó, con vừa thấy - con mơ thấy nó từ mấy tháng nay - con vừa nhận ra nó - nó dẫn đến Cục Bí ẩn... và con nghĩ Voldemort muốn cái gì đó từ chỗ đó -”

“Tôi đã bảo trò không được nhắc tên của Chúa Tể Hắc ám !”

Họ nhìn nhau trừng trừng. Vết theo của Harry lại thấy rát nhưng nó không để ý đến.

Thầy Snape nhìn có vẻ kích động; nhưng khi ông ấy nói thì nghe như ông ấy cố làm ra lạnh lùng và

không ý thức. “Trong Cục Bí ẩn có chứa một số thứ, Potter, một vài trong số đó trò sẽ biết đến và không có cái gì liên quan đến trò hết. Ta chẳng đã giảng một cách đơn giản nhất cho trò rồi sao? “

“Dạ,” Harry vừa nói vừa xoa vết thẹo đau buốt, giờ đang trở nên đau hơn.

“Tôi muốn trò quay lại đây vào giờ này ngày thứ tư. Chúng ta sẽ tiếp tục công việc.”

“Biến ngay,” Harry nói. Bằng mọi cách nó phải rời khỏi văn phòng của thầy Snape và đi tìm Ron và Hermione.

“Trò phải tống khứ mọi cảm nghĩ ra khỏi đầu mỗi đêm trước ngủ; làm cho nó trống rỗng, làm điều đó một cách bình tĩnh và hoàn toàn, trò hiểu chưa ?”

“Vâng,” Harry nghe sơ sơ và trả lời.

“Và tôi cảnh cáo trò, Potter... tôi sẽ phát hiện ra nếu trò không thực hành.”

“Được thôi,” Harry lầm bầm. Nó nhặt cái cặp lên, khoác lên vai và vội vã đi về phía cửa văn phòng. Khi mở cửa, nó liếc về sau nhìn thầy Snape và thầy cũng làm điều tương tự. Thầy dùng đũa phép mức những suy tư của thầy lên từ cái Tưởng Kí và cẩn thận đặt chúng trở vào đầu. Harry quay đi không nói lời nào, cẩn thận đóng cửa lại, cái thẹo của nó vẫn đang đau nhói lên.

Nó gặp được Ron và Hermione ở thư viện, tại nó đang làm đồng bài tập về nhà mới đây của bà Umbridge. Những đứa khác hầu hết là những đứa học sinh năm Năm, ngồi ở những cái bàn có thấp đèn dầu, cúi mũi vào cuốn sách, nghe những tiếng sột soạt lách quính của mấy cây bút lông; đến khi bầu trời ngoài cái cửa sổ \$mulhoned\$ kia dần dần đen hẳn. Chỉ còn nghe thấy thứ âm thanh của tiếng kêu cọt kẹt nhỏ xíu của chiếc giày của bà Pince khi bà quản lí thư viện này đi lảng vảng giữa các dãy bàn và thì thào cảnh cáo vào cổ áo của những đứa dám đụng đến những quyển sách quý của bà.

Harry cảm thấy rùng mình, cái thẹo của nó còn nhức nhối, nó lại càng thấy bồn chồn hơn.

Khi nó ngồi xuống, đối diện với Ron và Hermione, nó tự nhìn mình trong cửa sổ đối diện; mặt nó tái mét và vết thẹo hình như trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

“Sao rồi ?” Hermione lo lắng hỏi nhỏ. “Cậu không sao chứ, Harry ?”

“Không sao... mình khoẻ mà... mình cũng không biết nữa,” Harry mất kiên nhẫn nói và nhăn mặt lại khi vết thẹo lại đau lần nữa. “Nghe này... mình vừa nhận ra vài điều...”

Nó kể lại những gì nó mới thấy và suy luận được.

“Vậy... vậy cậu nói là...” Ron thì thầm khi bà Pince vừa đi ngang qua và the thé rít lên, “thứ vũ khí - cái

thứ mà Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy muốn - ở trong Bộ Pháp thuật à?”

“Trong Cục Bí ẩn, có lẽ là như vậy,” Harry nói nhỏ. “Mình đã thấy cánh cửa hôm ba cậu đưa mình đến chỗ toà án hôm phiên toà của mình và chắc chắn đó cùng là một chỗ với chỗ ba cậu bị nguy hiểm khi bị con rắn cắn.”

Hermione thở dài.

“Đang tiến hành,” cô bé thì thào.

“Cái gì đang tiến hành?” Ron có vẻ thiếu kiên nhẫn hỏi.

“Ron à, suy nghĩ coi...ông Sturgis Podmore tìm cách đi qua một cánh cửa ở Bộ Pháp thuật... chắc cũng là cánh cửa đó, đây là một sự trùng hợp quá ngẫu nhiên rồi đó!”

“Nhưng tại sao Sturgis tìm cách đột nhập vô đó khi ông ở bên phe mình chứ?” Ron nói.

“Mình không biết,” Hermione công nhận “Chuyện đó thật là lạ...”

“Vậy có cái gì ở trong cái Cục Bí ẩn đó?” Harry hỏi Ron “Ba cậu có nhắc gì về chuyện đó không?”

“Mình chỉ biết những người làm việc ở trong gọi là “Chuyên viên Bất Khả Ngôn”,” Ron nói có vẻ tự lự. “Tại vì hình như không ai biết chính xác những gì họ làm... chắc là một chức vụ kì quặc về vũ khí.”

“Không kỳ quặc tí nào đâu, nó buộc phải có một khả năng phán đoán tuyệt vời,” Hermione nói. “Đó chắc là những điều bí mật mà Bộ đang làm, mình nghĩ vậy...Harry, cậu có chắc là cậu khoẻ chứ?”

Harry vừa đặt cả hai tay nó ôm lấy trán dù đã rất cố gắng lờ nó đi.

“Ừ...mình khoẻ mà...” nó nói và hạ cánh tay đang run rẩy xuống. “Mình chỉ cảm thấy hơi... mình không thích học Occlumency chút nào.”

“Mình hiểu là ai cũng sẽ cảm thấy khó chịu như thế nào nếu trí óc bị tấn công nhiều lần như vậy,” Hermione thông cảm nói “Nào, tụi mình xuống Phòng sinh hoạt chung đi, ở đó mình sẽ thấy thoải mái hơn...”

Nhưng Phòng sinh hoạt chung lại là chỗ tụ tập hàng loạt tiếng thét, tiếng cười và sự náo động; Fred và George đang giới thiệu món hàng mới nhất của tiệm giầy.

“Nón Mất Đầu đi!” George rao trong khi Fred phe phẩy cái nón nhọn trang trí bằng một loại lông tơ xấp màu hồng trước mặt mấy đứa học sinh. “Hai Galleon mỗi cái, xem Fred biểu diễn đi !”

Fred chụp nhanh cái nón lên đầu và tươi cười. Nó chỉ trông ngổ ngáo chừng một giây và cái nón lẫn cái

đầu của nó đều biến mất.

Một số cô gái kêu thất thanh nhưng những đứa khác thì rống lên cười.

“Và hiện lên lại nào!” George la lên, tay của Fred như dò dẫm trong không khí một hồi sau vai nó; và rồi đầu nó hiện ra lại khi nó lấy cái nón lông tơ màu hồng đó ra.

“Cái nón đó hoạt động ra sao vậy?” Hermione hỏi, nó không tập trung làm bài tập được và nhìn chăm chăm vào Fred và George. “Em nghĩ, đây chắc chắn là một loại bùa Biến Mất, nhưng nó được khéo léo mở rộng hơn lĩnh vực của khả năng biến mất ra khỏi ranh giới những thứ được phù phép... Tuy nhiên em có thể hình dung được là bùa chú này sẽ không kéo dài được lâu đâu.”

Harry không đáp lại, nó thấy muốn bệnh.

“Ngày mai, mình sẽ làm cái đồng này,” nó thì thầm và đẹp sách vở vào cặp.

“Thôi được, ghi lại đó vào kế hoạch làm bài của cậu ngay bây giờ đi!” Hermione khích lệ. “Để cậu đừng quên thôi.”

Harry và Ron trao đổi nhau một cái nhìn, sau đó nó với tay lấy cái cặp và rút ra bảng kế hoạch và ngập ngừng mở ra.

“Đừng quên nó trước khi quá muộn, hạng người bỏ đi như mày!” cuốn sách mắng mỏ khi Harry viết nguệch ngoạc vào vở bài làm của bà Umbridge. Hermione bật cười.

“Mình nghĩ là mình đi ngủ đây,” Harry nói, nhét cuốn vở vào cặp và nhớ trong đầu để có cơ hội đầu tiên bỏ qua sự xúc động này.

Harry đi ngang qua phòng sinh hoạt chung, cố né George đang tìm cách chụp vào đầu nó cái Nón Mất Đầu, và đi đến cái cầu thang đá yên bình và lạnh lẽo và về đến kí túc xá nam. Nó còn thấy như đang bị bệnh, giống y như cảm giác của cái đêm nó mơ về con rắn, nhưng nó nghĩ là nằm xuống một hồi sẽ giúp nó thấy khoẻ hơn.

Nó mở cửa phòng ngủ của nó và ngay bước đầu tiên vào phòng, nó thấy rất đau y như có ai bổ vào ngay bên trong đỉnh đầu nó. Nó không biết mình đang ở đâu, đang đứng hay nằm dài, thậm chí nó cũng không nhớ tên của nó.

Một giọng cười điên cuồng vang dội trong tai nó... nó thấy hạnh phúc hơn sau cả một khoảng thời gian dài... từng bừng, ngây ngất, chiến thắng... một cái gì rất tuyệt, rất tuyệt vời đang xảy ra...

“Harry? Harry!”

Ai đó đang đánh vào mặt nó. Tiếng cười điên dại bị ngắt quãng bởi một giọng khóc đau đớn. Niềm vui sướng đã rút khỏi người nó nhưng tiếng cười tiếp tục vang lên...

Nó mở mắt ra và nhận thức được rằng tiếng cười điên cuồng đó phát ra từ miệng của chính nó. Ngay thời điểm nó nhận ra điều đó thì tiếng cười đã dứt; Harry thở hỗn hển trên sàn, nhìn đăm đăm lên trần nhà, vết thọc trên trán nó đau nhói lên một cách đáng sợ. Ron đang cúi xuống chỗ nó, có vẻ rất lo lắng.

“Chuyện gì vậy?” nó hỏi.

“Mình...không biết...” Harry thở hỗn hển và ngồi dậy. “Hắn đang rất vui...rất vui...”...

“Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy à?”

“Điều gì đó rất tốt đẹp đang xảy ra,” Harry lầm bầm. Nó cảm thấy yếu ớt hơn cả lúc sau khi nó nhìn thấy con rắn tấn công ông Weasley và nó cảm thấy rất đau khổ. “Hắn đang mong muốn có được cái gì đó.”

Nó nhớ lại, ngay sau khi tụi nó quay lại Phòng sinh hoạt của nhà Gryffindor, một người lạ mặt đã nói chuyện thông qua miệng của Harry, nhưng nó biết là đó là sự thật. Nó thở sâu vào, muốn ra chính nó đừng tuôn ra tất cả trước mặt Ron. Nó thấy vui vì Dean và Seamus không có ở đó và thấy nó vào lúc này.

“Hermione bảo mình đến xem cậu,” Ron nói nhỏ và đỡ Harry đứng lên. “Nó nói khả năng phòng thủ của cậu bị yếu đi sau khi Snape làm những trò vẩn vơ với đầu óc cậu... còn mình nghĩ cái đó sẽ phải được giúp đỡ dài dài, đúng không?” Nó nghi ngại nhìn Harry và giúp nó leo lên giường. Harry gục đầu xuống không một lời kết tội nào và nó ngã dài trên gối, cảm thấy đau đớn sau nhiều lần té xuống sàn tối hôm nay, vết thọc của nó vẫn còn đau như bị kim chích. Nó không thể không cảm thấy là cuộc đột phá đầu tiên vào Occlumency đã làm yếu đi sức chịu đựng của trí óc nó hơn làm làm cho nó mạnh hơn; nó rất muốn biết với một sự lo lắng mãnh liệt, chuyện gì đã xảy ra và làm cho Chúa tể Voldemort vui sướng đến như vậy khi nó còn sống sót trong 14 năm nay.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Con Bọ Kẹt Cánh

Câu hỏi của Harry được trả lời vào sáng hôm sau. Khi tờ Nhật Báo Tiên Tri của Hermione được gửi đến, cô bé liền vượt phăng tờ báo, nhìn chăm chăm vào trang nhất một lúc rồi la lên một tiếng làm cho mọi người xung quanh phải quay lại nhìn.

“Gì vậy?” Harry và Ron đồng thanh.

Thay cho câu trả lời, cô bé trải rộng tờ báo ra trước mặt hai đứa và chỉ vào mười bức ảnh đen trắng che kín toàn bộ trang nhất, chín bức có hình của những thầy phù thủy, còn bức thứ mười là hình của một bà phù thủy. Một số người trong những bức ảnh đó đang kín đáo nở một nụ cười nhạo báng, những người khác thì đang gõ nhẹ những ngón tay của họ vào viền của bức ảnh, trông rất xác láo.

Anthonin Dolohov, dòng chữ viết dưới một phù thủy với khuôn mặt dài, tái nhợt và méo mó đang cười nhạo Harry, bị kết án vì giết Gildeon và Fabian Prewell một cách tàn bạo.

Algernon Rookwood, lời chú thích dưới bức ảnh một người đàn ông đầy nốt đậu mùa, với một mái tóc nhóp nhép, đang dựa vào mép bức hình, trông rất buồn nảo, bị kết án vì tiết lộ những bí mật của bộ Pháp Thuật cho Kẻ Mà Chờ Gọi Tên Ra.

Nhưng Harry đang chú ý vào bức ảnh của bà phù thủy. Mặt của bà ta đang quay đi lúc Harry xem trang nhất. Bà có một bộ tóc dài, đen, rối bù và mỏng trong bức ảnh, mặc dù Harry đã từng nhìn thấy nó rất dày và bóng mượt. Bà nhìn trừng trừng vào Harry bằng con mắt thâm quầng, với một nụ cười kiêu căng, khinh bỉ nở trên làn môi mỏng. Giống như chú Sirius, bà vẫn còn giữ được những dấu vết của một vẻ đẹp tuyệt vời, nhưng cái gì đó - có thể là ngục Azkaban - đã lấy đi hầu hết vẻ đẹp của bà.

Bellatrix Lestrange, bị kết án vì đã tra tấn và làm mất hết năng lực của Frank và Alice Longbottom.

Hermione thúc Harry và chỉ vào cái đầu đề ở trên những bức ảnh mà Harry đang tập trung vào Bellatrix mà chưa đọc.

MỘT CUỘC VƯỢT NGỤC LỚN TỪ AZKABAN

BỘ SỢ RẰNG BLACK LÀ ‘MẪU CHỐT’ CỦA NHỮNG TỬ THẦN THỰC TỬ CŨ.

“Black?” Harry nói to. “Không phải - ?”

“Shhh!” Hermione thầm thì. “Đừng có nói to quá - đọc đi đã!”

Đêm qua, Bộ Pháp Thuật đã thông báo rằng có một cuộc vượt ngục lớn từ Azkaban.

Nói chuyện với phóng viên từ phòng riêng của ông, Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, đã xác nhận rằng mười tù nhân được canh phòng cẩn mật đã trốn thoát vào tối hôm qua và ông đã thông báo cho Thủ tướng dân Muggle về sự nguy hiểm của những con người này.

‘Chúng tôi tự cảm thấy, thật là không may mắn, rằng chúng tôi đã ở trong một hoàn cảnh giống như cách đây hai năm rưỡi khi mà kẻ sát nhân Sirius Black trốn thoát,’ ông Fudge nói tối qua. ‘Chẳng lẽ chúng tôi lại nghĩ rằng hai vụ vượt ngục là không liên quan đến nhau. Sự trốn thoát với số lượng lớn như vậy cần một sự trợ giúp từ bên ngoài, và chúng tôi phải nghĩ rằng Black, với tư cách là người đầu tiên từng trốn khỏi Azkaban, sẽ là người lý tưởng để nâng đỡ những người khác đi theo vết chân của hắn. Chúng tôi nghĩ điều đó rất phù hợp rằng những người này, trong đó có cả người chị họ của Black, Bellatrix Lestrange, đã tập hợp xung quanh Black giống như người dẫn đầu của họ. Tuy vậy, chúng tôi đang cố gắng hết sức để vây bắt tội phạm, và chúng tôi yêu cầu toàn bộ giới Pháp thuật cẩn thận trọng và cảnh giác. Không được để một ai trong những kẻ này đến gần mình.’

“Chính cái này, Harry,” Ron kinh hoàng. “Đó là lý do mà hắn rất hạnh phúc tối qua.”

“Mình không tin nổi,” Harry càu nhàu. “Lão Fudge đang đổ lỗi cho chú Sirius về cuộc tẩu thoát?”

“Ông ta làm gì còn cách nào khác.” Hermione nói chua chát. “Ông ấy không thể nói rằng, ‘Xin lỗi tất cả mọi người, Dumbledore đã cảnh báo tôi rằng điều này sẽ xảy ra, những cai ngục Azkaban đã về phe Chúa Tể Voldemort’ - đừng có thút thít nữa Ron - ‘và những người ủng hộ nguy hiểm nhất của Voldemort cũng đã tẩu thoát.’ Ý mình là, ông ta đã bỏ ra sáu tháng để nói với mọi người rằng cậu và thầy Dumbledore là những kẻ dối trá, đúng không?”

Hermione mở toang tờ báo và bắt đầu đọc những thông tin bên trong trong khi Harry nhìn quanh Đại sảnh Đường. Nó không thể hiểu nổi tại sao những bạn bè của nó không thấy sợ hãi hoặc ít ra là bàn tán với nhau về mẩu tin khủng khiếp ở trang nhất, nhưng chỉ có rất ít người trong số bọn chúng đặt báo hàng ngày như Hermione. Bọn chúng đang ở đó, nói về bài tập và Quidditch và nhiều chuyện lảng nhãng khác nữa, ai mà biết được, trong khi bên ngoài những bức tường này, mười Tử Thần Thực Tử nữa gia nhập hàng ngũ của Voldemort.

Nó liếc qua dãy bàn giáo viên. Câu chuyện ở đây lại khác: cụ Dumbledore và Giáo sư McGonagall đang trao đổi, cả hai đều có vẻ cực kỳ nghiêm trọng. Giáo sư Sprout có một tờ Tiên Tri dựa vào chai nước sốt cà chua nấm và đang đọc trang nhất với một sự tập trung đến nỗi bà không để ý đến giọt lòng đỏ trứng đang rơi xuống vạt áo của bà từ cái thìa không động đậy trên tay. Trong lúc đó, ở phía xa của bàn, giáo sư Umbridge đang xục đầu vào một tô cháo yến mạch. Chỉ duy nhất có lần này mà con mắt giống cóc của bà không nhìn quanh Đại sảnh Đường tìm kiếm những học sinh cư xử không đúng mực. Bà quắc mắt lên mỗi

khi thức ăn và thỉnh thoảng lại ném một cái nhìn đầy ác ý về phía cái bàn nơi mà thầy Dumbledore và cô McGonagall đang nói chuyện rất nhập tâm.

“Ôi trời...” Hermione kinh ngạc, vẫn nhìn chăm chăm vào tờ báo.

“Gì nữa đây?” Harry nói nhanh, nó đang cảm thấy rất bồn chồn.

“Thật là... khủng khiếp,” Hermione bàng hoàng. Cô bé gấp tờ báo lại ở trang mười và đưa nó cho Harry và Ron.

CÁI CHẾT BI THẢM CỦA NHÂN VIÊN BỘ PHÁP THUẬT Bệnh viện St Mungo đã hứa một sự điều tra cục bộ vào tối qua sau khi một nhân viên của Bộ Pháp Thuật, Broderick Bode, 49 tuổi, được phát hiện đã chết trên giường ngủ, bị siết cổ bởi một chậu cây. Các Y Sĩ được gọi đến đã không thể cứu được ông Bode, người đã từng bị thương bởi một tai nạn lao động vài tuần trước khi qua đời.

Y sĩ Miriam Strout, người trực trong phòng bệnh của ông Bode vào lúc vụ việc xảy ra, hôm qua, đã bị cắt toàn bộ lương và không sẵn sàng để bình luận, nhưng phù thủy phát ngôn của bệnh viện đã nói trong một lời tuyên bố:

‘St Mungo rất lấy làm thương tiếc cho cái chết của ông Bode, mà sức khoẻ của ông đang cải thiện một cách vững vàng trước khi tai nạn thảm khốc này xảy ra.

‘Chúng tôi đã có những chỉ dẫn nghiêm ngặt về những đồ trang trí được chấp nhận trong những phòng bệnh của chúng tôi nhưng rõ ràng rằng Y sĩ Strout, bạn bực với Giáng Sinh, đã không để ý đến sự nguy hiểm của chậu cây đặt trên cái bàn cạnh giường ông Bode. Bởi vì khả năng nói và linh hoạt của ông đã tiến bộ, nên Y sĩ Strout đã động viên ông Bode sự chăm sóc chậu cây đó, mà không ý thức rằng đó không chỉ là một cây Flitterbloom bình thường, mà chứa trong nó là một cái Bẫy Quỷ, khi bệnh nhân Bode sờ vào thì ngay lập tức bóp cổ ông ta.

‘St Mungo cho đến giờ vẫn chưa thể giải thích nguyên nhân của sự tồn tại của chậu cây trong phòng bệnh và hỏi bất cứ phù thủy nào về thông tin cần trình diện. ’

“Bode...” Ron nói. “Bode. Nó gọi lên điều gì đó...”

“Chúng ta đã thấy ông ấy,” Hermione nói thầm. “Trong bệnh viện St Mungo, nhớ không? Ông nằm trên chiếc giường đối diện với giường thầy Lockhart, chỉ nằm đó thôi, nhìn chăm chăm lên trần nhà. Và bọn mình đã thấy cái Bẫy Quỷ được đưa đến. Bà ấy - vị Y sĩ - đã nói rằng đó là quà Giáng Sinh.”

Harry quay lại nhìn mẫu chuyện. Một cảm giác khiếp sợ đang dâng lên giống như mật đắng trong họng nó.

“Làm thế nào mà chúng ta lại không nhận ra cái Bẫy Quỷ nhỉ. Chúng ta đã từng nhìn thấy nó rồi mà...”

chúng đã có thể ngăn chặn việc này xảy ra.”

“Ai mà biết được cái Bầy Quỷ lại vào bệnh viện bằng cách nguy trang thành một chậu cây.” Ron nói sắc nét. “Đó không phải là lỗi của bọn mình, cái người mà gửi nó cho ông ta mới phải chịu trách nhiệm! Họ đúng là ngu thực sự, tại sao họ không kiểm tra xem họ đang mua cái gì nhỉ?”

“Ôi, thôi nào Ron!” Hermione run run. “Mình không nghĩ rằng ai đó lại đặt một cái Bầy Quỷ vào một cái chậu và không nhận ra rằng nó cố gắng giết những người chạm vào nó. Đây - đây là một vụ giết người... một vụ giết người thông minh... nếu như cái cây được gửi đến bằng cách nặc danh, làm thế nào mà mọi người tìm ra ai gửi nó được?”

Harry không nghĩ về cái Bầy Quỷ. Nó đang nhớ lại lúc đi thang máy xuống tầng chín của Bộ vào ngày diễn ra phiên toà của nó và người đàn ông mặt vàng ủng đã vào thang máy ở tầng cửa ra vào.

“Mình đã gặp Bode rồi,” nó nói chậm rãi. “Mình nhìn thấy ông ta ở Bộ cùng với bố của cậu.”

Miệng Ron há hốc.

“Mình đã nghe thấy bố nói về ông ta ở nhà! Ông ta bị cấm khẩu, ông làm ở Cục Những Điều Bí Ẩn!”

Chúng nhìn nhau mất một lúc, sau đó Hermione kéo tờ báo về phía mình, gấp nó lại, nhìn trừng trừng vào những bức ảnh của mười Tử Thần Thực Tử trốn thoát ở trang nhất, rồi bước đi.

“Cậu đi đâu đấy?” Ron giật mình.

“Đi gửi một bức thư,” Hermione nói, vắt cái cặp của cô bé lên vai. “Điều này... ừm, mình không biết là có được hay không... nhưng cũng đáng để thử... và mình là người duy nhất có thể.”

“Mình rất ghét cái kiểu này của con nhỏ.” Ron cắn nhả khi nó và Harry rời khỏi bàn và cùng đi chậm chậm ra khỏi Đại sảnh Đường. “Điều đó có giết nhỏ đó không nếu như nhỏ nói với tội mình nhỏ đang làm gì chỉ một lần thôi? Mà cũng chỉ mất thêm mười giây chứ mấy... hey, bác Hagrid!”

Hagrid đang đứng bên cái cửa dẫn vào Sảnh Ngoài, chờ đám nhà Ravenclaws đi qua. Ông vẫn còn thâm tím nặng nề giống như cái ngày mà ông trở về sau khi hoàn thành nhiệm vụ với những người khổng lồ và có một vết cắt mới ngang sống mũi.

“Khoẻ hông, hai đứa?” ông nói, cố gắng tập trung cho ra một nụ cười, nhưng chỉ là một sự nhăn nhó đau đớn.

“Bác có khoẻ không vậy, bác Hagrid?” Harry hỏi, đi theo ông khi ông lết theo đám nhà Ravenclaws.

“Tốt, tốt,” Hagrid nói với sự giả tạo yếu ớt của sự thoải mái; ông vẫy tay lên và gần như không thấy

mình đang đe dọa Giáo sư Vector đang đi qua với vẻ mặt khiếp sợ. “Đang bận, các cháu biết rồi đấy, những thứ bình thường thôi - bài học phải chuẩn bị - vài con kỳ nhông bị thối vấy - và ta đang trong thời gian thử thách,” ông lầm bầm.

“Bác đang trong kỳ thử thách?” Ron nói rất to, đến nỗi rất nhiều học sinh đi qua nhìn quanh một cách hiếu kỳ. “Xin lỗi, ý cháu là - bác đang bị thử thách à?” Ron thì thầm.

“Ừ,” Hagrid nói. “Điều này không tệ hơn ta nghĩ là mấy, nói thật với các cháu. Các cháu không bị như vậy, nhưng mà sự kiểm duyệt này đúng là không thuật lợi lắm, cháu biết không... đầu sao thì, ” ông thở mạnh. “Tốt hơn nên đi và chà thêm một chút bột ớt khô vào chúng, những con kỳ nhông hoặc là những cái đuôi của chúng sẽ rụng ra mất. Gặp lại sau nhé... Harry... Ron...”

Ông lê bước chậm chạp, ra khỏi cửa chính và xuống những bậc thang bằng đá đến khu đất ẩm. Harry nhìn ông bước đi, phân vân không biết rằng ông có thể chịu thêm bao nhiêu tin xấu nữa.

Sự thật rằng Hagrid đang trong thời gian thử thách đã được tất cả mọi người trong trường biết đến vài ngày sau, nhưng trước sự tức giận của Harry, hầu như chẳng mấy ai có biểu hiện lo lắng về điều đó, thực vậy, một vài người, đặc biệt là Draco Malfoy, có vẻ cực kỳ vui sướng. Giống như sự kiện về cái chết kỳ cục của một nhân viên vô danh của Cục Những Điều Bí Ẩn trong bệnh viện St Mungo, Harry, Ron và Hermione có lẽ là những người duy nhất biết đến hoặc chú ý đến. Bây giờ chỉ có một chủ đề để nói đến trong hành lang: mười Tử Thần Thực Tử trốn thoát, mà câu chuyện này đã lan ra toàn trường qua một số ít người đọc báo. Tin đồn đã lan truyền rằng một số trong những người tù đã bị phát hiện ở Hogsmeade, rằng họ có bốn phận phải trốn ở Lều Hét và rằng họ sẽ đột nhập vào Hogwarts, giống như Sirius Black đã từng làm.

Những người xuất thân từ những gia đình phù thủy đã lớn lên và nghe những cái tên của những Tử Thần Thực Tử này được nói ra với vẻ sợ hãi hầu như giống hệt khi nghe cái tên của Voldemort, những tội ác mà chúng đã phạm trong suốt thời đại thống trị kinh hoàng của Voldemort giống như chuyện truyền thuyết. Có những họ hàng của những nạn nhân của bọn chúng trong hàng ngũ học sinh Hogwarts, những người đã tự cảm thấy một sự chịu đựng miễn cưỡng của một loại tiếng tăm tồi tệ kinh khủng khi họ đi qua những hành lang: Susan Bode, người có chú, cô và những anh em họ đã chết hết bởi bàn tay của một trong mười tên này, nói một cách đáng thương trong giờ Thảo Dược rằng bây giờ cô đã có một ý niệm đúng đắn về cảm giác giống Harry là như thế nào.

"Và mình không biết làm thế nào mà bạn có thể chịu đựng được những điều đó - thật là khủng khiếp," cô nói thẳng thừng, đổ quá nhiều phân rỗng vào cái khay chứa những cây Screechsnap (cây La hét) , làm cho chúng quằn quại và kêu ré lên trong sự bức dọc.

Quả Harry đã là chủ đề mới nhất của nhiều lời bàn tán và chỉ trở trong hành lang vào những ngày này, nhưng nó nghĩ rằng nó có thể cảm nhận được những sự khác nhau trong giọng của những lời thì thầm. Bây

giờ chúng đã có vẻ tò mò hơn là thù địch, và một hay hai lần gì đó nó chắc chắn rằng nó đã tình cờ nghe được một đoạn hội thoại ngắn mà đã nói lên rằng bọn trẻ không thoả mãn với sự giải thích của tờ Tiên Tri về việc làm thế nào và tại sao mà mười Tử Thần Thực Tử đã quyết định trốn khỏi pháo đài Azkaban. Trong sự hỗn loạn và sợ hãi, những người có ý nghi ngờ này bây giờ có vẻ đang xoay sang một cách giải thích duy nhất có giá trị với họ: cái mà Harry và thầy Dumbledore đã trình bày kể từ năm ngoái.

Không chỉ có tâm trạng của học sinh bị thay đổi. Bây giờ, thật hoàn toàn bình thường khi đi qua hai hoặc ba giáo viên nói chuyện với giọng thì thầm rất thấp và cấp bách trong hành lang, ngừng nói chuyện ngay khi họ thấy học sinh lại gần.

"Mọi người rõ ràng không thể nói chuyện thoải mái trong phòng giáo viên nữa rồi," Hermione nói với giọng rất thấp, khi cô bé, Harry và Ron đi qua Giáo sư McGonagall, Flitwick và Sprout tùm đầu vào nhau ở ngoài cửa lớp Bùa Chú một ngày nọ. "Không thể khi có Umbridge ở đó."

"Liệu họ biết điều gì mới chẳng?" Ron liếc mắt về phía ba giáo viên qua vai của mình.

"Nếu như họ biết, chúng ta sẽ không thể nghe về nó được đúng không?" Harry giận dữ. "Không phải là sau Sắc Lệnh... bây giờ đã đến số mấy nhỉ?" Nó nói về cái thông báo mới đã xuất hiện trên bảng thông báo nhà vào buổi sáng sau tin tức về sự vượt ngục Azkaban:

THEO YÊU CẦU CỦA ĐIỀU TRA VIÊN CẤP CAO Ở HOGWART

Từ giờ giáo viên không được phép cho học sinh biết bất cứ thông tin nào không liên quan chặt chẽ đến những môn học mà họ được trả tiền để dạy.

Thông báo trên dựa trên Sắc Lệnh Giáo Dục số Hai Mười Sáu.

Đã ký: Dolores Jane Umbridge, Điều tra Viên Cấp Cao.

Sắc Lệnh mới nhất này đã là chủ đề cho một số loạt những truyện cười trong học sinh. Lee Jordan đã lưu ý với Umbridge rằng với điều khoản của luật lệ mới bà không được phép kể tội Freg và George vì chơi Bài Nổ ở cuối lớp.

"Bài Nổ không có gì dính líu tới Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, thưa Giáo sư! Đó không phải là những thông tin liên quan tới môn học của cô!"

Khi lần sau Harry thấy Lee, mu bàn tay của cậu ta đang chảy máu thậm tệ, Harry đã gợi ý đến nước Murtlap.

Harry đã nghĩ rằng sự vượt ngục Azkaban đã hạ thấp Umbride một chút, rằng bà ta có thể bị lúng túng trước cái kết thúc thê thảm đã diễn ra ngày dưới mũi của ông Fudge kính yêu của bà ta. Tuy vậy, điều này chỉ làm tăng thêm ý muốn điên cuồng của bà ta về việc đem mọi khía cạnh của cuộc sống ở Hogwarts dưới

sự điều khiển cá nhân của mình. Bà đã có vẻ quả quyết, ít ra là hoàn tất sự sa thải vào một ngày gần đây, và câu hỏi duy nhất lúc này là không biết rằng sẽ là ai, Giáo sư Trelawney hay bác Hagrid ra đi trước.

Mỗi giờ Tiên Tri và Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí bây giờ đều bị kiểm soát bởi sự xuất hiện của Umbridge và cái ca táp của bà ta. Bà núp bên cạnh lò sưởi trong căn phòng đầy nước hoa trên đỉnh tháp, phá vỡ bài giảng ngày càng kích động của giáo sư Trelawney bằng những câu hỏi khó về khoa bói chim và thú, khẳng khái đòi bà phải dự đoán câu trả lời của học sinh trước khi bọn chúng trả lời và đòi hỏi bà phải chứng minh khả năng của mình đối với lần lượt quả cầu thủy tinh, những lá chè, và những hòn đá thần bí. Một vài lần nó đi ngang qua bà trong hành lang - điều vốn là một sự kiện rất bất bình thường khi bà thông thường chỉ ở lại trong căn phòng trên đỉnh tháp - nói năng lung tung với chính mình, vắn vẹo bàn tay và ném những cái nhìn khiếp sợ qua vai của bà, và luôn nồng nặc mùi rượu nâu. Nếu như nó không quá lo lắng cho bác Hagrid, thì chắc nó đã cảm thấy buồn cho bà - nhưng nếu như một trong hai người sẽ bị đuổi việc, chỉ có một lựa chọn cho Harry về việc ai sẽ ở lại.

Thật không may, Harry không thể thấy rằng bác Hagrid biểu hiện một sự trình diễn tốt hơn cô Trelawney. Mặc dù ông có vẻ nghe theo lời khuyên của Hermione và đã không dạy cho bọn trẻ cái gì đáng sợ hơn một con Crup - một loài sinh vật không thể phân biệt được với một con chó săn chuột chỉ trừ cái đuôi hình chạc của chúng - kể từ Giáng Sinh, ông xem ra đã mất tinh thần quá nhiều. Ông mất trí nhớ một cách lạ kỳ và hay giật mình trong giờ học, quên mất những gì ông đang nói với lớp, trả lời câu hỏi sai, và lúc nào cũng liếc nhìn Umbridge một cách lo âu. Ông càng ngày càng cách xa Harry, Ron và Hermione hơn ông đã từng trước đây, và hoàn toàn cấm bọn chúng đến thăm ông khi trời tối.

"Nếu như bà ta mà bắt được bọn này, chúng ta sẽ lãnh đủ," ông nói dứt khoát với bọn chúng, và không hề mong muốn làm điều gì đó có hại đến nghề nghiệp của ông thêm nữa, chúng đành tránh đi xuống túp lầu của ông vào các buổi tối.

Với Harry, có vẻ như Umbridge đang tước đoạt hết khỏi nó những thứ khiến cho cuộc sống của nó tại Hogwarts đáng sống: đến nhà ông Hagrid chơi, viết thư cho Sirius, cây Firebolt và Quidditch. Nó báo thù bằng cách duy nhất nó có thể làm – nỗ lực gấp đôi cho DA.

Harry rất hài lòng khi thấy rằng tất cả tại nó, thậm chí cả Zacharis Smith, đã được thôi thúc tập luyện chăm chỉ hơn trước vì cái tin mười Tử Thần Thực Tử đang được thả lỏng, nhưng không có sự tiến bộ của ai đáng được để ý hơn của Neville. Cái tin về sự trốn thoát của người tấn công bố mẹ nó đã tạo ra một sự thay đổi kỳ lạ và hơi hoang mang trong nó. Nó không một lần nào nói về cuộc gặp gỡ với Harry, Ron và Hermione trong phòng bệnh ở St Mungo và bọn trẻ cũng biết ý im lặng. Nó cũng không hề nói chút gì về chủ đề Bellatrix và những kẻ đồng lõa với bà trốn thoát. Thực sự, Neville rất ít nói trong cuộc họp mặt của DA, mà làm việc không mệt mỏi với những bùa chú và những phép phản nguyên mới mà Harry dạy chúng, khuôn mặt bụ bẫm của nó căng lên vì tập trung, hình như không khác nhau là mấy với việc bị thương hay tai nạn và làm việc nặng hơn bất cứ ai trong phòng. Nó đã tiến bộ quá nhanh và khi Harry dạy chúng bùa Bảo Vệ - một loại bùa làm chệch hướng những câu thần chú để chúng bật lại về phía người tấn công - chỉ có

Hermione không chế được lời nguyên nhanh hơn Neville.

Harry sẵn sàng đánh đổi nhiều thứ để có được tiến bộ ở thần chú Occlumency giống như tiến bộ của Neville trong cuộc họp mặt của DA. Những lần đối mặt với Snape, vốn có một sự bắt đầu đã đủ tồi tệ, không hề tiến triển một chút nào. Ngược lại Harry đã cảm thấy nó càng ngày càng tồi hơn với mỗi bài học này.

Trước khi nó bắt đầu học Occlumency, vết sẹo của nó thỉnh thoảng mới đau, thông thường thì vào ban đêm, hoặc là theo những dấu hiệu kỳ lạ về những suy nghĩ và cảm xúc của Voldemort mà thỉnh thoảng nó cảm thấy được. Tuy vậy, những ngày này, vết sẹo của nó hầu như không lúc nào không đau, và nó thường cảm thấy tròn trĩnh trong cơn tức tối hoặc phấn khởi mà cái đó chẳng liên quan gì đến những gì xảy ra với nó lúc đó, thường đi cùng với những cơn nhức nhối đặc biệt của vết sẹo. Nó có một ấn tượng khủng khiếp rằng nó đang dần dần trở thành một loại dây cảm ứng nào đó dao động theo từng cảm xúc nhỏ của Voldemort, và nó chắc chắn rằng sự nhạy cảm này ngày càng gia tăng sau bài học Occlumency đầu tiên với Snape. Tồi tệ hơn là, bây giờ hầu như nó đêm nào cũng mơ về việc đi dọc theo hàng lang dẫn đến cánh cửa của Cục Những Điều Kỳ Bí, những giấc mơ luôn luôn lên đến cực điểm trong nó khi đứng một cách khao khát trước cách cửa đen giản dị.

"Có thể nó hơi giống như một thứ bệnh," Hermione nói, trông rất lo âu khi Harry kể chuyện này cho cô bé và Ron. "Giống như bệnh sốt hay cái gì đó. Nó phải trở nên tồi tệ hơn trước khi khá lên."

"Những bài học với ông Snape đang làm cho nó tồi đi đấy," Harry nói dứt khoát. "Mình đang cảm thấy bệnh vì vết sẹo cứ đau và mình đã chán ngấy cứ phải đi xuống cái hành lang đó mỗi đêm." Nó xoa trán mình một cách tức giận. "Mình chỉ ước rằng cánh cửa đó mở ra, mình đã chán ngấy với việc cứ đứng mà nhìn vào nó - "

"Nghe không vui vẻ chút nào," Hermione sắc bén nói. "Thầy Dumbledore không muốn cậu có những giấc mơ về cái hành lang đó một chút nào, nếu không thầy đã không nhờ tới thầy Snape để dạy bạn thần chú Occlumency. Bạn phải học hành chăm chỉ hơn."

"Mình đang học đấy chứ!" Harry nói như bị chọc tức. "Cậu phải thử nó mới được - lão Snape cố gắng thâm nhập vào đầu cậu - cậu biết mà, đó không phải là một trò vui đâu!"

"Có lẽ là..." Ron nói chậm rãi.

"Có lẽ gì cơ?" Hermione cau gắt.

"Có lẽ không phải lỗi của Harry khi cậu ấy không thể đóng ký ức của mình," Ron nói ừ ừ.

"Ý cậu là gì?" Hermione hỏi.

"Để xem, có thể lão Snape không thực sự cố gắng giúp Harry..."

Harry và Hermione nhìn chăm chăm vào nó. Ron nhìn một cách u ám và đầy ý nghĩa từ người này đến người kia.

"Có thể," nó nói lần nữa, với giọng thấp hơn, "lão ta thực tế đang cố gắng mở ký ức của Harry rộng thêm một chút... để dễ dàng hơn cho Kẻ Mà Ai Cũng - "

"Đừng nói nữa, Ron," Hermione tức giận. "Đã bao nhiêu lần rồi cậu nghi ngờ thầy Snape, và đã lần nào cậu đúng chưa? Thầy Dumbledore tin thầy ấy, thầy cũng làm việc cho Hội Huynh Đệ, đó là đủ rồi."

"Ông ta đã từng là Tử Thần Thực Tử," Ron nói ngang bướng. "Và chúng ta chưa hề nhìn thấy một chứng cứ nào nói rằng ông ta thực sự cải tà quy chánh."

"Thầy Dumbledore tin tưởng thầy ấy," Hermione lặp lại. "Và nếu chúng ta không thể tin thầy Dumbledore, chúng ta không thể tin một ai khác."

*

Với quá nhiều thứ phải lo lắng đến và quá nhiều thứ phải làm - một số lượng đáng kể bài tập về nhà mà học sinh năm thứ năm thường xuyên phải làm đến tận quá nửa đêm, những cuộc họp mặt bí mật của DA và những bài học đều đặn với thầy Snape - tháng giêng có vẻ trôi qua nhanh một cách đáng lo ngại. Trước khi Harry kịp nhận ra điều đó, tháng Hai đã tới, mang theo một khí hậu ẩm ướt hơn và ẩm áp hơn cùng viễn cảnh về chuyến thăm làng Hogsmeade lần thứ hai trong năm học. Harry đã có rất ít thời gian để tán gẫu với Cho từ khi hai đứa đồng ý đi thăm ngôi làng cùng nhau, nhưng bất chợt nó thấy mình đối diện với ngày Valentine được giành toàn bộ bên cạnh cô bé.

Vào buổi sáng ngày mười bốn nó ăn mặc cẩn thận một cách đặc biệt. Nó và Ron đến ăn sáng đúng vào lúc những con cú chuyển thư đến. Hedwig không ở đó - không chỉ có Harry trông chờ nó - mà Hermione đang giật mạnh bức thư từ mở một con cú lạ màu nâu khi bọn trẻ ngồi xuống.

"Thật là đúng lúc! Nếu như nó không đến trong ngày hôm nay..." cô bé nói, hăm hở xé mở phong bì thư và kéo ra một mẫu giấy da nhỏ. Mắt của cô chạy từ trái sang phải khi cô đọc bức thư và một vẻ thoải mãn hoàn toàn hiện ra trên mặt cô bé.

"Nghe này, Harry," cô bé nhìn vào nó, "điều này thực sự quan trọng. Bạn có thể gặp mình tại quán Ba Cây Chối Thần vào khoảng trưa nay không?"

"Để xem... mình cũng chẳng biết," Harry nói không chắc chắn. "Cho chắc là muốn mình giành cả ngày cho bạn ấy. Chúng mình chưa nói gì về những thứ chúng mình định làm."

"Ừ, đem bạn ấy theo nếu như cậu phải làm thế," Hermione nói ngay tức khắc. "Nhưng mà bạn có đến không?"

"Ừm... được thôi, nhưng mà tại sao?"

"Mình không có thời gian để nói với bạn bây giờ, mình phải trả lời cái này ngay."

Và cô bé vội vàng ra khỏi Đại Sân Đường, bức thư nắm chặt trong một tay và tay kia là một miếng bánh mì.

"Cậu có đến không?" Harry hỏi Ron, nhưng nó lắc đầu, trông rất ủ rũ.

"Mình không thể vào Hogsmeade một chút nào; chị Angelina muốn bọn mình tập cả ngày. Không thể làm khác được, chúng mình là một đội tồi nhất mà mình đã từng thấy. Cậu nên xem Sloper và Kirke, họ thực sự thảm hại, còn tồi hơn cả mình nữa." Nó ráng một hơi thở thật dài. "Mình không biết tại sao Angelina không cho mình từ chức."

"Là bởi vì cậu chơi tốt khi cậu trong đội," Harry nói cáu gắt.

Nó cảm thấy rất khó có thể thông cảm được với hoàn cảnh khó khăn của Ron, trong khi bản thân nó có thể đánh đổi hầu hết tất cả để được chơi trong trận đấu sắp tới với nhà Hufflepuff. Ron dường như đã quan tâm đến giọng nói của Harry, nó không đề cập đến Quidditch một lần nào nữa trong suốt bữa sáng, và có một chút lạnh lùng khi chúng chào tạm biệt nhau không lâu sau đó. Ron khởi hành đến sân tập Quidditch và Harry, sau khi cố gắng chải phẳng tóc bằng cách soi vô mặt úp của cái thìa cà phê, bước đi một mình đến Sân Ngoài để gặp Cho, cảm thấy thật e dè và phân vân không biết tại nó sẽ nói chuyện gì đây.

Cô bé đã chờ nó một lúc ở bên cạnh cánh cửa trước bằng gỗ sồi, trông rất xinh đẹp với mái tóc được buộc ra sau thành một cái đuôi sam. Chân của Harry có vẻ quá to so với thân hình của nó khi nó bước về phía cô bé và nó bất chợt để ý đến cánh tay của mình và chúng trông điên rồ đến thế nào khi đứng đưa bên cạnh người.

"Chào," Cho nói hơn nín thở.

"Chào," Harry đáp lại.

Tại nó nhìn vào nhau một lúc và Harry nói, "Ừm, er - chúng ta sẽ đi bây giờ chứ?"

"Ô, được..."

Hai đứa nhập vào dòng người đang được ra hiệu bởi thầy Filch, thỉnh thoảng bắt gặp cái nhìn của nhau và cười gượng, nhưng không hề nói chuyện với nhau. Harry thấy bớt căng thẳng khi tại nó đi ra ngoài trời thoáng đãng, khám phá ra rằng sẽ dễ dàng hơn khi đi bên nhau trong yên lặng so với việc cứ đứng đó mà nhìn nhau lúng túng. Đó là một ngày trong lành, gió hiu hiu và khi chúng đi qua sân vận động Quidditch Harry thoáng thấy Ron và Ginny bay là là qua khán đài và cảm thấy một sự day dứt khủng khiếp rằng nó đã không ở đó với bọn họ.

"Bạn thực sự nhớ nó, phải không?" Cho nói.

Nó nhìn quanh và thấy cô bé đang nhìn mình.

"Ừ," Harry thở dài. "Mình rất nhớ."

"Có nhớ lần đầu tiên chúng mình đấu với nhau không, trong năm thứ ba ấy?" cô hỏi nó.

"Có," Harry cười. "Bạn đã cố ngăn cản mình."

"Và anh Wood nói bạn đừng có làm một quý ông nữa và cứ đánh bật mình ra khỏi cây chổi nếu cần," Cho cười, nhớ lại. "Mình nghe nói rằng anh ấy đã được nhận vào đội Pride of Portree, đúng không?"

"Không, đó là Puddlemere United; mình thấy anh ấy trong kỳ World Cup năm ngoái."

"Ồ, mình cũng thấy bạn ở đó, nhớ không? Chúng mình ở cùng một sân cắm trại. Lần đó vui quá há?"

Bọn nó đã nói về vòng Chung kết cúp Quidditch Thế giới trên toàn bộ con đường xuống chuyển xe và ra khỏi cánh cổng. Harry khó có thể tin được thật dễ dàng tới mức nào để có thể nói chuyện với cô bé - thật ra không hề khó hơn so với nói chuyện cùng Ron và Hermione - và nó đã bắt đầu cảm thấy tự tin và vui vẻ khi một đám con gái nhà Slytherin đi ngang qua, trong đó có cả Pansy Parkinson.

"Potter và Chang!" Pansy rít lên với đồng thanh những tiếng cười rúc rích cạnh khoé. "Urgh, Chang, tôi không hiểu nổi khẩu vị của cô... ít ra thì Diggory còn có vẻ điển trai!"

Đám con gái vượt lên, nói chuyện và la ó trong vẻ chiêm chọc với những cái liếc mắt cường điệu về phía Harry và Cho, để lại một sự yên lặng ngượng ngịu theo sau chúng. Harry không thể nghĩ ra cái gì khác để nói về Quidditch và Cho, hơi xúc động, đang nhìn xuống chân mình.

"Thế... bây giờ cậu muốn đi đâu?" Harry hỏi cô bé khi chúng vào làng Hogsmeade. Con Phố Chính đầy ắp những học sinh đang đi bộ lên xuống, ngó vào những cửa sổ của cửa hiệu và nói chuyện tào lao với nhau trên vỉa hè.

"Ồ... mình chưa biết." Cho nói, nhún vai. "Ừm, chúng ta sẽ đi vào xem các cửa hiệu hay cái gì đó đại loại như thế?"

Hai đứa đi lững thững về phía cửa hàng Dervish & Banges. Một áp phích lớn được dựng lên ở trong cửa sổ và có một vài người dân làng Hogsmeade đang xem nó. Họ tránh sang một bên khi Harry và Cho lại gần và Harry lại thấy mình đối diện một lần nữa với bức ảnh của mười Tử Thần Thực Tử trốn thoát. Bức áp phích, "Thừa Lệnh Của Bộ Pháp Thuật, đưa ra phần thưởng một ngàn Galleon cho bất cứ phù thủy nào có thông tin dẫn đến việc bắt lại bất cứ người tù nào trong bức ảnh.

"Thật là nực cười, phải không," Cho nói với giọng thấp, nhìn lên những bức ảnh của những Tử Thần Thực Tử, "có còn nhớ khi Sirius Black trốn thoát, và có những đầy rẫy Giám Ngục khắp làng Hogsmeade để tìm hắn? Và bây giờ những mười Tử Thần Thực Tử đang được thả lỏng thì lại không có một Giám Ngục nào..."

"Ừ," Harry rời mắt khỏi khuôn mặt của Bellatrix để nhìn quanh Phố Chính. "Ừ, thật kỳ lạ."

Nó không cảm thấy lo lắng khi không có Giám Ngục ở gần đây, nhưng bây giờ nó bắt đầu nghĩ về điều đó, sự vắng mặt của họ đúng là một điều thực sự quan trọng. Bọn chúng không những để cho những Tử Thần Thực Tử trốn thoát, mà còn không buồn tìm bắt phạm nhân nữa... xem ra bây giờ chúng đã thoát khỏi sự điều khiển của Bộ rồi.

Mười Tử Thần Thực Tử trốn thoát đang nhìn ra từ mọi cửa sổ mà nó và Cho đi qua. Trời bắt đầu mưa khi hai đứa đến Scrivenshaft, những giọt nước lạnh, nặng nề không ngừng rơi xuống mặt và gáy của Harry.

"Ừm... bạn có muốn đi uống cà phê không?" Cho ngập ngừng, khi mưa bắt đầu rơi ngày càng nặng hạt.

"Ừ, được đấy," Harry nhìn quanh. "Ở đâu thế?"

"Ồ, có một chỗ rất tuyệt ở gần đây thôi, bạn đã bao giờ tới quán của bà Puddifoot chưa?" cô bé nói mừng rỡ, dẫn nó tới một con đường phụ và vào một quán trà nhỏ mà Harry chưa bao giờ được biết tới. Đó là một chỗ chật hẹp, ẩm ướt, nơi mà mọi thứ dường như đều được trang trí bởi những diềm đăng ten và nơ con bướm. Harry nhớ đến văn phòng của Umbridge một cách không dễ chịu cho lắm.

"Tuyệt phải không?" Cho nói sung sướng.

"Er... ừ," Harry nói dối.

"Nhìn kìa, bà ấy đã trang trí nó cho ngày Valentine!" Cho nói, chỉ vào rất nhiều những thiên sứ nhỏ bằng vàng đang trôi lơ lửng trên những chiếc bàn nhỏ, hình tròn, thỉnh thoảng lại ném những bông hoa giấy màu tím lên những người ngồi đó.

"Aaah..."

Chúng ngồi vào cái bàn cuối cùng còn lại, mà ở phía trên đó là một cái cửa sổ đầy hơi nước. Roger Davies, Đội Trưởng đội Quidditch nhà Ravenclaw, đang ngồi cách đó khoảng một foot rưỡi với một cô gái tóc vàng rất đẹp. Họ đang nắm tay nhau. Cảnh đó làm cho Harry cảm thấy bất tiện, đặc biệt là khi, nhìn quanh phòng trà, nó nhìn thấy căn phòng toàn là những đôi, tất cả đều đang nắm tay nhau. Có thể Cho cũng muốn nó nắm tay cô ấy.

"Tôi có thể lấy gì cho các bạn, các bạn nhỏ thân mến?" bà Puddifoot, một phụ nữ rất mập mạp với một búi tóc đen sáng bóng, len qua bàn của chúng và của Roger Davies một cách cực kỳ khó khăn.

"Cho cháu hai cà phê," Cho nói.

Trong thời gian chờ cà phê của họ tới, Roger Davies và bạn gái của anh ta đã bắt đầu hôn nhau qua cái tách đường của họ. Harry hy vọng họ đừng có làm thế, nó cảm thấy rằng Davies đã thiết lập nên một tiêu chuẩn mà Cho sẽ sớm muốn nó vượt qua. Nó thấy mặt mình ngày càng nóng và cố gắng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng nó đã phủ đầy hơi nước, không thể nhìn ra con đường ở ngoài được. Để trì hoãn cái khoảnh khắc mà nó sẽ phải nhìn vào Cho, nó nhìn lên trần như thể để chiêm ngưỡng bức sơn và nhận một nhúm những bông hoa giấy trắng vào mặt từ chú thiên sứ nhỏ của chúng.

Sau một vài phút khó nhọc nữa, Cho nhắc đến Umbridge. Harry bắt chộp lấy chủ đề đó với sự khuây khoả và chúng trải qua một khoảng thời gian thoải mái nói xấu bà ta, nhưng chủ đề mà đã hoàn toàn được gọi ra để nói trong những cuộc họp của DA rồi thì không thể kéo dài được. Im lặng lại bao trùm một lần nữa. Harry có thể nhận biết rất rõ ràng tiếng sùm sụp từ bàn bên cạnh và nhìn lung tung ra xung quanh tìm cái gì khác để nói.

"Er... nghe này, bạn có muốn đi với mình đến hiệu Ba Cây Chối Thần vào trưa nay không? Mình định gặp Hermione Granger ở đó."

Cho nhướn lông mày.

"Bạn định gặp Hermione Granger? Hôm nay à?"

"Ừ. Ừm, bạn ấy nói với mình như vậy, nên mình nghĩ rằng mình sẽ đến. Bạn có muốn đi với mình không? Bạn ấy nói rằng sẽ không sao đâu nếu như bạn đi cùng."

"Ồ... ờ... cô ấy hay thật."

Nhưng Cho dường như không cảm thấy điều đó là hay một chút nào. Ngược lại, giọng của cô bé lạnh lùng và bất thành linh, cô bé trông hơi khó chịu.

Một vài phút nữa trôi qua trong yên lặng hoàn toàn, Harry uống cốc cà phê của nó quá nhanh đến nỗi nó nhanh chóng cần một cốc mới. Bên cạnh chúng, Roger Davies và cô bạn gái của anh ta có vẻ đã dính chặt vào nhau bởi đôi môi.

Bàn tay của Cho đang đặt trên bàn bên cạnh cốc cà phê của cô bé và Harry cảm thấy một sức ép đang gia tăng để cầm lấy nó. Chỉ cần nắm lấy thôi, nó tự nói với mình, giống như một đợt sóng trộn lẫn lo âu và kích động đang dâng lên trong ngực nó, chỉ cần đưa tay ra và nắm lấy. Thật ngạc nhiên, thật là khó khăn hơn bao nhiêu khi giơ tay ra thêm mười hai inch và chạm vào tay của cô bé so với việc bắt một trái Snitch đang bay nhanh trong không gian...

Nhưng khi nó đưa tay ra trước, Cho liền rút tay khỏi bàn. Lúc này cô bé đang nhìn Roger Davies hôn cô bạn gái của anh ta với một vẻ thích thú nhẹ nhàng.

"Anh ấy đã mời mình ra ngoài, bạn biết không," cô nói khẽ. "Một vài tuần trước. Roger, mặc dù vậy, mình đã từ chối."

Harry đang nắm chặt lấy cái tách đường để tránh giật mình bất chợt, không thể hiểu nổi tại sao cô bé lại nói với nó chuyện này. Nếu như cô bé ước rằng cô đang ngồi ở bàn bên cạnh và nhận nụ hôn nồng nhiệt từ Roger Davies, tại sao cô lại đồng ý đi cùng nó?

Nó chẳng nói gì cả. Chú thiên sứ nhỏ ở bàn của hai đứa lại ném một nắm hoa giấy nữa lên đầu chúng, một vài bông rơi vào trong chút xíu cà phê đã nguội còn lại mà Harry đã định uống.

"Mình đã đến đây với Cedric năm ngoái," Cho nói.

Nó mất một vài giây để nhận thức được cô bé vừa nói cái gì, bên trong Harry chợt trở nên lạnh buốt. Nó không thể tin nổi cô bé lại muốn nói về Cedric vào lúc này, trong khi những đôi hôn nhau vây quanh và một thiên sứ nhỏ đang lơ lửng trên đầu chúng.

Giọng của Cho cao hơn nữa khi cô bé tiếp tục.

"Mình đã muốn hỏi bạn từ lâu rồi... Cedric - anh ấy - có nhắc đến mình một chút nào trước khi anh ấy mất không?"

Đây là chủ đề cuối cùng trên thế giới này mà Harry muốn nói tới, ít ra là với Cho.

"Ừm... không... " nó nói khẽ. "Không có... không có thời gian cho anh ấy nói điều gì cả. Erm... thế... bạn có... bạn có xem Quidditch nhiều vào kỳ nghỉ không? Cậu cũng ủng hộ cho đội Tornados, đúng không?"

Giọng nói của nó nghe vui vẻ và hân hoan một cách giả tạo. Trong nỗi kinh hoàng của mình, nó nhìn thấy mắt cô bé lại đầy nước, giống hệt như hoàn cảnh mà chúng đã trải qua sau buổi họp sau cùng của DA trước Giáng Sinh.

"Xem kìa," nó nói một cách tuyệt vọng, nghiêng lại gần để không có ai nghe thấy, "chúng ta đừng nói về Cedric vào lúc này nhé... hãy nói về cái gì khác đi."

Nhưng, hình như, đây hoàn toàn là một cách nói sai lầm.

"Mình đã nghĩ rằng," cô bé nói, nước mắt rơi lã chã xuống bàn, "mình đã nghĩ rằng bạn đã h... h... hiểu! Mình cần phải nói về chuyện này! Chắc chắn bạn cũng c... cần phải nói chuyện về nó! Ý mình là, bạn đã thấy nó xảy ra, ph... phải không?"

Mọi thứ đang chệch hướng giống như một cơn ác mộng; bạn gái của Roger Davies đã tự tách ra để nhìn Cho đang khóc.

"Ừm, mình đã nói về điều đó rồi mà," Harry nói thầm, "với Ron và Hermione, nhưng mà..."

"Ồ, bạn đã nói với Hermione Granger!" cô bé khẽ rít lên, mặt của cô bây giờ đã đầy nước mắt. Một vài đôi khác đã tách nhau ra để nhìn. "Nhưng bạn không hề nói với mình! C... có thể sẽ là tốt nhất nếu như chúng ta tr... trả tiền ngay... ngay lập tức và bạn đi mà gặp cái cô Hermione G... Granger, giống như bạn rõ ràng muốn như thế!"

Harry nhìn chăm chăm vào cô bé, hoang mang thực sự, khi cô bé nắm lấy cái khăn tay có thêu đăng ten và chấm nhẹ lên khuôn mặt đầy nước mắt của cô.

"Cho à?" nó nói yếu ớt, chỉ mong rằng Roger ôm chặt lấy cô bạn gái của anh ta mà tiếp tục hôn để ngăn cô ấy đừng có trợn tròn mắt với nó và Cho.

"Đi đi!" lúc này cô bé đang khóc trong chiếc khăn tay. "Mình không thể hiểu tại sao bạn lại mời mình đầu tiên nếu như bạn đã sắp đặt để gặp những cô gái khác sau mình... bạn định gặp bao nhiêu cô gái nữa sau Hermione?"

"Không phải như vậy đâu!" Harry nói, và nó đã bứt căng thẳng vì cuối cùng đã hiểu được cô bé đang bực mình vì cái gì, đến nỗi nó cười to, mà nó nhận ra muộn hơn một phần giây sau đó rằng đó cũng là một sai lầm.

Cho bật dậy. Cả phòng trà lúc này đều yên lặng và mọi người đều nhìn vào hai đứa.

"Gặp bạn sau, Harry," cô bé nói đột ngột, nấc nhẹ và lao đến cửa ra vào, giật mạnh cánh cửa và lao nhanh ra ngoài trời đang mưa như trút nước.

"Cho!" Harry gọi theo sau cô bé, nhưng cánh cửa đã đóng lại sau lưng cô bé với tiếng kêu leng keng du dương.

Có một sự im lặng hoàn toàn trong phòng trà. Mọi con mắt đều đổ về Harry. Nó ném một đồng Galleon lên bàn, rũ hết những bông hoa giấy màu tím trên tóc và theo Cho ra khỏi cửa.

Lúc này trời đang mưa rất to và không thể nhìn thấy cô bé ở đâu cả. Nó chỉ đơn giản không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra, chỉ mới nửa tiếng trước, hai đứa đang tiến triển rất tốt cơ mà.

"Con gái!" nó giận dữ lắm bầm, lộ bì bõm xuống con đường ngập nước với hai bàn tay đút trong túi. "Dẫu sao cô ấy muốn nói về Cedric để làm gì cơ chứ? Tại sao cô ta lại cứ lôi ra cái chủ đề mà làm cho cô ta giống như một cái ống phun nước di động vậy?"

Nó rẽ phải và chạy làm cho nước bắn tung toé, và trong vòng vài phút, nó rẽ vào ngưỡng cửa của quán Ba Cây Chối Thần. Nó biết rằng nó đến quá sớm để gặp Hermione, nhưng nó nghĩ rằng sẽ rất phù hợp nếu ở đây có ai đó để nó có thể nói chuyện trong thời gian chờ đợi. Nó gạt mái tóc ướt ra khỏi mắt và nhìn

quanh. Bác Hagrid đang ngồi một mình trong góc, trông rất buồn rầu.

"Chào bác Hagrid!" nó lách qua những dãy bàn chật ních và kéo một cái ghế bên cạnh về phía mình.

Hagrid nhảy dựng lên và nhìn xuống Harry giống như ông vừa mới nhận ra nó. Harry nhìn thấy ông có hai vết cắt mới trên mặt và vài vết thâm tím mới.

"Ô, là cháu hả, Harry," Hagrid nói. "Cháu khỏe chứ?"

"Vâng, cháu khỏe," Harry nói dối, nhưng trước mặt Hagrid méo mó và ảm đạm thế này, nó cảm thấy nó chẳng có gì nhiều để phải phàn nàn. "Er - bác vẫn bình thường chứ?"

"Bác á?" Hagrid nói. "Ừ, bác rất tuyệt, Harry ạ, tuyệt."

Ông nhìn xuống đáy của những cái cốc vại bằng thiếc của ông, mà phải có cỡ của những chiếc xô lớn, và thờ dãi. Harry không biết phải nói gì với ông. Họ ngồi cạnh nhau trong yên lặng mất một lúc. Rồi Hagrid bất ngờ nói, "Cùng thuyền hả, cháu và bác, đúng hông Harry?"

"Er..." Harry đáp lại.

"Ừ... bác đã nói một lần rồi... đều là những người ngoài cuộc, giống nhau," Hagrid gật đầu có vẻ thông suốt. "Và cùng mồ côi. Ừ... cùng mồ côi."

Ông nốc một ngụm lớn trong cái cốc của ông.

"Nêu lên một sự khác biệt, có một gia đình tử tế," ông nói. "Bố của ta rất tử tế. Và cha mẹ của cháu cũng tử tế. Nếu như họ còn sống thì cuộc sống sẽ khác nhiều, phải không?"

"Vâng... cháu tin rằng sẽ như vậy," Harry nói thận trọng. Hagrid có vẻ đang ở trong một tâm trạng rất lạ.

"Gia đình," Hagrid rầu rĩ. "Nói gì đi nữa, giòng máu là quan trọng..."

Ông lau đi một giòng máu trên mặt của mình.

"Bác Hagrid," Harry nói, không thể dừng được chính mình, "bác bị những vết thương này ở đâu vậy?"

"Er?" Hagrid giật mình. "Vết thương nào cơ?"

"Tất cả những cái đó!" Harry nói, chỉ vào mặt bác Hagrid.

"Ồ... chỉ là vết thâm và va đập bình thường thôi" Hagrid nói tùy tiện, "bác có một công việc khó khăn."

Ông uống nốt cốc của mình, đặt nó lên bàn và bước đi.

"Gặp lại sau Harry... nhớ giữ gìn nhé."

Ông lết ra khỏi quán rượu, trông rất khốn khổ, và mất hút trong cơn mưa xối xả. Harry nhìn ông đi mà lòng thấy rất thương. Bác Hagrid đang buồn và ông đang cố giấu cái gì đó, nhưng ông nhất định không cần giúp đỡ. Điều gì đang xảy ra nhỉ? Nhưng trước khi Harry kịp nghĩ thêm chút nào về điều đó, nó nghe một giọng nói gọi tên nó.

"Harry! Harry, ở đây nè!"

Hermione đang vẫy nó ở phía bên kia căn phòng. Nó đứng dậy và đi về phía cô bé qua quán rượu đông nghịt. Nó chỉ còn cách một vài bàn nữa khi nó nhận ra rằng Hermione không đến một mình. Cô bé đang ngồi ở một cái bàn với một đôi bạn cùng bàn ít phù hợp nhất mà nó có thể tưởng tượng ra: Luna Lovegood và không ai khác chính là Rita Skeeter, phóng viên cũ của tờ Nhật Báo Tiên Tri và là một trong những người Hermione ít ưa trên trái đất.

"Cậu đến sớm quá!" Hermione nói, ngồi dịch ra để lấy chỗ cho Harry. "Mình nghĩ rằng cậu đang ở cùng Cho chứ, mình không mong cậu ít nhất là một giờ nữa!"

"Cho?" Rita nói ngay lập tức, xoay người đi trong ghế của bà ta để nhìn Harry ngấu ngiến. "Một cô gái à?"

Bà vỗ lấy cái túi xách bằng da ca sấu của bà và mò mẫm trong đó.

"Không phải là việc của bà nếu như Harry đi cùng với một trăm cô gái," Hermione bình tĩnh nói với Rita. "Thế nên bà có thể đặt cái đó ra kia ngay bây giờ."

Rita đã bắt đầu rút được cái bút lông màu xanh ra khỏi cái túi. Giống như vừa bị bắt ép nuốt Nhựa Thối, bà lại đóng nó lại.

"Cậu đang định làm gì vậy?" Harry hỏi, ngồi xuống và nhìn từ Rita đến Luna, rồi đến Hermione.

"Cô Huỳnh Trường nhỏ bé chỉ nói với tôi khi mà cậu đến đây," Rita nói, uống một ngụm lớn từ cốc đồ uống của bà ta. "Tôi nghĩ rằng tôi đã được phép nói chuyện với cậu ta phải không?" bà liếc về phía Hermione.

"Đúng, tôi nghĩ rằng bà có thể," Hermione lạnh lùng.

Sự thất nghiệp không phù hợp với Rita. Mái tóc đã từng được uốn cong một cách thiện nghệ thì nay đã để thẳng và rối bù quanh khuôn mặt bà ta. Lớp sơn màu đỏ trên những móng tay dài hai inch của bà đã bị mài đi và có vài viên đá quý giả bị mất từ cái kính có cánh của bà. Bà nuốt một ngụm lớn nữa và nói ra từ khoe miệng của mình, "Cô gái đó đẹp không, Harry?"

"Một từ nữa về chuyện tình cảm của Harry thì sự thoả thuận chấm dứt, đó là lời hứa đấy," Hermione cau gắt.

"Thoả thuận nào cơ?" Rita lau miêng bằng mu bàn tay. "Cô chưa bao giờ nói đến một thoả thuận nào hết, cô Khó Tính ạ, cô chỉ bảo tôi xuất hiện. Ô, một ngày trong những ngày gần đây..." Bà thở một hơi dài, rùng mình.

"Đúng, đúng, một ngày gần đây bà sẽ viết những mẫu chuyện kinh khủng về Harry và tôi," Hermione nói thờ ơ. "Tìm ai đó quan tâm đến ý, tại sao bà không làm thế?"

"Họ đã in rất nhiều câu chuyện tồi tệ về Harry trong năm nay mà không cần sự giúp đỡ của tôi," Rita nói, liếc mắt chéo về nó qua đỉnh cặp kính của bà và thêm vào một lời nói thầm cộc cằn, "Những cái đó làm cho cậu cảm thấy thế nào, Harry? Quẫn trí? Bội bạc? Khó hiểu?"

"Tất nhiên là bạn ấy cảm thấy rất tức giận," Hermione nói bằng một giọng cứng rắn, rõ ràng. "Bởi vì bạn ấy nói với Bộ Pháp Thuật sự thật và Bộ có quá nhiều những thằng ngốc để không tin bạn ấy."

"Vậy cậu thực sự giữ vững lập trường, đúng không, tức là Kẻ Mà Chớ Gọi Tên Ra đã trở lại?" Rita kéo kính của mình xuống và hỏi Harry với một cái nhìn sắc nhọn trong khi ngón tay của bà vẫn vờ một cách thiết tha nơi cái khoá của chiếc cặp da cá sấu. "Cậu ủng hộ toàn bộ những thứ rác rưởi mà Dumbledore đã nói với mọi người về sự trở lại Kẻ Mà Ai Cũng Biết và cậu là nhân chứng duy nhất?"

"Tôi không phải là nhân chứng duy nhất," Harry càu nhàu. "Phải có đến một tá có dư những Tử Thần Thực Tử ở đó. Muốn biết tên của họ không?"

"Tôi rất muốn," Rita thở nhẹ, lúc này lại lần mò trong cái túi của bà ta một lần nữa và nhìn chăm chăm vào Harry như thể nó và thứ đẹp nhất trên đời này mà bà đã từng thấy. "Một tí tuyệt vời in đậm: Potter Kết Tội... Một đầu đề phụ, Harry Potter Kể Tên Những Tử Thần Thực Tử Vẫn Còn Trong Hàng Ngũ Chúng Ta. Và sau đó, dưới một bức ảnh to đẹp dễ của cậu, Một thiếu niên đang bối rối sống sót sau sự tấn công của Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết Là Ai-Đấy, Harry Potter, 15 tuổi, đã gây ra những sự rất bình ngày hôm qua vì đã tố cáo một số thành viên đáng kính và nổi tiếng trong cộng đồng phù thủy là Tử Thần Thực Tử..."

Cái Bút lông Ghi Nhanh đã thực sự ở trên tay bà ta và đã ghi được nửa chừng theo lời của bà khi cái vẻ mặt sung sướng của bà biến mất.

"Nhưng tất nhiên," bà nói, hạ cây bút lông xuống và nhìn trừng trừng vào Hermione, "Cô Huỳnh Trường Nhỏ Bé không hề muốn câu chuyện này đồn ra ngoài, phải không?"

"Trong thực tế," Hermione nói duyên dáng, "đó chính xác là điều mà Cô Huỳnh Trường Nhỏ Bé mong muốn."

Rita nhìn chăm chăm vào cô bé. Harry cũng vậy. Còn Luna, mặt khác, lại mơ màng hát Weasley là Vua

của chúng tôi dưới hơi thở của mình và quấy cốc nước của mình với cốc tai hành tây bằng một cái đũa.

"Cô muốn tôi thông báo những gì cậu ấy nói về Kẻ Mà Chờ Gọi Tên Ra?" Rita hỏi Hermione bằng một giọng thì thầm.

"Đúng, tôi muốn vậy," Hermione nói. "Câu chuyện thật sự. Toàn bộ. Chính xác như những gì Harry nói. Cậu ấy sẽ cho bà tất cả những chi tiết, cậu ấy sẽ nói cho bà tên của những Tử Thần Thực Tử chưa được biết đến mà cậu ấy nhìn thấy, cậu ấy sẽ kể cho bà Voldemort lúc này trông như thế nào - ồ, bình tĩnh nào," cô bé khinh khỉnh thêm vào, ném cái khăn ăn xuyên qua bàn, bởi vì, khi nghe thấy cái tên của Voldemort, Rita đã nhảy dựng lên tề đến nỗi làm đổ phân nửa cốc Whisky Lửa xuống người bà.

Rita lau cái áo mưa dơ dáy của bà, vẫn còn nhìn chăm chăm vào Hermione. Sau đó, bà nói không hề che đậy, "Tờ Tiên Tri sẽ không in nó. Trong trường hợp cô chưa báo trước, sẽ chẳng ai tin câu chuyện về vòi của cậu ta cả đâu. Mọi người sẽ nghĩ rằng cậu ta bị ảo tưởng. Còn bây giờ, nếu như cô để tôi viết một câu chuyện từ khía cạnh..."

"Chúng tôi không cần một câu chuyện khác về việc làm thế nào mà Harry đánh mất những viên bi của cậu ấy!" Hermione tức giận. "Chúng tôi đã có quá nhiều những thứ đó rồi, cảm ơn! Tôi muốn cậu ấy có cơ hội để nói sự thật!"

"Sẽ không có chỗ cho những câu chuyện như vậy đâu," Rita lạnh lùng.

"Ý bà là tờ Tiên Tri sẽ không in nó vì lão Fudge không cho họ làm thế," Hermione cáu gắt.

Rita ném một cái nhìn dài và nặng nề về phía Hermione. Sau đó, rướn người ra trước qua cái bàn về phía cô bé, bà nói với một giọng như buôn bán, "Đúng thế, ông Fudge đang dựa vào tờ Tiên Tri, nhưng nó cũng thế cả thôi. Họ sẽ không in một câu chuyện mà trình diễn Harry trên một phương diện tốt. Sẽ không ai muốn đọc nó. Nó chống lại tâm trạng chung. Cuộc vượt ngục Azkaban này đã hoàn toàn đủ cho mọi người lo lắng rồi. Mọi người sẽ không muốn tin Kẻ Mà Ai Cũng Biết quay lại."

"Thế tờ Nhật Báo Tiên Tri tồn tại để nói cho mọi người thứ mà họ muốn nghe, phải không?" Hermione nói gay gắt.

Rita ngồi thẳng dậy, nhướn lông mày và uống cạn cốc Whisky Lửa của bà.

"Tờ Tiên Tri tồn tại để bán được, cô bé ngu ngốc ạ," bà nói lạnh lùng.

"Bố tôi nghĩ đó là tờ báo khủng khiếp," Luna thành linh xen vào câu chuyện. Vẫn đang uống cốc cocktail hành, cô bé nhìn Rita bằng cặp mắt to, lồi ra và hơi điên dại của mình. "Ông xuất bản những câu chuyện quan trọng mà ông nghĩ dân chúng cần biết. Ông không quan tâm đến chuyện kiếm tiền."

Rita nhìn một cách miệt thị vào Luna.

"Tôi ngờ rằng bố của cô sở hữu một tờ Thông Báo Làng nhỏ điền rõ nào đó?" bà nói. "Có lẽ, Hai Mươi Năm Cách Để Lấn Vào Dân Muggle chuyên xuất bản trong những dịp làm từ thiện "

"Không," Luna nói, ngâm món hành của cô bé vào thứ nước Gillywater của mình, "ông là chủ bút của tờ Kẻ Ngụy Biện."

Rita khịt mũi rất to khiến cho mọi người ở những bàn bên cạnh đều giật mình quay lại nhìn.

"Những câu chuyện quan trọng mà ông nghĩ dân chúng cần biết, hả?" bà nói một cách coi thường. "Tôi có thể bón phân cho vườn của tôi bằng nội dung trong thứ rác rưởi đó."

"Ồ, đây là cơ hội để bà lên giọng như vậy, phải không?" Hermione nói vui vẻ. "Luna nói rằng bố em ấy hoàn toàn vui vẻ để phỏng vấn Harry. Đó sẽ là người xuất bản câu chuyện này."

Rita nhìn chăm chăm vào bọn trẻ một lúc, sau đó bật ra một tiếng cười lớn.

"Kẻ Ngụy Biện!" bà khúc khích. "Cô nghĩ rằng mọi người sẽ cho cậu ta là quan trọng khi cậu ta được xuất bản trong Kẻ Ngụy Biện à?"

"Một vài người thì không," Hermione nói với giọng cao hơn. "Nhưng số Nhật Báo Tiên Tri nói về cuộc vượt ngục Azkaban đầy những lỗi hổng khó tin. Tôi nghĩ sẽ có rất nhiều người phân vân rằng sẽ không có sự giải thích nào tốt hơn cho những gì xảy ra, và nếu như có một câu chuyện khác hợp lý, thậm chí nó được xuất bản trong một..." cô bé liếc sang Luna, "trong một... ừm... một tạp chí khác thường - tôi nghĩ rằng họ sẽ rất muốn đọc nó."

Rita không nói gì trong lúc đó, mà nhìn Hermione một cách sắc sảo, đầu hơi nghiêng về một bên.

"Được rồi, hãy nói về lúc mà tôi làm việc đó nhé," bà nói bất thành lời. "Hạng nhuận bút nào tôi sẽ được hưởng đây?"

"Tôi không nghĩ rằng bố chính xác trả tiền cho mọi người để viết cho tờ báo," Luna nói mơ hồ. "Họ làm việc đó vì đó là danh tiếng và, tất nhiên rồi, để thấy tên họ được lên báo."

Rita trông như mùi của Nhựa Thối lại tràn lên trong miệng khi quay lại Hermione.

"Tôi buộc phải làm cái này à?"

"Ừm, đúng vậy," Hermione nói điềm tĩnh, nhấp một ngụm nhỏ trong cốc của cô bé. "Mặt khác, như bà đã biết rõ, tôi sẽ thông báo cho những người có thẩm quyền rằng bà là một Người Hoá Thú chưa đăng ký. Tất nhiên, tờ Tiên Tri có thể sẽ cho bà rất nhiều nhuận bút về cuộc sống của một người trong cuộc ở Azkaban."

Rita trông giống như bà chẳng thích gì hơn là chộp lấy cái dù giấy nhỏ đang nhô lên trong cốc của Hermione và cắm phập vào mũi cô bé.

"Tôi không được phép có sự lựa chọn nào phải không?" Rita nói, giọng hơi run. Bà mở cái túi da cá sấu một lần nữa, lấy ra một mẫu giấy da và nâng cái Bút Lông Ghi Nhanh lên.

"Bố sẽ rất vui lòng," Luna nói khẽ. Hàm của Rita giật lên một cái.

"Được chưa, Harry?" Hermione nói, quay về phía nó. "Sẵn sàng để nói với mọi người sự thật rồi chứ?"

"Mình tin là như vậy," Harry nói, quan sát Rita đang chỉnh cái Bút Ghi Nhanh vào vị trí sẵn sàng trên tờ giấy da giữa họ.

"Bắt đầu thôi, Rita," Hermione nó bình thản, khều quả anh đào ở đáy chiếc cốc của mình.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Biết Và Không Biết Trước

Luna nói mập mờ rằng cô bé không biết cuộc phỏng vấn Rita thực hiện với Harry sẽ xuất hiện trên tờ Quibbler (Kẻ Ngụy Biện) nhanh như thế nào, và rằng ba cô bé đang mong đợi một bài báo thật dài và hay về những lần phát hiện Crumple-Horned Snorkacks (Snorkack sừng gãy) mới đây, Luna nói thêm, " - Và tất nhiên, đó sẽ là một câu chuyện rất quan trọng, hẳn là Harry sẽ phải đợi đến số sau."

Harry đã rất khổ sở khi nói về đêm Voldemort trở lại. Còn Rita thì cố ép Harry nhớ cho ra mỗi chi tiết nhỏ nhặt nhất, cứ làm như thể đây là cái cơ hội trọng đại để Harry nói sự thật với cả thế giới. Nó đoán rằng câu chuyện này sẽ làm cho nhiều người tin chắc là nó đã hoàn toàn mất trí, đặc biệt là bởi vì chuyện này sẽ xuất hiện ngay bên những thứ rác rưởi về Crumple-Horned Snorkacks. Nhưng sự trốn thoát của Bellatrix Lestrange và bọn Tử-thần-thực-tử làm cho Harry khao khát mãnh liệt được làm điều gì đó, cho dù kết quả có ra sao đi nữa..

"Mình không thể đợi coi bà Umbridge thế nào trước việc cậu xuất hiện trước mọi người," Dean nói vào bữa ăn tối thứ hai, giọng nghe kinh hoàng.

Seamus đang xúc một mớ đùi và thịt gà bên cạnh Dean, nhưng Harry biết rằng nó vẫn đang nghe.

"Bạn làm đúng đó, Harry," Neville lên tiếng, nó ngồi ngay trước mặt Harry.

Neville trông khá là nhột nhạt, nhưng vẫn tiếp tục một giọng nói thấp, " Chắc hẳn là... khó khăn... nói về nó... đúng không? "

"Ừ," Harry lầm bầm, " nhưng mà mọi người cũng phải biết hiện tại Voldemort đã có thể làm được những gì, ha? "

"Ừ," Neville gật gù nói, " và, cả những Tử-thần-thực-tử nữa... mọi người cần phải biết... "

Seamus đảo mắt nhìn quanh nhưng bất chợt gặp phải ánh mắt của Harry, nó mau chóng cúi xuống và ăn tiếp.

Lát sau, Dean, Seamus và Neville rời khỏi phòng chung, bỏ đi Harry và Hermione ở lại bàn đợi Ron, Ron đã bỏ cả bữa ăn tối để luyện tập Quidditch.

Cho Chang bước vào Đại sảnh với cô bạn Marietta.

Dạ dày của Harry lúc này đang đảo lộn từng phèo, nhưng dù sao Cho Chang cũng không nhìn qua phía bàn Gryffindor, cô ngồi quay lưng lại với Harry.

"Oh, Mình quên hỏi bạn," Hermione vui vẻ nói, lướt mắt qua phía bàn của Ravenclaw," Cuộn hện của bạn với Cho thế nào rồi? Sao trở về sớm quá vậy? "

"Er... à, thì..." Harry ngập ngừng, kéo một đĩa bánh hấp đại hoàng (rhubarb crumble – ND) về phía mình," thất bại hoàn toàn, giờ bạn còn nói tới nữa. "

Và nó kể cho Hermione nghe cái gì đã xảy ra trong quán trà của bà Puddifoot

"... rồi thì," vài phút sau, khi những mẫu bánh cuối cùng cũng đã xơi hết, Harry kết thúc," cô ấy nhảy lên, ừ, và nói, "Gặp lại sau, Harry," rồi chạy ù khỏi chỗ!" Nó đặt thìa xuống và nhìn Hermione. "Mình muốn nói là, tất cả những chuyện đó có nghĩa là thế nào? Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hermione nhìn lướt qua phía sau đầu Cho và nói trong tiếng thở dài.

"Ôi chao, Harry" cô nói buồn bã.

"Mình xin lỗi, nhưng mà bạn đã hơi không lịch thiệp rồi. "

"Mình á, không lịch thiệp?" Harry cảm thấy hơi bị xúc phạm.

"Phút đầu bọn mình đang tiến triển rất tốt, rồi phút sau cô ấy nói với mình chuyện Roger Davies yêu cầu cô ấy rời khỏi đội Quidditch và cách cô ấy vẫn thường hẹn hò với Cedric tại cái quán trà ngớ ngẩn đó – Mình phải nghĩ về những chuyện đó thế nào đây? "

"Được rồi, bạn biết đấy," Hermione nói, với sự kiên nhẫn của người đang cố giải thích giải thích rằng một-cộng-một-bằng-hai cho một đứa trẻ mới chập chững biết đi và dễ bị xúc động," bạn đâu cần nói với cô ấy rằng bạn muốn gặp mình vào nửa chừng cuộc hẹn. "

"Nhưng, Nhưng," Harry lắp bắp," Nhưng - bạn nói mình gặp bạn lúc 12g và đi cùng với cô ấy, làm sao mình rủ được cô ấy đi mà không nói cho cô ấy biết hết? "

"Bạn nên nói với cô ấy khác cơ," Hermione nói, vẫn với cái thái độ kiên nhẫn đến đáng bực đó. "Đáng lẽ bạn phải nói là bạn khó chịu thật sự, nhưng mình đã bắt bạn hứa là phải đi cùng mình đến tiệm Ba-Cây-Chổi (Three Broomsticks), và bạn thật sự chẳng muốn đi tẹo nào, bạn muốn đi chơi cả ngày với cô ấy cơ, nhưng bạn nghĩ là dù sao bạn cũng phải gặp mình, và bạn mong sao cô ấy sẽ vui lòng, vui lòng đi với bạn và rất hy vọng là bạn sẽ mau chóng ra được khỏi nơi đó. <:-: Nhớ kỹ nghe mấy anh-sk> Và bạn cũng có thể chỉ ra là bạn thấy mình xấu thế nào," Hermione nói thêm vào.

"Nhưng mình không nghĩ là bạn xấu," Harry sừng sốt nói.

Hermione cười.

"Harry, bạn còn tệ hơn Ron... ôi, không, không đâu," cô ấy thở dài, trong khi chính Ron đang đi cà nhắc vào đại sảnh, bùn rơi lộp độp và trông rất chi là gắt gỏng. "Thấy không - bạn làm Cho cảm thấy khó chịu khi bạn nói bạn sẽ gặp mình, vì vậy cô ấy sẽ cố làm bạn ghen tị. Đó là cách cô ấy thử xem bạn thích cô ấy như thế nào.

"Đó là những gì cô ấy đang làm sao? ", Harry hỏi lại, trong khi Ron gục xuống chiếc ghế dài trước mặt chúng và vơ tất cả các đĩa thức ăn trong tầm với.

"Chà, có phải là khỏe hơn nhiều không nếu cô ấy cứ hỏi thẳng là có phải mình thích cô ấy nhiều hơn bạn? "

"Những cô gái thường không hỏi những câu hỏi kiểu vậy đâu," Hermione nói.

"Ồ, nhưng mà nên hỏi!" Harry mạnh mẽ nói. Và rồi mình có thể nói ngay rằng mình mến cô ấy, và cô ấy cũng không cần tự gọi mỗi thương cảm về Cedric đã chết "

"Mình không nói là mọi thứ cô ấy làm đều có thể cảm nhận được đâu" Hermione nói, lúc đó Ginny đi vào, cũng lấm đầy bùn như Ron và trông cái kính không kém

"Mình chỉ đang cố làm cho bạn hiểu cô ấy đang cảm thấy như thế nào vào lúc này. "

"Bạn nên viết một quyển sách đi," Ron nói với Hermione khi đang cắt mấy miếng khoai tây," biên dịch những thứ điên rồ của con gái để bọn con trai có thể hiểu được. "

"Phải đó," Harry hưởng ứng nồng nhiệt, nhìn qua bên bàn Ravenclaw. Cho vừa mới thức dậy, và, vẫn không nhìn qua nó, cô ấy đã rời khỏi Đại sảnh. Cảm thấy khá là thất vọng, nó quay lại với Ron và Ginny.

"Hãy, tập Quidditch thế nào rồi? "

"Đúng là ác mộng," Ron nói bằng một giọng cau có.

"Oh, tiếp đi," Hermione nói, nhìn vào Ginny," Chị chắc không phải thế chứ - "

"Đúng là thế," Ginny nói."Thật là kinh khủng. Chị Angelina gần như phát khóc vào cuối buổi tập.

Sau bữa ăn tối, Ron và Ginny đứng lên đi tắm; Harry Và Hermione trở lại với căn phòng chung náo nhiệt nhà Gryffindor và một mớ bài tập thường ngày. Harry vật lộn với một biểu-đồ-sao mới của môn Thiên văn được chừng nửa giờ khi Fred và George đi lên.

"Ron và Ginny không ở đây sao?" Fred hỏi, vừa nhìn quanh vừa kéo ghế, và khi Harry lắc đầu, anh ta nói, "Tốt. Bọn anh đã xem chúng tập. Chúng sẽ bị đánh bại hoàn toàn. Chúng hoàn toàn là thứ bỏ đi nếu

không có chúng ta."

"Ờ, nhưng mà Ginny cũng chơi đâu có tệ," George nói giọng công bằng, ngồi xuống cạnh Fred.

"Thật ra, anh không biết làm sao nó có thể chơi tốt như vậy, nhất là khi chúng ta chẳng bao giờ để nó chơi chung. "

"Cô bé đã đột nhập vào kho chổi trong vườn từ khi 6 tuổi và lần lượt thử từng chiếc chổi khi mấy anh đi vắng," Hermione nói từ sau đồng sách Ngôn-ngữ-ma-thuật-cổ (Ancient Rune books) cao lênh nghênh.

"Oh," George thốt lên, có vẻ ấn tượng."Chà - điều đó đã giải thích tất cả. "

"Thế Ron đã chụp được quả nào chưa?" Hermione hỏi, nhòm qua đỉnh cuốn Mật-mã-và Dấu-tốc-ký ma-thuật

"À, nó có thể làm được nếu nó không nghĩ rằng có ai đó đang quan sát nó," Fred nói, nhắm mắt. "Như vậy tất cả những gì chúng ta phải làm là thứ bảy tới yêu cầu đám đông quay lưng lại và trò chuyện với nhau mỗi lần quả Quaffle bay đến phía cầu môn của Ron. "

Anh ấy đứng dậy lần nữa và di chuyển không ngừng tới cửa sổ, nhìn chăm chăm sang bãi đất tối tăm phía bên kia.

"Em biết đó, Quidditch gần như là thứ duy nhất ở nơi này đáng giá để mà ở lại. "

Hermione ném anh ấy một cái nhìn nghiêm nghị.

"Những kỳ thi của anh sắp đến rồi đó! "

"Anh nói rồi, bọn anh chẳng buồn để ý đến kỳ thi nữa , " Fred nói. "Những cái Snackboxes đều đã sẵn sàng, bọn anh đã tìm được cách từ bỏ việc đun nấu, chỉ cần hai giọt Murtlap tinh chất là xong, Lee đã chỉ cho bọn anh.

George ngáp thật dài và chán chường nhìn ra bầu trời đêm đầy mây.

"Không biết mình có muốn coi trận này không nữa. Nếu Zacharias Smith đánh bại chúng ta, chắc tôi phải tự tử mất. "

"Giết hẳn, nghe hay hơn," Fred nói chắc chắn.

Đó là vấn đề của Quidditch," Hermione lơ đãng nói, một lần nữa nhào đầu vào bản dịch Ngôn-ngữ-ma-thuật (Runes)," Nó tạo ra tất cả sự căng thẳng và ác cảm giữa các nhà. "

Cô bé đang tìm kiếm bản sao Bảng-ký-hiệu-âm-tiết của Spellman, và làm cho Fred, George và Harry

tất cả nhìn chăm chăm vào cô với những biểu lộ tình cảm trộn lẫn giữa sự phẫn nộ và hoài nghi trên khuôn mặt họ.

"Chà, đúng mà!" cô ấy nói nôn nóng.

"Đó chỉ là một trò chơi thôi mà, đúng không? "

"Hermione," Harry lắc đầu và nói, " bạn biết nhiều về chuyện tình cảm và đồ đạc, nhưng không hiểu về Quidditch rồi. "

"Có lẽ thế," cô ơ hờ nói, trở lại tới bản dịch của mình," nhưng ít nhất hạnh phúc của mình không phụ thuộc vào khả năng bắt bóng của Ron. "

Và tuy Harry chẳng thà nhảy ra khỏi Tháp thiên văn để khỏi chấp nhận điều đó với Hermione, nhưng khi xem trận đấu vào hôm thứ bảy sau, nó sẵn sàng đánh đổi bao nhiêu Galleon-vàng cũng được để có thể không quan tâm đến Quidditch nữa.

Một thứ rất tốt mà bạn có thể nói về trận đấu là nó cực ngắn;

Những người xem nhà Gryffindor chỉ phải chịu đựng hai mươi hai phút đau đớn.

Thật khó nói điều tệ hại nhất là gì: Harry nghĩ rằng đó thật là một cuộc thi khít khao giữa mười bốn cú chụp hồng của Ron, Sloper đánh hụt quả Bluger nhưng cái vợt quơ chính xác vào miệng Angelina, và Kirke hét toán lên, rơi ngược ra khỏi chổi khi Zacharias Smith phóng vợt qua mang theo quả Quaffle.

Điều kỳ diệu là đội Gryffindor chỉ thua có 10 điểm: Ginny chụp thành công quả Snitch ngay dưới mũi của tầm thủ Summerby nhà Hufflepuff, và tỉ số chung cuộc là hai trăm bốn mươi - hai trăm ba mươi.

"Chụp đẹp lắm," Harry nói với Ginny sau đó trong phòng chung, nơi mà bầu không khí ảm đạm như thế đang có một tang lễ đặc biệt.

"Em gặp may thôi," cô bé nhún vai. "quả Snitch đó bay không nhanh lắm và Summerby bị cảm, anh ấy hắt hơi và nhắm tịt mắt ngay chính giây phút quan trọng. Dù sao đi nữa, cũng sẽ có lúc anh trở về với đội - "

"Ginny, anh đã bị cấm thi đấu suốt đời. "

"Anh chỉ bị cấm trong khi bà Umbridge còn ở trường thôi," Ginny hiệu đính. "Điều đó khác chứ. Dù sao đi nữa, em tin sẽ có lúc anh trở lại, em nghĩ là... lúc đó em sẽ thử chơi Truy thủ. Angelina và Alicia đều sẽ rời đội năm sau và em thích ghi bàn hơn là đuổi bắt.

Harry ngó qua phía Ron, người đang gập mình trong góc, nhìn chăm chăm vào đầu gối, tay cầm chặt ly

Bia-bơ.

"Angelina sẽ vẫn không để anh Ron rút lui đâu," Ginny nói, như thể đọc được ý nghĩ của Harry. Chị ấy nói chị ấy biết anh ấy đang nghĩ vậy. "

Harry thích Angelina vì niềm tin mà cô ấy đặt vào Ron, nhưng lúc ấy nó cũng nghĩ là còn tốt hơn nếu để Ron rời khỏi đội.

Ron đã rời khỏi chỗ dàn đồng ca Slytherins đang oang oang hát "Weasley là Vua của chúng ta" với sự phấn kích mãnh liệt, giờ thì nhà Slytherins là ứng cử viên sáng giá của chức vô địch.

Fred và George thơ thẩn đi qua.

"Tui thậm chí chẳng còn tâm trí để trêu chọc nó nữa," Fred nói, nhìn qua dáng vẻ suy sụp của Ron. "Nhớ coi... khi nó chụp hụt quả thứ 14- "

Tay nó chuyển động loạn xạ cứ như một con chó bơi ở tư thế thẳng đứng.

"- rồi, tui sẽ nhớ cho mấy bữa tiệc, eh? "

Ron tự kéo mình lên giường không lâu sau tất cả chuyện này. Tôn trọng tình cảm của bạn, Harry chờ một lát trước đi lên phòng ngủ, để Ron có thể giả vờ như đã ngủ nếu nó muốn. Khi chắc là đã đủ, Harry cuối cùng cũng bước vào phòng, Ron đang ngáy hơi to hơn mức bình thường.

Harry leo lên giường, nghĩ về trận đấu. Nó đã vô cùng chán nản khi đứng xem ngoài đường biên. Harry khá là ấn tượng bởi màn trình diễn của Ginny nhưng nó biết nếu nó được chơi thì nó có thể đã bắt được quả Snitch sớm hơn... Đã có lúc nó lượn lờ gần mắt cá của Kirke; nếu Ginny dừng do dự, thì cô bé có thể đã kiếm được một trận thắng cho Gryffindor.

Giáo sư Umbridge đang ngồi dưới Harry và Hermione vài hàng ghế. Một lần hoặc hai lần bà đã ngồi xổm lên ghế ngó Harry, cái miệng cóc mở to và trệ xuống mà Harry nghĩ là bà ta đang cười đắc thắng. Ký ức đó làm cho nó cảm thấy tức giận tưởng như ngọn lửa trong đêm.

Tuy nhiên ít phút sau, nó nhớ rằng nó phải loại hết mấy cảm nghĩ này ra khỏi đầu trước khi đi ngủ, như là thầy Snape đã bảo nó cuối mỗi tiết học Occlumency (Giữ Tâm Trí).

Harry đã cố một hay hai lần, nhưng những ý nghĩ về thầy Snape thêm vào với bà Umbridge đơn thuần làm nó tăng thêm cảm giác căm thù, và nó thấy mình càng tập trung nghĩ về việc mình đã ghét hai người này như thế nào. Từ từ, mấy tiếng ngáy của Ron cũng nhỏ đi, dần được thay bởi âm thanh của hơi thở sâu và chậm.

Mất một lúc sau Harry mới ngủ được; thân thể của nó đã mỏi nhừ, nhưng lâu sau đầu óc của nó mới

ngủ ngơi được. Nó mơ rằng Neville và Giáo sư Sprout đang nhảy điệu valse xung quanh phòng Yêu cầu (Requirement Room) trong khi Giáo sư McGonagall chơi kèn túi.

Nó vui vẻ ngồi xem họ một lúc, rồi quyết định đi tìm những thành viên khác của DA (Nhóm học phòng thủ-NA).

Nhưng khi nó rời khỏi phòng, đối mặt với nó, không phải là tấm thảm thêu Barnabas-điên-khùng, mà là một ngọn đuốc đang cháy trên bức tường đá. Harry quay đầu về qua trái. Tại đó, ở xa cuối con đường Không-cửa-số là một cái cửa trơn tru, màu đen.

Nó đi về phía đó với sự kích động trào dâng. Nó có một cảm giác rất lạ là rồi cuối cùng nó sẽ gặp may mắn, và nó tìm cách mở cánh cửa... Nó chỉ còn cách nó vài foot, và khoái trá nhìn một dải sáng màu xanh nhạt phía bên phải... cánh cửa hé mở... Nó đưa tay đẩy cửa mở rộng và...

on gáy ầm ỉ, kèn kẹt và Harry choàng tỉnh với cánh tay phải đang đưa ra trước trong bóng tối, để mở một cái cửa cách xa hàng trăm dặm. Nó hạ tay xuống với một cảm giác trợn lẩn sự chán nản và tội lỗi. Nó biết rằng nó không nên xem xét cánh cửa, nhưng cảm giác mãi mê tò mò về cái gì phía sau cánh cửa cũng không làm cho nó đỡ cảm thấy bức mình với Ron... Phải chi Ron nán chỉ vài phút nữa thôi rồi ngáy.

*

Chúng bước vào Đại sảnh để ăn sáng ở chính xác cùng một lúc cũng như những con Cú-đưa-thư vào sáng thứ hai. Hermione không phải là người duy nhất háo hức chờ đợi tờ Nhật-báo-tiên-tri (Daily Prophet): Gần như mọi người đều muốn biết nhiều hơn về những Tử-thần-thực-tử đã trốn thoát, bọn chúng, dù có nhiều tin báo là đã trông thấy, nhưng vẫn chưa bị bắt.

Cô bé đưa cho cho con cú giao hàng một Knut và hăng hái mở tờ báo ra trong khi Harry đang tự khuấy một ly nước cam; trong khi chỉ nhận có một bức thư trong cả năm, Harry chắc rằng, khi con cú đầu tiên hạ cánh cái ạch trước mặt nó, nó đã tìm lộn người.

"Mày đưa thư cho ai vậy?" nó hỏi nó, uể oải kéo ly nước cam bên dưới tránh mỏ con chim và rướn tới trước để nhìn thấy tên và địa chỉ người nhận:

Harry Potter - Đại sảnh - Trường Hogwarts

Tự lự, nó làm cầm lấy bức thư từ con cú, nhưng chưa kịp làm vậy, ba, bốn, năm con cú nữa đã bay đến bên cạnh và giành chỗ, chúng giẫm lên cả bơ và muối để cố đưa thư cho Harry trước.

"Cái gì thế này?" Ron ngạc nhiên hỏi, trong khi toàn bộ bàn Gryffindor chồm tới để xem bảy con cú khác hạ cánh giữa mấy con trước, kêu ré và vỗ cánh phành phạch.

Harry!" Hermione hỗn hển nói, nhúng đôi tay vào mớ lông lá và kéo ra một con cú mang một gói dài,

hình ống.

Mình nghĩ rằng mình biết mấy thứ này có nghĩa gì - mở cái này trước đi! "

Harry xé toạc cái gói màu nâu ra. ở trong cuộn chặt một bản copy tờ Kẻ-ngụy-biện (The Quibbler) Tháng ba. Nó mở nó ra nó và nhìn thấy bộ mặt của chính nó đang nhe răng cười ngượng ngạo ở bìa trước. Trong những chữ cái lớn màu đỏ căng ngang qua bức ảnh là những từ:

TỰ THUẬT:

SỰ THẬT VỀ KẺ-MÀ-KHÔNG-NÊN-GỌI-TÊN-RA

VÀ ĐÊM MÀ TÔI THẤY HẸN TRỞ LẠI

"Cũng tốt đấy chứ?" Luna nói, cô bé đã lội qua bàn Gryffindor và bây giờ đang chen chúc trên chiếc ghế dài giữa Fred và Ron.

"Nó được xuất bản hôm qua, em đã nhờ ba gửi cho anh một bản miễn phí.

Em cho rằng tất cả mấy thứ này," Cô bé vung tay tập hợp hết mấy con cú vẫn còn đang lảng vảng vòng quanh Chiếc bàn trước mặt Harry," là những bức thư từ người đọc. "

Đó là những gì mình nghĩ," Hermione hăng hái nói.

"Harry, bạn có phiền không nếu bọn mình -?"

"Cứ tự nhiên," Harry nói, cảm thấy hơi sững sốt.

Cả Ron lẫn Hermione đều bắt đầu mở mớ phong bì.

Cái này từ một gã nghĩ rằng bạn thật điên rồ," Ron nói, xem sơ qua bức thư. "Ah... "

Người phụ nữ này khuyến cáo bạn nên thử một loại thần chú Cường độ mạnh ở bệnh viện St Mungo," Hermione nói, trông chán nản và hơi thất vọng.

Cái này có vẻ được đấy," Harry nói chậm, quét qua một bức thư dài từ một phù thủy ở Paisley.

"Hey, cô ấy nói cô ấy tin mình! "

Cái này thì có đến hai ý kiến," Fred nói, anh ta cũng đã hăng hái tham gia vào việc mở thư. "Ông ta nói bạn không xuất hiện như một người điên, nhưng ông ta thật sự không muốn tin là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trở lại, vậy ông không biết là phải nghĩ về cái gì bây giờ. Trời ạ, lãng phí giấy da quá.

"Đây là một người nữa tin bạn nè, Harry!" Hermione khoái trá nói.

"Tôi có đọc câu chuyện của bạn, Tôi bắt buộc phải kết luận rằng tờ Nhật-báo-tiên-tri đã đối xử với bạn rất không công bằng... Mặt dầu chẳng muốn nghĩ tẹo nào là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã trở lại, Tôi vẫn buộc chấp nhận rằng bạn đang kể sự thật... Ôi chao, thật là tuyệt! "

Một người khác nghĩ là bạn nói láo," Ron nói, ném một lá thư nhàu nát qua vai Harry "... Nhưng còn người này nói rằng bạn đã thay đổi được cô ấy và cô ấy bây giờ nghĩ bạn là thực sự là anh hùng – cô ấy còn gởi kèm một bức ảnh nữa - wow! "

"Cái gì thế này?" một giọng nữ ngọt ngào giả tạo vang lên.

Harry nhìn lên với bàn tay cầm đầy phong bì.

Giáo sư Umbridge đang đứng sau Fred Và Luna, quét đôi mắt cóc xuyên qua đồng cú và những lá thư.

Đằng sau bà, Harry thấy có rất nhiều học sinh đang say sưa quan sát chúng.

Tại sao cậu lại có tất cả những lá thư này, cậu Potter?" Bà chậm rãi hỏi.

"Bây giờ đó là một tội ác sao?" Fred nói kịch liệt. "nhận thư ấy? "

"Cẩn thận đấy, cậu Weasley, hoặc là tôi sẽ phải cấm túc cậu đấy," bà Umbridge nói.

"Sao, Cậu Potter? "

Harry do dự, nhưng nó chẳng thể biết được làm sao để giữ kín tất cả chuyện này;

Hẳn là việc bà Umbridges sẽ trông thấy tờ Nhật-báo-tiên-tri chỉ còn là vấn đề thời gian.

"Người ta đã viết thư cho con bởi vì con đã có một cuộc phỏng vấn," Harry nói. "Về những việc đã xảy ra vào tháng sáu trước. "

Vì vài lý do nào đó, Harry liếc lên phía bàn hội đồng khi nói tới đây. Harry có một cảm giác rất lạ là cụ Dumbledore đã quan sát nó vài giây trước đó, Nhưng khi nó nhìn về phía thầy Hiệu trưởng, cụ dường như đang mải mê với cuộc đối thoại với Giáo sư Flitwick.

"Một cuộc phỏng vấn?" Umbridge lặp lại, tiếng nói của bà ấy đã mỏng hơn và cao hơn bao giờ hết.

"Cậu muốn nói gì? "

"Con muốn nói rằng một phóng viên hỏi con những câu hỏi và con trả lời chúng," Harry nói.

"Đây này - "

Và nó đưa bản copy tờ Kẻ-nguy-biện cho giáo sư.

Bà ta bắt nó và nhìn chăm chăm vào trang bìa.

Khuôn mặt nhợt nhạt, bênh bệch của bà chuyển sang một màu tím xấu xí, lốm đốm.

"Cậu làm trò này khi nào?" bà hỏi, tiếng nói rung nhẹ.

"Cuối tuần rồi ở Hogsmeade," Harry nói.

Bà nhìn vào nó, cơn tức giận bùng cháy, cuốn tạp chí lung lay trong những ngón tay lùn và mập của bà.

Sẽ không có chuyến đi Hogsmeade nào nữa, cậu Potter," Bà thì thầm. "Sao cậu dám... sao cậu có thể..."

Bà hít một hơi thở sâu. "Tôi đã cố hết lần này đến lần khác để dạy cậu không được nói dối. Thông điệp đó, hình như, vẫn chưa thấm vào đâu cả.

Trừ nhà Gryffindor 50 điểm và cấm túc một tuần.

Bà ấy oai vệ đi ra, ôm chặt tờ Kẻ-nguy-biện trước ngực, cặp mắt nhiều học sinh vẫn dõi theo bà.

Khoảng giữa sáng, những tấm biển to tướng được đặt khắp nơi trong trường, không chỉ ở phòng thông báo, mà cả ở khắp các hành lang và lớp học nữa.

THEO LỆNH CỦA THANH TRA CAO CẤP TRƯỜNG HOGWARTS

Bất kỳ học sinh nào được thấy xuất hiện trên tờ tạp chí Kẻ-nguy-biện sẽ bị đuổi học.

Quyết định trên tuân theo Sắc Lệnh Giáo Dục Số Hai Mười Bảy.

Đã ký: Dolores Jane Umbridge, Thanh tra Cấp cao

*

Vì lý do nào đó, mỗi lần Hermione bắt gặp một trong số mấy cái bảng là cô lại cười thích thú.

"Chính xác là bạn đang hạnh phúc về cái gì vậy?" Harry hỏi cô bé.

"Ôi, Harry, bạn không thấy sao?" Hermione thốt lên.

"Nếu bà ấy có thể làm một thứ để chắc chắn tuyệt đối là mỗi cá nhân trong trường này sẽ đọc bài phóng vấn của bạn, thì thứ này đã làm vậy đó! "

Và có vẻ là Hermione hoàn toàn đúng.

Cho đến cuối ngày, mặc dù Harry chẳng nhìn thấy một mẫu của tờ Kẻ-nguy-biện ở bất cứ nơi nào trong trường, nhưng dường như toàn bộ mọi người đều đang trích dẫn bài phỏng vấn với nhau.

Harry nghe thấy họ thì thầm về nó trong khi đang xếp hàng bên ngoài lớp học, bàn luận về nó suốt giờ ăn trưa và sau những tiết học, trong khi đó Hermione thậm chí còn tường thuật là mấy cô gái trong nhà vệ sinh nữ cũng nói về chuyện đó khi cô bé vào đó trước tiết Ngôn-ngữ-cổ (Ancient Runes).

"Rồi họ phát hiện ra mình, và rõ ràng họ biết là mình biết bạn, vì vậy họ đặt cho mình bao nhiêu là câu hỏi dồn dập," Hermione kể cho Harry, đôi mắt sáng lên, " Và Harry, mình nghĩ họ tin bạn, mình thật sự tin đấy, mình nghĩ cuối cùng họ cũng bị thuyết phục rồi! "

Trong lúc đó, Giáo sư Umbridge oai vệ bước đi khắp trường, bắt ngẫu nhiên nhiều học sinh và yêu cầu họ mở hết sách và những cái túi ra: Harry biết rằng bà đang tìm những bản copy tờ Kẻ-nguy-biện, nhưng những học sinh đã đi trước bà vài bước rồi.

Các trang báo phỏng vấn Harry đã được niêm phép sao cho những người khác ngoại trừ chủ nhân của nó chỉ thấy toàn những đoạn trích từ sách giáo khoa, hay bị xóa trắng cho tới khi những đứa trẻ muốn đọc lại. Dường như là tất cả mọi người trong trường đều đã đọc nó.

Các giáo viên tất nhiên cũng bị cấm đến việc đề cập bài phỏng vấn bởi vì Sắc lệnh Giáo dục số hai mươi sáu, nhưng họ đều tìm được cách bày tỏ cảm nghĩ giống nhau về nó. Giáo sư Sprout tặng nhà Gryffindor hai mươi điểm vì Harry chuyển cho bà một cái chậu tưới cây; Giáo sư Flitwick tươi cười ấn cho nó một hộp Chuột-đường-chít-chít (squeaking sugar mice) vào cuối tiết Bùa-Chú, và nói, "Shuytt! "rồi thúc giục nó ra về; còn Giáo sư Trelawney đã xúc động đến nỗi khóc nức nở trong suốt buổi học Tiên-tri và có lời tuyên bố khiến cả lớp giật mình là không đồng ý với bà Umbridge, bà nói rằng Harry rốt cuộc sẽ không phải chết sớm đâu, mà sống đến già nua, rằng nó sẽ trở thành Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật và có đến cả tá con.

Nhưng điều làm Harry hạnh phúc nhất là khi Cho bắt kịp nó trong lúc nó đang khẩn trương đến lớp Biến-hình (Transfiguration) vào ngày hôm sau. Trước khi Harry kịp biết điều gì đang xảy ra thì cô bé đã nắm lấy tay nó và ghé sát vào tai nó thốt thức: "Harry à, mình thực sự... thực sự muốn xin lỗi bạn... bài phỏng vấn đó... nó thật can đảm... nó đã làm mình khóc."

Nó thấy thật có lỗi khi nghe cô ấy nói đã khóc nhiều như thế (vì nó), nhưng nó cũng cảm thấy vui vì hai đứa đã nói chuyện thân mật lại rồi, thậm chí còn tuyệt hơn khi cô bé hôn lên má nó trước khi lại vội vã chạy đi. Và không thể tin được, khi nó bước ra khỏi phòng học môn Biến-hình thì không còn điều gì có thể tồi đẹp hơn có thể xảy ra: Seamus bước ra khỏi hàng để giáp mặt với nó.

"Mình chỉ muốn nói," Seamus nói lầm bầm, liếc mắt nhìn cái đầu gối trái của Harry, " mình tin bạn. Và mình đã gửi một bản sao của tạp chí đó cho má mình rồi."

Nếu bất cứ điều gì cần để làm cho hạnh phúc của Harry trọn vẹn hơn hết, đó là phản ứng của Malfoy, Crabbe và Goyle. Harry thấy chúng chụm đầu với nhau vào buổi chiều ngày hôm sau trong thư viện; đứng với một thằng bé hốc hác mà Hermione thì thầm tên là Theodore Nott. Chúng nhìn quanh Harry trong khi nó đang tìm trên kệ cuốn sách Triệt-tiêu-từng-phần (Partial Vanishment) mà nó cần: Goyle bẻ ngón tay rằng rắc đầy đe dọa và Malfoy thì thầm cái gì đó với Crabbe, hẳn là rất xấu xa. Harry biết rõ tại sao chúng lại hành động như vậy: nó đã nêu tên cha của bọn chúng, gọi họ là những Tử-thần-thực-tử.

"Và đoạn hay nhất," Hermione hoan hỉ thì thầm, trong khi chúng rời thư viện, "là chúng không thể cự cãi với bạn, vì chúng không thể thừa nhận là chúng đã đọc bài báo!

Hơn nữa thì, Luna nói với Harry trong bữa ăn tối rằng chưa có số nào của tờ Kẻ-ngụy-biến bán hết nhanh như thế.

"Ba sẽ cho tái bản!" cô bé nói với Harry, đôi mắt mở to xúc động. "Ba không thể tin được, ông nói người ta dường như còn khoái chuyện này hơn cả chuyện về lũ Snorkacks sừng gãy nữa!

Harry là một anh hùng trong phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor đêm ấy.

Một cách táo bạo, Fred và George đã ếm một bùa Phóng lớn lên bìa trước tờ Kẻ-Nguỵ-Biến và treo nó lên tường, thỉnh thoảng nói vài thứ kiểu như "BỘ LÀ NHỮNG THẲNG KHỜ" và "ĂN PHN ĐI, UMBRIDGE" trong một giọng âm vang.

Hermione không thấy mấy thứ này buồn cười; Cô bé nói cô bị quấy rầy không tập trung được, kết quả là cô bé bực tức đi ngủ sớm. Harry phải thú nhận rằng tấm poster không còn buồn cười nữa sau một giờ hoặc hai giờ, đặc biệt khi bùa âm vang bắt đầu biến mất, nó chỉ đơn thuần hét to những từ rời rạc như "PHN" và "UMBRIDGE" với những khoảng càng lúc càng gần và tiếng nói thì cao dần lên.

(Newbie starts here! à Sun King's made last corrections on 8/4/2003 3: 52 PM)

Thật ra, đầu nó bắt đầu đau buốt và vết sẹo của nó đang rát bỏng lần nữa. Để thoả mãn mong đợi của mọi người xung quanh, yêu cầu nó kể lại cuộc phỏng vấn không biết bao nhiêu lần, nó nhận thấy nó quá cần đi ngủ sớm.

Khi Harry đi lên ký túc xá thì nơi này hoàn toàn vắng vặng. Nó áp trán vào tấm kính mát lạnh cạnh giường một lúc; việc này làm cho vết sẹo của nó có phần dịu đi. Rồi nó thay đồ và lên giường, ước rằng cơn nhức đầu biến mất. Nó cảm thấy hơi mệt. Nó cuộn người về một phía, nhắm mắt lại, và gần như là ngủ thiếp đi ngay. Nó nằm nghiêng mình, mắt nó nhắm nghiền, nó lại chìm vào giấc ngủ...

... Nó đang đứng trong bóng tối, chỉ có vài ngọn nến le lói thấp sáng cho căn phòng kín như bưng này. Đôi tay của nó siết chặt vào cái thành ghế ở phía trước. Đôi bàn tay ấy có những ngón tay dài ngoẵng và trắng như thể chúng chưa được tiếp xúc ánh sáng mặt trời trong nhiều năm rồi, nhợt nhạt khi phản chiếu lại

với màu nhung tối của cái ghế và trông như những cái chân nhện khổng lồ.

Đằng trước cái ghế, nơi vẫn chiếu sáng bởi những ngọn nến kia và cũng là nơi mà một gã khác đang quỳ sụp trước nó - một kẻ mặc chiếc áo chùng đen.

"Đường như ta đã được một lời khuyên tệ hại," Harry nói bằng một giọng sắc lạnh trộn lẫn với cơn giận dữ.

"Chủ nhân, xin hãy tha thứ cho kẻ bày tôi," gã đàn ông đang quỳ trên sàn rên rỉ.

Những ngọn nến vẫn chập chờn chiếu sáng phía đầu hăn. Hăn có vẻ đang thật sự sợ hãi.

"Ta không khiến trách người đâu, Rookwood," Harry vẫn nói bằng cái giọng sắc lạnh, tàn bạo ấy.

Nó đã thôi siết chặt vào thành ghế, bắt đầu đi vòng quanh ghế rồi tiến lại gần người đàn ông co rúm trên sàn nhà, cho đến khi nó đứng thẳng trước gã đó trong bóng tối, nhìn xuống từ một tầm cao hơn so với bình thường.

"Người có tin chắc vào lập luận của người không, Rookwood?" Harry hỏi.

"Vâng, thưa Chủ nhân, vâng... Kẻ bày tôi xét... xét cho cùng đã làm việc trong uỷ ban..."

"Avery nói với ta rằng Bode có thể đã lấy nó đi."

"Nhưng Bode chưa bao giờ có khả năng thực hiện được điều đó, thưa Chủ nhân... Bode biết rằng hăn không thể... chắc chắn, vì thế nên hăn tìm cách chống lại lời nguyền Độc-đoán (Imperius) của Mafloy."

"Đứng lên nào, Rookwood," Harry thì thầm.

Hăn ta gần như tuân lệnh trong sự vội vã và sợ hãi. Trên mặt hăn ta có những vết sẹo hằn sâu; những vết sẹo ấy được phơi bày dưới ánh nến mập mờ. Và hăn vẫn tiếp tục cúi khom xuống ngay cả khi đứng, cứ như thể là một cây cung, hăn liếc nhìn Harry đầy sợ hãi.

"Người đã hành động đúng khi kể cho ta nghe điều này," Harry nói. "Rất đúng đấy... Đường như ta đã phí hàng tháng trời cho những kế hoạch vô ích kia,... nhưng không hề gì... chúng ta sẽ bắt đầu lại lần nữa, ngay từ bây giờ. Người đã có sự biết ơn của ta – Chúa tể Voldemort đó, Rookwood..."

"Vâng, thưa Chủ nhân... vâng," Rookwood thở hỗn hển, giọng nói khản đặc của hăn như được xoa dịu đôi phần.

"Ta sẽ cần đến sự giúp đỡ của người. Ta sẽ cần tất cả thông tin mà người có thể cung cấp."

"Dĩ nhiên, thưa Chủ nhân, dĩ nhiên... bất cứ cái gì..."

"Rất tốt... người đi được rồi."

"Gọi Avery đến đây. "

Rookwood vội vã cúi đầu và rút lui, đi xuyên qua một cái cửa và rồi hẫng biến mất. Còn một mình trong phòng tối om, Harry đang tiến về phía bức tường. Vết nứt trên tường đang treo một tấm gương cũ kĩ dơ bẩn phản chiếu lờ mờ những hình bóng.

Harry tiến lại gần hơn.

Hình ảnh phản chiếu ấy trở nên rõ ràng và lớn hơn trong bóng tối... Một bộ mặt trắng bệch hơn cả một cái đầu lâu... đôi mắt đỏ ngầu, đồng tử chỉ như một khe hở...

"KHÔÔÔÔÔÔÔÔNG! "

"Gì thế?" một tiếng hét bên cạnh.

Harry quay cuồng điên dại, bị vướng vào tấm rèm và rớt khỏi giường. Ngay sau đó vài giây, nó vẫn không biết mình đang ở đâu; Nó tin chắc rằng nó vừa nhìn thấy một gương mặt trắng dã như cái đầu lâu hiện ra lờ mờ trong bóng tối, rồi nó nghe loáng thoáng giọng của Ron. "Cậu có thể dừng cái trò kỳ cục của cậu không, để mình có thể gỡ cậu ra khỏi cái đám này!"

Ron giật chiếc màn ra từng mảnh và Harry ngược mặt nhìn chăm chăm vào Ron dưới ánh trăng, nó cảm thấy cái sẹo của mình đang đau rát. Ron trông như thể còn đang ngái ngủ; Một tay của nó đã lòi ra khỏi chiếc áo chùng.

"Có người nào đó bị tấn công hả? "Ron vừa hỏi vừa kéo mạnh bàn chân của Harry. "Phải ba mình không? Vẫn còn rắn đó hả?"

"Không - mọi người vẫn ổn - "Harry thờ hồn hển, dường như trán nó đang bị nung trên lửa."Ờ... Avery thì không... hử ta đang gặp rắc rối... hử ta đã cung cấp thông tin sai... Voldemort đã thật sự nổi giận."Harry rên rỉ, run rẩy và rồi nó gục ngã, ngay trên giường, hai tay vẫn không ngớt xoa lên cái sẹo của nó."Thế nhưng, giờ thì Rookwood đã giúp hử... và hử lại đi đúng hướng rồi."

"Cậu đang nói gì thế?" Ron kêu lên một cách sợ hãi. "Ý... ý cậu là... cậu đã đã nhìn thấy Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy?"

"Mình đã là hử," Harry nói, duỗi đôi tay ra ngoài bóng tối, đưa chúng ra trước mặt, kiểm tra xem có còn màu trắng chết chóc và mấy ngón tay dài kia không. "Hử đã gặp Rookwood, một trong những tên Tử-thần-Thực-tử đã trốn khỏi Azkaban, bạn nhớ chứ? Rookwood nói với hử rằng Bode không thể làm được điều đó.

"Làm cái gì? "

"Lấy cái gì đó đi... hắn nói Bode đã biết rằng hắn không thể đã làm được... Bode đã bị khống chế bởi lời nguyền Độc-Đoán (Imperius)... Mình nghĩ rằng hắn nói ba của Malfoy đã trù ếm ông ấy."

"Bode bị bỏ bùa để lấy cái gì đó?" Ron nói. "Nhưng – Harry à, đó là cái gì chứ?"

"Vũ khí , " Harry kết luận "Mình biết."

Cánh cửa ký túc xá mở ra; Seamus và Dean bước vào. Harry nhanh chóng đu chân lên giường. Nó không muốn những thứ đã xảy ra bị nhìn thấy, Seamus chỉ vừa mới thôi nghĩ rằng Harry là một thằng khùng.

"Có phải bạn nói rằng," Ron rì rầm, ghé sát đầu về phía Harry vờ như đang giúp Harry rót nước từ cái bình trên bàn bên cạnh, "bạn đã là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy ư?"

"Ừ, " Harry thăm thì.

Ron cầm cái bình tu ừng ục một cách vô ích; Harry nhìn thấy nước chảy ra từ cầm của Ron rồi chảy xuống ngực của nó.

"Harry à," nó nói, trong khi Seamus và Dean đang gây ồn ào vì chúng đang cởi áo chùng và nói chuyện, "bạn phải kể cho... –"

Mình sẽ không kể cho ai đâu, "Harry nói ngắn gọn. "Mình có thể đã không thấy việc đó nếu mình thực hiện được Phép Phong Tỏa Trí (Occlumency). Đáng ra mình phải học để chấm dứt tất cả những chuyện như thế này. Đó là những gì họ muốn."

Harry dùng "họ" dường như để ám chỉ đến cụ Dumbledore. Nó trở lại giường, cuộn mình và quay lưng lại với Ron, rồi một lúc sau nó nghe tiếng cọt két phát ra từ tấm đệm của Ron, Ron đã ngủ lại rồi. Vết sẹo của Harry dường như bắt đầu bùng cháy; Nó cắn mạnh vào cái gối để ngăn bản thân nó không la lên nữa. Nó biết, ở đâu đó ngoài kia, Avery đang bị trừng phạt.

*

Harry và Ron phải đợi cho đến giờ giải lao sáng hôm sau để kể lại cho Hermione chính xác những gì đã xảy ra; tụi nó muốn chắc chắn rằng sẽ không bị nghe lóm.

Vẫn đứng ở cái góc sân mát và thoáng như mọi lần, Harry kể từng chi tiết mà nó còn nhớ cho Hermione. Khi nó kết thúc câu chuyện, cô bé vẫn trầm ngâm trong chốc lát, nhưng lại đang nhìn chăm chăm một cách khó chịu vào trò quậy phá của Fred và George, cả hai đều ngu ngốc và họ lại đang bán những chiếc mũ ma thuật dưới lớp áo chùng ở phía kia sân trường.

"Vì thế mà chúng giết ông ta ," cô ấy lặng lẽ nói, cuối cùng thì cũng thôi ngó trừng trừng vào Fred và George. "Khi mà Bode cố gắng lấy trộm thứ vũ khí này, cái gì đó buồn cười xảy đến với ông ấy. Mình nghĩ rằng hẳn đó là câu thần chú phòng thủ được ếm lên nó, hoặc xung quanh nó, để không cho người khác đụng vào. Đó là lí do tại sao ông ta ở St Mungo, đầu óc ông ta trở nên rất kì cục và ông ta không thể nói. Nhưng mấy bạn có nhớ thầy thuốc nói với chúng ta cái gì không? Ông ta đang phục hồi. Và chúng không thể liều lĩnh khi mà ông ta đang dần hồi phục phải không? Mình nghĩ là cú sốc khi ông ta chạm vào thứ vũ khí đó, đã giải lời nguyên độc-đoán. Một lần nữa ông ta đã lên tiếng, ông đã giải thích việc ông ta đang làm? Chúng sẽ biết ông ta được gọi đi là để ăn cắp vũ khí. Và vì thế nên đương nhiên, Lucius Malfoy đã khá dễ dàng khi ếm bùa khống chế ông ấy. Hẳn chưa bao giờ bị tổng cổ ra khỏi bộ Pháp Thuật phải không?

Mình còn nghe nói hẳn ta thậm chí còn lượn lờ quanh Bộ cả ngày hôm đó. Harry nói

"Bên trong - đợi chút..." nó nói chậm rãi. "Hẳn ta ở trong Ban Cơ mật trong những ngày ấy! Ba của bạn nói bác ấy đã cố gắng lèn vào để cố tìm ra chuyện gì đã xảy ra trong phiên tòa của mình, nhưng mà nếu - "

"Ông Sturgis! "Hermione há hốc miêng, nhìn sửng sốt.

"Hả? "Ron bối rối đáp trả.

"Sturgis Podmore - "Hermione hỏi hả, "bị bắt vì đã cố vượt qua một cánh cửa! Lucius Malfoy chắc cũng ếm bùa ông ấy rồi! Mình cược rằng hẳn làm điều đó đúng cái ngày bạn thấy hẳn ở đấy ấy. Có phải Sturgis dùng chiếc áo choàng vô hình của thầy Moody, đúng không? Vậy... Điều gì sẽ xảy ra nếu như ông ta đang canh giữ trước cửa, vô hình, và có lẽ Lucius đã nghe thấy ông ta đi lại - hoặc đoán có người nào đang ở đó - hoặc chỉ thử ếm lời nguyên độc đoán lên để xem có ai canh cánh cửa đó không? Như vậy là khi Sturgis có một cơ hội tiếp theo - có lẽ khi ông ta đến phiên trực lần sau – ông lại cố đột nhập vào bên trong để trộm vũ khí cho Voldemort – Ron à - Trừ phi ông ta bị bắt và gửi đến ngục Azkaban..."

Hermione nhìn chăm chăm vào Harry.

"Và bây giờ Rookwood nói cho Voldemort làm sao để lấy vũ khí?"

"Mình không nghe hết được cuộc trò chuyện, nhưng nghe có vẻ như thế," Harry nói.

"Rookwood đã làm việc ở đó... Voldemort có thể sẽ cài Rookwood để thực hiện điều đó? "

Hermione gật đầu, hình như vẫn đang suy nghĩ lung lăm. Rồi, khá bất ngờ, cô nói, "Nhưng bạn không nên thấy những chuyện này chút nào, Harry. "

"HẢ? "nó giật nảy.

"Bạn phải học để tránh những điều này vào tâm trí, "Hermione bất ngờ nói nghiêm khắc.

"Mình biết, mình biết, "Harry nói. "Nhưng mà - "

"Tốt rồi, mình nghĩ rằng chúng ta chỉ cần thử quên đi những gì bạn đã thấy" Hermione nói chắc nịch. "Và ngay từ bây giờ bạn hãy dồn tâm trí và công sức cho Phép Phong Tỏa đi."

Harry thực sự nổi giận với Hermione đến nỗi nó hầu như không nói gì với cô ấy trong suốt thời gian còn lại của ngày hôm ấy, lại thêm một ngày tồi tệ. Khi mọi người thôi bàn tán về cuộc đào tẩu của những tên Tử-thần-Thực-tử ở mấy hành lang, thì họ lại cười nhạo sự tệ hại của đội Quidditch nhà Gryffindor trong trận đấu với đội nhà Hufflepuff; lũ nhà Slytherins vẫn tru lên ôm ồm hát "Weasley là vua của chúng ta", vì quá liên tục như thế nên ông Filch phát cáu lên và tuyên bố cấm hẳn chúng hát tại các hành lang.

Tuần này cũng chẳng khá như nó tưởng. Harry nhận thêm hai điểm D ở môn Độc-Dược; nó ở trong trạng thái căng thẳng vì Hagrid có thể bị đuổi và nó chẳng thể tự ngăn mình nghĩ đến cái giấc mơ mà nó trở thành Voldemort - tuy thế nó không đề cập chuyện đó với Ron và Hermione nữa; nó không muốn nhận thêm những lời lên lớp từ Hermione.

Nó mong muốn, thực sự mong rằng nó có thể tâm sự với chú Sirius về câu chuyện của nó, tuy nhiên điều đó thật sự là cả một vấn đề, vì thế nó cố xua đuổi ý nghĩ ra khỏi đầu. Nhưng thật không may, ngay cả đầu óc nó cũng không phải là một nơi an toàn.

"Dậy đi, Potter. "

Hai tuần sau giấc mơ về Rookwood, lại một lần nữa, nó thấy mình đang quỳ trên sàn văn phòng thầy Snape, cố gắng giữ sạch đầu óc. Một lần nữa, thầy Snape bắt nó hồi tưởng lại các kí ức gần đây và thu được hầu hết là những lần nó bị Dudley và băng của nó làm nhục trước lớp lúc còn ở trường tiểu học.

Kí ức cuối cùng, "Snape nói. "Nó là cái gì? "

"Con không biết, "Harry nói trong sự mệt mỏi từ đầu đến chân. Nó nhận thấy càng lúc càng khó để thoát ra khỏi những âm thanh và hình ảnh hỗn độn mà Snape liên tục gọi về."Thầy muốn nói đó là lần anh họ của con cố nhốt con trong toilet? "

"À không, "Snape nhẹ nhàng nói. "Ý ta là ký ức về một gã đang quỳ sụp trong một căn phòng tối..."

"Chẳng... có gì cả đâu, "Harry nói.

Đôi mắt đen lạnh lùng của Snape nhìn xoáy vào Harry. Nhớ lại những gì thầy Snape đã nói ánh mắt đóng vai trò cốt yếu trong phép Legilimency (Phép Khiến Tâm) , Harry chớp mắt và nhìn đi chỗ khác.

"Làm sao mà gã đàn ông đó và căn phòng đó lại có trong đầu mi hả, Potter" Snape nói.

"Nó... - "Harry vừa nói vừa nhìn khắp nơi trừ Snape, "Nó... chỉ là một giấc mơ của con thôi."

"Một giấc mơ? "Snape lặp lại.

Một thoáng ngưng đọng và Harry nhìn chăm chăm vào một con cóc chết lớn ình nằm lơ lửng trong một lọ chất lỏng màu tím.

"Mi có biết tại sao chúng ta ở đây hay không, Potter? "Snape rít lên khe khẽ đầy độc địa."Mi có biết rằng tại sao ta phải bỏ những buổi tối để làm cái công việc chán ngắt này không? "

"Dạ, "Harry nói khó nhọc.

"Nhắc lại cho tôi tại sao chúng ta ở đây, Potter."

"Để con có thể học Phép Phong Tỏa, "Harry nói, bây giờ nó nhìn tới con lươn chết.

"Chính xác, Potter. Và tuy là mi kém thông minh - "Harry nhìn lại Snape, căm thù ông ta"- Ta nghĩ rằng sau hơn hai tháng học phép mi cũng phải có chút tiến bộ rồi chứ. Còn có bao nhiêu giấc mơ về Chúa tể Hắc ám nữa?

"Chỉ có một thôi, " Harry nói dối.

"Có lẽ," Snape nói khi đôi mắt đen tối lạnh lẽo nheo lại nhìn vào Harry, "có lẽ mi thật sự thích thú mấy ảo ảnh và giấc mơ này phải không, Potter? Có thể chúng làm mi cảm thấy mình đặc biệt - quan trọng?

"Không, không phải, "Harry nói, quai hàm nghiến chặt và những ngón tay của nó nắm chặt lấy cây đũa phép.

"Thế thì tốt, Potter," Snape nói một cách lạnh lùng, "Bởi vì mi chẳng đặc biệt mà cũng chẳng quan trọng, và cũng chẳng cần mi để khám phá xem Chúa tể Hắc ám đang nói với những tên Tử-thần-Thực-tử của hắn cái gì. "

"Không... đó là việc của thầy, phải không? "Harry hỏi thẳng thừng ông ta.

Nó đã không suy nghĩ về lời nói; điều đó đã làm Snape bùng nổ. Sau một hồi lâu họ nhìn nhau chòng chọc, Harry tin rằng nó đã đi quá xa. Nhưng thật là lạ, dường như lão ta tỏ vẻ hài lòng ra mặt khi lão đáp trả.

"Ô vâng, Potter à," lão nói, đôi mắt ông ta lóe sáng. Đó là công việc của ta. Bây giờ, nếu cậu đã sẵn sàng, thì chúng ta sẽ bắt đầu lần nữa. "

Ông ta nâng đũa phép lên: "Một- hai- ba – Legilimens"

Một trăm tên Giám ngục (Dementors) đang ào ào nhào về phía Harry bằng ngang qua cái hồ chỗ khu đất... nó ngẩng lên tập trung... Chúng đang tiến lại gần hơn... Nó có thể nhìn thấy những khoảng đen thui

dưới những cái mũ trùm đầu của chúng... thế mà nó cũng thấy Snape đứng phía trước nó, nhìn chăm chăm vào mặt nó, lầm bầm nói trong hơi thở của lão... và bằng cách nào đó, Snape càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn, và lũ Giám ngục càng trở nên yếu ớt hơn...

Harry giơ lên cây đũa phép của nó lên.

"Protego" ("Thần hộ mệnh hiện hình!")

Snape lão đảo - đũa phép văng ra xa khỏi Harry - và bất ngờ trong đầu Harry hiện ra những kí ức không phải của nó: Một người đàn ông có mũi khoằm đang quát một phụ nữ đang run rẩy, trong khi một nó bé tóc đen đang khóc lóc tại 1 góc khác... Rồi một gã thanh niên béo ị ở một mình trong cái phòng ngủ tối om, chỉ đũa phép ông ta lên trần nhà, và rồi một cây chổi bay thẳng xuống... cô gái thì cười phá lên khi thẳng bé gầy gò kia cố gắng leo lên cán chổi thần –

"ĐỦ RỒI! "

Harry cảm thấy như thể nó vừa bị đẩy mạnh vào ngực; nó lão đảo bước lùi vài bước, va trúng cái kệ treo trên tường và nó nghe thấy cái gì đó kêu răng rắc. Snape đang giật run lên, khuôn mặt thì trắng bệch ra.

Phía sau chiếc áo choàng của Harry ướt đẫm. Một trong những chiếc bình đằng sau nó đã vỡ tan khi nó té lên; thứ chất lỏng nhầy nhụa bên trong đang chảy ra khỏi cái bình.

"Reparo (Phục hồi)," Snape rít lên, và cái bình tự bịt kín lại ngay lập tức.

“Rất khá, Potter... đã có nhiều tiến bộ..." hơi hỗn hển, Snape sắp xếp lại mấy bình thuốc độc để có thời gian cất giữ lại mấy ý nghĩ trước khi bắt đầu lại bài học, cứ như thể lão đang kiểm tra xem chúng còn ở đó không. "Ta không nhớ là đã nói với mi về cách sử dụng bùa Chống Mê hoặc... tuy nhiên không thể hoài nghi về tính hiệu quả của nó..."

Harry không nói gì cả; Nó cảm thấy nói bất kì điều gì vào lúc này cũng sẽ rất nguy hiểm. Nó chắc rằng nó đã thâm nhập vào kí ức của Snape, hẳn là nó vừa nhìn thấy cảnh tượng hồi nhỏ của thầy Snape. Thật không dễ chịu gì khi nghĩ rằng chú nhóc nhỏ bé đã khóc lóc khi chứng kiến cảnh cha mẹ nó cãi nhau lại đang đứng rành rành phía trước nó và nhìn nó bằng ánh mắt ghê tởm.

"Chúng ta hãy thử lần nữa chứ?" Snape nói.

Harry cảm thấy một sự rùng mình sợ hãi; nó chuẩn bị phải nói ra những gì đã xảy ra.

Họ bước lùi lại vào đúng vị trí những cái bàn giữa họ, Harry cảm thấy nó sẽ khó có thể làm rỗng cái đầu vào lúc này.

"Ta sẽ đếm từ một đến ba, "Snape nói, rồi nâng đũa phép của lão lên lần nữa. "Một – hai... "

Harry không có đủ thời gian để sắp xếp lại các kí ức của mình trước khi Snape thét lên, "Legidimens!"

Nó chạy rầm rầm dọc theo hành lang về phía Cục Bí Ẩn, vượt qua bức tường đá, vượt qua những ngọn đuốc - Cánh cửa đen trơn càng lúc càng trở nên rõ ràng và lớn hơn bao giờ hết; nó chuyển động nhanh như muốn tông vào cánh cửa, nó chỉ còn cách cái cửa vài foot và nó có thể thấy cái khe sáng xanh nhạt ấy - Cánh cửa đã mở tung rồi!

Cuối cùng thì nó đã đi qua cánh cửa, bên trong là căn phòng tròn với tường màu đen – sàn nhà màu đen được chiếu sáng bằng những ngọn nến màu xanh, và chung quanh nó có rất nhiều cánh cửa khác - nó cần phải tiếp tục – nhưng nó cần đi vào cánh cửa nào?

"POTTER!"

Harry mở mắt ra, nó nằm thẳng cẳng dưới sàn, chẳng có chút ký ức nào là mình đã ở đó, đang thở hổn hển như thể nó thực sự chạy dọc suốt chiều dài hành lang của Cục Bí Ẩn, thật sự đã lướt qua cái cửa đen và tìm thấy căn phòng tròn đó.

"Tự giải thích đi! "Snape đang đứng trước nó, nói một cách giận dữ.

"Con... không biết chuyện gì đã xảy ra, "Harry đứng dậy và nói một cách thành thật. Đầu nó u lên một cục ở phía sau chỗ nó đập xuống đất và nó cảm thấy đau nhức. "Con chưa từng nhìn thấy điều đó trước đây. Ý con là... con đã nói với thầy, là con mơ thấy một cánh cửa nhưng chưa từng vào đó bao giờ.

"Người đã không đủ chăm chỉ! "

Vì lí do nào đó mà Snape có vẻ giận dữ còn hơn cả hai phút trước, khi mà Harry đã xem được kí ức của ông.

"Người thật là lười biếng và cầu thả, Potter ạ, hơi đáng kinh ngạc là Chúa tể Hắc ám... "

"Thầy có thể cho em biết vài thứ được không? "Harry nói một cách giận dữ. "Tại sao thầy gọi Voldemort là Chúa tể Hắc ám? Con chỉ từng nghe thấy những tên Tử-thần-Thực-tử gọi hắn như thế mà thôi.

Snape há hốc miệng trong giây lát – và rồi bỗng có tiếng một phụ nữ hét lên từ đâu đó ngoài căn phòng. Snape đẩy cái đầu mạnh lên trên; lão ta nhìn chăm chăm xuống trần nhà.

"Chuyện gì thế..?" lão ta thì thầm.

Harry có thể nghe thấy một chấn động nhỏ từ nơi mà nó nghĩ có thể là Tiên Sảnh.

Snape nhìn xung quanh Harry, nhẩn mặt. "Người có nhìn thấy bất cứ điều gì bất thường trên đường

xuống đây không, Potter? "

Harry lắc đầu. Đầu đó phía trên, người phụ nữ ấy lại thét lên 1 lần nữa. Snape sai bước ra khỏi văn phòng của lão, đưa phép của lão vẫn được nắm chặt trong tư thế sẵn sàng, và quét một cái nhìn. Harry do dự trong chốc lát, rồi cũng đi theo.

Những tiếng hét ấy đúng là vọng ra từ Tiền Sảnh, càng lúc càng nghe thấy rõ hơn khi Harry tiến lại gần bức tường đá từ hầm tối của Snape. Khi nó đến nơi nó nhận ra rằng Đại Tiền Sảnh đã đầy nhóc; quá nhiều học sinh đã làm đầy ứ Đại Sảnh, nơi mà bữa ăn tối vẫn đang được tiến hành, để xem điều gì đang xảy ra; những người khác đã nhồi kẹt cầu thang đá hoa cương. Harry vội vã tiến lên phía trước xuyên qua một lũ học sinh của Nhà Slytherins cao lớn và nhận thấy rằng những người xem đang đứng thành một cái vòng lớn, một số nhìn có vẻ bị sock, số khác thậm chí còn sợ hãi. Giáo sư McGonagall trực tiếp đối diện với nó ở phía kia Sảnh; trông cứ như thể những gì bà đang thấy làm cho bà muốn ốm.

Giáo sư Trelawney đang đứng giữa Đại Tiền Sảnh với cây đuă phép trên một tay và một chai rượu rỗng ở tay kia, trông điên rồ hoàn toàn. Tóc bà dựng đứng lên, đôi kính nằm lệch khiến một mắt bà trông to hơn mắt kia; Vô số những khăn chùng và khăn quàng kéo lê lộn xộn từ vai bà, tạo nên ấn tượng bà vừa mới ngã lên mớ lùng bùng khăn đó. Hai cái rượu bự nằm trên sàn nhà bên cạnh bà, một cái lộn ngược; Trông rất có thể là nó đã được ném xuống những bậc thang phía sau bà.

Giáo sư Trelawney đang nhìn chăm chăm, trông rất kinh hãi, vào cái gì đó Harry không thể nhìn thấy nhưng mà có vẻ như nằm ở chân cầu thang.

"Không !" bà rít lên. "Không! Điều này không thể xảy ra... nó không thể... ta không chấp nhận nó được!

"Bà không thấy là nó đang đến đây sao?" một giọng cao lạnh lạnh cất lên, với vẻ vui thích một cách tàn nhẫn, và Harry, đang tiến chậm về phía phải, nó nhận thấy rằng nỗi khiếp sợ của Giáo sư Trelawney chẳng chẳng gì khác ngoài Giáo sư Umbridge. "Dù không đủ khả năng thậm chí chỉ việc dự báo được thời tiết ngày mai, bà hẳn nhận ra rằng màn trình diễn của bà thật kém cỏi trong suốt thời gian thanh tra của tôi, mà chẳng có chút cải thiện nào, chắc chắn dẫn đến tất yếu bà sẽ bị sa thải!"

"Bà kh - không thể! "Giáo sư Trelawney gào lên, nước mắt trào ra chảy xuống mặt từ phía sau đôi kính to bự, "Bà không thể sa thải tôi được! Tôi đã ở đ-đây 16 năm nay rồi! H - Hogwarts là n-nhà của tôi! "

"Thì nó vẫn là nhà của bà," Giáo sư Umbridge nói, và làm Harry cảm thấy ghê tởm khi nó nhìn thấy vẻ mặt thích thú của bà lúc nhìn Giáo sư Trelawney quỳ sụp xuống một trong những cái va li, khóc nức nở, "cho đến trước đây một giờ, khi Bộ trưởng bộ Phép thuật phê chuẩn lệnh sa thải bà. Bây giờ thì hãy vui lòng đi khỏi Đại sảnh này. Bà đang gây khó khăn cho chúng tôi. "

Nhưng bà ta vẫn đứng đó và quan sát, với một vẻ mặt hau háu lộ rõ sự thích thú, khi Giáo sư Trelawney rùng mình và rên rỉ, lay chiếc vali của bà ra trước rồi lại lay ngược lại trong sự đau buồn tột

độ. Harry nghe thấy những lời thốn thức và than vãn bên trái và nhìn xung quanh. Lavender và Parvati, cả hai đang ôm chầm lấy nhau mà khóc thút thít. Rồi nó nghe thấy tiếng những bước chân. Giáo sư McGonagall lách qua đám người xem, tiến thẳng về phía Giáo sư Trelawney và cố vỗ về Giáo sư Trelawney trong khi rút ra một cái khăn tay to từ trong áo chùng.

"Thôi, thôi, Sybill... Bình tĩnh nào... hỉ mũi đi... nó không tồi tệ như chị nghĩ đâu... chị sẽ không phải rời Hogwarts..."

"Ô, thật sao, Giáo sư McGonagall?" Umbridge nói bằng một giọng nói tàn nhẫn đến kinh người. "Và bà lấy quyền gì mà phát biểu điều đó... ?"

"Quyền ở tôi," một tiếng nói trầm cất lên.

Cánh cửa bằng gỗ sồi mở tung ra. Học sinh đứng cạnh đấy vội vàng dạt ra khi cụ Dumbledore xuất hiện từ lối ra vào. Harry không thể biết được cụ đã làm gì ngoài kia, nhưng cảnh tượng cụ đứng ở cánh cửa trông thật ấn tượng, tương phản với cái cảnh tối tăm kì quặc này. Rồi cánh cửa đang mở rộng phía sau, cụ tiến đến phía trước xuyên qua cái vòng khán giả và tiến về phía Giáo sư Trelawney, đang run sợ và giàn giụa nước mắt trên cái rương, Giáo sư McGonagall ngồi bên cạnh.

"Ở ông à, Giáo sư Dumbledore?" Umbridge nói bằng một giọng cười khẩy khó chịu.

"Tôi e rằng ông không hiểu rõ tình huống này rồi. "Tôi có ở đây –" Bà ấy kéo một cuộn giấy da từ bên trong chiếc áo chùng "- Một Sắc lệnh sa thải do chính tôi đích thân ông Bộ trưởng Pháp thuật ký. Dưới những điều khoản của Sắc lệnh giáo dục số Hai mươi ba đã ghi rõ, Thanh tra cấp cao Hogwarts có quyền thanh tra, theo dõi và sa thải bất kỳ giáo viên nào không đáp ứng đủ tiêu chuẩn cơ bản của Bộ. Tôi đã quyết định rằng Giáo sư Trelawney sẽ không được làm việc nữa. Tôi đã sa thải bà ấy.

Harry cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, Dumbledore vẫn tiếp tục mỉm cười. Cụ nhìn xuống Giáo sư Trelawney, người đang khóc nức nở và nghẹn ngào bên chiếc vali. "Bà nói rất đúng, Giáo sư Umbridge.

Với cương vị là Thanh tra Cấp cao bà có quyền sa thải những giáo viên của tôi. Bà có quyền sa thải họ, nhưng chắc chắn không có quyền đuổi họ ra khỏi lâu đài này.

"Tôi e rằng," Cụ tiếp tục, với một cái cúi đầu lịch sự, vẫn cái sức mạnh tiềm ẩn trong ông Hiệu trưởng, "và tôi thật sự mong muốn rằng Giáo sư Trelawney sẽ tiếp tục sống ở Hogwarts."

Lúc này, Giáo sư Trelawney đã bật cười nho nhỏ, những tiếng nấc của bà cũng không che đậy được nó. "Không - Không, Tôi sẽ... đi, thưa cụ Dumbledore! Tôi sẽ... sẽ... sẽ rời khỏi Hogwarts và... tìm kiếm vận may của mình ở nơi khác - "

"Không," Dumbledore nói 1 cách dứt khoát. " Tôi mong muốn cô ở lại, Sybill à. "

Cụ quay sang phía Giáo sư McGonagall.

"Tôi có thể nhờ bà đưa Sybill lên gác không, Giáo sư McGonagall? "

"Dĩ nhiên là được," McGonagall nói.

"Đi lên chứ, Sybill..."

Giáo sư Sprout đến khẩn trương bước ra khỏi đám đông và chụp lấy cánh tay kia của Giáo sư Trelawney. Họ cùng nhau băng qua mặt bà Umbridge và bước lên trên những bậc thang đá hoa cương. Giáo sư Flitwick vội vã đi theo sau họ, đưa phép của ông giơ ra trước mặt; ông ta khẽ hô " rường ời bay lên nào!" Và những chiếc rường màu hồng của giáo sư Trelawney được nhắc bổng lên trong không khí và bay lên cầu thang, Giáo sư Flitwick cũng theo sau.

Giáo sư Umbridge đang đứng bất động, nhìn chăm chăm vào Cụ Dumbledore, vẫn đang mỉm cười hiền từ. "Và rồi," bà ta nói, trong khi cả Đại Tiền Sảnh đang xôn xao, "Ông sẽ làm gì với bà ấy nếu tôi chuẩn bị bổ nhiệm một Giáo viên tiên-tri mới?"

"Oh, chẳng có gì đâu, "Dumbledore hào hứng nói. "Bà thấy đấy, tôi đã tìm cho chúng ta một giáo viên Tiên tri mới, và ông ta sẽ thích ở trong túp lều đó."

"Ông đã tìm rồi ư... ?" Umbridge rít lên. "Ông đã tìm..? Cho phép tôi nhắc lại, ông Dumbledore, sắc lệnh Giáo dục số Hai mươi hai... " Bộ có quyền chỉ định một người thích hợp – khi và chỉ khi - Hiệu trưởng không thể tìm ra người thay thế, "cụ Dumbledore nói. "Và tôi rất hạnh phúc khi nói rằng mà lần này tôi đã thành công. Tôi có thể giới thiệu với cô chứ?"

Cụ quay về phía cánh cửa đã mở, xuyên qua màn sương lừng thừng trôi. Harry nghe thấy tiếng vó ngựa. Xung quanh Đại Tiền Sảnh có những lời thầm đầy kinh ngạc và những người ở gần đó vội vàng bước lùi lại, một số thì nhanh chóng dạt qua một bên để trả ra lối đi cho người mới đến. Xuyên qua sương mù, một bộ mặt mà Harry đã thấy một lần trong cái đêm đen tối và nguy hiểm trong khu rừng Cấm: “tóc” hoe vàng và đôi mắt xanh biếc; cái đầu và thân thể của người như đưa kết nối với cái mình của một con ngựa có cái bờm vàng óng

"Đây Firenze," Cụ Dumbledore nói một cách sung sướng trong khi bà Umbridge thật sự sửng sốt.

"Tôi nghĩ rằng bà sẽ thấy ông rất thích hợp với vị trí này."

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Nhân Mã Và Chỉ Điểm

"Mình cá rằng giờ bạn ước bạn chưa hề bỏ môn Tiên Tri, phải không, Hermione?" Parvati cười điệu hời.

Đó là vào giờ ăn sáng, hai ngày sau vụ sa thải Giáo sư Trelawney, Parvati đang uốn cong đôi lông mi bằng cây đũa phép và kiểm tra kết quả ở mặt sau cái thìa. Chúng sẽ có bài học đầu tiên với thầy Firenze vào sáng nay.

"Không hẳn" Hermione lãnh đạm trả lời, cô bé đang đọc tờ Nhật báo Tiên tri. "Mình thực sự chưa bao giờ thích ngựa lắm."

Cô bé gỡ sang trang khác và đọc lướt qua các mục.

"Thầy ấy không phải một con ngựa, thầy ấy là một nhân mã!" Lavender nói, giọng khá sốc.

"Một nhân mã tuyệt đẹp..." Parvati thở dài.

"Cách khác, thầy vẫn có bốn chân," Hermione nói nhạt nhẽo. "Dù thế nào đi nữa, mình nghĩ hai bạn đều buồn bã vì cô Trelawney đã đi, phải không?"

"Ừh có chứ !" Lavender quả quyết. "Tụi mình đã tới văn phòng để gặp cô; tụi mình mang tới cho cô vài bông hoa thủy tiên - không phải mấy bông kều như còi ô tô của cô Sprout, mà những bông thật đẹp cơ."

"Cô ấy thế nào?" Harry hỏi.

"Không khoẻ lắm, thật tội nghiệp." Lavender nói một cách thông cảm. "Cô ấy khóc và nói rằng cô ấy thà muốn rời khỏi lâu đài hơn là ở lại nơi có Umbridge, và mình không trách cô, vì Umbridge đã đối xử quá kinh khủng với cô ấy, phải không?"

"Mình có cảm giác rằng Umbridge chỉ mới bắt đầu trở nên khủng khiếp." Hermione ủ ê nói.

"Không thể được." Ron nói, nó đang ăn ngon lành một đĩa trứng và thịt xông khói lớn. "Bà ấy không thể nào tồi tệ hơn bây giờ được."

"Bạn hãy nhớ lời mình nha, bà ấy sẽ muốn trả thù cụ Dumbledore lắm vì cụ đã bổ nhiệm một giáo viên

mới mà không hề bàn bạc với bà." Hermione nói, gấp tờ báo lại. "Đặc biệt một kẻ nửa người khác. Mấy bồ đã thấy cái nhìn trên mặt bà ta khi bà thấy Firenze rồi đó."

Sau bữa sáng Hermione rời đi tới lớp Số Học của cô bé khi Harry và Ron theo Parvati cùng Lavender vào Đại sảnh Đường, tiến tới lớp Tiên Tri.

"Chúng mình không đi lên Tháp Bắc ah?" Ron hỏi, trông khá bồn chồn khi Parvati đi vòng qua dãy cầu thang cẩm thạch.

Parvati nhìn khinh khỉnh vào Ron qua vai cô bé.

"Bạn trông chờ Firenze trèo lên cái thang đó như thế nào? Giờ chúng mình học trong phòng số mười một, nó được thông báo trên bảng ngày hôm qua."

Phòng học số 11 nằm trên tầng trệt dọc theo hành lang bắt đầu Lối vào Đại sảnh từ mặt kia với Đại sảnh Đường. Harry biết nó là một trong những phòng học không thường xuyên được sử dụng, và vì thế nó hơi có cảm giác lồi thối lệch thếch của một cái tủ ly hay một cái nhà kho. Khi nó bước vào ngay sau Ron, và nhận thấy mình đang ở giữa một khoảng rừng trống, nó kinh ngạc ngay lập tức.

"Cái gì - "

"Nền lớp học đã trở nên phủ đầy rêu và cây cối đang nảy nở ra từ đó; những cái cành rậm lá vươn ra ngang qua trần nhà và cửa sổ, làm cho căn phòng tràn ngập những tia sáng nghiêng xanh, mềm mại và lốm đốm. Các học sinh đã vào lớp đang ngồi trên nền nhà trống trơn, dựa lưng vào thân cây hoặc những tảng đá, tay cuộn quanh đầu gối hay khoanh trước ngực. Tất cả đều nhìn khá căng thẳng. Giữa khoảng rừng, nơi không có cái cây nào cả là thầy Firenze.

"Harry Potter." Ông nói, giơ tay ra khi Harry bước vào.

"Ồ - Chào thầy." Harry nói, bắt tay nhân mã, người đang chăm chú quan sát cậu qua cặp mắt xanh đầy kinh ngạc nhưng không hề mỉm cười. "Ồ - Rất vui được gặp thầy."

"Và cậu." Nhân mã nói, cúi mái đầu vàng sáng xuống. "Nó đã được đoán trước rằng chúng ta sẽ gặp lại nhau."

Harry nhận ra rằng có một vết thâm tím hình móng guốc trên ngực Firenze. Khi nó quay lại nhập bọn cùng các bạn trong lớp, nó thấy tất cả chúng đều đang nhìn lên nó trong sự sợ hãi, như thể bị ấn tượng sâu sắc rằng nó đã dám nói chuyện với Firenze, người mà chúng dường như thấy rất đáng kinh sợ.

Khi cánh cửa được đóng lại và học sinh cuối cùng đã ngồi yên trên một gốc cây cạnh thùng giấy lộn, Firenze ra hiệu quanh lớp học.

"Giáo sư Dumbledore đã rất tốt bụng sắp xếp lớp học này cho chúng ta." Firenze nói, khi tất cả học sinh đã yên vị. "trong sự mô phỏng môi trường sống tự nhiên của tôi. Tôi thực sự thích dạy các trò trong Khu Rừng Cấm hơn, nơi mà - cho đến hôm Thứ Hai - là nhà của tôi... nhưng giờ nó không thể nữa."

"Thưa - ơ - thầy-" Parvati nín thở nói, giơ tay lên. "- tại sao không ạ? Chúng em vẫn học trong đó cùng thầy Hagrid, chúng em không sợ gì cả ạ!"

"Đó không phải là một câu hỏi về lòng dũng cảm của trò" Firenze nói. "nhưng về quan điểm của tôi, tôi không thể quay trở lại Khu rừng được. Bầy đàn đã trục xuất tôi."

"Bầy đàn?" Lavender nói trong giọng bối rối, và Harry biết cô bé đang nghĩ đến những con bò. "Cái gì - ồh!"

Sự linh hội loé ra trên khuôn mặt cô bé. "Có nhiều người như thầy." Cô nói, khá sửng sốt.

"Thầy Hagrid có nuôi dưỡng thầy, như những con Thestral không ạ?" Dean háo hức hỏi.

Firenze rất chậm rãi quay đầu sang đối mặt với Dean, nó dường như nhận ngay ra rằng nó đã nói một điều rất xúc phạm.

"Em không - Ý em là - em xin lỗi" Nó kết thúc trong giọng lặng thinh.

"Nhân mã không phải là đầy tớ hay đồ chơi của con người." Firenze yên lặng nói. Có một lúc chững lại, và sau đó Parvati giơ tay một lần nữa.

"Thưa thầy... Vì sao những nhân mã khác lại trục xuất thầy ạ?"

"Bởi vì tôi đã đồng ý làm việc cho Giáo sư Dumbledore." Firenze nói. "Họ xem đó như là một sự phản bội đồng loại."

Harry nhớ lại, gần bốn năm trước, nhân mã Bane đã quát Firenze như thế nào vì việc cho phép Harry cưỡi trên lưng chạy trốn; ông ấy đã kêu Firenze là một "con la tầm thường". Nó bắn khoản tự hỏi liệu có phải Bane là người đã đá vào ngực Firenze không.

"Chúng ta hãy bắt đầu nào." Firenze nói. Ông vút cái đuôi ngực dài màu sáng, vẩy cây đũa phép lên về phía vòm kính rậm lá trên đầu, sau đó chậm rãi hạ thấp nó xuống, và khi ông làm, ánh sáng trong căn phòng mờ đi, khiến họ giờ như đang ngồi trong một khoảng rừng lúc chạng vạng sáng, và những ngôi sao lấp lánh trên trần nhà. Có những tiếng ồ và thở hổn hển và Ron nói rõ ràng. "Ồ!!"

"Tất cả hãy nằm xuống" Firenze nói dịu dàng. "và quan sát những khoảng trời. Nó đã được viết xuống, cho những ai có thể nhìn thấy, vận mệnh của chúng ta."

Harry duỗi lưng ra và nhìn chăm chú lên trên trần nhà. Một ngôi sao đỏ lấp lánh nhấp nháy với cậu từ bên trên.

"Tôi biết rằng các trò đã được học tên các hành tinh và mặt trăng của chúng trong môn Thiên Văn Học." Giọng nhẹ nhàng của Firenze cất lên. "và các trò đã vạch ra được cuộc hành trình của những ngôi sao ngang qua bầu trời. Nhân mã đã làm sáng tỏ bí mật của những chuyển động này qua hàng thế kỷ. Sự khám phá của chúng tôi dạy ta rằng tương lai có thể thoáng hiện ra trên bầu trời đó - "

"Giáo sư Trelawney dạy chúng em thuật chiêm tinh!" Parvati thích thú nói, giơ tay về phía trước sao cho nó vướng lên trong không khí khi cô nằm. "Sao Hoả gây ra những tai nạn và thiêu cháy và một vài việc như vậy, và khi nó tạo ra một góc với Sao Thổ, như bây giờ - " Cô mô tả một góc vuông phía trên. "- thì nghĩa là con người cần cẩn thận hơn khi cầm vật dụng nóng - "

"Cái đó," Firenze êm ả nói, "là lời nói vô lý của con người."

Cánh tay Parvati ẻo lả rơi xuống.

"Những vết thương không đáng kể, những tai nạn nhỏ xíu," Firenze nói, khi móng vuốt của ông rơi thịch trên nền nhà phủ đầy râu. "Đó chẳng có một ý nghĩa nào hơn là một bày kiến chạy nhốn nháo tới vũ trụ rộng lớn, và không bị ảnh hưởng bởi những chuyển động của hành tinh."

"Giáo sư Trelawney - " Parvati bắt đầu, giọng bị thương và phẫn nộ.

"- là một con người." Firenze đơn giản nói. "Và do đó bị che đi và ràng buộc bởi những giới hạn của con người."

Harry hơi quay đầu sang nhìn Parvati. Cô bé nhìn rất bị xúc phạm, cũng như một vài người xung quanh đó.

"Sybill Trelawney có thể được nhìn thấy, tôi không biết." Firenze tiếp tục, và Harry nghe tiếng ông vụt đuôi một lần nữa khi ông đi lên và xuống cạnh chúng. "Nhưng cô ấy đang uống phí thời giờ, trong cái chính là, trên lời nói vô lý tự khen mình mà loài người gọi là bói toán. Tuy nhiên, tôi ở đây để giải thích sự thông thái của nhân mã, cái khách quan và công bằng. Chúng tôi theo dõi bầu trời cho những điều không may lớn hay sự thay đổi thịnh thoái được chỉ ra ở đó. Chúng tôi có lẽ phải mất mười năm để chắc chắn về cái chúng tôi đang thấy."

Firenze chỉ vào ngôi sao màu đỏ ngay phía trên Harry.

"Trong thập kỷ trước, những dấu hiệu rằng phù thủy đang sống qua không gì hơn là một thời kỳ yên ổn ngăn giữa hai cuộc chiến tranh. Sao Hoả, kẻ gây ra chiến tranh, chiếu sáng rực rỡ trên đầu chúng ta, ám chỉ cuộc chiến sẽ sớm nổ ra một lần nữa. Sớm như thế nào, nhân mã có thể cố gắng tiên đoán bằng sự thiêu cháy của những loài thảo mộc và lá đặc biệt; bằng sự quan sát lửa và khói..."

Đó là tiết học đặc biệt nhất Harry đã từng tham gia. Chúng quả thực đã đốt cây xô thơm và cây cầm quỳ ngọt trên nền lớp học, và Firenze bảo chúng tìm những hình dáng và ký hiệu nhất định trong hơi khói cay xè, nhưng dường như ông hoàn toàn không quan tâm rằng chẳng đứa nào trong số chúng có thể nhìn thấy bất cứ dấu hiệu nào mà ông đã miêu tả, và nói với chúng rằng con người hầu như không hề khá trong việc này, rằng nhân mã mất hàng năm và năm để trở nên thành thạo, và kết thúc bằng việc nói với chúng rằng dù thế nào đi nữa, thật là ngu ngốc khi đặt quá nhiều niềm tin vào những thứ như vậy, bởi vì ngay cả nhân mã thỉnh thoảng cũng đọc sai chúng. Ông ấy không giống bất cứ giáo viên nào Harry đã từng có. Dường như ưu thế của ông không phải là để dạy chúng những thứ ông biết, mà thực sự là để in sâu vào chúng rằng chẳng có cái gì, không kể học thức của nhân mã, là đáng tin cậy.

"Thầy ấy không quá chắc chắn về bất cứ thứ gì, phải không?" Ron nói nhỏ, khi chúng dập tắt ngọn lửa cây cầm quỳ ngọt. "Ý mình là, mình có thể làm cùng với thêm một chút chi tiết về cuộc chiến chúng ta sẽ có, phải không?"

Chuông reo ngay bên ngoài lớp học và cả lớp nhảy lên; Harry hoàn toàn quên mất họ vẫn đang ở trong lâu đài, và thực sự tin rằng mình đang ở trong Khu Rừng. Cả lớp nổi đuôi nhau ra ngoài, trông hơi bối rối.

Harry và Ron đang bắt đầu đi theo các học sinh khác thì Firenze gọi lại. "Harry Potter, một từ thôi."

Harry quay lại. Người thầy nhân mã hơi tiến về phía cậu một chút. Ron lưỡng lự.

"Trò có thể nán lại." Firenze nói với nó. "Nhưng vui lòng đóng hộ cửa lại." Ron vội vã làm theo.

"Harry Potter, trò là bạn của Hagrid, phải không?" Nhân mã nói.

"Vâng ạ" Harry nói.

"Vậy thì hãy giúp thầy gửi đến ông ấy một lời cảnh báo. Nỗ lực của ông ấy không hề làm việc. Ông ấy tốt hơn là bỏ nó đi."

"Nỗ lực của thầy ấy không làm việc?" Harry ngây ra nhắc lại.

"Và ông ấy tốt hơn là bỏ nó đi." Firenze gật đầu nói. "Tôi nên tự mình cảnh báo Hagrid, nhưng tôi đã bị trục xuất - nên sẽ rất ngu ngốc nếu giờ tôi đi quá gần tới Khu Rừng - Hagrid đã có đủ phiền phức mà không cần thêm một trận đánh của nhân mã nữa rồi." "Nhưng - Hagrid đang cố gắng làm gì chứ?" Harry căng thẳng hỏi.

Firenze bình thản nhìn Harry.

"Hagrid gần đây đã giúp đỡ tôi rất lớn." Firenze nói. "và ông ấy đã dành được lòng tôn trọng của tôi kể từ rất lâu vì việc chăm sóc tất cả những sinh vật sống mà ông ấy đã chỉ ra. Tôi sẽ không thể tiết lộ bí mật

của ông ấy. Nhưng ông ấy phải biết điều phải trái. Nỗ lực không hề làm việc. Nói với ông ấy như vậy, Harry Potter. Một ngày tốt lành."

*

Niềm hạnh phúc Harry cảm thấy trong kết quả của bài phỏng vấn tờ Kẻ Ngụy Biện cách đây đã lâu sớm tan biến. Khi Tháng Ba xám xịt che mờ Tháng Tư bão tố, cuộc sống của nó dường như lại một lần nữa trở thành một chuỗi ngày dài lo lắng và đầy những vấn đề.

Umbridge tiếp tục tham gia tất cả các tiết học Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí, nên nó thực sự rất khó để chuyển lời cảnh báo của Firenze tới Hagrid. Cuối cùng, Harry thành công giả vờ nó đã đánh mất bản sao của Những Con Thú Kỳ Quái Và Tìm Chúng Ở Đâu, và chạy trở lại sau giờ học vào một ngày. Khi nó nhắc lại lời Firenze, Hagrid nhìn chăm chăm vào nó trong một lúc qua đôi mắt sừng phù và đen sẫm của ông, hình như hơi lùi lại. Sau đó ông dường như lấy lại được bình tĩnh.

"Chàng trai khá lắm, Firenze" Ông nói cộc cằn. "nhưng hẳn không biết hẳn đang nói về cái gì đâu. Nỗ lực đang tiến tới rất tốt."

"Hagrid, bác đang dự định gì vậy?" Harry nói nghiêm nghị. "Bởi vì bác phải cẩn thận đi, Umbridge đã sa thải Trelawney rồi và, nếu bác hỏi cháu, bà ấy đang ở trên một cái văn kiện. Nếu bác đang làm bất cứ thứ gì bác không nên làm, bác sẽ bị - "

"Có nhiều thứ quan trọng hơn là việc giữ nghề." Hagrid nói, mặc dù đôi tay ông hơi run rẩy khi ông nói và một cái bồn đầy những phân chim Knarl đâm sầm vào mặt đất. "Đừng lo lắng về bác, Harry, giờ chỉ lo sống tốt thôi, có một chàng trai tốt đó."

Harry đành phải rời Hagrid thu dọn đồng phân ô uế trên nền một mình, nhưng nó cảm thấy hoàn toàn chán nản khi nó lê bước quay trở về lâu đài.

Trong lúc ấy, khi các giáo viên và Hermione bèn bí nhắc nhở chúng, Kỳ thi Thường Đăng đang đến gần hơn. Tất cả những học sinh năm thứ năm đang đau đớn trải qua tâm trạng căng thẳng quá mức, nhưng Hannah Abbott là người đầu tiên nhận Liều thuốc Điềm tĩnh từ Bà Pomfrey sau khi cô bé oà khóc trong tiết Thực Vật và nức nở rằng cô quá dốt để làm bài kiểm tra và muốn rời khỏi trường ngay bây giờ.

Nếu đó không phải là cho những tiết học của nhóm DA, Harry nghĩ rằng nó sẽ cực kỳ buồn khổ. Thịnh thoảng nó cảm thấy nó đang sống hàng giờ đồng hồ trong Căn Phòng Yêu cầu, làm việc chăm chỉ nhưng hoàn toàn thích thú cùng một lúc, căng lên đầy tự hào khi nó nhìn quanh những thành viên nhóm DA và xem xét họ đã tiến xa như thế nào. Quả thực, Harry thịnh thoảng bản khoản Umbridge sẽ phản ứng thế nào khi tất cả các thành viên nhóm DA đạt được điểm "Outstanding" (Nổi Bật) trong kỳ thi thường đăng môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám.

Chúng cuối cùng bắt đầu học về Thần Hộ Mệnh, cái mà mọi người đều tỏ ra rất thích thú thực hành, mặc dù vậy, khi Harry tiếp tục nhắc nhở họ, tạo ra một Thần Hộ Mệnh ở giữa căn phòng được chiếu sáng ngời khi chúng không bị đe dọa là rất khó hơn việc tạo ra nó khi đối mặt với thứ gì đó như là một tên Giám ngục.

"Ồ, đừng có làm một người phá đám như thế." Cho rạng rỡ nói, ngắm nhìn Thần Hộ Mệnh hình con thiên nga bạc của cô bé bay vút lên xung quanh Căn Phòng Yêu Cầu trong bài học cuối cùng của họ trước Lễ Phục Sinh. "Chúng thật là đẹp!"

"Chúng không cần phải đẹp, chúng cần phải bảo vệ bạn." Harry kiên nhẫn nói. "Cái chúng ta thực sự cần là một Ông kẹ hoặc là một thứ gì đó; đó là mình đã học như thế nào, mình phải gọi lên một Thần hộ mệnh trong khi Ông kẹ giả vờ là một tên Giám ngục -"

"Nhưng thế sẽ đáng sợ lắm!" Lavender nói, cô bé đang bắn những luồng hơi nước bạc ra khỏi đầu cây đũa phép. "và mình vẫn - không thể - tạo ra nó!" Cô giận dữ nói thêm.

Neville cũng đang gặp phiền phức. Khuôn mặt nó neho lại để tập trung, nhưng chỉ có những làn khói bạc mỏng manh thoát ra từ đầu cây đũa phép của nó.

"Bạn cần phải nghĩ đến điều gì đó hạnh phúc." Harry nhắc nhở nó.

"Mình đang cố." Neville khổ sở nói, nó đang cố gắng hết sức, khuôn mặt tròn của nó thực sự đang sáng lên cùng mồ hôi.

"Harry, mình nghĩ mình đang làm được nó!" Seamus hét lên, nó được đưa đến buổi họp mặt DA đầu tiên của nó hôm nay bởi Dean. "Nhìn này - àh - nó đi mất rồi... nhưng nó chắc chắn là một thứ gì đó có lông, Harry àh!"

Thần Hộ Mệnh của Hermione, một con rái cá bạc sáng ngời, đang nô đùa xung quanh cô bé.

"Chúng khá là đẹp, phải không?" Cô bé nói, nhìn vào nó trêu mếu.

Cánh cửa Căn phòng Yêu cầu mở ra, rồi đóng vào. Harry nhìn quanh xem ai vừa mới bước vào, nhưng dường như không có ai ở đó cả. Một lúc trước khi nó nhận ra rằng người đóng cửa lại đang im lặng. Điều tiếp theo nó biết là, thứ gì đó đang giật mạnh áo choàng của nó chỗ gần đầu gối. Nó nhìn xuống và thấy, cực kỳ ngạc nhiên, Dobby con gia tinh đang nhìn chăm chú lên Harry từ bên dưới tám cái mũ len thông thường của nó.

"Chào, Dobby!" Harry nói. "Bạn làm - Có chuyện gì vậy?"

Cặp mắt con gia tinh mở rộng ra vì sợ hãi và nó đang run lập cập. Những thành viên trong nhóm DA gần với Harry nhất chìm trong im lặng; mọi người trong căn phòng đều đang nhìn Dobby. Một vài Thần Hộ

Mệnh mọi người đã gọi ra được dần dần biến mất vào màn sương bạc, để lại căn phòng tối hơn cả lúc trước.

"Harry Potter, ngài..." Con gia tinh kêu the thé, run từ đầu tới chân. "Harry Potter, ngài... Dobby đến để cảnh báo ngài... nhưng những gia tinh khác đã răn đe không được nói..."

Nó chạy đập đầu vào tường. Harry, đã có một vài kinh nghiệm về những thói quen tự trừng phạt mình của Dobby, phải tóm lấy nó, nhưng Dobby chỉ đơn thuần nháy vụt ra khỏi bức tường đá, được lót nệm bởi tám cái mũ của nó. Hermione và một vài bạn nữ khác phát ra những tiếng rít lên vì sợ hãi và thương cảm.

"Chuyện gì vậy, Dobby?" Harry hỏi, chộp lấy cánh tay bé xíu của con gia tinh và giữ nó khỏi bất cứ thứ gì nó có thể tự làm đau mình.

"Harry Potter... bà ấy... bà ấy..."

Dobby dấm mạnh nắm tay ko bị giữ vào mũi. Harry cũng chộp lấy nó luôn.

"Ai là bà ấy, Dobby?"

Nhưng Harry nghĩ nó biết; chắc chắn chỉ có "bà ấy" mới có thể làm Dobby sợ hãi đến như vậy? Con yêu tinh nhìn lên Harry, hơi lé mắt, và không nói nên lời.

"Umbridge?" Harry kinh hãi hỏi.

Dobby gật đầu, sau đó cố gắng đập đầu nó vào đầu gối Harry. Harry giữ lấy nó bởi chiều dài cánh tay.

"Bà ấy thì sao? Dobby - bà ấy chưa phát hiện ra chuyện này phải không - về chúng ta - về nhóm DA?"

Harry đọc câu trả lời trên khuôn mặt kinh sợ của con gia tinh. Tay được giữ chắc bởi Harry, con gia tinh cố gắng đá bản thân và ngã xuống nền nhà.

"Bà ta đang tới àh?" Harry yên lặng hỏi.

Dobby phát ra một tiếng rú, và bắt đầu dấm mạnh chân xuống đất.

"Vâng, Harry, vâng!"

Harry đứng thẳng lên và nhìn quanh bất động, tất cả sợ hãi nhìn chăm chăm vào con gia tinh đang tự đánh mình.

"CÒN CHỜ GÌ NỮA?" Harry gầm lên. "CHẠY!"

Tất cả vắt chân lên cổ chạy tới lối ra ngay lập tức, tạo ra một cuộc hỗn loạn lớn ở đây cửa, sau đó cùng

ào ra. Harry có thể nghe thấy tiếng bước chân vội vã của chúng dọc theo hành lang và hi vọng không có đứa nào cố gắng chạy hết con đường về nhà ngủ chung. Đó là mười ăn chín, nếu chúng có thể trốn trong thư viện hay Tổ Cú, cả hai đều ở gần hơn.

"Harry, đi thôi!" Hermione thét lên từ giữa nhóm người đang tranh giành để thoát ra.

"Dobby- đây là một mệnh lệnh - quay trở lại bếp cùng những con gia tinh khác và, nếu bà ta hỏi có phải bạn đã báo cho tôi không, nói dối là không!" Harry nói. "Và tôi cấm bạn tự hành hạ bản thân!" Nó nói thêm, thả con gia tinh ra khi nó cuối cùng đi qua ngưỡng cửa và đóng sầm cánh cửa lại sau lưng.

"Cảm ơn, Harry Potter!" Dobby the thé rít lên, và nó phóng vụt đi. Harry liếc nhìn bên trái và phải, những người khác đều đang chạy đi thật nhanh, nó chỉ còn thấy những cái gót chân thoáng bay qua cuối hành lang trước khi chúng biến mất. Harry bắt đầu chạy sang phải; có một nhà vệ sinh nam ở phía trước, nó có thể giả vờ rằng nó đã ở trong đó suốt thời gian chỉ cần nó có thể tiến tới đó được -

"Aaargh!"

Có thứ gì đó đã tóm được mắt cá chân Harry và nó ngã một cú ngoạn mục, lộn về phía trước sáu feet trước khi dừng lại. Ai đó sau lưng đang cười nhạo. Nó lăn lừng lại và thấy Malfoy đang trốn trong một hốc tường bên dưới lọ hoa hình rồng khổng lồ khiếp.

"Chuyển du lịch xui xẻo, Potter!" Nó nói. "Giáo sư ời! Giáo sư! Em bắt được một đứa rồi!"

Umbridge hồi hả tới từ góc nhà đằng xa, không kịp thở nhưng mỉm cười rạng rỡ.

"Nó đây rồi!" Bà sung sướng nói khi nhìn thấy Harry trên sàn nhà. "Quá xuất sắc, Draco, xuất sắc, ồ, tốt lắm - 50 điểm cho nhà Slytherin! Giờ tôi sẽ đưa nó đi... đứng lên, Potter!"

Harry đứng lên, nhìn giận dữ vào cả hai. Nó chưa bao giờ trông thấy Umbridge hạnh phúc như vậy. Bà ta tóm lấy cánh tay nó giữ chặt như mỏ kẹp và quay đi, tươi cười rạng rỡ với Malfoy.

"Trò hãy chạy dọc theo và tìm xem trò có thể bắt thêm được đứa nào nữa không, Draco." Bà nói. "Nói với những trò khác tìm trong thư viện - bất cứ đứa nào thở hỗn hển - kiểm tra cả phòng vệ sinh nữa, cô Parkinson có thể tìm trong phòng của nữ- trò đi đi - và trò," bà nói trong giọng ngọt ngào đáng sợ nhất, khi Malfoy đã đi. "trò có thể đi với ta tới văn phòng ngài Hiệu Trưởng, Potter."

Họ đang ở miệng bằng đá trong vòng vài phút. Harry tự hỏi bao nhiêu người trong số chúng đã bị bắt. Nó nghĩ tới Ron - Bà Weasley sẽ giết nó mất - và Hermione sẽ cảm thấy thế nào nếu cô bé bị đuổi ra khỏi trường trước cả khi làm bài kiểm tra thường đẳng. Và đó là buổi họp đầu tiên của Seamus... và Neville đã tốt hơn rất nhiều...

"Fizzing Whizzbee (Ong xì xèo)" Umbridge hát; cái miệng đá nhảy sang một bên, bức tường đằng sau

mở tách ra, và họ trèo lên cầu thang đá tự động. Họ tiến đến cánh cửa tao nhã cùng năm gỗ cửa hình con sư tử đầu chim, nhưng Umbridge không thèm gõ cửa, bà ta sải bước vào thẳng bên trong, vẫn giữ chặt Harry.

Căn phòng chật kín người. Cụ Dumbledore đang ngồi sau bàn, khuôn mặt bình thản, tay cu chụm lại. Giáo sư McGonagall đứng cứng rắn bên cạnh cụ, khuôn mặt bà cực kỳ căng thẳng. Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, đang đu đưa những ngón chân bên cạnh ngọn lửa, nhìn vô cùng thoả mãn với tình hình, Kingsley Shacklebolt và một thầy phù thủy trông rất khắc nghiệt cùng mái tóc ngắn thô và xoắn - người Harry không biết, đang đứng một bên cửa như lính gác, và hình dáng đeo kính, đầy tàn nhang của Percy Weasley thích thú lảng vảng cạnh bức tường, trong tay cầm bút lông và một cuộn giấy da dê, sẵn sàng ghi chép.

Bước chân dung các ông bà hiệu trưởng không còn giả vờ ngủ tối nay nữa. Tất cả đều trông rất nghiêm nghị và cảnh giác, theo dõi chuyện gì đang diễn ra bên dưới. Khi Harry bước vào, một vài bay sang bức tranh bên cạnh và thì thầm vào tai nhau khẩn cấp.

Harry giật tay ra khỏi Umbridge khi cánh cửa đu đưa đóng sầm lại sau lưng. Cornelius Fudge đang nhìn trừng trừng vào nó cùng sự thoả mãn xấu xa trên khuôn mặt.

"Tốt." Ông ta nói. "Tốt, tốt, tốt lắm..."

Harry trả lời bằng cái nhìn căm ghét nhất nó có thể làm ra. Trái tim nó đập thành thịch điên cuồng bên trong, nhưng não nó vẫn bình tĩnh và rõ ràng một cách kỳ quặc.

"Trò ấy đang trên đường quay lại Tháp Gryffindor." Umbridge nói. Có một sự thích thú gắn liền vào trong giọng nói của bà, cùng cái niềm sung sướng nhần tâm khi bà nhìn Giáo sư Trelawney đầm đìa nước mắt trong Đại sảnh Đường. "Cậu bé nhà Malfoy đã dồn trò ấy vào chân tường."

"Ồ, thật không?" Fudge nói một cách khen ngợi. "Tôi phải ghi nhớ để nói với Lucius mới được. Ồ, Potter... Tôi cho rằng cậu biết vì sao cậu ở đây chứ?"

Harry hoàn toàn định trả lời "Vâng" một cách bướng bỉnh: miệng nó mở ra và từ ngữ ra đến một nửa thì nó bắt gặp khuôn mặt cụ Dumbledore. Dumbledore không nhìn trực tiếp vào Harry - cặp mắt của cụ tập trung vào một điểm trên vai nó - nhưng khi Harry nhìn chăm chú vào cụ, cụ lắc đầu một phần inch.

Harry thay đổi ngay lập tức.

"Vâng- không ạ."

"Gì cơ?" Fudge hỏi.

"Không ạ." Harry chắc chắn nói.

"Cậu không biết vì sao cậu ở đây?"

"Dạ, không ạ." Harry trả lời.

Fudge nhìn hoài nghi từ Harry tới Giáo sư Dumbledore. Harry tranh thủ khoảnh khắc ông ta không chú ý nhìn trộm thật nhanh về phía cụ Dumbledore, người gật đầu với cậu chút xiu và bóng của cái nháy mắt.

"Vậy là cậu không có ý kiến gì." Fudge nói, giọng hoàn toàn lún xuống vì mĩa mai. "Vì sao Giáo sư Umbridge lại mang cậu tới văn phòng này? Cậu không nhận thấy là mình đã vi phạm bất cứ luật lệ nào của trường ah?"

"Luật lệ của trường ah?" Harry nói. "Dạ không."

"Hay Nghị định của Bộ Pháp Thuật?" Fudge tức giận sửa lại.

"Em không thấy thế." Harry ôn tồn nói.

Tim nó đập thành thịch rất nhanh. Thật đáng nói những lời nói dối này để nhìn áp suất máu của Fudge tăng lên, nhưng nó không thể hiểu làm thế quái nào nó có thể thoát khỏi bọn chúng. Nếu kẻ nào đó đã cảnh báo về nhóm DA với Umbridge thì nó, dựa cảm đầu, tốt nhất là nên đi gói ghém hành lí ngay bây giờ.

"Ra vậy, đó là tin tức mới cho cậu, phải không?" Fudge nói, giọng ông ta giờ đầy tức giận. "rằng một tổ chức học sinh phi pháp đã bị phát hiện trong trường?"

"Vâng, tin mới ạ." Harry nói, đưa một cái nhìn ngạc nhiên ngây thơ kém thuyết phục trên mặt.

"Tôi nghĩ là, thưa Bộ trưởng." Umbridge nói ngọt xớt bên cạnh nó. "chúng ta có thể tìm hiểu rõ hơn nếu tôi đưa người cung cấp tin tức ra."

"Đúng, đúng, làm đi." Fudge gật đầu nói, và ông ta liếc cái nhìn hiểm độc vào cụ Dumbledore khi Umbridge rời khỏi phòng. "Không có thứ gì tốt hơn một nhân chứng, phải không, ngài Dumbledore?"

"Hoàn toàn không thứ gì cả, Cornelius." Cụ Dumbledore trang nghiêm nói, cúi nhẹ đầu xuống.

Tất cả chờ đợi trong một vài phút, không ai nhìn ai, sau đó Harry nghe tiếng cửa mở sau lưng. Umbridge đi vượt qua nó vào phòng, giữ chặt vai cô bạn tóc quăn của Cho, Marietta, giờ đang núp khuôn mặt trong đôi tay.

"Đừng sợ, cưng, đừng sợ gì cả." Giáo sư Umbridge nói ngọt ngào, vỗ nhẹ vào lưng cô bé. "Giờ mọi thứ đều ổn rồi. Con đã làm một việc rất đúng. Ngài Bộ trưởng rất hài lòng về con. Ngày ấy sẽ nói với má con rằng con là một cô bé ngoan như thế nào. Má Marietta, thưa ngài Bộ trưởng," Bà ta nhìn lên Fudge nói thêm, "chính là Bà Edgcombe ở Văn phòng Chuyên chở Pháp thuật, Hệ thống Floo - bà ấy đã giúp chúng

ta kiểm soát những ngọn lửa của trường Howgart, ngài biết đấy."

"Tốt lắm, tốt lắm!" Fudge nồng nhiệt nói. "Mẹ nào con nấy nhỉ? Ồ, đến đây nào, đừng ngượng ngùng gì cả, hãy nghe xem chúng ta có gì nào - buông tay ra nào!"

Khi Marietta ngẩng đầu lên, Fudge nhảy giật lùi lại vì sốc, gần như rơi vào ngọn lửa. Ông ta nguyên rửa và dẫm lên mép chiếc áo choàng, nơi đã bắt đầu bốc khói. Marietta khóc rên rỉ và kéo cổ áo choàng lên tới tận mắt, nhưng mọi người đều đã kịp thấy khuôn mặt biến dạng khủng khiếp của cô bé với một chuỗi những nốt mụn đỏ tía sít vào nhau ngang qua mũi và má tạo thành chữ "Kẻ tố giác".

"Mặc kệ mấy cái nốt đó đi, cưng" Umbridge sốt ruột nói. "chỉ cần bỏ áo choàng ra và nói cho ngài Bộ Trưởng-"

Nhưng Marietta lại phát ra một tiếng khóc rên rỉ bị nghẹt lại và lắc đầu như điên.

"Ồ, được thôi, cô bé ngốc nghếch, ta sẽ nói với ông ấy." Umbridge ngắt lời. Bà ta lại bắt đầu mỉm cười độc địa và nói, "Vâng, ngài Bộ Trưởng, Cô Edgcombe đây đã tới văn phòng của tôi không lâu sau bữa tối hôm nay và kể rằng cô ấy có vài thứ muốn nói với tôi. Cô bé nói rằng nếu tôi đi đến một căn phòng bí mật trên tầng 7, được biết đến như Căn phòng Yêu cầu, thì tôi sẽ phát hiện ra vài thứ có lợi. Tôi đã hỏi cô bé thêm chút nữa và cô ấy thừa nhận rằng có vài loại cuộc họp ở đó. Đáng tiếc là, cái bùa này," bà ta nôn nóng vẫy về phía khuôn mặt Marietta đang che đi "bắt đầu hiện ra và khi cô bé nhìn thấy khuôn mặt mình trong gương, nó trở nên quá lo sợ và không nói thêm chút gì nữa cho tôi."

"Ừm, bây giờ," Fudge nói, nhìn Marietta với cố gắng thật giống một cái nhìn thân thiện và hiền hậu như người cha. "con rất giống cảm đấy, cưng, đến nói với Giáo sư Umbridge. Con đã làm một việc thật chính xác. Giờ, con có thể nói với ta cái gì diễn ra trong buổi họp được không? Mục đích của nó là gì? Và ai đã ở đó?"

Nhưng Marietta không nói gì cả, cô bé đơn thuần lắc đầu một lần nữa, đôi mắt mở rộng đầy sợ hãi.

"Chúng ta không có một cái bùa giải sao?" Fudge sốt ruột hỏi Umbridge, chỉ về phía khuôn mặt Marietta. "Để cô ấy thoải mái nói hơn?"

"Tôi vẫn chưa tìm ra được cái nào." Umbridge miễn cưỡng thừa nhận, và Harry tràn lên niềm tự hào về năng lực ếm bùa của Hermione. "Nhưng không vấn đề gì nếu cô ấy không nói, tôi có thể tiếp tục câu chuyện ở đây. Ngài còn nhớ chứ, thưa Ngài bộ trưởng, tôi đã gửi một bản báo cáo tới ngài vào Tháng Mười rằng Potter có gặp mặt một số học sinh tại Quán rượu ở Hogsmead - "

"Và bằng chứng của bà là gì?" Giáo sư McGonagall cắt ngang.

"Tôi có bằng chứng từ Willy Widdershins, Minerva, người đã ở trong quán bar cùng lúc đó. Ông ấy bị băng bó kín đặc, thật sự là thế, nhưng thính giác của ông ấy vẫn hoàn toàn chính xác," Umbridge nói. "Ông

ấy nghe từng từ Potter đã nói và vội vã đi tới trường để thuật lại với tôi - "

"Ồ, ra đó là lí do ông ấy bị truy tố vì đã dựng lên tất cả những cái bệ xí nồn ra đó!" Giáo sư McGonagall nói, nhướn lông mày lên. "Thật là một sự sáng suốt thú vị trong hệ thống luật pháp của chúng ta!"

"Sự tham nhũng rành rành!" Bức chân dung vị phù thủy mũi đỏ to béo trên bức tường sau bàn cụ Dumbledore gầm lên. "Bộ Pháp thuật không hề cắt bớt sự đối xử với những phạm nhân tốt thời của tôi, không thưa ngài, họ không hề!"

"Cảm ơn, Fortescue, cái đó sẽ có ích." Cụ Dumbledore nói nhẹ nhàng.

"Mục đích cuộc họp của Potter cùng những học sinh này." Giáo sư Umbridge tiếp tục. "là để thuyết phục chúng tham gia vào một hội bất hợp pháp, mà mục đích là để học những câu thần chú và lời nguyện Bộ Pháp thuật đã quyết định rằng không thích hợp với tuổi đi học - "

"Tôi nghĩ rằng giáo sư đã sai ở đây, Dolores," Dumbledore nói yên lặng, nhìn chăm chú vào bà ta qua cặp mắt kính trắng khuyết trên sống mũi.

Harry nhìn chăm chăm vào cụ. Nó không thể hiểu cụ Dumbledore sẽ đưa nó ra khỏi việc này như thế nào; nếu Willy Widdershins đã thực sự nghe từng lời nó nói ở quán rượu thì đơn giản là không còn đường thoát nữa.

"Ô hô!" Fudge nói, nhún lên nhún xuống trên xương chân. "Vây, hãy nghe câu chuyện bịa đặt mới nhất được sáng chế để kéo Harry ra khỏi rắc rối! Nào, tiếp đi. Dumbledore, nói xem nào -

Willy Widdershins đang nói dối, phải không? Hay là đó là đứa anh em sinh đôi của Harry tại Quán rượu ngày hôm đó? Hay là có một lời giải thích đơn giản như bình thường dính líu tới sự quay ngược thời gian, một người đàn ông đã chết sống lại và một cặp Giám ngục vô hình?"

Percy Weasley cười nồng nhiệt.

"Ồ, hay lắm, Ngài Bộ trưởng, hay thật đó!"

Harry chỉ muốn đá nó một cái. Rồi nó vô cùng ngạc nhiên thấy cụ Dumbledore vẫn mỉm cười dịu dàng.

"Cornelius, tôi không phủ nhận - và tôi chắc chắn rằng Harry cũng vậy - rằng trò ấy đã ở trong Quán rượu ngày hôm đó, cũng không phủ nhận rằng trò ấy đang cố gắng tuyển thêm học sinh vào nhóm Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám. Tôi đơn thuần muốn chỉ ra rằng Dolores đã sai khi ám chỉ một nhóm như vậy vào thời gian đó là bất hợp pháp. Nếu ngài còn nhớ, Nghị Định của Bộ Pháp Thuật cấm tất cả các hội học sinh chưa hề có hiệu lực cho tới khi hai ngày sau buổi gặp mặt tại Hogsmeade của Harry, vì thế trò ấy hoàn toàn không vi phạm bất cứ luật lệ nào trong Quán Rượu.

Percy nhìn như thể nó vừa bị đâm một cú vào mặt bởi vật rất nặng. Fudge vẫn còn đứng bất động giữa cái nhún chân, miệng há to.

Umbridge bình tĩnh lại đầu tiên:

"Ồn thôi, Ngài Hiệu trưởng." bà ta mỉm cười ngọt ngào nói. "nhưng giờ chúng ta đã gần sáu tháng sau khi Nghị Định Giáo dục số Hai Mươi Tư được đưa ra. Nếu cuộc gặp đầu tiên không phạm pháp, thì tất cả những buổi họp sau tất nhiên là phạm pháp."

"Ừm," Dumbledore nói, nhìn kỹ bà ta với sự thích thú quan tâm trên đỉnh các ngón tay đan vào nhau. "Tất nhiên là như vậy, nếu như chúng ta đã tiếp tục sau khi Nghị Định có hiệu lực. Giáo sư có bằng chứng về việc bất cứ buổi họp nào như vậy đã tiếp diễn không?"

Khi Dumbledore nói, Harry nghe thấy một tiếng sột soạt sau lưng và nghĩ Kingsley đang thì thầm gì đó. Nó cũng có thể thề rằng nó đã cảm thấy thứ gì đó chạm nhẹ vào sườn, một thứ gì đó mềm mại như làn gió hay cánh chim, nhưng khi nhìn xuống nó chẳng thấy gì cả.

"Bằng chứng ư?" Umbridge nhắc lại với nụ cười rộng khủng khiếp như con cóc. "Ngài không lắng nghe sao, Dumbledore? Thế ngài nghĩ Cô Edgecombe ở đây để làm gì?"

"Ồ, trò ấy có thể nói cho chúng ta về sáu tháng họp mặt được không?" Dumbledore nhướn mày nói. "Tôi có cảm tưởng rằng trò ấy chỉ tường thuật lại cuộc họp tối nay mà thôi."

"Cô Edgecombe." Umbridge nói ngay lập tức. "nói cho chúng ta biết những cuộc họp này đã kéo dài trong bao lâu, chừng. Con chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu, ta chắc chắn rằng những cái nốt đó sẽ không trở nên tệ hơn đâu. Có phải những cuộc họp này đã diễn ra đều đặn sáu tháng qua không?"

Harry thấy một cảm giác hẫng hụt khủng khiếp trong bụng nó. Chính là cái đó, chúng đã đánh trúng vào đường cùng với bằng chứng sắt đá, ngay cả cụ Dumbledore cũng không thể thoái thác sang một bên.

"Chỉ cần gật đầu hay lắc đầu thôi, chừng." Umbridge nói ngọt ngào với Marietta. "Nói đi nào chừng, nó sẽ không kích hoạt cái bùa đâu."

Tất cả mọi người trong căn phòng đều nhìn chăm chú lên khuôn mặt Marietta. Chỉ duy nhất đôi mắt cô bé hiện ra giữa chiếc áo choàng được kéo lên và viền tóc xoắn. Có lẽ đó là do ánh sáng ngọn lửa, nhưng đôi mắt cô bé trông ngây đại một cách kỳ quặc. Và sau đó - với sự sững sốt tuyệt đối của Harry - Marietta lắc đầu.

Umbridge liếc nhanh tới Fudge, rồi nhìn lại Marietta.

"Ta nghĩ con không hiểu câu hỏi, phải không, chừng? Ta đang hỏi là liệu con có đi đến những buổi họp trong sáu tháng gần đây không? Con đã đi, phải không?"

Một lần nữa, Marietta lắc đầu.

"Con lắc đầu với ý gì hả, cưng?" Umbridge gắt gỏng hỏi.

"Tôi nghĩ là ý nghĩa của trò ấy khá là rõ ràng." Giáo sư McGonagall nói khắc nghiệt. "Không hề có một cuộc họp bí mật nào trong vòng sáu tháng qua. Phải không, cô Edgcombe?"

Marietta gật đầu.

"Nhưng có một buổi họp tối nay!" Umbridge tức giận nói. "Có một buổi họp tối nay, Cô Edgcombe, cô đã nói với tôi như vậy, trong Căn phòng Yêu cầu! Và Potter là đứa cầm đầu, phải không, Potter đã thành lập nó, Potter - vì sao cô lắc đầu hả, cô gái?"

"Ừm, thường thì khi một người lắc đầu," Giáo sư McGonagall lạnh lùng nói. "họ có ý là "không"; vậy thì trừ khi Cô Edgcombe đang sử dụng một loại ngôn ngữ ký hiệu con người chưa biết đến - "

Giáo sư Umbridge tóm lấy Marietta, quay cô bé lại đối mặt với bà và bắt đầu lay cô bé rất mạnh. Một nửa giây sau Dumbledore đứng dậy, cây đũa phép của cụ giơ lên; Kingsley tiến tới phía trước và Umbridge nhảy lùi lại khỏi Marietta, vẩy vẩy tay trong không trung như thể chúng vừa bị đốt cháy.

"Tôi không thể cho phép giao sư cư xử thô bạo với học sinh của tôi, Dolores." Cụ Dumbledore nói và, lần đầu tiên, cụ thực sự trông rất tức giận.

"Hãy bình tĩnh lại đi, Bà Umbridge." Kingsley nói trong giọng chậm rãi và sâu thẳm của ông. "Bà không muốn gặp phiền phức chứ."

"Không." Umbridge nói không kịp thở, nhìn lên hình dáng mạnh mẽ của Kingsley. "Ý tôi là, đúng - ông nói đúng, Shackbolt - Tôi- Tôi đã mất bình tĩnh."

Marietta đang đứng đúng nơi Umbridge vừa thả cô ra. Cô bé dường như chẳng hề lo sợ vì sự tấn công bất ngờ của Umbridge, cũng không yên lòng vì được thả ra; cô vẫn giữ chặt áo choàng lên tới tận đôi mắt ngây dại và nhìn chăm chăm về phía trước.

Một sự nghi ngờ bất chợt, nối với lời thì thầm của Kingsley và thứ nó đã cảm thấy bắn qua người, xuất hiện trong đầu Harry.

"Dolores." Fudge nói, với không khí cố gắng giải quyết việc gì đó cho dứt khoát, "cuộc họp tối nay - cái mà chúng ta biết chắc chắn rằng đã diễn ra -"

"Vâng," Umbridge nói, bình tĩnh lại. "Vâng... ừh... cô Edgcombe đã cảnh báo với tôi và tôi tới tầng bảy ngay lập tức, đi cùng những học sinh đáng tin cậy, để bắt quả tang những trò trong buổi họp. Tuy nhiên, hình như chúng đã được báo trước tôi sắp đến, bởi vì khi chúng tôi tới tầng bảy, tất cả đều đang chạy đi

mọi hướng. Tuy nhiên, không sao cả. Tôi có tên tất cả các trò ấy ở đây, Cô Parkinson đã chạy vào Căn phòng yêu cầu để tìm xem nếu chúng có để sót lại vật gì không. Chúng tôi cần bằng chứng và căn phòng đã cung cấp."

Và với sự khiếp sợ của Harry, bà rút từ túi ra một bản danh sách tên thành viên được ghim lên tường Căn Phòng Yêu Cầu và đưa nó cho Fudge.

"Khoảnh khắc tôi nhìn thấy tên Potter trên danh sách, tôi đã biết chúng ta đang phải giải quyết với cái gì." Bà nói mềm mại.

"Xuất sắc." Fudge nói, nụ cười nở rộng trên khuôn mặt. "xuất sắc, Dolores. Và... ôi chao..."

Ông ta ngược lên nhìn cụ Dumbledore, người vẫn đang đứng cạnh Marietta, cây đũa phép của cụ giữ lỏng lẻo trong tay.

"Xem chúng đã đặt tên nhóm là gì này?" Fudge nói yên lặng. "Quân đội của Dumbledore."

Dumbledore tiến đến và cầm lấy mảnh da dê từ Fudge. Cụ nhìn chăm chú vào tiêu đề được viết nguệch ngoạc bởi Hermione mấy tháng trước và trong một lúc dường như không thể nói được lời nào. Sau đó cụ nhìn lên, mỉm cười.

"Tốt, cuộc chơi đã kết thúc." Cụ nói đơn giản. "Ngài có muốn một bản nhận tội từ tôi không, Cornelius - hay một lời trình bày trước những nhân chứng này là đủ?"

Harry thấy giáo sư McGonagall và Kingsley nhìn nhau. Có sự sợ hãi trên cả hai khuôn mặt. Nó không hiểu chuyện gì đang diễn ra, và dường như Fudge cũng vậy.

"Lời trình bày?" Fudge nói chậm rãi. "Cái gì - Tôi không - ?"

"Quân đội của Dumbledore, Cornelius." Dumbledore nói, vẫn mỉm cười khi cụ vẩy vẩy tờ danh sách trước mặt Fudge. "Không phải quân đội của Potter. Quân đội của Dumbledore."

"Nhưng - nhưng - "

Sự thấu hiểu cháy dữ dội bất chợt trên khuôn mặt Fudge. Ông bước lùi lại sợ hãi, kêu lên, và nhảy ra khỏi ngọn lửa một lần nữa.

"Ông?" Fudge thì thầm, lại dẫm lên chiếc áo choàng cháy âm ỉ.

"Đúng vậy." Dumbledore nói vui vẻ.

"Ông thành lập cái này?"

"Là tôi." Cụ Dumbledore nói.

"Ông tuyển mộ học sinh cho - cho quân đội của ông?"

"Tối nay là buổi họp mặt đầu tiên." Dumbledore gật đầu nói. "Đơn thuần để xem liệu chúng có thích thú tham gia với tôi không. Tất nhiên, giờ tôi thấy rằng thật là sai lầm khi mời cô Edgecombe đây."

Marietta gật đầu. Fudge nhìn từ cô bé tới Dumbledore, ngực phồng lên.

"VẬY là ông âm mưu chống lại tôi!" Ông ta kêu lên.

"Đúng vậy." Cụ Dumbledore nói thích thú.

"Không!" Harry hét lên.

Kingsley loé lên một cái nhìn cảnh báo tới nó, cô McGonagall mở rộng đôi mắt sợ hãi, nhưng nó bất chợt hiện ra trong Harry cụ Dumbledore dự định làm gì, và nó không thể để chuyện đó xảy ra.

"Không - Giáo sư Dumbledore - !"

"Yên lặng, Harry, hoặc ta sợ rằng trò sẽ phải rời khỏi văn phòng của ta đây." Dumbledore nói bình tĩnh.

"Đúng đây, im mồm đi, Potter!" Fudge sửa, kẻ vẫn đang nhìn hau háu vào cụ Dumbledore cùng sự sung sướng đáng sợ. "Tốt, tốt, tốt - Ta đến đây tối nay dự định trục xuất Harry và thay vào đó - "

"Thay vào đó ông bắt được tôi," Cụ Dumbledore nói, vẫn mỉm cười. "Như là mất một đồng Knut và tìm được một đồng Galleon, phải không?"

"Weasley!" Fudge hét lên, giờ rõ ràng rung lên cùng sung sướng. "Weasley, cậu đã ghi hết xuống chưa, mọi thứ ông ấy nói, lời nhận tội, đã có hết chưa?"

"Rồi ạ, thưa ngài, tôi nghĩ là đủ tất cả, thưa ngài!" Percy háo hức nói, mũi nó dính lắm chấm mực từ tốc độ ghi chép của nó.

"Phần ông ta cố gắng xây dựng quân đội chống lại Bộ Pháp thuật và làm việc để tôi bị mất ổn định?"

"Vâng, thưa ngài, có hết rồi ạ, đủ rồi ạ!" Percy nói, đọc lướt qua những lời ghi chép một cách thích thú.

"Tốt lắm." Fudge nói, khuôn mặt giờ rạng lên vì vui sướng. "Sao lại một bản nữa, Weasley, và gửi một bản tới tờ Nhật Báo Tiên Tri ngay lập tức. Nếu chúng ta gửi một con cú nhanh thì chúng ta có thể cho xuất bản vào sáng mai!" Percy lao ra khỏi phòng, đóng sầm cánh cửa lại sau lưng, và Fudge quay lại nhìn cụ Dumbledore. "Giờ ông sẽ được hộ tống tới Bộ Pháp thuật, nơi ông sẽ chính thức bị buộc tội, và sau đó sẽ

được gửi tới Azkaban đợi cho đến phiên tòa xử!"

"Àh," Cụ Dumbledore nói hoà nhã. "Vâng, vâng, tôi nghĩ chúng ta có thể làm nó hơi có chút trục trặc."

"Trục trặc?" Fudge nói, giọng vẫn rộn ràng cùng sự vui sướng. "Tôi không thấy trục trặc nào cả, Dumbledore!"

"Ồh" Cụ Dumbledore biện hộ. "Tôi sợ là tôi thấy có."

"Ồ, thật chứ?"

"Thôi được - hình như ngài chỉ dốc sức dưới ảo tưởng ám ảnh rằng tôi sẽ - nói thế nào nhỉ? - đi một cách im lặng. Tôi sợ rằng tôi sẽ hoàn toàn không đi yên lặng đâu, Cornelius. Tôi hoàn toàn không có ý định được gửi tới Azkaban. Tất nhiên là tôi có thể trốn thoát - nhưng thật là phí thời gian, và thực sự thì tôi có thể nghĩ ra hàng đồng thứ tôi nên làm hơn."

Khuôn mặt Umbridge trở nên đỏ dần lên; bà ta nhìn như thể đang bị đổ đầy nước nóng. Fudge nhìn chăm chăm vào Dumbledore với một nét mặt rất ngu ngốc; như là ông ta vừa bị đánh bật tình bởi một cú đấm bất ngờ và không thể tin được nó đã xảy ra. Ông phát ra một tiếng nghẹt mũi nhỏ, sau đó nhìn quanh vào Kingsley và người đàn ông cùng mái tóc xám ngắn, người duy nhất trong căn phòng vẫn hoàn toàn im lặng cho tới nay. Người đó gật đầu bảo đảm với Fudge và tiến về phía trước một chút, tách ra khỏi bức tường. Harry nhìn thấy tay ông ta giãn ra, hầu như là tình cờ, về phía túi áo.

"Đừng có ngốc thế, Dawlish." Dumbledore nói nhẹ nhàng. "Ta chắc chắn rằng cậu là một Thần Sáng xuất sắc - Ta vừa nhớ ra cậu đã đạt được điểm "Outstanding" (Nổi bật) trong tất cả các kỳ kiểm tra thường đẳng - nhưng nếu cậu cố gắng để - ờ - đưa ta đi bằng vũ lực, thì ta sẽ phải làm đau cậu đấy."

Người đàn ông tên Dawlish nháy mắt khá ngu ngốc. Ông ta lại nhìn vào Fudge, nhưng lần này dường như đang hi vọng cho một manh mối làm gì tiếp theo.

"Vậy thì." Fudge cười khẩy, bình tĩnh lại. "Ông định đơn phương độc mã đánh lại Dawlish, Shackbolt, Dolores và cả tôi nữa sao, Dumbledore?"

"Ồh, không." Dumbledore mỉm cười nói. "không trừ khi ông quá ngu ngốc để bắt tôi phải làm như vậy."

"Ngài ấy sẽ không đơn phương độc mã đâu!" Giáo sư McGonagall nói to, thọc tay vào túi.

"Ồ ông ấy sẽ đấy, Minerva!" Dumbledore nói mạnh mẽ. "Hogwarts cần giáo sư!"

"Vớ vẩn đủ rồi đấy!" Fudge nói, lôi cây đũa phép ra. "Dawlissh! Shackbolt! Bắt lấy ông ta!"

Một làn ánh sáng mờ bạc loé lên quanh căn phòng; có một tiếng nổ vang như của tiếng súng và nền nhà

rung lên; một bàn tay tóm lấy cổ Harry và đè nó xuống nền nhà khi ánh sáng mờ bạc thứ hai biến mất; vài bức chân dung hét lên, Fawkes kêu rít và một đám bụi trần ngập không gian. Họ sặc sụa trong khí bụi, Harry nhìn thấy một bóng dáng tối đen đổ xuống nền nhà cùng một tiếng sầm ngay phía trước nó; có tiếng la hét và tiếng ụcch cùng ai đó đang khóc. "Không!", và sau đó là tiếng kính vỡ, tiếng bước chân ầm ỉ đi điên cuồng, tiếng rên rỉ... và im lặng.

Harry cố gắng len qua xung quanh để nhìn ai đã suýt bóp nghẹt nó và thấy Giáo sư McGonagall núp bên cạnh nó. Bà đã kéo nó và Marietta ra khỏi chỗ nguy hiểm. Bụi vẫn lơ lửng nhẹ nhàng xuống chúng qua không khí. Thở hổn hển, Harry thấy một hình dáng rất cao đang tiến về phía chúng.

"Mọi người ổn chứ?" Dumbledore hỏi.

"Vâng!" Giáo sư McGonagall nói, ngồi dậy và kéo Harry cùng Marietta lại với bà.

Bụi sáng dần. Khung cảnh tan hoang của căn phòng hiện ra lơ mờ trong tầm mắt: chiếc bàn của cụ Dumbledore đã bị lật đổ, những dụng cụ bằng bạc của họ đều vỡ tan thành mảnh. Fudge, Umbridge, Kingsley và Dawlish nằm bất động trên sàn nhà. Con phượng hoàng Fawkes bay vút lên thành vòng tròn bên trên chúng, hát dịu dàng.

"Thật không may, tôi phải ế m bừa lên cả Kingsley, nếu không thì sẽ rất bị nghi ngờ." Cụ Dumbledore nói nhỏ. "Cậu ấy thông minh một cách xuất sắc, thay đổi ký ức Cô Edgcombe như vậy khi tất cả đều đang nhìn đi hướng khác - cảm ơn cậu ấy hộ tôi, được không, Minerva?"

"Bây giờ, tất cả họ sẽ sớm tỉnh dậy và tốt nhất là họ không biết rằng chúng ta đã có thời gian để nói chuyện - mọi người phải xử sự như là chưa giây phút nào trôi qua, như là tất cả họ chỉ vừa bị đánh xuống sàn nhà, họ sẽ không nhớ đâu-"

"Ngài sẽ đi đâu, Dumbledore?" Giáo sư McGonagall thì thầm. "Quảng trường Grimmauld?"

"Ồ, không." Cụ Dumbledore mỉm cười nói. "Tôi sẽ không đi trốn ở đâu cả. Fudge sẽ sớm ước rằng ông ấy chưa hề đuổi tôi ra khỏi Hogwarts, Tôi hứa đấy."

"Giáo sư Dumbledore..." Harry bắt đầu.

Nó không biết nói gì trước: muốn xin lỗi như thế nào vì nó đã lập ra nhóm DA đầu tiên và gây ra tất cả những phiền phức này, hay nó cảm thấy kinh khủng thế nào khi cụ Dumbledore ra đi để cứu nó khỏi bị trục xuất? Nhưng cụ Dumbledore đã cắt ngang trước khi nó có thể nói một từ nào.

"Nghe này, Harry." Cụ nói khẩn cấp. "Trò phải học Occlumency với hết sức của trò, trò có hiểu không? Làm mọi thứ Giáo sư Snape bảo trò và thực hành nó thường xuyên mỗi buổi tối trước khi đi ngủ sao cho trò có thể che giấu tâm trí lại khỏi những giấc mơ không tốt - trò sẽ sớm hiểu vì sao, nhưng trò phải hứa với ta - "

Người đàn ông tên Dawlish động dậy. Dumbledore cầm lấy cổ tay Harry.

"Hãy nhớ - phải che giấu tâm trí - "

Nhưng khi những ngón tay cụ Dumbledore chạm vào da thịt Harry, một cơn đau bắn lên qua vết sẹo trên trán nó và nó lại cảm thấy một lần nữa sự khao khát mãnh liệt khủng khiếp muốn tấn công Dumbledore như con rắn, muốn cắn ông, muốn làm ông bị thương -

" - trò sẽ hiểu." Cụ Dumbledore thì thầm.

Fawkes bay vòng quanh căn phòng và sà xuống trên cụ. Dumbledore thả Harry ra, giơ tay lên và nắm chặt cái đuôi vàng dài của con phượng hoàng. Có một tia lửa loé lên và cả hai biến mất.

"Ông ta đâu rồi?" Fudge hét lên, đẩy người dậy. "Ông ta đâu rồi?"

"Tôi không biết!" Kingsley hét lên, cũng nhảy dậy.

"Hừm, ông ta không thể Độn Thổ được!" Umbridge la lên. "Ta không thể làm thế trong ngôi trường này-"

"Cái cầu thang!" Dawlish hét lên, và ông ta lao người lên cánh cửa, giật mạnh nó mở ra và biến mất, theo sát sau là Kingsley và Umbridge. Fudge chần chừ, rồi cũng đứng lên chậm chạp, phủi bụi từ vạt áo trước. Có một sự im lặng dài đau đớn.

"Ừm, Minerva." Fudge nói ghê tởm, kéo thẳng cái tay áo sơ mi rách. "Tôi sợ rằng đây là đoạn kết cho người bạn Dumbledore của bà đây."

"Ngài nghĩ vậy, phải không?" Giáo sư McGonagall nói khinh bỉ.

Fudge dường như không nghe thấy lời bà. Ông ta đang nhìn quanh căn phòng tan hoang. Một vài bức chân dung huyết sáo chê bai ông ấy; một hay hai người còn còn làm những cử chỉ tay giận dữ.

"Tốt hơn hết là bà đưa hai đứa này đi ngủ đi." Fudge nói, nhìn trở lại Giáo sư McGonagall cùng cái gật đầu thô bạo về phía Harry và Marietta.

Giáo sư McGonagall không nói gì cả, nhưng dẫn Harry và Marietta ra cửa. Khi nó đóng lại sau lưng họ, Harry nghe thấy giọng nói của Phineas Nigellus.

"Ngài biết đấy, ngài Bộ trưởng, tôi không đồng ý với Dumbledore ở rất nhiều điểm, nhưng tôi không thể phủ nhận ông ấy có tác phong..."

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Ký Ưc Tệ Nhất Của Thầy Snape

THỪA LỆNH BỘ PHÁP THUẬT

Dolores Jane Umbridge (Thanh tra cao cấp) sẽ thay thế

Albus Dumbledore làm hiệu trưởng Trường Phù thủy và Ma thuật Hogwarts.

Việc bổ nhiệm thay thế trên tuân theo Đạo luật Giáo dục số 28.

Ký tên: Cornelius Oswald Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp thuật

Những tờ thông báo bay lượn khắp trường suốt cả đêm, nhưng chúng không giải thích được làm sao dường như tất cả mọi người trong lâu đài đều biết cụ Dumbledore đã đánh bại hai Thần Sáng, một vị Thanh Tra Cao Cấp, ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật và Trợ lý trẻ tuổi của ông Bộ trưởng để trốn thoát. Cho dù Harry đi tới bất kỳ đâu trong phạm vi lâu đài, chủ đề trò chuyện duy nhất chính là chuyển đào thoát của cụ Dumbledore, và mặc dù một vài chi tiết có thể bị bóp méo đi khi được kể lại (Harry nghe lỏm được một học sinh nữ năm thứ hai thề sống thề chết với một học sinh khác là ông Fudge hiện đang nằm trong bệnh viện Thánh Mungo với một quả bí đỏ thể chỗ cho đầu của ông ta) nhưng thật là ngạc nhiên bởi những thông tin còn lại mà bọn họ có được lại rất chính xác. Mọi người đều biết, chẳng hạn như, Harry và Marietta là những học sinh duy nhất chứng kiến sự việc trong văn phòng cụ Dumbledore, và bởi vì Marietta đang nằm trong bệnh xá, Harry nhận thấy mình luôn bị vây quanh và được yêu cầu kể lại trực tiếp.

Cụ Dumbledore sẽ quay lại sớm thôi, thẳng Ernie Macmillan nói khẳng định trên đường trở về từ lớp học Dược Thảo, sau khi lắng nghe câu chuyện của Harry một cách chăm chú. Bọn họ đã không thể đuổi được thầy khi chúng ta học năm thứ hai và lần này bọn học cũng sẽ không thể làm được việc đó đâu. Bà Béo đã nói với mình - nó hạ giọng về bí mật, buộc Harry, Ron và Hermione phải ngả lại gần hơn để nghe thấy -là bà Umbridge đã cố gắng quay trở lại văn phòng của thầy vào đêm qua, sau khi bọn họ tìm kiếm trong và ngoài lâu đài. Bọn họ không tài nào qua được bức tượng đá. Văn phòng thầy hiệu trưởng đã bị niêm kín đối với bà ta. Ernie cười tự mãn. Rõ ràng bà ta đã rất tức giận.

Ồ, mình nghĩ là bà ta thực sự muốn được ngồi trong văn phòng đó, Hermione hẳn học nói khi bọn chúng bước xuống những bậc cầu thang đá của Tiền sảnh. ra lệnh cho các giáo viên khác, dương dương tự đắc một cách ngu ngốc, say mê quyền lực -

Bây giờ, mà y có thực sự muốn kết thúc câu nói đó không, Granger?

Thằng Draco Malfoy lướt ra từ phía sau cánh cửa, theo sát nó là hai thằng Crabbe và Goyle. Gương mặt nhợt nhạt nhợt hoắt của nó sáng rỡ lên với một nụ cười hiểm độc.

Tao sợ là tao sẽ phải trừ điểm cho nhà Gryffindor và nhà Hufflepuff, nó nói lè nhè.

Chỉ có giáo viên mới có quyền trừ điểm các nhà thôi Malfoy, Ernie nói ngay lập tức.

Hơn nữa, chúng tao cũng là những Huynh Trưởng, nhớ không? Ron gầm gừ.

Tao dư biết là các huynh trưởng không có quyền trừ điểm, Weasel King, thằng Malfoy cười khinh bỉ. Crabbe và Goyle cười theo. Nhưng các đội viên của Đội Kiểm Tra thì -

Cái gì Hermione nói the thé.

Đội Kiểm Tra, Granger, thằng Malfoy nói và chỉ vào cái huy hiệu bạc nhỏ trên cái áo choàng ngay dưới cái phù hiệu Huynh Trưởng.

Một nhóm lựa chọn những học sinh có khả năng giúp đỡ Bộ Pháp Thuật, do đích thân Giáo sư Umbridge chỉ định. Các đội viên của Đội Kiểm Tra đều có quyền trừ điểm... vì vậy, cô Granger, tao trừ của mày 5 điểm vì đã tỏ ra hỗn láo với bà Hiệu trưởng mới của chúng ta. Macmillan, 5 điểm vì đã cãi lại tao. 5 điểm vì tao không ưa mày, Potter. Weasley, quần áo của mày trông tởm qua, vì vậy tao trừ năm điểm. À, quên mất, mày là đồ Máu bùn,, mười điểm cho lý do đó.

Ron rút cây đũa phép ra, nhưng Hermione đã đẩy nó đi, cô bé thì thầm, Đừng!

Khôn ngoan đấy, Granger, thằng Malfoy phun ra. Hiệu trưởng mới, thời kỳ mới ... bây giờ mọi chuyện sẽ tốt đẹp, Potty... Weasel King...

Cười phá lên, nó bỏ đi cùng hai thằng Crabbe và Goyle.

Nó bịp bợm đấy, Ernie nói có vẻ rất kinh hoàng. Nó không thể được phép trừ điểm... thật nực cười... nó sẽ phá huỷ hoàn toàn hệ thống huynh trưởng.

Nhưng Harry, Ron và Hermione đã quay trở lại phía những cái đồng hồ cát lớn đặt trong các hốc tường dọc theo bức tường phía sau bọn chúng, nơi ghi điểm các nhà. Nhà Gryffindor và nhà Ravenclaw đang ở vị trí ngang nhau trong buổi sáng hôm nay. Ngay khi bọn chúng quan sát, các viên đá vẫn bay lên trên, làm giảm số lượng trong phần dưới cái đồng hồ. Trong thực tế, cái đồng hồ cát duy nhất dường như không thay đổi là của nhà Slytherin, nó đang chứa đầy những viên đá màu xanh

Các em thấy rồi chứ? giọng Fred vang lên.

Nó và George vừa mới đi xuống cầu thang đá và nhập bọn với Harry, Ron, Hermione và Ernie đứng trước những cái đồng hồ cát.

Thằng Malfoy vừa trừ tất cả chúng em năm mươi điểm, Harry cáu tiết nói khi bọn chúng quan sát thêm vài viên đá bay lên phía trên trong cái đồng hồ cát nhà Gryffindor.

Ờ, thằng Montague đã cố gắng chơi các anh trong giờ nghỉ, George nói.

Ý các anh định nói gì, "đã cố gắng" là thế nào? Ron nói ngay lập tức.

Nó sẽ không bao giờ có thể nói được nữa, Fred nói, bởi các anh đã nhốt nó vào Căn phòng Biến ở tầng một.

Hermione trông rất sững sờ.

Nhưng các anh sẽ gặp rắc rối to đấy!

Không thể nào cho đến khi thằng Montague xuất hiện lại, mà cũng phải mất đến vài tuần ấy chứ, anh cũng không biết bọn anh đưa nó đến chỗ nào rồi, Fred lạnh lùng nói. Dù sao... bọn anh đã quyết định là không thêm quan tâm đến việc gặp rắc rối nữa hay không nữa.

Các anh đã từng quan tâm đến việc đó rồi à? Hermione hỏi.

Dĩ nhiên là có, George nói. Bọn anh chưa bao giờ bị đuổi học, đúng không?

Bọn anh luôn biết cách ngừng lại ở giới hạn cho phép, Fred nói.

Bọn anh luôn được hoan nghênh, George nói.

Nhưng bọn anh luôn luôn dừng lại trước khi gây ra tình trạng lộn xộn thực sự, Fred nói.

Thế còn bay giờ? Ron nói thăm dò

Ờ, bây giờ - George nói.

- khi mà cụ Dumbledore đã bỏ đi - Fred nói.

- bọn anh cho là một chút lộn xộn — George nói.

— là cái mà bà Hiệu trưởng mới của chúng ta xứng đáng được nhận, Fred nói.

Các anh được làm như thế! Hermione thì thầm. Thực sự là các anh không được làm như vậy! Bà ấy đang muốn có cơ để đuổi học các anh!

Em không hiểu à, Hermione? Fred nói, và mỉm cười với cô bé. Bọn anh không thiết tha với việc ở lại chút nào nữa. Bọn anh đã bỏ đi ngay rồi nếu bọn anh không quyết định là phải làm cái gì đó cho cụ Dumbledore trước đã. Vì thế, dù sao, nó kiểm tra đồng hồ của mình, giai đoạn một cũng chuẩn bị bắt đầu. Anh sẽ đến Đại sảnh để ăn trưa, nếu anh là các em, để các giáo viên không cho là các em dính dáng đến chuyện này.

Không dính dáng đến chuyện gì? Hermione lo lắng nói.

Các em sẽ biết ngay thôi, George nói. Lẹ lên nào.

Fred và George quay gót và biến mất trong đám đông đang xuống cầu thang đi ăn trưa. Có vẻ bị bối rối cao độ, Ernie lăm bắm cái gì đó về bài tập Biến hình chưa làm xong và chạy đi mất.

Mình nghĩ là chúng ta nên đi khỏi đây thôi, các cậu biết đấy Hermione căng thẳng nói. chỉ là để đề phòng...

Ờ, đi thôi, Ron nói, và ba đứa đi về phía các cánh cửa của Đại sảnh, nhưng Harry chỉ vừa mới kịp nhìn thấy bầu trời với những đám mây trắng đang bay thì có ai đó vỗ vào vai nó, khi quay lại, mũi nó suýt nữa thì cụng vào mũi của thầy giám thị Filch. Nó bước lùi lại một vài bước; thầy Filch trông dễ nhìn nhất khi đứng xavừa đủ.

Bà Hiệu trưởng muốn gặp trò, Potter, thầy ranh mãnh nói.

Em không làm gì, Harry nói một cách ngớ ngẩn, đầu nó nghĩ tới cái mà Fred và George định làm. Cầm thầy rung lên vì nén cười.

Có tật thì giật mình, phải không? thầy thở khò khè. Theo ta.

Harry liếc nhìn trở lại Ron và Hermione, cả hai đứa trông có vẻ rất lo lắng. Nó nhún vai và đi theo thầy Filch trở lại vào Tiền sảnh, lách ngược lại các học sinh đói ngấu đang lũ lượt đi ăn.

Thầy Filch có trông đang đặc biệt vui vẻ; thầy àm ừ trong miệng khi bọn họ trèo lên cầu thang đá. Khi bọn họ lên đến chiếu nghỉ của tầng một, thầy nói Mọi thứ quanh đây đang thay đổi, đúng không, Potter.

Em thấy rồi, Harry lạnh lùng nói.

Hừm... Ta đã nói với cụ Dumbledore hàng bao năm nay là cụ đã quá nường nhẹ với các học sinh, thầy Filch nói, và cười khúc khích vẻ khoái trá. Lũ bẩn thỉu chúng mày sẽ không bao giờ còn dám thả Đạn thối nữa nếu chúng mày biết ta được phép trừng phạt chúng mày bằng roi, đúng không? Không một đứa nào sẽ có tư tưởng đến chuyện ném Fanged Frisbees trong các hàng lang nữa nếu ta có thể treo cổ chân chúng mày lên trong văn phòng của ta? Nhưng khi Đạo luật Giáo dục số 29 được ban hành, Potter, ta sẽ được phép làm tất cả những việc đó... và bà ấy đã đề nghị ông Bộ trưởng ký lệnh trục xuất con yêu tinh

Peeves... ôi, mọi thứ ở đây sẽ rất khác với việc bà ấy lên nắm quyền.

Bà Umbridge rõ ràng là đã tiến được những bước dài để kéo thầy Filch về phe bà ta, Harry nghĩ, và điều tồi tệ nhất là ông ta sẽ trở thành một thứ vũ khí quan trọng; thầy biết rõ các lối đi bí mật trong trường và các nơi ẩn nấp chỉ thua có hai anh em sinh đôi nhà Weasley.

Đến nơi rồi, thầy nói và liếc nhìn Harry vẻ đố kỵ khi thầy gõ ba lần lên cánh cửa văn phòng giáo sư Umbridge và đẩy cửa mở ra. Thằng bé Potter đến gặp bà, thưa bà.

Văn phòng bà Umbridge rất quen thuộc với Harry sau rất nhiều lần nó bị phạt cấm túc, vẫn giống như thường lệ, ngoại trừ một tấm biển gỗ màu đen nằm chình ình ngay phía trước trên bàn của bà ta, trên đó có thể đọc được hàng chữ bằng: HIỆU TRƯỞNG. Đồng thời, nó nhìn thấy với một cảm giác đau nhói, cây chổi Tia Chớp, hai cây Cleansweep của Fred và George s Cleansweeps bị xích và bị khoá chặt vào một cái móc kim loại vững chắc trên bức tường phía sau cái bàn.

Bà Umbridge đang ngồi phía sau cái bàn, bận rộn cạo viết gì đó lên tờ giấy da màu hồng, nhưng bà ta đã ngược nhìn lên và mỉm cười hết cỡ khi bọn họ bước vào.

Cám ơn, ông Argus, bà ta ngọt ngào nói.

Không có chi, thưa bà, không có chi, thầy Filch nói, thầy cúi đầu chào rất thấp đến mức mà bệnh thấp khớp của thầy cho phép, sau đó bước lui trở ra.

Ngồi xuống, bà Umbridge nói cộc lốc, chỉ tay về phía cái ghế. Harry ngồi xuống. Bà ta tiếp tục viết thêm một lúc nữa. Nó theo dõi những con mèo con đang nô giỡn trong những bức tranh trên đầu bà ta và tự hỏi bà ta trử sẵn cho nó những sự đe dọa nào đây.

Tốt rồi, bây giờ, cuối cùng bà ta nói sau khi đặt cây viết lông xuống và nhìn cậu rình mò với vẻ thoải mái, như là một con cóc chuẩn bị đớp một con ruồi tươi ngon. Trò có muốn uống cái gì đó không?

Gì cơ ạ? Harry nói, hoàn toàn chắc là cậu đã nghe lầm.

Để uống, Ngài Potter, bà ta nói, nở nụ cười còn tươi hơn trước. Trà? Cà phê? Nước bí đỏ?

Khi bà ta gọi tên các đồ uống, bà ta vẫy vẫy cây đũa của mình, và một cái ly xuất hiện trên bàn.

Em không uống ạ, cảm ơn giáo sư, Harry nói.

Ta muốn trò uống gì đó cùng ta, bà ta nói, giọng bà ta trở nên ngọt ngào một cách nguy hiểm. Hãy chọn một thứ đi.

Vâng... cho em trà ạ, Harry nhún vai nói.

Bà ta đứng dậy và làm một động tác đổ sữa quay lưng lại với cậu. Sau đó, bà ta lẳng xăng vòng quanh cái bàn mang nó lại cho cậu, miệng nở nụ cười ngọt ngào với điệu bộ ngớ ngẩn.

Đây, bà ta nói và đưa ly trà cho nó. Hãy uống đi không nó nguội mất, được chứ? Nào, bây giờ, Ngài Potter... Ta nghĩ là chúng ta cần trao đổi một chút, sau cái sự kiện đau buồn đêm qua.

Nó không nói gì. Bà ta ngồi trở lại chỗ mình và chờ đợi. Một khoảng thời gian im lặng dài trôi qua, sau đó bà ta tươi cười nói, Trò vẫn chưa uống trà!

Nó nâng cái ly lên môi và sau đó thỉnh thoảng lại hạ nó xuống. Một trong những con mèo kinh tởm trong tranh phía sau bà Umbridge có đôi mắt xanh lớn giống hệt con mắt thần của thầy Moody Mắt điên và nó thỉnh thoảng nghĩ ra điều mà thầy sẽ nói nếu như thầy nghe thấy nó uống thứ gì đó do một kẻ thù không biết rõ mời.

Có chuyện gì vậy? bà Umbridge nói, bà ta vẫn đang theo dõi nó rất chăm chú. Trò có muốn thêm đường không?

Không ạ, Harry nói.

Nó lại nâng cái ly lên môi và giả vờ nhấp một ngụm, mặc dù vẫn ngậm chặt miệng. Bà Umbridge nở nụ cười toe toét.

Tốt, bà ta thì thào. Rất tốt. Bây giờ... Bà ta hơi ngả người ra phía trước. Albus Dumbledore đang ở đâu?

Em hoàn toàn không biết, Harry nói ngay lập tức.

Uống đi, uống đi, bà ta nói trong khi vẫn mỉm cười. Bây giờ, ngài Potter, chúng ta hãy dừng chơi trò trẻ con nữa. Ta biết là trò biết ông ta đi đâu. Trò và ông Dumbledore đã cùng nhau làm trò này ngay từ đầu. Hãy cân nhắc tình thế của mình, Ngài Potter...

Em không biết ông ấy đang ở đâu, Harry lặp lại.

Nó lại giả vờ uống. Bà ta theo dõi cậu một cách chăm chú.

Rất tốt, bà ta nói, mặc dù bà ta có vẻ không hài lòng. Trong trường hợp đó, nhân tiện trò hãy vui lòng nói cho ta biết về Sirius Black.

Bao tử của Harry quặn lên và bàn tay cầm ly trà của nó run lên khiến cho cái ly va lách cách vào cái đĩa lót. Nó nâng cái ly lên sát miệng với hai môi ngậm chặt khiến cho một chút nước nóng bắn đổ vào cái áo choàng của nó.

Em không biết, nó nói hơi quá nhanh.

Ngài Potter, bà Umbridge nói, ta phải nhắc để trò nhớ chính ta là người gần như tóm được tên tội phạm Black trong đồng lửa của Nhà Gryffindor vào tháng Mười vừa qua. Ta biết rất rõ là hẳn ta đã gặp trò và nếu ta có được bất kỳ bằng chứng nào về chuyện đó, trò sẽ bị đuổi ngay lập tức, ta hứa đấy. Ta nhắc lại, ngài Potter... Sirius Black hiện đang ở đâu?

Em không biết, Harry nói to. Em không hề biết gì hết.

Họ nhìn nhau trừng trừng rất lâu khiến cho Harry bắt đầu cảm thấy nước mắt chảy ra. Sau đó bà Umbridge đứng dậy.

Rất tốt, Potter, lần này ta sẽ ghi nhớ lời trò, nhưng trò đã được cảnh cáo rồi đấy: đằng sau ta là sức mạnh của Bộ Pháp Thuật. Bất kỳ kênh thông tin liên lạc nào vào và ra khỏi trường đều bị kiểm soát. Người điều hành mạng Floo sẽ để mắt đến tất cả các đồng lửa trong trường Hogwarts – dĩ nhiên là trừ đồng lửa của chính ta. Đội Kiểm Tra của ta sẽ mở và đọc tất cả các thư cú được gửi đến và đi khỏi Lâu đài. Và ông Filch sẽ theo dõi tất cả các lối đi bí mật vào và ra khỏi lâu đài. Nếu như ta tìm được dù chỉ là một mẫu bằng chứng...

BÙM!

Sàn nhà rung lên. Bà Umbridge trượt sang bên, vội túm lấy cái bàn để khỏi ngã và trông rất sững sờ.

Cái gì đã -?

Bà ta đang nhìn về phía cánh cửa. Harry lợi dụng cơ hội đó để ly trà hầu như còn đầy nguyên vào cái bình cắm hoa khô gần đó nhất. Nó có thể nghe thấy tiếng người chạy và la hét cách đó vài tầng bên dưới.

Quay trở lại ăn trưa đi, Potter! bà Umbridge la lên, bà ta giơ cây đũa phép và lao ra khỏi văn phòng. Harry để bà ta chạy đi sau đó mới hồi hả chạy theo để xem nguyên nhân của những tiếng la hét đó.

Cũng chẳng khó khăn gì để tìm ra. Khi xuống dưới một tầng gác, tiếng huyên náo càng trở nên rõ hơn. Ai đó (và Harry ngay lập tức biết đó là ai) đã đốt cái gì đó có vẻ như một đám pháo bông phù thủy khổng lồ.

Những con rồng làm tuyền bằng những tia sáng màu xanh xen lẫn vàng đang bay lượn lên xuống trong các hành lang, tuôn ra những luồng lửa và tiếng nổ lớn; những vòng pháo hoa có đường kính tới cả 5 foot màu hồng đang bay lượn chổi chết trong không trung trông như những cái đĩa bay; những quả hoả tiễn với những cái đuôi dài hình ngôi sao màu bạc sáng rực rỡ ã ầm ầm ra từ các bức tường; những quả pháo hoa cà hoa cải viết những từ tục tĩu trong không khí; những quả pháo nổ tung như mìn ở khắp mọi nơi, và thay vì cháy bùng lên, mờ dần hay tắt ngấm thì những quả pháo hoa phù thủy này có vẻ được nạp lại năng lượng và tiếp tục biểu diễn.

Thầy Filch và bà Umbridge đang đứng đó, rõ ràng là chết đứng vì khiếp sợ, trên lưng chừng cầu thang. Khi Harry theo dõi, một trong những vòng pháo hoa lớn có vẻ quyết định là nó cần thêm không gian để biểu diễn; nó khuấy lộn về phía bà Umbridge và Filch với tiếng kêu đầy đe dọa wheeeeeeeeeee. Cả hai người la lên sợ hãi và cúi thụp xuống, và nó lượn thẳng qua cửa sổ phía sau họ và tuôn ra đất. Trong khi đó, một vài con rồng và những con dơi lớn màu tím đang tuôn khói mù mịt thì lợi dụng cánh cửa đang mở ở cuối hành lang để lên vào tầng hai.

Nhanh lên, Filch, nhanh lên! bà Umbridge hét lên, bọn chúng sẽ tràn ra khắp trường mất nếu chúng ta không kịp làm gì đó - Stupefy]

Một luồng sáng đỏ phun ra từ đầu cây đuũa thần của bà và bắn vào một quả hoả tiễn. Thay vì chết sững trong không khí, nó nổ tung lên mạnh đến nỗi đục luôn một lỗ trên một bức tranh vẽ hình một bà phù thủy có vẻ đang lướt mướt giữa một bãi cỏ; bà ta chạy tránh được vừa kịp lúc, vài giây sau bà xuất hiện lại trên bức tranh kế bên, nơi có một đôi phù thủy đang chơi bài vội vã đứng dậy nhường chỗ cho bà.

“Đừng làm Choáng Váng chúng, Flinch!” Umbridge giật dờ quát lên, khi đoán được những từ mà ông sắp niệm chú

Bà nói đúng, thưa bà Hiệu Trưởng! Flinch khò khè, vì một Squib sẽ không cách nào làm Choáng Váng được những viên pháo trừ phi nuốt chúng. Ông băng đến cái tủ gần nhất, rút ra một cái chổi và bắt đầu chiến đấu với những viên pháo đang bay lượn giữa không trung, được vài giây thì đầu chổi bắt đầu rùng rục bốc cháy.

Harry nhìn đã mắt rồi, nó vừa cười vừa lên xuống dưới, chạy đến một cái cửa mà nó biết là đang được giấu sau một tấm thảm treo dọc theo một hành lang và lao qua nó để thấy anh em Fred và George đang trốn ngay đằng sau đó, đang nghe Umbridge và Flinch la hét, rung rung vì cố nhịn cười

Ấn tượng quá, Harry khẽ nói, nó nghe răng cười. Rất ấn tượng... các anh sẽ làm ông Filibuster thất nghiệp mất thôi...

Hay không, George thì thầm, lau nước mắt vì cười khỏi khuôn mặt. Ôi trời, anh hi vọng là bà ta sẽ thử phép Biến Mất... bọn chúng sẽ nhân lên gấp mười nếu bà ta làm việc đó.

Những viên pháo bông tiếp tục nổ bùng lên và văng ra khắp trường trong suốt ngày hôm đó. Và cho dù chúng gây ra nhiều thiệt hại, đặc biệt là những viên pháo đốt, những giáo viên khác có vẻ như không quan tâm lắm đến chúng.

“Nào nào,” giáo sư McGonagall nói với vẻ nhạo báng, khi một trong những con rồng lao vào lớp của bà, gầm gừ dữ dội và phun ra những luồng lửa. “Trò Brown, trò có thể chạy lên phòng hiệu trưởng và báo rằng có một quả pháo lạc vào đây không?”

Kết quả là giáo sư Umbridge dùng buổi chiều đầu tiên làm hiệu trưởng của mình để chạy lăng xăng khắp trường, đáp trả những lời yêu cầu của những giáo viên khác, hình như chẳng có ai trong số họ có khả năng quét những viên pháo ấy ra khỏi phòng mà không có bà. Khi tiếng chuông hết giờ vang lên và bọn chúng quay trở về tháp Gryffindor với cặp sách của mình, Harry thấy, với một vẻ khoái trá khôn tả, Umbridge, đầu tóc rối bời, bồ hóng đen ngòm đang lao đảo bước đi với khuôn mặt đầm đầy mồ hôi, bước về phía lớp của giáo sư Flitwick.

Cám ơn bà thật là nhiều, thưa giáo sư! giáo sư Flitwick nói với giọng líu ríu như chuột kêu. Tôi có thể tự mình đuổi được cái đám pháo bông này, dĩ nhiên, nhưng tôi không chắc là liệu tôi có được phép làm thế hay không.

Cười rạng rỡ, ông đóng cửa lớp học ngay trước bộ mặt cau có của bà.

Đêm đó Fred và George là những người hùng trong nhà Gryffindor. Thậm chí Hermione cũng len qua đám đông náo nhiệt để đến chúc mừng chúng.

“Những quả pháo đó tuyệt quá.” Cô bé nói với vẻ thần phục.

“Cám ơn,” George nói, nhìn ngạc nhiên với vẻ hài lòng, “Đó là Đại Bác Cháy Weasley”. Chỉ có điều là, bọn anh đã dùng sạch cả kho dự trữ rồi, và lại phải bắt đầu từ tay trắng.”

“Dù vậy thì nó vẫn đáng mà,” Fred nói. “Nếu em muốn có tên trong danh sách đợi, Hermione à, thì một hộp Lửa Thường giá năm Galleon và hai mươi cho Sự Bùng Cháy Thượng Hạng...”

Hermione trở lại bàn, nơi Harry và Ron đang ngồi nhìn chăm chăm vào cái túi sách của chúng như thể hy vọng rằng cái đồng bài tập về nhà kia sẽ tự chuyển động và bắt đầu tự làm lấy.

“Vì sao mà chúng ta không nghỉ một đêm nào?” Hermione vui vẻ nói, khi một quả hoả tiễn Weasley với cái đuôi bạc bắn vút qua cửa sổ. “Dù sao thì kỳ Phục sinh sẽ bắt đầu vào Thứ Sáu, chúng mình còn nhiều thời gian mà.”

“Bạn thấy thế là ổn là?” Ron hỏi, nhìn cô bé với vẻ không tin nổi.

“Bây giờ nếu như bạn muốn đề cập đến,” Hermione nói, “bạn biết không... mình nghĩ rằng mình đang có một chút mồm mống... nổi loạn.”

Harry vẫn còn nghe thấy những tiếng gầm từ phía xa của những quả pháo còn sót lại khi nó và Ron lên giường một giờ sao, và khi nó thay đồ thì một quầng sáng vút qua tháp, vẫn còn hiện rõ thành một chữ “FOO”.

Nó leo lên giường, ngáp dài. Khi nó tháo kính ra, những quả pháo thỉnh thoảng lại vút qua cửa sổ trở nên mờ ảo, nhìn như những đám mây sáng, xinh đẹp và bí ẩn trong màn trời đêm huyền ảo. Nó trở mình, tự

hỏi xem Umbridge đang cảm thấy gì trong ngày đầu tiên đảm nhận chức vụ của cụ Dumbledore, và bây giờ ông Fudge đang phản ứng thế nào khi ông ta biết cả trường đã trải qua gần hết ngày trong tình trạng hỗn loạn. Tự mỉm cười với chính mình, Harry nhắm mắt lại...

Nhưng tiếng hú và gầm của những quả pháo còn sót có vẻ như dạt xa dần... hoặc có thể đơn giản là nó đang cách chúng quá xa...

Nó ngã đứng ngay vào hành lang dẫn đến Cục Những Điều Huyền Bí. Nó chạy vội đến cánh cửa đen đó... mở ra... mở ra nào...

Nó mở ra rồi. Nó đi vào căn phòng tròn đầy cửa... nó băng qua... đặt tay lên một cánh cửa trong những cái giống y nhau này, và nó mở vào trong.

Bây giờ thì nó đang đang ở trong một căn phòng dài, hình chữ nhật đầy những món đồ kim khí kỳ lạ đang lách cách. Có những đốm sáng lấp lánh trên tường, nhưng nó không dừng lại để nhìn kỹ... nó phải tiếp tục...

Lại có một cánh cửa cuối phía xa kia... và cánh cửa này lại cũng mở bung ra khi nó chạm vào...

Và bây giờ nó đang ở trong một căn phòng sáng lờ mờ, cao và rộng như một nhà thờ, đầy những hàng và hàng kệ cao chót vót, mỗi cái chất đầy những quả cầu thủy tinh nhỏ, đầy bụi... bây giờ thì tim Harry đang đập nhanh vì kích động... nó biết nơi để đi rồi... nó chạy nhanh đến, nhưng bước chân của nó không phát ra tiếng động nào trong căn phòng rộng và vắng vẻ này...

Có một cái gì đó mà nó rất, rất rất muốn...

Nó muốn một cái gì đó... hoặc ai khác muốn...

Vết sẹo của nó đau nhức...

BANG!

Harry tỉnh lại ngay, bối rối và giận dữ. Căn phòng ký túc xá tối om đang đầy những tràng cười.

“Hay thật!” Seamus nói, bóng nó đang rọi lên cửa sổ. “Mình nghĩ là một trong quầng pháo bông ấy đã chạm phải một trái hỏa tiễn, chúng như một đôi bạn ấy, đến đây mà nhìn này!”

Harry nghe thấy tiếng Ron và Dean ào ra khỏi giường để nhìn rõ hơn. Nó vẫn nằm yên trong yên lặng trong khi vết sẹo trên trán nó dịu dần và một nỗi thất vọng tràn ngập khắp nó. Nó cảm thấy một cảm giác hài lòng đang tràn ngập nó chính vào cái khoảnh khắc ấy... lúc ấy nó đã ở gần lắm rồi.

Những con heo con hồng và bạc có cánh phát sáng đang bay quanh cửa sổ vào của tháp Gryffindor.

Harry nằm xuống và lắng nghe những tiếng kêu thán phục của đám bạn nhà Gryffindor ở những phòng ký túc xá phía dưới chúng. Bụng nó lại giật thột khi nó nhớ rằng nó phải học Occlumency vào buổi tối tiếp theo.

*

Cả ngày tiếp theo, Harry nơm nớp khiếp sợ không biết thầy Snape sẽ nói gì nếu thầy phát hiện ra Harry đã đi được xa như thế nào trong Gian Phòng Những Điều Huyền Bí trong giấc mơ đêm qua. Với cảm giác tội lỗi trào dâng, nó nhận ra là nó chưa luyện tập bài Occlumency kể từ buổi học cuối cùng: có quá nhiều thứ xảy ra sau khi cụ Dumbledore had ra đi; nó chắc là nó sẽ không thể làm trống rỗng đầu óc mình thậm chí nếu nó có cố gắng thế nào đi chăng nữa. Tuy nhiên, nó rất nghi ngờ việc thầy Snape sẽ chấp nhận cái cố đó.

Nó cố gắng luyện tập một chút vào những phút cuối của buổi học ngày hôm đó, nhưng không có kết quả. Hermione liên tục hỏi nó có chuyện gì mỗi khi nó im lặng cố gắng xua đuổi khỏi đầu óc mọi ý nghĩ và cảm xúc và sau cùng đây không phải là thời điểm tốt nhất để làm trống rỗng đầu óc trong khi các giáo viên luôn đưa ra các câu hỏi ôn lại bài trong lớp.

Đành hứng chịu điều tệ hại nhất, nó bắt đầu đi đến văn phòng thầy Snape sau bữa tối. Tuy nhiên, khi nó đi được nửa đường qua gian Tiền Sảnh, Cho vội vã đuổi theo nó.

Ở đây, Harry nói, rất vui mừng vì có cơ trì hoãn buổi học với thầy Snape, và vẫy tay ra hiệu cho cô bé đi vào góc của gian Tiền Sảnh, nơi có những cái đồng hồ cát khổng lồ. Cái đồng hồ của nhà Gryffindor bây giờ hầu như trống rỗng. Cậu không sao chứ? Bà Umbridge có tra hỏi cậu về DA không?

Không, Cho vội vã nói. Không, chỉ là... ờ, mình chỉ muốn nói... Harry, mình không bao giờ có thể ngờ được là Marietta sẽ để lộ...

Ờ, thôi đi, Harry ừ ừ nói. Nó cảm thấy Cho nên chọn bạn bè của cô bé cẩn thận hơn; nó đã được an ủi một chút ít khi nghe được tin tức mới nhất, Marietta vẫn còn trong bệnh xá và bà Pomfrey không thể cải thiện chút nào tình trạng mụn nhọt của cô ta.

Cô ấy thực sự rất đáng yêu, Cho nói. Cô ấy chỉ phạm sai lầm một chút thôi -

Harry nhìn cô bé vẻ ngờ vực.

Một con người đáng yêu phạm một chút sai lầm? Nó ấy đã bán đứng tất cả chúng ta, kể cả cậu nữa!

Ờ... tất cả chúng ta đã thoát, đúng không? Cho nói biện hộ. Cậu biết đấy, má cô ấy làm việc cho Bộ, thực khó cho cô ấy -

Ba của Ron cũng làm việc cho Bộ! Harry cáu tiết nói. Và cậu để ý, cậu ấy không có hàng chữ kẻ tổ giác

trên mặt -

Đó thực sự là một thủ đoạn đáng ghê tởm của Hermione Granger s, Cho dữ dội nói. Cô ta nên nói với chúng ta là cô ta đã ếm bùa cái bản danh sách đó -

Mình nghĩ đó là một ý tưởng thông minh, Harry lạng lừng nói. Cho nổi điên lên và mắt cô bé loé sáng.

À phải, mình quên mất – dĩ nhiên rồi, nếu đó là ý tưởng của Hermione yêu quý -

Đừng có bắt đầu khóc đấy, Harry nói cảnh cáo.

Mình sẽ không làm như thế! cô bé la lên.

Ờ... phải... tốt thôi, nó nói. Mình có đủ thứ phải lo rồi.

Hãy đi mà lo việc của cậu đi! Cho tức giận nói, quay gót hiên ngang bước đi.

Vô cùng cáu kỉnh, Harry đi xuống cầu thang đến gian hầm của thầy Snape và mặc dù nó biết từ kinh nghiệm của mình là thầy Snape có thể dễ dàng xuyên qua đầu óc nó nếu như nó đến đó với tâm trạng tức giận và bức bối, nhưng nó chẳng làm được gì ngoài chuyện nghĩ đến một số điều nó nên nói với Cho về Marietta trước khi nó đến cửa của gian hầm.

Trò đến muộn, Potter, thầy Snape lạng lừng nói khi Harry đóng cánh cửa đằng sau nó.

Thầy Snape đang đứng quay lưng lại với nó, như thường lệ đang lấy những ý nghĩ của thầy ra và đặt chúng rất cẩn thận vào cái Chậu Tưởng Ký của cụ Dumbledores. Thầy thả sợi bạc cuối cùng vào cái chậu đá và quay mặt lại với Harry.

Thế nào, thầy nói. Trò đã luyện tập chưa?

Rồi ạ, Harry nói dối, và nhìn hết sức chăm chú và một cái chân bàn của thầy Snape.

Tốt lắm, chúng ta sẽ biết điều này ngay thôi? thầy Snape êm ái nói. Rút dũa ra, Potter.

Harry đứng vào vị trí như thường lệ của nó, đối mặt với thầy Snape qua cái bàn. Trái tim nó đập nhanh vì sự giận dữ với Cho và nỗi lo lắng về việc thầy Snape sẽ rút được bao nhiêu ý nghĩ từ đầu óc nó.

Đếm đến ba đi, thầy Snape lười biếng nói. Một - hai -

Cửa phòng thầy Snape thình lình mở ra và thằng Draco Malfoy bước vào.

Giáo sư Snape, thưa thầy - ồ - xin lỗi -

Thằng Malfoy nhìn thầy Snape và Harry với vẻ ngạc nhiên.

Không có gì đâu, Draco, thầy Snape nói và hạ cây đũa phép xuống. Trò Potter ở đây để bồi dưỡng thêm về môn Độc Dược.

Harry không nhìn thấy cái nhìn hân hoan vui sướng như thế của thằng Malfoy kể từ khi bà Umbridge xối tung mọi thứ lên để kiểm tra bác Hagrid.

Em không biết, nó nói, liếc nhìn Harry đều cáng, Harry biết mặt mình đang nóng bừng. Nó có thể trả bất cứ giá nào để gào lên sự thật với thằng Malfoy - hoặc, tốt hơn, là tấn công nó bằng một lời nguyền.

Thôi được, Draco, có chuyện gì vậy? thầy Snape hỏi.

Đó là giáo sư Umbridge, thưa thầy – cô ấy cậy sự giúp đỡ của thầy, thằng Malfoy nói.

Người ta đã tìm thấy Montague, thưa thầy, nó nhảy vào một cái bồn cầu ở tầng tư.

Làm sao mà nó lại vào trong đó được? thầy Snape chất vấn.

Em không biết, thưa thầy, nó rất bối rối.

Rất tốt, rất tốt. Trò Potter, thầy Snape nói, chúng ta sẽ học tiếp bài này vào tối mai.

Thầy quay đi và chạy khỏi văn phòng của thầy Snape. Malfoy sửa theo nó, Bồi dưỡng môn Độc dược hả? từ phía sau thầy Snape trước khi chạy theo ông ta.

Sôi sùng sục lên vì tức giận, Harry nhét cây đũa phép trở vô áo choàng và chuẩn bị rời khỏi phòng. Ít nhất nó được thêm hai mươi tư tiếng đồng hồ nữa để luyện tập; nó biết là nó cần cảm thấy vui sướng vì đã thoát nạn trong gang tấc, mặc dù thật khó tiêu hoá nỗi việc thằng Malfoy sẽ kể khắp trường là nó cần phải bồi dưỡng thêm môn Độc Dược.

Nó đã đến bên cánh cửa văn phòng thì chợt nhìn thấy nó: một vùng ánh sáng bạc đang nhảy nhót trên khung cửa ra vào. Nó dừng lại và đứng nhìn nó, nó nhắc nhở đến điều gì đó... và rồi nó nhớ ra: nó giống như ánh sáng mà nó nhìn thấy trong giấc mơ đêm qua, ánh sáng trong gian phòng thứ hai mà nó đi qua trên đường đến Gian Phòng Những Điều Huyền Bí.

Nó quay lại. Ánh sáng đó phát ra từ cái Chậu Tường Ký đặt trên bàn thầy Snape. Đám màu trắng bạc đang dập dờn khuấy lộn trong đó. Những ý nghĩ của thầy Snape... những thứ mà thầy không muốn Harry nhìn thấy nếu nó đột nhiên phá vỡ được sự phòng thủ của thầy...

Harry nhìn chăm chăm vào cái Chậu Tường Ký, sự tò mò thiêu đốt cậu... có cái gì mà thầy Snape lại muốn giấu Harry?

Những ánh sáng bạc nhảy nhót trên bức tường... Harry tiến hai bước về phía cái bàn, nó nghĩ rất lung.

Nó có thể là những thông tin về Gian Phòng Những Điều Huyền Bí mà thầy Snape cương quyết không cho nó biết không?

Harry nhìn ra sau vai, bây giờ trái tim nó đập thành thạch nặng nề và nhanh hơn bao giờ hết. Thầy Snape sẽ mất bao lâu để giải thoát thằng Montague ra khỏi cái bồn cầu đó? Liệu thầy có trở về thằng đây không, hay thầy sẽ đưa thằng Montague đến bệnh xá? Giả thiết sau có vẻ chắc chắn hơn... thằng Montague là đội trưởng của đội Quidditch nhà Slytherin, thầy Snape sẽ muốn đảm bảo là nó không bị sao hết.

Harry đi thêm vài bước còn lại về phía cái Chậu Tường Ký và nhìn sâu vào trong đó. Nó ngập ngừng, nghe ngóng cuối cùng lại rút cây đũa phép ra. Văn phòng và hành lang phía trên hoàn toàn yên tĩnh. Nó dùng cây đũa phép chọc nhẹ vào cái đám trong Chậu Tường Ký.

Cái đám mây bạc trong đó bắt đầu khuấy lộn rất nhanh. Harry ngã người vào trong và nhìn thấy nó trở nên trong suốt. Một lần nữa, nó nhìn vào một gian phòng như thể nhìn từ một cửa sổ tròn... và, trừ phi nó nhầm lẫn, nó đang nhìn vào gian Đại Sảnh.

Hơi thở của nó đang làm mờ những ý nghĩ của thầy Snapes... đầu của nó ong ong... thật là điên rồ nếu nó làm cái điều rất đáng thèm muốn này... nó đang run lên... thầy Snape có thể trở về bất kỳ lúc nào... nhưng Harry nghĩ về nỗi tức giận của Cho, về khuôn mặt chế giễu của thằng Malfoy, và sự can đảm liều lĩnh tóm lấy nó.

He hít một hơi và nhúng hẳn khôn mặt vào vùng ý nghĩ của thầy Snape. Ngay lập tức sàn nhà văn phòng trở nên chao đảo, làm cho đầu Harry nghiêng hẳn vào cái Chậu Tường Ký...

Cậu rơi qua một màn đen lạnh buốt, nó quay cuồng khi cậu đi qua, và sau đó -

Cậu đang đứng giữa gian Đại Sảnh, nhưng không hề có bốn cái bàn của bốn nhà. Thay vào đó là hơn trăm cái bàn nhỏ hơn, cùng ngoảnh theo một hướng, mỗi bàn có một học sinh đang ngồi, đầu cúi thấp, đang cầm cúi viết trên cuộn giấy da. m thanh duy nhất là tiếng cào cào của cây viết lông và thỉnh thoảng có những tiếng sột soạt khi có học sinh nào đó sửa cuộn giấy. Rõ ràng đó là một tiết kiểm tra.

Ánh mặt trời chiếu qua các ô cửa sổ cao lên những cái đầu đang cúi thấp, soi sáng rõ những mái tóc hạt dẻ, đồng và màu vàng trong ánh sáng rực rỡ. Harry cẩn thận nhìn quanh. Thầy Snape phải ở đâu đó quanh đây... đây là ký ức của thầy...

Và thầy kia, sau một cái bàn cao phía sau Harry. Harry nhìn chăm chăm. Snape ở tuổi thiếu niên có vẻ gầy nhẳng, vàng vọt, trông như một cái cây trồng trong bóng râm. Tóc thầy thẳng và rủ xuống, nhờn bóng và đang xoắn xuống bàn, cái mũi khoằm của thầy chỉ cách mặt tờ giấy da khoảng nửa inơ khi thầy viết. Harry đi vòng ra sau thầy và đọc thấy tiêu đề của bài kiểm tra: PHÒNG CHỐNG NGHỆ THUẬT HẮC ÁM - CHÚNG CHỈ PHÙ THUYẾT THƯỜNG ĐẲNG.

Thầy Snape chắc đang vào khoảng 15 hoặc 16, trạc tuổi hiện giờ Harry. Tay thầy vươn ra trên cuộn giấy; thầy viết dài hơn những người ngồi kế ít nhất cả foot, chữ thầy bé xíu và rất khó đọc.

Năm phút nữa!

Giọng nói làm Harry giật bắn. Quay lại, cậu nhìn thấy đỉnh đầu Giáo sư Flitwick đang chuyển động giữa các dãy bàn cách đó không xa. Giáo sư Flitwick đang đi qua một cậu bé với mái tóc đen rối bù... mái tóc đen rất rối bù...

Harry di chuyển nhanh đến mức nếu nó thật sự tồn tại hữu hình ở đó thì nó hẳn đã xô ngã tung mấy cái bàn. Thay vào đó có như nó đang trượt đi như mớ giữa hai dãy bàn và tiến vào dãy thứ ba. Phần gáy của cậu bé tóc đen đã gần hơn... cậu ta đang ngồi thẳng dậy, hạ viết xuống, kéo cuộn giấy da của mình lên để đọc lại những gì mình vừa viết...

Harry đang đứng trước bàn và nhìn sững vào người cha mười lăm tuổi của mình.

Một cảm giác phấn khích nổ bùng trong đầu nó: có vẻ như nó đang nhìn về chính mình với một vài sai khác. Mắt của ba James màu nâu, mũi ba hơi cao mũi của Harry và không có vết sẹo nào trên trán ba, nhưng họ có cùng một khuôn mặt gầy gầy, cùng một vẻ miệng, cùng đôi lông mày; tóc của ba James đang hất về sau giống y như tóc của Harry lúc này, tay ba giống y như tay Harry và Harry có thể nói rằng, nếu ba James đứng dậy thì họ chênh nhau chưa đầy một inch.

Ba James ngáp dài và lại vò đầu; khiến cho tóc đã rối càng thêm rối. Rồi, liếc nhanh về phía giáo sư Flitwick, ba quay lại và cười với một cậu bé đang ngồi sau cậu bốn dãy ghế.

Giật bắn cả người, Harry nhìn thấy chú Sirius đang giơ ngón cái với James. Chú đang lúc lắc cái ghế của mình với vẻ ung dung, để cho nó dựa trên hai chân sau. Chú nhìn rất bảnh trai; mái tóc đen đang phủ xuống mắt với một vẻ thanh nhã tự nhiên mà cả James lẫn Harry đều không thể có được, và một cô bé ngồi phía sau cậu đang nhìn cậu đầy ngưỡng mộ, cho dù cậu có vẻ như không nhận ra. Và ngồi cách cô bé này hai ghế – dựa dầy Harry lại rộn lên một cách vui thích – là Remus Lupin. Thầy trông có vẻ xanh ốm và đang cầm cúi với bài thi của mình: trong lúc thầy đọc lại những câu trả lời của mình, cậu gại gại cầm bằng đầu bút, mày hơi nhíu lại.

Như vậy có nghĩa là Đuôi Trùn hẳn cũng đang ở đâu quanh đây... và chỉ sau vài giây, Harry nhìn thấy gã: một cậu bé nhỏ bé, tóc xám xịt với một cái mũi nhọn. Đuôi Trùn có vẻ lo lắng; gã gặm móng tay, nhìn chăm chăm vào tờ bài làm, di di ngón chân trên nền đất. Thình thoảng cậu lại dòm sang bài kế bên. Harry nhìn chăm chăm Đuôi Trùn trong một thoáng, rồi quay lại nhìn James, lúc này đang nguệch ngoạc gì đó trên một mẩu giấy. Ông đang vẽ một quả Snitch và bây giờ đang ghi lại những chữ cái “L. E”.

“Xin bỏ viết xuống!” giáo sư Flitwick lại líu ríu nói. Trò nữa, Stebbins! Xin hãy ngồi yên khi tôi thu bài! Accio!”

Hơn một trăm cuộn giấy lượn vào không trung và và bay về phía đôi tay chờ sẵn của giáo sư Flitwick, khiến ông bật lùi lại vài bước. Nhiều học sinh cười phá lên. Một vài học sinh ở bàn đầu đứng dậy, chạy lên nắm lấy khuỷu tay giáo sư Flitwick và đỡ ông đứng dậy.

“Cám ơn... cám ơn,” giáo sư Flitwick hỗn hển. “Tốt lắm, các em đi được rồi!”

Harry nhìn về phía cha mình, ba nó đang vội vã gạch ngang chữ “L. E” mà ba vừa tra chuốt tới lui, ba đứng dậy, nhét viết và tờ đề thi vào túi, quàng túi lên lưng và đứng đợi Sirius nhập bọn.

Harry nhìn quanh và thoáng thấy thầy Snape ở gần đó, đang đi giữa những cái bàn hướng ra phía Tiền sảnh, vẫn còn đang cầm cúi đọc lại đề thi. Vai vẫn so lại, thầy đi với vẻ ngêu ngoào gợi nhớ đến một con nhện, mái tóc bóng nhừn bóng của cậu rủ xuống mặt.

Một tốp các cô bé đang riu ra riu rít gần cách giữa Snape và James, Sirius và Lupin. Harry luồn vào giữa họ để cố giữ Snape trong tầm nhìn trong khi vẫn dỏng tai lên nghe cuộc nói chuyện của James và các bạn.

“Cậu có thích câu số mười không, Trăng Bạc?” Sirius hỏi khi cả bọn đi vào Tiền sảnh.

“Thích chứ,” Lupin vui vẻ nói. “Đưa ra năm dấu hiệu để nhận dạng một người sói. Một câu tuyệt hảo.”

“Thế cậu đã trình bày đủ các dấu hiệu đó chứ?” ba James hỏi có vẻ nhạo báng.

“Tớ nghĩ thế,” thầy Lupin trả lời với giọng nghiêm túc, khi họ đi vào đám đông đang chen chúc quanh cửa trước, hăm hở ủa ra khoảng sân ngập tràn ánh nắng. “Một: nó đang ngồi trên ghế của tôi. Hai: nó đang mặc quần áo của tôi. Ba: tên của nó là Remus Lupin.”

Đuôi Trùn là người duy nhất không cười.

“Tôi có mồm, đồng tử trong mắt và một túm đuôi,” gã lo lắng nói, “nhưng mình không thể nghĩ thêm gì-“

“Đần thế, Đuôi Trùn?” James nóng nảy nói, “Cứ mỗi tháng cậu lại đi chơi với với một người sói –“

“Nói nhỏ nào,” Lupin nhắc nhở.

Harry lo lắng nhìn lại ra sau nó. Snape vẫn đang ở gần nó, vẫn đang chìm đắm trong các câu hỏi trong đề thi— nhưng đây là trí nhớ của thầy Snape, và Harry tin chắc là nếu thầy Snape chọn một hướng đi khác để đi ra khỏi sân thì nó, không thể nào đi theo ba James xa hơn được nữa. Tuy nhiên, nó nhẹ nhõm khi thấy ba James cùng ba bạn sai bước qua những luống cỏ đến thẳng hồ, thầy Snape đi theo, vẫn miệt mài đọc lại đề thi và có vẻ như đang chẳng hề biết là mình đang đi đâu. Bằng cách vượt lên khỏi thầy một chút, Harry cố để vẫn đứng gần ba James và các bạn.

“Ờ, mình nghĩ là đề thi kỳ này dễ ợt,” nó nghe thấy chú Sirius nói. “Mình sẽ rất ngạc nhiên nếu mình không nhận được điểm “Outstanding”.”

“Mình cũng thế,” ba James nói. Ba đút tay vào túi và lấy ra một quả Snitch vàng đang dây dụa.

“Cậu mang nó đi đâu đấy?”

“Đi mạ,” ba James nói một cách hờ hững. Ba đang chơi với quả Snitch, thả cho nó bay ra nhiều nhất chừng một foot trước khi tóm lại nó, phản xạ của ba thật tuyệt vời. Gã Đuôi Trùn nhìn ba với vẻ thán phục

Họ dừng lại trong bóng râm của một cây sồi ngay bên hồ, nơi mà Harry, Ron và Hermione đã một lần ngồi suốt cả một ngày Chủ Nhật để hoàn tất những bài tập về nhà của mình, rồi cả bọn ngã người nằm ra cỏ. Harry lại nhìn ra sau, và nó vui mừng nhận ra rằng thầy Snape đang ngồi yên một chỗ trên bãi cỏ trong bóng râm của một bụi rậm. Thầy vẫn mê mải với bài thi OWL như thường lệ, và do đó Harry thoải mái ngồi giữa một vùng cỏ nằm giữa cây sồi và bụi rậm và quan sát nhóm bốn người dưới cái cây. Ánh mặt trời đang lan toả trên mặt hồ êm ả, trên những bờ sông mà nhóm các cô gái vừa rời khỏi Hội Trường Lớn khi nãy đang ngồi cười rúc rích, họ đã cởi giày và tắt ra, ngâm chân mình vào nước.

Thầy Lupin rút ra một cuốn sách và đọc. Chú Sirius nhìn về những học sinh đang cười đùa trên bãi cỏ, với một vẻ ngạo mạn buồn chán, nhưng rất lười cuốn. Ba James vẫn đang chơi với quả Snitch, để cho nó văng ra thật xa, tưởng như nó có thể trốn thoát được, nhưng ba luôn bắt lại được nó ở giây sau cùng. Đuôi Trùn há hốc mồm nhìn ba. Mỗi lần ba James thực hiện một cú bắt đặc biệt khó, Đuôi Trùn lại há hốc mồm và vỗ tay. Sau năm phút quan sát, Harry tự hỏi không hiểu sao mà ba James không nói gã Đuôi Trùn kiếm chế lại, nhưng có vẻ như vào buổi chiều đó ba James rất thích thú. Harry để ý thấy cha nó có thói quen vò đầu như thế giữ cho tóc luôn rối, và ba cứ liên tục liếc về các cô gái đang ngồi ở bên bờ sông.

Cậu có thể thôi đi được không, cuối cùng chú Sirius nói, khi ba James biểu diễn một pha bắt bóng tuyệt đẹp và Đuôi Trùn lại nhảy căng lên hoan hô, “trước khi Đuôi Trùn tự làm hấn ướt nhep vì cái trò cổ vũ của hấn.”

Gã Đuôi trùn đỏ mặt, còn ba James ngoác miệng ra cười tới tận mang tai

Nếu nó làm phiền cậu, ba nói và nhét trái banh Snitch vô trở lại túi áo. Harry có ấn tượng rõ ràng chú Sirius là người duy nhất mà ba James thôi không phô trương bản thân.

Mình buồn chán quá, chú Sirius nói. Ước gì bây giờ trăng lại tròn.

Cậu có thể làm việc đó mà, thầy Lupin u ám nói từ phía sau quyển sách. Chúng ta có Bùa Biến Hình, nếu như cậu buồn chán, cậu có thể thử nó trên mình. đây này..." và thầy giơ quyển sách ra.

Nhưng chú Sirius chỉ khịt mũi. Mình không cần xem cái thứ nhảm nhí đó, Mình đã biết cả rồi.

Cái này sẽ làm cậu phấn khởi lên đấy, Chân Nhồi Bông, James lặng lẽ nói. Nhìn xem ai đây...

Chú Sirius quay đầu lại. Chú trở nên im lìm như một con chó đang rình một con thỏ.

Tuyệt vời, chú nhẹ nhàng nói. Snivellus.

Harry quay lại để xem chú Sirius đang nhìn cái gì.

Thầy Snape đã đứng dậy, bỏ bài kiểm tra Chứng Chỉ Phù Thủy Thường Đăng vào trong cặp sách. Khi thầy rời khỏi bóng râm của đám cây và băng ngang qua thảm cỏ, cả chú Sirius và ba James đứng dậy.

Thầy Lupin và Wormtail vẫn ngồi: thầy Lupin vẫn đánh nhìn quyển sách hết sức chăm chú, mặc dù đôi mắt thầy không chuyển động và một nếp nhăn mờ nhạt xuất hiện giữa hai hàng lông mày; gã Đuôi Trùn hết nhìn chú Sirius và ba James rồi chuyển sang thầy Snape với cái nhìn đoán trước sự việc đầy thèm thuồng trên khuôn mặt.

Khoẻ chứ, Snivellus? ba James nói lớn.

Thầy Snape phản ứng hết sức nhanh như thể thầy luôn đề phòng một cuộc tấn công: thả cặp sách xuống, thò tay vào bên trong cái áo choàng và thầy rút cây đũa phép được nửa chừng khi ba James la lên, Expelliarmus!

Cây đũa phép của thầy Snape bay véo đi cách xa tận 12 feet trong không trung và rơi xuống đám cỏ phía sau. Chú Sirius cất tiếng cười.

Impedimenta! chú nói, chỉ đũa vào thầy Snape, lúc này đã đi được nửa đường về chỗ cây đũa bị rơi của thầy.

Các học sinh quay cả lại để nhìn. Một số tiến lại gần hơn. Một số trông có vẻ sợ hãi, số khác thì hoan hô.

Thầy Snape nằm thở hồn hển trên mặt đất. Ba James và chú Sirius tiến lại gần thầy, đũa phép giơ lên, ba James liếc nhìn các cô gái ở mép bờ hồ qua vai trong khi di chuyển. Gã Đuôi trùn đã đứng dậy, quan sát mọi việc với vẻ thèm khát, sau đó vòng qua thầy Lupin để nhìn cho rõ hơn.

Bài kiểm tra thế nào, Snivelly? ba James nói.

Mình đã theo dõi nó, mũi nó dính vào tờ giấy da, chú Sirius hần học nói. Cuộn giấy đầy vết nhòe, sẽ không thể đọc được một từ nào hết.

Vài người theo dõi cất tiếng cười; rõ ràng là thầy Snape không được mọi người ưa thích. Gã Đuôi trùn cười eo éo. Thầy Snape cố gắng đứng lên nhưng phép thuật vẫn còn có tác dụng; thầy giãy dụa như bị trói

bởi những sợi dây vô hình.

Chúng mày - đợi đấy, thầy thờ hỗn hển, nhìn chăm chăm vào James với vẻ căm ghét, chúng mày - đợi đấy!

Đợi cái gì? chú Sirius bình tĩnh nói. Mày định làm gì nào, Snivelly, cọ mũi vào chúng tao à?

Thầy Snape tuôn ra một tràng chửi thề và câu thần chú, nhưng với cây đũa phép nằm cách xa cả chục feet, thì chẳng có gì xảy ra hết.

Hãy rửa sạch mồm mày đi, James lạnh lùng nói. Scourgify!

Ngay lập tức, những cái bong bóng xà phòng màu hồng tuôn ra khỏi miệng thầy Snape; bọt phủ trên môi của thầy, khoá miệng thầy lại và làm thầy bị nghẹt -

Để anh ta YÊN!

Ba James và chú Sirius nhìn quanh. Bàn tay còn rảnh của ba James ngay lập tức giơ lên tóc.

Đó là một trong số các cô gái đang đứng ở mép bờ hồ. Cô ấy có mái tóc dày, đỏ sậm đỏ xuống bờ vai và đôi mắt hình trái hạnh màu xanh sáng – đôi mắt của Harry.

Đó là má của Harry.

Khoẻ chứ, Evans? ba James nói, và giọng nói của ba đột ngột trở nên dễ thương, trầm hơn và người lớn hơn.

Để anh ta yên, má Lily lặp lại. Má đang nhìn ba đây căm ghét. Anh ấy đã làm gì anh nào?

Ờ thì, ba James nói, có vẻ cân nhắc, chẳng làm gì cả, nó cứ lù lù trước mặt anh, nếu em biết ý anh định nói gì...

Nhiều học sinh quanh đó phá ra cười, chú Sirius và gã Đuôi tròn cũng cười, nhưng thầy Lupin rõ ràng là để tâm vào cuốn sách thì không cwoif và cả má Lily cũng vậy.

Anh nghĩ là anh khôi hài lắm à, má lạnh lùng nói. Nhưng anh chỉ là đồ kiêu căng tự phụ thôi, đồ chuyên bắt nạt người khác, Potter. Để anh ấy yên.

Anh sẽ để nó yên nếu em đi chơi với anh, Evans, James nói nhanh. Đi nào... hãy đi chơi với anh và anh sẽ không bao giờ giơ đũa lên với thằng Snivelly nữa.

Đang sau ba, Bùa Chướng Ngại Vật đã hết tác dụng. Thầy Snape bắt đầu nhúc nhích lần tới chỗ cây đũa phép bị rơi, khạc nhổ bọt xà phòng khi thầy lê đi.

Tôi sẽ không đi chơi với anh nếu như tôi phải lựa chọn giữa anh và con mực khổng lồ, má Lily nói.

Kém may mắn rồi, Sừng tằm, chú Sirius nói hết sức khẳng định và quay sang thầy Snape. ÔI TRỜI!

Nhưng đã quá muộn; thầy Snape đã hướng cây đũa phép thẳng vào ba James; có một tia sáng loé lên và một vết cắt sâu xuất hiện ở một bên mặt của ba James, làm cho máu bắn vung vãi trên bộ quần áo. Ba James phản ứng rất nhanh: một tia sáng thứ hai loé lên, thầy Snape bị treo lộn ngược trong không khí, cái áo choàng rơi qua đầu để lộ đôi chân xanh xao khăng khiu và bộ quần áo màu xám.

Rất nhiều người trong cái đám đông nho nhỏ đó hò reo cổ vũ; chú Sirius, ba James và gã Đuôi trùn rú lên cười.

Lily nói với gương mặt giận dữ đang giãn ra như thể sắp mỉm cười, Bỏ anh ấy xuống!

Được thôi, ba James nói và đột ngột giơ đũa lên; thầy Snape rơi xuống thành một đồng bèo nhèo trên mặt đất. Rũ rũ quần áo, thầy nhanh chóng đứng dậy, giơ đũa lên, nhưng chú Sirius đã nói, Petrificus Totalus! và thầy Snape lại quỵ gối xuống, cứng đờ như một tấm bảng.

ĐỂ ANH ẤY YÊN! Lily la lên. Cô đã rút cây đũa phép ra. Ba James và chú Sirius nhìn nó đề phòng.

A ha, Evans, đừng có buộc anh phải ế mìn em, James nghiêm túc nói.

Hãy giải lời nguyền cho anh ấy!

James thở dài, sau đó quay lại chỗ thầy Snape và lăm bầm câu thần chú giải lời nguyền.

Mày đi đi, ba nói, khi thầy Snape cố đứng lên. Mày gặp may vì Evans ở đây đấy, Snivellus —

Tao không cần sự giúp đỡ từ một đứa Máu Bùn bẩn thỉu như cô ta!

Lily chớp mắt làm ngơ.

Tốt thôi, má lạnh lùng nói. Tôi sẽ không còn phải lo lắng vì anh nữa. Và nếu tôi là anh, tôi sẽ đi gột cái quần đó, Snivellus.

Hãy xin lỗi Evans đi! ba James gầm lên với thầy Snape, cây đũa phép chĩa vào thầy đầy đe dọa.

Tôi không cần anh bắt anh ta phải xin lỗi tôi, má Lily la lên không úp mở với ba James. Anh cũng tồi như anh ta thôi.

Cái gì? ba James kêu lên. Anh KHÔNG BAO GIỜ gọi em là... em thì biết cái gì!

Làm cho tóc rối bù lên vì anh nghĩ là trông nó sẽ thật là bảnh như thế anh vừa mới xuống chổi xong,

phô trương mình với trái Snitch ngu ngốc, đi lại trong các hành lang và giờ phép thuật ra với bất kỳ ai làm phiền anh chỉ bởi vì anh có thể - Tôi lấy làm ngạc nhiên là cây chổi của anh không rơi lộn nhào với một cái đầu ngu ngốc như vậy. Anh làm tôi phát BỆNH.

Má quay gót và vội vã bỏ đi.

Evans! ba James la lên đằng sau má. Này, EVANS!

Nhưng má không ngoái lại.

Có chuyện gì xảy ra với cô ấy thế nhỉ? ba James nói, và thất bại hoàn toàn trong việc tỏ ra câu hỏi đó là đồ bỏ và chẳng hề quan trọng đối với ba.

Hãy cố mà đọc ý nghĩa những lời cô ấy nói, mình đã nói cô ấy nghĩ cậu là đồ tự phụ mà, chú Sirius nói.

Được thôi, ba James nói, trông ba rất giận dữ, được thôi -

Một ánh sáng loé lên và thầy Snape một lần nữa lại bị treo ngược trong không khí.

Có ai muốn nhìn thấy tôi tụt quần thẳng Snivelly ra không?

Nhưng liệu James có thực sự tụt quần thầy Snapes ra không, Harry không bao giờ khám phá ra. Một bàn tay xuất hiện tóm chặt lấy cánh tay phía trên của nó như một cái kẹp. Nhấn mặt đau đớn, Harry nhìn quanh để xem ai đang nắm tay nó, và nhìn thấy, với một sự sợ hãi khủng khiếp, thầy Snape có kích thước của người lớn, hoàn toàn trưởng thành đang đứng ngay bên cạnh nó, mặt trắng bệch vì tức giận.

Mi vui chứ?

Harry cảm thấy nó bị nhắc bổng lên trong không khí; không khí mùa hè bốc hơi mất xung quanh nó; nó đang trôi lên trên trong màn đen băng giá, tay thầy Snape vẫn nắm chặt lấy cánh tay phía trên của nó. Sao đó, với một cảm giác đang lao lên như thể nó đang lộn ngược đầu trong không trung, chân nó chạm mạnh và nền đá trong gian hầm của Snape và nó lại đứng cạnh cái Chậu Tường Ký đặt trên bàn của thầy Snape vào cái ngày đã ngã tối của buổi học do thầy dạy môn Độc Dược thực hiện.

Thế nào, thầy Snape nói, vẫn kẹp tay Harry rất chặt khiến cho bàn tay nó bắt đầu tê dại. Thế nào... mi đã vui vẻ chứ, Potter?

Kh-không ạ, Harry nói và cố gắng thoát khỏi tay thầy.

Cảnh tượng thật kinh hoàng: đôi môi thầy Snape run run, gương mặt thầy trắng bệch, răng nhe ra.

Một con người khô hài, ba của mi, có phải không? thầy Snape nó và lắc Harry thật mạnh khiến cho cặp kiếng của nó tụt xuống tận mũi.

Em - không -

Thầy Snape đẩy Harry khỏi thầy với tất cả sức mạnh của mình. Harry ngã sòng xoài trên nền gian hầm.

Mi sẽ không được nhắc lại cái mà mi đã nhìn thấy với bất cứ ai! thầy Snape gầm lên.

Không, Harry nói và cố gắng tránh xa thầy Snape. Không, dĩ nhiên là em —

Cút ngay, cút, ta không bao giờ muốn nhìn thấy mi trong văn phòng này nữa!

Và khi Harry va rầm vào cái cửa, một cái bình chứa những con gián chết vỡ tung trên đầu nó. Nó mở cửa và chạy vùn vụt dọc hành lang, chỉ ngừng lại khi đã cách thầy Snape tới ba tầng nhà. Ở đó, nó tựa mình vào bức tường, tim đập thình thịch và xoa xoa cánh tay thâm tím.

Nó hoàn toàn không muốn quay về Tháp Gryffindor quá sớm, và không muốn nói cho Ron và Hermione cái nó vừa mới nhìn thấy. Cái làm cho Harry cảm thấy sợ hãi và không vui không phải là bị la mắng hay bị những cái lọ ném vào mình; mà là việc nó biết cái cảm giác bị sỉ nhục ngay giữa một đám người bàng quan, và việc nó biết chính xác thầy Snape đã cảm thấy như thế nào khi bị ông bố của nó chửi bới thầy, và nếu cứ xét đoán theo những thứ mà nó vừa nhìn thấy, thì cái tính kiêu căng ngạo mạn của bố nó, là tính cách mà thầy Snape luôn gán cho nó.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Cố Vấn Nghề Nghiệp

Nhưng tại sao cậu lại không tiếp tục những bài học về Phép Phong Toả nữa? Hermione nói về không tán thành.

Mình đã nói với cậu rồi, Harry càu nhàu. Thầy Snape cho là mình có thể tự luyện tập được vì mình đã nắm được căn bản rồi.

Thế cậu không còn mơ thấy những giấc mơ kỳ cục nữa chứ? Hermione nói với vẻ ngờ vực.

Không, Harry nói không nhìn vào cô bé.

Mình nghĩ là thầy Snape không nên ngừng các buổi học lại cho đến khi chắc chắn cậu có thể nắm vững được cách sử dụng phép thuật đó! Hermione nói về phần nộ. Harry, mình nghĩ là cậu nên quay lại chỗ thầy Snape và hỏi thầy...

Không, Harry mạnh mẽ nói. Bỏ qua đi, Hermione, được chứ?

Hôm nay là ngày đầu tiên của Kỳ nghỉ Phục sinh và Hermione, theo truyền thống của mình, sử dụng phần lớn thời gian trong ngày để vẽ cái bảng thời khoá biểu đã được sửa đổi của cả ba đứa. Harry và Ron để yên cho cô bé làm việc đó; nó còn dễ hơn là tranh cãi với cô, và dù sao thì chúng cũng có thể hữu dụng.

Ron giật mình hoảng hốt khi phát hiện ra rằng bọn chúng chỉ còn có 6 tuần là đến kỳ thi.

Làm sao cậu lại có thể ngạc nhiên thế nhỉ? Hermione chất vấn trong khi cô bé dùng cây đũa phép gõ nhẹ vào từng ô nhỏ trên cái bảng thời gian biểu của Ron, làm cho nó loé lên những màu khác nhau tùy vào môn học.

Mình không biết nữa, Ron nói, có nhiều việc xảy ra quá.

Xong rồi, của cậu đây, cô bé nói và trao cho Ron cái bảng thời gian biểu, nếu cậu theo kịp cái này, cậu sẽ ổn thôi.

Ron rầu rĩ nhìn vào cái bảng, nhưng sau đó tươi hân lên.

Cậu cho mình nghỉ mỗi tuần một buổi tối!

Đó là buổi luyện tập Quidditch, Hermione nói.

Nụ cười héo đi trên mặt Ron.

Mình không hiểu? nó than vãn. Cơ hội đoạt Cúp Quidditch năm nay của chúng ta cũng ngang với cơ hội ba mình trở thành Bộ Trưởng Bộ Pháp Thuật.

Hermione lặng thinh; cô bé nhìn vào Harry, lúc này đang nhìn chăm chăm vào một điểm nào đó trên bức tường đối diện của phòng sinh hoạt chung trong khi con mèo Crookshanks cào cào vào tay nó để mong được gãi tai.

Chuyện gì vậy, Harry?

Cái gì cơ? nó nói nhanh. Không có gì.

Nó cầm lấy quyển Lý Thuyết Phòng thủ Pháp Thuật và giả vờ tìm kiếm cái gì đó ở trang mục lục. Crookshanks thôi không cố lôi kéo sự chú ý của Harry nữa mà đi đến ghế của Hermione.

Mình trông thấy Cho sớm nay, Hermione nói thăm dò. Cô ấy trông rất khổ sở ... hai người lại cãi nhau à?

à, ờ, bọn mình đã cãi nhau, Harry nói, chớp ngay lấy cái cơ đó đây biết ơn.

Về chuyện gì vậy?

Về cô bạn hay hớt lẻo của cô ấy, Marietta, Harry nói.

Ờ, phải đó, mình không thể cho là cậu có lỗi được! Ron tức giận nói và đặt cái bảng thời gian biểu đã được sửa chữa xuống. Nếu đó không phải là vì cô ta...

Ron bắt đầu phê phán Marietta Edgecombe, nhờ đó Harry cảm thấy được giúp đỡ; tất cả những gì nó phải làm là tỏ ra tức giận, gạt đầu tán thành và nói Phải đấy và Đúng thế mỗi khi Ron ngừng lại lấy hơi, còn lại nó thả tâm trí mình lang thang, với một tâm trạng còn khổ sở hơn bao giờ hết, vào những gì mà nó đã nhìn thấy trong Cái Tường Ký.

Nó cảm thấy ký ức về những thứ đó găm nhấm nó từ bên trong. Nó luôn chắc chắn ba má nó là những con người tuyệt vời và những lời phi báng của thầy Snape về tính tình của ba không thể xoá bỏ niềm tin đó. Lẽ nào lời của những người như bác Hagrid và Sirius kể về người ba tuyệt vời lại không đúng ư? (Thật sao, hãy nhìn chú Sirius đi, một giọng nói chì chiết vang lên trong đầu cậu ... chú ấy có xấu không?) Phải, một lần nó đã nghe lỏm được giáo sư McGonagall nói rằng ba và chú Sirius là những kẻ luôn gây rối trong trường học, nhưng bà ấy mô tả họ như những nguyên mẫu của hai anh em sinh đôi nhà Weasley, mà Harry lại không thể hình dung được Fred và George treo lộn ngược ai đó chỉ để đùa giỡn... không bao giờ trừ

phi bọn họ rất căm ghét người đó ... như Malfoy chẳng hạn, hay một ai đó thực sự đáng bị như thế ...

Harry cố tự thuyết phục mình bằng những chi tiết trong câu chuyện là thầy Snape đang bị chịu những thứ mà ba James đã làm với thầy: nhưng có phải là má Lily đã hỏi, Anh ấy đã làm gì anh? Và chẳng phải là ba James đã trả lời, Chẳng làm gì cả trừ một việc là nó cứ lù lù trước mặt anh, nếu em hiểu ý anh. Chẳng phải là ba James đã bắt đầu những trò đó đơn giản chỉ bởi vì chú Sirius nói là chú đang buồn chán? Harry nhớ thầy Lupin đã nói với lại trong ngôi nhà ở Quảng trường Grimmauld là cụ Dumbledore đã cho thầy Snape làm Huynh trưởng với hi vọng thầy có thể kiểm soát được ba James và chú Sirius... nhưng trong cái Tường Ký đó, thầy ngồi đó và nhìn mọi chuyện xảy ra...

Harry tự nhắc mình là má Lily đã can thiệp kịp thời; má của nó rất tốt bụng. Ký ức về vẻ mặt của má là khi má la ba James, làm cho ba trở nên lúng túng hơn bao giờ hết; rõ ràng là má căm ghét ba James, và Harry không thể hiểu làm thế nào mà bọn họ có thể đi đến hôn nhân. Hơn một hoặc hai lần, nó thậm chí còn tự hỏi liệu ba James có ép buộc má làm chuyện đó không...

Trong gần năm năm qua, cái ý nghĩ về người ba đã là nguồn động viên, là chỗ dựa tinh thần của nó. Mỗi khi có ai đó nói là nó giống ba James, nó lại cảm thấy căng phồng lên vì tự hào. Còn bây giờ... bây giờ nó cảm thấy lạnh giá và rất khổ sở với ý nghĩ về ba.

Thời tiết trở nên quang đãng hơn, sáng sủa và ấm áp hơn khi kỳ nghỉ lễ Phục Sinh trôi qua, nhưng Harry, cùng với số học sinh năm thứ năm và năm thứ bảy, vẫn chết dí trong nhà, đi thư thần tới lui trong thư viện. Nó giả vờ như tâm trạng tồi tệ là vì không còn có lý do nào khác ngoài kỳ thi sắp tới, và vì đám học sinh nhà Gryffindors cũng đang phát bệnh lên vì học nên lý do của nó chẳng bị ai thắc mắc.

Harry, em đang nói với anh đấy, anh có nghe thấy không?

Hả?

Nó nhìn quanh. Ginny Weasley, trông như vừa phơi mình trước gió mạnh đang ngồi xuống cùng bàn với nó trong thư viện. Lúc đó đã muộn vào buổi tối Chủ Nhật: Hermione đã trở về Tháp Gryffindor để sửa bài tập về Ngôn ngữ Runes cổ, còn Ron thì đang luyện tập Quidditch.

Xin chào, Harry nói và kéo những quyển sách về phía mình. Sao em không luyện tập à?

Đã xong rồi, Ginny nói. Anh Ron phải đưa Jack Sloper đến bệnh xá.

Sao thế?

à, chúng em cũng không chắc lắm, nhưng có vẻ như cậu ta bị đốn ngã bằng cú đánh của chính mình. Cô bé thở dài nặng nề. Dù sao... có một cái gói mới được gửi tới, nó vừa qua Thủ tục kiểm tra mới của bà Umbridge.

Cô bé giơ một cái gói được bọc trong giấy mầu nâu lên cái bàn; rõ ràng nó đã được mở ra và sau đó gói lại hết sức cầu thả. Có một dòng chữ nguyệt ch ngoạc viết trên đó bằng mực đỏ: Đã kiểm tra bởi Thanh Tra Cao Cấp Trường Hogwarts.

Má gởi những quả trứng Phục Sinh, Ginny nói. Có một quả cho anh ... của anh đây.

Cô bé trao cho nó một quả trứng xinh xắn bằng sôcôla có trang trí những trái Snitche nhỏ bằng đá, và theo chữ trên bao bì thì có chứa một túi Fizzing Whizzbees. Harry nhìn nó một lát và với một sự hoảng sợ, nó bắt đầu cảm thấy cổ họng như ngen tắc lại.

Anh không sao chứ, Harry? Ginny lặg lặ hỏi.

Ờ, anh không sao, Harry nói cộc lốc. Cục ngen trong cổ họng làm nó đau đốn. Nó không hiểu tại sao một quả trứng Phục Sinh lại cho nó cảm giác đó.

Anh trông có vẻ không ổn lắm, Ginny vẫn khắg khắg nói. Em chắc là nếu anh nói chuyện với chị Cho...

Anh không muốn nói chuyện với Cho, Harry nói thẳng toẹt.

Thế anh muốn nói chuyện với ai? Ginny hỏi và nhìn nó sát hơn.

Anh...

Nó liếc nhìn quanh để chắc chắn là không có ai đang lắng nghe. Bà Pince ở cách đó vài kệ, đang dẫn nhữn một đống sách cho Hannah Abbott.

Anh ước sao có thể nói chuyện với chú Sirius, nó thì thầm. Nhưng anh biết là không thể đượ.

Ginny tiếp tục dòm nó lom lom đầy vẻ hiểu biết. Chẳng biết làm gì, Harry bóc giấg bọc quả trứng Phục Sinh, bẻ một mẩu cho vào miệng.

Thế này, Ginny từ từ nói và cũng bỏ vào miệng một mẩu khác, nếu anh thực sự muốn nói chuyện với chú Sirius, em nghĩ chúng ta có thể tìm cách.

Thôi đi, Harry thất vọng nói. bà Umbridge vẫn kiểm tra các lò sưởi và đọc tất cả các bức thư của chúng ta?

Cái điều mà luôn theo sát hai anh Fred và George, Ginny thông thạo nói, là bạn có thể thực hiện mọi thứ nếu bạn có đủ trí khôn.

Harry nhìn cô bé. Có lẽ đó là do tác động của sôcôla – thầy Lupin thường khuyệ nên ăn một chút sôcôla sau khi bị đụng độ với bọn Giám Ngục – hoặc đơn giản là nó đẫ nói to niềm mong muốn đang nung

mẫu trong nó suốt tuần vừa rồi, nhưng nó vẫn cảm thấy có chút hy vọng.

Trò nghĩ là trò đang làm gì không?

Chết tiệt thật, Ginny thì thầm và nhảy dựng lên. Em quên mất ạ - Bà Pince đang hằm hằm nhìn bọn chúng, gương mặt teo tóp của bà nhăn nhúm lại vì tức giận.

Sôcôla trong thư viện! bà la lên. Đi ra - đi ra - ĐI RA! và bà vẫy vẫy cây đũa phép điều khiển những quyển sách, túi và bình mực của Harry lùa nó và Ginny ra khỏi thư viện, và tiếp tục theo bọn chúng trên đầu khi bọn chúng chạy đi vội vã.

*

Mặc dù kỳ thi sắp tới có tầm quan trọng lớn nhưng một lô những sách mỏng, tờ rơi và thông báo có liên quan đến vô số các nghề dành cho phù thủy vẫn xuất hiện trên những tám bảng thông báo của Tháp Gryffindor trong một thời gian ngắn ngay trước khi kết thúc kỳ nghỉ, cùng với những thông báo khác, người ta có thể đọc được:

Tất cả các học sinh năm thứ năm cần phải dự buổi gặp mặt với Chủ nhiệm Nhà của mình trong tuần đầu tiên của học kỳ mùa hè. Thời gian các buổi gặp riêng được liệt kê dưới đây.

Harry nhìn danh sách và nhận thấy nó được hẹn gặp tại văn phòng giáo sư McGonagall vào lúc 2h30 ngày thứ Hai, có nghĩa là nó sẽ mất phần lớn tiết học môn Tiên tri. Nó và những học sinh năm thứ năm khác sẽ mất phần đáng kể thời gian cuối tuần cuối cùng của Kỳ nghỉ Phục Sinh để đọc tất cả những thông tin về nghề nghiệp được để đó cho bọn chúng nghiên cứu.

Hừm, mình không thích nghề thầy thuốc, Ron nói vào buổi tối cuối cùng của kỳ nghỉ. Nó đang đâm mình nghiên cứu những tờ rơi có mang biểu tượng xương và đũa phép bắt chéo nhau của bệnh viện Thánh Mungo trước mặt. ở đây nói là bạn cần ít nhất điểm "E" trong chứng chỉ NEWT cho các môn Linh dược, Thảo dược, Biến hình, Bùa phép và Phòng chống nghệ thuật Hắc ám. ý mình là... ồ... chúng không hấp dẫn lắm?

Ờ, đó là một công việc đầy trách nhiệm, đúng không? Hermione lơ đãng nói.

Cô bé đang nghiên ngẫm tờ rơi màu cam và hồng tươi có đề, Bạn có nghĩ là mình thích làm việc liên quan đến dân MUGGLE không?

Người ta sẽ không cần nhiều chứng chỉ để có thể tiếp xúc với dân Muggles đâu; tất cả những thứ họ yêu cầu chỉ là chứng chỉ OWL ở môn Muggle học: Điều quan trọng hơn cả là bạn phải có đức tính nhiệt tình, kiên nhẫn và khiếu hài hước tốt

Người ta sẽ cần không chỉ là khiếu hài hước để bắt chuyện với dượng của mình, Harry u ám nói. Khiếu

né tránh tốt thì hợp lý hơn. Nó đã đọc lướt được một nửa tờ rơi về ngành ngân hàng phù thủy. Nghe này: Có phải bạn đang tìm kiếm một nghề nghiệp đầy thách thức, có cơ hội đi du lịch, phiêu lưu và những khoản thưởng lớn gắn với nguy hiểm? Nếu có, hãy cân nhắc đến một vị trí trong Ngân Hàng Phù Thủy Gringotts Wizarding Bank, chúng tôi đang tuyển dụng Nhân viên Môi giới Lờì Nguyên, bạn sẽ có cơ hội đi ra nước ngoài ... Họ muốn môn Số học; cậu có thể làm đấy, Hermione à!

Mình không thích ngân hàng, Hermione lơ đãng nói, bây giờ cô bé đã chuyển sang đọc tờ có đề: Bạn có đủ năng lực để huấn luyện những người khổng lồ bảo vệ không?

Này, bên tai Harry vang lên giọng nói. Nó nhìn quanh; Fred và George đã đến bên bọn chúng. Ginny vừa nói với các anh về chuyện của em, Fred nói, nó gác chân lên cái bàn trước mặt và làm cho một vài tờ rơi về nghề nghiệp trong Bộ Pháp Thuật trượt xuống nền nhà. Nó nói là em cần nói chuyện với chú Sirius?

Cái gì? Hermione nói sắc lẹm, tay cô bé dừng lại ở nửa đường khi đang vươn tay nhặt lấy tờ rơi có đề Hãy làm nổ tung Phòng Tai nạn và thảm họa pháp thuật.

Phải... Harry nói, cố gắng làm cho nghe có vẻ vô tình, phải, mình nghĩ là mình -

Đừng có lố bịch như thế, Hermione nói, cô ngồi thẳng dậy và nhìn nó như thể cô không tin vào mắt mình nữa. Cậu định làm việc đó trong khi bà Umbridge lượn lờ quanh các lò sưởi và kiểm tra tất cả các con cú à?

à, bọn anh nghĩ là bọn anh đã tìm ra cách giải quyết vấn đề, George nói, nó duỗi dài người và mỉm cười. Đơn giản là chỉ cần gây ra một sự đánh lạc hướng. Các em có nhận thấy là bọn anh không hề gây lộn xộn trong suốt kỳ nghỉ Phục sinh?

Bọn anh đã tự hỏi tại sao lại phải làm phiền mọi người trong thời gian nghỉ ngơi? Fred tiếp tục. Chẳng có lý do nào hết, bọn anh đã tự trả lời. Tất nhiên, bọn anh đã gây lộn xộn trong lúc mọi người ôn bài, và tin bọn anh đi đó, là điều cuối cùng mà bọn anh muốn làm.

Anh ném cho Hermione một cái gật đầu ngụ ý vẻ cao ngạo. Cô bé trông có vẻ thủ thế trước cái cử chỉ đó.

Nhưng công việc làm ăn sẽ trở lại bình thường vào ngày mai, Fred tiếp tục mạnh mẽ. Và nếu chúng ta vẫn bị cho là gây ra huyên náo, thì tại sao chúng ta lại không tiếp tục để Harry có thể nói chuyện với chú Sirius?

Cũng được, nhưng còn một vấn đề, Hermione nói, và giải thích thêm một cách đơn giản cho những ai còn chưa hiểu ra, nhưng nếu các anh đánh lạc hướng thành công, làm sao mà Harry có thể nói chuyện với chú ấy?

Văn phòng của bà Umbridge, Harry lặng lẽ nói.

Nó đã nghĩ về nơi đó vào đêm hôm trước và đi đến kết luận là không có lựa chọn nào khác. Chính bà Umbridge đã nói với nó lò sưởi duy nhất không bị theo dõi là lò sưởi trong phòng bà ta.

Cậu - có – mất – trí – không? Hermione nói với giọng cố kìm nén lại.

Ron hạ tờ rơi về công việc trong Sở Buôn bán Năm trồng xuống và theo dõi cuộc đối thoại với vẻ thận trọng.

Mình không nghĩ vậy, Harry nhún vai nói.

Thế làm thế nào cậu có thể vào đó được?

Harry đã có sẵn câu trả lời.

Con dao của chú Sirius, nó nói.

Gì cơ?

Lễ Giáng Sinh trước nữa chú Sirius đã cho mình một con dao có thể mở được mọi ổ khoá, Harry nói. Vì vậy thậm chí nếu bà ta ếm bùa Alohomora vào cánh cửa thì mình vẫn mở được, mà mình cá là bà ta sẽ làm vậy -

Cậu nghĩ sao? Hermione chất vấn Ron, và Harry không tránh được việc nhớ lại lời thỉnh cầu của bà Weasley với chồng bà trong bữa tối đầu tiên của nó ở quảng trường Grimmauld.

Mình không biết, Ron nói, trông nó có vẻ thận trọng khi được hỏi ý kiến. Nếu Harry muốn làm việc đó, thì tùy cậu ấy, đúng không?

Hãy nói như một người bạn thực sự và như một người nhà Weasley xem nào, Fred nói và vỗ mạnh vào lưng Ron. Thôi được. Chúng ta sẽ nghĩ cách thực hiện nó vào ngày mai, ngay sau buổi học, bởi nó có thể gây tác động tối đa nếu tất cả mọi người đều ở hành lang - Harry, chúng ta sẽ bố trí nó xảy ra ở cánh nhà phía Đông, khiến cho bà ta sẽ phải ra khỏi văn phòng của mình — Anh chắc là chúng ta có thể bảo đảm cho em khoảng 20 phút? nó nói và nhìn George.

Dễ ợt, George nói.

Thế các anh sẽ đánh lạc hướng theo kiểu gì vậy? Ron hỏi.

Rồi sẽ biết, Fred nói khi nó và George đứng lên. Em sẽ biết nếu em đi qua hành lang Gregory the Smarmy vào khoảng 5h ngày mai.

Harry thức giấc rất sớm vào sáng hôm sau, nó cảm thấy lo lắng gần như cái buổi sáng nó phải ra trước phiên toà của Bộ Pháp Thuật. Không chỉ cái viễn cảnh đột nhập vào văn phòng bà Umbridge và sử dụng lò sưởi của bà để nói chuyện với chú Sirius làm nó cảm thấy căng thẳng, mặc dù như thế cũng đã đủ tệ rồi; hôm nay là lần đầu tiên Harry sẽ ở ngay cạnh thầy Snape kể từ khi thầy ném nó ra khỏi văn phòng của thầy.

Sau khi nằm dài trên giường một lát và nghĩ về ngày trước mặt, Harry lặng lẽ ngồi dậy, đi đến bên cửa sổ cạnh giường Neville, và nhìn ra ngoài trong không khí buổi sáng rục rờ. Bầu trời trong trẻo, mù sương màu xanh đục. Ngay trước mặt nó, Harry có thể nhìn thấy cây sồi cao chót vót mà dưới đó ba nó đã quấy rối thầy Snape. Nó không chắc là chú Sirius có thể nói gì để giải thích cho cái nó nhìn thấy trong Cái Tường Ký, nhưng nó muốn nghe chính chú Sirius nói xem cái gì đã xảy ra, mong muốn biết được bất kỳ yếu tố giảm nhẹ có thể có, bất cứ lý do gì có thể biện minh cho hành động của ba nó ...

Có cái gì đó lôi cuốn sự chú ý của Harry: có một chuyển động ở rìa Khu Rừng Cấm. Harry nheo mắt dưới ánh mặt trời và nhìn thấy bác Hagrid xuất hiện giữa những cái cây. Hình như là bác đi khắp khiêng. Harry nhìn thấy bác lão đảo đi về phía cánh cửa lều và biến vào bên trong. Harry nhìn thêm vài phút nữa. Nhưng Hagrid không xuất hiện trở lại, tuy nhiên có khói bốc lên từ ống khói, vì vậy bác Hagrid chắc không thể bị thương quá nghiêm trọng khiến cho bác không thể nhóm lửa được.

Harry rời khỏi cửa sổ, đi đến chỗ cái rương của nó và bắt đầu mặc quần áo.

Với triển vọng sẽ đột nhập vào văn phòng bà Umbridge, Harry không bao giờ hy vọng đó sẽ là một ngày thành thơi, nhưng nó không trông đợi việc Hermione cố gắng thuyết phục nó từ bỏ cái mà nó định làm vào lúc 5h. Lần đầu tiên trong đời, cô bé lơ đãng trong tiết học của giáo sư Binns về môn Lịch Sử Pháp Thuật giống Harry và Ron, trong khi tuôn ra không ngừng những lời thì thầm la rầy mà Harry hết sức vất vả lơ đi.

... và nếu mà bà ta bắt được cậu ở đó, không chỉ cậu bị đuổi mà bà ta còn có thể đoán ra là cậu đang nói chuyện với chú Snuffles và lần này mình chắc là bà ta sẽ buộc cậu uống Veritaserum và trả lời các câu hỏi của bà ta ...

Hermione, Ron nói với giọng hạ thấp, cậu có thôi đi và lắng nghe ông Binns không, hoặc là mình sẽ phải tự ghi bài lấy đây?

Cậu hãy thay mình ghi bài một hôm đi, nó cũng chưa giết được cậu ngay đâu!

Lúc bọn chúng đi đến gian hầm, cả Harry và Ron vẫn chưa bắt chuyện với Hermione. Không nao núng, cô bé lợi dụng sự im lặng của bọn chúng để tiếp tục tuôn ra không ngừng những lời cảnh cáo nghe rất kinh khủng, lời nói của cô bé thoát ra khỏi cổ họng nghe như những tiếng rít xì xì khiến cho Seamus mất tới 5 phút để kiểm tra xem cái vạc của nó có bị lung chỗ nào không.

Trong lúc đó, thầy Snape có vẻ đã quyết định là xử sự như thể Harry không có mặt ở đó. Dĩ nhiên là nó rất quen thuộc với cái mảnh này, vì đó là một trong những trò được ưa thích của dượng Vernon, và xét cho cùng thì đó cũng chẳng phải là cái tệ hại nhứt mà nó đã phải chịu đựng. Trong thực tế, so với những những lời châm chích hay cách chấm điểm đầy ác ý mà nó thường nhận được từ thầy Snape thì nó thấy có cái gì đó mới mẻ và được cải thiện hơn, và nó hài lòng nhận thấy nếu được ở yên một mình, nó có thể pha chế được món Nước Tăng lực rất dễ dàng. Vào cuối tiết học, nó múc một ít món linh dược vào một cái hũ, đập nút lại và mang lên bàn thầy Snape để chấm điểm, trong lòng cảm thấy cuối cùng nó có thể chạm đến được điểm E.

Nó vừa mới quay đi thì nghe thấy tiếng rơi vỡ. Thăng Malfoy đang phá ra cười. Harry ngó lại. Hũ đựng liều Linh dược của nó rơi vỡ thành từng mảnh trên sàn nhà và thầy Snape trông có vẻ hả hê ra mặt.

Chà, thầy nhẹ nhàng nói. một điểm không nữa cho trò Potter.

Harry không nói được lời nào vì quá tức giận. Nó quay về chỗ cái vạc của mình với ý định lấy một hũ linh dược khác để buộc thầy Snape phải cho nó điểm, nhưng nó kinh hoàng nhận ra phần còn lại của món linh dược đã biến mất.

Mình xin lỗi! Hermione nói với bàn tay giơ lên bịt miệng. Mình rất xin lỗi, Harry. Mình nghĩ là cậu đã xong nên mình đã dọn sạch rồi!

Harry không buồn trả lời nữa. Khi chuông reo lên, nó vội vã đi ra khỏi căn hầm mà không thềm liếc lại đằng sau, và đảm bảo là nó có thể kiếm cho mình một chỗ ăn trưa giữa Neville và Seamus để Hermione không thể bắt đầu căn nhắc nó một lần nữa về việc sử dụng văn phòng của bà Umbridge.

Với tâm trạng tồi tệ như vậy, nó đi thẳng đến lớp học môn Tiên tri và quên biến cuộc hẹn để thảo luận về nghề nghiệp với giáo sư McGonagall, nó chỉ nhớ ra khi Ron hỏi tại sao nó không đến văn phòng giáo sư chủ nhiệm. Nó lộn ngược trở lên gác và chạy vội vã đến đó, chỉ muộn có vài phút.

Em xin lỗi, thưa giáo sư, nó thở hổn hển trong khi quay lại đóng cửa. Em quên mất.

Không sao, Potter, bà nói khẳng định, nhưng khi bà nói, có ai đó trong góc phòng khụt khịt mũi. Harry nhìn quanh.

Giáo sư Umbridge đang ngồi đó, một cái cặp hồ sơ kê trên đầu gối, một đồng diềm xếp nếp nhỏ cầu kỳ xung quanh cổ bà ta với một nụ cười thiện cận đầy tự mãn trông rất kinh tởm nở trên khuôn mặt.

Ngồi xuống đi, trò Potter, giáo sư McGonagall nói ngắn gọn. Hai bàn tay bà hơi run khi bà sắp xếp lại vô số các tờ rơi đang để bừa bãi trên bàn.

Harry ngồi xuống quay lưng lại với bà Umbridge và cố gắng giả vờ như nó không nghe thấy tiếng cây viết lông cạo trên cái cặp hồ sơ của bà ta.

Ta bắt đầu nhé, trò Potter, buổi gặp ngày hôm nay là để thảo luận các ý tưởng về nghề nghiệp mà trò có thể có và để giúp trò quyết định nên theo học môn nào trong những năm học thứ sáu và thứ bảy, giáo sư McGonagall nói. Trò đã suy nghĩ về việc mình muốn làm gì sau khi tốt nghiệp trường Hogwarts chưa?

Er - Harry nói.

Nó nhận ra là tiếng sột soạt phía sau nó làm nó nhãng đi không tập trung được.

Có không? giáo sư McGonagall thúc giục Harry.

à, em nghĩ là có, có thể là làm Thần Sáng ạ, Harry lầm bầm.

Em cần đạt mức cao nhất cho nghề đó, giáo sư McGonagall nói, và rút ra một tờ rơi nhỏ, tối màu từ dưới đồng giấy tờ trên bàn thờ và mở nó ra. ở đây người ta yêu cầu ít nhất là 5 chứng chỉ NEWTs, và tất cả phải đạt điểm "Exceeds Expectations" (Vượt quá mong đợi~Khá-ND),. Ngoài ra, trò cần phải vượt qua một loạt các bài kiểm tra rất nghiêm ngặt về tính cách và năng khiếu tại Văn phòng Thần Sáng. Đó là một con đường khó khăn đấy Potter, họ chỉ lấy những người giỏi nhất. Trong thực tế, ta nghĩ là trong ba năm gần đây, không có ai được chọn cả.

Ngay lúc đó, giáo sư Umbridge ho khê một tiếng, như thể bà ta đang cố gắng giữ yên lặng hết mức có thể được. Giáo sư McGonagall lờ bà ta đi.

Trò có muốn biết trò cần phải học những môn nào không? bà tiếp tục nói to hơn lúc trước.

Có ạ, Harry nói. Em cho là có môn Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám?

Đương nhiên rồi, giáo sư McGonagall khẳng định. Ta cũng sẽ khuyên trò -

Giáo sư Umbridge ho thêm một tiếng khác, lần này thì nghe rõ hơn một chút. Giáo sư McGonagall nhắm mắt lại trong giây lát, sau đó mở ra, và lại tiếp tục như không có gì xảy ra.

Ta cũng khuyên trò nên học các môn Biến hình, vì các Thần Sáng sẽ luôn cần đến Bùa Biến Hình và Bùa Hiện Hình trong công việc của mình. Và ta phải nói với trò ngay bây giờ, Potter, là ta sẽ không chấp nhận một học sinh nào trong lớp học NEWT của ta trừ phi học sinh đó đạt điểm "Exceeds Expectations" (Vượt quá mong đợi~Khá-ND) hoặc cao hơn khi lấy Chứng Chỉ Phù Thủy Thường Đăng OWL. Hiện nay, trò mới chỉ đạt mức "Acceptable" (Chấp nhận được~Trung bình-ND), vì vậy trò sẽ phải cố gắng nhiều hơn trước kỳ thi để có cơ hội theo đuổi nghề trò đã chọn. Tiếp theo trò phải học môn Bùa Chú, luôn hữu dụng, Độc Dược. Phải, trò Potter, Độc Dược, bà bổ sung thêm, gương mặt thoáng một nụ cười. Độc dược và thuốc giải là môn học rất cần thiết cho các Thần Sáng. Và ta phải nói với trò là thầy Snape chắc chắn sẽ từ chối nhận các học sinh chỉ đạt Chứng Chỉ OWL loại "Outstanding" (Chưa vượt qua~Chưa đạt hay Dưới Trung Bình-ND), vì vậy -

Giáo sư Umbridge lại ho thêm một tiếng tỏ ý báo hiệu.

Chị có cần một liều thuốc ho không, chị Dolores? giáo sư McGonagall hỏi sẵn mà không nhìn giáo sư Umbridge.

à không, cảm ơn chị rất nhiều, bà Umbridge nói với một tiếng cười ngớ ngẩn mà Harry ghét cay ghét đắng. Tôi tự hỏi là tôi có thể cắt ngang chút xíu không, chị Minerva?

Tôi chắc là chị hoàn toàn có thể, giáo sư McGonagall nói, hai hàm răng nghiến chặt.

Tôi chỉ tự hỏi liệu Ông Potter có đủ khí chất để trở thành một Thần Sáng hay không? giáo sư Umbridge ngọt ngào nói.

Chị thấy thế à? giáo sư McGonagall ngạo nghễ nói. Như vậy, trò Potter, bà tiếp tục như không hề có sự cắt ngang, nếu trò thực sự nghiêm túc, ta khuyên trò nên tập trung nhiều để đạt được tiến bộ trong các môn Biến Hình và Độc Dược. Ta biết là giáo sư Flitwick đã cho trò điểm "Acceptable" (Chấp nhận được~Trung bình-ND) và "Exceeds Expectations" (Vượt quá mong đợi~Khá-ND) cho hai năm vừa qua, vì vậy có vẻ là môn Bùa Chú của trò tạm ổn. Về môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc ám, điểm của trò nhìn chung khá cao, đặc biệt giáo sư Lupin nghĩ rằng trò... – chị có hoàn toàn chắc là không cần một liều thuốc ho không, chị Dolores

Không cần, cảm ơn chị Minerva; giáo sư Umbridge mỉm cười ngớ ngẩn và ho to hơn bao giờ hết. Tôi cho là chị vẫn chưa có bảng điểm mới nhất của môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc ám. Tôi chắc là tôi đã kẹp vào đó một bản nhận xét.

Chị muốn nói thứ này phải không? giáo sư McGonagall nói, giọng đột ngột thay đổi khi bà kéo ra một tờ giấy da màu hồng trong đám giấy tờ kẹp trong Hồ sơ đề Harry. Bà liếc nhìn nó, hàng mi khẽ nhướn lên, sau đó để nó vào chỗ cũ mà không bình luận gì.

à phải, như tôi đã nói, trò Potter, giáo sư Lupin nghĩ rằng trò thể hiện khí chất đáng chú ý trong môn này, và rõ ràng là đối với một Thần Sáng -

Chị không hiểu bản nhận xét của tôi phải không, bà Minerva? giáo sư Umbridge hỏi với giọng ngọt như mật, hoàn toàn quên cả ho.

Dĩ nhiên là tôi hiểu, giáo sư McGonagall, hàm răng bà nghiến chặt lại khiến cho lời nói phát ra nghe như tiếng rít.

à, tôi rất bối rối... tôi sợ là tôi không hiểu được làm sao mà chị có thể tạo ra một niềm hy vọng giả tạo cho Ông Potter là -

Hi vọng giả tạo? giáo sư McGonagall nhắc lại vẫn không chịu nhìn giáo sư Umbridge. Tró Porter đã

đạt điểm cao trong tất cả các bài kiểm tra Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc ám -

Tôi rất lấy làm tiếc phải phủ nhận điều chị nói, chị Minerva, nhưng chị có thể xem bản nhận xét của tôi, Harry đang đạt được kết quả rất tồi trong lớp học của tôi -

Tôi có cách đánh giá của riêng mình, giáo sư McGonagall nói, cuối cùng cũng chịu quay lại nhìn thẳng vào mắt bà Umbridge. Trò Potter đã đạt điểm cao trong các bài kiểm tra môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc ám bởi một giáo viên có trình độ.

Nụ cười của giáo sư Umbridge tắt ngấm như bóng đèn bị nổ. Bà ta ngả người trên cái ghế, lật lật một tờ giấy trong cái bì kẹp hồ sơ và bắt đầu viết rất nhanh, hai con mắt lồi đảo từ bên này qua bên kia. Giáo sư McGonagall quay lại với Harry, cánh mũi phập phồng, mắt toé lửa.

Còn câu hỏi nào nữa không, trò Potter?

Có ạ, Harry nói. Nếu như con có đủ các chứng chỉ NEWT cần thiết, Bộ sẽ có những bài kiểm tra về tính cách và năng khiếu như thế nào ạ?

à, trò cần phải chứng tỏ được khả năng chịu được áp lực và những thứ khác, giáo sư McGonagall nói, như kiên nhẫn và toàn tâm toàn ý, bởi việc huấn luyện một Thần Sáng sẽ mất đến ba năm, không chỉ là thực hành các kỹ năng cao cấp trong môn Phòng Chống. Điều đó có nghĩa là thậm chí sau khi tốt nghiệp, trò cũng sẽ phải học rất nhiều nữa, vì vậy, nếu trò có ý định trở thành Thần Sáng, trò phải chuẩn bị sẵn sàng để -

Ta nghĩ là trò cũng sẽ thấy là, bà Umbridge nói với giọng hết sức lạnh lùng, Bộ sẽ xem xét rất kỹ lý lịch của những ai muốn trở thành Thần Sáng. Những bản lý lịch tư pháp đó.

- trừ phi là trò phải chuẩn bị sẵn sàng để vượt qua một số kỳ thi khác sau khi tốt nghiệp trường Hogwarts, còn không trò nên thực sự cân nhắc một nghề...

Cơ hội thăng bé này trở thành Thần Sáng cũng vô vọng như cơ hội ông Dumbledore trở về trường này.

Một cơ hội rất lớn, giáo sư McGonagall nói.

Trò Potter có một bản án, bà Umbridge nói to.

Trò Potter hoàn toàn trong sạch, không bị buộc bất kỳ tội gì, bà McGonagall nói còn to hơn.

Giáo sư Umbridge đứng dậy. Bà ta quá lùn nên hành động đó cũng không làm thay đổi mấy so với khi ngồi, nhưng điệu bộ cười màu mè kiểu cách của bà ta đã thấp thoáng bóng dáng của sự giận dữ khiến cho bộ mặt bè bè nhoe nhớt của bà ta trông nham hiểm lạ lùng.

Trò Potter sẽ chẳng bao giờ có cơ hội để trở thành một Thần Sáng!

Giáo sư McGonagall cũng đứng dậy, nhưng đối với bà việc đó gây ấn tượng hơn nhiều; bà cao hơn giáo sư Umbridge rất nhiều.

Trò Potter, bà nói với giọng rõ ràng dứt khoát, Ta sẽ giúp đỡ để trò có thể trở thành một Thần Sáng nếu như đó là điều cuối cùng ta có thể làm được! Nếu ta kèm thêm trò vào ban đêm, ta chắc chắn là trò sẽ đạt được kết quả cần thiết!

Bộ Pháp Thuật sẽ không bao giờ tuyển dụng những người như Harry Potter! bà Umbridge nói, giọng bà chuyển sang giận dữ.

Có thể chúng ta sẽ có một ông Bộ trưởng mới khi Potter đủ tuổi để tham gia vào đó! bà McGonagall hét lên.

Aha! giáo sư Umbridge hét lên, chỉ thẳng ngón tay ngón chùn lùn vào bà McGonagall. Phải! phải, phải, phải! Tất nhiên rồi! Đó là điều mà bà muốn phải không, Minerva McGonagall? Bà muốn ngài Cornelius Fudge sẽ bị Albus Dumbledore thế chỗ! Bà nghĩ bà sẽ thế chỗ của tôi, đúng không: bà định đá tôi ra khỏi vị trí Trợ lý cao cấp của Bộ Trưởng và Hiệu trưởng chứ gì!

Bà đang mê sảng rồi, giáo sư McGonagall nói với thái độ khinh thị. Trò Potter, chúng ta kết thúc buổi tư vấn về nghề nghiệp tại đây.

Harry ném cái cặp vắt qua vai và vội vã ra khỏi phòng, không dám nhìn lại giáo sư Umbridge. Nó có thể nghe thấy bà ta và giáo sư McGonagall tiếp tục la hét nhau khi nó đi suốt chiều dài của hành lang.

Giáo sư Umbridge vẫn còn thở hổn hển như thể đang chạy đua khi bà ta sai bước vào lớp học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc ám của bọn chúng vào chiều đó.

Mình hy vọng là cậu đã suy nghĩ kỹ về cái cậu định làm, Harry à, Hermione thì thăm trong lúc mở cuốn sách của bọn chúng đến Chương 34, Không Trả Đũa và Hãy Thương Thuyết. bà Umbridge trông có vẻ đang có tâm trạng xấu ...

Bà Umbridge thường xuyên bắn sang Harry những cái nhìn giận dữ, còn nó đầu cúi thật thấp, nhìn chăm chăm vào cuốn sách Lý Thuyết Phòng Chống Ma Thuật, mắt nó không tập trung vào điểm nào cả vì nó đang mãi nghĩ ngợi ...

Nó có thể hình dung phản ứng của giáo sư McGonagall nếu như nó bị bắt quả tang đột nhập vào văn phòng giáo sư Umbridge chỉ vài tiếng sau khi bà đã bảo vệ nó ... chẳng có gì ngăn cản nó trở về Tháp Nhà Gryffindor và hy vọng một dịp thuận tiện trong kỳ nghỉ hè tới nó sẽ có cơ hội hỏi chú Sirius về cảnh nó được chứng kiến trong Cái Tường Ký ... chẳng có gì cả, ngoại trừ cái ý nghĩ về tính chất nhạy cảm của hành động đó khiến nó cảm thấy như có một khối đá nặng trong bao tử ... và vấn đề với hai anh em sinh

đôi Fred và George, hai người đã lên xong kế hoạch đánh lạc hướng, không kể đến con dao mà chú Sirius cho nó lúc này đang yên vị trong cái cặp sách cùng với cái áo Khoác Tàng Hình của ba nó.

Nhưng nếu nó bị tóm thì sao ...

Cụ Dumbledore đã hy sinh cả bản thân để cậu được ở lại trường học, Harry à! Hermione thì thầm, cô bé nâng quyển sách lên để bà Umbridge không nhìn thấy mặt. Và nếu cậu bị đuổi khỏi trường ngày hôm nay, sự hi sinh đó sẽ trở thành vô nghĩa!

Nó có thể từ bỏ kế hoạch đó và học cách sống chung với những ký ức về cái mà ba nó đã làm trong một ngày mùa hè cách đây hơn 20 năm ...

Và nó nhớ lại những lời mà chú Sirius đã nói khi ở trong đồng lửa trong phòng sinh hoạt chung ở trên gác của Nhà Gryffindor ...

Con không giống ba con nhiều như chú vẫn nghĩ ... nguy hiểm luôn là trò đùa đối với anh James...

Nhưng liệu nó có còn muốn được giống như ba nó nữa không?

Harry, đừng làm vậy, làm ơn đừng có làm như vậy! Hermione nói với giọng tha thiết khi tiếng chuông vang lên vào cuối buổi học.

Nó không trả lời; nó không biết phải làm gì.

Ron có vẻ như đã quyết định không đưa ra bất kỳ ý kiến hay lời khuyên nào; nó không nhìn Harry, tuy khi Hermione mở miệng cố khuyên can Harry thêm nữa, nó nói với giọng hạ thấp, Cậu thôi đi được không? Cậu ấy có thể tự quyết định được mà.

Trái tim Harry đập rất nhanh khi nó rời khỏi lớp học. Nó đi được một nửa hành lang bên ngoài thì nghe thấy những âm thanh không thể lẫn đi đâu được báo hiệu kế hoạch đánh lạc hướng đã tiến hành ở đâu đó. Có những tiếng kêu và la hét dội lại từ một nơi nào đó phía trên; tất cả mọi người chạy ra khỏi lớp học ngừng lại trên lối đi và nhìn lên trần nhà đầy sợ hãi -

Bà Umbridge chạy hộc tốc ra khỏi lớp nhanh hết mức mà đôi chân ngắn ngủn của bà cho phép. Rút cây đũa phép ra, bà ta vội vã chạy theo hướng ngược với văn phòng: hoặc là bây giờ hoặc là chẳng bao giờ hết.

Harry – xin dừng! Hermione nài xin hết sức yếu ớt.

Nhưng nó đã có quyết định; choàng cặp sách chắc hơn lên vai, nó bắt đầu co căng chạy luồn lách trong đám đông học sinh lúc này đang vội vã đổ xô theo hướng ngược lại để xem cái gì là nguyên nhân của tiếng động om xòm ở cánh nhà phía Đông.

Harry chạy đến hành lang có văn phòng của bà Umbridge và nhận thấy chẳng có ai ở đó cả. Nấp ra đằng sau một bộ áo giáp có cái mũ trụ cứ đảo quanh theo dõi nó, nó mở cặp, cầm lấy con dao của chú Sirius và khoác áo Choàng Tàng Hình vào. Sau đó, nó rón rén một cách từ từ và thận trọng ra khỏi chỗ nấp sau bộ áo giáp, đi dọc theo hành lang tới cánh cửa văn phòng bà Umbridge.

Nó lách lưỡi con dao thần vào khe cửa và khẽ nhấc nó chuyển động lên xuống, sau đó rút ra. Có một tiếng kêu tách nhỏ, và cánh cửa mở ra. Nó lén vào phòng, đóng thật nhanh cánh cửa đằng sau và nhìn quanh.

Chẳng có gì chuyển động ngoài những con mèo nhỏ xấu xí đang đùa giỡn trên những cái kệ sát tường phía trên những cây chổi thần bị tịch thu.

Harry cởi cái áo Tàng Hình ra, đi đến trước lò sưởi, phát hiện ra cái nó cần trong có vài giây: đó là một cái hộp nhỏ chứa bột Floo lấp lánh.

Nó cúi xuống cái lò sưởi lạnh lẽo, hai tay nó run bần. Nó chưa bao giờ làm điều này trước đó cả, mặc dù nó nghĩ là nó biết nó hoạt động như thế nào. Thò đầu vào cái lò sưởi, nó bốc một vốc bột lớn và thả nó lên những thanh củi được xếp thành đồng thứ tự bên dưới nó. Chúng ngay lập tức bùng lên thành ngọn lửa xanh ngọc lục bảo rực rỡ.

Số 12, quảng trường Grimmauld! Harry nói to và rõ ràng.

Đó là một trong những cảm giác lạ lùng nhất mà nó đã trải qua. Dĩ nhiên là nó đã di chuyển bằng bột Floo trước kia, nhưng khi đó toàn thân nó quay tít và quay tít bên trong ngọn lửa qua mạng lò sưởi phù thủy phủ khắp đất nước. Lần này, đầu gối của nó vẫn đang quỳ trên sàn nhà lạnh giá của văn phòng bà Umbridge, chỉ có đầu của nó là chuyển động qua đồng lửa màu xanh ma quái ...

Và sau đó, cũng đột ngột như khi nó bắt đầu, quá trình quay tít dừng lại. Cảm thấy như bị bệnh và như đang quấn một cái khăn quá nóng quanh đầu, Harry mở mắt ra, thấy mình đang nhìn qua một cái lò sưởi của một gian bếp và thấy một cái bàn gỗ dài, nơi có một người đàn ông đang nghiền ngẫm một tờ giấy da.

Chú Sirius?

Người đàn ông nhảy dựng lên và nhìn quanh. Đó không phải là chú Sirius mà là thầy Lupin.

Harry! thầy nói, trông rất kinh ngạc. Con làm gì vậy-có chuyện gì xảy ra sao, mọi việc vẫn ổn chứ?

Vâng ạ, Harry nói. Con chỉ tự hỏi — ý con là, con chỉ muốn được nói chuyện với chú Sirius.

Ta sẽ gọi, thầy Lupin nói, thầy bước đi nhưng vẫn còn khá bối rối, chú ấy lên gác kiểm Kreacher, ông ta hình như lại đang trốn vào gác mái ...

Và Harry thấy thầy Lupin vội vã ra khỏi gian bếp. Bây giờ nó chẳng nhìn thấy cái gì ngoài cái ghế và những cái chân bàn. Nó tự hỏi tại sao chú Sirius không bao giờ nói cho nó biết là nói qua đồng lửa lại bất tiện như vậy; hai đầu gối nó đau điếng vì quỳ quá lâu trên sàn đá trong phòng bà Umbridge.

Một lát sau, thầy Lupin quay lại với chú Sirius theo sát gót.

Có chuyện gì vậy? chú Sirius nôn nóng nói, chú hất mái tóc đen dài ra khỏi mắt và quỳ xuống trước đồng lửa để chú và Harry ở ngang tầm nhau. Thầy Lupin cũng quỳ xuống, trông đầy vẻ quan tâm. Con không sao chứ? Chú có giúp gì được cho con không?

Không, Harry nói, không phải là chuyện đó đâu ... chỉ là con muốn nói chuyện ... về ba của con.

Bọn họ trao đổi cái nhìn rất kinh ngạc, nhưng Harry không có thời gian để cảm thấy ngỡ ngàng hay lúng túng nữa; hai đầu gối của nó lại nhói lên lần nữa và nó phồng chừng 5 phút đã trôi qua kể từ lúc hai anh em sinh đôi bắt đầu đánh lạc hướng; George chỉ đảm bảo cho nó có 20 phút. Do đó, nó đi vào câu chuyện ngay lập tức về cái mà nó đã nhìn thấy trong Cái Tường Ký.

Khi nó kể xong, trong giây lát cả chú Sirius lẫn Lupin chẳng ai nói gì. Sau đó, thầy Lupin lặng lẽ nói, Ta không muốn con phán xét ba của mình vì những gì con nhìn thấy đó, Harry à. Ba con chỉ mới 15 tuổi khi -

Con cũng 15 tuổi! Harry nóng nảy nói.

Harry à chú Sirius xoa dịu, Ba James và thầy Snape đã căm ghét nhau ngay từ khi bọn họ nhìn thấy nhau lần, đó chỉ là một trong vô vàn lý do, con có hiểu không? Chú nghĩ ba James có tất cả những gì mà thầy Snape khao khát – ba con rất nổi tiếng, rất giỏi môn Quidditch – và giỏi nhiều thứ khác nữa. Và thầy Snape thì lại là người rất lập dị, luôn quan tâm đến Nghệ Thuật Hắc ám, và ba James của con – cho dù có xuất hiện dưới mắt con như thế nào đi nữa, Harry à - lại luôn luôn căm ghét Nghệ Thuật Hắc ám.

Phải, Harry nói, nhưng ba đã tấn công thầy Snape mà chẳng có lý do chính đáng nào hết, chỉ bởi vì - chỉ bởi vì chú nói là chú buồn chán, nó kết thúc với một chút có lỗi trong giọng nói.

Chú không tự hào về điều đó đâu, chú Sirius nói nhanh.

Thầy Lupin ngoảnh nhìn sang chú Sirius, rồi nói, Harry, cái mà con phải hiểu là ba con và chú Sirius là những người giỏi nhất trường trong bất kì chuyện gì - mọi người luôn nghĩ rằng họ là những người giỏi nhất – nếu như đôi khi bọn họ có hơi bốc đồng -

Nếu như chúng ta đôi khi tỏ ra là những kẻ kiêu căng ngạo mạn, anh định nói thế phải không, chú Sirius nói.

Thầy Lupin mỉm cười.

Ba làm cho đầu tóc ba rối bù, Harry nói với giọng đau khổ.

Chú Sirius và thầy Lupin bật cười.

Chú đã quên mất rồi đấy, chú Sirius nói có vẻ bị ấn tượng sâu sắc.

Ba con đang chơi với trái banh Snitch chứ? thầy Lupin nôn nóng hỏi.

Có ạ, Harry nói, nhìn cả hai người với vẻ không hiểu trong khi chú Sirius và thầy Lupin cười và hồi tưởng lại chuyện cũ. Ờ... Ta nghĩ là ba con cũng hơi ngốc.

Dĩ nhiên là anh ấy ngốc rồi! chú Sirius khẳng định, tất cả chúng ta đều là những gã ngốc! Hừm – không nên mơ mộng nữa, chú nói rõ và nhìn thầy Lupin.

Nhưng thầy Lupin lắc đầu. Tôi đã bao giờ nói với các anh hãy buông tha Snape chưa? thầy nói. Đã bao giờ tôi có đủ can đảm để nói với các anh là tôi nghĩ các anh đang vi phạm nội quy chưa?

Ờ thì..., chú Sirius nói, đôi khi anh đã làm chúng tôi tự cảm thấy xấu hổ ... nó là một cái gì đó..."

Và, Harry kiên nhẫn nói với quyết tâm sẽ nói ra những điều trong đầu nó, mà chính vì những thứ đó mà nó đang ở đây, ba luôn nhìn các cô gái bên kia hồ, hy vọng họ đang chiêm ngưỡng ba!

à, ba con luôn làm cho mình trở thành ngu ngốc như vậy mỗi khi Lily ở quanh đó, chú Sirius nhún vai nói, , ba con không thể thôi không thể hiện mình mỗi khi ba con ở gần má con.

Làm thế nào mà má con lại đồng ý lấy ba con được? Harry đau khổ hỏi. Má đã rất căm ghét ba!

Ôi trời, không phải đâu, Sirius nói.

Má con bắt đầu đi chơi với ba con vào năm học thứ bảy, thầy Lupin nói.

Lần đầu tiên, anh James đã làm cho cái đầu của mình nguội đi một chút, chú Sirius nói.

Và ngừng ếm bùa mọi người chỉ để trừng giỡn, thầy Lupin nói.

Thậm chí với cả thầy Snape? Harry nói.

Hừm, thầy Lupin nói chậm rãi, Thầy Snape là một ca đặc biệt. ý ta là, ông ấy không bao giờ bỏ lỡ cơ hội thực hiện lời nguyện đối với anh James, và con cũng không thực sự mong đợi ba James của con thất bại đấy chứ?

Và má con đã không phản đối chuyện đó?

Má con không biết gì nhiều về chuyện đó, thực tình mà nói, chú Sirius nói. anh James không bao giờ

đụng đến thầy Snape vào những hôm đi với má con và cũng không bao giờ thực hiện bùa phép trước mặt má con cả?

Chú Sirius nhăn mặt nhìn Harry, trông nó vẫn có vẻ nửa tin nửa ngờ.

Con biết đấy, chú nói, ba con là người bạn tốt nhất của chú và ba con là người tốt. Có rất nhiều người tỏ ra rất ngớ ngẩn khi ở tuổi 15. Ba con đã vượt qua được chuyện đó.

Thôi được, Harry nặng nề nói. Chỉ vì con không bao giờ lại nghĩ là con sẽ lại cảm thấy có lỗi với thầy.

Nhân thể con đang nói đến thầy Snape, thầy Lupin nói, một nếp nhăn mệt mỏi hằn lên giữa hai hàng lông mày, ông ấy phản ứng như thế nào khi ông ấy khám phá ra con đã nhìn thấy tất cả những thứ đó?

Thầy nói với con là thầy sẽ không bao giờ dạy con môn Phép Thuật Phong Toả nữa, Harry nói, giống như thể đó là một sự thất vọng lớn đối với con—

Anh ta nói Cái gì? chú Sirius la lên, làm cho Harry giật bản mình lên và hít ngay một mồm đầy tro.

Con nghiêm túc đấy chứ, Harry? thầy Lupin nói nhanh. Thầy Snape thôi không dạy con nữa à?

Vâng ạ, Harry nói, rất ngạc nhiên với phản ứng mà nó cho là hơi quá đáng này. Nhưng không sao, con không quan tâm lắm, con có thể nói là con cảm thấy nhẹ cả... -

Chú sẽ đến đó để nói với thầy Snape! chú Sirius nói một cách mạnh mẽ, và chú nhấp nhồm đứng ngay dậy nhưng thầy Lupin đã ấn chú ngồi xuống.

Nếu cần có ai đó cần nói với anh Snape thì người đó phải là tôi! thầy khẳng định. Nhưng trước tiên Harry phải quay lại chỗ thầy Snape và nói với thầy là không có lý do gì mà thầy được phép dừng những tiết học đó lại — nếu cụ Dumbledore mà nghe thấy -

Con không thể nói như vậy được, thầy Snape sẽ giết con mất! Harry giận dữ nói. Thầy không được thấy thầy Snape khi bọn con cùng nhau ra khỏi Cái Tường Ký dấu.

Harry, không có gì quan trọng bằng việc học sử dụng Phép Thuật Phong Toả của con đâu! thầy Lupin nghiêm nghị nói. Con có hiểu không? Không gì quan trọng hơn!

Vâng, vâng ạ, Harry nói, hoàn toàn bị làm cho bối rối,. Con... Con sẽ cố và nói gì đó với thầy Snape ... nhưng nó sẽ không-

Nó chợt rơi vào im lặng. Nó có thể nghe thấy tiếng bước chân.

Có phải ông Kreacher đang xuống thang không ạ?

Không, Sirius nói sau khi ngoái liếc nhìn phía sau. Chắc là có ai đó phía con đó.

Trái tim Harry như ngừng đập.

Con nên đi thôi! Harry vội vã nói và rút đầu khỏi đồng lửa ở Quảng trường Grimmauld. Trong giây lát, cái đầu của nó quay tít trên vai, sau đó nó thấy mình đang quỳ gối trước lò sưởi của bà Umbridge và nhìn ngọn lửa bùng lên rồi chết lịm.

Nhanh lên, nhanh lên! nó nghe thấy một giọng nói ngay ngoài cánh cửa. Ôi, bà ấy để cửa mở đây này -

Harry ẩn mình trong cái áo Tàng Hình và cố gắng kéo nó trùm kín khắp mình khi thầy Filch lao vào phòng. Thầy rõ ràng là đang tìm kiếm cái gì đó và tự nói với mình với vẻ nôn nóng khi thầy đi ngang qua phòng, kéo cái ngăn kéo ở bàn của bà Umbridge và bắt đầu lục lọi giấy tờ bên trong.

Phê duyệt cho phép trừng phạt bằng roi ... Phê duyệt cho phép trừng phạt bằng roi ... cuối cùng mình có thể thực hiện được điều đó ... bọn chúng sẽ nhớ đến hàng năm ấy chứ ...

Thầy lôi ra một cuộn giấy, hôn nó đánh chụt, sau đó vội vã bước ra cửa, vẫn ôm khư khư cuộn giấy trước ngực.

Harry lao ra, kiểm tra chắc chắn nó đã cầm cặp sách và cái áo Choàng Tàng Hình hoàn toàn che kín người nó, nó mở cửa và vội vã ra khỏi văn phòng sau thầy Filch, lúc này đang đi với một tốc độ rất nhanh mà chưa bao giờ Harry nhìn thấy.

Ra khỏi văn phòng của Umbridge, Harry nghĩ là an toàn để hiện hình trở lại. Nó cởi áo Tàng Hình, nhét nó vào cặp và tiếp tục chạy. Có rất nhiều tiếng kêu la và chuyển động từ Gian Sảnh ra vào. Nó chạy xuống theo cầu thang lát đá và nhận thấy có vẻ như toàn trường đang tụ tập ở đó.

Nó giống như cái đêm mà cô Trelawney bị đuổi. Các học sinh đứng dựa vào các bức tường xung quanh thành một vòng lớn (Harry nhận thấy một số đang bị dính cái gì đó khắp người rất giống như là Stinksap) ; các giáo viên và những con ma cũng đứng lẫn trong đám đông. Nổi bật lên trong số khán giả là những thành viên của Đội Kiểm Tra, tất cả bọn chúng trong rất tự hài lòng với bản thân mình, và Peeves, lúc này đang lượn lờ phía trên đầu thì nhìn chăm chăm vào Fred và George đang đứng giữa sàn với vẻ không phạm tội nhưng đang bị dồn vào chân tường.

Thế nào! bà Umbridge nói với vẻ chiến thắng. Harry nhận thấy bà ta chỉ đứng cách nó có vài bậc thang ngay đằng trước, nhìn xuống con mồi của mình. Thế nào – các trò nghịch thật là đáng tức cười khi biến hành lang trường học thành một cái đầm lầy phải không?

Rất tức cười, phải đấy, Fred nói, nó ngược nhìn bà ta không chút sợ hãi.

Filch huých khuỷ tay để tiến lại gần bà Umbridge, gần như phát khóc vì hạnh phúc.

Tôi đã có văn bản đây, thưa bà Hiệu trưởng, thầy nói với giọng khàn khàn, vầy vầy mẫu giấy da mà Harry vừa nhìn thấy thầy lấy từ bàn của bà ta. Tôi đã có văn bản đây và tôi có sẵn cả những cái roi da ... ôi, hãy để tôi làm việc đó

Rất tốt, Argus, bà ta nói. Cả hai trò, bà tiếp tục, nhìn chăm chăm vào Fred và George, sẽ phải làm quen với những gì sẽ xảy ra với những kẻ làm sai trong trường của ta.

Cô thì biết cái gì? Fred nói. Em không nghĩ là chúng em sẽ quen.

Nó quay lại người anh em sinh đôi.

George, Fred nói, Anh nghĩ là chúng ta đã học đủ rồi.

Phải, em cũng cảm thấy như vậy, George rạng rỡ nói.

Đã đến lúc chúng ta phải thử trí thông minh của chúng ta với phần còn lại của thế giới, em có thấy thế không? Fred hỏi.

Hoàn toàn chính xác, George nói.

Và trước khi bà Umbridge có thể thốt được một lời, bọn chúng giờ đã phép lên một lượt và cùng nói:

Chối lại đây!

Harry nghe thấy tiếng động ở đâu đó xa xa. Nhìn sang bên trái, nó cúi mình xuống đúng lúc. Những cây chổi của Fred và George, một vẫn còn kéo lê theo dây xích và cái móc sắt mà bà Umbridge dùng để gắn chúng vào bức tường, đang bay rít lên âm âm dọc hành lang về phía chủ nhân của chúng; chúng rẽ trái, trượt thấp xuống theo cầu thang và dừng ngay lại trước mặt hai anh em sinh đôi, cái dây xích va vào nhau loảng xoảng âm ỉ trên sàn nhà lát đá phiến.

Chúng em sẽ không gặp cô nữa, Fred nói với giáo sư Umbridge, nhún nhún chân trên cây chổi.

Phải, chúng em sẽ không làm phiền liên lạc với cô nữa, George nói và cười lên cây chổi của mình.

Fred nhìn quanh các học sinh đang tụ tập, im lặng và theo dõi chăm chú.

Nếu như có ai muốn mua một cái Đầm lầy Bỏ túi, như đã được xem trên gác, hãy đến số 93, phố Diagon Alley – Cửa hàng Weasleys Wizarding Wheezes, nó nói rất to. Nơi trú ngụ mới của chúng tôi!

Giảm giá đặc biệt cho những học sinh trường Hogwart cam kết sẽ sử dụng sản phẩm của chúng tôi để thoát khỏi cái con dơi già này, George để thêm và chỉ vào bà giáo sư Umbridge.

Ngăn bọn chúng lại! bà Umbridge gầm lên, nhưng đã quá muộn. Trước khi Đội Điều tra có thể chặn lại,

Fred và George đã thoát ra cửa, lao vọt đến cả 15 feet vào không khí, cái móc bằng sắt lơ lửng một cách nguy hiểm phía dưới. Fred nhìn ngang qua gian sảnh vào con yêu tinh đang trôi lơ lửng ngang tầm với nó ở phía trên đám đông.

Hãy gửi cho bà ấy địa ngục từ chúng ta, Peeves.

Và Peeves, người mà Harry chưa bao giờ thấy làm theo lời của một học sinh nào trước đó, đã ngả cái mũ dính chuông từ trên đầu xuống để chào tạm biệt khi Fred và George lượn đi trước những tiếng vỗ tay tán thưởng ầm ỹ của những học sinh bên dưới và bay ra phía các cánh cửa trước đang mở toang dưới ánh hoàng hôn rực rỡ.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Grawp

Trong những ngày sau đó, câu chuyện về chuyến bay vào tự do anh em Fred và George được kể đi kể lại một cách thường xuyên, đến mức mà Harry có thể khẳng định là chẳng bao lâu nữa nó sẽ trở thành một phần của các huyền thoại về trường Hogwarts: trong vòng có một tuần, thậm chí ngay cả những học sinh đã tận mắt nhìn thấy sự kiện cũng bị thuyết phục đến mức họ gần như tin là bản thân mình đã nhìn thấy hai anh em sinh đôi dội bom xuống bà Umbridge từ trên cây chổi và trút xuống bà ta như mưa những quả bom phân trước khi thoát khỏi các cánh cửa. Hậu quả tức thì của chuyến đào thoát đó là một làn sóng bất tận những cuộc tranh luận về việc bắt chước bọn họ. Harry thường xuyên nghe được các học sinh nói những câu đại loại như, "Đôi lúc, tớ thực sự muốn nhảy lên cây chổi và chuồn khỏi nơi này," hay là, "Chỉ cần thêm một buổi học thế này nữa thôi, là tớ sẽ đi theo con đường của anh em nhà Weasley."

Fred và George có thể chắc chắn là không có ai lãng quên bọn chúng quá sớm. Duy chỉ có một điều, bọn chúng không để lại chỉ dẫn làm thế nào có thể thoát khỏi cái đầm lầy bây giờ đang nằm chình ình trong cái hành lang ở tầng thứ năm của cánh nhà phía Đông. Người ta thấy bà Umbridge và Filch đã cố thử rất nhiều cách khác nhau để làm nó biến mất nhưng chẳng thu được thành công nào. Cuối cùng, khu vực đó được chằng dây khoanh lại và thầy Filch, với hàm răng nghiến kèn kẹt, đành phải nhận lãnh nhiệm vụ chèo thuyền chuyên chở học sinh băng qua cái đầm lầy đó đến lớp học. Harry chắc chắn là các giáo viên như bà McGonagall hay thầy Flitwick có thể di chuyển cái đầm lầy đó trong nháy mắt, nhưng trong trường hợp trò quấy rối của anh em sinh đôi Fred và Georges, họ có vẻ thích nhìn bà Umbridge vật lộn hơn.

Có hai cái lỗ in hình cái chổi trên cánh cửa văn phòng bà Umbridge, qua hai lỗ đó, những cây chổi nhân Cleansweeps của Fred và George đã xông pha để trở về tái hợp với các ông chủ của mình. Thầy Filch đã gắn một cánh cửa mới để thay thế và đưa cây chổi Tia chớp của Harry tới nơi cất giữ mới, mà theo như đồn đại thì bà Umbridge đã bố trí cả một người khổng lồ có vũ trang để canh gác nó. Tuy nhiên, những rắc rối mà bà ta gặp phải còn lâu mới hết.

Bất chấp tấm gương của Fred và George, một số lượng lớn các học sinh hiện vẫn đang ganh đua nhau để chiếm vị trí đang bị bỏ trống- trở thành người Đầu trò Quây. Mặc dù cánh cửa mới đã được thay thế, ai đó vẫn nhét được một con Đào mỏ vô văn phòng của bà Umbridge, con vật đó xáo tung cả căn phòng lên để tìm những đồ vật lấp lánh, nó lao vào bà Umbridge khi bà ta bước vào và cố gắng giật những cái nhẫn ra khỏi những ngón tay ngăn chùn lùn của bà ta. Bom Phân và Đạn nhựa thối rơi như mưa trên các hành lang, đến mức học sinh hình thành một thói quen là tự ếm bùa Đầu Bong Bóng cho mình trước khi rời khỏi lớp học để đảm bảo có đủ không khí trong lành, mặc dù những quả bóng đó làm cho bọn chúng có bề ngoài

kì cục trông như là đang đội trên đầu những cái bể cá lộn ngược.

Thầy Filch lảng vảng trong các hành lang, tay lăm lăm một cây roi ngựa, cố gắng đến tuyệt vọng để bắt được những kẻ vi phạm, nhưng vấn đề là ở chỗ có quá nhiều những kẻ đó khiến thầy không biết xoay sở như thế nào. Đội Kiểm Tra cố gắng giúp đỡ thầy, nhưng luôn có những thứ dị thường xảy ra với những thành viên của Đội đó. Thăng Warrington trong đội Quidditch nhà Slytherin được đưa đến bệnh xá với một thứ bệnh khủng khiếp về da khiến cho nó trông như bị phủ bằng bóng ngô; Pansy Parkinson, đã làm cho Hermiones hết sức vui thích khi nó bỏ tất cả các tiết học của ngày tiếp theo vì tự dựng mọc trên đầu một cặp sừng.

Trong khi đó, có thể thấy rõ là Fred and George đã kịp bán rất nhiều Hộp Snack Skiving trước khi chuẩn khỏi Hogwarts. Bà Umbridge bước vào một lớp học chỉ để thấy ở đó các học sinh đang bị ngất, bị nôn mửa, bị các cơn sốt trầm trọng hay máu chảy không ngừng từ cả hai lỗ mũi. Điên lên vì giận dữ và bất lực, bà ta cố gắng tìm ra nguyên nhân của những triệu chứng không thể giải thích đó, nhưng các học sinh vẫn cứng đầu cứng cổ nói với bà ta là bọn chúng đang phải chịu một thứ triệu chứng được gọi nôm na là "Triệu chứng Umbridge". Sau khi phạt cấm túc bốn lớp liên tiếp mà vẫn không thể khám phá ra bí mật của bọn chúng, bà ta buộc phải từ bỏ công cuộc điều tra và cho phép hàng loạt học sinh bị chảy máu, ngất và nôn mửa rời khỏi lớp học.

Tuy nhiên, không chỉ những người sử dụng hộp Snackboxes là đang ganh đua nhau để trở thành Đầu Trò Quậy, con yêu tinh Peeves có vẻ đã khắc sâu những lời của Fred vào tận tim. Cười khúc khích điên cuồng, nó lượn lờ khắp trường, lật tung những cái bàn, làm nổ tung những cái bảng đen, làm đổ những bức tượng và những cái bình; hai lần nhốt bà Norris vào trong một bộ áo giáp, khiến cho khi được thầy giám thị cứu thoát đã gào lên ầm ỹ. Con Peeves đập tan thành từng mảnh các đèn lồng và thổi tắt những cây nến, tung hứng những cây đuốc cháy bùng bùng trên đầu các học sinh đang kêu thét lên, làm cho những đồng giấy da được xếp gọn ghẽ rơi đổ vào đồng lửa hay quăng ra ngoài cửa sổ; gây ra một trận lũ lụt ở tầng hai khi nó mở tất cả các vòi nước trong phòng tắm, thả một túi đầy nhện đen ngay giữa Gian Đại Sảnh trong lúc học sinh đang ăn sáng và, khi nào nó muốn xả hơi thì nó tiêu tốn hàng giờ đồng hồ trôi lững những sau bà Umbridge và búng lưỡi khinh bỉ rất to mỗi khi bà ta nói.

Không ai trong số giáo viên, ngoại trừ thầy Filch có vẻ muốn nhắc tay giúp bà ta. Không những thế, một tuần sau chuyến đào thoát của Fred và George, Harry nhìn thấy giáo sư McGonagall đi ngang qua con Peeves lúc đó đang cố tháo cái chao đèn pha lê ra và nó có thể thề là nó nghe thấy giáo sư thốt lên với con yêu tinh qua một khoé miệng, "Phải vận nó ngược lại cơ."

Thêm vào đó, Montague vẫn chưa bình phục lại sau khi ở trong cái toilet đó; nó vẫn còn rất hoảng sợ và mất phương hướng, và mọi người thấy ba má nó sải bước trên ở lối đi trước lâu đài vào một sáng Thứ Ba, trông hết sức tức giận.

"Chúng ta có nên nói gì đó không?" Hermione nói hết sức lo lắng, cô bé tỳ má vào cánh cửa sổ lớp Bùa

Chú để có thể nhìn thấy ông bà Montague đang bước vào trong. "Về cái đã xảy ra cho cậu ta? Nếu như nó có thể giúp bà Pomfrey chữa cho cậu ta?"

"Tất nhiên là không, nó sẽ khỏi thôi," Ron hờ hững nói.

"Dù sao thì cùng thêm việc cho bà Umbridge đúng không?" Harry nói với giọng thoải mái.

Cả nó và Ron đang dùng những cây đũa phép gõ nhẹ vào những cái tách trà để ếm bùa. Cái tách của Harry mọc ra bốn chân ngắn ngủn đến mức nó không thể chạm tới mặt bàn mà khua loạn lên trong không khí. Cái chén của Ron mọc ra những cái chân khẳng khiu mềm xèo, chúng đỡ cái tách trà lên khỏi mặt bàn hết sức khó khăn, xiêu vẹo được một vài giây sau đó đổ gập xuống và làm cho cái tách vỡ làm đôi.

"Reparo," Hermione nói nhanh, và gắp các mảnh vỡ bằng một cái vẩy đũa. "Tất nhiên là vậy rồi, nhưng nếu như Montague sẽ không bao giờ bình phục thì sao?"

"Ai thêm quan tâm?" Ron cáu kỉnh nói, trong khi cái tách của nó lại đứng lên xiêu vẹo như say rượu một lần nữa, run run trên các đầu gối. "Thằng Montague chẳng phải đã làm cho nhà Gryffindor bị trừ bao nhiêu điểm còn gì? Nếu như cậu muốn lo lắng cho ai đó, hãy nghĩ tới mình nè, Hermione!"

"Cậu à?" cô nói, trong khi túm lấy cái tách trà của mình bởi nó cứ nhảy vòng vòng vui sướng qua cái bàn trên bốn cái chân bằng gỗ liễu cứng cáp và đặt nó trước mặt mình. "Tại sao mình lại phải lo lắng cho cậu?"

"Khi nào lá thư của má qua được quy trình kiểm tra của bà Umbridge," Ron chua chát nói, bây giờ nó đỡ lấy cái tách trà của mình trong khi những cái chân ẻo lả vẫn cố gắng vô vọng để đỡ lấy cái trọng lượng của nó, "Mình sẽ thực sự ngập trong rắc rối. Mình sẽ chẳng ngạc nhiên đâu nếu má gửi một lá Thư Sấm nữa."

"Nhưng mà -"

"Đó sẽ là lỗi của mình vì đã để cho Fred và George chuồn mất, rồi các cậu sẽ thấy," Ron ủ rũ nói. "Má sẽ nói lẽ ra mình phải ngăn các anh ấy làm như thế, mình nên túm những cái đuôi chổi của các anh ấy và kéo lại hay làm những việc tương tự ... đúng thế đấy, đó sẽ là lỗi của mình."

"E hèm, nếu má cậu làm vậy thì thật là không công bằng, cậu không thể làm gì được! Nhưng mình tin chắc là má cậu sẽ không làm như vậy đâu, ý mình là, nếu như các anh ấy thực sự có một nơi trú ngụ ở Diagon Alley, thì hẳn là các anh ấy đã sắp sẵn kế hoạch từ lâu rồi."

"Phải, nhưng còn một điều khác, làm thế nào mà họ có được chỗ đó?" Ron nói, nó gõ cây đũa hơi mạnh vào cái tách trà làm cho những cái chân của nó lại đổ sập xuống và nằm co giật trước mặt nó. "Các anh ấy thật là ranh ma đúng không? Phải có hàng đồng Galleons để thuê được một chỗ ở Diagon Alley. Má sẽ muốn biết các anh ấy đã làm những gì để có được từng đống vàng."

"Đúng vậy, mình cũng tự hỏi như vậy," Hermione nói, trong khi ra lệnh cái tách trà của mình nhảy nhảy quanh cái tách trà của Harry, những cái chân nhỏ ngắn ngắn này vẫn không thể chạm tới mặt bàn, "Mình tự hỏi liệu có phải Mundungus đã thuyết phục các anh ấy bán các thứ đồ được đánh cắp hay những thứ tồi tệ tương tự hay không."

"Không phải là ông ta đâu," Harry nói cộc lốc.

"Làm sao mà cậu biết được?" Ron và Hermione đồng thanh nói.

"Bởi vì -" Harry ngập ngừng, nhưng có vẻ giây phút xưng tội cuối cùng cũng phải đến. Việc giữ im lặng sẽ là không tốt nếu như điều đó có nghĩa là có ai đó sẽ nghi ngờ Fred và George là những tên tội phạm. "Mình đã đưa vàng cho các anh ấy. Mình đã đưa cho họ toàn bộ phần thưởng Cúp Tam Pháp Thuật mà mình nhận được tháng Sáu năm ngoái."

Có một sự im lặng sững sờ, sau đó cái tách trà của Hermione nhảy qua mép bàn và rơi thẳng xuống sàn.

"Ôi trời, Harry, cậu không thể làm việc đó!" cô bé nói.

"Có, tớ đã làm việc đó," Harry nói với vẻ nổi loạn. "Và tớ không hối tiếc đâu. Tớ không cần đến số vàng đó và các anh ấy thì rất muốn có một Tiệm Giòn."

"Nhưng nếu như thế thì thật là tuyệt!" Ron nói, trông nó rất xúc động. "Tất cả là do cậu, Harry – Má sẽ không thể buộc tội mình được! Mình có thể nói với má được chứ?"

"Được, mình hy vọng là cậu sẽ khá hơn," Harry uể oải nói, "nhất là nếu như má cậu nghĩ là các anh ấy tiêu thụ những cái vạc ăn cắp hay những thứ tương tự."

Hermione chẳng nói gì nữa trong suốt phần còn lại của tiết học, nhưng Harry ngờ là sự tự kiểm chế của cô bé nhất định sẽ bùng nổ nhanh chóng. Sự ngờ vực đó được khẳng định ngay khi bọn chúng rời lâu đài để nghỉ giải lao và đứng dưới ánh mặt trời nhợt nhạt của tháng Năm, cô bé nhìn Harry chăm chăm bằng đôi mắt nhỏ và sáng, quả quyết mở miệng.

Harry chặn ngang trước khi cô bé kịp mở miệng.

"Cậu cần nhắc mình chẳng có ích gì hết, mọi việc đã xảy ra," nó kiên quyết nói. "Fred và George đã cầm vàng - đã tiêu khá nhiều –mình không thể và không muốn lấy lại. Vì vậy, cậu đừng nói gì hết cả, Hermione."

"Mình không định nói bất cứ thứ gì về hai anh Fred và George!" cô bé nói với giọng bị tổn thương.

Ron khịt mũi vẻ không tin và Hermione ném cho nó một cái nhìn khó chịu.

"Mình không định nói mà!" cô bé tức giận nói. "Trong thực tế, mình định hỏi Harry khi nào cậu ấy quay lại chỗ thầy Snape và đề nghị thầy dạy thêm về bùa Phong toả (Occlumency)!"

Trái tim Harry chùng hẫng xuống. Ngay khi bọn chúng cạn kiệt chuyện về đề tài chuyển đào thoát đầy kịch tính của Fred và George, câu chuyện đã tiêu tốn vô khối các giờ đồng hồ, Ron và Hermione muốn được nghe tin tức của chú Sirius. Và bởi vì Harry chưa hề kể cho các bạn mình lý do tại sao nó muốn nói chuyện với chú Sirius ngay lập tức, nên rất khó có thể bịa ra cái gì đó để kể cho bọn chúng; nó kết thúc câu chuyện một cách trung thực là chú Sirius muốn Harry quay trở lại với các buổi tập bùa Occlumency. Bây giờ nó hối tiếc về điều đó hơn bao giờ hết; Hermione sẽ không bao giờ buông tha khỏi chủ đề này và sẽ luôn quay lại với nó vào những lúc nó ít ngờ tới nhất.

"Cậu đừng có nói với mình là cậu thôi không còn có những giấc mơ kỳ cục nữa," Hermione nói, "bởi vì Ron nói với mình là cậu lại nói mơ trong lúc ngủ tối qua."

Harry ném cho Ron một cái nhìn giận dữ. Ron có vẻ xấu hổ.

"Cậu chỉ nói mơ một lúc thôi," cậu lẩm bẩm với vẻ có lỗi. "Một cái gì đó như là "chỉ một chút nữa thôi"."

"Mình mơ mình đang xem cậu chơi Quidditch," Harry nói dối thẳng thừng. "Mình cố gắng nhắc cậu vươn người thêm một chút nữa là tóm được trái banh Quaffle."

Hai tai Ron đỏ ửng lên. Harry cảm thấy một chút thoải mái vì được báo thù; dĩ nhiên nó chẳng mơ thấy cái gì tương tự như thế cả.

Đêm qua, nó lại mơ thấy mình đang đi dọc hành lang đến Văn phòng Những Điều Thần Bí. Nó đã đi qua một gian phòng có hình tròn, sau đó gian phòng tràn ngập những tiếng động và ánh đèn nháy múa, cuối cùng nó lại thấy mình ở trong gian phòng trông như một cái hang kê đầy những cái kệ, trên đó xếp các quả cầu thủy tinh.

Nó vội vã đi thẳng đến dãy số chín-mười-bảy, rẽ trái và chạy dọc cái kệ đó ... rõ ràng là nó đã nói to ... chỉ một chút nữa thôi ... bởi nó cảm thấy mình sắp thức dậy... và trước khi nó đi đến cuối dãy, nó thấy mình lại nằm trên giường, nhìn chăm chăm vào cái đỉnh màn của cái giường bốn cọc.

"Cậu đang cố gắng phòng toả trí óc cậu đúng không?" Hermione nói trong khi nhìn Harry chăm chú. "Cậu vẫn luyện tập bùa Phong Toả đấy chứ?"

"Tất nhiên rồi," Harry nói, cố gắng để giọng nói của nó nghe có vẻ như bị xúc phạm bởi câu hỏi đó. Sự thực thì nó hết sức thắc mắc về cái được giấu trong căn phòng đầy những quả cầu bụi bặm đó đến mức mà nó rất muốn các giấc mơ đó tiếp tục diễn ra.

Vấn đề là ở chỗ con chưa đầy một tháng là đến kỳ thi và bọn chúng phải giành mọi thời gian để ôn tập

bài vở, đầu óc nó có vẻ bị bão hoà bởi bài tập cho nên khi nó vào giường ngủ, nó nhận thấy rất khó mà ngủ cho say được; và khi nó chìm vào giấc ngủ, bộ não bị quá tải của nó chỉ mơ thấy những giấc mơ ngớ ngẩn về các bài thi. Nó cũng ngờ là một phần trong đầu nó – phần thường lên tiếng bằng giọng của Hermione — cảm thấy tội lỗi mỗi khi nó tiến lại cuối hành lang nơi có cánh cửa màu đen và cố đánh thức nó dậy trước khi nó đến được đích.

"Cậu biết không," Ron nói trong khi tai vẫn đỏ lựng, "nếu như thằng Montague không thể bình phục trước trận đấu giữa nhà Slytherin và nhà Hufflepuff, chúng ta sẽ có cơ hội đoạt Cúp."

"Đúng vậy, mình cũng nghĩ thế," Harry nói, nó rất mừng vì đổi được đề tài.

"Bởi vì chúng ta đã thắng một trận và thua một trận – nếu như nhà Slytherin thua nhà Hufflepuff vào thứ Bảy tới -"

"Đúng thế," Harry nói, nó hoàn toàn mất ý thức là nó đang đồng ý với cái gì. Cho Chang vừa đi ngang qua cái sân nhỏ mà không thèm liếc nhìn nó.

*

Trận đấu cuối cùng của mùa Quidditch năm nay, Gryffindor đấu với nhà Ravenclaw, đã diễn ra vào kỳ nghỉ cuối tuần sau cùng của tháng Năm. Mặc dù nhà Slytherin đã bị nhà Hufflepuff đánh bại trong trận cuối cùng, nhưng nhà Gryffindor cũng không dám mơ tưởng nhiều tới chiến thắng, chủ yếu là vì bảng thành tích giữ gôn khủng khiếp của Ron (mặc dù dĩ nhiên là không ai nói điều đó với nó cả). Tuy nhiên, nó lại có vẻ rất lạc quan.

"Ý tớ là, tớ không thể tệ hơn được nữa, đúng không nào?" nó nói với Harry và Hermione giọng dứt khoát trong bữa ăn sáng vào buổi sáng của trận đấu. "Chẳng có gì để mất cả?"

"Cậu biết không," Hermione nói, khi cô bé và Harry đi xuống sân đấu, lọt thỏm trong đám đông đang hết sức phấn khích, "Mình nghĩ là Ron sẽ chơi tốt hơn khi không có Fred và George ở đó. Các anh ấy không bao giờ làm cho cậu ấy cảm thấy tự tin cả."

Luna Lovegood bắt kịp bọn họ với một con đại bàng còn sống nguyên đậu ở trên đầu.

"Thôi chết rồi, mình quên mất!" Hermione nói, trong khi dõi theo con đại bàng đang vỗ cánh khi Luna đi ngang qua một đám nhà Slytherin đang cười khúc khích và chỉ chỏ. "Cho có chơi trận này không?"

Harry, người hoàn toàn không quên chuyện này, chỉ lăm bầm gì đó không rõ ràng.

Họ tìm được chỗ ngồi ở hàng trên cùng của khán đài. Trời đẹp và quang đãng; Ron không thể ước gì tốt hơn nữa, và Harry cảm thấy một niềm hi vọng Ron sẽ không tạo ra cái cớ để đám nhà Slytherins lặp lại cái điệp khúc "Weasley là vua của bọn này".

Lee Jordan, người hoàn toàn mất hết nhuệ khí kể từ khi Fred và George ra đi, đang làm nhiệm vụ tường thuật như thường lệ. Khi hai đội tiến ra sân, nó đọc tên từng cầu thủ nhưng giọng không còn niềm thích thú như mọi khi.

"... Bradley... Davies... Chang," nó nói, và Harry cảm thấy bao tử nó bắt đầu nhộn nhạo, như bị đánh một cú và cảm thấy choáng váng khi Cho tiến ra sân, mái tóc đen sáng bóng của cô bé bay bay trong gió nhẹ. Nó không còn muốn một điều gì ngoại trừ một điều là nó không đứng ở trên khán đài này. Thậm chí cách cô bé nhìn trong lúc thảo luận sôi nổi với Roger Davies khi bọn họ chuẩn bị lên chổi cũng khiến nó nhói lên vì ghen tuông.

"Và trận đấu bắt đầu!" Lee nói. "Và Davies đã bắt được trái Quaffle ngay lập tức, đội trưởng nhà Ravenclaw Davies đang có trái Quaffle, anh né được Johnson, Bell, và cả Spinnet ... anh đang tiến thẳng về hướng khung gôn! Anh đã ném trái banh – và - và -" Lee hét to. "và anh ta đã ghi điểm."

Harry và Hermione rên lên cùng với toàn thể học sinh nhà Gryffindors. Như đã đoán trước, đám nhà Slytherin ở phía bên kia của khán đài bắt đầu hát:

"Weasley không thể bảo vệ một cái chi. Nó không thể che được một cái vòng bé tí ti..."

"Có một giọng nói khàn khàn vang bên tai nó. "Hermione..."

Harry nhìn quanh và thấy gương mặt râu ria của bác Hagrid giữa đám người đang ngồi. Rõ ràng là bác rất vất vả để chen qua được những hàng ghế phía dưới, bởi bọn học sinh năm nhất và năm nhì nhìn bọn họ bức tức khi bác đi qua. Vì một lý do nào đó, bác Hagrid cúi gập người xuống như thể sợ bị ai đó nhìn thấy, mặc dù bác vẫn nhô lên so với mọi người xung quanh ít nhất là bốn feet.

"Nghe này," bác thì thầm, "các cháu có thể đi với bác được không? Ngay bây giờ? Trong khi mọi người đang theo dõi trận đấu?"

"Ờ... không thể muộn hơn được hả bác Hagrid?" Harry hỏi. Cho đến khi trận đấu kết thúc?"

"Không," bác Hagrid nói. "Không thể, Harry à, phải ngay bây giờ... trong khi mọi người đang tập trung vào việc khác ... các cháu hãy làm ơn đi?"

Mũi bác Hagrid đang chảy máu. Hai mắt bác tối sầm. Harry chưa bao giờ nhìn bác gần như thế kể từ sau khi bác quay trở lại trường; bác trông hoàn toàn thiếu não.

"Dĩ nhiên," Harry nói ngay lập tức, "dĩ nhiên là chúng cháu sẽ đi với bác."

Nó và Hermione len theo lối đi giữa hàng ghế của mình, đám học sinh phải đứng dậy nhường lối thốt ra những tiếng cầu nhàu. Những người khác nơi hàng ghế bác Hagrid đang đứng thì không cầu nhàu mà chỉ cố gắng thu người nhỏ lại hết mức có thể.

"Bác rất biết ơn các cháu, cả hai cháu, thực đấy," bác Hagrid nói khi bọn họ ra đến cầu thang. Bác thường xuyên đảo mắt ra xung quanh với vẻ lo lắng khi họ đi xuống bãi cỏ bên dưới. "Bác chỉ hy vọng bà ta không để ý đến việc chúng ta đang rời khỏi".

"Bác định nói bà Umbridge hả?" Harry nói. "Bà ta không để ý đâu, bà ta đang ngồi cùng với cái đám trong Đội Kiểm Tra, bác không nhìn thấy à? Bà ta hẳn là đang trông đợi có rắc rối xảy ra trong trận đấu."

"Ờ, phải, một chút rắc rối nhỏ chắc cũng chẳng hại gì," bác Hagrid nói, ngừng lại một chút kiểm tra xung quanh để chắc chắn là bãi cỏ giữa sân đấu và túp lều của bác hoàn toàn không có ai. "Chúng ta sẽ có thêm thời gian."

"Có chuyện gì vậy, bác Hagrid?" Hermione nói, cô bé nhìn bác với vẻ quan tâm hiện rõ trên gương mặt khi bọn họ hồi hả băng ngang qua bãi cỏ đến rìa Khu Rừng Cấm.

"Các cháu sẽ biết ngay thôi", bác Hagrid nói, bác đang nhìn qua vai khi có tiếng hò reo rất lớn từ phía khán đài phái sau bọn họ. "Này – hình như có ai đó vừa mới ghi điểm?"

"Chắc là đội Ravenclaw," Harry nặng nề nói.

"Tốt... hay lắm..." bác Hagrid vội vã nói. Thiệt là tốt..."

Bọn chúng chạy lúp xúp theo sau bác đi qua bãi cỏ, cẩn thận nhìn quanh sau mỗi bước đi. Khi bọn họ đến lều của bác Hagrid, Hermione tự động rẽ trái về phía cửa trước. Tuy nhiên, bác Hagrid lại bỏ qua túp lều, đi thẳng vào bóng tối của những cái cây nằm ở rìa của Khu Rừng Cấm, đến đó bác nhặt lấy cái ná đang để dựa vào một cái cây. Khi bác nhận ra là bọn trẻ không theo mình, bác quay lại.

"Chúng ta đi vào đây cơ," bác nói, vuốt mái tóc bờm xờm ra sau.

"Vào Rừng Cấm?" Hermione bối rối nói.

"Phải," bác Hagrid nói. "Đi thôi, nhanh lên nào, trước khi ai đó bám theo chúng ta!"

Harry và Hermione nhìn nhau, sau đó luồn mình dưới những cái cây, theo sau bác Hagrid, lúc này đã bỏ bọn chúng khá xa trong bóng tối âm u màu xanh, cái ná trong tay bác. Harry và Hermione chạy theo để bắt kịp bác.

"Hagrid, tại sao bác lại phải mang theo vũ khí?" Harry nói.

"Chỉ để phòng xa thôi," bác Hagrid nói, nhún đôi vai khổng lồ.

"Bác không hề mang theo cái ná của bác vào hôm bác chỉ cho chúng cháu những con ngựa có cánh Thestrals," Hermione rụt rè nói.

"Bởi vì chúng ta sẽ đi xa hơn nhiều," bác Hagrid nói. "Và dù sao, ngày hôm đó cũng xảy ra trước khi Firenze rời khỏi Khu Rừng Cấm mà?"

"Tại sao việc ông Firenze rời bỏ Khu Rừng lại làm cho mọi việc lại khác đi được?" Hermione tò mò hỏi.

"Bởi những những con nhân mã khác đã bị bác làm cho tức giận," bác Hagrid lặng lẽ nói, vẫn liếc nhìn xung quanh. "Bọn họ đã - ờ, không thể gọi là thân thiện được — nhưng chúng ta thu xếp ổn thỏa với nhau". Chúng ta kết bạn với nhau, nhưng bọn họ luôn thay đổi hẳn thái độ mỗi khi ta muốn có một lời tiên tri. Không một lời nào nữa."

Bác thở dài.

"Ông Firenze nói là bọn chúng rất tức giận bởi ông ấy bỏ đi làm việc cho cụ Dumbledore," Harry nói, nó vấp vào một cái rễ trời lên khỏi mặt đất khi mãi theo dõi câu chuyện của bác.

"Phải," bác Hagrid nặng nề nói. "Phải đó, giận dữ cũng không thể diễn tả hết đâu. Ruddy giận tím gan tím ruột. Nếu bác không vào đó, bác nghĩ là bọn chúng đã đá ông Firenze đến chết rồi -"

"Bọn chúng đánh ông ấy?" Hermione nói, giọng rất sững sờ.

"Ừ," bác Hagrid cộc cằn nói, và rẽ lối đi qua những cái nhánh cây mọc sà gần mặt đất. "Đến cả nửa bầy xông vào ông ấy."

"Và bác đã chặn chuyện đó lại?" Harry nói, trong cậu hết sức ngạc nhiên và có vẻ bị gây ấn tượng mạnh. "Một mình bác?"

"Dĩ nhiên là bác ngăn lại, làm sao bác có thể đứng nhìn bọn chúng giết ông ta được?" bác Hagrid nói. "Rất may là bác đi ngang qua đó đúng lúc... và bác nghĩ là ông Firenze có thể nhớ đến điều đó khi bắt đầu gửi cho bác những lời cảnh báo ngu ngốc!" bác bất ngờ thêm vào với vẻ nóng nảy.

Harry và Hermione nhìn nhau, giật mình, nhưng bác Hagrid, vẫn còn rất giận dữ không nói thêm chi tiết nữa.

"Dù sao," bác nói, hơi thở nặng nề hơn bình thường, "sau chuyện đó, những con nhân mã đã rất tức giận với bác, và rắc rối là ở chỗ bọn chúng có nhiều ảnh hưởng trong Khu Rừng Cấm này ... bọn chúng là những sinh vật thông minh nhất ở đây."

"Đó là lý do tại sao chúng ta ở đây phải không hả bác Hagrid?" Hermione hỏi. "là vì những con nhân mã phải không?"

"à, không đâu," bác Hagrid nói, lắc đầu phản đối mạnh mẽ, "không, không phải là vì bọn chúng đâu. Dĩ

nhiên là bọn chúng có thể làm phức tạp thêm vấn đề... nhưng các cháu sẽ biết ngay thôi."

Sau câu nói không rõ ràng đó, bác im lặng và tiến lên phía trước, rải những bước chân dài bằng ba lần bước chân của bọn chúng khiến chúng rất vất vả để theo kịp bác.

Lối đi ngày càng rậm rạp, những cái cây mọc san sát khi bọn họ ngày càng tiến sâu vào Khu Rừng Cấm âm u như trời đã chuyển sang tối. Bọn họ đã vượt bãi trống nơi bác Hagrid chỉ cho bọn trẻ những con ngựa có cánh Thestrals được một quãng khá xa, nhưng Harry không cảm thấy băn khoăn cho tới khi bác Hagrid bất ngờ bước khỏi đường mòn và đi vòng qua những cái cây hướng về khu trung tâm âm u của Rừng Cấm.

"Bác Hagrid!" Harry nói trong khi rẽ một bụi cây rậm rạp đầy gai mà bác Hagrid bước qua dễ dàng để lấy lối đi, và nhớ rất rõ cái gì đã xảy ra với nó vào cái lần nó bước khỏi lối mòn của Khu Rừng Cấm. "Chúng ta đang đi đâu đây?"

"Thêm một chút nữa thôi," bác Hagrid nói qua vai. "Cố lên, Harry... chúng ta cần đi sát vào nhau."

Phải rất cố gắng mới theo kịp bác Hagrid, bởi những nhánh cây và bụi cây đầy gai mà bác Hagrid bước qua dễ dàng như thể chúng là mạng nhện lại cứ mắc vào quần áo của Harry và Hermione, thường xuyên níu chúng lại khiến bọn chúng cứ vài phút một lần phải dừng lại để gỡ ra. Tay chân Harry nhanh chóng đầy vết cắt và xây xước. Bây giờ, bọn chúng đang ở rất sâu trong rừng, thỉnh thoảng, Harry chỉ có thể nhìn thấy cái bóng đen to tướng của Hagrid trong bóng tối phía trước. Bất kỳ âm thanh nào cũng đều có vẻ đe dọa trong sự im lặng ngột ngạt này. Tiếng cành cây gãy vọng lại nghe rất to và tiếng sột soạt nhỏ nhất, cho dù chỉ là do chuyển động vô tình của một con chim sẻ cũng làm cho Harry nhìn vào bóng tối để tìm nguyên nhân. Nó nảy ra ý nghĩ là nó chưa bao giờ cố gắng đi sâu vào Khu Rừng Cấm mà không gặp bất kỳ một sinh vật nào; sự thiếu vắng các loài sinh vật trong rừng gây ấn tượng cho nó như là một điềm gở.

"Bác Hagrid, chúng cháu có thể thả sáng cây đuốc phép chứ?" Hermione lặng lẽ nói.

"Ờ... được", bác Hagrid thì thầm đáp. "Sự thực thì -"

Bác bất thành linh ngừng đi và quay lại; Hermione đi ngay sau bác và bị xô mạnh về phía sau. Harry túm kịp cô bé trước khi Hermione ngã xuống.

"Có lẽ chúng ta nên dừng lại một chút", để bác có thể ... ờ... giải thích cho các cháu hiểu," bác Hagrid nói. "Trước khi chúng ta đi đến đó."

"Được lắm!" Hermione nói khi Harry đỡ cô bé đứng dậy. Cả hai đưa thì thầm "Lumos!" và các đầu đuốc của bọn chúng loé sáng. Gương mặt của bác Hagrid hiện rõ từ bóng tối nhờ hai chùm ánh sáng đó và Harry nhận thấy bác có vẻ căng thẳng và buồn nữa.

"Thế này", bác Hagrid nói. "Ờ... để xem nào... câu chuyện là..."

Bác thở rõ mạnh.

"Bác phải nói là bác rất có thể sẽ bị đuổi bất kỳ lúc nào," bác nói.

Harry và Hermione nhìn nhau sau đó cùng nhìn bác.

"Nhưng bác đã trì hoãn được việc đó khá lâu -" Hermione ngập ngừng nói. "Cái gì khiến bác nghĩ rằng..."

"Bà Umbridge cho là bác đã bỏ con Đào mỏ vào văn phòng bà ta."

"Có đúng thế không ạ?" Harry nói, trước khi có thể ngừng lại được.

"Không, chắc chắn là không rồi!" bác Hagrid phản nộ nói. "Bất cứ chuyện gì dính đến những sinh vật huyền bí là bà ta liền nghĩ ngay là có liên quan đến bác. Ờ, các cháu đều biết là bà ta luôn tìm cơ hội để đuổi bác ngay sau khi bác quay trở về. Bác không muốn đi đâu, dĩ nhiên rồi, nhưng nếu nó không phải là... ờ... tình huống đặc biệt, bác phải giải thích cho các cháu để... ờ, có lẽ bác phải ra đi ngay bây giờ, trước khi bà ta tìm ra cớ để đuổi bác ngay trước toàn thể trường học, giống như bà ta đã làm với cô Trelawney."

Cả Harry và Hermione kêu lann phản đối, nhưng bác Hagrid đã vẫy vẫy bàn tay to tướng tỏ vẻ không đếm xỉa đến ý kiến của bọn chúng.

"Đó chưa phải là ngày tận thế đâu, bác sẽ có thể giúp đỡ cụ Dumbledore nếu bác đi khỏi đây, bác có thể hữu dụng cho Hội Huynh Đệ. Và các cháu còn có bà Grubbly-Plank, ờ... và - và các cháu sẽ vượt qua kỳ thi thôi ..."

Giọng bác run run và vỡ ra.

"Đừng lo cho bác," bác vội vàng nói khi Hermione định vỗ vỗ vào cánh tay bác. Bác lôi ra từ trong túi áo chèn một cái khăn mùi xoa chấm to tướng và dùng nó để lau mắt. "Thế này, bác sẽ không cho các cháu biết chuyện này nếu như bác không bị buộc phải làm như thế. Hừm, nếu bác đi... ờ, bác không thể ra đi mà không... mà không kể cho ai đó ... bởi vì bác – bác cần... ờ... các cháu giúp bác. Cả Ron, nếu cậu ấy muốn".

"Đương nhiên là chúng cháu sẽ giúp bác," Harry nói ngay lập tức. "Bác muốn chúng cháu làm gì?"

Bác Hagrid khịt mũi rõ to, không nói nên lời và vỗ vào vai Harry khiến cho nó va mạnh vào một cái cây.

"Bác biết... ờ... các cháu sẽ nói là có," bác Hagrid nói qua cái khăn mùi xoa, "nhưng bác không... bao giờ... quên... ờ... đi thôi nào... chỉ đi thêm một chút nữa ... cẩn thận đấy, nào, có những cây tầm ma

đấy..."

Bọn họ tiếp tục đi trong im lặng thêm mười lăm phút nữa; Harry vừa định mở miệng để hỏi xem bọn chúng còn phải đi bao xa nữa thì bác Hagrid giơ tay lên ra hiệu cho bọn chúng dừng lại.

"Rất dễ thôi" bác nhẹ nhàng nói. "Thật yên lặng, nào..."

Bọn họ bước lên phía trước và Harry trông thấy một ụ đất to tướng, mềm mềm cao gần bằng bác Hagrid khiến cho cậu có cảm giác chắc chắn, với một sự khiếp sợ choáng váng, đó hẳn là hang ổ của một con thú khổng lồ nào đó. Những cái cây quanh cái đồng đó bị nhổ trơ rễ, khiến cho cái đồng đó nằm chơ vơ trên một khoảng đất trơ trụi, xung quanh là rất nhiều thân cây và cành cây tạo nên một thứ hàng rào hay chướng ngại vật, sau hàng rào đó là Harry, Hermione và bác Hagrid đang đứng.

"Đang ngủ", " Hagrid thở ra.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Harry có thể nghe thấy một tiếng ngáy nhịp nhàng, xa xôi mà âm thanh có vẻ như phát ra từ hai lá phổi khổng lồ đang hoạt động. Cậu liếc sang bên Hermione, người lúc này đang nhìn chăm chăm vào ụ đất, miệng hơi há ra. Cô bé trông có vẻ khiếp hãi.

"Bác Hagrid," cô bé thì thầm với giọng vừa đủ nghe trong cái thứ âm thanh phát ra từ sinh vật đang ngủ kia, "anh ta là ai đấy ạ?"

Harry nhận thấy đó là một câu hỏi thật lạ lùng ... "Đó là cái gì?" là câu mà nó định hỏi.

"Bác Hagrid, bác đã kể cho chúng cháu là -" Hermione nói, cây đũa phép run run trong tay cô bé, "bác đã kể cho chúng cháu là không ai trong số bọn họ muốn ra đi!"

Harry hết nhìn từ cô bé sang bác Hagrid và sau đó, khi nhận thức ra vấn đề, nó nhìn trở lại cái đồng đó, thở hổn hển vì sợ hãi.

Cái đồng khổng lồ mà cả cậu, Hermione và bác Hagrid có thể dễ dàng đứng lên đó bây giờ đang chuyển động lên xuống hết sức chậm theo nhịp thở sâu và nặng nề. Đó hoàn toàn không phải là một ụ đất. Đó rõ ràng chính là một cái lưng của một... —

"Ờ – không – nó cũng không muốn đến đây đâu," bác Hagrid nói nghe có vẻ tuyệt vọng. "Nhưng bác buộc phải mang nó ta đi, Hermione à, bác bị buộc phải làm như thế!"

"Nhưng tại sao?" Hermione hỏi, giọng cô bé nghe như muốn khóc. "Tại sao – vì cái gì - ôi trời ơi, bác Hagrid"

"Bác nghĩ là nếu bác mang nó trở lại đây," bác Hagrid nói, giọng cũng rất giống như là chuẩn bị khóc, "và - và dạy cho nó một số điều – bác nghĩ là bác có thể đưa nó ra trước mọi người và chỉ cho bọn họ thấy

nó hoàn toàn vô hại!"

"Vô hại!" Hermione nói rít lên, và bác Hagrid vội vã giơ tay chặn bịt giọng nói của cô bé lại bởi cái sinh vật trước mặt bọn họ càu nhàu ầm ỹ và chuyển mình trong khi vẫn ngủ. "Anh ta đã làm bác bị thương trong suốt thời gian qua? Đó là lý do tại sao bác có tất cả các vết thương đó!"

"Nó không biết đến sức mạnh của chính mình!" bác Hagrid nghiêm túc nói. "Và nó đang khá lên, nó không gây sự nhiều nữa —"

"Thế ra đó chính là lý do tại sao bác mất tới hai tháng để về đến nhà!" Hermione tức giận nói. "Ôi trời, bác Hagrid, tại sao bác lại mang anh ta đi trong khi anh ta không muốn như thế? Anh ta hẳn là sẽ hạnh phúc hơn nhiều nếu được sống cùng với những người giống anh ta?"

"Tất cả bọn họ đều ức hiếp nó, Hermione à, "bởi vì nó quá nhỏ bé!" bác Hagrid nói.

"Nhỏ bé?" Hermione nói. "Nhỏ bé à?"

"Hermione, bác không thể bỏ nó lại," bác Hagrid nói, bây giờ nước mắt chày ròn ròn trên gương mặt thâm tím xuống bộ râu của bác. "Đó là -hic- đó là em trai bác!"

Hermione chỉ nhìn chăm chăm vào bác, miệng há hốc.

"Bác Hagrid, bác nói là "em trai", " Harry từ từ nói, "ý bác là —?"

"Ờ – em cùng mẹ khác cha," bác Hagrid chữa lại. Má của bác đã lấy một người khổng lồ khác sau khi bà rời bỏ ba của bác, bà đã ra đi và sinh ra thằng Grawp ở đó -"

"Grawp?" Harry nói.

"Ờ... phải, đó là cái âm thanh gần giống khi nó nói tên của mình," bác Hagrid lo lắng nói. "Nó không nói được nhiều Tiếng Anh ... Bác đang cố dạy nó ... dù sao thì má của bác có vẻ cũng không ưa thích nó, giống như bác vậy. Trong những người khổng lồ, cái làm người ta kính trọng và đánh giá cao là sản sinh ra những đứa bé khổng lồ, và nó thì luôn được cho là đứa trẻ còi cọc – chỉ cao có 16 foot -"

"Ờ, vâng, nhỏ bé thật!" Hermione nói với một chút chế nhạo. "Rõ ràng là bé tí xíu rồi!"

"Tất cả bọn họ đối xử tàn tệ với nó – Bác không thể để nó ở lại được -"

"Thế bà Maxime có muốn mang anh ta đi cùng không?" Harry hỏi.

"Bà ấy - ờ, bà ấy biết là điều này rất quan trọng đối với bác," bác Hagrid nói, vịn vịn hai bàn tay. "Như" – nhưng" được một thời gian thì bà ấy... ờ... hơi mệt vì nó, bác phải thừa nhận điều đó... vì thế chúng ta tách ra trong chuyến trở về ... bà ấy đã hứa là không kể cho bất cứ ai hết ..."

"Làm thế nào mà bác mang anh ta đến đây mà không ai chú ý hết được?" Harry nói.

"Ờ, đó là lý do tại sao bác đã mất rất nhiều thời gian, các cháu biết đấy," bác Hagrid nói. "Bọn bác chỉ có thể đi vào ban đêm và đi qua những vùng nông thôn hoang dại vắng người. Dĩ nhiên, nó có thể dễ dàng tự giấu mình rất tốt khi nó muốn, nhưng nó vẫn cứ muốn quay trở lại."

"Ôi trời, bác Hagrid, tại sao bác không để anh ta làm thế!" Hermione nói, buông mình xuống một cái cây bị nhổ tung lên và vùi mặt vào hai bàn tay. "Bác nghĩ là bác có thể làm gì được với một người khổng lồ hung dữ trong khi anh ta thì lại không muốn ở nơi này!"

"Ờ, bây giờ - "hung dữ" – như vậy thì hơi khe khắt quá," bác Hagrid nói và vẫn vắn xoắn hai bàn tay. Cho tới giờ bác phải thừa nhận là nó có thể xô đẩy bác một chút khi nào nó không vui, nhưng nó sẽ khá lên, khá lên nhiều ấ chứ, tính khí nó sẽ trầm hơn."

"Thế những cái dây thừng đó là để làm gì vậy?" Harry hỏi.

Nó chợt nhận thấy có những sợi dây thừng to như thân cây nhỏ buộc xung quanh những cái cây lớn nhất gần đó và chạy về nơi mà Grawp đang nằm còng queo trên mặt đất, quay lưng lại với bọn họ.

"Bác phải trói anh ta lại?" Hermione rụt rè nói.

"Ờ... phải..." bác Hagrid nói, trông hết sức lo lắng. "Chẳng là - như bác đã nói – nó không biết được sức mạnh thực sự của chính mình."

Harry đã hiểu tại sao lại thiếu hẳn những tiếng động đáng ngờ của những sinh vật sống trong khu vực này của Khu Rừng Cấm.

"Thế bác muốn Harry, Ron và cháu làm gì bây giờ?" Hermione lo lắng hỏi.

"Chăm sóc nó," bác Hagrid nói giọng sâu thẳm. "Sau khi bác đi."

Harry và Hermione trao đổi cho nhau cái khổ sở, Harry nhận thức hết sức thiếu thoải mái là nó đã hứa với bác Hagrid sẽ làm bất cứ điều gì bác yêu cầu.

"Thế – thế chính xác là bọn cháu phải làm những gì?" Hermione hỏi.

"Không cần cung cấp thức ăn hay bất cứ thứ gì hết!" bác Hagrid hăm hở nói. "Nó có thể tự kiếm lấy thức ăn cho mình, hoàn toàn không có vấn đề gì. Chim chóc hay hươu nai gì đó ... không, tất cả những gì mà nó cần là người bầu bạn. Nếu như bác biết là có ai đó tiếp tục cố gắng giúp đỡ nó... ờ... dậy dỗ nó hiểu biết."

Harry không nói gì mà quay lại nhìn cái hình thù khổng lồ đang say sưa ngủ trên mặt đất trước mặt họ.

Không giống bác Hagrid, người trông giống như một người bình thường nhưng quá cỡ, Grawp trông chẳng ra hình thù gì hết trơn. Cái Harry nhìn thấy có vẻ là một tảng đá phủ đầy râu to tướng nằm ở bên trái của cái ụ đất khổng lồ đó mà bây giờ cậu nhận ra là cái đầu của người có tên là Grawp. So với người bình thường, cái đầu đó không tương xứng và có vẻ quá lớn so với thân hình, nó gần như tròn xoe, được phủ bởi mái tóc xoắn tít đang mọc nhu nhú. Cái vành tai hồng hồng to tướng có thể nhìn thấy ở ngay trên đỉnh đầu, cái đầu thì có vẻ như, rất giống dượng Vernon, nằm ngay trên hai vai và cái cổ hầu như ngắn ngủn hoặc là không có. Cái lưng rất rộng được phủ bởi một lớp gì đó màu nâu bẩn thỉu trông như là các miếng da động vật khâu hết sức vụng về lại với nhau; và bởi vì sinh vật có tên là Grawp đang ngủ, nên có vẻ như các đường ráp đó sắp bục ra. Cái chân gập lại dưới thân mình. Harry có thể nhìn thấy đôi bàn chân trần to tướng, dơ hầy, chân nọ gác lên chân kia trên nền đất của Khu Rừng Cấm.

"Bác muốn chúng cháu dạy dỗ cho anh ta," Harry nói với giọng không thành thật. Nó đã hiểu lời cảnh báo của ông Firenze có ý nghĩa gì. Những cố gắng của bác ấy sẽ không có kết quả. Bác ấy tốt hơn là nên từ bỏ điều đó đi. Dĩ nhiên những con nhân mã khác sống trong Khu Rừng Cấm hẳn là đã nghe thấy những nỗ lực vô ích của bác Hagrids trong việc dạy Grawp nói tiếng Anh.

"Ờ – các cháu chỉ cần trò chuyện với nó một chút thôi," bác Hagrid nói đầy hi vọng. "Bởi vì, bác cho là nếu nó có thể trò chuyện với mọi người, nó sẽ hiểu ra là tất cả mọi người đều thích nó và muốn nó ở lại."

Harry nhìn Hermione, người đang nhìn trả lại nó qua kẽ ngón tay úp trên gương mặt.

"Cũng chẳng khác gì việc bác ước con Norbert ở lại với chúng ta, đúng không?" nó nói, và cô bé bật ra tiếng cười ngập ngừng.

"Các cháu sẽ giúp bác chứ?" bác Hagrid nói, chẳng có vẻ gì là nắm được ý nghĩa câu nói của Harry.

"Chúng cháu sẽ..." Harry nói, bị ràng buộc bởi lời hứa. "Chúng cháu sẽ cố, bác Hagrid."

"Bác biết là bác có thể trông cậy vào các cháu, Harry à," bác Hagrid nói, bác cười rưng rưng nước mắt và lại dùng cái khăn mùi xoa chấm chùi mắt. "Và bác cũng không muốn các cháu ra ngoài quá nhiều đâu, ờ... bác biết là các cháu còn có các bài kiểm tra nữa ... nếu các cháu có thể đến đây trong cái áo Choàng Tàng Hình... tuần một lần... ờ và chuyện trò với nó. Bác sẽ đánh thức nó dậy, nhé – ờ.. để giới thiệu các cháu -"

"Gì cơ ạ— dừng!" Hermione nói, giật bản mình. "Bác Hagrid, dừng, đừng có đánh thức anh ta dậy, thực đấy, không cần thiết đâu -"

Nhưng bác Hagrid đã bước qua cái thân cây lớn trước mặt bọn họ và tiến lại gần Grawp. Khi bác còn cách khoảng mười feet, bác nhấc một nhánh cây dài bị gãy rời trên mặt đất, mỉm cười trấn an Harry và Hermione qua vai, sao đó chọc Grawp rất mạnh vào giữa lưng bằng đầu nhánh cây đó.

Người khổng lồ phát ra một tiếng gầm vang động xé nát không khí tĩnh lặng của Khu Rừng Cấm; chim chóc từ các ngọn cây bay trên đầu bay tủa lên hoảng loạn và lượn đi. Trong khi đó, trước mặt Harry và Hermione, người khổng lồ tên Grawp đã nhổ dậy khỏi mặt đất lúc này chuyển động rùng rùng khi anh ta chống bàn tay khổng lồ xuống đất để quỳ lên đầu gối của mình. Anh ta quay đầu lại để xem cái gì đã khuấy rầy mình.

"Khoẻ chứ, Grawpy?" bác Hagrid nói với giọng cố tỏ ra âu yếm, hoàn toàn không ăn nhập với hành cây đang giơ cao sẵn sàng thúc Grawp thêm một lần nữa. "Em ngủ ngon chứ hả?"

Harry và Hermione lùi ra xa hết mức chúng có thể mà vẫn nhìn được người khổng lồ. Grawp quỳ giữa hai cái cây mà anh ta chưa nhổ lên. Bọn chúng nhìn lên gương mặt to tướng của anh ta đầy sừng sốt bởi nó trông giống như một mặt trăng tròn màu xanh bôi trên nền tối quang đặng phía sau. Trông nó giống như được đẽo từ một tảng đá tròn lớn. Cái mũi ngắn ngùn và chĩa ra hình dạng gì, cái mồm lệch hẳn về một bên và đầy những cái răng vàng khè, hình thù kì dị có kích thước to bằng nửa viên gạch một; đôi mắt nhỏ so với kích thước của anh ta có màu vàng xanh và mờ đục, bây giờ anh ta đang mắt nhắm mắt mở vì ngái ngủ. Grawp giơ ngưỡng ngón tay bần thiêu to bằng trái banh cricket lên dụi mắt, sau đó, không có dấu hiệu báo trước, tự đứng dậy rất nhanh nhẹn.

"Trời ơi!" Harry nghe thấy Hermione kêu ré lên sợ hãi bên cạnh cậu.

Những cái cây được cuốn sợi dây mà đầu kia buộc vòng quanh cổ tay và mắt cá chân của Grawp kêu lên rảng rặc rất đáng ngại. Anh ta, như bác Hagrid đã nói, cao ít nhất là 16 feet. Liếc nhìn xung quanh một cách lơ đãng, Grawp giơ một bàn tay có kích thước của một cái tán ô che nắng, vơ lấy một tổ chim nằm trên một nhánh cây khá cao của cây thông, dốc ngược nó xuống và gầm gừ không thoả mãn vì chẳng có con chim nào trong đó cả; trứng rơi tòm xuống phía dưới và bác Hagrid giơ tay lên che đầu để bảo vệ mình.

"Grawpy," bác Hagrid la lên trong khi nhìn lên lo lắng vì sợ lại có quả trứng nào rơi xuống nữa, "Anh mang tới đây vài người bạn nhỏ để gặp em. Có nhớ không, anh đã nói là anh có thể? Em có nhớ, khi anh nói là anh có thể phải đi xa một chút và sẽ nhờ bọn chúng chăm sóc em? Nhớ không, Grawpy?"

Nhưng Grawp chỉ thốt ra những tiếng gầm gừ trầm trầm; rất khó có thể nói anh ta có lắng nghe bác Hagrid nói hoặc anh ta thậm chí có nhận ra âm thanh giọng nói của bác hay không nữa. Baya giờ, anh ta túm lấy ngọn cây thông và kéo nó về phía mình, có vẻ rất hài lòng khi nhìn thấy nó có thể bật trở lại xa như thế nào khi anh ta thả nó ra.

"Nào, Grawpy, đừng có làm như thế!" bác Hagrid la lên. "đừng có kéo những cái cây đi -"

Và không còn nghi ngờ gì nữa, Harry có thể nghe thấy tiếng mặt đất xung quang cái rễ cây bắt đầu tách ra.

"Anh mang bạn đến đây... ờ... ế!" bác Hagrid la lên. "Này, trông này! Hãy nhìn xuống đây, thẳng nồm,

anh đã mang tới đây vài người !"

"Ôi, bác Hagrid, đừng," Hermione rên rỉ, nhưng bác Hagrid đã lại giơ cái cành cây lên và chọc mạnh vào đầu gối của Grawp.

Người khổng lồ buông ngọn cây ra, cái cây lắc la lắc lư trông rất đáng lo ngại và trút như mưa xuống bác Hagrid những cái lá thông hình kim, và anh ta nhìn xuống.

"Đây...", bác Hagrid nói, chỉ về phía Harry và Hermione đang đứng, "là Harry, Grawp! Harry Potter! Cậu ta sẽ đến đây thăm em... ờ... nếu anh phải đi khỏi đây, hiểu không?"

Chỉ lúc đó, người khổng lồ mới nhận ra có Harry và Hermione đứng đấy. Bọn chúng theo dõi với vẻ rất lo lắng khi anh ta hạ thấp cái đầu to như tảng đá khổng lồ xuống để có thể nhìn bọn chúng rõ hơn bằng cái nhìn lơ dờ.

"Còn đây là Hermione, thấy không? Her—" Hagrid ngập ngừng. Quay sang Hermione, bác nói, "Cháu có phiền không nếu nó gọi cháu là Hermy? Nó sẽ rất khó nhớ tên cháu."

"Ôi, không, không," Hermione rít lên.

"Đây là Hermy, Grawp! Và cô ấy cũng sẽ đến đây!? Đây? Hai người bạn - GRAWPY, KHÔNG!"

Tay của Grawp thò ra bất thành linh về phía Hermione; Harry tóm lấy cô bé kéo lùi lại sau cái cây khiến cho tay Grawp bị vướng vào cái thân cây và quơ vào không khí.

"Hư quá, GRAWPY!" bọn chúng nghe thấy bác Hagrid la lên khi Hermione bám chặt lấy Harry phía sau cái cây, cô bé run rẩy và khóc thút thít. "Rất hư! này, không được làm thế – oái!"

Harry thò đầu ra từ phía sau cái cây và nhìn thấy bác Hagrid đang nằm ngửa, tay bịt chặt lấy mũi. Còn Grawp, rõ ràng là không quan tâm gì đến, thì đã đứng thẳng dậy và dồn hết tâm trí vào việc kéo những cái cây thông để nhìn nó bật xa như thế nào.

"Không sao đâu"," bác Hagrid nói một cách khó khăn trong khi đứng dậy với một tay vẫn bịt chặt mũi đang chảy máu và tay khác nhặt cái ná lên, "ờ... các cháu ... các cháu đã gặp nó rồi đấy và - và bây giờ nó sẽ biết khi các cháu quay lại đây. ờ... tốt rồi..."

Bác ngược nhìn Grawp đang kéo cái cây thông với vẻ vui sướng vô tư trên khuôn mặt như đẻo bằng đá; những cái rễ cây kêu răng rắc khi anh ta thả chúng bật lên.

"ờ, bác nghĩ hôm nay thế là đủ rồi," bác Hagrid nói. "Chúng ta -hèm – chúng ta sẽ trở lại sau chứ?"

Harry và Hermione gật đầu đồng ý. Hagrid lại khoác cái ná lên vai và vẫn bịt chặt mũi, bác quay trở

lại vào đám cây.

Chẳng ai nói gì trong một lúc, thậm chí ngay cả khi bọn họ nghe thấy tiếng động xa xôi báo hiệu là Grawp vẫn kéo cây thông về phía mình. Gương mặt Hermione buồn bã và nhợt nhạt. Harry không thể nghĩ ra cái gì để nói. Cái gì sẽ xảy ra nếu như có ai đó phát hiện ra bác Hagrid giấu Grawp trong Khu Rừng Cấm? Và nó lại còn hứa là nó, Ron và Hermione sẽ tiếp tục những cố gắng hoàn toàn vô hiệu quả của bác Hagrid để văn minh hoá người khổng lồ này. Thậm chí với khả năng phi thường của bác trong việc ảo tưởng với bản thân là cái con quái vật đang bị vô hiệu hoá kia hoàn toàn vô hại và đáng yêu, làm sao bác Hagrid lại có thể tự lừa phỉnh bản thân là Grawp sẽ có thể hoà nhập được với thế giới loài người một ngày nào đó?

"Chờ một chút," bác Hagrid đột ngột nói khi Harry và Hermione đang di chuyển một cách khó khăn qua một lối đi ken đầy cây chùt chùt phía sau bác. Bác kéo ra một mũi tên từ cái bao đựng sau vai và lắp nó vào nã.. Harry và Hermione hờm sẵn đùa phép của chúng; bọn chúng cũng đã ngừng đi và bây giờ cũng có thể nghe thấy có chuyển động rất gần quanh đó.

"Ôi trời" bác Hagrid lặng lẽ nói.

"Tôi nghĩ là tôi đã nói với bác, bác Hagrid," một giọng nam trầm trầm cất lên, "là bác không còn được hoan nghênh ở đây nữa?"

Một nửa thân trên để trần của một người đàn ông trông như đang trôi về phía bọn họ trong ánh sáng lơ mờ có màu xanh vẩn vẩn; sau đó, bọn họ nhìn thấy từ phần thắt lưng trở xuống là một thân mình ngựa có màu hạt dẻ. Con nhân mã đó có một gương mặt đầy kiêu hãnh với gò má cao và mái tóc đen. Giống như bác Hagrid, nó cũng mang vũ khí; một cái bao đựng đầy tên và một cái cung tên gắn lông chim quàng trên vai.

"Anh thế nào rồi, Magorian?" bác Hagrid thận trọng nói.

Những cái cây đằng sau con nhân mã lay động và có bốn hoặc năm con nhân mã khác xuất hiện phía sau. Harry nhận ra con nhân mã tên là Bane có bộ râu và thân ngựa màu đen, chính là con nhân mã mà cậu đã gặp cách đây gần bốn năm vào đúng cái đêm mà cậu gặp Firenze. Bane không tỏ ra dấu hiệu nào là đã nhìn thấy Harry trước đó.

"Thế nào," con nhân mã nói với giọng ác độc trước khi quay sang Magorian. "Tôi nghĩ chúng ta đã nhất trí về cái mà chúng ta sẽ làm nếu như người này còn ló mặt vào Khu Rừng Cấm một lần nữa?"

"Người này", tôi á?" bác Hagrid nói một cách bức tức. "Chỉ vì tôi ngăn tất cả các anh khỏi phạm tội giết người?"

"Bác không nên can thiệp vào chuyện của chúng tôi, bác Hagrid," Magorian nói. "Con đường mà chúng

tôi đi không phải là con đường của các người, không theo luật pháp của các người. Firenze đã phản bội và làm ô danh chúng tôi."

"Tôi không biết chuyện này sẽ đi tới đâu," bác Hagrid nói vẻ thiếu kiên nhẫn. "Anh ta chẳng làm gì cả ngoài trù chuyện giúp đỡ ông Albus Dumbledore -"

"Firenze đang trở thành nô lệ cho con người," một con nhân mã màu xám với gương mặt có những nếp nhăn hằn sâu khắc khổ nói.

"Nô lệ!" bác Hagrid nói gay gắt. "Việc anh ta làm ơn cho cụ Dumbledore là tất cả..."

"Anh ta đang truyền lại những hiểu biết và bí mật của chúng ta cho loài người," Magorian lặng lẽ nói. Anh ta sẽ không thể quay trở về đây với sự nhục nhã như thế."

"Đó là anh nói thế," bác Hagrid nhún vai nói, , "cá nhân tôi nghĩ các anh đang phạm phải sai lầm lớn đấy -"

"Và anh, con người kia," Bane nói, "đã dám trở lại Khu rừng của chúng ta ngay cả khi chúng ta đã cảnh cáo anh -"

"Giờ thì hãy nghe tôi nói đây," bác Hagrid tức giận nói. "Nó không phải là Khu Rừng của "các anh", nếu các anh định nói thế. Các anh không có quyền quyết định ai đến và đi ở đây -"

"Và nó cũng cũng phụ thuộc vào bác đâu, bác Hagrid," Magorian mềm mỏng nói. "Tôi để bác đi ngày hôm nay là vì bác đi cùng những người bạn trẻ tuổi của bác... "

"Bọn chúng không phải là bạn của ông ta!" Bane khinh khỉnh cắt ngang. "chúng là các học sinh, Magorian, từ cái trường kia! Bọn chúng đã tiếp thu những kiến thức mà tên phản bội Firenze đã dạy."

"Tuy nhiên," Magorian bình tĩnh nói, "giết hại trẻ em là một tội ác khủng khiếp – chúng ta không được đụng đến sự ngây thơ trong trắng. Hôm nay, bác Hagrid, bác có thể đi. Từ nay trở về sau, hãy tránh xa nơi này. Bác đã đánh mất tình bạn với loài nhân mã khi bác giúp đỡ tên phản bội Firenze trốn thoát khỏi chúng tôi."

"Tôi sẽ chẳng tránh xa chỗ này chỉ vì một lũ ương bướng như các người!" bác Hagrid nói to.

"Bác Hagrid," Hermione nói với giọng cao vút đầy sợ hãi khi cả hai con nhân mã Bane và con màu xám gõ chân xuống đất, "đi thôi bác, cháu xin bác hãy đi thôi!"

Bác Hagrid tiến về phía, nhưng cái ná vẫn giương lên và đôi mắt bác vẫn nhìn chăm chăm vào Magorian một cách đe dọa.

"Chúng tôi biết bác đang giữ cái gì trong Khu Rừng Cấm, bác Hagrid!" Magorian gọi với theo bọn họ khi những con nhân mã chuẩn bị khuất dạng. "Và lòng khoan dung của chúng tôi cũng sắp hết rồi!"

Bác Hagrid quay người lại và tỏ vẻ như muốn quay thẳng trở lại chỗ Magorian.

"Các người sẽ còn phải chịu đựng nó chừng nào nó còn ở đây, đây là Khu Rừng của nó cũng như là của các người!" bác gầm lên trong khi cả Harry và Hermione lấy hết sức mình đẩy vào cái áo chèn bằng da chuột chũi nhằm buộc bác đi tiếp. Vẫn còn giận dữ, bác nhìn xuống; về mặt bác chuyển sang ngạc nhiên khi nhìn thấy cả hai đứa đang ra sức đẩy bác; bác có vẻ không cảm thấy điều đó.

"Bình tĩnh nào, hai đứa," bác nói và quay lại bước đi trong khi cả hai đứa thở hổn hển đằng sau bác. "Những con la già chết tiệt, hả?"

"Bác Hagrid," Hermione hụt hơi nói trong khi men theo lối mòn đầy cây tầm ma mà bọn họ đã đi lúc trước để đến đó, "nếu những con nhân mã không muốn có người trong Khu Rừng Cấm thì cháu sợ là cháu và Hary không thể -"

"à, các cháu đã nghe thấy bọn chúng nói rồi đấy, "bác Hagrid cộc cằn nói, "bọn chúng sẽ không đụng đến những con ngựa con – ý bác là những đứa trẻ. Dù sao thì chúng ta cũng không thể để bọn chúng đẩy chúng ta đi."

"Hay thật," Harry lẩm bẩm với Hermione trông đang rất tiu nghỉu.

Cuối cùng, bọn họ lại đặt chân trở lại con đường lớn, và sau mười phút, cây cối trở nên thưa; bọn họ lại có thể nhìn thấy những mảng trời trong xanh và xa xa văng lên những âm thanh hò reo la hét.

"Lại ghi thêm điểm à?" bác Hagrid hỏi, bác ngừng lại dưới tán cây khi sân đấu Quidditch hiện ra trong tầm mắt. "hay trận đấu kết thúc rồi?"

"Cháu không biết," Hermione đau khổ nói. Harry nhìn thấy bề ngoài cô bé trông rất thảm hại; tóc cô bé đầy những nhánh cây con và lá, áo choàng bị rách toạc vài chỗ và có vô số vết cào xước trên mặt và cánh tay của cô. Harry biết nó trông chỉ khá hơn chút xíu.

"Bác nghĩ là trận đấu kết thúc rồi!" bác Hagrid nói, bác vẫn đang nheo mắt nhìn về phía sân vận động. "Nhìn kìa – mọi người đang đi ra đấy – nếu hai đứa nhanh lên một chút các cháu có thể đi lẫn vào đám đông và không một ai sẽ biết các cháu đã không ở trong sân vận động!"

"Hay đấy," Harry nói. "ờ... gặp lại bác sau nhé, bác Hagrid."

"Mình không tin bác ấy," Hermione nói với giọng không quả quyết lắm khi bọn chúng vừa ra khỏi tầm nghe của bác Hagrid. "Mình không tin bác ấy. Mình thực sự không tin tưởng bác ấy."

"Bình tĩnh đi nào," Harry nói.

"Bình tĩnh!" cô bé hấp tấp la lên. "Một người khổng lồ! Một người khổng lồ trong Khu Rừng Cấm! Và chúng ta được yêu cầu dậy anh ta Tiếng Anh! Dĩ nhiên, với giả thiết là chúng ta có thể qua mặt bầy nhân mã sát nhân đó đi! Mình – không - tin – tưởng - bác - ấy!"

"Chúng ta không thể làm khác được!" Harry cố thuyết phục cô bạn với giọng lặng lẽ khi bọn chúng nhập vào đám đông huyền ảo nhà Hufflepuffs hướng về phía lâu đài. "Bác ấy không bao giờ yêu cầu chúng ta làm bất cứ điều gì trừ phi bác ấy bị đuổi mà điều đó chưa chắc đã xảy ra."

"Ôi trời, cậu thôi cái giọng điệu đó đi, Harry!" Hermione tức giận nói, đứng sững lại khiến cho đám đông phía sau buộc phải chuyển hướng để tránh. "Dĩ nhiên là bác ấy sẽ bị tổng cổ khỏi đây và trung thực mà nói, sau những gì mà chúng ta nhìn thấy thì ai có thể đổ lỗi cho bà Umbridge được?"

Có một khoảng khắc im lặng khi Harry nhìn chăm chăm cô bé, nước mắt từ từ dâng đầy trong đôi mắt cô bé.

"Cậu không định nói thế chứ," Harry lặng lẽ nói.

"Không... ờ... thôi đi... mình không định nói thế," cô bé nói và chùi nước mắt một cách tức giận. "Nhưng tại sao bác ấy lại tự làm cho cuộc sống của mình trở nên khó khăn như vậy – cho cả chúng ta nữa?"

"Mình không biết -"

"Weasley là Vua của bọn này, Weasley là Vua của bọn này, Cậu ta không để lọt vô một trái Quaffle vào bất kỳ cái chi, Weasley là vua của bọn này ..."

"Và mình ước sao bọn nó ngừng ngay cái bài hát ngớ ngẩn đó đi," Hermione đau khổ nói, "bọn chúng hả hê như thế còn chưa đủ hay sao?"

Một làn sóng khổng lồ các học sinh đang di chuyển từ sân đấu lên thảm dốc.

"Ồ, chúng ta hãy vào trong nhà đi nếu không muốn gặp bọn Slytherins," Hermione nói.

"Weasley có thể cứu bất kỳ cái chi, cậu ta không bao giờ bỏ trống một cái vòng tí ti, Đó là lý do tại sao. Nhà Gryffindors chúng ta cùng hát: Weasley là vua của bọn này."

"Hermione..." Harry từ từ nói.

Bài hát trở nên lớn hơn, nhưng nó phát ra không phải từ đám nhà Slytherins trong màu áo xanh-trắng, mà là từ đám đông mặc màu đỏ và vàng đang di chuyển từ từ về phía lâu đài, nâng trên những đôi vai một

thân hình.

"Weasley là vua của bọn này, Weasley là vua của bọn này, Cậu ta không để lọt vô một trái Quaffle vào bất kỳ cái chi, Weasley là vua của bọn này ..."

"Không á?" Hermione nói với giọng bị nén lại.

"Có!" Harry nói to.

"HARRY! HERMIONE!" Ron la lên, giơ cái cúp Quidditch bằng bạc lên và nhìn sang bên cạnh.

"Chúng ta đã làm được! Chúng ta đã chiến thắng!"

Bọn chúng cười với nó khi nó được kiệu đi ngang qua. Có một sự lộn xộn tại cửa ra vào lâu đài và đầu của Ron va mạnh vào cái rèm cửa, nhưng không ai có vẻ muốn hạ thấp nó xuống. Vẫn hát, đám đông chen lấn qua cửa vào Gian Tiền Sảnh và khuất dạng. Harry và Hermione nhìn đám đông vui sướng đi mất, cho tới tận khi tiếng vọng cuối cùng của câu hát "Weasley là Vua của bọn này" tắt hẳn. Sau đó, bọn chúng quay sang nhìn nhau, nụ cười nhạt dần đi.

"Chúng ta nên giữ tin này lại cho đến sáng mai, được chứ?" Harry nói.

"Được," Hermione nói vẻ mệt mỏi. "Mình cũng chẳng vội gì."

Bọn chúng cùng nhau trèo lên bậc tam cấp. Tại cửa trước, cả hai theo bản năng cùng ngoảnh lại nhìn vào Khu Rừng Cấm. Harry không chắc đó có phải là do đầu óc nó tưởng tượng ra không nhưng nó nghĩ hình như là nó nhìn thấy một đám những con chim bay tủa lên từ những ngọn cây phía xa, như thể là cái cây mà bọn chúng đang làm tổ vừa bị nhổ bật cả rễ lên.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Pháp Sư Thường Đăng

Trạng thái phấn khích của Ron khi giúp bọn nhà Gryffindor nâng cao chiếc cúp Quidditch khiến ngày hôm sau nó không thể yên ổn chú tâm vào làm bất cứ chuyện gì. Tất cả việc nó muốn chính là việc nói về cái trận đấu đó, nên Harry và Hermione phát hiện ra rằng rất khó bắt đầu kể với nó về chuyện anh chàng Grawp. Cả hai bọn nó đã cố hết mức, nhưng chúng đều thất bại trong việc mang Ron về với thực tại khi nó đang điên cuồng vì chiến thắng.

Đó cũng là một ngày đẹp trời và ấm áp, bọn nó đã thuyết phục Ron nhập hội để ôn thi dưới bóng cây sồi ở góc hồ, nơi mà chúng ít có nguy cơ bị nghe lén hơn là ở phòng sinh hoạt chung. Ron đầu tiên cũng không có chấp nhận cái ý kiến này - nó đang hưởng thụ một cách hoàn toàn việc được vỗ vào vai bởi bất kỳ một học sinh Gryffindor đi ngang qua cái ngai của nó, không kể nó luôn được khắc vào tai những từ "Weasley là Vua của chúng ta" một cách thường xuyên - Nhưng cuối cùng thì nó cũng đồng ý là một ít không khí trong lành thì chắc là tốt đối với nó.

Bọn chúng trau dồi những quyển sách của mình ra dưới bóng cây sồi và ngồi xuống khi mà Ron vẫn say sưa kể đến hàng chục lần về cái pha cứu nguy đầu tiên của nó trong trận đấu.

Ồ, mình muốn nói, mình đã từng cản được pha cứu nguy lần trước của Davies rồi, nhưng mình vẫn không tự tin lắm, nhưng mình hỏng biết, khi Bradlay đến trước mặt mình, chỉ trong chốc lát, mình nghĩ --- Mà làm được mà ---! Và mình đã nghĩ mất một giây để quyết định xem sẽ bay về hướng nào, các bạn biết đấy, vì nó trong như có vẻ đang ngấm vào phía phải cầu môn - phía phải của mình, rõ ràng, là bên trái của nó - nhưng mình đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng buồn cười là nó đang nhử mình, sau đó mình đoạt được cơ hội và bay sang trái, mình muốn nói - và - ờ - các bạn đã nhìn thấy cái gì xảy ra rồi đấy, nó kết thúc đột ngột, đồng thời hất tóc về đường sau một cách thừa thãi và như thể xem ai là người gần nhất đang liếc về phía nó --- một nhóm bọn nhà Hufflepuffs năm thứ ba --- đã nghe câu chuyện đó. Và sau đó, khi Chambers đến chỗ mình khoảng chừng năm phút sau - Cái gì đây? Ron hỏi, phải ngắt giữa chừng câu của nó khi nó nhím vào khuôn mặt của Harry Tại sao bạn lại cười?

mình không có cười Harry nhanh nhẩu nói, và chăm chú nhìn xuống cuốn vở ghi môn Biến Hình, cố gắng làm cho khuôn mặt nó nghiêm nghị hơn một chút. Sự thực là Ron đã vừa gợi nhớ thật sinh động mình Harry về một người trong đội Gryffindor khác người đã từng một lần ngồi tại đây cũng hất tóc dưới một cái cây rất giống cây này. Mình chỉ thấy vui vì chúng ta đã chiến thắng, thế thôi.

Ờ hén Ron nói chậm rãi, thường thức những từ đó, Chúng ta đã thắng. Bạn đã nhìn thấy khuôn mặt của Chang khi Ginny tóm được quả bóng ngay trước mũi nó không?

Mình nghĩ rằng bạn ấy đã khóc, đúng không? Harry chưa chát nói.

Ờ, đúng, Nó giận hơn bao giờ hết, đúng... Ron làm ra vẻ buồn thảm. Nhưng bạn đã thấy nó liệng cây chổi của nó ra phía sau sân đấu, đúng không?

Ờ..." Harry nói.

Này, thực ra thì,... không, Ron này Hermione nói với một tiếng thở dài nặng nề, đặt cuốn sách xuống và nhìn Ron cò vẻ hối lỗi lắm. Sự thực là, Harry và mình chỉ xem có một tý trận đấu khi mà Davies ghi bàn đầu tiên thôi

Cái mái tóc rối bù của Ron dường như rũ xuống vì thất vọng Các bạn đã không xem hả? Cậu nói ủa oái, nhìn hết người này đến người khác. Các Bạn đã không có nhìn mình cứu nguy cho đội nhà một bàn nào hết?

Ờ... Không, Hermione nói, đưa đôi tay ra về phía Ron nhằm xoa dịu nó. Nhưng Ron à này, chúng mình không có muốn đi đâu --- chúng mình bị bắt phải làm vậy!

Ờ? Ron nói, mặt nó đỏ như xôi gấc Thì làm sao?

Đó là bác hagrid, Harry nói Bác định tiết lộ cho bọn mình vì làm sao mà Bác bị đẩy thương tích như vậy khi bác trở về từ chỗ những người khổng lồ. Bác muốn chúng mình đi vào khu rừng Cấm với Bác, chúng mình không còn sự lựa chọn nào khác hết, bạn biết bác sẽ thế nào đấy. Dù sao...

Câu chuyện được kể lại trong năm phút, cuối cùng thì sự căm phẫn của Ron cũng được thay thế bằng một cái nhìn hoàn toàn hoài nghi.

Bác đã mang một người trở về và giấu nó ở trong rừng?

Đúng Harry cương quyết.

Không thể Ron nói, như thế là nói như thế thì câu chuyện sẽ chuyển thành chuyện bịa. Không, bác ta không thể làm vậy được

Ờ, bác ấy đã làm vậy Hermione nói dứt khoát Grawp cao 16 feet, khoái xé toạc những cây gỗ thông hai mươi foot ra, và biết mình," cô bé xì một cái Dưới tên Hermy

Ron cười như bị tâm thần.

Và Bác Hagrid muốn chúng mình...?

Dạy ảnh tiếng Anh, đúng đấy. Harry nói

Bác bị điên rồi Ron nói trong một giọng kinh sợ.

Ừ Hermione gật, lật một trang môn Biến Trung Cấp và nhìn vào một loạt những biểu đồ nói về cách để biến một con xù thành một cặp kiếng Opera. Ừ, mình cũng nghĩ là bác có vẻ thế. Nhưng, không may là, bác buộc mình và Harry phải hứa

Ờ, vậy thì bạn chỉ phải phá vỡ lời hứa đó thôi, cậu là xong Ron nói chắc Ý mình là, xem nào... chúng ta phải làm bài thi và chúng ta sắp sửa --- Nó nói, đưa tay lên để cho mọi người thấy những ngón tay gần như chạm vào nhau --- bị dính vào nhiều vụ rắc rối trong cái việc này đây. Và... nhớ con Norbert không? Nhớ con nhện Aragog không? Chúng ta có bao giờ gặp điều gì tốt lành khi chạm trán với những quái vật bạn của bác Hagrid đâu cơ chứ?

Mình hiểu vậy, nhưng -- bọn mình đã hứa rồi Hermione nói nhỏ.

Ron lại vuốt tóc lại cho ngay ngắn, nhìn có vẻ lo lắng lắm.

Ừ, Nó thờ dài, Nhưng bác Hagrid vẫn chưa bị sa thải, đúng không? Bác sẽ còn bị thử thách dài dài, có thể bác ấy sẽ còn bị thử thách đến hết học kỳ này và chúng ta sẽ không phải đến gần Grawp trong thời gian đó

*

Nền đất của lâu đài được chiếu những tia lấp lánh như nó vừa được sơn lại xong, Bầu trời không có mây như tự cười với chính mình trong cái hồ đang lấp lánh, những bãi cỏ thường khê lay động khi có gió nhẹ thổi qua. Tháng Sáu đã tới, nhưng với những học sinh năm thứ năm nó chỉ có nghĩa là: Cuộc Thi Lấy chứng chỉ Pháp thuật thường đẳng cuối cùng cũng đã đến.

Giáo viên của bọn chúng không giao bài về nhà nữa, các tiết học được dành hết cho việc ôn lại các kiến thức mà những giáo sư đó cho rằng sẽ được cho trong bài kiểm tra. Một cách có chủ định, cái áp lực về sự mệt mỏi đã chiếm ở khắp mọi nơi mọi chỗ nhưng không phải là những cuộc thi OWL từ trong tâm trí của Harry. Mặc dầu vậy cậu đã vài lần tự hỏi trong giờ Độc được rằng có phải thầy Lupin đã nói với thầy Snape về việc bắt ông tiếp tục dạy phép Vững Tâm (Occlumency) cho Harry hay chưa. Nếu thầy đã đề nghị, thì thầy Snape sẽ bỏ qua hoàn toàn lời nói của thầy Lupin như là ông đã bỏ qua Harry. Việc này rất phù hợp với hoàn cảnh hiện tại của Harry, cậu đã quá bận và đủ lo lắng mặc dù không có giờ phải học thêm với thầy Snape, và để giải vây cho nó Hermione đã ám ảnh nó bằng cách suốt ngày lái nhái nó về phép Vững Tâm, cô bé đã dùng phần lớn thời gian để căn nhắc với mình, và không may một bộ quần áo cho gia đình nào khác trong nhiều ngày.

Cô không phải là người duy nhất sử dụng không bình thường khi những ngày thi cứ dần đến. Ernie

Macmillan đã có thói quen làm phát câu mọi người vì cứ chất vấn về thói quen ôn bài của chúng nó.

Các bạn nghĩ là dành bao thời gian trong ngày để làm việc? Nó hỏi Harry và Ron khó bọn chúng xếp hàng ngoài lớp Thực vật học, với một tia sáng yếu ớt trong con mắt của nó.

Mình hòng biết Ron nói Vài giờ

Nhiều hay ít hơn tám giờ?

Ít hơn, đoán vậy Ron nói, nhìn cô vẻ hơi lo lắng.

Mình làm đúng tám giờ Ernie nói, vỗ ngực. Chín hay tám gì đó. Mình học một tiếng trước khi ăn sáng mỗi ngày. Tám giờ là thời gian trung bình. Mình có thể học mười tiếng trong một ngày nghỉ cuối tuần thuận lợi. Mình học chín tiếng rưỡi trong ngày thứ Hai. Thứ ba thì không được như vậy- chỉ có bảy tiếng rưỡi. Sau đó là ngày thứ tư thì...

Harry thầm biết ơn vì lúc đó Giáo sư Sprout đã dẫn bọn nó đến nhà Thực vật, bắt Ernie thôi kể lể lôi thôi đi.

Trong khi đó, Draco Malfoy đã tìm được một cách khác để đem lại sự hoảng loạn.

Tất nhiên rồi, đó không phải là tin mà bọn mày đã biết Nó nghe thấy Malfoy nói ông ổng với Crabble và Goyle ngoài đó. Hiện tại thì bố tao đã có những mối quan hệ thân tình với Ủy ban Thi cử Pháp thuật nhiều năm rồi --- Mụ Griselda Marchbanks già --- chúng ta đã ở nhà mụ mãi để ăn tối và làm mọi việc.

Bạn có nghĩ nó nói thật không? Hermione hỏi khẽ một cách lo lắng về phía Harry và Ron.

Chúng ta chẳng làm gì được nếu đó là sự thật Ron ủ rũ.

Mình không nghĩ nó nói thật Neville nói khẽ sau bọn chúng Vì Griselda Marchbanks là một người bạn của ông bà tớ, và bà chưa bao giờ đề cập đến nhà Malfoys cả.

Bà ta thế nào hả Neville? Hermione hỏi ngay lập tức Bà ta có nghiêm khắc không?

Giống ông bà tớ một ít, thật đấy Neville nói khẽ.

Bạn Biết rằng bà sẽ không động gì đến những cơ hội của bạn, đúng không? Ron động viên Neville.

"Ồ mình không nghĩ là sẽ có sự ưu đãi nào Neville nói, nghe vẫn rất đáng thương Ông bà tớ nói Giáo sư Marchbanks rằng mình không giỏi bằng ba mẹ mình... ừm... bạn thấy bà tớ thế nào ửo bệnh viện Thánh Mungo rồi đấy.

Neville nhìn dán mắt vào trần nhà. Harry, Ron và Hermione liếc nhau, nhưng bọn nó không biết nên nói

gì. Đó lần đầu Neville nhắc đến việc họ đã gặp nhau ở bệnh viện Pháp thuật.

Trong khi ấy, một bọn đang tập trung buôn bán nơi chợ đen, một sự nhanh nhẹn và cảnh giác đã xuất hiện nơi những học sinh năm thứ năm và năm thứ bảy. Harry và Ron đã bị quyến rũ bởi cái lọ chứa thuốc Não của Baruffio khi thắng Eddie Carmichael năm thứ sáu nhà Ravenclaw giới thiệu cho chúng nó, thắng đó đã thề thốt rằng loại thuốc đó đã giúp nó đạt điểm "Ngoại hạng" ở kỳ thi OWL hè năm ngoái và chỉ giao với giá mười hai Galleons cho nửa lít. Ron đoán chắc rằng nó sẽ hoàn trả cho Harry ngay lập tức số tiền đó khi nó ra trường và kiếm được việc, nhưng trước khi bọn nó thoả thuận xong thì Hermione đã tịch thu cái lọ từ Carmichael và đổ nó xuống bồn cầu toilet.

Hermione, bọn này muốn mua thứ thuốc đó mà! Ron hét lên.

Đừng ngốc vậy Hermione nói Bọn thà mua bột móng vuốt con rồng thung lũng Harold còn hơn.

Bột chế từ móng vuốt con rồng thung lũng? Ron hỏi hăm hở.

Nhưng chẳng còn gì đâu. Hermione nói Mình cũng thu nốt rồi. Không cái nào trong số những thứ đó thực sự hiệu nghiệm, bạn biết đây.

Móng rồng có hiệu nghiệm chứ! Ron nói Mình cho rằng hiệu quả sẽ không thể tin được, nó thực sự kích thích trí não mà, bạn sẽ khôn lên trong vòng vài giờ tới - Hermione, cho mình một nhúm nhỏ thôi, nào, nó chẳng bận gì mà...

Cái thứ vớ vẩn này có thể đẩy Hermione dứt khoát Mình đã nghiên cứu kỹ rồi, và nó thực sự là một nhúm phân Tiên-nhức-nhối phơi khô!

Thông tin này đã làm mất đi cả mọi khao khát của Ron và Harry về thứ thuốc kích thích não.

Bọn nó đã nhận được lịch thi và quy trình thi OWL trong giờ môn Biến tới.

Các con thấy đây Giáo sư McGonagall nói với cả lớp khi bọn nó chép vào vở ngày và thời gian thi ghi trên bảng, Những kỳ thi OWL của cá con sẽ trải dài trong hai tuần bận rộn. Các con sẽ thi lý thuật vào buổi sáng và thi thực hành vào buổi chiều. Bài thực hành về Thiên văn học cũng, tất nhiên, sẽ thi vào buổi tối.

Bây giờ, ta phải cảnh báo với các con rằng những bùa Chống gian lận chặt chẽ nhất cũng sẽ được yểm vào trong giấy thi của các con. Những cuộn giấy Tự trả lời cũng sẽ bị cấm từ hành lang, cũng như bùa Nhớ, và Cổ Tay Quay cóp Tháo Rời, cũng như mực Tự Sửa lỗi sai. Mỗi năm, ta rất tiếc phải nói, dường như đều có ít nhất một thí sinh nghĩ mình sẽ qua mặt được những luật lệ của Ủy ban Thi cử Pháp thuật. Ta chỉ hy vọng rằng đó không phải là người của Gryffindor.

Bà Hiệu trưởng mới - ‘ giáo sư McGonagall phát âm ra cái từ này với vẻ mặt giống như vẻ mặt của dì Petunia mỗi khi bà nhìn thấy một vết bẩn bướng bỉnh ‘ - đã nói với Chủ nhiệm của từng nhà để nói với học

trò của họ rằng gian lận sẽ bị trừng phạt khắt khe nhất, bởi vì, tất nhiên rồi, kết quả thi của các con sẽ cho thấy cách thức cai quản mới của bà Hiệu trưởng đối với trường chúng ta - ‘

Giáo sư McGonagall khẽ thở dài; Harry nhìn thấy cái mũi nhọn của bà phồng lên.

‘ - tuy vậy, không có một lý do nào để các con không cố hết sức mình. Các con có tương lai của chính mình để suy nghĩ đến. ’

“Thưa Giáo sư, ’ Hermione nói, cánh tay giơ lên không trung, ‘khi nào chúng con có thể biết kết quả bài thi? ’

‘Một con cú sẽ gửi đến cho con vào một lúc nào đó trong tháng Bảy.” Giáo sư McGonagall nói.

“Tuyệt thật, ’ Dean Thomas nói với giọng thì thầm rõ rệt, ‘vì thế nên chúng ta không phải lo lắng về nó cho đến hết đến kỳ nghỉ. ’

Harry tưởng tượng đến cảnh nó ngồi trên giường ngủ của mình ở đường Privet Drive trong khoảng thời gian 6 tuần, chờ kết quả OWL của mình. Thế đấy, nó nghĩ mù mờ, ít ra nó sẽ chắc chắn về một mẫu thư trong hè.

Bài thi thứ nhất của bọn trẻ, Lý Thuyết Bùa Chú, đã được lên lịch vào sáng thứ Hai. Harry đã đồng ý kiểm tra Hermione sau bữa trưa hôm Chủ nhật, nhưng đã ân hận hầu như ngay lập tức; cô bé rất kích động và thường xuyên vồ lấy quyển sách từ tay nó để kiểm tra xem cô bé có câu trả lời hoàn toàn đúng hay không, cuối cùng đã đập nó rất mạnh vào mũi với cái gáy sắc của cuốn Những Thành Tựu Của Bùa Chú.

‘Tại sao cậu không tự mình làm việc này đi? ’ nó nói dứt khoát, đưa lại quyển sách cho cô bé, chảy đầy nước mắt.

Trong lúc đó, Ron đang đọc một số lượng những câu Thần Chú dành cho hai năm với ngón tay bịt chặt tai, môi đang mấp máy im lặng; Seamus Finnigan đang nằm ngửa thẳng ở trên sàn nhà, thuật lại định nghĩa Bùa Chú Thực Sự trong khi Dean đang kiểm tra nó trong cuốn Sách Giáo Khoa Bùa Chú, Cấp 5; còn Parvati và Lavender, đang thực hành Bùa Di Chuyển cơ bản, làm cho hộp bút của chúng chạy quanh mép bàn.

Bữa tối đúng là một công việc dễ chịu đêm hôm đó. Harry và Ron không nói nhiều, nhưng đã ăn với một sự sáng khoái, đã học hành mệt mỏi cả ngày. Hermione, mặt khác, thường xuyên đặt dao và đĩa của mình xuống, và cúi xuống dưới bàn để lấy cái túi của cô bé, để cô có thể lấy ra một cuốn sách để kiểm tra một vài sự việc và con số. Ron đã nói với cô bé rằng cô phải có một bữa ăn đúng kiểu hoặc cô sẽ không thể ngủ được đêm đó, khi cái đĩa của cô bé rơi từ trên những ngón tay mềm mại xuống cái đĩa của cô với một tiếng leng keng rất to.

‘Ôi, trời ơi, ’ cô bé nói khẽ, nhìn chăm chăm vào Hội Trường Ngoài. ‘Có phải là họ không nhi? Đó là

những người chấm thi phải không? ’

Harry và Ron quay phắt lại trên cái ghế băng của chúng. Qua cánh cửa của Đại sảnh Đường chúng có thể nhìn thấy Umbridge đứng cùng với một nhóm những ông bà phù thủy cao tuổi. Umbridge, Harry rất thoải mái khi nhìn thấy, trông có vẻ lo lắng.

‘Chúng ta sẽ đến đó và xem cẩn thận hơn chứ? ’ Ron nói.

Harry và Hermione gật đầu và chúng vội vàng đến cánh cửa đôi dẫn vào Hội Trường Ngoài, chậm lại khi chúng bước qua ngưỡng cửa để đi bộ bình thản qua những người chấm thi. Harry nghĩ rằng Giáo sư Marchbanks phải là một phù thủy nhỏ bé và cồng lỉnh với một vẻ mặt nhiều nếp nhăn đến nỗi nó trông giống như bị phủ bởi mạng nhện; Umbridge đang nói chuyện với bà rất kính cẩn. Giáo sư Marchbanks có vẻ hơi lảng tai; bà đang trả lời Giáo sư Umbridge rất to mà trong thực tế họ chỉ đứng cách nhau một bước chân.

‘Chuyến đi rất tốt, chuyến đi rất tốt, chúng ta đã đi như vậy rất nhiều lần trước đây! ’ bà nói một cách sốt ruột. ‘Lúc này, tôi đã không nghe tin tức về Dumbledore gần đây! ’ bà thêm vào, nhìn quanh Hội trường dường như rất hi vọng rằng ông có thể bất thành linh xuất hiện từ một cái tủ đựng chổi. ‘Không có thông tin về ông ấy ở đâu, ta cho là như vậy? ’

‘Không có một chút nào, ’ Umbridge nói, ném một cái nhìn ác ý về phía Harry, Ron và Hermione đang nhớn nhoe xung quanh chân cầu thang khi Ron giả vờ buộc lại dây giày của mình. ‘Nhưng tôi dám nói rằng Bộ Pháp Thuật sẽ bắt được ông ta nhanh đến mức có thể. ’

‘Ta nghi ngờ điều đó, ’ Giáo sư Marchbanks nhỏ bé thét lên, ‘arông thế nếu như Dumbledore không muốn bị phát hiện! Ta biết... đã đích thân kiểm tra ông ta môn Biến và Bùa Chú khi ông thi NEWT... làm mọi thứ bằng đũa thần mà ta chưa hề nhìn thấy trước đó. ’

‘Vâng... ừm... ’ Giáo sư Umbridge nói khi Harry, Ron và Hermione lê bước chân lên cái cầu thang bằng cẩm thạch chậm đến mức có thể, ‘để tôi chỉ cho bà phòng giáo viên. Tôi dám nói rằng bà sẽ muốn một tách trà sau chuyến đi của bà. ’

Đó là một buổi tối không dễ chịu. Mọi người đang cố gắng ôn lại vào những phút cuối nhưng không ai có vẻ khá hơn cả. Harry lên giường ngủ sớm nhưng sau đó nằm thao thức đến hàng giờ. Nó nhớ lại sự tham khảo về nghề nghiệp của nó và lời tuyên bố giận dữ của McGonagall rằng bà giúp nó trở thành một Thần Sáng nếu như đó là điều cuối cùng bà còn làm được. Nó ước rằng nó đã thể hiện một mong ước có thể thực hiện được vào lúc ngày thi đã đến. Nó biết rằng nó không là người duy nhất còn thức, nhưng không một ai trong những người còn lại ở phòng ngủ phát ngôn và cuối cùng, lần lượt, chúng chìm vào giấc ngủ.

Không một học sinh năm thứ năm nào nói chuyện nhiều vào bữa sáng hôm sau: Parvati đang thực hành những lời thần chú dưới hơi thở của mình trong khi lọ muối trước mặt cô bé cứ giật lên, Hermione đang

đọc lại Những Thành Tựu Của Bùa Chú nhanh đến nỗi mắt cô bé trở nên mờ đi; và Neville thường xuyên làm rơi dao và đĩa của cậu ta và gõ gõ vào miếng mứt cam.

Đến khi bữa sáng qua đi, những học sinh năm thứ năm và năm thứ bảy tập trung xung quanh Đại sảnh Đường trong khi những học sinh khác thì rời khỏi đó đến các lớp học; sau đó, lúc chín rưỡi, chúng được gọi trở lại từ lớp này đến lớp khác để vào trong Đại sảnh Đường, được sắp xếp lại giống hệt như Harry đã nhìn thấy trong Cái Tường Ký khi bố của nó, chú Sirius và thầy Snape dự kỳ thi OWL; những chiếc bàn của bốn nhà đã được bỏ đi và thay vào đó là rất nhiều bàn, tất cả đều hướng về bàn giáo viên ở cuối Sảnh Đường nơi mà Giáo sư McGonagall đứng đối diện với bọn trẻ. Khi chúng đều đã ngồi xuống và im lặng, bà nói, ‘Các con có thể bắt đầu,’ và lật ngược cái đồng hồ tính giờ khổng lồ ở trên bàn đằng sau bà, nơi có rất nhiều những bút lông dư, lọ mực và những cuộn giấy da ở trên đó.

Harry mở đề thi của mình ra, tìm đập mạnh - cách ba hàng ở bên phải và bốn chỗ ngồi ở đằng trước, Hermione đã bắt đầu viết vội vàng - và hạ thấp mắt xuống câu hỏi đầu tiên: a) Hãy đưa ra câu thần chú và b) mô tả sự chuyển động của đĩa thần cần thiết để làm cho sự vật bay lên.

Harry có một ký ức nhanh về một cái đuôi cui bay vút lên cao trong không trung và hạ cánh rất mạnh xuống cái đầu to của một người khổng lồ... khẽ cười, nó quay về tờ giấy và bắt đầu viết.

*

‘Ừm, nó không quá tồi, đúng không?’ Hermione nói một cách lo lắng trong Hội Trường Ngoài hai giờ sau, tay vẫn nắm chặt tờ đề thi. ‘Mình không chắc rằng mình đã vận dụng hết hiểu biết của mình về Bùa Hứng Phấn, mình bị thiếu giờ. Cậu có thêm phép phản nguyên cho những cái nấc không? Mình đã không viết vào, chắc chắn mình nên viết vào, nó quá giống như vậy - và đối với câu hỏi hai mươi ba -’

‘Hermione,’ Ron nói cứng rắn, ‘chúng ta đã từng trải qua hoàn cảnh này rồi... chúng ta không thể nào làm mọi bài thi sau này nữa, làm nó một lần đã đủ tồi tệ rồi.’

Học sinh năm thứ năm ăn trưa cùng với những người còn lại trong trường (bốn chiếc bàn đã xuất hiện trở lại cho bữa trưa), sau đó chúng tập trung lại trong một căn phòng nhỏ bên cạnh Đại sảnh Đường, nơi chúng chờ đến lượt gọi vào để thi thực hành. Mỗi khi một nhóm nhỏ học sinh được gọi vào theo bảng chữ cái, những người còn lại thì thầm những câu thần chú và thực hành cách giơ đĩa thần, thỉnh thoảng lại chọc vào lưng hoặc mắt của nhau do lỗi.

Tên của Hermione được gọi. Run run, cô bé rời căn phòng cùng Anthony Goldstein, Gregory Goyle và Daphne Greengrass. Những học sinh đã được kiểm tra rồi thì không quay trở lại nữa, nên Harry và Ron không biết Hermione đã làm bài thế nào.

‘Bạn ấy sẽ tốt thôi, có nhớ là bạn ấy có một trăm mười hai phần trăm đối với mỗi bài kiểm tra Bùa Chú không?’ Ron nói.

Mười phút sau, Giáo sư Flitwick gọi, ‘Parkinson, Pansy - Patil, Padma - Patil, Parvati - Potter, Harry.’ (Gọi họ trước, tên sau - ND)

‘Chúc may mắn, ’ Ron nói khẽ. Harry bước vào Đại sảnh Đ"ờng, nắm chặt lấy đũa thần của"ình, tay run lên.

‘Giáo sư Tofty đang rồi, trò Potter, ’ Giáo sư Flitwick chút chút, đang đứng ngay trong cánh cửa. Ông chỉ Harry về phía ai đó giống như người chấm thi già nhất và hói nhất đang ngồi đằng sau một cái bàn nhỏ ở một góc xa, cách một khoảng nhỏ từ Giáo sư Marchbanks, người đang kiểm tra Draco Malfoy được một nửa.

‘Potter đúngn"ông_ ’ Giáo sư Tofty nói, kiểm tra lại ghi chú của ô" __à nhìn Harry qua cái kính-kep-mũi khi ông hỏi. ‘Potter nổi tiếng? ’

Qua kẽ mắt của mình, Harry rõ ràng nhìn thấy Malfoy ném một cái nhìn khinh miệt về phía nó; cốc rượu mà Malfoy làm bay lên đã rơi xuống sàn và vỡ tan. Harry không thể kìm nén một nụ cười; Giáo sư Tofty mỉm cười đáp lại nó một cách khích lệ.

‘Đó, ’ ông nói trong giọng già cỗi run rẩy của mình, ‘không cần phải lo lắng. Bây giờ, nếu ta có thể bảo con cầm lấy cái cốc đựng trứng này và làm cho nó quay như chong chóng cho ta. ’

Trong tổng thể, Harry nghĩ rằng mọi thứ diễn ra tốt đẹp. Thần chú Di Chuyển của nó chắc chắn tốt hơn Malfoy rất nhiều, mặc dù nó ước rằng nó đã không nhầm lẫn câu thần chú Thay Đổi Màu với Bùa Lớn Lên, đến nỗi con chuột mà nó phải đổi thành màu da cam đã phình ra một cách tồi tệ và có kích cỡ của một con lửng trước khi Harry có thể sửa lỗi của mình. (Không biết con lửng là con gì... - ND) Nó rất mừng rằng Hermione không ở trong Sảnh Đường lúc đó và bỏ qua việc đề cập đến chuyện này với cô bé. Nó có thể nói với Ron, mặc dù vậy; Ron đã làm cho một cái đĩa ăn tối biến thành một cây nấm lớn mà không hiểu vì sao nó lại xảy ra như vậy.

Không có thời gian để nghỉ ngơi đêm hôm đó; chúng đến thẳng phòng học chung sau bữa tối và tự mình ôn tập cho môn Biến vào hôm sau; Harry lên giường ngủ với đầu óc cứ vo vo những mẫu và thuyết thần chú phức tạp.

Nó đã quên mất định nghĩa của Thần Chú Chuyển Đổi trong bài thi viết sáng hôm sau nhưng nghĩ rằng bài thực hành sẽ còn tệ hơn nhiều. Ít ra nó còn có thể làm biết mất toàn bộ con cự đà của nó, (Chả biết con cự đà là con gì - ND) trong khi Hannah Abbott tội nghiệp đã làm mất hoàn toàn đầu của mình ở bàn bên cạnh và bằng một cách nào đó đã nhân con chồn sương của cô bé thành một đám chim hồng hạc, làm cho buổi thi phải dừng lại mười phút để lũ chim được bắt hết và đem ra khỏi Đại sảnh Đường.

Bọn trẻ có bài thi Thảo Dược vào thứ Tư (loại trừ một vết cắn nhỏ của một cây Phong Lữ Có Răng Nanh, Harry cảm thấy nó làm bài khá tốt) ; và sau đó, vào thứ Năm, Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám.

Lúc này, lần đầu tiên, Harry cảm thấy chắc chắn rằng nó sẽ đậu. Nó không có một vấn đề nào với những câu hỏi viết và có một sự thoải mái đặc biệt, trong suốt bài thi thực hành, trong lúc trình bày những Pháp Giải Nguyên và những thần chú bảo vệ ngay trước mặt Umbridge, người đang quan sát một cách lãnh đạm từ gần những cánh cửa dẫn vào Đại sảnh Đường.

‘Ồ, tuyệt!’ Giáo sư Tofty, lại kiểm tra Harry một lần nữa, thốt lên, khi Harry thực hiện một thần chú đuổi Ông Kẹ hoàn hảo. ‘Rất tốt đấy! Ừm, ta nghĩ rằng thế là đủ, Potter... trừ khi...’

Ông rướn người lên đằng trước một chút.

‘Ta nghe nói, từ người bạn thân Tiberius Ogden của ta, rằng con có thể làm ra một vị Thần Hộ Mệnh? Nào, một điểm thưởng...?’

Harry nâng đầu thần lên, nhìn thẳng vào Umbridge và tưởng tượng rằng bà ta bị đuổi việc.

‘Expecto patronum!’

Một con hươu bạc chui ra từ đầu đầu thần của nó và đi nước kiệu theo chiều dài của Sảnh Đường. Tất cả những người chấm thi đều nhìn vào nó và khi nó tan ra thành làn sương màu bạc Giáo sư Tofty vỗ đôi tay xương xẩu gân guốc của ông một cách hăng hái.

‘Rất tuyệt!’ ông nói. ‘Tốt lắm, Potter, con có thể đi!’

Khi Harry đi qua Umbridge bên cạnh cửa ra vào, mắt của họ gặp nhau. Có một nụ cười dơ dáy trên cái miệng rộng và uế oải của bà ta, nhưng nó không quan tâm. Trừ khi nó có quá nhiều lỗi (và nó không có ý định kể cho một ai cả, trong trường hợp nó bị như vậy), nó đã giành được một kỳ thi OWL ‘Nổi bật’. (Nổi Bật là một thang điểm - ND)

Vào thứ Sáu, Harry và Ron có một ngày rỗi rãi trong khi Hermione thi môn Cổ Ngữ, và khi chúng có toàn bộ ngày nghỉ cuối tuần trước mắt, chúng đã tự cho phép mình một ngày nghỉ không ôn bài. Chúng vờn vai và ngáp dài bên cạnh cửa sổ để mở, không khí ẩm áp mùa hè đang phảng phất khi chúng chơi cờ phù thủy. Harry có thể nhìn thấy bác Hagrid ở đằng xa, đang dạy một lớp học ở bìa rừng. Nó đang cố nhìn xem sinh vật nào đang được kiểm tra - nó nghĩ rằng có thể đó là những con kỳ lân, bởi vì những cậu bé có vẻ lúi ra đằng sau một chút - khi cái lỗ chân dung mở ra và Hermione trèo vào, trông hoàn toàn bực bội.

‘Bài thi Cổ Ngữ thế nào?’ Ron hỏi, ngáp và vờn vai.

‘Mình đã dịch sai từ ehwaz,’ Hermione nói điên tiết. ‘Nó có nghĩa là sự cộng tác, không phải là bảo vệ; mình đã nhầm sang từ eihwaz.’

‘À, tốt,’ Ron nói một cách lười nhác, ‘đó là lỗi duy nhất đúng không, cậu sẽ vẫn có...’

‘Ôi, đừng nói nữa!’ Hermione tức giận. ‘Đó có thể là lỗi duy nhất làm nên sự khác biệt giữa đổ và trượt. Và còn gì nữa, ai đó đã đặt một con Đào Mỏ vào trong văn phòng của Umbridge. Mình không biết làm thế nào họ có thể đột nhập qua cánh cửa mới đó, nhưng mình vừa mới qua đó và Umbridge đang la hét - với cái thứ âm thanh đó, nó đã cố lấy đi một khúc từ chân của bà ta - ‘

‘Tốt, ’ Harry và Ron nói đồng thanh.

‘Điều này không tốt một chút nào!’ Hermione nóng nảy. ‘Bà ta nghĩ rằng bác Hagrid làm điều đó, nhớ không? Và chúng ta không muốn bác Hagrid bị đuổi!’

‘Bác ấy đang dạy học vào lúc này, bà ta không thể khiển trách bác ấy được, ’ Harry nói, ra hiệu về phía cửa sổ.

‘Ôi, cậu thỉnh thoảng thật ngây thơ quá, Harry ạ. Cậu thực sự nghĩ rằng Umbridge sẽ chờ chứng cứ à?’ Hermione nói, rõ ràng đang ở trong cơn tức giận cực độ, và cô bé quay về phía phòng ngủ nữ, đập mạnh cửa đằng sau mình.

Thật là một cô gái tính tình đáng yêu, Ron nói rất nhẹ nhàng, đẩy quân hậu của nó tấn công quân hiệp sỹ của Harry.

Tâm trạng tồi tệ của Hermione còn kéo dài trong phần lớn kỳ nghỉ cuối tuần, mặc dù Harry và Ron nhận thấy rất dễ dàng lờ nó đi bởi vì bọn chúng sử dụng phần lớn ngày thứ Bảy và Chủ Nhật để ôn bài học môn Độc Dược cho kỳ thi ngày thứ Hai tới, kỳ thi mà Harry trông ngóng ít nhất – và là kỳ thi mà nó tin chắc là sẽ làm tiêu tan mơ ước trở thành một Thần Sáng. Không còn nghi ngờ gì nữa, nó thấy bài thi viết thiệt là khó, mặc dù nó nghĩ nó có thể đạt điểm tối đa cho câu hỏi về món Đa dược (Polyjuice Potion); nó đã mô tả các tác dụng của món linh dược đó một cách chính xác bởi đã pha chế lên nó vào năm học thứ hai.

Giờ thực tập buổi chiều không dễ sợ như nó nghĩ. Không có mặt thầy Snape, nó nhận thấy nó thoải mái hơn nhiều so với thường lệ trong khi tiến hành pha chế. Neville, ngồi rất gần Harry, cũng có vẻ vui vẻ hơn so với lúc Harry thường nhìn thấy nó trong lớp Độc Dược. Khi Giáo sư Marchbanks nói, Làm ơn tránh ra khỏi vạc của các trò, giờ thi đã hết, Harry đóng nắp cái hũ đựng món linh dược của nó lại và cảm thấy tuy nó chắc là không đạt được điểm giỏi nhưng nếu may mắn ra thì nó có thể tránh được việc bị đánh trượt.

Chỉ còn có bốn môn thi, Parvati Patil mặt lử nói khi bọn chúng bước về phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor.

Chỉ còn bốn! Hermione cau gắt nói. Mình còn môn Số học, đó chắc chắn đó là môn xương nhất!

Không ai ngu ngốc đến nỗi vặc lại câu nói đó, nên cô bé không có chỗ để trút cơn cáu giận của mình và đành thoả mãn với việc rầy la lũ học sinh năm nhất vì tội cười rúc rích quá to trong phòng sinh hoạt chung.

Harry quyết tâm sẽ thực hiện rất tốt bài kiểm tra Chăm Sóc Các Sinh Vật Huyền Bí vào ngày thứ Ba để

bác Hagrid không bị mất mặt. Bài thực hành tiến hành vào buổi chiều hôm đó trên bãi cỏ ở sát mép Khu Rừng Cấm, ở đó các học sinh được yêu cầu xác định chính xác các con Knarl đang lẩn trốn trong một tá nhím (mẹo ở đây là lần lượt đổ chúng uống sữa: Knarls là các sinh vật rất đa nghi và những cái lông của nó có rất nhiều những tính chất ma thuật, nói chung những con vật đó sẽ nổi giận với cái mà nó cho là một nỗ lực nhằm đầu độc nó) ; sau đó thể hiện cách đối xử phù hợp với một con Bowtruckle; cho ăn và làm vệ sinh một con Cua Lửa mà không làm cho mình bị bỏng; và lựa chọn từ một loạt các thức ăn món đồ ăn không dành cho một con kỳ lân bị bệnh.

Harry có thể nhìn thấy bác Hagrid đang theo dõi hết sức lo lắng từ cửa sổ túp lều của bác. Khi người kiểm tra Harry, lần này là một bà phù thủy nhỏ bé và nụ cười mỉm cười với nó và nói nó có thể đi, , Harry giơ ngón tay lên với bác Hagrid trước khi đi về lâu đài.

Bài thi Lý thuyết môn thiên Văn Học vào sáng thứ Tư cũng không đến nỗi tệ. Harry không tự tin là nó điền đầy đủ tên các mặt trăng của hành tinh Jupiter, nhưng ít nhất nó chắc chắn là nó không nhầm chúng với một con chuột nào. Bọn chúng phải đợi cho cho đến tối mới có thể tiến hành bài thực hành môn Thiên Văn Học; thay vào đó buổi chiều bọn chúng thi môn Tiên Tri.

Ngay cả khi Harry đặt tiêu chuẩn cho môn Tiên Tri rất thấp, nhưng bài kiểm tra của nó quả thật là tệ. Nó đã rất cố gắng xem các hình ảnh chuyển động nền trời cũng như trong các quả cầu thủy tinh trống rỗng cứng đầu cứng cổ; nó cắm đầu cắm cổ vào việc đọc những lá trà, nói rằng có vẻ như là giáo sư Marchbanks sẽ sớm chạm trán với một vật thể lạ, ướt sũng nước, đen và tròn, hoàn tất thất bại của mình bằng việc lẫn lộn đường chỉ tay sống và đường chủ đạo trong lòng bàn tay bà, thông báo với bà là đáng lẽ ra bà đã chết vào Thứ ba trước.

Chúng ta đến trượt môn này mất thôi, Ron ừ ừ nói khi bọn chúng leo lên cầu thang đá. Nó làm cho Harry cảm thấy dễ chịu hơn khi nó kể nó đã nói những gì với người kiểm tra nó về một người đàn ông xấu xí với một cái mụn cóc trên mũi trong quả cầu pha lê của nó, và chỉ khi ngược nhìn lên mới nhận ra nó đang mô tả hình ảnh phản chiếu của người kiểm tra.

Ngay từ đầu, chúng ta không nên chọn cái môn học ngu ngốc này, Harry nói.

Vẫn chưa muộn đâu, ít ra chúng ta có thể từ bỏ nó ngay bây giờ.

Đúng thế, Harry nói. Chúng ta sẽ không phải giả vờ là chúng ta quan tâm đến việc gì sẽ xảy ra nếu hành tinh Jupiter và Uranus tiến lại quá gần nhau.

Và từ bây giờ trở đi, mình sẽ chẳng cần quan tâm nếu những lá trà báo hiệu cái chết, Ron, sẽ chết – mình chỉ đơn giản là quăng chúng vào chỗ giành cho chúng là các thùng rác.

Harry bật cười khi Hermione chạy tới sau bọn chúng. Nó ngừng tiếng cười ngay lập tức phòng khi nó làm phiền cô bé.

Mình nghĩ là mình làm bài kiểm tra môn Số học khá tốt cô bé nói, và cả Harry lẫn Ron thở phào nhẹ nhõm. chúng mình phải xem qua bản đồ sao một chút trước khi ăn tối..."

Khi bọn chúng lên tới đỉnh của Tháp Thiên Văn vào lúc 11 giờ, bọn chúng nhận thấy đó là một đêm lý tưởng để quan sát các vì sao, không một gợn mây và rất yên tĩnh. Mặt đất tắm mình trong ánh trăng bàng bạc và không khí hơi lành lạnh. Bọn chúng chia nhau các ống kính viễn vọng và khi giáo sư Marchbanks cho phép, bắt đầu điền vào cái bản đồ sao bỏ trống mà bọn chúng vừa nhận được.

Giáo sư Marchbanks và Tofty đi đi lại lại giữa bọn chúng, theo dõi bọn chúng điền chính xác vị trí của các ngôi sao và hành tinh mà chúng quan sát được. Tất cả yên lặng ngoại trừ tiếng loạt xoạt của các tờ giấy da, tiếng thoảng có tiếng động của một cái ống kính viễn vọng khi học sinh điều chỉnh vị trí của nó trên giá, và tiếng viết lông cạo sột soạt. Một tiếng rười đã trôi qua, sau đó lại một tiếng nữa; các vùng ánh sáng vàng phản chiếu nhấp nháy hình vuông trên mặt đất phía dưới bắt đầu biến mất khi ánh sáng từ các cửa sổ lâu đài tắt đi.

Tuy nhiên, khi Harry hoàn thành việc điền chòm sao Orion vào bản đồ của nó thì cánh cửa trước lâu đài mở ra ngay bên dưới cái lan can nơi nó đang đứng, làm cho ánh sáng tràn ngập các bậc thang đá và lối đi hướng ra bãi cỏ. Harry liếc nhìn xuống trong khi nó điều chỉnh một chút vị trí của ống kính viễn vọng và nhìn thấy có năm hay sáu bóng người trải dài đang di chuyển qua bãi cỏ được chiếu sáng trước khi cánh cửa đóng lại và bãi cỏ ngập chìm trở lại trong bóng tối.

Harry hướng mắt trở lại ống kính viễn vọng và lại tập trung vào đó kiểm tra vị trí sao Venus. Nó nhìn xuống bản đồ và điền hành tinh đó vào, nhưng có cái gì đó lôi cuốn sự chú ý của nó; làm ngừng cây bút lông lơ lửng phía trên tờ giấy da, nó liếc mắt xuống mặt đất tối đen bên dưới và nhìn thấy sáu cái bóng đang đi qua bãi cỏ. Nếu họ không chuyển động và ánh trăng không rọi thẳng xuống đầu họ thì bọn họ hoàn toàn lẫn vào bóng đêm. Ngay ở khoảng cách này, Harry cũng có cảm giác kỳ cục là nó nhận ra cái điệu đi của một bóng người lùn chùn trong số họ, người có vẻ đang dẫn đầu nhóm người.

Nó không thể nghĩ ra tại sao bà Umbridge lại muốn ra ngoài đi dạo vào lúc sau nửa đêm như thế này cùng với năm người khác. Có ai đó ho phía sau nó, và nó nhớ ra là nó mới làm được một nửa bài kiểm tra. Nó hoàn toàn quên bém mất vị trí của sao Venus. Dán mắt vào cái ống kính viễn vọng, nó tìm ra và một lần nữa chuẩn bị định điền vào cái bản đồ, sẵn sàng tóm bắt một âm thanh lạ thì nó nghe thấy một tiếng gõ cửa xa xa vang vọng trên mặt đất không một bóng người bên dưới, ngay sau đó là tiếng chó sủa lớn như điên.

Nó nhìn lên, tìm nó đập thành thịch. Có ánh sáng trên ô cửa sổ túp lều của bác Hagrid và đám người mà nó quan sát bằng ngang qua bãi cỏ bây giờ đang in bóng lên cửa sổ. Cánh cửa mở ra và nó nhìn thấy rõ ràng có sáu bóng người đang bước qua ngưỡng cửa. Cánh cửa đóng lại và ngôi nhà chìm vào yên lặng.

Harry cảm thấy bồn chồn. Nó liếc nhìn xem Ron hay Hermione có để ý thấy gì như nó không, nhưng giáo sư Marchbanks đã đi đến sau nó ngay lúc đó, và vì nó không muốn trông có vẻ là đang xem lén bài

của bất kỳ ai nên Harry vội vàng cúi xuống cái bản đồ sao của nó và giả vờ như đang thêm vào đó các chú thích trong khi thực ra thì đang quan sát từ mép lan can về phía túp lều bác Hagrid. Các hình bóng bây giờ đang chuyển động ngang qua cửa sổ túp lều, làm chẵn mất ánh sáng.

Nó có thể cảm thấy đôi mắt của giáo sư Marchbanks chĩa vào sau gáy nó và buộc nó phải hướng mắt trở lại với cái ống kính viễn vọng, nhìn chăm chăm lên mặt trăng mà nó đã đánh dấu vị trí cách đây cả tiếng đồng hồ, nhưng ngay khi giáo sư Marchbanks hướng ra chỗ khác nó nghe thấy một tiếng gầm lớn từ túp lều xĩa vọng qua màn đèn lên tận đỉnh của Tháp Thiên văn. Vài học sinh xung quanh rời khỏi ống kính viễn vọng và bắt đầu nhìn về phía túp lều của bác Hagrid.

Giáo sư Tofty ho thêm một tiếng khô khan nữa.

Cố gắng và tập trung vào, các trò, ông nói êm ái.

Phần lớn học sinh quay lại với cái ống kính viễn vọng. Harry nhìn sang bên trái. Hermione đang nhìn chăm chăm về phía lều bác Hagrid.

E hèm – còn hai mươi phút nữa, giáo sư Tofty nói.

Hermione giật bản mình và quay ngay trở lại với cái bản đồ sao; Harry nhìn xuống cái bản đồ của mình và nhận thấy nó đã đặt nhầm tên Mars cho sao Venus. Nó cúi người xuống để sửa.

Cố một tiếng ẦM lớn từ mặt đất. Vài người kêu to Ối! khi bọn chúng tự chọc mặt mình với phần đuôi của ống kính viễn vọng bởi chúng muốn nhô người ra để xem cái gì đang xảy ra bên dưới.

Cánh cửa túp lều bác Hagrid mở rộng và nhờ ánh sáng hắt ra từ bên trong túp lều, bọn chúng nhìn thấy rất rõ cái bóng khổng lồ của bác đang la hét và giờ năm đám, bác đang bị bao vây bởi sáu người, tất cả bọn họ có vẻ đang cố gắng làm Choáng Váng bác, nếu cứ xét theo những tia sáng đỏ mà bọn họ vung về phía bác Hagrid.

Không! Hermione la lên.

Các trò! giáo sư Tofty nói với giọng phật ý. đây là giờ kiểm tra mà!

Nhưng không ai còn chú ý đến cái bản đồ sao của bọn chúng nữa. Những chùm sáng đỏ rực vẫn đang bay lên từ túp lều của bác Hagrid, và có vẻ như chúng bật ra khỏi bác; bác vẫn đứng thẳng và vẫn đang đánh nhau nếu như theo Harry nhìn thấy. Những tiếng la hét vang vọng khắp mặt đất; một người đàn ông la lớn, Hãy biết điều đi, Hagrid!

Bác Hagrid gầm lên, Biết điều cái chết tiệt ấy, các người sẽ không thể bắt được ta đâu!

Harry có thể nhìn thấy hình dáng bé xíu của con Fang đang cố gắng bảo vệ bác, nó liên tục lao vào các

phù thủy xung quanh bác cho đến khi Lời Nguyên Choáng Váng giáng trúng nó và nó ngã lảo ra đất. Bác Hagrid rít lên một tiếng thịnh nộ, nâng thủ phạm lên khỏi mặt đất và ném hắt ta đi; người đàn ông bay vèo đi cách đó cả đến 10 feet và không đứng dậy được nữa. Hermione thở hổn hển, hai tay giơ lên bịt miệng; Harry nhìn Ron và thấy nó cũng đang rất hoảng sợ. Không ai trong bọn chúng từng trông thấy bác Hagrid trong trạng thái như vậy trước đó.

Nhìn kìa! Parvati kêu ré lên, cô bé đang dựa vào cái lan can và chỉ về phía chân lâu đài, nơi có cánh cửa trước lại mở ra một lần nữa; có thêm ánh sáng tràn ra soi rõ thảm cỏ tối đen và một hình bóng đen dài đang chạy vội vã qua bãi cỏ.

Bây giờ! giáo sư Tofty lo lắng nói. chỉ còn 16 phút nữa thôi!

Nhưng không ai chú ý đến lời ông: bọn chúng đang theo dõi cái người bây giờ đang chạy về phía xảy ra trận đấu bên cạnh túp lều bác Hagrid.

Làm sao các người dám! bóng người la to trong khi chạy. Làm sao các người dám!

Đó là cô McGonagall! Hermione thì thầm.

Hãy để bác ấy yên! ! giọng giáo sư McGonagall vang lại từ bóng tối. Cái quái quỷ gì khiến các người tấn công bác ấy? Bác ấy chẳng làm gì hết, không có trát bắt -

Hermione, Parvati và Lavender cùng la lên. Những bóng người xung quanh túp lều cùng giáng ít nhất là bốn lời nguyên Choáng Váng vào giáo sư McGonagall. Mới được nửa đường từ lâu đài đến túp lều thì chùm ánh sáng đỏ đùng vào bà; trong giây lát, bà trông như toả sáng và ngập trong ánh sáng đỏ dị thường, sau đó ngã ngửa người ra và không nhúc nhích nữa.

Gallopig gargoyles! giáo sư Tofty la lên, trông ông có vẻ cũng hoàn toàn quên bài kiểm tra. Không báo trước! Thật là một hành động đê hèn!

LŨ HÈN NHÁT! bác Hagrid gầm lên; giọng bác vang lên tận tới đỉnh tháp, và một vài ánh sáng nháy lên bên trong lâu đài. LŨ HÈN NHÁT KHỐN KIẾP! HÃY NHẬN LẤY NÀY – VÀ ĐY NỮA -

Ôi trời — Hermione thở hổn hển.

Bác Hagrid đâm mạnh vào hai kẻ tấn công gần nhất; nếu cứ xét theo cái cách bọn chúng đổ xuống ngay lập tức thì có vẻ bọn chúng đã bị hạ gục. Harry nhìn thấy Hagrid gập người xuống và nó nghĩ cuối cùng bác đã bị một lời nguyên đốn ngã. Nhưng ngược lại, ngay sau đó bác Hagrid đứng thẳng lên với một cái gì đó trông như cái bao tải trên lưng - Harry nhận ra đó là thân hình mềm oặt của con Fang đang nằm vắt qua vai bác.

Bắt lấy hắt ta! bà Umbridge la to, nhưng kẻ giúp đỡ còn lại của bà ta có vẻ miễn cưỡng tiến vào phạm

vì tầm những quả đấm của bác Hagrid, hẳn ta thụt lùi lại rất nhanh, vấp phải một đồng bọn đang bất tỉnh và ngã lăn ra. Bác Hagrid quay đi và bắt đầu chạy với con Fang vẫn nằm vắt qua cổ. Bà Umbridge ném theo một lời Nguyên Choáng Váng nhưng trượt mất; và bác Hagrid chạy như điên về phía cái rào chắn xa xa, biến mất vào bóng tối.

Cả một phút dài run rẩy trôi qua trong yên lặng trong khi tất cả mọi người nhìn chăm chăm xuống đất, miệng há hốc. Sau đó giọng giáo sư Tofty yếu ớt cất lên, Hừm... còn năm phút nữa, tất cả các trò.

Mặc dù nó chỉ mới điền được hai phần ba vào cái bản đồ của nó, nhưng Harry mong đến tuyệt vọng cho giờ kiểm tra chấm dứt. Khi cuối cùng nó cũng kết thúc, nó, Ron và Hermione đặt cầu thả những cái ống kính viễn vọng trở lại giá và trèo xuống vệt vữa theo cái cầu thang xoáy ốc. Không học sinh nào muốn đi ngủ; bọn chúng trò chuyện ầm ầm và sôi nổi tại chân cầu thang về cái bọn chúng vừa được chứng kiến.

Mụ đàn bà xấu xa! Hermione thở hốt hển, cô bé có vẻ rất khó khăn trong việc kiềm chế giận dữ. Cố gắng tấn công trộm bác Hagrid trong đêm tối!

Mụ ta rõ ràng là muốn tránh một cảnh khác tương tự như của cô Trelawney, Ernie Macmillan nói về khôn ngoan trong khi nhập bọn với bọn chúng.

Bác Hagrid đã rất giỏi, đúng không? Ron nói, trông nó có vẻ lo sợ hơn là bị gây ấn tượng. Làm sao mà các lời nguyền lại không có tác dụng với bác ấy nhỉ?

Đó là do dòng máu khổng lồ của bác ấy, Hermione run run nói. Rất khó có thể làm Choáng Váng một người khổng lồ, bọn họ rất khỏe... nhưng rồi nghiệp giáo sư McGonagall... bốn lời nguyền Choáng Váng cùng tấn công thẳng vào ngực và cô ấy không còn trẻ nữa, đúng không?

Thật là kinh tởm, Ernie nói, trong khi lắc lắc cái đầu một cách khoa trương. Mình đi ngủ đây. Chúc ngủ ngon.

Các học sinh xung quanh bọn chúng tản đi trong khi vẫn bàn tán hết sức sôi nổi về cái bọn chúng vừa mới nhìn thấy.

Ít nhất thì bọn họ cũng không thể đưa bác ấy đến Azkaban, Ron nói. Mình nghĩ là bác ấy sẽ đến chỗ cụ Dumbledore, đúng không?

Mình cũng nghĩ thế, Hermione nói, trông cô bé đầy nước mắt. Thật là ghê tởm, mình thực sự nghĩ là cụ Dumbledore sẽ trở về sớm, nhưng bây giờ thì chúng ta đã mất cả bác Hagrid.

Bọn chúng đi thơ thẩn tới gian phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor và thấy nó đầy người. Sự náo loạn vừa rồi đã đánh thức một số người, những người này lại vội vã đánh thức bạn của mình. Seamus và Dean, vừa vào trước Harry, Ron và Hermione, bây giờ đang kể cho tất cả mọi người cái mà bọn chúng đã nhìn thấy từ trên đỉnh Tháp Thiên Văn.

Nhưng tại sao lại đuổi bác Hagrid? Angelina Johnson hỏi trong khi lắc lắc cái đầu. Không giống như cô Trelawney; bác ấy đang dậy rất tốt năm học này!

Mụ Umbridge căm ghét những người có mang dòng máu con người, Hermione cay đắng nói, và thả mình vào cái ghế bành. Bà ta luôn luôn cố gắng tìm mọi cách đuổi bác Hagrid.

Và bà ta nghĩ chính bác Hagrid đã bỏ những con Đào Mỏ vào văn phòng bà ta, Katie Bell rít lên.

Ôi trời, Lee Jordan nói và giơ tay bịt miệng. Chính mình đã bỏ những con Đào mỏ vào văn phòng bà ta. Fred và George để lại cho mình một đôi; mình đã thả chúng bay vào cửa sổ của bà ấy.

Dù sao mà ta cũng sẽ đuổi bác ấy thôi Dean nói. Bác ấy quá gần gũi với cụ Dumbledore.

Đúng thế, Harry nói trong khi cũng thả mình vào một cái ghế bành bên cạnh Hermione.

Mình chỉ hy vọng là giáo sư McGonagall sẽ không sao cả, Lavender nói đầy nước mắt.

Bọn họ đã mang cô ấy trở lại lâu đài, chúng mình đã nhìn thấy qua cửa sổ phòng ngủ, Colin Creevey nói Cô ấy trông không được khoẻ lắm.

Bà Pomfrey sẽ chữa lành cho cô ấy thôi, Alicia Spinnet quả quyết nói. Bà ấy chưa bao giờ thất bại hết trơn.

Đã gần bốn giờ sáng khi phòng sinh hoạt chung không còn bóng người. Harry cảm thấy tỉnh ngủ hẳn; hình ảnh bác Hagrid chạy như điên vào bóng đêm ám ảnh nó; nó cảm thấy tức giận bà Umbridge đến mức nó không thể nghĩ ra một biện pháp trừng phạt nào đủ tệ với bà ta, mặc dù gợi ý của Ron về việc cho bà ta nuốt trọn một hộp Blast-Ended Skrewts có vẻ nghe cũng được. Nó chìm vào giấc ngủ trong khi vẫn tính toán các biện pháp trả thù ghê ghớm và khi tỉnh dậy ba tiếng sau đó thì cảm thấy như chưa được nghỉ ngơi chút nào.

Bài kiểm tra cuối cùng là môn Lịch Sử Pháp Thuật sẽ diễn ra vào buổi chiều hôm đó. Harry đã những muốn quay trở lại giường ngủ sau khi ăn sáng, nhưng nó phải tận dụng buổi sáng còn lại để ôn lại bài vào giây phút cuối, vì vậy nó ngồi bên cửa sổ của phòng sinh hoạt chung, đầu ôm trong tay, cố gắng một cách khó nhọc để không ngủ gật trong khi đọc lướt qua chồng vở cao đến ba feet rưỡi mà Hermione đã cho nó mượn

Các học sinh năm thứ năm bước vào Gian Đại Sảnh lúc hai giờ và ngồi vào chỗ của mình, trước mặt chúng là đề bài kiểm tra được úp mặt xuống. Harry cảm thấy kiệt sức. Nó chỉ muốn kỳ thi này chóng kết thúc, để nó có thể đi ngủ; sau đó ngày mai, nó và Ron sẽ đi ra sân đấu Quidditch – nó sẽ bay bằng cây chổi của Ron - và tận hưởng tự do thoát khỏi việc ôn bài.

Lật đề thi lên, giáo sư Marchbanks nói khi bà đứng trước chúng trong gian Đại Sảnh, lật ngược cái đồng hồ cát bụi tổ chẳng. Các trò có thể bắt đầu làm bài.

Harry nhìn chăm chăm như đóng đinh vào câu hỏi đầu tiên. Phải mất vài giây nó mới nhận ra là mình không đọc nổi lấy một từ trong đó; có một tiếng vo vo khó hiểu vọng qua một trong những ô cửa sổ trên cao. Rất chậm rãi, uể oải, cuối cùng nó cũng bắt đầu viết câu trả lời.

Nó nhận thấy rất khó nhớ lại được các tên và không nhầm lẫn ngày tháng. Nó bỏ ngay qua câu hỏi bốn (Theo bạn, điều luật về đũa phép đã góp phần tốt hơn hay xấu hơn vào việc kiểm soát những cuộc nổi loạn của các con yêu tinh ở thế kỷ 18?), nó nghĩ là nó sẽ quay trở lại với câu hỏi này vào cuối giờ. Nó thử làm câu năm (Đạo luật về Bảo Mật đã bị vi phạm như thế nào vào năm 1749 và biện pháp nào được áp dụng để ngăn ngừa sự tái phạm?) nhưng nó ngờ là nó đã bỏ qua một số điểm quan trọng; nó có cảm giác là đâu đó trong câu chuyện phải có sự xuất hiện của những con ma cà rồng.

Nó cố gắng tìm kiếm một câu hỏi mà nó có thể trả lời chính xác và đôi mắt nó dừng lại ở câu số mười: Mô tả các tình huống dẫn tới việc thành lập Liên Đoàn Phù Thủy Quốc Tế và giải thích tại sao các thầy phù thủy của Liechtenstein lại từ chối tham gia.

Mình biết chuyện này, Harry nghĩ, mặc dù đầu óc nó cảm thấy trì độn và lơ đãng. Nó có thể hình dung thấy một cái tựa đề, với nét chữ viết của Hermione: Thành lập Liên Đoàn Phù Thủy Quốc Tế ... nó mới đọc những quyển vở đó sáng nay.

Nó bắt đầu viết, đôi lúc lại ngược lên nhìn cái đồng hồ cát lớn trên bàn bên cạnh giáo sư Marchbanks. Nó ngồi ngay sau Parvati Patil, mái tóc dài đen của cô bé rũ xuống cái lưng ghế cô bé đang ngồi. Một hay hai lần gì đó, nó nhận thấy mình nhìn chăm chăm vào những tia sáng vàng bé xíu phản chiếu trên mái tóc đó mỗi khi cô bé chuyển động cái đầu, và nó phải lắc mạnh đầu của chính mình để xóa bỏ hình ảnh đó.

... Chủ tịch tối cao đầu tiên của Liên Đoàn Phù Thủy Quốc Tế là Pierre Bonaccord, nhưng việc bổ nhiệm ông đã không được cộng đồng phù thủy Liechtenstein thừa nhận, bởi vì -

Nhưng cây bút lông quanh Harry đang cạo sột soạt lên những cuộn giấy da như những con chuột đang đào bới nháo nhác. Mặt trời rọi nóng bỏng phía sau đầu nó. Bonaccord đã làm cái gì xúc phạm đến các phù thủy của Liechtenstein? Harry có cảm giác đó là một cái gì đó có liên quan đến những người khổng lồ... nó liếc nhìn không tập trung ở một điểm nào vào phía sau đầu của Parvati một lần nữa. Nếu nó có thể thực hiện câu thần chú Legilimency để mở cửa sổ phía sau đầu cô bé và tìm xem cái gì có liên quan đến người khổng lồ đã gây ra xung đột giữa Pierre Bonaccord và Liechtenstein...

Harry nhắm mắt và vùi mặt vào hai bàn tay, khiến cho mí mắt đỏ sọng của nó chìm vào bóng tối và trở nên dễ chịu hơn. Bonaccord đã muốn ngừng việc săn đuổi những người khổng lồ và trao quyền cho bọn họ... nhưng Liechtenstein đang gặp rắc rối với một nhóm người khổng lồ hoang dã và nguy hiểm sống trên núi... đúng rồi.

Nó mở mắt ra; đôi mắt nó cay xè và đầy nước khi nó nhìn vào tờ giấy da trắng trải rộng trước mặt. Từ từ, nó viết được khoảng hai dòng về những người khổng lồ, và đọc xem nó làm được đến đâu. Bài của nó có vẻ không có nhiều thông tin và không được chi tiết lắm, tuy nó chắc là những quyển vở của về Liên đoàn này ghi rất chi tiết từ trang này qua trang khác.

Nó lại nhắm mắt vào, cố gắng nhớ lại các quyển vở, cố gắng nhớ lại... Liên đoàn đã họp lần đầu tiên ở Pháp, đúng rồi, nó đã viết về điều đó...

Những con yêu tinh đã cố gắng để được tham dự và đã bị đuổi đi... nó cũng đã viết về điều đó rồi...

Và không một đại diện nào của Liechtenstein muốn tham dự...

Hãy nghĩ đi, nó tự nói với mình, bàn tay ôm trọn gương mặt, xung quanh nó những cây viết lông cáo sột soạt những câu trả lời vô tận và cát đang chảy trong cái đồng hồ cát ở trước mặt...

Nó lại đang đi dọc cái hành lang tối và mát mẻ của Cục Những Điều Huyền Bí, đầy quả quyết và có chủ ý, thỉnh thoảng chuyển sang chạy, quyết tâm đến đích... cánh cửa màu đen lại mở ra đu đưa như thường lệ, và nó lại đứng trong gian phòng hình tròn có vô số các cánh cửa...

Bước trên sàn đá và xuyên qua cánh cửa thứ hai... những vùng ánh sáng nhảy nhót trên các bức tường và sàn nhà và những tiếng kim loại kêu lanh canh lạ lùng, nhưng nó không có thời gian để khám phá, nó phải nhanh lên...

Nó chạy những bước cuối cùng đến cánh cửa thứ ba, vẫn mở và lắc lư như những cái khác...

Một lần nữa, nó lại ở trong gian phòng lớn như một thánh đường đầy những cái kệ bày các quả cầu thủy tinh... trái tim nó bây giờ đập rất nhanh... lần này, nó sẽ đến được chỗ đó... khi nó đến dãy số chín mươi bảy, nó rẽ trái và vội vã chạy dọc theo lối đi giữa hai dãy...

Nhưng có một hình thù ở cuối dãy, một hình thù màu đen động đậy trên sàn như một con vật đang bị thương... Bao tử Harry quặn lên vì sợ hãi... với một chút phấn khích...

Một giọng nói thoát ra từ miệng nó, một giọng nói lạnh lẽo, cao vống lên không mang tính người...

Hãy lấy nó cho ta... hãy lấy nó xuống, ngay bây giờ... Ta không thể chạm vào nó... nhưng người thì có thể

Cái hình thù màu đen trên sàn khẽ nhúc nhích. Harry nhìn thấy một bàn tay trắng bệch với những ngón tay dài nắm chặt cây đũa phép giơ cao lên... nó nghe thấy cái giọng lạnh lẽo cao vút đó nói Crucio!

Người đàn ông trên sàn rú lên một tiếng đau đớn, cố gắng đứng dậy nhưng lại ngã xuống quằn quại đau đớn. Harry cười lớn. Nó giơ cây đũa phép lên, đọc lời nguyện, cái hình thù đó rên rỉ và trở nên bất động.

Chúa tể Lord Voldemort đang đợi

Rất chậm, hai cánh tay run rẩy, người đàn ông trên sàn nhà dướn vai lên độ vài inơ và ngẩng đầu lên. Gương mặt người đàn ông đầy máu và rất hốc hác, nhăn nhúm lại vì đau đớn nhưng có vẻ bất chấp mọi chuyện...

Mi phải giết ta đã, chú Sirius thì thầm.

Không nghi ngờ gì là ta sẽ làm việc đó, một giọng lạnh lẽo vang lên. Nhưng người phải đưa nó cho ta trước đã, Black... người nghĩ là người có thể chịu được thêm đau đớn nữa ư? Hãy suy nghĩ kỹ đi... chúng ta còn nhiều thời gian và không ai có thể nghe thấy tiếng người la hét đâu...

Nhưng ai đó la hét khi Voldemort hạ cây đũa xuống một lần nữa; ai đó kêu to và rơi từ cái bàn ẩm áp xuống sàn đá lạnh giá; Harry tỉnh dậy khi nó chạm sàn, vẫn còn la hét, vết thẹo nóng như thiêu đốt trong khi cả gian Đại Sảnh xôn xao quanh nó.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Thoát Lửa

“Con không đi đâu... Con không cần tới trạm xá... Con không muốn”

Harry lắp bắp khi nó cố gắng thoát khỏi giáo sư Tofty, ông đang nhìn Harry rất quan tâm sau khi giúp nó ra khỏi Đại sảnh đường trong khi các học sinh xung quanh đang nhìn họ chăm chăm.

“Con khỏe mà, giáo sư”, Harry lắp bắp và lau mồ hôi trên mặt. “Thực sự... Con chỉ mới thiếp đi thôi... và có một cơn ác mộng...”

“Áp lực của kì thi!” ông giáo sư già nói một cách thông cảm, vỗ nhẹ lên vai Harry. “Nó có thể xảy ra, cậu bé, ngẫu nhiên thôi! Bây giờ hãy uống một cốc nước lạnh và có lẽ con sẽ sẵn sàng để quay vào Đại sảnh đường? Giờ thi sắp hết rồi nhưng con vẫn có thể hoàn chỉnh câu cuối cho thật tốt”

“Vâng” Harry nói vu vơ “Con muốn nói... không... con đã làm xong - tất cả những gì con có thể làm, con nghĩ thế...”

“Rất tốt, rất tốt! Ta sẽ thu bài của con và ta cho là con nên đi nghỉ”

“Con sẽ làm như vậy” Harry gật đầu “cảm ơn giáo sư rất nhiều”

Ngay khi bóng giáo sư khuất sau ngưỡng cửa vào Đại sảnh, Harry chạy lên cầu thang bằng đá cẩm thạch, dọc theo hành lang qua những tấm chân dung đang càu nhàu, qua những chiếc cầu thang chuyển động, và cuối cùng xông qua cánh cửa đôi vào trạm xá như một cơn bão, làm cho bà Pomfrey - người đang đút thứ thuốc màu xanh nhạt vào miệng Montagues - phải hét lên cảnh cáo. “Potter, trò nghĩ là trò đang làm gì thế hả?”

“Con cần gặp giáo sư McGonagall” Harry thở hổn hển. “... ngay bây giờ... đây là việc khẩn cấp!”

“Bà ấy không có ở đây, Potter” bà Pomfrey nói một cách buồn bã “bà ấy đã được chuyển tới bệnh viện Thánh Mungo sáng nay. Bốn Bùa Choáng vào ngực ở tuổi của bà ấy? Thật kì diệu khi chúng không giết được bà ấy”.

“Giáo sư đi rồi sao...?” Harry cảm thấy sốc.

Chuông reo bên ngoài kí túc xá và nó nghe thấy tiếng ầm ầm như mọi khi của các học sinh đang tràn ra

các hành lang tầng trên và dưới nó. Nó vẫn đang nhìn thẳng vào bà Pomfrey. Sự khiếp sợ đang dâng lên trong nó.

Không còn ai để có thể thông báo. Dumbledore đã đi, Hagrid đã đi, nhưng nó vẫn hy vọng Giáo sư McGonagall còn ở đó, nóng nảy và cứng rắn, có lẽ, nhưng luôn luôn có thể tin cậy, đặc biệt trong thời điểm này...

“Ta không ngạc nhiên khi con cảm thấy bị sốc, Potter” bà Pomfrey nói, với vẻ rất tán thành trên khuôn mặt. “Cứ như thể một trong số bọn chúng có thể yểm bùa trước mặt bà ấy vào ban ngày. Hèn hạ, có thể nói là sự hèn hạ đáng khinh... nếu ta không lo lắng vì những gì có thể xảy ra cho các trò nếu không có ta thì ta đã xin thôi việc để phản đối”.

“Dạ”, Harry nói một cách lơ đãng. Nó quay người và bước thẩn thờ ra khỏi trạm xá, đi trong một hành lang đông đúc, bị xô đẩy bởi đám đông, sự hoảng loạn gia tăng trong nó giống như hơi độc khiến đầu nó choáng váng và nó không biết phải làm gì...

Ron và Hermione, một giọng nói xuất hiện trong đầu nó.

Nó lại chạy, đẩy lũ học sinh ra, lờ đi sự phản đối giận dữ của chúng. Nó chạy hết tốc lực, xuống dưới hai tầng và tới đầu cầu thang bằng đá cẩm thạch thì nó nhìn thấy hai đứa đang chạy về phía nó.

“Harry!” Hermione nói trước tiên, trông rất hoảng sợ. “Chuyện gì vậy? Cậu không sao chứ? Cậu ốm phải không?”

“Cậu đã đi đâu?” Ron gặng hỏi.

“Đi với mình” Harry nói nhanh. “Đi nào, mình có cái này muốn nói với các cậu”

Nó kéo chúng đi dọc theo hành lang tầng một, ngó qua ô cửa, và cuối cùng tìm ra một phòng học trống, nó chui vào, đóng cửa ngay khi Ron và Hermione vào trong, dựa lên cái cửa và nhìn chúng.

“Voldemort đã bắt chú Sirius”

“Cái gì?”

“Làm sao cậu biết —?”

“Mình nhìn thấy. Vừa xong. Khi mình ngủ gật trong lúc thi”

“Nhưng — nhưng ở đâu? Bằng cách nào?” Hermione mặt trắng bệch.

“Mình không biết” “Nhưng mình biết chính xác nó ở đâu. Đó là một căn phòng trong Sở Cơ mật đầy những cái giá với những quả cầu thủy tinh nhỏ và họ đang ở cuối dãy chín mươi bảy... hắn đang cố gắng

dùng chú Sirius để lấy cái gì đó mà hắn muốn ở đó... hắn tra tấn chú ấy... hắn nói rằng cuối cùng hắn sẽ giết chú ấy!”.

Giọng Harry run rẩy. Đầu gối của nó cũng thế. Nó đi tới một cái bàn, ngồi lên đấy và cố gắng làm chủ chính mình.

“Làm thế nào chúng ta tới đó được?” Harry hỏi hai đứa bạn.

Im lặng. Rồi Ron nói “Đ.. đến đó à?”

“Đến Sở Cơ mật, chúng ta có thể cứu chú Sirius!” Harry nói to.

“Nhưng... Harry...” Ron nói một cách yếu ớt.

“Cái gì? Cái gì?” Harry ngắt lời Ron.

Nó không thể hiểu vì sao hai đứa đều nhìn chăm chăm vào nó như thể nó đang nhờ chúng làm một việc gì đó quá đáng.

“Harry” Hermione nói với giọng hoảng sợ hơn “Ờ... làm... làm thế nào mà Voldemort vào được Bộ Pháp thuật mà không bị ai đó nhận ra?”

“Làm sao mình biết được?” Harry gào lên “Câu hỏi bây giờ là làm thế nào chúng ta có thể tới đó được!”

“Nhưng... Harry, hãy suy nghĩ điều này” Hermione bước đến gần nó, “bây giờ là năm giờ chiều... Bộ pháp thuật có đầy người đang làm việc... làm sao Voldemort và chú Sirius có thể vào đó mà không bị phát hiện? Harry... họ là hai phù thủy bị truy lùng gắt gao nhất trên thế giới... cậu nghĩ rằng họ có thể vào một toà nhà đầy những Thần Sáng mà không bị phát hiện?”

“Mình không biết, Voldemort có thể dùng Áo khoác tàng hình hoặc một thứ gì đó!” Harry nói to “Dù sao chẳng nữa, Sở Cơ mật luôn luôn không có người mỗi lần mình đến đó...”

“Cậu chưa bao giờ ở đó, Harry”, Hermione nói nhỏ. “Tất cả chỉ là cậu mơ thấy nó”.

“Đó không phải là những giấc mơ bình thường!” Harry hét vào mặt cô bé, đứng dậy và tới lượt nó tiến tới gần cô bé. Nó muốn làm lay chuyển suy nghĩ của cô bé, “Thế cậu giải thích thế nào về vụ ba của Ron, về tất cả những cái đó, làm thế nào mình có thể biết được điều gì đã xảy ra với bác ấy?”

“Nhưng chuyện này thì — thì không thể xảy ra được!” Hermione nói một cách liều lĩnh “Harry, làm thế nào mà Voldemort có thể bắt chú Sirius khi chú ấy vẫn luôn ở Quảng Trường Grimmauld được?”

“Chú Sirius có thể trốn ra chỉ để có một chút không khí trong lành” giọng Ron lo lắng “chú ấy đã liều

lĩnh ra khỏi ngôi nhà đó năm ngoái...”

“Nhưng vì sao”, Hermione tiếp tục phản đối, “Tại sao Voldemort muốn dùng chú Sirius để lấy cái vũ khí đó, hay bất cứ thứ gì như vậy.”

“Mình không biết, có thể có hàng đồng lí do!” Harry hét. “Có thể chú Sirius là người mà Voldemort không phải lo lắng xem chú ấy bị thương hay không...”

“Các bạn biết không, mình vừa mới nghĩ ra một điều”, Ron cao giọng. “Em trai của Sirius là một Tử thần Thực tử, phải không? Có thể hắn đã nói cho Sirius bí mật làm thế nào để lấy được thứ vũ khí đó”

Đúng — và điều đó giải thích tại sao thầy Dumbledore đã rất muốn giữ chú Sirius trong nhà suốt ngày!” Harry nói.

“Nghe này, mình xin lỗi,” Hermione la lên, “nhưng cả hai cậu đều không chắc chắn và chúng ta không có một bằng chứng nào cho chuyện này, không có gì chứng minh Voldemort và chú Sirius đang ở đó...”

“Hermione, Harry đã nhìn thấy họ!” Ron vặn lại.

“Được rồi”, cô bé nói, trông hơi sợ hãi nhưng quả quyết “Mình phải nói điều này...”

“Gì vậy?”

“Cậu... điều này không phải là sự phê phán, Harry! Nhưng cậu hành động... phần nào... ý mình là — cậu có nghĩ rằng cậu mắc phải một chút giống như là — sự ám ảnh của trách nhiệm đi cứu người?” cô bé nói.

Nó nhìn cô bé trừng trừng. “Vậy cái gì được cho là “trách nhiệm phải đi cứu người?””

“À... cậu...”, cô bé trông sợ hãi hơn bao giờ hết. “Ý mình là... chẳng hạn năm ngoái... trong hồ nước... khi cuộc thi đấu Tam Pháp thuật... cậu không cần thiết phải... mình muốn nói, cậu không cần phải cứu em gái của Delacour... nhưng cậu đã... mang nó theo”

Một đợt sóng giận dữ nhói lên trong người Harry, “sao cô bé có thể làm nó nhớ lại sự ngu ngốc ấy lúc này?”

“Mình muốn nói, đó thật sự là điều rất tốt ở cậu và tất cả mọi thứ” Hermione nói nhanh, trông gần như hoá đá khi cô bé nhìn vào mặt Harry, “mọi người đều nghĩ rằng đó là điều thực sự tuyệt vời...”

“Thật buồn cười”, Harry rít qua kẽ răng, “bởi vì mình nhớ rất rõ Ron đã nói rằng mình đã lãng phí thời gian để hành động như một vị anh hùng — đó là điều mà cậu nghĩ phải không? Cậu cho rằng mình lại muốn làm anh hùng một lần nữa?”

“Không, không phải như vậy!” Hermione trông sợ hãi. “Mình hoàn toàn không có ý như vậy”

“Tốt, thế thì hãy nói cái mà cậu muốn nói đi, bởi vì chúng ta đang phí thời gian ở đây!” Harry hét lên.

“Mình đang cố gắng nói điều này — Voldemort hiểu rõ cậu, Harry! Hắn mang Ginny xuống Phòng chứa bí mật để lừa cậu vào đó, đó là kiểu hắn hay làm, hắn hiểu cậu là kiểu người... người sẽ đi giúp chú Sirius! Điều gì sẽ xảy ra nếu hay đang cố lừa cậu vào trong Sở Cơ mật... ?”

“Hermione, hắn làm điều đó để dụ mình tới hay không, đó không phải là việc quan trọng — họ đã đưa giáo sư McGonagall tới Bệnh viện St Mungo, ở đây không còn thành viên của Hội để mình có thể kể, và nếu chúng mình không tới, chú Sirius sẽ chết!”

“Nhưng Harry... điều gì xảy ra nếu giấc mơ của cậu chỉ là... chỉ là một giấc mơ?”

Harry gào lên trong thất vọng. Hermione gần như lùi lại, trông rất cả giác.

“Mình không mơ!” Harry hét vào mặt cô bé, “Mình không gặp ác mộng, mình không mơ! Bạn nghĩ tất cả phép Phong Tỏa (Occlumency) để làm gì, tại sao bạn không nghĩ rằng Dumbledore muốn mình đừng nhìn thấy những thứ đó? Bởi vì chúng là THỰC, Hermione — Chú Sirius đã bị bắt, chỉ có một người có thể cứu chú ấy, và nếu cậu không muốn đi, tốt thôi, nhưng mình sẽ đi, cậu hiểu không? Và nếu mình nhớ không nhầm, cậu đã không có vấn đề gì với cái sự ám ảnh phải đi cứu người của mình khi chính là cậu được mình cứu khỏi lũ Dementors (Giám Ngục-ND), hay —” nó quay sang Ron “khi em gái cậu được mình cứu khỏi con Tử xà.

“Mình không nói là mình có vấn đề với điều đó!” Ron giận dữ.

“Nhưng Harry này, mình đã nói điều này nhiều lần”, Hermione dữ dội nói, “thầy Dumbledore muốn cậu học Phép Phong tỏa để ngăn chặn những thứ đó ra khỏi tâm trí cậu, nếu cậu học xong nó rồi thì cậu đã không bao giờ nhìn thấy điều này...”

“NẾU CẬU NGHĨ RẰNG MÌNH SẼ HÀNH ĐỘNG NHƯ THỂ MÌNH KHÔNG NHÌN THẤY GÌ...”

“Chú Sirius nói với cậu rằng không có điều gì quan trọng hơn việc cậu học cách phong tỏa tâm trí”

“ĐƯỢC, MÌNH HI VỌNG CHÚ ẤY SẼ NÓI KHÁC NẾU CHÚ ẤY BIẾT ĐIỀU GÌ SẼ XẢY RA...”

Cửa phòng học mở ra. Harry, Ron và Hermione quay ngoắt lại. Ginny đi vào, trông rất tò mò, theo sát sau đó là Luna, trông như thể là chỉ tạt vào một cách tình cờ.

“Chào”, Ginny ngập ngừng. “Bọn em nghe thấy tiếng anh đang hét. Anh đang nói điều gì vậy?”

“Không phải việc của em”, Harry nói một cách cộc cằn.

Ginny nhướn lông mày “Không cần phải nói giọng như vậy với em”, cô bé lạnh lùng nói, “em chỉ tự hỏi em có thể giúp gì hay không”.

“À, em không thể giúp gì được”, Harry nói ngắn gọn.

“Anh đang trở nên thô lỗ đấy, anh biết không”, Luna nhẹ nhàng nói.

Harry rửa thầm và quay đi. Điều cuối cùng mà nó có thể muốn làm bây giờ chính là nói chuyện với Luna Lovegood.

“Đợi đã,” Hermione đột ngột nói, “đợi đã... Harry, chúng có thể giúp.”

Harry và Ron nhìn cô bé.

“Nghe này,” cô bé nói gấp, “Harry, chúng ta cần biết chính xác xem chú Sirius có thật sự rời Đại bản doanh hay không.”

“Mình đã nói rồi, mình đã nhìn thấy...”

“Harry, mình xin cậu, làm ơn đi!” Hermione tuyệt vọng nói. “Làm ơn kiểm tra xem chú Sirius có thật sự không ở đó hay không trước khi chúng ta tới London. Nếu chúng ta biết chắc chắn chú ấy không ở nhà, thì mình thề là mình sẽ không ngăn cản cậu. Mình sẽ đi, mình sẽ l.. làm bất cứ cái gì có thể để cứu chú ấy.”

“Chú Sirius đang bị tra tấn!” Harry hét. “Chúng ta không còn thời gian để mà lãng phí đâu.”

“Nhưng nếu đó chỉ là mẹo lừa của Voldemort, Harry, chúng ta sẽ đi kiểm tra, chúng ta phải đi.”

“Bằng cách nào?” Harry hỏi gặng. “Làm thế nào chúng ta có thể kiểm tra được?”

“Chúng ta sẽ dùng lò sưởi của mụ Umbridge và xem chúng ta có thể liên lạc với chú Sirius hay không” Hermione trông rất kinh hãi khi nghĩ đến điều đó, “chúng ta sẽ lừa mụ Umbridge đi đâu đó, nhưng chúng ta cần phải canh chừng, và vì vậy chúng ta cần nhờ Ginny và Luna.”

Mặc dù đang phải vật lộn với việc hiểu xem cái gì đang diễn ra, Ginny nói ngay lập tức, “Đúng, bọn em sẽ làm điều đó,” và Luna nói, “khi anh nói “Sirius”, có phải anh đang nói về Stubby Boardman (Người đàn ông râu ria xồm xoàm trên ảnh truy nã)?”

Không ai trả lời cô bé.

“Được rồi,” Harry nói với Hermione, “Được rồi, nếu cậu nghĩ ra cách gì để làm điều đó thật nhanh, mình sẽ theo ý cậu, nếu không mình sẽ tới Sở cơ mật ngay bây giờ.”

“Sở cơ mật?” Luna trông hơi ngạc nhiên. “Nhưng làm thế nào anh tới đó được?”

Một lần nữa Harry lại lờ cô bé đi.

“Rồi,” Hermione vịn hai tay vào nhau và gõ gõ vào mặt bàn. “Xong rồi... ờ... một người trong chúng ta phải đi tìm Umbridge và... và lái mụ ta đi hướng khác, giữ cho mụ ta tránh xa khỏi văn phòng của mụ. Người đó có thể kể cho mụ ta... mình không biết... rằng Peeves như thường lệ đã làm điều gì đó tệ lắm...”

“Mình sẽ làm,” Ron nói ngay. “Mình sẽ nói với mụ rằng Peeves đã phá tung lớp học Biến hình hoặc cái gì đó, chỗ đó ở rất xa văn phòng của mụ. Mình chắc chắn có thể thuyết phục được Peeves làm điều đó nếu mình gặp nó.”

Trong tình hình nghiêm trọng như vậy, Hermione không phản kháng gì việc phá tung lớp học Biến hình.

“Rồi,” cô bé nói, trán cô bé nhăn lại khi cô tiếp tục, “Bây giờ chúng ta cần phải giữ các học sinh khác tránh xa văn phòng khi chúng ta vào trong, nếu không lũ Slytherin sẽ thấy vào báo cho mụ ta biết.

“Luna và em sẽ đứng ở hai đầu hành lang,” Ginny nói ngay lập tức, “và cảnh báo mọi người không đi qua đó bởi vì ai đó đã phun Khí gây nghẹt thở.” Hermione trông rất ngạc nhiên với sự lanh ý của Ginny khi đưa ra mẹo lừa đó; Ginny nhún vai và nói, “Anh Fred và anh George đã dự định làm điều đó trước khi họ rời trường.”

“Tốt,” Hermione nói. “Và sau đó, Harry, cậu và mình sẽ khoác Áo tàng hình vào trong văn phòng và cậu có thể nói chuyện với chú Sirius...”.

“Chú ấy không có ở đó, Hermione!”

“Ý mình là, cậu có thể... có thể kiểm tra xem chú Sirius có ở nhà hay không trong khi mình canh chừng cho cậu, mình không nghĩ là cậu nên ở đó một mình, Lee đã tạo ra một cái lỗ trên cửa sổ và thả vào trong phòng mấy con Nifflers.

Mặc dù đang giận dữ và sốt ruột, Harry nhận ra rằng lời đề nghị của Hermione cùng đi với nó vào văn phòng mụ Umbridge là một dấu hiệu của sự đoàn kết và trung thành.

“Mình... được rồi, cảm ơn cậu,” nó thì thầm.

“Được rồi, thậm chí nếu chúng ta làm tất cả những điều đó, tôi không nghĩ là chúng ta có nhiều hơn năm phút,” Hermione nói, trông đỡ căng thẳng hơn vì Harry có vẻ như đã chấp nhận kế hoạch của cô bé, “không có cả lão Filch và cả cái bọn đáng ghét trong Đội Thẩm Tra láng văng quanh đó.”

“Năm phút là đủ,” Harry nói “Nào, chúng ta tiến hành thôi...”

“Bây giờ ư?” Hermione trông như thể bị sốc.

“Tất nhiên là bây giờ!” Harry giận dữ. “cậu nghĩ rằng chúng ta sẽ đợi đến tận sau bữa tối hay sao? Hermione, Sirius đang bị tra tấn ngay lúc này!”.

“Mình — ờ, được rồi,” cô bé tuyệt vọng nói. “Cậu đi lấy cái Áo tàng hình và chúng ta sẽ gặp nhau tại cuối hành lang có văn phòng của Umbridge, được chứ?”

Harry không trả lời, chạy vụt ra khỏi phòng và chạy xuyên qua đám đông bên ngoài hành lang. Khi lên được 2 tầng, nó gặp Seamus và Dean, đang réo gọi nó một cách vui vẻ và nói rằng chúng đang chuẩn bị một bữa tiệc thân đêm ăn mừng việc kết thúc kì thi tại phòng sinh hoạt chung. Harry hầu như không để ý đến chúng, nó chui qua cái lỗ chân dung khi chúng đang tranh luận về số chai bia bơ chợ đen mà chúng cần và sau đó lại trèo ra, cái Áo tàng hình và con dao ma thuật của chú Sirius nằm an toàn trong túi nó trước khi bọn kia nhận ra nó đã đi khỏi đó.

“Harry, cậu có muốn góp vài đồng Galleon không? Harold Dingle nói rằng ông ta có thể bán cho chúng ta vài li Whisky Lửa”.

Nhưng Harry đã chạy rất nhanh dọc theo hành lang, và vài phút sau nó nhảy qua những chiếc cầu thang cuối cùng để gặp lại Ron, Hermione, Ginny và Luna, đang hội ý ở cuối hành lang của mục Umbridge.

“Mình đã lấy được rồi,” nó thở hỗn hển. “Sẵn sàng tiến hành chứ?”

“Được rồi”, Hermione thì thầm khi có một đám học sinh năm thứ sáu ồn ào đi qua chúng. “VẬY Ron — cậu đi đi và kéo mục Umbridge đi thật xa... Ginny, Luna, nếu bọn em có thể bảo mọi người tránh cái hành lang này... Harry và chị sẽ khoác Áo tàng hình và đợi cho đến khi hành lang không còn ai...”

Ron bước sai chân, màu tóc đỏ rực của nó xuất hiện ở cuối hành lang, trong khi cái đầu sắc sảo không kém của Ginny lúc lắc giữa đám học sinh đang chen lấn xung quanh chúng theo một hướng khác được vạch ra bởi cái đầu hoe vàng của Luna.

“Hãy ra khỏi đây,” Hermione thì thầm, kéo mạnh cổ tay Harry và đẩy nó vào một hốc tường chỗ đặt một cái đầu xấu xí bằng đá của một lão phù thủy thời trung cổ đứng lăm bằm một mình với cái cột.

“Cậu có chắc chắn là mình khoẻ chứ, Harry? Trông mặt cậu nhợt nhạt lắm.”

“Mình khoẻ mà,” nó nói ngắn gọn, kéo cái Áo tàng hình ra khỏi túi. Thực sự, cái sẹo của nó đang đau, nhưng không nghiêm trọng bằng việc nó nghĩ rằng Voldemort đã tra tấn chú Sirius rất mạnh tay. Nó đau hơn rất nhiều so với khi Voldemort trừng phạt Avery...

“Đây,” nó trùm cái áo qua hai đứa, chúng đứng đó và nghe thấy rõ tiếng Latin lăm bằm từ một người đằng trước chúng.

“Mọi người không thể đi qua đây!” Ginny đang gọi đám đông. “Không, xin lỗi, các bạn phải đi vòng lại

bằng cái cầu thang xoay, ai đó đã phun Khí gây nghẹt thở dọc hành lang này...”.

Hai đứa có thể nghe thấy tiếng mọi người phàn nàn, một giọng gắt gỏng “Tôi không thấy có khí gì.”

“Bởi vì nó không màu,” Ginny nói với giọng nghiêm túc một cách thuyết phục, “nhưng nếu bạn muốn đi qua, cứ việc, sau đó chúng tôi sẽ dùng xác bạn để chứng minh điều tôi nói cho những tên ngốc tiếp theo không tin lời chúng tôi.”

Một cách chậm chạp, đám đông thưa dần. Cái tin về Khí gây nghẹt thở hình như đã lan ra, mọi người không đi theo đường đó nữa. Cuối cùng khi xung quanh khu vực đó đã hoàn toàn vắng vẻ, Hermione nói nhỏ, “mình nghĩ rằng đã đến lúc chúng ta vào đó, Harry... đi thôi.”

Hai đứa đi tới, được trùm kín bằng Áo tàng hình. Luna đang đứng quay lưng về phía chúng ở cuối hành lang. Khi hai đứa đi qua Ginny, Hermione thì thầm, “Tốt lắm... và đừng quên mật hiệu.”

“Mật hiệu là gì thế?” Harry thì thầm, khi hai đứa tới cửa văn phòng.

“Một đoạn điệp khúc “Weasley là vua của chúng ta” nếu chúng nhìn thấy Umbridge quay lại,” Hermione trả lời khi Harry dứt cái lưỡi dao vào cái khe giữa cánh cửa và tường. Cái khoá kêu click và mở ra. Hai đứa đi vào văn phòng.

Con mèo con lông sặc sỡ đang sưởi ấm trong ánh nắng chiều, nhưng ngược lại văn phòng vẫn giống như lần cuối cùng nó đến đó. Hermione thở dài nhẹ nhõm.

“Mình đã nghĩ có thể mẹ ta đã thêm những biện pháp canh phòng sau con Niffler thứ hai.”

Chúng kéo cái Áo tàng hình xuống, Hermione bước nhanh tới cửa sổ và đứng nấp vào một góc, nhòm xuống sân tay nắm chặt đũa phép. Harry lao tới cái lò sưởi, bốc một nắm bột Floo và ném vào vỉ lò, làm bùng lên một ngọn lửa màu xanh ngọc. Nó quỳ xuống, chui đầu vào trong ngọn lửa và hét, “Số 12, Grimmauld Place!”.

Đầu nó bắt đầu quay như thế nó vừa mới ra khỏi cái đu quay mặc dù đầu gối vẫn đang quỳ chắc chắn trên sàn nhà lạnh. Nó cố gắng giữ cho mắt nó khỏi bị mờ hóng và khi sự quay tròn chấm dứt nó mở mắt ra và thấy mình đang nhìn vào cái bếp dài và lạnh lẽo tại Grimmauld Place.

Ở đó không có ai cả. Nó đã cho rằng như vậy, dù chưa chuẩn bị đón nhận đợt sóng sợ hãi và hoảng loạn mà dường như làm nổ tung dạ dày nó khi nhìn thấy căn phòng vắng vẻ.

“Chú Sirius?” nó gào lên. “Chú có ở đó không?”

Tiếng nó vang vọng khắp phòng, nhưng không hề có tiếng trả lời ngoại trừ tiếng lướt nhẹ từ bên phải cái đồ trang trí.

“Ai đó?” nó gọi, tự hỏi liệu đó có phải là một con chuột.

Con gia tinh Kreacher rón rén bước vào tầm mắt của Harry. Nó trông rất hài lòng vì điều gì đó, mặc dù nó hình như vừa chịu một vết thương khá nặng ở cả hai bàn tay, đang được băng kín.

“Đó là cái đầu của thằng bé nhà Potter trong ngọn lửa,” Kreacher nói với cái bếp trống rỗng, lén nhìn Harry một cái với vẻ hân hoan một cách kì quặc. “Kreacher tự hỏi nó đến đến đây làm gì nhỉ?”

“Chú Sirius ở đâu, Kreacher?” Harry hỏi gặng.

Con gia tinh cười khò khè.

“Ông chủ đã đi ra ngoài rồi, Harry Potter.”

“Chú ấy đi đâu? Chú ấy đã đi đâu, Kreacher?”

Kreacher chỉ cười khúc khích một mình.

“Ta cảnh cáo ông!” Harry nói, hoàn toàn ý thức được rằng rằng cơ hội của nó để gây ra sự trừng phạt lên Kreacher là hoàn toàn không có trong tình cảnh này. “Thế còn thầy Lupin? Mắt điên? Ai đó trong số họ, ở đó có ai đó trong số họ không?”

“Không có ai ngoài Kreacher!” con gia tinh nói một cách sung sướng, và quay lưng lại, nó bắt đầu đi chậm chậm về phía cái cửa ở cuối phòng ăn. “Kreacher nghĩ rằng nó sẽ nói chuyện với bà chủ của nó bây giờ, đúng, nó không có được cơ hội đó trong một thời gian dài, chủ nhân của Kreacher đã cấm nó không được nói chuyện với bà —”.

“Thế chú Sirius đi đâu?” Harry hét lên sau lưng con gia tinh. “Kreacher, có phải chú ấy đi đến Sở Cơ mật không?”

Kreacher dừng lại. Harry không thể nhìn thấy cái đầu hói của nó qua một rừng ghế trước mặt nó.

“Chủ nhân không nói cho Kreacher khốn khổ này nơi chủ nhân đến,” con gia tinh nói nhỏ.

“Nhưng ông biết!” Harry hét. “Phải không? Ông biết nơi chú Sirius tới!”.

Một chút im lặng, sau đó con gia tinh bật ra một tiếng cười khò khè to hơn.

“Chủ nhân sẽ không quay trở về từ Sở Cơ mật!” nó nói một cách vui sướng. “Kreacher và bà chủ của nó lại được cô độc một lần nữa!”

Và nó chạy nhanh về phía trước rồi biến mất sau cánh cửa gian phòng.

“Mày...!”

Nhưng trước khi Harry kịp thốt ra một lời nguyên rủa hay lăng mạ, nó cảm thấy một cơn đau ở đầu, nó hít phải rất nhiều bồ hóng và ho, thấy nó đang bị kéo về phía sau qua ngọn lửa với sự thô lỗ kinh khủng, cho đến khi nó đang nhìn chăm chăm vào cái mặt to bè, xanh xao của giáo sư Umbridge - người đã nắm tóc nó kéo về phía sau ra khỏi lò sưởi và giờ đây đang bẻ cổ nó về phía sau càng mạnh hết mức nó có thể chịu được, như thể là mẹ ta đang chuẩn bị cắt cổ nó.

“Trò nghĩ xem,” mẹ thì thầm, kéo cổ Harry thậm chí còn mạnh hơn, khiến cho nó có thể nhìn thấy trần nhà, “sau hai con Niffler, ta lại để cho một sinh vật còn bẩn thỉu hơn vào văn phòng của ta mà không biết? Ta đã ế mồi Lén lút Dò tìm lên khắp cánh cửa sau khi con cuối cùng vào đây, thằng bé ngu ngốc. Lấy đũa phép của nó,” mẹ quát ai đó mà nó không thể nhìn thấy, và nó cảm thấy một bàn tay mò mẫm trong túi ngực của cái áo khoác và lấy mất cái đũa phép. “và của con bé kia nữa”.

Harry nghe thấy tiếng ầm ỉ ở cạnh cửa và biết rằng Hermione đã bị tước mất đũa phép.

“Ta muốn biết tại sao trò lại ở trong văn phòng của ta,” Umbridge nói, lắc cái bàn tay đang nắm tóc nó làm cho nó lảo đảo.

“Con chỉ... cố gắng lấy lại cây chổi Tia chớp!” Harry rên rỉ.

“Dối trá.” Mẹ lắc đầu nó một lần nữa. “Cái chổi của trò đã được canh gác nghiêm ngặt trong hầm ngầm, như trò đã biết rất rõ, Potter. Đầu của trò đã ở trong lò sưởi của ta. Trò đang liên lạc với ai?”

“Không ai cả...” Harry cố gắng kéo ra khỏi mẹ. Nó cảm thấy vài vùng tóc dính chặt vào da đầu.

“Nói dối!” Umbridge hét lên. Mẹ ném nó rơi phịch xuống cái bàn. Bây giờ nó có thể thấy Hermione bị ấn chặt vào tường bởi Millicent Bulstrode. Malfoy đang dựa vào bậu cửa sổ, nở một điệu cười tự mãn khi ném cái đũa phép của Harry lên trời và rồi bắt lại.

Ở bên ngoài có tiếng ồn ào và một nhóm Slytherins đông hơn đi vào, mỗi đứa túm chặt Ron, Ginny, Luna và — với sự bối rối của Harry — là Neville, đang bị bóp chặt bởi Crabbe và trông như thể đang rất nghẹt thở. Cả bốn đều bị bịt miệng.

“Bắt được tất cả bọn chúng,” Warrington nói, đẩy Ron một cách thô bạo vào phòng. “Thằng này,” nó chỉ bằng ngón tay mập mạp vào Neville, “cố gắng ngăn cản tôi bắt con bé kia,” nó chỉ vào Ginny, đang cố gắng đá vào cẳng chân một con bé Slytherin to lớn đang tóm chặt cô bé. “nên tôi đã bắt cả nó theo.”

“Tốt, tốt” Umbridge nhìn Ginny vùng vẫy. “Ồ, có vẻ như Hogwarts không lâu nữa sẽ thành khu-vực-không-có-lũ-Weasley hả?”

Malfoy cười to một cách nịnh nọt. Umbridge cười với Ginny bằng một nụ cười rộng tới tận mang tai rất

tự mãn. Mụ ngồi lên cái ghế bành phủ vải hoa sắc sỡ, nháy mắt với những tù nhân của mụ như một con cóc ngồi trong chậu hoa.

“VẬY là Potter,” mụ nói. “Mì bố trí vài người canh chừng xung quanh văn phòng của ta và mì đã gửi thẳng hề này,” mụ hất cằm về phía Ron — Malfoy thậm chí cười to hơn — “đến báo với ta rằng con yêu tinh đang tiến hành tàn phá trong lớp Biến hình trong khi ta biết chính xác rằng nó đang bơi mực lên các mắt kính tại lớp học thiên văn — ông Filch vừa mới thông báo cho ta điều đó.”

“Rất rõ ràng, rằng có việc gì đó rất quan trọng để mì nói với người nào đó. Đó là Albus Dumbledore? Hay là tên lai khổng lồ Hagrid? Ta nghi ngờ rằng đó có thể là Minerva McGonagall, ta biết rằng bà ta bị thương nặng đến nỗi khó mà nói chuyện được với ai.”

Malfoy và vài đứa nữa trong Đội của Người thanh tra cười nhiều hơn khi nghe câu đó. Harry cảm thấy sự giận dữ và căm ghét trào lên tận cổ khiến cho nó run lẩy bẩy.

“Tôi nói chuyện với ai không phải là việc của bà,” nó gầm gừ.

Cái mặt của mụ Umbridge, vốn đã trông đã chán ngắt, dường như lại căng ra.

“Rất tốt,” mụ nói với cái giọng nguy hiểm và ngọt ngào một cách giả dối nhất. “Rất tốt, Potter... Ta cho trò một cơ hội để kể lại. Nếu trò từ chối. Ta không có sự lựa chọn nào khác ngoài ép buộc trò. Draco”

“... tìm cho ta giáo sư Snape.”

Malfoy cất cái đĩa phép của Harry vào trong áo choàng của nó và rời khỏi phòng với nụ cười ngớ ngẩn, nhưng Harry hầu như không nhận thấy điều đó. Nó chợt nhận ra một điều; nó không thể tin được là nó lại ngu đến nỗi quên mất điều đó. Nó cứ nghĩ rằng tất cả thành viên của Hội, tất cả những ai có thể giúp nó cứu Sirius, đã đi khỏi — nhưng nó đã nhầm. Vẫn còn một thành viên của Hội Phượng hoàng tại Hogwarts — Snape.”

Sự im lặng bao trùm trong văn phòng ngoại trừ tiếng sột soạt và tiếng thứ gì đó bị kéo lê đi gây ra bởi những nỗ lực của lũ học sinh nhà Slytherin để giữ Ron và những người khác trong vòng kiểm soát. Mũi của Ron chảy máu xuống cái thảm khi nó vật lộn chống lại Warrington; Ginny vẫn còn cố dẫm lên chân con bé năm thứ sáu đã khoá chặt cả hai tay cô bé; và Hermione trong nỗ lực, không có kết quả lắm, đẩy Millicent Bulstrode ra khỏi cô bé. Tuy nhiên, Luna, đứng một cách yếu ớt bên cạnh kẻ đã bắt cô bé, nhìn chăm chăm một cách lơ đãng ra ngoài cửa sổ như thể là phần nào buồn bực bởi vụ việc này.

Harry quay lại nhìn vào Umbridge, cũng đang nhìn nó chăm chú. Nó giữ một bộ mặt hiền lành và không biểu lộ tình cảm một cách có chủ ý khi nghe tiếng bước chân từ hành lang bên ngoài và Draco Malfoy đi vào phòng, theo sát nó là Snape.

“Bà muốn gặp tôi, bà hiệu trưởng?” Snape nói, nhìn quanh tất cả những cặp học sinh đang vật lộn với

một thái độ hoàn toàn thờ ơ.

“À, giáo sư Snape,” Umbridge nói, với nụ cười mở rộng và đứng dậy lần nữa. “Đúng, tôi muốn có một chai Chân dược, nhanh hết mức có thể, làm ơn.”

“Bà đã dùng chai Chân dược cuối cùng của tôi để thẩm vấn Potter,” Snape đang quan sát mụ một cách điềm tĩnh qua mái tóc đen nhờn nhờn của mình. “Chắc rằng bà chưa dùng hết nó chứ? Tôi đã nói với bà rằng ba giọt là đủ.”

Umbridge bối rối.

“Anh có thể làm thêm nữa chứ, phải không?” giọng mụ trở nên ngọt ngào như con gái giống như mỗi khi mụ giận dữ.

“Đương nhiên,” môi Snape cong lên. “Nó cần một chu kì trăng tròn để hoàn thành, vì vậy tôi sẽ có nó cho bà trong vòng 1 tháng.”

“Một tháng?” Umbridge kêu lên quang quác, miệng phồng lên như con cóc. “Một tháng! Nhưng tôi cần nó ngay tối nay, Snape! Tôi vừa bắt được Potter đang dùng lò sưởi của tôi để liên lạc với một người hoặc một nhóm người nào đó!”

“Thật chứ?” Snape nói, lần đầu tiên biểu lộ một dấu hiệu rất mờ nhạt của sự thích thú, khi lão nhìn quanh Harry. “Ồ, điều đó không làm tôi ngạc nhiên. Potter không bao giờ tỏ ra chú ý tới việc thực hiện các nội quy của trường.”

Đôi mắt lạnh giá, tối tăm của lão đang nhìn soi mói vào mắt của Harry, nó bắt gặp cái nhìn của lão một cách thần nhiên, tập trung sự chú ý của nó vào những gì nó thấy trong giấc mơ, hi vọng rằng Snape sẽ đọc điều đó từ trong tâm trí nó, để có thể hiểu...

“Tôi muốn thẩm vấn nó!” Umbridge lặp lại một cách giận dữ, và Snape thôi không nhìn Harry nữa mà quay lại khuôn mặt run lẩy bẩy vì giận dữ của mụ. “Tôi muốn anh cung cấp cho tôi một thứ độc dược gì đó có thể bắt nó nói với tôi sự thật!”

“Tôi đã nói với bà rồi,” Snape nhẹ nhàng nói, “rằng tôi không còn Chân dược dự trữ nữa. Trừ phi bà muốn đầu độc Potter — và tôi bảo đảm với bà rằng tôi sẽ có sự đồng cảm rất lớn với bà nếu bà làm điều đó — Tôi không thể giúp bà. Điều rắc rối duy nhất là hầu hết những chất độc tác động quá nhanh khiến cho các nạn nhân không có đủ thời gian để nói sự thật.”

Snape nhìn lại Harry, cũng đang nhìn lão chăm chăm, cố gắng một cách điên cuồng nhằm chuyển thông tin mà không dùng lời.

Voldemort đã bắt Sirius ở Sở Cơ mật, nó nghĩ đến điều đó một cách tuyệt vọng. Voldemort đã bắt

Sirius...

“Anh bị thử thách!” mụ Umbridge gào lên, và Snape quay lại nhìn mụ, chân mày lão nhướn lên một chút. “Anh đang trở nên vô dụng một cách có chủ ý! Tôi trông đợi nhiều hơn thế, Lucius Malfoy luôn đánh giá rất cao về anh! Bây giờ hãy ra khỏi văn phòng của tôi.”

Snape cúi chào mụ một cách mỉa mai, và quay lại để đi ra khỏi phòng. Harry biết rằng đó là cơ hội cuối cùng của nó để báo cho Hội biết cái gì đang diễn ra bên ngoài.

“Hắn đã bắt được Chân nhồi bông!” nó hét. “Hắn đã bắt được Chân nhồi bông tại nơi mà nó được giấu”

Snape dừng lại khi bàn tay đang đặt lên núm vặn cửa văn phòng.

“Chân nhồi bông?” mụ Umbridge gào lên, nhìn rất hăm hở từ Harry tới Snape. “Chân nhồi bông là cái gì? Cái đó đang giấu ở đâu? Điều đó có ý nghĩa là gì hả Snape?”

Snape nhìn quanh Harry. Khuôn mặt lão trông rất bí hiểm. Harry không thể nói liệu lão có hiểu được hay không, nhưng nó không dám nói một cách rõ ràng hơn trước mặt mụ Umbridge.

“Tôi không có ý kiến gì,” Snape lạnh lùng nói. “Potter, khi ta muốn điều gì đó vô lí được hét vào mặt ta thì ta sẽ cho trò một chai Đồ uống Lâm nhảm. Và Crabbe, nới lỏng tay ra một chút. Nếu Longbottom bị chết ngạt thì điều đó có nghĩa là sẽ có hàng đồng công việc giấy tờ chán ngắt phải làm và ta sợ rằng ta sẽ phải đề cập đến điều đó vào trong bản đánh giá về trò khi nào trò đi xin việc.”

Lão đóng cái cửa rất nhanh, bỏ lại Harry trong tình trạng rối loạn còn tồi tệ hơn trước. Snape là hi vọng cuối cùng của nó. Nó nhìn Umbridge, người dường như cũng đang có cảm giác đó, trông mụ rất giận dữ và thất vọng.

“Rất tốt,” mụ nói, và rút ra đĩa phép. “Rất tốt... Ta được bỏ lại trong tình trạng không còn sự lựa chọn nào khác... điều này lớn hơn vấn đề kỉ luật của trường... đây là vấn đề an ninh của Bộ... đúng... đúng...”

Mụ dường như đang nói với chính mình điều gì đó. Mụ bước tới một cách lo lắng, từng bước một (She was shifting her weight nervously from foot to foot), nhìn chăm chăm vào Harry, đập đập cái đĩa phép vào lòng bàn tay mụ và thở mạnh. Khi nó nhìn mụ, nó cảm thấy sự bất lực kinh khủng vì không có cây đĩa phép.

“Mi đang ép buộc ta, Potter... Ta không muốn làm điều đó,” Umbridge vẫn không ngừng đập đập cây đĩa vào lòng bàn tay, “nhưng thỉnh thoảng trong vài trường hợp có thể thanh minh cho việc sử dụng... Ta chắc chắn Bộ sẽ hiểu rằng ta không còn sự lựa chọn nào khác...”

Malfoy đang nhìn mụ với vẻ thèm khát trên khuôn mặt.

“Lời nguyện Tra Tấn sẽ moi được từ cái lưỡi của mi,” Umbridge nói nhỏ.

“Không!” Hermione gào lên. “Giáo sư Umbridge — điều đó là bất hợp pháp.”

Nhưng Umbridge không để ý. Có một sự hăng hái và thích thú đáng kinh tởm trên mặt mụ mà Harry chưa bao giờ thấy trước đó. Mụ giờ đã phép lên.

“Bộ không muốn bà phá luật, giáo sư Umbridge!” Hermione thút thít khóc.

“Những điều mà Cornelius không biết sẽ không làm tổn thương ông ta,” Umbridge đang thở hỗn hển khi mụ chìa đũa phép lần lượt vào những phần khác nhau trên cơ thể Harry, hình như đang cố quyết định xem chỗ nào sẽ gây đau đớn nhất. “Ông ta không bao giờ biết rằng ta đã sai bọn Giám ngục đuổi theo Potter vào mùa hè năm ngoái, nhưng ông ta đã vui mừng khi có được cơ hội để đuổi học nó, tất cả đều như nhau.”

“Chính là bà?” Harry há hốc miệng vì kinh ngạc. “Bà đã cử bọn Giám ngục đuổi theo tôi?”

“Ai đó phải hành động,” Umbridge thở hắt ra, khi cái đũa của mụ quyết định chỉ thẳng vào trán Harry. “Chúng đều ba hoa về việc bắt mi câm mồm bằng cách này hay cách khác — hay làm mất uy tín của mi — nhưng ta là người đã thực sự làm một cái gì đó cho điều đó... chỉ có điều là mi đã lách được phải không, phải không hả Potter? Nhưng hôm nay thì không đâu, bây giờ thì không...”. Và hít một hơi thật sâu, mụ rống lên, “Cruc—

“KHÔNG!” Hermione hét lên với một giọng bị đè nén đằng sau Millicent Bulstrode. “Không... Harry... chúng mình sẽ nói với bà ta!”

“Không đời nào!” Harry hét, nhìn chăm chăm vào hình bóng lấp ló của Hermione mà nó có thể trông thấy.

“Chúng ta phải làm làm thế, Harry, dù sao chẳng nữa bà ta sẽ bắt cậu phải nói, thế... thế thì ích gì...?”

Và Hermione bắt đầu khóc một cách yếu ớt sau lưng áo choàng của Millicent Bulstrode. Millicent ngay lập tức thôi không cố ép cô bé vào tường.

“Tốt, tốt, tốt!” Umbridge trông rất hoan hỉ. “Cô Hời-Suốt bé nhỏ này sẽ cho chúng ta vài câu trả lời.”

“Er — my — nee — không!” Ron gào lên trong khi vẫn đang bị bịt mồm.

Ginny nhìn chăm chăm vào Hermione như thể nó chưa bao giờ nhìn thấy cô bé trước đây. Neville, vẫn còn bị nghẹt thở, cũng đang nhìn cô bé như vậy. Nhưng Harry đã nhận ra điều gì đó. Mặc dù Hermione đang thút thít một cách tuyệt vọng trong hai bàn tay, nhưng không hề có dấu vết của nước mắt.

“Mình... mình xin lỗi tất cả, nhưng... mình không thể chịu nổi... ”.

“Rất đúng, rất đúng, cô gái!” Umbridge tóm lấy vai Hermione, đẩy cô bé vào cái ghế bọc vải hoa đáng ghét và ngả người về phía cô bé. “Bây giờ... ai là người Potter muốn liên lạc lúc này?”

“Ờ,” Hermione hít sâu trong hai bàn tay, “ờ, bạn ấy đang cố gắng liên lạc với giáo sư Dumbledore.”

Ron như chết cứng, đôi mắt mở rộng. Ginny thôi không dẫm lên ngón chân đứa học sinh Slytherin đang giữ cô bé, và thậm chí Luna trông cũng hơi ngạc nhiên. May mắn là, sự chú ý của Umbridge và lũ tay sai của mụ đang tập trung quá mức vào một mình Hermione để tìm ra dấu hiệu khả nghi.

“Dumbledore?” Umbridge hăm hở. “Mi biết Dumbledore ở đâu, hả?”

“Ồ... không!” Hermione nức nở. “Chúng tôi đã thử tìm ở quán Cái vạc lưng, ở Hẻm Xéo và quán Ba cây Chối thần và thậm chí là quán Đầu Heo...”

“Con bé ngu ngốc — Dumbledore sẽ không ngồi ở quán rượu trong khi cả Bộ đang tìm kiếm lão!” Umbridge gào lên, sự thất vọng hằn lên thành từng đường trên mặt mụ.

“Nhưng... nhưng bọn tôi phải nói với giáo sư một việc rất quan trọng!” Hermione rên rỉ, hai bàn tay bấu chặt vào mặt, Harry biết, không phải vì đau, mà để giấu đi việc thiếu vắng những giọt nước mắt.

“Hả?” Umbridge nói với thích thú đột ngột sống dậy. “Cái gì bọn mi muốn kể cho lão?”

“Chúng tôi... chúng tôi muốn nói với giáo sư rằng tất cả đã s — sẵn sàng!” Hermione ghen ngào.

“Cái gì đã sẵn sàng?” Umbridge hỏi gặng, và bây giờ mụ tóm lấy vai Hermione lần nữa và lắc nhẹ. “Cái gì đã sẵn sàng, cô gái?”

“Cái... cái vũ khí,” Hermione nói.

“Vũ khí? Vũ khí gì?” Umbridge nói, và mắt mụ gần như nổ tung vì thích thú. “Bọn mi đang phát triển một phương pháp chống cự? Một thứ vũ khí có thể dùng để chống lại Bộ? Theo lệnh của lão Dumbledore, tất nhiên?”

“Đ-đ-đúng vậy,” Hermione thở hổn hển, “nhưng thầy phải đi trước khi nó được hoàn thành và b-b-bây giờ chúng tôi đã làm xong nó cho thầy, và chúng tôi kh-kh-không thể tìm thấy thầy đ-để nói điều đó!”

“Đó là loại vũ khí gì vậy?” Umbridge nói một cách cay nghiệt, bàn tay ngắn và mập của mụ vẫn nắm chặt vai của Hermione.

“Chúng tôi không th-th-thực sự hiểu nó,” Hermione nói, sụt sịt to lên. “Chúng tôi c.. chỉ làm cái mà g-g-giáo sư Dumbledore bảo chúng tôi l-l-làm.”

Umbridge đứng thẳng dậy, trông rất đặc chí.

“Hãy dẫn ta tới chỗ để cái vũ khí,” mụ nói.

“Tôi sẽ không chỉ khi có... lũ chúng nó,” Hermione kêu lên the thé, nhìn lũ học sinh Slytherins qua những ngón tay của cô bé.

“Không phải mi là người được đặt điều kiện,” giọng Umbridge cay độc.

“Tốt,” Hermione nói, bây giờ lại thốn thức trong hai bàn tay, “Tốt... cứ để bọn chúng nhìn thấy nó, tôi hi vọng lũ chúng nó sẽ áp dụng nó lên bà! Ồ, thực ra, tôi muốn bà mời rất nhiều, rất nhiều người đến và xem! Đ- điều đó sẽ thoả mãn bà phải không... ồ, tôi sẽ rất thích nếu c-cả trường biết nó ở đâu, và làm thế nào để d-dùng nó, và sau đó nếu bà gây khó chịu cho họ, họ sẽ có khả năng l- loại bỏ bà!”

Những lời đó có tác động rất lớn tới Umbridge, mụ quay lại nhìn ngay lập tức, một cách nghi ngờ tất cả Đội Thẩm tra của mụ, đôi mắt lồi của mụ dừng lại một lúc ở Malfoy, đang cố gắng che dấu sự hăng hái và ham muốn xuất hiện trên khuôn mặt.

Umbridge nhìn vào Hermione và suy nghĩ một lúc, sau đó nói ra rất rõ ràng cái mà mụ nghĩ với giọng của một bà mẹ.

“Được rồi, cưng, hãy để việc này chỉ có mình mi và ta... và chúng ta sẽ đem theo Potter nữa, hả? Đứng dậy, ngay.”

“Thưa giáo sư,” Malfoy hăng hái nói, “Giáo sư Umbridge, con nghĩ rằng vài người trong Đội nên đi cùng với giáo sư để canh chừng...”

“Ta là một công chức đầy đủ chất lượng của Bộ, Malfoy, trò thật sự nghĩ rằng ta không thể xử lý hai đứa trẻ vị thành niên không có đủ phép một mình được à?” Umbridge hỏi lại lạnh lạnh. “Trong bất cứ trường hợp nào, có vẻ như là cái vũ khí này là thứ gì đó mà học sinh không nên nhìn thấy. Các trò nên ở lại đây cho tới khi ta quay lại và hãy đảm bảo rằng không đứa nào trong số chúng nó — mụ ra hiệu về phía Ron, Ginny, Neville và Luna “ — trốn thoát.”

“Vâng ạ,” Malfoy nói, vẻ mặt hờn dỗi và thất vọng.

“Và hai đứa bọn mi hãy đi trước và chỉ cho ta đường,” Umbridge chỉ cây đũa phép vào Harry và Hermione. “Nào đi.”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Chiến Đấu Và Đào Tẩu

Harry không có ý tưởng gì về kế hoạch của Hermione, hoặc thậm chí không biết liệu cô bé có kế hoạch gì hay không. Nó đi sau cô bé một nửa bước chân khi tụi nó đi xuống hành lang ngoài văn phòng của Umbridge, biết rằng sẽ làm cho mụ (bây giờ ta có thể gọi là mụ được rồi nhỉ ?) nghi ngờ nếu nó tỏ ra không biết nơi chúng sắp tới. Nó thậm chí không dám nói chuyện với cô bé, mụ Umbridge vẫn đang đi rất gần chúng đến nỗi nó có thể nghe thấy hơi thở không đều của mụ.

Hermione đi xuống cầu thang dẫn vào Tiền sảnh. Có tiếng âm ỉ của những giọng nói to và tiếng lách cách của dao nĩa vọng ra từ cánh cửa lớn ở Đại sảnh đường — dường như thật khó tin đối với Harry khi mà cách đó chỉ 20 feet, người ta đang tận hưởng bữa tối, ăn mừng khi thi xong, không phải bận tâm đến bất cứ thứ gì trên thế giới này...

Hermione đi thẳng qua cánh cửa gỗ sồi phía trước, xuống những bậc cầu thang bằng đá trong bầu không khí êm dịu của buổi tối. Mặt trời đã lặn sau những rặng cây trong rừng Cấm, và khi Hermione sai bước một cách có chủ đích qua bãi cỏ — với mụ Umbridge rảo bước theo sau — những cái bóng dài sau họ uốn lượn trên bãi cỏ giống như những chiếc áo choàng.

“Nó được giấu ở trong lều của Hagrid hả?” giọng của Umbridge hăm dọa.

“Tất nhiên là không rồi,” Hermione chế nhạo. “Bác Hagrid sẽ vô tình khởi động nó mất.”

“Đúng rồi,” trông mụ Umbridge có vẻ bị kích thích hơn. “Đúng, hẳn ta sẽ làm thế, đương nhiên rồi, tên khổng lồ lai phù thủy ngu ngốc.”

Mụ cười. Harry cảm thấy một sự thôi thúc mạnh mẽ muốn quay lại và tóm lấy cổ họng của mụ, nhưng nó đã ngăn lại được. Cái seọ của nó nhói lên trong bầu khí êm dịu của buổi tối, nhưng cơn đau vẫn chưa bùng lên như khi Voldemort đang chuẩn bị giết ai đó.

“VẬY... nó ở đâu?” Umbridge nói, một với một chút không chắc chắn trong giọng nói khi Hermione tiếp tục đi thẳng vào rừng.

“Ở trong đó, đương nhiên rồi,” Hermione chỉ vào trong khu rừng tối đen. “Nó phải ở một nơi mà học sinh không thể tình cờ tìm ra, phải không?”

“Đương nhiên,” mụ Umbridge trả lời mặc dù nghe giọng mụ bây giờ thoáng một chút e sợ. “Đúng vậy... rất tốt, vậy... hai đứa mi hãy đi trước đi.”

“Nếu chúng tôi đi trước, liệu chúng tôi có thể cầm đũa phép của bà không?” Harry hỏi mụ.

“Không, ta không nghĩ thế, Potter,” mụ Umbridge ngọt ngào, đẩy vào lưng nó. “ta e rằng Bộ coi trọng mạng sống của ta hơn của bọn mi”

Khi họ đã tới chỗ cái bóng của hàng cây đầu tiên, Harry cố gắng bắt lấy ánh mắt của Hermione (cố gắng để Hermione nhìn vào mắt nó, để hiểu nó đang nghĩ gì-ND) ; đi vào rừng mà không có đũa phép đối với nó có vẻ như còn liều lĩnh một cách dạn dặt hơn bất cứ điều gì chúng đã làm cho đến tối nay. Tuy nhiên, cô bé chỉ đơn thuần ném cho Umbridge một cái nhìn khinh bỉ và đi thẳng vào trong rừng, cô bé sai bước khiến cho mụ Umbridge, với đôi chân ngắn hơn, khó có thể theo kịp.

“Nó ở rất sâu trong rừng hử” mụ hỏi khi áo choàng của mụ bị cào rách bởi một bụi gai.

“Đúng vậy,” Hermione nói, “nó được giấu rất kín.”

Sự nghi ngại của Harry dần dần tăng lên. Hermione không đi theo con đường mà chúng đã đi khi đến gặp Grawp, mà là con đường nó đã đi ba năm trước, tới tổ của con quái vật Aragog (con Acromantula – nhện khổng lồ mà Hagrid nuôi trước đây - tập 2: Harry Potter and the Chamber of Secret-ND). Hermione đã không đi cùng nó lúc đó, nó ngờ rằng cô bé không biết tí gì về sự nguy hiểm trước mặt.

“Ờ... cậu có chắc là đi đúng đường không?” nó hỏi cô bé một cách đầy ngụ ý.

“Ồ, đúng mà,” cô bé nói với giọng nghiêm khắc và làm gãy một bụi cây khi đi qua nó với những tiếng động mà Harry nghĩ rằng hoàn toàn không cần thiết. Đằng sau chúng, mụ Umbridge bị vấp vào một cái cây non đã chết. Cả hai đứa đều không thèm dừng lại giúp mụ, Hermione vẫn sai bước và nói to qua vai chứ không ngoảnh mặt lại, “Chỉ còn một đoạn ngắn nữa thôi!”

“Hermione, nói nhỏ nhỏ chứ,” Harry thì thầm, vội vàng bắt kịp cô bé. “Bất cứ cái gì cũng có thể nghe được ở đây...”

“Mình muốn chúng ta bị phát hiện,” cô bé nói nhỏ khi mụ Umbridge bước đi một cách ồn ào sau lưng chúng. “Rồi cậu sẽ thấy...”

Họ đi trong một lúc lâu nữa, cho tới khi ở rất sâu trong rừng với những vòm cây rậm rạp che kín ánh sáng. Harry thấy cái cảm giác mà nó đã có trước khi vào rừng, cảm giác bị theo dõi bởi những đôi mắt không bị phát hiện.

“Còn bao xa nữa?” mụ Umbridge gắng hỏi giận dữ sau lưng nó.

“Không xa nữa đâu!” Hermione nói to, lúc họ đi vào một khoảng rừng trống tối lơ mờ và ẩm ướt. “Chỉ còn một chút nữa...”.

Một mũi tên bay trong không khí và cắm vào thân cây với một tiếng phập đầy đe dọa, chỉ ngay sát trên đầu cô bé. Xung quanh đột nhiên đầy những tiếng vó ngựa, Harry có thể cảm thấy nền đất trong rừng rung lên, mũ Umbridge hét lên một tiếng nhỏ và đẩy nó về phía trước mũ như một tấm lá chắn...”.

Nó vọt người thoát khỏi mũ và quay lại. Khoảng năm mươi con nhân mã xuất hiện khắp tứ phía, với những chiếc cung đang giương lên và đã lắp tên, hướng vào Harry, Hermione và Umbridge. Họ chậm chậm quay lại giữa khoảng rừng trống, Umbridge thốt ra một tiếng rên kì cục vì khiếp sợ. Harry nhìn nghiêng sang Hermione, cô bé đang nở một nụ cười chiến thắng.

“Người là ai?” một giọng nói cất lên.

Harry nhìn sang trái. Con Nhân mã màu hạt dẻ tên gọi là Magorian đang đi ra khỏi vòng vây tiến về phía chúng: cái cung của nó, giống như của những con nhân mã khác, đang giương lên. Ở bên phải Harry, mũ Umbridge vẫn đang rên rỉ, cây đũa phép của mũ đang rung lên dữ dội khi mũ chỉ nó vào con nhân mã đang tiến đến.

“Ta hỏi người, người là ai, hỡi con người kia,” Magorian cộc cằn nói.

“Ta là Dolores Umbridge!” mũ Umbridge trả lời, giọng the thé sợ hãi. “Thứ trưởng của Bộ pháp thuật và là Hiệu trưởng kiêm Thanh tra tối cao của trường Hogwarts!”

“Người là người của Bộ Pháp thuật?” Magorian hỏi, khi các con nhân mã trong vòng tròn xung quanh đang di chuyển không ngừng.

“Đúng rồi!” Umbridge giọng còn cao hơn nữa, “vì vậy hãy cẩn thận! Theo điều luật của Sở Quản lý Sinh vật Huyền bí, những sự tấn công của các loài vật lai người như các người vào con người —”.

“Người gọi chúng ta là gì?” một con nhân mã màu đen trông hoang dại hét lớn, Harry nhận ra đó là Bane. Một âm thanh trộn lẫn giữa tiếng thì thầm giận dữ và tiếng dây cung kéo căng hơn xung quanh họ. (Harry, Hermione và Umbridge)

“Đừng gọi chúng như vậy!” Hermione giận dữ nói, nhưng mũ Umbridge không có vẻ là đã nghe thấy cô bé nói. Vẫn còn run run chỉ cây đũa phép vào Magorian, mũ tiếp tục, “Điều luật 15B nói rõ ràng rằng “bất cứ sự tấn công của những sinh vật huyền bí có trí-thông-minh-gần-giống-như-con-người đều bị xem xét về mặt pháp lý...”.

“Trí thông minh gần giống như con người?” Magorian nhắc lại, khi Bane và vài con nhân mã nữa gào lên giận dữ và gõ móng xuống đất. “Chúng ta coi đó như một điều sỉ nhục khủng khiếp, con người ạ! Trí tuệ của chúng ta, may mắn là, đã bỏ xa loài người các người.”

“Các người đang là gì trong rừng của bọn ta?” một con nhân mã màu xám với bộ mặt nghiêm khắc gầm lên. Harry và Hermione đã nhìn thấy nó trong chuyến vào rừng lần trước. “Tại sao các người lại ở đây?”

“Rừng của các người?” mụ Umbridge run lên không chỉ vì sợ hãi mà còn, dường như là, vì căm phẫn. “Ta phải nhắc các người nhớ rằng, các người được sống ở đây chỉ bởi vì Bộ Pháp thuật cho phép các người có một chút ít đất đai...”

Một mũi tên bay rất gần đầu mụ, sượt qua mái tóc xám xịt. Mụ hét lên một tiếng chói tai và vùng cây đũa phép lên đầu, trong khi vài con nhân mã đang gầm lên tán thành và những con khác cười khàn khàn. m thanh của sự hoang dại, tiếng ngựa hí vang vọng khắp khoảng rừng thưa và cảnh tượng lũ nhân mã giậm chân quả thực cực kì khủng khiếp, khiến cho họ thấy mất hết can đảm.

“Bây giờ ai là chủ khu rừng hả?” Bane gầm lên.

“Lũ lai người bẩn thỉu!” mụ Umbridge thét lên, tay vẫn nắm chặt cây đũa phép đang lơ lửng quá đầu. “Lũ thú vật không bị kiểm soát!”

“Bình tĩnh đi!” Hermione nói to, nhưng đã quá muộn: Umbridge chỉ cây đũa phép vào Magorian và thét, “Incarcerous!”

Cây đũa phép hiện ra từ trong không trung như những con rắn to, quấn chúng rất chặt quanh thân mình con nhân mã và trói tay nó lại: nó gầm lên những tiếng giận dữ và chồm lên bằng hai chân sau, cố gắng tự giải thoát, trong khi những con nhân mã khác đang tấn công.

Harry nắm lấy Hermione và đẩy cô bé xuống đất, úp mặt xuống nền đất của khu rừng, nó thấy sợ hãi trong chốc lát khi tiếng vó ngựa ầm ầm xung quanh, nhưng những con nhân mã nhảy qua chúng, gầm rống với sự giận dữ.

“Khôôôôông!” nó nghe tiếng mụ Umbridge gào. “Khôôôôông... Ta là thứ trưởng cao cấp... các người không thể — buông ta ra, đồ súc vật... khôôôôông!”

Harry nhìn thấy một tia sáng đỏ loé lên và biết rằng mụ đang cố gắng ếm bùa Choáng lên bọn chúng; sau đó mụ gào lên rất to. Harry ngẩng đầu lên một chút và nhìn thấy Umbridge đã bị tóm đằng sau bởi Bane và bị lơ lửng cao lên khỏi mặt đất, đang quằn quại và gào lên vì sợ hãi. Cây đũa phép rơi khỏi tay mụ xuống đất, và tim Harry đập mạnh một cái. Nếu nó có thể với được cây đũa...

Nhưng khi nó đang với tay về phía cây đũa, một cái móng của con nhân mã đã giẫm lên cây đũa và làm nó gãy đôi.

“Bây giờ!” Harry nghe thấy một giọng nói rống lên và một bàn tay to lớn hạ xuống, kéo nó đứng thẳng lên, Hermione cũng vậy. Qua những cái lưng và đầu rất nhiều màu của lũ nhân mã, Harry nhìn thấy

Umbridge đang bị Bane mang đi xuyên qua những hàng cây. Không ngừng la hét, giọng mụ trở nên yếu ớt dần cho đến khi chúng không còn nghe thấy qua tiếng vó ngựa dồn dập xung quanh chúng.

“Còn mấy đứa này?” một con nhân mã đang tóm Hermione hỏi.

“Chúng còn trẻ,” một giọng nói buồn tẻ và sâu thẳm vang lên đằng sau Harry. “Chúng ta không tấn công những đứa trẻ.”

“Chúng mang mụ kia tới đây, Ronan,” con nhân mã đang nắm chặt lấy Harry trả lời. “Và chúng không còn quá trẻ... thằng bé này đã gần như một người đàn ông.”

Hắn lắc Harry bằng cái cổ áo choàng của nó.

“Làm ơn,” Hermione thở hổn hển, “làm ơn, đừng tấn công chúng tôi. Chúng tôi không nghĩ giống như mụ ấy, chúng tôi không phải là công chức của Bộ Pháp thuật! Chúng tôi chỉ đến đây bởi vì chúng tôi hi vọng các ông sẽ tống cổ mụ ta hộ chúng tôi.”

Harry nhận biết được ngay lúc đó, từ cái nhìn trên khuôn mặt của con nhân mã màu xám đang tóm giữ Hermione, rằng cô bé đã phạm một sai lầm khủng khiếp khi nói điều đó. Con nhân mã màu xám quay đầu lại, hai chân sau của nó giậm một cách giận dữ, và gầm lên, “Anh thấy chưa, Ronan? Chúng đã bắt đầu có sự ngạo mạn trong bản tính của chúng! Vậy là chúng ta đã làm những công việc bẩn thỉu cho người, phải không, con bé kia? Chúng ta đã hành động như những người hầu của người, tống cổ kẻ thù của người giống như những con chó săn chỉ biết vâng lời?”

“Không!” Hermione nói trong sự sợ hãi. “Làm ơn... Tôi không có ý như vậy! Tôi chỉ hi vọng rằng các ông có thể... có thể giúp chúng tôi...”

Nhưng dường như cô bé chỉ làm tình hình càng tồi tệ hơn.

“Chúng ta không giúp đỡ con người!” con nhân mã đang giữ Harry gầm gừ, nắm Harry chặt hơn và lồng lên một chút vào lúc đó, vì vậy trong giây lát Harry cảm thấy bị ngã xuống mặt đất. “Chúng ta là một chủng tộc khác và tự hào vì điều đó. Chúng ta không cho phép các người đi khỏi đây, khoe khoang rằng bọn ta đã làm theo mệnh lệnh của các người!”

“Chúng tôi không nói bất cứ điều gì như vậy!” Harry hét. “Chúng tôi biết các ông không làm những điều đó chỉ bởi vì chúng tôi muốn thế...”

Nhưng dường như không ai nghe nó nói.

Một con nhân mã có râu hướng về phía đám nhân mã hét, “Chúng đến đây mà không được mời, chúng phải chịu hậu quả!”

Một tiếng gầm tán thành với những lời đó và một con nhân mã màu nâu xám nói to, “Chúng có thể gia nhập với người đàn bà kia!”

“Các ông nói rằng các ông không tấn công người vô tội!” Hermione hét, những giọt nước mắt thật sự đang chảy trên khuôn mặt cô bé. “Chúng tôi không làm gì động đến các ông, chúng tôi không dùng vũ pháp hoặc đe dọa, chúng tôi chỉ muốn quay trở lại trường, làm ơn để chúng tôi trở lại...”

“Bọn ta không giống như kẻ phản bội Firenze, con bé kia!” con nhân mã màu xám quát, với nhiều những tiếng hí tán thành hơn từ bầy nhân mã. “Có lẽ người nghĩ rằng chúng ta giống như những con ngựa đẹp biết nói? Chúng ta là những cư dân cổ xưa, những người không muốn chung sống với sự xâm lấn và xúc phạm của phù thủy! Chúng ta không tuân theo luật lệ của các người, không thừa nhận sự mạnh hơn của các người, chúng ta là...”.

Nhưng chúng không nghe được lũ nhân mã nói gì nữa, vào lúc đó có một tiếng gậy từ phía rìa khoảng rừng thưa lớn đến nỗi tất cả bọn chúng, Harry, Hermione và năm mươi hoặc khoảng chừng đó nhân mã đang đứng đầy trong khoảng rừng, phải nhìn quanh. Con nhân mã thả Harry rơi xuống đất lần nữa khi tay nó với lấy cái cung tên và bao đựng tên. Hermione cũng bị thả xuống như vậy, và Harry chạy nhanh về phía cô bé khi hai thân cây lớn bị bẻ gãy một cách nhanh chóng và thân hình khổng lồ của Grawp xuất hiện trong khoảng trống.

Những con nhân mã đứng gần Grawp nhất lùi ra đằng sau; khoảng rừng thưa bây giờ là một rừng cung tên đang chuẩn bị bắn, tất cả đều hướng lên cái mặt xám xám to lớn đang hiện ra mờ mờ phía trên lũ nhân mã bên dưới những tán cây dày. Cái miệng không cân xứng của Grawp đang ngáp một cách ngớ ngẩn, có thể nhìn thấy những cái răng vàng xỉn và to như viên gạch thấp thoáng trong ánh sáng mờ mờ, đôi mắt xám ngu ngốc nheo nheo khi nó liếc mắt nhìn xuống những sinh vật ở dưới chân. Những sợi dây thừng đứt bị kéo lê dưới mắt cá chân nó.

Grawp há miệng to hơn nữa.

“Hagger.”

Harry không biết “hagger” có nghĩa là gì, hoặc cái ngôn ngữ đó là gì, và nó cũng không quan tâm lắm; nó đang quan sát cái chân của Grawp, giờ đây đã dài gần bằng cơ thể Harry. Hermione nắm tay nó rất chặt; lũ nhân mã cũng im lặng, nhìn chăm chăm vào người khổng lồ, với cái đầu to lớn, tròn trịa đang lắc lư khi nó tiếp tục nhìn chăm chú cả bọn như thể đang tìm kiếm cái gì đó mà nó đã làm rơi mất.

“Hagger!” nó gầm lên lần nữa, vẻ khẳng định hơn.

“Hãy cút khỏi đây, đồ khổng lồ!” Magorian hét. “Mi không được chào đón ở chỗ chúng ta!”

Những lời đó dường như không gây bất kì tác dụng gì đối với Grawp. Nó dừng lại một lúc (Những

cánh tay của bọn nhân mã vẫn kéo căng những chiếc cung của chúng), sau đó nó gầm lên, “HAGGER!”.

Vài con nhân mã giờ trông rất lo lắng. Tuy nhiên Hermione lại há hốc miệng. “Harry!” cô bé thì thầm. “Mình nghĩ là nó đang cố gắng nói “Hagrid”!”

Và đúng lúc đó Grawp nhìn thấy hai đứa, hai con người duy nhất giữa một lũ nhân mã. Nó cúi cái đầu xuống vài feet hoặc chừng đó, nhìn chăm chú vào chúng. Harry có thể cảm thấy Hermione đang run lên khi Grawp há to miệng lần nữa và nói, với một giọng trầm và âm âm, “Hermy.”

“Thật tốt,” Hermione nói, nắm tay Harry chặt đến nỗi tay nó tê tê và trông như thể cô bé sắp ngất đến nơi, “nó — nó vẫn còn nhớ!”

“HERMY!” Grawp rống lên. “HAGGER ĐU RỒI?”

“Tôi không biết!” Hermione kêu ré lên, sợ hãi. “Tôi xin lỗi, Grawp, tôi không biết thật mà!”

“GRAWP MUỐN HAGGER!”

Một bàn tay to lớn của người khổng lồ hạ xuống. Hermione hét lên một tiếng, lùi về phía sau mấy bước và vấp ngã. Không có lấy một cây đũa phép, Harry cố hết sức đâm, đá, cắn hay bất cứ cái gì khác khi cái bàn tay hạ xuống phía nó và đánh ngã con nhân mã màu trắng.” (Harry braced himself to punch, kick, bite or whatever else it took as the hand swooped towards him and knocked a snow-white centaur off his legs)

Đó chính là cái mà lũ nhân mã đang chờ đợi — khi những ngón tay của Grawp duỗi ra chỉ cách Harry có một bước chân thì năm mươi mũi tên bay vút trong không khí về phía người khổng lồ, cắm phập vào cái mặt to lớn của nó, làm cho nó tru lên vì đau đớn và giận dữ và đứng thẳng dậy, ôm mặt nó bằng hai bàn tay to lớn, bẻ gãy những cái đuôi mũi tên nhưng lại làm cho đầu mũi tên cắm sâu hơn.

Nó gào thét và giậm bàn chân khổng lồ, lũ nhân mã, chạy rải rác về các hướng khác nhau; những giọt máu to bằng hòn đá cuội của Grawp rơi trúng Harry khi nó đang kéo Hermione đứng dậy và cả hai chạy nhanh hết mức chúng có thể tới nấp sau những cái cây. Khi chúng quay lại nhìn, Grawp đang quờ quạng tìm bắt những con nhân mã, máu vẫn chảy ròng ròng trên mặt; lũ nhân mã bỏ chạy toán loạn, nhanh chóng biến mất sau hàng cây phía bên kia khoảng rừng thưa. Harry và Hermione nhìn Grawp rống lên giận dữ lần nữa và lao theo lũ nhân mã, làm gãy rất nhiều cây cối khi nó đi qua.

“Ôi không,” Hermione run lấy bầy đến nỗi đầu gối cô bé khụy xuống. “ôi, thật kinh khủng. Nó sẽ giết tất cả bọn chúng mất.”

“Thành thực mà nói mình chẳng thấy điều đó quan trọng lắm,” Harry chua chát nói.

Tiếng lũ nhân mã bỏ chạy và tiếng Grawp mò mẫm đuổi theo nhỏ dần, nhỏ dần. Khi Harry đang lắng nghe chúng, cái sọc của nó lại nhói một lần nữa và một đợt sóng giận dữ lại trào dâng trong nó.

Chúng nó đã bỏ phí quá nhiều thời gian – chúng nó giờ đây còn cách xa việc giải cứu Sirius hơn là khi nó nhìn thấy cảnh tượng đó. (“cảnh tượng đó” - cảnh Sirius bị bắt, ám chỉ rằng vị trí hiện tại của Harry – không đủ phép, ở trong rừng trong khi lúc trước đó nó chỉ việc đi cứu Sirius mà thôi,). Bây giờ không chỉ Harry bị mất đủ phép mà chúng còn bị kẹt giữa rừng Cấm mà không hề có một phương tiện di chuyển nào.

“Một kế hoạch thông minh,” nó hét vào mặt Hermione, bộc lộ sự giận dữ của nó. “Thật sự thông minh. Chúng ta sẽ đi đâu bây giờ?”

“Chúng ta cần trở lại lâu đài,” Hermione yếu ớt.

“Khi chúng ta trở lại được đó, thì có thể chú Sirius đã chết rồi!” Harry đá cái cây gần đó trong giận dữ. Có tiếng rít the thé phía trên đầu, nó ngẩng lên và nhìn thấy một con Bowtruckle đang giận dữ uốn hai ngón tay dài như cành cây con về phía nó.

“Nhưng chúng ta không thể làm gì mà không có đủ phép,” Hermione tuyệt vọng, tự kéo mình đứng dậy lần nữa. “Dù sao chẳng nữa, Harry, chính xác là bạn định đi tới London như thế nào?”

“Ừ, chúng tớ cũng đang tự hỏi điều đó.” một giọng nói quen thuộc vang lên đằng sau cô bé.

Harry và Hermione quay lại theo bản năng và nhìn qua những cái cây.

Ron hiện ra từ trong bóng tối, theo rất sát là Ginny, Neville và Luna. Tất cả bọn chúng trông đều thảm hại hơn một chút — có vài vết xước dài trên má Ginny; một cái bấu thâm tím sưng lên bên mắt phải của Neville; môi Ron đang chảy máu nhiều hơn trước đó — nhưng tất cả trông đều hài lòng với chính mình.

“Vậy,” Ron đẩy một cành cây thấp sang bên, tay đang cầm chiếc đủ phép của Harry, “cậu đã có cách gì chưa?”

“Làm thế nào các cậu thoát được?” Harry ngạc nhiên hỏi, lấy lại chiếc đủ từ Ron.

“Hai phát bùa Choáng, một bùa tước vũ khí, và Neville thực hiện một lời nguyện Ngăn trở tuyệt đẹp,” Ron vui vẻ nói, giờ đang trả lại cây đủ phép cho Hermione. “Nhưng Ginny là giỏi nhất, nó cho Malfoy nếm một bùa Bat Bogey (L) — thật là xuất sắc, cái mặt thẳng Malfoy bị bao phủ bởi một thứ gì đó cực lớn cứ bay phần phật. Dù sao chẳng nữa, chúng tớ đã nhìn thấy qua cửa sổ là các cậu đi vào rừng Cấm và chúng tớ đuổi theo. “Các cậu đã làm gì với mụ Umbridge?”

“Mụ ta đã bị đem đi rồi,” Harry nói. “Bị đàn nhân mã đem đi.”

“Và chúng tha cho bọn anh?” trông Ginny rất ngạc nhiên.

“Không, chúng bị Grawp truy đuổi,”.

“Grawp là ai thế?” Luna thích thú.

“Em của bác Hagrid,” Ron trả lời mau lẹ. “Dù gì thì cũng không cần lo lắng tới điều đó bây giờ. Harry, cậu đã tìm thấy cái gì trong lò sưởi? Có phải là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy-là-ai-đấy đã bắt chú Sirius hay là...?”

“Đúng,” cái sẹo của nó lại nhói lên một lần nữa, “và mình chắc là chú Sirius vẫn còn sống, nhưng mình không biết là làm thế nào chúng ta đến đó được để giúp chú ấy.”

Cả bọn im lặng, trông sợ hãi hơn; vấn đề chúng phải đối mặt dường như không vượt qua được.

“Ồ, chúng ta sẽ phải bay, đúng không?” Luna nói, với một giọng gần với vấn đề thực tế nhất mà lần đầu tiên Harry thấy cô bé dùng.

“Được rồi,” Harry cúi kính vặn lại. “Đầu tiên là, “chúng ta” không làm gì cả nếu chúng ta bao gồm cả bọn em như thế này, và thứ hai là, chỉ có cây chổi của Ron là không bị canh giữ bởi con quỷ khổng lồ, do đó...”

“Em có một cái chổi!” Ginny nói.

“Đúng, nhưng em sẽ không đi đến đó,” Ron giận dữ.

“Xin lỗi nhưng em cũng quan tâm đến điều gì xảy ra với chú Sirius giống như anh!” Ginny nói, quai hàm cô bé đột nhiên trông giống Fred và George.

“Em còn quá —” Harry bắt đầu, nhưng Ginny phản ứng dữ dội, “Em còn hơn ba tuổi so với anh khi anh đối đầu với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy để bảo vệ Hòn đá Phù thủy, và nhờ có em mà Malfoy đang bị kẹt lại trong văn phòng mụ Umbridge bị con ma ba bị khổng lồ tấn công...”

“Đúng vậy, nhưng...”

“Chúng ta đều ở trong DA mà,” Neville nói nhỏ. “Nó được lập ra để chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, đúng không? Và đây chẳng phải là cơ hội đầu tiên để chúng ta làm một cái gì đó thật sự sao... hay tất cả điều đó chỉ là một trò chơi hoặc thứ gì đó tương tự?”

“Không... đương nhiên nó không phải như vậy” Harry sốt ruột.

“Vậy thì chúng ta nên cùng đi,” Neville nói một cách đơn giản. “Bọn tớ muốn giúp.”

“Đúng thế.” Luna cười hạnh phúc.

Ánh mắt của Harry bắt gặp Ron. Nó biết rằng Ron đang nghĩ những điều giống như nó, nếu nó phải chọn vài thành viên trong DA, ngoài nó, Ron và Hermione, để cùng đi cứu chú Sirius, nó sẽ không chọn

Ginny, Neville hay Luna.

“Ồ, dù gì thì đó không phải là vấn đề,” Harry rút qua kẽ răng, “bởi vì chúng ta còn chưa biết làm thế nào để đến đó...”

“Em tưởng là chúng ta đã quyết định rồi,” Luna trông bức mình. “Chúng ta sẽ bay!”

“Coi,” Ron hầu như không thèm kiềm chế cơn giận, “em có thể bay mà không cần đến chổi nhưng còn những người còn lại thì không thể mọc cánh mỗi lúc ta...”

Có cách khác để bay mà không cần chổi,” Luna nhẹ nhàng nói.

“Anh đoán là chúng ta sẽ cưỡi trên lưng con Kacky Snorgle hoặc cái gì đó tương tự phải không?” Ron hỏi gặng.

“Con Crumple-Horned Snorkack (Snorkack sừng gầy ?) không biết bay,” Luna nói với giọng nghiêm trang, “nhưng bọn kia có thể, và Hagrid đã nói là chúng rất giỏi tìm những nơi mà người cưỡi chúng đang tìm kiếm.”

Harry nhìn quanh. Đứng giữa hai gốc cây, đôi mắt trắng của chúng nhấp nháy một cách kì lạ, có hai con Thestrals, đang quan sát chúng nó thì thầm với nhau như thể là chúng có thể hiểu từng từ một.

“Đúng rồi!” nó thì thầm, đi về phía hai con thú. Chúng hất cái đầu giống loài bò sát, rũ cái bờm đen dài xuống, và Harry hăng hái vuốt ve và vỗ nhẹ lên cái cổ sáng bóng của con đứng gần; “làm sao nó có thể từng nghĩ rằng bọn chúng xấu xí?”

“Có phải đó là những con ngựa điên không?” giọng Ron không thoải mái lắm, nhìn chăm chăm vào bên trái của con Thestral mà Harry đang vuốt ve. “Những con thú mà mình không thể nhìn thấy trừ khi mình đã trông thấy ai đó chết phải không?”

“Đúng thế,” Harry nói.

“Có bao nhiêu con?”

“Chỉ có hai con mà thôi.”

“Ồ, chúng ta cần ba con,” Hermione trông vẫn còn run rẩy, nhưng cũng rất quả quyết.

“Bốn chứ, chị Hermione,” Ginny cau có.

“Em nghĩ là cần sáu con cho tất cả chúng ta, thực sự là như vậy,” Luna điềm tĩnh đếm.

“Đừng ngốc như thế, tất cả không thể cùng đi!” Harry giận dữ. “Hãy xem, ba người...” nó chỉ vào

Neville, Ginny và Luna, “Ba người không dính dáng tới chuyện này, cả ba không...”

Cả ba bùng lên phản đối dữ dội hơn. Cái sọ của nó lại nhói lên một cái nữa, đau đớn hơn. Mỗi giây chúng dừng lại đều quý giá, nó không có thì giờ để tranh luận.

“Được rồi, tốt thôi, đó là sự lựa chọn của các bạn,” nó cộc lốc, “nhưng nếu chúng ta không tìm thấy thêm con Thestrals nào nữa thì các bạn không thể...”

“Ồ, bọn chúng sẽ đến thêm,” Ginny tự tin nói, mặc dù cũng giống Ron, cô bé đang nheo mắt nhìn theo một hướng hoàn toàn sai, với điệu bộ như thể cô bé đang nhìn thấy lũ ngựa.

“Cái gì làm em nghĩ vậy?”

“Bởi vì, trong trường hợp anh không nhận ra, anh và chị Hermione đều dính đầy máu,” cô bé điềm tĩnh, “và chúng ta biết rằng bác Hagrid gọi mấy con Thestrals bằng thịt tươi. Điều đó cho thấy tại sao có hai con xuất hiện ở đây.”

Lúc đó Harry cảm thấy có ai đó kéo nhẹ áo choàng và nhìn thấy con Thestral gần nhất đang liếm ống tay áo nó, vẫn dính đầy máu của Grawp.

“Được rồi, vậy thì,” nó nói, một ý tưởng sáng suốt xuất hiện, “Ron và mình sẽ cưới hai con và đi trước, và Hermione có thể ở lại đây với ba người và bạn ấy sẽ gọi thêm Thestrals đến...”

“Mình sẽ không ở lại phía sau!” Hermione giận dữ.

“Không cần đâu,” Luna mỉm cười. “Nhìn kìa, chúng nó đã đến thêm rồi... hai anh chỉ quả thật đầy mùi...”

Harry quay lại: không ít hơn sáu hay bảy con Thestral đang đi tới qua những cái cây, đôi cánh da thu gọn trong thân mình, đôi mắt chúng nhấp nháy trong bóng tối. Nó không còn có cơ nữa.

“Được rồi,” nó cáu kỉnh nói, “mỗi người hãy chọn một con và đi thôi nào.”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Sở Bảo Mật

Harry quấn chặt tay vô bờm của một con Thestral gần nhất, đặt chân lên gốc cây bên cạnh và trườn một cách vụng về trên cái lưng êm mượt của con ngựa. Con Thestral không phản đối, nhưng vặn đầu vòng quanh, những cái răng nanh trần trụi, và tiếp tục liếm cái áo choàng của Harry trong sự hứng thú.

Harry tìm ra cách đặt đầu gối vào mấu nối của đôi cánh cho chắc chắn hơn, rồi nhìn những người khác ở xung quanh. Neville đã cố gắng để nhắc thân mình lên lưng con Thestral tiếp theo và bây giờ đang thử cố gắng đu cái chân ngắn ngủn qua tấm lưng của con vật ấy. Luna đã sẵn sàng ở vị trí, cô bé đang ngồi trên một bên của yên ngựa, chỉnh lại vạt áo choàng cứ như thể là từng làm việc này hàng ngày vậy. Ron, Hermione và Ginny, tuy thế, vẫn đang đứng bất động tại chỗ, miệng há ngoác và mắt nhìn chăm chăm.

“Gì vậy?” Harry hỏi.

“Bọn mình làm thế nào để lên được?” Ron nói yếu ớt. “Khi nào thì bọn mình mới nhìn thấy những vật này?”

“Ồ, dễ ấy mà,” Luna nói, sốt sắng trượt khỏi con Thestral và tiến đến bên nó, Hermione và Ginny. “Lại đây...”

Cô bé kéo ba đứa lại gần những con Thestral còn lại đang đứng vòng quanh và từng con đều muốn giúp họ lên trên lưng chúng. Cả ba trông vô cùng lo lắng khi cô bé quấn tay tụi nó vào những cái bờm ngựa và dặn tụi nó nằm thật chắc trước khi quay trở lại với con ngựa mình.

“Thật muốn phát điên,” Ron lẩm bẩm khi rón rén di bàn tay kia của cậu lên xuống cái cổ của con ngựa. “Điên lên được... nếu mà mình có thể nhìn thấy nó...”

“Cậu sẽ ước giá như chúng vô hình, “ Harry âm thầm nói. “Vậy, chúng ta đều sẵn sàng cả rồi chứ?”

Tất cả gật đầu và nó nhìn thấy 5 đôi chân ghì chặt phía dưới lớp áo choàng.

“Được rồi...”

Nó nhìn xuống phía sau cái đầu đen nhoáng bóng của con Thestral và nuốt nước bọt.

“Bộ Pháp Thuật, lối vào của những vị khách, London, sau đó, “ nó do dự. “Ờ... nếu các bạn biết... nơi

nào để đi...”

Con Thestral của Harry đứng im trong một thoáng; sau đó, với một cú lướt nhanh suýt nữa làm nó ngã văng ra khỏi yên, con ngựa đuổi thẳng hai cái cánh ở cả hai bên thân, chậm chạp thu mình lấy đà, rồi bay vọt lên phía trước một cách nhanh lẹ và dốc thẳng đến nỗi Harry phải siết thật chặt tay và đầu gối để tránh bị trượt về phía sau và rơi khỏi cái móng xương xấu của con ngựa. Nó nhắm mắt và ép mặt xuống cái bờm mượt như lụa của con vật, cả hai vọt qua những ngọn cây cao nhất và bay lên bầu trời hoàng hôn đỏ như máu.

Harry không nghĩ rằng nó đã từng di chuyển nhanh như thế bao giờ; con Thestral phi nhanh như chớp qua lâu đài, đôi cánh rộng của nó gần như không đập; không khí mát lạnh vỗ vào mặt Harry; mắt nhắm lại vì luồng gió mạnh, nó nhìn quanh và thấy năm người bạn đang bay dọc ngay sau mình, mỗi người đều cúi thấp hết mức có thể xuống cổ lũ Thestral, cố gắng tránh cho mình không bị trượt ra.

Tại nó đã ra khỏi Hogwarts, đã vượt qua Hogsmeade; Harry có thể nhìn thấy những ngọn núi và những nương đào ngay phía dưới. Khi ánh sáng ban ngày đã gần tắt, Harry nhìn thấy những chùm sáng nhỏ lúc đoàn người ngựa vượt qua thêm vài ngôi làng, sau đó là một con đường quanh co, nơi có một chiếc xe đơn độc đang vội vã tìm đường về nhà xuyên qua những ngọn đồi...

“Thế này thật kỳ quái!” Harry nghe rõ tiếng hét của Ron đâu đó phía sau, và nó bắt đầu tưởng tượng xem cái cảm giác khi bay với vận tốc này ở độ cao này bằng một phương tiện hoàn toàn vô hình thì sẽ như thế nào.

Hoàng hôn đã tắt: bầu trời chuyển màu tím sáng mờ với vô số những ngôi sao nhỏ màu bạc, và chẳng bao lâu thì chỉ còn những ánh đèn của thị trấn dân Muggle còn sáng, nhắc cho tụi nó biết tụi nó đang ở độ cao bao nhiêu so với mặt đất, hay là tụi nó đang đi nhanh khủng khiếp như thế nào. Cánh tay Harry đang ôm chặt vòng quanh cổ con ngựa, nó thậm chí còn muốn con vật đi nhanh hơn. Bao nhiêu thời gian đã trôi qua kể từ khi nó nhìn thấy chú Sirius ngã xuống nền nhà của Sở Cơ Mật? Chú Sirius còn có thể kháng cự lại Voldemort bao lâu nữa? Tất cả những gì Harry có thể biết chắc là cha đỡ đầu của nó chưa làm theo những điều Voldemort muốn, và cũng chưa chết, bởi vì nếu không nó đã phải cảm thấy được sự hân hoan hoặc cơn giận dữ thịnh nộ của Voldemort tràn ngập khắp cơ thể, làm cho vết sẹo thiêu đốt đau đớn như chính cái đêm ông Weasley bị tấn công.

Tụi nó bay xuyên qua màn đêm dày đặc, Harry có thể cảm thấy mặt nó cứng lại và lạnh giá, chân nó tê cóng vì đã kẹp sườn con Thestral quá chặt, nhưng nó không dám dịch chuyển vị trí vì sợ rằng sẽ bị trượt... tai nó ù đặc vì luồng gió mạnh dữ dội giờ đã tràn đầy màng nhĩ, miệng nó khô khốc và gần như đóng băng bởi gió đêm lạnh buốt. Nó hoàn toàn mất cảm giác về việc tụi nó đã đi xa như thế nào; tất cả niềm tin của nó đều đặt cả ở con mãnh thú bên dưới, giờ vẫn đang lao nhanh như chớp xuyên màn đêm một cách có chủ đích, công khai vỗ cánh khi tăng tốc độ tiến về phía trước.

Nhưng nếu mà tụi nó đã quá chậm...

Chú ấy vẫn còn sống, chú ấy vẫn đang chiến đấu, mình cảm nhận được điều ấy...

Nếu Voldemort định rằng chú Sirius sẽ không thể bị khuất phục...

Mình sẽ biết...

Dạ dày Harry nảy lên một cái, đầu của lũ Thestral bỗng nhiên chúi về phía mặt đất và nó thực sự trượt một vài inch về phía trước dọc theo cái cổ của con vật. Cuối cùng thì tụi nó cũng đã hạ xuống... Nghĩ rằng mình vừa nghe thấy một tiếng kêu thét từ phía sau lưng, nó vặn người vòng quanh một cách liêu lĩnh, nhưng không thể nhìn thấy bất cứ một dấu hiệu nào chứng tỏ ai đó đang bị rơi. Có thể cả đám cũng vừa gặp một cú sốc do dịch chuyển phương hướng, như nó vậy.

Ron hạ xuống cách Harry một khoảng ngắn và ngay lập tức ngã đổ khỏi con Thestral và văng xuống vỉa hè.

“Sẽ không bao giờ như thế này nữa,” Ron nói, chân vung vẩy. Làm như thế là đang sai bước xa khỏi con Thestral, nhưng, do không thể nhìn thấy nó, nên nó đụng phải phần thân sau của con vật và suýt nữa thì lại ngã. “Không bao giờ, không thêm một lần nào như thế này nữa... thế này là tồi tệ nhất rồi...”

Hermione và Ginny đáp xuống phía hai bên của Harry, cả hai trượt khỏi con ngựa của tụi nó có phần duyên dáng hơn Ron, mặc dù vậy cũng có cùng một cách bộc lộ niềm thư giãn khi được chạm lại vào mặt đất vững chắc; Neville nhảy xuống, run lẩy bẩy còn Luna xuống ngựa một cách êm thấm.

“Chúng ta đi đâu tiếp đây?” cô bé hỏi Harry, giọng nói lịch sự nhưng mang một niềm hứng khởi, như thể đây là một chuyến du lịch cả ngày thú vị vậy.

“Ở ngay đây,” nó nói, vỗ nhẹ để cảm ơn con Thestral của mình, rồi nó nhanh chóng dẫn đường tới một cái chốt điện thoại đã bị đập vỡ và mở cửa. “Nào!”, nó thúc giục những người còn lại, khi thấy tụi nhỏ đang có vẻ lưỡng lự.

Ron và Ginny ngoan ngoãn tiến tới. Hermione, Neville và Luna chen vào sau; Harry liếc nhanh đám Thestral, bây giờ đang chăm chú tìm kiếm thức ăn đã thối rữa trong thùng, rồi ép bản thân chui vào trong chốt điện thoại sau Luna.

“Dù cho ai đang ở gần ống nghe nhất, hãy quay số 62442!” nó nói.

Ron làm việc này, cánh tay nó cong xuống một cách kì quái để với tới nút ấn; khi nó trở lại vị trí thì một giọng phụ nữ điềm tĩnh cất lên từ trong hộp.

“Chào mừng đến với Bộ Pháp Thuật. Xin vui lòng nói rõ tên, và nơi làm việc.”

“Harry Potter, Ron Weasley, Hermione Granger,” Harry nói nhanh, ” Ginny Weasley, Neville Longbottom, Luna Lovegood... Chúng tôi ở đây để cứu một người, nếu như Bộ không thể làm việc đó trước!”

“Cám ơn,” giọng người phụ nữ vang lên điềm tĩnh. “Khách viếng thăm, vui lòng nhận lấy huy hiệu và gắn chúng ở phía trước áo choàng của mình.”

Một tá huy hiệu trượt ra khỏi đường trượt bằng kim loại và được truyền tới tay Harry qua đầu Ginny; nó liếc nhìn cái trên cùng, Harry Potter, phái đoàn cứu hộ.

“Khách tới Bộ Pháp Thuật, các bạn được yêu cầu phải chịu một cuộc khám xét và phải giới thiệu về cây đũa thần để đăng kí ở bàn bảo vệ, đặt ở sâu trong cùng Cổng ra vào.”

“Tốt!” Harry nói to, khi vết thẹo của nó lại bắt đầu đau dữ dội. “Bây giờ chúng tôi di chuyển được chưa?”

Sàn của bộ điện thoại rung mình và phần vĩa hè vươn lên vượt qua cả tấm kính cửa sổ; những con Thestral đang tìm thức ăn bắt đầu trượt ra khỏi tầm mắt; bóng đen bao trùm phía trên đầu tụi nó và cùng với tiếng nghiến rít kèn kẹt, cả bọn xuống chìm tới độ sâu của Bộ Pháp Thuật.

Một tia sáng vàng nhạt từ khe nứt chạm tới chân tụi nhỏ và mở rộng ra, vươn tới bao trùm thân thể bọn nó. Harry cong đầu gối và cầm chặt đũa thần như để sẵn sàng đối phó với một tình trạng éo le khi nó chăm chú nhìn qua lớp kính để xem liệu có ai đang chờ đợi tụi nó Cổng ra vào, nhưng ở đó có vẻ hoàn toàn không có ai. Ánh sáng mờ mịt hơn so với lúc ban ngày, không có một đốm lửa nào dưới kệ lò sưởi được gắn vào tường, nhưng cùng lúc khi cái thang máy êm ái trượt vào một trạm nghỉ thì nó nhìn thấy những biểu tượng bằng vàng vẫn đang uốn lượn ngoằn ngoèo trên trần nhà màu xanh thẫm.

“Bộ Pháp Thuật chúc bạn một buổi tối tốt lành,” giọng người phụ nữ nói.

Cánh cửa của buồng điện thoại đột nhiên bật tung làm Harry ngã văng ra, theo sát phía sau là Neville và Luna. m thanh duy nhất trong Cổng ra vào là tiếng nước tuôn chảy đều đặn từ cái vòi phun bằng vàng, nơi mà nước phun thành tia từ những cái đũa thần của cả phù thủy thiện và ác, từ đầu nhọn của những chiếc cung tên thuộc đám người ngựa, từ chóp mũi của đám yêu tinh và những cái tai của lũ gia tinh thì tiếp tục phun nước vào bể nước bao quanh.

“Tiếp đi,” Harry nói nhỏ và cả sáu người bọn họ chạy vụt xuống sảnh chính, Harry dẫn đầu, vượt qua vòi phun nước và tiến tới cái bàn vị trí nơi vị phù thủy gác cửa, người đã cân đũa thần của nó, từng ngời, và bây giờ đang bị bỏ trống.

Harry cảm thấy rằng việc có một người bảo vệ ở chỗ này là bắt buộc, và chắc chắn sự vắng mặt của họ là một điềm báo, và cảm giác của nó về điềm báo trước càng tăng lên khi tụi nó vượt qua cánh cổng vàng

đến chỗ thang máy. Nó ấn nút “xuống” gần nhất và một cái thang máy gần như ngay lập tức đập vào mắt nó, tấm lưới sắt trượt ra với một thứ tiếng kêu loảng xoảng ồn ào và vang vọng khi tụi nó lao mạnh vào trong. Harry nhấn vô nút số 9; tấm lưới sắt đóng lại cái rầm và thang máy bắt đầu hạ thấp, nhanh chóng và kêu chói tai. Harry đã không nhận ra cái thang máy ồn ào cỡ nào khi nó đến đây với ông Weasley; và nó chắc chắn rằng tiếng ồn có thể báo động tới từng người bảo vệ trong cái toà nhà này, song khi thang máy ngừng lại, giọng phụ nữ điềm tĩnh lại vang vọng “Sở Cơ Mật”, và tấm lưới sắt trượt mở. Cả bọn bước vào một hành lang. Không có cái gì đang chuyển động ở đó, ngoài những ngọn đuốc gần nhất, sáng lập loè khi luồng gió từ thang máy tạt tới.

Harry quay thẳng về phía cánh cửa đen láng. Sau hàng tháng trời mơ về nó, cuối cùng Harry cũng đã ở đây.

“Đi thôi,” nó nói thầm, và dẫn đường tiến xuống hành lang, Luna ở ngay đằng sau, nhìn chăm chú xung quanh, miệng hé mở.

“Được rồi, nghe này,” Harry dừng lại trong phạm vi 6 feet gần cánh cửa và nói. “Có thể... có thể một vài người nên ở lại để... như là để canh gác ấy, và-“

“Và bọn mình làm thế nào để báo cho cậu biết nếu có một cái gì đó đang tới?” Ginny nhướn lông mày. “Cậu có thể ở cách xa tới cả dặm.”

“Bọn mình sẽ đi cùng cậu, Harry,” Neville nói.

“Vậy thì tiếp tục đi thôi,” Ron nói dứt khoát.

Harry vẫn không muốn để tất cả mọi người theo mình, nhưng có vẻ như nó chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Nó quay lại đối diện với cái cửa và tiến về phía trước... giống như trong những giấc mơ, cửa bật mở và nó bước qua ngưỡng cửa, những người khác bám theo ngay sát gót chân.

Họ đang đứng trong một căn phòng rộng, và tròn. Mọi thứ ở đây đều màu đen kể cả trần và sàn nhà; những cái cửa màu đen không có tay nắm giống hệt nhau, không rõ ràng được gắn vào từng khoảng cách xung quanh bức tường đen, ở giữa là những cây nến với ngọn lửa màu xanh biển; ánh sáng mờ mờ lung linh của chúng được phản chiếu trên nền lát đá cẩm thạch trông như là có một dòng nước bí mật đang ở ngay dưới chân.

“Ai đó hãy đóng cửa lại,” Harry thì thầm.

Và nó thấy hối hận ngay khi Neville thực hiện yêu cầu. Không có ánh đuốc từ hành lang, nơi này trở nên tối tới mức trong một lúc, thứ duy nhất tụi nó nhìn thấy là chùm ánh sáng màu xanh run rẩy trên tường và hình ảnh phản chiếu đầy ma quái của cả bọn trên sàn.

Trong những giấc mơ, Harry luôn luôn đi bộ một cách có chủ đích dọc căn phòng này và tiến ngay lập

tức đến cánh cửa đối diện lối vào và bước tới. Nhưng ở đây có tới khoảng một tá cánh cửa. Ngay khi nó đang chăm chú nhìn thẳng tới những cánh cửa đối diện mình, cố gắng quyết định xem đâu mới là cái đúng, thì có một tiếng ầm ầm khủng khiếp vang lên và những cây nến bắt đầu di chuyển về một phía. Bức tường tròn đang quay.

Hermione níu chặt cánh tay Harry như thể cô bé sợ rằng cả sàn nhà cũng có thể chuyển động, nhưng nó đã không hề. Trong một vài giây, ngọn lửa màu xanh ở quanh họ sáng mập mờ giống với những hàng đèn neon khi bức tường tăng tốc độ quay; sau đó, cũng bất thành lình như lúc bắt đầu, tiếng ầm ầm dừng lại và mọi thứ lại đứng yên như cũ.

Mắt của Harry bị thiêu đốt bởi những đường sọc màu xanh; nhưng đó là tất cả những gì nó có thể nhìn thấy.

“Việc đó để làm gì vậy?” Ron thì thầm đầy hoảng sợ.

“Em nghĩ đó là để chúng ta không thể biết được chúng ta đã đi vào qua cánh cửa nào,” Ginny nói bằng một giọng im lặng.

Harry ngay lập tức nhận ra cô bé nói đúng: việc xác định được cửa ra lúc này cũng như xác định vị trí của một con kiến trên sàn nhà đen huyền; và cánh cửa tại nó cần phải bước qua có thể là bất cứ cái nào trong mười hai cái đang bao quanh.

“Vậy chúng ta sẽ ra bằng cách nào?” Neville nói bằng giọng lo lắng.

“Đó không phải là vấn đề bây giờ,” Harry mạnh mẽ nói, chớp mắt cố xoá những đường thẳng màu xanh khỏi tầm nhìn, và giữ cây đũa thần chặt hơn bao giờ hết, “chúng ta sẽ không cần phải ra ngoài cho tới khi tìm được chú Sirius –“

“Mặc dù vậy, đừng có đi gọi chú ấy đấy!” Hermione khẩn nài; nhưng Harry cũng chẳng cần đến lời khuyên của cô bé, bản năng của nó ép nó phải giữ cho càng yên lặng càng tốt.

“Bây giờ thì chúng ta đi đâu, Harry?” Ron hỏi.

“Mình không...” Harry bắt đầu. Nó nuốt nước bọt. “Trong những giấc mơ mình đi qua cánh cửa tới cuối hành lang và vào một cái phòng tối – chính là cái này đây- và sau đó mình đi qua một cái cửa khác và vào một căn phòng, một căn phòng rất... rực rỡ. Chúng ta nên thử một vài cánh cửa xem sao,” nó nói vội, “Mình sẽ nhận ra con đường đúng khi mình nhìn thấy nó. Đi nào”

Nó tiến thẳng tới cánh cửa bây giờ đang ở đối diện mình, những người còn lại theo sát phía sau, đặt tay trái lên cái bề mặt mát lạnh đang phát sáng của cánh cửa, giơ đũa thần sẵn sàng tấn công ngay khi cửa bật mở, nó đẩy mạnh.

Cánh cửa bật mở dễ dàng.

Với sự tối tăm của căn phòng đầu tiên, những chiếc đèn treo thấp bằng dây xích vàng từ trên trần ở đây tạo nên ấn tượng rằng căn phòng dài hình tam giác này sáng hơn nhiều, mặc dù không hề có thứ ánh sáng lung linh, lộng lẫy và tráng lệ như Harry đã thấy trong mơ. Nơi này hoàn toàn trống rỗng trừ một vài bộ bàn ghế và, một cái bể kính khổng lồ đựng một thứ chất lỏng màu xanh bí hiểm được đặt ở ngay chính giữa phòng, cái bể đủ lớn cho tất cả bọn nó bơi ở trong, một số vật thể màu trắng long lanh như hạt ngọc trai đang trôi dạt vật vờ trong đó.

“Những thứ đó là cái gì vậy?” Ron thì thầm.

“Không biết,” Harry nói.

“Chúng có phải là cá không vậy?” Ginny thờ hồn hển.

“Aquavirius Maggots (Giòi nước) !” Luna nói rất hứng thú. “Bố em bảo rằng Bộ đang gây giống –“

“Không,” Hermione nói. Giọng cô bé có vẻ rất lạ. Cô tiến tới gần hơn để nhìn vào phía trong bể.

“Chúng là những bộ não đấy.”

“Những bộ não?”

“Đúng vậy... mình tự hỏi là họ sẽ làm gì với chúng?”

Harry nhập bọn với cô và tiến tới gần bể nước. Khi nó đứng gần như thế này, nó không thể nhầm được. Sáng le lói một cách kì quái, những vật thể lạ trôi ra trôi vào tầm mắt trong thứ chất lỏng màu xanh, nhìn giống như đồng cải bông bầy nhầy.

“Ra khỏi đây thôi,” Harry nói. “Cái này không đúng, chúng ta cần phải thử cái khác.”

“Ở đây còn có những cái cửa khác này,” Ron chỉ xung quanh tường. Tim của Harry như ngừng đập; căn phòng này lớn dữ vậy?

“Trong những giấc mơ mình đi qua một căn phòng tối và tiến vào một căn phòng thứ hai,” nó nói.

“Mình nghĩ chúng ta nên quay lại và thử lại từ đó.”

Họ vội vàng quay trở lại căn phòng tối hình tròn; hình ảnh ma quái của những bộ não bây giờ đang bơi ngay trước mắt Harry thay vì ánh lửa xanh của những ngọn nến.

“Đợi đã!” Hermione thành linh nói khi Luna ở phía sau đang chuẩn bị đóng cửa căn phòng chứa những bộ não. “Flagrate!”

Cô vẩy đũa thần trong không khí và một chữ “X” bốc cháy hiện lên trên cánh cửa. Ngay khi cánh cửa

đóng lại thì một tiếng âm lớn vang lên, và bức tường lại một lần nữa quay tròn nhanh đến chóng mặt, nhưng bây giờ có một vệt mờ màu đỏ vàng rất lớn xen giữa vệt xanh và, khi mọi thứ trở về yên tĩnh, dấu chéo vẫn bốc cháy, chỉ rõ cánh cửa mà tụi nó đã đi qua.

“Ý hay đó,” Harry nói. “Rồi, bây giờ chúng ta sẽ thử cánh này...”

Nó lại sai bước thẳng đến cánh cửa đối diện và đẩy mở cửa, đưa thần vẫn giơ cao và những người khác ngay sát gót.

Căn phòng này rộng hơn cái trước, mờ mịt hơn và hình tam giác chứ không phải hình tròn, hõm ở chính giữa, tạo thành một cái hầm bằng đá sâu khoảng 20 feet. Tụi nó đang đứng trên tầng cao nhất của một dãy tựa như một hàng ghế đá chạy quanh căn phòng và có bậc chạy dốc xuống như một giảng đường, hoặc căn phòng xử án mà Harry đã từng bị xét xử bởi Hội đồng Wizengamot. Tuy thế, thay vì một cái ghế có xích, lại là một cái bục bằng đá đắp nổi ở ngay giữa hầm, trên đặt một cái cổng tò vò bằng đá trông thật cổ quái, nứt vỡ và bỏ bục đến nỗi Harry rất lấy làm ngạc nhiên với việc nó vẫn còn đứng được. Không có bức tường bao quanh nào bao quanh làm chỗ dựa, cái cổng được treo bởi một cái rèm cửa, hoặc một cái màn, màu đen và rách tả tơi mà, mặc kệ sự tĩnh lặng tuyệt đối của bầu không khí lạnh lẽo bao bọc, vẫn đang rung rinh rất nhẹ như vừa bị ai đó chạm vào.

“Ai đó?” Harry nhảy xuống hàng ghế phía dưới. Không có tiếng trả lời, nhưng tấm màn vẫn tiếp tục rung rinh và đu đưa.

“Cẩn thận!” Hermione thầm thì.

Harry bò xuống từng hàng ghế một cho tới khi nó chạm tới phiến đá tận cùng của cái hầm trũng. Tiếng bước chân của nó dội vang khi nó chậm chậm bước tới cái bục đá. Cánh cổng nhọn nhìn cao hơn nhiều từ chỗ nó đang đứng so với lúc nãy khi nhìn từ phía trên cao xuống. Tấm màn vẫn nhẹ nhàng đu đưa, như vừa có ai đó băng ngang qua vậy.

“Chú Sirius?” Harry lại gọi, nhưng nhỏ tiếng hơn vì bây giờ nó đã ở gần nơi đó.

Nó có một cảm xúc lạ lùng nhất là có ai đó đang đứng ngay sau tấm màn, ở phía bên kia cánh cổng. Năm đứa thần thật chắc, nó len quanh cái bục, nhưng không có ai ở đó cả; tất cả những gì nó có thể nhìn thấy là mặt bên kia của tấm màn rách tả tơi.

“Đi thôi,” Hermione gọi từ lưng chừng những bậc phía trên. “Cái này không đúng đâu Harry, thôi nào, đi thôi.”

Giọng cô nghe sợ hãi, sợ hơn cả lúc ở trong phòng chứa những bộ não đang bơi, tuy vậy Harry nghĩ rằng cánh cổng có một cái gì đó như là một vẻ đẹp, mặc dù nó đã cũ. Tấm màn gợn sóng lẫn tăn như thúc giục nó; làm cho nó cảm thấy có một thôi thúc rất mạnh mẽ rằng mình cần phải trèo lên bục và đi qua cổng.

“Harry, đi thôi, OK?” Hermione càng nói mạnh mẽ hơn.

“OK,” nó nói, nhưng vẫn không di chuyển. Nó vừa nghe thấy một cái gì đó. Có tiếng thềm thì yếu ớt, hay là tiếng lẩm bẩm phát ra từ phía bên kia của tấm màn.

“Bạn đang nói gì?” nó nói, rất to, tới mức từng lời vang vọng khắp xung quanh hàng ghế đá.

“Không ai đang nói gì cả, Harry!” Hermione nói, bây giờ cô đang tiến tới gần nó.

“Ai đó đang thềm thì phía sau đó,” nó tiến ra khỏi tầm với của cô và tiếp tục cau mày nhìn tấm màn.

“Có phải là cậu không, Ron?”

“Tớ ở đây,” Ron xuất hiện bên cánh cổng.

“Có ai khác nghe được chúng không?” Harry gắng hỏi, vì tiếng thì thào và lẩm bẩm đang to dần, mặc dù không hề có chủ ý, nó thấy mình đã đặt chân lên bục.

“Em cũng có thể nghe được,” Luna hỗn hển, nhập bọn với họ ở bên cánh cổng và chăm chú nhìn vào tấm màn đang đu đưa. “Có người ở trong đó!”

“Nói ‘ở trong’ là em có ý gì vậy?” Hermione nhảy xuống bậc cuối cùng, gắng hỏi, và nghe có vẻ giận dữ hơn nhiều so với lúc trước, “không có ai ở trong này cả, nó chỉ là một cánh cổng, không có phòng nào cho bất cứ ai có thể ở trong cả. Harry, dừng lại đi, ra khỏi chỗ đó...”

Cô nắm lấy tay Harry và kéo, nhưng nó kháng cự.

“Harry, chúng ta ở đây là vì chú Sirius!” cô nói, giọng căng thẳng.

“Sirius,” Harry nhắc lại, vẫn chăm chú nhìn như bị thôi miên vào tấm màn vẫn đang tiếp tục lay động. “Yeah...”

Một cái gì đó cuối cùng cũng trượt về đúng vị trí trong não nó; Sirius, bị bắt giữ, bị trói lại và giày vò, vậy mà nó lại đang nhìn chăm chăm vào cánh cổng này...

Nó lùi một vài bước khỏi bục và rời mắt khỏi tấm màn.

“Đi thôi,” nó nói.

“Đó là điều mình vẫn đang cố làm... rồi, vậy thì đi nào!”, Hermione nói, và cô dẫn đường đi về vòng quanh cái bục. ở phía bên kia, Ginny và Neville, rõ ràng là do bị mê hoặc, đang chăm chú nhìn vào tấm màn. Không nói lời nào, Hermione túm lấy cánh tay Ginny,

Ron nắm tay Neville, và tụi nó kiên quyết bắt chúng trở lại hàng ghế thấp nhất và trèo lên cánh cửa ra

vào.

“Cậu nghĩ rằng cánh cổng đó là gì vậy ?” Harry hỏi Hermione khi họ trở lại căn phòng tối hình tròn.

“Mình không biết, nhưng bất luận nó là cái gì, thì nó cũng nguy hiểm,” cô bé nói một cách kiên quyết, lại khắc thêm một dấu chéo bốc cháy trên cửa.

Một lần nữa, bức tường lại quay và rồi lại yên tĩnh. Harry chọn bừa một cánh cửa khác, lại gần và đẩy. Nó không chuyển động.

“Có chuyện gì vậy?” Hermione nói.

“Nó... bị khoá rồi...” Harry nói, xông tới dùng cả thân mình để phá cửa, nhưng cái cửa thậm chí không nhúc nhích.

“Vậy thì, đây chính là nó rồi phải không?” Ron nói đầy hứng thú, nhập hội với Harry cùng cố gắng đẩy mở cửa. “Nhất định là nó!”

“Lùi xa ra!” Hermione thành linh xen vào. Cô chỉ đưa thần về phía mà đúng ra sẽ đặt ổ khoá trên một cánh cửa bình thường và đọc thần chú, “Alohomora!”

Chẳng có chuyện gì xảy ra hết.

“Con dao của chú Sirius!” Harry nói. Nó kéo con dao ra từ trong áo choàng và trượt vào kẽ nứt giữa cánh cửa và bức tường. Những người còn lại đều đứng xem đầy hào hứng khi nó kéo cán dao từ phía trên cao xuống dưới, rồi rút dao ra và đẩy nhanh vai vào cửa. Cửa vẫn đóng cứng như thường. Tuy nhiên cũng có một điều khác, khi Harry nhìn xuống con dao, nó nhận thấy lưỡi dao đã tan chảy.

“Rồi, vậy chúng ta hãy rời khỏi căn phòng này,” Hermione quả quyết.

“Nhưng nhờ đâu đây đúng là nó thì sao?” Ron vừa nói vừa nhìn cánh cửa bằng một cảm xúc e sợ lẫn lộn với nóng nảy.

“Không thể nào, Harry có thể đi qua mọi cánh cửa trong giấc mơ của cậu ấy,” Hermione nói, cô tiếp tục đánh dấu cánh cửa này bằng một con dấu khác trong khi Harry bỏ cái cán dao từ con dao của chú Sirius, bây giờ đã hoàn toàn vô dụng, vào túi.

“Các anh chị có biết ở trong đó có thể là thứ gì không?” Luna nói hào hứng, ngay khi bức tường lại bắt đầu quay.

“Một cái gì đó quái đản, hoàn toàn không nghi ngờ gì hết,” Hermione vừa nói vừa thở còn Neville nở một nụ cười nhẹ đầy lo lắng.

Bức tường dừng quay và Harry, với cái cảm giác tuyệt vọng ngày càng gia tăng, đẩy mở cánh cửa kế tiếp.

“Đây chính là nó.”

Nó biết điều đó ngay lập tức nhờ ánh đèn đẹp đẽ, nhảy nhót và lấp lánh như kim cương. Khi mắt Harry đã bắt đầu quen với ánh sáng chói lọi, nó nhìn thấy những chiếc đồng hồ đang chiếu ra những tia sáng yếu ớt từ mọi phía, lớn nhỏ, đứng trên những khoảng không gian giữa các tủ sách hoặc đứng trên những cái bàn sắp hàng dọc khắp chiều dài căn phòng, vì vậy một thứ tiếng tick tick bận rộn và dồn dập tràn ngập khắp căn phòng như hàng nghìn tiếng bước quân hành nhỏ xíu. Nguồn gốc phát ra thứ ánh sáng kim cương nhảy nhót ấy là từ một cái bình chuông hình tháp bằng pha lê đứng ở phía xa góc cuối phòng.

“Đường này!”

Tim Harry nhảy nhót điên cuồng bởi vì bây giờ nó biết là họ đang đi đúng đường; nó dẫn đường xuống khoảng nhỏ hẹp giữa những hàng bàn ghế, dẫn đầu, giống như trong những giấc mơ, để tiến tới đầu nguồn ánh sáng, cái bình chuông pha lê cao tương đương với nó được đặt đứng trên một chiếc bàn, bên trong là một luồng xoáy cuộn cuộn và lấp lánh.

“Nhìn kìa!” Ginny nói khi tụi nó tiến gần hơn, cô bé chỉ vào ngay chính vị trí tâm của cái bình chuông.

Trôi dạt theo luồng khí phía trong là một quả trứng nhỏ, lấp lánh như đá quý. Khi dâng lên trong bình, nó nứt vỡ và một con chim ruồi thoát ra, con chim được đưa lên chính đỉnh của bình, nhưng bị rớt xuống nên lông nó dơ bẩn và lại ẩm ướt, và đúng vào lúc rơi xuống đáy bình con chim một lần nữa lại bị bao quanh bởi lớp vỏ trứng.

“Đi tiếp đi!” Harry nói bất thành lời, bởi vì Ginny đã có dấu hiệu muốn dừng lại và xem sự phát triển trở lại thành chim của cái trứng.

“Anh đã lãng phí đủ thời gian bởi cái cổng cũ rách đó rồi!” cô bé phản bác, nhưng cũng theo nó đi qua cái bình chuông để tới cánh cửa duy nhất phía sau họ.

“Nó đây rồi,” Harry lại nói, và tim nó bây giờ đập mạnh tới mức nó có cảm giác rằng điều đó đang cản trở lời nói của mình, “đi xuyên qua đây...”

Nó liếc nhìn đám bạn; họ đều lơ đãng thần ra và đột nhiên mang vẻ mặt rất nghiêm trọng và lo lắng. Nó nhìn lại về phía cánh cửa và đẩy. Cửa bật mở.

Tụi nó đã ở đó, tụi nó đã tìm thấy nơi ấy: cao như một cái nhà thờ và đầy những kệ sách như những cái tháp được lấp đầy những quả cầu thủy tinh nhỏ và bụi bặm. Hình ảnh của tụi nó chập chờn mờ mờ trong ánh sáng bắt nguồn từ nhiều ngọn nến đặt ở khoảng cách dọc các kệ sách. Giống như ở căn phòng tối hình tròn vừa nãy, ngọn lửa ở đây có màu xanh nước biển. Căn phòng vô cùng lạnh lẽo.

Harry tiến tới trước và nhìn chăm chú xuống một trong những lối đi mờ ảo giữa 2 hàng kệ sách. Nó không nghe thấy bất cứ tiếng động gì cũng như không nhìn thấy dù là một dấu hiệu nhỏ nhất của sự chuyển động.

“Cậu nói đó là hàng số 97,” Hermione thì thầm.

“Ừ,” Harry thở hỗn hển, nhìn lên phía đầu hàng gần nhất. Phía dưới nhánh nến đang toả tia lửa xanh nhấp nhô ra một số 53 bằng bạc.

“Chúng ta cần phải đi ngay, mình nghĩ vậy,” Hermione nói nhỏ, liếc nhìn về phía hàng kế tiếp. “Đó là số 54.”

“Sẵn sàng đưa phép nha,” Harry nói khẽ.

Tụi nó rón rén tiến về phía trước, vừa liếc nhìn phía sau khi đi trên lối đi dài và hẹp của kệ sách, ở phía xa con đường gần như hoàn toàn tối. Những tấm ghi nhãn nhỏ, vàng vọt được dán phía dưới mỗi quả cầu thuỷ tinh trên kệ. Một vài cái có đựng một thứ chất lỏng kỳ cục rực sáng; những cái khác thì phía trong mờ và tối như những bóng đèn hàn.

Họ đi qua hàng số... 85... Harry cố lắng tai nghe để phát hiện một âm thanh dù nhỏ nhất của sự chuyển động, nhưng mà bây giờ chú Sirius có thể đang bị bịt miệng, hoặc là đang hôn mê bất tỉnh... hoặc là, một giọng nói vô thức vang lên trong đầu nó, chú ấy có thể đã chết...

“Nếu thế thì mình đã cảm nhận được rồi”, nó tự bảo bản thân, trái tim nó đang chống lại cổ họng, “Mình đã phải biết rồi...”

“97!” Hermione thì thầm.

Họ đứng thành nhóm quanh góc cuối hàng sách, nhìn chăm chăm xuống lối đi bên cạnh. Không có ai ở đó cả.

“Chú ấy ở ngay phía cuối thôi,” Harry nói, miệng nó khô rang. “Các cậu không thể nhìn thấy chính xác từ đây được.”

Và nó dẫn cả đám đi giữa những hàng cầu thuỷ tinh cao như tháp, một vài cái nhẹ nhàng rực sáng khi họ đi qua...

“Chú ấy phải ở quanh đây,” Harry nói thầm, tự nhủ rằng mỗi bước đi tới sẽ đem hình hài rách tả tơi của chú Sirius trên sàn nhà tắm tối vào trong tầm mắt. “Ở bất cứ đâu quanh đây... rất gần...”

“Harry?” Hermione đề nghị, nhưng nó không muốn đáp trả. Miệng nó đang rất khô.

“Ở đâu đó... trong khoảng... này” nó nói.

Tại nó đã tới cuối hàng, chỗ này ánh nền thậm chí còn mờ mịt hơn. Không có một ai ở đây cả. Tất cả chỉ là sự im lặng mơ hồ vang vọng.

“Chú ấy có thể...” Harry thì thầm bằng một giọng khàn khàn, vừa nhìn kỹ lối đi bên cạnh. “Hoặc cũng có thể...” Nó vội vã nhìn xuống lối đi phía xa bên cạnh cái đó.

“Harry?” Hermione lại nói.

“Cái gì?” Nó gầm gừ.

“Mình... mình không nghĩ là chú Sirius có ở đây.”

Không ai nói câu nào cả. Harry cũng không muốn nhìn ai trong số họ. Nó cảm thấy phát ốm. Nó không hiểu tại sao mà chú Sirius lại không ở đây. Chú ấy phải ở đây chứ. Đây là nơi mà nó, Harry, đã nhìn thấy chú.

Nó chạy lên khoảng không phía cuối hàng, nhìn xuống bọn họ. Vượt qua những gian kệ sách trống rỗng sáng lập loè nối tiếp nhau. Nó lại chạy theo một con đường khác, vượt trở lại đám bạn đang nhìn mình chằm chằm. Không có bất cứ dấu hiệu nào chứng tỏ chú Sirius ở quanh đây, cũng như không có dấu vết nào của một cuộc vật lộn.

“Harry?” Ron gọi.

“Cái gì?”

Nó không muốn nghe những điều Ron phải nói; không muốn nghe Ron nói rằng nó là một thằng ngu và gợi ý về việc tại nó phải quay trở về Hogwarts, mặt nó trở nên nóng bừng và nó có cảm giác muốn lẫn trốn ở đây, trong bóng tối này một thời gian dài trước khi phải đối mặt với ánh sáng của Cổng ra vào phía trên và cái nhìn kết tội của những người còn lại...

“Cậu đã bao giờ nhìn thấy cái này chưa?” Ron nói,

“Cái gì?” Harry hỏi, nhưng lần này một cách đầy hứng thú – chắc hẳn đó phải là một dấu hiệu của sự có mặt của chú Sirius ở nơi này, một manh mối nào đó. Nó sai bước tới chỗ đám bạn trên một con đường nhỏ dọc xuống hàng số 97, nhưng chẳng tìm thấy bất cứ cái gì ngoài Ron đang chăm chú nhìn một quả cầu thuỷ tinh bụi bặm trên kệ.

“Cái gì đây?” Harry rầu rĩ nhắc lại.

“Nó... nó có tên cậu ở trên,” Ron nói.

Harry tiến tới gần hơn một chút. Ron đang chỉ vào một trong những quả cầu thủy tinh bé nhỏ phát sáng nhờ một thứ ánh sáng mờ ảo phía trong, mặc dù nó vô cùng bụi bặm và có vẻ như đã không được chạm tới trong vòng nhiều năm.

“Tên mình?” Harry đứng ngây ra.

Nó bước tới phía trước. Không cao như Ron, nó phải ghé cúi mới đọc được cái nhãn màu vàng được gắn chắc vào kệ sách ngay phía dưới quả cầu thủy tinh dơ bẩn. Nét viết khẳng khiu chắc đã được hoàn thành trong một ngày nào đó vào khoảng 16 năm về trước, và ở phía dưới:

S. P. T to A. P. W. B. D

Chúa tể Hắc ám và (?) Harry Potter

Harry nhìn chăm chăm vào vật đó.

“Đó là cái gì vậy?” Ron hỏi, có vẻ mất can đảm. “Tại sao có tên cậu trên đó vậy?”

Nó liếc nhìn những cái nhãn khác trên cùng một kệ.

“Mình không ở đây,” nó nói, giọng lúng túng. “Không ai trong chúng ta ở đây.”

“HARRY, mình không nghĩ là cậu nên chạm vào cái đó,” Hermione nói thành linh, ngay khi nó vươn tay ra.

“Tại sao không?” nó nói. “Đó là một điều gì đó về mình, đúng không?”

“Đừng, Harry,” Neville nói ngay lập tức. Harry nhìn cậu. Khuôn mặt tròn trĩnh của Neville bây giờ đang bóng nhẫy mồ hôi. Trông cứ như là cậu không thể trì hoãn việc này thêm nữa.

“Có tên mình ở trên đó,” Harry nói.

Một chút cảm giác bất cần liều lĩnh, nó khép ngón tay xung quanh mặt cầu bụi bặm. Nó chờ đợi một cảm giác lạnh lẽo từ quả cầu, nhưng không. Thậm chí ngược lại, có vẻ như quả cầu đã nằm dưới ánh sáng cả giờ đồng hồ, hay là thứ ánh sáng ở bên trong đã sưởi ấm cho nó. Trông chờ, thậm chí hy vọng, là một điều bi kịch nào đó sẽ xảy ra, một điều gì đó thú vị sẽ làm cho cuộc hành trình dài và đầy nguy hiểm này của họ cuối cùng cũng trở nên đáng giá, Harry nâng quả cầu thủy tinh khỏi kệ và nhìn chăm chăm.

Không có bất cứ một sự kiện nào xảy ra. Những người còn lại tiến gần hơn phía xung quanh Harry, mắt cả lũ dán vào quả cầu khi nó quét đi lớp bụi bẩn đang bít kín mặt cầu.

Và sau đó, từ ngay phía sau lưng tụi nó một giọng lè nhè cất lên.

“Rất tốt, Potter. Bây giờ thì quay lại đi, chạm rãi và ngoan ngoãn thôi, và đưa cái đó cho ta.”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Bên Kia Bức Màn

Những bóng đen hiện ra trong làn không khí mỏng xung quanh tụi nó, chặn hết con đường hai bên; những đôi mắt loé sáng qua khe hở của chiếc mũ chùm đầu và một tá đũa thần đang chỉ thẳng vào tụi nó; Ginny thở hổn hển vì sợ hãi.

“Theo tao, Potter”, giọng nói lè nhè của Lucius Malfoy lặp lại.

Trong lòng Harry nặng trĩu sự thất vọng. Tụi nó đã bị bao vây bởi số địch đông gấp đôi.

“Theo tao”, giọng Malfoy lại vang lên

“Chú Sirius ở đâu?” Harry hỏi

Một vài Tử thần thực tử cười lớn; một giọng nữ khàn khàn vang lên từ giữa những hình bóng bên trái Harry một cách đặc thẳng: “Chúa Tể Hắc Ám luôn luôn biết!”

“Luôn luôn”, giọng Malfoy vang lại. “Ngay bây giờ, đưa cho tao quả cầu tiên tri, Potter”

“Tôi muốn biết Sirius ở đâu?”

“Tôi muốn biết Sirius ở đâu?”, giọng nữ bên trái nó nhại lại.

Dường như cô ta và các Tử thần thực tử chỉ cách bọn Harry vài bước chân, ánh sáng từ những chiếc đũa thần của bọn chúng làm Harry loá mắt.

“Bọn mi đã bắt ông ấy”, Harry nói trong sự hoang mang đang trào lên, sự khiếp sợ mà nó đã đấu tranh từ khi họ bước vào hàng thứ 97. “Ta biết ông ấy ở đây”

“Thằng bé đã thức dậy và đang tìm kiếm những gì nó mơ”, một giọng nữ bắt chước giọng trẻ con nghe hết sức khó chịu. Harry cảm thấy Ron đang di chuyển bên cạnh nó.

“Đừng làm gì cả”, Harry thì thầm, “Không gì cả”

Người đàn bà đã nhại lại giọng Harry lại cất tiếng cười ghê rợn.

“Mày đã nghe nó nói chưa? Hãy nói lại điều đó với tất cả những đứa có ý định chống lại bọn tao”

“Bellatrix, mày không biết Potter bằng tao. Nó là một anh hùng yếu đuối, Chúa Tể Hắc Ám biết tất cả những điều này về nó. Nào, đưa cho tao quả cầu tiên tri, Potter”, giọng Malfoy cất lên.

“Tôi biết Sirius đang ở đây. Tôi biết lũ các ông đã bắt chú ấy”, Harry nói, mặc dù sự hoang mang làm cho nó cảm thấy nghẹt thở.

Các Tử thần thực tử lại cười lớn và giọng nữ cười to nhất trong số chúng.

“Đây là thời điểm để mày biết về sự khác nhau giữa cuộc sống thực sự và những giấc mơ. Đưa cho tao quả cầu tiên tri hoặc bọn tao sẽ sử dụng đũa thần” Malfoy nói.

“Cứ việc!”, Harry nói và nâng đũa thần của nó lên ngang ngực. Ngay lập tức, năm chiếc đũa thần của Ron, Hermione, Neville, Ginny và Luna xung quanh nó cũng sáng lên. Bụng Harry thắt lại, nếu Sirius thực sự không ở đây nghĩa là chú ấy đã bỏ bạn bè, mặc cho họ chết mà không có lý do gì cả. Nhưng những Tử thần thực tử không tấn công.

“Hãy buông quả cầu tiên tri ra và không ai sẽ bị đau cả”, Malfoy nói lạnh lùng.

Đến lượt Harry cười lớn. “Ừ đúng, tôi đưa cho mấy người quả cầu tiên tri và mấy người sẽ để cho bọn tôi về nhà đúng không?” Harry nói.

Lời nói thoát ra khỏi miệng nó một cách khó khăn khi một Tử thần thực tử nữ hét lên: “ACCTO PROP—”

Harry đã sẵn sàng đối phó với cô ta. Nó hét lên “PROTEGO!” trước khi cô ta nói xong và mặc dù quả cầu thủy tinh bị trượt khỏi những ngón tay nó nhưng nó đã giữ được nó lại.

“Ồ, cậu biết chơi đấy, cậu Potter bé nhỏ”, cô ta nói trong khi đôi mắt điên dại nhìn chăm chăm qua khe hở của chiếc mũ trùm đầu. “Rất tốt, sau đó -”

“TÔI NÓI VỚI CÔ LÀ KHÔNG!” Lucius Malfoy hét lên với người phụ nữ. “Nếu cô làm vỡ nó...!”

Những ý nghĩ diễn ra trong đầu Harry rất nhanh. Những Tử thần thực tử muốn quả cầu thủy tinh vô nghĩa này còn nó không có hứng thú gì với nó. Nó chỉ muốn tất cả được sống sót, nó muốn đảm bảo chắc chắn rằng không một người bạn nào của nó phải trả một giá đắt cho sự ngu ngốc của mình...

Người phụ nữ bước lên phía trước, bước ra xa khỏi những thành viên của cô và kéo khăn trùm đầu ra. Giám mục Azkaban có khuôn mặt ốm mang vẻ thô lương và giống một cái đầu lâu của Bellatrix Lestrange nhưng vẫn mang sự sống với một vẻ bồn chồn và nước da hồng hào.

“Mày cần thêm chút thuyết phục, hử?” Cô ta nói, ngực cô ta phồng lên và xếp xuống một cách nhanh chóng. “Rất tốt – hãy tóm lấy đứa nhỏ nhất” Cô ta quay sang Tử thần thực tử bên cạnh: “Hãy để cho nó

xem trong khi chúng ta chăm sóc cô gái nhỏ. Tao sẽ xử nó”

Harry cảm thấy những kẻ khác đang rất gần xung quanh Ginny, nó bước vài bước về bên cạnh để có thể đứng trước mặt Ginny, quả cầu tiên tri được giữ vững trong ngực nó.

“Cô sẽ phải làm vỡ nó nếu cô muốn tấn công bất cứ ai trong số bọn tôi” Nó nói với Bellatrix. “Tôi không nghĩ là ông chủ của các cô lại hài lòng nếu cô trở về mà không có nó đúng không?”

Cô ta đứng yên, nhìn chăm chăm nó, đầu lưỡi liếm quanh làn môi mỏng của mình.

“Vì vậy... ” Harry nói: “Dẫu sao... chúng ta đang nói về quả cầu tiên tri nào nhỉ?”

Nó không nghĩ ra phải làm gì nhưng vẫn tiếp tục nói. Cánh tay của Neville ôm chặt nó và nó có thể cảm thấy cậu ta đang lắc lư; và ai khác đằng sau nó đang thở mạnh. Nó hy vọng tại nó có thể tìm được đường rời khỏi nơi này vì hiện tại đầu óc của nó không thể suy nghĩ được gì cả.

“Quả cầu tiên tri nào vậy?” Bellatrix lặp lại, những cái răng nhe ra từ khuôn mặt của cô ta. “Đùa à, Harry Potter”

“Không, không đùa tí nào”, Harry nói, đôi mắt nó lướt qua từng Tủ thần thực tử để tìm ra điểm yếu của chúng, một khoảng trống mà qua đó họ có thể trốn thoát. “Voldemort muốn nó như thế nào?”

Một vài Tủ thần thực tử rút lên giận giữ.

“Mày dám gọi tên ông ta ư?” Bellatrix thì thào.

“Đúng thế”, Harry nói trong khi vẫn giữ chắc quả cầu thủy tinh để đề phòng kẻ khác lấy được nó. “Đúng, tôi không gặp vấn đề gì khi nói Vol—“

“Câm miệng lại” Bellatrix rút lên. “Mày dám nói tên ngài bằng đôi môi đê tiện của mày, mày dám bôi nhọ nó bằng cái lưỡi ‘Máu bùn’ của mày ư, mày dám...”

"À, cô có biết hẳn cũng là ‘Máu bùn’ không? “, Harry nói một cách coi thường. Hermione cũng cất tiếng khe khẽ: “Voldemort, mẹ ông ta là một phù thủy còn bố ông ta là một Muggle, hay là ông ta nói với mày ông ta là phù thủy thuần chủng?”

STI/PEF—

KHÔNG

Một tia sáng màu đỏ bắn ra từ phía cuối chiếc đĩa thần của Bellatrix Lestrange nhưng Malfoy đã làm lệch hướng nó; câu thần chú của nó đã làm cho tia sáng của cô ta đánh trúng mặt đất ngay bên trái Harry và làm cho một vài quả cầu thủy tinh vỡ tan.

Hai hình dạng trắng xoá như những bóng ma di chuyển như một làn khói, bóng của chúng hiện ra từ những mảnh thủy tinh vỡ trên sàn và chúng bắt đầu nói; giọng của chúng bị lẫn vào những giọng khác; vì vậy chỉ có một số câu có thể nghe được cùng với tiếng la của Malfoy và Bellatrix.

... thời điểm mới sẽ đến ... hình dáng của một người đàn ông già có râu lên tiếng.

“KHÔNG ĐƯỢC TẤN CÔNG! CHÚNG TA CẦN QUẢ CẦU TIÊN TRI”

“Nó dám thách thức, nó dám thách thức” Bellatrix hét lên một cách rời rạc “Nó đứng đây, đồ máu bunn dơ dáy”

“HÃY CHỜ CHO ĐẾN KHI CHÚNG TA CÓ QUẢ CẦU TIÊN TRI”, Malfoy nói oang oang.

“... và không ai được tiếp tục... ”, bóng người đàn ông trẻ lên tiếng

Hai hình bóng đã hiện ra từ những mảnh thủy tinh vỡ đã tan ra vào không khí. Không gì còn lại ngoài những mảnh kính vỡ trên sàn gợi nhớ về sự có mặt của họ. Họ đã biến mất nhưng điều này làm cho Harry nảy ra một ý nhưng vấn đề là làm thế nào để có thể truyền đạt được điều đó cho những người khác.

"Mấy người đã không nói với tôi quả cầu tiên tri mà tôi định vứt đi này có gì đặc biệt" Harry nói để kéo dài thời gian. Nó di chuyển chân sang ngang một cách chậm chạp, dò tìm những người khác xung quanh.

“Đừng có làm trò với bọn tao, Potter”, Malfoy nói

“Tôi không làm trò gì cả”, Harry nói, một nửa tâm trí nó để vào cuộc nói chuyện, một nửa còn lại để tâm vào sự di chuyển. Và khi nó phát hiện ra những ngón chân của ai đó nó liền dẫm lên đó. Một hơi thở đột ngột đằng sau mách bảo với nó rằng những ngón chân đó là của Hermione.

“Gì đó?”, cô thì thầm

“Đã bao giờ Dumbledore nói với mày nguyên nhân mày có vết sẹo được giấu kín trong Sở Cơ Mật?” Malfoy châm chọc

“Tôi... cái gì? ” Harry nói, và trong tích tắc nó hoàn toàn quên kế hoạch của mình. “Cái sẹo của tôi làm sao?”

“Gì đó?” Hermione thì thầm khẩn cấp hơn đằng sau nó

“Điều này có thể ư?” giọng Malfoy vui sướng một cách độc ác; một vài Tử thần thực tử lại tiếp tục cười. Lợi dụng lúc chúng cười, Harry thì thầm với Hermione, nó cố gắng mấp máy môi một cách ít nhất, “Phá vỡ những cái ngăn kéo”

“Dumbledore đã không nói với mày?” Malfoy lặp lại. “Điều này giải thích tại sao mày không đến sớm hơn, Potter, Chúa Tể Hắc Ám đã tự hỏi tại sao...”

“ – khi mình nói ‘Bây giờ’ –”

“... mày không chạy ngay tới khi ngài chỉ cho mày nơi nó được giấu thông qua những giấc mơ của mày. Ngài nghĩ rằng sự tò mò có thể làm cho mày muốn biết chính xác nơi đó...”

"Hắn đã làm thế sao?" Harry nói. Nó đang cảm nhận hơn là nghe thấy Hermione đang nói lại thông điệp của nó với những người khác và nó cần tiếp tục nói để làm sao lãng các Tử thần thực tử. “Tại sao hắn muốn tôi đến và lấy nó?”

“Tại sao?” Malfoy nói với một vẻ ngờ vực. “Bởi vì mọi người chỉ được phép lấy quả cầu tiên tri của chính mình ra khỏi Sở Cơ Mật, Potter, Chúa Tể Hắc Ám đã phát hiện ra điều này khi ngài thử sử dụng người khác để lấy cắp cho ngài.”

“Tại sao hắn muốn lấy cắp quả cầu tiên tri về tôi?”

“Về cả hai, Potter, cả ông ta và mày... đã bao giờ mày tự hỏi tại sao Chúa Tể Hắc Ám đã cố gắng giết mày khi mày còn là một đứa bé?”

Harry nhìn chăm chăm vào kẽ hở của đôi mắt mà qua đó đôi mắt xám xịt của Malfoy đang phát ra một ánh lập loè. Có phải quả cầu tiên tri là nguyên nhân gây ra cái chết của cha mẹ nó, là nguyên nhân nó phải mang một vết sẹo hình tia chớp. Có phải câu trả lời cho tất cả vấn đề trên đang nằm trên tay của nó?

“Có phải ai đó đã làm ra quả cầu tiên tri về Voldemort và tôi?” nó khẽ nói, và nhìn chăm chăm vào Lucius Malfoy, các ngón tay của nó siết chặt hơn quả cầu thủy tinh trong tay. Quả cầu to hơn quả bóng Snitch và vẫn còn đầy những bụi bẩn. “Và hắn khiến tôi đến lấy cho hắn? Tại sao hắn không tự đến và lấy nó đi?”

“Tự đi lấy nó ư?” Ballatrix thốt lên, trong khi cười khúc khích một cách điên dại. “Chúa Tể Hắc Ám tới Bộ Pháp thuật, khi mà họ đã có nhã ý phớt lờ sự trở lại của ngài ư? Chúa Tể Hắc Ám mà lại tự đi bộc lộ mình với lũ Thần Sáng trong lúc cả lũ vẫn đang lãng phí thời gian với ông anh họ yêu quý của tao hay sao ?”

“Vì vậy hắn đã muốn tôi làm công việc bẩn thỉu đó cho hắn”. Harry nói. “giống như hắn đã sử dụng Sturgis để ăn cắp nó, và Bode..”

“Giỏi lắm, Potter, giỏi lắm...” Malfoy nói chậm rãi. “Nhưng Chúa Tể Hắc Ám biết rằng mày không ng...”

“BY GIỜ”, Harry hét lên

Năm giọng nói khác nhau phía sau nó thét vang “REDUCTO!”. Năm lời nguyên bay ra năm hướng khác nhau và những cái ngăn đối diện với họ phát nổ khi lời nguyên trúng đích; toà tháp lung lay về một bên khi hàng trăm quả cầu thủy tinh phát nổ, những bóng trắng hiện ra trong không khí và trôi nổi ở đó, âm thanh của chúng vọng lại từ những người biết rằng cái chết đã qua từ giữa dòng chảy của thủy tinh vỡ và những mảnh vụn của gỗ đang đổ xuống sàn.

“CHẠY!”, Harry thét lên khi những cái ngăn lắc lư một cách không chắc chắn và những quả cầu thủy tinh bắt đầu rơi xuống dưới. Nó chụp lấy ống tay chiếc áo choàng của Hermione và kéo cô về phía trước, một tay nó che lên đầu để tránh những chiếc kệ thấp và hàng trăm mảnh thủy tinh vỡ đang âm ỉ rơi xuống. Một Tử thần thực tử lao lên phía trước qua đám mây bụi bẩn nhưng Harry đã thúc khuỷu tay vào mặt hắn ta; Bọn chúng kêu thét lên khi những mảnh vỡ của những chiếc ngăn âm ỉ đổ xuống đầu chúng, những âm thanh khó hiểu và đứt đoạn của những nhà tiên tri vỡ ra từ những quả cầu của họ.

Harry tìm thấy một đường ra an toàn và nhìn thấy Ron, Ginny, và Luna đang chạy hết tốc lực phía sau nó; những cánh tay họ che đầu, thỉnh thoảng, một vật nặng đập trúng một bên mặt nó nhưng nó chỉ cúi đầu xuống và tiếp tục chạy nước rút; một cánh tay tóm được vai nó nhưng nó nghe thấy Hermione kêu lên: “STUPEFY!” và cánh tay đã buông nó ra ngay lập tức.

Tại nó đã ở phía cuối của hàng thứ 97; Harry rẽ phải và chạy nước rút; nó có thể nghe thấy những bước chân ở phía sau bên phải nó và giọng Hermione đang thúc giục Neville; nó chạy thẳng về phía trước qua cái cửa mà tại nó đã vào đang hé mở; Harry có thể nhìn thấy ánh sáng lấp lánh của cái chuông kêu chói tai; nó chạy hết tốc lực qua cái cửa, quả cầu tiên tri vẫn được giữ chặt an toàn trong tay và chờ cho đến khi những người khác vượt qua ngưỡng cửa nó đóng sầm cánh cửa phía sau họ lại.

“Colloportus!” Hermione vừa nói vừa thở hổn hển và cánh cửa tự đóng kín bằng một âm thanh im lặng kỳ quặc.

“Những người khác ở đâu?” Harry hỏi

Nó đã nghĩ là Ron, Luna và Ginny đã ở phía trước, rằng tại nó đang chờ trong căn phòng này nhưng không có ai ở đây cả.

“Chắc là các bạn ấy đã bị lạc đường!” Hermione thì thao, sự kinh hoàng vẫn còn trên nét mặt cô.

“Nghe này!” Neville thì thầm

Những bước chân và những âm thanh vang lên từ phía sau cánh cửa vừa được đóng kín; Harry áp tai vào cửa và nghe thấy Lucius Malfoy la lên, “Bỏ ra Nott, bỏ nó ra – làm nó bị thương cũng chẳng có ý nghĩa gì và không thể so sánh được việc để mất quả cầu tiên tri. Jugson, quay lại đây, chúng ta cần tổ chức lại! Chúng ta sẽ chia thành từng cặp và tìm kiếm; và đừng có quên là hãy lịch sự với Potter cho đến khi chúng ta có được quả cầu tiên tri, mà y có thể giết những người khác nếu thấy cần thiết; Bellatrix,

Rodolphus đi sang trái; Crabbe, Rabastan, sang phải – Jogson, Dolohov đi thẳng về phía cánh cửa phía trước – Macnair và Avery qua bên này – Rookwood, đằng kia – Mulciber, theo tao!”

“Chúng ta sẽ làm gì?” Hermione hỏi Harry trong tâm trạng lo sợ,

“Chúng ta sẽ không đứng đây để đợi chúng tìm ra chúng ta” Harry nói, “Hãy tránh xa cánh cửa này”. Họ cố gắng chạy một cách im lặng, qua cái chuông đang kêu ầm ĩ, nơi quả trứng nhỏ đang được ấp và tiến về hướng cái cửa tròn ra hành lang ở phía xa cuối phòng. Khi gần tới đó, Harry nghe thấy cái gì đó đang đập mạnh vào cánh cửa mà Hermione đã làm phép đóng lại.

“Tránh sang một bên!” một giọng nói cất lên, “Alahomora!”

Harry, Hermione và Neville chui xuống gầm bàn khi cánh cửa mở ra. Họ nhìn thấy phía dưới chiếc áo choàng của hai Tử thần thực tử đang tiến lại gần; chúng di chuyển rất nhanh chóng.

“Có thể bọn chúng chạy thẳng ra đại sảnh”, một giọng lỗ mãng cất lên.

“Kiểm tra gầm bàn”, một giọng khác nói

Harry nhìn thấy đầu gối của các Tử thần thực tử khụy xuống; nó chĩa đầu đưa thần ra ngoài từ phía dưới gầm bàn và kêu lên: “STUPEFY!”

Một tia sáng đỏ đánh trúng Tử thần thực tử gần nhất, đánh văng hắn ra phía sau trúng vào một chiếc đồng hồ, nhưng Tử thần thực tử thứ hai đã nhảy sang một bên và chĩa đầu thần của hắn vào Hermione đang bò ra ngoài gầm bàn.

“AVADA-”

Harry lao người qua sàn nhà và tóm lấy chân của Tử thần thực tử làm cho hắn không đứng vững và tay hắn bị lệch hướng. Neville hất đổ chiếc bàn, trở cây đầu thần về phía hai người đang vật lộn và hét lên:

EXPELLIARMUS!

Cả đầu thần của Harry và tên Tử thần thực tử tuột khỏi tay họ và bay vút về phía cửa Đại sảnh; cả hai bò trên mặt đất để lấy lại đầu thần, tên Tử thần thực tử ở phía trước, Harry bò sát theo sau; Neville thì đứng sững như trời chồng, kinh sợ về điều mình vừa làm.

“Tránh ra xa, Harry!” Neville hét lên với ý định rõ ràng là sửa chữa lại lỗi lầm vừa gây ra

Harry lao nhanh sang một bên khi Neville đưa tay lên và la lên: STUPEFY!

Một tia sáng đỏ bay thẳng qua vai phải của Tử thần thực tử và đập trung vào một ngăn tủ thủy tinh đựng đầy những đồng hồ thủy tinh khác nhau ở bức tường phía trước; cái ngăn tủ đổ ập xuống sàn nhà và nổ tung,

những mảnh thủy tinh văng khắp nơi, những phần còn nguyên vẹn bắn cả lên trên tường và lại rơi xuống vỡ tan.

Tên Tử thần thực tử vô lấy đũa thần đang nằm bên cạnh quả chuông lấp lánh trên mặt đất. Harry cúi xuống dưới một chiếc bàn khác khi tên này quay lại; hắn không thể nhìn được vì mặt nạ của bị tuột ra. Hắn dùng tay còn lại xé toạc mặt nạ và hét lên: “STUP-”

“STUPEFY!”, Hermione la lên. Một tia sáng màu đỏ đánh trúng giữa ngực tên Tử thần thực tử khiến hắn bị đóng băng, cánh tay hắn vẫn giơ lên, cây đũa thần của hắn rơi xuống sàn phát ra một tiếng kêu loảng xoảng và hắn ta đổ sập về phía cái chuông ở phía sau. Harry nghĩ rằng hắn sẽ ngã vào đồng thủy tinh và đẩy quả chuông trên sàn về phía sau nhưng thay vì thế hắn ngã sòng xoài trên mặt bàn, đầu hắn chìm xuống qua bề mặt của quả chuông.

“Accio!” Hermione kêu lên.. Cây đũa thần của Harry bay từ góc nhà vào tay cô, cô ném nó cho Harry.

“Cám ơn”, Harry nói, “Nào, hãy ra khỏi -”

“Nhìn kìa!” Neville kêu lên khiếp sợ. Nó nhìn chăm chăm vào cái đầu của Tử thần thực tử trong quả chuông.

Cả 3 người lại nâng đũa thần lên nhưng không ai động đậy, họ nhìn chăm chăm, miệng há hốc hoảng sợ khi chứng kiến điều đang xảy ra với cái đầu của hắn. Nó đang co lại rất nhanh và ngày càng tiến triển, râu và bộ tóc đen rút vào bên trong đầu lâu của hắn; má hắn trở nên nhẵn nhụi, đầu lâu tròn và được bao phủ bởi một đám lông tơ...

Một cái đầu trẻ con mọc lên một cách kỳ cục ở chính giữa cổ của Tử thần thực tử như hắn đang đấu tranh để bắt đầu lại từ đầu; nhưng ngay cả khi họ nhìn, mồm há hốc, cái đầu bắt đầu mọc ở vị trí trước đây của nó; mái tóc đen mọc lên từ cái đầu và cầm...

“Đó là Thời gian”, Hermione nói trong sự khiếp sợ, “Thời gian...”

Tử thần thực tử lại lắc cái đầu xấu xí của hắn, cố gắng làm sạch nó nhưng trước khi hắn có thể tự kéo đầu mình ra nó lại bắt đầu trở lại tuổi thơ một lần nữa.

Có một âm thanh hét lên từ một căn phòng gần đó, sau đó là một tiếng đổ vỡ và một tiếng hét.

“RON?” Harry kêu lên và bừng tỉnh trước hiện tượng chuyển đổi kỳ quặc trước mắt họ. “GINNY? LUNA?”

“Harry!” Hermione la lên.

Tên Tử thần thực tử đã kéo được đầu ra khỏi cái chuông. Hắn xuất hiện trong bộ dạng quái lạ, cái đầu

trẻ con bé tí của hắc nói oang oang, cánh tay cứng nhắc của hắc giơ lên đập loạn xạ về mọi hướng một cách nguy hiểm, suýt nữa trúng vào Harry vừa mới cúi nhanh xuống để tránh. Harry nâng đầu thân lên nhưng nó ngạc nhiên khi thấy Hermione giữ tay nó lại.

“Cậu có thể làm đứa bé bị thương!”

Không có thời gian để tranh cãi về điều này, Harry có thể nghe thấy những bước chân vang lên rõ hơn từ Đại sảnh và biết rằng đã quá muộn; rằng phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Đi nào!” nó nói và bỏ mặc cái đầu trẻ con xấu xí của Tử thần thực tử đã gây kinh ngạc cho tụi nó lại phía sau, cả bọn tiến về cánh cửa dẫn ra hành lang tối om đã mở ở đầu kia căn phòng.

Khi đã chạy được một nửa đường, Harry nhìn qua cánh cửa mở và thấy thêm 2 Tử thần thực tử đang chạy ngang qua căn phòng tối về phía tụi nó; đối hướng sang trái, nó đột ngột rẽ vào một căn phòng nhỏ tối om, lộn xộn và đóng sầm cánh cửa phía sau họ.

“COLLO-”, Hermione bắt đầu nhưng trước khi cô kịp đọc xong, cánh cửa đã bị phá tung và 2 Tử thần thực tử đã lao vào bên trong.

Với một âm thanh vui mừng, cả hai kêu lên: IMPEDIMENTA!

Harry, Hermione và Neville bị đánh bật về phía sau, Neville bị đánh bật qua chiếc bàn và không nhìn thấy đầu nữa, Hermione bị va mạnh vào một tủ sách và ngay lập tức bị những quyển sách nặng đè vào người; đầu Harry bị đập mạnh vào bức tường đá phía sau nó, những ánh sáng nhỏ xuất hiện trước mắt nó làm cho nó bị choáng váng một lúc.

“Chúng tôi đã bắt được nó!” một Tử thần thực tử đứng gần Harry kêu lên, “Trong một văn phòng -”

“SILENCIO!”, Hermion kêu lên và giọng của Tử thần thực tử tắt ngấm. Hắc tiếp tục nói qua cái lỗ hổng trên mặt nạ nhưng không có âm thanh nào phát ra. Hắc ta bị đẩy mạnh sang một bên bởi Tử thần thực tử thứ 2.

“PETRIFICUS TOTALUS!”, Harry hét lên khi Tử thần thực tử thứ 2 nâng đầu thân lên. Tay và chân của hắc bị khoá vào nhau và hắc ngã về phía trước, đập mặt vào cái thảm dưới chân Harry, cứng đờ như một con thuyền và không thể cử động

“Tốt lắm, Ha-”

Nhưng Tử thần thực tử mà Hermione vừa mới làm bị câm đã bất ngờ thực hiện một sự di chuyển phi thường với cây đuũa thần của hắc; một vệt trông như ngọn lửa màu tím đánh trúng ngực Hermione. Cô kêu lên “Ồ” đầy ngạc nhiên và ngã gục xuống sàn nằm bất động.

“HERMIONE!”

Harry quỳ xuống bên cạnh cô khi Neville đang cố gắng lê bước về phía cô từ phía dưới chiếc bàn, cây đũa thần được giữ phía trước nó. Tử thần thực tử đá mạnh vào đầu Neville khi nó xuất hiện, cú đá làm chiếc đũa thần của Neville bị gãy làm đôi và trúng mặt nó. Neville kêu lên đau đớn và lùi lại, che miệng và mũi. Harry nhìn quanh, đũa thần của nó lơ lửng cao và nó nhìn thấy tên Tử thần thực tử đã xé toạc chiếc mặt nạ của hắn và đang trở thẳng đũa thần vào Harry, và nó đã nhận ra khuôn mặt dài, tái nhợt và méo mó từ tờ Nhật báo Tiên tri: Antonin Dolohov, tên phù thủy đã giết Prewett.

Dolohov cười toe toét, với cánh tay còn rỗi, hắn chỉ vào quả cầu tiên tri vẫn được nắm chặt trong tay Harry, vào hắn và sau đó là Hermione. Mặc dù hắn không thể nói nhưng ý đồ của hắn rất rõ ràng. Đưa cho hắn quả cầu tiên tri hoặc là nó sẽ bị giống như cô ta...

Harry nói: “Nếu mày không giết bọn tao, tao sẽ đưa nó cho mày!”

Một ý nghĩ hoảng loạn trong đầu đã làm Harry không thể suy nghĩ đúng đắn; nó đặt một tay lên vai vẫn còn ấm của Hermione, nhìn cô với vẻ lo lắng: đừng để cô chết, đừng để cô chết, đó là lỗi của mình nếu cô bé chết.

“Bạn đang làm gì vậy, Harry” giọng Neville vang lên từ dưới bàn, cánh tay bỏ xuống để lộ ra cái mũi bị gãy và máu đang chảy xuống từ miệng nó và nói: “Đừng đưa nó cho hắn!”

Sau đó có một tiếng động ở phía ngoài cánh cửa và Dolohov nhìn qua vai hắn: đứa trẻ - cái đầu của Tử thần thực tử đã xuất hiện ở cửa, cái đầu đó nói oang oang, nắm đấm của hắn vẫn đập một cách không thể điều khiển được vào mọi thứ xung quanh hắn. Harry chớp lấy cơ hội này:

PETRIFICUS TOTALUS!

Cây đũa thần chú đánh trúng Dolohov trước khi hắn kịp ngăn chặn nó và hắn đổ vật về phía trước đè ngang lên đồng đội của hắn, cả 2 bọn chúng cứng ngắc như những chiếc thuyền và không thể di chuyển được tí nào.

“Hermione” Harry nói và giữ cô khi cái đầu trẻ con của Tử thần thực tử vẫn đang mò mẫm xung quanh. “Hermione, tỉnh lại...”

“Hắn đã làm gì cô ấy vậy?” Neville nói, nó lê bước ra khỏi dưới chiếc bàn và quỳ xuống phía bên kia cô bé, máu vẫn chảy từ chỗ bị sưng lên của chiếc mũi

“Mình không biết...”

Neville nắm lấy cổ tay Hermione

“Vẫn còn đập, Harry, mình chắc chắn đấy”

Như một cơn sóng đánh tan sự buồn rầu rằng mình đã hành động thiếu suy nghĩ, Harry nói:

“Bạn ấy còn sống chứ?”

“Ừ, mình nghĩ thế”

Có một khoảng thời gian chờ đợi khi Harry lắng nghe âm thanh của những bước chân nhưng tất cả những gì nó có thể nghe được là tiếng khóc và mò mẫm của cái đầu trẻ con của Tử thần thực tử ở căn phòng bên cạnh.

“Neville, chúng ta không xa cửa thoát ra đâu” Harry thì thào, “Chúng ta sẽ tới căn phòng tròn kia... nếu chúng ta có thể để cho cậu đi ra đó được và tìm ra cánh cửa đứng trước khi có thêm bất kỳ Tử thần thực tử nào đến, mình đánh cuộc là cậu có thể đưa Hermione ra hành lang và vào trong thang... sau đó cậu có thể tìm được ai đó... và báo động...”

“Còn cậu sẽ làm gì?” Neville nói, mũi nó nhăn lại và không bằng lòng với Harry.

“Mình sẽ đi tìm những người khác” Harry nói

“Mình sẽ đi tìm họ cùng với nó”, Neville nói kiên quyết

“Nhưng Hermione – “

“Chúng ta sẽ đưa bạn ấy đi cùng”, Neville nói, “Mình sẽ ẵm bạn ấy ẵm đánh nhau tốt hơn mình...”

Nó đứng dậy và tóm lấy một cánh tay của Hermione, giận dữ nhìn Harry đang đứng lưỡng lự, rồi tóm nốt lấy tay kia và đưa thân hình eo lả của Hermione qua vai.

“Chờ đã” Harry nói, nó cầm đĩa thần của Hermione lên và đặt nó vào tay Neville, “Tốt hơn cậu nên cầm cái này.”

Neville vút nốt nửa chiếc đĩa thần đã bị gãy và tụi nó tiến chậm chậm về phía cái cửa.

“Bà tôi sẽ giết tôi mất” Neville nói, máu nhỏ xuống thành giọt từ chiếc mũi khi nó nói, “Đó là đĩa thần của ông nội tôi.”

Harry ló đầu ra khỏi cửa và nhìn xung quanh một cách cẩn thận. Cái đầu của Tử thần thực tử vẫn đang la hét và đập phá đồ vật, làm đổ chiếc đồng hồ cổ, lật đổ chiếc bàn, nói oang oang và làm xáo trộn mọi thứ, trong khi đó chiếc vỏ trong như thủy tinh mà giờ Harry đoán là chứa đựng sự Quay vòng thời gian lại tiếp tục rơi xuống, vỡ tan và tự khôi phục trên bức tường phía sau.

“Hắn ta sẽ không chú ý đến chúng ta đâu” nó thì thầm, “Đi nào, nhớ đi ngay sau mình...”

Tụi nó đi rón rén ra khỏi văn phòng và quay trở lại cánh cửa đi ra hành lang tối om giờ đây dường như hoàn toàn vắng vẻ. Tụi nó tiến từng bước về phía trước, Neville bước đi chập chững vì sức nặng của Hermione; cánh cửa của căn phòng Thời gian lắc lư phía sau tụi nó và những bức tường bắt đầu quay. Những cơn gió thổi vào đầu Harry từ phía sau dường như làm cho nó đứng không vững; nó đưa mắt nhìn xung quanh cho đến khi những bức tường không còn di chuyển nữa. Harry nhìn thấy chữ thập lửa của Hermione đang mờ đi trên những cánh cửa.

“Chúng ta sẽ đi đường nào đây? “

Nhưng trước khi họ có thể quyết định xem là đi đường nào, một cánh cửa bên phải bật mở ra và có 3 người bước ra.

“Ron! “ Harry kêu lên và bước nhanh về phía họ. “Ginny - mọi người ở đó chứ?”

“Harry”, Ron nói và cười một cách yếu ớt, đi lảo đảo về phía trước, tóm lấy phía trước áo choàng của Harry và nhìn Harry bằng ánh mắt không tập trung: “Cậu ở đây, ... ha ha ha... cậu trông ngộ quá, ... Harry, ... cậu trông thật nhếch nhác...”

Khuôn mặt Ron trắng bệch và một chất màu sẫm đang chảy xuống từ khoé miệng nó. Sau đó đầu gối nó khụy xuống nhưng nó vẫn giữ chặt chiếc áo choàng của Harry làm cơ thể Harry bị kéo xuống cong như cánh cung.

“Ginny?” Harry hỏi sợ hãi, “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Nhưng Ginny lắc đầu, thở hỗn hển và giữ chặt mắt cá chân.

“Mình nghĩ là cô ấy bị vỡ mắt cá chân, mình đã nghe thấy cái gì đó bị gãy“ Luna thì thầm, cúi xuống phía Ginny. Dường như cô bé là người duy nhất không bị đau.

“Bốn Tử thần thực tử đã đuổi theo bọn em trong một căn phòng tối đầy các hành tinh, đó là một nơi bỏ không, đôi lúc cả bọn trôi nổi trong bóng đêm.”

“Harry, chúng tớ đã nhìn thấy Uranus rất gần”, Ron nói và vẫn cười yếu ớt. “Biết không, Harry?” bọn tớ đã nhìn thấy Uranus – ha ha ha -

Một bong bóng máu xuất hiện ở khoé miệng Ron và vỡ tan.

“- hơn nữa, một trong số bọn chúng đã tóm lấy chân Ginny, em đã sử dụng "Lời nguyền Đánh Bật" và đánh cho nó tá hỏa tam tinh nhưng...”

Luna ra hiệu một cách tuyệt vọng về Ginny, hơi thở của cô dường như rất yếu, mắt Ginny vẫn nhắm chặt.

“Còn Ron thì sao?” Harry hỏi trong khi Ron vẫn tiếp tục cười khúc khích, tay vẫn tóm chặt phía trước áo choàng của Harry.

“Em không biết là họ đã đánh anh ấy bằng thứ gì” Luna buồn bã nói “nhưng anh ấy trở nên khác lạ, em đã rất khó khăn để kéo anh ấy đi theo”

“Harry” Ron nói và kéo tai Harry xuống sát miệng nó và vẫn cười yếu ớt, “cậu biết cô bé này là ai không Harry? Cô ta là Loony... Loony Lovegood... ha ha ha”

“Chúng ta phải rời khỏi đây” Harry nói lại, “Luna, em có thể giúp Ginny chứ?”

“Được” Luna nói, cài chiếc đĩa thần ra sau tai và vòng một tay qua eo Ginny kéo cô lên.

“Chỉ là mắt cá chân thôi mà, em có thể tự làm được mà”, Ginny nôn nóng nói, nhưng ngay sau đó, cô bị ngã về một bên và phải tóm lấy Luna để đứng vững. Harry kéo tay Ron qua vai mình như vài tháng trước đây nó đã kéo tay Dudley. Nó nhìn xung quanh: tại nó chỉ có một phần mười hai cơ hội để tìm ra đúng cánh cửa ra ngoài trong lần đầu tiên.

Nó kéo Ron về phía một cách cửa; tại nó chỉ cách cánh cửa đó một vài bước chân khi một cánh cửa khác trong sảnh bật tung ra và 3 Tử thần thực tử bước vào, dẫn đầu là Bellatrix Lestrange.

“Chúng ở đây!” Cô ta la lên.

Những lời nguyên Stunning Spell bắn ngang qua căn phòng, Harry đã thành công trong việc vượt qua cánh cửa phía trước, nó đẩy Ron ra và cúi xuống phía sau để giúp Neville với Hermione, tại nó vượt qua được ngưỡng cửa đúng lúc Bellatrix đâm sầm vào cánh cửa.

“COLLOPORTUS!”, Harry kêu lên và nghe thấy 3 cơ thể đâm sầm vào mặt kia của cánh cửa.

“Không sao cả!” một giọng đàn ông cất lên. “Còn đường khác để vào – Chúng ta đã tóm được chúng, Chúng ở đây!”

Harry nhìn xung quanh, tại nó đã quay trở lại phòng Trung tâm và chắc chắn là có những cánh cửa xung quanh các bức tường. Nó có thể nghe thấy những bước chân ở đại sảnh phía sau họ và có thêm rất nhiều những Tử thần thực tử đang chạy đến và tham gia vào nhóm đầu tiên.

Luna - Neville – giúp mình!

Ba đứa đi một vòng tròn xung quanh căn phòng, đóng kín những cánh cửa mà tại nó đã đi vào, Harry

đâm sâu vào một cái bàn và lăn qua mặt bàn trong sự vội vàng đi tới cánh cửa tiếp theo.

colloportus!"

Có tiếng bước chân dọc theo phía sau của các cánh cửa, cứ chốc chốc một thân hình khá nặng lại lao đập vào đó, cánh cửa kêu kễnh kễnh và rung lên; Luna và Neville bỏ bùa các cánh cửa ở bức tường đối diện, sau đó khi Harry tới được đầu căn phòng, nó nghe thấy Luna kêu:

Collo— aaaaaaaaargh...

Nó quay lại đúng lúc nhìn thấy cô bé bay ngang qua không trung; năm Tử thần thực tử đang tràn vào phòng qua cánh cửa mà cô đã không đi tới đúng lúc; Luna đập vào một chiếc bàn, trượt qua mặt bàn rơi xuống sàn và nằm bất động giống như Hermione.

“Bắt Potter!” Bellatrix hét lên và chạy lại chỗ nó; nó né tránh cô ta và chạy nước rút quay lại căn phòng; nó còn an toàn chừng nào bọn người đó còn nghĩ rằng bọn chúng có thể làm vỡ quả cầu tiên tri.

“Này!” Ron vừa nói vừa cười khi đang lảo đảo trên đôi chân của mình và bước đi chao đảo như người say rượu về phía Harry, “Này Harry, có các bộ não ở đây, ha ha ha, điều đó có kỳ lạ không Harry?”

“Ron tránh ra ngay, nằm xuống -”

Nhưng Ron đã trở đầu thần về phía chiếc bệ.

“Harry, bạn yêu quý, chúng là những bộ não đấy, nhìn kìa, ACCIO BRAIN!”

Sự chuyển động của các sự vật dường như đóng băng lại. Harry, Ginny và Neville và các Tử thần thực tử quay lại để nhìn lên đỉnh của chiếc bệ khi một bộ não bất ngờ xuất hiện từ chất lỏng màu xanh giống như một con cá đang bơi: trong một lúc, mọi thứ dường như ngừng lại; sau đó nó bay về phía Ron, xoay tròn và trông như một dải ruy băng đang di chuyển và tạo ra các hình thù, tách ra và cuộn vào như một cuộn phim -

“Ha ha ha, Harry, hãy nhìn kìa”, Ron nói và nhìn nó phun ra những bộ phận bên trong, “Harry, hãy đến và động vào chúng đi, mình đánh cuộc là nó rất kỳ lạ -“

RON, KHÔNG!

Harry không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu Ron chạm vào các xúc tu của những ý nghĩ đang bay phía dưới của bộ não nhưng nó chắc chắn rằng đó sẽ không phải là điều tốt lành gì. Nó lao về phía trước nhưng Ron đã chạm vào bộ não bằng hai cánh tay của mình.

Ngay khi chúng chạm vào da nó, những xúc tu bắt đầu quấn lấy hai tay Ron như một chiếc áo choàng.

“Harry, nhìn điều gì xảy ra này – không, không, tôi không thích nó, không, dừng lại, dừng lại”

Nhưng những dải ruy băng nhỏ tiếp tục quấn quanh ngực Ron, nó kéo mạnh và gỡ chúng khi bộ não kéo căng chống lại nó giống như cơ thể của một con bạch tuộc.

“Diffindo!” Harry kêu lên, cố gắng cắt rời những xúc tu đang quấn quanh Ron trước mắt nó nhưng chúng đã không bị bẻ gãy. Ron đã buông xuôi, thất bại hoàn toàn trước những cái dai quấn quanh người

“Harry, nó sẽ làm anh ấy ngạt thở mất!”, Ginny kêu lên khi vẫn bất động trên sàn vì bị vỡ mắt cá chân; sau đó một tia sáng đỏ từ đĩa thần của một Tử thần thực tử bay tới và đánh trúng mặt cô bé. Cô bị đánh lật sang mặt bên kia và nằm bất tỉnh.

STUBEFY! Neville kêu lên, xoay chiếc đĩa của Hermione thành hình vòng tròn và lượn sóng hướng vào những Tử thần thực tử đang đến gần. “STUBEFY, STUBEFY!”

Nhưng đã không có điều gì xảy ra.

Một Tử thần thực tử bắn lời nguyên Stunning Spell về phía Neville nhưng nó cách nó vài inch. Harry và Neville bây giờ chỉ còn hai người chống lại năm Tử thần thực tử, hai tên trong số bọn chúng bắn những tia ánh sáng màu bạc giống như mũi tên về phía tụi nó nhưng bị trượt và để lại một cái hố trên tường phía sau. Harry bắt đầu chạy và Bellatrix Lestrange đuổi theo nó; vừa giơ quả cầu tiên tri lên trên đầu nó vừa chạy nước rút quay trở lại căn phòng; tất cả những gì nó có thể nghĩ bây giờ là làm mọi thứ để thu hút các Tử thần thực tử ra xa khỏi những người khác.

Điều này dường như có hiệu quả, bọn chúng đuổi theo sau nó, đập những chiếc ghế và bàn nhưng không dám liều lĩnh đánh trúng nó vì sợ làm vỡ quả cầu và nó lao qua chiếc cửa duy nhất vẫn còn mở, cánh cửa mà qua đó những Tử thần thực tử đã đi vào; trong thâm tâm nó cầu chúa rằng Neville sẽ ở lại với Ron và tìm ra cách gì đó để giải thoát cho nó ta. Nó chạy một vài feet vào trong căn phòng mới và cảm thấy sàn nhà biến mất...

Nó bị ngã xuống từng bậc đá dốc đứng, bậc này qua bậc khác, nảy lên ở từng bậc cho đến bậc cuối cùng và việc va đập làm cho nó không thể thở được, lưng nó nằm xuống một cái chỗ lõm trên sàn, chỗ cái vòm cửa hồi nãy. Toàn bộ căn phòng rung lên vì tiếng cười của các Tử thần thực tử, nó nhìn quanh và thấy 5 tên đã ở trong căn phòng trung tâm đi xuống về phía nó trong khi thêm nhiều tên khác xuất hiện từ những cánh cửa khác và đang tiến lại gần. Harry cố đứng dậy mặc dù hai chân nó đang run lên một cách tệ hại và rõ ràng chúng không ủng hộ nó: quả cầu tiên tri vẫn không hề bị vỡ nằm trong tay trái nó, cây đĩa thần được nắm chặt trong tay phải. Nó quay ra đằng sau, nhìn xung quanh nhưng vẫn để mắt đến bọn Tử thần thực tử. Cái chân phía sau của nó chạm vào một vật rắn nào đó: nó đã chạm vào những cái bệ của cái vòm. Nó nhảy ra sau lên trên nó.

Các Tử thần thực tử bất động nhìn nó chăm chăm. Một số bọn chúng thở hỗn hển. Dolohov vẫn trong tình trạng tồi tệ do hậu quả của lời nguyên Trói Buộc liếc nhìn một cách đều cáng, đĩa thần của hắn trở thẳng vào mặt Harry.

“Potter, trò chơi của mày đã hết.” Lucius Malfoy lè nhè và kéo mặt nạ ra, “bây giờ hãy ngoan ngoãn đưa tao quả cầu tiên tri.”

“Hãy để cho những người khác đi, tôi sẽ đưa nó cho ông!” Harry nói một cách liều lĩnh.

Một vài Tử thần thực tử cười lớn.

“Mày không ở vị trí có thể thương lượng được, Potter” Lucius Malfoy nói, khuôn mặt tái nhợt của hắn đầy vẻ hài lòng. “Mày nhìn này, bọn tao có 10 người còn mày chỉ có một mình... hay là thậm chí Dumbledore không dậy mày biết đếm?”

“BẠN ẤY KHÔNG CHỈ CÓ MỘT MÌNH!” một giọng nói vang lên phía trên đầu bọn chúng, “BẠN ẤY CÒN CÓ TA!”

Trái tim Harry chìm xuống: Neville đang bước xuống những bậc thanh bằng đá về phía họ, chiếc đĩa thần của Hermione được cầm chắc trong cánh tay run rẩy của cậu ta.

“Neville – không – quay trở lại chỗ Ron -”

STUBEFY! Neville lại kêu lên và trở đĩa thần vào từng Tử thần thực tử đang quay lại “STUBEFY! STI/BE—“

Một trong những Tử thần thực tử lớn nhất tóm lấy Neville từ phía sau, giữ chặt hai cánh tay nó về một phía. Nó vùng vẫy và phản kháng lại; một vài Tử thần thực tử lại cười.

“Longbottom có phải không?” Lucius Malfoy nhếch mép, “nào, bọn tao đã làm cho bà mày mất gia đình... cái chết của mày sẽ không gây sốc cho mẹ ta”

“Longbottom?” Bellatrix lặp lại và một nụ cười độc ác nở ra trên khuôn mặt hốc hác của mẹ. “Tại sao, tao đã rất vui mừng khi gặp bố mẹ mày, thằng nhóc.”

“Tao hy vọng mi cũng sẽ bị như thế!” Neville la lên, và nó thấy rằng thật khó mà chống lại những tên bắt nó đang đứng xung quanh, một Tử thần thực tử nói: “Ai đó hãy làm cho nó bất tỉnh!”

“Không... không... không...” Bellatrix nói. Trông cô ta đang rất xúc động, đang ở trong tình trạng bị kích thích khi cô liếc mắt qua Harry, sau đó quay lại Neville. “Không, hãy xem Longbottom có thể chịu đựng được bao nhiêu lâu trước khi nó bị bẻ gãy giống như bố mẹ nó... trừ phi Potter muốn đưa cho chúng ta quả cầu tiên tri.”

“Đừng đưa nó cho bọn chúng!” Neville nói, nó giẫy dụa và chống lại khi Bellatrix kéo nó và tên đang giữ nó lại gần hắn, đĩa thần của hắn vung lên. “Đừng đưa nó cho bọn chúng, Harry!”

Bellatrix vung đĩa thần lên: ” Crude”

Neville la lên, hai chân nó bị kéo lên đến tận ngực vì thế mà tên Tử thần thực tử đang giữ nó ngay lập tức thả nó xuống sàn. Tên Tử thần thực tử thả nó ra và nó nằm ra sàn, bị co rút và la hét trong sự đau khổ.

“Đó mới chỉ là một chút thưởng thức!” Bellatrix nó, vung đũa thần lên và âm thanh la hét của Neville dừng lại và nó nằm thõn thớt phía dưới chân cô ta. Cô ta quay lại và nhìn Harry, “Nào, Potter đưa cho bọn tao quả cầu tiên tri hoặc là mày sẽ nhìn nó bạn bé nhỏ của mày chết từ từ!”

Harry không suy nghĩ gì nữa, không có sự lựa chọn nào khác. Quả cầu tiên tri đang nóng lên trong tay nó và nó đưa nó ra. Malfoy nhảy về phía trước để chớp lấy nó.

Ngay lúc đó, thêm hai cánh cửa nữa phía trên họ mở toang và thêm năm người chạy vào căn phòng: Sirius, Lupin, Moddy, Tonks và Kingsley.

Malfoy quay lại vung đũa thần nhưng Tonks đã đánh một lời nguyện Stunning Spell trúng hân. Harry đã không chờ đợi tình huống bọn họ có thể gặp nhau này, nhưng nó nhảy xuống khỏi cái bục. Những Tử thần thực tử hoàn toàn quần trí bởi sự xuất hiện của những thành viên trong Hội, những người ở phía trên đang bắn một cơn mưa những lời nguyện xuống chúng khi chúng nhảy từng bước về phía sàn thấp hơn. Qua những thân thể đang lao tới, và nhờ chút ánh sáng loé lên, Harry có thể nhìn thấy Neville đang bò dọc. Nó khéo léo né tránh một tia sáng đỏ và lao nhanh tới chỗ Neville.

“Cậu không sao chứ?” Harry nói, một lời nguyện khác bay vụt đến cách đầu tụi nó vài inch.

“Ừ” Neville nói và cố gắng đứng lên.

“Còn Ron thì sao?”

“Mình nghĩ là bạn ấy vẫn ổn - bạn ấy vẫn đánh nhau với bộ não khi mình đi -”

Sàn đá giữa tụi nó bị nổ vì bị một lời nguyện đánh trúng để lại một hố sâu, nơi mà tay của Neville còn đặt ở đó vài giây trước; cả hai bò ra khỏi nơi đó, bỗng nhiên một cánh tay mập mạp đưa ra từ một nơi nào đó, tóm lấy quanh cổ Harry và kéo nó thẳng lên làm cho những ngón chân Harry không chạm đất.

“Đưa nó cho tao”, một giọng nói vang lên trong tai nó “đưa cho tao quả cầu tiên tri -”

Người đàn ông ẩn chặt lấy khí quản của Harry, làm cho nó không thể thở được. Qua đôi mắt đang nhắm nó nhìn thấy Sirius đang đấu tay đôi với một Tử thần thực tử cách họ khoảng 10 feet; Kingsley đang đánh nhau với hai người cùng một lúc; Tonks vẫn cách hàng ghế nửa đường, đang đánh những lời nguyện xuống Bellatrix – dường như không có ai nhận ra rằng Harry sắp chết. Nó quay đũa thần về phía người đàn ông nhưng nó không còn hơi sức để nói ra câu thần chú và cánh tay còn rỗi của người đàn ông mò mẫm về phía cánh tay mà Harry đang cầm quả cầu tiên tri.

AARGH!

Neville từ đâu hiện ra tấn công một cách bất ngờ, không có khả năng đọc rõ ràng câu thần chú nó đâm mạnh cây đũa thần của Hermione vào hốc mắt của chiếc mặt nạ tên Tử thần thực tử đang đeo. Tên Tử thần thực tử buông Harry ra và tru lên đau đớn. Harry xoay đũa quanh mặt hắn và nói trong khi thở hổn hển:

STUPEFY!

Tên Tử thần thực tử lật úp về phía sau và chiếc mặt nạ tuột ra; đó là Macnair, Buckbeak có thể đã bị giết, một mắt hắn sưng lên đỏ ngầu.

“Cám ơn cậu!” Harry nói với Neville và kéo nó ta sang một bên khi Sirius và một tên Tử thần thực tử lao đảo đi qua; cuộc đấu tay đôi dữ dội đến mức những chiếc đũa thần của họ mờ đi; sau đó Harry đâm phải một vật gì đó tròn, rắn chắc và nó trượt chân ngã. Trong một thoáng nó nghĩ là mình đã làm vỡ quả cầu tiên tri nhưng sau đó nó nhìn thấy con mắt phép thuật của Moody đang xoay tròn ra xa trên sàn nhà.

Quả cầu tiên tri đang nằm bên cạnh nó; máu vẫn chảy trên đầu, và kẻ tấn công nó đang đuổi theo Harry và Neville: Dolohov, khuôn mặt xám xịt nhăn nhó đầy vẻ vui mừng.

Tarantallegra! hắn hét lên, đũa thần trở thẳng vào Neville và ngay lập tức làm hai chân nó nhảy điên cuồng, không thể giữ cân bằng được và làm nó lại ngã xuống sàn nhà. “Nào, Potter”

Hắn làm một động tác vẩy đũa dữ dội giống như đã sử dụng với Hermione đúng lúc Harry la lên: “Protege/” (Bảo vệ !)

Harry cảm thấy cái vệt gì đó ngang mặt nó giống như một vết dao cùn; lực đẩy đánh nó nghiêng sang bên và nó ngã đè lên cái chân đang co giật của Neville nhưng phép thuật bảo vệ đã hạn chế điều tồi tệ nhất của lời nguyền.

Dolohov lại vung đũa thần lên: “Accio proph-”

Sirius từ đâu di chuyển đến, nện mạnh vào Dolohov bằng vai của mình và đẩy hắn bắn ra nơi khác. Quả cầu tiên tri lại tuột ra khỏi những đầu ngón tay Harry nhưng nó đã giữ chặt được nó. Lúc này Sirius và Dolohov đang đấu tay đôi, đũa thần của họ phát sáng như những thanh kiếm, những tia sáng bay ra từ đầu đũa thần của họ.

Dolohov vẩy mạnh đũa giống như hắn đã làm với Harry và Hermione. Harry nhảy bật lên và kêu to: “Petrificus Totalus! (Tê liệt toàn bộ) ”. Một lần nữa, hai tay và hai chân của Dolohov bị khoá lại với nhau và hắn bị lật úp về phía trước, nằm xuống đấm với một tiếng đổ ầm xuống ở sau lưng.

“Tuyệt đó!” Sirius kêu lên, ấn đầu Harry xuống khi 2 lời nguyền Stunning bay về phía họ. “Nào chú muốn cháu ra khỏi...”

Cả hai lại thụp xuống, một tia sáng màu xanh như một mũi tên đã bắn trượt Sirius. Ngang qua căn

phòng, Harry nhìn thấy Tonks ngã xuống từ giữa cầu thang bằng đá, thân hình éo lá của cô ngã xuống từng bậc thang và Bellatrix với vẻ vui mừng chiến thắng đang chạy lại cuộc chiến.

“Harry, cầm lấy quả cầu tiên tri, tóm lấy Neville và chạy đi!” Sirius thét lên và chạy đi đối đầu với Bellatrix. Harry không nhìn thấy điều gì xảy ra tiếp đó: Kingsley đang lắc lư ở phía đằng xa, đánh nhau với một người mặt đỏ không mang mặt nạ: Rookwood; một tia sáng màu xanh khác bay vèo qua đầu Harry khi nó tiến về phía Neville –

“Cậu đứng được không?” nó hét to vào tai Neville, chân Neville vẫn co giật và không thể điều khiển được. “Vòng tay nó qua cổ mình -”

“Cố lên Neville” Harry kéo nó ta lên – chân Neville vẫn di chuyển về mọi hướng, chúng không theo ý nó và từ đâu đó một người đàn ông thành lĩnh tấn công tụi nó: cả hai ngã về phía sau, chân Neville vẫn tiếp tục lượn sóng giống như một nghệ sỹ nhào lộn, Harry giơ tay trái lên trên không để giữ an toàn cho quả cầu thủy tinh nhỏ khỏi bị vỡ.

“Quả cầu tiên tri, đưa cho tao quả cầu tiên tri, Potter!” giọng Lucius Malfoy gầm gừ trong tai nó và Harry và nó cảm thấy đầu đũa thần của Malfoy đang chọc mạnh vào giữa xương sườn nó.

“Không, bỏ ta ra... Neville - bắt lấy nó!”

Harry ném quả cầu ngang qua căn phòng, Neville giang rộng tay ra và ôm quả cầu vào ngực. Malfoy trở đầu về phía Neville, nhưng Harry đã thọc mạnh đầu đũa thần của nó qua vai và kêu lên: “Impedimenta! (Ngăn trở)”

Malfoy đã bị lĩnh hậu quả. Khi Harry la lên một lần nữa nó nhìn xung quanh và thấy Malfoy bị văng vào chiếc bệ mà trên đó Sirius và Bellatrix đang đấu tay đôi. Malfoy giơ đầu đũa thần của hắn về phía Harry và Neville nhưng trước khi hắn có thể lấy hơi để tấn công, Lupin đã nhảy vào giữa.

“Harry, gọi mọi người xung quanh và đi đi!”

Harry tóm lấy vai áo của Neville và kéo cơ thể cậu ta lên tầng đầu tiên của những bậc đá; chân Neville co giật và không thể đỡ nổi trọng lượng của nó; Harry cố gắng nhấc lên với tất cả sức mạnh mà nó có và tụi nó leo lên một bậc khác.

Một lời nguyên đánh trúng bậc dài ở dưới chân Harry; nó vỡ vụn ra và nó bị ngã xuống bậc bên dưới. Neville ngã lăn ra sàn, chân nó vẫn co giật và quấy đạp, nó nhét quả cầu tiên tri vào trong túi.

“Đi nào!” Harry nói liều lĩnh, kéo mạnh áo choàng của Neville. “Hãy thử ấn mạnh chân cậu xuống.”

Nó lại cố gắng kéo và chiếc áo choàng của Neville bị rách toạc ra, quả cầu thủy tinh rơi ra khỏi túi áo nó và trước khi ai đó tóm lấy nó một cái chân loạng choạng của Neville đã đá trúng nó, nó bay đi khoảng

10 feet về phía bên phải họ và đập mạnh vào bậc bên dưới họ. Khi cả hai người đang nhìn chăm chăm vào nơi mà quả cầu bị vỡ, một điều kinh hoàng đã xảy ra, một hình dáng trắng như ngọc trai với một đôi mắt mở rất to nhuộm hồng trong không khí, không được ai chú ý đến ngoài hai người. Harry có thể nhìn thấy cái miệng của nó chuyển động nhưng họ không thể nghe được quả cầu tiên tri nói gì vì những tiếng va chạm, gào thét và la hét xung quanh họ. Hình thù đó không nói nữa và tan biến vào hư không.

“Harry, xin lỗi cậu!” Neville khóc lên, khuôn mặt nó đau khổ vì những cái chân tiếp tục loạng choạng. “mình xin lỗi, Harry, mình không thể làm được...”

“Không sao đâu!” Harry nói, “hãy thử đứng lên và đi ra khỏi...”

“Dumbledore!” Neville nói, khuôn mặt đầy mồ hôi của nó bỗng nhiên xúc động mạnh mẽ, nó nhìn chăm chăm qua vai của Harry.

“Cái gì?”

DUBBLEDORE!

Harry quay lại để nhìn nơi mà Neville đang nhìn chăm chăm. Ở phía trên đầu họ, trong khung cửa từ căn phòng Trung tâm, Albus Dumbledore đang đứng, đưa thần ở trên cao, khuôn mặt ông trắng xoá và giận dữ. Harry cảm thấy như có một luồng điện trào dâng đến từng thớ thịt trong cơ thể nó - tại nó đã được an toàn.

Dumbledore bước chậm rãi xuống những bậc thang, qua Neville và Harry đang đứng bất động không hề nghĩ đến việc chuyển động. Dumbledore đã bước xuống đến bậc thang cuối cùng khi những Tử thần thực tử gần nhất nhận ra cụ đang ở đó và la lên với những tên khác. Một tử thần thực tử đã chạy, quờ quạng như một con khỉ lên trên cầu thang đá đối diện. Lời nguyên của cụ Dumbledore đã kéo hẳn lại một cách dễ dàng như là ông móc hẳn lại bằng một sợi dây vô hình.

Chỉ còn một cặp vẫn đánh nhau như không hề nhận biết là có người mới đến. Harry nhìn thấy chú Sirius cúi xuống tránh một tia sáng đỏ của Bellatrix và cười nhạo cô ta:

“Tiếp đi, mày có thể làm tốt hơn thế!”, chú kêu lên, giọng chú vang vọng xung quanh căn phòng. Tia sáng đỏ thứ hai đã đánh trúng giữa ngực chú. Tiếng cười vẫn không dứt trên gương mặt chú nhưng đôi mắt chú mở to vì bị sốc.

Harry buông Neville ra mặc dù nó không hề có ý định làm điều đó. Nó lại nhảy xuống những bậc thang, lấy đưa thần khi cụ Dumbledore cũng làm như vậy và quay về phía những chiếc bậc.

Dường như thời gian chú Sirius ngã kéo dài hàng thế kỷ: cơ thể chú cong lại thành hình cánh cung khi chú ngã xuống phía sau bức màn tả tơi treo rủ từ trên đỉnh cổng vòm.

Harry nhìn thấy sự sợ hãi và ngạc nhiên trộn lẫn trên gương mặt của cha đỡ đầu, một gương mặt đẹp trai khi chú ngã qua cánh cửa và biến mất phía sau những tên trùm mặt. Những tên này đang run rẩy như trước một cơn gió lớn và ngã ụp về phía sau.

Harry nghe thấy âm thanh vui mừng của Bellatrix Lestrange nhưng nó biết rằng nó không có nghĩa gì cả - Sirius đã bị ngã qua cái cổng tò vò, chú ấy sẽ lại xuất hiện từ một chỗ khác trong vài giây tới...

Nhưng chú Sirius đã không xuất hiện lại.

"SIRIUS!" Harry kêu lên. "Chú SIRIUS!"

Nó đã xuống đến sàn, hơi thở của nó héo hắt và hỗn hển. Sirius ắt hẳn là đang ở sau bức màn, nó – Harry, sẽ kéo chú trở lại. Nhưng khi nó đến mặt đất, Lupin đã tóm lấy ngực Harry và giữ nó lại.

“Không thể làm được gì nữa đâu, Harry”

“Giữ chú ấy, cứu chú ấy, chú ấy vừa mới ngã thôi”

“ - đã quá muộn rồi, Harry”

“Chúng ta vẫn có thể giữ chú ấy lại” Harry vùng vẫy dữ dội nhưng Lupin không thả nó ra...

“Chúng ta không thể làm được gì nữa, Harry, không thể, ... anh ấy đã đi rồi.”

Chú thích: tiêu đề của chương này, beyond the veils, có rất nhiều nghĩa, vừa có nghĩa sự thật đằng sau những gì bị che dấu, vừa có nghĩa phía bên kia tấm màn của chiếc cổng mà chú Sirius đã ngã xuống (- sami-)

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Người Duy Nhất Hẳn Sợ

Chú ấy vẫn chưa đi!" Harry la lớn.

Nó không tin vào điều đó; nó sẽ không tin; nó vẫn tiếp tục vùng vẫy thoát khỏi thầy Lupin với tất cả sức mạnh mà nó có.

Thầy Lupin vốn không hiểu; có người nấp đằng sau những bức rèm; Harry đã nghe thấy bọn họ thì thào ngay khi nó bước vào phòng. Chú Sirius đang ẩn nấp, chỉ là đang trốn khỏi mọi người thôi

CHÚ SIRIUS!" nó kêu rống lên. CHÚ SIRIUS!"

"Chú ấy không thể quay trở lại đâu, Harry," thầy Lupin nói, giọng thầy vỡ ra khi thầy cố gắng giữ Harry lại. "Chú ấy không thể quay lại, bởi vì chú ấy đã -

"CHÚ - ẤY - CHƯA - CHẾT!" Harry gầm lên. "CHÚ SIRIUS!"

Có sự chuyển động xung quanh bọn họ, tiếng huyền não không rõ phát ra từ đâu, những tia sáng do lời nguyên loé lên. Với Harry đó là những tiếng động vô nghĩa, những lời nguyên không trúng đích bay ngang qua bọn họ không gây ra chút phản ứng nào, chẳng có ý nghĩa gì trừ việc thầy Lupin nên ngừng ngay việc giả vờ là chú Sirius - người chỉ cách nó chưa đầy một feet phía sau tấm rèm - sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, sẽ không bao giờ còn lắc lắc mái tóc đen và hăng hái lao vào trận đánh một lần nữa.

Thầy Lupin kéo Harry tránh xa cái bụi. Harry, vẫn đứng nhìn chăm chăm vào cái cổng tò vò, bắt đầu tức giận vì chú Sirius bắt nó phải chờ đợi lâu như thế. Nhưng đâu đó trong nó bắt đầu nhận thức ra, ngay trong khi nó vẫn quấy đạp lung tung để thoát khỏi thầy, chú Sirius không bao giờ bắt nó phải chờ đợi trước đó cả... Chú Sirius luôn mạo hiểm mọi thứ để nhìn thấy Harry, để giúp đỡ nó... nếu như chú Sirius không xuất hiện trở lại từ cái cửa tò vò đó khi Harry la hét gọi chú như thể cuộc sống của nó phụ thuộc vào điều đó, thì lời giải thích hợp lý duy nhất chỉ có thể là chú ấy không thể quay lại... chú ấy thực sự không thể...

Cụ Dumbledore đã dồn phần lớn bọn Tử Thần Thực Tử vào giữa phòng, bọn chúng có vẻ bị làm cho không thể nhúc nhích được bằng những sợi dây thừng vô hình; Thầy Moody mắt điên bước lê qua gian phòng đến chỗ cô Tonks đang nằm, và cố gắng làm cô tỉnh dậy; đằng sau cái bụi vẫn còn có ánh sáng loé lên, những tiếng cầu nhàu và la hét – ông Kingsley đang thay chú Sirius tiếp tục đuổi theo Bellatrix.

"Harry?"

Neville bò xuống từng bậc thang đá một tới chỗ Harry đứng. Harry không còn vật lộn với thầy Lupin nữa, mặc dù thế thầy vẫn nắm lấy hai tay nó. "harry... Mình rất tiếc..." Neville nói. Chân của nó vẫn còn nhảy múa như điên không sao dừng được. "Có phải người đàn ông đã chết đó – là Sirius Black, một - một người bạn của cậu?"

Harry gật đầu. "Ở đây à," thầy Lupin lặng lẽ nói, và chỉ cây đũa của thầy vào chân Neville, thầy nói, "Finite." Lời nguyền được giải: Chân Neville duỗi thẳng trên sàn, vẫn còn run rẩy. Gương mặt thầy Lupin xanh xao. "hãy – hãy tìm kiếm những người khác. Bọn chúng ở đâu, Neville?"

Thầy Lupin quay đi khỏi cái cổng tò vò trong lúc thầy nói. Tiếng thầy vang lên như thể mọi lời nói đều làm thầy đau.

"Bọn họ ở đằng sau đó," Neville nói. "Một bộ não đã trói Ron lại nhưng con nghĩ là bạn ấy không sao cả - còn Hermione thì vẫn bất tỉnh, nhưng chúng con cảm thấy bạn ấy vẫn còn thở..."

Có một tiếng nổ âm và một tiếng thét từ phía sau cái bậc. Harry nhìn thấy ông Kingsley ngã rầm xuống nền sàn nhà và kêu lên đau đớn: Bellatrix Lestrange đã thoát được và chạy điên cuồng như thể cụ Dumbledore quát roi đằng sau. Cụ tấn công cô ả bằng một lời nguyền nhưng cô ả đã làm nó chệch đi; ả đã đi được một nửa các bậc cầu thang.

"Harry - không!" thầy Lupin la lên, nhưng Harry đã giải phóng được cánh tay của nó nhân một lúc thầy Lupin buông hơi lỏng tay.

"MỤ TA ĐÃ GIẾT CHÚ SIRIUS!" Harry kêu rống lên. "MỤ TA ĐÃ GIẾT CHÚ ẤY, CON SẼ GIẾT MỤ!"

Và nó thoát được ra, nhảy lên các bậc cầu thang; mọi người la hét phía sau nhưng nó không quan tâm. Hình dáng Bellatrix trong bộ áo choàng đang ở phía trước và hai người đã trở lại gian phòng có những bộ não đang bơi lượn...

Mụ ta ném một lời nguyền ra sau vai. Cái bể bị hất tung lên không không khí và nước bị đổ văng ra. Harry bị chìm ngập trong thứ chất lỏng có mùi hôi thối ở trong: những bộ não văng về phía nó và bắt đầu giăng mắc những xúc tu đầy màu sắc và dài thòng, nhưng nó la lên, "Wingardium Leviosa!" và những xúc tu đó buông nó ra văng vào không khí. Vừa đi vừa trượt ngã, nó chạy về phía cánh cửa; nó vượt qua Luna, vẫn đang rên rỉ trên sàn nhà, vượt qua Ginny, cô bé nói, "anh Harry – cái gì vậy -? , vượt qua Ron, vẫn đang cười khúc khích hết sức yếu ớt, và qua Hermione vẫn còn đang bất tỉnh. Nó xoay quả dĩa cửa mở cửa dẫn vào căn phòng tròn màu đen và nhìn thấy Bellatrix biến mất sau một cánh kia bên kia gian phòng; phía trước mụ ta là hành lang dẫn tới thang máy.

Nó chạy tới nhưng mụ ta đã đóng sập cánh cửa lại và những bức tường bắt đầu xoay. Một lần nữa, nó lại bị vây quanh bởi những vệt sáng xanh phát ra từ ngọn đèn ấy đang quay tròn.

"Lối ra ở đâu?" Nó liều lĩnh la lên, và bức tường lại bắt đầu dừng lại. "Lối ra ở đâu?" Gian phòng dường như chỉ chờ có thế. Cánh cửa ngay sau nó trượt mở và hành lang dẫn tới thang máy trải dài trước mặt nó, được chiếu sáng bởi những ngọn đuốc và không một bóng người. Nó bắt đầu chạy ...

Nó có thể nghe thấy tiếng thang máy di chuyển ở đằng trước; nó chạy hết tốc lực trên lối đi, quay ngoắt ở góc và đâm cái rầm vào nút bấm để gọi thang mấy lần thứ hai. Cái thang máy rít lên chói tai và lao vun vút xuống thấp dần; Cái lồng sắt mở ra và nó nhảy vào trong, đâm vào cái nút bấm để "Phòng Tiếp Tân. Cánh cửa đóng lại và nó bắt đầu đi lên ...

Nó len mình ra khỏi thang máy trước khi cánh cửa mở ra hoàn toàn và nhìn quanh. Bellatrix đã đến gần cái buồng điện thoại ở đầu kia của gian phòng, nhưng mụ ta nhìn trở lại khi nó chạy hết tốc lực về phía mụ và giáng một lời nguyền nữa vào nó. Nó nấp đằng sau cái Vòi phun nước Tình Băng Hữu Ma thuật: lời nguyền trượt qua nó và giáng trúng vào cánh cửa bằng vàng ở đầu kia của Cổng ra vào khiến cho nó kêu văng lên như chuông. Không có thêm bước chân nào nữa. Mụ ta đã ngừng lại. Nó ẩn nấp sau những bức tượng và nghe ngóng.

"Ra đây, ra đây, Harry bé nhỏ!" Mụ ta gọi bằng thứ giọng trẻ em đầy chế giễu, giọng mụ vang vọng khắp các hành lang lát gỗ bóng loáng. "Mi rượt theo ta để làm gì, thằng bé kia? Ta nghĩ mi ở đây là để trả thù cho người anh họ thương mến của ta!

"Tôi sẽ trả thù!" Harry kêu lên, và dường như có hàng chục Harry khác lặp lại Tôi sẽ trả thù! Tôi sẽ trả thù! Tôi sẽ trả thù! vang động khắp gian phòng

"Aaaaaah ... mà yêu mến hẳn phải không, nhóc Potter bé nhỏ?"

Lòng căm thù chưa bao giờ nó biết đến trước đó giờ trào dâng trong Harry; nó nhào ra từ phía sau cái vòi phun và gầm lên, "Crucio!"

Mụ Bellatrix thét lên: lời nguyền đã dồn quí chân mụ, nhưng mụ ta không lặn lội và hét lên vì đau đớn như Neville - mụ đứng ngay lên được, há hốc mồm để thở và không còn cười nữa.

Harry lại nấp vào sau cái vòi phun nước bằng vàng. Lời nguyền trả đũa của mụ giáng trúng cái đầu của một ông phù thủy trông rất đẹp trai khiến cho cái đầu văng đi và nằm trên mặt sàn nhà tới cả hai chục feet, làm nên một vệt xước dài trên sàn gỗ.

"Mi chưa bao giờ sử dụng Lời Nguyền Không Thể Tha Thứ đúng không, cậu bé?" Mụ ta hét lên. Mụ đã bỏ hẳn giọng nói trẻ con. "Mi cần phải muốn chúng, Potter! Mi cần phải muốn thực sự làm cho ai đó đau đớn – thích thú với nó - sự giận dữ chính đang đã không còn làm ta bị thương nữa – Ta sẽ chỉ cho mi làm

như thế nào? Ta sẽ cho mi một bài học -"

Harry men theo bờ của cái bể phun nước sang phía đối diện khi mù thét lên, "Crucio!" và nó buộc phải nấp trở lại khi cánh tay của con nhân mã, trong tay có cung tên, gãy rời ra và rơi xuống sàn nhà cánh cái đầu của ông phù thủy bằng vàng không xa lắm.

"Potter, mi không thể thắng được ta đâu!" Mụ la lên.

Nó có thể nghe thấy tiếng động khi mù di chuyển sang bên phải, cố gắng tiến lại gần nó. Nó vòng ra sau bức tượng cách xa mù, nấp sau những cái chân của con nhân mã, đầu nó nhô lên ngang với đầu con gia tinh.

"Ta đã từng và đang là đầy tớ trung thành nhất của Chúa tể Hắc Ám. Ta đã học Nghệ Thuật Hắc Ám từ ngài, và ta biết những lời nguyện đầy quyền năng như thế thì mi, thằng bé đáng thương kia, không bao giờ có thể mơ đến chuyện thực hiện được..."

"Stupefy!" Harry la lên. Nó đi men vòng quanh tới nơi có con yêu tinh đang đứng, nở nụ cười toe với ông phù thủy giờ đã không có đầu và chuẩn bị tập hậu mù khi mù ta đảo mắt nhìn quanh cái bể phun nước. Mụ ta phản ứng hết sức nhanh khiến nó không có thời gian để ẩn nấp.

"Protego!"

Chùm ánh sáng đỏ, Lời Nguyền Choáng Váng của chính nó, bật trở lại. Harry trườn trở lại ra sau bể phun nước và tai của con yêu tinh bắn vèo qua gian phòng.

"Potter, ta sẽ cho mi một cơ hội!" Mụ Bellatrix hét lên. "Hãy đưa cho ta quả cầu tiên tri – hãy lăn nó về phía ta ngay bây giờ - và ta có thể để cho mi được sống!"

"Bà sẽ phải giết tôi thôi, vì nó đã mất rồi!" Harry gầm lên và khi nó hét lên những lời đó, sự đau đớn thiêu đốt trán nó; vết sẹo lại trở nên nóng bỏng, và nó cảm thấy trào dâng một sự thịnh nộ hoàn toàn không có liên quan gì đến cơn giận dữ của chính bản thân nó. "Và hẳn ta sẽ biết!" Harry nói, với tiếng cười điên khùng đáp trả lại tiếng cười của Bellatrix. "Lão già Voldemort yêu quý của bà sẽ biết là nó không còn nữa! Hẳn ta sẽ không hài lòng với bà đâu, đúng không?"

Cái gì? Mi nói cái gì?" Mụ la lên, và lần đầu tiên có một sự sợ hãi trong giọng nói.

"Quả cầu tiên tri đã vỡ khi tôi cố gắng đưa Neville lên cầu thang! Bà nghĩ Voldemort sẽ nói như thế nào về chuyện đó đây?"

Vết sẹo của nó đau buốt và thiêu đốt nó... sự đau đớn khiến nó chảy cả nước mắt ...

"ĐỒ NÓI DỐI!" Mụ ta gầm lên, nhưng nó có thể nghe thấy âm hưởng kinh hoàng đằng sau sự tức giận

đó. " MI ĐANG GIỮ NÓ, POTTER, VÀ MI SẼ PHẢI GIAO NÓ CHO TA! Accio prophecy! ACCIO PROPHECY!" (Quả cầu tiên tri lại đây-ND)

Harry lại cười lớn bởi nó biết tiếng cười sẽ chọc tức mụ ta, sự đau đớn kinh khủng trên trán khiến nó nghĩ là đầu nó có thể nổ tung ra. Nó vẫy bàn tay không từ phía sau con yêu tinh còn có một bên tai và rút lại rất nhanh khi mụ ta phóng một chùm sáng xanh về phía nó.

"Không có gì ở đó!" Nó la lên. "Không có gì để bấm báo! Nó đã vỡ và không một ai nghe thấy nó nói gì, hãy nói với ông chủ bà như thế!"

"Không đúng!" Mụ hét lên. "Không đúng, mi đang nói dối! ÔNG CHỦ, TÔI ĐÃ CỐ GẮNG, TÔI ĐÃ CỐ GẮNG – XIN ĐỪNG TRỪNG PHẠT TÔI,"

"Đừng có phí hơi!" Harry hét lên, mắt nó chớp chớp cố gắng chống chọi sự đau đớn ở chỗ vết thẹo, bây giờ sự đau đớn trở nên khủng khiếp hơn bao giờ hết. " hắn ta không thể nghe được được bà ở đây đâu!"

"Ta không thể ư, Potter?" Một giọng lạnh lẽo cao vống vang lên.

Harry mở mắt ra.

Một dáng người cao gầy với mũi trùn đầu màu đen, khuôn mặt hắc trắng bệch và dữ tợn giống như một con rắn, đôi mắt đỏ kéké, hai con người đang nhìn chăm chăm... Chúa tể Hắc ám Voldemort đã xuất hiện ngay giữa căn phòng, với đũa phép chỉ vào Harry lúc này như bị đóng băng, không có khả năng cử động.

“VẬY là mi đã làm vỡ lời tiên tri của ta?” Voldemort nhẹ nhàng, vẫn nhìn chòng chọc vào Harry bằng đôi mắt đỏ kéké tàn bạo. “Không, Bella, nó không nói dối đâu... Ta thấy sự thành thật từ trong cái tâm hồn vô dụng của nó... hàng tháng rờng chuẩn bị, hàng tháng nỗ lực... và các Tử thần Thực tử của ta lại để cho thằng Harry Potter thọc gậy bánh xe một lần nữa...”

Bellatrix thốn thức: “Thưa Chủ nhân, tôi xin lỗi, tôi không biết điều đó, lúc đó tôi đang đánh nhau với tên Hoá thú sư Black!” mụ quăng mình tới trước chân Voldemort khi hắc tới gần hơn. “Chủ nhân, Người phải biết rằng... ”

“Hãy im lặng, Bella,” giọng Voldemort trở nên nguy hiểm. “Ta sẽ chưa tính sổ với người lúc này. Người nghĩ rằng ta phải vào tận Bộ Pháp thuật chỉ để nghe người cầu xin sự tha thứ sao?”

“Nhưng thưa Chủ nhân – lão ta đang ở đây – lão đang ở tầng dưới –”

Nhưng Voldemort không chú ý đến mụ.

Hắn nhỏ nhẹ: “Ta không còn gì để nói với mày, Potter. Mày đã làm phiền ta quá nhiều, quá lâu. AVADA KEDAVRA!”

Harry thậm chí không mở được mồm để chống cự, đầu óc nó hoàn toàn trống rỗng, cây đũa phép đang chỉ xuống sàn nhà một cách vô dụng.

Nhưng đột nhiên cái tượng pháp sư không đầu bằng vàng trên vòi phun nước trở nên sống động nhảy ra khỏi bệ tới chắn giữa Harry và Voldemort.

Lời nguyện chỉ sượt qua ngực cái tượng khi nó giơ tay bảo vệ Harry.

“Cái gì - ?” Voldemort thốt lên và nhìn quanh. Và hăn thờ hắt ra, “Dumbledore!”

Harry nhìn ra sau lưng hăn, tim nó đập thành thịch. Cụ Dumbledore giờ đang đứng trước cánh cửa vàng.

Voldemort giơ đũa phép và một tia sáng xanh lè bắn thẳng vào cụ, nhưng cụ đã đổi hướng và biến mất trong cái áo choàng đang xoay tít. Sau đó, cụ đột nhiên hiện ra đằng sau Voldemort và vẫy đũa phép về phía phần còn lại của cái vòi phun nước. Những bức tượng còn lại cũng trở nên sống động. Bức tượng mù phù thủy chạy tới Bellatrix lúc này đang gào thét ồm ồm một cách vô ích vào ngực bức tượng trước khi nó lao vào mù và ấn mù xuống sàn nhà. Trong lúc đó, con yêu tinh và con gia tinh hấp tấp lao về phía lò sưởi và biến mất bên cạnh cái bể nước. Cái tượng không đầu đẩy Harry về phía sau, tránh khỏi cuộc đấu, khi cụ Dumbledore đang chiếm lợi thế trước Voldemort và bước tượng nhân mã chạy nước kiệu xung quanh họ.

Cụ Dumbledore điềm tĩnh nói: “Thật là đại đột khi tới đây vào tối nay, Tom. Các Thần Sáng đang trên đường tới đây -” (Tom – tên thật của Voldemort khi còn nhỏ: Tom Mavolor Riddle-ND)

“Lúc đó ta đã đi khỏi đây, và người sẽ chết!” Voldemort đáp lại. Hăn lại bắn ra một lời nguyện giết người vào Dumbledore nhưng lại trượt, thay vào đó nó bắn trúng cái bàn của người bảo vệ làm nó bùng cháy.

Cụ Dumbledore vẫy nhẹ cây đũa: quyền lực của bùa phép toả ra từ cây đũa làm cho Harry, dù đã được che bởi bức tượng, cũng cảm thấy tóc dựng ngược lên khi nó bay qua và cùng lúc đó Voldemort hoá phép ra một cái lá chắn bằng bạc để làm chệch hướng nó. Bùa phép của cụ, dù nó là bất cứ cái gì, không gây ra một thiệt hại cụ thể nào lên cái lá chắn, mặc dù có một tiếng coong dội lại - một âm thanh sắc lạnh kì quặc.

Voldemort nói, đôi mắt đỏ ké của hăn nhô lên trên cái lá chắn: “Người không định giết ta hả, Dumbledore?. Cao hơn cả sự tàn bạo, phải không?”

“Chúng ta đều biết rằng có nhiều cách khác để huỷ diệt một con người, Tom,” Cụ Dumbledore vẫn điềm tĩnh, tiếp tục tiến về phía Voldemort như thể cụ không hề sợ hãi thứ gì, rằng không có gì có thể ngăn cản cụ đi dạo trong phòng. “Chỉ đơn thuần lấy đi cuộc sống của người không làm ta hài lòng, ta phải thừa nhận điều đó –”

“Không có cái gì tồi tệ hơn cái chết, Dumbledore!” Voldemort gầm gừ.

“Người đã sai hoàn toàn,” cụ Dumbledore vẫn đang tiến gần tới Voldemort và nói rất nhẹ nhàng như thể họ đang thảo luận về một vấn đề gì đó bên ly rượu. Harry cảm thấy sợ hãi khi phải nhìn cụ đi tới, không phòng thủ, không có lá chắn bảo vệ; nó muốn gào lên cảnh báo, nhưng cái tượng không đầu vẫn giữ nó quay mặt vào tường, ngăn chặn mọi nỗ lực của nó để thoát ra từ đằng sau.

“Quả thực, sự thất bại trong việc nhận thức được cái gì còn tồi tệ hơn cái chết luôn luôn là điểm yếu lớn nhất của người... ”.

Một tia sáng màu xanh nữa lại bay ra từ sau cái lá chắn bạc. Lần này là con nhân mã một tay lao nhanh tới trước cụ Dumbledore chặn lấy cú đánh và vỡ tan thành trăm mảnh, nhưng trước khi các mảnh vỡ kịp chạm xuống sàn, cụ Dumbledore đã giơ đũa phép lên và vẫy như thể đang vung roi. Một luồng lửa dài phóng ra từ đầu đũa; nó bao bọc xung quanh Voldemort, cái khiên và tất cả mọi thứ. Trong chốc lát, có vẻ như cụ Dumbledore đã thắng, nhưng sau đó cái dây lửa biến thành con rắn, nó không cuốn lấy Voldemort nữa mà rít lên dữ dội và lao vào cụ Dumbledore.

Voldemort biến mất; con rắn ngồng đầu lên, chuẩn bị tấn công –”

Một ngọn lửa bùng lên trong không trung, phía trên cụ Dumbledore ngay khi Voldemort hiện ra trên cái bệ giữa bể nước chỗ 5 cái tượng lúc trước vẫn đứng.

“Coi chừng!” Harry hét.

Nhưng ngay khi nó hét, một tia sáng xanh lại bay về phía cụ Dumbledore từ cây đũa của Voldemort và con rắn cũng lao tới –”

Con phượng hoàng Fawkes nhào xuống trước mặt cụ Dumbledore, nó há rộng cái mỏ đón lấy toàn bộ tia sáng rồi bốc cháy và rơi xuống sàn, dưới sàn xuất hiện một con chim non xấu xí, da nhẵn nhoe và không bay được. Cùng lúc đó, cụ Dumbledore vẫy đũa phép thành một đường dài – con rắn đang chuẩn bị đón cụ bay lên cao và biến mất trong làn khói đục; và nước trong bể đột nhiên dâng cao bao phủ lấy Voldemort như một cái kén bằng thủy tinh nóng chảy.

Trong vài giây hình thù Voldemort trên cái bệ trông mờ ảo, không rõ mặt, rõ ràng là đang vật lộn để thoát khỏi khối nước ngọt ngạt...

Rồi hần biến mất và khối nước lại rơi xuống bể, tràn ra tứ phía làm ướt cả sàn nhà bóng loáng. Bellatrix gào lên: “CHỦ NHN!” .

Chắc hẳn là mọi việc đã kết thúc, Voldemort đã bỏ chạy, Harry bèn chạy ra khỏi bức tượng đang bảo vệ nó, nhưng cụ Dumbledore nói to: “Hãy ở nguyên đấy, Harry!”

Lần đầu tiên nó nghe thấy cụ giọng Dumbledore đe dọa. Harry không thể hiểu được tại sao: căn phòng đã hoàn toàn trống rỗng, Bellatrix vẫn đang thẫn thức dưới bức tượng mù phù thủy, và con phượng hoàng

Fawkes đang chíp chíp yếu ớt trên sàn nhà –”

Đột nhiên cái theo của Harry bùng lên đau đớn, nó tưởng rằng nó đã chết: cơn đau này vượt ra ngoài sự tưởng tượng, vượt quá sự chịu đựng của nó –”

Hắn chạy trốn nhưng lại tự ấn mình trong cái sinh vật có đôi mắt đỏ kék, giờ đang xiết chặt lấy đến nỗi nó không biết đâu là cơ thể nó và đâu là cái sinh vật kia: họ như bị hoà lẫn vào nhau, bị ràng buộc bởi sự đau đớn, và không có cách nào để thoát khỏi nó –”

Rồi cái sinh vật kia cất tiếng, nó dùng mồm của Harry để nói, mặc dù đang trong cơn đau đớn cực độ nó vẫn nhận thấy quái hàm của mình đang chuyển động... “Hãy giết ta đi, Dumbledore...”

Mắt mờ dần và cảm thấy như đang chết dần, toàn bộ cơ thể nó kêu gào đòi được giải thoát, Harry lại thấy sinh vật đó sử dụng cơ thể nó một lần nữa...

“Nếu cái chết chẳng là gì cả, Dumbledore, hãy giết thẳng bé đi...”

Hãy chấm dứt sự đau đớn, Harry nghĩ... hãy để cụ giết chúng ta... chấm dứt chuyện này, cụ Dumbledore... cái chết chẳng là gì nếu so sánh với chuyện này...

Và nó sẽ được gặp lại chú Sirius...

Và khi trái tim Harry tràn đầy cảm xúc, cái sinh vật đang cuộn chặt lấy nó bỗng nói lỏng ra, cơn đau đã hết; Harry thấy mình đang nằm úp mặt trên sàn nhà, kính đã rơi mấ, nó run rẩy như thể đang nằm trên băng chứ không phải gỗ...

Rồi ở đâu đó vang lên giọng nói, nhiều giọng nói hơn lúc nãy... Harry mở mắt và nhìn thấy cái kính của nó ngay cạnh gót chân của bức tượng mất đầu đã bảo vệ nó, nhưng bây giờ nằm ngửa trên sàn, rạn nứt và bất động. Nó đeo kính vào, ngẩng đầu lên một chút và thấy cái mũi khoằm của cụ Dumbledore ngay phía trên nó.

“Con có sao không Harry?” “Dạ,” Harry lắc mạnh như thể nó không thể giữ cái đầu của mình một cách tự nhiên. “Con, à – Voldemort đâu rồi, - họ là ai vậy – cái gì –”

Căn phòng Tiếp đón chật ních người; sàn nhà phản chiếu những luồng lửa màu xanh ngọc bích đang cháy trong tất cả các lò sưởi dọc một bên tường; và một lô phù thủy đang xuất hiện từ đó. Khi cụ Dumbledore kéo nó dậy, Harry nhìn thấy cái tượng nhỏ bằng vàng hình con gia tinh và yêu tinh đang dẫn ông Cornelius Fudge – trông rất sững sờ – đi tới.

“Hắn đã ở đó!” một phù thủy mặc áo choàng màu đỏ với búi tóc đuôi ngựa hét lên và đang chỉ vào cái cột đá vỡ nhام nhờ phía bên kia căn phòng, nơi mà Bellatrix đã bị nhốt chỉ ít phút trước đó. “Tôi đã thấy hắn, ngài Fudge, tôi thề rằng đó chính là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, hắn tóm lấy người đàn bà và Độn

thổ mất tiêu!”

“Tôi biết, Williamson, tôi biết, tôi cũng thấy hần!” ông Fudge lắp bắp, ông vẫn đang mặc bộ quần áo ngủ và có khoác thêm cái áo choàng bên ngoài, thở hổn hển như thể vừa mới chạy cả cây số.

“Ôi trời – ngay tại đây – ngay tại đây! – trong Bộ Pháp Thuật! – ôi lạy trời đất - không thể nào – tuyên bố của tôi – sao chuyện đó có thể xảy ra - ?”

“Nếu anh chịu khó đi xuống Sở Cơ mật ở tầng dưới, Cornelius,” cụ Dumbledore nói – hình như cụ đã hài lòng vì Harry không sao, bèn tiến về phía những người mới đến đã nhận ra cụ trước đó (vài người đã giơ đũa phép lên; số khác chỉ đơn thuần biểu lộ sự ngạc nhiên; cái tượng con gia tinh và yêu tinh vỗ tay hoan nghênh còn ông Fudge giậm chân mạnh đến nỗi cái dép đi trong nhà tuột ra khỏi chân) – “anh sẽ thấy vài tên Tử thần Thực tử trốn ngục đang bị giam trong Căn phòng Chết Chóc, bị ếm bùa Chống Động Thổ và đang đợi xem ông sẽ làm gì với chúng.”

“Dumbledore!” ông Fudge thở hổn hển với sự ngạc nhiên. “Ông – ở đây – tôi – tôi –”

Ông ta điên cuồng nhìn đám Thần Sáng mà ông ta đã mang theo và không thể rõ ràng hơn rằng ông ta đang gào lên bằng toàn bộ sức mạnh, “Bắt lấy lão!”

“Cornelius, tôi đã sẵn sàng để đánh nhau với người của ông – và lại thắng!” giọng cụ vang như sấm. “Nhưng vài phút trước đây ông đã nhìn thấy bằng chứng, với chính mắt ông, rằng tôi đã nói với ông sự thật cách đây một năm. Chúa Tể Voldemort đã trở lại, ông đã truy tìm sai đối tượng suốt 12 tháng ròng, và bây giờ là lúc để ông nghe theo sự thật!”

“Tôi – không – thôi được –” Fudge vẻ hăm dọa, nhìn xung quanh như thể chờ đợi ai đó sẽ nói cho ông ta biết phải làm gì. Khi không có ai làm điều đó, ông ta nói, “Rất tốt – Dawlish!”

Williamson! Đi xuống Sở Cơ mật và xem xét ở đó... Dumbledore, ông – ông sẽ phải nói cho tôi biết chính xác – cái vòi phun nước Tình bằng hữu của Cộng đồng Pháp thuật - chuyện gì đã xảy ra?” ông ta rên rỉ và nhìn xung quanh sàn nhà, nơi giờ đây chỉ còn lại những mảnh vụn của bức tượng phù thủy, pháp sư và con nhân mã.

“Chúng ta có thể thảo luận về điều đó sau khi tôi đưa Harry trở lại Hogwarts,” cụ nói.

Harry — Harry Potter?”

Ông Fudge quay lại và nhìn chăm chăm vào Harry lúc này vẫn đang đứng sát tường bên cạnh cái tượng đã bảo vệ nó trong suốt cuộc đấu giữa Dumbledore và Voldemort.

“Nó - ở đây?” Fudge vẫn giương mắt nhìn Harry. “Tại sao - tất cả những điều này là sao?”

“Tôi sẽ giải thích tất cả, khi nào Harry trở lại trường.” Dumbledore nhắc lại.

Cụ đi ra khỏi bể nước tới chỗ cái đầu phù thủy bằng vàng đang nằm trên sàn. Rồi cụ chỉ đũa phép vào đó và nói khẽ, “Portus”. Cái đầu bỗng rực sáng một thứ ánh sáng màu xanh và rung lên trên sàn gỗ trong vài giây, sau đó nó trở lại như cũ.

“Hãy xem xét điều này tại đây ngay bây giờ, Dumbledore!” Fudge nói khi cụ Dumbledore cúi xuống nhặt cái đầu phù thủy và mang nó đi về phía Harry. “Ông không được quyền sử dụng Khóa cảng! Ông không thể làm điều đó ngay trước mũi Bộ, ông – ông –”

Ông ta ấp úng khi cụ Dumbledore nhìn ông một cách đầy quyền uy qua đôi kính nửa vàng trắng của cụ.

Cụ nói: “Anh sẽ ra chỉ thị chuyển Dolores Umbridge ra khỏi trường Hogwarts, anh sẽ ra lệnh cho các Thần Sáng của anh ngừng truy tìm giáo viên Chăm sóc Sinh vật Huyền bí của tôi để ông ấy có thể trở lại làm việc. Tôi sẽ cho anh...”.

Cụ lấy chiếc đồng hồ có 12 cái kim trong túi ra xem... “nửa giờ trong tối nay, khi đó tôi nghĩ là chúng ta sẽ có thể xem xét những điểm quan trọng nhất của sự việc đã xảy ra ở đây. Sau đó, tôi cần phải quay về trường của tôi. Nếu anh cần sự giúp đỡ nhiều hơn từ phía tôi, tất nhiên anh có thể liên lạc với tôi ở Hogwarts. Hãy để địa chỉ thư tới Ngài Hiệu trưởng.”

Fudge tròn mắt hơn bao giờ hết; mồm mở rộng và cái mặt tròn trịa trở nên đỏ hơn giữa mái tóc hoa râm bờm xờm.

“Tôi – ông –”

Cụ Dumbledore quay lưng lại.

“Con hãy cầm lấy cái Khóa cảng, Harry.”

Cụ giơ cái đầu tượng bằng vàng ra và Harry đặt tay lên nó, vừa mới tự hỏi nó sẽ làm gì tiếp theo hoặc sẽ đi đến đâu.

“Tôi sẽ gặp anh trong nửa giờ nữa,” cụ Dumbledore nói nhỏ “Một... hai... ba”

Harry nhận ra cái cảm giác quen thuộc như thể có một cái móc câu ở rốn nó bỗng nhiên bị giật mạnh về phía sau. Cái sàn gỗ bóng loáng xa dần dưới chân nó; the Atrium, ông Fudge và cụ Dumbledore biến mất và nó thấy mình đang bay tới trước rất nhanh trong cơn gió hú và màu sắc quần quện...

HARRY POTTER

J.K.Rowling

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Lời Tiên Tri Đã Mất

Chân Harry chạm vào mặt đất cứng, đầu gối nó khễ oằn, chiếc đầu phù thủy bằng vàng rơi xuống nền nhà vang lên một tiếng đặng. Nó nhìn quanh và thấy mình đã ở trong văn phòng của cụ Dumbledore.

Mọi thứ dường như đã tự sửa chữa và sắp xếp lại trong lúc thầy Hiệu trưởng vắng mặt. Những nhạc cụ bằng bạc tinh xảo lại ngay ngắn trên chiếc bàn thanh mảnh, đương tấu nên tiếng nhạc trong trẻo dịu êm. Chân dung các ông bà cựu Hiệu trưởng đang ngủ gà gật bên trong khung ảnh, đầu ngả vào thành ghế hay dựa vào gờ tranh. Harry ngó qua khung cửa sổ. Một đường chỉ xanh mờ ở đằng chân trời: bình minh đang tới.

Sự yên lặng và tĩnh mịch, chỉ thỉnh thoảng bị phá vỡ bởi những tiếng khụt khịt hoặc làu bàu từ các tấm chân dung, làm nó không chịu nổi. Nếu những gì xung quanh nó có thể phản ánh cảm giác trong lòng nó, mấy bức tranh chắc phải kêu thét lên vì đau đớn. Nó đi lòng vòng trong văn phòng đẹp yên tĩnh, thở dồn dập, cố gắng không nghĩ một điều gì. Nhưng nó phải nghĩ... nó không thể trốn tránh...

Cái chết của chú Sirius là lỗi của nó, tất cả đều là lỗi của nó. Giá như nó, Harry, không ngu ngốc đến nỗi mắc phải cạm bẫy của Voldemort, nếu nó không tin chắc đến thế rằng giấc mơ của nó là thật, nếu nó chịu mở đầu óc để thấy được Voldemort có thể, như Hermione đã nói, lợi dụng cái tính ưa đóng vai anh hùng của nó...

Không thể chịu nổi, nó không thể nghĩ về điều đó, không thể chịu đựng được điều đó, một sự trống rỗng kinh khủng trong sâu thẳm tâm hồn nó mà nó không muốn cảm nhận, không muốn xem xét, một lỗ hổng ở nơi chú Sirius tồn tại, nơi chú Sirius biến mất, nó không muốn phải ở một mình trong không gian lặng thinh to lớn ấy, nó không thể chịu nổi...

Một bức tranh đằng sau nó buông tiếng ngáy to, và một giọng thờ ơ vang lên: "Ali... Harry Potter".

Phineas Nigellus ngáp một cái dài, vươn tay ra trong lúc vẫn chăm chú quan sát Harry từ sau đôi mắt hẹp tinh anh.

"Và cái gì đã đưa cậu tới đây vào sáng sớm như thế này?", Phineas cuối cùng cất tiếng. "Tưởng là văn phòng này đã đóng chặn với tất cả trừ vị Hiệu trưởng chính đáng của nó. Hay Dumbledore gọi cậu tới đây hả?Ồ, đừng nói với ta rằng...", ông buông tiếp một cái ngáp kinh dị, "Một thông điệp nữa cho đưa chút chút vô dụng của ta đấy chứ?"

Harry không thể trả lời. Phineas không biết rằng chú Sirius đã chết, nhưng Harry không thể nói cho ông hay. Nói to lên điều ấy tức là thừa nhận đó là sự thực, không thể cứu vãn và không thể thay đổi..

Thêm một số bức chân dung nhúc nhích. Nỗi khiếp sợ bị hỏi han này nọ khiến nó sai bước một mạch qua phòng, và chộp lấy tay nắm cửa.

Tay nắm không xoay, nó đã bị nhốt ở trong.

"Ta hy vọng điều này có nghĩa ", ông phù thủy to béo với chiếc mũi đỏ trong bức tranh treo đằng sau bàn Hiệu trưởng nói, " là Dumbledore sẽ sớm trở lại với chúng ta chứ?"

Harry quay lại. Ông phù thủy đang ngắm nghía nó với vẻ vô cùng hứng thú. Harry gật đầu. Nó lại giật mạnh tay nắm cửa lần nữa, nhưng tay nắm vẫn không nhúc nhích.

"Ồ tốt," ông phù thủy nói "Không có Dumbledore ở đây thật buồn tẻ, quả là vô cùng buồn tẻ".

Ông ngồi trên cái ghế giống như một chiếc ngai của mình, nơi ông được vẽ lên đó, và mỉm cười đôn hậu với Harry.

"Dumbledore rất đề cao cậu, ta chắc là cậu biết điều ấy," ông nói một cách thoải mái, "Ờ, đúng vậy, ông ấy vô cùng quý trọng cậu".

Cảm giác tội lỗi lấp đầy lồng ngực Harry như một con vật ăn bám nặng nề gổm guốc, bây giờ lại quặn lên đau đớn. Harry không thể chịu đựng nổi, nó không thể chịu đựng việc nó là chính nó thêm một phút nào nữa... nó chưa bao giờ cảm thấy bị mắc kẹt trong đầu óc cơ thể mình đến như vậy, chưa bao giờ có ước muốn mãnh liệt như vậy rằng nó có thể là một người nào đó, bất kể người nào, miễn không phải là nó...

Chiếc lò sưởi trống rỗng chợt bùng lên một ngọn lửa màu xanh lục bảo; khiến Harry bật nhảy ra xa cửa, chăm chú nhìn người đàn ông đang xoay tròn trong lò. Khi dáng cao cao của cụ Dumbledore hiện ra từ ngọn lửa, những ông bà phù thủy trên các bức tường xung quanh giật mình tỉnh dậy, nhiều người trong số họ reo lên chào mừng.

"Cảm ơn", cụ Dumbledore nói êm ái.

Cụ không nhìn Harry trước nhút, mà đi tới chỗ chiếc lồng chim gần cửa và rút ra, từ túi trong chiếc áo choàng của mình, con Fawkes nhỏ xíu, trần trụi và xấu xí, rồi cụ nhẹ nhàng đặt nó lên trên chiếc khay đựng tro mềm bên dưới chiếc trụ vàng nơi con Fawkes trưởng thành vẫn thường đậu.

"À, Harry", cuối cùng cũng quay đầu khỏi chỗ con chim mới sinh, cụ cất tiếng, "con sẽ rất vui nếu biết rằng không có bạn học nào của mình phải chịu những vết thương lâu dài sau những sự kiện hồi hôm".

Harry cố gắng nói "Tốt quá", nhưng không một âm thanh nào phát ra. Dường như cụ Dumbledore vừa

nhắc cho nó nhớ về những thiệt hại mà nó đã gây ra, và mặc dù cụ đã nhìn thẳng vào nó một lần, mặc dù nét mặt của cụ trông thân mật hơn là kết án, Harry vẫn không dám nhìn vào mắt cụ.

"Bà Pomfrey đang chữa trị cho mọi người", cụ Dumbledore nói "Nymphadora Tonks có lẽ phải được chữa trị ở bệnh viện Thánh Mungo một thời gian ngắn, nhưng trông vẻ cô ấy sẽ phục hồi hoàn toàn thôi".

Harry tự chiều lòng bằng việc cầm cúi nhìn tấm thảm dưới chân, tấm thảm đang sáng dần lên trong lúc bầu trời ngoài kia trở nên xanh hơn. Nó biết rõ những bức chân dung quanh phòng đang chăm chú lắng nghe từng lời của cụ Dumbledore, tự hỏi cụ và Harry đã ở đâu, và tại sao lại có người bị thương.

"Thầy biết con cảm thấy như thế nào, Harry", cụ Dumbledore trầm giọng nói.

"Không, thầy không biết đâu", Harry buột miệng, giọng nó chột to lên và dữ dội, cơn nóng giận điên cuồng dâng trào trong lòng nó, cụ Dumbledore không biết tí gì về cảm giác của nó.

"Thấy chưa, Dumbledore?", Phineas Nigellus tinh quái nói "Đừng có cố mà hiểu học trò. Bọn nhóc không thích đâu. Chúng thích bị hiểu lầm theo kiểu bi kịch hơn, thích đắm mình trong sự tự thương hại, hãm mình trong..."

"Đủ rồi đấy, Phineas", cụ Dumbledore nói.

Harry quay lưng lại phía cụ Dumbledore và nhất quyết nhìn chòng chọc ra ngoài cửa sổ. Nó có thể nhìn thấy sân Quidditch ở đằng xa. Sirius đã từng xuất hiện ở đó, ngụy trang bằng hình dạng một con chó đen bờm xờm, để có thể coi Harry chơi bóng... có lẽ chú ấy tới xem Harry có thể chơi tốt như là ba nó hay không... Harry chưa bao giờ hỏi chú điều đó.

"Cảm xúc của con chẳng có gì đáng xấu hổ cả, Harry", giọng cụ Dumbledore vang lên "Trái lại, cảm nhận nỗi đau như thế chính là mặt mạnh lớn nhất của con".

Harry cảm thấy cơn nóng giận của nó đang tiêu rụi tâm hồn nó, bùng bùng trong sự trống rỗng khủng khiếp, một mong muốn làm tổn thương cụ Dumbledore vì sự bình tĩnh của cụ, và vì những từ ngữ vô nghĩa ấy...

"Mặt mạnh lớn nhất của con, là nó à ?", Harry nói, giọng nó run rẩy trong lúc vẫn nhìn chăm chăm ra sân Quidditch một cách vô thức "Thầy không thể biết... thầy không biết..."

"Thầy không biết gì cơ?", cụ Dumbledore điềm tĩnh hỏi.

Quá lắm rồi. Harry quay lại, run lên vì giận dữ.

"Con không muốn nói về cảm xúc của con, được chưa ?"

"Harry, cảm nhận nỗi đau như vậy mới chứng tỏ thiên tính con người! Nỗi đau là một phần của nhân tính..".

"VẬY-CON-KHÔNG-MUỐN-LÀ-CON-NGƯỜI !" Harry gào, và nó chop lấy một nhạc cụ bằng bạc tinh xảo trên chiếc bàn cao mảnh bên cạnh và quăng đi, chiếc nhạc cụ va vào tường vỡ tan thành trăm mảnh. Vài bức tranh la hét giậm giữ và hoảng hốt, và tấm chân dung của Armando Dippet nói "Thực a !"

"CON KHÔNG QUAN TÂM !", Harry kêu lên, chop lấy cái kính viễn vọng mặt trăng và ném nó vô lò lửa. CON ĐÃ CÓ QUÁ ĐỦ RỒI, ĐÃ COI QUÁ ĐỦ RỒI, CON MUỐN THOÁT KHỎI NÓ, CON MUỐN NÓ KẾT THÚC, CON KHÔNG CẦN BIẾT GÌ HẾT NỮA"

Nó túm lấy chiếc bàn có những nhạc cụ và ném luôn. Chiếc bàn vỡ thành từng mảnh trên nền phòng, mỗi chân lăn một phía.

"Con có quan tâm", cụ Dumbledore nói. Cụ không hề nao núng hay làm gì để ngăn cản Harry phá vỡ phòng. Cụ vẫn bình tĩnh, gần như tách biệt. "Con chú trọng nó tới nỗi con cảm thấy như thể mình sẽ chảy máu đến chết vì vết thương đó".

CON-KHÔNG !" Harry hét to tới mức nó cảm thấy hòng nó muốn rách ra, trong một giây nó muốn xông vào cụ và phá nát giống như với những đồ vật hồi nãy; phá tan gương mặt già nua điềm tĩnh, làm nó rung động, làm nó đau đớn, làm nó nhận thấy một phần rất nhỏ sự kinh tởm bên trong nó.

"Ồ, con có đấy", cụ Dumbledore nói, còn điềm tĩnh hơn trước, "Con đã mất mẹ, mất cha, và bóng hình gần gũi nhất của tình cha con mà con có. Dĩ nhiên là con quan tâm".

"THẦY KHÔNG BIẾT CON CẢM THẤY NHƯ THỂ NÀO !", Harry gào "THẦY-ĐÚNG ĐÓ-THẦY"

Nhưng lời nói cũng đâu đủ, phá vỡ đồ đạc thì có ích gì; nó muốn chạy, nó muốn chạy mãi và không bao giờ ngoảnh lại, nó muốn tới một nơi nó không phải thấy đôi mắt xanh trong đó chăm chú nhìn nó, không phải thấy gương mặt già điềm tĩnh đáng ghét đó. Nó quay gót chạy lẹ ra cửa, vồ lấy nắm đấm cửa lần nữa và vặn mạnh.

Nhưng cánh cửa vẫn không mở ra.

Nó quay lại nhìn cụ Dumbledore.

"Cho con ra", nó nói, run rẩy từ đầu đến chân.

"Không", cụ Dumbledore đáp gọn.

Trong một thoáng hai người chăm chăm nhìn nhau.

"Cho con ra", nó lại nói.

"Không", cụ Dumbledore nhắc lại.

"Nếu thầy không... nếu thầy giữ con lại đây... nếu thầy không để con..."

"Thì con sẽ làm mọi cách để phá hủy mấy đồ vật của thầy", cụ Dumbledore bình thản tiếp "Thầy dám nói thầy có nhiều đồ lắm"

Cụ đi vòng ra sau bàn và ngồi xuống, quan sát Harry.

"Cho con ra", Harry vẫn tiếp tục bằng một giọng lạnh lùng và bình tĩnh gần như của cụ.

"Chưa được, cho tới khi thầy nói xong đã", cụ Dumbledore đáp.

"Thầy... thầy nghĩ là con muốn ư... thầy nghĩ là con sẽ... CON KHÔNG QUAN TÂM TỚI THẦY MUỐN NÓI GÌ!", Harry gào. "Con không muốn nghe bất cứ gì thầy nói!"

"Con sẽ nghe", cụ Dumbledore nói chắc chắn "Bởi vì con không thực sự tức giận với thầy như là con phải vậy. Nếu con muốn tấn công ta, theo thầy biết con định làm thế, thầy sẽ hoàn toàn nhận lấy điều đó".

"Thầy nói gì thế?"

"Sirius chết là lỗi của thầy", cụ nói rõ ràng, "Hay là nên nói rằng, gần như hoàn toàn lỗi của thầy- Thầy không được kiêu ngạo cho rằng mình có thể gánh tất cả trọng trách. Sirius là một người nghị lực, thông minh và gan dạ, và loại người như cậu ấy thường không thể bằng lòng với việc trốn trong nhà trong khi tin rằng những người khác đang gặp nguy hiểm. Tuy nhiên, con không thể tin ngay được rằng con cần phải có mặt ở Sở Cơ Mật đêm đó. Nếu như thầy đã nói rõ với con, Harry, đáng lẽ thầy phải làm như vậy, con có thể đã biết từ lâu rằng Voldemort sẽ cố gắng nhử con vào Sở Cơ Mật, và con sẽ không bị lừa tới đó hồi hôm. Và Sirius sẽ không phải đuổi theo con. Trách nhiệm đó là ở thầy, chỉ một mình thầy".

Harry vẫn đứng đó, tay đặt trên nắm cửa, nhưng không có ý thức gì về điều đó. Nó nhìn chăm chăm vào cụ Dumbledore, thở khó nhọc, nghe mà chỉ hiểu lơ mờ những gì cụ vừa nói.

"Ngồi xuống đi", cụ Dumbledore bảo. đây không phải là mệnh lệnh, mà là một lời yêu cầu.

Harry ngáp ngừng, rồi bước chậm rãi qua căn phòng giờ rải đầy những bánh răng bạc và những mảnh gỗ vỡ vụn, và ngồi xuống trước bàn cụ Dumbledore.

"Ta phải hiểu rằng", Phineas Nigellus nói chậm rãi từ bên trái Harry, "là đứa chút chít của ta-người cuối cùng của dòng họ Black, đã chết?"

"Đúng vậy, Phineas", cụ Dumbledore đáp.

"Ta không tin", Phineas cộc cằn nói.

Harry quay đầu đúng lúc thấy Phineas bước qua tấm chân dung của mình và nó biết, ông đã tới bức chân dung khác của ông ở Quảng trường Grimmauld. Có lẽ ông đang đi, từ bức này sang bức khác, gọi chú Sirius từ đầu này tới đầu kia căn nhà...

"Harry, thầy nợ con một lời giải thích", cụ Dumbledore nói "Lời giải thích về những lỗi lầm của một ông già. Như thầy thấy hiện nay, những gì thầy đã làm, hoặc đã không làm, có liên quan tới con, mang tất cả những dấu hiệu của tuổi già. Thanh niên không thể hiểu người có tuổi nghĩ gì và cảm nhận gì. Nhưng người già sẽ phạm lỗi nếu họ quên mất trẻ tuổi là như thế nào... và dường như thầy đã quên mất, gần đây..."

Mặt trời giờ đã lên, một vầng màu cam chói lọi bên trên những ngọn núi và bầu trời phía trên sáng ngời không màu. Ánh sáng chiếu lên cụ Dumbledore, lên đôi lông mày và hàm râu bạc của cụ, chiếu lên những nếp nhăn hằn sâu trên gương mặt cụ.

"Thầy đã đoán vào mười lăm năm trước", cụ nói "khi thầy nhìn thấy vết thẹo trên trán con, rằng nó có thể là một dấu hiệu của sự liên kết giữa con và Voldemort".

"Thầy đã nói điều đó rồi, thưa Giáo sư", Harry nói thẳng thừng. Nó không quan tâm việc mình có bất lịch sự hay không. Nó không quan tâm lắm tới bất cứ điều gì nữa.

"Ờ," cụ Dumbledore biện giải "Ờ, nhưng con biết là... cần thiết phải bắt đầu từ vết thẹo của con. Việc nó hiện rõ, một thời gian ngắn sau khi con trở lại với thế giới ma thuật, thầy nói đúng không nhỉ, và việc vết thẹo cảnh báo trước cho con mỗi khi Voldemort tới gần, hoặc là khi hắc có một cảm xúc mạnh mẽ".

"Con biết", Harry mệt mỏi nói.

"Và khả năng đó của con- tìm ra sự hiện diện của Voldemort, ngay cả khi hắc trá hình, và biết được hắc cảm thấy gì khi những cảm xúc của hắc bị khuấy động- càng trở nên mạnh mẽ hơn từ khi Voldemort có lại được thân xác và sức mạnh của hắc"

Harry không buồn gật đầu. Nó đã biết tất cả điều này.

"Gần đây", cụ tiếp "Thầy bắt đầu lo ngại rằng Voldemort có thể nhận ra mối liên kết giữa con và hắc. Chắc hắc là, đã có lúc con thâm nhập quá sâu vào tâm trí hắc khiến hắc cảm nhận được sự hiện diện của con. Dĩ nhiên thầy đang nói về đêm con chứng kiến vụ tấn công Ông Weasley".

"Vâng, Snape đã nói vậy", Harry lầm bầm.

"Giáo sư Snape, Harry", cụ Dumbledore nhẹ nhàng chữa lại "Nhưng con không thắc mắc tại sao người giải thích điều này cho con không phải là thầy sao? Tại sao thầy không dạy con Phép Phong Tỏa? Tại sao thầy không nhìn ngó tới con trong hàng tháng trời ?".

Harry nhìn lên. Giờ nó có thể thấy vẻ buồn bã và mệt mỏi của cụ Dumbledore.

"Vâng", Harry lầm bầm "Vâng, con đã thắc mắc".

"Con phải hiểu", cụ Dumbledore tiếp tục "Thầy tin rằng Voldemort sẽ nhanh chóng cố gắng chi phối con, lôi kéo và làm chệch những suy nghĩ của con, và thầy không muốn khích lệ hắn thêm chút nào. Thầy chắc là nếu hắn nhận thấy quan hệ của chúng ta đã -hay vốn đã- thân thiết hơn là quan hệ giữa một Hiệu trưởng với học sinh của mình, hắn có thể vồ lấy cơ hội sử dụng con như một thứ phương tiện do thám ta. Thầy sợ hắn sẽ sử dụng con, sợ hắn có thể cố gắng khống chế con. Harry, thầy tin rằng thầy đã đúng khi nghĩ Voldemort có thể đã lợi dụng con theo cách đó. Một vài dịp hiếm hoi khi chúng ta gặp mặt, thầy nghĩ rằng thầy đã thấy hình bóng của hắn chuyển động đằng sau đôi mắt con...

Harry nhớ lại cảm giác con rắn đang ngủ yên chột tỉnh dậy trong nó, sẵn sàng tấn công, vào những lúc nó và cụ Dumbledore chạm mắt nhau.

"Việc Voldemort cố chiếm tâm trí con, như là hắn biểu lộ đêm qua, không phải để chống lại thầy. Hắn muốn tiêu diệt con. Vừa rồi khi hắn chiếm hữu con, hắn hy vọng thầy sẽ hy sinh con nhằm tiêu diệt được hắn. Con thấy đó, thầy đã cố gắng, bằng cách rời xa con, để bảo vệ cho con, Harry ạ. Một lỗi lầm lắm lắm..."

Cụ buông tiếng thở dài. Harry để cho lời cụ trôi đi. Nó có lẽ đã rất muốn biết tất cả những điều này vài tháng trước, nhưng bây giờ chúng không có nghĩa lý gì nếu đem so với vết rạn nứt trong lòng nó bởi cái chết của chú Sirius, giờ chẳng có gì quan trọng...

"Sirius nói với thầy con cảm thấy Voldemort đã thức dậy trong con vào cái đêm con nhìn thấy Arthur Weasley bị tấn công. Thầy biết ngay rằng sự lo ngại của thầy đã thành sự thực: Voldemort đã nhận ra hắn có thể lợi dụng con. Trong một nỗ lực nhằm trang bị cho con chống lại sự xâm nhập của Voldemort vào trí óc con, thầy đã sắp xếp các buổi học cho con với Giáo sư Snape."

Cụ ngừng lời. Harry ngẩng nhìn tia nắng đang trượt từ từ qua mặt bàn bóng loáng của cụ, chiếu sáng lọ mực bạc và chiếc bút lông đỏ tươi xinh đẹp. Harry có thể chắc rằng những tấm chân dung xung quanh đều đã dậy và lắng nghe một cách chăm chú lời giảng giải của cụ Dumbledore, nó có thể nghe thấy tiếng áo choàng thỉnh thoảng sột soạt, tiếng hắng giọng khe khẽ. Phineas Nigellus vẫn chưa quay trở lại...

"Giáo sư Snape đã phát hiện", cụ Dumbledore lại tiếp tục "rằng con đã mơ thấy cánh cửa Sở Cơ Mật trong hàng tháng trời. Hẳn nhiên là Voldemort đã bị ám ảnh bởi việc phải được nghe lời tiên tri từ khi hắn có lại được hình hài, và hắn đã dừng lại trước cửa, con cũng vậy, mặc dù con không biết điều đó có nghĩa là gì.

Và khi con thấy Rockwood, người đã từng làm trong Sở Cơ Mật trước khi bị bắt, nói với Voldemort điều mà chúng ta đều đã biết- rằng những lời tiên tri cất giữ trong Sở Cơ Mật được bảo quản chặt chẽ. Chỉ

có người mà điều tiên tri nhắc đến là có thể lấy nó ra khỏi kệ mà không bị mất trí: trong trường hợp này, hoặc là Voldemort phải tự mình thâm nhập Bộ Pháp Thuật, và cuối cùng có nguy cơ bị bộc lộ bản thân... hoặc là con sẽ phải tới lấy nó cho hắn. Việc con phải luyện Phép Phong Tỏa càng trở nên cấp bách".

"Nhưng con đã không", Harry lầm bầm. Nó nói rõ lên điều đó, cố gắng làm bớt đi sức nặng chết người của mặc cảm tội lỗi trong lòng: một lời thú tội hắn sẽ làm vơi đi cái áp lực khủng khiếp đang đè nặng trái tim nó "Con đã không luyện. Con đã không lo lắng. Con chẳng cố gắng ngăn chặn những giấc mơ đó, Hermione vẫn bảo con phải làm thế, nếu con đã làm thế hắn sẽ không thể dẫn dắt con phải tới đâu, và... chú Sirius sẽ không... chú Sirius sẽ không..."

Cái gì đó vỡ bùng trong nó: nó cần thanh minh cho nó, cần giải thích...

"Con đã cố kiểm tra coi hắn đã thực sự bắt chú Sirius chưa, con đã tới văn phòng của Umbridge, con đã nói chuyện với Kreacher qua lò lửa và nó nói Sirius không ở đó, chú ấy đã đi!"

"Kreacher đã nói dối," cụ Dumbledore điềm tĩnh nói "Con không phải là chủ của nó, nó có thể dối con mà không cần tự trừng phạt mình. Kreacher muốn con tới Bộ Pháp Thuật".

"Nó... nó cố ý.. ?"

"Ờ, phải. Thầy e là, Kreacher đã phục vụ cho không chỉ một vị chủ nhân trong mấy tháng trời".

"Sao có thể thế được ?", Harry ngây người "Nó không ra khỏi Quảng trường Grimmauld đã hàng năm nay".

Kreacher chớp được cơ hội đó không lâu trước lễ Giáng Sinh", cụ Dumbledore nói, "Khi Sirius, hình như, đã hét lên rút đi. Nó nghe lời Sirius, và hiểu những lời đó là mệnh lệnh rời khỏi nhà. Nó đã tới nhà một thành viên của dòng họ Black mà nó còn kính trọng... Em họ của nhà Black Narcissa, chị của Bellatrix và là vợ của Lucius Malfoy".

"Làm sao thầy biết tất cả những điều đó ?", Harry hỏi. Tim nó đập dồn. Nó cảm thấy muốn bệnh. Nó nhớ tới nỗi lo lắng về sự vắng mặt kỳ lạ của Kreacher trong suốt dịp Giáng sinh, nhớ tới con gia tinh xuất hiện trở lại trên gác mái...

"Kreacher nói với thầy hôm qua", cụ Dumbledore đáp "Con biết đấy, khi con gọi tới Giáo sư Snape lời cảnh báo khó hiểu đó, anh ta liền nhận ra con đã nhìn thấy Sirius bị bắt bên trong Sở Cơ Mật. Cũng như con, anh ta đã cố gắng liên lạc với Sirius ngay lập tức. Thầy phải giải thích thêm những thành viên của Hội Phượng Hoàng có những phương pháp chắc chắn để liên lạc với nhau hơn là cái lò sưởi trong phòng Dolores Umbridge. Giáo sư Snape phát hiện ra Sirius con sống và an toàn tại Quảng Trường Grimmauld.

"Tuy nhiên, khi con không trở lại sau khi vào rừng cùng Dolores Umbridge, Giáo Sư Snape đâm lo là con vẫn tin rằng Sirius đang là tù nhân của Chúa Tể Hắc Ám Voldemort. Anh ta liền lập tức báo động cho

những thành viên khác trong Hội ".

Cụ thốt lên một tiếng thở dài và tiếp "Alastor Moody, Nymphadora Tonks, Kingsley Shacklebolt và Remus Lupin đang ở Tổng Hành Dinh khi anh ta liên lạc. Tất cả nhất trí đi cứu con ngay. Giáo sư Snape yêu cầu Sirius ở lại, vì cần có người ở Tổng Hành Dinh thông báo cho thầy biết chuyện, vì thầy cũng đến lúc phải xuất hiện ở đó. Trong khi đó, anh ta, Giáo sư Snape ấy, quyết định đi vào Rừng tìm các con.

Nhưng Sirius không muốn ở lại đó trong khi những người khác đi tìm các con. Anh ta giao nhiệm vụ thông báo với thầy cho Kreacher. Và thế là khi thầy tới Quảng trường Grimmauld một lúc không lâu sau khi họ đã lên đường tới Bộ, chính con gia tinh đã nói với thầy – trong lúc cười hả hê – nơi Sirius tới".

"Nó cười à ?" Harry nói giọng trống rỗng.

"Ờ, phải", cụ Dumbledore nói "Con biết đó, Kreacher không thể phản bội chúng ta hoàn toàn. Nó không thể là Người Giữ Bí Mật cho Hội, nó không thể báo cho Malfoy biết chúng ta ở đâu, hoặc kể bất cứ kế hoạch bí mật nào của Hội mà nó bị cấm tiết lộ. Nó bị giới hạn bởi suy nghĩ mù quáng của loài gia tinh, vốn nói rằng nó không thể không tuân theo mệnh lệnh trực tiếp từ chủ nhân của nó, Sirius. Nhưng nó mang tới Narcissa một thứ thông tin rất có giá trị đối với Voldemort, nhưng phải tầm thường tới mức Sirius không nghĩ tới việc cấm nó lặp lại điều đó."

"Như là cái gì ?" Harry hỏi.

"Như là việc người Sirius quan tâm nhất trên đời là con", cụ Dumbledore trầm trầm nói, "Như là việc con coi Sirius vừa là cha, vừa là anh mình. Hiển nhiên Voldemort biết rõ điều rằng, Sirius ở trong Hội, và rằng con biết anh ta ở đâu... nhưng những thông tin của Kreacher đã khiến hẳn nhận ra rằng người con có thể đi xa tới bất cứ đâu để giải cứu chính là Sirius Black".

Môi Harry lạnh ngắt và tê cóng. "Như vậy... hồi đêm khi con hỏi Kreacher chú Sirius có ở đó không..."

"Nhà Malfoy- rõ ràng là tuân theo chỉ thị của Voldemort- đã bảo nó tìm cách giữ Sirius tránh đi một khi con nhìn thấy cảnh chú ấy bị tra tấn. Vì thế, nếu con quyết định kiểm tra xem Sirius có ở nhà hay không, Kreacher có thể vờ như Sirius đang vắng nhà. Kreacher đã làm bị thương con Bằng Mã Buckbeak hôm trước, và, khi con xuất hiện trong lò lửa, Sirius đang ở trên trần săn sóc cho nó."

Dường như có rất ít không khí trong lồng ngực Harry, nó thở vội và không sâu.

"Và Kreacher nói với thầy tất cả điều đó... và cười ?", nó rên lên.

"Nó không muốn nói với thầy", cụ Dumbledore nói "Nhưng thầy đã luyện xong Legilimens (Phép Thấu Tâm) để biết được khi nào ai đó nói dối với thầy và thầy... thuyết phục nó... kể cho thầy toàn bộ câu chuyện, trước khi thầy tới Bộ Pháp Thuật".

"Và", Harry thì thầm, tay nó nắm chặt nơi đầu gối, "và Hermione cứ bảo chúng con phải tử tế với nó"

"Cô ấy khá đúng đây, Harry", cụ Dumbledore nói "Thầy đã từng cảnh cáo Sirius khi chúng ta chọn Quảng trường Grimmauld làm Tổng Hành Dinh rằng Kreacher cần được đối xử tử tế và tôn trọng. Thầy cũng bảo anh ta rằng Kreacher có thể nguy hiểm cho chúng ta. Thầy không nghĩ rằng Sirius đã nghiêm túc chú ý tới điều thầy nói, hay đã coi Kreacher như một sinh vật có những cảm xúc tinh tế của con người..."

"Không phải thầy đang trách... không phải thầy đang... nói... về chú Sirius như thế...". Hơi thở nó thít lại, nó không nói chính xác những gì đang nghĩ, nhưng sự giận dữ đã chìm xuống lại bùng lên trong nó: nó không thể để cụ Dumbledore chỉ trích chú Sirius "Kreacher là kẻ nói dối... xấu xa... nó đáng phải..."

"Kreacher như thế nào là do các phù thủy tạo ra, Harry", cụ Dumbledore nói "Ồ, nó thật đáng thương. Cuộc sống của nó cũng khốn khổ như là Dobby bạn con. Nó buộc phải tuân theo mệnh lệnh của Sirius, bởi vì Sirius là người cuối cùng của dòng họ mà nó là nô lệ, nhưng nó không có một chút trung thành nào với anh ta. Và cho dù Kreacher có lỗi gì đi nữa, phải thừa nhận rằng Sirius đã không làm gì để cải thiện cuộc sống của nó..."

"ĐỪNG NÓI VỀ CHÚ SIRIUS NHƯ VẬY", Harry la lên.

Nó lại đứng dậy, điên tiết, sẵn sàng lao vào cụ Dumbledore, cụ chẳng hiểu gì về chú Sirius hết, chẳng biết chú dừng cảm như thế nào, chẳng biết chú đã phải chịu đựng nhiều dường nào...

"Thế còn Snape", Harry vạch, "Thầy không nói về ông ta à? Khi con nói với ông ta Voldemort đã bắt chú Sirius ông ta chỉ khinh khỉnh nhìn con như thường lệ.."

"Harry, con biết Giáo sư Snape không thể làm gì khác ngoài việc làm bộ chẳng coi con vào đâu trước mặt Dolores Umbridge", cụ Dumbledore điềm tĩnh nói "nhưng như thầy đã nói, anh ta đã thông báo với Hội sớm nhất có thể điều con đã nói. Chính anh ta đã suy ra con đã đi đâu khi con không quay trở ra khỏi Khu Rừng. Và cũng chính anh ta đã đưa liều Chân được giả cho Umbridge khi cô ta cố gắng buộc con nói ra nơi ẩn náu của Sirius".

Harry bất kể điều đó, nó cảm thấy một ý muốn đầy ác ý phải chỉ trích Snape, điều đó dường như có thể làm giảm cảm giác tội lỗi khủng khiếp của nó, và nó muốn nghe thấy cụ Dumbledore đồng ý với nó.

"Snape... Snape.. d.. dẫn vật chú Sirius về việc chú ấy cứ ở trong nhà.. ông ta nói chú Sirius là kẻ hèn nhát.."

"Sirius đã đủ trưởng thành và khôn ngoan để không để những lời chế nhạo vớ vẩn đó tổn thương", cụ Dumbledore nói.

"Snape không dạy con các bài học Phong Tỏa nữa !", Harry cầu nài "Ông ấy quảng con ra khỏi văn phòng !"

"Thầy biết điều đó", cụ Dumbledore giọng nặng nề "Thầy đã nói đó là lỗi của thầy vì đã không tự mình dạy cho con, dù lúc đó thầy đã chắc rằng, không có gì nguy hiểm hơn là mở đầu óc ra cho Voldemort thâm nhập trong khi thầy hiện diện..."

"Snape càng làm nó tồi tệ hơn, vết sẹo của con luôn đau hơn sau mỗi buổi học," Harry nhớ tới những ý kiến của Ron về điều đó và lao sâu vào "... làm sao thầy biết thầy ấy không cố gắng làm con yếu đi giúp Voldemort, khiến hắn dễ dàng thâm nhập vào bên trong.."

"Thầy tin Severus Snape", cụ Dumbledore nói đơn giản "Nhưng thầy quên mất- lại một lỗi lầm cấm nữa-rằng một số vết thương quá nặng để có thể chữa lành. Thầy nghĩ Giáo sư Snape có thể khắc phục ác cảm đối với cha của con. Thầy đã lầm".

"Nhưng thế lại được, phải không?", Harry la lên, mặc kệ những gương mặt khó chịu và những tiếng thì thầm phản đối từ các chân dung trên tường. "Snape ghét cha con là phải, còn chú Sirius ghét Kreacher lại không phải ư?"

"Sirius không ghét Kreacher", cụ Dumbledore nói "Anh ta coi nó như một đay tớ vô dụng không cần quan tâm hay để ý tới. Sự thờ ơ và bỏ mặc thường gây nhiều tác hại hơn là sự căm ghét rõ ràng... cái giếng nước mà ta đã phá hủy hồi hôm là một hình ảnh đối trá. Chúng ta những phù thủy đã ngược đãi và lợi dụng những người bạn của chúng ta trong một thời gian dài, và bây giờ chúng ta phải gánh chịu hậu quả".

"NHƯ VẬY NHỮNG GÌ CHÚ SIRIUS PHẢI CHỊU LÀ ĐÁNG, PHẢI KHÔNG?", Harry la lên.

"Thầy không nói như vậy, và chắc con chưa thấy thầy nói điều gì như vậy", Dumbledore điềm tĩnh đáp "Sirius không phải là một người độc ác, nói chung anh ta khá tốt với gia đình. Anh ta không yêu Kreacher, bởi vì nó nhắc nhở anh ta về ngôi nhà mà anh ta căm ghét".

"Phải, chú ấy căm ghét nó!", Harry nói, giọng nó vỡ ra, quay lưng về phía cụ Dumbledore và bước đi. Mặt trời giờ đã chiếu sáng khắp căn phòng và ánh mắt của những tấm chân dung theo dõi khi nó bước đi một cách vô thức, không nhìn tí gì tới căn phòng. "Thầy muốn chú ấy tự nhốt mình trong nhà và chú ấy ghét như vậy, đó là lý do chú ấy ra khỏi nhà vào tối qua..."

"Thầy đã cố giữ cho Sirius còn sống," cụ Dumbledore lặng lẽ nói.

"Không ai muốn bị nhốt kín lại cả!" Harry giận dữ nói, đi vòng quanh cụ. "Thầy đã làm như vậy với con suốt cả mùa hè.."

Cụ Dumbledore nhắm mắt lại và che mặt mình bằng đôi bàn tay dài xương xẩu. Harry quan sát cụ, nhưng vẻ khó nhận biết là kiệt sức, hay mệt mỏi, hoặc là bất kỳ cảm xúc gì của cụ Dumbledore này, không làm cho nó dịu đi. Ngược lại, nó càng cảm thấy giận dữ hơn khi cụ Dumbledore tỏ ra yếu đuối. Cụ không có quyền yếu đuối khi Harry giận dữ và và la hét với cụ.

Cụ Dumbledore hạ tay xuống và nhìn Harry qua đôi kính hình bán nguyệt.

“Đây là lúc,” cụ nói,” để thầy nói với con những gì thầy đáng ra phải nói với con năm năm trước, Harry ạ. Ngồi xuống đi. Thầy sẽ nói với con tất cả. Thầy chỉ yêu cầu một chút kiên nhẫn thôi. Con vẫn còn cơ hội để giận dữ với thầy – để làm những gì con thích – khi thầy dừng lời. Thầy sẽ không cản con.”

Harry trừng trừng nhìn cụ trong một thoáng, rồi lại ngồi phịch xuống cái ghế đối diện với cụ và chờ đợi.

Cụ Dumbledore nhìn một lúc vào ánh khoảng sân ngập nắng ngoài cửa sổ, rồi nhìn lại Harry và nói, “Năm năm trước khi con đến Hogwarts, Harry ạ, an toàn và bình an vô sự, như thầy đã sắp xếp và mong đợi. À – không được bình an lắm. Con đã bị tổn thương. Thầy biết con sẽ chịu tổn thương khi thầy để con lại trên ngưỡng cửa nhà dì dưỡng con. Thầy biết là thầy đã kết án con mười năm khổ sở và u ám.”

Cụ ngừng lời. Harry không nói gì.

“Con có thể hỏi – và rất có lý khi hỏi rằng – vì sao thầy lại làm vậy. Vì sao không để một gia đình phù thủy nào đó nhận con? Có rất nhiều gia đình, còn hơn cả vui mừng, sẽ tự hào và sung sướng được nuôi nấng con như một người con trai.

“Câu trả lời của thầy là thầy ưu tiên việc giữ cho con còn sống trước nhất. Con gặp nguy hiểm hơn bất kỳ ai và thầy biết điều đó. Voldemort đã biến mất vài giờ trước, nhưng những thuộc hạ của hắn – và nhiều tên cũng kinh khiếp như hắn – vẫn còn rất đông, giận dữ, tuyệt vọng và hung tợn. Và thầy cũng phải có quyết định về những năm tháng sắp đến. Thầy có tin rằng Voldemort đã ra đi vĩnh viễn không? Không. Thầy biết rằng cho dù mười, hai mươi hay năm mươi năm sau, nhưng chắc chắn hắn sẽ quay lại, và thầy cũng biết chắc, vì thầy biết rõ hắn, rằng hắn sẽ không ngừng lại cho đến khi hắn giết được con.

“Thầy biết rằng hiểu biết về phép thuật của Voldemort có thể còn vượt xa hơn bất kỳ phù thủy đương đại nào. Thầy biết rằng thậm chí ngay cả những câu thần chú và bùa phép phức tạp và mạnh mẽ nhất của thầy cũng không thể thắng được khi hắn trở về với đầy đủ sức mạnh.

“Nhưng thầy cũng biết điểm yếu của Voldemort. Và vì thế thầy đã ra quyết định. Con đã được bảo vệ bởi một phép thuật cổ xưa mà hắn biết rõ, hắn xem thường và do đó hắn đã phải trả giá vì đã đánh giá thấp nó. Tất nhiên là thầy đang nói về việc mẹ con đã chết để bảo vệ con. Bà đã cho con một sự bảo vệ lâu dài mà hắn không bao giờ chờ đợi, một sự bảo vệ vẫn còn tuôn chảy trong các mạch máu của con cho đến tận bây giờ. Vì thế thầy đã đặt niềm tin vào dòng máu của mẹ con. Thầy đã giao con cho chị của bà, người bà con duy nhất còn lại.”

“Bà ta không yêu con,” Harry nói ngay, “Bà ta không một chút...”

“Nhưng bà ta đã nhận con,” cụ Dumbledore ngắt lời. “Bà ta có thể đã nuôi con một cách miễn cưỡng,

bất đắc dĩ, điên tiết, cay cú, nhưng bà ta vẫn đã nhận con, và khi làm thế, bà ta đã chứng thực bùa phép ta đặt lên con. Sự hy sinh của mẹ con đã làm cho sự ràng buộc về dòng máu là cái khiên vững chắc nhất mà ta có thể cho con.”

“Con vẫn không... “

“Cho tới khi con vẫn gọi nơi có dòng máu của của mẹ con là nhà, thì con không thể bị Voldemort chạm đến hay làm hại được. Hẳn làm mẹ con chảy máu, nhưng dòng máu ấy vẫn còn sống trong con và chị của bà. Dòng máu của bà đã trở thành nơi ẩn náu cho con. Con chỉ cần trở về nơi ấy một lần trong năm, nhưng khi mà con vẫn còn gọi nơi đó là nhà, thì hẳn vẫn không thể làm hại con được. Dĩ của con biết điều này. Ta đã giải thích điều này trong cái lá thư mà ta để lại với con trên ngưỡng cửa của bà ta. Bà ta biết rằng cho phép ở lại sẽ giữ cho con sống sót suốt mười lăm năm qua.”

“Khoan đã thầy” Harry nói, “Khoan một chút...”

Nó ngồi thẳng lên trên ghế, nhìn chăm chăm vào cụ Dumbledore.

“Thầy đã gửi bức Thư Cú ấy. Thầy đã nhắc bà hãy nhớ – đó là giọng của thầy... “

“Thầy nghĩ,” cụ Dumbledore nói, hơi nghiêng đầu, “rằng bà ta có lẽ cần được nhắc lại cái hiệp ước mà bà ta đã ký khi nhận con. Thầy ngờ rằng việc những tên Giám Ngục tấn công con có thể đã nhắc bà ta nhớ về mối nguy hiểm khi nhận nuôi con.”

“Điều ấy đã xảy ra,” Harry khẽ nói. “Mà... dưỡng con còn hơn thế nữa. Ông ấy muốn đuổi con đi, nhưng sau khi bức thư Sấm ấy đến thì dì... bà nói con phải ở lại.”

Nó nhìn lên trần một thoáng, rồi nói, “Nhưng điều đó thì có liên quan gì với...”

Nó không thể nói ra tên của Sirius.

“Vào năm năm trước,” cụ Dumbledore tiếp tục, như thể nó không hề ngắt lời, “con đã đến Hogwarts, có thể con đã không được hạnh phúc và nuôi nấng chu đáo như thầy chờ đợi, nhưng còn sống và khỏe mạnh. Con không phải là một hoàng tử nhỏ được nuông chiều, nhưng như một cậu bé bình thường mà thầy có thể hy vọng có được dưới điều kiện như vậy. Cho tới lúc đó, kế hoạch của thầy đã phần nào thành công.

“Và rồi... ờ, có lẽ con cũng nhớ rõ về những sự kiện trong năm đầu tiên của con ở Hogwarts như thầy. Con đã chiến đấu rất cừ với những thách thức và sớm hơn... sớm hơn rất nhiều... so với thầy dự tính, con đã tự mình đối mặt với Voldemort. Con lại sống sót. Con còn làm nhiều được hơn thế. Con đã ngăn cản sự trở lại của hắn với đầy đủ quyền lực và sức mạnh. Con đã chiến đấu như một người đàn ông. Thầy đã... tự hào về con hơn là thầy có thể nói.

“Nhưng vẫn có một thiếu sót trong kế hoạch tuyệt hảo của thầy,” cụ Dumbledore nói, “Một thiếu sót mà

thầy biết rằng thậm chí có thể sẽ làm đảo lộn mọi thứ. Và rồi, biết rằng sự thành công của kế hoạch của thầy quan trọng đến mức nào, thầy đã tự nhủ rằng không thể để sự thiếu sót ấy làm huỷ hoại nó đi. Thầy có thể đơn độc ngăn chặn được nó, nên thầy phải đơn độc vững mạnh. Và đó là bài kiểm tra đầu tiên của thầy, khi thầy để con trong bệnh xá, yếu ớt sau cuộc chiến đấu với Voldemort.”

“Con không hiểu thầy muốn nói gì,” Harry nói.

“Con không nhớ là có hỏi thầy, khi con nằm trong bệnh xá rằng, vì sao Voldemort đã cố giết con khi con hãy là một đứa trẻ?”

Harry gật đầu.

“Thầy có nên nói với con lúc đó?”

Harry nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh và không nói gì, nhưng tim nó lại đập mạnh.

“Con không thấy cái thiếu sót trong kế hoạch của thầy à? Không... có thể là không. À, như con biết đấy, thầy đã quyết định không trả lời. Mười một tuổi, thầy tự nhủ, thì còn quá nhỏ để biết điều đó. Thầy đã không bao giờ muốn nói cho con hay khi con mới mười một tuổi. Hiểu biết điều đó có thể là quá nhiều với một đứa bé ở tuổi ấy.”

"Thầy lẽ ra đã phải nhận thấy những dấu hiệu nguy hiểm. Thầy đáng lẽ phải tự hỏi vì sao mình không cảm thấy lúng túng khi con hỏi thầy cái câu hỏi mà thầy biết, một ngày nào đó, thầy phải đưa ra câu trả lời khủng khiếp. Thầy nhận ra rằng thầy đã vui khi nghĩ rằng thầy không phải làm điều ấy vào ngày hôm đó... Con còn quá trẻ, quá trẻ

“Và rồi bước sang năm thứ hai ở Hogwarts. Và một lần nữa con lại gặp những thử thách thậm chí từ những phù thủy trưởng thành mà con chưa bao giờ gặp mặt: một lần nữa con lại tự giải quyết, còn hơn cả những giấc mơ hoang đường nhất của thầy. Tuy nhiên con đã không hỏi lại thầy, vì sao Voldemort để lại cái dấu hiệu đó trên con. Chúng ta đã nói chuyện về vết thẹo của con, ở phải... chúng ta đã rất rất gần với vấn đề. Vì sao thầy không nói gì với con?

"Ờ, dù sao, với thầy thì mười hai tuổi, có vẻ cũng không hơn mười một tuổi bao nhiêu để tiếp nhận những thông tin như vậy. Thầy cho phép con rời khỏi thầy, đầy máu, kiệt sức nhưng hơn hớn, và nếu như thầy có cảm thấy một chút cắn rứt rằng có lẽ thầy nên nói với con, thì nó lập tức lại lịm đi. Con thấy đó, con còn quá nhỏ, và thầy tự thấy là không thể làm hỏng cái đêm chiến thắng ấy...”

“Con đã thấy chứ, Harry? Bây giờ con đã thấy cái thiếu sót trong cái kế hoạch tuyệt vời của thầy chứ? Thầy rơi vào cái bẫy mà thầy đã thấy trước, mà thầy đã tự nhủ rằng thầy có thể tránh, mà thầy cần phải tránh”

“Con không...”

“Thầy đã quan tâm đến con nhiều quá,” Dumbledore nói một cách đơn giản. “thầy đã quan tâm đến hạnh phúc của con nhiều hơn là việc cho con biết sự thật, quan tâm đến sự bình an trong tâm hồn con hơn là kế hoạch của thầy, quan tâm đến cuộc sống của con hơn là những sự sống có thể mất đi nếu kế hoạch của thầy thất bại. Nói cách khác, thầy đã cư xử đúng như những gì Voldemort mong chờ những kẻ ngốc như chúng ta ưa làm.”

“Đó có phải là lời biện hộ chẳng? Thầy bất kể bất kỳ ai trông chừng con như thầy – và thầy đã trông chừng con sát sao hơn nhiều so với những gì con có thể tưởng tượng - không muốn để con đau khổ hơn những gì con đã phải chịu đựng. Thầy quan tâm làm gì nếu như có một số người và sinh vật khác mà thầy không hề biết sẽ bị tàn sát trong một tương lai không thể xác định, nếu như ở đây con vẫn còn sống, và, hạnh phúc? Thầy chẳng bao giờ mơ rằng mình lại chăm lo đến một người như thế.”

“Khi ta vào năm ba. Thầy đã quan sát từ xa khi con chiến đấu để đẩy lùi các Giám Ngục, khi con tìm thấy Sirius, tìm hiểu anh ta là ai và cứu anh ta. Lúc đó thầy đã nên nói với con chưa, khi mà con đang cảm thấy chiến thắng khi giành lại người cha đỡ đầu từ tay của Bộ? Nhưng lúc này, vào tuổi mười ba, thì những lời bào chữa của thầy đã không còn. Con có thể còn nhỏ, nhưng con đã chứng minh rằng con là một ngoại lệ. Lương tâm của thầy không yên, Harry ạ. Thầy biết rằng thời điểm đó sẽ sớm tới...”

“Nhưng năm ngoái con thoát khỏi cái mê cung ấy, vừa chứng kiến cái chết của Cedric Diggory, rồi tự mình thoát khỏi cái chết trong gang tấc... và thầy đã không nói với con, cho dù thầy biết, lúc này khi Voldemort đã trở lại, thì thầy phải sớm nói cho con. Và bây giờ, vào đêm nay, thầy biết con đã sẵn sàng từ lâu để nghe những điều mà thầy đã giấu con quá lâu, bởi vì con đã chứng minh rằng thầy đáng ra nên đặt gánh nặng này lên con trước đó. Lời biện hộ duy nhất của thầy là thế này: thầy đã thấy con chiến đấu dưới những gánh nặng mà chưa có học sinh nào trải qua trong ngôi trường này và thầy không thể đặt lên con một gánh nặng khác, nặng hơn tất cả.”

Harry đợi, nhưng cụ Dumbledore không nói tiếp.

“Con vẫn chưa hiểu.”

“Voldemort đã cố giết con khi con chỉ là một đứa bé bởi vì một lời tiên tri không lâu sau khi con ra đời. Hắn biết về lời tiên tri ấy, cho dù hắn không biết được toàn bộ nội dung. Hắn đã đi giết con khi con vẫn còn là một đứa bé sơ sinh, tin rằng hắn đã hoàn thành những điều được tiên đoán. Hắn phát hiện ra rằng hắn đã sai lầm, và đã phải trả giá, khi lời nguyện hắn dùng giết con quật ngược trở lại. Và rồi, khi hắn trở về với thể xác của hắn, và nhất là khi con trốn thoát một cách ngoạn mục khỏi hắn vào năm ngoái, hắn quyết định phải nghe được toàn bộ lời tiên tri ấy. Đó chính là vũ khí mà hắn kiên trì tìm kiếm từ khi hắn trở lại: kiến thức về việc làm cách nào giết được con.”

Mặt trời bây giờ đã lên cao: văn phòng của cụ Dumbledore đang tắm trong ánh nắng. Cái hòm kính trong đó đặt thanh gươm của Godric Gryffindor trở nên sáng trắng và mờ đi, những mảnh nhạc cụ vỡ mà

Harry vừa ném xuống nền nhà lấp lánh như những giọt nước mưa, và đằng sau nó, con chim Fawkes nhỏ non nớt đang kêu lúu rúu trong cái tổ tro của nó.

“Quả cầu tiên tri đã vỡ rồi,” Harry ngậy người nói. “Lúc ấy con đang kéo Neville lên trên các hàng ghế trong cái – cái phòng có cái cổng tò vò ấy, rồi con làm rách áo bạn ấy và nó rơi xuống.”

"Thứ bị vỡ ấy chỉ đơn thuần là một hồ sơ ghi lại lời tiên tri được Sở Cơ Mật cất giữ. Nhưng lời tiên tri ấy đã được nói với một người khác, và người đó có thể nhắc lại nó hoàn toàn chính xác."

“Ai đã nghe nó?” Harry hỏi, cho dù nó nghĩ là nó đã biết câu trả lời.

“Chính thầy,” cụ Dumbledore nói, “Trong một đêm lạnh giá, ẩm ướt mười sáu năm về trước, trong một căn phòng nằm trên quầy rượu ở quán Đầu Heo. Thầy đến đây để gặp một ứng viên cho vị trí giáo viên môn Tiên Tri, mặc dù việc cho phép môn Tiên Tri được tiếp tục dạy quả có trái với ý thầy. Tuy nhiên, ứng viên này là cháu gái mấy đời của một nhà Tiên tri thiên tài rất nổi tiếng và thầy nghĩ là nên gặp bà ta vì phép lịch sự chung. Thầy đã thất vọng. Dường như bà ta có vẻ không thừa hưởng được tài năng ấy. Thầy nói với bà ấy, thầy hy vọng rằng đủ nhã nhặn, rằng thầy không nghĩ là bà thích hợp cho vị trí đó. Rồi thầy quay ra chuẩn bị rời đi.”

Cụ Dumbledore đứng dậy và băng qua Harry đi về phía cái tủ đen ở cạnh cái lồng của con Fawkes. Cụ cúi xuống, kéo một ngăn kéo và lấy ra một cái chậu đá nông, chạm trổ xung quanh, chiếc chậu trong đó Harry từng thấy cha mình trêu chọc Snape. Cụ Dumbledore đi lại bàn, đặt cái Tường Ký lên trên, và đặt đĩa thần lên thái dương của ông. Cụ rút ra từ đó những sợi ý nghĩ bạc mỏng mảnh như tơ dính trên đầu đĩa và thả nó vào cái chậu. Cụ ngồi xuống lại sau bàn và quan sát ý nghĩ của mình xoáy tròn và trôi nổi trong chậu một lúc. Rồi, buông một tiếng thở dài, cụ nâng đĩa lên và nhúng đầu đĩa vào cái chất bạc ấy.

Một hình bóng vọt lên, choàng khăn, mắt bà được phóng to lên sau cặp kính, và bà ta chậm chậm xoay tròn, chân đặt trên cái chậu. Nhưng khi Sybill Trelawney nói, thì không phải là cái giọng thần bí cao vút thường ngày, mà là một giọng khàn khàn, khó nghe mà Harry chưa bao giờ nghe thấy bà dùng trước đây:

“Người có sức mạnh đánh bại được Chúa Tế Hắc Ám sắp xuất hiện, sinh ra bởi những người đã ba lần thách thức hắn... sinh ra khi tháng thứ bảy chết đi... và Chúa Tế Hắc Ám sẽ đánh dấu người này như một kẻ tương đương với hắn, nhưng người này sẽ có những sức mạnh mà Chúa Tế Hắc Ám không biết đến... và một trong hai người phải chết dưới tay của người kia vì không ai có thể sống khi người kia còn tồn tại... người có quyền lực để đánh bại Chúa Tế Hắc Ám sẽ sinh ra khi tháng thứ bảy chết đi...”

Thân người Giáo sư Trelawney xoay tròn chậm chậm và chìm dần xuống cái vũng bạc phía dưới rồi biến mất.

Văn phòng trở nên tuyệt đối tĩnh lặng. Cụ Dumbledore, Harry lẫn các bức tranh đều không phát ra một âm thanh nào. Ngay cả Fawkes cũng chìm vào im lặng.

“Giáo sư Dumbledore?” Harry nói rất khẽ, và cụ Dumbledore, vẫn đương nhìn xuất thần vào cái chậu Tưởng ký, dường như đã hoàn toàn chìm đắm trong suy tư. “Điều đó... có phải nghĩa là... điều đó có nghĩa là gì?”

“Nó có nghĩa là,” cụ Dumbledore nói, “rằng người duy nhất có thể đánh bại Chúa tể Voldemort sẽ sinh ra vào cuối tháng Bảy của gần mười sáu năm trước. Đứa bé này sẽ được sinh ra từ một cặp vợ chồng đã ba lần thách thức Voldemort.”

Harry cảm thấy có gì đó ngọt ngào bên trong nó. Hơi thở của nó lại có vẻ khó nhọc.

“Điều đó có nghĩa là... con ạ?”

Cụ Dumbledore nhìn nó một thoáng qua cặp kính của mình.

“Điều kỳ lạ là, Harry ạ,” cụ nhẹ nhàng nói, “có thể không phải là con. Lời tiên tri của Sybill có thể dùng cho hai cậu bé phù thủy, đều được sinh ra vào cuối tháng Bảy năm đó, cả hai đều có cha mẹ nằm trong Hội Phượng Hoàng, cha mẹ của cả hai đều thoát được Voldemort trong đường tơ kẽ tóc ba lần. Một, tất nhiên, là con. Người kia là Neville Longbottom.”

“Nhưng... nhưng, vì sao lại là tên của con trên quả cầu tiên tri chứ không phải là Neville?”

“Hồ sơ chính thức đã ghi tên con sau khi Voldemort tấn công con lúc con hãy là một đứa trẻ,” cụ Dumbledore nói. “Nó khiến cho người canh giữ Căn Phòng Tiên Tri cảm thấy rõ rệt là Voldemort có thể cố giết con chỉ vì hắn biết con chính là đứa trẻ mà Sybill đề cập đến”

“Vậy tức là... có thể đó không phải là con?” Harry nói.

“Thầy e rằng,” cụ Dumbledore chậm chạp nói, có vẻ như mỗi lời nói đều lấy của ông rất nhiều nỗ lực, “rằng không nghi ngờ gì nữa, đứa trẻ đó chính là con.”

“Nhưng, thầy đã nói – Neville cũng được sinh vào cuối tháng Bảy, - và ba mẹ bạn ấy...”

“Con đã quên phần tiếp của lời tiên tri, dấu vết để nhận dạng đứa trẻ có thể đánh bại Voldemort... Voldemort sẽ tự mình đánh dấu người này như một kẻ tương đương với hắn. Và hắn đã làm thế, Harry ạ. Hắn đã chọn con, chứ không phải Neville. Hắn đã để lại cho con vết sẹo mang theo cả những lời chúc lành và nguyên rủa.”

“Nhưng có thể hắn đã chọn sai!” Harry nói. “Hắn có thể đã đánh dấu sai người!”

“Hắn đã chọn đứa trẻ nào mà hắn nghĩ là nguy hiểm cho hắn,” cụ Dumbledore nói, “Và để ý rằng, Harry: hắn chọn, không phải là một kẻ thuần chủng (những người này, theo niềm tin của hắn, là những phù thủy duy nhất có giá trị hoặc đáng biết đến) mà là tấn công một người máu pha tạp, giống như hắn. Hắn

đã thấy chính hắn trong con thậm chí trước cả khi hắn thấy con, và đã đánh dấu con với một vết thẹo, hắn đã không giết được con như hắn muốn, mà mang tới cho con một sức mạnh, và một tương lai, trong đó con có thể thoát khỏi hắn không chỉ một, mà đến bốn lần cho đến giờ phút này- những việc mà cả cha mẹ con lẫn cha mẹ Neville đều không thể làm được.”

“Vậy thì vì sao hắn làm thế?” Harry nói, nó cảm thấy tê cóng và lạnh ngắt. “Vì sao hắn lại cố giết con khi con còn là một đứa trẻ mới sinh? Sao hắn không đợi xem Neville hay con tỏ ra nguy hiểm với hắn hơn khi chúng con lớn lên và cố giết ai mà...”

“Ý nghĩ này, quả là, có vẻ thực tế hơn, “ cụ Dumbledore nói, “ ngoại trừ rằng Voldemort chưa có đủ thông tin về lời tiên tri này. Cái quán Đầu Heo, nơi mà Sybill chọn vì giá rẻ, đã thu hút được, nói thế nào nhỉ, những khách hàng thú vị hơn ở Ba Cây Chổi. Như con và các bạn con đã biết, với cái giá của các con, và thầy với phải trả cái giá của thầy, đó là một nơi chưa bao giờ là an toàn để bảo đảm rằng mình không bị nghe lén. Tất nhiên, thầy không mơ tưởng điều đó, khi thầy đến gặp Sybill Trelawney, thì thầy đã xem xem có ai nghe lén không. Một vận may lớn của thầy – của chúng ta – là kẻ nghe lén đã bị phát hiện khi lời tiên tri chỉ mới được đọc lên và bị tổng ra khỏi nơi đó.

“Vậy là hắn chỉ nghe thấy...?”

“Hắn chỉ nghe thấy phần mở đầu, phần nói rằng đứa trẻ ra đời vào tháng Bảy có cha mẹ ba lần thách thức Voldemort. Do đó, hắn không cảnh báo được cho chủ hắn biết về việc tấn công có thể dẫn tới nguy cơ chuyển sức mạnh qua cho con, và đánh dấu con như một kẻ tương đương với hắn. Vì vậy Voldemort không bao giờ biết được rằng tấn công con có thể nguy hiểm, rằng nếu đợi để biết thêm thì có thể là khôn ngoan hơn. Hắn có thể không biết được rằng con có những sức mạnh mà Chúa Tể Hắc Ám không biết...”

“Nhưng con đâu có!” Harry nói, cố nén giọng, “Con không có sức mạnh nào mà hắn không có cả, con không thể chiến đấu như hắn đã làm hồi hôm, con không thể khống chế người khác... hoặc giết họ...”

“Có một căn phòng trong Sở Cơ Mật” cụ Dumbledore ngắt lời, “luôn luôn được khoá kín. Nó chứa một lực lượng còn kỳ diệu và kinh khiếp hơn cái chết, hơn sự thông minh của con người, hơn tất cả các sức mạnh tự nhiên. Đó cũng có thể chính là điều huyền bí nhất trong số những vấn đề được nghiên cứu tại đó. Con có được cái sức mạnh tương đương như trong căn phòng đó còn Voldemort thì hoàn toàn không. Sức mạnh đó đã khiến con đến cứu Sirius vào tối nay. Cái sức mạnh đó đã khiến con không bị Voldemort khống chế, bởi vì hắn không thể trù ngụ được trong một cơ thể đầy những sức mạnh mà hắn căm ghét. Cuối cùng, vấn đề không phải là con có thể phong tỏa được tâm trí của con hay không. Chính trái tim con đã cứu con.”

Harry nhắm mắt lại. Nếu nó không đi cứu chú Sirius, chú ấy đã không chết... Để cố dẫn mình không nghĩ về chú Sirius nữa, Harry hỏi, mà không quan tâm lắm đến câu trả lời, “Phần kết của lời tiên tri... nó nói cái gì đó về việc... không ai có thể sống...”

“... khi người kia còn sống sót,” cụ Dumbledore nói.

“Thế,” Harry nói, cổ thốt lên lời từ cái cảm giác giống như tuyệt vọng thăm thẳm bên trong nó, “thế điều đó có nghĩa là... một trong hai, con và hắn, phải giết người kia... vào lúc kết thúc?”

“Phải,” cụ Dumbledore nói.

Không ai nói gì trong một lúc lâu. Ở nơi nào đó phía xa bên ngoài những bức tường của văn phòng, Harry có thể nghe thấy những tiếng động, học sinh đang đi xuống Đại Sảnh, có thể để ăn sáng sớm. Thường như khó có thể tưởng được là trên đời này còn có những người vẫn còn muốn ăn, vẫn còn có thể cười, không biết hoặc không quan tâm gì đến việc chú Sirius đã ra đi vĩnh viễn. Chú Sirius có lẽ đáng cách xa đây hàng ngàn dặm rồi; thậm chí bây giờ một phần trong Harry vẫn còn tin rằng ông chỉ ngã vào tấm màn đó thôi, rồi nó sẽ thấy Sirius quay nhìn nó, chào mừng nó, có thể, với tiếng cười như tiếng sữa của chú...

“Thầy nợ con một lời giải thích nữa, Harry,” cụ Dumbledore lưỡng lự nói. “Có thể con đã tự hỏi vì sao thầy đã không chọn con làm huynh trưởng? Thầy phải thú nhận rằng... thầy đã nghĩ... con đã quá đủ trách nhiệm phải gánh vác rồi.”

Harry nhìn lên và thấy một giọt nước mắt chảy trên gương mặt cụ Dumbledore lăn xuống chòm râu bạc dài của cụ.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Cuộc Chiến Thứ Hai Bắt Đầu

KẼ-MÀ-CHỚ-GỌI-TÊN-RA ĐÃ TRỞ LẠI

"Trong một lời phát biểu ngắn gọn tối hôm Thứ sáu, Bộ trưởng Bộ pháp thuật Cornelius Fudge xác nhận rằng Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra đã quay lại đất nước này và lệnh hành trở lại

"Thật vô cùng đáng tiếc là tôi phải xác nhận rằng tên phù thủy tự phong mình là Chúa tể - chắc mọi người biết tôi nhắc đến ai - lại đang sống giữa chúng ta một lần nữa," - ông Fudge nói, trông ông có vẻ mệt mỏi và bối rối khi nói chuyện với các phóng viên. "Đáng tiếc không kém chúng tôi phải thông báo về cuộc nổi loạn quy mô lớn của những tên Dementor (Giám Ngục_ND) tại nhà ngục Azkaban, những kẻ chống đối lại việc tiếp tục phục vụ cho Bộ pháp thuật. Chúng tôi tin rằng những tên Dementor hiện đang chịu sự chỉ đạo của Chúa tể - mà tôi không muốn nêu tên này"

"Chúng tôi nhấn mạnh rằng các công dân phù thủy hãy đề cao cảnh giác. Bộ hiện đang xuất bản các hướng dẫn tự vệ cơ bản cho cá nhân và gia đình và sẽ phân phát miễn phí tới các gia đình phù thủy trong tháng tới."

"Lời phát biểu của Bộ trưởng làm cộng đồng phù thủy hoang mang và làm dấy lên những hồi chuông báo động, bởi mới gần đây nhất vào Thứ tư tuần trước, họ đã được Bộ đảm bảo rằng "không có một tí xác thực nào trong những lời đồn đại dai dẳng về tin Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã trỗi dậy trong chúng ta một lần nữa".

"Các chi tiết dẫn đến việc thay đổi quan điểm đột ngột của Bộ vẫn còn mơ hồ, nhưng có thể tin rằng Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra cùng một nhóm những kẻ theo gót (được biết dưới cái tên Tử Thần Thực Tử) đã đột nhập vào Bộ pháp thuật vào tối Thứ năm.

"Albus Dumbledore, Hiệu trưởng mới được tái bổ nhiệm của Trường phù thủy và pháp thuật Hogwarts, thành viên mới tái cử của Liên minh quốc tế các phù thủy, Thủ lĩnh phù thủy mới tái cử của Wizengamot, lại chưa đưa ra lời bình luận. Ông ta đã khẳng định suốt cả năm trước rằng Kẻ-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy không hề chết, như đã từng được hy vọng và tin tưởng rộng rãi như vậy, mà một lần nữa lại đang chiêu mộ những kẻ theo gót để cố chiếm lấy quyền lực. Trong khi đó "Cậu-bé-sống-sót"..

"Bạn lại xuất hiện đây này, Harry, mình biết thế nào họ cũng kéo bạn vào," Hermione nói khi nhìn vào nó qua mép trên của tờ báo.

Hai đứa đang ở trong bệnh xá. Harry ngồi ở đầu giường của Ron và cả hai cùng đang nghe Hermione đọc trang nhất tờ Tiên tri Chủ nhật. Ginny, mắt cá chân được bà Pomfrey chữa lành trong nháy mắt, thu mình dưới chân giường của Hermione; Neville với cái mũi gần như đã trở lại hình dáng và kích thước bình thường, đang ngồi trên cái ghế đặt giữa hai cái giường; và Luna, người vừa đến viếng thăm, giữ khư khư cuốn tạp chí Kẻ Ngụy Biện mới nhất, đang đọc lộn đầu cuốn tạp chí và tỏ ra không nghe một lời nào của Hermione.

"Cậu ấy lại là "Cậu-bé-sống-sốt" phải không?" Ron ủ rũ nói. "Không phải là một sự phô trương đối trá nữa chứ?"

Nó tự thưởng cho mình một vốc những miếng sôcôla ếch trong đồng lớn trên ngăn kéo cạnh giường, ném một ít cho Harry, Ginny và Neville, còn nó thì dùng răng xé rách túi bọc. Vẫn còn những vết sưng trên cánh tay nó nơi những cái xúc tu của bộ não quần lấy nó. Theo bà Pomfrey thì những ý nghĩ có thể để lại sẹo sâu hơn bất cứ thứ gì khác, tuy nhiên từ khi bà dùng một lượng lớn thuốc bôi quên lãng của bác sĩ Ubbly, tình hình xem ra có vẻ tiến triển.

"Phải, giờ họ lại ca tụng cậu đấy Harry ạ," Hermione nói và lướt nhìn xuống bài báo. "Một tiếng nói đơn độc của sự thật... được xem là không bình thường, chưa hề nao núng trong câu chuyện... buộc phải chịu đựng sự giễu cợt và sự phỉ báng..." "Hừ," cô bé nói có vẻ khó chịu, "Mình thấy họ chẳng hề đề cập đến việc chính họ đã làm việc cái việc giễu cợt và phỉ báng đó trên tờ Tiên tri..."

Cô bé nhăn mặt một cái và đặt một tay vào mạng sườn. Lời nguyện Dolohov đã có tác dụng đối với cô, dù rằng ảnh hưởng đã nhẹ hơn so với thực tế nếu hẳn có thể đọc to câu thần chú, tuy thế cũng đủ gây ra, theo như lời bà Pomfrey, "đủ thiệt hại để chịu đựng". Hermione đang phải dùng mười loại linh dược khác nhau mỗi ngày, đang bình phục rõ rệt và thực sự đã chán ngấy cái bệnh xá này.

"Cố gắng cuối cùng của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy để chiếm quyền, từ trang hai đến trang bốn, Những điều mà Bộ pháp thuật nên nói với chúng ta, trang năm, Tại sao không ai lắng nghe Albus Dumbledore, từ trang sáu đến trang tám, Cuộc phỏng vấn đặc biệt với Harry Potter, trang chín... Tốt," Hermione nói rồi gấp tờ báo và ném nó sang bên cạnh, "Đúng là có khối điều để họ viết. Và cái cuộc phỏng vấn đó với Harry Potter thật chẳng có gì đặc biệt, đó chính là bài trên tạp chí Kẻ Ngụy Biện mấy tháng trước..."

"Bố đã bán nó cho họ," Luna nói một cách mập mờ và giở một trang trong tạp chí Kẻ Ngụy Biện. "Ông ra giá khá cao, do đó chúng mình sẽ có một chuyến thám hiểm ở Thụy Điển mùa hè này, biết đâu chúng mình lại chẳng bắt được một con Crumple-Horned Snorkack (Snorkack sừng gầy)."

Hermione có vẻ cố gắng kiềm chế trong giây lát rồi nói, "Nghe hay đấy"

Ginny chạm phải ánh mắt của Harry và vội nhìn ra chỗ khác và nhe răng cười.

"Thôi, thế nào cũng được," Hermione nói rồi đứng thẳng lên một chút và lại nhún vai, "ở trường sao rồi?"

"À, thầy Flitwick đã làm cái đầm lầy của Fred và George biến mất trong nháy mắt," Ginny nói, "thầy chỉ mất có ba giây. Nhưng thầy đã để lại một khoảng nhỏ dưới cửa sổ và và chằng dây xung quanh nó"

"Sao lại thế? Hermione nói, trông có vẻ giận mình

"Ồ, thầy nói chỗ đó được phù phép rất tốt," Ginny nhún vai và nói

"Mình nghĩ rằng thầy ấy muốn để nó lại để làm kỷ niệm về hai anh Fred và George," Ron nói qua cái miệng đầy sôcôla. "Cậu biết đấy, các anh ấy đã gửi cho mình tất cả những thứ này," nó nói với Harry và chỉ vào một đồng to như một quả núi nhỏ đầy sôcôla ếch bên cạnh mình. "Các anh ấy chắc là kiếm khá với cái Tiệm Giòn đó? Hermione trông có vẻ không tán thành và cất tiếng hỏi, "Thế thì liệu mọi phiền toái sẽ chấm dứt khi cụ Dumbledore trở lại chứ?"

"Phải," Neville nói, "tất cả mọi chuyện sẽ trở lại bình thường ngay."

"Mình hi vọng là thầy Filch sẽ vui vẻ? Ron hỏi và dựng cái thẻ trong túi sôcôla ếch có hình cụ Dumbledore tựa vào cái bình của mình.

"Không phải thế đâu," Ginny nói "Ông ấy thực sự rất đau khổ..." Cô bé hạ thấp giọng nghe như thì thầm vậy. "Ông ấy cứ lái nhái bà Umbridge là điều tốt nhất từng có với Hogwarts..."

Cả sáu đứa nhìn quanh. Giáo sư Umbridge đang nằm trên cái giường đối diện với họ và đang nhìn chăm chú lên trần nhà. Cụ Dumbledore đã một mình chạy vào rừng và cứu bà thoát khỏi bọn nhân mã; làm thế nào mà cụ ấy làm được việc đó – lôi giáo sư Umbridge ra khỏi những cái cây mà không hề có một vết xước trên mình - không ai biết, và hẳn là bà Umbridge cũng sẽ chẳng bao giờ kể lại. Từ khi bà ấy quay về lâu đài đến giờ, theo như mọi người biết, bà ta thốt ra một từ nào. Cũng chẳng ai thực sự biết điều gì không hay xảy đến với bà. Mái tóc xám luôn gọn gàng của bà ta rối tung lên và còn cả những cành cây nhỏ và những chiếc lá trên đó, nhưng xem chừng bà ấy chẳng hề bị thương gì.

"Bà Pomfrey nói bà ấy vẫn đang còn bị sốc." Hermione thì thào

"Hình như còn có vẻ hờn dỗi," Ginny nói

"Phải, bà ấy sẽ bộc lộ những dấu hiệu của sự sống nếu em làm điều này," Ron nói, lười phất ra những liếng lộp cộp nho nhỏ. Bà Umbridge ngồi thẳng dậy, nhìn xung quanh một cách hoang dại.

"Có điều gì vậy, Giáo sư?" Bà Pomfrey gọi và thò đầu qua cánh cửa.

"Không... không..." bà Umbridge nói rồi giấu mình vào những chiếc gối. "Hẳn là tôi nằm mơ thôi..."

Hermione và Ginny giấu tiếng cười của mình sau những chiếc ga trải giường.

"Lại nói về bọn nhân mã," Hermione nói sau khi đã bình thường lại một chút, "Thế bây giờ ai là giáo viên môn Tiên Tri? Thầy Firenze sẽ tiếp tục dạy chứ?"

"Thầy ấy vẫn dạy," Harry nói, "những con nhân mã khác sẽ không bao giờ tiếp nhận thầy ấy nữa phải không?"

"Có vẻ như là thầy ấy và cô Trelawney đều sẽ dạy," Ginny nói

"Mình cuộc là cụ Dumbledore mong sao thoát được khỏi cô Trelawney," Ron nói và nhai tóp tép con ếch thứ mười bốn. "Nhớ cho, nếu các cậu có hỏi mình thì toàn bộ môn học này thật vô dụng, thầy Firenze chẳng khá hơn chút nào đâu..."

"Làm sao bạn lại có thể nói thế được?" Hermione hỏi. "Sau khi mà chúng ta biết được rằng có những lời tiên tri thực sự?"

Tim Harry bắt đầu đập mạnh. Nó đã không nói với Ron, Hermione hay bất cứ người nào khác lời tiên tri chứa đựng điều gì. Neville đã nói với họ rằng nó đã vỡ tan thành nhiều mảnh khi Harry kéo nó lên cầu thang trong Căn phòng chết chóc và Harry đã không hề dính chính lại hình ảnh này. Nó chưa sẵn sàng cho nhìn thấy phản ứng của mọi người khi nó nói với họ nó chắc chắn hoặc là kẻ sát nhân, hoặc là nạn nhân, không có cách nào khác...

"Thật là đáng tiếc nó đã bị vỡ," Hermione nói khẽ và lắc đầu.

"Phải," Ron nói. "Tuy nhiên, ít ra thì Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không bao giờ tìm ra được bên trong nó có gì - mà cậu định đi đâu thế?" trông nó có vẻ vừa ngạc nhiên vừa thất vọng, nó nói thêm khi thấy Harry đứng dậy.

"Ờ - đến chỗ bác Hagrid," Harry nói, "Cậu biết đấy, bác ấy vừa quay trở lại và mình đã hứa mình sẽ đến kể về tình hình của hai cậu.

"Ồ, thế thì thôi," Ron gắt gỏng, "nhìn mảnh trời thanh thiên xa xa ngoài cửa sổ." "Giá như bọn mình đi được."

"Chào bác ấy hộ bọn mình nhé!" Hermione gọi khi Harry xuống khỏi khu nhà. "Và nhớ hỏi bác ấy điều gì xảy ra với... với anh bạn nhỏ của bác ấy!"

Harry vẫy tay chứng tỏ nó đã nghe thấy và hiểu lời cô nói.

Lâu đài xem chừng có vẻ yên tĩnh, thậm chí vào ngày Chủ nhật. Mọi người đã ra ngoài sân nắng tận hưởng kỳ thi kết thúc và những ngày cuối cùng của khoá học không hề vướng bận bởi việc ôn thi cũng như

bài tập. Harry thông thả đi dọc theo dãy hành lang vắng lặng, chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ theo mỗi bước chân; nó có thể nhìn thấy mọi người bay lượn trong không gian bên trên sân Quidditch và hai học sinh một nam một nữ đang bơi trong hồ với một con mực khổng lồ theo sát.

Nó cảm thấy khó khăn khi quyết định mình muốn được ở cùng mọi người hay không; bất cứ khi nào nó có người xung quanh nó lại muốn cách xa và khi nó một mình nó lại muốn có người bên cạnh. Nó nghĩ nó có thể đến thăm bác Hagrid dù bác ấy chưa nói chuyện nghiêm túc với nó kể từ khi bác ấy quay về...

Harry bước xuống bậc cấm thạch cuối cùng dẫn đến tiền sảnh thì Malloy, Crabbe và Goyle hiện ra từ một cánh cửa bên phải mà nó biết nó dẫn đến phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin. Harry đứng chết lặng, cả Malfoy và mấy thằng kia cũng thế. Những âm thanh duy nhất chỉ là tiếng la hét, tiếng cười và tiếng nước bắn vào Sảnh từ ngoài sân qua mấy cánh cửa trước đang mở.

Malfoy liếc nhìn xung quanh - Harry biết nó đang kiểm tra xem có giáo viên nào không - rồi nó quay lại nhìn vào Harry và hạ giọng, "Mày chết rồi, Potter."

Harry nhướn đôi lông mày.

"Thật buồn cười," nó nói, "mày nên nghĩ rằng tao đã dừng bước rồi đấy..."

Malfoy trông giận giữ hơn bất cứ lúc nào Harry từng thấy; nó cảm thấy sự thoải mái bị tước mất khi nhìn thấy khuôn mặt tái ngắt, đỏ về phía trước của nó bị méo mó bởi cơn thịnh nộ.

"Mày sẽ phải trả giá," Malfoy nói bằng giọng vừa đủ lớn hơn lời thì thào, "Tao sẽ bắt mày phải trả giá vì những gì mày làm với bố tao..."

"Ôi, giờ tao sợ quá rồi," Harry nói bằng giọng mĩa mai. "Tao nghĩ rằng Chúa tể Voldemort vừa có một sự khởi động giống như ba thằng chúng mày - có chuyện gì thế?" nó thêm khi thấy cả Malfoy, Crabble và Goyle đều bị kích động mạnh bởi cái tên đó. "Lão là bạn của bố mày phải không? Mày không sợ lão ấy chứ?"

"Mày nghĩ mày là một vĩ nhân đấy Potter ạ," Malfoy nói lẩn lút, Crabble và Goyle đang đồng tình với nó. "Mày chờ đấy, tao sẽ nắm được mày. Mày không thể đưa bố tao vào tù được"

"Tao nghĩ tao đã làm rồi, Harry nói.

"Bọn Dementors đã đi khỏi Azkaban," Malfoy nói nhỏ. "Bố tao và những người khác sẽ sớm ra ngoài thôi..."

"Phải, tao mong mấy người đó sẽ làm được," Harry nói, "Ít ra thì mọi người đều biết giờ bọn họ là những kẻ cặn bã ra sao."

Bàn tay Malfoy vụt đến đưa phép của nó nhưng Harry đã quá nhanh; nó đã rút đưa phép của mình ra thậm chí trước khi những ngón tay của Malfoy kịp đưa vào túi trong áo choàng của nó.

"Potter!"

Tiếng nói vang vọng dọc theo Tiền sảnh. Thầy Snape đã hiện ra ở cầu thang dẫn xuống phòng làm việc của thầy, và từ cái nhìn của thầy, Harry cảm thấy lòng căm hận đang dồn đến vượt qua bất cứ những gì nó dành cho Malfoy, bất cứ những gì cụ Dumbledore nói, nó sẽ không bao giờ tha thứ cho thầy Snape... không bao giờ...

"Trò đang làm gì vậy hả Potter?" Thầy Snape nói với vẻ lạnh lùng thường nhật khi thầy rảo bước về phía bốn đứa.

"Em đang cố quyết định sẽ dùng lời nguyên nào với Malfoy, thưa thầy," Harry trả lời một cách mãnh liệt

Thầy Snape nhìn chăm chăm vào nó.

"Cất cây đưa phép ngay lập tức," thầy nói cộc lốc. "Trừ mười điểm của nhà Gryff-" Thầy nhìn về phía những cái đồng hồ cát khổng lồ trên tường và nở một nụ cười giễu cợt.

"A, ta thấy chẳng còn điểm nào ở đồng hồ cát của nhà Gryffindor để trừ cả. Trong trường hợp đó, Potter, đơn giản chúng ta sẽ phải –

"Thêm vào một ít?"

Giáo sư McGonagall vừa lộp cộp bước lên những bậc đá dẫn vào lâu đài, một tay bà đang xách một cái túi hành lý ô vuông kẻ chéo và nặng nề chống lên cây gậy ở tay kia, nhưng xem chừng bà trông vẫn khỏe.

"Giáo sư McGonagall!" thầy Snape nói, sải bước về phía trước, "Ra khỏi bệnh viện Thánh Mungo, đúng vậy!"

"Vâng, thưa giáo sư Snape, " giáo sư McGonagall nói, "Tôi vẫn tốt như mới vậy. Hai đứa Crabble và Goyle" Bà kiêu hãnh vẫy tay ra hiệu bọn chúng và bọn chúng bước lại, lê những bước dài và trông thật ngượng nghịu.

"Này," giáo sư McGonagall nói và đẩy cái túi hành lý vào ngực Crabble và áo choàng vào ngực Goyle, "mang những thứ này lên phòng làm việc cho ta."

Bọn chúng quay đi và bước lên cầu thang bằng cẩm thạch.

"Rồi," giáo sư McGonagall nói, nhìn lên những chiếc đồng hồ cát trên tường, "Phải, ta nghĩ Potter và những người bạn của mình cần có năm mươi điểm cho mỗi người vì đã báo động cho thế giới biết sự trở lại của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy! Giáo sư nói thế nào, thưa giáo sư Snape?"

"Cái gì?" thầy Snape căn câu, dù Harry biết thầy nghe rất rõ, "À, tốt, tôi nghĩ rằng..."

"Thế thì năm mươi điểm từng người cho Potter, hai anh em Weasleys, Longbottom và Quý cô Granger," giáo sư McGonagall nói, và một cơn mưa ruby rơi xuống bầu dưới đồng hồ cát của nhà Gryffindor khi bà nói. "Ồ - và năm mươi điểm cho Quý cô Lovegood, ta nghĩ vậy," bà nói thêm, và rất nhiều những viên saphia rơi vào đồng hồ của nhà Ravenclaw. "Bây giờ thầy muốn trừ Cậu Potter mười điểm, ta nghĩ, thưa giáo sư Snape - vậy thì chúng ta có..."

Mấy viên ruby rút lên bầu trên đồng hồ cát, tuy nhiên vẫn để lại một số lượng lớn ở phía dưới.

"Rồi, Potter, Malfoy, ta nghĩ rằng các trò nên ra ngoài vào ngày đẹp trời như hôm nay," Giáo sư McGonagall lạnh lẽo nói tiếp.

Harry không cần phải nói đến lần thứ hai - nó dứt cây đũa phép vào lại áo choàng và hướng thẳng về cửa trước mà không hề nhìn lại thầy Snape và Malfoy.

Mặt trời nóng bỏng rơi xuống nó bằng một luồng hơi nóng khi nó vượt qua những thảm cỏ đi về phía túp lều của bác Hagrid. Những cô cậu học sinh nằm ngổn ngang trên thảm cỏ tắm nắng, trò chuyện, đọc tạp chí Tiên tri Chủ nhật và nhai kẹo, nhìn lên khi thấy nó đi qua; một vài người gọi nó, người khác vẫy tay, rõ ràng tụi nó háo hức chứng tỏ tụi nó, cũng như tờ Tiên Tri, đã quyết định coi nó như một người anh hùng.

Harry chẳng nói gì với bọn chúng. Nó không biết tụi nó biết được bao nhiêu về những gì xảy ra ba ngày trước, nhưng nó đã tránh bị đặt câu hỏi và thích làm theo cách đó hơn.

Ban đầu nó nghĩ khi gõ cửa túp lều của bác Hagrid là bác ấy đi vắng, nhưng sau đó con Fang xô đến từ trong góc và gần như lấn ngã nó với sự nhiệt tình chào đón của nó. Bác Hagrid đang thu hoạch những cây đỗ biết chạy ở vườn sau.

"Được rồi, Harry!," bác nói và rạng rỡ khi Harry tiến đến hàng rào. "Vào đây, vào đây, chúng ta sẽ uống một cốc bồ công anh..."

"Mọi chuyện sao rồi?" Bác Hagrid hỏi nó khi họ ngồi xuống chiếc bàn gỗ với một cốc nước ép có đá trong tay mỗi người. "Ồ, cháu cảm thấy tốt rồi chứ?"

Qua cái nhìn đầy quan tâm trên khuôn mặt bác Hagrid, Harry biết bác ấy không hề đề cập đến sức khỏe của nó. "

Cháu tốt thôi," Harry trả lời thật nhanh, bởi nó không thể chịu đựng được việc nói về điều nó biết là

đang ở trong đầu bác Hagrid. "Vậy bác đã ở đâu?"

"Lẩn trốn trong núi," bác Hagrid trả lời, "Trong một cái hang, giống như Sirius làm khi cậu ấy..."

Bác Hagrid dừng lại, cốc lốc lấy hơi cổ họng, nhìn Harry và uống một hơi dài nước ép.

"Dù sao cũng đã quay lại," ông nói một cách yếu ớt.

"Bác, trông bác khá hơn rồi," Harry nói, cố giữ cuộc nói chuyện xa khỏi chú Sirius.

"Gì cơ?" bác Hagrid nói, nâng bàn tay to bè và cố cảm nhận khuôn mặt mình. "Ồ, phải, tốt, thằng Grawpy cư xử tốt hơn rồi. Xem ra có vẻ hài lòng khi thấy ta trở về, để kể với cháu sự thật. Nó là một người tốt, thật đấy, ... Ta đã nghĩ mãi về chuyện cố gắng tìm cho nó một người bạn gái, thực ra thì..."

Bình thường thì Harry đã cố thuyết phục bác Hagrid quên ý định này ngay lập tức; viễn cảnh về một tên khổng lồ thứ hai sống trong Rừng, thậm chí hoang dã hơn và tàn ác hơn Grawp, thực sự đáng báo động, nhưng vì lý do gì đó Harry không đủ sức để chỉ ra điều đó. Nó bắt đầu lại mong mình cô độc, và với ý nghĩ ra về thật nhanh, nó uống vài ngụm lớn nước ép bồ công anh, cạn đến nửa cốc.

"Mọi người đều biết cháu nói thật, Harry," bác Hagrid nói nhẹ nhàng và không chủ đích. Bác vẫn để ý Harry rất sát. "Như vậy tốt hơn rồi chứ?"

Harry nhún vai.

"Xem này..." bác Hagrid cúi người qua chiếc bàn, "Ta biết Sirius lâu hơn cháu... cậu ấy chết trong chiến trận, và đó là cách cậu ấy vẫn muốn..."

"Chú ấy chẳng muốn ra đi đâu!" Harry tức giận trả lời.

Bác Hagrid gập cái đầu bù xù của mình xuống...

"Này, ta không cho là cậu ấy đã ra đi," bác nói khẽ. "Nhưng dù sao, Harry... cậu ấy không bao giờ là người chỉ ngồi không ở nhà mà để người khác chiến đấu cả. Cậu ấy không thể chịu đựng cái cảnh ngồi nhà nếu cậu ấy có thể giúp đỡ..."

Harry nhảy dựng lên.

"Cháu phải đến thăm Ron và Hermione ở bệnh viện," nó nói một cách máy móc. "Ồ, " bác Hagrid nói, có vẻ không vui. "Ồ... tốt thôi, Harry... cẩn thận đấy nhé, và hãy quay lại nếu cháu có..."

"Vâng... được ạ..."

Harry bước tới cửa nhanh hết mức có thể và mở nó ra; nó lại ở dưới ánh nắng mặt trời trước khi bác

Hagrid kịp nói xong lời từ biệt, và nó lại bước trên thảm cỏ. Một lần nữa, mọi người lại cất tiếng gọi khi nó đi qua. Nó nhắm mắt trong một vài khoảnh khắc, mong sao bọn họ đều biến mất, để nó có thể mở mắt và thấy mình đơn độc trên mặt đất...

Mấy ngày hôm trước, trước khi kỳ thi của nó kết thúc và nó thấy hình ảnh của Verdemort mọc lên trong óc nó, nó đã có thể cho gần như tất cả mọi thứ để thế giới phù thủy biết rằng nó nói sự thật, để họ tin rằng Voldemort đã qua trở lại, và để biết rằng nó không phải là kẻ nói dối hay điên khùng. Dù sao bây giờ...

Nó đi đường tắt đến hồ, ngồi xuống bên bờ, ẩn nấp sau một bụi cây rậm tránh cái nhìn của người đi qua lại, nhìn chăm chú xuống mặt hồ như gương và suy nghĩ... Có lẽ lý do vì sao nó muốn một mình chính bởi nó cảm thấy bị cô lập khỏi mọi người từ lần nói chuyện với cụ Dumbledore. Một rào cản vô hình chắn giữa nó và phần còn lại của thế giới. Nó - như đã từng trước đây - là một người khác biệt. Chỉ có điều là nó chưa bao giờ thực sự hiểu điều đó có nghĩa như thế nào...

Vào bây giờ ngồi đây bên bờ hồ, với nỗi đau khổ đang giằng xé, với nỗi đau mất chú Sirius đau buốt và còn tươi mới trong lòng, nó không thể tập hợp nổi bất cứ cảm giác sợ hãi nào. Trời nắng đẹp và trên mặt đất xung quanh đây đây những người cười nói, và thậm chí nó cảm thấy xa cách với họ như nó thuộc về một nòi giống khác vậy, thật khó tin rằng khi nó ngồi đây thì cuộc đời nó phải chứa đựng, hoặc kết thúc bằng việc giết người...

Nó ngồi đó thật lâu, cứ nhìn mãi làn nước hồ, cố không nghĩ về người cha đỡ đầu của mình hay nhớ rằng đúng từ đây đối diện sang bên kia hồ chính là nơi chú Sirius đã một lần ngã xuống để chống lại hàng trăm tên Dementor...

Mặt trời đã lặn xuống trước khi nó cảm thấy lạnh. Nó đứng dậy và quay lại lâu đài, lau khô khuôn mặt bằng tay áo khi bước đi.

Ron và Hermione rời bệnh viện đúng ba ngày trước khi kết thúc học kỳ. Hermione tỏ ra vẫn muốn nói về chú Sirius, nhưng Ron luôn khề suýt mỗi khi cô bé nhắc đến tên chú ấy. Harry vẫn không chắc được nó có muốn nói về cha đỡ đầu của mình hay không; mong muốn của nó thay đổi theo tâm trạng. Nó biết một điều dù hiện tại nó cảm thấy không vui nhưng nó sẽ nhớ Hogwarts vô cùng trong vài ngày nữa khi nó quay lại căn nhà số bốn phố Privet Drive. Dù hiện tại nó hiểu rất rõ tại sao nó phải quay lại đó vào mỗi mùa hè, nó chẳng cảm thấy khá hơn. Thực tế, nó sợ hãi chuyển quay về của mình hơn.

Giáo sư Umbridge rời Hogwarts một ngày trước khi kết thúc học kỳ. Có vẻ như bà đã bỏ ra khỏi bệnh xá vào bữa tối, hiển nhiên mong muốn ra đi không bị phát hiện, nhưng thật không may, bà gặp con yêu tinh Peeves trên đường, kẻ cố nắm lấy cơ hội của mình như Fred chỉ cho, hân hoan đuổi theo bà từ ngoài lâu đài và tấn công bà bằng gậy và một túi đầy phấn. Rất nhiều học sinh đã chạy ra ngoài Tiền sảnh để chứng kiến bà chạy trốn và chủ nhiệm các nhà đã ngăn cản họ một cách tốt bụng nửa vờ. Và quả thực, giáo sư McGonagall đã ngồi lại chiếc ghế nơi bàn làm việc sau vài phản kháng yếu ớt và người ta nghe rõ ràng bà

biểu hiện sự ân hận rằng bà không thể tự mình chạy theo bà Umbridge hoan hô, vì chính Peeves đã mượn gậy của bà.

Buổi tối cuối cùng của mọi người đã đến; hầu hết mọi người đã gói ghém xong và đã đi xuống dự buổi tiệc chia tay cuối năm học, nhưng Harry thậm chí còn chưa bắt đầu. "Ngày mai làm cũng được!" Ron đang đứng ở cửa phòng ngủ chung, nói. "Đi nào, mình đang chết đói đây."

"Mình sẽ nhanh thôi... nhìn xem, cậu cứ đi đi..."

Nhưng khi cánh cửa phòng ngủ đóng lại sau lưng Ron, Harry chẳng hề cố gắng để đóng gói nhanh hơn. Điều sau cùng nó muốn làm là tham gia vào Bữa tiệc chia tay. Nó lo lắng rằng cụ Dumbledore sẽ giới thiệu nó trong bài phát biểu của mình. Nó chắc cụ sẽ nhắc đến sự trở lại của Voldemort; dấu sao cụ đã nói với về điều đó năm ngoái...

Harry kéo mấy cái áo choàng nhàu nát ra khỏi đáy rương của mình để lấy chỗ cho những cái đã được xếp gọn gàng và nhận thấy có một cái gói được bọc một cách xấu xí nằm trong góc. Nó chẳng thể nghĩ ra sau nó lại nằm ở đó. Nó cúi xuống, kéo nó ra từ dưới đôi giày thể thao và xem xét nó.

Trong vài giây nó đã nhận ra đó là thứ gì. Chú Sirius đã đưa nó cho nó ngay bên trong cánh cửa số 12 quảng trường Grimmauld. "Khi nào cần đến chú, cháu hãy dùng nó, được chứ?"

Harry ngồi phịch xuống giường và mở cái gói ra. Nó nhìn thấy một cái gương nhỏ hình vuông. Trông nó có vẻ cũ; nó thực sự là bẩn. Harry nâng nó lên ngang mặt và thấy hình ảnh của mình trong đó.

Nó lật cái gương lại. Trên mặt kia có một dòng chữ nguệch ngoạc của chú Sirius.

"Đây là một cái gương hai phía, chú có một cái khác của đôi gương. Nếu cháu muốn nói với chú, chỉ cần nhắc tên chú cho nó; cháu sẽ hiện ra trong cái gương của chú và chú sẽ có thể nói chuyện trong cái gương của cháu. James và chú vẫn dùng chú khi bọn ta bị phạt cấm túc ở hai nơi cách biệt nhau.

Trái tim Harry bắt đầu đập dồn dập. Nó nhớ lại lần gặp cha mẹ mình trong chiếc Gương quá khứ bốn năm trước. Giờ nó lại có thể nói chuyện với chú Sirius, nó biết vậy - Nó nhìn quanh để chắc chắn rằng không có ai ở đó; phòng ngủ quả thật trông còn ai. Nó nhìn lại chiếc gương, đưa nó đến trước mặt bằng đôi tay run rẩy và cất tiếng nói to và rõ ràng, "Chú Sirius."

Hơi thở của nó làm mờ đi mặt gương. Nó thậm chí đưa cái gương lại gần hơn, sự kích động lan toả trong nó, nhưng đôi mắt đang nhấp nháy với nó qua màn hơn đích thị là của nó.

Nó lau sạch chiếc gương và nói, tiếng nói vang khắp phòng:

"Chú Sirius hãy quay lại!"

Chẳng có chuyện gì xảy ra. Khuôn mặt thẳng thốt nhìn nó qua tấm gương đúng là của nó...

Sirius không mang theo cái gương của mình khi chú ấy đi qua cánh cổng tò vò, một giọng nói nhỏ cất lên trong đầu Harry. Đó là lý do tại sao nó không có kết quả... Harry đứng lặng một lát, sau đó ném mạnh chiếc gương vào lại cái rương và nó vỡ tan. Nó đã bị thuyết phục, trong một phút loé sáng, rằng nó sẽ lại gặp chú Sirius, lại nói chuyện với chú ấy... Sự thất vọng đốt cháy cổ họng nó; nó đứng dậy và bắt đầu ném đồ đạc lộn xộn của mình vào chiếc rương phủ lên trên cái gương vỡ -

Nhưng một ý nghĩ đã đến với nó... một ý nghĩ hay hơn một cái gương... một ý nghĩ to lớn hơn, quan trọng hơn... sao trước đây chưa bao giờ nó nghĩ đến - sao nó chưa bao giờ hỏi?

Nó chạy nhanh ra khỏi phòng ngủ chung và xuống cầu thang xoắn ốc; khi chạy nó đâm cả vào tường mà không nhận ra được điều đó; nó phóng nhanh qua phòng sinh hoạt chung không một bóng người, qua lỗ hổng sau bức chân dung và thẳng dọc theo hành lang, phớt lờ Bà Béo gọi với theo nó: "Bữa tiệc sắp bắt đầu, cậu biết đấy, cậu đến rất đúng lúc!"

Nhưng Harry không có ý định dự bữa tiệc...

Sao mà lâu đài lắm ma thế khi mà bạn chẳng cần đến một, còn lúc này...

Nó chạy xuống cầu thang và dọc theo các dãy hành lang mà không gặp bất cứ ai dù sống hay chết. Tất cả bọn họ, chắc chắn rằng, đang ở Đại sảnh. Đến bên ngoài phòng học Bùa ngải nó chợt dừng lại, thở hổn hển và thất vọng nghĩ rằng mình nên đợi cho đến cuối bữa tiệc...

Nhưng khi nó vừa từ bỏ hy vọng thì nó nhìn thấy ông ta - một người nào đó trong suốt trôi lơ lửng ở cuối hành lang.

"Này - này Nick! NICK!"

Con ma kéo cái đầu mình ra khỏi bức tường, để lộ ra chiếc mũ trang trí bằng lông chim một cách quái gở và lắc lư cái đầu của Ngài Nicholas de Mimsy-Porpington.

"Xin chào," ông nói trong khi rút phần còn lại của thân mình ra khỏi khối đá vững chắc và cười với Harry "Ta chẳng phải là người duy nhất đến muộn phải không? Nhưng", ông thở dài bằng một thái độ khác, tất nhiên...

"Nick, tôi có thể hỏi ông được không?"

Một sự kinh ngạc thấy rõ hiện lên trên khuôn mặt của Nick-Suýt-Mất-Đầu khi ông rút một ngón tay vào chiếc áo cổ cứng chỗ cổ và kéo thẳng nó ra một chút, có vẻ như để bản thân có thời gian suy nghĩ. Ông chỉ ngừng lại chỉ khi cái cổ đứt một phần của hần rời hần ra.

"Ê - gì vậy Harry?" Nick nói, trông thật bối rối. "Không có thể đợi đến sau bữa tiệc được sao?"

"Không - Nick - xin ông," Harry nói, "Tôi thực sự muốn nói chuyện với ông. Chúng ta có thể vào trong này được không?"

Harry mở cửa phòng học gần nhất và Nick-Suýt-Mất-Đầu thở dài.

"Ồ, thôi được," hăn nói, trông thật là cam chịu. "Ta không thể giả vờ là ta không mong điều này."

Harry giữ cánh cửa mở cho ông nhưng thay vào đó ông ta lại trôi xuyên qua tường.

"Mong đợi điều gì?" Harry hỏi khi nó đóng cánh cửa lại.

"Cậu đến tìm ta," Nick nói, giờ lại lướt đến bên cửa sổ và nhìn xuống khoảng sân tối đen. "Nó vẫn xảy ra, đôi khi... khi một người phải chịu đựng... sự mất mát."

"Phải," Harry nói, cố không chùng xuống. "Ông đã đúng, tôi - tôi đến để tìm ông." Nick không nói gì.

"Bởi - ' Harry nói, xem chừng có vẻ ngượng ngùng hơn nhiều do với nó dự tính trước, "bởi - ông đã chết. Nhưng ông vẫn ở đây phải không?"

Nick thở dài và tiếp tục nhìn xuống dưới sân.

"Đúng thế, phải không?" Harry giục ông. "Ông đã chết, nhưng tôi đang nói chuyện với ông... ông có thể đi xung quanh Howarts và mọi thứ phải không?"

"Phải," Nick-Suýt-Mất-Đầu khẽ nói, "Ta đi và nói, đúng."

"Vậy là ông đã quay trở lại phải không?" Harry nói gấp gáp. "Người ta có thể trở lại phải không? Như những hồn ma. Họ không biến mất hoàn toàn? Đúng không? Nó không kiên nhẫn nói thêm trong khi Nick vẫn tiếp tục không nói gì."

Nick-Suýt-Mất-Đầu lưỡng lự một lát rồi nói, "Không phải tất cả mọi người đều có thể trở lại như một hồn ma."

"Ý ông là sao?" Harry nói nhanh.

"Chỉ... chỉ có những phù thủy."

"Ồ," Harry nói, gần như cười thành tiếng với sự khuây khoả. "Tốt, thế thì tốt rồi, người mà tôi hỏi là một phù thủy. Vậy ông ấy có thể trở lại, đúng không?" Nick rời xa khỏi cửa sổ và âm thầm nhìn Harry.

"Anh ta sẽ không trở lại."

"Ai?"

"Sirius Black," Nick nói.

"Nhưng ông đã trở lại!" Harry tức giận nói. "Ông đã trở lại - ông đã chết và ông đã không biến mất -"

"Những phù thủy có thể để lại dấu vết của mình trên mặt đất, để đi đến nơi bản thân họ khi sống đã từng qua," Nick đau khổ nói. "Nhưng chỉ số ít phù thủy chọn cách đó."

"Tại sao không?" Harry nói, "Dù sao thì - cũng chẳng vấn đề - Chú Sirius không quan tâm nó có bất bình thường hay không, chú ấy sẽ trở lại, tôi biết chú ấy sẽ!"

Và với niềm tin mãnh liệt, Harry quay đầu ra phía cửa, chắc chắn, chỉ trong tích tắc, nó sẽ gặp chú Sirius, sáng như ngọc trai và trong suốt nhưng sáng ngời, đi xuyên qua cánh cửa đến với nó.

"Anh ta sẽ không trở lại," Nick nhắc lại. "Anh ta sẽ... đi mãi."

"Ông nói sao “đi mãi” nghĩa là sao?" Harry nói ngay "Đi mãi đến đâu? Nghe này - dù sao thì chuyện gì đã xảy ra khi ông chết vậy? Ông đi đến đâu? Tại sao tại sao mọi người không quay lại? Tại sao ở đây lại không có nhiều hồn ma? Tại sao?"

"Ta không thể trả lời được" Nick nói.

"Ông đã chết phải không?" Harry đau đớn hơn nói. "Ai có thể trả lời tốt hơn ông được?"

"Ta rất sợ cái chết," Nick nói nhẹ nhàng. "Ta đã chọn ở lại sau. Đôi khi ta nghĩ không biết liệu ta có phải... phải, chẳng ở đây cũng như đó... thực ra ta chẳng ở đây cũng chẳng ở đó..." Ông nở một nụ cười buồn bã. "Ta chẳng biết gì về những bí mật của cái chết, Harry, vì thay vào đó ta đã chọn sự bất chước yếu ớt của cuộc sống. Ta tin những phù thủy có học thức nghiên cứu vấn đề này ở Cục Những Điều Huyền Bí -"

"Đừng nói với tôi về nơi đó!" Harry dữ tợn nói.

"Ta xin lỗi chẳng giúp gì được hơn," Nick nói nhẹ nhàng "Phải... phải, cho ta xin lỗi... bữa tiệc, cậu biết đấy..."

Và ông ra khỏi căn phòng, để Harry lại đó một mình, nhìn vô hồn vào bức tường mà Nick biến mất qua.

Harry cảm thấy gần như nó mất người cha đỡ đầu của mình một lần nữa cũng như không còn hy vọng chú ấy có thể nhìn thấy và chuyện trò với nó được nữa. Nó bước đi thật chậm và khổ đau qua lâu đài trống vắng, tự hỏi liệu mình có còn vui vẻ được nữa hay không.

Nó đã đi qua góc hướng về phía hành lang của Bà Béo thì thấy ai đó phía trước đang cài một lời nhắn lên cái bảng trên tường. Một cái nhìn trong giây lát cho nó biết đó là Luna. Chẳng có chỗ nào lẫn trốn tốt

gần đó, cô bé sắp nghe thấy tiếng bước chân của nó, và trong mọi trường hợp, lúc này Harry khó có thể tập trung được sức lực để lẩn trốn ai đó.

"Xin chào," Luna nói lơ đãng và liếc nhìn xung quanh nó khi cô lùi lại khỏi tấm bảng.

"Sao em không ở bữa tiệc nhỉ?" Harry hỏi.

"Ồ, em đã mất gần hết đồ đạc của em," Luna bình thản nói. "Mọi người đã lấy chúng và giấu chúng đi, anh biết đấy. Nhưng vì là đêm cuối cùng rồi, em thực sự muốn lấy lại chúng, vậy em phải thông báo."

Cô bé làm một động tác về phía tấm bảng, ở đó, đủ chắc chắn, cô đã gắn một danh sách sách vở và quần áo bị mất của mình, cùng với một lời khẩn cầu xin trả lại chúng.

Một cảm giác kỳ cục hiện ra trong đầu Harry; mọi cảm xúc khác với sự giận dữ và nỗi khổ đau lấp đầy trong nó kể từ cái chết của chú Sirius. Một lúc sau nó mới nhận ra rằng nó thương cảm cho Luna.

"Sao mọi người lại có thể giấu đồ đạc của em? Nó nghiêm nghị hỏi cô bé.

"Ồ... phải..." cô bé nhún vai. "Em nghĩ họ cho rằng em hơi kỳ cục, anh biết đấy. Vài người gọi em là Lovegood "điên", thật đấy."

Harry nhìn cô bé và cảm giác thương xót càng thêm nhiều.

"Chẳng có lý do gì để họ lấy đồ của em cả,," nó nói thẳng thừng. "Em muốn anh giúp tìm lại chúng không?"

"Ồ, không," cô bé nói và cười với nó. "Chúng sẽ quay về, họ thường làm thế vào phút cuối. Chỉ là em muốn gói ghém vào tối nay thôi. À... mà sao anh không ở bữa tiệc?"

Harry nhún vai. "Chỉ vì cảm thấy không thích."

"Không," Luna nói và nhìn nó bằng đôi mắt sừng ướm át một cách kỳ cục. "Em không nghĩ anh lại làm thế. Người bị bọn Tử Thần Thực Tử giết là cha đỡ đầu của anh phải không? Ginny đã kể cho em biết."

Harry cộc lốc gật đầu, nhưng nhận ra rằng nó cũng không sao khi Luna nói về chú Sirius. Nó nhớ ra rằng cô bé cũng có thể thấy được những con Thestral.

"Đã bao giờ..." nó bắt đầu. "Ý anh là, ai... đã có ai em biết chết đi chưa?"

"Có," Luna nói nhẹ nhàng, "mẹ em. Bà ấy quả là một phù thủy khác thường, anh biết đấy, nhưng bà muốn thử nghiệm và một ngày nọ một trong những lời nguyện của bà đã vô cùng sai lầm. Lúc đó em mới chín tuổi."

"Anh xin lỗi" Harry lầm bầm. "Phải, nó thật là khủng khiếp," Luna nói giọng bình thường. "Đôi khi em vẫn cảm thấy rất buồn về điều đó. Nhưng em vẫn còn bố. Và dù sao đi nữa, chẳng phải là em sẽ không bao giờ gặp mẹ nữa phải không?"

"Ờ - không nữa?" Harry nói không chắc chắn.

Cô bé lắc đầu không tin tưởng.

"Nào. Anh đã nghe thấy họ, ngay sau tấm rèm, phải không?"

"Ý em là..."

"Trong căn phòng có cánh cửa tò vò. Họ ẩn nấp ở đó, vậy thôi. Em đã nghe thấy họ."

Hai người nhìn nhau. Luna mỉm cười nhẹ nhàng. Harry chẳng biết nói gì hay phải nghĩ gì; Luna tin tưởng vào rất nhiều điều khác thường... cũng như nó đã chắc chắn mình cũng đã nghe thấy những giọng sau tấm rèm.

"Em có chắc không cần anh giúp tìm đồ đạc chứ?" nó nói.

‘Ồ, không," Luna nói. "Không, em nghĩ mình nên đi xuống nhà, ăn mấy cái bánh pudding và đợi đến khi chúng xuất hiện... chuyện vẫn như thế vào phút cuối... phải, chúc anh một kỳ nghỉ tốt đẹp nhé Harry"

"Ừ... ừ, em cũng vậy."

Cô bé bước đi và, khi nó nhìn theo, nó phát hiện sức nặng kinh khủng trong lòng nó xem ra đã giảm đi phần nào.

Chuyến đi trở về nhà trên chuyến tàu tốc hành của trường Hogwarts ngày hôm sau theo cách nào đó thật đáng ghi nhớ. Đầu tiên Malfoy, Crabbe và Goyle, những kẻ chắc chắn đã đợi cả tuần lễ để có cơ hội tấn công mà không bị giáo viên chứng kiến, cố gắng chặn đánh Harry dọc đường trên tàu khi nó từ toilet về. Việc tấn công đó có lẽ đã thành công nếu bọn chúng không sợ ý chọn nơi tấn công ngay bên ngoài khoang của vô số các thành viên D. A, những người đã chứng kiến chuyện xảy ra qua cửa kính và ngay lập tức đã đứng dậy giúp đỡ Harry. Lúc đó Erine Macmillan, Hannah Abbott, Susan Bones, Justin Finch-Fletchley Anthony Goldstein và Terry Boot đã sử dụng vô số các bùa phép và thần chú mà Harry đã dạy cho họ, Malfoy, Crabbe và Goyle chẳng thu gì được ngoài việc biến thành ba con sên khổng lồ trong bộ quần áo trường Hogwarts khi Harry, Ernie và Justin nhắc chúng đặt lên giá hành lý để chúng rỉ nước ở đó. "Mình cần phải nói rằng mình rất mong được nhìn thấy mặt mẹ của Malfoy khi nó bước xuống tàu," Ernie nói với đôi chút hài lòng khi ngắm nhìn Malfoy bò ngoằn ngoèo trên đầu. Ernie chưa bao giờ bỏ qua việc Malfoy sỉ nhục khi trừ điểm của nhà Hufflepuff khi hắn là thành viên của Đội kiểm tra. "Mẹ Goyle chắc sẽ hài lòng," Ron nói khi đến tìm hiểu xem nguyên nhân chuyện ồn ào là gì. "Tính tình của nó giờ khá hơn rồi... dù sao thì, Harry, xe thức ăn đến rồi không biết cậu có muốn thứ gì không..."

Harry cảm ơn mọi người và đi theo Ron trở về khoang mình; nơi nó mua một đồng lớn bánh Vạc và bánh bí đỏ. Hermione lại đang đọc Nhật báo Tiên tri, Ginny đang giải ô chữ của tờ Kẻ Ngụy Biện và Neville đang chơi với cái cây Mimbulus mimbledonia, nó đã lớn lên rất nhiều sau một năm và cất lên những tiếng ngân nga kỳ quặc khi ai đó chạm vào.

Harry và Ron giết thì giờ của chuyến đi bằng việc chơi cờ phù thủy trong khi Hermione đọc to những mẫu tin trích từ tờ Tiên tri. Giờ thì nó đầy những bài về cách làm thế nào để đuổi bọn Dementor (Giám Ngục_ND), những nỗ lực của Bộ pháp thuật lần theo bọn Tử Thần Thực Tử và những lá thư kích động nói rằng tác giả đã từng trông thấy Chúa Tể Voldemort đi qua nhà mình sáng hôm đó...

"Nó thực sự chưa bắt đầu," Hermione thở dài rầu rĩ và gấp tờ báo lại. "Nhưng giờ thì không còn lâu nữa đâu..."

"Này, Harry" Ron nói nhẹ nhàng, hất đầu về phía cửa sổ lấp lánh nhìn ra hành lang. Harry nhìn ra. Cho đang đi qua, theo cùng là Marietta Edgecombe, người đang mang một chiếc mũ trùm đầu. Mắt nó và mắt Cho gặp nhau giây lát. Cho đỏ mặt và vẫn bước đi. Harry nhìn xuống bàn cờ đúng lúc thấy một quân tốt của mình bị quân tượng của Ron ăn mất.

"Ờ, cậu và cô ấy sao rồi?" Ron khẽ hỏi.

"Chẳng có gì," Harry nói thành thật

"Mình - ờ - nghe thấy dạo này cô ấy đi chơi với người khác rồi," Hermione nói thăm dò.

Harry thật ngạc nhiên vì tin đó chẳng làm nó đau đớn chút nào. Ý muốn gây ấn tượng cho Cho dường như đã thuộc về một quá khứ mà chẳng còn liên quan gì đến nó; vào những ngày này, nhiều điều nó muốn trước khi cái chết của chú Sirius xảy đến cũng như vậy... dường như tuần nó gặp chú Sirius lần cuối còn lại lâu hơn cả; nó nằm ở cả hai thế giới, một có chú Sirius và một không.

"Cậu bỏ chuyện đó được đấy" Ron nói mạnh mẽ. "Ý mình là cô ấy trông dễ thương đấy, nhưng cậu cần ai đó vui vẻ hơn cơ."

"Với người khác cô ấy chắc chắn là vui vẻ hơn," Harry nói và nhún vai.

"Giờ cô ấy đi với ai vậy?", Ron hỏi Hermione, nhưng Ginny lại là người trả lời.

"Michael Corner," cô nói.

"Michael – nhưng," Ron nói, từ ghế của mình ngھn cổ nhìn chăm chăm vào cô bé.

"Nhưng em đã đi chơi với nó mà!"

"Không lần nào nữa," Ginny nói cương quyết. "Cậu ta không hề thích nhà Gryffindor đánh bại nhà Ravenclaw trong trận Quidditch, và cậu ấy đã thực sự giận dữ, vậy là em bỏ rơi cậu ta và thay vào đó cậu ta đã chạy đến Cho để an ủi." Cô bé lơ đãng gãi gãi mũi mình bằng đuôi chiếc bút lông, quay ngược tờ Kề Ngụy Biện và bắt đầu đánh dấu những câu trả lời của mình. Ron trông có vẻ hài lòng.

"Phải, anh luôn nghĩ rằng hãn hơi ngốc nghếch," nó nói và thúc quân hậu của mình lên phía trước về phía quân xe đang run lẩy bẩy của Harry. "Tốt cho em thôi. Chỉ cần chọn một người khác - tốt hơn - lần sau."

Nó đưa một cái nhìn trộm kỳ quặc về phía Harry khi nói.

"Phải, em đã chọn Dean Thomas, anh có cho là cậu ấy tốt hơn không?" Ginny lơ đãng hỏi. "CÁI GÌ? Ron hét lên, lật úp bàn cờ: Con Crookshanks chạy đuổi theo những quân cờ, con Hedwig và con Pigwidgeon cất líu lo và thét lên giận dữ phía trên đầu."

Khi đoàn tàu chậm lại tiến vào sân ga Ngã Tư Vua, Harry nghĩ mình chẳng bao giờ muốn rời khỏi đó cả. Nó thậm chí đã nghĩ nhanh xem điều gì sẽ xảy ra nếu đơn giản nó từ chối không xuống khỏi tàu và bướng bỉnh ngồi đó đến tận mừng một tháng Chín khi nó sẽ lại đưa nó quay lại Hogwarts. Tuy nhiên, khi con tàu tút hời còi cuối cùng và dừng hẳn, nó lại nhắc lòng con Hegwid xuống và chuẩn bị kéo cái rương của mình ra khỏi con tàu như mọi khi.

Khi người soát vé ra hiệu cho Harry, Ron và Hermione rằng đã an toàn để bước qua chiếc barie kỳ diệu giữa sân ga số chín và mười thì nó lại phát hiện ra một điều ngạc nhiên đang đợi mình ở phía bên kia: một nhóm người mà nó không mong đợi chúng nào đang đứng đó chào đón nó. Trong số đó có thầy Moody-Mắt-Điên, trông hung dữ với chiếc mũ quả dưa kéo sụp che kín con mắt thần của thầy như khi không có nó vậy, đôi tay xương xẩu của thầy nắm chặt một cái ba toong dài, người thầy được quấn trong một chiếc áo choàng du lịch lụng thụng. Cô Tonks đứng ngay sau thầy, mái tóc sáng màu xịt-bọt-gôm-hồng chiếu yếu ớt trong ánh nắng xuyên qua lớp kính bẩn thỉu của trần nhà ga, cô mặc một chiếc quần jean vá chằng vá đụp và một chiếc sơ mi mang hình truyền thuyết Chị em định mệnh. Đứng cạnh cô Tonks là thầy Lupin, khuôn mặt nhợt nhạt, mái tóc hoa râm, chiếc áo khoác ngoài dài và xạc xờ che chiếc áo trùm đầu và chiếc quần đã sờn vải. Đứng trước mọi người là ông bà Weasley, mặc bộ trang phục Muggle đẹp nhất và hai anh Fred và George, cả hai đều mặc áo jacket mới toanh làm bằng một chất liệu gì đó màu xanh nhợt và có vảy.

"Ron, Ginny!" Bà Weasley gọi và chạy nhanh về phía bọn trẻ và ghì chúng thật chặt

"Ồ, và Harry thân yêu – Cháu khoẻ chứ?"

"Cháu khoẻ," Harry nói dối khi bà kéo nó vào lòng ôm thật chặt. Qua vai bà, nó thấy Ron đang giương mắt nhìn những cái áo mới của hai ông anh sinh đôi.

"Thực ra chúng là cái thứ gì vậy?" nó hỏi và chỉ vào hai cái jacket.

"Da rồng loại tốt nhất đấy cậu em ạ," Fred nói và kéo cái khoá một chút. "Công việc đang tiến triển thuận lợi và bọn anh nghĩ rằng nên tự thưởng cho bản thân."

"Chào Harry," thầy Lupin nói khi bà Weasley thả nó ra để chào đón Hermione.

"Xin chào thầy," Harry nói. "Con chẳng hề mong đợi điều này... mọi người làm gì ở đây vậy?"

"À," thầy Lupin nói với một nụ cười nhẹ nhàng, "Chúng ta nghĩ rằng chúng ta phải nói chuyện một chút với dì dượng của con trước khi để họ đưa con về nhà."

"Con không biết đó có phải là một ý kiến tốt hay không," Harry nói ngay lập tức.

"Ồ, ta nghĩ là đúng," thầy Moody gầm lên và khập khiễng tiến lại gần hơn. "Chắc kia là bọn họ phải không Potter?"

Thầy đưa ngón tay cái chỉ qua vai mình, con mắt thần của thầy rõ ràng đang nhìn xuyên qua phía sau đầu và cái mũ quả dưa của thầy. Harry cúi sang bên trái một chút để nhìn chỗ thầy Mắt-Điên đang chỉ và ở đó, chắc chắn, chính là ba người nhà Dursley trông thật là hoảng sợ khi nhìn thấy những người đi đón Harry.

"À, Harry," bà Weasley nói và quay lại từ phía cha mẹ của Hermione, những người vừa phấn khởi chào đón và giờ lại quay sang ghì chặt lấy Hermione. "Phải - giờ thì chúng ta làm điều đó chứ?"

"Phải, tôi cho là như vậy, Arthur," thầy Moody nói.

Thầy và ông Weasley dẫn đầu dọc theo sân ga đi về phía nhà Dursleys giờ đang bám rễ xuống đất. Hermione nhẹ nhàng tách khỏi mẹ và nhập vào cùng mọi người.

"Xin chào," ông Weasley vui vẻ nói với dượng Vernon khi ông dừng lại trước mặt dượng. "Ông chắc còn nhớ tôi chứ, tên tôi là Arthur Weasley"

Khi mà ông Weasley một tay đã phá huỷ hầu hết mọi thứ trong phòng khách của nhà Dursley hai năm trước, Harry sẽ vô cùng ngạc nhiên nếu dượng Vernon có thể quên được ông. Chắc chắn rằng dượng Vernon sầm mặt lại và rất tức giận ông Weasley nhưng dượng đã chọn cách không nói gì, trong chừng mực nào đó, có lẽ vì nhà Dursley kém hơn hai lần về quân số. Dì Petunia trông vừa sợ hãi vừa xấu hổ; bà ta cứ nhìn xuống đất như sợ rằng ai đó bà biết đi cùng đám người như vậy. Trong khi đó Dudley dường như đang cố gắng để trông nhỏ bé và tầm thường, một việc mà nó đã thất bại thảm hại.

"Chúng tôi nghĩ chúng tôi phải nói vài điều với ông về Harry," ông Weasley nói và vẫn mỉm cười.

"Phải," thầy Moody gầm lên. "Về cách cậu bé được đối xử khi ở chỗ ông bà.". Bộ ria mép của dượng Vernon dường như dựng đứng lên cùng với sự phẫn nộ. Có lẽ vì cái mũ quả dưa đã tạo ra cho thầy một ấn

tượng hoàn toàn sai lầm là dượng đang phải đối đầu với con người giống như dượng; dượng nói với với thầy Moody.

"Tôi không nghĩ rằng ông liên quan gì đến chuyện xảy ra trong nhà tôi cả -"

"Tôi nghĩ rằng ông không nhận thức được rằng mình sẽ bị nhồi vại quyển sách đầu, thưa ông Dursley," thầy Moody gầm lên.

"Dù sao thì đó không phải là vấn đề," cô Tonks, người có mái tóc màu hồng dường như đã làm dì Petunia khó chịu hơn những người còn lại bởi cô đã nhắm mắt thay vì nhìn dì, xen vào. "Vấn đề là, nếu chúng ta phát hiện ra các người đối xử tệ với Harry"

"Và đừng làm gì sai trái, chúng ta sẽ nghe được điều đấy đấy," thầy Lupin vui vẻ thêm vào.

"Phải," ông Weasley nói, "thậm chí nếu ông không để cho Harry sử dụng fellytone.

"Telephone," Hermione thì thào. "Phải, nếu chúng ta nghe thấy bất cứ điều gì về việc Harry bị ngược đãi theo bất cứ cách nào, ông sẽ phải nói chuyện với chúng ta," thầy Moody nói.

Dượng Vernon phồng người lên. Cảm giác bị xúc phạm của dượng dường như nặng hơn cả nỗi sợ hãi đám người kỳ quặc này.

"Ngài đang dọa dẫm tôi phải không, thưa ngài?" dượng nói, to đến nỗi những người đi ngang qua phải thực sự quay lại nhìn.

"Phải, tôi đang làm việc đó," thầy Mắt-Điên nói, xem ra có vẻ hài lòng khi dượng Vernon nhanh chóng nhận ra sự thực.

"Và trông tôi giống một kẻ có thể bị hăm dọa hay sao?" dượng Vernon sửa lên.

"Phải...", thầy Moody nói và đẩy cái mũ quả dưa của mình về phía sau để lộ ra con mắt thần quay tít hung dữ. Dượng Vernon nhảy lùi lại sợ hãi và va vào một cái xe đẩy chở hành lý. "Phải, ta phải nói rằng ông đúng là như vậy, ông Dursley"-

Thầy quay đi khỏi dượng Vernon và xem xét Harry.

"Harry này... hãy kêu to khi con cần chúng ta. Nếu trong ba ngày liên chúng ta không nghe thấy gì từ con, chúng ta sẽ cử một ai đó đến..."

Dì Petunia thút thít một cách đáng thương. Rõ ràng là dì đang nghĩ về điều những người hàng xóm sẽ nói nếu họ gặp những người này diễu hành trên lối đi trong vườn nhà mình.

"Thôi, giờ thì chào con, Potter," thầy Moody nói và nắm chặt vai Harry một lúc lâu bằng bàn tay xương

xấu.

"Nhớ giữ gìn nhé, Harry," thầy Lupin nói khẽ. "Nhớ liên lạc đấy."

"Harry, chúng ta sẽ đưa con đi khỏi chỗ đó thật sớm chừng nào có thể," bà Weasley thì thầm, ôm chầm lấy nó một lần nữa.

"Bọn mình sẽ sớm gặp lại cậu", Ron lo lắng nói và lắc mạnh tay Harry.

"Thật sớm, Harry," Hermione nói nghiêm túc. "Bọn mình hứa."

Harry gật đầu. Chẳng hiểu sao nó không tìm được lời nào để nói với họ rằng điều đó có ý nghĩa như thế nào đối với nó, được thấy họ đứng đó, bên cạnh nó. Thay vào đó, nó mỉm cười, đưa tay vẫy chào rồi quay đầu lại và bước khỏi nhà ga đi về con đường đầy nắng, cùng dượng Vernon, dì Petunia và Dudley hối hả theo sau.

- Hết quyển 5 -

HARRY POTTER

J.K.Rowling

Quyển 6

Chương 1: Ông Thủ Tướng Kia

Chương 2: Đường Bàn Xoay

Chương 3: Sẽ Và Không

Chương 4: Horace Slughorn

Chương 5: Hơi Bị Nhốt

Chương 6: Khúc Ngoắc Của Draco

Chương 7: Câu Lạc Bộ Slug

Chương 8: Thầy Snape Đắc Thắng

Chương 9: Hoàng Tử Lại

Chương 10: Ngôi Nhà Của Gaunt

Chương 11: Trợ Thủ Hermione

Chương 12: Bạc Và Ngọc

Chương 13: Riddle Bí Ẩn

Chương 14: Phúc Lạc Được

Chương 15: Phép Thề Bất Khả Bội

Chương 16: Một Mùa Giáng Sinh Giá Buốt

Chương 17: Một Kí Ức Bị Nhiều

Chương 18: Những Bất Ngờ Sinh Nhật

Chương 19: Gia Tinh Bám Đuôi

Chương 20: Thịnh Cầu Của Chúa Tể Voldemort

Chương 21: Phòng Bất Khả Tri

Chương 22: Sau Tang Lễ

Chương 23: Những Trường Sinh Linh Giá

Chương 24: Cắt Sâu Mãi Mãi

Chương 25: Nhà Tiên Tri Bị Nghe Trộm

Chương 26: Hang Động

Chương 27: Tháp Sét Đánh

Chương 28: Cuộc Đào Tẩu Của Hoàng Tử

Chương 29: Phương Hoàng Than Khóc

Chương 30: Ngôi Mộ Trắng

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Ông Thủ Tướng Kia

Đã gần nửa đêm và ông Thủ tướng đang ở một mình trong văn phòng, đọc một cái biên bản dài lòng thòng cứ trôi tuồn tuột khỏi đầu óc ông mà không để lại đằng sau một tí xíu vết tích ý nghĩa. Ông đang đợi cú điện thoại của ông Tổng thống ở một nước rất xa, và vừa tự hỏi chừng nào thì cái ông chết tiệt ấy sẽ gọi, vừa cố gắng đàn áp cái ký ức khó chịu về những chuyện đã xảy ra trong một tuần lễ khó khăn, mệt mỏi và dài lê thê vừa qua, nên chẳng còn chỗ đâu trong đầu để chứa thêm cái gì khác nữa. Ông Thủ tướng càng cố gắng tập trung vào cái điều in trên trang giấy trước mặt, thì ông càng thấy rõ hơn bộ mặt lằng đằng của một tay trong đám đối thủ chính trị của ông. Cái tay đối thủ cá biệt này đã xuất hiện trên báo chí mỗi ngày, không những điếm qua tất cả những chuyện khủng khiếp đã xảy ra trong tuần vừa qua (làm như thể người ta cần nhắc nhở vậy) mà hẵn còn giải thích nguyên nhân của mỗi chuyện và mọi chuyện hóa ra đều là sai lầm của chính quyền.

Cứ nghĩ về mấy vụ buộc tội này là nhịp tim của ông Thủ tướng lại tăng nhanh, bởi vì đó toàn là những cáo buộc tầm bậy và oan ức. Chứ làm cách nào mà chính phủ có thể ngăn cây cầu sập xuống? Người nào cho rằng chính quyền đã không chi đủ tiền bảo quản cây cầu thì đúng là muốn sỉ nhục. Cây cầu ấy chưa đầy mười tuổi, và những chuyên gia giỏi nhất cứ ú ớ khi phải giải thích tại sao mà nó lại đứt đôi gọn gàng, tổng hàng tá xe hơi xuống đáy nước của con sông chảy dưới gầm cầu. Và làm sao có kẻ lại dám cho rằng vì thiếu cảnh sát nên mới có cái hậu quả là có hai vụ sát nhân ghê tởm nổi đình nổi đám ấy? Hoặc cho rằng chính quyền đáng lẽ ra phải làm cách nào đó nhìn thấy trước trận cuồng phong quái đản ở Miền Tây đã gây ra vô số thiệt hại cho người lẩn của cái? Và chẳng lẽ đó cũng là lỗi của ông Thủ tướng nốt khi một trong mấy ông Phó Thủ tướng, ông Herbert Chorley, lại chọn đúng cái tuần lễ này để có hành vi khác thường là bỏ ra khỏi thì giờ ở nhà hủ hỉ với vợ con?

“Đất nước ta đang mắc kẹt trong một tình thế ngặt nghèo.” Gã đối thủ đã kết luận như vậy, chả cần giấu giếm nụ cười toe toét nham nhở của mình.

Mà rủi thay, điều nay lại hoàn toàn đúng. Chính ông Thủ tướng cũng cảm thấy như vậy; người ta quá thật có vẻ sâu thẳm hơn mọi khi. Đến cả thời tiết cũng trở nên ảm đạm; cả cái trận sương mù lạnh cóng giữa trời tháng bảy này nữa... Thật chẳng đúng gì cả, thật chẳng bình thường...

Ông lật qua trang hai của biên bản, thấy nó còn tiếp tục lê thê hơn nữa, đành dẹp nó đi như một công việc nuốt không trôi. Vươn tay qua khỏi đầu để duỗi thân, ông Thủ tướng rầu rĩ nhìn quanh văn phòng của mình. Đó là một căn phòng đẹp, có một cái lò sưởi bằng đá hoa cương đối diện với những cửa sổ dài có

khung kính trượt đã được đóng kín gài kỹ để ngăn cơn sương giá trái mùa. Khẽ rung mình, ông Thủ tướng đứng dậy đi tới bên cửa sổ, nhìn ra ngoài màn sương mỏng đang cố ép vào lớp kính cửa sổ. Chính lúc đó, ông đang đứng quay lưng về phía căn phòng, ông nghe một tiếng ho nhẹ sau lưng mình.

Ông đứng chết trân, giáp mặt với chính cái bóng khiếp sợ của gương mặt mình trong kính cửa sổ tối om. Ông đã biết rành tiếng ho đó. Ông đã từng nghe nó trước đây. Ông từ từ xoay người lại đối diện với căn phòng vắng hoe.

“Chào?” Ông nói, với giọng cố gắng tỏ ra có can đảm.

Trong một thoáng ngẩn ngui, ông tự cho phép mình có một niềm hy vọng không thể xảy ra là sẽ chẳng có ai đáp lời cả. Thế nhưng ngay lập tức, một giọng nói đáp lại liền, một giọng đanh thép cả quyết nghe như thể đang đọc một tuyên bố đã được soạn sẵn. Theo như ông Thủ tướng từng biết qua lần ho đầu tiên, thì giọng nói đó xuất phát từ một gã đàn ông nhỏ thó trông như con ếch đội một đầu tóc giả óng ánh bạc, được vẽ trong một bức tranh sơn dầu nhỏ nhắn đặt ở mút trong góc phòng.

“Kính gửi ông Thủ tướng dân Muggle. Chúng ta cần gặp mặt khẩn cấp. Vui lòng hồi âm tức thì. Thành kính, Fudge.”

Gã đàn ông trong bức tranh nhìn ông Thủ tướng dò hỏi.

“Ờ,” ông Thủ tướng nói, “Thế này nhé... lúc này không thuận tiện cho tôi lắm... Anh biết đấy, tôi đang chờ một cú điện thoại... của ông Tổng Thống nước...”

“Cái đó có thể dàn xếp lại.” Người trong tranh nói chặn ngay.

Trái tim ông Thủ tướng chùng xuống. Ông đã lo ngại chuyện đó.

“Nhưng thực tình tôi có phần mong muốn nói chuyện...”

“Chúng tôi có thể dàn xếp để cho ông Tổng Thống quên bég đi vụ gọi điện thoại. Bù lại ông sẽ gọi vào tối mai,” gã đàn ông nhỏ thó nói. “Hãy lịch sự hồi âm ông Fudge ngay lập tức.”

“Tôi... ơ... thôi được.” Ông Thủ tướng yếu ớt đáp. “Vâng, tôi sẽ gặp ông Fudge vậy.”

Ông Thủ tướng vội vã trở lại bàn làm việc, vừa bước đi vừa chỉnh lại cái cà vạt. Ông chưa kịp ngồi xuống ghế và điều chỉnh gương mặt mình cho ra cái vẻ mà ông hy vọng là đỉnh đặc thông dong, thì những ngọn lửa xanh biếc chọt bùng cháy lên bên dưới cái bệ lò sưởi bằng đá hoa cương. Ông Thủ tướng nhìn, cố gắng không để lộ ra một tí tẹo ngạc nhiên hay sợ hãi nào, khi một người đàn ông bệ vệ xuất hiện từ trong ngọn lửa, xoay tít như con vục. Chỉ giây lát sau, ông ta trèo ra khỏi lò sưởi, bước lên tấm thảm thuộc loại đồ cổ xinh xắn, phúi bụi tro bám hai ống tay của chiếc áo khoác dài bằng vải sọc nhuộm, và cầm trong tay ông ta là một cái nón tròn như trái dưa màu xanh vỏ chanh.

“A... Chào ông Thủ tướng.” Ông Cornelius Fudge vừa sải dài bước chân tiến về phía trước vừa chìa bàn tay ra. “Hân hạnh gặp lại ông.”

Ông Thủ tướng không thể thành thật đáp lại lời chào mừng đó, nên chẳng nói năng gì cả. Ông ta chẳng có tí xíu hân hoan nào trong chuyện gặp gỡ ông Fudge, người mà những lần xuất hiện đặc biệt thường có nghĩa là ông Thủ tướng sắp phải nghe toàn điều chẳng lành, không kể chính sự xuất hiện của ông ta đã là sự rất chẳng lành rồi. Đã thế, ông Fudge lại tỏ ra lo lắng đến tiêu tụy một cách rõ ràng. Trông ông ta gầy đi, đầu hói thêm, tóc bạc thêm, và bộ mặt ông ta thì trông thiệt là bèo nhèo thê thảm. Ông Thủ tướng đã từng nhìn thấy trước đây vẻ bèo nhèo tương tự nơi những chính khách, và vẻ mặt kiểu đó chẳng khi nào báo trước điềm lành.

“Chẳng hay tôi có thể giúp gì được cho ông?” Ông Thủ tướng nói, hờ hững bắt tay ông Fudge và ra dấu về phía cái ghế ít êm ái nhất trong đám ghế đặt đằng trước bàn giấy của ông.

“Thật khó mà biết bắt đầu từ đâu.” Ông Fudge lăm bắm, vừa kéo cái ghế, ngồi xuống, và đặt cái nón hình trái dừa xanh lên đầu gối. “Cái tuần gì đâu, cái tuần gì mà...”

“Ông cũng trải qua một tuần lễ nát bét sao?” Ông Thủ tướng hỏi giọng cứng cỏi, hy vọng thông qua đó truyền đạt cái ý là chưa có thêm ông Fudge thì chính ông cũng đã có đủ chuyện để bù đầu rồi.

“Vâng, tất nhiên rồi.” Ông Fudge nói, mệt mỏi dụi hai con mắt của mình, rồi buồn bã ngó ông Thủ tướng. “Tôi cũng bị một tuần te tua như ông, ông Thủ tướng à. Cây cầu Brockdale... rồi vụ ám sát Bones và Vance... ấy là chưa kể vụ um xùm ở Miền Tây...”

“Ông... Ở... Dân ông... Ý tôi muốn nói là, một số thành viên trong giới của ông có... có dính líu tới mấy... mấy sự kiện đó, đúng không?”

Ông Fudge trân cho ông Thủ tướng một cái nhìn khá nghiêm khắc. Ông nói, “Dĩ nhiên rồi. Chứ ông không nhận thấy chuyện gì đang diễn ra à?”

“Tôi...” Ông Thủ tướng ấp úng.

Đây đích thị là cái kiểu cư xử đã khiến cho ông Thủ tướng không mấy ưa những cuộc viếng thăm của ông Fudge cho lắm. Nói cho cùng, ông đường đường là một vị Thủ tướng và chẳng thích thú gì khi bị bề mặt như một đứa học trò dốt nát. Nhưng mà dĩ nhiên, cái kiểu cư xử này vốn đã như vậy ngay từ lần gặp đầu tiên giữa ông và ông Fudge, trong ngay cái đêm đầu tiên ông mới trở thành Thủ tướng. Ông nhớ vụ đó rõ như thể mới xảy ra ngày hôm qua và biết rõ vụ đó sẽ ám ảnh ông mãi cho tới ngày chết mới thôi.

Lúc đó ông đang đứng một mình trong chính căn phòng này, thưởng thức hương vị chiến thắng mà ông đã tốn bao nhiêu năm mưu đồ, mơ ước mãi mới đạt được, thì chợt nghe một tiếng ho đằng sau lưng, giống y như tối nsy, và khi quay lại thì ông nhận ra bức chân dung xấu xí đang nói chuyện với ông, thông báo là

ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật sắp đến viếng thăm xã giao.

Đương nhiên lúc đó ông cứ tưởng là chiến dịch tranh cử căng thẳng và kéo dài đã khiến cho ông mệt mỏi. Ông đã cực kỳ kinh hoàng khi phát hiện ra một bức chân dung đang nói chuyện với mình, mặc dù chuyện này chẳng thấm thía vào đầu so với cảm giác của ông sau đó, khi một kẻ tự xưng là pháp sư vọt ra từ trong lò sưởi đến bắt tay ông. Ông đã cố gắng mà nín khe trong suốt buổi ông Fudge giải thích rằng hãy còn những phù thủy và pháp sư đang sống bí mật trên khắp thế giới, đồng thời cam đoan rằng ông Thủ tướng chẳng cần phải bận tâm rối trí về họ làm gì bởi vì đã có Bộ Pháp thuật chịu trách nhiệm về toàn bộ cộng đồng Pháp thuật và ngăn cách không cho dân chúng phi-pháp-thuật dính dáng gì tới họ cả. Ông Fudge có nói đó là một công tác khó khăn bao gồm mọi thứ, từ những qui định về việc sử dụng có trách nhiệm những cây chổi bay đến việc kiểm soát dân số rồng. (Ông Thủ tướng nhớ là nghe tới điểm này ông đã búi vô bàn mới ngồi vững được.) Ông Fudge lúc đó với cái giọng cha người ta đã vỗ vai ông Thủ tướng đang khiếp đảm đến ngóng luôn.

“Đừng lo,” ông ta nói. “Rất có thể là ông sẽ chẳng bao giờ gặp lại tôi lần nào nữa. Tôi sẽ chỉ quấy rầy ông nếu bên phía chúng tôi xảy ra chuyện gì đó thực sự nghiêm trọng, chuyện có thể ảnh hưởng dân Muggle- đúng ra tôi nên nói là dân chúng phi-pháp-thuật. Ngoài ra, mạnh ai nấy sống. Và tôi phải nói thêm, ông đã tiếp thu khá hơn nhiều so với ông Thủ tướng trước. Cái ông đó đã tính quăng tôi qua cửa sổ, tưởng tôi là đồ xỏ lá do phe đối lập dàn dựng ra.”

Tới đây, ông Thủ tướng bỗng kiểm lại được cái lưỡi của mình, bèn hỏi:

“VẬY... ông... ông không phải là đồ xỏ lá hả?”

Thực tình đó là hy vọng tha thiết cuối cùng của ông Thủ tướng.

“Không.” Ông Fudge nhẹ nhàng đáp. “Không. Tôi e rằng không phải. Xem đây.”

Và ông đã biến xong cái tách trà của ông Thủ tướng thành ra một con chuột lóc chóc.

“Nhưng,” ông Thủ tướng thều thào nói, vừa ngó cái tách trà của ông gặm nhấm cái góc của bài diễn văn sắp tới của ông. “Nhưng tại sao... tại sao không ai báo cho tôi biết...?”

“Bộ trưởng Pháp thuật chỉ tiết lộ bí mật về mình cho đương kim Thủ tướng mà thôi.” Ông Fudge vừa nói vừa nhét cây đũa phép vô trong áo khoác. “Chúng tôi nhận thấy đó là cách giữ bí mật tốt nhất.”

“Nhưng vậy thì...” Ông Thủ tướng lí nhí, “Tại sao ông Thủ tướng tiền nhiệm không báo trước cho tôi...?”

Nghe câu này ông Fudge thực sự lăn ra cười.

“Thưa ông Thủ tướng yêu quý của tôi, liệu chính ông có định nói cho bất cứ ai biết không?”

Vẫn còn cười khà khà, ông Fudge quăng một ít bột vô trong lò sưởi, bước vô ngọn lửa màu xanh biếc, và biến mất trong một tiếng vút. Ông Thủ tướng vẫn đứng đó, hoàn toàn bất động, và hiểu rằng mình sẽ không đời nào, cho đến hết đời, dám kể với bất cứ sinh linh nào về cuộc gặp gỡ này, bởi vì ai trong cái thế gian rộng lớn này tin ông được chứ?

Mất một lúc lâu cơn sốc mới qua đi. Có lúc ông Thủ tướng đã cố tự thuyết phục mình rằng ông Fudge thực ra chỉ là một ảo giác, hậu quả của sự thiếu ngủ trong suốt chiến dịch tranh cử khốc liệt. Trong một cố gắng vô ích nhằm gạt bỏ hết tất cả những gì gợi nhớ đến cuộc gặp mặt khó chịu này, ông đã đem con chuột lóc chóc cho đứa cháu gái mừng húm và ra lệnh cho viên thư ký riêng gỡ xuống bức chân dung gã đàn ông nhỏ thó xấu xí đã thông báo về cuộc viếng thăm của ông Fudge. Tuy nhiên, bức chân dung đã chứng tỏ là nó bất khả di dịch, khiến ông Thủ tướng sa sút tinh thần ghê gớm. Khi mấy người thợ mộc, một hay hai thợ hồ, một sử gia nghệ thuật, và cả ngài Chương ấn kho tàng quốc gia đều đã không thành công trong cố gắng nạy bức tranh ra khỏi bức tường, ông Thủ tướng đành phải bãi bỏ lệnh đó và giải quyết vấn đề một cách đơn giản là hy vọng cái đồ đó cứ ở yên một chỗ và lặng thinh cho đến hết nhiệm kỳ của ông.

Ông Thủ tướng dám thề, rằng thỉnh thoảng, ông thoáng thấy bằng đuôi mắt, cái lão trong tranh có ngáp dài hoặc ngoáy mũi, thậm chí một hay hai lần lão còn đi ra khỏi khung tranh, bỏ lại đằng sau vón vện tấm vải bố màu nâu bùn. Tuy nhiên, ông Thủ tướng đã tự rèn luyện mình không nhìn vô bức tranh thường xuyên lắm, và nếu mà có lỡ nhìn thấy chuyện lạ diễn ra trong tranh thì ông luôn luôn khẳng định với chính mình là chẳng qua con mắt mình đã đánh lừa mình ấy thôi.

Thế rồi, cách đây ba năm, vào một đêm rất giống đêm nay, ông Thủ tướng đang ở trong văn phòng một mình thì cái chân dung lại một lần nữa thông báo cuộc viếng thăm sắp sửa diễn ra của ông Fudge. Ông này lại vọt ra từ lò sưởi, ướt lem nhem và trong trạng thái hơi bị hoảng hốt. Trước khi ông Thủ tướng kịp hỏi tại sao ông khách lại nhều nước khắp Dinh Thủ tướng, thì ông Fudge đã thao thao nói về một cái nhà tù mà ông Thủ tướng chẳng bao giờ nghe nói tới, và một người đàn ông nào đó tên Black “Nghiêm trọng”, cùng một cái gì đó kêu là “Hogwarts”, với một thằng nhóc tên Harry Potter, mà chẳng có cái nào gợi lên một tí tẹo ý nghĩa nào đối với ông Thủ tướng.

“... Tôi vừa từ Azkaban đến đây,” ông Fudge vừa thở hốt hển vừa giữ một đồng nước trên vành cái nón hình trái dưa vô túi áo. “Ở giữa biển Bắc, ông biết đấy, chuyến bay cực quá... Bọn giám ngục đang náo loạn,” – ông rùng mình – “trước đây chúng có bao giờ gặp cảnh tù vượt ngục đâu. Nhưng thôi, tôi phải gặp ông, ông Thủ tướng à. Black là một tay giết dân Muggle nổi tiếng và có thể đang tái đầu quân cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy... Nhưng dĩ nhiên, ông cũng đâu có biết Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy!”

Ông Fudge ngó chăm chăm ông Thủ tướng một cách tuyệt vọng một lúc, rồi nói:

“Thôi được, ngồi xuống, ngồi xuống, tôi nên giải thích cho ông thì tốt hơn... làm một ly rượu whisky nhé...”

Ông Thủ tướng bị biểu ngồi xuống trong chính văn phòng của ông đã đủ để nổi khùng rồi, huống chi còn bị mời bằng chính rượu whisky của mình nữa, nhưng dù sao thì ông cũng ngồi xuống. Ông Fudge rút ra cây đũa phép của ông, phù phép từ trong không khí ra hai cái ly to đầy ắp một chất lỏng màu hổ phách, ấn một ly vô tay ông Thủ tướng, rồi kéo một cái ghế lại gần để ngồi.

Ông Fudge nói một hơi hơn một tiếng đồng hồ. Có một chỗ ông không chịu nói to lên một cái tên mà chỉ viết nó ra một mảnh giấy da, rồi nhét nó vô bàn tay không bị cầm ly rượu của ông Thủ tướng. Cuối cùng khi ông Fudge đứng dậy để ra đi, ông Thủ tướng cũng đứng dậy.

“Vậy là ông cho rằng...” Ông Thủ tướng liếc mắt xuống cái tên trong bàn tay trái của mình. ” Chúa tể Vol...”

“Kẻ-chớ-gọi-tên-ra!” Ông Fudge nạt ngay.

“Xin lỗi... Vậy là ông cho rằng, Kẻ-chớ-gọi-tên-ra vẫn còn sống?”

“Ừ, cụ Dumbledore nói kẻ ấy còn sống.” Ông Fudge vừa nói vừa gài chặt cái áo khoác bằng vải có sọc lên tới tận cằm. “Nhưng chúng tôi vẫn chưa tìm ra kẻ ấy. Nếu ông muốn biết thì kẻ ấy hiện không nguy hiểm trừ khi có được sự hỗ trợ, cho nên chính gã Black mới là mối lo lắng cần quan tâm. Thế ông sẽ cho phát ra thông báo cảnh giác chứ? Vậy tốt, tôi mong chúng ta sẽ không phải gặp nhau lần nữa, ông Thủ tướng à. Chúc ngủ ngon.”

Nhưng rồi hai ông lại phải gặp nhau nữa. Chưa đầy một năm sau, một ông Fudge trông thê thảm hết chỗ nói lại từ không khí hiện ra trong văn phòng Thủ tướng để thông báo cho ông Thủ tướng biết là đã xảy ra một tình huống gây phiền phức trong giải Cúp thế giới Kwidditch (hay cái gì đó nghe na ná vậy) và nhiều dân Muggle đã bị “dính líu” vô; nhưng chuyện đó ông Thủ tướng cũng khỏi cần lo, cái sự kiện mọi người nhìn thấy Dấu hiệu của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy thực ra không có nghĩa gì hết; ông Fudge tin chắc rằng đó chỉ là một sự cố riêng lẻ, và trong khi họ đang nói chuyện ở đây thì Sở Bịp dân Muggle đang thanh toán tất cả các vụ điều hòa trí nhớ.

“À, suýt nữa tôi quên mất” Ông Fudge nói thêm. “Chúng tôi đang nhập khẩu ba con rồng ngoại quốc và một con Nhân sư cho kỳ thi đấu Tam Pháp thuật, cũng thông thường thôi, nhưng Bộ Qui định và Kiểm soát Sinh vật huyền bí báo cáo cho tôi biết là theo như sách hướng dẫn thì tôi cần lưu ý ông nếu chúng tôi đem vào đất nước này những sinh vật cực kỳ nguy hiểm.”

“Tôi... cái gì... Rồng hả?” Ông Thủ tướng lắp ba lắp bắp.

“Ừ, ba con” Ông Fudge nói. “Và một con nhân sư. Thôi, chúc ông một ngày tốt lành.”

Ông Thủ tướng đã hy vọng hơn cả hy vọng rằng rồng và nhân sư là những thứ ghê gớm hết mức rồi, nhưng ai dè đâu. Chưa đầy hai năm sau, ông Fudge lại vọt ra từ lửa một phen nữa, lần này với thông tin là

đã xảy ra một cuộc vượt ngục tập thể ở nhà tù Azkaban.

“Một cuộc vượt ngục tập thể à?” Ông Thủ tướng lặp lại bằng giọng khàn khàn.

“Không phải lo! Không phải lo!” Ông Fudge quát, một chân đã thò vô ngọn lửa. “Chúng tôi sẽ gom chúng lại ngay thôi – chẳng qua tôi nghĩ rằng ông cũng nên biết!”

Và trước khi ông Thủ tướng kịp quát lại, “Khoan, chờ cho một phút!” Thì ông Fudge đã biến mất trong một chùm tung tóe những tia sáng lóe xanh biếc.

Cho dù báo chí hay phe đối lập có nói gì đi nữa, thì ông Thủ tướng vẫn không phải là một thằng ngu. Ông đâu có dễ bỏ qua mà không nhận thấy rằng, bất chấp sự cam đoan của ông Fudge trong lần gặp gỡ đầu tiên, giờ đây họ gặp gỡ hơi bị nhiều, và cứ mỗi lần gặp ông Fudge lại càng te tua rối rắm. Mặc dù ông Thủ tướng không muốn suy nghĩ nhiều về ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật (hay, theo như cách của ông luôn gọi ông Fudge trong trí là ông Thủ tướng kia), ông Thủ tướng này không thể nào không lo sợ rằng lần sau ông Fudge mà tái xuất hiện thì lại sẽ có thêm tin xấu trầm trọng hơn nữa. Do vậy, cái cảnh mà ông Fudge bước ra khỏi ngọn lửa một lần nữa, trông tả tơi, cáu gắt và ngạc nhiên một cách nghiêm khắc về cái sự ông Thủ tướng không biết chính xác tại sao ông lại có mặt tại đây, báo hiệu điều này sẽ tồi tệ nhất trong những điều đã xảy ra trong diễn biến của tuần lễ cực kỳ tăm tối vừa qua.

“Làm sao tôi biết được chuyện gì đang xảy ra trong... ờ... cộng đồng phù thủy chứ?” Bây giờ thì ông Thủ tướng nạt lại. “Tôi có cả một đất nước phải cai trị với đủ mỗi bận tâm và không cần thêm...”

“Chúng ta có cùng mỗi bận tâm.” Ông Fudge ngắt lời ông Thủ tướng. “Cây cầu Brokdale không sập vì cũ quá. Vụ cuồng phong không thực sự là cuồng phong. Những vụ giết người không phải tội ác của dân Muggle. Và gia đình ông Herbert Chorley sẽ được an toàn hơn nếu không có ông ta. Hiện giờ chúng tôi đang dàn xếp để ông ta được chuyển đến bệnh viện Thánh Mungo chuyên Điều trị thương tích và Bệnh tật pháp thuật. Việc chuyển viện sẽ được thực hiện tối nay.”

“Ông muốn... Tôi e là tôi... Cái gì?” Ông Thủ tướng lắp bắp.

Ông Fudge hít một hơi thở sâu, nói, “Ông Thủ tướng à, tôi rất tiếc là tôi phải báo cho ông biết kẻ ấy đã trở lại. Kẻ-chớ-gọi-tên-ra ấy.”

“Trở lại? Khi ông nói “trở lại”... có nghĩa là hắn còn sống à? Ý tôi nói...”

Ông Thủ tướng cố mò trong ký ức những chi tiết về cuộc đối thoại cách đây ba năm, khi ông Fudge báo cho ông biết về vị pháp sư đáng sợ hơn hết thảy, vị pháp sư đã thực hiện một ngàn tội ác khủng khiếp trước khi biến mất một cách bí mật mười lăm năm trước.

“Vâng, còn sống.” Ông Fudge nói. “Ấy là – tôi chẳng rõ – có thể nói một người là vẫn còn sống nếu không cách nào giết được hắn chẳng? Tôi không thực sự hiểu điều đó lắm, và cụ Dumbledore sẽ không

giải thích một cách thỏa đáng – nhưng dù sao chẳng nữa, kẻ ấy nhất định đã có được một hình hài, và đang đi lại, đang nói năng, đang giết chóc; cho nên, để cho cuộc nói chuyện của chúng ta trôi chảy, tôi cho là, vâng; kẻ ấy còn sống.”

Ông Thủ tướng không biết nói sao về chuyện này, nhưng một thói quen bướng bỉnh mong muốn tỏ ra mình được thông báo đầy đủ về bất cứ đề tài nào đã khiến cho ông cố lục lại những chi tiết mà ông có thể nhớ được về những cuộc đối thoại trước đây.

“Có phải Serious Black là... ơ... Kẻ-chớ-gọi-tên-ra?”

“Black? Black hả?” Ông Fudge bối rối nói, vừa xoay tít cái nón trái dừa trong mấy ngón tay. “Ông muốn nói Sirius Black hả? Quý thần ơi, không phải. Black đã chết rồi. Hóa ra chúng tôi đã... ơ... sai lầm về Black. Ông ta rất cuộc vô tội. Và ông ta cũng không hề liên minh với Kẻ-chớ-gọi-tên-ra. Ý tôi nói là,” ông nói thêm với vẻ phân trần, cái nón trong tay ông càng bị xoay nhanh hơn nữa, “tất cả chúng cứ đều cho thấy vậy – chúng tôi có hơn năm mươi nhân chứng mà – nhưng dù sao đi nữa, như tôi đã nói, ông ta cũng đã chết rồi. Thực ra là đã bị ám sát rồi. Ngay trong cơ quan Bộ Pháp thuật. Đúng là sẽ có một cuộc điều tra...”

Ở điểm này ông Thủ tướng ngạc nhiên nhận ra mình thoáng cảm thấy tội nghiệp cho ông Fudge. Tuy nhiên, cảm giác đó hầu như tức thì bị khuất lấp ngay bằng một luồng hưng phấn ích kỷ khi nghĩ rằng cho dù bản thân mình có kém cỏi trong lãnh vực hiện hình ra từ lò sưởi, nhưng ông chưa từng để xảy ra vụ ám sát nào trong bất kỳ một cơ quan công quyền nào dưới trướng của mình... Dù sao thì cũng chưa...

Trong khi ông Thủ tướng bí mật mân mê mặt gỗ của cái bàn giấy, ông Fudge tiếp tục nói, “Nhưng giờ đây Black đã là chuyện-cho-qua rồi. Vấn đề là chúng ta đang lâm chiến, ông Thủ tướng à, và chúng ta phải hành động.”

“Lâm chiến?” Ông Thủ tướng lo lắng lặp lại. “Chắc là ông có hơi cường điệu một tí chứ?”

“Kẻ-chớ-gọi-tên-ra giờ đây đã được bọn vượt ngục Azkaban hồi tháng giêng theo phò tá.” Ông Fudge nói càng lúc càng nhanh, và quay mòng mòng cái nón của ông nhanh đến nỗi trông nó như một cục màu xanh lơ mờ. “Từ khi chúng chuyển ra hoạt động công khai, chúng đã phá hoại tàn hại. Vụ cây cầu Brokdale – chính kẻ ấy đã gây ra, ông Thủ tướng à. Kẻ ấy đe dọa một cuộc tàn sát tập thể dân Muggle trừ khi tôi bước ra một bên tránh đường hắn và...”

“Hay dữ à. Vậy ra do lỗi của ông mà người ta bị giết và tôi thì đang phải trả lời chất vấn về thiết bị lắp đặt cùn gỏi và những khớp nối giãn nở hao mòn và tôi không biết còn thêm gì nữa.” Ông Thủ tướng tức tối nói.

“Lỗi của tôi hả?” Ông Fudge nổi nóng lên, nói “Chẳng lẽ ông đang nói là đáng ra phải nhượng bộ một sự hăm dọa như thế sao?”

“Có thể không.” Ông Thủ tướng nói, vừa đứng dậy và sai bước quanh căn phòng, “nhưng nếu là tôi thì tôi sẽ đặt tất cả nỗ lực của mình vào việc bắt cho được kẻ hăm dọa trước khi hắn thực hiện bất kỳ một hành động tàn bạo nào như thế!”

“Chẳng lẽ ông thực tình cho rằng tôi đã không thực hiện tất cả mọi nỗ lực sao?” Ông Fudge vặn hỏi trong cơn giận bưng bưng. “Mỗi Thần Sáng của Bộ Pháp thuật đã và đang cố gắng truy lùng hắn, nhưng chúng ta chẳng may đang nói về một trong những pháp sư quyền lực nhất của mọi thời đại, một pháp sư đã đào thoát trong gần ba thập niên!”

“Vậy thì tôi đồn rằng ông sắp nói cho tôi biết là cũng chính hắn đã gây ra vụ cuồng phong ở miền Tây?” Ông Thủ tướng nói, cơn bức tức của ông tăng theo đà mỗi sai chân ông bước. Ông nổi điên lên khi mình thì được biết nguyên nhân của tất cả những tai họa kinh hoàng này trong khi lại không thể công bố cho dân chúng nghe, mà như vậy thì thậm chí còn tệ hơn là cứ coi phứt đi đó là lỗi của chính quyền.

“Đó không phải là cuồng phong.” Ông Fudge rầu rĩ nói.

“Xin lỗi à!” Ông Thủ tướng quát lên, lúc này ông đã chuyển sang dậm lên đạp xuống từng bước chân chắc nịch. “Cây cối tróc gốc, nóc nhà bị tốc bay, cột đèn đường cong vồng, thương vong khủng khiếp...”

“Đó là do bọn Tử thần thực tử gây ra.” Ông Fudge nói. “Bọn tay chân của Kẻ-chớ-gọi-tên-ra ấy. Và... và chúng tôi nghi ngờ có sự tham gia của người khổng lồ.”

Ông Thủ tướng đứng khựng lại như đụng phải một bức tường vô hình.

“Sự tham gia của cái gì?”

“Lần trước hắn đã sử dụng người khổng lồ, khi hắn muốn đạt được hiệu quả lớn,” ông Fudge nhăn nhó. “Sở Tin Thất thiết hiện đang làm việc ngày đêm, chúng tôi đã phái những toán Cán sự Lú đi điều hòa trí nhớ của tất cả những Muggle nào đã chứng kiến những gì đã thực sự xảy ra, chúng tôi đã cử hầu hết nhân viên của Bộ Qui định và và Kiểm soát Sinh vật huyền bí chạy quanh khu vực Somerset, nhưng vẫn chưa thể tìm ra người khổng lồ, thật là một đại nạn.”

“Ông đừng có than!” Ông Thủ tướng diên tiết nói.

“Tôi sẽ không chối cãi là tinh thần ở Bộ đang xuống thấp.” Ông Fudge nói “Được gì với tất cả những chuyện đó, để rồi lại mất Amelia Bones.”

“Mất ai?”

“Amelia Bones. Trưởng phòng Thi hành Luật Pháp thuật. Chúng tôi cho là rất có thể đích thân Kẻ-chớ-gọi-tên-ra đã giết cô ấy, bởi vì cô ấy là một phù thủy rất tài giỏi và tất cả bằng chứng cho thấy cô ấy đã trải qua một cuộc chiến đấu ác liệt.”

Ông Fudge tăng hăng, và có vẻ như bằng một nỗ lực lớn, đã ngừng được việc xoay tít cái nón trái dừa.

“Nhưng vụ giết người đó có đăng báo,” ông Thủ tướng nói, tạm thời xao nhãng cơn thịnh nộ của mình. “Báo của chúng tôi. Amelia Bones... Báo chỉ đăng cô ta là một phụ nữ trung niên sống một mình. Vụ... vụ giết người đó thiệt bi thảm há? Vụ đó nổi tiếng lắm. Cảnh sát đang bó tay, ông biết đó.”

Ông Fudge thở dài.

“Vâng, dĩ nhiên là họ bó tay.” Ông nói “Cô ta bị giết trong một căn phòng khóa trái từ bên trong, đúng không? Chúng tôi ngược lại biết chính xác ai đã ra tay, nhưng điều đó cũng chẳng giúp chúng tôi tóm được thủ phạm. Và rồi đến Emmeline Vance, có lẽ ông chưa từng nghe nói đến tên người này...”

“Ồ, tôi có biết chứ!” Ông Thủ tướng kêu lên. “Đúng ra, vụ đó xảy ra ngay ở góc đường gần đây thôi, báo chí được dịp đưa tin nóng: Suy đốn luật pháp và kỷ cương ngay trong sân sau Dinh Thủ tướng...”

“Và làm như thế tất cả ngân ấy vẫn chưa đủ,” ông Fudge nói, hầu như chẳng buồn để tai đến lời ông Thủ tướng. “Chúng tôi gặp giám ngục tủa ra khắp nơi, tấn công người cánh tả, cánh hữu, và cả trung lập...”

Vào cái thời xa xưa còn vui vẻ hơn bây giờ, câu nói này ắt hẳn là bất khả tri đối với ông Thủ tướng, nhưng giờ đây ông đã khôn ngoan hơn nhiều.

“Tôi tưởng là bọn giám ngục canh gác tù nhân ở Azkaban chứ?” Ông dè dặt nói.

“Trước đây.” Ông Fudge mệt mỏi nói. “Bây giờ thôi rồi. Chúng đã bỏ nhiệm sở ở nhà tù mà đi theo Kẻ-chớ-gọi-tên-ra. Tôi sẽ không giả bộ làm như chuyện này không phải là một cú đấm vô mặt.”

“Nhưng,” ông Thủ tướng nói, với ý thức về một nỗi hải hùng đang ló dạng, “có phải ông từng nói với tôi chúng là những sinh vật rút cạn hy vọng và hạnh phúc của người ta không?”

“Đúng vậy. Và chúng đang sinh sôi. Đó là nguyên nhân của tất cả mớ bòng bong này.”

Ông Thủ tướng rũ xuống, đầu gối bủn rủn, ngồi sụp xuống một cái ghế gần đó. Cái ý nghĩ về những sinh vật vô hình đột kích khắp thành thị và thôn quê, làm lây lan nỗi cùng đường tuyệt vọng trong lòng đám cử tri, khiến ông Thủ tướng cảm thấy suýt ngất xỉu. “Thế này nhé ông Fudge... Ông cần phải làm điều gì đó! Đó chính là trách nhiệm của ông với tư cách Bộ trưởng Bộ Pháp thuật!”

“Ông Thủ tướng thân mến của tôi ạ, thực lòng ông không thể nghĩ rằng tại sao tôi vẫn còn giữ chức Bộ trưởng Bộ Pháp thuật sau tất cả những vụ việc này à? Tôi đã bị mất chức cách đây ba ngày rồi! Toàn thể cộng đồng Pháp thuật đã kêu gào tôi từ chức trong vòng nửa tháng. Tôi không hề biết họ đoàn kết đến như vậy trong suốt thời tôi còn tại chức!” Ông Fudge nói, cố gắng nở một nụ cười.

Ông Thủ tướng tạm thời không kiểm ra từ để nói. Bất chấp cơn phẫn nộ về cái vị thế mà ông bị đặt vào,

ông vẫn cảm thấy tội nghiệp người đàn ông bộ dạng quắt queo ngồi đối diện mình.

“Tôi rất lấy làm áy náy.” Cuối cùng ông nói. “Tôi có thể giúp gì được không?”

“Ông thiệt là tử tế, ông Thủ tướng à. Nhưng chẳng làm được gì đâu. Đêm nay tôi được phái đến đây để giúp ông cập nhật hóa kiến thức về những sự kiện gần đây và để giới thiệu ông với người kế nhiệm tôi. Tôi cho rằng lẽ ra giờ này ông ta đã có mặt ở đây, nhưng dĩ nhiên lúc này ông ta rất bận, với bao nhiêu là chuyện đang diễn ra.”

Ông Fudge ngoái đầu ngoác bức chân dung người đàn ông nhỏ thó xấu xí đội một đầu tóc giả màu bạc dài thòng xoắn tít, cái ông này đang ngoáy lỗ tai bằng đầu nhọn của một cái lông ngỗng. Bắt được ánh mắt của ông Fudge, bức chân dung nói, “Chút xíu nữa là ông ấy tới. Ông ấy đang viết cho xong một lá thư gửi cụ Dumbledore.”

“Tôi cầu chúc ông ta may mắn.” Ông Fudge nói, lần đầu tiên nghe ông tỏ vẻ cay đắng. “Trong vòng nửa tháng qua tôi đã viết thư cho cụ Dumbledore hai lần mỗi ngày, nhưng cụ chẳng hề lay chuyển. Nếu ông ta chỉ chuẩn bị để thuyết phục cậu bé, thì tôi vẫn còn có thể... Mà thôi, biết đâu ông Scrimgeour lại chẳng thành công hơn.”

Ông Fudge chìm vào một cõi rõ ràng là yên lặng phiền muôn, nhưng hầu như ngay tức thì bức chân dung phá tan cái cõi yên lặng đó bằng cách thỉnh thoảng cất lên cái giọng rành rọt trịnh trọng:

“Kính gửi ông Thủ tướng dân Muggle. Yêu cầu hội kiến. Khẩn cấp. Vui lòng hồi âm tức thì. Rufus Scrimgeour, Bộ trưởng Bộ Pháp thuật.”

“Vâng, vâng, được.” Ông Thủ tướng luống cuống nói, và ông ta không chút nao núng khi ngọn lửa trong lò sưởi bùng lên màu xanh biếc, bốc cao, hiện hình ra vị pháp sư thứ hai đang quay tròn tròn ở giữa ngọn lửa, và trong tích tắc sau đó đã vọt ra đứng lên tấm thảm đồ cổ ngoạn. Ông Fudge đứng lên, và sau một thoáng ngập ngừng, ông Thủ tướng cũng làm theo, quan sát người mới đến đang chỉnh đốn trang phục, phúi bụi bám trên tấm áo choàng đen dài và nhìn quanh.

Ý nghĩ đầu tiên hơi ngốc nghếch của ông Thủ tướng là cái tay Rufus Scrimgeour này trông hơi giống một con sư tử già. Có mấy vệt tóc bạc trên mớ tóc bờm hung hung và bộ lông mày rậm rạp. Ông ta có đôi mắt vàng vàng sắc sảo ẩn sau cặp kiếng viền kim loại và có một vẻ duyên dáng uyển chuyển uy nghi nhất định, mặc dù bước đi hơi cà thọt. Ấn tượng ngay tức thì là sự khôn ngoan và kiên định; ông Thủ tướng nghĩ ông hiểu tại sao cộng đồng Pháp thuật lại chọn ông Scrimgeour thay cho ông Fudge làm lãnh tụ trong thời kỳ nguy biến này.

“Chào ông.” Ông Thủ tướng lịch sự nói, giơ tay ra.

Ông Scrimgeour bắt tay ông Thủ tướng rất nhanh, mắt ông lướt qua khắp căn phòng, rồi ông rút ra một

cây đũa phép từ dưới tấm áo chùng.

“Ông Fudge đã nói với ông tất cả rồi hử?” Ông ta sai chân bước tới cánh cửa, gõ cây đũa phép của ông lên cái lỗ khóa. Ông Thủ tướng nghe ỗ khóa đóng một cái kịch.

“Ờ... vâng,” ông Thủ tướng nói. “Và nếu ông không phiền, tôi thích để cánh cửa ấy không khóa hơn.”

“Tôi thì thích không bị chen ngang hay rình mò hơn.” Ông Scrimgeour nói ngắn gọn. Ông chia cây đũa phép về phía cửa sổ, khiến cho tấm màn kéo ngang che kín mít, nói thêm: “Được, thế này, tôi là một người bận rộn, cho nên chúng ta hãy bàn ngay vào công việc. Trước tiên, chúng ta cần thảo luận về sự an toàn của ông.”

Ông Thủ tướng rướn người lên hết mức chiều cao của mình, và đáp, “Tôi tuyệt đối hài lòng về sự an toàn mà tôi đã có, cảm ơn ông rất...”

“Chà, chúng tôi thì không.” Ông Scrimgeour cắt ngang. “Dân Muggle sẽ không có được sự canh phòng tử tế nếu ông Thủ tướng của họ bị ếm phải Lời nguyên độc đoán. Viên thư ký mới của ông ở phòng ngoài...”

“Tôi sẽ không gạt bỏ ông Kingsley Shacklebolt đâu, nếu ông tính đề nghị như vậy.” Ông Thủ tướng nóng nảy nói. “Ông ta rất năng nổ, mẫn cán, làm việc nhanh gấp hai lần tất cả đám còn lại...”

“Bởi vì ông ta là một pháp sư,” ông Scrimgeour nói mà không hề hé một cái mím cười. “Một Thần sáng được huấn luyện cao cấp, người được ủy thác nhiệm vụ bảo vệ ông.”

“Khoan, chờ một tí!” Ông Thủ tướng tuyên bố, “Ông không thể ngang nhiên cài đặt người của ông vào văn phòng của tôi, tôi quyết định nhân sự làm việc cho tôi...”

“Tôi tưởng ông hài lòng với ông Shacklebolt mà?” Ông Scrimgeour lạnh lùng nói.

“Tôi thì... Ấy là nói... Tôi đã...”

“Vậy thì không có vấn đề gì hết, phải không?” Ông Scrimgeour nói.

“Tôi... thôi được, miễn là công việc của ông Shacklebolt vẫn tiếp tục... ờ... xuất sắc.” Ông Thủ tướng nói lọng ngọng, nhưng ông Scrimgeour dường như chẳng buồn nghe ông nữa.

“Bây giờ đến lượt ông Herbert Chorley, Phó Thủ tướng của ông,” ông Scrimgeour tiếp tục. “Cái ông lâu nay đang giải trí cho công chúng bằng cách thủ vai một con vịt.”

“Ông ta làm sao?” Ông Thủ tướng hỏi.

“Ông ta rõ ràng là đang phản ứng lại một Lời nguyên độc đoán bị ếm vụng về.” Ông Scrimgeour nói.

“Nó khiến ông ta quẩn trí, nhưng ông ta vẫn có thể trở nên nguy hiểm.”

“Ông ta đâu có kêu cạp cạp!” Ông Thủ tướng nói một cách yếu ớt. “Chắc là chỉ một chút cả hơi... Có thể uống hơi nhiều...”

“Một đội chữa thương của bệnh viện Thánh Mungo chuyên Điều trị thương tích và Bệnh tật pháp thuật đang khám nghiệm cho ông ta trong lúc này. Cho tới lúc này, ông ta đã tính vận cổ ba người trong đội.” Ông Scrimgeour nói. “Tôi nghĩ tốt nhất là chúng ta nên đem ông ấy ra khỏi xã hội Muggle một thời gian.”

“Tôi... Chà... ông ta sẽ không sao, phải không?” Ông Thủ tướng nói một cách lo lắng.

Ông Scrimgeour chỉ nhún vai, lúc đó ông ta đã đi về phía lò sưởi.

“Thôi, đó quả thật là tất cả những gì tôi phải nói. Tôi sẽ thông báo cho ông để nắm kịp tình hình tiến triển, ông Thủ tướng ạ. Hay ít nhất, nếu tôi quá bận không thể đích thân tới được, thì trong trường hợp đó tôi sẽ phái ông Fudge đến đây. Ông ấy đã đồng ý tiếp tục phục vụ với tư cách cố vấn.”

Ông Fudge cố gắng mỉm cười, nhưng không thành công lắm. Trông ông chỉ giống như đang nhức răng. Ông Scrimgeour đã lục lọi trong túi áo một thứ bột bí mật khiến cho ngọn lửa trở nên xanh lè. Ông Thủ tướng ngó chăm chăm hai vị phù thủy một lát trong tuyệt vọng, thế rồi những lời lẽ mà ông đã cố hết sức đè nén trong suốt cả buổi tối cuối cùng đã vọt ra.

“Nhưng trời đất quỷ thần ơi... Các ông là phù thủy! Các ông biết làm pháp thuật! Chắc chắn là các ông biết giải quyết... Chà... bất cứ vấn đề gì!”

Ông Scrimgeour chậm rãi xoay người lại tại chỗ và trao đổi một ánh mắt ngờ vực với ông Fudge, lần này ông Fudge đã cố bẹo ra được một nụ cười khi tử tế nói:

“Rắc rối là ở chỗ, đối phương cũng có thể làm pháp thuật nữa, ông Thủ tướng à.”

Và sau mấy lời đó, cả hai phù thủy lần lượt bước vào ngọn lửa xanh lè chói lọi mà biến mất.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Đường Bàn Xoay

Làn sương mù lạnh lẽo ép vô cửa sổ văn phòng ông Thủ tướng đã lẳng đặng trôi xa cách đó vài dặm đến một dòng sông bẩn thỉu uốn éo chảy giữa đôi bờ tràn ngập rác rưởi đổ bừa. Một cột ống khói khổng lồ, tàn tích của một nhà máy không còn hoạt động nữa, chọc lên trời, trông như một cái bóng lơ mơ và xiu quấy. Chẳng có âm thanh nào khác ngoại trừ tiếng rì rào của dòng nước đen, và chẳng có dấu hiệu nào của sự sống ngoại trừ một con cáo ốm lòi xương đã lén lút mò xuống bờ sông để hít hửi trong hy vọng tràn trề tìm ra được mấy miếng bao bì gói cá và khoai tây chiên vứt lẫn trong đám cỏ cao.

Thế nhưng, đồng thời với một tiếng nổ bóp mơ hồ, một hình thù mảnh khảnh đội mũ trùm xuất hiện từ trong không khí ngay trên mép sông. Con cáo đứng ngậy ra, đôi mắt cảnh giác bám chặt vào hiện tượng mới mẻ lạ lùng này. Cái hình thù ấy có vẻ mất vài phút để ổn định vóc dáng, rồi bắt đầu di chuyển với những bước chân dài, nhẹ nhàng, nhanh chóng, với vạt áo khoác dài của nó loạt soạt trên cỏ.

Cùng lúc với một tiếng bóp thứ hai, nghe to hơn, một hình thù đội mũ trùm khác cũng hiện hình.

“Chờ với!”

Tiếng kêu khàn khàn làm con cáo giật mình, lúc đó gần như đang ép dẹp lép thân mình trên mặt đất. Nó nhảy vọt ra khỏi chỗ ẩn nấp và phóng ngược lên phía bờ sông. Một tia sáng xanh lè lóe lên, một tiếng kêu ăng ẳng phát ra, và con cáo rớt lại xuống mặt đất, chết queo.

Cái hình thù thứ hai dùng đầu ngón chân lật ngược xác con thú.

“Chỉ là một con cáo.” Giọng của một người đàn bà vang lên một cách thô lỗ từ dưới cái mũ trùm. “Ta cứ tưởng có thể một Thần sáng... Cissy, chờ với.”

Nhưng cái hình thù mà mục ta theo đuổi, lúc này dừng chân và ngoái đầu nhìn lại khi ánh sáng lóe lên, giờ lại đang trèo lên phía bờ sông mà con cáo rớt xuống.

“Cissy... Narcissa... Nghe lời tôi này...”

Người đàn bà thứ hai bắt kịp người đàn bà thứ nhất và túm lấy cánh tay của bà ta, nhưng bà này giật mạnh tay ra.

“Về đi, Bella!”

“Cô phải nghe lời tôi!”

“Em đã nghe rồi. Em đã quyết định, giờ để em yên!”

Người đàn bà tên Narcissa đã lên tới chỗ cao nhất của bờ sông, chỗ có một đường rầy xe lửa cũ kỹ tách con sông ra khỏi con đường rải đá cuội. Người đàn bà kia, Bella, bám sát theo tức thì. Họ đứng bên cạnh nhau cùng nhìn qua bên kia con đường, nơi hàng dãy tiếp hàng dãy những căn nhà gạch đỏ nát, cửa sổ âm u mịt mờ trong bóng tối.

“Nó sống ở đây à?” Bella hỏi bằng giọng khinh khỉnh. “Ở đây? Ngay trong đồng cứt dân Muggle à? Chị em mình ắt hẳn là những người đầu tiên trong giới chúng ta đặt chân tới...”

Nhưng Narcissa chẳng buồn lắng nghe; bà ta đã tuột qua một chỗ trống trên đường rầy rỉ sét và vội vã băng qua đường.

“Cissy, chờ với!”

Bella đuổi theo, tấm áo khoác phấp phới phía sau, và mục ta thấy Narcissa xẹt qua một con hẻm nằm giữa những căn nhà để đến con đường thứ hai, cũng giống hệt con đường thứ nhất. Một số đèn đường đã tắt, hai người đàn bà chạy giữa mấy bệt ánh snags và bóng tối mịt mù.

Người rượt theo đã bắt kịp người bị theo đuổi vừa khi người này định quẹo qua một góc đường. Lần này mục ta tóm giữ được cánh tay của người kia và xoay mạnh người đó lại để hai bên nhìn thẳng vào mặt nhau.

“Cissy, cô không được làm điều này, cô không thể tin tưởng thằng ấy...”

“Chúa tể Hắc ám tin tưởng ông ấy, đúng không?”

“Chúa tể Hắc ám bị... Chị tin là... bị lừa.”

Bella thở hổn hển, đôi mắt mục long lên một thoáng dưới lớp mũ trùm khi nhìn quanh kiểm tra để chắc chắn là quả thực chỉ có mỗi mình họ mà thôi.

“Trong trường hợp nào đi nữa, chúng ta đã được dặn là không tiết lộ kế hoạch cho bất cứ ai. Làm vậy là phản bội lại lệnh của Chúa tể Hắc ám...”

“Thôi đi, Bella.”

Narcissa gầm gừ, và rút cây đũa phép từ dưới lớp áo khoác ra, chĩa nó vào mặt người kia đầy đe dọa. Bella chỉ cười.

“Cissy, dọa chính chị của cô à? Cô chẳng...”

Narcissa thở gấp, có dấu hiệu của chứng cuồng loạn trong giọng nói, và khi bà ta hạ cây đũa phép xuống như chém một nhát dao, một tia snags nữa lóe lên. Bella buông cánh tay em gái ra như thể bị phỏng.

“Narcissa!”

Nhưng Narcissa đã chạy ù tới trước. Vừa xoa vuốt bàn tay của mình, người săn đuổi bà ta lại rượt theo, nhưng giờ đây giữ một khoảng cách an toàn, khi cả hai đi sâu vào mê cung hoang vắng của những ngôi nhà gạch. Cuối cùng, Narcissa bước vội lên một con phố có tên Đường Bàn xoay, vươn cao bên trên phố này là cột ống khói nhà máy sừng sững hăm he như một ngón tay khổng lồ giơ lên đe nẹt. Bước chân của Narcissa khua vang trên nền đá cuội khi bà ta đi ngang qua mấy cái cửa sổ bị bể kiếng được đóng bít lại bằng giấy bồi, đến tận ngôi nhà cuối cùng, nơi có chút ánh sáng lơ mờ le lói của một căn phòng tầng trệt.

Narcissa đã gõ cửa trước khi Bella bắt kịp, vừa thở vừa nguyên rủa. Hai người cùng đứng đợi với nhau, trống ngực khê đập, hít thở cái mùi bốc lên từ dòng sông bẩn thỉu được làn gió đêm nhẹ thổi về phía họ. Sau vài giây, họ nghe có sự chuyển động đằng sau cánh cửa và rồi cửa mở ra một cái cách. Một người đàn ông lộ chút thân mình ra nhìn họ; một người đàn ông với tóc đen dài rẽ ngôi giữa tём qua hai bên gương mặt vàng bủng có đôi mắt đen.

Narcissa trệt cái mũ trùm ra sau. Bà ta xanh xao đến nỗi trông gần như sáng lên trong bóng tối; mái tóc vàng dài thả đổ xuống lưng tạo cho bà cái vẻ của người chết trôi.

“Narcissa!” Người đàn ông kêu lên, mở cánh cửa rộng hơn một chút, để cho ánh sáng rọi tới soi tỏ Narcissa cùng bà chị. “Thật là một ngạc nhiên thú vị!”

“Severus.”

Narcissa nói bằng giọng thì thào căng thẳng.

“Tôi có thể nói chuyện với ông được không? Khẩn cấp!”

“Dĩ nhiên là được.”

Người đàn ông đứng lùi lại để cho Narcissa bước vào trong nhà. Bà chị của bà ta vẫn đội mũ trùm cũng đi theo vào không cần mời.

“Snape,” mẹ nói khi đi ngang.

“Bellatrix!” thầy Snape đáp lại, cái miệng mỏng dính cong lên thành một nụ cười mai mỉa khi thầy đóng cánh cửa lại một cái cách sau lưng hai người đàn bà.

Họ đi thẳng vào trong một căn phòng khách nhỏ, căn phòng này tạo cảm giác như thể đó là một cái xà

lim kín mít. Những bức tường được bịt kín hoàn toàn bằng sách, hầu hết những cuốn sách này đều được đóng bìa da nâu, da đen cũ kỹ. Có một cái ghế sofa đã mòn trơ chỉ, một cái ghế bành, và một cái bàn ọp ẹp, cả đám đứng túm tụm với nhau thành đám trong một vũng sáng lờ mờ phát ra từ một cây đèn thấp bằng nến thông từ trên trần xuống. Nơi này có một vẻ bị bỏ bê, mặc dù không hẳn thường xuyên là không có người ở.

Thầy Snape ra dấu cho Narcissa ngồi xuống ghế sofa. Bà ta cởi áo khoác ra, quăng nó qua một bên và ngồi xuống, dăm dăm nhìn hai bàn tay trắng bệch và run lẩy bẩy của mình đang đặt trên đùi. Bellatrix hạ mụ trum xuống một cách chậm rãi hơn. Bà em mụ tái nhợt bao nhiêu thì mụ đen đúa bấy nhiêu, với đôi mắt có quầng có nọng nặng nề và một bộ xương hàm chắc khỏe, mụ chẳng hề rời mắt khỏi thầy Snape trong lúc di chuyển ra đứng đằng sau lưng Narcissa.

“VẬY, TÔI CÓ THỂ LÀM GÌ ĐƯỢC CHO BÀ?”

Thầy Snape hỏi, tự mình an tọa trong cái ghế bành đối diện hai chị em.

“Chúng ta... chúng ta không có ai khác nữa chứ?” Narcissa khẽ khàng hỏi.

“Dĩ nhiên là có. Vâng, Đuôi Trùn đang ở đây, nhưng chúng ta đâu có tính đến sâu bọ, phải không?”

Thầy Snape chìa cây đuă phép vô một bức tường đầy sách đằng sau lưng mình và một tiếng nổ vang lên, một cánh cửa bí mật bật mở ra, để lộ một cầu thang hẹp và một gã đàn ông loắt choắt đang đứng sững như trời trồng trên cầu thang.

“Đuôi Trùn, chắc mi cũng thấy rõ là chúng ta đang có khách.” Thầy Snape nói bằng giọng uể oải.

Gã đàn ông loắt choắt khò lưng rón rén bò xuống mấy bậc thang cuối cùng để di chuyển vô trong phòng. Gã có đôi mắt nhỏ hí ươn ướt, một cái mũi nhọn và đeo một nụ cười màu mè chẳng thoải mái chút nào. Bàn tay trái của gã đang xoa xoa bàn tay phải, bàn tay này trông như thể bọc trong một cái găng tay bằng bạc.

“Bà Narcissa!” Gã chào bằng một giọng rin rít như chuột kêu. “Và bà Bellatrix! Thật là quyến rũ biết bao...”

“Đuôi Trùn sẽ bưng nước cho chúng ta, nếu các bà muốn uống,” Thầy Snape nói. “Và rồi hẳn sẽ trở về phòng ngủ của hẳn.”

Đuôi Trùn nhăn mặt như thể Thầy Snape vừa mới quăng cái gì đó vô mặt gã.

“Tôi không phải đầy tớ của ông!” Gã rít lên, lẩn tránh ánh mắt của Thầy Snape.

“VẬY SAO? TA LẠI CÓ CẢM TƯỜNG LÀ CHÚA TỂ HẮC ÁM ĐẶT MI Ở ĐÂY ĐỂ TRỢ GIÚP TA CHỨ?”

“Trợ giúp ông, ừ... nhưng không phải làm việc bùng nước cho ông và... lau nhà cho ông!”

“Đuôi Trùn à, ta đâu biết mi ao ước những công tác hiểm nghèo hơn,” Thầy Snape nói giọng ngọt xớt. “Chuyện này cũng dễ dàn xếp thôi: ta sẽ nói với Chúa tể Hắc ám...”

“Tôi cũng có thể tự nói chuyện với Chúa tể Hắc ám nếu tôi muốn!”

“Dĩ nhiên là mi có thể.” Thầy Snape cười nhếch mép, nói. “Nhưng tạm thời trong lúc này, mi hãy bùng nước cho chúng ta. Loại rượu gia tinh pha chế nào đó cũng được.”

Đuôi Trùn dùng dằng một lát, trông như thể muốn cãi tiếp, nhưng rồi gã quay lưng đi về phía cánh cửa bí mật thứ hai. Mọi người nghe tiếng cửa đóng một cái rầm và tiếng ly tách chạm nhau kêu tanh tách. Chỉ vài giây sau gã đã trở lại, bùng một cái mâm trên đó có một cái chai bảm đầy bụi bặm và ba cái ly. Gã liệng mấy thứ này xuống cái bàn ọp ẹp rồi mau mắn đi khuất mắt mọi người, đóng sập cánh cửa ngục trang bằng kệ sách lại sau lưng.

Thầy Snape rót ra ba cái ly một thứ rượu đỏ như máu và đưa hai ly cho hai chị em. Narcissa lăm bắm mấy tiếng cảm ơn, trong khi mẹ Bellatrix chẳng thốt một lời nào, nhưng vẫn tiếp tục nhìn Thầy Snape trừng trừng. Điều này xem ra chẳng làm Thầy Snape bối rối tí nào ; ngược lại, ông còn tỏ ra khoái trá.

“Chúc sức khỏe Chúa tể Hắc ám.”

Thầy Snape nói, nâng ly lên uống cạn. Hai chị em làm theo ông ta. Thầy Snape lại rót đầy ly của họ. Khi Narcissa uống hết ly rượu thứ hai, bà ta hấp tấp nói.

“Ông Severus, tôi xin lỗi đã đến đây như thế này, nhưng tôi phải gặp ông. Tôi nghĩ ông là người duy nhất có thể giúp tôi...”

Thầy Snape giơ một bàn tay ra để ngăn Narcissa, rồi chĩa cây đũa phép của ông về phía cửa cầu thang bí mật một lần nữa. Một tiếng nổ to vang lên và một tiếng thét ré lên, tiếp theo là tiếng Đuôi Trùn lật đật bò trở lên lầu.

“Tôi xin lỗi,” Thầy Snape nói. “Dạo gần đây hắc ám ra nhiệm cái trò rình nghe ở cửa, tôi chẳng biết hắc làm vậy để làm gì... Bà Narcissa, bà đang nói...”

Narcissa hít một hơi thở vĩ đại đến rùng mình và bắt đầu lại một lần nữa.

“Ông Severus, tôi biết tôi không nên đến đây, tôi đã được căn dặn là không được nói với bất cứ ai, nhưng...”

“Vậy thì cô nên liệu mà giữ mồm giữ miệng!” Mẹ Bellatrix nạt ngang. “Đặc biệt với người có mặt tại đây.”

“Người có mặt ở đây à?” Thầy Snape nhắc lại một cách nhạo báng. “Và tôi nên hiểu điều đó như thế nào đây, thưa bà Bellatrix?”

“Nghĩa là tôi không tin ông, Thầy Snape à, như ông đã biết quá rõ rồi!”

Narcissa bật ra một âm thanh có thể gọi là tiếng khóc than, và đưa hai tay bưng mặt. Thầy Snape đặt cái ly của mình lên mặt bàn rồi ngồi thẳng lại, hai bắp tay ông đặt trên chỗ tựa tay của cái ghế bành, cười mỉm với gương mặt trắng tráo của Bellatrix.

“Bà Narcissa à, tôi nghĩ chúng ta nên nghe điều mà bà Bellatrix đang hăm dọa nói; để tránh những sự chớ mớ phát mệt. Nào, tiếp tục đi chứ, bà Bellatrix,” Thầy Snape nói. “Tại sao mà bà không tin tôi?”

“Có hằng trăm lý do!” Bellatrix nói to, bước vòng qua cái ghế sofa để dẫn mạnh cái ly của mẹ ta lên bàn. “Bắt đầu từ đâu đây! Khi Chúa tể Hắc ám suy sụp thì ông ở đâu hả? Tại sao ông không bao giờ ra sức tìm kiếm ngài khi biến mất hả? Suốt những năm tháng mà ông sống trong túi áo của lão Dumbledore ông đã làm những gì hả? Tại sao ông cản trở Chúa tể Hắc ám thu phục Hòn đá Phù thủy hả? Tại sao ông không trở lại ngay tức thì khi Chúa tể Hắc ám phục sinh hả? Ông đã ở đâu cách đây mấy tuần lễ khi chúng tôi chiến đấu để phục hồi lời Tiên tri cho Chúa tể Hắc ám hả? Và tại sao hả, Thầy Snape, tại sao mà Harry Potter vẫn sống nhăn nhó trong khi nó nằm trong bàn tay sinh sát của ông suốt năm năm trời hả?”

Khi mẹ tạm ngừng lấy hơi, ngực mẹ phập phồng, hai má đỏ ửng. Sau lưng mẹ, Narcissa ngồi bất động, mặt vẫn còn vui trong hai bàn tay.

Thầy Snape mỉm cười.

“Trước khi tôi trả lời bà – À vâng, bà Bellatrix à, tôi sẽ trả lời bà chứ! Bà có thể nói lại lời của tôi cho những người khác, những người ngồi lê đôi mách sau lưng tôi, rồi loan truyền những câu chuyện tầm bậy về sự bội bạc của tôi đối với Chúa tể Hắc ám! Trước khi tôi trả lời bà, tôi có đề nghị, hãy để cho tôi được hỏi bà một câu trước. Bà có thực sự nghĩ là Chúa tể Hắc ám đã chẳng hỏi tôi từng vấn đề một trong những vấn đề bà vừa nêu ra không? Bà có thực sự nghĩ rằng nếu tôi đã không thể nào đưa ra được câu trả lời thỏa đáng, thì liệu tôi còn có thể ngồi đây mà hầu chuyện cùng bà được chẳng?”

Mẹ Bellatrix lúng túng.

“Bà nghĩ là ngài làm chẳng? Hay là tôi bằng cách nào đó bưng tai bịt mắt ngài chẳng? Chúa tể Hắc ám, pháp sư vĩ đại nhất, bậc quảng đại thần thông xuất chúng nhất mà thế giới từng được chiêm ngưỡng lại bị lừa sao?”

Mẹ Bellatrix không nói gì, nhưng lần đầu tiên trông có vẻ nổi rồi. Thầy Snape không bồi thêm vào điểm chí tử ấy nữa. Ông lại cầm ly rượu của mình lên, nhấp nháp, rồi nói tiếp.

“Bà hỏi tôi đã ở đâu khi Chúa tể Hắc ám suy sụp à. Tôi đã ở nơi mà ngài ra lệnh cho tôi phải có mặt,

tại Hogwarts – trường đào tạo Phù thủy và Pháp sư, bởi vì ngài muốn tôi do thám Albus Dumbledore. Tôi xin mạo muội nói rằng, bà cũng biết, tôi nhận lãnh công việc ở trường Hogwarts là do lệnh của Chúa tể Hắc ám.”

Bellatrix gật đầu một cách khó nhận thấy và toan mở miệng, nhưng Thầy Snape đã cướp lời mụ trước.

“Bà hỏi tại sao tôi đã không cố gắng tìm kiếm ngài khi ngài biến mất. Lý do của tôi tương tự như lý do của Avery, Yaxley, gia đình Carrow, Greyback, Lucius...” thầy nhẹ nghiêng đầu về phía bà Narcissa, “và nhiều người khác cũng đã không nỗ lực tìm kiếm ngài. Tôi tin là ngài đã yên nghỉ ngàn thu. Tôi chẳng lấy làm hành diện gì về chuyện này, tôi đã lầm, nhưng sự thật là vậy... Nếu ngài đã không tha thứ cho chúng ta, những kẻ đã đánh mất lòng tin lúc ấy, thì ngài hẳn sẽ còn lại rất ít đồ đạc.”

“Ngài vẫn còn có tôi!” Mụ Bellatrix nói một cách say sưa. “Tôi, người đã nằm ngục Azkaban bao nhiêu năm trời vì ngài!”

“Vâng, quả thực đáng khâm phục nhất,” Thầy Snape nói bằng giọng chán chường. “Dĩ nhiên, nằm ngục thì bà cũng chẳng được tích sự gì cho ngài cả, nhưng làm điều làm bộ thì chắc chắn là hay rồi...”

“Làm điều làm bộ à!” Bellatrix ré lên; trong cơn cuồng nộ, trông mụ ta hơi giống một con mẹ điên. “Trong khi tôi chịu đựng lũ giám ngục, ông vẫn an nhiên ở lại Hogwarts, thoải mái đóng vai con chó cưng của lão Dumbledore!”

“Đâu có được như vậy! bà biết đấy, lão đời nào chịu giao cho tôi bộ môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám. Dường như lão nghĩ rằng điều đó có thể, ừ, đưa đến chuyện ngựa quen đường cũ... cảm ơn tôi trở lại cuộc sống trước đây.”

“Việc này mà tính là cả một sự hy sinh của ông cho Chúa tể Hắc ám. Sao, cái chuyện ông không được dạy bộ môn mà ông khoái nhất ấy?” Mụ Bellatrix buông lời giễu cợt. “Tại sao ông cứ ở lì nơi đó suốt thời gian ấy hả Thầy Snape? Tiếp tục do thám lão Dumbledore cho ông chủ mà ông tin là đã chết rồi à?”

“Không hẳn vậy,” Thầy Snape nói. “Mặc dù Chúa tể Hắc ám hào lòng là tôi đã không bao giờ rời bỏ nhiệm sở: tôi có mười sáu năm tình báo về Dumbledore để giao cho ngài khi ngài trở lại, một món quà chào mừng ngài có ích hơn những hoài niệm vô tận về sự nằm ngục Azkaban khó chịu như thế nào...”

“Nhưng ông đã ở lại...”

“Phải, bà Bellatrix à, tôi đã ở lại,” Thầy Snape nói, lần đầu tiên để lộ dấu hiệu thiếu kiên nhẫn. “Tôi có một công việc dễ chịu mà tôi thích hơn cái việc ở Azkaban. Lúc đó họ đang lùng bắt các Tử thần thực tử, như bà biết. Sự bảo vệ của Dumbledore đã giúp tôi khỏi bị tống vô ngục; đó là một lợi thế hết sức tốt, và tôi đã tận dụng. Tôi nhắc lại: Chúa tể Hắc ám không phản nản việc tôi ở lại Hogwarts, thì mặc gì bà lại cảm râm. Tôi nghĩ điều tiếp theo mà bà muốn biết,” Thầy Snape hồi hã nói tiếp, hơi lớn giọng, bởi vì

Bellatrix đã tỏ dấu hiệu muốn ngắt lời ông, “là tại sao tôi đứng chặn giữa Chúa tể Hắc ám và Hòn đá phù thủy. Điều này dễ giải thích thôi. Lúc đó ngài chưa biết là ngài có tin được tôi hay không. Ngài nghĩ, giống như bà, rằng tôi đã biến từ một Tử thần thực tử trung thành ra một con rối của Dumbledore. Ngài đang ở trong hoàn cảnh đáng thương, rất yếu ớt, và phải nường nấu trong hình hài của một tay phù thủy tầm thường. Ngài đã không dám để lộ thân phận mình cho một đồng minh trước đây nếu đồng minh đó có thể giao nộp ngài cho Dumbledore hay cho Bộ. Tôi thực sự lấy làm tiếc là ngài đã không tin tưởng tôi lúc đó. Chứ nếu ngài có lòng tin thì ngài đã phục hồi quyền lực sớm hơn ba năm. Trong tình thế lúc đó, tôi thấy chỉ có mỗi tay Quirell tham lam đê tiện đang tìm cách đánh cắp hòn đá, và tôi thừa nhận, tôi đã làm hết sức mình để cản trở hắn.”

Mồm Bellatrix méo xệch như thể mụ ta đã nuốt phải một liều thuốc đắng.

“Nhưng ông đã không trở về khi ngài trở lại, ông đã không bay về với ngài ngay lập tức khi ông cảm thấy Dấu hiệu Hắc ám cháy bỏng...”

“Đúng. Tôi đã trở về sau đó hai tiếng đồng hồ. Tôi đã trở về theo lệnh của Dumbledore.”

“Theo lệnh của Dumbledore...?” Bellatrix bắt đầu la lên, giọng điên tiết.

“Hãy suy nghĩ!” Thầy Snape nói, lại mất kiên nhẫn. “Hãy nghĩ cho kỹ đã! Bằng cách chờ hai tiếng đồng hồ sau, chỉ hai tiếng đồng hồ thôi, tôi đã đảm bảo được việc tôi có thể lưu lại trường Hogwarts để do thám! Bằng việc để cho Dumbledore tưởng rằng việc tôi trở về với Chúa tể Hắc ám chỉ là làm theo lệnh của ông ta, tôi đã có thể chuyển giao thông tin về Dumbledore và Hội Phượng hoàng từ ấy đến giờ! Hãy cân nhắc, bà Bellatrix à: Dấu hiệu Hắc ám đã trở nên càng lúc càng mạnh trong nhiều tháng trời. Lúc ấy tôi đã biết ngài ắt hẳn sắp trở lại, tất cả mọi Tử thần thực tử đều biết. Tôi đã có rất nhiều thì giờ để suy nghĩ về điều mà tôi muốn làm, để chuẩn bị cho hành động kế tiếp, để đào thoát như Karkaroff, đúng không?”

“Chúa tể Hắc ám lúc đầu cũng không vui vẻ về việc trì hoãn của tôi, nhưng tôi cam đoan với bà, sự không hài lòng đó biến mất hoàn toàn khi tôi giải thích rằng tôi vẫn trung thành mặc dù Dumbledore tưởng rằng tôi đã là người của ông ta. Phải, Chúa tể Hắc ám đã tưởng đâu tôi rời bỏ ngài vĩnh viễn, nhưng ngài đã lầm.”

“Nhưng ông được tích sự gì từ ấy đến giờ hả?” Bellatrix cười chế nhạo. “Chúng tôi nhận được thông tin hữu ích gì từ ông hả?”

“Tin tình báo của tôi được chuyển giao trực tiếp cho Chúa tể Hắc ám,” Thầy Snape nói. “Nếu ngài chọn phương án không nói cho bà biết...”

“Ngài chia sẻ với tôi mọi thứ,” Bellatrix bùng lên cơn giận dưng dưng. “Ngài nói tôi là người trung thành nhất, thủy chung nhất...”

“Vậy sao?” Thầy Snape nói, giọng của thầy biến âm một cách tinh vi để bày tỏ sự nghi ngờ. “Liệu ngài có nói vậy nữa không sau trận thảm bại ở Bộ?”

“Đó đâu phải là lỗi của tôi!” Bellatrix đỏ ửng mặt lên. “Trong quá khứ Chúa tể Hắc ám đã giao phó cho tôi điều quý báu nhất... nếu như lão Lucius đừng...”

“Chị đừng... chị liệu hồn đừng có đổ lỗi cho chồng tôi!” Narcissa nói, ngược lên nhìn bà chị, giọng nói nhỏ mà lạnh lùng sắc lẹm.

“Đổ lỗi qua lại chẳng đi tới đâu cả,” Thầy Snape nói, giọng êm ái. “Chuyện gì xong thì đã xong rồi.”

“Nhưng ông thì chưa xong!” Bellatrix tức điên lên. “Chưa đâu, ông lại văng mặt một lần nữa trong khi tất cả chúng tôi xông pha vào nguy hiểm, có không Thầy Snape?”

“Tôi được lệnh ở lại tuyến sau,” Thầy Snape nói. “Có lẽ bà bất đồng ý kiến với Chúa tể Hắc ám, có lẽ bà nghĩ rằng Dumbledore sẽ không chú ý nếu tôi tham dự vào lực lượng các Tử thần thực tử để đánh nhau với Hội Phượng hoàng chẳng? Và – sin lỗi – bà nói chuyện xông pha vào nguy hiểm... bà đã đương đầu với sáu đứa tuổi choai choai, phải không nào?”

“Chỉ lát sau là chúng được hỗ trợ, như ông thừa biết, bởi một nửa Hội Phượng hoàng,” Bellatrix gầm gừ. “Và trong khi chúng ta nhắm vô cái Hội đó, ông vẫn cứ khẳng khẳng tuyên bố ông không thể tiết lộ tổng hành dinh của chúng ở đâu, có không?”

“Tôi đâu phải Quản gia. Tôi không thể nói tên của nơi đó. Tôi nghĩ bà thừa biết bùa ngải hiệu lực ra sao. Chúa tể Hắc ám đã hài lòng với tin tình báo về Hội mà tôi đã chuyển giao cho ngài. Có lẽ bà cũng đoán được, tin tức đó đã đưa đến việc bắt cóc và ám sát Emmeline Vance, và chắc chắn là giúp ích cho việc khử trừ Sirius Black, mặc dù tôi xin nhường cho bà tất cả công trạng kết liễu đời hắn.”

Thầy Snape nhẹ nghiêng đầu và nâng cốc chúc mừng Bellatrix. Vẻ mặt của mụ ta vẫn không dịu đi chút nào.

“Ông đang né tránh câu hỏi cuối cùng của tôi, Thầy Snape à. Harry Potter. Lẽ ra ông đã có thể giết nó bất kỳ lúc nào trong suốt năm năm qua. Ông đã không làm chuyện đó. Tại sao?”

“Thế bà đã thảo luận vấn đề này với Chúa tể Hắc ám lần nào chưa?” Thầy Snape hỏi lại.

“Ngài... gần đây, chúng tôi... tôi đang hỏi ông mà Thầy Snape!”

“Nếu tôi đã ám sát Harry Potter, thì Chúa tể Hắc ám đã không thể sử dụng máu của nó để tái sinh năng lượng, giúp cho ngài bất khả chiến bại...”

“Ông cho là mình tiên đoán được việc ngài sẽ sử dụng thẳng bé ấy à?” Bellatrix nhạo báng.

“Tôi không cho là gì cả. Tôi chẳng biết gì hết về âm mưu của ngài ; Tôi vừa thú nhận là tôi đã tưởng Chúa tể Hắc ám đã chết. Tôi chỉ cố gắng giải thích tại sao Chúa tể Hắc ám không thấy tiếc cái việc mà Harry Potter vẫn sống sót, ít nhất thì cũng cho đến cách đây một năm...”

“Nhưng tại sao ông cứ để cho nó sống?”

“Bà vẫn chưa hiểu tôi ư? Chính vì sự bảo vệ của ông Dumbledore mà tôi không bị tống vô ngục Azkaban! Bà có đồng ý rằng việc ám sát đứa học trò cưng của ông ta rất có thể khiến ông ta coi tôi là thù địch không? Nhưng có nhiều lý do hơn thế nữa. Tôi thấy nên nhắc bà nhớ rằng khi Potter mới đến trường Hogwarts đã có nhiều câu chuyện đồn đãi về nó, người ta đồn rằng chính nó là một pháp sư Hắc ám vĩ đại, suy ra từ cái cách mà nó đã sống sót qua cuộc tấn công của Chúa tể Hắc ám. Thực ra, nhiều đồ đệ cũ của Chúa tể Hắc ám đã tưởng Harry Potter là một ngọn cỏ mà tất cả chúng ta có thể tập hợp xung quanh một lần nữa. Tôi nhìn nhận là tôi có tò mò và chẳng có chút ý đồ ám sát nó vào cái thời điểm mà nó đặt chân vô tòa lâu đài.”

“Dĩ nhiên, chẳng bao lâu sau tôi đã thấy rất rõ ràng rằng nó chẳng có chút thiên tài xuất chúng nào cả. Nó đã xoay sở thoát được khỏi một số tình huống ngặt nghèo chỉ nhờ sự kết hợp giữa may mắn thuần túy và đám bạn bè tài giỏi hơn. Nó là một thằng nhóc tầm thường hạng bét, mặc dù nó cũng độc địa và tự mãn y chang thằng cha nó trước đây. Tôi đã làm hết sức mình để khiến nó bị đuổi khỏi trường Hogwarts, tôi cho là nó chẳng thuộc về chốn ấy chút nào, nhưng giết nó, hay để nó bị giết trước mặt tôi ấy à? Tôi đâu có ngu đến nỗi chơi liều như vậy ngay trong tầm tay của Dumbledore.”

“Và qua tất cả những việc này, ông cho rằng chúng tôi vẫn tin rằng lão Dumbledore chẳng bao giờ nghi ngờ ông tới một tẹo sao?” Bellatrix hỏi. “Chẳng lẽ lão không hề biết lòng trung thành thực sự của ông à? Lão vẫn còn tin tưởng ông tuyệt đối sao?”

“Tôi đã đóng vai của mình rất tốt,” Thầy Snape nói. “Và bà đã bỏ qua nhược điểm lớn nhất của Dumbledore: ông ta phải tin tưởng vào phần tốt nhất trong con người ta. Tôi đã từng xạo một câu chuyện về sự ăn năn hối cải sâu sắc của tôi khi mới gia nhập giáo ban của ông ta, từ thời tôi mới là Tử thần thực tử, và ông ta đã giang rộng cánh tay ôm lấy tôi... mặc dù, như tôi đã kể, ông ta vẫn không đời nào chịu cho tôi tới gần bộ môn Nghệ thuật hắc ám. Dumbledore là pháp sư vĩ đại nhất từ trước tới nay - Ừ, đúng vậy, chính ông ấy (bởi vì Bellatrix khịt một tiếng đầy khinh miệt). Chính Chúa tể Hắc ám cũng phải nhìn nhận điều đó. Tuy nhiên, tôi cũng vui mừng mà nói rằng Dumbledore đang già đi. Trận đấu tay đôi hồi tháng trước với Chúa tể Hắc ám đã chấn động ông ta sâu sắc. Từ trận đó ông đã phải chống chọi với một vết thương trầm trọng bởi vì phản ứng của ông giờ đây chậm chạp hơn trước kia. Nhưng trải qua suốt những năm tháng này, ông ta chưa bao giờ thôi tin tưởng Severus Snape này, và do vậy tôi trở nên rất có giá đối với Chúa tể Hắc ám.”

Bellatrix vẫn không được vui vẻ, mặc dù mục ta tỏ ra không biết chắc cách nào tốt nhất để tấn công tiếp Thầy Snape. Tận dụng lúc bà chị đang im lặng, Thầy Snape quay sang bà em:

“Sao... Bà đến nhờ tôi giúp đỡ à, bà Narcissa?”

Narcissa ngược nhìn Thầy Snape, gương mặt của bà hiện rõ nỗi tuyệt vọng.

“Vâng, thưa ông Severus. Tôi... tôi nghĩ ông là người duy nhất có thể giúp tôi, tôi không còn biết bám víu vào đâu nữa. Anh Lucius đang ở tù và...”

Bà nhắm mắt lại và hai giọt nước mắt to tướng ứa ra từ bên dưới mí mắt của bà.

“Chúa tể Hắc ám đã cấm tôi nói về chuyện đó,” Narcissa vẫn nhắm mắt và tiếp tục nói. “Ngài không muốn cho ai biết về kế hoạch. Nó rất... rất bí mật. Nhưng...”

“Nếu ngài đã cấm, thì bà không nên nói ra,” Thầy Snape nói ngay. “Lời của Chúa tể Hắc ám là luật.”

Narcissa há hốc sững sờ, như thể Thầy Snape vừa dội nước lạnh xuống đầu bà ta. Lần đầu tiên, Bellatrix trông có vẻ hài lòng, kể từ khi mục bước vô căn nhà này.

“Thấy chưa!” Mục nói với bà em bằng giọng đắc thắng. “Ngay cả Thầy Snape cũng nói thế: em đã được lệnh không nói thì cứ ngậm miệng lại!”

Nhưng Thầy Snape đã đứng lên và sải dài bước chân đi tới khung cửa sổ nhỏ, chăm chú nhìn qua khe tấm màn quan sát con đường hoang vắng, rồi giật thót mình khép tấm màn lại. Ông ta quay lại đối diện với Narcissa, vẻ mặt đăm chiêu.

“Chẳng qua ngẫu nhiên mà tôi có biết đến kế hoạch đó,” ông ta nói bằng giọng thì thào. “Tôi cũng là một trong vài người mà Chúa tể Hắc ám nói cho biết. Tuy nhiên nếu tôi mà không nằm trong kế hoạch bí mật, thì bà ắt hẳn đã phạm tội lớn phản bội Chúa tể Hắc ám.”

“Tôi nghĩ ông cần phải biết về kế hoạch đó!” Narcissa nói, hít thở thong thả hơn. “Ngài tin tưởng ông biết bao, ông Severus...”

“Thế ông biết về kế hoạch à?” Bellatrix hỏi, vẻ hài lòng vừa thoáng hiện trên mặt mục đã bị thay thế bằng cơn thịnh nộ. “Ông biết à?”

“Đương nhiên,” Thầy Snape nói. “Nhưng bà Narcissa à, bà cần giúp đỡ chuyện gì hử? Nếu bà tưởng tôi có thể thuyết phục Chúa tể Hắc ám thay đổi quyết định thì tôi e rằng chẳng có hy vọng đâu, không ai làm được chuyện đó cả.”

“Ông Severus,” Narcissa thì thầm, nước mắt lăn dài xuống đôi gò má nhợt nhạt. “Con trai tôi... Đứa con trai duy nhất của tôi...”

“Thằng Draco nên tự hào,” Bellatrix dừng dừng nói. “Chúa tể Hắc ám đang ban cho nó một danh dự

lớn. Và tôi sẽ nói điều này thay cho Draco: cháu nó không hề lùi bước trước nhiệm vụ, cháu còn có vẻ vui mừng có được một cơ hội để tự khẳng định chính mình, rất háo hức trước viễn cảnh...”

Trong khi Bellatrix thao thao thì Narcissa đã bắt đầu khóc lóc van xin, tha thiết nài nỉ Thầy Snape.

“Là bởi vì con tôi mới mười sáu tuổi và chẳng biết cái gì nằm trong rọ! Tại sao vậy, ông Severus? Tại sao lại là con trai tôi? Chuyện đó nguy hiểm quá! Đây là sự trả thù cho sai lầm của anh Lucius, tôi biết mà!”

Thầy Snape không nói gì cả. Ông ta trăn trăn nhìn cái cảnh nước mắt bà rơi như thể những giọt nước mắt rơi không đúng với khuôn phép lịch thiệp, nhưng ông không thể nào giả vờ không nghe thấy tiếng khóc của bà ta.

“Đó chính là lý do chọn Draco, đúng không? Để trừng phạt anh Lucius phải không?” Narcissa day nghiến.

“Nếu Draco thành công,” Thầy Snape nói, vẫn tránh nhìn Narcissa, “thì trò ấy sẽ được vinh danh trên tất cả những học sinh khác.”

“Nhưng nó sẽ không thành công,” Narcissa nức nở. “Làm sao nó thành công nổi trong khi chính Chúa tể Hắc ám còn...”

Bellatrix há hốc mồm sững sờ; Narcissa dường như mất trí rồi.

“Tôi chỉ muốn nói... Chưa có ai thành công cả... Ông Severus ... làm ơn làm phước... Ông là... ông luôn là người thầy Draco yêu quý nhất... Ông lại là bạn cũ của anh Lucius... Tôi van lạy ông... Ông là cố vấn được tin cậy nhất của Chúa tể Hắc ám... Xin ông hãy nói với ngài, thuyết phục ngài...”

“Chúa tể Hắc ám sẽ không dễ bị thuyết phục, và tôi thì không ngu đến mức thử làm chuyện đó,” Thầy Snape nói thẳng thừng. “Tôi không thể nào giả bộ nói là Chúa tể Hắc ám không giận ông Lucius. Ông Lucius được coi là lãnh chịu cái trách nhiệm đó. Ông để cho bản thân bị bắt cùng nhiều người khác, trả cái giá đắt như vậy mà vẫn không phục hồi được lời tiên tri cho đáng. Ừ, quả thật Chúa tể Hắc ám đang giận, bà Narcissa à, rất giận.”

“Vậy ra tôi đúng, ngài đã chọn Draco để trả thù!” Narcissa nắc lên uất nghẹn. “Ngài đâu có cần nó thành công, ngài chỉ muốn nó bị giết khi đang cố gắng!”

Khi Thầy Snape không nói gì thì Narcissa dường như đánh mất một chút xíu sự tự kiềm chế mà bà ta có được. Bà ta đứng lên, lão đảo bước đến bên Thầy Snape và nắm lấy vạt trước tấm áo chùng của ông. Mặt bà ta sát mặt Thầy Snape, nước mắt bà ta rơi thấm ngực áo ông, miệng bà ta há hốc không thở được.

“Ông có thể làm được chuyện đó thay cho Draco, ông Severus à. Ông sẽ thành công, dĩ nhiên ông sẽ

thành công, và ngài sẽ ban thưởng cho ông nhiều hơn cho tất cả chúng tôi...”

Thầy Snape nắm lấy hai cổn tay của Narcissa và gỡ hai bàn tay bấu chặt của bà ta ra. Cúi xuống nhìn gương mặt lem luốc nước mắt của bà ta, ông chậm rãi nói.

“Tôi nghĩ, ngài có ý định để tôi làm việc đó vò phút cuối. Nhưng ngài quyết định là Draco nên thử trước. Bà hiểu chứ, trong tình huống ít xảy ra là Draco thành công, tôi vẫn có thể tiếp tục ở lại trường Hogwarts lâu thêm một chút, hoàn tất vai trò do thám của tôi.”

“Nói cách khác là nếu Draco bị giết thì cũng chẳng thành vấn đề gì!”

“Chúa tể Hắc ám đang rất tức giận,” Thầy Snape lặng lẽ nhắc lại. “Ngài đã không nghe được lời tiên tri. Bà cũng biết rõ như tôi, bà Narcissa à, rằng ngài không dễ dàng tha thứ.”

Narcissa ngã gục, té xuống chân Thầy Snape, thốn thức rên rỉ trên sàn nhà.

“Con trai duy nhất của tôi... con trai duy nhất của tôi...”

“Cô nên tự hào!” Bellatrix nói một cách tàn nhẫn. “Nếu tôi mà có con trai, tôi sẽ vui mừng cống hiến chúng để phục vụ Chúa tể Hắc ám!” Narcissa khẽ gào lên tuyệt vọng và giật giật mái tóc dài vàng óng của mình. Thầy Snape cúi khom người xuống, nắm lấy hai cánh tay của Narcissa, nâng bà ta lên và dìu bà ta ngồi trở lại trên ghế sofa. Rồi ông rót thêm rượu cho Narcissa và ấn cái ly vô tay bà ta.

“Bà Narcissa à, đủ rồi. Uống cái này đi. Nghe tôi nói.”

Narcissa nín lặng một chút ; bà run run hớp một ngụm, làm đổ rượu xuống chính người mình.

“Cũng có thể có khả năng... tôi giúp được Draco.”

Narcissa đứng dậy, mặt bà ta trắng như tờ giấy, hai mắt mở to ra.

“Ông Severus... Ôi, ông Severus... Ông sẽ giúp cháu nó? Ông sẽ canh chừng nó, sẽ lo cho nó không bị nguy hiểm?”

“Tôi có thể cố gắng.”

Narcissa quăng cái ly trong tay bà ta đi. Cái ly lăn ngang qua cái bàn khi bà ta tuột khỏi ghế sofa để quì gối dưới chân Thầy Snape, nắm lấy bàn tay ông trong cả hai tay mình, rồi ép môi lên đó.

“Nếu ông ở đó để bảo vệ cháu nó... Ông Severus, ông có chịu thề không? Ông có chịu phép Thề Không Bội không?”

“Thề Không Bội?” Vẻ mặt của Thầy Snape ngây ra, khó hiểu. Tuy nhiên Bellatrix phát ra một tràng

cười khùng khùng đắc thắng.

“Cô không nghe sao, Narcissa? Ôi, ông ấy sẽ cố gắng, tôi biết chắc mà... Những lời nói sáo rỗng thông thường, hành động phỉnh phờ cho qua chuyện... Ôi, đương nhiên là theo lệnh của Chúa tể Hắc ám!”

Thầy Snape không nhìn Bellatrix. Đôi mắt đen của ông ta nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh đầy nước mắt của Narcissa trong khi bà ta tiếp tục níu chặt lấy tay ông.

“Nhất định, bà Narcissa à, tôi sẽ chịu phép Thề Không Bội,” Thầy Snape nói khẽ. “Có lẽ bà chị của bà sẽ vui lòng làm Người Chứng giám cho chúng ta.”

Bellatrix há hốc mồm. Thầy Snape hạ thấp người xuống để có được tư thế quỳ gối đối diện Narcissa. Dưới cái nhìn trợn trừng đầy kinh ngạc của Bellatrix, hai người nắm lấy tay mặt của nhau.

“Bà phải cần đến cây đũa phép của bà đấy, bà Bellatrix,” Thầy Snape lạnh lùng nhắc.

Bellatrix rút cây đũa phép ra, vẫn còn vẻ kinh ngạc.

“Và bà cần phải tiến đến gần hơn chút xíu nữa,” Thầy Snape nói.

Bellatrix bước tới trước để đứng ở vị trí cao hơn hai người kia, và đặt đầu cây đũa phép lên hai bàn tay nối nhau của họ.

Narcissa nói.

“Ông Severus, ông thề sẽ trông chừng con trai tôi, Draco, khi nó cố gắng hoàn thành ước nguyện của Chúa tể Hắc ám?”

“Tôi thề,” Thầy Snape nói.

Một tia lửa mảnh sáng rực phóng ra từ đầu cây đũa phép uốn vòng quanh bàn tay của hai người giống như một sợi dây kim loại nóng đỏ.

“Và ông thề sẽ làm hết kahr năng của mình để bảo vệ con trai tôi khỏi hiểm nguy?”

“Tôi thề.”

Một tia lửa thứ hai bắn ra từ cây đũa phép quần bện vào tia thứ nhất, tạo thành một sợi xích rực rỡ xinh đẹp.

“Và, nếu như cần thiết... nếu có vẻ như Draco sẽ thất bại...” Narcissa thì thào (bàn tay của Thầy Snape bị kẹp chặt trong bàn tay của Narcissa, nhưng ông không rút tay ra) “ông thề sẽ thực hiện hành động mà Chúa tể Hắc ám ra lệnh cho Draco thực hiện?”

Có một thoáng im lặng. Bellatrix quan sát, cây đũa phép của mụ đặt trên hai bàn tay siết chặt của hai người, hai mắt mở banh.

Thầy Snape nói.

“Tôi thề.”

Bộ mặt sững sờ của Bellatrix đỏ ửng lên trong ánh sáng lóe lên từ tia lửa thứ ba bắn ra từ cây đũa phép, xoắn bện với hai tia kia, rồi tự kết dày đặc quanh hai bàn tay siết chặt, giống như một sợi dây thừng, giống như một con rắn lửa.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Sẽ Và Không

Harry Potter đang ngáy như sấm. Nó đã ngồi lì suốt bốn tiếng đồng hồ trong một cái ghế đặt cạnh cửa sổ phòng ngủ, đăm đăm ngó ra đường phố đang tối dần, và rồi cuộc lẩn tránh ra ngủ, vẫn áp một bên mặt lên lớp kính cửa sổ lạnh, cặp mắt kính của nó bị lệch đi, và miệng thì há rộng. Hơi thở của nó để lại một vết mờ mờ ầm ầm trên tấm kính cửa sổ sáng lóe màu vàng cam của ngọn đèn đường bên ngoài, và ánh sáng nhân tạo này đã làm tiêu hết màu sắc trên gương mặt nó, khiến cho gương mặt bên dưới mái tóc đen bù xù ấy trông có vẻ ma quái.

Căn phòng vương vãi những của nả riêng đủ loại, lẫn lộn với không ít thứ cầm như là rác rưởi. Long chim cú, lõi trái táo và giấy gói kẹo vứt bừa bãi trên sàn, một số sách thần chú nằm lung tung lộn xộn trong đồng áo chùng nhàu nát loạn xà ngầu trên giường, và một đồng hồ lớn báo chí nằm ườn trong vùng chiếu sáng của ngọn đèn để trên bàn học của nó. Một số báo đó có cái tit lớn khá nổi:

HARRY POTTER: KẺ ĐƯỢC CHỌN?

Tin đồn tiếp tục lan nhanh về vụ gây náo động mới đây ở Bộ Pháp thuật, và trong vụ này Kẻ-chớ-gọi-tên-ra đã xuất hiện một lần nữa.

“Chúng tôi không được phép nói về chuyện này, đừng hỏi tôi bất cứ điều gì.” Một chuyên viên Lú không muốn nêu tên đã nói như vậy khi rời khỏi Bộ Pháp thuật tối hôm qua.

Tuy nhiên, những nguồn tin rất đáng tin cậy từ bên trong Bộ Pháp thuật đã xác nhận rằng vụ gây náo động tập trung ở một địa điểm truyền thuyết là Sân đường Tiên tri.

Mặc dù pháp sư phát ngôn của Bộ Pháp thuật cho đến giờ vẫn từ chối xác nhận thậm chí cả sự tồn tại của một nơi như thế, một số ngày càng đông trong cộng đồng Pháp thuật vẫn tin là những Tử thần thực tử hiện đang bị giam cầm trong nhà ngục Azkaban về tội xâm phạm và mưu toan trộm cắp đã ra sức đánh cắp một lời tiên tri. Không ai biết được bản chât của lời Tiên tri, mặc dù sự suy đoán lan tràn khắp nơi cho là nó có liên quan đến Harry Potter, người duy nhất từ trước đến nay được biết đến như kẻ sống sót qua Lời nguyên Giết chóc, và là người cũng đã có mặt ở Bộ Pháp thuật trong cái đêm xảy ra vụ náo động. Một số người còn đoán già thêm, gọi Harry Potter là “Kẻ Được Chọn”, họ tin là lời tiên tri chỉ định cậu bé là người duy nhất sẽ có khả năng trừ khử cho chúng ta Kẻ-chớ-gọi-tên-ra.

Lời tiên tri hiện giờ ở đâu, nếu quả là nó tồn tại, vẫn không ai biết, mặc dù (xem tiếp trang 2, cột 5)

Một tờ báo thứ hai nằm cạnh bên tờ thứ nhất. Tờ này mang cái tít:

SCRIMGEOUR KẾ NHIỆM FUDGE

Chiếm gần hết trang đầu là một bức ảnh trắng đen to tướng của một người đàn ông có bờm tóc dày giống như bờm sư tử và một gương mặt khá dạn dày phong sương. Bức ảnh đó đang cử động – người đàn ông trong ảnh đang vẫy tay với cái trần nhà.

Rufus Scrimgeour, giám đốc Sở Thần Sáng trước đây, vừa nhận chức Bộ trưởng Pháp thuật thay cho ông Cornelius Fudge. Việc bổ nhiệm này đã được cộng đồng Pháp thuật đón nhận nồng nhiệt, mặc dù chỉ vài tiếng đồng hồ sau khi ông Scrimgeour nhậm chức đã nổi lên những lời đồn đại về sự bất đồng chính kiến giữa ông Bộ trưởng mới và Albus Dumbledore, vị Tổng Tư lệnh mới được phục chức của Quân đoàn Pháp thuật.

Đại diện của ông Scrimgeour nhìn nhận rằng ông Bộ trưởng có gặp ông Dumbledore ngay sau khi nhận lãnh công việc tối cao, nhưng từ chối bình luận về những đề tài đã được hai bên bàn thảo. Ông Dumbledore được coi là (xem tiếp trang 3, cột 2)

Bên trái tờ báo này là một tờ báo khác, được lật ra và gấp lại ở chỗ có thể thấy được một bài báo mang tựa đề **BỘ PHÁP THUẬT BẢO ĐẢM AN NINH CỦA HỌC SINH**.

Vì Bộ trưởng Pháp thuật mới được bổ nhiệm, ông Rufus Scrimgeour, hôm nay đã nói về những biện pháp mới nghiêm ngặt được Bộ của ông thực hiện để đảm bảo an toàn cho học sinh trở lại trường đào tạo pháp sư và phù thủy Hogwarts vào mùa thu này.

“Vì những lý do hiển nhiên, Bộ sẽ không đi sâu vào chi tiết của những kế hoạch an ninh mới rất chặt chẽ của Bộ,” ông Bộ trưởng nói vậy, mặc dù một người trong Bộ xác nhận rằng những biện pháp đó bao gồm các bữa chú phòng vệ, một sự bố trí phức tạp các bữa phản nguyên, và một đội công tác nhỏ thuộc lực lượng Thần Sáng chỉ làm nhiệm vụ bảo vệ trường Hogwarts.

Lập trường dứt khoát của ông Bộ trưởng về vấn đề an ninh của học sinh đã đảm bảo cho hầu hết các biện pháp đó. Bà Augusta Longbottom nói “Cháu nội của tôi, Neville - một người bạn tốt của Harry Potter, đã ngẫu nhiên cùng chiến đấu chống lại bọn Tử thần thực tử bên cạnh Potter ở Bộ Pháp thuật hồi tháng 6 và...

Phần còn lại của câu chuyện không thể đọc được vì bị một cái lồng chim bự chẳng ngồi chình ình ngay trên mặt bài báo. Bên trong lồng là một con cú trắng như tuyết đẹp lộng lẫy. Đôi mắt màu hổ phách của con cú quan sát toàn bộ căn phòng một cách ta đây là chủ, đầu nó thỉnh thoảng xoay lại ngó chăm chăm cậu chủ của mình đang nagys pho pho. Một hay hai lần nó mổ lách cách một cách sốt ruột, nhưng Harry ngủ say đến nỗi chẳng hề nghe thấy.

Nằm ngày giữa phòng là một cái rương to đùng. Nắp rương để mở, trông như thể chuẩn bị hành trang, thế nhưng cái rương hầu như vẫn còn trống rỗng, ngoại trừ mấy thứ còn sót lại tận dưới đáy rương như đồ lót, kẹo, lọ mực rỗng, viết lông ngỗng đã gãy. Gần đó, nằm tênh hênh trên sàn, một tờ bướm màu tím nổi bật những dòng chữ:

Được ban hành nhân danh Bộ Pháp thuật

BẢO VỆ NHÀ CỬA VÀ GIA ĐÌNH MÌNH

CHỐNG LẠI LỰC LƯỢNG HẮC ÁM

Cộng đồng Pháp thuật hiện nay đang bị đe dọa bởi một tổ chức gọi là Tử thần thực tử. Tuân theo những hướng dẫn an ninh đườn giản sau đây sẽ giúp quý vị, gia đình quý vị, và nhà cửa quý vị khỏi bị tấn công.

1. Quý vị không nên rời khỏi nhà một mình.

2. Đặc biệt cẩn thận vào những thời khắc tối trời. Nơi nào khả dĩ thì nên tính toán sao cho những cuộc hành trình được hoàn tất trước khi trời tối.

3. Xem xét lại sự bố trí an ninh xung quanh ngôi nhà của quý vị, bảo đảm sao cho tất cả thành viên trong gia đình biết đến những biện pháp cao cấp như Bùa Khiên và Bùa Giải hoang tưởng, và đối với những thành viên nhỏ tuổi trong gia đình, cần biết tới Bùa Độn thổ ké.

4. Thống nhất với gia đình và bạn bè thân thiết những câu hỏi an ninh để phát hiện Tử thần thực tử giả dạng trà trộn bằng cách sử dụng Đa Quả được (xem trang 2)

5. Nếu quý vị cảm thấy một thành viên của gia đình, hay đồng nghiệp, bạn bè, hay hàng xóm, có hành vi lạ lùng, hãy tiếp xúc ngay tức thì với Đội Đặc nhiệm thi hành Luật Pháp thuật. Họ có thể đã bị khống chế bởi Lời nguyên Độc đoán (xem trang 4)

6. Nếu Dấu hiệu hắc ám xuất hiện bên trên nơi quý vị cư trú hay tòa nhà khác, THÌ ĐỪNG VÀO, mà hãy liên lạc ngay tức thì với Sở Thần Sáng.

7. Một số quan sát chưa được xác định cho rằng Tử thần thực tử hiện giờ có thể sử dụng m binh (xem trang 10). Bất cứ sự nhìn thấy m binh nào, hay gặp phải việc tương tự, phải được báo cáo cho Bộ Pháp thuật NGAY LẬP TỨC.

Harry lau bầu mớ ngủ và cái mặt của nó trượt khỏi mặt kính cửa sổ chừng ba phân hay cỡ đó, khiến cho cặp kính cận của nó càng nằm lệch thêm, nhưng nó vẫn không thức giấc. Một cái đồng hồ báo thức, được Harry sửa lại cách đây nhiều năm, kêu tích tắc om xòm trên ngưỡng cửa sổ, báo mười một giờ kém năm phút. Bên cạnh cái đồng hồ là một đồng giấy da đầy những chữ viết xiên xiên gầy gầy bị bàn tay thả lỏng của Harry đè lên tại chỗ. Từ khi lá thư được gửi đến cách đây ba ngày, Harry đã đọc đi đọc lại thường

xuyên đến nỗi lá thư bây giờ nằm phẳng lì mặc dù nó vốn được cuộn tròn rất chặt.

Harry miễn,

Nếu thuận tiện cho con, thầy sẽ đến thăm con ở ngôi nhà số bốn đường Privet Drive vào thứ sáu tuần này lúc mười một giờ đêm để đưa con đến trang trại Hang Sóc, nơi con được mời ở lại chơi đến hết kỳ nghỉ hè.

Nếu con đồng ý, thầy cũng sẽ vui mừng được con giúp đỡ về một vấn đề mà thầy hy vọng giải quyết trên đường đến Hang Sóc. Thầy sẽ giải thích đầy đủ hơn về điều này khi gặp con.

Vui lòng gửi hồi âm theo bưu cú này. Hy vọng gặp con vào thứ sáu.

Thầy đây, thân yêu nhất của con,

Albus Dumbledore

Mặc dù đã thuộc nằm lòng lá thư, Harry vẫn cứ vài phút lại liếc chừng lá thư từ lúc mới bảy giờ chiều hôm đó, khi nó bắt đầu đóng đô ở cửa sổ phòng ngủ, chỗ mà từ đó có thể nhìn ra hai đầu đường Privet Drive. Nó biết dù có đọc đi đọc lại những lời của cụ Dumbledore thì cũng chẳng được tích sự gì; nó đã gởi ngay câu trả lời “vâng” cho con cú đưa thư theo như yêu cầu, và tất cả những gì mà nó có thể làm bây giờ là chờ đợi: cụ Dumbledore sắp đến, hoặc là cụ sẽ không đến.

Nhưng Harry vẫn chưa chuẩn bị xong hành lý. Cái chuyện nó sắp được cứu vớt ra khỏi gia đình Dursley chỉ sau hai tuần lễ chung sống với họ sao mà có vẻ hay ho tới mức khó tin. Nó không thể nào rũ bỏ được cái cảm giác là có chuyện gì đó bất ổn sắp diễn ra... Biết đâu hồi âm của nó cho lá thư của cụ Dumbledore có thể thất lạc; cụ Dumbledore có thể bị trở ngại trong việc đi đón nó; lá thư biết đâu lại chẳng hóa ra là đồ bịp, một trò đùa, hay một cái bẫy, chứ không phải do cụ Dumbledore gởi đi. Harry đã không thể nào để tâm trí vô chuyện sắp xếp hành lý, rồi nó bỗng chán nản thất vọng và lại gở hành lý ra. Hành động duy nhất mà nó đã thực hiện để cho cuộc hành trình có thể xảy ra là nhốt con cú trắng như tuyết của nó, con Hedwig, vô trong lồng một cách an toàn.

Cây kim phút của cái đồng hồ báo thức quay đến số mười hai, và đúng ngay boong lúc đó, ngọn đèn đường bên ngoài cửa sổ tắt phụt.

Harry thức giấc như thể cái bóng tối thành linh ấy là còi báo thức. Vội vàng chỉnh sửa lại cặp mắt kính và gở cái mặt mình ra khỏi mặt kính cửa sổ, nó lại in mũi lên cửa sổ, liếc mắt xuống mặt đường. Một hình thù cao cao trong bộ áo khoác dài phất phới đang đi lên lối mòn trong vườn.

Harry nhảy căng lên như thể nó vừa bị điện giật, hất cái ghế ngã chống kèn, và bắt đầu quơ quào bất cứ thứ gì và tất cả mọi thứ trong tầm tay trên sàn phòng rồi quăng hết vô cái rương. Đang khi nó đang với chụp một bộ áo chùng, hai cuốn sách Thần chú, và một gói bánh phồng ở đầu kia căn phòng, thì chuông cửa

reo. Dưới nhà, trong phòng khách, dượng Vernon quát:

“Ai cả gan kêu cửa vào đêm hôm như vậy hả?”

Harry đứng lặng trang với cái kính thiên văn bằng đồng đang cầm trong tay và một đôi giày thể thao trong tay kia. Nó đã hoàn toàn quên bèn chuyện nên báo trước cho gia đình Dursley về cuộc thăm viếng có thể xảy ra của cụ Dumbledore. Vừa cảm thấy hoảng hốt vừa tức cười, nó trèo qua cái rường và vặn khóa mở cánh cửa phòng ngủ vừa vặn lúc nghe một giọng nói trầm trầm:

“Chào ông. Ắt hẳn ông là ông Dursley. Tôi đồn rằng Harry đã nói với ông rằng tôi sẽ đến đón trò ấy?”

Harry nhảy ào xuống cầu thang từng hai bậc một, nhưng còn cách chân cầu thang nhiều bậc thì nó chợt đứng khựng lại, bởi vì kinh nghiệm lâu dài đã dạy nó là cứ nên ở ngoài tầm tay của của dượng nó khi nào có thể.

Kìa đứng ở ngưỡng cửa chính là một người đàn ông gầy gò cao cao với mái tóc và bộ râu bạc phơ dài tới tận eo. Cặp mắt kính nửa vàng trắng trễ trên sống mũi khoằm, và cụ mặc một cái áo khoác đi đường dài màu đen, đội một cái mũ chóp nhọn. Ông Vernon Dursley có một bộ ria cũng rậm rạp gần giống với bộ râu của thầy Dumbledore, chỉ có điều màu đen, và ông đang mặc một cái áo ngủ màu cánh dán. Ông trợn mắt ngó chòng chọc vị khách như thể không tin được đôi mắt ti hí của mình.

“Đoán theo vẻ hoài nghi sừng sốt của ông, thì Harry đã không báo cho ông biết trước là tôi sẽ đến,” cụ Dumbledore dịu dàng nói. “Tuy nhiên, chúng ta cứ coi như ông đã thân tình mời tôi vô ngôi nhà của ông. Giữa thời buổi lộn xộn này, cù cưa quá lâu ở bậc thềm thì không khôn ngoan lắm.”

Cụ nhanh nhẹn bước qua bậc cửa và đóng lại cánh cửa sau lưng.

“Kể cũng khá lâu tính từ lần cuối cùng tôi đến thăm ông,” cụ Dumbledore nói, chăm chú ngó xuống dượng Vernon qua cánh mũi khoằm. “Tôi phải nói, tướng tá nghi phong của ông sung mãn thịnh vượng.”

Ông Vernon Dursley không nói năng gì cả. Harry không nghi ngờ chút nào rằng cái lưỡi của ông sẽ hoạt động lại, và sớm thôi – vì nhịp đập của mạch máu nổi cộm trên thái dương của dượng đang gia tăng đến mức nguy hiểm – nhưng có một cái gì đó ở cụ Dumbledore nhất thời làm cho dượng ngạt thở. Có thể là do ngoại hình mang vẻ pháp sư rành rành, nhưng cũng có thể do dượng Vernon cảm nhận được đây là một con người đừng có hòng ăn hiếp.

“À, chào Harry,” cụ Dumbledore nói, ngược lên nhìn Harry qua cặp mắt kính nửa vàng trắng với một vẻ hài lòng. “Xuất sắc, xuất sắc.”

Những lời này dường như làm sôi máu dượng Vernon. Điều quá hiển nhiên đối với dượng là, bất cứ người nào có thể nhìn Harry mà nói “xuất sắc” thì dượng không bao giờ nhìn vào mắt người đó được.

“Tôi không có ý thô lỗ...” Dượng bắt đầu nói, bằng một giọng hăm he sự thô bạo trong mỗi âm tiết.

“Nhưng, buồn thay, sự thô bạo cứ ngẫu nhiên xảy ra với mật độ thường xuyên tới mức báo động,” cụ Dumbledore nghiêm trang hoàn tất câu nói. “Tốt nhất là đừng nói gì hết, thưa ông thân mến. À, đây ắt hẳn là bà Petunia.”

Cửa nhà bếp vừa mở ra, và dì của Harry đứng đó, mang một đôi găng tay bằng cao su và một tấm khăn trong nhà choàng bên ngoài bộ đồ ngủ, hẳn nhiên là dì đang làm dở dang công việc dọn dẹp nhà bếp trước khi đi ngủ. Gương mặt dài ngoẵng như mặt ngựa của dì không biểu hiện cái gì khác ngoài vẻ sững sốt.

“Tôi là Albus Dumbledore,” cụ Dumbledore nói, khi dượng Dursley không chủ động giới thiệu khách. “Dĩ nhiên, chúng ta có thư từ với nhau trước đây.”

Harry nghĩ đây là một cách nhắc lại không hay lắm cho dì Petunia nhớ rằng đã có lần cụ đã gọi cho dì một thư sấm, nhưng dì Petunia không thừa nhận thuật ngữ đó.

“Và đây ắt hẳn là con trai của bà, cậu Dursley?”

Lúc đó Dudley đã thò đầu qua cửa phòng khách dáo dác nhìn ngó: cái đầu bự đội mái tóc vàng óng của nó nhô bên trên cái cổ áo có sọc của bộ đồ ngủ trông lặc lìa quái gở, mồm nó ngoác ra vì kinh ngạc và khiếp sợ. Cụ Dumbledore chờ cho một hay hai giây, rõ ràng là để xem có ai trong gia đình Dursley muốn nói gì không, nhưng khi thấy ai cũng lặng như tờ, cụ mỉm cười.

“Tôi có nên cho rằng quý vị sẽ mời tôi vô phòng khách không nhỉ?”

Dudley lật đật tránh đường cho cụ Dumbledore bước qua. Harry, tay vẫn cầm cái kính thiên văn và đôi giày thể thao, nhảy xuống mấy bậc thang cuối cùng để đi theo cụ Dumbledore. Cụ đã tự mình an tọa trong cái ghế bành gần lò sưởi nhất và đang thưởng thức cảnh trí chung quanh với một vẻ mặt thích thú nhân hậu. Trông cụ nổi bật trong quang cảnh ấy.

“Thưa thầy... chúng ta sắp đi chưa ạ?” Harry lo lắng hỏi.

“Ừ, thực ra chúng ta sắp đi rồi, nhưng có vài vấn đề cần bàn bạc trước,” cụ Dumbledore nói. “Và thầy muốn làm chuyện đó trong nhà hơn là ở nơi công cộng. Chúng ta nên tận dụng lòng hiếu khách của dì và dượng trò thêm một chút nữa.”

“Ông sẽ làm thế thật à?”

Dượng Vernon Dursley cũng đã trở vô phòng khách, dì Petunia bám sát sau vai chồng, và thập thò đằng sau cả hai là Dudley.

“Vâng, tôi sẽ làm thế.”

Cụ Dumbledore nói một cách đơn giản. Cụ rút cây đũa phép ra lẹ đến nỗi Harry hầu như không nhìn thấy; chỉ bằng một cái phẩy nhẹ bình thường, cái ghế sofa vọt tới trước và tông vô đầu gối từ phía dưới chân ba người nhà Dursley khiến cho họ té nhào lên đó thành một đồng. Một cái phẩy nhẹ khác của cây đũa phép khiến cái ghế sofa bay trở lại vị trí ban đầu.

“Chúng ta thế là đều được thoải mái,” cụ Dumbledore nói một cách vui vẻ.

Khi cụ cất cây đũa phép vô túi áo, Harry nhận thấy bàn tay của cụ bị nám đen và teo quắt lại; trông như thể cơ bắp của bàn tay đã bị thui cháy.

“Thưa thầy... chuyện gì đã xảy ra với...”

“Để sau đã, Harry,” cụ Dumbledore nói. “Con hãy ngồi xuống.”

Harry ngồi xuống cái ghế bành còn lại, chọn thế làm sao cho khỏi phải nhìn thấy gia đình Dursley, họ có vẻ choáng váng trong im lặng.

“Tôi cứ tưởng ông sẽ thết đãi tôi chút trà bánh,” cụ Dumbledore nói với dượng Vernon. “Dè dặt bằng chứng này giờ cho thấy cứ lạc quan quá đáng như vậy thì thành ra ngu.”

Một cái phẩy thứ ba của cây đũa phép, và một cái chai bụi bặm cùng năm cái ly xuất hiện giữa cỏi thanh không. Cái chai bật nút và rót vô mỗi ly một lượng hào phóng chất lỏng màu mật, rồi mỗi cái ly tự trôi đến tay mỗi người trong căn phòng.

“Đây là món rượu mật ong rừng sồi ngon nhất của bà Rosemerta,” cụ Dumbledore nói, nâng ly với Harry. Nó đón lấy ly của mình và hớp một ngụm. Nó chưa từng nếm qua cái gì tương tự như vậy trước đây, nhưng cũng khoái vô cùng. Gia đình Dursley, sau cái nhìn thật nhanh đầy khiếp đảm, đã cố tình phớt lờ hoàn toàn mấy cái ly phần họ, quả là một thành tích khó khăn, bởi vì mấy cái ly cứ huých huých nhè nhẹ bên đầu họ. Harry không thể nào nén được nỗi nghi ngờ rằng cụ Dumbledore đang tự giải trí cho mình.

“Này, Harry,” cụ Dumbledore quay sang phía Harry và nói, “có một chuyện khó khăn phát sinh mà thầy hy vọng con có thể giải quyết cho chúng ta. Khi nói chúng ta, thầy muốn nói Hội Phượng hoàng. Nhưng trước tiên thầy phải nói với con rằng di chúc của Sirius đã được tìm thấy cách đây một tuần và chú ấy để lại cho con tất cả những gì thuộc về chú ấy.”

Cái đầu của dượng Vernon xoay phía trên cái ghế sofa, nhưng Harry chẳng buồn nhìn ông ấy, cũng không thể nghĩ ra điều gì để nói ngoại trừ mấy tiếng “Ồ, được thôi.”

“Điều này về cơ bản, khá minh bạch,” cụ Dumbledore tiếp tục. “Con tăng thêm một số lượng vàng đáng kể vào tài khoản của con trong ngân hàng Gringotts, và con thừa hưởng tất cả sở hữu cá nhân của chú

Sirius. Phần hơi có vấn đề của di sản...”

“Cha đỡ đầu của nó chết rồi hả?”

Từ cái ghế sofa, dượng Vernon nói to. Cả cụ Dumbledore lẫn Harry đều quay đầu lại nhìn ông ta. Cái ly rượu mật ong lúc này cứ thế mà khò vô chẩm đầu của dượng Vernon; ông ta thì cố gắng đánh đuổi nó đi.

“Ông chết rồi hả? Cha đỡ đầu của nó ấy?”

“Ừ,” cụ Dumbledore nói. Cụ không hỏi tại sao Harry đã không tâm sự gì về đời nó với gia đình Dursley.

“Vấn đề của chúng ta là,” cụ tiếp tục nói với Harry, như thể đã không hề óc sự gián đoạn nào. “Chú Sirius cũng để lại cho con cả căn nhà số mười hai Quảng trường Grimmauld.”

“Ông để lại một căn nhà hả?” Dượng Vernon nói với vẻ tham lam, hai con mắt nhỏ xúu của ông ta nheo lại tí hí, nhưng chẳng ai buồn trả lời ông ta cả.

“Thầy có thể tiếp tục sử dụng nó làm tổng hành dinh,” Harry nói. “Con không bận tâm. Thầy cứ lấy đi. Con thực sự không muốn lấy nó.”

Harry không bao giờ muốn đặt chân vào số mười hai Quảng trường Grimmauld một lần nữa nếu nó có thể tránh được. Nó nghĩ nó có thể bị ám ảnh mãi mãi bởi ký ức về chú Sirius vợ vẫn trong những căn nhà mốc meo tăm tối một mình, bị cầm tù trong cái nơi mà chú đã khao khát rời bỏ.

“Thế là hòa phóng,” cụ Dumbledore nói. “Tuy nhiên, tạm thời chúng ta bỏ trống tòa nhà.”

“Tại sao?”

“Chà...” cụ Dumbledore nói, phớt lờ tiếng nói của dượng Vernon. Lúc này ông ta đang bị ly rượu mật kiên trì khò ngay đỉnh đầu để cưỡng ép một cách quyết liệt.

“Truyền thống gia đình Black qui định rằng ngôi nhà phải được truyền lại theo trục hệ cho người nam tiếp theo trong dòng họ mang họ ‘Black’. Chú Sirius là người nam cuối cùng trong dòng họ chính thống này, bởi vì em trai chú ấy, Regulus, đã chết trước chú ấy, và cả hai đều không có con. Trong khi di chúc của chú Sirius nói một cách hoàn toàn rõ ràng rằng chú ấy muốn con thừa hưởng căn nhà, nhưng dù vậy có thể có một số thần chú hoặc bùa ếm đã được ếm lên tòa nhà ấy để bảo đảm là nó không thể bị sở hữu bởi bất cứ ai không thuần huyết thống.”

Một hình ảnh sống động về bức chân dung treo trên tường của bà mẹ chú Sirius gào thét và nhổ nước miếng nháng lên trong đầu Harry. Nó nói.

“Con cá có bùa là cái chắc.”

“Khá nhiều,” cụ Dumbledore nói. “Và nếu có một thứ bùa ếm như thế thì quyền sở hữu rất có thể được truyền lại cho người bà con vai vế cao nhất còn đang sống của chú Sirius, có nghĩa là cho người chị họ của chú ấy, bà Bellatrix Lestrange.”

Harry đứng bật dậy mà không nhận thức được điều mình đang làm; cái kính thiên văn và đôi giày thể thao văng từ trên đùi nó qua tuốt bên kia sàn. Mụ Bellatrix Lestrange, kẻ đã giết chú Sirius, mà thừa kế căn nhà ư?

“Không,” nó kêu lên.

“Ừ, hiển nhiên là chúng ta cũng không muốn bà ấy thừa kế căn nhà. Tình huống đây nguy hiểm và phức tạp. Chúng ta không biết liệu các thứ bùa ếm mà chính chúng ta đã ếm lên căn nhà, thí dụ bùa Bất Khả định vị, có còn hiệu lực nữa không một khi quyền sở hữu căn nhà không còn thuộc về chú Sirius nữa. Rất có thể Bellatrix sẽ về đến ngay ngưỡng cửa bất kỳ lúc nào. Đương nhiên chúng ta phải dời đi cho đến thời điểm mà chúng ta làm rõ được sở hữu của địa điểm đó.”

“Nhưng làm sao mà thầy biết được là liệu con có được phép sở hữu nó hay không?”

“May mắn thay,” cụ Dumbledore nói, “có một phép kiểm tra đơn giản.”

Cụ đặt cái ly rỗng của mình lên cái bàn nhỏ bên cạnh cái ghế, nhưng trước khi cụ có thể làm bất cứ điều gì, dượng Vernon đã gào lên:

“Ông có đẹp dùm mấy cái thứ đồ chết tiệt này cho chúng tôi nhờ không?”

Harry quay lại nhìn: tất cả ba người nhà Dursley đang dùng tay che đỡ bên trên đầu của mình, bởi vì mấy cái ly cứ khò từng từng xuống mấy cái sọ dừa của họ, khiến cái thứ đựng bên trong ly văng tung tóe khắp nơi.

“Ôi, tôi xin lỗi,” cụ Dumbledore nhả nhận nói, rồi giơ cây đũa phép lên một lần nữa. Cả ba cái ly đều biến mất.

“Nhưng quý vị cũng biết là có cách tốt hơn mà, ấy là cứ uống đi cho rồi.”

Có vẻ như dượng Vernon sắp nổ tung ra với vô số phản đối khó chịu, nhưng ông ta chỉ thụp trở xuống đám gối nệm cùng với dì Petunia và Dudley mà không nói gì cả, hai con mắt heo ti hí cứ ngó chừng cây đũa phép của cụ Dumbledore.

“Con thấy đó,” cụ Dumbledore nói, quay lại với Harry, và một lần nữa chuyện trò như thể dượng Vernon đã không hề chen ngang vô tiếng nào. “Nếu con thực sự thừa kế căn nhà thì con cũng được thừa

kế...”

Cụ Dumbledore phẩy cây đũa phép lần thứ năm. Một tiếng “cách” lớn vang lên, và một gia tinh xuất hiện với một cái vòi thế chỗ cho cái mũi, hai cái tai dơi khổng lồ, và đôi mắt ngầu đỏ to thô lỗ, đang phủ phục trên tấm thảm dày của nhà Dursley, mình mẩy phủ toàn giẻ rách bẩn thỉu. Dì Petunia thốt ra một tiếng hét dựng tóc gáy, chưa bao giờ trong lịch sử từng có một vật bẩn thỉu như thế bước chân vô nhà dì. Dudley co đôi chân trần hồng hào béo tốt của nó lên khỏi sàn và cứ ngồi với hai chân giơ lên gần quá đầu, như thể nó tưởng cái sinh vật đó có thể chạy lên theo ống quần ngủ của nó.

“Cái đồ quái gì vậy?” Dượng Vernon rống lên.

“Kreacher,” cụ Dumbledore nói dứt câu.

“Kreacher không, Kreacher không, Kreacher không.” Con gia tinh la ông ổng, tiếng gầm to bằng tiếng của dượng Vernon, dẫm thành thành hai chân cái bẩn và kéo giật hai vành tai tổ chim của nó.

“Kreacher thuộc về cô Bellatrix, ừ, đúng, Kreacher thuộc về dòng họ Black, Kreacher muốn cô chủ mới, Kreacher không muốn theo thằng ranh con hỗn xược Potter, Kreacher không, không, không.”

“Như con có thể thấy đó, Harry,” cụ Dumbledore nói to, át mấy tiếng không, không, không. “Kreacher đang cho thấy có một sự miễn cưỡng nhất định trong việc chuyển giao quyền sở hữu sang con.”

“Con không quan tâm,” Harry nói một lần nữa, ghê tởm nhìn con gia tinh đang lẩn lộn gào thét. “Con không muốn nó.”

“Không, không, không, không...”

“Chẳng lẽ con lại muốn chuyển quyền sở hữu nó sang cho Bellatrix hơn à? Hãy nhớ rằng nó đã sống ở Tổng hành dinh của Hội Phượng hoàng trong suốt năm qua.”

“Không, không, không, không...”

Harry nhìn chăm chăm cụ Dumbledore. Nó hiểu Kreacher không thể nào được phép ra đi và đến sống với Bellatrix Lestrange, nhưng cái ý nghĩ phải làm chủ Kreacher, phải chịu trách nhiệm về một sinh vật đã từng phản bội chú Sirius khiến nó thấy tởm lợm.

“Hãy ra lệnh cho nó,” cụ Dumbledore nói. “Nếu nó đã được chuyển giao cho con làm chủ, thì nó sẽ phải vâng lời. Nếu không, lúc đó chúng ta sẽ phải nghĩ đến những biện pháp khác để cách ly nó với bà chủ hợp pháp của nó.”

“Không, không, không, KHÔNG!”

Giọng của Kreacher cất cao lên thành một tiếng rú. Harry không thể nghĩ ra cái gì để nói, ngoại trừ:

“Kreacher, im mồm!”

Trong một thoáng, có vẻ như Kreacher sắp tắt thở. Nó chụp lấy cổ họng, mồm nó vẫn còn lấp vấp một cách điên cuồng, hai con mắt nó lồi hẳn ra. Sau vài giây hớp hơi một cách điên cuồng, nó tự quăng mình nằm sấp lên tấm thảm (dì Petunia khóc thút thít) và đấm đá cái sàn bằng cả hai tay và hai chân, tự chuyển mình qua một cơn cuồng nộ dữ dội, nhưng hoàn toàn yên lặng.

“Tốt, điều đó đơn giản hóa nhiều vấn đề,” cụ Dumbledore phấn khởi nói. “Dường như chú Sirius hiểu điều mà chú ấy làm. Con là người thừa kế hợp pháp của số mười hai Quảng trường Grimmauld và của Kreacher.”

“Con có phải... có phải giữ nó bên mình không?”

Harry thất kinh hồn vía hỏi lại trong khi Kreacher quẩy đập quanh chân nó.

“Không, nếu con không muốn,” cụ Dumbledore nói. “Nếu được, thầy đề nghị con nên gọi nó tới trường Hogwarts để làm việc trong nhà bếp của trường. Bằng cách đó, những gia đình khác có thể trông chừng nó.”

“Phải đó!” Harry reo lên nhẹ nhõm. “Phải đó, con sẽ làm như vậy. Ở... Kreacher... ta muốn mi tới trường Hogwarts và làm việc trong nhà bếp của trường với những gia đình khác.”

Kreacher lúc này đã xoay ra nằm ngửa trên sàn, giơ cả hai chân hai tay lên không trung, ngó Harry ngược từ dưới lên trên bằng cái nhìn kinh tởm sâu sắc nhất, rồi cùng với một tiếng “cạch” lớn, nó biến mất.

“Tốt,” cụ Dumbledore nói. “Cũng còn một vấn đề về con bằng mã Buckbeak bây giờ đã thuộc về con, cho nên nếu muốn thu xếp cách khác...”

“Không,” Harry nói ngay. “Nó có thể ở lại với bác Hagrid. Con nghĩ Buckbeak thích như vậy hơn.”

“Hagrid sẽ vui mừng lắm,” cụ Dumbledore nói. “Bác ấy rất xúc động khi gặp lại con Buckbeak. Nhân tiện, chúng ta đã quyết định, vì sự an toàn của Buckbeak, tạm thời sửa lại tên của nó là Witherwings, mặc dù thầy không tin rằng Bộ có thể đoán ra nó chính là con bằng mã mà họ đã từng kêu án tử hình. Thôi, Harry, hôm xiềng của con xong chưa?”

“Dạ...”

“Con nghi ngờ là thầy không đến sao?” cụ Dumbledore nói một cách sắc xảo.

“Con sẽ đi... và ơ... làm xong ngay, “ Harry hấp tấp nói, vội vàng nhặt nhanh lại cái kính thiên văn và đôi giày thể thao.

Nó mất chừng hơn mười phút một tí để tìm ra những thứ mà nó cần; cuối cùng nó cũng loay hoay rút ra được cái Áo khoác tàng hình từ dưới gầm giường, vặn lại cái nút hũ mực đổi màu, và ấn được cái nắp rương đóng đề xuống cái vạc cổ nhét bên trong. Xong, một tay cố kéo cái rương, tay kia xách cái chuồng con Hedwig, nó đi trở xuống cầu thang.

Nó thất vọng thấy cụ Dumbledore không chờ nó ở trong hành lang, có nghĩa là nó phải trở lại phòng khách.

Chẳng ai nói năng gì cả. Cụ Dumbledore đang ngâm nga khe khẽ, hiển nhiên là thoải mái dễ chịu, nhưng không khí còn đặc hơn cả cái bánh trứng nguội lạnh, và Harry không dám nhìn gia đình Dursley khi nó nói:

“Thưa giáo sư, con đã sẵn sàng rồi ạ.”

“Tốt,” cụ Dumbledore nói. “Vậy thì chỉ còn một chuyện nữa thôi.” Và cụ quay qua nói chuyện với gia đình Dursley một lần nữa. “Chắc chắn là ông bà biết, Harry sẽ tới tuổi trưởng thành trong vòng một năm nữa.”

“Không,” dì Petunia nói, lần đầu tiên kể từ khi cụ Dumbledore bước vô nhà.

“Cho phép tôi hỏi lại?” cụ Dumbledore nói một cách lịch sự.

“Không, nó chưa đủ tuổi trưởng thành. Nó nhỏ hơn Dudley một tháng, và tới năm sau của năm sau nữa Dudley mới đủ mười tám tuổi.”

“A,” cụ Dumbledore vui vẻ nói. “Nhưng trong thế giới Pháp thuật, chúng tôi trưởng thành khi đủ mười bảy tuổi.”

Dượng Vernon lăm bắm, “Lố bịch,” nhưng cụ Dumbledore phớt lờ ông ta.

“Giờ đây, như ông bà biết, vị pháp sư tên là Voldermort đã trở lại đất nước này. Cộng đồng Pháp thuật hiện đang lâm vào tình trạng chiến tranh công khai. Harry, người mà chúa tể Voldermort đã cố gắng giết đi trong nhiều dịp, giờ đây ở trong tình cảnh còn nguy hiểm hơn cả cái ngày mà tôi bỏ nó trên ngác cửa nhà ông bà cách đây mười lăm năm, kèm một lá thư giải thích về việc cha mẹ nó bị ám sát và bày tỏ niềm hy vọng rằng ông bà sẽ chăm sóc nó như thể con cái mình.”

Cụ Dumbledore ngừng lại, mặc dù giọng nói của cụ vẫn nhẹ nhàng bình tĩnh, và cụ chẳng tỏ dấu hiệu nào của sự giận dữ, Harry vẫn cảm thấy một cơn lạnh thấu gù đó phát ra từ cụ và nó nhận thấy gia đình kia co cụm lại sát với nhau.

“Ông bà đã không làm đúng như tôi yêu cầu. Ông bà chưa bao giờ đối xử với Harry như con cái. Nó chẳng nhận được gì từ tay ông bà, ngoại trừ sự bỏ bê và ác nghiệt. Điều tốt nhất còn kể ra được là ít ra thì nó cũng đã thoát được sự hư hỏng đáng sợ mà ông bà đã gây ra cho thằng bé bất hạnh đang ngồi giữa ông bà kia.”

Cả dì Petunia và dượng Vernon đều ngoái đầu nhìn ra sau theo bản năng, như thể trông mong nhìn thấy một ai đó khác Dudley đang ngồi nép vô giữa hai người.

“Chúng tôi... chúng tôi mà đối xử tệ bạc với Dudders à? Ông muốn nói...”

Dượng Vernon bắt đầu nói một cách giận dữ, nhưng cụ Dumbledore giơ ngón tay lên để giữ yên lặng, một sự yên lặng như thể cụ đã táng cho dượng Vernon một cái khờ luôn.

“Pháp thuật mà tôi khơi lên cách đây mười lăm năm có ý nghĩa là Harry có được sự bảo vệ mạnh mẽ khi nó còn có thể gọi căn nhà này là ‘nhà’. Cho dù ở đây nó đã khổn khổ thế nào đi nữa, cho dù nó bị ghẻ lạnh thế nào đi nữa, cho dù nó bị đối xử tàn tệ thế nào đi nữa, ông bà đã cho nó một mái nhà, dù một cách bất đắc dĩ. Pháp thuật này sẽ hết hiệu lực khi Harry đủ mười bảy tuổi; hay nói cách khác, khi nó trở thành một người đàn ông. Tôi chỉ yêu cầu điều này: rằng ông bà hãy cho phép Harry trở về căn nhà này một lần nữa, trước sinh nhật thứ mười bảy của nó, điều này sẽ bảo đảm rằng nó còn tiếp tục có được sự bảo vệ cho tới lúc đó.

Chẳng người nào trong gia đình Dursley nói lời nào. Dudley hơi cau mày, mặc dù nó vẫn còn đang cố gắng suy ra xem nó từng bị đối xử tệ bạc hồi nào. Dượng Vernon thì trông như thể bị cái gì đó vướng mắc trong cổ họng; tuy nhiên, dì Petunia thì lại xúc động một cách kỳ cục.

“Thôi, Harry... đã tới lúc chúng ta lên đường.”

Cuối cùng cụ Dumbledore cũng lên tiếng. Cụ đứng lên và kéo cho ngay lại tấm áo khoác dài màu đen.

“Hẹn đến lúc chúng ta gặp lại,” cụ nói với gia đình Dursley, mấy người này tỏ vẻ như thể thời khắc đó có thể mãi mãi không bao giờ tới. Và sau khi đội mũ, cụ lướt đi ra khỏi phòng.

“Chào,” Harry vội vã nói với gia đình Dursley, rồi bước theo cụ Dumbledore. Cụ đàngs cạnh cái rương của Harry, bên trên rương đặt cái chuông của con Hedwig.

“Lúc này chúng ta không muốn bị vướng víu những thứ này,” cụ nói, lại rút cây đũa phép ra một lần nữa.

“Thầy sẽ gọi chúng tới Hang Sóc đợi chúng ta ở đó. Tuy nhiên, thầy muốn con mang theo bên mình Áo khoác tàng hình... phòng khi cần đến.”

Harry rút tấm áo khoác của nó ra khỏi cái rương một cách khó khăn, cố gắng không bày cho cụ

Dumbledore thấy cái đồng hồ bà lăng hồ lớn bên trong cái rương. Khi nó đã nhét tấm áo vào một cái túi bên trong cái áo gió, cụ Dumbledore vẫy cây đũa phép, và cái rương, cái chuồng, cùng con Hedwig đều biến mất. Cụ Dumbledore lại vẫy cây đũa phép một lần nữa, và cánh cửa trước mở ra một bóng tối mù sương mát lạnh.

“Và bây giờ, Harry à, chúng ta hãy ra đi, bước vào đêm và đuổi theo cô ả phù phiếm – cuộc phiêu lưu.”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Horace Slughorn

Bất chấp cái việc Harry đã giành hết từng giây phút không ngủ trong mấy ngày qua hy vọng một cách tha thiết rằng cụ Dumbledore sẽ đến đón mình đi thực sự, nó vẫn cảm thấy lúng túng lộ liễu khi hai thầy trò ra tới đường Privet Drive. Trước giờ nó chưa từng trải qua một cuộc chuyện trò thực sự nào với thầy hiệu trưởng ở bên ngoài khuôn viên trường Hogwarts; giữa hai người luôn có một cái bàn làm việc. Ký ức về cuộc gặp gỡ mặt-đối-mặt vừa qua giữa hai người lại cứ hay trôi dạt, và chuyện đó càng làm Harry bối rối thêm; nó đã la hét hơi nhiều trong dịp đó, ấy là không kể nó đã thi thố hết tài năng để làm tan tành nhiều món đồ đạc được cụ Dumbledore từng tui nhất.

Tuy nhiên, cụ Dumbledore có vẻ hoàn toàn thư thái. Cụ rạng rỡ nói:

“Thủ sẵn cây đũa phép của trò nhé, Harry”

“Nhưng thưa thầy, con tưởng con không được phép sử dụng pháp thuật bên ngoài trường học chứ?”

“Nếu có một cuộc tấn công,” cụ Dumbledore nói, “thầy cho phép con sử dụng bất cứ phép kháng-bùa hay lời nguyền nào mà con biết xài. Tuy nhiên, thầy không nghĩ rằng con cần phải lo lắng về chuyện bị tấn công vào tối nay.”

“Thưa thầy, tại sao không ạ?”

“Con đang ở bên thầy,” cụ Dumbledore nói một cách đơn giản. “Điều này đủ đảm bảo an toàn, Harry à.”

Cụ đột ngột dừng chân giữa đường Privet Drive.

“Dĩ nhiên là con chưa trải qua kỳ Sát hạch Độn thổ, đúng không?” cụ hỏi

“Dạ chưa,” Harry đáp. “Con tưởng phải đủ mười bảy tuổi mới được thi.”

“Đúng vậy,” cụ Dumbledore nói. “Vậy là con phải bám vô cánh tay thầy thật chặt. Tay trái, nếu không phiền... như con đã nhận thấy đó, tay cầm cây đũa phép của thầy lúc này hơi yếu.”

Harry bám chặt cánh tay cụ Dumbledore đưa ra. Cụ bảo:

“Tốt lắm. Nào, chúng ta đi.”

Harry cảm thấy cánh tay cụ Dumbledore xoắn tuột khỏi bàn tay nó. Nó bèn bám chặt hơn nữa. Việc tiếp theo mà nó nhận ra là mọi thứ bỗng đen hù; nó bị ép rất mạnh từ mọi hướng; nó không thể thở nổi, có những đai sắt chằng quanh ngực nó; tròng mắt nó bị đẩy ngược vô tuốt bên trong đầu, màng tai nó bị đẩy sâu hơn vô trong hộp sọ và rồi...

Nó há họng đón đầy phổi làn khí lạnh ban đêm và mở to đôi mắt đang trào nước. Nó cảm thấy như thể mới vừa bị nhét qua một cái ống cao su rất chặt. Nó mất vài giây định thần mới nhận ra con đường Privet Drive đã biến mất. Nó và cụ Dumbledore lúc này đang đứng ở một nơi có vẻ như một sân làng hoang phế, ở giữa sân có một tượng đài kỷ niệm chiến tranh và vài băng ghế dài. Khi đầu óc đã bắt kịp cảm xúc, Harry hiểu ra nó vừa mới được độn thổ lần đầu tiên trong đời.

“Con có sao không?” Cụ Dumbledore ngó xuống nó lo lắng hỏi. “Cảm giác đó rồi sẽ quen đi.”

“Con không sao.” Harry nói, chà xát hai lỗ tai, có vẻ như hai lỗ tai nó hơi bất đắc dĩ phải rời bỏ con đường Privet Drive. “Nhưng con thấy khoái chồi bay hơn...”

Cụ Dumbledore mỉm cười, kéo tấm áo khoác lừ hành lên sát quanh cổ hơn một chút, và nói:

“Đi lối này.”

Cụ bước đi rất nhanh, băng qua một cái quán trọ trống không và vài căn nhà. Theo như cái đồng hồ trên tháp một nhà thờ kế đó thì đã gần nửa đêm. Cụ Dumbledore nói:

“Nào Harry, nói cho thầy nghe, cái thẹo của con... dạo này còn đau không?”

Harry đưa bàn tay lên trán một cách vô thức và xoa xoa cái dấu hình tia chớp. Nó nói:

“Dạ không. Và con đang thắc mắc về việc đó. Con tưởng nó sẽ phải rát hơn bao giờ hết chứ, vì bây giờ Voldemort đã lại có quyền lực rồi.”

Nó ngược nhìn lên cụ Dumbledore và thấy vẻ hài lòng trên mặt cụ. Cụ Dumbledore nói:

“Nhưng thầy thì nghĩ ngược lại. Chúa tể Voldemort cuối cùng đã nhận ra rằng lâu nay con hơi khoái việc tiếp cận nguy hiểm vào suy nghĩ và tình cảm của hắn. Có vẻ như bây giờ hắn đang xài bùa Bế quan chống lại con.”

“Thế cũng được. Con cũng chẳng phiền,” Harry nói. Nó chẳng tiếc nhớ gì cả những giấc chiêm bao đầy xáo trộn đến những phát nháng đến sừng sờ rọi vô bên trong đầu óc Voldemort.

Hai người queo qua một góc đường, đi ngang qua một trạm điện thoại công cộng và một trạm chờ xe

buýt. Harry lại nhìn ngang cụ Dumbledore một lần nữa.

“Thưa thầy...”

“Gì hử Harry?”

“Ơ... Chúng ta đang ở đâu đây?”

“Harry à, đây là làng Budleigh Babberton xinh đẹp.”

“Chúng ta sẽ làm gì ở đây ạ?”

“À phải, đương nhiên rồi, thầy chưa nói với con,” cụ Dumbledore đáp. “Chà, thầy đã đếm hết nỗi số lần thầy đã nói điều này trong những năm gần đây, nhưng một lần nữa thầy lại phải nói rằng chúng ta thiếu một thành viên trong giáo ban. Chúng ta tới đây để thuyết phục một đồng nghiệp cũ của thầy dừng nghỉ hưu nữa để trở về dạy ở trường Hogwarts.”

“Thưa thầy, con giúp gì được trong chuyện này ạ?”

“À, thầy nghĩ sẽ kiếm được chỗ để xài tới con,” cụ Dumbledore nói một cách mơ hồ. “Queo trái, Harry.”

Hai người đi lên một con đường hẹp rất dốc, hai bên nhà cửa san sát. Tất cả cửa sổ đều tối thui. Trận lạnh giá kỳ quái đã tan từ hai tuần trước ở đường Privet Drive, nhưng vẫn còn dai dẳng ở đây. Nghĩ đến bọn giám ngục, Harry ngoái lại sau liếc mắt nhìn, nắm chặt lấy cây đũa phép trong túi áo.

“Thưa thầy, tại sao chúng ta không dọn thổ thẳng vô nhà đồng nghiệp của thầy cho gọn?”

“Bởi vì như vậy thì bất lịch sự không kém gì đá tông vô cửa nhà người ta,” cụ Dumbledore nói. “Phép lịch sự đòi hỏi chúng ta phải chừa lại cho các pháp sư cơ hội từ chối đón tiếp chúng ta. Và lại, hầu hết nhà cửa của dân pháp thuật đều được bảo vệ bằng bùa chống lại những cuộc đột nhập bằng dọn thổ. Chẳng hạn ở trường Hogwarts...”

“Không ai có thể dọn thổ ở bất cứ đâu bên trong lâu đài hay ngoài sân vườn. Hermione Granger có nói với con như vậy,” Harry nhanh nhẩu nói.

“Và trò ấy hoàn toàn đúng. Chúng ta queo trái một lần nữa.”

Đằng sau hai thầy trò, chuông đồng hồ nhà thờ điểm nửa đêm. Harry thắc mắc tại sao cụ Dumbledore không coi việc đến thăm đồng nghiệp cũ vào đêm hôm khuya khoắt như vậy cũng là bất lịch sự, nhưng giờ đây hai thầy trò đã trò chuyện thoải mái rồi, Harry có nhiều câu hỏi cấp bách hơn để mà hỏi.

“Thưa thầy, con coi trên Nhật báo Tiên Tri ông Fudge đã bị mất chức...”

“Đúng,” cụ Dumbledore đáp. Lúc này cụ đang đi ngược lên phía dốc đứng của con đường. “Thầy chắc là con cũng có đọc thấy rằng ông ấy đã bị ông Rufus Scrimgeour thay thế. Ông này vốn là Giám đốc Sở Thần sáng.”

“Ông ấy... Thầy có nghĩ là ông ấy tốt không?” Harry hỏi.

“Một câu hỏi thú vị,” cụ Dumbledore nói. “Chắc chắn là ông ấy có khả năng. Một tính cách mạnh mẽ cả quyết hơn ông Cornelius.”

“Dạ, nhưng ý con...”

“Thầy hiểu ý con. Rufus là một người hành động, và vì đã từng chiến đấu chống các phù thủy Hắc ám gần như suốt cả đời công tác, nên không đánh giá thấp Chúa tể Voldermort.”

Harry chờ đợi, nhưng cụ Dumbledore chẳng nói gì tới chuyện cụ bất đồng với ông Scrimgeour mà tờ Nhật báo Tiên Tri đã tường thuật, và nó cũng chẳng dám theo đuổi chủ đề đó, cho nên nó đổi đề tài:

“Và... thưa thầy... Con có đọc tin về bà Bones.”

“Ừ,” cụ Dumbledore khẽ nói. “Một mất mát kinh khủng. Bà ấy là một phù thủy vĩ đại. Thầy nghĩ, ngay ở đây thôi... Ồi.”

Cụ đã chỉ hướng bằng bàn tay bị thương.

“Thưa thầy, chuyện gì đã xảy ra với bàn tay của...”

“Bây giờ thầy không có đủ thì giờ để giải thích cho con,” cụ Dumbledore nói. “Đó là cả một câu chuyện gay cấn mà thầy muốn dành cho nó lượng thời gian xứng đáng hơn.”

Cụ mỉm cười với Harry. Nó hiểu rằng cụ không muốn làm cho nó cụt hứng, và rằng nó được phép tiếp tục hỏi.

“Thưa thầy... Con nhận được bằng bưu cú một tờ bướm của Bộ Pháp thuật, về những biện pháp an ninh mà tất cả chúng ta cần thực hiện để chống lại bọn Tử thần thực tử...”

“Ừ, chính thầy cũng nhận được một bản,” cụ Dumbledore nói, vẫn mỉm cười. “Con có thấy tờ đó có ích gì không?”

“Không ích gì mấy ạ.”

“Thầy cũng nghĩ là không. Nãy giờ con đã không hỏi thầy, thí dụ, mùi mứt nào thầy thích nhất, để kiểm tra coi thầy có đúng thật là giáo sư Dumbledore chứ không phải một kẻ giả danh đội lốt không.”

“Con không...” Harry chỉ mới mở miệng, không hoàn toàn chắc là liệu có phải thầy đang rầy nó hay không.

“Để dùng trong tương lai, Harry à, con nên biết đó là mùi nứt dâu đỏ... Mặc dù, dĩ nhiên, nếu thầy là một Tử thần thực tử thì thầy ắt sẽ phải nghiên cứu sở thích mùi nứt của chính thầy trước khi hóa thân thành chính thầy.”

“Ờ... Đúng vậy,” Harry nói. “À, trong tờ bướm có nói cái gì đó về m binh. Chính xác là gì vậy thầy? Tờ bướm nói không rõ lắm.”

“Chúng là những xác chết,” cụ Dumbledore bình tĩnh nói. “Những xác chết đó đã bị phù phép để làm theo lệnh của một phù thủy Hắc ám. Tuy nhiên, lâu lắm rồi chẳng ai nhìn thấy m binh đâu cả, kể từ khi Voldemort đầy quyền lực lần cuối... Hắn đã giết đủ người để thành lập cả một đội quân xác chết, tất nhiên. Chỗ này đây, Harry, ngay đây...”

Hai thầy trò đang ở gần một ngôi nhà nhỏ xây bằng đá xinh xắn giữa một khu vườn riêng. Harry còn đang bận tiêu hóa cái khái niệm khủng khiếp về bọn m binh nên chẳng còn tâm trí đâu để ý đến cái gì khác, nhưng khi hai người đi tới gần cổng trước, cụ Dumbledore chợt đứng khựng lại khiến Harry đâm sầm vào cụ.

“Ồi, ôi thôi, ôi ôi...”

Harry nhướng mắt theo cái nhìn chăm chú của Dumbledore vào lối đi nhỏ được chăm chút kỹ lưỡng phía trước nhà và cảm thấy trái tim nó chùng xuống. Cửa chính ngôi nhà đã bị bung khỏi bản lề.

Cụ Dumbledore liếc nhìn từ đầu đường đến cuối đường. Con đường hoàn toàn vắng ngắt. Cụ khẽ nói:

“Rút đũa phép ra và đi theo thầy, Harry.”

Cụ mở cánh cổng và bước vừa nhanh vừa lặng lẽ trên lối đi nhỏ bằng qua khu vườn, Harry bám sát gót thầy. Rồi cụ Dumbledore chậm chậm đẩy cánh cửa chính, cây đũa phép của cụ giơ cao và sẵn sàng.

“Tỏa sáng.”

Đầu cây đũa phép của cụ Dumbledore bùng lên ngọn lửa, soi ánh sáng của nó lên một hành lang hẹp. Một cánh cửa khác ở ngay bên trái để mở. Giơ cao cây đũa phép có đốm lửa, cụ Dumbledore đi vô phòng khách với Harry bám sát sau lưng.

Mắt họ thấy một cảnh tan hoang hoàn toàn. Một cái đồng hồ cổ bể tanh bành nằm ngay dưới chân hai thầy trò, mặt đồng hồ rạn nứt, còn quả lắc bị văng ra nơi xa giống như một thanh kiếm rớt. Bên cạnh đó là một cây đàn dương cầm, phím của nó cũng bị văng ra sàn nhà. Mảnh vỡ của cây đèn chùm bị rớt nằm lấp lánh gần đó. Mấy cái gối nằm bẹp dí, lông nhồi gối phòi ra từ vết rách; mảnh vụn của đồ sứ và thủy tinh bị

nát như bột phủ lên mọi thứ. Cụ Dumbledore giơ cây đũa phép cao hơn nữa, để ánh sáng của nó rọi lên những bức tường, nơi có cái gì đó màu đỏ sậm và nhờn nhớt được trét lên giấy dán tường. Harry hít vào một hơi ngắn khiến cụ Dumbledore quay nhìn lại. Cụ nói một cách nặng nhọc:

“Không đẹp lắm, hả?”

Cụ di chuyển cẩn thận vô giữa phòng, chăm chú xem xét những mảnh vụn dưới chân. Harry đi theo, đảo mắt nhìn quanh, có phần sợ sệt nhờ đâu bắt gặp cái gì đó ẩn náu đằng sau đồng tan nát của cây đàn dương cầm hay cái ghế sofa bị lật úp, nhưng chẳng có dấu vết của ai cả.

“Thưa thầy, có lẽ đã có một trận quyết đấu và... và chúng đã lôi xác ông ấy đi.” Harry đưa ra giả thuyết, cố gắng không tưởng tượng rằng người đó ắt là bị thương nặng lắm mới để lại những vết máu văng tung tóe lên lưng chừng những bức tường.

“Thầy không nghĩ vậy,” cụ Dumbledore nói khẽ, chăm chú nhìn phía sau của một cái ghế bành nhồi quá căng nằm lẩn một bên.

“Thầy muốn nói là ông ấy...”

“Vẫn còn ở đâu đây. Đúng vậy.”

Và không hề báo trước, cụ Dumbledore thụp xuống, thọc cây đũa phép vào chỗ ngồi của cái ghế bành nhồi quá căng ấy. Cái ghế bành kêu ré lên:

“Ồi!”

“Chào anh, Horace,” cụ Dumbledore nói. Cụ đứng thẳng trở lại.

Harry há hốc miệng. Ở chỗ trước đó nửa giây vốn là cái ghế bành thì giờ đây lại ngồi thu lu một ông già đầu hói cực kỳ mập mạp. Ông ta đang xoa xoa bụng và liếc xéo lên cụ Dumbledore bằng đôi mắt buồn phiền ươn ướt.

“Đâu có cần phải thọc cây đũa phép mạnh dữ vậy. Đau chết đi.”

Ánh sáng của cây đũa phép soi lấp lánh cái sọ bóng lờng và đôi mắt lồi, bộ ria hải mã vĩ đại, và bộ nút được đánh bóng ngời ngời của tấm áo khoác nhung mà ông ta mặc bên ngoài bộ đồ ngủ màu tím hồng. Đỉnh đầu ông chưa nhóng tới cằm cụ Dumbledore.

“Cái gì làm lộ vậy ta?” Ông càu nhàu khi lão đảo đứng lên, vẫn xoa xoa cái bụng phệ. Bị phát hiện ra đang giả dạng một cái ghế bành như vậy mà ông vẫn chẳng hề nao núng thì quả là đáng nể.

“Anh Horace thân mến của tôi ời,” cụ Dumbledore nói, có vẻ vui thích. “Nếu bọn Tử thần thực tử thực

sự đến tìm anh, thì phía trên mái nhà phải xuất hiện Dấu hiệu Hắc ám chứ.”

Vị phù thủy vỗ một bàn tay múp míp lên cái trán rộng.

“Dấu hiệu Hắc ám,” ông lầm bầm. “Đã biết là có cái gì đó... ờ, đúng vậy. Đằng nào thì cũng không có thì giờ, tôi chỉ mới bày biện xong đám đồ đạc khi anh bước vô phòng.”

Ông ta thở khì ra một cái thiệt to khiến cho bộ ria run nhè nhẹ.

“Anh có cần tôi dọn dẹp giúp giúp một tay không?” cụ Dumbledore lịch thiệp đề nghị.

“Vâng, làm ơn,” ông ta đáp.

Hai người đứng đầu lưng lại với nhau, một pháp sư gầy cao lêu nghêu và một pháp sư tròn quay lùn xùn, và cả hai cũng vẩy cây đũa phép của mình trong cùng một động tác quét y hệt nhau.

Bàn ghế bay vèo vèo trở lại vị trí ban đầu của chúng. Chùm đèn trang trí lại treo lơ lửng trên không, lông nhồi gối chui hết trở vô gối, sách rách te tua tự lành lại khi bay lên kệ, đèn dầu bay vút lên mặt bàn nhỏ và thấp sáng trở lại. Một đám khổng lồ những cái khung tranh bằng bạc bay vi vút ngang qua căn phòng và đáp xuống trên cái bàn làm việc, nguyên vẹn và không chút tì vết. Khắp nơi, những vết xước, vết nứt, những lỗ hổng đều tự bít lại, và những bức tường tự lau chùi sạch sẽ.

“Nhân tiện xin hỏi, đó là loại máu gì vậy?” cụ Dumbledore hỏi to để át tiếng gỗ boong boong của cái đồng hồ cổ vừa mới hết bể.

“Trên tường hả? Rõng,” vị phù thủy tên là Horace hét lên, trong tiếng nghiêng ken két và kêu leng keng của chùm đèn treo đang tự rút mình treo lên trần phòng.

Một tiếng tương cuối cùng vang ra từ cây đàn dương cầm, rồi im ắng.

“Ừ, rõng,” vị phù thủy lặp lại trong cơn hứng chuyện trò. “Chai cuối cùng của tôi, và giá cả lúc này thì cao tận trời. Dù vậy, có thể dùng lại được.”

Ông chồm tới với một chai thủy tinh nhỏ để trên đầu tủ ly chén và giơ nó ra phía ánh sáng xem xét cái chất lỏng đậm đặc bên trong chai.

“Hừm, hơi dơ.”

Ông đặt cái chai trở lại đầu tủ và thở dài. Chính lúc đó cái nhìn chăm chú của ông rút xuống Harry.

“Ồ ồ,” ông nói, con mắt tròn to của ông lượn lơ trên vầng trán của Harry và cái thọc hình tia chớp của nó.

“À há.”

“Đây,” cụ Dumbledore nói, di chuyển tới trước để giới thiệu. “Đây là Harry Potter. Harry, đây là một người bạn và đồng nghiệp cũ của thầy, thầy Horace Slughorn.”

Slughorn quay sang cụ Dumbledore, mặt ông nhăn lại.

“Thế ra đây là cách anh tưởng sẽ thuyết phục được tôi à? Chà, câu trả lời là không, anh Albus à.”

Ông đẩy Harry qua một bên, ngoảnh mặt đi một cách cương quyết với cái vẻ của một người đang cố gắng kháng cự lại một ham muốn.

“Thì ít nhất chúng ta cũng có thể làm một ly. Để ôn kỷ niệm xa xưa,” cụ Dumbledore nói.

Ông Slughorn ngập ngừng.

“Thôi được, một ly vậy,” ông nói một cách miễn cưỡng.

Cụ Dumbledore mỉm cười với Harry và dẫn nó đến một cái ghế, không giống cái mà ông Slughorn đã giả dạng, đặt ngay bên cạnh cái lò sưởi vừa được đốt lên và ngọn đèn dầu tỏa ánh sáng rực rỡ. Harry ngồi xuống ghế với một cảm tưởng rõ rệt rằng cụ Dumbledore, vì lý do nào đó, muốn cho người ta phải luôn thấy nó rõ. Rõ ràng là ông Slughorn, lúc ấy đang bận bịu với bình cổ cong và ly pha lê, khi quay mặt lại căn phòng một lần nữa, thì ngay lập tức ánh mắt rớt trúng phải Harry.

“Hừm,” ông nói, nhìn thiệt lệ sang hướng khác như thể sợ làm đau mắt mình.

“Đây...” ông đưa ly rượu cho cụ Dumbledore, cụ đã ngồi xuống mà không cần mời mọc, đoạn ông đẩy cái khay về phía Harry, rồi ngồi lọt thỏm vô đồng gối trên cái ghế sofa đã được sửa sang, và rồi một sự im lặng khó chịu lan ra. Chân của ông ngắn quá nên không chạm tới sàn.

“Sao, dạo này sức khỏe ra sao, anh Horace?”

“Không khá lắm,” ông Horace đáp ngay. “Phối yếu. Khò khè. Thấp khớp nữa. Không thể đi đứng như trước đây. Ôi, tất phải vậy thôi. Già rồi. Mệt mỏi.”

“Thế nhưng mà anh ắt là di chuyển khá lẹ mới chuẩn bị được một cuộc đón tiếp chúng tôi ngoạn mục như vậy, với thời gian báo trước quá ngắn đó chứ,” cụ Dumbledore nói. “Anh đâu có được báo trước nhiều hơn ba phút đâu nhỉ?”

Ông Slughorn nói, nửa quạo quọ nửa tự hào:

“Hai. Không nghe cái bùa Đột nhập của tôi báo động, tại đang tắm. Dù vậy,” ông nghiêm trang nói thêm, dường như đang cố gắng lấy lại thế tự chủ, “cái sự thật vẫn sờ sờ ra đó, tôi là một ông già, anh

Albus à. Một ông già về hưu xứng đáng có được một đời sống yên tĩnh và chút ít rượu ngon.”

Ông chắc chắn là đang có những thứ đó, Harry vừa nghĩ, vừa nhìn chung quanh căn phòng. Căn phòng ngọt ngào và lộn xộn, nhưng đừng ai nói là nó không tiện nghi thoải mái; có ghế nệm êm và ghế gác chân, có rượu và sách, mấy hộp sôcôla và mấy cái gối phồng xốp. Nếu Harry không biết ai sống ở đây, nó sẽ tưởng chủ nhân là một bà già giàu có và kiêu cạo.

“Anh đâu đã già bằng tôi, anh Horace?” cụ Dumbledore nói.

“Ừ, có lẽ chính anh cũng nên nghĩ đến chuyện về hưu đi,” ông Slughorn huých tẹt. Hai con mắt xanh nhạt màu trái chàm ruột của ông đã nhìn thấy bàn tay bị thương của cụ Dumbledore. “Phản xạ không còn như xưa nữa, tôi hiểu.”

“Anh hoàn toàn đúng,” cụ Dumbledore nói một cách bình thản, hất ống tay áo ngược lên để lộ đầu những ngón tay bị phồng và thâm đen; cảnh tượng này làm Harry nổi gai ốc một cách khổ sở.

“Tôi chắc chắn chậm hơn xưa. Nhưng mặc khác...” Cụ nhún vai và xòe bàn tay rộng ra, như thể muốn nói rằng tuổi tác cũng có sự đền bù, và Harry nhận thấy một chiếc nhẫn đeo trên bàn tay không bị thương của cụ mà nó chưa từng thấy cụ đeo trước đây: chiếc nhẫn đó to, hơi thô, làm bằng một thứ có lẽ là vàng, và được nạm bằng một viên đá đen đã bị nứt xuống ở chính giữa. Đôi mắt của ông Slughorn cũng ve vãn chiếc nhẫn một lát, và Harry nhìn thấy một tí cau mày thoáng qua làm nhăn vầng trán rộng của ông.

“Vậy, tất cả những sự đề phòng chống đột nhập này, anh Horace à... chúng nhằm chống lại bọn Tử thần thực tử, hay là tôi?” cụ Dumbledore hỏi.

“Bọn Tử thần thực tử thì cần gì ở một cái gối đệm cũ te tua tội nghiệp như tôi?” ông Slughorn hỏi vặn lại.

“Tôi cho rằng chúng muốn anh biến những tài năng đáng kể của mình thành áp bức, tra tấn, và ám sát.” Cụ Dumbledore nói. “Chẳng lẽ anh đang nói với tôi rằng chúng chưa tìm đến anh để chiêu dụ sao?”

Ông Slughorn nhìn cụ Dumbledore một cách độc địa trong một lát, rồi làu bàu:

“Tôi chưa tạo cho chúng cơ hội nào. Tôi đã di chuyển liên tục trong suốt một năm qua. Không bao giờ ở một nơi nào lâu hơn một tuần lễ. Cứ dọn hết từ nhà dân Muggle này sang nhà dân Muggle khác... Chủ nhân ngôi nhà này đang đi nghỉ ở quần đảo Canary – thiệt là thoải mái dễ chịu, thiệt là tiếc khi phải ra đi. Một khi mình biết cách rồi thì cũng dễ thôi, chỉ cần một lá bùa Đông cứng dán lên mấy cái còi báo động chống trộm ngớ ngẩn mà họ dùng thay vì mấy cái Kính Mách lẻo và liệu sao cho bà con lối xóm không dò ra chuyện mình khuân vô một cây đàn dương cầm.”

“Tài tình thật,” cụ Dumbledore nói. “Nhưng tồn tại kiểu đó nghe cũng hơi mệt đối với một cái gối đệm cũ te tua muốn tìm một cuộc sống yên tĩnh. Này nhé, nếu anh chịu trở về trường Hogwarts...”

“Nếu anh định nói với tôi là cuộc sống của tôi sẽ bình yên hơn ở cái trường thổ tả đó, thì anh nên để dành hơi, anh Albus à! Rất có thể là tôi sống ẩn dật lâu nay, nhưng mấy chuyện đồn đại khôì hài vẫn lọt vào tai tôi kể từ khi bà Dolores Umbridge ra đi! Nếu đó là cách anh đối xử với giáo viên vào những ngày này...”

“Giáo sư Umbridge đã húc vô một đàn nhân mã,” cụ Dumbledore nói. “Tôi nghĩ anh, anh Horace à, anh chắc phải biết điều hơn khi rào bước vô rừng và gọi một đám nhân mã đang cơn giận là nhân mã đồ lai căng bẩn thỉu’.”

“Bà ta đã nói vậy hả?” Ông Slughorn nói. “Mụ này ngu thiệt. Chưa bao giờ ưa được.”

Harry chẳng lười và cả cụ Dumbledore lẫn ông Slughorn đều quay lại nhìn nó. Harry vội vã phân bua:

“Con xin lỗi. Chẳng qua... Con cũng chẳng ưa gì bà ấy.”

Cụ Dumbledore đột ngột đứng dậy.

“Anh đi hả?” ông Slughorn hỏi ngay tức thì, vẻ hớn hở đầy hy vọng.

“Không, tôi đang thắc mắc là tôi có thể dùng nhà vệ sinh của anh không?” cụ Dumbledore nói.

“Ồ,” ông Slughorn nói, rõ ràng là thất vọng. “Đi xuống hành lang, cửa thứ hai, bên trái.”

Cụ Dumbledore rào bước ra khỏi phòng. Khi cánh cửa đã đóng lại sau lưng, chỉ còn lại sự im lặng. Một lát sau, ông Slughorn đứng dậy nhưng dường như không biết chắc là mình định làm gì. Ông lén ngó Harry một cái, rồi đi tới bên lò sưởi và quay lưng lại để sưởi ấm tấm lưng rộng thênh thang của mình.

Bỗng nhiên ông nói:

“Đừng tưởng là tôi không biết tại sao lão dắt theo cậu tới đây.”

Harry chỉ ngược nhìn ông Slughorn. Đôi mắt ươn ướt của ông lướt qua cái sẹo trên trán của Harry, lần này nhìn luôn cả gương mặt nó.

“Cậu trông rất giống cha cậu.”

“Dạ, con có nghe nói vậy,” Harry đáp.

“Ngoại trừ đôi mắt, cậu thừa hưởng đôi mắt của...”

“Mẹ con. Dạ, đúng vậy.” Harry đã nghe nhận xét đó thường xuyên đến nỗi nó phát mệt.

“Hừm. Ừ, phải. Với tư cách thầy giáo, mình không nên có học trò cứng, dĩ nhiên rồi, nhưng con bé ấy

là một trong những học trò cưng của tôi. Mẹ cậu ấy mà.” Ông Slughorn nói thêm, để đáp lại cái nhìn thắc mắc của Harry. “Lily Evans. Một trong những học sinh thông tuệ nhất mà tôi từng dạy. Lanh lợi, cậu biết đấy. Một nữ sinh duyên dáng. Tôi thường nói với trò ấy là đáng ra trò ấy phải thuộc về Nhà của tôi. Tôi cũng thường nhận được những câu trả lời rất táo tợn.”

“Thầy thuộc nhà nào ạ?”

“Tôi là giáo viên chủ nhiệm Nhà Slytherin,” ông Slughorn đáp. “Ôi thôi,” ông nói tiếp rất nhanh, do thấy cảm xúc hiện lên mặt Harry; ông ngoe nguẩy một ngón tay múp míp trước mặt nó. “Đừng có trách tôi về chuyện đó! Tôi đoán là cậu cũng thuộc nhà Gryffindor như mẹ cậu chứ gì? Ừ, thường là theo gia đình. Mặc dù không phải lúc nào cũng thế. Có nghe nói đến Sirius Black không? Ất hẳn là cậu có nghe – đăng báo đầy ra đấy trong suốt hai năm qua – Chết cách đây vài tuần lễ.”

Như thế có một bàn tay vô hình đang vắn ngoéo ruột gan Harry và bóp chặt lại.

“Thôi, dù sao đi nữa hẳn cũng là một người bạn lớn của cha cậu. Toàn bộ dòng họ Black đều vô Nhà của tôi, nhưng Sirius lại lọt vô Nhà Gryffindor, thật là xấu hổ. Hẳn là một học sinh tài giỏi. Tôi thì được người em của hẳn, Regulus, khi cậu ấy xuất hiện, nhưng tôi vẫn khoái có cả bộ.”

Ông nói như thể một nhà sưu tập máu me vừa mua hụt món cổ ngoạn ở một cuộc bán đấu giá. Rõ ràng là bị chìm đắm trong ký ức, ông đắm đắm nhìn bức tường đối diện, lưỡi nhác xoay qua xoay lại tại chỗ cho đến khi bảo đảm hơi nóng phả đều lên cả tấm lưng.

“Mẹ của cậu là một phù thủy gốc Muggle, dĩ nhiên. Không thể tin nổi lúc phát hiện điều đó. Tưởng trò ấy phải thuộc dòng thuần huyết, trò ấy giỏi quá mà.”

“Một trong những người bạn thân nhất của con cũng có gốc Muggle,” Harry nói. “Và bạn ấy là học sinh giỏi nhất trong lứa tụi con.”

“Thình thoảng xảy ra chuyện như vậy, thiệt là khôi hài hả?” ông Slughorn nói.

“Không hẳn,” Harry lạnh lùng đáp.

Ông Slughorn ngó xuống nó ngạc nhiên.

“Cậu chớ có nghĩ rằng tôi thành kiến. Không, không, không! Chẳng phải tôi vừa nói mẹ của cậu là một trong những học trò cưng muôn thuở của tôi đó sao? Rồi nào là Dirk Cresswell trong lứa sau mẹ cậu một năm – bây giờ là Giám đốc đầu ngành Sở Liên lạc Yêu tinh, tất nhiên – một trò nữa cũng gốc Muggle, một học sinh xuất sắc, và vẫn còn cho tôi những thông tin nội bộ tuyệt vời về hiện tình ở Gringotts!”

Ông Slughorn hơi nhún lên nhún xuống một tí, mỉm cười kiểu tự mãn nguyện, và chỉ vào vô số khung hình lấp lánh trên đầu tủ ngăn kéo, trong mỗi khung có hình một người tí hon đang nhúc nhích.

“Tất cả cựu học sinh, đều có chữ ký. Cậu sẽ nhận thấy có Barnabas Cuffe, chủ bút tờ Nhật báo Tiên Tri, trò ấy luôn khoái nghe tôi bình luận tin tức trong ngày. Và Ambrosius Flume, tiệm Công tước Mật – cả thùng mỗi lần sinh nhật, và tất cả chỉ vì tôi đã giới thiệu hăng với Cicero Harrykiss, người đã cho hăng công việc đầu tiên. Và ở hàng sau – cậu có thể thấy nếu cậu chịu khó nhóng cổ lên – đó là Gwenog Jones, đương nhiên là người cầm đầu tập đoàn Holyhead Harrypies... Người ta cứ luôn ngạc nhiên khi nghe tôi nằm trong danh sách khách hàng thân thiết của Harrypies, và vé miễn phí bất cứ khi nào tôi muốn!”

Ý tưởng này dường như khiến ông Slughorn phấn khởi hẳn lên.

“Và tất cả những người này đều biết thầy ở đâu mà tìm, mà gởi đồ cho thầy à?” Harry hỏi, nó vẫn không thể không thắc mắc tại sao bọn Tử thần thực tử vẫn còn chưa dò ra tông tích của ông Slughorn khi mà những thùng kẹo, vé coi Quidditch, và những người đến xin lời khuyên hay ý kiến đều có thể kiểm ra thầy.

Nụ cười tuột khỏi gương mặt ông Slughorn nhanh y như vết máu biến mất khỏi bức tường.

“Dĩ nhiên là không,” ông đáp, ngó ngó xuống Harry. “Tôi đâu có tiếp xúc với bất kỳ ai trong suốt một năm qua.”

Harry có một ấn tượng là những lời nói đó khiến chính ông Slughorn cũng giật mình. Ông có vẻ bồn chồn một lúc. Rồi ông nhún vai.

“Tuy nhiên... pháp sư khôn ngoan đều nhẫn nhục trong những lúc như thế. Dumbledore nói cái gì thì cũng tốt cả, nhưng nhận một vị trí ở trường Hogwarts lúc này thì cũng cầm như tuyên bố tôi đồng minh công khai với Hội Phượng hoàng! Tôi thì vẫn tin chắc họ là những người dũng cảm và đáng ngưỡng mộ và đủ thứ tốt vân vân, nhưng tôi, với tư cách cá nhân, tôi không tưởng tượng nổi tí lệ tử vong...”

“Thầy đâu cần phải gia nhập Hội mới được dạy ở trường Hogwarts,” Harry nói. Nó không thể hoàn toàn giữ cho giọng nói của nó đừng lộ ra sự chế giễu. Thật khó mà thông cảm với cách sống bo bo giữ miếng của ông Slughorn khi nó nhớ đến chú Sirius lúc đó thu mình trong một cái hang và sống bằng những con chuột.

“Phần lớn các giáo sư đâu có ở trong Hội, và chẳng có ai bị giết cả - À, trừ khi thầy tính đến Quirrel, nhưng đáng đời ông ta vì ông ta làm tay sai cho Voldemort.”

Harry đã biết chắc ông Slughorn là một trong những phù thủy không thể chịu đựng nổi khi nghe tên của Voldemort được nói to lên, và nó đã không thất vọng: ông Slughorn rùng mình và kêu oai oái phản đối, nhưng Harry cứ giả nai.

Nó tiếp tục nói:

“Con cho rằng khi cụ Dumbledore là hiệu trưởng thì giáo ban được an toàn hơn so với hầu hết những

người khác. Cụ được coi là người duy nhất mà Voldemort sợ, đúng không ạ?”

Ông Slughorn nhìn đắm đắm vào khoảng không một lúc: dường như ông đang ngẫm nghĩ về những lời Harry vừa nói.

“Ừ, phải, đúng là Kẻ-chớ-gọi-tên-ra chưa bao giờ tìm cách đánh nhau với Dumbledore,” ông lau bầu với vẻ miễn cưỡng. “Và tôi cho rằng người ta có thể lập luận rằng bởi vì tôi không gia nhập bọn Tử thần thực tử, thì Kẻ-chớ-gọi-tên-ra đời nào coi tôi như một người bạn... Trong trường hợp đó nếu tôi gần gũi anh Albus hơn thì có thể an toàn hơn... Tôi không thể giả bộ như cái chết của Amelia Bones không làm tôi rúng động... Nếu cô ấy, có tất cả những quan hệ và sự bảo vệ ở Bộ Pháp thuật thế, mà còn...”

Cụ Dumbledore quay trở lại căn phòng và ông Slughorn nhảy dựng lên như thể ông quên mất có cụ trong nhà. Ông nói:

“A, đây rồi, anh Albus. Anh ở trong ấy lâu dữ à, bị đau bụng hả?”

“Không, tôi chỉ đọc mấy tờ tạp chí Muggle,” cụ Dumbledore nói. “Tôi quả thực khoái những mẫu đan. Thôi, Harry, chúng ta lợi dụng lòng hiếu khách của anh Horace đủ lâu rồi; thầy nghĩ đã đến lúc chúng ta phải ra đi thôi.”

Harry đứng phắt dậy, chẳng cần miễn cưỡng vâng lời chút nào. Ông Slughorn dường như bị dội.

“Anh đi à?”

“Ừ, đi thật. Tôi nghĩ có gặp thì mới hiểu thế nào là một sự nghiệp tiêu tùng.”

“Tiêu tùng...?”

Ông Slughorn dường như bị kích động. Ông xoay xoay hai ngón tay cái mập mập và bồn chồn bứt rứt khi nhìn cụ Dumbledore thắt chặt tấm áo choàng đi đường, và Harry kéo dây khóa cái áo gió của nó.

“Thôi vậy, tôi rất tiếc là anh đã không nhận công việc, anh Horace à,” cụ Dumbledore nói. Cụ giơ bàn tay không bị thương ra để chào giã biệt. “Trường Hogwarts sẽ rất vui mừng đón anh trở lại. Mặc dù an ninh của chúng tôi phải tăng cường ghê gớm, chúng tôi vẫn sẽ luôn rộng cửa đón tiếp anh, nếu anh muốn đến thăm trường.”

“Vâng... ừ... rất tử tế... như tôi nói...”

“Vậy thì, tạm biệt nhé.”

“Chào thầy,” Harry nói.

Hai thầy trò vừa đi tới cửa chính thì nghe một tiếng hét đằng sau lưng họ.

“Được rồi! Được rồi! Tôi sẽ nhận!”

Cụ Dumbledore quay lại thấy ông Slughorn đứng nín thở trong hành lang từ phòng khách ra cửa chính.

“Anh sẽ không nghỉ hưu nữa?”

“Ừ, ừ,” ông Slughorn nôn nóng. “Chắc là tôi điên rồi, nhưng mà, ừ.”

“Tuyệt vời!” Cụ Dumbledore tươi cười, nói. “Vậy thì anh Horace à, chúng tôi sẽ đón anh vào ngày một tháng chín.”

“Ừ, tôi dám nói là các anh sẽ gặp tôi vào tháng chín,” ông Slughorn lẩm bẩm.

Khi hai thầy trò đi xuống con đường nhỏ băng qua vườn, giọng nói của ông Slughorn vẫn còn đuổi theo họ.

“Anh Dumbledore, tôi muốn được lên lương!”

Cụ Dumbledore cười hì hì. Cổng khu vườn đóng lại sau lưng hai thầy trò, và họ bắt đầu đi ngược xuống đồi xuyên qua bóng tối và làn sương mù xoắn đặc.

“Giỏi lắm, Harry,” cụ Dumbledore nói.

“Con đâu có làm gì đâu?” Harry ngạc nhiên nói.

“Ồ, có chứ. Con đã chỉ ra cho thầy Horace chính xác bao nhiêu lợi lộc thầy ấy đạt được khi trở lại trường Hogwarts. Con có thích thầy Horace không?”

“Ơ...”

Harry không biết chắc là liệu nó có thích thầy Slughorn hay không. Nó cho rằng thầy dễ chịu theo cách của thầy, nhưng thầy cũng có vẻ hơi hợm, và cho dù thầy có nói ngược lại đi chăng nữa, thì có vẻ cái việc một người gốc Muggle trở nên một phù thủy xịn đối với thầy vẫn là quá bất ngờ.

Để giải tỏa cho Harry cái trách nhiệm nói ra bất cứ điều nào trong suy nghĩ của nó, cụ Dumbledore nói:

“Thầy Horace thích sự an nhàn của thầy ấy. Thầy ấy cũng thích bầu bạn với những người nổi tiếng, người thành công và có quyền lực. Thầy ấy khoái cái cảm giác rằng mình có ảnh hưởng với những người ấy. Thầy ấy chẳng bao giờ muốn tự mình lên ngôi; thầy ấy thích ngồi ghế sau hơn – rộng chỗ duỗi chân tay, con hiểu chứ. Trước đây thầy ấy thường tuyển chọn học trò cưng ở trường Hogwarts, đôi khi dựa theo tham vọng hay trí tuệ của chúng, đôi khi dựa theo sự duyên dáng hay tài năng của chúng, và thầy ấy có cái sở trường kỳ lạ chọn được những người về sau tiếp tục trở nên xuất chúng trong nhiều lĩnh vực khác nhau.

Thầy Horace lập ra một loại câu lạc bộ của những học trò cưng với cái trung tâm là chính thầy ấy, để giới thiệu, tạo ra những giao lưu hữu ích giữa các thành viên, và để đổi lại thầy ấy luôn luôn thu hái được lợi lộc gì đó, hoặc là một hộp mứt khóm khoái khẩu miễn phí, hoặc là một cơ hội để tiến cử nhân viên trẻ cho Sở Liên lạc Yêu tinh.”

Harry chợt thấy rõ ràng trong đầu hình ảnh một con nhện mập căng khổng lồ, dẹt cái mạng chung quanh nó, giăng đây một sợi tơ, kia một sợi tơ, để dụ mấy con ruồi to và mập đến gần hơn.

“Thầy nói với con tất cả những điều này không phải để con chống lại thầy Horace – hay giáo sư Slughorn,” cụ Dumbledore tiếp tục nói. “Bây giờ chúng ta phải gọi ông ấy như vậy –nhưng là để cho con tự cảnh giác. Chắc chắn thầy ấy sẽ cố gắng tuyển chọn con, Harry à. Con sẽ là châu báu trong bộ sưu tập của thầy ấy; ‘Đứa trẻ sống sót’... hay như danh hiệu mà họ gán cho con lúc này, ‘Kẻ được chọn’.”

Cùng lúc với những lời này, một cơn lạnh thấu không ăn nhập gì với làn sương mù chung quanh lên luôn vô người Harry. Những lời đó gợi nó nhớ tới những lời mà nó đã nghe cách đây vài tuần lễ - những lời mang ý nghĩa đặc biệt và khủng khiếp đối với nó.

Không thể nào trong cả hai có thể sống khi mà kẻ kia tiếp tục tồn tại...

Cụ Dumbledore đã đường bước ngang chỗ ngôi nhà thờ mà họ đã đi quan trước đây.

“Sẽ ổn thôi, Harry. Nếu con bám chặt cánh tay thầy.” sức phen này, Harry đã sẵn sàng cho cuộc độn thổ, nhưng vẫn còn thấy khó chịu. Khi áp lực biến mất và thấy mình đã thở lại được rồi, thì nó nhận ra mình đang đứng bên cạnh cụ Dumbledore trên một con đường quê và nhóng nhìn tới trước về phía cái bóng ngoằn ngoèo của tòa nhà yêu dấu thứ hai của nó trên thế giới này: trang trại Hang Sóc. Bất chấp cái cảm giác kinh hoàng vừa quét qua người nó, tinh thần của nó không thể nào không phấn chấn lên khi nhìn thấy ngôi nhà. Ron ở trong đó... Bà Weasley cũng ở trong đó, bà là người nấu ăn ngon hơn bất cứ người nào mà nó biết...

“Nếu con không phiền, Harry à...” cụ Dumbledore nói khi hai thầy trò đi ngang qua cánh cổng, “thì thầy muốn nói vài lời với con trước khi chia tay. Bí mật. Có lẽ nên nói ở đây?”

Cụ Dumbledore chỉ về phía một ngôi nhà phụ xây bằng đá đã xiêu vẹo là nơi mà gia đình Weasley để cán chổi. Hơi bối rối, Harry đi theo cụ Dumbledore qua cánh cửa kêu cọt kẹt để vào một chỗ còn nhỏ hơn cái tủ chén cỡ trung bình một tí. Cụ Dumbledore thả cây đũa phép của cụ để nó sáng lên như cây đuốc, và mỉm cười với Harry.

“Thầy hy vọng con sẽ tha lỗi cho thầy về việc lại nhắc tới chuyện đó, Harry, nhưng thầy hài lòng và hơi tự hào là con dường như đương đầu khá tốt sau mọi chuyện xảy ra ở Bộ. Cho phép thầy nói rằng thầy nghĩ chú Sirius sẽ tự hào về con.”

Harry nuốt nước miếng, tiếng nói dường như đã bỏ rơi nó. Nó không nghĩ là nó có thể chịu đựng nổi chuyện trò về chú Sirius; nghe cái câu đợng Vernon nói “cha đỡ đầu nó chết rồi hả?” đã đủ đau đớn rồi, và nghe tên chú Sirius bị thầy Slughorn phun ra một cách tùy tiện còn đau tệ hơn nữa.

Cụ Dumbledore nói một cách dịu dàng:

“Thật là tàn nhẫn khi mà con và chú Sirius chỉ ở bên nhau một thời gian ngắn. Một kết thúc tàn khốc của một điều đáng ra phải là một quan hệ hạnh phúc và lâu dài.”

Harry gật đầu, mắt nó nhìn trân trân con nhện nhện lúc này đang bò lên mũi của cụ Dumbledore. Nó có thể nói rằng cụ Dumbledore đã hiểu, rằng cụ có thể không tin, nhưng mãi cho đến khi lá thư của cụ được gửi đến, thì Harry đã dành gần như tất cả thời gian ở nhà Dursley để nằm dài trên giường, không buồn ăn và chỉ đắm đắm nhìn vào khung cửa sổ mờ sương, đây nổi trống trải lạnh giá mà nó đã phải trải qua khi tiếp cận bọn giám ngục.

Cuối cùng Harry nói, giọng chùng xuống:

“Thật khó mà tin được là chú ấy sẽ không viết thư cho con nữa.”

Mắt nó chợt nóng rát và nó chớp chớp mắt. Nó cảm thấy ngu ngốc khi phải thừa nhận điều đó, nhưng quả thật rằng chuyện còn có ai đó bên ngoài trường Hogwarts quan tâm đến những gì xảy ra cho nó, gần như một bậc cha mẹ quan tâm tới con, đã từng là điều đẹp đẽ nhất trong chuyện nó phát hiện ra người cha đỡ đầu của mình... Vậy mà giờ đây bọn bư cú sẽ chẳng bao giờ còn mang đến cho nó niềm an ủi đó nữa...

“Chú Sirius đã đại diện cho nhiều thứ mà trước đó con chưa từng biết đến,” cụ Dumbledore nói dịu dàng. “Đương nhiên, sự mất mát đó quá là tan nát...”

“Nhưng khi con ở nhà Dursley...” Harry ngắt lời cụ Dumbledore, giọng nó trở nên mạnh mẽ hơn. “Con đã hiểu rằng con không thể tự cô lập mình hay... hay sụp đổ. Chú Sirius đâu có muốn con như vậy, phải không? Và dù sao đi nữa, cuộc sống quá ngắn ngủi... Hãy nghĩ tới Bà Bones, nghĩ tới bà Emmeline Vance... Có thể con là người tiếp theo, biết đâu? Nhưng nếu có là thế,” Harry nói năng quyết liệt, bây giờ nó đã nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lấp lánh ánh đuốc của cụ Dumbledore, “con chắc chắn sẽ đem theo thật nhiều Tử thần thực tử chết cùng, kể cả Voldermort nếu con thanh toán nổi.”

“Nói năng vừa giống con trai của cha mẹ con vừa là con trai đỡ đầu thực sự của chú Sirius!” cụ Dumbledore vừa nói, vừa vỗ nhẹ nhẹ lên lưng Harry tán thành.

“Thầy phải ngả mũ trước con... Hay đúng ra là thầy sẽ ngả mũ rồi, nếu thầy không sợ gửi cho con con nhện nhện. Và bây giờ Harry à, về một đề tài rất gần gũi đây... Thầy tình cờ biết là con đặt mua Nhật báo Tiên Tri trong hai tuần lễ vừa qua?”

“Dạ,” Harry nói, tim nó đập nhanh hơn.

“Vậy thì con có nhận thấy là có nhiều rò rỉ tùm lum về cuộc phiêu lưu của con trong Sách đường Tiên Tri chứ?”

“Dạ,” Harry lại nói. “Và bây giờ mọi người đều biết con là kẻ...”

“Không, họ không biết,” cụ Dumbledore ngắt lời. “Chỉ có hai người trên cả thế giới này biết nội dung đầy đủ của lời tiên tri được phán về con và chúa tể Voldemort, và cả hai người đó đang đứng trong căn chòi để chối hời hám đầy bụi bám nhện giăng này. Tuy nhiên, đúng là nhiều người đã đoán, chính xác là Voldemort đã phái bọn Tử thần thực tử của hắn đi đánh cắp lời tiên tri, và lời tiên tri có liên quan đến con. Bây giờ, thầy nghĩ là thầy đúng nếu nói rằng con chưa kể cho bất cứ ai chuyện con biết lời tiên tri đó nói gì chứ?”

“Vâng,” Harry đáp.

“Một quyết định khôn ngoan, về mọi mặt,” cụ Dumbledore nói. “Mặc dù thầy nghĩ con nên thoải mái tâm sự với bạn bè thân thiết của con như Ron Weasley và cô Hermione Granger. Ừ...” Cụ tiếp tục nói khi thấy Harry tỏ vẻ sững sốt. “Thầy nghĩ họ cũng nên biết. Nếu con mà không giải bày với họ một điều quan trọng như vậy thì cảm như chơi khăm họ.”

“Con không muốn...”

“... làm họ lo lắng hay sợ hãi hả?” Cụ Dumbledore nói. Cụ đưa mắt nhìn qua bên trên cặp kính nửa vàng trắng để dò xét gương mặt Harry. “Hay cũng có thể, con không muốn thú nhận là chính con cũng lo lắng và sợ hãi? Con cần bạn bè, Harry à. Như con đã nói rất đúng, chú Sirius đâu có muốn con tự cô lập mình.”

Harry không nói gì, nhưng cụ Dumbledore không có vẻ đòi hỏi câu trả lời. Cụ nói tiếp:

“Về một đề tài khác, mặc dù cũng có liên quan, ấy là thầy muốn niên học sắp tới con sẽ theo học một lớp riêng với thầy.”

“Lớp riêng... với thầy?”

Harry nói, ngạc nhiên đến buột miệng, phá vỡ sự im lặng này giờ của mình.

“Ừ, thầy nghĩ đã đến lúc thầy cần can thiệp nhiều hơn vào việc giáo dục con.”

“Thưa thầy, thầy tính sẽ dạy con môn gì?”

“À, một chút môn này, một chút môn kia,” cụ Dumbledore ung dung nói.

Harry chờ đợi trong hy vọng tràn trề, nhưng cụ Dumbledore không nói tí mĩ, nên nó bèn hỏi về một

chuyện khác đã từng khiến nó hơi điều đứng.

“Nếu con theo học lớp riêng với thầy, con sẽ được miễn học Bế Quan bí thuật với ông Snape, phải không ạ?”

“Giáo sư Snape, Harry à... Ừ, khỏi. Con được miễn.”

Harry thở phào.

“Hay quá. Bởi vì mấy buổi học đó...” Nó ngừng lại, cẩn thận không nói ra những gì nó nghĩ.

“Thầy nghĩ từ ‘hổng bét’ là một từ hay đáng dùng trong trường hợp này,” cụ Dumbledore gật đầu nói.

Harry bật cười.

“Hay quá. Vậy nghĩa là từ nay con sẽ không phải gặp giáo sư Snape thường xuyên nữa,” nó nói. “Bởi vì thầy ấy sẽ không cho con theo học lớp Độc dược trừ khi con đạt điểm Xuất sắc trong kỳ thi Pháp thuật Thường đẳng (O. W. L.), mà con biết là con sẽ không đạt nổi.”

“Đừng có đếm cú trước khi chúng được giao,” cụ Dumbledore nghiêm trang nói. “À, nhân nói chuyện này, kết quả thi sẽ được cú đưa đến trong ngày hôm nay. Bây giờ còn hai chuyện nữa trước khi chúng ta chia tay, Harry à. Thứ nhất, thầy muốn từ bây giờ trở đi con luôn luôn giữ bên mình tấm Áo khoác tàng hình. Ngay cả khi con ở trong trường Hogwarts. Để đề phòng thôi, con có hiểu ý thầy không?”

Harry gật đầu.

“Và sau cũng, trong thời gian con ở đây, trang trại Hang Sốc được canh phòng an ninh ở mức cao nhất mà Bộ Pháp thuật có thể bố trí. Những biện pháp an ninh này chắc chắn gây ra rất nhiều phiền phức cho ông Arthur và bà Molly – thí dụ, tất cả bưu kiện của họ đều bị đưa về Bộ kiểm tra trước khi được gửi đi. Họ chẳng hề lấy làm phiền chút xíu nào hết, bởi vì mối quan tâm duy nhất của họ là sự an toàn của con. Tuy nhiên, nếu trong thời gian con ở đây với họ mà con làm điều gì liều lĩnh, thì đó sẽ là một sự đền đáp tệ bạc.”

“Con hiểu,” Harry nói nhanh.

“Vậy thì, tốt lắm,” cụ Dumbledore vừa nói, vừa đẩy cửa cái nhà để chổi và bước ra sân. “Thầy thấy có ánh đèn trong nhà bếp. Chúng ta không nên trì hoãn lâu hơn cái cơ hội ca cẩm của bà Molly về cái sự ồm nom ồm nhách của con.”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Hơi Bị Nhót

Harry và cụ Dumbledore tiến đến gần cửa sau của Hang Sóc, chung quanh vương vãi những thứ đồ vứt đi thân quen như ủng cũ và vạc rỉ; Từ đây Harry có thể nghe tiếng những con gà mái ngái ngủ cục cục vọng lại từ chuồng gà ở xa xa. Cụ Dumbledore gõ cửa ba lần và Harry thấy có một chuyển động thành linh bên trong cửa sổ nhà bếp. Một giọng lo lắng vang lên mà Harry nhận ra ngay là giọng của bà Weasley:

“Ai đó? Hãy tự danh.”

“Tôi đây, Dumbledore, đem Harry đến.”

Cửa mở ra tức thì. Và đứng ngy cửa là bà Weasley, thấp người, phúng phính, và mặc một cái áo ngủ màu xanh lá đã cũ.

“Ôi, Harry cưng! Phước đức quá, cụ Albus, cụ làm tôi hơi hoảng, cụ nói đừng có trông cụ cho tới trước khi trời sáng mà!”

“Tại chúng tôi hên,” cụ Dumbledore nói, đẩy Harry bước qua ngưỡng cửa. “Thầy Slughorn tỏ ra dễ dụ khi hơn là tôi tưởng. Dĩ nhiên là chính Harry làm được việc ấy. A, chào cô Nymphadora!”

Harry ngó quanh và nhận thấy bà Weasley không ở một mình trong bếp, mặc dù vào cái giờ khuya khoắt này. Một phù thủy trẻ có gương mặt hình trái tim nhợt nhạt và một mái tóc nâu xù đang ngồi bên cạnh bàn, ấp một cái tách bự giữa hai bàn tay. Cô ta nói:

“Chào giáo sư. Khỏe hả Harry!”

“Chào cô Tonks.”

Harry nghĩ cô Tonks trông có vẻ u sầu, thậm chí bệnh, và có gì đó gượng gạo trong nụ cười của cô. Chắc chắn là bề ngoài của cô kém màu mè hơn bình thường khi cô không trang điểm bằng cái tán quen thuộc của mái tóc màu hồng kẹo bong bóng.

“Tôi phải đi thôi,” cô nói vội, vừa khoác tấm áo choàng quanh vai. “Bà Molly, cảm ơn bà đã mời trà và thông cảm.”

“Xin đừng ra đi chỉ vì tôi đến đây,” cụ Dumbledore khách sáo nói. “Tôi không thể ở lại lâu đâu, tôi

còn vài vấn đề khẩn cấp cần bàn bạc với ông Rufus Scrimgeour.”

“Không, không. Tôi cần phải đi mà,” cô Tonks nói, tránh nhìn vào mắt cụ Dumbledore. “Ngủ ngon!”

“Này cưng, sao không ghé ăn cơm tối vào cuối tuần, cả Remus và Mắt-điên cũng tới...?”

“Không, thực tình là không thể, bà Molly à... Dù sao cũng cảm ơn bà... Chúc tất cả ngủ ngon nhé.”

Cô Tonks bước vội ngang qua cụ Dumbledore và Harry để đi ra sân, cách ngưỡng cửa vài bước, cô đứng quay tại chỗ và biến mất vào không trung. Harry nhận thấy bà Weasley có vẻ phiền muộn.

“Thôi, thầy sẽ gặp lại con ở trường Hogwarts, Harry!” cụ Dumbledore nói. “Bảo trọng. Thừa bà Molly, kẻ tôi tớ xin cáo từ.”

Cụ cúi rạp trước bà Weasley rồi nổi bước cô Tonks, biến mất tại đúng y cùng một địa điểm. Bà Weasley đóng cánh cửa mở ra khoảng sân trống trơn và rồi nằm vai Harry xoay trong vùng sáng rạng rỡ của ngọn đèn trên bàn để kiểm tra vóc dáng nó.

“Con giống thằng Ron,” bà thở dài, nhìn nó từ trên xuống. “Cả hai đứa bay trông như là bị ế xì bùa Kéo giãn. Bác thề là thằng Ron đã cao thêm một tấc hai kể từ khi bác mua cho nó bộ đồng phục năm ngoái. Con có đói không, Harry?”

“Dạ, con đói,” Harry nói, bất thành linh nhận ra nó đang đói cồn cào.

“Ngồi xuống đi cưng. Bác sẽ dọn ra cái gì đó.”

Khi Harry ngồi xuống, một con mèo lông xù vàng khè có cái mặt tròn bạnh như trái bầu nhảy phóc lên đầu gối của nó an tọa rồi kêu rừ rừ.

“Vậy là Hermione cũng ở đây ạ?” Harry vui vẻ hỏi, vừa cù nhẹ sau tai con mèo Crookshanks.

“Ờ phải, con bé vừa tới ngày hôm kia,” bà Weasley đáp, vừa gõ nhẹ vào cái nồi sắt tổ tương bằng cây đũa phép. Cái nồi nhảy phóc lên mặt lò, kêu lên một tiếng keng to và ngay lập tức bắt đầu sôi ùng ục.

“Mọi người đều đang ngủ, dĩ nhiên rồi, vì bọn bác tưởng còn mấy tiếng đồng hồ nữa con mới đến. Đây, con ăn đi.”

Bà lại gõ cái nồi một lần nữa, nó tự nhắc mình lên không trung, bay về phía Harry, rồi lật nghiêng, bà Weasley đẩy một cái tô tới ngay bên dưới cái nồi vừa đúng lúc để đón món súp hành đặc bốc khói đang chảy xuống.

“Bánh mì không con?”

“Cảm ơn, bác Weasley.”

Bà vẩy cây đũa phép qua vai; một ổ bánh mì và một con dao cắt bánh duyên dáng bay ào tới đáp xuống bàn ăn; khi ổ bánh mì đã tự cắt ra thành từng lát và cái nôi súp đã rót xuống mặt lò, bà Weasley ngồi xuống đối diện với Harry.

“VẬY là con đã thuyết phục được thầy Horace Slughorn đi dạy lạ?”

Harry gật đầu, mồm miệng nó đang ngốn đầy súp nóng nên nó không thể nói được.

Bà Weasley nói:

“Thầy từng dạy cả bác trai Arthur và bác. Thầy đã dạy ở Hogwarts từ thời xưa lơ xưa lắc, bác nghĩ thầy bắt đầu dạy cùng thời với cụ Dumbledore. Con có thích thầy ấy không?”

Miệng Harry giờ đây lại ngốn đầy bánh mì, nó chỉ nhún vai và dùng đũa cái đầu một cách vô thường vô phạt.

“Bác hiểu ý con,” bà Weasley nói, gật gù một cách khôn ngoan. “Dĩ nhiên khi nào thầy ấy muốn thành hấp dẫn thì cũng thành hấp dẫn, nhưng bác Arthur chẳng bao giờ ưa thầy ấy. Bộ Pháp thuật bây giờ bữa phứa bọn hot cứng của thầy ấy, chúng luôn luôn giỏi giang chuyện thăng quan tiến chức, nhưng chẳng bao giờ dành nhiều thì giờ cho bác Arthur – dường như chẳng hề nghĩ là bác ấy có đủ tham vọng trèo đèo. Thôi, chỉ là nói cho con biết, ngay cả Thầy Slughorn cũng phạm sai lầm. Bác không biết Ron có viết thư cho con chưa – chuyện mới đây thôi – nhưng bác Arthur của con vừa được thăng chức!”

Quá rõ ràng là bà Weasley chỉ lăm le nổ ra tin sốt dẻo này.

Harry nuốt một họng đầy súp rất nóng và nghĩ rằng nó cảm giác được cổ họng mình đang phồng rộp lên. Nó thối phều phều, nói:

“Tuyệt quá!”

“Con thiệt là dễ thương,” bà Weasley cười rạng rỡ, có lẽ tưởng nó ứa nước mắt vì mừng vui cảm động trước cái tin đó. “Ừ, ông Rufus Scrimgeour đã thiết lập thêm nhiều Sở mới để đáp ứng tình hình hiện tại, và bác Arthur hiện nay đưugiáo sư đầu Sở Phát hiện và Tịch thu Bùa chú phòng chống và Vật thể Bảo vệ giả mạo. Đó là một công tác lớn lao, dưới quyền của bác ấy bây giờ có tới mười người báo cáo.”

“Chính xác thì...”

“Chà, con thấy đó, trong cơn hoảng hốt vì Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, khắp nơi rộ lên bán đủ thứ kỳ cục, những thứ được coi là để bảo vệ chống lại Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy và bọn Tttt. Con có thể hình dung ra những thứ đó – như cái gọi là Độc dược bảo vệ thực ra là nước xốt pha thêm một chút mù củ hạc,

hay hướng dẫn phòng vệ tà ma thì lại làm văng mất vành tai người ta... Ôi, đại để là thủ phạm mấy vụ đó chỉ là những người như lão Mundungus Fletcher, những người chẳng bao giờ làm được một ngày công trung thực trong đời và đang thừa lúc mọi người quá hoảng sợ mà trục lợi. Thịnh thoảng đó đây lại xuất hiện những thứ đáng kinh tởm. Hôm nọ bác Arthur tịch thu được một cái hộp Kính Mách lẻo đã ếm bùa mà gần như có thể chắc chắn là do một Tttt gài đặt. Vậy là, con hiếu chứ, đó là một công tác rất quan trọng, và bác nói với bác trai thiệt là ngu nếu không xử lý luôn mấy cái bu-gi ô tô và đám lò nướng bánh bằng điện cùng tất cả những thứ còn lại trong mớ rác rưởi của dân Muggle.”

Bà Weasley kết thúc bào diễn văn bằng một cái nhìn nghiêm nghị, như thể chính Harry là kẻ đề xuất rằng bỏ qua mấy cái bugi là tự nhiên thôi.

“Bác trai vẫn còn ở sở làm ă?” Harry hỏi.

“Ừ, bác trai đang làm việc. Thực ra thì bác ấy về trễ một chút... bác trai nói sẽ về nhà vào khoảng nửa đêm...”

Bà quay lại nhìn cái đồng hồ to tướng đang ngồi chông chênh trên một đồng vải trải giường trong giỏ đồ chờ đem giặt ở cuối cái bàn. Harry nhận ra cái đồng hồ ngay tức thì. Nó có chín cây kim, mỗi cây khắc tên của một người trong gia đình, và thường thường được treo trong phòng khách nhà Weasley, mặc dù vị trí hiện giờ của nó cho thấy là bà Weasley đã rình nó đi khắp nhà với bà. Lúc này mỗi cây kim trong tổng cộng chín cây đều chỉ vào chữ nguy hiểm chết người.

“Đạo này nó cứ chỉ như vậy,” bà Weasley nói bằng một giọng tự nhiên không được thuyết phục lắm, “từ hồi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trở lại công khai. Bác cho là bây giờ ai cũng lâm vào cảnh nguy hiểm chết người... bác không nghĩ chỉ riêng gia đình mình... nhưng bác không biết ai khác nữa có cái đồng hồ giống như cái này, nên không thể kiểm tra được. Ô!”

Kêu lên một tiếng đột ngột, bà Weasley chỉ vào mặt đồng hồ. Cây kim ông Weasley đã chệch snag chữ đang đi lại.

“Ảnh sắp về nhà!”

Vừa đúng, chỉ một tí sau là có tiếng gõ cửa. Bà Weasley bật dậy vội vàng chạy ra cửa; một tay đặt lên núm cửa và áp sát mặt vào lớp gỗ, bà gọi khẽ:

“Arthur, anh đó hả?”

“Ừ,” giọng mệt mỏi của ông Arthur vang lên. “Nhưng nếu anh là một Tttt anh cũng nói vậy, cưng à. Hãy hỏi một câu nào đi!”

“Ôi, thiệt tình...”

“Molly!”

“Được rồi, được rồi... Tham vọng tha thiết nhất của anh là gì?”

“Tìm ra cách thức làm sao máy bay giữ được trên trời.”

Bà Weasley gạt đầu và vặn núm cửa, nhưng rõ ràng là ông Weasley đang nắm chặt nó ở phía bên kia cửa, bởi vì cánh cửa vẫn đóng vững vàng.

“Molly! Anh phải hỏi em câu hỏi của em trước!”

“Anh Arthur, thật tình, chuyện này chỉ là trò ngốc...”

“Em muốn anh gọi em là gì khi chỉ có hai đứa mình với nhau?”

Thậm chí trong ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn lồng Harry cũng có thể thấy bà Weasley ngượng đỏ cả mặt; chính nó cũng bỗng nhiên cảm thấy ấm quanh tai và cổ, và nó hấp tấp húp súp sồn sột, khua muống trong tô thiệt to.

“Molly lắc lư,” một bà Weasley thẹn thùa thì thầm vào cái khe của kẹt cửa.

“Đúng,” ông Weasley nói. “Bây giờ thì em có thể để anh vô nhà.”

Bà Weasley mở cửa để hiện ra ông chồng của mình, một phù thủy gầy, hói, tóc đỏ hoe, đeo một cặp kính gọng sừng và mặc một cái áo choàng lữ hành dài và bụi bặm.

“Em vẫn không hiểu tại sao chúng ta cứ phải thông qua thủ tục đó mỗi lần anh trở về nhà,” bà Weasley nói, mặt bà vẫn còn hồng hồng khi giúp chồng cởi áo choàng. “Ý em nói là một Tttt vẫn có thể ép anh phun ra câu trả lời trước khi hấn giả dạng anh được mà.”

“Anh biết, em à, nhưng đó là thủ tục của Bộ, và anh phải làm gương. Mùi gì thơm quá... súp hành hả?” Ông Weasley khấp khởi hy vọng quay về phía cái bàn ăn và kêu lên, “Harry! Bọn bác cứ tưởng tối sáng mới được gặp con!”

Hai bác cháu bắt tay nhau, và ông Weasley ngồi phịch xuống một cái ghế bên cạnh Harry trong khi bà Weasley đặt một tô súp trước mặt ông.

“Cám ơn em, Molly. Thiệt là một đêm vất vả. Có một thằng điên nào đó bắt đầu tung ra bán Mề-day Biến-dạng. Chỉ cần đeo nó quanh cổ là mình có thể biến đổi ngoại hình theo ý muốn. Một trăm ngàn kiểu nguy trang, giá chỉ có mười Galleon!”

“Mà thực ra sẽ có chuyện gì xảy ra nếu đeo nó vô?”

“Hầu hết trường hợp thì người ta chỉ biến đổi sang một màu cam hơi dị, nhưng có hai người đã nổi mụn cóc giống gai tua bạch tuộc khắp mình mẩy. Làm như thế bệnh viện Thánh Mungo còn thiếu việc để làm ấy!”

“Nghe giống như mấy cái thứ mà thằng Fred với thằng George thấy vui ấy,” bà Weasley ngập ngừng nói. “Anh có chắc là...”

“Dĩ nhiên anh chắc,” ông Weasley nói. “Mấy thằng nhóc sẽ không làm mấy thứ như thế, nhất là khi ai nấy đang khao khát tìm sự bảo vệ.”

“Vậy đó là lý do anh về trễ à, mấy cái Mề-đay Biến-dạng ấy?”

“Không, bọn anh đánh hơi ra một Bùa Phản thùng bậy bạ dưới chỗ Con voi và Lâu đài, nhưng hên là khi bọn anh tới nơi thì Đội Thi hành Luật Pháp thuật đã giải quyết xong vấn đề rồi...”

Harry ráng nhìn một cái ngáp dài sau bàn tay che miệng.

“Đi ngủ,” một bà Weasley không thể bị qua mắt nói ngay lập tức. “Bác đã dọn phòng của Fred và George cho con, nó sẽ là phòng riêng của con.”

“Ừa, hai anh đâu ạ?”

“Ôi, tụi nó ở dưới Hẻm Xéo, ngủ trong một căn phòng nhỏ ngay bên trên cái tiệm giởn của tụi nó tại vì tụi nó bận lắm,” bà Weasley nói. “Bác phải nói là ban đầu bác không tán thành lắm, nhưng rồi tụi nó có vẻ cũng có một chút nhạy bén trong kinh doanh. Thôi, đi ngủ đi con, hòm xiểng của con ở trên phòng rồi.”

“Chúc bác ngủ ngon, bác Weasley,” Harry nói, đẩy lui cái ghế. Con Crookshanks nhảy xuống khỏi đùi nó và lỉnh ra khỏi phòng.

“Ngủ ngon, Harry,” ông Weasley nói.

Khi rời khỏi nhà bếp, Harry thấy bà Weasley liếc vào cái đồng hồ ngồi trong cái giỏ đồ giặt. Tất cả kim đồng hồ lại một lần nữa cùng chỉ vào chữ nguy hiểm chết người.

Phòng ngủ của Fred và George ở trên tầng thứ hai. Bà Weasley chìa cây đũa phép lên một ngọn đèn đặt trên cái bàn cạnh giường ngủ, cái đèn bật sáng lên ngay tức thì, tràn ngập căn phòng một thứ ánh sáng vàng óng dễ chịu. Mặc dù một bình hoa to tướng đã được đặt trên bàn giấy trước một cái cửa sổ nhỏ, hương hoa vẫn không ngậy trang được một mùi hôi vương vất trong phòng mà Harry nghi là mùi thuốc súng. Một phần khá lớn mặt bằng căn phòng được dành chỗ cho một số lượng khổng lồ những cái hộp giấy cạc tông dán kín và không ghi dấu hiệu gì hết. Nằm giữa đống hộp đó là cái rương của Harry. Căn phòng trông có vẻ như đã được tạm thời làm kho chứa.

Con Hedwig rúc lên mừng rỡ chào Harry từ chỗ nó đậu trên nóc tủ quần áo, rồi bay qua cửa sổ; Harry biết là nó đã chờ gặp lại Harry rồi mới đi săn mồi. Harry chúc bà Weasley ngủ ngon, rồi mặc quần áo ngủ vào, và trèo lên một cái giường. Có cái gì đó cứng cứng trong chiếc gối nó nằm. Nó mò mẫm bên trong gối và lôi ra được một cục kẹo tím-và-cam, mà nó nhận ra là kẹo ói. Tự mỉm cười một mình, Harry trở mình và ngủ ngay tức thì.

Mấy giây sau, (hay là Harry nghĩ như vậy), nó bị đánh thức bởi một thứ nghe như tiếng nổ của súng thần công khi cánh cửa mở bung ra. Ngồi bật dậy, nó nghe soàn soạt tiếng tấm màn bị kéo ra: ánh nắng chói chang dường như chọc mạnh vô hai mắt nó. Giơ một tay che mắt, Harry dùng tay kia mò mẫm tìm đôi mắt kính của nó một cách không mấy hy vọng.

“Cứ gì vùi?”

“Tụi này không dè bở đã ở đây rồi!” Một giọng nói to và hào hứng vang lên, và Harry nhận được một cú đâm thành lình ngay trên đỉnh đầu.

“Ron, đừng đánh trò ấy!” Một giọng con gái đầy vẻ quở trách.

Bàn tay của Harry đã tìm được cặp kính, nó bèn đeo ngay vào, tuy nhiên ánh sáng chói lọi khiến nó đàng nào cũng chẳng thấy gì. Một cái bóng to thù lù và dài sọc đứng đưa ngay trước mặt nó, nó chớp chớp mắt và Ron Weasley hiện rõ ra, đang nhe răng cười với nó.

“Có sao không?”

“Chưa bao giờ đã hơn vậy,” Harry nói, vừa xoa đỉnh đầu, vừa thụt trở xuống đồng gối. “Còn bở?”

“Không đến nỗi nào,” Ron đáp, kéo một cái thùng các tông tới gần và ngồi lên. “Bở đến hồi nào? Má mới nói cho tụi này biết tức thì!”

“Khoảng một giờ sáng nay.”

“Mấy người Muggle ra sao? Họ đối xử với bở OK không?”

“Vẫn như mọi khi,” Harry nói, trong khi Hermione ngồi ghé lên mép giường của nó. “Họ chẳng nói gì nhiều với mình, nhưng mình lại thích vậy hơn. Còn bở thì sao, Hermione?”

“Ôi mình vẫn khỏe,” Hermione nói. Cô nàng chăm chú ngắm Harry như thể thằng này đang khó ở trong mình vì cái gì đó.

Harry nghĩ là nó biết đằng sau điều này là cái gì, và bởi vì nó chẳng có chút lòng dạ nào mà chuyện trò về cái chết của chú Sirius hay bất cứ một đề tài khốn khổ nào khác vào lúc này, nó nói:

“Mấy giờ rồi ta? Mình lỡ bữa điểm tâm rồi sao?”

“Đừng lo chuyện đó, má đang bưng lên cho bồ nguyên một khay, má cho là bồ bị suy dinh dưỡng,” Ron nói, hai mắt trợn dọc. “VẬY, có chuyện gì xảy ra hả?”

“Chẳng có gì nhiều. Thì mình lâu nay vẫn kẹt ở nhà dì dưỡng mình thôi, đúng chưa nào?”

“Thôi đi bồ!” Ron nói. “Bồ đi suốt với cụ Dumbledore mà!”

“Đâu có ly kỳ vậy! Cụ chỉ muốn mình giúp cụ thuyết phục một ông giáo già đừng nghỉ hưu nữa. Tên ông là Horace Slughorn.”

“Ôi, tụi này cứ tưởng...” Ron nói, tỏ ra thất vọng. Hermione bèn nhá một tia mắt răn đe về phía Ron, và Ron đổi hướng một cái rẹt, “... tưởng tượng ra chuyện gì đại loại vậy.”

“VẬY hả?” Harry tức cười.

“Phải... phải rồi, bây giờ mụ Umbridge đã ra đi, thì rõ ràng chúng ta cần một giáo viên Phòng chống nghệ thuật hắc ám mới, đúng không? VẬY, Ơ, ông như thế nào?”

“Ông trông hơi giống một con hải mã, và trước đây từng là giáo viên Chủ nhiệm Nhà Slytherin,” Harry nói. “Chuyện gì vậy Hermione?”

Hermione đang chăm chăm ngắm Harry như thể chờ đón những triệu chứng lạ có thể bộc lộ bất thành lình. Cô nàng vội vàng điều chỉnh lại nét mặt bằng một nụ cười chẳng thuyết phục lúc nào.

“Không, dĩ nhiên là không có gì! VẬY, Ơ, Thầy Slughorn coi bộ có là một thầy giáo tốt không?”

“Ai mà biết,” Harry nói. “Nhưng chắc không tệ hơn mụ Umbridge được, đúng không?”

“Em biết có người còn tệ hơn mụ Umbridge,” một giọng nói vang lên từ phía cửa. Cô em gái của Ron lững thững đi vô phòng, vẻ mặt cáu kỉnh.

“Chào anh Harry.”

“Em mắc chứng gì vậy?” Ron hỏi.

“Bả chứ chứng gì!” Ginny nói rồi quăng mình ngồi xuống giường Harry một cái phịch. “Bả làm em phát điên.”

Hermione tỏ ra thông cảm:

“Bả lại làm cái gì nữa vậy?”

“Cái kiểu bà nói chuyện với em ấy – chị mà nghe thì tưởng em mới lên ba!”

“Chị biết,” Hermione hạ thấp giọng. “Bà quá tự phụ.”

Harry hết sức kinh ngạc khi nghe Hermione nói về bà Weasley như thế và không có gì đáng trách khi Ron giận dữ nói:

“Hai người không thể bỏ bà qua một bên chừng năm giây hay sao?”

Ginny cự lại:

“Ờ phải mà, bênh bà đi. Tụi này biết thừa là anh chưa thấy ớn bà mà.”

Lời chỉ trích này nếu dành cho má Ron thì dường như hơi nặng. Nên Harry bắt đầu cảm thấy dường như có cái gì đó mình chưa hiểu, nó hỏi:

“Mấy bồ đang nói về ai...?”

Nhưng câu hỏi chưa kịp hỏi xong thì đã được trả lời. Cánh cửa phòng ngủ lại mở rộng một lần nữa, và Harry theo phản xạ tự nhiên kéo chăn trải giường lên tới cằm mạnh đến nỗi cả Hermione và Ginny đều bị tuột xuống sàn.

Một phụ nữ trẻ đang đứng ngay ngưỡng cửa, một phụ nữ mà vẻ đẹp hợp hồn khiến cho căn phòng dường như thiếu không khí một cách lạ lùng. Nàng cao và yếu điệu với mái tóc dài màu vàng và dường như tỏa ra một vầng ánh sáng bạc lung linh. Để hoàn chỉnh hình ảnh hoàn hảo này, nàng bưng đến một cái khay chất đầy đồ điểm tâm.

“Arry. Cũn khá lâu mới gặp lại há?” Nàng nói bằng giọng cổ họng hơi khàn khàn.

Khi nàng lướt ra khỏi ngưỡng cửa đi về phía Harry, bà Weasley hiện ra, xàng xê theo sau bước chân nàng, trông đến khốn khổ.

“Không cần bưng khay lên đâu, tôi sắp tự xuống nhà bếp ăn mà.”

“Không có chi,” FLEUR DELACOUR nói, vừa đặt cái mâm lên đầu gối Harry rồi xà xuống hôn lên cả hai má nó. Harry cảm thấy chỗ mà môi cô nàng chạm tới nóng bừng lên. “Tôi vữn mong gặp lại cậu ấy. Cậu còn nhớ em gái của tôi không Gabrielle ấy? Em nó cứ nhắc mãi anh Arry Potter. Nó sẽ rất mừng được gặp lại cậu đó.”

Harry rầu rĩ thốt lên:

“Ồi... bạn ấy cũng ở đây à?”

“Không... không, chú ngốc ạ,” Fleur bật ra một tiếng cười ngân nga. “Ý tôi nói là vào mùa hè tới, khi tụi này... Nhưn mà cậu biết chưa?”

Đôi mắt to màu xanh lơ của cô nàng mở lớn nhìn bà Weasley với vẻ hờn trách, bà Weasley bèn nói:

“Chúng tôi chưa có đủ thì giờ để quây quần nói chuyện với Harry.”

Fleur bèn quay lại nhìn Harry, hất hất mái tóc ánh bạc khiến nó quất ngang mặt bà Weasley.

“Anh Bill và tôi sắp kết hôn!”

“Ồ,” Harry vô tư kêu lên. Nó không thể không nhận thấy tất cả mọi người, từ bà Weasley đến Ginny và Hermione đều tránh nhìn vào mắt nhau như thế nào.

“Chà. Ơ... Chúc mừng!”

Nàng lại sà xuống Harry và hôn nó.

“Lúc này anh Bill rút bận, làm việc vất vả, và tôi chỉ làm việc bán thời gian ở Gringotts để luyện tiếng Anh, cho nên anh Bill đưa tôi về đơi để hiểu gia đình anh ấy rõ hơn. Tôi đã rất vui lúc nghe tin cậu sắp đến đơi... Ở đơi chẳng có gì nhiều để làm cả, trừ khi cậu thích nấu nướng và gà quế. Thôi... dùng bữa điểm tâm của cậu đi, Arry!”

Nói xong những lời này, nàng duyên dáng quay đi và dường như lướt nhẹ ra khỏi phòng, khẽ khàng đóng lại cánh cửa sau lưng mình.

Bà Weasley phát ra một âm thanh nghe như:

“Chà.”

“Má ghét bà,” Ginny khẽ nói.

“Má không ghét nó!” Bà Weasley thì thầm vẻ chịu đựng. “Má chỉ nghĩ là hai đứa nó hơi vội vàng đính ước, thế thôi.”

“Họ biết nhau cả năm trời rồi,” Ron nói, trông nó có vẻ choáng váng và vẫn còn đang nhìn đăm đăm cánh cửa đã đóng lại.

“Ồi, một năm thì đâu có gì là lâu. Dĩ nhiên là má biết tại sao lại xảy ra như vậy. Chỉ tại tình hình bất an này với việc trở lại của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, mọi người cứ nghĩ có thể chết ngay vào ngày mai, cho nên họ hấp tấp trong đủ loại quyết định mà thường thì vẫn phải dành cho nhiều thời gian hơn. Lần trước khi hấn đang hùng mạnh cũng tương tự như vậy, thiên hạ lấy nhau tán loạn, cánh tả cũng lấy, cánh hữu cũng lấy, trung lập cũng lấy...”

“Kể cả ba và má,” Ginny ranh mãnh nói.

“Ừ thì, ba tụi mày và má được tạo ra là để cho nhau thì chờ đợi mà làm gì?” bà Weasley nói. “Trong khi đó, Bill và Fleur... hừm... hai đứa nó thì có điểm nào giống nhau hả? Bill là một loại người siêng năng thực tế, trong khi con đó là...”

“Một con bò cái,” Ginny gật đầu nói. “Nhưng anh Bill cũng chẳng được thực tế cho lắm. Ảnh là một Phá-nguyên-sư, đúng không, ảnh hơi bị khoái phiêu lưu, khoái cái đẹp huyền ảo... Con đoán đó là nguyên nhân ảnh mẹ con mẹ Nhót.”

“Đừng có gọi nó như vậy, Ginny,” bà Weasley rầy ngay, trong khi Hermione và Harry phá ra cười. “Thôi, má đi lo công chuyện thì hơn... Harry, con ăn trứng đi kéo nguội.”

Bà Weasley ra khỏi phòng, vẻ hốc hác vì lo lắng. Ron trông vẫn còn có vẻ lừ đừ; nó thử lúc lắc cái đầu như một con chó đang rũ nước khỏi vành tai.

Harry hỏi:

“Sống chung một nhà mà các bạn không quen được chị ấy sao?”

“Ôi, riết rồi quen thôi,” Ron nói. “Nhưng nếu như bà ấy cứ đột nhiên nổi khùng với mình, giống như kỳ đó...”

“Thiệt là thống thiết,” Hermione tức tối nói, rào bước đi thật xa khỏi Ron, đến tận bức tường rồi quay lại khoanh tay nhìn Ron. Ginny hỏi Ron một cách ngờ vực:

“Anh đâu có thực lòng muốn bà ở chung mãi mãi hả?”

Khi Ron chỉ nhún vai đáp lại, Ginny nói:

“Chà, má sắp hành động để ngăn chặn vụ này, em dám cá bất cứ thứ gì luôn.”

“Bác gái sẽ thu xếp thế nào?” Harry hỏi.

“Má cứ cố mời cô Tonks đến ăn tối. Em nghĩ má đang hy vọng anh Bill sẽ phải lòng cô Tonks thay vì bà Nhót. Em hy vọng ảnh sẽ thích cô Tonks, em thích cô Tonks trong gia đình mình hơn.”

“Ừ, như vậy hay à,” Ron chế nhạo. “Nghe đây nhé. Không thằng nào đầu óc sáng suốt mà lại phải lòng cô Tonks trong khi có Fleur quanh quẩn bên cạnh. Ý anh nói là cô Tonks trông cũng được khi cổ không làm những chuyện ngốc nghếch với đầu tóc và cái mũi của ấy, nhưng...”

“Cô ấy tử lành đẹp hơn con mẹ Nhót,” Ginny nói.

Và Hermione từ góc phòng bổ sung.

“Và cô Tonks thông minh hơn, cô ấy là một Thần Sáng!”

“Fleur cũng đâu có ngu,” Harry nói. “Chị ấy đủ giỏi để vô chung kết cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật mà.”

Hermione nói giọng chua chát:

“Thì bồ cũng đâu có ngu.”

Ginny hỏi giọng khinh miệt:

“Em đoán là anh khoái cái kiểu Nhót gọi anh ‘Arry à’ lắm há?”

“Đâu có,” Harry nghĩ phải chi này giờ mình đừng nói gì hết. “Anh chỉ muốn nói... Nhót, tức là Fleur ấy...”

Ginny nói:

“Em thích có cô Tonks trong gia đình mình hơn. Ít ra cô ấy là một người vui nhộn.”

“Dạo gần đây cô ấy chẳng còn là một người vui nhộn nữa.” Ron nói. “Mỗi lần anh gặp cô ấy, trông cô càng giống con ma khóc nhè Myrtle.”

“Không công bằng!” Hermione chen ngang nói nhanh. “Cô Tonks vẫn chưa hồi phục lại sau những gì đã xảy ra... Mấy bồ biết mà... Ý mình nói, chú ấy là bà con của cô ấy.”

Trái tim Harry chùng xuống. Họ lại nói tới chú Sirius. Nó cầm lên cây nĩa và bắt đầu xúc món trứng chiên vô miệng, hy vọng né tránh được những lời rủ rê tham gia vào phần này của cuộc chuyện trò.

“Cô Tonks và chú Sirius hồi ấy gần như không biết nhau,” Ron nói. “Chú Sirius bị giam trong ngục Azkaban một thời gian bằng nửa cuộc đời của cô Tonks, và trước đó gia đình họ chưa hề gặp gỡ nhau.”

“Đó không phải là nguyên nhân chính,” Hermione nói. “Cô Tonks nghĩ chú Sirius chết vì lỗi của cô ấy.”

“Làm sao mà cô ấy lại kết luận như vậy?” Harry buột miệng hỏi, bất chấp ý đồ của mình.

“Thì vậy, cô ấy đang chiến đấu với mẹ Bellatrix Lestrage, đúng không? Mình nghĩ cô ấy cảm thấy là nếu cô ấy dứt điểm được mẹ Bellatrix, thì mẹ ta đâu có thể giết chú Sirius.”

“Tâm bậy!” Ron nói.

“Đó là mặc cảm tội lỗi của người sống sót.” Hermione nói. “Mình biết thầy Lupin đã cố gắng giải tỏa

cho cô ấy, nhưng cô ấy vẫn cứ sa sút tinh thần. Cô ấy đang thực sự gặp khó khăn với kỹ năng biến hình của cô ấy.”

“Kỹ năng gì...?”

“Cô ấy không thể thay đổi hình dạng như cô ấy thường làm trước đây nữa,” Hermione giải thích. “Mình nghĩ sức mạnh của cô ấy bị chấn thương, hay bị sao sao đó.”

“Mình không hề biết là chuyện đó có thể xảy ra,” Harry nói.

“Mình cũng không dè,” Hermione nói. “Nhưng mình nghĩ nếu người ta thực sự suy nhược tinh thần...”

Cánh cửa lại mở ra và bà Weasley thò đầu vô. Bà thì thầm:

“Ginny, xuống bếp phụ má nấu bữa trưa.”

“Con đang nói chuyện với mọi người mà!” Ginny nói, vô cùng tức tối.

“Xuống ngay!” bà Weasley nói, và thụt đầu ra.

“Má chỉ muốn em có mặt để khỏi phải ở một mình với mẹ Nhót,” Ginny cámm. Nó hất mái tóc dài ra sau trong một điệu bộ nhái giống y như Fleur rồi nhảy tưng lên, băng ngang qua căn phòng với hai cánh tay giơ cao như một nữ diễn viên vũ ba lê.

“Mấy người cũng nên xuống nhà lẹ lên!” Cô bé nói khi đi ra khỏi phòng.

Harry bèn lợi dụng sự im lặng ngay lúc đó để ăn nhiều hơn. Hermione thì ngắm nhìn mấy cái hộp của Fred và George, mặc dù thỉnh thoảng cô nàng lại liếc chùng về phía Harry. Ron, lúc này đang ăn ké món bánh mì nướng của Harry, vẫn còn mơ màng chăm chăm nhìn ra cánh cửa.

“Cái gì đây?” cuối cùng, Hermione hỏi, vừa giơ lên một cái gì đó giống như một cái kính thiên văn nhỏ.

“Ai mà biết!” Ron nói. “Nhưng nếu anh Fred và George để nó lại đây, thì có lẽ nó chưa thật sẵn sàng để bày bán ở ngoài tiệm giớ, thành ra hãy cẩn thận.”

“Má bồ nói cái tiệm làm ăn khấm khá lắm,” Harry nói. “Nói Fred và George thực sự có óc kinh doanh nhạy bén.”

“Ấy là nói bớt đi rồi,” Ron nói. “Họ đang kiếm ra bạc Galleon! Mình háo hức muốn coi cái tiệm đó lắm, tụi mình vẫn chưa đi Hẻm Xéo, bởi vì má nói ba phải đến đó để tăng cường an ninh, vì vậy ba bận việc ghê lắm, nhưng mà cái tiệm nghe có vẻ tuyệt vời.”

“Còn anh Percy ra sao?” Harry hỏi. Người con trai lớn thứ ba trong nhà Weasley đã rơi ra khỏi quỹ đạo của gia đình. “Anh ấy có nói chuyện lại với ba má bồ không?”

“Không,” Ron nói.

“Nhưng bây giờ đây anh ấy cũng đã biết là ba bồ đúng hết trong vụ Voldemort trở lại rồi...”

“Cụ Dumbledore nói người tadex dằng tha thứ cho người khác vì đã sai hơn là đã đúng,” Hermione nói. “Mình nghe cụ nói vậy với má bồ, Ron à.”

“Nghe đúng kiểu mấy điều thông thái mà cụ Dumbledore vẫn hay nói,” Ron đáp.

“Thầy sắp dạy riêng mình niên học này,” Harry vui chuyện, nói.

Ron sặc miếng bánh mì nướng, còn Hermione thì há hốc miệng.

“Bồ kín tiếng dữ à!” Ron nói.

“Mình mới sức nhớ ra thôi,” Harry thành thật nói. “Thầy mới nói với mình hồi hôm trong cái chòi để chối của nhà bồ.”

“Mèn ơi... Lớp riêng với cụ Dumbledore!” Ron nói, coi bộ hơi sững sờ. “Mình thắc mắc là không biết tại sao cụ...”

Giọng Ron nhỏ dần đi. Harry thấy Ron và Hermione trao đổi ánh mắt với nhau. Harry đặt dao và nĩa xuống, tim nó đập khá nhanh mặc dù chẳng làm gì ngoài việc ngồi im trên giường. Cụ Dumbledore nói nó phải làm việc đó... Tại sao không làm ngay bây giờ? Nó chăm chú ngó cái nĩa đang sáng óng lên trong ánh nắng tràn vào tận đùi nó, và nói:

“Mình không biết chính xác tại sao thầy lại mở lớp riêng cho mình, nhưng mình nghĩ chắc vì lời tiên tri.”

Cả Hermione lẫn Ron không nói gì. Harry có ấn tượng là cả hai đều sững sờ. Nó tiếp tục, vẫn nói với cái nĩa của mình.

“Mấy bồ biết đó, cái mà chúng đã cố gắng đánh cắp khỏi Bộ ấy.”

“Nhưng mà đâu có ai biết cái đó nói gì?” Hermione nói nhanh. “Nó bị bể rồi mà.”

“Mặc dù tờ Tiên tri nói...” Ron mới mở đầu câu thì Hermione đã “suyt...”

“Tờ Tiên tri nói đúng,” Harry nói, với một cố gắng lớn ngược nhìn lên hai người bạn: Hermione dường như hoảng sợ và Ron hết sức kinh ngạc. “Trái cầu thủy tinh đã bể nát đó không phải là bản ghi duy nhất của

lời tiên tri. Mình được nghe toàn bộ lời tiên tri trong văn phòng cụ Dumbledore, lời tiên tri là nhằm cho cụ, nên cụ có thể nói với mình. Từ những gì lời tiên tri nói...” Harry hít một hơi thở sâu, “thì có vẻ như mình là kẻ phải kết liễu Voldemort... ít nhất thì lời tiên tri nói một trong hai người không thể sống khi kẻ kia còn tồn tại.”

Ba người bạn đắm đắm nhìn nhau trong im lặng một hồi. Rồi một tiếng nổ đùng thiết to và Hermione biến mất sau làn khói đen.

“Hermione!” Harry và Ron thét lên; cái khay đồ điểm tâm tuột xuống sàn bể loảng xoảng.

Hermione hiện trở ra trong làn khói, ho sù sụ, tay nắm chặt cái kính thiên văn và khoe một con mắt tím đen sáng rực.

“Mình véo nó và nó... nó thụi mình,” cô nàng vừa thở hổn hển vừa nói.

Và đúng y vậy, giờ thì tụi nó thấy một nắm tay nhỏ xíu trên một cái lò xo nhô ra từ đầu cái kính thiên văn.

“Đừng lo,” Ron nói, rõ ràng là đang cố gắng nín cười, “Má sẽ chỉnh lại cho, má rất giỏi chữa lành mấy thương tích lật vạt...”

“Ôi, thôi, đừng bận tâm chuyện đó lúc này,” Hermione vội vàng nói. “Harry, ồ Harry...”

Cô nàng lại ngồi xuống bên cạnh giường Harry.

“Lúc từ Bộ trở về, tụi này cũng thắc mắc... Rõ ràng, tụi này không muốn hỏi han gì bồ, nhưng từ những gì mà lão Lucius Malfoy nói về lời tiên tri, rằng nó nói về bồ và Voldemort ra sao, chà, tụi này cũng nghĩ dám là một chuyện gì đó giống như vậy... Ôi, Harry...” Cô nàng chăm chú nhìn Harry, rồi thì thầm, “Bồ có sợ không?”

“Bây giờ thì không sợ bằng trước đây,” Harry nói. “Khi mới nghe nó lần đầu, mình... nhưng bây giờ, có vẻ như là mình đã luôn luôn biết rằng cuối cùng rồi mình sẽ phải đương đầu với hắn.”

“Khi tụi này nghe cụ Dumbledore đích thân đi đón bồ, tụi này cũng nghĩ có thể cụ sẽ nói với bồ điều gì đó hay chỉ cho bồ điều gì đó để đối phó với lời tiên tri,” Ron hăng hái nói. “vậy là coi như tụi này cũng đúng há? Cụ sẽ chẳng mở lớp dạy riêng cho bồ nếu cụ nghĩ bồ là đồ tiêu rồi; hơi đâu mà cụ phí sức... Cụ phải tin là bồ còn có thể làm được gì thì mới thế!”

“Đúng đó!” Hermione nói. “Mình thắc mắc là cụ sẽ dạy bồ môn gì, Harry nhỉ? Pháp thuật phòng vệ cao cấp chính hiệu, dám lắm... Hay phản nguyên hùng mạnh... Hay chống tà...”

Harry gần như không lắng nghe nữa. Một niềm ấm áp không liên quan gì tới ánh nắng đang tỏa lan

khấp người nó. Cơn tức thở ngột ngạt ở ngực nó dường như đã được khai thông. Nó biết Hermione và Ron bị sốc hơn là tụi nó biểu hiện ra ngoài, nhưng cái sự việc gián dị là tụi nó vẫn ở bên cạnh nó, nói với nó những lời an ủi hùng hồn, chứ không co lại tránh xa nó như thể nó bị bệnh truyền nhiễm hay gây nguy hiểm, đã là điều quý giá vô cùng mà nó không tài nào thổ lộ với hai đứa được.

“... và bùa lẫn tránh nói chung,” Hermione đúc kết lại. “Chà, ít ra thì bồ cũng được biết một lớp mà bồ sẽ học trong niên học tới, đó là tội hăn một lớp so với Ron và mình. Mình đang thắc mắc không biết khi nào thì tụi mình có kết quả kỳ thi Pháp thuật thường đẳng?”

“Chắc không lâu nữa đâu. Gần cả tháng rồi còn gì!” Ron nói.

“Chờ đó,” Harry nói, khi sức nhớ lại một phần của cuộc nói chuyện tối hôm qua. “Mình nghĩ là cụ Dumbledore có nói kết quả kỳ thi của tụi mình sẽ được gửi bằng bưu cú tới trong ngày hôm nay.”

“Hôm nay?” Hermione rú lên. “Hôm nay? Nhưng tại sao bồ đã không... Ôi trời ơi... lẽ ra bồ nên nói...”

Cô nàng đứng phắt dậy.

“Mình phải đi coi coi có bưu cú nào đến chưa...”

Nhưng khi Harry xuống tới nhà dưới mười phút sau đó, ăn mặc chỉnh tề và bưng cái khay sạch trơn, nó nhận thấy Hermione ngồi bên cạnh cái bàn nhà bếp với vẻ kích động ghê gớm, trong khi bà Weasley đang cố làm giảm đi cái bề ngoài nửa như con gấu trúc của cô nàng.

“Nó chả thềm suy suyễn đi chút nào,” bà Weasley đang nói một cách căng thẳng, bà đứng cao bên trên Hermione, tay cầm cây đũa phép và cuốn sách Trợ lý người chữa thương, mở ra chương ‘Bầm, Đứt, Trầy’.

“Trước giờ cách này vẫn hiệu nghiệm mà, bác chẳng hiểu ra làm sao cả.”

“Sáng kiến cho một trò giỡn tức cười của anh Fred và George là bảo đảm sao cho vết bầm không phai được,” Ginny nói.

“Nhưng nó phải phai đi chứ!” Hermione kêu lên oai oái. “Chị không thể nào vác cái mặt như vậy đi quanh mãi được.”

“Không đâu, cháu yêu quý, chúng ta sẽ tìm ra thuốc giải độc, đừng lo,” bà Weasley dỗ dành.

“Anh Bill có kể cho tôi nghe hai cậu Fred và George rất vui tính,” Fleur nói, mỉm cười thanh thản.

“Ừ, vui đến nỗi tôi cười không thở được,” Hermione boppháp sư chát. Cô nàng đứng bật dậy, bắt đầu đi loanh quanh nhà bếp, vắn vẹo mấy ngón tay vào nhau.

“Bác Weasley à, bác có chắc là sáng nay cú chưa tới không?”

“Đúng vậy con à, bác có để ý mà,” bà Weasley kiên nhẫn nói. “Nhưng mới chín giờ sáng mà, hãy còn khối thì giờ...”

“Con biết là con lộn tùm lum trong bài thi Cổ ngữ Runes,” Hermione luýnh quýnh lằm bằm. “Con chắc chắn là phạm ít nhất một lỗi dịch thuật nghiêm trọng. Và môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám chẳng tốt chút nào cả. Con tưởng môn Biến hình khá tốt lúc ấy, nhưng coi lại...”

“Hermione à, bồ nín dùm cho, bồ không phải là người duy nhất hồi hộp,” Ron quát. “Và khi mà bồ đạt mười một điểm Xuất sắc Pháp thuật Thường đẳng...”

“Đừng, đừng, đừng!” Hermione nói, xua xua hai tay loạn xạ lên. “Mình biết là mình hỏng hết mọi môn mà!”

“Nếu mình thi hỏng thì sao há?” Harry hỏi trống cả phòng, nhưng lại chính Hermione là người trả lời.

“Chúng ta sẽ thảo luận với giáo viên chủ nhiệm của mỗi Nhà về các lựa chọn, mình đã hỏi giáo sư McGonagall vào cuối học kỳ vừa rồi.”

Bao tử của Harry quặn thắt. Nó ước gì nó đã không ăn một bữa điểm tâm vĩ đại.

“Ở Beauxbaton,” Fleur nói một cách đặc chí, “chúng tôi có một cách làm khác. Tôi nghĩ cách đó tốt hơn. Chúng tôi mở kỳ thi vào năm thứ sáu, thay vì năm thứ năm, và lúc đó...”

Lời nói của Fleur chìm lỉm trong một tiếng rú. Hermione đang chỉ tay qua cửa sổ nhà bếp. Ba cái đốm đen đang hiện rõ dần trên nền trời, càng lúc càng to ra.

“Chúng nhất định là cú rồi!” Ron nói, giọng khàn khàn, nhảy phắt dậy, đến đứng bên cửa sổ với Hermione.

“Và có ba con cả thầy,” Harry nói, vội vàng đến đứng cạnh hai đứa kia.

“Mỗi đứa mình một con,” Hermione nói với giọng thì thào hãi hùng. “Ôi, không..., ôi... không... ôi, không...”

Cô nàng bấu chặt cứng cùi chỏ của cả Harry lẫn Ron.

Những con cú bay thẳng đến Hang Sóc, ba con cú hung xinh đẹp, khi bay thấp xuống trên con đường nhỏ dẫn lên ngôi nhà, thì thấy rõ mỗi con đều đang mang theo một cái phong bì to vuông vức.

“Ôi không,” Hermione ré lên.

Bà Weasley chen qua ba đứa và mở cửa sổ nhà bếp ra. Một, hai, ba, bọn cú bay vù qua cửa sổ và đáp xuống mặt bàn theo một hàng ngang thẳng tắp. Tất cả ba con cú đều giơ chân phải lên.

Harry di chuyển tới trước. Bức thư đề tên nó được buộc vào chân của con cú đứng ở giữa. Nó tháo bức thư ra bằng mấy ngón tay run rẩy. Bên trái nó, Ron đang cố gắng tháo gỡ cái kết quả của chính nó; và ở bên phải, bàn tay Hermione run đến nỗi cô nàng làm cho chính con cú đưa thư cũng phát run.

Không ai trong nhà bếp nói năng gì. Cuối cùng, Harry cũng xoay sở mở được cái phong bì. Nó xé toạc phong bì ra thật nhanh và mở tấm giấy da bên trong.

KẾT QUẢ PHÁP THUẬT THƯỜNG ĐẲNG

Điểm đậu: Xuất sắc (XS) Điểm rớt: Kém (K)

Giỏi quá kỳ vọng (G) Tồi dễ sợ (T)

Xoàng (X) Bết (B)

HARRY JAMES POTTER ĐÃ ĐẠT THÀNH TÍCH:

Thiên văn học: X

Chăm sóc sinh vật huyền bí: G

Bùa ngải: G

Phòng chống nghệ thuật hắc ám: XS

Thần học: K

Thảo dược học: G

Lịch sử Pháp thuật: T

Độc dược: G

Biến hình: G

Harry đọc suốt tấm giấy da nhiều lần, hơi thở của nó trở nên hòa dịu hơn sau mỗi lần đọc. Vậy là ổn cả: nó vốn luôn biết là nó sẽ rớt môn Thần học, và nó đã chẳng hòng đậu nổi môn Lịch sử Pháp thuật, trong hoàn cảnh nó đã gục ngã nửa chừng trong kỳ thi. Nhưng nó đã đậu tất cả các môn còn lại! Nó rà ngón tay dọc điểm số... Nó đã đậu môn Biến hình và môn Thảo dược học dễ dàng, nó thậm chí giỏi quá kỳ vọng ở môn Độc dược! Và khoái hơn cả là nó đạt được điểm “xuất sắc” môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám.

Nó nhìn quanh. Hermione đang quay lưng lại và đầu cô nàng cúi xuống, nhưng Ron trông hớn hờ ra mặt.

“Chỉ rớt môn Thần học và Lịch sử Pháp thuật, mà ai bận tâm tới mấy thứ đó chứ?” Ron vui vẻ nói với Harry. “Đây nè... đổi...”

Harry liếc xuống hạng của Ron: chẳng có cái “xuất sắc” nào cả...

“Biết bồ giỏi nhất môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám mà,” Ron nói, vừa thoi một đấm vô vai Harry. “Tụi mình ngon lành, há?”

“Giỏi lắm!” bà Weasley nói một cách tự hào, xoa rối bù mái tóc của Ron. “Bảy chứng chỉ Pháp thuật Thường đẳng, vậy là nhiều hơn cả Fred và George cộng lại!”

“Hermione?” Ginny ngập ngừng gọi, vì Hermione vẫn không quay mặt lại. “Kết quả của chị ra sao?”

“Chị... không đến nổi tệ,” Hermione nói nhỏ.

“Thôi mà, đừng giấu nữa!” Ron nói, rào bước qua chỗ Hermione, hốt nhanh cái kết quả trong tay cô nàng. “Đúng... mười “xuất sắc” và một “giỏi quá kỳ vọng” môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám,” nó ngó xuống Hermione, nửa khoái, nửa cău. “Bồ thất vọng thiệt ấy hả?”

Hermione lắc đầu, nhưng Harry bật cười.

“Này bây giờ tụi này là bậc Phù thủy Tận sức rồi nhé!” Ron toe toét cười. “Má ơi, còn xúc xích không?”

Harry nhìn lại kết quả của nó. Kết quả tốt như nó đã hy vọng. Nó chỉ hơi nhói đau khi cảm thấy tiếc là... Thế là kết thúc tham vọng trở thành Thần Sáng của nó. Nó đã không bảo đảm được điểm yêu cầu của môn Độc dược. Nó vẫn luôn biết là nó sẽ không đạt được, nhưng nó vẫn cảm thấy nặng nề trong gan ruột khi nhìn lại cái điểm G nhỏ màu đen.

Kể cũng quái dị, thực vậy, lại chính một Tttt cải trang là người đầu tiên nói với Harry rằng nó có thể trở thành một Thần Sáng giỏi, nhưng chẳng biết sao cái ý tưởng đó lại bám riết lấy nó, và nó chẳng hề mơ ước trở thành cái gì ngoài điều đó. Hơn nữa có vẻ như đó là một định mệnh chính xác của nó bởi vì nó đã nghe lời tiên tri cách đây mấy tuần lễ... một trong hai người không thể sống khi kẻ kia còn tồn tại... Vậy nếu như nó được gia nhập đội ngũ những phù thủy được huấn luyện siêu đẳng để làm công việc tìm và diệt Voldemort, thì chẳng phải là nó sẽ được sống theo đúng lời tiên tri và tự giành cho mình một cơ hội tốt nhất để sống sót sao?

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Khúc Ngoặt Của Draco

Harry vẫn ở lại trong khuôn khổ khu vườn của Hang Sóc suốt vài tuần lễ kế tiếp. Nó dành hầu hết ngày giờ để chơi bóng Quidditch hai-người-một-đội trong vườn cây ăn trái của gia đình Weasley (nó và Hermione đấu với Ron và Ginny; Hermione thì dở khiếp còn Ginny thì chơi giỏi, cho nên tụi nó cân sức cũng khá hợp lý), và buổi tối nó ăn tối ba phần bất cứ món gì bà Weasley dọn ra trước mặt.

Đó đáng lẽ là kỳ nghỉ hè thanh bình, vui vẻ, nếu không có những câu chuyện về mất tích, tai nạn kỳ quái, thậm chí chết chóc bây giờ xuất hiện hầu như mỗi ngày trên tờ Tiên tri. Đôi khi Bill và ông Weasley đem tin tức về nhà trước khi báo kịp đăng. Bà Weasley đã không hài lòng chút nào khi lễ sinh nhật thứ mười sáu của Harry bị những cơn thủy triều rừng rợn mà thầy Remus Lupin mang tới bữa tiệc làm cho hỏng bét. Thầy Lupin dạo này trông hốc hác dữ tợn, mớ tóc nâu của thầy pha sọc dưa với mái tóc bạc, quần áo thì cang te tua vá víu hơn bao giờ hết.

“Lại có thêm hai vụ giám ngục tấn công khác nữa,” thầy Lupin thông báo khi bà Weasley đưa cho thầy một miếng bánh sinh nhật to. “Và người ta tìm thấy xác Igor Karkaroff trong một căn chòi tuốt trên miền Bắc. Có Dấu hiệu Hắc ám ếm trên cái chòi – Hù, thành thật mà nói, tôi ngạc nhiên là hắn còn sống sót gần một năm trời sau khi ly khai bọn Tử thần thực tử; theo như tôi nhớ thì Regulus, em trai chú Sirius, chỉ xoay sở được có vài ngày.”

“Ừ, thôi,” bà Weasley cau mày. “Có lẽ chúng ta nên nói về cái gì đó khác...”

“Chú có nghe về Florean Fortescue không, chú Remus?” Bill hỏi, này giờ bị Fleur chuốc rượu vang tới tấp. “Cái ông điều hành...”

“Tiệm kem ở Hẻm Xéo hả?” Harry chen ngang với một cảm giác trống tuột khó chịu trong hốc bao tử. “Hồi trước bác ấy hay cho em cà rem miễn phí. Có chuyện gì với bác ấy ạ?”

“Bị trục đi, căn cứ vào hiện trường cái tiệm của ông ấy.”

“Tại sao?” Ron hỏi, trong khi bà Weasley quắc mắt ngó Bill.

“Ai mà biết. Chắc là ông ấy phải chọc giận chúng kiểu gì đó. Ông Florean ấy là một người tốt.”

“Nói tới Hẻm Xéo,” ông Weasley nói, “hình như ông Ollivander cũng biến mất rồi.”

“Ông làm đũa phép ấy hả?” Ginny hỏi, vẻ sửng sốt.

“Chính ông đó. Cửa hàng trống rỗng. Không hề có dấu vết của một cuộc chiến đấu. Không ai biết liệu ông ta tự nguyện ra đi hay là bị bắt cóc.”

“Nhưng những cây đũa phép... người ta làm sao mà có đũa phép bây giờ?”

“Họ sẽ đặt những người khác làm,” thầy Lupin nói. “Nhưng Ollivander là người giỏi nhất, và nếu đối phương có được ông ấy thì việc đó chẳng hay ho gì cho chúng ta cả.”

Ngày hôm sau bữa tiệc trà sinh nhật hơi u ám này, thư gọi nhập học và danh mục sách giáo khoa của lũ trẻ được gửi tới từ trường Hogwarts. Phần của Harry có kèm thêm một sự ngạc nhiên: nó được chọn làm Đội trưởng Quidditch.

“Như vậy bồ sẽ có địa vị ngang hàng với Huynh trưởng!” Hermione reo lên vui vẻ. “Từ nay bồ có thể sử dụng phòng tắm đặc biệt, và mọi thứ!”

“Chà mình nhớ khi anh Charlie đeo một trong những cái này,” Ron nói, hân hoan xem xét cái huy hiệu. “Harry à, chuyện này thiệt hay đó, bồ là đội trưởng của mình... nếu bồ cho mình trở lại, mình cho là, hà hà...”

“Hừm, má không nghĩ là chúng ta có thể trì hoãn lâu thêm nữa chuyến đi mua sắm ở Hẻm Xéo nữa đâu, vì con cần sắm những thứ này.” Bà Weasley thở dài, ngó xuống cái danh mục sách giáo khoa của Ron. “Chúng ta sẽ đi vào ngày thứ bảy nếu như ba con không bị kẹt công việc một lần nữa. Má sẽ không tới đó mà không có ba các con đi cùng đâu.”

“Má à, má có thực sự nghĩ là Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy sẽ núp trong một kệ sách trong tiệm Flourish và Blotts không?” Ron cười khi.

“Chứ ông Fortescue và ông Ollivander chỉ đi nghỉ hè thôi, hả?” Bà Weasley phản công lại tức thì. “Nếu con nghĩ an ninh là chuyện giỡn chơi thì con có thể ở nhà và má sẽ tự đi mua mọi thứ dùm con...”

“Không, con muốn đi, con muốn xem cái tiệm giỡn của anh Fred và George.” Ron vội vã nói.

“Vậy thì cậu chỉ cần thắt đai an toàn những ý tưởng của cậu lại, cậu trẻ à, trước khi tôi quyết định là cậu còn quá non nớt không thể cùng đi với chúng tôi!” Bà Weasley giận dữ nói, chụp lấy cái đồng hồ của bà, tất cả chín cây kim đồng hồ đều chỉ vào chữ nguy hiểm chết người - “và hãy liệu hồn cảnh giác như thế luôn trong cả chuyện trở về nhập học trường Hogwarts!”

Ron trợn mắt quay sang ngó Harry chòng chọc, trong khi mẹ nó hai tay bưng cái giỏ đồ cần giặt và cái đồng hồ ngồi chông chênh trên đó, dùng dùng đi ra khỏi phòng.

“Ôi trời... Ở đây giờn một chút cũng không được nữa rồi...”

Nhưng Ron cũng cẩn thận không nói năng báng bổ về Voldemort trong mấy ngày kể đó. Ngày thứ bảy ló dạng mà không nổ ra thêm cơn giận nào của bà Weasley, mặc dù bà có vẻ rất căng thẳng trong bữa điểm tâm. Anh Bill sẽ ở nhà với Fleur (khiến Hermione và Ginny mừng húm). Anh chuyển ngang qua mặt bàn một bịch đầy tiền cho Harry.

“Phần của em đâu?” Ron đòi hỏi ngay lập tức, hai mắt mở to.

“Đây là tiền của Harry, gốc ạ.” Anh Bill nói. “Harry, anh đã rút tiền trong kho của em ra dùm em, bởi vì dạo này công chúng muốn rút vàng ra khỏi nhà băng phải mất tới năm tiếng đồng hồ. Các yêu tinh nhà băng đã thắt chặt kiểm soát an ninh. Cách đây hai ngày Arkie Philport bị gấn một cái bùa Khảo sát trung thực... Thôi, cứ tin anh đi, cách này dễ hơn.”

“Cám ơn anh Bill,” Harry nói, nhét bịch vàng vô túi.

“Anh ới luôn luôn chu đáo,” Fleur vừa vuốt mũi Bill vừa rù rì một cách trêu mếu. Ginny diễn kịch cam ỏi vô cái chén bột điểm tâm của nó đằng sau lưng Fleur. Harry mắc nghẹn miếng bánh bột bắp, còn Ron thì dấm thùm thụp lên lưng Harry.

Hôm đó là một ngày đầy mây âm đạm. Một trong mấy cái xe của Bộ Pháp thuật, cái mà Harry từng đi trước đây, đang chờ ở trước sân khi họ vừa kéo áo choàng trùm kín người vừa nhô ra khỏi nhà.

“Thiệt hay là ba có thể kiểm cho tụi mình những thứ này một lần nữa,” Ron nói giọng tán dương, vươn duỗi một cách phè phỡn trong lúc chiếc xe chạy êm ru ra khỏi Hang Sóc, Bill và Fleur vẫy tay chào họ từ cửa sổ nhà bếp. Ron, Harry, Hermione và Ginny cũng nhau ngồi thoải mái ở băng ghế sau rộng rãi.

“Đừng có nhiễm thói quen đó, chẳng qua là vì Harry thôi,” ông Weasley nói vọng ra sau. Ông và bà Weasley ngồi ở băng ghế trước với tài xế của Bộ; Ghế hành khách ở hàng đầu đã được kéo ra thành một thứ giống như ghế sofa hai chỗ. “Harry được đặt ở tình trạng bảo vệ cao nhất. Rồi chúng ta sẽ còn có thêm bổ sung an ninh ở Hẻm Xéo.”

Harry không nói gì; nó không mê gì lắm chuyện mua sắm mà cứ bị một tiểu đoàn Thần Sáng vây quanh. Nó đã nhét tấm Áo khoác tàng hình vào cái ba lô của mình và cảm thấy rằng, nếu cụ Dumbledore nghĩ làm như vậy là tốt, thì Bộ Pháp thuật ắt cũng cho là tốt, mặc dù khi nghĩ như vậy, nó không biết chắc là Bộ có biết về tấm Áo khoác tàng hình của nó không.

Một thoáng sau, nhanh đến nỗi đáng ngạc nhiên, người lái xe mở miệng, lần đầu tiên, trong khi vẫn lái cho xe chậm lại trên đường Charing Cross rồi đậu ngay bên ngoài quán Cái Vạc Lủng:

“Đây, quý vị đã đến nơi. Tôi sẽ chờ quý vị, có biết quý vị sẽ đi bao lâu không?”

“Tôi chắc chừng hai tiếng đồng hồ,” ông Weasley nói. “A, hay quá, ông ta kìa!”

Harry bắt chước ông Weasley thò đầu ra ngoài cửa sổ xe, tim nó nhảy thót lên. Chẳng thấy Thần Sáng nào canh gác bên ngoài quán cả, nhưng thay vào đó là bóng dáng khổng lồ với bộ râu đen của bác Hagrid, người giữ sân của trường Hogwarts. Bác mặc một cái áo khoác dài bằng da hải ly, cười toe toét khi thấy mặt Harry và hiển nhiên là khiến đám bộ hành Muggle kinh ngạc.

“Harry!” Bác kêu oang oang, vừa lướt nhanh tới cuốn Harry vào trong một cái ôm siết thân thương đến gãy xương, khi nó mới bước ra khỏi chiếc xe. “Buckbeak – tức là Whiterwings ấy - ừ, con phải gặp nó, Harry à, nó vui hết cỡ khi được trở về sống ngoài trời...”

“Nó vui là mừng rồi,” Harry nói, nhăn nhăn cười trong khi xoa nắn mấy khớp xương sườn của mình. “Tụi con đâu dè ‘an ninh’ lại là bác!”

“Bác biết, giống như hồi xưa, đúng hông? Biết hông, Bộ Pháp thuật tính đặc phái một đám Thần Sáng, nhưng cụ Dumbledore nói bác làm được tất,” bác Hagrid nói một cách tự hào, ngực bác phồng lên, và hai ngón tay cái ngéo vào mép túi áo. “Nào, chúng ta đi... Xin mời đi trước thưa ông Arthur và bà Molly...”

Quán Cái Vạc Lũng hoàn toàn trống vắng, lần đầu tiên, theo trí nhớ của Harry. Chỉ có ông Tom chủ quán, người khô xác lại không răng, là người còn sót lại của đám đông ngày xưa. Ông ta ngược nhìn lên trần trề hy vọng khi đám Harry bước vào quán, nhưng trước khi ông ta kịp mở miệng, bác Hagrid đã trình trọng nói:

“Bữa nay chỉ đi ngang qua thôi, ông Tom à, chắc ông hiểu rồi, công tác Hogwarts, ông biết đấy.”

Ông Tom gật đầu buồn bã và quay ra lau mấy cái ly; Harry, Hermione, bác Hagrid, và đám Weasley đi băng qua quán để ra một cái sân nhỏ lạnh lẽo ở đằng sau quán, nơi để mấy thùng rác. Bác Hagrid giơ cây dù hồng của bác lên và gõ một viên gạch nào đó trên tường, bức tường nứt ra ngay tức thì, tạo thành một cái cổng vòm mở ra một con đường lát gạch quanh co. Họ bước qua cổng và nhìn quanh.

Hẻm Xéo đã thay đổi. Những cửa hàng lộng lẫy sặc sỡ màu sắc trưng bày sách thần chú, nguyên liệu Độc dược và chảo vạc đã bị khuất tầm nhìn sau những áp phích vĩ đại của Bộ Pháp thuật giăng áng hết những mặt tiền cửa hàng. Hầu hết những áp phích tím thẫm âm u này in phiên bản phóng lớn của những lời khuyên an ninh trong tờ bướm Bộ Pháp thuật đã gửi đi khắp nơi suốt mùa hè; nhưng cũng có mấy tấm áp phích khác trưng ra những bức ảnh đen trắng cử động được của những Tử thần thực tử được biết là đang đào tẩu. Mụ Bellatrix Lestrange đang nhếch môi cười khinh khỉnh ở mặt tiền một tiệm thuốc gần đó nhất. Một số cửa hàng đã bị đóng ván niêm phong, bao gồm tiệm kem của ông Florean Fortescue. Nhưng mặt khác, một số quầy hàng trông nhếch nhác lại mọc rộ lên dọc theo con đường. Cái quầy gần đó nhất, được dựng lên ngay bên ngoài nhà sách Flourish và Blotts, phía dưới một tấm vải bạt sọc rằn lem luốc, có một tấm bảng hiệu bằng giấy bồi gài ở phía trước:

Bùa Hộ mạng: chống Nười sói, Giám ngục, và m binh hiệu quả

Một pháp sư nhỏ thó vẻ tiều tụy đang lúc lắc một mớ những biểu tượng bằng bạc xâu thành chuỗi để mời khách qua đường.

“Một cái cho cô gái nhỏ của bà nhé?” Lão chào mời bà Weasley khi họ đi ngang, mắt lão liếc đều Ginny. “Để bảo vệ cái cổ nồn nà của cô bé nhé?”

“Nếu tôi mà đang thi hành nhiệm vụ...” Ông Weasley trừng mắt giận dữ ngó lão ban bùa hộ mệnh.

“Ừ, nhưng đừng có đi bắt ai lúc này, anh yêu ạ, chúng ta đang vội,” bà Weasley nói, lo lắng tham khảo một cái danh sách những thứ cần mua sắm. “Má nghĩ chúng ta nên đến tiệm Bà Malkin’s trước tiên, Hermione muốn mua vài tấm áo chùng mới, áo chùng cũ đi học của Ron cũng đã gần hỏng mất cả nó quá nhiều rồi, và con cũng cần áo mới nữa, Harry à, con cũng lớn nhanh quá... Naod, mọi người, đi nào...”

“Molly à, mọi người cũng kéo đến tiệm Bà Malkin’s thì chẳng hợp lý chút nào. Tại sao không để ba đưa nó tới đó cùng với bác Hagrid, còn chúng ta thì đi đến tiệm Flourish và Blotts để mua sách cho tất cả tụi nó?”

“Em không biết,” bà Weasley lo lắng nói, rõ ràng là bị giằng co giữa ước muốn mua sắm cho thiệt nhanh với mong muốn bám nhau thành một đoàn. “Bác Hagrid, bác nghĩ sao?...”

“Đừng sợ, chị Molly, tụi nó đi với tôi được mà,” bác Hagrid nói một cách dịu dàng, quơ quơ một bàn tay lông lá to bằng cái nắp thùng rác. Bà Weasley có vẻ không được thuyết phục hoàn toàn, nhưng cũng cho phép xẻ đàn, rồi gấp rút đi về phía tiệm Flourish và Blotts cùng chồng và Ginny, trong khi Harry, Ron, Hermione và bác Hagrid đi về phía tiệm Bà Malkin’s.

Harry để ý thấy nhiều người đi ngang qua tụi nó cũng có cái vẻ lo âu, phiền muộn như bà Weasley, và không ai dừng chân trò chuyện nữa; những người mua sắm đi cùng nhau thành từng nhóm và bám nhau chặt chẽ, lăm lăm đi lo cho xong công việc của mình. Dường như chẳng có ai đi bát phố mua sắm một mình.

“Tất cả cùng vô đó thì hơi chật một tí,” bác Hagrid nói, dừng chân bên ngoài tiệm Bà Malkin’s và cúi xuống dòm qua cửa sổ. “Bác đứng canh bên ngoài, được hông?”

Thế là Harry, Hermione và Ron cùng nhau đi vô cái tiệm nhỏ. Thoạt nhìn thì thấy có vẻ như tiệm vắng khách, nhưng ngay sau khi cánh cửa tiệm mở ra rồi khép lại sau lưng, chúng đã nghe một giọng nói quen thuộc phát ra từ sau một dãy giá treo áo chùng viền màu xanh lục và xanh lơ.

“... không còn con nít nữa, trong trường hợp mẹ không nhận ra, mẹ à. Con hoàn toàn đủ khả năng tự đi mua sắm một mình!”

Có tiếng tặc lưỡi nghe như gà mái cục tác và một giọng nói mà Harry nhận ra là giọng của bà Malkin,

chủ tiệm.

“Ấy, cậu thân mến, mẹ của cậu hoàn toàn đúng đấy, chẳng ai trong chúng ta lại tính chuyện đi lang thang một mình vào thời buổi này nữa, cái đấy thì không liên quan gì đến chuyện còn con nít...”

“Để ý tới chỗ bà đâm cái kim gài ấy, được không?”

Một thằng tuổi mới lớn có gương mặt nhọn trắng nhợt nhạt và mái tóc vàng ánh trắng hiện ra đằng sau giá treo áo, nó mặc một bộ áo chung thanh lịch màu xanh lục sậm lấp lánh kim gài quanh lai và đường viền tay áo. Nó rảo bước đến tấm gương soi và tự ngắm nghía mình; chỉ tích tắc sau là nó nhận thấy Harry, Hermione và Ron trong gương, sau lưng nó. Đôi mắt xám của nó híp lại.

“Nếu mẹ thắc mắc cái mùi gì thum thum, mẹ à, ấy là vì một con Máu bùn vừa bước vô tiệm,” Draco Malfoy nói.

“Tôi cho là không cần thiết phải dùng ngôn ngữ như thế,” bà Malkin nói, vội vàng bước ra từ phía sau giá treo quần áo, tay cầm một cuộn thước dây và một cây đũa phép. “Và tôi cũng không muốn có đũa phép chĩa ra trong tiệm của tôi!” Bà hấp tấp nói thêm, khi liếc về phía cửa và thấy cả Harry lẫn Ron đang đứng đó rút đũa phép ra chĩa về phía Malfoy.

Hermione đứng hơi khuất đằng sau hai đứa này, khẽ nói:

“Đừng, ôi xin đừng... thực lòng, chẳng đáng...”

“Chà, coi bộ chúng mày dám xài Pháp thuật ở ngoài trường ha,” Malfoy khinh khỉnh nói. “Ai làm bầm mắt mày thế, Hermione? Tao muốn gọi hoa tặng kẻ đó.”

“Thôi đủ rồi,” bà Malkin nói giọng sắc đành, vừa ngoái nhìn ra sau để tìm sự hỗ trợ. “Thưa bà, xin vui lòng...”

Bà Narcissa Malfoy thông thả bước ra từ đằng sau giá treo áo.

“Đẹp mấy thứ đó đi!” Bà ta lạnh lùng nói với Harry và Ron. “Nếu chúng mày tấn công con trai tao một lần nữa, tao sẽ cam đoan đó sẽ là hành động cuối cùng trong đời chúng mày.”

“Thiệt hả?” Harry tiến tới trước một bước và đăm đăm nhìn vào gương mặt kiêu căng phẳng lì tuy tái nhợt nhưng vẫn giống y gương mặt của bà chị. Bây giờ Harry đã cao bằng bà ta. “Sắp kêu thêm vài tên Tử thần thực tử chí cốt đến thanh toán chúng tôi chứ gì?”

Bà Malkin rú lên và ép chặt trái tim.

“Thực tình, cậu không nên cáo buộc... nói thế là nguy hiểm... làm ơn cất đũa phép đi!”

Nhưng Harry chẳng chịu hạ thấp cây đũa phép của nó. Narcissa Malfoy mỉm cười khó chịu.

“Tao nhận thấy việc là một học trò cưng của lão Dumbledore đã khiến cho mày có ý thức sai lầm về sự an toàn, Harry Potter à. Nhưng lão Dumbledore đâu có thể lúc nào cũng có mặt để bảo vệ mày.”

Harry ngó quanh cái tiệm về chế giễu:

“Chà... nhìn quanh coi... cụ không có mặt ở đây lúc này! Thế tại sao còn chưa ra tay? Biết đâu họ có thể kiếm ra một buồng giam đôi trong nhà ngục Azkaban cho bà và ông chồng chiến bại của bà!”

Malfoy làm một cử động tức giận về phía Harry, nhưng vấp té phải vạt áo chùng dài quá khổ mà nó đang mặc. Ron bật cười to.

“Mày dám nói năng như vậy với mẹ tao hả, thằng Potter?” Malfoy gầm gừ.

“Không hề gì Draco,” Narcissa nói, quặp mấy ngón tay trắng gầy của mình lên vai thằng con. “Mẹ chờ coi thằng Potter sẽ sum họp với thằng chú Sirius yêu dấu của nó trước khi mẹ tái hợp với ba Lucius.”

Harry giơ cây đũa phép của nó cao hơn.

“Harry, dừng!” Hermione rên rỉ, chụp lấy cánh tay nó và cố gắng kéo xuôi xuống bên hông. “Hãy suy nghĩ... Bỏ còn phải... Bỏ sẽ bị rắc rối...”

Bà Malkin run cầm cập tại chỗ mất một lúc, rồi dường như quyết định phải hành động như thể không có chuyện gì đang xảy ra, với hy vọng là sẽ không xảy ra chuyện gì. Bà cúi xuống về phía Malfoy, nó vẫn đang trừng mắt nhìn Harry.

“Tôi cho là ống tay áo trái có thể được vén lên thêm một chút xíu nữa thôi, cậu à, hãy để tôi...”

“Ui!” Malfoy rống lên, vả bàn tay bà Malkin bật ra. “Để mắt tới chỗ bà găm kim vô chứ, mẹ! Mẹ... con nghĩ con không muốn bộ đồ này nữa...”

Nó kéo tấm áo chùng qua khỏi đầu và quăng trả xuống sàn ngay chân bà Malkin.

“Con đứng đấy, Draco,” Narcissa nói, kèm một cái liếc miệt thị về phía Hermione. “Bây giờ mẹ đã biết loại cận bã nào mua sắm ở tiệm này... Chúng ta sẽ sắm được đồ tốt hơn ở tiệm Twilfit và Tattings’.”

Và nói thế xong, cả hai mẹ con rào bước ra khỏi tiệm, Malfoy cố tình ra sức tông thiệt mạnh vô Ron trên đường đi ra cửa.

“Chà, thiệt tình!” Bà Malkin nói, gom mớ áo chùng rớt dưới sàn và rà đầu cây đũa phép của bà khắp áo như một cái máy hút bụi để phui hết bụi bặm.

Bà bị hoang mang suốt buổi thử áo cho Ron và Harry, định bán cho Hermione áo chùng pháp sư thay vì áo thun phù thủy, và cuối cùng khi bà cúi chào tiễn tụi nó ra khỏi tiệm, sắc mặt bà sáng lên niềm vui được nhìn thấy cái lưng của tụi nó.

“Sắm đủ thứ rồi hả?” Bác Hagrid hớn hởi hỏi khi thấy tụi nó xuất hiện bên cạnh.

“Kể như đủ,” Harry nói. “Bác có thấy thằng Malfoy không?”

“Có,” bác Hagrid nói, chẳng bận tâm. “Nhưng tụi nó chẳng dám gây chuyện giữa Hẻm Xéo đâu, Harry. Đừng lo tới tụi đó.”

Harry, Ron và Hermione nhìn nhau, nhưng trước khi chúng có thể làm cho bác Hagrid nhận ra quan niệm của bác là sai lầm, ông bà Weasley và Ginny đã xuất hiện, người nào cũng tay xách nách mang những gói sách nặng ịch.

“Mọi người ổn cả chứ?” Bà Weasley nói. “Mua áo chùng chưa? Vậy tốt, chúng ta có thể ghé qua tiệm thuốc Apothecary và Eeylopháp sư trên đường đến tiệm của Fred và George – Nào, đi sát vô nhau...”

Cả Harry và Ron đều không mua chút nguyên liệu nào ở tiệm thuốc, vì nghĩ rằng chúng chẳng còn học môn Độc dược nữa, nhưng ở chợ Cú Eeylopháp sư, cả hai mua mấy hộp hạt cú to để làm quà cho Hedwig và Pigwidgeon. Kế đến, với bà Weasley kiểm tra cái đồng hồ của bà, chừng mỗi một hai phút một lần, mọi người đi tới dọc con đường để tìm tiệm Phù thi Wĩ Wái của Weasley, một tiệm giỡn do Fred và George điều hành.

“Chúng ta thực tình chẳng còn nhiều thời gian,” bà Weasley nói, “cho nên chúng ta chỉ tham quan ngắn gọn rồi trở về xe. Chúng ta phải đi sát vào nhau, kia là số chín mươi hai... chín mươi tư...”

“Chu choa!” Ron nói, dừng bước trên đường đi.

Nổi bật lên đám cửa hàng bị bao bọc bởi đám áp phích chán phèo, cửa hàng của Fred và George đập vô mắt người ta cảnh tượng giống như trình diễn pháo hoa. Khách bộ hành vô tình đi ngang đều ngoái đầu nhìn cửa hàng, và một số người có vẻ bị choáng váng đã thực sự dừng bước, ngần ngợ. Cửa sổ bày hàng bên trái làm hoa mắt người ta bằng đủ loại sản phẩm cứ chỏi dậy, nổ ra, lóe sáng, nảy tung tưng, và gào rú; Harry bắt đầu nhòe nước mắt khi nhìn cửa hàng này. Cửa sổ bày hàng bên phải bị che bởi một tấm áp phích khổng lồ, màu tím giống như những tấm áp phích của Bộ Pháp thuật, nhưng được làm nổi bật lên những chữ màu vàng chớp nhá sau:

Tại sao Quý vị lại lo lắng về

Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy?

Quý vị nên lo lắng về

AI-CŨNG-KHÔNG-Ì

Cái cảm giác táo bón đang kìm kẹp đất nước

Harry bắt đầu cười lớn. Nó nghe một giọng ca trầm yếu ớt bên cạnh và nhìn thấy bà Weasley đứng chết lặng dưới tấm áp phích. Môi bà mấp máy không thành tiếng khi cố đọc “AI-CŨNG-KHÔNG-Ì”

“Tụi nó sẽ bị ám sát ngay trên giường ngủ!” Bà thì thào.

“Không đời nào họ bị!” Ron nói, cũng giống như Harry, nó đang cười. “Cái này thiệt là thông minh!”

Và nó cùng Harry dẫn đầu cả đám vô tiệm. Khách hàng đông chật cửa tiệm; Harry không thể nhích tới gần mấy cái kệ để hàng. Nó trở mắt nhìn chung quanh, ngược lên mấy cái hộp chất cao đến trần nhà: đây là những hộp Quà vật Cúp cua mà hai anh em đã hoàn thiện trong niên học cuối dở dang của họ ở trường Hogwarts; Harry nhận thấy kẹo Nuga Máu cam rất được ưa chuộng, chỉ còn lại mỗi một hộp bị móp trên kệ. Có những cái thùng đựng đầy những cây dưa phép bịp, những cây rẻ nhất khi vung vẩy chỉ biến thành gà cao su hay một đôi quần đùi, cây mắc tiền nhất thì nện lên đầu lên cổ những người thiếu cảnh giác, và mấy hộp viết lông ngỗng được bày bán thành ba loại: Tự-bơm-mực, Tự-kiểm-tra-chính-tả, và Trả-lời-thông-minh. Có một chỗ hờ trong đám đông, Harry bèn chen vô tiến về phía quầy tính tiền, nơi có một đám nhóc mười tuổi loi choi hí hửng đứng xem một người gố nhỏ xíu đang từ từ leo lên cầu thang đến một bộ giá treo cổ, cả hai đều đặt trong một cái hộp có hàng chữ: Người treo cổ xài nhiều lần - Ếm đi kéo hăn đánh đu!

“Bùa Mơ mộng độc quyền sáng chế...”

Hermione đã xoay sở chen tới được một chỗ trưng bày lớn gần quầy tính tiền và đang đọc thông tin trên nắp một cái hộp có vẽ một bức tranh màu sắc chói lọi của một chàng trẻ tuổi đẹp trai và một cô gái đẹp mê hồn đang đứng trên boong của một chiếc tàu cướp biển.

“Chỉ một câu thần chú đơn giản và quý vị sẽ đi vào ba mươi phút mơ mộng cự kỳ thực, chất lượng tuyệt vời, dễ dàng gắn với một buổi học trung bình ở trường và hầu như khó lộ tẩy (tác dụng phụ bao gồm hồn phi phách tán và nhỏ dãi chút đỉnh), không bán cho người dưới mười sáu tuổi.”

“Bồ biết đấy,” Hermione ngược lên nhìn Harry, nói, “đó thực sự là một trò ảo thuật phi thường!”

“Vì thế, Hermione à,” một giọng nói vang lên đằng sau hai đứa, “em có thể được một cái miễn phí.”

Một anh chàng Fred toe toét cười đang đứng trước mặt tui nó, mặc một bộ áo chùng màu đỏ tươi đối chọi một cách lộng lẫy với mái tóc hung rực rỡ.

“Khỏe không, Harry?” Hai người bắt tay nhau. “Và con mắt em sao vậy Hermione?”

“Cái kính thiên văn thúi của anh,” cô nàng nói một cách thâm nảo.

“Ôi, anh quên bég mất mấy cái đó,” Fred nói. “Đây...”

Fred lấy trong túi ra một cái bình đưa cho Hermione; cô nàng thận trọng vặn mở cái nắp để lộ ra một chất đặc sệt màu vàng.

“Chỉ cần chấm chấm nhẹ lên vết bầm, nó sẽ biến mất trong vòng một tiếng đồng hồ,” Fred nói. “Bọn anh đã phải tìm ra một loại thuốc tẩy bầm đứng đắn. Bọn anh đã thử nghiệm hầu hết sản phẩm lên chính mình.”

Hermione tỏ ra lo lắng. “Thế có an toàn không?”

“Dĩ nhiên là an toàn,” Fred nói, giọng cam đoan. “Lại đây, Harry, anh dẫn em đi tham quan một vòng.”

Harry để mặc Hermione chấm chấm thuốc tẩy bầm lên con mắt đen thui, đi theo Fred về phía sau của cửa hàng, nơi nó thấy một quầy toàn những trò mảnh bằng dây thường và lá bài.

“Mảnh ảo thuật của dân Muggle!” Fred vui vẻ nói, lật tẩy chúng ra, “dành cho những người hâm mộ kiểu ba anh, em biết đấy, ông khoái đồ tác tạo của dân Muggle lắm. Không kiếm lời lớn, nhưng bọn anh đang làm ăn khấm khá, là hàng cực mới đó... Ô, George kìa...”

Người anh sinh đôi của Fred bắt tay Harry thật chặt.

“Đang tham quan hả? Đi ra đằng sau đi, Harry, đó mới là nơi tụi này kiếm tiền thực sự - cứ bỏ túi bất cứ thứ gì đi, nhóc, rồi sẽ phải nộp vô nhiều hơn bạc Galleon!” Fred cảnh báo một thằng nhóc đang vội vã rút tay khỏi một cái bình có nhãn Dấu hiệu Hắc ám Ăn được – Chúng sẽ làm cho bất kỳ ai cũng phát bệnh!

George đẩy vệt một tấm màn bên cạnh những trò mảnh của dân Muggle ra và Harry thấy một căn phòng vắng khách hơn, tối hơn. Bao bì của những sản phẩm sắp hàng trên kệ coi ít hung hăng khiêu khích hơn.

“Bọn anh vừa mới phát triển mặt hàng nghiêm túc hơn này,” Fred nói. “Chuyện này xảy ra mới thiệt là tức cười...”

“Em không thể nào tin nổi đâu, là có bao nhiêu người, kể cả những người làm việc ở Bộ Pháp thuật, không thể nào ế mồi một lá Bùa chặn cho tử tế,” George nói. “Dĩ nhiên, Harry à, tại họ đâu có được em dạy cho đâu.”

“Đúng vậy... À, thế này, bọn anh nghĩ mấy cái Nón chặn là một trò vui, em biết đấy, đội nón vô rồi thách thằng bạn ế mồi xì bùa mình, rồi ngó cái bộ mặt nó bị bùa dội ngược lại. Vậy mà Bộ Pháp thuật mua năm trăm cái phát cho tất cả các cộng tác viên hỗ trợ của Bộ! Và bọn anh còn tiếp tục nhận đơn đặt hàng hàng loạt!”

“Thành ra bọn anh mở rộng mặt hàng ra Áo khoác chặn, Găng tay chặn...”

“... Nghĩa là, chúng chẳng được tích sự gì lắm trong việc chống lại lời Nguyên Không thể tha thứ, nhưng xài được với mấy lời rửa xả, tà ma từ loại nhảm đến trung bình...”

“Và rồi bọn anh nghĩ bọn anh nên nhảy vô toàn bộ lĩnh vực Phòng chống nghệ thuật hắc ám, bởi vì đó quả là một mỏ vàng,” George nói tiếp một cách say sưa nhiệt thành. “Cái này hay. Này nhé, Bột tối hù ăn liền, bọn anh nhập khẩu từ Peru. Rất tiện lợi nếu em muốn chuồn nhanh.”

“Và Pháo đánh lạc hướng của bọn này vừa mới chạy khỏi kệ, coi nè,” Fred nói, chỉ vào một số vật thể như cái còi ô tô màu đen coi rất quái dị, mấy vật này quả thật đang cố gắng lủi nhanh khỏi tầm mắt. “Em chỉ cần bí mật thả một viên, nó sẽ chạy biến đi và nổ một cái đùng đã lỗi tai ở ngoài tầm mắt, đánh lạc hướng dùm em nếu em cần chiến thuật nghi binh.”

“Tiện dụng thật,” Harry nói, rất ấn tượng.

“Đây,” George nói, bắt được hai viên và quăng chúng cho Harry.

Một phù thủy trẻ có mái tóc vàng ngắn thò đầu qua bức màn; Harry thấy cô ta cũng mặc áo chùng đỏ tươi của nhân viên cửa hàng.

“Thưa ông Weasley và ông Weasley, có một khách hàng ngoài kia đang tìm một cái vạc giỡn.”

Harry thấy hơi kỳ cục khi Fred và George được gọi là “ông Weasley”. Nhưng hai anh chàng coi đó là nề nếp kinh doanh.

“Tốt đấy, Verity, tôi ra liền.” George nói ngay, “Harry, em cứ tự tiện muốn lấy gì thì lấy, được chứ? Không tính tiền.”

“Em không làm vậy được!” Harry nói; nó đã móc cái túi tiền ra để trả cho mấy viên Pháo đánh lạc hướng.

“Ở đây em không cần trả tiền,” Fred kiên quyết, phúi vàng của Harry đi.

“Nhưng...”

“Em đã cho bọn anh vay món tiền khởi nghiệp, bọn anh không bao giờ quên,” George nghiêm nghị nói. “Cứ lấy bất cứ thứ gì em thích, chỉ cần nhớ nói với người ta nơi mà em kiếm ra mấy món hàng, nếu họ hỏi.”

George lướt nhanh qua bức màn để đi tiếp khách, Fred dẫn Harry trở lại gian chính của cửa hàng để tìm Hermione và Ginny vẫn còn đang mải mê ngắm Bùa Mơ mộng độc quyền sáng chế.

“Quý cô nương đã thấy sản phẩm đặc biệt Phù thủy tuyệt vời của chúng tôi chưa?” Fred hỏi. “Xin mời

quí cô nương...”

Gần cửa sổ là một dãy những sản phẩm hồng thẩm sắp xếp ngay ngắn mà một đám con gái háo hức đang xúm xít chung quanh, khúc khích cười có vẻ hứng chí lắm. Cả Hermione và Ginny đều muốn lùi lại, trông có vẻ lo lắng.

“Đây thưa các cô,” Fred nói, “loại yêu được hay nhất mà các cô không thể tìm thấy ở bất cứ đâu.”

Ginny nhướn một chân mày lên ngờ vực.

“Có hiệu lực không?” Nó hỏi.

“Chắc chắn là có hiệu lực, cho tới tối đa hai mươi bốn giờ một lần xài, tùy theo trọng lượng của chàng trai được nói tới...”

“...và tùy sức hấp dẫn của cô gái,” George nói, tái xuất hiện bất ngờ bên cạnh bọn họ. “Nhưng bọn anh sẽ không bán món này cho cô em gái của mình đâu,” nó nói thêm, trở nên nghiêm trang đột ngột. “Không thể, khi mà cô bé đã có chừng năm chàng trai cùng ngấp nghé, theo như bọn anh nghe đồn...”

“Dù các anh nghe gì đi nữa từ miệng Ron thì đó cũng chỉ là chuyện dỏm tở,” Ginny bình tĩnh nói, chồm tới trước để lấy một bình nhỏ màu hồng ra khỏi kệ. “Cái gì đây?”

“Thuốc Cam đoan tan mụn trong mười giây,” Fred nói. “Hiệu nghiệm thần sầu trên mọi thứ từ nhọt đinh đến mụn trứng cá, nhưng đừng có dối dễ tài. Em có đang hẹn hò với một chàng trai tên là Dean Thomas hay không đấy?”

“Có,” Ginny nói. “Và lần cuối cùng em ngó thì nó chắc chắn chỉ là một thằng, không phải năm thằng. Mấy cái kia là gì?”

Cô nàng chỉ vào một số những trái banh bằng bông tròn màu hồng và tím, tất cả lẫn tròn chung quanh đáy của một cái chuồng và phát ra tiếng kêu lạnh lạnh.

“Bông Thoa Lùn,” George nói. “Bông bông xộp tí hon, bọn anh không nhân giống chúng kịp tốc độ tiêu thụ. Thế anh chàng Micheal Corner thì sao?”

“Em vứt nó vô thùng rác rồi, nó là thằng tồi,” Ginny nói, thò một ngón tay qua song chắn của cái chuồng và ngắm mấy con Bông Thoa Lùn bu chung quanh. “Mấy con này thiệt dễ thương.”

“Ừ, chúng hơi nhõng nhẽo,” Fred thừa nhận. “Nhưng em thay bạn trai có hơi lạ, đúng không?”

Ginny quay lại nhìn ông anh, hai bàn tay cô bé chống nạnh. Có một cái quắc mắt kiể Bà-Weasley trên mặt cô bé mà Harry ngạc nhiên thấy Fred chẳng chùn bước chút nào.

“Mắc mớ gì tới anh hả? Và tôi sẽ cảm ơn anh, nếu đừng có bịa thêm chuyện về tôi với hai người này nữa,” cô bé giận dữ nói thêm với Ron, anh chàng này vừa mới hiện ra bên cạnh George, hai tay vác đầy hàng hóa.

“Hết thầy ba Galleon, chín Sickles, một Knut,” Fred kiểm tra mấy cái hộp trong tay Ron và nói. “Nhả ra.”

“Em là em của anh mà!”

“Và đó là đồ của bọn anh mà em đang xoáy. Ba Galleon, chín Sickles. Anh sẽ bớt cho một Knut.”

“Nhưng mà em đâu có ba Galleon, chín Sickles!”

“Thì tốt hơn em nên trả những thứ đó lại, và phiền em để lại đúng kệ giùm.”

Ron làm rớt mấy cái hộp, chửi um lên, và làm một cử chỉ thô lỗ bằng tay về phía Fred, rồi thay lại bị bà Weasley bắt quả tang, bà đã chọn thiệt đúng lúc để xuất hiện.

“Nếu má thấy con làm như vậy lần nữa, má sẽ trù cho ngón tay con dính vô nhau,” bà đánh giọng nói.

“Má, con lấy một con Bông Thoa Lùn được không?” Ginny nói ngay.

“Con gì?” Bà Weasley hỏi, giọng cảnh giác.

“Coi nè, tụi nó dễ thương ghê...”

Bà Weasley đi tới bên cạnh để ngắm mấy con Bông Thoa Lùn, và Harry, Ron cùng Hermione được một lúc nhìn ra cửa sổ mà không bị cản trở. Draco Malfoy đang một mình vội vã băng qua đường. Khi nó đi ngang qua tiệm Phù thi Wĩ Wái của Weasley, nó liếc nhìn lại một cái. Chớp mắt sau đó nó đã đi ra khỏi tầm nhìn từ khuôn cửa sổ và tụi nhỏ không còn thấy nó nữa.

“Không biết mẹ nó đâu ta?” Harry cau mày, nói.

“Coi bộ bà để tuột mắt khỏi nó rồi,” Ron nói.

“Nhưng mà tại sao?” Hermione hỏi.

Harry không nói gì; nó đang suy nghĩ dữ dội. Bà Narcissa Malfoy sẽ không đời nào tự nguyện để cho cậu quý tử ra khỏi tầm mắt của mình; ắt hẳn là Malfoy đã phải cố gắng dữ lắm mới vùng ra được khỏi sự túm chặt của bà mẹ.

Vì quá biết và quá tỏm Malfoy, Harry chắc chắn nguyên nhân không hẳn là vô tư.

Nó liếc nhìn quanh. Bà Weasley và Ginny đang cúi xuống xem mấy con Bông Thoa Lùn. Ông Weasley thì kiểm tra một cách vui sướng một bộ bài Muggle có đánh dấu. Cả Fred và George đều đang phục vụ khách hàng. Bên ngoài lớp cửa kính, bác Hagrid đang đứng quay lưng lại, nhìn lên ngó xuống con đường.

“Chui vô đây, nhanh lên,” Harry nói, rút cái Áo khoác tàng hình ra khỏi ba lô.

“Ôi... mình không biết, Harry à,” Hermione nói, vừa hoang mang nhìn về phía bà Weasley.

“Thôi đi nào,” Ron nói.

Cô bé ngập ngừng thêm một giây, rồi chui xuống dưới tấm áo khoác cùng với Harry và Ron. Không ai để ý tụi nó tàng hình; họ còn mãi mê với những sản phẩm của Fred và George. Harry, Ron và Hermione chen lẫn đi ra cửa nhanh hết cỡ, nhưng vào cái lúc tụi nó ra tới mặt đường, thì Malfoy đã mất dạng, tài tình y như kiểu tụi nó vừa tàng hình vậy.

“Nó đi về hướng đó đó,” Harry thì thầm thật khẽ, để cho bác Hagrid đang ư ử ngân nga không nghe được. “Đi nào.”

Tụi nó vội vàng đi dọc theo con đường, ngó trái ngó phải, qua cửa cái cửa sổ của các cửa tiệm, cho đến khi Hermione chỉ về phía trước.

“Nó kia, đúng không?” Cô bé thì thầm. “Queo trái nhé?”

“Quá ngạc nhiên,” Ron thì thầm.

Bởi vì chúng thấy Malfoy liếc nhìn quanh quât, rồi lén vào hẻm Knockturn, và mất dạng.

“Nhanh lên, kéo tụi mình mất dấu nó,” Harry vừa nói vừa rảo bước nhanh hơn.

“Coi chừng chân tụi mình bị thấy!” Hermione lo lắng nói, khi tấm Áo khoác tàng hình đánh lật phật vô mắt cá chân của tụi nó; Cũng thật khó cho cả ba đứa nó giờ đây cùng trốn dưới một tấm áo khoác.

“Không sao,” Harry sốt ruột nói. “Chỉ cần đi gấp lên!”

Nhưng hẻm Knockturn, con đường ngang dành cho Nghệ thuật Hắc ám trông hoàn toàn vắng ngắt. Đi ngang qua cửa sổ nào tụi nó cũng ngó vô. Nhưng không một cửa hàng nào có vẻ có khách hàng cả. Harry nghĩ trong thời buổi nguy hiểm và mập mờ này mà mua, hay ít nhất bị nhìn thấy mua vũ khí Hắc ám, thì chẳng khác nào tự tố cáo mình.

Bỗng Hermione véo mạnh vô cánh tay của nó.

“Ui!”

“Suyt! Nhìn kia! Nó ở trong đó!” Cô bé thì thào vào tai Harry.

Tại nó đã tới ngang cái cửa hàng duy nhất trong hẻm Knockturn mà Harry từng vào, tiệm Borgin và Burkes, một cửa hàng bán rất nhiều loại đồ vật hiếm độc. Ở đó, giữa những thùng đựng đầy đầu lâu và chai lọ cũ, Draco Malfoy đang đứng quay lưng về phía tụi nó, ở phía bên kia cái tủ lớn màu đen mà Harry đã từng trốn vô đó để tránh mặt Malfoy và cha nó. Căn cứ theo động tác cánh tay của Malfoy, thì suy ra thằng này đang nói năng sôi nổi lắm. Người chủ tiệm, ông Borgin, một người đàn ông gù lưng tằm, tóc bóng mượt đầu, đứng đối diện với Malfoy. Ông này đang đeo một vẻ mặt kỳ dị của cảm hận trộn lẫn khiếp sợ.

“Giá mà tụi mình có thể nghe được những gì họ nói!” Hermione nói.

“Có thể chứ!” Ron hăm hở nói. “Chờ đó... cà chớn!”

Nó làm rớt thêm hai cái trong đám hộp mà nó vẫn đang cố ghì chặt trong lúc vụng về mò tìm cái hộp to nhất.

“Coi đây, Bành Trướng nhĩ!”

“Tuyệt vời!” Hermione nói, trong khi Ron tháo cuộn dây dài màu thịt tươi, và bắt đầu quăng về phía đây của cánh cửa.

“Ôi, mình hy vọng cửa không bị ế Bùa Tĩnh bơ.”

“Không,” Ron hí hửng nói. “Nghe đây!”

Tụi nó chụm đầu lại và chăm chú lắng nghe câu chuyện ở đầu dây bên kia, qua đó cái giọng của Malfoy nghe rõ mồn một, như thể một cái máy truyền thanh vừa được bật nút.

“...ông biết chữa cách nào không?”

“Có thể,” ông Borgin nói, bằng một cái giọng cho thấy ông chẳng tận tụy chút nào. “Tuy nhiên tôi cần phải thấy nó. Tại sao cậu không đem nó lại cửa hàng?”

“Tôi không thể,” Malfoy nói. “Nó phải được để yên. Tôi chỉ cần ông nói cho tôi biết cách chữa thôi.”

Harry thấy ông Borgin liếc môi một cách lo lắng.

“Chà, không nhing thấy nó, tôi đành phải nói là công việc sẽ rất khó khăn, có thể không làm được. Tôi không thể đảm bảo gì hết.”

“Không hả?” Malfoy nói, và Harry biết, chỉ căn cứ vào cái giọng nói, rằng Malfoy đang nhạo báng. “Có lẽ cái này sẽ khiến ông thêm tự tin.”

Malfoy nhích về phía ông Borgin và bị khuất mắt sau cái tủ. Harry, Ron, và Hermione nhích chân qua bên cạnh để cố nhìn thấy thẳng này, nhưng chỉ thấy ông Borgin, vẻ mặt ông này đầy hoảng sợ.

“Hở ra cho ai biết,” Malfoy nói, “là có thưởng đẹp đấy. Ông biết Fenrir Greyback chứ? Ông ta là một người bạn của gia đình. Thỉnh thoảng ông ta sẽ ghé qua để biết chắc là ông dành hết tâm trí vô vấn đề đó.”

“Không cần phải...”

“Tôi sẽ quyết định chuyện đó,” Malfoy nói. “Thôi, tôi phải đi. Và đừng quên giữ kỹ cái đó, tôi sẽ cần đến nó.”

“Có lẽ cậu muốn lấy nó đi ngay bây giờ?”

“Không, dĩ nhiên tôi không lấy đi bây giờ được. Ông bé ngu ọ, trông tôi sẽ như thế nào khi mang theo cái đó xuống phố chợ? Chỉ đừng bán mất cái đó thôi.”

“Dĩ nhiên là không, thưa... Ngài.”

Ông Borgin cúi chào thật thấp, kiểu giống như Harry đã từng nhìn thấy ông ta chào Lucius Malfoy.

“Không nói một lời với ai đấy nhé, ông Borgin, kể cả mẹ tôi, hiểu không?”

“Đương nhiên, đương nhiên,” ông Borgin lẩm bẩm, lại cúi chào một lần nữa.

Tiếp theo, chuông treo ở cửa kêu leng keng rất to khi Malfoy hiên ngang bước ra khỏi cửa hàng, trông có vẻ hết sức thỏa mãn với chính mình. Nó đi ngang qua, gần Harry, Ron và Hermione đến nỗi nó cảm thấy tấm áo khoác một lần nữa xao động nhẹ quanh đầu gối. Bên trong cửa hàng, ông Borgin vẫn còn đứng sững chết lặng; nụ cười tiếp khách giả tạo của ông biến mất; trông ông lo lắng ra mặt.

“Chuyện này là về cái gì vậy?” Ron thì thầm, quẩn lại cái Bàn Trưởng nhĩ.

“Không biết,” Harry nói, suy nghĩ muốn bể đầu. “Nó muốn chữa cái gì đó... và nó muốn giữ lại món gì đó trong tiệm... Mấy bồ có thấy nó chỉ cái gì khi bảo ‘cái đó’ không?”

“Không. Nó đứng khuất sau cái tủ to đằng ấy.”

“Hai đứa bồ ở đây,” Hermione nói nhỏ.

“Bồ định làm...?”

Nhưng Hermione đã chui ra ngoài tấm áo khoác. Cô nàng soi gương sửa sang tóc tai rồi bước vào cửa hàng, khiến cái chuông treo cửa lại kêu leng keng. Ron vội vàng quăng cái Bàn Trưởng nhĩ trở lại phía dưới cánh cửa và đưa cho Harry một đầu dây.

“Chào ông, một buổi sáng khùng khiếp, ông nhỉ?” Hermione rạng rỡ nói với ông Borgin, ông này không trả lời, chỉ quăng cho cô bé một cái nhìn ngờ vực. Ngâm nga một cách vui vẻ, Hermione thong thả dạo quanh đám hàng hóa bày biện lung tung.

“Cái vòng đeo cổ này có bán không?” Cô nàng hỏi, dừng chân bên cạnh một cái hộp có mặt trước bằng thủy tinh.

“Nếu cô có một ngàn lẻ một Galleon,” ông Borgin lạnh lùng đáp.

“Ồ... ơ... không, tôi không có nhiều tiền đến thế,” Hermione nói, tiếp tục bước. “Và... cái... ừm... cái đầu lâu... dễ thương này giá bao nhiêu?”

“Mười sáu Galleon.”

“Vậy là ông có thể bán nó? Nó không phải... giữ lại cho ai hết chứ?”

Ông Borgin liếc mắt nhìn cô bé. Harry có một cảm giác bức bối khi nó biết chính xác Hermione đang muốn cái gì. Hiển nhiên là Hermione cũng cảm thấy bị lộ tẩy bởi vì bỗng nhiên cô nàng tung hê cho gió cuốn đi sự thận trọng.

“Cái vật mà... ơ... anh chàng vừa mới ở đây ra – Draco Malfoy, ừ, anh ta là một người bạn của tôi, và tôi muốn kiếm cho anh ấy một món quà sinh nhật, nhưng nếu anh ấy đã đặt trước một món gì ở đây, thì hiển nhiên là tôi chẳng muốn tặng anh ta một món tương tự, cho nên... ừm...”

Theo ý Harry thì câu chuyện nghe chẳng xuôi tai chút nào, và dường như ông Borgin cũng nghĩ vậy.

“Đưa ra!” Ông ta đánh giọng quát. “Cút ngay!”

Hermione không đợi được bảo lần thứ hai, vội vã đi ra cửa với ông Borgin bám sát gót. Khi chuông treo cửa kêu leng keng lần nữa, ông Borgin đóng sập cánh cửa đằng sau lưng Hermione và treo lên tấm bảng thông báo tiệm đóng cửa.

“À há,” Ron nói, vừa quăng tấm áo khoác ra trùm lại Hermione, “cũng đáng công thử, nhưng mà bộ hơi bị lộ...”

“Ừ, lần sau bồ có thể chỉ bảo mình cách làm như thế nào, thưa Bạc thầy Bí ẩn!” Cô nàng cự lại ngay.

Ron và Hermione cự cãi lẫn nhau suốt quãng đường trở lại tiệm Phù thủy Wĩ Wái của Weasley, nơi hai đứa nó phải ngừng cãi lộn để tránh bị dò xét bởi một bà Weasley và một bác Hagrid đang lo lắng. Hai người này đã nhận ra sự vắng mặt của tụi nó. Khi đã trở vô tiệm rồi, Harry cười phất tấm Áo khoác tàng hình ra, giấu trong cái ba lô, và hợp sức với hai đứa kia khẳng khẳng nói rằng từ nãy giờ tụi nó ở suốt trong gian sau của cửa hàng, để đáp lại sự quở trách của bà Weasley, và phản pháo là bà có thể đã không

nhìn ngó kỹ càng nên chẳng thấy tụi nó.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Câu Lạc Bộ Slug

Harry dành khá nhiều thì giờ của tuần lễ cuối kỳ nghỉ hè để nghiên ngẫm ý nghĩa hành vi của Malfoy ở hẻm Knockturn. Điều khiến nó bức mình nhất là cái vẽ măn nguyện trên gương mặt Malfoy khi thẳng này bước ra khỏi cửa hàng. Không có gì làm cho Malfoy vui đến thế lại có thể là tin lành. Tuy nhiên Harry hơi lấy làm buồn lòng rằng cả Ron lẫn Hermione đều dường như không được tò mò như nó về hoạt động của Malfoy; hay ít nhất là sau vài ngày tụi kia có vẻ đã phát chán bàn bạc về chuyện đó.

“Ừ, mình đã đồng ý ngay từ đầu là nó rất đáng nghi, Harry à,” Hermione nói hơi thiếu kiên nhẫn. Cô nàng đang ngồi trên bệ cửa sổ trong phòng của Fred và George với hai chân gác lên một trong mấy cái hộp giấy bồi và chỉ miễn cưỡng rời mắt khỏi cuons sách mới của mình, cuốn Dịch thuật chữ Rune cao cấp, để ngược nhìn lên. “Nhưng chẳng phải là tụi mình đã đồng ý là có thể có nhiều cách giải thích sao?”

“Có thể nó đã làm bể cái Bàn tay vẽ vang của nó.” Ron nói mơ hồ, trong khi cố gắng kéo thẳng lại cái đuôi chổi bị cong của mình. “Có nhớ cánh tay quắt queo mà Malfoy có không?”

“Nhưng khi nó nói, ‘Đừng quên giữ kỹ cái đó cho an toàn’ là nó nói về chuyện gì chứ?” Harry hỏi đến lần thứ mười mấy. “Mình nghe có vẻ như ông Borgin còn có một cái khác của cái đã bị bể, và Malfoy muốn cả hai.”

“Bồ tin vậy hả?” Ron nói, bây giờ nó đang cạo bùn đất khỏi cán chổi.

“Ừ, mình tin vậy,” Harry nói. Khi cả Ron và Hermione đều không trả lời, nó nói tiếp, “Cha của Malfoy đang ở trong ngục Azkaban. Mấy bồ không nghĩ là nó muốn trả thù sao?”

Ron ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt.

“Malfoy, trả thù à? Nó thì có thể làm được gì?”

“Mình không biết, đó chính là vấn đề!” Harry nói, hết sức nản lòng. “Nhưng nó đang âm mưu gì đó và mình nghĩ tụi mình nên xem xét nghiêm túc chuyện đó. Cha của nó là một Tử thần thực tử và...”

Harry ngừng nói, mắt nó dán vào cửa sổ đằng sau Hermione, miệng nó há ra. Một ý tưởng đáng sợ sốt vừa nảy ra trong đầu nó.

“Harry?” Hermione kêu lên bằng giọng lo lắng. “Có chuyện gì vậy?”

“Cái theo của bồ phát nhức lại hả?” Ron hỏi, giọng căng thẳng.

“Nó là một Tử thần thực tử,” Harry chậm rãi nói. “Nó kế nghiệp cha nó làm một Tử thần thực tử!”

Mọi người im lặng, rồi Ron phá ra cười. “Malfoy ấy à? Nó mới mười sáu tuổi mà Harry! Bồ tưởng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy để cho Malfoy gia nhập à?”

“Có vẻ như không phải vậy đâu, Harry,” Hermione nói bằng giọng cố kiềm chế. “Cái gì khiến bồ nghĩ...?”

“Trong tiệm bà Malkin. Bả không hề đụng tới nó, nhưng nó cứ kêu la rồi vùng cánh tay ra khỏi bả khi bả muốn xắn tay áo nó lên. Đó là cánh tay trái. Nó đã được xăm Dấu hiệu Hắc ám!”

Ron và Hermione nhìn nhau.

“Chà...” Ron nói, tỏ ra không hoàn toàn được thuyết phục.

“Minh nghĩ nó chỉ muốn ra khỏi chỗ đó thôi, Harry à,” Hermione nói.

“Nó đã chỉ cho ông Borgin cái gì đó mà chúng ta không nhìn thấy được,” Harry cứ khẳng định một cách bướng bỉnh. “Cái gì đó đã khiến cho ông Borgin vô cùng khiếp sợ. Đó chính là Dấu hiệu, mình biết cái đó – nó đã tỏ cho ông Borgin biết là ông ta đang giao thiệp với ai, mấy bồ có thể thấy ông ấy ngán sợ nó như thế nào!”

Ron và Hermione trao đổi với nhau một cái nhìn nữa.

“Mình không chắc, Harry à...”

“Ừ, mình vẫn không cho là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy chịu để cho Malfoy gia nhập...”

Bực mình, nhưng chắc chắn tin là mình đúng, Harry quơ lấy một đồng áo chùng hôi hám đã mặc khi chơi Quidditch và bỏ ra khỏi phòng; bà Weasley đã khuyên răn tụi nó bao nhiêu ngày rồi là đừng để quần áo đen phút cuối mới đem giặt và xếp vô rương. Khi xuống hết cầu thang, nó đụng đầu Ginny, cô bé đang quay về phòng mình với một đồng quần áo mới giặt xong.

“Em mà là anh thì em sẽ chẳng vô nhà bếp lúc này,” cô bé cảnh cáo Harry. “Chỗ nào cũng đầy Nhớt.”

“Anh sẽ cẩn thận để không bị trượt vô đó,” Harry mỉm cười.

Quả đúng vậy, khi Harry đi vô nhà bếp thì thấy ngay Fleur đang ngồi bên bàn, hào hứng nói về các kế hoạch đám cưới giữa nàng và Bill, trong khi bà Weasley không ngừng để mắt tới lũ măng tây đang tự gọt, trông bà cau có hết biết.

“... Anh Bill và con gần như đã quyết định chỉ hai phù dâu thôi, Ginny và Gabrielle trông xê rớt ngọt ngào với nhau. Con đang nghĩ đến chuyện cho hai em ấy mặc áo vằn nhạt – màu hồng dĩ nhiên là trông rất khùng khiếp với mái tóc của Ginny...”

“A, Harry!” bà Weasley nói to, cắt ngang bài độc thoại của Fleur. “Tốt, bác muốn giải thích về sự sắp đặt an ninh cho chuyến đi đến trường Hogwarts ngày mai. Chúng ta lại mượn được xe của Bộ Pháp thuật một lần nữa, và sẽ có các Thần Sáng chờ ở nhà ga...”

“Cô Tonks có ở đó không, bác?” Harry hỏi, đưa cho bà Weasley quần áo chơi Quidditch của nó.

“Không, bác nghĩ là không, theo bác Arthur nói thì cô ấy được chốt ở đâu đó.”

“Cô ấy đã tự cữ mình đi, cái cô Tonks ấy,” Fleur nói mơ màng, ngắm nghía chính hình bóng mê hoặc của mình trong đáy tách trà. “Nếu bác hỏi thì con sẽ nói đó là một sai lầm lớn...”

“Được, cảm ơn,” bà Weasley nói giọng gay gắt, ngắt lời Fleur một lần nữa. “Con nên chuẩn bị hành lý đi, Harry, bác muốn nếu có thể thì hòm xiềng đều phải sẵn sàng hết vào tối nay, để chúng ta sẽ không bị rối tinh beng vào phút chót như mọi năm.”

Và thật ra, cuộc khởi hành của tụi nhỏ vào sáng sớm hôm sau suôn sẻ hơn mọi khi. Khi mấy chiếc xe của Bộ Pháp thuật lướt tới trước cửa Hang Sóc thì tụi nó đã đứng chờ sẵn, hòm xiềng sẵn sàng; con mèo của Hermione, Crookshanks, nằm an toàn trong cái rổ đi đường của nó; Hedwig, Pigwidgeon, con cú của Ron và con Bông Thoa Lùn mới sắm của Ginny, được đặt tên Arnold, đều ở trong chuồng.

“Au revoir, Arry,” Fleur nói giọng cổ hợm, vừa hôn gió nó. Ron vội vã đi tới, có vẻ hy vọng, nhưng Ginny giơ cẳng ra ngăn Ron ngã lăn cù vô đám bụi dưới chân Fleur. Nổi khùng lên với bộ mặt đỏ bừng và văng bụi tùm lum, anh chàng lên xe gấp khỏi cần nói lời chia tay.

Chẳng thấy bác Hag hờ hờ chờ họ ở Nhà ga Ngã tư vua. Thay vào đó là hai Thần Sáng có bộ mặt khắc nghiệt đầy râu mặc quần áo Muggle màu đen tiến tới đón ngay khi mấy chiếc xe vừa dừng lại, và họ kẹp sát hông tất cả nhóm, hộ tống vô thẳng nhà ga mà chẳng nói lời nào.

“Lẹ, lẹ lên, băng qua rào chắn,” bà Weasley nói, dường như bà hơi bối rối vì cái hiệu quả khắc khổ này. “Harry nên đi trước, với...”

Bà nhìn một trong hai Thần Sáng một cách dò hỏi, người này nhẹ gật đầu, nắm lấy bắp tay trên của Harry, và cố gắng dẫn nó đi về phía hàng rào chắn giữa sân ga số chín và số mười.

“Em đi được mà, cảm ơn,” Harry bức dọc nói, giật cánh tay mình ra khỏi nắm tay của vị Thần Sáng. Nó đẩy cái xe hành lý của nó đâm thẳng vào hàng rào chắn vững chãi, lờ phắt đi người đồng hành im lặng, và một giây sau, nó nhận ra mình đang đứng trên sân ga chín ba phần tư, nơi tàu tốc hành Hogwarts đang nằm ọ ra hơi nước phả vào đám đông.

Hermione và gia đình Weasley nhập bọn với nó trong vòng vài giây sau. Không cần chờ tham vấn vị Thần Sáng mặt mày khắc khổ của mình, Harry ra dấu gọi Ron và Hermione theo nó đi ngược lên sân ga, tìm một toa tàu trống.

“Tụi này không thể đi cùng bồ, Harry à,” Hermione nói, tỏ vẻ xin lỗi. “Ron và mình sẽ phải đến toa tàu của Huỳnh trưởng trước tiên và rồi phải đi tuần tra hành lang tàu một tí.”

“Ờ phải, mình quên mất,” Harry nói.

“Tất cả các con nên lên tàu ngay, các con chỉ còn vài phút nữa là khởi hành,” bà Weasley nói, vừa tham khảo cái đồng hồ của bà. “Thôi, chúc con một học kỳ tốt đẹp, Ron...”

“Thưa bác Weasley, con có thể nói vài lời với bác không?” Harry nói, quyết định luôn trong hoàn cảnh gấp gáp ấy.

“Dĩ nhiên,” ông Weasley nói, vẻ mặt hơi ngạc nhiên, nhưng dù vậy ông vẫn đi theo Harry ra xa khỏi tầm tai những người khác.

Harry đã suy nghĩ cặn kẽ và đã đi tới kết luận rằng, nếu nó cần nói với ai đó, thì người đó hẳn là ông Weasley; Trước tiên, bởi vì ông làm việc ở Bộ Pháp thuật và vì vậy là người ở vị trí tốt nhất để tiến hành những cuộc điều tra xa hơn, và thứ hai, bởi vì nó nghĩ nếu ông Weasley nổi cơn thịnh nộ thì sẽ ít nguy hiểm hơn.

Nó có thể thấy bà Weasley và vị Thần Sáng với bộ mặt khắc khổ liếc theo bác cháu nó khi hai người đi tách ra.

“Khi tụi con ở Hẻm Xéo,” Harry bắt đầu nói, nhưng ông Weasley chặn đầu nó trước bằng một cái nhăn mặt.

“Có phải bác sắp được khám phá ra nơi mà con, Ron và Hermione đã biến mất trong khi lẻ ra các con phải ở gian sau cửa hàng của Fred và George không?”

“Làm sao bác...?”

“Harry à, con đang nói chuyện với một người đã nuôi lớn Fred và George.”

“Ờ... dạ, thôi thì, chúng con đã không ở gian sau...”

“Tốt lắm, vậy bây giờ, chúng ta hãy nghe nốt phần dờ nhất.”

“Dạ, tụi con đi theo Draco Malfoy. Tụi con dùng tấm Áo khoác tàng hình.”

“Các con có lý do đặc biệt nào không, hay đó chỉ là cao hứng?”

“Bởi vì con nghĩ Malfoy đang âm mưu gì đó,” Harry nói, không để ý vẻ mặt vừa bức bối vừa thích thú của ông Weasley. “Nó đã trốn má nó đi và con muốn biết tại sao.”

“Dĩ nhiên là con đã có lý do,” ông Weasley nói, nghe giọng nhần nại. “Thế con có tìm ra được tại sao không?”

“Nó đi vô tiệm Borgin và Burkes,” Harry nói, “xong bắt đầu trấn áp người đàn ông trong tiệm, ông Borgin, bắt ông ta sửa cho nó cái gì đó. Và nó nói là nó muốn ông Borgin giữ cho nó cái gì đó nữa. Nghe thì có vẻ như cái đó cùng là một thứ với cái mà nó muốn sửa chữa. Có vẻ như hai cái đó là một cặp. Và...”

Harry hít một hơi thở sâu.

“Còn nữa. Tụi con thấy Malfoy nhảy vọt ra cả dậm khi bà Malkin thử chạm vô cánh tay trái của nó. Con nghĩ nó đã được xăm Dấu hiệu Hắc ám. Con nghĩ nó được thế chỗ cha nó làm một Tử thần thực tử.”

Trông ông Weasley có vẻ sững sốt. Một lát sau ông nói, “Harry à, bác không chắc là liệu Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy có cho phép một đứa trẻ mười sáu tuổi...”

“Có ai biết chắc Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy làm cái gì hay không làm cái gì đâu?” Harry hỏi một cách tức tối. “Bác Weasley, con xin lỗi, nhưng chuyện đó không đáng điều tra sao? Nếu Malfoy muốn sửa chữa cái gì đó, và nó phải đe dọa ông Borgin làm chuyện đó, thì chuyện đó có thể là cái gì đó Hắc ám và nguy hiểm, đúng không?”

“Thành thật mà nói, bác không chắc, Harry à,” ông Weasley nói chậm rãi. “Con cũng hiểu, khi Lucius Malfoy bị bắt, chúng ta đã lục soát nhà hắn. Chúng ta đã lấy đi mọi thứ có thể là hung khí nguy hiểm.”

“Con nghĩ bác có thể đã bỏ sót cái gì đó,” Harry nói một cách bướng bỉnh.

“Ừ, có thể,” ông Weasley nói, nhưng Harry có thể thấy là ông Weasley chỉ nói cho vừa lòng nó mà thôi.

Một tiếng còi tàu vang lên sau lưng hai bác cháu; gần như mọi người đã lên tàu cả và cửa các toa đang đóng lại.

“Con nên lẹ lên đi!” ông Weasley nói, trong khi bà Weasley giúp nó nhấc hành lý lên tàu.

“Này, cưng, con sẽ về ăn lễ Noel với gia đình bác, đã thu xếp xong với cụ Dumbledore rồi, vậy là hai bác sẽ sớm gặp lại con thôi,” bà Weasley nói với qua cửa sổ toa tàu trong khi Harry đóng sập cửa tàu lại sau lưng và chiếc xe lửa bắt đầu di chuyển. “Con nhớ tự chăm sóc mình và...”

Đoàn tàu bắt đầu tăng tốc.

“...học giỏi và...” bà Weasley chạy theo để kịp đoàn tàu.

“...bảo trọng!”

Harry vẫy tay cho đến khi đoàn tàu quẹo qua một khúc quanh và ông bà Weasley khuất dạng, rồi nó quay ra xem những đứa khá ở đâu. Nó đoán Ron và Hermione bị nhiệm vụ cầm chân trong toa tàu Huỳnh trưởng, nhưng Ginny thì đang ở trong hành lang cách nó một quãng ngắn, đang tán dóc với mấy đứa bạn. Nó đi về phía cô bé, kéo lê cái rương theo.

Đám học trò trở mắt nhìn nó không ngưng ngừng khi nó đi đến gần. Chúng nó thậm chí áp mặt vào kính cửa sổ toa tàu để ngó cho được nó. Nó đã lường trước một làn sóng những cái miệng há hốc và những cặp mắt nhìn trân tráo mà nó sẽ phải chịu đựng trong suốt học kỳ này sau tất cả những sự rùm beng về “Kẻ được chọn” đăng trên Nhật báo Tiên Tri, nhưng nó chẳng thích thú gì lắm cái cảm giác đứng ở nơi đèn đuốc sáng trưng. Nó vỗ nhẹ lên vai Ginny.

“Kiểm thử một khoang tàu trống chứ hả?”

“Em thì không được, anh Harry à, em có hẹn gặp Dean,” Ginny rạng rỡ nói. “Gặp lại anh sau nhé.”

“Được,” Harry nói. Nó có một cảm giác nhói đau kỳ lạ khi Ginny bỏ đi, mái tóc dài màu hung đỏ của cô bé đung đưa sau lưng; Nó đã trở nên quá quen với sự hiện diện của cô bé trong kỳ nghỉ hè đến nỗi nó hầu như quên bém đi rằng Ginny giờ đây không còn lảng nhãng bám theo nó, Ron và Hermione khi ở trường nữa. Rồi nó chớp mắt nhìn quanh: Quanh nó là những cô gái bị tiếng tăm mê hoặc.

“Chào Harry!” Một giọng nói quăn quác vang lên sau lưng nó.

“Neville!” Harry reo lên nhẹ nhõm, khi quay lại nhìn thấy một cậu chàng mặt mày tròn trịa đang chen lấn để đến gần nó.

“Chào Harry,” một cô nàng tóc dài với đôi mắt to mơ huyền xuất hiện ngay sau lưng Neville.

“Chào Luna, em khỏe không?”

“Rất khỏe, cảm ơn anh,” Luna nói. Cô nàng đang ép chặt một tạp chí vào ngực mình; những chữ to trên trang bìa thông báo rằng bên trong có một cặp Kính chiếu yêu.

“Tạp chí Kẻ Lý sự vẫn bán chạy chứ?” Harry hỏi, nó cảm thấy có một sự trù ối với tờ tạp chí, và đã dành cho tờ tạp chí này một cuộc phỏng vấn độc quyền vào năm học trước.

“Ồ, số lượng phát hành tăng tốt,” Luna nói một cách sung sướng.

“Tụi mình kiểm chỗ ngồi đi,” Harry nói, và ba đưa cùng đi dọc đoàn tàu, băng qua những đoàn học sinh im lặng ngó theo chăm chăm. Cuối cùng cả ba tìm được một khoang còn trống, và Harry vội vã đi vào với vẻ biết ơn.

“Họ nhìn chòng chọc cả tụi này nữa!” Neville nói, ám chỉ chính nó và Luna. “Chỉ vì tụi này đi với bồ.”

“Họ ngó bồ bởi vì bồ cũng có mặt trong vụ xảy ra ở Bộ Pháp thuật,” Harry nói, trong lúc cố nhắc cái rương của nó để lên giá đỡ hành lý. “Cuộc phiêu lưu nho nhỏ của tụi mình được đăng khắp trên tờ Nhật báo Tiên Tri, chắc bồ đã xem rồi chứ?”

“Có, mình tưởng bà mình sẽ nổi giận vì tất cả những chuyện rùm beng công khai đó,” Neville nói, “nhưng hóa ra bà lại khoái thực sự. Nói rằng rốt cuộc mình đã bắt đầu sống theo gương ba mình. Bà đã mua cho mình một cây đũa phép mới, coi nè!”

Nó rút cây đũa phép ra và đưa cho Harry coi.

“Gỗ anh đào và lông kỳ lân,” nó nói giọng tự hào. “Mình nghĩ đó là một trong những cây đũa phép cuối cùng mà ông Olv bán ra, ông ấy biến mất tiêu vào ngày hôm sau – Ôi, quay lại đây Trevor!”

Và nó chui xuống dưới gầm ghế để thu hồi lại con cóc khi con vật này thực hiện một trong những nỗ lực trường kỳ tìm kiếm tự do cho mình.

“Năm nay anh có tiếp tục mở những buổi họp ĐQD nữa không, anh Harry?” Luna hỏi, cô nàng đang gỡ cặp kính chiếu yêu ra từ giữa tờ Tạp chí Kẻ Lý sự.

“Bây giờ tụi mình đã dẹp được mụ Umbridge rồi, đâu còn lý do gì nữa, hả?” Harry vừa nói vừa ngồi xuống. Neville cụng đầu vô cái ghế khi chui ra từ dưới gầm. Trông nó thất vọng ra mặt.

“Mình thích ĐQD lắm! Mình học được cả đồng với bồ!”

“Em cũng khoái những buổi họp đó lắm,” Luna hồn nhiên nói. “Giống như có nhiều bạn vậy.”

Đây là một trong những điều không thoải mái mà Luna hay nói và khiến cho Harry có một cảm giác lẩn lộn loảng ngoảng giữa lòng thương hại với bối rối. Tuy nhiên, trước khi nó có thể trả lời, bên ngoài cửa khoang của tụi nó xảy ra một vụ ầm ĩ; một nhóm học sinh năm thứ tư đang xầm xì và cười cợt với nhau bên kia lớp cửa kính toa tàu.

“Bồ hỏi ảnh đi!”

“Thôi, bồ ấy!”

“Tôi sẽ làm chuyện đó!”

Và một đứa trong đám đó, một đứa con gái vẻ mặt trơ trên có đôi mắt đen to, một cái cằm chìa tới trước, và mái tóc đen dài, đẩy cánh cửa to bước vô.

“Chào anh Harry, em là Romilda, Romilda Vance,” con bé nói to và đồng dục. “Sao anh không qua ngồi chung với toa tụi em? Anh không cần phải ngồi với tụi kia.” Con bé nói thêm bằng giọng thì thào rất kịch, chỉ vào móng của Neville, lúc ấy lại vừa nhô ra từ dưới gầm ghế một lần nữa khi đang mò mẫm kiểm Trevor, và Luna – mắt đang đeo cặp Kính chiếu yêu miễn phí, khiến cho trông càng giống một con cú có nhiều màu thật khủng.

“Họ là bạn bè của tôi,” Harry lạnh lùng nói.

“Ồ,” con bé nói, có vẻ ngạc nhiên. “Thôi vậy.”

Và nó rút lui, kéo cánh cửa khoang tàu lại.

“Người ta cứ nghĩ anh phải có bạn bè bảnh hơn tụi này.” Luna nói, một lần nữa lại bộc lộ cái thói quen thành thực khiến người khác phải bối rối.

“Em cũng bảnh vậy,” Harry nói ngay. “Không ai trong đám đó có mặt trong vụ Bộ Pháp thuật. Họ đâu có chiến đấu cùng tôi đâu.”

“Anh nói vậy thiệt là tử tế,” Luna tươi cười. Rồi cô nàng đẩy cặp Kính chiếu yêu xa thêm trên sống mũi và bắt đầu đọc Tạp chí Kẻ Lý sự.

“Nhưng mà tụi này đâu có đối đầu với hắc,” Neville nói, hiện ra từ dưới gầm ghế cùng với bụi bặm và lông lá dính trên tóc, và một con Trevor nhả nhục trong tay. “Chỉ có bồ làm chuyện đó. Bồ nên nghe bà của mình nói về bồ. ‘Cậu Harry Potter ấy còn mạnh hơn toàn thể Bộ Pháp thuật gom lại!’ Bà sẵn sàng đánh đối mọi thứ để có đứa cháu nội như bồ...”

Harry bật cười không thoải mái lắm và thay đổi đề tài, chuyển qua kết quả kỳ thi Thường đẳng Pháp thuật ngay khi có thể. Trong khi Neville đọc lại vanh vách thứ hạng của nó và thắc mắc liệu nó có được phép theo học lớp Biến hình bậc Phù thủy Tận sức không, khi mà nó chỉ có mỗi một điểm ‘Chấp nhận được’, Harry ngăm Neville mà không thực sự lắng nghe.

Tuổi thơ của Neville cũng bị Voldemort đầy dọa như tuổi thơ của Harry vậy, nhưng Neville không hề biết chút nữa thì số phận của nó chính là số phận của Harry. Lời Tiên tri có thể ứng với bất kỳ đứa nào trong hai đứa nó, thế nhưng vì những lý do bí hiểm của chính hắc, Voldemort đã chọn niềm tin rằng Harry là kẻ được ám chỉ trong lời Tiên tri.

Nếu Voldemort chọn Neville, thì tình huống sẽ là Neville ngồi đối diện Harry mang cái theo hình tia chớp và gánh nặng lời Tiên tri... Mà liệu có thể không nhỉ? Liệu mẹ của Neville có chết đi để cứu mạng nó, như mẹ Lily đã hy sinh cho Harry không? Chắc chắn bà sẽ hy sinh... Nhưng nếu bà không thể đứng án

giữa con trai mình và Voldemort thì sao? Liệu có một ‘Kẻ được chọn’ không? Hay chỉ là một cái ghế trống ở chỗ hiện giờ Neville đang ngồi và một thằng Harry không bị theo được chính mẹ mình chứ không phải mẹ của Ron hôn tạm biệt.

“Bồ có sao không, Harry? Trông bồ tức cười quá,” Neville nói.

Harry mới mở miệng nói, “Xin lỗi... mình...”

“Anh bị Xì Tảo hả?” Luna nói đầy cảm thông, vừa ngắm Harry qua đôi kính màu nè bự chẳng.

“Tôi... cái gì?”

“Xì Tảo... Nó vô hình. Nó bay xuyên qua lỗ tai anh làm cho đầu óc anh mờ mịt,” cô bé nói. “Em nghĩ em cảm thấy được có một con đang bay quanh quần ở đây.”

Cô nàng vỗ tay đen đét trong không khí, như thể đang đập mấy con sâu bướm khổng lồ vô hình. Harry và Neville đưa mắt nhìn nhau rồi vội vàng bắt luôn qua chuyện Quidditch.

Thời tiết bên ngoài cửa sổ đoàn tàu thay đổi thất thường y như suốt mùa hè vừa qua. Tàu đã chạy qua một vùng sương mù lạnh cóng kéo dài, rồi ra đến vùng nắng trong, mong manh. Chính lúc tàu đang chạy qua một trong những vùng quang đãng ấy, lúc mặt trời hầu như được nhìn thấy ngay trên đỉnh đầu, thì Ron và Hermione đi vô khoảng tui nó.

“Ước gì xe bán đồ ăn đẩy tới nhanh nhanh lên, mình đang chết đói đây.” Ron nói một cách tha thiết, ngồi thụp xuống cái ghế bên cạnh Harry và xoa xoa cái bụng của nó. “Chào Neville. Chào Luna. Biết gì không?” Nó quay ngang Harry nói thêm, “Malfoy không làm nhiệm vụ Huynh trưởng. Nó chỉ ngồi ì trong toa của nó với mấy đứa khác trong nhà Slytherin, tui này thấy nó lúc đi ngang qua.”

Harry ngồi thẳng dậy, chú ý ngay. Thật chẳng giống Malfoy chút nào nếu nó chịu bỏ qua cơ hội biểu diễn quyền hành Huynh trưởng, cái quyền mà nó đã khoái chí lạm dụng suốt năm học trước.

“Lúc mấy bồ thấy nó thì nó đang nó làm gì?”

“Bình thường,” Ron nói dừng dừng, biểu diễn một động tác thô lỗ bằng tay. “Chẳng giống nó gì hết, đúng không? Chà... nhưng vậy đó.” Nó lại làm động tác tay một lần nữa. “Nhưng tại sao nó lại không ra ngoài kia ăn hiếp bọn học sinh năm thứ nhất nhỉ?”

“Ai mà biết,” Harry nói nhưng đầu óc nó đang căng thẳng. Chẳng lẽ chuyện này không cho thấy Malfoy đang âm mưu những chuyện quan trọng hơn là chuyện hiếp đáp bọn học sinh đàn em hay sao?

“Có lẽ nó khoái Đội Thẩm tra hơn,” Hermione nói. “Có thể làm Huynh trưởng một thời gian nó trở nên thuần hơn một chút.”

“Mình không nghĩ vậy,” Harry nói. “Mình nghĩ nó...”

Nhưng trước khi nó có thể giải thích giả thuyết của mình, cánh cửa một lần nữa lại được mở ra và một nữ sinh năm thứ ba bước vào, gần như không thở nổi.

“Em được giao nhiệm vụ đưa mấy cái này cho Neville Longbottom và Harry P... Potter,” cô bé ấp úng nói, và khi bắt gặp ánh mắt của Harry, mặt cô bé đỏ ửng lên. Cô bé đưa ra hai cuộn giấy da buộc bằng nơ tím, Harry và Neville nhận cái cuộn có đề tên mình, và cô bé luống cuống lui ra khỏi khoang tàu.

“Cái gì vậy?” Ron hỏi khi Harry tháo cuộn giấy gởi cho nó ra.

“Một thư mời,” Harry nói.

Harry,

Thầy sẽ vui mừng nếu trò cùng muốn ăn trưa với thầy ở toa C.

Thân ái,

Gs H. E. F. Slughorn.

“Giáo sư Slughorn nào?” Neville hỏi, tỏ ra bối rối vì lời mời.

“Thầy giáo mới,” Harry nói. “Chà, mình nghĩ chắc là tụi mình phải đi thôi.”

“Nhưng mà thầy ấy cần mình để làm gì?” Neville lo lắng hỏi, trông như nó tưởng nó sắp bị cấm túc.

“Chả biết,” Harry nói, thật ra thì không hẳn như thế, mặc dù nó chẳng có bằng chứng gì để chứng minh là linh cảm của nó đúng. “Nghe đây,” nó nói thêm, thỉnh thoảng bộ não nó phát ra một sáng kiến, “tụi mình chui xuống dưới cái Áo khoác tàng hình đi, như thế có thể quan sát được Malfoy suốt đường, coi nó đang âm mưu cái gì.”

Tuy nhiên, sáng kiến này không khả thi chút nào: không thể nào mặc Áo khoác tàng hình vượt qua được các hành lang đầy nhóc người đang nhong nhong đợi cái xe đẩy bán đồ ăn trưa. Harry tiếc hùi hụi nhét cái Áo khoác tàng hình trở vô ba lô, vừa ngẫm nghĩ ý tưởng đó thiệt là hay, cho dù mặc cái Áo khoác tàng hình chỉ để tránh những cái nhìn chòng chọc. Những cái nhìn đó dường như đã gia tăng cường độ kể từ khi Harry đi trong hành lang tàu lần vừa rồi. Thỉnh thoảng bọn học sinh lại xô đẩy chen nhau dồn ra cửa khoang của mình để dòm Harry được kỹ hơn. Ngoại lệ duy nhất là Cho Chang, cô nàng xẹt ngay vô khoang của mình khi nhìn thấy Harry đi tới. Khi đi ngang qua cửa sổ, Harry thấy Cho làm như đang say sưa trò chuyện với cô bạn Marietta, cô nàng này đeo một bộ mặt trang điểm dày cui mà vẫn không làm mờ được mấy hột mụn vô duyên cứ nổi lên vằn vện khắp gương mặt. Khẽ mỉm cười vu vơ, Harry đi tới trước.

Khi hai đứa tới toa C, tụi nó thấy ngay tụi nó không phải là khách mời duy nhất của thầy Slughorn, mặc dù căn cứ vào sự đón chào sốt sắng của thầy Slughorn thì Harry đúng là người được mong đợi nhiệt tình nhất.

“Harry, chàng trai của ta!” Thầy Slughorn đứng phắt dậy khi nhìn thấy Harry khiến cho cái bụng phũn phũn của thầy dường như choán hết chỗ trong khoang tàu. Cái đầu hói bóng loáng và bộ râu bạc của thầy tỏa sáng rực rỡ trong ánh nắng như mấy cái nút bằng vàng của tấm áo chên thầy đang mặc.

“Mừng được gặp trò! Mừng được gặp trò! Và trò đây ắt hẳn là cậu Longbottom!”

Neville gật đầu, trông khiếp đảm. Theo động tác ra dấu của Thầy Slughorn, hai đứa nó ngồi xuống hai cái ghế duy nhất còn trống, gần cửa nhất. Harry đưa mắt nhìn quanh đám khách mời. Nó nhận ra một đứa cùng năm bên Nhà Slytherin, một thằng cao nhòng đen thui có hai gò má cao xương xẩu và đôi mắt xéch dài; Cũng có hai nam sinh năm thứ bảy mà Harry không biết, và bị nhét vô một góc kẹt bên cạnh Thầy Slughorn là một cô bé vẻ mặt băn khoăn không biết tại sao mình có mặt ở đây, ấy là Ginny.

“Nào, hai trò biết hết mọi người chứ?” Thầy Slughorn hỏi Harry và Neville. “Đây là Blaise Zabini cùng năm với các trò, tất nhiên...”

Zabini không hề tỏ một dấu hiệu nhận ra hay chào hỏi nào cả, và Harry lẫn Neville cũng tỉnh bơ: trên nguyên tắc, học sinh nhà Gryffindor và nhà Slytherin căm ghét lẫn nhau.

“Đây là Cormac McLaggen, có lẽ các trò đã từng gặp gỡ lẫn nhau...? Chưa à?”

McLaggen, một chàng trai to tướng tóc xoăn như dây kẽm gai, giơ một ban tay lên chào; Harry và Neville gật đầu đáp lễ anh ta.

“... và đây là Marcus Belby, thầy không biết liệu...?”

Belby, một anh chàng gầy gò vẻ mặt bồn chồn lo lắng, nhe ra một nụ cười sượng ngắt.

“... và cô nương xinh đẹp quyến rũ này nói với thầy là cô ấy biết các trò!”

Thầy Slughorn kết thúc.

Ginny làm điệu bộ nhăn mặt với Harry và Neville từ sau lưng Thầy Slughorn.

“Thôi bây giờ, đến phần thú vị nhất,” Thầy Slughorn nói một cách thân tình. “Một cơ hội để biết tất cả các trò kỹ hơn một chút. Đây, lấy một cái khăn ăn. Thầy đã gọi theo đồ ăn trưa. Còn cái xe đẩy, theo thầy nhớ, hơi bị nhiều Que Cam thảo, và hệ thống tiêu hóa ẻo uột của một ông già thì không kham nổi những thứ như thế... Ném món gà lôi không, Belby?”

Belby bắt đầu ăn và nhận một miếng trông có vẻ giống một nửa con chim trĩ nguội ngắt.

“Thầy vừa nói với chàng Marcus trẻ tuổi đây là thầy từng được hân hạnh dạy bác Damocles của cậu ấy,” Thầy Slughorn nói với Harry và Neville, lúc này đang chuyển quanh ổ bánh mì tròn. “Một pháp sư xuất chúng, xuất chúng, và huy chương Merlin được trao cho ông ta quả thực xứng đáng. Trò có thường gặp bác không, Marcus?”

Không may, Belby vừa mới ngoạm một miếng to gà lôi đầy cả họng; và để nhanh nhẩu đáp lại Thầy Slughorn, anh ta nuốt quá gấp, nên bị mắc nghẹn, đỏ tím cả mặt mũi.

“Hết tắc thở,” Thầy Slughorn bình tĩnh chìa cây đũa phép vào Belby, cuống họng anh chàng này dường như được thông ngay tức thì.

“Không... không gặp bác thường lắm, không ạ,” Belby há hốc miệng vừa thở vừa nói, nước mắt ràn rụa.

“Chà, dĩ nhiên, thầy dám nói là ông ấy rất bận,” Thầy Slughorn nói, vừa nhìn Belby với vẻ chất vấn. “Thầy nghi ông ta đã phát minh ra thuốc Bả sói mà không đến nỗi phải lao động vất vả lắm!”

“Con nghĩ...” Belby nói, dường như không dám cắn thêm một miếng gà lôi nào nữa trước khi biết chắc là Thầy Slughorn đã nói chuyện xong với mình. “Ờ... Bác và ba con không thuận thảo với nhau lắm, thành ra, thầy hiểu cho, con thực sự cũng không biết nhiều...”

Giọng của Belby đuối dần khi Thầy Slughorn tặng cho cậu ta một nụ cười lạnh nhạt và quay qua nói với McLaggen.

“Nào, trò, Cormac,” Thầy Slughorn nói, “thầy tình cờ được biết trò rất hay gặp bác Tiberius của trò, bởi vì ông ta có một bức hình rất tuyệt chụp hai bác cháu đi săn Heo đuôi cụt ở... để thầy nhớ coi... ở Norfolk đúng không?”

“Ồ, phải, vui lắm, đúng vậy ạ,” McLaggen nói. “Bác cháu con đi chung với Bertie Higgs và Rufus Scrimgeour – đương nhiên là chuyện này xảy ra trước khi ông ấy trở thành Bộ trưởng ạ.”

“A, trò cũng quen biết Bertie Higgs và Rufus nữa à?” Thầy Slughorn cười hớn hở, lúc này đang đưa một cái khay bánh ngọt mời quanh mọi người; chẳng biết làm sao mà Belby lại bị bỏ sót. “Thế, nói cho thầy biết...”

Đúng y như Harry đã nghi ngờ. Mọi người có mặt ở đây dường như bị mời đến bởi vì có liên hệ tới ai đó nổi tiếng hay có ảnh hưởng – mọi người ngoại trừ Ginny. Zabini, người bị tra vấn tiếp theo McLaggen, hóa ra có một bà mẹ là một phù thủy đẹp nổi tiếng (và theo như Harry vỡ lẽ thì bà ta đã lấy bảy đời chồng, mỗi ông chồng đều chết một cách bí ẩn và để lại cho bà ta cả đồng vàng). Người tiếp theo là Neville: đây là mớ hỗn độn rất khó chịu, bởi vì cha mẹ của Neville là những Thần Sáng nổi tiếng, đã bị Bellatrix Lestrange và hai đồng bọn Tử thần thực tử hành hạ đến mất trí. Vào cuối cuộc tra vấn Neville, Harry có

cảm tưởng thầy còn đang cân nhắc việc đánh giá Neville, chưa chắc hẳn là liệu nó có được chút tài hoa nào của cha mẹ nó không.

“Và bây giờ,” Thầy Slughorn, trịnh trọng xoay mình trên ghế với cái vẻ mặt của một “em-xi” sắp giới thiệu tiết mục ngôi sao của mình. “Harry Potter! Bắt đầu từ đâu nhỉ? Thầy có cảm tưởng lần mình gặp nhau hè rồi mới sơ sơ như gãi ngứa thôi!” Thầy ngắm nghía Harry một lát như thể nó là một miếng gà lôi đặc biệt to béo ngon lành, rồi nói, “giờ đây người ta gọi con là “Kẻ được chọn”!”

Harry không nói gì. Belby, McLaggen, và Zabini đều nhìn nó chòng chọc.

“Dĩ nhiên,” Thầy Slughorn nói, quan sát Harry kỹ hơn, “Thiên hạ đồn đại bao nhiêu năm trời... Thầy còn nhớ khi... chà... sau cái đêm kinh khủng ấy... Lily... James... và con sống sót... và tiếng đồn rằng con ắt là có được những quyền năng phi thường...”

Zabini húng hắng ho, rõ ràng tỏ một sự ngờ vực tức cười. Một giọng nói giận dữ nổ ra ngay sau lưng Thầy Slughorn.

“Phải đó, Zabini, bởi vì anh quá tài hoa chứ gì... trong trò khoe mẽ...”

“Ôi, thôi mà!” Thầy Slughorn cười hì hà một cách thoải mái, ngoái đầu lại nhìn Ginny, cô nàng đang trừng mắt nhìn Zabini vòng qua cái bụng bự của Thầy Slughorn. “Trò hãy cẩn thận đấy, Blaise! Thầy đã nhìn thấy cô bé này hô ếm một Bùa Gậy Ba-Bị tuyệt vời nhất khi thầy đi ngang qua khoang của cô bé! Thầy sẽ không bao giờ đi gậy hấn với cô ấy đâu!”

Zabini chỉ tỏ vẻ khinh thường.

“Tóm lại,” Thầy Slughorn nói, quay trở lại với Harry. “Dư luận như thế vào mùa hè. Dĩ nhiên, người ta không biết đâu mà tin, người ta biết tờ Tiên tri từng nhầm lẫn, in những điều không chính xác – nhưng dựa vào một số nhân chứng, thì có vẻ chắc chắn rằng đã xảy ra một biến cố khá ồn ào ở Bộ và rằng trò có mặt ngay trong cuộc!”

Harry không thấy có cách nào thoát ra được mà không phải nói dối trắng trợn, đành chỉ gật đầu mà không nói gì hết. Thầy Slughorn tươi cười với nó.

“Khiêm tốn quá, khiêm tốn quá, chẳng lạ gì mà cụ Dumbledore lại yêu quý đến thế - vậy là trò đã có mặt ở đó? Nhưng phần còn lại của câu chuyện... chấn động dư luận, dĩ nhiên rồi, người ta không biết nên tin vào cái gì... chẳng hạn như lời Tiên tri được thêu dệt...”

“Chúng con chẳng hề nghe thấy lời Tiên tri,” Neville nói, và khi nói điều đó thì nó đỏ ửng như gấc chín.

“Đúng vậy,” Ginny xác nhận một cách chắc chắn. “Cả anh Neville và con cũng có mặt ở đó, và tất cả

chuyện nhằm nhĩ “Kẻ được chọn” ấy chỉ là chuyện bịa đặt của tờ Tiên tri như mọi khi.”

“Cả hai trò đều có mặt ở đó à?” Thầy Slughorn nói giọng đầy thích thú, hết nhìn Ginny đến nhìn Neville, nhưng cả hai ngồi câm như hến trước nụ cười khích lệ của thầy.

“Chà... phải... đúng là tờ Tiên tri hay thối phồng, dĩ nhiên...” Thầy Slughorn nói, nghe ra hơi thất vọng một tí. “Thầy nhớ Gwenog yêu dấu có nói với thầy (dĩ nhiên thầy muốn nói đến Gwenog Jones, Đội trưởng của Holyhead Harrypies)...”

Thầy lang thang vờ vẩn vào một chuỗi hồi tưởng dài lê thê, nhưng Harry có một cảm giác rõ rệt là Thầy Slughorn chưa xong với nó, và thầy chẳng thấy Neville và Ginny có chút nào thuyết phục cả.

Buổi trưa ấy tiếp tục kéo dài với nhiều giai thoại nữa về những pháp sư lừng lẫy mà Thầy Slughorn đã dạy dỗ, tất cả đều đã vui sướng gia nhập cái mà thầy gọi là “Câu lạc bộ Slug” ở trường Hogwarts. Harry nôn nóng muốn đi về, nhưng không biết làm thế nào cho đừng quá vô lễ. Cuối cùng, khi đoàn tàu lửa ra khỏi một đoạn đường dài mịt mù sương giá để vào một vùng đỏ rắng hoàng hôn, Thầy Slughorn nhìn quanh, hấp háy mắt trong ánh nắng chiều.

“Chu choa, trời gần tối rồi! Thầy không để ý là người ta đã thắp đèn lên! Tất cả các trò nên về thay áo chùng vô đi. McLaggen, trò nên ghé qua văn phòng thầy và mượn cuốn sách về Heo Đuôi cụt ấy. Harry, Blaise – cứ ghé bất cứ lúc nào các trò đi ngang qua. Trò cũng thế nhé, cô nương,” thầy nháy mắt với Ginny. “Thôi, các trò đi đi, các trò đi nhé!”

Khi đẩy Harry vào hành lang tối om, Zabini ném cho nó một cái nhìn kinh tởm và Harry đáp lại cả vốn lẫn lời. Nó, Ginny, và Neville đi theo Zabini về dọc theo hành lang đoàn tàu.

“Mình thiệt mừng là bữa ăn xong rồi,” Neville lầm bầm. “Người đầu mà kỳ quá, đúng không?”

“Ừ, thầy hơi kỳ,” Harry nói, mắt nó không rời Zabini. “Mà làm sao em lại mắc kẹt vô chỗ đó vậy Ginny?”

“Thầy nhìn thấy em ếm Zacharias Smith,” Ginny nói. “Anh có nhớ cái thằng ngốc của nhà Hufflepuff tham gia ĐQD không? Hắn cứ lảng nhảng đeo theo hỏi hoài chuyện gì đã xảy ra ở Bộ và cuối cùng hắn làm em bức mình quá nên em ếm xì bùa hắn luôn. Khi Thầy Slughorn đến em tưởng đầu em sắp bị cấm túc, nhưng thầy chỉ nghĩ là em ếm một cái bùa xịn ra trò và mời em ăn trưa! Khùng quá hả?”

“Dù sao lý do đó còn đỡ hơn là có một bà mẹ đẹp nổi tiếng,” Harry nói, vừa quắc mắt nhìn cái chấm của Zabini, “hay có một ông bác...”

Nhưng nó chợt ngừng ngang. Một ý tưởng vừa nảy ra, tuy hơi táo bạo nhưng có khả năng là một sáng kiến tuyệt vời... Chỉ trong chừng một phút nữa Zabini sẽ đi vào toa tàu của đám học sinh năm thứ sáu nhà Slytherin và Malfoy hắn là đang ngồi trong đó, tưởng là nó không bị ai nghe lén ngoài đám bạn Slytherin...

Nếu Harry có thể đi theo sau Zabini vào đó, không bị nhìn thấy, thì có gì mà nó không thể thấy hay nghe được? Đúng là cuộc hành trình cũng gần kết thúc – nhà ga Hogsmeade chỉ còn cách đó không đầy nửa tiếng đồng hồ, căn cứ vào cảnh vật hoang sơ đang lướt qua bên ngoài cửa sổ - nhưng vì không đưa bạn nào coi trọng sự nghi ngờ của Harry về âm mưu của Malfoy, nên chính nó cần phải tìm bằng cứ để chứng minh.

“Lát nữa mình sẽ gặp lại hai bạn,” Harry thì thầm thật nhỏ, vừa kéo cái Áo khoác tàng hình ra và tung nó lên để trùm kín mình.

“Nhưng mà bồ...?” Neville hỏi.

“Lát sau!” Harry thì thầm, vừa nhanh chân vọt theo Zabini một cách hết sức lặng lẽ, mặc dù trong tiếng rầm rập của đoàn tàu lửa đang chạy thì sự cẩn trọng của nó hơi bị thừa.

Lúc này hành lang hầu như hoàn toàn trống vắng. Hầu như tất cả học trò đã trở lại toa tàu của mình để thay đồng phục của trường và thu thập hành trang cùng vật dụng cá nhân. Mặc dù nó bám sát Zabini hết mức, chỉ giữ khoảng cách sao cho không bị đụng vào người thẳng này, Harry vẫn không đủ nhanh để kịp lên vô toa tàu khi Zabini mở cánh cửa. Lúc Zabini đang kéo sập cánh cửa thì Harry vội vã thò một chân vô để ngáng không cho cánh cửa đóng lại.

“Cánh cửa này mắc dịch gì vậy?” Zabini giận dữ nói khi nó cố đập đi đập lại cánh cửa vô chân Harry.

Harry chụp cánh cửa và đẩy nó mở ra thật mạnh; Zabini vẫn nắm chặt cái nùm cửa nên bị văng ra một bên và té lăn cù vào đuôi của Gregory Goyle, và trong cảnh bát nháo tiếp theo đó, Harry xẹt nhanh vô trong khoang tàu, nhảy lên chỗ ngồi của Zabini lúc đó còn trống để tự đu người lên cái giá để hành lý. Cũng may là lúc đó Goyle và Zabini đang cự cãi nhau, khiến bao nhiêu cặp mắt đều hướng về phía tụi nó, bởi vì Harry khá chắc chắn là bàn chân và mắt cá nhân của nó đã bị hở ra khi vạt áo khoác bay lật lên; thực tình, trong một thoáng hoảng hốt, nó đã nghĩ rằng con mắt của Malfoy có ngó theo chiếc giày thể thao của nó khi nó rút giò lên biến mất. Nhưng vừa lúc ấy Goyle đóng sập cánh cửa lại, xô Zabini ra; Zabini đổ nhào xuống chỗ ngồi của mình, mặt mũi xù lên bặm trợn, Vincent Crabbe tiếp tục xem cuốn truyện tranh của mình, và Malfoy, cười khúc khích, lại nằm dài ra băng ghế hai chỗ, đầu đặt lên đùi của Pansy Parkinson. Harry nằm cuộn tròn một cách khốn khổ trong tấm Áo khoác tàng hình để bảo đảm là mỗi phân của thân thể nó đều được giấu kín, và nó ngó Pansy vuốt mái tóc vàng óng mượt của Malfoy ngược lên trán, vừa làm vừa mỉm cười tự mãn như thể bất cứ ai cũng thèm được ở vào vị trí của cô ả. Những cái lồng đèn đung đưa từ trên trần toa tàu phả ánh sáng rực rỡ lên khung cảnh: Harry thậm chí có thể đọc được từng chữ trong cuốn truyện tranh của Crabbe ở ngay phía dưới nó.

“Sao, Zabini,” Malfoy nói, “lão Slughorn muốn gì?”

“Chỉ là toan kết bè tựu đám với những người có quen biết lớn,” Zabini nói, hầy còn trừng mắt với Goyle. “Nhưng lão cũng chẳng kiếm được nhiều tay cho lắm.”

Thông tin này không có vẻ làm cho Malfoy hài lòng. “Mời thêm được đứa nào nữa?” Nó hếch hỏi.

“McLaggen của nhà Gryffindor,” Zabini nói.

“Ồ phải, bác nó làm lớn ở trong Bộ mà,” Malfoy nói.

“... một tay nào đó tên Belby, của nhà Ravenclaw.”

“Chẳng lẽ là nó, nó chỉ là một thằng đàn độn!” Pansy nói.

“... và Longbottom, Potter với con nhỏ Weasley,” Zabini kết thúc.

Malfoy thành linh ngồi bật dậy, gạt bàn tay của Pansy qua một bên.

“Lão mời cả thằng Longbottom?”

“Ừ, tôi cho là vậy, bởi vì thằng Longbottom đã ở đó,” Zabini dừng dừng đáp.

“Lão Slughorn khoái thằng Longbottom ở chỗ nào?”

Zabini nhún vai.

“Potter, Potter quý báu, hiển nhiên là lão muốn ngắm “Kẻ được chọn”,” Malfoy khinh khinh nhạo báng, “nhưng cái con bé Weasley! Nó có gì đặc biệt chứ?”

“Nhiều chàng khoái con nhỏ đó lắm,” Pansy nói, kín đáo quan sát Malfoy để xem phản ứng của thằng này. “Ngay cả anh cũng nghĩ là con nhỏ xinh đẹp, đúng không, Blaise, ấy là tất cả chúng ta đều biết anh khó tính cỡ nào!”

“Tôi chẳng đời nào đụng tới một đứa thuộc nòi phản trắc bẩn thỉu như con đó, cho dù nó đẹp xấu thế nào đi nữa,” Zabini lạnh lùng nói, và Pansy tỏ vẻ hài lòng. Malfoy nằm ngả trở xuống đùi cô nàng và cho phép cô nàng tiếp tục vuốt ve mái tóc của nó.

“Chà, thật đáng tội nghiệp cho cái khẩu vị của lão Slughorn. Có lẽ lão hơi bị lẩm cẩm rồi. Thiệt là đáng xấu hổ. Cha tôi luôn nói rằng lão là một pháp sư giỏi vào thời của lão. Cha tôi xưa cũng là một trong những học trò cưng của lão. Có lẽ lão Slughorn chưa nghe nói là tôi đang ở trên tàu, hoặc là...”

“Tôi chẳng tin gì về lời mời đâu,” Zabini nói. “Khi tôi mới tới, lão có hỏi thăm tôi về cha của Nott. Hình như họ vốn là bạn cũ, nhưng khi lão nghe ông kia đã bị bắt ở Bộ thì lão tỏ vẻ không vui lắm, và Nott đâu có được mời, đúng không? Tôi không nghĩ lão Slughorn khoái Tử thần thực tử đâu.”

Malfoy có vẻ tức giận, nhưng cố nặn ra vồn vện một tiếng cười khan không chút khôì hài.

“Hừ, ai hơi đầu bện tâm lão khoái cái gì? Lão là ai, một khi thời thế thay đổi? Chỉ là một thầy giáo già ngu xuẩn.” Malfoy ngáp rõ to. “Ý tôi là, có thể tôi chẳng còn ở trường Hogwarts vào năm tới nữa, thì cái chuyện một lão mập già vang-bóng-một-thời khoái hay không khoái tôi có nghĩa lý quái gì kia chứ?”

“Anh nói gì, có thể anh không đến trường Hogwarts vào niên học tới nữa à?” Pansy giận dữ hỏi, ngừng vuốt tóc Malfoy tức thì.

“Ôi, ai biết trước được đâu,” Malfoy nói với một thoáng tự mãn. “Anh có thể... ơ.. chuyển sang những thứ khác lớn lao hơn và hay hơn.”

Nằm co quắp trong tấm Áo khoác tàng hình trên giá để hành lý, trái tim Harry bắt đầu đập nhanh. Liệu Ron và Hermione sẽ nói sao về chi tiết này? Crabbe và Goyle trở mắt nhìn Malfoy; dường như chúng chẳng có ý niệm mơ hồ nào về bất kỳ kế hoạch nào để chuyển sang những thứ lớn lao hơn và hay hơn. Ngay cả Zabini cũng để lộ một ánh mắt tò mò khiến vẻ mặt kiêu kỳ hơi bị mẻ phong độ mất một tí. Pansy tiếp tục chậm rãi vuốt tóc Malfoy, vẻ mặt sững sờ.

“Có phải anh định nói – Kẻ ấy?”

Malfoy nhún vai.

“Mẹ muốn anh học hành xong xuôi đã, nhưng đối với anh, anh chẳng thấy chuyện học quan trọng vào thời buổi này. Anh muốn nói, thử nghĩ xem... Khi Chúa tể Hắc ám lên ngôi, liệu ngài có bận tâm một kẻ nào đó có bao nhiêu chứng chỉ Pháp thuật Thường đẳng hay bằng Pháp thuật Tận sức không? Dĩ nhiên ngài sẽ không cần... Vấn đề là kẻ đó đã làm được việc gì cho ngài và đã chứng tỏ với ngài sự tận tụy cống hiến ra sao.”

“Và anh cho là anh có thể làm được điều gì đó cho ngài à?” Zabini hỏi giọng gay gắt. “Mười sáu tuổi và thậm chí chưa đậu hết các chứng chỉ?”

“Chẳng phải tôi vừa nói rồi đó sau? Có thể ngài chẳng bận tâm là tôi có đậu hết các chứng chỉ không. Có thể công việc mà ngài muốn tôi làm không phải là cái việc người ta cần có đủ chứng chỉ mới làm được” Malfoy nói khê.

Cả Crabbe và Goyle đều ngồi há hốc mồm ra như mấy cái máng xối hình đầu thú. Pansy dăm dăm ngó xuống Malfoy như thể cô nàng chưa từng bao giờ thấy cái gì gây kinh hoàng như thế.

“Tôi nhìn thấy trường Hogwarts rồi,” Malfoy nói khi chỉ ra ngoài cửa sổ tối hù rõ ràng muốn thêm giá vị cho cái hiệu quả mà nó vừa tạo ra. “Chúng ta nên mặc đồng phục vào.”

Harry mãi chăm chú ngó Malfoy, nên không để ý Goyle đang vói lấy cái rương của nó; khi thẳng này lẳng cái rương xuống, cái rương đụng mạnh vào một bên đầu của Harry. Nó để vọt một tiếng kêu đau không kèm được, và Malfoy ngược nhìn lên cái giá để hành lý, cau mày.

Harry không ngăn Malfoy, nhưng nó cũng chẳng thích thú gì lắm cái ý tưởng bị một đám Slytherin thù địch hát hiện trốn dưới tấm Áo khoác tàng hình. Nước mắt còn ứa ra và cái đầu còn đau buốt, Harry rút cây đũa ra, cẩn thận không làm xáo trộn tấm áo khoác, và nín thở chờ đợi. May sao, Malfoy dường như quyết định là nó chỉ tưởng tượng ra tiếng kêu đó mà thôi; nó khạc áo chùng vào như những đứa khác, khóa cái rương lại, và khi xe lửa giảm tốc độ chỉ còn trườn rề rề vô sân ga, nó thắt chặt quanh cổ tấm áo choàng lữ hành mới toanh.

Harry nhìn thấy hành lang toa tàu giờ lại đông đúc người và hy vọng Hermione và Ron sẽ đem giùm hành lý của nó lên sân ga; nó bị mắc kẹt tại chỗ cho đến khi toa tàu hoàn toàn trống vắng. Sau cùng, sau cái lắc lư cuối cùng, đoàn tàu lửa dừng hẳn lại. Goyle mở tung cánh cửa và cạy vào vai u thịt bắp mà chen lấn vô một đám học sinh năm thứ hai, huých đẩy chúng giạt qua một bên; Crabbe và Zabini đi theo.

“Em ra trước đi,” Malfoy bảo Pansy, cô ả đang giơ hai tay ra chờ đợi như thể hy vọng Malfoy sẽ nắm lấy tay ả. “Anh chỉ muốn kiểm tra lại một thứ.”

Pansy đi ra. Giờ đây chỉ còn lại Harry và Malfoy trong khoang tàu. Mọi người đang lũ lượt đi thành hàng dài và kéo xuống sân ga tối om. Malfoy đi tới cửa khoang và buông rèm cửa xuống, để người đi ngoài hành lang không thể dòm dò vào. Xong nó cúi xuống cái rương của nó mở ra một lần nữa.

Harry dòm xuống qua mép của giá để hành lý, tìm nó càng đập mạnh hơn. Malfoy định giấu diếm Pansy cái gì? Liệu nó có sắp nhìn thấy cái vật bí mật đã bị hỏng cần thiết được sửa chữa không?

“Bất động toàn thân!”

Thình lình, Malfoy chĩa cây đũa phép của nó về phía Harry, khiến Harry bị tê liệt tức thì. Rồi như thể trong him quay chậm, Harry té lăn cù ra khỏi giá để hành lý, rớt xuống ngay chân Malfoy, rung chuyển cả sàn tàu, đau đớn thấu xương, Tấm Áo khoác tàng hình bị nó đè lên, cả thân hình nó lộ ra với hai chân co quắp lại trong tư thế quì mọp. Nó chẳng thể nhúc nhích được một cơ bắp nào; nó chỉ có thể trợn mắt ngó Malfoy đang ngoác miệng cười.

“Tao đoán đúng,” Malfoy hí hửng nói. “Tao nghe cái rương của Goyle đung vô mày. Và tao nhớ đã thấy cái gì đó loáng thoáng trắng trên không trung sau khi Zabini trở lại...”

Cái nhìn của nó chần chừ một chút trên đôi giày thể thao của Harry.

“Mày chẳng hề nghe được bất cứ điều gì mà tao quan tâm đâu, Potter à. Nhưng nhân khi tao tóm được mày ở đây...”

Thế là nó đập thật mạnh vô mặt Harry. Harry cảm giác cái mũi nó bị bể, máu xẹt ra khắp nơi.

“Cứ đó cho cha tao. Bây giờ, để coi...”

Malfoy kéo tấm Áo khoác tàng hình bị đè bên dưới thân hình bất động của Harry và quăng trùm lên Harry.

“Tao không tin là họ sẽ tìm ra mày trước khi tàu trở lại London,” nó nói khẽ. “Hẹn gặp lại sau, Potter nhé... hoặc khỏi gặp.”

Và cố ý bước giẫm lên mấy ngón tay của Harry, Malfoy đi ra khỏi toa tàu.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Thầy Snape Đặc Thẳng

Harry không thể nhúc nhích một cơ bắp nào cả. Nó cứ nằm đó, bên dưới tấm Áo khoác tàng hình, cảm thấy máu từ mũi chảy ra, nóng và ướt, loang khắp mặt. Nó lắng nghe tiếng người nói và tiếng bước chân bên kia hành lang. Ý nghĩ ngay tức thì của nó là ai đó chắc chắn sẽ kiểm tra các toa tàu trước khi đoàn tàu lại khởi hành. Nhưng cũng ngay sau đó nó nản lòng nhận ra rằng cho dù có ai đó nhìn vào toa, họ cũng không thể nhìn thấy hay nghe thấy nó. Niềm hy vọng lớn nhất của nó là ai đó sẽ bước vào toa và đập phải nó. Harry chưa bao giờ ghét Malfoy hơn cái lúc nó nằm cứng đờ ở đó, giống như một con rùa ngu xuẩn bị lật ngửa trên cái mai của mình, máu nhều vào miệng há hốc đến phát lợm. Nó đã tự dẫn xác vào một tình huống ngu hết chỗ nói... Và giờ đây những bước chân cuối cùng đang xa dần; mọi người đang kéo lê hành lý trên sân ga tối om phía bên ngoài; nó có thể nghe thấy những tiếng rương cạ mặt đường ràn rạt và tiếng người chuyện trò bép xép ồm ồm.

Ron và Hermione hẳn nghĩ là nó đã ra khỏi tàu mà không đợi tụi nó. Một khi đã vào trường Hogwarts rồi và ngồi vào chỗ của mình trong Đại sảnh đường, tụi nó sẽ ngó lên ngó xuống dãy bàn của nhà Gryffindor vài ba hút, và cuối cùng nhận ra nó không có mặt ở đó, thì lúc đó hẳn là nó đã vượt qua nửa quãng đường quay lại London.

Nó cố gắng tạo ra một âm thanh nào đó, thậm chí một tiếng rên ư ử, mà cũng không thể được. Rồi nó chợt nhớ là một số pháp sư, như cụ Dumbledore chẳng hạn, có thể ếm bùa mà không cần hô thành tiếng, thế là nó thử triệu hồi cây đũa phép đã văng ra khỏi tay nó bằng cách nhắm đi nhắm lại trong đầu mấy tiếng “Lại đây đũa phép!” nhưng chẳng có gì xảy ra cả.

Nó tưởng nghe được tiếng rì rào của cây cối quanh hồ, và tiếng cú rúc vọng từ xa xa, nhưng chẳng có dấu hiệu gì là có ai đó kiểm tra các toa tàu hay thậm chí (nó hơi tự khinh mình về niềm hy vọng này) tiếng hô hoán hoảng loạn rằng Harry đã đi đâu mất rồi. Một cảm giác tuyệt vọng xâm chiếm khắp người nó khi nó tưởng tượng cảnh đoàn xe do vong mã kéo lăn bánh vô trường và tư một chiếc xe ngựa nào đó đang chở Malfoy vang tiếng cười rú dù đã được hãm bớt âm thanh, khi thẳng này kể lại chuyện nó dẫn Harry như từ cho Crabbe, Goyle, Zabini, và Pansy Parkinson nghe.

Đoàn tàu lửa bắt đầu lắc lư khiến Harry lăn qua một bên. Bây giờ nó ở tư thế có thể nhìn chăm chăm vào gầm ghế bụi bặm thay vì cái trần tàu. Sàn tàu bắt đầu rung chuyển khi đầu máy gầm lên khởi động. Đoàn tàu Tốc hành đang chuyển bánh ra đi mà không ai biết Harry vẫn còn ở trên tàu...

Bỗng nhiên nó cảm thấy tấm Áo khoác tàng hình bay ra khỏi người và một giọng nói vang lên:

“Chào Harry.”

Một ánh đèn đỏ nhá lên và cơ thể Harry hết đông cứng; nó đã có thể gượng ngồi lên trong một tư thế có nhân cách hơn, vội vàng dùng mu bàn tay lau máu tèm lem trên gương mặt bầm giập, rồi ngẩng đầu nhìn cô Tonks, cô đang cầm tấm Áo khoác tàng hình mà cô mới gỡ lên khỏi người Harry.

“Chúng ta hải ra khỏi đây, nhanh lên,” cô nói khi cửa sổ tàu trở nên mịt mờ hơi nước và đoàn tàu bắt đầu tiến ra khỏi sân ga. “Nào, chúng ta sẽ nhảy ra khỏi tàu.”

Harry vội vã đi theo cô Tonks ra hành lang. Cô kéo cửa xe lửa mở ra và nhảy xuống cái sân ga đường như đnag trượt nhanh bên dưới hai người vì con tàu đang tăng tốc. Harry nhảy theo cô Tonks, lao đảo một tí khi chạm mặt đất, rồi đứng thẳng dậy vừa kịp lúc để thấy cái đầu máy hơi nước màu đỏ tía láng lẩy đã tăng tốc, quanh qua cua, và biến mất khỏi tầm nhìn.

Làn khí đêm lạnh lẽo làm dịu đi cơn đau nhói của cái mũi Harry. Cô Tonks đang nhìn nó; nó cảm thấy bức tức và bối rối về cái sự nó đã được phát hiện trong một tư thế buồn cười. Cô Tonks lặng lẽ trao lại nó tấm Áo khoác tàng hình.

“Ai làm?”

“Draco Malfoy,” Harry thốt lên cay đắng. “Cám ơn chị đã... ơ...”

“Không có chi,” căn cứ vào những gì Harry có thể nhìn thấy trong bóng tối, thì cô Tonks vẫn đầu tóc bơ phờ, mặt mày ủ dột như cái hôm Harry gặp cô ở Hang Sốc. “Nếu em đứng yên thì tôi có thể sửa mũi cho em.”

Harry không nghĩ ý kiến đó hay lắm; nó đã có ý định đến khám mũi ở chỗ bà Pomfrey, bà sẽ bệnh thất của trường, người mà Harry tin tưởng một chút về Bùa Chữa thương, nhưng nói ra thì bất lịch sự, nó đành đứng ngay đơ nhắm mắt lại.

“Chữa lành chữa lặn,” cô Tonks hô. Cái mũi của Harry nóng lên dễ sợ, rồi lạnh buốt. Nó giơ một bàn tay lên, cẩn thận sờ cái mũi. Dường như cái mũi đã lành.

“Cám ơn chị nhiều lắm!”

“Em nên khoác tấm áo đó lên, và chúng ta có thể đi bộ về trường,” cô Tonks nói, vẫn không hề mỉm cười. Khi Harry đã tung tấm áo khoác trùm lên người, cô Tonks vẫy cây đũa phép của mình; một sinh vật bốn chân óng ánh bạc trông rất cừ khôi hiện ra từ đầu đũa và phi vào đêm tối.

“Có phải đó là một Thần Hộ mệnh?” Harry hỏi, nó từng thấy cụ Dumbledore gọi thông điệp bằng cách

tương tự.

“hải tôi đang nhận tin về lâu đài là đã đón được em, kéo người ta lo lắng. Thôi đi nào, chúng ta không nên nhõn nhỡ.”

Cả hai tiến về hía con đường dẫn về tòa lâu đài.

“Làm sao chị kiểm tra em?”

“Tôi nhận thấy em chưa ra khỏi tàu và tôi biết em có tấm áo khoác đó. Tôi nghĩ óc thể em đang ấn nú vì một lý do nào đó. Khi nhìn thấy tấm rèm buông xuống ở cửa một toa tàu, tôi nghĩ mình nên kiểm tra.”

“À, mà chị làm gì ở đây vậy?” Harry hỏi.

“Hiện giờ tôi được cử gác ở nhà ga Hogsmeade, gọi là bảo vệ thêm cho trường,” cô Tonks nói.

“Chỉ có mình chị chốt ở đây hay là...?”

“Không, Chân Nhồi bông, Savaga, và Dawlish cũng gác ở đây nữa.”

“Dawlish, có phải vị Thần Sáng đã bị cụ Dumbledore tấn công hồi năm ngoái không ạ?”

“Phải.”

Hai người lần bước đi trên con đường vắng vẻ tối om, men theo dấu của đoàn xe vừa mới chạy qua. Từ dưới tấm áo khoác, Harry liếc nhìn sang cô Tonks đi bên cạnh. Năm ngoái cô háo hức tò mò (đến mức có lúc gây bức mình), cô dễ dàng há ra cười, cô hay nói tiểu lâm. Bây giờ cô dường như già hơn và nghiêm trang hơn nhiều, và có vẻ lầm lì quả quyết. Tất cả những thay đổi này có hải là hậu quả của chuyện xảy ra ở Bộ? Nó ngấm ngấm lại một cách khổ sở về việc Hermione đã đề nghị nó nên nói gì đó để an ủi cô Tonks về việc chú Sirius; rằng đó không hề là lỗi của cô ấy, nhưng Harry không thể nào mở miệng nói điều đó được. Nó chẳng hề trách cô về cái chết của chú Sirius; cô cũng chẳng có lỗi gì hơn những người khác (và càng ít lỗi hơn cả nó) nhưng nó không thích nói về chú Sirius nếu như nó có thể tránh được. Và thế là hai người cứ nặng nề bước đi bên nhau trong im lặng. Vạt áo choàng của cô Tonks quét loạt soạt phía sau họ.

Trước giờ vẫn đi đến trường bằng vong mã kéo, Harry đã chẳng bao giờ ước lượng được khoảng cách từ trường Hogwarts đến nhà ga Hogsmeade. Cuối cùng, khi nhìn thấy mấy cây cột cao hia bên cổng trường, mỗi đỉnh cột có một con heo rừng có cánh, nó thở hào nhẹ nhõm. Nó lạnh, nó đói, và nó hăm hở bỏ lại sau lưng cái cô Tonks ử dột nó mới biết đến này. Nhưng khi đưa tay đẩy cánh cổng, thì nó nhận thấy cổng đã được khóa bằng xích.

“Mở ra!” Nó hô lên một cách tự tin, vừa chìa cây đũa phép vào ổ khóa, nhưng chẳng có gì xảy ra cả.

“Thần chú đó không hiệu nghiệm đối với cái này,” cô Tonks nói. Đích thân cụ Dumbledore đã phù phép chúng.

Harry nhìn quanh.

“Em có thể treo qua một bức tường,” nó đề nghị.

“Không, em không thể làm vậy,” cô Tonks nói dứt khoát. “Bùa phép chống-kẻ-đột-nhập được ếm lên tất cả các bức tường. Hè này an ninh đã được tăng cường gấp một trăm lần.”

“Vậy thì,” Harry nói, bắt đầu cảm thấy bức mình về cái sự chẳng giúp đỡ gì được của cô Tonks, “em coi như sẽ hải ngủ ở ngoài này chờ đến khi trời sáng.”

“Có người ra đón em vào,” cô Tonks nói, “Nhìn kìa.”

Một cái đèn lồng nhấp nhô cách tòa lâu đài không xa. Harry mừng rỡ được nhìn thấy ánh đèn đến nỗi cảm thấy nó có thể chịu đựng cả những lời phê bình khò khè của thầy Filch về sự lề mề của nó lẫn bài diễn văn thùng rỗng về việc tuân thủ giờ giấc của nó sẽ tiến triển nếu chịu khó áp dụng thường xuyên hình phạt kẹp ngón tay. Chỉ đến khi ánh đèn vàng sáng sủa chỉ còn cách hai người chừng ba thước, và Harry đã lột tấm Áo khoác tàng hình ra để lộ thân mình, nó mới nhận ra, cùng lúc với một nỗi căm ghét trào lên, cái mũi khoằm sáng bóng và mái tóc đen dài nhờn nhẫy của thầy Severus Snape.

“Ái chà chà,” Thầy Snape vừa cười khẩy châm chọc, vừa rút cây đũa phép ra gõ lên ổ khóa một lần, khiến cho sợi dây xích ngoằn ngoèo rút lại như con rắn thu mình, và cánh cổng mở ra kêu cọt kẹt. “Trò xuất hiện là tốt đấy, Potter, tuy nhiên hẳn là trò đã quyết định rằng mặc đồng phục sẽ giảm đi giá trị ngoại hình của trò chứ gì.”

“Con không thể thay đồ, con không có cái...” Harry vừa mới mở miệng nói, Thầy Snape đã ngắt lời nó.

“Không cần phải đợi đâu, cô Nymphadora à, Potter hoàn toàn... à... an toàn trong tay tôi.”

“Tôi tưởng bác Hagrid là người nhận thông báo,” cô Tonks nói, cau mày lại.

“Lão Hagrid trễ bữa tiệc khai trường, y như cậu Potter đây, cho nên tôi đã nhận thay. Và nhân tiện,” Thầy Snape nói, vừa đứng lùi lại để cho Harry đi ngang qua, “tôi thích xem Thần Hộ mệnh mới của cô.”

Thầy đóng sập cánh cổng trước mặt cô Tonks một cái rầm và gõ cây đũa phép lên sợi dây xích một lần nữa, khiến nó vươn ra, kêu xúng xẻng, trở lại vị trí trước đó.

“Tôi nghĩ cô coi bộ khá hơn với con cũ,” Thầy Snape nói, sự ác ý trong giọng nói của thầy không thể nào nhầm lẫn được. “Con mới coi bộ yếu.”

Khi Thầy Snape quơ ngọn đèn lồng lên, Harry thoáng thấy vẻ kinh ngạc và giận dữ trên gương mặt cô Tonks. Rồi cô lại khuất chìm trong bóng tối một lần nữa.

“Tạm biệt cô Tonks,” Harry ngoái đầu chào vói lại khi nó bắt đầu đi về phía trường với Thầy Snape.
“Cám ơn cô về... mọi thứ,”

“Hẹn gặp lại nhé, Harry”

Thầy Snape không nói gì trong một hay hai phút. Harry cảm thấy như thể cơ thể nó đang phát ra những luồng sóng căm ghét mạnh đến nỗi kể cũng lạ rằng Thầy Snape không cảm thấy bị chúng đốt cháy. Nó đã không ưa được Thầy Snape ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên, nhưng qua thái độ của thầy đối với chú Sirius, Thầy Snape đã tự đặt mình vào chỗ vượt quá xa cái khả năng tha thứ của Harry, mãi mãi và bất di bất dịch. Bất chấp cụ Dumbledore nói gì đi nữa, Harry đã có thì giờ suy nghĩ suốt mùa hè, và đã kết luận rằng nhwnag khích bác ác độc của Thầy Snape với chú Sirius, về việc chú thì cứ ở nơi trú ẩn an toàn trong khi những người khác trong Hội Phượng hoàng hải ra ngoài chiến đấu với Voldemort, có lẽ đã là một yếu tố có tác động mạnh khiến chú Sirius lao vào Bộ cái đêm mà chú bị giết.

Harry bám vào lý giải này, bởi vì như thế nó có thể oán trách Thầy Snape, điều này khiến cho nó cảm thấy thỏa mãn, và cũng bởi vì nó biết rằng nếu có ai đó không thương tiếc cái chết của chú Sirius thì kẻ đó chính là người đàn ông đang rảo bước đi bên cạnh nó trong bóng tối.

“Ta cho rằng nhà Gryffindor đáng bị trừ năm mươi điểm vầy sự đi trễ này,” Thầy Snape nói. “Và, để ta xem, trừ thêm hai mươi điểm vì bộ đồ Muggle trò đang mặc. Trò biết đấy, ta không tin bất cứ nhà nào lại bị điểm âm sớm như vậy vào đầu niên học: mọi người còn chưa bắt đầu món bánh nướng cơ mà. Có thể trò đã lập một kỷ lục đấy, Potter ạ.”

Cơn giận dữ căm ghét sôi sục bên trong người Harry và dường như cháy thành một ngọn lửa nóng đến trắng lóa, nhưng nó thà bị đông cứng trên suốt quãng đường quay trở lại London còn hơn là nói cho Thầy Snape biết tại sao nó đến trễ.

“Ta nghĩ là trò muốn làm một cú xuất hiện độc đáo, đúng không?” Thầy Snape tiế tục. “Và vì không có sẵn xe bay nên trò quyết định là nếu xuất hiện đột ngột giữa Đại sảnh đường giữa chừng bữa tiệc ắt là tạo được một hiệu quả đầy ấn tượng.”

Harry vẫn làm thinh, mặc dù nó tưởng như ngực nó có thể nổ tung. Nó biết Thầy Snape ra đón nó là nhằm vào việc này, được hành hạ châm chích nó trong mấy hút ấỵ mà không bị ai nghe thấy.

Hai thầy trò đi đến bậc thềm cuối cùng và cánh cửa trước khổng lồ bằng gỗ sồi mở ra một tiền sảnh mênh mông rợp bóng cờ, và tiếng nói cười, tiếng ly chén chạm nhau lanh canh bùng lên chào đón hai người đi qua cánh cửa thông để mở vô Đại sảnh đường. Harry tự hỏi là nó có thể chuôi trở vô trong tấm Áo khoác tàng hình, để bằng cách ấy đến được chỗ ngồi của nó ở dãy bàn nhà Gry mà không bị chú ý không

(thiệt bất tiện là dây bàn đó nằm ở tuốt phía cuối Đại sảnh đường).

Tuy nhiên dường như đọc được suy nghĩ của Harry, Thầy Snape nói, “Không mặc áo khoác. Trò cứ bước vào để mọi người thấy trò, ta chắc là trò muốn như vậy mà.”

Harry xoay người tại chỗ và đồng dặc đi thẳng qua cánh cửa mở rộng: gì cũng được miễn là thoát khỏi Thầy Snape. Đại sảnh đường với bốn dãy bàn dài cho học sinh bốn nhà và một bàn dành cho giáo ban đặt ở đầu sảnh, được trang hoàng như thường lệ với những ngọn nến lơ lửng giữa không trung khiến cho những cái đĩa bên dưới lả lánh và sáng choang. Nhưng tất cả đều nhòe nhạt lung linh đối với Harry, nó bước nhanh đến nỗi khi đã qua khỏi dãy bàn của nhà Hufflepuff rồi mới bắt đầu bị mọi người trở mắt nhìn, và khi đám học trò đứng lên để nhìn nó cho kỹ, thì nó đã tìm ra Ron và Hermione. Nó bèn đi như chạy về phía băng ghế của hai đứa bạn và chen vô ngồi giữa hai đứa nó.

“Nãy giờ bồ ở đâu?... Trời ơi, bồ đã làm gì cái mặt của bồ vậy?” Ron nói, cũng lơ mắt nhìn Harry như mọi người xung quanh.

“Hả, cái mặt mình bị sao?” Harry nói, chụp lấy một cái khăn và liếc nhìn cái bóng phản chiếu méo mó của chân dung nó.

“Mặt bồ bê bết máu!” Hermione nói. “Lại đây...”

Cô nàng giơ cây đũa phép lên, nói “Tẩy sạch!” và làm tiêu hết mấy vết máu khô.

“Cám ơn,” Harry nói, sờ sờ cái mặt giờ đây đã sạch sẽ của nó. “Cái mũi của mình trông thế nào?”

“Bình thường,” Hermione lo lắng nói. “Mà tại sao nó có thể không bình thường cơ chứ? Harry, có chuyện gì vậy? Tụi mình sợ quá!”

“Mình sẽ nói với mấy bồ sau,” Harry sảng giọng. Nó thấy rất rõ là Ginny, Neville, Dean, và Seamus đang dỏng tai nghe ngóng; ngay cả Nick Suýt mất đầu, con ma của nhà Gryffindor, cũng lảng vảng gần băng ghế của tụi nó mà nghe lén.

“Nhưng...” Hermione nói.

“Lúc này không được, Hermione,” Harry rầu rĩ nói, bằng một giọng đầy ngụ ý. Nó hy vọng lăm lăm là người ta sẽ đoán rằng nó vừa dính líu vô chuyện gì đó anh hùng, nếu là chuyện đương đầu với hai tên Tử thần thực tử và một tên giám ngục thì càng hay. Tuy nhiên Malfoy sẽ loan truyền câu chuyện rộng rãi hết mức có thể, nhưng biết đâu câu chuyện ấy sẽ không tới tai quá nhiều người trong nhà Gryffindor.

Nó vói ngang qua Ron tính lấy hai cái đùi gà và một nắm khoai chiên, nhưng chưa kịp lấy thì chúng đã biến mất, và thay vô đó là món bánh nướng.

“Đằng nào thì bồ cũng đã lỡ buổi phân loại học sinh mới rồi,” Hermione nói, trong khi Ron thò tay lấy một miếng bánh ngọt sô cô la.

“Nón có nói gì hay ho không?” Harry hỏi, vừa lấy một miếng bánh trái cây tẩm mật.

“Thực ra thì cũng như mọi năm... khuyên nhủ chúng ta đoàn kết để đối phó với kẻ thù, đại khái như bồ đã biết rồi đấy.”

“Thầy Dumbledore có nhắc gì tới Voldermort không?”

“Chưa, nhưng thầy luôn để dành bào diễn văn riêng của thầy đến cuối bữa tiệc mà. Chắc cũng không còn lâu nữa đâu.”

“Thầy Snape nói bác Hagrid đến dự tiệc trễ...”

“Bồ đã gặp Thầy Snape hả? Chuyện ra sao?” Ron nói giữa những cái ngoạm như điên vô miếng bánh ngọt.

“Tình cờ chạm trán ông,” Harry nói lảng đi.

“Bác Hagrid chỉ trễ vài phút,” Hermione nói. “Nhìn kìa, bác đang vẫy tay với bồ kìa, Harry.”

Harry ngược nhìn lên bàn dành cho giáo ban và nhe răng cười với bác Hagrid, bác ấy quả thực đang vẫy tay chào nó. Bác Hagrid chẳng bao giờ kèm chế được hoàn toàn cách xử sự của mình cho đàng hoàng đứng đắn như giáo sư McGonagall – giáo viên chủ nhiệm của nhà Gryffindor. Cái đầu của bà nhô lên tới đâu đó khoảng giữa vai và cùi chỏ của bác Hagrid, bởi vì hai người đang ngồi cạnh nhau, và giáo sư McGonagall tỏ vẻ không tán thành cái kiểu chào hỏi hơi bị nồng nhiệt này. Harry ngạc nhiên thấy giáo viên môn Chiêm tinh, cô Trelawney đang ngồi sát bên cạnh bác Hagrid; hiếm khi nào thấy bà rời khỏi cái phòng trên tháp, và Harry chưa bao giờ thấy bà trong những bữa tiệc khai trường trước đây. Trông bà vẫn quái dị như hồi nào tới giờ, lấp lánh những chuỗi đeo lòng thòng và khăn quàng dài lượt thướt, hai mắt được cặp kính khuếch đại cho đến kích thước khổng lồ. Vì luôn luôn coi giáo sư Trelawney như một loại thầy bói bịp, Harry đã sững sốt khi khám phá ra vào cuối niên học trước, rằng chính bà là người đã phán ra lời Tiên tri đã trở thành nguyên nhân khiến Chúa tể Voldermort giết cha mẹ Harry và tấn công chính Harry. Sự hiểu biết này khiến nó các ít háo hức xun xoe quanh bà, và thiệt may phước, nam nay nó bỏ học môn Chiêm tinh. Hai con mắt như đèn hiệu của bà Trelawney đảo vòng về hướng Harry; nó vội vàng nhìn thác qua hướng bàn ăn nhà Slytherin. Draco Malfoy đang làm điệu bộ kịch câm diễn tả động tác đập bẻ một cái mũi giữa tiếng vỗ tay hoan hô và tiếng cười khàn khạch. Harry cụ mắt lại ngó cái bánh trái cây tẩm mật của nó, ruột gan lại sôi lên. Nó phải đánh đổi cái gì đây để được đấu tay đôi với Malfoy một phen...

“Thế giáo sư Slughorn muốn gì?” Hermione hỏi.

“Muốn biết thực sự thì chuyện gì đã xảy ra ở Bộ,” Harry nói.

“Ông ấy và tất cả mọi người ở đây,” Hermione khịt khịt mũi lại. “Thiên hạ tra vấn tụi này suốt hành trình trên tàu, đúng không Ron?”

“Ừ,” Ron nói. “Tất cả đều muốn biết liệu bồ có phải là “Kẻ được chọn” không...”

“Cái đề tài đó được thảo luận rất nhiều, thậm chí trong giới ma,” Nick Suýt mất đầu chen ngang, vừa cúi cái đầu chỉ còn dính tòn teng về phía Harry khiến cho cái đầu lặc lìa một cách đe dọa trên nếp cổ áo. “Tôi thì được coi như một thứ có uy tín về vấn đề Potter; ai cũng biết chuyện chúng ta thân thiết với nhau. Tôi sẽ khẳng định với cộng đồng mà là tôi sẽ không quấy rầy cậu để dò la thông tin, tuy nhiên tôi nói với họ là ‘Harry Potter biết cậu ấy có thể giải bày tâm sự với tôi mà tin cậy tuyệt đối. Tôi thà chết chứ không phản bội lòng ton của cậu ấy’.”

“Nói vậy thì cũng huề tiền, bởi vì ông đã chết mất tiêu rồi còn đâu,” Ron nhận xét.

“Một lần nữa, cậu lại cho thấy sự nhạy bén của một cái rìu cùn,” Nick Suýt mất đầu nói bằng giọng bị xúc phạm ghê gớm, rồi ông trôi lên trên không trung và lướt về phía đầu kia của cái bàn nhà Gryffindor vừa đúng lúc cụ Dumbledore đứng dậy từ bàn ăn của giáo ban. Tiếng nói tiếng cười đang vang khắp sảnh đường hầu như lắng xuống ngay tức thì.

“Chúc các trò buổi tối tuyệt vời nhất!” Cụ nói, miệng cười tươi, tay dang rộng như thể muốn ôm hết cả sảnh đường.

“Tay của thầy bị sao vậy?” Hermione há hốc miệng thắc mắc.

Cô bé không phải là người duy nhất để ý. Bàn tay phải của cụ Dumbledore đã bị thâm đen và có vẻ như đã chết vào cái đêm mà cụ đến đón Harry ở gia đình Dursley. Tiếng xì xào nổi lên khắp phòng; Cụ Dumbledore, suy diễn đúng những lời xì xào đó, chỉ mỉm cười và rũ ống tay áo màu vàng tía che phủ vết thương.

“Không có gì đáng lo lắng cả,” cụ ung dung nói. “Nào các học sinh mới, ta mừng đón các trò vào trường, và các học sinh cũ, ta mừng đón các trò trở lại trường! Một năm học với đầy đủ giáo dục về pháp thuật đang chờ đón các trò...”

“Bàn tay của thầy đã như vậy từ khi mình gặp thầy hồi mùa hè,” Harry thì thầm với Hermione. “Nhưng mình tưởng đâu giờ này thầy đã chữa lành cho nó rồi chứ... hay bà Pomfrey đáng ra đã phải chữa lành cho thầy rồi chứ.”

“Trông có vẻ như bàn tay đã chết,” Hermione nói, với một vẻ buồn nôn. “Nhưng có một số thương tích không thể chữa lành được... những lời nguyền xưa... và có những thứ thuốc độc không có thuốc giải...”

“...và thầy Filch, giám thị của chúng ta, đã nhờ tôi nói rằng có một sự cấm ngặt bất cứ món đồ chơi

giờn nào xuất xứ từ cửa hàng gọi là Phù thi Wĩ Wái của Wea.

Những ai muốn chơi cho đội Quidditch của các nhà nên ghi danh với giáo sư hướng dẫn của nhà mình như thông lệ. Chúng ta cũng đang tìm một nhà bình luận Quidditch mới, thủ tục như trên.

Năm học này, chúng ta hân hoan chào đón một thành viên mới trong giáo ban, Giáo sư Slughorn,” Thầy Slughorn đứng dậy, cái đầu hói của thầy sáng bóng lên trong ánh nến, cái bụng bự quá khổ của thầy đổ bóng xuống mặt bàn. “Đây là đồng nghiệp của tôi trước đây, ông đã đồng ý phục hồi vị trí cũ của mình là một bậc thầy Độc dược.”

“Độc dược à?”

“Độc dược?”

Tiếng hỏi vang nhau khắp sảnh đường vì người ta thắc mắc liệu mình có nghe đúng không.

“Độc dược hả?” Ron và Hermione nói cùng một lúc, cùng quay lại nhìn Harry chăm chăm. “Nhưng bồ nói là...”

“Đồng thời GIÁO SƯ Snape,” cụ Dumbledore cất giọng cao hơn để lời cụ át đi những tiếng xì xầm, “sẽ nhận dạy bộ môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám.”

“Không!” Harry nói to đến nỗi nhiều cái đầu quay về phía nó. Nó chẳng bận tâm. Nó đang trừng trừng ngó lên bàn giáo ban, tức như bị bò đá. Làm sao mà Thầy Snape được giao cho bộ môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám trong thời buổi này chứ? Chẳng phải ai cũng biết rằng cụ Dumbledore đã không tin tưởng giao cho thầy ấy công việc đó suốt bao nhiêu năm hay sao?

“Nhưng Harry à, bồ nói Thầy Slughorn sắp dạy môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám cơ mà!” Hermione nói.

“Mình cứ tưởng vậy!” Harry nói, vất óc nhớ lại có khi nào cụ Dumbledore đã nói với nó điều này không, nhưng bây giờ nghĩ lại, nó không thể nào nhớ ra cụ Dumbledore có từng nói với nó là Thầy Slughorn sẽ dạy cái gì.

Thầy Snape, người ngồi ngay bên phải cụ Dumbledore, đã không buồn đứng dậy đáp lễ khi tên thầy được nêu lên; thầy chỉ giơ một bàn tay lên uể oải ghi nhận tiếng vỗ tay hoan hô vang lên từ bàn ăn của nhà Slytherin, tuy vậy, Harry chắc chắn là nó đã phát hiện ra cái vế đặc trưng trên gương mặt mà nó ghét cay ghét đắng.

“Chà, có một điều lành,” nó nói một cách hẩn học, “Thầy Snape sẽ ra đi vào cuối năm học.”

“Ý bồ muốn nói gì?” Ron hỏi.

“Cái môn xúi quẩy. Không ai dạy môn đó mà ở lại trường qua một năm... Trên thực tế thầy Quirrell chết khi đang dạy... Về phần mình, mình sẽ cầu khẩn cho có thêm một cái chết nữa...”

“Harry!” Hermione kêu lên, giọng sửng sốt và quở trách.

“Có thể thầy ấy chỉ cần quay lại dạy môn Độc dược vào cuối niên học,” Ron nói với giọng biết điều. “Có thể cái ông Slughorn đó sẽ không muốn ở lại dạy lâu dài. Như thầy Moody đâu có ở lại.”

Cụ Dumbledore đang hăng. Harry, Ron và Hermione không phải là những đứa duy nhất đang nói chuyện; cả Đại sảnh đường đã nổ bùng ra tiếng chuyện trò râm ran về cái tin Thầy Snape cuối cùng đã đạt được tâm nguyện. Dường như không biết đến tính chất gây xúc động của cái tin mà cụ vừa phổ biến, cụ Dumbledore không nói gì thêm về việc bổ nhiệm nhân sự trong giáo ban, cụ chờ vài giây cho có sự im lặng hoàn toàn rồi tiếp tục nói.

“Giờ đây, như mọi người trong sảnh đường này đều biết, chúa tể Voldermort và đồ đệ hăn lại một lần nữa tung hoành công khai và đang tăng cường lực lượng.”

Sự im lặng dường như trở nên ngột gạt và căng thẳng khi cụ Dumbledore nói. Harry liếc sang Malfoy. Malfoy lúc ấy không nhìn cụ Dumbledore, mà đang dùng cây đũa phép khiến cái nĩa của nó bay lơ lửng giữa không trung, như thể nó thấy lời lẽ của vị hiệu trưởng chẳng đáng cho nó để lọt vào tai.

“Tôi không thể nhấn mạnh đầy đủ sự nguy hiểm của tình thế hiện nay, và cần trọng mà mỗi người trong chúng ta ở trường Hogwarts cần phải có để bảo đảm chúng ta được an toàn. Tòa lâu đài đã được củng cố phòng thủ Pháp thuật vững chắc trong mùa hè, chúng ta đã được bảo vệ bằng những cách thức mới và mạnh hơn, nhưng chúng ta vẫn phải đề phòng hết sức cẩn thận sự cầu thả vô ý về phía học sinh và giáo ban. Vì vậy thầy khuyên các trò nên tôn trọng bất cứ giới hạn an ninh nào mà các thầy cô giáo có thể áp đặt lên các trò, cho dù các trò có thấy khó chịu thế nào đi nữa- đặc biệt, điều lệ nội qui các trò không được ra khỏi giường vào ban đêm. Thầy kêu gọi các trò, nếu nhận thấy bất cứ điều gì khác lạ hay đáng ngờ bên trong lẫn bên ngoài tòa lâu đài, các trò hãy báo ngay lập tức cho một người trong giáo ban. Thầy tin tưởng các trò luôn xử sự với ý thức cao nhất về sự an toàn của chính các trò và của những người khác.”

Đôi mắt xanh cụ Dumbledore lướt qua khắp đám học sinh trước khi cụ mỉm cười một lần nữa.

“Nhưng bây giờ, chần êm nệm ấm đang chờ các trò, thoải mái và ấm áp như các trò có thể mơ ước, và thầy biết ưu tiên số một của các trò là được nghỉ ngơi thật tốt để chuẩn bị cho bài học ngày mai. Cho nên chúng ta hãy chúc nhau ngủ ngon. Píp píp!”

Cùng với âm thanh ràn rạt điếc tai như mọi khi là những băng ghế bị đẩy ra sau và hàng trăm học sinh bắt đầu rờn rần kéo nhau ra khỏi Đại sảnh đường đi về phía phòng ngủ của chúng. Harry, chẳng việc gì phải vội đi cùng cái đám đông cứ trở mắt nhìn nó, cũng không cần đến gần Malfoy vừa đủ để cho phép nó kể lại câu chuyện đập bể cái mũi, cứ cà rề lại phía sau, làm bộ cột lại dây giày, nhường cho hầu hết học

sinh nhà Gryffindor kéo ra trước. Hermione đã lao đi trước để làm nhiệm vụ Huynh trưởng của mình là chặn dắt đàn em năm thứ nhất, nhưng Ron nán lại với Harry.

“Thực ra thì có chuyện gì với cái mũi của bồ?” Ron hỏi, khi hai đứa đã cách khá xa cái đám đông đang kéo nhau ra khỏi Đại sảnh đường, và ở ngoài tầm nghe ngóng của bất cứ ai.

Harry kể cho Ron nghe. Ron không phá ra cười là một bằng chứng hùng hồn cho tình bạn vĩ đại giữa tụi nó.

“Mình thấy Malfoy làm điệu bộ nhái cái gì đó liên quan đến cái mũi,” Ron rầu rầu nói.

“Ừ, mà thôi, hơi đâu mà bận tâm,” Harry cay đắng nói. “Chỉ cần nghe điều mà nó nói trước khi phát hiện ra mình ở đó...”

Harry những tưởng Ron sẽ sửng sốt trước lời khoác lác của Malfoy. Thế nhưng, với thái độ mà Harry cho là đơn thuần ngoan cố, Ron chẳng xúc động tí nào.

“Thôi đi, Harry, nó chỉ khoe mẽ với con nhỏ Parkinson... Kề-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy giao cho nó cái thứ sứ mạng gì chứ?”

“Làm sao bồ biết chắc được là Voldermort không cần ai nằm vùng trong trường Hogwarts? Đó sẽ là chuyện đầu tiên...”

“Ta ước gì con đừng nói ra cái tên đó nữa, Harry à,” một giọng nói đang đến gần tụi nó từ phía sau. Harry ngoảnh lại nhìn và thấy bác Hagrid đang lắc đầu.

“Thầy Dumbledore nói đúng cái tên đó,” Harry bướng bỉnh nói.

“Ừ, thôi, đó là cụ Dumbledore mà, đúng hông?” Bác Hagrid nói với giọng bí ẩn. “Mà sao con đến trễ vậy, Harry? Bác lo quá.”

“Con bị mắc kẹt trên tàu lửa,” Harry nói. “Còn bác, sao cũng đến trễ?”

“Bác bận lo cho Grawp,” bác Hagrid vui vẻ nói. “Thỉnh thoảng lạc đường. Bây giờ nó đã có một ngôi nhà mới trên núi, cụ Dumbledore bố trí cho nó – một cái hang đẹp. Ở đó nó sung sướng hơn nhiều so với hồi ở trong rừng. Anh em bác đã chuyện trò tán dóc với nhau.”

“Vậy hả?” Harry nói, cố tránh nhìn vào mắt Ron; lần cuối cùng nó gặp người em cùng mẹ khác cha của bác Hagrid thì đó là một người cục cằn có tài nhổ bật gốc cây, vốn từ vựng tổng cộng chừng năm từ, mà trong số đó có hai từ ông ta không thể phát âm rõ ràng.

“Ờ phải, chú ấy thiệt là tiến bộ,” bác Hagrid nói giọng tự hào. “Tụi con sẽ ngạc nhiên cho coi. Bác

đang nghĩ đến chuyện huấn luyện chú ấy làm trợ lý.”

Ron khịt mũi hơi to, nhưng xoay sở làm sao như thể đó chỉ là một cái nhảy mũi. Bây giờ ba bác cháu đang đứng bên cạnh cánh cửa chính bằng gỗ sồi.

“Thôi thì, hẹn gặp các con vào ngày mai, bài học đầu tiên bắt đầu ngay sau bữa ăn trưa. Các con tới sớm một tí để còn chào con Buck – ý là con Whiterwings!”

Giờ một bàn tay lên vui vẻ vẫy chào tạm biệt, bác Hagrid hướng ra cửa đi vào bóng đêm. Harry và Ron nhìn nhau. Harry có thể nói Ron cũng đang trải qua cái cảm giác chùng xuống như chính nó.

“Bồ không theo lớp học Chăm sóc sinh vật huyền bí nữa, phải không?”

Ron lắc đầu. “Và bồ cũng không phải?”

Harry lại lắc đầu một lần nữa. Nó không muốn nghĩ xem bác Hagrid sẽ nói gì khi nhận ra cả ba đứa học trò cứng đầu bỏ môn học của bác.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Hoàng Tử Lai

Harry và Ron gặp lại Hermione trong phòng sinh hoạt chung trước bữa điểm tâm vào sáng hôm sau. Hy vọng kiếm được sự ủng hộ cho giả thuyết của mình, Harry kể ngay cho Hermione những gì nó đã nghe lóm Malfoy nói trên tàu tốc hành Hogwarts.

Nhưng trước khi Hermione có thể nói điều gì thì Ron đã xen vào: “Chẳng qua nó chỉ khoe mẽ với Parkinson thôi, đúng không?”

“Ờ,” Hermione nói không chắc chắn lắm, “mình không biết... Có vẻ như Malfoy tự làm cho mình có vẻ quan trọng hơn chính thực chất của nó... nhưng xạo chuyện đó thì hơi quá...”

“Đúng vậy,” Harry nói, nhưng nó cũng chẳng thể triển khai ý kiến xa hơn được, vì có quá nhiều người đang cố tình nghe ngóng nó chuyện trò, ấy là không kể đến cái sự cứ nhìn nó chòng chọc và che miệng thì thầm bàn tán về nó.

“Chỉ chỗ là thô lỗ,” Ron nạt một thằng bé đặc biệt xinh xắn của năm thứ nhất khi tụi nó nối đuôi nhau để chui qua cái lỗ chân dung. Thằng bé vừa che miệng rù rì cái gì đó với đứa bạn lập tức đỏ mặt tía tai cà té lọt qua khỏi cái lỗ trong cơn hoảng hốt.

Ron khúc khích cười. “Mình khoái làm đàn anh năm thứ sáu quá. Và tụi mình sẽ có nhiều thì giờ rảnh hơn trong năm nay. Nguyên một lô tiết học trống để mình có thể chỉ cần ngồi đây mà xả hơi.”

“Chúng ta sẽ cần thời gian đó để nghiên cứu, Ron à!” Hermione nói, khi cả hai bắt đầu đi xuống hành lang.

“Ừ, nhưng không phải bữa nay,” Ron nói. “Mình tính bữa nay là một ngày nghỉ thẳng căng.”

“Khoan đã!” Hermione nói, vừa vung ra một cánh tay để chặn lại một học sinh năm thứ tư đang đi ngang qua, cậu này đang cố chen lấn Hermione để vượt lên trước, trong tay cầm chắc một cái đĩa màu xanh vỏ chanh.

“Đĩa Quăng răng nanh bị cấm, đưa nó đây.” Hermione nghiêm nghị nói với thằng nhỏ. Thằng nhỏ cúi kính giao nộp cái đĩa quăng đang gầm gừ, rồi lách qua khỏi cánh tay Hermione, và nhập vào đám bạn của mình. Ron đợi nó đi khuất rồi mới giật mạnh cái đĩa ra khỏi tay Hermione.

“Xuất sắc, lâu nay mình vẫn muốn có một cái như vậy.”

Sự phản đối của Hermione bị nhấn chìm trong tiếng cười khúc khích rất to; Hiển nhiên Lavender Brown thấy lời bình của Ron rất ư thú vị. Cô ả tiếp tục cười khi đã đi ngang qua tụi nó, vừa liếc nhìn lại Ron. Ron trông có vẻ cũng hơi hài lòng với chính mình.

Tấm trần của Đại sảnh đường màu xanh trong êm ả và được điểm xuyết bằng những dải mây mỏng manh lãng đãng, tựa như những ô vuông trời được nhìn qua cửa sổ có chấn song. Trong khi tụi nó ăn cháo với trứng và thịt muối, Harry và Ron kể cho Hermione nghe về cuộc nói chuyện khiến tụi nó bối rối vào đêm hôm trước với bác Hag.

“Nhưng bác ấy đâu có thể cứ mong tụi mình tiếp tục học môn Chăm sóc sinh vật huyền bí được!” Hermione nói, có vẻ khổ tâm. “Mình muốn nói là, có hồi nào... đứa nào trong tụi mình tỏ ra... mấy bồ biết đó... nhiệt tình đâu?”

“Ừ mà, vậy đó,” Ron nói, vừa nuốt nguyên một cái trứng chiên. “Tụi mình là những đứa đã gắng hết sức trong lớp tại vì tụi mình yêu mến bác Hag. Nhưng bác lại tưởng là tụi mình khoái cái môn nhằm nhĩ đó. Mấy bồ có nghĩ là có ai lại đi học môn đó ở cấp Pháp thuật Tận sức không?”

Cả Harry lẫn Hermione đều không trả lời; Câu trả lời chẳng cần thiết. Tụi nó biết quá rõ rằng không ai vào năm thứ sáu lại muốn tiếp tục môn Chăm sóc sinh vật huyền bí. Tụi nó tránh ánh mắt của bác Hag và chỉ đáp lại cái vẫy tay chào nồng nhiệt của bác bằng một nửa nhiệt tình khi bác rời bàn ăn giáo ban khoảng mười phút sau đó.

Sau khi ăn xong, tụi nó vẫn ở lại trong lâu đài, chờ giáo sư McGonagall đi xuống từ bàn ăn của giáo ban. Việc phân phát thời khóa biểu năm nay hơi phức tạp hơn mọi năm, bởi vì giáo sư McGonagall trước tiên cần xác định rằng mọi người đã đạt được thứ hạng cần thiết trong kỳ thi Pháp thuật thường đẳng để tiếp tục theo học những môn họ chọn để thi Pháp thuật Tận sức.

Hermione nhanh chóng được thông qua với các môn Bùa phép, Phòng chống nghệ thuật hắc ám, Biến hình, Dược thảo học, Số học, Cổ ngữ Runes, và Độc dược, và phóng vọt đi đến tiết đầu tiên của lớp Runes Cổ đại mà không cần tốn thêm công sức gì nữa. Neville mất nhiều thì giờ hơn để sắp xếp đâu ra đó; gương mặt tròn quay của nó hết sức căng thẳng khi giáo sư McGonagall ngó xuống hồ sơ của nó và tham khảo kết quả Pháp thuật thường đẳng.

“Dược thảo học, tốt,” bà nói. “Giáo sư Sprout sẽ vui mừng gặp lại trò với điểm ‘Xuất sắc’ trong chứng chỉ Pháp thuật thường đẳng. Và trò đạt yêu cầu theo học tiếp lớp Phòng chống nghệ thuật hắc ám với điểm ‘Vượt quá kỳ vọng’. Nhưng có vấn đề ở môn Biến hình. Ta rất tiếc, Longbottom à, nhưng điểm ‘Chấp nhận được’ thực ra không đủ để tiếp tục học lớp này ở bậc Pháp thuật Tận sức. Ta chỉ sợ là con không thể theo kịp bài tập trong khóa học.”

Neville cúi gục đầu. Giáo sư McGonagall ngó nó qua cặp kính vuông của bà.

“Nhưng tại sao con muốn tiếp tục học môn Biến hình? Ta chưa bao giờ có cảm tưởng là con đặc biệt say mê môn học này.”

Neville tỏ vẻ khố sở và lẩm bẩm cái gì đó rằng, “Bà nội muốn.”

“Hừm,” giáo sư McGonagall khụt khịt mũi. “Đã tới lúc bà nội của trò phải biết tự hào về đứa cháu mà bà ấy có, chứ không phải đứa cháu mà bà ấy nghĩ là bà ấy nên có – đặc biệt là sau những gì xảy ra ở Bộ.”

Neville đỏ mặt và chớp chớp mắt bối rối; trước đây giáo sư McGonagall chưa bao giờ thốt lời khen ngợi nào đối với nó.

“Ta rất tiếc, Longbottom à, nhưng ta không thể để cho trò vào học lớp Pháp thuật Tận sức của ta. Tuy nhiên, ta thấy trò có điểm ‘Vượt quá kỳ vọng’ ở môn Bùa phép – tại sao trò không thử học lớp Bùa phép cấp Tận sức?”

“Bà nội con cho rằng Bùa phép là một sự lựa chọn dễ dãi,” Neville lại nói lí nhí.

“Hãy học môn Bùa phép,” giáo sư McGonagall nói, “và ta sẽ gọi cho chị Augusta một dòng nhắc chị rằng không thể chỉ vì chị thi rớt môn Bùa phép trong kỳ thi Pháp thuật thường đẳng mà môn học ấy trở nên không đáng học một cách không cần thiết.”

Nhẹ mím cười với nét mặt rạng rỡ lên trong vẻ bán tín bán nghi của Neville, giáo sư McGonagall gõ nhẹ đầu cây đũa phép của bà lên cái thời khóa biểu còn để trống và đưa cho Neville, bây giờ cái thời khóa biểu đã đầy đủ chi tiết về các lớp học.

Giáo sư McGonagall tiếp đến làm việc với Parvati Patil, cô bé này trước tiên hỏi ngay là thầy Firenze, chàng nhân mã đẹp trai, có còn dạy môn Chiêm tinh không.

“Thầy ấy và giáo sư Trelawney cùng chia lớp dạy trong năm học này,” giáo sư McGonagall nói, trong giọng nói của bà có ẩn ý không tán thành việc đó; ai cũng biết là bà coi thường môn Chiêm tinh. “Năm thứ sáu sẽ do giáo sư Trelawney dạy.”

Năm phút sau đó Parvati khởi hành đến lớp Chiêm tinh với vẻ hơi bị cụt hứng.

“VẬY là Potter, Potter...” giáo sư McGonagall lại nói, vừa tham khảo những ghi chép trong sổ tay của bà rồi quay qua nói với Harry. “Bùa phép, Phòng chống nghệ thuật hắc ám, Dược thảo học, Biến hình... tất cả đều tốt. Ta phải nói, ta hài lòng với điểm Biến hình của trò, Potter à, rất hài lòng. Nhưng tại sao trò không xin tiếp tục học môn Độc dược? Ta tưởng tham vọng của trò là trở thành một Tsg cơ mà?”

“Thưa giáo sư, đúng vậy. Nhưng cô đã nói với con là cần phải có điểm ‘Xuất sắc’ trong kỳ thi Pháp

thuật thường đẳng.”

“Và trò cần điểm đó khi giáo sư Snape dạy bộ môn đó. Tuy nhiên, giáo sư Slughorn thì hoàn toàn vui vẻ chấp nhận học sinh vào lớp độc được với điểm ‘Vượt quá kỳ vọng’ trong kỳ thi Pháp thuật thường đẳng. Vậy trò có muốn tiếp tục học môn độc được không?”

“Dạ có,” Harry nói, “nhưng con đã không mua sách hay nguyên liệu hay bất cứ cái gì...”

“Ta giám chắc là giáo sư Slughorn có thể cho trò mượn một ít,” giáo sư McGonagall nói. “Rất tốt, Potter à, đây là thời khóa biểu của trò. À, nhân tiện, hai mươi ứng cử viên tràn trề hy vọng đã ghi danh vào đội bóng Quidditch của nhà Gryffindor. Ta sẽ chuyển danh sách cho trò đúng thời hạn để trò có thể lên lịch tuyển chọn khi nào rảnh rỗi.”

Vài phút sau, Ron cũng được thông qua những môn học tương tự như Harry, và cả hai cùng rời bàn ăn với nhau.

“Coi nè,” Ron khoái chí nói, vừa chăm chú xem cái thời khóa biểu của nó, “bây giờ tụi mình có ba tiết trống... và một tiếng trống sau giờ giải lao... và sau bữa ăn trưa... Xuất sắc.”

Tụi nó trở về phòng sinh hoạt chung trống vắng, ngoại trừ nửa tá học sinh năm thứ bảy, gồm cả Katie Bell, thành viên duy nhất còn sót lại của đội Quidditch nhà Gryffindor đầu tiên mà Harry gia nhập hồi năm thứ nhất.

“Chị đã nghĩ là em thế nào cũng được cái đó, giỏi lắm,” Katie gọi với qua, chỉ vào cái huy hiệu đội trưởng đeo trên ngực áo Harry. “Nhớ cho chị biết bao giờ em tuyển quân nhé!”

“Đừng giả nai đi,” Harry nói, “chị đâu cần thi tuyển nữa, em đã xem chị chơi suốt năm năm trời...”

“Em đừng bắt đầu kiểu đó,” Katie nói giọng cảnh cáo. “Bởi vì em biết quá, còn có người giỏi hơn chị rất nhiều. Từ trước tới nay các đội bóng giỏi thường bị hỏng chỉ vì đội trưởng cứ giữ lại mấy gương mặt cũ, hay đưa bạn bè bồ bịch vô...”

Ron có vẻ hơi khó chịu và bắt đầu chơi với cái đĩa quăng có răng nanh mà Hermione đã tịch thu của một học sinh năm thứ tư. Cái đĩa bay vòng quanh căn phòng sinh hoạt chung và tìm cách tấp cái khăn trải bàn. Crookshanks dôi đôi mắt vàng khè theo cái đĩa và rít lên khi cái đĩa bay đến gần.

Một giờ sau tụi nó bất đắc dĩ rời khỏi căn phòng sinh hoạt chung tràn nắng ấm để đến lớp học Phòng chống nghệ thuật hắc ám ở dưới đó bốn lầu. Hermione đã đứng sắp hàng đợi bên ngoài, ôm đầy tay những cuốn sách nặng ịch và tỏ vẻ như bị ngược đãi.

“Tụi này bị giao quá nhiều bài tập tiếng Runes,” cô nàng lo lắng nói khi Harry và Ron nhập bọn. “Một bài luận văn dài ba tấc tám, hai bài dịch, và mình phải đọc hết mấy cuốn này vào thứ tư!”

“Đáng đời!” Ron ngáp.

“Bồ hãy đợi đấy,” cô nàng phần uất nói. “Mình cá là Thầy Snape cũng sẽ ra cả đồng bài tập.”

Cánh cửa phòng học mở ra trong lúc Hermione đang nói, và Thầy Snape bước ra hành lang, gương mặt tai tái của thầy vẫn như từ trước đến giờ được khuôn trong hai bức rèm tóc đen nhờn bóng vuốt tét qua hai bên má. Đám học sinh đang xếp hàng lập tức im lặng như tờ.

“Vào lớp,” thầy nói.

Harry nhìn quanh khi tụi nó bước vào phòng. Thầy Snape đã áp đặt cá tính thầy lên căn phòng; nó trở nên âm u hơn bình thường, vì các tấm màn đã được kéo lại để che cửa sổ, căn phòng chỉ được thắp sáng bằng ánh nến. Máy bức tranh mới trang trí trên tường, nhiều bức vẽ cảnh người ta tỏ ra đau đớn, bày ra trắng trợn những vết thương ghê rợn và những phần cơ thể bị biến dạng một cách kỳ lạ. Không đứa học trò nào nói gì khi cả đám ngồi xuống, nhìn quanh những bức tranh rùng rợn tối tăm.

“Ta chưa yêu cầu các trò lấy sách ra,” Thầy Snape nói, vừa đóng cửa và di chuyển đến sau bàn giáo viên, đứng quay mặt về phía lớp học; Hermione vội vả nhét quyển Đối diện với Vô diện trở vô túi xách và nhét xuống gầm ghế. “Ta muốn nói đôi lời với các trò, và ta muốn các trò hết sức chăm chú lắng nghe.”

Đôi mắt đen của thầy đảo qua những gương mặt ngược lên của lũ học sinh, nấn ná lâu hơn chừng một phần giây trên gương mặt Harry so với mặt của những đứa khác.

“Tính đến nay các trò đã có năm giáo viên dạy bộ môn này, ta tin vậy.”

Ông tin vậy như thể ông không thấy tất cả họ đều đến rồi đi, ông Snape ạ, hy vọng ông sẽ là kẻ tiếp theo. Harry nghĩ một cách hẩn học.

“Lẽ đương nhiên, tất cả những giáo sư này đều có phương pháp và ưu thế riêng. Trong bối cảnh rối rắm ấy ta sẽ rất ngạc nhiên nếu tất cả các trò xoay sở theo kịp bài vở lớp Pháp thuật Tận sức, đều là những bào vở cao cấp.”

Thầy Snape bắt đầu đi quanh phòng học, nói bằng một giọng nhỏ hơn; cả lớp phải ngóng cổ lên để theo ông.

“Nghệ thuật hắc ám,” Thầy Snape nói, “là phong phú, đa dạng, luôn luôn biến đổi và bất diệt. Chiến đấu với Nghệ thuật hắc ám cũng giống như chiến đấu với một quái vật nhiều đầu, mà mỗi lần trên một cái cổ bị đứt đầu sẽ mọc lên ngay một cái đầu khác, dữ dội hơn, khôn ngoan hơn cái đầu trước. Các trò đang chiến đấu với cái đó, cái bất định, biến hóa, không thể tiêu diệt được.”

Harry ngó chăm chăm Thầy Snape. Chắc chắn việc coi Nghệ thuật hắc ám như một kẻ thù nguy hiểm là một chuyện, còn nói về Nghệ thuật hắc ám với một giọng trù mến yêu thương, như Thầy Snape đang làm

đây, lại là một chuyện khác.

“Sự phòng chống của các trò,” Thầy Snape nói tiếp, giọng lớn hơn một chút, “vì vậy phải linh hoạt và sáng tạo như chính cái nghệ thuật mà các trò muốn tiêu diệt. Những bức tranh này” – thầy chỉ vài bức tranh khi bước ngang qua - “trình bày khá đúng về những gì xảy ra cho những ai bị trúng phải, thí dụ, Lời nguyền Hành hạ,” (thầy vẫy một bàn tay về phía một phù thủy rõ ràng đang rên xiết trong thống khổ), “cảm nhận Nụ hôn Giám ngục,” (một pháp sư nằm co quắp, đôi mắt dờ dẩn, lún vào trong tường) “hay khiêu khích phải sự hung hăng của m binh,” (một vũng máu trên mặt đất).

“Vậy có ai từng nhìn thấy m binh chưa?” Parvati Patil cất lên giọng the thé. “Có đúng là có chúng không, có phải kẻ ấy đang sử dụng chúng không?”

“Chúa tể Hắc ám đã từng sử dụng m binh trong quá khứ,” Thầy Snape nói, “có nghĩa là các trò nên khôn ngoan mà nghĩ rằng ông ấy có thể sẽ sử dụng chúng trở lại. Bây giờ...”

Thầy lại bắt đầu đi vòng qua phía bên kia phòng học để trở lại ban giáo viên, và một lần nữa, lũ học trò ngó theo thầy bước đi, vạt áo choàng phồng lên phía sau lưng.

“...ta tin các trò là những người hoàn toàn mới mẻ trong việc sử dụng thần chú không lời. Vậy thuận lợi của thần chú không lời là gì?”

Bàn tay của Hermione giơ thẳng lên không trung. Thầy Snape thủng thẳng nhìn quanh xem còn ai nữa giơ tay, để biết chắc là chẳng còn sự lựa chọn nào khác, trước khi sẵn giọng bảo:

“Tốt lắm... Cô Granger?”

“Đối thủ của ta không có được sự báo trước về loại Pháp thuật mà ta sắp thực hiện,” Hermione nói, “điều này cho ta một phần giây ưu thế.”

“Một câu trả lời hầu như sao y từng lời trong cuốn sách Thần chú Căn bản, lớp 6,” Thầy Snape nói chẳng nường nhẹ chút nào (ở góc phòng, Malfoy cười khẩy), “nhưng đúng về căn bản. Phải, những pháp sư tiên tiến trong việc sử dụng pháp thuật mà không cần hô to thần chú đạt tới một trình độ đáng ngạc nhiên trong cách ếm bùa của họ. Không phải tất cả các pháp sư đều có thể làm được điều này, đương nhiên; Đó là vấn đề tập trung và sức mạnh trí tuệ mà một số...” ánh mắt lờm lờm của thầy lớn vờn một cách hiểm độc trên gương mặt Harry một lần nữa, “...một số người không có.”

Harry biết Thầy Snape đang nghĩ đến những buổi học Bế Quan bí thuật thảm hại năm ngoái. Nó không chịu tránh cái nhìn, mà trừng mắt chiếu tướng lại Thầy Snape cho đến khi Thầy Snape quay mặt đi.

“Bây giờ các trò chia ra thành từng cặp,” Thầy Snape tiếp tục. “Mỗi người cố gắng ếm bùa người kia mà không nói. Người kia sẽ cố gắng hóa giải bùa phép cũng trong im lặng. Thực hiện.”

Mặc dù Thầy Snape không biết chuyện Harry đã từng dạy cho một nửa lớp (tất cả những ai là thành viên của ĐQD) cách thức thực hiện một Bùa chặn vào năm ngoái. Tuy nhiên, không ai trong số chúng từng ếm bùa mà không phát ra lời. Một số đáng kể vụ gian lận xảy ra; nhiều người chỉ thì thầm câu thần chú thay vì hô to lên.

Thành đặc tính rồi, chỉ mười phút sau khi thực tập, Hermione đã tìm được cách hóa giải Bùa Chân dẻo được Neville ếm lầm rầm trong miệng cô bé mà không cần thốt ra một lời nào, một kỳ công mà Hermione chắc chắn sẽ được bất cứ một giáo sư công bằng nào thưởng hai mươi điểm cho nhà Gryffindor, Harry cay đắng nghĩ, nhưng Thầy Snape cứ phớt lờ đi. Thầy lướt ngang qua giữa hai đứa nó trong lúc tụi nó đang thực tập, trông rất giống một con dơi khổng lồ như từ trước đến giờ, nấn ná xem Harry và Ron vất vả làm bài tập.

Ron, đứa được giao là kẻ ếm bùa Harry, tím bầm cả mặt mũi, môi mím chặt để tự ngăn mình lẩm nhẩm câu thần chú. Harry đã giơ cây đũa phép lên, sốt ruột để chờ đợi hóa giải một bùa phép không có vẻ gì sẽ xảy ra.

“Thảm quá, Weasley à,” Thầy Snape nói, sau một lúc quan sát. “Đây... để tôi chỉ cho trò...”

Thầy xoay cây đũa phép về phía Harry nhanh đến nỗi Harry phản ứng theo bản năng; bao nhiêu ý tưởng về thần chú không lời bay biến đâu mất, nó hét lên, “Tự về!”

Bùa chặn của nó mạnh đến nỗi Thầy Snape bị tống một phát mất thăng bằng văng đụng vô một cái bàn. Cả lớp đều ngoảnh lại và giờ đây chăm chú nhìn Thầy Snape đứng thẳng dậy, sửa tư thế cho đàng hoàng, quắc mắt lên nói:

“Trò có nhớ là ta bảo trò thực hành bùa phép không lời hay không, hả Potter?”

“Có,” Harry cứng cỏi đáp.

“Thưa ngài, có.”

“Không cần gọi tôi là ‘ngài’, thưa giáo sư.” Mấy lời này tuột khỏi miệng Harry trước khi nó ý thức là mình đang nói gì. Nhiều đứa há hốc mồm kinh ngạc, trong đó có cả Hermione. Tuy nhiên, sau lưng Thầy Snape, Ron, Dean và Seamus nhe răng cười tán thưởng.

“Cấm túc, đêm thứ bảy, trong văn phòng ta,” Thầy Snape nói. “Ta không chấp nhận thói tào tợn của bất cứ ai, Potter à... cho dù đó là ‘Kẻ được chọn’.”

Một lát sau, khi đã được an toàn vào giờ ra chơi, Ron cười hể hả, “Hết sảy, Harry!”

“Thực tình là bồ không nên nói như vậy,” Hermione nói, cau mày với Ron. “Mắc cái gì mà bồ làm vậy hả?”

“Ông tính ếm mình, nếu bồ đã không để ý thì mình nói cho mà biết!” Harry hầm hề nói. “Mình đã bị quá đủ trong những buổi học Bế Quan bí thuật rồi! Tại sao ông không dùng một con chuột bạch chẳng hạn? Mà cụ Dumbledore đang chơi trò gì không biết mà cứ để cho ông ta dạy môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám chứ? Mấy bồ có nghe ông nói về Nghệ thuật hắc ám không? Ông khoái nó. Tất cả cái mớ bất đĩnh, bất diệt...”

“Thôi,” Hermione nói, “Mình nghĩ thầy cũng hơi giống bồ một tí.”

“Giống mình?”

“Ừ, khi bồ nói với tụi này việc đương đầu với Voldermort nó như thế nào. Bồ đã nói rằng không thể chỉ dùng một mớ bùa mê ngải lú, bồ nói phải là chính mình với bộ óc của mình và gan dạ của mình – Đó, chẳng phải là những gì Thầy Snape nói sao? Rằng chính lòng can đảm và sự nhanh trí mwois thực sự là cốt lõi.”

Harry ngóai giận đột ngột khi thấy Hermione đã coi lời nói của nó đáng học thuộc lòng như chữ nghĩa trong sách Thần chú Căn bản, nó không thềm cãi lại nữa.

“Harry! Ê, Harry!”

Harry quay lại ngó; Jack Sloper, một trong những tấn thủ của đội bóng Quidditch nhà Gryffindor năm ngoái, đang vội vã chạy về phía nó, tay cầm một cuộn giấy da.

“Gởi bồ,” Sloper hớn hển nói. “Nghe nhé, mình nghe nói bồ là đội trưởng mới. Chừng nào bồ cho chơi thử để tuyển cầu thủ?”

“Mình cũng chưa biết,” Harry nói, nghĩ thầm là Sloper phải may mắn lắm mwois hòng được tuyển lại vô đội. “Mình sẽ cho bồ biết.”

“Ừ, phải. Mình hy vọng là sẽ diễn ra vào cuối tuần này...”

Nhưng Harry không còn lắng nghe nữa; nó vừa nhận ra nét chữ mảnh xiên xiên trên mảnh giấy da. Bỏ mặc Sloper đang nói giữa chừng câu, Harry vội vã đi cùng Ron và Hermione, vừa đi vừa mở cuộn giấy da ra lại.

Harry thân mến,

Thầy muốn bắt đầu những buổi học riêng cho con vào thứ bảy này. Con vui lòng đến văn phòng của thầy vào 8 giờ tối. Hy vọng con vui thích ngày đầu tiên trở lại trường.

Thân ái,

Albus Dumbledore

Tái bút: thầy khoái Nước chua.

“Thầy khoái Nước chua à?” Ron nói, nó đã đọc ké bức thư qua vai của Harry và coi bộ không hiểu.

“Đó là mật khẩu để vượt qua con thú đá canh gác bên ngoài văn phòng của thầy.” Harry nói nhỏ. “Ha! Thầy Snape sẽ chẳng vui nổi... Như vậy mình sẽ không thể đến buổi cấm túc!”

Harry, Ron và Hermione bỏ cả buổi ra chơi để suy đoán xem cụ Dumbledore sẽ dạy Harry môn gì. Ron nghĩ rất có thể là những bùa phép pháp thuật kỳ lạ mà bọn Tử thần thực tử không hề biết. Hermione nói những chuyện như vậy không hợp pháp, và cô bé nghĩ rất có thể cụ Dumbledore muốn dạy Harry pháp thuật phòng vệ cao cấp. Sau giờ ra chơi, Hermione đi vô lớp Số học trong khi Harry và Ron trở lại phòng sinh hoạt chung, ở đó tụi nó đau khổ làm bài tập của Thầy Snape. Bài tập này hóa ra phức tạp đến nỗi tụi nó vẫn chưa làm xong khi Hermione quay trở lại nhập bọn trong tiết trống sau buổi ăn trưa, (mặc dù vậy cô bé đã khiến tiến trình được tăng tốc đáng kể). Tụi nó chỉ làm xong bài khi chuông reo báo buổi học hai tiết Độc dược bắt đầu, và cả bọn giẫm trên lối đi quen thuộc xuống phòng học dưới tầng hầm, nơi vốn thuộc về Thầy Snape khá lâu.

Khi đi đến hành lang, tụi nó thấy chỉ có khoảng một tá học sinh tiếp tục môn độc dược ở cấp Tận sức. Crabbe và Goyle rõ ràng là đã không đạt được điểm hạng cần thiết trong kỳ thi Pháp thuật thường đẳng, nhưng có bốn học sinh nhà Slytherin vượt qua được, gồm cả Malfoy. Bốn đứa của nhà Ravenclaw cũng có mặt ở đó, một đứa bên nhà Hufflepuff là Ernie Macmillan, Harry thích Ernie bất chấp bộ dạng khoe mẽ của chàng ta.

“Harry,” Ernie nói với vẻ trang trọng rất kịch, và đưa tay ra khi Harry đến gần, “chẳng có được cơ hội nói chuyện trong lớp Phòng chống nghệ thuật hắc ám hồi sáng này. Buổi học hay, theo tôi nghĩ, nhưng bùa chắn là món cũ rồi, dĩ nhiên là đối với bọn lính già ĐQD như chúng ta... và các bạn khỏe chứ, Ron... Hermione?”

Tụi nó chưa kịp nói tiếng “khỏe” thì cánh cửa phòng học ở tầng hầm đã mở ra, và cái bụng bự của Thầy Slughorn đi trước, dẫn thầy ra cửa. Khi mọi người đã lần lượt vô phòng, bộ ria hải mã vĩ đại của thầy bèn cong vênh lên bên trên cái miệng cười toe toét, và thầy chào Harry và Zabini với sự nồng nhiệt đặc biệt.

Tầng hầm đã tràn đầy khí và mùi kỳ dị, hiếm khi nào như vậy. Harry, Ron, và Hermione hít hửi một cách thích thú khi tụi nó đi ngang qua một cái vạc tổ chẳng đang sôi ục ục. Bốn đứa nhà Slytherin chọn một cái bàn ngồi chung với nhau, bốn đứa nhà Ravenclaw cũng vậy. Thành ra còn lại Harry, Ron, và Hermione ngồi chung một bàn với Ernie. Tụi nó chọn cái bàn gần cái vạc màu vàng kim nhất. Cái vạc ấy đang tỏa ra một trong những mùi hương quyến rũ nhất mà Harry từng được hít vào: chẳng biết bằng cách nào mùi hương ấy gợi nó nhớ đến bánh trái cây tẩm mật, mùi gỗ của cán chổi bay, và mùi hoa gì đó mà nó nghĩ có thể nó đã ngửi được khi ở trang trại Hang Sóc. Nó nhận thấy nó đang hít thở từ từ và thật sâu làn khói của

chất thuốc đó dường như đang làm nó ngất ngây như say rượu. Khắp người nó tràn ngập cảm giác thỏa thuê; nó nhe răng cười với Ron, Ron cũng lơ đãng cười đáp lại nó.

“Xong rồi, xong rồi, xong rồi,” Thầy Slughorn nói, hình dáng đồ sộ của thầy dường như run rẩy qua những làn khí lung linh. “các trò lấy cân ra, và bộ đồ pha chế thuốc, đừng quên cuốn Chế tạo thuốc cao cấp...”

“Thưa thầy?” Harry giơ tay lên nói.

“Harry, gì đó con trai ta?”

“Con không có sách và cân hay bất cứ thứ gì cả - Ron cũng không – Chúng con không dè chúng con đủ điểm để lên cấp Tận sức, thầy hiểu...”

“A, phải rồi, giáo sư McGonagall đã lưu ý... đừng lo, con trai ta, đừng lo gì cả. Hôm nay con có thể dùng nguyên vật liệu pha chế lấy từ tủ dự trữ, và ta chắc là có thể cho các con mượn vài cái cân, và chúng ta có một cái kho nhỏ những sách cũ ở đây. Các con có thể mượn xài đỡ cho đến khi các con viết thư đặt mua sách ở tiệm Flourish và Blotts...”

Thầy Slughorn rào bước tới một cái tủ đặt ở góc phòng, sau một lúc lục lọi, thầy lại hiện ra với hai bản Chế tạo thuốc cao cấp của Libatius Borage trông hết sức te tua, thầy đưa cho Harry và Ron hai cuốn sách cùng với hai cái cân cũ xì.

“Bây giờ thì,” Thầy Slughorn nói, trở lại chỗ đứng trước lớp và hít hơi vào bộ ngực vốn đã phồng to rồi, đến nỗi mấy cái nút áo chèn của thầy suýt đứt tung ra, “thầy đã chuẩn bị vài món thuốc cho các con nhìn qua một cái, cho vui vậy mà. Những thứ này là những thứ mà các con nên biết chế tạo sau khi hoàn tất bậc Tận sức. Các con ắt có nghe nói đến chúng. Ai có thể cho thầy biết cái này là cái gì.”

Thầy chỉ vào cái vạc gần bàn của đám Slytherin nhất. Harry hơi nhóng người lên một chút để xem cái chất lỏng trông giống như nước lã đun sôi bên trong vạc.

Bàn tay vốn thực hành quá ư thường xuyên của Hermione giơ lên không khí trước bất kỳ ai khác; Thầy Slughorn chỉ vô cô bé.

“Đó là Chân dược, một chất độc không màu, không mùi có thể buộc người uống nói ra sự thật,” Hermione đáp.

“Giỏi lắm, giỏi lắm!” Thầy Slughorn vui vẻ nói. “Bây giờ,” thầy tiếp tục, chỉ vào cái vạc gần bàn Ravenclaw nhất, “cái món này đây khá nổi tiếng... cũng được đề cao trong vài tờ rơi của Bộ đạo gần đây... Ai có thể...?”

Bàn tay Hermione lại một lần nữa giơ lên nhanh nhất.

“Thưa thầy, đó là Đa quả dịch,” cô bé nói.

Harry cũng đã nhận ra cái chất giống như bùn đang sủi tăm từ từ trong cái vạc thứ hai, nhưng nó không phật ý cái chuyện Hermione giành hết điểm trả lời câu hỏi; nói cho cùng, cô nàng là người đã thành công trong việc chế tạo ra món thuốc đó vào năm thầy Snape hai.

“Xuất sắc! Xuất sắc! Bây giờ, đến món này đây... được, nói đi con.” Thầy Slughorn, lúc này trông có vẻ hơi sững sốt khi thấy bàn tay của Hermione lại một lần nữa vọt lên không trung.

“Đó là tình dược!”

“Đúng là nó. Nếu hỏi nữa thì có vẻ ngu thiệt,” Thầy Slughorn nói, tỏ ra có ấn tượng mãnh liệt, “nhưng thầy chắc là con có biết nó có tác dụng gì?”

“Đó là thứ thuốc tình yêu mạnh nhất trên đời!” Hermione nói.

“Rất đúng! Ta đoán rằng con đã nhận ra nó nhờ vẻ lấp lánh ngọc trai đặc biệt của nó?”

“Và làn hơi bốc lên theo hình xoắn tròn ốc đặc thù,” Hermione hăng hái nói, “và nó được coi là có mùi khác nhau đối với mỗi người tùy theo cái gì hấp dẫn chúng ta, và con thì ngửi thấy mùi cỏ mới cắt và mùi giấy da mới và...”

Nhưng cô bé hơi ửng hồng rồi bỏ lửng câu nói.

“Cho thầy biết tên con được không, con thân mến?” Thầy Slughorn hỏi, phớt lờ vẻ thẹn thùng của Hermione.

“Thưa thầy, Hermione Granger.”

“Granger? Granger? Có thể con có bà con họ hàng gì với Hecmă túcor Dagworth- Granger, người đã sáng lập Hội Được sư phi thường nhất?”

“Dạ không, thưa thầy. Con không nghĩ vậy. Con sanh ra là Muggle, thầy biết đấy.”

Harry thấy Malfoy chồm tới gần Nott và thì thầm cái gì đó; cả hai khúc khích cười, nhưng Thầy Slughorn chẳng tỏ vẻ mất hứng; ngược lại, thầy cười tươi và nhìn từ Hermione sang Harry, người ngồi bên cạnh cô bé.

“À há! ‘Một trong những người bạn tốt nhất của con có gốc Muggle, và bạn ấy là học sinh giỏi nhất lứa tụi con!’ Thầy đoán rằng đây chính là người bạn mà con nói đến, phải không Harry?”

“Thưa thầy, phải ạ,” Harry nói.

“Hay, hay, hãy nhận hai mươi điểm cho nhà Gryffindor, cô Granger nhé,” Thầy Slughorn ân cần nói.

Malfoy trông có vẻ hơi giống như cái lần Hermione thoi một đấm vô mặt nó. Hermione quay qua Harry với vẻ mặt rạng rỡ và thì thầm, “Có thật là bồ đã nói với thầy rằng mình là học sinh giỏi nhất của lứa tuổi mình không? Ôi, Harry!”

“Chà, có gì mà ấn tượng dữ dội về việc đó chứ?” Ron nói nhỏ, vì lý do gì đó anh chàng này hơi có vẻ khó chịu. “Bồ là học sinh giỏi nhất lứa tuổi mình – mình cũng sẽ nói với thầy như vậy nếu thầy hỏi mình!”

Hermione mỉm cười nhưng làm một cử chỉ “suyt”, để tụi nó có thể nghe điều Thầy Slughorn đang nói. Ron có vẻ hơi cáu kỉnh.

“Tình được không thực sự tạo ra tình yêu, dĩ nhiên. Không thể nào chế tạo hay giả tạo tình yêu. Không, thuốc này sẽ chỉ gây ra sự mê đắm hay ám ảnh mãnh liệt. Nó có lẽ là thứ thuốc mạnh nhất và nguy hiểm nhất trong phòng này... Ừ, đúng vậy,” thầy nói, gật đầu một cách nghiêm trang về phía Malfoy và Nott, cả hai đứa này đang khùng khỉnh cười với vẻ ngờ vực. “Khi các con từng trải đời nhiều như thầy rồi, các con sẽ không đánh giá thấp sức mạnh của một tình yêu ám ảnh...”

“Và bây giờ,” Thầy Slughorn nói, “đã đến lúc chúng ta bắt đầu công việc.”

“Thưa thầy, thầy chưa nói cho chúng con biết cái gì trong cái vạc này,” Ernie Macmillan nói, vừa chỉ vào một cái vạc nhỏ màu đen đặt trên cái bàn của Thầy Slughorn. Cái chất thuốc trong vạc đang bắn tung tóe ra chung quanh một cách vui mắt; nó có màu của kim loại vàng nấu chảy ra, và những giọt to nhảy lảng quăng như cá vàng trên bề mặt, mặc dù không một giọt nào rơi ra ngoài vạc.

“À há,” Thầy Slughorn lại nói. Harry chắc chắn là Thầy Slughorn không hề quên món thuốc đó chút nào, nhưng thầy đã đợi cho có người hỏi mới nói để đạt tới hiệu quả gây xúc động mạnh. “Ừ. Món đó. Chà, cái món đó, thưa quý cô và quý cậu, là món độc được nho nhỏ đáng tò mò nhất có tên là Phúc lạc được. Thầy cá là...” thầy quay lại, mỉm cười, nhìn Hermione, cô nàng vừa để bật ra một tiếng kêu ngạc nhiên, “... con biết Phúc lạc được có tác dụng gì chứ, Granger?”

“Đó là một chất lỏng may mắn,” Hermione xúc động nói. “Nó làm cho người ta may mắn!”

Cả lớp dường như ngồi thẳng lưng hơn một tí. Bây giờ tất cả những gì thuộc về Malfoy mà Harry có thể nhìn thấy là cái chấm đầu bóng mượt tóc của nó, bởi vì cuối cùng nó đã phải dành nguyên vẹn sự chú ý cho Thầy Slughorn.

“Rất đúng, được thêm mười điểm nữa cho nhà Gryffindor. Đúng vậy, nó là một độc được be bé tức cười, Phúc lạc được,” Thầy Slughorn nói. “Đòi hỏi hết sức khéo léo trong bào chế, và nếu dùng tầm bậy thì thiệt là tai họa. Tuy nhiên, nếu được bào chế đúng đắn, như món này ở đây, các con sẽ nhận thấy mọi nỗ lực của mình đều có chiều hướng thành công... ít nhất cho đến khi tác dụng của thuốc tan đi.”

“Vậy tại sao không uống nó hoài hoài, thưa thầy?” Terry Boot háo hức hỏi.

“Bởi vì nếu uống quá liều, nó sẽ gây trạng thái chóng mặt, bồn chồn bất cần, và cả tin một cách nguy hiểm,” Thầy Slughorn nói. “Bổ quá hóa độc, con biết đấy... cực kỳ độc khi dùng số lượng lớn. Nhưng dùng từng tí chút và chỉ thỉnh thoảng thôi thì...”

“Thưa thầy, thầy có bao giờ dùng không ạ? ” Michael Corner hỏi với vẻ vô cùng quan tâm.

“Hai lần trong đời thầy,” Thầy Slughorn nói. “Một lần khi thầy hai mươi bốn tuổi, một lần khi thầy năm mươi bảy tuổi. Hai muỗng canh uống vào bữa điểm tâm. Hai ngày tuyệt vời.”

Thầy đắm đắm nhìn về cõi xa xôi nào đó mơ mộng. Ầy có đóng kịch hay không, Harry nghĩ, nhưng quả là tác dụng tuyệt vời.

“Và đó,” Thầy Slughorn lại nói, hiển nhiên là đã trở lại mặt đất, “là cái mà thầy sẽ tặng như một phần thưởng cho buổi học này.”

Cả lớp im phăng phắc đến nỗi mỗi tiếng sùi bọt hay tiếng róc rách của các vạc thuốc chung quanh dường như được phóng đại lên gấp mười lần.

“Một chai nhỏ xíu Phúc lạc được,” Thầy Slughorn nói, lấy từ trong túi ra một cái lọ thủy tinh tí hon có đóng nút bần trong miệng chai và giơ lên cho mọi người cùng xem. “Đủ để may mắn trong mười hai tiếng đồng hồ. Từ sáng sớm đến khi trời tối, các con sẽ may mắn trong mọi cố gắng.”

“Bây giờ, thầy phải cho con lời khuyên là Phúc lạc được là một chất bị cấm trong các cuộc thi đấu có tổ chức... những trận đấu thể thao chẳng hạn, những kỳ thi, hay những cuộc bầu cử. Như thế người giành được cái lọ be bé này sẽ chỉ dùng nó trong một ngày bình thường mà thôi... và chiêm nghiệm xem một ngày bình thường trở nên khác thường như thế nào!”

“Vậy thì,” Thầy Slughorn nói, thỉnh linh nhanh nhẩu hắt lên, “làm thế nào các con giành được phần thưởng kỳ diệu này? À, bằng cách lật đến trang mười hai của cuốn Bào chế thuốc cao cấp. Chúng ta hãy còn hơn một tiếng đồng hồ một tí, vừa đủ thời gian để các con cố gắng một cách đúng đắn thử chế Liều thuốc của Tử thần sống. Thầy biết thuốc này hơi phức tạp hơn một tí so với những thứ các con thử chế trước đây, và thầy cũng không kỳ vọng bất cứ ai chế được một liều thuốc hoàn hảo. Tuy nhiên, người làm được tốt nhất sẽ giành được giải thưởng là chú bé May mắn này đây. Bắt đầu đi!”

Tiếng rào rào nổi lên khi mọi người kéo cái vạc về phía mình, và một số tiếng lanh canh vang lên khi tụi nó bắt đầu chất trọng lượng lên mấy cái cân, nhưng chẳng ai nói năng gì cả. Sự tập trung trong phòng gần như có thể sờ vào được. Harry nhìn thấy Malfoy nóng nảy lật khắp các trang sách của cuốn Bào chế thuốc cao cấp, không có gì rõ ràng hơn cái sự Malfoy thực sự muốn có một ngày may mắn. Harry cúi nhanh xuống cuốn sách tả tơi mà Thầy Slughorn cho nó mượn.

Nó bực mình nhận thấy chủ nhân trước đây của cuốn sách đã ghi nguệch ngoạc khắp các trang sách, đến nỗi lề sách cũng đen thui như phần có chữ in. Cúi xuống thấp hơn để cố giải đoán công thức pha chế (ngay cả ở phần này, chủ nhân trước đây cũng đã ghi chú và bôi xóa) Harry vội vã đi về phía cái tủ chứa nguyên liệu để tìm những thứ nó cần. Khi lao trở lại với cái vạc của nó, nó thấy Malfoy đang cố cắt rễ cây Nữ lang nhanh hết cỡ.

Mọi người không ngừng liếc chùng xung quanh coi những người khác trong lớp đang làm gì; đây vừa là thuận lợi vừa là bất lợi đối với môn độc dược, ấy là khó mà giữ công việc của mình được kín đáo. Trong vòng mười phút, toàn bộ phòng học tràn ngập hơi nước màu xanh lơ. Hermione, dĩ nhiên, dường như tiến được xa nhất. Thuốc của cô nàng đã tương tự như một “chất lỏng màu nho xanh mịn màng” mà sách cho là đã đạt được tới giai đoạn nửa đường lý tưởng.

Sau khi bấm xong mớ rễ thuốc của mình, Harry lại cúi thấp hơn xuống cuốn sách của nó. Thiệt là điên lên được, khi phải cố và giải đoán những hướng dẫn bên dưới tất cả những ghi chú ngu ngốc của vị chủ nhân trước đây, gã này vì lý do nào đó đã không đồng ý với yêu cầu xắt nhuyễn đậu An thần và đã viết lại hướng dẫn khác.

Nghiền nát bằng sống dao găm. Cho ra nhiều dịch hơn cắt.

“Thưa thầy, con nghĩ thầy có biết ông nội con, ông Abraxas Malfoy?”

Harry ngược nhìn lên; Thầy Slughorn đang đi ngang qua bàn của bọn Slytherin.

“Đúng,” Thầy Slughorn nói, không thèm nhìn Malfoy, “thầy rất thương tiếc khi nghe tin ông ấy mất, mặc dù dĩ nhiên điều đó không đến nỗi bất ngờ, bị bện đậu rồng vào cái tuổi của ông ấy...”

Và thầy bước đi. Harry lại cúi xuống cái vạc của mình, cười khoái trá. Nó có thể nói rằng Malfoy đã mong ước được đối xử như Harry hay Zabini; có thể Malfoy còn hy vọng được đối xử thiên vị cái kiểu mà nó đã biết đòi hỏi ở Thầy Snape. Có vẻ như Malfoy sẽ không thể trông cậy vào cái gì ngoài tài năng để giành được giải thưởng cái lọ Phúc lạc dược.

Đậu an thần tỏ ra là một thứ rất khó cắt. Harry quay sang hỏi Hermione.

“Mình có thể mượn con dao bạc của bồ không?”

Cô bé gặt đầu một cách sốt ruột, không rời mắt khỏi cái món thuốc của mình, cái món đó đang chuyển sang màu tím thẫm, mặc dù theo như trong sách thì lúc này nó phải có màu tím hoa cà phơn phớt.

Harry nghiền đậu của nó bằng sống dao găm. Trước sự sững sốt của nó, mớ đậu lập tức ứa ra nhiều dịch tới nỗi là nó phải ngạc nhiên là mớ đậu khô quắt queo ấy có thể chứa được từng ấy nước.

Vội vàng múc dịch đậu vô vạc, nó thấy, hết sức kinh ngạc, món thuốc của nó lập tức đổi ra đúng màu

tím hoa cà phơn phớt như miêu tả trong sách giáo khoa.

Nổi bực mình đối với chủ nhân trước của cuốn sách tan biến ngay tức thì, Harry bây giờ liếc tới dòng hướng dẫn thứ hai. Theo như cuốn sách, nó phải khuấy ngược chiều kim đồng hồ cho đến khi thuốc trở nên trong như nước. Còn theo lời thêm vào của vị chủ nhân trước, thì cứ sau bảy vòng khuấy ngược chiều kim đồng hồ, nó phải thêm vào một vòng khuấy theo chiều kim đồng hồ. Liệu vị chủ nhân trước có đúng đến hai lần không?

Harry khuấy ngược chiều kim đồng hồ, nín thở, rồi khuấy xuôi chiều kim đồng hồ một lần. Hiệu quả ngay tức thì. Món thuốc đổi màu hồng nhạt.

“Bồ làm cách nào mà được như vậy?” Hermione vặn hỏi, cô nàng đã đỏ mặt tía tai, và tóc thì càng lúc càng xù ra trong làn nước bốc lên từ cái vạc của mình; Món thuốc của Hermione vẫn tím ngắt.

“Thêm một vòng khuấy theo chiều kim đồng hồ...”

“Không, không, sách bảo ngược chiều kim đồng hồ mà!” Cô nàng cự nự lại.

Harry nhún vai và tiếp tục việc nó đang làm. Bảy lần khuấy ngược chiều kim đồng hồ, một lần khuấy xuôi chiều kim đồng hồ, nghỉ một chút... Bảy lần khuấy ngược chiều kim đồng hồ, một lần khuấy xuôi chiều kim đồng hồ...

Bên kia cái bàn, Ron đang lầm rầm nguyên rửa liên tu bất tận; món thuốc của nó trông giống như nước cam thảo. Harry liếc nhìn xung quanh. Trong tầm nhìn của nó thì không có món thuốc nào của đứa nào đổi sang màu lờn lợt như thuốc của nó. Nó cảm thấy phấn chấn, một cảm giác chắc chắn chưa từng có trước đây trong phòng học ở tầng hầm này.

“Và... Hết giờ!” Thầy Slughorn reo lên. “Vui lòng ngừng khuấy!”

Thầy Slughorn di chuyển chậm chậm giữa các bàn, dòm vô mấy cái vạc. Thầy không nhận xét gì cả, nhưng thỉnh thoảng khuấy món thuốc nào đó một cái, hay hửi một cái. Cuối cùng thầy đi tới cái bàn mà Harry, Ron, Hermione và Ernie đang ngồi. Thầy mỉm cười tội nghiệp cho cái chất đen xì như nhựa đường trong cái vạc của Ron. Thầy bỏ qua món pha chế màu xanh lam của Ernie. Món thuốc của Hermione khiến thầy gật gù chấp nhận. Kế đến thầy nhìn thấy món thuốc của Harry, và một vẻ sung sướng không tin được lan khắp gương mặt thầy.

“Người chiến thắng hoàn toàn!” Thầy reo lên với cả tầng hầm. “Xuất sắc, xuất sắc, Harry! Mèn ơi, rõ ràng là con được thừa hưởng tài năng của mẹ con. Lily, mẹ con là một tay khéo léo tinh xảo về Độc dược! Vậy thì, đây, thưởng cho con – một lọ Phúc lạc dược, như đã hứa, và sử dụng nó cho tốt!”

Harry nhẹ nhàng nhét cái lọ tí hon vào túi áo trong của nó, cảm thấy một sự kết hợp kỳ cục giữa niềm vui sướng trước cái vẻ giận dữ trên mặt mấy đứa nhà Slytherin và nỗi áy náy tội lỗi trước vẻ mặt thất vọng

của Hermione. Ron thì có vẻ ngố ra.

“Bồ làm cách nào mà được hả?” Nó thì thào hỏi Harry khi tụi nó cùng rời khỏi tầng hầm.

“Mình cho là may mắn thôi,” Harry nói, bởi vì Malfoy có thể nghe lỏm.

Tuy nhiên, khi tụi nó đã ngồi gọn lỏn một cách an toàn ở bàn ăn nhà Gryffindor, Harry cảm thấy đủ an toàn để kể cho hai bạn nghe. Gương mặt Hermione trở nên đanh lại theo từng lời Harry nói ra.

“Bồ cho là mình gian lận hay sao chứ?” Nó kết thúc, bức mình vì cái vẻ mặt của Hermione.

“Này, cái đó đâu hẳn là thành tích của chính bồ, đúng không?” Cô bé đáp không nhân nhượng.

“Nó chỉ làm theo những chỉ dẫn khác hơn những chỉ dẫn của chúng ta mà thôi” Ron nói, “Đâu có gì trầm trọng ghê gớm đâu? Nhưng nó dám liều và được thưởng.” Ron thở ra một hơi dài. “Lẽ ra Thầy Slughorn có thể đưa cho mình cuốn sách đó, nhưng mà hời ôi, mình đã nhận được cuốn sách chẳng có ma nào thềm viết gì vô hết ráo. Lại còn bị mưa vô nữa chứ, căn cứ vào vết tích trên trang năm mươi hai, nhưng...”

“Khoan đã,” một giọng nói vang lên sát bên tai trái của Harry và nó bắt được một thoáng bất ngờ của cái mùa như hương hoa mà nó đã ngửi thấy lúc ở dưới tầng hầm. Nó ngoảnh nhìn lại thì thấy Ginny đã đến nhập bọn với tụi nó.

“Em nghe có đúng không? Anh đã nhận lệnh từ cái gì đó của ai đó ghi trong một cuốn sách hả anh Harry?”

Trông cô bé sợ hãi và tức giận. Harry biết ngay là cô bé đang nghĩ gì.

“Không có gì đâu,” nó nói giọng cam đoan, hơi hạ thấp tông xuống. “Chẳng giống như... em biết đấy... cuốn nhật ký của Riddle đâu. Nó chỉ là một cuốn sách giáo khoa cũ có ghi chú của ai đó.”

“Nhưng anh lại làm theo những ghi chú đó à?”

“Anh chỉ thử vài mảnh hướng dẫn ghi bên lề, thiệt tình, Ginny à, chẳng có gì buồn cười...”

“Ginny có lý,” Hermione nói, đầu ngẩng lên tức thì. “Chúng ta nên kiểm tra để biết chắc cuốn sách đó không có gì kỳ quái. Mình muốn nói là, tất cả những hướng dẫn tức cười ấy, ai biết đâu?”

“Hừ!” Harry nổi sùng lên khi Hermione rút cuốn sách Bào chế thuốc cao cấp ra khỏi túi xách của nó và giơ cây đũa phép của cô nàng lên.

“Tiết lộ cho riêng ta!” Hermione hô thần chú, gõ mạnh cây đũa phép lên bìa trước cuốn sách. Chẳng có gì đáng kể xảy ra cả. Cuốn sách chỉ đơn giản nằm ỳ ra đó, trông cũ kỹ, dơ bẩn, và góc sách bị quần quéo.

“Xong chưa?” Harry cúi kinh hỏi. “Hay là mấy bồ muốn chờ xem coi nó có làm vài cú trả đũa?”

“Coi bộ ổn,” Hermione nói, vẫn trừng mắt nhìn cuốn sách với vẻ nghi ngờ. “Ý mình là nó quả thực có vẻ như... một cuốn sách giáo khoa mà thôi.”

“Tốt. Vậy cho mình lấy lại nó.” Harry nói, chớp lấy cuốn sách trên bàn, nhưng cuốn sách vượt khỏi tay nó, rớt xuống sàn, mở tanh banh. Chẳng có ai kahcs nhìn tới. Harry cúi xuống để thu hồi cuốn sách, và khi làm vậy, nó nhìn thấy ở tuốt cạnh dưới bìa sau của cuốn sách có khắc một hàng chữ cùng kiểu chữ viết tay nhỏ, ngoằn ngoè như chữ ghi những lời hướng dẫn bên trong – lời hướng dẫn đã giúp nó giành được giải thưởng là cái lọ Phúc lạc được, lúc này đây đang được giấu an toàn bên trong một đôi vớ cất trong rương. Dòng chữ ghi:

Cuốn sách này là Tài sản của Hoàng tử Lai.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Ngôi Nhà Của Gaunt

Trong những buổi học độc được tiếp theo trong tuần, Harry tiếp tục làm theo những hướng dẫn của vị Hoàng Tử lai ở chỗ nào chúng được ghi khác với hướng dẫn trong sách của Libatius Borage, với kết quả là đến buổi học thứ tư Thầy Slughorn đã hết sức khoái cái khả năng của Harry, nói rằng thầy hiếm khi được dạy học trò nào tài năng như vậy. Cả Ron lẫn Hermione đều không vui lắm về chuyện này. Mặc dù Harry đã đề nghị xài chung cuốn sách với hai đứa nó, nhưng Ron gặp nhiều khó khăn hơn Harry trong việc giải đoán chữ viết tay, mà nó không thể cứ bảo Harry đọc to lên giùm, nếu không muốn bị nghi ngờ. Trong khi đó, Hermione vẫn kiên quyết cày bừa với cái mà cô nàng gọi là hướng dẫn “chính qui”, nhưng càng lúc cô nàng càng tỏ ra nóng nảy khi những hướng dẫn chính quy này đưa tới kết quả tồi tệ hơn hướng dẫn của Hoàng tử.

Harry ngờ ngợ tự hỏi vị Hoàng Tử lai là ai. Mặc dù số lượng bài tập mà tụi nó được giao đã khiến Harry không có thì giờ đọc hết toàn bộ quyển Chế tạo thuốc cao cấp, nó cũng đã lật sơ qua hết sách đủ để thấy là hầu như không có trang nào mà Hoàng tử không ghi chú thêm điều này điều nọ, mà không phải tất cả ghi chú đều liên quan đến việc bào chế thuốc. Thịnh thoảng có những lời chỉ bảo về cái gì đó giống như bùa phép mà Hoàng tử đã tự mình sáng chế ra.

“Hay chính là Công chúa,” Hermione gắt gỏng nói, khi nghe lỏm Harry chỉ cho Ron xem mấy cái đó trong phòng sinh hoạt chung vào buổi chiều thứ bảy. “Rất có thể đó là một cô gái. Mình thấy nét chữ viết tay giống chữ viết của con gái hơn chữ của con trai.”

“Người đó được gọi là Hoàng Tử lai mà,” Harry nói. “Từ hồi nào giờ có bao nhiêu cô gái được gọi là Hoàng Tử?”

Hermione dường như không trả lời được câu hỏi này. Cô nàng chỉ càu nhàu và giật phắt lại bài luận văn của mình về “Những nguyên tắc của Tái vật chất hóa” ra khỏi tay Ron, anh chàng này đang cố thử đọc bài viết ngược từ dưới lên trên.

Harry ngó đồng hồ rồi vội vã nhét cuốn sách Chế tạo thuốc cao cấp cũ kỹ vô trong túi xách của nó.

“Năm phút nữa tám giờ, mình phải đi thôi, kéo trễ buổi học với thầy Dumbledore.”

“Ồi!” Hermione kêu lên ngạc nhiên, ngẩng đầu lên tức thì. “Chúc may mắn nha! Tụi này sẽ thức đợi, tụi này muốn nghe thầy dạy bồ môn gì!”

“Hy vọng buổi học OK,” Ron nói, và hai đứa nó ngoéo theo Harry chui qua cái lỗ chân dung mà đi.

Harry đi qua những hành lang vắng vẻ, tuy vậy nó cũng phải vội vã bước tránh ra sau một bức tượng khi giáo sư Trelawney xuất hiện ở một góc hành lang, lăm bắm một mình khi xào một bộ bài trông dơ hết chỗ nói, rồi vừa đi vừa xem.

“Hai bích: xung đột,” bà lăm nhăm khi đi ngang qua chỗ Harry cúi lom khom ẩn núp. “Bảy bích: một điềm xấu. Mười bích: Bạo tan. Bồi bích: Một chàng trai trẻ ngăm đen có thể bị rắc rối, một kẻ không ưa người chất vấn...”

Bỗng bà đứng sững lại, ngay bên cạnh bức tượng Harry đang ẩn núp.

“Chà, điều đó không thể đúng được,” bà nói, vẻ khổ sở, và Harry nghe bà xào lại bộ bài một cách quyết liệt rồi lại tiếp tục bước đi, chẳng lưu lại gì phía sau ngoại trừ một hơi nhẹ rượu nâu vẫn dùng để nấu ăn. Harry chờ đến khi chắc chắn là bà đã đi khỏi mới vội vã bước tiếp cho đến khi tới được hành lang tầng thứ bảy, nơi có mỗi một bức tượng đá thú đứng dựa tường.

“Nước chua,” Harry nói, và bức tượng thú đá nhảy qua một bên, bức tường đằng sau nhẹ nhàng tách ra làm hai, và một cái cầu thang xoắn bằng đá tự chuyển động lộ ra, Harry bèn bước lên cầu thang để được đưa theo những vòng tròn êm ái lên đến cánh cửa có cái búa gỗ bằng đồng dẫn vào văn phòng cụ Dumbledore.

Harry gõ cửa.

“Vào đi,” cụ Dumbledore nói.

“Con chào thầy,” Harry nói khi bước vào văn phòng thầy hiệu trưởng.

“À, chào con, Harry. Ngồi xuống đi,” cụ Dumbledore mỉm cười nói, “thầy hy vọng con đã có một tuần lễ thú vị trong tuần đầu tiên quay lại trường?”

“Dạ, cảm ơn thầy,” Harry nói.

“Ắt hẳn con bận lắm, đã bị nợ một buổi cấm túc rồi!”

“Ơ...,” Harry mới mở miệng nói lọng ngọng, nhưng cụ Dumbledore không tỏ vẻ nghiêm khắc lắm.

“Thầy vừa dàn xếp với giáo sư Snape để cho con chịu cấm túc vào thứ bảy tuần tới thay vì tối nay.”

“Dạ được,” Harry nói, trong đầu nó đang có nhiều vấn đề cấp bách hơn là vụ cấm túc với Thầy Snape, và giờ đây nó len lén nhìn quanh để xem có dấu hiệu nào về cái mà cụ Dumbledore dự định dạy nó vào tối hôm nay không. Văn phòng hình tròn này trông vẫn như từ trước tới giờ; những dụng cụ bằng bạc tinh xảo

đặt trên mấy cái bàn cao khăng khiu, nhả khói và kêu vo vo; chân dung của các vị hiệu trưởng tiền nhiệm ngủ gật trong các khung tranh và con chim Phượng hoàng lông lầy của cụ Dumbledore – con Fawkes – vẫn đậu trên nhánh cây của nó phía sau cánh cửa, ngắm nhìn Harry với vẻ thích thú rạng rỡ. Thậm chí cảnh vật trông không có vẻ gì là cụ Dumbledore đã dọn dẹp chút đỉnh để có chỗ cho hai người cùng thực hành Pháp thuật.

“Vậy là, Harry,” cụ Dumbledore nói, bằng giọng bàn công việc, “thầy chắc rằng con mấy bữa nay đang thắc mắc thầy dự định làm gì với con trong những... thầy muốn tìm từ gì cho hay hơn... những buổi học này?”

“Dạ thưa thầy, phải ạ.”

“Thế này, thầy đã quyết định là đã đến lúc con cần biết một số thông tin, một khi con đã biết cái gì khiến Chúa tể Voldemort cố tìm cách giết con cách đây mười lăm năm,” cụ ngưng một lúc.

“Thầy nói vào cuối niên học vừa rồi rằng thầy sẽ nói với con mọi điều,” Harry nói. Khó mà không nhận thấy trong giọng nói của nó có một chút trách hờn. Rồi nó nói thêm ở cuối câu, “thưa thầy.”

“Và thầy đã làm như vậy,” cụ Dumbledore điềm tĩnh nói. “Thầy đã nói với con mọi điều thầy biết. Từ điểm này trở đi, chúng ta sẽ rời khỏi cái nền tảng chắc chắn của sự thật mà cùng nhau du hành băng qua những bãi lầy tăm tối của ký ức để tiến vào rừng rậm của những giả thuyết rối rắm nhất. Từ đây trở đi, Harry à, thầy có thể sai lầm khủng khiếp như Humphrey Beldam, người đã tin lúc bấy giờ là thời điểm chín mùi để làm ra vạc nấu phở mát.”

“Nhưng thầy tin là thầy đúng chứ?” Harry nói.

“Đương nhiên là thầy tin, nhưng như thầy đã chứng minh cho con thấy, thầy cũng phạm sai lầm như mọi người bình thường. Thực ra, bỏ quá cho thầy, do có trí thông minh hơn nhiều người, sai lầm của thầy do vậy càng lớn hơn nhiều.”

“Thưa thầy,” Harry ngập ngừng nói, “điều thầy sắp nói với con có liên quan gì tới lời Tiên tri không? Điều đó có giúp cho con... sống sót không?”

“Nó liên quan rất nhiều đến lời Tiên tri,” cụ Dumbledore nói, thản nhiên như thể Harry mới hỏi cụ về thời tiết những ngày sắp tới, “và thầy chắc chắn là hy vọng rằng nó sẽ giúp con sống sót.”

Cụ Dumbledore đứng dậy và đi vòng quanh cái bàn làm việc, ngang qua Harry, nó bồn chồn xoay mình trên ghế để nhìn theo cụ đang cúi xuống một cái tủ phía sau cánh cửa. Khi cụ Dumbledore đứng thẳng dậy, cụ cầm một cái chậu nông quen thuộc bằng đá có mấy dấu khắc chạm kỳ quái quanh miệng. Cụ đặt cái Tủ ký lên bàn trước mặt Harry.

“Trông con có vẻ lo lắng.”

Harry quả thực từ nãy giờ vẫn ngó chừng cái Tường ký với chút ngán sợ. Kinh nghiệm trước đây của nó với cái dụng cụ kỳ quái lưu trữ và tiết lộ suy nghĩ và ký ức ấy, là tuy có thu được thêm nhiều hiểu biết, nhưng cũng rất ư khó chịu. Lần cuối cùng nó mắc mưu với nội dung của cái chậu đó, là nó đã nhìn thấy quá nhiều so với ước mong của nó. Nhưng cụ Dumbledore đang mỉm cười.

“Lần này, con cùng vào Tường ký với thầy... và, bất thường hơn nữa, được phép hẳn hoi.”

“Thưa thầy, chúng ta đi đâu ạ?”

“Một chuyến du ngoạn xuống con đường mòn ký ức của Bob Ogden,” cụ Dumbledore nói, vừa lấy trong túi ra một cái chai bằng pha lê chứa một chất màu trắng ánh bạc có xoáy.

“Bob Ogden là ai ạ?”

“Ông ấy làm việc cho Bộ thi hành Luật Pháp thuật,” cụ Dumbledore nói. “Ông ấy mất cách đây ít lâu sau khi thầy tìm ra tung tích ông ấy và thuyết phục ông giải bày những hồi ức cho thầy. Chúng ta sẽ tháp tùng ông ấy trong một vụ thăm viếng mà ông ấy đã thực hiện khi thi hành công vụ. Harry à, nếu con đứng...”

Nhưng cụ Dumbledore đang gặp khó khăn trong việc rút cái nút chai ra: bàn tay bị thương của cụ dường như cứng đơ và đau đớn lắm.

“Thưa thầy, cho phép con... ?”

“Không hề gì, Harry à...”

Cụ Dumbledore chìa cây đũa phép của mình vào cái chai và cái nút bật ra ngay.

“Thưa thầy... làm sao mà bàn tay của thầy bị thương vậy?” Harry lại hỏi, vừa nhìn mấy ngón tay thâm đen với một cảm giác vừa sợ hãi vừa xót thương.

“Bây giờ không phải lúc kể câu chuyện đó rồi Harry à. Chưa đến lúc. Chúng ta có hẹn với Bob Ogden.”

Cụ Dumbledore rót cái chất óng ánh bạc trong chai vô cái Tường ký, cái chất ấy không ra lỏng mà cũng chẳng phải khí, vừa xoắn tít vừa lung linh hư ảo.

“Con vào trước đi,” cụ Dumbledore nói, ra dấu về phía cái chậu. Harry cúi khom tới trước, hít một hơi thở sâu, sâu, và nhúng cái mặt mình vô trong cái chất óng ánh bạc đó. Nó cảm thấy hai chân nó nhấc hổng khỏi sàn văn phòng; nó đang rơi, rơi xuyên qua bóng tối cuộn xoáy, và rồi, hết sức đột ngột, nó chớp mắt trong ánh nắng chói chang. Trước khi mắt nó quen lại với ánh sáng, cụ Dumbledore đã đáp xuống bên cạnh

nó.

Hai thầy trò đang đứng trên một con đường ở thôn quê, hai bên đường là những giậu cây cao xum xuê, dưới vòm trời mùa hạ sáng trong và xanh như sắc hoa xin-đừng-quên-tôi. Đứng phía trước hai thầy trò, cách chừng ba thước, một người đàn ông lùn và mập đeo một cặp kính dày cui thật to khiến cho đôi mắt ông ta nhỏ lại như hai đốm mắt ruồi. Ông ta đang xem một cột gỗ chỉ đường được cắm nhô ra khỏi bụi cây gai ở phía tay trái của con đường. Harry biết đây hẳn là ông Ogden; ông ta là người duy nhất có mặt ở đây, và ông ta cũng đang mặc cái kiểu quần áo kỳ cục mà các pháp sư ít kinh nghiệm thường chọn mặc để trông có vẻ giống Muggle: trong trường hợp này là một cái áo khoác thầy tu và một đôi ghệt bên ngoài một cái áo bơi một mảnh có sọc. Tuy nhiên trước khi Harry có đủ thì giờ để ghi nhận ngoại hình quái đản của ông, ông Ogden đã bắt đầu bước đi thật nhanh xuống con đường nhỏ.

Cụ Dumbledore và Harry đi theo. Khi họ đi ngang qua một tấm bảng gỗ chỉ đường, Harry nhìn lên hai mũi tên của cái bảng. Một cái chỉ ngược hướng con đường nó vừa đi qua có ghi: “Hangleton Lớn, 5 dặm”. Mũi tên kia chỉ theo sau lưng ông Ogden có ghi “Hangleton Nhỏ, 1 dặm”.

Hai thầy trò đi bộ qua một quãng đường ngắn mà không thấy gì cả ngoại trừ mấy giậu cây bên đường, bầu trời xanh trên đầu và cái dáng khoác áo thầy tu bảnh tềng phía trước. Thế rồi con đường quanh qua bên trái và biến tướng, chạy xuống một sườn đồi rất dốc, khiến cho hai thầy trò bỗng đứng trước một cảnh trí bất ngờ của cả một thung lũng nằm phía trước. Harry nhìn thấy một ngôi làng, chắc chắn là làng Hangleton Nhỏ, nép mình giữa hai ngọn đồi cao, có thể thấy rõ cả nhà thờ và nghĩa địa của làng. Bên kia thung lũng, nằm trên sườn đồi đối diện, là một biệt thự xinh xắn, chung quanh có những thảm cỏ trải rộng xanh mướt như nhung.

Ông Ogden đã chuyển sang bước nhanh một cách bất đắc dĩ vì con đường chạy xuống quá dốc. Cụ Dumbledore sải dài bước chân hơn nữa, và Harry phải lật đật chạy theo cụ cho kịp. Nó nghĩ làng Hangleton Nhỏ ắt phải là đích đến cuối cùng của thầy trò nó và nó thắc mắc, như đã thắc mắc vào cái đêm thầy trò nó đi tìm Thầy Slughorn, là tại sao thầy trò họ lại phải tiếp cận từ một khoảng cách xa như vậy. Tuy nhiên, chẳng bao lâu sau nó khám phá ra rằng mình đã nhầm lẫn khi nghĩ rằng thầy trò nó đang đi đến ngôi làng. Con đường uốn cong về bên phải và khi vòng qua khúc quanh rồi, thầy trò nó mới kịp nhìn thấy một góc vạt áo thầy tu của ông Ogden biến mất trong một khe hở của giậu cây.

Cụ Dumbledore và Harry đi theo ông ta vào một con đường đất hẹp chạy giữa những hàng giậu cao hơn, dày hơn cả những hàng giậu thầy trò nó đã bỏ lại phía sau. Con đường khúc khuỷu, gồ ghề, lởm chởm đá và đầy ổ gà, cũng chạy xuống dốc đồi như con đường lúc này, và dường như dẫn đến một lùm cây âm u lui xuống phía dưới một chút. Quả nhiên, con đường mòn chẳng mấy chốc mở ra một khu đất trồng cây, và cụ Dumbledore cùng Harry dừng lại phía sau ông Ogden, ông này đã đứng yên và rút ra cây đũa phép.

Mặc cho bầu trời không một áng mây, đám cây già trước mặt thầy trò Harry vẫn tỏa bóng râm âm u, sâu và mát, và chỉ cần vài giây mắt Harry đã phân biệt được một tòa nhà nửa ẩn nửa hiện giữa những thân cây

mọc lộn xộn. Đối với Harry, đây dường như là một địa điểm lạ lùng để chọn xây nhà, hoặc là một quyết định quái đản khi để cho lũ cây mọc um tùm chung quanh, che khuất tất cả ánh sáng và cảnh trí của thung lũng bên dưới. Nó thắc mắc là liệu có ai ở trong ngôi nhà đó không; mấy bức tường rêu phong và nhiều miếng ngói đã rớt khỏi mái nhà, có thể thấy những mảnh ngói vụn vung vãi đó đây. Cây tầm ma mọc khắp chung quanh, ngọn cây vươn tới tận cửa sổ, những cái cửa sổ nhỏ xíu và bám đầy bụi bặm. Tuy nhiên, vừa khi nó kết luận là chẳng ai có thể sống ở đó, thì một trong mấy cái cửa sổ mở tung ra kèm theo tiếng loảng xoảng, và một làn hơi nước hay khói bốc ra từ cái cửa sổ nhỏ đó, như thể có ai đó đang nấu nướng.

Ông Ogden lặng lẽ di chuyển về phía trước, và Harry thấy dường như ông hơi thận trọng. Khi bóng cây âm u đã che phủ lên người, ông ta lại dừng chân, dăm dăm nhìn vào cửa chính, trên cánh cửa đó ai đã đóng đinh một con rắn chết.

Chợt có tiếng sột soạt và một tiếng nổ giòn, rồi một người đàn ông mặc toàn giẻ rách rớt xuống từ trên một ngọn cây gần đó, đáp xuống trên đất trên hai chân ngay trước mặt ông Ogden. Ông Ogden nhảy lùi ra sau nhanh đến nỗi giẫm lên đuôi vạt áo khoác của chính mình và té bổ ngửa.

“Không ai mời ông.”

Người đàn ông đứng trước mặt họ có mái tóc dày bám đầy bụi đến nỗi khó mà nói được nó vốn màu gì. Răng hăn ta sún gần hết. Mắt hăn ta nhỏ, đen và ngó chòng chọc về hai hướng ngược nhau. Đáng ra trông thể phải vui nhộn, nhưng hăn lại không hề như vậy; kết quả thiệt là dễ sợ, và Harry chẳng trách gì ông Ogden phải lùi lại liên tiếp nhiều bước trước khi mở miệng nói được.

“Ơ... Xin chào. Tôi là nhân viên của Bộ Pháp thuật...”

“Không ai mời ông.”

“Ơ... Tôi xin lỗi... Tôi không hiểu ý ông,” ông Ogden nói, vẻ căng thẳng.

Harry nghĩ ông Ogden cực kỳ tối dạ; theo ý Harry thì người lạ mặt kia bày tỏ rất rõ ràng, đặc biệt khi hăn ta vung cây đũa phép trong một tay, còn tay kia thì nắm một con dao ngắn đâm máu.

“Con hiểu hăn nói gì, ta chắc vậy, phía không Harry?” Cụ Dumbledore nói khẽ.

“Dạ, dĩ nhiên rồi,” Harry nói, hơi lúng túng. “Tại sao ông Ogden không thể hiểu...?”

Nhưng khi mắt Harry đụng phải con rawson chết neo trên cánh cửa, nó bỗng hiểu ra.

“Hăn nói Xà ngữ?”

“Giỏi lắm,” cụ Dumbledore nói, vừa gật đầu, mỉm cười.

Gã đàn ông ăn mặc te tua lúc này đang tiến về phía ông Ogden, tay cầm dao, tay cầm cây đũa phép.

“Thế này nhé...” Ông Ogden bắt đầu nói, nhưng đã quá trễ: Một tiếng nổ to vang lên, và ông Ogden đã nằm quay lơ trên mặt đất, tay bụm chặt lấy mũi trong khi một dòng nước màu vàng nhờn nhớt lờm lờm xịt ra từ những kẽ ngón tay ông.

“Morfin!” Một giọng hét to vang lên.

Một lão già vội vã chạy ra khỏi căn nhà, đóng mạnh cánh cửa chính sau lưng, khiến cho con rắn chết lắc lư một cách đau khổ. Người này lùn hơn người xuất hiện trước đó và có một kích thước quái dị. Hai vai lão ta rất rộng và hai cánh tay rất dài, hợp với đôi mắt nâu sáng quắc, mái tóc ngắn rậm rì, và gương mặt nhăn nhúm, tạo cho lão ta cái dáng vẻ của một con khỉ già hùng mạnh. Lão già chạy ra và đứng lại bên cạnh cái gã cầm dao, lúc này gã đang sắc vì cười khi nhìn cảnh ông Ogden nằm trên mặt đất.

“Ở Bộ hả?” Lão già ngó xuống ông Ogden hỏi.

“Đúng!” Ông Ogden tức giận nói, vừa chấm chấm vết máu mủ trên mặt. “Và, tôi đoán, ông là ông Gaunt?”

“Đúng vậy,” lão Gaunt nói. “Nó đánh trúng mặt ông hả?”

“Phải, nó đánh!” Ông Ogden cầu nhàu.

“Lẽ ra ông nên báo trước sự có mặt của ông chứ hả?” Lão Gaunt nói giọng công kích. “Đây là tư gia mà. Đâu có thể cứ bước đại vô đây mà không tính trước chuyện con trai tôi tự vệ.”

“Tự vệ lại cái gì hả trời?” Ông Ogden nói, vừa lồm cồm đứng dậy.

“Mấy người ưa kiếm chuyện. Bọn xâm nhập gia cư. Dân Muggle và đồ cặn bã.”

Cái mũi của ông Ogden vẫn còn đang xịt ra thành dòng cái chất vàng vàng như mủ, ông bèn chĩa cây đũa phép vào mũi mình, và dòng mủ đó ngừng ngay lập tức.

Lão Gaunt nói qua khóe miệng với Morfin.

“Đi vô nhà. Không được cãi.”

Lần này, do đã có chuẩn bị, Harry nhận ra Xà ngữ; thậm chí trong lúc nó vừa nghe hiểu điều lão già đang nói, nó vẫn nhận ra được tiếng rít khè khè quái gở, là thứ âm thanh duy nhất mà ông Ogden có thể nghe ra. Morfin dường như muốn cãi lại, nhưng cha gã đã quắc mắt đe dọa khiến gã phải thay đổi ý kiến, lếch thếch bỏ vào trong nhà, đóng đi trông chừng hết sức kỳ cục, và đóng sập cánh cửa lại sau lưng, khiến cho con rắn chết lại buồn bã đong đưa.

“Ông Gaunt à, tôi đến đây chính là để gặp con trai ông,” ông Ogden nói, vừa chùi vết mủ cuối cùng dính trên áo khoác. “Đó là Morfin, đúng không?”

“Ừ, đó là Morfin,” lão già đáp giọng dửng dưng. “Ông có thuần huyết không?” Lão ta hỏi, bỗng nhiên đậm hung hăng.

“Điều đó không quan trọng,” ông Ogden lạnh lùng nói, và Harry cảm thấy niềm kính trọng đối với ông Ogden tăng lên. Nhưng dường như lão Gaunt lại cảm thấy khác.

Lão ta lừ mắt nhìn vào mặt ông Ogden và lăm bắm, bằng cái giọng rõ ràng có thể coi là xúc phạm, “Giờ tôi lại nghĩ về chuyện đó đây, tôi đã từng thấy mấy cái mũi như mũi ông ở dưới làng kia.”

“Tôi không nghi ngờ chuyện đó, nếu con trai ông được thả lỏng để quây người ta,” ông Ogden nói. “Có lẽ chúng ta có thể tiếp tục cuộc thảo luận bên trong nhà chứ hả?”

“Bên trong?”

“Vâng, thưa ông Gaunt. Tôi vừa mới nói với ông. Tôi đến đây về chuyện Morfin. Chúng tôi đã gửi một cú...”

“Tôi không xài cú,” lão Gaunt nói. “Tôi không mở thư.”

“Vậy thì ông khó lòng mà phản nản được là ông chẳng được báo trước về việc khách viếng thăm,” ông Ogden nói một cách chua chát. “Tôi đến đây vì một vụ vi phạm nghiêm trọng trong Luật Pháp thuật, vụ này xảy ra tại đây và sáng sớm ngày hôm nay...”

“Được rồi, được rồi, được rồi!” Lão Gaunt rống lên. “Vậy thì mời vô cai nhà thương điên của tôi, và nó sẽ cho ông biết tay!”

Ngôi nhà dường như gồm có ba phòng nhỏ xíu. Hai cánh cửa mở ra căn phòng chính, vừa dùng làm nhà bếp đồng thời là phòng khách. Morfin đang ngồi trên một cái ghế bành dơ không chịu nổi bên cạnh một ngọn lửa đang bốc khói, vắn vẹo một con rắn còn sống nhả giữa mấy ngón tay mập mạp và ư ử ngâm nga với con rắn bằng Xà ngữ:

Rít đi, rít đi, rắn nhí,

Trườn trên sàn

Mi hãy biết điều với Mòin

Nếu không hấn đóng đinh mảy lên cửa.

Có tiếng xô xtas ì xèo ở góc phòng bên cạnh cái cửa sổ mở, và Harry nhận ra là còn một người khác

nữa trong phòng, một cô gái mặc một cái áo đầm tả tơi màu xám y như màu bức tường đá đầy bụi bặm sau lưng cô. Cô gái đang đứng bên cạnh một cái nồi đang bốc hơi trên một cái bếp đen thui cái bồn, và đang hục hặc với cái kệ chất nồi chảo trông hết sức nhớp nháp. Mái tóc của cô ta buông rũ xuống, xơ xác, và cô có một bộ mặt hơi nặng nề, bèn bệt, tai tái. Đôi mắt của cô, cũng giống như mắt người anh, nhìn chòng chọc về hai hướng ngược nhau. Trông cô có vẻ sạch sẽ hơn hai người đàn ông một tí, nhưng Harry nghĩ nó chưa bao giờ trông thấy một người nào trông thảm hại đến như vậy.

“Con gái tôi, Merope,” lão Gaunt miễn cưỡng giới thiệu, khi ông Ogden tò mò nhìn về phía cô gái.

“Chào cô,” ông Ogden nói.

Cô gái không đáp lại, nhưng sợ sệt liếc cha mình một cái rồi quay lưng lại mọi người và tiếp tục khua khoắng đám nồi chảo trên cái kệ đằng sau lưng.

“Thế này, ông Gaunt à,” ông Ogden nói, “để đi thẳng vào vấn đề, chúng tôi có lý do để tin là con trai ông, Morfin, đã biểu diễn pháp thuật trước mặt một Muggle hồi khuya hôm qua.”

Một tiếng xoảng điếc lỗ tai vang lên. Merope vừa làm rớt một trong mấy cái nồi.

“Lượm nó lên!” Lão Gaunt gầm lên với cô gái. “Cứ thế, bừa bãi trên sàn như mấy tên Muggle bẩn thỉu, cây đũa phép của mày dùng để làm gì hả, cái đồ bịch rác vô tích sự?”

“Xin ông Gaunt!” Ông Ogden nói với giọng bị sốc, khi Merope, sau khi đã lượm cái nồi lên, hoảng sợ đến tím tái, lại buông tay để rớt cái nồi xuống một lần nữa, đã run rẩy rút cây đũa phép của cô ra khỏi túi, chỉ vào cái nồi, lầm bầm một câu thần chú líu ríu không ai nghe được, khiến cái nồi bay vọt ngang căn phòng, tông vô bức tường đối diện, bể làm hai.

Morfin phát ra một trận cười điên dại. Lão gaunt gào lên, “Gắn lại, đồ bị thối vô dụng, gắn nó lại!”

Merope luỳnh quỳnh trượt ngang căn phòng, nhưng trước khi cô ta kịp giơ cây đũa phép của mình lên, ông Ogden đã giơ cây đũa phép của ông lên và kiên quyết hô “Chữa lành”. Cái nồi tự liền lại tức thì.

Mất một lúc, lão Gaunt có vẻ như sắp quát vào mặt ông Ogden nhưng rồi dường như nghĩ lại: thay vì vậy, lão quay qua giễu cợt con gái của mình:

“hên cho mày là cái ông tử tế của Bộ đang ở đây, hả? Có thể ông ta sẽ đem mày thoát khỏi tay tao, có thể ông ta không chê thứ á phù thủy nhớp nhúa...”

Không nhìn ai mà cũng không cảm ơn ông Ogden, Merope lượm cái nồi lên, rồi đặt nó trở lại trên kệ bằng đôi tay run rẩy. Xong cô ta đứng thật yên lặng, lưng dựa vào bức tường giữa cái cửa sổ cái bồn và cái bếp lò, như thể cô chẳng mong ước gì hơn là lún vào trong bức tường đá đó mà biến mất cho rồi.

“Ông Gaunt à,” ông Ogden lại bắt đầu nói. “Như tôi đã nói: lý do việc thăm viếng của tôi là...”

“Tôi nghe ông nói lần đầu rồi!” lão Gaunt nạt ngang. “Vậy thì sao? Morfin tiện tay quay một tên Muggle một tí... vậy thì sao nào?”

“Morfin đã vi phạm Luật Pháp thuật,” ông Ogden nghiêm nghị nói.

“Morfin đã vi phạm Luật Pháp thuật,” lão Gaunt nhại lại giọng ông Ogden, làm cho nó trịnh trọng và ngân nga. Morfin lại cười khăng khặc. “Nó đã dạy cho tên Muggle bắn thiêu một bài học, chuyện đó bây giờ là bất hợp pháp à?”

“Vâng,” ông Ogden nói. “Tôi e là như vậy.”

Ông rút từ túi áo trong ra một cuộn giấy da và mở ra.

“Vậy thì, cái gì đó, bản án của nó đó hả?” lão Gaunt nói, giọng cất cao giận dữ.

“Đây là trát đòi hầu tòa của Bộ...”

“Trát! Trát? Ông tưởng ông là ai mà dám ra trát đòi con trai tôi đi bất cứ đâu hả?”

“Tôi là Trưởng Đội Thi hành Luật Pháp thuật,” ông Ogden nói.

“Và ông tưởng bọn ta là đồ cặn bã hả?” Lão Gaunt gào lên, lúc này đã tiến tới trước mặt ông Ogden, chìa một ngón tay có móng vàng khè vào ngực ông ta. “Đồ cặn bã chạy quần dít lên khi Bộ ra lệnh à? Ông có biết ông đang nói chuyện với ai đây không, hả đồ Máu Bùn nhãi nhép bắn thiêu?”

“Tôi có cảm giác là mình đang nói chuyện với ông Gaunt,” ông Ogden nói, có vẻ đề phòng, nhưng vẫn kiên quyết.

“Đúng vậy!” Lão Gaunt rống lên. Trong một thoáng, Harry đã tưởng lão Gaunt làm một động tác tay tục tũn, nhưng nó kịp nhận ra lão ta chỉ giơ cho ông Ogden xem một chiếc nhẫn cắn đá đen xấu xí mà lão đeo ở ngón tay giữa. Lão ta quơ quơ ngón tay đeo nhẫn trước mắt ông Ogden. “Thấy cái này không? Thấy không? Biết là cái gì không? Biết xuất xứ của nó không? Nó thuộc về gia đình tôi hàng thế kỷ rồi, gia đình chúng tôi lâu đời như thế đó, và hoàn toàn thuần huyết suốt từ xưa đến nay! Biết người ta từng ra giá với tôi bao nhiêu cho cái này không, với huy hiệu dòng họ Peverell khắc trên mặt đá đen?”

“Tôi không biết,” ông Ogden nói, chớp chớp mắt khi chiếc nhẫn được giơ vô sát mũi ông chừng ba phân, “và chuyện đó đi lạc đề khá xa, ông Gaunt à. Con trai ông đã phạm...”

Hú lên một tiếng giận dữ, lão Gaunt chạy về phía cô con gái. Trong một nửa giây, Harry tưởng đâu lão ta sắp bóp họng Merope khi lão vung tay lên cổ họng cô ta; nhưng ngay sau đó, lão lôi cô ta về phía ông

Ogden bằng một sợi dây chuyền vàng đeo quanh cổ cô.

“Thấy cái này không?” Lão ta gầm lên với Ogden, lắc lắc một cái mẽ đay vàng khá nặng vào mặt ông, trong khi Merope ú a ú ớ, miệng mồm há hốc ra để thở.

“Tôi thấy, tôi thấy!” ông Ogden vội vàng nói.

“Của Slytherin!” Lão Gaunt gào lên. “Của Salazar Slytherin! Chúng tôi là cháu chắt thừa kế chính thống của cụ, ông nói sao về chuyện này hả?”

“Ông Gaunt, con gái của ông kìa!” ông Ogden lo lắng nhắc chùng, nhưng lão Gaunt đã buông Merope ra; cô bèn lê lết tránh xa ông bố, quay trở lại cái góc của mình, xoa xoa cái cổ và hớp lấy hớp để không khí.

“Thế đấy!” Lão Gaunt nói giọng đắc thắng, như thể vừa chứng minh xong một điểm mấu chốt phức tạp vượt xa tất cả mọi tranh luận. “Ông liệu hồn đừng có mà đi nói chuyện với chúng tôi như thể chúng tôi là bùn đất dính dưới giày của ông! Hàng bao thế hệ thuần huyết, tất cả đều là phù thủy... Tôi dám nói là nhiều hơn số ông tính ra!”

Và lão giẫm giẫm cái sàn chỗ ông Ogden đứng. Morfin lại cười sảng sặc. Merope không nói gì, chỉ co rúc bên cạnh cửa sổ, đầu cúi gục và gương mặt giấu trong mái tóc rũ xuống.

“Ông Gaunt à,” ông Ogden kiên trì nói, “tôi e là cả tổ tiên của ông lẫn tổ tiên tôi không liên quan gì tới vấn đề trước mắt. Tôi đến đây bởi vì Morfin, Morfin và người Muggle mà cậu ấy trù ẻo hồi khuya hôm qua. Theo thông tin của chúng tôi” – ông Ogden liếc nhìn xuống cuộn giấy da của mình - “thì Morfin đã ếm một bùa hay ngải lên người Muggle nói trên, khiến người đó phát ban vô cùng đau đớn.”

Morfin cười hình hích.

“Im đi, con,” lão Gaunt gầm gừ bằng Xà ngữ, và Morfin lại nín khe.

“Nếu nó có làm vậy thì đã sao nào?” lão Gaunt ngang ngược nói với ông Ogden, “Tôi đoán ông đã chùi dùm cái mặt dơ của tên Muggle đó rồi chứ, và cả trí nhớ của thằng đó để tống...”

“Đó đâu phải là vấn đề phải không ông Gaunt?” ông Ogden nói. “Đây là một cuộc tấn công không do khiêu khích trong một trường hợp không có sự phòng vệ...”

“Hừ, tôi đã thấy rõ ông là một kẻ khoái Muggle ngay từ lúc mới gặp ông,” lão Gaunt khinh khỉnh nói, và lại giẫm giẫm lên sàn nhà một lần nữa.

“Cuộc tranh luận này chẳng đưa chúng ta tới đâu cả,” ông Ogden quả quyết nói. “Có thể thấy rõ ràng qua thái độ của con trai ông là cậu ta không hề cảm thấy hối hận về hành động của mình.” Ông liếc xuống

cuộn giấy da một lần nữa. “Morfin sẽ ra tòa vào ngày mười bốn tháng chín để trả lời về sự cáo buộc đã dùng pháp thuật trước mặt một Muggle và khiến cho Muggle đó bị tổn thương và đau khổ...”

Ông Ogden ngừng lại. Có tiếng vó ngựa lộc cộc, nhạc ngựa leng keng, và tiếng cười to vọng vào khuôn cửa sổ mở. Đường như con đường quanh co dẫn vào làng chạy rất sát chòm cây bao bọc ngôi nhà. Lão Gaunt đứng bất động, lắng nghe, hai mắt lão mở to. Morfin rít lên và quay mặt về phía phát ra âm thanh, có vẻ thèm thuồng. Merope ngẩng đầu lên. Harry thấy gương mặt cô ta trắng như bột.

“Chao ôi, một cảnh ngựa mất gì đâu!” Giọng một cô gái vang lên, nghe rõ qua khung cửa sổ mở như thể cô ta đang đứng trong cùng một căn phòng với họ. “ba anh không thể cho dọn dẹp cái chòi nát đó sao, anh Tom?”

“Cái đó đâu phải của nhà anh,” giọng một chàng trai trẻ. “Mọi thứ bên kia thung lũng đều thuộc về gia đình anh, nhưng cái chòi đó thuộc về một lão bá vợ tên là Gaunt và con cái lão. Thằng con khùng lắm, chắc em có nghe mấy chuyện người ta đồn đãi trong làng...”

Cô gái phá ra cười. Tiếng nhạc ngựa leng keng và tiếng vó ngựa lộc cộc vang lên càng lúc càng to hơn. Morfin làm như thể muốn nhảy ra khỏi cái ghế bành nó đang ngồi.

“Ngồi yên!” Cha nó nói bằng Xà ngữ, giọng răn đe.

“Anh Tom à,” giọng cô gái lại vang lên, bây giờ nghe rõ đến nỗi hẳn là họ đang ở bên cạnh căn nhà, “có thể em nhầm – nhưng có ai đó đã đóng đinh một con rắn lên cửa, phải không?”

“Úi trời ơi, em nói đúng!” giọng chàng trai nói. “Chắc là thằng con trai, anh đã nói với em là thằng đó khùng mà. Đừng nhìn nó, Cecilia, cưng của anh.”

Tiếng nhạc ngựa leng keng và tiếng vó ngựa lộc cộc bây giờ lại nghe nhỏ dần.

“Cưng của anh,” Morfin thì thầm bằng Xà ngữ, nhìn cô em gái. “Hẳn gọi con đó là “Cưng của anh”. Vậy là đằng nào đi nữa hẳn cũng không thềm mày.”

Merope trắng nhợt đến nỗi Harry cảm thấy chắc là cô ta sắp xỉu.

“Chuyện gì hả?” Lão Gaunt nói sảng giọng, cũng bằng Xà ngữ, hết nhìn con trai tới nhìn sang con gái. “Mày nói cái gì hả, Morfin?”

“Nó khoái ngó thằng Muggle đó,” Morfin nói, một vẻ đòi bại hiện ra trên gương mặt khi hẳn nhìn chòng chọc cô em gái, cô ta tỏ ra khiếp sợ cực kỳ. “Luôn luôn ở trong vườn mỗi khi thằng ấy đi ngang, dòm hẳn qua giậu cây, có không? Và tối hôm qua...”

Merope ngắc ngứ lắc đầu vẻ van xin, nhưng Morfin vẫn nói tiếp một cách tàn nhẫn, “đeo ở cửa sổ chờ

hắn đánh xe ngựa về nhà, có không?”

“Đeo ở cửa sổ để ngắm một thằng Muggle à?” Lão Gaunt rít lên trong miệng.

Cả ba cha con nhà Gaunt hầu như quên bém sự có mặt của ông Ogden, ông này tỏ vẻ vừa ngơ ngáo vừa bức bối trước đợt rít khè và nghiêng ngó mới mà ông không hiểu gì ráo.

“Có đúng không?” Lão Gaunt hỏi bằng một giọng lạnh băng, tiến một hai bước về phía cô con gái đang khiếp đảm. “Con gái của ta, dòng dõi thuần khiết của Salazar Slytherin – mà si mê một thằng Muggle máu bùn như nhuốc à?”

Merope lắc đầu như điên, ép sát mình vào tường, dường như không thể thốt nên lời.

“Nhưng mà con trị hắn rồi, Bố!” Morfin cười khăng khặc. “Con đã trị hắn khi hắn đi ngang qua đây và hắn hết còn đẹp trai khi ban của nổi khắp mình mẩy, há Merope?”

“Mày, đồ á phù thủy nhãi ranh gớm ghiếc, đồ phản bội huyết thống bẩn thỉu!” Lão Gaunt rống lên, mất hết bình tĩnh, và hai bàn tay lão siết quanh cổ họng cô con gái.

Cả Harry và ông Ogden cùng lúc hét lên: “Đừng!” Ông Ogden giơ cây đũa phép lên và hô, “Buông ra!”

Lão Gaunt bị văng ngược ra sau, cách xa cô con gái; lão ta vấp vào một cái ghế và té chổng gọng. Rống lên một tiếng giận dữ, Morfin nhảy bật ra khỏi ghế nhào vô ông Ogden, vung vẩy con dao đâm máu trong tay và phóng bừa bãi bùa phép từ cây đũa phép của gã.

Ông Ogden chạy thối mạng. Cụ Dumbledore ra dấu rằng hai thầy trò cũng nên chạy theo và Harry vâng lời, tiếng gào thét của Merope còn vang vọng trong lỗ tai nó.

Ông Ogden chạy khỏi con đường mòn, hai tay vòng lên che đầu, và phóng ra con đường chính, đâm sầm vô một con ngựa nâu lông mượt do một chàng trẻ tuổi tóc đen đẹp trai cỡi. Cả chàng ta và cô gái xinh đẹp cỡi con ngựa xám bên cạnh đều phá ra cười ngặt nghẽo trước cảnh tượng ông Ogden đâm sầm vô hông con ngựa rồi lồm cồm đứng dậy chạy bán mạng ngược lên con đường, cái áo khoác thầy tu phất phơ che trùm từ đầu đến chân.

“Thầy nghĩ điều đó là đủ rồi, Harry à,” cụ Dumbledore nói. Cụ nắm lấy cùi chỏ Harry và kéo mạnh. Tích tắc sau, cả hai thầy trò lại bay vọt lên xuyên qua bóng tối một cách nhẹ tênh, cho đến khi cả hai đáp xuống, đứng đối diện nhau, trong văn phòng của cụ Dumbledore lúc này đã mờ tối.

“Cô gái ở trong cái chòi có bị chuyện gì không?” Harry hỏi ngay, trong khi cụ Dumbledore thả thêm đèn bằng một cái phẩy nhẹ cây đũa phép. “Cai cô tên Merope, hay tên gì gì đó?”

“À, cô ta sống sót,” cụ Dumbledore nói, vừa ngồi xuống sau bàn làm việc và ra dấu cho Harry cũng

ngồi xuống. “Ông Ogden đột thổ trở về Bộ và chỉ trong vòng mười lăm phút sau đã trở lại với quân tiếp viện. Morfin và cha nó cố gắng chống trả, nhưng cả hai bị chế ngự, bị đưa ra khỏi chòi, và sau đó bị Tòa án Pháp thuật kết án. Morfin, vì vốn có tiền án về tấn công Muggle, nên đã bị kêu án ba năm ở nhà ngục Azkaban. MarVoldermorto, kẻ đã gây thương tích cho ông Ogden và nhiều nhân viên khác của Bộ Pháp thuật thì bị tù sáu tháng.”

“MarVoldermorto à?” Harry ngạc nhiên lặp lại cái tên.

“Đúng vậy,” cụ Dumbledore nói, mỉm cười xác nhận. “Thầy hài lòng là con theo kịp câu chuyện.”

“Vậy lão già đó là...?”

“Ông ngoại của Voldermort, đúng vậy,” cụ Dumbledore nói. “MarVoldermorto cùng con trai Morfin và con gái Merope là hậu duệ cuối cùng của dòng họ Gaunt, một dòng họ pháp sư rất lâu đời nổi tiếng về tánh khí hung tợn và bất thường truyền qua nhiều thế hệ do tập quán kết hôn với bà con họ hàng. Thiếu hiểu biết cộng với kiểu cách quý tộc phô trương đưa tới hậu quả là của nả dòng họ đã bị hoang phí qua nhiều thế hệ trước khi MarVoldermorto chào đời. Như con thấy đấy, ông ta sống trong cảnh nghèo nàn dơ dáy, tánh khí thô lỗ, và cực kỳ kiêu căng tự đại, với vài di sản của dòng họ mà ông ta nâng niu như con trai mình, và hơn cả con giá mình.”

“Vậy Merope,” Harry chồm tới trước trên ghế của nó và nhìn chăm chăm cụ Dumbledore, “vậy Merope là... Thừa thầy, có phải điều đó có nghĩa cô ấy là... mẹ của Voldermort?”

“Đúng vậy,” cụ Dumbledore nói. “Và ngẫu nhiên chúng ta cũng đã thoáng thấy cha của Voldermort. Thầy không biết con có để ý hay không?”

“Có phải người Muggle mà Morfin đã tấn công không, thừa thầy? Người đàn ông cỡi ngựa ấy?”

“Đúng vậy,” cụ Dumbledore nói, tươi cười. “Phải, đó là Tom Riddle cha, cậu Muggle đẹp trai thường cỡi ngựa ngang qua căn chòi của gia đình Gaunt, người mà Merope phải lòng si mê đắm đuối.”

“Và cuối cùng họ cưới nhau à?” Harry nói với vẻ không tin được, không thể tưởng tượng hai người không giống nhau chút nào ấy lại có thể yêu nhau.

“Thầy nghĩ con quên mất,” cụ Dumbledore nói, “rằng Merope là một phù thủy. Thầy không tin rằng quyền năng pháp thuật của cô ta có thể bộc lộ ưu thế tối đa khi còn bị cha mình khủng bố. Một khi MarVoldermorto và Morfin đã ở yên trong nhà tù Azkaban, một khi cô ta được tự do một mình lần đầu tiên trong đời, thì thầy tin chắc, cô ta có thể bung ra để cho khả năng của mình phát triển hết mức và âm mưu một kế hoạch thoát khỏi cuộc sống vô vọng mà cô ta đã phải chịu đựng suốt mười tám năm... Con có thể nghĩ ra biện pháp nào mà Merope có thể dùng để khiến Tom Riddle quên đi người bạn tình Muggle, và phải lòng cô ta không?”

“Lời nguyên Độc đoán?” Harry suy đoán. “Hay là Tình được?”

“Giỏi lắm. Về phần thầy thì thầy thiên về giả thuyết cô ta đã dùng một loại tình được. Thầy chắc rằng như vậy sẽ lãng mạn hơn đối với cô ta, và thầy không nghĩ cô ta gặp khó khăn lắm trong việc mời Riddle một ly nước, vào một ngày nóng bức nào đó, khi Riddle đang cỡi ngựa về nhà một mình. Dù trường hợp nào xảy ra đi chăng nữa, thì chỉ trong vài tháng sau cái cảnh mà chúng ta vừa chứng kiến, ngôi làng Hangleton Nhỏ được thưởng thức một vụ xì căng đan khủng khiếp. Con có thể tưởng tượng thiên hạ đàm tiếu như thế nào khi con trai ông điền chủ trốn đi xây tổ uyên ương với Merope, con gái một kẻ bá vợ. Nhưng cái vụ tai tiếng chấn động cả làng ấy chẳng có nghĩa lý gì đối với MarVoldemorto. Ông ta từ nhà ngục Azkaban trở về, những mong thấy cô con gái của mình ngoan ngoãn chờ mình về với bữa ăn nóng dọn sẵn trên bàn. Nhưng thay vì vậy ông ta chỉ nhìn thấy một lớp bụi dày ba phân phủ trên bức thư vĩnh biệt giải thích việc cô con gái đã làm.

Từ tất cả những gì mà thầy có thể khám phá ra, thì kể từ lúc đó trở đi, ông ta không bao giờ nhắc tới sự tồn tại của cô con gái nữa. Con khủng hoảng về sự bỏ trốn của cô con gái có lẽ đã góp phần làm cho ông ta chết sớm – hoặc cũng có thể ông ta chết vì không biết tự nấu ăn cho mình. Nhà ngục Azkaban đã làm cho MarVoldemorto thực sự suy yếu, và ông ta đã không sống được cho đến lúc nhìn thấy Morfin trở về căn chòi.”

“Còn Merope? Cô ấy... cô ấy cũng chết sớm, phải không ạ? Chẳng phải là Voldemort được nuôi lớn lên trong một viện mồ côi sao?”

“Thực ra, đúng như vậy,” cụ Dumbledore nói. “Ở đây chúng ta phải giả thiết một số thứ, mặc dù thầy nghĩ cũng không khó khăn lắm để loại trừ dần nhằm biết được điều gì đã xảy ra. Con thấy đó, trong vòng vài tháng trốn đi xây tổ uyên ương với nhau, Tom Riddle lại tái xuất hiện ở ngôi nhà trong trang trại ở làng Hangleton Nhỏ mà không dắt vợ cùng về. Chuyện đồn đại lan nhanh khắp trong vùng là anh ta nói gì đó về “bùa mê ngái lú” và bị “hớp hồn”. Điều anh ta muốn nói, thầy đoán chắc, là việc anh ta đã trải qua cơn mê ám rồi tỉnh ra, tuy nhiên thầy dám nói là anh ta không muốn nói thẳng ra những từ đó vì sợ bị coi là điên. Tuy nhiên, khi dân làng nghe anh ta nói thế, họ cũng đoán được là Merope đã dối gạt Tom Riddle, đã giả vờ như sắp có con, và vì vậy mà anh ta đã phải cưới cô ta.”

“Nhưng cô ấy có con thực mà.”

“Ấy là mãi một năm sau khi họ cưới nhau. Tom Riddle đã bỏ rơi vợ khi cô ấy đang có mang.”

“Có chuyện gì trục trặc à?” Harry hỏi. “Tại sao tình được hết hiệu nghiệm?”

“Lại suy đoán nữa thôi,” cụ Dumbledore nói, “nhưng thầy tin là Merope, kẻ yêu chồng tha thiết, không thể chịu đựng hơn nữa cảnh nô dịch chồng bằng phương tiện pháp thuật. Thầy tin là cô ta đã tự nguyện ngưng cho chồng uống tình được. Có thể, vốn mê muội, cô ta đã tin rằng giờ đây anh ta hẳn là đã đáp lại tình yêu của cô. Có thể cô ta nghĩ anh ta sẽ ở lại vì đứa con. Nếu vậy thì cô đã tính toán sai lầm trong cả

hai trường hợp. Anh ta đã bỏ rơi cô ta, không bao giờ gặp lại cô ta, và không bao giờ bận tâm tìm hiểu coi con trai mình ra sao.”

Bầu trời bên ngoài đã đen như mực và những ngọn đèn trong văn phòng cụ Dumbledore dường như chiếu sáng rạng rỡ hơn trước đó.

“Thầy nghĩ hôm nay như vậy là đủ rồi, Harry à,” cụ Dumbledore nói, sau một lúc im lặng.

“Dạ, thưa thầy,” Har nói.

Nó đứng lên, nhưng chưa rời phòng.

“Thưa thầy... biết tất cả những điều này về quá khứ của Vól có quan trọng không?”

“Thầy nghĩ là rất quan trọng,” cụ Dumbledore nói.

“Và nó... có liên quan gì đến lời Tiên tri không ạ?”

“Nó có mọi thứ liên quan đến lời Tiên tri.”

“Dạ,” Harry bối rối, nhưng cũng tin vậy.

Harry quay lưng bước đi, chợt một câu hỏi nảy ra, nó bèn quay lại.

“Thưa thầy, con có được phép kể cho Ron và Hermione mọi điều mà thầy vừa nói với con không?”

Cụ Dumbledore cân nhắc ngó nó một lúc, rồi nói, “Được, thầy nghĩ cậu Weasley và cô Granger đã chứng tỏ là những người đáng tin cậy. Nhưng Harry à, thầy muốn đề nghị con hãy yêu cầu các trò ấy đừng kể lại cho bất kỳ ai khác nghe bất cứ điều gì về chuyện này. Sẽ chẳng hay ho gì nếu tin đồn lan ra là thầy biết được hay đoán được nhiều ít thế nào những bí mật của Chúa tể Voldemort.”

“Thưa thầy, không đâu. Con sẽ bảo đảm là chỉ có Ron và Hermione thôi ạ. Chúc thầy ngủ ngon.”

Nó lại quay lưng đi, và khi gần như đã ở ngưỡng cửa thì nó thấy cái vật đó. Nằm trên một trong mấy cái bàn nhỏ cao căng thẳng khi bị đặt lên quá nhiều thứ dụng cụ bằng bạc, là một chiếc nhẫn vàng cần mặt đá đen to, nứt nẻ, xấu xí.

“Thưa thầy,” Harry nói, vừa trở mắt nhìn chiếc nhẫn. “Cái nhẫn đó...”

“Sao?” Cụ Dumbledore nói.

“Thầy đã đeo nó khi chúng ta đến thăm giáo sư Slughorn đêm đó.”

“Đúng vậy,” cụ Dumbledore đồng ý.

“Nhưng chẳng phải... Thừa thầy, không phải đó cũng là chiếc nhẫn mà lão MarVoldermorto Gaunt đã đưa cho ông Ogden xem à?”

Cụ Dumbledore cúi đầu. “Chính chiếc nhẫn đó.”

“Nhưng mà làm sao...? Lâu nay thầy vẫn có nó sao?”

“Không, thầy chỉ mới thu được nó gần đây thôi,” cụ Dumbledore nói. “Thực ra thì chỉ vài ngày trước khi thầy đến đón con ở nhà dì dưỡng con.”

“Thưa thầy, vậy là vào khoảng thời gian thầy bị thương ở tay, phải không ạ?”

“Ừ, vào khoảng đó Harry à.”

Harry ngập ngừng. Cụ Dumbledore đang mỉm cười.

“Thưa thầy, chính xác là làm thế nào mà...?”

“Trẻ quá rồi Harry à! Con nên nghe câu chuyện này vào lúc khác. Chúc con ngủ ngon.”

“Dạ, chúc thầy ngủ ngon.”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Trợ Thủ Hermione

Như Hermione đã tiên đoán, những tiết trống của năm thứ sáu không phải là những giờ xả hơi sung sướng như Ron tưởng, mà là thời gian để gồng mình làm cho kịp cả núi bài tập mà tụi nó bị giao về nhà làm. Tụi nó không chỉ học như thế ngày nào cũng có tiết kiểm tra, mà chính những buổi học cũng trở nên căng thẳng hơn trước. Harry hầu như không hiểu tới một nửa những gì giáo sư McGonagall nói với tụi nó vào những ngày này; ngay cả Hermione cũng phải một hai lần xin cô nhắc lại lời hướng dẫn. Khó tin nhưng có thật, và khiến Hermione thêm ảm ức, ấy là môn Độc dược đã trở thành môn Harry học giỏi nhất, nhờ vị Hoàng Tử lai.

Thầy cô bây giờ đòi hỏi học trò phải dùng thần chú không lời không chỉ trong môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám, mà cả trong môn Bùa phép và Biến hình. Harry thường ngó qua mấy đứa bạn cùng lớp trong phòng sinh hoạt chung hay vào giờ ăn, thấy mặt mày tụi nó tím tái và căng thẳng như thể xài quá liều Ai-không-ì; nhưng Harry cũng hiểu đó là do tụi nó đã phải vật vã để có một câu thần chú linh nghiệm mà không cần phải niệm ra miệng oang oang. Cho nên ra khỏi lâu đài đến nhà kiếng quả là được xả hơi; tụi nhỏ phải xử lý những thứ cây cỏ nguy hiểm hơn bao giờ hết trong môn Dược thảo, nhưng ít nhất thì tụi nó còn được phép chửi bậy vung vít nếu con Vòi độc bất ngờ vỗ chúng từ đằng sau.

Một hậu quả của khối bài làm khổng lồ và những giờ thực tập muốn điên món thần chú không lời là Harry, Ron và Hermione cho tới giờ vẫn chưa có thì giờ đi thăm bác Hagrid. Bác ấy đã còn đến ăn ở bàn của giáo ban – một dấu hiệu chẳng lành; và có vài dịp tụi nó đi ngang qua bác trong hành lang hay ngoài sân trường, thật khó hiểu, bác đã làm như không để ý thấy tụi nó hoặc không nghe tụi nó chào.

“Tụi mình phải đi và giải thích thôi,” Hermione nói, khi cô nàng ngược lên nhìn cái ghế khổng lồ bỏ trống của bác Hagrid ở bàn ăn giáo ban vào bữa điểm tâm ngày thứ bảy tuần sau đó.

“Tụi mình có buổi kiểm tra chọn đội tuyển Quidditch sáng nay mà!” Ron nói. “Và tụi mình còn phải thực tập cái bùa Rót nước của thầy Flitwick! Với lại, giải thích cái gì? Làm thế nào mà tụi mình có thể nói với bác là tụi mình ghét cái môn vớ vẩn của bác chứ?”

“Tụi mình đâu có ghét!” Hermione nói.

“Nói về phần mình thôi, mình không đời nào quên được mấy con Đuôi nỏ.” Ron rầu rĩ nói. “Và bây giờ mình nói cho bồ biết, tụi mình khó mà thoát lắm. Bồ chưa nghe bác ấy triền miên nói về chú em óc bả đậu của bác ấy đấy thôi. Tụi mình sẽ phải dạy Grawp cách cột dây giày nếu ở lại lớp học ấy.”

“Mình ghét cái việc tránh nói chuyện với bác Hagrid,” Hermione nói, tỏ ra buồn giận hết sức.

“Tụi mình sẽ đi thăm bác ấy sau buổi tập Quidditch,” Harry cam kết với cô bé. Nó cũng đang nhớ bác Hagrid, mặc dù cũng giống như Ron, nó nghĩ rằng tụi nó sướng hơn nhiều nếu không có Grawp chen vô đời. “Nhưng việc thi tuyển có thể kéo dài hết buổi sáng, số người xin vô đội tuyển đông lắm.” Harry cảm thấy hơi lo lắng về việc đương đầu với cuộc thử thách đầu tiên của chức Đội trưởng. “Mình chẳng biết tại sao đội bỗng nhiên nổi tiếng như vậy.”

“Ôi, thôi mà, Harry,” Hermione nói, đột ngột mất kiên nhẫn. “Không phải đội Quidditch nổi tiếng, mà chính là bồ! Bồ chưa bao giờ hấp dẫn hơn lúc này, và thành thật mà nói, cũng chưa bao giờ hợp thời trang hơn lúc này.”

Ron thồn vào miệng một miếng cá tổ chẳng. Hermione để dành cho nó một cái nhìn khinh bỉ trước khi quay trở lại với Harry.

“Bây giờ mọi người đều biết bồ đã nói sự thật, đúng không? Cả cái thế giới Pháp thuật đã phải thừa nhận là bồ nói đúng về vụ Voldermort trở lại và rằng bồ đã thực sự chiến đấu với hắn hai lần trong hai năm qua và đều thoát chết cả hai lần. Và giờ đây họ gọi bồ là “Kẻ được chọn”... Thôi, đừng giả nai nữa, chẳng lẽ bồ không hiểu tại sao người ta khoái bồ à?”

Harry nhận thấy Đại sảnh đường sao mà bỗng nhiên nóng bức quá, cho dù trên trần trông vẫn có vẻ mưa và mát.

“Và bồ đã trải qua tất cả sự ngược đãi của Bộ khi họ tìm cách biến bồ thành một kẻ dở hơi và nói láo. Bồ vẫn còn có thể thấy vết tích trên mu bàn tay bồ, chỗ mà cái mụ ác độc ấy đã bắt bồ phải viết lên bằng chính máu bồ, nhưng dù vậy bồ vẫn quyết trung thành với câu chuyện của bồ...”

“Bồ vẫn còn có thể thấy chỗ mà những bộ óc đó túm lấy mình ở Bộ, nhìn nè,” Ron nói, lật lật ống tay áo nó lên.

“Và nó cũng chẳng đau đớn gì nên bồ mới cao thêm ba tấc nội trong một mùa hè,” Hermione nói nốt, phớt lờ Ron.

“Mình thuộc loại mình đây mà,” Ron nói từng từng.

Bọn bưu cú đến, bay sà xuống qua những khung cửa sổ bị mưa tạt, rảy lên mọi người những giọt nước mưa tí ti. Hầu hết mọi người đều nhận được nhiều thư hơn mọi khi; các bậc phụ huynh lo lắng rõ ràng là muốn nghe tin về con cái ở trường và đổi lại muốn báo tin cho chúng biết ở nhà mọi việc vẫn tốt đẹp. Harry chẳng nhận được thư từ gì kể từ ngày khai trường; Người duy nhất thường viết thư cho nó giờ đây đã chết và mặc dù nó từng hy vọng thầy Lupin sẽ thỉnh thoảng viết thư cho nó, nhưng cho tới giờ thì nó hoàn toàn thất vọng. Vì vậy giờ đây nó hết sức ngạc nhiên khi thấy con Hedwig trắng như tuyết lượn vòng vòng

trong đám cú xám và cú nâu. Hedwig đáp xuống trước mặt nó, mang theo một gói to vuông vức. Chỉ tích tắc sau, một gói y chang như vậy đáp xuống ngay trước mặt Ron, xiềng liềng bên dưới con cú tí hon đã kiệt sức của nó, con Pigwidgeon.

“A!” Harry nói, vừa mở cái gói ra, để lộ một bản mới toanh của cuốn Chế tạo thuốc cao cấp vừa được nhà sách Flourish và Blotts gửi tới.

“Thế là tốt,” Hermione vui hẳn lên. “Bây giờ bồ có thể trả lại cuốn sách ghi chú nhăng nhít kia.”

“Bồ điên sao?” Harry nói. “Mình sẽ giữ lại nó! Này nhé, mình đã tính kỹ rồi...”

Nó rút bản cũ xì của cuốn Chế tạo thuốc cao cấp ra khỏi túi xách và dùng cây đũa phép của nó gõ lên sách, đồng thời lầm rầm “Rời rớt ra!” Cái bìa rời ra ngay. Nó cũng làm y như vậy với cuốn sách mới toanh (Hermione trông như bị xúc phạm). Xong nó đổi hai cái bìa lại với nhau, rồi gõ đũa phép lên từng cuốn, nói “Sửa lại!”

Thế là bản của Hoàng tử năm đó, ngụy trang thành một cuốn sách mới bóc tem, còn bản của nhà sách Flourish và Blotts năm kia, trông rõ là đồ xài qua rồi.

“Mình sẽ trả lại Thầy Slughorn cuốn sách mới, thầy không thể phàn nàn, nó giá chín Galleon chứ bộ.”

Hermione mím chặt môi lại, tỏ vẻ tức giận và không thể chấp nhận được, nhưng cô nàng đã bị con cú thứ ba đáp xuống ngay trước mặt thu hút sự chú ý. Con cú này mang đến tờ Nhật báo Tiên Tri ra ngày hôm đó. Cô nàng vội vàng mở báo ra và liếc qua trang nhất.

“Có ai mình quen bị chết không?” Ron hỏi bằng cái giọng tuyệt đối vô tư; Mỗi lần Hermione mở báo ra nó đều hỏi cùng một câu hỏi đó.

“Không, nhưng có thêm nhiều vụ giám ngục tấn công,” Hermione nói. “Và một vụ bắt giữ.”

“Xuất sắc, ai vậy?” Harry nói, nghĩ ngay đến mẹ Bellatrix Lestrange.

“Stan Shunpike,” Hermione nói.

“Stan Shunpike, người soát vé trên phương tiện vận chuyển Pháp thuật phổ biến, Xe buýt Hiệp sĩ – đã bị bắt vì tình nghi liên quan đến hoạt động Tử thần thực tử. Ông Shunpike, 21 tuổi, đã bị câu lưu vào khuya hôm qua sau một cuộc lục soát bất ngờ tại tư gia ông ta ở Clapham...”

“Stan Shunpike mà là một Tử thần thực tử à?” Harry nói, vừa nhớ lại chàng trai trẻ mặt đầy tàn nhang mà nó đã gặp cách đây ba năm. “Không đời nào!”

“Có thể anh ta bị ếm phải lời nguyền Độc đoán,” Ron nói ra vẻ biết điều. “Mình đâu có biết được.”

“Coi bộ không phải vậy,” Hermione nói, cô nàng vẫn tiếp tục đọc báo. “Bài báo này nói Shunpike bị bắt khi anh ta bị nghe lỏm đang nói về những kế hoạch bí mật của bọn Tử thần thực tử trong một quán nhậu,” cô nàng ngẩng đầu lên với nét mặt băn khoăn. “Nếu bị ếm lời nguyên Độc đoán thì anh ta khó mà có thể đi loanh quanh tán dóc về kế hoạch của bọn chúng, đúng không?”

“Nghe có vẻ như anh ta chỉ làm ra vẻ ta đây hiểu biết nhiều,” Ron nói. “Có phải anh ta là kẻ đã tuyên bố sẽ làm Thủ tướng Bộ Pháp thuật khi anh ta cố tan tỉnh mấy cô tiên nhí đó không?”

“Ừ, chính anh ta,” Harry nói. “Mình không biết họ đang diễn trò gì mà lại nhắm vô Stan.”

“Có lẽ họ đang muốn làm ra vẻ như thể họ đang làm gì đó,” Hermione nói, cau mày lại. “Người ta đang hoảng sợ mà... Mấy bồ có biết là cha mẹ hai chị em sanh đôi Patil muốn đem con về nhà không? Và Eloise Midgen thì đã nghỉ học. Cha của nó đã đến đón nó về tối hôm qua.”

“Cái gì!” Ron nói, tròn mắt nhìn Hermione. “Nhưng trường Hogwarts mới gọi là an toàn hơn ở nhà họ, nhất định an toàn hơn! Chúng mình có Thần Sáng bảo vệ, rồi tất cả những bùa chú bảo vệ đặc biệt, và chúng mình còn có thầy Dumbledore nữa!”

“Mình không nghĩ là tụi mình luôn luôn có thầy bên cạnh,” Hermione nói rất nhỏ, liếc nhìn qua đầu tờ Nhật báo Tiên Tri về hướng bàn ăn giáo viên. “Mấy bồ không để ý sao? Cả tuần nay chỗ ngồi của thầy thường xuyên để trống như ghế của bác Hagrid.”

Harry và Ron nhìn lên dãy bàn của giáo ban. Chiếc ghế của thầy hiệu trưởng quả thật để trống. Bây giờ Harry mới sực nghĩ ra, nó đã không gặp lại thầy Dumbledore kể từ buổi học riêng cách đây một tuần lễ.

“Mình nghĩ thầy đã rời khỏi trường để đi làm gì đó cho Hội,” Hermione nói rất nhỏ. “Ý mình nói là... tình hình có vẻ nghiêm trọng, đúng không?”

Harry và Ron không trả lời, nhưng Harry biết là cả ba đứa tụi nó đều đang suy nghĩ giống nhau. Đã xảy ra một sự cố khủng khiếp vào ngày hôm trước, khi người ta gọi Hannah Abbott ra khỏi lớp Dược thảo để báo tin là mẹ của nó đã chết khi được phát hiện ra. Từ bữa đó tụi nó đã không nhìn thấy Hannah nữa.

Khi rời khỏi bàn nhà Gryffindor khoảng năm phút sau để đi ra sân đấu Quidditch, tụi nó đi ngang qua Lavender Brown và Parvati Patil. Nhớ lại điều Hermione vừa nói về chuyện cha mẹ hai chị em sinh đôi Patil muốn các con rời khỏi trường Hogwarts, Harry không ngạc nhiên khi nhìn hai cô bạn chí thân đang thủ thỉ với nhau, có vẻ buồn rầu lắm. Cái khiến nó ngạc nhiên là khi Ron đi ngang tầm hai cô nàng, Parvati bỗng nhiên huých cùi chỏ Lavender một cái, cô nàng này quay đầu lại và nở một nụ cười toe toét với Ron. Ron chớp chớp mắt với cô nàng, rồi đáp lại bằng một nụ cười ngượng ngập. Bước chân của cậu chàng bỗng nhiên trở nên khệnh khạng. Harry rủa giáo sư nhin cười, khi chợt nhớ lại là Ron cũng đã từng nín cười khi nghe chuyện Malfoy đập bể mũi Harry; Tuy nhiên, Hermione tỏ vẻ lạnh lùng và đi tách xa tụi nó suốt con đường đến sân vận động qua màn mưa phùn lạnh lẽo mịt mờ, rồi bỏ đi tìm một chỗ trên khán đài mà

không thêm chúc Ron may mắn.

Như Harry đã dự đoán, buổi tập thử để chọn đội tuyển đã kéo dài gần hết buổi sáng. Dường như một nửa học sinh của nhà Gryffindor có mặt, từ những học sinh năm thứ nhất lo âu nắm chặt một mớ những cây chổi bay cũ dễ sợ của trường, đến đám đàn anh năm thứ bảy, có một anh chàng đô con, mái tóc thô xoắn như dây kẽm gai mà Harry nhận ra ngay từ trên tàu lửa Tốc hành Hogwarts.

“Tụi mình đã gặp nhau trên tàu, trong toa của lão Sluggy,” anh chàng nói một cách tự tin, trong lúc bước ra khỏi đám đông để bắt tay Harry. “Mình là Cormac McLaggen, Thủ môn.”

“Năm ngoái anh không dự cuộc tuyển chọn thì phải?” Harry hỏi, lưu ý đến bề ngang của McLaggen và nghĩ anh chàng này có thể phòng chặn đến ba cốc gôn mà không cần phải di chuyển.

“Mình nằm bệnh thất trong lúc có cuộc thi chọn,” McLaggen nói, với vẻ hơi nể. “Ăn hết nửa ký trứng Cà nhồng trong một vụ cá cược.”

“Hay,” Harry nói. “Thôi... anh đợi ở đây nhé...” Nó chỉ về phía rìa của sân đấu, gần chỗ Hermione đang ngồi. Nó nghĩ nó vừa nháng thấy một thoáng bức mình lướt qua gương mặt McLaggen và nó tự hỏi liệu McLaggen có đang trông chờ được đối xử ưu tiên bởi vì cả hai đứa nó đều là học trò cứng của “lão Sluggy” không. Harry quyết định bắt đầu bằng bài kiểm tra cơ bản, yêu cầu tất cả ứng viên vào đội tuyển chia thành những nhóm mười người bay quanh sân đấu một vòng. Đây là một quyết định hay: nhóm 10 người đầu tiên gồm những học sinh năm thứ nhất, và không còn gì rõ ràng hơn cái việc là chúng chưa từng bay bao giờ. Chỉ có mỗi một thằng nhóc là xoay sở trụ lại được trên cán chổi lâu hơn vài giây, và thằng bé ngạc nhiên đến nỗi đâm ngay vào một trong mấy cái cốc gôn.

Nhóm thứ hai gồm mười cô gái gốc ghêch mà Harry chưa từng gặp bao giờ, mấy cô bé này chỉ đổ ra cười khúc khích và níu chặt lấy nhau kho Harry thối còi. Trong số này có Romilda Vane. Khi Harry bảo các cô rời khỏi sân đấu, các cô đi ra với vẻ không phấn khởi lắm, rồi ra chỗ ngồi trên khán đài để vận hỏ ý kiến của người khác.

Nhóm thứ ba thì mới bay được nửa vòng đã té dòn cục. Nhóm thứ tư thì hầu hết ra sân mà không có chổi bay. Nhóm thứ năm hóa ra lại là học sinh bên nhà Hufflepuff.

“Nếu ở đây có ai không phải học sinh nhà Gryffindor,” Harry gào lên, nó bắt đầu bức mình thực sự, “thì làm ơn rời khỏi sân đấu giùm!”

Tạm ngưng một lát, rồi hai thằng nhóc nhà Ravenclaw vừa chạy như điên ra khỏi sân đấu vừa rú lên cười.

Sau hai tiếng đồng hồ, nhiều lời kêu ca, và nhiều cơn thịnh nộ, một vụ tai nạn chổi bay hiệu Sao chổi Hai sáu chục và nhiều cái răng mẻ, Harry kiểm được cho mình ba Truy thủ là Katie Bell, người trở lại đội

tuyển sau một cuộc tập thử xuất sắc; một khám phá mới là Demelza Robin, người đặc biệt giỏi luôn lách tránh mấy trái Bludger; và Ginny Weasley, người đã bay trội hơn tất cả những đối thủ khác và ghi cho mình mười bảy điểm vô gôn. Tuy hài lòng với sự tuyển chọn của mình, Harry vẫn phải tự mình gào thét với nhiều kẻ phản nản đến khản cả giọng và bây giờ đang không khổ chịu đựng một trận chiến với những ứng viên Tấn thủ bị loại.

“Đó là quyết định cuối cùng của tôi và nếu bạn không chịu tránh ra cho các ứng viên Thủ môn thì tôi sẽ ếm xì bùa cho mà coi,” nó rống lên.

Không người nào trong hai Tấn thủ mà nó chọn có được sự xuất sắc của cựu Tấn thủ Fred và George, nhưng nó vẫn tương đối hài lòng với hai đứa sau: Jimmy Peakes, một thằng lùn năm thứ ba có bộ ngực rộng, thằng này xoay sở sao đó mà làm nổi lên hawnm một cục u bự bằng cái trứng ngay sau chấm đầu của Harry bằng một cú đấm Bludger tàn bạo; và Ritchie Coote, người trông yếu ớt như cỏ, nhưng nhắm rất ư trúng đích. Hai đứa mới tuyển này giờ đây nhập vô bọn Katie, Demelza và Ginny trên khán đài để xem cuộc tuyển chọn thành viên cuối cùng của đội.

Harry đã thận trọng chờ cuộc tuyển chọn thủ môn đến lúc cuối cùng, hy vọng lúc đó sân vận động đã vơi bớt người đi và những người có liên quan trong cuộc tuyển chọn cũng đã bớt phần nào áp lực. Nhưng thật không may, nguyên đám ứng cử viên bị loại và một số người nữa đã kéo xuống sau bữa điểm tâm kéo dài, giờ đây tất cả nhập vô đám đông, khiến cho lượng khán giả càng đông hơn bao giờ hết. Khi mỗi thủ môn bay lên cột gôn, đám đông rống lên, kẻ hoan hô, kẻ đá đảo, cùng điếc tai như nhau. Harry liếc về phía Ron. Ron luôn luôn có vấn đề căng thẳng thần kinh; Harry đã hy vọng là nhờ thắng được trận chung kết hồi năm ngoái mà Ron khỏi được chứng lo hoảng đó, nhưng dường như chẳng ăn thua gì: Ron đang chuyển sang màu xanh tái mét mong manh.

Không ai trong số năm ứng viên đầu tiên cứu được cột gôn quá hai phen. Đáp lại sự thất vọng ghê gớm của Harry, Cormac McLaggen đã cứu được bốn trong năm trái phạt đền. Tuy nhiên, trái cuối cùng, anh ta vọt về hướng hoàn toàn ngược lại; đám đông phá ra cười nhạo báng và McLaggen trở lại mặt đất đứng ngẩn rãng.

Ron có vẻ như sắp ngất khi trèo lên cây chổi bay Quét sạch Mười một.

“May mắn nhé!” Một tiếng kêu vang lên từ khán đài. Harry ngoái nhìn lại, tưởng sẽ thấy Hermione, nhưng hóa ra là Lavender Brown. Harry thật tình muốn giấy mặt vô hai bàn tay, như cô nàng sẽ làm thế một lát sau, tuy nhiên vì nghĩ mình là đội trưởng, mình nên tỏ ra dày dạn hơn, thế là nó quay lại xem Ron tập tử.

Nhưng nó chẳng cần lo lắng: Ron cứu được một hơi một, hai, ba, bốn, năm trái phạt đền. Sướng quá, và khó khăn lắm mới không hòa theo đám đông hoan hô rần rần, Harry quay lại nói với McLaggen rằng, thật là không may, Ron đã đánh bại anh ta, nhưng nó nhận thấy ngay gương mặt McLaggen lúc ấy đỏ au và chỉ

cách mặt nó có vài phân. Nó vội vã lùi lại.

“Em gái nó đã không chơi hết sức,” McLaggen hăm hè nói. Một mạch máu nổi cộm trên thái dương của anh chàng phập phồng y như mạch máu trên vầng trán của dượng Vernon mà Harry thường được chiêm ngưỡng. “Con nhỏ để cho anh nó phá bóng dễ ợt.”

“Tâm bậy,” Harry lạnh lùng nói. “Đó là trái mà Ron sém nữa bắt hụt.”

McLaggen dẫn một bước tiến gần Harry hơn, lần này Harry đứng yên tại chỗ.

“Cho tôi thử một lần nữa.”

“Không,” Harry nói. “Anh đã thử rồi. Anh đã cứu được bốn trái. Ron cứu được năm. Ron là thủ môn, nó thắng một cách công bằng và rõ ràng. Tránh ra.”

Nó thoáng nghĩ McLaggen có thể thui nó lắm, nhưng anh chàng chỉ làm mình nguôi giận bằng cái nhăn mặt cực kỳ xấu xí rồi hăm hăm bỏ đi, găm giữ điều gì đó nghe như hăm dọa trời xanh.

Harry quay lại thấy đội tuyển mới của nó đang nhìn nó tươi cười.

“Giỏi lắm,” nó khào khào nói. “Các bạn bay hay lắm...”

“Bồ chơi thiệt xuất sắc, Ron à!”

Lần này thì đúng là Hermione đang từ khán đài chạy về phía tụi nó; Harry nhìn thấy Lavender đi ra khỏi sân đấu, tay nắm tay Parvati, trên mặt có một vẻ hơi quạu. Ron trông có vẻ cực kỳ hài lòng với chính mình và thậm chí còn có vẻ cao hơn bình thường khi nó nhe răng cười với cả đội và với Hermione.

Sau khi định giờ cho buổi tập dượt toàn đội lần thứ nhất vào thứ năm tới, Harry, Ron và Hermione tạm biệt những người khác trong đội và đi về phía căn chòi của bác Hagrid. Một mặt trời ướt lem nhem đang cố gắng ngoi ra khỏi những đám mây và cuối cùng trời cũng đã tạnh mưa phùn. Harry cảm thấy đói cực kỳ; nó hy vọng ở nhà bác Hagrid có cái gì đó để ăn.

“Mình cứ tưởng sắp để vượt trái phạt đền thứ tư chứ,” Ron đang vui vẻ nói. “Một cú sút quỹ quyết của Demelza, mấy bồ có nhận thấy không, nó hơi xoáy một chút...”

“Có, có chứ, bồ đã chơi tuyệt cú mèo,” Hermione nói, có vẻ khoái.

“Đằng nào thì mình cũng giỏi hơn McLaggen,” Ron nói bằng một giọng vô cùng thảo mãn. “Mấy bồ có thấy anh ta nhào ra hướng tầm bậy khi chụp trái thứ năm không? Trông như thể anh ta bị Khiến...”

Harry ngạc nhiên khi thấy Hermione ửng đỏ cả mặt khi nghe những lời này. Ron chẳng để ý gì cả; nó quá bận miêu tả với từng chi tiết trù mến về những trái phạt đền khác của nó.

Con bằng mã Buckbeak bị cột phía trước căn chòi của bác Hagrid. Nó mồm mồm cái mỏ sắc như dao lam khi thấy bọn Harry. Nó mồm mồm cái mỏ sắc như dao lam khi thấy bọn Harry đến gần và nó xoay cái đầu khổng lồ về phía tụi nhỏ.

“Ô, ghê quá,” Hermione lo sợ nói. “Nó cũng hơi dễ sợ, đúng không?”

“Đỡ nó đi, bồ đã từng cỡi nó mà, phải không?” Ron nói. Harry bước tới trước và cúi thấp chào con bằng mã, mắt nó nhìn mắt con vật chăm chăm không hề chớp. Sau vài giây, Buckbeak cũng khụy chân xuống chào đáp lại.

“Mày khỏe không?” Harry hỏi bằng giọng nhỏ nhẹ, vừa di chuyển tới trước để vuốt ve cái đầu phủ lông vũ của con bằng mã. “Nhớ chú ấy hả? Nhưng mày ở đây với bác Hagrid cũng ổn hả?”

“Ôi!” một giọng nói to vang lên.

Bác Hagrid đang rào bước đi nhanh quanh góc căn chòi của bác, đeo một cái tạp dề bông to tổ chẳng và xách một bịch khoai tây. Con chó săn vĩ đại của bác, con Fang, quần quít bên chân bác; Con Fang phát sủa inh lên và phóng vọt tới trước.

“Tránh xa con chó! Nếu không nó tấp mất ngón tay ràng chịu... Ủa. Thì ra tụi bay.”

Fang đang nhảy chồm chồm lên Hermione và Ron, tìm cách liếm vành tai tụi nó. Bác Hagrid đứng lại nhìn tụi nó chững một phần giây, rồi quay lưng và sải chân bước nhanh vô trong căn chòi, đóng sầm cánh cửa lại sau lưng.

“Ôi thôi!” Hermione nói, có vẻ xúc động mạnh.

“Đừng lo chuyện đó,” Harry nói giọng quả quyết. Nó đi tới cánh cửa và gõ thật mạnh. “Bác Hagrid! Mở cửa ra, tụi con muốn nói chuyện với bác!”

Chẳng nghe động tĩnh gì bên trong.

“Nếu bác không mở cửa ra, tụi con sẽ tông sập cửa!” Harry nói, vừa rút cây đũa phép ra.

“Harry!” Hermione nói, nghe hơi hoảng. “Bồ không thể...”

“Có chứ, mình dư sức!” Harry nói. “Đứng lùi lại...”

Nhưng trước khi nó nói thêm được điều gì thì cánh cửa đã lại mở tung ra như Harry thừa biết là nó nhất định sẽ phải mở, và bác Hagrid đứng đó, bất chấp đang đeo tạp dề bông, trừng mắt ngó xuống nó, đầy vẻ đe dọa.

“Ta là một giáo viên!” Bác gầm lên với Harry. “Một giáo viên, Potter à! Sao cậu dám đe dọa phá sập

cửa nhà ta hả !”

“Dạ xin lỗi, thưa ngài,” Harry nói, nhấn mạnh vào mấy chữ cuối trong khi nhét cây đũa phép vô trong tấm áo chùng.

Bác Hagrid có vẻ choáng váng. “Từ lúc nào trò bày đặt gọi ta là ‘ngài’ hả ?”

“Từ lúc nào thầy bày đặt gọi con là ‘Potter’ hả ?”

“Ôi, thôi, lạnh quá trời,” bác Hagrid càu nhàu. “Rất là vui. Vậy là con lạnh hơn bác hả? Được thôi, vô đây vậy, đồ nhóc con bội nghĩa...”

Lâu bầu gì đó nghe không rõ, bác đứng qua một bên để cho tụi nó bước vào. Hermione vội rón rén bước theo sau Harry, có vẻ hơi sợ.

“Sao?” Bác Hagrid gắt gỏng hỏi, khi Harry, Ron và Hermione ngồi xuống quanh cái bàn gỗ vĩ đại, con Fang lập tức nằm gác đầu lên gối Harry và nhều dãi tem lem tấm áo chùng của nó.

“Chuyện gì đây? Thương hại bác hả? Cho rằng bác cô đơn hay gì gì hả ?”

“Đâu có,” Harry nói ngay. “Tụi con muốn gặp bác.”

“Tụi con nhớ bác !” Hermione run run nói.

“Nhớ bác hả?” Bác Hagrid khịt khịt mũi. “Ờ, được.”

Bác bước uyển uyển khắp căn chòi, pha trà trong cái ấm đồng vĩ đại, lăm nhăm luôn miệng. Cuối cùng bác dẫn xuống bàn trước mặt tụi nó ba cái tách bự bằng cái xô chứa một thứ nước trà màu nâu gụ và một cái đĩa bánh cứng như đá. Harry đói đến nỗi thèm ăn ngay cả món bánh bác Hagrid làm, nên nó lấy ngay một cái.

“Bác Hagrid à,” Hermione rụt rè nói, sau khi bác Hagrid cùng ngồi xuống bàn với tụi nó và bắt đầu gọt vỏ khoai tây với một vẻ thô bạo khiến tụi nó có cảm tưởng là mỗi củ khoai tây đã làm điều gì đó rất ư tầm bậy đối với bác. “Bác biết cho, tụi con thiệt tình muốn học tiếp môn Chăm sóc sinh vật huyền bí.”

Bác Hagrid khịt mũi một cái nữa rõ to. Harry có phần tin là mấy con ma xó đã nhập vô mấy củ khoai tây, và thậm chí nó mừng là tụi nó không bị ở lại ăn tối...

“Thiệt mà !” Hermione nói. “Nhưng tụi con chẳng đứa nào sắp xếp được thời khóa biểu!”

“Ừ. Được thôi,” bác Hagrid lại nói.

Có một tiếng gì lép nhép rất buồn cười khiến tụi nó quay đầu lại nhìn: Hermione ré lên một tiếng nho

nhỏ, và Ron nhảy vọt ra khỏi chỗ ngồi và lật đặt đi vòng qua cái bàn tránh xa cái thùng gỗ khổng lồ đặt nơi góc chòi mà bây giờ tụi nó mới để ý tới. Cái thùng đó đầy nhóc một thứ gì giống như những con gioig dài ba tấc, nhớt nhớt, trắng bệch, và loi ngoi quần quai.

“Cái gì vậy, bác Hagrid?” Harry hỏi, cố gắng làm ra vẻ hứng thú hơn là ghê tởm, nhưng đồng thời lại bỏ cái bánh đá của nó xuống.

“Chỉ là mấy con gioig khổng lồ,” bác Hagrid nói.

“Mấy con đó lớn lên thành...?” Ron hỏi, coi bộ còn sờ sợ.

“Chúng không lớn lên thành cái gì hết,” bác Hagrid nói. “Bác sắp đem nó nuôi Aragog.”

À hết sức bất ngờ bác òa ra khóc.

“Bác Hagrid!” Hermione kêu lên, đứng phắt dậy, vội vã chạy một vòng dài quanh cái bàn để tránh cái thùng giòi, đến bên bác Hagrid, vòng tay qua đôi vai đang run run của bác. “Có chuyện gì vậy bác?”

“Chuyện... nó...” Bác Hagrid nức nở, đôi mắt đen nâu của bác ràn rụa nước mắt trong khi bác lau mặt bằng cái tạp dề bông. “Chẳng là... Aragog... bác nghĩ nó đang hấp hối... Nó đã bệnh suốt mùa hè rồi nó khá lên... bác không biết bác sẽ làm gì nếu nó... bác và nó đã bầu bạn với nó biết bao lâu...”

Hermione vỗ nhẹ vai bác Hagrid, có vẻ như hoàn toàn mất hết lời lẽ để nói. Harry biết cảm giác của cô bé, Nó đã từng biết bác Hagrid đưa gấu nhồi bông cho một con rồng nhí hung hăng chơi, từng thấy ác ngâm nga hát cho những con bọ cạp khổng lồ có vòi độc và càn gét, từng cố gắng dỗ dành người em khác cha khổng lồ cục súc, nhưng đây có lẽ là điều khó hiểu nhất trong những nỗi đam mê quái vật của bác: con nhện khổng lồ biết nói, Aragog, con vật sống sâu tuốt trong Rừng Cấm, con vật mà Ron và Harry đã thoát được trong đường tơ kẽ tóc hồi bốn năm trước.

“Có... có chuyện gì tụi con có thể giúp được không?” Hermione nói, phớt lờ những cái nhăn mặt và lắc đầu như điên của Ron.

“Bác nghĩ là không, Hermione à,” bác Hagrid thốn thức, cố gắng ngăn dòng nước mắt tuôn như lũ của bác. “Nghĩ coi, bây còn lại... gia đình của Aragog... bây giờ nó bệnh, tụi nó giờ chứng... hơi cứng đầu...”

“Dạ, con nghĩ tụi con có biết chút chút mặt đó của tụi nó rồi,” Ron nói nhỏ.

“...Bác nghĩ ngoài bác ra không ai an toàn đến được gần bây đó lúc này,” bác Hagrid nói nốt, hỉ mũi thật mạnh vô cái tạp dề rồi ngược nhìn lên. “Nhưng cũng cảm ơn con đã có lòng, Hermione à... Điều đó an ủi dữ lắm...”

Sau đó, không khí nhẹ đi đáng kể, bởi vì mặc dù cả Harry và Ron đều không tỏ vẻ sốt sắng đem lũ giò khổng lồ đi nuôi một con nhện khổng lồ khát máu, bác Hagrid dường như vẫn coi là tụi nó có thiện chí làm chuyện đó, và bác trở lại là con người bình thường của chính bác.

“À, bác vẫn biết là tụi bay khó mà nhét bác vô đâu trong cái thời khóa biểu của tụi bay,” bác nói một cách, vừa rót thêm trà cho tụi nó. “Ngay cả nếu như tụi bay có xin xài phép Đổi giờ đi nữa...”

“Tụi con không thể làm vậy được nữa,” Hermione nói. “Tụi con đã làm tan nát hết toàn bộ kho dự trữ phép Đổi giờ của Bộ Pháp thuật lúc tụi con ở đó hồi mùa hè. Chuyện đó có đăng trên Nhật báo Tiên Tri.”

“Ờ, vậy thì,” bác Hagrid nói, “tụi bay chẳng còn cách nào... Bác thiệt là tiếc bác đã... tụi bay biết... bác đã lo lắng quá về Aragog... và bác cứ thắc mắc không biết giáo sư Grubbly-Plank có dạy qua...”

Về chuyện này cả ba đứa tụi nó tuyên bố dứt khoát và láo toét rằng giáo sư Grubbly-Plank, người đã dạy thay bác Hagrid mấy buổi, là một giáo viên khủng khiếp, kết quả là vào lúc bác Hagrid vẫy tay tiễn tụi nó ra khỏi căn chòi vào lúc hoàng hôn, bác đã tỏ ra rất hồ hởi phấn khởi.

“Mình đang đói chết đi được,” Harry nói, khi cánh cửa đã đóng sau lưng và tụi nó vội vã chạy băng qua sân trường tối om và hoang vắng; nó đã đầu hàng cái bánh đá sau khi nghe một tiếng rắc xui xẻo vang lên từ một trong những cái răng hàm của nó.

“Và tối nay mình còn phải cấm túc với Thầy Snape nữa, mình chẳng có thì giờ đâu để ăn tối...”

Khi về đến tòa lâu đài, tụi nó bắt gặp Cormac McLaggen đi vào Đại sảnh đường. Anh chàng cố gắng hai lần mới qua được cửa; lần thứ nhất anh ta bị đẩy bật ra ngoài. Ron cứ ngoác miệng ra cười hả hê và rảo bước đi theo sau anh ta vào sảnh đường, nhưng Harry nắm cánh tay Hermione và giữ cô bé lại.

“Chuyện gì?” Hermione hỏi giọng thủ thỉ.

“Nếu bồ hỏi mình,” Harry nói nhỏ, “McLaggen trông có vẻ như bị Khiến hồi sáng này. Và lúc đó anh ta đứng ngay phía trước chỗ bồ ngồi.”

Hermione đỏ mặt.

“Ừ, thì thôi vậy. Mình đã làm chuyện đó,” cô bé thì thầm, “nhưng lẽ ra bồ nên nghe cái cách anh ta nói về Ron và Ginny! Với lại, anh ta có tánh khí cà chớn, bồ thấy anh ta phản ứng như thế nào khi không được tuyển rồi đó... Bồ đâu có muốn có một người như vậy trong đội tuyển của bồ đâu.”

“Không,” Harry nói. “Không, mình cho đúng là thế thật. Nhưng như vậy là không trung thực, phải không, Hermione?”

“Thôi, im đi,” Hermione nạt ngang khi thấy Harry cười điếu.

“Hai bồ đang làm gì vậy?” Ron hỏi, xuất hiện trở lại nơi khung cửa vào Đại sảnh đường, trông có vẻ nghi ngờ.

“Không có gì hết,” Harry và Hermione cùng nói, và hai đứa vội vã đi theo Ron.

Mùi thịt bò nướng làm bao tử Harry quặn đau vì đói, nhưng tụi nó còn chưa kịp bước chân tới cái bàn ăn của nhà Gryffindor thì giáo sư Slughorn đã hiện ra trước mặt, chặn ngang đường đi.

“Harry, Harry, đúng chóc người mà thầy đang hy vọng gặp!” Thầy thân mật nói oang oang, vừa vuốt vuốt hai chót ria hải mã và ềnh ềnh cái bụng bự tổ chẳng. “Thầy đã hy vọng gặp được con trước bữa ăn chiều! Con thấy sao nếu thay vì ăn bữa chiều này, con qua phòng thầy ăn tối. Thầy mở một bữa tiệc nho nhỏ, chỉ có vài ngôi sao đang lên. McLaggen sẽ đến và Zabini, cô Melinda Bobbin quyến rũ – thầy không biết con có biết cô ta không? Gia đình cô bé làm chủ hàng loạt các tiệm bào chế thuốc... và, dĩ nhiên, thầy rất hy vọng cô Granger sẽ dành cho thầy cái hân hạnh được đón tiếp.”

Thầy Slughorn khẽ nghiêng mình chào Hermione khi kết thúc câu nói. Làm như thế Ron chẳng hề có mặt ở đó; Thầy Slughorn chẳng buồn ngó tới nó.

“Thưa thầy, con không thể đến được.” Harry nói ngay. “Con bị cấm túc với Thầy Snape.”

“Ồi con ơi!” Thầy Slughorn nói, mặt thầy xịu xuống một cách khô hài. “Con ơi con, thầy trông mong vào con lắm lắm, Harry à! Được rồi, thế này, thầy sẽ chỉ phải nói một lời với Thầy Snape và giải thích tình huống. Thầy tin là thầy sẽ có thể thuyết phục thầy ấy hoãn lại cái vụ cấm túc cho con. Ừ, thầy sẽ gặp lại hai con sau nhé!” Nói rồi thầy lảng xảng đi ra khỏi Đại sảnh đường.

“Thầy ấy đừng có hòng mà thuyết phục được Thầy Snape,” Harry nói, ngay khi Thầy Slughorn đã đi đủ xa để không còn nghe được điều nó nói. “Vụ cấm túc này đã được hoãn một lần; Thầy Snape chịu hoãn vì thầy Dumbledore, nhưng thầy ấy sẽ chẳng đời nào làm điều đó vì bất cứ ai khác.”

“Ôi, mình ước gì bồ có thể đi dự tiệc, mình không muốn đi một mình!” Hermione nói một cách lo lắng; Harry biết là cô nàng đang nghĩ đến McLaggen.

“Mình chắc là bồ sẽ không lè loi đâu. Ginny có lẽ cũng được mời,” Ron ngắt ngang, nó dường như không lấy làm hân hạnh được Thầy Slughorn lờ tịt đi.

Sau bữa ăn tối tụi nó trở về tháp Gryffindor. Căn phòng sinh hoạt chung đông đúc, bởi vì giờ này hầu hết mọi người đều đã ăn tối xong, nhưng tụi nó cũng kiếm được một cái bàn trống và ngồi xuống; Ron, mặt ủ mảy ê từ lúc gặp Thầy Slughorn đến giờ, ngồi khoanh tay ngược mặt nhìn lên trần nhà. Hermione với lấy tờ báo Tiên tri Buổi chiều ai đó bỏ lại trên một cái ghế.

“Có gì mới không?” Harry hỏi.

“Thực ra không...” Hermione đã mở tờ báo ra và liếc vào trang trong. “Ôi, xem này, ba của bồ trên báo nè, Ron... Bác không sao cả...” cô bé nhanh nhẩu nói thêm, bởi vì Ron dáo dác nhìn quanh cảnh giác. “Báo chỉ nói là bác ấy vừa đến thăm nhà Malfoy. ’Cuộc lục soát nơi cư trú của Tử thần thực tử lần thứ hai này dường như không đưa tới kết quả nào. Ông Arthur Weasley của SỞ Dò tìm và Tịch thu Bùa chú phòng vệ giả mạo nói là đội của ông hành động dựa trên một chỉ điểm đáng tin cậy.’”

“Ừ, cảnh báo của mình đó!” Harry nói. “Mình đã nói với bác ấy ở Nhà ga Ngã tư vua về vụ Malfoy và cái món đồ mà nó cố gắng ép ông Borgin sửa chữa! Chà, nếu cái đó không có ở nhà nó, thì ắt là nó đã đem theo cái đó vô trường Hogwarts...”

“Nhưng làm sao mà nó làm được chứ, Harry?” Hermione nói, vừa đặt tờ báo xuống với vẻ ngạc nhiên. “Tất cả chúng ta đều bị lục soát khi đến trường, đúng không?”

“Mấy bồ bị lục soát hả?” Harry hỏi, giật mình sửng sốt. “Mình đâu có bị!”

“Ừ không, dĩ nhiên là bồ không bị, mình quên là bồ đến trễ... Thì vậy đó, thầy Filch rà khắp tất cả tụi này bằng phép Dò tìm bí mật khi tụi này vừa bước chân vào tiền sảnh. Bất cứ vật thể Hắc ám nào cũng sẽ bị tìm thấy, bằng chứng là Crabbe có một cái đầu lâu teo tóp bị tịch thu. Thành ra bồ thấy đó, Malfoy không thể nào đem vào trường cái gì nguy hiểm!”

Lúng túng mất một lúc, Harry ngắm Ginny đùa chơi với con Bông Thoa Arnold một hồi trước khi tìm được lối thoát khỏi thế bí.

“Vậy thì ai đó đã gửi cho nó bằng bưu cú,” Harry nói. “Má nó hay ai đó.”

“Tất cả bưu cú cũng bị kiểm tra,” Hermione nói. “Thầy Filch đã nói với tụi mình như thế khi thầy rà cái phép Dò tìm bí mật bất cứ nơi nào thầy có thể rà được.”

Thực sự cứng họng phen này, Harry không kiểm ra được lời nào để nói. Dường như chẳng có cách nào mà Malfoy có thể đem một vật thể Hắc ám nguy hiểm vô trường được. Nó nhìn sang Ron với chút hy vọng, anh chàng này vẫn đang ngồi khoanh tay, chăm chú nhìn sang Lavender Brown.

“Bồ có thể nghĩ xem Malfoy có cách nào...?”

“Ôi, dẹp đi, Harry,” Ron nói.

“Nghe đây, đâu phải lỗi mình đâu nếu Thầy Slughorn mời Hermione và mình tới bữa tiệc nhâm nhi của ông, tụi này đâu có muốn đi, bồ biết mà!” Harry nói, cơn sùng bố nổ ra.

“Ừ, bởi vì tôi chẳng được mời tới bữa tiệc nào hết,” Ron nói, lại đứng dậy, “Rôi nghĩ tôi sẽ đi ngủ.”

Nó dùng dùng đi về phía cửa vào phòng ngủ nam, bỏ mặc Harry và Hermione trố mắt nhìn theo.

“Harry ơi!” Truy thủ mới Demelza Robin bỗng nhiên xuất hiện bên vai nó. “Mình đem cho bồ một lời nhắn nè.”

“Của giáo sư Slughorn hả?” Harry hỏi, ngồi thẳng dậy tràn trề hy vọng.

“Không... của giáo sư Snape,” Demelza nói. Trái tim Harry tụt xuống. “Thầy nói là bồ phải đến văn phòng thầy vào lúc tám giờ rưỡi tối nay để cầm túi... ơ... bất kể bồ nhận được bao nhiêu lời mời mọc tiệc tùng. Và thầy muốn bồ biết là bồ sẽ phải lựa mấy con Nhu trùng thúi ra khỏi đám trung lành, để dùng trong môn Độc dược và... thầy nói khỏi cần đem theo găng tay bảo hộ.”

“Được,” Harry nói gọn. “Cảm ơn nhiều nhé, Demelza.”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Bạc Và Ngọc

Cụ Dumbledore đang ở đâu và cụ đang làm gì? Harry chỉ thoáng thấy thầy hiệu trưởng có vài lần trong mấy tuần lễ sau đó. Cụ hiếm khi xuất hiện trong những bữa ăn, và Harry chắc chắn Hermione đúng khi cho rằng cụ đã rời khỏi trường nhiều lần liên tiếp và mỗi lần kéo dài trong nhiều ngày. Có phải cụ Dumbledore đã quên những buổi học mà cụ dự định dạy riêng Harry? Cụ Dumbledore đã nói rằng những buổi học ấy sẽ đưa tới điều gì đó liên quan tới lời tiên tri; Harry khi ấy đã cảm thấy được bảo bọc, được an ủi... và giờ đây nó cảm thấy hơi bị bỏ rơi.

Khoảng giữa tháng mười là thời điểm chuyển du ngoạn đầu tiên đến làng Hogsmeade của học sinh Hogwarts trong niên học. Harry đã bắn khoản liệu những chuyến đi này có còn được phép không, trong bối cảnh những biện pháp an ninh quanh trường ngày càng thêm chặt chẽ, nhưng nó vui mừng thấy là tụi nó cứ việc đi; được ra khỏi tòa lâu đài vài tiếng đồng hồ luôn luôn là điều hay.

Harry thức sớm vào buổi sáng ngày đi du ngoạn, một buổi sáng xem ra bão bùng mưa gió, và giết thời giờ trong khi chờ đến bữa điểm tâm bằng cách đọc cuốn Bào chế thuốc cao cấp. Nó ít khi nào nằm nường trên giường đọc sách giáo khoa; một loại hành vi mà như Ron phát biểu rất ư đúng, là không đứng đắn đối với tất cả mọi người, ngoại trừ Hermione, cô nàng này đơn giản là khác người ở chỗ đó. Tuy nhiên Harry cảm thấy rằng cuốn Bào chế thuốc cao cấp của Hoàng Tử lai khó có thể coi là một cuốn sách giáo khoa. Harry càng nghiền ngẫm cuốn sách, càng nhận ra có nhiều điều trong đó không chỉ là những gợi ý rất tiện lợi và những mảnh pha chế thuốc nhan khiến nó có được uy tín sáng chói trong mắt Thầy Slughorn; mà còn có những bùa ngải hay thần chú nho nhỏ có vẻ hoang đường được ghi bên lề sách mà Harry chắc rằng chính Hoàng tử tự phát minh ra, căn cứ vào nét gạch xóa và sửa chữa.

Harry đã thử vài bùa chú tự chế của Hoàng tử. Có một cái bùa khiến cho móng chân mọc nhanh phát sợ (nó đã thử ếm Crabà Béoe trong hành lang, được kết quả thú vị) ; một phép tà ma làm dính lưỡi vô vòm họng (nó đã xài tới hai lần trên thầy Argus Filch lúc thầy không để ý), và được quần chúng tán thưởng; và, có lẽ thần chú đặc dụng hơn hết thảy là Bịt tai – một thần chú làm ù tai bất cứ ai ở gần bằng một âm thanh vo vo không thể nhận biết được, để cho tụi nó có thể nói chuyện lâu trong lớp mà không bị nghe lỏm. Người duy nhất không thấy những bùa chú này thú vị là Hermione, từ đầu đến cuối cô nàng giữ vững vẻ mặt kiên quyết không tán thành và không chịu nói chuyện nếu Harry xài tới thần chú Bịt tai lên bất cứ ai xung quanh.

Ngồi dậy trên giường, Harry lật cuốn sách nghiêng sang một bên để nghiên cứu kỹ hơn những ghi chú,

hướng dẫn về một thần chú có vẻ đã gây rắc rối cho Hoàng Tử. Có nhiều dấu gạch xóa và sửa chữa, nhưng cuối cùng, bị dồn nhét vô góc trang, là mấy chữ ghi ầu:

Khinh thân (kptl)

Trong khi gió và mưa đá không ngừng quật rầm rầm lên cửa sổ, và Neville ngáy như sấm, Harry đắm đắm nhìn mấy mẫu tự trong ngoặc đơn. Kptl... ắt là viết tắt của chữ 'không phát thành lời'. Harry không chắc nó có thể thực hiện được thần chú đặc biệt này không; nó vẫn còn gặp khốn đốn với thần chú không lời, một điều mà Thầy Snape cứ hờ ra là chỉ trích trong mỗi buổi học Phòng chống nghệ thuật hắc ám. Nhưng mặt khác, cho đến giờ Hoàng Tử lai đã chứng tỏ là một thầy giáo có hiệu quả hơn Thầy Snape rất nhiều.

Không nhắm cây đũa phép của nó vô cái gì cụ thể, mà chỉ phất nhẹ lên một cái, nó nói thầm trong đầu Khinh thân.

“Aaaaaaaa!”

Một tia sáng nhá lên và căn phòng vang đầy âm thanh: mọi người bị đánh thức bởi tiếng rú mà Ron vừa thốt ra. Harry làm văng đi cuốn Bào chế thuốc cao cấp trong cơn hoảng hốt; Ron treo lủng lẳng giữa không trung trong tư thế đầu chúc xuống căng chông lên như thể bị một cái móc vô hình kéo nó lên bằng mắt cá chân.

“Xin lỗi!” Harry hét, trong khi Dean và Seamus rống lên cười, và Neville lồm cồm bò dậy trên sàn sau khi té ra khỏi giường. “Chờ đó... mình sẽ thả bồ xuống..”

Nó mò tìm lại cuốn sách thuốc và vội vã lật khắp các trang trong cơn hoảng hốt, cố gắng tìm đúng trang vừa rồi, cuối cùng tìm ra và suy đoán cái chữ ri rí không đọc nổi ghi bên dưới câu thần chú: vừa vái quỹ thần cho đúng đó là câu trừ tà, Harry vừa nghĩ Phóng thân! bằng tất cả sức mạnh của nó. Một tia sáng nữa lại nhá lên, và Ron rớt xuống thành một đồng trên giường.

“Xin lỗi,” Harry lặp lại một cách yếu ớt, trong khi Dean và Seamus tiếp tục cười rống lên.

“Ngày mai,” Ron nói bằng một giọng ráng nhịn, “mình muốn bồ để đồng hồ báo thức gọi mình dậy hơn là làm thế này.”

Vào lúc tụi nó đã ăn mặc chỉnh tề, quần quanh mình nhiều lớp áo len đan tay của bà Weasley và đem theo áo khoác, khăn quàng cổ cùng găng tay, cơn hoảng hồn của Ron đã qua đi và nó quyết định là câu thần chú mới của Harry có tính giải trí rất ư cao; thật ra, nó đã lập tức mua vui cho Hermione bằng câu chuyện đó khi tụi nó ngồi vô bàn ăn điểm tâm.

“... và một tia sáng khác nhá lên và mình lại rớt xuống giường!” Ron nhe răng cười, vừa tự lấy cho mình món xúc xích.

Hermione chẳng nức nở được một nụ cười trong suốt câu chuyện tiểu lâm, và giờ đây lại quay bộ mặt quở trách lạnh tanh về phía Harry.

“Có phải đó là một câu thần chú khác nữa trong cuốn sách độc được của bồ không?” Cô nàng hỏi.

Harry cau mày nhìn Hermione.

“Bồ luôn luôn nhảy tới kết luận dở nhất chứ gì?”

“Mà phải không?”

“Thì... ừ, phải, nhưng mà sao?”

“Vậy là bồ đã quyết định làm thử bùa phép viết tay bí ẩn để xem chuyện gì xảy ra?”

“Nếu nó được viết tay thì có làm sao đâu?” Harry nói, không thích trả lời phần còn lại của câu hỏi.

“Bởi vì có thể nó không được Bộ Pháp thuật công nhận,” Hermione nói. Khi Ron và Harry tròn mắt, cô nàng nói thêm. “Và cũng bởi vì mình bắt đầu nghĩ tính cách của vị Hoàng Tử này hơi láu cá.”

Cả Harry và Ron đều thét lên không cho Hermione nói nữa.

“Một trò vui thôi mà!” Ron nói, vừa trút ngược chai tương cà chua lên cái xúc xích. “Chỉ là trò nghịch ngợm mua vui thôi mà Hermione à!”

“Treo ngược người ta lên bằng mắt cá chân à?” Hermione nói. “Ai lại bỏ thì giờ và công sức để nghĩ ra những bùa chú như vậy chứ?”

“Anh Fred và George,” Ron nhún vai nói. “Đó là kiểu chơi của mấy anh. Và ơ...”

“Ba mình,” Harry nói. Nó chỉ mới sức nghĩ ra.

“Cái gì?” Ron và Hermione cùng nói.

“Ba mình đã từng xài thần chú này,” Harry nói. “Mình... Thầy Lupin có kể mình nghe.”

Phần cuối câu nói này không đúng; Thực ra, Harry đã nhìn thấy cha nó dùng thần chú này ếm Thầy Snape, nhưng nó chưa bao giờ nói với Ron và Hermione về chuyến du ngoạn đặc biệt ấy trong cái chậu Tường Ký. Tự nhiên giờ đây nó bỗng nghĩ đến một điều kỳ diệu có thể là sự thật. Biết đâu vị Hoàng Tử Lai đó có thể là...?

“Có thể ba của bồ đã từng xài nó, Harry à,” Hermione nói, “nhưng bác ấy không phải là người duy nhất. Chúng ta từng thấy cả đồng người xài nó, ấy là nhắc lại kéo bồ quên. Treo người ta lủng lẳng trên

không trung. Làm cho họ trôi lơ lửng, mê ngủ, vô dụng.”

Harry dăm dăm nhìn Hermione. Lòng nặng trĩu, nó cũng nhớ lại hành vi của bọn Tử thần thực tử ở trận Cúp thế giới Quidditch. Ron đỡ gạt cho nó.

“Chuyện đó khác,” Ron hùng hổ nói. “Chúng lạm dụng bùa phép. Harry và ba nó chỉ đùa cho vui. Bỏ không thích Hoàng Tử lai, Hermione à,” nó nói thêm, nghiêm nghị chĩa một thái độ xù xịch vào cô bé, “bởi vì người đó giỏi hơn bỏ môn độc dược...”

“Chuyện đó không mắc mớ gì chuyện này!” Hermione nói, hai má ửng đỏ. “Mình chỉ cho rằng thực hiện bùa phép khi bản thân thậm chí còn không biết bùa phép ấy dùng để làm gì thì thiệt là vô trách nhiệm, và đừng nói tới ‘Hoàng tử’ như thế đó là danh hiệu của hầy, mình dám cá đó chỉ là một hỗn danh ngu ngốc, và theo mình, hầy chẳng có vẻ gì là người tử tế lắm!”

“Mình không hiểu bỏ suy diễn điều đó từ đâu ra,” Harry nóng nảy nói. “Nếu người đó là một mầm non Tử thần thực tử thì y đã chẳng khoe khoang việc y mang dòng máu ‘lai’, đúng không?”

Ngay cả khi nói như vậy, Harry vẫn nhớ ra là cha nó thuần huyết, nhưng nó gạt bỏ ý tưởng đó ra khỏi đầu; nó sẽ nghĩ về chuyện đó sau...

“Bọn Tử thần thực tử không thể nào thuần huyết hết. Chẳng còn mấy pháp sư thuần huyết trên đời nữa,” Hermione bướng bỉnh nói. “Mình cho là hầu hết bọn chúng đã lai nhưng làm bộ thuần huyết. Chúng chỉ ghét kẻ thuần Muggle thôi, nên chúng sẽ vui mừng để cho bỏ và Ron nhập bọn.”

“Không đời nào có chuyện chúng để cho mình làm một Tử thần thực tử!” Ron nói giọng căm phẫn, một miếng xúc xích văng ra khỏi cái nĩa mà nãy giờ nó dứ dứ vô mặt Hermione, miếng xúc xích văng trúng đầu Ernie Macmillan. “Cả nhà mình đều là những kẻ phản bội huyết thống cả! Đối với bọn Tử thần thực tử thì điều đó cũng xấu xa ngang với kẻ thuần Muggle!”

“Và chúng muốn kết nạp mình đấy chứ,” Harry mỉa mai. “Tụi này sẽ là bỏ bạch chí cốt nếu lăm lăm khừ mình.”

Câu này làm Ron bật cười; ngay cả Harry cũng nở nụ cười bất đắc dĩ, và Ginny xuất hiện làm thay đổi đề tài câu chuyện.

“Anh Harry nè, em được giao nhiệm vụ đưa cho anh cái này.”

Đó là một cuộn giấy da có ghi tên Harry trên đó bằng nét chữ mảnh xiên xiên quen thuộc.

“Cám ơn, Ginny... buổi học tiếp theo với thầy Dumbledore!” Harry nói với Ron và Hermione, vừa mở cuộn giấy da và đọc nhanh nội dung bên trong. “Tối thứ hai!” Nó bỗng nhiên cảm thấy thái độ vui vẻ. “Muốn đi với bọn anh đến làng Hogsmeade không, Ginny?”

“Em sẽ đi với anh Dean... có thể sẽ gặp các anh ở đó,” cô bé trả lời, vừa bước đi vừa vẫy tay chào tụi nó.

Thầy Filch đang đứng ở cửa chính bằng gỗ sồi như thông lệ, kiểm tra tên họ những người được phép đi chơi làng Hogsmeade. Thủ tục lâu lắc hơn bình thường vì thầy Filch kiểm tra mỗi người bằng phép Đồ tìm bí mật của thầy.

“Nếu tụi con lén đem đồ hắc ám RA thì có vấn đề gì?” Ron nói và ngó cái phép Đồ tìm bí mật thon dài với vẻ ngán ngẫm. “Rõ ràng là thầy nên kiểm tra cái mà tụi con đem VÔ mới phải chứ?”

Má của nó bèn được rà thêm vài cái nữa bằng Phép dò, và khi cả bọn đã bước ra ngoài trời mưa gió lạnh tê rồi nó vẫn còn nhăn nhó.

Cuộc đi bộ đến làng Hogsmeade chẳng thú vị gì cả. Harry quần khăn quàng cổ quanh phần dưới khuôn mặt; phần mặt lộ ra chẳng mấy chốc nhứt buốt và tê dại. Con đường đến làng đông đúc bọn học sinh cúi gập người đi ngược gió rét buốt. Hơn một lần Harry tự hỏi giá mà tụi nó cứ ở trong pháp sư ấm áp thì có phải hay hơn không, và khi rốt cuộc tới được làng Hogsmeade và nhìn thấy tiệm Giờn Zonko đã bị đóng ván niêm phong, thì Harry càng tin chắc rằng chuyến đi chơi này sẽ chẳng vui thú gì. Ron chỉ bằng bàn tay đeo găng dày cui, về phía tiệm Công tước Mật, thiết phước đức là tiệm mở cửa, và Harry cùng Hermione lếch thếch theo chân Ron vô cái tiệm bánh kẹo đông đúc.

“Cám ơn quý thần,” Ron rùng mình khi tụi nó được bao bọc trong không khí ấm áp thơm mùi kẹo ú.

“Harry, con trai của ta!” Một giọng nói oang oang vang lên đằng sau tụi nó.

“Thôi rồi,” Harry lầm bầm. Ba đứa tụi nó quay lại thì thấy giáo sư Slughorn. Thầy đang đội một cái nón da lông thú vĩ đại và một cái áo khoác ngoài cũng có cổ lật bằng da lông thú đúng điệu với cái nón, thầy cầm một bịch to kẹo khóm trong, và chiếm hết ít nhất một phần tư chỗ trong tiệm kẹo.

“Harry, tính tới nay con đã bỏ lỡ hết ba buổi tiệc nhỏ của thầy!” Thầy Slughorn nói, thân mật thụi nhẹ lên ngực nó. “Không được đâu, con trai ới, thầy đã quyết định mời cho được con! Cô Granger đây thích những buổi tối đó lắm, phải không con gái?”

“Dạ,” Hermione nói, vô phương cứu bồ. “Những buổi đó thiệt tình...”

“Vậy sao con không cùng đi hả, Harry?” Thầy Slughorn vặn hỏi.

“Dạ, thưa thầy, con phải luyện tập Quidditch,” Harry nói, quả thực nó đã cố tình lên lịch luyện tập đúng cái ngày mà Thầy Slughorn gởi cho nó cái thiệp mời nho nhỏ buộc nơ tím. Chiến lược này khiến cho Ron không bị ra rìa, và tụi nó thường được bữa no cười với Ginny, tưởng tượng ra cảnh Hermione bị nhốt chung phòng với McLaggen và Zabini.

“Ừ, thầy đương nhiên mong con thắng trận đấu đầu tiên sau tất cả những luyện tập vất vả ấy chứ!” Thầy Slughorn nói. “Nhưng một chút giải lao chẳng chết ai cả. Thôi thì tối thứ hai nhé, không lẽ con muốn luyện tập trong thời tiết này...”

“Thưa thầy, con không thể, con có... ờ... hẹn với giáo sư Dumbledore vào buổi tối đó.”

“Lại xui xẻo nữa!” Thầy Slughorn đột ngột la lên. “À, thôi... con không xù thầy mãi được đâu nhé, Harry!”

Và phẩy tay một cái điệu nghệ, thầy ì ạch đi ra khỏi tiệm, chẳng để mắt tới Ron như thể nó chỉ là một mớ kẹo dán bày trên quầy.

“Mình không thể tin là bồ lại lách được một bữa tiệc nữa,” Hermione lắc đầu nói. “Bồ biết không, mấy bữa tiệc đó cũng không đến nỗi nào... đôi khi họ cũng nhận lắm...” Nhưng cô bé chợt nhìn thấy vẻ mặt của Ron. “Ô, nhìn kìa... họ có viết đường thưởng hạng... mấy cây viết đó ngâm được mấy tiếng đồng hồ lận!”

Mừng là Hermione đã đổi đề tài, Harry bèn làm ra vẻ khoái mấy cây viết đường cực lớn loại mới đó hơn cả bình thường, nhưng Ron vẫn tiếp tục ủ dột và chỉ nhún vai khi Hermione hỏi nó muốn đi đâu nữa.

“Tụi mình đi tới quán Ba cây chổi đi,” Hà nói. “Ở đó sẽ ấm áp.”

Tụi nó lại quần khăn quàng quanh mặt và rời khỏi tiệm bánh kẹo. Sau cái ấm áp ngọt ngào của tiệm kẹo Công tước Mật thì ngọn gió rét mướt chẳng khác gì lưỡi dao cứa vào mặt tụi nó. Đường phố không tấp nập lắm; chẳng mấy ai lê la tán dóc, ai cũng vội vã tiến về nơi họ muốn đến. Ngoại trừ hai người đàn ông chỉ ở phía trước tụi nó một chút, đứng ngay bên ngoài tiệm Ba cây chổi. Một người rất cao và ốm; liếc qua hai tròng mắt kính ròng rọc nước mưa, Harry nhận ra đó là người pha rượu làm việc trong một quán rượu khác ở làng Hogsmeade, quán Đầu heo. Khi Harry, Ron và Hermione đến gần hơn, người pha rượu kéo chặt tấm áo khoác quanh cổ rồi bước đi, bỏ lại người đàn ông lùn hơn lóng ngóng với cái gì đó trong tay. Tụi nó chỉ còn cách ông ta chừng mấy bước chân thì Harry nhận ra ông ta là ai.

“Mundungus!”

Người đàn ông thấp bè bè, chân vòng kiềng, tóc dài vàng hoe rối bời ấy giật mình làm rớt một cái vali cổ xưa, khiến nó bật mở ra, làm rớt ra những thứ trông như thể toàn bộ hàng hóa của một tiệm bán đồ lạc son.

“Ừa, chàoARRY,” lão Mundungus FletcHermione nói, với bộ tịch vả lả hết sức đang ngờ. “Thôi, đừng để tui làm mất thì giờ cậu.”

Và lão bắt đầu quơ quào trên mặt đất để thu hồi những thứ vốn chứa trong cái vali cổ với vẻ lặt đặt của người muốn bỏ đi ngay.

“Bác bán những thứ này hả?” Harry hỏi, vừa quan sát lão Mundungus chộp vội những món đồ tạp pín lù trông phát gớm lẩn lóc trên mặt đất.

“Ờ, vâng, phải vớ vét kiếm sống thôi,” lão Mundungus nói. “Đưa giùm cái đó!”

Ron đã cúi xuống và lượm lên một cái gì đó bằng bạc.

“Khoan đã,” Ron nói chậm rãi. “Cái này trông quen quen...”

“Cám ơn cậu!” Lão Mundungus nói, giật cái cốc bạc ra khỏi tay Ron và nhét nó trở vô cái vali. “Thôi, hẹn gặp lại sau nhe... Ồi!”

Harry đã kẹp cổ họng lão Mundungus tấn lão vào bức tường quán rượu. Giữ chặt lão bằng một tay, Harry rút cây đũa phép của nó ra.

“Harry!” Hermione ré lên.

“Lão hôi của ở nhà chú Sirius hả,” Harry nói, nó ép lão Mundungus sát đến nỗi mũi nó gần chạmk mũi lão, và nó hít phải cái mùi khó chịu của thuốc lá và rượu. “Cái đó có khắc huy hiệu của dòng họ Black.”

“Tui... đâu có... cái gì...?” Lão Mundungus lắp bắp, lão từ từ tím tái đi.

“Lão đã làm gì hả, trở lại ngôi nhà vào cái đêm chú ấy chết để vớ vét của nả nơi ấy hả?” Harry gầm gừ.

“Tui... đâu có...”

“Đưa nó cho tôi!”

“Harry, bồ không nên!” Hermione kêu lên the thé, trong khi lão Mundungus bắt đầu tái nhợt đi.

Một tiếng nổ đùng và Harry cảm thấy hai tya nó bị hất ra khỏi cổ họng lão Mundungus. Thở hỗn hển và lấp ba lấp bắp, lão Mundungus chộp cái vali rớt dưới đất, rồi – CẠCH – lão đã độn thổ.

Harry chửi thề khàn giọng, xoay vòng vòng tại chỗ để tìm xem lão Mundungus đã biến đi đâu.

“TRỞ LẠI ĐÂY, QUN ĂN CẤP...!”

“Chẳng ích gì đâu, Harry,” cô Tonks đột ngột xuất hiện, mái tóc xù của cô ướt nhẹp nước mưa. “Lão Mundungus có lẽ bây giờ đã đến London rồi. Kêu gào chẳng ăn thua gì đâu.”

“Lão chôm đồ của chú Sirius! Lão chôm!”

“Ừ, nhưng dù vậy,” cô Tonks nói, có vẻ hoàn toàn không bận tâm về cái thông tin đó, “em không nên

đứng trong mưa lạnh như vậy.”

Cô nhìn tụi nó đi qua cánh cửa của quán Ba Cây chổi. Khi nó đã ở trong quán rồi, Harry lại òa ra, “Lão chòm đồ của chú Sirius!”

“Mình biết, Harry à, nhưng làm ơn đừng có la to, người ta đang nhìn kìa,” Hermione thì thầm. “Ngồi xuống đi, mình đi lấy cho bồ ly nước nhé.”

Harry vẫn còn tức xì khói khi Hermione trở lại bàn tụi nó vài phút sau đó mang theo ba chai bia bơ.

“Hội không thể kiểm soát được lão Mundungus sao?” Harry vặn hỏi hai đứa kia bằng giọng thì thào uất ức. “Chẳng lẽ cứ thứ gì không dán chặt xuống đất là họ không ngăn nổi lão ăn cắp mỗi khi lão đến Tổng hành dinh à?”

“Suýt!” Hermione tha thiết nói, vừa nhìn quanh để biết chắc là không có ai đang lắng nghe; Có một cặp chiến tướng ngồi gần đó đang ngó Harry chăm chăm coi bộ thích thú lắm và Zabini đang thơ thẩn đứng dựa cột cách đó không xa. “Harry à, mình cúng bức mình lắm, mình biết đồ lão ăn cắp chính là đồ của bồ...”

Harry mở nắp chai bia bơ; nó nhất thời quên bém đi chuyện nó là chủ nhân ông của số mười hai đường Grimmauld.

“Ừ, đồ của mình!” Nó nói. “Hèn gì lão chẳng vui vẻ gì khi thấy mình! Được, mình sẽ kể cho thầy Dumbledore biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thầy mới dọa được lão Mundungus.”

“Ý hay đó,” Hermione thì thầm, rõ ràng mừng là Harry đang bình tĩnh lại. “Ron, bồ ngó cái gì mà đắm đắm vậy?”

“Đâu có,” Ron nói, vội vàng rời mắt khỏi quầy rượu, nhưng Harry biết tổng cậu chàng đang cố gắng đá lông nheo với người phụ nữ pha rượu có thân hình nảy nở quyến rũ, bà Rosmerta, lâu nay cậu chàng hằng ấp ủ chút lả lướt với bà ta.

“Mình đoán chừng “Đâu có” đang ra sau quán lấy thêm rượu mạnh,” Hermione chua chát nói.

Ron phớt lờ câu chế giễu này, hớp từng ngụm bia bơ trong sự im lặng mà hiển nhiên là cậu chàng cho là đứng đắn. Harry thì đang nghĩ đến chú Sirius, và chú đã ghét cay ghét đắng mấy cái cốc bạc ấy như thế nào. Hermione gõ gõ mấy ngón tay trên mặt bàn, mắt cô nàng cứ chấp chới phóng từ Ron đến quầy rượu. Đúng lúc Harry uống cạn chai bia bơ của nó, Hermione nói, “tụi mình kể như chơi đã rồi, vậy trở về trường chứ?”

Hai đứa kia gật đầu. Chuyển đi chơi này chả vui gì hết và tụi nó càng nấn ná chơi lâu thì thời tiết càng xấu thêm. Một lần nữa tụi nó kéo áo khoác choàng quanh người cho chặt, quấn lại khăn quàng cổ, đeo găng tay vào, rồi đi theo Katie Bell và một cô bạn ra khỏi quán, đi ngược lên Đường Chính. Trong lúc cả đám

lê bước ngược dốc con đường trở về trường Hogwarts trong cơn mưa lạnh buốt, Harry nghĩ vợ vẫn đến Ginny. Tụi nó đã không gặp Ginny, Harry thầm nghĩ, chắc hẳn vì cô bé và Dean đang hú hí ấm cúng trong quán trà của bà Puddifoot, nơi những lứa đôi hạnh phúc thường lui tới. Lòng buồn bực nó cúi đầu tránh ngọn mưa tuyết quất xoáy vào người và lê bước đi tiếp.

Chỉ một lát sau Harry bắt đầu nhận thấy giọng của Katie Bell và cô bạn theo chiều gió bay tới tai nó càng lúc càng to hơn và gay gắt hơn. Harry nheo mắt nhìn hình thù mờ mờ của hai người đó. Hai cô gái đang cãi nhau về vật gì đó mà Katie đang cầm trong tay. “Không mắc mớ gì tới bồ, Leanne à!” Harry nghe Katie nói.

Tụi nó đi tới một khúc quanh của con đường, cơn mưa tuyết trở nên nhanh và dày làm mờ kính của Harry. Vừa lúc nó giơ bàn tay đeo găng lên chùi kính, Leanne chụp lấy cái gói mà Katie đang cầm; Katie giật trở lại và cái gói rớt xuống mặt đường.

Lập tức Katie bốc lên không trung, không phải cái kiểu treo giò lơ lửng buồn cười như Ron đã bị, mà được nhắc bổng lên một cách duyên dáng, hai tay giang ra như thể cô nàng sắp bay. Nhưng có cái gì đó không ổn, cái gì đó kỳ quái... Tóc Katie bị luồng gió mạnh quất bay quanh mình, nhưng hai mắt cô giá nhắm nghiền và gwong mặt thì hoàn toàn không biểu lộ cảm xúc gì cả. Harry, Ron, Hermione và Leanne đều đã ngừng bước đứng nhìn.

Thế rồi, khi cách mặt đất gần hai thước, Katie phát ra một tiếng gào khủng khiếp. Hai mắt cô mở bừng ra, nhưng cho dù cái mà cô đang nhìn thấy là cái gì, hay cô đang cảm thấy cái gì đi chăng nữa, thì rõ ràng cái đó cũng đang gây cho cô nỗi đau đớn khủng khiếp. Katie cứ gào thét rồi gào thét; Leanne cũng bắt đầu gào lên rồi chụp lấy cổ chân Katie, cố gnawgiáo sư kéo cô trở xuống mặt đất. Harry, Ron và Hermione chạy nhòà tới trước để giúp sức, nhưng ngay khi tụi nó hè nhau nắm lấy chân Katie, cô rớt luôn xuống đầu tụi nó. Harry và Ron tìm cách đỡ Katie nhưng cô quắn quai dữ quá nên tụi nó khó có thể giữ được. Tụi nó đành hạ Katie xuống đất từ từ. Cô nằm trên mặt đất vật vờ gào la, dường như chẳng nhận ra đứa nào trong đám tụi nó.

Harry nhìn quanh; quang cảnh dường như hoang vắng.

“Ở yên đó!” Nó hét to trong tiếng gió hú để bảo những đứa khác, “Mình đi kêu cứu!”

Nó bắt đầu phóng chạy về trường; nó chưa từng nhìn thấy ai có cử chỉ như cử chỉ vừa rồi của Katie và nó không thể nghĩ ra nguyên nhân là cái gì; nó húc vô một khúc quanh của con đường và đâm sầm vô một cái gì tựa như một con gấu vĩ đại đứng trên hai chân sau.

“Bác Hagrid!” Nó thở hỗn hển, loi ngoi ra khỏi giậu cây mà nó đã té vô.

“Harry!” Bác Hagrid kêu lên, băng tuyết bám trên chân mày và bộ râu của bác, và bác đang mặc cái áo khoác to, lù xì bằng da hải ly. “Vừa mới đi thăm Grawp, chú nó lúc này khá đến nỗi con sẽ...”

“Bác Hagrid, ở đằng kia có người bị thương, hay bị ế, hay bị gì đó...”

“Cái gì?” Bác Hagrid nói, cúi xuống thấp để nghe Harry nói trong tiếng gió rú gào.

“Có người bị ế!” Harry rống lên.

“Ế hả? Ai bị ế... không phải Ron chứ? Hay Hermione?”

“Không, không phải tui nó, mà là Katie Bell... lỗi này...”

Hai bác cháu cùng chạy ngược lại theo con đường. Chẳng mấy chốc họ đã nhìn thấy một nhóm người vây quanh Katie, cô gái vẫn còn vật vờ và gào thét trên mặt đất; Ron, Hermione và Leanne đều đang cố gắng dỗ yên cô.

“Lùi ra!” Bác Hagrid la lên. “Để bác coi con bé!”

“Nó bị cái gì đó!” Leanne nức nở. “Con không biết cái gì...”

Bác Hagrid trợn mắt ngó Katie chừng một giây, rồi không nói một lời, bác cúi xuống, quắp Katie trong tay, và chạy về phía tòa lâu đài. Trong vòng vài giây tiếng gào thét thảm thiết của Katie xa dần rồi tắt lịm, chỉ còn lại tiếng gầm rú của gió.

Hermione vội đi tới vòng tay ôm cô bạn của Katie, cô này đang khóc nức nở.

“Bồ là Leanne hả?”

Cô gái gật đầu.

“Chuyện đã xảy ra thành linh hay là...?”

“Chuyện xảy ra khi cái gói đó bị xé ra,” Leanne thốn thức, vừa chỉ vào một cái gói giấy nâu nằm trên mặt đất lúc này đã sưng nước và bị xé mở ra để lộ ra ánh lấp lánh màu xanh biếc. Ron cúi xuống, tay nó vừa giơ ra, nhưng Harry chụp tay nó lại và kéo nó lùi ra sau.

“Đừng đụng tới!”

Nó ngồi thụp xuống. Có thể thấy một chuỗi đeo cổ bằng ngọc lỏng lẫ thò ra khỏi lớp giấy.

“Mình đã từng nhìn thấy cái này trước đây,” Harry nói, chăm chú nhìn vật ấy. “Nó đã được trưng bày trong tiệm Borgin và Burkes cách nay khá lâu. Cái nhãn có ghi là nó đã bị ế bùa. Ất hẳn là Katie đã đụng vào nó.” Harry ngược lên nhìn Leanne, cô bé đã bắt đầu run bần bật không sao kiềm chế được, “Làm sao mà Katie lại có vật này?”

“Ôi, đó là lý do tại sao này gây gổ với nhau. Nó vô nhà vệ sinh trong quán Ba Cây chổi rồi trở lại cầm theo cái này nói rằng đó là một món quà bất ngờ dành cho ai đó ở trường Hogwarts mà nó phải trao lại. Khi nói vậy trông nó rất buồn cười... Ôi không, Ooi không, mình cá là nó đã bị ếm Bùa Độc đoán, vậy mà mình không nhận thấy!”

Leanne lại run lẩy bẩy, nước nở trở lại. Hermione vỗ nhẹ nhẹ vào vai cô bạn.

“Bạn ấy có nói là ai đã đưa cái này cho bạn ấy không, Leanne?”

“Không... Nó không chịu nói... và mình nói nó ngu quá và bảo nó đừng đem cái đó vô trường, nhưng nó chẳng chịu nghe và... và rồi mình thử giật cái đó ra khỏi tay nó... và... và...”

Leanne rống lên một tiếng khóc tuyệt vọng.

“Tụi mình nên trở về trường thôi,” Hermione nói, cánh tay nó vẫn vòng quanh vai Leanne. “Tụi mình sẽ biết được bạn ấy giờ ra sao. Đi thôi...”

Harry ngáp ngừng một chút, rồi rút tấm khăn quàng cổ đang quấn quanh mặt nó ra và, phớt lờ cái miệng há hốc của Ron, nó cẩn thận trườn lên chuỗi ngọc và lượm lên.

“Tụi mình cần đưa cho bà Pomfrey coi cái này,” nó nói.

Khi đi theo Hermione và Leanne ngược lên con đường về trường, Harry suy nghĩ dữ dội. Tụi nó vừa mới đi vào sân trường thì nó mở miệng nói ngay, không thể giữ riêng trong đầu suy nghĩ ấy lâu hơn nữa.

“Malfoy biết về chuỗi ngọc này. Trong một dịp cách đây bốn năm ở tiệm Borgin và Burkes, trong lúc ẩn núp để tránh mặt cha con nó, mình đã nhìn thấy nó ngắm nghía cái này kỹ lắm. Cái này là cái mà nó mua vào cái ngày tụi mình theo dõi nó! Nó nhớ ra cái này và trở lại để mua!”

“Mình... mình không biết, Harry à,” Ron ngáp ngừng nói. “Cả đồng người đi tới tiệm Borgin và Burkes... và chẳng phải cô gái kia nói rằng Katie nhận nó trong phòng vệ sinh nữ sao?”

“Bạn ấy nói Katie cầm theo cái này khi trở lại từ nhà vệ sinh, không nhất thiết Katie nhận cái này ngay trong nhà vệ sinh...”

“Cô McGonagall kia!” Ron cảnh báo.

Harry ngược nhìn lên. Quả đúng, giáo sư McGonagall đang vội vã bước xuống những bậc thềm đá đi xuyên qua mưa tuyết để đón tụi nó.

“Bác Hagrid nói bốn trò đã thấy những gì xảy ra cho Katie Bell... Mời các trò lên văn phòng của tôi ngay tức thì! Trò đang cầm vật gì đó, Potter?”

“Cái vật mà bạn ấy đã chạm vô,” Harry nói.

“Ủy mèn ơi,” giáo sư McGonagall nói, có vẻ lo sợ khi nhận chuỗi hạt từ tay Harry. “Khỏi, khỏi, thầy Filch à, chúng nó đi cùng tôi!” Bà vội vã nói thêm khi thầy Filch hăm hờ bước lệt sệt ngang qua tiền sảnh với cái Phép Dò bí mật của thầy lơ lửng cao. “Hãy đem chuỗi này đưa giáo sư Snape ngay tức thì, nhưng phải tuyệt đối không đụng tới nó, cứ quấn nó trong cái khăn quàng cổ!”

Harry và mấy đứa kia đi theo giáo sư McGonagall lên cầu thang vô văn phòng bà. Những cánh cửa sổ bị mưa tuyết tạt vào đang kêu lạch xạch trong khung, và căn phòng lạnh lẽo bất chấp tiếng lửa reo trong lò sưởi. Giáo sư McGonagall đóng cửa và lướt vòng qua bàn làm việc của bà để đối diện Harry, Ron, Hermione, và cô bé Leanne vẫn còn thốn thức.

“Thế nào?” bà nói ngay. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Ngắc nga ngắc ngứ và phải ngừng lại nhiều lần để ráng nín khóc, Leanne kể cho giáo sư McGonagall nghe Katie đã vô nhà vệ sinh trong quán Ba Cây chổi và trở ra cầm theo một cái gói không rõ gốc tích, Katie đã tỏ ra hơi kỳ quái như thế nào, và tụi nó đã cãi nhau ra sao về việc đại đột nhận lời giao những đồ vật mình không biết rõ, cuộc cãi vã lên tới đỉnh điểm khi xảy ra giành giật cái gói đồ, khiến nó bị rách toạc ra. Kể tới đây, Leanne quá xúc động, không cond nghe được thêm tiếng nào của cô bé nữa.

“Được rồi,” giáo sư McGonagall nói, giọng ân cần. “Trò đi lên bệnh thất đi, Leanne, và xin bà Pomfrey cho thuốc gì đó mà an thần.”

Khi Leanne đã ra khỏi phòng, giáo sư McGonagall quay sang Harry, Ron và Hermione.

“Chuyện gì xảy ra khi Katie chạm vào chuỗi?”

“Bạn ấy bay lên không trung,” Harry nói, trước khi Ron hay Hermione có thể mở miệng, “và rồi gào thét, rồi rớt xuống. Thưa cô, con có thể gặp giáo sư Dumbledore được không ạ?”

“Thầy hiệu trưởng đi vắng đến thứ hai, Potter à,” giáo sư McGonagall nói, vẻ mặt ngạc nhiên.

“Đi vắng à?” Harry lặp lại một cách tức tối.

“Phải, đi vắng, Potter à!” Giáo sư McGonagall nói giọng đanh lại. “Nhưng nếu con muốn nói bất cứ điều gì về sự khủng khiếp này thì con có thể nói với ta, ta chắc chắn như vậy!”

Harry ngập ngừng một thoáng. Giáo sư McGonagall không làm cho người ta tự tin lắm; Cụ Dumbledore tuy nghiêm nghị về nhiều mặt, nhưng vẫn không tỏ ra coi thường một giả thuyết cho dù hoang đường thế nào đi chăng nữa. Tuy nhiên đây là một vấn đề sống chết và không phải là lúc lo ngại bị cười nhạo.

“Thưa giáo sư, con nghĩ Draco Malfoy đưa cho Katie chuỗi hạt đó.”

Bên này nó, Ron xoa xoa cái mũi bối rối; bên kia nó, Hermione nhấp nhồm như thể cô nàng muốn tự mình nhích ra xa Harry một chút.

“Đó là một lời cáo buộc rất nghiêm trọng, Potter à,” giáo sư McGonagall nói, sau khi lặng đi vì sững sốt. “Con có bằng chứng nào không?”

“Dạ, không, nhưng,” Harry đáp, và nó kể cho bà nghe về việc đi theo Malfoy đến tiệm Borgin và Burkes với cuộc đối thoại giữa Malfoy và ông Borgin mà tụi nó nghe lỏm được.

Khi nó nói xong, giáo sư McGonagall có vẻ hơi lúng túng.

“Malfoy đem cái gì đó đến tiệm Borgin và Burkes để sửa chữa à?”

“Thưa cô không phải, nó chỉ muốn ông Borgin chỉ cho cách sửa chữa vật ấy thôi, nó không đem theo vật ấy. Nhưng đó không phải điểm mấu chốt, vấn đề là cùng lúc đó nó mua một cái gì đó, và con tin cái đó là xâu chuỗi...”

“Con đã nhìn thấy Malfoy rời khỏi tiệm với một xâu chuỗi tương tự à?”

“Thưa cô không phải, nó bảo ông Borgin giữ cái đó lại trong tiệm cho nó...”

“Nhưng Harry à,” Hermione chen vào, “ông Borgin đã hỏi nó có muốn đem cái đó đi không, và Malfoy nói là không...”

“Bởi vì nó không muốn đụng đến cái đó, rõ ràng quá mà!” Harry tức giận nói.

“Chính xác nó nói là “Tôi mà đem cái đó xuống phố thì trông như thế nào?”” Hermione nói.

“Ôi, Ron,” Hermione kêu lên chán nản, “cái đó sẽ được gói ghém kỹ lưỡng, như thế nó sẽ không phải đụng vô, và cũng dễ dàng giấu bên trong áo khoác, để không ai nhìn thấy cái đó! Mình nghĩ cái mà Malfoy muốn gửi lại tiệm Borgin và Burkes rất ồn ào hoặc rất công kênh, một cái gì đó nó biết là sẽ thu hút sự chú ý nếu nó mang xuống phố - và dẫu thế nào đi nữa,” Hermione nói tiếp, giọng to hơn, trước khi Harry có thể chen vào, “mình đã hỏi ông Borgin về xâu chuỗi, các bạn không nhớ sao? Khi mình đi vô tiệm để thử tìm hiểu xem Malfoy đã nhờ ông Borgin giữ lại cho nó cái gì, mình đã nhìn thấy xâu chuỗi ở đó. Và ông Borgin chỉ nói giá cả, ông không hề nói là nó đã được bán rồi hay gì gì...”

“Ôi, bồ rất ư lộ liễu, ông ta nhận ra ngay trong vòng năm giây là bồ đang âm mưu gì đó, dĩ nhiên ông ta không nói cho bồ biết... Với lại, Malfoy có thể yêu cầu gửi món đồ đó cho nó bởi vì...”

“Thôi đủ rồi!” Giáo sư McGonagall nói, vẻ giận dữ, khi Hermione mở miệng toan phản đối. “Potter à, tôi cảm ơn trò đã kể cho tôi nghe điều này, nhưng chúng ta không thể cáo buộc Malfoy chỉ vì cậu ta đã vô một cửa hàng nơi có lẽ đã bán ra xâu chuỗi ấy. Điều tương tự có thể xảy ra cho hàng trăm người...”

“... con tính nói vậy đó...” Ron lầm bầm.

“... và trong trường hợp nào đi nữa, chúng ta cũng đã áp dụng những biện pháp an ninh rất nghiêm ngặt ở đây trong niên học này. Tôi không tin là xâu chuỗi có thể được đem vô trường mà không ai biết...”

“Nhưng...”

“... và hơn nữa,” giáo sư McGonagall nói, với cái vẻ dứt khoát đáng sợ, “Malfoy không có mặt trong làng Hogsmeade ngày hôm nay.”

Harry há hốc mồm nhìn giáo sư, xì hơi ra.

“Thưa cô, làm sao cô biết được?”

“Bởi vì trò ấy bị ct ở chỗ tôi. Trò ấy đã không làm xong bài tập biến hình hai lần liên tiếp. Thôi thế, cảm ơn trò đã kể cho tôi nghe về sự nghi ngờ của trò, Potter à,” bà nói khi đi ngang qua tụi nó, “nhưng tôi cần lên bệnh thất để thăm Katie Bell. Mong các trò hưởng một ngày tốt đẹp.”

Bà mở cửa văn phòng. Tụi nó không có lựa chọn nào khác hơn là lần lượt đi ngang qua bà mà không được nói thêm lời nào.

Harry rất giận hai đứa bạn đã về phe giáo sư McGonagall; dù vậy, nó cảm thấy phải dần lòng để tham gia cuộc tranh luận khi tụi nó bắt đầu cãi nhau về việc đã xảy ra.

“Vậy bồ đoán xem Katie được bảo phải giao xâu chuỗi cho ai?” Ron hỏi, khi tụi nó trên cầu thang lên pháp sư.

“Quý thần nào biết được,” Hermione nói. “Nhưng cho dù đó là ai thì cũng khó lòng thoát được. Không ai có thể mở cái gói đó ra mà không chạm vào xâu chuỗi.”

“Rất nhiều người có thể là mục tiêu,” Harry nói. “Cụ Dumbledore chẳng hạn – bọn Tử thần thực tử chỉ mong khử cụ, cụ chắc phải là một trong những mục tiêu đầu tiên của tụi nó. Hay Thầy Slughorn... Cụ Dumbledore cho là Voldemort thực sự mong muốn chiêu nạp thầy và chúng không thể hài lòng nổi khi thầy về phe với cụ. Hay là...”

“Hay là bồ,” Hermione nói, có vẻ bồn chồn.

“Không lẽ nào,” Harry nói, “nếu gửi cho mình thì Katie chỉ cần quay lại trên đường và đưa nó cho mình, đúng không? Malfoy theo sau chị ấy suốt quãng đường từ quán Ba Cây chổi đi ra. Trao cái gói quà đó ở bên ngoài trường Hogwarts nghe có lý hơn nhiều, khi mà thầy Filch rà soát hết thầy mọi người đi ra đi vào trường. Mình thắc mắc tại sao Malfoy lại bảo Katie đem cái gói đó vô tòa lâu đài?”

“Harry, Malfoy không có mặt ở Hogsmeade!” Hermione nói, giẫm chân vì tức tối.

“Vậy thì nó phải nhờ tới một kẻ đồng lõa,” Harry nói. “Crabà Béoe hay Goyle... hay, thử nghĩ xem, một tên Tử thần thực tử nào đó, nếu bây giờ nó đã gia nhập bọn chúng thì nó có cả khối đồng bọn chí cốt hơn cả Crabbe và Goyle.”

Ron và Hermione đưa mắt nhìn nhau, ngụ ý rõ ràng: vô phương cãi nhau với thằng này.

“Súp Đẳng quang,” Hermione hô lên dứt khoát khi tụi nó đi tới chỗ Bà Béoe.

Bức chân dung lảng qua một bên để cho chúng chui vô pháp sưhc. Căn phòng đầy nhóc và bốc mùi quần áo ướt: nhiều người dường như vừa từ Hogsmeade trở về sớm vì thời tiết xấu quá. Tuy nhiên, chẳng nghe ai xì xầm sợ hãi hay suy đoán gì: rõ ràng là cái tin về chuyện xui xẻo của Katie chưa kịp lan truyền.

“Thực ra, nếu bồ chịu dừng lại và suy nghĩ về chuyện đó, bồ sẽ thấy cuộc tấn công cũng không khôn khéo lắm,” Ron nói, vừa làm một điều không bình thường là tổng một nhóc năm thứ nhất ra khỏi cái ghế bành êm ái cạnh lò sưởi để tự mình ngồi xuống. “Chuyện trù ếm còn chưa vô được tới tòa lâu đài. Bồ không thể gọi đó là một trò có hiệu quả.”

“Bồ nói đúng,” Hermione nói, vừa đá Ron ra khỏi cái ghế bành để nhường trở lại cho thằng nhóc năm thứ nhất. “Vụ đó không được tính toán kỹ cho lắm.”

“Nhưng Malfoy trở thành một trong những nhà mưu tính vĩ đại nhất thế giới từ hồi nào hè?” Harry hỏi.

Cả Ron lẫn Hermione đều không trả lời nó.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Riddle Bí Ẩn

Kattie được chuyển qua bệnh viện Thánh Mungo chuyên Điều trị thương tích và Bệnh tật pháp thuật vào ngày hôm sau, vào lúc đó thì tin cô bé bị ếm ma thuật đã lan ra khắp trường, mặc dù chi tiết khá rối rắm và ngoại trừ Harry, Ron, Hermione, Leanne, có vẻ không ai biết rằng bản thân Katie không phải là mục tiêu được nhắm tới.

“Ôi, dĩ nhiên Malfoy thì biết chứ,” Harry nói với Ron và Hermione, hai đứa này cứ tiếp tục chính sách mới của tụi nó là giả điếc mỗi khi Harry nhắc tới lý thuyết Malfoy-là-một-Tử-thần-thực-tử.

Harry đã lo lắng không biết cụ Dumbledore có từ đâu đó trở về đúng hẹn cho buổi học tối thứ hai không, nhưng bởi vì chẳng nhận được thông báo nào hoãn lại, nên nó tự trình diện trước văn phòng cụ Dumbledore vào lúc tám giờ đúng, gõ cửa, và được mời vào. Kia cụ Dumbledore ngồi đó, trông mệt mỏi khác thường; bàn tay của cụ vẫn cháy khô đen đúa như lâu nay, nhưng cụ mỉm cười khi ra dấu cho Harry ngồi xuống. Cái chậu tường Ký lại được đặt trên bàn, hắt những đốm sáng óng ánh bạc lên trần.

“Con đã khá bận rộn trong thời gian thầy đi vắng,” cụ Dumbledore nói. “Ta tin là con đã chứng kiến tai nạn của Katie.”

“Dạ, thưa thầy. Bạn ấy sao rồi ạ?”

“Vẫn chưa được khỏe lắm, mặc dù trò ấy khá may mắn. Trò ấy dường như chỉ chạm nhẹ vào râu chuỗi với một diện tích da rất nhỏ bị tiếp xúc; có một cái lỗ nhỏ xíu trên găng tay trò ấy. Nếu trò ấy mà đeo râu chuỗi ấy vô, thậm chí nếu trò ấy cầm râu chuỗi mà không đeo găng tay, thì trò ấy đã chết rồi, có thể ngay lập tức. May thay giáo sư Snape đã hành động kịp thời để ngăn chặn không cho bùa ếm đó phát tán nhanh chóng...”

“Sao lại ông ấy?” Harry hỏi ngay. “Sao không phải là bà Pomfrey?”

“Láo xược,” một giọng nói nhỏ vang lên từ một trong những bức chân dung trên tường, và cụ Phineas Nigellus Black, ông cố tổ của chú Sirius, ngóc đầu lên khỏi hai cánh tay, hình như vẫn được cụ coi như cái gối kê đầu để ngủ. “Ta không đời nào cho phép một học sinh hỏi vặn vẹo trong trường Hogwarts thời mà ta còn điều hành.”

“Vâng, cảm ơn cụ Phineas,” cụ Dumbledore dỗ yên. “Giáo sư Snape biết nhiều hơn bà Pomfrey về

Nghệ thuật hắc ám, Harry à. Dù sao đi nữa thì nhân viên bệnh viện Thánh Mungo đang gửi tường trình hàng giờ cho thầy, và thầy hy vọng Katie sẽ sớm bình phục hoàn toàn.”

“Thưa thầy, thầy đi đâu hồi cuối tuần rồi ạ?” Harry hỏi, bất chấp một cảm giác mạnh mẽ là có thể nó đang liều mạng, một cảm giác dường như được cụ Phineas Nigellus chia sẻ, cụ huyết gió khe khẽ.

“Bây giờ thì thầy không tiện nói,” cụ Dumbledore nói. “Tuy nhiên, khi nào đúng lúc thì thầy sẽ nói cho con biết.”

“Thầy sẽ nói hả?” Harry hấp tấp nói.

“Ừ, thầy định vậy,” cụ Dumbledore nói, vừa rút trong túi áo ra một cái chai mới chứa những ký ức lóng lánh bạc và mở nút chai bằng một cái gỗ của cây đũa phép.

“Thưa thầy,” Harry lại ngập ngừng nói, “con đã gặp lão Mundungus ở Hogsmeade.”

“À phải, thầy đã biết về việc Mundungus nhẹ tay nặng tài sản thừa kế của con,” cụ Dumbledore nói, hơi cau mày. “Lão ta đã lặn mất tiêu từ lúc con bắt quả tang lão bên ngoài quán Ba Cây chổi; Thầy nghĩ lão sợ giáp mặt thầy. Tuy nhiên, con có thể yên tâm là lão sẽ không thể nào ăn cắp thêm bất cứ cái gì nữa trong tài sản trước đây của chú Sirius.”

“Lão già lai ghẻ lở ấy ăn cắp của gia truyền của dòng họ Black à?” Cụ Phineas Nigellus nói, cụ điên tiết lên, và chuồn ra khỏi cái khung tranh của mình, chắc chắn là để về thăm cái chân dung của cụ ở số mười hai đường Grimmauld.

“Thưa thầy,” Harry nói, sau một khoảng ngắn nín thinh. “Giáo sư McGonagall có nói với thầy điều con đã thưa với cô ấy sau khi Katie bị thương không? Về Draco Malfoy ấy ạ?”

“Có, cô ấy có nói với thầy về sự nghi ngờ của con,” Cụ Dumbledore nói.

“Và thầy có...?”

“Thầy sẽ tiến hành những biện pháp thích đáng để điều tra bất cứ ai có nhúng tay vào tai nạn của Katie,” cụ Dumbledore nói. “Nhưng điều thầy bận tâm lúc này, Harry à, là bài học của chúng ta.”

Harry cảm thấy hơi bức mình về chuyện này: nếu buổi học của thầy trò nó quan trọng như thế, tại sao buổi học thứ nhì lại cách xa buổi học thứ nhất dữ vậy? Tuy nhiên, nó không nói gì thêm về Draco Malfoy, mà chỉ ngồi nhìn khi cụ Dumbledore rút cái ký ức mới vào trong cái Tường Ký, và bưng cái chậu đá giữa hai bàn tay với những ngón tay rất dài, cụ bắt đầu xoay cái chậu đá một lần nữa.

“Thầy biết chắc con vẫn nhớ rằng chúng ta đã rời câu chuyện về thuở ban đầu của Chúa tể Voldermort ở chỗ chàng Muggle trẻ tuổi đẹp trai Tom Riddle đã bỏ rơi cô vợ phù thủy Merope, để trở về nhà mình ở

làng Hangleton Nhỏ. Merope bị bỏ lại một mình ở London, bụng mang dạ chứa đứa bé sau này sẽ trở thành Chúa tể Voldemort.”

“Thưa thầy, làm sao thầy biết là cô ấy ở London?”

“Bởi vì có chứng cứ của ông Caractacus Burke,” cụ Dumbledore nói, “ông này, do một ngẫu nhiên kỳ lạ, đã giúp thành lập chính cái tiệm xuất xứ của râu chuối mà chúng ta vừa thảo luận.”

Cụ sàng đãi nội dung của cái Tường Ký như Harry đã từng thấy cụ sàng đãi trước đây, rất giống cách những người thợ mỏ vàng sàng đãi quặng để tìm vàng. Dâng lên trên cái khối óng ánh bạc đang xoay tít là một người đàn ông từ từ xoay vòng vòng trong cái Tường Ký, ban đầu bạc trắng như ma nhưng dần dần, với một mái tóc phủ kín cả mắt.

“Vâng, chúng tôi có được nó trong một trường hợp lạ lùng. Một phù thủy trẻ đem nó đến trước lễ Noel, ôi, cách đây nhiều năm rồi. Cô ta nói cô ta cần vàng ghê lắm, chà, điều đó rất hiển nhiên. Cô ta ăn mặc rách rưới và coi bộ chẳng bao lâu nữa... sẽ có em bé. Cô ta nói sợi dây chuyền là của dòng họ Slytherin. Ôi, lúc nào tôi cũng nghe những câu chuyện tương tự như vậy, “Ôi, đây là di vật của dòng họ Merlin, đây là cái bình trà cứng của ngài.” Nhưng khi tôi nhìn kỹ nó, thì nó có dấu hiệu của Ngài Slytherin hằn hoi, và chỉ cần vài phép bùa chú đơn giản là tôi biết được đồ thật. Dĩ nhiên điều đó khiến nó vô giá. Cô ta lại dường như không biết chút gì giá cả của vật đó. Vui vẻ mà nhận mười Galleon đánh đổi vật đó. Món hời nhất mà tôi từng mua!”

Cụ Dumbledore lắc cái chậu Tường Ký một cái thiệt mạnh và ông Caractacus Burke lặn trở xuống mớ ký ức xoay tít, chỗ mà ông ta đã từ đó hiện ra.

“Ông ta chỉ trả cô ấy mười Galleon thôi à?” Harry phẫn nộ nói.

“Ông Caractacus Burke không nổi tiếng lắm về tính hào phóng,” cụ Dumbledore nói. “VẬY là chúng ta biết, lúc gần sanh, Merope đã một mình ở London và cần vàng ghê gớm, cần đến nỗi phải bán đi tài sản có giá trị duy nhất, sợi dây chuyền vốn là một trong những di sản gia truyền quý báu của Marvolo.”

“Nhưng cô ta có thể phù phép mà!” Harry sốt ruột nói. “Cô ta có thể tự kiếm đồ ăn và mọi thứ cho mình bằng Pháp thuật, đúng không ạ?”

“À,” cụ Dumbledore nói, “có lẽ cô ta có thể làm vậy. Nhưng thầy tin – và một lần nữa thầy chỉ đoán mà thôi, nhưng thầy tin là thầy đúng – rằng khi bị chồng bỏ, Merope đã thôi dùng Pháp thuật. Thầy nghĩ cô ta không muốn là phù thủy nữa. Dĩ nhiên, cũng có thể tình yêu không được đáp lại của cô ta và nỗi tuyệt vọng kèm theo đã làm cạn kiệt sức mạnh của cô; điều đó có thể xảy ra lắm. Chẳng nào đi nữa, như con sắp sửa thấy đây, Merope từ chối giơ cây đuá phép lên, cho dù để cứu chính mạng sống của mình.”

“Cô ta thậm chí không sống vì đứa con mình sao?”

Cụ Dumbledore nhướn chân mày lên, “Con còn có thể cảm thấy thương xót Chúa tể Voldemort ư?”

“Không,” Harry nói nhanh, “nhưng cô ta có thể lựa chọn, đúng không, chẳng giống như mẹ của con...”

“Mẹ của con cũng có quyền lựa chọn,” cụ Dumbledore nhẹ nhàng nói. “Đúng vậy, Merope Riddle đã chọn cái chết bất chấp đứa con trai đang cần đến cô ta, nhưng đừng phán xét cô ta khắc nghiệt quá, Harry à. Cô ta đã suy yếu đi rất nhiều vì nỗi đau khổ kéo dài và cô ta chưa bao giờ có được lòng can đảm như mẹ con. Và bây giờ nếu con chịu đứng yên...”

“Chúng ta sẽ đi đâu?” Harry hỏi, khi cụ Dumbledore đến đứng cạnh nó trước cái bàn.

“Lần này,” cụ Dumbledore nói, “chúng ta sẽ đi vào ký ức của thầy. Thầy nghĩ con sẽ thấy ký ức của thầy phong phú, chi tiết và chính xác mỹ mãn. Mời con đi trước, Harry...”

Harry cúi xuống cái Tường Ký; mặt nó chạm vào bề mặt mát lạnh của ký ức và rồi nó rơi xuyên qua bóng tối một lần nữa... Vài giây sau, chân nó chạm mặt đất cứng; nó mở mắt ra và thấy nó với cụ Dumbledore đang đứng trên một đường phố London cổ kính và khá náo nhiệt.

“Thầy kia kìa,” cụ Dumbledore hớn hờ nói, vừa chỉ về phía trước nơi một dáng người cao đang băng qua đường trước chiếc xe ngựa kéo chở sữa.

Chòm râu và mái tóc dài của chàng trai Albus Dumbledore trẻ tuổi này màu nâu vàng. Sau khi qua tới lề đường mà hai thầy trò nó đang đứng, cậu ta rảo bước đi dọc theo lề đường, thu hút những cái liếc mắt tò mò nhờ bộ đồ nhung màu mận được may cắt đóm dáng mà cậu ta đang mặc.

“Thưa thầy bộ đồ đẹp quá,” Harry buột miệng nói không kèm lại được, nhưng cụ Dumbledore chỉ chắt lưỡi khoái trá đi theo hình bóng trẻ tuổi của mình cách một khoảng ngắn, cuối cùng ngang qua hai cánh cổng sắt để vào một khoảnh sân trống trải phía trước một tòa nhà vuông vức khá kiên cố có hàng rào song sắt cao bao quanh. Thầy Dumbledore trẻ leo lên những bậc thềm dẫn đến cửa chính và gõ một lần. Chỉ một hai tích tắc sau, cánh cửa được một cô gái chếch nhác đeo tạp dề mở ra.

“Chào cô. Tôi có hẹn với bà Cole, người mà theo tôi nghĩ là quản lý ở đây?”

“À,” cô gái nói, trông rõ vẻ bối rối vì bộ đồ kỳ cục của thầy Dumbledore. “Ừm... chỉ chút xíu... BÀ COLE!” Cô ta ngoái đầu ra sau rống lên.

Harry nghe một giọng nói ở xa quát to điều gì đó để đáp trả. Cô gái quay lại thầy Dumbledore nói: “Mời vào, bà ấy ra ngay.”

Thầy Dumbledore trẻ bước vào một hành lang lát gạch đen trắng; toàn cảnh nơi ấy trông sơ sài nhưng sạch như li như lau. Harry và cụ Dumbledore đi theo. Trước khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ, một người đàn bà da bọc xương vẻ mặt phiền muộn lật đật đi về phía họ. Bà ta có một gương mặt sắc cạnh có vẻ lo

ầu nhiều hơn là ác độc, bà ta vừa đi về phía thầy Dumbledore vừa ngoái đầu ra sau nói với một người giúp việc đeo tạp dề khác.

“... và đem i-ốt lên lầu cho Martha, Billy Stubbs cứ gỡ ghề của nó và Eric Whalley thì rì mủ ra khắp khăn trải giường – bệnh trái rạ trên hết mọi thứ,” bà ta không nói với người nào cụ thể, và rồi bà gặp phải thầy Dumbledore và bà đứng lặng người giữa lối đi, có vẻ kinh ngạc như thể thấy một con hươu cao cổ vừa mới bước qua ngưỡng cửa nhà bà.

“Chào bà,” thầy Dumbledore nói, giơ một bàn tay ra. Bà Cole chỉ há hốc mồm.

“Tên tôi là Albus Dumbledore. Tôi đã gửi cho bà một lá thư xin được gặp và bà đã tử tế mời tôi đến đây vào ngày hôm nay.”

Bà Cole chớp mắt. Dường như quyết định rằng thầy Dumbledore không phải là một ảo giác, bà nói giọng yếu ớt, “À phải. Thôi... thôi thì... Anh nên đi vào phòng của tôi. Vâng.”

Bà dẫn thầy Dumbledore vào một căn phòng nhỏ có vẻ như nửa là phòng khách nửa là phòng làm việc. Nó cũng sơ sài như hành lang và bàn này ghế nọ không đồng bộ. Bà mời thầy Dumbledore ngồi xuống một cái ghế ọp ẹp và tự bà cũng ngồi xuống phía sau một cái bàn làm việc bừa bộn lộn xộn, trở mắt nhìn thầy lo lắng.

“Tôi đến đây, như tôi đã viết cho bà trong lá thư, để thảo luận về Tom Riddle và thu xếp tương lai cho cậu bé,” thầy Dumbledore nói.

“Ông là thân nhân của nó à?” Bà Cole hỏi.

“Không, tôi là một giáo viên,” thầy Dumbledore nói. “Tôi đến đây để đề nghị Tom vào học ở trường của tôi.”

“Vậy trường của ông là trường gì?”

“Tên trường là Hogwarts,” thầy Dumbledore nói.

“Và vì sao ông lại quan tâm đến Tom?”

“Chúng tôi tin là cậu bé có những phẩm chất mà chúng tôi đang tìm kiếm.”

“Có phải ý ông nói là nó xin được học bổng? Nó làm sao mà xin được? Nó chưa bao giờ nộp đơn xin cái nào.”

“À, tên của cậu bé đã được ghi sẵn trong trường từ khi mới được sinh ra...”

“Ai ghi danh cho nó? Cha mẹ nó à?”

Chắc chắn bà Cole là một người đàn bà sắc sảo phiền phức. Dường như thầy Dumbledore cũng nghĩ như vậy, bởi vì giwof đây Harry thấy thầy rút nhẹ cây đũa phép ra khỏi túi của bộ đồ nhưng đồng thời cầm lên một tờ giấy trắng bóc trên bàn của bà Cole.

“Đây,” thầy Dumbledore nói, vẩy cây đũa phép một cái khi thầy đưa miếng giấy cho bà Cole, “tôi nghĩ cái này sẽ khiến cho mọi thứ được rõ ràng.”

Mắt bà Cole lé đi rồi ngay lại khi bà chăm chú nhìn vào tờ giấy trắng một hồi.

“Có vẻ hoàn toàn hợp lệ,” bà nói vẻ yên tâm, đưa lại tờ giấy. Kế đến bà ngó thấy một chai rượu gin và hai cái ly mà chắc chắn là không hề tồn tại trước đó vài giây.

“Ồ... cho phép tôi được mời anh một ly rượu gin nhé?” bà nói bằng một giọng cực kỳ tao nhã.

“Cám ơn bà nhiều lắm,” thầy Dumbledore nói, tươi cười.

Bà Cole chẳng mấy chốc đã tỏ rõ bà không phải tay mơ về chuyện uống rượu gin. Rót cho cả hai người những ly rượu đầy ắp, bà uống một hơi cạn ly của bà. Chép môi sáng khaois một cách thẳng thắn, bà mỉm cười với thầy Dumbledore lần đầu tiên, và thầy không chần chừ gì mà không tận dụng ngay cơ hội thuận lợi này.

“Tôi đang tự hỏi liệu bà có thể kể cho tôi nghe tiểu sử của tom Riddle không? Tôi nghĩ câu ấy chào đời ở viện mồ côi này thì phải?”

“Đúng vậy,” bà Cole nói, tự rót thêm rượu gin cho mình. “Tôi nhớ chuyện đó rõ như bất cứ chuyện nào khác, bởi vì tôi cũng chỉ mới bắt đầu làm việc ở đây vào lúc đó. Đêm giao thừa lạnh thấu xương, anh biết đấy, tuyết rơi dữ lắm. Đêm quái quỷ. Và cô gái ấy, không lớn tuổi hơn tôi lắm vào lúc đó, lê lết bước lên bậc thềm cửa chính. Ôi, cô ta chẳng phải người đầu tiên. Chúng tôi đưa cô vào, và trong vòng một giờ đồng hồ sau cô ấy sanh ra đứa bé.”

Bà Cole gật gù một cách đầy ẩn tượng và làm thêm một ngụm gin thiệt to nữa.

“Cô ấy có nói điều gì trước khi chết không?” Thầy Dumbledore hỏi. “Điều gì về cha của đứa bé chẳng hạn?”

“À, có đấy, như vẫn thường xảy ra,” bà Cole nói, lúc này bà ta dường như đang cao hứng, với ly rượu gin trong tay và một thính giả háo hức muốn nghe bà kể chuyện. “Tôi nhớ cô ấy nói với tôi: “tôi hy vọng bé giống cha bé” và tôi không nói dối đâu nhé, cô ấy hy vọng như thế là đúng, bởi vì cô ấy xấu ời là xấu – và rồi cô ấy bảo tôi đặt tên cho bé là Tom, theo tên ba của bé, và Marvolo, theo tên bố cô ta –vâng, tôi biết, tên buồn cười nhỉ? Chúng tôi đã thắc mắc phải chẳng cô ấy đến từ một gánh xiếc – và cô ấy nói họ của đứa bé kia là Riddle. Và cô ấy chết ngay sau đó, không thốt thêm lời nào.”

“Thế là chúng tôi đặt tên cho đứa bé ý như lời cô ấy dặn, dường như điều đó quan trọng đối với cô gái tội nghiệp ấy, nhưng chẳng thấy Tom hay Marvolo hay bất cứ Riddle nào đó đến đây tìm đứa bé, cũng chẳng có thân nhân nào cả, thành ra đứa bé ở lại viện mồ côi, và đã ở đây từ bấy đến giờ.”

Gần như lơ đãng, bà Cole lại tự chuốc cho mình một ly rượu gin đầy ắp khác. Hai đốm hồng hồng đã hiện trên đôi gò má cao của bà. Rồi bà nói, “Nó là một thằng bé lạ lắm.”

“Vâng,” thầy Dumbledore nói. “Tôi tin là cậu ấy có thể khác thường.”

“Hồi còn sơ sinh nó cũng đã lạ rồi. Nó hầu như không khóc bao giờ, ông hiểu chứ. Và rồi, khi lớn thêm một tí, nó... kỳ quái lắm.”

“Kỳ quái như thế nào?” Thầy Dumbledore nhả nhận hỏi.

“Chà, nó...”

Nhưng bà Cole chợt ghìm lại, và ánh mắt dò hỏi qua ly rượu gin của bà về phía thầy Dumbledore không mơ hồ hay vớ vẩn chút nào.

“Ông nói là chắc chắn nó được nhận vô trường của ông hả?”

“Chắc chắn,” thầy Dumbledore nói.

“Và không có điều gì tôi nói ra có thể thay đổi điều đó chứ?”

“Không,” thầy Dumbledore nói.

“Dù gì đi nữa ông cũng đem thằng bé đi chứ?”

“Dù gì đi nữa,” thầy Dumbledore trang nghiêm lặp lại.

Bà Cole liếc thầy một cái như thể cân nhắc xem có thể tin được thầy hay không. Dường như bà quyết định là có thể tin, bởi vì bỗng nhiên bà nói thiệt nhanh, “Nó khiến những đứa trẻ khác sợ chết khiếp.”

“Có phải bà muốn nói cậu ấy là kẻ hiếp đáp trẻ khác?” thầy Dumbledore hỏi.

“Tôi nghĩ chắc là nó có bắt nạt,” bà Cole nói, hơi cau mày, “nhưng rất khó mà bắt nó tại trận. Có những chuyện ngẫu nhiên... những chuyện quái quỷ...”

Thầy Dumbledore không thúc giục bà Cole nói, nhưng Harry có thể thấy là thầy đang khoái nghe. Bà ta lại hớp thêm một ngụm rượu gin nữa và đôi má hồng của bà ta càng hồng ửng lên.

“Con thỏ của Billy Stubbs... Chà, Tom nói là nó không làm chuyện đó và tôi thấy nó không thể nào làm

nổi chuyện đó, nhưng dù có như thế, thì thỏ đầu có tự mình treo lên xà ngang hả?”

“Không, tôi không nghĩ vậy,” thầy Dumbledore khẽ nói.

“Nhưng tôi mà biết nó làm cách nào mà leo được lên xà để làm chuyện đó thì cho tôi chết toi đi cho rồi. Tôi chỉ biết là nó và Billy đã cãi nhau ngày hôm trước. Và rồi...” Bà Cole lại ực thêm một hớp rượu gin nữa, lần này lại để nhều một tí rượu xuống cằm, “... trong một dịp đi dã ngoại mùa hè... chúng tôi đưa bọn trẻ đi chơi ở thôn quê hay bờ biển, anh biết đấy, mỗi năm một lần... Chà, từ chuyến đi đó về sau Amy Benson và Dennis cứ dở tỉnh dở ngậy, điều duy nhất mà chúng tôi có thể moi được từ hai đứa nó là tụi nó đã đi vô một cái hang với Tom Riddle. Có thể là tụi nó chỉ đi thám hiểm, nhưng tôi tin chắc là có chuyện gì đó đã xảy ra trong hang. Và, ôi thôi, có rất nhiều chuyện, những chuyện quái gở...”

Bà ngó chừng thầy Dumbledore một lần nữa, và mặc dù hai má bà đã đỏ bừng, cái nhìn chòng chọc của bà vẫn nghiêm chỉnh. “Tôi cho là sẽ không có nhiều người tiếc nuối khi thấy nó ra đi đâu.”

“Tôi chắc bà cũng hiểu rằng chúng tôi sẽ không giữ luôn cậu bé?” thầy Dumbledore nói, “Cậu bé sẽ trở về đây, ít nhất thì cũng vào mỗi mùa hè.”

“Ồ, thôi cũng được, thế còn hơn bị que sắt rỉ nện vô mũi,” bà Cole nói, hơi bị nắc nọc. Bà đứng lên, và Harry rất có ấn tượng khi thấy bà hết sức vững vàng, mặc dù chai rượu gin giwof đây đã với hết hai phần ba. “Tôi đoán là anh muốn gặp nó?”

“Rất muốn,” thầy Dumbledore nói, và thầy cũng đứng dậy.

Bà Cole dẫn thầy đi ra khỏi văn phòng và đi lên một cầu thang bằng đá, vừa ra lệnh, vừa khiển trách những người giúp việc và lũ trẻ con khi bà đi ngang qua họ. Harry thấy tất cả lũ trẻ mồ côi đều mặc cùng một loại áo dài xám xịt. Trông chúng cũng được chăm sóc tương đối tốt, nhưng không thể chối rằng đó là một nơi khắc nghiệt cho trẻ con lớn lên.

“Chúng ta đến nơi rồi,” bà Cole nói, khi họ quẹo qua chân cầu thang của tầng thứ hai và dừng lại bên ngoài cánh cửa thứ nhất trong một hành lang dài. Bà ta gõ lên cửa hai lần rồi bước vô phòng.

“Tom à? Con có khách. Đây là ông Dumbledoreberton... Xin lỗi, Dunderbore. Ông ấy đến để nói với con... Thôi, ta sẽ để cho ông ấy nói.”

Harry và hai Dumbledore đi vô phòng, và bà Cole đóng cửa phòng lại sau lưng họ. Đó là một căn phòng nhỏ trụi hầu như không có gì ngoại trừ một cái tủ áo cũ và một cái khung giường sắt. Một cậu bé đang ngồi trên một đồng mền xám, chân duỗi thẳng ra phía trước, tay cầm một cuốn sách.

Chẳng có dấu vết gì của dòng họ Gaunt trên gương mặt của Tom Riddle. Merope đã đạt được ước nguyện lúc lâm chung: cậu bé là hình ảnh thu nhỏ của người cha đẹp trai, khá cao so với tuổi mười một, tóc đen và làn da tái tái. Mắt cậu bé hơi nheo lại khi ngắm cái bộ dạng kỳ quái của thầy Dumbledore. Hai bên

im lặng một lúc.

“Chào Tom,” thầy Dumbledore nói, vừa đi tới và giơ tay ra.

Cậu bé do dự, rồi nắm lấy bàn tay người khách, hai người bắt tay nhau. Thầy Dumbledore kéo một cái ghế bằng gỗ cứng đến ngồi bên cạnh Riddle, khiến cho hai người trông hơi giống cảnh một bệnh nhân và khách thăm trong bệnh viện.

“Tôi là giáo sư Dumbledore.”

“Giáo sư?” Riddle lập lại. Nó tỏ vẻ lo lắng. “Có giống như “bác sĩ” không? Ông đến đây để làm gì? Có phải là bà ấy kêu ông tới khám tôi không?”

Cậu bé chỉ về phía cánh cửa mà bà Cole vừa đóng lại khi bỏ đi.

“Không, không,” thầy Dumbledore mỉm cười, nói.

“Tôi không tin ông,” Riddle nói. “Bà ấy muốn để tôi khám bệnh, đúng không? Nói thật đi!”

Cậu bé nói ba tiếng cuối với một sức mạnh dứt khoát gần như khích động. Đó là một mệnh lệnh và nó vang lên như thể trước đây cậu bé đã ra lệnh như vậy nhiều lần. Mắt cậu bé mở to và cậu nhìn trừng trừng thầy Dumbledore, thầy không đáp lại mà chỉ tiếp tục mỉm cười thoải mái. Vài giây sau Riddle ngừng chiếu tướng, mặc dù cậu trông có vẻ lo lắng hơn.

“Ông là ai?”

“Tôi vừa nói với em. Tôi là giáo sư Dumbledore và tôi làm việc ở một trường học có tên là Hogwarts. Tôi đến đây để mời em về học ở trường tôi – là trường mới của em, nếu em muốn học ở đó.”

Phản ứng của Riddle trước việc này đáng ngạc nhiên nhất. Nó nhảy ra khỏi giường và lùi xa thầy Dumbledore, vẻ mặt giận dữ.

“Ông ddnwgf hòng lừa tôi! Chỗ ông đến là nhà thương điên chứ gì? Giáo sư hả, ừ, dĩ nhiên... Này, tôi không đi đâu, hiểu không? Con mèo già ấy mới là kẻ nên vô nhà thương điên. Tôi không hề làm bất cứ điều gì nhỏ Amy Benson hay Dennis Bishop, và ông có thể hỏi chúng, chúng sẽ kể cho ông nghe!”

“Tôi không đến từ nhà thương điên,” thầy Dumbledore kiên nhẫn nói. “Tôi là một giáo viên và, nếu em ngồi xuống bình tĩnh lại, tôi sẽ kể em nghe về trường Hogwarts. Dĩ nhiên nếu em không muốn đi học ở trường đó thì không ai cưỡng ép em.”

“Họ cứ thử cưỡng ép xem,” Riddle chế nhạo.

“Hogwarts,” thầy Dumbledore nói tiếp, như thể thầy không hề nghe mấy lời vừa rồi của Riddle, “là

một trường học dành cho những người có năng khiếu đặc biệt...”

“Tôi không điên!”

“Tôi biết em không điên. Hogwarts không phải là trường học cho người điên. Đó là trường học Pháp thuật.”

Im lặng. Riddle đã đông cứng, mặt nó vô hồn, mắt nó đảo qua đảo lại giữa hai con mắt của Dumbledore, như thể tìm cách bắt quả tang một trong hai con mắt đó nói dối.

“Pháp thuật?” Nó thì thầm lặp lại.

“Đúng vậy,” thầy Dumbledore nói.

“Đúng là... đúng là pháp thuật là cái mà tôi có thể làm?”

“Cái em có thể làm là những cái gì?”

“Đủ thứ,” Riddle thì thào. Một nguồn cảm xúc sôi nổi trào dâng lên tới cổ nó, lan đến hai má hõm của nó; trông nó như đang lên cơn sốt. “Tôi có thể khiến đồ vật di chuyển mà không cần phải đụng tới chúng. Tôi có thể khiến thú vật làm những gì tôi muốn chúng làm, mà không cần huấn luyện chúng. Tôi có thể khiến chuyện xui xẻo xảy ra cho người ta nếu họ làm tôi bực mình. Tôi có thể khiến họ đau đớn nếu tôi muốn.”

Hai chân Riddle đang run. Nó té nhào tới trước và lại ngồi dậy trên giường, dăm dăm nhìn hai bàn tay của nó, đầu nó cúi xuống như thể đang cầu nguyện.

“Tôi biết tôi khác người,” nó thì thầm với mấy ngón tay run rẩy của mình. “Tôi biết tôi đặc biệt. Luôn luôn, tôi biết có cái gì đó.”

“Ừ, em hoàn toàn đúng,” thầy Dumbledore nói, thầy không còn mỉm cười nữa mà chăm chú nhìn Riddle. “Em là một pháp sư.”

Riddle ngẩng đầu lên. Mặt nó biến đổi: một niềm vui cuồng nhiệt hiện lên mặt nó, nhưng không hiểu vì sao điều đó không làm cho gương mặt nó đẹp trai hơn, mà ngược lại, nét mặt khéo tặc của nó dường như hung dữ hơn, biểu lộ vẻ tàn bạo hơn.

“Ông cũng là pháp sư hả?”

“Phải, tôi cũng là pháp sư.”

“Chứng minh đi,” Riddle nói ngay, cũng bằng cái giọng ra lệnh mà nó đã dùng khi bảo “nói thật đi!”

Thầy Dumbledore nhướn đôi chân mày, “Nếu em chịu đi học ở trường Hogwarts, tôi giao ước...”

“Dĩ nhiên em đồng ý!”

“Vậy thì em phải xưng hô với tôi là “Thưa thầy” hay “Thưa ngài.””

Nét mặt Riddle đánh lại trong một thoáng ngần ngừ trước khi nó nói với một cái giọng không thể cho là lễ phép được, “Tôi xin lỗi, thưa ngài. Ý em nói là... xin vui lòng, thưa thầy, xin thầy biểu diễn cho em xem...?”

Harry chắc là thầy Dumbledore sẽ phải từ chối, rằng thầy sẽ nói với Riddle rằng sẽ có khối thì giờ cho những cuộc biểu diễn thực hành ở trường Hogwarts, rằng hiện giờ họ đang ở trong một tòa nhà đầy những dân Muggle và vì vậy phải cẩn thận. Nhưng nó hết sức ngạc nhiên thấy thầy Dumbledore rút ra cây đũa phép từ túi áo bên trong của cái áo lớn, chĩa nó vào cái tủ quần áo xập xệ ở góc phòng, và vẩy một cái không có chủ đích.

Cái tủ áo bùng cháy.

Riddle nhảy dựng lên; Harry khó lòng trách nó rú lên trong cơn kinh hoàng và tức giận; tất cả tài sản quý giá nhất của nó hẳn là để ở trong tủ cả. Nhưng vừa đúng lúc Riddle quay lại sừng sộ với thầy Dumbledore, ngọn lửa biến mất, để lại cái tủ áo hoàn toàn nguyên vẹn.

Riddle hết trợn mắt ngó cái tủ lại ngó tới thầy Dumbledore; bỗng nhiên, nó chỉ vào cây đũa phép, vẻ mặt ham hố. “Em có thể kiếm một cây như vậy ở đâu?”

“Đừng sốt ruột,” thầy Dumbledore nói. “Tôi nghĩ có cái gì đó đang tìm cách ra khỏi tủ áo của em.”

Và quả nhiên, có thể nghe được tiếng lục cục yếu ớt vang lên bên trong tủ. Lần đầu tiên Riddle tỏ vẻ hoảng sợ.

“Mở cửa ra,” thầy Dumbledore nói.

Riddle ngập ngừng, rồi băng ngang căn phòng và mở tung cánh cửa tủ áo. Một hộp giấy bồi nhỏ đang lắc lư và kêu lục cục như thể có nhiều con chuột điên mắc bẫy bên trong hộp.

“Đem nó ra,” thầy Dumbledore nói.

Riddle bưng cái hộp từng từng ấy xuống. Nó có vẻ mất tinh thần.

“Trong hộp đó có cái gì em không nên giữ lại không?” thầy Dumbledore hỏi.

Riddle ném cho thầy Dumbledore một ánh mắt dài, trong trẻo, đăm đăm. “Dạ, thưa thầy, em nghĩ là có.” Cuối cùng nó nói, bằng một giọng nói không biểu cảm lắm.

“Mở nó ra,” thầy Dumbledore nói.

Riddle mở nắp hộp và lấy từng món đồ trong hộp ra đặt lên giường mà không nhìn ngắm chúng. Harry, những tưởng là cái gì đó lý thú lắm, lại thấy một mớ vật dụng thường ngày nho nhỏ: trong mớ đó có một cái đồ chơi trẻ con, một cái vòng bằng bạc, và một cái kèn ooc. Được ra khỏi cái hộp, mớ đồ vật ngừng run rẩy và nằm im trên lớp chăn mỏng.

“Em nên đem trả chúng lại cho chủ của chúng kèm theo lời xin lỗi,” thầy Dumbledore điềm tĩnh nói, vừa cất cây đũa phép trở vô trong túi áo. “Thầy sẽ biết em có làm đúng như vậy hay không. Và em coi chừng: ăn cắp không được tha thứ ở trường Hogwarts đâu.”

Riddle không tỏ ra một chút bối rối nào. Nó vẫn đắm đắm nhìn thầy Dumbledore một cách lạnh lùng và cân nhắc. Cuối cùng nó nói bằng một giọng không âm sắc, “Dạ, thưa thầy.”

“Ở trường Hogwarts,” thầy Dumbledore nói tiếp, “các thầy cô sẽ dạy em không những cách sử dụng Pháp thuật mà cả cách kiềm chế Pháp thuật. Lâu nay em vẫn dùng năng lực của em – thầy chắc là tình cờ thôi – theo cái cách mà ở trường Hogwarts không dạy và cũng không chấp nhận. Em không phải là người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng, để cho năng lực huyền bí của mình thoát vòng kiềm tỏa. Nhưng em nên biết là trường Hogwarts có thể đuổi học sinh, và Bộ Pháp thuật... Ủ, có một bộ như vậy, sẽ trừng phạt những kẻ vi phạm luật một cách nghiêm khắc. Tất cả pháp sư mới phải chấp nhận tôn trọng luật của chúng ta, khi gia nhập thế giới Pháp thuật.”

“Dạ, thưa thầy,” Riddle lại nói.

Không thể đoán được là Riddle đang nghĩ gì; gương mặt nó vẫn cứ trơ trơ khi nhặt cái kho tàng nho nhỏ những đồ ăn cắp của nó bỏ trở vô cái thùng giấy. Làm xong nó quay sang thầy Dumbledore nói trơ tráo, “Em không có tiền.”

“Điều đó giải quyết dễ thôi,” thầy Dumbledore nói, rút trong túi áo ra một bao tiền bằng da. “Trường Hogwarts có quỹ dành cho những học sinh nào cần trợ giúp để mua sách vở và quần áo. Có thể em phải mua lại sách thần chú cũ và những thứ khác không được mới nguyên, nhưng...”

“Thầy mua sách thần chú ở đâu?” Riddle chen ngang, nó đã nhận túi tiền nặng mà không hề cảm ơn thầy Dumbledore, và bây giờ nó đang kiểm tra đồng Galleon bằng vàng dày.

“Ở Hẻm Xéo,” thầy Dumbledore nói. “Thầy có đây danh mục Sách giáo khoa và học cụ em cần dùng ở trường. Thầy có thể giúp em tìm được mọi thứ...”

“Thầy sẽ đi với em à?” Riddle hỏi, ngược lên nhìn.

“Đương nhiên, nếu em...”

“Em không cần thầy.” Riddle nói. “Em quen tự mình làm mọi chuyện, em luôn đi khắp London một mình. Làm thế nào đi tới Hẻm Xéo... thưa thầy?” Nó thêm hai tiếng cuối khi bắt gặp ánh mắt thầy Dumbledore.

Harry nghĩ thầy Dumbledore sẽ nhất định đòi đi cùng Riddle, nhưng một lần nữa nó bị ngạc nhiên. Thầy Dumbledore đưa Riddle cái phong bì đựng danh sách những thứ cần dùng ở trường, và sau khi hướng dẫn chính xác cho Riddle đường đi từ Viện mồ côi đến Hẻm Xéo, thầy nói, “Em sẽ nhìn thấy nó, mặc dù dân Muggle chung quanh em – tức là những người không có năng lực pháp thuật – không nhìn thấy. Hãy tìm ông Tom – người pha rượu, cũng dễ nhớ vì trùng tên với em...”

Riddle giựt giựt cơ mặt một cách khó chịu như thể cố xua đuổi một con ruồi cà chớn.

“Em không thích cái tên Tom à?”

“Có cả đồng người tên Tom,” Riddle lẩm bẩm. Đột nhiên, như thể nó không cách nào nén câu hỏi xuống được nữa, như thể câu hỏi vọt ra bất chấp muốn của nó, nó hỏi: “Ba của em có phải là pháp sư không? Họ nói với em ông ấy cũng tên là Tom Riddle.”

“Thầy e là thầy không biết,” thầy Dumbledore nói, giọng dịu dàng.

“Má em không thể nào có pháp thuật, chứ nếu có thì bà đâu bị chết,” Riddle nói, tự nói với mình hơn là nói với thầy Dumbledore. “Chắc phải là ba. Vậy – khi nào em có đủ đồ đạc –khi nào em đến cái trường Hogwarts đó?”

“Tất cả chi tiết đều có trên trang giấy da thứ hai trong phong bì gửi cho em đó,” thầy Dumbledore nói. “Em sẽ rời Nhà ga Ngã tư vua vào ngày mồng một tháng chín. Vé tàu lửa cũng ở trong phong bì.”

Riddle gật đầu. Thầy Dumbledore đứng dậy và giơ tay ra một lần nữa. Bắt tay thầy, Riddle nói, “em có thể nói chuyện với rằn. EM biết điều này khi tụi em đi dã ngoại ở miền quê. Chúng kiểm em, hút gió gọi em. Điều đó bình thường đối với một pháp sư không?”

Harry đã thấy là Riddle đã nhin tới lúc đó mới kể ra năng lực kỳ lạ nhất của mình; nhất định là để gây ấn tượng.

“Điều đó không bình thường,” thầy Dumbledore nói, sau một chút ngập ngừng, “nhưng không phải là chuyện chưa từng nghe nói.”

Giọng thầy bình thường nhưng ánh mắt thầy tò mò dò xét gương mặt Riddle. Hai người – một người đàn ông và một cậu bé – đứng chăm chú nhìn nhau một lúc. Rồi hai bàn tay rời nhau; thầy Dumbledore đi ra cửa.

“Tạm biệt nhé, Tom. Thầy sẽ gặp lại em ở trường Hogwarts.”

“Thầy nghĩ vậy là được rồi,” cụ Dumbledore tóc bạc bên cạnh Harry nói, và vài giây sau, hai thầy trò lại một lần nữa nhẹ tênh bay xuyên bóng tối, đáp xuống văn phòng hiện thời, đứng đối diện nhau.

“Ngồi xuống,” cụ Dumbledore nói khi đáp xuống bên cạnh Harry.

Harry vâng lời, đầu óc vẫn còn đầy ắp những hình ảnh nó vừa mới xem.

“Hẳn tin điều đó nhanh hơn con - con nói là khi thầy bảo hẳn là một pháp sư,” Harry nói. “Khi bác Hagrid nói với con, thoát đầu con không tin.”

“Đúng vậy, Riddle hoàn toàn sẵn sàng tin rằng hẳn “đặc biệt” như chữ hẳn dùng,” cụ Dumbledore nói.

“Vậy thầy có biết...?” Harry hỏi.

“Lúc đó thầy có biết là thầy đã gặp pháp sư Hắc ám nguy hiểm nhất của mọi thời đại hay không à?” cụ Dumbledore nói. “Không. Thầy không hề biết sau này y sẽ lớn lên thành Chúa tể Hắc ám. Tuy nhiên, thầy chắc chắn có chú đến y. Thầy trở về trường Hogwarts với định sẽ để mắt tới cậu học trò này, dù gì đi chăng nữa thì đó cũng là điều thầy rất nên làm, bởi vì y cô độc, không bạn bè, nhưng điều này thầy cảm thấy nên làm vì lợi ích của những người khác nữa.

Năng lực của y, như con đã nghe, phát triển một cách đáng ngạc nhiên so với một pháp sư trẻ và – vừa thú vị vừa đáng sợ - y đã khám phá rằng y có cách điều khiển chúng và bắt đầu sử dụng chúng có thức. Và như con đã thấy, chúng không phải là những thí nghiệm tùy tiện hay gặp ở những pháp sư trẻ: y đã dùng Pháp thuật để chống lại người khác, để đe dọa, trừng phạt, hay để chế ngự. Những câu chuyện nhỏ về con thỏ bị treo trên xà ngang hay cô bé và cậu bé nọ bị dụ vô hang là cho thấy rõ nhất... Tôi có thể khiến họ đau đớn nếu tôi muốn...”

“Và hẳn là kẻ hiểu Xà ngữ,” Harry nói chêm vô.

“Phải, quả thật: một năng lực hiếm thấy, và là một năng lực được coi là có liên hệ với Nghệ thuật hắc ám, mặc dù như chúng ta đều biết, trong số những người tốt và người vĩ đại cũng có nhiều người hiểu Xà ngữ. Thật ra, khả năng nói với rắn của y không làm cho thầy khó chịu bằng bản năng tàn ác, kín đáo, và thống trị rất hiển nhiên ở y.

Thời gian lại chơi khăm thầy trò ta nữa rồi,” cụ Dumbledore nói, vừa chỉ ra bầu trời tối thui bên ngoài cửa sổ. “Nhưng trước khi chúng ta tạm biệt nhau, thầy muốn lưu con một số đặc điểm của những cảnh mà chúng ta vừa chứng kiến, bởi vì những đặc điểm đó có nhiều nghĩa đối với những vấn đề mà chúng ta sẽ thảo luận trong những buổi học sau này.

Trước tiên, thầy hy vọng con có để phản ứng của Riddle khi thầy nói đến một người có cùng tên “Tom” với y.” Harry gật đầu.

“Qua đó y biểu lộ sự khinh miệt bất cứ cái gì khiến liên hệ với người khác, bất cứ cái gì làm cho y bình thường. Ngay cả khi ấy, y đã ao ước khác thường, xa cách, khét tiếng. Y thay đổi tên y, như con biết, trong vòng vài năm sau buổi nói chuyện đó và tạo ra cái mặt nạ “Chúa tể Voldemort” mà y đeo khá lâu.

Ta tin là con cũng để thấy Tom Riddle là kẻ rất tự phụ, bí ẩn, và rõ ràng là không có bạn bè? Y không cần giúp đỡ hay đồng hành trong chuyến đi đến Hẻm Xéo. Y thích hành động một mình. Gã Voldemort trưởng thành cũng y như vậy. Con sẽ nghe nhiều Tử thần thực tử tuyên bố rằng chúng là thân tín của y, rằng chỉ có mỗi mình chúng gần gũi với y, thậm chí hiểu y. Chúng chỉ nói dối. Chúa tể Voldemort không bao giờ có một người bạn, thầy cũng không tin y muốn có bạn bao giờ.

“Và cuối cùng – thầy hy vọng con không đến nỗi quá buồn ngủ mà không chú ý đến điều này, Harry à – Thăng bé Tom Riddle thích thu thập chiến tích. Con đã thấy cái hộp đựng những thứ đồ ăn cắp mà y giấu trong phòng. Những thứ đó đã được lấy từ những nạn nhân mà y đã bắt nạt, những kỷ vật, nếu con muốn gọi vậy, của những trò pháp thuật đặc biệt khó chịu. Hãy nhớ cái khuynh hướng giống chim ác là này, đặc biệt, sẽ quan trọng về sau này. Và bây giờ thì tới giờ đi ngủ thật rồi.”

Harry đứng dậy. Khi nó đi ngang qua căn phòng, mắt nó lại nhìn lên cái bàn nhỏ nơi nó đã nhìn thấy chiếc nhẫn của Marvolo Gaunt lần trước, nhưng chiếc nhẫn không còn ở đó nữa.

“Gì đó, Harry?” cụ Dumbledore hỏi, vì thấy Harry bỗng nhiên đứng lại.

“Cái nhẫn biến mất rồi,” Harry nói, nhìn quanh quất. “Nhưng con nghĩ thầy có thể có cái kèn acmonia hay cái gì đó.”

Cụ Dumbledore nhướn mắt qua tròng kính hình nửa vầng trăng, cười toe toét với nó.

“Tình ranh đấy, Harry à, nhưng cái kèn acmonia thì chỉ mãi là cái kèn acmonia.”

Và kèn theo chú thích bí ẩn đó, cụ vẫy tay chào Harry, nó tự hiểu là mình đã bị đuổi ra.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Phúc Lạc Được

Harry có lớp Được thảo học vào tiết đầu buổi sáng hôm sau. Trong bữa điểm tâm nó đã không thể kể cho Ron và Hermione nghe về buổi học tối hôm trước với thầy Dumbledore vì sợ bị nghe lén, nhưng bù lại nó cung cấp đầy đủ chi tiết cho tụi kia khi cả bọn băng qua mảnh vườn rau đến khu nhà lồng kiếng. Ngọn gió tàn khốc hồi cuối tuần rồi cuộc đã lặn đi; màn sương mù kỳ lạ lại trùm lên cảnh vật, và tụi nó mất nhiều thời gian hơn bình thường mới tìm ra được đúng căn nhà kiếng.

“Mèn ơi, dễ sợ, Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy thời niên thiếu,” Ron nói khê khi tụi nó ổn định chỗ ngồi quanh một gốc cây Bầy – Lèo đầy u nần – đề tài nghiên cứu của kỳ học này – và bắt đầu đeo găng tay bảo hộ vô. “Nhưng mà mình vẫn không hiểu tại sao thầy Dumbledore lại cho bồ xem tất cả những chuyện đó. Ý mình là, chuyện đó hay thiệt và vân vân... nhưng mà thầy muốn gì?”

“Ai mà biết,” Harry vừa nói vừa gắp miếng bảo hộ răng lợi. “Nhưng thầy nói nó quan trọng và sẽ giúp mình sống sót.”

“Mình thấy hay thiệt chứ,” Hermione nghiêm túc nói. “Chắc chắn là cố gắng biết được càng nhiều càng tốt về Voldemort thì rất khôn ngoan. Chứ không thì làm sao bồ biết được nhược điểm của hắn?”

“Thế bữa tiệc vừa rồi của Thầy Slughorn ra sao?” Harry hỏi một cách khó khăn qua miếng bảo vệ răng lợi.

“Ồ, kể ra cũng vui lắm,” Hermione vừa đeo kính bảo hộ vừa nói. “Ý mình là, thầy hơi bị nói dài nói dai về những thành tích lừng lẫy, và tất nhiên thầy xun xoe McLaggen vì nó quen biết lớn, nhưng thầy đã cho tụi này ăn ngon đã đời và thầy còn giới thiệu tụi này với Gwenog Jones nữa.”

“Gwenog Jones hả?” Ron nói, hai mắt nó mở lớn đằng sau cặp kính bảo hộ. “Gwenog Jones? Đội trưởng đội Holyhead Harpies hả?”

“Đúng vậy,” Hermione nói. “Theo mình nghĩ thì cô ta hơi bị tự phụ, nhưng mà...”

“Đằng kia nói dóc đủ rồi nghe!” Giáo sư Sprout rầy bằng giọng dứt khoát, vừa lướt thật nhanh đến bên tụi nó, vẻ mặt nghiêm khắc. “Các trò còn lệt đệt tuốt đằng sau mọi người, ai cũng đã bắt đầu rồi, và Neville đã hái được trái đầu tiên!”

Tụi nó nhìn quanh; quả thực, Neville đang ngồi đằng kia với đôi môi ứa máu và nhiều vết cào xước ghê rợn dọc theo một bên gương mặt, tay thì nắm chặt một vật màu xanh bự bằng trái nho đang phập phồng.

“Dạ, thưa cô, tụi con bắt đầu ngay bây giờ!” Ron nói, và khi bà Sprout quay đi, nó nói thêm, “lẽ ra nên xài Phép-trùm-kín-mít, Harry hả.”

“Không, không nên chút nào!” Hermione nói và ngay lập tức về mặt dữ tợn, như mọi lần, khi đụng chuyện dính dáng tới Hoàng Tử lai và bùa phép của hắn. “Thôi, làm đi... tụi mình bắt đầu đi...”

Cô nàng đưa mắt nhìn hai đứa kia ngại ngùng; hai đứa nó bèn hít một hơi thật sâu rồi bổ nhào xuống gốc cây u nần nằm giữa tụi nó.

Gốc cây bồng sông dậy tức thì; từ phía trên cùng của gốc cây phóng ra những thân dây leo đầy gai giống như cây gai bụi, quất vun vút vào không trung. Một dây bự quấn vào mái tóc Hermione, và Ron chống trả lại nó bằng một cái kéo chuyên cắt cành; Harry lừa được hai nhánh dây leo vô bẫy và thắt gút chúng lại với nhau; Giữa những nhánh cây như vòi bạch tuộc này hở ra một cái lỗ; Hermione dững cảm thọc tay vô cái lỗ này, thế là cánh tay cô nàng bị mắc kẹt đến tận cùi chỏ; Harry và Ron vừa kéo vừa vặn vẹo mấy sợi dây leo, buộc cái lỗ mở ra lần nữa, và Hermione rút được cánh tay của mình ra, mấy ngón tay nắm chặt một cái giống như cái mà Neville đã hái được. Ngay lập tức, mấy cọng dây leo đầy gai tự thu gọn vào gốc cây, và cái gốc cây sần sùi lại nằm ỉ ra đó trông chẳng khác nào một khối gỗ chết.

“Mấy bồ biết không, mai mốt mình có vườn riêng, mình chẳng đời nào trồng cái đồ quỷ này trong vườn hết,” Ron nói, vừa đẩy cặp kính bảo hộ lên tuốt trên trán vừa lau mồ hôi rịn ra trên mặt.

“Đưa mình cái chén,” Hermione nói, tay nắm chặt trái đậu phập phồng vừa giơ thẳng cánh tay ra xa; Harry chuyển tới một cái chén và cô nàng thả trái đậu vô đó với một vẻ ghê tởm trên mặt.

“Đừng trù trù, vắt nó ngay, chúng ngon nhất khi còn tươi!” Giáo sư Sprout chỉ đạo.

“Dù sao đi nữa,” Hermione nói, tiếp tục câu chuyện bị gián đoạn như thể chưa hề bị gốc cây ấy quật cho một trận, “Thầy Slughorn cũng sắp tổ chức một bữa tiệc Giáng sinh, Harry à, phen này bồ đừng hòng đánh bài chuồn nữa bởi vì thầy đã thực sự biểu mình kiểm tra xem bồ rảnh buổi tối nào, cho nên bồ cứ yên chí là bữa tiệc Giáng sinh sẽ tổ chức đúng vào ngày bồ có thể tham dự.”

Harry rên lên. Cùng lúc Ron đứng dậy, nó đang cố gắng bóp nát trái đậu ở trong chén ra bằng cách ấn cả hai bàn tay lên trái đậu và đè nghiêng xuống bằng hết sức mình. Nó tức giận nói, “Lại một bữa tiệc nữa dành cho học trò cưng của Thầy Slughorn hả?”

“Ừ, chỉ trong vòng câu lạc bộ Slug mà thôi,” Hermione nói.

Trái đậu bay vọt ra khỏi mấy ngón tay Ron, đụng vào kiếng của tòa nhà, dội trở lại, trúng ngay chấm đầu của giáo sư Sprout, làm văng đi cái nón cũ kỹ vá víu của bà. Harry rượt theo trái đậu, tóm nó lại; Khi

nó quay về chỗ cũ thì Hermione đang nói, “Này nhé, mình không hề đặt ra cái tên “câu lạc bộ Slug”...”

“Câu lạc bộ Slug,” Ron lặp lại với cái điệu cười khinh khỉnh đáng bì với Malfoy. “Nghe phát chương, mà thôi, mình hy vọng bồ khoái bữa tiệc. Sao bồ không cặp luôn với McLaggen, để Thầy Slughorn phong luôn bồ với hân làm Vua Slug và Hoàng hậu Slug...”

“Tụi này được phép dẫn theo bạn,” Hermione nói, chẳng biết vì lý do gì mà đỏ như cả mặt mũi, “và mình đã tính rủ bồ đi, nhưng nếu bồ cho là chuyện vợ vẫn thì mình sẽ không làm phiền bồ đâu!”

Harry bỗng nhiên ước gì trái đậu đã bay xa hơn một chút, để nó khỏi phải ngồi đây với đôi bạn này. Bị hai bạn làm ngơ, Harry vợ cái chén đựng trái đậu và bắt đầu tìm cách tách vỏ đậu ra bằng những phương pháp mạnh mẽ nhất và ồn ào nhất mà nó có thể nghĩ ra; nhưng thiệt xui xẻo, nó vẫn phải nghe từng lời trong câu chuyện của hai đứa kia.

“Bồ tính rủ mình đi hả?” Ron hỏi, giọng khác đi liền.

“Ừ,” Hermione tức giận nói. “Nhưng rõ ràng là bồ muốn mình cặp với McLaggen hơn...”

Hai đứa cùng nín thinh trong khi Harry tiếp tục dùng cái bay động vô trái đậu ngoan cố.

“Không, mình đâu có muốn...” Ron nói, giọng nhỏ rí.

Harry động huyệt trái đậu, cái bay va trúng vô chén làm cái chén bể tan tành.

“Chừa lành,” nó hấp tấp nói ngay, vừa dùng cây đũa phép khều khều mấy cái miếng chén, chúng bèn vọt trở lại vị trí cũ và liền lại y như trước. Tuy nhiên vụ bể chén dường như nhắc nhở Ron và Hermione nhớ ra sự hiện diện của Harry. Hermione dậm ra sượng sùng và lập tức lật rối tinh beng cuốn sách Cây ăn thịt trên thế giới để tìm ra cách vắt nước đậu Bầy Lèo cho đúng; Ron ngược lại, coi bộ ngượng nghịu nhưng vui ra mặt.

“Đưa cái đó lại đây, Harry,” Hermione nói gấp. “Sách nói tụi mình nên dậm nó bằng cái gì đó nhọn...”

Harry đưa cho Hermione cái chén đựng trái đậu; cả nó và Ron đều đeo lại kính bảo hộ lên mắt và bỏ nhào xuống gốc cây một phen nữa. Trong lúc vật lộn với một nhánh dây leo đầy gai lăm le siết họng, Harry nghĩ, thực ra thì nó cũng không đến nỗi ngạc nhiên lắm; nó đã có linh cảm mơ hồ là điều này có thể xảy ra, sớm hơn hay muộn hơn thôi. Nhưng nó không biết chắc là nó sẽ có cảm nghĩ thế nào về chuyện đó... Nó và Cho bây giờ nhìn nhau đã thấy ngượng ngùng, đừng nói chi mở miệng chuyện trò với nhau; Nếu Ron và Hermione bắt đầu hẹn hò với nhau rồi sau đó chia tay nhau, thì sẽ ra sao? Liệu tình bạn của tụi nó có còn hay không? Harry nhớ lại mấy tuần lễ mà hai đứa tụi nó không thèm nói chuyện với nhau hồi còn học năm thứ ba; nó đã không vui sướng gì khi phải làm cái chuyện bắc cầu cho hai đứa nó xáp trở lại. Mà rồi, nếu hai đứa nó không chia tay thì sao? Nếu tụi nó kết nhau như anh Bill và chị Fleur thì sao, và lúc đó sự có mặt của người thứ ba chẳng khác nào kỳ đà cản mũi, liệu nó có bị ra rìa vĩnh viễn không?

“Tóm được rồi!” Ron hét lên, kéo ra khỏi gốc cây một trái đậu thứ hai vừa đúng lúc Hermione tìm được cách tách vỏ được trái thứ nhất, thế là cái chén đầy những hạt đậu ngo ngoe như những con trùn xanh lá cây.

Phần còn lại của buổi học qua đi mà không ai nhắc nhở gì đến tiệc tùng của Thầy Slughorn nữa. Mặc dù Harry để ý quan sát hai đứa bạn rất kỹ trong mấy ngày tiếp theo, nhưng Ron và Hermione dường như chẳng khác xưa lắm, ngoại trừ cái chuyện tụi nó tỏ ra lịch sự với nhau hơn. Harry đồ chừng nó phải chờ để coi chuyện gì xảy ra dưới ảnh hưởng của bia bơ trong căn phòng Thầy Slughorn có đèn thấp mờ mờ vào đêm mở tiệc. Còn trong lúc này thì nó có những mối lo cấp bách hơn.

Katie Bell vẫn còn nằm trong bệnh viện Thánh Mungo, không có mấy triển vọng xuất viện sớm, điều này có nghĩa là đội bóng Gryffindor đầy hứa hẹn mà Harry đã bỏ công luyện tập công phu kể từ tháng Chín đến giờ đâm ra thiếu mất một Truy thủ. Nó cứ chần chừ việc trám chỗ Katie với hy vọng cô sẽ trở lại đội, nhưng trận đấu khai mạc giữa đội nó và đội Slytherin đang tới gần, và nó rất cuộc đành phải chấp nhận cái thực tế là Katie không thể về kịp để dự cuộc thi đấu.

Harry không nghĩ là nó có thể gồng mình làm thêm một cuộc thi đấu thử nữa cho tất cả học sinh nhà Gryffindor để tuyển chọn một Truy thủ bổ sung. Một hôm, với còi lòng nặng nề, mà duyên cớ chẳng dính dáng gì tới Quidditch, Harry chặn đường Dean sau buổi học môn Biến Hình. Hầu hết những học sinh khác trong lớp đã ra về, mặc dù cả đồng chim vàng lú lo vẫn còn bay vòng vòng quanh phòng học. Toàn bộ lũ chim ấy là sáng tác của Hermione; không một ai khác có thể phù phép thành công dù chỉ biến từ không khí ra một cọng lông vũ.

“Bồ còn hứng chơi ở vị trí Truy thủ không?”

“Cái gì...? Còn chứ, dĩ nhiên!” Dean hồi hộp nói. Harry nhìn qua vai Dean, thấy Seamus Finnegan liệng sách vô cặp, vẻ mặt chua chát. Một trong những l do khiến Harry ngại ngần mời Dean vào đội bóng là nó biết Seamus sẽ không vui. Nhưng mặt khác, nó phải làm điều gì đó có lợi nhất cho đội, mà Dean thì bay trội hơn Seamus trong kỳ thi đấu tuyển chọn cầu thủ.

“Vậy thì, bồ vô đội,” Harry nói. “Tối nay có một buổi tập lúc bảy giờ đúng.”

“Được,” Dean nói. “Đã quá, Harry! Mèn ơi, mình phải nói cho Ginny biết ngay mới được!”

Anh chàng vọt ngay ra khỏi phòng, bỏ lại Harry và Seamus với nhau, một khoảnh khắc không dễ chịu chút nào, lại bị khó chịu hơn khi bầy chim én vàng của Hermione cứ bay vi vút phía trên đầu tụi nó và một con ị luôn một cái trên đầu Seamus.

Seamus không phải là người duy nhất bất bình về việc chọn người thay thế Katie. Tiếng xì xào vang khắp phòng sinh hoạt chung về chuyện Harry giờ đây đã chọn hai đứa bạn cùng lớp vô đội tuyển. Nhưng vì

Harry đã từng chịu đựng những lời đồn đại ì xèo còn tệ hơn chuyện này trong đời học sinh của nó, nên nó cũng chẳng bức tức gì cho lắm, dù vậy, áp lực phải thắng trong trận đấu sắp tới với đội tuyển Slytherin vẫn gia tăng. Nếu đội Gryffindor thắng, Harry biết là cả Nhà sẽ quên ngay chuyện họ đã phê phán nó và sẽ thề thốt rằng họ luôn luôn biết đội nhà là một đội tuyệt vời. Nếu tụi nó thua... Chà, Harry chưa chát nghĩ, nó còn phải chịu đựng những lời xì xầm tệ hơn nhiều...

Khi nhìn Dean bay vào buổi tối hôm đó, Harry chẳng có lý do gì để hối tiếc sự chọn lựa của nó; Dean chơi nhịp nhàng với Ginny và Demelza. Hai tấn thủ Peakes và Coote thì luôn tấn tới trong luyện tập. Vấn đề duy nhất là Ron.

Từ lâu Harry đã biết Ron là một cầu thủ không ổn định, nó bị chứng căng thẳng thần kinh và thiếu tự tin, lại không may, cái viễn cảnh lù lù của trận đấu khai mạc mùa bóng dường như khơi lên tất cả những nỗi bất an trước đây của nó. Sau khi để lọt nửa tá gôn, hầu hết do Ginny tấn công, kỹ thuật của nó càng lúc càng trở nên lung tung beng cho đến khi nó kết thúc bằng một cú thụi ngay miệng Demelza Robin.

“Xin lỗi nha, Demelza, chỉ là tai nạn tình cờ, anh thiệt tình xin lỗi!” Ron hét vói theo cô bé trong khi cô nàng lao đảo đáp xuống đất, nhều máu khắp nơi. “Anh chỉ...”

“... hoảng sợ,” Ginny giận dữ nói, cô bé vừa đáp xuống bên cạnh Demelza, và nói, “Chữa lành chữa lặn.”

“Và Ginny này, đừng gọi Ron là đồ đàn độn, em không phải là đội trưởng...”

“Thôi đi, anh có vẻ quá bận đến nỗi không có thì giờ gọi anh ta là đồ đàn độn nên em nghĩ phải có ai đó gọi giùm...”

Harry ráng nín cười.

“Các bạn, bay lên không, chúng ta tiếp tục...”

Nhìn chung đó là một trong những buổi tập tệ nhất của tụi nó trong suốt học kỳ, tuy thế Harry cảm thấy rằng thành thật không phải là chính sách tốt nhất khi mà tụi nó đang đến sát ngày thi đấu.

“Giỏi lắm, các bạn à, mình tin chúng ta sẽ đè bẹp đội Slytherin,” nó hùng hồn nói, và các Tấn thủ cùng Truy thủ rời phòng thay ddood tương đối hài lòng với bản thân.

“Mình đã chơi dở như một bạch cút rỗng,” Ron nói bằng một giọng không thực thà lắm khi cánh cửa được đóng mạnh lại sau lưng Ginny.

“Đâu có, bồ chơi đâu có dở,” Harry kiên quyết nói. “Bồ là thủ môn giỏi nhất mà mình đã tuyển được, Ron à. Vấn đề duy nhất của bồ là tinh thần.”

Nó tiếp tục lên dây cót thần kinh cho Ron suốt trên đường trở về tòa lâu đài, và khi tụi nó lên tới tầng lầu thứ hai, thì Ron đã tỏ ra hơi hơi phấn khởi hơn. Tuy nhiên, lúc Harry đẩy tấm thảm thêu để mở lối đi tắt thông thường của tụi nó về tháp Gryffindor, thì hai đứa nó bắt gặp Dean và Ginny đang quấn lấy nhau trong vòng tay ôm chặt, hôn nhau tha thiết như thể bị dán dính vào nhau.

Dường như có cái gì bực chẳng đầy vẫy vút đột ngột nảy sinh trong bao tử Harry, quào bầu ruột gan nó: máu nóng dường như chảy tràn não nó, khiến cho tất cả nghĩ suy đều biến mất, thay vào đó là một mong muốn man rợ ếm xì bùa Dean thành mứt dẻo. Trong khi đấu tranh với cơn điên bất ngờ này, nó nghe giọng nói Ron như vọng từ đâu xa lắm.

“Úy mèn ơi!”

Dean và Ginny rời ra và nhìn quanh.

“Gì thế?” Ginny nói.

“Anh không muốn bắt gặp chính em gái của mình hôn hít người ta nơi công cộng!”

“Hành lang này vốn vắng vẻ cho đến khi anh xông vô!” Ginny nói.

Dean tỏ ra bối rối. Nó nở một nụ cười đàng tính với Harry nhưng Harry không thèm đáp lại, trong khi con quái vật mới xuất hiện bên trong Harry đang gầm lên đòi đuổi ngay Dean ra khỏi đội bóng.

“Ờ... thôi đi, Ginny,” Dean nói, “tụi mình trở về phòng sinh hoạt chung...”

“Anh đi đi!” Ginny nói. “Em muốn nói một tiếng với ông anh yêu dấu của em!”

Dean bỏ đi, trông có vẻ như anh chàng chẳng tiếc nuối gì cái cảnh đã bỏ lại sau.

“Được,” Ginny nói, hất mái tóc dài đỏ rực ra khỏi gương mặt và trừng mắt nhìn Ron, “chúng ta hãy giải quyết vụ này một lần và vĩnh viễn. Em cặp bồ với ai hay làm gì với người ta không mắc mớ gì đến anh hết, anh Ron à...”

“Có chứ!” Ron nói, giận dữ không kém. “Bộ em tưởng anh muốn người ta nói em gái của anh là một...”

“Một cái gì?” Ginny hét lên, rút cây đũa phép của cô bé ra. “Chính xác là một cái gì hả?”

“Ron không có ý gì đâu, Ginny...” Harry tự động can ngăn, mặc dù con quái vật vẫn đang gào thét tán thành lời của Ron.

“Ồ, anh có ý đấy chứ!” Cô bé nói, vừa trừng mắt nhìn Harry. “Chỉ vì anh chưa từng được hôn hít ai trong đời, chỉ vì cái hôn ngọt ngào nhất mà anh nhận được từ trước cho tới giờ là của dì Muriel...”

“Câm miệng lại!” Ron gào lên, bỏ qua giai đoạn đỏ mặt, chuyển thẳng sang tím mặt.

“Không!” Ginny cũng gào lên, không còn tự chủ nữa. “Em đã nhìn thấy cảnh anh với con mẹ Nhót, mỗi lần anh nhìn thấy ả là anh hy vọng ả hôn lên má anh một cái, thiệt là thảm hại! Nếu anh có bồ bịch, được hôn hít thỏa thuê, anh sẽ bớt bận tâm quá đáng về chuyện mà ai ai cũng làm!”

Ron cũng đã rút cây đũa phép của nó ra; Harry vội bước ra đứng giữa hai anh em chúng.

“Mày không hiểu điều mà mày đang nói!” Ron gầm lên, cố gắng gạt Harry ra để nhắm cho trúng Ginny, trong khi Harry đứng án ngay trước mặt cô bé và dang rộng hai tay. “Chẳng qua tao không làm chuyện đó nơi công cộng! “

Ginny rú lên cười nhạo báng, vừa cố đẩy Harry qua một bên.

“Vậy anh từng hôn hít con Pigwidgeon hả? Hay là anh có tấm hình của dì Muriel nhét dưới gối?”

“Mày...”

Một vệt sáng màu cam bay vèo ngay dưới nách trái Harry và trượt Ginny trong vài phân; Harry đẩy Ron vô sát tường.

“Đừng có ngu...”

“Anh Harry hôn hít Cho Chang!” Ginny hét, giọng cô bé ghen ngào. “Và chị Hermione hôn hít Viktor Krum, chỉ có anh, anh Ron, là làm như thế đó là chuyện đáng tởm, mà chẳng qua vì kinh nghiệm của anh chỉ bằng tới kinh nghiệm của một đứa con nít mười tuổi!”

Và nói tới đó, cô bé dùng dùng bỏ đi. Harry vội buông Ron ra; vẻ mặt anh chàng này bùng bùng sát khí. Cả hai đứa nó đứng đó, thở hồng hộc, cho đến khi bà Norris, con mèo của thầy giám thị Filch, xuất hiện ở góc hành lang, phá vỡ sự căng thẳng.

“Đi thôi,” Harry nói, khi tiếng chân lệt xệt của thầy Filch vọng đến tay tụi nó.

Tụi nó vội vã đi ngược lên cầu thang và dọc theo một hành lang lầu bảy.

“Này, tránh đường!” Ron nạt một cô gái nhỏ khiến cô bé nhảy dựng lên vì kinh sợ và làm rớt một chai nòng nọc.

Harry khó lòng chú ý đến tiếng thủy tinh bể tan; nó cảm thấy hoang mang, chóng mặt; có lẽ bị sét đánh cũng na ná như vậy. Nó tự nhủ, chẳng qua vì đó là em gái của Ron, mình không thích nhìn thấy cô bé hôn Dean bởi vì cô bé là em của Ron...

Nhưng đầu óc nó cứ tự động diễn cái cnahr tởm hành lang vắng vẻ đó, như là chính nó hôn Ginny thay

vì... Con quái vật bên trong nó rên ư ử... nhưng rồi nó lại thấy tiếp cảnh Ron kéo toạc tấm màn bằng thảm thêu ra và chĩa cây đũa phép vô người nó, hét lên cái gì đó nghe như “phụ lòng tin” ... “tưởng đâu là bạn mình”...

Khi hai đứa đi gần tới Bà béo, Ron đột ngột hỏi, “Bồ có nghĩ là Hermione từng hôn hít Krum không?”

Harry giật mình, đầy mặc cảm tội lỗi và vội chuyển trí tưởng tượng của nó ra khỏi cái hành lang nơi mà Ron không xông vào, nơi chỉ có nó và Ginny với nhau mà thôi...

“Cái gì?” Nó bối rối nói. “À... ơ...”

Câu trả lời chân thực là “có”, nhưng nó không muốn nói ra. Tuy nhiên, Ron dường như suy luận ra điều xấu nhất từ vẻ mặt của Harry.

“Súp Đăng quang,” Ron rầu rĩ nói với Bà béo, rồi tụi nó trèo qua lỗ chân dung vào phòng sinh hoạt chung.

Hai đứa nó đều không đá động gì tới Ginny hay Hermione nữa; thật ra thì buổi tối đó tụi nó cũng chẳng nói chuyện với nhau nhiều, chỉ lặng lẽ lên giường ngủ, mỗi đứa chìm trong suy nghĩ của riêng mình.

Harry nằm thao thức một lúc lâu, ngó trao tráo cái vòm giường có bốn cột và cố gắng tự thuyết phục mình rằng tình cảm nó dành cho Ginny chỉ là tình anh em. Chẳng phải trong suốt mùa hè tụi nó đã cùng chơi Quidditch, trêu ghẹo Ron, được những mẻ cười đã đời về anh Bill và nàng Nhót, cùng chung sống với nhau như anh em một nhà hay sao? Hay không phải vậy? Nó đã biết Ginny nhiều năm nay... Đương nhiên là nó muốn bảo bọc cô bé... ddwwong nhiên là nó nên chăm sóc giữ gìn cho cô bé... muốn xé đôi Dean vì dám hôn cô bé... không... nó cần kiểm chế cái tình cảm anh em đặc biệt đó...

Ron ngáy lên một tiếng khò khò.

Cô bé là em của Ron, Harry kiên quyết tự nói với mình. Em của Ron. Cô bé ở ngoài vòng chơi. Nó không thể liều đánh đổi tình bạn với Ron cho bất cứ cái gì. Nó vò cái gối của mình thành một cục méo mó không thoải mái chút nào rồi chờ giấc ngủ đến, cố gắng hết sức không cho suy nghĩ của nó đi lêu bêu đâu đó gần Ginny.

Sáng hôm sau, Harry thức giấc cảm thấy hơi đỡ dần và bối rối vì một loạt chiêm bao. Trong những giấc chiêm bao đó, Ron vác gậy Tấn thủ rượt nó chạy thục mạng. Nhưng đến trưa thì nó vui vẻ kể chuyện đó cho chàng Ron thực nghe, anh chàng này chẳng những phớt lờ cả Ginny và Dean, mà còn đối xử ghẻ lạnh với Hermione khiến cô nàng bị tổn thương và hoang mang chẳng hiểu vì đâu. Đã vậy, sau một đêm ngủ ngon, Ron dường như đâm ra dễ quạu và lúc nào cũng chực nổ ra như con trùn Đuôi Nổ. Harry phải bỏ ra cả ngày để cố gắng giảng hòa giữa Ron và Hermione mà chẳng ăn thua gì; cuối cùng, Hermione bỏ đi ngủ trong cơn giận điên người, còn Ron cũng tếch về phòng ngủ nam sinh sau khi điên tiết chửi mắng mấy đứa năm

thứ nhất về tội ngó cậu ta.

Mấy ngày sau, Harry thất vọng nhận thấy cơn hưng hăng của Ron chẳng hề tiêu tan đi. Nhưng tệ hơn nữa là cơn quạu đó trùng với sự sa sút kỹ năng giữ gôn của Ron, và điều này khiến nó càng thêm hưng hăng, đến nỗi trong suốt buổi tập dợt Quidditch cuối cùng trước trận đấu ngày thứ bảy, nó chẳng bắt được trái banh nào mà các Truy thủ nhằm vado nó, lại còn quát tháo mọi người dữ đến nỗi Demelza Robin phát khóc.

“Anh im đi, để cho bạn ấy yên,” Peakes hét, nó chỉ cao bằng hai phần ba Ron, nhưng phải ghi nhận là nó đang cầm một cây gậy to đùng.

“ĐỦ RỒI!” Harry rống lên, nó vừa nhìn thấy Ginny lướt về phía Ron, và nhớ ra cô bé nổi tiếng về độc chiêu ếm Bùa Ba bị, nó vội phóng lên can thiệp trước khi sự việc đi quá đà.

“Peakes, đi gom lại mấy trái Bludger. Demelza, bình tĩnh lại, bữa nay em chơi hay lắm, Ron...” nó đợi cho đến khi những người khác trong đội đi xa ngoài tầm tai mới nói, “Bồ là bạn chí thân của mình, nhưng nếu cứ tiếp tục đối xử với những người khác như vậy thì mình sẽ phải tống bồ ra khỏi đội thôi.”

Nó thực sự thoáng nghĩ là Ron có thể nhảy vô đập nó, nhưng lại xảy ra một chuyện còn tồi tệ hơn: Ron dường như buông xuôi trên cây chổi bay. Ron mất hết tinh thần chiến đấu và nói, “Mình rút lui. Mình thảm quá.”

“Bồ không thảm hại và bồ cũng không rút lui!” Harry nói vẻ dữ dằn, tay nắm ngược áo Ron. “Khi bồ chơi đúng phong độ thì bồ giữ được tất cả, bồ chỉ bị vấn đề tinh thần mà thôi!”

“Bồ nói mình là đồ tâm thần hả?”

“Ừ, có lẽ vậy!”

Hai đứa trừng mắt ngó nhau một lúc, rồi Ron lắc đầu mệt mỏi. “Mình biết bồ chẳng còn thì giờ để tìm một thủ môn mới, cho nên ngày mai mình vẫn chơi, nhưng nếu tụi mình thua, và chắc là tụi mình sẽ thua, thì mình sẽ tự rút ra khỏi đội,”

Harry nói gì chẳng nữa thì cũng không thay đổi được gì. Nó đã cố gắng kích động lòng tự tin của Ron trong suốt bữa ăn tối, nhưng Ron quá bận gặt gồng và cầu nhàu với Hermione nên chẳng buồn để ý.

Harry vẫn kiên trì thuyết phục trong phòng sinh hoạt chung buổi tối hôm đó, nhưng sự khẳng định của nó rằng đội bóng sẽ tiêu tùng nếu Ron rút ra không được vững vàng lắm, bởi vì cái thực tế là toàn đội đang ngồi chúm chụm nhau trong một góc xa xa, rõ ràng là đang xì xèo về Ron và liếc cho thẳng này những ánh mắt khó chịu. Cuối cùng Harry thử nổi sung lên một lần nữa để kích Ron phải có thái độ phản công, và cả thái độ bảo vệ khung thành (nó hy vọng thế), nhưng chiến thuật này cũng không có vẻ thành công hơn chiến thuật động viên cổ vũ cho lắm; Ron đi ngủ vẫn với tâm trạng buồn bã thất vọng.

Harry lại nằm thao thức hồi lâu trong bóng tối. Nó chẳng muốn thua trong trận đấu sắp tới; không chỉ vì đó là trận đấu tiên nó sẽ chơi trong vai trò đội trưởng, mà còn vì nó quyết định phải chiến thắng Draco Malfoy trong môn Quidditch ngay cả trong trường hợp nó không thể chứng minh được sự nghi ngờ của nó đối với Malfoy. Nhưng nếu Ron cứ chơi như trong mấy trận tập dượt vừa qua thì cơ hội chiến thắng thật là mỏng manh.

Giá mà nó có thể làm cái gì đó khiến cho Ron bình tĩnh tự tin lại... khiến Ron chơi đúng phong độ ngon lành nhất của mình... cái gì đó đảm bảo cho Ron có một ngày thực sự tuyệt vời...

Và câu trả lời chợt bật ra trong một cú nháng rục rờ bất ngờ đầy ngẫu hứng.

Bữa điểm tâm sáng hôm sau là chuyện khích bác thông thường; đội Slytherin huýt gió, la chộ um xùm khi mỗi thành viên của đội Gry đi vào Đại sảnh đường. Harry ngó lên trần nhà và thấy một bầu trời xanh nhạt trong veo: một chiều lành.

Đám cổ động viên ở bàn ăn nhà Gryffindor, một khối đỏ và vàng kim vững chắc, rộ lên khi Harry và Ron đến gần. Harry toét miệng cười và đưa tay vẫy vẫy; Ron nhếch mép một cách yếu ớt và lắc đầu.

“Phấn khởi lên, Ron!” Lavender kêu. “Em biết anh sẽ xuất sắc!” Ron phớt lờ cô bé.

“Trà không?” Harry hỏi Ron. “Hay cà phê? hay nước bí?”

“Gì cũng được,” Ron ử rử nói, vừa uể oải cắn một miếng bánh mì nướng.

Vài phút sau Hermione đến, cô bé đã phớt lờ ngán kiêu cư xử khó ưa của Ron dạo gần đây nên không thèm ngồi chung bàn với hai đứa nó nữa, nhưng giữa đường đi lên bàn ăn phải trên, cô bé dừng chân.

“Hai bồ cảm thấy sao?” Cô bé bgaapj ngừng hỏi, hai mắt ngó cái chấm đầu của Ron.

“Khỏe,” Harry nói, nó đang tập trung vào chuyện đưa cho Ron một ly nước bí. “Của bồ nè, Ron. Uống hết đi.”

Ron vừa mới đưa ly lên tới miệng thì Hermione kiên quyết nói.

“Đừng uống, Ron!”

Cả Harry và Ron ngược nhìn lên Hermione.

“Tại sao đừng?” Ron nói.

“Bồ vừa bỏ cái gì đó vô trong ly nước.”

“Bồ nói gì?” Harry nói.

“Bồ nghe rõ mà. Mình thấy. Bồ vừa rót cái gì đó vô trong ly nước của Ron. Bồ còn đang cầm cái chai trong tay kìa !”

“Mình chẳng hiểu bồ đang nói về cái gì,” Harry nói, vội vã nhét cái chai nhỏ vô trong túi áo.

“Rom, mình khuyên bồ đừng nên uống cái đó !” Hermione lại nói, tỏ vẻ lo sợ, nhưng Ron đưa ly lên, uống một cái ực hết trơn, và nói, “Đừng sai biểu mình nữa, Hermione à.”

Cô nàng có vẻ bị xúc phạm. Cúi thấp xuống để cho chỉ một mình Harry có thể nghe lọt tai, cô nàng nói rít qua kẽ răng, “Bồ đáng bị đui học vì chuyện đó. Mình không bao giờ có thể tin là bồ làm chuyện đó, Harry à !”

“Coi, ai đang nói vậy cà,” nó thì thào đáp lại. “Gần đây có ếm bùa lú lẫn cho ai hả ?”

Hermione dừng dừng bỏ đi khỏi cái bàn của hai đứa nó. Harry nhìn theo cô nàng đi mất mà không hề hối tiếc. Hermione chưa bao giờ thực sự hiểu công việc Quidditch nghiêm trọng nhường nào. Rồi nó quay lại nhìn Ron, anh chàng còn đang chớp chép liếm môi.

“Gần tới giờ rồi,” Harry nói về vô tư.

Lớp cỏ phủ sương giá kêu lạo xạo dưới chân khi hai đứa nó cùng rào bước đến sân vận động.

“Ừ,” Ron nói, trông nó nhợt nhạt và có vẻ bệnh.

Ginny và Demelza đã mặc đồng phục chơi Quidditch của tụi nó và chờ đợi trong phòng thay đồ.

“Hoàn cảnh thi đấu coi bộ lý tưởng,” Ginny nói, phớt lờ Ron. “Và đoán thử coi? Tay Vaisey Truy thủ đội Slytherin ấy... hắn bị động một trái Bludger vô đầu trong buổi tập dợt của tụi nó ngày hôm qua, hắn đau quá nên bữa nay không thi đấu được! Nhưng tuyệt hơn nữa là... Malfoy cũng không thi đấu vì bệnh !”

“Cái gì ?” Harry nói, xoay người hắn lại để trợn mắt nhìn cô bé. “Nó bệnh hả? Nó bị bệnh gì vậy ?”

“Ai biết, nhưng điều đó thiệt là hên cho tụi mình,” Ginny hớn hờ nói. “Họ thế Harper vô chỗ nó ; tay này cũng nằm với em và dần.”

Harry mỉm cười đáp lại một cách mập mờ, nhưng khi mặc vào bộ áo chùng đỏ tía rồi, đầu óc nó không còn tha thiết tới Quidditch nữa. Malfoy trước đây đã từng nại có bị thương không thể chwoi trong một trận đấu, và nhân cơ đó nó đã mách mung sao cho cả trận phải sắp lịch lại vào thời điểm thuận lợi hơn cho đội Slytherin. Tại sao bây giờ nó lại vui vẻ để cho đứa khác chơi thế nó? Nó bị bệnh thực hay chỉ giả dò?

“Mờ ám quá hả ?” Harry nói nhỏ với Ron. “Malfoy mà không thi đấu à ?”

“Mình thấy vậy là may mắn đó chứ,” Ron nói, trông có vẻ sống động hơn một chút. “Và Vaisey cũng ở

ngoài sân luôn, nó là thằng ghi bàn giỏi nhất, mình không thể mơ gì hơn... Ái chà!” Nó bỗng nhiên kêu lên, ngay người ra trong tư thế đang đeo găng thủ môn được nửa chừng, nhìn sững Harry.

“Gì vậy?”

“Mình... bồ...” Ron hạ thấp giọng đột ngột, trông nó vừa sợ vừa hồi hộp. “Nước mình uống... món nước bí của mình... bồ đã...?”

Harry nhướn chân mày lên, nhưng không nói gì ngoại trừ câu: “Năm phút nữa tụi mình sẽ bắt đầu, bồ nên mang giày bột vô.”

Hai đứa đi ra sân đấu giữa tiếng hoan hô và la chộ rân trời. Ở một đầu sân vận động rợp toàn màu đỏ và vàng kim; đầu kia là một biển màu xanh lá và trắng bạc. Nhiều học sinh nhà Hufflepuff và Ravenclaw cũng chia hai phe: giữa tất cả những tiếng reo hò và vỗ tay, Harry có thể nghe rõ ràng tiếng rống từ cái nón đầu sư tử trứ danh của Luna Lovegood.

Harry bước tới bên trọng tài, bà Hooch, người đang đứng trong tư thế sẵn sàng thả những trái banh ra khỏi lồng.

“Các đội trưởng, bắt tay,” bà nói, và bàn tay Harry bị nghiền đau điếng trong bàn tay của đội trưởng mới nhà Slytherin, Urquhart.

“Leo lên chổi. Chờ còi thổi... ba... hai... một...”

Tiếng còi vang lên, Harry và những đứa khác đập mạnh xuống mặt đất đông cứng, và tụi nó bay lên.

Harry bay lượn vòng quanh vành đai sân đấu, nhìn quanh quất tìm kiếm trái banh Snitch đồng thời canh chừng Harper, tay này đang bay hình chữ chi tuốt phía dưới nó. Bỗng nhiên một giọng nói khác hẳn giọng bình luận viên mọi khi vang lên nghe chói lói lỗ tai.

“Đấy, họ đã bắt đầu, và tôi cho rằng tất cả chúng ta đều ngạc nhiên khi thấy đội bóng mà Potter thành lập trong năm nay. Căn cứ vào cách chơi ba trợn của Ron Weasley ở vị trí thủ môn hồi năm ngoái, nhiều người nghĩ rằng có lẽ anh ta phải ra khỏi đội thôi, nhưng dĩ nhiên, là bồ bịch thân thiết với đội trưởng cũng có lợi...”

Những lời bình này được đón nhận bằng những tràng vỗ tay và hò reo vang lên từ khán đài cánh Slytherin. Cỡi trên cây chổi bay, Harry vươn cổ ngoái nhìn về vị trí của bình luận viên. Một tay cao nhòng, da bọc xương, có cái mũi hình đang đứng đó, nói qua cái loa huyền bí vốn trước đây thuộc về Lee Jordan; Harry nhận ra hẳn là Zacharias Smith, một cầu thủ của đội Hufflepuff, kẻ mà nó không ưa chút nào.

“A, đột tấn công đầu tiên của đội Slytherin vào cột gôn, Urquhart đang lao xuống sân đấu và...”

Bao tử Harry lộn tùng phèo.

“... Weasley đã bắt được bóng, chu choa ời, tôi nghĩ cậu chàng đôi khi cũng hên...”

“Đúng vậy, Smith à, cậu ta đang hên,” Harry lẩm bẩm, nhoen miệng cười một mình, đồng thời nó lao vào giữa những Truy thủ giương mắt nhìn xung quanh tìm kiếm vết tích của trái banh Snitch rất khó truy bắt.

Trận đấu trôi qua được gần nửa tiếng đồng hồ, đội Gryffindor dẫn trước sáu không, Ron đã cứu cột gôn mấy bàn thực sự ngoạn mục, có vài bàn được cứu bằng chót gang tay của nó, và Ginny đã ghi được bốn trong sáu điểm của đội Gryffindor. Điều này đã khóa hòng hết sức hiệu nghiệm anh chàng ZacHarryia, khiến anh ta hết la lối lạc đề về chuyện hai anh em nhà Weasley được tuyển vô đội chỉ vì Harry khoái tụi nó. Anh ta bèn chuyển tông, nhắm vô Peakes và Coote.

“Dĩ nhiên, Coote không thực sự có vóc dáng của một tấn thủ,” ZacHarryia cao giọng, “Tấn thủ nhìn chung cần nhiều cơ bắp hơn...”

“Đấm một trái Bludger vô mõm nó!” Harry bảo Coote khi bay ngang qua nó, nhưng Coote miệng cười toe toét, lại chọn Harper để nện cho trái Bludger kế tiếp, tay Harper này vừa bay ngược hướng qua Harry. Harry hết sức khoái khi nghe một tiếng hự đã lổ tai, nghĩa là trái Bludger đã đánh trúng mục tiêu.

Có vẻ như đội Gryffindor không thể nào chơi dở đi được. Tụi nó cứ ghi hết bàn này đến bàn khác, trong khi ở đầu kia sân đấu, Ron bảo vệ các cột gôn khá dễ dàng. Bây giờ nó đã thực sự mỉm cười, và khi đám đông hoan hô một pha cứu gôn thành công của nó bằng giọng đồng ca bài hát phổ biến cũ rích Weasley là vua chúng mình, nó còn giả bộ điều khiển ban đồng ca từ trên cao.

“Bữa nay nó tưởng nó là cái gì đặc biệt lắm hả?” Một giọng nói cạnh khoe vang lên, và Harry suýt nữa bị đấm văng ra khỏi cây chổi bay khi Harper đung thiết mạnh vô nó một cách có tính toán. “Đồ phản bội huyết thống...”

Lúc đó bà Hooch đang quay lưng lại phía tụi nó, và mặc dù cổ động viên Gryffindor bên dưới đang hò hét giận dữ, khi bà Hooch quay lại thì Harper đã nhanh chóng chuồn mất. Vai đau buốt, Harry rượt theo Harper, quyết tâm nện trả đũa...

“Và tôi cho rằng Harper của đội Slytherin vừa nhìn thấy trái banh Snitch!” Zacharias Smith gào lên trong loa. “Đúng rồi, chắc chắn là anh đã nhìn thấy cái gì đó mà Potter không thấy!”

Smith đúng thật là một thằng ngu, Harry nghĩ, chẳng lẽ thằng này không thấy hai đứa nó đụng nhau sao? Nhưng ngay sau đó, bao tử nó dường như rớt từ trên trời xuống – Smith nói đúng và Harry đã nhầm: Harper không hề phóng vọt lên một cách ngẫu nhiên; nó đã thấy cái mà Harry không thấy: trái banh Snitch đang bay cực nhanh ngay phía trên đầu tụi nó, lấp lánh sáng rực trên nền trời xanh trong.

Harry tăng tốc vọt lên cao; gió hú ù ù bên tai nó khiến cho tất cả âm thanh bình luận của Smith và tiếng ồn ào của đám đông đều bị nhấn chìm, nhưng Harper vẫn còn ở phía trước nó, và đội Gryffindor chỉ mới vượt trước một trăm điểm; nếu Harper tới trước và đội Gryffindor thua... và giờ đây Harper chỉ còn cách trái banh mấy tấc, tay nó đang vươn ra...

“Ồi, Harper!” Harry gào lên tuyệt vọng. “Malfoy trả mày bao nhiêu để thi đấu thay cho nó hả?”

Nó không biết cái gì khiến cho nó nói điều đó, nhưng Harper giật thót; nó lóng ngóng cố chụp trái banh Snitch, nhưng để banh tuột khỏi mấy ngón tay, và theo đà lao tới, nó vượt qua khỏi trái banh. Harry bèn thực hiện một động tác vĩ đại chụp lấy trái banh nhỏ xíu đang vùng vẫy, và tóm được.

“DÔ!” Harry gào to. Xoay chổi vòng lại, nó đâm sầm trở xuống mặt đất, tay giơ cao trái banh Snitch. Khi đám đông nhận ra điều gì đã xảy ra, một tiếng gầm nổ ra, lớn đến nỗi gần như át cả tiếng còi báo hiệu trận đấu kết thúc.

“Ginny, em đi đâu đó?” Harry gào theo. Nó nhận ra mình bị mắc kẹt giữa cái ôm chăm tập thể giữa không trung với những người khác trong đội, nhưng Ginny thì lướt qua tụi nó, tiếp tục lao nhanh tới trước cho đến khi tông một cái rầm vô cái bục dành cho bình luận viên. Trong khi đám đông rú to và ré lên cười, toàn đội Gryffindor đáp xuống bên cạnh đồng gỗ bể tanh banh đè lên thân anh chàng Zacharias đang yếu ớt cựa quậy: Harry tỉnh bơ nói với giáo sư McGonagall đang nổi giận, “Thưa cô, con quên thả lại, con xin lỗi vậy.”

Harry bật cười, tách ra khỏi những người khác trong đội, ôm lấy Ginny, rồi buông ra thiệt là nhanh. Tránh ánh mắt đăm đăm của cô bé, Ron vỗ lên lưng Ron cổ vũ, tất cả hiềm khích cũ được bỏ qua, toàn đội Gryffindor nắm tay nhau rời khỏi sân đấu, vừa gọi những cái hôn gió đến cổ động viên.

Không khí trong phòng thay đồ thiệt là tương xứng. “Seamus nói tiệc đã bày trên phòng sinh hoạt chung!” Dean hồ hởi nói. “Đi thôi, Ginny, Demelza!”

Ron và Harry là hai đứa cuối cùng rời phòng thay đồ. Tụi nó sắp sửa đi ra thì Hermione đi vào. Cô nàng đang vắn vẹo tấm khăn quàng cổ Gryffindor trong tay, có vẻ buồn giận nhưng kiên quyết. “Harry, mình muốn nói với bồ một lời.” Cô nàng hít vô một cái thiệt sâu. “Lẽ ra bồ không nên làm vậy. Bồ đã nghe Thầy Slughorn nói rồi đó, nó bất hợp pháp.”

“Vậy bồ định làm gì, tố cáo tụi này à?” Ron hỏi gặng lại.

“Hai bồ đang nói về cái gì vậy?” Harry hỏi, vừa quay ra treo cái áo chùng của nó lên để hai đứa kia không thấy nó nhe răng cười.

“Bồ biết quá rõ tụi này đang nói về cái gì mà!” Hermione âm ức nói. “Bồ pha thuốc may mắn vô nước bí của Ron trong bữa điểm tâm! Phức lạc được!”

“Đâu có, mình không hề làm vậy,” Harry nói, quay lại để đối mặt với hai đứa nó.

“Có, Harry, bồ có làm, và vì vậy mà mọi thứ diễn ra suôn sẻ, cầu thủ đội Slytherin không thể tham dự trận đấu, và Ron cứu được tất cả các cột gôn!”

“Mình không hề pha gì vô hết!” Harry nói, cười toét cả miệng. Nó thọc tay vô túi áo khoác lấy ra một cái chai nhỏ xíu mà Hermione đã nhìn thấy trong tay Harry vào buổi sáng. Cái chai vẫn đầy ắp thuốc vàng óng và nút chai vẫn còn gắn chặt bằng sáp. “Mình muốn Ron tưởng vậy, nên khi thấy bồ nhìn, mình giả bộ như rót vô ly của nó.”

Nó nhìn Ron, “Bồ cứu được mọi cột gôn bởi vì bồ có cảm giác may mắn. Nhưng bồ đã thành công nhờ vào chính tài sức của bồ.”

Nó lại nhét cái chai vô túi áo.

“Thiệt tình là không có gì hết trong món nước bí của mình hả?” Ron nói, hơi ngần ngại. “Nhưng mà thời tiết thì tốt... và Vaisey không thể thi đấu... mà thiệt là mình không hề được uống thuốc hên sao?”

Harry lắc đầu. Ron há hốc mồm nhìn nó một lát, rồi quay lại Hermione, nhái giọng cô bé. “Bồ bỏ Phúc lạc dưọc vô trong nước uống của Ron hồi sáng này, Ron cứu được tất cả các cột gôn! Thấy chưa! Mình có thể cứu gôn mà không cần trợ lực, Hermione à!”

“Mình không hề nói bồ không thể... Ron à, chính bồ cũng tưởng là bồ được uống thuốc mà!”

Nhưng Ron đã bước ngang qua mặt cô nàng đi ra cửa với cây chổi bay vác trên vai.

“Ờ,” Harry nói để phá tan sự im lặng đột ngột; nó đã không dè kế hoạch của nó lại bị phản thùng như vậy. “VẬY... Tụi mình có nên đi ăn tiệc không?”

“Bồ đi đi!” Hermione nói, chớp chớp mắt để ngăn lệ rơi. “Lúc này mình phát chán Ron rồi, mình không biết mình đã làm gì...”

Và cô nàng cũng dửng dưng đi ra khỏi phòng thay đồ.

Harry bước chậm chậm lên sân trường, về phía tòa lâu đài, ngang qua đám đông, nhiều người hét lên chúc mừng nó, nhưng nó có một cảm giác nặng nề là bị thất vọng; nó đã tưởng chắc là nếu Ron thắng trận đấu này, thì Ron và Hermione sẽ lập tức trở lại là bạn bè như xưa. Nó không biết làm cách nào để có thể giải thích với Hermione, rằng cái điều mà Hermione khiến cho Ron bị tổn thương chính là việc cô nàng đã hôn Viktor Krum, cho dù thời điểm xảy ra cái tội đó đã từ lâu quá rồi.

Harry không gặp được Hermione trong bữa tiệc mừng chiến thắng của nhà Gryffindor. Lúc nó đến thì bữa tiệc đang hồi tưởng bừng náo nhiệt nhất. Sự xuất hiện của nó lại làm nổi lên một tràng vỗ tay và hoan hô

mới, và chẳng mấy chốc nó bị một đám người vây quanh chúc tụng. Vừa mới cố gắng rút ra khỏi anh em nhà Creevey cứ đòi phân tích từng pha một của trận đấu, thì lại có một đám con gái cứ bu quanh, chơm chớp mắt và cười ồ với cả những lời bình ít thú vị nhất của nó, nên nó coi bộ mất khá lâu mới có thể tìm ra Ron. Cuối cùng, nó tự giải vây cho mình thoát khỏi Romilda Vane, cô nàng này gợi ý trắng trợn là muốn đi cùng Harry đến bữa tiệc Giáng sinh của Thầy Slughorn. Khi nó lách được đến gần cái bàn để thức uống, nó đi thẳng tới gặp Ginny, con Bông Thoa Lùn Arnold đang cõil lên vai cô bé, và con mèo Crookshanks đang kêu meo meo bên gót chân Ginny đầy hy vọng.

“Kiếm anh Ron hả?” Cô bé hỏi, nở nụ cười ngạo nghễ. “Anh ta ở đằng kia kìa, đồ đạo đức giả thối tha ấy.”

Harry ngó về phía cái góc phòng mà cô bé chỉ. Ở đó, giơ mình ra trước mắt cả căn phòng, Ron đang đứng, quàng tay quanh Lavender Brown sát đến nỗi khó mà biết tay ả tay ai.

“Trông như thể anh ta đang cạp cái mặt chị ta hả?” Ginny nói với vẻ thất vọng nào nê. “Nhưng em cho rằng anh ấy cần phải tinh luyện lại kỹ thuật thế nào đó. Trận đấu hay lắm, anh Harry à.”

Ginny vỗ nhẹ lên cánh tay Harry; nó cảm thấy bồi hồi trong dạ, nhưng rồi cô bé bỏ đi để lấy cho mình một chai bia bọt. Crookshanks lon ton chạy theo sau cô bé, đôi mắt vàng khè của nó cứ trừng trừng ngó con Arnold.

Harry quay lưng lại phía Ron, anh chàng này không có vẻ gì sẽ sớm tỉnh cơn mê, vừa lúc cái lỗ chân dung đóng lại. Với một cảm giác nôn nao, nó tưởng như nhìn thấy một mái tóc nâu dày bông bênh thoáng phất qua tầm mắt.

Nó lao tới trước, lách tránh Romilda Vane một lần nữa, và đẩy cái lỗ chân dung Bà béo ra. Hành lang bên ngoài dường như vắng ngắt.

“Hermione ơi?”

Nó tìm thấy Hermione trong phòng học không khóa đầu tiên mà nó thử vào. Cô bé đang ngồi bên bàn giáo viên, một mình, nếu không kể bầy chim yến vàng đang bay quanh trên đầu; hẳn nhiên là Hermione đã úm ba la ra chúng từ trong không khí. Harry không thể không ngưỡng mộ tác phẩm bùa chú của Hermione trong hoàn cảnh như thế này.

“À, chào Harry,” cô bé bói giọng dễ quạu. “Mình đang thực tập.”

“Ừ... chúng... ơ... đẹp thiệt...” Harry nói.

Nó chẳng biết nói gì với Hermione nữa. Nó còn đang tự hỏi không biết Hermione có kịp để ý thấy Ron không, hay cô bé rời khỏi phòng chỉ vì bữa tiệc um sùm quá, thì Hermione bỗng nói, giọng lạnh lạnh cao một cách bất thường, “Ron dường như khoái chúc tụng.”

“Ơ... vậy hả?” Harry nói.

“Đừng làm bộ như bồ không hiểu nó,” Hermione nói. “Nó cũng chả thêm giấu diếm...?”

Cánh cửa phía sau tụi nó chọt mở tung ra. Harry kinh hãi thấy Ron bước vào, cười cợt, kéo tay Lavender.

“Ừa,” nó nói, đứng khựng lại khi nhìn thấy Harry và Hermione.

“Í!” Lavender kêu lên, và cô nàng lui ra khỏi phòng, khúc khích cười. Cánh cửa đóng mạnh sau lưng cô ta.

Căn phòng chọt im lặng căng thẳng ngọt ngào dễ sợ. Hermione trừng mắt nhìn Ron, anh chàng này lại cố tránh ánh mắt cô bé, nhưng gượng nói với bộ điệu vừa tỏ ra ta đây anh hùng vừa lọng ngọng lớ quớ, “Chào, Harry! Không biết bồ đi đâu mất tiêu!”

Hermione trượt khỏi cái bàn. Bầy chim vàng tiếp tục riu rít bay vòng vòng trên đầu nên trông cô bé giống như một mô hình hệ thái dương bằng lông vũ lạ lùng.

“Bồ không nên để Lavender chờ đợi ở bên ngoài,” Hermione lặng lẽ nói. “Bạn ấy có thể thắt mắc bồ đi đâu.”

Cô bé thẳng lưng đi chậm rãi về phía cánh cửa. Harry liếc nhìn Ron, anh chàng này có vẻ như thở phào nhẹ nhõm là đã không xảy ra chuyện gì tồi tệ hơn.

Bỗng một tiếng hô the thé vang lên từ ngưỡng cửa, “Công kích!”

Harry quay phắt lại để thấy Hermione đang chĩa cây đũa phép vào Ron, vẻ mặt cô nàng hoang dại: bầy chim nhanh như một loạt đạn vàng bay vun vút về phía Ron, anh chàng thét rống lên, giơ hai tay che mặt, nhưng bầy chim vẫn tấn công, mổ, rĩa, và quào từng theo da thịt nhỏ xíu mà chúng có thể đụng tới.

“Tránh xa ta!” Ron thét lên, nhưng Hermione quăng cho nó ánh mắt cuối cùng tràn đầy cơn phẫn nộ bất dung thứ, rồi vịn cửa mở ra và biến mất sau cánh cửa. Harry tưởng như nó nghe được một tiếng khóc nức trước khi cánh cửa đóng sầm lại.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Phép Thề Bất Khả Bội

Một lần nữa tuyết lại bay xoáy vào những cửa sổ bám đầy băng giá; Lễ Giáng sinh đến nhanh. Bác Hagrid đã một mình vác cả mười hai cây thông Giáng sinh vào Đại sảnh đường; những chuỗi kim tuyến và giấy hoa trang trí đã được treo quăn quít quanh lan can các cầu thang; những cây nến mãi mãi không tắt tỏa ánh sáng từ bên trong những chiếc nón sắt của những bộ áo giáp, và từng chùm dây tầm gửi treo lủng lẳng cách từng khoảng đều dọc những hành lang. Tụi con gái có xu hướng tụ tập thành đám đông bên dưới những chùm cây tầm gửi mỗi khi Harry đi ngang qua, điều này gây tắc nghẽn các hành lang; nhưng may thay những cuộc đi rong buổi tối thường xuyên của Harry đã giúp nó có một kiến thức phi thường về những ngõ ngách bí mật trong tòa lâu đài, nhờ vậy nó thường không mấy khó khăn chọn được những lối đi không có dây tầm gửi để đi lại giữa các lớp học.

Ron, có lẽ một khi đã nhận ra việc bắt buộc phải lẩn tránh lòng vòng này là nguyên do đáng để nó ganh tị hơn là để vui nhộn, đã rống lên cười. Mặc dù Harry khoái anh chàng Ron đùa giỡn cười cợt này hơn cái mẫu người hung hãn quạu đeo râu rĩ mà nó đã phải chịu đựng suốt mấy tuần lễ trước, nhưng để có được chàng Ron tiến bộ này nó đã phải trả một cái giá đắt. Trước tiên, Harry phải chịu đựng sự hiện diện thường xuyên của Lavender Brown, cô nàng này dường như coi bất cứ khoảnh khắc nào không được ôm hôn Ron kể như khoảnh khắc đó bỏ đi; và kể đến, Harry nhận thấy một lần nữa nó lại là người bạn tốt nhất của hai con người không có vẻ gì sẽ nói chuyện lại với nhau.

Bàn tay và cánh tay của Ron vẫn còn đầy những vết quào vết đứt do bị bày chim của Hermione tấn công, nên giọng nó vừa phân trần vừa phẫn uất.

Nó nói với Harry, “Nó không thể trách móc gì cả. Nó hôn hít Krum. Vậy thì nó sẽ thấy có người muốn hôn hít mình chứ. Ôi, xứ sở tự do mà. Mình không làm cái gì bậy bạ cả.”

Harry không trả lời, nhưng giả đồ như đang say mê đọc cuốn sách mà tụi nó được giao đọc cho xong trước buổi học Bùa chú sáng hôm sau (cuốn Tinh chất: Một cuộc tìm kiếm). Vì nó đã quyết định duy trì tình bạn với cả Ron và Hermione, nó dành phần lớn thì giờ ngậm chặt miệng lại.

“Mình đâu đã hứa hẹn gì với Hermione đâu hè?” Ron làu bàu. “Nghĩa là, ừ thì, mình có định đi với nó đến bữa tiệc Giáng sinh của Thầy Slughorn, nhưng mà nó chưa bao giờ nói... chỉ là bạn bè... mình là người tự do mà...”

Harry lật một trang trong cuốn Tinh chất, biết là Ron đang quan sát nó. Giọng của Ron nói lấp vấp một

hồi thành tiếng lầm bầm, khó mà nghe được trong tiếng củi cháy kêu rất to trong lò sưởi, mặc dù Harry một lần nữa nghĩ là nó nghe lọt mấy tiếng “Krum” và “không thể trách móc”.

Thời khóa biểu của Hermione đầy ắp đến nỗi Harry chỉ có thể nói chuyện đằng hoàng với cô bé vào buổi tối, khi Ron, dù trong tình huống nào cũng vậy, đã quỵn chặt với Lavender đến nỗi chẳng buồn để ý chuyện Harry đang làm. Hermione không chịu ngồi trong Pháp sưhc khi có mặt Ron ở đó, vì vậy Harry thường gặp cô bé trong thư viện, nghĩa là tụi nó chỉ có thể thì thầm khi trò chuyện.

“Nó hoàn toàn tự do hôn bất cứ ai nó thích,” Hermione nói, trong lúc người quản thủ thư viện, bà Pince, lảng vảng ở mấy kệ sách sau lưng tụi nó. “Mình thiệt tình chỉ có thể quan tâm tới mức đó thôi.”

Cô bé giơ cây viết lông ngỗng lên chấm một cái lê chữ “i”, mạnh bạo đến nỗi đục một cái lỗ trên tờ gd. Harry không nói gì cả. Nó nghĩ chẳng bao lâu nữa giọng nói của nó sẽ biến mất vì hết chuyện xài tới. Nó cúi xuống thấp hơn trên cuốn Bào chế thuốc cao cấp và tiếp tục ghi chú về món Vĩnh Phúc được, thỉnh thoảng ngừng lại để suy đoán những bổ sung hữu ích của Hoàng tử vào văn bản của Libatius Borage.

“Và nhân đây,” Hermione nói, sau một chút ngập ngừng, “bồ cần phải cẩn thận.”

“Lần cuối cùng nhe,” Harry nói, giọng hơi khào khòa sau ba khắc đồng hồ im lặng, “Mình sẽ không trả lại cuốn sách này đâu. Mình đã học ở Hoàng Tử lai nhiều hơn những gì Thầy Snape hay Thầy Slughorn đã dạy mình trong...”

“Mình không nói về cái gọi là Hoàng tử ngu ngốc đó của bồ,” Hermione nói, vừa nhìn cuốn sách của Harry một cách khó chịu như thể nó đã hỗn láo với cô bé. “Mình đang nói về chuyện trước đó. Trước khi mình đến đây, mình đi vô nhà vệ sinh nữ, trong đó có khoảng một tá các cô nàng, kể cả Romilda Vane, đang thử tính xem làm cách nào lén bỏ tình được cho bồ. Cả đám đều đang hy vọng chài được bồ để bồ rủ đi dự bữa tiệc Giáng sinh của Thầy Slughorn, và cả đám cũng đã mua tình được của anh Fred và anh George, và mình e rằng mấy thứ thuốc đó có thể có công hiệu...”

“Vậy tại sao bồ không tịch thu mấy thứ đó?” Harry hỏi gặng lại. Kể cũng lạ thường khi một người mắc chứng mê tuân thủ nội qui như Hermione mà chịu bỏ qua thời cơ quyết định này.

“Chúng không đem theo tình được vô nhà vệ sinh,” Hermione nói giọng miệt thị. “Chúng chỉ bàn bạc mưu mẹo với nhau thôi. Bởi vì mình không tin là Hoàng Tử lai,” (cô nàng lại liếc cuốn sách một cách khinh bỉ) “có thể bịa ra một thứ thuốc giải tức thì cho một tá tình được khác nhau, mình thà là mời phút ai đó đi với bồ, để cho mấy đứa khác ngừng tơ tưởng viễn vông là chúng vẫn còn có một cơ hội. Tối mai là mở tiệc, chúng đang quýnh lên.”

“Chẳng có ai mà mình muốn mời cả,” Harry lầm bầm, nó vẫn còn cố gắng không suy nghĩ về Ginny nhiều hơn mức chẳng đáng dừng, bất chấp thực tế là cô bé cứ bất ngờ hiện ra trong những giấc mơ của nó bằng nhiều cách khiến nó vô cùng biết ơn là Ron không thể thực hiện phép Đọc tư tưởng.

“Thôi thì, chỉ cần chú ý cái gì bồ uống, bởi vì coi bộ Romilda Vane dám làm lắm,” Hermione nói dứt khoát.

Cô bé kéo mạnh cuộn giấy đang viết dở dang bài luận về Số học và tiếp tục dùng cây viết lông ngỗng hí hoáy làm bài. Harry ngắm Hermione mà đầu óc phiêu bạt ở đâu đâu.

“Xí một chút,” nó chậm rãi nói. “Mình tưởng là thầy Filch đã ngăn cấm mọi thứ mua ở tiệm tiếm Phù thủy Wí Wái của Weasley mà?”

“Nhưng ai mà bận tâm đến những cấm kỵ của thầy Filch chứ?” Hermione nói, vẫn tập trung vào bài luận của mình.

“Nhưng mình tưởng tất cả lũ cú đều bị lục soát? Vậy làm sao mà tụi con gái có thể đem tình dục vào trường được chứ?”

“Anh Fred và anh George đã gửi chúng dưới dạng ngụ ngôn là nước hoa và thuốc ho. Đó là bộ phận Dịch vụ đặt hàng qua Bưu cú của mấy anh.”

“Bồ biết nhiều về dịch vụ đó há.”

Hermione ngó Harry một cách kinh tởm như cái kiểu cô nàng đã nhìn cuốn Bào chế thuốc cao cấp của nó:

“Dịch vụ đó đều được ghi ở phía sau mấy cái chai mà mấy anh đưa cho Ginny và mình coi hồi hè,” cô bé lạnh lùng nói, “Mình không đi loay quanh bỏ thuốc vô đồ uống của người khác... hay giả bộ làm vậy... cách nào cũng tệ hại như nhau.”

“Ừ, thôi bỏ qua đi,” Harry nói nhanh. “Vấn đề là thầy Filch đang bị đánh lừa, đúng không? Tụi con gái đang nhận được đồ gởi vô trường dưới cái vỏ ngụ ngôn là thứ khác. Vậy thì tại sao Malfoy không thể đem râu chuối đó vô trường được chứ?”

“Ôi, Harry, đừng nói chuyện đó nữa.”

“Nhưng mà, tại sao đừng?” Harry hỏi gặng lại.

“Bởi vì,” Hermione thở dài, “Phép dò Bí mật dò ra những thứ bị quỷ ếm, và những bùa chú giấu diếm, đúng không? Phép đó được dùng để tìm ra những đồ vật Hắc ám và Pháp thuật Hắc ám. Chỉ cần vài giây thôi là nó dò ra những thứ tà ma có tác động mạnh, như cáo ở trong râu chuối chẳng hạn. Nhưng những thứ vớ vẩn bỏ nhảm chai sẽ không được dò ra – với lại, tình dục không phải là hắc ám mà cũng không nguy hiểm...”

“Bồ nói thì dễ lắm,” Harry lầm bầm, nghĩ đến Romilda Vane. “... Vậy là vấn đề phụ thuộc vào thầy

Filch, là người sẽ phán quyết một cái gì đó có phải là thuốc ho hay không, mà ông ấy lại không phải là một Pháp sư giỏi lắm, mình không tin là thầy có thể phân biệt được độc dược này với...”

Hermione bồng nín khe; Harry cũng nghe âm thanh đó. Có ai đó đang đi tới gần tụi nó từ phía sau, giữa những kệ sách tối hù. Tụi nó chờ, và chỉ tích tắc sau, bộ mặt hao hao chim kền kền của bà Pince hiện ra ở góc kệ sách, hai má bà hõm sâu, da bà trông như tấm gd, và cái mũi dài khoằm khoằm của bà bị ngọn đèn bà đang cầm rọi sáng một cách trơ trẽn.

“Thư viện đóng cửa,” bà nói. “Phiền các trò trả lại đúng chỗ bất cứ thứ gì các trò đã mượn – Thăng đòi truy kia, trò đã làm gì cuốn sách đó hả?”

“Đâu phải sách của thư viện, sách của tôi mà!” Harry vội vàng nói, cầm lấy ngay cuốn Bào chế thuốc cao cấp ra khỏi mặt bàn khi bà ta nhòà tới chụp cuốn sách bằng bàn tay giống y chang móng vuốt kền kền.

“Hư hỏng!” Bà rít lên. “Tục tũ, nhơ nhuốc!”

“Chỉ là một cuốn sách có ghi chú trong đó thôi mà!” Harry nói, giăng cuốn sách khỏi bàn tay nắm chặt của bà Pince.

Trông bà Pince như thể sắp xông vô tịch thu. Hermione vội vna gf gói ghém đồ đạc của mình lại, níu lấy cánh tay Harry, lôi nó đi trong tư thế lưng đầu lưng.

“Bà ấy sẽ cấm bồ vô thư viện nếu bồ không cẩn thận. Mặc gì bồ phải đem theo cuốn sách ngu độn ấy?”

“Hermione à, đâu phải lỗi tại mình mà bà ta la lối khùng điên đâu. Hay bồ có nghĩ là bà ấy nghe lóm bồ nói xấu thầy Filch không? Mình luôn cho rằng giữa hai người đó có chuyện gì đó...”

“Ờ há.”

Sung sướng vì có thể nói chuyện bình thường trở lại, hai đứa đi dọc theo những hành lang vắng vẻ có đèn thấp sáng, bàn cãi om sòm là liệu bà Pince và thầy Filch có bí mật yêu nhau không.

“Lòe loẹt,” Harry nói với Bà Béo, đó là mật khẩu mới.

“Trò cũng thế,” Bà Béo đáp với một nụ cười gian xảo và quăng mình ra để đón nhận hai đứa nó vào phòng.

Đúng ngay lúc nó vừa chui ra khỏi lỗ chân dung, Romilda Vane nói, “Chào anh Harry! Muốn làm một ly nước sâm không?”

Hermione quay qua nhìn Harry với ánh mắt “Thấy chưa? Đã bảo mà!”

“Không, cảm ơn,” Harry nói nhanh. “Tôi không thích nước sâm lắm.”

“Thì cứ uống đại đi mà,” Romilda nói, nhét vô tay nó một cái hộp. “Vạc socola, có tẩm rượu để lửa đấy. Ông của em gởi cho em, nhưng em không thích lắm.”

“Ờ... được... cảm ơn nhiều.” Harry nói, nó không biết gì khác nữa. “Ờ... tôi đang phải đi lại đảng này với...”

Nó lật đật đi theo Hermione, giọng nhỏ dần một cách yếu ớt.

“Đã bảo mà,” Hermione nói như kết luận, “Ngay khi bồ mời ai đó rồi, tui nó sẽ buông tha bồ ngay và bồ có thể...”

Nhưng khuôn mặt cô bé bỗng nhiên ngây ra; cô nàng vừa nhìn thấy Ron và Lavender, hai đứa quần lầy nhau trên cùng một chiếc ghế bành.

“Thôi, ngủ ngon nha Harry,” Hermione nói, mặc dù lúc đó chỉ mới bảy giờ tối, vậy mà cô bé bỏ đi về phòng ngủ nữ sinh không nói thêm một lời nào nữa.

Khi đi ngủ, Harry tự đổ dành mình là chỉ còn phải ráng lên lớp thêm một ngày nữa, ráng thêm bữa tiệc Giáng sinh của Thầy Slughorn nữa, là xong; sau đó nó và Ron sẽ cùng nhau đi về trang trại Hang Sốc. Giờ đây hầu như vô phương giảng hòa giữa Ron và Hermione trước khi kỳ nghỉ lễ bắt đầu, nhưng có lẽ, biết đâu, kỳ nghỉ sẽ giúp hai đứa nó bình tĩnh lại, nghĩ chín chắn hơn về cách cư xử của mình...

Nhưng những hy vọng của Harry không cao lắm, đã vậy còn bị tụt xuống thấp hơn sau khi trải qua buổi học Biến hình với cả hai đứa nó vào ngày hôm sau. Tui nó vừa mới lao vô cái đề tài cực kỳ khó là biến hình người; đứng trước gương, tui nó được giao phải đổi màu lông mày của chính mình. Hermione cười đầy gian ác trước nỗ lực đầu tiên hết sức thê thảm của Ron, trong lần cố gắng này, chẳng biết Ron làm sao mà lại tự gán cho mình một bộ ria vênh như cái ghi đông xe đạp trông hết sức ngoạn mục; Ron bèn trả đũa bằng cách nhại lại một cách chính xác và thô bỉ điệu bộ Hermione nhấp nhóm trên ghế mỗi lần giáo sư McGonagall nêu ra một câu hỏi, khiến cho Lavender và Parvati thấy buồn cười hết sức, và khiến cho Hermione chỉ chực òa khóc một phen nữa. Cô bé chạy ào ra khỏi lớp học ngay khi chuông vừa reng, bỏ lại một nửa đồ đạc của mình; Harry cho rằng lúc này Hermione cần bạn hơn Ron nhiều, nên vội vàng quơ hết đồ đạc còn lại của Hermione và chạy theo cô bé.

Cuối cùng nó theo dấu Hermione đến tận nhà vệ sinh nữ ở tầng dưới. Hermione từ trong đó hiện ra, có Luna Lovegood đi kèm, vừa lơ đãng vỗ nhẹ lên lưng cô bé.

“Ừa, chào anh Harry,” Luna nói. “Anh có biết là một trong hai bộ lông mày của anh màu vàng chói không?”

“Chào Luna. Hermione à, bồ bỏ quên mấy thứ này...”

Nó đưa trả mấy cuốn sách cho cô bé.

“Ờ phải,” Hermione nói, giọng còn thồn thức, lấy lại đồ đạc và quay lưng đi ngay để giấu cái hình ảnh chùi nước mắt bằng cái bao đựng viết chì. “Cám ơn nha, Harry. Thôi, mình phải đi đây...”

Và cô bé vội vàng bỏ đi, chẳng để cho Harry có chút thì giờ nào nói đôi lời an ủi, mặc dù nó cũng thừa nhận là nó không thể nghĩ ra lời nào.

“Chị ấy hơi buồn khổ,” Luna nói. “Lúc đầu em tưởng là con ma Myrtle Khóc nhè ở trong đó, nhưng hóa ra là chị Hermione. Chị ấy nói gì đó về anh Ron Weasley...”

“Ừ, hai đứa nó giận nhau,” Harry nói.

“Đôi khi anh ấy nói chuyện tiêu ghê hả?” Luna nói khi hai đứa cùng đi xuống hành lang với nhau. “Nhưng anh ấy có vẻ hơi ác một chút. Năm ngoái em để ý thấy vậy.”

“Anh cũng nghĩ vậy,” Harry nói. Luna đang bộc lộ cái sở trường hay dùng tới của cô nàng là nói trắng ra những sự thất mất lòng; Nó chưa từng gặp ai giống như cô bé này cả.

“Vậy là em qua được một học kỳ tốt đẹp hả?”

“Ừ, suôn sẻ,” Luna nói. “Hơi cô đơn vì không có ĐQD. Nhưng Ginny vẫn luôn tử tế. Hôm kia bạn ấy bắt hai thằng ranh trong lớp Biến hình của tụi em không được gọi em là “Khùng” nữa.”

“Em có muốn đi dự tiệc Giáng sinh ở chỗ Thầy Slughorn với anh tối nay không?”

Lời nói vọt ra khỏi miệng Harry trước khi nó kịp chặn chúng lại; nó nghe mình thốt ra những lời đó như thể một người xa lạ nào đó đang nói.

Luna trợn hai con mắt to lồ lộ nhìn Harry kinh ngạc.

“Bữa tiệc ở chỗ Thầy Slughorn hả? Với anh à?”

“Ừ,” Harry nói, “tụi này được mời một người bạn cùng đến dự tiệc, cho nên anh nghĩ có thể em thích... ý anh muốn nói...” Nó muốn bày tỏ thật rõ ràng ý đồ của mình. “Ý anh là, chỉ như bạn bè, em hiểu chứ. Nhưng nếu em không muốn...”

Nó đã phần nào hy vọng cô bé không muốn.

“Ôi, em muốn đi với anh như bạn bè lắm chứ!” Luna nói, nở nụ cười tươi tắn mà nó chưa bao giờ thấy trên gương mặt cô bé trước đây. “Từ trước tới giờ chưa từng có ai mời em đi dạ tiệc, như một người bạn! Có phải anh nhuộm lông mày để đi dự tiệc không? Em có nên nhuộm lông mày của em không?”

“Không,” Harry kiên quyết nói, “ cái đó do nhầm lẫn mà. Anh sẽ nhờ Hermione sửa lại cho anh. Vậy

anh sẽ gặp em ở tiền sảnh vào tám giờ tối nay nhé.”

“À HÁ!” một tiếng thét vang trên đầu hai đứa nó khiến cả hai thất kinh hồn vía; cả hai đứa đã không để ý là tụi nó vừa đi ngang qua phía dưới Peeves, con ma này đang treo chổng ngược dưới một chùm đèn và đang cười với tụi nó một cách hết sức nham hiểm.

“Bô Xí mời Khùng Khùng đi dự dạ tiệc! Bô Xí iu Khùng Khùng! Bô Xí iiiiiiiiiiiuuuuuuuuuu Khùng Khùng!”

Và con ma bay véo đi, vừa cười khúc khích vừa ré lên, “Thằng Bô Xí yêu con Khùng!”

“Giá mà giữ kín được những chuyện này,” Harry nói. Và vừa hay, chẳng mấy chốc cả trường đều đã biết là Harry Potter sẽ đưa Luna Lovegood đến dự dạ tiệc ở chỗ Thầy Slughorn.

“Bồ không thể dẫn theo ai cũng được!” Ron nói về không thể tin nổi lúc tụi nó đang ăn bữa chiều. “Ai cũng được! Vậy là bồ chọn Khùng Lovegood?”

“Anh Ron, đừng gọi bạn ấy như vậy!” Ginny nạt ngay, cô bé dừng lại sau lưng Harry trên lối đi tới chỗ bạn mình. “Anh Harry, em rất vui là anh sẽ đưa bạn ấy đi dạ tiệc, bạn ấy háo hức lắm.”

Và cô bé đi xuống phía cuối bàn ngồi cùng Dean. Harry cố gắng cảm thấy hài lòng là Ginny đã vui khi nó định đưa Luna đi dự tiệc, nhưng nó chẳng làm sao hài lòng cho được. Ở tuốt đầu kia của cái bàn, Hermione đang ngồi một mình, nghịch món thịt hầm của cô nàng. Harry để ý thấy Ron len lén nhìn Hermione.

“Bồ có thể nói xin lỗi,” Harry đề nghị thẳng thừng.

“Cái gì, để bị một bầy hoàng yến khác đánh cho te tua hả?” Ron làu bàu.

“Bồ nhại bạn ấy để làm gì?”

“Ai biểu nó cười nhạo râu của mình!”

“Mình cũng cười vậy, đó là chuyện ngu nhất mình từng thấy.”

Nhưng Ron không có vẻ chịu nghe nữa; Lavender vừa đến cùng với Parvati. Tự chen vô giữa Harry và Ron, Lavender vòng hai cánh tay quanh cổ Ron.

“Chào anh Harry,” Parvati nói, cô này cũng như Harry, có vẻ hơi ngượng ngùng và ngao ngán cách cư xử của hai người kia.

“Chào,” Harry nói, “khỏe không? Vậy là bạn ở lại trường Hog? Tôi nghe nói ba má bạn muốn bạn rời trường.”

“Tôi tìm cách năn nỉ ba má tôi bỏ ý định đó trong lúc này,” Parvati nói. “Vụ Katie thực sự làm cho họ hoảng, nhưng từ đó đến giờ chẳng xảy ra thêm chuiyeenj gì nữa... A, chào Hermione!”

Parvati cười tươi hết chỗ nói. Harry có thể nói là Parvati cảm thấy có lỗi vì đã cười nhạo Hermione trong lớp học Biến hình. Nó quay đầu lại và thấy Hermione cũng đang cười đáp lại, tươi không kém, thậm chí có thể rạng rỡ hơn nữa. Đôi khi con gái thiệt là kỳ lạ.

“Chào Parvati!” Hermione nói, hoàn toàn lờ đi Ron và Lavender. “Bồ có đi dự dạ tiệc của Thầy Slughorn tối nay không?”

“Không được mời,” Parvati rầu rĩ nói. “Nhưng mà mình muốn đi lắm, nghe coi bộ vui nhộn đây... Bồ sẽ đi dự mà, phải không?”

“Ừ, mình hẹn với Cormac lúc tám giờ, tụi này sẽ...”

Một âm thanh vang lên nghe như tiếng ống bơm rút ra khỏi một cái chậu bị nghẹt và Ron chườn mặt ra. Hermione làm như thể cô nàng không hề nghe thấy hay thấy gì hết.

“... tụi này sẽ đi dự tiệc với nhau.”

“Cormac à?” Parvati nói. “Bồ muốn nói là Cormac McLaggen hả?”

“Đúng vậy,” Hermione nói một cách duyên dáng. “Người suýt chút nữa – cô nàng nhấn mạnh vào mấy chữ này – trở thành thủ môn của đội Gryffindor.”

“Vậy là bồ cặp với anh ta à?” Parvati trợn to mắt hỏi.

“Ờ... phải... chứ bồ không biết sao?” Hermione nói, vừa khúc khích cười không giống kiểu Hermione chút nào.

“Không!” Parvati nói, tỏ ra hết sức hào hứng về câu chuyện tào lao này. “Ái chà, bồ khoái cầu thủ Quid nhỉ? Trước tiên là Krum, kế đến là McLaggen...”

“Mình khoái cầu thủ Quid giỏi thực sự kìa,” Hermione chỉnh lại nhận xét của cô bạn, vẫn mỉm cười. “Thôi, hẹn gặp sau nhé... Phải đi để chuẩn bị cho buổi dạ tiệc...”

Hermione bỏ đi. Ngay lập tức Lavender và Parvati chụm đầu lại với nhau để bàn bạc về diễn biến mới toanh này, với tất cả mọi thông tin mà họ từng nghe về McLaggen, và tất cả mọi điều mà họ từng suy đoán về Hermione. Ron có vẻ ngần ngại một cách lạ lùng và chẳng nói năng gì cả. Harry cũng lặng thinh mà ngẫm nghĩ sự sâu sắc mà con gái có được khi muốn trả thù.

Tám giờ tối hôm đó Harry ra đến tiền sảnh thì thấy một đám con gái đông khác thường đang túm tụm ở

đó, tất cả đều dường như cảm phần trùng mắt nó tiến đến cạnh Luna. Cô bé này mặc một bộ váy áo lấp lăm kim tuyến bạc, bộ váy áo này đã khiến những người đứng ngó rúc rích cười đã đời, nhưng thực ra trông cô bé rất xinh. Mà dù thế nào thì Harry cũng mừng là cô bé không đeo tòng teng đôi bông tai củ cải, hay đeo lủng lẳng râu chuỗi bằng nút chai bia bơ, hay là cặp Kính Chiếu yêu.

“Chào em,” Harry nói. “Vậy tụi mình đi được chưa?”

“Ồ, được chứ,” cô bé vui vẻ nói. “Bữa tiệc ở đâu?”

“Trong văn phòng Thầy Slughorn,” Harry nói, dẫn cô bé xuống cầu thang đá hoa cương, xa khỏi những tiếng xì xầm và những cái nhìn trơ tráo. “Em có nghe nói là sẽ có một con ma cà rồng đến dự không?”

“Ông Rufus Scrimgeour hả?” Luna hỏi.

“Anh... cái gì?” Harry nói. Nó bối rối. “Em định nói ông Bộ trưởng Pháp thuật hả?”

“Đúng vậy, ông ta là một con ma cà rồng,” Luna nói đơn giản. “Ba em có viết một bài báo dài về chuyện đó khi ông Scrimgeour mới thay thế ông Cornelius Fudge, nhưng ba em bị ai đó ở Bộ ép không cho in. Rõ ràng là họ không muốn sự thật bị lộ ra!”

Harry nghĩ ông Rufus Scrimgeour không thể nào là một con ma cà rồng được, nhưng nó đã quen với việc Luna lặp lại những quan điểm kỳ quái của ba mình như thể là chuyện thật, nên nó không đáp lời cô bé. Hai đứa nó đã đi đến gần vp Thầy Slughorn và cứ mỗi bước tụi nó tới thì âm thanh những tràng cười, tiếng ca hát và chuyện trò náo nhiệt càng lớn hơn.

Cho dù vốn được xây dựng như vậy, hoặc vì Thầy Slughorn đã dùng mảnh khốe Pháp thuật mà biến ra như vậy, vp Thầy Slughorn cũng rộng hơn phòng làm việc thông thường của các giáo sư khác rất nhiều. Trần và tường phòng được treo mắc những màn trướng màu xanh ngọc, đỏ tía và vàng chóa, để tạo cảm giác như thể mọi người đang ở bên trong một căn lều vĩ đại. Căn phòng đông đúc và ngột ngạt tắm đẫm ánh sáng đỏ phát ra từ một cây đèn bằng vàng được trang trí hết sức công phu thông xuống từ giữa trần nhà. Trên cái trần đó những nàng tiên thật đang chấp chới bay, mỗi nàng một đốm sáng rực rỡ. Tiếng hát vang được hòa theo bằng tiếng gì nghe như đàn măng-đô-lin vọng ra từ một góc xa xa; một đám khói thuốc lá mù mịt lơ lửng trên đầu một nhóm nhiều chiến tướng cao tuổi đang say sưa bàn luận, và một số gia tinh đang léo nhéo xin đường giữa một rừng đầu gối, bị che khuất dưới những cái mâm bạc đựng đồ ăn thức uống mà chúng đang đội, khiến cho mấy cái mâm đó giống như những cái bàn di động.

Gần như ngay khi Harry và Luna vừa chen lọt qua cửa Thầy Slughorn đã la oang oang, “Harry, chàng trai của ta! Hãy lại đây, có rất nhiều người thầy muốn giới thiệu với con!”

Thầy Slughorn đội một cái nón nhung có tua rua hài hòa với bộ áo khoác xì-mốc-kinh của thầy. Năm chặt cánh tay Harry đến mức thầy có thể cùng độn thổ với nó, Thầy Slughorn dẫn nó vô bữa tiệc một cách

trang trọng, còn nó thì nắm chặt tay Luna kéo cô bé theo cùng.

“Harry, thầy muốn con làm quen với Eldred Worple, một cựu học sinh của thầy, tác giả quyển Anh em cốt nhục: Đời tôi giữa những con ma cà rồng – và, dĩ nhiên, cả Sanguini, bạn của ông ấy.”

Worple là một người đeo kiếng, chắc khỏe, tuy nhỏ con. Ông ta chụp tay Harry và lắc lẩy lắc để một cách nhiệt thành; con ma cà rồng Sanguini, cao nhòng hốc hác, hai mắt quầng thâm, chỉ gật đầu. Con ma có vẻ buồn chán. Một đám con gái nhốn nháo đang đứng gần y, tỏ vẻ hiếu kỳ và kích động.

“Chào Harry Potter, tôi rất hân hạnh!” Ông Worple nói, nhướn đôi mắt cận thị lên nhìn tận mặt Harry. “Mới hôm kia tôi còn nói với Thầy Slughorn như vậy, Đâu rồi cái tiểu sử của Harry Potter mà tất cả chúng ta đều đang chờ đợi?”

“Ồ,” Harry nói, “ông chờ thiệt hả?”

“Đúng là khiêm tốn y như thầy Horace miêu tả!” Ông Worple nói. “Nhưng nói nghiêm túc nhé,” ông bỗng nhiên thay đổi thái độ, trở nên thực tế, “tôi sẽ sung sướng nếu được viết cuốn tiểu sử đó – người ta đang thèm muốn được biết nhiều hơn về cậu, cậu bé à, rất thèm muốn! Nếu cậu chuẩn bị dành sẵn cho tôi vài cuộc phỏng vấn, để coi, mỗi cuộc chừng bốn năm tiếng đồng hồ, thì chúng ta có thể hoàn tất quyển sách trong vòng vài tháng. Và tôi cam đoan với cậu phần cậu không phải gắng sức gì cho lắm – cứ hỏi Sanguini đây xem có đúng thế không – Sanguin, ở lại đây!” Ông Worple nói thêm, đột ngột nghiêm nghị, bởi vì con ma cà rồng đang nhích gần về phía đám con gái gần đó, trong mắt lộ ra sự đói khát. “Đây, ăn đỡ cái bánh nướng này,” ông Worple nói, chộp một cái bánh từ cái mâm của một con gia tinh bưng ngang qua nhét vào tay Sanguini, rồi mới chuyển sự quan tâm của mình trở lại với Harry.

“Cậu bé thân mến của tôi à, cậu không biết cậu sẽ làm ra được bao nhiêu vnagf đâu...”

“Tôi tuyệt nhiên không thích thú gì cả,” Harry nói dứt khoát, “và tôi vừa mới thấy một người bạn, xin lỗi ông nhé.” Nó kéo Luna đi theo nó chen vào đám đông; nó quả thực vừa nhìn thấy mái tóc nâu dài mất hút giữa hai người có vẻ là thành viên ban nhạc Quái Tỷ Muội.

“Hermione! Hermione!”

“Harry! Ủi trời ơi, bồ ở đây! Chào Luna!”

“Chuyện gì đã xảy ra cho bồ vậy?” Harry hỏi, bởi vì trông Hermione rõ ràng phờ phạc như thể cô nàng vừa vùng vẫy vượt ra khỏi một bụi cây Rắn Quỉ.

“Ôi, mình vừa mới chạy thoát – ý mình là, mình vừa bỏ Cormac dưới đám tầm gửi,” Hermione giải thích, trong khi Harry tiếp tục nhìn cô bé dò hỏi.

“Cho đáng đời bồ cặp với hăn,” nó gay gắt nói với cô bé.

“Mình nghĩ hẳn sẽ làm Ron khó chịu nhất,” Hermione thản nhiên nói. “Mình cân nhắc một lúc về ZacHarryias Smith, nhưng mình nghĩ nói chung...”

“Bồ tính rủ Smith hả?” Harry nói, dịu lại.

“Ừ, mình đã tính vậy, và mình đang nghĩ phải chi mình chọn anh ta, so với McLaggen thì Grawp cũng trông còn ra vẻ quân tử hơn. Tụi mình đi lối này, có thể nhìn thấy hẳn đến, hẳn cao quá chừng...”

Ba đưa nó lên lối đi tới đầu kia của căn phòng, hít mấy ly rượu mật ong trên đường đi, nhận ra hơi thở là giáo sư Trelawney đang đứng đó một mình.

“Chào cô,” Luna lễ phép chào giáo sư Trelawney.

“Chào trò, cục cưng ạ,” giáo sư Trelawney nói, chú mục vào Luna với ít nhiều khó khăn. Một lần nữa Harry có thể ngửi được mùi rượu nâu. “Dạo gần đây ta ít thất trò trong lớp của ta...”

“Dạ, năm nay con học với thầy Firenze ạ,” Luna nói.

“À, dĩ nhiên,” giáo sư Trelawney nói với một tiếng cười khan gượng sặc hơi men. “Hay Dobà Béoin, ta thích gọi hẳn như vậy hơn. Trò hẳn đã nghĩ, học trò chẳng hề nghĩ, rằng giờ đây ta đã trở về trường thì giáo sư Dum có thể tổng khứ con ngựa ấy đi không? Nhưng không... chúng ta chia lớp ra dạy... nói thẳng nhé, đó là một sự xúc phạm, một sự xúc phạm. Trò có biết...” Giáo sư Trelawney dường như xin đến nỗi không nhận ra Harry.

Thừa lúc bà còn mãi tức tối phê bình Firenze, Harry nhích đến gần Hermione hơn và nói, “Tụi mình hãy giải quyết sòng phẳng với nhau. Bồ có định nói với Ron là bồ đã can thiệp vô vụ tuyển chọn thủ môn không?”

Hermione nhướn mày lên, “Bồ thiệt tình nghĩ là mình có thể hạ thấp mình tới mức đó sao?”

Harry nhìn xoáy vào cô bé. “Hermione à, nếu bồ đã có thể cặp với McLaggen...”

“Có sự khác nhau,” Hermione nói với thái độ chững chạc. “Mình không hề dự định nói với Ron về những gì có lẽ đã xảy ra, hay không hề xảy ra, ở cuộc đấu tuyển thủ môn.”

“Tốt,” Harry nhiệt thành nói. “Bởi vì nó sẽ lại suy sụp tinh thần một lần nữa, và chúng ta sẽ thua trận đấu tới...”

“Quid!” Hermione gặng dữ nói. “Có phải đó là tất cả những gì bọn con trai quan tâm tới không? Cormac đã không hề hỏi một câu về mình, không, mình chỉ được đãi món liên khúc Một trăm pha cứu gôn được Cormac McLaggen thực hiện triền miên từ đầu đến cuối... Ôi thôi, hẳn đến kìa!”

Cô nàng biến đi thật nhanh như thể đã độn thổ; một một thoáng trước Hermione còn đứng đó, một thoáng sau, cô nàng đã chen vô giữa hai mù phù thủy đang cười hô hố, và biến mất.

Một phút sau McLaggen chen lấn qua đám đông, hỏi, “Có thấy Hermione không?”

“Không, rất tiếc,” Harry nói, và nó quay nhanh lại để tham gia vô câu chuyện của Luna, quên bém đi trong tích tắc là cô bé đang nói chuyện với ai.

“Harry Potter!” Giáo sư Trelawney kêu lên bằng một giọng run run bí hiểm khi nhận ra nó lần đầu tiên từ này đến giờ.

“Dạ, chào cô,” Harry nói xuôi xị.

“Cậu bé cưng của ta!” Bà ta nói bằng một giọng thì thầm nhừa nhựa. “Những lời đồn đại! Những câu chuyện! Kẻ Được Chọn! Dĩ nhiên ta đã biết tất cả từ lâu lắm rồi... điềm xúi quẩy chẳng bao giờ tốt, Harry à... Nhưng tại sao trò không quay lại lớp Tiên tri của ta hả? Môn học này cực kỳ quan trọng đối với trò hơn tất cả những người khác!”

“A, cô Sybill, tất cả chúng ta đều cho rằng môn mình dạy là quan trọng nhất!” Một giọng nói to vang lên, và Thầy Slughorn hiện ra ở phía bên kia giáo sư Trelawney, mặt thầy đỏ au, cái nón nhung hơi bị lệch, một tay cầm ly rượu mật, tay kia cầm một miếng bánh bột tổ chẳng. “Nhưng tôi nghĩ là trước giờ tôi chưa từng biết đến một tài năng bẩm sinh nào về Độc dược như thế!” Thầy Slughorn nói, nhìn Harry với ánh mắt thích thú tuy rằng đỏ kè. “Thuộc bản năng, cô biết chứ... như mẹ của trò ấy vậy! Tôi chỉ có vài ba học sinh có loại năng khiếu này, tôi có thể nói với cô điều đó, cô Sybill à... Ủa, cả thầy Severus...”

Và Harry kinh hoàng nhận thấy Thầy Slughorn vung ra một cánh tay và dường như xúc được thầy Snape từ không trung đem về phía họ. “Đừng linh đi nữa, đến đây mà nhập bọn với chúng tôi, thầy Severus!” Thầy Slughorn nắc cục một cách vui vẻ. “Tôi đang nói chuyện về khả năng bào chế thuốc phi thường của Harry! Dĩ nhiên, một phần công lao là thuộc về thầy, thầy đã dạy trò ấy những năm năm!”

Bị mắc kẹt trong cánh tay Thầy Slughorn vòng qua vai mình, thầy Snape ngó xuống Harry qua cái mũi khoằm, đôi mắt đen nheo lại. “Buồn cười, tôi chưa bao giờ có cảm tưởng là mình tìm được cách dạy nổi Potter bất cứ điều gì.”

“Chà, vậy thì đó là một năng khiếu tự nhiên!” Thầy Slughorn la lên. “Lẽ ra thầy nên xem cái mà trò ấy đưa tôi, ngay trong buổi học đầu tiên, đó là thuốc tử Thần sống. Chưa hề thấy học sinh nào trong lần thử đầu tiên mà bào chế tốt hơn, kể cả thầy nữa, thầy Severus à...”

“Vậy à?” thầy Snape khẽ nói, mắt thầy vẫn nhìn như xoáy khoan vào đầu Harry, khiến nó cảm thấy một nỗi bồn chồn lo âu gì đó. Nó chẳng muốn chút nào nếu thầy Snape bắt đầu điều tra nguyên nhân tài năng độc dược mới phát lộ của nó.

“Harry, con nhắc thầy nhớ coi mấy môn khác của con là gì?” Thầy Slughorn hỏi.

“Dạ, pch, Bùa chú, Biến hình, Dược thảo...”

“Tất cả những môn cần thiết để trở thành một Thần Sáng,” thầy Snape nói với vẻ nhạo báng mơ hồ.

“Dạ, đúng như vậy, đó là công việc mà con thích làm,” Harry bướng bỉnh nói.

“Và con sẽ trở thành một Thần Sáng vĩ đại!” Thầy Slughorn nói oang oang.

“Em không nghĩ là anh nên làm Thần Sáng, anh Harry à,” Luna bất ngờ lên tiếng. Mọi người cũng nhìn cô bé. “Thần Sáng là một bộ phận của bè đảng Nanh Nục, em tưởng ai cũng biết điều đó. Họ đang âm mưu lật đổ Bộ Pháp thuật từ bên trong bằng cách xài Pháp thuật Hắc ám kết hợp với bệnh nha chu.”

Nửa ngụm rượu mật ong Harry vừa uống sặc lên tới mũi khi nó phá ra cười. Thiệt tình, chỉ mỗi chuyện này cũng rất đáng công đưa Luna đi dự tiệc. Xuất hiện lại sau cốc rượu, vừa ho vừa sặc, rượu văng ướt nhem, nhưng vẫn còn cười, nó thấy một thứ tính ra còn nâng tinh thần nó lên cao hơn nữa: Draco Malfoy đang bị thầy Filch nắm vành tai kéo về phía họ.

“Thưa giáo sư Slughorn,” thầy Filch thở khò khè, xương hàm đánh lập cập và hai con mắt lơ lơ lóe ra ánh sáng điên rồ vì phát hiện việc sai quấy. “Tôi khám phá ra trò này thập thò trong một hành lang trên lầu. Nó nói là được mời dự tiệc của thầy và đi trễ. Thầy có mời nó không?”

Malfoy vùng ra khỏi tay thầy Filch, hết sức giận dữ. “Thôi được, tôi không được mời!” Nó tức tối nói. “Tôi định lén vào dự tiệc kè, ông vừa lòng chưa?”

“Không, tôi không hài lòng!” thầy Filch nói, một câu nói hoàn toàn trật chĩa với vẻ hướn hờ trên gương mặt thầy. “Trò gặp rắc rối rồi, chính trò đấy! Chẳng phải thầy hiệu trưởng đã nói rằng đi lảng vảng ban đêm bị cấm tuyệt, từ khi được phép, hả?”

“Thôi, được rồi, thầy Argus à, được rồi,” Thầy Slughorn xua tay nói, “Giáng sinh mà, và muốn đi dự tiệc thì cũng chẳng phải tội ác gì ghê gớm. Chỉ một lần này thôi, chúng ta hãy quên hết sự trừng phạt; trò có thể ở lại dự tiệc. Draco à.”

Vẻ mặt thất vọng điên cuồng của thầy Filch hoàn toàn có thể đoán trước được; nhưng Harry thắc mắc khi quan sát Malfoy, tại sao Malfoy cũng có vẻ buồn bực không kém thầy Filch? Và tại sao thầy Snape nhìn Malfoy như thế vừa tức giận vừa... chẳng lẽ nào?... hơi e dè? Nhưng Harry chưa kịp xác định điều nó vừa nhận thấy, thầy Filch đã quay lưng lại và lếch thếch bước đi, lăm bằm trong miệng; Malfoy đã bình tĩnh lại, nặn ra một nụ cười trên mặt và đang cảm ơn sự rộng lượng của Thầy Slughorn, và gương mặt thầy Snape lại phẳng lì bí hiểm.

“Không có chi, không có chi,” Thầy Slughorn nói, xua tay trước sự tri ân của Malfoy. “Nói cho cùng,

thầy có quen biết ông nội của trò...”

“Thưa thầy, ông con thường ca ngợi thầy hết lời,” Malfoy nhanh nhẩu nói ngay. “Ông con nói thầy là người bào chế độc được giỏi nhất mà ông con từng biết...”

Harry chăm chú nhìn Malfoy. Không phải những lời nịnh nọt làm nó chú ý, nó đã thấy Malfoy nịnh bợ thầy Snape lâu rồi. Điều khiến Harry chú ý là, quả thật malfoy trông có vẻ hơi bệnh. Đây là lần đầu tiên trong một thời gian khá dài nó được nhìn tận mặt Malfoy; nó thấy Malfoy giờ đây có quần thâm dưới mắt và nước da xám ngoét một cách rõ rệt.

“Ta muốn nói riêng với trò đôi lời, Draco,” thầy Snape bỗng nhiên nói.

“Thôi mà, thầy Severus,” Thầy Slughorn nói, lại nắc cụt, “Giáng sinh mà, đừng có khe khắt quá...”

“Tôi là chủ nhiệm của Nhà, và tôi sẽ quyết định mức độ nghiêm khắc, hay dễ dãi nên có,” thầy Snape nói cộc lốc. “Đi theo ta, Draco.”

Hai thầy trò rời bữa tiệc, thầy Snape đi trước dẫn đường, Malfoy tỏ vẻ phẫn uất. Harry đứng yên một lúc, do dự, rồi nói, “Luna à, anh sẽ trở lại ngay... Ờ... anh đi nhà vệ sinh.”

“Được mà” cô bé vui vẻ nói, và khi vội vã chen vô đám đông, nó nghĩ nó nghe thấy tiếng cô bé đang tiếp tục đề tài Bè đảng Nanh Nục với giáo sư Trelawney, bà ta có vẻ hứng thú một cách chân thành.

Khi đã chuồn khỏi đám tiệc rồi thì việc rút tấm Áo khoác tàng hình ra khỏi túi xong tự trùm lên mình chỉ là chuyện nhỏ, bởi vì hành lang hoàn toàn vắng vẻ. Chuyện khó khăn hơn là tìm thầy Snape và Malfoy. Harry chạy dọc xuống hành lang, tiếng chân của nó bị át đi trong tiếng ca nhạc và chuyện trò ồn ào phát ra từ văn phòng Thầy Slughorn đằng sau lưng. Có thể thầy Snape đã dắt Malfoy về văn phòng của thầy dưới tầng hầm... hay có lẽ thầy đang điệu hẩn về phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin... Harry ép tai vô từng cánh cửa một trong khi lao xuống hành lang, cho đến khi, choáng váng vì hồi hộp, nó thụp xuống kề tai vô lỗ khóa của phòng học cuối dãy hành lang và nghe tiếng người nói.

“... Không thể trả giá nổi cho sai lầm đâu, Draco, bởi vì nếu trò bị đuổi học...”

“Tôi không dính dáng gì tới chuyện đó, được chưa?”

“Ta hy vọng trò nói thật, bởi vì chuyện đó vừa vụng về vừa ngu ngốc. Trò đã bị nghi ngờ có nhúng tay vào vụ đó.”

“Ai nghi ngờ tôi? “ Malfoy tức giận hỏi. “Tôi nói lần cuối cùng, tôi không làm chuyện đó, được chưa? Cái con nhỏ Bell ắt hẳn là có một kẻ thù nào đó mà không ai biết... đừng nhìn tôi kiểu đó! Tôi biết tôi đang làm gì, tôi không ngu, chẳng qua việc không thành... tôi có thể dừng thầy lại đấy!”

Cả hai cùng im lặng rồi thầy Snape nói khẽ, “À... ta hiểu rồi, dì Bellatrix đang dạy trò Bế quan Bí thuật. Trò đang cố giấu diếm ông chủ của mình điều gì vật, Draco?”

“Tôi không cố giấu diếm Ngài cái gì cả, tôi chỉ không muốn thầy xía vô thôi!”

Harry ép tai nó sát lỗ khóa hơn nữa... Chuyện gì đã xảy ra khiến Malfoy nói năng với thầy Snape kiểu này - thầy Snape, người mà nó luôn bày tỏ lòng kính trọng, thậm chí yêu mến?

“Thì ra đó là lý do trò đã cố tình tránh mặt ta trong học kỳ vừa rồi? Trò sợ ta can thiệp à? Trò có bao giờ nhận thấy có bất cứ kẻ nào khác cưỡng lại được việc đến văn phòng ta một khi ta đã lặp đi lặp lại là phải đến đó, có không, Draco...”

“Vậy thì thầy cứ cấm túc tôi đi! Cứ méc lão Dum đi!” Malfoy nhạo báng.

Lại một lúc im lặng nữa. Rồi thầy Snape nói, “Trò biết quá rõ là ta không hề muốn làm điều nào trong hai điều đó mà.”

“Vậy tốt nhất thầy đừng bảo tôi đến văn phòng thầy nữa!”

“Nghe ta nói đây,” thầy Snape nói, giọng thầy lúc này nhỏ đến nỗi Harry phải dán chặt tai vô lỗ khóa mới nghe được. “Ta đang cố gắng giúp trò. Ta đã thề với mẹ trò là ta sẽ bảo vệ trò. Ta đã thực hiện phép thề Bất khả bại, Draco à...”

“Xem ra thầy sẽ phải bội thề thôi, bởi vì tôi không cần đến sự bảo vệ của thầy! Đó là công tác của tôi, ngài đã giao cho tôi và tôi đang làm, tôi đã có kế hoạch và kế hoạch sẽ thành công, chỉ hơi lâu hơn tôi tưởng một chút xíu!”

“Kế hoạch của trò là gì?”

“Không mắc mớ gì đến thầy!”

“Nếu trò nói cho ta biết trò đang cố gắng làm gì, ta có thể giúp trò...”

“Tôi đã có tất cả sự trợ giúp cần thiết, cảm ơn thầy, tôi không đơn độc!”

“Trò chắc chắn đơn độc tối hôm nay, một việc cực kỳ ngu xuẩn, lảng vảng trong hành lang mà không ai canh gác hay bọc hậu, đây là những lỗi lầm sơ đẳng...”

“Nếu thầy không cấm túc Crabà Béoe và Goyle thì tụi nó đã có thể canh phòng cho tôi!”

“Nói nhỏ thôi!” thầy Snape nạt, bởi vì Malfoy đã cất cao giọng đầy phẫn khích. “Nếu hai thằng Crabà Béoe và Goyle có ý định đậu chứng chỉ Pch trong kỳ thi lại bằng Pháp thuật Thường đẳng lần này, hai đứa nó cần học hành chăm chỉ hơn cái mức tàng tàng của chúng hiện nay.”

“Cái đó ăn nhằm gì chứ?” Malfoy nói. “Pch – chẳng qua một trò đùa, một màn kịch mà thôi, đúng không? Làm như tất cả chúng ta đều cần bảo vệ chống lại Nghệ thuật hắc ám...”

“Đó là một màn kịch tối cần thiết cho sự thành công, Draco à!” thầy Snape nói. “Trò nghĩ xem ta ở đâu trong suốt những năm này, nếu ta không biết đóng kịch? Hãy nghe lời ta! Trò đã bắt cần đi lang thang trong đêm, để mình bị bắt, và nếu trò tin cậy vào những kẻ phụ tác như Crabà Béoe và Goyle...”

“Tụi nó không phải là những kẻ phụ tá duy nhất, tôi còn có những người khác bên cạnh, những người giỏi hơn nhiều!”

“Vậy sao không tính luôn ta, và ta có thể...”

“Tôi biết thầy đang toan tính điều gì! Thầy muốn cướp đoạt vinh quang của tôi!”

Lại một phen im lặng nữa, rồi thầy Snape lạnh lùng nói, “Trò nói năng như một đứa con nít. Ta hoàn toàn thông cảm rằng trò buồn khổ về chuyện cha của trò bị bắt và bị cầm tù, nhưng...”

Harry chỉ không có tới một giây báo động; nó nghe tiếng bước chân của Malfoy vang lên phía bên kia cánh cửa, và nó phải nhoài người qua một bên ngay khi cửa mở tung. Malfoy đang sải dài bước chân đi xuống hành lang, ngang qua cánh cửa mở của văn phòng thầy Snape, đi vòng qua góc tường tuốt bên kia, và khuất bóng. Đến thở cũng không dám thở, Harry vẫn ngồi co rúm khi thầy Snape từ từ đi ra khỏi phòng học. Với vẻ mặt không thể dò hỏi được, thầy trở lại bữa tiệc. Còn Harry ngồi trên sàn nhà, ẩn khuất dưới lớp Áo khoác tàng hình, đầu óc quay cuồng.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Một Mùa Giáng Sinh Giá Buốt

Vậy là Thầy Snape đề nghị giúp đỡ nó? Có chắc là ông đòi giúp nó không?

“Nếu bồ hỏi câu đó thêm một lần nữa,” Harry nói, “mình sẽ ịn mọt mắng này vô...”

“Mình chỉ hỏi lại cho chắc!” Ron nói. Tụi nó đang đứng một mình bên cái chậu trong nhà bếp ở trang trại Hang Sóc gọt mắng cho bà Weasley. Tuyết đang bay lơ lửng bên ngoài khung cửa sổ trước mặt tụi nó.

“Ừ, Thầy Snape đề nghị giúp đỡ nó!” Harry nói. “Thầy nói thầy đã hứa với mẹ của malfoy là sẽ bảo vệ nó, thầy đã thề Không Bội hay cái gì đó đại khái vậy.”

“Phép thề Bất Khả bội à?” Ron nói, vẻ mặt sững sờ. “Không, thầy không thể nào... Bồ có chắc không?”

“Có chứ, mình chắc chắn,” Harry nói. “Nhưng mà sao vậy, điều đó có nghĩa là gì?”

“Ôi, bồ không thể nào phản bội lại một lời thề Bất Khả bội...”

“Nói vậy mà cũng nói, mình cũng tự suy ra được như vậy. Nhưng nếu mình bội thề thì sao?”

“Thì bồ chết,” Ron nói đơn giản. “Anh Fred và George có lần đã thử bắt mình chịu phép thề ấy hồi mình mới năm tuổi. Suýt chút xíu là mình đã thề rồi, mình đã nắm tay anh Fred và sẵn sàng thì ba tìm thấy tụi này. Ba nổi cơn tam bành,” Ron nói, đôi mắt thoáng qua ánh hồi tưởng. “Đó là lần duy nhất mà mình thấy ba giận không thua gì má, sau trận đó anh Fred cho là cái mông trái của anh ấy chẳng bao giờ lành lặn lại như xưa nữa.”

“Ừ, thì tằm quất mông trái của anh Fred ấy mà...”

“Xin lỗi, sao cơ?” Fred nói khi hai anh em sinh đôi đi vào nhà bếp.

“Á à, George ơi, coi nè. Giờ này mà tụi nó còn dùng dao thớt và đủ thứ. Úi trời!”

“Chừng hai tháng mấy nữa là em đủ mười bảy tuổi,” Ron gắt gỏng nói, “tới lúc đó em sẽ xài Pháp thuật để làm mấy chuyện này!”

“Nhưng trong khi chờ đợi,” George nói, vừa ngồi xuống bên cạnh cái bàn nhà bếp và gác chân lên bàn, “tụi anh có thể thưởng thức cảnh tụi bây thao diễn cách dùng đúng đắn một cái... úi-chu-choa!”

“Tại anh làm em mới bị thế!” Ron tức giận nói, vừa mút ngón tay cái bị đứt. “Anh đợi đây, khi nào em đủ mười bảy tuổi...”

“Anh chắc thế nào mà cũng sẽ làm tụi anh lé mắt về những kỹ năng Pháp thuật cho đến giờ vẫn không ai ngờ,” Fred ngáp.

“Và Ronald này, nhân nói đến những kỹ năng không ai ngờ,” George nói, “chẳng biết chuyện mà với một tiểu thư tên là Lavender Brown – nếu thông tin không sai – tụi anh nghe Ginny nói mà, là chuyện gì há?”

Ron hơi ửng hồng một tí, nhưng chẳng tỏ ra khó chịu lắm khi quay lại với đám măng.

“Đừng xía vô chuyện người ta.”

“Đổi đáp gì mà thô lỗ,” Fred nói. “Anh thiệt tình không biết mà nghĩ sao về mấy chuyện đó. Không, cái điều tụi anh muốn biết là... chuyện đã xảy ra như thế nào?”

“Nghĩa là sao?”

“Có phải cô nàng bị một tai nạn hay gì gì đó không?”

“Gì?”

“Xời, ời, chứ làm thế nào mà cô nàng sống nổi với một đầu óc chèm nhẹp bã đậu hả? Ấy, coi chừng!”

Và Weasley đi vào vừa đúng lúc để nhìn thấy Ron phóng con dao gọt măng vô Fred, anh chàng này uể oải phẩy nhẹ cây đũa phép và biến con dao thành một chiếc máy bay giấy.

“Ron!” Bà Weasley giận dữ la lên. “Con đừng bao giwof để cho má thấy con quăng dao một lần nữa nghe chưa!”

“Vâng, con sẽ không quăng dao...” Ron nói, “... mà để cho má thấy,” (mấy tiếng cuối này nó lầm bầm thêm vào khi quay lại với đồng măng.)

“Má rất tiếc, Fred, George, hai con à, nhưng chú Remus sẽ đến vào tối nay, cho nên Bill sẽ phải chen chúc với hai đứa con.”

“Vô tư,” George nói.

“VẬY, chỉ còn Ron và Harry trên căn gác sát nóc, vì Charlie sẽ không về nhà, và nếu Fleur ở chung phòng với Ginny...”

“... đó mới thiệt là Giáng sinh tương bưng của Ginny...” Fred lầm bầm.

“... mọi người ắt thoải mái thôi. Với lại, ai cũng có một cái giường cả,” bà Weasley nói, nghe hơi ngượng ngùng.

“Vậy là anh Percy chắc chắn không chừa cái bộ mặt ghê tởm của anh ra chứ,” Fred hỏi.

Bà Weasley quay đi trước khi trả lời, “Không, má nghĩ là anh con bạn ở Bộ.”

Khi bà Weasley rời khỏi nhà bếp, Fred nói: “Anh là thằng đàn nhất thế giới. Một trong hai thằng đàn vĩ đại nhất thế giới. Thôi, mình đi thôi George ời.”

“Hai anh âm mưu gì vậy?” Ron hỏi. “Anh có thể giúp tụi này thanh toán đám mắng này không? Anh chỉ cần nhúc nhích cây đũa phép là tụi em được rảnh tay!”

“Đâu được, anh không cho là tụi anh có thể làm được chuyện đó,” Fred nói một cách nghiêm túc. “Đó là công việc rèn luyện tính cách. Học cách gọt mắng mà không cần Pháp thuật sẽ giúp mày đánh giá đúng nỗi khó khăn mà dân Muggle và á phù thủy phải chịu đựng...”

“... và nếu mày muốn người ta giúp mình, Ron à,” George nói thêm, vừa quăng chiếc máy bay bằng giấy về phía Ron, “thì đừng có quăng dao vô người ta. Bật mí một tí nhé. Tụi anh sẽ đi ra làng, có một cô bé xinh xắn dễ thương làm việc trong một tiệm giấy nghĩ mấy tấm thiệp mánh của tụi anh là cái gì kỳ diệu lắm..., gần như ảo thuật thứ thiệt...”

“Khi!” Ron nói giọng cay cú, ngó theo Fred và George băng ngang qua sân ngập đầy tuyết. “Họ chỉ cần bỏ ra chừng mười giây giúp tụi mình là tụi mình cũng có thể đi chơi.”

“Mình không đi được,” Harry nói. “Mình đã hứa với thầy Dumbledore là mình sẽ không đi rong trong thời gian ở đây.”

“Ừ há,” Ron nói. Nó gọt thêm vài mọt mắng nữa rồi nói, “Bồ có tính kể cho thầy Dumbledore về những gì bồ nghe Thầy Snape và Malfoy nói với nhau không?”

“Có,” Harry nói. “Mình sẽ nói với bất cứ ai có thể ngăn chặn việc đó, và thầy Dumbledore là người đầu tiên. Có thể mình sẽ nói với ba bồ một lần nữa.”

“Tiếc là bồ đã không nghe được thực sự việc Malfoy đang làm là việc gì.”

“Làm sao mình có thể nghe được? Đó là toàn bộ mấu chốt, nó không chịu nói với cả Thầy Snape.”

Im lặng một chút, rồi Ron nói, “Dĩ nhiên bồ biết tất cả họ sẽ nói gì rồi đó. Ba và thầy Dumbledore và tất cả những người khác ấy. Họ sẽ nói thực ra không phải Thầy Snape đang cố giúp đỡ Malfoy đâu, mà thầy chỉ cố gắng tìm hiểu xem Malfoy đang toan tính làm gì thôi.”

“Tại họ không được nghe ông nói,” Harry dứt khoát. “Không kịch sĩ nào diễn giỏi như vậy được, kể cả Thầy Snape.”

“Ừ... Nhưng mà, mình chỉ nói thế,” Ron nói.

Harry quay mặt về phía Ron nhăn nhó, “Nhưng bồ nghĩ là mình đúng chứ?”

“Ừ, thì đúng!” Ron nói vội. “Thực sự, mình nghĩ bồ đúng! Nhưng tất cả những người khác đều tin chắc Thầy Snape là người của Hội, đúng không?”

Harry không nói gì. Nó đã nghĩ đến điều này và thấy đó rất có thể sẽ là lý do để mọi người phản bác chứng cứ mới của nó; thậm chí bây giờ nó cũng có thể nghe Hermione nói: Rõ như ban ngày, Harry à, thầy giả bộ đề nghị giúp đỡ để dụ dỗ Malfoy nói cho thầy biết nó đang mưu toan làm gì...

Tuy nhiên đây chỉ là tưởng tượng suông, bởi vì nó chưa có dịp kể cho Hermione nghe chuyện nó nghe lỏm được. Cô nàng đã biến mất khỏi bữa tiệc của Thầy Slughorn trước khi Harry quay trở lại đó, hay ít ra đó là điều nó được anh chàng McLaggen đang tức càn hông báo cho biết, và khi tụi nó trở về đến phòng sinh hoạt chung thì cô nàng đã đi ngủ rồi. Vì Harry và Ron lên đường về trang trại Hang Sốc rất sớm vào ngày hôm sau, nên nó chỉ đủ thì giờ để cầu chúc cho Hermione một lễ Giáng sinh vui vẻ và nói với cô nàng rằng sau khi nghỉ lễ trở về nó sẽ có tin tức tối quan trọng để kể cho nghe; Tuy nhiên Harry không hoàn toàn chắc là Hermione có nghe được nó nói không; Vì cùng lúc đó, Ron và Lavender đang tam biệt nhau bằng ngôn ngữ không lời ngay sau lưng nó.

Tuy vậy, ngay cả Hermione cũng sẽ không thể phủ nhận một điều: Malfoy chắc chắn đang mưu toan điều gì đó, và Thầy Snape biết điều đó, nếu thế thì Harry xẽ cảm thấy mình được chứng minh hoàn toàn đúng khi nói, “Đã bảo với bồ rồi mà,” đó cũng là cái câu nó đã nói với Ron vô số lần.

Harry không kiếm được cơ hội để nói chuyện với ông Weasley, ông làm việc suốt ngày ở Bộ, cho đến tận nửa đêm Giáng sinh. Gia đình Weasley và khách khứa ngồi trong căn phòng khách mà Ginny đã trang hoàng phóng khoáng đến nỗi cảnh trí tựa tựa như ngồi trong một mớ bông bong giấy. Fred, George, Harry và Ron là những người duy nhất biết vị thiên thần trên ngọn cây thông Giáng sinh thực ra là một con quỷ lùn giữ của. Con quỷ lùn đã lỡ cắn vô mắt cá chân Fred khi anh ta nhổ cà rốt cho bữa tiệc Giáng sinh. Bị điểm huyết cứng đơ, rồi bị sơn vàng chói, nhồi thành một cái váy xòe tí hon với đôi cánh nhỏ dán dính vô lưng, con quỷ lùn trừng mắt ngó xuống tụi nó, đầu trọc lóc như củ khoai tây, chân cẳng xù xì lông lá. Harry chưa từng thấy thiên thần nào xấu khốc liệt như thế.

Mọi người đều bị bắt nghe chương trình truyền thanh đêm Giáng sinh do ca sĩ được yêu thích nhất của bà Weasley, Celestina Warbeck thực hiện. Giọng ca cô này đang réo rắt vang ra từ một cái ra-di-ô bằng gỗ khổng lồ. Dương như cảm thấy giọng ca của Celestina chán phèo, Fleur cứ nói chuyện om sòm ở góc bàn, khiến cho bà Weasley cau có cứ phải chữa cây đũa phép về phía bảng điều chỉnh âm thanh, nhờ vậy giọng ca Celestina càng lúc càng to hơn. Thừa lúc đang diễn ra tiết mục đặc biệt vui nhộn có tên là “Một vạc tình

ái đầy ắp sốt dẻo,” Fred và George bắt đầu trò chơi Táp nổ với Ginny. Ron thì cứ lén dòm Bill và Fleur, như thể hy vọng học mót được vài ngón nghề. Trong lúc đó thầy Remus Lupin ngồi bên cạnh lò sưởi, lúc này trông thầy gầy gò rách rưới hơn bao giờ hết. Thầy đang chăm chú nhìn vào đáy lò sưởi như vẻ không hề nghe giọng ca của Celestina.

Ôi, đến mà khuấy cái vạc của em

Nếu anh làm đúng điệu

Thì em sẽ đun sôi ái tình sốt dẻo cho anh

Để anh được ấm áp đêm nay.

“Hồi tụi mình còn trẻ, tụi mình đã nhảy theo điệu hát này! Anh còn nhớ không anh Arthur?” Bà Weasley nói, vừa quệt nước mắt lên đồ len bà đan.

“Hử?” Ông Weasley nói, vừa gục gặc cái đầu buồn ngủ trên trái kim quất mà ông đang gọt. “Ờ phải... âm điệu tuyệt vời...”

Ông cố gắng ngồi thẳng lên một chút và ngoái nhìn sang Harry đang ngồi cạnh.

“Xin lỗi con nhé,” ông nói, hất đầu về phía cái ra-di-ô trong khi Celestina đột ngột chuyển sang hợp xướng. “Sắp hết rồi.”

“Không sao đâu bác,” Harry nói, nhe răng cười. “Dạo này ở Bộ bận lắm hả bác?”

“Bận lắm,” ông Weasley nói. “Thật ra cũng không sao nếu bọn bác đạt được điều gì đó, nhưng trong số ba vụ bắt bớ mà bọn bác thực hiện trong hai tháng vừa qua, bác nghi chỉ có một là Tử thần thực tử thực sự mà thôi... Mà đừng nhắc lại chuyện đó, Harry à,” ông vội nói thêm, bỗng nhiên tỏ ra tình ngủ hơn.

“Họ còn giam giữ anh Stan Shunpike không ạ?” Harry hỏi.

“Bác nghi là còn,” ông Weasley nói. “Bác biết cụ Dumbledore đã thử trực tiếp thỉnh cầu ông Scrimgeour về vụ Stan... nghĩa là, bất cứ ai thăm vấn anh ta cũng đồng ý là anh ta chẳng Tử thần thực tử hơn trái kim quất này chút nào... nhưng cấp lãnh đạo cao nhất muốn làm ra vẻ họ đang có tiến bộ, và ‘ba vụ bắt giữ’ nghe đỡ hơn ‘ba vụ bắt nhầm rồi thả ra’... nhưng một lần nữa, đây toàn là chuyện tối mật...”

“Con sẽ không nói gì đâu,” Harry nói. Nó ngập ngừng một lát, tự hỏi cách nào tốt nhất để khai mào cái điều nó muốn nói; và trong khi nó còn đang dằn ý trong đầu, thì Celestina Warbeck đã lại bắt đầu một bài ca tâm tình có tựa là “Chàng ếm bùa lấy mất trái tim thiếp.”

“Bác Weasley à, bác biết cái chuyện mà con nói với bác ở nhà ga hồi tụi con đi lên trường không?”

“Bác kiểm tra rồi, Harry à,” ông Weasley nói ngay. “Bác đã đi đến nơi và lục soát nhà của gia đình Malfoy. Ở đó chẳng có gì bất hợp pháp cả, dù là miếng vụn hay còn nguyên.”

“Dạ, con biết, con có đọc trên tờ Tiên tri là bác đã kiểm tra... nhưng đây là một chuyện khác... Ồ, một chuyện...”

Và nó nói với ông Weasley mọi điều mà nó nghe lóm được giữa Malfoy và Thầy Snape. Trong lúc nói, nó thấy đầu thầy Lupin hơi quay về phía nó, lắng nghe từng lwoif một. Khi nó kể xong, mọi người đều im lặng, ngoại trừ tiếng hát của Celestina.

Ôi trái tim khốn khổ của thiếp đâu mất rồi?

Nó đã bỏ thiếp đi cgir vì bị bỏ bùa...

“Harry à, con có nghĩ là Thầy Snape chỉ giả bộ không?” Ông Weasley nói.

“Giả bộ đề nghị giúp đỡ, để mà thầy có thể khám phá âm mưu của Malfoy ấy à?” Harry nói nhanh. “Dạ, con biết thế nào bác cũng nói vậy. Nhưng làm sao mình biết được chuyện đó?”

“Chúng ta không việc gì phải biết cả,” thầy Lupin bất ngờ lên tiếng. Lúc này thầy đã xoay lưng lại lò sưởi và đối diện Harry ngang qua ông Weasley. “Đó là việc của cụ Dumbledore. Cụ Dumbledore tin tưởng anh Severus, và nhiều đó là đủ cho tất cả chúng ta rồi.”

“Nhưng,” Harry nói, “chỉ nói thí dụ thôi – nói thí dụ thầy Dumbledore tin Thầy Snape...”

“Người ta nói vậy nhiều lần rồi. Vấn đề cơ bản là tin hay không tin sự phán đoán của cụ Dumbledore. Tôi tin; vì vậy, tôi cũng tin anh Severus.”

“Nhưng thầy Dumbledore có thể nhầm lẫn,” Harry cãi lại. “Chính thầy cũng nói vậy mà. Và thầy, thưa thầy,” nó nhìn thẳng vào mắt thầy Lupin, “thầy có thành thực mến Thầy Snape không?”

“Thầy không mến cũng không ghét thầy Severus,” thầy Lupin nói. “Không, Harry à, thầy đang nói thật,” thầy Lupin nói thêm vì Harry biểu lộ một vẻ mặt ngờ vực, “có lẽ thầy và thầy ấy không bao giờ là bạn chí cốt; sau tất cả những gì đã xảy ra giữa ba James của con cùng chú Sirius và thầy Severus, có quá nhiều cay đắng rồi. Nhưng thầy không quên là trong suốt cái năm thầy dạy ở trường Hogwarts, hàng tháng thầy Severus đã pha chế thuốc Bả Sói cho thầy, pha chế hoàn hảo, để thầy không bị đau đớn như thầy thường phải chịu đựng mỗi khi trăng tròn.”

“Nhưng Thầy Snape cũng đã “tình cờ” để lộ ra chuyện thầy là người sói, khiến thầy phải ra khỏi trường!” Harry tức giận nói.

Thầy Lupin nhún vai, “Đằng nào thì chuyện đó cũng lộ ra. Cả hai chúng ta đều biết thầy ấy muốn dạy

môn mà thầy dạy, và thầy ấy đã có thể gây ra điều tệ hại hơn nhiều bằng cách bào chế thuốc dỏm cho thầy. Nhưng thầy ấy đã giúp thầy khỏe mạnh. Thầy phải biết ơn.”

“Có lẽ thầy ấy không dám chế thuốc dỏm trước mặt thầy Dumbledore!” Harry nói.

“Harry à, con cứ khẳng khẳng một mực căm ghét thầy ấy,” thầy Lupin nói với nụ cười yếu ớt. “Và thầy thông cảm; con là con ruột của ba James và là con đỡ đầu của chú Sirius, con đã thừa hưởng mọi thành kiến. Tất nhiên là con cứ kể cho cụ Dumbledore nghe những gì con đã kể cho bác Arthur và thầy, nhưng đừng trông mong cụ đồng quan điểm với con; và cũng đừng trông mong cụ ngạc nhiên về những điều con nói với cụ. Rất có thể chính cụ Dumbledore đã ra lệnh cho Thầy Snape chất vấn Draco.”

Celestina kết thúc bài ca bằng một nốt nhạc cao vút và ngân nga rất lâu cùng tiếng vỗ tay âm ỉ vang ra từ cái ra-di-ô, được bà Weasley nhiệt liệt phụ họa theo.

“Hết rồi hả?” Fleur hỏi to. “Phước đức, hát gì khùng khiếp...”

“VẬY là chúng ta đội nón Giáng sinh ddowcj rồi hả?” Ông Weasley đứng phắt dậy, la lớn. “Có ai muốn làm một ly rượu trứng không?”

“Dạo gần đây thầy làm gì?” Harry hỏi thầy Lupin, trong khi ông Weasley hấp tấp đi pha rượu trứng, và mọi người đuổi ra thư giãn và xúm nhau chuyện trò.

“Ôi, thầy hoạt động bí mật,” thầy Lupin nói. “Gần như đúng nghĩa đen. Chính vì vậy mà thầy không thể viết thư cho con được, Harry à; gửi thư cho con chẳng khác nào tiết lộ bí mật.”

“Nghĩa là sao ạ?”

“Thầy đang sống lẫn với những đồng loại, đồng đảng của thầy,” thầy Lupin nói. Rồi thầy nói thêm, khi thấy Harry tỏ vẻ chẳng hiểu gì cả, “những người sói ấy mà. Gần như tất cả những người này đều về phe Voldemort. Cụ Dumbledore muốn có người do thám và thầy đây... có sẵn điều kiện.”

Giọng thầy nghe hơi cay đắng, và có lẽ thầy cũng nhận thấy vậy, nên thầy nở một nụ cười ảm áp hơn rồi nói tiếp, “Thầy không phàn nàn gì cả; đó là một công việc cần thiết, và còn ai khác có thể làm việc đó tốt hơn thầy? Tuy nhiên, cũng khó giành được lòng tin của họ. Thầy còn mang những dấu hiệu không thể nhầm lẫn được của việc đã cố gắng sống chung với đám pháp sư, con thấy đó, trong khi người sói thì xa lánh xã hội thông thường và sống bên lề, trộm cắp – đôi khi lại còn giết người... để ăn.”

“Làm sao mà họ lại thích Voldemort nhỉ?”

“Họ nghĩ rằng họ sẽ có đời sống khá hơn dưới sự cai trị của hắn,” thầy Lupin nói. “Và thật khó mà tranh cãi khi có Greyback ở đó...”

“Greyback là ai?”

“Con chưa nghe nói về hắn à?” Hai bàn tay thầy Lupin lại run run đặt lên đùi. “Fenrir Greyback có lẽ là người sói man rợ nhất còn sống ở thời nay. Hắn coi sứ mạng đời hắn là cắn và truyền nọc người sói cho càng nhiều người càng tốt; hắn muốn tạo ra đủ người sói để chiến thắng giới pháp sư. Voldemort đã dùng miếng mồi đó để nhử Greyback phục vụ cho mình. Greyback đặc biệt khoái con nít... Hắn nói, cắn chúng khi còn trẻ và nuôi dưỡng chúng xa hẳn cha mẹ chúng, dạy cho chúng lớn lên căm ghét giới phù thủy thông thường. Voldemort đã đe dọa sẽ thả hắn ra cắn con cái người ta; lời đe dọa đó thường mang lại hiệu quả.”

Thầy Lupin ngừng một chút rồi nói, “Chính Greyback đã cắn thầy.”

“Cái gì?” Harry sửng sốt nói. “Khi... có phải thầy muốn nói là khi thầy còn nhỏ?”

“Ừ. Ba của thầy đã làm hắn bực mình. Trong một thời gian rất lâu thầy không biết lai lịch của người sói đã tấn công thầy; thầy thậm chí còn thưởng k thi ng hại hắn, vì nghĩ là hắn đâu có tự chủ được, tại lúc đó thầy đã biết khi bị biến hình thì mình cảm thấy thế nào rồi. Nhưng Greyback thì không như vậy. Khi trăng tròn, hắn chọn cho mình một vị trí gần nạn nhân, bảo đảm đủ gần để tấn công được. Hắn sắp đặt sẵn hết. Và hắn là kẻ mà Voldemort đang sử dụng để thống lãnh cộng đồng người sói. Thầy không thể giả bộ mà nói khoác rằng cách biện luận hợp tình hợp lý của riêng thầy có thể đối chọi rất hiệu quả với việc khẳng khẳng của Greyback, rằng người sói thì phải xứng đáng với dòng dõi, rằng người sói nên trút mối hận thù lên người bình thường.”

“Nhưng thầy là người bình thường mà!” Harry hung dữ nói. “Thầy chỉ bị một... một... vấn đề...”

Thầy Lupin bật cười, “Đôi khi con khiến thầy nhớ lại ba James. Ba con gọi đó là “một vấn đề lông lá nho nhỏ” cho có bầu có bạn. Nhiều người lại có cảm tưởng là thầy có một thói quen cư xử tồi tệ.”

Thầy Lupin nhận một ly rượu trứng từ tay ông Weasley và nói cảm ơn, có vẻ vui lên một chút, trong khi đó Harry lại cảm thấy một cơn phân khích dậy lên: việc thầy Lupin vừa nhắc đến ba nó khiến nó nhớ ra một chuyện mà nó đã trông ngóng gặp thầy Lupin để hỏi.

“Thầy có bao giờ nghe nói đến người nào được gọi là Hoàng Tử lai không?”

“Cái gì Lai?”

“Hoàng tử,” Harry nói, chăm chú nhìn thầy Lupin xem có dấu hiệu nào là thầy biết không.

“Không có Hoàng tử Pháp thuật,” thầy Lupin nói, bây giờ đã mỉm cười. “Có phải đây là danh hiệu mà con tính khoác cho mình không? Thầy thì cho rằng làm “Kẻ được chọn” cũng đủ rồi.”

“Danh hiệu đó chẳng liên quan gì đến con hết!” Harry giận dữ nói. “Hoàng Tử lai là ai đó đã từng học ở trường Hogwarts, con có được cuốn sách độc dược của y. Y viết thần chú khắp cuốn sách, những thần

chú mà y phát minh ra. Một trong những thần chú đó là Khinh thân...”

“À, thần chú đó rất ư thịnh hành vào thời thầy học ở trường Hogwarts,” Thầy Lupin trầm ngâm nói. “Hồi thầy học năm thứ năm, mất vài tháng không ai di chuyển được gì vì cứ bị lôi bằng mắt cá chân treo chống ngược lên không trung.”

“Ba con từng làm vậy,” Harry nói. “Con thấy ba trong cái Tường Ký, ba con dùng thần chú đó ếm Thầy Snape.”

Harry cố gắng nói giọng bình thường, như thể đây chỉ là một nhận xét bỏ đi, chẳng có gì quan trọng, nhưng nó không chắc là nó đạt được đúng hiệu quả; nụ cười của thầy Lupin hơi cảm thông quá đáng.

“Ừ,” Thầy Lupin nói, “nhưng ba con không phải là người duy nhất. Như thầy vừa nói, thần chú đó rất thịnh hành... Con cũng biết kiểu những thần chú này thịnh hành rồi qua đi như thế nào rồi đó...”

“Nhưng nghe có vẻ như thần chú đó được phát minh vào thời thầy học ở trường,” Harry vẫn ngoan cố.

“Không nhất thiết vậy,” thầy Lupin nói. “Thần chú trù ếm cũng có một và cũng đề-mốt như mọi thứ khác.”

Thầy nhìn vào mặt Harry rồi khẽ nói, “Ba James con là pháp sư thuần huyết, Harry à, và thầy cam đoan với con, ba con không hề bảo bạn bè gọi mình là “Hoàng tử”.”

Khỏi cần giả đồ nữa, Harry nói, “Và cũng không phải chú Siirius chứ? Hay là thầy?”

“Chắc chắn không.”

“À,” Harry nhìn đắm đắm vào lò sưởi. “Con cứ tưởng... chà, y giúp con nhiều lắm trong những buổi học Độc dược, vị Hoàng Tử ấy.”

“Sách cũ cỡ nào hả, Harry?”

“Con không biết, con chưa hề kiểm tra.”

Ngay sau câu nói này, Fleur quyết định nhái Celestina hát bài “Một vạc tình ái đầy ắp sốt dẻo”, và mọi người coi đó như tín hiệu “giờ lên giường đã điểm” sau khi liếc thấy vẻ mặt của bà Weasley. Harry và Ron trèo hết cầu thang lên phòng ngủ của Ron tuốt trên gác xép, ở đó một cái giường đã chiến đã được dọn sẵn cho Harry.

Ron lăn ra ngủ ngay tức thì, nhưng Harry moi móc cái rương của nó lôi ra cuốn Bào chế thuốc cao cấp trước khi lên giường. Nằm trên giường, nó lật mấy trang sách, tìm kiếm, đến khi cuối cùng nó tìm ra, ở ngay trang bìa của cuốn sách, ngày cuốn sách được in. Gần năm mươi năm. Cả ba nó lẫn bạn bè của ông

đều không có mặt ở trường cách đây năm mươi năm. Cảm thấy thất vọng, Harry quăng cuốn sách trở vô rương, tắt đèn, và lật sấp người lại, nghĩ đến những người sói và Thầy Snape, Stan Shunpike với Hoàng Tử lai, và cuối cùng chìm vào một giấc ngủ khó chịu đầy những cái bóng rón rén trườn đi và tiếng khóc trẻ con bị cắn...

“Chắc cô nàng giỡn chơi...”

Harry giật mình thức giấc thấy một chiếc vớ phồng to nằm ngang chân giường. Nó đeo kính lên nhìn quanh; khung cửa sổ tí hon hoàn toàn mờ mịt vì tuyết, và ngay trước mặt nó, Ron đang ngồi thẳng lưng trên giường xem xét một cái gì đó giống như một sợi dây chuyền vàng mập ú.

“Cái gì vậy?” Harry hỏi.

“Quà của Lavender,” Ron nói, nghe ngao ngán chán chường. “Bộ cô nàng thiệt tình tưởng mình muốn đeo hả...”

Harry nhìn cái vật đó kỹ hơn rồi phá ra cười ha hả. Phần dưới sợi dây chuyền là những mẫu tự kết thành mấy chữ vàng to tổ bố:

“Cục cưng của em”.

“Hay,” nó nói. “Ác liệt. Bỏ nhất định phải đeo nó trước mặt anh Fred và George.”

“Nếu bỏ nói với hai anh ấy, ” Ron nói, vừa nhét sợi dây chuyền xuống dưới gối cho khuất mắt, “mình... mình... mình sẽ...”

“... sẽ cà lăm hả?” Harry nói, nhe răng cười. “Thôi đi, đời nào mình làm vậy!”

“Nhưng làm sao mà cô ta lại nghĩ ra được một thứ như cái đó chứ?” Ron cần không khí, coi bộ nó hơi bị sốc.

“Thì, nhớ lại coi,” Harry nói, “có lần nào bỏ lỡ lời nói là bỏ thích đi đến nơi công cộng với mấy chữ Cục cưng của em đeo quanh cổ không?”

“Ờ... tụi này đâu có nói gì nhiều với nhau đâu,” Ron nói. “Chủ yếu là...”

“... hôn hít,” Harry nói.

“Thì, ừ,” Ron nói. Nó ngáp ngừng một chút rồi nói, “Hermione có bỏ thiệt tình với McLaggen không?”

“Ai mà biết,” Harry nói. “Hai người đó cùng đi dự tiệc ở chỗ Thầy Slughorn, nhưng mình không nghĩ chuyện đó sẽ tới đâu.”

Ron có vẻ hơi phấn khởi lên khi mò sâu vô trong chiếc vớ quà của nó.

Quà Giáng sinh cho Harry gồm có một cái áo len có chữ Snitch Vàng ở mặt trước, do bà Weasley đan tay, một cái hộp to đựng những sản phẩm của tiệm tiệm Phù thi Wĩ Wái của Weasley do hai anh em sinh đôi tặng, và một cái gói có mùi mốc, hơi ẩm ướt, có kèm theo một cái nhãn ghi: “KreacHermione gửi Cậu Chủ”.

Harry trợn mắt ngó cái gói đó.

“Bồ có nghĩ là sẽ an toàn nếu mở cái gói đó ra không?” Nó hỏi.

“Chắc không thể là cái gì nguy hiểm được, tất cả thư từ của chúng ta đều được Bộ khám xét rồi mà,” Ron trả lời, mặc dù nó nhìn chùng cái gói đó một cách nghi ngờ.

“Mình đã không nghĩ đến việc tặng cho KreacHermione cái gì cả. Người ta có thường tặng cho gia đình của họ quà Giáng sinh không nhỉ?” Harry hỏi, vừa thận trọng chọc chọc gói quà.

“Hermione thì có đấy,” Ron nói. “Nhưng hãy chờ xem đó là cái gì trước khi bồ bày tỏ lòng áy náy.”

Chỉ giây lát sau, Harry hét lên một tiếng kinh thiên động địa và nhảy ra khỏi cái giường đã chiến của nó; cái gói chứa một đồng bự những giogi và giòi.

“Hay,” Ron nói, rống lên cười. “Cực kỳ sâu sắc.”

“Mình thà nhận được đồng giòi này hơn là sợi dây chuyền kia,” Harry nói, khiến Ron cụt hứng tức thì.

Khi tất cả mọi người ngồi xuống bên bàn ăn bữa trưa Giáng sinh, ai ai cũng mặc áo len mới, ngoại trừ Fleur (có vẻ như bà Weasley đã không muốn uống công đan cho một cái) và chính bà Weasley, bà cũng biểu diễn một cái nón phù thủy mới toanh màu xanh thẫm lấp lánh những hạt gì như kim cương nhái những ngôi sao nhỏ xíu, và một sợi dây chuyền vàng lộng lẫy.

“Fred và George tặng cho má nè! Đẹp không?”

“Ồi, tụi con ngày càng biết ơn má nhiều hơn, má à, bây giờ tụi con phải tự giặt vớ của mình,” George nói, vừa xua tay thoải mái. “Ăn củ cải không, chú Remus?”

“Harry à, trong tóc anh có một con giòi,” Ginny vui vẻ nói, chồm ngang qua cái bàn ăn để gỡ con giòi ra, Harry cảm thấy mấy cục thịt ngỗng vọt lên tới cần cổ nó mà không dính dáng gì tới con gioig.

“Thấy ghê góa,” Fleur nói, khẽ rùng mình một cách hết sức điệu dàng.

“Ừ, ghê thiệt há?” Ron nói. “Dùng nước sốt không, chị Fleur?”

Trong lúc xằng xái phục vụ Fleur, Ron hất bay cái chén nước sốt; Bill bèn vẩy cây đũa phép và đám nước sốt đang bị văng giữa không trung ngoan ngoãn quay trở lại cái chén.

“Em vụng về y như cô Tonks ới,” Fleur nói với Ron, sau khi đã hôn Bill để cảm ơn. “Cô ta luôn hất văng...”

“Chà,” bà Weasley nói. “Có lẽ có. Thực ra thì tôi có cảm tưởng cô ấy tính ăn Giáng sinh một mình.”

Bà nhìn thầy Lupin bực mình, như thể lỗi tại thầy mà bà có cô Fleur làm dâu thay vì cô Tonks, nhưng Harry, khi liếc nhìn cảnh Fleur dùng nĩa của mình đút Bill ăn những miếng thịt gà tây, thì tin rằng bà Weasley đang chiến đấu trên một mặt trận đã thua dài. Tuy nhiên nó nhớ ra một câu hỏi liên quan đến cô Tonks, mà còn ai để hỏi tốt hơn thầy Lupin, người am hiểu mọi thứ về Thần Hộ mệnh?

“Thần Hộ mệnh của cô Tonks đã thay đổi hình thức,” nó nói với thầy. “Ấy là Thầy Snape nói vậy. Con không biết là chuyện đó xảy ra được. Tại sao Thần Hộ mệnh của mình lại thay đổi?”

Thầy Lupin nhẩn nha nhai miếng gà tây rồi nuốt luôn trước khi chậm rãi trả lời: “Đôi khi... một cơn khủng hoảng lớn... một chấn động tình cảm...”

“Trông nó to và có bốn chân,” Harry nói, một ý nghĩ đột ngột nảy ra và nó hạ thấp giọng. “A... không lẽ nó là...?”

“Anh Arthur!” Bà Weasley bỗng nhiên kêu lên. Bà rời cái ghế đứng lên; bàn tay áp chặt lên trái tim, và bà chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ nhà bếp. “Anh Arthur... Percy kìa!”

“Cái gì?”

Ông Weasley ngoái lại nhìn. Mọi người cũng nhanh chóng nhìn ra cửa sổ; Ginny đứng dậy để nhìn cho rõ hơn. Kìa, quả nhiên là Percy Weasley đang sải bước băng qua mảnh sân đầy tuyết, đôi kính gọng sừng của anh ta sáng lấp lánh trong ánh nắng. Tuy nhiên, anh ta không đi một mình.

“Anh Arthur, nó... nó đi với ông Bộ trưởng!”

Và quả nhiên, người đàn ông mà Harry đã nhìn thấy trên tờ Nhật báo Tiên Tri đang đi theo dấu chân của Percy, hơi cà thọt, mái tóc dày xám của ông ta và tấm áo khoacs màu đen lấm tấm bông tuyết. Trước khi những người có mặt trong nhà bếp lúc ấy thốt ra được lời nào, trước khi ông và bà Weasley có thể làm gì khác hơn là nhìn nhau sững sốt, thì cánh cửa sau đã mở ra và Percy đứng ngay đó.

Một khoảnh khắc im lặng đau đớn. Rồi Percy nói hơi sượng, “Chúc má Giáng sinh vui vẻ.”

“Ôi, Percy!” Bà Weasley kêu lên, và lao vào vòng tay của con trai.

Ông Rufus Scrimgeour dừng chân trên ngưỡng cửa, nghiêng mình tựa trên cây gậy và mỉm cười ngắm nhìn cái cảnh cảm động ấy.

“hắn bà sẽ tha thứ cho cuộc viếng thăm đường đột này,” ông Scrimgeour nói, khi bà Weasley quay lại nhìn ông, vừa lau nước mắt vừa tươi cười. “Percy và tôi đang ở quanh vùng đây... bà biết đấy, công tác mà... và anh chẳng đã không thể không ghé về nhà thăm hết mọi người trong gia đình.”

Nhưng Percy chẳng tỏ vẻ gì muốn chào hỏi hết mọi người còn lại tông gia đình. Anh ta đứng thẳng đơ như que cời lửa, có vẻ ngượng nghịu, và trơ mắt ngó đâu đó phía trên đầu mọi người. Ông Weasley, Fred và George cùng quan sát anh ta với vẻ mặt chai lạnh như đá.

“Xin mời vào, ông Bộ trưởng, xin mời ngồi!” Bà Weasley luýnh quýnh, vừa sửa cái nón cho ngay lại. “Mời ông dùng chút bà tây, hay chút gánh nướng... ý tôi là...”

“Khỏi, khỏi mà, bà Molly yêu quý,” ông Scrimgeour nói. Harry đoán ông ta đã hỏi Percy tên riêng của bà Weasley trước khi họ bước vào nhà. “Tôi không muốn đường đột chút nào, không hề định đến đây nếu Percy không tha thiết muốn thăm gia đình đến thế...”

“Ôi, Perce con!” Bà Weasley nói trong nước mắt, nhón gót lên để hôn con trai.

“... Chúng tôi chỉ ghé qua chừng năm phút, vậy tôi xin phép đi dạo một vòng quanh sân trong lúc cả nhà thăm hỏi Percy nhé. Không, không, tôi cam đoan với bà là tôi không muốn xen vô chuyện gia đình! Nào, có ai vui lòng đưa tôi đi xem khu vườn xinh xắn của bà không... A, chàng trai kia đã ăn xong, sao cậu không đi dạo cùng tôi nào?”

Không khí quanh bàn ăn thay đổi thấy rõ. Mọi người hết nhìn ông Scrimgeour đến nhìn Harry. Có vẻ như ai cũng thấy sự giả vờ của ông Scrimgeour không biết tên Harry là không thể tin được, và không ai cho rằng chuyện Harry được chọn để tháp tùng ông Bộ trưởng dạo quanh vườn là ngẫu nhiên một khi chính Ginny, Fleur và George cũng đã ăn xong rồi.

“Dạ, được ạ,” Harry thốt lên giữa im lặng.

Nhưng nó không dễ bị lừa; Bất chấp toàn bộ bài diễn văn của ông Scrimgeour rằng họ chỉ ngẫu nhiên đến vùng này, rằng Percy muốn thăm gia đình anh ấy, đây mới hẳn là lý do thực sự khiến họ đến đây: có vậy ông Scrimgeour mới có thể nói chuyện với một mình Harry.

“Không sao đâu,” nó nói khê khi đi ngang qua thầy Lupin, thầy đã nhồm dậy khỏi cái ghế. “Không sao,” nó nói thêm, khi ông Weasley há miệng toan nói.

“Tuyệt vời!” ông Scrimgeour nói, đứng lùi lại để Harry bước qua cửa đi trước dẫn đường. “Chúng tôi sẽ chỉ đi một vòng quanh vườn, rồi Percy và tôi sẽ lên đường. Mọi người cứ tiếp tục ăn!”

Harry đi ngang qua sân về phía mảnh vườn um tùm phủ đầy tuyết của gia đình Weasley, ông Scrimgeour đi hơi cà nhắc bên cạnh. Harry biết ông đã từng là Giám đốc Sở Thần Sáng; trông ông gân guốc và đầy theo chiến trường, rất khác với ông Fudge béo tốt trong cái nón hình trái dưa.

“Đẹp lắm,” ông Scrimgeour nói, khi dừng bên hàng rào khu vườn, nhìn ra bãi cỏ bị tuyết phủ kín và cây cối không thể phân biệt là được cây gì với cây gì. “Đẹp lắm.”

Harry không nói gì. Nó có thể nói là ông Scrimgeour đang quan sát nó.

Một lát sau, ông Scrimgeour nói, “Tôi muốn gặp cậu từ lâu lắm rồi, cậu có biết điều đó không?”

“Không ạ,” Harry thành thật nói!

“Ừ phải, lâu lắm rồi. Nhưng cụ Dumbledore đã bảo vọc cậu kỹ quá,” ông Scrimgeour nói. “Đương nhiên, dĩ nhiên, tự nhiên thôi, sau tất cả những gì cậu đã trải qua... Đặc biệt là những gì đã xảy ra ở Bộ...”

Ông chờ đợi Harry nói điều gì đó, nhưng Harry không buồn góp lời, cho nên ông nói tiếp, “Tôi vẫn hy vọng có dịp chuyện trò với cậu từ khi tôi nhậm chức, nhưng cụ Dumbledore đã... cũng hết sức dễ thông cảm thôi, như tôi đặc nói đây... cụ đã ngăn chặn điều đó.”

Harry vẫn không nói gì, chỉ chờ đợi.

“Lời đồn đại đã bay khắp thế giới!” Ông Scrimgeour nói. “Chà, dĩ nhiên, cả hai chúng ta đều biết những câu chuyện đó đã bị bóp méo như thế nào... tất cả những lời xì xầm về một lời tiên tri... về việc vạu là “Kẻ được chọn”...”

Harry nghĩ bây giờ ông Scrimgeour và nó đang đi gần tới cái lý do khiến ông ta có mặt ở đây.

“Tôi đoán là cụ Dumbledore đã bàn bạc chuyện này với cậu?”

Harry suy nghĩ kỹ càng, tự hỏi nó có nên nói dối hay không. Nó ngó những dấu chân nho nhỏ của những con quỷ lùn in khắp vườn hoa, và một theo bị cào ra đánh dấu nơi mà Fred đã bắt được cái con quỷ lùn giờ này đang mặc váy xòe trên ngọn cây Giáng sinh. Cuối cùng Harry quyết định nói thật, hay một phần sự thật.

“Dạ, thầy trò cháu có bàn về chuyện đó.”

“Cậu đã, cậu đã...” ông Scrimgeour nói. Qua khóe mắt. Harry có thể thấy ông Scrimgeour đang liếc nhìn nó, cho nên nó giả dờ say mê ngó một con quỷ lùn vừa mới thò đầu ra bên dưới một cây đỗ quyên bị đóng băng. “Vậy cụ Dumbledore đã nói gì với cậu hở Harry?”

“Cháu xin lỗi, nhưng đó là việc riêng giữa thầy trò cháu,” Harry nói. Nó cố giữ giọng nói thoải mái, và

giọng ông Scrimgeour cũng vậy, nhẹ nhàng thân thiện khi nói, “Ồ, dĩ nhiên, nếu đó là vấn đề riêng tư bí mật, tôi không muốn cậu tiết lộ... không, không... Và chẳng nào đi nữa, việc cậu có phải là “Kẻ được chọn” hay không có thành vấn đề không nhỉ?”

Harry phải suy đi nghĩ lại điều đó vài giây trước khi đáp: “Thưa ông Bộ trưởng, cháu không thực sự hiểu ông muốn nói gì.”

“Chà, dĩ nhiên, đối với cậu điều đó sẽ cực kỳ có vấn đề,” ông Scrimgeour nói kèm theo một tiếng cười. “Nhưng đối với dư luận cộng đồng Pháp thuật... chẳng qua là nhận thức cả thôi, đúng không? Chính điều người ta tin mới là điều quan trọng.”

Harry không nói gì. Nó nghĩ nó đã thấy, lờ mờ, nơi mà ông Scrimgeour đang nhắm tới, nhưng nó sẽ không giúp ông ta tới nơi đó. Con quỷ lùn phía gốc cây đỗ quỳên đang đào trùn dưới rễ cây, và Harry không rời mắt khỏi con quỷ lùn ấy.

“Người ta tin cậu là “Kẻ được chọn”, cậu hiểu chứ,” ông “Kẻ được chọn” nói. “Họ nghĩ về cậu như một người hùng... Dĩ nhiên là cậu anh hùng rồi, Harry à, cho dù có được chọn hay không! Tính đến nay cậu đã đương đầu với Kẻ-chớ-gọi-tên-ra bao nhiêu lần rồi nhỉ? Thôi, chẳng nào đi nữa,” ông dẫn tới, không cần đợi Harry trả lời, “vấn đề chính là, cậu là biểu tượng hy vọng đối với nhiều người, Harry à. Cái ý nghĩ là có ai đó trên đời có khả năng, ai đó do định mệnh an bài, sẽ tiêu diệt Kẻ-chớ-gọi-tên-ra... thì đó, dĩ nhiên thôi, nó khiến người ta lên tinh thần. Và tôi không thể không nghĩ rằng, một khi cậu nhận ra điều này, cậu có thể coi đó như... chà... gần như là một bốn phần, sát cánh cùng Bộ, và nâng cao tinh thần mọi người lên.”

Con quỷ lùn vừa xoay sở tóm được một con trùn. Bây giờ nó đang ra sức kéo con trùn, cố gắng lôi con trùn ra khỏi lớp đất đông cứng. Harry im lặng lâu đến nỗi ông “Kẻ được chọn” hết nhìn Harry lại nhìn sang con quỷ lùn, nói, “Chúng buồn cười nhỉ, những gã tí hon ấy? Nhưng cậu nói sao, Harry?”

“Cháu không hiểu một cách chính xác điều ông nói,” Harry chậm rãi nói. “Sát cánh với Bộ... nghĩa là gì ạ?”

“Ôi, thế này, không có gì nhọc nhằn cả, tôi cam đoan với cậu,” ông “Kẻ được chọn” nói. “Thí dụ như nếu thỉnh thoảng người ta thấy cậu ra vô Bộ Pháp thuật, thì điều đó có thể tạo được ấn tượng tốt. Và dĩ nhiên, khi lui tới với Bộ, cậu sẽ có vô vàn cơ hội để nói chuyện với ông Gawain Robards, người kế nhiệm tôi làm Giám đốc Sở Thần Sáng. Bà Dolores Umbridge có nói với tôi là cậu đang nung nấu tham vọng trở thành mộ Thần Sáng. Chà, chuyện đó có thể dàn xếp dễ dàng thôi...”

Harry cảm thấy cơn giận đang sôi sục trong bao tử của nó: thì ra mẹ Dolores Umbridge vẫn còn ở Bộ sao?

“Vậy căn bản,” nó nói, như thể nó chỉ muốn làm rõ vài điểm, “Ông muốn tạo ấn tượng là cháu đang làm việc cho Bộ?”

“Việc đó sẽ giúp mọi người lên tinh thần khi nghĩ là cậu đã can dự nhiều hơn, Harry à,” ông Scrimgeour nói, có vẻ nhẹ nhõm là Harry đã hiểu ra nhanh chóng. “Kẻ được chọn, cậu biết đó... tất cả chỉ nhằm tạo cho người ta niềm hy vọng, cho người ta cái cảm tưởng rằng có những điều kỳ thú đang xảy ra...”

“Nhưng nếu cháu cứ chạy ra chạt vô Bộ,” Harry nói, vẫn cố gắng giữ giọng nói thân mật, “thì có vẻ như cháu tán thành chuyện Bộ đang làm?”

“Ừ,” ông Scrimgeour nói, hơi cau mày, “Ừ, phải, đó là một phần vì sao chúng tôi muốn...”

“Không, cháu không nghĩ là điều đó ăn thua gì đâu,” Harry vui vẻ nói. “Ông hiểu không, cháu không thích một số chuyện mà Bộ đang làm. Thí dụ như nhốt anh Stan Shunpike.”

Ông Scrimgeour không mở miệng trong chốc lát, nhưng vẻ mặt của ông ngay lập tức đánh lại. “Tôi không hy vọng gì cậu hiểu được,” ông nói, và không ngăn nổi sự bức dọc lộ ra trong giọng nói như Harry đã làm được. “Hiện nay tình hình đang nguy hiểm, và cần thi hành những biện pháp nhất định. Cậu mới mười sáu tuổi...”

“Thầy Dumbledore già hơn một nửa mười sáu tuổi rất nhiều, vậy mà thầy cũng không nghĩ anh Stan đáng bị tống vô ngục Azkaban,” Harry nói. “Ông đang biến anh Stan thành vật hy sinh, cũng giống như ông muốn biến cháu thành vật cầu phúc.”

Cả hai người nhìn thẳng nhau, chiếu tướng nhau thật kỹ và thật lâu. Cuối cùng ông Scrimgeour nói, chẳng còn chút giả vờ thân thiện nào nữa, “Tôi hiểu. Cậu muốn... giống như vị anh hùng của trò, cụ Dumbledore ấy... muốn tự tách mình ra khỏi Bộ à?”

“Cháu không muốn bị lợi dụng,” Harry nói.

“Một số người sẽ nói bốn phận của cậu là để cho Bộ sử dụng!”

“Vâng, và một số người khác có thể nói bốn phận của ông là kiểm tra xem người ta có thực sự là Tử thần thực tử hay không trước khi tống họ vô tù,” Harry nói, giờ đây cơn giận của nó đang bốc lên. “Ông đang làm điều mà Barty Crouch đã làm. Bọn người các ông chẳng bao giờ biết hành sự cho đúng đắn sao? Chúng tôi hết gặp phải ông Fudge, cứ giả bộ như mọi thứ đều dễ thương trong khi người ta bị ám sát ngay dưới mũi, lại gặp tới ông, tống người lương thiện vô tù và giả bộ như mình có “Kẻ được chọn” đang làm việc dưới trướng!”

“Vậy cậu không phải là “Kẻ được chọn” sao?” Ông Scrimgeour nói.

“Tôi tưởng ông đã nói là đằng nào thì chuyện đó cũng không thành vấn đề kia mà?” Harry nói, kèm theo tiếng cười chua chát. “Dù sao thì cũng không được chọn cho ông.”

“Nếu là tôi thì tôi sẽ chẳng nói năng như vậy,” ông Scrimgeour nói nhanh. “Thật sống sợ...”

“Không, thật trung thực chứ,” Harry nói. “Điều trung thực duy nhất mà ông nói với tôi. Ông chẳng bận tâm chuyện tôi sống hay chết, nhưng ông lại bận tâm đến chuyện tôi giúp ông phủ dụ mọi người rằng ông đang thắng trong trận chiến chống Voldemort. Thưa ông Bộ trưởng, tôi không quên...”

Nó giờ nằm tay phải lên. Trên mu bàn tay lạnh cóng của nó là những vết sẹo trắng bóng mà mẹ Dolores Umbridge đã buộc nó khắc vào chính da thịt mình: Tôi không được nói dối.

“Tôi không nhớ ông có từng xông tới bảo vệ tôi khi tôi cố gắng nói cho mọi người biết là Voldemort đã trở lại không. Bộ không hề tỏ ra là cánh hạo của tôi hồi năm ngoái.”

Cả hai lại đứng im lặng lạnh lùng hết như mặt đất dưới chân. Con quỷ lùn cuối cùng đã tìm được cách rút con trùn của nó ra và giờ đây đang vui vẻ nhâm nhi miếng mồi, trong khi dựa lưng vào mấy cành thấp nhất của bụi cây đỗ quyên.

“Cụ Dumbledore đang âm mưu gì?” Ông Scrimgeour hỏi một cách lỗ mãng. “Khi cụ không có mặt ở trường Hogwarts thì cụ đi đâu?”

“Không biết,” Harry nói.

“Tốt, vậy thì, tôi sẽ phải suy xét xem phải chăng tôi chẳng còn cách nào khác nữa.”

“Ông cứ việc,” Harry dừng dừng nói. “Nhưng ông có vẻ không hơn ông Fudge, nên tôi nghĩ chắc ông phải học được từ sai lầm của ông ấy. Ông ấy đã cố gắng can thiệp vào trường Hogwarts. Ông có thể nhận thấy ông ấy khoogn còn là Bộ trưởng nữa, nhưng thầy Dumbledore vẫn là hiệu trưởng. Nếu tôi là ông tôi sẽ không đụng tới thầy Dumbledore.”

Cả hai im lặng khá lâu.

“Thôi, tôi thấy rõ là cụ ấy dạy cậu giỏi đấy,” ông Scrimgeour nói, đôi mắt lạnh lùng và khắc nghiệt sau cặp kính gọng kim loại. “Cậu hoàn toàn là người của cụ Dumbledore, đúng không, Potter?”

“Đúng vậy,” Harry nói. “Mừng là ông đã hiểu ra.”

Và quay lưng lại ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật, nó rào bước trở vô nhà.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Một Kí Ức Bị Nhiều

Sau Tết Dương lịch vài ngày, vào một buổi xế chiều, Harry, Ron và Ginny đứng thành hàng bên cạnh lò sưởi trong nhà bếp để trở về trường Hogwarts. Bộ đã sắp xếp tuyến vận-hành-một-lần này kết nối với mạng chuyên chở Floo để đưa học sinh về trường nhanh chóng và an toàn. Chỉ có bà Weasley tiễn đưa tụi nó, bởi vì ông Weasley, Fred, George, Bill và Fleur đều đã đi làm. Bà Weasley sụt sịt khóc ngay khi bắt đầu chia tay. Phải công nhận rằng gần đây hờ ra là bà khóc; từ bữa Percy dùng dùng bỏ ra khỏi nhà vào ngày Giáng sinh với đôi kính dính tèm lem vụn củ cải nghiền (thành tích mà Fred, George và Ginny đều giành), bà Weasley cứ sụt sịt miết, khóc rồi nín, nín rồi khóc.

“Đừng khóc nữa, má,” Ginny nói, vỗ nhẹ lên lưng bà Weasley khi bà gục trên vai nó khóc nức nở.
“Không sao đâu mà...”

“Ừ, má đừng lo cho tụi con,” Ron vừa nói vừa để cho bà Weasley hôn một cái đầm lệ lên gò má nó, “cũng đừng lo buồn về anh Percy. Đần độn như thế thì cũng chẳng coi là mất mát được, đúng không má?”

Bà Weasley lại khóc lóc thảm thiết hơn nữa khi ôm choàng lấy Harry trong vòng tay mình.

“Con hứa với bác là con sẽ bảo trọng nhé... tránh đâm đầu vô rắc rối...”

“Con luôn làm như bác dặn, bác Weasley à,” Harry nói. “Bác biết con thích cuộc sống yên tĩnh mà.”

Bà gạt gù trong nước mắt và đứng lùi lại. “Vậy, tất cả các con ráng ngoan nhé...”

Harry bước vào ngọn lửa màu xanh ngọc và hô to, “Trường Hogwarts!” Trước khi bị hút chìm vào ngọn lửa, nó còn thoáng nhìn thấy lần cuối cảnh nhà bếp gia đình Weasley, và gương mặt đầm nước mắt của bà Weasley. Quay mòng mòng thiệt nhanh, nó thoáng thấy lò mờ phòng khách các gia đình Pháp thuật, nhưng nó chưa kịp nhìn cho rõ thì cảnh trí đã vụt qua mất rồi; sau đó nó xoay chậm lại, cuối cùng thì dừng hẳn lại trong lò sưởi của văn phòng giáo sư McGonagall. Bà chẳng buồn rời mắt khỏi công việc đang làm để ngược lên nhìn Harry loay hoay trèo ra khỏi cái vĩ lò.

“Chào trò, Potter. Cố gắng đừng làm vung vãi quá nhiều tro trên thảm.”

“Dạ, thưa cô.”

Trong khi Harry chỉnh mắt kính cho ngay và vuốt tóc tai cho gọn lại, thì Ron hiện ra xoay tít mù. Khi

Ginny đến nơi, cả ba đứa nó kéo nhau ra khỏi văn phòng giáo sư McGonagall rồi đi về phía tháp Gryffindor. Harry liếc vô những cửa sổ dọc hành lang khi tụi nó đi ngang qua; mặt trời đã chìm xuống ngang mặt đất phủ thảm tuyết dày hơn cả lớp tuyết trong vườn trang trại Hang Sóc. Phía xa xa, nó có thể nhìn thấy bác Hagrid đang cho con Buckbeak ăn phía trước căn chòi của bác.

“Lòe loẹt,” Ron nói giọng tự tin khi tụi nó đến trước bức chân dung Bà Béo, trông bà ta tái nhợt hơn mọi khi và giọng nói to của Ron khiến bà ta nhăn mặt.

“Không,” bà nói.

“Bà nói “không” nghĩa là sao?”

“Đổi mặt khẩu mới rồi,” Bà Béo nói. “Và làm ơn đừng hò hét.”

“Nhưng mà tụi này đi vắng, làm sao tụi này biết...?”

“Harry! Ginny!”

Hermione đang hấp tấp đi về phía tụi nó, gương mặt hồng hào, vẫn còn mặc áo choàng, đội nón và đeo găng tay.

“Mình mới trở về trường cách đây hai tiếng đồng hồ, mình vừa mới xuống dưới chòi thăm bác Hagrid và con Buck... ý là con WítHermionewing giáo sư,” cô bé nói muốn hụt hơi. “Mấy bồ ăn Giáng sinh vui vẻ không?”

“Vui,” Ron nói ngay. “Khá nhiều sự kiện, ông Rufus Scrim...”

“Mình có cái này cho bồ nè, Harry,” Hermione nói, không thèm ngó tới Ron mà cũng chẳng tỏ dấu hiệu gì có nghe anh chàng này nói. “Ôi, chờ xíu... mặt khẩu. Chay tịnh!”

“Chính xác,” Bà Béo nói giọng phều phào, rồi quăng mình về phía trước, để lộ ra cái lỗ chân dung.

“Bả bị sao vậy?” Harry hỏi.

“Rõ ràng là đã bê tha chè chén trong dịp Giáng sinh,” Hermione nói, mắt đảo tròn khi dẫn đường tụi nó đi vào phòng sinh hoạt chung đông như nêm. “Bả với bà bạn Violet uống tì tì hết tất cả rượu trong bức tranh những thầy tu xỉn dưới hành lang Bùa chú. À đây...”

Cô bé lục lọi túi áo một lát, rồi rút ra một cuộn giấy da trên đó có nét chữ viết tay của thầy Dumbledore.

“Hay quá,” Harry nói, mở cuộn giấy da ra ngay tức thì để thấy buổi học tiếp theo với thầy Dumbledore được xếp vào buổi tối ngày hôm sau. “Mình có cả đồng điều muốn nói với thầy... và bồ nữa. Tụi mình ngồi

xuống đây đi...”

Nhưng đúng lúc đó vang lên một tiếng ré to “Won-Won!” và Lavender Brown chẳng biết từ đâu ra và lao vào vòng tay Ron. Bao nhiêu người nhìn cảnh đó đều khúc khích cười; Hermione bật cười khan và nói, “Có chỗ ngồi quanh cây cột đằng kia... đi không, Ginny?”

“Không, cảm ơn chị, em đã hứa gặp Dean,” Ginny nói, nhưng Harry không thể không nhận ra giọng nói cô bé không được nhiệt tình lắm. Bỏ lại Ron và Lavender trong tư thế sát cánh nhau như hai tên đấu vật, Harry dẫn Hermione đến một cái bàn trống.

“Giáng sinh của bồ vui không?”

“Ờ, vui,” cô bé nhún vai. “Chẳng có gì đặc biệt. Ở nhà Won-Won thế nào?”

“Chút xíu nữa mình sẽ kể bồ nghe,” Harry nói. “Nhưng, Hermione này, bồ có thể nào đừng...”

“Không, mình không thể,” cô bé nói thẳng thừng. “Cho nên đừng đòi hỏi mình.”

“Mình nghĩ có lẽ, bồ biết mà, qua lễ Giáng sinh...”

“Harry à, chính Bà Béo là kẻ đã uống hết một hũ rượu vang ủ năm trăm năm, chứ không phải mình. Sao, bồ muốn nói với mình điều gì quan trọng vậy?”

Trông Hermione quá ư hung hăng, không thể cãi nhau vào lúc này, nên Harry bỏ qua đề tài Ron và kể lại cho cô bé nghe những điều nó đã nghe lóm trong cuộc chuyện trò giữa Malfoy và Thầy Snape. Khi nó nói xong, Hermione ngồi im suy nghĩ một lát rồi nói, “Bồ có nghĩ là...?”

“...thầy giả vờ đề nghị giúp để có thể dụ khị Malfoy kể cho thầy nghe về việc nó đang làm, chứ gì?”

“Ừ,” Hermione nói.

“Ba của Ron và thầy Lupin cũng nghĩ vậy,” Harry nói vẻ miễn cưỡng. “Nhưng điều này chứng tỏ chắc chắn rằng Malfoy đang có một âm mưu gì đó, bồ không thể phủ nhận điều này.”

“Không, mình không phủ nhận,” cô bé hcaamj rãi trả lời.

“Và nó đang hành động theo lệnh của Voldemort, đúng như mình đã nói!”

“Hừm... có ai trong hai người đó thực sự nhắc đến cái tên Voldemort không?”

Harry cau mày, cố gắng nhớ lại. “Mình không nhớ chắc... Thầy Snape chắc chắn có nói “ông chủ của trò,” và kẻ đó có thể là ai khác chứ?”

“Mình không biết,” Hermione nói, cắn cắn môi. “Có thể là ba nó không?”

Hermione nhìn đắm đắm qua căn phòng mà thậm chí chẳng để ý Lavender đang cù lét Ron, hiển nhiên là cô bé đang chìm đắm trong suy nghĩ.

“Thầy Lupin ra sao?”

“Không khỏe lắm,” Harry nói, và nó kể cho Hermione nghe hết về nhiệm vụ của thầy Lupin giữa những người sói và những khó khăn thầy phải đối phó. “Bồ có bao giờ nghe nói tới Fenrir Greyback không?”

“Có, mình có nghe!” Hermione nói, vẻ ngạc nhiên. “Và bồ cũng đã nghe rồi mà Harry!”

“Hồi nào, trong lớp Lịch sử pháp thuật hả? Bồ quá biết là mình đâu có bao giờ nghe giảng...”

“Không, không, không phải trong lớp Lịch sử pháp thuật – Malfoy đã đem cái tên đó ra đe dọa ông Borgin!” Hermione nói. “Bồ không nhớ sao, lúc ở hẻm Knockturn ấy? Nó nói với ông Borgin rằng Greyback là bạn bè lâu đời với gia đình nó và hẳn sẽ kiểm tra công việc sửa chữa của ông Borgin!”

Harry há hốc mồm nhìn cô bé. “Mình quên bég đi! Nhưng điều này chứng tỏ Malfoy là một Tử thần thực tử, chứ làm sao mà nó có thể liên lạc với Greyback và sai bảo được hẳn?”

“Cái đó hơi đáng ngờ,” Hermione nói khẽ. “Trừ phi...”

“Thôi mà, nói đi, Hermione,” Harry nói trong cơn điên tiết, “bồ không thể tránh né hoài điều này được!”

“Ừ thì... có thể đó chỉ là một lời đe dọa suông thôi.”

“Bồ thiệt là quái, đúng là quái,” Harry lắc đầu nói. “Chúng ta sẽ chờ coi ai đúng... rồi bồ sẽ phải thừa nhận bồ sai lầm, Hermione à, như Bộ ấy. À quên, mình cũng gây với ông Rufus Scrimgeour một trận...”

Và phần còn lại của buổi tối đó trôi qua trong thân tình kiểu cùng cánh hầu khi cả hai cũng hè nhau xỉ vả Bộ Pháp thuật, bởi vì Hermione, giống y chang Ron, cho rằng giờ đây họ thiệt là trơ trên mặt dày mới đi nhờ Harry giúp đỡ, sau tất cả những gì mà Bộ đã khiến Harry phải chịu đựng trong năm học trước.

Học kỳ mới bắt đầu vào sáng hôm sau bằng một bất ngờ thú vị dành cho học sinh năm thứ sáu: một thông báo tổ chẳng đã được đính trên tấm bảng thông tin trong phòng sinh hoạt chung từ hồi khuya.

LỚP ĐỘN THỔ

Học sinh mười bảy tuổi, hay sẽ đủ mười bảy tuổi

Vào đúng ngày hay trước ngày 31 tháng tám sắp tới,

Đủ điều kiện ghi danh vào lớp phụ đạo Độn thổ

Kéo dài mười hai tuần lễ, do giáo viên Độn thổ

Của Bộ pháp thuật phụ trách.

Mời ký tên dưới đây nếu muốn tham gia.

Học phí: 12 Galleon.

Harry và Ron nhập vô đám đông đang xúm xít chung quanh cái thông báo và lần lượt ghi tên mình xuống dưới. Ron vừa mới rút cây viết lông ngỗng của nó ra để ký tên sau Hermione thì Lavender lén đến sau lưng nó, bịt nhanh hai bàn tay cô nàng lên mắt nó rồi ngân nga nói, “Đoán xem ai nè, Won-Won?”

Harry quay lại thấy Hermione ngạo ngễ bỏ đi ngay lập tức. Nó bám theo gót cô bé ngay vì chẳng muốn ở lại với Ron và Lavender chút xíu nào, nhưng nó ngạc nhiên thấy Ron cũng bắt kịp hai đứa nó khi cách cái lỗ chân dung không xa lắm, tai Ron đỏ tía và mặt mày nó quạu quọ hết biết. Chẳng nói một lời, Hermione bước nhanh hơn để sánh cùng với Neville.

“VẬY là... Độn thổ,” Ron nói, giọng nó biểu lộ hết sức rõ ràng rằng Harry chớ có đá động đến chuyện vừa mới xảy ra. “Chắc là vui lắm, nhỉ?”

“Mình không biết,” Harry nói. “Có lẽ tự làm thì khá hơn, chứ lúc đi ké thầy Dumbledore mình chẳng thích thú chút nào.”

“Mình quên mất là bồ đã từng độn thổ rồi... Mình phải đậu ngay kỳ kiểm tra đầu tiên mới được,” Ron nói, tỏ vẻ lo lắng. “Hồi đó anh Fred và George đậu ngay kỳ thi đầu.”

“Nhưng mà anh Charlie thì rớt, đúng không?”

“Ừ, nhưng anh Charlie bự con hơn mình nhiều,” Ron dang hai tay ra như thể nó là một con khi đột, “thành ra anh Fred và George không cần phải cố gắng nhiều lắm... hoặc là không lộ ra mặt...”

“Chùng nào tụi mình mới thi thiệt?”

“Ngay khi tụi mình mười bảy tuổi. Mình thi vào tháng ba này!”

“Ừ há, nhưng bồ đâu có thể độn thổ ở đây, trong tòa lâu đài...”

“Cái đó không thành vấn đề. Vấn đề là mọi người sẽ biết nếu mình muốn độn thổ là độn thổ được.”

Ron không phải là người duy nhất háo hức về cái viễn cảnh học Độn thổ. Suốt ngày hôm đó đâu đâu cũng toàn là bàn tán về những buổi phụ đạo sắp tới; đánh giá rất cao về việc có thể biến mất và tái xuất

hiện như ý.

“Thiệt là sướng khi mình có thể chỉ cần...” Seamus búng ngón tay diễn tả sự biến mất. “Thằng anh họ Fergus cứ làm vậy để chọc tức mình, cứ đợi đấy đến khi mình có thể chơi đẹp lại... Nó đừng hòng có được một phút yên lành nhé...”

Say sưa với mơ tưởng về triển vọng hạnh phúc này, Seamus vẩy cây đũa phép của nó hơi bị nhiệt tình một tí, nên thay vì tạo ra một tia nước trong lành theo đúng mục tiêu bài học Bùa chú hôm nay, nó lại làm phun ra cả một cái vòi rồng từ trần nhà, xịt thẳng vô mặt giáo sư Flitwick. Giáo sư Flitwick bèn vẩy cây đũa phép của ông để tự hong khô, và bắt Seamus chép phạt câu: “Tôi là một pháp sư, chứ không phải một con khi đầu chó khua loạn xạ một cây gậy.”

“Harry từng độn thổ rồi,” Ron nói với anh chàng Seamus hơi bị tên tò. “Thầy Dumbledore... ờ... ai đó dắt nó theo. Bồ biết đó, Độn-thổ-ôm ấy mà.”

“Hết sảy!” Seamus thì thào, và cùng với Dean và Neville chụm đầu lại gần hơn một chút để nghe coi cảm giác độn thổ nó ra làm sao. Suốt thời gian còn lại của ngày hôm đó, Harry bị những học sinh năm thứ sáu khác xúm lại yêu cầu miêu tả cảm giác độn thổ. Tất cả tụi kia đều tỏ ra kính sợ chứ không ngán ngại, khi Harry kể cho nghe độn thổ khó chịu như thế nào, và nó vẫn còn tiếp tục trả lời những câu hỏi chi tiết cho đến tám giờ kém mười buổi tối hôm đó. Tới giờ đó nó đành phải nói dối, rằng nó cần trả lại thư viện một cuốn sách, nhờ đó mà chuồn được đúng giờ để đến lớp học riêng với cụ Dumbledore.

Đèn trong văn phòng cụ Dumbledore sáng trưng, chân dung của các vị hiệu trưởng tiền nhiệm đang ngáy êm đềm trong các khung tranh, và cái chậu Tường Ký lại một lần nữa đặt sẵn trên bàn. Hai bàn tay của cụ Dumbledore đặt song song hai bên cái Tường Ký, bàn tay phải vẫn đen thui và cháy khô quắt như đạo gàn đây. Nó dường như không lành lặn lại chút nào và có lẽ hàng trăm lần rồi, Harry tự hỏi, cái gì đã gây nên một vết thương đặc biệt như vậy, nhưng nó chưa bao giờ dám hỏi cụ Dumbledore; Cụ từng nói rằng rốt cuộc nó cũng sẽ biết, nhưng mà rồi lần nào cũng có một đề tài khác mà cụ muốn thảo luận.

Trước khi Harry có thể kể điều gì về Thầy Snape và Malfoy, cụ Dumbledore đã nói:

“Thầy nghe nói con có gặp ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật trong dịp Giáng sinh?”

“Dạ, phải,” Harry nói. “Ông ấy không được hài lòng lắm về con.”

“Ừ,” cụ Dumbledore thở dài. “Ông ấy cũng chẳng hài lòng với thầy. Chúng ta phải cố gắng đừng lún vô nỗi thống khổ của mình, Harry à, mà vùng lên đấu tranh thôi.”

Harry nhe răng cười.

“Ông ấy muốn con nói với cộng đồng Pháp thuật là Bộ đang làm một công việc tuyệt vời.”

Cụ Dumbledore mỉm cười.

“Con biết đấy, ý tưởng đó nguyên là của ông Fudge. Trong những ngày cuối cùng còn tại vị của ông ấy, ông ấy đã cố gắng bám lấy chức vị một cách tuyệt vọng, ông ấy đã tìm cách gặp mặt con, hy vọng con sẽ ủng hộ ông ấy...”

“Sau tất cả những gì ông Feudge đã làm hồi năm ngoái sao?” Harry tức giận nói. “Sau vụ mụ Umbridge ấy sao?”

“Thầy đã nói với ông Cornelius là chẳng có cơ may nào đâu, nhưng khi ông ấy rời khỏi văn phòng Bộ trưởng rồi, ý tưởng đó vẫn chẳng mất đi. Trong cuộc họp kéo dài mấy tiếng đồng hồ với thầy sau khi ông Scrimgeour được bổ nhiệm, ông này cứ đòi thầy dàn xếp cho một cuộc gặp gỡ với con...”

“Vậy ra đó là nguyên nhân khiến thầy với ông ấy đã cãi nhau!” Harry vượt miệng nói. “Chuyện đó có đăng trên tờ Nhật báo Tiên Tri.”

“Tờ Tiên Tri thỉnh thoảng cũng báo cáo sự thật,” cụ Dumbledore nói, “cho dù chỉ là ngẫu nhiên. Phải, đó là nguyên nhân thầy và ông ấy cãi nhau. Chà, xem ra ông Rufus cuối cùng cũng kiếm được cách bắt chẹt con.”

“Từ đầu đến cuối ông ấy cáo buộc con là “người của cụ Dumbledore.””

“Ông ta thô bỉ quá.”

“Con có nói với ông ấy con đúng là người của thầy.”

Cụ Dumbledore mở miệng ra định nói, nhưng rồi lại ngậm miệng lại. Sau lưng Harry, chim phượng hoàng Fawkes thốt lên tiếng kêu như hát, nhỏ nhẹ, êm dịu. Harry cực kỳ bối rối khi nó bỗng dưng nhận ra đôi mắt xanh sáng của cụ Dumbledore có vẻ ươn ướt, nó bần quỳnh quáng cúi xuống ngó chăm chăm cái đầu gối của mình. Nhưng khi cụ Dumbledore cất tiếng, giọng cụ vẫn cương nghị.

“Thầy rất cảm động, Harry à.”

“Ông Scrimgeour muốn biết thầy đi đâu khi thầy không có mặt ở trường Hogwarts,” Harry nói, vẫn ngó chăm chăm cái đầu gối của nó.

“Ừ, ông ta rất tò mò về chuyện đó,” cụ Dumbledore nói, bây giờ nghe có vẻ hóm hỉnh hơn, và Harry nghĩ chắc là ngó lên được rồi. “Ông ta đã cố gắng cho người theo dõi thầy. Tức cười thật. Ông ta phái Dawlish theo đuôi thầy. Không được tử tế cho lắm. Thầy đã buộc lòng ếm bùa Dawlish một lần; thầy lấy làm tiếc vô cùng khi phải lại làm điều đó.”

“Vậy là họ vẫn chưa biết thầy đi đâu?” Harry hỏi, hy vọng biết thêm được chút gì đó về đề tài hết sức

khêu gợi trí tò mò này, nhưng cụ Dumbledore chỉ mỉm cười qua cặp kính nửa vàng trắng.

“Không, họ không biết, và cũng chưa tới lúc chín mùi để cho con biết. Thôi, thầy đề nghị chúng ta gấp rút lên, trừ phi còn điều gì khác nữa...”

“Thưa thầy, thực ra cũng còn một việc,” Harry nói, “liên quan đến Malfoy và ông Snape.”

“Giáo sư Snape, Harry à.”

“Dạ, thưa thầy. Con nghe lóm họ trong bữa tiệc Giáng sinh ở chỗ Thầy Slughorn... Dạ, thực ra thì con theo dõi họ...”

Cụ Dumbledore lắng nghe Harry kể với một nét mặt bình thản. Khi Harry kể xong, cụ không nói gì trong một lát, rồi bảo, “Cám ơn con đã kể cho thầy nghe chuyện này, Harry à, nhưng thầy đề nghị con nên gạt chuyện đó ra khỏi đầu. Thầy không cho là chuyện đó quan trọng lắm đâu.”

“Không quan trọng lắm?” Harry lặp lại, có vẻ không thể tin được. “Thưa thầy, thầy có hiểu...?”

“Có, Harry à, may phước là thầy có một trí lực phi thường, thầy hiểu hết mọi điều con nói với thầy,” cụ Dumbledore nói, khá dứt khoát. “Thầy nghĩ con cũng nên cân nhắc tới một khả năng là thầy hiểu nhiều hơn con hiểu. Một lần nữa, thầy vui mừng là con đã tin tưởng mà giải bày với thầy, nhưng hãy để thầy cam đoan lại với con rằng con đã không nói với thầy bất cứ điều gì khiến thầy băn khoăn.”

Harry ngồi im mà ruột gan sôi sục, tròn mắt nhìn cụ Dumbledore. Chuyện gì đang xảy ra? Phải chăng điều này có nghĩa là quả thực cụ Dumbledore yêu cầu Thầy Snape tìm hiểu xem Malfoy đang làm gì, và nếu đúng như vậy thì cụ đã được Thầy Snape báo cho biết hết mọi điều mà Harry vừa kể cho cụ nghe? Hay là cụ quả thực có lo lắng về những điều vừa nghe nhưng lại giả vờ như không?

“Vậy, thưa thầy,” Harry nói, bằng cái giọng mà nó hy vọng là bình tĩnh lễ phép, “thầy vẫn hoàn toàn tin tưởng...?”

“Thầy đã rất kiên nhẫn trả lời câu hỏi đó rồi,” cụ Dumbledore nói, nhưng giọng cụ nghe ra chẳng còn kiên nhẫn nữa. “Câu trả lời của thầy không hề thay đổi.”

“Ta không nghĩ thế,” một giọng nói cạnh khóe vang lên; Cụ Phineas Nigellus hiển nhiên là chỉ giả vờ ngủ mà thôi. Cụ Dumbledore phớt lờ cụ Nigellus.

“Và bây giờ, Harry à, thầy phải nhấn mạnh là chúng ta hãy gấp lên. Thầy còn những điều quan trọng hơn để thảo luận với con tối hôm nay.”

Harry ngồi đó cảm thấy muốn nổi loạn. Nếu nó không chịu đối đầu thì sẽ ra sao, nếu nó cứ khẳng khái tranh cãi vụ cáo buộc Malfoy thì sao nào? Dường như đọc thấu suy nghĩ của Harry, cụ Dumbledore

lắc đầu.

“Này, Harry, chuyện đó xảy ra thường lắm, ngay cả giữa những người bạn tốt nhất! Mỗi người trong chúng ta đều tin rằng điều mình cần phải nói quan trọng hơn bất cứ điều gì mà người khác có thể góp vào!”

“Thưa thầy, con không nghĩ là những điều thầy cần phải nói là không quan trọng.” Harry nói không nhân nhượng.

“Chà, con hoàn toàn đúng, bởi vì nó không hẳn không quan trọng, “ cụ Dumbledore nói nhanh. “Thầy có thêm hai ký ức để cho con xem vào tối hôm nay, cả hai đều vô cùng khó khăn mới có được, và cái thứ hai trong hai cái đó, theo thầy nghĩ, là ký ức quan trọng nhất mà thầy từng thu thập được.”

Harry không nói gì về điều này; nó vẫn còn tức tối về sự tiếp nhận dành cho những tâm tình nó tin cậy giải bày, nhưng nó cũng không thể thấy chung cuộc sẽ được dài gì nếu cứ tiếp tục tranh cãi.

“Vậy là,” cụ Dumbledore nói, giọng ngân nga, “chúng ta gặp nhau tối nay để tiếp tục câu chuyện của Tom Riddle, cậu bé mà chúng ta bỏ lại vào cuối buổi học trước đã đỉnh đạ bước qua ngưỡng cửa trường Hogwarts. Con còn nhớ cậu ta háo hức như thế nào khi nghe nói cậu ta là một pháp sư không, cậu ta đã từ chối sự tháp tùng của thầy trong chuyến đi đến Hẻm Xéo, và phần thầy, thầy cũng đã cảnh cáo cậu bé chớ có tiếp tục ăn cắp khi đến trường.

Xem nào, Tom Riddle đến trường khi niên học bắt đầu, một cậu bé lạng lẽ trong bộ áo chùng cũ, sắp hàng với những học sinh năm thứ nhất khác để được phân loại. Cậu được xếp vào nhà Slytherin hầu như ngay khi cái nón phân loại vừa chạm vào đầu,” cụ Dumbledore nói tiếp, vừa vẫy bàn tay nám đen của cụ về phía cái kệ phía trên đầu, nơi đặt cái nón phân loại cổ xưa và im lìm. “Riddle biết được vị sáng lập nổi tiếng của Nhà Slytherin có thể nói chuyện với rắn – biết lúc nào thì thầy không chắc – có thể ngay buổi tối hôm cậu đến trường. Sự hiểu biết này càng kích thích cậu bé và làm tăng ý thức tự cao của cậu.

Tuy nhiên, nếu cậu có dọa nạt hay gây ấn tượng gì với bạn đồng môn trong nhà Slytherin bằng cách phô diễn Xà ngữ trong phòng sinh hoạt chung, thì ban giám hiệu vẫn không hay biết gì cả. Cậu bé chẳng bày tỏ dấu hiệu kiêu căng lộ liễu hay hung hăng hiếu chiến gì hết. Là một đứa trẻ mồ côi rất đẹp trai và tài giỏi phi thường, cậu bé tự nhiên thu hút được sự chú ý và cảm thông của thầy cô ngay từ lúc mới đặt chân đến trường. Cậu bé có vẻ lễ phép, lạng lẽ và khao khát trí thức. Gần như tất cả giáo ban đều có ấn tượng tốt về cậu.”

“Thưa thầy, thầy không nói với những thầy cô khác rằng hẳn như thế nào khi thầy gặp hẳn ở viện mồ côi sao?” Harry hỏi.

“Không, thầy không nói. Mặc dù cậu ta chẳng cho thấy có dấu hiệu ăn năn hối cải nào, nhưng có thể cậu cảm thấy hối tiếc về cách cư xử của mình trước đây và quyết tâm làm lại cuộc đời. Thầy quyết định dành cho cậu ta một cơ hội.”

Cụ Dumbledore ngừng nói và nhìn Harry dò hỏi, nó há miệng ra toan nói. Một lần nữa, đây là khuynh hướng cả tin con người của cụ Dumbledore bất chấp có cả đồng chứng cứ rằng họ không xứng đáng với lòng tin đó! Nhưng Harry nhớ ra một chuyện...

“Nhưng thầy không thực sự tin hẳn, đúng không thầy? Hẳn đã nói với con... không, tên Riddle xuất hồn ra từ cuốn nhật ký ấy nói, “thầy Dumbledore dường như không thích tôi nhiều như các thầy cô khác.””

“Chúng ta cứ coi như thầy đã cho rằng cậu bé ấy không đáng tin,” cụ Dumbledore nói. “Như thầy đã nói, và thầy đã làm như vậy, thầy quyết tâm để mắt đến cậu bé. Thầy không thể giả bộ là chỉ quan sát lần đầu thôi đã lượm lặt được nhiều điều. Cậu bé rất cảnh giác đối với thầy; thầy chắc là cậu bé cảm thấy cậu đã nói hơi nhiều với thầy trong câu chuyện ly kỳ về lai lịch thật của mình. Cậu bé thận trọng không để lộ thêm nhiều như vậy một lần nữa, nhưng cậu không thể thu hồi lại những gì cậu đã lỡ lời thốt ra trong cơn phấn khích, cậu bé có ý thức không bao giờ cố trù ếm thầy như cậu đã trù ếm rất nhiều đồng nghiệp của thầy.

Khi cậu bé lên lớp cao hơn ở trường, cậu qui tập được một nhóm bạn bè tận tụy; thầy gọi chúng như thế là vì muốn dùng chữ tốt hơn, mặc dù như thầy đã chỉ ra, Riddle chắc chắn không thân thiết với bất cứ đứa nào trong đám bạn đó. Nhóm này có một sức rù quên hắc ám bên trong tòa lâu đài. Chúng là một tập hợp tạp nham; một sự pha trộn giữa những kẻ yếu đuối tìm kiếm sự che chở, những kẻ đầy tham vọng tìm kiếm vinh quang chung, và những kẻ có máu côn đồ hướng về một thủ lĩnh có thể biểu diễn cho chúng xem nhiều hình thức bạo ngược tinh vi hơn. Nói cách khác, chúng là những nguyên mẫu của bọn Tử thần thực tử và thực ra là một số trong nhóm đó đã trở thành những Tử thần thực tử đầu tiên sau khi rời khỏi trường Hogwarts.

Được Riddle kiểm soát chặt chẽ, chúng chẳng bao giờ bị phát hiện là đang làm điều gì sai quấy, mặc dù bảy năm chúng học ở trường Hogwarts được ghi dấu bằng một số vụ rắc rối đáng tởm mà chúng chẳng bao giờ bị liên đới trách nhiệm một cách thỏa đáng, dĩ nhiên, vụ nghiêm trọng nhất là mở cửa phòng chứa bí mật, đưa tới hậu quả là một nữ sinh thiệt mạng. Như con đã biết, bác Hagrid đã bị kết án oan về tội ác đó.

Thầy đã không tìm được nhiều ký ức về Riddle ở trường Hogwarts,” cụ Dumbledore nói, vừa đặt bàn tay khô quắt của mình lên cái Tường Ký. “Ít ai biết về y thời đó chịu nói về y; họ quá khiếp đảm. Những gì mà thầy biết được thầy chỉ phát hiện ra sau khi y rời khỏi trường Hogwarts, sau nhiều nỗ lực vất vả, sau khi lần theo dấu những người ít ỏi có thể dụ dỗ nói ra, sau khi đã tìm kiếm những hồ sơ cũ và chất vấn những nhân chứng trong giới phù thủy cũng như giới Muggle.

Những người thầy có thể thuyết phục mở miệng đã kể cho thầy nghe rằng Riddle bị ám ảnh về dòng dõi của cha mẹ y. Điều này có thể hiểu được, tất nhiên; y đã lớn lên trong một viện mồ côi và đương nhiên ước ao được biết bằng cách nào mà mình bị đưa vào đó. Có vẻ như y đã tìm kiếm vô vọng dấu tích của Tom Riddle cha trong những huy hiệu ghi tên những người có thành tích và được tưởng thưởng nằm trong phòng

truyền thống, trong danh sách các Huynh trưởng lưu ở hồ sơ của trường, thậm chí trong cả những cuốn sách Lịch sử Pháp thuật. Cuối cùng y buộc phải thừa nhận là cha của y chưa hề đặt chân đến trường Hogwarts. Thầy tin là chính lúc đó y từ bỏ vĩnh viễn cái tên của mình, tự khoác vào cái lý lịch của Chúa tể Voldemort, và bắt đầu cuộc điều tra về gia đình của người mẹ mà trước đó y đã miệt thị - người đàn bà mà, con sẽ nhớ ra, y đã nghĩ không thể là một phù thủy, một khi không chống lại được sự yếu đuối nhục nhã rất con người là cái chết.

Y chỉ có thể laafnt heo một cái tên duy nhất là “Marvolo”, mà những người điều hành viện mồ côi đã cho y biết đó là tên ông ngoại y. Cuối cùng, sau cuộc tìm kiếm vất vả, qua những bộ sách cổ về các gia đình Pháp thuật, y phát hiện ra sự tồn tại của một chi hệ còn sống sót của dòng họ Slytherin. Vào mùa hè năm mười sáu tuổi, y rời viện mồ côi mà đáng ra y phải quay trở về tá túc hàng năm để đi tìm họ hàng nhà Gaunt. Và bây giờ, Harry à, nếu con đứng...”

Cụ Dumbledore đứng dậy, và Harry nhìn thấy một lần nữa cụ lại cầm một cahi thủy tinh nhỏ xíu đựng đầy ký ức óng ánh và xoáy tít.

“Thầy hên lắm mới thu được ký ức này,” cụ nói, trong khi rút cái khối trắng bóng đó vô cái Tường Ký. “Để trải qua xong cái kinh nghiệm đi rồi con sẽ hiểu. Chúng ta bắt đầu nhé?”

Harry bước tới bên cái chậu đá và ngoan ngoãn cúi xuống cho đến khi mặt nó chìm xuống dưới bề mặt của ký ức; nó cảm nhận được cái cảm giác quen thuộc chìm xuống cõi hư không rồi đáp xuống một cái sàn nhà bằng đá đầy bụi bặm trong bóng topois gần như đen đặc.

Nhiều giây sau nó mới nhận ra nơi đó, cũng là lúc cụ Dumbledore đáp xuống bên cạnh nó. Ngôi nhà của gia đình Gaunt giờ đây dơ bẩn không sao tả xiết, dơ bẩn hơn bất cứ nơi nào mà Harry từng thấy. Trần nhà bám dày mạng nhện, sàn nhà phủ dày bụi bẩn; đồ ăn mốc meo và hư thúi nằm trên bàn giữa một đồng hồ niêu cặn bã đóng váng. Ánh sáng duy nhất phát ra từ một ngọn nến tù mù đặt dưới chân một gã đàn ông râu tóc um tùm khiến Harry không thể nhìn thấy đâu là mắt đâu là miệng. Gã ngồi lún trong cái ghế bành bên lò sưởi và Harry thoáng thắc mắc là gã chết rồi chẳng. Nhưng một tiếng gõ cửa vang lên và gã đàn ông giật mình thức giấc, tay phải giơ lên cây đũa phép và tay trái cầm một con dao ngắn.

Cánh cửa cọt kẹt mở ra. Đứng trên ngưỡng cửa, cầm một cây đèn kiểu xưa, là một chàng trai mà Harry nhận ra ngay tức thì: cao, xanh xao, tóc đen và đẹp trai, ấy là chàng thiếu niên Voldemort.

Đôi mắt Voldemort chậm rãi nhìn quanh căn phòng tồi tàn và rồi nhìn tới gã đàn ông ngồi trên ghế bành. Hai người nhìn nhau trong vài giây, rồi gã đàn ông lão đảo đứng dậy, những chai rượu rỗng dưới chân gã kêu lanh canh và lăn lóc ngang qua sàn nhà.

“MÀY!” gã rống lên. “MÀY!”

Và gã nhào vô Riddle trong trạng thái say xỉn, cây đũa phép và con dao ngắn giơ cao.

“Dừng lại.”

Riddle nói bằng Xà ngữ. Gã đàn ông trượt ngã vô cái bàn, làm văng mấy cái nôi móc meo đóng văng rớt rầm rầm xuống sàn. Gã trừng mắt nhìn Riddle. Cả hai cùng im lặng một hồi lâu trong lúc chiếu tướng lẫn nhau. Rồi gã đàn ông lên tiếng.

“Mày nói được Xà ngữ hả?”

“Phải, tôi nói được,” Riddle nói. Y tiến vô căn phòng, để cho cánh cửa tự đóng sập lại sau lưng. Harry không thể không cảm thấy một nỗi thán phục pha lẫn tức tối trước sự gan dạ tuyệt đối của Voldemort. Về mặt cấu y chỉ biểu lộ sự ghê tởm và có lẽ cả sự thất vọng.

“Marvolo đâu?” Y hỏi.

“Chết.” Gã kia nói. “Lão chết nhiều năm rồi thì phải ?”

Riddle cau mày.

“Vậy ông là ai ?”

“Tao là Morfin thì phải ?”

“Con trai ông Marvolo hả ?”

“Chính tao, đương nhiên, còn mày...”

Morfin gạt mớ tóc lùm xùm ra khỏi gương mặt dơ hầy của gã để nhìn Riddle rõ hơn và Harry thấy gã đeo chiếc nhẫn mặt đá đen trên bàn tay phải.

“Tao đã tưởng mày là tay Muggle đó,” Morfin thì thào. “Mày trông rất giống tay Muggle đó.”

“Tay Muggle nào?” Riddle đột ngột hỏi.

“Tay Muggle mà em gái tao si mê, tay Muggle sống trong căn nhà lớn cuối con đường,” Morfin nói và gã thình lình khạc xuống khoảng sàn trống giữa hai người. “Trông mày giống ý chàng tay đó. Riddle. Nhưng bây giờ chắc hẳn già đi rồi hả? Hẳn già hơn mày, bây giờ tao nghĩ ra rồi...”

Morfin có vẻ hơi sửng sốt và lảo đảo một tí, nhưng vẫn bám cô cạnh bàn mà đứng dậy. “Hiểu rồi, hẳn trở về,” gã nói thêm một cách ngu độn.

Voldemort chăm chú nhìn Morfin như thể đang đánh giá những khả năng của gã này. Bây giờ y tiến đến gần gã hơn và nói, “Riddle đã trở về à?”

“Ờ, hẳn bỏ rơi em gái tao, cho đáng đời con khốn đó, dám cưới đồ bẩn thỉu!” Morfin nói, lại khạc xuống sàn. “Cướp hết của chúng tao trước khi bỏ trốn, nói cho mày biết. Sợi dây chuyền đâu rồi, hả, sợi dây chuyền của dòng họ Slytherin ở đâu hả?”

Voldemort không trả lời. Morfin đang nổi cơn cuồng nộ; gã khua con dao ngắn và hò hét, “Con đó làm nhục chúng ta, cái con thú tha dân đang đó! Và mày là ai mà đến đây chất vấn tao về tất cả những chuyện đó hả? Hết rồi, phải không... hết rồi...”

Gã nhìn ra chỗ khác, hơi choáng váng và Voldemort tiến tới trước. Khi y làm vậy, một bóng đen bất thường ập xuống, làm tắt ngọn đèn của Voldemort và ngọn nến của Morfin, làm tắt hết mọi thứ... Những ngón tay cẩu cụ Dumbledore nắm chặt quanh cánh tay Harry và cả hai lại bay vèo về hiện tại. Ánh sáng vàng óng êm dịu trong văn phòng cụ Dumbledore dường như làm chói mắt Harry sau bóng tối đen đặc ấy.

“Thưa thầy, hết rồi sao?” Harry hỏi ngay. “Tại sao bỗng nhiên tối hù, chuyện gì đã xảy ra?”

“Bởi vì Morfin không thể nào nhớ lại bất cứ điều gì từ lúc đó trở đi,” cụ Dumbledore nói, vừa ra dấu cho Harry ngồi trở xuống ghế. “Khi Morfin tỉnh dậy vào sáng hôm sau, gã đang nằm dài trên sàn, chỉ còn một mình. Chiếc nhẫn của Marvolo đã biến mất.

Trong thời gian đó, trong làng Hangleton Nhỏ, một người hầu gái chạy dọc phố Chính, gào thét là có ba xác chết trong phòng khách của ngôi nhà lớn: đó là Tom Riddle cha và cha mẹ ông ta.

Nhà cầm quyền Muggle rất bối rối. Theo như thầy biết cả gia đình Riddle chết như thế nào, bởi vì phép nguyên Avadu Kedavra thường không đr lại dấu vết tổn thương nào cả... Trừ ngoại lệ duy nhất đang ngồi trước mặt thầy,” cụ Dumbledore nói thêm, kèm theo cái gật đầu về phía vết thẹo của Harry. “Ngược lại, Bộ Pháp thuật biết ngay đó là một vụ sát nhân do pháp sư gây ra. Họ cũng biết là có một kẻ căm ghét Muggle từng bị kết án đang sống gần nhà Riddle phía bên kia thung lũng, một kẻ căm ghét Muggle đã từng bị ngồi tù một lần vì tội tấn công một trong những người vừa bị giết.

Thế là Bộ câu lưu Morfin. Họ không cần phải chất vấn gã hay dùng phép Ép nói thật hay phép Đọc tư tưởng. Gã thú nhận tội sát nhân ngay, cung cấp những chi tiết mà chỉ có kẻ sát nhân mới có thể biết. Gã nói, gã rất tự hào là đã giết bọn Muggle, bao nhiêu năm nay gã đã chờ đợi cơ hội này. Gã nộp cây đũa phép của gã, tang vật này đã được thẩm định ngay là hung khí dùng để giết gia đình Riddle. Và gã tự để cho mình bị bắt và tống vòa ngục Azkaban mà không một chút kháng cự.

Điều duy nhất khiến gã ú ớ là sự kiện chiếc nhẫn của cha gã đã biến mất. “Lão sẽ giết tôi vì tội để mất chiếc nhẫn,” gã nói đi nói lại với những người bắt gã. “Lão sẽ giết tôi vì tội để mất chiếc nhẫn”. Và về sau dường như gã chỉ lặp lại mỗi điều đó. Gã sống phần đời còn lại trong nhà ngục Azkaban, than vãn mãi việc mất của gia bảo cuối cùng của Marvolo, và gã được chôn cất bên cạnh nhà tù cùng với những linh hồn khốn khổ đã tàn đời trong vòng lao lý.”

“Vậy là Voldermort đã ăn cắp cây đũa phép của Morfin và sử dụng nó?” Harry ngồi thẳng lưng lên, nói.

“Đúng vậy,” cụ Dumbledore nói. “Chúng ta không có ký ức nào ghi nhớ sự kiện này, nhưng thầy nghĩ chúng ta có thể biết khá chắc chắn điều gì đã xảy ra. Voldermort đã điếm huyết người cậu ruột hắn, lấy cây đũa phép của gã và đi tiếp qua bên kia thung lũng đến “ngôi nhà lớn cuối con đường”. Ở đó hắn giết người đàn ông Muggle đã bỏ rơi bà mẹ phù thủy của hắn và để diệt nhân chứng, giết luôn ông bà nội thuộc dân Muggle của hắn và như thế diệt sạch dòng dõi Riddle không xứng đáng với hắn và trả mối thù của chính hắn đối với người cha đã không hề muốn hắn chào đời. Sau đó hắn quay về căn nhà tồi tàn của gia đình Gaunt, thực hiện một chút pháp thuật phức tạp cấy vào đầu óc cậu hắn một trí nhớ giả tạo, đặt cây đũa phép của Morfin bên cạnh vị chủ nhân đang bất tỉnh, nhét vô túi hắn chiếc nhẫn cổ xưa mà Morfin đeo, rồi ra đi.”

“Và Morfin không bao giờ nhận ra gã đã không hề giết người à?”

“Không bao giờ,” cụ Dumbledore nói. “Nhưng thầy nói đó, gã đã tự thú một cách đầy đủ và khoác lác.”

“Nhưng lúc nào trong đầu gã cũng có một ký ức thật mà!”

“Đúng vậy, phải làm rất nhiều phép Đọc tư tưởng lão luyện mới moi ra được ký ức thật của gã,” cụ Dumbledore nói, “và tại sao lại phải đào bới sâu hơn vào đầu óc Morfin một khi gã đã tự thú nhận phạm tội ác đó? Tuy nhiên, thầy đã có thể thực hiện một cuộc viếng thăm Morfin vào những tuần cuối cùng của đời gã, vào thời gian mà thầy cố gắng khám phá càng nhiều càng tốt về quá khứ Voldermort. Thầy đã thu được ký ức này một cách vô cùng khó khăn. Khi đã thấy được nội dung của nó, thầy đã cố gắng dùng nó để xin thả Morfin ra khỏi ngục Azkaban. Nhưng Morfin đã chết trước khi Bộ có được quyết định.”

“Nhưng làm sao mà Bộ lại không nhận ra được chính Voldermort đã đổ vấy tất cả chuyện đó cho Morfin?” Harry tức giận hỏi. “Lúc đó hắn chưa tới tuổi trưởng thành, đúng không ạ? Con tưởng Bộ có thể phát hiện được Pháp thuật Vị thành niên chứ!”

“Con hoàn toàn đúng – họ có thể phát hiện Pháp thuật Vị thành niên, nhưng không thể tìm ra thủ phạm: con có nhớ con đã từng bị Bộ khiển trách vì bùa Bay lượn, mà thực ra thì do...”

“... Dobby làm,” Harry làu bàu; điều bất công này vẫn còn làm nó nhức nhối. “Vậy nếu mình vị thành niên và thực hiện Pháp thuật bên trong nhà của một pháp sư hay phù thủy trưởng thành thì Bộ sẽ không biết sao?”

“Họ chắc chắn không thể phân biệt được ai thực hiện Pháp thuật đó,” cụ Dumbledore nói, hơi mỉm cười trước vẻ cực kỳ phẫn nộ trên mặt Harry. “Họ dựa vào các bậc cha mẹ pháp sư phù thủy để buộc con cái tuân thủ qui định trong phạm vi nhà mình.”

“Hừ, nhằm nhí,” Harry ngắt lời cụ Dumbledore. “Thử nhìn coi việc gì đang xảy ra ở đây, thử nhìn coi việc gì đã xảy ra cho Morfin!”

“Thầy đồng ý,” cụ Dumbledore nói. “Dù Morfin là người thế nào đi chăng nữa, gã cũng không đáng phải chết như đã chết, không đáng bị trừng phạt về tội sát nhân mà gã không hề phạm. Nhưng đã khuya rồi, mà ta muốn con xem cái ký ức kia trước khi thầy trò mình chia tay...”

Cụ Dumbledore lấy từ túi áo trong ra một chai thủy tinh tí hon khác và Harry làm tỉnh ngay tức thì, vì nhớ rằng cụ Dumbledore đã từng nói đó là ký ức quan trọng nhất mà cụ đã thu thập được. Harry nhận thấy cái khối bên trong chai tỏ ra khó rót vô cái Tượng Ký, như thể nó hơi bị đặc sệt; ký ức mà cũng bị hư sao?

“Cái này sẽ không dài lâu,” cụ Dumbledore nói, khi rốt cuộc cũng trút cạn được chai ký ức. “Chúng ta sẽ quay trở lại căn phòng này trước khi con kịp nhận ra. Vậy ta hãy vào Tượng Ký một lần nữa...”

Và Harry lại rơi xuyên qua bề mặt ánh bạc, lần này đáp xuống ngay trước mặt một người đàn ông mà nó nhận ra được ngay tức thì.

Đó là thầy Horace Slughorn với mái tóc dày bóng màu rơm khiến nó bối rối; trông có vẻ như thầy cho lợp một mái tóc trên đầu, mặc dù cũng đã xuất hiện một lỗm hói to bằng đồngGalleon bóng lờng ngay trên đỉnh đầu. Bộ ria mép của thầy, không rậm như bộ ria thầy hiện có, màu vàng hoe. Thầy cũng chưa đến nỗi béo phịch phịch như Thầy Slughorn mà Harry biết, mặc dù thầy cũng hơi bị căng. Hai bàn chân nhỏ của thầy đặt trên cái ghế nệm kê chân bọc nhung, thầy đang ngồi sâu trong cái ghế bành điều chỉnh được một cách thoải mái, một bàn tay thầy cầm một ly rượu nhỏ, tay kia mò tìm trong một hộp kẹo khóm dẻo.

Harry ngoái nhìn quanh khi cụ Dumbledore xuất hiện bên cạnh nó và thấy là hai thầy trò nó đang ở trong văn phòng Thầy Slughorn. Khoảng nửa tá nam sinh đang ngồi quanh Thầy Slughorn, trên những cái ghế nhỏ hơn và cứng hơn cái ghế thầy ngồi, và tất cả nam sinh đều khoảng mười lăm, mười sáu tuổi. Harry nhận ra Voldermort ngay tức thì. Hắn có gương mặt đẹp trai và thoải mái nhất trong đám nam sinh. Bàn tay phải của hắn đặt lơ dềnh trên chỗ gác tay của cái ghế hắn đang ngồi; Harry thót ruột lại khi nhận ra chiếc nhẫn đen-và-vàng-kim của Marvolo mà Voldermort đang đeo; vậy là lúc này hắn đã giết cha hắn rồi.

“Thưa thầy, có đúng là giáo sư Merrythought sắp về hưu không?” Hắn hỏi.

“Tom ơi, Tom à, nếu thầy biết thầy cũng không thể nói với con được,” Thầy Slughorn nói, vừa ngúc ngoắc một ngón tay bọc đường quở trách Riddle, mặc dù hiệu quả đó hơi bị triệt tiêu bằng một cái nháy mắt. “Thầy phải nói, thầy muốn biết con lấy thông tin đó từ đâu ra vậy, hử chàng trai, chàng hiểu biết nhiều hơn một nửa giáo ban đấy.”

Riddle mỉm cười; những nam sinh khác cười to và nhìn hắn đầy thán phục.

“Chắc là nhờ khả năng phi thường của con biết được những điều không nên biết và cả tài tàng bốc khéo

léo những kẻ có máu mặt – nhân tiện, cảm ơn con về món mứt khóm dẻo nhé, con tài lắm, đó là món thầy khoái nhất...”

Trong khi bọn nam sinh khúc khích cười, một điều gì đó rất kỳ quái bỗng xảy ra. Toàn bộ căn phòng bỗng nhiên tràn đầy sương mù trắng xóa, khiến cho Harry không thể thấy gì khác ngoài gương mặt cụ Dumbledore, người đang đứng bên cạnh nó. Sau đó giọng nói của Thầy Slughorn vang lên tè trong sương mù, to tiếng một cách khác thường, “Trò sẽ sai lầm, chàng trai, nhớ lấy lời ta đấy.”

Sương mù tan thành linh y như lúc tỏa ra vậy mà không ai nhắc nhở gì tới đó nữa, cũng không ai tỏ vẻ gì như vừa trải qua một chuyện hết sức lạ thường. Quá ngạc nhiên, Harry nhìn quanh khi một cái đồng hồ nhỏ nhỏ bằng vàng đứng trên bàn làm việc của Thầy Slughorn điểm mười một tiếng.

“Mèn đét ời, khuya dữ vậy rồi sao?” Thầy Slughorn nói. “Các con nên đi thôi, những chàng trai ạ, nếu không chúng ta sẽ bị rắc rối cho coi. Lestrangle, thầy muốn con nộp bài luận văn ngày mai, nếu không thì cấm túc. Con cũng vậy, Avery à.”

Thầy Slughorn nhắc mình lên khỏi cái ghế bành và đem cái ly đã cạn rượu của thầy đến bàn làm việc, trong khi bọn nam sinh lần lượt ra về. Tuy nhiên Voldemort ở lại sau cũng. Harry có thể thấy hân cả rịch cả tang có chủ ý, vì muốn là người cuối cùng còn lại trong phòng với Thầy Slughorn.

“Nhanh lên, Tom,” Thầy Slughorn nói, khi quay lại thấy Voldemort vẫn còn ở đó. “Con đâu có muốn bị phạt vì không ở trên giường trong giờ ngủ hả và con lại là một huynh trưởng...”

“Thưa thầy, con muốn hỏi thầy một điều.”

“Vậy thì hỏi ngay đi, con trai ta, hỏi ngay...”

“Thưa thầy, con thắc mắc thầy có thể biết gì về... về Trường sinh linh giá?”

Và một lần nữa chuyện đó lại xảy ra: sương mù dày đặc tỏa kín căn phòng đến nỗi Harry không thể nhìn thấy cả Thầy Slughorn lẫn Voldemort; chỉ có mỗi cụ Dumbledore bên cạnh nó đang mỉm cười bình thản. Sau đó giọng nói của Thầy Slughorn lại vang lên oang oang, y như lần trước.

“Ta không biết gì về Trường sinh linh giá, mà nếu có biết thì ta cũng chẳng nói cho trò biết đâu! Bây giờ ra khỏi nơi đây ngay và đừng để ta nghe trò nhắc đến chúng một lần nữa đấy!”

“Thôi, có nhiều đó thôi,” cụ Dumbledore điềm nhiên nói bên cạnh Harry. “Tới lúc đi rồi.”

Và hai chân Harry rời khỏi sàn phòng để rơi trở lại, trong vài giây sau, trên tấm thảm phía trước bàn làm việc của cụ Dumbledore.

“Tất cả chỉ nhiều đó thôi sao?” Harry ngờ ngác nói.

Cụ Dumbledore đã nói rằng đây là ký ức quan trọng hơn hết thảy, nhưng nó không thể hiểu điều gì khiến ký ức đó có ý nghĩa đến thế. Đành rằng phải thừa nhận là trận sương mù và việc dường như chẳng ai để ý đến trận sương mù đó là rất ư quái đản, còn thì có vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra ngoại trừ chi tiết Voldemort đã đặt một câu hỏi mà chẳng được trả lời.

“Như con đã để ý thấy,” cụ Dumbledore nói, ngồi trở xuống sau bàn làm việc, “rằng ký ức đó đã bị nhiều.”

“Nhiều?” Harry lặp lại. Nó cũng đã ngồi xuống.

“Chắc chắn,” cụ Dumbledore nói. “Giáo sư Slughorn đã gây nhiều chính ký ức của mình.”

“Nhưng tại sao thầy ấy lại làm điều đó?”

“Bởi vì, ta nghĩ, thầy ấy xấu hổ về những gì thầy ấy nhớ lại,” cụ Dumbledore nói. “Thầy ấy đã cố gắng tái tạo lại ký ức để tự thể hiện mình trong ánh sáng tốt hơn, tẩy xóa đi những phần thầy ấy không muốn cho thầy xem. Như con để ý thấy, việc đó được làm rất sơ sài và làm như thế càng hay, bởi vì nó cho thấy phần ký ức thật vẫn còn đó, ẩn bên dưới của sự sửa đổi.”

Vậy là, Harry à, lần đầu tiên thầy giao bài tập về nhà cho con làm đây. Việc của con là thuyết phục giáo sư Slughorn bộc lộ ký ức thật, cái ký ức đó chắc chắn sẽ là mẫu thông tin quan trọng nhất của chúng ta.”

Harry chăm chú nhìn cụ Dumbledore.

“Thưa thầy, nhưng chắc chắn là,” nó nói, cố gắng giữ cho giọng nói hết sức kính trọng, “thầy không cần đến con – Thầy có thể dùng phép Đọc tư tưởng... hay phép Ép nói thật...”

“Giáo sư Slughorn là một pháp sư tài giỏi cực kỳ, thầy ấy dư sức đối phó với cả hai,” cụ Dumbledore nói. “Thầy ấy thực hiện phép Bế quan hoàn hảo hơn gã Morfin Gaunt khốn khổ nọ và thầy sẽ ngạc nhiên nếu thầy ấy không kè kè bên mình một liều thuốc giải cho phép Ép nói thật kể từ khi thầy buộc thầy ấy đưa cho thầy cái ký ức bôi bác này.

Không, thầy nghĩ là tìm cách nạy sự thật từ Thầy Slughorn bằng sức mạnh là một cố gắng ngu ngốc và có thể đưa tới nhiều nguy hại hơn là tốt đẹp; Thầy không muốn thầy ấy bỏ trường Hogwarts mà đi. Tuy nhiên, thầy ấy cũng có nhược điểm như tất cả chúng ta và thầy tin con chính là người duy nhất có thể thâm nhập vào tuyến phòng thủ của thầy ấy. Việc lấy được ký ức thật của Thầy Slughorn là điều quan trọng nhất, Harry à... Quan trọng như thế nào thì chúng ta sẽ chỉ biết được khi chúng ta nhìn thấy cái ký ức thật. Vậy chúc con may mắn nhé... và ngủ ngon nhé.”

Hơi sững sốt vì bị đuổi ra đột ngột, Harry vội vã đứng lên. “Thưa thầy, chúc thầy ngủ ngon.”

Khi đóng cánh cửa văn phòng sau lưng, nó còn kịp nghe rõ ràng cụ Phineas Nigellus nói, “ta có thể

hiếu tại sao thằng nhỏ đó có thể làm khá hơn ông, Dumbledore ạ.”

“Tôi cũng chẳng trông mong gì cụ làm được, cụ Phineas à,” cụ Dumbledore nói và con phượng hoàng Fawkes ngân nga một âm thanh réo rắt khe khẽ nữa.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Những Bất Ngờ Sinh Nhật

Hôm sau Harry đem nhiệm vụ mà cụ Dumbledore giao cho nó tâm sự với cả Ron và Hermione, nhưng với từng đứa riêng lẻ, bởi vì ở đâu có mặt Ron thì Hermione chỉ ở lại đó đủ thời gian để ném cho một cái nhìn khinh bỉ rồi bỏ đi.

Ron thì cho rằng Harry chẳng có vẻ gì sẽ gặp rắc rối với Thầy Slughorn cả.

“Ổng khoái bồ,” nó nói trong bữa điểm tâm, vừa vung vẩy một nĩa đầy trứng chiên. “Ổng khoái bồ,” nó nói trong bữa điểm tâm, vừa vung vẩy một nĩa đầy trứng chiên. “Ổng sẽ không từ chối bồ điều gì đâu, đúng chưa? Hoàng tử độc dược nhỏ bé của ổng mà. Chỉ cần nán lại sau buổi học và đề nghị.”

Tuy nhiên Hermione có cái nhìn tăm tối hơn.

“Nếu đến cụ Dumbledore mà còn không thể bắt thầy ấy đưa ra được ký ức thực thì chắc là thầy ấy đã quyết tâm giấu diếm cái điều thực sự đã xảy ra,” cô bé nói khi hai đứa đứng trong sân trường phủ đầy tuyết vắng ngắt vào giờ ra chơi. “Trường sinh linh giá... Trường sinh linh giá... Mình chưa bao giờ nghe đến chúng...”

“Bồ chưa nghe bao giờ à?”

Harry thất vọng; nó đã hy vọng rằng Hermione có thể sẽ cho nó một manh mối để biết Trường sinh linh giá là cái gì.

“Ắt hẳn đó là Pháp thuật Hắc ám rất cao cấp, chứ không thì tại sao Voldemort lại muốn biết? Harry à, mình nghĩ bồ sẽ khó mà lấy được thông tin đó, bồ sẽ phải rất cẩn thận trong việc tiếp cận Thầy Slughorn, hãy nghĩ ra một chiến lược...”

“Ron cho rằng mình nên nán lại sau buổi học Độc dược trưa nay...”

“Ờ, há. Nếu Won-Won nghĩ vậy thì bồ cứ làm vậy,” cô bé đồ quạu ngay và nói, “Xét cho cùng thì có khi nào phán đoán của Won-Won sai lầm đâu!”

“Hermione, chẳng lẽ bồ không thể nào...”

“Không!” Cô bé giận dữ nói, rồi dùng dùng bỏ đi, để mặc Harry đứng một mình trong tuyết ngập đến

mắt cá chân.

Dạo này những buổi học Độc được chẳng dễ chịu lắm bởi vì Harry, Ron và Hermione phải ngồi chung một bàn. Hôm nay, Hermione dọn cái vạc của cô nàng qua bên kia bàn để ngồi gần Ernie và chẳng buồn để ý đến cả Harry lẫn Ron.

“Bồ đã làm gì hả?” Ron thì thầm hỏi Harry, vừa nhìn về mặt kiêu kỳ của Hermione.

Nhưng trước khi Harry có thể trả lời, Thầy Slughorn đã đứng trước lớp yêu cầu yên lặng.

“Ngồi xuống, mời các trò ngồi xuống! Nào, nhanh lên, trưa nay có nhiều việc phải làm cho xong! Luật thứ ba của Golpalott... ai có thể nói cho thầy biết?... À dĩ nhiên, cô Granger có thể!”

Hermione đọc thuộc lòng cực nhanh: “Luật-thứ-ba-của-Golpalott-nêu-ra-rằng-thuốc-giải-cho-một-hỗ-hợp-độc-dược-sẽ-tương-đương-hoặc-nhiều-hơn-tổng-số-thuốc-giải-dành-cho-mỗi-thành-phần-độc-dược-riêng-lẻ.”

“Chính xác!” Thầy Slughorn tươi cười. “Mười điểm cho nhà Gryffindor! Bây giờ, nếu chúng ta chấp nhận Luật thứ ba của Golpalott là đúng...”

Harry đang phải chấp nhận lời Thầy Slughorn rằng Luật thứ ba của Golpalott là đúng bởi vì nó không hiểu chút xíu nào về luật đó cả. Cũng không có ai khác ngoại trừ Hermione có vẻ như hiểu kịp những gì Thầy Slughorn nói tiếp theo đó.

“... điều đó, dĩ nhiên, nghĩa là giả sử chúng ta nhận ra được đúng lai lịch của những dược liệu tập hợp thành độc dược nhờ Thần chú Tiết lộ của Scarpin, mục đích cơ bản của chúng ta khoogn phải là thứ mục đích tương đối đơn giản là chọn ra thuốc giải cho những hợp phần trong và ngoài chúng. Mà là tìm cho ra cái thành phần thêm vào, thành phần này, nhờ vào một qui trình gần như giả kim thuật, sẽ biến đổi những yếu tố tạp nham này...”

Ron đang ngồi bên cạnh Harry, miệng hơi há ra, lơ đãng vẽ nguệch ngoạc trên cuốn sách Bào chế thuốc cao cấp còn mới của nó. Ron vẫn quên là nó giờ đây không còn có thể trông cậy Hermione giúp thoát khỏi thế bí mỗi khi nó không hiểu kịp việc gì đang diễn ra.

“... và vì vậy,” Thầy Slughorn kết thúc, “thầy muốn mỗi trò hãy lại đây lấy một trong những cái chai này trên bàn của thầy. Các trò phải tạo ra một thuốc giải cho độc dược chứa bên trong chai trước khi hết tiết học này. Chúc các trò may mắn và đừng quên đeo găng tay bảo hộ!”

Hermione đã rời ghế của mình và đi được nửa đường về phía bàn của Thầy Slughorn trước khi cả lớp còn lại nhận ra là đã tới lúc cựa quậy và khi Harry, Ron, Ernie quay trở lại bàn của tụi nó, Hermione đã rót chất độc trong cái chai của cô nàng vô vạc và đang khơi lên ngọn lửa bên dưới cái vạc.

“Thiệt nhục là Hoàng tử sẽ chẳng thể nào giúp được bồ nhiều lắm trong vụ này, Harry à,” cô nàng vừa hí hửng nói vừa ưỡn thẳng người lên. “Lần này bồ phải hiểu những nguyên lý liên quan. Không mảnh lới hay gian lận được!”

Bực mình, Harry mở nút cái chai mà nó lấy từ trên bàn Thầy Slughorn xuống – một chai màu hồng hơi chói – rót vô cái vạc của nó và nhóm lửa bên dưới cái vạc. Nó hoàn toàn không biết là phải làm gì tiếp theo. Nó liếc qua Ron, anh chàng này đang đứng ngổ ra sau khi cọp-pi theo hết những gì Harry vừa làm.

“Bồ chắc là Hoàng tử không ghi lại mảnh nào hết hả?” Ron thì thầm hỏi Harry.

Harry rút cuốn Bào chế thuốc cao cấp đáng tin cậy của nó ra và lật đến chương Thuốc giải. Đây Luật thứ ba của Golpalott, trình bày đúng từng chữ một y chang như Hermione đã học thuộc lòng, không có thêm một ghi chú nào bằng chữ viết tay của Hoàng tử giải thích thêm điều đó nghĩa là gì. Dường như Hoàng tử cũng giống như Hermione hiểu điều đó một cách dễ dàng.

“không có gì hết,” Harry rầu rĩ nói.

Hermione lúc này đang hăng hái vẩy cây đũa phép trên cái vạc của cô nàng. Thiệt xui xẻo, hai đứa nó không thể nhái theo câu thần chú của Hermione bởi vì giờ đây cô nàng đã giỏi môn hô biến không lời đến nỗi chẳng cần phải hô câu thần chú nào ra miệng. Tuy nhiên, Ernie Macmillan đang đọc lâm râm bên trên cái vạc của nó, “Tiết lộ đặc tính!”, nghe cũng ấn tượng, nên Harry và Ron vội vã nhái theo.

Harry chỉ mất năm phút để nhận ra tiếng tám người-bào-chế-độc-dược-giỏi-nhất trong lớp của nó đang đổ vỡ loảng xoảng bên tai. Trong vòng rào quanh lớp đầu tiên Thầy Slughorn đã dòm vô cái vạc của nó đầy hy vọng, chuẩn bị reo lên vui mừng như thầy vẫn thường làm, nhưng thay vì vậy, thầy phải vội vã thụt đầu lại, ho sặc sụa khi mũi trứng thối xộc vô mũi. Về mặt Hermione tí tổn hết chỗ nói; cô nàng đã thề học cho xuất sắc trong mỗi tiết độc dược. Giờ đây cô nàng gạn ra những thành phần của độc dược đã được tách ra một cách bí mật vào trong những lọ thủy tinh khác nhau. Không muốn gì hơn là tránh khỏi nhìn cảnh chướng mắt đó, Harry cúi xuống quyển sách của Hoàng Tử lai và lật vài trang mạnh bạo không cần thiết.

Và đây rồi, vắt ngang qua một danh mục dài các thứ thuốc giải là dòng chữ:

Chỉ cần nhét một sỏi dê vô họng chúng.

Harry trở mắt nhìn những chữ này một hồi. Chẳng phải nó đã nghe nói đến “sỏi dê” một lần rồi sao, hồi lâu rồi? Chẳng phải chính Thầy Snape đã nhắc đến chúng ngay trong bài học Độc dược đầu tiên? “Một hòn sỏi lấy ra từ bao tử của một con dê, sẽ bảo vệ ta khỏi ngộ nhiễm hầu hết các chất độc.”

Đó không phải là lời giải cho bài toán Golpalott và nếu Thầy Snape vẫn còn là thầy Độc dược của tụi nó, Harry sẽ không dám làm chuyện này, nhưng bây giờ là lúc phải xử trí liều mạng. Nó vội vàng đi về phía tủ chứa nguyên dược liệu và lục lọi trong đó, đẩy qua một bên những sừng kỳ lân và những dược thảo

khô rồi nùi, cho đến khi tìm được một cái hộp giấy bồi nhỏ nằm sâu tuốt bên trong, trên hộp có ghi chữ “Sỏi dê”.

Nó mở cái hoppj ra vừa đúng lúc Thầy Slughorn hô lên: “Còn hai phút nữa nhé các trò!” Bên trong hộp có chừng nửa tá vật màu nâu teo quắt, trông giống như những trái thận phơi khô hơn là sỏi thật. Harry chớp ngay một cái, đặt cái hộp trở vô tủ và vội vã quay trở lại cái vạc của nó.

“HẾT... giờ!” Thầy Slughorn hớn hờ rao lên. “Thôi, chúng ta hãy xem các trò làm ăn ra sao! Blaise... trò có gì cho ta xem nào?”

Thầy Slughorn chậm rãi đi quanh phòng học, xem xét các thuốc giải khác nhau. Không ai hoàn tất bài tập mỹ mãn, mặc dù Hermione đang cố gắng nhét thêm một ít thành phần dược liệu vô trong cái chai trước khi Thầy Slughorn đi tới chỗ cô nàng. Ron đã đầu hàng vô điều kiện và chỉ cố gắng tránh hít phải làn khói thúì ùm bốc lên từ cái vạc của nó. Harry đứng đó đợi, nắm chặt viên sỏi dê trong bàn tay rịn mồ hôi.

Thầy Slughorn đến bàn tụi nó sau chót. Thầy ngửi món thuốc Ernie pha chế rồi chuyển qua món thuốc của Ron với gương mặt nhăn nhó. Thầy không nấn ná lâu bên cái vạc của Ron, mà nhanh chóng lùi lại, hơi ọe một cái.

“Và trò, Harry,” thầy nói. “Con có gì cho thầy xem nào?”

Harry giơ tay ra, viên sỏi dê nằm trong lòng bàn tay nó.

Thầy Slughorn ngó xuống viên sỏi đúng mười giây. Trong một thoáng Harry tự hỏi liệu thầy có quát vào mặt nó không. Nhưng thầy ngẩng đầu lên và phá ra cười.

“Trò táo tợn lắm!” Thầy cầm lấy viên sỏi dê và giơ nó lên cao để mọi người có thể nhìn thấy, nói oang oang. “A, trò giỏi y như mẹ cậu trò... Chà, ta không thể bắt lỗi trò... một viên sỏi dê đương nhiên là có tác dụng như thuốc giải đối với tất cả Độc dược!”

Mặt lấm tấm mồ hôi, mũi dính lọ nghệ, Hermione có vẻ giận bầm gan tím mặt. Món thuốc giải xong được nửa giai đoạn của cô nàng gồm có năm mươi hai thành phần dược liệu kể cả một cọng tóc của chính cô nàng, đang lơ dờ sủi bọt sau lưng Thầy Slughorn, lúc này mắt thầy chỉ thấy có mỗi một mình Harry.

“Và tự một mình bồ nghĩ ra viên sỏi dê hả, Harry?” Cô nàng hỏi qua kẽ răng nghiến chặt.

“Đó là tinh thần cá nhân mà một người bào chế độc dược thực sự cần đến!” Thầy Slughorn vui vẻ nói, trước khi Harry có thể trả lời. “Giống y chang mẹ của trò, cô ấy cũng hiểu thấu bằng trực giác việc bào chế độc dược y như vậy, chắc chắn là trò thừa hưởng khả năng này từ mẹ Lily của trò... Đúng, Harry à, đúng đó, nếu con có trong tay viên sỏi dê thì dĩ nhiên đã giải trúng mọo... Tuy nhiên, bởi vì sỏi dê không hiệu nghiệm đối với mọi thứ và lại khá hiếm nữa, nên cũng nên biết cách pha chế thuốc giải...”

Người duy nhất trong phòng tỏ ra tức giận hơn cả Hermione là Malfoy. Harry khoái chí nhận thấy hắn đã làm đổ vấy lên chính hắn cái gì đó trông như đồ meaf mửa. Nhưng trước khi Hermione hay Malfoy có thể bộc lộ nổi bất bình về việc Harry đứng đầu lớp mà không cần làm bài tập, chuông reo.

“Tới giờ dọn dẹp!” Thầy Slughorn nói. “Và thêm mười điểm cho nhà Gryffindor vì sự táo tợn thuần túy đấy nhé!”

Vẫn cười hì hì, thầy đi lạch bạch về bàn thầy ở đầu phòng học.

Harry nhẩn nha ở cuối phòng, bỏ ra cả đồng thời gian chỉ để dọn dẹp đồ đạc vô cặp. Cả Ron và Hermione đều không thèm chúc nó may mắn khi tụi nó rời phòng học; cả hai có vẻ rất bức bối. Cuối cùng chỉ còn Harry và Thầy Slughorn ở lại trong phòng.

“Nào nhanh lên, Harry, kéo con sẽ trễ tiết học kế,” Thầy Slughorn ân cần nói, vừa đóng cái chốt khóa của cái cặp da rỗng.

“Thưa thầy,” Harry nói, không cách nào mà không nhớ tới Voldermort, “Con muốn hỏi thầy một điều.”

“Vậy thì hỏi ngay đi, chàng trai thân mến ạ, cứ hỏi đi...”

“Thưa thầy, con thắc mắc là thầy biết gì về... về Trường sinh linh giá ạ?”

Thầy Slughorn sững sờ. Gương mặt tròn trịa của thầy dường như lún vô. Thầy liếm môi và nói giọng khàn khàn, “Con nói cái gì?”

“Thưa thầy, con hỏi thầy có biết gì về Trường sinh linh giá không ạ. Xin thầy hiểu cho...”

“Cụ Dumbledore xúi trò làm chuyện này,” Thầy Slughorn lẩm bẩm.

Giọng của thầy thay đổi hoàn toàn. Chẳng còn cời mở chút nào nữa, mà kinh hoàng, sợ hãi. Thầy mò trong túi áo ngực lấy ra một chiếc khăn tay, lau chân mày rịn mồ hôi.

“Cụ Dumbledore đã cho trò coi cái đó... cái ký ức đó,” Thầy Slughorn nói. “Đúng không? Cụ có cho coi không?”

“Dạ có,” Harry nói, quyết định ngay tại chỗ là tốt nhất đừng nói dối.

“Ừ, dĩ nhiên,” Thầy Slughorn khẽ nói, vẫn chậm mồ hôi trên gương mặt trắng bệch. “Dĩ nhiên... Chà, nếu trò đã xem cái ký ức đó rồi, Harry à, trò ắt biết là ta không biết gì hết – không biết gì hết” thầy lặp lại, nhấn mạnh vào mấy chữ đó, “biết gì hết về Trường sinh linh giá.”

Thầy nắm lấy cái cặp da rỗng của thầy, nhét cái khăn tay trở vô túi và bước đều ra cửa phòng học ở tầng hầm.

“Thưa thầy,” Harry khẩn thiết nói, “con chỉ nghĩ có thể thầy còn có thêm một chút ký ức nữa...”

“VẬY HẢ?” Thầy Slughorn nói. “VẬY THÌ TRÒ NHẦM RỒI? NHẦM!”

Thầy rống lên từ cuối cùng và trước khi Harry có thể nói thêm tiếng nào nữa, thầy đóng sầm cánh cửa phòng học lại.

Cả Ron lẫn Hermione đều chẳng cảm thông gì hết khi Harry kể cho tụi nó nghe cuộc nói chuyện riêng tai hại ấy. Hermione vẫn còn sôi sục giận về cái cách Harry chiến thắng mà không cần làm việc đàng hoàng. Ron thì tức tối là Harry đã không chôm luôn cho nó một viên sỏi dê.

“Nếu cả hai đứa cùng làm như vậy thì ngu hết sức!” Harry cáu kỉnh nói. “Thử nghĩ coi, mình phải cố gắng làm mềm lòng thầy ấy để có thể hỏi về Voldemort, đúng không? Ôi, bồ có hiểu không hả!” Nó cáu tiết hỏi thêm, vì Ron nhăn mặt khi nghe đến cái tên Voldemort.

Giận điên lên vì thất bại của chính mình cùng thái độ của Ron và Hermione, Harry suy nghĩ ủ ê về Thầy Slughorn suốt mấy ngày liền sau đó. Nó quyết định rằng, trong lúc này, nó nên để cho Thầy Slughorn nghĩ là nó đã quên hết chuyện Trường sinh linh giá; Tốt nhất là ru thầy ngủ trong cảm giác an toàn giả trước khi quay trở lại tấn công.

Khi Harry không theo hỏi Thầy Slughorn nữa, ông thầy Độc dược liền phcuj hồi cách đối xử thân tình của mình và có vẻ đã quên đi chuyện đó. Harry chờ đợi lời mời đến dự một trong những dạ tiệc nho nhỏ của thầy, quyết tâm nhận lời đi dự phen này cho dù có phải dời lại ngày luyện tập Quidditch. Nhưng mà, thật không may, chẳng có thư mời nào được gửi tới cả. Harry hỏi Hermione và Ginny: cả hai đứa nó cũng không nhận được thư mời và theo như tụi nó biết thì cũng chẳng ai được mời mọc gì hết. Harry không thể không thắc mắc phải chăng điều này có nghĩa là Thầy Slughorn không thực sự dễ quên như thầy làm ra vẻ như vậy, một mực nhất quyết không cho Harry cơ hội nào nữa để chất vấn thầy.

Trong lúc đó, lần đầu tiên trong lịch sử, thư viện trường Hogwarts đã không đáp ứng được nhu cầu tra cứu của Hermione. Cô nàng sừng sốt đến nỗi quên bég đi là mình đang giận Harry về trò mách của nó trong vụ viên sỏi dê.

“Mình không tìm được một lời giải thích nào về chức năng của Trường sinh linh giá!” Cô nàng nói với Harry. “Dù chỉ một lời! Mình đã tra hết sách trong khu vực giới hạn và ngay cả tổng những cuốn sách khổng khiếp nhất, những quyển dạy pha chế Độc dược rừng rợn nhất – mà không tìm ra gì cả! Điều duy nhất mình tìm được là, trong phần giới thiệu của cuốn Pháp thuật ác hại nhất... nghe này nhé... “chúng ta không nên nói đến hay hướng dẫn về Trường sinh linh giá, phát minh ác độc nhất trong những phát minh Pháp thuật”... vậy thì, nhắc đến nó làm gì?” Hermione sốt ruột nói, vừa đóng ập cuốn sách cũ lại, cuốn sách bèn rên lên một tiếng ma quái.

“Ồi, im đi,” cô nàng nạt cuốn sách và nhét nó vô cái túi xách của mình.

Tuyết tan quanh trường khi tháng hai đến, thay vào đó là sự ẩm ướt lạnh lẽo buồn bã. Những đám mây xám thâm tím giăng thâm thấp phía trên tòa lâu đài và những cơn mưa lạnh buốt rơi liên miên khiến bãi cỏ lầy lội và trơn trượt. Hậu quả của việc này là bài học Độn thổ đầu tiên dành cho học sinh năm thứ sáu, được lên lịch vào sáng thứ bảy để không trùng với những lớp học bình thường khác, phải diễn ra trong Đại sảnh đường thay vì ngoài sân.

Khi Harry và Hermione đến Sảnh đường (Ron đã xuống trước với Lavender) hai đứa tụi nó thấy những cái bàn ăn dài đã biến mất. Mưa quật vào những khung cửa sổ cao và trần nhà được ẽm bùa đang vùn vụt âm u phía trên đầu tụi nó khi tất cả tập hợp trước mặt các giáo sư McGonagall, Snape, Flitwick và Sprout – chủ nhiệm của mỗi Nhà – và một ps nhỏ thó mà Harry chắc là thầy dạy môn Độn thổ đến từ Bộ Pháp thuật. Ông ta nhợt nhạt một cách quái đản, lông mi trong suốt, tóc lưa thưa và có một vẻ mong manh như thể chỉ một cơn gió mạnh cũng có thể thổi bay. Harry không rõ, phải chăng việc cứ phải thường xuyên biến mất rồi lại hiện ra, kiểu gì đó đã làm teo tóp cơ thể của ông hay không, hay không chừng cấu tạo cơ thể mong manh đó lại là lý tưởng cho bất cứ ai thích việc tan biến.

“Chào mọi người,” vị ps của Bộ nó, sau khi tất cả học sinh đã có mặt và các giáo viên chủ nhiệm đã yêu cầu chúng im lặng. “Tên tôi là Wilkie Twycross và tôi sẽ là hướng dẫn viên Độn thổ trong mười hai tuần lễ sắp tới. Tôi hy vọng có thể giúp các trò chuẩn bị cho kỳ thi Độn thổ của các trò trong thời gian này...”

“Malfoy, im lặng và chú ý!” Giáo sư McGonagall quát.

Mọi người nhìn quanh. Malfoy đã ửng lên một màu hồng lò mờ; nó có vẻ giận dữ khi nhích ra xa Crabbe, coi bộ nó và Crabbe đang rù rì tranh cãi. Harry liếc nhanh về phía Thầy Snape, trông thầy cũng bực bội, mặc dù Harry rất ngờ là thầy bực bội vì sự vô lễ của Malfoy thì ít mà về việc giáo sư McGonagall quở trách một học sinh của Nhà thầy thì nhiều.

“... Vào lúc đó, nhiều trò đã có thể sẵn sàng để đi thi,” thầy Twycross tiếp tục, như thể không hề có sự gián đoạn nào cả.

“Như các trò biết, thường thì không thể nào hiện ra hay biến mất trong trường Hogwarts. Ông hiệu trưởng đã gỡ bùa ẽm, chỉ nội trong Đại sảnh đường, trong một tiếng đồng hồ, để cho các trò có thể thực tập. Cho phép tôi nhấn mạnh là các trò sẽ không thể nào độn thổ ra khỏi Đại sảnh đường này về nếu trò nào tìm cách làm vậy thì thực là đại dột.

Tôi muốn các trò hãy đứng giãn ra sao cho mỗi trò cách người đứng trước mặt một thước rưỡi.”

Mọi người chen lấn xô đẩy trong lúc giãn ra, đụng chạm nhau, và kêu đòi người khác tránh chỗ cho mình. Các chủ nhiệm Nhà đi lẫn trong đám học sinh của mình, sắp xếp chúng vô vị trí và chấm dứt những vụ cãi vã.

“Harry, bồ đi đâu vậy?” Hermione hỏi.

Nhưng Harry không trả lời; nó đang di chuyển thật nhanh xuyên qua đám đông, ngang qua chỗ giáo sư Flitwick đang cố gắng léo nhéo sắp chỗ cho mấy đứa nhà Ravenclaw, đứa nào cũng đòi đứng gần hàng đầu; ngang qua cả giáo sư Sprout, đang rượt mấy đứa nhà Hufflepuff đứng vô hàng, cho đến khi lách qua được Ernie Macmillan, nó tìm cách đứng cuối đám đông, ngay sau lưng Malfoy. Malfoy đang lợi dụng sự hỗn loạn chung này để tiếp tục cãi vã với Crabbe, thằng này đứng cách Malfoy một thước rưỡi và tỏ vẻ bất bình như muốn nổi loạn.

“Tao không biết còn bao lâu nữa, hiểu không?” Malfoy quát Crabbe, quên mất Harry đang đứng ngay sau lưng. “Việc đó kéo dài lâu hơn tao tưởng.”

Crabbe há miệng ra, nhưng Malfoy có vẻ như đoán được điều nó định nói.

“Crabbe à, chuyện tao đang làm không mắc mớ gì đến mày, mày và Goyle cứ việc canh gác như tao bảo!”

“Nếu tao muốn bạn bè canh gác cho tao thì tao phải nói cho chúng biết tao đang làm gì,” Harry nói, chỉ đủ to cho Malfoy nghe thôi.

Malfoy quay phắt lại liền tại chỗ, bàn tay chụp ngay cây đũa phép của nó, nhưng đúng lúc đó cả bốn Chủ nhiệm nhà đều hét lên, “Im lặng!” Và mọi người lại nín khe. Malfoy từ từ quay mặt về phía trước.

“Cám ơn,” thầy Twycross nói. “Thôi, bây giờ...”

Thầy vẫy cây đũa phép. Những cái vòng bằng gỗ kiểu xưa hiện ra ngay tức thì trên sàn trước mặt mỗi học sinh.

“Những điều cần nhớ khi độn thổ là ba Đ!” Thầy Twycross nói. “Địa điểm, Định ý và Diềm tĩnh!

Bước thứ nhất: tập trung ý chí mạnh mẽ vào địa điểm mình muốn đến,” thầy Twycross nói. “Trong trường hợp này, địa điểm là bên trong cái vòng gỗ trước mặt các trò. Bây giờ các trò hãy vui lòng tập trung ý chí vào địa điểm đó.”

Mọi người len lén nhìn quanh, để thấy tất cả những người khác đều đang trở mắt ngó cái vòng gỗ của mình, rồi vội vã làm theo yêu cầu. Harry đắm đắm nhìn khoanh sàn tròn bụi bặm trong cái vòng gỗ của nó và hết sức cố gắng không nghĩ đến cái gì khác cả. Điều này hóa ra không thể được, bởi vì nó không thể ngừng thắc mắc Malfoy đang làm gì mà cần người canh gác.

“Bước thứ hai,” thầy Twycross nói, “định ý rõ ràng quyết tâm đạt tới không gian đã hình dung! Hãy để cho lòng mong muốn tiến vào không gian đã hình dung! Hãy để cho lòng mong muốn tiến vào không gian đó tràn ngập đầu óc và từng tế bào của cơ thể mình!”

Harry lên nhìn quanh. Cách không xa bên trái, Ernie Macmillan đang ngo cái vòng của mình kỹ đến nỗi mặt nó đỏ hồng lên như thể đang rặn đẻ một cái trứng bự bằng trái banh Quaffle. Harry ráng nhin cười và vội chăm chú ngo lại cái vòng của chính mình.

“Bước thứ ba,” thầy Twycross nói, “và chỉ khi nào tôi ra lệnh... xoay tại chỗ, thận trọng tiến vào cỏi hư vô, điềm tĩnh trong từng chuyển động. Bây giờ theo lệnh tôi... Một!”

Harry lại liếc nhìn quanh; nhiều người có vẻ cực kỳ hoảng sợ khi bị yêu cầu độn thổ gấp như vậy.

“... hai...”

Harry cố gắng tập trung lại, suy nghĩ vào cái vòng gỗ, nó đã quên bég đi ba Đ là viết tắt của cái gì.

“BA!”

Harry quay vòng vòng tại chỗ, mất cân bằng và suýt té. Nó không phải là người duy nhất làm vậy. Toàn thể Đại sảnh đường bỗng đầy những con người lão đảo; Neville té ngựa trên sàn; Ngược lại Ernie Macmillan đã làm được một cú nhảy vô cái vòng của nó và có vẻ phấn khích được một lúc, cho đến khi thấy Dean THogsmeadeas rống lên cười nhạo nó.

“Không sao, không sao,” thầy Twycross nói tỉnh bơ, thầy không có vẻ gì là đã kỳ vọng một tình hình tốt hơn. “Hãy điều chỉnh lại cái vòng gỗ của các trò và đứng trở lại vị trí cũ...”

Lần thứ hai không khá hơn gì lần thứ nhất. Lần thứ ba cũng tệ cỡ vậy. Đến lần thứ tư mới có sự cố hào hứng. Một tiếng thét hãi hùng đau đớn vang lên và mọi người ngoảnh nhìn lại, kinh hoàng khi thấy Susan Bones của nhà Hufflepuff đang loạng choạng bên trong cái vòng của cô nàng trong khi chân trái hãy còn đứng lại chỏng chơ tại chỗ cô nàng khởi hành cách đó một thước rưỡi.

Chủ nhiệm các Nhà xúm lại quanh Suán; một tiếng nổ to vang lên và một cụm khói tím bốc lên rồi tan đi để lộ cô nàng Susan đang thút thít khóc, tuy chân căng được ráp lại lành lặn nhưng vẻ mặt còn sợ khiếp.

“Thân tứ tán hay sự tách rời một bộ phận bất kỳ trên thân thể,” thầy Wilkie Twycross thản nhiên nói, “xảy ra khi đầu óc chưa định ý đủ đô. Các trò phải tập trung liên tụj vào địa điểm, rồi di chuyển, không hấp tấp mà phải điềm tĩnh... như vậy nè.”

Thầy Twycross bước tới trước, giang hai cánh tay ra duyên dáng xoay tại chỗ và biến mất qua một cái phất của vạt áo chùng, rồi xuất hiện lại phía cuối Đại sảnh đường. “Hãy nhớ ba Đ,” thầy nói, “và thử lại một lần nữa... một... hai... ba!”

Nhưng một tiếng đồng hồ sau, vẫn chỉ có vụ thân tứ tán của Susan là sự kiện hào hứng nhất. Thầy Twycross chẳng có vẻ gì là nản chí. Gài chặt cổ áo khoác, thầy chỉ nói, “Hẹn thứ bảy tới nhé, mọi người và đừng quên Địa điểm, Định ý, Điềm tĩnh.”

Nói xong, thầy vẩy cây đũa phép khiến những cái vòng gỗ biến mất rồi bước ra khỏi Đại sảnh đường cùng giáo sư McGonagall. Tiếng chuyện trò lập tức nổi lên khi đám học trò bắt đầu di chuyển về phía tiền sảnh.

“Bồ làm ăn ra sao?” Ron hỏi, vừa vội vàng đi về phía Harry. “Mình tin là mình cảm nhận được cái gì đó trong lần thử cuối cùng – một cảm giác ngứa ngáy ở bàn chân.”

“Tôi cho rằng tại giày của bạn hơi nhỏ, Won-Won à,” một giọng nói vang lên từ phía sau hai đứa nó và Hermione hiên ngang bước qua mặt tụi nó, môi nở một nụ cười mỉa mai.

Không để ý đến sự xía ngang đó, Harry nói, “Mình chẳng cảm thấy gì hết, nhưng lúc này mình không bận tâm chuyện đó.”

“Ý bồ là sao, bồ không bận tâm... Bồ không muốn học Độn thổ hả?” Ron ngờ vực hỏi.

“Thiệt tình mình không hào hứng lắm. Mình thích bay hơn,” Harry nói, vừa liếc chừng ra sau để xem Malfoy ở đâu và bước nhanh hơn khi tiến vào tiền sảnh. “này, bồ làm ơn nhanh lên, có một việc mình muốn làm...”

Chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, Ron chạy theo Harry trở lại tháp Gryffindor. Tụi nó bị con ma Peeves cản trở một lúc, con ma này đã chèn cánh cửa ở lầu bốn thật chặt và không chịu cho ai đi qua nếu người đó không xẹt lửa lên cái quần của chính mình. Harry và Ron chỉ đơn giản quay lưng lại và đi theo lối tắt an toàn của tụi nó. Chỉ trong vòng năm phút sau, tụi nó đã trèo qua cái lỗ chân dung.

“Bồ có định nói cho mình biết là tụi mình đang làm gì không hả?” Ron thở hỗn hển hỏi.

“Lên đây,” Harry nói và nó băng ngang qua phòng sinh hoạt chung, dẫn đường tới cửa vào cầu thang lên phòng ngủ nam sinh.

Đúng như Harry hy vọng, phòng ngủ của tụi nó vắng vẻ. Nó mở tung cái rương ra và bắt đầu lục lọi trong đó, trong khi Ron sốt ruột nhìn nó.

“Harry à...”

“Malfoy đang dùng Crabbe và Goyle làm người canh gác cho nó. Nó vừa cãi nhau với Crabbe. Mình muốn biết... đây rồi.”

Nó đã tìm được, một tấm giấy da vuông vức được gấp lại, dường như không có chữ nghĩa gì trong đó, nó trải tấm giấy da ra và gõ đầu cây đũa phép lên đó.

“Tôi trang trọng thề là tôi đang mưu toan chuyện không tốt... hay Malfoy thì cũng vậy”

Lập tức tấm Bản đồ đạo tặc hiện ra trên tấm giấy da. Đây là một bản đồ chi tiết về mọi tầng trong tòa lâu đài và những cái chấm li ti có kèm tên đang di động trên khắp bản đồ biểu thị cho từng người đang có mặt trong tòa lâu đài.

“Giúp mình tìm Malfoy,” Harry khẩn khoản nói.

Nó đặt tấm bản đồ trên giường và cùng Ron chồm lên dò tìm.

Cỡ chừng một phút sau, Ron nói: “Kìa! Nó đang ở trong phòng sinh hoạt chung nhà Sly, coi kìa... đàn đúm với Parkinson, Zabini, Crabbe và Goyle...”

Harry ngó xuống tấm bản đồ, thất vọng, nhưng trấn tĩnh lại ngay tức thì.

“Thôi được, từ giờ trở đi mình sẽ để mắt tới nó,” Harry kiên quyết nói. “Và bất cứ lúc nào mình thấy nó thập thò đâu đó trong khi Crabbe và Goyle canh gác bên ngoài, thì mình sẽ mặc ngay tấm Áo khoác tàng hình để tới đó liền, tìm hiểu xem nó đang...”

Harry ngừng ngang khi Neville đi vô phòng ngủ đem theo mùi vải chấy khét lẹt và bắt đầu lục lọi cái rương của nó để kiểm một cái quần mới.

Mặc dù quyết tâm bắt quả tang Malfoy, Harry chẳng thu chút kết quả nào trong hai tuần lễ tiếp theo. Dù cho nó đã tham khảo tấm bản đồ hết sức thường xuyên, đôi khi không cần thiết mà cũng đi vô nhà vệ sinh giữa hai tiết học để tìm kiếm, nhưng nó chẳng hề bắt gặp Malfoy ở đâu đáng nghi ngờ cả. Phải thừa nhận là nó có dò la được Crabbe và Goyle đi loanh quanh trong tòa lâu đài thường xuyên hơn mà không có Malfoy đi cùng, đôi khi chúng cứ ở ì một chỗ trong những hành lang vắng vẻ, nhưng vào những lúc ấy lại không thấy Malfoy ở đâu gần đó, mà cũng không thể xác định được vị trí của thằng này trên tấm bản đồ. Đây là điều bí ẩn nhất. Harry nghĩ chơi là có khả năng Malfoy đã thực sự rời khỏi khuôn viên nhà trường, nhưng không thể biết làm thế nào hãm lại làm được việc đó, trong bối cảnh an ninh được giám sát ở mức rất cao bên trong tòa lâu đài. Nó chỉ có thể giả đoán rằng nó đã để sót Malfoy giữa hàng trăm chấm đen li ti trên tấm bản đồ. Còn đối với việc Malfoy, Crabbe và Goyle dạo này có vẻ hay đi theo những lối khác nhau trong khi trước đây chúng vốn rất gần bó, Harry cho là chuyện bình thường vẫn xảy ra khi người ta lớn lên. Như Ron và Hermione chẳng hạn, Harry buồn bã ngẫm nghĩ, đúng là một bằng chứng sống.

Tháng hai chuyển qua tháng ba mà thời tiết vẫn không thay đổi, ngoại trừ càng lúc càng nhiều gió và rất ẩm ướt. Một thông báo xuất hiện trên bảng thông cáo ở phòng sinh hoạt chung loan tin chuyển đã ngoại đến làng Hogsmeade đã bị hoãn khiến mọi người phẫn nộ. Ron tức tối lắm.

“Hôm đó trùng với sinh nhật mình!” Nó nói, “Mình đã trông mong cho tới ngày đó!”

“Nhưng cũng không đến nỗi bất ngờ, đúng không?” Harry nói. “Sau chuyện xảy ra cho Katie.”

Cô bé vẫn còn điều trị ở bệnh viện Thánh Mungo. Đã thế Nhật báo Tiên Tri tường thuật thêm nhiều vụ

mất tích nữa, gồm cả những thân nhân của học sinh trường Hogwarts.

“Nhưng bây giờ thì tất cả háo hức trông chờ của mình chỉ còn buổi học Độn thổ ngu ngốc!” Ron quạu quọ nói. “Cuộc vui sinh nhật tổ bụi...”

Đã qua ba buổi học, môn Độn thổ vẫn chứng tỏ là thứ khó nuốt, mặc dù đã có thêm vài ba đứa xoay sở được phép nổi thân cho chính mình. Sự nản lòng lan khắp đám học sinh và có một số ác cảm nhất định đối với thầy Wilkie Twycross cùng phương châm ba Đ của thầy, phương châm này làm nảy ra một số hồ danh mà tụi nó gán cho thầy, mà trong số hồ danh đó, hai cái tên lịch sự nhất là Đầu-cút và Đại-cầu.

“Chúc mừng sinh nhật, Ron,” Harry nói, khi hai đứa thức dậy vào buổi sáng ngày mùng một thứ Ba lúc Seamus và Dean ồn ào ra khỏi phòng đi ăn điểm tâm. “Có quà đây.”

Nó liệng gói quà qua giường Ron, hùn vô một đồng nho nhỏ những gói quà khác ắt là đã được bọn gia tinh đem đến hồi khuya, theo như Harry đoán.

“Vui lên,” Ron thần thờ nói và trong lúc nó xé toạc mấy tờ giấy gói quà thì Harry ra khỏi giường, mở cái rương của mình ra và bắt đầu lục lọi tìm tẩm Bản đồ đạo tặc mà nó luôn giấu đi sau mỗi lần dùng. Nó moi ra gần một nửa thứ bên trong rương mới tìm được tẩm bản đồ giấu bên dưới mấy cái vớ cuộn tròn mà trong đó nó vẫn còn giấu chai thuốc hên, Phúc Lạc được.

“Đây rồi,” nó lẩm bẩm, cầm tẩm bản đồ trở lại giường, gõ nhẹ lên tẩm bản đồ và thì thầm, “Tôi trang trọng thề là tôi đang mưu toan chuyện không tốt,” để cho Neville lúc đó đang đi ngang qua phía chân giường nó không thể nghe thấy.

“Ê Harry, đẹp lắm!” Ron nói một cách nồng nhiệt, vừa vung vẩy cặp gang tay thủ môn Quidditch mà Harry tặng nó.

“Không có chi,” Harry lơ đãng nói, trong khi vẫn rà kỹ phòng ngủ nhà Sly để tìm kiếm malfoy. “Ê... mình không nghĩ là nó còn nằm trong giường...”

Ron không trả lời; nó đang quá bận rộn mở những gói quà, thỉnh thoảng bật ra tiếng kêu khoái trá.

“Nghiêm túc mà nói thì năm nay được một mẻ khấm khá!” Ron tuyên bố, vừa giơ cao một cái đồng hồ đeo tay to bằng vàng có những ký hiệu kỳ quái chạm khắc quanh rìa và những ngôi sao chuyển động thay cho kim đồng hồ. “Coi ba má tặng mình cái gì nè? Ủi trời, mình cũng nghĩ năm tới là mình đến tuổi rồi...”

“Xịn,” Harry lẩm bẩm, chỉ liếc cho cái đồng hồ một cái trước khi cúi mũi dò kỹ tẩm bản đồ. Malfoy ở đâu cà? Hẳn không có vẻ gì là đang ăn điểm tâm ở bàn ăn nhà Sly trong Đại sảnh đường, hẳn cũng không lảng vảng đâu đó gần Thầy Snape đang ngồi trong văn phòng của thầy... hẳn cũng không ở trong bất cứ nhà vệ sinh nào trong bệnh thất...

“Muốn một cái không?” Ron nói giọng rít chặt, tay giơ ra một hộp kẹo vạc Sôcôla.

“Không, cảm ơn,” Harry nói, ngược nhìn lên. “Malfoy lại biến mất một lần nữa!”

“Biết làm sao được,” Ron nói, vừa nhét thỏi sôcôla thứ hai vô miệng trong lúc tuột xuống giường để mặc quần áo vào. “Nhwnh lên. Nếu bồ không lẹ lên thì bồ sẽ phải độn thổ với một cái bao tử trống không... mà mình nghĩ biết đâu lại dễ hơn há...”

Ron dăm chiêu nhìn hộp vạc sôcôla, rồi nhún vai, tự lấy cho mình một thỏi nữa.

Harry gõ cây đũa phép lên tấm bản đồ, lầm rầm, “Quản lý tầm bậy,” mặc dù tấm bản đồ không bao giờ như vậy, rồi nó amwcj quần áo vào, suy nghĩ căng thẳng. Nhất định phải có một lý do cho sự biến mất từng lúc của malfoy, nhưng Harry tuyệt không thể nghĩ ra lý do đó là cái gì. Cách tốt nhất để tìm ra là theo đuôi hăn, nhưng cho dù nó có tấm Áo khoác tàng hình thì ý tưởng này cũng không thực tế; Nó phải lên lớp học, luyện tập Quidditch, làm bài tập ở nhà và học Độn thổ nữa chứ; nó không thể nào lẻo đẻo theo Malfoy đi khắp trường cả ngày mà không làm mọi người chú ý đến sự vắng mặt của nó.

“Xong chưa?” Nó hỏi Ron.

Nó đã đi được nửa đường ra tới cửa phòng ngủ thì nhận thấy Ron vẫn ngồi bất động, tựa vào cây cột giảng màn, dăm dăm nhìn ra ngoài khung cửa sổ ràn rụa nước mưa với một vẻ mặt ngơ ngơ ngáo ngáo kỳ lạ.

“Ron à? Đi ăn điểm tâm.”

“Mình không đói.”

Harry trở mắt nhìn nó.

“Mình tworng bồ vừa nói...?”

“Ừ, thôi được, mình sẽ xuống với bồ,” Ron thở dài, “nhưng mình không muốn ăn.”

Harry chăm chú nhìn thiệt kỹ Ron mà lòng đầy nghi ngờ.

“Có phải bồ vừa ăn hết nửa hộp Vạc sôcôla không?”

“Không phải vậy,” Ron thở dài. “Bồ... bồ không thể hiểu nổi đâu.”

“Hiểu chứ,” Harry nói khi mở cửa, mặc dù nó chẳng hiểu gì.

“Harry à!” Bỗng nhiên Ron nói.

“Cái gì?”

“Harry à, mình không thể nhìn được!”

“Bồ không thể nhìn được cái gì?” Harry hỏi, lúc này nó bắt đầu cảm thấy thực sự hoảng sợ. Ron hơi nhợt nhạt và trông có vẻ như sắp bệnh.

“Mình không thể nhìn không nghĩ đến nàng!” Ron nói giọng khàn khàn.

Harry há hốc mồm nhìn Ron. Nó không ngờ sự thể như vậy và không chắc là nó có muốn nghe chuyện đó không. Tội nó có thể là bạn bè chí cốt, nhưng nếu Ron bắt đầu gọi Lavender là “Lav-Lav”, thì nó nên kiên quyết.

“Nhưng mắc gì chuyện đó lại khiến bồ không ăn điểm tâm chứ?” Harry gỏi, cố gắng cài cắm vô duyên biến câu chuyện một lưu ý rất đời thường.

“Mình không nghĩ là nàng biết có mình trên đời,” Ron nói với một cử chỉ tuyệt vọng.

“Cô nàng nhất định phải biết có bồ trên đời chứ,” Harry nói, cảm thấy hoang mang. “Cô nàng vẫn hôn hít bồ mà?”

Ron chớp chớp mắt.

“Bồ đang nói về ai?”

“Còn bồ đang nói về ai?” Harry nói, càng lúc càng nhận thấy cuộc đối thoại không còn mạch lạc nữa.

“Romilda Vane,” Ron dụi dàng nói và cả gương mặt nó dường như bừng sáng khi nói ra cái tên đó, như thể dwoj một tia sáng mặt trời trong trẻo nhất rọi chiếu. Hai đứa trợn mắt nhìn nhau gần một phút, sau đó Harry nói, “Chuyện tiểu lâm hả? Bồ đang đùa.”

“Mình nghĩ... Harry à, mình nghĩ mình yêu nàng,” Ron nói giọng lú lịm.

“Được rồi,” Harry nói, vừa đi tới gần Ron để nhìn kỹ hơn vào đôi mắt thần thờ và nước da xanh xao của Ron, “Được rồi... nghiêm mặt mà nói lại điều đó đi.”

“Mình yêu nàng,” Ron thì thào lặp lại. “Bồ đã từng nhìn thấy mái tóc của nàng chưa? Đen nhánh, óng ả, mượt mà... và đôi mắt của nàng nữa? Đôi mắt to đen huyền của nàng? Và...”

“Chuyện này thiệt là tức cười và lộn xộn quá đi,” Harry hết kiên nhẫn nói, “nhưng đùa nhiều đó đủ rồi, nhé? Dẹp đi.”

Nó quay lưng định bỏ đi; nhưng mới đi được hai bước về phía cửa thì một trái đấm như trời giáng tống

vào bên tai phải nó. Nó loạng choạng suýt té và ngoái nhìn lại. Ron vừa mới rút nắm tay về, mặt bừng bừng cơn giận; nó sắp đâm thêm một cái nữa.

Harry phản ứng theo bản năng, rút cây đũa phép ra khỏi túi áo và câu thần chú bật ra ngay trong đầu nó mà không cần suy nghĩ tỉnh táo: Khinh thân!

Ron rú lên khi gót chân nó bị kéo ngược lên một phen nữa; nó bị treo lủng lẳng không thể làm gì được, đầu chúc xuống, căng chống lên trời, vạt áo chùng của nó bị lật ngược.

“Tại sao lại đâm mình chứ?” Harry rống lên.

“Harry, bồ xúc phạm nàng! Bồ dám nói là chuyện tức cười hả!” Ron hét, mặt anh chàng này đang từ từ chuyển sang tím ngắt bởi vì bao nhiêu máu đều dồn cả xuống đầu.

“Chuyện này điên quá!” Harry nói. “Mắc gì mà...?”

Và đột nhiên nó nhìn thấy cái hộp còn mở nắp trên giường Ron và sự thật động vô đầu nó bằng sức mạnh của một con quỷ khổng lồ đang chạy tán loạn.

“Bồ lấy mấy thỏi Vạc sôcôla đó ở đâu vậy?”

“Quà sinh nhật đó!” Ron thét lên, vừa xoay mình chầm chậm giữa không trung trong nỗ lực tự giải thoát. “Mình có mời bồ một thỏi mà?”

“Bồ lượm nó lên từ dưới sàn, đúng không?”

“Nó rớt từ giường mình xuống mà, đúng chưa? Thả mình ra!”

“Nó không hề rớt khỏi giường bồ, đồ dân độn ẹ, có hiểu không? Nó là của mình, mình đã móc nó ra khỏi cái rương của mình khi lục tìm tẩm bản đồ. Đó là Vạc sôcôla mà Romilda đã tặng cho mình trước lễ Giáng sinh và thỏi nào cũng đã được tẩm tình dục!”

Nhưng chỉ có một từ trong những điều Harry nói dường như lọt tai Ron.

“Romilda hở?” Ron lập lại. “Bồ vừa nhắc đến Romilda à? Harry... bồ biết nàng ư? Bồ có thể giới thiệu mình với nàng không?”

Harry dăm dăm nhìn anh chàng Ron đang treo lơ lửng, mà vẻ mặt giờ đây bừng lên hy vọng tràn trề và nó ráng nhìn thắt ruột để khỏi phá ra cười. Một phần Harry – phần gần cái tai phải đang đau nhói nhất – thì khoái cái ý tưởng thả Ron xuống và ngăn nó chạy quần làm chuyện điên khùng cho đến khi thuốc hết công hiệu... nhưng mặt khác, tụi nó kể như là bạn bè, Ron đâu còn là chính Ron khi đâm Harry và Harry nghĩ rằng mình đáng bị đâm một cái nữa nếu cho phép Ron thổ lộ tình yêu bất tử với nàng Romilda Vane.

“Được, mình sẽ giới thiệu bồ,” Harry nói, vừa suy nghĩ thiệt nhanh. “Bây giờ mình thả bồ xuống, được chứ?”

Nó thả Ron rớt xuống sàn một cái rầm (tai nó đau cũng cỡ đó) nhưng Ron chỉ bật dậy đứng lên nhe răng cười.

“Cô ấy sẽ có mặt ở văn phòng Thầy Slughorn,” Harry nói giọng đang tin, vừa dẫn ddowwngf đi ra cửa.

“Tại sao nàng lại đến đó?” Ron lo lắng hỏi, vừa vội vã đi theo.

“À, cô ấy có học thêm lớp Độc dược với thầy,” Harry nói, bịa đại ra.

“Có lẽ mình có thể xin học chung với nàng?” Ron háo hức nói.

“Ý hay,” Harry nói. Nhưng Lavender đang đợi ở bên ngoài bức chân dung, một tình huống phức tạp mà Harry không dự đoán tới.

“Anh trễ quá vậy, Won-Won!” Cô nàng dẫu môi hờn dỗi. “Em có quà sinh nhật cho anh nè.”

“Hãy để tôi yên,” Ron sốt ruột nói, “Harry sắp giới thiệu tôi với Romilda Vane.”

Và không nói thêm một lời nào nữa với cô nàng, nó giành đường chui ra khỏi lỗ chân dung. Harry cố gắng bày tỏ một vẻ mặt có lỗi với Lavender, nhưng có lẽ mặt nó chỉ lộ ddowwcj vẻ khoái trá, bởi vì cô nàng tỏ ra bị xúc phạm hơn bao giờ hết lúc bà Béo đóng ập cái lỗ lại sau lưng tụi nó.

Harry đã hơi lo lắng là Thầy Slughorn có thể đang ăn điểm tâm, nhưng khi nó mới gõ cửa một tiếng thầy đã mở ra ngay, trong lúc đang mặc một cái áo ngủ bằng nhung màu xanh lục cùng màu với cái nón ngủ trùm đầu và trông mặt thầy có vẻ lơ đãng.

“Harry,” thầy làu bàu. “Thăm viếng giờ này thì sớm quá... thường thường ta ngủ nướng vào thứ bảy...”

“Thưa thầy, con thiệt tình xin lỗi đã quấy rầy thầy, nhưng Ron bạn con đã lỡ nuốt nhầm một liều tình dược,” Harry nói hết sức nhỏ, trong khi Ron đứng kiểng lên, nhấp nhồm, cố gắng nhìn nhóng vô căn phòng sau lưng Thầy Slughorn. “Thầy có thể cho nó một liều thuốc giải không ạ? Lẽ ra con nên đem nó đến cho bà Pomfrey chữa trị, nhưng tụi con không được phép có bất cứ cái gì xuất xứ từ tiệm Phù thi Wĩ Wái của Weasley và thầy biết đó... rồi những câu hỏi bất tiện...”

“Thầy lại nghĩ một chuyên viên độc dược như con, Harry à, thì con sẽ dư sức pha cho nó một liều thuốc chữa chứ?” Thầy Slughorn hỏi.

“Ơ,” Harry nói, hơi bị phân tán bởi vì Ron lúc này đang huých cùi chỏ vô be sườn nó để chen vô căn phòng, “Dạ, thưa thầy, con chưa từng pha thuốc giải cho tình dược và đợi tới lúc mà con pha chế ra được

thì Ron có thể đã làm điều gì đó nghiêm trọng...”

Thiệt là được việc, Ron chọn đúng lúc đó để rên rỉ, “Mình chẳng thấy nàng đâu cả. Harry... ông giấu nàng rồi hả?”

“Độc dược đó còn hạn sử dụng không?” Thầy Slughorn hỏi, lúc này thầy ngăm Ron với ánh mắt thích thú thuần chuyên môn. “Trò biết đấy, càng được cất giữ lâu, chúng càng tăng hiệu lực.”

“Dạ, hèn chi,” Harry thở hốt hển, bây giờ nó đang phải vật lộn với Ron để giữ anh chàng này khỏi quật ngã Thầy Slughorn. “Thưa thầy, hôm nay là sinh nhật bạn ấy,” nó nói thêm, giọng nài nỉ.

“À, được thôi, vào đây, vậy thì vào đây,” Thầy Slughorn nói, giọng dịu đi. “Ta có đủ những thứ cần thiết trong cái túi của ta đây; thuốc giải đó cũng không khó pha chế lắm...”

Ron xộ qua cửa vô văn phòng được sưởi quá ấm và chất quá nhiều đồ đạc, vấp phải một cái ghế đầu gác chân có tua rua, gượng lấy lại thăng bằng bằng cách chụp lấy cần cổ Harry và thì thầm: “Nàng không nhìn thấy mà, đúng không?”

“Cô ấy chưa đến,” Harry nói, vừa nhìn Thầy Slughorn mở bộ đồ pha chế độc dược của thầy ra và thêm vào một bọ cái này, một bọ cái kia, bỏ vô trong một cái chai pha lê nhỏ xíu.

“Vậy mà hay,” Ron nhiệt thành nói. “Trông mình thế nào?”

“Đẹp trai lắm,” Thầy Slughorn nói giọng vuốt ve, vừa đưa Ron một ly chứa chất lỏng trong veo. “Bây giờ uống cạn cái này đi, đó là một tjuoocs bổ thần kinh, giúp trò bình tĩnh khi nàng đến, trò hiểu chứ.”

“Xuất sắc,” Ron háo hức nói và nuốt ực thuốc giải một cái rột.

Harry và Thầy Slughorn ngăm nó. Ron toe toét cười với hai thầy trò kia một lát. Rồi, rất ư từ từ, nụ cười của nó xiu xuống và biến mất, thay vào đó là vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ.

“Vậy là đã trở lại bình thường rồi?” Harry nhe răng cười và nói.

Thầy Slughorn khoái trá ra mặt.

“Thưa thầy, cảm ơn thầy nhiều lắm...”

“Không có chi, chàng trai của ta, không có chi cả,” Thầy Slughorn nói, trong khi Ron ngồi thụp xuống cái ghế bành gần đó, trông hết sức te tua.

“Rượu bổ, đó là thứ trò ấy cần,” Thầy Slughorn nói tiếp, lúc này thầy đang vội vã đi tới một cái bàn để đầy thức uống. “Thầy có bia bơ, thầy có rượu, thầy còn có một chai rượu mật rừng sồi già cuối cùng... chà... đã định tawgj cụ Dumbledore vào dịp lễ Giáng sinh... à thôi...” thầy nhún vai “... Cụ ấy đâu có thể

tiếc cái mà cụ ấy chưa có! Tại sao chúng ta lại không khui nó ra để chúc mừng sinh nhật cậu Weasley nhỉ? Để xoa dịu nỗi đau thất tình thì chẳng gì bằng rượu ngon...”

Thầy lại khúc khích cười và Harry cười theo. Harry nhận ra đây là lần đầu tiên mà nó gần như chỉ có một mình với Thầy Slughorn kể từ lần đầu cố gắng một cách thảm hại để có được ký ức thật của thầy. Có lẽ, nếu nó cứ duy trì được tâm trạng hồ hởi của Thầy Slughorn... có lẽ nếu tụi nó chịu đựng nổi đủ lượng rượu mật rừng sồi già...

“Đây, mời trò,” Thầy Slughorn nói, đưa cho Harry và Ron mỗi đứa một ly rượu mật trước khi nâng chính ly của thầy lên. “Nào, chúc mừng sinh nhật vui vẻ nhé, Ralph...”

“Ron,” Harry thì thào nhắc nhở.

Ron, chẳng có vẻ gì lắng nghe lời chúc tụng, đã nốc cạn ly rượu vào họng nó và nuốt trọn.

Chỉ trong một giây, không hơn một nhịp đập của trái tim, Harry biết ngay có chuyện gì đó tai hại khủng khiếp, nhưng Thầy Slughorn dường như không nhận ra.

“... và trò có thể uống thêm...”

“Ron!”

Ron buông rơi cái ly của nó; nó hơi nhồm dầy khỏi ghế và rồi ngã gục xuống, tay chân co giật không cách nào kiểm soát được. Nước miếng sùi ra từ miệng nó nhều xuống và con mắt nó lồi rakhoir hốc mắt.

“Thưa thầy!” Harry rống lên. “Thầy làm gì đi chứ!”

Nhưng Thầy Slughorn dường như tê liệt vì sửng sốt. Ron co giật và nghẹt thở, da nó đang đổi màu xanh lè.

“Cái gì... Nhưng mà...” Thầy Slughorn lắp bắp.

Harry nhảy qua một cái bàn thấp và lao về phía bộ đồ pha chế độc dược của Thầy Slughorn còn để mở, lôi ra nào hũ, nào túi, trong khi tiếng thở khò khè kinh khủng của Ron vang khắp phòng. Đột nhiên nó tìm được cái ấy: viên sỏi giống trái thận teo quắt mà Thầy Slughorn đã lấy của nó trong lớp học Độc dược.

Harry lật đật quay trở lại bên cạnh Ron, banh hàm Ron ra và thở dốc ra, rồi cơ thể nó trở nên mềm rũ và bất động.

HARRY POTTER

J.K.Rowling

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Gia Tinh Bám Đuôi

“VẬY, tóm lại, đây không phải là một trong những sinh nhật khá khăm gì hơn của Ron hả?” Fred nói.

Lúc đó trời đã tối; bệnh thất yên tĩnh, cửa sổ được kéo màn kín, đèn đuốc thấp sáng. Giường của Ron là cái duy nhất có người nằm. Harry, Hermione và Ginny đang ngồi chung quanh; chúng đã châu chực đợi chờ bên ngoài cánh cửa đôi suốt cả ngày trời, tìm cách nhìn vào bên trong mỗi khi có người ra vào. Bà Pomfrey chỉ cho chúng vò thăm từ tám giờ trở đi. Fred và George đến vào lúc tám giờ mười.

“Tụi anh không tưởng tượng ra nổi lại trao quà cho em như vậy,” George cười hì hì, vừa đặt xuống cái tủ nhỏ bên cạnh giường Ron một gói quà to đùng và ngồi xuống cạnh Ginny.

“Đúng vậy, khi tụi này hình dung ra được cảnh tượng thì cu cậu đã tỉnh,” Fred nói.

“Tụi anh lúc đó đang chờ ở làng Hogwartssmeade để dành cho nó một sự bất ngờ...” George nói.

“Hai anh có ở Hogwartssmeade à?” Ginny ngược nhìn lên hỏi.

“Tụi anh đang nghĩ đến việc mua lại tiệm Zonko,” Fred rầu rĩ nói. “Em biết không, tính mở một chi nhánh ở Hogwartssmeade, nhưng mà chẳng được tích sự gì nếu như các em không được phép đi chơi dã ngoại cuối tuần để mua đồ của tụi anh nữa... nhưng bây giờ bỏ qua chuyện đó đi.”

Fred kéo một cái ghế đến ngồi cạnh Harry và nhìn vào gương mặt nhợt nhạt của Ron.

“Chính xác thì chuyện xảy ra như thế nào, Harry?”

Harry kể lại câu chuyện mà nó đã tường thuật tỉ mỉ có lẽ đến một trăm lần rồi, cho cụ Dumbledore, cho cô McGonagall, cho bà Pomfrey, cho Hermione và cho Ginny.

“...rồi em nhét viên sỏi dê xuống cổ họng nó và hơi thở của nó dịu đi một chút, Thầy Slughorn chạy đi kêu cứu, cô McGonagall và bà Pomfrey chạy đến và họ mang Ron tới đây. Họ cho là Ron sẽ bình phục tốt. Bà Pomfrey nói là nó sẽ phải ở lại đây một tuần hay khoảng đó... tiếp tục uống tinh chất cửu lý hương...”

“Mèn đét ời, may là em nghĩ ra viên sỏi dê đó,” George nói giọng thầm thì.

“May là có sẵn một viên ở trong phòng,” Harry nói, nó vẫn còn ớn lạnh khi nghĩ đến chuyện gì đã có

thể xảy ra nếu như nó không tìm ra được viên sỏi nhỏ đó.

Hermione bật ra một tiếng khịt mũi gần như không nghe được. Cô nàng đã im lặng khác thường suốt cả ngày. Sau khi đâm sầm vào Harry ở bên ngoài bệnh thất với gương mặt trắng bệch và yêu cầu nó phải cho biết chuyện gì đã xảy ra, Hermione đã gần như không tham dự vào cuộc bàn luận đầy ám ảnh giữa Harry và Ginny về việc Ron bị ngộ độc như thế nào, cô nàng chỉ ngồi bên cạnh hai đứa nó, miệng mím chặt và vẻ mặt hải hùng, cho đến khi cả đám được phép vào thăm Ron.

“Ba má biết chưa?” Fred hỏi Ginny.

“Ba má tới thăm anh ấy rồi, cách đây một tiếng đồng hồ... bây giờ ba má đang ở trong văn phòng thầy Dumbledore, nhưng ba má sẽ quay lại ngay...”

Rồi có một khoảng lặng ngắn, khi mọi người cùng quan sát Ron lảo nhảm gì đó trong giấc ngủ.

“Vậy là chất độc ở trong ly rượu à?” Fred nói khẽ.

“Dạ,” Harry nói ngay; nó không thể nghĩ đến điều gì khác nữa và vui mừng vì có cơ hội để lại thảo luận chuyện đó một lần nữa. “Thầy Slughorn rót rượu ra...”

“Liệu thầy có thể lén bỏ cái gì đó vô ly của Ron mà em không nhìn thấy không?”

“Có thể lắm,” Harry nói. “Nhưng tại sao Thầy Slughorn lại muốn đầu độc Ron?”

“Ai mà biết,” Fred nói, rồi cau mày lại. “Em không nghĩ là ông ta nhằm lẩn mà đưa lộn ly à? Hay là muốn đầu độc em?”

“Tại sao Thầy Slughorn lại muốn đầu độc Harry chứ?” Ginny hỏi.

“Anh chả biết,” Fred nói, “nhưng chắc phải có cả đồng người muốn đầu độc Harry, đúng không? “Kẻ được chọn” và đủ thứ lằng nhằng ấy?”

“Vậy anh nghĩ Thầy Slughorn là một Tử thần thực tử hả?” Ginny nói.

“Bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra,” Fred rầu rĩ nói.

“Có thể ông ta bị ếm lời nguyên Độc đoán,” George nói.

“Hoặc cũng có thể thầy vô tội,” Ginny nói. “Chất độc có thể ở trong chai rượu, trong trường hợp này thì người bị nhắm tới có lẽ chính là Thầy Slughorn.”

“Ai mà muốn giết Thầy Slughorn chứ?”

“Cụ Dumbledore cho rằng Voldermort muốn Thầy Slughorn đứng về phe hắn,” Harry nói. “Thầy Slughorn đã trốn tránh suốt một năm trước khi thầy đến trường Hogwarts. Và...” Nó nghĩ đến cái ký ức của Thầy Slughorn mà thầy Dumbledore vẫn chưa thể lấy được. “và có thể Voldermort muốn khử thầy ấy, biết đâu hắn nghĩ Thầy Slughorn có thể có ích cho cụ Dumbledore.”

“Nhưng anh nói là Thầy Slughorn đã tính tặng thầy Dumbledore chai rượu đó nhân lễ Giáng sinh mà,” Ginny nhắc Harry. “Vậy thì kẻ đầu độc rất có thể đã nhắm vào thầy Dumbledore.”

“Nếu vậy thì kẻ đầu độc không biết Thầy Slughorn rõ lắm,” Hermione nói, đây là lần mở miệng đầu tiên trong suốt mấy tiếng đồng hồ và giọng cô nàng nghe như thể đang bị cảm lạnh nặng lắm. “Bất cứ ai quen Thầy Slughorn đều phải biết rằng hắn có cái gì ngon lành là y như rằng thầy sẽ giữ cái đó lại cho mình.”

“Ồ-mai-ni” Ron bỗng nhiên rên lên giữa chừng.

Tất cả lại im lặng, lo lắng nhìn Ron, nhưng sau một lúc lắm nhảm mấy tiếng không thể hiểu được, nó bắt đầu ngáy.

Cửa phòng ngủ chợt mở ra, khiến tất cả tụi nó giật bắn người: bác Hagrid đang sải dài bước chân về phía tụi nó, tóc bác lấm tấm nước mưa, tấm áo khoác da gấu của bác đánh phần phật sau lưng, một cái ná cầm trong tay, bác để lại khắp sàn những dấu chân bết đầy sinh bụi bằng con cá heo.

“Ở trong rừng cả ngày!” Bác thở hổn hển. “Aragog trở bệnh nặng, bác đã đọc sách cho nó nghe – không kịp ăn tối, vừa mới về đến nơi thì nghe giáo sư Sprout cho hay chuyện của Ron! Nó sao rồi?”

“Dạ, không đến nỗi nào,” Harry nói. “Họ nói nó xẽ bình phục.”

“Không được có quá sáu khách viếng thăm cùng một lúc!” Bà Pomfrey nói, vừa lật đật đi ra khỏi phòng bà.

“Tính cả bác Hagrid mới đủ sáu,” George chỉ ra.

“Ờ... phải...” Bà Pomfrey nói, dường như bà tính bác Hagrid thành nhiều người vì thân hình đồ sộ của bác. Để lấp liếm sự lộn xộn của mình bà lại lật đật đi lau sạch mấy dấu chân đầy bùn bằng cây dừa phép.

“Hổng thể nào tin được chuyện này,” bác Hagrid khàn khàn nói, vừa lắc lắc cái đầu tóc râu ria bờm xờm to tướng khi bác ngoảnh xuống Ron. “Hổng thể nào tin được... Coi thẳng bé năm kia... ai lại muốn hại nó hả?”

“Tụi con đang bàn bạc về chuyện đó,” Harry nói. “Tụi con không biết.”

“Ai đó có hận thù gì đó với đội Quidditch nhà Gryffindor, có thể nào không hả?” Bác Hagrid lo lắng

nói. “Ban đầu là Katie, bây giờ là Ron...”

“Cháu không hiểu nổi ai mà lại đi khử một đội Quidditch cơ chứ,” George nói.

“Ai chứ Wood thì có thể khử đội Slytherin, nếu nó chạy được tội đó,” Fred nói ra vẻ công bằng.

“Em không nghĩ đó là chuyện Quidditch, nhưng em nghĩ hai vụ tấn công có liên quan với nhau,” Hermione khẽ nói.

“Em lý giải điều đó ra sao?” Fred hỏi.

“À, lý do thứ nhất, cả hai cuộc tấn công đều có thể gây chết chóc nhưng mà không ai chết, mặc dù chỉ hoàn toàn nhờ may mắn. Và lý do thứ hai, cả Độc dược lẫn sâu chuỗi đều không tới được người bị nhắm giết.” Rồi cô bé nói thêm với vẻ nghiến ngấm, “Dĩ nhiên, điều đó khiến cho kẻ đứng đằng sau chuyện này càng trở nên nguy hiểm hơn, bởi vì kẻ đó dường như chẳng bận tâm đến chuyện hắn sẽ giết chết bao nhiêu người trước khi hắn thực sự đạt được tới đúng nạn nhân.”

Chưa ai kịp đáp lại tuyên bố đáng sợ này thì cánh cửa phòng bệnh lại mở ra và ông bà Weasley tất tả đi vào. Họ chẳng làm được gì hơn là tự thuyết phục mình rằng Ron sẽ bình phục hoàn toàn trong lần thăm bệnh cuối cùng của họ; bà Weasley lúc này ôm chầm lấy Harry và siết nó thật chặt. “Cụ Dumbledore nói với hai bác là con đã cứu Ron bằng viên sỏi dê,” bà sụt sịt khóc. “Ôi, Harry ơi, hai bác biết nói gì đây? Con đã cứu Ginny... con đã cứu bác Arthur... giờ đây con cứu thằng Ron.”

“Xin bác đừng... con đâu có...” Harry lúng túng nói khẽ.

“Bây giờ bác đừng lại ngẫm nghĩ thì thấy dường như một nửa gia đình bác đã nợ ơn cứu mạng của con,” ông Weasley nói bằng giọng cố kìm nén. “Thôi thì, Harry à, tất cả những gì bác có thể nói là cái hôm mà Ron quyết định ngồi chung toa với con trên tàu Tốc hành Hogwarts thật là một ngày may mắn cho nó.”

Harry không thể nghĩ ra lời nào để đáp lại điều này và gần như vui mừng khi bà Pomfrey nhắc nhở mọi người là chỉ có sáu khách thăm bệnh được phép vây quanh giường Ron thôi; nó và Hermione đứng dậy ngay để đi ra và bác Hagrid quyết định đi theo tụi nó, để Ron ở lại cùng gia đình.

“Thiệt là khủng khiếp,” bác Hagrid lau bầu trong mớ râu khi ba người bwocs dọc hành lang đến cầu thang đá hoa cương. “Bất chấp tất cả biện pháp an ninh, bọn trẻ vẫn bị ahij... cụ Dumbledore lo phát bệnh... Cụ không nói nhiều, nhưng bác thấy được...”

“Cụ Dumbledore có ý kiến gì không, bác Hagrid?” Hermione mạo muội hỏi.

“Bác chắc cụ phải có hàng trăm ý nghĩ, đầu óc cụ siêu như vậy,” bác Hagrid nói. “Nhưng cụ vẫn không biết ai đã gởi sâu chuỗi hay ai đã bỏ thuốc độc vô chai rượu, chứ không thì chúng đã bị bắt rồi, đúng hông? Điều làm cho bác lo lắng,” Bác Hagrid nói, vừa nhỏ giọng lại vừa liếc mắt nhìn quanh. (Harry, để

chắc chắn yên tâm, kiểm tra cả trần nhà coi có con ma Peeves không), “là trowngf Hogwarts còn có thể hoạt động được bao lâu nữa nếu học sinh cứ bị tấn công. Lại lặp lại vụ Phòng chứa bí mật nữa sao? Sẽ có hoảng loạn, nhiều phụ huynh sẽ đem con ra khỏi trường và việc tiếp theo sẽ là Hội đồng Quản trị...”

Bác Hagrid ngừng nói khi bóng ma của một phụ nữ tóc dài lừng lững trôi ngang qua, rồi bác nói tiếp bằng giọng thì thầm khó nghe, “... Hội đồng quản trị sẽ nói tới chuyện đóng cửa trường vĩnh viễn.”

“Bác có chắc không?” Hermione nói, có vẻ lo lắng.

“Phải nhìn vấn đề từ quan điểm của họ,” bác Hagrid nói một cách nặng nề. “Ý là, xưa nay cho con cái đi học ở trường Hogwarts cũng là có chút mạo hiểm, đúng hông? Cả trăm phù thủy vị thành niên bị nhốt chung với nhau, thế nào cũng có xảy ra tai nạn, đúng hông? Nhưng chuyện ám sát có chủ mưu là chuyện khác. Cho nên cũng không lạ gì cụ Dumbledore nổi giận với thầy Sna...”

Bác Hagrid ngừng ngang giữa chừng, có thể thấy vẻ áy náy quen thuộc trên gương mặt đầy râu đen rối mù của bác.

“Sao?” Harry nói nhanh. “Cụ Dumbledore nổi giận với Thầy Snape à?”

“Bác đâu có nói vậy,” bác Hagrid nói, nhưng không có gì tố cáo bác trắng trợn hơn vẻ hoảng hốt của bác. “Coi mấy giờ rồi. Cũng sắp tới nửa đêm rồi, bác phải đi...”

“Bác Hagrid ơi, tại sao cụ Dumbledore nổi giận với Thầy Snape?” Harry hỏi to.

“Suýt!” bác Hagrid nói, tỏ vẻ vừa giận vừa lo. “Đừng có hét om sòm những chuyện như vậy chứ, Harry, con muốn cho bác mất việc hả? Quên, con hơi đâu mà bận tâm chuyện đó, bây giờ con đâu có còn học lớp Chăm sóc sinh vật huyền...”

“Bác đừng cố làm cho con áy náy, chẳng ăn thua gì đâu!” Harry nói mạnh mẽ. “Thầy Snape đã làm gì hở bác?”

“Bác không biết, Harry à, lẽ ra bác không nên nghe gì hết! Bác... chà, bác đang đi ra khỏi khu rừng đêm hôm kia thì tình cờ nghe họ nói với nhau... ờ, cãi nhau. Không muốn họ chú ý đến mình nên bác xúng có tránh đi và không muốn lắng nghe, nhưng mà... Họ cãi nhau nảy lửa nên cũng không dễ gì bịt tai lại.”

“Sao hả bác?” Harry năn nỉ, trong khi bác Hagrid nhấp nhồm trên đôi chân khổng lồ một cách khó chịu.

“Thì... bác chỉ nghe Thầy Snape nói cụ Dumbledore hơi xem nhẹ mọi việc quá và có lẽ thầy ấy – Thầy Snape – không muốn làm việc đó nữa...”

“Làm việc gì?”

“Bác không biết, Harry à, nghe có vẻ như thầy ấy cảm thấy công việc hơi quá sức, vậy thôi... chẳng lẽ nào đi nữa thì cụ Dumbledore đã nói thẳng thừng với thầy ấy là thầy ấy đã đồng ý làm việc đó và chỉ vậy thôi. Cụ hơi cứng rắn với thầy ấy. Và rồi cụ nói gì đó về chuyện Thầy Snape lục soát Nhà Slytherin của thầy ấy. Thì cũng không có gì lạ về chuyện đó!” bác Hagrid vội vã nói thêm trong khi Harry và Hermione nhìn nhau đầy ngụ ý. “Tất cả chủ nhiệm Nhà đều phải điều tra vụ xâm phạm đó mà...”

“Dạ, nhưng thầy Dumbledore đâu có gây gỗ với các chủ nhiệm nhà kia?” Harry nói.

“Coi đây nè,” bác Hagrid vặn vẹo cây nứa trong tay một cách bực bội; Một tiếng tróc vang lên khá to và cây nứa gãy làm đôi. “Bác biết con nghĩ thế nào về Thầy Snape, Harry à và bác không muốn con đi sâu vào chuyện này nữa.”

“Coi chừng,” Hermione nói nhanh.

Cả ba quay lại vừa đúng lúc để thấy cái bóng của thầy Argus Filch hiện lù lù trên bức tường sau lưng ba bác cháu trước khi chính bản thân thầy giám thị quẹo qua góc tường, lưng gù, cầm run lẩy bẩy.

“À há!” thầy Filch khò khè nói. “Thức khuya như vậy nghĩa là sẽ bị cấm túc đấy!”

“Không đâu thầy Filch à,” bác Hagrid nói gọn. “Các trò này đi cùng tôi mà.”

“Thì chuyện đó có gì khác nhau đâu?” thầy Filch khinh bỉ hỏi lại.

“Tôi là một thầy giáo có thớ, đúng không hả đồ á phù thủy dấm dúi?” Bác Hagrid phản pháo lại ngay tức thì.

Trong khi thầy Filch phồng lên giận dữ thì có một tiếng rít lên khó chịu; Bà Norris đã đến mà không ai nhìn thấy và đang ưỡn ẹo quần mình quanh mắt cá chân khẳng khiu của thầy Filch.

“Đi đi,” bác Hagrid kín đáo nói qua khóe miệng.

Harry không cần đợi bảo đến lần thứ hai; có nó và Hermione đều lật đật bỏ đi; giọng nói của bác Hagrid lẫn giọng của thầy Filch đều được cất cao lên và vang dội sau lưng khi tụi nó bỏ chạy. Hai đứa vượt qua con ma Peeves gần chỗ quẹo vào Tháp Gryffindor, nhưng con ma này đang hí hửng xẹt về phía phát ra những tiếng quát tháo, vừa khục khặc cười vừa kêu lên:

Khi nào có oánh nhau và khi nào có lộn xộn

Thì kêu Peevsie tới, nó sẽ làm mọi chuyện rồi gấp đôi!

Bà Béo đang ngủ gục và chẳng vui gì khi bị đánh thức, nhưng bà cũng quăng mình ra một cách quạu quọ để cho hai đứa nó trèo vô căn phòng sinh hoạt chung vắng vẻ yên tĩnh một cách hiền lành bác ái. Không có

về gì là thiên hạ đã biết chuyện của Ron; Harry thấy nhẹ nhõm: hôm nay nó đã bị hạch hỏi đủ rồi. Hermione chúc nó ngủ ngon rồi đi về phòng ngủ nữ sinh, tuy nhiên Harry vẫn nán lại, ngồi bên cạnh lò sưởi và nhìn đăm đăm vào đồng than hồng đang tàn lụi.

Vậy là cụ Dumbledore đã cãi nhau với Thầy Snape. Mặc cho tất cả những gì cụ đã nói với Harry, mặc cho cụ một mực khẳng định rằng cụ tin trọn vẹn hoàn toàn Thầy Snape, cụ vẫn mất bình tĩnh với Thầy Snape... Cụ đã không tin là Thầy Snape đã cố gắng đúng mức để điều tra học sinh nhà Slytherin à?... Hay có lẽ, điều tra một đứa Slytherin duy nhất: Malfoy?

Có phải vì cụ Dumbledore không muốn Harry làm chuyện ngu ngốc, tự ý hành động, mà cụ đã giả đồ như sự nghi ngờ của Harry là vô căn cứ? Có thể như vậy lắm. Cũng có thể cụ Dumbledore không muốn bất cứ điều gì phân tán tâm trí Harry ngoài chuyện học hành, hay chuyện lấy cho kỳ được ký ức của Thầy Slughorn. Có lẽ cụ Dumbledore không coi chuyện tâm tình với một học sinh mười sáu tuổi về giáo viên trong trường là chuyện đứng đắn...

“Potter, cậu đây rồi!”

Harry giật mình đứng bật dậy, tay lăm lăm cây đũa phép. Nó đã định nhìn phòng sinh hoạt chung hoàn toàn vắng vẻ, nó chẳng hề chuẩn bị khi một hình thù to lớn thô kệch đột nhiên nhô lên khỏi một cái ghế bành ở đằng xa. Nhìn kỹ lại thì ra đó là Cormac McLaggen.

“Tôi đợi cậu về từ này giờ,” McLaggen nói, coi thường cây đũa phép đang chìa ra của Harry. “Chắc là tôi đã ngủ thiếp đi. Thế này, tôi thấy họ khiêng Ron vô bệnh thất hồi sáng. Nó coi bộ sẽ không đấu đdwocj cho trận đấu tuần tới.”

Harry mất một lát mới hiểu ra McLaggen đang nói về cái gì.

“Ờ... phải... Quidditch,” nó nói, nhét cây đũa phép trở vô thắt lưng của cái quần bò và mặt mũi lúng túng qua mớ tóc của nó. “Ừ... có thể nó không tham dự được.”

“A, vậy thì, tôi sẽ chơi ở vị trí thủ môn chứ?” McLaggen nói.

“Ừ,” Harry nói. “Ừ, tôi nghĩ vậy...”

Nó không thể nghĩ ra lý lẽ tranh cãi lại chuyện đó; nói cho cùng, McLaggen đã đứng hạng thứ hai trong cuộc đợt tuyển cầu thủ.

“Tuyệt vời,” McLaggen nói giọng thỏa mãn. “Vậy khi nào thì tập đợt?”

“Cái gì? À... tối mai có một buổi tập.”

“Tối. Nghe đây, Potter, chúng ta nên bàn chuyện này trước. Tôi có vài ý kiến về chiến lược mà cậu có

thể thấy là xài được.”

“Được,” Harry nói không được hăng hái lắm. “Thôi, ngày mai tôi sẽ nghe. Bây giờ tôi hơi mệt... hẹn gặp lại nhé...”

Cái tin Ron bị ngộ độc lan truyền nhanh chóng vào ngày hôm sau, nhưng không gây chấn động như vụ tấn công Katie. Người ta dường như nghĩ rằng có thể đó chỉ là một tai nạn, xét bối cảnh lúc đó nó đang ở trong phòng của ông thầy về Độc dược, rồi việc nó được cho thuốc giải độc ngay tức thì, lại cũng không có thương tổn thật sự nào cả. Thật ra, học sinh nhà Gry nói chung quan tâm đến trận Quidditch sắp tới hơn, đội nhà sẽ đấu với đội Hufflepuff, bởi vì nhiều đứa muốn được thấy Zacharias Smith, truy thủ của đội Hufflepuff, bị trừng phạt đích đáng về những lời bình luận của hắn trong suốt trận khai mạc giữa đội Gryffindor và đội Slytherin.

Tuy nhiên, Harry chưa bao giờ quan tâm đến Quidditch ít như vậy; nó đã nhanh chóng bị chuyện Draco Malfoy ám ảnh. Vẫn tiếp tục kiểm tra tấm Bản đồ đạo tặc mỗi khi có dịp, đôi khi nó đi một vòng đến những nơi mà Malfoy ngẫu nhiên xuất hiện, nhưng vẫn khoogn dò ra được thằng này làm điều gì bất thường. Và vẫn còn đó những lần Malfoy chỉ đơn giản biến mất khỏi tấm bản đồ một cách không thể giải thích được...

Nhưng Harry không có nhiều thì giờ để nghiền ngẫm vấn đề, làm sao mà nghiền ngẫm ddwwocj với nào là luyện tập Quidditch, nào là bài tập ở nhà và lại thêm một điều nữa là bây giờ bất kể nó đi đâu cũng bị Cormac McLaggen và Lavender Brown đón đầu.

Nó không thể nói được ai trong hai người đó gây nhiều phiền toái hơn. McLaggen cứ để tuôn trào một dòng chảy triền miên những ngụ ý rằng nó sẽ là một thủ môn cố định cho đội giỏi hơn Ron và một khi Harry đã nhìn thấy nó chơi thường xuyên thì Harry chắc chắn cũng sẽ nghĩ như vậy thôi; Nó cũng phê bình rất gay gắt những cầu thủ khác và cung cấp cho Harry những kế hoạch huấn luyện chi tiết, đến nỗi Harry đã hơn một lần buộc phải nhắc nó nhớ ai là đội trưởng.

Cùng lúc đó, Lavender cứ lẻo đẻo đi theo Harry để nói chuyện về Ron, chuyện này Harry thấy còn ngán hơn cả những bài diễn văn Quidditch của McLaggen. Ban đầu, Lavender rất ư là bức dọc rằng chẳng ai nghĩ đến chuyện nói cho cô nàng biết rnawgf Ron đang nằm bệnh thất - “Ý là, mình là bạn gái của anh ấy mà!” – Nhưng không may là giờ đây cô nàng đã tha thứ cho Harry về sự đãng trí đó và tha thiết muốn có nhiều buổi trò chuyện chu đáo cõi Harry về tình cảm của Ron – một kinh nghiệm khốn khổ nhất mà Harry sẽ xin chừa ra một cách vui vẻ.

Sau khi trải qua một cuộc chất vấn gạn hỏi nhì nhằng của Lavender bao gồm từ chuyện Ron nói gì, một cách chính xác, về những cái áo đầm mới của cô nàng, đến chuyện liệu Harry có nghĩ là Ron coi mối quan hệ với Lavender là “nghiêm túc” không, Harry hỏi:

“Này nhé, tại sao bạn không nói với Ron về tất cả những chuyện này?”

“À, mình sẽ nói, nhưng mình đến thăm lúc nào cũng thấy anh ấy ngủ!” Lavender bực bội nói.

“VẬY HẢ?” Harry nói, ngạc nhiên vì nó nhận thấy Ron đã hoàn toàn tỉnh táo mỗi khi nó đến bệnh thất thăm bạn, cả hai đã hết sức quan tâm đến cái tin cụ Dumbledore và Thầy Snape cãi nhau và hăm dọa chèn ép McLaggen đến mức tối đa.

“Hermione Granger có còn đến thăm anh ấy không?” Lavender chợt gắng hỏi.

“Còn, mình nghĩ vậy. Thì, họ là bạn bè của nhau mà, đúng không?” Harry nói không được thoải mái lắm.

“Bạn bè à, đừng chọc cho mình cười đấy,” Lavender đay nghiến nói. “Sau khi Ron bắt đầu hẹn hò với mình, Hermione không thèm nói chuyện với anh ấy mấy tuần lễ liền! Nhưng bây giờ anh ấy đang gây chú ý thì cô nàng lại muốn làm lành...”

“bạn coi chuyện bị ngộ độc là gây chú ý à?” Harry hỏi. “À... xin lỗi, mình phải đi... kìa McLaggen đang tới để nói về chuyện Quidditch,” Harry hấp tấp nói và xẹt ngang vô một cánh cửa giả đồ như một bức tường chắc chắn và phóng xuống lối đi tắt dẫn nó đến lớp Độc dược, nơi mà, may phước, cả Lavender lẫn McLaggen không thể rượt theo nó.

Vào buổi sáng diễn ra trận Quidditch với đội Hufflepuff, Harry ghé qua bệnh thất trước khi đi xuống sân đấu. Ron bồn chồn khích động; Bà Pomfrey không cho nó xuống sân vận động xem trận đấu, vì bà cảm thấy trận đấu quá ư khích động đối với nó.

“VẬY McLaggen làm ăn ra sao?” Nó lo lắng hỏi Harry, hiển nhiên quên bém là nó đã hỏi câu đó hai lần rồi.

“Mình đã nói với bồ rồi,” Harry nói một cách kiên nhẫn, “hắn có thể xếp vào đẳng cấp thế giới và mình chắc muốn giữ hắn trong đội chút nào. Hắn cứ cố dạy bảo mọi người phải làm gì, hắn nghĩ hắn có thể chơi ở bất cứ vị trí nào hay hơn hết thấy những người còn lại tổng đội. Mình chỉ mong đá hắn đi cho rồi. Và nhân nói chuyện đá đi cho rồi,” Harry nói thêm khi đứng dậy cầm cây chổi Tia chớp của nó, “bồ làm ơn đừng giả đồ ngủ khi Lavender đến thăm bồ, được không? Cô ta cũng làm mình phát điên luôn.”

“Ờ,” Ron nói, có vẻ ngượng ngùng. “Được thôi.”

“Nếu bồ không muốn hẹn hò với cô nàng nữa thì bồ cứ nói cho cô nàng biết,” Harry nói.

“Ừ... được... mà đâu có dễ như vậy hả?” Ron nói. Nó ngừng một chút. “Hermione có ghé qua đây trước trận đấu không?” Nó nói thêm một cách không tự nhiên.

“Không, cô nàng đi xuống sân đấu với Ginny rồi.”

“Ờ,” Ron nói, có vẻ hơi buồn. “Thôi được. Chúc may mắn. Hy vọng bồ đánh bại McLag... ủa, Smith chứ.”

“Mình sẽ cố gắng,” Harry nói, vác cây chổi lên vai. “Gặp lại bồ sau trận đấu nhé.”

Nó vội vàng đi xuyên qua những hành lang vắng vẻ; cả trường đều đã ra ngoài, hoặc là đã ngồi trên khán đài ở sân vận động, hoặc là đang đi tới đó. Nó đang ngó ra những cửa sổ mà nó đi ngang qua, cố gắng ước chừng sức gió mà tụi nó sẽ phải đương đầu khi bay, thì một tiếng động phía trước khiến nó liếc nhìn lên và thấy Malfoy đang đi về phía nó, cặp kè với hai đứa con gái, cả hai đều có vẻ rầu rĩ và tức tối.

Malfoy hơi bị chững lại khi thấy Harry, rồi cười một tiếng cụt ngắn chẳng chút khôi hài, xong lại tiếp tục bước đi.

“Mày đang đi đâu đó?” Harry gặng hỏi.

“Ừ, tao thiệt tình định nói cho mày biết, bởi vì đây là chuyện của mày mà, Potter,” Malfoy khinh khỉnh nói. “Mày liệu hồn nhanh chân lên, họ đang đợi ‘Đội trưởng được chọn’ ... ‘Thằng bé ghi bàn’ ... hay mỹ danh gì đó mà họ gán cho mày những ngày này.”

Một trong hai đứa con gái cười đầy miễn cưỡng. Harry nhìn chăm chăm cô bé. Cô ta đỏ bừng lên. Malfoy đẩy Harry tránh qua một bên để đi qua và cô bé cùng cô bạn cũng đi theo Malfoy bén gót, cả ba biến mất khi quẹo qua một góc tường.

Harry đứng như mọc rễ tại chỗ và nhìn ba đứa kia mất tăm. Thiệt là điên tiết lên ddwwocj; nó đã canh me chính xác để ra sân đấu đúng giờ, vậy mà giờ lại gặp Malfoy đang lén lút ở đây trong khi cả trường không có mặt: đây là cơ hội tốt nhất để Harry khám phá coi Malfoy đang âm mưu trò gì. Những giây im lặng trôi qua và Harry vẫn còn đứng tại chỗ, đông cứng, dăm dăm nhìn về nơi mà Malfoy vừa mất hút...

“Nãy giờ anh ở đâu?” Ginny gặng hỏi khi Harry phóng vào phòng thay đồ. Toàn đội đã thay đồ xong và đã sẵn sàng; Coote và Peakes, những Tấn thủ đều đang đập cây gậy cầu họ vô chân một cách sốt ruột.

“Anh gặp Malfoy,” Harry khẽ nói với cô bé trong khi cởi tấm áo chùng đồ tía của nó ra. “Thế là anhmuons biết nó làm gì trong tòa lâu đài với hai cô bạn gái trong khi mọi người khác đều đang ở dưới đây...”

“Chuyện đó quan trọng lắm vào lúc này à?”

“À, chẳng qua anh muốn tìm hiểu thôi.” Harry vừa nói vừa nắm lấy cây Tia chớp của nó và sửa cho cặp kiếng ngay lại. “Thôi, đi nào!”

Và không nói thêm một lời, nó đi vào sân đấu giữa tiếng hoan hô và la ó rân trời.

Có một chút xiu gió; mây từng mảng bàng bạc; thỉnh thoảng đó đây lại hừng lên ánh nắng rực rỡ.

“Điều kiện thi đấu phức tạp!” McLaggen đồng dục nói với cả đội “Coote, Peakes, hai bạn cần bay tránh hướng mặt trời, để bọn kia không thấy hai bạn bay đến...”

“Tôi là đội trưởng, McLaggen à, làm ơn đừng dạy bảo các bạn ấy nữa,” Harry tức giận nói. “Bạn chỉ cần trở tài điều khiển bên các cột gôn là đủ!”

Khi McLaggen đã bỏ đi rồi, Harry quay lại Coote và Peakes.

“Các bạn phải chắc chắn bay tránh mặt trời nhé,” nó nói một cách bất đắc dĩ.

Nó bắt tay đội trưởng nhà Hufflepuff và khi tiếng còi của bà Hooch vang lên, nó đập mạnh xuống đất một cái và bay lên không trung, cao hơn tất cả những người khác trong đội, lượn quanh sân đấu để tìm trái banh Snitch. Nếu nó có thể bắt được trái banh sớm thì có thể còn cơ hội để nó trở lại tòa lâu đài, vớ lấy tấm Bản đồ đạo tặc và tìm xem Malfoy đang làm gì...

“Và Smith của nhà Hufflepuff đang có trái Quaffle,” một giọng nói mơ màng vang lên, vọng qua sân trường. “Anh ta là bình luận viên trong trận đấu trước, và dĩ nhiên, Ginny Weasley đã bay tông vào anh chàng, tôi nghĩ có lẽ cố ý, thấy giống như vậy lắm. Smith đã hơi bất lịch sự với đội Gryffindor, tôi tin là anh ta hối tiếc là bây giờ lại phải đấu với họ... Ôi, nhìn kìa, anh ta mất trái Quaffle rồi, Ginny đã cướp được của anh ta, tôi thích Ginny lắm, chị rất tử tế...”

Harry ngó chăm chăm xuống đài bình luận viên. Chắc chắn là không ai có đầu óc bình thường lại để Luna Lovegood bình luận. Nhưng cho dù nhìn từ trên cao, nó vẫn không thể nhầm lẫn mái tóc vàng óng dài và dơ, với râu chuối làm bằng nút chai bia bơ... Bên cạnh Luna, giáo sư McGonagall có vẻ hơi khó chịu một chút, như thể bà quả thực đã nghĩ lại về sự bổ nhiệm của mình.

“...nhưng giờ đây gã cầu thủ kéch xù của nhà Hufflepuff ấy đã lấy lại được trái banh Quaffle của chị, tôi không làm sao nhớ được tên anh ta, cái gì nghe như Bibble... không, Buggins...”

“Đó là Cadwallader!” Giáo sư McGonagall bên cạnh Luna nói to. Đám đông rộ lên cười.

Harry chăm chú nhìn quanh tìm trái banh Snitch; Chẳng thấy dấu hiệu nào của nó cả. Một lát sau Cadwallader ghi bàn. McLaggen lúc đó đang hò hét phê bình Ginny đã để mất trái Quaffle, hậu quả là anh chàng không để ý thấy trái banh đỏ bụi tổ chẳng bay vào ngang qua mang tai phải của mình.

“McLaggen, bạn làm ơn để ý đến công việc của bạn và để những người khác yên!” Harry rống lên, vừa xoay lại để đối diện thủ môn của nó.

“Mày có làm gương đâu!” McLaggen quát lại, mặt đỏ ngầu và giận điên lên.

“Và Harry Potter lúc này đang cãi nhau với Thủ môn của mình,” Luna bình thản nói, trong khi đám Hufflepuff và Slytherin bên dưới trong đám đông hè nhau reo hò và chế giễu. “Tôi không tin chuyện đó sẽ giúp anh tìm được trái banh Snitch, nhưng có thể đó là một mảnh lời khôn ngoan...”

Tức giận vắng tục, Harry xoay một vòng và bay đi lượn vòng quanh sân đấu một lần nữa, rà khắp chốn tìm dấu hiệu của trái banh vàng tí hon.

Ginny và Demelze mỗi người đã ghi được một bàn, khiến cho những người cổ động áo đỏ tía và vàng kim có dịp reo hò. Sau đó Cadwallader lại ghi bàn nữa, san bằng tỉ số, nhưng Luna dường như không để ý; cô nàng tỏ ra không hứng thú lắm những chuyện tầm thường như ghi bàn thắng và tiếp tục cố gắng hướng sự chú ý của đám đông vào những chuyện hay ho như hình dạng những đám mây trời và khả năng Zacharias Smith, người cho tới giờ phút này chưa giữ được trái Quaffle nào lâu quá một phút, sẽ phải chịu đựng một thứ có tên gọi là “Dị ứng bại sĩ.”

“Bảy mươi bốn điểm cho đội Hufflepuff!” Giáo sư McGonagall quát vào miệng loa của Luna.

“Ừa, vậy à?” Luna mơ màng nói. “Ôi, nhìn kìa! Thủ môn đội Gryffindor chụp được cây gậy của một trong những tấn thủ.”

Harry xoay tròn giữa không trung. Quả đúng, McLaggen, vì lý do chỉ có anh ta mới biết, đã giật cây gậy của Peakes và có vẻ đang biểu diễn minh họa cách đánh một trái Bludger về phía anh chàng Cadwallader đang bay tới.

“Anh làm ơn trả cây gậy lại cho bạn ấy và trở lại vị trí thủ môn!” Harry gầm lên, vừa nhào về phía McLaggen đúng lúc McLaggen quật một cú tàn khốc vào trái Bludger và đánh hụt trái banh.

Một cơn đau lòa mắt lộn ruột... một tia chớp nhá sáng... những tiếng gào rú xa xăm... và cảm giác rơi xuống một đường hầm dài thăm thẳm...

Chuyện kể đến mà Harry biết là nó đang nằm trong một cái giường hết sức êm ấm thoải mái và đang nhìn lên ngọn đèn đang tỏa một vòng ánh sáng vàng óng lên cái trần tối tối. Nó ngoc đầu lên một cách khó khăn. Nằm bên trái nó là một anh chàng tóc đỏ hoe, mặt lấm tẩm tàn nhang, trông quen quen.

“Bồ ghé vô thiệt là hay,” Ron nhe răng cười, nói.

Harry chớp mắt nhìn quanh. Dĩ nhiên rồi: nó đang nằm trong bệnh thất. Bầu trời bên ngoài nhuộm màu chàm còn vương mấy vệt đỏ thắm. Trận đấu hẳn là đã kết thúc cách đây nhiều tiếng đồng hồ... không biết còn chút hy vọng nào về vụ Malfoy không. Harry cảm thấy đầu nó nặng một cách kỳ lạ; nó giơ tay lên và cảm thấy một lớp băng quấn cứng ngắt.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Nứt sọ,” bà Pomfrey nói, lật đặt chạy ra và đẩy nó nằm trở xuống gối. “Không có gì đáng lo, tôi đã vá nó lại ngay tức thì, nhưng tôi phải giữ trò lại bệnh thất đêm nay. Trò không nên cố gắng quá sức trong vòng vài tiếng đồng hồ.”

“Con không muốn ở lại đây suốt đêm,” Harry tức tối nói, vừa ngồi bật dậy và quăng chăn mền ra. “Con muốn tìm McLaggen và giết nó.”

“Tôi e rằng như thế sẽ rơi vào khoản “cố gắng quá sức,” bà Pomfrey nói, vừa kiên quyết đẩy nó nằm trở xuống giường và giơ cây đũa phép của bà lên đe dọa. “Trò sẽ ở lại đây cho đến khi nào tôi cho trò xuất viện, Potter à, nếu không, tôi sẽ báo cho thầy Hieuj trưởng biết.”

Bà lại tắt tả quay trở lại văn phòng của mình và Harry nằm vật xuống gối, giận xì khói.

“Bồ có biết mình thua với tỉ số bao nhiêu không?” Nó hỏi Ron qua kẽ răng nghiến chặt.

“À, có, mình có biết,” Ron nói với giọng chân thành cáo lỗi. “Tỉ số chung cuộc là ba trăm hai mwoi và sáu mươi.”

“Xuất sắc,” Harry nói một cách hung tợn. “Thiệt là xuất sắc! Mình mà tóm được McLaggen...”

“Bồ không muốn tóm nó đâu, nó đã sưng phù lên bằng quỷ khổng lồ rồi,” Ron nói vẻ phải chăng. “Riêng mình, mình nghĩ có nhiều điều đáng nói về chuyện ếm xì bùa hắc bằng cái móng chân gì đó trong cuốn sách của Hoàng tử. Dù sao thì những người khác trong đội có lẽ đã thanh toán sòng phẳng với hắc trước khi bồ ra được khỏi đây, tội nó cũng đâu có vui mừng gì...”

Trong giọng nói của Ron có một niềm hân hoan được đè nén hơi tồi ; Harry có thể nói Ron cũng khoái chí rằng McLaggen đã làm nên cơn sự tòe loe toét loét như vậy. Harry nằm đó, dăm dăm nhìn lên mảng ánh sáng trên trần, cái sọ vừa mới được vá lại của nó không đau đớn một cách cụ thể, mà chỉ có cảm giác hơi mỏng mảnh bên dưới tất cả những lớp băng.

“Năm đây mình có thể nghe được bình luận,” Ron nói, giọng nó bây giờ run run vì cười. “Mình hy vọng từ giờ trở đi Luna sẽ bình luận mọi trận đấu... Dị ứng bại sĩ...”

Nhưng Harry vẫn còn giận đến nỗi chẳng thấy chút gì hài hước trong tình cảnh ấy và một lát sau tiếng cười hô hố của Ron ngớt đi.

“Ginny có đến thăm bồ trong lúc bất tỉnh,” Ron nói sau một hồi im lặng và trí tưởng tượng của Harry vọt lên mức “cố gắng quá sức”, nhanh chóng tạo dựng cái cảnh tượng Ginny, vừa khóc nức nở trên thân hình không sự sống của nó, vừa thú nhận tình cảm mê đắm của cô bé đối với nó trong khi Ron chúc phúc cho cả hai...

“Con nhỏ nói là bồ chỉ đến nơi vừa đúng giờ bắt đầu trận đấu. Sao vậy? Bồ ra khỏi đây lúc còn sớm

mà.”

“Ờ...” Harry nói, cái cảnh trong đầu nó tắt phụt. “Ừ... chẳng là, mình nhìn thấy Malfoy lén lút với hai đứa con gái coi bộ không muốn đi với nó chút nào và đó là lần thứ hai mà nó canh chắc không ra sân đấu Quidditch với cả trường ; Nó cũng đã không dự trận vừa rồi, nhớ không?” Harry thở dài. “Phải chi lúc đó mình đi theo dõi nó, trận đấu đúng là một thảm bại...”

“Đừng có ngu,” Ron nói ngay. “Bồ không thể nào bỏ qua một trận đấu Quidditch chỉ để theo dõi Malfoy, bồ là Đội trưởng mà !”

“Mình muốn biết nó đang âm mưu gì,” Harry nói. “Và đừng nói là mình chỉ tưởng tượng, nhất là sau khi mình nghe lóm được cuộc trò chuyện giữa nó với Thầy Snape...”

“Mình không hề nói là bồ chỉ tưởng tượng,” Ron nói, vừa nhắc mình tựa trên cùi chỏ để quay sang nhìn Harry và nhăn mặt lại, “nhưng chẳng có luật lệ nào nói cùng một lúc, ở đây, chỉ cho phép một người được mưu tính chuyện gì đó! Bồ hơi bị Malfoy ám ảnh rồi đó, Harry à. Ý mình nói là, nếu nghĩ đến chuyện bỏ trận đấu chỉ để theo dõi nó...”

“Mình muốn bắt quả tang nó!” Harry nói trong cơn thất vọng nản lòng. “Mình muốn nói là, nó đi đâu khi nó biến mất khỏi tấm bản đồ chứ?”

“Ai mà biết... Hogwartssmeade chẳng?” Ron ngáp dài đưa ra giả thuyết.

“Mình không hề nhìn thấy nó đi dọc theo bất cứ hành lang bí mật nào trên bản đồ. Với lại mình nghĩ mấy hành lang đó giờ đây đều được canh gác mà ?”

“Chà, vậy thì, mình không biết rồi,” Ron nói.

Hai đứa lại im lặng. Harry đắm đắm nhìn lên vòng tròn ánh sáng đèn trên trần, nghĩ ngợi...

Giá mà nó có được quyền lực của ông Rufus Scrimgeour, nó sẽ cử người theo đuôi Malfoy, nhưng rủi thay Harry đâu có một văn phòng đầy những Thần sáng đặt dưới sự chỉ huy của nó... Nó nghĩ ngay đến việc lập ra cái gì đó giống như ĐQD, nhưng lại nảy sinh vấn đề là tại nó sẽ bị mất buổi học ; Phần lớn tại nó, nói cho cùng, đều có một thời khóa biểu đầy kín...

Từ bên giường Ron vọng sang tiếng ngáy khò khò. Một lát sau bà Pomfrey ra khỏi văn phòng, lần này bà mặc một cái áo ngủ dày. Giả vờ ngủ là chuyện dễ nhất đời ; Harry lẩn qua nằm nghiêng và lắng tai nghe tất cả màn cửa sổ đang tự khép lại khi bà Pomfrey vẩy cây đũa phép. Đèn mờ đi và bà quay trở vô văn phòng ; nó nghe tiếng cửa đóng lại một cái kịch sau lưng bà và biết là bà đã lên giường ngủ.

Nằm trong bóng tối Harry nhớ lại, đây là lần thứ ba nó bị đem đến bệnh thất vì thương tích khi chơi Quidditch. Lần vừa rồi nó ngã khỏi cây chổi bay vì sự có mặt của những giám ngục chung quanh sân đấu

và lần trước đó nữa thì tất cả xương sườn của cánh tay nó đã bị ngài giáo sư LockHarryt bắt tài khoác lác tháo rời ra... tính cho tới nay thì đó là lần bị thương đau đớn nhất... nó nhớ nỗi thống khổ khi phải mọc lại cả năm xương nội trong một đêm và nỗi lo lắng cũng chẳng dịu đi được khi có sự xuất hiện của một vị khách bất ngờ vào lúc nửa...

Harry ngồi bật dậy, tim nó động bình bình, lớp băng quấn đầu của nó bị lệch đi. Cuối cùng nó cũng có được giải pháp: có một cách để theo dõi Malfoy... Làm sao mà nó lại có thể quên được, tại sao nó không nghĩ đến chuyện đó từ trước nhỉ?

Nhưng vấn đề là làm sao gọi được hắn? Hồi trước làm cách nào nhỉ?

Harry nói trong bóng tối, khe khẽ, ngập ngừng.

“Kreacher ?”

Một tiếng nổ rất to vang lên và tiếp đến là tiếng xô đẩy kêu la the thé vang đầy căn phòng yên tĩnh. Ron thức giấc, kêu ư ử.

“Cái gì...?”

Harry vội vã chìa cây đũa phép về phía cửa văn phòng bà Pomfrey và lầm rầm, “Bít kín !” để bà không thể nào xộc ra. Rồi nó lồm cồm ngồi đến cuối giường để nhìn cho rõ hơn chuyện đang diễn ra.

Hai con gia tinh đang lăn tròn ngay giữa sàn bệnh thất, một con mặc một cái áo thun màu hạt dẻ nhăn nhúm và đội vô số nón len, con kia thì mặc một miếng giẻ rách cũ xì dơ đầy vết vẹo ngang hông như một cái khố. Bỗng nhiên lại nổ ra một tiếng to nữa và con ma Peeves xuất hiện giữa không trung bên trên hai con gia tinh đang vật lộn.

“Ta đang quan sát trò đấy, Bô xí !” Nó nói với Harry một cách phẫn nộ, vừa chỉ vào hai kẻ đang đánh nhau, rồi rú lên cười khùng khục. “Hãy nhìn mấy sinh vật nhầy nhụa này cự cãi nhau ầm ĩ, cắn nhau cạp nhau, cấu véo nhau...”

“Kreacher không được xúc phạm Harry Potter trước mặt Dobby, không, chớ bao giờ, nếu không Dobby sẽ khớp mõm Kreacher lại giùm cậu ấy !” Dobby la lên bằng giọng eo éo.

“...đã vô, quào lại !” Peeves reo hò hí hửng, lúc này nó đang trút vụn bánh xuống hai con gia tinh để khiến chúng nổi khùng thêm. “Véo mạnh, thúc sâu!”

“Kreacher sẽ nói cái gì mình muốn nói về chủ nhân, ừ, đúng, chủ nhân gì thẳng ấy chứ, bạn bè như nhuốc với bọn Máu bùn, ôi, bà chủ tội nghiệp của Kreacher sẽ nói sao... ?”

Harry không thể biết được chính xác bà chủ của Kreacher sẽ nói gì, bởi vì lúc đó Dobby đút nguyên

nắm tay nhỏ khăng khiu đầu mẩu vô miệng Kreacher làm văng ra một nửa bộ răng của nó. Harry và Ron cũng nhảy ra khỏi giường và gỡ hai con gia tinh ra, mặc dù cả hai vẫn còn cố đá và véo lẫn nhau, có thêm Peeves đốc vô, con ma này bay vòng vòng quanh ngọn đèn ré lên, “Thọc ngón tay vô mũi nó, kéo chóp nó, nhéo tai nó...”

Harry chĩa cây đũa phép vào Peeves và nói, “Khóa lưỡi !”

Peeves chụp lấy cổ họng nó, ráng nuốt nuốt, rồi bay vụt ra khỏi phòng, vừa làm mấy động tác tục tĩu nhưng không thể nói được tiếng nào nữa, do cái lưỡi của nó đã bị dán dính vô vòm miệng.

“Hay,” Ron nói vẻ khen ngợi, vừa nhắc Dobby lên không trung để chân tay cù néo của nó không quờ trúng Kreacher. “Có phải đó là một bùa khác trong cuốn sách của Hoàng tử không ?”

“Ừ,” Harry nói, vừa bẻ quặt nửa chùng cánh tay quắt queo của Kreacher. “Được rồi... ta cấm bọn bay đánh nhau! À, Kreacher, ta cấm mi đánh nhau với Dobby. Dobby, tôi biết tôi không được phép ra lệnh cho bạn...”

“Dobby là gia tinh tự do và nó có thể vâng lệnh bất cứ ai nó thích và Dobby sẽ làm bất cứ điều gì Harry Potter muốn nó làm !” Dobby nói, nước mắt chảy dài qua gương mặt nhỏ xíu nhăn nheo thắm vào cái áo thun.

“Thôi được ,” Harry nói và nó với Ron thả hai con gia tinh ra, tụi nó cùng rớt xuống sàn nhưng không còn đánh nhau nữa.

“Cậu chủ gọi tôi hả ?” Kreacher khào khào nói, nhún xuống cúi chào cho dù ánh mắt nó nhìn Harry rõ ràng là chỉ cầu chúc cho Harry một cái chết đau thương.

“Phải, ta gọi,” Harry nói, vừa liếc mắt về phía cánh cửa văn phòng bà Pomfrey để kiểm tra xem bùa Bịt kín còn hiệu nghiệm không; Chẳng có dấu hiệu gì chứng tỏ bà có nghe trận náo loạn vừa rồi.

“Ta có công việc giao cho mi,” Harry nói.

“Kreacher sẽ làm bất cứ điều gì chủ nhân muốn,” Kreacher nói, lại nhún xuống cúi chào thấp đến nỗi môi nó gần chạm vào những ngón chân xương xẩu, “bởi vì Kreacher không có sự lựa chọn nào cả, nhưng Kreacher xấu hổ có một chủ nhân như vậy, đúng...”

“Dobby sẽ làm công việc đó, thưa cậu Harry Potter !” Dobby ré lên, hai con mắt bụi bặm trái banh quần vợt của nó ràn rụa nước mắt. “Dobby xin được vinh dự giúp đỡ Harry Potter!”

“Để nghĩ coi, nếu cả hai cùng làm việc đó thì cũng tốt thôi,” Harry nói. “Vậy thì được... ta muốn bọn mi theo dõi Draco Malfoy.”

Phớt lờ vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa bức dọc của Ron, Harry tiếp tục nói, “Ta muốn biết hắn đi đâu, hắn gặp ai và hắn làm gì. Ta muốn bọn mi theo dõi hắn hai mươi bốn trên hai mươi bốn tiếng đồng hồ.”

“Dạ thưa cậu Harry Potter !” Dobby nói ngay, hai con mắt bự chẳng của nó sáng lên niềm phấn khích. “Và nếu Dobby làm sai, Dobby sẽ tự quăng mình ra khỏi tầng tháp cao nhất, thưa cậu Harry Potter !”

“Không cần phải làm như vậy,” Harry vội vã nói.

“Chủ nhân muốn tôi theo dõi cậu trẻ của dòng họ Malfoy à?” Kreacher khào khào hỏi. “Chủ nhân muốn tôi do thám người chặt trai thuần huyết của nữ chủ nhân trước đây của tôi à?”

“Chính là hắn,” Harry nói, thấy trước một mối nguy hiểm khủng khiếp và quyết định ngăn chặn ngay tức thì. “Và ta cảm mi để lộ cho hắn biết, Kreacher à, hay cho hắn thấy việc mi đang làm, hay nói chuyện với hắn, hay viết thư cho hắn, hay... tiếp xúc với hắn bằng bất cứ cách nào, hiểu không?”

Nó nghĩ là nó thấy được Kreacher đang cố gắng tìm một khe hở trong chỉ thị mà con gia tinh vừa nhận được và nó chờ đợi. Sau một lúc Harry hết sức hài lòng thấy Kreacher cúi xuống thật thấp và nói với nỗi oán hận cay đắng. “Chủ nhân đã nghĩ hết mọi điều và Kreacher phải vâng lệnh chủ nhân mặc dù Kreacher thà làm nô lệ cho cậu trẻ Malfoy hơn, ôi, phải...”

“Vậy là ổn rồi nhé,” Harry nói. “Ta cần được báo cáo thường xuyên, nhưng phải canh chắc khi không có ai ở quanh ta thì mới được đến báo cáo. Ron và Hermione có mặt cũng được. Và đừng nói với ai việc bọn mi đang làm. Chỉ cần bám lấy Malfoy như hai miếng cao dán mụn ấy.”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Thỉnh Cầu Của Chúa Tế Voldermort

Việc đầu tiên xảy ra vào sáng hôm sau là Harry và Ron rời khỏi bệnh thất, sức khỏe hoàn toàn bình phục nhờ sự chăm sóc của bà Pomfrey và giờ đây chúng có thể thưởng thức những ích lợi của việc bị đâm ngã chống kênh và bị đầu độc suýt chết, trong đó có cái lợi lớn nhất là giờ đây Hermione đã trở lại bạn bè với Ron như xưa. Hermione thậm chí còn cặp kè tụi nó xuống phòng ăn điểm tâm, đem theo cái tin Gin đã cãi nhau một trận với Dean. Cái gã đang lơ dờ ngủ trong ngực Harry bỗng nhiên ngóc đầu dậy, hít hửi không khí tràn trề hy vọng.

“Tụi nó cãi nhau về chuyện gì?” Nó hỏi, cố gắng nói giọng bình thường; lúc đó tụi nó đang queo vào một hành lang ở tầng thứ bảy vắng vẻ, ngoại trừ một cô gái nhỏ xíu đang sẫm soi một tấm thảm thêu hình những chú lùn ranh mặc váy xòe. Khi nhìn thấy các anh chị năm thứ sáu đến gần, cô bé hốt hoảng đến nỗi làm rớt cái cân bằng đồng mà cô bé đang cầm.

“Không sao!” Hermione ân cần nói, vội vàng đi tới để giúp đỡ. “Đây...”

Cô nàng gõ đầu cây đũa phép lên cái cân bẽ và nói, “Chữa lành”. Cô bé kia không nói cảm ơn, chỉ đứng như bị trời trồng tại chỗ khi các anh chị năm thứ sáu đi ngang qua và nhìn theo tụi nó đi khuất tầm mắt.

Ron liếc nhìn lại cô bé. Nó nói.

“Mình thề là cái cân sẽ teo nhỏ đi.”

“Đừng bận tâm đến con bé,” Harry nói, hơi sốt ruột. “Gin và Dean cãi nhau về chuyện gì vậy, Hermione?”

“Ôi, Dean cười chuyện McLaggen tông trái Bludger vô bờ,” Hermione nói.

“Cảnh đó chắc là tức cười lắm,” Ron nói ra vẻ công bằng.

“Chẳng tức cười chút nào hết!” Hermione nổi sung nói. “Trông dễ sợ hết sức và nếu Coote và Peakes không chụp Harry kịp thời thì Harry có thể đã bị thương trầm trọng!”

“Ừ, thôi, Gin và Dean cũng không cần phải chia tay về chuyện đó, Harry nói, vẫn cố gắng làm ra vẻ bình thường. “Hay là tụi nó vẫn còn bồ nhau?”

“Còn, tụi nó vẫn còn bồ nhau... Nhưng tại sao bồ quan tâm dữ vậy?” Hermione hỏi, nhìn soi mói Harry.

“Mình chỉ không muốn đội Quidditch rồi ren lộn xộn một lần nữa!” Harry hấp tấp nói, nhưng Hermione vẫn tỏ vẻ nghi ngờ. Cho nên nó thở phào khi nghe có tiếng gọi. “Harry!” từ đằng sau giúp nó có cơ quay lưng lại Hermione.

“Ừa, chào Luna.”

“Em đi vô bệnh thất tìm các anh,” Luna nói, vừa lục lọi trong túi xách. “Nhưng họ nói các anh đã về rồi...”

Cô bé nhét vào tay Ron một cái có vẻ là cọng hành lá, một tai nấm lốm đốm và một bùm gì đó giống như cút mèo, cuối cùng kéo ra được một cuộn giấy da bèo nhèo để đưa cho Harry.

“...Em được biểu đưa cho anh cái này.”

Đó là một cuộn giấy da nhỏ mà Harry nhận ra ngay tức thì là thư cụ Dumbledore gọi nó đi học.

“Tối nay,” nó nói với Ron và Hermione, sau khi đã mở thư ra xem.

“Bình luận trận đấu vừa rồi hay ghê!” Ron nói với Luna khi cô bé lấy lại cọng hành xanh, cái nấm đốm và bùm cút mèo. Luna mỉm cười ngờ ngợ.

“Anh đang chọc quên em phải không?” Cô bé nói. “Ai cũng nói dở ẹt.”

“Không, anh nói nghiêm túc mà!” Ron nói một cách chân thành. “Anh nhớ chưa bào giờ khoái nghe bình luận hơn lần vừa rồi! Nhân tiện hỏi cái này là cái gì vậy?” Nó nói thêm, giơ cái vật giống cọng hành xanh lên ngang tầm mắt.

“À, đó là Rễ canh,” cô bé nói, vừa nhét cút mèo và cái nấm đốm trở lại túi xách. “Anh cứ giữ lại nếu anh thích, em còn mấy cái nữa. Mấy cái đó canh phòng bọn Bộng Nuốt hay lắm.” Và cô bé bước đi, bỏ lại Ron cời phát sặc, tay vẫn còn nắm cọng Rễ canh.

“Mấy bồ biết không, mình càng ngày càng thấy thích Luna hơn.” Ron nói khi tụi nó tiếp tục đi tới Đại sảnh đường. “Mình biết con nhỏ đó khủng, nhưng mà hay ở chỗ...” Nó đột nhiên ngừng nói. Lavender Brown đang đứng ngay chân cầu thang đá, vẻ mặt giận dùm dùm.

“Chào,” Ron lo lắng nói.

“Đi thôi,” Harry thì thầm với Hermione và hai đứa nó nhanh chân đi qua mặt Lavender, mặc dù vẫn kịp nghe cô nàng nói, “Tại sao anh không nói cho em biết là bữa nay anh xuất viện hả? Và tại sao anh lại cặp

kè với con nhỏ đó hả?”

Khi Ron xuất hiện ở bàn ăn điểm tâm nửa giờ sau, trông mặt nó vừa lầm lì vừa bức bối và mặc dù nó ngồi cùng bàn với Lavwnder, Harry không thấy tụi nó không nói một lời nào với nhau trong suốt thời gian ngồi cạnh nhau. Hermione hành xử như thể hoàn toàn không biết gì về chuyện đó, nhưng một đôi lần Harry nhìn thấy một nụ cười vu vơ khó hiểu thoáng qua gương mặt cô nàng. Suốt ngày hôm ấy Hermione dường như ở trong một trạng thái đặc biệt vui và buổi tối đó trong phòng sinh hoạt chung cô nàng thậm chí còn bằng lòng ngó qua (nói cách khác là viết nốt) bài luận văn môn Được thảo học cho Harry, một việc mà cho tới lúc đó cô nàng vẫn kiên quyết từ chối, vì biết là Harry thế nào rồi cũng cho Ron sao y bản chính.

“Cám ơn nhiều lắm, Hermione,” Harry vừa nói vừa vỗ nhẹ lên lưng Hermione trong khi coi đồng hồ và thấy là đã gần tám giờ tối. “Nghe nè, mình phải gấp lên kéo trễ buổi học với thầy Dumbledore...”

Hermione không trả lời mà chỉ gạch bỏ đi vài câu văn lủng củng của Harry với vẻ hơi ngao ngán. Toét miệng ra cười, Harry lật đặt chui qua lỗ chân dung để đi tới văn phòng thầy hiệu trưởng. Con thú đá nhảy qua một bên ngay khi nghe một khẩu bánh kem bơ và Harry nhảy hai bậc một lên cầu thang xoắn, gõ lên cánh cửa vừa đúng lúc chuông đồng hồ bên trong văn phòng điểm tám tiếng.

“Mời vào,” cụ Dumbledore gọi, nhưng khi Harry đưa tay để đẩy cánh cửa thì cửa đã được mở ra từ bên trong. Giáo sư Trelawney đứng ngay bên trong cửa.

“Thì ra!” Bà kêu lên, đột ngột chỉ vào mặt Harry, mắt bà chớp chớp sau cặp kính vĩ đại trong lúc nhìn nó.

“Thì ra đây là lý do tôi bị tống ra khỏi văn phòng của ông không chút khách sáo, phải không ông Dumbledore!”

“Cô Sybill thân mến ạ,” cụ Dumbledore nói bằng giọng hơi bức, “Làm gì có chuyện tống cô ra khỏi bất cứ nơi nào không chút khách sáo, nhưng mà Harry quả là có hên trước và tôi thực sự không nghĩ rằng còn điều gì để nói nữa...”

“Được lắm,” giáo sư Trelawney nói bằng giọng bị tổn thương sâu sắc. “Nếu ông không chịu trục xuất con ngựa tiếm quyền ấy, thì đành vậy... có lẽ tôi sẽ tìm một ngôi trường khác, nơi mà tài năng của tôi được đánh giá cao hơn...”

Bà đẩy Harry qua một bên để đi ra và biến mất phía dưới cầu thang xoắn; hai thầy trò nó nghe như bà ta té nhào ở khoảng giữa cầu thang, Harry đoán là bà đã giẫm phải một trong những vật khăn quàng lòng thòng của bà.

“Harry, con hãy đóng cửa lại và ngồi xuống,” cụ Dumbledore nói, nghe hơi mệt mỏi.

Harry vâng lời khi ngồi xuống cái ghế nó vẫn thường ngồi trước bàn làm việc của cụ Dumbledore, nó

để ý thấy cái Tường Ký lại nằm giữa hai thầy trò một lần nữa và thêm hai cái chai nhỏ xíu đựng đầy ký ức xoáy tít.

“Thưa thầy, có phải giáo sư Trelawney không vui vì thầy Firenze vẫn còn dạy không?” Harry hỏi.

“Ừ,” cụ Dumbledore nói, “Bộ môn Tiên tri hóa ra nhiều rắc rối hơn là thầy tiên liệu, bản thân thầy chưa từng học môn đó. Thầy không thể bảo thầy Firenze quay trở về rừng, ở đó bây giờ thầy ấy chỉ là một kẻ bị ruồng bỏ, mà thầy cũng không thể bảo cô Sybill Trelawney ra đi. Điều này thầy trò mình biết với nhau thôi: cô ấy không hề biết nỗi nguy hiểm mà cô ấy sẽ gặp phải một khi cô ấy ra khỏi tòa lâu đài. Cô ấy không biết – và thầy nghĩ là sẽ chẳng không ngoan gì nếu làm sáng tỏ cho cô ấy – rằng chính cô ấy là người đã lập ra lời tiên tri về con và Voldermort, con hiểu chứ?”

Cụ Dumbledore thở dài một cái thượt, rồi nói, “Nhưng đừng để ý chuyện của giáo ban. Chúng ta còn nhiều chuyện hơn cần bàn bạc. Trước tiên – con đã làm xong bài tập mà thầy giao cho con vào cuối buổi học trước chưa?”

“Ôi,” Harry nói, ngăn người ra. Nào là bài học Độn thổ và Quidditchm nào là Ron bị đầu độc và nó bị nứt sọ, lại thêm chuyện quyết tâm khám phá âm mưu của Draco Malfoy, khiến Harry hầu như quên bém đi cái ký ức của Thầy Slughorn mà thầy Dumbledore đã bảo nó phải làm sao moi cho được.

“Dạ, thưa thầy, con đã hỏi Thầy Slughorn về chuyện đó vào cuối buổi học môn Độc dược, nhưng, ơ, thầy ấy không chịu cho con.”

Hai thầy trò cùng im lặng một lúc.

Cuối cùng cụ Dumbledore nói, “Thầy hiểu.” Cụ chăm chú nhìn Harry qua đầu gọng kính hình nửa vầng trăng và khiến cho Harry có cái cảm giác như mọi khi là nó đang bị chiếu tia X qua người. “Và con cảm thấy rằng con đã hết sức cố gắng trong vấn đề này rồi, đúng không? Rằng con đã vận dụng tất cả tài khôn khéo không nhỏ của con? Rằng con đã chẳng chừa lại chút tình ranh nào mà không thử qua nhằm lấy cho bằng được cái ký ức đó?”

“Dạ,” Harry lặng người đi, quên tuốt luốt định nói tiếp cái gì. Nỗ lực duy nhất mà nó đã làm để lấy cái ký ức đó bỗng nhiên có vẻ ảm ở phát ngượng. “Dạ... cái bữa mà Ron nuốt nhầm thuốc độc con đem bạn ấy đến gặp Thầy Slughorn. Con nghĩ có lẽ nếu con làm cho thầy ấy cao hứng lên...”

“Và cố gắng đó thành công chứ?” Cụ Dumbledore hỏi.

“Dạ, thưa thầy, không, bởi vì Ron trúng độc...”

“... đương nhiên, điều đó đã khiến con quên sạch bách việc cố gắng lấy cái ký ức; Thầy không mong chờ điều gì khác được, khi người bạn thân nhất của con lâm nguy. Tuy nhiên, khi đã rõ là cậu Weasley sẽ bình phục hoàn toàn, thầy đã hy vọng con quay lại công việc mà thầy giao. Thầy tưởng thầy đã nói rõ với

con là cái ký ức đó quan trọng như thế nào. Thật vậy, thầy đã làm hết sức để cho con có ấn tượng rằng đó là cái ký ức chủ chốt nhất trong tất cả và nếu không có nó thì chúng ta chỉ lãng phí thời gian mà thôi.”

Một cảm giác xấu hổ nóng ran và nhức nhối lan từ đỉnh đầu Harry xuống khắp cơ thể nó. Cụ Dumbledore không hề cất cao giọng, cụ không hề tỏ vẻ giận dữ, nhưng Harry muốn thà thầy quát tháo nó còn hơn; sự thất vọng lạnh lùng này còn tệ hơn bất cứ điều gì khác.

“Thưa thầy,” nó nói, với một chút liều mạng, “không phải là con không bận tâm hay gì gì khác, chẳng qua con có... có những việc khác...”

“Những việc khác trong đầu con,” cụ Dumbledore nói nốt câu giùm nó. “Thầy hiểu.”

Hai thầy trò lại im lặng một lần nữa, sự im lặng khó chịu nhất mà Harry từng trải qua với cụ Dumbledore; Sự im lặng dường như cứ kéo dài, kéo dài mãi, thỉnh thoảng chỉ bị ngắt đoạn bằng tiếng ngáy rờ rờ của bức chân dung cụ Armando Dippet phía trên đầu cụ Dumbledore. Harry cảm thấy nhỏ bé đi một cách kỳ lạ, như hteer nó bị co rút lại một chút kể từ khi bước vào căn phòng này. Khi không thể chịu đựng lâu hơn nữa, nó nói, “Thưa giáo sư Dumbledore, con thực sự xin thầy tha lỗi. Lẽ ra con nên làm nhiều hơn... lẽ ra con nên nhận thức được là thầy sử chẳng yêu cầu con làm điều đó nếu điều đó không thực sự quan trọng.”

“Cám ơn con đã nói như vậy, Harry à,” cụ Dumbledore khẽ nói. “Vậy thầy có nên hy vọng từ giờ trở đi con sẽ đặt vấn đề này lên hàng ưu tiên cao hơn không? Sau buổi tối này chúng ta sẽ chẳng có mấy lý do để gặp lại nếu không có cái ký ức đó.”

“Thưa thầy, con sẽ làm việc đó, con sẽ lấy cái ký ức của Thầy Slughorn,” nó tha thiết nói.

“vậy thì bây giờ chúng ta không nói thêm về việc đó nữa,” cụ Dumbledore nói thân mật hơn, “nhưng hãy tiếp tục câu chuyện của chúng ta từ chỗ chúng ta đã ngừng lại. Con có còn nhớ ở chỗ nào không?”

“Dạ, thưa thầy, có ạ” Harry nhanh nhẩu nói. “Voldemort giết cha hắn và ông bà nội hắn xong, dàn dựng như thể cậu Morfin của hắn là thủ phạm. Sau đó hắn quay trở về trường Hogwarts và hỏi... hắn hỏi giáo sư Slughorn về Trường sinh linh giá,” nó ngượng ngùng nói lí nhí.

“Tốt lắm,” cụ Dumbledore nói. “Bây giờ, thầy hy vọng, con còn nhớ rằng thầy đã nói với con từ hồi mới bắt đầu những buổi học này của thầy trò mình là chúng ta sẽ đi vào lĩnh vực của ước đoán và suy nghiệm?”

“Dạ, thưa thầy.”

“Cho tới bây giờ, như thầy hy vọng được con đồng ý, thầy đã cho con xem những nguồn dữ liệu tương đối vững chắc cho sự suy luận của thầy về những gì Voldemort đã làm cho đến khi hắn đến tuổi mười bảy?”

Harry gật đầu.

“Nhưng giờ đây, Harry à,” cụ Dumbledore nói, “giờ đây sự việc trở nên mịt mù hơn và lạ lùng hơn. Nếu việc tìm chứng cứ về cậu bé Riddle đặc là khó khăn thì việc tìm ai đó sẵn sàng hồi tưởng về người đàn ông Voldemort là chuyện không thể làm được. Thực ra, thầy nghi ngờ liệu có ai đó còn sống, ngoại trừ chính hắn ra, có thể kể cho chúng ta toàn bộ về cuộc sống của hắn sau khi rời khỏi trường Hogwarts không. Tuy nhiên, thầy còn hai cái ký ức cuối cùng mà thầy muốn cùng xem với con,” nói đến đó, cụ Dumbledore chỉ hai chai pha lê nhỏ xíu lấp lánh bên cạnh cái Tủng Ký. “Sau đó thầy sẽ vui mừng muốn biết ý kiến của con là liệu những kết luận mà thầy rút ra có vẻ đúng hay không.”

Ý nghĩ rằng cụ Dumbledore đánh giá ý kiến của nó cao như thế khiến Harry càng cảm thấy xấu hổ vô cùng về việc nó đã không hoàn thành nhiệm vụ lấy cho được cái ký ức về Trường sinh linh giá và nó nhấp nhồm áy náy trên ghế khi cụ Dumbledore giơ một trong hai cái chai đó lên ánh sáng và xem xét.

“Thầy hy vọng con chưa chán việc lặn vào ký ức của người ta bởi vì hai cái này chỉ là hồi ức tò mò,” cụ nói. “Cái thứ nhất này xuất xứ từ một gia đình rất già có tên là Hokey. Trước khi con xem những gì Hokey chứng kiến, thầy phải thuật lại thật nhanh chuyện Chúa tể Voldemort rời khỏi trường Hogwarts như thế nào.

Như con có thể đoán được, khi học lên đến năm thứ bảy, hắn đứng đầu bảng trong tất cả các môn mà hắn thi. Khắp xung quanh, bạn bè hắn đều đang quyết định chọn lựa nghề nghiệp mà họ sẽ theo đuổi sau khi ra trường. Gần như mọi người trông chờ những điều kỳ vĩ nơi Tom Riddle, huynh trưởng, Thủ lĩnh nam sinh, người nhận được phần thưởng Dành cho cống hiến đặc biệt đối với nhà trường. Thầy biết là nhiều thầy cô giáo, trong số đó có giáo sư Slughorn, đề nghị hắn vào làm ở Bộ Pháp thuật, đề nghị dàn xếp những cuộc hẹn, giới thiệu hắn với những người quen biết lớn. Hắn từ chối tất cả những đề nghị. Chuyện tiếp theo mà các thầy cô biết là Voldemort là việc ở tiệm Borgin và Burkes.”

“Ở tiệm Borgin và Burkes?” Harry sửng sốt lặp lại.

“Ở tiệm Borgin và Burkes,” cụ Dumbledore bình thản lặp lại. “Thầy nghĩ con sẽ biết ở đó có những điều hấp dẫn gì mà giữ được chân hắn khi chúng ta đi vào ký ức của Hokey. Nhưng đây không phải là nghề nghiệp đầu tiên mà hắn chọn. Ít có ai biết được điều này vào thời đó. Thầy là một trong số rất ít người mà thầy hiệu trưởng thời đó nói riêng cho biết. Thoạt đầu Voldemort đã đến gặp giáo sư Dippet và hỏi liệu hắn có thể ở lại trường Hogwarts để dạy học không.”

“hắn muốn ở lại đây à? Tại sao?” Harry hỏi, càng thêm ngạc nhiên.

“Thầy tin là hắn có nhiều lý do, mặc dù hắn không trình bày những lý do đó với giáo sư Dippet,” cụ Dumbledore nói. “Trước nhất và rất quan trọng, thầy tin Voldemort gắn bó với ngôi trường này hơn với bất cứ người nào khác. Trường Hogwarts là nơi hắn đã vui sướng nhất; nơi đầu tiên và nơi duy nhất mà

hắn cảm thấy là nhà.”

Harry cảm thấy hơi nhột nhạt đối với những lời này, bởi vì nó cũng cảm thấy y như vậy về ngôi trường Hogwarts.

“Lý do thứ hai, tòa lâu đài là một thành trì của Pháp thuật cổ xưa. Chắc chắn Voldermort đã thâm nhập vào rất nhiều bí mật của lâu đài, nhiều hơn hầu hết những học sinh khác từng học qua ở ngôi trường này, nhưng có thể hắn cảm thấy nơi đây vẫn còn nhiều bí mật để hắn lần ra manh mối, còn nhiều kho chứa Pháp thuật để hắn bòn rút.

Và thứ ba, với tư cách một thầy giáo, hắn sẽ có nhiều quyền lực và ảnh hưởng đối với các pháp sư và phù thủy trẻ. Có lẽ hắn có được ý tưởng này từ giáo sư Slughorn, người thầy mà hắn có sự giao hảo tốt nhất, người đã thể hiện việc một thầy giáo có thể đóng một vai trò ảnh hưởng như thế nào. Thầy không tưởng tượng được dù trong một tích tắc rằng Voldermort dự tính sống cả đời hắn ở trường Hogwarts, nhưng thầy nghĩ rằng hắn coi đây như một chỗ để chiêu binh và là một nơi hắn có thể bắt đầu tự thành lập cho mình một quân đội.”

“Nhưng thưa thầy, hắn không được nhận về dạy ở trường à?”

“Không, hắn không được nhậ. Giáo sư Dippet nói với hắn là hắn còn quá trẻ ở tuổi mười tám, nhưng giáo sư mời hắn nộp đơn trở lại trong vài năm tới, nếu đến lúc đó hắn còn muốn dạy học.”

“Thưa thầy, hắn cảm thấy sao về việc đó?” Harry ấp úng hỏi.

“Hết sức bức bối,” cụ Dumbledore nói. “Thầy đã khuyên giáo sư Armando chống lại sự bổ nhiệm đó – thầy không nêu ra những lý do mà thầy vừa nói với con, bởi vì giáo sư Dippet rất yêu mến Voldermort và bị thuyết phục vì vẻ chân thực của hắn. Nhưng thầy không muốn Chúa tể Voldermort trở lại ngôi trường này và đặc biệt là trong một vị trí có quyền lực.”

“Thưa thầy, hắn muốn công việc nào ở trường? Hắn muốn dạy môn gì?”

Không biết bằng cách nào, nhưng Harry biết câu trả lời trước khi cụ Dumbledore đáp.

“Phòng chống nghệ thuật hắc ám. Môn đó lúc ấy do một vị giáo sư cao tuổi tên là Galatea Merythought giảng dạy, vị này dạy ở trường Hogwarts gần năm mươi năm.

Vậy là Voldermort đến làm việc ở tiệm Borgin và Burkes và tất cả thầy cô giáo đã từng ngưỡng mộ hắn đều nói chuyện đó thiệt là phí phạm, một pháp sư trẻ xuất sắc như thế mà làm việc trong một cửa hàng. Tuy nhiên, Voldermort không chỉ là một nhân viên giúp việc. Lịch sự, đẹp trai và khôn khéo, chẳng bao lâu sau hắn được giao cho những công việc đặc biệt thuộc loại chỉ tồn tại ở một nơi như tiệm Borgin và Burkes, công việc mà, như con biết đó, Harry, chuyên về những đồ vật mang đặc tính có quyền lực hùng mạnh và khác thường. Voldermort được mấy người hùn hạp cửa hàng phái đi thuyết phục người ta chịu từ bỏ những

đồ vật quý giá của mình để đem bán và hăn, theo những thông tin thầy thu thập được, đã làm việc này giỏi một cách khác thường.”

“Con dám cá là hăn giỏi,” Harry nói, không kèm được.

“Ừ, khá giỏi,” cụ Dumbledore nói, với một nụ cười thoáng qua. “Và bây giờ là lúc chúng ta nghe gia tinh Hokey, gia tinh này làm việc cho một phù thủy rất già và rất giàu có tên là Hepzibah Smith.”

Cụ Dumbledore dùng cây đũa phép gõ lên cái chai, nút chai bật ra và thầy rót mớ ký ức xoắn tít vô trong cái Tường Ký, vừa làm vừa nói, “Mời con đi trước, Harry.”

Harry đứng dậy và một lần nữa nghiêng mình bên trên cái chất gợn sóng óng ánh bạc trong cái chậu đá. Nó rơi xuyên vô khoảng hư vô tăm tối và đáp xuống một phòng khách trước mặt một bà già cực kỳ mập mạp, đội một bộ tóc giả vàng hoe được trao chuốt tỉ mỉ và mặc một bộ áo váy màu hồng rực rỡ bay dập dờn quanh thân, tạo cho bà dáng vẻ của một cái bánh kem đang chảy. Bà đang nhìn vào một cái gương nhỏ cần châu báu và đánh phấn hồng lên đôi má đã đỏ thắm bằng một bông thoa phấn khổng lồ, trong khi mẹ gia tinh già nhất và nhỏ thó nhất mà Harry từng thấy, cổ nhét đôi chân ú na ú núc của bà vào đôi dép bằng vải sa tanh chật căng.

“Nhanh lên, Hokey!” Bà Hepzibah nói giọng hống hách. “Chàng nói chàng sẽ đến lúc bốn giờ, chỉ còn vài phút nữa thôi và chàng thì chưa bao giờ trễ!”

Bà cất kỹ cái bông thoa phấn trong khi mẹ gia tinh sắp xếp đồ đạc cho ngăn nắp. Đầu mẹ gia tinh cao không tới chỗ ngồi của cái ghế bà Hepzibah và lớp da nhăn nheo mắng trên thân hình của mẹ giống y như tấm vải trải giường nhàu nát mà mẹ khoác kiểu xếp nếp như tấm áo choàng thời La Mã cổ.

“Trông ta thế nào?” Bà Hepzibah hỏi, vừa quay đầu lại ngấm những góc cạnh khác nhau của gương mặt bà trong tấm gương.

“Thưa cô, dễ thương lắm,” mẹ Hokey nói the thé.

Harry chỉ có thể cho rằng trong giao kèo của Hokey hăn có ghi rằng mẹ phải nói dối qua kẻ rằng khi được hỏi câu này, bởi vì theo ý kiến nó thì Hepzibah Smith còn khuya mới gọi là dễ thương.

Tiếng chuôn cửa reo leng keng và cả nữ chủ nhân lẫn mẹ gia tinh đều nhảy dựng lên.

“Nhanh lên, nhanh lên, chàng đến rồi, Hokey!” Bà Hepzibah kêu lên và mẹ gia tinh hồi hả ra khỏi phòng, căn phòng bày biện đầy nhóc đồ đạc đến nỗi thiệt khó mà biết được làm thế nào một ai đó có thể len lỏi đi giữa chúng mà không xô đổ ít nhất một tá món: nào là những cái tủ chất đầy những hộp sơn mài nho nhỏ, những cái kệ xếp đầy những cuốn sách khắc nổi chữ vàng, những cái giá đỡ những quả địa cầu với quả cầu thiên văn và nhiều cây kiếng mọc xum xuê trong mấy cái chậu bằng đồng. Thực ra, căn phòng trông như một sự pha tạp giữa một tiệm đồ cổ Pháp thuật và một nhà kiếng trồng cây.

Mụ gia tinh quay trở lại nội trong vài phút, theo sau là một chàng trai trẻ cao ráo mà Harry chẳng có chút khó khăn nào để nhận ra là Voldemort. Hắn mặc đơn giản một bộ đồ đen; tóc có hơi dài hơn thưở còn trong trường một tí và hai má hõm sâu, nhưng tất cả đều thích hợp với hắn; trông hắn đẹp trai hơn bao giờ hết. Hắn cẩn thận đi qua căn phòng chật ních với một phong thái cho thấy hắn đã từng đến đây nhiều lần trước và hắn cúi mình thấp xuống để quệt môi lên bàn tay bé bỏng mập ù của bà Hepzibah.

“Tôi có mang hoa đến cho cô,” hắn nói nhỏ nhẹ, đưa ra một bó hoa hồng không biết lấy ở đâu.

“Chàng trai quá quắt này, cậu không nên làm như thế!” Bà già Hepzibah eo éo nói, mặc dù Harry để ý thấy bà đã để sẵn một cái bình không trên cái bàn con gần nhất. “Cậu quả là làm hư gái già này, Tom à... ngồi xuống, ngồi xuống đây nào... Hokey đâu? À...”

Mụ gia tinh xẹt trở vào phòng, bưng theo một cái mâm đựng mấy cái bánh be bé mà mụ đặt cạnh cùi chỏ của nữ chủ nhân.

“Tự nhiên nhé, Tom,” bà Hepzibah nói, “tôi biết cậu thích bánh của tôi lắm. Thế nào, cậu khỏe không? Trông cậu xanh xao quá. Họ bắt cậu làm việc quá độ ở cái tiệm đó, tôi đã nói thế cả trăm lần rồi...”

Voldemort mỉm cười một cách máy móc và bà Hepzibah thì mỉm cười điệu dàng.

“Sao, cậu vin cái cớ nào để đến thăm tôi lần này hử?” Bà hỏi, chớp chớp hàng mi.

“Ông Burke muốn đưa ra một giá cao hơn cho bộ áo giáp do yêu tinh chế tạo,” Voldemort nói. “Năm trăm Galleon, ông ấy thấy giá đó cao hơn giá phải chăng...”

“Ấy, ấy, đừng gấp gáp như vậy, kéo tôi sẽ ngỡ là cậu chỉ đến đây vì mấy thứ đồ đạc rẻ tiền của tôi thôi!” bà Hepzibah phụng phịu trề môi.

“Tôi được lệnh đến đây vì mấy thứ đó,” Voldemort khẽ nói. “Thưa cô, tôi chỉ là một trợ lý nghèo, phải làm những gì mình được sai bảo. Ông Burke muốn tôi hỏi thăm...”

“Ôi, ông Burke, xù đi!” bà Hepzibah nói, phẩy bàn tay bé bỏng. “Tôi muốn cho cậu xem một món đồ mà tôi chưa bao giờ cho ông Burke xem! Cậu giữ bí mật được không, Tom? Cậu hứa với tôi là cậu sẽ không kể lại cho ông Burke biết là tôi có cái đó chứ? Ông ta sẽ chẳng bao giờ để cho tôi được yên nếu biết là tôi đã cho cậu xem và tôi sẽ không bán cho ông Burke hay bất cứ ai! Nhưng mà cậu, Tom à, cậu sẽ đánh giá cao món đồ này do lịch sử của nó, chứ không phải căn cứ vào số lượng Galleon mà cậu có thể kiếm được nhờ bán nó.”

“Tôi sẽ vui sướng được xem bất cứ thứ gì cô Hepzibah cho tôi xem,” Voldemort nhẹ nhàng nói và bà Hepzibah lại khúc khích cười kiểu con gái mới lớn.

“Tôi sẽ bảo Hokey đem nó ra giùm... Hokey, mi ở đâu? Ta muốn cho cậu Riddle đây xem báu vật đẹp nhất của ta.. Thực ra, cứ đem hết cả hai ra, nhân tiện mi lấy cái đó...”

“Thưa cô đây ạ,” mẹ gia tinh éo éo nói và Harry thấy hai cái hộp da, cái này đè lên cái kia, di chuyển ngang qua căn phòng như thể chúng tự di động, mặc dù nó biết mẹ gia tinh tí hon đang đội hai cái hộp trên đầu đi giữa những cái bàn, những nệm gác chân, những ghế đầu.

“Xem này,” bà Hepzibah vui vẻ nói, vừa nhắc hai cái hộp ra khỏi đầu mẹ gia tinh, đặt chúng lên đùi bà và chuẩn bị mở cái trên cùng ra, “tôi tin là cậu sẽ thích cái này, Tom à... Ôi, nếu gia đình tôi mà biết tôi cho cậu xem... họ thèm thuồng mong muốn được lấy những thứ này biết bao!”

Bà mở nắp hộp ra. Harry nhích tới trước một tí để nhìn cho rõ hơn và thấy một cái gì giống như chiếc cúp bằng vàng có hai cái quai chạm khắc tỉ mỉ.

“Tôi không biết cậu có biết cái này là gì không, Tom? Cầm nó lên đi, nhìn cho kỹ vào nhé!” bà Hepzibah thì thầm và Voldemort đưa bàn tay với những ngón tay dài nhắc cái cúp ra khỏi đám bao bì bằng lụa êm ẩm. Harry nghĩ nó nhìn thấy một tia sáng đỏ lóe lên trong đôi mắt đen của Voldemort. Về thềm muốn của hắn được phản chiếu một cách tò mò trên gương mặt bà Hepzibah, chỉ khác là đôi mắt nhỏ hí của bà thì đắm đuối nhìn nét đẹp trai của Voldemort.

“Một gia huy,” Voldemort lẩm bẩm, vừa xem xét những chữ khắc trên cái cúp. “Vậy ra đây là...?”

“... di vật của Helga Hufflepuff, như cậu biết quá rõ, anh chàng thông minh ạ!” bà Hepzibah nói, vừa chồm tới trước làm nổi lên một tiếng phụt của dây nịt áo trong bị đứt, mà thực ra bà chồm tới là để bẹo cái má hóp của Voldemort. “Chứ tôi chưa nói cho cậu biết là tôi thuộc hàng con cháu họ xa sao? Cái này đã được lưu truyền trong gia đình qua bao nhiêu năm. Dễ thương ghê há? Và nó được coi là có đủ thứ quyền phép nữa, nhưng tôi chưa bao giờ thử qua hết các quyền phép đó, tôi chỉ giữ nó cho được an toàn và xinh xắn ở đây...”

Bà gỡ cái cúp ra khỏi những ngón tay dài của Voldemort và đặt lại nó vào trong hộp trở lại; bà quá chăm chú vào việc đặt cẩn thận cái cúp vào đúng vị trí cũ của nó nên không để ý thấy một thoáng mờ ám lướt qua gương mặt Voldemort khi cái cúp được cất đi.

“Và bây giờ,” bà Hepzibah vui vẻ nói, “Hokey đâu? À phải, mi ở đây... đem cái này cất đi nào, Hokey.”

Mẹ gia tinh ngoan ngoãn đội cái cúp trong cái hộp đi và bà Hepzibah hướng sự chú ý vào cái hộp đẹp hơn trên đùi bà.

“Tôi tin cậu sẽ thích cái này thậm chí hơn cái kia đấy, Tom ạ,” bà thì thầm. “Chồm tới thêm một tí nào, chàng trai yêu quý, để cậu có thể thấy... Dĩ nhiên, ông Burke biết tôi có món này, tôi đã mua nó của ông ta

mà và tôi dám nói là ông ta muốn lấy lại nó một khi tôi khuất núi...”

Bà đẩy nhẹ cái móc khóa bạc chạm trổ tinh vi và cái nắp hộp nhẹ nhàng bật mở. Trên nền nhung đỏ thẫm êm mượt là một mặt dây chuyền hình trái tim bằng vàng y.

Voldemort đưa tay ra, lần này không đợi mời và cầm lấy cái đó giơ lên ánh sáng, chăm chú nhìn.

“Huy hiệu Sly,” hần lặng lẽ nói, khi ánh sáng chờn vờn trên một chữ S uốn éo như rắn và được chạm trổ tinh xảo.

“Đúng vậy!” bà Hepzibah nói, tỏ ra hớn hờ trước ánh mắt sừng sờ của Voldemort dăm dăm nhìn cái mặt dây chuyền. “Tôi đã phải trả cho cái này cả núi vàng, nhưng tôi không thể bỏ qua, một vật thực sự quý giá như món đồ này tất phải có trong bộ sưu tập của tôi. Ông Burke đã mua cái này, hiển nhiên từ một mụ đàn bà rách rưới dường như đã đánh cắp nó những chẳng biết gì đến giá trị thực sự của nó...”

“Cậu có sao không đấy, Tom à?”

“Ờ không,” Voldemort nói nhỏ. “Không, tôi vẫn khỏe...”

“Tôi nghĩ... nhưng tôi cho là có lẽ do ánh sáng tạo ra vẻ như vậy thôi...” bà Hepzibah nói, có vẻ khó chịu và Harry đoán bà ta cũng đã nhìn thấy tia sáng đỏ đã nhất thời hiện ra trong mắt Voldemort. “Đây, Hokey, đem cất đi và khóa lại cẩn thận... dùng bùa chú thông thường...”

“Đến lúc đi rồi, Harry,” Cụ Dumbledore khẽ nói và khi mụ gia tinh đeo nơ nhỏng nhảnh đội mấy cái hộp đi, cụ Dumbledore nắm lấy cánh tay Harry một lần nữa và cả hai cũng bay lên xuyên qua cõi lãng quên và trở lại văn phòng cụ.

“Bà Hepzibah Smith chết hai ngày sau cái cảnh nho nhỏ ấy,” cụ Dumbledore nói, ngồi trở lại chỗ của cụ và ra dấu bảo Harry cũng nên làm tương tự. “Gia tinh Hokey bị Bộ kết án về tội ngộ sát nữ chủ nhân do bỏ nhầm thuốc độc vào ly ca cao để bà ta uống vào buổi tối.”

“Không lẽ nào!” Harry giận dữ nói.

“Thầy thấy chúng ta có cùng suy nghĩ,” cụ Dumbledore nói. “Chắc chắn, có nhiều điểm tương đồng giữa cái chết này và cái chết của những người trong gia đình Riddle. Trong cả hai trường hợp, đều có người nào đó bị đổ tội, người nào đó có trí nhớ rõ ràng về việc gây án...”

“Rồi Hokey thú tội?”

“Mụ nhớ là đã bỏ cái gì đó vô trong ly ca cao của nữ chủ nhân, cái gì đó hóa ra không phải là đường, mà là một chất độc chết người ít được biết đến,” cụ Dumbledore nói. “Người ta kết luận là mụ gia tinh không cố ý làm điều đó, nhưng vì đã quá già và lẩn thẩn...”

“Voldemort đã điều chỉnh trí nhớ của mọi người, cũng giống như hắn đã làm như vậy đối với Morfin!”

“Đúng, đó cũng là kết luận của thầy,” cụ Dumbledore nói. “Và cũng giống như trường hợp Morfin, Bộ đã bị lái về hướng nghi ngờ Hokey...”

“... bởi vì mọi người là một gia đình,” Harry nói. Hiếm khi nào nó thấy cảm thông bằng lúc này đối với cái H. V. Đ. C. Q. L. G. T mà Hermione đã thành lập.

“Chính xác,” cụ Dumbledore nói. “Mọi người đã già, mọi thứ nhận đã pha ly ca cao đó và không ai ở Bộ mất công điều tra xa hơn. Giống như trường hợp của Morfin, khi thầy lần ra được dấu vết mọi người gai tính và tìm cách thu hồi cái ký ức này thì mọi người cũng gần như tàn đời rồi. Nhưng ký ức của mọi người, dĩ nhiên, không chứng tỏ điều gì ngoại trừ chuyện Voldemort có biết đến sự tồn tại của cái cốc và cái mặt dây chuyền.

Khi Hokey bị kết án rồi, gia đình của bà Hepzibah mới nhận ra rằng hai trong số những món của cái quí giá nhất của bà ta đã biến mất. Mất một thời gian khá lâu họ mới khẳng định được điều này, bởi vì bà ta có rất nhiều chỗ giấu của, luôn luôn bo bo canh giữ bộ sưu tập của mình. Nhưng trước khi họ chắc chắn rằng cái cốc và cái mặt dây chuyền đều đã biến mất, thì người giúp việc ở tiệm Borgin và Burkes, chàng trai trẻ vẫn thường xuyên thăm viếng bà Hepzibah và quyến rũ bà rất tài tình, đã xin nghỉ việc và biến mất. Chủ của hắn không biết hắn đã đi đâu; họ cũng chỉ ngạc nhiên như những người khác về sự biến mất của hắn. Và đó là lần cuối cùng người ta nghe hay thấy Rom Riddle, trong một thời gian rất dài.

Bây giờ,” cụ Dumbledore nói, “nếu không phiền con, Harry, thầy muốn tạm dừng một lần nữa để lưu ý con đến một số điểm trong câu chuyện của chúng ta. Voldemort đã phạm tội sát nhân một lần nữa; thầy không biết liệu đó có phải là tội ác đầu tiên kể từ khi hắn giết cả gia đình Riddle hay không, nhưng thầy nghĩ vậy. Lần này, như con đã thấy, hắn không giết người để trả thù nữa mà để chiếm đoạt. Hắn muốn có hai món cổ ngoạn huyền thoại mà bà già mọi người khổ khổ ấy đã cho hắn xem. Giống như hắn đã từng cướp đoạt của những đứa trẻ khác trong viện mồ côi, cũng giống như hắn đã cướp chiếc nhẫn của cậu Morfin của hắn, vậy là giờ đây hắn đã đào tẩu với cái mặt dây chuyền và cái cốc của Hepzibah.”

“Nhưng,” Harry cau mày nói, “có vẻ điên rồ... Liệu mọi thứ, bỏ cả việc làm, chỉ vì những cái đó...”

“Có lẽ điên rồ đối với con chứ không điên chút nào đối với Voldemort,” cụ Dumbledore nói. “Thầy hy vọng khi nào tới lúc thì con sẽ hiểu những đồ vật cụ thể đó có ý nghĩa như thế nào đối với hắn, Harry à, nhưng con phải thừa nhận là cũng không khó tưởng tượng lắm, rằng hắn coi cái mặt dây chuyền, ít nhất là cái đó, phải là của hắn.”

“Cái mặt dây chuyền thì có thể,” Harry nói, “nhưng tại sao hắn lại lấy cả cái cốc?”

“Đó là di vật của một sáng lập viên khác của trường Hogwarts,” cụ Dumbledore nói. “Thầy nghĩ hắn vẫn còn nặng lòng với ngôi trường và hắn không thể nào cưỡng được lòng ham muốn một di vật siêu phàm đến khó tin nổi trong lịch sử trường Hogwarts. Thầy nghĩ còn có những lý do khác nữa... thầy hy vọng có

thể trình bày với con khi tới đúng thời điểm.

Và bây giờ đến cái ký ức cuối cùng trong bộ sưu tập mà thầy phải cho con xem, ít nhất là cho đến khi con xoay sở lấy được ký ức của giáo sư Slughorn cho chúng ta. Ký ức này cách chuyện xảy ra trong ký của Hokey mười năm, trong suốt mười năm đó chúng ta chỉ có thể giả đoán những gì Chúa tể Voldemort đã làm...”

Harry đứng dậy một lần nữa khi cụ Dumbledore đổ hết cái ký ức cuối cùng vô trong chậu Tường Ký.

“Thưa thầy đó là ký ức của ai vậy?” Nó hỏi.

“Của thầy,” cụ Dumbledore nói.

Và Harry lặn theo cụ Dumbledore sâu vô khối bạc sóng sánh, đáp xuống đúng cái văn phòng mà hai thầy trò vừa mới rời khỏi. Kia con phượng hoàng Fawkes đang sung sướng ngủ vùi trên nhánh cây và kia đằng sau cái bàn làm việc là cụ Dumbledore, trông rất giống cụ Dumbledore đang đứng bên cạnh Harry lúc này, nhưng cả hai bàn tay cụ còn lạnh lặn, không bị thương tổn và gương mặt của cụ có lẽ ít nếp nhăn hơn. Điểm khác biệt giữa văn phòng này với văn phòng thời hiện tại là trong quá khứ thì có tuyết rơi; những đốm tuyết li ti màu lam nhạt bay lơ lửng trong bóng đêm bên ngoài cửa sổ và đọng lại thành lớp dày trên gờ cửa sổ bên ngoài.

Cụ Dumbledore trẻ hơn này dường như đang chờ đợi điều gì đó và quả đúng như vậy, chỉ một lát sau khi hai thầy trò đến, có một tiếng gõ lên cánh cửa và cụ Dumbledore nói, “Mời vào.”

Harry thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc bị nén lại vội vàng. Voldemort đã bước vào phòng. Nét mặt hắc không phải là nét mặt mà Harry đã nhìn thấy hiện ra từ cái vạc khổng lồ cách đây gần hai năm: nó chưa hắc đã giống răn, đôi mắt chưa đỏ tía, bộ mặt chưa trơ trơ như mặt nạ, nhưng hắc đã không còn là chàng Tom Riddle đẹp trai. Dường như mặt hắc đã bị phồng hay bị làm nhòa đi; Nét mặt hắc căng như bôi sáp và méo mó quái đản, trông trắng của đôi mắt giờ đây mang cái nhìn khát máu thường xuyên, mặc dù đôi con người chưa bị chẻ đôi như sau này theo Harry biết. Hắc đang mặc một tấm áo chùng đen dài và mặt hắc nhợt nhạt như tuyết đọng long lanh trên vai.

Cụ Dumbledore ngồi sau bàn làm việc không tỏ vẻ ngạc nhiên gì cả. Hiển nhiên cuộc viếng thăm này đã có hẹn trước.

“Chào em, Tom,” cụ Dumbledore nói, vẻ dễ dãi. “Em không ngồi sao?”

“Cám ơn,” Voldemort nói và hắc ngồi xuống cái ghế mà cụ Dumbledore phác tay chỉ - đúng cái ghế mà chỉ thoáng nhìn Harry cũng nhận ra là cái ghế nó vừa để trống trong thời hiện tại. “Tôi nghe ông đã trở thành hiệu trưởng,” hắc nói và giọng hắc hơi cao hơn và lạnh hơn trước đây. “Một sự lựa chọn xứng đáng.”

“Thầy mừng là em tán thành,” cụ Dumbledore mỉm cười nói. “Thầy mời em uống nước nhé?”

“Thế thì tốt lắm,” Voldemort nói. “Tôi vừa làm một hành trình dài.”

Cụ Dumbledore đứng dậy và lướt tới bên cái tủ mà thầy để cái Tủ ký, nhưng thời đó lại để đầy những chai rượu. Sau khi đưa cho Voldemort một ly rượu và tự rót cho mình một ly, thầy trở lại chỗ ngồi sau bàn làm việc. “Vậy là, Tom... nhân lý do gì mà thầy có cái hân hạnh này?”

Voldemort không trả lời ngay, mà chỉ hớp từng ngụm rượu.

“Người ta không còn gọi tôi là “Tom nữa,” hắn nói. “Bây giờ tôi được biết đến như...”

“Thầy có biết danh hiệu mà người ta gọi em,” cụ Dumbledore nói, vẫn mỉm cười thoải mái. “Nhưng thầy e là đối với thầy, em vẫn luôn là Tom Riddle. Đó là một trong những điều dễ sùng nhất với các ông giáo già. Thầy e rằng họ không bao giờ quên hẳn thuở ban đầu trẻ trung của công việc mà họ đã gánh vác cả đời.”

Cụ nâng ly lên như thể chúc tụng Voldemort, gương mặt hắn vẫn trơ trơ không biểu cảm. Tuy nhiên, Harry cảm thấy không khí trong phòng thay đổi một cách tinh tế: việc cụ Dumbledore từ chối xưng hô bằng cái tên Voldemort tự chọn là sự từ chối việc Voldemort ra điều kiện cho buổi gặp mặt và Harry có thể nói Voldemort cũng hiểu như vậy.

“Tôi ngạc nhiên là ông còn ở lại đây lâu như vậy,” Voldemort nói sau một lúc im lặng. “Tôi luôn luôn không hiểu tại sao một pháp sư như ông lại không bao giờ ước ao rời khỏi trường.”

“À,” cụ Dumbledore nói, vẫn mỉm cười, “đối với một pháp sư như bản thân thầy, thì không có điều gì quan trọng hơn truyền lưu những kỹ năng cổ điển, giúp sức mài giũa những khối óc non nớt. Nếu thầy nhớ đúng, có lần em cũng đã nhìn thấy sức hấp dẫn của nghề giáo.”

“Tôi vẫn còn thấy,” Voldemort nói. “Tôi chỉ không hiểu tại sao ông – người rất thường được Bộ hỏi xin ý kiến và người đã hai lần, tôi nghĩ vậy, được mời ra giữ chức Bộ trưởng...”

“Thực ra thì ba lần, nếu tính đến lần mới đây,” cụ Dumbledore nói. “Nhưng công việc ở Bộ chưa bao giờ cuốn hút thầy như một sự nghiệp. Một điểm nữa mà thầy nghĩ là thầy trò ta giống nhau.”

Voldemort khẽ nghiêng đầu, không mỉm cười và hớp thêm một ngụm rượu. Cụ Dumbledore không phá vỡ sự im lặng lan tỏa giữa hai người trong lúc này, mà, với một vẻ chờ đợi thoải mái, cụ chờ cho Voldemort nói trước.

Một lúc sau hắn nói, “Tôi đã trở về, có lẽ trẻ hơn thời gian giáo sư Dippet mong đợi... nhưng đáng nào thì tôi cũng đã trở về để một lần nữa thỉnh cầu cái điều mà có lần ông nói tôi còn quá trẻ không thể làm được. Tôi đến gặp để thỉnh cầu ông cho phép tôi trở về tòa lâu đài, để dạy. Tôi nghĩ ông ắt biết là tôi đã

trải nhiều và cũng đã làm được nhiều kể từ khi rời khỏi nơi này. Tôi có thể chỉ ra và dạy bảo học sinh của ông những điều mà chúng không thể tiếp thu được từ bất cứ một pháp sư nào khác.”

Cụ Dumbledore cân nhắc nhìn Voldemort qua cái ly rượu của cụ một lúc rồi nói.

“Phải, thầy chắc chắn biết là em đã trải nhiều và làm nhiều kể từ khi em rời trường,” cụ nói nhỏ nhẹ. “Tiếng đồn về việc làm của em đã lan tới trường, Tom à. Thầy phải xin lỗi là thầy chỉ tin chừng một nửa.”

Vẻ mặt Voldemort vẫn dừng dừng khi hắn nói, “Sự vĩ đại gây ra đổ kỵ, đổ kỵ sinh ra hận thù, hận thù đẻ ra dối trá. Ông ắt biết điều này chứ, ông Dumbledore.”

“Em gọi những gì em đã làm là “vĩ đại” à?” Cụ Dumbledore tế nhị nói.

“Đương nhiên, ” Voldemort nói và mắt hắn dường như cháy đỏ lên. “Tôi đã thí nghiệm, tôi đã đẩy những giới hạn của Pháp thuật ra xa hơn, có lẽ, xa hơn mức mà chúng từng đạt tới trước đây...”

“... chỉ một số loại pháp thuật thôi,” cụ Dumbledore nhẹ nhàng sửa sai hắn. “Một số thôi. Còn một số khác, em vẫn còn... xin lỗi em nhé... dốt nát một cách đáng thương.”

Lần đầu tiên, Voldemort mỉm cười. Một nụ cười hiểm độc, mắt long lên, mặt căng ra, trông đáng sợ hơn cả giận dữ.

“Lại lý lẽ cũ mèm,” hắn nói nhỏ. “Nhưng ông Dumbledore à, tôi chưa hề tìm thấy điều gì treant hế giới này chứng minh tuyên ngôn nổi tiếng của ông rằng tình thương yêu mạnh hơn bất cứ loại Pháp thuật nào.”

“Hay tại em tìm kiếm nó không đúng chỗ,” cụ Dumbledore giả thuyết.

“Hừ, vậy thì, còn chỗ nào tốt hơn chỗ này, trường Hogwarts, để tôi bắt đầu lại cuộc tìm kiếm mới?” Voldemort nói. “Ông có cho tôi trở về không? Ông có cho tôi chia sẻ kiến thức của tôi với học sinh của ông không? Tôi giao bản thân tôi và tài năng của tôi cho ông để tùy nghi sử dụng. Tôi là người dưới quyền điều khiển của ông.”

Cụ Dumbledore nhướn đôi mày lên. “Và những người dưới quyền điều khiển của em sẽ ra sao? Điều gì sẽ xảy ra cho những kẻ tự gọi mình là – hoặc được đồn đại là – Tử thần thực tử?”

Harry có thể nói Voldemort đã không ngờ cụ Dumbledore biết đến cái tên gọi đó; Nó nhìn thấy mắt của Voldemort một lần nữa nhá lên tia sáng đỏ và cái lỗ mũi tựa như cái khe nở hênh ra.

Sau một lúc lặng thinh, hắn nói, “Tôi chắc chắn là các bạn tôi sẽ hoạt động được mà không cần tôi.”

“Thầy mừng khi nghe em coi họ là bạn bè,” cụ Dumbledore nói. “Thầy đã có cảm tưởng họ thuộc hàng tồi tệ của em thì đúng hơn.”

“Ông nhầm rồi.” Voldemort nói.

“Vậy nếu tối nay thầy đi tới quán Đầu Heo, thầy sẽ không gặp một nhóm trong đám bạn bè của em – nào là Nott, Rosier, Muldber, Dolohov – đang ngồi đợi em quay trở lại với chúng chứ? Quả là những người bạn tận tụy, cùng em đi xa đến thế trong một đêm tuyết rơi, chỉ để chúc em may mắn trong cố gắng đạt được một chỗ dạy học.”

Chắc chắn là sự hiểu biết tỉ mỉ của cụ Dumbledore về những kẻ cùng đi với Voldemort đã không được hẳn vui vẻ đón nhận; Tuy nhiên, hẳn trả đũa gần như ngay tức thì.

“Ông quả là luôn luôn thông suốt mọi sự, ông Dumbledore à.”

“Ồ không, chỉ cần thân thiết với những người pha rượu ở các quán địa phương thôi,” cụ Dumbledore nhẹ nhàng nói. “Bây giờ, Tom à...”

Cụ Dumbledore đặt cái ly đã cạn rượu của cụ lên bàn và ngồi thẳng lưng trên ghế, mấy đầu ngón tay chụm vào nhau trong một điệu bộ rất đặc biệt.

“Chúng ta hãy thẳng thắn nói với nhau. Tại sao đêm nay em đến đây, với bọn tay sai quanh quẩn, để thỉnh cầu một công việc mà cả thầy và em đều biết là em không muốn làm?”

Voldemort tỏ ra ngạc nhiên một cách lạnh nhạt. “Một công việc mà tôi không muốn làm à? Ngược lại ông Dumbledore à, tôi muốn làm công việc đó lắm.”

“À, em muốn trở lại trường Hogwarts, nhưng em đâu có tha thiết dạy học hơn thuở em mười tám tuổi. Em muốn gì hử, Tom? Tại sao không thử một lần đưa ra lời yêu cầu thẳng thắn?”

Voldemort nhếch mép cười nhạt. “Nếu ông không muốn cho tôi một chỗ dạy...”

“Dĩ nhiên là thầy không cho,” cụ Dumbledore nói. “Và thầy không hề nghĩ em trông mong thầy sẽ cho. Dù sao đi nữa, em đã đến đây, em đã yêu cầu, em ắt hẳn có một mục đích.”

Voldemort đứng dậy. Trông hẳn ít giống Tom Riddle hơn bao giờ hết, mặt hắn dày lên cơn thịnh nộ.

“Đây là lời cuối cùng của ông à?”

“Đúng vậy,” cụ Dumbledore nói, cụ cũng đứng dậy.

“Vậy thì ông và tôi không còn gì để nói với nhau nữa.”

“Đúng, không còn gì,” cụ Dumbledore nói và một nỗi buồn mênh mông lan tỏa trên gương mặt cụ. “Đã qua lâu rồi cái thời thầy có thể làm em sợ bằng cách đốt tú áo của em và buộc em phải bồi thường lại những hành động vô đạo đức của em. Nhưng thầy ước gì thầy có thể, Tom à... Thầy ước gì thầy có thể...”

Trong một giây, Harry suýt hét lên lời cảnh giác không cần thiết: nó chắc chắn là Voldemort thọc tay vào túi áo nắm lấy cây đũa phép; nhưng khoảnh khắc đó qua liền, Voldemort đã quay ra, cánh cửa đang đóng lại và hắn đã đi mất.

Harry cảm thấy bàn tay của cụ Dumbledore lại nắm chặt cánh tay nó và chỉ một giây sau hai thầy trò đã lại đứng hầu như cũng một chỗ trước đó, nhưng không có tuyết đọng trên gờ cửa sổ và bàn tay cụ Dumbledore một lần nữa trông như chết rồi, khô quắt thâm đen.

“Thưa thầy, tại sao?” Harry nói ngay, vừa ngược lên nhìn vào gương mặt cụ Dumbledore. “Tại sao hắn trở về? Thầy có bao giờ tìm ra lý do không?”

“Thầy có những ý nghĩ,” cụ Dumbledore nói, “nhưng chỉ là ý nghĩ thôi.”

“Thưa thầy, ý nghĩ gì ạ?”

“Thầy sẽ nói cho con biết, Harry à, khi con đã lấy được ký ức của giáo sư Slughorn,” cụ Dumbledore nói.

“Khi con có được mảnh cuối cùng của trò chơi lắp hình, thầy hy vọng, mọi thứ sẽ rõ ràng... đối với cả con lẫn thầy.”

Harry vẫn còn sôi sục sự tò mò và mặc dù cụ Dumbledore đã đi ra cửa và mở sẵn cho nó, nó vẫn không chịu đi ngay.

“Thưa thầy, có phải hắn lại muốn dạy môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám không? Hắn không hề nói...”

“À, hắn chắc chắn là muốn dạy môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám,” cụ Dumbledore nói. “Hậu quả của cuộc gặp gỡ vừa rồi đã chứng minh điều đó. Con thấy đó, kể từ khi thầy từ chối thỉnh cầu của Voldemort, chúng ta không bao giờ có thể giữa được một giáo sư dạy môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám lâu hơn một năm.”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Phòng Bất Khả Tri

Harry suy nghĩ nát óc nguyên một tuần lễ sau đó để tìm ra cách thuyết phục được Thầy Slughorn giao bản ký ức thật, nhưng đầu óc nó vẫn chẳng nảy ra cái gì đáng được coi là sáng kiến cả, nên nó đành phải làm cái mà dạo này nó làm hơi thường xuyên mỗi khi không biết phải làm sao, ấy là: nghiền ngẫm cuốn sách Độc dược, hy vọng Hoàng tử nguếch ngoác điều gì đó có ích bên lề sách, như chàng đã làm bao phen trước đó.

“Bồ không kiếm được gì trong đó đâu,” Hermione kiên quyết nói vào một buổi tối chủ nhật.

“Đừng gây sự, Hermione”. Harry nói, “Nếu không nhờ Hoàng tử, giờ đây Ron chẳng còn được ngồi đây đâu.”

“Nó sẽ vẫn còn ngồi đây nếu bồ chịu nghe lời Thầy Snape từ hồi năm thứ nhất,” Hermione sảng giọng nói.

Harry phớt lờ Hermione. Nó vừa tìm được một câu thần chú, (Cắt sâu mãi mãi!), được viết tháu bên dưới một dòng chữ rất đáng ngẫm nghĩ, “Dành cho kẻ thù”. Nó ngứa ngáy muốn thử ngay, nhưng nghĩ tốt nhất là đừng làm trước mặt Hermione. Nó bèn lén xếp góc trang sách để làm dấu.

Tụi nó đang ngồi bên lò sưởi trong phòng sinh hoạt chung; những đứa khác còn thức ddwwdu là đám bạn học năm thứ sáu. Trước đó, khi tụi nó trở về sau bữa ăn tối và trông thấy một thông báo mới trên bảng tin về ngày kiểm tra Độn thổ, đứa nào cũng xông xao hỏi hộc. Những ai đủ mười bảy tuổi trước hay đúng vào ngày kiểm tra đầu tiên, ngày hăm mốt tháng tư, sẽ có thể chọn ghi danh theo học những buổi luyện tập thêm được tổ chức ở làng Hogsmeade (có sự giám sát nghiêm ngặt).

Ron phát hoảng khi đọc thông báo này; nó vẫn chưa biết cách độn thổ và lo sốt vó là nó chưa sẵn sàng để dự kỳ kiểm tra.

Hermione đã độn thổ được hai lần nên hơi tự tin hơn một chút, còn Harry thì bốn tháng nữa mới đủ mười bảy tuổi, nên dù có sẵn sàng hay chưa thì cũng không thể dự thi.

“Nhưng ít ra thì bồ cũng có thể độn thổ!” Ron nói giọng căng thẳng. “Bồ sẽ chẳng gặp khó khăn gì vào tháng bảy tới!”

“Mình chỉ mới làm được một lần,” Harry nhắc Ron; trong buổi học trước nó rất cuội cũng tìm được cách biến mất rồi hiện hình trở lại bên trong cái vòng cầu nó.

Vì đã lãng phí quá nhiều thì giờ giải bày ra miệng nỗi lo lắng về chuyện Độn thổ, nên Ron giờ đây vẫn còn phải khốn khổ làm cho xong bài luận văn khó đọc địa của Thầy Snape, trong khi Harry và Hermione đã xong từ đời tám hoánh. Harry hoàn toàn yên chí sẽ bị điểm thấp bài này bởi vì nó không đồng ý với Thầy Snape về cách thức tốt nhất để khắc phục bọn giám ngục, nhưng nó cóc cần: bây giờ đối với nó ký ức cuat Thầy Slughorn mới là điều quan trọng nhất.

“mình nói cho bồ biết nhé, cái gã Hoàng tử ngu xuẩn đó sẽ không thể giúp được gì bồ trong chuyện này đâu, Harry!” Hermione nói, giọng to hơn. “Chỉ có một cách ép buộc người ta làm điều bồ muốn, ấy là ếm bùa Độc đoán, mà chuyện đó thì bất hợp pháp...”

“Ừ, biết rồi, khổ lắm, cảm ơn.” Harry nói, không rời mắt khỏi cuốn sách. “Chính vì vậy mà mình đang kiếm cách khác, một độc dược hay thần chú nào đó...”

“Bồ đang đi trật hướng rồi,” Hermione nói. “Thầy Dum nói là chỉ có bồ mới lấy được ký ức đó. Điều đó tức có nghĩa là bồ có thể thuyết phục Thầy Slughorn bằng một cách mà những người khác không thể làm được. Cách đó nhất định không phải là lén bỏ thuốc mê cho thầy, vì ai cũng có thể làm việc đó...”

“Từ “tham chiến” đánh vần như thế nào nhỉ?” Ron vừa nói vừa lắc mạnh cây viết lông ngỗng vừa trợn mắt nhìn tờ giấy da của nó. “Đâu phải T-H-U-M...”

“Không, trật rồi,” Hermione nói, kéo bài luận văn của Ron về phía mình. “Và từ “điểm” cũng không phải bắt đầu bằng L-I-M... Bồ đang dùng loại viết gì vậy?”

“Một trong những cây viết Tự-kiểm-tra-chính-tả của anh Fred và George, nhưng mình nghĩ có lẽ bùa hết linh rồi.”

“Ừ, chắc vậy,” Hermione nói, chỉ vào cái đề bài luận văn của Ron, “bởi vì đề bài thầy ra cho tụi mình là cách ứng phó với bọn giám ngục, chứ không phải bọn Dám-đục và mình cũng không nhớ là bồ có khi nào đổi tên thành ra “Roonil Wazlib” không.”

“Đâu có!” Ron nói, kinh hoàng trợn mắt ngó tờ giấy da. “Đừng có nói là mình phải viết lại hết cả bài quỉ sứ này nghen!”

“Không sao, tụi mình có thể sửa lại,” Hermione nói, kéo bài luận văn về phía cô bé và rút cây đũa phép ra.

“Mình thương bồ quá, Hermione,” Ron nói, ngồi thừ xuống ghế, mệt mỏi dụi mắt. Hermione hơi ửng hồng nhưng chỉ nói, “Đừng có để cho Lavender nghe bồ nói vậy.”

“Không,” Ron nói với hai bàn tay của nó. “Hay là mình cứ để cho cô ta nghe, may ra cô ta cho mình de.”

“Tại sao bồ không cho cô ta de nếu bồ muốn gnhir chơi?” Harry hỏi.

“Bồ chưa từng bỏ rơi ai, đúng không?” Ron nói. “Bồ với Cho chỉ...”

“Ừ, đại khái là chia tay thôi,” Harry nói.

“Ước gì mình với Lavender cũng chia tay,” Ron rầu rĩ nói và ngắm Hermione lặng lẽ gõ đầu cây đũa phép của cô bé lên từng chữ trật chính tả để những chữ này tự sửa cho đúng trên trang giấy. “Nhưng mình càng gợi ý chia tay thì cô ta lại càng bám chặt hơn. Chẳng khác gì mình bị bồ bịch với một con bạch tuộc khổng lồ.”

Hai mươi phút sau, Hermione đưa trả lại bài luận văn của Ron và nói, “Xong.”

“cám ơn vô cùng,” Ron nói. “Mình có thể mượn cây viết của bồ để làm nốt phần kết luận không?”

Cho tới lúc ấy Harry vẫn chưa tìm thấy cái gì xài được trong những ghi chép của Hoàng tử Lai, nó bèn ngược nhìn quanh và nhận thấy chỉ còn ba đũa nó trong phòng sinh hoạt chung; Seamus vừa mới đi về phòng ngủ, sau khi nguyên rửa Thầy Snape và bài luận văn thầy cho. Những aam thanh duy nhất còn vang lên là tiếng lửa reo tí tách trong lò sưởi và tiếng Ron hí hoáy viết ddaonj văn cuối cùng về bọn giám ngục bằng cây viết lông ngỗng của Hermione. Harry vừa gấp lại cuốn sách của Hoàng tử Lai, còn đang ngáp thì...

Cạch!

Hermione vượt miệng một tiếng rú nho nhỏ; Ron làm văng mực khắp bài luận văn mới ráo mực của nó và Harry kêu lên,

“KreacHermione!”

Con gia tinh cúi gập mình lại và hầu chuyện với mấy ngón chân xương xẩu của nó.

“Chủ nhân nói người muốn nghe báo cáo thường xuyên về những gì cậu malfoy đang làm, cho nên KreacHermione đến đây...”

Cạch!

Dobby xuất hiện bên cạnh KreacHermione, đội lệch cái nón bình tích. “Thưa cậu Harry Potter, Dobby cũng có giúp đỡ!” Con gia tinh thứ hai léo nhéo nói, vừa liếc cho KreacHermione một ánh mắt bức bối. “Và KreacHermione nên nói cho Dobby biết khi nào hần đến gặp Harry Potter để hai bên cùng làm bản

tường trình!”

“Cái gì đây?” Hermione hỏi, vẫn còn kinh ngạc về sự xuất hiện thành công của hai con gia tinh. “Chuyện gì vậy, Harry?”

Harry ngần ngừ trước khi trả lời, bởi vì nó chưa nói với Hermione về việc sai Kreacher và Dobby theo đuôi Malfoy; gia tinh luôn luôn là một đề tài nhạy cảm đối với Hermione.

“À... chúng theo dõi Malfoy giúp mình,” nó nói.

“Cả ngày và đêm,” Kreacher và Dobby gật đầu.

“Thưa cậu Harry Potter, Dobby đã không ngủ cả một tuần lễ!” Dobby tự hào nói, vừa lắc lư tại chỗ. Hermione có vẻ phần nộ.

“Bạn không hề ngủ sao, Dobby? Nhưng mà, Harry, chắc chắn bồ đâu có biểu bạn ấy dừng...”

“Không, dĩ nhiên mình không hề,” Harry nói nhanh. “Dobby, bạn cứ ngủ, nhé? Nhưng có ai phát hiện được điều gì không?” Nó hấp tấp hỏi thêm trước khi Hermione có thể can thiệp một lần nữa.

“Cậu Malfoy di chuyển với dáng vẻ quý phái xứng đáng dòng dõi thuần huyết,” Kreacher và Dobby khào khào nói ngay. “Nét mặt của cậu ấy gợi nhớ đến vẻ tao nhã của nữ chủ nhân và phong thái của cậu ấy là...”

“Draco Malfoy là một thằng bé hư hỏng!” Dobby ré lên giận dữ. “Một thằng bé hư hỏng đã... đã...” Toàn thân Dobby run lên, từ cái quai bình tích đội trên đầu cho tới đầu ngón chân mang vớ và nó chạy ào tới bên lò sưởi, như thể sắp nhào đầu vô đó. Chuyện này không đến nỗi bất ngờ đối với Harry, nó vội ôm ngang hông con gia tinh và giữ thật chặt. Dobby vùng vẫy vài giây rồi rũ ra.

“Cám ơn cậu Harry Potter,” con gia tinh thở hổn hển. “Dobby vẫn còn cảm thấy khổ sở khi nói xấu chủ nhân cũ.”

Harry thả nó ra; Dobby sửa cái bình tích cho ngay lại và đồng dục nói với Kreacher và Dobby, “Nhưng Kreacher và Dobby nên biết là Draco Malfoy không phải là một chủ nhân tốt của một gia tinh!”

“Ừ, tụi này không cần nghe chuyện mi phải lòng Malfoy,” Harry bảo Kreacher và Dobby. “Chúng ta cứ đốt giai đoạn đi nhanh tới chỗ hầy đang thực sự làm gì.”

Kreacher và Dobby lại cúi gập xuống, rồi nói. “Cậu Malfoy ăn trong Đại sảnh đường, cậu ngủ trong phòng ngủ ở tầng hầm, cậu học trong những lớp khác nhau...”

Harry ngắt lời Kreacher và Dobby, “Dobby, bạn nói tôi nghe đi. Hầy có đi tới chỗ nào mà lẽ ra hầy không nên đến không?”

“Thưa cậu Harry Potter,” Dobby nói eo éo, hai con mắt tròn to tổ bố của nó lấp lánh ánh lửa, “Dobby không thể phát hiện thẳng nhãi Malfoy vi phạm nội qui, nhưng hắc rất giỏi che giấu hành tung. Hắc đã đi lên lầu bảy rất thường xuyên với những học sinh khác nhau, mấy đứa đó canh gác cho nó khi nó đi vô...”

“Phòng theo yêu cầu!” Harry nói, vừa tự đập mạnh cuốn Bào chế thuốc cao cấp lên trán.

Hermione và Ron trở mắt nhìn Harry.

“Đó là nơi nó đã trốn vô! Đó là nơi nó đang làm... làm cái gì đó mà nó đang làm! Và mình cá chắc đó là lý do nó biến mất trên tấm bản đồ... Thử suy nghĩ xem. Mình chưa hề thấy Phòng theo yêu cầu hiện trên bản đồ!”

“Có lẽ những tay Đạo tặc không hề biết có căn phòng đó,” Ron nói.

“Mình nghĩ đó là một khía cạnh huyền ảo của căn phòng.” Hermione nói. “Nếu bồ cần nó đừng hiển thị trên bản đồ thì nó sẽ không hiển thị.”

“Dobby, bạn có tìm cách vô được trong đó để coi Malfoy làm gì không?” Harry sốt ruột hỏi.

“Không, thưa cậu Harry Potter, không thể được,” Dobby nói.

“Được, làm được chứ,” Harry nói ngay. “Malfoy đã đột nhập được Tổng hành dinh của tụi mình ở đó vào năm ngoái, thì mình cũng sẽ có thể lên vô đó để do thám nó, không hề gì cả.”

“Nhưng mình không nghĩ bồ sẽ làm được, Harry à,” Hermione nói chậm rãi. “Kỳ đó Malfoy biết chính xác cách sử dụng căn phòng, chắc vậy, bởi vì con nhỏ Marietta đã ba hoa tiết lộ. Hắc yêu cầu căn phòng trở thành Tổng hành dinh ĐQD, thế là căn phòng hiện ra. Nhưng bây giờ bồ không biết căn phòng trở thành cái gì khi Malfoy đi vào đó, thì bồ không thể biết phải yêu cầu nó biến thành cái gì.”

“Sẽ có cách giải quyết được điều đó,” Harry nói đại. “Dobby, mi đã làm xuất sắc.”

“KreacHermione cũng giỏi nữa,” Hermione tử tế nói; nhưng KreacHermione đã chẳng tỏ vẻ biết ơn tí tẹo nào thì chớ, lại trợn tròn hai con mắt đỏ ké tổ tường lên và gầm gừ với cái trần nhà, “Con Máu Bùn nói chuyện với KreacHermione, KreacHermione sẽ làm bộ không nghe gì hết...”

“Cút đi!” Harry nạt nó và KreacHermione cúi gập người chào lần cuối rồi độn thổ mất tiêu. “Bạn cũng nên về và ráng ngủ một chút, Dobby à.”

“Thưa cậu Harry Potter, cảm ơn cậu!” Dobby vui vẻ ré lên và nó cũng biến mất.

“Hay biết chừng nào!” Harry phấn khởi nói, khi quay qua Ron và Hermione ngay lúc căn phòng không còn bóng gia tinh nữa. “Chúng ta đã biết được Malfoy đi đâu! Bây giờ chúng ta đã bắt giò được nó rồi!”

“Ừ, hay lắm,” Ron ủ rũ nói, nó đang cố gắng chùi đám mực chèm nhẹp trên cái mà mới đây là một bài luận văn gần xong. Hermione lại kéo bài luận về phía cô bé và bắt đầu dùng cây đũa phép rút mực ra khỏi tờ giấy da.

“Nhưng còn cái chuyện nó đi lên trên đó với những học sinh khác nhau nghĩa là sao?” Hermione nói. “Có bao nhiêu đứa trong cái đám ấy? Bờ không nghĩ là nó để cho quá nhiều đứa biết chuyện nó đang làm chứ?”

“Ừ, chuyện đó lạ thật,” Harry nói, cau mày lại. “Mình nghe nó bảo thằng Crabbe là chuyện nó đang làm không mắc mớ gì đến thằng Crabbe cả... vậy thì nó nói gì với cả những... những...” giọng Harry nhỏ dần đi; nó nhìn trừng trừng vào ngọn lửa. “Quý thần ơi, sao mà mình ngu quá mạng,” nó nói nhỏ. “Quá rõ ràng, chứ còn gì nữa? Dưới tầng hầm có cả một thùng khổng lồ thuốc đó... Trong suốt buổi học đó bất cứ lúc nào nó cũng có thể thuổng một mớ...”

“Thuổng cái gì?” Ron hỏi.

“Đa quả dịch. Nó đã ăn cắp một mớ Đa quả dịch mà Thầy Slughorn cho tụi mình xem trong bữa học Độc dược đầu tiên... Không thể có nhiều học sinh khác nhau đứng canh cho Malfoy... Chỉ có Crabbe và Goyle như mọi khi... Ừ, tất cả đều khớp!” Harry nói, rồi đứng bật dậy và bắt đầu đi qua đi lại phía trước lò sưởi. “Hai đứa đó ngu vừa đủ để làm những gì Malfoy sai bảo dù cho nó không thèm nói cho chúng biết nó đang làm gì, nhưng nó không muốn hai đứa kia bị bắt gặp thập thò bên ngoài Phòng theo yêu cầu, vậy là nó bắt chúng uống Đa quả dịch để cho giống người khác... Hai đứa con gái mà mình thấy đi cùng với nó cái bữa nó bỏ xem trận Quid... hì hì! Chính là Crabbe và Goyle!”

“Có phải bồ cũng định nói,” Hermione nói bằng giọng cố im đi, “là cô bé mà mình sửa giùm cái cân...?”

“Đúng, dĩ nhiên!” Harry nói to, vừa nhìn Hermione chòng chọc. “Dĩ nhiên rồi! Malfoy ắt hẳn đang ở bên trong căn phòng lúc đó, cho nên cô bé đó – mà mình đang nói về cái gì vậy? – thằng ấy làm rớt cái cân để báo cho Malfoy đừng đi ra, bởi vì có người đang ở đó! Và con bé làm rớt chai nòng nọc nữa! Tụi mình đã đi ngang qua nó bao nhiêu phen mà không nhận ra!”

“Nó bắt Crabbe và Goyle biến hình thành con gái à?” Ron cười hô hố. “Quý thần ơi... hèn gì trông hai đứa nó dạo này chẳng được vui vẻ cho lắm. Mình ngạc nhiên là hai đứa nó không biếu Malfoy cút xéo cho rồi.”

“Chà, tụi nó không dám đâu. Dám không nào, nếu nó chia cho tụi kia coi Dấu hiệu hắc ám của nó?” Harry nói.

“Hừm... cái Dấu hiệu hắc ám đó ai biết có tồn tại hay không,” Hermione ngờ vực nói, vừa cuộn tròn bài luận văn đã ráo mực của Ron lại trước khi có thêm chuyện gì làm bài văn khốn đốn thêm, rồi đưa cho Ron.

“Rồi sẽ thấy,” Harry nói một cách tin tưởng.

“Ừ, rồi sẽ thấy,” Hermione nói, vừa đứng lên và vươn vai. “Nhưng mà, Harry à, nghe đây trước khi bỏ mất hết bình tĩnh. Mình vẫn nghĩ là bồ sẽ không thể vô được Phòng theo yêu cầu nếu trước tiên không biết cái gì ở trong đó. Và mình cũng nghĩ là bồ không nên quên...” cô nàng khoác cái túi xách lên vai và nhìn nó một cách nghiêm trang, “rằng điều mà bồ nên tập trung vào là lấy cho được cái ký ức của Thầy Slughorn. Ngủ ngon nhé.”

Harry nhìn cô nàng bỏ đi, hơi quạu. Khi cánh cửa lên phòng ngủ nữ sinh đã được đóng lại sau lưng Hermione, Harry quay lại nói với Ron. “bồ nghĩ sao?”

“Ước gì mình có thể độn thổ giống một con gia tinh,” Ron nói, vẫn đắm đắm nhìn vào chỗ mà Dobby vừa biến mất. “Mình sẽ cầm chắc trong tay kỳ thi độn thổ.”

Đêm đó Harry ngủ không yên giấc. Nó nằm thao thức trong một khoảng thời gian mà nó cảm giác là mấy tiếng đồng hồ, lòng cứ thắc mắc hoài là Malfoy đang sử dụng Phòng theo yêu cầu như thế nào và nó, Harry, nó sẽ thấy gì khi đi vào đó ngày hôm sau, bởi vì Hermione có nói gì đi nữa, Harry vẫn tin chắc là nếu Malfoy đã có thể thấy Tổng hành dinh của ĐQD, thì nó cũng sẽ có thể thấy được cái gì đó của Malfoy. Đó có thể là cái gì nhỉ? Một địa điểm hội họp? Một chỗ để lẩn trốn? Một kho chứa đồ? Một xưởng chế tạo? Đầu óc Harry làm việc căng thẳng và cuối cùng khi nó lăn ra ngủ, những giấc chiêm bao của nó cứ bị gián đoạn và xáo trộn bởi hình ảnh của Malfoy, thằng này biến ra Thầy Slughorn, rồi Thầy Slughorn lại biến thành Thầy Snape...

Vào bữa điểm tâm sáng hôm sau, Harry ở trong trạng thái chờ đợi bồn chồn; nó có một tiết trống trước buổi học Phòng chống nghệ thuật hắc ám và nó quyết định dành tiết trống này để tìm cách vào Phòng theo yêu cầu. Hermione cahnwgr tỏ ra chút hứng thú gì cái kế hoạch đột nhập mà nó thì thầm với cô bé, điều này khiến nó quạu hết sức, bởi vì nó nghĩ Hermione đã có thể giúp ddwwocj nhiều nếu cô bé muốn giúp.

” này, “ nó nói khề trong lúc chồm tới trước và đặt một bàn tay lên tờ Nhật báo Tiên Tri mà Hermione vừa gỡ ra khỏi chân một bưu cú, để không cho cô bé mở tờ báo ra che kín mặt. “Mình không hề quên vụ Thầy Slughorn, nhưng mình chẳng có một chút gợi ý nào về cách lấy được cái ký ức của thầy, vậy tại sao trong khi chờ bộ não của mình nảy ra sáng kiến gì đó, mình không thử tìm hiểu xem Malfoy đang làm gì?”

“Mình đã nói với bồ rồi, bồ cần phải thuyết phục Thầy Slughorn,” Hermione nói. “Chuyện đó không thể đánh lừa hay trù ếm thầy mà đạt được, chứ nếu không thì thầy Dum đã có thể làm như vậy trong một giây là xong. Thay vì làm chuyện tào lao bên ngoài căn Phòng theo yêu cầu...” cô nàng giật tờ Nhật báo Tiên Tri ra khỏi bàn tay Harry và mở ra nhìn vào trang nhất, “... bồ nên đi tìm Thầy Slughorn và thử làm động lòng nhân hậu của thầy.

” Có ai mà tui mình biết...?” Ron hỏi, trong khi Hermione liếc qua các dòng tít.

“Có!” Hermione nói, khiến cả Harry và Ron mắc nghẹn lúc đang ăn món điểm tâm. “Nhưng không sao, lão không chết... Đó là lão Mundungus, lão bị bắt và tống vô nhà ngục Azkaban! Chuyện gì đó liên quan đến hiện thân thành một m binh trong lúc trộm cắp có âm mưu và một người nào đó tên là Octavius Pepper đã biến mất. Ôi, thật là kinh khủng, một thằng bé chín tuổi đã bị bắt vì đã tìm cách giết cha mẹ nó, họ cho là thằng bé bị ếm bùa Độc đoán.”

Tụi nó ăn cho xong bữa điểm tâm trong im lặng. Hermione đi ngay đến lớp Cổ tự Runes; Ron đi về phòng sinh hoạt chung, ở đó nó tiếp tục làm nốt phần kết luận cho bài luận văn về bọn giám ngục nộ Thầy Snape và Harry thì đi tới hành lang trong tầng bảy và đoạn nối dài của bức tường đối diện tấm thảm thêu của Barnabas xứ Barmy dạy bọn quỷ khổng lồ múa ba lê.

Khi đã tìm được một hành lang trống vắng rồi, Harry trùm tấm Áo khoác tàng hình lên, nhưng nó cũng chẳng cần bận tâm mà chi. Lúc tới nơi, nó thấy nơi đó vắng ngắt. Harry không chắc khả năng nó vô được căn phòng đó sẽ dễ dàng hơn lúc Malfoy đang ở trong hay đang ở ngoài, nhưng ít nhất thì cố gắng lần đầu của nó cũng không bị sự có mặt của Grabbe hay Goyle dưới lớp một con bé mười một tuổi làm cho phức tạp thêm.

Nó nhắm mắt lại khi đi đến gần chỗ giấu cánh cửa vào Phòng theo yêu cầu. Nó biết nó phải làm gì; Năm ngoái nó đã rất thành công về chuyện này. Tập trung tất cả sức lực, nó nghĩ, “Tôi cần việc mà Malfoy đang làm trong này... Tôi cần thấy cái việc mà Malfoy đang làm trong này.. Tôi cần thấy cái việc mà Malfoy đang làm trong này...”

Nó đã đi ngang qua cánh cửa ba lần; rồi, tim đánh thình thình vì hồi hộp, nó mở mắt ra và nhìn thẳng trước mặt, nhưng nó vẫn chỉ thấy phần nối dài của bức tường trơn tru. Nó bước tới trước và đẩy thử. Bức tường đá vẫn kiên cố và không nhượng bộ.

“Được thôi,” Harry nói to. “Được thôi... Mình đã nghĩ trật...” Nó ngẫm nghĩ một lúc rồi lại bắt đầu bước, mắt nhắm, hết sức tập trung tư tưởng.

“Tôi cần thấy được chỗ mà Malfoy cứ bí mật lui tới... Tôi cần thấy được chỗ mà Malfoy cứ bí mật lui tới... Tôi cần thấy được chỗ mà Malfoy cứ bí mật lui tới...” Sau ba lần đi qua, nó mở mắt ra háo hức hy vọng.

Chẳng có cửa nẻo gì cả.

“Ôi, hiện ra đi mà,” nó quạu quọ nói với bức tường. “Chỉ thị quá rõ ràng rồi còn gì. Được rồi.” Nó suy nghĩ muốn bế óc thêm nhiều phút nữa trước khi tiếp tục sai bước một lần nữa.

“Tôi cần căn phòng trở thành cái chỗ đã trở thành chỗ cho Draco Malfoy...”

Khi đi xong ba vòng, nó không mở mắt ra ngay tức thì; nó ráng hết sức lắng nghe thiệt kỹ, như thể nó có

thể nghe tiếng cánh cửa vụt hiện ra. Nhưng mà, nó chẳng nghe được gì cả, ngoại trừ tiếng chim hót xa ca ở ngoài sân. Nó mwor mắt ra.

Chẳng có cửa nẻo gì cả.

Harry chửi thề. Ai đó rú lên. Nó ngoảnh lại thì thấy một đám học sinh năm thứ nhất đang chạy vòng trở lại góc tường, có vẻ như tụi nhóc tường đầu vừa gặp phải một con ma chửi bậy đặc biệt.

Harry cố thử mọi biến thể của câu “Tôi cần thấy việc mà Draco Malfoy đang làm bên trong căn phòng,” mà nó có thể nghĩ ra trong suốt một tiếng đồng hồ, cuối giờ nó đành phải thừa nhận là Hermione có lẽ có lý: căn phòng đơn giản là khoong chịu mở ra cho nó. Nản chí và bức bối, nó bỏ đi đến lớp học Phòng chống nghệ thuật hắc ám, vừa đi vừa kéo tấm Áo khoác tàng hình ra khỏi người và nhét vô túi xách.

“Potter, trở lại trẻ nữa,” Thầy Snape lạnh lùng nói, khi Harry vội vã đi vào căn phòng học được chiếu sáng bằng ánh nến. “Trừ nhà Gryffindor mwoif điểm.” Harry cau có nhìn Thầy Snape khi quăng mình ngồi xuống bên cạnh Ron. Một nửa lớp học vẫn còn đang đứng, vừa lấy sách vở ra vừa bày biện đồ đạc của chúng; nó đâu có trẻ nải gì hơn mấy đứa khác hề.

“Trước khi chúng ta bắt đầu, ta muốn các trò nộp bài luận văn về Giám ngục,” thầy Snape nói, vừa vẩy đại cây đũa phép, khiến cho hai mươi lăm cuộn giấy da bay vèo lên không trung rồi đáp xuống thành một xấp ngay ngắn trên bàn thầy. “Và ta hy vọng giùm các trò là những bài này sẽ khá hơn cái mớ vớ vẩn về phản kháng lại lời Nguyên Độc đoán mà ta đã phải chịu đựng. Bây giờ, phiền tất cả các trò mở sách tới trang... Cái gì đấy, cậu Finnigan?”

“Thưa thầy,” Seamus nói, “Con đang thắc mắc, làm sao người ta phân biệt được một m binh và một con ma? Bởi vì trên báo Tiên tri có đăng cái gì đó về một m binh...”

“Không, không phân biệt được,” Thầy Snape nói với giọng chán ngán.

“Nhưng thưa thầy, con nghe người ta nói...”

“Nếu cậu thực sự đọc bài báo vừa nói đến, cậu Finnigan à, cậu sẽ biết rằng kẻ bị gọi là m binh đó chẳng qua là một tên trộm hôi hám bẻm mép có tên là Mundungus Fletcher.”

“Mình tin là thầy Snape và lão Mundungus cùng một phe,” Harry thì thầm với Ron và Hermione. “Chứ không thì ông ấy đâu có bức mình chuyện lão Mundungus để bị tóm...”

“Nhưng Potter dường như có khối chuyện để nói về đề tài này,” Thầy Snape nói, thỉnh thoảng chỉ về phía cuối lớp, đôi mắt đen của thầy nhìn chăm chăm vào Harry. “Chúng ta hãy hỏi Potter làm thế nào chúng ta phân biệt được một m binh với một con ma.”

Cả lớp ngoảnh lại nhìn Harry, nó vội vàng cố nhwos lại những gì thầy Dum đã nói với nó trong cái đêm

hai thầy trò đi thăm Thầy Slughorn. “Ồ... Dạ... ma thì trong suốt...” nó nói.

“À, giỏi lắm,” Thầy Snape ngắt lời nó, môi thầy cong lên. “Đúng vậy, thật dễ thấy là gần sau năm trời học tập Pháp thuật kể như uống công đối với trò, Potter à. “Ma thì trong suốt.””

Pansy Parkinson bật ra tiếng cười hí hí chói tai. Nhiều đứa khác cũng cười khi. Harry hít sâu vào và tiếp tục bình tĩnh nói cho dù ruột gan nó đang sôi lên. “Dạ, ma thì trong suốt, nhưng m binh là những xác chết, thưa thầy đúng không ạ? Do vậy chúng rắn chắc...”

“Một đứa con nít năm tuổi cũng có thể nói được như vậy,” Thầy Snape châm chọc. “m binh là một cái xác chết đã bị thần chú của một pháp sư Hắc ám kích thích cho hoạt động trở lại. Nó không sống lại, nó chỉ được dùng như một con rối hành động theo mệnh lệnh của pháp sư đó. Một con ma, ta tin rằng tất cả các trò lúc này đã biết, đó là dấu vết còn lại của một linh hồn đã rời khỏi thế gian và dĩ nhiên, như Potter đã khôn ngoan nói cho chúng ta biết, ma thì trong suốt.”

“Dạ, điều Harry nói hết sức giúp ích cho tụi con phân biệt được hai thứ đó!” Ron nói. “Khi tụi con giáp mặt một m binh trong một hẻm tối, tụi con sẽ nhìn kỹ coi nó có rắn chă không, chưa tụi con đâu có thể hỏi, “Xin lỗi, mi có phải là dấu vết của một linh hồn vừa rời khỏi thế gian không?””

Một trận cười rộ lên, nhưng bị ánh mắt của thầy Snape dập tắt ngay.

“Trừ nhà Gryffindor mười điểm nữa,” Thầy Snape nói. “Ta không trông mong nơi trò điều gì rắc rối hơn, Ronald Weasley ạ, một chàng trai rắn chắc đến nỗi không thể nào độn thổ ddwwocj hai phân trong phòng.”

“Đừng,” Hermione thì thầm, túm lấy cánh tay Harry khi nó tức giận mở miệng toan nói. “Chẳng ích lợi gì đâu, bồ sẽ bị cấm túc một phen nữa cho coi, bỏ qua đi!”

“Bây giờ các trò mở sách đến trang hai trăm mười ba,” Thầy Snape nói, hơi khùng khỉnh, “và đọc hai đoạn đầu về Lời nguyên hành hạ.”

Rộn rất ơ thờ trong suốt buổi học. Khi chuông reo hết giờ, Lavender bắt kịp Ron và Harry (Hermione bí mật tan biến khỏi tầm nhìn khi thấy Lavender tới gần) và chửi rủa Thầy Snape không tiếc lời về chuyện thầy châm chọc chuyện độn thổ của Ron, nhưng điều đó dường như chỉ khiến Ron thêm quạu và nó rầy cô nàng ra bằng cách rẽ vô nhà vệ sinh nam với Harry.

“Nhưng mà Thầy Snape nói đúng, chứ gì nữa?” Ron nói sau khi dăm dăm nhìn vào cái gương bể chường một hai phút. “Mình không biết có đáng cho mình đi thi không. Mình không thể nào hiểu nổi cách độn thổ.”

“Bồ có lẽ chỉ cần học thêm những buổi phụ đạo thực hành ở Hogsmeade để coi bồ làm được tới đâu,” Harry nói một cách phải chăng. “Dù sao thì thực hành ở Hogsmeade cũng thú vị hơn là trong một cái vòng ngu xuẩn. Nếu đến lúc đó mà bồ vẫn không... bồ biết đấy... giỏi như bồ mong muốn, thì bồ có thể xin hoãn

kỳ thi, đợi đến mùa hè cũng thi với mình luôn thể... Ê Myrtle, đây là nhà vệ sinh nam mà!”

Bóng ma của một cô gái vừa hiện lên từ một cái bồn cầu trong một buồng cầu tiêu phía sau lưng tụi nó và bây giờ đang lơ lửng trôi giữa không trung, ngó chòng chọc xuống tụi nó qua đôi mắt kiếng dày cui.

“Ôi,” con ma rầu rĩ nói. “Thì ra là hai anh.”

“Chứ chị tưởng là ai ?” Ron nói, vừa nhìn con ma trong gương.

“Không ai hết,” Myrtle nói, dăm chiêu nặn một cái mụn dưới cằm. “Anh ấy nói sẽ trở lại đây gặp em, nhưng rồi anh nói anh ghé vô và cũng thăm em...” con ma nhìn kỹ Harry, “...mà em thì không được gặp anh bao nhiêu tháng trời rồi. Em đã hiểu rằng đừng nên trông mong gì ở tụi con trai.”

“Tôi tưởng chị ở trong nhà vệ sinh nữ chứ ?” Harry nói, nó đã cẩn thận tránh xa chỗ đó mấy năm trời nay.

“Thì em ở đó,” con ma nói, kèm theo một cái nhún vai hờn dỗi nhẹ nhẹ, “Nhưng như vậy đâu có nghĩa là em không thể đến thăm những chỗ khác. Có lần em đã ghé thăm anh ở buồng vệ sinh của anh, còn nhớ không?”

“Rất rõ,” Harry nói.

“Nhưng em nghĩ anh ấy thích em,” con ma than thở. “Có lẽ nếu hai anh đi ra thì anh ấy sẽ quay trở lại. Tụi này có nhiều điểm chung lắm. Em chắc anh ấy cũng cảm thấy như vậy.”

Và con ma nhìn ra phía cửa tràn trề hy vọng.

“Khi chị nói tụi chị có nhiều điểm chung,” Ron nói, lúc này giọng nó nghe có vẻ vui, “có phải ý chị nói là anh ta cũng ở trong cái ống con hình chữ S dưới bồn cầu ?”

“Không,” Myrtle bướng bỉnh cãi lại, giọng của nó vang to trong buồng vệ sinh lát gạch cũ. “Ý em nói là anh ấy nhạy cảm, cũng bị người ta ức hiếp và anh ấy cũng cảm thấy cô đơn, cũng không có ai để tâm tình, anh ấy cũng không sợ bộc lộ tình cảm và anh ấy cũng khóc nữa!”

“Có một nam sinh khóc ở đây hả ?” Harry tò mò hỏi. “Một thằng bé à ?”

“Bỏ qua đi!” Myrtle nói, hai con mắt nhỏ xíu tèm lem của nó ngó chăm chăm Ron, anh chàng rõ ràng đang nhe răng cười. “Em đã hứa với anh ấy là em sẽ không nói với ai hết, em sẽ đem theo bí mật của anh ấy xuống...”

“...xuống mồ hả, chắc là không há ?” Ron nói kèm tiếng khịt mũi. “Xuống cống thì có thể.”

Myrtle hú lên một tiếng giận điên lên được rồi lặn trở vô cái bồn cầu, khiến nước tràn ra miệng bồn

chạy xuống sàn. Myrtle khốn khổ dường như khiến Ron vui lại.

“Bồ nói đúng,” nó nói, vừa lắc cái túi xách lên vai, “Mình sẽ học thêm những buổi thực hành phụ đạo ở làng Hogsmeade trước khi quyết định thi hay không.”

Vậy là cuối tuần sau đó Ron đi học cùng Hermione và những học sinh năm thứ sáu khác, những đứa đủ mười bảy tuổi để dự kỳ thi sắp diễn ra trong nửa tháng tới. Harry cảm thấy hơi ganh tị khi nhìn tụi nó chuẩn bị đi vô làng; nó bỏ lỡ dịp đi xuống làng, mà hôm đó lại là một ngày xuân đặc biệt đẹp trời, một trong những ngày bầu trời quang đãng mà lâu lắm rồi tụi nó mới được nhìn thấy. Tuy nhiên, nó đã quyết định dùng thời gian này để cố gắng một lần nữa tấn công Phòng theo yêu cầu.

Khi nó thổ lộ kế hoạch này với Ron và Hermione ở tiền sảnh, Hermione nói, “Bồ sẽ làm tốt hơn nếu bồ đi thẳng tới văn phòng của Thầy Slughorn và tìm cách lấy cái ký ỨC.”

“Mình đã và đang cố gắng !” Harry nói gay gắt, mà điều đó hoàn toàn đúng. Nó đã cố tình nấn ná lại sau mọi buổi học Độc dược của tuần qua để ddwwocj một mình trò chuyện với thầy, nhưng bậc thầy Độc dược luôn luôn rời khỏi căn hầm nhanh đến nỗi Harry không thể nào bắt được thầy. Đã hai lần Harry đi tới văn phòng thầy và gõ cửa, nhưng không nhận được hồi âm nào, mặc dù trong lần thứ hai nó chắc chắn có nghe được âm thanh của một cái máy hát cũ bị đột ngột hãm lại.

“Thầy không muốn nói chuyện với mình mà Hermione! Thầy có thể đoán ra mình đang cố gắng gặp riêng thầy một lần nữa và thầy sẽ không để chuyện đó xảy ra !”

“Thì bồ vẫn phải đeo đuổi công việc đó, đúng không ?”

Thầy Filch đang dùng cái Phép dò bí mật chọc chọc thúc thúc như mọi khi, hàng người ngăn ngụt đang sắp hàng chờ lọt qua sự kiểm tra của thầy Filch nhích tới trước vài bwocs và Harry không trả lời, để phòng trường hợp bị thầy giám thị nghe lóm. Nó cầu chúc cho cả Ron lẫn Hermione được may mắn, rồi quay lại, trèo lên lại mấy bậc cầu thang đá và bất kể Hermione nói gì đi nữa, nó vẫn quyết tâm dành trọn một hay hai tiếng đồng hồ cho Phòng theo yêu cầu.

Khi đã đi khuất tiền sảnh, Harry rút tấm Bản đồ đạo tặc và tấm Áo khoác tàng hình ra khỏi túi xách. Sau khi che giấu bản thân mình rồi, nó gõ lên tấm bản đồ, miệng lầm rầm, “tôi trang trọng thề là tôi đang mưu toan chuyện không ra gì,” và cẩn thận rà tấm bản đồ.

Vì lúc đó là sáng chủ nhật, hầu hết học sinh đều ở trong những phòng sinh hoạt chung của các nhà khác nhau, học sinh nhà Gryffindor thì ở trên một cái tháp, học sinh nhà Ravenclaw ở trên một cái tháp khác, học sinh nhà SlytHermionein thì ở trong một hầm ngục và học sinh nhà Hufflepuff thì ở trong tầng hầm gần nhà bếp. Đó đây có một đứa lạc lõng đi vẩn vơ quanh thư viện hay lên một hành lang. Có vài ba người ở ngoài sân và kìa Greogory Goyle đang ở trên hành lang tầng thứ bảy. Chẳng có dấu hiệu gì của Phòng theo yêu cầu, nhưng Harry không lo lắng về chuyện đó ; nếu Goyle đang đứng canh gác ở bên ngoài thì căn

phòng ắt mở cửa, dù cho tấm bản đồ có biết hay không. Vì vậy nó phóng như bay lên cầu thang, chỉ giảm tốc độ khi đến được góc hành lang, bấy giờ nó bắt đầu bò, rất chậm, về phía cô bé hôm nọ đang nắm chặt cái cân bằng đồng nặng nề mà Hermione đã tử tế giúp gắn lại cách đây hai tuần lễ. Nó đợi cho đến khi bò đến ngay phía sau cô bé mới thì thào, “Chào... em đẹp quá hén em?”

Goyle hét lên một tiếng kinh hoàng, liệng cái cân lên không trung và phóng chạy đi, mất biến trước khi tiếng cân rớt xuống sàn thoi ngân vọng khắp hành lang. Harry cười hể hả, quay lại thưởng ngoạn bức tường trống trơn, nó biết chắc Draco malfoy đang đứng đông cứng đằng sau bức tường đó, biết là có ai đó ở ngoài này, nhưng không dám xuất hiện. Cảm giác dễ chịu nhất của Harry về công lực là lúc nó cố nhớ lại dạng khẩu lệnh nào mà nó chưa thử.

Nhưng tâm trạng tràn trề hy vọng này không kéo dài được lâu. Nửa giờ sau, sau khi đã thử nhiều khẩu lệnh khác nhau để xem Malfoy đang làm gì, bức tường vẫn chỉ là bức tường không cửa như thường. Harry cảm thấy nản lòng không thể tin nổi. Malfoy có thể chỉ cách nó vài bước chân, vậy mà vẫn không có tới một theo bằng chứng nhỏ nhất nào về cái gì đó mà thằng này đang làm bên trong phòng. Mất kiên nhẫn hoàn toàn, Harry chạy a vô bức tường đá cho nó một cái.

“Ồi!”

Nó tưởng như nó gãy ngón chân rồi và khi nó nắm lấy mấy ngón chân đau mà nhảy lò cò, tấm Áo khoác tàng hình tuột khỏi người nó.

“Harry?”

Nó quay phắt lại, trên một giò, nên té lăn cù. Nó ngạc nhiên đến vuột kêu lên khi nhìn thấy cô Tonks đang đi về phía nó như thể cô thường xuyên đi rảo trên hành lang này.

“Chị làm gì ở đây?” Nó hỏi, lại té sụm xuống; tại sao cô luôn bắt gặp nó lúc nó đang nằm lăn quay trên sàn?

“Tôi đến gặp cụ Dum,” cô Tonks nói. Harry nghĩ cô Tonks trông thiệt là khủng khiếp: gầy hơn mọi khi, mái tóc màu lông chuột của cô xõa rũ rượi.

“Văn phòng của thầy không phải ở đây,” Harry nói, “nó ở tuốt bên kia của tòa lâu đài, phía sau một cái máng xối có hình con thú đã...”

“Tôi biết,” cô Tonks nói. “Cụ không có mặt ở đó. Có vẻ như cụ lại đi vắng.”

“Thầy đi vắng à?” Harry nói, vừa thận trọng thả ngón chân vị giập xuống sàn. “Này... em đoán là chị không biết thầy đi đâu hả?”

“Không,” cô Tonks nói.

“Chị muốn gặp thầy về chuyện gì ?”

“Không có gì đặc biệt,” cô Tonks nói, vừa vô thức dứt dứt cái tay áo của tấm áo chùng cô đang mặc. “Tôi chỉ nghĩ là cụ có thể biết việc gì đang diễn ra. Tôi nghe được khá nhiều chuyện đồn đại... người ta đang bị hại.”

“Dạ, em biết, chuyện đó đăng đầy trên báo,” Harry nói. “Thằng nhóc đó tìm cách giết...”

“Tờ Tiên tri thường đưa tin chậm,” cô Tonks nói, cô không có vẻ gì lắng nghe nó. “Dạo gần đây em không nhận được thư của ai trong Hội sao ?”

“Không ai trong Hội viết thư cho em nữa,” Harry nói, “từ khi chú Sirius...” Nó thấy mắt cô Tonks đã đầy ngấn lệ.

“Em xin lỗi,” nó vụng về nói lí nhí. “Ý em nói là... em cũng nhớ chú lắm.”

“Cái gì?” Cô Tonks thần thờ, như thể cô không hề nghe nó nói. “Thôi. Tôi sẽ gặp lại em sau nhé, Harry.”

Và cô đột ngột quay lưng lại, đi trở xuống hành lang, để lại Harry chăm chú nhìn theo cô. Khoảng chừng một phút sau hay cỡ đó, nó lại choàng tấm Áo khoác tàng hình lên và tiếp tục cố gắng đột nhập Phòng theo yêu cầu nhưng nó không còn đặt hết nhiệt tình vào việc đó nữa. Cuối cùng, một cảm giác đói meo trong bao tử cộng với việc biết rằng Ron cùng Hermione sắp trở lại trường để ăn trưa, nó đành bỏ cuộc và bỏ cái hành lang lại cho Malfoy hy vọng Malfoy sẽ không ra khỏi nơi đó trong vài tiếng đồng hồ nữa vì quá sợ hãi.

Nó gặp Ron và Hermione trong Đại sảnh đường đang ăn được nửa bữa ăn trưa sớm.

“Mình làm được rồi... ờ, đại khái vậy!” Ron hăm hở nói với Harry khi vừa thấy bóng nó. “Mình được giao cho độn thổ tới bên ngoài tiệm trà của bà Puddifoot và mình hơi vọt quá một tí, hiện ra ở gần Scrivenshafts, nhưng ít ra thì mình cũng đã di chuyển được!”

“Xịn lắm, Ron!” Harry nói. “Còn bồ thì sao, Hermione?”

“Ôi, hiển nhiên là cô nàng tuyệt hảo,” Ron nói, trước khi Hermione có thể trả lời. “Điềm đạm, đoán điềm, đối đềm hay cái gì đờ đờ gì đó, đều tuyệt hảo... sau đó tất cả tụi này đi uống nước ở quán Ba cây chổi và bồ phải nghe gã Twycross huyền thuyên về cô nàng... Mình sẽ ngạc nhiên nếu hân không cầu hôn sớm...”

“Còn bồ thì sao?” Hermione hỏi Harry, phớt lờ Ron. “Lần này bồ có lên Phòng theo yêu cầu không?”

“Có,” Harry nói. “Và thử đoán xem mình đã đụng ai trên đó? Cô Tonks!”

“Cô Tonks hả?” Ron và Hermione cùng lặp lại, coi bộ ngạc nhiên vô cùng.

“Ừ, cô ấy nói cô ấy đi thăm thầy Dum.”

“Nếu bồ muốn biết ý kiến mình thì đây,” Ron nói ngay sau khi Harry kể lại hết cuộc đối thoại với cô Tonks, “cô ấy hơi bị kiệt sức. Mất tinh thần sau chuyện xảy ra ở Bộ.”

“Hơi lạ.” Hermione nói, vì lý do nào đó, Hermione tỏ vẻ rất quan tâm. “Lẽ ra cô ấy phải canh gác ngôi trường, tại sao cô bỗng nhiên rời bỏ vị trí công tác để đến gặp thầy Dum khi thầy ấy thậm chí không có mặt ở đây?”

“Mình có một ý nghĩ,” Harry ngập ngừng nói. Nó cảm thấy kỳ về việc nói ra điều đó; chuyện này thuộc lãnh địa của Hermione hơn là của nó. “Mấy bồ có nghĩ là có thể cô ấy đã... mấy bồ biết đó... yêu chú Sirius không?”

Hermione trợn mắt ngó nó. “Cái gì khiến cho bồ nói vậy?”

“Mình không biết,” Harry nhún vai, “nhưng cô ấy suýt khóc khi mình nhắc đến tên chú ấy và Thần hộ mệnh của cô ấy bây giờ là một con gì đó bốn chân bụi chẳng. Mình không biết liệu đó có thể là... mấy bồ biết... chú ấy không.”

“Đó là một ý tưởng,” Hermione chậm rãi nói. “Nhưng mình vẫn không biết tại sao cô ấy lại xông vào tòa lâu đài để tìm thầy Dum, nếu đó thực sự là lý do để cô ấy có mặt ở chỗ đấy.”

“Vậy là quay trở lại điều mình đã nói, đúng không?” Ron nói, lúc này nó đang xúc khoai tây nghiền trút vô miệng. “Cô ấy đã trở nên kỳ cục. Mất tinh thần.” Rồi nó nói với Harry với vẻ từng trải, “Phụ nữa mà, họ dễ nổi cơn lăm.”

“Vậy mà,” Hermione chấm dứt cơn trầm tư, “Mình ngờ là bồ sẽ không tìm ra một phụ nữ nào lại đi giận dỗi nửa tiếng đồng hồ chỉ vì bà Rosmerta không cười nổi mấy chuyện tiểu lâm về mụ phù thủy già, Người chữa thương và cơn cuồng thổi bay Mimbulus.”

Ron quắc mắt đổ quạu.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Sau Tang Lễ

Những khoảnh trời màu xanh rực rỡ đã bắt đầu hiện ra bên trên những tháp canh của tòa lâu đài, nhưng những dấu hiệu của mùa hè sắp đến này không làm tâm trạng Harry khá hơn. Nó cứ gặp trục trặc hoài, cả trong cố gắng tìm hiểu xem Malfoy đang làm gì, cả trong nỗ lực gọi chuyện với thầy Slughorn để may ra bằng cách nào đó dụ dỗ được thầy trao cho cái ký ức mà hình như thầy đã chôn sâu mấy chục năm trời.

“Lần cuối cùng, hãy quên Malfoy đi,” Hermione kiên quyết nói với Harry.

Hai đứa nó đang ngồi với Ron trong góc sân trường đầy nắng sau bữa ăn trưa. Cả Hermione lẫn Ron đều đang nắm chặt tờ rơi của Bộ Pháp thuật – Những Lỗi Độn Thổ Thông Thường và Cách Tránh – bởi vì tụi nó sẽ phải thi vào ngay buổi trưa hôm đó, nhưng cách gì thì gì, mấy tờ rơi đó chẳng chứng tỏ có tác dụng xoa dịu thần kinh của tụi nó chút nào.

Ron bỗng giật mình và tìm cách núp sau lưng Hermione khi một cô gái vừa đi vòng qua cái góc tụi nó đang ngồi.

“Không phải Lavender mà,” Hermione chán ngán nói.

“Ừ, tốt,” Ron nhẹ nhõm nói.

“Bạn là Harry Potter?” Cô ấy nói, “Tôi được sai đưa cho bạn cái này.”

“Cám ơn.”

Trái tim Harry chùng xuống lúc nó cầm cuộn giấy da nhỏ. Khi cô gái đã đi xa ngoài tầm tai, nó nói, “Thầy Dumbledore đã nói là mình sẽ khỏi học thêm buổi nào nữa cho tới khi mình lấy được ký ức thầy Slughorn.”

“Có lẽ thầy muốn kiểm tra xem bồ đang làm gì?” Hermione suy đoán trong lúc Harry mở cuộn giấy da; nhưng thay vì nhận ra nét chữ dài, thon mảnh, xiên xiên của cụ Dumbledore, nó lại thấy dòng chữ chề bè lộn xộn, rất khó đọc vì những vết mực lem to thù lù nằm đầy trên tờ giấy da.

Harry, Ron và Hermione yêu quý!

Aragog đã chết tối qua. Harry và Ron, hai đứa con đã gặp cậu ấy và biết cậu ấy đặc biệt như thế nào.

Hermione, bác biết con sẽ thích cậu ấy. Nếu các con chịu khó xuống đây dự tang lễ vào tối hôm nay thì điều đó an ủi bác nhiều lắm. Bác định làm tang lễ vào lúc hoàng hôn vì đó là thời điểm cậu ấy thích nhất trong ngày. Bác biết các con không được phép ra ngoài vào ban đêm, nhưng các con có thể xài tấm Áo Khoác Tàng Hình. Lễ ra bác không nên rủ rê các con, nhưng bác không chịu nổi sự cô đơn này.

Hagrid.

“Đọc đi.” Harry nói, trao bức thư cho Hermione. “Ôi, Trời ơi!” Cô bé kêu lên, đọc lướt qua bức thư rồi chuyển cho Ron, anh chàng này đọc bức thư với vẻ ngờ vực càng lúc càng tăng.

“Bác ấy khùng hả!” Nó giận dữ nói. “Cái đồ đó đã từng bảo đồng bọn ăn thịt Harry và mình! Từng bảo chúng cứ tự tiện chén! Vậy mà bây giờ bác Hagrid lại mong tụi mình đi xuống đó mà khóc thương cái thầy lông lá đó!”

“Không những thế,” Hermione nói, “bác ấy còn biếu tụi mình rời khỏi lâu đài vào ban đêm mà bác ấy biết an ninh ban đêm chặt chẽ một triệu lần hơn và nếu tụi mình bị bắt thì sẽ rắc rối biết chừng nào.”

“Trước đây tụi mình đã từng xuống đó gặp bác ấy vào ban đêm mà,” Harry nói.

“Ừ, nhưng liệu vì một chuyện như vậy à?” Hermione nói. “Chúng ta đã mạo hiểm nhiều phen để giúp bác Hagrid, nhưng nói cho cùng – Aragog đã chết. Phải chi là vấn đề cứu mạng bác ấy...”

“Mình càng không muốn đi,” Ron kiên quyết. “Bồ chưa gặp con quái vật đó, Hermione à. Cứ tin mình đi, chết sẽ làm cho nó tốt mã hơn.”

Harry lấy lại lá thư và chăm chăm nhìn xuống những vết mực loang lổ khắp lá thư. Rõ ràng là nước mắt đã rớt xuống tờ giấy da liên tiếp từng hột bụi...

“Harry, bồ đừng có nghĩ đến việc đi.” Hermione nói. “Không đáng bị cấm túc vì một chuyện như thế.”

Harry thở dài. “Ừ, mình biết,” nó nói. “Mình chắc là bác ấy sẽ phải chôn Aragog mà không có tụi mình.”

“Ừ, chắc vậy.” Hermione nói, trông có vẻ yên tâm. “Coi nè, lớp Độc Dược chiều nay hầu như trống trơn, vì tất cả tụi này đều đi thi Độn Thổ... Vậy bồ thử tìm cách dụ dỗ thầy Slughorn đi.”

“Bồ nghĩ lần thứ năm mươi bảy thì hên hả?” Harry cay đắng.

“Hên?” Ron đột ngột la lên. “Đúng đó, Harry, cứ cầu may!”

“Ý bồ là sao?”

“Xài thuốc hên!”

“Phải đó, Ron, đúng rồi!” Hermione nói, nghe thẳng thốt. “Dĩ nhiên rồi! Tại sao mình lại không nghĩ ra há?”

“Phúc Lạc Được hả?” Harry trợn mắt ngó hai đứa bạ. “Mình không biết... Mình định để dành nó...”

“Để làm gì?” Ron ngờ vực hỏi.

“Harry ơi, còn cái gì trên đời này quan trọng hơn ký ức của thầy Slughorn hả?” Hermione hỏi.

Harry không trả lời. Ý nghĩ xài đến chai nhỏ xíu vàng óng ấy đã lớn vồn đôi lần trong trí tưởng tượng của nó; những kế hoạch không định hình, không rõ ràng về việc Ginny chia tay với Dean, về việc Ron sẽ vui vẻ chấp nhận gã bồ mới của cô em gái đã nhen nhúm lâu nay tận đáy não nó, nhưng nó không chịu thừa nhận trừ khi chiêm bao hay lúc chập chờn nửa tỉnh nửa mơ...

“Harry? Bồ vẫn còn đang ngồi với tụi mình chứ?” Hermione hỏi

“Cái... gì... À, dĩ nhiên,” nó nói, tự chủ lại. “Thôi thì.. Ô kê. Nếu chiều nay mình không gọi chuyện được thầy Slughorn thì mình sẽ xài tới Phúc Lạc Được để thử một phen nữa vào tối nay.”

“VẬY QUYẾT ĐỊNH RỒI NHÉ.” Hermione nói dứt khoát và đứng dậy múa một điệu duyên dáng xoay tròn vòng quanh gót chân. “Địa điểm... Định ý... Điềm đạm...” Cô nàng lăm bắm.

“Thôi, ngừng đi mà!” Ron năn nỉ, “Mình đã đủ phát bệnh vì... Mau lên, che mình lại!”

“Không phải Lavender mà!” Hermione hết kiên nhẫn nổi, khi hai cô gái khác xuất hiện trong sân và Ron chuồn nhanh ra sau Hermione.

“Bảnh!” Ron ngó qua vai Hermione nói. “Mèn ơi, coi bộ tụi nó không vui vẻ hén?”

“Tụi nó là chị em Montgomery và dĩ nhiên là tụi nó không thể vui vẻ rồi, chứ bộ bồ chưa nghe chuyện đã xảy ra cho thằng em trai của tụi nó hả?” Hermione nói.

“Thành thật mà nói, mình hết biết chuyện gì đang xảy ra cho bà con của thiên hạ rồi,” Ron nói.

“Ừ, em trai của tụi nó đã bị người sói tấn công. Người ta đồn rằng tại má tụi nó từ chối giúp đỡ bọn Từ Thần Thực Tử. Dù sao thì thằng bé cũng chỉ mới năm tuổi và đã chết trong bệnh viện thánh Mungo, họ không thể nào cứu chữa nổi thằng bé.”

“Nó chết à?” Harry lặp lại, sững sờ. “Nhưng chắc chắn là người sói không giết người, họ chỉ biến người ta thành người sói như họ thôi mà?”

“Thình thoảng họ cũng làm chết người,” Ron nói, lúc này trông nó nghiêm chỉnh khác thường. “Mình nghe nói chuyện đó xảy ra khi người soi tha nạn nhân đi.”

“Người sói đó tên gì?” Harry hỏi nhanh.

“À, theo tin đồn thì đó là Fenrir Greyback,” Hermione nói.

“Mình biết hửn – gã khủng ưn tấn công trẻ con ấy, cái gã mà thầy Lupin đã kể cho mình nghe!” Harry giận dữ nói.

Hermione nhìn nó ngao ngán.

“Harry, bồ phải lấy cho được ký ưc đó,” cô nàng nói. “Mục tiêu cuối cùng của việc đó là để chặn Voldermort lại, đúng không? Tất cả những chuyện ghê rợn đang xảy ra nói cho cùng đều do hửn mà ra...”

Tiếng chuông vang vọng từ tòa lâu đài khiến cả Hermione lẫn Ron đứng bật dậy, vẻ mặt hãi hùng.

“Hai bồ sẽ thi tốt thôi,” Harry nói với tụi nó, khi tụi nó đi về phía tiền sảnh nhập vào đám học sinh sẽ thi Độn Thổ hôm đó. “Chúc may mắn nghe.”

“Bồ cũng may mắn nhé!” Hermione nói với một cái nhìn đầy ý nghĩa, khi Harry đi về phía tầng hầm.

Chỉ có ba học sinh trong lớp học độc được chiều nay: Harry, Ernie và Draco Malfoy.

“Các trò đều chưa đủ tuổi thi hửn?” Thầy Slughorn xởi lời nói. “Chưa tới mười bảy tuổi à?”

Cả ba đưa đều lắc đầu.

“Thôi thế này,” thầy Slughorn phấn khởi nói, “Vì lớp học của chúng ta hơi ít, chúng ta sẽ làm chuyện gì đó cho vui. Thầy muốn tất cả hửn bày cho thầy một trò thú vị!”

“Thưa thầy, ý đó thiệt là hay,” Ernie xoa xoa hai tay vào nhau nịnh nọt.

Malfoy không thềm nhếch mép. “Thầy muốn nói ‘một trò gì thú vị’ là trò gì?” Nó quạu quọ.

“Ồ, cứ làm cho thầy ngạc nhiên,” thầy Slughorn nói thản nhiên.

Malfoy mở cuốn Bào chế Thuốc Cao Cấp ra với nét mặt đưa đám. Quá rõ ràng là nó cho rằng buổi học này chỉ tổ mất thì giờ. Ló mặt qua cuốn sách, quan sát Malfoy, Harry nghĩ, chắc chắn Malfoy đang thềm được dùng thì giờ này để chui vô Phòng Theo Yêu Cầu.

Chẳng biết là do nó tưởng tượng hay quả thực Malfoy có vẻ gầy đi, như cô Tonks vậy. Chắc chắn là trông Malfoy xanh xao hơn; da nó bệch bạc màu tro có lẽ bởi vì dạo này nó hiếm khi thấy ánh mặt trời; không còn đâu vẻ mặt tự mãn, tự cao và háo hức nữa. Không còn chút gì đáng điệu nghênh ngang mà nó đã tỏ ra trên chuyến tàu tốc hành Hogwarts, khi nó công khai khoe khoang cái sứ mạng mà Voldermort giao cho nó... Chỉ có thể có một kết luận duy nhứt, theo ý Harry: cái sứ mạng đó, dù là sứ mạng gì đi nữa, cũng

đang gác ngủ tồi tệ.

Ý nghĩ này khiến Harry hồ hởi phấn khởi hẳn lên, nó thêm đọc lướt qua cuốn Bào Chế Thuốc Cao Cấp và tìm thấy một bản đã sửa đổi nát bầy của Hoàng tử Lai ở bài Thuốc Tạo Khoái. Cái này có vẻ chẳng những đáp ứng yêu cầu của thầy Slughorn, mà biết đâu còn có thể (tìm Harry nhảy thót lên khi đầu nó nảy ra ý tưởng đó) làm cho thầy Slughorn tâm trạng sáng khoái để thầy sẵn sàng trao cho Harry ký ức của thầy, nếu mà Harry có thể thuyết phục thầy ném thử một tí...

Một giờ rưỡi sau thầy Slughorn nói, “Nào, tốt lắm, cái này coi bộ tuyệt vời,” thầy vỗ hai tay vào nhau khi bắt đầu ngó xuống cái chất vàng óng như nắng trong vạc của Harry. “Thuốc Tạo Khoái hả, thầy thử được không? Thầy ngửi được cái mùi gì đó? Chà... Trò cho thêm một nhánh bạc hà, phải không? Không đúng bài bản lắm, nhưng là một biến tấu hay, đương nhiên, Harry à, cái đó sẽ có xu hướng làm cân đối lại những tác dụng phụ đôi khi xảy ra như hát ca quá đà hoặc véo mũi... thầy thực sự không biết trò kiếm đâu ra bộ não tuyệt vời này, chàng trai ạ! ... trừ phi...”

Harry dùng chân đẩy cuốn sách của Hoàng tử Lai vô sâu trong cặp.

“... đó là gen di truyền của mẹ trời dậy trong người trò!”

“Dạ... Thưa thầy, có lẽ vậy,” Harry nói, thở phào ra.

Ernie có vẻ hơi quạu: nó tính qua mặt Harry một phen, nên đã hấp tấp phát minh ra độc dược của riêng nó, một thứ thuốc keo vón lại và tạo thành một cục tím bầm nằm ngay ở đáy vạc. Malfoy thì đã dọn dẹp đồ đạc, mặt mày chua chat. Thầy Slughorn đã tuyên bố dung dịch Nắc Cụt của nó chỉ “tàm tạm”.

Chuông reo, cả Ernie và Malfoy lập tức rời khỏi phòng học.

“Thưa thầy... Thưa thầy! Thầy không muốn ném thử Thuốc Tạo...” Harry tha thiết gọi theo.

Nhưng thầy Slughorn đã đi khuất. Thất vọng, Harry đổ hết thuốc trong vạc ra, dọn dẹp đồ đạc, rời khỏi tầng hầm, và chậm rãi đi ngược lên cầu thang về phòng sinh hoạt chung.

Ron và Hermione trở lại đó vào lúc xế chiều.

“Harry!” Hermione gào lên khi cô nàng chui qua cái lỗ chân dung. “Harry ơi, mình đợi rồi!”

“Giỏi lắm!” Nó nói. “Còn Ron?”

“Nó hả... nó rút rồi,” Hermione thì thầm trong khi Ron rũ người đi lù đù vô phòng trông rầu rĩ hết sức. “Thiệt là xui xẻo, một chi tiết vật thôi, giám khảo phát hiện nó đã bỏ sót lại đằng sau nửa cái lông mày... Còn chuyện thầy Slughorn ra sao?”

“Chẳng có gì vui,” Harry nói khi Ron nhập bọn với hai đứa nó. “Xui xẻo thôi mà, bồ tèo, lần sau bồ sẽ đậu... tụi mình có thể thi chung.”

“Ừ, mình hy vọng vậy,” Ron càu gắt. “Nhưng mà một nửa cái lông mày... làm như là vấn đề lớn lắm không bằng!”

“Mình biết,” Hermione dỗ dành, “Quả là có vẻ khe khắt quá...”

Tụi nó dành cả buổi tối để nói xấu giám thị cuộc thi Độn Thổ, và Ron trông có vẻ phấn chấn lên phần nào khi tụi nó đi trở lại phòng sinh hoạt chung, lúc này đang bàn bạc cái vấn đề nhí nhăng là thầy Slughorn và ký ức của thầy.

“Vậy, Harry à... bồ sẽ xài tới Phúc Lạc Dược hay tính cách khác?” Ron hỏi.

“Ừ, mình cho là có lẽ vậy tốt hơn,” Harry nói. “Mình nghĩ là không cần uống hết cả chai cho hên tới ‘hai-mươi-bốn-giờ’ đâu, việc đó cần gì tốn tới cả đêm... Mình chỉ uống một ngụm thôi. Hai ba tiếng đồng hồ hiệu nghiệm là đủ để làm.”

“Bồ sẽ có cảm giác rất tuyệt vời khi uống vô,” Ron mơ màng nhớ lại. “Giống như là bồ không thể nào làm gì sai.”

“Bồ đang nói gì vậy?” Hermione cười. “Bồ có xài qua thuốc đó bao giờ đâu!”

“Ừ, nhưng lúc đó mình cứ nghĩ mình đã xài rồi, chứ gì nữa?” Ron nói như thể đang giảng giải một điều quá hiển nhiên. “Nói chung sự khác biệt nào thì cũng như nhau cả thôi...”

Bởi vì tụi nó vừa thấy thầy Slughorn đi vào Đại sảnh Đường và biết thầy ưa nhẩn nha kéo dài bữa ăn tối, cho nên tụi nó lần quần nán lại trong phòng sinh hoạt chung, kế hoạch là Harry sẽ đi tới phòng của thầy Slughorn một lần nữa khi thầy trở về đó. Khi nắng xế chùng xuống trên những ngọn cây trong khu rừng Cấm, tụi nó quyết định thời điểm đã đến, và sau khi kiểm tra cẩn thận để biết chắc là Neville, Dean và Seamus đều ở cả trong phòng sinh hoạt chung, tụi nó lẻn lên phòng ngủ nam sinh.

Harry moi mấy chiếc vớ được cuộn tròn từ dưới đáy cái rương lên và rút ra một chai tí hon lóng lánh.

“Nó đây,” Harry nói, giơ cái chai nhỏ xíu lên và ực một ngụm được ước lượng cẩn thận.

“Bồ cảm thấy sao?” Hermione thì thầm hỏi.

Harry không trả lời mất một lúc. Sau đó, từ từ nhưng rõ rệt, cái cảm giác phấn khởi trước vận may vô cùng tận lan tỏa khắp người nó; nó cảm thấy như thể nó có khả năng làm được mọi việc, bất cứ việc gì... và việc lấy ký ức của thầy Slughorn bỗng nhiên có vẻ chẳng những có thể thực hiện được mà còn rất khả quan...

Nó đứng lên, mỉm cười và tràn đầy tin tưởng.

“Xuất sắc,” nó nói. “Thiệt là xuất sắc. Đúng... mình sẽ đi xuống chòi của bác Hagrid.”

“Cái gì?” Ron và Hermione cùng kêu lên kinh ngạc.

“Không phải đâu, Harry – bồ phải đi gặp thầy Slughorn chứ, nhớ không?” Hermione nói.

“Không,” Harry nói một cách tự tin. “Mình sẽ đến nhà bác Hagrid, mình có một cảm giác tuyệt vời là phải đi gặp bác ấy.”

“Bồ cảm thấy tuyệt vời về việc một con nhện khổng lồ hả?” Ron sững sốt hỏi.

“Ừ,” Harry nói, rút tấm áo khoác tàng hình ra khỏi túi xách của nó. “Mình cảm thấy đó mới chính là địa điểm mình cần có mặt tối nay, mấy bồ có hiểu mình nói gì không?”

“Không,” Ron và Hermione đồng thanh, cả hai bây giờ trông hoảng hốt thực sự.

“Mình đoán chắc là tại Phúc Lạc được chăng?” Hermione lo lắng nói, vừa giơ cái bình ra ngoài ánh sáng. “Bồ còn chai nào khác chứa đây... Mình không biết nữa...”

“Cuồng Được hả?” Ron đặt giả thuyết, trong khi Harry tung cái áo choàng qua vai.

Harry cười to, Ron và Hermione trông càng hoảng sợ hơn.

“Tin mình đi! Mình biết mình đang làm gì.... hay ít ra thì...” Nó tự tin bước ra cửa, “...Phúc Lạc Được biết mình đang làm gì.”

Nó kéo tấm Áo Khoác Tàng Hình trùm lên đầu và bắt đầu đi xuống cầu thang, Ron và Hermione nhanh chóng đi theo sau nó. Đến chân cầu thang, Harry nhẹ nhàng lướt qua một cánh cửa mở.

“Anh làm cái trò gì với con đó ở trên ấy, hả!” Lavender Brown ré lên, trừng mắt nhìn xuyên qua Harry để thấy Ron và Hermione cùng nhau đi từ phòng ngủ nam sinh. Harry nghe Ron lấp bắp đằng sau, trong lúc nó băng nhanh qua phòng bỏ xa tụi kia.

Chui qua cái lỗ chân dung là chuyện đơn giản, khi nó đến gần cái lỗ, Ginny và Dean vừa chui qua, Harry có thể len vô giữa hai đứa đó. Lúc nó làm vậy, nó ngẫu nhiên đụng phải Ginny.

“Làm ơn, đừng có xô em mà, Dean,” cô bé nói, giọng bức bối. “Anh cứ làm vậy hoài, em có thể tự chui qua một mình một cách hoàn hảo...”

Bức chân dung đóng lại sau lưng Harry, nhưng nó cũng kịp nghe Dean tức tối cự nự lại... Cảm giác hồ hởi phấn khởi của nó càng tăng lên, Harry sai bước ra khỏi tòa lâu đài. Nó không cần phải thập thò rón

rén, bởi vì nó chẳng gặp ai trên đường đi, nhưng điều đó chẳng làm nó ngạc nhiên chút nào: tối nay, nó là người may mắn nhất trường Hogwarts.

Nó không biết tại sao đi đến chỗ bác Hagrid lại là một hành động đúng đắn. Có vẻ như cứ mỗi vài ba bước thì thuốc hên lại chiếu sáng lối nó đi: tuy nó không thể thấy được đích đến cuối cùng, nó không thể thấy thầy Slughorn từ đâu ra, nhưng nó biết nó đang đi đúng hướng để lấy được ký ức của thầy. Khi đi đến tiền sảnh, nó nhận thấy là thầy Flich đã quên khóa cửa trước. Harry tươi cười, mở cửa và hít thở hương thơm của cỏ và không khí trong lành một lúc trước khi bước xuống bậc thềm đi vào bóng hoàng hôn.

Khi bước xuống bậc thềm cuối cùng, tự nhiên nó cảm thấy sẽ dễ chịu biết bao nếu đi ngang qua mảnh vườn rau trên đường đi tới căn chòi của bác Hagrid. Mảnh vườn rau không hẳn nằm ngay trên đường đi, nhưng dường như đối với Harry đây rõ là một ngẫu hứng khôn ngoan mà nó nên làm. Thế là nó lập tức đổi hướng đôi chân về phía vườn rau, chính ở đó, nó hài lòng, nhưng không đến nỗi ngạc nhiên lắm, khi gặp thầy Slughorn đang chuyện trò với cô Sprout. Harry núp sau bức tường đá thấp, cảm thấy an hòa với cả thế gian và lắng nghe cuộc chuyện trò của hai thầy cô.

“Tôi hết sức cảm ơn cô đã dành cho nhiều thời giờ, cô Pomona à,” thầy Slughorn nhã nhặn nói. “Hầu hết những ai có thẩm quyền đều đồng ý là chúng sẽ có hiệu quả nhất nếu được hái vào lúc chạng vạng tối,”

“Ồ, tôi hoàn toàn đồng ý,” giáo sư Sprout nhiệt tình nói. “Nhiều đó đủ chưa?”

“Nhiều lắm, nhiều lắm rồi,” thầy Slughorn nói, Harry thấy thầy mang một ôm đầy lá cây. “Nhiều đây là đủ để chia cho mỗi học sinh năm thứ ba vài lá và còn dư một ít dự phòng trường hợp đứa nào đó ham chúng quá như... Thôi, chào cô, một lần nữa cảm ơn cô nhiều lắm.”

Giáo sư Sprout đi về khoảng tối phía những nhà lồng kiếng, và thầy Slughorn hướng bước chân về đúng nơi mà Harry đang đứng, vô hình.

Một mong muốn lộ diện ngay tức thì thôi thúc Harry, nó bèn vung tay một cái, cởi bỏ tấm Áo Khoác.

“Con chào thầy.”

“Ủi cha cha, Harry, trò làm thầy hết hồn,” thầy Slughorn đứng khựng giữa đường, điệu bộ cảnh giá. “Làm sao trò ra khỏi toà lâu đài được?”

“Con nghĩ là thầy Flich quên khóa cửa chính,” Harry phấn khởi nói, và cảm thấy vui hết sức khi thầy Slughorn nổi quạu.

“Thầy sẽ phải báo cáo về tay giám thị này. Nếu trò hỏi thầy, thì thầy cho rằng hẳn lo lắng chuyện rắc rối nhiều hơn vấn đề an ninh đúng mực.... Nhưng tại sao trò lại ra ngoài này, Harry?”

“Dạ thưa thầy, đó là vì bác Hagrid,” Harry nói, nó biết rằng bây giờ cứ nói sự thật là đúng. “Bác ấy

đang buồn khổ... Nhưng thầy đừng nói cho ai biết, thầy nhé? Con không muốn gây rắc rối cho bác ấy...”

Óc tò mò của thầy Slughorn rõ ràng đã bị dựng dậy, “Chà, thầy không thể hứa như vậy,” thầy nói hơi cộc cằn. “Nhưng thầy biết cụ Dumbledore hoàn toàn tin tưởng bác ấy, cho nên thầy chắc rằng bác ấy không thể làm điều gì rùng rợn lắm đâu...”

“Dạ, chẳng là có một con nhện khổng lồ, bác ấy đã làm bạn với nó nhiều năm... Nó sống trong khu rừng... Nó có thể nói và đủ thứ hết...”

“Thầy cũng nghe đồn bác ấy có mấy con Khổng Nhện trong rừng,” thầy Slughorn nói nhỏ, hướng mắt về phía đám rừng cây đen hù. “Vậy đúng thật sao?”

“Dạ,” Harry nói. “Nhưng mà con này, con Aragog, là con đầu tiên mà bác Hagrid có được, nó đã chết tối hôm qua. Bác ấy suy sụp tinh thần. Bác ấy cần có bầu bạn khi chôn cất con đó và con nói là con sẽ đến.”

“Cảm động thay, cảm động thay,” thầy Slughorn nói một cách đàng trí, hai con mắt sùm sục của thầy chăm chú nhìn về phái có ánh đèn xa xa của cặp chòi bác Hagrid. “Nhưng nọc độc Khổng Nhện rất quý hiếm... Nên con quái vật đó chỉ mới chết thì nọc của nó chắc là chưa khô cạn... Dĩ nhiên rồi, thầy sẽ không làm điều gì vô ý nếu bác Hagrid đang buồn khổ... Nhưng giá như có cách gì đó để lấy được một ít... Thầy muốn nói là, hầu như vô phương lấy nọc của một con Khổng Nhện khi nó còn sống...”

Lúc này thầy Slughorn dường như đang nói chuyện với chính mình hơn là nói với Harry.

“... xem ra thì thiệt là phí phạm khủng khiếp nếu không lấy được nọc... một xi có thể đáng giá cả trăm Galleon... thành thật mà nói, tiền lương của thầy đâu có nhiều...”

Và bây giờ Harry thấy rõ ràng nó phải làm gì, “Dạ thưa thầy,” nó nói, với điệu bộ ngập ngừng hùng hồn nhất, “nếu thầy muốn đến đó, chắc là bác Hagrid sẽ mừng lắm... Chắc thầy cũng biết, để cho Aragog được tiễn đưa tử tế hơn...”

“Ừ, dĩ nhiên rồi,” thầy Slughorn nói, mắt thầy giờ đây lóe lên lòng hăng hái. “Harry à, thầy nói với trò điều này, thầy sẽ gặp trò dưới đó, đem theo một hai chai... Chúng ta sẽ uống vì sức... Ờ... không được khỏe của con quái vật tội nghiệp đó... nhưng đằng nào chúng ta cũng sẽ đưa tiễn nó đúng lễ nghi, khi mà nó được chôn cất. Và thầy sẽ thay cả vật khác, cái cả vật nhỏ này coi hơi hoa mỹ trong tình huống này...”

Thầy hồi hả quay trở lại lâu đài, và Harry đi nhanh tới chỗ bác Hagrid, hí ha hí hửng trong lòng.

“Con tới đó hả,” bác Hagrid làu bàu, khi mở cửa và thấy Harry từ trong tấm Áo Khoác Tàng Hình hiện ra trước mặt.

“Dạ... nhưng mà Ron và Hermione không tới được,” Harry nói, “tụi nó thực tình xin lỗi bác.”

“Không... không sao... dù gì thì cậu ấy cũng cảm động... là... là con đã tới.”

Bác Hagrid khóc nức lên thật to, bác đã tự làm một cái băng đeo màu đen trên cánh tay, trông như một miếng giẻ lau được nhúng vào xi đánh giày, và đôi mắt bác sưng húp, đỏ ngầu. Harry vỗ nhẹ nhẹ vào cùi chỏ bác để an ủi, cùi chỏ là điểm cao nhất của bác mà nó có thể với tới.

“Chúng ta sẽ chôn nó ở đâu ạ?” Nó hỏi. “Trong rừng hả bác?”

“Không đâu, quý thần ơi,” bác Hagrid nói, vừa quệt nước mắt đang chảy ròng ròng xuống vạt áo. “Bây giờ Aragog là đời rồi, những con nhện khác không cho bác đến gần mạng bọn chúng. Hóa ra chúng chưa ăn thịt bác là do lệnh của Aragog! Tin nổi điều đó không, Harry?”

Câu trả lời rất thành thật là: “Có” ; Harry nhớ lại với một sự dễ chịu, à đau đớn cái cảnh nó và Ron đã phải đương đầu với lũ Khổng nhện. Tội nó hiểu quá rõ rằng Aragog là trở ngại duy nhất khiến bọn kia không ăn thịt được bác Hagrid.

“Trước đây có chỗ nào trong rừng mà bác không đến được chứ!” Bác Hagrid lúc lắc đầu nói. “Bác có thể nói với con... đem được cái xác Aragog ra khỏi đó không dễ chút nào... bọn Khổng nhện hay ăn thịt xác chết đồng loại, con hiểu không... Nhưng bác muốn cậu ấy được chôn cất tử tế... được tiễn đưa đàng hoàng...”

Bác lại nức nở khóc rống lên một lần nữa và Harry lại vỗ vỗ lên cùi chỏ bác, vừa làm vậy vừa nói (bởi vì dường như thuốc hên xúi rằng làm như vậy là đúng), “Bác Hagrid à, gs Slughorn bắt gặp con lúc đi xuống đây.”

“Con đâu có bị rắc rối gì hả?” Bác Hagrid nói, ngược nhìn lên có vẻ cảnh giác. “Con không nên ra khỏi lâu đài vào ban đêm, bác biết, đó là lỗi của bác...”

“Không sao, không sao hết, khi thầy ấy biết chuyện con đang làm thì thầy ấy nói là thầy ấy cũng muốn đến phân ưu và nói lời vĩnh biệt đối với Aragog...”

“Ông làm vậy thật sao?” Bác Hagrid nói, tỏ vẻ vừa ngạc nhiên vừa xúc động. “Thiệt... thiệt là một người tử tế lắm lắm, mà đúng là... ông đâu có bắt con về nộp. Trước đây bác chưa từng giao du nhiều với Horace Slughorn... vậy mà ông đến tiễn đưa Aragog? Chắc cậu ấy sẽ khoái lắm, Aragog sẽ...”

Harry nghĩ riêng trong lòng rằng Aragog hẳn sẽ khoái Thầy Slughorn lắm vì cái khối lượng dồi dào thịt ăn được trên người thầy, nhưng nó chỉ đi tới cửa sổ sau của căn chòi bác Hagrid, ở đó nó thấy cảnh tượng ghê rợn là con nhện khổng lồ đã nằm chết nửa, giơ lên những cái chân co quắp và mắc mứu vào nhau.

“Bác Hagrid, chúng ta sẽ chôn nó ở đây, trong vườn của bác hả?”

“Bác nghĩ là ngay ở bên kia đám bí rợ,” bác Hagrid nói trong tiếng nấc. “Bác đã đào... con biết đấy...”

cái huyết. Chỉ nghĩ là chúng ta sẽ nói đôi điều tử tế về cậu ấy... những kỷ niệm vui vui, con biết đấy...”

Giọng bác run run và đứt đoạn. Có tiếng gõ cửa, bác bèn quya ra tiếp khách, vừa mở cửa vừa hỉ mũi vô cái khăn mù xoa dơ hầy. Thầy Slughorn lật đặt bước qua ngưỡng cửa, kẹp nách mấy chai rượu và đeo một cái cà vạt màu đen ảm đạm.

“Bác Hagrid,” thầy nói bằng giọng trang nghiêm sâu sắc. “Thành kính paahn ưu trước mất mát của bác.”

“Thầy thiệt là có lòng tốt,” bác Hagrid nói. “Cám ơn thầy nhiều lắm. Cũng cám ơn thầy không phạt Harry cấm túc...”

“Không hề nghĩ đến chuyện đó,” Thầy Slughorn nói. “Đêm buồn, đêm tang tóc... Sinh vật tội nghiệp đó ở đâu?”

“Ngoài kia,” bác Hagrid nói giọng run run. “VẬY, chúng ta có nên... Nên bắt đầu chẳng?”

Ba người bước ra vườn sau. Lúc này trăng đang tỏa ánh sáng nhợt nhạt xuống rừng cây và ánh trăng pha lẫn ánh đèn hắt ra từ cửa sổ căn chòi của bác Hagrid soi tỏ cái xác con Aragog nằm bên mép một cái hố khổng lồ bên cạnh một đồng đất mới đào lên cao chừng ba thước.

“Tuyệt vời,” Thầy Slughorn nói, đi đến gần đầu con nhện, nơi có tám con mắt trắng đục ngó thẳng lên bầu trời và hai cái nanh cànng vĩ đại cong vòng bất động sáng bóng dưới ánh trăng. Harry tưởng như nó nghe được tiếng lanh canh của mấy cái chai va vào nhau khi Thầy Slughorn cúi khom người xuống đôi nanh vàng, làm như xem xét cái đầu đầy lông bự chẳng.

“Không phải ai cũng đánh giá đúng vẻ đẹp của chúng,” bác Hagrid nói với cái lưng Thầy Slughorn, nước mắt bác ứa ra từ khóe mắt nhăn nheo. “Tôi không dè thầy lại quan tâm đến những sinh vật như Aragog, thầy Horace à.”

“Quan tâm hả? Bác Hagrid thân mến ời, tôi sùng bái chúng ấy chứ,” Thầy Slughorn nói, lúi ra xa cái xác. Harry nhìn thấy ánh lấp lánh của một cái chai khuất bên dưới tấm áo khoác, nhưng bác Hagrid, lại chùi nước mắt một lần nữa, nên chẳng để ý thấy gì cả.

“Bây giờ... mình tiến hành tang lễ chứ hả?” Thầy Slughorn nói.

Bác Hagrid gật đầu và tiến tới trước. Bác cố nâng con nhện khổng lồ trong đôi tay và lăn nó xuống cái huyết tối hù kèm theo một tiếng rên thiệt to. Cái xác chạm đáy huyết mạnh ghê gớm, vang lên một tiếng huych thiệt lớn, bác Hagrid lại khóc nữa.

“Dĩ nhiên, thật khó khăn cho bác, người hiểu nó nhất,” Thầy Slughorn nói, cũng giống như Harry, thầy không thể vói cao hơn cùi chỏ của bác Hagrid, nhưng thầy vẫn vỗ về cùi chỏ của bác Hagrid. “Bác cho

phép tôi nói đôi lời tiễn biệt nhé?”

Harry nghĩ ắt hẳn Thầy Slughorn đã lấy được khá nhiều nọc độc của con Aragog, bởi vì thầy nở một nụ cười mãn nguyện khi bước tới bên miệng huyết và nói bằng giọng chậm rãi gây xúc động sâu sắc, “Vĩnh biệt Aragog, vua của loài nhện, những người từng biết mi sẽ không bao giờ quên được tình bạn lâu dài và chung thủy của mi! Cho dù thi thể mi sẽ hủy hoại, vong linh mi sẽ vẫn phảng phất những nơi vắng vẻ đầy mạng nhện trong rừng nhà của mi. Nhiều hậu duệ đa-nhân của mi sẽ phát triển thịnh vượng và những bạn bè thuộc loài người của mi sẽ ngơ ngáo nổi mất mát mà họ phải chịu đựng.”

“Đó đó... thật là... hay!” Bác Hagrid rú lên và ngã nhào lên đồng phân ủ, càng khóc to hơn bao giờ hết.

“Thôi thôi,” Thầy Slughorn nói, vừa vẩy cây đũa phép của thầy để cho đồng đất khổng lồ dâng lên rồi rút xuống, kèm tiếng bình bịch khi chạm vào xác con nhện chết, lấp lại thành một cái gò phẳng phiu. “Chúng ta hãy vô nhà uống tí rượu. Harry, con hãy đứng qua bên kia của bác Hagrid... Đúng rồi... Đi thôi, bác Hagrid... Xong xuôi tốt đẹp rồi...”

Hai thầy trò kè bác Hagrid vô nhà, đặt bác ngồi xuống ghế bên cạnh cái bàn. Fang, con chó đã trốn kỹ trong cái ổ của nó suốt tang lễ, bây giờ mới chui ra lỏn lén đi ngang qua mọi người để đến đặt cái đầu bự chẳng của nó lên đùi Harry như thường lệ. Thầy Slughorn mở rút một trong những chai rượu thầy mang tới.

“Thầy đã cho kiểm tra chất độc tất cả rồi,” thầy cam đoan với Harry, trong khi rót gần hết chai vô cái ca bự bằng cái xô của bác Hagrid rồi đưa cho bác. “Sau chuyện xảy ra cho thằng bạn khốn khổ Rupert của trò, thầy luôn cho một gia tinh nếm thử rượu trong từng chai.”

Harry thấy, hiện lên trong đầu nó, vẻ mặt Her như thế nào nếu cô nàng biết đến sự hành hạ gia tinh này và nó quyết định không đời nào nói cho cô nàng biết.

“Một ly cho Harry...”

Thầy Slughorn nói, chia chai thứ hai vô hai cái ca.

“...và một ly cho ta. Tốt.”

Thầy giơ cao cái ca của thầy.

“Để tưởng nhớ Aragog.”

“Aragog,” Harry và bác Hagrid cùng nói. Cả Thầy Slughorn lẫn bác Hagrid uống một hơi dài. Tuy nhiên, Harry nhờ Phúc lạ được soi đường dẫn lối nên hiểu là nó không nên uống, thế là nó chỉ làm bộ hớp một ngụm rồi đặt cái ca trên bàn trước mặt nó.

“Thầy biết không, tôi đã nuôi nấng nó từ lúc còn là cái trứng,” bác Hagrid rầu rầu nói. “Khi nó mới nở ra, nó nhỏ xíu xiu xiu, chỉ bằng một con chó lùn mà thôi.”

“Để thương,” Thầy Slughorn nói.

“Trước đây vẫn để nó trong chạn bát của trường cho đến khi, chà...”

Về mặt bác Hagrid tối tăm lại và Harry biết tại sao: Tom Riddle đã âm mưu tính toán để bác Hagrid bị đuổi ra khỏi trường, vì bị đổ cho tội đã mở cửa Phòng chứa Bí mật. Tuy nhiên, Thầy Slughorn không tỏ vẻ lắng nghe ; thầy đang nhìn lên trần nhà, trên đó có treo một số nôi đồng cùng với một cuộn lông bạc trắng mượt mà.

“Có phải lông bạch kỳ mã đó không, bác Hagrid ?”

“Ờ phải,” bác Hagrid thản nhiên nói. “Bắt từ đuôi chúng, thầy biết đó, chúng hay làm vướng trên cành cây và các thứ khác trong rừng...”

“Nhưng ông bạn thân mến à, ông có biết cái đó đáng giá bao nhiêu không ?”

“Tôi dùng lông đó để may vá băng bó vân vân khi có sinh vật bị thương,” bác Hagrid nhún vai nói. “Cực kỳ hữu ích... rất hiệu nghiệm.”

Thầy Slughorn ực thêm một hơi nữa từ cái ca của thầy, mắt thầy lúc này đang cẩn thận đảo quanh căn chòi, Harry biết, để tìm kiếm thêm những kho báu mà thầy có thể sẽ biến thành nguồn trao đổi phong phú với rượu mật rừng sồi, kẹo khóm dẻo và áo khoác nhung. Thầy lại rót đầy ca rượu của bác Hagrid và ca rượu của chính mình, rồi hỏi thăm bác về những sinh vật sống trong rừng dạo này và bác Hagrid làm thế nào có thể chăm sóc tất cả bọn chúng. Dưới ảnh hưởng của rượu và sự quan tâm phình phờ của Thầy Slughorn, bác Hagrid trở nên cởi mở hết lòng, bác bèn thôi lau nước mắt và vui vẻ bắt đầu một cuộc giảng giải dông dài về nghề chăn nuôi cần cù vất vả.

Đúng thời điểm này, Phúc lạc được thúc Harry một cái và nó nhận thấy số lượng rượu mà Thầy Slughorn mang đến đang cạn nhanh. Harry chưa bao giờ thực hiện thành công bữa Đây lại mà không cần hô thần chú ra miệng, nhưng cái ý nghĩ nó có thể không làm nổi điều đó đêm nay thật đáng cười nhạo. Quả có vậy, Harry đã tự cười roe toét với mình: không bị cả bác Hagrid lẫn Thầy Slughorn chú ý (lúc này thầy đang thù tạc câu chuyện mua bán trứng rồng bất hợp pháp) Harry cầm cây đũa phép của nó dưới gầm bàn chĩa vào mấy vỏ chai rỗng và mấy cái chai này lập tức đầy lại.

Khoảng một giờ sau hay cỡ đó, bác Hagrid và Thầy Slughorn bắt đầu nâng ly chúc mừng tá lả: mừng trường Hogwarts, mừng cụ Dumbledore, mừng rượu gia đình pha chế và mừng...

“Harry Potter !” bác Hagrid rống lên, làm sóng sánh một ít rượu trong cái xô rượu thứ mười bốn của bác, tràn cả xuống cằm khi bác nốc cạn.

“Ừ, đúng vậy,” Thầy Slughorn kêu lên, giọng hơi lè nhè, “Pary Otter, Thăng Bé được chọn... chà,, hay cái gì đó na ná như vậy,” thầy nói trệu trạo, rồi cũng nốc cạn cái ca rwouj của thầy.

Chẳng bao lâu sau đó, bác Hagrid đã rửa nước mắt ép toàn bộ cái đuôi bạch kỳ mã cho Thầy Slughorn, thầy nhét nó vô túi kèm theo tiếng hô, “Mừng cho tình bạn! Mừng tấm lòng hào hiệp! Mừng một sợi lông đáng giá mười Galleon!”

Và sau đó một hồi lâu bác Hagrid và Thầy Slughorn cứ ngồi bên cạnh nhau, ôm nhau hát một bài hát buồn bã lê thê về cái chết của một pháp sư tên là Odo.

“Ôi, người tốt chết yếu,” bác Hagrid lẩm bẩm, gục thấp xuống mặt bàn, mắt đã gần híp lại, trong khi Thầy Slughorn tiếp tục ngâm nga điệp khúc. “Má thầy chẳng sống được lâu... mà má trò với ba trò cũng thế, Harry ơi à...”

Những giọt nước mắt to tổ chẳng lại ứa ra khóe mắt nhăn nheo của bác Hagrid ; bác nắm bàn tay Harry mà lắc.

“Pháp sư và phù thủy giỏi nhất thời họ sống... ta chưa từng biết... chuyện kinh khủng... chuyện kinh khủng...”

Thầy Slughorn hát vang một cách thảm thương.

Và vị anh hùng Odo được đưa về nhà

Nơi chàng quen thuộc từ thời trai trẻ,

Họ đặt chàng yên nghỉ với cái nón lật ngược.

Và cây dừa phép bị bẻ gãy đôi, ấy mới buồn.

“...Kinh khủng,” bác Hagrid rên rỉ và cái đầu bòm xồm bự quá khổ của bác ngoẹo sang một bên tựa trên cánh tay và bắt đầu ngủ vùi, ngáy thiết sâu.

“Xin lỗi,” Thầy Slughorn nói trong tiếng nấc cụt. “Hát dở đến chết mất thôi.”

“Bác Hagrid đâu có nói về chuyện thầy hát đâu,” Harry lặng lẽ nói. “Bác ấy nói về cái chết của ba má con.”

“Ôi,” Thầy Slughorn nói, cố gắng nhin một cái ợ to. “Ôi, con yêu quý. Ừ, chuyện đó... quả thật là kinh khủng. Kinh khủng... kinh khủng...”

Trông thầy khá bối rối về những điều thầy nói và phải cầu viện vào việc rót đầy ca rượu.

“Thầy không... không nghĩ là con còn nhớ chuyện đó, hả Harry?” Thầy vụng về hỏi.

“Dạ không... Dạ, con chỉ mới một tuổi khi ba má con qua đời,” Harry nói, mắt nó nhìn đắm đắm vào ngọn nến đang lập lòe trong tiếng ngáy nặng nề của bác Hagrid. “Nhưng từ đó đến nay con cũng đã tìm hiểu được khá nhiều về chuyện đã xảy ra. Ba con chết trước. Thầy có biết chuyện đó không?”

“Thầy... thầy không biết,” Thầy Slughorn nói bằng một giọng rất khê.

“Dạ... Voldemort đã giết ba con, rồi bước qua xác của ba để tiến về phía má con,” Harry nói.

Thầy Slughorn rung mình thiệt mạnh, nhưng thầy dường như không thể di chuyển ánh mắt hải hùng của thầy ra khỏi gương mặt Harry.

“Hắn bảo má con tránh ra,” Harry nói, giọng không hề chùng xuống. “Hắn đã kể cho con nghe là má con không cần phải chết. Hắn chỉ muốn con mà thôi. Má có thể bỏ chạy.”

“Ồi con ơi,” Thầy Slughorn thở hỗn hển. “Cô ấy có thể... cô ấy không cần phải... thiệt là khủng khiếp...”

“Đúng là khủng khiếp, phải không?” Harry nói, giọng thì thầm. “Nhưng má con không chịu nhúc nhích. Ba đã chết, nhưng má không muốn con cũng ra đi. Má cố van xin Voldemort... nhưng hắn chỉ cười...”

“Thôi đừng kể nữa !” Thầy Slughorn bỗng nhiên nói, giơ một bàn tay run rẩy lên. “Thoetj tình, con trai yêu quý à, nhiều đó đủ rồi... thầy là một lão già... thayf không cần phải nghe... thầy không muốn nghe...”

“Dạ, con quên mất,” Harry nói dối, Phúc lạc được xuysi nó nói tiếp. “Thầy mến má con lắm, phải không thầy?”

“Mến cô ấy à?” Thầy Slughorn nói, mắt thầy một lần nữa lại mờ lệ. “Thầy không thể tworng tượng nổi có ai gặp gỡ cô ấy mà lại không yêu mến cô ấy... rất dũng cảm... rất vui nhộn... Đó là chuyện khủng khiếp nhất...”

“Vậy mà thầy không chịu giúp con trai cô ấy,” Harry nói. “Má đã cho con mạng sống của mình, nhưng thầy chẳng thèm cho con một chút ký ức.”

Chỉ còn tiếng ngáy như sấm của bác Hagrid vang khắp căn chòi. Harry kiên quyết nhìn thẳng vào đôi mắt đắm lệ của Thầy Slughorn. Ông thầy độc được không thể nào nhìn tránh đi nơi khác.

“Đừng nói vậy,” Thầy thì thầm. “Đó không phải là vấn đề... nếu là để giúp con, dĩ nhiên... nhưng nếu chẳng để làm gì...”

“Thưa thầy, ký ức của thầy có thể giúp con,” Harry nói rõ ràng. “Thầy Dumbledore cần thông tin. Con

cần thông tin.”

Harry biết là nó an toàn rồi. Phúc lạc được đang bảo nó rằng sáng mai Thầy Slughorn sẽ ca hwnrg nhớ gì hết về chuyện này. Nó bèn chồm tới trước một chút, nhìn thẳng vào mắt Thầy Slughorn.

“Con là Kẻ được chọn. Con phải tiêu diệt hăn. Con cần ký ức của thầy.”

Thầy Slughorn tái nhợt chưa từng thấy ; vàng trán bóng lưỡng của thầy lấm tấm mồ hôi.

“Con là Kẻ được chọn à?”

“Thưa thầy, dĩ nhiên là con,” Harry bình tĩnh nói.

“Nhưng như vậy thì... con trai yêu quý của ta... con đang đòi hỏi hơi nhiều... thực ra, con đang yêu cầu ta hỗ trợ con trong nỗ lực tiêu diệt...”

“Thầy không muốn trừ bỏ tên pháp sư đã giết Lily Evans sao ?”

“Harry ơi, Harry à, dĩ nhiên thầy muốn, nhưng...”

“Thầy sợ là hăn sẽ phát hiện ra chuyện thầy giúp con sao?”

Thầy Slughorn không nói gì, vẻ mặt thầy hết sức khiếp đảm.

“Thưa thầy, xin hãy dừng cảm như má của con...”

Thầy Slughorn giơ một bàn tay múp míp lên và tự nhét mấy ngón tay rum rầy vô miệng ; trong một thoáng thầy giống như một em bé bự quá khổ.

“Thầy không lấy làm tự hào...” thầy thì thầm qua kẽ mấy ngón tay. “Thầy lấy làm xấu hổ về những điều... những điều mà ký ức ấy phơi bày ra... thầy nghĩ thầy đã gây ra một tổn hại lớn hồi đó...”

“Thầy sẽ xóa được hết những gì thầy đã làm bằng cách trao cho con ký ức đó,” Harry nói. “Đó sẽ là một hành động cao cả và dũng cảm.”

Bác Hagrid giật thột trong giấc ngủ rồi lại náy tiếp. Thầy Slughorn và Harry dăm dăm nhìn nhau qua cây nến đang nhểu sáp. Im lặng lâu thật là lâu nhưng Phúc lạc được đã khuyên Harry đừng nói gì cả, cứ chờ đợi. Thế rồi, hết sức chậm rãi, Thầy Slughorn rút tay vào túi áo và rút ra cây đũa phép. Thầy rút tay kia vô bên trong áo khóa lấy ra một cái chai nhỏ trống không. Vẫn nhìn vào mắt Harry, Thầy Slughorn điểm đầu cây đũa phép lên thái dương thầy và kéo cây đũa ra, vậy là kéo theo một sợi chỉ bạc dài thòng của ký ức dính vào đầu cây đũa phép. Cái ký ức được kéo ra càng lúc càng dài cho đến khi nó bị đứt đoạn và đung đưa ở đầu cây đũa, sáng óng ánh. Thầy Slughorn thả nó vô lại trong chai, nó bèn cuộn tròn lại, rồi duỗi ra, xoắn tít như một luồng khí. Thầy đẩy nút chai bằng bàn tay run lẩy bẩy rồi đẩy cái chai qua bàn

đưa cho Harry.

“Thưa thầy, cảm ơn thầy nhiều lắm.”

“Con là một chàng trai tốt,” Thầy Slughorn nói, nước mắt lăn qua đôi gò má phúng phính thấm vào bộ ria hải mã của thầy. “Và con có đôi mắt của má con... Chỉ đừng nghĩ quá xấu về thầy một khi con xem xong cái ký ức đó...”

Và rồi thầy cũng gục đầu xuống hai cánh tay, thở ra một cái thệt dài, rồi ngủ say.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Những Trường Sinh Linh Giá

Harry cảm giác được Phúc lạc được mất dần hiệu lực khi nó rón rén trở về tòa lâu đài. Cửa trước vẫn không khóa, nhưng ở tầng ba nó gặp con ma Peeves và suýt bị phát hiện nếu không kịp biến vô một ngõ tắt kế bên. Khi nó lên đến chỗ bức chân dung Bà béo và cởi Áo khoác tàng hình ra, nó không ngạc nhiên lắm khi thấy Bà béo ở trong trạng thái hết sức bất hợp tác.

“Giờ này trò biết mấy giờ rồi không?”

“Cháu thiệt tình xin lỗi bà... Cháu phải ra ngoài vì việc quan trọng...”

“Hừ, mặt khẩu đã thay đổi lúc nửa đêm, nên trò sẽ phải ngủ ngoài hành lang thôi.”

“Bà giỡn hoài!” Harry nói. “Tại sao mặt khẩu lại thay đổi vào lúc nửa đêm chứ?”

“Lệnh phải vậy thôi,” bà Béo nói. “Nếu trò nổi sùng thì cứ đi mà khiếu nại với ông hiệu trưởng, ông ấy là người đã thắt chặt an ninh.”

“Quái đản,” Harry cay đắng nói, vừa nhìn quanh quần cái sàn cứng chắc. “Thiệt alf xuất sắc. Được, tôi sẽ đi khiếu nại thầy Dumbledore nếu thầy đang ở đây, bởi vì chính thầy là người biểu tôi...”

“Cụ ở đây,” một giọng nói vang lên sau lưng Harry. “Giáo sư Dumbledore đã trở về trường cách đây một tiếng đồng hồ.”

Nick Suýt mất đầu lướt về phía Harry, cái đầu lắc lư như mọi khi trên cổ áo xếp nếp của lão.

“Ta biết tin này nhờ Nam tước Đẫm máu. Lão ta thấy cụ trở về và theo lão Nam tước thì cụ có vẻ phấn khởi những hơi mệt mỏi, chuyện đương nhiên.”

“Đang ở đâu ạ?” Harry hỏi, tim nó đập rộn lên.

“Ôi, đang rên la và khua rồn rảng trên Tháp Thiên văn, thú tiêu khiển đệ nhất khoái của lão ấy mà...”

“Không phải Nam tước Đẫm máu... thầy Dumbledore cơ mà!”

“Ừa... trong văn phòng cụ ấy.” Nick nói. “Tôi nghĩ vậy, suy từ điều lão Nam tước nói rằng cụ có chút công chuyện phải làm trước khi phạt...”

“Đúng vậy, thầy ấy có công chuyện đấy,” Harry nói, niềm phấn khích bùng lên trong ngực nó trước viễn cảnh trình báo cho cụ Dumbledore là nó đã lấy được ký ức của Thầy Slughorn. Nó xoay một vòng và lại vọt đi, không buồn để ý đến Bà béo đang gọi vói theo sau lưng nó.

“Quay lại đi! Được rồi, ta nói dóc mà! Chẳng qua là ta bức bối vì bị trò đánh thức! Mặt khẩu vẫn là “Trùn dản” ấy!”

Nhưng Harry đã hối hả chạy ngược lại hành lang và chỉ trong vòng vài phút sau, nó đã nói “kẹo chanh” với cái máng xối đã hình đầu thú của cụ Dumbledore. Con thú đá nhảy sang một bên, để cho Harry bước vào cầu thang xoắn.

“Mời vào,” cụ Dumbledore nói khi Harry gõ cửa. Giọng cụ nghe như kiệt sức. Harry đẩy cửa mở ra. Đây, văn phòng của cụ Dumbledore, trông vẫn y như mọi khi, chỉ khác là bầu trời đen bên ngoài cửa sổ điểm rải rác những vì sao.

“Úi chao, Harry,” cụ Dumbledore ngạc nhiên nói. “Có chuyện gì mà con đến tìm thầy vào lúc khuya khaotws như vậy?”

“Thưa thầy... Con lấy được rồi. Con đã lấy được ký ức của Thầy Slughorn rồi!”

Harry lôi cái chai thủy tinh nhỏ ra và đưa cho cụ Dumbledore. Trông thầy hiệu trưởng sững sờ một thoáng. Rồi gương mặt cụ bùng lên một nụ cười rạng rỡ.

“Harry, đây là tin hấp dẫn! Con làm giỏi lắm! Thầy vốn biết là con có thể làm được việc đó!”

Dường như quên phắt đêm đã khuya lắm rồi, cụ vội bước vòng qua cái bàn làm việc, cầm cái chai đựng ký ức của Thầy Slughorn trong bàn tay không bị thương và rảo bước tới bên cái tủ mà cụ đã cất cái Tường Ký.

“Và bây giờ,” cụ Dumbledore đặt cái chậu đá lên abfn, dốc hết chất bên trong chai vô chậu. “Rốt cuộc cũng xong. Chúng ta sẽ xem. Harry, nhanh lên...”

Harry ngoan ngoãn cúi xuống cái Tường Ký và cảm thấy chân nó rời khỏi sàn... Một lần nữa nó lại rơi xuyên qua bóng tối và đáp xuống văn phòng của thầy Horace Slughorn hồi năm năm năm nào. Thầy Slughorn thuở đó trông trẻ hơn nhiều, mái tóc dày màu rơm bóng mượt và bộ ria mép hoe hoe vàng. Thầy lại đang ngồi trên cái ghế bành êm ái, gác chân lên cái ghế đầu bọc nhung một tay cầm ly rượu nhỏ, tay kia thọc tìm trong cái hộp kẹo khóm dẻo. Và có khoảng nửa tá nam sinh đang ngồi quanh Thầy Slughorn, giữa đám đó là Tom Riddle, trên ngón tay hằn sáng lấp lánh chiếc nhẫn vàng cần đá đen của MarVoldemorto.

Cụ Dumbledore đáp xuống bên cạnh Harry vừa đúng lúc Riddle hỏi, “Thưa thầy, có đúng là giáo sư Merrythought sắp về hưu?”

“Tom ời, Tom à, nếu thầy biết, thầy cũng không thể nói với con được,” Thầy Slughorn nói, vừa ngúc ngoắc một ngón tay quờ trách Riddle, nhưng đồng thời lại nháy mắt với hắn. “Thầy phải nói, thầy muốn biết con lấy thông tin đó từ đâu ra vậy, hả chàng trai, chàng hiểu biết nhiều hơn một nửa giáo ban đấy.”

Riddle mỉm cười; những nam sinh khác cười to và nhìn hắn đầy thán phục.

“Chắc là nhờ khả năng phi thường của con biết được những điều không nên biết và cả tài tâm bốc khéo léo những kẻ có máu mặt – nhân tiện, cảm ơn con về món mứt khóm dẻo nhé, con tài lắm, đó là món thầy khoái nhất...”

Bọn nam sinh lại khúc khích cười.

“... thầy tin là con sẽ thăng quan tiến chức nhanh chóng ở Bộ Pháp thuật trong vòng hai mươi năm. Mười lăm năm thôi, nếu con tiếp tục gởi kẹo khóm cho thầy, thầy quen biết lớn ở Bộ mà.”

Tom Riddle xir mỉm cười trong khi mấy đứa khác rộ lên cười to. Harry để ý thấy hắn không hẳn là đứa già đầu nhất đám nam sinh, nhưng tất cả mấy đứa khác dường như đều coi hắn như thủ lĩnh.

Khi tiếng cười lắng xuống, hắn mới nói. “Thưa thầy, con không biết chính trị có thích hợp với con không, vì một lẽ là con không có lý lịch tốt.”

Hai đứa trong đám con trai cười với nhau tự phụ. Harry chắc rằng tụi nó đang khoái trá một chuyện tiểu lâm giữa tụi nó với nhau, chắc chắn là về những gì tụi nó biết, hoặc tụi nó nghi ngờ, liên quan đến ông tổ nổi tiếng của thủ lĩnh băng tụi nó.

“Nhảm nhí,” Thầy Slughorn nói ngay, “tài ba như con thì còn gì rõ ràng hơn chuyện con xuất thân từ dòng dõi Pháp thuật đứng đắn! Không, con sẽ tiến xa, Tom à. Thầy chưa hề nhầm về một học sinh nào cả.”

Cái đồng hồ nhỏ bằng vàng đứng trên bàn làm việc của Thầy Slughorn điểm mười một tiếng sau lưng thầy và thầy ngoái đầu nhìn lại.

“Mèn đét ời, khuya dữ vậy rồi sao? Các con nên đi thôi, những chàng trai ạ, nếu không chúng ta sẽ bị rắc rối cho coi. Lestrangle, thầy muốn con nộp bài luận văn ngày mai, nếu không thì cấm túc. Con cũng vậy, Avery à.”

Bọn nam sinh lần lượt từng đứa một đi ra khỏi phòng. Thầy Slughorn nhắc mình lên khỏi cái ghế bành và đem cái ly đã cạn rượu của thầy đến bàn làm việc. Một cử động sau lưng khiến thầy quay lại nhìn; Riddle vẫn còn ở đó.

“Nhanh lên, Tom. Con đâu có muốn bị phạt vì không ở trên giường trong giờ ngủ hả và con lại là một huynh trưởng...”

“Thưa thầy, con muốn hỏi thầy một điều.”

“Vậy thì hỏi ngay đi, con trai ta, hỏi ngay...”

“Thưa thầy, con thắc mắc thầy có thể biết gì về... về Trường sinh linh giá?”

Thầy Slughorn nhìn Riddle chăm chăm, mấy ngón tay mập mạp của thầy lơ đãng siết chặt lấy đế ly rượu.

“Đề tài nghiên cứu cho bộ môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám hả?”

Nhưng Harry có thể nói Thầy Slughorn biết quá rõ đó chẳng phải là bài học ở trường.

“Thưa thầy, không hẳn vậy,” Riddle nói. “Con bắt gặp từ này khi đọc sách và con không hiểu lắm.”

“Không... Chà... con đừng hòng tìm được một cuốn sách nào ở Hogwarts cho con biết chi tiết về Trường sinh linh giá, Tom à. Đó là đồ Hắc ám, thực ra là cực kỳ Hắc ám.”

“Nhưng thưa thầy, rõ ràng là thầy biết tất cả mọi điều về chúng mà? Ý con là, một pháp sư có cỡ như thầy... con xin lỗi, con muốn nói là nếu thầy không thể nói cho con biết, thì hiển nhiên... Con chỉ biết là nếu ai đó có thể nói cho con biết thì thầy cũng có thể... thành ra con nghĩ con nên...”

Giỏi lắm, Harry nghĩ, điệu bộ ngập ngừng này, giọng nói bình thường này và một chút tăng bốc khéo léo nữa, không có gì quá lỗi. Nó, Harry, đã có quá nhiều kinh nghiệm về việc rút tĩa thông tin từ những người không sẵn lòng nói ra, nên nó phải nhìn nhận Riddle đúng là bậc thầy. Nó có thể nói Riddle rất, rất muốn biết về Trường sinh linh giá ; có thể hẳn đã chuẩn bị cho thwoif cơ này suốt mấy tuần nay.

“Ái chà,” Thầy Slughorn không nhìn Riddle, mà dùng tay vọc cái nơ trên nắp hộp kẹo khóm dẻo. “Thôi thì cũng không hại gì nếu cho một hiểu biết tổng quát, dĩ nhiên. Chỉ để con hiểu về thuật ngữ này. “Trường sinh linh giá” là từ được dùng để chỉ một vật mà một người đã giấu giếm một phần linh hồn của mình trong đó.”

“Nhưng, thưa thầy, con vẫn không thực sự hiểu nó hoạt động như thế nào,” Riddle nói. Giọng hẳn được kiềm chế cẩn thận, nhưng Harry có thể cảm nhận được sự hồi hộp của hẳn.

“Thế này, con có thể xé linh hồn của mình ra, con hiểu không và cất giấu một phần linh hồn vào một vật nào đó ở bên ngoài cơ thể. Như vậy, ngay cả khi thân thể của con bị tấn công hay bị thiêu hủy, con cũng không chết hẳn, bởi vì một phần linh hồn con vẫn còn ở trần gian và không bị tổn hại. Nhưng dĩ nhiên, tồn tại dưới một hình thức như vậy...”

Gương mặt Thầy Slughorn co rúm lại và Harry chợt nhớ lại những lời nó đã nghe gần hai năm về trước.

“Ta đã bị tước khỏi thân thể ta, ta không bằng cả vong linh, tệ hơn cả con ma hèn hạ nhất... Nhưng ta còn sống.”

“... ít ai muốn vậy lắm, Tom à, ít lắm. Thà chết còn hơn.”

Nhưng sự ham muốn của Riddle đã quá rõ ràng; vẻ mặt đầy tham lam, hẳn không thể che đậy lòng khao khát lâu hơn nữa.

“Làm sao người ta xẻ được linh hồn?”

“Chà,” Thầy Slughorn nói một cách khó chịu, “con phải hiểu rằng linh hồn phải được giữ nguyên vẹn và bất khả xâm phạm. Xẻ linh hồn là một hành động bạo ngược, trái với tự nhiên.”

“Nhưng làm sao người ta làm được?”

“Bằng cách phạm một tội ác. Một tội ác tày trời. Bằng cách giết người. Hành động giết người xé toạc linh hồn người ta. Pháp sư nào có ý định tạo ra một Trường sinh linh giá sẽ lợi dụng nỗi bất hạnh đó. Hẳn sẽ ký thác phần linh hồn bị xé.”

“Ký thác à? Nhưng bằng cách nào...?”

“Có một câu thần chú. Nhưng ddngf hỏi thầy, thầy không biết đâu nhé.” Thầy Slughorn lắc đầu tựa như một con voi già bị bầy muỗi quấy rầy. “Bộ trông thầy có vẻ từng thử làm chuyện đó sao... Bộ ngó thầy giống một tên sát nhân sao?”

“Dạ không, thưa thầy, dĩ nhiên là không.” Riddle nói nhanh. “Con xin lỗi... con không hề có ý xúc phạm...”

“Không hề gì, không hề gì, không hề xúc phạm,” Thầy Slughorn nói giọng hơi cộc. “Tò mò về những chuyện đó là điều tự nhiên thôi. Những pháp sư có bản lĩnh luôn luôn bị khía cạnh Pháp thuật đó hấp dẫn...”

“Dạ, thưa thầy.” Riddle nói, “Nhưng điều mà con vẫn không hiểu – dĩ nhiên chỉ vì tò mò thôi – con muốn nói là một Trường sinh linh giá thì đâu có dùng được bao nhiêu? Người ta chỉ có thể xẻ linh hồn ra một lần thôi sao? Nếu xẻ linh hồn mình ra nhiều phần thì chẳng phải tốt hơn sao, chẳng làm cho mình mạnh hơn sao? Ý con nói, thí dụ, bảy là con số Pháp thuật đầy quyền lực nhất, liệu bảy...?”

“Mèn đét ời, Ton ời!” Thầy Slughorn kêu lên oai oái. “Bảy hả! Nghĩ đến chuyện giết một người chưa đủ khủng khiếp sao? Với lại, chẳng nào đi nữa... nội chuyện xẻ linh hồn thôi cũng đủ ghê rồi... đừng nói chi xẻ thành những bảy mảnh...”

Bây giờ Thầy Slughorn tỏ ra vô cùng lo lắng: thầy nhìn hẳn đăm đăm như thể trước đây thầy chưa hề

nhìn rõ hẳn và Harry có thể nói là thầy đang hối tiếc đã sa đà vô cuộc chuyện trò này.

“Dĩ nhiên,” thầy lẩm bẩm, “tất cả những gì chúng ta nói này giờ chỉ có tính lý thuyết mà thôi, đúng không? Tất cả chỉ mang tính học thuật...”

“Dạ, dĩ nhiên rồi, thưa thầy,” Riddle nói nhanh.

“Nhưng dù thế nào đi nữa, Tom à... hãy giữ kín những điều thầy vừa nói... tức là những gì thầy trò mình vừa thảo luận. Người ta không cho thầy trò mình nói chuyện đông dãi về Trường sinh linh giá đâu. Con biết mà, đó là đề tài bị cấm ở trường Hogwarts... thầy Dumbledore đặc biệt ghê tởm chuyện đó...”

“Thưa thầy, con sẽ không nói tiếng nào cả,” Riddle nói, rồi ra về, nhưng Harry cũng kịp thoáng thấy gương mặt hân hoan tràn trề niềm vui man dại y như niềm vui khi hân phát hiện ra lần đầu tiên hẳn là một pháp sư, một loại vui sướng không làm tăng thêm nét đẹp trai của hẳn, mà vì lý do nào đó, lại khiến cho gương mặt hẳn trở nên ít vẻ người hơn...

“Cám ơn con, Harry,” cụ Dumbledore khẽ nói. “Chúng ta đi thôi...”

Khi Harry đáp trở xuống văn phòng, cụ Dumbledore đã ngồi đằng sau bàn làm việc của cụ rồi. Harry cũng ngồi xuống và chờ cụ Dumbledore nói.

“Thầy đã đợi bằng chứng này từ lâu lắm rồi,” cuối cùng cụ Dumbledore lên tiếng. “Nó xác nhận giả thuyết mà lâu nay thầy theo đuổi, nó cho thấy thầy đúng và cũng cho thấy còn rất nhiều việc phải làm...”

Harry chợt nhận thấy tất cả các ông bà hiệu trưởng cũ trong những bức chân dung treo quanh tường đều thức giấc và lắng nghe cuộc chuyện trò của thầy trò nó. Một ông pháp sư mũi đỏ phớt phất thậm chí còn lấy ra một cái loa tai giúp nghe cho rõ.

“Harry à, thầy chắc con hiểu ý nghĩa quan trọng của những điều chúng ta vừa nghe. Vào lứa tuổi con bây giờ, xê xích nhau có vài tháng, Tom Riddle đã làm tất cả những gì mà hẳn có thể làm được để tìm cách trở nên bất tử.”

“Thưa thầy, thầy có nghĩ là hẳn đã thành công không?” Harry hỏi. “Có phải hẳn đã tạo được một Trường sinh linh giá? Và có phải đó là lý do hẳn đã không chết khi tấn công con? Hẳn có một Trường sinh linh giá giấu giếm ở đâu đó à? Vậy là một phần linh hồn của hẳn vẫn còn đó không suy suyển à?”

“Một phần... hay có thể nhiều hơn,” cụ Dumbledore nói. “Con đã nghe Voldermort mới rồi đó, điều mà hẳn đặc biệt muốn ở thầy Horace là ý kiến của thầy ấy về điều gì sẽ xảy ra cho một pháp sư khi tạo ra nhiều Trường sinh linh giá, điều gì sẽ xảy ra cho một pháp sư quyết tâm lẩn tránh cái chết đến nỗi sẵn sàng giết chóc nhiều lần, xé rời linh hồn mình ra, để ký thác trong nhiều Trường sinh linh giá khác nhau. Không có quyển sách nào cung cấp cho hẳn thông tin đó. Theo như thầy biết... và thầy chắc Voldermort cũng biết... không có pháp sư nào từng xé linh hồn mình ra thành nhiều hơn hai phần.”

Cụ Dumbledore ngừng lại một lát, sắp xếp suy nghĩ của cụ, rồi nói, “Cách nay bốn năm, thầy nhận được điều mà thầy coi như bằng chứng chắc chắn rằng Voldermort đã xẻ linh hồn hẳn.”

“Thưa thầy, ở đâu ạ ?” Harry hỏi. “Như thế nào ạ ?”

“Chính con đưa nó cho thầy, Harry à,” cụ Dumbledore nói. “Đó là quyển nhật ký, nhật ký của Riddle, quyển nhật ký hướng dẫn cách mở lại Phòng chứa Bí mật.”

“Thưa thầy, con không hiểu.” Harry nói.

“À, mặc dù thầy không tận mắt nhìn thấy Riddle hiện ra từ cuốn nhật ký, nhưng những gì con miêu tả cho thầy là một hiện tượng thầy chưa từng chứng kiến. Một ký ức thaafn túy mà có thể bắt đầu tự suy nghĩ và hành động ư? Chỉ là một ký ức mà có thể rút kiệt sức sống ra khỏi cô gái lỡ có nó trong tay ư? Không, có điều gì đó còn hiểm độc hơn nữa đã sống ở bên trong cuốn sách... một linh hồn, thầy hầu như tin chắc điều đó. Cuốn nhật ký là một Trường sinh linh giá. Nhưng lời giải đáp này lại khơi lên không ít câu hỏi. Điều khiến thầy lo nghĩ và cảnh giác là cuốn nhật ký đó đã được trù tính như một vũ khí đồng thời như vật chứa an toàn.”

“Con vẫn không hiểu,” Harry nói.

“Như vậy, nó có chức năng của một Trường sinh linh giá – nói cách khác, một phần linh hồn được cất giấu trong đó để bảo quản an toàn và chắc chắn là đóng vai trò ngăn ngừa cái chết của vị chủ nhân. Nhưng cũng chắc chắn là Riddle thực sự muốn nhật ký của hắn được đọc. muốn một phần linh hồn của hắn cư trú hay chiếm hữu thân xác ai đó để con quái vật của Slytherin lại được sống ra một lần nữa.”

“Vậy là, hắn không muốn tác phẩm của hắn bị lãng phí,” Harry nói. “Hắn muốn người sau biết hắn là kẻ thừa kế Slytherin, bởi vì vào thời ấy hắn không thể tự nhậ điều đó.”

“Hoàn toàn đúng,” cụ Dumbledore gật đầu nói. “Nhưng con có thấy không, Harry, nếu hắn có ý định để cho cuốn nhật ký được chuyển giao hay cấy vào một học sinh tương lai nào đó của trường Hogwarts, thì hắn đã tỏ ra khá bất cẩn về phần hồn quý báu được giấu giếm trong đó. Mục đích của một Trường sinh linh giá là, theo như giáo sư Slughorn giải thích, nhằm giữ một phần hồn của mình được kín đáo và an toàn, chứ không phải để ném vung vút nó trên đường đi của ai đó và rơi vào nguy cơ bị người ta hủy diệt – trên thực tế điều đó đã xảy ra: phần hồn đó không còn nữa ; chính con đã giải quyết việc đó.”

“Việc Voldermort hành xử bất cẩn đối với cái Trường sinh linh giá này có vẻ là điều đáng lo ngại nhất đối với thầy. Nó đưa ra giả thuyết là hắn ắt đã tạo ra – hay ít nhất đã dự định tạo ra – nhiều Trường sinh linh giá, để rủi mà cái thứ nhất có mất đi thì cũng không tổn hại nhiều cho hắn. Thầy không muốn tin như vậy. nhưng chẳng còn cách giải thích nào khác hay hơn.”

“Rồi hai năm sau, con nói với thầy rằng vào cái đêm mà Voldermort nhập lại thân xác hắn, hắn đã đưa

ra một tuyên bố với đám Tử thần thực tử, một tuyên bố đáng sợ nhất và làm sáng tỏ vấn đề. “Ta, kẻ đã tiến xa hơn bất cứ ai trên con đường dẫn đến sự bất tử.” Đó là điều con nói với thầy là hắc đã nói. “Xa hơn bất kỳ ai !” Và thầy nghĩ thầy hiểu điều đó nghĩa là gì, mặc dù bọn Tử thần thực tử không hiểu. Hắc nói đến những Trường sinh linh giá của hắc, NHỮNG Trường sinh linh giá, Harry à, thầy tin là chưa từng có pháp sư nào khác làm điều đó. Nhưng nó lại hợp lý: cùng với năm tháng trôi qua, Chúa tể Voldemort càng ngày càng ít nhân tính và đối với thầy, sự thay đổi mà hắc trải qua dường như chỉ có thể hiểu được nếu giải thích rằng linh hồn hắc đã bị cắt xẻ vượt quá cái lĩnh vực mà chúng có thể gọi là “tội ác thông thường” ...”

“Vậy là hắc làm cho mình không thể bị giết chết bằng cách đi giết những người khác ?” Harry nói. “Tại sao hắc không thể tạo ra một Hòn đá Phù thủy, hay đánh cắp một cái, nếu hắc mê sự bất tử đến như vậy ?”

“À, chúng ta biết là hắc đã thử làm điều đó, cách đây năm năm,” cụ Dumbledore nói. “Nhưng thầy nghĩ có nhiều lý do khiến một Hòn đá Phù thủy không hấp dẫn Chúa tể Voldemort bằng một Trường sinh linh giá.

Mặc dù thuốc Trường sinh quả thực có thể kéo dài sự sống, người ta phải uống thuốc thường xuyên, uống hoài hoài nếu người uống thuốc muốn được trường sinh. Vì vậy, Voldemort sẽ hoàn toàn lệ thuộc vào Trường sinh dược và nếu hết thuốc hay thuốc bị hư hay trong trường hợp Hòn đá bị đánh cắp, hắc sẽ chết như bất cứ sngwowif nào khác. Con nhớ chứ, Voldemort thích hành động một mình. Thầy tin là hắc không thể chịu được cái ý tưởng bị lệ thuộc, dù là lệ thuộc vào Trường sinh dược. Dĩ nhiên hắc sẵn sàng uống nếu Trường sinh dược có thể giúp hắc thoát ra được cảnh dở sống dở chết khủng khiếp mà hắc lâm vào sau khi tấn công con, miễn sao có được một cơ thể. Sau đó, thầy tin là hắc có ý định tiếp tục dựa vào Trường sinh linh giá của hắc. Giá mà hắc có thể phục hồi được hình dạng con người thì hắc không cần gì thêm nữa. Con thấy đó, hắc đã thực sự bất tử... hay gần như bất tử vì chưa có ai làm được như thế.

Nhưng giờ đây, Harry à, được vũ trang bằng thông tin này, cái ký ức chủ chốt mà con đã lấy được thành công, chúng ta đến gần điều bí ẩn của việc kết liễu Chúa tể Voldemort hơn bất cứ ai từng alfm được trước đây. Con đã nghe hắc nói đấy, Harry: “Nếu xẻ linh hồn mình ra nhiều phần thì chẳng phải tốt hơn sao, chẳng làm cho mình mạnh hơn sao ?... Chẳng phải bảy là con số Pháp thuật đầy quyền lực nhất sao... Đúng, thầy nghĩ cái ý tưởng một linh hồn chia bảy phần hắc là vô cùng hấp dẫn Chúa tể Voldemort.”

“Hắc tạo ra bảy Trường sinh linh giá à ?” Harry hoảng hốt kêu lên, đồng thời nhiều bức chân dung trên tường cũng thốt ra những âm thanh kinh ngạc giữa cơn thịnh nộ. “Nhưng chúng có thể ở bất cứ đâu... che đậy... chôn giấu hay tàng hình...”

“Thầy mừng khi thấy con đánh giá đúng tính chất quan trọng của vấn đề,” cụ Dumbledore bình tĩnh nói. “Nhưng không, Harry à, trước nhất, chỉ có sáu chứ không phải bảy Trường sinh linh giá. Phần thứ bảy của linh hồn hắc, cho dù bị xẻ tanh bành đi nữa, vẫn phải trú ngụ ngay trong cơ thể được tái tạo của hắc. Đó là một phần của hắc đã sống kiếp vật vờ như ma trong những năm lưu đày ; Không có phần hồn đó, hắc chẳng còn bản tính nữa. Bất cứ ai muốn tiêu diệt Voldemort phải tấn công chính phần hồn thứ bảy của hắc – phần

hồn sống ngay trong cơ thể hắc.”

“Nhưng như vậy vẫn còn sáu Trường sinh linh giá,” Harry nói, hơi tuyệt vọng. “Làm sao chúng ta có thể tìm được chúng?”

“Con quên rồi... con đã tiêu diệt được một cái. Và thầy đã diệt được một cái khác.”

“Thầy?” Harry hăm hở hỏi lại.

“Đúng vậy,” cụ Dumbledore nói và cụ giơ lên bàn tay trông như bị cháy đen thui. “Chiếc nhẫn, Harry à. Chiếc nhẫn của MarVoldermorto. Và cả một lời nguyện khùng khiếp được ếm trên chiếc nhẫn. Nếu không nhờ vào khả năng kỳ lạ của thầy... xin lỗi con về cái sự có vẻ thiếu khiêm tốn này... và hành động kịp thời của giáo sư Snape khi thầy trở về trường Hogwarts trong tình trạng thương tích trầm trọng, thì có lẽ thầy đã chẳng sống được tới giờ để mà kể câu chuyện này. Nhưng mà, một bàn tay khô quắt không đến nỗi là một cái giá đắt để đánh đổi một phần bảy linh hồn của Voldermort. Chiếc nhẫn không còn là một Trường sinh linh giá nữa.”

“Nhưng làm sao thầy tìm được nó?”

“À, như con biết đó, suốt nhiều năm trời thầy coi việc tìm hiểu càng nhiều càng tốt về quá khứ của Voldermort là công việc của thầy. Thầy đã đi nhiều nơi, đến những chỗ mà hắc đã từng đến. Thầy ngẫu nhiên bắt gặp chiếc nhẫn được giấu trong đồng hồ nát của ngôi nhà dòng họ Gaunt. Có vẻ như một khi Voldermort đã thành công trong việc ký thác một phần linh hồn của hắc vào trong chiếc nhẫn thì hắc không đeo nó nữa. Hắc giấu nó đi, bảo vệ nó bằng nhiều bùa phép rất mạnh, trong căn nhà tồi tàn nơi mà tổ tiên hắc từng sống (dĩ nhiên Morfin đã bị tống vô ngục Azkaban), hắc không hề đoán được rằng một ngày nào đó thầy sẽ tốn công đến thăm đồng hồ nát đó, hay thầy có thể không ngừng để mắt tìm kiếm dấu vết của nơi cất giấu đầy ma thuật.

Tuy nhiên, chúng ta không nên tự chúc tụng mình nhiệt liệt quá. Con đã tiêu diệt ddwwocj cuốn nhật ký, thầy đã diệt được chiếc nhẫn, nhưng nếu lý thuyết về linh hồn bảy phần của chúng ta đúng, thì vẫn còn lại bốn Trường sinh linh giá.”

“Và chúng có thể là bất cứ thứ gì sao?” Harry nói. “Chúng có thể là một hộp thiếc cũ, hay... chai thuốc rỗng, ai biết được...”

“Harry à, thầy biết con đang nghĩ đến Khóa cảng, vốn là những vật tầm thường, dễ bị bỏ qua. Nhưng liệu Chúa tể Voldermort có dùng hộp thiếc hay chai thuốc để bảo vệ linh hồn quý báu của hắc không? Con đã quên điều thầy đã chỉ ra cho con. Chúa tể Voldermort thích sưu tầm chiến lợi phẩm và hắc thích những món đồ cổ có lịch sử Pháp thuật phong phú. Niềm kiêu hãnh của hắc, niềm tin vào tính ưu việt của chính hắc, quyết tâm khắc tạc mình vào lịch sử Pháp thuật; tất cả những điều này khiến thầy giả thuyết rằng Voldermort chọn Trường sinh linh giá một cách cẩn thận, chuộng những vật thể có giá trị danh dự.”

“Nhưng cuốn nhật ký đâu có gì đặc biệt.”

“Cuốn nhật ký, như chính con vừa nói, là bằng chứng hắc là hậu duệ của Slytherin. Thầy tin chắc là Voldemort dành cho cuốn nhật ký đó một tầm quan trọng khác thường.”

“Vậ những Trường sinh linh giá khác...?” Harry nói. “Thầy có nghĩ thầy biết chúng là gì không, thưa thầy?”

“Thầy chỉ có thể đoán thôi,” cụ Dumbledore nói. “Vì những lý do mà thầy vừa nêu ra, thầy tin là Chúa tể Voldemort thích chọn những vật mà bản thân chúng vốn có sự cao sang nào đó. Vì vậy thầy đã rà soát lại quá khứ của Voldemort để xem liệu thầy có thể tìm được bằng chứng là những vật như thế đã biến mất quanh hắc không.”

“Sợi dây chuyền!” Harry nói to. “Cái cúp nhà Hufflepuff!”

“Đúng,” cụ Dumbledore mỉm cười nói, “thầy sẵn sàng cá – có lẽ không cá nguyên cả bàn tay còn lại, mà hai ngón tay thôi – rằng hai vật đó đã trở thành Trường sinh linh giá ba và bốn. Một lần nữa giả sử rằng hắc tạo ra tổng cộng sáu cái, thì hai cái còn lại khó đoán hơn, nhưng thầy sẽ đánh bạo mà đoán rằng, sau khi đã thủ được mấy ngón cổ ngoạ của Hufflepuff và Slytherin, hắc bắt đầu dò tìm những cổ ngoạ vốn thuộc về Gryffindor và Ravenclaw. Thầy tin chắc là bốn món cổ ngoạ của bốn vị sáng lập trường Hogwarts sẽ tạo một sức hút mạnh mẽ đối với trí tưởng tượng của Voldemort. Thầy không thể trả lời là liệu hắc có xoay sở tìm ra được món cổ ngoạ nào của Ravenclaw không. Tuy nhiên thầy tin là di vật duy nhất được biết đến của Gryffindor vẫn còn nguyên vẹn đây.”

Cụ Dumbledore chỉ ngón tay bị nám đen của cụ lên bức tường sau lưng, nơi một thanh gươm cần hồng ngọc ung dung nằm trong một cái hộp thủy tinh.

“Thưa thầy, thầy có nghĩ đó là lý do hắc thực sự muốn trở lại trường Hogwarts không?” Harry nói. “Để thử tìm cái gì đó được một trong những vị sáng lập lưu truyền lại?”

“ĐÚng, thầy nghĩ như vậy,” cụ Dumbledore nói. “Nhưng rủi thay, điều đó chẳng giúp chúng ta tiến xa hơn bao nhiêu, bởi vì hắc đã bị đuổi ra mà không có cơ hội lục lọi ngôi trường, hoặc là thầy cứ tưởng như vậy. Thầy buộc phải kết luận rằng hắc chưa hoàn tất tham vọng sưu tầm bốn món cổ ngoạ của bốn nhà sáng lập. Hắc chắc chắn đã có hai... hắc có thể đã tìm được ba... Hiện giờ chúng ta chỉ có thể suy đoán tới đó thôi...”

“Ngay cả nếu hắc có được cái gì đó của Ravenclaw hoặc của Gryffindor, thì vẫn còn một Trường sinh linh giá thứ sáu nữa. Harry vừa nói vừa đếm trên mấy ngón tay. “Trừ khi hắc có được cả hai. ”

“Thầy không nghĩ vậy.” cụ Dumbledore nói. “Thầy nghĩ thầy biết Trường sinh linh giá thứ sáu là cái gì. Thầy không biết con sẽ nói gì nếu thầy thú thực là thầy đã tò mò trong một thời gian dài hành vi của con rắn

Nagini?”

“Con rắn à?” Harry giật mình nói. “Có thể dùng thú vật làm Trường sinh linh giá sao?”

“Ừ, làm vậy thì không khôn ngoan, vì ký thác một phần linh hồn của mình cho một thứ có thể tự suy nghĩ và di chuyển thì rõ ràng là một việc rất liều lĩnh. Tuy nhiên, nếu suy tính của thầy đúng, thì khi Voldemort vào nhà cha mẹ con với ý đồ giết con, hắn vẫn còn thiếu ít nhất một Trường sinh linh giá trong mục tiêu sáu cái của hắn. Hắn dường như để dành qui trình tạo Trường sinh linh giá cho những cái chết đặc biệt có ý nghĩa. Con chắc đã nằm trong trường hợp này. Hắn tin là bằng cách giết con, hắn sẽ tiêu diệt được mối nguy mà lời tiên tri đã vạch ra. Hắn tin rằng hắn đang làm cho mình trở nên vô địch. Thầy chắc chắn hắn có ý định tạo cái Trường sinh linh giá cuối cùng bằng cái chết của con. Và như chúng ta biết, hắn đã thất bại. Tuy nhiên, sau vài năm tạm nghỉ, hắn đã dùng con rắn Nagini để giết một ông già Muggle và lúc đó hắn nảy ra ý tưởng biến Nagini thành cái Trường sinh linh giá cuối cùng của hắn. Con rắn nhấn mạnh mối liên hệ giữa hắn và Slytherin, điều này càng làm tăng tính huyền bí của Chúa tể Voldemort. Thầy tin hắn có lẽ cũng khoái con rắn không thua bất cứ thứ nào. Chắc chắn hắn thích giữ nó bên cạnh và chỉ là một kẻ Xà khẩu thôi, mà hắn có vẻ không chế được con rắn ở một mức độ khác thường.”

“Vậy là,” Harry nói, “quyền nhật lý đã bị hủy, chiếc nhẫn cũng đã bị hủy. Chiếc cúp, dây chuyền và con rắn vẫn còn nguyên đó và thầy nghĩ có thể có một Trường sinh linh giá vốn là di vật của Ravenclaw hoặc Gryffindor?”

“Đúng, một tóm tắt cô đọng và chính xác một cách đáng phục,” cụ Dumbledore nói và cúi đầu.

“Vậy... Thưa thầy, thầy vẫn đang tìm kiếm chúng? Có phải những lần thầy vắng mặt ở trường là lúc thầy đi tìm chúng không?”

“Đúng,” cụ Dumbledore nói. “Thầy đã tìm kiếm từ lâu nay rồi. Thầy nghĩ, có thể... Thầy sắp tìm ra một Trường sinh linh giá nữa. Có những dấu hiệu đầy hy vọng.”

“Vậy nếu thầy tìm được,” Harry nói nhanh, “con có thể đi cùng thầy để giúp thầy hủy nó không?”

Cụ Dumbledore nhìn Harry rất chăm chú một lát trước khi nói, “Được, thầy cho là được.”

“Con được phép?” Harry hỏi lại, hoàn toàn xững sốt.

“Ồ, thật chứ,” cụ Dumbledore nói, nhẹ mím cười. “Thầy nghĩ con có được cái quyền ấy.”

Harry cảm thấy lòng mình rộn lên. Thiết là khoái khi được một phen không phải nghe toàn những lời khuyên răn cảnh giác và che chở. Các ông và các bà hiệu trưởng trên những bức tường chung quanh có vẻ ít xúc động bởi quyết định của cụ Dumbledore hơn. Harry thấy một ít người lắc đầu và cụ Phineas Nigellus thậm chí còn khịt mũi.

“Thưa thầy, mỗi khi một Trường sinh linh giá bị tiêu hủy, Voldemort có biết không? Hắn có cảm nhận được điều đó không?” Harry hỏi, phớt lờ những bức chân dung.

“Một câu hỏi hay lắm, Harry. Thầy tin là không. Thầy tin là giờ đây Voldemort đã quá chìm đắm trong tội ác và những phần người cốt yếu đã bị tách rời khỏi hắn quá lâu, hắn không còn cảm nhận như chúng ta nữa. Có thể vào lúc tàn đời, hắn sẽ ý thức sự mất mát của hắn... thí dụ, hắn đã không ý thức được việc cuốn nhật ký đã bị tiêu hủy, mãi cho tới khi hắn buộc Lucius Malfoy nói ra sự thật. Thầy nghe nói khi Voldemort khám phá ra cuốn sách đã bị xé nát và bị tước hết quyền lực, cơn thịnh nộ của hắn khủng khiếp không tưởng tượng nổi.”

“Nhưng con tưởng hắn muốn Lucius Malfoy lén đưa cuốn nhật ký vô trường Hogwarts chứ?”

“Phải, Voldemort muốn vậy, nhiều năm về trước, khi hắn còn yên chí là hắn có thể tạo thêm nhiều Trường sinh linh giá nữa. Nhưng dù vậy, Lucius lẽ ra nên đợi lệnh Voldemort và lão ta chẳng bao giờ nhận được lệnh đó, bởi vì Voldemort biến mất ngay sau khi đưa cho lão cuốn nhật ký. Chắc chắn Voldemort nghĩ rằng Lucius sẽ không dám làm gì với cái Trường sinh linh giá đó ngoài việc giữ gìn nó cẩn thận. Nhưng hắn đã bị hố khi trông cậy quá nhiều vào nỗi sợ Chúa tể của Lucius: Voldemort đã biến mất một thwoif gian dài và Lucius tưởng chúa tể của lão đã chết. Dĩ nhiên, Lucius không biết cuốn nhật ký đó thực ra là cái gì. Thầy nghĩ Voldemort có nói với Lucius rằng cuốn nhật ký có thể khiến cho cánh cửa Phòng chứa Bí mật được mở ra lại bởi vì nó đã được khéo léo ếm bùa. Nếu Lucius biết được lão đang nắm giữ một phần hồn của chúa tể lão, chắc chắn lão sẽ phải trọng thị cuốn sách hơn. Nhưng thay vì vậy, lão cứ làm tới, thực hiện kế hoạch cũ vì mục đích riêng. Bằng cách gài cuốn nhật ký vào tay con gái của Arthur Weasley, , lão hy vọng làm một công mà được hai chuyện: vừa khiến ông Arthur mất uy tín, vừa quảng đi được một đồ vật ma thuật mang tính cáo buộc rất cao.

Ôi... tội nghiệp Lucius... Xét cơn thịnh nộ của Voldemort về chuyện Lucius đã quảng cái Trường sinh linh giá để mưu lợi riêng, cộng thêm cuộc thảm bại ở Bộ Pháp thuật hồi năm ngoái, thì thầy chẳng ngạc nhiên chút nào nếu lúc này Lucius mừng thầm là lão ddwwocj an toàn trong nhà ngục Azkaban.”

Harry ngồi yên suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Vậy nếu tất cả Trường sinh linh giá của hắn đều bị hủy, thì Voldemort có thể bị tiêu diệt không?”

“Có, thầy nghĩ vậy.” Cụ Dumbledore nói. “Không có những Trường sinh linh giá đó, Voldemort sẽ chỉ là một con người bình thường với một linh hồn khiếm khuyết và tật nguyền. Nhưng đừng quên là trong khi linh hồn hắn có thể bị thương tật đến mức không thể phục hồi được, thì trí tuệ và quyền lực pháp thuật của hắn vẫn còn nguyên. Cần phải có một quyền lực và tài năng phi thường mới có thể tiêu diệt được một pháp sư như Voldemort, ngay cả khi không có những Trường sinh linh giá.”

“Nhưng, à con chẳng có quyền lực và tài năng phi thường.” Harry nói mà không kịp nín.

“Có, con có chứ,” cụ Dumbledore quả quyết nói. “Con có một sức mạnh mà Voldemort không bao giờ

có. Con có thể...”

“Con biết rồi !” Harry nói ngay. “Con có thể yêu thương.” Khó khăn lắm nó mới nhận được không nói thêm, “Rồi sao nào!”

“Phải, Harry à, con biết yêu,” cụ Dumbledore dường như hoàn toàn hiểu được điều Harry vừa cố nhận không nói ra. “Xét tất cả những gì đã xảy ra cho con, điều đó đúng là vĩ đại và đáng kể. Con vẫn còn trẻ quá nên chưa hiểu con khác thường như thế nào, Harry à.”

“Vậy, khi lời tiên tri cho rằng con sẽ có “một sức mạnh mà Chúa tể Hắc ám không biết đến”, sức mạnh đó chỉ là... tình yêu thôi sao?” Harry hỏi, cảm thấy hơi thất vọng.

“Phải... Chỉ là tình yêu,” cụ Dumbledore nói. “Nhưng Harry à, đừng bao giờ quên rằng những điều lời tiên tri phán chỉ đáng kể bởi vì Voldemort đã quan trọng hóa nó. Thầy đã nói với con điều này vào cuối năm học trước. Voldemort chọn lọc một mình con ra như là kẻ nguy hiểm nhất đối với hắn – và khi làm như vậy, hắn đã khiến con trở thành người nguy hiểm nhất đối với hắn!”

“Nhưng đằng nào thì cũng thế thôi...”

“Không, khác chứ!” Cụ Dumbledore nói, lúc này nghe giọng cụ không còn kiên nhẫn nữa. Giơ bàn tay quắt queo đen đúa về phía Harry, cụ nói, “Con đã coi trọng quá đáng lời tiên tri!”

“Nhưng,” Harry lắp bắp, “nhưng thầy vừa nói rằng lời tiên tri có nghĩa...”

“Nếu Voldemort không hề nghe được lời tiên tri, thì liệu nó có linh nghiệm không? Liệu nó có ý nghĩa gì không? Dĩ nhiên là không! Chẳng lẽ con nghĩ mọi lời tiên tri ở Phòng Tiên tri đều linh nghiệm hết à?”

“Nhưng,” Harry hoang mang nói, “nhưng năm ngoái thầy đã nói là hoặc Voldemort sẽ giết con hoặc con sẽ giết hắn...”

“Harry ơi, Harry à, đó chẳng qua vì Voldemort đã phạm một sai lầm trầm trọng và đã hành động theo lời sấm của giáo sư Trellawney! Nếu Voldemort không giết cha con, liệu hắn có gieo vào lòng con khát vọng trả thù dữ dội như vậy không? Dĩ nhiên là không! Nếu hắn không buộc mẹ con hy sinh cho con, liệu hắn có tạo được cho con sự bảo vệ kỳ diệu mà hắn không thể nào xâm nhập được không? Dĩ nhiên là không, Harry à. Con hiểu chưa? Voldemort đã tự tạo ra cho hắn kẻ thù đáng sợ nhất, như bạo chúa ở khắp nơi. Con có biết rằng những bạo chúa sợ nhất những kẻ bị họ áp bức không? Tất cả các bạo chúa đều hiểu rằng, một ngày nào đó, trong số những nạn nhân của họ chắc chắn sẽ có một người đứng lên chống lại họ. Voldemort cũng vậy. Hắn không ngừng cảnh giác đề phòng kẻ nào đó có thể thách thức quyền lực của hắn. Hắn nghe nói về lwofi tiên tri và hành động hấp tấp, đưa tới hạt quả là hắn không những đã tự chọn ra người rất có thể sẽ kế liễu đời hắn, mà còn trao cho người đó những vũ khí nguy hiểm khác thường!”

“Nhưng...”

“Con cần phải hiểu được điều này!” Cụ Dumbledore nói, vừa đứng lên và sải bước quanh căn phòng, tấm áo chùng rục rờ của cụ kêu sột soạt theo mỗi bước chân. Harry chưa bao giờ thấy cụ bồn chồn như vậy.

“Bằng nỗ lực giết cho được con, Voldermort đã chọn lọc ra một con người xuất sắc đang ngồi trước mặt thầy và trao cho người đó phương tiện thích hợp. Chính do sai lầm của Voldermort mà con có thể nhìn thấu những suy nghĩ của hắn, những tham vọng của hắn và con có thể hiểu ngôn ngữ loài rắn hắn dùng để ra lệnh, vậy mà, Harry ạ, bất chấp khả năng ưu việt nhìn thấu được thế giới của Voldermort – khả năng này là một món quà mà bất cứ Tử thần thực tử nào cũng dám giết người để có được – con không bao giờ mê đắm Nghệ thuật hắc ám, không bao giờ, cho dù chỉ trong một giây, con thể hiện một chút xiu mong muốn nào được trở thành một trong những đồ đệ của Voldermort!”

“Dĩ nhiên là không đời nào!” Harry phản nộ đáp. “Hắn đã giết cha con và mẹ con!”

“Tóm lại, khả năng yêu thương đã bảo vệ con!” Cụ Dumbledore nói to. “Đó là sự bảo vệ duy nhất có thể chống lại sức hấp dẫn của một quyền lực như quyền lực của Voldermort! Bất chấp những cám dỗ con đã vượt qua, tất cả những chịu đựng đau khổ, con vẫn giữ được một tấm lòng trong sáng, như thuở con mới mười một tuổi, khi con đắm đắm nhìn vào tấm gương phản ánh ước vọng của trái tim con và tấm gương chỉ trưng ra cho con cách ngăn chặn Chúa tể Voldermort, mà không trưng ra sự bất tử hay giàu có. Harry à, con có biết là thật hiếm pháp sư phù thủy có thể nhìn thấy những gì con đã thấy trong tấm gương đó không? Lẽ ra trước đây Voldermort nên biết hắn đang đối phó với cái gì, nhưng hắn đã không biết!

Còn giờ đây hắn đã biết. Con đã thâm nhập vào đầu óc của Voldermort mà không hề tự làm tổn thương mình, nhưng hắn lại không thể chiếm hữu con mà không phải trải qua những cơn đau chí tử, như hắn đã khám phá ra ở Bộ Pháp thuật. Thầy không nghĩ hắn hiểu được tại sao lại thế, Harry à, nhưng bởi vì hắn đã hấp tấp cắt xén linh hồn hắn, nên hắn không bao giờ ngừng lại để hiểu được sức mạnh vô song của một linh hồn tòng trắng nguyên vẹn.”

“Nhưng thưa thầy,” Harry nói, trong một cố gắng dùng cảm để không có vẻ tranh cãi, “nhưng rốt cuộc thì cũng vậy thôi, phải không thầy? Con sẽ phải giết hắn, hoặc là...”

“Sao lại PHẢI? Dĩ nhiên là con phải làm thôi. Nhưng không phải vì lời tiên tri. Mà bởi vì con, chính con, sẽ không thể nào thành thoi chớ tới khi con hành động! Cả hai thầy trò mình đều biết vậy! Con hãy tưởng tượng, chỉ trong chốc lát thôi, rằng con chưa bao giờ nghe nói đến lời tiên tri! Thì con cảm thấy thế nào về Voldermort hở? Suy nghĩ đi!”

Harry nhìn cụ Dumbledore đi qua đi lại trước mặt nó và suy nghĩ. Nó nghĩ đến mẹ nó, cha nó và chú Sirius. Nó nghĩ đến Cedric Diggory. Nó nghĩ đến những tội ác khủng khiếp mà Voldermort đã làm. Một ngọn lửa dường như bùng cháy bùng bùng trong lồng ngực nó, làm khô cả họng nó.

“Con muốn hắn bị tiêu diệt!” Harry lạnh lẽ nói. “Và con muốn tiêu diệt hắn.”

“Dĩ nhiên là con sẽ làm vậy,” cụ Dumbledore kêu lên. “Con hiểu đó, lời tiên tri không nói là con phải làm bất cứ điều gì! Nhưng nó đã khiến Chúa tể Voldemort đánh dấu con là địch thủ ngang hàng... Nói cách khác, con tự do lựa chọn con đường của mình, hoàn toàn tự do quay lưng lại với lời tiên tri! Nhưng Voldemort sẽ vẫn coi trọng lời tiên tri đó. Hắn sẽ tiếp tục săn đuổi con... điều đó thực sự ắt sẽ dẫn đến...”

“Việc một trong hai kẻ sẽ phải kết liễu cuộc đời kẻ kia,” Harry đáp. “Đúng vậy.”

Nhưng nó cuối cùng cũng hiểu được những gì cụ Dumbledore đang cố gắng nói với nó. Đó chính là, Harry nghĩ, sự khác nhau giữa việc bước thẳng ra đấu trường, đầu ngẩng cao với việc để mình bị lôi vào tình thế phải chiến đấu để sống còn. Có thể, một số người sẽ nói rằng chẳng có mấy lựa chọn giữa hai con đường cụ Dumbledore biết và Harry nghĩ với một niềm kiêu hãnh trào dâng, “Và mình cũng biết và cha mẹ mình cũng đã biết, rằng đó là sự khác biệt duy nhất trên thế gian này.”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Cắt Sâu Mãi Mãi

Kiệt sức nhưng vui mừng về bài học buổi tối của nó, Harry kể cho Hermione và Ron nghe trong lớp học Bùa Chú vào sáng hôm sau về tất cả những gì đã xảy ra (lần đầu tiên nó ếm bùa Bịt Tai lên những đứa ngồi gần tụi nó). Cả Hermione và Ron đều có ấn tượng thoải mái về cái cách mà Harry đã dụ khi để lấy được ký ức của giáo sư Slughorn và cực kỳ khiếp sợ khi Harry kể cho tụi nó nghe về Trường Sinh Linh Giá của Voldemort và lời hứa của cụ Dumbledore là sẽ đem Harry đi cùng nếu cụ tìm ra được một Trường Sinh Linh Giá nữa.

“Quá đã,” Ron nói sau khi Harry kể cho tụi nó nghe hết mọi chuyện; Ron đang vung vẩy cây đũa phép lên trần nhà một cách vô ý tứ mà không hề để ý chút xíu nào đến chuyện nó đang làm. “Quá đã, bồ sắp được đi cùng thầy Dumbledore thiệt rồi... và tìm cách tiêu huỷ... Quá xá đã!”

“Ron, bồ đang làm tuyết rơi kìa,” Hermione nói giọng chịu đựng, vừa nắm cổ tay Ron và chuyển hướng cây đũa phép của nó khỏi hướng trần nhà, một khối lượng lớn bông tuyết quả là đang bắt đầu rơi từ trên trần xuống. Harry để ý thấy Lavender Brown đang trừng mắt liếc Hermione từ cái bàn bên cạnh với đôi mắt đỏ hoe, và Hermione lập tức buông tay Ron ra.

“Ừ há...” Ron nói khi nhìn xuống vai mình hơi hơi ngạc nhiên. “Xin lỗi... trông cứ như tất cả tụi mình đều bị gàu khủng khiếp.”

Nó phủi những bông tuyết giả trên vai Hermione. Lavender oà khóc. Ron coi bộ áy náy vô cùng bèn quay lưng lại cô bé.

“Tụi này đã chia tay,” Ron thì thào kể cho Harry nghe. “Tối hôm qua, lúc bắt gặp mình đi ra khỏi phòng ngủ với Hermione. Hiển nhiên là cô ấy không thể trông thấy bồ nên cô ấy cho rằng chỉ có hai đứa tụi này với nhau...”

“À,” Harry nói, “vậy... là bồ không buồn phiền là chuyện đó kết thúc hả?”

“Không,” Ron thừa nhận. “Lúc cô ấy la hét thì thiệt là kinh khủng, nhưng ít nhất thì mình cũng không phải làm chuyện cắt đứt với cô ta trước.”

“Đồ hèn!” Hermione nói, mặc dù trông cô nàng có vẻ khoái. “À, đêm qua thiệt là một đêm xui xẻo cho ái tình lãng mạn quanh đây. Nay Harry, Ginny và Dean cũng chia tay rồi.”

Harry tưởng như trong mắt Hermione có một cái nhìn khá am hiểu khi cô nàng nói với nó điều đó, nhưng có lẽ cô nàng không thể biết được ruột gan nó bỗng nhiên nhảy múa tung bừng. Ráng hết sức giữ cho mặt tỉnh bơ và giọng nói hờ hững, nó hỏi: “Chuyện ra sao?”

“Ôi, một chuyện thật là ngu... Con nhỏ nói thẳng này cứ tìm cách giúp nó chui qua lỗ chân dung, làm như nó không thể tự mình trèo qua được vậy... nhưng mà lâu này tụi nó đã lộn cộn với nhau rồi.”

Harry liếc nhìn Dean ở phía bên kia lớp học. Anh chàng đương nhiên là buồn.

“Dĩ nhiên, chuyện này đặt bờ vô tình thế khó xử một tí há?” Hermione nói.

“Ý bờ là sao?” Harry nói ngay.

“Đội Quidditch,” Hermione nói. “Nếu Ginny và Dean không thềm nói chuyện...”

“Ờ...ờ phải,” Harry nói.

“Thầy Flitwick,” Ron nói bằng giọng báo động. Ông thầy Bùa Chú tí hon đang nhấp nhô đi về phía tụi nó và Hermione là người duy nhất xoay xở biến được giấm ra rượu; hũ rượu bằng thủy tinh của cô nàng đầy ắp một thứ chất lỏng đỏ thẫm, trong khi những chất trong hũ của Harry và của Ron thì vẫn còn màu nâu xỉn.

“Này, này, các cậu,” giáo sư Flitwick ré lên mắng mỏ, “nói ít đi một chút, làm nhiều hơn một chút... Để ta xem các trò thử...”

Hai đứa nó cùng giơ cao cây đũa phép, tập trung hết sức, và chĩa vào hũ rượu của tụi nó. Giấm của Harry biến thành băng; hũ rượu của Ron thì nổ bùm.

“Được... bài tập về nhà đây,” giáo sư Flitwick nói, vừa xuất hiện lại từ dưới gầm bàn và đang gỡ mấy miếng thủy tinh ra khỏi chóp nón của thầy... “thực hành vào.”

Tụi nó có một tiết trống hiem hơi trùng với nhau sau buổi học Bùa Chú cho nên ba đứa cùng đi về phòng sinh hoạt chung. Ron dường như vô cùng thờ thối về chuyện tan vỡ mối tình với Lavender và Hermione cũng có vẻ hân hoan, mặc dù khi bị hỏi đang cười chuyện gì vậy thì cô nàng chỉ nói, “Ngày đẹp trời mà.” Cả hai đứa nó đều không để ý rằng một trận chiến dữ dội đang diễn ra bên trong đầu Harry:

Con bé là em của Ron.

Nhưng cô bé vừa đá đít thẳng Dean!

Nó vẫn là em của Ron.

Mình là bồ ruột của Ron mà!

Điều đó chỉ tổ rách việc.

Nếu mình nói với Ron trước thì...

Nó sẽ đấm mày.

Nếu mình cóc ngán thì sao?

Nó là bồ ruột của mày mà!

Harry hầu như không để ý tụi nó đang trèo qua lỗ chân dung để vào căn phòng sinh hoạt chung đầy nắng, và chỉ lơ mơ nhận thấy một nhóm nhỏ học sinh năm thứ bảy đang xúm xít ở đó, cho đến khi Hermione kêu lên, “Chị Katie! Chị đã trở về! Chị có khỏe không?”

Harry trở mắt nhìn: đúng thật là Katie Bell, trông hoàn toàn khỏe mạnh và được một đám bạn hôn hờ vây quanh.

“Chị khỏe lắm!” Cô nàng vui vẻ nói. “Họ cho chị xuất viện Thánh Mungo hôm thứ hai, chị ở nhà hai ngày với ba má rồi trở về đây hồi sáng này. Leanne vừa mới kể cho chị nghe về McLaggen và trận đấu vừa rồi, Harry à...”

“Ừ,” Harry nói, “Mà thôi, bây giờ chị đã về và Ron đã ổn, tụi mình sẽ có được một cơ hội đáng hoàng để đập te tua đội Ravenclaw, nghĩa là tụi mình vẫn còn đang chạy đua giành cúp, Katie à...”

Nó phải đặt câu hỏi cho Katie ngay; óc tò mò của nó tạm thời xua Ginny ra khỏi đầu. Nó hạ thấp giọng khi đám bạn của Katie bắt đầu thu dọn đồ đạc của chúng; dường như tụi nó đang trễ buổi học Biến Hình.

“...xâu chuỗi đó... bây giờ chị có nhớ ra ai đã đưa nó cho chị không?”

“Không,” Katie nói, vừa lắc đầu buồn bã. “Ai cũng hỏi chị câu đó, nhưng chị chẳng nhớ được một manh mối nào hết. Điều cuối cùng mà chị còn nhớ là đi tới nhà vệ sinh nữ trong quán Ba Cây Chổi.”

“Vậy chị có chắc là đã đi vô nhà vệ sinh không?” Hermione nói.

“Chị biết chị có đẩy cánh cửa ra,” Katie nói, “cho nên chị đoán là có kẻ nào đó núp đằng sau cánh cửa đã ếm bùa Độc Đoán lên chị. Sau đó, trí nhớ của chị trống không cho đến khoảng hai tuần trước ở bệnh viện Thánh Mungo. Như vậy nè, chị phải đi thôi, chị không muốn đẩy cô McGonagall tới chỗ bắt chị chép phạt cho dù hôm nay là ngày đầu tiên chị trở lại trường...”

Katie quơ lấy cái túi xách của mình và vội vã chạy theo các bạn, bỏ lại Harry, Ron và Hermione ngồi xuống bên cái bàn cạnh cửa sổ và nghiền ngẫm những điều cô gái vừa nói.

“Kẻ nào đó đã đưa xâu chuỗi cho Katie ắt hẳn phải là một đứa con gái hay một người đàn bà thì mới ở

trong nhà vệ sinh nữ,” Hermione nói.

“Hay ai đó trông giống một đứa con gái hay một người đàn bà,” Harry nói. “Đừng quên là có cả một vạc Đa Quả Dịch ở trường Hogwarts này. Tụi mình cũng biết một số thuốc này đã bị đánh cắp mà...”

Nó nhìn thấy trong đầu nó cuộc diễu hành của những Crabbe, những Goyle vênh váo đi ngang, tất cả đều đã biến hình thành con gái.

“Mình nghĩ mình sắp uống thêm một liều Phúc Lạc Được,” Harry nói, “và tìm cách vô Phòng Theo Yêu Cầu một lần nữa.”

“Làm như vậy thì uống thuốc hết sức,” Hermione nói thẳng thừng đồng thời đặt quyển m Tiết Của Spellman mà cô bé vừa mới lấy trong túi xách ra. “May mắn chỉ đưa bồ tới mức đó thôi, Harry à. Tình thế với thầy Slughorn thì khác; bồ luôn luôn có khả năng thuyết phục thầy, bồ chỉ cần tranh thủ thời cơ một tí. Nhưng chỉ may mắn thôi thì không đủ để bồ có thể có được khi thầy Dumbledore dắt bồ đi cùng...” cô bé hạ giọng xuống thành tiếng thì thầm.

“Tụi mình có thể chế ra một ít không?” Ron hỏi Harry, phớt lờ Hermione. “Nếu có được một mớ thuốc dự trữ thì thiệt là hay... Dòm vô sách của bồ coi...”

Harry rút cuốn Bào Chế Thuốc Cao Cấp của nó ra khỏi túi xách và tra tìm phần Phúc Lạc Được.

“Ủi trời ơi, nó cực kỳ phức tạp,” Harry nói, mắt rà xuống danh mục nguyên dược liệu. “Và phải mất tới sáu tháng... phải sắc thuốc...”

“Rất điển hình...,” Ron nói.

Harry sắp sửa dẹp cuốn sách của nó đi thì nó để ý thấy góc của một trang được gấp xuống; nó bèn lật tới trang đó và thấy thần chú Cắt sâu mãi mãi, có phụ chú “Dành cho Kẻ thù,” mà nó đã đánh dấu vài tuần lễ trước. Nó vẫn chưa tìm hiểu đó là cái gì, chủ yếu vì không muốn thí nghiệm thần chú đó khi có Hermione bên cạnh, nhưng nó đã tính thử ếm thần chú đó lên McLaggen trong dịp tới khi nó đi sau lưng anh chàng này mà anh ta không hay biết.

Người duy nhất không đặc biệt hài lòng khi thấy Katie Bell trở về trường là Dean Thomas, bởi vì người ta không cần nó thay thế Katie ở vị trí Truy Thủ nữa. Nó chịu đòn một cách đầy cam chịu khi Harry báo tin, chỉ nhún vai và làu bàu gì đó, nhưng khi bước đi Harry có linh cảm là Dean và Seamus đang rù rì một cách chống đối sau lưng nó.

Trong hai tuần sau đó diễn ra những buổi tập Quidditch hay nhất mà Harry được biết trong vai trò đội trưởng. Đội của nó rất hài lòng là đã dẹp được McLaggen, mừng nữa là cuối cùng Katie đã trở lại, và tụi nó bay cực kỳ giỏi.

Ginny không có vẻ gì buồn giận về chuyện tình với Dean bị tan vỡ; ngược lại, cô bé là linh hồn và sức sống của cả đội. Cô bé nhái Ron lo lắng nhấp nha nhấp nhồm trước những cột gôn khi trái Quaffle lao tới, hay điệu bộ của Harry quát tháo ra lệnh cho McLaggen trước khi bị quật cho bất tỉnh, những trò này giúp cho cả đội vô cùng vui nhộn. Harry cũng cười với những đứa khác, sung sướng có được lý do vô tư để nhìn Ginny; trong suốt buổi tập nó đã nhận được nhiều thương tích do trái banh Bludger gây ra bởi vì nó đã không luôn luôn để mắt tìm kiếm trái banh Snitch.

Trận chiến vẫn còn diễn ra trong đầu nó: Ginny hay Ron? Đôi khi nó nghĩ rằng anh chàng Ron hậu-Lavender không phiền lắm nếu nó hẹn hò với Ginny, nhưng rồi nó nhớ lại vẻ mặt Ron khi nhìn thấy Ginny hôn Dean, và nó biết chắc chỉ cần nó cầm lấy tay Ginny thôi thì Ron cũng coi đó như một sự phản bội đê hèn...

Nhưng Harry không thể nào tự ngăn mình nói chuyện với Ginny, cười với cô bé, đi về với cô bé sau buổi tập; Cho dù lương tâm có nhức nhối cỡ nào, nó vẫn tự nhận thấy mình luôn tìm ra cách hay nhất để gặp gỡ cô bé khi cô bé chỉ có một mình. Nếu thầy Slughorn tổ chức một bữa tiệc nữa trong những bữa tiệc nho nhỏ của thầy thì thật là lý tưởng, bởi vì Ron sẽ không lẫn quẩn chung quanh – nhưng thật là xui, thầy Slughorn dường như đã thôi tổ chức tiệc tùng rồi. Một hai lần Harry đã tính đến chuyện nhờ Hermione giúp, nhưng nó lại nghĩ là nó sẽ không thể chịu đựng cái vẻ ta đây trên gương mặt cô nàng; Nó tưởng như nó đã thấy cái vẻ mặt đó đôi lần khi Hermione bắt gặp nó đăm đăm nhìn Ginny hay cười ngất vì những chuyện khôi hài của cô bé. Và để làm cho vấn đề phức tạp thêm, nó cứ ngay ngáy lo rằng nếu nó mà không làm liền thì chắc chắn sẽ có người khác hẹn hò với Ginny ngay lập tức: nó và Ron ít nhất cũng đồng ý với nhau về cái sự thực tế là được quá nhiều người yêu mến cũng không tốt gì cho cô bé.

Tóm lại, sự cảm dỗ muốn uống thêm một ngụm Phúc Lạc Dược nữa càng lúc càng mạnh mẽ hơn theo từng ngày, quả đúng đây là trường hợp phải “canh đúng thời cơ mà chớp lấy” như Hermione đã nhận định. Những ngày hạnh phúc êm ái trôi qua đến suốt tháng năm, mỗi khi Harry gặp Ginny thì Ron dường như lúc nào cũng sát bên vai nó. Harry thấy mình khao khát một cú may mắn là có cách nào đó tự dừng khiến Ron nhận ra rằng chẳng có gì khiến nó hạnh phúc hơn bằng chuyện người bạn thân nhất của nó và cô em gái nó yêu nhau và tốt nhất nó nên để cho hai đứa nó được ở bên nhau lâu hơn vài giây đồng hồ. Dường như chẳng có cơ hội nào cả trong khi trận Quidditch cuối cùng của mùa bóng đang lù lù đến gần; Ron lúc nào cũng muốn nói chuyện chiến thuật với Harry và chẳng hề nghĩ đến cái gì khác.

Ron không phải là cá biệt trên phương diện này; cả trường đều quan tâm đến trận Gryffindor – Ravenclaw ở mức cực kỳ cao, bởi vì trận đấu này sẽ quyết định chức vô địch, và cho đến giờ dường đến chức vô địch vẫn còn rộng mở. Nếu Gryffindor đánh bại đội Ravenclaw với tỉ số chênh hơn ba trăm điểm (một yêu cầu quá mức, tuy nhiên Harry chưa bao giờ thấy đội của nó bay hay hơn bây giờ) thì đội Gryffindor sẽ giành được chức vô địch. Nếu thắng Ravenclaw nhưng kém hơn ba trăm điểm, tụi nó sẽ đứng thứ nhì, sau đội Ravenclaw; nếu thua trong vòng một trăm điểm thì sẽ đứng thứ ba, sau đội Hufflepuff, và thua hơn trăm điểm, thì sẽ đội số và Harry nghĩ mọi người sẽ không bao giờ, không bao giờ cho phép nó quên rằng nó là đội trưởng đầu tiên đã để cho đội Gryffindor lần-đầu-tiên-tụt-tới-đáy-bảng

trong vòng hai thế kỷ.

Sự chuẩn bị cho trận đấu sống mái này có tất cả những đặc tính thông thường: thành viên của các Nhà kình địch tìm cách hù dọa những đối phương trong các hành lang; những bài về khó chịu về những cầu thủ riêng lẻ được tổng dợt om xòm khi họ đi ngang qua; bản thân thành viên trong các đội hoặc tự tin vênh váo đi khắp nơi, thường ngoạn mọi sự chú ý, hoặc xẹt vô nhà vệ sinh giữa hai buổi học để nôn ọe. Chẳng biết tại làm sao mà trong suy nghĩ của Harry trận đấu đã trở nên gắn chặt chẽ với sự thành bại của kế hoạch nó dành cho Ginny. Nó không thể nào không cảm thấy rằng nếu tụi nó thắng hơn ba trăm điểm, thì cái cảnh hồ hởi phấn khởi và một bữa tiệc sau trận đấu có thể sẽ có công hiệu không kém gì một ngụm Phúc Lạc Dược.

Giữa tất cả những mối bận tâm, Harry vẫn không quên một tham vọng khác: tìm ra việc mà Malfoy đang làm trong Phòng Theo Yêu Cầu. Nó vẫn tiếp tục kiểm tra tấm Bản đồ Đạo tặc, và vì không thể phát hiện ra Malfoy trên bản đồ, nó suy ra rằng Malfoy vẫn còn dành rất nhiều thì giờ ở trong căn phòng đó. Mặc dù Harry đang mất đi hy vọng vào được bên trong căn phòng, nó vẫn cố gắng thử bất cứ khi nào di quanh quẩn trong khu vực, nhưng mặc dù nó đã soạn lại yêu cầu như thế nào, bức tường vẫn trơ trơ không có cửa.

Vài ngày trước khi diễn ra trận đấu với đội Ravenclaw, Harry bỗng nhận thấy mình lẻ loi một mình trên đường từ phòng sinh hoạt chung xuống Đại sảnh Đường để ăn tối, vì Ron đã thêm phen nữa chạy vội vào nhà vệ sinh gần đó mà ới, còn Hermione thì đã xẹt đi tìm giáo sư Vector về một cái lỗi mà cô nàng nghĩ rằng có thể cô nàng đã phạm phải trong bài luận về Số Học mới đây. Vì thói quen hơn vì bất cứ lý do nào khác, Harry làm một đường vòng dọc theo hành lang tầng thứ bảy, vừa đi vừa kiểm tra tấm Bản đồ Đạo tặc. Có một lúc nó không thể tìm thấy Malfoy ở đâu cả và nó cho là Malfoy nhất định ở bên trong Phòng Theo Yêu Cầu và rồi nó nhìn thấy cái chấm tí ti đeo nhãn Malfoy đứng trong một nhà vệ sinh nam ở tầng dưới, được kèm theo không phải Crabbe hay Goyle, mà là con ma Khóc nhè Myrtle.

Harry chỉ ngừng nhìn chòng chọc vô cái cặp không thể tin được này khi đâm sầm vô một bộ áo giáp. Tiếng va chạm rồn rảng khiến nó đứt được cơn mơ màng. Vội vã rời khỏi hiện trường để không bị thầy Filch tóm được, nó ba chân bốn cẳng chạy xuống cầu thang đá hoa cương và chạy dọc hành lang tầng lầu dưới. Đứng bên ngoài nhà vệ sinh, nó ép tai vô cánh cửa. Không nghe được gì cả. Nó bèn đẩy cánh cửa mở ra thật khẽ.

Draco Malfoy đang đứng quay lưng lại cánh cửa, hai tay nó nắm chặt hai bên thành chậu rửa mặt, cái đầu tóc vàng trắng của nó cúi gục xuống.

“Đừng,” tiếng của con ma Khóc nhè Myrtle tử tử vang lên từ một trong những buồng cầu tiêu. “Đừng... cứ nói với em chuyện gì không ổn... em có thể giúp anh...”

“Không ai có thể giúp được tôi,” Malfoy nói. Toàn thân nó run lên. “Tôi không thể làm chuyện đó... tôi

không thể... chuyện đó sẽ không thành... và nếu tôi không làm ngay... hử nói hử sẽ giết tôi...”

Và Harry ngạc nhiên nhận ra Malfoy đang khóc, sự ngạc nhiên lớn đến nỗi nó đứng như bị trời trồng tại chỗ, quả thật là Malfoy đang khóc - nước mắt lăn dài xuống gương mặt xanh xao rơi xuống cái chậu đầy cáu ghét. Malfoy há miệng ra thở và hít lấy không khí và đột nhiên, nó giật mình thật mạnh, ngược lên nhìn tấm gương mờ bị rạn, và nhìn thấy Harry đang ngó nó chòng chọc từ phía sau.

Malfoy vòng lại, rút cây đũa phép ra. Theo phản ứng bản năng, Harry cũng rút cây đũa phép của nó ra. Phép nguyên của Malfoy trượt Harry vài phân, trúng cái đèn trên bức tường sau lưng nó, làm bóng đèn vỡ tan tành; Harry nhào qua một bên, nghĩ “Khinh thân!” và vẩy cây đũa phép, nhưng Malfoy chặn được và giơ cây đũa phép lên để phóng ra lời nguyên khác...

“Đừng! Đừng! Đừng tay lại!” Con ma Khóc nhè Myrtle ré lên, giọng nó vang vọng inh tai trong nhà vệ sinh lát gạch. “Ngừng lại! NGỪNG LẠI!”

Một tiếng nổ đùng thiet to vang lên và cái thùng rác đằng sau Harry nổ bùm; Harry cố gắng xài lời nguyên Tréo Giò nhưng lời nguyên của nó đánh trúng bức tường sau mang tai Malfoy và dội lại, làm tan tành cái bể chứa nước bên dưới con ma Khóc nhè Myrtle, con ma bèn gào lên khủng khiếp; nước ào chảy ra khắp nơi và Harry trượt chân ngã trong khi Malfoy méo mặt hô lên “Hành...”

Từ dưới sàn, Harry quơ cây đũa phép loạn xạ và rống lên, “CẮT SU MÃI MÃI!”

Máu phun vọt ra từ mặt và ngực Malfoy như thể nó vừa bị đâm chém bằng một lưỡi gươm vô hình. Nó lao đảo lúi lắt rồi ngã gục xuống cái sàn ngập nước khiến nước bắn lên tung toé, cây đũa phép của nó rút khỏi bàn tay phải buông thõng.

“Không...” Harry há hốc miệng.

Vấp té, loạng choạng, Harry gượng đứng lên và nhào về phía Malfoy, gương mặt Malfoy lúc này đã đỏ lòm, hai bàn tay trắng bệch của nó cào cấu bộ ngực đầm máu.

“Không... Tôi không...”

Harry không biết là nó định nói cái gì; nó quỵ xuống bên cạnh Malfoy đang run bần bật trong vũng máu của chính mình. Con ma Khóc nhè Myrtle gào lên điếc tai: “GIẾT NGƯỜI! GIẾT NGƯỜI TRONG NHÀ VỆ SINH! GIẾT NGƯỜI!”

Cánh cửa mở tung ra sau lưng Harry và nó nhìn lên, kinh hoàng: thầy Snape vừa xông vào nhà vệ sinh, mặt thầy tím bầm. Đẩy mạnh Harry qua một bên, và lần theo những vết thương mà lời nguyên của Harry đã gây ra, thầy lẩm nhẩm một câu thần chú nghe gần giống như một bài ca. Máu đang phun vọt ra dường như dịu lại; thầy Snape lau nốt vết máu trên mặt Malfoy và lặp lại câu thần chú. Bây giờ vết thương dường như được đan khít lại.

Harry vẫn trở mắt nhìn, quá hãi hùng vì chuyện nó đã làm, hầu như không nhận ra rằng nó cũng bị ướm sũng máu và nước. Con ma Khóc nhè Myrtle vẫn còn thồn thức và rên rỉ trên cao. Khi thầy Snape đã thực hiện xong thần chú phản nguyên lần thứ ba, thầy dựng Malfoy đứng dậy.

“Trò cần đến bệnh thất ngay. Có thể có một số thọ, nhưng nếu trò uống ngay thuốc chiết từ bạch tiễn thì có thể tránh được cả những vết thọ... Đi thôi...”

Thầy đỡ Malfoy đi bằng qua nhà vệ sinh, đến cửa, thầy quay lại nói bằng giọng giận dữ lạnh băng, “Còn trò, Potter... Trò đợi ta ở đây.”

Harry không hề nghĩ đến việc dám không vâng lời, dù trong tích tắc. Nó từ từ đứng lên, run rẩy, và nhìn xuống cái sàn ướm. Vết máu loang giống như những đoá hoa đỏ thắm trên mặt sàn. Nó thậm chí không thể tự nghĩ đến chuyện bảo con ma Khóc nhè Myrtle nín đi, bởi vì con ma vẫn tiếp tục rên rỉ thồn thức với vẻ khoái trá càng lúc càng rõ.

Mười phút sau thầy Snape quay trở lại. Thầy bước vào nhà vệ sinh và đóng cánh cửa lại sau lưng.

“Đi,” thầy bảo Myrtle, và con ma vút trở lại cái bồn cầu của nó ngay lập tức, bỏ lại phía sau một sự im lặng tuyệt đối.

“Con không dè chuyện xảy ra,” Harry nói ngay. Giọng của nó vang vọng trong khoảng không gian ướm át lạnh lẽo. “Con không biết hiệu lực của thần chú là gì.”

Nhưng thầy Snape không cần biết điều này. “Hình như ta đánh giá trò chưa đúng, Potter à,” thầy lặng lẽ nói. “Ai có thể nghĩ trò biết đến một ma thuật Hắc ám như thế? Ai đã dạy trò câu thần chú đó?”

“Con... đọc nó ở đâu đó.”

“Ở đâu?”

“Trong một cuốn... sách của thư viện,” Harry xạo đại ra. “Con không thể nhớ tựa của cuốn sách...”

“Nói láo,” thầy Snape nói. Cổ họng Harry chột khô đắng. Nó biết thầy Snape sắp làm gì, và nó chưa bao giờ có thể ngăn chặn được chuyện đó...

Nhà vệ sinh dường như lung linh mờ ảo trước mắt nó; Nó chiến đấu quyết liệt để đóng lại hết các ý nghĩ, nhưng dù nó đã cố gắng hết sức, cuốn Bào Chế Thuốc Cao Cấp của Hoàng tử Lai cứ bơi lờ lững lên vùng trán của não bộ nó.

Và rồi nó lại đắm đắm nhìn thầy Snape, giữa nhà vệ sinh đổ nát và ngập nước. Nó nhìn chòng chọc vào đôi mắt đen của thầy, hy vọng một cách vô vọng rằng thầy Snape chưa nhìn thấy cái mà nó sợ, nhưng...

“Đem cặp sách của trò tới cho ta,” thầy Snape nói nhỏ, “và tất cả sách giáo khoa của trò. Tất cả. Đem đến cho ta tại đây. Làm ngay.”

Không có lý do gì để tranh cãi cả. Harry quay đi ngay và lao ra khỏi nhà vệ sinh. Khi đã ra đến hành lang, nó ù chạy về phía Tháp Gryffindor. Hầu hết đám học trò đều đang đi ngược với nó; chúng há hốc kinh hoàng nhìn nó, ướt sũng máu và nước, nhưng nó không trả lời bất cứ câu hỏi nào nhắm vào nó trong lúc đi ngang.

Nó có cảm giác chết điếng; như thể một con vật cứng dễ thương bỗng trở nên hung dữ bất ngờ; Hoàng tử nghĩ gì mà chép một câu thần chú như vậy trong sách của yyy chứ? Và chuyện gì sẽ xảy ra nếu thầy Snape nhìn thấy cuốn sách đó? Liệu thầy có kể cho thầy Slughorn biết... Bao tử Harry quặn lên... Làm thế nào mà Harry đạt được kết quả tốt như vậy về môn Độc Dược suốt cả năm trời? Liệu thầy có tịch thu hay tiêu hủy cuốn sách đã dạy cho Harry biết bao nhiêu điều... cuốn sách đó đã trở thành một kiểu dẫn đường hay một người bạn. Harry không thể chuyện đó xảy ra... Nó không thể...

“Nãy giờ bồ ở đâu? Tại sao bồ ướt nhem? Có phải máu không?” Ron đang đứng trên đầu cầu thang, ngơ ngác nhìn cái cảnh tượng của Harry.

“Mình cần cuốn sách của bồ,” Harry thở hỗn hển. “Cuốn Độc Dược của bồ. Nhanh lên... đưa cho mình...”

“Nhưng còn cuốn sách của Hoàng tử...”

“Mình sẽ giải thích sau!”

Ron rút cuốn Bào Chế Thuốc Cao Cấp của nó ra khỏi túi xách và đưa nó cho Harry; Harry vọt qua khỏi Ron và quay trở lại phòng sinh hoạt chung. Ở đây nó chụp lấy cặp đi hộ của nó, không buồn để ý đến những vẻ mặt kinh ngạc của nhiều người vừa mới ăn xong bữa cơm chiều, nó lao mình ra khỏi lỗ chân dung, và chạy ù ù xuống hành lang tầng bảy.

Nó đứng khựng lại bên cạnh tấm thảm thêu những con quỷ khổng lồ múa ba lê, nhắm mắt lại và bắt đầu đi.

Tôi cần một chỗ để giấu cuốn sách của tôi... Tôi cần một chỗ để giấu cuốn sách của tôi... Tôi cần một chỗ để giấu cuốn sách của tôi...

Ba lần nó đi lên đi xuống phía trước bức tường nói dài trống trơn. Khi nó mở mắt ra, thì rốt cuộc cũng đã tìm thấy được: cánh cửa mở vào Phòng Theo Yêu Cầu. Harry vặn mở cánh cửa ra, lách vào bên trong, và đóng sầm cánh cửa lại.

Nó há hốc miệng. Bất chấp chuyện đang gấp rút, bất chấp cơn hoảng loạn, bất chấp nỗi sợ hãi về cái đang chờ nó trong nhà vệ sinh nam, Harry không thể không thán phục cái mà nó đang ngắm nhìn. Nó đang

đứng trong một căn phòng có kích thước của một thánh đường mênh mông, có những cửa sổ cao đang rọi những vệt ánh sáng xuống một thứ giống như một thành phố với những bức tường cao vút, được xây dựng bằng những thứ mà Harry biết ắt hẳn là những đồ vật được cất giấu bởi hàng bao nhiêu thế hệ cư dân trường Hogwarts. Có những hành lang và những con đường mà vỉa hè cao ngất ngều những đồng bàn ghế hư gãy, bị đùn vô đây có lẽ là để phi tang bằng chứng của pháp thuật tồi, hoặc là do bọn gia tinh vẫn tự hào về toà lâu đài giấu dúi giấu đi. Có hàng ngàn, hàng ngàn cuốn sách, chắc là sách cấm hay sách có hình vẽ bậy bạ, hay sách ăn cắp. Có những cái ná thun có cánh và Dĩa Bay Có Nanh. Một số món vẫn còn chứa đủ sự sống để miễn cưỡng ngoi lên trên những núi đồ cấm khác; có những cái chai sứt mẻ đựng độc được đã đông lại, rồi mũ nón, đồ trang sức, áo choàng; có những thứ trông giống vỏ trứng rồng, và cả những cái chai còn đóng nút mà chất đựng bên trong vẫn toả sáng lung linh một cách quý quý; khá nhiều thanh gươm rỉ sét, và một cái búa nặng nề đầm máu.

Harry lao vội tới trước, đi vào một trong rất nhiều hành lang giữa kho tàng được giấu giếm này. Nó queo phải, đi ngang qua một con quỷ khổng lồ nhồi bông thiệt bự, chạy tiếp một quãng ngắn nữa, queo trái ở cạnh một cái Tủ Biến Mất mà Motague đã lạc vô hồi năm trước, cuối cùng nó dừng bên cạnh một cái tủ chén to đùng. Dường như cái mặt tủ phòng rộp đã từng bị tạt a-xít. Nó mở một trong những cánh cửa cột kẹt của cái tủ: cái tủ đã được dùng làm chỗ cất giấu con gì đó đã chết lâu rồi trong một cái lồng; bộ xương của con đó có năm cái chân. Harry nhét cuốn sách của Hoàng tử Lai vào phía sau của cái lồng rồi đóng sập cửa lại. Nó ngừng lại một lát, tim nó đập mạnh kinh khủng, nó ngó quanh tất cả đồng lộn xộn ngổn ngang ấy... Liệu sau này nó có thể tìm lại được đúng chỗ này giữa vô vàn đồ lạc son ấy? Chụp lấy bức tượng bán thân sứt mẻ của một chiến tướng già xấu kinh hồn bên trên một cái sọt thừa gần đó, nó đặt cái tượng lên trên đầu cái tủ mà nó đã giấu cuốn sách, đội lên đầu bức tượng một bộ tóc giả cũ xỉ dơ hầy và gắn thêm một cái nón hình lưỡi liềm nhợt nhợt để làm cho cái tượng thêm độc đáo để phân biệt, sau đó nó chạy như bay ngược trở lại những hành lang, giữa đồng đồ tạp pín lù, chạy nhanh hết sức mình trở ra cửa, quay ra hành lang, đóng sầm cánh cửa sau lưng và cánh cửa biến thành tường đá ngay tức thì.

Harry chạy hết tốc lực về phía nhà vệ sinh tầng dưới, vừa chạy vừa nhét cuốn sách Bào chế thuốc cao cấp của Ron vô trong cặp táp. Một phút sau, nó đã trở lại đứng trước mặt thầy Snape, thầy lẳng lẳng giơ tay ra để lấy cái cặp của Harry. Harry nộp cái cặp của nó, thở hốt hốt, ngực đau nhói và chờ đợi.

Thầy Snape rút từng cuốn một trong mớ sách của Harry ra xem xét. Cuối cùng, cuốn sách cuối cùng còn lại là cuốn sách Độc dược mà thầy xem xét rất cẩn thận trước khi nói.

“Đây là cuốn Bào chế thuốc cao cấp của trò, phải không, Potter?”

“Dạ,” Harry nói, vẫn còn thở nặng nhọc.

“Trò có chắc chắn không, Potter?”

“Dạ,” Harry nói, giọng đờm về bất chấp.

“Đây là cuốn Bào chế thuốc cao cấp

Mà trò mua ở tiệm Flourish và Blotts à?”

“Dạ,” Harry nói dứt khoát.

“Vậy thì tại sao,” Thầy Snape hỏi, “” nó lại có tên “Roonil Wazlib” viết bên trong bìa sách?”

Trái tim Harry lỡ mất một nhịp. “Thưa thầy đó là hỗ danh của con,” nó nói.

“Hỗ danh của trò à,” Thầy Snape lặp lại.

“Dạ... đó là cái tên bạn bè gọi con,” Harry nói.

“Ta hiểu hỗ danh là cái gì,” Thầy Snape nói. Đôi mắt đen lạnh lùng lại một lần nữa khoan xoáy vào mắt Harry; nó cố gắng không nhìn vào mắt thầy. Đóng suy nghĩ lại... khép đầu óc lại... Nhưng nó đã không chịu học cách alf m điều đó một cách đúng đắn...

“Trò có biết là ta nghĩ gì không, Potter ?” Thầy Snape nói rất khế. “Ta nghĩ trò là một kẻ dối trá và lừa đảo và trò xứng đáng bị phạt cấm túc với ta mỗi thứ bảy cho đến cuối học kỳ. Trò nghĩ sao, Potter?”

“Con... thưa thầy, con không đồng ý,” Harry nói, vẫn không chịu nhìn vào mắt Thầy Snape.

“Tốt, chúng ta sẽ xem trò cảm thấy thế nào sau những buổi cấm túc,” Thầy Snape nói. “Mười giờ sáng thứ bảy nhé, Potter. Trong văn phòng của ta.”

“Nhưng thưa thầy...” Harry nói, ngược nhìn lên khẩn khoản. “Quidditch... trận đấu cuối cùng của...”

“Mười giờ sáng,” Thầy Snape thì thầm kèm theo một nụ cười để lộ mấy cái răng vàng khè. “Tội nghiệp đội Gryffindor... ta e rằng sẽ đứng hạng tư năm nay...”

Và thầy rời khỏi nhà vệ sinh không nói thêm lời nào, bỏ lại Harry nhìn chòng chọc vào cái gương mờ rạn nứt, cảm thấy buồn nôn hơn mọi cơn buồn nôn mà Ron từng cảm thấy trong đời, nó tin chắc như vậy.

Một tiếng đồng hồ sau trong phòng sinh hoạt chung, Hermione nói, “Mình sẽ không nói “mình đã nói với bồ rồi mà”.”

“Thôi đi, Hermione,” Ron giận dữ nói.

Harry bỏ bữa ăn tối; nó không còn lòng dạ đâu mà ăn uống. Nó vừa kể xong cho Ron, Hermione và Ginny nghe chuyện gì đã xảy ra, mà dường như cũng không cần phải nói nhiều nữa. Tin tức đã loan đi rất nhanh: có vẻ con ma khóc nhè Myrtle đã tự đảm nhiệm cái việc hiện ra trong mọi nhà vệ sinh của tòa lâu đài để kể lể câu chuyện; Malfoy đã được Pansy Parkinson đến thăm trong bệnh thất, cô nàng này không để

uổng phí chút thì giờ nào trong chuyện phi bắng Harry cùng khắp và Thầy Snape đã báo cho giáo ban chính xác chuyện gì đã xảy ra. Harry đã bị gọi ra khỏi phòng sinh hoạt chung để chịu đựng mười lăm phút cực kỳ khốn khổ khi hầu chuyện với giáo sư McGonagall, bà đã nói với nó là nó may mắn lắm mới không bị đuổi học và bà hoàn toàn ủng hộ hết mình sự trừng phạt của Thầy Snape là cấm túc mỗi sáng thứ bảy cho đến hết học kỳ.

“Mình đã nói với bồ là có cái gì đó không ổn với con người gã Hoàng tử mà,” Hermione nói, hiển nhiên là không tự ngăn mình được. “Và mình nói đúng, đúng không?..”

“Không, mình không nghĩ bồ đúng,” Harry bướng bỉnh nói.

Không cần Hermione quả trách nó cũng đã đủ khốn đốn rồi! Về mặt của các cầu thủ trong đội Gryffindor khi nó nói với họ là nó không thể thi đấu vào thứ bảy đã là sự trừng phạt tồi tệ nhất rồi. Nó có thể cảm thấy Ginny đang nhìn nó lúc này nhưng nó không dám nhìn lại; nó không muốn nhìn thấy nỗi thất vọng hay cơn giận dữ trong ánh mắt cô bé. Nó vừa mới nói với Ginny là cô bé sẽ chơi ở vị trí Tầm thủ vào thứ bảy và Dean sẽ trở vô đội và thế vào vị trí Truy thủ của cô bé. Có thể, nếu họ thắng, Ginny và Dean sẽ làm lành lại với nhau trong niềm hân hoan sau trận đấu... Ý nghĩ đó đâm xuyên qua Harry như một lưỡi dao lạnh như băng...

“Harry à,” Hermione nói, “Làm sao mà bồ vẫn cứ bênh chăm chấp cuốn sách khi mà thần chú đó...”

“Xin bồ làm ơn đừng cãi nhải về cuốn sách nữa!” Harry gắt. “Hoàng tử chỉ chép nó ra chứ anh ta đâu có khuyên ai sử dụng nó! Theo tất cả những gì chúng ta biết, anh ta chỉ ghi chú về cái gì đó đã được sử dụng để chống lại anh ta!”

“Mình không tin điều này,” Hermione nói. “Bồ đang thực sự biện hộ cho...”

“Không phải mình biện hộ cho việc mình đã làm!” Harry nói nhanh. “Mình ước gì mình đã không làm chuyện đó, mà không phải chỉ vì mình bị cả tá buổi cấm túc. Bồ biết mình không đời nào dùng một thần chú như vậy, cho dù để ếm một đứa như Malfoy, nhưng bồ không thể trách Hoàng tử, anh ta không hề viết “hãy thử cái này, thiệt là hay”... anh ta chỉ ghi chú cho bản thân mình, chứ không phải để cho bất cứ ai khác...”

“Có phải bồ đang nói với mình,” Hermione nói, “là bồ sẽ trở lại...?”

“... và lấy quyển sách? Đúng, mình sẽ làm vậy,” Harry nói mạnh mẽ. “Nghe này, nếu không nhờ Hoàng tử thì mình sẽ không được thưởng Phúc Lạc được. Mình sẽ không bao giờ biết cách cứu Ron khỏi bị ngộ độc, mình sẽ không bao giờ...”

“... có một tiếng tăm như một thiên tài Độc dược mà bồ không xứng đáng được hưởng, chứ gì,” Hermione nói giọng kinh tởm.

“Dẹp chuyện đó đi, Hermione!” Ginny nói và Harry ngược nhìn lên, quá sức ngạc nhiên, quá sức biết

on. “Căn cứ vào âm thanh của lời nguyên thì, Malfoy đã cố gắng sử dụng một Lời nguyên Bất Hồi, chị nên mừng là Harry đã có sẵn cách hay để đối phó ngay!”

“À, dĩ nhiên chị vui mừng là Harry đã không bị trúng lời nguyên!” Hermione nói, rõ ràng là cô nàng đã bị chọc tức. “Nhưng em không thể coi thần chú Cắt sâu mãi mãi là hay, Ginny à, thử nhìn coi nó đã đưa Harry vô tình hưởng thể nào! Và chị nghĩ, xét hậu quả của nó đối với cơ hội của mọi người trong trận đấu...”

“Ôi, chị đừng bắt đầu làm như thể chị am hiểu Quidditch lắm ấy,” Ginny ngắt lời Hermione, “Chị sẽ tự chuốc khổ vào thân thôi.”

Harry và Ron trở mắt nhìn: Hermione và Ginny, hai cô nàng này xưa nay vốn thân thiết thuận hòa, bây giờ lại ngồi khoanh tay trừng mắt nhìn về hai hướng ngược nhau. Ron nhìn Harry lo lắng, rồi chụp đại một cuốn sách nào đó mở ra che mặt mình để tránh đối mặt cái cảnh đó. Tuy nhiên, Harry, mặc dù biết là nó chẳng xứng đáng được bện vự, bỗng nhiên cảm thấy vui lên một cách không thể tin ddwwocj, cho dù suốt buổi tối đó không ai nói năng gì nữa.

Tâm trạng lằng lằng của nó không kéo dài lâu. Ngày hôm sau nó phải chịu đựng những lời xỉ vả của bọn Slytherin, ấy là chưa kể đến cơn giận vô cùng của đám Gryffindor, tụi nó buồn bực nhất là đội trưởng của tụi nó lại tự khiến cho mình bị loại ra khỏi trận chung kết của mùa bóng. Vào sáng thứ bảy, cho dù có nói thế nào với Hermione rồi, Harry cũng sẽ vui sướng đánh đối tất cả Phúc lạc được trên thế gian này để được đi ra sân đấu Quidditch với Ron, Ginny và những người khác. Nó gần như không thể chịu đựng nổi khi phải quay lưng lại đám đông học sinh đang trẩy ra sân trong ánh nắng, tất cả đều đeo phù hiệu và đội nón, phe phẩy biểu ngữ với khăn quàng cổ để bước xuống những bậc thang đá dẫn đến tầng hầm và cứ đi cho đến khi tiếng hò reo của đám đông xa dần và tắt lịm, trong lòng biết rằng sẽ không thể nghe được một lời bình luận nào hay một tiếng hò reo, hay một lời la chộ.

“À, Potter,” Thầy Snape nói khi Harry gõ lên cánh cửa và bwocs vào văn phòng quen thuộc một cách khó ưa mà thầy đã không chịu dọn đi, dù bây giờ thầy đã chuyển lên dạy ở tầng trên; Căn phòng vẫn tối mù như hồi nào giờ, còn nguyên những thứ đã chết và nhờn nhớt lờ lững trong những hũ độc được có màu chất kín khắp các bức tường. Như báo điềm xấu, ngay tại cái bàn rõ ràng là được sắp đặt cho nó ngồi có mấy cái hộp bắm đầy mạng nhện chất đông trên đó; chúng toát ra một sự vô nghĩa, nhàm chán và nhọc nhằn của công việc mà chúng mang.

“Thầy Filch vẫn cứ tìm kiếm ai đó để thanh lọc những hồ sơ cũ này,” Thầy Snape nói nhỏ nhẹ. “Chúng là hồ sơ lưu về những kẻ quyaaj phá khác ở trường Hogwarts và những hình phạt dành cho chúng. Chỗ nào mực đã phai, hay phiếu đã bị chuột gặm nhấm hư hại, chúng ta muốn trò chép mới lại những tội lỗi ấy và sự trừng phạt, nhớ bảo đảm đúng thứ tự ABC, thay chúng vô trong hộp. Trò không được dùng Pháp thuật.”

“Thưa giáo sư, được,” Harry nói, nhấn vào ba từ đầu với tất cả sự khinh miệt mà nó có thể bày tỏ.

“Ta nghĩ trò có thể bắt đầu,” Thầy Snape nói, một nụ cười nham hiểm nở trên môi, “từ hộp một ngàn mười hai đến một ngàn năm mwei sáu. Trò sẽ tìm thấy một số tên tuổi quen thuộc trong đó khiến cho công việc thêm phần thú vị. Đây, trò coi...”

Thầy rút ra một cái phiếu từ một trong những cái hộp đặt trên cùng có viền trang trí và đọc, “James Potter và Sirius Black. Bị bắt quả tang sử dụng ma thuật bất hợp pháp ếm lên Bertram Aubrey. Đầu cầu Aubrey phình to gấp đôi kích thước bình thường. Cấm túc gấp đôi,” Thầy Snape châm chọc. “Ắt hẳn là công việc này sẽ an ủi trò, bởi vì tuy hai người đó không còn, nhưng hồ sơ lưu những thành tích vĩ đại của họ vẫn được lưu lại.”

Harry cảm thấy cơn sôi sục quen thuộc đang cồn lên trong gan ruột. Cắn chặt lưỡi để tự ngăn mình trả đũa, nó ngồi xuống trước mấy cái hộp và kéo chúng lại gần.

Như Harry có thể thấy trước, đó là một công việc vô ích chán phèo, được điểm xuất cho đậm đà (như thầy Snape đã rõ ràng sắp đặt) bằng những cơn quặn bao tử báo hiệu rằng nó vừa đọc được tên ba nó và chú Sirius, thường thường đi thành đôi với nhau trong những trò quá quắt đa dạng, thỉnh thoảng kèm theo cái tên Remus Lupin và Peter Pettigrew. Và trong khi nó chép lại tất cả những trò quậy phá cùng hình phạt của họ, nó tự hỏi chuyện gì đang diễn ra bên ngoài, ở ngoài đó trận đấu ắt hẳn đã bắt đầu... Ginny ở vị trí Tâm thủ giao đấu với Cho...

Harry cứ liếc chùng cái đồng hồ khổng lồ kêu tích tắc trên tường. Dường như cái này chạy chậm bằng một nửa đồng hồ thông thường; rất có thể Thầy Snape đã phù phép cho chạy cực kỳ chậm như thế? Có lẽ nào nó mới chỉ ngồi đây có nửa tiếng đồng hồ... một tiếng đồng hồ... một tiếng rưỡi...

Bao tử Harry bắt đầu sôi ùng ục khi cái đồng hồ chỉ mười hai giờ rưỡi. Thầy Snape, này giờ chẳng nói thêm tiếng nào kể từ khi giao công việc cho Harry, cuối cùng ngược nhìn lên lúc kim đồng hồ chỉ một giờ mười.

“Ta nghĩ nhiều đó là đủ,” thầy lạnh lùng nói. “Đánh dấu chỗ trò đã làm tới. Trò sẽ làm tiếp vào lúc mười giờ sáng thứ bảy tuần sau.”

“Thưa thầy, vâng.”

Harry nhét đại những cái phiếu vô hộp và vội vã ra khỏi phòng trước khi Thầy Snape có thể thay đổi ý kiến, rồi chạy ngược lên những bậc thang đá, dỏng tai lên để nghe âm thanh vọng lại từ sân đấu, nhưng tất cả đều im ắng... vậy là trận đấu kết thúc rồi...

Nó ngập ngừng một chút bên ngoài Đại sảnh đường đông đúc, rồi chạy ù lên cầu thang đá hoa cương; cho dù đội Gry thắng hay thua, thì đội cũng thường tổ chức ăn mừng hay ăn tui trong chính phòng sinh hoạt chung của nhà.

“Quid agis?” Nó ngập ngừng nói với Bà Béo, bản thân không biết nó có thể tìm thấy gì ở bên trong căn phòng.

Vẻ mặt của bà Béo thật khó đoán được khi bà trả lời, “Trò sẽ thấy.”

Và bà nhào tới trước.

Một tiếng gầm chúc tụng nổ ra từ cái lỗ sau lưng Bà Béo. Harry há hốc miệng trong khi mọi người bắt đầu hét lên khi thấy nó xuất hiện; nhiều bàn tay lơ lửng nó vô phòng.

“Chúng ta thắng rồi!” Ron gào lên, nhảy bổ ra và quơ quơ cái cúp bạc trước mắt Harry. “Chúng ta thắng! Bốn trăm năm mươi điểm trên một trăm bốn mươi! CHÚNG ta thắng!”

Harry nhìn quanh; kìa Ginny đang chạy về phía nó; vẻ mặt cô bé bừng say đắm không chối cãi được khi ôm chầm lấy Harry. Và không hề nghĩ ngợi, không hề dự tính trước, cũng không cần lo lắng về chuyện năm mươi người đang nhìn hai đứa nó, Harry hôn cô bé.

Sau một hồi lâu thiệt là lâu – không chừng có đến nửa tiếng đồng hồ, hay có lẽ nhiều ngày đầy nắng – hai đứa buông nhau ra. Cả phòng đã nín khe. Rồi nhiều người huýt sáo và một trận cười khúc khích mạnh mẽ vỡ ra. Harry nhìn qua đầu Ginny để thấy Dean Thomas đang cầm trong tay một cái ly bể nát và Romilda Vane có vẻ như sắp đập tan cái gì. Hermione cười tươi rói, nhưng mắt Harry tìm Ron. Cuối cùng nó nhìn thấy anh chàng vẫn còn nắm chặt cái cúp bạc và đeo một vẻ mặt thích hợp với kẻ vừa bị dúi cùi nện vô đầu. Trong tích tắc một phần giây hai đứa nhìn nhau, rồi Ron khẽ lắc đầu và Harry hiểu là, “Thôi được, nếu phải như vậy...”

Con quái thú trong ngực nó gầm lên chiến thắng, nó cúi xuống nhìn Ginny tươi cười và ra dấu về phía cái lỗ chân dung mà không cần nói. Một cuộc dạo chơi lâu trong sân dường như được ngấm hiếu, trong cuộc dạo chơi này, nếu còn thì giờ, hai đứa nó sẽ nói chuyện về trận đấu.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Nhà Tiên Tri Bị Nghe Trộm

Chuyện Harry Potter đang hẹn hò với Ginny Weasley dường như khiến nhiều người quan tâm, phần đông là các cô gái, vậy mà Harry thấy mình tỉnh bơ một cách mới mẻ và vui vẻ đối với những chuyện ngồi lê đôi mách trong mấy tuần tiếp theo sau đó. Nói cho cùng, thế là đã khá hơn rồi: được thiên hạ bàn tán về cái điều đang làm cho nó hạnh phúc hơn bao giờ hết, còn hơn là bị thiên hạ bàn tán về việc nó can dự vào những cảnh rùng rợn của Pháp thuật Hắc ám.

“Anh sẽ thấy là bà con chớp được chuyện hay ho hơn để tán gẫu rồi đấy,” Ginny nói, cô bé đang ngồi trên sàn phòng sinh hoạt chung, tựa lưng vào chân Harry và đọc tờ Nhật báo Tiên Tri. “Ba Giám ngục tấn công trong vòng một tuần lễ, và Romilda Vane chỉ làm được có mỗi việc là hỏi em xem có đúng là anh xăm hình con bằng mã ngang ngực không.”

Ron và Hermione cùng phá ra cười. Harry phớt lờ tụi nó.

“Em nói với cô ta thế nào?”

“Em nói với nó là Con Đuôi sừng Hung-ga-ri,” Ginny nói, vừa lơ đãng lật tờ báo. “Nhiều nam tính hơn.”

“Cám ơn em,” Harry nói, toét miệng cười. “Và em nói với cô ta Ron xăm cái gì?”

“Một con Bông Thoa Lùn, nhưng em không nói ở đâu.”

Ron quắc mắt đồ quạu trong khi Hermione bò lăn ra cười.

“Coi chừng,” nó nói, vừa chỉ vào Harry và Ginny về cảnh cáo. “Chỉ vì tao cho phép không có nghĩa là tao không thể rút phép...”

“Anh cho phép à,” Ginny giễu cợt, “Anh bắt đầu cho phép em làm điều gì đó từ hồi nào vậy? Dù sao thì chính anh đã nói là chẳng thà em thích Harry còn hơn Michael hay Dean mà.”

“Ừ, thà thế,” Ron miễn cưỡng nói. “Và cho tới khi nào hai đứa không làm chuyện hôn hít nhau nơi công cộng...”

“Đồ đạo đức giả thú vị hoặc! Vậy chứ anh với Lavender thì sao, ở nơi nào cũng quấn lấy nhau như một

cặp lươn thì sao?” Ginny vẫn lại.

Nhưng sự kiên nhẫn của Ron không bị thử thách nhiều khi tụi nó bước sang tháng sáu, bởi vì thời gian cho Harry và Ginny ở bên nhau càng lúc càng thu lại. Kỳ thi Pháp thuật Thường đẳng của Ginny đang đến gần và cô bé vì vậy buộc lòng phải thức rất khuya để ôn bài. Vào một trong những buổi thức khuya đó, Ginny rút vô thư viện và Harry ngồi bên cạnh cửa sổ trong phòng sinh hoạt chung, lẽ ra phải đang làm cho xong bài tập Được thảo học, nhưng thực tế thì nó đang sống lại một tiếng đồng hồ hạnh phúc mà nó đã trải qua cùng Ginny bên hồ nước vào giờ ăn trưa, Hermione thả mình xuống cái ghế giữa nó và Ron với một vẻ mặt quả quyết khó chịu.

“Mình muốn nói chuyện với bồ, Harry à.”

“Về chuyện gì?” Harry nghi ngờ hỏi. Mới ngày hôm trước, Hermione đã bảo nó đừng có chi phối tâm trí Ginny trong khi cô bé lẽ ra phải dồn hết tâm trí chuẩn bị cho kỳ thi.

“Cái gọi là Hoàng Tử lai ấy.”

“Ôi, đừng khơi lại nữa,” nó rên rỉ. “Bồ làm ơn bỏ chuyện đó đi có được không?”

Nó vẫn chưa dám quay trở lại Phòng theo yêu cầu để lấy lại cuốn sách, và vì vậy mà việc học môn Độc dược của nó bị sa sút (mặc dù Thầy Slughorn, người tán thành Ginny, đã bông đùa đổ thừa chuyện này là tại Harry đang mắc bệnh yêu). Nhưng Harry chắc chắn là Thầy Snape chưa từ bỏ ý định chiếm lấy cuốn sách của Hoàng tử và nó quyết tâm để yên cuốn sách ở chỗ cất giấu trong khi Thầy Snape vẫn còn đang cảnh giác.

“Mình không bỏ,” Hermione kiên quyết nói, “cho đến khi bồ chịu nghe mình. Đây, mình đã cố gắng tìm ra được một chút về kẻ có thể coi chuyện phát minh ra ma thuật Hắc ám như một thú tiêu khiển...”

“Anh ta đâu có làm chuyện đó để tiêu khiển...”

“Anh ta, anh ta à – ai nói đó là một “anh” chứ?”

“Tụi mình đã nói chuyện này rồi,” Harry cau kinh nói. “Hoàng tử, Hermione à, Hoàng tử kia mà!”

“Đúng!” Hermione nói, hai má cô bé ửng đỏ lên khi rút từ trong túi ra một mảnh giấy in rất cũ và dẫn nó xuống bàn, trước mặt Harry. “Nhìn cái này coi! Nhìn tấm hình coi!”

Harry cầm miếng giấy nhần nhúm lên và chăm chsu nhìn vào bức ảnh nhúc nhích đã ố vàng theo thời gian; Ron cũng chồm tới để nhìn ké. Bức ảnh cho thấy một cô gái ốm nHogsmeade chừng mười lăm tuổi. Cô bé không được xinh cho lắm, trông vừa cau có vừa rầu rĩ với đôi mày dày và một bộ mặt dài sọc xanh xao. Bên dưới tấm hình có ghi chú: Eileen Prince, đội trưởng đội Gobstones trường Hogwarts.

“Thì sao?” Harry nói, liếc mắt qua mẫu tin ngắn liên quan đến tấm hình; đó chỉ là một câu chuyện hơi tẻ nhạt về những cuộc thi đấu nội bộ trong trường.

“Tên của cô bé là Eileen Prince. Prince mà bồ tưởng là Hoàng tử đó Harry à.”

Hai đứa nhìn nhau và Harry nhận ra điều mà Hermione đang cố gắng giải thích. Nó phá ra cười.

“Đời nào!”

“Cái gì?”

“Bồ cho là cô bé này là Hoàng Tử lai à...? Thôi, đừng giỡn nữa.”

“Ừa, chứ tại sao lại không thế? Harry à, không hề có Hoàng tử thực sự nào trong thế giới Pháp thuật! Đó là một hỗn danh, một danh hiệu bịa đặt mà ai đó tự đặt cho mình, hoặc có thể đó chính là tên thật của người nào đó, có thể lắm chứ? Không, nghe đây! Nếu, thí dụ, cô bé này là một pháp sư có họ “Prince” và má của cô ta là một Muggle, thì điều đó sẽ khiến cho cô ta thành một “Prince Lai”!”

“Ừ, khéo lắm, Hermione à...”

“Nhưng có thể như vậy chứ! Có thể cô ta sẽ tự hào là một Prince lai chứ!”

“Nghe đây, Hermione, mình có thể nói đó không phải là một cô bé. Mình có thể nói chắc điều đó.”

“Sự thực là bồ không tin một đứa con gái lại có thể thông minh đến như thế,” Hermione giận dữ nói.

“Làm sao mình không tin con gái thông minh sau năm năm làm bạn với bồ?” Harry nói, tức tối vì điều này. “Ở đây là cái cách anh ta viết. Mình chỉ biết Hoàng tử là một thằng, mình có thể phân biệt được. Cô bé này không dính dáng gì tới cuốn sách hết. Nhưng nhân tiện, bồ kiếm cái này ở đâu ra vậy?”

“Thư viện,” Hermione nói, như có thể đoán trước được. “Có toàn bộ báo Tiên tri cũ trên đó. Được, mình sẽ tìm hiểu thêm về Eileen Prince nếu có thể.”

“Cứ tự nhiên,” Harry gắt gỏng nói.

“Nhất định!” Hermione nói trong lúc đi tới cái lỗ chân dung. “Và chỗ đầu tiên mà mình sẽ tìm kiếm là hồ sơ lưu của những giải thưởng Độc dược!”

Harry quạu quọ một lúc sau khi cô bé đi mất, rồi tiếp tục ngắm bầu trời đang tối dần.

“Chẳng qua cô nàng không thể chấp nhận bồ giỏi hơn cô nàng môn Độc dược,” Ron nói, vừa quay trở lại cuốn Một ngàn thảo mộc và năm mốt huyền bí.

“Bồ có cho là mình điên không nếu muốn lấy lại cuốn sách đó ?”

“Dĩ nhiên là không,” Ron nói một cách mạnh mẽ. “Anh ta là một thiên tài, anh chàng Hoàng tử ấy. Dù sao... nếu không có viên sỏi dê thì...” Ron giơ ngón tay quét ngang cổ đầy ngụ ý, “mình sẽ không thể ngồi đây mà bàn luận về chuyện đó, đúng không? Ý mình là, mình không hề nói cái câu thần chú mà bồ ếm Malfoy là tuyệt vời...”

“...mình cũng đâu có nói vậy !” Harry nói nhanh.

“...nhưng mà nó đã lành lặn lại như thường, đúng không? Bình phục ngay lập tức.”

“Ừ,” Harry nói; điều này hoàn toàn đúng, mặc dù lương tâm nó vẫn áy náy như thường. “Đó là nhờ Thầy Snape...”

“Bồ vẫn còn bị cấm túc với Thầy Snape thứ bảy này hả?” Ron tiếp tục.

“Ừ, và thứ bảy sau và thứ bảy sau đó nữa,” Harry thở dài. “Và lúc này thầy còn ám chỉ là nếu mình không làm cho hết mấy cái hộp đó trong học kỳ này thì mình sẽ phải làm tiếp vào niên học tới.”

Nó đang nhận ra những buổi cấm túc này hết sức khó chịu bởi vì chúng cướp đi thời gian vốn đã ít ỏi mà nó có thể gần gũi với Ginny. Thực vậy, gần đây nó thường xuyên tự hỏi Thầy Snape có biết chuyện này hay không, bởi vì thầy cứ giữ nó lại mỗi lần một trễ hơn, trong khi lại đưa ra những nhận xét riêng đầy châm chọc về việc Harry để lỡ thời tiết đẹp và những cơ hội khác nhau mà thời tiết này mang lại.

Harry mừng mình thoát ra khỏi hồi ức cay đắng này vì sự xuất hiện của Jimmy Peakes bên cạnh nó, cô nàng đang cầm một cuộn giấy da.

“Cám ơn nhé, Jimmy... Ê, thư của thầy Dumbledore!” Harry hồi hộp nói, vừa mở cuộn giấy da và liếc qua. “Thầy muốn mình nếu được thì lên văn phòng của thầy ngay!”

Cả hai trở mắt nhìn nhau.

“Mèn ơi,” Ron thì thầm. “Bồ không cho là... thầy tìm thấy rồi chứ...?”

“Tốt nhất là mình cứ đi coi sao, đúng không?” Harry nói và đứng bật dậy.

Nó vội vã đi ra khỏi phòng sinh hoạt chung và đi dọc theo hành lang tầng thứ bảy hết sức nhanh, đi ngang qua chính Peeves, con ma đang bay ngược chiều với nó, liệng những mẫu phấn vụn vào Harry theo một kiểu như mọi khi và khúc khích cười to khi lách được bùa tự vệ của Harry. Khi Peeves đã biến mất, hành lang im phăng phắc, chỉ còn mười lăm phút nữa là giới nghiêm, hầu hết mọi học sinh đều đã về phòng ngủ cả rồi.

Bỗng nhiên Harry nghe một tiếng rú và một tiếng rớt mạnh. Nó đứng lại giữa chừng, lắng nghe.

“Sao – mi – dám – A a a !”

Tiếng động xuất phát từ một hành lang gần đó; Harry phóng ngay về phía ấy, cây đũa phép của nó lăm lăm trong tay, nó hấp tấp vòng qua góc tường và thấy giáo sư Trelawney đang nằm sòng xoài trên sàn, đầu bị trùm bởi một trong vô số tấm khăn quàng của bà và nhiều chai rượu nâu lăn bên cạnh, có một chai bị bể.

“Giáo sư...”

Harry vội vã chạy tới trowcs và giúp giáo sư Trelawney đứng dậy. Một số hạt châu lỏng lánh mắc vào cặp kính của bà. Bà nấc cụt om sòm, vừa vuốt tóc vừa tự nhắc mình ra khỏi cánh tay đỡ đầu của Harry.

“Thưa giáo sư, có chuyện gì vậy?”

“Trò còn khéo hỏi!” Bà nói giọng rít lên nghe nhưc óc. “Ta đang đi tản bộ, chiêm nghiệm những điềm gở Hắc ám mà ta tình cờ thoáng thấy...”

Nhưng Harry chẳng quan tâm mấy. Nó vừa để ý nơi mà hai người đang đứng: ngay phía bên phải là tấm thảm thêu bọn quỉ khổng lồ múa ba lê và bên trái là khoảng tường đá kéo dài không thể nào thâm nhập, khoảng tường giấu giếm...

“Thưa giáo sư, có phải cô vừa tìm cách vào Phòng theo yêu cầu không ?”

“Ta... ái chà... ta không dè học sinh cũng biết về...”

“Không phải học sinh nào cũng biết,” Harry nói. “Nhưng chuyện gì đã xảy ra? Cô đã hét lên... nghe như thể cô bị đau...”

“Ta... hừ,” giáo sư Trelawney vừa nói vừa kéo những tấm khăn quàng quấn quanh mình với vẻ thủ thế và nhìn chòng chọc vào Harry bằng đôi mắt được phóng to cực kỳ. “Ta đã muốn... ơ... ký thác một số... ơ... vật dụng cá nhân trong Phòng...” và bà lăm bắm gì đó về “những lời tố cáo bẩn thỉu.”

“Tốt thôi,” Harry nói, vừa liếc xuống mấy chai rượu nâu. “Nhưng cô không thể vô trong đó để giấu chúng à ?”

Nó nhận thấy chuyện này rất kỳ lạ; rốt cuộc căn phòng cũng đã mở ra cho nó khi nó muốn giấu cuốn sách của Hoàng Tử lai cơ mà.

“Ồ, ta vào được chứ,” giáo sư Trelawney nói, vừa trừng mắt ngó bức tường. “Nhưng đã có ai ở sẵn trong đó rồi.”

“Ai đó ở...? Ai ?” Harry gặng hỏi. “Ai ở trong đó ?”

“ta không biết,” giáo sư Trelawney nói, có vẻ hơi giật mình trước sự khẩn khoản trong giọng nói Harry. “Ta đi vào phòng và ta nghe tiếng nói, chuyện chưa từng xảy ra trong bao nhiêu năm trời ta giấu... ý ta là sử dụng căn phòng.”

“Một giọng nói à? Nói cái gì?”

“Ta không biết là nó có nói cái gì không,” giáo sư Trelawney nói. “Nó là... tiếng reo mừng.”

“Tiếng reo mừng?”

“Một cách sung sướng,” bà gật đầu nói.

Harry nhìn bà chăm chăm.

“Đó là giọng nam hay giọng nữ?”

“Ta liệu đoán là giọng nam,” giáo sư Trelawney nói.

“Và nghe vui sướng?”

“Rất vui sướng,” giáo sư Trelawney nói giọng khinh khỉnh.

“Như thế reo mừng thành công?”

“Chắc chắn.”

“Và rồi...?”

“Và rồi ta hỏi to, “Ai đó?””

“Bộ cô không thể nào phát hiện ra đó là ai mà không cần hỏi sao?” Harry hơi ngán ngấm hỏi lại bà.

“Nội Nhãn,” giáo sư Trelawney nói một cách đứng đắn, vừa sửa khăn quàng của bà và mấy xâu chuỗi hạt lỏng lẻo cho ngay ngắn lại, “Nội nhãn nhìn thấu những vấn đề vượt xa ngoài địa hạt tầm thường của những tiếng reo mừng.”

“Đúng vậy,” Harry hấp tấp nói; trước đây nó đã được nghe về nội nhãn của giáo sư Trelawney quá thường xuyên rồi.

“Và cái giọng ấy có nói là ai đang ở đó không?”

“Không, nó không nói,” bà đáp. “Mọi thứ bỗng dưng đen kịt và chuyện sau đó mà ta biết được là ta bị quăng rra khỏi căn phòng!”

“Và cô đã không thấy trước ddwwocj điều đó à?” Harry không thể tự kiềm chế mình thốt ra câu đó.

“Không, ta không thấy, như ta nói rồi, đen kịt mà...” Bà ngừng nói, nhìn nó dăm dăm nghi ngờ.

“Con nghĩ cô nên nói cho giáo sư Dumbledore biết,” Harry nói. “Thầy nên biết chuyện Malfoy reo mừng... ý con nói là chuyện ai đó đã quăng cô ra khỏi căn phòng.”

Nó ngạc nhiên thấy giáo sư Trelawney vươn thẳng người lên trước lời đề nghị này, vẻ mặt cao ngạo.

“Thầy hiệu trưởng đã gợi ý cho biết thầy thích ta viếng thăm thầy ít thường xuyên hơn,” bà lạnh lùng nói. “Ta không phải là kẻ áp đặt sự bầu bạn của ta lên những kẻ không biết trân trọng điều đó. Nếu cụ Dumbledore chọn cách coi thường những lời cảnh cáo mà những lá bài đã cho thấy...”

Bàn tay xương xẩu của bà thành linh nắm chặt cổ tay Harry.

“Hết lần này đến lần khác, bất chấp ta trải bài ra như thế nào...”

Và bà rút ra tức khắc một lá bài từ bên dưới tấm khăn quàng.

“...Ngọn tháp bị sét đánh,” bà thì thầm. “Tai ương. Thảm họa. Lúc nào cũng cận kề...”

“Đúng,” Harry lại nói. “Dạ... con vẫn nghĩ cô nên nói cho thầy Dumbledore biết về giọng nói này và chuyện mọi thứ bỗng trở nên tối đen và cô bị quăng ra khỏi căn phòng...”

“Trò nghĩ nên vậy hả?” Giáo sư Trelawney dường như cân nhắc vấn đề trong chốc lát, nhưng Harry có thể thấy rõ là bà thích thú trước ý tưởng được kể lại cuộc phiêu lưu nho nhỏ của bà.

“Con sẽ đến gặp thầy ngay bây giờ,” Harry nói. “Con có một cuộc hẹn với thầy. Chúng ta có thể đi cùng nhau.”

“À, thôi được, trong trường hợp đó,” giáo sư Trelawney nói kèm theo một nụ cười. Bà cúi xuống, lượm lên mấy chai rượu nâu và không chút ngại ngần, bà liệng chúng vô trong một cái bình khổng lồ màu trắng và xanh đứng trong một hốc tường gần đó.

“Ta tiếc không có con trong các lớp của ta nữa, Harry à,” bà nói một caccsh chua chát khi hai người cùng đi với nhau. “Trò không có nhiều thiên bẩm làm một nhà tiên tri... nhưng trò là một đối tượng tuyệt vời...”

Harry không trả lời; nó đã kinh tởm chuyện là đối tượng cho những tiên đoán triền miên về sự bất hạnh của giáo sư Trelawney.

“Ta e rằng,” bà nói tiếp, “rằng con ngựa... xin lỗi, con nhân mã... không biết gì hết về phép bói bài. Ta đã hỏi hăn... như một nhà tiên tri hỏi một nhà tiên tri... là chẳng lẽ hăn cũng không nghe thấy gì cả về những

rung động xa xăm của thảm họa sắp xảy ra sao? Nhưng có vẻ như hẳn thấy ta gần như khô hạn. Ừ, khô hạn!”

Bà cất cáo giọng nói như bị kích động thần kinh và Harry ngửi được một mùi rượu nâu rất mạnh cho dù mấy chai rượu đã được bỏ lại phía sau.

“Có lẽ con ngựa đã nghe người ta nói rằng ta không thừa hưởng được năng khiếu của bà cố ta. Những lời đồn đại đó đã được bàn tán trong nhiều năm bởi những kẻ ganh tị. Trò có biết ta nói gì với nhiều người không, Harry? Liệu cụ Dumbledore có để cho ta dạy ở ngôi trường vĩ đại này không và đặt biết bao tin cậy nơi ta trong ngần ấy năm trời, nếu ta không tự chứng tỏ khả năng của ta cho thầy biết?”

Harry lẩm bẩm gì đó nghe không được rõ lắm.

“Ta nhớ kỹ lần đầu tiên cụ Dumbledore phỏng vấn ta,” giáo sư Trelawney tiếp tục, bằng giọng khàn khàn. “Cụ đã có ấn tượng sâu sắc, dĩ nhiên, ấn tượng sâu sắc... Ta đang tạm trú tại quán Đầu heo, nhân tiện đây, ta khuyên con đừng đến quán đó – mèn ơi, rệp dữ lắm – nhưng giá bèo. Cụ Dumbledore đã nhã nhặn đến thăm ta trong phòng ta ở cái quán trọ ấy. Cụ phỏng vấn ta... Ta phải thú thực rằng, ban đầu ta nghĩ cụ dường như không có thiên hướng cảm đối với môn Tiên tri... và ta nhớ ta đã bắt đầu cảm thấy hơi kỳ lạ, ta đã không ăn uống gì nhiều trong ngày hôm đó... nhưng rồi...”

Và bây giờ, lần đầu tiên Harry hết sức chú ý lắng nghe, bởi vì nó biết điều gì đã xảy ra lúc đó: giáo sư Trelawney đã thốt ra lời tiên tri làm đảo lộn toàn bộ cuộc đời của nó, lời tiên tri về nó và Voldemort.

“... nhưng rồi thầy Severus Snape bất lịch sự chen vào!”

“Cái gì?”

“Ừ, có tiếng động ở bên ngoài cửa và nó bật mở và đứng đó là gã bán rượu hơi mọi rợ với Thầy Snape, ông ta đang lái nhái vòng vo về chuyện đi nhằm cầu thang, mặc dù ta e rằng ta có phần tin là ông ta đã bị bắt quả tang nghe lén cuộc phỏng vấn giữa ta và cụ Dumbledore – trò biết chứ, lúc đó chính ông ta cũng đang kiếm việc, nên chắc là đã hy vọng nghe mót được vài mảnh! Ái chà, sau đó, trò biết đó, cụ Dumbledore dường như sẵn sàng bổ nhiệm ta và ta không thể không nghĩ rằng, Harry à, rằng chính là nhờ cụ biết đánh giá sự mâu thuẫn tuyệt đối giữa phong cách xử sự khiêm tốn của ta và tài năng tiềm ẩn của ta, so với gã thanh niên bon chen cao ngạo sẵn sàng nghe lén ở lỗ khóa kia... Harry, có sao không cưng?”

Bà ngoái lại nhìn, vì vừa nhận ra Harry không còn bên cạnh bà nữa; nó đã ngừng bước và bây giờ cách bà khoảng ba thước.

“Harry à?” Bà ngờ ngợ lặp lại.

Có lẽ gương mặt trắng bệch của nó khiến giáo sư Trelawney lo lắng và sợ hãi. Harry đang đứng như trời trồng trong lúc những đợt sóng của cơn chấn động phủ chụp xuống nó, hết đợt sóng này đến đợt sóng

khác, làm tắc nghẽn mọi thứ ngoại trừ cái thông tin người ta đã giấu nó bao nhiêu năm trời...

Chính Thầy Snape đã nghe lén lời tiên tri. Chính Thầy Snape là kẻ đem tin tức về lời tiên tri báo cho Voldemort. Thầy Snape và Peter Pettigrew đã cùng nhau khiến Voldemort săn lùng mẹ Lily và ba James và đứa con trai của hai người...

Giờ đây không còn gì quan trọng đối với Harry nữa.

“Harry à?” Giáo sư Trelawney lại gọi. “Harry... ta tưởng chúng ta đang cùng nhau đi gặp thầy hiệu trưởng?”

“Cô ở lại đây,” Harry nói qua bờ môi tê cứng.

“Nhưng, cưng à... ta sẽ kể với cụ chuyện ta bị tấn công như thế nào trong Phòng...”

“Cô ở lại đây!” Harry giận dữ lặp lại.

Giáo sư Trelawney tỏ ra hoảng hốt khi nó chạy ngang qua bà, vòng qua góc tường để vào hành lang có văn phòng của cụ Dumbledore, nơi con thú đá cô độc đứng gác. Harry hét mật khẩu vào con thú đá rồi chạy lên cầu thang xoắn từng ba bậc một. Nó không gõ lên cánh cửa phòng cụ Dumbledore, nó động rầm rầm; và giọng nói trầm tĩnh “Mời vào” chưa kịp vang lên thì Harry đã tự xông vô phòng.

Chim phượng hoàng Fawkes nhìn quanh, đôi mắt đen của nó sáng lấp lánh ánh phản chiếu vàng óng từ mặt trời đang lặn ngoài cửa sổ. Cụ Dumbledore đang đứng cạnh cửa sổ nhìn ra sân trường, một tấm áo khoác đi đường dài màu đen được cụ khoác sẵn trên cánh tay.

“À, Harry, thầy đã hứa con có thể đi cùng với thầy.”

Trong khoảng một tích tắc Harry không hiểu thầy nói gì. Cuộc chuyện trò với cô Trelawney đã xua hết mọi thứ ra khỏi đầu nó và bộ não của nó dường như đang hoạt động chậm chạp.

“Đi... với thầy...?”

“Dĩ nhiên, chỉ trong trường hợp con muốn.”

“Trong trường hợp con...”

Và rồi Harry nhớ ra tại sao lúc đầu nó hăm hở chạy đến văn phòng cụ Dumbledore.

“Thầy đã kiếm được một cái rồi à? Thầy đã kiếm được một Trường sinh linh giá rồi à?”

“Thầy tin là như vậy.”

Cơn giận và nỗi oán trách đánh lộn với sự xúc động và niềm háo hức: suốt mấy giây, Harry không thể nói gì cả.

“Lo sợ là chuyện tự nhiên thôi,” cụ Dumbledore nói.

“Con không sợ!” Harry nói ngay và điều đó hoàn toàn đúng; sợ là một cảm xúc mà nó không hề cảm thấy chút nào lúc này. “Thưa thầy, cái Trường sinh linh giá nào vậy? Nó ở đâu?”

“Thầy không chắc là cái nào – mặc dù thầy nghĩ chúng ta có thể loại trừ con rắn - nhưng thầy tin là nó được giấu trong một cái hang ở ven biển cách đây nhiều dặm, một cái hang mà thầy đã mất nhiều thời gian để cố gắng xác định địa điểm: cái hang mà Tom Riddle có một lần đã khùng bố hai đứa bé ở viện mồ côi trong một chuyến đi dã ngoại hàng năm, con còn nhớ không?”

“Dạ, còn” Harry nói. “Nó được bảo vệ như thế nào ạ?”

“Thầy không biết. Những nghi ngờ của thầy có thể hoàn toàn sai,” cụ Dumbledore ngập ngừng rồi nói, “Harry à, thầy đã hứa là con có thể đi cùng với thầy và thầy vẫn giữ lời hứa đó, nhưng thầy sẽ rất sai lầm nếu không báo cho con biết trước là chuyện này sẽ cực kỳ nguy hiểm.”

“Thưa thầy, con sẽ đi,” Harry nói, hầu như trước khi cụ Dumbledore nói dứt câu. Đang giận sôi lên về chuyện Thầy Snape, lòng khao khát của nó được làm một cái gì đó liều lĩnh và mạo hiểm đã tăng lên gấp mười lần trong mấy phút vừa qua. Điều này dường như thể hiện rõ trên gương mặt Harry, bởi vì cụ Dumbledore vừa rời khỏi chỗ đứng bên cửa sổ, vừa ngấm Harry kỹ hơn, một nếp nhăn thoáng hiện giữa đôi mày bạc phơ của cụ.

“Chuyện gì vừa mới xảy ra cho con vậy?”

“Thưa thầy, không có gì cả,” Harry nói dối ngay.

“Chuyện gì mà khiến con buồn bực thế?”

“Con đâu có buồn bực.”

“Harry à, con chẳng bao giờ là một kẻ Bế quan giỏi...”

Lời nói đó chẳng khác nào tia lửa làm bùng lên cơn thịnh nộ của Harry.

“Thầy Snape!” Nó nói, rất to và con phượng hoàng Fawkes khê kêu quác quác sau lưng hai thầy trò. “Thầy Snape chính là cố sự! Thầy ấy đã nói cho Voldemort biết về lời tiên tri, chính thầy ấy, thầy ấy đã rình nghe ngoài cửa, cô Trelawney đã kể cho con nghe!”

Vẻ mặt cụ Dumbledore không thay đổi, nhưng Harry nghĩ gương mặt của thầy trắng bệch dưới sự phản

chiếu hồng hào của ánh hoàng hôn. Cụ không nói gì cả mất một lúc lâu.

“Con biết được điều này bao lâu rồi?” Cuối cùng thầy hỏi.

“Thưa thầy, mới đây!” Harry nói, nó đang hết sức khó khăn mới cố ghì được giọng cho khỏi hét lên. Và rồi thành linh nó không thể nhịn được nữa. “VẬY MÀ THẦY ĐỂ CHO ÔNG TA DẠY Ở ĐÂY TRONG KHI ÔNG TA XÚI VOLDERMORT LÙNG GIẾT CHA MẸ CON!”

Thở hào hển như thể đang đánh vật, Harry quay lưng lại cụ Dumbledore, cụ vẫn không nhúc nhích một cơ bắp nào. Harry đi qua đi lại trong văn phòng, dùng tay xoa nắn mấy khớp ngón và cố gắng vận dụng từng tí một của sự tự chủ còn lại trong người để ngăn mình đập phá mọi thứ. Nó muốn nổi cơn thịnh nộ và la hét cụ Dumbledore, nhưng nó cũng muốn đi cùng với cụ để tiêu hủy cái Trường sinh linh giá; nó muốn nói với cụ rằng cụ là một lão già ngu xuẩn vì tin tưởng lão Snape, nhưng nó sợ là cụ Dumbledore sẽ không dẫn nó đi cùng nếu nó không kiềm chế được cơn giận...

“Harry à,” cụ Dumbledore khẽ nói. “Làm ơn nghe thầy nói.”

Thật khó ngừng được những bước chân chạy nghiêng cũng như khó mà kiềm lại để không hét lên. Harry ngừng bước, cắn chặt môi và nhìn vào gương mặt hằn nếp nhăn của cụ Dumbledore.

“Giáo sư Snape đã phạm một lỗi lầm khủng...”

“Thưa thầy, xin thầy đừng nói với con đó là một lỗi lầm, ông ấy đã rình nghe bên ngoài cánh cửa!”

“Hãy để cho thầy nói hết.”

Cụ Dumbledore đợi đến khi Harry gật đầu cộc lốc rồi mới nói tiếp. “Giáo sư Snape đã phạm một lỗi lầm khủng khiếp. Vào cái đêm mà thầy ấy nghe lóm được nửa phần đầu lời tiên tri của giáo sư Trelawney, thầy ấy vẫn còn ở dưới trướng của Voldemort. Đương nhiên thầy ấy đã vội vã báo tin cho ông chủ điều mà thầy ấy nghe được, bởi vì điều đó khiến ông chủ của thầy ấy quan tâm sâu sắc nhất. Nhưng thầy ấy không biết – thầy ấy không có cách nào biết được – đứa bé nào mà Voldemort sẽ săn lùng từ đó về sau, thầy ấy cũng không biết được người cha và người mẹ mà hắn sẽ tiêu diệt trong cuộc lùng tìm thâm sát của hắn lại chính là những người mà thầy ấy quen biết, là cha và mẹ của con...”

Harry bật ra tiếng cười đau đớn.

“Thưa thầy, ông ấy ghét cha con như ông ấy ghét chú Sirius vậy! Không lẽ thầy không để ý đến cái cách mà những người Thầy Snape ghét bị giết sao?”

“Con không biết Thầy Snape đã cảm thấy hối hận như thế nào khi thầy nhận ra cách Voldemort diễn đạt lời tiên tri đâu, Harry à. Thầy tin đó là nỗi ăn năn hối hận lớn nhất đời thầy ấy và đó là lý do thầy ấy hối hận...”

“Nhưng thưa thầy, ông ta rất giỏi thuật Bế quan, đúng không thầy?” Harry nói, giọng của nó bây giờ run run vì cố gắng giữ cho được bình tĩnh. “Và chẳng phải Voldemort đã thuyết phục được ông Snape về phe hắn, ngay cả lúc này sao? Thưa thầy... làm sao thầy có thể tin chắc là ông Snape đứng về phe chúng ta?”

Cụ Dumbledore không nói gì trong chốc lát; trông cụ như thể đang cố gắng quyết định điều gì đó. Cuối cùng cụ nói, “Thầy tin chắc chắn. Thầy tin tưởng thầy Severus Snape hoàn toàn.”

Harry thở thiet sâu mất một lúc để cố gắng trấn tĩnh mình. Nhưng chẳng hiệu quả mấy.

“À, con thì không!” Nó nói, vẫn to tiếng như trước. “Ngay lúc này ông ta đang làm gì đó với Draco Malfoy, ngay trước mũi thầy, mà thầy vẫn...”

“Chúng ta đã thảo luận xong chuyện này rồi, Harry à,” cụ Dumbledore nói và bây giờ giọng cụ lại nghiêm nghị. “Thầy đã nói với con quan điểm của thầy.”

“Thầy sắp rời khỏi trường đêm nay và con dám cá là thầy thậm chí không hề cân nhắc rằng ông Snape và Malfoy có thể quyết định làm...”

“Làm gì?” Cụ Dumbledore hỏi, đôi mày của cụ nhướn lên. “Chính xác là con nghi ngờ họ đang làm gì?”

“Con... họ đang làm cái gì đó!” Harry nói và tay nó nắm lại thành nắm đấm khi nó nói câu đó. “Giáo sư Trelawney vừa mới ở trong Phòng theo yêu cầu, tìm cách giấu mấy chai rwouj của cô ấy và cô ấy nghe Malfoy hò reo, mừng thành công! Nó đang cố gắng sửa cái gì đó rất nguy hiểm bên trong căn phòng ấy và nếu thầy hỏi thì con nói là cuối cùng hắn đã sửa ddwwocj cái đó, vậy mà thầy sắp rời khỏi trường mà không...”

“Đủ rồi,” cụ Dumbledore nói. Thầy nói rất điềm đạm, nhưng Harry nín thở ngay tức thì; nó biết cuối cùng nó đã vượt qua giới hạn vô hình. “Con nghĩ coi có lần nào trong năm học này thầy bỏ mặc ngôi trường không được bảo vệ khi thầy vắng mặt không? Thầy chưa từng làm vậy. Đêm nay, khi thầy đi, sẽ lại có thêm canh phòng cẩn mật ở đây. Xin đừng nghĩ rằng thầy không coi trọng sự an nguy của học sinh của thầy, Harry à.”

“Con không hề nghĩ vậy...” Harry nói lí nhí, hơi ngượng ngùng, nhưng cụ Dumbledore ngắt lời nó.

“Thầy không muốn thảo luận việc này thêm nữa.”

Harry nuốt lại sự phản kháng của nó, sợ là nó đã đi quá xa, sợ làm hỏng cơ hội đi cùng cụ Dumbledore, nhưng cụ Dumbledore vẫn tiếp tục, “Con có muốn đi cùng thầy đêm nay không?”

“Dạ có,” Harry nói ngay.

“Rất tốt, vậy con nghe đây.”

Cụ Dumbledore vươn thẳng lên hết chiều cao của cụ.

“Thầy dẫn con đi theo với một điều kiện: rằng con vâng theo tất cả những mệnh lệnh của thầy ngay tức thì, không thắc mắc gì cả.”

“Dạ, đương nhiên.”

“Con phải chắc chắn hiểu đúng lời thầy, Harry à. Thầy muốn nói là con phải tuân theo cả những mệnh lệnh như “chạy”, “trốn” hay “trở lại”. Con có hứa hay không?”

“Con... dạ có, dĩ nhiên.”

“Nếu thầy bảo con trốn, con sẽ làm vậy chứ?”

“Dạ.”

“Nếu thầy bảo con chạy, con cũng sẽ vâng lời chứ?”

“Dạ.”

“Nếu thầy bảo con bỏ mặc thầy và hãy tự cứu lấy con, con sẽ làm đúng như lời thầy chứ?”

“Con...”

“Harry?”

Hai thầy trò nhìn nhau trong một lát.

“Thưa thầy, con hứa.”

“Tốt lắm. Vậy thầy muốn con đi lấy ngay tấm Áo khoác tàng hình và gặp lại thầy ở tiền sảnh trong năm phút nữa.”

Cụ Dumbledore quay lưng lại để nhìn ra ngoài khung cửa sổ đang hứng hực ánh hoàng hôn; mặt trời lúc này hắt lên quầng sáng màu đỏ hồng ngọc ở phía chân trời. Từ văn phòng Harry đi nhanh xuống cái cầu thang xoắn. Đầu óc nó bỗng nhiên sáng suốt một cách kỳ lạ. Nó biết nó phải làm gì.

Ron và Hermione đang ngồi với nhau trong phòng sinh hoạt chung khi nó trở về.

“Thầy Dumbledore muốn gì?” Hermione hỏi ngay. “Harry, bồ có sao không?” Cô bé lo lắng nói thêm.

“Mình không sao,” Harry nói ngắn gọn trong lúc chạy ngang qua tụi nó. Nó phóng lên cầu thang và nhào

vô phòng ngủ, ở đó nó mở tung cái rương và lôi ra tấm bản đồ Đạo tặc và cặp vợ cuộn tròn. Rồi nó lao xuống cầu thang vào phòng sinh hoạt chung, thẳng một cái rẹt ngay chỗ Ron và Hermione đang ngồi với vẻ sững sờ.

“Mình không có nhiều thời giờ,” Harry thở hắt ra, “cụ Dumbledore tưởng là mình đang đi lấy tấm Áo khoác tàng hình. Nghe đây...”

Nó nói thật nhanh cho hai đứa kia biết nó đang đi đâu và để làm gì. Nó không ngừng trước cái miệng há hốc kinh hoàng của Hermione lẫn những câu hỏi hấp tấp của Ron; lát nữa tụi nó có thể tự suy ra chi tiết rõ hơn.

“... vậy mấy bồ hiểu điều này có nghĩa là gì chứ?” Harry kết thúc thật nhanh. “Thầy Dumbledore sẽ không có mặt ở đây tối hôm nay, vậy là Malfoy sắp có được một cơ hội bằng vàng để thực hiện bất cứ điều gì đó mà nó đang làm, không, hãy nghe mình!” Nó rút lên giận dữ khi cả Ron lẫn Hermione đều tỏ dấu hiệu muốn nói chen vào, “Mình biết chính Malfoy reo mừng thành công trong Phòng theo yêu cầu. Đây...” Nó nhét tấm bản đồ Đạo tặc vô tay Hermione. “Bồ cần phải theo dõi nó và bồ cần phải theo dõi Thầy Snape nữa. Dù bất cứ ai đó mà bồ có thể bốc ra được từ ĐQD. Hermione, mấy đồng Galleon dùng để liên lạc còn xài được phải không? Cụ Dumbledore nói thầy đã tăng cường thêm an ninh trong trường, nhưng nếu Thầy Snape có can dự, ông ấy tất sẽ biết sự phòng thủ của thầy Dumbledore là gì và làm cách nào để tránh né được – nhưng ông ấy sẽ không ngờ chuyện mấy bồ tham gia canh phòng, đúng không?”

“Harry à...” Hermione mở miệng nói, hai mắt mở to của cô bé đã đầy nước mắt.

“Mình không có thì giờ để tranh cãi,” Harry nói cụt ngắn. “Giữ luôn cái này nữa...” nó nhét cuộn vớ vào tay Ron.

“Cám ơn,” Ron nói. “Ồ... nhưng tại sao mình lại cần đến vớ?”

“Bồ cần cái được gói bên trong đó, Phúc lạc được. Bồ chia sẻ với Ginny nữa. Nói lời tạm biệt với Ginny giùm mình. Mình phải đi đây, cụ Dumbledore đang đợi...”

“Không!” Hermione nói, trong khi Ron mở cuộn vớ lấy ra cái chai nhỏ xíu chứa chất thuốc màu vàng óng với vẻ mặt kinh hoàng. “Tụi này không cần nó, bồ đem theo đi, ai biết được bồ sẽ phải đương đầu với cái gì?”

“Mình sẽ ổn thôi, mình sẽ đi cùng với thầy Dumbledore mà,” Harry nói. “Mình muốn biết các bạn đều được an toàn... đừng nhìn như vậy, Hermione, mình sẽ gặp lại mấy bồ sau.”

Và nó vọt đi, hối hả chui qua lỗ chân dung chạy về phía tiền sảnh.

Cụ Dumbledore đang đợi bên cạnh cánh cửa chính làm bằng gỗ sồi. Cụ quay lại khi Harry chạy ào tới và đứng lại trên bậc thềm đã trên cùng, thở hào hển, một cơn đau thốn nhói bên hông nó.

“Thầy muốn con mặc Áo khoác tàng hình vào,” cụ Dumbledore nói và cụ đợi đến khi Harry đã quăng tấm áo trùm lên người nó rồi mới nói tiếp, “Tốt lắm. Chúng ta đi nhé?”

Cụ Dumbledore bước xuống những bậc thềm đá ngay tức thì, tấm áo choàng đi đường của cụ hầu như không xao động trong không khí chớm hè lạnh giá. Harry vội vã đi theo cụ bên dưới tấm Áo khoác tàng hình, vẫn còn thở hổn hển và toát tiết nhiều mồ hôi.

“Nhưng thưa thầy, người ta sẽ nghĩ sao khi thấy thầy rời khỏi trường?” Harry hỏi, trong đầu nó nghĩ đến Malfoy và Thầy Snape.

“Nghĩ rằng thầy đi ra làng Hogsmeade uống chút rượu,” cụ Dumbledore nói khẽ. “Đôi khi thầy làm khách hàng của bà Rosmerta, hoặc là ghé vô quán Đầu Heo... hay làm ra vẻ vậy. Cách đó cũng tốt như bất cứ cách nào khác nhằm che giấu địa điểm lui tới thực sự.”

Hai thầy trò đi xuống con đường dành cho xe ngựa trong ánh hoàng hôn còn rơi rớt. Không khí đượm nồng mùi cỏ ẩm, nước hồ và khói củi tỏa ra từ căn chòi của bác Hagrid. Thật khó mà tin là hai thầy trò đang hướng đến một điều gì nguy hiểm hay đáng sợ.

“Thưa thầy,” Harry nói rất khẽ khi cánh cổng ở cuối con đường hiện ra, “chúng ta sẽ đột thổ, phải không thầy?”

“Phải,” cụ Dumbledore nói. “Thầy tin là bây giờ con đã biết đột thổ rồi, đúng không?”

“Dạ,” Harry nói, “nhưng con chưa có bằng.”

Nó cảm thấy nên trung thực là tốt nhất; Sẽ ra sao nếu rui nó hiện ra ở một nơi cách hàng trăm dặm cái nơi nó lẽ ra phải đến?

“Không sao,” cụ Dumbledore nói, “thầy có thể giúp con một lần nữa.”

Hai thầy trò ra khỏi cổng đi vào con đường vắng vẻ tối mờ dẫn đến làng Hogsmeade. Bóng tối trùm xuống rất nhanh khi hai thầy trò bước đi và đến lúc ra đến Đường Chính thì trời đã tối hoàn toàn. Ánh sáng lấp lánh rọi ra từ những khung cửa sổ của các cửa hàng và khi hai thầy trò đến gần quán ba cây chổi thì nghe tiếng quát khàn khàn.

“... và tránh ra!” bà Rosmerta quát, ra sức tống cổ một pháp sư có vẻ lồi thối lệch thẹo. “Ôi, xin chào cụ Albus... cụ đi chơi hơi khuya...”

“Chào Rosmerta, chào... tha lỗi cho tôi, tôi đi ra quán Đầu Heo... không có ý xúc phạm, chẳng qua đêm nay tôi cần không khí yên tĩnh hơn...”

Một phút sau hai thầy trò quẹo qua một góc đường để vào một con đường hẻm nơi có tấm bảng Đầu Heo kêu cọt két khe khẽ cho dù chẳng có chút gió nào. Ngược lại với quán Ba Cây chổi, quán rượu này dường như vắng ngắt.

“Chúng ta không cần phải vào quán,” cụ Dumbledore lẩm bẩm, vừa liếc nhìn xung quanh “nếu không ai nhìn thấy chúng ta đi... bây giờ con đặt bàn tay lên cánh tay thầy, Harry. Không cần phải nắm quá chặt, thầy chỉ hướng dẫn con thôi. Đợi tới tiếng đếm thứ ba nhé... một... hai... Ba!”

Harry xoay người. Lập tức nó có một cảm giác khủng khiếp là nó bị hút vô một cái ống cao su dày; nó không tài nào thở được, mọi bộ phận trong cơ thể nó đều bị nén đến nỗi tưởng như quá sức chịu đựng và rồi, đúng lúc nó tưởng nó chắc chết ngạt mất, thì cái ống hút vô hình dường như mở bung ra và nó đang đứng trong bóng đêm mát mẻ, hít vào đầy buồng phổi không khí tươi rói mặn mà.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Hang Động

Harry có thể ngửi thấy mùi muối và nghe được tiếng sóng vỗ âm ập; một làn gió nhẹ, buốt giá thổi bung tóc nó khi nó nhìn chong chong ra biển ngập ánh trăng và bầu trời phủ đầy sao. Nó đang đứng trên một gờ đá đen lộ thiên, cao vọi, sóng biển nổi bọt và xoáy cuộn bên dưới. Nó liếc ra sau. Có một vách đá sừng sững phía sau, đen ngòm, trơ lì, dốc tuột luốt. Mấy tảng đá lớn, cứ như tảng đá mà Harry và cụ Dumbledore đang đứng, trông như đã bong ra khỏi bề mặt vách đá ở một thời điểm nào đó trong quá khứ. Quang cảnh trơ trụi đến khắc nghiệt – biển và vách đá không hề có chút cây cối hay vạt cỏ, hay mảng cát gì xen vào cho dịu mắt.

“Con nghĩ gì vậy?” Cụ Dumbledore hỏi. Nghe cứ như cụ hỏi ý kiến Harry coi nơi này có phải là một nơi cắm trại tốt không.

“Người ta đã đưa bọn trẻ trong cô nhi viện đến đây, phải không ạ?” Harry hỏi, nó không thể tưởng tượng ra một nơi nào ít ảm cúng hơn nơi này để mà dã ngoại.

“Không phải ngay chỗ này,” cụ Dumbledore nói. “Có một ngôi làng tồi tàn ở khoảng giữa mấy vách đá sau lưng thầy trò mình. Thầy tin là bọn trẻ mồ côi được đưa đến đó để hít thở không khí biển và ngắm sóng. Hừ, thầy tin chắc là chỉ có Tom Riddle với những nạn nhân thời trẻ của y mới từng léo hánh xuống đây. Không có dân Muggle nào có thể đặt chân được tới vách đá này, trừ phi họ là những tay leo núi cực kỳ kiệt xuất, mà thuyền bè cũng không thể cập sát được vô những vách đá – sóng đánh quanh đó quá nguy hiểm. Thầy hình dung Riddle đã leo xuống, pháp thuật chắc phải đặc lực hơn dây thừng nhiều. Và y đã lôi theo hai đứa nhỏ đi cùng với y, đương nhiên là để hù chúng sợ chết khiếp cho vui. Thầy nghĩ chỉ nội chuyển leo núi thôi cũng đủ cho bọn trẻ khiếp vía rồi, đúng không?”

Harry ngược nhìn lên vách đá một lần nữa, bất giác cảm thấy nổi da gà.

“Nhưng đích đến của y – cũng là của chúng ta – còn nằm ở xa kia nữa. Đi thôi.”

Cụ Dumbledore ngoắc tay ra hiệu cho Harry tới một rìa đá chênh vênh, nơi có một loạt những hốc lõm lõm chồm tạo thành những mấu bám chân để leo xuống chỗ những tảng đá to, chìm mấp mé một nửa dưới mặt nước và gần sát vách đá hơn. Leo xuống đó thì thiệt là nguy hiểm và cụ Dumbledore phải di chuyển từ từ, hơi bị cánh tay thương tật alfm vướng víu. Những tảng đá bên dưới trơn trượt vì ngâm trong nước biển. Harry cảm nhận được những tia nước mặn lạnh buốt đang xịt vô mặt nó.

“Tỏa sáng,” cụ Dumbledore nói, tiến tới tảng đá gần với mặt vách đá nhất. Hàng ngàn tia sáng vàng chiếu lấp lánh xuống mặt nước tối hù bên dưới, cách nơi cụ đang núp mình chừng một thước – vách tường đá đen bên cạnh cụ cũng sáng rực lên.

“Con có thấy không?” Cụ Dumbledore nói nhỏ, giơ cây đũa phép lên cao hơn một chút. Harry trông thấy một khe nứt ăn sâu vào vách đá, nước đen thui đang cuốn bốc qua đó.

“Con không ngại sẽ bị ướt chút đỉnh chứ hả?”

“Không ạ,” Harry đáp.

“Thế thì cởi Áo khoác tàng hình ra –bây giờ cũng không cần tới nó nữa – và hãy dẫn thân nào.”

Với một động tác lanh lẹn bất ngờ của một người trẻ tuổi hơn nhiều, cụ Dumbledore trượt khỏi tảng đá, đáp xuống nước và bắt đầu bơi, bằng một kiểu bơi bướm hoàn hảo, về phía khe nứt tối om nằm trong mặt vách đá. Cây đũa sáng rực của cụ cản giữa hai hàm răng. Harry liền cởi Áo khoác tàng hình của nó ra, nhét vô túi áo và lao theo.

Nước lạnh như cắt – bộ đồ ngấm no nước của Harry bay phần phật quanh người nó và kéo rì nó xuống. Hít thật sâu, hai lỗ mũi đầy ắp mùi muối và rong biển, nó hồi hả bám theo cái luồng sáng run rẩy giờ đang có rút lại, di chuyển sâu hơn vào trong vách đá.

Khe nứt mau chóng mở ra một đường hầm tối mịt mà Harry chắc chắn trong đó ngập đầy nước thủy triều dâng. Những vách đá lầy nhầy rộng không tới một thước, ánh lên như dầu hắc ướt trong ánh sáng lướt qua từ cây đũa của cụ Dumbledore. Vào thêm một chút, lối đi lượn về phía trái và Harry thấy đường hầm ăn xa mụt vào tận trong vách đá. Nó tiếp tục bơi theo đường rẽ nước của cụ Dumbledore, mấy đầu ngón tay tê cóng của nó quệt phải đá nhám, ướt.

Thế rồi nó thấy cụ Dumbledore ngoi lên khỏi mặt nước ở phía trước, mái tóc bạc và chiếc áo chùng đen của cụ sáng lóng lánh. Khi Harry bơi tới chỗ đó, nó nhận thấy có những bậc cấp dẫn vào một cái hang lớn. Nó khó nhọc leo lên mấy cái bậc, nước từ áo quần nó sũng ướt nhều xuống ròn ròn và vẫn run lập cập không sao kiểm soát nổi, nó nhô đầu vào cái khonagr không cóng lạnh và im ắng kia.

Cụ Dumbledore đang đứng ngay chính giữa hang động, cây đũa phép giơ lên cao trong khi cụ chậm rãi quay vòng tại chỗ, xem xét những bức tường và trần hang.

“Phải, đúng là chỗ này,” cụ Dumbledore nói.

“Làm sao thầy biết ?” Harry hỏi bằng giọng thì thào.

“Nó hiểu pháp thuật,” cụ Dumbledore nói đơn giản.

Harry không chắc được những cái run lập cập mà nó đang phải chịu đây là do cơn lạnh sống lưng hay tại nó cảm nhận có bùa ngải ma thuật. Nó dòm lom lom khi cụ Dumbledore tiếp tục quay vòng tại chỗ, rõ ràng cụ đang tập trung vào những thứ mà Harry không thể nhìn thấy.

“Đây chỉ là hang ngoài, là tiền sảnh thôi,” cụ Dumbledore nói sau một hay hai giây. “Chúng ta cần phải thâm nhập vào hang trong... bây giờ thì chính những chướng ngại vật của Chúa tể Voldemort mới cản đường chúng ta, hơn là mấy thứ do thiên nhiên tạo ra...”

Cụ Dumbledore tiến đến vách hang và vừa sờ soạng mấy đầu ngón tay đen xạm của mình lên đó, vừa lẩm nhẩm bằng một ngôn ngữ lạ lùng mà Harry không hiểu được. Cụ đi vòng quanh hang đúng hai lần, sờ vô mặt đá xù xì một cách hết sức tỉ mỉ, thỉnh thoảng cụ dừng bước, lần tới lần lui mấy ngón tay tại một điểm nào đó, cho đến cuối cùng cụ dừng hẳn lại, ấn mạnh cả bàn tay vào vách đá.

“Đây rồi,” cụ nói. “Chúng ta sẽ đi qua chỗ này. Lối vào bị giấu kín.”

Harry không hỏi làm thế nào mà cụ Dumbledore biết được. Nó chưa hề thấy một pháp sư nào lại làm phép kiểu như thế này, chỉ có nhìn và sờ thôi; nhưng Harry từ lâu đã được học rằng những tiếng nổ bùm và khói mù mịt thường chỉ là dấu hiệu của pháp thuật tầm thường hơn là pháp thuật cao siêu.

Cụ Dumbledore lùi lại khỏi vách hang và chìa cây đũa phép vào đó. Trong tích tắc, một đường nứt hình vòng cung hiện ra từ chỗ ấy, sáng trắng lên như thể đằng sau khe nứt có một bóng đèn công suất mạnh.

“Thầy làm... làm được rồi,” Harry nói qua hàm răng va cầm cập, nhưng những lời ấy chưa kịp rời khỏi miệng nó thì đường nứt đã biến mất, để lại mặt đá trơn lì như cũ. Cụ Dumbledore ngó quanh.

“Ồ Harry, xin lỗi con, thầy quên mất,” cụ nói, đoạn chìa cây đũa phép vào Harry và ngay lập tức quần áo của Harry ấm nóng và khô ran như đang được phơi ngay trước một ngọn lửa cháy rực.

“Cám ơn thầy,” Harry nói, đầy vẻ biết ơn, nhưng cụ Dumbledore đã quay lại tập trung vào vách hang rắn chắc. Cụ chẳng làm thêm phép gì nữa, chỉ đứng đó nhìn chăm chăm vào vách đá, tựa hồ như trên đó có viết thứ gì đó cực kỳ thú vị. Harry đứng im – nó không muốn phá vỡ sự tập trung của cụ Dumbledore.

Rồi, sau đúng hai phút, cụ Dumbledore lẳng lặng nói, “Ồ, chắc chắn không phải rồi. Thật tàn nhẫn.”

“Cái gì vậy, thưa thầy?”

“Thầy nghĩ,” cụ Dumbledore vừa nói vừa thò bàn tay không bị thương vào áo chùng và lôi ra một con dao ngắn bằng bạc, cùng loại với con dao Harry vẫn hay dùng để thái nguyên liệu pha chế độc dược, “nó yêu cầu chúng ta phải trả lộ phí để đi qua.”

“Lộ phí?” Harry nói. “Thầy phải cho cánh cửa một thứ gì đó?”

“Ừ,” cụ Dumbledore nói. “Máu, nếu thầy không nhầm lẫn nhiều.”

“Máu?”

“Thì thầy đã bảo thật alf tàn nhẫn mà,” cụ Dumbledore nói, nghe có vẻ khinh thường, thậm chí thất vọng, như thể Voldermort không đạt tới những tiêu chuẩn như cụ mong chờ. “Ý đồ của hắc, thầy chắc rằng con sẽ suy luận mà hiểu ra, là hắc muốn kẻ thù của hắc phải tự làm suy yếu mình mới vào được. Một lần nữa, Chúa tể Voldermort không hiểu được rằng còn có những thứ nhiều lần kinh khủng hơn là chấn thương về thể xác.”

“Dạ, nhưng mà, nếu thầy có thể tránh được thì...” Harry nói, nó đã trải qua đau đớn đủ nhiều để không ham gì mà nhận thêm nữa.

“Tuy nhiên, có những lúc không thể tránh được,” cụ Dumbledore vừa nói vừa lắc ngược tay áo chùng lên và để lộ cẳng tay của bàn tay bị thương.

“Thầy!” Harry phản đối, vội nhào ra trước khi cụ Dumbledore giơ con dao lên. “Để con làm cho. Con...”

Nó không biết phải nói gì tiếp – rằng con trẻ hơn và thích hợp hơn thầy à? Nhưng cụ Dumbledore chỉ mỉm cười. Một ánh bạc nhoáng qua và một màu đỏ tươi phọt ra; mặt đá được những giọt đậm, lấp lánh phun vô tới tấp.

“Con thiệt là tốt bụng, Harry,” cụ Dumbledore nói, giờ cụ đang chuyển đầu cây đu đưa lên vết cắt sâu mà cụ vừa rạch lên chính cánh tay mình, để cho nó liền lặn ngay tức khắc, hết như kiểu Thầy Snape chữa lành vết thương cho Malfoy vậy. “Nhưng máu của con quý giá hơn máu thầy nhiều. A kìa, có vẻ như mình vừa làm đúng mẹo, hả?”

Đường nứt sáng rực hình vòng cung đã lại xuất hiện trên bức tường một lần nữa và lần này nó không phai nhạt đi. Mảng đá vấy máu trong đó cũng biến mất tăm, để lại một cái lỗ mở vào bóng tối đen đặc hoàn toàn.

“Thầy nghĩ, con đi theo thầy,” cụ Dumbledore nói và bước qua lỗ vòm, với Harry bám theo sát gót; nó cũng hấp tấp thấp sáng cây đu đưa phép của mình lên trong khi đi.

Một khung cảnh rợn người đập vô mắt hai thầy trò nó: họ đang đứng sát mí một cái hồ khổng lồ, đen ngòm – rộng đến nỗi Harry không thể nhìn thấy bờ bên kia – trong một hang động cao đến độ mái trần cầu nó cũng khuất khỏi tầm nhìn. Một khoảng sáng xanh lá cây lơ lửng, lơ mơ thấp thoáng đằng xa, tại một nơi có vẻ như là chính giữa hồ và được phản chiếu từ mặt nước bên dưới phẳng lặng như tờ. Mảng sáng xanh lá cây và ánh sáng từ hai cây đu đưa phép là những thứ duy nhất phá vỡ bức màn đen mướt như nhung, dẫn những tia sáng của chúng chẳng thâm nhập được xa như Harry đã mong đợi. Chẳng hiểu làm thế nào mà ở

đây bóng tối lại còn mật mừng hơn cả bóng tối thông thường.

“Cứ bước đi,” cụ Dumbledore nói khẽ. “Cẩn thận đừng bước xuống nước. Đi sát vô thầy.”

Cụ cất bước vòng quanh bờ hồ và Harry theo sát đằng sau. Những bước chân của họ tạo thành những tiếng dội vang, nện rộn ràng vào vành đá hẹp bao quanh hồ. Hai thầy trò cứ bước hoài, bước hoài, nhưng cảnh trí vẫn không thay đổi. Một bên họ là vách hang lõm chồm; và phía bên kia là màn đen vô tận, phẳng lì như gương, mà chính giữa nó là mảng sáng xanh kỳ bí. Harry cảm thấy nơi này và bầu không khí thình lạng này ngọt ngào đến rợn óc.

“Thưa thầy?” Cuối cùng Harry lên tiếng. “Thầy nghĩ cái Trường sinh linh giá ấy ở đây ạ?”

“Ừ,” cụ Dumbledore nói. “Ừ, thầy chắc chắn là vậy. Vấn đề là, làm sao chúng ta tiếp cận được nó đây?”

“Mình không thể... mình không thể thử bùa Triệu hồi sao?” Harry nói, thấy rõ đó là một đề nghị ngớ ngẩn, nhưng thế còn dũng khí hơn là nó sắp phải thú nhận rằng nó muốn chuồn ngay khỏi nơi này càng lẹ càng tốt.

“Được chứ,” cụ Dumbledore nói, dừng lại đột ngột đến nỗi Harry suýt nữa thì đâm sầm vô thầy. “Sao con không thử nó đi?”

“Con? Dạ được... Được...”

Harry không hy vọng gì vào điều này, nhưng cũng hăng cho thông cổ họng và hét to, cây đũa phép giơ cao, “Lại đây Trường sinh linh giá!”

Với một âm thanh như một tiếng nổ, một vật rất lớn và tái mét phọt khỏi mặt nước đen, bắn vọt lên cao cỡ sáu thước. Trước khi Harry kịp nhìn coi đó là cái gì thì cái vật đó đã biến mất với một tiếng ùm xé nước, tạo thành những gợn sóng sâu, loang rộng trên màn nước phản chiếu. Harry hoảng hồn ngã người ra sau và đập mạnh vô vách đá. Tim nó vẫn còn đập thình thịch khi nó quay qua cụ Dumbledore.

“Đó là cái gì vậy ạ?”

“Một cái gì đó, thầy nghĩ, nó sẵn sàng phản ứng lại nếu ta cố chiếm cái Trường sinh linh giá.”

Harry nhìn lại màn nước. Mặt hồ một lần nữa lại đang sáng như thủy tinh đen: những gợn sóng đã biến mất mau lẹ một cách trái tự nhiên; tuy vậy tim Harry vẫn còn đánh lộn lạo.

“Thầy đã biết trước là điều đó sẽ xảy ra phải không, thưa thầy?”

“Thầy đã nghĩ là một điều gì đó sẽ xảy ra nếu chúng ta nỗ lực một cách lộ liễu chạm tay lên cái Trường

sinh linh giá. Đó là một ý hay đấy, Harry – đó là cách đơn giản nhất để khám phá ra chúng ta đang đối mặt với cái gì.”

“Nhưng chúng ta không biết cái vật đó là cái gì,” Harry vừa nói vừa nhìn mặt nước phẳng lặng hung hãn.

“Những cái vật đó, con à,” cụ Dumbledore chỉnh lại. “Thầy rất nghi đó mới chỉ là một trong số chúng thôi. Chúng ta đi tiếp chứ?”

“Thưa thầy?”

“Gì vậy, Harry?”

“Thầy có nghĩ là chúng ta sẽ cần phải đi xuống hồ không?”

“Xuống hồ à? Chỉ khi nào chúng ta xui tận mạng thôi.”

“Thầy không nghĩ cái Trường sinh linh giá nằm ở dưới đáy hồ à?”

“Ồ không... thầy nghĩ cái Trường sinh linh giá ở giữa hồ.”

Đoạn cụ Dumbledore chỉ về hướng mảng sáng xanh lá cây hắt hiu ở chính giữa hồ.

“Vậy chúng ta sẽ phải băng qua hồ để lấy nó, phải không ạ?”

“Ừ, thầy nghĩ vậy.”

Harry chẳng nói chẳng rằng. Đầu óc nó chợt nghĩ đến tất cả những loài thủy quái, đến những con quỷ khổng lồ, đến đám quỷ xa-tăng, lũ hà bá và bọn yêu ma...

“A ha,” cụ Dumbledore thốt lên và dừng lại lần nữa; lần này thì Harry đúng là giẫm phải cụ; lập tức nó té nhào xuống rìa nước đen thui và cánh tay lạnh lặn của cụ Dumbledore túm chặt lấy bắp tay nó, lôi nó đứng lên trở lại.

“Xin lỗi con, Harry, đnagiáo sư ra thầy phải báo trước. Đừng dựa vô vách đi; thầy nghĩ thầy đã tìm ra chỗ rồi.”

Harry không hiểu ý cụ Dumbledore muốn nói gì – nó dám chắc là khúc bờ hood tối đen này cũng giống in hệt như mấy chỗ khác. Nhưng xem ra cụ Dumbledore đã dò tìm được cái gì đó đặc biệt ở đây. Lần này cụ rà rà bàn tay, không phải lên mặt đá thô nhám, mà là vào không khí mù sương, như thể mong kiếm ra và chụp bắt được cái gì đó vô hình.

“Ô hô,” sau vài giây, cụ Dumbledore thốt lên vui mừng. Bàn tay cụ đã chạm vào cái gì đó giữa không

trung mà Harry không thể nhìn thấy. Cụ Dumbledore xô dịch lại gần mặt nước hơn; Harry sợ hãi ngó đầu mũi giày có khóa của cụ đụng sát mép đá. Vẫn giữ cho bàn tay nắm chặt trong không khí, cụ Dumbledore giơ cây đũa phép lên bằng tay kia và kho đầu đũa vô nắm tay này.

Ngay tức khắc, một sợi dây xích dày cui, màu nâu đỏ hiện ra giữa không trung – nó nhô lên từ dưới nước, luồn vô bàn tay nắm chặt của cụ Dumbledore. Cụ gỡ sợi xích, nó liền trườn xuống khỏi nắm tay siết chặt của cụ; Giống như một con rắn, nó tự bò trên mặt đất, với âm thanh leng xeng dội vang khỏi những bức tường đá và lôi cái gì đó từ đáy nước đen. Harry há hốc miệng khi một mũi tàu bé xíu, ma quái đục tung mặt nước, tỏa ánh sáng xanh như sợi xích và trôi lừ đừ, không một dợn sóng về phía bờ mà nó và cụ Dumbledore đang đứng.

“Làm sao thầy biết nó ở đó?” Harry hỏi, đầy kinh ngạc.

“Pháp thuật luôn để lại dấu vết,” cụ Dumbledore nói khi chiếc thuyền đục vô thành bờ một tiếng bùm nhẹ, “đôi khi những dấu vết đó rất dễ phân biệt. Thầy đã dạy Tom Riddle. Thầy biết cung cách của y.”

“Cái... cái thuyền này có an toàn không ạ?”

“Ô, có chứ, thầy nghĩ vậy. Voldermort cần chế ra một phương tiện để băng qua hồ mà không làm kinh động những sinh vật mà hắn đã thả xuống đó, phòng trong hợp hắn muốn thăm chừng hoặc di chuyển cái Trường sinh linh giá của hắn.”

“Vậy là những thứ ở dưới nước sẽ không làm gì chúng ta nếu chúng ta đi bằng thuyền của Voldermort?”

“Thầy nghĩ chúng ta sẽ phải phó mặc cho một thực tế là bọn chúng ắt sẽ làm gì đó nếu nhận ra chúng ta không phải là Chúa tể Voldermort. Tuy nhiên tới giờ thầy trò mình đã khá trót lọt. Chúng ta cho phép chúng ta kéo chiếc thuyền lên.”

“Nhưng tại sao chúng lại để chúng ta làm vậy?” Harry hỏi, nó vẫn không sao rũ bỏ được hình ảnh những chiếc xúc tu từ mặt nước đen ngòm ngoi lên vào lúc họ đi khuất khỏi bờ.

“Voldermort chắc hắn đã rất tự tin một cách hợp lý rằng không ai, trừ phi là một phù thủy rất vĩ đại, có thể tìm ra chiếc thuyền,” cụ Dumbledore nói. “Thầy nghĩ có lẽ hắn sẵn sàng chơi ầu ở cái khâu mà, theo hắn nghĩ, ít khả năng xảy ra nhất, là sẽ có một ai khác tìm ra chiếc thuyền, vì hắn biết rằng hắn đã đặt ra những vật cản khác nữa ở phía trước rồi, những vật cản mà chỉ có hắn mới xuyên qua được. Chúng ta sẽ coi thử hắn tính vậy có đúng không.”

Harry nhìn xuống chiếc thuyền. Quả là nó bé xíu.

“Có vẻ như nó được đóng ra không phải để dành cho hai người. Nó chở nổi cả hai người mình không ạ? Cả hai cùng đi thì có nặng quá không?”

Cụ Dumbledore tặc tặc lưỡi.

“Voldemort chẳng bận tâm đến trọng lượng đâu, hắn chỉ tính đến công lực phép thuật nào sẽ băng qua hồ. Thầy nghĩ chắc phải có một cái bùa yểm lên chiếc thuyền để mỗi lần chỉ có một pháp sư đi được mà thôi.”

“Vậy thì... ?”

“Thầy nghĩ là con kể như không tính tới, Harry à – con còn thiếu tuổi và non nớt. Chắc Voldemort không bao giờ ngờ là có một kẻ mới-mười-sáu-tuổi-ranh mà lại đến được nơi này. Thầy nghĩ chắc công lực của con cũng không thể so với công lực của thầy.”

Những lời nói đó chẳng làm lên tinh thần Harry chút nào – có lẽ cụ Dumbledore biết vậy, vì thế cụ nói thêm, “Sai lầm của Voldemort, Harry à, sai lầm của Voldemort... tuổi già thật điên rồ và dễ quên khi tuổi già đánh giá thấp tuổi trẻ... Nào, bây giờ thì con đi trước và cẩn thận đừng chạm vô nước.”

Cụ Dumbledore đứng qua một bên và Harry thận trọng leo vô thuyền. Cụ Dumbledore cũng bước vô, cuộn sợi dây xích dưới nền đất lại. Hai thầy trò bị đồn cứng vô nhau – Harry không thể ngooig thoát mái mà phải khom người lại, hai đầu gối ló ra khỏi mạn thuyền ; cái thuyền ngay lập tức chuyển động. Không một tiếng động nào ngoài tiếng oàm oạp nhè nhẹ của mũi thuyền rẽ nước. Nó di chuyển mà không cần phải chèo, như thể có một sợi thừng vô hình đang kéo nó đi về phía vùng sáng giữa hồ. Thóang chốc hai thầy trò nó không còn trông thấy những vách hang nữa ; cứ như họ đang ở giữa biển, ngoại trừ một điều là biển không có sóng.

Trong khi đi, Harry ngó xuống và thấy ánh sáng phản chiếu vàng rực từ cây đũa phép của nó lấp lánh và chói lòa trên mặt nước đen kịt. Chiếc thuyền đang khám những đợt sóng sâu lên mặt nước loang loáng, xé những đường rãnh vô mặt gương đen...

Thế rồi Harry trông thấy cái đó, màu trắng cẩm thạch, trôi lơ dờ cách mặt nước chừng một tấc.

“Thưa giáo sư !” Nó la lên, tiếng la thảng thốt của nó vang dội khắp mặt nước thình lạng.

“Gì đó Harry ?”

“Con nghĩ con thấy một bàn tay dưới nước... một bàn tay người !”

“Ừ, thầy chắc chắn là vậy,” cụ Dumbledore nói một cách bình thản.

Harry ngó trừng trừng xuống nước, ngóng tìm bàn tay vừa biến mất, một cảm giác mắc ói trào lên cổ họng nó.

“Như vậy cái vật phóng lên khỏi mặt nước hồi nãy là...”

Nhưng Harry đã có lời đáp trước khi cụ Dumbledore kịp trả lời - ánh sáng từ đũa phép lướt qua một vùng nước khác và lần này chiếu cho nó thấy xác một người đàn ông nằm ngửa cách mặt nước có vài phân. Đôi mắt mở trừng của người này như có mạng nhện bao phủ, tóc và áo chùng quần cuộn cuộn quanh thân như làn khói.

“Có nhiều xác chết ở đây !” Harry nói, giọng nó the thé, cao hơn bình thường và hoàn toàn không giống giọng nói của nó nữa.

“Phải,” cụ Dumbledore nói điềm tĩnh, “nhưng lúc này chúng ta không việc gì phải lo lắng đến chúng.”

“Lúc này ?” Harry lặp lại, ngẩng phắt khỏi mặt nước để nhìn cụ Dumbledore.

“Không phải lo khi mà chúng đang trôi yên ả bên dưới chúng ta,” cụ Dumbledore nói. “Harry, chẳng có gì từ một cái xác cũng như chẳng có gì từ bóng tối là đáng sợ cả. Chúa tể Voldermort, kẻ dĩ nhiên là thâm sợ cả hai thứ ấy – lại không đồng ý như vậy. Nhưng một lần nữa hấn lại bộc lộ sự thiếu khôn ngoan của chính mình. Chính cái không biết mới làm chúng ta sợ khi chúng ta nhìn xuống xác chết và bóng tối, chỉ thế thôi, không hơn.”

Harry im re. Nó không muốn tranh luận, nhưng nó thấy thật là ghê rợn khi nghĩ rằng đang có những xác chết trôi lều bều xung quanh và bên dưới họ và hơn nữa, nó không tin là những xác chết ấy không nguy hiểm.

“Nhưng một trong số chúng lúc này đã vọt lên,” Harry nói, cố làm cho giọng nói được bình tĩnh như giọng cụ Dumbledore. “Lúc con thử triệu hồi cái Trường sinh linh giá, một xác chết đã phóng khỏi hồ đấy thôi.”

“Ừ,” cụ Dumbledore nói. “Thầy tin chắc là một khi lấy được cái Trường sinh linh giá, thì chúng ta sẽ thấy bọn chúng bớt hiền hòa đi. Tuy nhiên giống như nhiều sinh vật cư ngụ trong cái lạnh và bóng tối, bọn chúng cũng sợ ánh sáng và hơi ấm, cho nên đó sẽ là những thứ chúng ta phải cầu viện đến khi cần. Phấn khởi lên đi chứ, Harry.” Cụ Dumbledore mỉm cười nói thêm khi thấy vẻ hoang mang của Harry.

“Dạ, vâng...” Harry nói lẹ. Nó quay đầu dòm vầng sáng xanh lá cây nhạt mà chiếc thuyền vẫn đang lờ lờ tiến tới. Giờ thì nó không thể giả bộ là nó không sợ được nữa. Cái hồ mênh mông, đen như mực, tràn ngập xác chết... Dường như việc nó gặp giáo sư Trelawney và việc nó đưa cho Ron và Her lọ Phúc lạc được đã cách đây nhiều, nhiều giờ lắm rồi... Bất giác nó ước gì nó đã chào tạm biệt thăm thiết hơn với tụi bạn... mà nó lại chưa gặp Ginny gì hết...

“Sắp tới rồi,” cụ Dumbledore nói, vẻ vui mừng.

Đúng vậy, cuối cùng thì quầng sáng xanh lá cây nhạt dường như đang nở rộng ra hơn và trong vòng vài phút, chiếc thuyền dừng lại, va nhự vào cái gì đó mà thoát đầu Harry không trông thấy, nhưng khi nó giơ

cây đũa phép thấp sáng lên thì thấy họ đã cập vào một hòn đảo bằng đá, nhỏ, nhẵn thín ở giữa hồ.

“Cẩn thận đừng đụng vào nước,” cụ Dumbledore lại nhắc khi Harry leo ra khỏi thuyền.

Hòn đảo này không lớn hơn văn phòng của cụ Dumbledore: một dải đá phẳng đen trụi, trên đó chẳng đặt cái gì, ngoại trừ một nguồn phát ra quaaanfd sáng xanh lá cây nhạt, trông sáng hơn nhiều khi lại gần. Harry neho mắt nhìn, thoát tiên nó tưởng đó là một loại đèn gì đó, nhưng rồi nó thấy ánh sáng là phát ra từ một cái chậu đá hơi giống cái Tường ký, được đặt trên một cái bệ.

Cụ Dumbledore tiến lại gần cái chậu và Harry theo sau. Vai kề vai, hai thầy trò nhìn vô trong cái chậu. Cái chậu chứa đầy một chất lỏng màu xanh ngọc, từ đó phát ra ánh sáng dạ quang.

“Nó là gì thế?” Harry khê hỏi.

“Thầy không chắc,” cụ Dumbledore nói. “Tuy nhiên, đó là thứ gì đó đáng sợ hơn cả máu và xác chết.”

Cụ Dumbledore vuốt ngược ống tay áo chùng lên khỏi bàn tay cháy đen, vươn mấy đầu ngón tay bị đốt xém về phía mặt chất lỏng.

“Không, thầy, đừng chạm...!”

“Thầy có chạm được đâu,” cụ Dumbledore nói, mỉm cười yếu ớt. “Thấy chưa? Thầy không thể tiến sát hơn được nữa. Con thử coi.”

Mắt nhìn chăm chăm, Harry đặt nguyên bàn tay vô cái chậu và cố chạm tới chất lỏng. Nó đụng phải một vật cản vô hình, ngăn không cho nó nhúc nhích thêm một phân nào nữa. Dù nó có ráng ấn tới đâu thì mấy ngón tay nó vẫn không đụng được thứ gì, ngoại trừ một cái gì đó như không khí đặc cứng.

“Tránh ra nào, Harry,” cụ Dumbledore nói.

Cụ giơ cây đũa phép của mình lên và làm vài cử động phức tạp trên bề mặt chất lỏng, miệng lầm rầm không lời. Chẳng có gì xảy ra, ngoại trừ hình như chất lỏng có sáng lên hơn một chút. Harry vẫn im lặng trong lúc cụ Dumbledore làm phép, nhưng sau một hồi cụ Dumbledore rút đũa phép lại và Harry cảm thấy an toàn để nói chuyện trở lại.

“Thầy nghĩ cái Trường sinh linh giá ở trong đó sao, thưa thầy?”

“Ờ,” cụ Dumbledore ghé sát mắt vô cái chậu đá hơn. Harry trông thấy mặt cụ phản chiếu, lộn ngược, trong mặt nước xanh lá cây. “Nhưng làm cách nào chạm được nó đây? Thứ dịch này không thể xuyên qua bằng tay, bằng bùa tiêu biến, không xẻ được, không xúc, không hút được, không dùng Biến hình hay Bùa chú để làm nó thay đổi bản chất được.”

Gần như lơ đãng, cụ Dumbledore lại giơ cây đũa phép lên, xoay tít trên không và rồi chụp lấy một chiếc ly chân cao bằng pha lê mà cụ vừa làm cho hiện ra từ hư không.

“Thầy chỉ có thể kết luận là thứ nước này dùng để uống.”

“Gì ạ?” Harry nói. “Không!”

“Được chứ, thầy nghĩ vậy – chỉ có uống nó thầy mới vớt sạch được cái chậu và coi cái gì nằm dưới đáy.”

“Nhưng lỡ nó... lỡ nó giết thầy thì sao?”

“Ồ, thầy không nghĩ là nó lại vận hành theo cách đó,” cụ Dumbledore nói tỉnh bơ. “Chúa tể Voldemort không muốn giết kẻ nào đã mò tới được hòn đảo này.”

Harry không thể tin nổi. Liệu đây có phải lại thêm một quyết định điên khùng của cụ Dumbledore là thấy được mặt tốt nhất của tất cả mọi người?

“Thưa thầy,” Harry nói, cố giữ cho giọng nói có vẻ thuyết phục, “Thưa thầy, đây là Voldemort mà chúng ta...”

“Xin lỗi, Harry, đúng ra thầy phải nói cho rõ, rằng hắn không muốn giết ngay lập tức kẻ đã mò đến hòn đảo này,” cụ Dumbledore tự chỉnh lại cho đúng. “Hắn muốn giữ cho kẻ ấy sống đủ lâu để coi kẻ ấy xoay xở như thế nào mà thâm nhập tới tận đây, qua được những lớp bảo vệ của hắn; và quan trọng hơn hết thảy, hắn muốn biết tại sao kẻ ấy lại muốn dốc sức tát cạn cái chậu đến vậy. Đừng quên rằng Chúa tể Voldemort tin là chỉ một mình hắn biết về những Trường sinh linh giá.”

Harry tính nói tiếp, nhưng lần này cụ Dumbledore đã giơ tay lên ra hiệu cho nó im lặng, hơi nhíu mày nhìn chất lỏng xanh lục, rõ ràng là đang vắt óc suy nghĩ.

“Không nghi ngờ gì nữa,” cuối cùng cụ nói, “cái thứ nước này chawcsw phải có tác dụng theo cái cách ngăn carnt hầy lấy Trường sinh linh giá. Có thể nó sẽ làm thầy tê liệt, khiến thầy quên mất mình tới đây vì cái gì, hành hạ thầy đau đớn đến nỗi mất tỉnh táo, hoặc làm cho thầy mất khả năng theo cách nào đó khác nữa. Nếu vậy, Harry à, việc của con sẽ là phải bảo đảm cho thầy uống liên tục, thậm chí con có phải đổ thứ nước ấy vô cái miệng phản đối quyết liệt của thầy. Con hiểu chứ?”

Mắt họ giao nhau qua cái chậu – gương mặt nhợt nhạt của mỗi người được chiếu sáng lên trong quầng sáng xanh lá cây nhạt kỳ dị. Harry không nói năng gì. Chẳng lẽ đây chính là lý do mà nó được mời đi theo sao... để nó có thể bắt ép cụ Dumbledore uống thứ dịch có thể khiến cụ đau đớn không thể chịu đựng nổi sao?

“Con có nhớ điều kiện để thầy cho con đi cùng không?” Cụ Dumbledore nói.

Harry lưỡng lự, nhìn vô đôi mắt xanh thăm đã chuyển thành xanh lá cây do phản chiếu ánh sáng từ cái chậu.

“Nhưng nếu lỡ...?”

“Con đã thề, là sẽ làm theo bất cứ yêu cầu nào mà thầy đưa ra cho con, đúng không?”

“Dạ, nhưng...”

“Thầy đã cảnh báo con, rằng có thể sẽ nguy hiểm, đúng không?”

“Dạ,” Harry nói, “nhưng mà...”

“Thế thì,” cụ Dumbledore nghiêm giọng, lắc ngược ống tay áo chùng lên một lần nữa và nâng cái ly rỗng lên.

“Con nghe lệnh thầy đây.”

“Tại sao không là con uống nước đó thay thầy?” Harry hỏi một cách tuyệt vọng.

“Bởi vì thầy già hơn con nhiều, tinh khôn hơn con nhiều và ít giá trị hơn con nhiều,” cụ Dumbledore nói. “Một lần cuối cùng, Harry, con có thể hứa với thầy là sẽ làm hết sức để giữ cho thầy uống liên tục không?”

“Con không...?”

“Có hay không?”

“Nhưng...”

“Hứa đi, Harry.”

“Dạ, con... hứa, nhưng...”

Harry chưa kịp phản đối thêm nữa, cụ Dumbledore đã nhúng cái ly pha lê vào trong chất dịch. Trong một thoáng tích tắc, Harry đã hy vọng alf biết đâu cụ sẽ không chạm tới được chất dịch ấy bằng cái ly, nhưng cái ly pha lê đã chìm vào mặt dịch mà không có thứ gì khác trước đó có thể chìm được. Khi cái ly đầy tới miệng, cụ Dumbledore đưa nó lên miệng mình.

“Chúc sức khỏe, Harry.”

Và cụ uống cạn ly. Harry dòm trân trân, kinh hãi, hai tay nó bám vô mép chậu chặt đến nỗi mấy ngón tay tê cứng.

“Thưa thầy?” Nó lo lắng nói khi cụ Dumbledore hạ cái ly rỗng xuống. “Thầy thấy sao rồi ạ?”

Cụ Dumbledore lắc đầu, mắt nhắm nghiền. Harry thắc mắc có phải cụ đang đau đớn không. Cụ Dumbledore mò mẫm nhúng cái ly trở lại bồn, mức đầy ly và uống lần nữa.

Trong im lặng, cụ Dumbledore uống liền ba ly đầy. Rồi, nửa chừng ly thứ tư, cụ lão đảo và đổ gục ra trước, dựa vào cái chậu. Mắt cụ vẫn nhắm, hơi thở nặng nề.

“Thầy Dumbledore?” Harry gọi, giọng nó canwgt hăng. “Thầy có nghe con nói không?”

Cụ Dumbledore không trả lời. Mặt cụ co giật như đang ngủ say nhưng mơ phải một cơn ác mộng. Bàn tay cụ nắm quanh ly đang buông lỏng ra. Chất dịch sắp trào khỏi ly. Harry nhào người rra trước và chụp lấy cái ly, giữ cho nó đứng yên.

“Thầy ơi, thầy có nghe con nói không?” Nó lặp lại thật lớn, giọng nó vang vọng khắp hang động.

Cụ Dumbledore thở gấp gấp và rồi nói bằng giọng mà Harry không nhận ra được, bởi vì nó chưa bao giờ nghe cụ Dumbledore sợ hãi như thế này.

“Ta không muốn... đừng bắt ta...”

Harry nhìn trần trời vô gương mặt quá đổi thân thuộc với nó, nhìn cái mũi cong, cặp kính nửa vầng trăng và không biết phải làm gì.

“... không thích... muốn ngừng...” Cụ Dumbledore rên rỉ.

“Thầy... thầy không thể dừng lại, thầy ơi,” Harry nói. “Thầy phải uống tiếp, thầy nhớ không? Thầy đã dặn con phải bắt thầy uống. Đây nè...”

Tự căm ghét bản thân, ghê sợ trước việc mình đang làm, Harry tống cái ly trở vô miệng cụ Dumbledore và rót xuống, để cụ Dumbledore uống cho hết chất dịch còn lại trong ly.

“không...” cụ rên la khi Harry lại nhúng cái ly xuống chậu và mức đầy tiếp cho cụ. “Ta không muốn... ta không muốn... để ta đi...”

“Xong rồi, thưa thầy,” Harry nói, tay nó run run. “Xong rồi, con ở đây...”

“Bắt nó ngừng ngay, ngừng ngay,” cụ Dumbledore rên rỉ.

“Dạ... dạ, cái này sẽ làm nó ngừng,” Harry nói dối. Nó đổ hết chất dịch trong ly vô cái miệng đang há ra của cụ Dumbledore.

Cụ Dumbledore thét lên; tiếng thét vang khắp cái hang rộng thênh thang, băng qua làn nước chết chóc

đen ngòm.

“Không, không, không... không... ta không thể... ta không thể, đừng ép ta, ta không muốn...”

“Xong rồi ạ, thưa thầy, xong ngay đây!” Harry hét lớn, tay nó run đến mức nó gần như không thể múc nổi ly dịch thứ sáu. Cái chậu giờ đã vơi đi một nửa.

“Không sao đâu, thầy an toàn mà, nó không có thực, con thề là nó không thực... uống cái này, đây, uống cái này...”

Và một cách ngoan ngoãn, cụ Dumbledore uống, như thể Harry đưa cho cụ thuốc giải độc vậy, nhưng đang nuốt ly dịch ấy thì cụ khụy gối xuống, run lập cập.

“Đó là lỗi tại ta, lỗi tại ta,” cụ khóc nức nở, “làm ơn bảo nó ngừng đi. Ta biết ta sai rồi, ôi, làm ơn kêu nó ngừng mau lên, ta sẽ không bao giờ, không bao giờ... lần nữa đâu...”

“Cái này sẽ làm cho nó ngừng đây, thưa thầy,” Harry nói, giọng lạc đi khi nó đổ ly dịch thứ bảy vô miệng cụ Dumbledore.

Cụ Dumbledore bắt đầu co rúm lại như thể có những kẻ tra tấn vô hình đang bao vây cụ; bàn tay giãy giụa sém nữa thì gạt đổ cái ly đầy dịch trong đôi tay run lẩy bẩy của Harry, cụ gào la, “Đừng làm họ đau, đừng làm họ đau, làm ơn, làm ơn đi, đó là lỗi tại tôi mà, hãy làm tôi đau thay cho họ...”

“Đây, uống cái này, uống cái này, thầy sẽ hết đau,” Harry nói bừa và một lần nữa cụ Dumbledore lại nghe lời nó, há miệng ra, cho dù mắt cụ đang nhắm tịt lại và cụ đang run từ đầu tới chân.

Và bây giờ thì cụ đổ ập ra trước, thét lên lần nữa, đập hai nắm tay xuống đất, trong khi Harry múc đầy ly thứ chín.

“Làm ơn, làm ơn, làm ơn, không... không phải thế, không phải, cứ để tôi làm bất cứ điều gì...”

“Chỉ cần uống thôi, thưa thầy, chỉ có uống thôi...”

Cụ Dumbledore uống như một đứa trẻ sắp chết khát, nhưng khi vừa uống xong cụ lại ré lên lần nữa như trong ruột có lửa đốt.

“Không thêm nữa, thôi, thôi, làm ơn đi, thôi mà...”

Harry múc đầy ly dịch thứ mười và cảm thấy pha lê cà rột roạt vô đáy chậu.

“Chúng ta sắp xong rồi, thầy ơi, uống ly này đi, uống đi...”

Nó đỡ vai cụ Dumbledore và một lần nữa, cụ Dumbledore uống cạn ly. Harry lại đứng lên và múc tiếp,

trong khi cụ Dumbledore bắt đầu thét gào đau đớn hơn bao giờ hết, “Ta muốn chết! Ta muốn chết! Bắt nó ngừng ngay, ngừng ngay. Ta muốn chết!”

“Uống ly này đi, thưa thầy, uống ly này này...”

Cụ Dumbledore uống và ngay khi vừa uống xong cụ thét lên, “GIẾT TA ĐI!”

“Ly này... ly này sẽ!” Harry thở hỗn hển. “Chỉ cần uống ly này... là sẽ xong... xong luôn!”

Cụ Dumbledore hớp vào cái ly, ráng nuốt ực từng giọt cuối cùng và rồi, hộc lên một tiếng thiệt lớn, vọt té vập mặt xuống đất.

“Không!” Harry thét lên, nó đã đứng lên để múc tiếp ly khác, nhưng thay vì làm thế, nó quăng đại cái ly vô chậu, thụp xuống bên cạnh cụ Dumbledore và ráng lật cụ nằm ngửa lên. Cặp kiếng của cụ lệch xéo sẹo, miệng cụ há hốc ra, mắt cụ nhắm nghiền.

“Không,” Harry vừa gọi vừa lay cụ Dumbledore, “Không, thầy không được chết, thầy nói nó không phải là thuốc độc cơ mà, tỉnh dậy đi thầy, tỉnh dậy... Hồi phục!” Harry thét lên, cây đũa của nó chìa vô ngực cụ Dumbledore; một vệt sáng đỏ lóe lên, nhưng chẳng có gì xảy ra. “Hồi phục... thầy ơi... làm ơn đi...”

Mí mắt cụ Dumbledore giật giật. Tim Harry nhảy vọt lên.

“Thầy ơi, thầy có...?”

“Nước,” giọng cụ Dumbledore khản đặc.

“Nước,” Harry thở gấp, “... dạ dạ...”

Nó vùng đứng dậy và chộp lấy cái ly pha lê nó đã ném vào chậu, nó hầu như không để ý đến một cái hộp nhỏ bằng vàng nằm cuộn ngay bên dưới cái ly.

“Rót nước!” Nó hét lên, thọc mạnh cây đũa phép của nó vào trong ly.

Cái ly dâng đầy nước trong vắt, Harry quỳ thụp gối xuống bên cạnh cụ Dumbledore, nâng đầu cụ lên và kê cái ly sát môi cụ... nhưng cái ly bỗng trống rỗng. Cụ Dumbledore rên rĩ và bắt đầu thở phập phồng.

“Nhưng con đã có nước mà... chờ chút... Rót nước!” Harry lặp lại, chìa cây đũa phép vô cái ly. Một lần nữa, thoát cái nước sạch lại lóng lánh bên trong ly, nhưng ngay khi nó đưa lại gần miệng cụ Dumbledore, nước lại biến mất.

“Thầy ơ, con sẽ cố, con sẽ cố!” Harry cuống quýt nói, nhưng nó không nghĩ là cụ Dumbledore còn có thể nghe được nó. CỤ đã lăn nghiêng qua một bên và đang kéo những hơi thở âm ỉ, nghe ồ ộc thiệt đau

đón. “Rót nước!... Rót nước!... RÓT NƯỚC!”

Một lần nữa cái ly cứ hết đầy rồi alij rỗng. Và bây giờ hơi thở của cụ Dumbledore đang yếu dần. Đầu óc Harry quay mòng mòng trong kinh hoàng và nó biết, theo bản năng, cách duy nhất còn lại để lấy nước, bởi vì Voldermort đã lập định ra như thế, cho nên...

Harry bèn lao ra mép tảng đá và vục cái ly xuống hồ, múc lên một ly đầy tràn tới miệng thứ nước lạnh giá, không biến mất.

“Thầy ơi... đây!” Harry thét lên và nó nhào tới trước, lính quỳnh hắt ly nước vào mặt cụ Dumbledore.

Nó chỉ làm được có nhiều đó, bởi vì cảm giác lạnh ngắt trên cánh tay không cầm ly nước của nó lúc này không phải là cái lạnh dai dẳng của nước nữa. Một bàn tay trắng bột, oặt ẹo vừa túm lấy cổ tay nó và cái sinh vật có bàn tay ấy đang lôi nó, rất từ từ, té bật ngửa xuống nền đá. Mặt hồ không còn phẳng lặng như gương nữa; nó đang dậy sóng cuộn cuộn và khắp mọi nơi Harry nhìn, những cái đầu và những bàn tay trắng trợt đang nhô lên khỏi mặt nước tối om, những người đàn ông, những phụ nữ và trẻ con với hốc mắt hõm sâu, không nhìn thấy được đang chuyển động về phía hòn đảo: một đội quân xác chết ngoi lên từ làn nước đen.

“Bất động toàn thân!” Harry thét lớn, ráng giãy giụa để bám chắc được bề mặt ướt sũng, trơn tuột của hòn đảo khi nó chĩa đầu phép vào tên m binh đang quắp chặt cánh tay nó. Tên này buông Harry ra, rót xuống nước trở lại, nghe một cái tòm. Harry trườn bò dậy, nhưng có thêm nhiều m binh nữa đang leo lên hòn đảo, những bàn tay gầy guộc của chúng quơ quào trên bề mặt trơn, những đôi mắt mở trừng trừng, đóng màng của chúng dán lấy Harry, những tấm vải rách sũng nước, những bộ mặt hóp tọp nhìn trâng tráo.

“Bất động toàn thân!” Harry rống vang lần nữa, vừa quay lưng chạy đi vừa chém bừa cây đũa phép vào không khí; sáu hay bảy m binh trong số đó gục đổ, nhưng thêm nhiều tên nữa đang lao về phía nó.

“Ngăn lại! Tổng giam!”

Một vài tên oặt té, một hay hai tên trong số đó giãy đành đạch, nhưng bọn đang leo lên tảng đá đằng sau chúng cứ thế xéo lên hoặc đứng hẳn lên những cái xác nằm đó. Vẫn cứ chém phàm phạp cây đũa phép vào không khí, Harry thét, “Cắt đứt mục tiêu! CẮT ĐỨT MỤC TIÊU!”

Mặc dù có những vết cắt sâu xuất hiện trên quần áo ướt rượt và trên lớp da lạnh băng của lũ m binh, nhưng chúng không có máu để mà chảy ra: chúng cứ bước tiếp, vô cảm, những bàn tay dùm đó đuổi thẳng về phía Harry và khi nó lùi lại xa hơn nữa, nó cảm thấy có những cánh tay ôm choàng lấy nó từ phía sau, những cánh tay gầy đét, không cso thịt, lạnh như xác chết và chân nó rời khỏi mặt đất khi những cánh tay ấy nhắc bổng nó lên và bắt đầu vác nó, chậm chạp và chắc chắn, trở lại hồ nước và Harry biết sẽ không đời nào có việc thả ra, rằng nó sẽ chết đuối và sẽ trở thành một xác chết canh gác nữa cho cái mẫu hồn tan tác của Voldermort...

Nhưng rồi, qua màn đen, lửa bùng rực lên: lửa đỏ bầm và vàng chói, một viên lửa quây quanh đảo đá khiến cho bọn m binh đang ôm Harry lao đảo và ngừng lại; chúng không dám vượt qua lửa để xuống nước. Chúng quăng Harry xuống; Harry đập oạch xuống đất, trượt đi trên nền đá và té dúm dụi, trầy xước cánh tay, nhưng nó cố nhồm đứng lên trở lại, khua đũa phép lên và dáo dác dòm quanh.

Cụ Dumbledore đã lại đứng dậy được, tái nhợt như bất cứ tên m binh nào quanh đó, nhưng đồng thời cũng cao lớn hơn bất cứ tên nào. Lửa nhảy nhót trong mắt cụ. Cây đũa phép của cụ giờ cao như một cây đuốc và từ chóp đũa phụt ra những lưỡi lửa, giống như một vòng thông lọng khổng lồ, đang thít chặt lấy tất cả bọn chúng bằng sức nóng.

Lũ m binh đâm sầm vào nhau, cố sức, quáng quàng trốn khỏi lửa đang quây kín chúng...

Cụ Dumbledore vớt chiếc hộp nhỏ từ đáy cái chậu đá lên và bỏ nó vào trong chiếc áo chùng. Không một lời, cụ ra hiệu cho Harry đến bên cạnh. Bị lửa chia trí, bọn m binh hình như không còn nhận ra con mồi của mình đang đi mất khi cụ Dumbledore dẫn Harry trở lại chiếc thuyền, với vòng lửa chuyển động cùng với họ, bao quanh họ; lũ m binh khật khừ bám theo họ tới mép nước, tại đó chúng tuột xuống làn nước đen với đầy vẻ biết ơn.

Harry, giờ đang run rẩy khắp toàn thân, trong một thoáng chột nghĩ rằng cụ Dumbledore sẽ không đủ sức leo lên thuyền; cụ lao đảo một chút lúc cố leo lên; tất cả nỗ lực của cụ dường như đổ cả vào việc duy trì vòng lửa bảo vệ quanh họ. Harry đỡ lấy cụ và giúp cụ ngồi lại vào chỗ. Khi cả hai đã được nhồi nhét lần nữa một cách an toàn trong lòng thuyền, con thuyền bắt đầu di chuyển, băng qua làn nước đen trở về bờ, rời xa hòn đảo đá vẫn bị vòng lửa viền quanh và hình như lũ m binh đang bơi bên dưới họ không dám ngoi lên mặt nước.

“Thưa thầy,” Harry thở hổn hển, “thưa thầy, con quên... quên mất lửa... chúng ập đến và con kinh khiếp quá...”

“Cũng dễ hiểu thôi,” cụ Dumbledore lẩm bầm. Harry giật mình khi nghe giọng cụ sao mà yếu đến vậy.

Hai thầy trò áp sát bờ hồ với một cú va nhẹ và Harry nhảy ra, xong lật đật quay lại giúp cụ Dumbledore. Đúng khoảnh khắc cụ Dumbledore chạm vào bờ, cụ mặc cho bàn tay cầm đũa phép buông xuôi xuống; ú vòng lửa biến mất, nhưng lũ m binh không ngoi lên khỏi mặt nước nữa. Chiếc thuyền nhỏ một lần nữa lại chìm xuống nước; loảng xoảng và lạnh canh, dây xích của nó cũng mất hút trong lòng hồ. Cụ Dumbledore thở hắt lên một tiếng thiệt lớn và dựa gục vô vách hang động.

“Thầy yếu lắm...” Cụ thều thào.

“Thầy đừng lo, thầy ơi,” Harry nói ngay lập tức, lo lắng trước sự tái mét cùng cực và vẻ kiệt quệ của cụ Dumbledore. “Đừng lo, thầy ạ, con sẽ đưa chúng ta trở lại... dựa vô con, thưa thầy...”

Và quầng cánh tay không bị thương của cụ Dumbledore quanh vai mình, Harry dìu thầy hiệu trưởng đi trở lại quanh hồ, gồng chịu gần hết sức nặng của thầy.

“Việc bảo vệ... rất cuộc... được thiết kế hoàn hảo,” cụ Dumbledore nói yếu ớt. “Một người đi một mình không thể làm được... con làm tốt lắm, giỏi lắm, Harry...”

“Lúc này xin thầy đừng nói,” Harry nói, sợ hãi vì giọng cụ Dumbledore trở nên yếu đi, chân cụ nhão ra, “hãy để dành sức ạ, thưa thầy... chúng ta sẽ mau ra khỏi đây...”

“Lỗi vòm đi vô đã hết rồi... con dao của thầy...”

“Không cần, con cắt bằng đá,” Harry nói chắc, “chỉ cần nói cho con biết lỗ cửa ở đâu...”

“Đây...”

Harry quệt cánh tay trầy trụa của nó lên đá: nhận được thêm máu, cái cổng vòm lại mở ra ngay tức thì. Họ đi băng qua hang ngoài và Harry giúp cụ Dumbledore bơi vào lại dòng nước biển lạnh, tràn đầy khe nứt trong vách đá.

“Rồi sẽ ổn thôi, thưa thầy,” Harry nói đi nói lại, càng lúc càng lo lắng vì vẻ im lặng của cụ Dumbledore hơn là vì giọng nói yếu ớt của cụ. “Chúng ta sắp về đó rồi... Con có thể Động thổ cho hai thầy trò mình về... thầy đừng lo...”

Dù cho làn nước lạnh băng, giọng cụ Dumbledore đã mạnh hơn một chút. Cụ nói:

“Thầy không lo, Harry ạ. Vì thầy đi cùng với con.”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Tháp Sét Đánh

Khi đã trở lại bầu trời đầy sao, Harry ráng kéo cụ Dumbledore lên chớp tảng đá mòn gần nhất và đỡ cho cụ đứng lên. Ướt lướt thướt và run rẩy, như vẫn mang nguyên khối lượng cụ Dumbledore trên mình, Harry tập trung cao độ hơn bao giờ hết vào đích đến của nó: làng Hogsmeade. Nhắm mắt lại, ráng hết sức nắm chắc cánh tay của cụ Dumbledore, nó dẫn tới, bước vào cái cảm giác đè nén kinh khủng ấy.

Trước khi mở mắt ra nó đã biết là việc đột thổ diễn ra suôn sẻ: mùi muối và gió biển biến mất. Nó và cụ Dumbledore đang run bần bật và nhỏ nước ròng ròng giữa Ddwongf Chính tối om trong làng Hogsmeade. Trong một giây kinh hoàng, trí tưởng tượng của Harry chỉ cho nó thấy có thêm m binh đang bò về phía nó từ bên hông những cửa tiệm, nhưng nó chớp mắt và thấy chẳng có gì khuấy động cả; tất cả im phăng phắc, bóng tối hoàn toàn, ngoại trừ một vài bóng đèn đường và những cửa sổ sáng đèn bên trên.

“Xong rồi, thưa thầy!” Harry thì thào khó nhọc; nó đột nhiên cảm thấy đau xé ở ngực. “Chúng ta thành công rồi! Chúng ta đã lấy được cái Trường sinh linh giá!”

Cụ Dumbledore loạng choạng dựa vào nó. Thoạt đầu, Harry tworng là cú đột thổ tay ngang của nó đã quăng cụ Dumbledore khỏi thế thăng bằng; nhưng rồi nó nhìn mặt cụ, tái hơn và ướt át hơn dưới ánh sáng của một ngọn đèn đường ở đằng xa.

“Thầy, thầy có sao không?”

“Thầy đỡ rồi,” cụ Dumbledore nói yếu ớt, mặc dầu khóe miệng của cụ co giật. “cái thứ nước đó... không phải là thức uống bổ dưỡng...”

Rồi trước sự kinh hãi của Harry, cụ Dumbledore chìm xuội xuống đất.

“Thầy ơi... không sao đâu thưa thầy, thầy sẽ khỏe thôi mà, thầy đừng lo...”

Nó hốt hoảng nhìn quanh tìm sự trợ giúp nhưng chẳng thấy một ai, và tất cả những gì nó có thể nghĩ ra được là phải mau mau tìm cách nào đó đưa cụ Dumbledore tới bệnh thất.

“Chúng ta cần đưa thầy về trường, thầy ơi... Bà Pomfrey...”

“Không,” cụ Dumbledore nói. “Phải là... giáo sư Snape là người thầy cần... nhưng thầy không nghĩ... thầy có thể bước xa chừng ấy...”

“Dạ... thế này, thưa thầy... con sẽ gõ một cửa tiệm, tìm một nơi thầy có thể ở lại... sau đó con chạy đi kiếm bà...”

“Severus,” cụ Dumbledore nói rành rõ. “Thầy cần Severus...”

“Thì, Thầy Snape cũng được... nhưng con sẽ phải để thầy ở đây một lát để con...”

Tuy nhiên, Harry chưa kịp làm gì thì đã nghe thấy có tiếng những bước chân chạy tới. Tim nó nảy bật lên: ai đó đã trông thấy họ, có người biết họ đang cần giúp đỡ... Nhìn quanh, nó thấy bà Rosmerta đang chạy dọc con phố tối về phía họ trên đôi giày gót cao có lông, bận một chiếc áo choàng lụa thêu đầy rỗng.

“Cô trông thấy con độn thổ lúc đang kéo màn cửa phòng ngủ! Lạy quý thần, lạy quý thần, cô không thể nghĩ ra phải làm gì... nhưng cụ Albus bị sao vậy?”

Bà chạy đến nơi thì ngừng lại, thở phì phò và nhìn xuống cụ Dumbledore, mắt trợn tròn.

“Thầy bị thương,” Harry nói. “Cô Rosmerta, thầy có thể vô quán Ba Cây chổi trong lúc cháu chạy về trường gọi người ra giúp thầy được không?”

“Cháu không thể về đó một mình được! Cháu không nhận ra... Bộ cháu không thấy...?”

“Nếu cô giúp cháu chăm sóc thầy,” Harry nói, không lắng nghe bà nói gì, “cháu nghĩ chúng ta có thể đưa thầy vô trong...”

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Cụ Dumbledore hỏi. “Rosmerta, có chuyện gì thế?”

“Dấu... Dấu hiệu Hắc ám, thưa cụ Albus.”

Đoạn bà chỉ lên bầu trời, về hướng trường Hogwarts. Nỗi khiếp đảm bùng dội ào khắp người Harry khi nghe âm thanh của những lời ấy... nó quay đầu lại và nhìn.

Đó kìa, lơ lửng trên bầu trời ngay bên trên ngôi trường: cái đầu lâu rực sáng màu xanh lá cây nhạt với một cái lưỡi răn. Dấu hiệu mà bọn Tử thần thực tử hay để lại bất cứ khi nào mà chúng bước vô một tòa nhà... bất cứ ở đâu mà chúng vừa giết chóc...

“Nó xuất hiện từ lúc nào?” Cụ Dumbledore hỏi, bàn tay cụ bầu chặt vô vai Harry đau nhói khi cụ cố sức đứng lên.

“Cách đây chừng vài phút, lúc tôi đẩy con mèo ra ngoài thì nó chưa có ở đó, nhưng khi tôi lên lầu...”

“Chúng ta cần trở về lâu đài ngay lập tức,” cụ Dumbledore nói. Và mặc dù hơi lão đảo, dường như cụ đã lại chỉ huy toàn bộ tình hình, “Rosmerta, chúng tôi cần phương tiện... chổi...”

“Tôi có một cặp đũa sau quầy rượu,” bà nói, trông thất kinh. “Để tôi chạy đi lấy...?”

“Không, Harry có thể làm được.”

Harry lập tức giơ cây đũa phép của nó lên.

“Lại đây chổi của Rosmerta.”

Một giây sau, họ nghe một tiếng nổ đùng khi cánh cửa trước của quán rượu bật mở tung ra; hai cán chổi phóng vút ra đường và chạy đua tới bên cạnh Harry; tới đó chúng dừng phắt lại, hơi rung rung, ngang hông Harry.

“Rosmerta, làm ơn báo tin cho Bộ Pháp thuật,” cụ Dumbledore nói khi leo lên cán chổi gần cụ nhất. “Rất có thể chưa ai bên trong trường Hogwarts nhận thấy có điều bất trắc... Harry, mặc Áo khoác tàng hình của con vô.”

Harry lôi chiếc Áo khoác tàng hình ra khỏi túi và quàng vô người trước khi leo lên cán chổi còn lại; bà Rosmerta đã bước thấp bước cao quay về lại quán rượu của mình khi Harry và cụ Dumbledore bật khỏi mặt đất và lao vút lên không trung. Trong lúc bay vù vù về phía lâu đài, Harry liếc ngang qua cụ Dumbledore, sẵn sàng chụp lấy cụ nếu cụ ngã, nhưng cái Dấu hiệu Hắc ám dường như tác động lên cụ Dumbledore như một liều thuốc kích thích: cụ cúi rạp trên cán chổi, mắt không rời cái Dấu hiệu, mái tóc bạc dài và bộ râu bay ngược ra sau trong bầu không khí đêm. Và Harry cũng thế, mắt nhìn cái đầu lâu ở phía trước, nỗi sợ hãi phình lên trong người như một cái bong bóng đầy nọc độc, đè ép buồng phổi nó, quét sạch tất cả những nỗi lo âu khác ra khỏi tâm trí nó...

Hai thầy trò nó đã rời trường bao lâu rồi? Đến giờ này sự may mắn của Ron, Hermione và Ginny đã tan hết chưa? Có phải một đứa nào đó trong tụi nó là nguyên nhân khiến Dấu hiệu xuất hiện bên trên ngôi trường không? Hay Neville, hay Luna, hay một thành viên nào đó trong ĐQD? Và nếu thế... Chính nó là đứa đã bảo bọn bạn đi tuần tra các hành lang, nó đã yêu cầu chúng phải rời khỏi giường ngủ an toàn của mình... Chẳng lẽ nó lại phải chịu trách nhiệm, một lần nữa, cho cái chết của một người bạn sao?

Khi bay trên ngõ hẻm quanh co, tối hù mà họ đã đi bộ lúc trước, Harry nghe thấy cụ Dumbledore lại lẩm bẩm bằng thứ ngôn ngữ lạ lùng nào đó, hào lẫn với tiếng không khí ban đêm rít bên tai nó. Nó nghĩ nó đã hiểu ra lý do khi cán chổi chòng chành mất một thoáng lúc họ bay vượt qua bức tường ranh giới để vô sân trường: cụ Dumbledore đang giải hóa những thứ bùa chú do chính cụ đã yểm xung quanh lâu đài, để họ có thể vô trường một cách nhanh chóng. Dấu hiệu Hắc ám đang nhấp nháy ngay bên trên Tháp thiên văn, nơi cao nhất của tòa lâu đài. Điều đó có nghĩa là vụ giết chóc đã xảy ra ở đó?

Cụ Dumbledore đã bay ngang qua bức thành lũy đầy lỗ châu mai và đang leo xuống khỏi chổi; Harry đáp xuống sát bên cụ vài giây sau và nhìn quanh.

Đình Tháp vắng tanh. Cánh cửa dẫn tới cầu thang xoắn dẫn vô lâu đài đóng chặt. Không hề có Dấu hiệu của một cuộc vật lộn, một trận chiến sinh tử hay một xác chết nào.

“Vậy nghĩa là sao?” Harry hỏi cụ Dumbledore, nó ngược nhìn cái đầu lâu xanh lá cây, có lưỡi rắn sáng lóe lên thiệt ác hiểm phía trên họ. “Có phải là Dấu hiệu thật không? Có chắc là có ai đồ đã... thừa giáo sư?”

Trong ánh sáng xanh đục phát ra từ Dấu hiệu, Harry thấy cụ Dumbledore đang túm chặt lấy ngực mình bằng bàn tay nắm đen.

“Đi đánh thức Severus,” cụ Dumbledore nói nhỏ những rành rọt. “Bảo cho thầy ấy biết sự việc xảy ra và đưa thầy ấy đến gặp thầy. Không được làm gì khác, không được nói với ai khác và không được bỏ Áo khóa tàng hình ra. Thầy sẽ đợi ở đây.”

“Nhưng...”

“Con đã thề là tuân lệnh thầy, Harry... Đi!”

Harry hấp tấp chạy ra cánh cửa dẫn tới cầu thang xoắn, nhưng bàn tay nó vừa mới gần chạm vô cái khoen sắt trên cửa thì nó nghe thấy tiếng chân chạy rầm rập ở phía bên kia cửa. Nó quay lại nhìn cụ Dumbledore, cụ ra hiệu cho nó lùi lại. Harry vừa quay lưng đi vừa rút đũa phép của nó ra.

Cánh cửa bật mở bung và ai đó băng vút qua cửa thét lên: “Tước khí giới!”

Toàn thân Harry đột nhiên trở nên cứng đờ và bất động và nó cảm thấy nó té ngã vô bức tường Tháp, tựa vô đó như một bức tượng lung lay, không thể nhúc nhích hay nói được. Nó cũng không hiểu tại sao sự việc này lại xảy ra - Tước khí giới chứ đâu phải là bùa Đông cứng...

Thế rồi nhờ ánh sáng từ Dấu hiệu Hắc ám, nó thấy cây đũa phép của cụ Dumbledore bay thành hình vòng cung qua bờ thành và nó hiểu ra... Cụ Dumbledore đã ếm bùa không lời cho Harry bất động và cái giây cụ thực hiện bùa chú ấy đã phải trả giá bằng cơ hội tự vệ cho chính cụ.

Đứng dựa vô tường thành, với gương mặt trắng bệch, cụ Dumbledore vẫn không tỏ ra dấu hiệu kinh hãi hay lo lắng gì. Cụ thản nhiên nhìn qua kẻ vừa tước khí giới mình và nói, “Chào Draco.”

Malfoy tiến lên trước, lảo liên dòm quanh thiệt lệ để kiểm tra coi có phải chỉ có một mình nó và cụ Dumbledore không. Mắt nó rớt xuống cái cán chổi thứ hai.

“Còn ai nữa ở đây?”

“Một câu hỏi lẽ ra ta phải hỏi trò. Hay có phải trò đang hành động một mình không?”

Harry thấy đôi mắt trắng dã của Malfoy dịch trở lại cụ Dumbledore trong ánh sáng xanh nhức nhối của Dấu hiệu Hắc ám.

“Không,” nó đáp. “Tôi có yểm trợ. Đêm nay có các Tử thần thực tử trong trường của ông đấy.”

“Chà chà,” cụ Dumbledore nói, cứ như Malfoy vừa trình bày cho cụ một chương trình bài tập về nhà đầy tham vọng. “Hay lắm. Trò kiếm ra cách để đưa bọn chúng vô, phải không?”

“Phải,” Malfoy nói, thở hốn hà hốn hển. “Ngay trước mũi ông và ông không bao giờ nhận thấy.”

“Thiên tài,” cụ Dumbledore nói. “Nhưng mà... tha lỗi cho ta... bây giờ chúng đang ở đâu? Xem ra trò không được trợ sức.”

“Họ đụng độ với một tên lính canh của ông. Họ đang đánh nhau bên dưới. Họ sẽ đánh không lâu đâu... Tôi phóng lên trước. Tôi... tôi có một việc phải làm.

“À, vậy thì trò phải tiếp tục làm rồi, trò yêu quý,” cụ Dumbledore nói nhẹ ru.

Im lặng. Harry đứng như cầm tù trong cơ thể vô hình, tê liệt của chính nó, trở mắt nhìn hai người, tai nó căng ra để nghe tiếng đánh nhau đằng xa của bọn Tử thần thực tử và trước mặt nó, Draco Malfoy chẳng làm gì cả, chỉ thao láo dòm cụ Dumbledore, lúc này rõ ràng là cụ đang mỉm cười.

“Draco, Draco, trò không phải là kẻ giết người.”

“làm sao ông biết?” Malfoy đập lại ngay lập tức.

Hình như Malfoy cũng nhận ra những lời ấy nghe thiệt ngớ ngẩn làm sao, Harry thấy hắc đỏ mặt lên trong ánh sáng xanh của Dấu hiệu Hắc ám.

“Ông không biết tôi có thể làm gì đâu,” Malfoy nói cứng cỏi hơn. “Ông không biết tôi đã làm gì đâu.”

“À, ta biết chứ,” cụ Dumbledore nói nhã nhặn. “Trò sém nữa là giết chết Katie Bell và Ronald Weasley. Trò đang cố gắng, với quyết tâm ngày càng cao, giết ta suốt năm qua. Tha lỗi cho ta, Draco, nhưng mà đó là những cố gắng tội nghiệp... quá tội nghiệp, thành thực mà nói, ta tự hỏi trò có thiệt tình để tìm óc vô đó hay không...”

“Có chứ sao không!” Malfoy nói quyết liệt. “Tôi đã thực hiện nó suốt cả năm và đêm nay...”

Đâu đó bên trong lâu đài, phái dưới lầu, Harry nghe thấy một tiếng rú bị nghẹt lại. Malfoy ngáy đờ người ra ngoái lại nhìn.

“Ai đó đang đánh nhau hay ghê,” cụ Dumbledore nói kiểu vui chuyện. “Nhưng trò nói... ờ, trò đã tìm ra được cách rước Tử thần thực tử vô trường của ta, điều mà ta thừa nhận rằng ta đã nghĩ là không thể xảy ra

được... trò đã làm việc đó như thế nào?”

Nhưng Malfoy chẳng nói gì: hăng vẫn đang lắng nghe xem cái gì đang diễn ra ở bên dưới và xem ra hẳn cũng đang tê cứng không kém gì Harry.

“Có lẽ trò phải tiếp tục công việc đó một mình thôi vậy,” cụ Dumbledore đề nghị. “Rủi kẻ yểm trợ của trò bị lính gác của ta hạ gục rồi thì sao? Có lẽ trò đã nhận ra đêm nay cũng có những thành viên khác của Hội Phượng hoàng ở đây. Mà rốt cuộc thì, thật ra trò đâu cần trợ giúp... Lúc này ta không có đũa phép... Ta không thể tự vệ.”

Malfoy vẫn chỉ dòm cụ chăm chăm.

“Thì ra là vậy,” cụ Dumbledore nói vẻ tử tế khi Malfoy chẳng cục cựa cũng chẳng lên tiếng. “Chúng chưa tới nhập bọn thì trò còn sợ chưa dám ra tay.”

“Tôi không sợ!” Malfoy quát, cho dù nó vẫn không động tịnh gì để làm cho cụ Dumbledore bị thương. “Chính ông mới là kẻ phải sợ!”

“Nhưng sao thế? Ta không nghĩ là trò sẽ giết ta, Draco à. Giết chóc không dễ như những kẻ ngây thơ thường tin đâu... Vậy hãy nói cho ta biết, trong khi chúng ta đợi đồng bọn của trò tới... làm cách nào mà trò lén đưa bọn chúng vô đây được? Coi bộ trò phải mất bọn thời gian để tìm ra cách thực hiện việc đó.”

Trông dáng bộ Malfoy như thể đang cố chống lại ý muốn hét toáng lên hoặc ói ra. Nó nuốt nước miếng khan và thở sâu vài hơi, nhìn cụ Dumbledore trừng trừng, cây đũa phép của nó chĩa thẳng vào tim cụ. Rồi, như thể không kiềm nổi mình nữa, nó nói, “Tôi phải sửa lại cái Tủ Biến mất bị hư nhiều năm rồi không ai dùng. Cái tủ mà lão Montague bị kẹt vô hồi năm ngoái.”

“À à à à à.”

Tiếng thở dài của cụ Dumbledore hơi giống như tiếng rên rỉ. Cụ nhắm mắt lại một thoáng.

“Thật thông minh... ta nghĩ nó có một cặp mà.”

“cái kia ở trong tiệm Borgin và Burkes,” Malfoy nói, “và chúng tạo nên một dạng như đường đi giữa hai cái với nhau. Lão Montague bảo với tôi là trong cái lần mà lão bị kẹt ở trường Hogwarts, lão bị giam hãm những thỉnh thoảng vẫn nghe thấy những gì đang diễn ra trong trường và có khi lại nghe được những việc xảy ra ở trong tiệm, cứ như tủ Biến mất đi lại giữa hai nơi, nhưng lại không ai nghe được lão... Cuối cùng lão xoay sở độn thổ ra được, mặc dù lão chưa bao giờ thi đậu môn này. Lão mém chết khi làm vậy. Ai cũng nghĩ đó là một câu chuyện thú vị, nhưng tôi là người duy nhất nhận ra nó có ý nghĩa gì... thậm chí lão Borgin cũng không biết... tôi là người nhận ra có thể có một con đường đi vô trường Hogwarts qua những tủ Biến mất nếu tôi sửa được cái tủ hư.”

“Rất hay,” cụ Dumbledore lầm bầm. “VẬY là bọn Tử thần thực tử có thể đi từ tiệm Borgin và Burkes vô trường để giúp trò... một kế hoạch thông minh, một kế hoạch rất thông minh... và như trò nói, ở ngay trước mũi ta...”

“Đúng thế,” Malfoy nói, thiết quái dị, hình như nó cảm thấy được an ủi và động viên từ lời khen của cụ Dumbledore. “Đúng vậy đấy!”

“Những cũng có vài lần thì không được như thế,” cụ Dumbledore tiếp, “khi trò không chắc mình có sửa được cái tủ Biến mất hay không? Và trò liền dùng đến chiêu độc địa và xấu xa là gởi cho ta một sợi râu chuối bị ế, nhưng nó lại ế sai địa chỉ... còn rượu mật ong tẩm độc là thứ mà ta ít có khả năng sẽ uống nhất...”

“Ồ ồ, ông vẫn không nhận ra ai đứng đằng sau tất cả những vj này, đúng không?” Malfoy cười khẩy khi cụ Dumbledore hơi trượt xuống bức tường, sức mạnh trong hai chân cụ rõ ràng đang mất đi và Harry cố ráng một cách vô hiệu và câm nín chống lại cái bùa đang quấn chặt nó.

“Thật ra thì ta biết,” cụ Dumbledore nói. “Ta chắc chắn đó là trò.”

“Thế thì tại sao ông không ngăn tôi lại ?” Malfoy chất vấn.

“Có chứ, Draco. Giáo sư Snape luôn canh chừng trò theo lệnh của ta...”

“Gã ấy không làm theo lệnh ông, gã đã hứa với mẹ tôi...”

“Dĩ nhiên đó là những gì thầy ấy nói với trò, Draco, nhưng...”

“Gã là gián điệp hai mang, lão già khờ khạo à, gã không làm việc cho ông đâu, đó là ông nghĩ thế thôi !”

“Trò với ta chắc phải bất đồng với nhau về điều đó thôi, Draco à. Một điều chắc chắn là ta tin tưởng giáo sư Snape...”

“Rồi, thế thì ông chẳng nắm được gì rồi !” Malfoy mỉa mai. “Gã đã liên tục đòi giúp đỡ tôi... thèm muốn tất cả vinh quang cho riêng gã... muốn được nhúng tay vô hành động đôi chút... “Trò đang làm cái gì đó? trò đã làm vụ sợi râu chuối à, thật ngu ngốc, vụ đó có thể đã làm hỏng tất cả mọi việc...” Nhưng mà tôi không hé môi cho gã biết tôi đang làm gì trong Phòng theo yêu cầu. Ngày mai gã sẽ tỉnh giấc và tất cả sẽ chấm hết và gã sẽ chẳng còn là cục cưng của Chúa tể Hắc ám nữa, gã sẽ chẳng là gì nếu so với tôi cả, chẳng là cái quái gì !”

“Thiệt đáng hài lòng,” cụ Dumbledore nói hòa nhã. “Tất cả chúng ta đều thích được ghi nhận đúng mức về công việc khó nhọc của mình... nhưng dẫu sao thì chắc chắn trò cũng phải có đồng lõa... ai đó ở làng Hogsmeade, ai đó có thể lén dúm vô giỏ của Katie cái... cái... aaaaa...”

Cụ Dumbledore lại nhắm mắt và gục đầu, như thể cụ sắp ngủ đến nơi.

“...dĩ nhiên... Rosmerta. Bà ấy đã bị yểm lời nguyền Độc đoán bao lâu rồi?”

“Cuối cùng cũng biết được điều đó, hả ?” malfoy hcaam chọc.

Lại một tiếng rú nữa từ dưới lầu, còn lớn hơn tiếng rú vừa nãy. Malfoy sợ sệt ngó ra sau một lần nữa, rồi lại nhìn cụ Dumbledore – cụ vẫn đang nói tiếp, “Vây là Rosmerta tội nghiệp bị ép buộc phải rình rập trong chính phòng tắm của mình và chuyển xâu chuỗi cho bất kỳ học sinh nào của trường Hogwarts vô đó một mình mà không có ai theo cùng? Rồi rượu mật ong tẩm độc... Hừ, rất tự nhiên, Rosmerta có thể chuốc độc giùm cho trò trước khi bà ấy gửi chai rượu cho Thầy Slughorn, tin rằng đó là món quà Giáng sinh cho ta... Phải, thật gọn gàng... rất thơm tất... thầy Filch hiền từ dĩ nhiên sẽ không kiểm tra chai rượu của quý bà Rosmerta... Cho ta biết, trò liên lạc với bà Rosmerta như thế nào? ta cứ nghĩ chúng ta kiểm soát hết được tất cả những hình thức thông tin liên lạc vô và ra khỏi trường rồi chứ.”

“Đồng xu được yểm bùa,” malfoy nói, cứ như nó được giục giã phải nói tiếp, mặc dù bàn tay cầm đũa phép của nó đang run lên thảm hại. “Tôi có một đồng xu và bà ấy có một đồng xu khác và tôi gửi cho bà ấy những thông điệp...”

“Có phải đó là phương thức thông tin bí mật à cái nhóm tự gọi là Đoàn quân Dumbledore sử dụng hồi năm ngoái không ?” Cụ Dumbledore hỏi. Giọng cụ nhẹ và bình thường, nhưng Harry thấy khi nói điều đó cụ tuột thấp vài phân xuống dọc bức tường.

“Phải, tôi lấy ý tưởng từ bọn chúng,” Malfoy nói, với một nụ cười xoắn vẹo. “Tôi cũng nảy ra ý tưởng tẩm rượu mật ong từ con Granger Máu bùn, tôi nghe con đó nói chuyện trong thư viện là lão Filch không nhận ra chất độc...”

“Làm ơn đừng dùng cái từ đầy xúc phạm đó trước mặt ta,” cụ Dumbledore nói.

Malfoy phá ra cười ồm ồm.

“Ông còn lưu ý đến việc tôi nói “Máu bùn” khi tôi sắp giết ông à ?”

“Ừ,” cụ Dumbledore nói và Harry thấy hai bàn chân cụ trượt xuống sàn khi cụ vẫn cố giữ cho đứng thẳng. “Nhưng về việc trò định giết ta, Draco, nãy giờ trò có mấy phút dài rồi. Chúng ta hoàn toàn có một mình. Ta đang vô phương tự vệ còn hơn cả mơ ước của trò và trò vẫn chưa ra tay...”

Miệng Malfoy xoắn vặn lại một cách vô tình, như thể nó vừa nhai phải một cái gì đó đắng nghét.

“Giờ, về việc đêm nay,” cụ Dumbledore nói tiếp, “ta hơi thắc mắc nó xảy ra như thế nào... trò biết là ta rời khỏi trường hả? À mà dĩ nhiên,” cụ Dumbledore tự trả lời câu hỏi của mình, “Rosmerta thấy ta rời khỏi, bà ấy báo cho trò biết bằng cách dùng đồng tiền tình khôn của trò, ta chắc chắn...”

“Đúng thế,” Malfoy nói. “Nhưng bà ta chỉ nói ông đi uống chút gì đó, ông sẽ quay lại...”

“Ồ, đúng là ta có uống đang hoảng... và ta đã trở về... tạm tạm,” cụ Dumbledore lầm bầm. “Vì vậy trò quyết định giăng bẫy ta?”

“Chúng tôi quyết định phóng Dấu hiệu Hắc ám lên Tháp và nhử cho ông cuống quýt chạy lên đây, để coi ai bị giết,” Malfoy nói. “Và nó hiệu nghiệm !”

“Ồ... đúng mà không đúng...” cụ Dumbledore nói. “Nhưng ta có thể nghĩ rằng không ai bị giết chứ hả ?”

“Có người chết rồi,” Malfoy nói và giọng nó hình như cao vút lên tới quãng tám khi nói thế. “Một trong những lính canh cầu ông... tôi không biết là đứa nào, trời tối quá... tôi dẫm phải xác nó... Tôi được yêu cầu hãy chờ ở trên đây khi ông quay về, chỉ tại bọn Phương Hoàng của ông cản đường.”

“Đúng, họ làm đấy,” cụ Dumbledore nói.

Một tiếng nổ và những tiếng la hét từ bên dưới, lớn hơn bao giờ hết ; nghe như người ta đang chiến đấu ngay trên cầu thang xoắn dẫn đến chỗ cụ Dumbledore, Malfoy và Harry đứng; trái tim Harry động bịch bịch cam lạng trong bộ ngực tàng hình của nó... ai đó đã chết... Malfoy đã bước qua xác người ấy... nhưng đó là ai?

“Còn một ít thời gian, xét trên nhiều khía cạnh,” cụ Dumbledore nói. “Vây, chúng ta hãy thảo luận lựa chọn của trò nào, Draco.”

“Lựa chọn của tôi !” Malfoy nói lớn. “Tôi đang đứng đây, đưa phép trong tay... tôi sắp giết ông...”

“Cậu bé thân mến của ta, chúng ta thôi giả đò thêm về chuyện này đi. Nếu trò định giết ta thì đáng lẽ trò phải làm ngay khi Tước khí giới của ta chứ, đáng lẽ trò không được dừng lại để có cuộc tán gẫu dễ chịu về phương thức với phương tiện này chứ.”

“Tôi không có lựa chọn nào khác !” Malfoy nói và nó đột nhiên trắng bệch ra hết như cụ Dumbledore. “Tôi phải làm việc đó! Ngài sẽ giết tôi! Ngài sẽ giết cả gia đình tôi !”

“Ta rất hiểu sự khó khăn ở vị trí của trò,” cụ Dumbledore nói. “Trò nghĩ coi, tại sao ta không đối phó với trò từ trước khi sự việc này xảy ra? Bởi vì ta biết rằng trò chắc chắn sẽ bị giết nếu Chúa tể Voldermort nhận ra là ta nghi ngờ trò.”

Malfoy nhăn mặt trước âm thanh của cái tên đó.

“Ta không dám nói với trò về nhiệm vụ mà ta biết trò đã phải thực hiện, phòng trường hợp hãn dùng phép Đọc tư tưởng để chống lại trò,” cụ Dumbledore tiếp. “Nhưng bây giờ, cuối cùng chúng ta có thể nói

huych tẹt với nhau... rằng chưa có thiệt hại gì xảy ra cả, trò chưa làm ai bị thương, mặc dù trò rất may mắn là những nạn nhân bất đắc dĩ của trò vẫn còn sống... ta có thể giúp trò, Draco.”

“Không, ông thì làm được gì,” Malfoy nói, bàn tay cầm đũa phép của nó run bần lên. “Không ai có thể giúp được. Ngài bắt tôi phải làm điều đó, không thì ngài sẽ giết tôi. Tôi không có lựa chọn.”

“Về với phe chính nghĩa đi, Draco và chúng ta có thể che giấu trò hoàn hảo hơn trò có thể tưởng tượng ra. Còn gì nữa nhỉ, ta cũng có thể phái những thành viên của Hội Phượng hoàng tới để đưa mẹ trò đi trốn ngay trong đêm nay. Lúc này cha của trò đang an toàn trong ngục Azkaban... khi việc xảy đến chúng ta cũng có thể bảo vệ ông ấy... Hãy về phe chính nghĩa, Draco... Trò không phải là kẻ sát nhân...”

Draco trở mắt dòm cụ Dumbledore.

“Nhưng tôi đã đi xa được đến thế này, đúng không?” Nó nói chậm rãi. “Người ta nghĩ rằng tôi sẽ chết khi cố làm điều này, nhưng tôi ở đây... và ông đang nằm dưới tay tôi... Tôi là người có đũa phép... mạng ông là do tôi định đoạt.”

“Không phải, Draco,” cụ Dumbledore nói khẽ. “Quyền sinh sát là của ta, không phải của trò, chuyện đó giờ mới rắc rối.”

Malfoy không nói gì. Miệng nó há hốc, bàn tay cầm đũa phép vẫn run bần bật. Harry nghĩ bàn tay ấy có hơi hạ xuống một chút...

Nhưng bất thành linh, có tiếng những bước chân nệ rầm rập lên những bậc thang và một giât sau, Malfoy bị gạt bần ra khỏi lối đi khi bốn người mặc áo chùng đen lao vù qua cửa vô đỉnh tháp. Vẫn cứng đờ, dòm không chớp mắt, Harry kinh hãi dán tịt mắt vô bốn người lạ: dường như bọn Tử thần thực tử đã thắng trận chiến bên dưới.

Một gã đàn ông u bấu sần sùi, mắt hiếng một cách quái dị phọt ra một tiếng cười khọt khẹt.

“Dumbledore trong góc tường !” Gã nói và quay qua một mụ đàn bà nhỏ, mập lùn trông có vẻ như là em gái của hần, mụ này đang cười khoái trá. “Dumbledore không đũa phép, Dumbledore có một mình! giỏi lắm, Draco, giỏi lắm !”

“Chào Amycus,” cụ Dumbledore điềm tĩnh nói, như thể chào một người tới dự tiệc trà. “Anh còn mang theo cả Alecto nữa... duyên dáng...”

Mụ đàn bà nhếch một nụ cười gằn, giận dữ.

“Bộ lão nghĩ mấy lời giỡn nhảm nhí đó của lão sẽ giúp lão trên giường hấp hối sao ?” Mụ nhạo báng.

“Giỡn? Không, không phải, đó là phong cách rồi,” cụ Dumbledore đáp.

“Làm đi,” tên lạ mặt đứng gần Harry nhất nói ; đó là một tên cao lớn, to bè có tóc và ria xám rối bết, bộ áo chùng đen Tử thần thực tử của hắn coi bộ chật ních, khó chịu. Hắn có một giọng nói không giống bất cứ giọng nói nào mà Harry từng nghe ; như tiếng chó sủa ông ổng. Harry ngửi thấy một mùi hổ lốn pha trộn giữa bụi đất, mồ hôi và không thể nhầm lẫn được, là mùi máu tỏa ra nồng nặc từ hắn. Bàn tay nhớp nháp của hắn có những móng tay dài sọc, vàng khè.

“Phải mi đó không, Fenrir ?” Cụ Dumbledore hỏi.

“Tao đây,” gã kia rít chói tai. “Hài lòng được gặp tao hả, Dumbledore?”

“Ồ không, ta không thể nói rằng ta hài lòng được...”

Fenrir Greyback bành miệng ra cười, nhe hàm răng nhọn hoắt. Máu chảy rỉ rả xuống cằm hắn và hắn thung thình liếm mép một cách gớm ghiếc.

“Nhưng lão thừa biết tao mê con nít đến thế nào mà, lão Dumbledore.”

“Ta suy ra rằng bây giờ mi tấn công người ngay cả khi không có trăng tròn, phải không? Đây là điều bất thường nhất... mi đã phát triển đến độ thèm thịt người sống đến nỗi không thể thỏa mãn một tháng một lần sao?”

“Đúng thế,” Greyback nói. “Việc ấy khiến lão sốc hả, Dumbledore? Khiến lão sợ hả?”

“Hừm, ta không thể giả bộ rằng việc đó không làm ta có hơi gớm ghiếc một chút,” cụ Dumbledore nói. “Hừ, ta có hơi sốc là sốc do anh Draco đây đã mời mi, tất cả bọn mi, vô trường nơi bạn bè của anh ta sống...”

“Không phải,” Draco thờ hớn hển. Nó không nhìn Greyback; có vẻ như nó không muốn liếc mắt nhìn hắn chút nào. “Tôi không biết ông ta sẽ tới...”

“Tao không muốn bỏ lỡ chuyến tàu tới Hogwarts, lão Dumbledore.” Greyback găm eo éo. “Không đời nào khi mà có những cái cổ họng sẵn sàng cho tao rút... mê ly... mê ly...”

Rồi hắn giơ một móng tay vàng khè lên và xia mấy cái răng cửa của mình, nhìn cụ Dumbledore một cách quỷ quyệt.

“Tao có thể thịt lão sau cùng, Dumbledore à...”

“Đẹp đi,” tên Tử thần thực tử thứ tư gằn giọng. Gã có một gương mặt độc ác, nặng trĩu. “Chúng ta đã nhận được lệnh rồi, Draco sẽ làm việc đó. Nào, Draco, lẹ lên.”

Draco đang tỏ ra thiếu kiên quyết hơn bao giờ hết. Nó lộ vẻ khiếp đảm khi nhìn chòng chòng vô mặt cụ

Dumbledore, mặt cụ giờ thậm chí còn tái hơn và hình như thấp hơn bình thường, bởi vì cụ đã trượt xuống bức tường thành khá xa.

“Dù sao thì lão cũng không trụ lâu được trên đời này, nếu tụi bay hỏi tao!” Gã đàn ông bị lé nói, có tiếng cười giấu cợt của em gái gã phụ họa. “Coi lão kìa... có gì xảy ra với lão vậy, Dumby?”

“Ồ, sức kháng cự yếu hơn, phản xạ tự nhiên chậm hơn, Amycus à,” cụ Dumbledore trả lời. “Tóm lại là tuổi già... một ngày nào đó, có lẽ nó cũng sẽ xảy ra với anh... nếu anh may mắn...”

“Thế là ngụ ý gì?” Tên Tử thần thực tử rú lên, điên dại một cách đột ngột. “Lúc nào cũng thế, phải không, Dumby, chả nói gì, chả làm gì, tao thậm chí không biết tại sao Chúa tể Hắc ám lại mất công giết mày! Lẹ lên Draco, làm đi!”

Nhưng đúng lúc đó, tiếng giao chiến kịch liệt lại nổi lên từ bên dưới và một giọng quát lớn, “Chúng chặn cầu thang rồi... Rút nhỏ lại! RÚT NHỎ LẠI !”

Trái tim Harry nhảy vọt lên: vậy là bốn tên này chưa loại được hết tất cả những người chống cự, mà chỉ đột phá qua vòng chiến để lên đỉnh Tháp và căn cứ vô những tiếng ồn đó, thì đã có một hàng rào chắn đằng sau chúng...

“Nào, Draco, lẹ lên !” Tên có vẻ mặt tàn bạo điên tiết nói.

Nhưng bàn tay của Draco đang run rẩy tột hại đến nỗi nó gần như không thể nhắm được.

“Để tao làm,” Greyback gầm gừ, lao về phía cụ Dumbledore với hai bàn tay vươn tới, hàm răng nhe ra đầy tức giận.

“Tao bảo không !” Gã mặt hung ác quát lớn; một ánh chớp lóe lên và tên người hóa thú bị bắn văng ra khỏi lối đi ; hắn bám vô bức tường bao quanh tháp và giãy giụa, trông tức tối vô cùng. Tim Harry đang đập mạnh đến nỗi dường như không thể không ai thấy nó đang đứng đó, bị cầm tù vì bùa ếm của cụ Dumbledore... nếu có thể nhúc nhích thì nó đã có thể tung ra một lời nguyền từ dưới lớp Áo khoác...

“Draco, làm đi, không thì tránh sang bên cho một đứa bọn tao...” Mụ đàn bà ré lên, nhưng đứng vào khoảnh khắc ấy cửa dẫn lên đỉnh tháp bật tung một lần nữa và đứng sững đó là Thầy Snape, đưa phép nắm chặt trong tay khi đôi mắt đen của ông ta quét qua toàn cảnh, từ cụ Dumbledore gục quy xuống tường, đến bốn tên Tử thần thực tử, kể cả tên người sói nổi điên và Malfoy.

“Chúng tôi có một rắc rối, Snape à,” Amycus u boucher nói, mắt gã và cây đũa phép của gã gắn chặt vô cụ Dumbledore. “Thằng nhóc không thể...”

Nhưng một người nào đó nữa vừa mới gọi tên Thầy Snape, hơi nhẹ.

“Severus...”

m thanh đó khiến Harry sợ điếng hồn hơn bất cứ thứ gì nó đã trải qua suốt cả đêm nay. Lần đầu tiên, cụ Dumbledore đang van nài.

Thầy Snape không nói gì, chỉ bước tới trước và thô bạo đẩy Malfoy tránh đường. Ba tên Tử thần thực tử lùi lại, im thin thít. Ngay cả tên người sói cũng phcuj tủng hoàn toàn.

Thầy Snape nhìn trừng trừng cụ Dumbledore một lúc và có nét khiếp sợ pha lẫn căm ghét khắc sâu trong những đường hằn nhăn nhúm trên gương mặt.

“Severus... làm ơn...”

Thầy Snape giơ cây đũa phép của mình lên và chỉ thẳng vào cụ Dumbledore.

Avada Kedavra!

Một luồng ánh sáng xanh lá cây bắn vút ra từ đầu đũa phép của Snape và trúng trọn lồng ngực cụ Dumbledore. Tiếng thét kinh hoàng của Harry không thể dứt khỏi thân nó; im lặng và bất động, Harry bị ép phải chứng kiến khi cụ Dumbledore bay bổng lên không: trong chớp mắt cụ dường như treo lơ lửng bên dưới cái hình đầu lâu sáng rực và rồi cụ từ từ rớt ngược trở xuống, như một con búp bê vải lớn, qua khỏi bức tường có lỗ châu mai và khuất khỏi tầm mắt.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Cuộc Đào Tẩu Của Hoàng Tử

Harry cảm thấy như thể nó cũng đang bị quăng lên trời; việc đó đã không xảy ra... nó không thể nào xảy ra được...

“Ra khỏi đây, lẹ,” Snape ra lệnh.

Hắn tóm cổ Malfoy nhấc lên và thúc nó đi qua cửa, vượt lên trước bọn còn lại; Greyback và anh em nhà tên mập lùn theo sau, cả hai tên này đang hồng hộc thở đầy phấn khích. Khi chúng biến mất qua cánh cửa, Harry nhận ra nó đã có thể cử động trở lại; cái đang giữ nó tê liệt đứng dựa vào tường lúc này không phải là pháp thuật mà là nỗi kinh hoàng và sững sờ. Nó liệng cái Áo khoác Tàng hình qua một bên khi tên Tử thần Thực tử mặt mày bặm trợn, tên cuối cùng rời khỏi đỉnh Tháp, đang biến mất qua cánh cửa.

“Bất Động Toàn Thân!”

Tên Tử thần Thực tử oằn cong người như thể bị một vật rắn đập trúng vô lương, và hắn đổ nhào xuống sàn, ngay đơ như một bức tượng sáp, nhưng khi hắn chưa kịp chạm đất thì Harry đã lật đật leo qua người hắn và chạy xuống cầu thang xoắn tối om.

Cảm giác hãi hùng xé toạc trái tim Harry... nó vừa cần phải tới chỗ cụ Dumbledore, vừa cần phải đuổi bắt cho được Snape... bằng cách này hay cách khác, hai việc này có mối liên kết với nhau... nó có thể lật ngược lại những gì vừa xảy ra nếu nó thực hiện được cả hai việc đó... cụ Dumbledore không thể chết được...

Nó phóng vù xuống mười bậc thang xoắn ốc cuối cùng và dừng tại nơi chân cầu thang, cây đuă phép giơ cao: quầng hành lang sáng lờ mờ này bụi mù; hình như một nửa mái trần đã sụp xuống và một cuộc huyết chiến đang diễn ra trước mắt nó, nhưng ngay khi đang cố căng mắt coi xem ai đánh với ai thì nó nghe thấy cái giọng nói đáng căm giận đó quát tháo, “Xong rồi, đi thôi!” và nó thấy Snape vụt biến ngay khúc quẹo cuối hành lang; hắn và Malfoy hình như đã băng qua trận hỗn chiến mà không hề hấn gì. Khi Harry phóng theo bọn chúng, một trong những tên đang đánh nhau liền tách khỏi cuộc đấu và bay về phía nó: đó là tên người hoá thú, Greyback. Hắn đè úp lên mình Harry trước khi nó kịp giơ đuă phép lên: Harry té ngửa ra sau, cùng với đám tóc rối bết, bắn thiêu quết vô mặt, mùi tanh của máu và mồ hôi xộc đầy lỗ mũi và miệng nó, hơi thở nóng ran, thềm thường kề ngay cổ họng nó...

“Bất Động Toàn Thân!”

Harry cảm thấy Greyback đổ ụp lên người nó; với một cố gắng phi thường, nó đẩy tên người sói ra cho rớt xuống sàn, trong lúc đó một luồng ánh sáng xanh lá cây bay chiu về phía nó; nó hụp xuống né và chạy, chúi đầu ra trước, xông vô trận chiến. Bàn chân nó đập phải cái gì mềm mềm và trượt trên sàn, nó chúi nhủi: có hai thân người đang nằm đó, úp mặt vô một vũng máu, nhưng không có thời gian để mà xem xét; lúc này Harry đã thấy một mái tóc đỏ tung bay như ngọn lửa trước mặt: Ginny đang kẹt trong trận chiến với tên Tử thần Thực tử u bấu Amicus, hấn tới tấp phóng hết bùa này đến bùa khác vào Ginny trong khi cô bé né trôi chết: Amicus cười khàn khàn, khoái chí thưởng thức trò thể thao: “Hành hạ... hành hạ... mà này không bao giờ có thể nhảy múa nữa đâu, con nhãi xinh...”

“Ngăn lại!” Harry hét lên.

Cú điểm huyết của Harry trúng ngay ngực Amicus: hấn éc lên một tiếng đau đớn, hai chân nhấc hổng lên và văng vô bức tường đối diện, tuột xuống rớt khỏi tầm mắt. Sau lưng Ron, giáo sư McGonagall và thầy Lupin, mỗi người đang đấu tay đôi với từng tên Tử thần Thực tử một; cách họ một chút, Harry thấy cô Tonks đang chiến đấu với một tay pháp sư tóc vàng lực lưỡng, tên này đang phóng lời nguyện ra tung toé, những lời nguyện dội bùng bùng từ những bức tường xung quanh, làm nứt đá, bể tan những cửa sổ gần đó nhất...

“Harry, anh từ đâu ra vậy?” Ginny hét vang, nhưng không có thời gian để trả lời cô bé. Harry cúi đầu xuống và chạy lẹ về phía trước, tránh được một cú nổ ngay trên đầu nó trong gang tấc, nhưng mẩu tường vỡ trút như mưa xuống cả đám: Snape không được chạy thoát, nó phải đuổi kịp Snape...

“Bắt nó,” giáo sư McGonagall hét to và Harry liếc thấy mục Tử thần Thực tử Alecto tháo chạy xuống hành lang, với hai cánh tay giơ cao quá đầu, anh trai mục chạy ngay sau mục. Harry liền vọt theo chúng, nhưng bàn chân nó vướng phải thứ gì đó và giẫy sau nó đã nằm vắt ngang qua cẳng chân của ai đó: nhìn quanh, nó thấy gương mặt tròn xoe, tái mét của Neville úp chụp xuống sàn.

“Neville, là bồ...?”

“Mình ổn mà,” Neville lắp bắp, nó đang ôm chặt lấy bụng “Harry... thầy Snape với Malfoy... chạy qua...”

“Mình biết, mình đang rượt theo!” Từ mặt sàn, Harry vừa nói vừa nhả một lời nguyện vô tên Tử thần Thực tử tóc vàng bự con, kẻ đang gây náo loạn nhất: tên này rú lên một tiếng đau đớn khi lời nguyện tống ngay giữa mặt; hấn quay mòng mòng, loạng choạng và rồi chạy thực mạng theo sau hai anh em nhà kia.

Harry lồm cồm bò dậy khỏi sàn nhà và bắt đầu lao dọc theo hành lang, mặc kệ những tiếng nổ phía sau lưng, tiếng của những người khác hét gọi nó quay trở lại, và tiếng kêu nín lặng của những hình hài nằm dưới sàn, nó chưa biết số phận họ thế nào...

Nó lượn qua khúc cua, đôi giày thể thao của nó dính máu trơn trượt; Snape đã có được sự khởi hành vô

cùng thuận lợi – có thể hẳn đã chui vô Tủ Biển Mất trong Phòng Theo Yêu Cầu, hoặc các thành viên Hội Phượng Hoàng đã tới đó trước để bảo vệ tủ, ngăn không cho bọn Tử thần Thực tử tháo lui theo đường ấy? Harry chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng bàn chân của chính nó chạy huỳnh huỵch, tìm nó đập thành thịch khi chạy dọc theo hành lang vắng tanh kể tiếp, nhưng rồi nó phát hiện ra dấu chân đầy máu, cho thấy rằng có ít nhất rằng có ít nhất một tên Tử thần Thực tử đào tẩu đang hướng về cổng trước – có lẽ Phòng Theo Yêu Cầu đã bị chặn thật rồi.

Nó lượn thêm một khúc cua nữa và một lời nguyện bay suýt qua người nó; nó vọt ra sau một bộ áo giáp đã nổ banh; nhìn thấy hai anh em tên Tử thần Thực tử đang chạy xuống dãy cầu thang đá hoa cương ở phía trước, nó liền nhắm những cú điểm huyết vô chúng, nhưng chỉ trúng mấy bà phù thủy đội tóc giả trong một bức chân dung ở chiều nghỉ - họ vừa rú lên inh ỏi vừa chạy dạt sang những bức tranh hang xóm; khi Harry nhảy qua những mảnh vụn của áo giáp, nó nghe thấy có thêm những tiếng thét những tiếng la - những người khác trong lâu đài hình như vừa bừng tỉnh giấc...

Harry hối hả chạy về phía một ngõ tắt, hy vọng sẽ vượt qua hai an hem nhà kia và xáp được gần Snape và Malfoy, bọn chúng giờ này chắc đã xuống tới sân. Không quên nhảy cóc qua những bậc thang bị giấu kín, Harry phóng qua một tấm thảm thêu ở chân cầu thang và vọt vô một hành lang, nơi một đám học trò nhà Hufflepuffs mặc đồ ngủ đang đứng lơ nhố, hốt hoảng.

“Harry! Tụi này nghe thấy tiếng ồn và ai nói gì đó về bọn Tử thần Thực tử...” Ernie Macmillan vừa bắt đầu...

“Tránh ra!” Harry thét lên, đám bay hai thằng con trai qua một bên khi phóng về phía đầu cầu thang và bay xuống nốt quãng cầu thang đá còn lại. Cánh cửa trước bằng gỗ sồi đã mở tung; có những vết máu trên các phiến đá lát sàn và vài đứa học trò kinh hãi đứng cúp rúp nép vô tường, một hay hai đứa vẫn còn đưa cánh tay lên che mặt; chiếc đồng hồ cát khổng lồ của nhà Gryffindor bị một lời nguyện đánh trúng, những viên bi hồng ngọc bên trong còn đang rơi, với một tiếng “cách” thiệt to, đổ xuống sàn đá phiến ngay bên dưới.

Harry băng vút qua Tiềm Sảnh và lao ra khoảng sân tối; nó nhận ra có ba hình thù đang chạy băng qua bãi cỏ, hướng về cánh cổng, mà vượt qua khỏi đó là chúng có thể độn thổ. Căn cứ theo hình dáng thì đó là tên Tử thần Thực tử khổng lồ tóc vàng, trước hẳn một chút, là Snape và Malfoy...

Bầu không khí ban đêm lạnh giá chém vô buồng phổi Harry khi nó vút đuổi theo bọn kia; nó thấy một chớp sáng xẹt lên ở đằng xa, trong giây lát chiếu rõ mục tiêu cho nó; nó không biết luồng sáng ấy là gì nhưng vẫn mãi miết chạy, nó chưa tới đủ gần để nhắm một lời nguyện cho trúng đích...

Lại một luồng chớp, những tiếng thét, những tia sáng xẹt trả miếng, và Harry đã hiểu: bác vừa chui từ trong chòi ra và đang cố chặn không cho bọn Tử thần Thực tử chạy thoát; và mặc dù mỗi hơi thở như mỗi mũi dao rạch vô buồng phổi cùng vết thốn nơi ngực tựa như lửa đốt, nhưng Harry vẫn phóng hết tốc lực

trong lúc một giọng nói tự dưng vang lên trong đầu nó: Không phải bác Hagrid... không phải bác Hagrid...

Bỗng, một cái gì đó thúc mạnh vô eo Harry và nó té nhủi về phía trước, mặt cạ xuống đất, máu ộc ra cả hai lỗ mũi: nó biết, ngay cả khi đang lộn nhào, đứa phép sẵn sàng, rằng hai anh em mà nó vừa qua mặt nhờ đi ngõ tắt đang ở ngay sát sau lưng...

“Ngăn lại!” Harry thét lớn khi lộn một vòng nữa, nắm cuộn sát mặt đất tối thui, và như một phép màu, cú điểm huyết của nó trúng một trong hai tên, tên này loạng choạng rồi té lăn cù, vương đê lên trên còn lại, Harry nhồm dậy và phóng tiếp, rượt theo Snape...

Và bây giờ thì nó thấy cái bóng lừng lững của bác Hagrid, được ánh sáng từ vầng trăng lưỡi liềm thành linh ló ra từ sau những đám mây soi tỏ; gã Tử thần Thực tử tóc vàng đang nhắm hết lời nguyên này tới lời nguyên khác vô người giữ khoá, nhưng sức mạnh vô song của bác Hagrid, cùng với lớp da cứng cáp mà bác thừa hưởng được từ người mẹ khổng lồ, dường như đang bảo vệ bác; tuy nhiên, Snape và Malfoy vẫn đang cắm cổ chạy; bọn chúng chẳng mấy chốc sẽ qua tới bên kia cánh cổng, và có thể làm phép Độn Thổ...

Harry lao băng qua bác Harry và đối thủ của bác, nhắm cái lưng của Snape và thét vang, “Bất động!”

Nó nhắm hụt; tia sáng đỏ bay vút qua đầu Snape; hắc gầm lên, “Chạy đi, Draco!” rồi quay lại; hắc và Harry cách nhau chừng hai mươi thước, gườm gườm nhìn nhau trước khi cả hai cùng lúc giơ đứa phép lên.

“Hành...”

Nhưng Snape đỡ được lời nguyên ấy, hắt Harry té ngửa ra sau trước khi nó hoàn tất lời nguyên; Harry lộn vòng và bò lên lại cùng lúc gã Tử thần Thực tử khổng lồ đằng sau nó rống vang, “Đốt cháy!” ; Harry nghe một tiếng nổ đình tai và một mảng sáng màu cam loảng ngoảng tràn lên tất cả: nhà của bác Hagrid bốc cháy.

“Con Fang ở trong đó, đồ quý...!” Bác Hagrid gầm vang.

“Hành...” Harry thét lên lần thứ hai, nhắm vô cái thân hình ở phía trước được ánh lửa nhảy múa chiếu sáng, nhưng Snape đã khoá chặt cú đòn này một lần nữa; Harry thấy hắc cười khẩy.

“Không lời nguyên Không Thể Tha Thứ nào phọt ra được khỏi mày đâu, Potter!” Hắc quát lên qua ngọn lửa đang lan nhanh, trong tiếng gào của bác Hagrid và tiếng rú điên dại của con Fang bị kẹt. “Mày không đủ thần kinh cũng không đủ khả năng...”

“Tổng...” Harry thét lớn, nhưng Snape đã làm trệch cú ếm bùa chỉ bằng một cái phất tay lưỡi nhác.

“Đấu lại coi!” Harry quát hắc. “Đấu lại coi, đồ hèn...”

“Hèn, mày gọi tao thế hả, Potter?” Snape quát lại. “Cha mày cũng không bao giờ dám tấn công bao giờ

dám tấn công tao trừ phi có bốn chọi một, tao tự hỏi mày gọi cha mày là gì?”

“Bất...”

“Còn bị chặn nữa, chặn nữa, chặn nữa tới chừng nào mày học được cách cầm miệng và đóng óc mày lại, Potter à!” Snape vừa cười hịch hịch vừa táng lờn nguyên chệch đi một lần nữa. “Bây giờ thì, biến!” Hẳn quát tên Tử thần Thực tử khổng lồ đằng sau Harry. “Tới lúc biến rồi, trước khi Bộ Pháp thuật đến...”

“Ngăn...”

Nhưng Harry chưa kịp kết thúc cú điểm huyết này, thì một cơn đau khủng khiếp chộp lấy nó; nó quy sụp xuống cỏ, có ai đó đang thét vang, nó sẽ chết chắc vì cơn đau này, Snape sẽ tra tấn hành hạ nó tới chết, hoặc tới khi phát điên... “Không!” Giọng Snape rống lên và cơn đau chấm dứt một cách đột ngột cũng y như lúc bắt đầu; Harry nằm úp cuộn dưới cỏ tối mịt mù, nắm chặt cây đũa phép cẩu nó và thở hồng hộc; đầu đó phía trên đầu nó, Snape đang quát, “Trò quên mệnh lệnh của chúng ta rồi à? Potter thuộc về Chúa tể Hắc Ám... Chúng ta phải để nó lại! Đi! Đi!”

Và Harry cảm thấy mặt đất rung chuyển dưới mặt nó khi hai anh em nhà kia cùng tên Tử thần Thực tử khổng lồ tuân lệnh chạy về phía cổng. Harry buột thốt lên một tiếng rú căm phẫn: trong khoảnh khắc đó nó bất cần biết nó sống hay chết; cố đứng lên trở lại, nó chập choạng lao bừa về phía Snape, con người mà bây giờ nó căm ghét không thua gì chính Voldemort...

“Cắt đứt...”

Snape thấy cây đũa phép và lời nguyện của Harry lại bị đẩy lui; nhưng bây giờ Harry chỉ còn cách hắt chùng nửa thước, và cuối cùng thì nó đã có thể thấy rõ gương mặt của Snape: hẳn không còn cười khẩy hay nhạo báng nữa; ánh lửa sáng rực soi rõ một gương mặt tức giận điên cuồng. Dồn hết sức tập trung Harry nghĩ, “Khinh...”

“Đừng, Potter!” Snape rú lên. Một tiếng ẦM long trời và Harry bay ngược ra sau, và lại rớt xuống đất thiệt mạnh, lần này cây đũa phép của nó bay vượt khỏi tay. Nó nghe tiếng bác Hagrid gầm lên và tiếng con Fang tru khi Snape tiến sát lại và nhìn xuống nó, song sượng, không đũa phép và vô phương tự vệ giống như cụ Dumbledore bị trúng bùa.

“Mày dám dùng chính thần chú của tao chống lại tao hả, Potter? Chính tao là người đã sáng tạo ra chúng... Tao, Hoàng tử Lai! Mày dùng những phát minh của tao để tấn công tao, giống như thằng cha đề tiện của mày, đúng không? Tao không nghĩ thế... Không!”

Harry nhảy bổ tới cây đũa phép của nó; Snape tung một cú bùa ngay cây đũa khiến cây đũa bay xa mấy tấc vào trong đêm tối, khuất khỏi tầm mắt.

“Thế thì giết ta đi,” Harry thở gấp gấp, nó không còn cảm thấy sợ chút xíu nào nữa, chỉ cảm thấy căm

phần và khinh bỉ. “Giết ta như người đã giết thầy ấy, đồ hèn...”

“CẤM...” Snape hét lên, và gương mặt hắn đột nhiên cuồng nộ, bất nhân như thể hắn cũng đang chịu đau đớn như con chó đang gào rú tru tréo trong ngôi nhà cháy phía sau lưng, “... CẤM GỌI TAO LÀ ĐỒ HÈN!”

Và hắn chém vào không khí: Harry cảm thấy một cái gì đó nóng rực, giống như roi quất ngang mặt nó và nó lại té ngửa xuống đất. Những đốm lửa nổ tung trước mặt nó, và trong một thoáng tất cả hơi thở dường như ủa ra khỏi cơ thể nó, thế rồi nó nghe thấy tiếng vỗ cánh phía trên đầu và cái gì đó lớn che khuất những vì sao: con Bằng Mã Buckbeak vừa nhào xuống Snape, hắn lao đảo ưỡn ra sau khi những móng vuốt sắc như dao cạo chém xuống. Khi Harry nhòe ngồi lên được, đầu nó vẫn còn choáng váng vì cú tiếng đất vừa rồi, nó thấy Snape đang phóng hết tốc lực, con thú khổng lồ quạt cánh theo sau và rít lên như Harry chưa từng nghe tiếng rít thế bao giờ...

Harry chật vật đứng lên, lao đảo nhìn quanh để kiếm cây đuũa phép, Hy vọng sẽ rượt được tiếp, nhưng ngay khi những ngón tay nó lọng cọng lần trong cỏ, gạt những đám cành cây, nó biết nó đã quá trễ, và đứng như thế, ngay lúc định vị được cây đuũa phép, nó quay qua thì chỉ còn thấy con bằng mã đang liệng quanh cánh cổng: Snape đã kịp độn thổ ngay phía bên kia ranh giới của ngôi trường. “Bác Hagrid,” Harry lầm bầm, vẫn còn xây xẩm mặt mày, nhìn quanh. “BÁC HAGRID?”

Nó thất thểu đi về phía ngôi nhà đang cháy đúng lúc một thân hình cao lớn phóng ra khỏi ngọn lửa, vác theo con Fang trên lưng. Thét lên một tiếng đầy biết ơn, Harry khụy gối xuống; tay chân nó run lẩy bẩy, thân thể nó đau nhừ và hơi thở nó trở thành những cú đâm nhức buốt.

“Con không sao chứ, Harry? Con ổn chứ? Nói bác nghe coi, Harry...”

Gương mặt long lá, to bành của bác Hagrid đang bơi bơi phía trên đầu Harry, che hết những ngôi sao. Harry ngửi được mùi gỗ và lông chó cháy. Nó thò một bàn tay ra và cảm thấy cái cơ thể còn sống và nóng hổi rất đáng yêu của con Fang đang run rẩy ngay cạnh nó.

“Con không sao,” Harry thều thào. “Bác...?”

“Nhằm gì... Nhiều hơn thế mới kết liễu được bác.”

Bác Hagrid luồn tay xuống dưới hai cánh tay Harry, nâng nó lên với một sức mạnh mà ngay lập tức hai bàn chân nó hổng khỏi mặt đất, trước khi nó được đặt cho đứng thẳng lên lại. Nó thấy máu từ một vết cắt sâu bên dưới mắt bác chảy rì rì xuống má, Con mắt đó sừng lên nhanh chóng.

“Chúng ta phải dập lửa nhà bác,” Harry nói, “Dùng bùa Rót Nước...”

“Vẫn biết là có cái gì như vậy, mà...” bác Hagrid lầm bầm và giơ một cây dù hoa màu hồng, cháy xém lên và nói: “Rót Nước...”

Một dòng nước xịt ra từ mũi dù. Harry nâng cánh tay cầm đũa phép của nó lên, cảm thấy nặng như chì, và nó cũng lấm bầm, “Rót Nước...”: cùng sát cánh, Harry và bác Hagrid tưới nước lên căn chòi cho đến khi ngọn lửa cuối cùng tắt ngúm.

“Không quá tệ,” bác Hagrid vừa nói một cách đầy hy vọng, sau vài phút, vừa dòm lom lom đồng tàn khói. “Không có gì mà cụ Dumbledore không thu xếp được...”

Harry cảm thấy một cơn nhói buốt trong bao tử trước âm thanh của cái tên. Nỗi kinh hoàng dâng lên trong lòng nó, giữa im lặng và tịch mịch.

“Bác Hagrid ơi...”

“Bác đang trói giò một cặp Tuân Phục thì nghe tụi nó chạy tới,” bác Hagrid buồn bã nói, vẫn nhìn trần trối vô căn chòi tan hoang của mình. “Chắc cháy thành tro hết rồi, mấy thứ bé nhỏ tội nghiệp...”

“Bác Hagrid ơi...”

“Nhưng có chuyện gì vậy, Harry? Bác chỉ thấy lũ Tử thần Thực tử chạy xuống khỏi lâu đài, nhưng thầy Snape đó làm cái quỷ gì với tụi nó vậy? Thầy ấy chạy đi đâu vậy... phải thầy ấy đang rượt bắt tụi nó không?”

“Hửn...” Harry hắng cho thông cổ họng - nó khô ran vì khiếp sợ và vì khói. “Bác Hagrid à, hửn giết...”

“Giết ai?” Bác Hagrid nói oang oang, nhìn Harry chăm chăm. “Thầy Snape giết người? Con nói gì vậy, Harry?”

“Thầy Dumbledore,” Harry nói. “Lão Snape giết... thầy Dumbledore.”

Bác Hagrid chỉ biết nhìn nó trừng trừng, phần nhỏ xíu còn thấy được trên gương mặt lão hoàn toàn đờ đẫn, mất nhận thức.

“Cụ Dumbledore cái gì, Harry?”

“Thầy chết rồi. Lão Snape đã giết chết thầy...”

“Đừng nói vậy,” bác Hagrid nói khàn khàn. “Thầy Snape giết thầy Dumbledore... đừng nói xàm, Harry. Cái gì làm con nói vậy hả?”

“Con thấy việc đó mà.”

“Con không thể thấy được.”

“Con thấy mà, bác Hagrid.”

Bác Hagrid lắc đầu; vẻ mặt bác không tin nhưng đầy thông cảm, và Harry biết rằng bác Hagrid nghĩ nó vẫn còn bị ảnh hưởng bởi cú tát vô đầu, rằng nó lẫn lộn lung tung, có lẽ do hậu quả của một cú điểm huyết...

“Việc có thể xảy ra là, cụ Dumbledore chắc đã biểu thầy Snape đi theo bọn Tử thần Thực tử,” bác Hagrid nói chắc như đinh đóng cột. “Bác nghĩ thầy phải giữ vỏ bọc. Nào, để bác đưa con về trường. Lẹ đi, Harry...”

Harry không cố tranh luận hay giải thích nữa. Nó vẫn đang run không sao kiềm chế được. Bác Hagrid sẽ sớm nhận ra thôi, rất sớm... Khi họ cất bước về lại lâu đài, Harry thấy nhiều cửa sổ của lâu đài bây giờ đã sáng trưng; nó có thể hình dung rõ ràng cảnh tượng bên trong ấy, khi mọi người chạy nháo nhác từ phòng này qua phòng kia, thông báo cho nhau về việc bọn Tử thần Thực tử vừa đột nhập vô, về Dấu hiệu Hắc ám đang sáng bên trên trường Hogwarts, về việc chắc chắn có ai đó đã bị giết...

Cánh cổng gỗ sồi mở toang trước mắt họ, ánh sáng tràn đầy lối xe đi và bãi cỏ. Chậm rãi, hoang mang, những người bận áo choàng ngủ đang dò dẫm đi xuống những bậc cấp, lo lắng nhìn quanh quất để tìm kiếm dấu hiệu nào đó của bọn Tử thần Thực tử vừa mới tẩu thoát vô màn đêm. Tuy nhiên, mắt Harry dán chặt lên mảnh sân dưới chân tháp cao nhất. Nó tưởng tượng nó có thể trông thấy một khối cuộn tròn đen ngòm đang nằm trên cỏ ở đấy - mặc dù nó còn đang cách đó rất xa, không thể trông thấy bất cứ cái gì đại loại vậy. Nhưng ngay khi nhìn trừng trừng không thốt nên lời vào cái nơi mà nó nghĩ là xác của cụ Dumbledore đang nằm, Harry thấy mọi người cũng đang di chuyển về hướng đó.

“Mọi người đang nhìn cái gì vậy?” Bác Hagrid nói khi cùng Harry tiến tới mặt trước của lâu đài, con Fang lẻo đẻo đi theo sát gót. “Cái đang nằm trên cỏ là gì vậy?” Bác Hagrid gặng giọng hỏi thêm, rồi lật đật phóng ngay về phía chân Tháp Thiên Văn, nơi một đám đông nhỏ đang tụ tập lại. “Thấy nó không Harry? Ngay chân Tháp ấy? Bên dưới Dấu hiệu... Trời đất quỷ thần... con có nghĩ là ai đó quăng xuống...?”

Bác Hagrid bỗng im bật, ý nghĩ rõ ràng là quá khủng khiếp đến nỗi không thể nói thành lời. Harry bước đi bên cạnh bác, cảm thấy – theo một cách kỳ dị, tách rời khỏi thân nó - những đau đớn, nhức buốt trong mặt nó, trên chân nó - những nơi bùa chú nửa giờ trước đã quật vào; nhưng lại như chính ai đó bên cạnh nó đang phải chịu đựng những đau buốt ấy. Cái còn lại rất thực và không thể trốn tránh được là cảm giác đè nén kinh khủng trong lồng ngực nó...

Nó và bác Hagrid chuyển động, như trong mơ, xuyên qua đám đông đang rì rầm, tiến lên thẳng hàng đầu, nơi đám học trò và giáo viên sững sờ vừa rẽ ra một khoảng trống.

Harry nghe thấy tiếng rên đau đớn và sững sờ của bác Hagrid, nhưng nó vẫn không dừng lại; nó chậm chậm bước về phía trước cho đến khi tới được nơi cụ Dumbledore đang nằm, và thụp xuống bên cạnh cụ.

Ngay giây phút lúc lời nguyên Bó Thân mà cụ Dumbledore ế lên nó được cất đi, Harry đã biết rằng không còn chút hy vọng nào nữa; nó vẫn biết việc cất lời nguyên chỉ có thể xảy ra khi người tung ra lời nguyên đó đã chết; nhưng nó vẫn chưa chuẩn bị kịp cho việc nhìn thấy cụ Dumbledore ở đây, nằm giang ra như đại bàng, gục ngã: vị pháp sư vĩ đại nhất mà trước giờ, và mãi mãi, Harry từng gặp. Mắt cụ Dumbledore khép; nhưng bởi và có những chỗ gấp lạ lùng ở cánh tay và bàn chân, nên trông như cụ đang ngủ. Harry vươn tay ra sửa lại cặp mắt kính nửa vàng trắng cho thẳng trên cái mũi cong, và lau đi vệt máu chảy rỉ ra từ miệng cụ bằng chính ống tay áo nó. Rồi nó nhìn đầu đầu vô gương mặt già cả uyên bác, cổ nuốt trôi cái sự thật tàn ác, không thể hiểu nổi: rằng cụ Dumbledore sẽ không bao giờ nói chuyện được với nó nữa, sẽ không bao giờ giúp đỡ được nữa...

Đám đông rì rầm phía sau Harry. Sau một hồi hình như là rất lâu, Harry bỗng nhận ra là nó đang tì lên một cái gì đó cứng cứng và nó nhìn xuống.

Cái hộp nhỏ mà nhiều giờ trước thầy trò họ đã cố gắng lấy cặp rút ra khỏi túi áo cụ Dumbledore. Cái hộp đã mở, có lẽ do sức mạnh khi nó đập xuống đất. Lúc lượm cái hộp lên, tuy không thể cảm nhận thêm một sự sùng sốt, hay kinh hoàng hay buồn thảm hơn những gì nó đã cảm nhận, Harry vẫn biết ngay, rằng có một cái gì đó không ổn...

Nó lật ngửa cái hộp lên trong lòng bàn tay. Cái hộp này không lớn bằng cái hộp mà nó nhớ đã thấy trong chậu Tưởng Ký, cũng không có bất cứ dấu khắc nào trên hộp, không có cả chữ S chạm troc tinh xảo, tượng trưng cho nhà Slytherin. Hơn thế nữa, không có gì bên trong hộp cả, ngoại trừ một mảnh giấy da gấp lại, chèn cứng vào nơi mà trước kia hẳn là một bức chân dung.

Tự động, không hề nghĩ gì về việc mình đang làm, Harry lôi mẫu giấy da ra, mở ra và đọc dưới ánh sáng của nhiều cây đũa phép giờ đang thấp sáng sau lưng nó:

Gởi Chúa tể Hắc Ám

Ta biết đến khi người đọc mảnh giấy này thì ta đã chết từ lâu nhưng ta muốn người biết rằng chính ta là kẻ đã khám phá ra bí mật của người.

Ta đã lấy cặp cái Trường Sinh Linh Giá thật và dự định sẽ phá huỷ nó ngay khi có thể.

Ta đối mặt với cái chết với hy vọng rằng khi gặp phải đối thủ tương xứng, người sẽ chết một lần nữa.

R. A. B.

Harry không biết cũng không quan tâm thông điệp này có nghĩa gì. Chỉ còn một điều quan trọng: đây không phải là cái Trường Sinh Linh Giá thật. Cụ Dumbledore đã phải làm cho mình kiệt sức đi bằng cách uống cái thứ dịch kinh khủng kia mà chẳng để làm gì. Harry vò nát mảnh giấy da trong tay và nước mắt trào lên. Sau lưng nó, con Fang bắt đầu cất tiếng tru.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Phượng Hoàng Than Khóc

“Lại đây, Harry...”

“Không.”

“Con không ở đây được, Harry... đi, đi nào.”

“Không.”

Nó không muốn rời cụ Dumbledore, nó không muốn di chuyển đi đâu hết. Bàn tay bác Hagrid đặt lên vai nó đang run rẩy. Rồi một giọng khác nói, “Harry, đi thôi.”

Một bàn tay ấm áp hơn và nhỏ bé hơn nhiều đan vô bàn tay Harry và kéo nó lên. Harry vâng theo sức kéo ấy mà không gnhix ngại gì cả. Chỉ đến khi mờ mịt cất bước xuyên trở lại qua đám đông, nó mới nhận ra, từ một mùi hương hoa phảng qua trong không khí, rนางwf chính Ginny là người đang dẫn nó trở lại lâu đài. Những giọng nói không thể hiểu nổi đập vào nó, những tiếng nấc, tiếng khóc, tiếng la chém vào màn đêm, nhưng Harry và Ginny tiếp tục bước, ngược trở lên những bậc cấp dẫn vào tiền sảnh: những gương mặt bơi bơi trong khóe mắt Harry, người ta đang sầm soi nó, thì thào, thắc mắc, những viên bi hồng ngọc nhà Grf sáng lấp lánh dưới sàn tựa như những giọt máu khi chúng đi về phía cầu thang đá.

“Tụi mình tới bệnh thất luôn,” Ginny nói.

“Anh đâu có bị thương,” Harry nói.

“Đó là lệnh cô McGonagall. Mọi người tụ về đó hết, anh Ron, chị Hermione và thầy Lupin, cả đám...”

Nỗi sợ hãi lại dội lên trong ngực Harry: nó đã quên bém những thân hình bất động mà nó bỏ lại phía sau.

“Ginny, còn ai khác chết không?”

“Đừng lo, không có ai trong đám tụi mình.”

“Nhưng Dấu hiệu Hắc ám... Malfoy nói nó đã bước qua một xác...”

“Hắn bước qua anh Bill, nhưng không sao, anh ấy còn sống.”

Tuy nhiên trong giọng nói cô bé có cái gì đó mà Harry biết là điềm gở.

“Em chắc chứ?”

“Chắc mà... anh ấy... hơi lộn xộn, thế thôi. Greyback tấn công anh ấy. Bà Pòmey nói anh ấy sẽ không... sẽ không như cũ nữa...” giọng Ginny run run một chút. “Cũng không chắc được hậu quả sẽ ra sao... ý em là, Greyback người sói, nhưng lúc cắn hấn lại không hóa sói.”

“Nhưng những người khác... có những xác khác trên sân mà...”

“Neville đang nằm trong bệnh thất, nhưng bà Pòmey nghĩ là anh ấy sẽ hồi phục hoàn toàn, giáo sư Flitwick bị nốc ao, nhưng thầy ổn, chỉ hơi yếu. Thầy cứ khẳng khẳng đòi ra viện để coi sóc nhà Ravenclaw. Và một tên Tử thần thực tử chết, hấn bị trúng lời Nguyên giết chóc do tên khổng lồ tóc vàng bắn vung vãi khắp nơi... Harry, nếu tụi em không có lọ Phúc Lạc được của anh, thì em nghĩ tụi em chắc bị giết hết rồi, nhưng mọi thứ hình như cứ chừa tụi em ra...”

Chúng đã tới bệnh thất: đẩy cánh cửa đôi mở ra, Harry thấy Neville nằm, rõ ràng là đang ngủ, ngay trên giường gần cửa ra vào. Ron, Hermione, Luna, cô Tonks và thầy Lupin đang vây quanh một chiếc giường khác ở gần cuối phòng bệnh. Nghe tiếng cửa mở, tất cả ngược lên nhìn. Hermione chạy tới và ôm chầm lấy nó; thầy Lupin cũng tiến lên trước, coi bộ lo lắng.

“Con không sao chứ, Harry?”

“Con khỏe... Anh Bill thế nào ạ?”

Không ai trả lời. Harry nhìn qua vai Hermione và thấy một gương mặt không thể nhận ra được nằm trên gối Bill; bị cào xé ghê đến nỗi trông anh chàng thật quái dị. Bà Pomfrey đang bôi lên vết thương của Bill thứ thuốc mỡ gì đó màu xanh lá cây, khó ngửi. Harry chợt nhớ Snape đã chữa lành vết thương Cắt sâu mãi mãi cho Malfoy bằng cây đũa phép của lão dễ dàng như thế nào.

“Bà không thể chữa bằng một cái bùa hay cái gì đó sao?” Nó hỏi bà y tá trưởng.

“Không bùa phép nào có tác dụng với những vết này,” bà Pomfrey nói. “Tôi đã thử tất cả mọi thứ mà tôi biết, nhưng không có cách chữa lành vết thương người sói cắn.”

“Nhưng anh ấy không bị cắn vào lúc trăng tròn,” Ron nói, nó nhìn đăm đăm xuống mặt anh nó như thể nó đang quyết chữa bệnh bằng phương pháp nhìn chăm chăm. “Greyback chưa háo thành ỏi, nên chắc chắn anh Bill cũng sẽ không trở thành một... một con... thực...?”

Nó ngừng vức nhìn thầy Lupin.

“Không, thầy nghĩ Bill sẽ không thành một người sói thực sự,” thầy Lupin nói, “nhưng điều đó không có

nghĩa là sẽ không bị nhiễm đôi chút. Những vết thương đó bị ếm lời nguyền. Chúng coi bộ sẽ không bao giờ lành hẳn, và... và Bill có lẽ sẽ mang những đặc điểm gì đó của sói từ giờ trở đi.”

“Nhưng chắc chắn cụ Dumbledore phải biết cách gì chữa được chứ,” Ron nói. “Cụ đâu rồi? Anh Bill chiến đấu với lũ điên đó theo lệnh cụ Dumbledore mà, cụ Dumbledore mắc nợ anh ấy, cụ không thể để anh ấy tòng tình trạng này...”

“Ron... cụ Dumbledore chết rồi,” Ginny nói

“không!” Thầy Lupin nhìn man dại từ Harry sang Ginny, như thể hy vọng thằng bé sẽ phủ nhận lời con bé, nhưng khi Harry không phủ nhận, thầy Lupin đổ gục vào chiếc ghế bên cạnh giường Bill, đôi tay thầy ôm vùi lấy mặt. Trước đây Harry chưa từng thấy thầy Lupin suy sụp bao giờ; nó cảm thấy nó đang xâm phạm đến cái gì đó riêng tư, thiếu đứng đắn; nó quay đi và thay vào đó lại bắt gặp ánh mắt Ron, lặng lẽ trao đổi một cái nhìn xác nhận lời Ginny nói.

“Cụ chết như thế nào?” cô Tonks thì thầm. “Chuyện xảy ra như thế nào?”

“Snape giết thầy,” Harry nói. “Em có mặt ở đó, em thấy hết. Em và cụ trở về đáp xuống Tháp Thiên văn vì đó là nơi có Dấu hiệu Hắc ám... Cụ Dumbledore bệnh, cụ yếu lắm, nhưng em nghĩ cụ đã nhận ra đó là một cái bẫy khi tụi này nghe tiếng bước chân chạy lên cầu thang xoắn. Cụ ếm bùa đông cứng em, em không làm gì được, em ở dưới chiếc Áo khoác tàng hình... và rồi Malfoy ủa qua cửa và tước khí giới cụ...”

Hermione bụm hai tay lên miệng và Ron rên rĩ. Miệng Luna giật giật.

“... thêm bọn Tử thần thực tử tới... và sau đó Snape... chính Snape làm việc đó. Bùa Avada Kedavra,” Harry không thể kể tiếp.

Bà Pomfrey bật khóc. Không ai may mắn chú ý đến bà ngoại trừ Ginny, cô bé nhắc bà, “Suyt! Lắng nghe!”

Nuốt nước miếng khan, bà Pomfrey chặn những ngón tay lên miệng, mắt mở to. Ở đâu đó ngoài màn đêm, một con phượng hoàng đang hát theo một cách mà trước giờ Harry chưa từng nghe: một tiếng than khóc thê lương, hay khủng khiếp. Và Harry có cảm giác, như trước kia nó đã từng cảm giác như thế về bài hát của phượng hoàng, rằng giai điệu ấy ở ngay trong lòng nó, chứ không phải ở ngoài kia: chính nỗi đau khổ của nó đã biến một cách thần kỳ thành bài hát đang vang vọng khắp khu vườn và lọt qua các ô cửa sổ của tòa lâu đài.

Nó không biết mọi người đã đứng đó bao lâu rồi, ngăn người lắng nghe. Nó cũng không biết vì sao nỗi đau đớn của mọi người dường như dịu bớt khi nghe tiếng khóc than đó, nhưng hình như một lúc lâu sau cửa bệnh thất lại bật mở và giáo sư McGonagall bước vào phòng. Cũng như tất cả những người còn lại, bà

mang những dấu tích câu trận chiến vừa qua: có những vết cắt trên mặt và áo chùng bà bị rách.

“Molly và Arthur sắp tới,” bà nói và bùa mê của điệu nhạc bị phá vỡ: mọi người bừng tỉnh như thể thoát ra khỏi trạng thái thôi miên – người thì quay trở lại nhìn Bill, người thì dụi mắt hoặc lắc đầu. “Harry, chuyện gì xảy ra vậy? Theo thầy Hagrid thì trò đi cùng với giáo sư Dumbledore khi thầy... khi việc đó xảy ra. Thầy Hagrid nói thầy Snape có liên quan gì đó tới...”

“Snape đã giết cụ Dumbledore,” Harry nói.

Bà nhìn sững Harry một lúc, rồi loạng choạng thất thần; Bà Pomfrey, dường như đã lấy lại bình tĩnh, vội chạy tới trước, lấy ra một chiếc ghế. “Tất cả chúng tôi vẫn tự hỏi... nhưng cụ ấy tin tưởng... luôn luôn... Snape... tôi không thể tin được điều đó...”

“Snape là bậc cao cường về Bế quan bí thuật,” thầy Lupin nói, giọng thầy khản đặc một cách không bình thường. “Chúng ta vẫn biết điều đó.”

“Nhưng cụ Dumbledore thì là ông ấy về phe ta!” Cô Tonks thì thầm. “Tôi vẫn nghĩ cụ Dumbledore phải biết gì đó về Snape mà chúng ta không biết...”

“Cụ luôn nói xa nói gần rằng cụ có lý do bất di bất dịch để mà tin cậy Snape,” giáo sư McGonagall lẩm bẩm, giờ đang chấm chấm lên hai khóe mắt những giọt nước mắt lã chã của bà bằng chiếc khăn tay viền sọc vuông. “Ý tôi là... với quá khứ của Snape... dĩ nhiên người ta buộc phải tự hỏi... nhưng cụ Dumbledore bảo tôi một cách rạch ròi rằng sự ăn năn hối lỗi của Snape là hoàn toàn thành thực... không hề nghe một lời nào chống lại hẳn!”

“Ước gì tôi biết được Snape đã nói gì để thuyết phục cụ,” cô Tonks nói.

“Em biết,” Harry nói và mọi người cùng quay cả lại nhìn nó chăm chăm. “Snape báo cho Voldemort mẫu thông tin đã khiến Voldemort sẵn lòng ba mẹ em. Sau đó Snape nói với cụ Dumbledore rằng lúc đó hẳn đã không nhận ra mình đang làm gì, hẳn rất hối hận là đã làm như vậy, hối hận alf họ đã chết.”

“Và cụ Dumbledore tin thế à?” Thầy Lupin nói một cách hoài nghi. “Cụ Dumbledore tin Snape hối hận là James đã chết? Snape ghét cay ghét đắng James mà...”

“Và hẳn coi mẹ con là không có tí giá trị nào,” Harry nói, “bởi vì mẹ con gốc Muggle... “Máu bùn”, hẳn gọi mẹ con như vậy...”

Không ai hỏi Harry làm sao nó biết được điều này. Tất cả mọi người dường như đều đang đắm chìm trong cơn sốc khủng khiếp, cố tiêu hóa cái sự thật vô lý và tàn nhẫn về những gì vừa xảy ra.

“Việc này do lỗi tôi cả,” giáo sư McGonagall đột nhiên nói. Trông bà như mất phương hướng, xoắn vặn chiếc khăn mù xoa ướt đầm bằng cả hai tay. “Lỗi tại tôi. Đêm nay tôi đã phái Filius đi gọi Snape tới,

đúng ra tôi đã cho người gọi hăn tới để trợ giúp chúng ta! Nếu tôi không báo động cho Snape biết việc gì đang diễn ra, thì chắc chắn hăn đã không thể nào hợp sức với bọn Tử thần thực tử. Tôi đoán là hăn không hề biết bọn chúng đang ở đó cho tới khi Filius báo cho hăn biết. Tôi không nghĩ là hăn biết bọn chúng sẽ tới.”

“Đó không phải là lỗi chị, chị Minerva,” thầy Lupin khẳng định. “Tất cả chúng ta đều muốn có thêm yểm trợ, lúc đó chúng ta đều mừng khi nghĩ Snape sắp tới...”

“Vậy là khi tới chỗ giao tranh, hăn lại nhập phe với bọn Tử thần thực tử?” Harry hỏi, nó muốn biết tất cả mọi chi tiết về sự phản trắc và hành động ác tâm của Snape, nôn nóng thu thập thêm nhiều lý do để căm ghét lão, để thề sẽ trả thù.

“Tôi không biết chính xác việc xảy ra như thế nào,” giáo sư McGonagall nói lơ mơ. “Tất cả quá hỗn loạn... cụ Dumbledore bảo chúng tôi rằng cụ sedx rời trường trong vài giờ và rằng chúng tôi phải tuần tra các hành lang phòng trường hợp... Rồi Remus, Bill và Nymphadora đến tiếp sức với chúng tôi... và thế là chúng tôi đi tuần tra. Tất cả có vẻ im ắng. Mọi ngõ bí mật ra khỏi trường đều được bảo vệ. Chúng tôi biết không ai có thể bay vào được. Có bùa rất mạnh yểm khắp mọi lối vào lâu đài. Tôi vẫn không biết bọn Tử thần thực tử có thể lọt vào bằng cách nào...”

“Con biết,” Harry nói và nó giải thích một cách ngắn gọn về cặp Tủ Biến mất và con đường ma thuật do hai cái tủ làm nên. “Thế đấy, bọn chúng vào trường qua ngã Phòng theo yêu cầu.”

Gần như ngoài ý muốn, nó liếc nhìn từ Ron qua Hermione, cả hai đứa trông chết trân.

“Mình thiệt hậu đậu, Harry,” Ron nói một cách buồn thảm. “Tụi mình thực hiện đúng như bồ yêu cầu: tụi mình kiểm tra Bản đồ của Đạo tặc và tụi mình không thấy được Malfoy trên đó, cho nên tụi mình nghĩ chắc nó phải ở trong Phòng theo yêu cầu; nên mình, Ginny với Neville tới đó để canh chừng... nhưng Malfoy đã qua mặt tụi mình.”

“Tụi em bắt đầu canh gác được chừng một tiếng thì nó ra khỏi phòng đó,” Ginny nói. “Nó chỉ có một mình, cầm chặt cái cánh tay teo rút kinh khủng đó...”

“Bàn tay Vẻ vang của hăn,” Ron nói. “Chỉ soi sáng cho người nào cầm thôi, bồ nhớ không?”

“Rồi,” Ginny tiếp, “chắc lúc đó nó đang kiểm tra coi có thông thoáng không để đưa bọn Tử thần thực tử ra, bởi vì vừa thấy tụi em là nó tung ra ngay một cái gì đó và tất cả tối đen như mực...”

“... Bột Tối hù ăn liền của xứ Peru,” Ron cay đắng nói. “Của hai anh Fred và George. Mình sẽ phải nói chuyện với hai anh về việc họ đã để ai mua sản phẩm của họ.”

“Tụi em có thử tất cả... Bùa Tòa sáng, Bốc cháy,” Ginny nói. “Chẳng cái gì xuyên thủng được bóng tối ấy; tụi em chỉ làm được mỗi một việc là mò mẫm tìm đường ra khỏi hành lang đó, cùng lúc tụi em nghe

thấy tiếng người vội vã chạy vụt qua. Rõ ràng Malfoy có thể thấy đường nhờ cái Bàn tay đỏ và đang dẫn đường cho bọn chúng, nhưng tụi em không dám dùng bất cứ lời nguyền nào hay cái gì vì sợ phóng trúng nhau và đến khi tụi em lần ra được một hành lang có đèn sáng thì bọn chúng đã đi mất.”

“Thiệt may,” thầy Lupin nói khàn khàn. “Ron, Ginny và Neville tình cờ gặp chúng tôi gần như ngay lúc đó và báo cho chúng tôi biết việc vừa xảy ra. Vài phút sau chúng tôi phát hiện ra bọn Tử thần thực tử, đang tiến về hướng Tháp Thiên văn. Rõ ràng Malfoy không ngờ có thêm người đang túc trực canh gác; nó hình như đã xài hết sạch bột Tối hù, bằng mọi giá mà. Một trận đấu nổ ra, bọn chúng tán ra và chúng tôi rượt theo. Một đứa trong bọn chúng, tên Gibbon, tách ra và phóng lên cầu thang Tháp...”

“Để thả sáng Dấu hiệu Hắc ám?” Harry hỏi.

“Ừ, chắc hẳn thả, bọn chúng chắc đã phải dàn xếp như vậy trước khi rời khỏi Phòng theo yêu cầu,” thầy Lupin nói. “Nhưng thầy đoán Gibbon không khoải ở đó một mình mà chờ cụ Dumbledore, bởi vì sau đó hẳn chạy trở xuống cầu thang để đánh nhau tiếp và bị trúng một lời nguyền Giết chóc mà vừa mới bắn trượt thầy.”

“Vậy là lúc đó Ron đang canh chừng Phòng theo yêu cầu với Ginny và Neville,” Harry nói, quay sang Hermione, “còn bồ...?”

“Ở bên ngoài văn phòng của lão Snape, phải,” Hermione thì thào, mắt cô nàng lóng lánh nước, “với Luna. Tụi mình loang quanh bên ngoài phòng cả thế kỷ và chẳng có gì xảy ra... tụi mình không biết chuyện đang xảy ra ở trên lầu, Ron cầm tấm Bản đồ của Đạo tặc mà... tới gần nửa đêm thì giáo sư Flitwick lao xuống tầng hầm. Vừa chạy thầy vừa la có bọn Tử thần thực tử trong lầu đài, mình nghĩ là thầy hoàn toàn không nhận ra có mình và Luna đang ở đó, thầy chỉ ào vô văn phòng của Snape và tụi mình nghe thầy nói rằng Snape cần phải quay trở lên cùng với thầy và trợ giúp, xong rồi tụi mình nghe một tiếng bịch lớn và Snape phóng rầm rầm ra khỏi văn phòng của hắn và hắn thấy tụi mình và... và...”

“Và gì?” Harry giục cô bé.

“Mình thiệt là ngu, Harry!” Hermione thì thầm bằng giọng cao vút. “Hắn nói giáo sư Flitwick bị té và bảo tụi mình vô chăm sóc thầy trong khi hắn... trong khi hắn đi giúp đánh bọn Tử thần thực tử...”

Cô bé xấu hổ che mặt và tiếp tục nói vào mấy ngón tay của mình, cho nên giọng nói bị nghẹn lại.

“Tụi mình vô văn phòng hắn để coi xem có thể giúp giáo sư Flitwick không và thấy thầy bất tỉnh dưới sàn nhà... và ôi, giờ mình mới rõ, chắc chắn Snape đã ếm bùa Bất động lên thầy Flitwick, nhưng lúc đó tụi mình không nhận ra, Harry, tụi mình không nhận ra, tụi mình cứ để cho Snape đi !”

“Đó không phải lỗi của các con,” thầy Lupin nói rành rọt. “Hermione, nếu con không vâng lời Snape mà chạy đi thì chắc hẳn đã giết con và Luna rồi.”

“Sau đó hắn lên cầu thang,” Harry nói, nội nhãn của nó đang nhìn thấy Snape phóng lên cầu thang đá, áo chùng đen cuộn cuộn tung bay đằng sau như thường lệ, vừa chạy lên vừa rút đũa phép từ trong áo choàng ra, “và hắn tìm thấy chỗ cả đám đang đánh nhau...”

“Lúc đó chúng tôi đang rối loạn, chúng tôi sắp thua,” cô Tonks nói bằng giọng trầm thấp, “Gibbon chết nhưng bọn Tử thần thực tử còn lại xem ra đều sẵn sàng đánh đến chết. Neville bị thương, Bill bị Greyback cào xé dã man... tối thui tối mù... những lời nguyền bay khắp nơi... thằng Malfoy biến mất, chắc lúc đó nó đã lên đi, leo lên Tháp Thiên văn... sau đó có thêm cái đĩa trong bọn chúng chạy theo Malfoy, nhưng một đĩa trong bọn đã chặn bít cầu thang bằng một lời nguyền nào đó... Neville chạy tông vô màn chắn đó và bị bắn lên không...”

“Không ai trong tụi này có thể xông qua được,” Ron nói, “và tên Tử thần thực tử lực lưỡng đó cứ bắn bùa yểm ra tứ tán, đội vô tường và chút xíu là trúng tụi này...”

“Và sau đó Snape có mặt ở đó,” cô Tonks nói, “xong liền đó hắn lại không có ở đó...”

“Em thấy hắn lao về phía chúng ta, nhưng một bùa yểm của tên bự con mém trúng em ngay sau đó và em né, thế là mất dấu hết,” Ginny nói.

“Thầy thấy hắn chạy thẳng qua màn chắn bị ếm mà như thể nó không có ở đó,” thầy Lupin nói. “Thầy thử theo hắn nhưng bị quăng đội trở lại như Neville...”

“Hắn chắc phải biết một câu thần chú mà chúng ta không biết,” giáo sư McGonagall thì thầm. “Dù sao thì... hắn cũng là giáo viên dạy Phòng chống nghệ thuật hắc ám... Lúc đó tôi chỉ đoán là hắn đang vội rượt theo bọn Tử thần thực tử tẩu thoát lên Tháp Thiên văn...”

“Hắn vội thật,” Harry nói một cách hung dữ, “nhưng là để trợ giúp chúng, chứ không phải để chặn chúng... và con bảo đảm là người ta cần phải xâm Dấu hiệu Hắc ám mới qua được màn chắn đó... vậy chuyện gì xảy ra khi hắn chạy trở xuống?”

“Ừm, lúc đó tên Tử thần thực tử bự con mới bắn ra một cái bùa làm nguyên nửa mái trần rớt xuống, phá vỡ luôn lời nguyền chặn lối cầu thang,” thầy Lupin nói. “Tụi thầy chạy hết tới trước – dĩ nhiên, chỉ những người nào vẫn còn đnwgiao sư đó thôi... thế rồi Snape và thằng bé nhô ra từ đám bụi... rõ ràng không ai trong chúng ta tấn công chúng...”

“Tụi này cứ vậy mà để chúng đi qua,” cô Tonks nói bằng giọng trống rỗng, “tụi này cứ nghĩ chúng đang bị bọn Tử thần thực tử khác với Greyback kéo xuống, thế là tụi này lại xông vô giáp lá cà... Chị nghĩ lúc đó có nghe tiếng Snape quát cái gì đó, nhưng chị không biết nó là...”

“Hắn quát, “Xong rồi”,” Harry nói. “Hắn đã làm xong cái điều hắn làm.”

Tất cả chợt im lặng. Tiếng khóc than của con phượng hoàng Fawkes vẫn dội vang khắp khu vườn tối

bên ngoài. Khi nghe tiếng hát vang lên trong không trung, những ý nghĩ khó chịu không ngăn được chọt nẩy ra trong óc Harry... Người ta đã mang thi hài cụ Dumbledore từ chân Tháp vô chưa? Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo với thi hài cụ? Cụ sẽ an nghỉ ở đâu? Harry nắm chặt hai bàn tay lại trong túi quần. Nó cảm thấy cái khối nhỏ lạnh toát của Trường sinh linh giá giả đang tì vào những khớp ngón bàn tay phải của nó.

Cánh cửa bệnh thất bật mở, khiến tất cả giật nảy mình: ông và bà Weasley đang bước phăm phăm vô phòng, Fleur đi sau họ, gương mặt xinh đẹp của Fleur lộ vẻ khinh hời.

“Molly... Arthur...” Giáo sư McGonagall kêu lên, đứng bật dậy và vội vã ra đón họ. “Tôi rất tiếc...”

“Bill,” bà Weasley thảng thốt, vội băng qua giáo sư McGonagall ngay khi thấy gương mặt biến dạng của Bill. “Ôi, Bill !”

Thầy Lupin và cô Tonks hấp tấp đứng lên và lùi lại để ông bà Weasley có thể tiến lại gần cái giường hơn. Bà Weasley cúi xuống con trai và đặt môi bà lên vầng trán bết máu của Bill.

“Cô nói là Greyback đã tấn công nó ?” Ông Weasley hỏi giáo sư McGonagall một cách lơ đãng. “Nhưng nó chưa bị hóa thú phải không? Như vậy nghĩa là sao? Chuyện gì sẽ xảy tới với thằng Bill ?”

“Chúng tôi chưa biết,” giáo sư McGonagall vừa đáp vừa bất lực ngó thầy Lupin.

“Chắc chắn sẽ bị nhiễm đôi chút, anh Arthur à,” thầy Lupin nói. “Đây là trường hợp lạ lùng, độc nhất vô nhị... chúng tôi không biết hành vi của cậu ấy sẽ như thế nào khi tỉnh dậy...”

Bà Weasley lấy lọ thuốc mỡ bốc mùi khó chịu từ tay bà Pomfrey và bắt đầu bôi lên những vết thương của Bill.

“Và cụ Dumbledore...” Ông Weasley nói. “Bà Minerva, có đúng là... cụ thực sự... ?”

Khi giáo sư McGonagall gật đầu, Harry cảm thấy Ginny di chuyển tới bên cạnh nó và nó nhìn cô bé. Đôi mắt hơi nheo lại của Ginny đang dán chặt vô Fleur, cô nàng đang trân trối nhìn xuống Bill với vẻ mặt đóng băng.

“Cụ Dumbledore bị giết,” ông Weasley thì thầm, nhưng bà Weasley vẫn chỉ dán mắt vào cậu con trai lớn nhất của mình ; bà bật khóc, nước mắt rơi lã chã xuống gương mặt bị hủy hoại của Bill.

“Tất nhiên diện mạo nó như thế nào không quan trọng... không quan trọng thiệt mà... nhưng nó đã là một thằng... thằng thẳng bé rất đẹp... đẹp trai... luôn rất đẹp trai... mà nó lại sắp cưới/// cưới... cưới vợ !”

“Ý bác nói vợ là sao ?” Fleur bất thành linh nói lớn. “Ý bác là sao? Anh ấy sẽ cưới con ?”

Bà Weasley ngẩng gương mặt đầm đìa nước mắt lên, trông hoảng hốt.

“Ờ... chỉ là...”

“Bác nghĩ anh Bill xê không muốn cưới con nữa chứ gì ?” Fleur chất vấn. “Bác nghĩ, vì mấy vết cắn này, anh ấy xê không yêu con nữa chứ gì ?”

“Không, bác không nói...”

“Bởi vì anh ấy sẽ cưới con !” Fleur nói, vùng đứng thẳng lên và hất mái tóc bạch kim dài ra sau. “Phải hóa thú hơn mới làm anh Bill ngừng yêu con được !”

“Ờ, bác chắc chắn,” Bà Weasley nói, “nhưng bác nghĩ có lẽ... để coi... coi nó ra sao...”

“Bác nghĩ con xê không muốn cưới anh ấy chứ gì? Hay có lẽ, bác hy vọng thế ?” Fleur nói, hai cánh mũi thở phập phồng. “Con đề ý anh ấy trông như thế nào à? Con nghĩ, con xinh đẹp đủ cho cả hai chúng con! Tất cả những vết sẹo đó, chứng tỏ rằng chồng con thiệt dũng cảm! Và con xê cưới anh ấy !” Fleur hăng hái nói thêm, đẩy bà Weasley qua một bên và giằng lấy lọ thuốc mỡ từ tay bà.

Bà Weasley bật ngửa dựa vô chồng và nhìn Fleur lau sạch những vết thương của Bill, một vẻ tò mò nhất hiện trên gương mặt bà. Không ai nói gì cả. Harry không dám cựa quậy. Như tất cả mọi người khác, nó đang chờ đợi cơn bùng nổ.

“Bà cô Muriel của nhà này,” bà Weasley nói sau một lúc lâu, “có một chiếc khăn đội đầu rất đẹp... do yêu tinh làm... mà bác chắc chắn bác có thể thuyết phục bà ấy cho mượn nó trong ngày cưới. Bà ấy rất yêu quý Bill. Con biết không và nó sẽ rất xinh với mái tóc của con.”

“Cảm ơn bác,” Fleur khó nhọc nói. “Con chắc chắn là nó rấy xinh.”

Và rồi – Harry không rõ việc đã xảy ra như thế nào – cả hai người phụ nữ cùng khóc và ôm choàng lấy nhau. Hoàn toàn bất loạn, tự hỏi phải chăng thế giới này phát điên hết rồi, nó quay mặt đi: trông Ron cũng ngây ra hệt như Harry và Ginny cùng Hermione đang trao đổi cái nhìn sừng sốt.

“Anh thấy đây,” một giọng rầu rầu cất lên. Cô Tonks đang nhìn trân trân thầy Lupin. “Cô ấy vẫn muốn cưới cậu ấy, dầu cho anh ấy bị cắn! Cô ấy không sợ !”

“Cái đó khác !” Thầy Lupin nói, hầu như không động đậy môi và tự dưng trông căng thẳng. “Bill sẽ không là một người sói đầy đủ. Những trường hợp hoàn toàn...”

“Nhưng em cũng không sợ, em không sợ !” Cô Tonks nói, thò tay lấy ngực áo chùng của thầy Lupin và lắc, “Em đã nói với anh hàng triệu lần...”

Và ý nghĩa Thần Hộ mệnh của cô Tonks, mái tóc màu lông chuột của cô, việc cô nạy cố chạy đến tìm cụ Dumbledore vì nghe đồn có ai đó bị Greyback tấn công, tất cả đột nhiên trở nên sáng tỏ với Harry ; rốt cuộc thì chú Sirius không phải là người mà cô Tonks yêu...

“Và tôi đã nói với em hàng triệu lần,” thầy Lupin nói, tránh nhìn vào ánh mắt cô, mà nhìn chăm chăm xuống sàn, “rằng tôi quá già đối với em, quá nghèo... quá nguy hiểm...”

“Tôi nói với chú hoài rằng chú xử lý việc này thiệt lỗ bịch, Remus,” bà Weasley nói với qua vai Fleur trong khi vẫn vỗ vỗ lưng cô.

“Tôi không lỗ bịch,” chú Lupin nói đều đều. “Tonks xứng đáng có một người đàn ông trẻ và tài sắc vẹn toàn.”

“Nhưng cô ấy muốn chú,” ông Weasley nói, hơi mỉm cười. “Và xét cho cùng, Remus, đàn ông trẻ và tài sắc vẹn toàn không nhất thiết là sẽ trẻ và tài sắc vẹn toàn được mãi,” ông buồn bã làm dấu về phía con trai mình, đang nằm đó.

“Đây... đây không phải là lúc bàn luận việc này,” thầy Lupin nói, tránh ánh mắt của tất cả mọi người bằng cách nhìn quanh một cách lơ đãng. “Cụ Dumbledore chết...”

“Thầy Dumbledore hẳn sẽ vui sướng hơn bất kỳ ai khi nghĩ rằng đã có thêm một tình yêu trên thế giới này,” giáo sư McGonagall nói cộc lốc, vừa lúc cửa bệnh thất lại mở ra và bác Hagrid bước vô.

Phần gương mặt không bị râu hay tóc che khuất của bác ướt đầm và sưng phồng ; bác đang run lên vì khóc, một chiếc khăn mù xoa lớn dơ hầy nằm trong tay.

“Tôi... tôi làm rồi, thưa giáo sư,” bác nghẹn ngào. “Chuyển... chuyển cụ vô rồi. Giáo sư Sprout đã đưa bọn trẻ về giường. Giáo sư Flitwick đang nằm nhưng thầy nói sẽ khỏe thôi và giáo sư Slughorn nói đã thông báo Bộ Pháp thuật.”

“Cảm ơn thầy Hagrid,” giáo sư McGonagall nói, đứng lên lập tức và quay qua nhìn nhóm người xung quanh giường Bill. “Tôi cần phải gặp Bộ Pháp thuật khi họ tới đây. Thầy Hagrid, làm ơn báo cho chủ nhiệm các Nhà, giáo sư Slughorn có thể đại diện cho nhà SlytHermionein, rằng tôi muốn gặp họ trong văn phòng của tôi ngay tức khắc. Tôi muốn trò cũng đi cùng với chúng tôi.”

Khi bác Hagrid gật đầu, quay ra và lê bước khỏi phòng một lần nữa, bà ngó xuống Harry.

“Trước khi gặp họ tôi muốn nói chuyện riêng với trò chốc lát, Harry. Trò đi cùng tôi được hay không...”

Harry đứng lên, lăm bẫm, “Gặp lại sau nhe,” với Ron, Hermione và Ginny rồi theo sau giáo sư McGonagall trở ra khỏi phòng bệnh. Những hành lang bên ngoài vắng tanh và âm thanh duy nhất là tiếng

hát của phương hoàng xa xa. Phải mất mấy phút Harry mới nhận ra là họ sẽ không đi đến văn phòng của giáo sư McGonagall, mà đến văn phòng của cụ Dumbledore và mất thêm khoảng mấy phút nữa nó mới nhận ra rằng, đương nhiên, bà đã là quyền hiệu trưởng... rõ ràng bây giờ bà là hiệu trưởng... vì vậy căn phòng đằng sau cái máng xối giờ đây là văn phòng của bà...

Trong im lặng, họ đi lên chiếc cầu thang xoắn lay động và bước vô văn phòng hình tròn. Nó cũng không biết nó trông chờ điều gì: rằng căn phòng sẽ bao phủ trong màu đen à, có lẽ thế, hoặc thậm chí thi hài cụ Dumbledore đang nằm đó... Nhưng thực tế, căn phòng hầu như vẫn y hệt khi nó và cụ Dumbledore rời đó chỉ vài giờ trước: những món đồ bằng bạc kêu vo vo và phụt phà phà trên những chiếc bàn có chân khẳng khiu. Thanh gương của nhà Gryffindor trong hộp thủy tinh sáng lấp lánh trong ánh trắng, chiếc Nón Phân loại ở trên kệ đằng sau bàn làm việc. Nhưng chỗ đậu của con phương hoàng Fawkes trống trơn ; nó vẫn đang khóc bài hát than thở của mình vang khắp khuôn viên lâu đài. Và một bức chân dung mới vừa treo thêm vào hàng chân dung những ông bà hiệu trưởng đã qua đời của trường Hogwarts... Cụ Dumbledore đang ngủ ngon lành trong một khung tranh bằng vàng phía trên bàn làm việc, cặp kính nửa vàng trắng của cụ đậu ngay ngắn trên sống mũi cong, trông bình thản và an lành.

Sau khi liếc nhìn bức chân dung này một lần, giáo sư McGonagall ẹo người một cái thiết lạ kỳ như thể tự lên dây cót tinh thần cho mình, rồi quàng vô bàn làm việc để nhìn Harry, gương mặt bà lộ vẻ đả kích và hằn những vết nhăn.

“Harry,” bà nói, “tôi muốn biết trò và thầy Dumbledore đã làm gì tối nay khi hai người rời khỏi trường.”

“Con không thể nói cho cô biết điều đó, thưa giáo sư,” Harry nói. Nó đã chờ câu hỏi này và đã có sẵn câu trả lời. Chính ở nơi đây, trong chính căn phòng này, mà cụ Dumbledore đã bảo nó rằng nó không được tiết lộ nội dung những bài học của họ cho ai khác ngoài Ron và Hermione.

“Harry, điều đó chắc là quan trọng,” giáo sư McGonagall nói.

“Dạ phải,” Harry nói, “rất quan trọng, nhưng thầy không muốn con nói với bất cứ ai.”

Giáo sư McGonagall trừng mắt nhìn nó.

“Potter,” (Harry nhận ra lỗi xưng hô mới gọi nó bằng họ) “xét đến việc thầy Dumbledore mất, tôi nghĩ trò phải thấy rằng tình hình đã thay đổi về phương diện nào đó...”

“Con không nghĩ vậy,” Harry nói, nhún vai. “Giáo sư Dumbledore không bao giờ bảo con phải ngừng tuân lệnh thầy nếu thầy chết đi.”

“Nhưng...”

“Tuy nhiên, có một điều cô nên biết trước khi Bộ Pháp thuật tới đây. Bà Rosmerta đang chịu Lời

nguyên Độc đoán, bà ta đã giúp Malfoy và bọn Tử thần thực tử, chính thế mà cái râu chuối và rượu mật ong...”

“Bà Rosmerta ?” Giáo sư McGonagall nói một cách hoài nghi, nhưng bà chưa kịp nói tiếp, một tiếng gõ cửa đằng sau họ vang lên và giáo sư Sprout, Flitwick cùng Slughorn lê bước vô văn phòng, theo sau là bác Hagrid, bác vẫn đang khóc sụt sướt, thân hình khổng lồ của bác đau khổ rung bần bật.

“Snape” Giáo sư Slughorn thốt lên, trông thầy tái nhợt, mồ hôi nhễ nhại và run rẩy nhất. “Snape! Tôi đã dạy hẳn! Tôi tưởng tôi phải biết rõ hẳn chứ.”

Nhưng trước khi bất cứ ai trong số họ đáp lại câu này, một giọng lạnh lạnh đã phát ra từ trên cao bức tường: một pháp sư mặt vàng ửng có một món tóc đen ngắn rủ trước trán vừa bước trở vô bức tranh sơn dầu trống rỗng của ông ta.

“Bà Minerva, ngài Bộ trưởng sẽ ở đây sau vài giây, ngài vừa mới Độn thổ từ Bộ Pháp thuật.”

“Cảm ơn, Everard,” giáo sư McGonagall nói và bà quay ngoắt qua các giáo viên của mình.

“Tôi muốn nói về tương lai của trường Hogwarts trước khi ông ấy vô đây,” bà nói lạ. “Về phần cá nhân tôi, tôi thấy việc trường mở cửa lại vào năm tới không được thuyết phục lắm. Cái chết của vị Hiệu trưởng dưới bàn tay của một trong những đồng nghiệp của chúng ta là một vết nhơ khủng khiếp trong lịch sử trường Hogwarts. Thật kinh khủng.”

“Tôi chắc thầy Dumbledore sẽ muốn trường vẫn tiếp tục mở,” giáo sư Sprout nói. “Tôi cảm thấy rằng nếu chỉ có một học sinh muốn đến trường, thì trường vẫn phải mở cửa dạy học sinh đó.”

“Nhưng liệu chúng ta còn một học sinh nào sau sự việc này không ?” Giáo sư Slughorn nói, chậm chậm vằng trán dầm mồ hôi của mình bằng một cái mù xoa lựa. “Các bậc phụ huynh sẽ muốn giữ con em ở nhà và tôi không thể nói là tôi sẽ trách họ. Cá nhân mà nói thì tôi nghĩ ở Hogwarts chúng ta ít bị nguy hiểm hơn ở bất cứ đâu, nhưng quý vị không thể mong chờ các bà mẹ cũng nghĩ như vậy. Họ sẽ muốn giữ gia đình họ ở kề bên nhau. Đó là lẽ tự nhiên.”

“Tôi đồng ý,” giáo sư McGonagall nói. “Và dù sao chẳng nữa, sẽ không đúng nếu nói rằng cụ Dumbledore chưa bao giờ tượng tượng ra một tình huống trong đó trường Hogwarts có thể đóng cửa. Hồi Căn phòng Bí mật mở ra lại cụ đã nghĩ đến việc đóng cửa trường... và tôi phải nói rằng cái chết của cụ Dumbledore còn làm tôi bấn loạn hơn là ý nghĩ về con quái vật của SlytHermionein đang sống ngay trong bụng tòa lâu đài mà không bị ai khám phá ra...”

“Chúng ta phải tham vấn ý kiến của hội đồng quản trị,” giáo sư Flitwick nói bằng giọng chút chút của mình ; thầy bị một vết bầm to tướng ở trán nhưng dường như ngoài ra không bị thương tích gì do cú ngã trong văn phòng của Snape. “Chúng ta phải tuân thủ những thủ tục pháp lý đã được đặt ra. Một quyết định

không nên được đưa ra một cách vội vàng.”

“Hagrid, thầy chưa nói gì cả,” giáo sư McGonagall nói. “Quan điểm của thầy là gì, liệu trường Hogwarts có phải tiếp tục mở cửa không?”

Bác Hagrid, vẫn đang lặng lẽ khóc thút thút trong chiếc khăn tay to dơ đầy của mình suốt cuộc bàn bạc, giờ ngược đôi mắt đỏ hoe, sừng phều lên và nói khàn khàn, “Tôi không biết, thưa giáo sư... việc đó dành cho Chủ nhiệm các Nhà và bà hiệu trưởng quyết định...”

“Giáo sư Dumbledore luôn coi trọng quan điểm của thầy,” giáo sư McGonagall nói một cách tử tế, “và tôi cũng vậy.”

“Ừm, tôi sẽ ở lại,” bác Hagrid nói, những giọt nước mắt to vẫn tuôn trào khỏi khóe mắt và nhỏ xuống bộ râu quai nón rối bù. “Chỗ này là nhà tôi, nhà tôi từ hồi tôi mười ba tuổi. Và nếu có đứa con nít nào muốn tôi dạy thì tôi sẽ dạy. Nhưng... tôi không biết... Hogwarts mà không có thầy Dumbledore...”

Bác nấc lên và biến mất sau chiếc mù xoa một lần nữa và tất cả đều im lặng.

“Rất tốt,” giáo sư McGonagall nói, liếc qua cửa sổ ra ngoài sân, kiểm tra coi ngài Bộ trưởng đã đến chưa, “vậy thì tôi phải đồng ý với thầy Filius rằng việc nên làm là tham vấn ý kiến của hội đồng quản trị, họ sẽ ra quyết định cuối cùng.”

“Bây giờ về việc đưa học sinh về nhà... có một ý kiến gay gắt cho rằng phải làm ngay không chậm trễ. Chúng ta có thể thu xếp cho tàu tốc hành Hogwarts đến vào ngày mai nếu cần thiết...”

“Thế còn đám tang của thầy Dumbledore thì sao?” Harry cuối cùng lên tiếng.

“Ừm...” giáo sư McGonagall nói, mất đi chút nhịp điệu nhanh nhanh của bà khi giọng nói trở nên run rẩy, “Tôi... tôi biết rằng ước nguyện của thầy Dumbledore là được nằm lại ở đây, ở trường Hogwarts...”

“Thế thì đó là việc sẽ xảy ra, phải không?” Harry nói gay gắt.

“Nếu Bộ Pháp thuật nghĩ điều đó thích hợp,” giáo sư McGonagall nói. “Chưa từng có ông hay bà Hiệu trưởng nào...”

“Chưa từng có ông hay bà Hiệu trưởng nào cố gắng nhiều cho trường này hơn thầy,” bác Hagrid gầm vang.

“Trường Hogwarts phải là nơi yên nghỉ cuối cùng của thầy Dumbledore,” giáo sư Flitwick nói.

“Đúng thế,” giáo sư Sprout nói.

“Và trong trường hợp đó,” Harry nói, “cô không nên gửi học trò trở về nhà cho tới khi đám tang kết

thức. Họ sẽ muốn ở lại để nói...”

Lời cuối cùng bị nghẹn lại trong cổ họng nó, nhưng giáo sư Sprout hoàn tất câu nói giùm cho nó.

“Vĩnh biệt.”

“Nói đúng lắm,” giáo sư Flitwick chút chút. “Nói hay lắm! Các học sinh của chúng ta nên biểu lộ lòng ngưỡng mộ, thật hợp lý. Chúng ta có thể sắp xếp phương tiện về nhà sau đó.”

“Tán thành,” giáo sư Sprout nói lớn.

“Tôi cho là... phải...” giáo sư Slughorn nói bằng giọng hơi luống cuống, trong khi bác Hagrid phát ra một tiếng nấc nghẹn ngào đồng ý.

“Ông ấy tới rồi,” giáo sư McGonagall đột ngột nói, nhìn chăm chú xuống sân. “Bộ trưởng... và theo tôi thấy thì ông ta có mang theo một đoàn tùy tùng...”

“Con ra được chứ ạ, thưa giáo sư?” Harry nói ngay lập tức.

Đêm nay nó không mong muốn gặp, hoặc muốn bị chất vấn bởi ông Rufus Scrimgeour chút nào.

“Được,” giáo sư McGonagall nói, “và lên.”

Bà bước dài về phía cửa và giữ cửa mở cho nó. Nó phóng vụt xuống cầu thang xoắn, chạy dọc khỏi hành lang vắng ngắt; nó đã bỏ tấm Áo khoác tàng hình của nó ở trên đỉnh Tháp Thiên văn, nhưng không hề gì; không có ai ở trong các hành lang để trông thấy nó chạy qua, kể cả thầy Filch, con mèo Norris và con ma Peeves cũng không. Nó không gặp một ma nào cho đến khi nó quẹo vô hành lang dẫn đến phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor.

“Có thật không?” bà Béo thì thầm, khi nó tới gần. “Điều đó đúng thật chứ? Cụ Dumbledore... chết?”

“Đúng,” Harry nói.

Bà buột khóc rên lên và không chờ nghe mật khẩu, bà quăng người ra trước để cho nó vô.

Đúng như Harry dự đoán, phòng sinh hoạt chung đầy ắp người. Căn phòng chợt rơi vào im lặng khi nó leo qua lỗ bức chân dung. Nó thấy Dean và Seamus ngồi trong một đám gần đấy: như vậy có nghĩa là phòng ngủ trống trơn, hoặc gần như vậy. Không nói với ai lời nào, không trao đổi cái nhìn với ai, Harry bước thẳng qua căn phòng và đi qua cửa dẫn tới khu phòng ngủ nam.

Đúng như nó đã hy vọng, Ron đang chờ nó, vẫn còn mặc nguyên đồ, đang ngồi trên giường. Harry ngồi xuống chiếc giường có bốn cọc mùng của nó và trong một thoáng, bọn chúng chỉ nhìn nhau trân trân.

“Họ đang bàn về việc đóng cửa trường,” Harry nói.

“Thầy Lupin nói họ sẽ đóng cửa,” Ron nói.

Chúng im lặng một lát.

“Sao?” Ron nói bằng giọng thiết trầm, như thể nó nghĩ đồ đạc cũng có thể nghe lỏm. “Bồ có tìm thấy không? Bồ có lấy được nó? Cái Trường sinh linh giá?”

Harry lắc đầu. Tất cả những gì đã xảy ra xung quanh cái hồ đen ngòm đó giờ đây trông giống như một cơn ác mộng cũ; có thật là mọi việc đã xảy ra không, chỉ cách đây có vài tiếng?

“Bồ không lấy được nó à?” Ron nói, vẻ thất vọng. “Nó không có ở đó hả?”

“Không,” Harry nói. “Ai đó đã lấy mất rồi và để lại một cái giả vô chỗ đó.”

“Lấy mất rồi...?”

Không nói gì, Harry lôi ra chiếc hộp giả từ trong túi, mở ra và đưa cho Ron. Toàn bộ câu chuyện có thể chờ để kể sau... còn đêm nay nó không quan trọng... không gì quan trọng ngoại trừ đoạn cuối, đoạn cuối cuộc phiêu lưu vô nghĩa của thầy trò họ, đoạn cuối của cuộc đời cụ Dumbledore...

“R. A. B.,” Ron thì thào, “nhưng đó là ai?”

“Không biết,” Harry nói, nằm ngả xuống giường, vẫn để nguyên quần áo và nhìn trao tráo lên trần. Nó chẳng cảm thấy tò mò một chút nào về R. A. B.: nó e là nó sẽ không bao giờ còn cảm thấy tò mò được nữa. Khi năm đó, nó bỗng nhận ra ngoài vườn đã im ắng. Fawkes đã ngừng hát.

Và nó biết, mà không biết làm thế nào mà nó biết điều đó, rằng con phượng hoàng đã đi rồi, đã rời khỏi trường Hogwarts mãi mãi, hết như cụ Dumbledore đã rời khỏi ngôi trường này, rời khỏi thế giới này... rời khỏi Harry.

HARRY POTTER

J.K.Rowling

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Ngôi Mộ Trắng

Tất cả lớp học bị đình lại, tất cả những kỳ thi đều hoãn lại. Một số học sinh được cha mẹ vội vã đưa đi khỏi trường Hogwarts nội trong vài ngày sau – chị em sinh đôi nhà Patil được đưa đi trước bữa điểm tâm ngay buổi sáng hôm sau cái chết của cụ Dumbledore và Zacharias Smith được ông bố trông ngạo mạn của nó hộ tống từ lâu đài. Seamus Finnigan, ngược lại, thẳng thừng từ chối đi theo mẹ nó về nhà – họ cãi vã một trận ở Tiền sảnh và cuộc to tiếng được giải quyết khi bà mẹ đồng ý là nó có thể ở lại cho tới xong đám tang. Seamus kể với Harry và Ron là mẹ nó gặp khó khăn trong việc tìm một chỗ ngủ trọ trong làng Hogsmeade, bởi vì các pháp sư và phù thủy đang đổ về ngôi làng đó, chuẩn bị vào viếng cụ Dumbledore lần cuối để tỏ lòng tôn kính.

Vào buổi tối trước đám tang, có chút kích động nổi lên trong đám học trò nhỏ, (là bọn trước giờ chưa từng được chứng kiến), khi một cỗ xe ngựa màu xanh dương lợt to cỡ một ngôi nhà, do một tá ngựa vàng có cánh khổng lồ kéo, từ bầu trời bay vút ra và đáp xuống bìa khu Rừng Cấm. Harry nhìn từ một cửa sổ thấy một phụ nữ đẹp tóc đen, khổng lồ, nước da màu ô-liu bước xuống khỏi những bậc xe ngựa và lao vào vòng tay đang chờ đón của bác Hagrid. Cùng lúc đó, một phái đoàn quan chức Bộ Pháp thuật, bao gồm chính ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật, đang tá túc trong lâu đài. Harry mãi miết tránh tiếp xúc với bất cứ ai trong số họ; nó chắc chắn rằng, không chóng thì chầy, người ta cũng sẽ yêu cầu nó giải thích về chuyến đi cuối cùng ra khỏi trường Hogwarts của cụ Dumbledore.

Harry, Ron, Hermione và Ginny dành tất cả thời gian của chúng để ở bên nhau. Thời tiết đẹp như trên người chúng. Harry có thể tưởng tượng ra được nếu cụ Dumbledore không chết thì sẽ như thế nào và bọn chúng sẽ có thời gian ở bên nhau như thế này vào đúng cái ngày cuối năm, khi các môn thi của Ginny đã hoàn tất, áp lực bài tập về nhà đã được cất khỏi... và hết giờ này đến giờ khác, Harry cứ trì hoãn nói cái điều mà nó biết nó phải nói, làm cái điều mà nó biết nó phải làm, bởi vì thật quá khó để mà từ bỏ đi nguồn an ủi lớn nhất của nó.

Mỗi ngày bọn chúng ghé vô bệnh thất hai lần: Neville đã xuất viện, nhưng Bill vẫn còn chịu sự chăm sóc của bà Pomfrey. Những vết sẹo của anh chàng vẫn kinh khủng như cũ; thiệt tình, bây giờ Bill đã mang những nét giống y Moody “Mắt điên” (may phước là vẫn còn đủ cả mắt lẫn chân cẳng), nhưng về bản tính thì dường như vẫn thế. Nếu có gì đó có vẻ thay đổi thì chính là Bill bây giờ đâm ra khoái món bíp-tết còn sống.

“... vậy cưới em là anh hên rồi,” Fleur sung sướng nói, vỗ cho tròn chiếc gối cẩu Bill, “bởi vì người

Anh nấu thịt kỹ quá, em vốn nói thế mà.”

“Em nghĩ em đành phải chấp nhận chuyện anh Bill cưới bà ấy thật thôi,” Ginny thở dài sau đó, vào buổi tối, khi cô bé cùng Harry, Ron và Hermione ngồi bên khung cửa sổ mở của phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor, nhìn ra ngoài khu vườn sáng đèn.

“Chị ấy đâu đến nỗi tệ,” Harry nói. “Dù có hơi xấu,” nó vội vã thêm vào khi Ginny nhướn mày lên và cô bé buột ra một tiếng cười miễn cưỡng.

“Hừ, em nghĩ nếu má chịu được thì em chịu được.”

“Có ai nữa mà tụi mình biết bị chết không?” Ron hỏi Hermione, cô nàng đang đọc kỹ tờ Tiên Tri buổi chiều.

Hermione nhăn mặt trước vẻ cố làm bộ cứng rắn trong giọng nói của Ron.

“Không,” cô nàng nói vẻ trách móc, gấp tờ báo lại. “Họ vẫn đang lùng sục Snape, nhưng không có tung tích...”

“Không có là đương nhiên,” Harry nói, nó luôn nổi cáu mỗi lần đề tài này nảy ra. “Họ sẽ không tìm ra Snape chừng nào chưa tìm ra Voldemort, và chắc chắn họ không tài nào xoay sở mà làm được việc đó vào lúc này...”

“Em đi ngủ đây,” Ginny ngáp. “Em ngủ chẳng ra gì kể từ khi... thôi... em phải đi ngủ một chút.”

Cô bé hôn Harry (Ron nhìn ngoắt đi chỗ khác), vẫy chào hai đứa còn lại và đi về phòng ngủ nữ. Ngay khi canh cửa đóng lại sau lưng Ginny, Hermione nhào ra phía trước về phía Harry với cái nhìn đúng kiểu Hermione nhất.

“Harry, sáng nay mình tìm thấy chút thông tin, ở trong thư viện...”

“R. A. B. hả?” Harry nói, ngồi thẳng lên.

Nó không còn cảm giác như cái cách trước kia nó vẫn có: háo hức, tò mò, phát sốt lên muốn tìm ra nguyên nhân thực sự của điều bí ẩn. Nó chỉ đơn giản biết rằng nhiệm vụ khám phá sự thật về cái Trường sinh linh giá thật phải được hoàn thành trước khi nó có thể đi xa hơn trên con đường tối tăm, quanh co trải dài phía trước, con đường mà nó và cụ Dumbledore đã cùng nhau đặt ra và bây giờ nó biết nó sẽ phải đi một mình. Vẫn còn chừng bốn cái Trường sinh linh giá ở đâu đó và mỗi cái đều phải tìm ra cho được và tiêu hủy thì may ra mới có khả năng giết được Voldemort. Nó liên tục nhắc lại chính xác những cái tên của chúng, cứ như việc lập danh sách chúng sẽ giúp nó với tay được tới chúng vậy: “Cái hộp... cái cúp... con rắn... một cái gì đó của nhà Gryffindor hoặc của nhà Ravenclaw... cái hộp... cái cúp... con rắn... một cái gì đó của nhà Gryffindor hoặc của nhà Ravenclaw...”

Câu thần chú này dường như chạy rần rần trong óc Harry khi nó ngủ thiếp đi vào ban đêm và những giấc mơ của nó đầy những hộp với cúp và những đồ vật bí hiểm mà nó không thể nào với tới, mặc dù cụ Dumbledore đã hết lòng trợ giúp đưa cho Harry một sợi thang dây, cái thang biến thành con rắn ngay khoảnh khắc nó bắt đầu leo lên.

Nó đã đưa cho Hermione cái mẫu thư bên trong chiếc hộp nhỏ vào buổi sáng sau cái chết của cụ Dumbledore; và mặc dù chưa nhận ra được ngay tức thì những chữ viết tắt ấy là tên một pháp sư bí ẩn nào mà mình từng đọc qua, từ giờ phút đó, Hermione đã vội lê thư viện và có phần thường xuyên hơn mức cần thiết đối với một kẻ không có bài tập về nhà để làm.

“Không,” cô bé buồn bã nói, “Mình đã cố, Harry, nhưng mình chưa tìm được gì hết... có hai pháp sư rất nổi tiếng có tên viết tắt như vậy – Rosalind Antigone Bungiao sư... Rupert Axebanger Brookstanton... nhưng xem ra họ không thích hợp chút nào. Xét theo mẫu thư đó thì người đánh cắp cái Trường sinh linh giá phải biết Voldemort và mình không thể tìm ra một mẫu chứng cứ nào chứng tỏ Bungiao sư hay Axebanger từng có gì dính líu đến hắn... Không, thật sự thì, cái thư đó là về... à, về Snape.”

Trông Hermione lúc này túng túng ngay cả khi nhắc lại cái tên đó.

“Có gì về hắn, hả?” Harry nặng nề hỏi, ngả mình ra trên chiếc ghế của nó.

“Ờ, chỉ là mình có phần đúng về vụ Hoàng tử lai,” cô bé nói vẻ lằng nhằng.

“Bồ cần phải nhai đi nhai lại chuyện đó mãi sao, Hermione? Chứ bồ nghĩ bây giờ mình cảm giác ra sao về chuyện đó chứ?”

“Không... không... Harry à, mình không có ý đó!” Hermione hấp tấp nói, nhìn quanh để kiểm tra là chúng không bị nghe lén. “Chỉ là mình đã đúng về Eileen Prince trong cái lần mình mượn cuốn sách đó. Bồ biết không... bà ta là mẹ của Snape!”

“Mình nghĩ bà ta không thuộc loại phụ nữ hấp dẫn cho lắm,” Ron nói. Hermione coi như không nghe thấy.

“Mình đang xem qua những tờ Nhật báo Tiên Tri cũ và thấy có một mẫu thông báo nhỏ xíu về việc Eileen Prince cưới một ông tên là Tobias Snape và sau đó có một mẫu thông báo về việc bà ta đã sinh ra một...”

“... tên sát nhân,” Harry cấm cản.

“Ừ... ờ,” Hermione nói. “Cho nên... mình đã có phần đúng. Snape chắc hẳn đã rất tự hào là “một nửa Hoàng tử”, bồ hiểu không? Theo như những gì đăng trên Nhật báo Tiên Tri thì Tobias Snape là một Muggle.”

“Chà, hợp lý thiệt,” Harry nói. “Hắn phô trương phần máu thuần chủng để có thể giao du với Lucius Malfoy và đám còn lại... hắn giống hệt như Voldemort. Mẹ thuần chủng, cha Muggle... nhục nhã vì dòng máu của cha hắn, cố làm cho người ta kính sợ mình bằng cách sử dụng Nghệ thuật hắc ám, tự đặt cho mình một cái tên mới gây ấn tượng - Chúa tể Voldemort – Hoàng tử lai – làm sao mà thầy Dumbledore lại có thể bỏ qua vậy...?”

Nó im bật, nhìn ra ngoài cửa sổ. Nó không thể không nghĩ mãi về sự tin tưởng không thể tha thứ được cậu cụ Dumbledore vào Snape... nhưng trước kia, khi Hermione nhắc nhở nó, thì chính nó, cái thằng Harry này, cũng đã nhìn nhận sự việc theo cách như thế... bất chấp ngày càng kính trọng những bùa chú được viết nguệch ngoạc đó, nó vẫn không chịu tin cái kẻ quá thông minh kia, kẻ đã từng giúp nó quá nhiều kia, là xấu...

Đã từng giúp... giờ đây một ý nghĩ gần như không thể chịu đựng nổi.

“Mình vẫn không hiểu tại sao hắn không đem giao nộp nỏ vì sử dụng cuốn sách đó,” Ron nói. “Chắc hẳn hắn biết rõ lấy tất cả những thứ ấy từ đâu.”

“Hắn biết,” Harry cay đắng nói. “Hắn biết khi mình sử dụng đòn Cắt sâu mãi mãi. Hắn không cần đến phép Độc tư tưởng... hắn thậm chí còn biết trước cả lúc đó, khi giáo sư Slughorn khoe mình xuất sắc môn Độc dược như thế nào... lẽ ra hắn không được để cuốn sách cũ của hắn ở đáy tủ đó chứ hả?”

“Nhưng tại sao hắn không giao nộp bồ?”

“Mình nghĩ hắn không muốn liên đới bản thân đến cuốn sách đó,” Hermione nói. “Mình nghĩ nếu thầy Dumbledore biết cuốn sách đó thầy sẽ không thích lắm đâu. Và ngay cả khi Snape giả bộ như nó không phải là của hắn, thì giáo sư Slughorn cũng phải nhận ra nét chữ của hắn ngay lập tức chứ! Với lại, cuốn sách bị bỏ lại trong lớp học cũ của Snape và mình cá là thầy Dumbledore biết mẹ hắn tên là “Prince”.”

“Lẽ ra mình phải đưa cuốn sách đó cho thầy Dumbledore,” Harry nói. “Lúc nào thầy cũng chỉ cho mình thấy Voldemort quỷ quyệt như thế nào ngay cả khi hắn còn học ở trường, mà mình lại có bằng chứng là Snape cũng...”

“Quỷ quyệt” là một từ mạnh,” Hermione lảng lảng nói.

“Bồ là người liên tục nói với mình rằng cuốn sách đó rất nguy hiểm mà!”

“Ý mình là Harry à, bồ cứ hay tự đổ quá nhiều lỗi lên bồ. Mình nghĩ tên Hoàng tử ấy có vẻ có óc khôi hài kỳ quái, chứ mình không bao giờ đoán ra hắn là một kẻ giết người tiềm năng...”

“Không ai trong chúng ta đoán nổi lão Snape sẽ... bồ biết đấy,” Ron nói.

Sự im lặng rơi xuống bọn chúng, mỗi đứa chìm trong những suy nghĩ của riêng mình, nhưng Harry chắc

chẳng rằng đám bạn cũng giống như nó, đang nghĩ đến buổi sáng hôm sau, khi thi hài của cụ Dumbledore được đưa về nơi an nghỉ cuối cùng. Harry trước giờ chưa bao giờ tham dự một đám tang – khi chú Sirius chết đã không có xác để mà chôn cất. Nó không biết cái gì chờ đợi nó vào ngày mai và hơi lo lắng về việc mình sẽ phải thấy cái gì và mình sẽ cảm giác ra sao. Nó tự hỏi có khi nào sau khi đám tang kết thúc rồi, cái chết của cụ Dumbledore lúc đó mới là thật hơn với nó không. Mặc dù nó đã trải qua những khoảnh khắc bị cái sự thật kinh khủng đe dọa chôn vùi nó, vẫn có những lúc nó chờ cả người, trống rỗng; Những lúc đó, mặc dù cho trong toàn lâu đài không ai bàn luận chuyện gì khác ngoài chuyện đó, nó vẫn khó tin là cụ Dumbledore đã thực sự ra đi. Phải thừa nhận rằng, không như lúc chú Sirius mất, nó đã không còn điên cuồng tìm kiếm cách nào đó né tránh, cách nào đó có thể khiến cụ Dumbledore trở lại... Nó lần trong túi kiếm sợi xích lạnh toát của cái Trường sinh linh giá giả, thứ mà bây giờ nó mang theo bên mình khắp mọi nơi, không phải như một thứ bùa hên mà như một lời nhắc nhở rằng cái vật này đã phải đổi bằng giá nào và nó vẫn còn phải làm gì tiếp.

Harry thức dậy sớm thu xếp hành lý vào sáng hôm sau; Tàu tốc hành Hogwarts sẽ khởi hành sau đám tang một tiếng. Đi xuống lầu nó thấy bầu không khí trong Đại sảnh đường thật ảm đạm. Tất cả mọi người đều mặc áo chùng sự lễ và không ai có vẻ đói bụng lắm. Giáo sư McGonagall đã để trống chiếc ghế như cái ngai ở giữa bàn ăn của giáo ban, Ghế của bác Hagrid cũng bỏ không – Harry nghĩ có lẽ bác ấy chưa thể đối mặt với bữa sáng; nhưng chỗ của Snape được ông Scrimgeour trám vào một cách không hề khác sáo. Harry tránh đôi mắt vàng của ông ta khi chúng quét khắp Đại sảnh đường; Nó có cảm giác khó chịu là ông Scrimgeour đang tìm kiếm nó. Trong số những người thấp tẹt ông Scrimgeour, Harry nhận ra mái tóc đỏ và cặp kính gọng sừng của Percy Weasley. Ron không tỏ dấu hiệu gì là đã nhận ra Percy, ngoại trừ việc nó xia mấy miếng cá trích khô bằng một vẻ độc ác hiếm có.

Bên bàn nhà Slytherin, Crabbe và Goyle đang rù rì với nhau. Tuy chúng là những thằng to vật vờ, nhưng trông chúng cô đơn đến thảm hại khi không có cái thân hình cao, tái nhợt của Malfoy ngồi kẹp giữa chúng, điều khiển chúng. Mấy hôm rồi Harry không nghĩ đến Malfoy nhiều lắm. Sự căm ghét của nó dồn tất cả vào Snape, nhưng nó chưa quên sự sợ hãi trong giọng nói của Malfoy ở trên đỉnh Tháp, cũng chưa quên việc hắn đã hơi hạ cây đũa phép của hắn xuống trước khi bọn Tử thần thực tử đến. Harry không tin là Malfoy sẽ giết cụ Dumbledore. Nó vẫn khinh miệt Malfoy vì sự mê muội Nghệ thuật hắc ám của thằng đó, nhưng bây giờ mọi thương hại nhỏ tí đó cũng đã hòa tan vào bể căm ghét của Harry. Harry tự hỏi, Malfoy giờ đang ở đâu và Voldemort đe dọa giết hắn và ba mẹ hắn để bắt hắn làm những gì?

Ý nghĩ của Harry bị đứt đoạn bởi một cú thúc vô mạn sườn của Ginny. Giáo sư McGonagall vừa đứng lên và tiếng râm ran ảm đạm trong Đại sảnh đường chấm dứt ngay lập tức.

“Sắp đến giờ rồi,” bà nói. “Làm ơn đi theo Chủ nhiệm các Nhà của các trò ra sân. Nhà Gryffindor, theo tôi.”

Chúng đi thành hàng một từ sau dãy ghế băng trong im lặng. Harry liếc nhìn giáo sư Slughorn đứng ở đầu Nhà Slytherin, mặc áo chùng dài lộng lẫy màu xanh ngọc thêu hoa văn bạc. Nó chưa bao giờ thấy giáo

sư Sprout, Chủ nhiệm nhà Hufflepuff, trông sạch sẽ như thế; không một vệt bẩn nào trên nón của bà và khi ra đến Tiền sảnh, chúng thấy bà Pince đứng bên cạnh thầy Filch, bà đeo mạng che mặt màu đen dày phủ xuống tới đầu gối, còn thầy Filch mặc com lê đen dài kiểu xưa và thắt cà vạt bốc ra mùi long não nồng nặc.

Khi bước ra ngoài trên những bậc thang đá trước cửa, Harry thấy đám học sinh đang tiến về phía hồ nước. Hơi ẩm mặt trời mơn man trên mặt nó khi bọn nó theo giáo sư McGonagall trong im lặng bước tới nơi có hàng trăm chiếc ghế được xếp sẵn thành hàng. Một lối đi ở ngay trung tâm những dãy ghế: có một chiếc bàn đá đặt ở phía trước, đối diện với toàn thể các hàng ghế. Đó là một ngày đẹp trời nhất cả mùa hè.

Đủ mọi hạng người kỳ lạ đã ngồi kín một nửa số ghế: lời thôi và thanh lịch, già và trẻ. Harry không nhận ra hầu hết đám người này, ngoại trừ một số người, trong đó có những thành viên của Hội Phượng Hoàng: Kingsley Shacklebolt, thầy Moody “Mắt điên”, cô Tonks (tóc cô đã trở lại màu hồng rực rỡ một cách thần kỳ), thầy Remus Lupin, (hình như cô đang nắm tay thầy), ông và bà Weasley, Bill được Fleur dìu và theo sau là Fred và George, hai anh chàng mặc áo khoác da rồng màu đen. Lại có bà Maxime, một mình ngồi chiếm hết hai cái ghế rưỡi, Tom, chủ quán Cái vạc lũng, Arabella Figg, bà hàng xóm á phù thủy của Harry, tay chơi ghita nhiều tác phẩm nhạc phù thủy Quai Ti muội, Ernie Prang, tài xế Xe đồ Hiệp sĩ, bà Malkin, chủ tiệm áo chùng ở Hẻm Xéo và một số người mà Harry chỉ biết mặt, như người đứng quầy của quán Đầu Heo và bà phù thủy đẩy xe bán đồ ăn trên tàu Tốc hành Hogwarts. Những con ma của lâu đài cũng ở đó, hầu như vô hình dưới ánh nắng rực rỡ, chỉ có thể thấy được khi chúng di chuyển – thấp thoáng, không có thực giữa bầu trời chói sáng.

Harry, Ron, Hermione và Ginny lần lượt vô chỗ ngồi ở cuối một hàng ghế bên cạnh hồ nước. Mọi người đang thì thầm với nhau; âm thanh nghe như tiếng gió nhẹ thổi qua bãi cỏ, những tiếng chim hót còn lớn hơn, át cả tiếng nói chuyện. Đám đông vẫn tiếp tục nở phồng ra; và lòng thương cảm mãnh liệt dành cho cả hai đứa chợt trào lên trong lòng Harry, khi nó thấy Neville được Luna dìu vô một chiếc ghế. Chỉ có hai đứa nó trong toàn ĐQD hưởng ứng lời hiệu triệu của Hermione vào cái đêm cụ Dumbledore chết và Harry biết tại sao: chúng là những đứa tiếc thương cụ Dumbledore nhất... Chắc chắn chúng cũng là những đứa trước kia vẫn thường xuyên kiểm tra đồng xu của mình với hy vọng sẽ có một cuộc họp nữa...

Ông Cornelius Fudge bước ngang qua bọn chúng, tiến về những hàng ghế đầu, vẻ mặt ông ta thiết đau khổ, xoay xoay chiếc nón quả dưa màu xanh lá cây như thường lệ; kế tiếp Harry nhận ra Rita Skeeter, (dòm thấy mặt là nó phản nộ), nắm chặt một cuốn sổ trong bàn tay sơn móng đỏ chói; và rồi, một cơn giận sôi máu hơn, mẹ Dolores Umbridge, mang vẻ sầu não chẳng ai tin được trên bộ mặt giống con cóc, một chiếc nơ bằng nhung đen cài dựng đứng trên mái tóc quăn màu sắt. Chợt trông thấy chàng nhân mã Firenze, đang đứng như một lính gác gần mép nước, mẹ ta giật thót mình và hấp tấp ba chân bốn cẳng chạy tới một chỗ ngồi ở tít đằng xa.

Cuối cùng đến đội ngũ giáo viên của trường ngồi vào chỗ. Harry nhìn thấy ông Scrimgeour trông oai nghiêm và đường bệ ở hàng ghế đầu với giáo sư McGonagall. Nó tự hỏi liệu ông Scrimgeour hay bất cứ ai trong những nhân vật quan trọng kia có thực sự đau đớn vì cụ Dumbledore chết hay không. Nhưng rồi nó nghe

thấy tiếng nhạc, huyền bí, giai điệu siêu phàm và nó quên mất mối các cảm xúc nó với Bộ Pháp thuật để nhìn quanh tìm xuất xứ của tiếng nhạc. Nó không phải người duy nhất: nhiều cái đầu đang quay qua, tìm kiếm, hơi có chút cảnh giác.

“Dưới hồ kia,” Ginny thì thầm vào tai Harry.

Và nó thấy họ trong làn nước trong veo màu xanh lá cây, lấp lánh ánh nắng, ở bên dưới mặt nước có vài phân, nhắc nó nhớ một cách hãi hùng đến bọn m binh; một dàn hợp xướng ngư nhân đang hát bằng một thứ ngôn ngữ lạ mà nó không hiểu, nhưng gương mặt xanh tía của họ nhấp nhô, mái tóc màu tím phớt trôi lênh bênh khắp xung quanh họ. Giai điệu tuy không phải là không hay nhưng khiến cho Harry dựng cả tóc gáy. Rõ ràng là nó nói về sự mất mát và nỗi tuyệt vọng. Khi Harry nhìn xuống những gương mặt hoang dại của những ca sĩ âsy, nó có cảm giác ít nhất là họ cũng thương tiếc thực sự cho sự ra đi của cụ Dumbledore. Rồi Ginny huých nó một lần nữa và nó ngoảnh quanh.

Bác Hagrid đang bước chậm chạp trên lối đi giữa các hàng ghế. Bác khóc lặng lẽ, gương mặt đầm đìa nước mắt và trong cánh tay bác, được bọc trong vài nhung đỏ tía điểm xuyết những ngôi sao vàng lấp lánh, là vật mà Harry biết là thi hài của cụ Dumbledore. Một cơn buốt đau nhói tràn lên trong cổ họng Harry trước cảnh tượng ấy: trong cùng một lúc, tiếng nhạc lạ lùng và việc biết rằng thi hài của cụ Dumbledore đang tiến đến rất gần dường như lấy sạch đi tất cả hơi ấm ban ngày. Ron trông trắng bệch và ngây dại đi. Nước mắt Ginny và Hermione tuôn như mưa xuống vật áo hai đứa.

Chúng không thấy được rõ điều gì đang diễn ra ở phía trước. Bác Hagrid hình như vừa mới kính cẩn đặt thi hài lên chiếc bàn. Giờ bác quay trở lại lối đi, vừa đi vừa hỉ mũi to như tiếng kèn trum-pet, kéo theo những cái nhìn công phẫn của một số người, mà theo như Harry thấy, có cả mục Dolores Umbridge... Nhưng Harry biết rằng cụ Dumbledore chắc chắn không lấy đó làm điều. Nó cố làm một cử chỉ thân thiện với bác Hagrid khi bác đi qua, nhưng mắt bác xúng to tới mức việc bác còn thấy được đường đi quả là một điều kỳ diệu. Harry liếc lại hàng ghế sau, chỗ mà bác Hagrid đang bước tới và nhận ra cái gì đang dẫn đường cho bác, bởi vì ở đó, chình tề trong quần dài và áo khoác, mỗi thứ to cỡ một chiếc lều bạt nhỏ, là Grawp khổng lồ, cái đầu bụi xấu xí, trông như tảng đá của nó cúi xuống, ngoan ngoãn, khá giống người. Bác Hagrid ngồi xuống kế bên người em cùng mẹ khác cha và Grawp vỗ mạnh lên đầu bác, khiến cho những chân ghế bác đang ngồi oằn vẹo xuống đất. Harry có một tích tắc tuyệt vời chỉ muốn phá ra cười. Nhưng chợt tiếng hát chấm dứt và nó lại quay mặt lên phía trước.

Một người đàn ông nhỏ con tóc cột hành chùm mặc áo chùng đen đứng dậy và bước tới trước thi hài cụ Dumbledore. Harry không nghe được ông ta nói gì. Những lời lạ kỳ trôi ngược ra sau họ, lững lờ bên trên hàng trăm cái đầu. “Sự cao thượng của tâm linh”... “sự cống hiến trí tuệ”... “sự vĩ đại của trái tim”... chẳng mang ý nghĩa gì nhiều. Chúng chỉ là phần nhỏ về cụ Dumbledore so với những gì Harry biết về cụ. Harry đột nhiên nhớ lại những gì về cụ Dumbledore trong một vài lời: “Óc bã đậu,” “Đầu voi đuôi chuột”, “Phục phịch cá voi”, “Trò hề”... và một lần nữa, nó phải cố kìm để không toét ra cười... Nó bị sao thế này?

Có tiếng lồm bồm nhẹ ở phía bên trái và nó thấy những ngư nhân cũng đã nổi hần lên mặt nước để lắng nghe. Nó nhớ cách đây hai năm, cụ Dumbledore ngồi bên mép nước, rất gần với chỗ Harry đang ngồi bây giờ và nói chuyện bằng ngôn ngữ Mer với Nữ tù trưởng ngư nhân. Harry tự hỏi không biết cụ Dumbledore đã học tiếng Mer của ngư nhân ở đâu. Có quá nhiều thứ nó chưa bao giờ hỏi cụ, nhiều thứ đáng lẽ ra nó nên nói...

Và rồi, không hề cảnh báo trước, cái sự thật khủng khiếp ấy quét ào khắp Harry, trọn vẹn hơn và không thể chối cãi hơn bao giờ hết. Cụ Dumbledore chết, chết rồi... Nó bóp chiếc hộp nhỏ trong tay cahút đến nỗi cái hộp làm tay nó đau, nhưng nó không thể ngăn được dòng nước mắt nóng hổi tuôn trào khỏi mắt: nó nhìn khỏi Ginny và những người khác và ngó cahừm chăm qua hồ nước, về phía khu Rừng cấm, trong khi người đàn ông nhỏ mặc áo chùng đen nói ê a... Có cái gì đang chuyển động giữa những hàng cây. Bầy nhân mã đến để tỏ lòng kính tọng. Họ không di chuyển ra trắng trống mà Harry thấy họ đứng bất động, ẩn hiện trong bóng râm, cung tên đeo bên hông, đứng nhìn những pháp sư, phù thủy. Và Harry nhớ lại chuyến đi đầu tiên kinh hoàng vào Rừng cấm của nó, lần đầu tiên nó chạm trán với thứ mà sau đó là Voldemort và nó đã đương đầu với ahứn như thế nào, và nó với cụ Dumbledore đã thảo luận ra sao về trận đấu chỉ để chuốc lấy thất bại sau đó không lâu. Quan trọng là, cụ Dumbledore đã nói, phải chiến đấu, chiến đấu nữa và chiến đấu hoài, vì chỉ có như thế mới đẩy lùi được cái ác, dẫu không bao giờ tiêu diệt sạch được...

Và Harry thấy rất rõ, như nó ngồi dưới mặt trời chói chang đây, những người thương yêu nó đã đứng trước mặt nó từng người một như thế nào; mẹ nó, cha nó, cha đỡ đầu của nó và cuối cùng là cụ Dumbledore, tất cả đều cương quyết bảo vệ nó; nhưng bây giờ điều đó đã chấm dứt. Nó không thể để bất cứ ai kahcs nữa đứng giữa nó và Voldemort; nó phải từ bỏ vĩnh viễn cái ảo tưởng mà lẽ ra nó đã phải từ bỏ khi mới lên một: rằng sự che chở của vòng tay của cha mẹ có nghĩa là không gì có thể làm tổn thương được nó. Không có chuyện bưng tình khỏi ác mộng nữa, không có lời thì thầm vỗ về trong đêm rằng nó thật sự an toàn, rằng tất cả chỉ là do nó tưởng tượng; người cuối cùng và vĩ đại nhất trong những người bảo vệ nó đã chết và nó cô đơn hơn cả nỗi cô đơn trước kia nó từng chịu.

Người đàn ông nhỏ thó mặc áo chùng đen cuối cùng đã ngừng nói và trở về chỗ ngồi của ông ta. Harry chờ ai đó nữa đứng lên; nó chờ bài diễn văn, chắc chắn là từ ông Bộ trưởng, nhưng không một ai di chuyển.

Thế rồi có vài người khốc nức lên. Những ngọn lửa rực sáng, màu trắng bùng lên xung quanh thi hài của cụ Dumbledore cùng chiếc bàn đá: lửa phục lên càng lúc càng cao hơn, che khuất thi hài. Khói trắng bay xoáy cuộn lên không và tạo nên những hình thù kỳ lạ: Harry nghĩ, trong một thoáng tim ngừng đập, là nó thấy một con phượng hoàng vui sướng bay lên bầu trời xanh trong, nhưng giây sau ngọn lửa đã biến mất. Ở nơi lửa cháy là một ngôi mộ trắng bằng đá hoa cương, ôm trọn thi hài của cụ Dumbledore và chiếc bàn mà trên đó cụ nằm.

Thêm nhiều tiếng hốt hoảng rú lên khi một trận mưa cung tên bay vút trên không trung, nhưng chúng đáp xuống cách xa đám đông. Harry nghĩ, đó là nghi thức bày tỏ lòng tôn kính của bầy nhân mã; nó thấy họ

quay đầu và biến mất vô những hàng cây mát rượi. Đồng thời, những ngư nhân từ từ chìm trở xuống làn nước xanh lá cây và biến mất khỏi tầm nhìn.

Harry nhìn Ginny, Ron và Hermione: mặt Ron nhăn nhúm lại như thể ánh nắng mặt trời đang làm lóa mắt nó. Mặt Hermione nhòa nước mắt, nhưng Ginny không còn khóc nữa. Cô bé nhìn xoáy vào tia nhìn của Harry bằng ánh mắt dữ dội và gay gắt hết như nó thấy khi cô bé ôm nó sau khi đoạt Cúp Quidditch vắng mặt nó và nó biết rằng khoảnh khắc đó chúng đã hiểu nhau hoàn toàn và rằng giờ đây nếu nó có nói với cô bé nó sắp làm gì thì cô bé sẽ không nói “Cẩn thận”, hoặc “Đừng làm vậy” nữa, mà sẽ chấp nhận quyết định của nó, bởi vì cô bé hẳn sẽ không thất vọng bất cứ điều gì nơi nó. Và vì vậy nó chuẩn bị tinh thần để nói điều mà nó biết nó phải nói kể từ khi cụ Dumbledore mất.

“Ginny, nghe này...” nó nói rất khẽ, khi tiếng nói chuyện vo vo lớn dần lên quanh chúng và mọi người bắt đầu đứng dậy. “Anh không thể gắn bó với em đwocj nữa. Tụi mình phải thôi gặp nhau. Tụi mình không thể ở bên nhau được nữa.”

Cô bé nói, với nụ cười méo xệch thật lạ lùng, “Là vì cái lý do cao quý ngu ngốc đó phải không?”

“Giống như... như sống một cuộc đời của ai khác, mấy tuần rồi ở cạnh em,” Harry nói. “Nhưng anh không thể... tụi mình không thể... bây giờ anh có việc phải làm một mình.”

Cô bé không khóc, chỉ nhìn nó.

“Voldemort thường sử dụng những người mà kẻ thù của hắn gắn bó. Hắn đã từng một lần dùng em làm con mồi và đó chỉ vì em là em gái của thằng bạn thân nhất của anh. Hãy nghĩ coi em sẽ gặp nguy hiểm như thế nào nếu tụi mình tiếp tục thế này. Hắn sẽ biết, hắn sẽ tìm ra. Hắn sẽ cố và sẽ tiếp cận anh thông qua em.”

“Nếu em không sợ thì sao?” Ginny nói gay gắt.

“Anh sợ,” Harry nói. “Em nghĩ anh sẽ cảm thấy như thế nào nếu đây là đám tang của em... và là do lỗi của anh...”

Cô bé cất mắt khỏi nó, nhìn xa xăm ra hồ nước.

“Em thực lòng không bao giờ hết hy vọng vào anh,” cô bé nói. “Thật đấy. Em luôn hy vọng... Hồi đó chị Hermione bảo em cứ vui vẻ lên, có thể cặp bồ với vài người khác, thoải mái một chút khi ở quanh anh, bởi vì em vẫn thường không nói chuyện được nếu có mặt anh ở trong phòng, anh nhớ không? Và chị ấy nghĩ có lẽ anh sẽ để ý em nếu em... một chút là chính mình.”

“Hermione! Thông minh thật,” Harry nói, cố mỉm cười. “Anh chỉ ước gì anh đã ngỏ lời với em sớm hơn. Lẽ ra tụi mình đã có nhiều thời gian hơn... nhiều tháng... nhiều năm... Có lẽ...”

“Nhưng anh luôn quá bận rộn với việc đi cứu thế giới phù thủy,” Ginny nói, hơi phì cười. “Ồ... em không nói là em ngạc nhiên. Em biết điều này cuối cùng cũng sẽ xảy ra. Em biết anh sẽ không hạnh phúc trừ phi anh được săn đuổi Voldemort. Có lẽ chính vì thế àm em rất thích anh.”

Harry không thể chịu nổi khi nghe những lời này, nó cũng nghĩ giải pháp của nó sẽ không thực hiện đwocj nếu cứ ngồi lại bên cạnh cô bé. Nó thấy Ron giờ đang ôm Hermione và vuốt vuốt tóc cô nàng trong khi cô nàng khóc nức nở trên vai, nước mắt ứa ra chót mũi dài của Ron. Với một cử chỉ đau khổ, Harry đứng lên, quay lưng khỏi Ginny và ngôi mộ của cụ Dumbledore, cất bước dạo quanh hồ. Đi thế này cảm thấy còn dễ chịu hơn là ngồi im: cũng như bắt đầu càng sớm càng tốt lần theo dấu vết của những cái Trường sinh linh giá và giết Voldemort sẽ cảm thấy khá hơn là cứ chờ làm điều đó...

“Harry!”

Nó quay lại. Ông Rufus Scrimgeour đang quầy quả đi cà nhắc quanh hồ về phía nó, tựa người vô cây ba-toong.

“Tôi vẫn hy vọng nói vài lời... cậu không phiền nếu tôi đi dạo chung với cậu một chút chứ?”

“Không,” Harry hờ hững nói và lại dậm bước tiếp.

“Harry, đây là một bi kịch khủng khiếp,” ông Scrimgeour nói lặng lẽ, “Tôi không thể nói với cậu tôi đã chết điếng như thế nào khi hay tin. Cụ Dumbledore là một pháp sư vô cùng vĩ đại. Chúng tôi có những bất đồng cãi nhau, như cậu biết đây, nhưng không ai biết rõ hơn tôi...”

“Ông muốn gì ạ?” Harry hỏi thờ ơ.

Ông Scrimgeour có vẻ cáu, nhưng, y như trước đây, thay vì biểu lộ ra, ông vội vã biến thành một vẻ thấu hiểu u sầu.

“Cậu, dĩ nhiên, là suy sụp,” ông ta nói. “Tôi biết cậu rất gần gũi với cụ Dumbledore. Tôi nghĩ có lẽ cậu là học trò được yêu thương nhất của cụ từ trước tới giờ. Giao ước giữa hai thầy trò...”

“Ông muốn gì?” Harry lặp lại, dừng chân.

Ông Scrimgeour cũng dừng bước, từ người vô cây gậy và nhìn Harry trừng trừng, vẻ mặt ông ta giờ nhẵn lại.

“Có tin đồn là cậu đi cùng với cụ khi cụ rời trường vào cái đêm cụ chết.”

“Tin đồn của ai?” Harry hỏi.

“Ai đó đã tung bùa Bất động cáo một tên Tử thần thực tử trên đỉnh Tháp Thiên văn sau khi cụ

Dumbledore chết. Ở trên đó còn có hai cán chổi. Bộ Pháp thuật có thể lắp ráp các sự việc lại với nhau, Harry à.”

“Nghe thật đáng mừng,” Harry nói. “Hừm, tôi đi đâu với thầy Dumbledore và chúng tôi đã làm gì là việc của tôi. Thầy không muốn người ta biết.”

“Lòng trung thành như vậy thật đáng khâm phục, dĩ nhiên,” ông Scrimgeour nói, ông ta xem ra đang khó nhọc kiềm nén cơn giận dữ của mình, “nhưng cụ Dumbledore chết rồi, Harry. Cụ ấy đi rồi.”

“Thầy sẽ chỉ đi khỏi trường khi không còn ai ở đây trung thành với thầy,” Harry nói, mỉm cười bất chấp.

“Cậu bé yêu quý... thậm chí cả cụ Dumbledore cũng không thể quay trở lại từ...”

“Tôi không nói là thầy có thể quay lại. Có lẽ ông không hiểu. Nhưng tôi không có gì để nói với ông cả.”

Ông Scrimgeour, lưỡng lự, bằng giọng nói rõ ràng là làm ra vẻ nhẹ nhàng, ông nói, “Bộ Pháp thuật có thể cung cấp cho cậu mọi biện pháp bảo vệ, cậu biết đấy, Harry. Tôi sẽ rất vui mừng phái hai Thần sáng của tôi phục vụ cậu...”

Harry bật cười lớn.

“Voldemort muốn tự tay giết tôi và những Thần sáng sẽ không ngăn được hắn đâu. Rất cảm ơn về lời đề nghị của ông, nhưng không, tôi không nhận.”

“Thế còn,” ông Scrimgeour nói, giọng của ông ta giờ lạnh lùng, “lời đề nghị của tôi đưa ra cho cậu vào Giáng sinh...”

“Lời đề nghị nào? À... lời đề nghị tôi nói với thế giới rằng các ông đang làm việc thật tuyệt vời để đổi lại...”

“... sự cố vũ tinh thần cho mọi người!” Ông Scrimgeour gằn giọng.

Harry chăm chú nhìn ông ta một lúc.

“Các ông đã thả Stan Shunpike chưa?”

Ông Scrimgeour bỗng đỏ mặt tía tai làm gợi nhớ rõ ràng đến dượng Vernon.

“Tôi thấy cậu đúng là...”

“Người của cụ Dumbledore từ đầu tới cuối,” Harry nói. “Đúng vậy.”

Ông Scrimgeour trở mắt nhìn Harry thêm một chút nữa, sau đó quay mặt và khập khiễng bước đi không nói thêm lời nào. Harry có thể thấy Percy và những người còn lại trong phái đoàn Bộ Pháp thuật đang chờ ông ta, sợ sệt liếc nhìn bác Hagrid và Grawp đang sục sùi – hai anh em vẫn còn ngồi trên ghế của họ. Ron và Hermione đang vội vã đi về phía Harry, vượt qua ông Scrimgeour từ hướng ngược lại; Harry quay lưng và bước đi chậm rãi, chờ cho bọn bạn đuổi kịp, cuối cùng chúng đuổi kịp nó ở dưới bóng cây dẻ gai mà chúng vẫn hay ngồi trong những thời gian hạnh phúc hơn lúc này.

“Ông Scrimgeour muốn gì vậy?” Hermione thì thào.

“Cũng điều ông ta muốn hỏi Giáng sinh,” Harry nhún vai. “Muốn mình tiết lộ vài thông tin thầm kín về cụ Dumbledore và là cậu bé đưa thư mới của Bộ Pháp thuật.”

Ron hình như đang tự đấu tranh một hồi, đoạn nó nói to với Hermione, “Coi này, để mình quay lại và tổng cho Percy một cái!”

“Đừng,” cô bé vừa nói kiên quyết vừa chộp lấy cánh tay Ron.

“VẬY SẼ LÀM MÌNH DỄ CHỊU HƠN!”

Harry bật cười. Ngay cả Hermione cũng hơi nhoẻn miệng, mặc dù nụ cười của cô bé tắt ngay khi ngược nhìn lên tòa lâu đài.

“Mình không thể chịu được ý nghĩ là tại mình có lẽ sẽ không bao giờ trở lại nơi này,” Hermione nói nhỏ. “Làm sao mà trường Hogwarts có thể đóng cửa được?”

“Có lẽ không đóng cửa đâu,” Ron nói. “Ở đây tại mình không gặp nguy hiểm hơn ở nhà chút nào, phải không? Bây giờ khắp nơi đều như nhau. Thậm chí mình dám quả quyết là trường Hogwarts an toàn hơn, có thêm nhiều pháp sư hơn ở bên trong để bảo vệ trường. Bỏ nghĩ sao hử, Harry?”

“Mình sẽ không trở lại ngay cả khi nó có mở cửa lại,” Harry nói.

Ron nhìn nó trân trân, nhưng Hermione buồn rầu nói, “Mình biết bồ sẽ nói như thế. Nhưng bồ sẽ làm gì?”

“Mình sẽ trở lại nhà Dursley một lần nữa, bởi vì cụ Dumbledore muốn mình làm vậy,” Harry nói. “Những chỉ ghé qua một chút thôi và sau đó mình sẽ ra đi mãi mãi.”

“Nhưng bồ sẽ đi đâu nếu bồ không trở lại trường?”

“Mình nghĩ mình sẽ trở lại làng Thung lũng Godric,” Harry mấp máy môi. Nó nảy ra ý đó trong đầu kể từ cái đêm xảy ra cái chết của cụ Dumbledore. “Với mình, bắt đầu là từ đó, tất cả mọi chuyện. Mình chỉ cảm thấy mình cần tới đó. Và mình có thể thăm mộ của ba mẹ mình, mình muốn thế.”

“Và rồi sau đó thì sao?” Ron nói.

“Sau đó mình phải đi tìm những Trường sinh linh giá còn lại, đúng không?” Harry nói, mắt nó dán vô ngôi mộ trắng của cụ Dumbledore, in bóng xuống mặt nước ở phía bên kia hồ. “Đó là điều thầy Dumbledore muốn mình làm, chính vì thế mà thầy kể cho mình nghe tất cả về chúng. Nếu thầy Dumbledore đúng... và mình chắc chắn là thầy đúng... vẫn còn bốn cái nữa ở đâu đó. Mình cần phải tìm thấy chúng và tiêu hủy chúng và sau đó mình sẽ đuổi theo mảnh hồn thứ bảy của Voldemort, mảnh hồn vẫn còn trong cơ thể hắn và mình sẽ là người giết hắn. Và nếu mình gặp Severus Snape trên đường,” nó thêm, “càng tốt cho mình thì càng tệ cho hắn.”

Cả bọn im lặng thật lâu. Đám đông giờ đã giải tán gần hết, mấy người còn tụt lại chữa cho thân hình vĩ đại của Grawp một khoảng rộng rãi để ôm lấy bác Hagrid, tiếng khóc đau khổ của bác giờ vang vọng qua hồ nước.

“Tụi mình sẽ có mặt ở đó,” Ron nói.

“Cái gì?”

“Tại nhà dì dượng câu bồ,” Ron nói. “Và sau đó tụi mình sẽ đi với bồ, đến bất cứ nơi nào bồ đến.”

“Không...” Harry nói ngay; nó không tin tưởng vào điều này, nó giải thích cho bọn bạn hiểu rằng nó sẽ thực hiện cuộc hành trình nguy hiểm nhất này một mình.

“Trước kia bồ có lần nói với tụi mình,” Hermione nói lặng lẽ, “là một khi đã muốn thì vẫn có đủ thời gian để quay lại. Tụi mình vẫn còn thời gian mà, đúng không?”

“Tụi mình sẽ đi với bồ dù có bất cứ chuyện gì,” Ron nói. “Nhưng, bồ tèo à, bồ sẽ phải ghé thăm nhà ba má mình trước khi tụi mình đi bất cứ đâu, kể cả thung lũng Godric.”

“Chi vậy?”

“Đám cưới anh Bill với chị Fleur, nhớ không?”

Harry nhìn Ron, sửng sốt; tuy rằng tuyệt diệu nhưng dường như không thể tin nổi là giờ này mà còn tồn tại đwocj ý tưởng về một việc bình thường như đám cưới.

“Ờ, tụi mình không nên bỏ lỡ,” cuối cùng nó nói.

Bàn tay nó tự động nắm chặt quanh cái Trường sinh linh giá giả, nhưng bất chấp mọi thứ, bất chấp con đường đen tối và quanh co nó đã thấy trải dài phía trước, bất chấp cuộc chạm trán cuối cùng với Voldemort mà nó biết là sẽ phải tới cho dù chỉ trong một tháng nữa, một năm nữa, hay mười năm nữa, nó vẫn cảm thấy trái tim nó nhẹ bẫng đi với ý nghĩ rằng vẫn còn một ngày huy hoàng yên bình cuối cùng để mà

thường thức cùng Ron và Hermione.

- Hết quyển 6 -

HARRY POTTER

J.K.Rowling

Quyển 7

Chương 1: Chúa Tế Hắc Ám Đang Lên

Chương 2: Hồi Niệm

Chương 3: Cuộc Ra Đi Của Nhà Dursley

Chương 4: Bảy Potter

Chương 5: Chiến Binh Rơi Rụng

Chương 6: Con Ma Xó Mặc Đồ Ngủ

Chương 7: Di Chúc Của Cụ Albus Dumbledore

Chương 8: Đám Cưới

Chương 9: Một Nơi Để Trốn

Chương 10: Câu Chuyện Của Kreacher

Chương 11: Quà Hồi Lộ

Chương 12: Pháp Thuật Là Quyền Lực

Chương 13: Ủy Ban Đăng Ký Phù Thủy Gốc Muggle

Chương 14: Tên Trộm

Chương 15: Yêu Tinh Rửa Hận

Chương 16: Thung Lũng Godric

Chương 17: Bí Mật Bathilda

Chương 18: Chuyện Đời Và Chuyện Xao Của Albus Dumbledore

Chương 19: Con Hươu Bạc

Chương 20: Ông Xenophilus Lovegood

Chương 21: Chuyện Kể Về Ba Anh Em

Chương 22: Những Bảo Bối Từ Thần

Chương 23: Phù Malfoy

Chương 24: Người Chế Tạo Đũa Phép

Chương 25: Chòi Đất

Chương 26: Gringotts

Chương 27: Chỗ Giấu Cuối Cùng

Chương 28: Mảnh Gương Thất Lạc

Chương 29: Vòng Nguyệt Quế Đã Mất

Chương 30: Tổng Cô Severus Snape

Chương 31: Chiến Trường Hogwarts

Chương 32: Cây Đũa Phép Cơm Ngươi

Chương 33: Chuyện Của Prince

Chương 34: Trở Lại Rừng Cấm

Chương 35: Ngã Tư Vua

Chương 36: Sơ Hở Trong Kế Hoạch

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Chúa Tế Hắc Âm Đang Lên

Hai người đàn ông hiện ra từ cỏi không, cách nhau vài thước, trên một con đường nhỏ hẹp dưới ánh trăng. Cả hai cùng đứng im phắc trong một giây, đưa phép người này chĩa vào ngực người kia; nhưng khi nhận ra nhau họ thu đũa cất vào áo choàng, bắt đầu đi về cùng một hướng.

“Tin tức sao?” Người cao hơn trong hai người hỏi.

“Tuyệt,” Severus Snape trả lời.

Con đường nằm giữa một bụi dâu gai còi cọc mọc hoang bên trái và một hàng giậu cao được cắt tỉa chu đáo ở bên phải. Vạt áo choàng dài của hai người đàn ông bay lất phất quanh cổ chân khi họ bước đi.

“Tưởng đâu tôi trễ rồi chứ,” Yaxley nói, bộ mặt thô dần của hắn lúc ẩn lúc hiện khi những cành cây cao bên trên che khuất ánh trăng. “Hơi rắc rối hơn dự kiến. Nhưng tôi hy vọng ngài sẽ hài lòng. Anh coi bộ chắc mềm tin tức anh thu được là xịn?”

Snape gật đầu, nhưng không nói gì thêm. Họ quẹo phải, tiến vào một con đường rộng dành cho xe chạy dẫn ra khỏi con đường mòn. Hàng giậu cao uốn cong theo họ, và kéo dài đến tận hai cánh cổng kiểu cọ bằng sắt đồ sộ chặn đường hai người đàn ông. Không người nào dừng bước: cả hai im lặng giơ tay trái lên kiểu như chào và đi xuyên qua cổng, như thể mớ kim loại đen đó là khói.

Những hàng giậu thủy tùng hăm bớt tiếng bước chân của hai người đàn ông. Đâu đó bên trái họ có tiếng xào xạc: Yaxley lại rút cây đũa phép ra chĩa lên phía trên đầu người đồng hành, nhưng âm thanh ấy hóa ra xuất phát từ một con công trắng tinh đang oai phong đường bộ bước đi trên hàng giậu.

“Lúc nào cũng bày đặt, cái lão Lucius ấy! Lại còn công nữa...” Yaxley nhét cây đũa phép vào trong áo choàng kèm theo một cái khịt mũi.

Một dinh thự sang trọng hiện ra trong bóng tối cuối con đường thẳng tắp dành cho xe chạy, ánh sáng lóe ra từ những ô vuông lấp lánh như kim cương của những khuôn cửa sổ tầng trệt. Một cái hồ đang phun nước ở đâu đó trong khu vườn âm u phía bên kia hàng giậu. Sỏi nghiền rào rào dưới chân họ khi Snape và Yaxley bước về phía cửa chính, cửa mở ra khi họ đi tới gần, mặc dù không thấy ai mở cửa.

Hành lang rộng, được chiếu sáng mờ mờ, và được trang trí lộng lẫy, với một tấm thảm diềm lệ trái gần

kín mặt sàn đá. Những đôi mắt của đám chân dung mặt tai tái treo trên tường dõi theo Snape và Yaxley khi hai người đi ngang qua. Hai người đàn ông dừng bước bên một cánh cửa bằng gỗ nặng ịch ịch dẫn vào căn phòng kế tiếp, ngần ngừ trong tích tắc, rồi Snape vặn nắm đấm cửa.

Phòng khách đầy những người ngồi im bên một cái bàn dài chạm trổ kiểu cọ. Những bàn ghế vốn thường bày biện trong phòng đã bị dồn bừa vào sát tường. Ánh sáng tỏa ra từ ngọn lửa đang cháy phừng phừng trong một lò sưởi bằng cẩm thạch to đẹp đội một tấm gương viền vàng. Snape và Yaxley chần chừ một chút ở ngưỡng cửa. Khi mắt đã quen với bóng tối, họ đi về phía một hình ảnh kỳ quái nhất trong toàn cảnh: một nhân dạng rõ ràng là bất tỉnh đang chống ngược lơ lửng bên trên cái bàn, chậm chậm xoay vòng như thể bị treo bằng một sợi dây thừng vô hình, và được phản chiếu trong tấm gương lặn trên mặt bàn láng bóng bên dưới. Không ai trong số người ngồi phía dưới cái cảnh quái đản ấy nhìn lên ngoại trừ một thanh niên trắng nhợt ngồi gần như ngay bên dưới hình nhân treo ngược. Cậu ta dường như không thể cưỡng được cứ một hai phút lại liếc nhìn lên phía trên đầu mình.

“Yaxley. Snape,” một giọng nói cao, rõ, phát ra từ đầu bàn. “Chúng bây suýt trễ.”

Người vừa nói ngồi ngay phía trước lò sưởi, cho nên thoát đầu những người mới đến khó mà nhìn thấy gì khác hơn bóng dáng kẻ đó. Tuy nhiên, khi họ đến gần hơn thì gương mặt kẻ đó lộ rõ dần vẻ u ám, trọc lóc, như đầu rắn, với một cái khe tét ra làm lỗ mũi và hai con mắt đỏ chóa có đồng tử vạch thẳng đứng. Kẻ đó xanh xao đến nỗi dường như phát ra một quầng sáng ngà ngà.

“Severus, lại đây,” Voldemort nói, chỉ vào một cái ghế ngay sát bên phải hẳn “Yaxley... ngồi cạnh Dolohov.”

Hai người đàn ông ngồi vào chỗ được chỉ định. Hầu như mọi con mắt quanh cái bàn đều hướng về Snape, và Voldemort nói với Snape trước nhất.

“Sao?”

“Thưa Chúa tể, Hội Phượng Hoàng có ý định chuyển Harry Potter từ chỗ đang ở đến một nơi an toàn vào thứ bảy tới, lúc trời tối.”

Sự hào hứng nổi lên thấy rõ quanh cái bàn: một số căng người lên cứng đờ, một số bồn chồn cựa quậy, tất cả đều chăm chú nhìn Snape và Voldemort.

“Thứ bảy... lúc trời tối,” Voldemort lặp lại. Hai con mắt đỏ của hắn nhìn chăm chú vào đôi mắt đen của Snape với sự chiếu tướng mà một vài kẻ quan sát bên ngoài phải ngoảnh đi, dường như sợ chính mình sẽ bị cháy lây bởi cái nhìn rực lửa dữ dội đó. Tuy nhiên, Snape bình tĩnh nhìn thẳng vào mặt Voldemort; một lúc sau, cái miệng không môi của Voldemort cong lên tựa tựa như một nụ cười.

“Tốt. Tốt lắm. Và thông tin này xuất phát...”

“... từ nguồn mà chúng ta đã bàn,” Snape nói.

“Thưa Chúa tể.”

Yaxley đã chồm tới trước để nhìn lên Voldemort và Snape ở đầu cái bàn dài. Mọi gương mặt đều hướng về hắn.

“Thưa Chúa tể, tôi lại nghe khác.”

Yaxley chờ đợi, nhưng Voldemort không nói gì, nên hắn tiếp tục, “Thần Sáng Dawlish để lộ là Potter sẽ không được chuyển đi đâu cho tới ngày ba mươi một, vào cái đêm trước khi thằng đó đủ mười bảy tuổi.”

Snape mỉm cười.

“Nguồn của tôi cho tôi biết là có những kế hoạch nghi binh; đây ắt là thế rồi. Chắc chắn là Dawlish đã bị ếm bùa Lú lẫn. Đây không phải là lần đầu tiên; ai cũng biết hắn dễ mắc lừa.”

“Tôi cam đoan với ngài, thưa Chúa tể, Dawlish tỏ ra khá chắc chắn,” Yaxley nói.

“Nếu hắn bị ếm bùa Lú lẫn thì đương nhiên hắn phải chắc mẩm rồi.” Snape nói. “Tôi cam đoan với anh, Yaxley, Sở Thần Sáng sẽ không đóng vai trò gì nữa trong việc bảo vệ Harry Potter. Hội Phượng Hoàng cho rằng chúng ta đã thâm nhập vào Bộ Pháp thuật rồi.”

“Vậy là Hội Phượng Hoàng cũng đúng được một cái, há?” Một gã mập chề bè ngồi gần Yaxley nói; hắn phát ra tiếng cười khịt khịt được vài ba người ngồi dài theo cái bàn hưởng ứng.

Voldemort không cười. Cái nhìn chăm chăm của hắn đảo lên hướng về cái thân xác đang xoay chậm chậm phía trên đầu mọi người, dường như hắn đang chìm đắm trong suy nghĩ.

“Thưa Chúa tể,” Yaxley tiếp tục, “Dawlish tin là toàn bộ lực lượng Thần Sáng sẽ được huy động để hộ tống thằng nhỏ...”

Voldemort giơ lên một bàn tay trắng nhợt to tướng, và Yaxley nín ngay tức thì, ăm ức nhìn Voldemort quay lại nói với Snape.

“Sau đó chúng sẽ giấu thằng đó ở đâu?”

“Ở nhà của một trong những Hội viên,” Snape nói. “Theo nguồn tin, nơi đó được Hội Phượng Hoàng và Bộ Pháp thuật bố trí mọi sự bảo vệ mà họ có thể làm được. Tôi nghĩ một khi nó đã ở đó rồi thì chúng ta rất ít có cơ hội tóm được nó, trừ khi, dĩ nhiên thôi, thưa Chúa tể, là Bộ Pháp thuật sập trước thứ bảy tới, điều đó giúp cho chúng ta cơ hội phát hiện và giải trừ một số bùa ếm đủ để phá hủy những bùa phép còn lại.”

“Sao, Yaxley?” Voldemort hỏi vọng xuống cuối bàn, ánh lửa lóe lên một cách quái gở trong đôi mắt đỏ của hắn. “Bộ Pháp thuật sẽ sập trước thứ bảy tới chứ?”

Một lần nữa, tất cả những cái đầu đều xoay. Yaxley gồng vai.

“Thưa Chúa tể, về việc đó tôi có tin lành. Tôi đã... vô cùng vất vả, và sau nỗ lực lớn lao... đã thành công trong việc ếm lời nguyền Độc đoán lên Pius Thicknesse.”

Nhiều người ngồi quanh Yaxley có vẻ sửng sốt; người ngồi cạnh hắn, Dolohov, một gã có gương mặt dài ngoằng méo mó, vỗ tay lên lưng hắn.

“Đó là một khởi đầu,” Voldemort nói. “Nhưng Thicknesse chỉ là một người. Scrimgeour phải được người phe ta vây bọc trước khi ta hành động. Một nỗ lực tấn công mạng sống Bộ trưởng mà thất bại sẽ đẩy ta lùi lại rất xa.”

“Vâng... Thưa Chúa tể, đúng như vậy... nhưng ngài biết, với chức Giám đốc sở Thi hành Luật Pháp thuật, Thicknesse có tiếp xúc thường xuyên không chỉ với bản thân ông Bộ trưởng, mà còn với Giám đốc các Sở khác trong Bộ. Tôi cho là, việc giữ đây chúng ta có trong tay một viên chức cao cấp như thế sẽ khiến cho chúng ta dễ dàng khuất phục những viên chức khác, và rồi tất cả bọn họ có thể cùng nhau hạ bệ Scrimgeour.”

“Với điều kiện ông bạn Thicknesse của chúng ta không bị vạch mặt trước khi hắn cải tạo đám còn lại” Voldemort nói. “Dù sao thì vẫn không có vẻ gì là Bộ Pháp thuật sẽ về tay ta trước thứ bảy tới. Nếu chúng ta không rớ được thằng bé ở nơi nó đến, thì ta ắt phải hành động khi nó đang di chuyển.”

“Thưa Chúa tể, ở điểm đó chúng ta có lợi thế,” Yaxley nói, hắn dường như quyết chí phải được chấp thuận phần nào. “Chúng ta giờ đây đã cài đặt nhiều người trong Sở Giao thông Pháp thuật. Nếu Potter đột ngột hay dùng Mạng Floo, chúng ta sẽ biết ngay tức thì.”

“Nó sẽ không sử dụng hai cách đó,” Snape nói. “Hội đang loại ra bất cứ hình thức di chuyển nào do Bộ Pháp thuật kiểm soát hay điều hành, họ không tin mọi thứ có dính dáng tới Bộ.”

“Càng tốt,” Voldemort nói. “Nó sẽ phải di chuyển nơi trống trải. Càng dễ tóm hơn.”

Một lần nữa, Voldemort nhìn lên cái thân người treo đang xoay chậm chậm trong lúc nói tiếp, “Ta sẽ đích thân chăm sóc thằng nhỏ. Đã có quá nhiều sai lầm mỗi khi có chuyện liên quan đến Harry Potter. Một số do chính ta gây ra. Thằng Potter đó sống là nhờ sai sót của ta nhiều hơn là nhờ chiến thắng của nó.”

Đám người ngồi quanh bàn lo lắng ngó Voldemort, mỗi người, qua vẻ mặt, lo sợ mình có thể bị trách mắng về việc Harry Potter vẫn tiếp tục sống. Tuy nhiên, Voldemort có vẻ tự nói với chính hắn hơn là với bất cứ ai trong đám người có mặt, và hắn vẫn tiếp tục hướng về cái xác bất tỉnh phía trên mà nói tiếp.

“Ta đã bất cần, và vì vậy mà bị thời cơ với may rủi ngáng trở, chúng làm hỏng mọi thứ trừ những kế hoạch được lập hoàn hảo nhất. Nhưng giờ đây ta đã biết khá hơn. Ta đã hiểu những điều mà trước đây ta không hiểu. Ta phải là kẻ giết Harry Potter, ta sẽ đích thân làm.”

Dường như để đáp lại những lời này, một tiếng khóc thét thành linh rống lên, một tiếng khóc sâu khổ và đau đớn khủng khiếp kéo dài. Nhiều người trong đám ngồi quanh bàn ngó xuống sàn, kinh ngạc, bởi vì âm thanh đó dường như phát ra từ phía dưới chân họ.

“Đuôi Trùn,” Voldemort nói, không hề thay đổi giọng nói trầm tư lạnh lẽ của hắn, và không hề rời ánh mắt khỏi cái thân người đang xoay phía trên, “ta chưa bảo cho mi biết cách khiến cho tên tù của chúng ta im lặng sao?”

“Dạ, thưa... thưa Chúa tể,” một người đàn ông nhỏ thó ngồi khoảng giữa bàn hỗn hển nói. Hắn ngồi lọt thỏm trong ghế, thấp đến nỗi thoáng nhìn qua cái ghế có vẻ như không có người ngồi. Giờ đây hắn lập cập rời khỏi chỗ, lật đật chạy ra khỏi phòng, chẳng để lại gì phía sau ngoại trừ một vệt sáng bạc kỳ lạ.

“Như ta đã nói,” Voldemort tiếp tục, nhìn lại gương mặt căng thẳng của đám tay chân, “Giờ đây ta hiểu biết hơn. Thí dụ, ta sẽ cần phải mượn cây đũa phép của một trong đám chúng bây trước khi đi giết Potter.”

Những gương mặt quanh hắn chỉ bộc lộ nỗi sững sờ; như thế hắn vừa tuyên bố hắn muốn mượn một cánh tay của họ.

“Không ai tình nguyện à?” Voldemort nói. “Để xem... Lucius, ta thấy mi không còn lý do gì để giữ một cây đũa phép nữa.”

Lucius Malfoy ngước lên. Trong ánh lửa, da hắn trông vàng ệch, bóng như sáp, và mắt hắn sâu hóm quầng thâm. Khi hắn nói, giọng hắn khàn khàn.

“Thưa Chúa tể?”

“Cây đũa phép của mi, Lucius. Ta cần cây đũa phép của mi.”

“Tôi...”

Malfoy liếc ngang sang vợ hắn. Bà ta đang trợn mắt nhìn thẳng phía trước, mặt tái nhợt không khác ông chồng, mái tóc vàng óng của bà ta xõa dài xuống lưng, nhưng dưới gầm bàn, những ngón tay thon của bà nắm nhanh lấy cổ tay chồng. Khi bà chạm vào chồng, Malfoy rút tay vào trong áo chùng, rút ra một cây đũa phép, và chuyền nó cho Voldemort, hắn bèn giơ nó lên trước hai con mắt đỏ ngầu, xem xét kỹ càng.

“Làm bằng gì?”

“Cây đu, thưa Chúa tể,” Malfoy thì thào.

“Và lỗi?”

“Rồng... sợi tim rồng.”

“Tốt,” Voldemort nói. Hắn rút cây đũa phép của hắn ra và so đo chiều dài. Lucius Malfoy làm một cử chỉ vô ý; trong một thoáng không đầy giây, dường như lão trông chờ nhận được cây đũa phép của Voldemort để đổi lại cây đũa phép của lão. Với đôi mắt gian ác mở to, Voldemort không để sót cử chỉ đó.

“Cho mi cây đũa phép của ta hả, Lucius? Cây đũa phép của ta à?”

Vài kẻ trong đám ngồi quanh cười khẩy.

“Ta đã cho mi tự do, Lucius, chẳng lẽ chưa đủ cho mi sao? Nhưng ta nhận thấy mi và gia đình mi có vẻ kém vui hơn sau... Sự hiện diện của ta trong nhà mi có điều chi khiến mi không hài lòng hả, Lucius?”

“Không... không có gì cả, thưa Chúa tể!”

“Những lời dối trá như thế Lucius...”

Giọng nói nhẹ nhàng dường như rít lên ngay cả sau khi cái miệng đã thôi cử động. Một hay hai kẻ trong đám phù thủy khó kìm được một cơn rùng mình khi tiếng rít trở nên to hơn; rồi tiếng một cái gì đó nặng nề đang trườn ngang qua sàn phòng bên dưới cái bàn.

Con rắn khổng lồ từ từ trườn lên ghế của Voldemort. Nó ngóc lên, có vẻ như ngóc lên hoài, cho đến khi nó nằm vắt ngang qua vai Voldemort: cổ của nó bự bằng bắp vế của một người đàn ông; mắt của nó, với đồng tử là một vạch thẳng đứng, không hề chớp. Voldemort lơ đãng vỗ về con vật đó bằng những ngón tay dài trong khi vẫn ngó Lucius Malfoy.

“Tại sao gia đình Malfoy trông không được vui với số phận của họ nhỉ? Chẳng phải sự trở về của ta, sự hồi phục quyền lực của ta là chính cái điều họ đã tỏ ra khao khát trong bao nhiêu năm qua sao?”

“Dĩ nhiên chứ, thưa Chúa tể,” Lucius Malfoy nói. Bàn tay lão run rẩy khi lau mồ hôi rịn ra trên mép. “Chúng tôi hằng khao khát... chúng tôi vẫn khao khát.”

Ngồi bên trái Malfoy, vợ lão ngắc ngứ gật đầu sượng trân, đôi mắt của bà ta lảng tránh cả Voldemort lẫn con rắn. Bên phải Malfoy là con trai lão, Draco, từ nãy giờ vẫn ngó chăm chăm cái thân xác ù lì lơ lửng trên đầu nó, bây giờ mới liếc qua Voldemort thật nhanh, và hã hùnh khi ánh mắt gặp nhau, nó bèn ngó ngay qua chỗ khác.

“Thưa Chúa tể,” một người đàn bà u ám ngồi khoảng giữa cái bàn với giọng nói dồn nén cảm xúc, “chúng em rất vinh dự được đón ngài tại đây, trong gia đình chúng em. Không thể có niềm vui sướng nào lớn hơn được.”

Mụ ta ngồi bên cạnh chị mình, với mái tóc đen và đôi mắt tùm hụp, trông chẳng giống bà chị chút nào, kể cả dung nhan lẫn phong thái và cách cư xử; trong khi Narcissa ngồi thẳng và đứng đưng, thì Bellatrix chồm về phía Voldemort, vì chỉ lời nói thì không thể đủ diễn tả lòng khao khát được thân tình.

“Không có niềm vui sướng nào lớn hơn,” Voldemort lặp lại, đầu hơi ngoẹo sang bên một chút khi hẳn chú ý nhìn Bellatrix. “Điều này do mi thốt ra, Bellatrix à, có nhiều nghĩa đấy.”

Gương mặt Bellatrix tràn trề niềm hân hoan; mắt mụ sưng mọng lên vì những giọt lệ vui mừng.

“Chúa Tể của em biết là em chỉ nói sự thật thôi mà!”

“Không có niềm vui sướng nào lớn hơn... ngay cả khi so sánh với cái sự kiện hạnh phúc, ta nghe nói, vừa xảy ra trong gia đình mi tuần này sao?”

Bellatrix trở mắt nhìn Voldemort, môi mụ hé ra, rõ ràng là bối rối.

“Thưa Chúa tể, em không biết ngài muốn nói việc gì ạ?”

“Ta đang nói về cháu gái của mi, Bellatrix à. Và của cả tụi mi nữa, Lucius và Narcissa. Nó vừa cưới gã người sói Remus Lupin. Bọn mi ắt tự hào lắm.”

Một trận cười giễu cợt bùng lên khắp chung quanh cái bàn. Nhiều kẻ chồm tới trước để chườn ra bộ mặt hể hả; một số kẻ đánh trống lên mặt bàn bằng những nắm tay. Con rắn khổng lồ, không ưa sự khuấy động, ngoác rộng miệng ra huýt lên giận dữ, nhưng bọn Tử Thần Thực Tử không nghe tiếng rắn huýt, vì chúng quá hí hửng trước sự ê càng bề mặt của Bellatrix và gia đình Malfoy. Gương mặt Bellatrix mới đỏ còn ửng hồng vì niềm hạnh phúc, giờ đã chuyển màu đỏ bầm giập xấu xí.

“Thưa Chúa tể, nó không còn là cháu gái của chúng em nữa,” Bellatrix gào lên để dập tắt tiếng cười đùa. “Chúng em – Narcissa và em – chưa bao giờ để mắt tới con chị từ khi con đó cưới chồng Máu bùn. Còn con ranh kia, lần con quái vật nào đó nó cưới, chẳng dính dáng gì tới hai chị em chúng em cả.”

“Mi nói sao, Draco?” Voldemort hỏi, và mặc dù giọng hằn nhỏ nhẹ, vẫn truyền rành rọt qua những tiếng cười cợt chê bai. “Mi sẽ chăm chút mấy con sói con chứ?”

Trò vui nhộn càng được bơm lên cao; Draco Malfoy nhìn cha khiếp đảm, cha nó cúi gằm nhìn xuống đùi mình, rồi nó bắt được ánh mắt của má nó. Bà ta lắc đầu, khẽ khàng đến mức gần như không nhận thấy được, rồi tiếp tục ngây nhìn bức tường đối diện.

“Đủ,” Voldemort nói, vỗ về con rắn quạu đeo. “Đủ.”

Và tiếng cười nhạo tắt ngay tức thì.

“Nhiều gia tộc lâu đời nhất của chúng ta về sau trở nên suy đồi,” Voldemort nói trong khi Bellatrix chăm chú nhìn hắn, nín cả thở và đầy vẻ cầu xin. “Bọn mi cần phải thanh lọc gia tộc của mình để giữ nó được lành mạnh, hay không cần hả? Hãy cắt bỏ những phần đe dọa đến sự lành mạnh của phần gia tộc còn lại.”

“Vâng, thưa Chúa tể,” Bellatrix thì thào, và mắt mù lại đắm lệ tri ân. “Ngay khi có cơ hội đầu tiên!”

“Mi sẽ có cơ hội đó,” Voldemort nói. “Và trong gia đình mi, cũng như trên toàn thế giới... chúng ta sẽ cắt bỏ những ung nhọt làm nhiễm độc chúng ta cho đến khi chỉ còn lại những người mang huyết thống thuần túy mà thôi...”

Voldemort giơ cây đũa phép của Lucius Malfoy lên, chĩa thẳng vào cái hình nhân đang xoay lơ lửng bên trên cái bàn, khẽ nhấp một cái. Hình nhân tình lại thốt lên một tiếng rên và bắt đầu vùng vẫy cố thoát những dây trói vô hình.

“Mi có nhận ra khách mời của chúng ta không, Severus?” Voldemort hỏi.

Snape nhướn mắt nhìn gương mặt bị quay ngược xuống. Tất cả bọn Tử Thần Thực Tử lúc này đều đang nhìn kẻ bị trói ngược như thể chúng nhận được lệnh cho phép lộ ra sự tò mò. Khi người đàn bà xoay mặt về phía ánh lửa, bà kêu lên bằng giọng ngắc ngứ kinh hoàng, “Severus! Cứu tôi!”

“À, có,” Snape nói khi kẻ bị trói lại chậm chậm xoay đi.

“Và mi, Draco?” Voldemort hỏi, vừa vuốt ve cái mồm rắn bằng bàn tay không cầm đũa phép. Draco ngắc ngứ lắc đầu. Giờ đây, khi người đàn bà đã tỉnh, Draco dường như không thể nào ngoảnh mặt ta nữa.

“Nhưng ắt là mi không theo học những lớp của mẹ ta,” Voldemort nói. “Ta nói cho những ai trong chúng bây chưa biết, chúng ta họp ở đây đêm nay vì Charity Burbage, kẻ mới đây còn dạy ở trường Đào tạo Phù thủy và Pháp sư Hogwarts.”

Có tiếng xì xào nhận ra lan trong đám người ngồi quanh bàn. Một nụ ngang bè bè gù lưng răng nhọn hoắt cất tiếng nói như gà mái cục tác.

“Đúng... Giáo sư Burbage đã dạy con em các pháp sư và phù thủy đủ thứ về bọn Muggle... rằng chúng nó chẳng khác chúng ta cho lắm...”

Một tên trong bọn Tử Thần Thực Tử đập phành phạch lên sàn. Charity Burbage lại xoay vòng đối diện với Snape.

“Severus... làm ơn... làm ơn...”

“Im,” Voldemort nói, hắn nhấp cây đũa phép của Malfoy một cái nữa, và Charity nín khe như bị bịt

miệng. “Chưa vừa ý với việc làm bằng hoại và ô nhiễm đầu óc trẻ con phù thủy, giáo sư Burbage tuần rồi đã viết một bài rất xúc động bênh vực bọn Máu bùn trên tờ Nhật báo Tiên Tri. Mụ nói, các phù thủy cần phải chấp nhận bọn ăn cắp tri thức và pháp thuật của họ. Sự thoái hóa của phù thủy thuần chủng, theo lời giáo sư Burbage, là điều đáng mong nhất... Hẳn mụ sẽ cho tất cả chúng ta lấy Muggle... hoặc, chắc ăn hơn, lấy người sói...”

Lần này không ai cười cả. Chẳng thể làm được cơn thịnh nộ và sự khinh miệt trong giọng nói của Voldemort. Lần thứ ba, Charity Burbage lại xoay vòng đối mặt với Snape. Nước mắt đang trào từ mắt xuống tóc bà. Snape nhìn lại bà, hoàn toàn đứng đưng, trong khi bà lại chậm chậm xoay mặt đi.

“Avada Kedavra”

Ánh sáng xanh biếc lóe lên chiếu rọi khắp mọi góc phòng. Bà Charity rớt xuống mặt bàn bên dưới, gây nên một tiếng va chạm vang rền, khiến cái bàn rung lên kêu ken két. Nhiều Tử Thần Thực Tử nhảy bật ra khỏi ghế đang ngồi. Draco té từ trên ghế xuống sàn.

“Ăn tối, Nagini,” Voldemort nói dịu dàng, và con rắn khổng lồ đu đưa rồi tuột từ vai hấn xuống mặt bàn gỗ bóng láng.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Hồi Niệm

Harry đang chảy máu. Nắm chặt bàn tay phải trong bàn tay trái và lăm bầm rửa thầm, nó dùng vai đẩy cánh cửa phòng ngủ. Có tiếng miêng sứ bể kêu rào rào. Nó đã giẫm lên một cái tách trà ngụy đặt trên sàn ngay bên ngoài cửa phòng ngủ của nó.

“Cái đồ...?”

Nó nhìn quanh, đầu cầu thang căn nhà số bốn, đường Privet Drive, trống trải. Có thể tách trà là sáng kiến của Dudley cho một cái bầy ngổ láu linh. Giữ bàn tay chảy máu giờ cao, Harry dùng tay kia gom những mảnh vụn của cái tách lại và quăng chúng vào một cái sọt rác đã đầy nhóc khuất sau cánh cửa phòng ngủ. Rồi nó nặng nề bước qua buồng tắm, xả nước rửa ngón tay.

Thiệt là ngu ngốc, nhảm nhí, dễ khùng quá sức tưởng tượng khi mà chỉ còn bốn ngày nữa là nó có thể làm phép thuật... nhưng nó phải tự thừa nhận là vết cắt sâu nham nhở này không khéo sẽ đánh quỵ nó. Nó chưa bao giờ học cách chữa những vết thương, và bây giờ nó phải nghĩ tới chuyện đó – đặc biệt cho những kế hoạch trước mắt – điều này dường như là một thiếu sót nghiêm trọng của nền giáo dục pháp thuật. Ghi nhầm trong đầu là sẽ hỏi Hermione cách làm, nó dùng một nùi giấy vệ sinh để chùi nước trà được bao nhiêu hay bấy nhiêu trước khi trở lại phòng ngủ và đóng sầm cánh cửa lại sau lưng.

Harry đã bỏ cả buổi sáng để lần đầu tiên soạn ra toàn bộ cái rương đi học của nó kể từ khi nó bắt đầu bỏ đồ đạc vô đó sáu năm về trước. Cứ mỗi lần bắt đầu một niên học mới từ đó tới nay, nó chỉ soạn sơ sơ ba phần tư bên trên của những thứ trong rương để thay thế hoặc cập nhật chúng, chừa lại một lớp những đồ lụn vụn nói chung ở dưới đáy rương – nào là viết lông ngỗng cũ, mắt bọ khô, vớ lẻ nó không mang vừa chân nữa. mấy phút trước đó, Harry đã thọc tay vô mớ bùng nhùng này, lãnh một vết cắt đau điếng ở ngón thứ tư bàn tay phải, và khi rút tay ra thì thấy máu me tùm lum.

Bây giờ nó tiếp tục một cách cẩn thận hơn một tí. Lại quỳ xuống bên cạnh cái rương, nó mò quanh đáy, và sau khi lôi ra được một phù hiệu cũ vẫn còn lập lòe yếu ớt giữa Ủng hộ CEDRIC DIGGORY với POTTER THÚI HOẮC, một Ống kính mách lẻo te tua rạn nứt, và một cái mặt dây chuyền vàng bên trong có giấu một mẫu thư ngắn ký tên là R. A. B., nó rốt cuộc khám phá ra cái cạnh bén ngót đã gây họa cho nó. Nó nhận ra vật đó tức thì. Đó là một mảnh vỡ dài cỡ ba phân của cái gương đã được ếm bùa mà Sirius, người cha đỡ đầu quá cố, đã cho nó. Harry đặt mảnh gương vỡ qua một bên và cẩn thận dò khắp rương để kiểm phần còn lại, nhưng chẳng còn lại chút mảnh vụn nào của món quà cuối cùng của người cha đỡ đầu,

ngoại trừ thủy tinh nát như bột bám dính vào lớp cuối cùng những đồ linh tinh lộn vụn tựa như kim tuyến lấp lánh.

Harry ngồi dậy và xem xét cái mảnh gương có cạnh bén ngót đã làm nó đứt tay. Nó chẳng thấy gì khác ngoài con mắt xanh biếc sáng quắc của chính nó nhìn ngược lại nó. Thế là nó đặt mảnh gương vỡ lên trên tờ Nhật báo Tiên Tri sáng hôm đó; tờ báo vẫn còn nằm trên giường, chưa được đọc, và bằng cách sục vào mớ rác còn lại trong rương, nó cố gắng dẫn xuống cơn trào dâng đột ngột của những ký ức đắng cay, những vết chém của tiếc thương và mong mỏi mà việc tìm ra mảnh gương vỡ đã khơi gợi lên.

Mất thêm một giờ nữa nó mới hoàn toàn soạn ra được hết đồ đạc trong rương, quăng đi những đồ vô dụng, và sắp xếp những thứ được giữ lại thành những đồng tùy theo những vật đó từ nay nó còn cần tới hay không cần tới nữa. Đồng phục đi học và đồng phục thi đấu Quidditch, vạc, giấy da, viết lông ngỗng, và hầu hết sách giáo khoa được chất đồng ở một góc để được bỏ lại. Nó tự hỏi di dượng nó sẽ làm gì với đồng đó; có lẽ sẽ đem thiêu rụi giữa đêm khuya, như thể đó là tang chứng của một tội ác rừng rợn. Quần áo Muggle của nó, tấm Áo khoác Tàng hình, bộ đồ chế tạo độc được, một sổ sách, tập ảnh bác Hagrid đã có lần đưa cho nó, một xấp thư, và cây đũa phép được dời chỗ sang một cái ba lô cũ. Trong túi trước là tấm Bản đồ Đạo tặc và cái mặt dây chuyền bên trong có bức thư ký tên R. A. B. Cái mặt dây chuyền được dành cho vị trí vinh dự đó không phải vì giá trị của nó – nó hoàn toàn vô tích sự hiểu theo mọi nghĩa thông thường – mà vì cái giá đã phải trả để có được nó.

Việc dọn dẹp để lại một đồng báo khá to ngồi ì trên bàn bên cạnh con cú Hedwig trắng như tuyết: mỗi tờ cho một ngày mà Harry đã trải qua ở Privet Drive trong mùa hè này.

Nó đứng lên, duỗi tay chân, và đi tới cái bàn viết. Hedwig chẳng buồn nhúc nhích khi Harry bắt đầu gỡ đồng báo ra, liệng từng tờ một vô đồng rác. Con cú vẫn ngủ hay giả bộ ngủ; nó giận Harry về việc giới hạn thời gian nó được phép ngao du ở ngoài lồng trong lúc này.

Khi gỡ gần tới đáy đồng báo, Harry chậm tay lại, tìm một số đặc biệt mà nó biết là được gửi đến ngay sau khi nó trở về Privet Drive để nghỉ hè; nó nhớ là trên trang đầu số báo đó có một tin nhỏ về việc từ chức của bà Charity Burbage, giáo viên môn Muggle Học ở trường Hogwarts. Cuối cùng nó tìm được tờ báo đó. Lật ra trang mười, nó ngồi lún xuống cái ghế bên bàn viết và đọc lại bài báo mà nó tìm này giờ.

NHỚ MÃI ALBUS DUMBLEDORE

Elphias Doge

Tôi gặp Albus Dumbledore năm mười một tuổi, vào ngày đầu tiên của chúng tôi ở trường Hogwarts. Chúng tôi thu hút lẫn nhau chắc chắn là vì cả hai cùng cảm thấy mình lạc lõng. Tôi mới mắc bệnh mụn rồng ít lâu trước khi đến trường Hogwarts, và tuy bệnh không còn lây nữa, nhưng bộ mặt còn dấu theo các nốt đậu cùng sắc mặt xanh xao của tôi làm nhiều người ngại đến gần tôi. Về phần Albus, anh đến trường Hogwarts dưới cái ách của tai tiếng ngoài ý muốn. Mới một năm trước đó, cha anh, Percival, đã bị kết tội

vì một cuộc tấn công dã man ba thanh niên Muggle, vụ này khá nổi tiếng.

Albus không bao giờ tìm cách chối bỏ việc cha mình (về sau chết trong nhà tù Azkaban) đã phạm tội ác này; ngược lại, khi tôi thu hết can đảm hỏi anh, anh khẳng định với tôi là anh biết cha mình có tội. Trừ lần ấy ra, còn thì Dumbledore từ chối nói về chuyện buồn đó, mặc dù nhiều kẻ cố gắng kích cho anh nói. Thực vậy, một số kẻ sẵn sàng ca ngợi hành động của cha anh và cho là Albus cũng là kẻ ghét-Muggle. Những kẻ ấy quá sức sai lầm: vì bất cứ ai từng biết Albus sẽ chứng thực rằng anh không hề để lộ chút xíu khuynh hướng chống-Muggle nào. Quả thực, sự cương quyết ủng hộ Muggle quyền của anh đã khiến cho anh có nhiều kẻ thù trong những năm sau đó.

Tuy nhiên, chỉ trong vòng vài tháng, tên tuổi của chính Albus đã bắt đầu che khuất tai tiếng của người cha. Đến cuối năm thứ nhất thì không còn ai nhìn anh như là con trai của một kẻ ghét-Muggle nữa, mà chỉ coi anh gần như là học sinh xuất sắc nhất từ xưa tới nay của trường. Những ai trong chúng tôi được vinh dự là bạn của anh đều thu được nhiều điều bổ ích từ tấm gương của anh, ấy là chưa kể còn được anh giúp đỡ và khuyến khích – những nghĩa cử đó anh luôn sẵn sàng làm. Về sau này, anh thú nhận với tôi là ngay từ hồi còn đi học anh đã tìm thấy niềm khoái lạc lớn nhất của mình trong việc dạy dỗ.

Anh không chỉ đoạt được mọi giải thưởng đáng kể ở trường, mà chẳng mấy chốc anh đã có trao đổi thư từ thường xuyên với những tên tuổi nổi nhất trong giới pháp thuật đương thời, kể cả Nicolas Flamel, nhà giả kim lừng lẫy nhất; Bathilda Bagshot, sử gia lừng danh; và Adalbert Waffling, nhà lập thuyết pháp thuật. Nhiều bài viết của anh đã tìm được cách xuất hiện trên những ấn phẩm uyên bác như Thuật Biến Hình Ngày Nay, Những Thách Thức trong Ấm Bùa và Độc Dược Gia Thực Hành. Sự nghiệp tương lai của Dumbledore tỏ ra rất có triển vọng rực rỡ, và vấn đề duy nhất còn lại là khi nào anh sẽ trở thành Bộ trưởng Bộ Pháp thuật. Mặc dù trong những năm về sau người ta thường dự đoán là anh sắp đảm nhiệm công việc đó, thế nhưng anh không hề nuôi tham vọng nắm quyền Bộ trưởng.

Ba năm sau khi chúng tôi nhập học ở Hogwarts, em trai của Albus là Aberforth cũng đến trường. Họ không giống nhau cho lắm: Aberforth chẳng hề đam mê sách vở, và chẳng giống anh Albus, chú em khoái giải quyết những vụ cãi cọ bằng đấu tay đôi hơn là tranh luận cho ra lẽ. Dù vậy, hoàn toàn sai lầm nếu (như một số người) cho rằng, hai anh em này không làm bạn với nhau được. Hai người hòa thuận, cũng thoải mái như bất kỳ hai đứa con trai nào sống cùng nhau. Để công bằng với Aberforth, phải thừa nhận rằng sống trong cái bóng của Albus thì nói chung không thể là một trải nghiệm dễ chịu cho lắm. Làm bạn với anh mà cứ bị án bóng hoài đã là một hiểm họa thường trực, thì làm đứa em bị án bóng lại càng không sung sướng gì.

Khi Albus và tôi tốt nghiệp trường Hogwarts, chúng tôi có ý định cùng nhau làm một chuyến du hành thế giới có tính truyền thống vào thời đó, thăm thú và xem xét các phù thủy nước ngoài, trước khi theo đuổi sự nghiệp riêng của mỗi người. Thế nhưng, bi kịch đã chen vào. Đúng cái đêm trước ngày khởi hành chuyến viễn du của chúng tôi, bà Kendra mẹ của Albus qua đời, để lại cho Albus gánh nặng gia đình mà anh là trụ cột duy nhất. Tôi hoãn ngày khởi hành một thời gian để đến bày tỏ lòng tôn kính phân ưu tại tang

lễ bà Kendra, rồi ra đi thực hiện cuộc lễ hành giờ đây chỉ còn lại một mình. Còn lại một người em trai và một người em gái để chăm sóc, trong khi gia sản chẳng còn sót lại mấy đồng vàng, vì vậy cũng chẳng còn chuyện Albus đi cùng tôi nữa.

Đó là giai đoạn trong đời mà chúng tôi ít liên lạc với nhau nhất. Tôi viết thư cho Albus, miêu tả một cách vô ý tứ những điều kỳ thú của chuyến đi, từ chuyện chạy thoát trong gang tấc con sư-dương-xà ở Hy Lạp, cho đến những thí nghiệm của các nhà giả kim Ai Cập. Thư của anh cho tôi biết rất ít về cuộc sống qua ngày của anh, cuộc sống mà tôi đoán là nhạt nhẽo đến phát cuồng đối với một phù thủy xuất sắc như anh. Say sưa với những trải nghiệm của chính mình, tôi thật kinh hoàng khi nghe tin, vào cuối cuộc du hành gần cả năm của tôi, một bi kịch nữa lại giáng xuống gia đình Dumbledore: em gái của anh, Ariana, đã chết.

Mặc dù Ariana đã ốm yếu suốt một thời gian dài, tai họa này, xảy ra quá nhanh sau khi người mẹ vừa mới mất, đã ảnh hưởng sâu sắc đến cả hai người anh của cô. Tất cả những ai thân cận nhất với Albus – và tôi tự cho mình là nằm trong số người may mắn đó – đều đồng ý rằng cái chết của Ariana và mặc cảm của Albus về trách nhiệm cá nhân trong cái chết đó (mặc dù, dĩ nhiên, anh vô tội), đã để lại vết chàm trong suốt cuộc đời còn lại của anh.

Tôi trở về quê nhà và nhận ra một chàng trai trẻ đã phải trải nỗi đau khổ của một người già dặn hơn rất nhiều. Albus trở nên nghiêm nghị hơn xưa, và rất ít khi vui vẻ. Bồi thêm vào nỗi tang thương của anh, cái chết của Ariana còn dẫn tới, không phải sự gần gũi được nối lại giữa Albus và Aberforth, mà là sự bất hòa. (Theo thời gian điều này cũng mất đi – những năm về sau, hai anh em đã thiết lập lại, nếu không phải là một quan hệ gần gũi, thì chắc chắn cũng là một tình thân ái.) Tuy nhiên, từ dạo ấy về sau, anh hiếm khi nào nói về cha mẹ mình hay về Ariana, và bạn bè anh cũng biết là không nên nói tới họ.

Những cây bút lông ngỗng khác sẽ miêu tả nhiều chiến thắng của những năm sau đó. Những đóng góp không kể xiết của Dumbledore vào kho tàng kiến thức pháp thuật (trong đó có khám phá của anh về mười hai công dụng của máu rồng) đem lại lợi ích cho nhiều thế hệ sau này, cũng như sự khôn ngoan mà anh đã thể hiện trong nhiều phán quyết khi làm Tổng Tướng quân của Liên minh pháp thuật. Dù vậy, người ta nói rằng chưa từng có trận đấu pháp thuật tay đôi nào so được với trận đấu giữa Dumbledore và Grindelwald năm 1945. Những ai từng chứng kiến trận đó đã mô tả nỗi khủng khiếp và kinh hoàng mà họ cảm thấy khi xem hai pháp sư xuất chúng ấy lâm trận. Chiến thắng của Dumbledore, và hệ quả của chiến thắng đó đối với thế giới pháp thuật, được coi là bước ngoặt trong lịch sử pháp thuật, quan trọng ngang với sự đề xuất Quy chế Quốc tế về Bí mật hay sự sụp đổ của Kẻ-chớ-gọi-tên-ra.

Albus Dumbledore không hề tự hào hay huênh hoang; anh có thể tìm ra điều gì đó đáng quý ở bất cứ ai, cho dù kẻ đó tầm thường hay tồi tệ thấy rõ, và tôi tin là những mất mát thời trẻ đã đem lại cho anh khả năng cảm thông cùng lòng nhân đạo lớn lao. Tôi sẽ không thể tả hết nỗi nhớ tình bằng hữu với anh, nhưng mất mát của tôi chẳng đáng kể gì so với mất mát của thế giới pháp thuật. Chắc chắn anh là hiệu trưởng được yêu kính nhất và là tấm gương sáng nhất trong tất cả hiệu trưởng xưa nay ở trường Hogwarts. Anh đã chết như anh đã sống: luôn cống hiến cho cái thiện cao cả hơn, và cho đến tận giờ phút cuối cùng của mình, anh

vẫn sẵn lòng đưa tay giúp một thằng bé con mắc bệnh mụn rồng như thuở tôi mới gặp anh.

Harry đã đọc xong nhưng vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm bức ảnh đăng kèm theo bài cáo phó. Cụ Dumbledore vẫn nở nụ cười ân cần quen thuộc, nhưng khi nhướn mắt qua gọng kiếng hình nửa mặt trăng, cụ vẫn khiến cho Harry có cảm giác, dù là trên tờ giấy báo, là cụ đang nhìn thấu suốt Harry, kẻ mang trong mình nỗi buồn trộn lẫn với cảm giác hổ thẹn.

Nó cứ tưởng nó biết cụ Dumbledore rõ lắm, nhưng từ lúc đọc xong bài cáo phó này, nó đã phải bất đắc dĩ nhìn nhận rằng nó hầu như chẳng biết gì về cụ cả. Trước giờ Harry chưa từng tưởng tượng ra tuổi thơ hay tuổi trẻ của cụ Dumbledore; cứ như thể cụ vào đời đã là người như nó vẫn biết: già nua, tóc bạc, tôn nghiêm. Cái ý nghĩ về một Dumbledore tuổi mới lớn sao thấy kỳ kỳ, giống như tưởng tượng một Hermione ngốc nghếch hay một Quái tôm Đuôi nõ dễ thương vậy.

Nó chưa bao giờ nghĩ tới việc hỏi cụ Dumbledore về quá khứ của cụ. Chắc chắn hỏi như vậy thì kỳ và thậm chí vô lễ, nhưng nói cho cùng thì ai cũng biết cụ Dumbledore từng tham dự trận đấu tay đôi huyền thoại với Grindelwald, và Harry đã không nghĩ đến việc hỏi cụ Dumbledore trận đó như thế nào, cũng không hề hỏi về bất cứ thành tích nào trong những thành tích nổi tiếng khác của cụ. Không, hai thầy trò lúc nào cũng chỉ trò chuyện về Harry, về quá khứ của Harry, tương lai của Harry, kế hoạch của Harry... và giờ đây, bất chấp cái thực tế là tương lai của nó quá hiếm nghèo và bất định, dường như nó đã bỏ lỡ mất rồi những cơ hội không bao giờ có được nữa để hỏi cụ Dumbledore nhiều hơn về chính cụ, mặc dù câu hỏi thân tình duy nhất nó từng hỏi thầy hiệu trưởng của mình lại chính là câu hỏi mà nó ngờ rằng cụ Dumbledore đã không thành thật trả lời.

“Thầy nhìn thấy cái gì khi nhìn vào tấm gương?”

“Thầy ư? Thầy thấy chính mình đang cầm một đôi vớ len dày.”

Sau nhiều phút suy nghĩ, Harry xé bài cáo phó ra khỏi tờ báo Tiên Tri, gấp lại cẩn thận, và nhét vào bên trong quyển đầu tiên của bộ Pháp Thuật Phòng Thủ Thực Tiễn và Ứng Dụng Chống Lại Nghệ Thuật Hắc Ám. Rồi nó quăng mớ báo còn lại lên đồng rác và quay lại nhìn căn phòng. Đã ngăn nắp sạch sẽ hơn nhiều. Cái duy nhất còn ở trật chỗ là tờ Nhật báo Tiên Tri số ra hôm nay, vẫn còn nằm trên giường, và bên trên nó là mảnh gương vỡ.

Harry băng ngang căn phòng, đẩy mảnh gương vỡ ra khỏi tờ báo Tiên Tri số hôm nay, và mở tờ báo ra. Hồi sáng sớm này khi nhận cuộn báo từ con cú phát báo, Harry chỉ liếc qua cái tit trang nhứt rồi liệng tờ báo qua một bên sau khi nhận thấy báo chẳng đá động gì đến Voldemort. Harry tin chắc là Bộ Pháp thuật đang dựa vào tờ Tiên Tri để bùng bít tin tức về Voldemort. Thành ra, chỉ bây giờ nó mới thấy cái mà nó đã bỏ sót.

Chạy ngang nửa dưới của trang nhứt là một cái tit nhỏ hơn đặt bên trên một bức ảnh của cụ Dumbledore đang sải bước, có vẻ bức bối.

DUMBLEDORE – RỐT CUỘC SỰ THẬT Ừ?

Câu chuyện chấn động về một thiên tài hoàn hảo được nhiều người coi là pháp sư vĩ đại nhất thuộc thế hệ của ông sẽ phát hành vào tuần tới. Bóc trần chân dung nổi tiếng của trí tuệ râu bạc thanh thoát, Rita Skeeter để lộ ra tuổi thơ xáo trộn, tuổi trẻ hoang đàng, những hận thù suốt kiếp, và những bí mật tội lỗi mà Dumbledore đã mang theo xuống mồ, TẠI SAO người được trao cho chức Bộ trưởng Bộ Pháp thuật lại bằng lòng giữ chức hiệu trưởng quèn? CÁI GÌ mới là mục đích thực sự của tổ chức bí mật được gọi là Hội Phượng Hoàng? Cuộc đời của Dumbledore đã kết thúc NHƯ THẾ NÀO?

Câu trả lời cho những câu hỏi này và nhiều câu hỏi khác nữa được nghiên cứu trong một quyển tiểu sử mới hứa hẹn xì-căn-đan, Chuyện Đời và Chuyện Xạo của Albus Dumbledore, tác giả Rita Skeeter, bài phỏng vấn dành riêng cho bốn báo của Berry Braithwaite, trang 13, bên trong.

Harry xé banh tờ báo và tìm thấy trang 13. Đầu bài báo là bức ảnh của một gương mặt quen thuộc khác: một người đàn bà đeo kính làm điệu, mái tóc vàng uốn cong chải chuốt, răng nhe ra trong cái thứ rõ ràng được coi là nụ cười thẳng cuộc, đang ngo nguậy ngón tay chỉ vào nó. Ráng hết sức lờ đi cái chân dung phát ói này, Harry đọc tiếp.

Về bản thân, Rita Skeeter nồng nàn và dịu dàng hơn nhiều những gì ta hình dung khi đọc những chân dung hung hăng nổi tiếng chị viết. Đón tôi trong hành lang ngôi nhà ấm cúng của chị, Rita dẫn tôi đi thẳng vào nhà bếp để mời trà, bánh ngọt, và khỏi cần nói, một nồi súp sùng sục chuyện đồn đại mới nhất.

“Ừ, đương nhiên, Dumbledore là giấc mơ của một tiểu sử gia,” Skeeter nói. “Một cuộc đời dài trọn vẹn. Tôi chắc chắn là cuốn sách của tôi sẽ là cuốn đầu tiên của rất, rất nhiều cuốn nữa.”

Skeeter hẳn nhiên đã vọt nhanh khỏi vạch xuất phát. Quyển sách chín-trăm-trang được hoàn tất chỉ trong bốn tuần lễ sau cái chết bí ẩn của Dumbledore hồi tháng sáu. Tôi hỏi chị xoay trở cách nào để lập được kỳ tích siêu nhanh này.

“À, khi nào bạn hành nghề báo chí lâu như tôi, thì viết cho kịp hạn chót nộp bài là bản năng thứ hai. Tôi biết là thế giới pháp thuật đang kêu gào đòi hỏi một câu chuyện đầy đủ và tôi muốn là người đầu tiên đáp ứng nhu cầu này.”

Tôi nhắc đến những nhận xét được công bố rộng rãi gần đây của Elphias Doge, Cố vấn đặc biệt của Liên minh Pháp thuật và là người bạn lâu đời của Dumbledore, rằng “quyển sách của Skeeter chứa ít sự thật hơn cả một tấm thẻ nhái sô-cô-la.”

Skeeter ngửa đầu ra sau cười ha hả.

“Dodgy đáng yêu thật! Tôi nhớ từng phỏng vấn ông cách đây vài năm về ngư nhân quyền, trời đất ơi. Hoàn toàn lảm cãm, hình như nghĩ chúng ta đang ngồi dưới đáy hồ Windermere hay sao ấy, cứ bảo tôi phải

coi chừng lũ cá hồi.”

Thế nhưng lời cáo buộc của Elphias Doge về sự thiếu chính xác đã được nhiều nơi hưởng ứng. Liệu Skeeter có thực sự cảm thấy bốn tuần lễ ngắn ngủi là đủ để có được một bức tranh toàn diện về cuộc đời dài và phi thường của Dumbledore không?

“Ôi, cưng ơi,” Skeeter cười toe, âu yếm cốc đầu tôi bằng mấy đốt ngón tay, “cưng cũng biết như tôi đây, là có thể moi được bao nhiêu thông tin bằng một bao to sụ toàn đồng Galleon, bằng từ chối nhận tiếng ‘không’, và bằng một cây viết Trích-Dẫn-Nhanh! Với lại người ta đang sắp hàng để buôn chuyện về Dumbledore kìa. Cưng biết mà, đâu phải ai cũng nghĩ ông tuyệt vời đâu – ông đã làm méch lòng khối người quan trọng đấy. Nhưng lão già Doge láu cá có thể tụt khỏi con băng mã cao vót của lão đi thôi, bởi vì tôi vừa tiếp cận được một nguồn tin mà hầu hết ký giả sẵn sàng đổi cây đũa phép của mình để có được; nguồn tin là một người trước đây chưa từng phát biểu với công chúng, đồng thời là người thân cận với Dumbledore trong suốt thời kỳ hỗn loạn rối rắm của tuổi trẻ ông ta.”

Việc quảng cáo trước cuốn tiểu sử của Skeeter chắc chắn khiến ta nghĩ sắp tới sẽ có những cơn chấn động nơi những người vẫn tin rằng Dumbledore đã sống một cuộc đời không có chỗ chê. Những ngạc nhiên lớn nhất mà Skeeter vạch ra là gì, tôi hỏi.

“Ấy, thôi đi nhé, Betty, tôi sẽ chẳng phát không tất cả những gì sáng giá nhất trước khi có người mua cuốn sách của tôi đâu nhá!” Skeeter cười lớn. “Nhưng tôi có thể hứa là bất cứ ai vẫn còn nghĩ Dumbledore trắng bóc như râu ông rồi sẽ lâm vào cuộc tình ngộ dã man! Chỉ cần đơn cử, không một ai từng nghe về cơn thịnh nộ của ông đối với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó lại có thể nằm mơ rằng chính ông từng học đòi Nghệ thuật Hắc ám hồi còn trai trẻ! Và mặc dù là một pháp sư đã dành những năm cuối đời để kêu gọi lòng khoan dung, những hồi còn trẻ trung ông lại không có đầu óc khoáng đạt như thế! Vâng, Albus Dumbledore đã có một quá khứ đục ngầu, chưa kể đến một gia đình rất mập mờ, mà ông đã bỏ công khó nhọc ra bưng bít.”

Tôi hỏi có phải Skeeter nói đến người em trai của Dumbledore, Aberforth, người đã bị Liên minh Pháp thuật buộc tội lạm dụng pháp thuật và việc đó đã gây ra một xì-căn-đan nho nhỏ cách đây mười lăm năm.

“Ồi, Aberforth chỉ là cái chóp của đồng cứt ấy mà thôi.” Skeeter cười. “Không, không, tôi đang nói về cái điều còn tồi bại hơn cả một ông em có cái thú làm trò vớ vẩn với mấy con dê, tồi bại hơn cả một người cha chuyên xẻ-thịt-Muggle – Đẳng nào thì Dumbledore cũng không thể giữ kín được hai chuyện đó, cả hai người đó đều đã bị Liên minh Pháp thuật kết án. Không, chính người mẹ và người em gái mới khiến tôi tò mò, và chỉ cần đào bới chút xíu là phát hiện ra cả một ổ kinh tởm hết sức – nhưng, như tôi đã nói, cưng phải chờ đọc từ chương chín đến chương mười hai để biết chi tiết đầy đủ. Tất cả những gì tôi có thể nói lúc này là chẳng có gì để thắc mắc tại sao Dumbledore không bao giờ kể ông đã gây mũi như thế nào.”

Cho dù có những việc xấu xa của gia đình, nhưng liệu Skeeter có phủ nhận tài ba lỗi lạc đã làm nên

nhiều khám phá pháp thuật của Dumbledore?

“Ông có đầu óc.” Skeeter thừa nhận. “Mặc dù giờ đây nhiều người nghi vấn là liệu ông ta có nên hưởng trọn công lao về tất cả những khám phá được coi là của ông ta không. Như tôi tiết lộ trong chương mười sáu, Ivor Dillonsby tuyên bố, khi Dumbledore ‘mượn’ bài luận văn của ông, ông đã khám phá ra tám công dụng của máu rồng rồi.”

Nhưng, tôi mạo muội có ý kiến, rằng không thể phủ nhận tầm quan trọng của một số thành tích của Dumbledore. Một vụ rất nổi tiếng là ông đánh bại Grindelwald thì sao?

“A, đây rồi, tôi mừng là cũng nhắc đến Grindelwald,” Skeeter nói với một nụ cười thiệt là trêu người. “Tôi e rằng những người nào vẫn còn mờ mắt về chiến thắng ngoạn mục của Dumbledore sẽ phải gồng mình mà đối phó với một quả bom dư luận – mà có lẽ là một quả bom phân. Một vụ bầy hầy thật sự. Tôi chỉ có thể nói là, đừng có chắc mẫm là đã có thực một trận đấu tay đôi ngoạn mục như trong truyền thuyết. Sau khi đọc cuốn sách, người ta có thể buộc lòng phải kết luận rằng Grindelwald chỉ đơn giản được chiêu hồn bằng một chiếc khăn tay trắng từ đầu cây đũa phép của ông và hành động một cách lạng lã.”

Skeeter từ chối đưa ra thêm điều gì về vật chiêu hồn này, vì vậy chúng tôi xoay qua mối quan hệ chắc chắn sẽ hấp dẫn độc giả của chị hơn bất cứ điều gì khác.

“À, phải.” Skeeter nói, nhanh nhẩu gật đầu, “Tôi dành trọn một chương cho toàn bộ quan hệ Potter-Dumbledore. Lâu nay quan hệ đó được coi là không lành mạnh, thậm chí xúi quẩy. Một lần nữa, độc giả báo của chúng tôi sẽ phải mua cuốn sách của tôi để biết toàn bộ câu chuyện, nhưng rõ ràng là Dumbledore có mối quan tâm không bình thường đối với Potter ngay từ ban sơ. Liệu đó có thật sự vì quyền lợi cao nhất của thằng bé không – Chà, chúng ta sẽ biết. Chuyện Potter trải qua một thời mới lớn lộn xộn bậc nhất chắc chắn là một bí mật mà ai cũng biết.”

Tôi hỏi Skeeter có còn liên lạc với Harry Potter, người mà chị đã từng có một cuộc phỏng vấn nổi tiếng hồi năm ngoái: một bài báo đột phá trong đó Potter nói riêng về việc cậu tin chắc chắn Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đã trở lại.

“À, có chứ, chúng tôi ngày càng gắn bó thân thiết hơn,” Skeeter nói. “Potter đáng thương có rất ít bạn bè thực sự, và chúng tôi đã gặp nhau vào một trong những thời điểm thử thách nhất trong đời cậu bé – Cuộc thi đấu Tam pháp thuật. Tôi có lẽ là người đang sống duy nhất có thể nói mình biết Harry Potter chánh hiệu.”

Điều này đưa ngay chúng tôi đến những chuyện đồn đãi vẫn còn lan truyền về giờ phút cuối cùng của Dumbledore. Liệu Skeeter có tin là Potter có mặt ở đó khi Dumbledore chết không?

“Chà, tôi không muốn nói quá nhiều – tất cả đều có trong cuốn sách – nhưng những nhân chứng bên trong lâu đài Hogwarts đã nhìn thấy Potter chạy ra khỏi hiện trường chỉ mấy phút sau khi Dumbledore gục

ngã, (cũng có thể ông ta nhảy xuống, hay bị đẩy xuống). Về sau Potter làm chứng chống lại Severus Snape, một người mà cậu bé nổi tiếng là có ác cảm. Liệu mọi việc có đúng như ai cũng tưởng không? Điều đó để cho cộng đồng pháp thuật quyết định, một khi họ đọc cuốn sách của tôi.”

Tôi ra về mang theo sự lưu ý hấp dẫn đó. Không nghi ngờ gì, Rita Skeeter đã viết ra một cuốn sách bán chạy ăn liền. Trong lúc ấy, đám đông ngưỡng mộ Dumbledore có thể sẽ phải run rẩy trước những điều chẳng bao lâu nữa sẽ lộ ra về người anh hùng của họ.

Harry đã đọc hết dòng cuối của bài báo, nhưng mắt vẫn ngây ra ngó chăm chăm trang báo không dứt được. Sự ghê tởm và phẫn nộ trào lên trong người nó như muốn ói, nó vo tròn tờ báo và quăng mạnh vô tường bằng tất cả sức lực, cục báo nhập vô đám rác chất đống quanh cái thùng rác đã đầy tràn.

Nó bắt đầu sai bước quanh căn phòng một cách mù quáng, mở tung những ngăn kéo đã trống rỗng và cầm lên những cuốn sách để rồi lại đặt trở vào chỗ cũ, hầu như không ý thức mình đang làm gì, khi cứ lộn xộn từng câu chữ trong bài phỏng vấn Rita vang vọng trong đầu nó: “... trọn một chương cho toàn bộ quan hệ Potter-Dumbledore... lâu nay quan hệ đó được coi là không lành mạnh, thậm chí xúi quẩy... chính ông từng học đòi Nghệ thuật Hắc ám thời trai trẻ... tôi đã tiếp cận được một nguồn mà hầu hết các ký giả sẽ đánh đổi cây đũa phép để có được...”

“Láo!” Harry gào lên, và qua khung cửa sổ nó thấy ông hàng xóm nhà kế bên, vừa ngừng lại để khởi động cái máy cắt cỏ của ông ta, ngó lên lo lắng.

Harry ngồi phịch xuống giường. Mảnh gương vỡ nhảy múa ra xa nó; nó lượm lên và xoay mảnh gương vỡ trong mấy ngón tay, nghĩ mãi, nghĩ mãi về cụ Dumbledore cùng những điều dối trá mà Rita đang dùng để phỉ báng cụ...

Một ánh sáng xanh lơ nhá lên. Harry sững sờ, ngón tay bị đứt của nó lại cửa vào cạnh bên của mảnh gương vỡ một lần nữa. Nó đã tưởng tượng, ắt là nó đã tưởng tượng ra thôi. Nó liếc ra sau, nhưng bức tường chỉ toàn một màu đào chín bệnh hoạn mà dì Petunia ưng chọn. Chẳng có gì ở đó màu xanh lơ để cho mảnh gương phản chiếu. Nó sầm soi nhìn vào mảnh gương một lần nữa, và chẳng thấy gì ngoài con mắt sáng xanh biếc của chính nó ngó lại nó.

Nó đã tưởng tượng, chứ không có cách giải thích nào khác; đã tưởng tượng ra điều đó, bởi vì nó đang nghĩ đến thầy hiệu trưởng đã mất. Nếu có điều gì đó chắc chắn, thì điều đó là đôi mắt sáng xanh lơ của cụ Albus Dumbledore sẽ không bao giờ nhìn thấu lòng nó nữa.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Cuộc Ra Đi Của Nhà Dursley

Tiếng cánh cửa trước đóng sầm vọng lên lâu và một giọng nói gầm lên, “Ê, mày!”

Mười sáu năm trời bị gọi như vậy khiến cho Harry chẳng còn thắc mắc gì khi được nó gọi, mà dù gì đi nữa, nó cũng không thèm đáp ngay. Nó vẫn còn để tâm vào mảnh gương hẹp mà thoáng trong một giây nó đã tưởng nhìn thấy mắt cụ Dumbledore trong đó. Chỉ đến khi được nó rống “THĂNG RANH!” Harry mới thùng thàng ra khỏi giường, đi về phía cửa phòng ngủ, ngừng một tí để bỏ mảnh gương vỡ vào cái ba lô đã đầy nhóc những thứ mà nó sẽ vác theo bên mình.

“Mày từ tốn quá hén!” Được Vernon Dursley gầm lên khi Harry xuất hiện trên đầu cầu thang, “Xuống đây ngay! Tao muốn nói đôi lời!”

Harry thong thả bước xuống cầu thang, hai tay thọc sâu trong túi quần. Khi nó vô tới phòng khách thì thấy cả ba người trong gia đình Dursley đều đã có mặt. Họ đều ăn mặc thích hợp để đi đường; được Vernon mặc một cái áo khoác cũ cài bằng dây kéo suốt, dì Petunia mặc áo khoác màu cá hồi gọn ghẽ, còn Dursley, thằng anh bà con của Harry, vạm vỡ to xác tóc vàng hoe, thì khoác áo da.

“Dạ?” Harry hỏi.

“Ngồi xuống!” Được Vernon bảo. Harry nhướn mày lên. “Mời!” Được Vernon bổ sung, mặt hơi cau lại như thể cái từ đó cửa vào cổ họng ông.

Harry ngồi xuống. Nó nghĩ là nó biết chuyện gì sắp xảy ra. Được nó bắt đầu đi qua đi lại. Dì Petunia và Dudley dõi theo cử động của ông với vẻ mặt căng thẳng. Cuối cùng, bộ mặt to bè tím đỏ của được rúm lại vì tập trung tư tưởng cao độ. Được Vernon đứng lại trước mặt Harry và phát biểu.

“Tao đã thay đổi ý kiến,” được nói.

“Thiệt là ngạc nhiên,” Harry đáp.

“Mày đừng giở cái giọng...” Dì Petunia lên tiếng, giọng the thé, nhưng được Vernon phất tay dẹp đi xuống.

“Việc này nhiều rắc rối lắm,” được Vernon nói, quắc đôi mắt heo ti hí nhìn Harry. “Tao đã quyết định là tao không thèm tin một lời nào hết. Chúng tao cứ ở tại chỗ. Chúng tao sẽ không đi đâu hết.”

Harry ngược nhìn dưỡng nó và cảm thấy vừa muốn phát khùng vừa muốn bật cười. Dưỡng Vernon Dursley cứ mỗi hai mươi bốn giờ lại đổi ý một lần trong suốt bốn tuần lễ qua, hết chất đồ lên xe rồi lại dỡ đồ xuống theo nhịp thay đổi cảm xúc. Harry khoái nhất là lúc dưỡng Vernon, vì không dè Dudley đã bỏ vô va-li của nó mấy quả tạ sau lần mở gói đóng gói trước đó, nên đã cố nhấc cái va-li bỏ trở vô cốp để hành lý của chiếc xe hơi, và té chúi nhủi, phát ra những tiếng rống đau đớn kèm theo vô số lời chửi bới.

“Theo mày,” dưỡng Vernon nói, bây giờ dưỡng lại tiếp tục đi qua đi lại trong phòng khách, “thì chúng tao – Petunia, Dudley và ta – đang bị đe dọa tính mạng. Bởi... bởi...”

“Một số kẻ trong ‘bọn tôi’, đúng.” Harry nói.

“Này, tao không tin chuyện đó,” dưỡng Vernon lặp lại, và lại dừng bước trước mặt Harry. “Tao đã thao thức nửa đêm suy nghĩ lại toàn bộ chuyện này, và tao tin đó là một âm mưu chiếm đoạt căn nhà.”

“Nhà?” Harry lặp lại. “Nhà nào?”

“Nhà này! Giá nhà đang tăng vọt lên trong vùng này! Mày muốn lừa chúng tao ra khỏi nhà rồi mày sẽ trở vãi mảnh khõe lừa gạt xong giấy tờ sẽ đứng tên mày và trước khi chúng tao kịp biết thì...”

“Dưỡng mất trí rồi hả?” Harry hỏi. “m mưu chiếm căn nhà này? Không lẽ dưỡng ngu thiệt chứ không phải trông có vẻ ngu?”

“Mày dám hỗn...!” Di Petunia thét lên, nhưng một lần nữa dưỡng Vernon lại phất tay trấn di xuống. Xúc phạm nho nhỏ về ngoại diện cá nhân dưỡng có vẻ chẳng ăn thua gì so với hiểm họa mà dưỡng vừa phát hiện.

“Nếu dưỡng quên rồi thì con nhắc,” Harry nói, “con đã có nhà rồi, cha đỡ đầu đã để lại cho con một căn. Vậy thì con chiếm căn nhà này để làm gì? Để giữ tất cả những kỷ niệm hạnh phúc à?”

Im lặng. Harry nghĩ bằng những lời lẽ này nó đã hơi thuyết phục được dưỡng nó.

“Mày cho rằng,” dưỡng Vernon nói, lại tiếp tục đi qua đi lại, “cái tay Chúa tể Gì đó...”

“... Voldemort,” Harry sốt ruột tiếp lời. “Và chúng ta đã nói đi nói lại về chuyện này hàng trăm lần rồi. Đây không phải là chuyện cho rằng, đó là sự thật. Thầy Dumbledore đã nói với dưỡng hồi năm ngoái, chú Kingsley và ông Weasley cũng...”

Dưỡng Vernon Dursley gồng vai lên giận dữ, và Harry đoán là dưỡng đang cố gắng gạt đi những hồi tưởng về cuộc viếng thăm không báo trước của hai pháp sư người lớn hằn hòi chỉ vài ngày sau khi Harry về đây nghỉ hè. Việc Kingsley Shacklebolt và Arthur Weasley xuất hiện ở ngưỡng cửa nhà Dursley đã trở thành một cơn chấn động khó chịu nhất đối với gia đình Dursley. Nhưng Harry phải thừa nhận rằng, do ông Weasley từng làm tanh bành hết một nửa phòng khách nhà Dursley, nên không thể trông mong sự tái xuất

hiện của ông sẽ khiến dượng Vernon hân hoan chào mừng.

“Chú Kingsley và ông Weasley đều đã giải thích tất cả rồi,” Harry tiếp tục nói rần tới không chút áy náy. “Một khi con tròn mười bảy tuổi, bùa bảo hộ cho con được bình yên sẽ hết hiệu lực, và khi đó cả con lẫn gia đình dì dượng đều bị nguy hiểm. Hội chắc chắn rằng Voldemort sẽ nhắm vào gia đình dượng, hoặc là tra tấn dì dượng để truy ra chỗ con ở, hoặc là hấn cho rằng bắt giữ gia đình dượng làm con tin sẽ khiến con phải đến mà cứu dì dượng.”

Ánh mắt dượng Vernon và ánh mắt Harry gặp nhau. Harry chắc rằng trong tích tắc đó cả hai đều thắc mắc cùng một việc. Sau đó dượng Vernon tiếp tục bước và Harry tiếp tục nói.

“Gia đình dượng phải dọn đến nơi ẩn náu an toàn và Hội muốn giúp đỡ. Người ta đang dành cho gia đình dượng sự bảo vệ tốt nhất, nghiêm ngặt nhất đó.”

Dượng Vernon không nói gì nhưng vẫn tiếp tục bước tới bước lui. Bên ngoài mặt trời đã xuống thấp tới mấy hàng giậu thủy lập. Cái máy cắt cỏ của nhà bên cạnh lại chết máy.

“Tao tưởng có một Bộ Pháp thuật chứ?” Dượng Vernon đột ngột hỏi.

“Có chứ.” Harry nói, ngạc nhiên.

“Vậy thì, tại sao họ không bảo vệ chúng ta? Theo tao thấy thì, những nạn nhân vô tội chúng tao, chẳng có lỗi gì ngoài việc nuôi dưỡng chứa chấp một kẻ bị truy nã thì đáng được chính quyền bảo vệ lắm chứ.”

Harry bật cười; nó không thể nhịn được. Trông mong hy vọng vào chính quyền, thậm chí chính quyền trong một thế giới mà dượng miệt thị và không tin tưởng, thì thiệt đúng là tính đặc thù của dượng Vernon.

“Dượng đã nghe những gì chú Kingsley và ông Weasley nói.” Harry đáp. “Họ cho là Bộ Pháp thuật đã bị địch thâm nhập rồi.”

Dượng sai dài bước chân về phía lò sưởi rồi quay trở lại, thở mạnh đến nỗi bộ ria đen vĩ đại đùn bộ mặt vẫn còn tím đỏ vì sự tập trung tư tưởng nổi lên những nếp u năn.

“Thôi được,” dượng nói. Lại dừng bước trước mặt Harry một phen nữa. “Được rồi, cứ coi như vì lí lẽ của mày mà tao chấp nhận sự bảo vệ này đi. Nhưng tao vẫn không hiểu tại sao chúng ta lại không được tay Kingsley đó bảo vệ.”

Harry cố gắng không đảo tròn con mắt, nhưng thật là khó. Vấn đề này cũng đã được giải thích cả nửa tá lần rồi.

“Như con đã nói với dượng rồi,” Harry nói qua kẽ răng nghiêng lại, “ông Kingsley đang bảo vệ thủ tướng Mug... Ý con nói ông thủ tướng của dượng ấy.”

“Đúng vậy... Tay đó khá nhất!” Dượng Vernon nói, chỉ vào màn hình tivi vừa tắt. Gia đình Dursley đã nhìn ra Kingsley trong chương trình thời sự, đi bên cạnh ông thủ tướng Muggle khi ông này đến thăm một bệnh viện. Sự kiện này, cùng với việc Kingsley sành điệu về ăn mặc như một Muggle, chưa kể đến nét gì đó rất dễ làm vững dạ trong giọng nói trầm trầm từ tốn của ông đã khiến cho gia đình Dursley khoái Kingsley một cách mà họ chưa bao giờ có đối với bất kỳ phù thủy nào khác, mặc dù đúng là họ chưa bao giờ thấy Kingsley khi ông đeo bông tai.

“Đành thôi, chú ấy có công tác rồi.” Harry nói. “Nhưng Hestia Jones và Dedalus Diggle làm công việc bảo vệ còn hơn cả giới nữa...”

“Giá mà ta được coi lý lịch họ...” Dượng Vernon bắt đầu, nhưng Harry đã mất hết kiên nhẫn. Nó đứng lên, đi qua mặt dượng nó, bây giờ chính nó chỉ vào cái máy truyền hình.

“Những tai nạn đó không phải là tai nạn – những vụ đụng độ, nổ tung hay trật đường rầy, và những vụ khác nữa xảy ra từ lần chúng ta xem tin tức trước. Người ta đang mất tích, đang chết và Voldemort – hắc ở đằng sau những vụ đó. Con đã nói đi nói lại với dượng rồi, hắc giết Muggle để giải trí. Ngay cả sương mù... cũng là do bọn Giám ngục gây ra, và nếu dượng không thể nhớ bọn chúng như thế nào, thì hãy hỏi con trai của dượng!”

Hai tay Dudley giật nảy lên bụm lấy miệng. Thấy cha mẹ và Harry đang nhìn mình, Dudley từ từ hạ tay xuống và hỏi: “Chúng... còn nhiều nữa hả?”

“Còn nhiều nữa?” Harry bật cười. “Ý mày nói nhiều hơn hai tên đã tấn công tụi mình à? Dĩ nhiên là còn nhiều nữa, hàng trăm, có thể bây giờ lên tới hàng ngàn, căn cứ vào nỗi sợ hãi và tuyệt vọng mà chúng mớm cho người ta.”

“Được rồi, được rồi,” dượng Vernon quát tháo. “Mày đã nói rõ...”

“Con hy vọng vậy.” Harry nói, “Bởi vì một khi con tròn mười bảy tuổi, tất cả bọn chúng – bọn Tử Thần Thực Tử, bọn Giám ngục, có thể cả bọn âm binh – tức là những xác chết bị bọn pháp sư Hắc ám phù phép sai khiến – sẽ có thể tìm dượng và chắc chắn sẽ tấn công dượng. Và nếu dượng nhớ lại lần trước dượng đã thử chạy trốn phù thủy như thế nào, con tin dượng sẽ đồng ý là dượng cần sự giúp đỡ.”

Trong một thoáng im lặng, vọng âm xa xa của tiếng bác Hagrid đập sập cánh cửa gỗ dường như dội về từ nhiều năm trước. Dì Petunia đang nhìn dượng Vernon; Dudley thì chăm chú ngó Harry. Cuối cùng dượng Vernon thốt ra: “Nhưng còn công việc của tao? Việc học của Dudley sẽ thế nào? Tao không tin một lũ phù thủy rồi hơi lại thêm bận tâm những điều đó...”

“Dượng vẫn không hiểu sao?” Harry hét lên. “Chúng sẽ tra tấn và giết dượng như chúng đã giết cha mẹ con!”

“Ba.” Dudley la lớn. “Ba... con sẽ đi với mấy người Hội đó.”

“Dudley,” Harry nói, “Lần đầu tiên trong đời này, này nói nghe được.”

Harry biết nó thắng trận tranh cãi này rồi. Nếu Dudley đủ khiếp sợ để chấp nhận sự giúp đỡ của Hội, ba má nó sẽ theo nó thôi. Không đời nào có chuyện họ chịu xa cách Duddy-cứng của họ. Harry liếc nhìn cái đồng hồ quả lắc trên bộ lò sưởi.

“Họ sẽ đến đây trong vòng năm phút nữa,” nó nói, và khi không ai trong gia đình Dursley nói gì đáp lại, nó bỏ ra khỏi phòng. Cái cảnh tượng chia tay – có lẽ vĩnh viễn – với dì dượng và thằng anh họ là điều mà nó có thể nhâm nhi một cách khoái tì, nhưng sao vẫn có chút bối rối nào đó trong không khí. Nói gì với nhau đây sau mười sáu năm trời ghét nhau chết bỏ?

Trở về phòng mình, Harry thơ thẩn vờn cái ba lô rồi búng mấy hạt đậu cú qua chấn song cái chuồng của con Hedwig. Chúng rớt xuống sàn chuồng phát ra tiếng kêu lịch kịch chán ngắt đến con cú cũng không thèm ngó tới.

“Tụi mình sắp đi rồi, lát nữa thôi.” Harry nói với con cú. “Lúc đó này sẽ lại tha hồ bay.”

Chuông cửa reo. Harry chần chừ, rồi ra khỏi phòng nó, xuống cầu thang. Để mặc cho Dedalus và Hestia đối phó với gia đình Dursley thì hơi quá.

“Harry Potter!” Một giọng phấn khích ré lên ngay khi Harry mở cửa phòng khách; một phù thủy nhỏ thoắt đội nón chóp màu hoa cà đang cúi rạp mình chào nó. “Thật vinh hạnh, như xưa nay!”

“Cám ơn anh, Dedalus.” Harry nói, nở một nụ cười nửa miệng ngượng ngập chào Hestia tóc đen. “Anh chị làm việc này thì hay quá... Họ đều có mặt ở đây, dì, dượng, và anh họ tôi...”

“Chào bà con của Harry Potter!” Dedalus vui vẻ nói khi sải dài bước chân đi vào phòng khách. Ông bà Dursley và cậu ấm lại tỏ ra không vui vẻ lắm khi được chào hỏi như vậy; Harry có phần tưởng đâu lại một phen đối ý nữa. Dudley co lại gần má nó khi nhìn thấy hai vị phù thủy.

“Tôi thấy quý vị đã chuẩn bị hành lý và sẵn sàng rồi. Xuất sắc! Như Harry Potter đã nói với quý vị, kế hoạch là một phương án đơn giản.” Dedalus vừa nói vừa lấy từ áo vét ra một cái đồng hồ bỏ túi to tổ bố và nghiên cứu nó. “Chúng ta sẽ lên đường trước khi Harry ra đi. Do việc xài bùa phép trong nhà quý vị rất nguy hiểm – Harry vẫn chưa đủ tuổi trưởng thành, Bộ Pháp thuật có thể lấy cớ đó mà bắt cậu ấy – nên chúng ta sẽ đi bằng xe hơi, để coi, chừng mười dặm hay cỡ đó trước khi độn thổ tới địa điểm an toàn mà chúng tôi đã chọn cho quý vị. Tôi chắc ông biết cách lái xe chứ?” Anh ta lịch sự hỏi dượng Vernon.

“Biết...? Dĩ nhiên là tôi quá ư biết lái xe!” Dượng Vernon nói như phun phèo phèo.

“Ông giỏi quá, thưa ông, quá ư giỏi. Bản thân tôi thì dứt khoát sẽ bị nghệt ra vì mấy cái nút với mấy cái

cục đó,” Dedalus nói. Anh ta rõ ràng là định ninh mình đang tán dương dương Vernon Dursley, trong khi dương đang mất dần lòng tin vào kế hoạch theo từng lời Dedalus thốt ra.

“Đến lái xe cũng không biết,” dương lầm bầm trong miệng, bộ ria của dương dợn sóng phần nộ, nhưng may là cả Dedalus và Hestia đều không có vẻ gì nghe ra lời dương.

“Cậu, Harry,” Dedalus tiếp tục nói, “sẽ ở đây đợi vệ sĩ của cậu. Có chút đình thay đổi trong sắp xếp...”

“Anh nói sao?” Harry hỏi ngay. “Tôi tưởng thầy Mắt Điên sẽ tới và đưa tôi đi bằng cách Độn thổ kèm theo chứ?”

“Không thể làm cách đó.” Hestia nói gọn lỏn. “Mắt Điên sẽ giải thích.”

Cả gia đình Dursley, nãy giờ lắng nghe tất cả những lời đó với vẻ mặt ngệt ra chẳng hiểu gì cả, bỗng nhảy dựng lên vì một tiếng ré to chói tai, “Nhanh lên!”

Harry ngó quanh phòng trước khi nhận ra giọng nói đó phát ra từ cái đồng hồ bỏ túi của Dedalus.

“Đúng vậy, chúng ta đang hành động theo một thời gian biểu rất khít khao.” Dedalus nói, gật đầu với cái đồng hồ rồi nhét nó trở vô trong áo vét. “Harry à, chúng ta đang cố gắng canh giờ sao cho lúc cậu rời căn nhà cũng là lúc gia đình cậu độn thổ; như vậy bùa phép chỉ mất linh khi tất cả đều tới được nơi an toàn.”

Anh ta quay qua gia đình Dursley, “Sao, chúng ta đã khăn gói sẵn sàng ra đi chứ?”

Không ai trả lời anh tiếng nào. Dương Vernon vẫn đang kinh hoàng trở mắt ngó cái cục cộm lên ở túi áo vét của Dedalus.

“Có lẽ chúng ta nên chờ trong hành lang, anh Dedalus à.” Hestia thì thầm. Hiển nhiên cô cảm thấy không được tế nhị cho lắm nếu hai vệ sĩ có mặt trong phòng vào lúc Harry và gia đình Dursley chia tay trong trù mẫn, và không chừng cả nước mắt nữa.

“Không cần đâu.” Harry lúng búng nói, nhưng dương Vernon đã khiến cho mọi bày tỏ dài dòng trở nên không cần thiết bằng cách nói to.

“Thôi, vậy là chia tay hén, mậy!”

Dương đứng đưa cánh tay lên toan bắt tay Harry, nhưng sau rốt dường như không thể chịu đựng nổi việc đó, dương chỉ nắm bàn tay lại và bắt đầu dương đưa tới lui cánh tay giống như một cái máy nhịp.

“Sẵn sàng chưa, Duddy?” Dì Petunia hỏi, lui cui kiểm tra móc khóa cái túi xách của dì để tránh nhìn Harry.

Dudley không trả lời mẹ mà cứ đứng ỳ ra, miệng hé mở, khiến Harry liên tưởng một chút đến người khổng lồ Grawp.

“VẬY ĐI THÔI,” DƯỠNG VERNON NÓI.

Dượng hầu như đã đi tới cửa phòng khách thì Dudley bỗng bệu bạo nói: “Con chả hiểu.”

“Con không hiểu cái gì hử cưng?” Dì Petunia ngược lên nhìn cậu quý tử.

Dudley giơ bàn tay tựa như khúc dồi tổ chẳng chỉ vào Harry.

“Sao nó không đi với mình?”

Dượng Vernon và dì Petunia sững sờ đứng ngó chăm chăm Dudley như thể nó vừa bày tỏ nguyện vọng trở thành diễn viên múa ba lê.

“Cái gì?” Dượng Vernon la lớn.

“Tại sao nó không đi cùng?” Dudley hỏi.

“À thì nó... không muốn,” dượng Vernon nói, quay lại trừng mắt ngó Harry và nói thêm, “Mày đâu có muốn, phải không mày?”

“Không một chút nào hết.”

“Thấy chưa!” Dượng Vernon nói với Dudley, “Bây giờ chúng ta đi thôi.”

Dượng đồng dặc đi ra khỏi phòng. Mọi người nghe tiếng cánh cửa trước mở ra, nhưng Dudley không nhúc nhích và dì Petunia cũng dừng lại sau mấy bước lừng khờ.

“Gì nữa hả?” Dượng Vernon tái xuất hiện ở ngưỡng cửa, quát lên.

Dường như Dudley đang đấu tranh dữ dội với những khái niệm quá khó phát biểu thành lời. Sau nhiều đợt đấu tranh nội tâm có vẻ đau đớn, nó nói, “Nhưng nó sẽ đi đâu?”

Dì Petunia và dượng Vernon nhìn nhau. Rõ ràng là Dudley đang làm họ hoảng sợ. Hestia Jones bèn phá vỡ sự im lặng.

“Nhưng... chắc chắn ông biết cháu trai của mình sẽ đi đâu chứ?” Cô hỏi mà có vẻ lúng túng.

“Đương nhiên là chúng tôi biết,” dượng Vernon nói. “Nó sẽ đi theo ai đó trong lũ tụi bay, đúng không? Đúng đó, Dudley à, chúng ta hãy lên xe, con nghe ông kia nói rồi đó, chúng ta phải nhanh lên.”

Một lần nữa, dượng Vernon lại đồng dặc đi gần tới cửa trước, nhưng Dudley vẫn không đi theo.

“Theo ai đó trong lũ tụi ta á?”

Hestia trông như nổi khùng. Harry đã từng gặp thái độ này trước đây. Nhiều phù thủy và pháp sư dường như kinh ngạc khi những họ hàng gần gũi nhất của nó chẳng tỏ ra quan tâm chút nào đến Harry Potter lừng danh.

“Tốt thôi.” Harry trấn an Hestia. “Thiệt tình, không hề gì.”

“Không hề gì à?” Hestia lặp lại, giọng của cô cao lên một cách đáng lo ngại.

“Chẳng lẽ những người này không nhận thức được những gì cậu đã trải qua sao? Hiểm họa mà cậu đang đối đầu? Vị trí có một không hai mà cậu đang nắm giữ ở trung tâm phong trào chống Voldemort?”

“Ờ... không, họ không biết.” Harry nói. “Thật ra, họ coi tôi là đồ hao cơm tốn chỗ mà thôi, nhưng tôi quen...”

“Tao đâu có coi mày là đồ hao cơm tốn chỗ.”

Nếu Harry không tận mắt thấy môi của Dudley cử động thì nó đã không thể nào tin nổi. Vì vậy nó trở mắt nhìn Dudley một hồi lâu mới chấp nhận cái điều ắt là thằng anh họ của nó là người vừa phát ngôn; nhờ một chứng cứ, Dudley đỏ cả mặt. Chính Harry cũng lúng túng và ngạc nhiên.

“Ờ... vậy... cảm ơn nghe, Dudley”

Một lần nữa, Dudley dường như vật lộn với những ý tưởng khó khăn quá sức diễn tả trước khi lúng búng nói:

“Mày cứu mạng tao.”

“Không hẳn vậy.” Harry nói, “Hồn mày mới là cái mà bọn Giám ngục muốn hớp...”

Nó tò mò nhìn thằng anh họ. Hai đứa nó thực tế đã không hề có tiếp xúc nào trong suốt mùa hè này hay mùa hè trước, vì thời gian Harry trở về ngôi nhà ở đường Privet Drive quá ngắn và nó cứ ở lì trong phòng riêng. Nhưng bây giờ Harry chợt hiểu ra có lẽ cái tách trà mà nó giẫm phải hồi sáng này không phải là cái bẫy ngổ bẫy nghếch gì cả. Mặc dù hơi bị xúc động, nó vẫn cảm thấy nhẹ người khi Dudley tỏ ra đã cạn kiệt khả năng bày tỏ tình cảm của mình. Sau khi há miệng ra thêm một hay hai lần nữa, Dudley rút vào nỗi căm lạng đỏ tía mặt mày.

Dì Petunia bỗng òa khóc. Hestia Jones nhìn dì hài lòng nhưng cái nhìn đó chuyển ngay thành ánh mắt giận dữ khi dì Petunia lao tới ôm chầm Dudley chứ không phải Harry.

“Dễ... dễ thương quá, Dudders...” Dì khóc thổn thức trên tấm ngực mập ú của con trai. “Một chàng trai

để thương hết sức... biết nói cảm ơn...”

“Nhưng nó đã nói cảm ơn gì đâu!” Hestia tức giận nói. “Nó chỉ mới nói nó không coi Harry như đồ hao cơm tốn chỗ!”

“Đành vậy nhưng với Dudley thì điều đó tương đương với ‘tao thương mày’.” Harry nói, bị xâu xé giữa nỗi bức mình và cơn tức cười khi dì Petunia tiếp tục ấp iu Dudley như thể nó vừa mới cứu được Harry ra khỏi một tòa nhà đang cháy.

“Chúng ta có đi hay không hả?” Dượng Vernon gầm lên, tái xuất hiện một lần nữa ở cửa phòng khách. “Tôi cứ tưởng thời gian biểu của chúng ta khít khao lắm chứ!”

“Đúng... đúng, khít khao lắm.” Dedalus Diggle nói. Nãy giờ anh ta coi cái cảnh chia tay này với vẻ mặt ngờ ngác, và bây giờ anh có vẻ tỉnh táo ra. “Chúng tôi thật tình phải đi ngay, Harry à...”

Anh bước nhẹ nhàng về phía Harry, vịn vịn bàn tay Harry bằng cả hai tay của anh ta.

“... Chúc may mắn. Tôi hy vọng chúng ta còn gặp lại nhau. Niềm hy vọng của thế giới pháp thuật đang đặt trên đôi vai của cậu.”

“Ôi,” Harry nói, “Được. Cảm ơn anh.”

“Tạm biệt, Harry.” Hestia nói, cũng siết chặt bàn tay Harry. “Chúng tôi luôn nghĩ đến cậu.”

“Tôi hy vọng mọi việc sẽ tốt đẹp.” Harry nói, mắt liếc về phía dì Petunia và Dudley.

“Ôi, tôi chắc chắn rồi sẽ thân thiết cả thôi mà,” Diggle nói nhỏ, vẫy vẫy cái nón khi anh ta ra khỏi phòng. Hestia bước theo anh.

Dudley nhẹ nhàng tự giải thoát mình ra khỏi vòng tay của mẹ và đi về phía Harry. Harry phải dẫn xuống một cơn khoái hù dọa Dudley bằng pháp thuật. Dudley đưa ra bàn tay to tướng hồng hồng của nó.

“Khỉ thật, Dudley à,” Harry nói át tiếng nước nở vừa tái trời dậy của dì Petunia. “Bọn Giám ngục thôi một nhân cách khác vô người mày rồi hả?”

“Hong biết.” Dudley ú ớ. “Hẹn gặp lại, Harry.”

“Ừ...” Harry nói, cầm bàn tay của Dudley và lắc. “Có thể. Bảo trọng nghe, D. bự.”

Dudley gần như mỉm cười, rồi ì ạch đi ra khỏi phòng. Harry nghe tiếng bước chân nặng nề của Dudley trên đường trải sỏi dành cho xe hơi, và rồi cánh cửa xe đóng lại.

Dì Petunia, nãy giờ úp mặt trong chiếc khăn tay, nghe tiếng cửa xe đóng bèn ngược nhìn quanh. Dì

không có vẻ trông mong còn lại một mình với Harry. Vội vàng nhét chiếc khăn tay ướt đầm vào trong túi áo, dì nói, “Thôi... tạm biệt,” và bước về phía cánh cửa mà không hề nhìn tới Harry.

“Tạm biệt,” Harry nói.

Dì dừng bước và ngoái nhìn lại. Trong một thoáng Harry có cái cảm giác hết sức kỳ cục là dì muốn nói với nó điều gì đó: ánh mắt của dì rưng rưng, thẳng thốt, kỳ cục và dì dường như chênh vênh bên bờ sắp thốt ra lời; nhưng rồi, chỉ khẽ gật đầu, dì vội vã rời khỏi căn phòng đi theo chồng con.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Bảy Potter

Harry chạy ngược lên cầu thang trở về phòng ngủ, đến bên cửa sổ vừa đúng lúc nhìn thấy chiếc xe hơi của gia đình Dursley lượn ra khỏi ngõ tiến ra đường. Thấy nhô lên cái nón chóp của Dedalus giữa hai bên là dì Petunia và Dudley ở băng ghế sau.

Chiếc xe hơi quẹo phải ở cuối con đường Privet Drive, cửa sổ xe rực lên màu đỏ tía trong chốc lát vì lúc này mặt trời đang lặn, rồi chạy đi mất hút.

Harry nhặt nhanh cái lông con cú Hedwig, cây chổi Tia Chớp, và cái ba lô, đưa mắt nhìn lướt qua căn phòng ngăn nắp sạch sẽ một cách khác thường của mình, rồi lóng ngóng đi xuống cầu thang vô hành lang, ở đó nó để tạm cái lông cú, cây chổi, và ba lô cạnh chân cầu thang. Ánh sáng đang tắt nhanh, hành lang nhập nhòa trong bóng chiều. Nó có cảm giác kỳ quái nhất khi đứng đây, trong im vắng, và biết rằng sắp rời khỏi ngôi nhà này vĩnh viễn. Hồi lâu rồi, mỗi khi gia đình Dursley đi đâu đó vui chơi bỏ nó ở lại nhà một mình, nó coi những giờ phút cô độc ấy là một niềm vui hiếm hoi. Nó sẽ chạy ào lên lầu để vọc cái máy tính của Dudley, hay mở máy truyền hình và bấm qua các kênh tùy thích, chỉ dừng lại để mở tủ lạnh chôm cái gì đó ngon lành. Nhớ lại những lúc đó, nó có một cảm giác trống rỗng kỳ cục; giống như nhớ về một thằng em mà mình đã mất.

“Mày có muốn ngó qua chỗ này lần cuối không?” Nó hỏi Hedwig, con cú vẫn còn hờn dỗi vùi đầu dưới cánh. “Chúng mình sẽ không bao giờ ở đây nữa. Mày không muốn nhớ lại hết những lúc vui vẻ sao? Ý tao là, thử nhìn tấm thảm chùi chân ở ngạch cửa coi. Kỷ niệm gì... Dudley đã mưa ra đó sau khi tao cứu nó khỏi tay bọn Giám ngục... Hóa ra nó cũng biết ơn, mày có tin nổi không?... Và mùa hè năm ngoái, thầy Dumbledore đã bước qua cánh cửa trước...”

Dòng suy tư của Harry bị rối lung tung mất một lúc và Hedwig không làm gì để giúp nó tập trung lại được, con cú cứ tiếp tục ngồi lì với cái đầu vùi dưới cánh. Harry quay lưng lại cánh cửa trước.

“Và, Hedwig à, dưới này...” Harry mở một cánh cửa dưới gầm cầu thang, “là chỗ tao ngủ hồi xưa! Hồi đó mày chưa biết tao – Quỷ ơi, nó nhỏ xíu, tao đã quên bég...”

Harry nhìn khắp mớ giày và dù chất đống, nhớ lại hồi xưa nó thường thức dậy mỗi buổi sáng, ngược nhìn lên từ dưới gầm cầu thang, nơi ít khi nào mà không được trang trí bằng một hay hai con nhện. Đó là những ngày nó còn chưa biết gì về lai lịch thực sự của nó, những ngày trước khi nó biết cha mẹ nó đã chết như thế nào hay tại sao những chuyện lạ lùng lại thường xảy ra quanh nó. Nhưng Harry cũng nhớ cả những

giấc mơ đã khiến nó run sợ, thậm chí tới tận bây giờ: những giấc mơ lộn xộn kéo theo những tia chớp nhá xanh lè, và có lần – dường Vernon suýt tông xe khi Harry kể lại – là một chiếc xe gắn máy biết bay...

Một tiếng gầm diếc tai đột ngột vang lên từ đâu đó rất gần. Harry giật nảy người đứng thẳng lên và đỉnh đầu nó đụng phải khung cửa thấp một cái bốp. Chỉ khựng lại để xài đỡ mấy tiếng chửi thề chọn lọc nhất của dường Vernon, nó khập khễnh đi vào nhà bếp, tay ôm đầu và mắt nhìn chăm chú qua cửa sổ ra vườn sau nhà.

Bóng tối dường như xao động, chính không khí cũng rung rinh. Thế rồi, những bóng người hiện ra, từng người một, sau khi giải bùa Ảo ảnh. Nổi bật trên toàn cảnh là bác Hagrid, đội nón cối đeo kiếng lồi và đang cỡi trên một chiếc xe gắn máy khổng lồ có gắn một thùng xe khách đen thui. Quanh bác những người khác đang nhảy khỏi chổi, trừ hai người trèo xuống từ hai bộ xương con ngựa có cánh đen hù.

Vặn cánh cửa để mở ra, Harry nhào vào giữa đám người đó. Tiếng chào đồng thanh vang lên khi Hermione quăng hai tay ra ôm chầm lấy nó, Ron vỗ lên lưng nó và bác Hagrid nói, “Ồn hén, Harry? Xắn xàng đông chưa?”

“Chắc cú!” Harry nói, tươi cười với mọi người. “Nhưng cháu đâu có dè nhiều người đến như vậy!”

“Kế hoạch có thay đổi,” Mắt Diên lâu bầu, thầy đang cầm hai bao gì phình căng bự chẳng, và con mắt pháp thuật của thầy đảo vòng từ bầu trời đang tối dần đến ngôi nhà đến khu vườn với độ nhanh chóng mặt. “Bảo mật trước đã rồi giải thích mọi việc cho con sau.”

Harry dẫn mọi người trở vào nhà bếp, ở đó họ lú lo trò chuyện và cười đùa, an tọa trên mấy cái ghế, ngồi lên cả mặt bàn nơi dì Petunia bày đồ ăn khi nấu nướng, hoặc dựa vào những dụng cụ nhà bếp không một tỳ vết của dì; Ron, dài sọc và cao nghệu; Hermione, mái tóc dày được thắt lại thành một bím dài; Fred và George, cười nhe răng giống nhau như đúc; Bill, tóc dài theo dây mình; ông Weasley, gương mặt hiền lành, đầu hói, cặp mắt kiếng hơi bị vẹo; Mắt Diên, một giò, te tua vì chiến trận, con mắt pháp thuật màu xanh sáng rực kêu véo véo trong hốc mắt; Tonks, tóc ngắn chơi màu ưa thích nhất là hồng tươi; Lupin, đầu bạc hơn, mặt nhiều nếp nhăn hơn; Fleur, thon thả và xinh đẹp, với mái tóc dài vàng óng ánh; Kingsley, đầu hói, vai rộng; bác Hagrid, tóc râu bù xù hoang dã, đứng khòm khòm lưng để tránh đụng đầu vô trần nhà; và Mundungus Fletcher, nhỏ, dơ, lóm thóm, mắt chó săn tí hí cụp xuống và tóc dơ như núi giẻ chùi chân. Trái tim Harry dường như nở lớn và chảy tràn cảm xúc trước cảnh này: nó cảm thấy yêu mến cực kỳ tất cả những người này, kể cả Mundungus, kẻ mà lần gặp trước nó đã toan bóp cổ.

“Chú Kingsley, cháu tưởng chú đang bảo vệ ông thủ tướng Muggle chứ?” Nó nói vọng qua căn phòng.

“Ông có thể sống mà không cần đến chú trong một đêm”, chú Kingsley nói. “Cháu quan trọng hơn.”

“Harry, đoán coi gì đây?” Cô Tonks nói từ chỗ ngồi ngất ngểu trên đầu cái máy giặt, và cô phe phẩy bàn tay trái về phía Harry; trên đó một chiếc nhẫn lấp lánh.

“Cô cưới rồi?” Harry hét lên, nhìn từ cô Tonks sang thầy Lupin.

“Cô chú xin lỗi đã không mời cháu dự đám cưới, Harry à, tiệc nhỏ thôi.”

“Tuyệt vời quá, chúc...”

“Được rồi! Được rồi! Chúng ta sẽ có thì giờ cho một bữa tiệc thân mật bù lại sau này,” thầy Moody gầm lên át tiếng nhao nhao, và nhà bếp trở nên im phắc. Thầy thả mấy cái bao xuống chân và quay lại Harry. “Như Dedalus có lẽ đã nói với con, chúng ta đã phải bỏ kế hoạch A. Pius Thicknesse đã bị ếm, làm chúng ta rắc rối to. Hẳn làm sao khiến căn nhà này nếu nối với hệ thống Floo, đặt một Khóa cảng ở đây, hoặc Độn thổ vô hay ra đều là vi phạm bắt bỏ tù. Tất cả đều được làm dưới danh nghĩa để bảo vệ con, để ngăn Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy tấn công con. Hoàn toàn nhằm nhí, bởi vì bùa bảo vệ của mẹ con đã làm được việc đó rồi. Việc mà hẳn đã làm thực ra là ngăn không cho con ra khỏi nơi đây một cách an toàn.”

“Vấn đề thứ hai: con còn chưa tới tuổi trưởng thành, nghĩa là con vẫn còn mang Dấu Hiện.”

“Con đâu có...”

“Dấu Hiện! Dấu Hiện ấy!” Mắt Điên sốt ruột nói, “là bùa dò la hoạt động quanh trẻ em dưới mười bảy tuổi, đó là cách mà Bộ Pháp thuật phát hiện những vụ vi phạm pháp thuật vị thành niên! Nếu con, hay bất cứ ai quanh con, làm bùa phép đem con ra khỏi nơi đây, Thicknesse sẽ biết chuyện đó, và bọn Tử Thần Thực Tử cũng sẽ biết.”

“Chúng ta không thể chờ đến khi Dấu Hiện hết linh, bởi vì đúng thời điểm con đủ mười bảy tuổi con sẽ mất hết sự bảo vệ mà mẹ con đã phù hộ con. Ngăn gọn lại, Pius Thicknesse nghĩ là hẳn đã cho con vô rọ gọn gàng ngon ơ.”

Harry không thể không đồng ý với tay Thicknesse nào đó.

“Vậy chúng ta sẽ làm gì đây?”

“Chúng ta sẽ dùng phương tiện di chuyển duy nhất còn chừa lại cho chúng ta, phương tiện duy nhất mà bùa Dấu Hiện không dò ra được, bởi vì chúng ta không cần ếm bùa lên mấy thứ đó: chổi, vong mã, và xe gắn máy của bác Hagrid.”

Harry có thể thấy những sơ hở trong kế hoạch này; tuy nhiên, nó kèm lười lại để thầy Mắt Điên có cơ hội diễn thuyết.

“Bây giờ, bùa của mẹ con sẽ chỉ hết linh với hai điều kiện: khi con đến tuổi trưởng thành, hoặc...” thầy Moody khoát tay chỉ quanh cái nhà bếp sạch bong như mới gỡ nhãn, “... khi con không còn coi nơi đây là nhà mình nữa. Đêm nay con và dì dưỡng con sẽ đi những ngã đường khác nhau, hiểu cho rõ ráo thì con và

họ sẽ không bao giờ chung sống với nhau nữa, đúng không?”

Harry gật đầu.

“VẬY là lần này, khi con ra đi, sẽ không có trở lại, và bùa bảo vệ con sẽ hết linh ngay khi con ra khỏi vùng bùa ếm. Chúng ta đang chọn cách giải bùa sớm hơn, bởi vì ngược lại có nghĩa là ngồi chờ Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đến tóm con ngay thời điểm con tròn mười bảy tuổi.

“CÓ một lợi thế về phía chúng ta là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không biết chúng ta di chuyển đêm nay. Chúng ta đã để lọt kế hoạch giả cho Bộ Pháp thuật: họ tưởng con đến ngày ba mươi một mới ra đi. Nhưng mà, chúng ta đang đương đầu với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, vì vậy chúng ta không thể ỷ y hãn nhảm ngày; nhất định là hãn có vài ba Tử Thần Thực Tử tuần tra vùng trời của toàn khu vực này, để phòng xa. Do vậy chúng ta đã bố trí bảo vệ hết cỡ cho một tá căn nhà khác nhau. Những nơi đó con đều có thể đến ăn náu được, tất cả đều có liên hệ với Hội: nhà thầy, chỗ của anh Kingsley, nhà dì Muriel của chị Molly... con nắm được vấn đề chứ.”

“Dạ,” Harry nói, không hoàn toàn chân thực, bởi vì nó vẫn thấy có một lỗ hổng trong kế hoạch.

“Con sẽ đến nhà cha mẹ cô Tonks. Một khi đã ở trong vòng linh nghiệm của bùa phép bảo vệ mà chúng ta ếm lên căn nhà, con sẽ có thể dùng Khóa Cảng để đến Hang Sốc. Có thắc mắc gì không?”

“Ồ... có.” Harry nói. “Có thể ban đầu chúng sẽ không biết con đang tới căn nào trong mười hai căn nhà an toàn đó, nhưng có bị quá lộ liễu không khi mà...” nó đếm đầu người thiệt nhanh, “mười bốn người chúng ta cùng bay về phía nhà ba má cô Tonks?”

“À,” thầy Moody nói. “Thầy quên nói tới một điểm quan trọng. Mười bốn người chúng ta sẽ không cùng bay đến nhà cha mẹ cô Tonks. Đêm nay sẽ có bảy Potter di chuyển trên bầu trời, mỗi Potter có một người đi kèm, mỗi cặp hướng tới một ngôi nhà an toàn khác nhau.”

Lúc này thầy Moody rút từ trong áo choàng ra một cái hũ đựng thứ gì đó giống như sinh. Thầy không cần phải nói thêm một lời nào nữa; Harry hiểu ngay tức thì phần còn lại của kế hoạch.

“Không!” Nó la lớn, giọng nó vang rền khắp nhà bếp. “Không đời nào!”

“Mình đã nói thế nào bồ cũng sẽ phản ứng như vậy mà,” Hermione nói với thoáng đắc ý.

“Nếu thầy nghĩ là con sẽ chấp nhận cho sáu người liều mạng vì con...!”

“... vì đây là cơ hội đầu tiên cho tất cả tụi này,” Ron nói.

“Việc này khác, giả làm mình...”

“Thôi, Harry à, đâu có ai trong bọn mình thực sự khoái làm vậy đâu.” Fred nói một cách nghiêm chỉnh. “Thử tưởng tượng nếu có gì đó trục trặc và tụi này kẹt luôn trong bộ váy một thằng cà khêu lồm đồm.”

Harry không cười.

“Nếu con không hợp tác thì mọi người cũng đâu có làm được. Mọi người cần con cho mấy sợi tóc mà.”

“Ờ, đó là chỗ kế hoạch bị bể,” George nói. “Hiển nhiên là tụi này đừng hòng xin tí tóc của em nếu em không chịu.”

“Ừ há, mười ba người chơi lại một thằng không được phép xài bùa phép; pó tay!” Fred nói.

“Khôi hài.” Harry nói. “Hài hước thiệt.”

“Nếu đến nước phải dùng sức thì đành phải dùng thôi,” thầy Moody gầm ghe, con mắt pháp thuật của thầy lúc này đang khẽ run run trong hốc mắt khi thầy ngó Harry chăm chăm. “Mọi người ở đây đều trưởng thành, Potter à, và tất cả đều đã chuẩn bị để đối phó với hiểm nguy.”

Lão Mundungus rùng mình nhăn mặt, con mắt pháp thuật chạy tọt qua một bên đầu của thầy Moody để liếc chừng lão ta.

“Chúng ta đừng tranh cãi nữa. Thời giờ sắp hết rồi. Thầy cần một chút tóc của con, nghe không, đưa ngay!”

“Nhưng chuyện này điên quá, khỏi cần...”

“Khỏi cần hả!” Thầy Moody quát. “Khi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang hoành hành và một nửa Bộ Pháp thuật thuộc về phe hắc? Potter, nếu chúng ta may mắn thì hắc sẽ tấp cái môi giả và sau đó sẽ âm mưu phục kích con vào ngày bấm mốt, nhưng hắc có điên mới không cho một hai Tử Thần Thực Tử canh chừng từ bây giờ, nếu thầy là hắc thì thầy sẽ làm vậy. Chúng có lẽ không thể tấn công con hay căn nhà này khi bùa ếm của mẹ con còn linh nghiệm; nhưng bùa sắp sửa hết linh và họ biết vị trí hờ hênh của chỗ này. Chúng ta chỉ còn có cách là dùng môi nhử. Ngay cả Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy cũng không thể tự phân thân thành bảy.”

Harry bắt gặp ánh mắt của Hermione nhưng nó ngó đi chỗ khác ngay.

“Vậy đó, Potter... một nhúm tóc của con, cho thầy xin.”

Harry liếc Ron, Ron nhăn mặt ra cái vẻ thì-cứ-làm-đi.

“Đưa ngay!” Thầy Moody quát.

Trước tất cả những con mắt đổ dồn vào nó, Harry đưa tay lên đầu, nắm một nhúm tóc, và giật ra.

“Tốt.” thầy Moody nói, đi cà nhắc tới trước trong khi giật cái nút của hũ đựng thuốc ra. “Bỏ vô đây, làm ơn.”

Harry thả dùm tóc vô trong chất lỏng giống như sinh đỏ. Ngay khi nhúm tóc vừa chạm vào bề mặt chất lỏng, thuốc bắt đầu sủi bọt và bốc khói, rồi ngay tức thì, nó chuyển sang một màu vàng rực trong veo.

“Ái chà, coi bộ bồ nhấm ngon hơn Crabbe và Goyle, Harry à.” Hermione nói, trước khi nhìn thấy đôi chân mày của Ron nhướn lên. Cô nàng hơi đỏ mặt, nói, “Ôi, bồ hiểu ý mình mà – thuốc biến thành Goyle có vị như quỳ ấy.”

“Được rồi, các Potter giả làm ơn sắp hàng ở đây.”

Ron, Hermione, Fred, George và Fleur đứng sắp hàng trước cái chậu sáng choang của dì Petunia.

“Chúng ta cần thêm một người nữa,” thầy Lupin nói.

“Đây,” bác Hagrid hô lên cộc lốc, và tay bác túm gáy của lão Mundungus nhắc bổng lên rồi thả lão xuống bên cạnh Fleur, cô nàng chun mũi nhọn hoắt và nhích ra để đứng giữa Fred và George

“Tôi là một chiến sĩ, tôi muốn được làm người bảo vệ hơn.” Mundungus nói.

“Câm miệng,” thầy Moody gầm gừ. “Như tôi đã nói với ông rồi, đồ trùn không xương sống ạ, bọn Tử Thần Thực Tử mà chúng ta đụng phải sẽ nhắm bắt Potter, chứ không giết nó. Cụ Dumbledore luôn nói là Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy muốn đích thân kết liễu mạng Potter. Chính những người bảo vệ mới đáng lo nhất, bọn Tử Thần Thực Tử sẽ muốn giết họ.”

Lão Mundungus có vẻ không yên tâm cho lắm, nhưng thầy Moody đã lấy từ trong áo khoác ra sáu cái chén con to cỡ nửa cái trứng gà, phát ra trước khi rót vô mỗi chén một tí thuốc Đa Quả dịch.

“Nào, tất cả...”

Ron, Hermione, Fred, George Fleur, và Mundungus uống. Tất cả há miệng ra nhăn mặt lại khi thuốc chạy tới cổ họng họ. Ngay lập tức, nét mặt họ bắt đầu phồng lên, méo mó như sáp nóng. Hermione và Mundungus cao vọt lên; Ron, Fred và George thì rút thấp lại, tóc tui nó sậm đen dần, tóc của Hermione và Fleur thì như đang mọc ngược vô hộp sọ.

Thầy Moody, khá lãnh đạm, đang nói lỏng nút thắt của mấy cái túi bụi chẳng lúc này thầy mang đến. Khi đứng thẳng trở lại, thầy thấy trước mặt mình sáu Harry Potter đang há hốc miệng thở hỗn hển.

Fred và George quay sang nhìn nhau và cùng nói: “Chu choa – tui mình giống y chang há!”

“Tao không biết, nhưng tao tin tao vẫn đẹp trai hơn,” Fred nói, vừa ngăm ngía diện mạo mình phản

chiếu trên cái ấm đun nước.

“Ồ là la,” Fleur nói, vừa tự ngấm bóng mình trong cửa lò vi ba, “Anh Bill, đừng nhìn em... em xí lăm.”

“Ai thấy áo quần hơi bị chật, tôi có đồ lớn hơn đây,” thầy Moody nói, chỉ vào cái bao thứ nhất, “và ngược lại. Đừng quên đeo kiếng. Có sáu cặp kiếng trong túi bên. Và khi nào mọi người thay đồ xong thì nhận hành lý trong cái bao kia.”

Harry thật nghĩ đây có lẽ là chuyện quái đản nhất mà nó từng thấy, ấy là nó đã từng thấy một số chuyện cực kỳ quái đản rồi. Nó ngó sáu cái bóng vía của mình đang xúm lại lục lọi cái bao, lôi ra những bộ đồ, đeo kiếng lên, nhét giấu đồ đặc riêng của họ đi. Nó cảm thấy muốn yêu cầu họ tôn trọng sự riêng tư kín đáo của nó hơn một chút, khi tất cả sáu Harry giả bắt đầu cởi quần áo ra tỉnh bơ, hiển nhiên nếu là thân thể của chính họ thì họ đâu có thoải mái phô bày ra như đối với thân thể nó.

“Mình đã biết là Ginny xạo về cái vết xăm đó mà,” Ron nói khi ngó xuống bộ ngực trần của nó.

“Harry, mắt bồ cặn khủng khiếp quá,” Hermione nói khi cô bé đeo kiếng lên.

Khi thay đồ xong, mấy Harry giả lấy trong bao thứ hai những chiếc ba lô và lồng cú, trong mỗi lồng có một con cú nhồi bông trắng như tuyết.

“Tốt,” thầy Moody nói, khi cuối cùng bảy Harry đã ăn mặc xong, mang kính, đeo ba lô đứng trước mặt thầy. “Từng cặp được chia như sau: Mundungus sẽ đi với tôi, bằng chổi...”

“Sao tôi lại đi với ông?” Tên Harry đứng gần cửa lều bàu.

“Bởi vì ông là người cần canh chừng,” thầy Moody gầm gừ, và không sai chút nào, con mắt pháp thuật của thầy không hề rời khỏi lão Mundungus khi nói tiếp, “Arthur và Fred...”

“Cháu là George,” anh chàng sinh đôi mà thầy Moody chỉ vào nói. “Cả khi tụi cháu biến thành Harry rồi mà chú cũng chẳng thể phân biệt được sao?”

“Xin lỗi, George...”

“Cháu chỉ bắt giò chú chơi thôi, thực ra cháu là Fred...”

“Tào lao đủ rồi!” Thầy Moody quát. “Đứa kia, dù cháu là George hay Fred hay ai đi nữa, cháu đi với chú Remus. Cô Delacour...”

“Cháu sẽ đưa Fleur đi bằng vong mã,” anh Bill nói, “cô ấy không thích cỡi chổi.”

Fleur bước ra đứng cạnh anh Bill, lườm anh bằng ánh mắt tình tứ quy lụy đến nỗi Harry hy vọng với tất cả tấm lòng là cái nhìn đó sẽ không bao giờ tái xuất hiện trên mặt nó.

“Cô Granger sẽ đi với chú Kingsley, cũng bằng vong mã...”

Hermione tỏ vẻ yên tâm khi đáp lại nụ cười của chú Kingsley; Harry biết Hermione cũng thiếu tự tin khi cời chối.

“Vậy là còn lại cháu đi với cô, Ron nhé!” Cô Tonks rạng rỡ nói, hất ngã một cây kiềng con khi đưa tay vẫy nó.

Ron không tỏ ra hài lòng được như Hermione.

“Còn con đi với bác, Harry à. Được hông?” Bác Hagrid nói, lộ vẻ hơi căng thẳng. “Chúng ta sẽ cời xe gắn máy, chối với Vong mã không chở nổi bác, hiểu hén. Nhưng bác mà ngồi lên yên rồi thì không còn đủ chỗ cho con nữa, cho nên con sẽ ngồi trong thùng xe bên hông.”

“Tuyệt vời!” Harry nói, không thành thực cho lắm.

“Chúng ta nghĩ bọn Tử Thần Thực Tử sẽ tưởng con cời chối,” thầy Moody nói, dường như cố đoán cảm xúc của Harry. “Snape có khối thì giờ để kể cho bọn chúng biết mọi điều về con mà trước đây hẳn chưa nói tới, vì vậy nếu chúng ta đừng phải bọn Tử Thần Thực Tử thì ta cầm chắc là chúng sẽ đuổi theo Harry Potter nào tỏ ra cời chối thành thạo. Vậy là ổn,” thầy nói tiếp, cột cái bao đựng quần áo của mấy Potter giả và dẫn đầu mọi người đi về phía cửa. “Tôi cho ba phút chuẩn bị trước khi chúng ta lên đường. Không cần phải khóa cửa sau, khi bọn Tử Thần Thực Tử đến tìm, cửa nẻo sẽ không thể chặn được chúng. Đi thôi...”

Harry vội vã chạy vô hành lang quơ cái ba lô của nó, cây chổi Tia Chớp, và cái lồng Hedwig rồi đi theo cả đám ra khu vườn sau nhà tối thui.

Ở mọi phía chối vọt vào tay người; Hermione đã được chú Kingsley giúp trèo lên một con vong mã đen hù cao lớn, anh Bill giúp chị Fleur trèo lên con kia. Bác Hagrid đã đứng bên cạnh chiếc xe gắn máy, kính lồi đã đeo sẵn.

“Phải chiếc này không? Chiếc xe của chú Sirius?”

“Cũng một chiếc,” bác Hagrid nói, ngó xuống Harry cười toe toét. “Và lần con cời nó trước đây, Harry à, con nằm gọn ơ trong một bàn tay hè!”

Harry không thể không cảm thấy hơi ngượng ngượng khi trèo vô cái thùng xe bên. Vị trí đó khiến cho nó thấp hơn tất cả những người khác cả thước: Ron nhe răng cười ngổ khi thấy nó ngồi đó y như một đứa con nít ngồi trong xe điện đung. Harry nhét ba lô và chối xuống dưới chân và kẹp cái lồng Hedwig giữa hai đầu gối. Nó thấy khó chịu cực kỳ.

“Ông Arthur có hàn xì chút đỉnh,” bác Hagrid nói, hơi vô tâm trước nỗi khốn khổ của Harry. Bác ngồi

chàng hàng trên chiếc xe khiến nó rít lên khe khẽ và lún xuống đất vài phân. “Cần lái giờ có thêm mấy chiêu mới. Cái đó sáng kiến của bác.” Bác chỉ một ngón tay to thù lù vào một cái nút tím gần đồng hồ tốc độ.

“Làm ơn cẩn thận, né bác Hagrid,” ông Weasley nói, ông đang đứng bên cạnh hai bác con, cầm cây chổi của ông. “Tôi vẫn chưa chắc cái đó có đáng tin cậy không và chắc chắn là chỉ nên dùng khi nào khẩn cấp.”

“Được rồi, nào,” thầy Moody nói. “Xin mọi người hãy chuẩn bị. Tôi muốn tất cả chúng ta xuất phát thật chính xác cùng một lúc nếu không thì toàn bộ chiến thuật nghi binh này sẽ mất toi ý nghĩa.”

Mọi người gật đầu.

“Bây giờ ôm chặt nghe Ron,” cô Tonks nói, và Harry thấy Ron ngấm ngấm ném một cái nhìn tội lỗi về phía thầy Lupin trước khi đặt tay lên hai bên eo của cô Tonks. Bác Hagrid nổ máy xe: chiếc xe rú lên như một con rồng, và cái thùng xe bên hông rung lên.

“Chúc mọi người may mắn,” thầy Moody la lớn. “Hẹn gặp lại tất cả trong vòng một giờ ở Hang Sóc. Xuất phát khi đếm đến tiếng thứ ba. Một... hai... BA.”

Một tiếng rống khủng khiếp phát ra từ chiếc xe gắn máy, và Harry cảm thấy cái thùng xe lắc lư muốn ói. Nó được nhấc bổng lên cao rất nhanh, mắt hơi chảy nước, tóc bị thổi giạt ra khỏi mặt. Quanh nó những cây chổi cũng vọt thẳng lên; cái đuôi đen dài thông của con vong mã ngoắc lướt qua. Hai chân Harry, bị nện bên trong cái thùng xe của bác Hagrid, vốn đã đau rồi, bây giờ bắt đầu tê. Quá khốn khổ nên nó gần như quên bémngó lại ngôi nhà số 4 đường Privet Drive lần cuối cùng. Đến khi nhìn được qua thành cái thùng xe thì không sao phân biệt được nhà nào với nhà nào nữa rồi.

Và bỗng nhiên, hoàn toàn không ngờ được, cả đám bị bao vây. Ít nhất ba chục cái bóng đội mũ trùm đầu lơ lửng giữa không gian, hình thành một vòng vây lớn mà trung tâm là đám hội viên Phượng Hoàng vừa bay lên, chưa hiểu gì hết...

Tiếng gào thét, những ngọn lửa xanh lè nhá lên từ mọi phía: bác Hagrid gào lên một tiếng và chiếc xe gắn máy lộn ngược lại. Harry không còn biết là bác cháu nó đang ở đâu nữa. Trên đầu nó là đèn đường, quanh nó là tiếng gào rú, nó đang bám vào thùng xe bên để mong sống sót. Cái lồng Hedwig, cây chổi Tia Chớp, và cái ba lô của nó tuột xuống khỏi đầu gối...

“Không... HEDWIG!”

Cây chổi quay mòng mòng xuống đất, nhưng nó chỉ xoay sở tóm được cái đai của ba lô và cái nóc lồng khi chiếc xe gắn máy xoay trở lại vị trí ban đầu. Mới hú vía được một giây thì một đợt lửa xanh lè khác lại bùng lên. Con cú rít lên và ngã lăn quay xuống đáy lồng.

“Không... KHÔNG!”

Chiếc xe gắn máy lao tới trước; Harry thoáng thấy bốn Tử Thần Thực Tử trùm kín đầu tản ra khi bác Hagrid phá tung vòng vây của chúng.

“Hedwig... Hedwig...”

Nhưng con cú nằm bất động, thậm hại như một món đồ chơi vứt ở đáy lồng. Harry không tin nổi, và nỗi lo sợ cho những người khác mới là điều quan trọng nhất. Nó liếc ra sau lưng và thấy một đám đông chuyển động. Những luồng ánh sáng lóe lên xanh lè, hai cặp còi chổi phóng vọt đi khá xa, nhưng nó không nhận ra được họ là ai...

“Bác Hagrid, chúng ta phải trở lại, chúng ta phải trở lại!” Nó gào lên át tiếng gầm rú như sấm của cái máy xe, rút dũa phép ra, đẩy cái lồng Hedwig xuống sàn, không chịu tin là con cú đã chết.

“Bác Hagrid, QUAY VÒNG LẠI!”

“Việc của bác là đưa con tới nơi an toàn, Harry à.” Bác Hagrid rống lên, và bác mở hết ga.

“Ngừng... NGỪNG LẠI!” Harry hét lên, nhưng khi nó ngoái nhìn lại lần nữa thì hai tia sáng xanh bỗng bay trượt qua vành tai trái của nó: Bốn Tử Thần Thực Tử đã tách khỏi vòng vây và đuổi theo hai bác cháu, nhắm vào tấm lưng to bè của bác Hagrid. Bác Hagrid lạng lách, nhưng bốn Tử Thần Thực Tử đã đuổi kịp chiếc xe gắn máy, thêm nhiều bùa chú phóng sát sạt vào hai bác cháu, và Harry phải hụp xuống sâu trong thùng xe để tránh. Xoay người ra sau nó hét: “Điểm huyết” và một tia chớp đỏ phóng ra từ cây dũa phép của chính nó, chẻ ra một khoảng hở giữa bốn Tử Thần Thực Tử khi chúng giật ra để tránh đòn.

“Bám chặt nghe Harry, để cái này trị tội nó!” Bác Hagrid gầm lớn, và Harry ngược nhìn lên đúng lúc để thấy bác Hagrid đập một ngón tay to thù lù lên cái nút xanh gần đồng hồ xăng.

Một bức tường, một bức tường gạch chắc chắn, phụt ra từ ống bô xe. Nhóng cổ lên, Harry thấy bức tường phình ra định hình giữa không trung. Ba Tử Thần Thực Tử lạng lách được, nhưng tên thứ tư kém may mắn hơn; hắn biến khỏi tầm nhìn và rồi rớt xuống như một tảng đá nặng sau bức tường, cây chổi của hắn gãy vụn. Một tên trong bọn bay chậm lại để cứu hắn, nhưng cả hai tên cùng bức tường trong không trung bị bóng tối nuốt chửng khi bác Hagrid chồm rạp người trên tay lái và tăng tốc vọt đi.

Nhiều Lời nguyền Giết chóc bay ngang qua đầu Harry từ cây dũa phép của hai tên Tử Thần Thực Tử còn lại; chúng nhắm vào bác Hagrid. Harry đáp trả bằng cách tung thêm càng nhiều bùa Choáng: đỏ và xanh đụng nhau giữa trời trong một màn mưa tia sáng đủ màu, và Harry ngã lộn xộn đến những chùm pháo bông và đám dân Muggle dưới mặt đất hẳn chẳng biết được đang xảy ra chuyện gì...

“Chơi một cú nữa nè, Harry, bám chặt nghe!” Bác Hagrid gào to, và bác đập vào nút thứ hai. Lần này một tấm lưới vĩ đại bung ra từ ống bô xe, nhưng bốn Tử Thần Thực Tử đã cảnh giác. Chẳng những chúng

lạng lách tránh được tấm lưới mà cái tên lúc này bay chậm lại để cứu đồng bọn cũng đã đuổi kịp. Hắn hiện ra từ bóng tối, và bây giờ cả ba cùng đuổi theo chiếc xe gắn máy, tất cả cùng bắn theo những lời nguyện.

“Cái này được đây, Harry, bám chặt vào!” Bác Hagrid gào to, và Harry thấy bác đấm nguyên bàn tay lên cái nút tím bên cạnh đồng hồ tốc độ.

Cùng với một tiếng rống kinh thiên động địa không thể nhầm lẫn được, lửa rồng phun ra từ ống bô, nóng đến trắng xanh, và chiếc xe gắn máy vọt tới trước như một viên đạn trong tiếng kim loại kêu răng rắc. Harry thấy một tên Tử Thần Thực Tử lạng ra khỏi tầm nhìn để tránh luồng lửa kinh hoàng, và cùng lúc đó nó cảm thấy cái thùng xe lắc lư một cách đáng ái ngại: mỗi hàn kim loại giữa cái thùng và cái xe đã bị vỡ bành vì sức mạnh của tăng tốc.

“Không sao đâu, Harry!” Bác Hagrid rống lên, tốc độ vọt nhanh quãng bác bẹp ngựa trên yên, bây giờ chẳng còn ai lèo lái xe nữa, và cái thùng xe bắt đầu vặn xoắn dữ dội ở mỗi hàn hờ.

“Để bác lo, Harry, con khỏi lo!” Bác Hagrid hét to và rút từ bên trong túi áo khoác ra cây dù hoa màu hồng.

“Bác Hagrid! Đừng! Để con!”

“SỬA!”

Một tiếng nổ điếc tai và cái thùng xe sút hoàn toàn ra khỏi cái xe gắn máy. Lực đẩy của chiếc xe gắn máy đang bay khiến cho Harry lao nhanh tới trước, rồi cái thùng xe bắt đầu mất độ cao...

Trong cơn tuyệt vọng, Harry chĩa cây đũa phép vào cái thùng xe, hét lớn: “Gắn cánh Bay lên!”

Cái thùng xe nổi lên như cái nút phao, tuy không còn lèo lái được nhưng ít nhất thì vẫn còn lơ lửng giữa trời. Tuy nhiên, Harry chỉ thở phào được có một giây, vì nhiều lời nguyện đang xẹt qua nó veo véo: ba tên Tử Thần Thực Tử đang sáp lại.

“Bác tới đây, Harry!” Tiếng bác Hagrid quát trong bóng tối, nhưng Harry cảm thấy cái thùng xe lại bắt đầu rớt xuống: nó cố gắng ngồi thu lại thật thấp, rồi chĩa vào tên chính giữa trong ba cái bóng đang tiến tới gần và hét: “Chặn lại!”

Thần chú trúng ngay ngực tên Tử Thần Thực Tử chính giữa. Gã bỗng bị căng tay chân giữa trời một cách lơ lửng như thể tông phải một thanh chắn vô hình: một tên đồng bọn suýt tông phải gã.

Thế rồi cái thùng xe bắt đầu rớt xuống một cách nghiêm trọng, và bọn Tử Thần Thực Tử phóng ra một lời nguyện sát Harry đến nỗi nó phải thụp xuống thấp hơn vành thùng xe, đập miệng vào cạnh của cái ghế làm văng ra một cái răng...

“Bác tới ngay, Harry, bác tới ngay!”

Một bàn tay khổng lồ túm lấy lưng áo Harry, nhấc nó ra khỏi cái thùng xe đang lao thẳng xuống. Harry kéo được cái ba lô theo trong lúc tự mình trèo lên yên xe gắn máy, để rồi nhận ra đang ngồi đầu lưng lại bác Hagrid. Khi hai bác cháu vọt lên trên, bỏ lại hai tên Tử Thần Thực Tử, Harry nhổ máu ra khỏi miệng, chìa cây đũa phép về phía cái thùng xe đang rơi, và hét: “Phá hủy!”

Lúc cái thùng xe nổ tung, Harry thấy đau cho Hedwig đến thắt ruột khủng khiếp; tên Tử Thần Thực Tử gần nhất bị nổ văng khỏi chổi té mất tăm; tên cùng đi với hắn rớt lại và biến mất.

“Harry, bác xin lỗi, bác xin lỗi nghe,” bác Hagrid rên rỉ. “Lẽ ra bác không nên tự sửa... con mất chổi rồi...”

“Không quan trọng, bác cứ bay tiếp!” Harry hét ngược lại, vì hai Tử Thần Thực Tử nữa hiện ra từ bóng tối, đang kéo tới gần.

Những bùa chú lời nguyên lại một lần nữa phóng qua lại trong khoảng không giữa hai phe, bác Hagrid lạng lách và bay theo hình chữ z: Harry biết bác Hagrid không dám dùng đến nút lửa rồng một phen nữa khi mà Harry ngồi trong thế chông chênh như vậy. Harry phóng ra hết bùa Choáng này đến bùa Choáng khác vào bọn đang đuổi theo, chỉ đủ cầm chân chúng. Nó lại phóng thêm một thần chú Chặn đường nữa: tên Tử Thần Thực Tử đuổi theo sát nhất lạng người tránh được, cái mũ trùm đầu của hắn tuột ra, và nhờ ánh sáng đỏ của bùa Choáng nó tung ra tiếp theo đó mà Harry nhìn thấy gương mặt trơ kỳ quái của Stanley Shunpike... Stan...

“Giải giới!” Harry hét.

“Nó đó, nó đó, nó là đứa thật đó!”

Harry nghe tiếng la của tên Tử Thần Thực Tử còn lớn hơn cả tiếng máy xe nổ như sấm rền: ngay sau đó, cả hai tên đuổi theo đều rớt lại sau và biến mất.

“Harry, chuyện gì xảy ra vậy?” Bác Hagrid hét. “Chúng bỏ đi đâu rồi?”

“Con không biết!”

Nhưng Harry sợ: tên Tử Thần Thực Tử đội mũ trùm đã hét “nó là đứa thật đó!” Làm sao hắn biết? Nó nhìn đăm đăm vào bóng tối dường như trông trợn và cảm nhận được mỗi đe dọa. Chúng ở đâu?

Nó lồm cồm xoay quanh chỗ ngồi để quay ra phía trước và nín lấy lưng áo khoác của bác Hagrid.

“Bác Hagrid, bác xịt lửa rồng một lần nữa đi, chúng ta hãy đi khỏi đây ngay.”

“VẬY thì, bám chặt nghe Harry”

Một lần nữa tiếng gầm rú đinh tai nhức óc vang lên và lửa trắng xanh phụt ra từ ống bô: Harry cảm thấy bản thân mình bị trật ra sau trượt khỏi cái yên chỉ còn có chút xíu chỗ cho nó ngồi. Bác Hagrid bật ngựa ra sau đè lên nó, suýt vuột cả tay lái...

“Bác nghĩ mình đã bỏ rơi chúng rồi Harry à, bác nghĩ mình đã thoát rồi.”

Nhưng Harry không tin tưởng lắm; nỗi sợ bao trùm khi nó nhìn trái ngó phải canh chừng những kẻ truy đuổi mà nó chắc chắn là sẽ đến... Tại sao chúng rớt lại? Một tên trong bọn chúng vẫn còn cây đũa phép cơ mà... Nó đó... nó là đứa thật đó... Chúng nói điều đó ngay sau khi nó cố Giải giới Stan...

“Chúng ta gần đến nơi rồi, Harry à, chúng ta gần thành công rồi!” Bác Hagrid hét toáng lên.

Harry cảm thấy chiếc xe gắn máy hạ thấp xuống một tí mặc dù ánh đèn dưới mặt đất trông vẫn còn xa xăm như những vì sao.

Bỗng cái thọc trên trán nó nóng bỏng như lửa: mỗi bên chiếc xe gắn máy xuất hiện một tên Tử Thần Thực Tử, hai Lời nguyền Giết chóc bắn từ phía sau lướt qua nó trong đường tơ kẽ tóc...

Và rồi Harry thấy hẫng. Voldemort đang bay như khói nường theo gió, không cỡi chổi cũng không cỡi vong mã, gương mặt như rắn của hắn sáng lập lòe trong bóng tối, những ngón tay trắng hếu của hắn lại giơ cao cây đũa phép...

Bác Hagrid thốt ra một tiếng rú kinh hãi và bẻ lái xe lao xuống theo chiều thẳng đứng. Bám lấy hy vọng sống sót, Harry phóng lung tung những bùa Choáng vào bóng đêm đang quay mòng mòng. Nó thấy một thân thể bay ngang qua và biết là nó đã phóng trúng một tên trong bọn chúng, nhưng rồi nó nghe một tiếng nổ kinh thiên và nhìn thấy những tia lửa nháng lên từ động cơ của chiếc xe. Chiếc xe quay xoắn tít trong không trung, hoàn toàn không điều khiển được nữa...

Những tia sáng xanh lè lại phóng trượt qua hai bác cháu. Harry không còn biết đâu là trên đâu là dưới nữa: cái thọc của nó vẫn đang cháy bỏng, nó chờ chết trong chớp mắt. Một cái bóng đội mũ trùm kín mặt cỡi chổi bay chỉ cách nó vài bước, nó thấy hẫng giơ cánh tay lên...

“KHÔNG!”

Bác Hagrid gào lên giận dữ và tự mình phóng ra khỏi chiếc xe lao vào tên Tử Thần Thực Tử, Harry kinh hoàng ngó cả bác Hagrid lẫn tên Tử Thần Thực Tử cùng rớt xuống mất tiêu, trọng lượng gộp lại của cả hai quá sức chịu đựng của cây chổi...

Ráng đèn hai đầu gối kẹp chặt chiếc xe gắn máy đang lao thẳng xuống, Harry nghe Voldemort gào lên: “Của ta!”

Thế là hết: Nó không thể nghe hay thấy Voldemort ở đâu nữa; nó thoáng thấy một tên Tử Thần Thực Tử khác sà xuống tránh chỗ và nó nghe “Avada...”

Cơ nhói đau từ cái theo khiến Harry nhắm mắt lại, cây đũa phép của nó tự phản ứng. Nó có cảm giác cây đũa phép kéo bàn tay nó quay vòng như một thỏi nam châm vĩ đại, qua đôi mắt hé mở nó thấy một ngọn lửa vàng chói bắn ra, một tiếng rắc rồi một tiếng thét giận dữ. Tên Tử Thần Thực Tử còn lại rống lên, Voldemort gào, “Không!” Và không biết bằng cách nào đó, Harry phát hiện ra mũi mình chỉ cách nút bấm lửa rồng có vài phân. Nó dùng bàn tay không cầm đũa phép thụi vô cái nút và chiếc xe gắn máy xịt thêm lửa vào không khí trong khi nhào thẳng xuống mặt đất.

“Bác Hagrid!” Harry gọi, bám vào chiếc xe gắn máy để tự cứu mình, “Bác Hagrid! Triệu lại đây bác Hagrid!”

Chiếc xe gắn máy lao nhanh hơn, bị hút về phía mặt đất. Mặt Harry nằm ngang tay lái, nên nó chẳng thể thấy gì ngoại trừ những ánh đèn xa xăm đang càng lúc càng gần: nó sắp rớt xuống đất và nó không thể làm gì để dừng rớt. Đằng sau nó lại vang lên một tiếng gào nữa:

“Cây đũa phép của mi, Selwyn, đưa ta đũa phép của mi!”

Harry cảm nhận được Voldemort trước khi nhìn thấy hắn. Quay ngang, nó ngó chòng chọc vào hai con mắt đỏ và chắc mèm đó là thứ cái cuối cùng nó nhìn thấy trên đời: Voldemort đang chuẩn bị ế nó một lần nữa...

Và bỗng nhiên Voldemort biến mất. Harry ngó xuống, thấy bác Hagrid nằm dạng tay chân trên mặt đất bên dưới. Nó ghì chặt tay lái để tránh đụng phải bác, mò mẫm tìm cái thắng, nhưng với một cú đâm sầm rung đất điếc tai, nó nhào mạnh xuống một cái ao sình.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Chiến Binh Rơi Rụng

“Bác Hagrid?” Harry vùng vẫy để tự ngoi lên khỏi đồng da rách và kim loại bể bao quanh nó; hai bàn tay nó lún sâu mấy phân trong vũng nước đục ngầu khi cổ chống tay đứng dậy.

Nó không thể hiểu Voldemort đã biến đi đâu và nó chờ đợi hẫ sà xuống từ bầu trời tối đen bất cứ lúc nào. Có cái gì đó nóng và ướt đang từ trên trán nhều xuống cảm nó. Nó bò ra khỏi vũng nước và loạng choạng đi về phía cái đồng đen to thù lù nằm trên mặt đất là bác Hagrid.

“Bác Hagrid? Bác Hagrid ơi, nói với con đi...”

Nhưng cái đồng đen đó không nhúc nhích.

“Ai ở ngoài đó? Có phải Potter không? Cháu là Harry Potter hả?”

Harry không nhận ra giọng nói của người đàn ông. Bỗng nhiên một người đàn bà hét lên, “Họ bị tai nạn rồi. Anh Ted ơi! Tai nạn trong vườn nè!”

Đầu óc Harry mù tịt.

“Bác Hagrid ơi,” nó ngốc nghếch lặp lại, và đầu gối nó sụm xuống.

Điều tiếp theo mà nó biết được là nó đang nằm ngửa trên cái gì đó mềm như những cái gối nệm, tay phải và chỗ be sườn của nó rất bông. Cái răng bị vắng mất của nó đã mọc trở lại. Cái thẹo trên trán nó vẫn còn phập phồng.

“Bác Hagrid?”

Nó mở mắt ra và thấy mình đang nằm trên một cái ghế nệm dài trong một phòng khách xa lạ sáng đèn. Cái ba lô của nó được đặt trên sàn gần đó, ướt sũng và dính đầy sinh. Một người đàn ông tóc vàng hoe, bụng bự, đang lo lắng nhìn Harry.

“Bác Hagrid không sao đâu con,” người đàn ông nói. “Bà xã ông đang chăm sóc bác ấy. Con thấy sao? Còn gì khác bị gãy không? Ông đã gắn lại xương sườn, tay và răng cho con. Nhân tiện ông giới thiệu luôn, ông là Ted, Ted Tonks – cha của Dora.”

Harry vội vàng ngồi dậy. Ánh sáng nõ đom đóm trước mắt nó và nó cảm thấy buồn nôn, choáng váng.

“Voldemort...”

“Thong thả thôi,” ông Ted Tonks vừa nói vừa đặt một bàn tay lên vai Harry và đẩy nó nằm trở xuống nệm. “Tai nạn con vừa trải qua thiệt là tệ. Mà có chuyện gì vậy? Cái xe gắn máy hư à? Ông Arthur Weasley lại quá lạm khả năng của ông và mớ máy móc Muggle kỳ cục của ông chứ gì?”

“Không,” Harry nói, trong khi cái thẹo của nó xốn xang như một vết thương hở miệng, “Bọn Tử Thần Thực Tử, đông lắm... tụi con bị rượt đuổi...”

“Tử Thần Thực Tử?” Ông Ted nói nhanh. “Con muốn nói gì, Tử Thần Thực Tử à? Ông tưởng chúng không biết con dọn chỗ ở đêm nay chứ, ông tưởng...”

“Chúng biết,” Harry nói.

Ted Tonks ngó lên trần nhà như thể ông có thể nhìn xuyên qua trần thấy được bầu trời.

“Lạ, chúng ta biết bùa bảo vệ vẫn còn linh nghiệm mà, đúng không? Bọn chúng không thể nào xâm nhập phạm vi một trăm thước quanh địa điểm này từ bất cứ hướng nào.”

Bây giờ Harry hiểu tại sao Voldemort biến mất. Ất hẳn lúc đó chiếc xe gắn máy đã vượt qua rào cản làm bằng những lá bùa của Hội. Nó chỉ mong bùa tiếp tục linh: Nó tưởng tượng Voldemort đang ở trên cao, cách chỗ ông cháu nó đang nói chuyện chỉ có một trăm thước và đang tìm cách xâm nhập vào cái mà Harry hình dung ra giống như một cái bong bóng trong veo khổng lồ.

Nó quăng cặp giò ra khỏi ghế xô-pha; nó cần phải thấy tận mắt mới tin là bác Hagrid còn sống. Nhưng nó chỉ mới gượng đứng dậy được thì cửa mở ra và bác Hagrid lách qua cửa, mặt mũi be bét sình và máu, chân đi cà nhấc một chút, nhưng vẫn sống nhăn một cách nhiệm mầu.

“Harry!”

Đá văng hai cái bàn xinh xắn và một cây tỏi kiếng, bác vượt qua khoảng cách giữa hai bác cháu bằng hai bước sải dài và ôm chầm Harry vào lòng thăm thiết đến nỗi suýt làm gãy mấy be sườn vừa được ráp lại của nó. “Mèn ơi, Harry, làm sao con thoát được trận đó hà? Bác tưởng cả hai bác cháu mình tiêu rồi chứ.”

“Dạ, con cũng tưởng vậy. Con không tin nổi...”

Harry nín bật. Nó vừa nhận ra người đàn bà mới đi vào phòng phía sau bác Hagrid.

“Mụ!” Nó hét, và thọc tay vô túi áo, nhưng túi trống trơn.

“Cây đu đủ phép của con đây, con trai ời,” ông Ted vừa nói vừa gõ cây đu đủ phép lên cánh tay Harry.

“Nó rớt ngay bên cạnh con, ông đã lượm nó lên... và người con đang quát là vợ của ông.”

“Ôi, con... con xin lỗi!”

Khi đã tiến vào trong phòng rồi, các nét của bà Tonks với mụ em Bellatrix mới đỡ giống nhau hơn: tóc bà hơi ánh nâu và mắt bà to hơn, nhân hậu hơn. Cho dù vậy, bà trông có vẻ hơi kiêu kỳ sau tiếng kêu thảng thốt của Harry.

“Chuyện gì đã xảy ra cho con gái tôi?” Bà hỏi. “Ông Hagrid nói các người bị phục kích; Nymphadora giờ ở đâu?”

“Con không biết,” Harry nói. “Bác cháu con không biết chuyện gì đã xảy ra cho mấy người kia.”

Ông bà Ted nhìn nhau. Một nỗi sợ hãi pha lẫn cảm giác tội lỗi kẹp chặt lấy Harry khi nó thấy vẻ mặt của hai ông bà Tonks. Nếu bất cứ ai trong số những người kia chết thì đó chính là lỗi của nó, lỗi của nó hoàn toàn. Nó đã thuận lòng theo kế hoạch, đưa họ dúm tóc của nó...

“Khóa Càng.” Bỗng nhiên nó nhớ ra. “Bác cháu mình phải về Hang Sóc để biết... lúc đó cháu sẽ có thể báo tin cho ông bà, hoặc là... hoặc cô Tonks sẽ báo, khi cô ấy đã...”

“Dora sẽ không sao cả, Dromeda à,” ông Ted nói. “Nó biết công việc của mình, nó từng làm nhiều công tác khó khăn với các Thần Sáng. Khóa Càng có đặt ở đây,” ông nói thêm với Harry. “Nó khởi hành trong vòng ba phút nữa, nếu cháu muốn đi.”

“Dạ, con đi,” Harry nói. Nó tóm lấy cái ba lô, lẳng lên vai. “Con...”

Nó nhìn bà Tonks, muốn xin lỗi về nỗi lo sợ mà nó gây ra cho bà, nó cảm thấy mình phải chịu trách nhiệm kinh khủng về chuyện này, nhưng nó chẳng tìm được từ nào để nói ra mà không nghe rỗng tuếch và giả dối.

“Con sẽ thưa với cô Tonks... à, cô Dora... nhắn tin, khi cô ấy... Cảm ơn ông bà đã cứu giúp con và bác Hagrid, cảm ơn về mọi thứ, con...”

Nó mừng vì được ra khỏi căn phòng và theo ông Ted Tonks đi dọc một hành lang ngắn để vào phòng ngủ. Bác Hagrid đi theo phía sau, cúi thấp xuống để khỏi đụng đầu vào rầm cửa.

“Đây, con trai. Khóa Càng đó.”

Ông Tonks chỉ vào một cái lược cán bạc nằm trên bàn trang điểm.

“Cảm ơn ông,” Harry vừa nói vừa vói tới chạm một ngón tay lên cái lược, sẵn sàng ra đi.

“Khoan đã,” bác Hagrid vừa nói vừa nhìn quanh quất, “Harry à, con Hedwig đâu?”

“Nó... nó bị trúng bùa,” Harry nói.

Nó như sụp đổ khi nhận ra điều đó: nó cảm thấy xấu hổ về chính mình trong lúc nước mắt chảy làm mặt cay xè. Con cú đã làm bạn với nó lâu nay, là mối liên hệ chính của nó với thế giới pháp thuật mỗi khi nó bị buộc phải trở về với gia đình Dursley.

Bác Hagrid đưa một bàn tay to tướng vỗ lên vai nó khiến nó phát đau.

“Không sao,” bác nói cụt ngắn. “Không sao. Nó đã sống một đời rất thọ rồi...”

“Ông Hagrid!” Ông Ted Tonks nhắc nhở, vì cái lược đang ửng lên màu xanh sáng rực, và bác Hagrid chỉ kịp chạm ngón tay vào đúng lúc.

Thót bụng một cái như thể có một cái móc câu vô hình và một sợi dây lôi tới trước, Harry bị kéo vào cõi thinh không, xoay tít không tự chủ được, ngón tay nó dính cứng vào cái Khóa Càng khi nó và bác Hagrid bị tổng ra khỏi gia đình ông Tonks. Tích tắc sau, chân Harry chạm mạnh vào mặt đất cứng và nó té bò càng xuống sân Hang Sóc. Nó nghe tiếng la hét. Liệng cái lược không còn tỏa sáng qua một bên, Harry đứng dậy, hơi lảo đảo, và ngó thấy bà Weasley cùng Ginny đang chạy xuống bậc thang dẫn lên cửa sau, trong khi bác Hagrid chật vật chống chọi đứng lên vì bác cũng bị té lăn cù khi chạm đất.

“Harry? Con là Harry thiệt phải không? Chuyện gì đã xảy ra? Những người kia đâu?” Bà Weasley khóc.

“Bác nói vậy là sao? Chưa ai về à?” Harry thở hỗn hển.

Câu trả lời rõ ràng đã khiến cho gương mặt tái mét của bà Weasley càng tái thêm.

“Bọn Tử Thần Thực Tử rình sẵn tụi con,” Harry nói với bà. “Tụi con vừa mới khởi hành là đã bị phục kích rồi... chúng biết thời điểm là đêm nay... Con không biết chuyện gì xảy ra cho những người khác, bốn tên trong bọn chúng đuổi theo bác Hagrid và con, tụi con cố hết sức để thoát được chúng, rồi đến Voldemort đuổi kịp tụi con...”

Nó nghe thấy sự phân trần trong giọng nói của mình, khẩn khoản xin bà thông cảm vì sao nó không biết chuyện gì xảy ra cho các con trai của bà, nhưng...

“May phước con được bình an,” bà nói, kéo nó vào vòng tay ôm ấp thương yêu đến nỗi nó cảm thấy không xứng đáng.

“Bà Molly, bà hông có chút rượu mạnh nào he?” Bác Hagrid hỏi, giọng run run. “Để làm thuốc ầy mà.”

Bà có thể hô phép đem rượu ra, nhưng rồi lại quày quả đi trở vào ngôi nhà nghèo, Harry biết bà muốn giấu vẻ mặt của bà đi. Nó quay qua Ginny và cô bé ngay lập tức trả lời cho sự cầu khẩn thông tin chưa thốt ra lời của nó.

“Lẽ ra anh Ron và cô Tonks về đây sớm nhất, nhưng họ bị lỡ chuyến Khóa Càng, cái khóa trở về đây mà không có họ,” cô bé nói, chỉ vào một cái hộp đựng dầu rỉ sét nằm trên mặt đất gần đó. “Còn cái kia,” cô bé chỉ vào một chiếc giày cũ, “lẽ ra phải đưa ba và anh Fred về, theo dự định thì họ là cặp thứ hai về đến nhà. Anh và bác Hagrid là cặp thứ ba và,” cô bé coi đồng hồ đeo tay, “nếu anh George và thầy Lupin thoát được thì họ sẽ về đây trong vòng một phút nữa.”

Bà Weasley lại đi ra, mang theo một chai rượu mạnh đưa cho bác Hagrid. Bác bật nút chai uống thẳng một hơi.

“Má!” Ginny la to, chỉ vào một chỗ cách đó mấy thước.

Một vệt sáng xanh lơ hiện ra trong bóng tối: nó lớn dần và sáng dần, và thầy Lupin cùng George hiện ra, quay mòng mòng rồi té xuống. Harry biết ngay tức thì là có điều gì đó không ổn: thầy Lupin đang đỡ George, anh này bất tỉnh, mặt đầy máu.

Harry chạy tới trước, nắm chân George. Nó cùng với thầy Lupin khiêng George vào trong nhà, đi xuyên qua nhà bếp để vào phòng khách, đặt anh ta nằm xuống cái ghế nệm dài. Khi ánh đèn rọi đến cái đầu của George, Ginny há hốc miệng và bao tử Harry thót lại: một vành tai của George đã mất. Một bên đầu và cổ anh ta ướt đầm máu đỏ au thật dễ sợ.

Bà Weasley vừa cúi xuống con trai mình thì thầy Lupin túm lấy cánh tay của Harry lôi nó đi, chẳng được nhẹ nhàng cho lắm, trở vô nhà bếp, nơi bác Hagrid vẫn còn đang ị ạch nhét khối lượng thân thể của mình qua khung cửa sau.

“Ấy,” bác Hagrid tức giận nói. “Bỏ nó ra, bỏ Harry ra!”

Thầy Lupin bất kể đến bác.

“Sinh vật nào ngồi ở trong góc khi Harry Potter đến văn phòng ta ở trường Hogwarts lần đầu tiên?” Thầy vừa nói vừa lắc nhẹ người Harry. “Trả lời ta!”

“Một... một con Grindylow trong bồn nước thì phải?”

Thầy Lupin thả Harry ra và ngã lưng dựa vào tủ chén.

“Vậy là sao hả?” Bác Hagrid gầm lên.

“Thầy xin lỗi, Harry, nhưng thầy phải kiểm tra,” thầy Lupin nói ngắn gọn. “Chúng ta đã bị phản bội.

Voldemort biết con được dời đi đêm nay và chỉ kẻ nào tham gia trực tiếp trong kế hoạch này mới có thể báo cho hắn biết. Con có thể là một kẻ đội lốt giả.”

“Vậy sao chú hông kiểm tra tôi?” Bác Hagrid thở hỗn hển, vẫn còn đang chật vật lách qua khung cửa.

“Bác là người lai khổng lồ,” thầy Lupin nói, ngược lên nhìn bác Hagrid “Thuốc đa dịch chỉ dùng cho con người mà thôi.”

“Không ai trong Hội Phượng Hoàng lại đi báo cho Voldemort việc chúng ta di chuyển đêm nay cả,” Harry nói. Ý tưởng đó quá khủng khiếp đối với nó, nó không thể nào tin việc đó lại do bất cứ ai trong số họ làm. “Voldemort chỉ đuổi kịp theo con vào phút chót, lúc đầu hắn không biết ai là con. Nếu hắn nắm được kế hoạch thì ngay từ đầu hắn đã phải biết con là người đi với bác Hagrid chứ.”

“Voldemort đuổi kịp con à?” Thầy Lupin nói gay gắt. “Chuyện gì đã xảy ra? Làm sao con thoát được?”

Harry giải thích bọn Tử Thần Thực Tử đuổi theo hai bác cháu như thế nào và nhận ra nó là Harry ra sao, rồi chúng bỏ dở cuộc truy đuổi, và có lẽ chúng đã thỉnh đến Voldemort, hắn đã xuất hiện chỉ ngay trước khi nó và bác Hagrid đến được nơi ẩn náu trong nhà cha mẹ cô Tonks.

“Chúng nhận ra con à? Nhưng bằng cách nào? Con đã làm gì?”

“Con...” Harry cố gắng nhớ lại; cả cuộc hành trình có vẻ như một khối mờ mịt của hoảng sợ và hỗn loạn. “Con thấy Stan Shunpike... Thầy biết anh lơ xe trên chiếc xe buýt Hiệp sĩ chớ? Và con tính Giải giới ảnh thay vì... ảnh đâu có biết ảnh đang làm gì, đúng không ạ? Chắc ảnh bị ếm bùa Độc đoán!”

Thầy Lupin có vẻ kinh hoàng.

“Harry, thời của bùa Giải giới đã qua rồi! Những kẻ ấy đang tìm cách bắt và giết con! Nếu chưa sẵn sàng để giết chúng thì ít nhất thì con cũng phải đánh bùa Choáng chứ.”

“Tụi con đang ở trên cao cả trăm thước! Anh Stan đang không tự chủ, và nếu con mà đánh choáng ảnh và ảnh té, thì ảnh cũng sẽ chết y như con dùng Lời nguyện Giết chóc vậy! Hai năm trước thần chú Giải giới đã cứu con khỏi tay Voldemort,” Harry nói thêm một cách bướng bỉnh. Thầy Lupin nhắc nó nhớ đến anh chàng ưa giấu cột Zacharias Smith của nhà Hufflepuff, anh ta đã chế nhạo Harry về chuyện nó muốn dạy Đoàn quân Dumbledore cách Giải giới.

“Đúng vậy, Harry à,” thầy Lupin nói mà phải vất vả kiềm chế, “và rất đông bọn Tử Thần Thực Tử đã chứng kiến việc đó xảy ra! Tha lỗi cho thầy, nhưng hồi ấy, đó là một phản ứng rất lạ thường trước sự đe dọa của thần chết cận kề. Còn lặp lại ứng xử đó tối nay trước bọn Tử Thần Thực Tử đã từng nghe nói hay chứng kiến sự kiện đó lúc xảy ra lần đầu tiên thì gần như là tự sát.”

“Vậy là thầy cho rằng con phải giết anh Stan Shunpike à?” Harry tức tối nói.

“Dĩ nhiên là không,” thầy Lupin nói, “Nhưng bọn Tử Thần Thực Tử, và thành thật mà nói – hầu hết mọi người! – đều nghĩ là con phải đánh trả! Giải giới là một thần chú rất có ích, Harry à, nhưng bọn Tử Thần Thực Tử dường như coi đó là độc chiêu đặc trưng của con, và thầy khuyên con đừng để thành như thế.”

Thầy Lupin đang khiến cho Harry cảm thấy nó ngu hết sức, vậy mà vẫn còn cộm một hột bướng bên trong nó.

“Con sẽ không bao giờ cho nổ tung người khác chỉ vì họ lảng tránh trước mặt con,” Harry nói. “Đó là việc của Voldemort.”

Nhưng thầy Lupin không kịp bắt bẻ lại nó: rốt cuộc bác Hagrid cũng thành công trong nỗ lực nhét thân mình qua được khung cửa, rồi lê tới một cái ghế và ngồi xuống; cái ghế sạm bà chè. Không để ý đến những tiếng ồn ào rửa lẫn lộn với lời xin lỗi của bác, Harry tiếp tục nói với thầy Lupin:

“Anh George sẽ không sao chứ ạ?”

Tất cả cơn giận của thầy Lupin với Harry dường như được rút cạn vì câu hỏi đó.

“Thầy tin vậy, mặc dù sẽ không cách gì gắn lại được tai cho nó, khi đã bị mất tai vì lời nguyền thì không thể...”

Bên ngoài có tiếng ạch ẹ. Thầy Lupin lướt ngay tới cửa sau, Harry nhảy qua đám giò cẳng của bác Hagrid và phóng ra sân.

Hai bóng người vừa xuất hiện trong sân, và khi Harry chạy về phía họ thì nó nhận ra đó là Hermione, bây giờ đã trở lại nguyên dạng, và chú Kingsley, cả hai còn nắm chặt một cái móc treo áo cong queo. Hermione lao mình vào vòng tay của Harry, nhưng chú Kingsley chẳng tỏ ra chút xíu vui mừng được gặp lại ai trong đám cả. Qua vai Hermione, Harry thấy chú Kingsley giơ cây đũa phép của chú chĩa vào ngực thầy Lupin.

“Lời cuối cùng cụ Albus Dumbledore nói với chúng ta!”

“Harry là niềm hy vọng lớn nhất của chúng ta. Hãy tin nó,” thầy Lupin bình tĩnh đáp.

Chú Kingsley quay đũa chĩa vào Harry, nhưng thầy Lupin nói, “Nó mà. Tôi kiểm tra rồi.”

“Tốt lắm! Tốt lắm!” Chú Kingsley nói, nhét cây đũa phép vào bên trong áo khoác. “Nhưng ai đó đã phản bội chúng ta! Chúng biết, chúng biết là tối nay!”

“Có vẻ như vậy,” thầy Lupin đáp. “Nhưng hình như chúng không biết là sẽ có bảy Potter.”

“Chút an ủi con con!” Chú Kingsley gầm gừ. “Còn ai trở về nữa?”

“Chỉ mới có Harry, bác Hagrid. George và tôi.”

Hermione nén một tiếng rên sau bàn tay.

“Còn anh gặp chuyện gì vậy?” Thầy Lupin hỏi chú Kingsley.

“Bị năm tên đuổi theo, hai tên bị thương, có thể một tên bị giết,” chú Kingsley quay đi, “và chúng tôi cũng nhìn thấy Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, hắn nhập bọn đuổi theo chúng tôi được nửa chừng thì biến mất rất nhanh. Anh Remus, hắn có thể...”

“Bay,” Harry thêm vào. “Cháu cũng thấy hắn, hắn rượt theo bác Hagrid và cháu.”

“Vậy ra đó là lý do hắn bỏ đi, để đuổi theo cháu!” Chú Kingsley nói. “Lúc ấy chú không hiểu tại sao hắn biến mất. Nhưng cái gì khiến hắn đổi mục tiêu?”

“Harry cư xử hơi quá tử tế với Stan Shunpike,” thầy Lupin nói.

“Stan nào?” Hermione lặp lại. “Nhưng cháu tưởng anh ta đang ở trong ngục Azkaban mà?”

Chú Kingsley bật ra tiếng cười buồn bã.

“Hermione à, rõ ràng là có một vụ vượt ngục tập thể rất đông đã bị Bộ Pháp thuật ém nhẹm. Mũ trùm đầu của Travers rớt ra khi chú nguyên hắn, lẽ ra hắn cũng đang ngồi tù. Nhưng chuyện gì đã xảy ra cho anh thế, anh Remus? George đâu?”

“Nó bị mất một vành tai,” thầy Lupin nói.

“Mất một...?” Hermione lặp lại giọng thảng thốt.

“Chiến công của Snape,” thầy Lupin nói.

“Snape à?” Harry hét. “Chú đừng nói là...”

“Hắn bị mất mũ trùm trong cuộc săn đuổi. Cắt sâu Mũi mũi luôn luôn là chiêu đặc biệt của Snape. Phải chi tôi có thể đáp lễ hắn, nhưng sau khi George bị thương tôi chỉ còn làm được mỗi một việc là giữ nó trên cây chổi, nó bị mất nhiều máu quá...”

Cả bốn người im lặng khi cùng ngược nhìn lên trời. Chẳng có dấu hiệu chuyển động nào; những ngôi sao đêm chiếu nhìn lại họ, không nhấp nháy, dừng dừng, chẳng hay biết gì về những người bạn đang bay. Ron ở đâu? Anh Fred và ông Weasley ở đâu? Anh Bill, chị Fleur, cô Tonks, thầy Mắt Đen, và lão Mundungus ở đâu?

“Harry, giúp một tay với!” Bác Hagrid ồm ồm gọi vọng ra từ cánh cửa mà bác lại một phen nữa bị mắc

kẹt. Mừng là có chuyện gì đó để làm, Harry kéo bác thoát ra, rồi nó đi ngang qua nhà bếp trống vắng trở lại phòng khách nơi bà Weasley và Ginny vẫn còn đang chăm sóc anh George. Bà Weasley lúc này đã cầm được máu cho anh, và nhờ ánh đèn Harry nhìn thấy một cái lỗ toác hoác sạch sẽ vốn là cái vành tai của George.

“Anh ấy sao rồi ạ?”

Bà Weasley quay lại nhìn và nói, “Bác không thể làm cho nó mọc lại được, không thể được một khi nó bị cắt bằng pháp thuật Hắc ám. Nhưng đáng ra còn tệ hơn vậy nhiều... Nó còn sống.”

“Dạ,” Harry nói. “Cám ơn Trời.”

“Em nghe có ai đó ở trong sân phải không?” Ginny hỏi.

“Hermione và chú Kingsley,” Harry nói.

“May phước,” Ginny thì thầm. Hai đứa nhìn nhau, Harry muốn ôm lấy Ginny, giữ cô bé trong vòng tay, nó thậm chí không ngại rằng bà Weasley đang có mặt, nhưng trước khi nó kịp thực hiện được điều thôi thúc, một tiếng đổ ầm vang lên trong nhà bếp.

“Tôi sẽ chứng minh tôi là ai, anh Kingsley à, sau khi tôi nhìn thấy con trai tôi, muốn tốt lành thì tránh ra ngay.”

Trước đây Harry chưa bao giờ nghe ông Weasley hét lớn như vậy. Ông xông vào phòng khách, máng đầu hói của ông sáng bóng mồ hôi, cặp kính xéo xẹo, anh Fred ở ngay bên cạnh ông, cả hai đều xanh mét, nhưng không bị thương.

“Anh Arthur!” Bà Weasley thốt thức. “Ôi, phước đức biết bao!”

“Nó sao rồi?”

Ông Weasley quỳ ngay xuống bên cạnh George. Lần đầu tiên kể từ khi Harry quen biết anh, Fred dường như đờ lững. Đứng đằng sau cái ghế nệm dài anh há hốc miệng nhìn vết thương của thằng em song sinh như thể không tin nổi cái mà anh đang thấy.

Có lẽ bị tiếng ồn khuấy động khi cha và anh đến bên mình, George cục cựa.

“Con thấy thế nào, George?” Bà Weasley thì thào.

Ngón tay George rờ rẫm một bên đầu.

“Thấy như sư,” nó lẩm bẩm.

“Nó mắc chứng gì vậy?” Fred rên rỉ, tỏ ra kinh hoàng. “Đầu óc nó có bị ảnh hưởng không đấy?”

“Như sư,” George lặp lại, mắt mở to ra nhìn ông anh. “Anh coi... Em như sư rồi. Mất tóc mất tai rồi, Fred ơi, hiểu chưa?”

Bà Weasley khóc nức nở hơn bao giờ hết. Gương mặt nhợt nhạt của Fred hồng lên.

“Lâm ly,” nó nói với George, “Ôi, lâm ly! Trước mặt là cả một thế giới rộng lớn toàn chuyện tiểu lâm dính tới lỗ nhĩ mà mày lại mất tai à?”

“Ờ, phải rồi,” George nói, nhe răng cười với bà mẹ đang nước mắt đầm đìa. “Bây giờ má có thể phân biệt được hai đứa con rồi hén, má.”

Rồi nó nhìn quanh.

“Chào, Harry... Em là Harry, đúng không?”

“Dạ, em đây,” Harry nói, đi tới gần cái ghế nệm dài.

“Chà, ít nhất thì em cũng về được đây an toàn,” George nói. “Sao Ron và anh Bill không xúm xít quanh giường bệnh của mình nhỉ?”

“Họ chưa về tới nơi, George à,” bà Weasley nói. Nụ cười của George héo đi. Harry đưa mắt ra hiệu cho Ginny đi cùng nó trở ra bên ngoài. Khi hai đứa đi ngang nhà bếp, Ginny nói nhỏ:

“Giờ này lẽ ra anh Ron và cô Tonks phải về tới rồi. Họ đâu phải đi xa; nhà dì Muriel gần đây mà.”

Harry không nói gì. Nó đã cố gắng gạt đi mối lo sợ từ khi đến Hang Sốc, nhưng bây giờ nỗi sợ hãi bao bọc lấy nó, dường như trườn bò khắp da nó, phập phồng trong ngực nó, chen họng nó. Khi hai đứa bước xuống bậc tam cấp ra sân sau tối thui, Ginny nắm bàn tay nó.

Chú Kingsley đang sải bước đi tới đi lui, liếc nhìn lên trời mỗi khi vòng lại. Cảnh đó nhắc Harry nhớ đến dượng Vernon đi qua đi lại trong phòng khách đầu như một triệu năm về trước. Bác Hagrid, Hermione, và thầy Lupin đứng sát vai nhau, chăm chú nhìn lên trời trong im lặng. Không ai trong ba người đó quay lại nhìn khi Harry và Ginny nhập bọn trong đêm tối im ắng.

Từng phút dài ra như cả năm trường. Làn gió thoảng nhẹ nhất cũng khiến tất cả giật mình hướng về phía lùm bụi hay cây cỏ lao xao, hy vọng một trong những Hội viên có thể từ trong đám lá nhảy ra bình yên vô sự...

Và rồi một cây chổi hiện ra ngay phía trên đầu họ và lao thật nhanh xuống đất...

“Họ kìa!” Hermione gào lên.

Cô Tonks đáp xuống với một đà trượt dài làm bắn bụi đất và sỏi khắp nơi.

“Anh Remus!” Cô Tonks òa khóc khi loạng choạng rời cây chổi để ngã vào vòng tay thầy Lupin. Gương mặt thầy se lại và trắng bệch: dường như thầy không thể thốt ra lời nữa. Ron đi vấp vấp một cách kỳ quái về phía Harry và Hermione.

“Bồ vô sự,” nó lồm bồm được mấy tiếng trước khi Hermione bay tới ôm nó chặt cứng.

“Mình tưởng... Mình tưởng đâu...”

“Đây không sao,” Ron nói, vỗ nhẹ lên lưng cô bé. “Đây ổn mà.”

“Ron tuyệt lắm,” cô Tonks nồng nhiệt nói, thả vòng tay ôm thầy Lupin ra. “Tuyệt vời luôn. Đánh Choáng một tên trong bọn Tử Thần Thực Tử, đánh thắng vô đầu, mà lại nhắm vào một mục tiêu di động khi đang bay trên cây chổi...”

“Bồ đánh?” Hermione nói, trở mắt nhìn Ron, hai tay vẫn còn câu cổ nó.

“Lúc nào cũng giọng ngạc nhiên,” Ron nói hơi cộc một tí, thoát ra khỏi vòng tay của Hermione. “Có phải tội này là những người về cuối cùng không?”

“Không,” Ginny nói. “Chúng ta vẫn còn đang đợi anh Bill, chị Fleur, chú Mắt Đen và bác Mundungus. Em vô nói cho ba má biết là anh vô sự nghe, anh Ron. “

Cô bé chạy trở vô trong nhà.

“Chuyện gì làm em về trễ vậy? Chuyện gì đã xảy ra cho em?” Giọng thầy Lupin nghe như nổi giận với cô Tonks.

“Mụ Bellatrix,” cô Tonks nói. “Mụ muốn tóm em ngang với tóm Harry, anh Remus à, mụ ráng hết sức giết em. Em chỉ ước sao tóm được mụ ta, em còn nợ Bellatrix. Nhưng chắc chắn là tội em đã làm cho Rodolphus bị thương... Sau đó tội em đến nhà dì Muriel và trễ chuyến Khóa Cảnh và dì ấy cứ nặng xì cả lên với tội này...”

Một gân mặt giật giật bên hàm thầy Lupin. Thầy gật đầu, nhưng dường như không thể nói được gì cả.

“Vậy chuyện gì đã xảy ra với quý vị?” Cô Tonks hỏi, quay sang Harry, Hermione và chú Kingsley.

Họ kể lại những câu chuyện về hành trình của chính mình, nhưng đồng thời sự vắng mặt của anh Bill, chị Fleur, thầy Mắt Đen và lão Mundungus dường như phủ chụp lên họ một lớp sương giá, sự gặm nhấm băng giá của nó càng lúc càng khó làm lơ.

“Tôi sắp phải trở lại đường Downing, lẽ ra tôi đã phải có mặt ở đó một tiếng đồng hồ trước,” cuối

cùng chú Kingsley nói, sau khi quét mắt chăm chú nhìn bầu trời một lần chót. “Bảo cho tôi biết khi họ trở về.”

Thầy Lupin gật đầu. Vẫy tay chào những người kia, chú Kingsley bước vào bóng tối phía cổng. Harry nghe một tiếng bụp yếu ớt khi chú Kingsley độn thổ ngay bên ngoài ranh giới Hang Sốc.

Ông bà Weasley chạy xuống mấy bậc thêm, Ginny theo sau họ. Hai bậc cha mẹ ôm chầm lấy Ron trước khi quay qua thầy Lupin và cô Tonks.

“Cám ơn cô và chú,” bà Weasley nói, “đã vì các con trai tôi.”

“Đừng có ngớ ngẩn thế, chị Molly,” cô Tonks nói ngay.

“George ra sao?” Thầy Lupin hỏi.

“Ảnh bị gì?” Ron hỏi rõ to.

“Nó mất...”

Nhưng đoạn cuối câu nói của bà Weasley bị nhấn chìm trong tiếng thét đồng loạt: một con vong mã vừa lao tới trước mắt mọi người và đáp xuống cách họ vài bước. Anh Bill và Fleur cùng tuột khỏi lưng nó, te tua vì gió nhưng không bị thương.

“Bill! Ổn trời, ổn trời...”

Bà Weasley chạy tới trước, nhưng cái ôm anh dành cho bà chỉ phớt qua chiếu lệ; nhìn thẳng vào cha mình, anh nói: “Chú Mắt Đen đã chết.”

Không ai nói một lời. Không ai cử động. Harry cảm thấy như thể có cái gì đó bên trong nó đang rơi xuống, rơi xuyên lòng đất, bỏ lại nó vĩnh viễn.

“Tụi con thấy tận mắt,” anh Bill nói, Fleur gật đầu, những vệt nước mắt long lanh trên má chị được soi bằng ánh sáng hắt ra từ cửa sổ nhà bếp. “Chuyện xảy ra ngay sau khi chúng ta phá vỡ vòng vây: chú Mắt Đen và lão Dung gần sát tụi con, họ cũng nhắm hướng bắc. Voldemort... hắn bay được... đánh thẳng vào họ. Lão Dung hoảng loạn, con nghe lão khóc la, chú Mắt Đen cố ngăn lão, nhưng lão vẫn độn thổ. Voldemort phóng lời nguyền trúng ngay mặt chú Mắt Đen, chú ngã bật ngựa ra khỏi cây chổi và... tụi con chẳng thể làm gì được, tụi con bị nửa tá đứa trong bọn chúng bám đuôi...”

Giọng Bill đứt đoạn.

“Đương nhiên cháu không thể làm gì được rồi,” thầy Lupin nói.

Tất cả đều đứng lặng nhìn nhau. Harry không thể hiểu được hết. Thầy Mắt Đen đã chết; không thể nào

lại là... thầy Mắt Đen, ngoan cường như vậy, dũng cảm như vậy, người sống sót tài ba...

Cuối cùng dường như mọi người nhận ra trời đã rạng, mặc dù không ai nói ra, ai cũng biết chẳng còn lý do gì để mà chờ đợi trong sân nữa, và họ lặng lẽ bước theo ông bà Weasley trở vào trong Hang Sóc, và vào tới phòng khách, nơi Fred và George đang cười ha hả với nhau.

“Có chuyện gì không hay?” Fred dò mắt mọi người khi họ bước vào phòng. “Chuyện gì xảy ra vậy? Ai...?”

“Chú Mắt Đen,” ông Weasley nói, “đã chết.”

Nụ cười của hai anh em sinh đôi biến thành cái méo miệng sững sờ. Dường như không ai biết phải làm gì. Cô Tonks âm thầm khóc trong chiếc khăn tay. Cô vốn gần gũi với thầy Mắt Đen, Harry biết, thầy là người nó quý mến nhất, người che chở cho nó ở Bộ Pháp thuật. Bác Hagrid, ngồi trên sàn trong một góc nhà, nơi bác có được chỗ rộng rãi nhất, đang chậm nước mắt bằng cái khăn tay của bác có kích thước bằng tấm khăn trải bàn.

Anh Bill đi tới tủ lấy ra một chai rượu đế lửa và vài cái ly.

“Đây,” anh nói, và với một cái vẫy cây đũa phép, anh phát mười hai ly rượu đầy bay vút ngang phòng đến từng người, anh giơ cao ly rượu thứ mười ba, “Mắt Đen.”

“Mắt Đen,” tất cả cùng hô, và uống.

“Mắt Đen,” tiếng bác Hagrid vọng lại, chậm hơn một chút, kèm tiếng nấc cụt.

Rượu đế lửa đốt cổ họng Harry. Dường như rượu hâm cảm xúc ầm lại trong người nó, làm tan đi nỗi tê dại điếng người và cảm giác phi thực, thiêu đốt nó với điều gì đó giống như lòng can đảm.

“Vậy là Mundungus đã biến mất?” Thầy Lupin nói. Thầy đã uống một hơi cạn ly.

Không khí thay đổi ngay lập tức. Mọi người tỏ ra căng thẳng, nhìn thầy Lupin, Harry cảm thấy như mọi người vừa mong thầy nói tiếp vừa hơi sợ điều họ có thể phải nghe.

“Cháu biết chú đang nghĩ gì,” Bill nói, “và cháu cũng tự hỏi điều đó suốt trên đường về đây, bởi vì dường như chúng chực sẵn để đón đầu chúng ta, phải không ạ? Nhưng lão Mundungus không thể phản bội chúng ta. Chúng đã không biết là có bảy Harry, điều này khiến chúng lúng túng ngay khi chúng ta xuất hiện, mà chúng ta đừng quên rằng chính lão Mundungus là kẻ đã đưa ra cái mẹo bịp con con ấy. Tại sao lão không nói luôn cho chúng điều mấu chốt đó? Cháu nghĩ lão Dung bị hoảng loạn, đơn giản vậy thôi. Lão đã không muốn đi ngay từ đầu, nhưng chú Mắt Đen ép lão, và Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy tấn công thẳng vào họ. Nhiều đó cũng đủ để ai cũng phải hoảng loạn rồi.”

“Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã hành động đúng như anh Mắt Điên dự đoán,” cô Tonks thút thút khóc. “Anh Mắt Điên có nói hắn sẽ cho rằng Harry thật sẽ đi cùng Thần Sáng giỏi nhất, cứng cựa nhất. Hắn đuổi theo anh Mắt Điên trước nhất, và khi lão Mundungus để lộ bí mật, hắn liền quay qua anh Kingsley...”

“Đúng, lý lẽ đó đều rất hay,” Fleur ngắt lời cô Tonks, “nhưng vốn không giải thích được làm sao họ biết chúng ta đưaARRY đi vào tối nay, đúng hông? Ất là ai đó đã hông cẩn thận, ai đó đã lỡ lời để lộ cho người ngoài biết. Chỉ có cách đó mới giải thích được tại sao hắn biết ngày nhưng hông biết toàn bộ kế hoạch.”

Chị tức tối nhìn khắp tất cả mọi người, nước mắt vẫn còn lem nhem trên gương mặt xinh đẹp, ngầm thách thức bất cứ ai dám nói ngược lại. Không ai dám. m thanh duy nhất phá vỡ sự im lặng là tiếng nấc cụt của bác Hagrid phát ra từ phía sau tấm khăn tay. Harry liếc nhìn bác Hagrid, người vừa mới liều mạng sống của chính mình để cứu lấy mạng sống nó – bác Hagrid, người mà nó tin tưởng, người đã từng một lần bị lừa trao thông tin cực kỳ quan trọng cho Voldemort để đổi lấy một cái trứng rồng...

“Không,” Harry nói lớn, và cả đám đều nhìn nó ngạc nhiên: rượu đế lửa dường như vừa tăng âm giọng nói của nó. “Ý tôi là... nếu có ai đó sơ xuất,” Harry nói tiếp, “và để lọt ra điều gì đó, tôi biết là người đó không có chủ tâm làm vậy. Không phải lỗi của người đó.” Nó lặp lại, một lần nữa giọng hơi to hơn bình thường. “Chúng ta phải tin tưởng lẫn nhau. Tôi tin tưởng tất cả mọi người ở đây, tôi không nghĩ bất cứ ai trong phòng này lại bán tôi cho Voldemort.”

Lại sự im lặng nữa tiếp theo lời nói của nó. Tất cả mọi người đều đang nhìn nó: Harry lại cảm thấy nóng, và uống thêm mấy hớp rượu lửa để cho có việc mà làm. Khi nó uống, nó nghĩ đến thầy Mắt Điên. Thầy Mắt Điên lúc nào cũng phủ nhận thiện chí tin tưởng con người của cụ Dumbledore.

“Nói khéo lắm, Harry,” Fred đột ngột nói.

“Ừ nhỉ, nhỉ, nhỉ,” George nói, liếc Fred nửa cái, miệng anh chàng này bị cà giựt.

Nét mặt thầy Lupin rất kỳ quặc khi thầy nhìn Harry. Nét mặt ấy gần như thương hại.

“Thầy nghĩ con là đồ ngu à?” Harry hỏi.

“Không, thầy nghĩ con giống James,” thầy Lupin nói, “anh ấy ắt hẳn đã coi việc không tin tưởng bạn bè là điều ô nhục nhất.”

Harry biết điều thầy Lupin muốn ám chỉ: ấy là cha nó đã bị bạn mình là Peter Pettigrew phản bội. Nó cảm thấy tức giận phát điên lên được. Nó muốn cãi lại, nhưng thầy Lupin đã quay lưng lại nó, đặt cái ly của thầy lên một cái bàn nhỏ, và nói với anh Bill, “Còn việc phải làm. Tôi có thể hỏi anh Kingsley liệu...”

“Không.” Anh Bill nói ngay, “cháu sẽ làm việc đó. Cháu sẽ đi.”

“Anh đi đâu?” Cả cô Tonks và chị Fleur cùng nói.

“Thi thể của Mắt Đen,” thầy Lupin nói, “chúng ta cần tìm lại.”

“Chẳng lẽ không thể...?” Bà Weasley mở lời với ánh mắt cầu khẩn nhìn anh Bill.

“Đợi à?” Anh Bill nói, “Không, trừ khi má muốn cho bọn Tử Thần Thực Tử chiếm lấy?”

Không ai nói gì nữa. Thầy Lupin và anh Bill chào từ giã và ra đi.

Những người còn ở lại giờ đây đều ngồi phịch xuống ghế, tất cả ngoại trừ Harry, nó vẫn đứng. Với mọi người, sự bất ngờ và gọn ghẽ của cái chết như thể sờ thấy được.

“Con cũng phải đi,” Harry nói.

Mười cặp mắt sừng sốt ngó nó.

“Con đừng dại, Harry à,” bà Weasley nói. “Con đang nói về chuyện gì vậy?”

“Con không thể ở lại đây.”

Nó xoa trán, cái thẹo lại nhói đau, hơn một năm nay nó đã không còn bị đau như vậy.

“Tất cả mọi người sẽ bị nguy hiểm khi con ở đây. Con không muốn...”

“Nhưng đừng có ngu ngốc như vậy!” Bà Weasley nói. “Toàn bộ vấn đề đêm nay là đưa được con về đây an toàn, và nhờ phước đức mà đã làm được. Và Fleur đã đồng ý làm đám cưới ở đây thay vì ở Pháp, chúng ta đã dàn xếp mọi việc để có thể ở cùng một nơi mà chăm sóc cho con...”

Bà Weasley không hiểu; bà đang khiến nó cảm thấy tồi tệ thêm, chứ chẳng nhẹ nhõm gì hơn.

“Nếu Voldemort biết con ở đây...”

“Nhưng mà làm sao hắn biết được chứ?” Bà Weasley hỏi.

“Harry à, hiện giờ có đến một tá chỗ có thể coi là có con đang ở,” ông Weasley nói. “Hắn không có cách gì biết được con ở trong ngôi nhà an toàn nào.”

“Không phải con lo cho chính con!” Harry nói.

“Chúng ta biết điều đó,” ông Weasley khẽ nói, “nhưng nếu con bỏ đi thì tất cả những cố gắng của chúng ta đêm nay trở nên vô nghĩa.”

“Con không được đi đâu hết!” Bác Hagrid lầu bầu. “Mèn ơi, Harry à, bỏ đi sau mọi chiến mà bọn ta

chải qua để đem con về đây hả?”

“Ừ, còn cái tai đổ máu của anh thì sao?” George nói, hơi nhồm mình dậy trên đồng gối nệm.

“Con biết rằng...”

“Chú Mắt Đen sẽ không...”

“TÔI BIẾT RỒI!” Harry rống lên.

Nó cảm thấy bị bao vây và dọa dẫm: họ tưởng là nó không biết họ đã làm gì cho nó sao, bộ họ không hiểu rằng chính vì cái lý do đó mà nó muốn ra đi lúc này, trước khi họ phải chịu đựng thêm đau khổ vì nó sao? Sự im lặng khó xử kéo dài, và trong khoảng thời gian đó cái thẹo của nó tiếp tục nhói đau và phập phồng. Cuối cùng bà Weasley phá vỡ sự im lặng.

“Hedwig đâu, Harry?” Bà nói ngọt ngào. “Chúng ta có thể nhốt nó chung với con Pidwidgeon và cho nó ăn cái gì đó.”

Ruột gan Harry quặn cục lại như một nắm đấm. Nó không thể nói với bà sự thật. Nó uống nốt ly rượu để lừa để khỏi trả lời.

“Harry à, chờ đi rồi thế nào chuyện cũng lộ ra là con lại thành công một phen nữa,” bác Hagrid nói. “Thoát khỏi tay hắc, đánh hắc chạy dài khi hắc ở ngay trên đầu con.”

“Không phải con,” Harry nói thẳng thừng. “Mà là cây đũa phép của con. Cây đũa phép của con tự phản ứng theo ý nó.”

Một lát sau Hermione nói nhẹ nhàng, “Nhưng không thể vậy được, Harry à. Ý bồ là bồ đã làm pháp thuật không chủ tâm; bồ đã phản ứng theo bản năng chứ gì.”

“Không,” Harry nói. “Chiếc xe gắn máy rớt xuống. Lúc đó mình thật sự không biết được là Voldemort đang ở đâu, nhưng cây đũa phép của mình cứ quay tít trong tay mình, tìm ra hắc và phóng một câu thần chú vào hắc. Mình thậm chí còn không nhận ra đó là thần chú gì mà. Trước nay mình có bao giờ tạo được ngọn lửa vàng chói nào đâu.”

“Thường thường,” ông Weasley nói, “khi ở trong tình huống bị o ép, con có thể tạo ra phép thuật nhiệm màu mà con cũng chưa bao giờ mơ tới. Trẻ con thường gặp tình huống đó, trước khi chúng được huấn luyện...”

“Không phải thế,” Harry nói qua kẽ răng nghiến chặt. Cái thẹo của nó đang cháy bỏng. Nó cảm thấy tức giận và tuyệt vọng; nó ghét cái ý nghĩ là mọi người đang tưởng tượng nó có sức mạnh tương đương với sức mạnh của Voldemort.

Không ai nói gì. Nó biết là họ không tin nó. Bây giờ nó bắt đầu nghĩ lại, trước đây nó chưa hề nghe nói đến một cây đũa phép tự ý làm phép một mình.

Cái thẹo của nó nhói đau, nó cố gắng hết sức mới không rên la. Lắm bấm gì đó về khí trời trong lành, nó đặt cái ly xuống và bỏ ra khỏi phòng.

Khi nó đi ngang qua sân, con vong mã trơ xương ngược nhìn lên – vỗ vỗ đôi cánh giống như cánh dơi khổng lồ của mình, rồi lại tiếp tục gặm cỏ. Harry dừng bước bên cánh cổng vào khu vườn, đắm đắm nhìn đám cây cối mọc um tùm, xoa cái trán đang động bưng bưng và nghĩ đến cụ Dumbledore.

Cụ Dumbledore đã tin tưởng nó, nó biết điều đó. Cụ Dumbledore ắt biết tại sao và cách nào cây đũa phép của nó lại hành động độc lập như thế, bởi vì cụ Dumbledore luôn luôn có câu trả lời. Cụ biết nhiều về những cây đũa phép, cụ đã từng giải thích cho nó mối liên quan kỳ lạ giữa cây đũa phép của nó với cây đũa phép của Voldemort... Nhưng cụ Dumbledore, cũng như thầy Mắt Đen, cũng như chú Sirius, cũng như ba má nó, cũng như con cú đáng thương, tất cả đều đã ra đi đến cõi mà Harry không bao giờ có thể chuyển trò với họ một lần nữa. Nó cảm thấy một cơn nóng cháy cổ họng không dính dáng gì tới rượu đế lửa...

Và rồi bỗng nhiên cơn đau trong cái thẹo của nó bùng phát lên tột đỉnh. Khi nó bưng chặt trán và nhắm nghiền mắt lại, một giọng nói gào lên bên trong đầu nó.

“Mi nói với ta rằng vấn đề sẽ được giải quyết bằng cách dùng cây đũa phép của một người khác!”

Và bùng lên trong đầu nó hình ảnh một ông già gầy rộc nằm trên thảm trải trên một nền đá đang gào thét, một tiếng thét kinh hoàng kéo dài, một tiếng thét của nỗi đau đớn quá sức chịu đựng.

“Đừng! Đừng! Tôi van ngài, tôi xin ngài...”

“Mi đã lừa dối Chúa tể Voldemort, Ollivander!”

“Tôi không hề... tôi thề là tôi không hề...”

“Mi tìm cách giúp Potter, giúp nó thoát khỏi tay ta!”

“Tôi thề là tôi không hề... Tôi đã tưởng là một cây đũa phép khác sẽ có hiệu quả...”

“Vậy thì, hãy giải thích điều đã xảy ra. Cây đũa phép của Lucius đã bị hủy diệt!”

“Tôi không hiểu nổi... mối liên kết... chỉ tồn tại... giữa hai cây đũa phép của ngài và của nó...”

“Láo toét!”

“Làm ơn... tôi xin ngài...”

Và Harry nhìn thấy bàn tay trắng bệch giơ cao cây đũa phép và cảm thấy được cơn giận hiểm độc của Voldemort trào lên, nó nhìn thấy ông già bạc nhược quần quai trong đống đau cùng cực.

“Harry?”

Mọi chuyện biến đi nhanh cũng ngang như lúc hiện ra: Harry đứng run rẩy trong bóng tối, níu chặt cánh cổng vào khu vườn, tim nó đập dồn dập, cái theo của nó vẫn còn nhoi nhói. Một lát sau nó mới nhận ra Hermione và Ron đang ở bên cạnh.

“Harry, trở vô nhà đi,” Hermione thì thầm. “Bồ đâu còn nghĩ đến chuyện bỏ đi nữa hả?”

“Ừ, bồ phải ở lại đây, bồ tèo à!” Ron nói, dấm thùm thụp lên lưng Harry.

“Bồ không sao hả?” Hermione hỏi, cô bé lúc này đã đến sát bên Harry đủ để nhìn vào gương mặt nó. “Trông bồ khủng khiếp quá!”

“À,” Harry nói giọng run run, “Mình có lẽ trông còn khá hơn ông Ollivander...”

Khi nó kể xong cho hai đứa bạn những gì nó thấy, Ron tỏ ra khiếp đảm, nhưng Hermione thì kinh hoàng thực sự.

“Nhưng lẽ ra chuyện đó không thể diễn ra nữa! Cái theo của bồ... lẽ ra nó không thể làm vậy được nữa! Bồ không được để cho mối liên kết đó nổi lại lần nữa... Thầy Dumbledore muốn bồ đóng đầu óc lại mà!”

Trong lúc Harry không trả lời được, Hermione nắm chặt cánh tay nó.

“Harry, hắn đang chiếm Bộ Pháp thuật, chiếm báo chí và một nửa thế giới pháp thuật! Đừng để hắn cũng lọt luôn vào đầu óc của bồ!”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Con Ma Xó Mặc Đồ Ngủ

Nỗi điếng người vì mất thầy Mắt Điên lơ lửng trong ngôi nhà suốt những ngày sau đó. Harry cứ trông mong được thấy thầy lộc cộc đi qua cánh cửa sau để vào nhà như những Hội viên khác vẫn xẹt ra xẹt vô để tiếp vận tin tức.

Nó cảm thấy chỉ có hành động mới làm nguôi ngoai được cảm giác tội lỗi và đau buồn, và nó phải khởi hành thực hiện nhiệm vụ tìm và diệt những Trường Sinh Linh Giá càng sớm càng tốt.

“Ái chà, bồ đâu có thể làm được gì mấy cái...” Ron nhăn mặt đọc rõ từng chữ Trường Sinh Linh Giá, “trước khi tròn mười bảy tuổi đâu. Bồ vẫn còn bị ếm Dấu Hiện mà. Vả lại tội mình vẫn có thể bàn tính kế hoạch tại đây hay tại đâu cũng được mà, đúng không? Hay là...” nó hạ thấp giọng thì thào, “bồ cho rằng bồ đã biết Cái-mà-ai-cũng-biết-là-cái-gì-đó ở đâu rồi?”

“Không,” Harry thừa nhận.

“Mình nghĩ lâu nay Hermione có nghiên cứu chút đỉnh,” Ron nói. “Nó nói nó để dành đợi bồ đến đây.”

Tội nó đang ngồi ở bàn ăn điểm tâm. Ông Weasley và anh Bill vừa mới đi làm. Bà Weasley đã lên lầu đánh thức Hermione và Ginny, trong khi chị Fleur đã phát phơ đi tắm.

“Dấu Hiện sẽ hết linh vào ngày bẩy mốt,” Harry nói. “Nghĩa là mình chỉ cần ở đây bốn ngày, sau đó mình có thể...”

“Năm ngày,” Ron chỉnh nó một cách nghiêm nghị. “Tội mình phải ở đây để dự đám cưới. Tội mình mà bỏ lỡ cái đám cưới này thì họ sẽ giết tội mình.”

Harry hiểu “họ” tức là chị Fleur và bà Weasley.

“Chỉ thêm có một ngày mà thôi,” Ron nói, khi trông thấy cái mặt Harry muốn nổi loạn.

“Chẳng lẽ họ không nhận thức được tầm quan trọng...”

“Dĩ nhiên là không,” Ron nói. “Họ có biết quái gì đâu. Và bây giờ nhân bồ nhắc tới, mình cũng muốn bàn với bồ về chuyện đó.”

Ron liếc về phía cửa mở vào hành lang để chắc là bà Weasley chưa quay trở lại, rồi nó chồm tới gần Harry hơn.

“Hôm rày má cứ tìm cách moi móc Hermione và mình. Để biết chuyện mà tụi mình toan tính đó. Bỏ sẽ là đưa tiếp theo má tra gạn, liệu mà giữ mình. Cả ba với thầy Lupin cũng đã hỏi rồi, nhưng khi tụi này nói cụ Dumbledore dặn bỏ không được nói với ai hết, ngoại trừ tụi này, thì họ không hỏi tới nữa. Nhưng má vẫn không chịu thôi. Má kiên quyết lắm.”

Điều Ron tiên đoán đã trở thành hiện thực chỉ trong vài giờ. Trước giờ ăn trưa một chút, bà Weasley tách Harry ra khỏi những người khác bằng cách nhờ nó xác nhận giúp một chiếc vớ nam lẻ đôi mà bà nghĩ có lẽ đã rớt ra từ cái ba lô của Harry. Khi đã cô lập được nó trong phòng tắm giặt ở ngoài nhà bếp, bà bắt đầu.

“Hình như thằng Ron với con Hermione tính là ba đứa con sẽ bỏ học ở trường Hogwarts,” bà bắt đầu bằng giọng tự nhiên, nhẹ nhàng.

“Ờ,” Harry nói. “À, dạ. Tụi con sẽ nghỉ học.”

Cái chậu giặt tự động xoay ở góc phòng, vắt ra một thứ giống như cái áo vét của ông Weasley.

“Cho phép bác hỏi tại sao con bỏ ngang việc học của mình?” Bà Weasley nói.

“Dạ, thầy Dumbledore để lại cho con... việc phải làm,” Harry ấp úng. “Ron và Hermione biết việc đó, và tụi nó cũng muốn đi cùng.”

“Việc gì?”

“Con xin lỗi, con không thể...”

“Chà, thành thật mà nói, bác Arthur và bác có quyền được biết, và bác chắc chắn là ông bà Granger cũng đồng ý với bác!” Bà Weasley nói. Trước đó Harry đã lo sợ về một cuộc công kích của “phụ huynh có liên quan”. Nay nó buộc mình phải nhìn thẳng vào mắt bà Weasley, và khi làm vậy nó nhận ra ánh mắt bà giống y chang ánh mắt nâu sẫm của Ginny. Nhưng chi tiết này cũng chẳng tích sự gì.

“Thầy Dumbledore không muốn cho bất cứ ai khác biết, bác Weasley à. Con rất tiếc. Ron và Hermione không cần phải đi, đó là tự các bạn ấy...”

“Bác thấy con cũng không cần phải đi!” Bà ngắt lời nó, giờ thì bà không cần làm bộ nữa. “Các con vẫn chưa đủ tuổi trưởng thành, cả ba đứa con! Thiệt vô lý hết sức, nếu cụ Dumbledore thấy có việc gì cần phải làm thì cụ đã có sẵn cả một Hội mà sai khiến! Harry à, chắc là con đã hiểu lầm cụ. Có lẽ cụ dặn con điều gì đó cụ muốn được làm, và con đã tưởng là cụ muốn con làm...”

“Con không hiểu lắm,” Harry nói thẳng thừng. “Phải là chính con làm.”

Nó đưa trả chiếc vớ lẻ mà nó được giao nhiệm vụ nhận dạng, chiếc vớ có hoa văn hình cỏ chỉ màu vàng.

“Và cái này không phải của con, con đâu có ủng hộ đội Puddlemere United.”

“Ừa, đương nhiên không phải rồi,” bà Weasley nói giọng chững hững và hơi dịu xuống trở lại giọng nói tự nhiên của bà. “Đáng lẽ bác phải nhận ra chứ nhỉ. À, Harry, trong thời gian con còn ở đây, con không ngại giúp một tay chuẩn bị cho đám cưới của Bill và Fleur chứ, hả con? Vẫn còn cả đồng việc phải làm.”

“Vâng... Con... dĩ nhiên con không ngại,” Harry nói, lúng túng vì sự đổi đề tài đột ngột này.

“Con ngoan lắm,” bà Weasley nói, và bà mỉm cười khi rời phòng rửa chén.

Từ lúc đó trở đi, bà Weasley khiến Ron, Hermione và Harry tất bật với việc chuẩn bị cho đám cưới đến nỗi tụi nó không còn thì giờ nghĩ ngợi nữa. Lời giải thích tử tế nhất cho thái độ này có lẽ là bà Weasley muốn phân tán tâm trí chúng khỏi những suy tư về thầy Mắt Đen và những nỗi kinh hoàng trong chuyến đi vừa rồi của tụi nó. Nhưng sau hai ngày không nghỉ tay giặt ủi, sắp xếp cho hài hòa màu sắc những phù hiệu, ruy-băng, và hoa lá; bắt quỹ lùn trong vườn và giúp bà Weasley nấu những mẻ bánh khổng lồ, Harry bắt đầu nghi ngờ bà có động cơ khác. Tất cả những công việc bà sai bảo đều dường như khiến nó, Ron và Hermione phải tách xa nhau; nó không có tới một cơ hội nào để nói chuyện riêng với hai đứa kia kể từ đêm đầu tiên, lúc nó nói với hai đứa về việc Voldemort tra tấn ông Ollivander.

“Em nghĩ má cho là ngăn được các anh và chị Hermione xúm lại bàn tính thì má sẽ có thể làm chậm lại việc anh bỏ đi,” Ginny nói nhỏ với Harry khi hai đứa bày bàn ăn tối vào đêm thứ ba nó ở Hang Sốc.

“Và làm như vậy thì bác ấy cho là chuyện gì sẽ xảy ra?” Harry lầm bầm. “Chắc ai đó sẽ giết phút Voldemort trong khi bác ấy giữ chân tụi này ở đây làm chuyện vớ-vẩn-khi-gió chắc?”

Nó đã nói mà không suy nghĩ, và nó thấy gương mặt Ginny trắng bệch ra.

“Vậy là thật sao?” Cô bé nói. “Có thật đó là chuyện anh đang tính làm không?”

“Anh... không... anh nói giỡn mà,” Harry nói lảng đi.

Hai đứa dăm dăm nhìn nhau, và trong vẻ mặt của Ginny không chỉ có sự sửng sốt mà thôi. Bỗng nhiên Harry nhận ra rằng đây là lần đầu tiên hai đứa nó được ở bên nhau một mình kể từ những giờ lén lút gặp nhau trong những góc vắng vẻ của sân trường Hogwarts. Nó biết chắc Ginny cũng đang nhớ lại kỷ niệm đó. Cả hai giật nảy người khi cánh cửa mở ra, và ông Weasley, chú Kingsley cùng anh Bill bước vào.

Dạo này các Hội viên khác thường đến ăn tối chung với gia đình tụi nó, bởi vì Hang Sốc đã trở thành

Tổng hành dinh thay thế số mười hai Quảng trường Grimmauld. Ông Weasley đã giải thích rằng sau cái chết của cụ Dumbledore, Người-giữ-bí-mật của họ, thì mỗi người trong số những người đã được cụ Dumbledore giao phó địa điểm Quảng trường Grimmauld sẽ luân phiên trở thành Người-giữ-bí-mật.

“Và bởi vì có tới hai chục người trong bọn ta, nên sức mạnh của bùa Trung Thành cũng bị chia loãng ra. Bọn Tử Thần Thực Tử sẽ có nhiều cơ hội hơn gấp hai chục lần để moi bí mật ra từ bất kỳ người nào. Chúng ta không mong giữ được bí mật lâu hơn nữa.”

“Nhưng chắc bây giờ Snape đã nói cho bọn Tử Thần Thực Tử địa chỉ rồi chứ?” Harry hỏi.

“À, anh Mắt Điên đã ế m vài lời nguyên chống lại Snape trong trường hợp hắn lại quay trở về đó. Chúng ta hy vọng những bùa ế m đó đủ mạnh để vừa cấm cửa hắn vừa trói lưỡi hắn nếu hắn toan tiết lộ địa điểm, nhưng chúng ta không thể chắc chắn. Tiếp tục sử dụng nơi đó làm tổng hành dinh khi mà giờ đây sự bảo vệ đã lung lay thì đúng là điên.”

Buổi tối đó nhà bếp đông đến nỗi xài dao nĩa đúng cách cũng khó khăn. Harry bị ép chẹt ních bên cạnh Ginny; những điều không nói ra mà hai đứa vừa trao đổi cho nhau khiến nó chỉ ước gì có vài ba người ngồi tách hai đứa ra. Nó hết sức vất vả tránh quẹt vào cánh tay cô bé đến nỗi gần như không thể cắt được miếng thịt gà của mình.

“Không có tin về thầy Mắt Điên sao?” Harry hỏi anh Bill.

“Không,” anh Bill trả lời.

Họ đã không thể tổ chức một tang lễ cho thầy Mắt Điên, bởi vì anh Bill và thầy Lupin chưa tìm được thi thể của thầy. Khó mà biết được thầy đã rớt xuống đâu trong hoàn cảnh tối trời và trận chiến hỗn loạn như thế.

“Tờ Nhật báo Tiên Tri vẫn chưa đăng một chữ nào về cái chết của thầy hay về việc tìm thấy thi thể,” anh Bill nói tiếp. “Nhưng điều đó cũng chẳng đáng kể lắm. Những ngày này báo chí cứ im im.”

“Và họ cũng chưa mở phiên tòa xử việc dùng phép thuật ở tuổi vị thành niên mà con đã vi phạm khi chạy trốn bọn Tử Thần Thực Tử à?” Harry vói qua bàn ăn hỏi ông Weasley, ông lắc đầu.

“Tại họ biết con không còn cách nào khác, hay tại họ không muốn nói cho thế giới biết là Voldemort đã tấn công con?” Nó tiếp.

“Bác nghĩ là lý do sau. Scrimgeour không muốn công nhận Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy hùng mạnh như thực lực hắn hiện nay, ông ta cũng không thừa nhận đã có một cuộc vượt ngục tập thể đông đúc ở Azkaban.”

“Ừ há, tại sao phải nói cho công chúng biết sự thật chứ?” Harry nói, tay siết chặt cán dao của nó đến

nổi vết thẹo mờ trên mu bàn tay phải của nó nổi rõ lên, trắng nhách trên làn da: Tôi không được nói dối.

“Không ai ở Bộ sẵn sàng đứng lên chống lại ông ta sao?” Ron tức giận hỏi.

“Dĩ nhiên là có, Ron à. Nhưng người ta sợ lắm,” ông Weasley trả lời. “Sợ rằng họ sẽ là kẻ mất tích tiếp theo, con cái họ sẽ là kẻ bị tấn công tiếp theo! Nhiều lời đồn đại khủng khiếp đang lan truyền. Ba chẳng hạn, ba không tin là giáo sư bộ môn Muggle học của trường Hogwarts lại từ nhiệm. Cho đến giờ bà đã biến mất nhiều tuần lễ. Trong khi đó Scrimgeour cứ im im trong văn phòng của ông cả ngày.”

Cuộc trò chuyện tạm ngừng một tí khi bà Weasley úm ba la cho đám đĩa đã hết đồ ăn được dọn qua bàn làm bếp và dọn ra món bánh táo trắng miêng.

“Chúng ta phải quyết định xem em sẽ cài trang ra sao, Arry à,” Fleur nói, khi mọi người đều đã có phần bánh ngọt. “Để dự đám cưới,” chị nói thêm, khi Harry ngớ ra. “Dĩ nhiên không có khách mời nào của chúng ta là Tử Thần Thực Tử rồi, nhưng chúng ta không thể bảo đảm là khách khứa không để lọt tin tức ra một khi họ đã uống rượu sâm banh.”

Nghe điều này, Harry suy ra chị Fleur vẫn còn nghi ngờ bác Hagrid.

“Ừ, ý kiến hay đó,” từ đầu bàn bà Weasley nói vọng xuống, với cặp kính ngự ngay trên chóp mũi, bà dò qua một danh mục nhiều dễ sợ những công việc mà bà đã liệt kê trên một tờ giấy da dài ngoằng. “Để coi, Ron, con dọn dẹp phòng con chưa?”

“Tại sao?” Ron kêu lên, động cái muỗng xuống và ngó má nó chăm chăm. “Tại sao lại phải dọn phòng của con chứ? Harry với con thấy như vậy là thoải mái rồi mà.”

“Chúng ta sắp làm đám cưới cho anh của cậu tại đây trong vài ngày tới, cậu trẻ ạ...”

“Họ sẽ lấy phòng con làm phòng hoa chúc sao?” Ron giận dữ hỏi lại. “Không! Vậy tại sao quý thần ôn dịch...”

“Không được nói với má con như vậy,” ông Weasley nói chắc nịch. “Và làm đúng như lời má biểu.”

Ron quắc mắt nhìn cả ba lần má nó, rồi cầm muỗng lên và tọng đầy họng những miếng bánh táo cuối cùng.

“Mình có thể giúp một tay, một phần bữa bãi trong phòng đó là của mình,” Harry nói với Ron, nhưng bà Weasley ngắt lời nó:

“Khỏi, Harry, cưng à. Bác muốn con giúp bác Arthur dọn chuồng gà, và Hermione, bác cảm ơn con nhiều lắm nếu con thay vải trải giường cho ông bà Delacour; con cũng biết là họ sẽ đến vào mười một giờ sáng mai.”

Nhưng hóa ra, chẳng có việc gì để làm với lũ gà cả.

“Khỏi cần, ờ, nói lại với bác Molly đâu,” ông Weasley bảo Harry, ngáng đường không cho nó đi tới cái chuồng gà, “nhưng, ơ, ông Ted Tonks đã gởi cho bác gần hết những mảnh vụn còn lại của chiếc xe gắn máy của chú Sirius và, ờ, bác đang giấu... ấy là bác nói bác đang giữ... nó ở trong này. Đồ kỳ diệu thật: có một ống quần bô xì khói, bác nghĩ người ta gọi nó là vậy thì phải, bình điện ác liệt nhất, và đây là dịp tuyệt nhất để tìm hiểu xem bộ thẳng hoạt động như thế nào. Bác đang cố gắng ráp nó lại khi nào bác Molly không... ý bác là, khi nào bác có thì giờ.”

Khi hai bác cháu quay trở về nhà thì không thấy bà Weasley ở đâu cả, vì vậy Harry vọt lên cầu thang đến cái buồng ngủ sát nóc của Ron.

“Con đang dọn đây, con đang... Ủa, bồ hả?” Ron nói trong cái thở phào khi Harry đi vào phòng. Ron lại nằm ườn ra cái giường mà rõ ràng là nó vừa nhổm khỏi đó. Cái phòng tùm lum tà la như vẫn thế suốt tuần; chỉ có đổi khác duy nhất là giờ đây Hermione đang ngồi ở tuốt một góc với con mèo lông xù vàng hoe quần bên chân, cô bé đang phân loại sách thành hai đồng kệch xù, một số sách đó Harry nhận ra là sách của nó.

“Chào Harry,” Hermione nói khi Harry ngồi xuống cái giường xếp dã chiến của nó.

“Và bồ xoay cách nào mà thoát ra được vậy?”

“Ôi, má Ron quên là đã nhờ mình và Ginny thay vải trải giường ngày hôm qua rồi,” Hermione nói. Cô bé quăng cuốn Lượng Số Học và Ngữ Pháp vào một đồng và cuốn Thăng Trầm của Nghệ Thuật Hắc Ám vô đồng kia.

“Tụi này vừa nói chuyện về thầy Mắt Đen,” Ron nói với Harry, “mình đoán là thầy vẫn còn sống.”

“Nhưng anh Bill nhìn thấy thầy ấy bị trúng Lời nguyên Giết chóc mà,” Harry nói.

“Ừ, nhưng lúc ấy anh Bill cũng đang bị tấn công,” Ron nói, “làm sao anh chắc chắn được điều anh thấy?”

“Cho dù lời nguyên không đánh trúng thầy Mắt Đen thì rớt xuống từ độ cao mấy trăm thước...” Hermione nói, cô bé đang cân nhắc cuốn Những Đội Quidditch của Anh và Ái Nhĩ Lan trên tay.

“Thầy đúng ra có thể xài bùa Chắn...”

“Nhưng chị Fleur nói cây đũa phép của thầy bị văng khỏi tay rồi...” Harry nói.

“Ừ, thì thôi, nếu bồ cứ muốn thầy chết,” Ron lầu bầu; nhồi cái gối của nó thành một hình thù thoải mái hơn.

“Dĩ nhiên tại mình đâu có muốn thầy ấy chết!” Hermione nói, tỏ vẻ sửng sốt. “Thầy ấy chết thì thật là khủng khiếp! Nhưng tại mình phải thực tế chứ!”

Lần đầu tiên, Harry hình dung ra thi thể của thầy Mắt Đen, tan tành như xác cụ Dumbledore từng bị, nhưng vẫn còn con mắt pháp thuật xoay tít mù trong hốc mắt. Nó cảm thấy một nỗi đau thấu ruột trộn lẫn với một cơn tức cười quái dị.

“Bọn Tử Thần Thực Tử có lẽ đã dọn dẹp chiến trường sau đó, vì vậy mà không ai tìm được thi thể của thầy,” Ron nói một cách khôn ngoan.

“Ừ,” Harry nói. “Giống như ông Barty Crouch, bị biến thành một khúc xương và chôn trong mảnh vườn trước chòi của bác Hagrid. Có lẽ họ đã biến hình thầy Moody và nhồi bông thầy...”

“Đừng!” Hermione ré lên. Kinh ngạc, Harry quay lại nhìn vừa đúng lúc thấy cô bé òa khóc trên cuốn Bảng Ký Hiệu m Tiết cho Người Niệm Chú.

“Ôi, đừng,” Harry nói, loay hoay bò dậy khỏi cái giường xếp cũ kỹ của nó. “Hermione à, mình không có ý chọc giận bồ...”

Nhưng với một tiếng kết âm ỉ của cái khung giường rỉ sét, Ron bật ra khỏi giường, lao đến bên Hermione trước tiên. Choàng một cánh tay quanh Hermione, nó mò trong túi quần bò và móc ra một cái khăn tay ngó thấy ghê mà nó đã dùng để chùi bếp lò trước đó. Hấp ta hấp tấp, nó rút ra cây đũa phép, chìa vào miếng giẻ lau ấy và nói, “Tẩy.”

Cây đũa phép rút gần hết vết dầu mỡ bầy hầy. Ra vẻ hơi tự mãn, Ron đưa cái khăn tay còn bốc khói thoang thoảng cho Hermione.

“Ôi... cảm ơn, Ron... mình xin lỗi...” Cô bé hỉ mũi và nấc cụt. “Chẳng qua... khủng khiếp quá, phải không? Ngay... ngay sau cái chết của thầy Dumbledore... Chẳng hiểu sao, mình không... không bao giờ tưởng tượng nổi thầy Mắt Đen lại chết, thầy trông kiên cường lắm.”

“Ừ, mình biết,” Ron nói, siết Hermione một cái. “Nhưng bồ có biết thầy sẽ nói với tại mình điều gì không, nếu thầy có mặt ở đây?”

“Cảnh... cảnh giác không ngừng,” Hermione nói, chùi nước mắt.

“Đúng vậy,” Ron gật đầu nói. “Thầy sẽ bảo tại mình hãy học tập từ chuyện đã xảy ra cho thầy. Và điều mình học được là chứ có tin tưởng vào thằng cha cà chớn hèn nhát Mundungus.”

Hermione bật cười rung cả người và chồm tới trước để nhặt lên hai cuốn sách nữa. Một giây sau, Ron đã phải giật phắt lại cánh tay đang choàng ôm vai Hermione: cô nàng đã làm rớt cuốn Quái Thư về Quái Vật lên chân Ron. Cuốn sách thoát ra được cái đai ràng bèn đớp một miếng chỉ tử lên mắt cá chân Ron.

“Mình xin lỗi! Mình xin lỗi!” Hermione kêu lên trong khi Harry giật mạnh cuốn sách ra khỏi chân Ron và cột chặt nó lại.

“Mà bồ định làm gì với mớ sách đó chứ?” Ron vừa hỏi vừa đi cà nhắc trở về giường.

“Chỉ cố chọn ra cuốn nào nên đem theo,” Hermione nói. “Đọc trong lúc tụi mình đi tìm Trường Sinh Linh Giá.”

“Ờ, tất nhiên,” Ron nói, vỗ tay lên trán, “quên bém là tụi mình sẽ săn lùng Voldemort trong một cái thư viện lưu động.”

“Hì hì,” Hermione cười, ngó xuống cuốn Bảng Ký Hiệu m Tiết cho Người Niệm Chú... “Mình tự hỏi... liệu có khi nào cần dịch chữ Runes không? Biết đâu... mình nghĩ tụi mình nên đem nó theo, để yên tâm.”

Cô bé thấy cuốn sách lên đồng bự hơn trong hai đồng sách và lượm lên cuốn Hogwarts, Một Lịch Sử.

“Nghe mình nói nè,” Harry nói.

Nó đã ngồi thẳng dậy. Ron và Hermione cùng nhìn nó với một thái độ kiêu vừa nhân nhượng vừa bất chấp.

“Mình biết hai bạn đã nói sau đám tang cụ Dumbledore là hai bạn muốn đi với mình,” Harry bắt đầu.

“Nó bắt đầu đó,” Ron vừa nói với Hermione vừa đảo tròn hai con mắt.

“Thì tụi mình đã biết là nó sẽ nói mà,” cô bé thở dài, quay về với những cuốn sách. “Bồ biết không, mình nghĩ mình sẽ đem theo cuốn Hogwarts, Một Lịch Sử. Cho dù tụi mình không trở về nơi đó nữa, mình nghĩ mình sẽ cảm thấy không phải nếu không mang nó theo cùng...”

“Nghe đây!” Harry lại nói.

“Không, Harry, bồ nghe đây,” Hermione nói. “Tụi này sẽ cùng đi với bồ. Chuyện đó đã được quyết định từ cả mấy tháng trước – thực sự là cả nhiều năm trước.”

“Nhưng...”

“Thôi im đi,” Ron khuyên Harry.

“... hai bồ có chắc là đã suy nghĩ kỹ việc này chưa?” Harry vẫn cù nhây.

“Để coi,” Hermione nói, quăng phịch cuốn Du Hành Cùng Người Khổng Lồ lên đồng sách vứt đi với vẻ mặt hăm hăm. “Mình đã chuẩn bị hành lý mấy ngày trời, cho nên tụi mình sẵn sàng ra đi trong tích tắc ngay khi được thông báo. Mà nói cho bồ biết, để được thế là đã phải thực hiện một số phép thuật khá vất

vả, ấy là chưa nói đến việc chôn toàn bộ Đa Quả dịch dự trữ của thầy Mắt Đen ngay trước mũi má anh Ron.

“Mình cũng đã điều chỉnh trí nhớ của ba má mình để họ tin rằng họ thực sự tên là Wendell và Monica Wilkins, và tham vọng cả đời họ là di cư đến Úc, mà họ đã làm việc đó rồi. Ấy là để Voldemort khó dò ra tung tích họ và tra vấn họ về mình – hay về bồ, bởi vì thật không may, mình đã kể cho ba má mình nghe hơi nhiều về bồ.

“Cứ cho là mình sống sót sau cuộc săn lùng Trường Sinh Linh Giá của tụi mình đi, lúc đó mình sẽ đi tìm ba má và giải bùa ếm đi. Nếu mình không... thì thôi, mình tin mình đã ếm đủ bùa để giữ cho ba má bình yên và vui vẻ. Ông Wendell và bà Monica Wilkins sẽ không biết là họ từng có một đứa con gái, vậy đó.”

Đôi mắt của Hermione lại ràn rụa nước mắt. Ron lại phải vọt ra khỏi giường, choàng tay ôm vai cô bé một lần nữa, và cau mày nghiêm mặt nhìn Harry như thể trách mắng nó vì thiếu tế nhị. Harry không thể nghĩ ra điều gì để nói, đặc biệt vì cái sự Ron dạy dỗ người khác tế nhị là rất rất ư bất thường.

“Mình... Hermione à, mình xin lỗi... mình đâu có...”

“... đâu có biết là Ron và mình đã ý thức hoàn toàn điều gì có thể xảy ra nếu tụi này cùng đi với bồ chứ gì? Có chứ, tụi này hiểu rõ chứ. Ron, bồ cho Harry xem cái tụi mình vừa làm xong đi.”

“Không được, nó vừa mới ăn xong,” Ron nói.

“Không sao đâu, Harry cần biết mà!”

“Ờ, cũng được. Harry, lại đây.”

Lần thứ hai Ron thu hồi cánh tay đang ôm Hermione và lốc cốc đi tới cửa.

“Đi nào!”

“Chi vậy?” Harry vừa hỏi vừa đi theo Ron ra khỏi phòng đến đầu cầu thang nhỏ xíu.

“Hạ xuống!” Ron lẩm nhẩm, chĩa cây đũa phép lên trần nhà thâm thấp. Một cái cửa sập mở ra ngay bên trên đầu tụi nó và một cái thang thòng xuống tới chân tụi nó. Một âm thanh ghê rợn, nửa như rên, nửa như hóp, phát ra từ cái lỗ vuông, cùng với một mùi khó chịu như mùi cống lộ thiên.

“Có phải là con ma xó của bồ không?” Harry hỏi, nó vẫn chưa thực sự giáp mặt cái kẻ đôi khi làm gián đoạn sự tĩnh mịch hàng đêm.

“Ừ. Nó đó,” Ron nói, trèo lên thang. “Lên đây ngó nó một cái.”

Harry theo Ron trèo mấy bậc thang ngắn để chui lên cái buồng sát mái bé tẹo. Đầu và vai nhô lên hẳn

trong buồng rồi nó mới nhìn thấy con ma xó nằm cuộn tròn cách nó mấy bước, đang ngủ say trong ánh sáng mờ mờ, miệng há hốc.

“Nhưng nó... nó giống... bộ ma xó thường mặc đồ ngủ hả?”

“Không,” Ron nói. “Thường tụi nó cũng không có tóc đỏ hay cả đồng mụn.”

Harry ngấm ngĩa con ma xó, hơi gớm gớm. Nó có hình dạng và kích thước của con người, và mặc cái mà, nhờ mắt Harry giờ đã quen với bóng tối nên đã nhận ra, rõ ràng là một bộ đồ ngủ đã cũ của Ron. Nó cũng biết chắc là ma xó thường thường hói và đầy nhớt, chứ không lấm tóc và mặt mũi chi chít những mụn nước viêm tấy.

“Nó là mình đó, hiểu không?”

“Không,” Harry nói. “Mình không hiểu.”

“Trở về phòng mình sẽ giải thích, cái mùi này sắp giết mình rồi,” Ron nói. Tụi nó trèo xuống thang, Ron trả cái thang lên trần nhà, rồi đến ngồi bên Hermione. Cô bé vẫn còn đang lựa sách.

“Khi tụi mình ra đi, con ma xó sẽ xuống đây sống trong căn phòng này của mình,” Ron nói. “Mình tin nó thực sự trông mong đến lúc đó... Ủ, cũng khó nói thế được, vì nó chẳng biết gì khác hơn là rên rỉ và sụt sịt mũi dãi lòng thông... nhưng nó gật đầu lia lịa khi mình nói tới chuyện đó. Đại khái, nó sẽ là mình đang mắc bệnh trái rạ. Hay hén?”

Harry chỉ bày tỏ được sự bối rối của nó.

“Hay chứ!” Ron nói, thất vọng thấy rõ khi Harry không quán triệt được sự lỗi lạc của cái kế hoạch đó. “Như vậy nè, khi ba đưa tụi mình không đến trường Hogwarts nhập học lại, mọi người sẽ nghĩ là Hermione và mình ắt là đi cùng với bồ, đúng không? Điều đó có nghĩa là bọn Tử Thần Thực Tử sẽ đi thẳng tới gia đình tụi này để coi chúng có thể moi ra tin tức về chỗ ở của bồ không.”

“Nhưng lúc đó hy vọng nhìn có vẻ như mình đã đi xa với ba má mình; dạo này nhiều phù thủy gốc Muggle bàn tính chuyện đi trốn lắm,” Hermione nói.

“Tụi mình không thể đem cả nhà mình đi trốn, coi bộ đáng nghi lắm, với lại mọi người không thể bỏ hết công ăn việc làm được,” Ron nói. “Vì vậy tụi mình bịa ra chuyện mình bị bệnh trái rạ nặng, đó là lý do mình không thể trở lại trường. Nếu có ai đó đến kiểm tra, ba hay má đều có thể chỉ cho họ thấy con ma xó trên giường của mình, mặt đầy mụn mủ. Bệnh trái rạ lây dữ lắm, cho nên họ sẽ không muốn tới gần nó đâu. Nó không thể nói năng gì cũng không sao, bởi vì hiển nhiên người ta không thể nói nữa một khi nấm đã lan tới lưỡi gà.”

“Ba má bồ cũng tham gia kế hoạch này hả?” Harry hỏi.

“Ba thì có. Ba giúp anh Fred và anh George biến hình con ma xó. Má thì... chèn ời, bồ đã thấy má ra sao rồi. Má sẽ không chấp nhận chuyện tụi mình ra đi cho đến khi tụi mình đi hẳn.”

Trong phòng im lặng, chỉ vang lên tiếng ạch đui nho nhỏ vì Hermione tiếp tục liệng sách vào đồng này hoặc đồng kia. Ron ngồi nhìn Hermione, và Harry nhìn hết đứa này đến đứa kia, không thể nói được gì cả. Những biện pháp hai đứa dùng để bảo vệ gia đình tụi nó khiến Harry hiểu ra, hơn bất kỳ điều gì khác có thể khiến nó hiểu ra, rằng hai đứa thực sự sẽ đi cùng với nó và tụi nó biết chính xác việc đó sẽ nguy hiểm như thế nào. Harry muốn nói với hai đứa rằng điều đó có ý nghĩa như thế nào đối với nó, nhưng lại không tìm được lời lẽ đủ tầm cỡ để diễn tả.

Xuyên qua màn im lặng, từ dưới bốn tầng lầu vọng lên âm thanh đã bị hãm bớt của bà Weasley đang quát mắng.

“Chắc Ginny để sót một chấm bụi trên vành khăn ăn thổ tả,” Ron nói. “Mình không thể hiểu được tại sao gia đình Delacour phải đến đây trước ngày cưới những hai ngày.”

“Em gái chị Fleur sẽ là phù dâu, cô bé phải tới đây sớm để tổng dợt, và cô ta còn bé quá không thể tự đến đây một mình.” Hermione nói, trong khi còn nghiền ngẫm mãi không quyết định được về cuốn Đoạn Tuyệt Nữ Thần Báo Tử.

“Điều này khách khứa sẽ chẳng giúp má bớt căng thẳng đâu,” Ron nói.

“Điều mà tụi mình thực sự cần quyết định,” Hermione nói, quăng cuốn Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Vệ vô thùng rác mà không cần liếc qua lần thứ hai và cầm lên cuốn Đánh Giá Nền Giáo Dục Pháp Thuật ở Châu u, “là đi đâu sau khi tụi mình rời khỏi nơi đây. Mình biết bồ nói bồ muốn đi đến Thung lũng Godric trước tiên, Harry à, và mình hiểu tại sao, nhưng... ừ... tụi mình có nên coi Trường Sinh Linh Giá là ưu tiên hàng đầu không?”

“Nếu tụi mình biết được bất kỳ Trường Sinh Linh Giá nào ở đâu thì mình đồng ý với bồ,” Harry nói, nó không tin là Hermione thực sự hiểu được nỗi khao khát quay về Thung lũng Godric của nó. Mồ mả ba má nó chỉ là một phần: nó có một cảm giác rõ rệt, dù không giải thích được, rằng nơi chốn ấy đang nắm giữ những giải đáp cho nó. Có thể đơn giản vì đó là nơi nó đã sống sót bất chấp Lời nguyên Giết chóc của Voldemort; và giờ đây, khi đang phải đối đầu với thách thức lặp lại kỳ tích đó, Harry bị lôi kéo về nơi kỳ tích đó đã xảy ra, muốn hiểu thấu.

“Bồ không nghĩ là có khả năng Voldemort đang canh chừng Thung lũng Godric à?” Hermione hỏi. “Hắn có thể chờ bồ trở lại đó thăm viếng mồ mả ba má bồ một khi bồ đã được tự do muốn đi đâu thì đi?”

Điều này Harry chưa từng nghĩ tới. Trong khi nó đang cố gắng tìm cách biện bác thì Ron cất lời, rõ ràng là đang theo đuổi một hướng suy nghĩ của riêng mình.

“Cái tay R. A. B. này,” nó nói. “Mấy bồ biết chứ, cái tay đã ăn cắp cái mặt dây chuyền thật đó?”

Hermione gật đầu.

“Ông nói trong cái thư ngắn là ông sẽ hủy nó, phải không?”

Harry kéo cái ba lô về phía nó và lấy cái Trường Sinh Linh Giá giả ra, bên trong bức thư ngắn của R. A. B. vẫn còn xếp kỹ.

“Ta đã lấy cắp Trường Sinh Linh Giá thật và dự định sẽ phá hủy nó ngay khi có thể,” Harry đọc lớn.

“Vậy, nếu ông ấy đã hủy nó đi rồi thì sao?” Ron hỏi.

“... hoặc bà ấy,” Hermione chen vô.

“Dẫu ai đi nữa,” Ron nói, “thì tụi mình cũng bớt được một việc phải làm!”

“Ừ, nhưng tụi mình vẫn cứ phải thử và dò la ra cái mặt dây chuyền thật, đúng không?” Hermione nói, “để coi nó có bị hủy thiệt không.”

“Và một khi tụi mình tìm được nó rồi, làm cách nào bồ hủy được một Trường Sinh Linh Giá?” Ron hỏi.

“Ừ,” Hermione nói. “Mình đang nghiên cứu chuyện đó.”

“Làm cách nào?” Harry hỏi. “Mình không nghĩ là có bất kỳ cuốn sách nào về Trường Sinh Linh Giá ở thư viện.”

“Không có thiệt,” Hermione nói, cô bé ửng hồng. “Thầy Dumbledore đã cho dẹp hết chúng, nhưng thầy... thầy không hủy chúng đi.”

Ron ngồi thẳng dậy, mắt mở thao láo.

“Bồ xoay sở cách quỷ gì mà rớ được tay vô mấy cuốn sách về Trường Sinh Linh Giá vậy?”

“Đâu... đâu có ăn cắp gì đâu!” Hermione nói, khẩn khoản nhìn từ Ron đến Harry. “Chúng vẫn là sách của thư viện, cho dù thầy Dumbledore đã cho dẹp chúng khỏi kệ sách. Với lại, nếu thầy thực sự không muốn cho bất cứ ai đọc chúng, mình tin chắc thầy đã gây nhiều khó khăn hơn cho việc...”

“Nói thẳng ra đi!” Ron ngắt.

“À... dễ thôi,” Hermione nói nhỏ. “Mình chỉ cần niệm chú Triệu tập. Mấy bồ biết đấy... Lại đây. Và... sách bay vèo từ cửa sổ phòng làm việc của thầy Dumbledore vào thẳng ký túc xá nữ.”

“Nhưng bồ làm chuyện này hồi nào?” Harry hỏi, nhìn Hermione đầy vẻ ngưỡng mộ pha lẫn ngờ vực.

“Ngay sau đám tang cụ... thầy Dumbledore,” Hermione nói, giọng nhỏ hơn nữa. “Ngay sau khi tụi mình đồng ý là sẽ bỏ trường đi tìm các Trường Sinh Linh Giá. Khi mình đi trở lên lầu để lấy đồ đạc... đột nhiên mình nghĩ là tụi mình càng biết nhiều về những Trường Sinh Linh Giá đó thì càng thuận lợi hơn... và chỉ có một mình mình ở đó... cho nên mình thử... và làm được luôn. Những cuốn sách bay thẳng vào cửa sổ mở và mình... mình gói ghém chúng lại.”

Cô bé nuốt nước miếng và bỗng nhiên nói giọng năn nỉ, “Mình tin là thầy Dumbledore sẽ không giận, đâu có phải tụi mình sẽ dùng thông tin trong sách để chế tạo Trường Sinh Linh Giá đâu?”

“Bồ có thể nghe ý kiến của tụi này không?” Ron nói. “Mà thôi, mấy cuốn sách đó đâu rồi?”

Hermione lục lọi một lát và rút từ đồng sách ra một bộ ketch xù, được cột chặt bằng dây da đen đã ngả màu. Cô nàng tỏ ra buồn nôn một tí và cầm nó bằng mấy ngón tay như thể đó là cái gì vừa mới chết.

“Đây là bộ sách có hướng dẫn rõ ràng về cách tạo ra một Trường Sinh Linh Giá. Những Bí Mật Của Nghệ Thuật Hắc Ám – một cuốn sách khủng khiếp, thực sự ghê tởm, đầy những pháp thuật ác độc. Mình thắc mắc thầy Dumbledore đã dẹp nó khỏi kệ sách từ lúc nào... nếu mãi đến khi thành hiệu trưởng thầy mới dẹp nó đi thì mình dám cá là Voldemort đã học được tất cả mọi hướng dẫn mà hắc cần có trong cuốn sách này.”

“Vậy tại sao hắc phải hỏi thầy Slughorn cách chế tạo Trường Sinh Linh Giá nếu hắc đã đọc cuốn sách?”

“Hắc chỉ lân la bên thầy Slughorn để tìm hiểu xem việc gì sẽ xảy ra khi người ta xé hồn mình thành bảy mảnh,” Harry nói. “Thầy Dumbledore tin chắc là khi Riddle đến hỏi thầy Slughorn về Trường Sinh Linh Giá thì hắc đã biết cách chế tạo rồi. Mình nghĩ bồ đúng, Hermione à, rất có thể hắc đã lấy thông tin từ cuốn sách.”

“Và mình càng đọc về những Trường Sinh Linh Giá,” Hermione nói, “thì có vẻ chúng càng khủng khiếp, và mình càng khó tin là hắc đã thực sự tạo ra được những sáu cái. Trong cuốn sách này có cảnh cáo là việc xé linh hồn mình ra sẽ khiến cho phần hồn còn lại bất ổn như thế nào, và ấy là chỉ mới tạo một Trường Sinh Linh Giá thôi đấy.”

Harry nhớ điều mà thầy Dumbledore nói về việc Voldemort đã vượt xa sự “tàn ác thông thường.”

“Không có cách nào để nhập hồn lại sao?” Ron hỏi.

“Có chứ,” Hermione nói kèm một nụ cười gượng gạo, “nhưng sẽ đau đớn quặn quại.”

“Tại sao? Mà làm cách nào?” Harry hỏi.

“Sám hối,” Hermione nói. “Người ta phải thực sự cảm nhận được điều mình đã làm. Có một chú thích. Rất có thể nỗi đau đớn đó sẽ hủy diệt người sám hối. Mình thấy Voldemort không đời nào thử làm chuyện đó, mấy bồ có nghĩ vậy không?”

“Không,” Ron nói, trước khi Harry có thể trả lời. “Vậy trong sách đó có nói cách phá hủy Trường Sinh Linh Giá không?”

“Có,” Hermione nói, lúc này cô nàng đang lật những trang giấy mỏng manh như thể xem xét một bộ lông thú nát. “Bởi vì nó cảnh cáo các pháp sư Hắc ám phải mạnh như thế nào mới ếm được bùa lên chúng. Qua tất cả những gì mình đọc, điều mà Harry đã làm đối với quyển nhật ký của Riddle là một trong những cách cực kỳ đơn giản để phá hủy một Trường Sinh Linh Giá.”

“Cái gì, đâm nó bằng một cái nanh măng xà à?” Harry hỏi.

“Ái chà, vậy thì may quá, tụi mình có cả đồng nanh măng xà dự trữ,” Ron nói. “Mình đang thắc mắc không biết tụi mình sẽ phải làm gì với chúng đây.”

“Không nhất thiết phải là nanh măng xà,” Hermione kiên nhẫn nói. “Chỉ cần là cái gì đó có tính chất hủy diệt ghê gớm đến nỗi Trường Sinh Linh Giá không thể tự cứu chữa được. Nọc độc măng xà chỉ có một chất giải độc, mà lại cực kỳ hiếm...”

“... nước mắt phượng hoàng,” Harry gật đầu nói.

“Đúng vậy,” Hermione nói. “Vấn đề của tụi mình là có quá ít những vật liệu có tính hủy diệt như nọc độc măng xà, và chúng đều quá nguy hiểm không thể mang theo bên mình được. Nhưng đó là vấn đề mà tụi mình phải giải quyết, vì xé nát, đập bể, hay nghiền vụn một Trường Sinh Linh Giá không được tích sự gì. Mình phải đặt nó ra ngoài khả năng cứu chữa bằng pháp thuật.”

“Nhưng ngay cả nếu như mình phá tan nát cái vật chứa linh hồn đó,” Ron nói, “thì tại sao mảnh linh hồn trong vật đó lại không bỏ đi mà sống trong một vật khác?”

“Bởi vì Trường Sinh Linh Giá là một thứ trái ngược hoàn toàn với con người.”

Nhận thấy cả Harry và Ron đều có vẻ bối rối hết sức, Hermione vội nói tiếp, “Như vậy nhé, nếu bây giờ mình cầm lên một thanh gươm, đây Ron, và đâm xuyên gươm qua người bồ, thì cũng chẳng làm tổn hại gì hết đến linh hồn của bồ.”

“Thực là một niềm an ủi cho mình đấy, chắc chắn,” Ron nói làm Harry bật cười.

“Thiệt như vậy ấy chứ! Nhưng điều mình muốn nói là cho dù thân thể của bồ có bị gì đi nữa thì linh hồn của bồ vẫn còn đó, nguyên si,” Hermione nói. “Nhưng đối với Trường Sinh Linh Giá thì ngược lại hoàn toàn. Mảnh linh hồn bên trong lệ thuộc vào vật chứa nó, vào cái thân xác được ếm bùa của nó để sống sót,

không thì nó không thể tồn tại.”

“Cuốn nhật ký đó coi như là chết khi mình đâm nó,” Harry nói, nhớ lại mực đã tuôn ra như máu từ những trang sách bị đâm lủng, và tiếng gào thét của mảnh linh hồn Voldemort khi tan biến.

“Và một khi cuốn nhật ký được phá hủy đúng cách, mảnh linh hồn kẹt trong đó không thể tồn tại nữa. Ginny đã cố gắng vứt bỏ cuốn nhật ký trước khi bỏ hủy nó, cô bé đã liệng nó vô bồn cầu xả nước cho nó trôi đi, nhưng rõ ràng là nó vẫn trở lại, xịn như mới.”

“Khoan đã,” Ron nói, cau mày lại. “Một mảnh linh hồn trong cuốn nhật ký đó đã ám ảnh Ginny, đúng không? Nó làm thế bằng cách nào?”

“Khi vật chứa pháp thuật vẫn còn nguyên vẹn, mảnh linh hồn bên trong có thể nhập vào hay xuất ra khỏi người nào đó nếu người đó quá gần gũi vật đó. Mình không có ý nói là cầm nó quá lâu, đây không ăn nhằm gì đến chuyện đụng chạm nó,” Hermione nói thêm trước khi Ron có thể mở miệng. “Ý mình nói đến sự gần gũi về tình cảm. Ginny đã trút hết nỗi lòng mình vào cuốn nhật ký đó, tự làm cho chính mình trở nên cực kỳ yếu đuối. Người nào quá thích hay quá lệ thuộc vào Trường Sinh Linh Giá thì người đó sẽ gặp rắc rối.”

“Mình thắc mắc thầy Dumbledore đã hủy chiếc nhẫn như thế nào?” Harry nói. “Tại sao mình lại không hỏi thầy nhỉ? Mình chưa bao giờ thực sự...”

Giọng nói của nó lạc đi: nó đang nghĩ về tất cả những điều lẽ ra nó nên hỏi thầy Dumbledore, và vì thầy hiệu trưởng đã mất rồi, nên nó đang nghĩ vì sao nó lại lãng phí quá nhiều cơ hội khi thầy còn sống, để tìm ra nhiều hơn... tìm ra mọi thứ...

Sự im lặng bỗng tan tành khi cửa phòng ngủ bật mở tung bằng một cú tông phá đến rung tường. Hermione thét lên và làm rớt cuốn Bí Mật Cửa Nghệ Thuật Hắc Ám; con mèo Crookshanks xẹt ngay xuống gầm giường, kêu xì xì đầy phẫn nộ; Ron nhảy phóc khỏi giường, trượt trên một miếng giấy gói kẹo Nhái sô-cô-la, đập luôn đầu vào bức tường đối diện; và Harry theo bản năng mò kiếm ngay cây đũa phép của mình trước khi nhận ra nó đang ngược nhìn bà Weasley, tóc bà rối lù xù và mặt bà méo đi vì tức giận.

“Tôi rất tiếc phải giải tán cuộc họp mặt thân ái nho nhỏ này,” bà nói, giọng run run, “Tôi biết là tất cả các anh chị cần nghỉ ngơi... nhưng quà cưới còn chất đống trong phòng tôi giờ cần phải sắp xếp, mà tôi lại cứ có cảm tưởng rằng các anh chị đã đồng ý giúp đỡ rồi chứ.”

“Dạ, đúng,” Hermione nói, có vẻ khiếp đảm khi đứng bật lên khiến đồng sách văng tứ tung. “Tụi con sẽ... tụi con xin lỗi...”

Quảng cho Ron và Harry một ánh mắt đau khổ, Hermione vội vã đi theo bà Weasley ra khỏi phòng.

“Y như thân phận gia đình,” Ron lầm bầm than thở, vẫn còn xoa xoa cái trán khi nó và Harry đi theo sau. “Chỉ thiếu niềm đam mê nghề nghiệp. Cái đám cưới này càng xong sớm thì càng vui hơn.”

“Ừ,” Harry nói, “lúc đó tại mình không còn chuyện gì ngoài chuyện đi tìm những Trường Sinh Linh Giá... Sẽ giống như đi nghỉ lễ hén?”

Ron phá ra cười, nhưng nhìn thấy đồng quà cưới vĩ đại đang chờ tại nó trong phòng bà Weasley, nó lập tức nín luôn.

Gia đình Delacour đến vào lúc mười một giờ sáng hôm sau. Harry, Ron, Hermione, và Ginny đều cảm thấy khó chịu với gia đình Delacour lúc này; và với một thái độ khiếm nhã, Ron đi thành thịch lên cầu thang để thay vớ cho đúng đôi, còn Harry cố gắng vuốt cho tóc nằm ẹp xuống. Và khi tất cả mọi người đều được coi là đủ thanh nhã, họ kéo cả đám ra sân sau đầy nắng để chờ khách đến.

Harry chưa bao giờ thấy sân sau chừa chu sạch sẽ như vậy. Mấy cái vạc rỉ sét và mấy chiếc giày ống Wellington thường lẫn lóc bên những bậc thềm dẫn lên cửa sau đã biến mất, thay vào đó là hai bụi Bông Phe Phẩy mới to trong hai cái chậu bụi đứng hai bên cánh cửa; mặc dù không có gió thoảng, lá vẫn uể oải ve vẩy tạo nên hiệu quả gọn sóng lăn tăn hấp dẫn. Gà què đã được nhốt lại, sân được quét dọn, và khu vườn bên cạnh đã được tỉa cành, nhổ cỏ, nhìn chung rất bảnh bao, mặc dù Harry, kẻ vốn thích tình trạng cây cối mọc um tùm, thì nghĩ là cảnh vườn có hơi hoang vu khi không còn bệ lũ những con quỳ lùn tí tởn như thường lệ.

Nó không nằm được có bao nhiêu bữa phép an ninh đã được cả Hội Phượng Hoàng lẫn Bộ Pháp thuật ếm lên Hang Sốc, nó chỉ biết là không ai còn có thể dùng phép thuật đi thẳng đến nơi này nữa. Vì vậy ông Weasley phải đi đón gia đình Delacour ở tuốt trên đỉnh của một ngọn đồi gần đó, nơi gia đình Delacour đến bằng Khóa Cảng. m thanh đầu tiên báo hiệu họ đến là tiếng cười khanh khách cao vút một cách khác thường, hóa ra xuất phát từ ông Weasley, khi ông xuất hiện ở cổng ngay sau đó, khuôn vác hành lý đùm đề, đi sau là một người đàn bà tóc vàng xinh đẹp mặc áo đầm dài nhiều lớp màu xanh biếc; bà này chỉ có thể là má của Fleur.

“Ma-măn!” Fleur bật khóc, ào tới trước ôm chầm lấy bà khách. “Pa-pa!”

Me xừ Delacour còn lâu mới bằng được vẻ quyến rũ của vợ; ống lùn hơn vợ một cái đầu, và cực kỳ béo tròn, với một chòm râu đen nho nhỏ và nhọn hoắt. Tuy nhiên trông ông ta hiền hậu tử tế. Nhón lên về phía bà Weasley đứng trên đôi giày cao gót, ông khách hôn lên mỗi bên má bà Weasley hai lần, để lại cho bà chút xôn xao bối rối.

“Quý zị đã chịu quá nhiều phiền toái,” ông nói giọng thâm trầm. “Cháu Fleur nói với chúng tôi là quý zị đã chuẩn bị rất chu đáo”

“Ôi, chẳng có chi, có chi đâu!” Bà Weasley uốn lưỡi, “Không có phiền toái chi cả!”

Ron xả cảm xúc của mình bằng cách nhắm vào một con quỳ lùn và đá cho nó một cái đích đáng, con

quỷ lùn ấy đã thò đầu ra từ phía sau một trong hai bụi Bông Phe Phấy.

“Thưa bà!” Me xừ Delacour nói, vẫn còn cầm bàn tay bà Weasley trong hai bàn tay béo múp của ông ta mà tươi cười. “Chúng tôi vô cùng vinh hạnh trước việc hợp nhất sắp tới của hai gia đình chúng ta! Cho phép tôi được giới thiệu vợ tôi, Apolline.”

Bà Delacour lướt tới trước và cúi khò xuống cũng để hôn bà Weasley.

“Hân hạnh”, bà ta nói. “Chồng của bà đã kể cho chúng tôi nghe những câu chuyện thật là thú vị.”

Ông Weasley phát cười lên như điên; bà Weasley ném cho ông chồng một cái nhìn có tác dụng làm cho ông nín ngay lập tức và lấy lại được vẻ mặt đúng đắn như bên giường bệnh của một người bạn thân.

“Và dĩ nhiên, quý zị đã thấy cô con gái bé bỏng của chúng tôi, Gabrielle!” Me xừ Delacour nói. Gabrielle là Fleur nho nhỏ; mười một tuổi, tóc dài tới eo màu vàng óng ánh, cô bé nở nụ cười tươi tắn chào bà Weasley và ôm bà một cái, rồi ném cho Harry một ánh mắt nồng nàn, đôi mi chớm chớp. Ginny đăng hăng om xòm.

“Thôi, mời vào, mời,” bà Weasley hớn hờ nói, dẫn gia đình Delacour vô trong nhà, luôn miệng nói những “Ấy đừng!” và “Xin mời đi trước” và “Không có chi”.

Gia đình Delacour chẳng mấy chốc đã lộ ra là những người khách dễ thương ưa giúp đỡ. Họ hài lòng với mọi thứ và sẵn lòng giúp chuẩn bị cho hôn lễ. Me xừ Delacour phát biểu rằng mọi thứ, từ kế hoạch xếp chỗ ngồi cho khách đến giày của cô dâu là “Mê hồn!” Ma đàm Delacour đạt thành tích nhiều nhất trong lãnh vực bùa phép nội trợ và bà đã lau sạch cái bếp lò thật đúng cách trong nháy mắt; Gabrielle lẻo đẻo theo chị, tìm cách giúp đỡ bằng mọi cách mà cô bé có thể làm được và nói chuyện líu lo bằng tiếng Pháp.

Tuy nhiên, Hang Sóc vốn không được xây cất để cho quá nhiều người ở. Ông bà Weasley giờ đây ngủ trong phòng khách, sau khi đã gạt đi sự phản đối của ma đàm và me xừ Delacour, và khăng khăng bắt khách nhận phòng ngủ của mình. Gabrielle ngủ với chị Fleur trong căn phòng cũ của Percy, và khi anh Charlie từ Romania về để làm phù rể, anh sẽ ở chung phòng với anh Bill. Hầu như không còn cơ hội mà tụ tập bàn bạc kế hoạch nữa, và trong nỗi tuyệt vọng đó, Harry, Ron và Hermione bèn xung phong đi cho gà ăn chỉ để thoát ra khỏi căn nhà quá ư đông đúc.

“Rồi má vẫn không để tụi mình yên đâu!” Ron càu nhàu, và cố gắng lần thứ hai của tụi nó để gặp nhau trong sân lại bị thất bại vì sự xuất hiện của bà Weasley, đang bưng một cái giỏ tổ bố những quần áo vừa giặt xong.

“A, hay quá, các con đã cho gà ăn xong,” bà vừa gọi vừa đi tới gần tụi nó. “Chúng ta nên nhốt chúng lại trước khi thợ đến dựng rạp cưới vào ngày mai...” Bà giải thích, dừng bước để dựa vào cái chuồng gà. Bà có vẻ kiệt sức. “Lều Rạp Pháp thuật Millamant... hăng này làm ăn được lắm. Bill sẽ canh chừng họ... Khi

họ ở đây con nên ở trong nhà, Harry à. Bác phải thừa nhận là có tất cả đám bùa chú này vây quanh thì tổ chức một đám cưới đêm rất phức tạp.”

“Con xin lỗi,” Harry khiêm tốn nói.

“Ôi, đừng có ngớ ngẩn, con à,” bà Weasley nói ngay. “Bác không hề có ý... Ờ mà, sự an toàn của con quan trọng hơn rất nhiều. Thật ra, mấy hôm nay bác vẫn tính hỏi con muốn tổ chức sinh nhật như thế nào, Harry à. Nói cho cùng, mười bảy tuổi, đó là một ngày quan trọng...”

“Con không muốn ồn ào phiền phức,” Harry nói nhanh, nhìn thấy trước vụ này sẽ tăng thêm căng thẳng cho tụi nó. “Bác Weasley à, thiệt tình, một bữa cơm bình thường là được... nhằm ngày trước ngày đám cưới...”

“Ôi, được, nếu con muốn vậy, cưng à. Bác có nên mời chú Remus và cô Tonks không? Và bác Hagrid nữa nhé?”

“Vậy là tuyệt vời,” Harry nói. “Nhưng xin bác đừng mất công phiền phức quá.”

“Không có chi, không có chi... không phiền phức gì hết á...”

Bà nhìn nó, một cái nhìn lâu, dò xét, rồi mỉm cười buồn bã, xong đứng thẳng lên và bước đi. Harry nhìn theo khi bà vẫy cây đũa phép gần chỗ phơi đồ, quần áo ướt bay lên không trung và tự giăng lên dây, và bỗng dưng nó cảm thấy một đợt sóng ảm nản hồi tiếc về những phiền phức và đau buồn mà nó đem đến cho bà.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Di Chúc Của Cụ Albus Dumbledore

Nó đang đi dọc theo một con đường núi trong ánh bình minh màu xanh dịu mát. Xa xa bên dưới, phủ trong sương mù, lơ mờ hình ảnh một thị trấn nhỏ.

Người đàn ông nó đang tìm có ở dưới đó không, người đàn ông nó cần ghé ghé đến nỗi nó không thể nghĩ đến chút gì khác, người đàn ông nắm lời giải – lời giải cho vấn đề của nó...

“Ê, tỉnh dậy.”

Harry mở mắt ra. Nó lại đang nằm trên cái giường xếp trong căn phòng sát mái dơ hầy của Ron. Mặt trời vẫn chưa mọc và căn phòng vẫn còn tối nhờ nhờ. Con cú Pigwidgeon còn ngủ, đầu vùi dưới cánh. Cái thet trên trán Harry đang nhói đau.

“Bồ mớ trong lúc ngủ.”

“Mình mớ à?”

“Ừ. ‘Gregorovitch’. Bồ cứ nói hoài ‘Gregorovitch’.”

Harry không đeo kính, gương mặt Ron hiện ra hơi nhòe.

“Gregorovitch là ai?”

“Làm sao mình biết? Bồ là người nói ra cái tên đó mà.”

Harry chà xát cái thet trên trán, suy nghĩ. Nó có một ý nghĩ mơ hồ là nó đã từng nghe cái tên đó trước đây, nhưng nó không thể nghĩ ra là ở đâu.

“Mình nghĩ Voldemort đang tìm kiếm hắc.”

“Khốn khổ cho hắc,” Ron sốt sắng nói.

Harry ngồi dậy, vẫn chà xát cái thet, giờ nó đã hoàn toàn tỉnh ngủ. Nó cố gắng nhớ chính xác đường nét của ngôi làng nhỏ được ấp ủ trong một thung lũng sâu.

“Mình nghĩ hắc đã ra nước ngoài.”

“Ai, Gregorovitch hả?”

“Voldemort. Mình nghĩ hắn đang ở đâu đó ở nước ngoài, tìm kiếm Gregorovitch. Chỗ đó trông không giống bất cứ nơi nào trên nước Anh.”

“Bồ cho là bồ lại nhìn thấu óc hắn một lần nữa à?”

Giọng Ron có vẻ lo lắng.

“Bồ làm ơn đừng nói lại với Hermione,” Harry nói. “Dù nó vẫn mong biết bao mình đừng thấy những thứ đó trong giấc ngủ nữa, nhưng...”

Nó dăm dăm nhìn cái lồng con Pigwidgeon, nghĩ ngợi... “Tại sao cái tên Gregorovitch nghe quen quen?”

“Mình nghĩ,” nó nói chậm rãi, “ắt có dính dáng tới Quidditch. Có mối liên quan, nhưng mình không thể... mình không thể nghĩ ra nó là cái gì.”

“Quidditch hả?” Ron nói. “Hay là bồ đang nghĩ đến Gorgovitch?”

“Ai?”

“Dragomir Gorgovitch, truy thủ, được chuyển qua đội Chudley Cannons với một khoản tiền kỷ lục cách đây hai năm. Người nắm kỷ lục về bắt bóng Quaffle trong một mùa.”

“Không,” Harry nói. “Mình chắc chắn không nghĩ tới Gorgovitch.”

“Mình cũng cố gắng không nghĩ tới nữa,” Ron nói. “Thôi, chẳng nào thì cũng chúc mừng sinh nhật bồ.”

“A! Đúng rồi! Mình quên bég đi! Mình đã tròn mười bảy tuổi!”

Harry chộp cây đũa phép nằm bên cạnh cái giường xếp, chĩa vào cái bàn bừa bộn mà nó đã đặt cặp kiếng của nó lên, và hô: “Lại đây Mắt kiếng!” Mặc dù cặp kiếng chỉ cách nó một bước chân, vẫn có điều gì đó khiến Harry cực kỳ thỏa mãn khi được thấy cặp kiếng bay vèo về phía nó, cho đến khi chúng chọc thẳng vô mắt nó.

“Tuyệt!” Ron cười hô hố.

Khoái vì được gỡ bỏ bùa Dấu Hiện, Harry làm phép tẩy đồ đạc của Ron bay khắp phòng, khiến con Pigwidgeon thức giấc và vỗ cánh bồn chồn bay loạn trong lồng. Harry cũng thử cột dây đôi giày bố của nó bằng phép thuật (sinh ra cái nút thắt khiến nó mất một lúc lâu mới cởi ra được bằng tay), và chỉ để vui mà thôi, nó đổi những chiếc áo choàng màu cam trên tấm bích chương đội Chudley Cannons của Ron ra màu xanh lam sáng.

“Nhưng mình sẽ kéo khóa quần của bồ bằng tay thôi,” Ron khuyên Harry rồi khúc khích cười khi thấy Harry phải kiểm tra ngay tức thì. “Quà cho bồ đây. Mở tại đây, cái này không nên để cho má thấy.”

“Một cuốn sách à?” Harry nói khi cầm cái gói hình chữ nhật. “Hơi khác với truyền thống một chút hả?”

“Cuốn này không phải loại sách lèng èng bồ có đâu,” Ron nói. “Vàng ròng đó: Mười Hai Cách Khỏi-Lo-Thất-Bại Để Bỏ Bùa Các Nàng Phù Thủy. Giải thích mọi thứ người ta cần biết về con gái. Giá mà mình có cuốn sách này hồi năm ngoái thì mình đã biết tổng cách bỏ rơi Lavender và mình sẽ biết cách làm lành với... Ủm, anh Fred và George có cho mình một cuốn, và mình đã học được khá nhiều. Bồ sẽ ngạc nhiên cho mà coi, cũng không phải chỉ toàn xài đũa phép đâu.”

Khi hai đứa vô nhà bếp, tụi nó thấy một đồng quà đang nằm chờ trên bàn. Anh Bill và mẹ xứ Delacour đang ăn nốt bữa điểm tâm, trong khi bà Weasley đứng chuyện vãn với họ bên cái chảo.

“Bác Arthur bảo bác chúc mừng sinh nhật thứ mười bảy của con, Harry à,” bà Weasley nói, tươi cười với nó. “Bác trai phải đi làm sớm, nhưng bác ấy sẽ trở về vào bữa ăn tối. Quà của hai bác cho con nằm trên cùng đó.”

Harry ngồi xuống, cầm cái gói vuông vức mà bà Weasley chỉ, và mở ra. Bên trong là một cái đồng hồ rất giống cái mà ông bà Weasley đã tặng cho Ron nhân sinh nhật thứ mười bảy của nó; một cái đồng hồ vàng có những ngôi sao xoay vòng trên mặt thay vì mấy cây kim.

“Theo truyền thống người ta tặng cho pháp sư đến tuổi trưởng thành một cái đồng hồ đeo tay,” đứng bên cạnh cái nôi, bà Weasley nhìn nó áy náy. “Bác e là cái đó không được mới như cái của Ron, nó thực ra là cái đồng hồ của em bác là Fabian, mà cậu này thì không được cẩn thận cho lắm với đồ đạc của mình, nó hơi bị mẻ một chút xíu ở mặt sau, nhưng...”

Những lời nói còn lại của bà bị rớt mất; Harry đã đứng dậy và ôm ghì lấy bà. Nó cố gồng trong cái ôm thân thiết này những điều không nói ra lời và có lẽ bà đã hiểu được, bởi vì bà vụng về vỗ nhẹ nhẹ lên má nó khi nó buông bà ra, rồi bà vẫy nhẹ cây đũa phép của bà một cách hơi ngẫu hứng, khiến cho nửa tá miếng thịt muối văng ra khỏi chảo rớt xuống sàn.

“Chúc mừng sinh nhật, Harry!” Hermione nói, vội vã đi vào nhà bếp và đặt món quà của cô bé lên chóp đồng quà. “Không có gì nhiều, nhưng mình hy vọng bồ sẽ thích. Bồ tặng Harry cái gì?” Cô bé hỏi Ron, anh chàng này làm như không nghe.

“Vây, mau lên, mở quà của Hermione!” Ron nói.

Hermione mua cho Harry một Cái kính Mách lẻo mới toanh. Những gói quà khác chứa một con dao cạo có phép, quà tặng của anh Bill và chị Fleur (“À phải, cái này sẽ zúp cháu cạo râu êm ái nhưt trùn đừi.” Mẹ xứ Delacour cam đoan với Harry, “nhưng cháu phải nói rõ zới nó cháu muốn gì... nếu không cháu sẽ thấy

mình huir bị ít râu tóc huren mong muốn...”), sô-cô-la là quà của ông bà Delacour, và một cái hộp bự chẳng những món hàng mới nhất của tiệm Phù Thi Wí Wái do Fred và George tặng.

Harry, Ron và Hermione không nấn ná lâu lắc ở bàn ăn, bởi vì ma đàm Delacour, Fleur và Gabrielle vừa đến khiến cho nhà bếp đông đúc không thoải mái.

“Mình sẽ xếp vô hành lý những thứ này cho bồ,” Hermione vui vẻ nói, lấy những món quà của Harry ra khỏi tay nó khi ba đưa cùng đi lên cầu thang. “Mình gần xong rồi, chỉ còn chờ quần đùi của bồ giặt xong thôi, Ron à...”

Ron lúng búng nói gì đó nhưng bị ngắt ngang vì một cánh cửa ở đầu cầu thang lầu một mở ra.

“Anh Harry, mời anh vô đây một lát.”

Đó là Ginny. Ron khựng lại ngay, nhưng Hermione nắm lấy cùi chỏ nó và lôi lên cầu thang. Harry đi theo Ginny vào phòng, cảm thấy bồn chồn lo lắng.

Trước đây nó chưa từng vô trong phòng Ginny. Phòng nhỏ nhưng sáng sủa. Có một tấm bích chương to dùng của ban nhạc pháp thuật Quái Tỷ Muội treo trên tường, và tấm hình của Gwenog Jones, đội trưởng đội Quidditch toàn-nữ-phù-thủy Holyhead Harpies dán trên tường đối diện. Một bàn viết đặt đối diện khung cửa sổ mở ra vườn cây ăn trái mà có lần nó và Ginny đã chơi Quidditch với Ron và Hermione, mỗi đội hai người, và bây giờ chỗ đó đã mọc lên một cái rạp khổng lồ màu trắng ngà.

Ginny ngược lên nhìn mặt Harry, hít sâu một hơi, rồi nói, “Chúc mừng sinh nhật mười bảy...”

“Ừ... cảm ơn.”

Cô bé cứ nhìn nó mãi; nhưng nó thấy nhìn lại cô bé thiệt là khó, giống như nhìn vào một ngọn đèn sáng rực.

“Cảnh đẹp,” nó nói giọng yếu ớt, chỉ ra ngoài cửa sổ.

Cô bé không bận tâm điều đó. Nó không trách được.

“Em không nghĩ ra cái gì để tặng anh,” cô bé nói.

“Em không cần tặng anh cái gì cả.”

Cô bé lơ cả điều này.

“Em không biết cái gì sẽ có ích. Không có gì được quá lớn, bởi vì anh sẽ không thể đem theo bên mình.”

Nó có dịp liếc nhìn Ginny. Cô bé không khóc. Đó là một trong những điểm tuyệt vời của Ginny, cô bé ít khi nào khóc lóc. Đôi khi nó nghĩ ắt là cô bé đã trở nên cứng cỏi nhờ có sáu ông anh.

Cô bé bước tới gần Harry hơn.

“Vì vậy em nghĩ, em muốn anh có cái gì đó để nhớ tới em, biết đâu, nếu anh gặp gỡ một cô tiên khi anh đang rong ruổi làm chuyện gì đó mà anh làm.”

“Nói thật, anh nghĩ thực tế mấy vụ hẹn hò sẽ cực kỳ thừa thớt.”

“Vậy là em vẫn còn hên,” Ginny thì thầm, và rồi cô bé hôn nó như chưa từng hôn nó trước đây; Harry hôn lại, và đó là cơn say sữa vui sướng hơn cả rượu đế lửa; lúc này cô bé là điều duy nhất có thật trên đời, Ginny, và cái cảm giác về cô, với một tay đỡ lưng và một tay luồn vào trong mái tóc dài thơm ngọt ngào của cô bé.

Cánh cửa bật mở ra sau lưng hai đứa khiến tụi nó giật mình buông nhau ra.

“Ồi,” Ron nói giọng xoi mói. “Xin lỗi”

“Ron!” Hermione ở ngay sau lưng Ron, hơi bị khó thở. Im lặng ngọt ngào, rồi Ginny nói bằng một giọng nhỏ buồn buồn.

“Thôi, dù sao cũng chúc mừng sinh nhật vui vẻ, anh Harry.”

Tai Ron đỏ tía; Hermione tỏ vẻ lo âu. Harry muốn đóng sập cửa vào mặt hai đứa nó, nhưng lại cảm thấy như thể một luồng gió lạnh đã lừa vô phòng khi cánh cửa mở ra, và khoảnh khắc tươi sáng của đời nó đã nổ tan như bong bóng xà phòng. Tất cả lý do để nó chấm dứt bồ bịch với Ginny, để không dè dặt với cô bé nữa, dường như lén theo Ron mà nhảy vô phòng, và tất cả sự lãng quên đầy vui sướng bèn bỏ đi mất.

Nó nhìn theo Ginny, muốn nói đôi điều, mặc dù nó khó mà biết nói điều gì, nhưng cô bé đã quay lưng về phía nó. Nó nghĩ có lẽ cô bé lần này đã không cầm được nước mắt nữa. Nó không thể làm gì để an ủi cô bé trước mắt Ron.

“Lát nữa sẽ gặp lại em,” nó nói, và đi theo hai đứa kia ra khỏi phòng.

Ron dẫn thành thịch xuống cầu thang, đi xuyên qua nhà bếp vẫn còn đông đúc để ra sân, và Harry bước đồng nhịp với nó suốt chặng đường, còn Hermione thì te te đi theo đằng sau có vẻ khiếp đảm.

Khi đến chỗ khuất của bãi cỏ mới cắt, Ron quay lại chặn đầu Harry.

“Mày đã bỏ nó. Bây giờ mày giờ trò gì nữa, vờn nó chơi hả?”

“Mình không vờn,” Harry nói, lúc ấy Hermione vừa theo kịp tụi nó.

“Ron...”

Nhưng Ron giơ tay bảo Hermione im lặng.

“Con nhỏ đã đau khổ thực sự khi mày chấm dứt quan hệ...”

“Mình cũng vậy. Bỏ biết tại sao mình phải chấm dứt mà, và điều đó chẳng phải do mình muốn.”

“Ừ, nhưng bây giờ mày lại đi ôm ấp hun hít nó và nó sẽ vừa mới nhen nhóm hy vọng trở lại thì...”

“Ginny không phải đồ ngu, Ginny biết chuyện đó không thể xảy ra, Ginny không trông mong gì hai đứa tôi... đi tới hôn nhân, hay...”

Khi nói điều này, trong trí Harry hiện rõ hình ảnh của Ginny trong bộ áo đầm trắng, đang kết hôn với một thằng cha xa lạ cao kều khó ưa và không có mặt mũi gì ráo. Trong một khoảnh khắc tăng đến cao trào, nó dường như nhìn ra: tương lai của Ginny tự do và không vướng víu gì hết, trong khi tương lai của nó... nó không thấy gì khác ngoài Voldemort ở phía trước.

“Nếu mày còn tiếp tục dụ dỗ nó mỗi khi có mày có cơ hội...”

“Điều đó sẽ không bao giờ có nữa,” Harry gay gắt nói. Ngày hôm đó không có mây nhưng nó cảm thấy như mặt trời vừa đi trốn. “Được chưa?”

Ron có vẻ nửa tức tối nửa ngượng ngùng; nó đứng lắc lư một lát, rồi nói, “Vậy được, thôi, vậy là... ừ.”

Suốt ngày hôm đó Ginny không kiếm cách gặp gỡ Harry một mình nữa, cũng không bày tỏ qua ánh mắt hay cử chỉ nào cho thấy hai đứa nó có chung nhau những điều sâu đậm hơn một cuộc chuyện trò lịch sự trong căn phòng cô bé. Cho dù vậy, Harry cũng cảm thấy nhẹ nhõm khi anh Charlie về đến nhà. Nó tìm được chút xao lãng khi nhìn bà Weasley ép anh Charlie ngồi xuống một cái ghế, giơ cây đuũa phép của bà lên một cách dọa nạt và tuyên bố rằng anh sẽ phải đi cắt tóc cắt tai lại cho đàng hoàng.

Bởi vì bữa tiệc sinh nhật của Harry có thể sẽ nong cái nhà bếp của Hang Sốc tới mức nứt banh ra ngay cả trước khi anh Charlie, chú Lupin, cô Tonks, và bác Hagrid đến, nên nhiều cái bàn đã được đặt nối tiếp nhau trong vườn. Fred và George phù phép ra một số lồng đèn tím, tất cả đều được trang trí nổi bật con số 17 to tổ tướng, treo lơ lửng trên đầu khách. Nhờ sự chăm sóc của bà Weasley, vết thương của George coi gọn gàng sạch sẽ, nhưng Harry vẫn chưa quen nhìn cái lỗ tội tởm ở một bên đầu của anh ta, cho dù hai anh em sinh đôi đã nói giỡn rất nhiều về cái lỗ đó.

Hermione khiến những dải băng giấy màu tím với vàng kim phun ra từ đầu cây đuũa phép và tự treo chúng lên khắp cây cối lùm bụi một cách tinh xảo.

“Hay,” Ron nói, khi Hermione vung cây đuũa phép một cách bay bướm lần chót, biến lá trên cây táo dại

thành vàng, “Bồ đúng là có con mắt tinh đời về những việc như vậy.”

“Cám ơn bồ, Ron,” Hermione nói, trông vẻ mặt vừa khoái chí vừa hơi mắc cỡ. Harry quay mặt đi, mỉm cười với chính mình. Nó có một ý nghĩ tức cười là sẽ tìm đọc chương về những lời khen ngợi khi có thì giờ nghiên cứu cuốn Mười Hai Cách Khỏi-Lo-Thất-Bại Để Bỏ Bùa Các Nàng Phù Thủy; nó bắt gặp ánh mắt của Ginny bèn nhe răng cười với cô bé trước khi kịp nhớ ra lời hứa với Ron và vội vã bắt chuyện với mẹ xù Delacour.

“Tránh ra! Tránh ra!” Bà Weasley ca vang, xuất hiện ở cửa với một thứ có vẻ như một trái banh Snitch bụi-băng-banh-phao-ở-bãi-biển đang bay trước mặt bà. Chỉ vài giây sau Harry nhận ra cái đó là ổ bánh sinh nhật của nó, bà Weasley dùng cây đũa phép giữ cho cái bánh trôi lơ lửng trên không, chứ bà không dám liều lĩnh bung nó đi trên mặt đất gồ ghề. Khi cái bánh rốt cuộc đáp được xuống mặt bàn, Harry nói:

“Con quá bất ngờ, bác Weasley à.”

“Ôi, có gì đâu, cưng.” Bà khoái chí nói. Phía sau vai bà, Ron ra hiệu với Harry, ngón tay cái giơ lên, mặt nhăn lại, Giỏi lắm.

Khoảng bảy giờ tất cả khách khứa đều đã đến, được Fred và George đón ở cuối con đường nhỏ dẫn vào nhà. Bác Hagrid nhân cơ hội này diện bộ cánh đẹp nhất, và khủng khiếp nhất của bác, là bộ đồ nâu lông lá xù xì. Mặc dù thầy Lupin mỉm cười khi bắt tay Harry, Harry nghĩ thầy có vẻ không vui lắm. Mà vậy thì kỳ cục hết sức; bên cạnh thầy, cô Tonks tỏa ra nét rạng rỡ cực kỳ tươi tắn.

“Chúc mừng sinh nhật, Harry!” Cô nói, ôm nó rất chặt.

“Ê, mười bảy tuổi rồi hén!” Bác Hagrid nói khi nhận ly rượu bụi-băng-cái-xô mà Fred đưa bác. “Sáu năm chẵn kể từ ngày bác cháu mình gặp nhau, Harry, con còn nhớ ngày đó hông?”

“Mang máng,” Harry nói, nhe răng cười với bác. “Có phải bác đã đập sập cánh cửa trước, gán cho thằng Dudley một cái đuôi heo, và nói cho con biết con là một phù thủy?”

“Bác quên bég chi tiết rồi,” bác Hagrid cười phát nắc lên. “Hông sao. Ron, Hermione khỏe hả?”

“Tụi con khỏe” Hermione nói. “Bác khỏe không?”

“Ờ, không tệ lắm. Bạn hôm rày, có thêm mấy con kỳ lân mới sanh. Khi nào con trở về trường bác sẽ cho con coi...”

Harry tránh cái nhìn chòng chọc của Ron và Hermione khi bác Hagrid lục lại túi áo của bác.

“Đây, Harry... không thể nghĩ ra được món gì tặng con, nhưng rồi bác nhớ ra cái này.” Bác rút ra một cái túi bùa nhỏ bằng da lông thú, miệng túi có dây thắt, rõ ràng là để đeo quanh cổ. “Da lừa. Cắt bất cứ cái

gì trong đó thì không ai ngoại trừ chính chủ nhân có thể lấy ra được. Hiếm lắm à, mấy thứ này.”

“Cám ơn, bác Hagrid!”

“Hổng có chi,” bác Hagrid nói rồi vẫy bàn tay bụi-băng-nấp-cái-thùng-rác. “A kia là Charlie! Lúc nào cũng khoái cậu này... Ê, Charlie!”

Anh Charlie đến gần, lua bàn tay một cách hơi phiền muộn qua mớ tóc mới bị cắt ngắn một cách tàn nhẫn. Anh hơi lùn hơn Ron, thân hình chắc nịch, một số vết phỏng và sẹo lan lên hai cánh tay nổi vồng cơ bắp.

“Chào bác Hagrid, tình hình ra sao?”

“Tính biên thư lâu lắm rồi. Thăng Norbert sao rồi?”

“Thăng Norbert hả?” Anh Charlie bật cười. “Con rồng Lưng gai Na Uy hả? Bây giờ tụi cháu kêu nó là nàng Norberta.”

“Cái g... Norbert là rồng cái à?”

“Dạ phải.”

“Làm sao anh biết được?” Hermione hỏi.

“Rồng cái hung hăng hơn rất nhiều,” anh Charlie nói. Anh ngoảnh nhìn ra sau lưng rồi hạ thấp giọng. “Ước gì ba mau mau về đây. Má đang phát quạu.”

Cả bọn cùng nhìn về phía bà Weasley. Bà đang nói chuyện với ma đàn Delacour trong khi mắt cứ liếc chùng về phía cổng.

“Tôi nghĩ chúng ta đành bắt đầu mà không có anh Arthur thôi,” bà nói chung chung với mọi người trong vườn sau một hai lúc ngần ngừ. “Anh ấy có lẽ bị kẹt công việc ở... Ồi!”

Tất cả mọi người nhìn thấy cùng một lúc: một vệt ánh sáng bay ngang qua khu vườn và đáp xuống giữa bàn, tại đó nó biến thành một con chồn bạc óng ánh, đứng trên hai chân sau và nói bằng giọng của ông Weasley:

“Bộ trưởng Pháp thuật đến cùng với tôi.”

Thần Hộ mệnh của ông Weasley tan biến vào không trung, để lại cho gia đình Delacour nổi sùng sốt khi họ trở mắt ngó vào chỗ nó vừa biến đi.

“Chúng ta không nên ở đây,” thầy Lupin nói ngay. “Harry... thầy xin lỗi... thầy sẽ giải thích vào dịp

khác...”

Thầy nắm cổ tay cô Tonks và kéo cô đi khỏi. Cả hai đến hàng rào, trèo qua, và biến mất. Bà Weasley tỏ ra bối rối.

“Bộ trưởng... nhưng mắc mớ gì? Tôi không hiểu...”

Nhưng chẳng có thời giờ đâu mà bàn thảo vấn đề; một giây sau, ông Weasley từ cũi không hiện ra ngay bên cánh cổng, đi cùng có ông Rufus Scrimgeour, có thể nhận ra được ngay tức thì nhờ bờm tóc hoa râm của ông.

Hai người vừa đến băng ngang qua sân về phía khu vườn và cái bàn được thắp lồng đèn, nơi mọi người ngồi im phăng phắc, chăm chú nhìn họ đi tới gần. Khi ông Scrimgeour bước vào vùng tỏa sáng của lồng đèn, Harry thấy ông có vẻ già hơn lần gặp gỡ trước đây, ông giờ gầy trơ xương, nét mặt khắc khổ.

“Xin lỗi đã đường đột,” ông Scrimgeour nói khi một mồi đứng lại trước cái bàn. “Đặc biệt là, như tôi có thể nhận ra, mình đến một bữa tiệc mà mình không được mời.”

Mắt ông dừng lại một chút ở cái bánh Snitch khổng lồ.

“Chúc vui vẻ khỏe mạnh.”

“Cám ơn ông,” Harry nói.

“Tôi yêu cầu được nói chuyện riêng với cậu,” ông Scrimgeour nói tiếp. “Với cả cậu Ronald Weasley và cô Hermione Granger.”

“Chúng cháu à?” Ron nói, giọng ngạc nhiên. “Sao lại chúng cháu?”

“Tôi sẽ nói cho cậu biết khi chúng ta ở nơi nào đó kín đáo hơn,” ông Scrimgeour nói. “Có nơi nào như vậy không?” Ông hỏi ông Weasley.

“Vâng, dĩ nhiên,” ông Weasley nói, trông ông rất căng thẳng. “Phòng, ơ, phòng khách, dùng phòng khách được không ạ?”

“Cậu có thể dẫn đường,” ông Scrimgeour nói với Ron. “Ông không cần đi cùng chúng tôi, ông Arthur à.”

Harry thấy ông Weasley trao đổi ánh mắt lo âu với bà Weasley khi nó, Ron và Hermione đứng dậy. Tại nó dẫn đường trở vô nhà trong im lặng, Harry biết hai đứa kia đang suy nghĩ như nó; ông Scrimgeour ắt là, bằng cách nào đó, đã biết ba đứa tại nó toan tính bỏ học trường Hogwarts.

Ông Scrimgeour không nói gì khi cùng ba đứa nó đi ngang qua nhà bếp bữa bộn để vào phòng khách

của Hang Sốc. Mặc dù khu vườn tràn đầy ánh hoàng hôn vàng óng êm dịu, trong phòng đã tối rồi; Harry thấy cây đuă phép để thấp lên những ngọn đèn dầu khi bước vào phòng và ánh đèn dầu soi sáng căn phòng nhếch nhác nhưng ấm cúng. Ông Scrimgeour tự mình ngồi xuống một cái ghế đã bị lún mà ông Weasley thường ngồi, để cho Ron, Harry và Hermione chen chúc ngồi sát bên nhau trên cái ghế nệm dài. Khi tụi nó đã ngồi đâu vô đó, ông Scrimgeour nói.

“Tôi có vài câu muốn hỏi ba cô cậu, và tôi nghĩ tốt nhất chúng ta nên hỏi riêng từng người. Nếu hai cô cậu – ông chỉ vào Harry và Hermione – có thể đợi ở trên lầu, tôi sẽ bắt đầu với cậu Ronald trước.”

“Chúng cháu không đi đâu cả,” Harry nói, trong khi Hermione gật đầu tán đồng mạnh mẽ. “Ông có thể nói chung với tất cả chúng cháu, hoặc khỏi nói luôn.”

Ông Scrimgeour nhìn Harry lạnh lùng, suy tính. Harry có cảm tưởng ông Bộ trưởng đang tự hỏi liệu có đáng gây chiến sớm như vậy không.

“Vậy thì rất tốt, chung tất cả,” ông nhún vai, nói. Ông tăng hăng, “Tôi đến đây, chắc cô cậu cũng đã biết, là vì di chúc của cụ Albus Dumbledore.”

Harry, Ron và Hermione nhìn nhau.

“Coi bộ ngạc nhiên hả! Vậy là các cô cậu không biết cụ Dumbledore có để lại cho các cô cậu cái gì à?”

“Tất... tất cả... chúng cháu?” Ron hỏi. “Cho cả cháu và Hermione nữa?”

“Phải, tất cả...”

Nhưng Harry ngắt lời ông ta.

“Thầy Dumbledore mất đã hơn một tháng nay. Tại sao phải mất thời gian lâu như vậy để trao lại những gì thầy để lại cho chúng cháu?”

“Còn chưa rõ sao?” Hermione nói, trước khi ông Scrimgeour có thể trả lời. “Họ muốn kiểm tra cái gì đó mà thầy để lại cho chúng ta. Các ông không có quyền làm như vậy!” Cô bé nói, giọng hơi run run.

“Tôi có mọi quyền,” ông Scrimgeour nói một cách thô bạo. “Đạo luật về sự Trưng thu Chính đáng cho phép Bộ có quyền tịch thu những nội dung trong một bản di chúc...”

“Luật đó ban ra là để ngăn chặn các pháp sư truyền lại những khí cụ Hắc ám,” Hermione nói, “và Bộ cần có chứng cứ vững chắc rằng tài sản của người quá cố là bất hợp pháp trước khi thu giữ chúng! Bộ ông muốn nói là ông nghĩ thầy Dumbledore tính trao lại cho chúng tôi cái gì đó bị ếm hả?”

“Cô có dự định theo đuổi nghề Luật Pháp thuật không, cô Granger?” Ông Scrimgeour hỏi.

“Không,” Hermione đốp chát lại. “Tôi hy vọng mình sẽ làm điều gì đó tử tế trên đời.”

Ron cười. Đôi mắt của ông Scrimgeour nhấp nháy về phía nó rồi lại quay đi khi Harry nói.

“Vậy tại sao bây giờ ông lại quyết định để chúng cháu được sở hữu những thứ của chúng cháu? Không thể nghĩ ra có để giữ chúng lại sao?”

“Không, chẳng qua vì thời hạn ba mươi một ngày đã hết,” Hermione nói ngay. “Họ không thể giữ các món đồ lâu hơn thời hạn đó trừ khi họ có thể chứng minh là chúng nguy hiểm. Đúng không?”

“Cậu có thể nói là cậu thân cận với cụ Dumbledore không, Ronald?” Ông Scrimgeour hỏi, phớt lờ Hermione, Ron có vẻ giật mình.

“Cháu hả? Không... thực ra thì không... Lúc nào Harry cũng chính là người...”

Ron nhìn qua Harry và Hermione để thấy Hermione đang nhìn nó cái kiểu dừng-nói-nữa, nhưng điều bất lợi đã được thốt ra; ông Scrimgeour tỏ vẻ như ông vừa nghe đúng chóc điều mà ông mong nghe, và muốn nghe. Ông vồ lấy câu trả lời của Ron như một con chim vồ mồi.

“Nếu cậu không thân cận với cụ Dumbledore lắm, thì cậu nghĩ sao về sự kiện là cụ nhớ đến cậu trong di chúc của cụ? Cụ để lại ít một cách khác thường những ước nguyện cá nhân. Đại bộ phận tài sản của cụ – thư viện cá nhân của cụ, dụng cụ pháp thuật của cụ, và những vật dụng cá nhân khác – đều được để lại cho trường Hogwarts. Cậu nghĩ xem tại sao cậu lại được đặc biệt ưu ái?”

“Cháu không biết...” Ron nói. “Cháu... khi cháu nói chúng cháu không thân cận... ý cháu nói, cháu nghĩ cụ thích cháu...”

“Bồ khiêm tốn đó, Ron à,” Hermione nói. “Cụ Dumbledore rất thích bồ.”

Điều này thì rõ là nói ngoa đến mức quá đáng rồi; theo như Harry biết, Ron và cụ Dumbledore chưa bao giờ tiếp xúc riêng với nhau, và sự tiếp xúc trực tiếp giữa hai người hầu như không đáng kể. Tuy nhiên, ông Scrimgeour dường như không thèm nghe. Ông đút tay vào bên trong áo khoác và rút ra một cái túi có thắt dây lớn hơn cái túi bác Hagrid tặng Harry rất nhiều. Từ trong túi, ông lấy ra một cuộn giấy da, ông mở nó ra và đọc to.

“Di chúc và Nguyện vọng cuối cùng của Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore... À, đây... Tôi để lại cho Ronald Bilius Weasley cái Tắt sáng của tôi, hy vọng trò ấy sẽ nhớ đến tôi khi dùng nó.”

Ông Scrimgeour lấy trong túi ra một vật mà Harry đã nhìn thấy trước đây: nó giống như một cái hộp quẹt để đốt thuốc lá bằng bạc, nhưng Harry biết, nó có phép hút hết ánh sáng ở một nơi, rồi phục hồi lại

chỉ bằng một cái bật đơn giản. Ông Scrimgeour chồm tới trước và đưa cái Tắt sáng cho Ron; Ron cầm lấy và xoay cái vật đó trong mấy ngón tay, tỏ vẻ sửng sốt.

“Đó là một vật có giá trị,” ông Scrimgeour vừa nói vừa quan sát Ron. “Thậm chí còn độc đáo. Chắc hẳn là đồ vật do chính cụ Dumbledore thiết kế. Tại sao cụ để lại cho cậu một món hiếm như vậy?”

Ron lắc đầu, tỏ ra bối rối.

“Cụ Dumbledore ắt hẳn đã dạy hàng ngàn học sinh,” ông Scrimgeour vẫn kiên trì. “Nhưng những người duy nhất mà cụ nhớ đến trong di chúc là ba cô cậu. Tại sao thế? Cậu Weasley, cụ Dumbledore nghĩ cậu có thể dùng cái Tắt sáng này vào việc gì?”

“Tắt ánh sáng, cháu đoán vậy,” Ron lúng búng. “Cháu còn có thể làm gì khác với nó?”

Hiển nhiên ông Scrimgeour không đưa ra được ý kiến gì cả. Sau khi ngó Ron đến lé mắt, ông quay lại bản di chúc của cụ Dumbledore.

“Tôi để lại cho Hermione Jean Granger quyển sách Những Chuyện Kể của Beedle Người Hát Rong bản của tôi, hy vọng trò ấy sẽ thấy sách hay và có ích cho tri thức.”

Ông Scrimgeour lấy từ trong cái túi ra một cuốn sách nhỏ coi có vẻ xưa như cuốn Bí Mật của Nghệ Thuật Hắc Ám đang ở trên lầu. Gáy sách đã hoen ố và long ra vài chỗ. Hermione nhận cuốn sách từ tay ông Scrimgeour không nói một lời. Cô bé giữ cuốn sách trên đùi và chăm chăm nhìn nó. Harry nhận thấy tên sách viết bằng cổ ngữ Runes; nó chưa bao giờ học đọc chữ Runes. Khi nó nhìn cuốn sách, một giọt nước mắt rơi bắn tóe ra trên những ký hiệu chạm nổi.

“Cô Granger, cô nghĩ tại sao cụ Dumbledore để lại quyển sách đó cho cô?”

“Thầy... thầy biết tôi thích sách,” Hermione đáp giọng khàn khàn, chùi nước mắt bằng ống tay áo.

“Nhưng tại sao lại là cuốn sách đặc biệt đó?”

“Cháu không biết. Chắc là thầy nghĩ cháu sẽ thích nó.”

“Cô có từng thảo luận bằng mật mã, hay bất cứ cách truyền thông điệp bí mật nào với cụ Dumbledore hay không?”

“Không, cháu không hề,” Hermione nói, vẫn chùi nước mắt bằng ống tay áo. “Và nếu Bộ đã không tìm ra được bất kỳ mật mã được ẩn giấu nào trong ba mươi một ngày, cháu không tin là cháu sẽ tìm được.”

Cô bé nén một tiếng nấc. Tụi nó ngồi sát nhau chặt đến nỗi Ron vất vả lắm mới rút được cánh tay của nó ra để quàng quanh vai Hermione. Ông Scrimgeour quay lại bản di chúc.

“Tôi để lại cho Harry James Potter,” ông đọc, và ruột gan Harry quặn thắt với cơn hồi hộp bất ngờ, “trái banh Snitch trò ấy bắt được trong trận đấu Quidditch đầu tiên của trò ấy ở trường Hogwarts, như một nhắc nhở đến những phần thưởng cho sự kiên nhẫn và khéo léo.”

Khi ông Scrimgeour lấy ra trái banh vàng nhỏ xíu cỡ-bằng-hột-óc-chó, hai cánh bạc của nó vỗ vỗ hơi yếu ớt, và Harry không thể không cảm thấy rõ là cụt hứng.

“Tại sao cụ Dumbledore để lại cho cậu trái banh Snitch này?”

“Cháu không biết,” Harry nói. “Cháu đoán vì những lý do mà ông vừa đọc lên... để nhắc nhở cháu điều người ta có thể đạt được bằng sự... kiên nhẫn và gì gì đó.”

“Vậy cậu nghĩ đây chỉ là vật lưu niệm tượng trưng?”

“Cháu đoán vậy,” Harry nói “Chứ nó còn có thể là gì nữa?”

“Tôi đang hỏi đấy nhé,” ông Scrimgeour nói, kéo cái ghế của ông đến gần hơn cái ghế nệm dài tui nó đang ngồi. Hoàng hôn đã thực sự buông xuống ở ngoài kia, cái rập bên ngoài cửa sổ nhô lên cao bên trên hàng giậu màu trắng ma quái.

“Tôi nhận thấy cái bánh sinh nhật của cậu hình trái banh Snitch,” ông Scrimgeour nói với Harry. “Tại sao thế?”

Hermione bật cười đầy nhạo báng.

“Ôi, nó không thể là một cách ám chỉ đến việc Harry là một tầm thủ cừ khôi, cách đó quá lộ liễu,” cô bé nói. “Ắt hẳn là có một thông điệp bí mật của thầy Dumbledore giấu trong lớp kem bánh!”

“Tôi không nghĩ có gì đó giấu trong kem bánh,” ông Scrimgeour nói. “Nhưng một trái banh Snitch là một nơi rất tốt để giấu một vật thể nhỏ. Tôi chắc các cô cậu biết tại sao chứ?”

Harry nhún vai, tuy nhiên Hermione trả lời. Harry nghĩ cái phản ứng trả lời câu hỏi đúng chóc là một thói quen đã thấm quá sâu đến nỗi cô nàng không thể nén được ham muốn trả lời.

“Bởi vì những trái banh Snitch có trí nhớ về da thịt,” Hermione nói.

“Cái gì?” Cả Harry và Ron cùng nói, lâu nay cả hai vẫn coi kiến thức về Quidditch của Hermione là không đáng kể.

“Đúng,” ông Scrimgeour nói. “Một trái banh Snitch không được chạm vào bằng da trần cho đến khi nó được thả ra, thậm chí người chế tạo ra nó cũng phải mang găng tay. Nó mang một bùa ếm giúp nó phân biệt được người đầu tiên đặt bàn tay lên nó, trong trường hợp có tranh cãi về việc bắt được banh. Trái banh

Snitch này,” ông giơ trái banh vàng bé tí lên – “sẽ nhớ sự tiếp xúc với cậu, Potter à. Theo tôi thì cụ Dumbledore, người có tài năng pháp thuật phi thường, bất chấp khuyết điểm khác của cụ, có thể đã phù phép trái banh Snitch này để cho nó chỉ có thể mở ra cho cậu mà thôi.”

Trái tim Harry đập hơi nhanh. Nó chắc chắn ông Scrimgeour nói đúng. Làm sao nó tránh để khỏi chạm vào trái banh Snitch bằng bàn tay trần trước mặt ông Bộ trưởng bây giờ?

“Cậu không nói gì cả,” ông Scrimgeour nói, “có lẽ cậu đã biết trái Snitch này chứa cái gì?”

“Không,” Harry nói, vẫn tự hỏi làm cách nào để nó có vẻ chạm vào trái banh mà thực ra không chạm phải. Giá mà nó biết phép Đọc Tư Tưởng, phải thật sự biết kìa, và có thể đọc ý kiến của Hermione. Nó gần như có thể nghe được bộ óc của cô bé đang rít lên xèo xèo ngay bên cạnh nó.

“Cầm lấy,” ông Scrimgeour khẽ nói.

Harry bắt gặp ánh mắt vàng khè của ông Bộ trưởng và biết là nó không có lựa chọn nào khác hơn là vâng lời. Nó đưa tay ra, và ông Scrimgeour chồm tới trước một lần nữa rồi đặt trái banh Snitch, chậm chạp và thận trọng, vào lòng bàn tay Harry.

Không có gì xảy ra cả. Khi những ngón tay Harry khép lại quanh trái banh Snitch, đôi cánh mệt mỏi của trái banh vỗ vỗ rồi nằm yên. Ông Scrimgeour, Ron, và Hermione vẫn tiếp tục ngẫu nhiên nhìn chăm chăm vào trái banh lúc này đã phần nào được bàn tay che kín, như thể họ vẫn còn hy vọng nó có thể biến hình bằng cách nào đó.

“Thiệt là đầy kịch tính,” Harry nói mát mẻ. Cả Ron và Hermione phá ra cười.

“Vậy là hết, hả?” Hermione hỏi, làm ra bộ đứng dậy khỏi cái ghế dài.

“Không hẳn,” ông Scrimgeour nói, bây giờ ông có vẻ nóng nảy. “Cụ Dumbledore còn để lại cho cậu di vật thứ hai, Potter à.”

“Cái gì vậy?” Harry hỏi, nổi hồi hộp lại bùng lên.

Lần này ông Scrimgeour không thêm mất công đọc di chúc nữa.

“Thanh gươm của Godric Gryffindor,” ông nói. Cả Hermione và Ron ngậy người ra. Harry ngoảnh quanh coi có cán gươm cần hồng ngọc nào không, nhưng ông Scrimgeour không rút thanh gươm nào ra khỏi cái túi da, chẳng lẽ thì cái túi đó cũng có vẻ quá nhỏ để chứa được thanh gươm.

“Vậy nó đâu?” Harry ngờ vực hỏi.

“Không may,” ông Scrimgeour nói, “thanh gươm đó cụ Dumbledore không được quyền đem cho. Thanh

gươm của Godric Gryffindor là một hiện vật lịch sử quan trọng, và do vậy, thuộc về...”

“Nó thuộc về Harry!” Hermione nóng nảy nói. “Thanh gươm chọn bạn ấy, bạn ấy là người đã tìm ra nó, nó đã vọt ra khỏi cái nón phân loại để nhảy vào tay bạn ấy...”

“Theo nguồn tư liệu lịch sử đáng tin cậy thì thanh gươm tự trình diện với bất cứ một học sinh nhà Gryffindor nào xứng đáng,” ông Scrimgeour nói. “Điều đó không khiến nó trở thành tài sản riêng của cậu Potter, bất kể cụ Dumbledore quyết định gì đi nữa,” ông Scrimgeour gãi cái cằm được cạo nham nhở của ông, xoi mói nhìn Harry. “Cậu nghĩ tại sao...?”

“... thầy Dumbledore muốn cháu có thanh gươm đó chứ gì?” Harry nói, cố gắng không nổi nóng. “Có lẽ thầy nghĩ treo nó trên tường của cháu thì nó ngọ ngộ.”

“Đây không phải chuyện đùa, cậu Potter!” Ông Scrimgeour gầm gừ. “Có phải vì cụ Dumbledore tin là chỉ có thanh gươm của Godric Gryffindor mới có thể đánh bại được kẻ thừa kế của Slytherin không? Có phải cụ muốn trao thanh gươm đó cho cậu, Potter, bởi vì cụ tin, như nhiều người tin, rằng cậu là người được tiên tri sẽ là kẻ tiêu diệt Kẻ-chớ-có-gọi-tên-ra không?”

“Giả thiết hay thiệt,” Harry nói. “Có ai đã thử thọc một thanh gươm vào Voldemort chưa? Có lẽ Bộ nên giao một số người công tác đó, thay vì lãng phí thời giờ của họ vào việc tháo rời một cái Tắt sáng, hay bưng bít những vụ vượt ngục Azkaban. Vậy ra đây là chuyện ông làm lâu nay hả, ông Bộ trưởng, đóng cửa ở trong văn phòng, tìm cách mở một trái banh Snitch? Dân chúng đang chết – tôi suýt là một trong số đó – Voldemort truy đuổi tôi qua ba nước, hãm giết thầy Mắt Đen Moody, nhưng chẳng có một tiếng nói nào của Bộ về bất kỳ vụ nào trong những vụ đó, có không? Và ông còn trông mong chúng tôi hợp tác với ông à?”

“Cậu đi quá xa!” Ông Scrimgeour quát, đứng dậy. Harry cũng đứng bật dậy. Ông Scrimgeour đi khập khiễng về phía Harry và chọc mạnh đầu cây đũa phép của ông vào ngực nó. Cú chọc này làm cháy xém một cái lỗ trên chiếc áo thun của Harry giống như một đóm thuốc lá.

“Ồi!” Ron nói, đứng bật dậy và giơ cao cây đũa phép của chính nó, nhưng Harry nói:

“Đừng, bồ đâu có muốn tạo cho ông ta cái cớ để bắt tội mình hả?”

“Đã nhớ ra mi không còn ở trong trường nữa, phải không?” Ông Scrimgeour nói, thở mạnh vào mặt Harry. “Đã nhớ ra ta không phải là cụ Dumbledore, kẻ đã tha thứ cho sự láo xược và ngang bướng của mi hả? Mi có thể cứ mang cái theo đó như một vương miện, Potter à, nhưng một thằng nhóc mười bảy tuổi không có nhiệm vụ dạy bảo ta làm công việc của ta! Đã tới lúc mi phải học lấy sự tôn trọng!”

“Đã quá thời ông được tôn trọng,” Harry đáp lại.

Sàn nhà rung chuyển; có tiếng chân chạy rầm rập, rồi cánh cửa vào phòng khách bật mở và ông bà Weasley chạy vào.

“Chúng tôi... chúng tôi nghĩ chúng tôi nghe...” Ông Weasley mở miệng nói, tỏ ra hết sức hốt hoảng trước cái cảnh Harry và ông Bộ trưởng hầu như đầu mũi kênh nhau.

“... tiếng hơi to,” bà Weasley hỗn hển nói.

Ông Scrimgeour lùi lại cách Harry hai bước, liếc vào cái lỗ mà ông đã tạo ra trên áo thun của Harry. Ông có vẻ hối tiếc đã mất bình tĩnh.

“Chuyện... không có gì,” ông găm gù. “Tôi... tiếc cho thái độ của cậu,” ông nói, nhìn thẳng vào mặt Harry một lần nữa. “Cậu có vẻ cho rằng Bộ không mong muốn cái điều cậu... cái điều cụ Dumbledore... đã mong muốn. Chúng ta nên hợp tác với nhau.”

“Tôi không ưa phương pháp của ông, ông Bộ trưởng à,” Harry nói. “Còn nhớ không?”

Lần thứ hai, nó giơ năm tay phải lên để lộ cho ông Scrimgeour vết sẹo vẫn còn nổi trắng trên mu bàn tay, đọc được là Tôi không được nói dối. Vết sẹo của ông Scrimgeour răn đánh lại. Ông quay đi không nói thêm một lời nào nữa và khập khiễng đi ra khỏi phòng. Bà Weasley lật đật đi theo sau ông ta; Harry nghe bà dừng chân ở ngưỡng cửa sau. Chừng một phút sau bà hô lên: “Ổng đi rồi!”

“Ông ta muốn gì?” Ông Weasley hỏi, nhìn khắp Harry, Ron và Hermione trong khi bà Weasley lật đật chạy trở vô với tụi nó.

“Trao cho tụi con những di vật thầy Dumbledore di chúc để lại cho tụi con,” Harry nói, “Họ chỉ vừa mới nhả ra nội dung di chúc của thầy.”

Ở ngoài vườn, bên bàn ăn, ba đồ vật mà ông Scrimgeour vừa đưa tụi nó được chuyển tay từng người. Ai cũng xuýt xoa về cái Tắt sáng và cuốn Những Chuyện Kể của Beedle Người Hát Rong và than vãn cái điều rằng ông Scrimgeour đã từ chối trao lại thanh gươm, nhưng không ai đưa ra được ý kiến nào về việc vì sao cụ Dumbledore để lại cho Harry một trái banh Snitch cũ. Trong khi ông Weasley xem xét cái Tắt sáng đến lần thứ ba hay thứ tư, bà Weasley ngập ngừng nói, “Harry, cưng, mọi người đều đang đói bụng khủng khiếp. Chúng ta không muốn bắt đầu bữa ăn mà không có con... Bây giờ bác dọn đồ ăn ra được chưa con?”

Mọi người đều ăn uống hơi hấp tấp, và sau khi vội vã đồng thanh hô “Chúc sinh nhật vui vẻ!” rồi gọn miếng bánh, bữa tiệc tan. Bác Hagrid, người được mời dự đám cưới ngày hôm sau, nhưng vì quá ư to xác không thể ngủ trong Hang Sóc vốn đã phình ra hết mức, nên phải ra ngoài tự dựng một cái lều trên cánh đồng hàng xóm.

“Gặp tụi này trên lầu,” Harry thì thầm với Hermione trong khi tụi nó giúp bà Weasley phục hồi nguyên trạng của khu vườn. “Sau khi mọi người đã đi ngủ.”

Trên căn phòng ngủ sát mái, Ron xem xét cái Tắt sáng, và Harry nhét đầy cái túi bùa da lừa của bác Hagrid tặng, không phải vàng, mà là những đồ vật nó quý trọng nhất, có vẻ vô giá trị mặc dù một số thứ trong đó là: tấm Bản đồ Đạo tặc, mảnh gương vỡ có phép của chú Sirius, và cái mặt dây chuyền của R. A. B. Nó thắt sợi dây thật chặt và đeo gọn quanh cổ, rồi ngồi xuống cầm trái banh Snitch cũ ngẫm nghĩ đôi cánh vỗ vỗ yếu ớt. Cuối cùng, Hermione gõ nhẹ lên cửa rồi nhón gót đi vào.

“Lùng bưng lỗ tai,” cô nàng thì thầm, vẩy cây đũa phép về hướng cầu thang.

“Tưởng bồ không chấp thuận câu thần chú đó chứ?”

“Thời thế thay đổi,” Hermione nói, “Đâu, bồ cho tụi này coi cái Tắt sáng đi.”

Ron gia ơn ngay tức thì. Giơ cái Tắt sáng lên trước mặt, nó bấm một cái. Ngọn đèn duy nhất tụi nó thấp trong phòng tắt phụt ngay.

“Vấn đề là,” Hermione thì thầm trong bóng tối, “tụi mình có thể làm được việc đó bằng Bột Tối hù Tức thì xứ Pê-ru.”

Một tiếng tách nho nhỏ vang lên, và cái bong bóng ánh sáng từ cây đèn bay ngược lên trần và chiếu sáng cả đám cùng một lúc.

“Dù vậy, nó là hàng độc,” Ron nói, giọng tự vệ một tí. “Và theo lời họ nói thì chính thầy Dumbledore tự phát minh ra!”

“Mình biết, nhưng chắc chắn thầy không ưu ái riêng bồ trong di chúc chỉ để giúp tụi mình tắt đèn!”

“Bồ có nghĩ là thầy biết Bộ sẽ tịch thu di chúc của thầy và kiểm tra mọi thứ thầy để lại cho tụi mình không?” Harry hỏi.

“Chắc chắn,” Hermione nói. “Thầy không thể nói trong chúc thư cho tụi mình biết tại sao thầy để lại cho tụi mình những thứ này, nhưng thế vẫn không giải thích được...”

“... tại sao thầy không cho tụi mình một gợi ý nào hết khi thầy còn sống?” Ron hỏi.

“Ừ, đúng chóc,” Hermione nói, lúc này đang lật khắp quyển Những Chuyện Kể của Beedle Người Hát Rong. “Nếu những thứ này đủ quan trọng để truyền lại ngay trước mũi Bộ, người ta sẽ nghĩ hẳn là thầy đã cho tụi mình biết lý do... trừ khi thầy nghĩ lý do quá rõ ràng.”

“Vậy là thầy nghĩ sai rồi, đúng không?” Ron nói. “Mình luôn nói là thầy hơi bị tâm thần mà. Rất tài giỏi, hay đủ thứ, nhưng khùng. Để lại cho Harry một trái banh Snitch cũ – cái đó có ý nghĩa khi khô gì chứ?”

“Mình không biết,” Hermione nói. “Khi lão Scrimgeour bắt bồ cầm nó, Harry à, mình đã chắc là chuyện gì đó sẽ xảy ra!”

“Ừ, thực ra,” Harry nói, mạch máu nó đập nhanh hơn khi giơ trái banh Snitch lên trong những ngón tay. “Mình chưa cố gắng hết sức trước mặt lão Scrimgeour mà.”

“Bồ muốn nói gì?”

“Trái banh Snitch mà mình bắt được trong trận Quidditch đầu tiên của mình?” Harry nói, “Mấy bồ không nhớ hả?”

Hermione có vẻ hết sức khoái chí. Nhưng Ron thì há hốc miệng, chỉ tay như điên hết từ Harry đến trái banh Snitch rồi chỉ ngược lại cho đến khi nó nói lại được.

“Đó là cái bồ suýt nuốt phải!”

“Đúng chóc!” Harry nói, và với trái tim đập gấp gấp, Harry dí miệng vô trái banh.

Trái banh không mở ra. Nỗi chán nản và thất vọng cay đắng phình lên trong người nó. Nó hạ trái cầu vàng xuống, nhưng lúc đó Hermione la lên:

“Chữ viết! Có chữ viết trên đó, mau, coi nè!”

Nó suýt làm rớt trái banh Snitch vì ngạc nhiên và hồi hộp. Hermione hoàn toàn đúng. Được khắc trên bề mặt vàng óng mịn màng, nơi trước đó vài giây chẳng có gì cả, là năm từ được viết bằng nét chữ viết tay gầy nghiêng nghiêng mà Harry nhận ra ngay là chữ của thầy Dumbledore

Ta mở vào lúc kết.

Nó suýt không đọc được khi dòng chữ lại biến mất.

“Ta mở vào lúc kết... Câu này có nghĩa gì?”

Hermione và Ron lắc đầu, có vẻ lúng túng.

“Ta mở vào lúc kết... vào lúc kết... ta mở vào lúc kết...”

Nhưng cho dù có lặp lại mấy chữ đó bao nhiêu lần, với nhiều giọng điệu cách thức khác nhau, tụi nó vẫn không thể vắt ra thêm ý nghĩa nào từ năm từ đó.

“Và thanh gươm,” cuối cùng Ron nói, khi tụi nó rớt cuộc đành phải bỏ cuộc đoán mò ý nghĩa trong dòng chữ khắc trên trái banh Snitch.

“Tại sao thầy muốn Harry giữ thanh gươm?”

“Và tại sao thầy không thể mách nước cho mình biết?” Harry lặng lẽ nói. “Mình đã ở đó, nó ở ngay đó trên bức tường của văn phòng thầy trong suốt những buổi nói chuyện hồi năm ngoái! Nếu thầy muốn mình có nó, tại sao thầy không đơn giản cứ trao luôn cho mình lúc đó?”

Nó cảm thấy như thể đang ngồi trong một kỳ thi với một câu hỏi ở ngay trước mắt mà nó lẽ ra đã có thể trả lời, nhưng bộ não của nó chậm chạp và không nhạy bén gì cả. Có điều gì nó đã bỏ sót trong những buổi nói chuyện dài với thầy Dumbledore hồi năm ngoái? Nó có cần biết ý nghĩa của tất cả không? Có khi nào thầy Dumbledore cho rằng nó đã hiểu không?

“Và với cuốn sách này,” Hermione nói, Những Chuyện Kể của Beedle Người Hát Rong... Mình thậm chí còn chưa nghe nói đến bao giờ!”

“Bồ chưa từng nghe nói đến Những Chuyện Kể của Beedle Người Hát Rong hả?” Ron hỏi với vẻ không tin được “Bồ nói đùa phải không?”

“Không,” Hermione nói vẻ ngạc nhiên. “Vậy bồ có biết không?”

“Ôi, dĩ nhiên là biết chứ!”

Harry ngược nhìn lên, thú vị. Trước giờ chưa từng xảy ra cái tình huống Ron đã đọc một cuốn sách mà Hermione lại chưa đọc. Tuy nhiên, Ron có vẻ khoái chí trước vẻ ngạc nhiên của hai đứa nó.

“Thôi mà! Tất cả những chuyện trẻ con hồi xưa đều là chuyện Beedle, đúng không? Nào là Suối nước của thần may mắn công bằng... Gã phù thủy và cái nôi nhảy... Babbity Rabbitty và cái chân răng ba hoa của cô bé...

“Nói lại giùm?” Hermione nói vừa cười khúc khích. “Cái cuối cùng là gì?”

“Đừng làm bộ nữa!” Ron nói, nhìn từ Harry đến Hermione không tin nổi. “Mấy bồ ắt phải từng nghe qua chuyện Babbitty Rabbitty...”

“Ron à, bồ quá biết là Harry và mình được lớn lên trong thế giới Muggle mà!” Hermione nói. “Tụi này đâu có nghe được những chuyện như chuyện đó khi còn nhỏ đâu, tụi này nghe những chuyện như Bạch Tuyết và bảy Chú Lùn và Cô bé Lọ Lem...”

“Cái đó là cái gì? Một chứng bệnh hả?” Ron hỏi.

“Vậy ra đây là những câu chuyện trẻ con?” Hermione hỏi, lại nghiêng mình xuống những chữ Runes.

“Ừ,” Ron nói không chắc chắn lắm. “Mình muốn nói, như bồ vừa nghe đó, là tất cả những câu chuyện

cổ tích đều xuất xứ từ Beedle. Mình không biết chuyện như thế nào trong bản gốc.”

“Nhưng mình thắc mắc tại sao thầy Dumbledore nghĩ là mình nên đọc những chuyện đó?”

Cái gì đó kêu răng rắc dưới lầu.

“Chắc là anh Charlie thôi, bây giờ má đã ngủ rồi, anh lên ra ngoài để mọc lại tóc,” Ron nói một cách lo lắng.

“Dù sao thì mình cũng nên đi ngủ,” Hermione thì thầm. “Mai mà ngủ dậy trễ là không xong.”

“Không xong đâu,” Ron đồng ý. “Một cuộc ám sát bộ ba do chính tay má chú rể gây ra có thể khiến đám cưới mất vui một tý. Mình sẽ thu ánh sáng lại.”

Và nó bật cái Tắt sáng một lần nữa khi Hermione rời khỏi căn phòng.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Đám Cưới

Ba giờ chiều ngày hôm sau, Harry, Ron, Fred và George đang đứng bên ngoài cái rạp cưới to dùng màu trắng trong vườn cây ăn trái, chờ khách dự đám cưới đến.

Harry đã uống một liều lớn thuốc Đa Quả dịch và giờ đây trở thành một bản sao của một anh chàng Muggle tóc đỏ sống ở làng này, Ottery St. Catchpole; Fred đã dùng phép Triệu Hồi để chôm tóc của anh ta.

Kế hoạch là giới thiệu Harry như “em họ Barney” và hy vọng số lượng bà con đông đúc của dòng họ Weasley sẽ giúp nó giấu được gốc tích.

Cả bốn đứa tụi nó đều đang nắm chặt những bản đồ chỗ ngồi để có thể đưa khách đến đúng chỗ. Một đám người phục vụ mặc áo chùng trắng đã đến trước đó một giờ, cùng với một ban nhạc mặc áo vét màu vàng kim, và tất cả những phù thủy này hiện thời đang ngồi dưới một tán cây cách đó không xa. Harry có thể nhìn thấy một làn khói lam của ống điều tỏa lên từ chỗ đó.

Đằng sau Harry, cổng vào rạp cưới cho thấy từng hàng, từng hàng những chiếc ghế mảnh khảnh vàng chóc được sắp dọc hai bên một tấm thảm dài màu tím. Hoa vàng hoa trắng quần quanh những cây cột chống rạp. Fred và George đã cột một chùm to tướng những bong bóng ngay chóc bên trên vị trí mà lát nữa anh Bill và chị Fleur sẽ thành chồng thành vợ. Bên ngoài, ong bướm đang lượn lờ trên đám cỏ và hàng giậu. Harry không được thoải mái cho lắm. Anh chàng Muggle mà nó đang giả dạng hơi mập hơn nó một tí và bộ áo chùng lễ của nó vừa nóng vừa chật trong sự chói chang hết mức của một ngày hè.

“Bao giờ anh cưới vợ,” Fred vừa nói vừa kéo mạnh cái cổ áo chùng của mình, “anh sẽ chẳng hơi đâu gây phiền phức bằng mấy trò nhảm nhí này. Tụi bây cứ ăn mặc cách gì tụi bây thích, và anh sẽ ếm bùa Trói Toàn Thân lên má cho đến khi cưới hỏi xong xuôi.”

“Nói cho cùng thì sáng nay má cũng đâu đến nỗi nào,” George nói. “Chỉ khóc chút xíu về chuyện anh Percy vắng mặt, nhưng mà ai cần tới ảnh chớ? Ồi mèn ơi, cố lên đồng bào, họ đến đó, coi kìa!”

Những hình dáng màu sắc rực rỡ đang hiện ra, từng bóng một, đột ngột, ở ranh giới xa xa của khu vườn. Trong một loáng, họ hình thành một đám rước bắt đầu rờn rần kéo qua khu vườn về phía rạp cưới. Kỳ hoa và dị diệu được ếm bùa chấp chới bay trên nón các nữ phù thủy, trong khi ngọc quý lấp lánh chiếu ra từ cà vạt các pháp sư; tiếng trò chuyện râm ran hào hứng càng lúc càng to, át hết tiếng bày ong, khi đám rước đến gần rạp.

“Quá đã, tui nghĩ tui thấy mấy cô em họ tiên nữ rồi,” George nói, nhóng cổ cò lên để nhìn rõ hơn. “Các em cần được giúp đỡ để hiểu phong tục Ăng-lê của nhà mình, tui sẽ săn sóc các em...”

“Đừng hấp tấp, Ông Mất Tai ạ,” Fred nói, và phóng xẹt qua khỏi đám các bà phù thủy sồn sồn nói năng quàng quạc dẫn đầu đám rước, anh chàng nói với hai cô gái Pháp xinh xinh: “Đây... cho phép tôi để giúp quý cô.” [1] Các cô cười khích khích và cho phép anh chàng hộ tống vào bên trong.

George bị bỏ lại để đối phó với các bà sồn sồn và Ron thì lãnh nhiệm vụ đón tiếp bạn đồng sự cũ ở Bộ Pháp thuật của ông Weasley là Perkins, trong khi một cặp vợ chồng già điếc lác rơi vào phần tiếp đón của Harry.

“Wotcher,” một giọng quen thuộc vang lên khi nó lại chui ra khỏi rạp cười và gặp cô Tonks cùng thầy Lupin đứng ở đầu hàng người nối đuôi vào rạp. Nhân dịp này cô đã đổi tóc sang màu vàng óng ả. “Anh Arthur nói với cô chú rằng cháu là đứa tóc quăn. Xin lỗi về chuyện tối hôm qua nhen,” cô nói thêm bằng giọng thì thào khi Harry dẫn họ đi giữa hai hàng ghế. “Bộ Pháp thuật hiện nay đang rất chống-người-sói và cô chú nghĩ sự hiện diện của cô chú có thể không có lợi cho cháu lắm.”

“Không sao, cháu hiểu mà,” Harry nói, cho thầy Lupin nghe nhiều hơn là cho cô Tonks. Thầy Lupin mỉm cười thoáng qua với Harry, nhưng khi hai người quay đi Harry thấy gương mặt thầy sa sầm trở lại trong nỗi khổ tâm. Harry không hiểu được sao lại thế, nhưng chẳng có thì giờ tìm hiểu sâu vấn đề. Bác Hagrid đang gây ra một sự cố đổ vỡ gì đó. Do nhầm lẫn phương hướng Fred chỉ, bác ngồi xuống, không phải cái ghế đã được củng cố và nối rộng bằng pháp thuật dành riêng cho bác ở hàng chót, mà là năm cái ghế mảnh khảnh, khiến chúng giờ đây chỉ còn là một đồng to những que củi vụn vàng chóc.

Trong khi ông Weasley sửa chữa hư hại và bác Hagrid hò hét lời tạ lỗi với bất cứ ai muốn nghe, Harry vội vã trở lại cổng chào và thấy Ron đang đối diện với một pháp sư tướng tá kỳ dị nhất. Mắt hơi lé, tóc bạc dài tới vai bông bông như kẹo bông gòn, ông ta đội một cái nón có chóp tua rua thả đồng đưa ngay trước mũi và mặc một bộ áo chùng màu vàng lòng đỏ trứng chói lọi đến cay mắt. Một ký hiệu kỳ lạ, hơi giống một con mắt hình tam giác, sáng lấp lánh từ một sợi dây chuyền vàng ông ta đeo quanh cổ.

“Xenophilius Lovegood,” ông ta nói, đưa tay ra cho Harry, “con gái tôi và tôi sống trên đồi, gia đình Weasley tốt bụng thật là tử tế khi mời chúng tôi. Nhưng tôi nghĩ cậu quen biết cháu Luna nhà tôi chứ?” Ông nói thêm với Ron.

“Dạ, biết,” Ron nói. “Bạn ấy không đi cùng bác sao?”

“Nó còn la cà trong khu vườn nhỏ đầy quế rũ để chào hỏi mấy con quỷ lùn, phá phách mới tuyệt làm sao! Rất ít pháp sư nhận thức được rằng chúng ta có thể học tập rất nhiều từ bọn quỷ lùn bé nhỏ khôn ranh... hay gọi cho đúng tên là Thầy Quây Vườn.”

“Bọn quỷ lùn nhà cháu biết nhiều tiếng chữi thề ác liệt lắm,” Ron nói, “nhưng cháu nghĩ anh Fred và

George dạy chúng mấy tiếng đó.”

Khi Harry dẫn một đoàn các chiến tướng vào trong rạp cưới thì Luna lật đật chạy tới.

“Chào anh Harry!” Cô bé nói.

“Ơ... tên tôi là Barry,” Harry lúng túng đáp.

“Ừa, anh cũng đổi tên nữa hả?” Cô bé nhanh nhẩu hỏi.

“Làm sao em biết...?”

“Ôi, chỉ cần nhìn vẻ mặt của anh,” cô bé nói.

Giống cha mình, Luna mặc một bộ áo chùng vàng chói, lại còn được cô bé thêm vào một bông hướng dương tổ tướng cài trên mái tóc. Một khi vượt qua được sự chói lọi của tất cả những thứ đó, thì hiệu quả chung là khá dễ chịu. Ít nhất thì cũng không có củ cải đeo lòng thông ở vành tai.

Ông Xenophilius, mãi say sưa trò chuyện với một người quen, đã bỏ sót cuộc chuyện trò giữa Harry và Luna. Chào tạm biệt ông pháp sư quen xong, ông ta quay lại đưa con gái đang giơ ngón tay lên méc, “Ba, coi nè... một con quỷ lùn cắn con thiệt.”

“Hay biết chừng nào! Nước miếng quỷ lùn cực kỳ bổ,” ông Lovegood vừa nói vừa nắm lấy ngón tay Luna chìa ra và xem xét những dấu cắn rướm máu. “Luna, cưng của ba à, nếu hôm nay con cảm thấy tài năng bộc phát – có thể một cơn hứng bất ngờ muốn hát opéra hay ngâm thơ tiếng người cá – thì con đừng kiềm chế nhé! Con ắt hẳn đã được Thầy Quậy tặng cho tài năng đó!”

Ron đang đi ngang qua cha con Luna từ hướng ngược lại phát ra tiếng cười hô hố rõ to.

“Anh Ron cứ cười,” Luna bình thản nói khi Harry đưa cô bé và ông Xenophilius về chỗ ngồi của hai người, “nhưng ba em đã làm rất nhiều nghiên cứu về pháp thuật Thầy Quậy.”

“Thật hả?” Harry nói, từ nãy giờ đã quyết định là không nên khiêu khích quan điểm lập dị của Luna hay cha cô bé. “Nhưng mà em có chắc là em không muốn đắp cái gì lên vết cắn đó không?”

“Ôi, nó lành mà,” Luna nói, mút ngón tay trong điệu bộ mơ màng và ngăm Harry từ đầu đến chân. “Coi anh bảnh bao há? Em nói với ba có lẽ hầu hết khách sẽ mặc áo chùng, nhưng ba cho là đi đám cưới nên mặc màu mặt trời để lấy hên.”

Khi cô bé lướt đi theo cha mình, Ron xuất hiện với một phù thủy cao tuổi đang bám chặt cánh tay nó. Cái mũi khoằm của bà ta, cùng với hai con mắt viền đỏ và cái nón hồng mượt như lông tơ khiến bà trông giống một con hồng hạc cúi kính.

“... và tóc con dài quá rồi đó, Ronald, hồi nãy bà cứ tưởng con là Ginevra. Mèn đét ời, ông Xenophilius Lovegood ăn mặc kiểu gì vậy? Ngó ông giống y cái trứng gà chiên ộp lết. Còn cậu là ai?” Bà quát Harry.

“À, thưa bà dì Muriel, đây là Barney em họ con.”

“Một đứa Weasley nữa hả? Dòng họ bây đẻ như quý lùn. Harry Potter có ở đây không? Bà đang mong gặp nó. Bà tưởng nó là bạn của con, đúng không Ronald, hay là con chỉ bốc phét?”

“Dạ không... nó không đến được...”

“Hừm. Nó kiếm có tránh mặt hả? Vậy thì không đến nổi dần như hình nó in trên báo. Bà vừa hướng dẫn cô dâu cách hay nhất đội cái miện ngọc của bà,” bà nói to với Harry. “Cậu biết chứ, do yêu tinh chế tạo và lưu truyền trong gia đình bà cả mấy trăm năm. Nó là một đứa xinh đẹp, nhưng vẫn là... một con đầm. À, ừ, kiếm cho bà một chỗ ngồi, Ronald, bà một trăm lẻ bảy tuổi và không nên đứng lâu quá.”

Ron nhìn Harry một cái đầy ý nghĩa khi nó đi ngang qua và lặn tăm mắt một lúc. Khi tụi nó gặp lại nhau ở cổng chào, Harry đã đưa xong cả chục người khách đến chỗ ngồi. Rạp cười bây giờ đã gần đầy người và lần đầu tiên không còn người đứng nổi đuôi bên ngoài.

“Ác mộng, bà dì Muriel ấy,” Ron vừa nói vừa lau mồ hôi trán bằng ống tay áo. “Hồi xưa bà thường đến vào lễ Giáng sinh hàng năm, sau này, may phước, bà giận vì anh Fred và anh George đặt bom phân dưới ghế của bà vào bữa tối. Ba cứ nói hoài là bà sẽ xóa tên hai anh khỏi di chúc của bà – làm như hai ảnh ham lắm vậy, cứ cái đà này rồi đây hai ảnh sẽ giàu hơn bất cứ ai trong gia đình... Chà,” nó nói thêm, mắt chớp chớp khi Hermione vội vã đi về phía tụi nó. “Trông bồ đẹp tuyệt trần!”

“Lúc nào cũng cái giọng ngạc nhiên,” Hermione nói, mặc dù cô nàng mỉm cười. Hermione mặc một chiếc áo đầm phồng màu hoa tử đinh hương rất hài hòa với đôi giày cao gót. Tóc cô nàng mượt mà óng ả. “Bà dì Muriel của bồ không đồng ý đâu, mình vừa mới gặp bà trên lầu lúc bà trao cho chị Fleur cái miện ngọc. Bà nói, ‘Ôi trời, đây là cái đứa con-nhà-Muggle hả? ’ Và rồi, ‘Điều bộ xấu xí, giò căng khăng khiu.’”

“Đừng để bụng chuyện đó, bà thô lỗ với tất cả mọi người,” Ron nói.

“Đang nói về dì Muriel hả?” George hỏi khi cùng Fred từ trong rạp đi trở ra. “Ờ, bà vừa nói với anh là tai anh bị xệ. Mụ dơi già. Anh ước chi có cậu Bilius ở đây với tụi mình; ông là một cây chọc cười ở mấy đám cưới.”

“Có phải ông ấy là người đã nhìn thấy Hung tinh rồi hăm bốn giờ sau thì chết không?” Hermione hỏi.

“À, phải, vào cuối đời ông đâm ra dở dở ương ương,” George thừa nhận.

“Nhưng trước khi phát bệnh khủng thì ông là linh hồn của bữa tiệc,” Fred nói. “Ông thường uống cạn một chai rượu để lửa, rồi chạy lên sàn nhảy, tốc vạt áo chùng lên, rồi bắt đầu kéo ra từng chùm bông từ...”

“Phải rồi, nghe là biết có duyên ghê,” Hermione nói trong khi Harry rống lên cười.

“Chưa hề cưới vợ, chẳng hiểu vì sao,” Ron nói.

“Bồ khiến mình sững sốt đó,” Hermione nói.

Tụi nó cười nhiều đến nỗi không đưa nào để ý đến người đến trễ, một thanh niên tóc đen có cái mũi to cong vòng và chân mày rậm rì, mãi cho tới khi anh ta chìa thiệp mời cho Ron và đưa mắt nhìn Hermione, nói: “Em đẹp tuyệt zời.”

“Anh Viktor!” Hermione ré lên, và làm rớt cái bóp đầm nhỏ kết bằng hạt cườm, gây ra một tiếng bịch thật to không chút tương xứng với kích thước của nó. Cô nàng đỏ mặt, vừa lụp chụp lượm lại cái bóp vừa nói: “Em không dè anh có mặt ở đây... Trời ơi... thật vui được gặp lại... anh khỏe không?”

Hai tai của Ron lại chuyển sang màu đỏ tía một phen nữa. Sau khi liếc qua thiệp mời của Krum như thể không tin một chữ nào trong thiệp, nó nói hơi to tiếng, “Làm sao mà anh lại đến đây?”

“Fleur mời tôi,” Krum nói, chân mày nhướn lên.

Harry không có ân oán gì với Krum nên bắt tay anh ta, rồi cảm thấy nên thận trọng tách Krum ra khỏi vùng lân cận Ron, Harry tình nguyện đưa anh ta đến chỗ ngồi.

“Bạn của anh không được vui khi gặp tôi,” Krum nói khi hai người đi vào cái rạp cưới đã đông chật. “Hay anh ta là bà con của anh?” Krum nói thêm khi liếc thấy mái tóc quăn màu đỏ của Harry.

“Anh em họ,” Harry lúng búng, nhưng Krum chẳng thực sự để tai nghe. Sự xuất hiện của anh chàng đang gây xôn xao, đặc biệt trong đám các cô em họ tiên nữ: nói cho cùng, anh ta là một cầu thủ Quidditch nổi tiếng. Trong khi người ta đang nhóng cổ cò để nhìn anh ta cho rõ, Ron, Hermione, Fred và George vội vã đi xuống lối đi giữa hai dãy ghế.

“Tới lúc ngồi xuống rồi,” Fred bảo Harry, “nếu không tụi mình sẽ bị cô dâu đập phải.”

Harry, Ron và Hermione ngồi xuống ghế của tụi nó ở hàng thứ hai phía sau Fred và George. Trong Hermione hơi hồng hồng và tai Ron thì vẫn còn đỏ tía. Ngồi được một lúc nó thì thầm với Harry, “Bồ có thấy hần để một chòm râu con ngu dễ sợ không?”

Harry lăm bầm một câu vô thưởng vô phạt.

Cả rạp cưới ầm áp lúc này đầy không khí đợi chờ náo nức, trong tiếng rì rầm chung chung thỉnh thoảng

vỡ ra tiếng cười to sôi nổi. Ông bà Weasley đi lên lối đi giữa hai dãy ghế, mỉm cười và vẫy tay chào bà con. Bà Weasley mặc một bộ áo đầm mới toanh màu thạch anh tím và đội một cái nón cùng màu.

Một lát sau anh Bill và anh Charlie ra đứng ở phía đầu rạp cưới, cả hai đều mặc áo chùng trang trọng cài những bông hồng trắng rất to ở khuy áo. Fred huýt sáo và tiếng cười khúc khích vang lên trong đám các cô em họ tiên nữ. Bỗng nhiên đám đông nín lặng khi âm nhạc trỗi lên từ những cái trống như là bong bóng vàng chói.

“Ôôôô!” Hermione kêu lên, xoay hẳn người lại trên ghế để nhìn ra cửa rạp.

Toàn thể phù thủy pháp sư trong rạp đều đồng loạt hướng mắt nhìn về phía mẹ xù Delacour và chị Fleur đang bước trên lối đi giữa hai dãy ghế, chị Fleur đi như lướt còn mẹ xù Delacour thì vừa tươi cười vừa nhún nhảy. Chị Fleur mặc một chiếc áo đầm trắng rất đơn giản và dường như phát tiết ra một vầng hào quang rạng rỡ óng ánh bạc. Trong khi vẻ rực rỡ của chị thường ngày vẫn làm mờ đi mọi người khác khi đem ra so sánh, thì hôm nay hào quang của chị lại làm đẹp lên bất cứ ai được nó tỏa chiếu vào. Ginny và Gabrielle, cả hai đều mặc áo đầm vàng rực, trông xinh đẹp hơn hẳn ngày thường, và khi chị Fleur đi đến bên chú rể, thì anh Bill trông không có vẻ gì là đã từng gặp Fenrit Greyback.

“Thưa quý vị,” một giọng ngân nga nhẹ nhàng vang lên, và Harry hơi giật mình khi thấy lão phù thủy nhỏ thó tóc rậm rì đã từng chủ trì đám tang cụ Dumbledore giờ đây lại đứng trước anh Bill và chị Fleur. “Chúng ta họp mặt tại đây hôm nay để đánh dấu sự hợp nhất của hai tâm hồn thủy chung...”

“Đó, cái miện ngọc của ta đã khởi đầu mọi thứ tốt đẹp,” bà dì Muriel nói giọng thì thầm nhưng hơi ngân vang. “Nhưng ta phải nói, cái áo đầm của Ginevra cắt quá ngắn.”

Ginny liếc ra sau, nhe răng cười, nháy mắt với Harry, rồi nhanh chóng quay mặt ra phía trước. Đầu óc Harry lang thang ra khỏi rạp vượt qua một quãng đường dài, trở về những buổi chiều ngồi một mình với Ginny ở những góc sân trường vắng vẻ. Sao những buổi chiều đó xa xăm quá; luôn luôn có vẻ như quá đẹp đến nỗi không thể là hiện thực, như thể nó đã lấy cắp những giờ phút tươi sáng trong đời của một người bình thường, một người không mang cái theọ hình tia chớp ngay trên trán...

“William Arthur, anh có đồng ý nhận cô Fleur Isabelle làm...?”

Ở hàng ghế đầu, bà Weasley và mẹ xù Delacour đều sụt sịt khóc khe khẽ trong mớ dải ren rua. m thanh như tiếng kèn đồng vọng lên từ cuối rạp báo cho mọi người biết rằng bác Hagrid đã rút chiếc khăn tay bụi-băng-khăn-trái-bàn của bác ra. Hermione quay qua tươi cười với Harry; cô bé cũng đầy nước mắt.

“... vậy ta tuyên bố hai người ràng buộc nhau suốt đời.”

Lão pháp sư tóc rậm vẩy cây đũa phép trên đầu anh Bill chị Fleur và một đám mưa những ngôi sao bạc rơi xuống trên đầu hai người, rồi cuốn xoáy ốc quanh hai thân mình giờ đã bện lấy nhau của họ. Khi Fred

và George khởi xướng một trận vỗ tay, mấy cái bong bóng vàng kim trên đầu họ bùng nổ. Bầy chim thiên đường và những cái chuông vàng tí hon bay lượn ra khỏi những bong bóng đó, góp thêm tiếng hót và tiếng chuông rung vào tiếng âm ỉ điếc tai.

“Thưa quý vị,” lão pháp sư tóc rậm lên tiếng. “Mời quý vị đứng dậy.”

Mọi người đều đứng lên, bà dì Muriel lăm bắm rõ to; lão pháp sư bèn vẩy cây đũa phép một lần nữa. Những chiếc ghế mà mọi người đang ngồi bỗng duyên dáng bay cao lên, trong khi tấm bạt căng vách rạp biến mất, khiến cho họ đứng dưới một cái tán được chống đỡ bằng những cái trụ bằng vàng, chung quanh là cảnh trí rực rỡ của đồng quê và vườn cây ăn trái đầy năng. Tiếp theo một cái hồ vàng lỏng từ trung tâm rạp tráng ra thành một sàn nhảy lấp lánh; đám ghế bay bỗng tự xếp quanh những cái bàn nhỏ trải khăn trắng, rồi những cái bàn này lại bay trở lại mặt đất một cách trang nhã quanh sàn nhảy, và ban nhạc mặc áo vét vàng kéo nguyên băng đi về phía một cái bục.

“Nhuyễn,” Ron nói một cách thán phục khi đám người phục vụ hiện ra từ mọi phía, một số bưng những khay nước bí, bia bơ, và rượu đế lửa, những người khác thì khệ nệ bưng những đồng bánh tạc và bánh mì kẹp thịt.

“Tụi mình nên đến chúc mừng họ,” Hermione nói, đứng nhón gót để ngó cái chỗ mà anh Bill và chị Fleur vừa biến vào một đám đông xúm xít chúc tụng.

“Lát nữa tụi mình sẽ có thì giờ,” Ron nhún vai, chớp lấy ba ly bia bơ trên một cái khay vừa lướt ngang qua và đưa một ly cho Harry. “Hermione, chớp lẹ, tụi mình mau xí một cái bàn... Đừng ngồi chỗ đó! Đừng ngồi chỗ nào gần bà dì Muriel...”

Ron dẫn đầu băng ngang sàn nhảy trống trơn, vừa đi vừa liếc trái liếc phải; Harry chắc chắn là nó đang canh chừng Krum. Khi tụi nó đến được phía bên kia của cái rạp, hầu hết các bàn đều đã có người ngồi đầy: cái bàn duy nhất còn chỗ trống là cái bàn chỉ có một mình Luna ngồi.

“Tụi này ngồi chung được không?”

“Ồ, được chứ,” cô bé vui vẻ nói. “Ba em vừa mới đi tặng quà cho anh Bill và chị Fleur.”

“Quà gì vậy? Một mớ Rễ Quéo đủ xài cả đời hả?” Ron hỏi.

Hermione nhắm đá giò Ron dưới gầm bàn, nhưng lại đá nhắm chân Harry. Đau ứa nước mắt, Harry mất một lúc không để ý theo dõi được cuộc chuyện trò.

Ban nhạc đã bắt đầu chơi, anh Bill và chị Fleur là cặp đầu tiên ra sàn nhảy trong tiếng vỗ tay vang rền; một lát sau ông Weasley đưa ma đàm Delacour lên sàn, theo sau là bà Weasley cùng cha của chị Fleur.

“Em thích bài hát này,” Luna nói, lắc lư đúng lúc điệu nhạc nghe như vanxơ vang lên, và chỉ vài giây

sau cô bé đã đứng dậy và lướt ra sàn nhảy, ở đó cô bé xoay tròn tại chỗ, một mình, mắt nhắm nghiền, hai cánh tay vung vẩy.

“Con nhỏ ác liệt há?” Ron nói một cách ngưỡng mộ. “Luôn luôn đúng nhịp.”

Nhưng nụ cười biến khỏi gương mặt nó ngay tức thì: Viktor Krum vừa ngồi xuống cái ghế trống của Luna. Hermione tỏ ra bối rối một cách thích thú nhưng lần này Krum không đến để tán tỉnh cô nàng. Mặt mày cau có, anh ta nói: “Người đàn ông mặc áo vàng là ai?”

“Đó là ông Xenophilius Lovegood, cha một người bạn của tụi này,” Ron nói. Cái giọng gây sự của Ron cảnh báo là chớ có mà cười cợt Xenophilius, bất chấp vẻ khiêu khích lộ liễu. “Đi ra nhảy,” nó đột ngột nói thêm với Hermione.

Cô nàng có vẻ bất ngờ nhưng cũng vui lòng, và đứng dậy. Hai đứa nó cùng biến mất với nhau trong đám người càng lúc càng đông trên sàn nhảy.

“A, bây giờ hai người đó cặp nhau rồi à?” Krum hỏi, ngó ra trong chốc lát.

“Ờ... đại khái vậy,” Harry nói.

“Anh là ai?” Krum hỏi.

“Barney Weasley.”

Hai người bắt tay nhau.

“Anh, Barney... anh có biết nhiều về cái tay Lovegood đó không?”

“Không. Tôi chỉ mới gặp ông ta hôm nay. Mà sao vậy?”

Krum trừng mắt qua miệng ly ngó ông Lovegood đang tán gẫu với nhiều tay chiến tướng bên kia sàn nhảy.

“Bởi vì,” Krum nói, “nếu hắn không phải là khách mời của Fleur thì tôi sẽ đực hắn, tụi đây và ngay bây giờ, vì mang cái ký hiệu bẩn thỉu đó trên ngực.”

“Ký hiệu?” Harry nói, cũng nhìn về phía ông Lovegood. Con mắt hình tam giác kỳ lạ đang lấp lánh trên ngực ông ta. “Tại sao? Cái đó thì có gì bậy bạ?”

“Grindelvald. Đó là ký hiệu của Grindelvald.”

“Grindelvald... có phải là tay phù thủy Hắc ám đã bị thầy Dumbledore đánh bại?”

“Chính xác!”

Cơ bắp quanh cằm Krum căng lên như thể anh ta đang nhai, anh chột nói tiếp, “Grindelvald zít rất nhiều người, ông tôi chẳng hạn. Dĩ nhiên hẳn chưa bao giờ hùng mạnh ở xứ này, người ta nói hẳn sợ cụ Dumbledore – mà chắc đúng, căn cứ vào cách đời hẳn kết thúc. Nhưng đây” – anh ta chỉ một ngón tay vào ông Lovegood – “đây là ký hiệu của hẳn, tôi nhận ra nó ngay lập tức: Grindelvald đã khắc nó lên một bức tường ở Durmstrang hồi hẳn còn là học sinh ở đó. Mấy thằng ngốc có pi vô sách và quần áo của chúng, tính gây sốc, làm cho có vẻ chịu chơi mà – cho đến khi những người có thân nhân bị Grindelvald zít như chúng tôi dạy cho chúng hiểu biết hơn.”

Krum bẻ khớp ngón tay về hăm he và trừng mắt nhìn ông Xenophilius. Harry cảm thấy khó hiểu. Chẳng có vẻ gì tin được là cha của Luna lại có thể là một kẻ ủng hộ Nghệ thuật Hắc ám, và không ai trong cả rạp cười tỏ vẻ nhận ra cái hình tam giác cỡ bàn tay đó.

“Anh có... ơ... chắc chắn đó là ký hiệu của Grindelvald...?”

“Tôi không nhầm được,” Krum lạnh lùng nói. “Tôi đã đi ngang qua ký hiệu đó nhiều năm trời, tôi biết nó vất vả.”

“Có thể là,” Harry nói, “ông Xenophilius không thực sự biết ký hiệu đó nghĩa là gì, cha con nhà Lovegood rất... khác thường. Có thể ông ta vớ được nó ở đâu đó và tưởng là hình cắt ngang cái đầu một con Khụt-khịt Sừng-nát hay cái gì đó.”

“Hình cắt ngang của cái gì?”

“À, tôi không biết là cái gì, nhưng có vẻ như ông ta và cô con gái đi nghỉ mát để tìm chúng...”

Harry cảm thấy nó giải thích không nên thân về Luna và cha cô bé.

“Cô ta đó,” nó nói, chỉ Luna, cô bé vẫn đang nhảy một mình, vung vẩy hai cánh tay quanh đầu như thể một người đang cố gắng đuổi ruồi.

“Tội sao cô ta làm như thế?” Krum hỏi.

“Có lẽ đang tìm cách xua đuổi một con Tảo vọt,” Harry nói, nó vừa nhận ra điệu bộ của Luna.

Krum có vẻ như không biết là Harry đang đùa hay thật. Anh đưa tay vào túi áo chùng rút ra cây đũa phép và gõ lên đùi với vẻ đe dọa; đầu đũa nhá ra tia lửa.

“Gregorovitch!” Harry la lớn, và Krum giật mình, nhưng Harry quá xúc động nên không bận tâm; ký ức đã ùa về với nó khi nó nhìn thấy cây đũa phép của Krum: ông Ollivander đã cầm cây đũa phép đó và xem xét kỹ lưỡng trước cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật.

“Ông ấy thì sao?” Krum tò mò hỏi.

“Ông ta là người chế tạo cây đũa phép.”

“Tôi biết thế,” Krum nói.

“Ông ấy làm ra cây đũa phép của anh. Vì vậy mà tôi đã nghĩ đến... Quidditch...”

Krum càng tỏ vẻ tò mò hơn.

“Làm sao anh biết Gregorovitch làm ra cây đũa phép của tôi?”

“Tôi... tôi nghĩ tôi đã đọc ở đâu đó,” Harry nói, “trong một... một tạp chí người hâm mộ,” nó ứng khẩu nói đại và Krum tỏ ra dịu xuống.

“Tôi không biết võ mình có bao giờ lợi nói chuyện về cây đũa phép với người hâm mộ,” anh ta nói.

“Vậy... ờ... dạo này ông Gregorovitch ở đâu?”

Krum tỏ ra lúng túng.

“Ông ấy về hưu nhiều năm rồi. Tôi là một trong những người cuối cùng mua cây đũa phép của Gregorovitch. Đó là những cây đũa phép tốt nhất – mặc dù, dĩ nhiên, tôi biết, dân Ăng-lê các anh chuộng hàng của Ollivander.”

Harry không trả lời. Nó giả đồ ngấm những người khiêu vũ, như Krum, nhưng bụng thì suy nghĩ lung lăm. Vậy là Voldemort đang tìm kiếm một người làm cây đũa phép nổi danh và Harry không cần phải tìm lý do ở đâu xa xôi. Chắc chắn nguyên nhân là chính cái điều mà cây đũa phép của Harry đã gây ra vào cái đêm Voldemort truy lùng nó trên vòm trời. Cây đũa phép bằng lông phượng hoàng và gỗ nhựa ruồi đã chế ngự được cây đũa phép vay mượn, điều mà Ollivander không lường trước và không hiểu được. Liệu Gregorovitch thì có hiểu hơn không? Liệu ông ta có thực sự giỏi hơn ông Ollivander không, liệu ông ta có biết bí mật của những cây đũa phép mà ông Ollivander không biết không?

“Cô bé này trông xinh thật,” Krum nói, đem Harry về lại với thực tế chung quanh. Krum đang chỉ vào Ginny, cô bé vừa lên sàn nhảy chung với Luna. “Cô bé cũng có bà con với anh chứ?”

“Ừ,” Harry nói, bỗng dừng nổi quạu, “và cô ta đang cặp với tay nào đó. Ghen lắm. Bực con. Anh sẽ không muốn chạm trán với hắn đâu.”

Krum lầu bầu.

“Nổi danh,” anh ta vừa nói vừa uống cạn cái ly và đứng lên, “là một cầu thủ Quidditch thế giới để làm quái gì nếu tất cả những cô gái xinh đẹp đều đã có kẻ phỗng tay trên?”

Và anh chàng bỏ Harry ở lại, sai dài bước chân đi lấy một cái bánh mì kẹp thịt trên mâm của một người phục vụ vừa đi ngang qua, rồi đi vòng quanh sàn nhảy đông đúc. Harry muốn tìm Ron để nói với nó về Gregorovitch, nhưng Ron đang nhảy với Hermione ngay giữa sàn. Harry đứng tựa lưng vào một trong mấy cái trụ vàng và ngắm Ginny, lúc này cô bé đang nhảy với Lee Jordan, bạn của Fred và George, cố gắng không hối hận về lời nó đã trót hứa với Ron.

Trước đây Harry chưa bao giờ dự một đám cưới, vì vậy nó không thể nói đám cưới phù thủy khác với đám cưới của dân Muggle như thế nào, mặc dù nó khá chắc chắn là đám cưới Muggle không có cái bánh cưới mà trên cùng có hai mô hình phượng hoàng cất cánh bay lên mỗi khi bánh được cắt ra, hay là những chai rượu sâm banh tự bay lơ lửng giữa đám đông. Khi đêm xuống, bọn thiêu thân lao vào phía dưới tán rạp được chiếu sáng bằng những chiếc lồng đèn vàng, cuộc vui trở nên càng lúc càng phá rào. Fred và George đã biến vào bóng tối từ lâu cùng với hai cô em họ của Fleur; anh Charlie, bác Hagrid và một lão phù thủy mập lùn đội nón chóp bẻ vành màu tím đang hát bài Odo đấng anh hùng trong một góc.

Đi thò thẩn qua đám đông để tránh mặt một ông chú say xỉn của Ron, ông ta không chắc Harry có phải là con ông hay không, Harry chợt thấy một cụ pháp sư già ngồi một mình. Mái tóc trắng như mây của cụ khiến cụ trông giống một chùm bông bồ công anh già đội cái rế bị mối gặm. Trông cụ quen quen: xóc óc một hồi, Harry chợt nhận ra đó là cụ Elphias Doge, thành viên Hội Phượng Hoàng và là người viết cáo phó thầy Dumbledore.

Nó bèn đến gần cụ.

“Ông cho phép con ngồi ạ?”

“Đương nhiên, đương nhiên,” cụ Doge nói, giọng cụ hơi cao và khò khè.

Harry cúi mình.

“Thưa ông Doge, con là Harry Potter.”

Cụ Doge há hốc mồm.

“Con trai ta! Arthur có nói với ta là con có mặt ở đây, cải trang... Ta mừng lắm, rất hân hạnh!”

Cụ Doge rót cho Harry một ly sâm banh trong cơn run rẩy vì niềm vui xúc động.

“Ta đã nghĩ đến việc viết thư cho con,” cụ thì thầm, “sau khi cụ Dumbledore... chấn động và đối với con, ta chắc...”

Đôi mắt nhỏ xíu của cụ Doge đột ngột tràn đầy nước mắt.

“Con có thấy bài cáo phó cụ viết trên tờ Nhật báo Tiên Tri,” Harry nói, “Con không ngờ cụ biết giáo

sư Dumbledore nhiều như vậy.”

“Như mọi người biết thôi,” cụ Doge nói, chậm nước mắt bằng chiếc khăn ăn. “Chắc hẳn ta biết cụ lâu nhất, nếu con không tính đến Aberforth – và chẳng biết thế nào, người ta dường như không tính đến Aberforth.”

“Nhân nói đến tờ Nhật báo Tiên Tri... thưa cụ Doge, không biết cụ có...?”

“Ôi, cứ gọi ta là Elphias, con à.”

“Thưa cụ Elphias, con không biết cụ có thấy bài phỏng vấn Rita Skeeter nói về cụ Dumbledore không?”

Gương mặt cụ Doge đỏ lên vì tức giận.

“A, có, Harry, ta có thấy bài đó. Người đàn bà đó, gọi là một con kèn kèn thì có lẽ chính xác hơn, đã nhằng nhừ quấy rối ta để ép ta nói chuyện với thị, ta xấu hổ mà nói rằng ta đã trở nên khá thô lỗ, gọi thị là miếng cá hồi dai nhách, mà hậu quả, như con có lẽ đã thấy, là trò bôi bác sự minh mẫn của ta.”

“Dạ, trong bài phỏng vấn đó,” Harry nói tiếp, “Rita Skeeter ám chỉ là giáo sư Dumbledore có dây dưa với Nghệ thuật Hắc ám khi còn trẻ...”

“Đừng tin một lời nào cả!” Cụ Doge nói ngay. “Đừng tin một lời nào, Harry à. Đừng để cho bất cứ điều gì làm hoen ố kỷ ức của con về cụ Dumbledore.”

Harry nhìn vào gương mặt đau đớn và tha thiết của cụ Doge, và cảm thấy nản lòng, chứ không phải được yên lòng. Chẳng lẽ cụ Doge tin rằng mọi việc dễ như vậy sao, rằng Harry lại có thể cứ đơn giản chọn cách đừng tin là xong sao? Chẳng lẽ cụ Doge không hiểu được nhu cầu của Harry là muốn biết đến đầu đến đuôi mọi việc sao?

Có lẽ cụ Doge nghi ngờ những cảm nghĩ của Harry nên cụ có vẻ lo lắng và nói vội vàng:

“Harry à, Rita Skeeter là một kẻ đáng sợ...”

Nhưng cụ bị cắt ngang vì tiếng cười hình hích chói tai.

“Rita Skeeter hả? Ôi, ta khoái cô ả, luôn luôn đọc ả.”

Harry và cụ Doge ngược lên để thấy bà dì Muriel đang đứng đó, đám lông chim nhảy múa trên tóc, bà cầm trong tay một ly rượu sâm banh. “À vừa mới viết một cuốn sách về Dumbledore, mọi người biết chứ.”

“Chào bà Muriel,” cụ Doge nói, “chúng tôi đang nói...”

“Thằng kia! Đưa cái ghế của mi cho ta, ta đã một trăm lẻ bảy tuổi.”

Một đứa anh em họ Weasley tóc đỏ khác nhảy bật ra khỏi chỗ ngồi, coi bộ hơi hoảng, và bà dì Muriel lẳng cái ghế một vòng với một sức mạnh đáng ngạc nhiên rồi thả mình ngồi gọn xuống giữa cụ Doge và Harry.

“Chào cháu lần nữa, Barny hay tên gì đó của cháu,” bà nói với Harry. “Sao, ông nói gì về Rita Skeeter, ông Elphias? Ông biết ả có viết một cuốn tiểu sử về cụ Dumbledore chứ hả? Tôi sốt ruột chờ đọc cuốn đó. Tôi phải nhớ mà đặt mua trước ở tiệm Flourish & Blotts!”

Cụ Doge tỏ vẻ cứng nhắc và nghiêm trang về chuyện đó, nhưng bà dì Muriel uống cạn ly và búng ngón tay xương xẩu của bà gọi một người phục vụ đang đi ngang qua để đổi ly rượu mới. Bà hớp một ngụm to sâm banh, ợ hơi rồi nói, “Chẳng việc gì phải trông như một đôi ếch nhồi thế! Trước khi ông Albus trở nên đáng kính như thế và được trọng nể như thế và tất cả đồ bá láp như thế, thì đã có những đồn đãi rất khôi hài về ông rồi!”

“Ngậm máu phun người,” cụ Doge nói, mặt mày lại đỏ tía.

“Thế nào ông cũng nói vậy mà, ông Elphias,” bà dì Muriel cười khàn khạch. “Tôi có nhận thấy ông đã khéo léo lách qua mấy chuyện khó nói trong bài cáo phó đó của ông!”

“Tôi rất tiếc là bà nghĩ vậy,” cụ Doge nói, càng lặng lẽ một cách lạnh lùng. “Tôi cam đoan với bà tôi viết từ đáy lòng.”

“Ồi, tất cả chúng ta đều biết ông sùng bái Dumbledore; tôi dám nói ông sẽ vẫn cứ nghĩ ông ấy là một vị thánh ngay cả nếu như chuyện đổ bể ra rằng ông đã giết con em á phù thủy của ông!”

“Bà Muriel!” Cụ Doge kêu lên.

Một cơn lạnh buốt không phải do rượu sâm banh ướp đá đang len lỏi khắp buồng ngực Harry.

“Ý bà là sao?” Nó hỏi bà dì Muriel. “Ai nói em gái của cụ là một á phù thủy? Con tưởng cô ấy bị bệnh chớ.”

“Tưởng nhầm rồi, Barry ời!” Bà dì Muriel nói, tỏ ra vui sướng hơn hở trước hiệu quả mà bà tạo ra. “Dù sao đi nữa, làm sao cháu lại nghĩ là có thể biết được gì về chuyện đó hả? CHUYỆN ĐÓ xảy ra từ năm năm năm nào rồi, từ hồi người ta còn chưa nghĩ ra cháu nữa kìa, và sự thật là tất cả những người cùng lứa với bà mà còn sống khi đó đã không hề biết thực sự có chuyện gì xảy ra. Bởi vậy bà hết sức nôn nóng coi Skeeter tiết lộ điều gì! Dumbledore đã giữ kín chuyện cô em gái đó của ông hơi lâu à!”

“Không đúng!” Cụ Doge phều phào. “Hoàn toàn không đúng!”

“Thầy không hề nói với con em gái thầy là á phù thủy,” Harry nói, không kịp nghĩ, trong lòng vẫn còn lạnh buốt.

“Mà mắc mớ gì ông phải nói cho cháu biết hả?” Bà dì Muriel rít lên, lắc lư một tí trên ghế khi bà cố gắng tập trung chú ý vào Harry.

“Tôi cho rằng,” cụ Doge mở lời, giọng nghẹn lại vì xúc động, “lý do anh Albus không bao giờ nói về em Ariana rất rõ ràng. Anh suy sụp tan nát vì cái chết của cô ấy.”

“Thế tại sao chưa từng có ai thấy cô ta hả ông Elphias?” Bà dì Muriel vặc lại. “Tại sao một nửa số người trong chúng ta không hề biết cô ta từng tồn tại, cho đến khi họ khiêng cỗ quan tài ra khỏi nhà và làm tang lễ cho cô ta? Anh Albus thánh thiện ở đâu khi Ariana bị nhốt trong hầm rượu hả? Ở tút trong trường Hogwarts làm một thiên tài sáng chói, và chẳng bao giờ bận tâm chuyện gì xảy ra trong chính ngôi nhà của mình!”

“Bà muốn nói gì, bị nhốt trong hầm rượu à?” Harry hỏi, “Nghĩa là sao?”

Cụ Doge có vẻ suy sụp. Bà dì Muriel lại cười khàn khạch và trả lời câu hỏi của Harry.

“Bà mẹ ông Dumbledore là một mẹ đàn bà đáng sợ, hoàn toàn đáng sợ. Gốc Muggle. Mặc dù ta nghe mẹ giả bộ không phải...”

“Bà ấy không hề giả bộ gì hết! Bà Kendra là một phụ nữ tử tế,” cụ Doge thì thào một cách khốn khổ, nhưng bà dì Muriel phớt lờ cụ.

“... kiêu căng và rất độc đoán, một thứ phù thủy đáng bị cụp mặt vì đẻ ra một con á phù thủy...”

“Ariana không phải là á phù thủy!” Cụ Doge phều phào.

“Anh nói vậy, anh Elphias, thì anh hãy giải thích coi tại sao cô ta chẳng bao giờ đi học ở trường Hogwarts!” Bà dì Muriel nói. Bà đã quay lưng lại Harry. “Vào thời của chúng ta, á phù thủy thường bị giấu nhem, dù vậy vẫn cực kỳ tàn nhẫn khi thực sự giam cầm một cô gái nhỏ trong nhà và giả bộ như cô ta không hề tồn tại...”

“Ta nói với con, chuyện không phải như vậy,” cụ Doge nói, nhưng bà dì Muriel hùng hục nói át đi, vẫn hướng về Harry.

“Thường người ta hay đưa á phù thủy đến trường học Muggle và khuyến khích chúng hội nhập với cộng đồng Muggle... như thế tốt hơn là cố tìm cho ra một vị trí trong thế giới pháp thuật, nơi chúng luôn luôn phải nằm trong giai cấp hạng nhì, nhưng tất nhiên là mẹ Kendra Dumbledore không đời nào mơ tới chuyện cho con gái của mẹ đi học ở trường Muggle...”

“Ariana rất mảnh dẻ,” cụ Doge cố nói. “Sức khỏe của cô ấy tệ đến nỗi không thể để cô...”

“... để cho cô ta ra khỏi nhà à?” Bà dì Muriel lại cười khàn khạch. “Vậy mà cô ta chưa hề được đưa tới bệnh viện Thánh Mungo và cũng không có lương y nào được mời đến khám chữa cho cô ta cả!”

“Thực ra, bà Muriel à, làm sao bà có thể biết liệu...”

“Nói cho anh biết, anh Elphias à, anh họ Lancelot của tôi là một lương y ở bệnh viện Thánh Mungo vào thời đó, và anh kể cho gia đình tôi nghe với sự tin cẩn tuyệt đối là chưa bao giờ có ai thấy Ariana ở đó cả. Tất cả đều hết sức đáng ngờ, Lancelot nghĩ thế.”

Cụ Doge có vẻ sắp phát khóc. Bà dì Muriel, dường như hết sức tự mãn, búng ngón tay gọi thêm rượu sâm banh.

Harry lặng người nghĩ đến cách gia đình Dursley đã có lần nhốt nó, khóa nó trong phòng, giữ cho không ai nhìn thấy nó, tất cả chỉ vì cái tội là phù thủy. Phải chăng em gái cụ Dumbledore đã chịu đựng số phận tương tự vì lý do ngược lại: bị giam cầm vì không có khả năng pháp thuật? Và chẳng lẽ cụ Dumbledore thực sự đã để mặc em gái mình với kiếp sống đó trong khi cụ thì đến trường Hogwarts để tự chứng minh mình lỗi lạc, tài hoa?

“Này nhé, nếu mẹ Kendra không chết trước,” bà dì Muriel lại nói tiếp, “thì tôi dám nói chính mẹ giết Ariana...”

“Bà Muriel, sao bà có thể!” Cụ Doge rên rỉ. “Một người mẹ mà giết con gái của chính mình sao? Hãy suy nghĩ điều bà nói ra.”

“Nếu bà mẹ ta đang bàn tới đã có thể giam cầm đứa con gái trong nhiều năm liên tục, thì sao lại không thể giết nó đi?” Bà dì Muriel nhún vai. “Nhưng mà như tôi nói rồi, điều đó không hợp lý, vì mẹ Kendra chết trước Ariana – chết vì cái gì, có vẻ như không ai biết chắc...”

“Ôi, chắc là Ariana ám sát bà ấy,” cụ Doge nói với một nỗ lực dửng dưng cảm biểu lộ sự khinh miệt. “Sao lại không nhỉ?”

“Ừ, Ariana rất có thể vùng vẫy trong tuyệt vọng để tìm tự do và đã giết Kendra trong cuộc đấu tranh đó,” bà dì Muriel nói với vẻ đầy suy tư. “Cứ lắc đầu tùy thích, anh Elphias à. Anh có mặt trong đám tang Ariana, đúng không?”

“Đúng,” cụ Doge nói qua đôi môi run run. “Và tôi không thể nhớ có sự kiện nào lại thảm thiết hơn thế. Trái tim anh Albus tan nát.”

“Không phải trái tim ông là thứ duy nhất tan nát. Chẳng phải Aberforth đã đâm gãy mũi Albus giữa chừng tang lễ sao?”

Nếu trước đó cụ Doge đã tỏ ra hãi hùng, thì so với lúc này nỗi hãi hùng đó chẳng là gì cả. Bà dì Muriel có lẽ đã đâm trúng cụ. Bà cười khàn khạch lớn hơn và nốc thêm một ngụm rượu nữa, rượu nhều cả xuống cằm bà.

“Sao bà...” cụ Doge ghen ngào.

“Má tôi rất thân với bà lão Bathilda Bagshot,” bà dì Muriel vui vẻ nói. “Bà Bathilda đã miêu tả toàn bộ câu chuyện cho má tôi trong khi tôi lén nghe ở cửa. Một trận cãi lộn từng bừng bên cỗ quan tài. Cứ như bà Bathilda kể, thì Aberforth hét lên rằng Ariana chết hoàn toàn là do lỗi của Albus, rồi động vào mặt ông anh. Theo lời Bathilda, Albus thậm chí không tự vệ, và riêng chi tiết đó cũng đã kỳ lạ. Albus có thể tiêu diệt Aberforth trong một trận đấu tay đôi cho dù hai tay bị trói sau lưng mà.”

Bà dì Muriel nốc thêm nhiều sâm banh nữa. Dường như việc nhắc lại chuyện tai tiếng xưa lắc này khiến bà phấn chấn bao nhiêu thì gây kinh hoàng cho cụ Doge bấy nhiêu. Harry không biết nghĩ ra sao, tin cái gì. Nó muốn biết sự thật, nhưng cụ Doge chỉ ngồi đó mà thêu thào yếu ớt là Ariana bị bệnh. Harry khó mà tin nổi rằng cụ Dumbledore lại không can thiệp gì nếu một hành động tàn ác như vậy xảy ra trong chính ngôi nhà của cụ, nhưng chắc chắn phải có điều gì đó kỳ quái trong câu chuyện.

“Và ta nói cho cháu biết thêm chuyện nữa,” bà dì Muriel nói, nắc cụt nho nhỏ khi hạ cái ly của bà xuống. “Ta nghĩ bà Bathilda đã xì ra cái thâm cung bí sử đó cho Rita Skeeter. Tất cả những ám chỉ trong bài phỏng vấn của Skeeter về một nguồn tin quan trọng thân cận với gia đình Dumbledore... có trời biết bà đã ở đó suốt từ đầu tới cuối vụ Ariana, và vậy là khộp.”

“Bà Bathilda không bao giờ nói với Rita Skeeter!” Cụ Doge thì thào.

“Bathilda Bagshot à?” Harry hỏi, “Tác giả cuốn Một Lịch Sử Pháp Thuật?”

Cái tên đó được in trên bìa một trong những cuốn sách giáo khoa của Harry, mặc dù phải thừa nhận đó không phải là cuốn sách nó đọc say mê cho lắm.

“Phải,” cụ Doge nói, nín lấy câu hỏi của Harry như một người chết đuối nín lấy phao cứu mạng. “Một sử gia pháp thuật tài giỏi nhất và là một người bạn lâu đời của cụ Dumbledore.”

“Tôi nghe nói dạo này lắm cấm rồi,” bà dì Muriel phấn khởi nói.

“Nếu vậy thì Skeeter lại càng thiếu trung thực khi lợi dụng bà ấy,” cụ Doge nói, “và như thế Bathilda có nói ra điều gì cũng không thể tin cậy được.”

“Ôi, có những cách gợi cho nhớ lại được chứ, mà tôi chắc chắn Rita biết mọi cách,” bà dì Muriel nói. “Nhưng ngay cả như Bathilda có hoàn toàn ngớ ngẩn, tôi chắc bà ta vẫn còn những hình ảnh cũ, có thể cả thư từ. Bà quen biết gia đình Dumbledore bao nhiêu năm trời mà... Đáng công bỏ ra làm một chuyến đi tới Thung lũng Godric, tôi cho là vậy.”

Harry, đang hớp từng ngụm bia bọt, bỗng phát sắc. Cụ Doge đấm đấm lên lưng nó trong khi nó ho, nhìn bà dì Muriel qua đôi mắt đang ứa lệ. Khi đã kiểm soát lại được giọng nói của mình, nó hỏi, “Bà Bathilda sống ở Thung lũng Godric à?”

“Ừ, đúng. Bà ở đó mãi đời! Gia đình Dumbledore dọn đến đó sau khi ông Percival bị đi tù, và bà ta trở thành hàng xóm của họ.”

“Gia đình cụ Dumbledore đã sống ở Thung lũng Godric sao?”

“Đúng đó, Barry, ta vừa mới nói vậy,” bà dì Muriel nói giọng bức mình.

Harry cảm thấy cạn kiệt, trống rỗng. Trong suốt sáu năm trời, cụ Dumbledore chưa một lần nào nói với Harry là cả hai đều từng sống và mất mát người thân ở Thung lũng Godric. Tại sao? Mẹ Lily và ba James của nó có được chôn gần mẹ và em gái cụ Dumbledore không? Cụ Dumbledore có đi thăm viếng mộ mẹ và em gái, thậm chí bước ngang qua mộ phần của mẹ Lily và ba James khi viếng mộ người thân không? Và cụ chưa bao giờ nói với Harry tới một lần... chưa bao giờ buồn nói tới...

Và tại sao điều đó lại quan trọng như vậy, Harry không thể giải thích cho chính mình, nhưng nó cảm thấy việc không nói cho nó biết là hai người có chung chốn ấy, chung những trải nghiệm giống nhau thì cũng gần như một lời dối trá. Nó đắm đắm nhìn ra phía trước, gần như không để ý những việc đang diễn ra chung quanh, và không nhận ra Hermione đã rời khỏi đám đông mãi tới khi cô nàng kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh nó.

“Mình thiệt tình không thể nhảy nữa,” cô nàng thở hổn hển, cởi một chiếc giày ra và xoa bóp lòng bàn chân. “Ron đi kiếm thêm bia bọt rồi. Hơi kỳ quái. Mình vừa mới thấy anh Viktor ùng ùng bỏ đi khỏi chỗ cha của Luna, có vẻ như hai người vừa cãi lộn...” Hermione hạ giọng, chăm chú nhìn nó, “Harry, bồ có sao không?”

Harry chưa biết bắt đầu từ đâu, nhưng không hề gì. Ngay lúc đó, một cái gì vừa to vừa bạc trắng rơi xuyên qua tán rạp rớt xuống sàn nhảy. Thanh nhả và trắng bóc, con linh miêu nhẹ nhàng đáp xuống giữa đám người khiêu vũ kinh ngạc. Những cái đầu ngoảnh lại, trong khi những người ở gần con linh miêu nhất cứng đờ ra ngơ ngẩn giữa chừng điệu nhảy. Đột ngột miệng Thần Hộ mệnh há rộng và nói bằng giọng chậm rãi, sâu và to của chú Kingsley Shacklebolt.

“Bộ đã sụp đổ. Scrimgeour đã chết. Chúng đang đến.”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Một Nơi Để Trốn

Harry và Hermione lao mình vào đám đông hoảng loạn. Khách khứa phóng chạy về mọi hướng; nhiều người Độn thổ; bùa phép bảo vệ ếm quanh Hang Sốc đã bị phá giải.

“Ron!” Hermione kêu. “Ron, bồ ở đâu?”

Khi hai đứa nó chen lách băng qua được sàn nhảy, Harry nhìn thấy những hình bóng khoác áo choàng và đeo mặt nạ xuất hiện trong đám đông; rồi nó thấy thầy Lupin và cô Tonks, đũa phép giơ cao, và nó nghe cả hai người đó hét, “Che chắn!”, một tiếng kêu dội vang khắp mọi phía.

“Ron! Ron ơi!” Hermione gọi, nửa như khóc khi cô bé và Harry bị những người khách kinh hoàng xô đẩy: Harry nắm chặt tay cô bé để chắc chắn tụi nó không bị tách ra khi một luồng sáng phóng xẹt qua trên đầu tụi nó, có thể là bùa bảo vệ hay cái gì đó hung ác hơn, nó không biết được...

Và Ron kìa. Nó chụp cánh tay kia của Hermione, và Harry cảm thấy cô bé xoay tại chỗ; ánh sáng và âm thanh biến mất khi bóng tối phủ chụp xuống nó; nó chỉ còn cảm nhận được bàn tay Hermione khi nó chen qua không gian và thời gian, xa khỏi Hang Sốc, xa khỏi bọn Tử Thần Thực Tử đang đổ bộ, có lẽ, xa khỏi chính Voldemort...

“Tụi mình đang ở đâu?” Giọng của Ron vang lên.

Harry mở mắt ra. Trong một thoáng, nó ngỡ tụi nó vẫn chưa rời khỏi đám cưới; tụi nó dường như vẫn còn ở giữa đám đông.

“Đường Tottenham Court,” Hermione thở hổn hển. “Đi, cứ đi tới, tụi mình cần tìm chỗ cho hai bồ thay đồ.”

Harry làm y như cô bé bảo. Tụi nó nửa đi nửa chạy ngược lên con đường rộng tối thui đông đúc những kẻ chơi bời ban đêm và hai bên đường san sát cửa tiệm đã đóng cửa, trên đầu tụi nó sao đêm lấp lánh. Một chiếc xe buýt hai tầng âm ỉ chạy ào qua và một nhóm dân nhậu vui nhộn trở mắt ngó bồn cợt khi tụi nó đi ngang; Harry và Ron vẫn còn mặc áo chùng lẽ.

“Hermione, tụi mình đâu có đồ gì để thay ra?” Ron nói với cô bé, khi một phụ nữ trẻ nhìn nó và bật ra tiếng cười khịt khịt khàn khàn.

“Tại sao mình không nhớ mà đem theo tấm Áo khoác Tàng hình chứ?” Harry nói, trong lòng thầm nguyên rủa sự ngu ngốc của chính mình. “Suốt năm ngoái mình luôn mang theo nó bên mình, vậy mà...”

“Không sao, mình có tấm Áo khoác Tàng hình, và mình có quần áo cho cả hai người đây,” Hermione nói. “Chỉ cần cố gắng và hành động tự nhiên cho đến khi... chỗ này chắc được.”

Cô bé dẫn tụi nó đi xuống một con đường ngang, rồi đi vào một mái che tạm trong một cái hẻm âm u.

“Khi bồ nói bồ có tấm Áo khoác, và quần áo...” Harry nói, không hài lòng nhìn Hermione, cô bé không mang theo gì khác ngoài cái túi xách kết bằng hột cườm nhỏ xíu, giờ đây cô bé đang lục lọi cái túi đó.

“Thì có ngay, đây nè,” Hermione nói, và trước sự ngạc nhiên cùng cực của Ron và Harry, cô bé lấy ra một cái quần bò, một cái áo thun, mấy chiếc vớ nâu, và cuối cùng là tấm Áo khoác Tàng hình.

“Làm cách quỷ nào...”

“Bùa Mở Rộng Không Thể Dò Ra,” Hermione nói. “Phức tạp, nhưng mình tin là mình đã làm đúng; đại khái là mình đã xoay sở nhét hết mọi thứ tụi mình cần vô đây,” cô bé lắc nhẹ cái túi xách trông-có-vẻ-mong-mạnh và nó kêu như thể một thùng xe vận tải chở một mớ đồ vật nặng nề lăn lông lốc bên trong. “Ôi, khi, ắt là mấy cuốn sách,” cô bé nói, ngó vô túi, “và mình đã xếp chúng ngăn nắp theo từng loại rồi ấy chứ... Mà thôi... Harry, bồ nên mặc Áo khoác Tàng hình vào. Ron, bồ thay đồ nhanh lên...”

“Bồ chuẩn bị tất cả những thứ này từ hồi nào?” Harry hỏi trong khi Ron cởi áo chùng của nó ra.

“Mình đã nói với bồ hồi ở Hang Sóc, mình đã sắp xếp xong hành lý cần thiết mấy ngày rồi, bồ biết mà, trong trường hợp tụi mình cần ra đi đột xuất. Harry à, mình sắp xếp cái ba lô của bồ hồi sáng, sau khi bồ thay đồ, và bỏ nó vô trong này rồi... chẳng là mình có một cảm giác...”

“Bồ khiến mình ngạc nhiên quá, thiệt đó,” Ron vừa nói vừa đưa cô bé cái áo chùng đã được cuộn lại.

“Cám ơn bồ,” Hermione nói, cố nở một nụ cười khi cô bé nhét cuộn áo vào trong cái túi. “Harry, làm ơn mặc Áo khoác vào!”

Harry quăng tấm Áo khoác Tàng hình lên vai rồi kéo nón trùm qua đầu, biến mất ngay. Giờ nó mới bắt đầu nhận thức được chuyện gì đã xảy ra.

“Những người khác... mọi người ở đám cưới...”

“Tụi mình không thể lo chuyện đó lúc này,” Hermione thì thầm. “Harry à, bồ mới là kẻ bị bọn chúng truy lùng, và nếu tụi mình quay trở lại thì chỉ khiến cho mọi người bị nguy hiểm thêm mà thôi.”

“Hermione nói đúng,” Ron nói, nó dường như biết Harry sắp cãi lại, cho dù nó không thể nhìn thấy mặt

Harry. “Hầu hết thành viên Hội Phượng Hoàng đều có mặt ở đó, họ sẽ bảo vệ mọi người.”

Harry gật đầu, rồi nhớ ra hai đứa kia không thể thấy nó, bèn nói: “Ừ.” Nhưng nó nghĩ đến Ginny, và nỗi lo sợ lại sôi sục như a-xít trong bao tử nó.

“Đi thôi, mình nghĩ tụi mình cứ tiếp tục đi,” Hermione nói.

Tụi nó đi ngược lại con đường ngang rồi trở lên con đường chính, một nhóm đàn ông ở lề đường bên kia đang ngheu ngao hát, chân nam đá chân xiêu.

“Chỉ là tò mò thôi, tại sao lại là đường Tottenham Court?” Ron hỏi Hermione.

“Mình không biết, chẳng qua nó chọt nảy ra trong đầu mình, nhưng chắc chắn là trong thế giới Muggle tụi mình sẽ an toàn hơn, bọn chúng sẽ không ngờ tụi mình tới đây.”

“Đúng,” Ron nói, nhìn quanh quất, “nhưng bồ không cảm thấy hơi... tục à?”

“Chứ còn đâu khác nữa?” Hermione hỏi, khép nép co người lại khi bọn đàn ông bên kia đường huyết gió chọc ghẹo cô bé. “Tụi mình đừng hòng đặt phòng ở quán Cái Vạc Lủng, đúng không? Và Quảng trường Grimauld cũng bị loại nếu lão Snape có thể vào được nơi đó... Mình cho là tụi mình có thể thử đến nhà ba má mình, mặc dù mình nghĩ cũng có nguy cơ bọn chúng lục soát nơi đó... Ôi, ước gì mấy thằng kia khớp mỏ lại!”

“Chịu không, cưng?” Gã xin nhất trong đám đàn ông bên kia đường đang gào lên. “Khoái nhậu hông? Bỏ thằng tóc đỏ qua đây làm một xị!”

“Tụi mình kiếm chỗ nào ngồi đi,” Hermione vội vàng nói khi Ron há miệng toan hét trả lại bọn bên kia đường. “Kìa, chỗ này chắc được, vô đây!”

Đó là một quán ăn nhỏ, nhếch nhác, mở cửa thâu đêm. Tất cả mặt bàn ốp mi-ca đều phủ một lớp mỏng dầu mỡ, nhưng được một cái là quán vắng hoe. Harry lén vào ngồi trước trong một ô ngăn, Ron ngồi xuống bên cạnh nó, đối diện với Hermione. Cô bé ngồi quay lưng lại cửa ra vào và không ưa vị trí này chút nào. Cô bé ngoái nhìn ra sau thường xuyên đến nỗi trông có vẻ như bị vẹo. Harry không thích bị ngồi yên một chỗ; di chuyển tạo cho nó ảo tưởng là tụi nó có một mục tiêu. Dưới tấm Áo khoác Tàng hình nó có thể cảm thấy những tác dụng cuối cùng của thuốc Đa Quả dịch đang tiêu tan trong người nó, hai tay nó đã trở lại hình dạng và chiều dài bình thường. Nó lấy cặp mắt kiếng ra khỏi túi áo và đeo trở lại.

Một hay hai phút sau, Ron nói, “Mấy bồ biết không, tụi mình ở đây thì không xa quán Cái Vạc Lủng cho lắm, nó ở trên đường Charing Cross...”

“Ron, tụi mình không thể!” Hermione nói ngay.

“Không phải đến đó ở, mà để biết coi chuyện gì đang diễn ra!”

“Tụi mình biết chuyện gì đang diễn ra mà! Voldemort đã chiếm được Bộ Pháp thuật, còn chuyện gì tụi mình cần biết nữa?”

“Thôi được, thôi được, chỉ là có ý kiến vậy thôi.”

Tụi nó rơi vào một sự im lặng bất ngờ. Cô hầu bàn nhai kẹo cao su lệt xệt đi tới và Hermione kêu hai ly cà phê sữa. Bởi vì Harry vô hình, nếu gọi cho nó một ly thì kỳ quá. Hai công nhân lực lưỡng bước vào quán và nhét thân chúng vào ô ngăn kế bên. Hermione hạ thấp giọng thì thào.

“Mình đề nghị tụi mình kiếm một chỗ Độn thổ ra vùng quê. Khi ra tới đó rồi, tụi mình có thể gửi thư cho Hội.”

“Bộ bồ tạo được cái món Thần Hộ mệnh nói đó hả?”

“Mình vẫn thực tập lâu nay và mình tin là làm được.”

“Được, miễn sao không khiến họ bị rắc rối, mặc dù rất có thể họ đã bị bắt rồi. Trời ơi, nếu vậy thì thiệt là kinh hoàng,” Ron nói thêm sau một ngụm cà phê xam xám nổi bọt lều bều. Cô hầu bàn đã nghe lóm; cô ta ném cho Ron một ánh mắt ghê tởm khi lệt xệt quay ra tiếp những người khách mới đến. Gã bự con hơn trong hai gã công nhân có mái tóc vàng và đúng là khổng lồ, Harry nhìn gã, gã xua tay cho cô hầu bàn đi. Cô ta trở mặt, thộn ra.

“Vậy tụi mình đi đi, mình không muốn uống thứ nước cống này,” Ron nói. “Hermione, bồ có tiền Muggle để trả không?”

“Có, mình đã rút hết tiền tiết kiệm Kiến thiết Xã hội trước khi đến Hang Sốc. Mình cá là tất cả tiền lẻ nằm ở dưới đấy,” Hermione thở dài, vói lấy cái túi xách hộ cừm.

Hai gã công nhân đồng loạt cử động y như nhau, và Harry phản ứng y như chúng mà không kịp ý thức. Cả ba đều rút cây đũa của mỗi người ra. Ron, nhận ra chuyện gì đang diễn ra trễ mất một giây, nó nhào qua mặt bàn, đẩy Hermione ngã xuống băng ghế. Sức mạnh bùa phép của bọn Tử Thần Thực Tử làm tan nát tung tóe mảng gạch lát tường chỗ mà trước đó một giây là cái đầu Ron, trong khi ấy Harry, vẫn vô hình, gào lên, “Đánh Choáng!”

Tên Tử Thần Thực Tử tóc vàng lớn xác bị một tia sáng đỏ đánh trúng ngay giữa mặt: hắn đổ ụp qua một bên, bất tỉnh. Gã đồng bọn của hắn, không thể nhìn thấy ai vừa phóng bùa, bèn nhắm vào Ron một lần nữa: những sợi dây thừng đen bóng vọt ra từ đầu cây đũa phép của hắn trói gô Ron từ đầu đến chân - cô hầu bàn hét lên và chạy ra cửa - Harry phóng thêm một thần chú Đánh Choáng nhắm vào tên Tử Thần Thực Tử có bộ mặt nhăn nhúm đã trói gô Ron, nhưng thần chú không trúng hắn, mà trúng cửa sổ và dội lại trúng cô hầu bàn, cô này lăn đùng ra xỉu trước cánh cửa.

“Nổ Tung!” Tên Tử Thần Thực Tử rống lên, và cái bàn phía sau cái bàn Harry đang đứng nổ tung: sức mạnh của vụ nổ tổng mạnh nó vô tường và nó cảm thấy cây đũa phép vượt khỏi tay nó và tấm Áo Khoác Tàng hình tuột khỏi người nó.

“Tê Liệt Toàn Thân!” Từ đâu không thấy, Hermione hét lên, và tên Tử Thần Thực Tử đổ nhào tới trước như một bức tượng, rớt xuống sàn một cái rầm trên đồng xà bàn những bàn ghế, cà phê, đồ sứ bể kêu rảng rắc. Hermione bò ra khỏi gầm ghế, rũ bỏ những mảnh vỡ của cái gạt tàn thuốc lá bằng thủy tinh bám trên tóc cô bé và rùng mình.

“Cắt... cắt rời!” Cô bé vừa hô vừa chĩa cây đũa phép vào Ron, nó rống lên đau đớn khi Hermione rạch tét đầu gối cái quần bò của nó để lộ một vết cắt sâu. “Ôi, mình xin lỗi, Ron, tay mình run quá! Cắt Rời!”

Những mẩu dây thừng đứt rớt ra. Ron đứng lên, lắc hai cánh tay để chúng có lại cảm giác. Harry lượm cây đũa phép của nó lên và ngoi lên khỏi đồng đồ nát, đến chỗ gã Tử Thần Thực Tử tóc vàng to xác đang nằm vắt ngang cái băng ghế.

“Lẽ ra mình phải nhận ra hắn, hắn có mặt ở đó vào đêm thầy Dumbledore chết,” Harry nói. Nó nắm chân tên Tử Thần Thực Tử da sạm hơn và lật ngửa hắn ra; mắt hắn đảo thật nhanh từ Harry qua Ron và Hermione.

“Hắn là Dolohov,” Ron nói. “Mình nhận ra hắn nhờ những tờ báo truy nã cũ. Mình nghĩ tên bự con kia là Thorfinn Rowle.”

“Đừng bận tâm đến tên họ chúng!” Hermione nói, hơi bồn loạn. “Làm cách nào chúng tìm ra được tội mình? Tội mình sẽ phải làm sao đây?”

Chẳng hiểu sao nhưng cơn bồn loạn của Hermione lại khiến đầu óc Harry sáng suốt hẳn.

“Khóa cửa lại,” nó bảo Hermione. “Và Ron, tắt đèn đi.”

Nó ngo ngoe xuống tên Dolohov nằm cứng đờ, suy nghĩ thật nhanh khi cửa được khóa và Ron dùng cái Tắt sáng để nhấn cả quán ăn vào bóng tối. Harry có thể nghe lũ đàn ông chọc ghẹo Hermione lúc này đang kêu réo một cô gái khác ở xa xa.

“Tội mình phải làm gì với bọn chúng đây?” Ron thì thầm với Harry trong bóng tối; rồi, nói nhỏ hơn nữa, “Giết chúng không? Chúng muốn giết tội mình. Chúng vừa cố làm chuyện đó.”

Hermione rùng mình lùi lại một bước. Harry lắc đầu.

“Tội mình chỉ cần xóa bỏ trí nhớ của chúng,” Harry nói. “Như vậy tốt hơn, chúng sẽ bị loại ra ngoài vòng chiến. Nếu tội mình giết chúng thì việc tội mình có mặt ở đây sẽ bị lộ.”

“Bồ là chỉ huy,” Ron nói, nghe như thể nó thổi phào một cái thiệt mạnh. “Nhưng mình chưa từng xài bùa Ký Ước lần nào.”

“Mình cũng chưa,” Hermione nói, “nhưng mình biết lý thuyết.”

Cô bé hít một hơi thở sâu trầm tĩnh, rồi chĩa cây đũa phép vào trán của Dolohov và nói, “Lú lẫn!”

Lập tức mắt Dolohov trở nên mơ màng, thần sắc không tập trung.

“Giỏi quá!” Harry nói, vỗ nhẹ tay lên lưng cô bé. “Bồ cứ sẵn sóc tiếp tên kia và cô hầu bàn trong khi mình và Ron dọn dẹp.”

“Dọn dẹp?” Ron nói, nhìn quanh cái quán ăn đã bị tan hoang một phần. “Để chi?”

“Bồ không tính đến việc bọn chúng sẽ thắc mắc chuyện gì xảy ra khi tỉnh dậy nhìn quanh thấy mình ở một nơi tan hoang như vừa bị dội bom à?”

“Ờ phải đó...”

Ron chật vật một lúc mới rút được cây đũa phép của nó ra khỏi túi quần.

“Khỏi thắc mắc tại sao mình không thể lấy nó ra được, Hermione à, bồ lấy nhầm cái quần cũ của mình, nó chật căng.”

“Ôi, mình xin lỗi,” Hermione ré lên, và trong khi cô bé lôi cô hầu bàn ra khỏi chỗ cho ngoài cửa sổ khỏi nhìn thấy được, Harry nghe cô bé rù rì đề nghị Ron một chỗ khác để nhét cây đũa phép.

Khi quán ăn được phục hồi lại nguyên trạng trước đây, tụi nó khiêng hai tên Tử Thần Thực Tử trở vô ô ngăn của chúng và đặt chúng ngồi đối diện nhau.

“Nhưng làm sao chúng lại tìm ra được tụi mình?” Hermione hỏi, nhìn hết gã lơ đờ này đến gã lơ đờ kia. “Làm sao chúng biết được chúng ta ở đâu?”

Cô bé quay qua Harry.

“Bồ... bồ có nghĩ là bồ vẫn còn mang Dấu Hiện trong người không, Harry?”

“Nó không còn đâu,” Ron nói. “Dấu Hiện hết linh khi đúng mười bảy tuổi, đó là luật pháp thuật, bùa đó không thể ếm lên người trưởng thành.”

“Đó là bồ biết có thể,” Hermione nói. “Còn nếu bọn Tử Thần Thực Tử tìm cách ếm nó lên một người mười bảy tuổi thì sao?”

“Nhưng Harry đâu có đến gần bất cứ tên Tử Thần Thực Tử nào trong vòng hăm bốn giờ qua. Ai có thể ếm trở lại Dấu Hiện lên nó chứ?”

Hermione không trả lời. Harry cảm thấy như nó bị ô nhiễm, như bẩn: có thực đó là cách mà bọn Tử Thần Thực Tử đã tìm ra được tội nó không?

“Nếu mình không thể dùng pháp thuật, và các bạn cũng không thể dùng pháp thuật gần mình mà không để lộ vị trí của tội mình...” nó bắt đầu nói.

“Tội mình không thể tách ra!” Hermione quả quyết nói.

“Tội mình cần một chỗ an toàn để trốn,” Ron nói, “để có thì giờ suy nghĩ thấu đáo chuyện này.”

“Quảng trường Grimmauld,” Harry nói.

Hai đứa kia há hốc miệng ra.

“Đừng ngu, Harry, lão Snape có thể vô đó.”

“Ba của Ron nói là họ đã ếm bùa độc chống lại hắn - mà nếu như bùa không công hiệu,” nó nói rần tới vì Hermione mở miệng cãi lại. “Thì sao? Tôi thề, tôi không mong gì hơn là gặp lão Snape!”

“Nhưng...”

“Hermione à, còn chỗ nào khác nữa đâu? Đó là nơi tốt nhất mà tội mình có thể có được. Lão Snape chỉ là một Tử Thần Thực Tử. Nếu mình vẫn còn mang Dấu Hiện trong người, thì dù cho mình có đi đâu nữa thì cũng sẽ có cả đám bọn chúng bám theo tội mình.”

Hermione không thể tranh cãi, mặc dù tỏ vẻ như thế sẽ cãi. Trong khi cô bé mở chốt cánh cửa quán ăn, Ron bấm cái Tắt sáng để trả lại ánh sáng lại cho quán ăn. Xong, khi Harry đếm đến ba, tội nó giải bùa đã ếm lên ba nạn nhân của nó, và trước khi cô hầu bàn hay tên nào trong hai tên Tử Thần Thực Tử chẳng thể làm gì khác hơn là vận mình ngái ngủ, Ron, Harry và Hermione đã xoay người tại chỗ và biến mất vào bóng tối dày đặc một lần nữa.

Vài giây sau buồng phổi của Harry nở ra một cách đầy cảm kích và nó mở mắt ra: giờ đây tội nó đang đứng giữa một quảng trường nhếch nhác và nhỏ bé quen thuộc. Những tòa nhà cao xiêu vẹo ngó xuống tội nó từ khắp mọi phía. Tội nó nhìn thấy ngôi nhà số mười hai bởi vì đã được cụ Dumbledore, Người Giữ Bí Mật của ngôi nhà, nói cho biết về sự hiện hữu của ngôi nhà đó, và tội nó vội vã đi về phía ngôi nhà, cứ vài thước lại kiểm tra coi có bị theo dõi hay quan sát không. Tội nó chạy đua lên bậc thềm đá, và Harry gõ lên cánh cửa trước một cái bằng cây đũa phép của mình. Tội nó nghe một chuỗi tiếng lách cách của kim loại, tiếng loảng xoảng của dây xích, rồi cánh cửa cọt kẹt mở bung và cả đám vội vã bước qua ngưỡng cửa.

Khi Harry đóng cánh cửa lại sau lưng, những bóng đèn kiểu xưa thấp bằng khí bùng sáng lên, phát ra ánh sáng bập bùng dọc theo chiều dài của hành lang. Cảnh trông y như trong trí nhớ của Harry: kỳ bí, đầy mạng nhện, hình thù những cái đầu gia tinh treo trên tường đổ những cái bóng kỳ cục xuống cầu thang. Những bức màn dài sẫm màu che kín bức chân dung của bà mẹ chú Sirius. Vật duy nhất không nằm đúng vị trí là cái đế cắm dù hình chân con quỷ khổng lồ, nằm lẩn lóc như thể cô Tonks vừa đá ngã nó một lần nữa.

“Mình nghĩ có ai đó vừa đến đây,” Hermione thì thầm, chỉ về phía cái đế cắm dù...

“Cái đó có thể đã xảy ra từ lúc Hội rút đi,” Ron rù rì đáp lại.

“Vậy mấy lá bùa độc Hội ếm để chống lão Snape ở đâu?” Harry hỏi.

“Có lẽ chúng chỉ được kích hoạt khi lão xuất hiện?” Ron đưa ra giả thuyết.

Dù vậy tụi nó vẫn đứng chúm chụm nhau trên tấm thảm chùi chân, lưng tựa vào cánh cửa, không dám đi vô sâu trong nhà.

“Đi, tụi mình không thể đứng đây hoài,” Harry nói, và nó tiến tới một bước.

“Severus Snape?”

Giọng thầy Moody Mắt Đen thì thầm phát ra từ bóng tối, khiến cả ba đứa nhảy lùi lại vì khiếp đảm. “Tụi con không phải lão Snape,” Harry cau có, và ngay sau đó một cái gì bỗng vút qua trên đầu nó như luồng khí lạnh rồi lưỡi của nó tự uốn ngược vô trong khiến nó không thể nói được. Tuy nhiên nó chưa kịp dò dẫm bên trong miệng mình thì cái lưỡi đã tự duỗi trở ra.

Hai đứa kia dường như cũng vừa trải qua cái cảm giác khó chịu tương tự. Ron đang phát ra tiếng nôn ọe; Hermione lắp bắp, “Cái... cái đó ắt là... là phép nguyên Cột Lưỡi mà thầy Mắt Đen ếm để chống lão Snape!”

Rón rón, Harry làm một bước tới trước. Có cái gì đó dịch chuyển trong bóng tối cuối hành lang, và trong khi chưa đứa nào nói thêm được một lời thì một cái bóng trôi lên khỏi tấm thảm, cao, màu xám xịt, và khủng khiếp; Hermione thét lên và bà Black cũng thét lên, bức màn che chân dung bà bay lật ra; cái bóng xám đang lướt về phía tụi nó, càng lúc càng nhanh, bộ râu và mái tóc dài tới eo lướt theo phía sau, bộ mặt rúm ró không da thịt với hai hốc mắt trống rỗng: quen thuộc một cách hãi hùng, biến đổi một cách dễ sợ, nó giơ một cánh tay ruồng lên chỉ vào Harry.

“Không!” Harry hét, và mặc dù đã giơ cây đũa phép lên nhưng nó chẳng nghĩ ra được câu thần chú nào, “Không! Không phải tụi con! Tụi con không giết thầy...”

Từ giết vừa thốt ra, cái bóng nổ tan thành một đám mây bụi thật to: ho, chảy nước mắt, Harry nhìn quanh thấy Hermione ngồi sụp xuống sàn gần cánh cửa, hai cánh tay vòng qua đầu, và Ron, run rẩy từ đầu

đến chân, đang vụng về vỗ vai cô bé mà nói: “H... hổng sao... N... nó biến rồi...”

Bụi xoáy quanh Harry như sương mù, bám lấy ánh đèn khí màu xanh lơ, trong khi bà Black tiếp tục thét.

“Đồ Máu bùn, bẩn thỉu, nhơ nhuốc, dẫu bất lương, vết ô nhục trên ngôi nhà của ông cha ta...”

“CM NGAY!” Harry gào lên, chĩa cây đũa phép vào bà ta, và kèm theo một tiếng nổ cùng những tia sáng đỏ lóe ra, bức màn khép lại, khiến bà ta nín luôn.

“Đó... đó là...,” Hermione thút thít khóc khi Ron đỡ cô bé đứng lên.

“Ừ,” Harry nói, “nhưng không thực sự là thầy ấy, phải không? Chỉ là cái gì đó để hù dọa lão Snape.”

Harry tự hỏi không biết cái đó có linh nghiệm không, hay lão Snape đã đánh bật cái bóng-kính hoàng qua một bên cũng dễ dàng như lão đã giết cụ Dumbledore thật? Thần kinh vẫn còn căng thẳng, nó dẫn hai đứa kia đi dọc hành lang, nửa chờ đợi một nỗi kinh hoàng khác tự phô ra, nhưng chẳng còn gì chuyển động nữa ngoại trừ một con chuột đang gặm nhấm miếng gỗ ốp chân tường.

“Trước khi đi xa hơn, mình nghĩ tụi mình nên kiểm tra,” Hermione thì thào, và cô bé giơ đũa phép lên nói, “Lộ người.”

Không có gì xảy ra.

“Ôi, bồ vừa mới bị một vố kinh hồn,” Ron nói giọng tử tế. “Cái đó để làm gì chứ?”

“Làm cái mà mình biểu nó làm!” Hermione nói hơi gắt gỏng. “Đó là thần chú để làm lộ ra sự có mặt của người ta, và như vậy hiện giờ ở đây không có ai khác, trừ tụi mình!”

“Và lão Bụi cũ nữa,” Ron nói, liếc đám bụi của tấm thảm nơi cái xác bụi đã trôi lên.

“Tụi mình lên lầu đi,” Hermione nói, ánh mắt kính sợ vẫn còn nhìn về chỗ đó, và cô bé dẫn đầu đi lên cái cầu thang cọt kẹt để tới phòng khách trên lầu một.

Hermione vẫy cây đũa phép để thắp sáng những bóng đèn khí cũ kỹ, sau đó, rùng mình trong căn phòng trống vắng, cô bé ngồi thu lu trên cái ghế nệm dài, vòng tay ôm chặt lấy mình. Ron băng ngang căn phòng tới bên cửa sổ và vén tấm màn nhung dày qua một bên vài phân. “Không thấy ai ở ngoài kia,” nó tường thuật. “Và bồ nghĩ coi, nếu Harry vẫn còn mang Dấu Hiện thì chúng ắt đã theo tụi mình tới đây rồi. Mình biết là chúng không thể vô được trong nhà, nhưng... Có chuyện gì vậy, Harry?”

Harry thốt ra một tiếng kêu đau đớn: cái thọc của nó lại thiêu đốt khi điều gì đó nhá xuyên qua óc nó như một tia sáng rực trên mặt nước. Nó thấy một cái bóng khổng lồ và cảm thấy một cơn cuồng nộ vốn không phải của nó lại đang nện khắp thân thể nó, dữ dội và nhanh như một cơn điện giật.

“Bồ thấy cái gì?” Ron hỏi, thúc giục Harry. “Bồ thấy hắc ở nhà mình hả?”

“Không, mình chỉ cảm thấy giận dữ... hắc giận ghê lắm...”

“Nhưng điều đó chắc là xảy ra ở Hang Sốc,” Ron nói to. “Còn gì nữa? Bồ có thấy gì không? Hắc đang nguyên rủa ai hả?”

“Không, mình chỉ cảm thấy giận dữ... Mình không thể nói được là...”

Harry cảm thấy bị dồn ép quá, đâm bối rối, và Hermione cũng chẳng giúp được gì khi cô bé nói bằng giọng kinh sợ, “Lại cái thẹo của bồ nữa hả? Nhưng đang xảy ra chuyện gì vậy? Mình tưởng mỗi liên kết đã được đóng lại rồi mà!”

“Nó đã đóng lại, được một thời gian,” Harry lâu bầu; cái thẹo của nó vẫn còn đau thốn, khiến nó khó tập trung. “Mình... Mình nghĩ nó bắt đầu nổi lại mỗi khi hắc không tự chủ, đó là kiểu trước đây vẫn thường xảy ra...”

“Nhưng bồ phải đóng đầu óc của bồ lại!” Hermione nói giọng the thé. “Harry, thầy Dumbledore không muốn bồ dùng đến mỗi liên kết đó, thầy muốn bồ đóng nó lại, đó là lý do bồ nên dùng phép Bế Quan Bí Thuật! Nếu không Voldemort có thể nhồi vô đầu bồ những hình ảnh sai lạc, nhớ...”

“Ừ, tôi nhớ, cảm ơn,” Harry nói qua hàm răng nghiến chặt; nó không cần Hermione bảo cho nó biết là Voldemort đã có lần dùng mỗi liên kết đồng-ngã giữa nó với hắc để đưa nó vào tròng, cũng không cần nói là việc đó đã đưa tới cái chết của chú Sirius. Nó ước gì đã không nói cho hai đứa kia biết điều nó đã nhìn thấy và cảm thấy; chuyện đó khiến cho Voldemort đáng sợ hơn, như thế hắc đang áp mình vô cửa sổ căn phòng, vậy mà cơn đau của cái thẹo lại nổi lên và nó phải chống chọi: giống như chống lại cơn buồn nôn.

Nó quay lưng lại Ron và Hermione, giả đồ như xem xét tấm thảm cũ thêu gia phả dòng họ Black treo trên tường. Chợt Hermione rú lên: Harry rút cây đũa phép ra một lần nữa và quay phắt lại để thấy một Thần Hộ mệnh màu trắng bạc đang lao qua cửa sổ căn phòng khách và đáp xuống sàn trước mặt tụi nó, ở đó Thần Hộ mệnh hiện hình thành một con chồn phát ra giọng nói của cha Ron.

“Gia đình bình an, đừng hồi âm, chúng ta đang bị canh chừng.”

Thần Hộ mệnh tan biến vào không trung, Ron để bật ra một âm thanh nửa như nước nổ nửa như cầu nhàu và thả người ngồi phịch xuống cái ghế nệm: Hermione đến ngồi bên nó, ôm chặt lấy cánh tay nó.

“Họ bình an, họ bình an mà!” Cô bé thì thầm, và Ron ôm ghì cô bé vừa khóc vừa cười.

“Harry,” Ron nói qua vai của Hermione, “Mình...”

“Không hề gì,” Harry nói, kiệt quệ vì cơn đau trong đầu. “Gia đình của bồ, dĩ nhiên bồ phải lo lắng.

Mình cũng cảm thấy như vậy.” Nó nghĩ đến Ginny. “Mình cũng cảm thấy y như vậy.”

Cơn đau trong cái theo của nó lên tới đỉnh, thiêu đốt như lúc phát ra ở trong vườn của Hang Sốc. Nó mơ hồ nghe Hermione nói, “Mình không muốn ngủ một mình. Hay là tụi mình dùng mấy cái túi ngủ mình đem theo để ngủ tạm ở đây đêm nay nghe?”

Nó nghe Ron tán thành. Nó không thể chống chọi với cơn đau lâu hơn nữa. Nó phải chịu thua.

“Buồng tắm,” nó thều thào, và bỏ đi ra khỏi phòng thật nhanh, gần như chạy.

Nó suýt không tới được: cài xong chốt cửa sau lưng bằng bàn tay run rẩy, nó ôm ghì lấy cái đầu nhức bưng bưng như búa bổ và té lăn xuống sàn phòng tắm, và rồi trong cơn thống khổ bùng nổ, nó cảm nhận cơn giận vốn không phải của nó đang độc chiếm tâm hồn nó, nó thấy một căn phòng chỉ được chiếu sáng bằng ánh lửa, và tên Tử Thần Thực Tử tóc vàng to tướng nằm trên sàn, quần quai gào thét, và một cái bóng mong manh hơn đứng trùm bên trên gã, đưa phép chữa thẳng ra, trong khi Harry nói bằng một giọng lạnh lùng tàn nhẫn cao the thé.

“Nữa, Rowle, hay ta kết thúc và để cho Nagini xơi mi? Chúa tể Voldemort không chắc là ngài sẽ tha thứ phen này... Mi vờ ta trở lại vì điều này ư, nói cho ta biết là Harry Potter lại trốn thoát một phen nữa à? Draco, cho Rowle ném thêm một lần nữa món khó xơi của chúng ta... Làm đi, nếu không thì chính mi sẽ ném cơn thịnh nộ của ta!”

Một khúc củi rớt xuống đồng lửa: ngọn lửa bùng lên, ánh lửa hắt qua một khuôn mặt nhợt trắng bệch khiếp đảm - với một cảm giác như trời lên từ dưới đáy nước sâu, Harry cố hít lấy không khí và mở mắt ra.

Nó đang nằm soãi tay dạng chân trên sàn lát cẩm thạch đen lạnh giá, mũi nó còn vài phân là chạm vào cái đuôi con bạch xà bệ đỡ cái bồn tắm to. Nó ngồi dậy. Gương mặt hốc hác mất hồn của Malfoy dường như cháy lên trong mắt nó. Harry phát ói vì điều mà nó vừa thấy, vì cái cách mà Voldemort đang sử dụng.

Có tiếng gõ đột ngột lên cửa, và Harry giật bắn người khi giọng nói của Hermione vang lên:

“Harry, bồ cần bàn chải răng của bồ không? Mình có nó đây.”

“Ừ, tuyệt, cảm ơn nhé,” nó nói, cố gắng giữ giọng nói bình thường khi đứng lên mở cửa cho cô bé vào.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Câu Chuyện Của Kreacher

Harry thức giấc vào sớm hôm sau, nằm trong một cái túi ngủ trên sàn phòng khách. Một theo trời hé ra giữa hai tấm màn cửa sổ u ám. Theo trời ấy màu mực xanh loăng mát dịu, đầu đó giữa đêm và bình minh, và mọi thứ đều yên lặng, ngoại trừ tiếng thở sâu, chậm của Ron và Hermione.

Harry liếc qua những cái bóng lơ mờ tối tối của hai đứa bạn trên sàn bên cạnh nó. Ron đã nổi hứng ga lăng và nhất mực ép Hermione ngủ trên mấy cái gối lấy từ cái ghế nệm dài, vì vậy bóng của cô bé trùm lên bóng của Ron. Cánh tay của cô bé thông xuống sàn, ngón tay cô bé chỉ cách ngón tay của Ron có vài phân. Harry tự hỏi phải chăng hai đứa nó đã ngủ thiếp đi trong lúc tay còn cầm tay nhau. Ý nghĩ này khiến nó cảm thấy cô đơn lạ lùng.

Nó ngược nhìn trần nhà âm u, chùm đèn treo bám đầy mạng nhện. Cách đây chưa đầy hai mươi bốn tiếng đồng hồ, nó còn đứng trong ánh sáng mặt trời ở cổng vào rạp cưới, chờ đón tiếp những người khách dự đám cưới. Hình ảnh đó dường như đã xa xưa bằng cả đời người rồi. Bây giờ chuyện gì sắp xảy ra? Nó nằm trên sàn và nghĩ đến những Trường Sinh Linh Giá, đến sứ mệnh khó khăn phức tạp đến nản lòng mà cụ Dumbledore đã giao lại cho nó... cụ Dumbledore...

Nỗi buồn vẫn xâm chiếm tâm hồn nó từ khi cụ Dumbledore qua đời giờ đây đã khác. Những lời cáo buộc mà nó nghe bà dì Muriel nói ra ở đám cưới dường như làm ổ trong óc nó như những thứ bệnh hoạn ảnh hưởng đến ký ức của nó về vị pháp sư từng được nó thần tượng hóa. Có lẽ nào cụ Dumbledore đã để cho những việc như vậy xảy ra? Chẳng lẽ nào cụ lại giống như Dudley, hả hê nhìn sự bỏ bê và ngược đãi, miễn là điều đó không ảnh hưởng đến bản thân mình? Chẳng lẽ nào cụ lại quay lưng với đứa em gái bị giam cầm và giấu giếm?

Harry nghĩ đến Thung lũng Godric, đến những năm mộ ở đó mà cụ Dumbledore không bao giờ nhắc tới; nó nghĩ đến những món đồ bí mật được để lại không kèm lời giải thích trong di chúc của cụ Dumbledore, và sự giận dữ phồng căng lên trong bóng tối. Tại sao cụ Dumbledore đã không nói cho nó biết? Tại sao cụ không chịu giải thích? Cụ Dumbledore có thực sự thương yêu lo lắng cho nó hay không? Hay là Harry chẳng qua chỉ là một dụng cụ cần được đánh bóng và mài giũa, nhưng không đáng tin cậy, không bao giờ được thổ lộ?

Harry không thể chịu đựng nổi việc nằm không ở đó quần quanh với những ý nghĩ đả độn cay. Tha thiết muốn làm một cái gì đó để xao lãng, nó trườn ra khỏi cái túi ngủ, cầm lấy cây đũa phép, và bò ra khỏi

phòng. Đến đầu cầu thang nó thì thầm “Thắp sáng,” và bắt đầu trèo lên cầu thang nhờ ánh sáng từ cây đũa phép.

Ở tầng thứ hai có căn phòng ngủ mà nó và Ron đã ngủ hồi tụi nó ở đây lần trước; nó liếc nhìn vào. Cửa tủ quần áo để mở và vài trái giường bị lật ra. Harry nhớ đến cái để cắm dù lẫn lóc ở tầng trệt. Ai đó đã lục soát căn nhà sau khi Hội dọn đi. Lão Snape chăng? Hay có lẽ lão Mundungus, kẻ đã chôn chĩa khá nhiều đồ đạc trong nhà từ trước lẫn sau khi chú Sirius qua đời? Harry chăm chú đưa mắt nhìn lên bức tranh mà đôi khi có chân dung cụ Phineas Nigellus Black - ông cố của chú Sirius - nhưng bức tranh trống trơn, chẳng cho thấy gì ngoài không gian trải ra trên tấm vải nền xám xịt. Hẳn là cụ Phineas Nigellus ngủ đêm trong phòng làm việc của hiệu trưởng trường Hogwarts.

Harry tiếp tục đi lên cầu thang cho đến khi lên tới tầng trên cùng, nơi chỉ có hai cánh cửa. Cánh cửa ngay trước mặt nó có gắn một biển tên ghi là Sirius. Trước đây Harry chưa bao giờ vào phòng ngủ của người cha đỡ đầu của nó. Nó đẩy cánh cửa ra, giơ cao cây đũa phép để ánh sáng tỏa ra rộng chừng nào tốt chừng nấy. Căn phòng rộng rãi và ắt là đã từng trang nhã. Có một cái giường rộng với đầu giường bằng gỗ chạm khắc, một cửa sổ cao được che bằng những tấm màn dài bằng nhung và một chùm đèn treo được bọc bằng một lớp bụi dày, những mẫu đèn cây cháy sót vẫn còn trong những lỗ chân đèn, sáp nhều đông đặc tựa những giọt sương giá. Một lớp bụi mỏng phủ lên những bức tranh trên tường và cái đầu giường; một mạng nhện giăng giữa chùm đèn treo và đầu tủ quần áo bằng gỗ rất to, và khi Harry tiến sâu hơn vào trong phòng, nó nghe tiếng tháo chạy nhốn nháo của bầy chuột bị quấy rầy.

Cậu thiếu niên Sirius đã dán đầy tường quá nhiều áp phích và tranh ảnh đến nỗi hiếm có mảng lụa xám bạc bọc tường nào còn lộ ra. Harry có thể đoán là ba má chú Sirius đã không thể nào gỡ được bùa Dính Vĩnh Viễn gắn những áp phích và tranh ảnh đó vô tường, bởi vì nó chắc chắn họ không thể nào tán thưởng nổi thẩm mỹ trang trí của cậu con trai. Chú Sirius hình như đã đi quá trớn trong việc chọc tức ba má. Rất nhiều cờ phướn biểu ngữ bự chần vắn của nhà Gryffindor, màu đỏ tía và vàng kim phai mờ, như để nhấn mạnh sự khác biệt của chú với tất cả những người còn lại trong gia đình Slytherin. Rất nhiều hình xe gắn máy Muggle, và cũng có (Harry phải thán phục thần kinh của chú Sirius) rất nhiều hình quảng cáo các cô gái Muggle mặc đồ tắm hai mảnh. Harry có thể phân biệt họ là dân Muggle bởi vì họ ở đâu yên đấy trong tấm hình của mình, nụ cười đã héo và ánh mắt đờ đẫn đông cứng trên giấy. Điều này tương phản với một bức ảnh phù thủy duy nhất trên tường, tấm hình của bốn học sinh trường Hogwarts đứng quàng tay nhau, cười cợt với ống kính.

Một niềm vui bùng lên khi Harry nhận ra ba nó, mái tóc đen rối bời của ba chải lật ngược ra sau y như tóc Harry, và ba cũng đeo kiếng. Bên cạnh ba là chú Sirius, đẹp trai một cách phóng túng, gương mặt hơi kiêu, trẻ hơn nhiều và vui vẻ hơn nhiều so với gương mặt Harry từng thấy khi chú còn sống. Đứng bên phải chú Sirius là Pettigrew, thấp hơn hẳn một cái đầu, tròn trịa và mắt ươn ướt, tràn trề niềm vui sướng được gộp vô nhóm bạn chịu chơi nhất này, với những kẻ nổi loạn được ngưỡng mộ vô cùng là ba James và chú Sirius. Bên trái ba James là thầy Lupin, ngay cả hồi đó trông cũng đã có vẻ nhếch nhác, nhưng thầy cũng có cùng một vẻ mặt ngạc nhiên vui sướng khi thấy chính mình được yêu mến và được gộp vô nhóm, hay chẳng

qua chỉ vì Harry đã biết sự tình như thế, nên nó đã nhìn ra những điều đó trong tấm hình? Nó tính gỡ tấm hình ra khỏi tường; suy cho cùng thì tấm hình bây giờ thuộc về nó rồi, - chú Sirius đã để lại mọi thứ cho nó - thế nhưng tấm hình không thềm nhúc nhích. Chú Sirius đã rất kỹ trong việc ngăn ba má chú trang hoàng lại căn phòng của mình.

Harry nhìn quanh sàn phòng. Bầu trời bên ngoài càng lúc càng sáng hơn. Một tia sáng để lộ ra giấy tờ, sách vở, và những đồ vật nho nhỏ vung vãi khắp tấm thảm. Rõ ràng là căn phòng của chú Sirius cũng đã bị lục lọi, mặc dù những thứ ở trong phòng có vẻ đã được thẩm định là hầu như, (nếu không nói là hoàn toàn), không có giá trị. Vài quyển sách đã bị xốc tung thô bạo đến nỗi sút cả bìa và nhiều trang linh tinh rơi rớt khắp sàn.

Harry cúi xuống, lượm lên vài tờ giấy, và xem xét chúng. Nó nhận ra có một tờ của bản in cũ, cuốn Một Lịch Sử Pháp Thuật của Bathilda Bagshot, và một tờ khác thuộc về cuốn sách hướng dẫn bảo trì xe gắn máy. Tờ giấy thứ ba được viết tay và bị vò nát. Nó vuốt phẳng tờ giấy:

Anh Chân Nhồi Bông mến,

Cám ơn anh, cám ơn anh về món quà sinh nhật cho Harry! Cho tới giờ đó là món nó khoái nhất. Một tuổi mà đã biết bay vèo vèo trên cán chổi, nó có vẻ tự mãn lắm. Em gửi kèm theo đây một tấm hình để anh có thể thấy. Anh biết là chổi chỉ bay lên khỏi mặt đất cỡ sáu tấc nhưng thẳng nhóc suýt làm chết con mèo và đã làm bể nát cái bình bông xấu hãi hùng mà Petunia gửi làm quà Giáng sinh (không phải lời phàn nàn đâu nhé). Dĩ nhiên anh James thấy chuyện này buồn cười lắm, anh nói nó sẽ trở thành một cầu thủ Quidditch vĩ đại, nhưng tụi này phải cất đi hết những đồ trang trí trong nhà và chắc chắn phải để mắt tới nó mỗi khi nó bay.

Tụi này làm một bữa tiệc trà đơn giản mừng sinh nhật, chỉ có tụi này và bà cụ Bathilda, người luôn ân cần với tụi này và mê Harry như điên đảo. Tụi này tiếc là anh không thể đến được, nhưng công việc của Hội là ưu tiên số một, với lại Harry cũng chưa đủ lớn để biết đó là sinh nhật của nó! Anh James hơi chán nản vì bị cầm chân ở đây, anh cố gắng không để lộ ra, nhưng em biết - và cũng vì thầy Dumbledore vẫn còn giữ tấm Áo khoác Tàng hình của anh, nên anh chẳng có dịp dạo chơi. Nếu anh có thể đến chơi, thì sẽ khiến anh vui lên nhiều lắm. Cuối tuần trước anh Đuôi Trùn có đến đây. Em thấy anh có vẻ xuống tinh thần, nhưng có lẽ điều đó là tất nhiên sau vụ gia đình McKinnons. Em đã khóc suốt đêm khi nghe chuyện.

Bà cụ Bathilda ghé chơi hầu như mọi ngày, bà là một kho đồ cũ hấp dẫn với nhiều câu chuyện lạ lùng về thầy Dumbledore. Nếu thầy mà biết, em không chắc thầy hài lòng đâu! Em không biết chuyện đáng tin được mấy phần, bởi vì thực ra dường như không thể tin được là thầy Dumbledore...

Tay chân Harry dường như đã tê liệt. Nó đứng ngay đơ, cầm tờ giấy màu nhiệm giữa những ngón tay xuội đi trong khi trong lòng trào dâng lặng lẽ điều gì đó tựa như niềm vui lẫn nỗi buồn, và chúng cùng tuôn chảy cuộn cuộn trong mạch máu với mức độ ngang nhau. Lão đảo lê đến bên giường, nó ngồi xuống.

Nó đọc lại lá thư một lần nữa, nhưng cũng chẳng hiểu thêm ý nghĩa nào khác hơn lần đọc đầu tiên, và nó chỉ còn đăm đăm nhìn nét chữ viết tay. Má viết chữ 'g' giống y như chữ 'g' nó viết. Nó dò khắp lá thư để tìm ra mọi chữ 'g', và cảm thấy mỗi chữ như một cái khế vấy tay thân thiện thoáng hiện sau tấm mạng che. Lá thư ấy là một kho báu phi thường, bằng chứng là má Lily đã từng sống, thực sự sống, và bàn tay ấm áp của má đã từng chuyển động ngang qua miếng giấy da này, lưu lại dấu mực trong những chữ này, những lời này, những lời về nó, Harry, con trai của má.

Nôn nóng gạt nước mắt, nó đọc lại lá thư, lần này tập trung vào ý nghĩa. Giống như lắng nghe lại một giọng nói còn nhớ mang máng. Gia đình mình từng có một con mèo... có lẽ nó đã tiêu tùng, như ba má ở Thung lũng Godric... hay là nó đã bỏ đi hoang khi không còn ai sống sót để cho nó ăn nữa... Chú Sirius đã tặng cho nó cây chổi bay đầu tiên... Ba má nó biết bà cụ Bathilda Bagshot; có phải thầy Dumbledore đã giới thiệu cho họ quen nhau? Thầy Dumbledore vẫn giữ tấm Áo khoác Tàng hình của ba nó... có điều gì kỳ kỳ ở điểm này...

Harry ngừng lại, cân nhắc lời lẽ của má nó. Tại sao thầy Dumbledore lại lấy tấm Áo khoác Tàng hình của ba James? Harry còn nhớ rõ rành rành thầy hiệu trưởng nói với nó nhiều năm trước, “Ta không cần một tấm Áo khoác để trở nên vô hình.” Có thể một Hội viên không được tài ba nào đó cần tấm Áo khoác hỗ trợ, và thầy Dumbledore đã hành động như người chuyển giao? Harry cho qua... Đuôi Trùn đây rồi... Pettigrew, kẻ phản bội, dường như 'xuống tinh thần' thật sao? Phải chăng hấn ý thức là hấn đang gặp gỡ ba James và má Lily lần cuối cùng?

Và cuối cùng lại bà cụ Bathilda, người kể những câu chuyện không thể tin được về cụ Dumbledore...

Chuyện gì không tin được về cụ Dumbledore? Nhưng có cả tỷ chuyện ắt có vẻ không tin được về cụ Dumbledore; thí dụ như chuyện cụ đã từng bị điểm bết cùng trong kỳ kiểm tra môn Biến Hình, hay chuyện cụ cũng rù quên dê như cụ Aberforth...

Harry đứng dậy và chăm chú tìm khắp sàn: có thể phần còn lại của lá thư nằm đâu đó. Nó chụp lấy mọi tờ giấy, háo hức xem xét, và cũng bất kính như kẻ lục soát trước đó, nó kéo ngăn tủ ra, xốc tung những cuốn sách, leo lên ghế đứng để với tay tới đầu tủ quần áo, bò xuống dưới gầm giường và gầm ghế.

Cuối cùng, nằm sấp mặt trên sàn, nó ngó thấy một cái gì đó giống như một miếng giấy rách phía dưới cái tủ có ngăn kéo. Khi nó kéo cái đó ra thì chính là tấm hình mà má Lily đã miêu tả trong thư. Một đứa bé tóc đen đang bay gần rồi bay xa trong hình trên một cây chổi tí hon, cười khanh khách, và một cặp giò ắt hẳn là chân của ba James đang rượt theo nó. Harry nhét tấm hình cùng với lá thư của má Lily vô túi áo và tiếp tục tìm tờ thứ hai của lá thư.

Nhưng sau một khắc đồng hồ, nó đành phải kết luận là phần còn lại của lá thư má nó đã bị mất rồi. Liệu nửa lá thư đó chỉ đơn giản bị lạc mất trong khoảng mười sáu năm từ lúc thư được viết, hay đã bị kẻ nào đó lục soát căn phòng trước đây lấy đi? Harry đọc lại phần đầu lá thư một lần nữa, lần này nhằm tìm xem

những manh mối liên quan đến những điều có thể khiến cho phần còn lại của lá thư trở nên có giá trị. Cây chổi đồ chơi của nó khó lòng được coi là thú vị đối với bọn Tử Thần Thực Tử... Điều duy nhất coi bộ có giá trị mà nó thấy được ở đây có lẽ là thông tin về cụ Dumbledore. Đường như không thể tin được là thầy Dumbledore... Mà cái gì?

“Harry? Harry! Harry!”

“Mình ở đây!” Nó gọi, “Chuyện gì vậy?”

Có tiếng chân dồn dập bên ngoài cánh cửa, và Hermione xông vào phòng.

“Tụi này thức dậy và không biết bồ ở đâu!” Cô bé nói gần đứt hơi, rồi ngoái đầu ra sau la lớn, “Ron! Mình tìm được nó rồi.”

Giọng bức bối của Ron vắng vắng vọng lại từ mấy tầng lầu bên dưới.

“Tốt! Nói giùm mình nó là thằng cà chớn!”

“Harry ơi, làm ơn đừng biến đi đâu hết, tụi này lo lắng. Mà nhân tiện hỏi, bồ lên đây để làm gì?” Cô bé chăm chú ngó quanh căn phòng bị lục tùm lum. “Bồ làm gì ở đây từ nãy giờ?”

“Coi thử cái mình vừa tìm thấy nè.”

Nó đưa lá thư của má nó ra. Hermione cầm lấy và đọc trong khi Harry quan sát cô bé. Khi đọc tới cuối tờ giấy cô bé ngược lên nhìn nó.

“Ôi Harry...”

“Và cái này nữa”

Nó đưa cô bé tấm hình rách, và Hermione mỉm cười với đứa bé bay gần rồi bay xa trên cây chổi đồ chơi.

“Mình đang tìm phần còn lại của lá thư,” Harry nói, “nhưng nó không có ở đây.”

Hermione liếc nhìn quanh.

“Bồ gây ra sự bừa bộn này, hay lúc bồ vô đây thì nó đã bừa bộn phần nào rồi?”

“Kẻ nào đó đã lục soát căn phòng trước mình,” Harry nói.

“Mình cũng vậy. Phòng nào mình ngó vô trong lúc đi lên đây cũng bị xáo trộn hết. Bồ nghĩ thử, chúng kiếm cái gì?”

“Thông tin về Hội, nếu đó là lão Snape.”

“Nhưng bồ có thấy là lão đã có mọi thông tin lão cần rồi không. Mình muốn nói là lão đã từng ở trong Hội, đúng chưa?”

“Vậy thì,” Harry nói, hăm hở thảo luận giả thuyết của nó, “thông tin về cụ Dumbledore thì sao? Trang thứ hai của lá thư chẳng hạn. Bồ biết bà Bathilda mà má mình nhắc tới đó, bồ biết bà là ai không?”

“Ai?”

“Bathilda Bagshot, tác giả cuốn...”

“Một Lịch Sử Pháp Thuật,” Hermione nói, có vẻ hứng thú. “Vậy là ba má bồ quen biết bà ấy? Bà là một sử gia pháp thuật phi thường.”

“Và bà ta vẫn còn sống,” Harry nói, “và sống ở Thung lũng Godric. Lúc ở đám cưới, bà dì Muriel của Ron có nói về bà ta. Bà ta cũng biết về gia đình thầy Dumbledore. Chắc nói chuyện với bà ta cũng khá hay đấy, đúng không?”

Nụ cười của Hermione dành cho nỗi ham thích của Harry có hơi quá bao dung. Harry lấy lại lá thư và tấm hình, nhét chúng vào trong cái túi bùa đeo quanh cổ để khỏi phải nhìn cô bé và để lộ chân tướng mình.

“Mình hiểu tại sao bồ muốn nói chuyện với bà ấy về ba má bồ và cả thầy Dumbledore,” Hermione nói. “Nhưng điều đó đâu có giúp tụi mình tìm ra những Trường Sinh Linh Giá, đúng không?”

Harry không trả lời, cô bé vội nói tiếp, “Harry à, mình biết bồ thực sự muốn đi đến Thung lũng Godric, nhưng mình sợ lắm. Mình thấy sợ việc bọn Tử Thần Thực Tử đã tìm ra chúng ta quá dễ dàng vào ngày hôm qua. Việc đó khiến mình linh cảm rõ hơn lúc nào hết là tụi mình nên tránh đến nơi mà ba má bồ được chôn cất. Mình tin chắc là bọn chúng đang chờ bồ đến thăm nơi đó.”

“Không hẳn chỉ đi thăm,” Harry nói, vẫn tránh nhìn cô bé. “Bà dì Muriel nói này nói nọ về thầy Dumbledore ở đám cưới. Mình muốn biết sự thật...”

Nó kể cho Hermione nghe mọi chuyện bà dì Muriel nói với nó. Khi nó kể xong, Hermione nói, “Đương nhiên, mình có thể hiểu tại sao những chuyện đó khiến bồ buồn bực như vậy, Harry à...”

“Mình đâu có buồn bực,” nó chối, “Mình chỉ muốn biết liệu đó là sự thật hay...”

“Harry, bồ có thực sự nghĩ rằng bồ sẽ tìm ra sự thật từ một bà già ác độc như bà dì Muriel, hay từ mụ Rita Skeeter không? Sao bồ có thể tin họ được? Bồ biết thầy Dumbledore mà!”

“Mình vẫn tưởng là mình biết,” nó lầm bầm.

“Nhưng bồ biết có bao nhiêu sự thật trong mọi thứ mẹ Rita viết về bồ chứ! Cụ Doge nói đúng, sao bồ có thể để cho những kẻ đó làm hoen ố kỷ ức của bồ về thầy Dumbledore hả?”

Harry ngoảnh mặt đi, cố gắng không để lộ nỗi ảm ức mà nó cảm thấy trong lòng. Lại một lần nữa vấn đề đặt ra là chọn niềm tin. Nó muốn biết sự thật. Tại sao mọi người cứ một mực cho rằng nó không nên biết?

“Tụi mình xuống nhà bếp nhé?” Hermione đề nghị sau khi ngừng một chút. “Kiểm cái gì đó điểm tâm nha?”

Nó đồng ý, nhưng một cách bất đắc dĩ, đi theo cô bé ra đầu cầu thang và đi ngang qua cánh cửa thứ hai nơi cầu thang bắt đầu. Có những dấu cào sâu vào lớp sơn phía dưới một tấm bảng nhỏ mà nó đã không chú ý lúc trời còn tối. Nó đứng ngay đầu cầu thang để đọc. Đó là một tấm bảng nhỏ kiểu cọ, nét chữ viết tay ngay ngắn, cái kiểu mà anh Percy Weasley rất có thể dán lên cửa phòng ngủ của anh.

Cấm Vào

Nếu Không Được Sự Cho Phép Của

Regulus Arcturus Black

Cơ hội hộp chày loang khắp người Harry, nhưng nó không biết chắc ngay tại sao. Nó đọc lại tấm bảng một lần nữa. Hermione đã xuống hết một tầng.

“Hermione,” Harry gọi, và nó ngạc nhiên sao giọng nó bình tĩnh như vậy, “Trở lên đây.”

“Có chuyện gì?”

“R. A. B. Mình nghĩ mình đã tìm ra người đó.”

Một cái hả kinh ngạc, và rồi Hermione chạy ngược trở lên cầu thang.

“Trong lá thư của má bồ hả? Nhưng mình đâu có thấy...”

Harry lắc đầu, chỉ vào tấm bảng của Regulus. Cô bé đọc, rồi túm lấy cánh tay của Harry chặt đến nỗi nó nhăn mặt.

“Em của chú Sirius?” Cô bé thì thầm.

“Hắn là một Tử Thần Thực Tử,” Harry nói. “Chú Sirius đã kể cho mình nghe về hắn, hắn đã nhập bọn chúng khi còn rất trẻ, rồi thâu tóm và tìm cách ly khai - vì vậy bọn chúng giết hắn.”

“Hợp lý!” Hermione nói trong hơi thở hỗn hển. “Nếu chú ấy là một Tử Thần Thực Tử thì chú đã tiếp cận với Voldemort, và nếu chú ấy vỡ mộng thì chú ấy ắt hẳn muốn lật đổ Voldemort!”

Cô bé buông tay Harry ra, chồm qua lan can cầu thang, và gào: “Ron ơi! RON! Lên đây, mau!”

Một phút sau Ron xuất hiện, thờ hồn hển, đĩa phép đã lăm le trong tay. “Chuyện gì? Nếu lại là bọn Nhền Nhện khổng lồ thì mình cần ăn sáng trước khi mình...”

Nó nhìn mặt ngó tấm bảng trên cửa phòng Regulus mà Hermione đang lặng lẽ chỉ.

“Cái gì? Đó là em của chú Sirius, đúng không? Regulus Arcturus... Regulus... R. A. B.! Cái mặt dây chuyền... mấy bồ cho là...?”

“Tụi mình thử tìm hiểu coi,” Harry nói. Nó đẩy cánh cửa: cửa bị khóa. Hermione chìa cây đĩa phép của cô bé vào năm đấm cửa mà hô: “Úm ba la mở ra.” Một tiếng cách vang lên và cánh cửa mở tung.

Tụi nó cùng bước qua ngưỡng cửa một lúc, chăm chú ngó chung quanh. Phòng ngủ của Regulus hơi nhỏ hơn phòng của chú Sirius một tí, mặc dù nó cũng tạo cảm giác là trước đây rất sang trọng. Trong khi chú Sirius theo đuổi việc quảng bá cho sự khác biệt của chú với những người khác trong gia đình, thì Regulus cố gắng nhấn mạnh điều ngược lại. Màu bạc và xanh ngọc bích của nhà Slytherin có khắp mọi nơi, từ vải trải giường, tường, đến cửa sổ. Gia huy của giòng họ Black được sơn tỉ mỉ phía trên cái giường, cùng với câu phương châm: LUÔN THUẦN HUYẾT THỐNG[2]. Bên dưới là một bộ sưu tập những bài được cắt ra từ báo đã ố vàng, tất cả dán dính vào nhau làm thành một bộ tranh cắt dán te tua. Hermione đi ngang qua phòng để đến xem xét cái đó.

“Tất cả những thứ này đều nói về Voldemort,” cô bé nói. “Chú Regulus dường như là người hăm mộ suốt mấy năm trước khi gia nhập bọn Tử Thần Thực Tử...”

Một đám bụi nhỏ bốc lên từ những tấm phủ giường khi cô bé ngồi xuống đọc mấy mẫu cắt dán. Trong khi đó Harry chú ý đến một tấm hình khác: một đám cầu thủ Quidditch Hogwarts đang mỉm cười và từ trong khung hình vẫy vẫy tay. Nó đi tới gần hơn và thấy huy hiệu hình con rắn trên ngực áo các cầu thủ: học sinh nhà Slytherin. Có thể nhận ra ngay tức thì Regulus là cầu thủ đứng chính giữa hàng đầu: cũng mái tóc đen và vẻ mặt hơi kiêu giống như người anh, mặc dù nhỏ hơn, mảnh khảnh hơn, và không đẹp trai như chú Sirius hồi xưa.

“Hắn chơi vai Tầm thủ,” Harry nói.

“Cái gì?” Hermione nói giọng mơ hồ; cô bé vẫn còn chìm đắm trong mớ báo cắt dán về Voldemort.

“Hắn ngồi ở chính giữa hàng đầu, đó là vị trí của Tầm thủ... mà đừng bận tâm chi,” Harry nói, khi nhận ra chẳng ai lắng nghe nó cả. Ron đang bò lổm ngổm, lục tìm dưới gầm tủ quần áo. Harry nhìn quanh phòng tìm những nơi có vẻ là nơi giấu đồ và nó đi tới gần cái bàn giấy. Nhưng ở đây cũng vậy, đã bị ai đó lục soát trước tụi nó rồi. Những thứ bên trong ngăn kéo đã bị lật tung mới đây thôi, lớp bụi bị khuấy lên, nhưng chẳng có gì đáng giá trong đó: viết lông ngỗng cũ, sách giáo khoa quá xưa còn mang bằng chứng chúng bị

đối xử thô bạo, một bình mực mới bị bể, phần mực còn lại dính dính làm lem hết những thứ bên trong ngăn kéo.

“Có một cách dễ hơn,” Hermione nói, trong khi Harry chùi mấy ngón tay dính mực lên quần bò của nó. Cô bé giơ cây đũa phép lên và hô: “Mặt dây chuyền lại đây!”

Chẳng có gì xảy ra. Ron, đang xem xét những nếp gấp của tấm màn đã ngả màu, tỏ vẻ thất vọng.

“Vậy đành chịu hả? Không có ở đây sao?”

“À, nó có thể vẫn còn ở đây, nhưng bị ếm phép-phản-bùa.” Hermione nói. “Bồ biết đó, là mấy phép ngăn không cho nó bị triệu tập bằng pháp thuật ấy mà.”

“Giống như Voldemort đặt cái chậu đá trong hang,” Harry nói, nhớ ra nó đã không thể nào triệu tập được cái mặt dây chuyền giả.

“Vậy tụi mình làm sao kiếm ra nó?” Ron hỏi.

“Tụi mình xài tay xài mắt của mình thôi,” Hermione nói.

“Ý kiến hay dữ à,” Ron nói, đảo tròn con mắt, rồi tiếp tục xem xét tấm màn.

Tụi nó lục lọi từng phân một của căn phòng trong hơn một giờ đồng hồ, nhưng cuối cùng đành phải kết luận là cái mặt dây chuyền không có ở đó.

Mặt trời bây giờ đã lên cao, ánh nắng làm tụi nó lóa mắt cho dù nắng chiếu qua ô cửa sổ cầu thang đầy bụi.

“Nhưng nó có thể ở đâu đó trong căn nhà,” Hermione nói giọng cố lấy lại niềm hy vọng. Trong khi Ron và Harry đã hơi thối chí, cô bé dường như lại quyết tâm hơn.

“Cho dù chú ấy đã tiêu hủy nó hay chưa, thì chú ấy cũng muốn giấu nó khỏi Voldemort, đúng không? Có nhớ tất cả những thứ kinh khủng mà tụi mình phải dọn dẹp khi tụi mình ở đây lần trước không? Cái đồng hồ phóng tia sét vào mọi người và mấy bộ áo chùng cứ tính bóp cổ Ron; chắc là chú Regulus bày chúng ở đó để bảo vệ chỗ giấu cái mặt dây chuyền, mặc dù tụi mình chẳng hề nhận ra nó vào... vào...”

Harry và Ron nhìn cô bé. Hermione đứng với một chân giơ lên không trung, vẻ mặt sững sờ của một kẻ vừa bị trúng bùa Lú Lẩn: thậm chí mắt cô bé cũng mất cả tập trung.

“... vào lúc đó,” cô bé thì thào nói nốt.

“Có cái gì hả?” Ron hỏi.

“Có một cái mặt dây chuyền.”

“Cái gì?” Harry và Ron cùng nói.

“Trong ngăn tủ ở phòng khách. Không ai có thể mở được nó. Và tội mình... tội mình...”

Harry có cảm giác như một cục gạch đã tuột khỏi ngực để rớt vào bao tử nó. Nó nhớ lại. Nó thậm chí đã cầm cả cái vật đó trong tay khi tội nó chuyền tay nhau, mỗi đứa thay phiên nhau cố cạy cái nắp hộp ra. Cái vật đó đã bị liệng thùng rác, cùng với hộp đựng bột thuốc lá Wartcap và hộp nhạc ru mọi người ngủ gục...

“Kreacher mót lại cả đồng hồ tội mình liệng đi,” Harry nói. Đó là cơ may duy nhất, niềm hy vọng mong manh còn sót lại cho tội nó, và nó quyết bám lấy cho đến khi nào bị buộc phải buông ra. “Nó có cả một kho giấu đồ trong tủ chén của nó trong nhà bếp. Đi thôi.”

Harry chạy xuống cầu thang, nhảy hai bậc một, hai đứa kia dùng dùng chạy theo sát gót. Tội nó gây ra nhiều tiếng ồn đến nỗi bức chân dung của bà mẹ chú Sirius bị đánh thức khi tội nó chạy xuyên qua hành lang.

“Bẩn thỉu! Đồ Máu Bùn! Cạn bã!” Bà gào theo trong lúc tội nó phóng xuống nhà bếp dưới tầng hầm và đóng sập cánh cửa lại sau lưng. Harry chạy hết chiều dọc căn phòng, đứng khựng lại trước cánh cửa cái tủ chén của Kreacher, và vặn mở ra. Một mớ mền cũ dơ hầy mà trước đây Kreacher từng nằm ngủ, nhưng cái ổ mền này giờ không còn lấp lánh những món trang trí rẻ tiền mà Kreacher mót lượm được nữa. Vật duy nhất có trong đó là một bản sách cũ: Giới Quý Tộc Của Thiên Nhiên: Một Bảng Phả Hệ Phù Thủy. Không chịu tin vào mắt mình, Harry chụp lấy mấy cái mền và rũ tung chúng. Một con chuột chết rớt ra và lăn lóc một cách thảm sầu xuống sàn nhà. Ron vừa rên lên vừa quăng mình xuống một cái ghế nhà bếp; Hermione nhắm mắt lại.

“Chưa hết hy vọng!” Harry nói, và nó cất cao giọng gọi, “Kreacher!”

Một tiếng rắc thật to vang lên và con gia tinh mà Harry đã thừa kế một cách vô cùng bất đắc dĩ từ chú Sirius đột ngột từ cõi không hiện ra trước cái lò sưởi trông trơn lạnh lẽo: nhỏ xíu, chỉ bằng một nửa kích thước con người, da tái mét nhăn nheo bọc xương, tóc trắng phau mọc lìa chia từ sau vành tai giống cánh dơi. Y vẫn còn mặc miếng giẻ rách dơ hầy mà y đã mặc khi gặp tội nó lần đầu tiên, và cái vẻ khinh khỉnh khi y cúi chào Harry cho thấy thái độ của y đối với sự thay thầy đổi chủ chẳng thay đổi gì hơn bộ dạng bên ngoài của y.

“Chủ nhân,” Kreacher khào khào nói bằng giọng ếch đực, và cúi rạp xuống lăm bầm với đầu gối của y, “đã trở về ngôi nhà xưa của Nữ Chủ nhân tôi với thằng phản bội huyết thống Weasley và con Máu Bùn...”

“Ta cấm mi gọi bất cứ ai là 'phản bội huyết thống' hay 'Máu Bùn',” Harry làu bàu. Nó coi Kreacher,

mũi dài như vòi và mắt toét đỏ ngầu, là một đối tượng đặc biệt khó ưa, ngay cả trong trường hợp con gia tinh này không bán đứng chú Sirius cho Voldemort đi nữa.

“Ta có một câu muốn hỏi mi,” Harry nói, tim nó đập hơi nhanh khi ngó xuống con gia tinh, “và ta ra lệnh cho mi thành thật trả lời. Hiểu không?”

“Dạ, thưa chủ nhân,” Kreacher nói, lại cúi rạp xuống. Harry thấy môi y nhép nhép không thành tiếng, chắc hẳn là đang ghì lại những lời sỉ nhục mà bây giờ y đã bị cấm thốt ra.

“Cách đây hai năm,” Harry nói, trái tim nó đang động ình ình vào be sườn, “có một cái mặt dây chuyền vàng rất to trong phòng khách trên lầu. Tụi này đã quăng nó đi. Mi có lấy cắp nó lại không?”

Im lặng một lúc, suốt lúc đó Kreacher đứng thẳng lên để nhìn tận mặt Harry. Rồi y nói, “Có.”

“Bây giờ nó ở đâu?” Harry hớn hờ hỏi, Ron và Hermione tỏ ra mừng rỡ.

Kreacher nhắm mắt lại như thể y không thể nào chịu đựng nổi việc nhìn thấy những phản ứng đối với lời nói tiếp theo của y:

“Mất.”

“Mất?” Harry lặp lại, sự hân hoan bay thoát khỏi người nó, “Mi muốn nói gì? Mất à?”

Con gia tinh rùng mình. Y lắc lư.

“Kreacher,” Harry nói giọng dữ tợn, “Ta ra lệnh cho mi...”

“Mundungus Fletcher,” con gia tinh rầu rĩ thốt lên, mắt y vẫn còn nhắm nghiền. “Mundungus Fletcher đã ăn cắp hết. Tranh của tiểu thư Bella và tiểu thư Cissy, găng tay của Phu nhân, huy chương Merlin đệ nhất đẳng, những cái cốc có gia huy, và... và...”

Kreacher há miệng hớp không khí: bộ ngực lép của y nhô lên xẹp xuống gấp gáp, rồi mắt y mở bừng ra và thét lên một tiếng rú kinh hoàng.

“... và cái mặt dây chuyền, cái mặt dây chuyền của cậu chủ Regulus. Kreacher đã làm sai, Kreacher không thực hiện được lệnh của cậu chủ!”

Harry phản ứng theo bản năng: khi Kreacher nhào tới chụp cây sắt cời lửa dựng gần vĩ lò sưởi, Harry cũng lao mình nhào vô con gia tinh đè y nằm bẹp dưới sàn. Tiếng hét của Hermione hòa lẫn tiếng rú của Kreacher, nhưng Harry rống to hơn cả hai, “Kreacher, ta ra lệnh cho mi nằm yên!”

Harry cảm thấy con gia tinh cứng đờ, bèn buông y ra. Con gia tinh nằm bẹp dí trên sàn đá lạnh, nước mắt trào ra từ hai con mắt lõm sâu.

“Harry, cho ông đứng dậy!” Hermione thì thầm.

“Để nó có thể tự đánh nó bằng cây sắt cời lửa hả?” Harry thở phì phèo, vẫn quỳ bên cạnh con gia tinh. “Mình không đồng ý. Này, Kreacher, ta muốn biết sự thật. Làm sao mi biết lão Mundungus Fletcher đã đánh cắp cái mặt dây chuyền?”

“Kreacher thấy hấn!” Con gia tinh nói trong tiếng thở hỗn hển trong khi nước mắt tuôn qua cái mũi dài ngoẵng chảy vào cái miệng đầy răng xám xịt. “Kreacher thấy hấn đi ra khỏi cái tủ của Kreacher hai tay ôm đầy kho báu của Kreacher. Kreacher bảo tên đạo chích đứng lại, nhưng Mundungus Fletcher phá lên cười rồi ch... chạy...”

“Mi nói cái mặt dây chuyền của cậu chủ Regulus,” Harry nói. “Tại sao? Cái đó có nguồn gốc ở đâu? Chú Regulus làm gì với nó? Kreacher, ngồi dậy và nói cho ta biết mọi thứ mi biết về cái mặt dây chuyền, và mọi việc chú Regulus đã làm liên quan tới cái mặt dây chuyền đó!”

Con gia tinh ngồi dậy, co ro như một trái banh, úp bộ mặt ướt nhẹp của y vào hai đầu gối, và bắt đầu lắc lư từ sau ra trước và từ trước ra sau. Khi y nói, giọng của y nghèn nghẹn nhưng vẫn nghe rõ ràng trong căn nhà bếp im ắng vang vang.

“Cậu chủ Sirius bỏ đi, một sự giải thoát, bởi vì cậu ấy là một kẻ hư hỏng và cách sống bừa bãi của cậu ấy làm tan nát trái tim Bà chủ. Nhưng cậu chủ Regulus có niềm kiêu hãnh đúng đắn; cậu biết điều gì xứng đáng với cái tên Black và phẩm giá huyết thống thuần chủng của cậu. Suốt nhiều năm trời cậu chủ nói về Chúa tể Hắc ám, người sẽ đưa các pháp sư ra khỏi sự trốn tránh để cai trị bọn Muggle và bọn có gốc Muggle... và khi tròn mười sáu tuổi, cậu chủ Regulus đi theo Chúa tể Hắc ám. Tự hào lắm, tự hào vô cùng, hạnh phúc vô cùng được phục vụ...”

Và một hôm, một năm sau ngày gia nhập, cậu chủ Regulus xuống nhà bếp để gặp Kreacher. Cậu chủ Regulus luôn luôn thích Kreacher. Và cậu chủ Regulus nói... Cậu chủ nói...”

Con gia tinh già lắc lư nhanh hơn bao giờ hết:

“... cậu chủ nói là Chúa tể Hắc ám đòi có một gia tinh.”

“Voldemort cần một gia tinh à?” Harry lặp lại, nhìn qua Ron và Hermione, hai đứa đó cũng hoang mang như nó.

“Dạ phải,” Kreacher rên rỉ. “Và cậu chủ Regulus đã tình nguyện hiến Kreacher. Đó là một vinh dự, cậu chủ Regulus nói, một vinh dự cho cậu và cho Kreacher, kẻ chắc chắn sẽ làm bất cứ điều gì mà Chúa tể Hắc ám ra lệnh cho y làm... và sau đó tr... trở về nhà.”

Kreacher lắc lư nhanh hơn, y thở trong tiếng nước nở.

“Thế là Kreacher đi gặp Chúa tể Hắc ám. Chúa tể Hắc ám không nói cho Kreacher biết việc họ sắp làm, chỉ đem Kreacher đi cùng ngài đến một cái hang bên bờ biển. Và xa hơn cái hang đó là một cái hang lớn nữa, và trong cái hang lớn có một cái hồ đen...”

Tóc gáy của Harry dựng đứng lên. Giọng rên rỉ của Kreacher nghe dường như vọng đến nó từ bên kia mặt nước đen. Nó nhìn thấy những gì đã xảy ra, rõ ràng như thể nó đã có mặt ở đó.

“... Có một chiếc thuyền...”

Dĩ nhiên là đã có một chiếc thuyền; Harry biết chiếc thuyền đó, nhỏ xíu và xanh rờn rợn, bị phù phép để chỉ có thể đưa một người kèm theo một nạn nhân hướng ra hòn đảo ở giữa hồ. Vậy ra đây là cách Voldemort kiểm tra việc phòng vệ chung quanh cái Trường Sinh Linh Giá, bằng cách mượn một sinh linh có thể vượt đi, một gia tinh...

“Có một cái ch... chậu đầy thuốc độc ở trên đảo. Ch... Chúa tể Hắc ám bắt Kreacher uống thuốc đó...”

Con gia tinh run rẩy từ đầu đến chân.

“Kreacher đã uống, và khi uống Kreacher đã thấy chuyện kinh khủng... ruột gan Kreacher cháy bỏng... Kreacher hét gọi cậu chủ Regulus cứu giúp mình, Kreacher hét gọi Nữ Chủ nhân Black, nhưng Chúa tể Hắc ám chỉ cười... Ngài bắt Kreacher uống tất cả thuốc độc đó... Ngài thả một cái mặt dây chuyền vô trong cái chậu rỗng... ngài đổ thêm thuốc độc vô đầy chậu.

“Và sau đó Chúa tể Hắc ám giọng buồn ra đi, bỏ lại Kreacher trên đảo...”

Harry có thể thấy cả việc đó như đang xảy ra. Nó thấy gương mặt trắng bệch giống như mặt rắn của Voldemort biến mất vào bóng tối, hai con mắt đỏ nhìn không chút xót thương con gia tinh đang giãy giụa mà cái chết sẽ đến chỉ trong phút chốc, khi y không thể chịu đựng hơn nữa cơn khát cùng cực mà chất độc cháy bỏng đó gây ra cho nạn nhân... Nhưng tới đây, trí tưởng tượng của Harry không thể đi xa hơn nữa, bởi vì nó không thể hiểu Kreacher đã thoát ra được bằng cách nào.

“Kreacher cần nước, Kreacher bò tới mép đảo và uống nước hồ đen... và những bàn tay, những bàn tay chết, thò lên khỏi mặt nước và lôi Kreacher xuống dưới mặt nước...”

“Làm sao mi thoát ra?” Harry hỏi, và nó không ngạc nhiên khi thấy chính mình thì thầm.

Kreacher ngẩng cái đầu xấu xí lên nhìn Harry bằng đôi mắt to đỏ quạch.

“Cậu chủ Regulus bảo Kreacher trở về,” Kreacher nói.

“Tôi biết... nhưng làm cách nào mi thoát được bọn m binh?”

Kreacher dường như không hiểu.

“Cậu chủ Regulus bảo Kreacher trở về,” y lặp lại.

“Ta biết, nhưng...”

“Ôi, quá rõ ràng, không thấy sao, Harry?” Ron nói. “Nó Độn thổ!”

“Nhưng... người ta không thể Độn thổ vô hay ra cái hang đó,” Harry nói, “nếu không thầy Dumbledore...”

“Pháp thuật của giới gia tinh không giống pháp thuật của giới phù thủy, đúng không?” Ron nói, “Ý mình nói là, họ có thể Hiện hình hay Độn thổ ra vô trường Hogwarts trong khi tại mình đâu có làm được.”

Mọi người im lặng trong lúc Harry tiêu hóa điều này. Làm sao mà Voldemort có thể phạm một sai lầm như vậy? Nhưng trong khi nó còn đang suy nghĩ về việc này thì Hermione đã nói ra, giọng cô bé hơi lạnh.

“Dĩ nhiên, Voldemort hẳn coi trình độ của giới gia tinh còn lâu mới đáng cho hắn để ý tới... Hắn ắt chưa bao giờ nghĩ tới chuyện gia tinh có những pháp thuật mà hắn không có.”

“Luật lệ tối cao của gia tinh là mệnh lệnh của chủ nhân” Kreacher nói giọng xướng ngâm. “Kreacher được lệnh về nhà, vì vậy Kreacher trở về nhà...”

“Vậy là, ông đã làm cái điều người ta bảo ông làm, phải không?” Hermione ân cần nói. “Ông không hề bất tuân lệnh chủ!”

Kreacher lắc đầu, lắc lư nhanh chưa từng thấy.

“Vậy chuyện gì xảy ra khi mi trở về?” Harry hỏi. “Regulus nói gì khi mi kể cho ông ấy nghe chuyện đã xảy ra?”

“Cậu chủ Regulus rất lo lắng, rất lo lắng,” Kreacher rên rỉ. “Cậu chủ Regulus bảo Kreacher ẩn mặt và không được ra khỏi nhà. Và rồi... ít lâu sau đó... một buổi tối cậu chủ Regulus đến tìm Kreacher trong cái tủ chén, và cậu chủ Regulus rất lạ, không giống với cậu chủ thường ngày, Kreacher có thể nói, đầu óc của cậu chủ bị hoang mang rối rắm... và cậu chủ bảo Kreacher đưa cậu chủ đến cái hang đó, cái hang mà Kreacher đã đến với Chúa tể Hắc ám...”

Và thế là cả hai ra đi. Harry có thể hình dung ra họ khá rõ ràng, con gia tinh già khiếp sợ và tay Tầm thủ gầy ngăm đen rất giống chú Sirius... Kreacher biết cách mở cái cửa đã bị ếm bùa để vào hang động ngầm dưới đất, biết cách nâng cái thuyền nhỏ xíu lên: lần này chính cậu chủ kính yêu của y gióng thuyền cùng y ra hòn đảo có cái chậu thuốc độc...

“Và chú ấy đã bắt mi uống thuốc độc hả?” Harry nói, ghê tởm.

Nhưng Kreacher lắc đầu và khóc. Hai bàn tay của Hermione đột ngột đưa lên bưng lấy miệng: dường như cô bé vừa hiểu ra điều gì đó.

“Cậu ch... chủ Regulus lấy từ trong túi của cậu ra một cái mặt dây chuyền giống như cái của Chúa tể Hắc ám,” Kreacher nói, nước mắt chảy dài xuống hai bên cái mũi dài ngoẵng. “Và cậu chủ bảo Kreacher cầm lấy cái đó và trao với cái mặt dây chuyền trong chậu sau khi cái chậu cạn...”

Tiếng khóc nức nở của Kreacher giờ đây trở nên lu loa the thé khiến Harry phải tập trung hết sức mới hiểu được ý.

“Và cậu chủ ra lệnh... Kreacher phải đi... không có cậu chủ. Và cậu chủ bảo Kreacher... đi về nhà... và không bao giờ nói cho Nữ chủ nhân biết... chuyện cậu chủ đã làm... mà phải tiêu hủy... cái mặt dây chuyền thứ nhất. Và cậu chủ uống... tất cả thuốc độc... và Kreacher đánh tráo hai cái mặt dây chuyền... và nhìn... khi cậu chủ Regulus... bị lôi xuống dưới mặt nước... và...”

“Ôi, Kreacher!” Hermione đang khóc bỗng thét lên đau đớn. Cô bé đã khụy đầu gối quỳ xuống bên cạnh con gia tinh và toan ôm lấy y. Ngay lập tức con gia tinh đứng bật dậy, né xa cô bé, thái độ cự tuyệt rõ ràng.

“Con Máu Bùn chạm vào Kreacher, Kreacher không cho phép làm vậy, Nữ chủ nhân của Kreacher sẽ nói gì?”

“Ta đã bảo mi không được gọi cô ấy là 'Máu Bùn'!” Harry quát, nhưng con gia tinh đã bắt đầu tự trừng phạt mình. Y ngã lăn xuống đất và động trán xuống sàn nhà.

“Ngăn ổng lại! Ngăn ổng lại!” Hermione kêu la. “Ôi, bây giờ mấy bồ thấy cách thức các gia tinh phải tuân lệnh tởm lợm như thế nào chưa?”

“Kreacher... ngừng lại, ngừng ngay!” Harry hét.

Con gia tinh nằm trên sàn, thở hổn hển và run rẩy, mũi dải xanh rờn bóng nhảy quanh cái mũi dài ngoẵng của y, một vết bầm đã nổi lên trên cái trán vàng ệch, chỗ y tự động xuống sàn, hai con mắt y sưng mọng, đỏ ngầu, và lai láng nước mắt. Harry chưa từng thấy cái gì đáng thương như vậy.

“Vậy là mi đem cái mặt dây chuyền về nhà,” nó nói giọng không thương xót, bởi vì nó cương quyết tìm hiểu toàn bộ câu chuyện. “Và mi đã tiêu hủy nó?”

“Kreacher làm gì cũng không để lại được chút xây xát nào lên cái đó,” con gia tinh than vãn. “Kreacher đã thử mọi cách, mọi cách mà Kreacher biết, nhưng không cách nào, không cách nào có kết quả... Cái hộp bị ếm quá nhiều bùa phép đầy uy lực, Kreacher biết chắc chắn cách tiêu hủy nó là phải vô tuốt bên trong

nó, nhưng nó không chịu mở ra... Kreacher đã tự phạt mình, đã cố gắng lần nữa, rồi lại tự phạt mình, rồi lại cố gắng lần nữa. Kreacher không thực hiện được mệnh lệnh, Kreacher không thể tiêu hủy cái mặt dây chuyền! Và Nữ chủ nhân của Kreacher phát điên vì buồn khổ, bởi vì cậu chủ Regulus biến mất và Kreacher không thể nói cho bà biết chuyện gì đã xảy ra, không, bởi vì cậu chủ Regulus đã cấm... cấm... cấm Kreacher nói cho bất cứ ai trong gia đình biết chuyện xảy ra trong cái... cái... cái hang động...”

Kreacher bắt đầu bù lu bù loa đến nỗi chẳng còn nghe ra được lời nào mạch lạc nữa. Nước mắt lăn dài xuống hai má của Hermione khi cô bé nhìn Kreacher, nhưng cô bé không dám đụng tới y một lần nữa. Ngay cả Ron, kẻ không hề có cảm tình với gia tinh, cũng bối rối. Harry ngồi lại trên gót chân và lắc lắc đầu, cố gắng làm cho đầu óc nó sáng ra.

“Ta không hiểu nổi mi, Kreacher à,” cuối cùng nó nói. “Voldemort toan giết mi, Regulus chết để hạ bệ Voldemort, nhưng mi vẫn vui vẻ bán đứng chú Sirius cho Voldemort là sao? Mi đã hôn hờ đi gặp Narcissa và Bellatrix, và thông qua họ chuyển thông tin cho Voldemort...”

“Harry à, Kreacher không suy nghĩ như vậy đâu,” Hermione nói, vừa lau nước mắt bằng mu bàn tay mình. “Ông ta là một nô lệ; gia tinh đã quen với sự đối xử tồi tệ, thậm chí tàn bạo; điều mà Voldemort làm đối với Kreacher cũng chẳng tàn ác hơn lẽ thói thông thường là mấy. Chiến tranh phù thủy thì có ý nghĩa gì đối với một gia tinh như Kreacher chứ? Ông ta chỉ trung thành với người nào tử tế với ông ta, và bà Black ắt đã đối xử như vậy, và chú Regulus chắc chắn cũng đã làm vậy, cho nên ông ta sẵn lòng phụng sự họ và là cái loa phát ra niềm tin của họ mà thôi. Mình biết điều bồ sắp nói,” cô bé nói tới khi Harry mở miệng phản đối, “rằng chú Regulus đã thay đổi ý định... nhưng chú ấy dường như chưa giải thích cho Kreacher điều đó, đúng không? Và mình biết tại sao. Kreacher và gia đình chú Regulus được an toàn nhất nếu họ cứ đứng trong hàng ngũ thuần huyết thống. Chú Regulus đã cố gắng bảo vệ tất cả gia đình.”

“Chú Sirius...”

“Chú Sirius rất tệ đối với Kreacher, Harry à, và đừng làm ra cái vẻ đó, chẳng ích gì, bồ biết là đúng như vậy mà. Kreacher đã cô độc trong suốt một thời gian dài trước khi chú Sirius trở về sống ở đây, và có lẽ ông ta đã thèm khát chút ân cần thông cảm, và mình chắc chắn 'Tiểu thư Cissy' và 'Tiểu thư Bella' cực kỳ dễ thương đối với Kreacher khi ông ta tìm đến họ, vì vậy ông ta đền đáp bằng cách nói với họ tất cả những gì họ muốn biết. Mình đã nói suốt từ đầu là phù thủy sẽ phải trả giá cho cách thức họ đối xử với những gia tinh. Ủ, Voldemort đã lãnh đủ... và chú Sirius cũng vậy.”

Harry không cãi lại. Khi nó nhìn Kreacher thối thuỵ trên sàn, nó nhớ cụ Dumbledore đã từng nói với nó, chỉ mấy tiếng đồng hồ sau cái chết của chú Sirius: Thầy không nghĩ là chú Sirius từng coi Kreacher như một sinh linh có tình cảm tế nhị như tình cảm của con người...

“Kreacher à,” một lúc sau Harry nói, “khi nào mi cảm thấy được thì... ơ... làm ơn ngồi dậy.”

Kreacher nấc nghẹn hết mấy phút rồi mới nín khóc được. Sau đó y lại tự lôi mình dậy trong tư thế ngồi,

dụi mắt bằng mấy khớp ngón tay y như một đứa con nít.

“Kreacher à, tôi muốn nhờ ông làm một việc,” Harry nói. Nó liếc qua Hermione để mong được giúp đỡ. Nó muốn ra lệnh một cách tử tế, nhưng đồng thời nó lại không thể giả bộ như đó không phải là một mệnh lệnh. Tuy nhiên sự đổi giọng của nó dường như được Hermione tán thành: cô bé mỉm cười khuyến khích.

“Kreacher à, tôi muốn ông, làm ơn đi tìm lão Mundungus Fletcher. Chúng ta cần tìm ra cái mặt dây chuyền... cái mặt dây chuyền của cậu chủ Regulus ở đâu. Chuyện này rất quan trọng. Chúng ta muốn hoàn tất công việc mà cậu chủ Regulus đã khởi đầu, chúng ta muốn... ở... bảo đảm là chú ấy đã không chết một cách vô ích.”

Kreacher buông thõng nắm tay xuống và ngược lên nhìn Harry.

“Đi tìm Mundungus Fletcher ư?” Y rên rỉ.

“Và đưa lão về đây, về Quảng trường Grimmauld,” Harry nói. “Ông thấy ông có thể làm được việc đó cho chúng ta không?”

Khi Kreacher gật đầu và đứng lên, Harry bỗng nổi hứng. Nó rút ra cái túi bùa của bác Hagrid cho và lấy ra cái Trường Sinh Linh Giá giả, cái mặt dây chuyền đánh tráo mà Regulus đã để lại trong đó lời nhắn cho Voldemort.

“Kreacher à, tôi... ơ... muốn ông giữ cái này,” Harry nói, ấn cái mặt dây chuyền vào tay con gia tinh. “Cái này vốn là của chú Regulus và tôi chắc là chú ấy muốn ông giữ nó như một kỷ vật của lòng biết ơn về những gì ông đã...”

“Tuyệt chiêu!” Ron nói khi con gia tinh vừa ngó thấy cái mặt dây chuyền đã rú lên một tiếng đầy sự sợ hãi và đau thương, rồi tự lặn xuống ra mặt đất.

Gần nửa tiếng đồng hồ sau tại nó mới dỗ yên được Kreacher, con gia tinh có vẻ xúc động quá mức vì được tặng một vật gia bảo của gia đình Black để làm của riêng nên đầu gối y nhũn cả ra không thể đứng thẳng đứng được. Cuối cùng khi y có thể chập chững đi vài bước, cả đám cùng theo y đi tới cái tủ chén gian sơn của y, nhìn y nhét kỹ cái mặt dây chuyền vô đồng mền dơ hầy, và cam đoan với y là tại nó sẽ coi việc bảo vệ cái mặt dây chuyền đó là ưu tiên số một của tại nó khi y đi vắng. Lúc đó y bèn cúi rạp mình hai cái trước Harry và Ron, thậm chí còn làm một động tác cà giựt mắt cười về phía Hermione, động tác đó rất có thể là một nỗ lực giơ tay chào trân trọng, trước khi y Độn thổ trong một tiếng nổ tạch thiệt to.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Quà Hối Lộ

Nếu Kreacher có thể thoát được một cái hồ đầy âm binh, thì Harry tin chắc việc bắt lão Mundungus chỉ tốn vài tiếng đồng hồ là cùng, nên nó lê la khắp nhà suốt cả buổi sáng trong một trạng thái mong ngóng căng thẳng.

Nhưng Kreacher không trở về trong buổi sáng hôm đó, thậm chí đến chiều cũng không về. Khi trời tối, Harry cảm thấy nản lòng và lo lắng, và bữa ăn tối gồm chủ yếu là món bánh mì mốc đã bị Hermione thử nhiều kiểu biến hóa vẫn không xong cũng chẳng giúp được gì.

Kreacher không trở về vào ngày hôm sau, mà hôm sau nữa cũng không về. Tuy nhiên, ở quảng trường bên ngoài tòa nhà số mười hai lại xuất hiện hai kẻ mặc áo choàng, và chúng ở lì chỗ đó đến tối, chăm chăm nhìn về phía ngôi nhà mà chúng không thể nhìn thấy.

“Chắc chắc là bọn Tử Thần Thực Tử,” Ron nói, khi nó, Harry và Hermione dòm ra từ cửa sổ phòng khách. “Liệu chúng có biết tụi mình ở đây không?”

“Mình nghĩ là không,” Hermione nói, mặc dù trông cô bé có vẻ sợ hãi. “Chứ nếu biết thì chúng đã phái lão Snape đến bắt tụi mình rồi, đúng không?”

“Bồ có cho là lão đã từng đến đây và bị lời nguyền của thầy Moody trói lười không?”

“Có,” Hermione nói. “Chứ không thì lão đã có thể nói cho bọn kia biết cách vô trong này rồi, đúng không? Nhưng có lẽ bọn chúng đang canh chừng coi tụi mình có xuất hiện không. Xét cho cùng, chúng biết Harry là chủ nhà này mà.”

“Làm sao chúng...” Harry mới mở miệng nói.

“Không nhớ hả, di chúc pháp thuật bị Bộ kiểm tra mà? Họ tất phải biết thầy Sirius để lại căn nhà này cho bồ.”

Sự hiện diện của bọn Tử Thần Thực Tử ở bên ngoài làm tăng thêm tình trạng bất ổn bên trong ngôi nhà số mười hai. Kể từ lúc có tin nhắn do Thần Hộ mệnh của ông Weasley đem tới, tụi nó không nghe thêm được tin nào từ bất cứ ai ở ngoài quảng trường Grimmauld, và sự căng thẳng bắt đầu lộ ra. Bồn chồn và cáu kỉnh, Ron đã phát sinh ra một thói quen phiền nhiễu là vọc cái Tắt sáng trong túi nó. Chuyện này đặc

biệt chọc Hermione tức điên lên, cô bé giết thì giờ trong khi chờ đợi Kreacher bằng cách nghiên cứu Những Chuyện Kể của Beedle Người Hát Rong và không tán thưởng được cái cách đèn cứ chớp tắt chớp sáng.

“Bồ có thôi đi không!” Cô bé gào lên vào đêm thứ ba kể từ lúc Kreacher vắng mặt, khi tất cả ánh sáng lại bị hút khỏi căn phòng khách một phen nữa.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Ron nói, bấm cái Tắt sáng để trả lại ánh sáng cho những ngọn đèn. “Mình không biết mình đang làm vậy.”

“Sao, bồ không thể kiểm tra việc gì có ích mà làm à?”

“Như việc gì, đọc truyện trẻ con hả?”

“Ron, thầy Dumbledore để lại cho mình cuốn sách này...”

“... và thầy để lại cho mình cái Tắt sáng này, có lẽ mình có nhiệm vụ xài nó!”

Không chịu nổi chuyện gây gỗ vật vãnh, Harry lén ra khỏi phòng mà không bị hai đứa kia để ý. Nó đi xuống cầu thang vô nhà bếp, nơi nó ghé qua hoài vì nó chắc chắn đó là nơi Kreacher có triển vọng tái xuất hiện nhất. Ở giữa chừng cầu thang dẫn xuống hành lang, nó nghe có tiếng gõ lên cánh cửa trước, rồi đến tiếng lách cách kim loại và tiếng loảng xoảng của dây xích.

Mọi dây thần kinh trong cơ thể nó dường như đều căng lên: nó rút cây đũa phép ra, di chuyển vô bóng tối bên cạnh những cái đầu lâu gia tinh, và chờ đợi. Cánh cửa mở ra: nó thoáng thấy quảng trường được đèn chiếu sáng ở bên ngoài, và một bóng người khoác áo choàng lách vô trong hành lang rồi khép lại cánh cửa sau lưng. Kẻ đột nhập tiến tới một bước, và giọng thầy Moody hỏi: “Severus Snape?” Tiếp theo là cái hình thù bằng bụi trời lên từ cuối hành lang xông vào kẻ đột nhập, giơ cao bàn tay chết.

“Tôi không phải là kẻ giết cụ, cụ Albus à,” một giọng trầm đáp.

Bùa ếm được giải: hình thù bằng bụi lại nổ banh, để lại một đám mây xám xịt khiến cho không thể nhận ra kẻ mới đến.

Harry chĩa cây đũa phép vào giữa đám bụi đó.

“Đứng im!”

Nó quên bém đi bức chân dung của bà Black: tiếng hét của nó vừa vang lên, bức màn che khuất bà bay giạt ra và bà bắt đầu gào thét, “Đồ Máu bùn và đồ bẩn thỉu làm ô nhục ngôi nhà của ta...”

Ron và Hermione cùng chạy ào xuống cầu thang đến sau lưng Harry, cũng như nó, chúng chĩa cây đũa phép

vào kẻ chưa biết là ai đang đứng trong hành lang bên dưới, tay giơ cao.

“Khoan tấn công, thầy là Remus đây!”

“Ôi, may phước quá!” Hermione nói giọng iu xịu, chìa cây đũa phép của cô bé vô bà Black thay vì vô kẻ mới đến; và cùng với một tiếng đùng vang lên, tấm màn được khép kín trở lại, và căn phòng lại lặng im. Ron cũng hạ cây đũa phép của nó xuống, nhưng Harry thì không.

“Hãy tự chứng minh!” Nó quát lại.

Thầy Lupin tiến vào vùng sáng ánh đèn, hai tay vẫn giơ cao trong tư thế đầu hàng.

“Tôi là Remus John Lupin, người sói, đôi khi còn gọi là Moony, một trong bốn người chế ra tấm Bản đồ Đạo tặc, kết hôn với Nymphadora, thường được gọi là Tonks, và tôi đã dạy con, Harry à, cách tạo ra một Thần Hộ mệnh, nó có hình dạng của một con hươu.”

“Ôi, đúng rồi!” Harry nói, hạ cây đũa phép của nó xuống, “nhưng con phải kiểm tra, đúng không thầy?”

“Nói với tư cách cựu giáo sư bộ môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của con, thầy hoàn toàn đồng ý là con phải kiểm tra. Ron, Hermione, hai con không nên hạ thấp sự phòng vệ của mình.”

Tụi nó chạy xuống cầu thang về phía thầy. Quấn mình trong lớp áo choàng đi đường màu đen dày cui, thầy có vẻ kiệt sức, nhưng mừng được gặp tụi nó.

“Vậy là không có dấu hiệu gì của Snape à?” Thầy hỏi.

“Dạ, không.” Harry nói. “Chuyện gì đang xảy ra? Mọi người bình an hả thầy?”

“Ừ” thầy Lupin nói. “Nhưng chúng ta đang bị theo dõi. Có hai tên Tử Thần Thực Tử trên quảng trường ngoài kia...”

“Tụi con biết...”

“Thầy phải Độn thổ vào đúng chóc cái bậc thềm trên cùng bên ngoài cửa trước để chắc chắn bọn chúng không thấy được thầy. Bọn chúng không biết các con ở trong này, chứ nếu biết thì thầy tin chắc chúng sẽ cho nhiều lâu la hơn đến bao vây ngoài kia; chúng đang bố ráp tất cả những nơi có bất cứ liên hệ gì tới con, Harry à. Chúng ta hãy đi xuống lầu, có nhiều chuyện cần nói với các con, và thầy muốn biết chuyện gì xảy ra sau khi các con rời Hang Sốc.”

Thầy trò cùng đi xuống nhà bếp, ở đó Hermione chìa cây đũa phép vào cái vi lò. Một ngọn lửa bùng cháy lên tức thì: nó tạo ảo giác ấm áp cho những bức tường đá ảm đạm và tỏa ánh sáng lung linh trên cái bàn gỗ dài. Thầy Lupin lôi từ bên trong tấm áo choàng đi đường ra mấy chai bia bơ và thầy trò ngồi xuống.

“Thầy đã tới đây từ ba ngày trước nhưng thầy phải tống khứ tên Tử Thần Thực Tử theo đuôi thầy,” thầy Lupin nói. “Sao, các con đến thẳng đây sau đám cưới hả?”

“Dạ không,” Harry nói, “bị đụng đầu hai tên Tử Thần Thực Tử ở một quán cà phê trên đường Tottenham Court rồi tụi con mới tới đây.”

Thầy Lupin làm đổ gần hết bia bơ của thầy xuống ngực áo.

“Cái gì?”

Tụi nó giải thích chuyện đã xảy ra; khi tụi nó nói xong, thầy Lupin tỏ vẻ kinh hoàng.

“Nhưng làm sao chúng tìm ra được các con nhanh như vậy? Không thể nào lần theo dấu vết bất cứ người nào Độn thổ, trừ khi nắm giữ được họ ngay lúc họ biến mất.”

“Và cũng không có vẻ gì bọn chúng chỉ dạo chơi trên đường Tottenham Court vào lúc đó, đúng không?” Harry nói.

“Tụi con thắc mắc,” Hermione ngập ngừng nói, “liệu Harry có thể vẫn còn Dấu Hiện trên người bạn ấy không ạ?”

“Không thể được,” thầy Lupin nói. Ron có vẻ tí tởn đặc ý, và Harry cảm thấy cực kỳ nhẹ nhõm. “Ngoài ra, nếu Harry vẫn còn Dấu Hiện trên người thì bọn chúng đã biết chắc nó ở đây, phải không nào? Nhưng thầy không thể hiểu làm sao mà chúng có thể dò ra con ở đường Tottenham Court, điều đó đáng lo lắng, thực sự đáng lo.”

Trông thầy có vẻ hoang mang, nhưng đối với Harry thì vấn đề đó có thể để thủng thẳng tính sau.

“Thầy nói cho tụi con biết với, chuyện gì xảy ra sau khi tụi con đi rồi, tụi con chẳng nghe được tin tức gì từ khi ba của Ron báo cho tụi con biết gia đình bình an.”

“À, chú Kingsley đã cứu chúng ta,” thầy Lupin nói. “Nhờ cảnh báo của chú ấy mà hầu hết khách dự đám cưới đã Độn thổ trước khi bọn chúng tới.”

“Chúng là Tử Thần Thực Tử hay nhân viên Bộ Pháp thuật?” Hermione chen ngang.

“Hỗ lớn; nhưng thực tế là bọn chúng giờ đây đều cùng một giuộc,” thầy Lupin nói. “Có khoảng một tá đứa, nhưng chúng không biết con ở đó, Harry à. Bác Arthur nghe một tin đồn là chúng đã tra tấn ông Scrimgeour để truy ra chỗ ở của con trước khi chúng giết ông, nếu chuyện đó đúng thì ông ấy đã không phản bội con.”

Harry nhìn Ron và Hermione; vẻ mặt của tụi nó phản ánh nỗi sợ hãi pha lẫn sự tri ơn mà nó cũng cảm

thấy trong lòng. Nó chưa bao giờ ưa ông Scrimgeour, nhưng nếu điều thầy Lupin nói là đúng, thì hành động cuối cùng của ông là cố gắng bảo vệ Harry.

“Bọn Tử Thần Thực Tử lục soát Hang Sóc từ đầu đến đáy,” thầy Lupin nói tiếp. “Chúng tìm thấy con ma xó, nhưng không muốn tới gần - và rồi chúng thăm vấn tất cả những người còn ở lại suốt mấy tiếng đồng hồ. Chúng cố moi tin tức về con, Harry à, nhưng dĩ nhiên không ai ngoại trừ Hội biết là con đã ở đó.

“Trong lúc chúng làm tan hoang đám cưới, nhiều tên Tử Thần Thực Tử khác cũng xông vào sục sạo mọi căn nhà có liên hệ với Hội ở vùng quê. Không ai chết,” thầy nói thêm rất nhanh, đoán trước được câu hỏi. “Nhưng chúng rất hung hăng. Chúng đốt rụi nhà của Dedalus Diggle, nhưng như các con biết, thầy ấy không có ở đó, và chúng dùng bùa Cự hình đối với gia đình của Tonks. Cũng lại là cố tìm ra chỗ mà con đi sau khi đến nhà họ. Họ đều bình an - họ sợ, dĩ nhiên rồi, nhưng về mặt khác thì vô sự.”

“Bọn Tử Thần Thực Tử vượt qua được tất cả bùa phép bảo vệ đó sao?” Harry hỏi, vẫn còn nhớ những bùa phép đó đã linh nghiệm biết bao trong cái đêm nó rớt xuống khu vườn nhà ba má cô Tonks.

“Một điều con cần nhận thức rõ, Harry à, là bọn Tử Thần Thực Tử giờ đây đã giành được toàn quyền ở Bộ Pháp thuật về phe chúng,” thầy Lupin nói. “Chúng đã có quyền thực hiện những bùa phép dã man mà không sợ bị vạch mặt hay bắt bớ. Chúng tìm cách xuyên thủng mọi bùa phòng vệ mà chúng ta đã ếm chống lại chúng, và một khi đã vào được bên trong, chúng để lộ ra hết ý đồ vì sao chúng đến.”

“Và bọn chúng có thêm đưa ra một cái cớ nào cho việc tra khảo người ta về chỗ ở của Harry không?” Hermione hỏi, giọng cô bé sắc đành lại.

“À,” thầy Lupin nói. Thầy ngập ngừng, rồi rút ra một tờ Nhật báo Tiên Tri đã được gấp lại.

“Đây,” thầy vừa nói vừa đẩy tờ báo ngang qua mặt bàn về phía Harry, “sớm muộn gì thì đảng nào con cũng biết. Đó là cái cớ của bọn chúng để săn lùng con.”

Harry trải bằng tờ báo ra. Một cái hình chụp gương mặt nó thật to chiếm hết trang nhất. Nó đọc cái tựa phía trên hình:

BỊ TRUY NÃ ĐỂ ĐIỀU TRA VỀ

CÁI CHẾT CỦA ALBUS DUMBLEDORE

Ron và Hermione cùng rống lên phẫn nộ, nhưng Harry không nói gì cả. Nó đẩy tờ báo ra; nó không muốn đọc thêm nữa: nó đã biết bài báo sẽ nói gì. Ngoại trừ những người có mặt ở trên đỉnh tháp lúc cụ Dumbledore chết thì không ai khác biết được ai đã thực sự giết cụ, và như Rita Skeeter đã nói với thế giới pháp thuật, người ta nhìn thấy Harry chạy ra khỏi hiện trường ngay sau khi cụ Dumbledore ngã xuống.

“Thầy rất tiếc, Harry à,” thầy Lupin nói.

“Vậy là bọn Tử Thần Thực Tử cũng đã thao túng luôn cả tờ Nhật báo Tiên Tri?” Hermione giận dữ hỏi.

Thầy Lupin gật đầu.

“Nhưng chắc chắn người ta hiểu chuyện gì đang xảy ra chứ?”

“Cuộc đảo chánh đã diễn ra êm thấm và hầu như yên lặng,” thầy Lupin nói.

“Giải thích chính thức về vụ ám sát ông Scrimgeour là ông từ chức; thay vào chỗ của ông là Pius Thicknesse, kẻ đã bị ếm Lời nguyên Độc đoán.”

“Vậy sao Voldemort không tuyên bố hẳn là Bộ trưởng Bộ Pháp thuật luôn cho rồi?” Ron hỏi.

Thầy Lupin bật cười.

“Hắn không cần làm vậy, Ron à. Hẳn là Bộ trưởng thực quyền, nhưng mắc gì hắn phải ngồi sau cái bàn giấy ở Bộ chứ? Bù nhìn của hắn, Thicknesse, sẽ lo công việc mỗi ngày, để Voldemort rảnh tay bành trướng quyền lực của hắn rộng ra ngoài Bộ.

“Đương nhiên nhiều người suy ra được việc gì đã xảy ra: trong mấy ngày qua đã có những thay đổi đột ngột trong chính sách của Bộ, và nhiều người đang xì xầm rằng Voldemort ắt đứng đằng sau chuyện đó. Nhưng, vấn đề ở chỗ đó: họ xì xầm. Họ không dám tin cậy nhau, không biết ai để mà tin; họ không dám nói ra, sợ rằng nghi ngờ của họ mà đúng thì gia đình của họ sẽ trở thành mục tiêu bị tấn công. Đúng, Voldemort đang thi hành một âm mưu khôn khéo. Tự phong chức cho hắn có thể khơi dậy sự chống đối công khai: giữ nguyên tình trạng nguy trạng tạo ra sự mập mờ, bất ổn và sợ hãi.”

“Và sự thay đổi đột ngột này trong chính sách của Bộ,” Harry nói, “bao gồm cả việc cảnh giác giới pháp thuật chống lại con thay vì Voldemort sao?”

“Chắc chắn đó là một phần trong mưu đồ của hắn,” thầy Lupin nói, “và đó là một nước cờ cao tay. Giờ đây cụ Dumbledore đã chết, con - Đứa trẻ Sống sót - chắc chắn là biểu tượng và ngọn cờ chiêu tập mọi sự đối kháng với Voldemort. Nhưng bằng cách ám chỉ con có nhúng tay vào cái chết của cụ, Voldemort không chỉ treo giá cái đầu của con, mà còn gieo hoang mang và sợ hãi vào những người có thể sẽ bảo vệ con.

“Đồng thời, Bộ đã khởi động bài trừ phù thủy gốc Muggle.”

Thầy Lupin chỉ vào tờ Nhật báo Tiên Tri.

“Xem trang hai.”

Hermione lật trang báo với vẻ tỏm lợm như lúc cô bé cầm quyển Bí Mật Nghệ Thuật Hắc Ám.

“Đăng ký phù thủy gốc Muggle!” Cô bé đọc to. “Bộ Pháp thuật đang thực hiện một cuộc khảo sát về

những kẻ-gọi-là 'Phù thủy gốc Muggle' để hiểu biết hơn cách thức họ nắm giữ những bí mật pháp thuật.

“Nghiên cứu gần đây do Sở Bí mật thực hiện cho thấy pháp thuật chỉ có thể truyền từ cá nhân sang cá nhân khi phù thủy sinh sản. Vì vậy, một khi không chứng minh được dòng dõi phù thủy, kẻ-gọi-là phù thủy gốc Muggle rất có thể đã có được quyền năng pháp thuật bằng cách trộm cắp hay cưỡng đoạt.

“Bộ Pháp thuật cương quyết loại bỏ tận gốc bọn cướp quyền năng pháp thuật đó, và đến nay đã gửi thư mời cho mọi kẻ-gọi-là phù thủy gốc Muggle đến trình diện để được Ủy ban Đăng ký phù thủy gốc Muggle mới được bổ nhiệm phỏng vấn.”

“Người ta sẽ không để cho việc này xảy ra,” Ron nói.

“Việc đó đang xảy ra, Ron à,” thầy Lupin nói. “Trong lúc chúng ta đang nói đây, các phù thủy gốc Muggle đang bị bố ráp.”

“Nhưng làm sao mà người ta có thể bị coi là 'trộm cắp' pháp thuật được chứ?” Ron nói, “Đó là vấn đề trí tuệ, nếu người ta có thể ăn cắp được pháp thuật thì đâu có ai là á phù thủy chứ?”

“Thầy biết,” thầy Lupin nói. “Đăng nào đi nữa, ai không thể chứng minh mình có ít nhất một người bà con ruột thịt là phù thủy, thì người đó bị coi như đã sở hữu quyền năng pháp thuật bất hợp pháp và phải chịu sự trừng phạt.”

Ron liếc qua Hermione, rồi nói, “Nếu những phù thủy thuần chủng và phù thủy lai chính thức xác nhận một phù thủy gốc Muggle là thành viên trong gia đình mình thì sao? Con sẽ nói với mọi người Hermione là em họ của con...”

Hermione nắm tay Ron siết nhẹ.

“Cám ơn bồ, Ron à, nhưng mình sẽ không để bồ...”

“Bồ sẽ không còn cách nào khác đâu,” Ron vừa hùng hổ nói vừa giữ chặt lại bàn tay cô bé. “Mình sẽ dạy bồ gia phả của mình để bồ có thể trả lời những chất vấn về dòng dõi.”

Hermione bật cười xao xuyến.

“Ron ơi, tụi mình đang đào tẩu với Harry, kẻ bị truy nã gắt gao nhất nước, nên mình không nghĩ chuyện đó có gì là quan trọng. Nếu mình mà quay trở lại trường học thì có thể khác. Mà Voldemort định làm gì với trường Hogwarts?” Cô bé hỏi thầy Lupin.

“Việc theo học giờ đây là cưỡng bách đối với mọi nam nữ phù thủy trẻ,” thầy Lupin đáp. “Việc đó được thông báo ngày hôm qua. Đó là một thay đổi, bởi vì trước đây việc theo học trường Hogwarts không bị bắt buộc. Dĩ nhiên, hầu như mọi phù thủy pháp sư ở nước Anh đều được giáo dục ở trường Hogwarts,

những phụ huynh học sinh có quyền dạy con em mình ở nhà hay gởi chúng du học ở nước ngoài nếu họ muốn. Bằng việc cưỡng bách này, Voldemort sẽ giám sát được toàn bộ dân chúng pháp thuật ngay từ khi họ còn thơ ấu. Và đó cũng là một cách khác để loại ra những phù thủy gốc Muggle, bởi vì học sinh phải được cấp Huyết tích - nghĩa là phải chứng minh với Bộ Pháp thuật là chúng thuộc dòng dõi phù thủy - trước khi chúng được phép nhập học.”

Harry cảm thấy lợm giọng và tức điên: ngay lúc này, những đứa trẻ mười một tuổi đang mãi mê với đồng sách bùa chú mới mua không hay biết rằng tại nó sẽ không bao giờ được thấy trường Hogwarts, có thể cũng sẽ không bao giờ còn gặp lại cha mẹ mình.

“Thiệt là... thiệt là...” nó lắp bắp, cố hết sức tìm từ ngữ diễn tả được nỗi kinh khủng trong ý nghĩ của nó, nhưng thầy Lupin đã nhẹ nhàng nói.

“Thầy biết.”

Thầy Lupin ngập ngừng.

“Thầy sẽ thông cảm nếu con không thể thừa nhận việc này, Harry à, nhưng Hội đang có ấn tượng là cụ Dumbledore đã trao cho con một sứ mệnh.”

“Dạ, phải,” Harry đáp. “Ron cùng Hermione cũng có dự phần và hai bạn sẽ cùng đi với con.”

“Con có thể nói riêng cho thầy biết sứ mạng đó là gì không?”

Harry nhìn vào gương mặt sớm hằn nếp nhăn lồng trong mái tóc dày những chớm bạc, và ước gì nó có thể trả lời khác đi.

“Thưa thầy Remus, con không nói được, con rất tiếc. Nếu cụ Dumbledore đã không nói với thầy thì con nghĩ là con cũng không nói được.”

“Thầy cũng nghĩ là con sẽ nói vậy,” thầy Lupin nói, tỏ vẻ thất vọng. “Nhưng thầy vẫn có thể giúp con cách nào đó. Con biết nghề nghiệp và khả năng của thầy. Thầy có thể đi cùng các con để bảo vệ. Các con không cần nói cho thầy biết chính xác việc các con làm.”

Harry lúng túng. Đây là một đề nghị rất hấp dẫn, mặc dù nó không thể hình dung ra làm cách nào tại nó có thể giữ được bí mật sứ mệnh của tại nó nếu thầy Lupin lúc nào cũng kề kề bên cạnh.

Tuy nhiên, Hermione lại tỏ ra ngơ ngác.

“Nhưng còn cô Tonks?” Cô bé hỏi.

“Cô ấy thì sao?” Thầy Lupin nói.

“Thì ơ...,” Hermione nói, mặt mày nhẵn lại. “Thầy với cô ấy cưới nhau rồi mà! Cô ấy sẽ cảm thấy thế nào nếu thầy bỏ đi với tụi con?”

“Tonks sẽ tuyệt đối bình an,” thầy Lupin nói. “Cô ấy sẽ ở nhà ba má.”

Có gì đó là lạ trong giọng nói của thầy Lupin, nghe như lạnh lùng. Mà cái ý tưởng cô Tonks tiếp tục trốn tránh ở nhà ba má cô ấy cũng kỳ cục nốt; xét cho cùng, cô Tonks là một thành viên của Hội, và theo như Harry biết, cô chắc hẳn muốn xông pha trận mạc lắm.

“Thầy Remus à,” Hermione nói, dè dặt thăm dò, “mọi việc có tốt đẹp không... thầy hiểu... giữa thầy và...”

“Mọi việc đều tốt, cảm ơn con,” thầy Lupin nói giọng châm chọc.

Hermione đỏ mặt. Mọi người lại im lặng một lát, một sự im lặng ngượng ngùng và bối rối. Rồi thầy Lupin nói, với cái vẻ buộc lòng phải thừa nhận một điều không được dễ chịu lắm. “Cô Tonks sắp có em bé.”

“Ôi, tuyệt quá!” Hermione ré lên.

“Xuất sắc!” Ron phấn khởi nói.

“Chúc mừng cô thầy,” Harry nói.

Thầy Lupin gượng cười trông như một cái mếu, rồi nói, “VẬY... các con nhận lời đề nghị của thầy há? Bộ ba sẽ thành bộ bốn há? Thầy không tin là cụ Dumbledore không tán đồng, xét cho cùng, cụ đã chỉ định thầy làm thầy dạy các con Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Và thầy phải nói với các con thầy tin là chúng ta sẽ đương đầu với những ma thuật mà nhiều người trong chúng ta chưa bao giờ gặp phải hay tưởng tượng nổi.”

Cả Ron và Hermione đều nhìn Harry.

“Chỉ... con chỉ hỏi cho rõ thôi,” Harry nói. “Thầy muốn bỏ cô Tonks ở nhà ba má cô ấy và bỏ đi với tụi con à?”

“Cô ấy sẽ tuyệt đối an toàn ở đó, ba má cô sẽ chăm sóc cô,” thầy Lupin nói. Thầy nói với giọng dứt khoát gần như dừng dưng. “Harry à, thầy chắc chắn ba James muốn thầy ở bên con.”

“Dạ,” Harry chậm rãi nói, “con không chắc. Thực ra, con hơi chắc là ba con sẽ muốn biết tại sao thầy lại không ở bên con của chính thầy.”

Nét mặt của thầy Lupin tái đi. Nhiệt độ trong nhà bếp có lẽ đã tụt xuống khoảng mười độ. Ron trợn mắt

nhìn quanh phòng như thể nó được ra lệnh phải ghi nhớ chuyện này, trong khi mắt của Hermione thì đảo từ Harry sang thầy Lupin rồi đảo lại.

“Con không hiểu rồi,” cuối cùng thầy Lupin nói.

“VẬY thầy giải thích đi,” Harry nói.

Thầy Lupin nuốt nước miếng.

“Thầy... thầy đã sai lầm trầm trọng khi cưới cô Tonks. Thầy cứ cưới dù biết là không nên và từ lúc cưới đến giờ thầy hối tiếc vô cùng.”

“Con hiểu rồi,” Harry nói, “vậy là thầy cứ thế mà bỏ rơi cô ấy và đưa con rồi đông theo tụi con chứ gì?”

Thầy Lupin đứng bật dậy: chiếc ghế của thầy ngã lật ra sau, và thầy trừng mắt nhìn tụi nó dữ dằn đến nỗi Harry thấy, lần đầu tiên, dấu vết của sói hiện trên gương mặt người của thầy.

“Các người có hiểu tôi đã đem lại tai họa gì cho vợ và đứa con chưa sinh của tôi không? Lẽ ra tôi đừng bao giờ cưới cô ấy, tôi đã biến cô ấy thành kẻ ngoài lề xã hội!”

Thầy Lupin đá cái ghế mà thầy đã làm ngã chống kênh.

“Các người chỉ nhìn thấy tôi ở trong Hội, hay dưới sự che chở của cụ Dumbledore ở trường Hogwarts! Các người không biết phần lớn thế giới pháp thuật nhìn những sinh vật như chúng tôi như thế nào! Khi họ biết cái họa mà tôi phải mang, họ không thể nào vô tư nói chuyện với tôi! Các người không thấy tôi đã làm gì sao?”

“Ngay cả gia đình cô ấy cũng bị ghê tởm lây vì cuộc hôn nhân của chúng tôi, cha mẹ nào muốn đứa con gái duy nhất của mình cưới một người sói hả? Và đứa bé... đứa bé...”

Thầy Lupin đang nắm cả túm tóc của thầy mà giật; trông thầy như đã loạn trí.

“Những người như tôi thường không sinh con đẻ cái! Con cái sẽ giống như mình, tôi chắc chắn điều đó - làm sao tôi có thể tha thứ cho mình, khi đã biết mà cứ liều di truyền kiếp phận của mình cho đứa con vô tội chứ? Và nếu nhờ phép lạ nào đó, đứa con không giống tôi, thì tốt hơn, trăm lần tốt hơn cho đứa nhỏ thà không có cha, một người cha khiến nó phải xấu hổ!”

“Thầy Remus!” Hermione thì thầm, nước mắt ứa ra. “Thầy đừng nói vậy - làm sao có đứa nhỏ nào lại xấu hổ về thầy được chứ?”

“A, chưa chắc đâu, Hermione,” Harry nói. “Tôi hơi xấu hổ về ông ấy đó.”

Harry không biết cơn giận của nó trào lên từ đâu, nhưng thúc cho nó phải đứng bật dậy. Trông thầy Lupin như thể vừa bị Harry đâm một quả.

“Nếu chế độ mới coi những phù thủy gốc Muggle là xấu xa,” Harry nói, “thì họ sẽ đối xử như thế nào với một người sói lai mà cha nó có chân trong Hội? Cha tôi đã chết vì cố gắng bảo vệ mẹ tôi và tôi, vậy mà ông cho là cha tôi muốn ông bỏ rơi con ông để đi phiêu lưu với tôi à?”

“Sao... sao cậu dám...” thầy Lupin nói. “Đây không phải là chuyện ham hố... mạo hiểm hay vinh quang cá nhân... sao cậu dám nghĩ ra một điều như...”

“Tôi nghĩ ông đang nổi máu liều,” Harry nói. “Ông mơ tưởng kiểu sống của chú Sirius...”

“Harry, đừng mà!” Hermione năn nỉ nó, nhưng nó cứ tiếp tục nhìn chòng chọc vào gương mặt tái tím của thầy Lupin.

“Tôi không tin được điều này,” Harry nói. “Người đã dạy tôi chiến đấu với bọn Giám ngục lại là... đồ hèn nhát.”

Thầy Lupin rút cây đũa phép của thầy ra nhanh đến nỗi Harry không kịp đựng tới cây đũa phép của nó; một tiếng nổ đùng thiệt to và nó cảm thấy bản thân mình bay ngược ra sau như thể bị đâm văng; khi động vào tường nhà bếp và trượt xuống sàn, nó vừa kịp thoáng thấy vạt sau tấm áo choàng của thầy Lupin khuất sau cánh cửa.

“Thầy Remus, thầy Remus, quay lại đi thầy!” Hermione khóc gọi, nhưng thầy Lupin không đáp lại. Một lát sau tụi nó nghe tiếng cánh cửa trước đóng sầm.

“Harry!” Hermione tru tréo. “Sao bồ có thể ăn nói như vậy?”

“Để mà,” Harry nói. Nó đứng lên, cảm thấy một cục u đang phồng lên ở chỗ đầu nó đã đụng vô tường. Nó vẫn còn cảm giận đến nỗi run bần bật.

“Đừng nhìn tôi như vậy!” Nó nạt Hermione.

“Đừng kiếm chuyện với bạn ấy!” Ron gầm gừ.

“Đừng... đừng... tụi mình không được chống lại nhau!” Hermione nói, xông vào giữa hai đứa con trai.

“Bồ lẽ ra không nên nói những lời đó với thầy Lupin,” Ron nói với Harry.

“Ông đáng nghe những lời đó.” Harry nói. Những hình ảnh không nguyên vẹn nối nhau lướt qua đầu nó: chú Sirius rơi xuyên qua bức màn, cụ Dumbledore lơ lửng giữa không trung, không toàn thân; một ánh chớp xanh rờn nháng lên và giọng nói của má nó, van xin lòng từ bi...

“Cha mẹ...” Harry nói, “không nên bỏ rơi con cái trừ khi... trừ khi họ đành phải...”

“Harry à...” Hermione nói, đưa tay ra để vỗ về, nhưng Harry gạt ra và bỏ đi, mắt nó ngó đăm đăm ngọn lửa mà Hermione đã hô biến thành. Nó có lần đã nói chuyện với thầy Lupin ở lò sưởi đó, tìm kiếm lòng tin vào ba James, và thầy Lupin đã vỗ về nó. Giờ đây gương mặt trắng bệch đau khổ của thầy Lupin dường như trôi lênh bênh trong không gian trước mặt nó. Harry cảm thấy một cơn hồi hận trào dâng khiến nó muốn ói. Cả Ron lẫn Hermione đều không nói gì, nhưng Harry đoán chắc hai đứa nó đang nhìn nhau ở sau lưng nó, lặng lẽ trao đổi cảm nghĩ với nhau.

Nó quay lại và bắt gặp hai đứa kia vội vã ngoảnh mặt đi, không nhìn nhau.

“Mình biết lẽ ra mình không nên gọi thầy ấy là đồ hèn nhát.”

“Ừ, không nên,” Ron nói ngay.

“Nhưng thầy ấy hành xử như một kẻ hèn.”

“Thì cũng không nên...” Hermione nói.

“Mình biết,” Harry nói. “Nhưng nếu chuyện này khiến cho thầy ấy quay trở lại với cô Tonks thì cũng đáng, phải không?”

Nó không thể giữ cho giọng nó không có vẻ biền bạch. Hermione tỏ vẻ cảm thông, Ron thì không chắc. Harry ngó xuống chân, nghĩ đến cha nó. Liệu ba James có tán thành những lời nó nói với thầy Lupin không, hay ba sẽ nổi giận vì cách đối xử của con trai ba với người bạn cũ của ba?

Cái nhà bếp im ắng dường như còn ong ong nổi sùng sùng với cảnh vừa rồi và với sự trách móc không nói ra lời của Ron và Hermione. Tờ Nhật báo Tiên Tri mà thầy Lupin đem tới vẫn còn nằm trên bàn, gương mặt Harry trên trang nhất đang ngó đăm đăm cái trần nhà. Nó đi tới cái bàn và ngồi xuống, mở đại tờ báo ra, giả bộ đọc. Nó không thể đọc vô chữ nào; đầu nó vẫn còn đầy ứ dư âm cuộc đối đầu với thầy Lupin. Nó chắc là Ron và Hermione lại tiếp tục trao đổi cảm nghĩ trong im lặng phía bên kia tờ báo Tiên Tri. Nó lật tờ báo xột xoẹt, và cái tên của cụ Dumbledore nổi bật lên bắt mắt nó. Nó mất một lát mới hiểu được ý nghĩa của tấm hình chụp cảnh một gia đình. Bên dưới tấm hình là hàng chữ: “Gia đình Dumbledore, từ trái qua phải: Albus, Percival, bông đùa con mới sinh Ariana, Kendra, và Aberforth.”

Tấm hình thu hút sự chú ý của Harry, nó xem xét tấm hình kỹ lưỡng hơn. Cha của cụ Dumbledore, ông Percival, là một người đàn ông đẹp có đôi mắt có vẻ long lanh ngay cả trong tấm hình cũ đã mờ phai này. Đứa bé sơ sinh, Ariana, chỉ hơi dài hơn ổ bánh mì một chút xíu và không còn thấy rõ được nữa. Người mẹ, bà Kendra, có mái tóc đen nhánh búi lên thành một búi cao. Gương mặt của bà rất có nét, như được chạm trổ. Harry nghĩ đến hình của những thổ dân châu Mỹ mà nó từng xem trong lúc nó nghiên cứu đôi mắt đen, đôi gò má cao, và cái mũi thẳng trang nghiêm đỉnh đạc ngự trên bộ áo đầm lụa cao cổ. Albus

và Aberforth mặc áo khoác có cổ cồn viền ren hài hòa và có cùng kiểu tóc dài đến vai y như nhau. Albus trông lớn hơn Aberforth nhiều tuổi, nhưng mặt khác hai chàng trai rất giống nhau, bởi vì hình này chụp trước khi Albus bị bể mũi và trước khi cậu bắt đầu đeo kiếng.

Cả gia đình có vẻ rất hạnh phúc và bình thường, cùng mỉm cười thanh thản trên mặt báo. Cánh tay của bé Ariana thò ra khỏi khăn tã vẩy vẩy một cách lơ đãng. Harry nhìn lên phía trên tấm hình và thấy cái tựa:

TRÍCH ĐOẠN ĐẶC BIỆT

TỪ TIỂU SỬ SẮP XUẤT BẢN CỦA ALBUS DUMBLEDORE

Tác giả: Rita Skeeter

Nghĩ rằng dẫu có đọc bài báo thì cũng không thể khiến nó cảm thấy khốn khổ hơn tâm trạng đang có, Harry bắt đầu đọc.

Từ hào và kiêu hãnh, Kendra Dumbledore không thể chịu đựng được cuộc sống ở Mould-on-the-Wold sau khi ông Percival chồng bà bị bắt rùm beng và bị tống vào ngục Azkaban. Vì vậy bà quyết định bứng gốc gia đình đi và tái định cư ở Thung lũng Godric, ngôi làng sau này nổi tiếng là hiện trường của vụ thoát chết kỳ lạ của Harry Potter khỏi bàn tay Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó.

Cũng như Moul-on-the-wold, Thung lũng Godric là quê nhà của một số gia đình phù thủy, nhưng vì Kendra không quen biết ai trong số đó, bà sẽ tránh được sự tọc mạch về tội ác của chồng bà mà bà phải đối mặt trong ngôi làng trước đây của bà. Bằng việc từ chối tới từ chối lui sự chủ động kết thân trước của những láng giềng phù thủy mới, chẳng bao lâu sau bà đã bảo đảm cho gia đình mình được dễ yên.

“Đóng sập cửa vào mặt tôi khi tôi mang một mẻ bánh vạc nhà làm ghé qua chào mừng bà ấy,” Bathilda Bagshot nói. “Năm đầu tiên họ sống ở đó tôi chỉ thấy có mỗi hai cậu con trai. Không hề biết có cô con gái nếu tôi không thơ thần bắt Rận Sầu dưới ánh trăng vào mùa đông sau khi họ dọn tới, và nhìn thấy Kendra dẫn Ariana ra khu vườn sau nhà. Dắt con bé đi vòng quanh bãi cỏ một lần, nắm chặt con bé, rồi dắt nó trở vô trong nhà. Không biết nghĩ sao về chuyện đó.”

Có vẻ như Kendra tưởng việc dọn đến Thung lũng Godric là cơ hội hoàn hảo để giấu biệt Ariana vĩnh viễn, một việc có lẽ bà đã toan tính nhiều năm. Sự tính toán thời gian rất có ý nghĩa. Ariana chỉ mới bảy tuổi thì biến mất, và bảy tuổi là tuổi mà hầu hết các chuyên viên đồng ý là pháp thuật sẽ tự bộc lộ, nếu có. Không người nào còn sống ngày nay nhớ được Ariana từng biểu lộ thậm chí dấu hiệu nhỏ nhất về khả năng pháp thuật. Vì vậy, dường như rõ ràng rằng Kendra đã quyết định tà giấu biệt sự tồn tại của cô con gái còn hơn là chịu đựng nỗi nhục nhã phải thừa nhận bà ta đã sản sinh ra một á phù thủy. Dọn xa khỏi hàng xóm và bạn bè đã từng biết Ariana dĩ nhiên sẽ làm cho việc giam cầm cô bé hoàn toàn dễ dàng hơn. Từ đó trở về sau, có thể trông mong vào con số ít ỏi người biết đến sự tồn tại của Ariana để giữ bí mật, bao gồm hai người anh của cô bé, những người đã lảng tránh những câu hỏi mắc mứu bằng câu trả lời mà mẹ chúng

dạy chúng: “Em gái tôi yếu quá không đi học được.”

Tuần sau: Albus Dumbledore ở Hogwarts - những phần thưởng và sự phô trương

Harry đã nhầm: những gì nó đọc thực ra khiến nó cảm thấy đau khổ hơn. Nó nhìn lại tấm hình chụp của cái gia đình có vẻ hạnh phúc đó. Thật không? Làm sao nó biết được? Nó muốn đi tới Thung lũng Godric, cho dù bà Bathilda không còn đủ minh mẫn để trò chuyện với nó: nó muốn đến thăm nơi mà nó và cụ Dumbledore đều đã mất mát những người thân yêu. Nó đang hạ tờ báo xuống để hỏi ý kiến Ron và Hermione, thì một tiếng nổ đùng điếc tai vang dội khắp nhà bếp.

Lần đầu tiên trong ba ngày qua Harry quên bém mất Kreacher. Ý nghĩ ngay lúc đó của nó là thầy Lupin xông vô nhà bếp trở lại, và trong nửa giây, nó không nhận dạng được cái khối tay chân giầy giụa vừa xuất hiện trong không trung ngay bên cạnh ghế của nó. Nó lật đật đứng lên khi Kreacher tự gỡ y ra và cúi rạp chào Harry, khào khào nói, “Thưa chủ nhân, Kreacher đã trở về với tên trộm Mundungus Fletcher.”

Mundungus lồm cồm đứng dậy và rút cây đũa phép của lão ra; tuy nhiên, Hermione đã nhanh hơn lão.

“Giải giới!”

Cây đũa phép của lão Mundungus bay vèo lên không trung, và Hermione bắt lấy nó. Kinh hoàng, lão Mundungus lao tới cầu thang. Ron chặn lão bằng thể đồn chân khóa tay và lão té nhào xuống sàn đá kèm tiếng nghiến răng trong họng.

“Chuyện gì?” Lão rống lên, vùng giầy cố gắng thoát ra khỏi sự kìm kẹp của Ron. “Tôi đã làm gì chứ? Cho một con gia tinh khốn kiếp đi bắt tôi, mấy người đang giở trò gì hả, tôi đã làm gì, thả tôi ra, thả tôi ra, nếu không...”

“Ông không ở trong cái thế lớn tiếng đe dọa được đâu,” Harry nói. Nó liệng tờ báo qua một bên, băng ngang nhà bếp bằng vài cái sải chân, và quì xuống bên cạnh Mundungus, lão đã thôi vùng vẫy và tỏ vẻ khiếp đảm. Ron đứng dậy, thờ hồn hển, và quan sát khi Harry cẩn thận chĩa cây đũa phép vào cái mũi của Mundungus. Lão Mundungus bốc mùi mồ hôi chua loét và mùi khói thuốc lá. Tóc lão rối bù và áo chùng của lão bê bết vết dơ.

“Thưa chủ nhân, Kreacher xin lỗi đã đem tên trộm về trễ,” con gia tinh khào khào nói. “Fletcher biết cách tránh bị bắt, có nhiều chỗ chui trốn và bọn đồng lõa. Nhưng mà cuối cùng Kreacher đã dồn được hãn tới đường cùng.”

“Người làm giỏi lắm, Kreacher à,” Harry nói và con tinh cúi rạp xuống.

“Đây, tôi có vài câu muốn hỏi ông,” Harry nói với lão Mundungus, lão hét lên tức thì.

“Tôi hoảng sợ, được chứ? Tôi không hề muốn đi cùng, đừng méch lòng nhe, bồ tèo, nhưng tôi không hề

tình nguyện chết cho cậu, và cái Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai khốn nạn đó bay rượt theo tôi, bất cứ ai cũng phải chuồn thôi. Tôi đã nói là tôi không muốn làm chuyện đó mà...”

“Nói cho ông biết, không ai trong số những người còn lại Độn thổ cả,” Hermione nói.

“Chà, thì chẳng phải các người đều là một lũ anh hùng khốn nạn đó sao, nhưng tôi không hề làm bộ phận đầu tự giết mình...”

“Tụi này không quan tâm đến lý do ông bỏ mặc thầy Mắt Đen,” Harry nói, nhích cây đũa phép của nó đến gần con mắt có nọng đỏ ngầu của lão Mundungus. “Tụi này vẫn biết ông là đồ cặn bã chẳng đáng tin.”

“Vậy thì mắc cái quỷ gì mà tôi bị bọn gia tinh săn lùng chớ? Hay lại chuyện về mấy cái cốc? Tôi không còn giữ cái nào nữa, nếu còn các người cứ lấy...”

“Cũng không phải về mấy cái cốc, mặc dù ông gần đúng rồi,” Harry nói, “Im và nghe đây.”

Kể cũng hay khi có việc gì đó để làm, có ai đó để nó có thể đòi hỏi chút xíu sự thật. Cây đũa phép của Harry giờ đây sát sống mũi của lão Mundungus đến nỗi Mundungus phải lé con mắt để canh chừng.

“Khi ông vờ vết của nả trong căn nhà này,” Harry bắt đầu nói, nhưng lão Mundungus ngắt lời nó một phen nữa.

“Anh Sirius đâu có để ý tới món nào trong mớ xà bần...”

Có tiếng chân chạy lộp cộp, một ánh nhá lên của đồng sáng loáng, một tiếng “canh” lạnh lạnh ngân vọng, và một tiếng thét đau điếng, Kreacher vừa chạy tới lão Mundungus và nện lên đầu lão bằng một cái chảo.

“Kêu nó ngừng, kêu nó thôi đi, nó phải được nhốt lại!” Lão Mundungus gào thét, co rúm người lại khi Kreacher giơ cao cái chảo dày đáy một lần nữa.

“Kreacher, dừng!” Harry hét.

Cánh tay gầy gò của Kreacher run run vì sức nặng của cái chảo, nhưng vẫn còn giơ cao.

“Có lẽ thêm một cái nữa nha, cậu chủ Harry, để lấy hên?”

Ron bật cười.

“Chúng ta cần lão ấy tỉnh táo, Kreacher à, nhưng nếu lão cần thuyết phục, thì người cứ tùy nghi định đoạt,” Harry nói.

“Cám ơn chủ nhân nhiều lắm,” Kreacher nói kèm cái cúi mình, rồi y lùi ra một khoảng ngắn, đôi mắt to

xam xám vẫn ngó lão Mundungus chăm chăm đầy kinh tởm.

“Khi ông gỡ sạch tất cả của cải mà ông kiếm được trong căn nhà này,” Harry lại bắt đầu cuộc thẩm vấn, “ông đã lấy một mớ đồ trong cái tủ chén nhà bếp. Trong đó có một cái mặt dây chuyền.” Miệng Harry bỗng nhiên khô đi: nó cảm nhận được sự căng thẳng lẫn hồi hộp của Ron và Hermione. “Ông đã làm gì với cái đó?”

“Tại sao?” Lão Mundungus hỏi. “Cái đó có giá trị hả?”

“Ông còn giữ nó!” Hermione la lên.

“Không, ông không còn giữ nữa!” Ron nói ra vẻ khôn ngoan. “Ổng đang thắc mắc biết vậy hồi đó đòi thêm tiền thì sao.”

“Thêm hả?” Lão Mundungus nói, “để cho mà khó chuồn hả... đứt ruột cho không đó chứ, đâu còn cách nào khác?”

“Ý ông là sao?”

“Tôi đang bán nó ở Hẻm Xéo thì mụ ta xuất hiện hỏi tôi có giấy phép mua bán khí cụ pháp thuật không. Đồ đâm thọc khốn nạn. Mụ sắp phạt tôi, nhưng rồi mụ khoái cái mặt dây chuyền và bảo là mụ sẽ lấy cái mặt và tha cho tôi lần đó, coi như tôi còn hên.”

“Bà đó là ai?”

“Ai biết, một mụ phù thủy nào đó của Bộ.”

Lão Mundungus suy nghĩ một chút, chân mày chau lại.

“Một con mẹ lùn. Có cái nơ con bướm trên đầu.”

Lão cau mày rồi nói thêm, “Trông như một con cóc.”

Harry làm rớt cây đũa phép của nó: cây đũa phép trúng mũi lão Mundungus và xẹt ra những tia sáng đỏ vô chân mày lão khiến chúng cháy lên.

“Xịt nước!” Hermione gào lên, và một tia nước tuôn ra từ cây đũa phép của cô bé, xối lên một lão Mundungus ngộp thở ú ớ.

Harry ngược nhìn lên và thấy sự bất ngờ của nó được phản ánh trên gương mặt của Ron và Hermione. Những vết thọc trên mu bàn tay phải của nó dường như lại nhói nhói đau.

HARRY POTTER

J.K.Rowling

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Pháp Thuật Là Quyền Lực

Đến cuối tháng tám, vuông sân cỏ mọc tùm lum ở giữa quảng trường Grimmauld đã héo queo trong nắng đến mức dòn rụm và nâu xỉn. Cư dân trong ngôi nhà số mười hai hoàn toàn vô hình dưới mắt những người sống trong những ngôi nhà chung quanh; bản thân nhà số mười hai cũng vô hình.

Từ lâu dân Muggle sống ở quảng trường Grimmauld đã chấp nhận sự nhầm lẫn thú vị trong việc đánh số nhà khiến cho nhà số mười một nằm ngay cạnh nhà số mười ba.

Ấy vậy mà cái quảng trường đó giờ đây cũng thu hút được một nhóm khách tham quan, những người có vẻ phát hiện ra cái sự không bình thường đó rất ư hấp dẫn. Hiếm có một ngày nào mà không có một hay hai người đến quảng trường Grimmauld chỉ với mục đích (hay có vẻ như với mục đích) đứng dựa vào hàng rào song sắt đối diện nhà số mười một và nhà số mười ba, quan sát chỗ giáp vách giữa hai căn nhà. Mấy tay rình rập đó khác nhau mỗi ngày, mặc dù tất cả dường như có chung cái tính không ưa ăn mặc bình thường. Hầu hết dân Luân Đôn đã quen thấy những người ăn mặc lập dị nên khi đi ngang qua mấy tay đó cũng chẳng thèm để ý đến nữa, nhưng thỉnh thoảng cũng có người liếc nhìn lại, thắc mắc sao lại có người trùm áo choàng trong thời tiết nóng bức thế này.

Mấy tay dòm ngó đó dường như không mót được điều gì như ý trong những phiên gác của chúng. Thỉnh thoảng một tên hồi hộp nhóng tới trước, như thể cuối cùng hẳn đã thấy điều gì đó hay ho, để rồi lại trở lui với vẻ thất vọng.

Vào ngày mùng một tháng chín có nhiều kẻ rình mò trong quảng trường hơn bao giờ hết. Nửa tá đàn ông choàng áo khoác dài đứng im lặng và cảnh giác, chăm chú ngó hoài hai nhà số mười một và mười ba, nhưng điều mà họ chờ đợi vẫn có vẻ còn lảng khuất ở đâu đâu. Khi chiều về, kèm theo một trận mưa rào lạnh lẽo không báo trước, trận mưa đầu tiên trong nhiều tuần nay, đã xảy ra một trong những khoảnh khắc không thể hiểu nổi khi đám người đó tỏ vẻ như đã nhìn thấy điều gì đó hay ho. Gã đàn ông có gương mặt nhọn hoắt nhẵn như bị xoắn và tên đồng bọn đứng gần nhất, một gã mập lùn tai tái, nhóng ngay tới trước, nhưng chỉ tích tắc sau chúng đã chùng người xuống trong trạng thái đứng ì như trước đó, trông có vẻ ngao ngán và thất vọng.

Cùng lúc đó, bên trong ngôi nhà số mười hai, Harry vừa bước vào hành lang. Nó suýt mất thăng bằng khi Độn thổ lên bậc thềm trên cùng bên ngoài cửa trước, và tưởng đâu bọn Tử Thần Thực Tử có lẽ đã thoáng thấy cái cùi chỏ nó bị lộ ra trong lúc đó. Đóng cánh cửa trước cẩn thận lại sau lưng, Harry cười Áo

khoác Tàng hình ra, vắt qua cánh tay, rồi vội vã đi dọc hành lang âm u về hướng cánh cửa dẫn xuống tầng hầm, tay nắm chặt một tờ Nhật báo Tiên Tri vừa chồm được.

Tiếng thì thầm nhỏ nhỏ thường lệ “Severus Snape” chào nó, luồng gió lạnh quét qua nó, và lưỡi nó cuộn lại trong tích tắc.

“Tôi không hề giết cụ,” nó nói, sau khi lưỡi đã duỗi ra, rồi nó nín thở khi hình nhân bùa ếm bằng bụi nổ ra. Nó đợi đến khi xuống được nửa cầu thang dẫn vào nhà bếp, ở ngoài tầm tai của bà Black và không còn đám mây bụi nữa, mới gọi: “Mình có tin đây, và mấy bồ sẽ không khoái đâu.”

Nhà bếp hầu như không còn có thể nhận ra được nữa. Mọi bề mặt giờ đây đều sáng loáng; chảo đồng nổi đồng đều được đánh bóng tới mức ánh lên màu hồng; mặt bàn gỗ óng ả; cốc đĩa bày biện sẵn cho bữa ăn tối đang lấp lánh trong ánh sáng của ngọn lửa vui vẻ cháy bập bùng bên dưới một cái vạc sôi liu riu. Tuy vậy, không có gì trong căn phòng này đối khác một cái rụp như con gia tinh, lúc này đang lật đật đi về phía Harry; y mặc một cái khăn tắm trắng tinh, tóc tai sạch và xõp như bông gòn, cái mặt dây chuyền của Regulus nảy từng từng trên bộ ngực lép.

“Thưa cậu chủ Harry, cậu làm ơn cởi giày ra, và rửa tay trước khi ăn tối,” Kreacher nói giọng ồm ồm, cầm tấm Áo khoác Tàng hình và luộm thuộm treo nó lên một cái móc trên tường bên cạnh một mớ áo chùng kiểu xưa vừa mới được giặt sạch.

“Có chuyện gì vậy?” Ron lo lắng hỏi. Nó và Hermione đang nghiền ngẫm một xấp những tờ ghi chép nguệch ngoạc và bản đồ vẽ bằng tay vung vãi ở đầu cái bàn bếp dài, nhưng bây giờ cả hai đứa đều ngược nhìn Harry sải chân đi về phía tụi nó và liệng tờ báo lên trên đám giấy da lộn xộn.

Một tấm hình khổ lớn của một người đàn ông tóc đen mũi khoằm quen thuộc trừng mắt nhìn cả đám tụi nó bên dưới một cái tựa ghi:

SEVERUS SNAPE ĐƯỢC PHÊ CHUẨN CHỨC VỤ

HIỆU TRƯỞNG TRƯỜNG HOGWARTS

“Không!” Ron và Hermione cùng la lên.

Hermione mau mắn nhất; cô bé quơ ngay tờ báo và bắt đầu đọc to bản tin liên quan đến tấm hình.

“Ông Severus Snape, bậc thầy Độc dược kỳ cựu ở trường đào tạo pháp sư và phù thủy Hogwarts, hôm nay đã được bổ nhiệm chức hiệu trưởng, đây là cải cách quan trọng nhất trong nhiều cải cách nhân sự ở ngôi trường cổ xưa này. Sau khi giáo viên bộ môn Muggle học trước đây từ chức, bà Alecto Carrow sẽ đảm nhận công việc này trong khi anh của bà là ông Amycus được bổ nhiệm làm giáo sư bộ môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.”

“Tôi vui mừng có cơ hội giương cao những giá trị và truyền thống phù thủy tốt đẹp nhất... ' Như ám sát và cắt tai người ta, chắc thế! Lỗ Snape làm Hiệu trưởng! Lỗ Snape trong phòng làm việc của thầy Dumbledore... Đội quần!” Hermione ré lên khiến cả Harry và Ron giật mình. Cô nàng đứng bật dậy rời khỏi bàn, gạt đồ đồ vật chạy ra khỏi phòng, vừa chạy vừa la “Mình sẽ trở lại ngay!”

“Đội quần' hả?” Ron lặp lại, có vẻ khoái trá. “Chắc là nàng lộn ruột ứa gan.” Nó kéo tờ báo về phía mình và đọc kỹ lại bài báo về Snape.

“Mấy thầy cô khác sẽ không chịu đựng nổi chuyện này đâu, cô McGonagall, thầy Flitwick và cô Sprout đều biết sự thật, các thầy cô đó đều biết thầy Dumbledore chết như thế nào. Họ sẽ không chấp nhận Lỗ Snape làm hiệu trưởng đâu. Mà hai anh em Carrows này là ai vậy?”

“Tử Thần Thực Tử,” Harry nói. “Có hình của chúng ở trang trong. Khi Lỗ Snape giết thầy Dumbledore, chúng có mặt trên đỉnh tháp, tóm lại là một giuộc với nhau. Và,” Harry ngồi xuống một cái ghế cay đắng nói tiếp, “mình có thể thấy các thầy cô khác không còn cách nào khác hơn là ở lại trường. Nếu Bộ và Voldemort đứng đằng sau Lỗ Snape thì các thầy cô chỉ có thể lựa chọn hoặc ở lại trường và dạy, hoặc đi nghỉ mát ở ngục Azkaban vài năm - và ấy là nếu họ may mắn. Mình đoán các thầy cô sẽ ở lại trường và bảo vệ học sinh.”

Kreacher lẳng xẵng đi tới bàn, hai tay bưng một cái liễn bạc chẳng, và múc canh vô mấy cái chén sạch như mới tinh, vừa làm vừa huýt gió qua kẽ răng.

“Cám ơn Kreacher,” Harry nói, liệng sấp tờ báo Tiên Tri để khỏi phải nhìn thấy gương mặt Snape. “Thôi thì, ít nhất tại mình cũng biết chính xác hiện giờ Lỗ Snape ở đâu.”

Nó bắt đầu múc canh cho vô miệng. Chất lượng nấu ăn của Kreacher đã tiến bộ đột xuất kể từ khi y được tặng cái mặt dây chuyền của Regulus: món canh hành tây bữa nay ngon chưa từng thấy.

“Vẫn còn một bữa Tử Thần Thực Tử canh chừng ngôi nhà này,” nó nói với Ron trong lúc ăn, “đông hơn thường ngày. Có vẻ như chúng đang hy vọng tại mình bước ra với rương cặp để đi đón tàu tốc hành Hogwarts.”

Ron liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

“Cả ngày nay mình cứ nghĩ đến chuyện đó. Tàu đã khởi hành gần sáu tiếng đồng hồ rồi. Không có mặt trên tàu, cảm giác kỳ cục hén?”

Harry hình như còn thấy trong tâm trí nó cái đầu máy hơi nước màu đỏ tía như nó và Ron đã có lần bay rượt theo, tàu chạy xình xịch qua đồng ruộng núi đồi, như một con sâu róm đỏ chét uốn éo. Nó chắc là Ginny, Neville và Luna đang ngồi với nhau trong lúc này, có lẽ đang tự hỏi Harry, Ron và Hermione đang ở đâu, hoặc đang bàn bạc cách tốt nhất để phá hoại chế độ quản trị mới của Lỗ Snape.

“Hồi này bọn chúng suýt thấy mình trở về đây,” Harry nói, “mình trôi lên bậc thềm trên cùng vụng quá, và tấm Áo khoác tuột ra.”

“Mình bị vậy hoài. A, cô nàng đây rồi,” Ron nói thêm, ngồi nhóng trên ghế nhìn theo Hermione đi trở vô nhà bếp. “Cái được hân hạnh đội quần là cái gì vậy?”

“Mình quên vụ này,” Hermione thở hốt hển.

Cô bé đem tới một bức tranh lớn đóng khung hằn hoi, đặt nó xuống sàn trước khi vói lấy cái túi xách hộ cườm nhỏ xíu của mình đặt trên tủ chén. Mở túi xách ra, Hermione bắt đầu nhét bức tranh vô bên trong bất chấp thực tế là bức tranh rõ ràng quá lớn không thể nào nằm gọn trong cái túi xách được, nhưng chỉ trong vài giây, bức tranh biến mất, như rất nhiều thứ khác, vào đáy túi sâu rộng rinh.

“Cụ Phineas Nigellus,” Hermione giải thích khi quăng cái túi xách lên bàn nhà bếp gây ra tiếng va chạm rồn rảng không bình thường.

“Cái gì?” Ron hỏi, nhưng Harry đã hiểu. Cái chân dung của cụ Phineas Nigellus Black có thể di chuyển qua lại giữa bức tranh của cụ ở quảng trường Grimmauld với bức tranh treo trong văn phòng hiệu trưởng ở trường Hogwarts: căn phòng tròn trên đỉnh tháp mà giờ này chắc chắn lão Snape đang chễm chệ, chiếm hữu một cách đắc thắng bộ sưu tập của cụ Dumbledore: những dụng cụ pháp thuật bằng bạc tinh tế, cái Tủ ký bằng đá, cái Nón phân loại và, thanh gươm của Gryffindor, trừ khi nó đã bị dời đi chỗ khác.

“Lão Snape có thể nhờ cụ Phineas Nigellus dòm ngó qua căn nhà này dùm lão,” Hermione giảng giải cho Ron khi ngồi trở xuống cái ghế của mình. “Nhưng giờ cứ để lão thử coi. Tất cả những gì mà cụ Phineas Nigellus có thể nhìn thấy là bên trong cái túi xách tay này.”

“Tính giỏi thiệt!” Ron nói, có vẻ cảm phục.

“Cám ơn bồ,” Hermione mỉm cười, kéo chén canh của mình lại gần, “Sao, Harry, bữa nay còn xảy ra chuyện gì nữa?”

“Chẳng có gì!” Harry nói. “Rình ngoài cổng Bộ Pháp thuật bảy tiếng đồng hồ. Không có dấu hiệu nào của mụ ta. Nhưng có thấy ba của bồ, Ron à. Trông bác vẫn khỏe.”

Ron gật đầu cảm kích về cái tin đó. Tụi nó đã đồng ý là việc liên lạc với ông Weasley khi ông đang đi ra hay đi vô Bộ Pháp thuật thì quá sức nguy hiểm, bởi vì lúc nào chung quanh ông cũng có những nhân viên khác của Bộ. Tuy nhiên, tụi nó thấy yên tâm khi thỉnh thoảng được thoáng thấy ông, cho dù ông quả thật có vẻ căng thẳng và lo lắng.

“Ba luôn nói với tụi này là hầu hết người của Bộ dùng hệ thống Floo để đến sở làm,” Ron nói. “Vì vậy mà tụi mình đã không thấy mụ Umbridge, mụ chẳng đời nào đi bộ, mụ tự coi mình là nhân vật quan trọng mà.”

“Còn mũ phù thủy già ngô ngố cùng gã pháp sư nhỏ con mặc áo chùng màu xanh nước biển thì sao?”

“Ờ phải, gã đó làm ở Sở Bảo trì Pháp thuật,” Ron nói.

“Làm sao bồ biết gã làm việc ở Sở Bảo trì Pháp thuật?” Hermione hỏi, cái muỗng canh của cô bé khựng lại giữa không trung.

“Ba nói mọi nhân viên Sở Bảo trì Pháp thuật đều mặc áo chùng màu xanh nước biển.”

“Vậy mà bồ không nói cho tụi này biết!”

Hermione buông cái muỗng và kéo về phía mình xấp giấy ghi chú cùng những tấm bản đồ mà cô bé và Ron xem xét khi Harry đi vào nhà bếp.

“Trong này không có tí gì về áo chùng xanh nước biển, tuyệt đối không!” Cô bé nói, gấp gáp lật lật xấp giấy.

“Ôi, chuyện đó có gì quan trọng?”

“Ron, tất cả đều quan trọng! Nếu tụi mình muốn xâm nhập Bộ Pháp thuật mà không bị lộ trong lúc Bộ chắc chắn đang cảnh giác cao kẻ đột nhập, thì mọi chi tiết nhỏ nhặt đều quan trọng! Tụi mình đã bàn tới bàn lui chuyện này, mình muốn nói là, tất cả những chuyến đi trinh sát này để làm gì nếu bồ thậm chí không thêm nói cho tụi này biết...”

“Mèn đẹt ời, Hermione ời, mình chỉ quên có một chuyện tí xiu...”

“Bồ có thực sự hiểu hay không, rằng có lẽ trên toàn thế giới này không có nơi nào nguy hiểm hơn Bộ Pháp thuật để cho tụi mình mò tới ngay lúc này...”

“Mình nghĩ tụi mình nên làm chuyện đó vào ngày mai,” Harry nói.

Hermione nín bật, miệng vẫn há ra; Ron thì bị sặc canh.

“Ngày mai hả?” Hermione lặp lại. “Bồ không nói chơi chứ, Harry?”

“Mình nói nghiêm túc,” Harry đáp. “Mình không tin là tụi mình sẽ được chuẩn bị tốt hơn hiện nay cho dù tụi mình có lẩn quẩn quanh cổng Bộ Pháp thuật thêm một tháng nữa. Tụi mình càng trì hoãn lâu thêm việc này thì cái mặt dây chuyền đó càng có khả năng lưu lạc xa hơn. Mụ Umbridge rất có thể đã liệng nó đi rồi, nó đâu có chịu mở ra.”

“Trừ khi,” Ron nói, “mụ đã kiếm được cách mở nó ra và giờ đây mụ đã bị ám.”

“Thì mục cũng chẳng đổi khác được, mục vốn đã quá độc ác rồi mà,” Harry rùng mình.

Hermione đang cắn môi, suy nghĩ ghê gớm.

“Tụi mình đã biết hết những điều quan trọng,” Harry nói tiếp với Hermione. “Tụi mình biết họ đã cấm Độn thổ ra vô Bộ, tụi mình biết giờ đây chỉ những cán bộ cao cấp nhất của Bộ mới được phép nổi nhà họ với hệ thống Floo, bởi vì Ron đã nghe hai người Không-thể-nói-ra phàn nàn về chuyện đó. Và tụi mình cũng biết đại khái văn phòng của mục Umbridge ở đâu, nhờ bồ đã nghe được gã có râu nói với đồng sự...”

“Tôi lên lầu một đây, bà Dolores muốn gặp tôi,” Hermione đọc thuộc lòng ngay.

“Chính xác,” Harry nói. “Và tụi mình biết là muốn vô đó thì dùng mấy đồng xu ngộ nghĩnh, hay đồng thẻ tròn, hay đồng quỹ gì đó, bởi vì mình đã thấy một phù thủy mượn của bạn bà ta...”

“Nhưng tụi mình không có cái nào hết!”

“Nếu kế hoạch diễn tiến tốt đẹp, tụi mình sẽ có,” Harry bình thản nói tiếp.

“Mình không biết, Harry à, mình không biết... Vẫn còn nhiều khủng khiếp những điều có thể trục trặc, vẫn còn phụ thuộc quá nhiều vào may rủi...”

“Điều đó vẫn đúng cho dù tụi mình có bỏ ra thêm ba tháng nữa để chuẩn bị,” Harry nói. “Tới lúc hành động rồi.”

Nó có thể thấy qua nét mặt của Hermione và Ron là tụi nó sợ; bản thân nó cũng không hoàn toàn tự tin, nhưng nó vẫn chắc chắn là đã tới lúc thực hiện kế hoạch.

Trong suốt tuần lễ vừa qua tụi nó đã thay phiên nhau mặc tấm Áo khoác Tàng hình đi dò la cổng ra vào chính của Bộ, mà nhờ ông Weasley, Ron đã biết từ hồi còn nhỏ. Tụi nó đã bám đuôi nhân viên của Bộ trên đường vào, nghe lén những cuộc chuyện trò của họ, và nhờ quan sát cẩn thận tụi nó đã biết được ai trong số họ có thể tin được là xuất hiện đúng giờ mỗi ngày. Thỉnh thoảng tụi nó cũng có cơ hội chôm một tờ Nhật báo Tiên Tri từ cặp táp của người nào đó. Dần dà tụi nó đã lập ra được những bản đồ phác họa và những ghi chép đang để cả xấp trước mặt Hermione.

“Thôi được,” Ron chậm rãi nói, “Cứ coi như tụi mình sẽ làm chuyện đó vào ngày mai... Mình nghĩ chỉ cần mình với Harry đi là được.”

“Ôi, đừng có khơi lại chuyện đó nữa!” Hermione thờ dãi. “Tưởng tụi mình đã giải quyết xong rồi mà.”

“Khoác Áo Tàng hình lẫn quần quanh cổng là một chuyện, nhưng đây là chuyện khác Hermione à,” Ron gõ gõ một ngón tay xuống tờ Nhật báo Tiên Tri số ra mười ngày trước đó. “Bồ nằm trong danh sách những phù thủy gốc Muggle đã không tự trình diện để phỏng vấn!”

“Còn bồ thì bị coi như đang hấp hối ở Hang Sốc vì bệnh đậu rồng! Nếu có ai đó không nên đi, thì đó là Harry, cái đầu bạn ấy được treo giá tới mười ngàn Galleon...”

“Được, mình sẽ ở lại đây,” Harry nói. “Chừng nào hai bồ đánh bại Voldemort xong thì cho mình biết với, nhé?”

Trong khi cả Hermione và Ron cùng bật cười thì cơn đau bỗng nhói lên ở cái thẹo trên trán nó. Tay Harry bật đưa lên trán. Nó thấy đôi mắt nheo lại của Hermione, và nó cố gắng đánh lảng động tác đó bằng việc lùa mớ tóc lòa xòa trước mắt.

“Nhưng, nếu ba đưa mình cùng đi thì tại mình phải Độn thổ riêng lẻ,” Ron đang nói. “Tấm Áo khoác Tàng hình không thể trùm kín hết cả ba đưa mình nữa.”

Cái thẹo của Harry càng lúc càng thêm đau đớn. Nó đứng dậy. Ngay lập tức Kreacher lật đật chạy tới.

“Cậu chủ chưa ăn hết canh, cậu chủ thích ăn tiếp món hầm hay món bánh mật khoái khẩu của cậu chủ?”

“Cám ơn, Kreacher, nhưng chút nữa tôi quay lại... ờ... tôi vô nhà vệ sinh.”

Biết là Hermione đang ngó mình ngờ vực, Harry vội đi lên cầu thang vào hành lang rồi sau đó tới đầu cầu thang ở tầng một, ở đó nó nhào vô phòng tắm và cài chặt cửa lại. Nghiến răng vì đau đớn, gục mặt xuống bên trên cái chậu đen có những cái vòi nước hình miệng rắn há ra, nó nhắm mắt lại...

Nó đang lướt dọc theo một con đường sáng lờ mờ. Nhà cửa hai bên đường có những cột chống cao bằng gỗ; trông chúng có vẻ là những ngôi nhà hào nhoáng. Nó đi tới gần một căn, rồi nhìn thấy màu trắng bệch của những ngón tay dài của chính mình trên cánh cửa. Nó gõ. Nó cảm thấy nổi bồn chồn tăng lên...

Cánh cửa mở ra. Một người đàn bà đang cười vui đứng đó. Gương mặt bà sa xuống khi bà nhìn vào mặt Harry: nét hóm hình biến mất, thay vào đó là vẻ kinh hoàng...

“Gregorovitch?” Một giọng lạnh lùng lạnh lạnh cất lên.

Người đàn bà lắc đầu: bà đang cố gắng đóng cánh cửa lại. Một bàn tay trắng bệch giữ chắc cánh cửa, không cho bà ta đóng sập vào mặt nó...

“Ta cần Gregorovitch.”

“Er wohnt hier nicht mehr!” Bà ta vừa thét lên vừa lắc đầu. “Ông ấy không có ở đây! Ông ấy không ở đây!”

Thôi gắng sức đóng cánh cửa, bà ta liền chạy ngược vào hành lang tối om, và Harry theo sau, lướt về phía bà, bàn tay có những ngón dài của nó đã rút ra cây đũa phép.

“Hắn ở đâu?”

“Das weiff ich nicht! Ông ấy dọn đi rồi! Tôi không biết! Tôi không biết!”

Nó giơ tay lên. Bà ta gào thét. Hai đứa trẻ chạy tới trong hành lang. Bà ta cố gắng che chắn cho chúng bằng đôi cánh tay. Một tia sáng xanh rờn lóe lên...

“Harry! HARRY!”

Nó mở mắt ra, nó đã té rũ xuống sàn. Hermione lại đang động ình ình lên cánh cửa.

“Harry, mở cửa ra!”

Nó biết nó đã thét thành tiếng. Nó đứng dậy và mở chốt cửa; Hermione lập tức bị ngã ập vô trong buồng tắm; cô bé gượng lấy lại thăng bằng, rồi nhìn quanh ngờ vực. Ron có mặt ngay sau lưng Hermione, coi bộ quạu quọ khi chìa cây đũa phép của nó vô mấy góc buồng tắm lạnh lẽo.

“Bồ làm gì ở đây?” Hermione nghiêm nghị hỏi.

“Bồ nghĩ coi mình làm gì ở đây?” Harry hỏi lại, làm bộ hiên ngang một cách yếu ớt.

“Tụi này nghe bồ hét bể óc!” Ron nói.

“Ờ há... chắc là mình ngủ thiếp đi hay...”

“Harry, bồ làm ơn đừng xúc phạm trí thông minh của tụi này,” Hermione nói, hít thở thật sâu. “Tụi này biết cái theo của bồ đau lúc ở dưới nhà bếp, và bồ thì trắng xác như ma.”

Harry ngồi xuống thành bồn tắm.

“Không sao. Mình vừa thấy Voldemort ám sát một người đàn bà. Vào lúc này thì có lẽ hắn đã giết hết cả gia đình bà ấy rồi. Mà hắn đâu cần phải làm vậy. Lại diễn ra y như trường hợp anh Cedric, những kẻ ngẫu nhiên có mặt ở đó...”

“Harry à, bồ không được để cho việc này xảy ra nữa!” Hermione la lên, giọng cô bé vang vọng khắp buồng tắm. “Thầy Dumbledore đã yêu cầu bồ học Bế quan Bí thuật! Thầy cho là mối liên hệ đó nguy hiểm - Voldemort có thể sử dụng nó, Harry à! Xem hắn giết chóc và tra tấn thì hay ho gì, điều đó ích lợi ra sao?”

“Bởi vì điều đó có nghĩa là mình biết hắn đang làm gì.”

“Vậy là bồ thậm chí sẽ không cố tống hắn ra ngoài hả?”

“Hermione à, mình không thể. Bồ biết mình dở ẹt môn Bế quan Bí thuật. Mình chưa bao giờ nắm vững mà.”

“Bồ chưa bao giờ thực sự cố gắng!” Hermione nóng nảy nói. “Mình không hiểu nổi, Harry... có phải bồ thích có mối liên kết đặc biệt này hay mối quan hệ, hay mỗi gì gì đó...”

Hermione ấp úng khi Harry đứng dậy nhìn cô bé.

“Thích à?” Nó khẽ nói. “Bồ có thích bị vậy không?”

“Mình... không... Mình xin lỗi, Harry à. Mình không có ý...”

“Mình ghét chuyện đó. Mình ghét cái chuyện hăn xâm nhập vào trong người mình, ghét phải nhìn hăn khi hăn nguy hiểm nhất. Nhưng mình sẽ quen với chuyện đó.”

“Thầy Dumbledore...”

“Dẹp thầy Dumbledore đi. Đây là lựa chọn của mình, chứ không phải của ai hết. Mình muốn biết tại sao hăn sẵn lòng Gregorovitch.”

“Ai?”

“Ông ta là nhà chế tạo đũa phép người nước ngoài,” Harry nói. “Ông chế tạo cây đũa phép của anh Krum và anh Krum cho là ông ta xuất sắc.”

“Nhưng theo bồ,” Ron nói, “Voldemort đã bắt được Ollivander đem nhốt đâu đó. Nếu hăn đã có một người làm đũa phép thì hăn cần thêm một người nữa để làm gì?”

“Có lẽ hăn nghĩ như Krum, có lẽ hăn tin Gregorovitch sẽ có thể giải thích cho hăn điều mà cây đũa phép của mình đã làm khi hăn đuổi theo mình, bởi vì Ollivander không biết.”

Harry liếc vào tấm gương rạn nứt bụi bặm và thấy sau lưng nó Ron và Hermione trao đổi với nhau ánh mắt nghi hoặc.

“Harry à, bồ cứ nói hoài về cái điều cây đũa phép của bồ đã làm,” Hermione nói, “nhưng chính bồ đã khiến cho điều đó xảy ra! Tại sao bồ cứ khẳng khẳng không nhận lấy trách nhiệm về chính quyền lực của bồ?”

“Bởi vì mình biết không phải chính mình làm được chuyện đó! Và Voldemort cũng biết vậy, Hermione à! Cả hăn và mình đều biết chuyện gì đã thực sự xảy ra!”

Tụi nó trừng mắt nhìn nhau; Harry biết nó chưa thuyết phục được Hermione và cô nàng đang dàn thành lớp lang những tranh luận phản bác, chống lại lý thuyết của nó về cây đũa phép lẫn cái việc nó tự cho phép

bản thân nhìn vào đầu óc của Voldemort. Nó thở phào khi Ron xen vào.

“Bỏ đi,” Ron khuyên Hermione. “Kệ nó. Và nếu tụi mình định đi tới Bộ vào ngày mai, bồ có cho là tụi mình nên xem lại kế hoạch không?”

Ron và Harry có thể thấy Hermione đã phải bất đắc dĩ để vấn đề đó lắng xuống, mặc dù Harry hoàn toàn chắc chắn là cô nàng sẽ lại tấn công ngay khi có cơ hội đầu tiên. Trong lúc này thì tụi nó cùng trở lại nhà bếp ở tầng hầm, ở đó Kreacher dọn cho tụi nó món hầm và món bánh mật.

Tụi nó thức rất khuya vào đêm đó, bỏ ra hàng tiếng đồng hồ xem đi xét lại kế hoạch cho đến khi có thể đọc thuộc lòng cho nhau nghe cái kế hoạch đó, đúng từng chữ một. Harry, lúc này ngủ trong phòng của chú Sirius, cứ nằm trần trọc trên giường, hướng ánh sáng phát từ cây đèn phép của nó vào tấm hình ba nó, chú Sirius, thầy Lupin và Pettigrew, lăm nhăm kế hoạch với chính mình thêm mười phút nữa. Tuy nhiên, khi đã tắt ánh sáng cây đèn phép, nó không còn nghĩ gì đến thuốc Đa Quả dịch, kẹo Ói, hay áo chùng màu xanh nước biển của nhân viên sở Bảo trì Pháp thuật nữa; mà nó lại nghĩ đến người chế tạo đèn phép Gregorovitch, và liệu ông ấy có thể trốn tránh được bao lâu khi mà Voldemort sẵn lòng ông quyết liệt như vậy.

Bình minh dường như hấp tấp thay thế đêm khuya một cách sỗ sàng.

“Trông bồ ghê quá,” là lời chào của Ron khi nó bước vào phòng để đánh thức Harry.

“Không lâu đâu,” Harry nói, ngáp dài.

Tụi nó xuống lầu gặp Hermione trong nhà bếp. Cô bé đã được Kreacher dọn cho món cà phê, bánh mì tròn nóng hổi và mang một vẻ mặt hơi bồn loạn khiến Harry liên tưởng đến việc ôn thi.

“Áo chùng,” Hermione nói thầm, ghi nhận sự có mặt của Ron và Harry bằng một cái gật đầu căng thẳng và tiếp tục lục lọi trong cái túi xách hột cườm. “Thuốc Đa Quả dịch... Áo khoác Tàng hình... Mìn bầy... Hai bồ mỗi người nên đem theo hai cái để phòng hờ... kẹo Ói, kẹo Chảy Máu mũi, Bành trướng nhĩ...”

Tụi nó nuốt lệ lệ bữa điểm tâm rồi đi lên nhà trên để khởi hành, Kreacher cúi chào tiễn đưa tụi nó, hứa hẹn sẽ có món bánh nướng thập cẩm chờ sẵn khi tụi nó trở về.

“Phước đức cho lão!” Ron khoái chí nói. “Vậy mà bồ nghĩ coi mình đã từng tưởng tượng đến chuyện cắt đầu lão và ghim lên tường.”

Ba đứa xoay sở một cách cực kỳ thận trọng ra được bậc thềm cửa trước. Tụi nó thấy hai tên Tử Thần Thực Tử mắt hum húp canh chừng ngôi nhà từ phía bên kia quảng trường mù sương.

Hermione Độn thổ với Ron trước, rồi trở lại đón Harry.

Sau trạng thái tối tăm ngăn ngủi và suýt ngẹt thở như thường lệ, Harry thấy mình đang ở trong một cái hẻm nhỏ xíu mà theo lịch trong kế hoạch của tụi nó là nơi thực hiện bước đầu tiên. Lúc đó hãy còn trống vắng, ngoại trừ hai cái thùng rác to tướng. Những nhân viên Bộ Pháp thuật đến sở đầu tiên thường thường chưa xuất hiện trước tám giờ.

“Rồi,” Hermione nói, kiểm tra đồng hồ đeo tay. “Năm phút nữa thì bà ta sẽ xuất hiện. Khi mình Đánh choáng bà ấy...”

“Hermione ơi, tụi này biết rồi,” Ron nghiêm nghị nói. “Và mình tưởng tụi mình phải mở cửa trước khi bà ta đến chứ?”

Hermione ré lên.

“Mình suýt quên bég mất! Lùi lại...”

Cô bé chĩa cây đũa phép vào cánh cửa thoát hiểm bị vẽ nhăng nhít tùm lum bên cạnh tụi nó, cánh cửa cọt kẹt mở ra, tụi nó đã biết qua những chuyến trình sát kỹ lưỡng, hành lang tối thui sau cánh cửa dẫn tới một giảng đường trống rỗng. Hermione kéo cánh cửa về lại phía mình để làm cho nó có vẻ vẫn còn đóng.

“Và bây giờ,” Hermione nói, sau khi quay lại đối diện với hai đứa kia trong con hẻm, “tụi mình trùm lại Áo khoác Tàng hình...”

“... và tụi mình đợi,” Ron nói nốt, vừa tung tấm Áo khoác trùm lên đầu Hermione như trùm một cái mền lên lồng chim vừa đảo tròn mắt với Harry.

Chưa tới một phút sau, một tiếng bộp nho nhỏ vang lên và một bà phù thủy nhỏ thó làm việc trong Bộ có mái tóc xám phất phơ Độn thổ lên nơi cách tụi nó vài bước, chớp chớp mắt một tí trong ánh sáng rạng lên bất ngờ: mặt trời vừa ló ra khỏi một đám mây. Tuy nhiên, bà ta chưa kịp thưởng thức thời tiết ấm áp không ngờ ấy thì câu thần chú Choáng của Hermione đọc thì thầm đã tung vô ngay ngực bà ta, khiến bà ngã lảo đảo.

“Làm giỏi lắm, Hermione.” Ron nói, hiện ra từ phía sau cái thùng rác khi Harry cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra. Tụi nó hè nhau khiêng bà phù thủy nhỏ nhắn vào lối đi dẫn vào hậu trường. Hermione nhổ vài sợi tóc trên đầu bà phù thủy bỏ vô một bình đựng chất thuốc Đa Quả dịch đục như nước sinh mà cô bé lấy ra từ cái túi hột cườm. Ron đang lục lọi khắp cái túi xách tay của bà phù thủy.

“Bà này là Mafalda Hopkirk,” nó nói, vừa đọc một cái thẻ nhỏ xác nhận căn cước nạn nhân của tụi nó là trợ lý trong Sở Dừng sai Pháp thuật. “Bồ nên lấy cái này, Hermione à, và đây là mấy thẻ đồng xu.”

Nó đưa cho Hermione mấy đồng xu nhỏ bằng vàng mà nó lấy được trong bóp của bà phù thủy, tất cả những đồng xu vàng đó đều chạm nổi mấy chữ B. P. T.

Hermione uống thứ thuốc Đa Quả dịch lúc này đã trở thành một màu đỏ ánh xanh dễ chịu, và sau vài giây một bản sao của bà Mafalda Hopkirk đã đứng trước mặt Ron và Harry. Trong lúc Hermione gỡ mắt kiếng của bà Mafalda để đeo, Harry xem đồng hồ.

“Tụi mình hơi trễ rồi, ông Bảo trì Pháp thuật sắp tới trong vài giây nữa.”

Tụi nó vội vã đóng cánh cửa nhốt bà Mafalda thật; Harry và Ron trùm lại Áo khoác Tàng hình lên mình, nhưng Hermione vẫn còn đứng nguyên, chờ đợi. Vài giây sau một tiếng bộp khác vang lên, và một pháp sư nhỏ choắt trông giống như con chồn hiện ra trước mặt tụi nó.

“A, chào bà Mafalda.”

“Chào ông,” Hermione nói giọng run run. “Bữa nay ông khỏe không?”

“Thiệt tình thì không được khỏe lắm,” ông pháp sư nhỏ choắt trả lời, ông ta tỏ vẻ vô cùng ngao ngán.

Khi Hermione và ông pháp sư đi về phía đường chính, Harry và Ron rón rén đi theo đằng sau họ.

“Ôi, tôi thiệt áy náy khi nghe anh không được khỏe lắm,” Hermione nói giọng vũng vàng với ông pháp sư trong lúc ông này cố gắng diễn giải rắc rối của mình; cần phải chặn không để ông ta ra tới đường. “Đây, mời ông ăn kẹo.”

“Hả? Ờ không, cảm ơn...”

“Tôi năn nỉ mà!” Hermione nói một cách hùng hổ, vừa lắc lắc cái túi đựng kẹo Ói vào mặt ông pháp sư. Hơi hoảng hồn, ông pháp sư nhỏ con đành lấy một cái kẹo.

Hiệu quả tức thì. Ngay khi viên kẹo Ói chạm vào lưỡi, ông pháp sư nhỏ choắt bắt đầu ói dữ dội đến nỗi ông ta không để ý Hermione đã giựt đứt một nắm tóc trên đỉnh đầu ông.

“Ôi thôi!” Cô nàng nói khi ông pháp sư ói văng tứ tung con hẻm. “Có lẽ ông nên nghỉ một ngày!”

“Không... không được,” ông mắc nghẹn và lại ói, cố gắng đi tiếp cho dù đi đứng không còn được ngay ngắn nữa. “Tôi... phải... bữa nay... phải đi...”

“Nhưng mà như vậy thì đại quá,” Hermione hoảng hốt nói. “Ông không thể làm việc trong tình trạng này đâu... tôi nghĩ ông phải vô bệnh viện Thánh Mungo để họ khám chữa cho ông.”

Ông pháp sư ngã lăn kềnh, cố nhồm dậy trên tứ chi, gồng bò lê về phía đường chính.

“Ông thiệt tình là không thể nào đi làm trong tình trạng như vậy đâu,” Hermione la lên.

Cuối cùng ông ta dường như phải chấp nhận thực tế mà Hermione nói. Níu lấy một cô nàng Hermione

nản lòng để trở lại tư thế đứng, ông ta xoay người tại chỗ và biến mất, chẳng để lại gì ngoài cái túi đã bị Ron giật khỏi tay ngay khi ông đi, cùng mấy đồng ói bay tứ tung.

“Ghê!” Hermione nói, vừa kéo vạt áo chùng lên để tránh mấy vũng đồ ói. “Đánh Choáng ổng thì đã đỡ tây huầy rồi.”

“Ừ,” Ron nói, hiện ra từ dưới tấm Áo khoác Tàng hình, tay cầm cái bị của ông pháp sư. “Nhưng mình vẫn cho là cả một đồng thầy người nằm bất tỉnh sẽ khiến nhiều người chú ý. Nhưng ông này cũng nhiệt tình công tác hén? Thôi, quảng cho tụi này tóc với thuốc đi.”

Trong vòng hai phút, Ron đã đứng trước mặt tụi nó, nhỏ thó và tựa tựa con chồn như ông pháp sư ói mửa, và mặc tấm áo chùng màu xanh nước biển vốn đã được xếp sẵn trong cái bị của ông ta.

“Coi cách ổng ham đi làm như vậy mà bữa nay không mặc cái này thì cũng kỳ kỳ. Mà thôi, mình là Reg Cattermole, theo như cái nhãn ở đằng sau lưng.”

“Bây giờ đợi ở đây,” Hermione bảo Harry, nó vẫn dưới lớp Áo khoác Tàng hình. “Và tụi này sẽ trở lại đem tóc cho bồ.”

Harry phải đợi tới mười phút, nhưng nó cảm thấy dường như lâu hơn khi lẫn lút một mình trong con hẻm bầy hầy đồ ói mửa bên cánh cửa đang giấu bà Mafalda bị đánh Choáng. Cuối cùng Ron và Hermione xuất hiện.

“Tụi này không biết ổng là ai,” Hermione nói khi đưa cho Harry mấy sợi tóc quăn màu đen, “nhưng ổng đã về nhà rồi với cái mũi chảy máu cam dễ sợ! Đây, ổng hơi cao, bồ cần áo chùng bự hơn...”

Cô bé lôi ra một bộ áo chùng cũ mà Kreacher đã giặt sạch cho tụi nó, và Harry rút lui để uống thuốc và thay đồ.

Khi trò biến hình đau đớn đã hoàn tất, nó cao hơn một thước tám và đô con mạnh khỏe, căn cứ vào hai cánh tay lực lưỡng cuộn cuộn cơ bắp. Nó còn có một bộ râu nữa. Giấu cái Áo khoác Tàng hình và cặp mắt kiếng của nó vô trong bộ áo chùng mới, Harry lại nhập bọn với hai đứa kia.

“Mèn ơi, dễ ngán thiệt,” Ron nói, ngược nhìn Harry lúc này đã cao vượt khỏi đầu Ron.

“Cầm một thẻ đồng xu của bà Mafalda,” Hermione nói với Harry, “và tụi mình đi thôi, gần chín giờ rồi.”

Tụi nó cùng nhau đi ra khỏi con hẻm. Dọc theo năm mươi thước của lễ đường đông đúc là một hàng rào chắn bằng sắt đen có đầu nhọn chắn giữa hai dãy cầu thang, một đeo bảng QUÝ ÔNG, một đeo bảng QUÝ BÀ.

“Thôi, hện lát nữa gặp lại,” Hermione lo lắng nói, rồi cô bé lão đảo tách ra đi xuống những bậc thang dành cho QUÝ BÀ. Harry và Ron nhập bọn với một số ông ăn mặc kỳ lạ cùng đi xuống một nơi có vẻ là nhà vệ sinh công cộng trạm xe điện ngầm thông thường, lát gạch trắng và đen nhờ nhờ.

“Chào ông Reg,” một pháp sư mặc áo chùng xanh khác gọi khi nó len vô một cái buồng nhỏ bằng cách nhét đồng xu vàng vô một cái rãnh trên cửa. “Cái này đau hông quá mạng hả? Ép tất cả tội mình đi tới sở bằng cách này! Họ canh ai xuất hiện chứ, Harry Potter à?”

Ông pháp sư rống lên cười vì sự hóm hỉnh của chính mình. Ron cố rặn vài tiếng cười khi.

“Ừ,” nó nói, “ngu thiệt hén?”

Rồi nó và Harry vô cái buồng bên cạnh.

Bên trái và phải của Harry nổi lên tiếng nước xả ào ào. Nó ngồi xổm xuống và dòm qua cái lỗ hổng dưới đáy cái buồng nhỏ, vừa đúng lúc thấy một cặp giò mang giày ống treo vô cái nhà vệ sinh kế bên. Nó ngó qua bên trái thì thấy Ron đang nháy mắt với nó.

“Tội mình phải giựt cầu cho trôi vô hả?” Ron thì thầm.

“Có vẻ như vậy,” Harry thì thầm trả lời; giọng của nó phát ra trầm và ngắc ngứ.

Hai đứa cùng đứng dậy. Harry treo vô cái bồn cầu, cảm thấy cực kỳ ngu ngốc.

Nó biết ngay lập tức nó đã làm đúng; mặc dù có vẻ như nó đang đứng trong nước, nhưng giày, áo và chân cẳng vẫn khô ráo. Nó vói lên, kéo sợi dây xích, và tích tắc sau nó đã tuột vèo xuống một cầu trượt ngắn, chui ra khỏi một lò sưởi dẫn vào Bộ Pháp thuật.

Nó lụp chụp đứng dậy, thân thể nó hiện giờ quá thừa thãi so với thân hình mà nó vốn quen thuộc. Vòm cổng vĩ đại dường như âm u hơn như nó nhớ. Trước đây một bồn phun nước choán hết phần trung tâm sảnh đường, phát ra những vệt sáng lung linh trên tường và sàn gỗ bóng loáng. Giờ đây một bức tượng khổng lồ bằng đá đen áp đảo toàn khung cảnh. Bức tượng lớn quá cỡ này thật dễ sợ: một bà phù thủy và một ông pháp sư ngự trên một cái ngai chạm trổ lộng lẫy ngó xuống đám nhân viên của Bộ đang lóp ngóp chui ra khỏi mấy cái lò sưởi phía dưới bức tượng. Trên bệ tượng có khắc hàng chữ cao cỡ ba tấc: PHÁP THUẬT LÀ QUYỀN LỰC.

Harry lãnh một cú tông mạnh vào phía sau bắp chân. Một ông pháp sư khác vừa bị thổi ra khỏi cái lò sưởi sau lưng ông.

“Tránh ra, mài không... ủa, xin lỗi, anh Runcorn.”

Sợ ra mặt, ông pháp sư đầu hói lật đật bỏ đi. Rõ ràng cái người mà Harry đang mượn lối giả danh,

Runcorn, là một tay đáng sợ.

“Suyt!” Một giọng khế nói, nó ngoái lại nhìn thì thấy một bà phù thủy nhỏ xíu đang thì thào và một pháp sư tưởng như chồn của Sở Bảo trì Pháp thuật đang ra dấu gọi nó từ bên kia bức tường. Harry vội vã nhập bọn tụi kia.

“Vậy là bồ vô trót lọt hả?” Hermione thì thầm hỏi Harry.

“Không, nó còn kẹt trong cái xác heo,” Ron nói.

“Ôi, mắc cười quá... thiệt là khủng khiếp há?” Cô bé nói với Harry, lúc này nó đang ngược nhìn bức tường. “Bồ có thấy họ ngồi trên cái gì không?”

Harry nhìn kỹ hơn và nhận ra cái mà nó tưởng là một cái ngai chạm trổ lộng lẫy thực ra là những đồng thân người bị đục khoét: hàng trăm và hàng trăm thân thể trần truồng, đàn ông, đàn bà, và trẻ con, tất cả đều mang những bộ mặt xấu xí dần độn, méo mó và đè ép vào nhau để đỡ sức nặng của mấy phù thủy ăn mặc sang trọng.

“Dân Muggle,” Hermione thì thầm, “ở vị trí chính đáng của họ. Thôi, tụi mình đi thôi.”

Ba đứa nhập vào dòng phù thủy và pháp sư đi về phía những cánh cửa bằng vàng ở cuối hành lang, hết sức kín đáo nhìn quanh, nhưng tịnh không hề thấy hình dáng đặc biệt của mụ Dolores Umbridge. Tụi nó đi qua những cánh cửa để vào một hành lang nhỏ hơn, nơi đó người ta đang xếp hàng trước mười hai khung lưới bằng vàng chứa ngăn ấy thang máy. Tụi nó vừa mới nhập vô cái hàng gần nhất thì một giọng nói vang lên: “Cattermole!”

Ba đứa ngoái lại: ruột gan Harry đảo lộn. Một tên trong bọn Tử Thần Thực Tử đã từng chứng kiến cái chết của cụ Dumbledore đang sải dài bước chân về phía tụi nó. Những nhân viên Bộ đứng bên cạnh tụi nó bỗng im phắc; mắt họ đều sụp xuống; Harry có thể cảm nhận được cơn sợ hãi đang làm rợn xương sống họ. Bộ mặt hơi dần độn cau có của tên đó vì lý do nào đó chọi lỏi với bộ áo chùng lộng lẫy dài thướt tha được thêu bằng nhiều sợi chỉ vàng. Ai đó trong đám đông đứng quanh các thang máy kêu bằng giọng xu nịnh, “Chào ông Yaxley!” Yaxley phớt lờ họ.

“Cattermole, ta đã yêu cầu Sở Bảo trì Pháp thuật cử người đến sửa chữa văn phòng của ta. Trong đó vẫn còn mưa.”

Ron nhìn quanh như thể hy vọng người nào khác sẽ xen vô, nhưng không ai nói năng gì cả.

“Mưa... trong văn phòng của ông à? Vậy là... vậy là đâu có tốt hả?”

Ron khì ra một tiếng cười căng thẳng. Con mắt của Yaxley trợn to.

“Mày cho là vui lắm hả, Cattermole?”

Hai phù thủy bỏ hàng chờ thang máy lật đặt tránh ra xa.

“Đâu có!” Ron nói. “Dĩ nhiên, đâu có...”

“Mày có biết tao đang đi xuống lâu để thăm vấn vợ mày không, Cattermole? Thật ra, tao hơi ngạc nhiên là mày lại không ở đó cầm tay vợ mày trong khi chờ đợi. Hay mày đã bỏ nó như bỏ một công việc tồi? Thế có lẽ lại khôn. Nhớ lần sau cưới một con thuần chủng nghe mày?”

Hermione không nén được một tiếng ré kinh hoàng. Yaxley ngó lại. Cô bé vội vàng ho khục khặc và quay mặt đi.

“Tôi... tôi...” Ron lắp bắp.

“Nhưng nếu vợ tao mà có bị kết tội là dân Muggle,” Yaxley nói, “... mặc dù không bao giờ có con đàn bà nào tao cưới lại bị nhằm ra cái đồ bẩn thỉu đó - và Giám đốc Sở Cường chế Thi hành Pháp thuật có việc cần làm cho xong, thì tao sẽ ưu tiên làm công việc đó, Cattermole à. Mày hiểu tao chứ?”

“Dạ,” Ron nói nhỏ.

“Vậy thì lo mà làm đi, Cattermole, và nếu văn phòng tao mà không hoàn toàn khô ráo trong vòng một tiếng đồng hồ nữa, Tình trạng Huyết thống của vợ mày sẽ bị nghi vấn còn hơn cả lúc này.”

Cái cửa lưới vàng trước hàng của tụi nó loảng xoảng mở ra. Yaxley gật đầu và mỉm cười khó chịu với Harry, hẳn rõ ràng là mong chờ Harry tán thưởng cách đối xử của hắn với Cattermole, rồi hắn vội vã bỏ đi về phía một thang máy khác. Harry, Ron và Hermione đi vào thang máy của tụi nó, nhưng không ai đi theo tụi nó: làm như thể tụi nó bị bệnh truyền nhiễm. Cái cửa lưới lách cách đóng lại và thang máy bắt đầu kéo lên.

“Mình phải làm gì đây?” Ron hỏi cả hai đứa kia cùng một lúc, nó có vẻ hoảng hốt. “Nếu mình không tới văn phòng hắn, thì vợ mình... ý mình nói là vợ của ông Cattermole...”

“Tụi này sẽ đi với bồ, tụi mình phải bám lấy nhau...” Harry mở miệng nói, nhưng Ron nóng nảy lắc đầu.

“Điên sao, tụi mình đâu có nhiều thì giờ. Hai bồ cứ đi tìm mụ Umbridge, mình sẽ đi sửa sang cái văn phòng của Yaxley - nhưng mình làm sao ngừng được mưa?”

“Thử Thần chú Chấm dứt,” Hermione nói ngay. “Thần chú đó ngừng được mưa nếu cơn mưa đó là do bị ếm hay nguyên; nếu nó không có hiệu quả thì chắc có gì đó trục trặc với Bùa ếm Không khí, hơi khó sửa chữa hơn, trong trường hợp đó dùng biện pháp tạm thời là xài Bùa Không thấm để bảo vệ tài sản của hắn...”

“Làm ơn nói lại, chậm chậm...” Ron nói, lục lọi túi áo một cách khẩn thiết để tìm cây viết lông ngỗng, nhưng ngay lúc đó cái thang máy lúc lắc để dừng lại. Một giọng nữ quái dị vang lên: “Tầng bốn, Sở Điều phối và Kiểm soát Sinh vật Kỳ bí, tổ hợp Phân ban Dã thú, Sinh vật, và Linh hồn, Văn phòng liên lạc Yêu tinh, và Văn phòng Tư vấn Vật gây hại,” sau đó cái cửa lưới lại mở ra, nhận thêm hai ông pháp sư nữa và nhiều máy bay giấy màu tím nhạt bay xà quần cái bóng đèn trên trần thang máy.

“Chào anh Albert,” một ông râu mép rậm rì nói, mỉm cười với Harry. Ông ta liếc qua Ron và Hermione khi cái thang máy lại một lần nữa cót két di chuyển lên; lúc này Hermione đang thì thầm cho Ron nghe những chỉ dẫn điên rồ. Ông pháp sư chồm về phía Harry, liếc đều và thì thầm, “Dirk Cresswell, hả? Ở phòng Liên lạc Yêu tinh hả? Chiêu đẹp đó, Albert. Minh tin chắc sẽ lãnh chức của hă, ngay thôi.”

Ông ta nháy mắt. Harry mỉm cười đáp lại, hy vọng như vậy là đủ. Cái thang máy ngừng lại; cái cửa lưới lại mở ra.

“Tầng hai, Sở Cường chế Thi hành Luật pháp thuật, bao gồm các phòng ban Dừng sai Pháp thuật, Trụ sở Thần sáng, và Dịch vụ Hành chính Liên đoàn Pháp thuật,” giọng nữ phù thủy lại vang lên.

Harry thấy Hermione đẩy nhẹ Ron và Ron vội vã ra khỏi thang máy, theo sau là mấy pháp sư khác, để lại một mình Harry với Hermione. Ngay khi cánh cửa lưới đóng lại Hermione nói rất nhanh, “Thiệt tình, Harry à, mình nghĩ mình nên đi theo Ron, mình không tin là nó biết nó sẽ phải làm gì, mà nếu Ron bị bắt thì toàn bộ...”

“Tầng một, Bộ trưởng Pháp thuật và nhân viên trợ lý.”

Cánh cửa lưới lại mở ra và Hermione há hốc miệng. Bốn người đang đứng trước mặt tụi nó, hai người đang say sưa trò chuyện: một pháp sư tóc dài mặc một tấm áo chùng lộng lấy màu vàng và đen, và một mụ phù thủy mập lùn trông như con cóc đeo một cái nơ nhung trên mái tóc ngắn đang ghì chặt tấm bìa kẹp hồ sơ vào ngực.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Ủy Ban Đăng Ký Phù Thủy Gốc Muggle

“A, Mafalda!” Mụ Umbridge nhìn Hermione nói. “Travers phải cô đến phải không?”

“D... dạ,” Hermione rít lên.

“Tốt, cô thì hoàn toàn thích hợp đấy,” mụ Umbridge nói với vị pháp sư mặc đồ đen và vàng. “Vấn đề đó thế là được giải quyết xong. Thưa ngài Bộ trưởng, nếu cô Mafalda được dành cho công việc quản lý hồ sơ thì chúng ta sẽ có thể bắt đầu ngay lập tức.” Mụ tham khảo tấm bìa kẹp giấy tờ của mình, “Mười người hôm nay và trong số đó có một người là vợ một viên chức của Bộ! Chà, chà... ngay ở đây, ngay trung tâm Bộ!” Mụ bước vào thang máy, đứng bên cạnh Hermione, hai pháp sư này giờ chỉ nghe mụ Umbridge nói chuyện với ông Bộ trưởng cũng theo mụ bước vào. “Chúng ta sẽ đi thẳng xuống, Mafalda à, cô sẽ tìm thấy mọi thứ cô cần trong phòng xử. Chào anh Albert, anh không đi ra à?”

“Có chứ, dĩ nhiên,” Harry nói bằng giọng trầm của Runcorn.

Nó bước ra khỏi thang máy. Cánh cửa lưới bằng vàng đóng lại kêu lanh canh sau lưng. Liếc ra sau, Harry thấy gương mặt lo lắng của Hermione bị chìm khuất giữa hai pháp sư cao lớn kẹp hai bên, cái nơ cài tóc bằng nhung của mụ Umbridge ngang bằng vai cô nàng.

“Anh lên đây có việc gì, anh Runcorn?” Ông Bộ trưởng Pháp thuật mới nhậm chức hỏi. Tóc và râu đen dài của ông ta mang những đường sọc bạc, và một mớ tóc dày xõa xuống trán che đôi mắt sáng long lanh khiến Harry liên tưởng tới một con cua nằm bên dưới một tảng đá ngó ra.

“Cần nói vài lời với...” Harry ngập ngừng trong một tích tắc, “ông Arthur Weasley. Có người nói ông ấy đã lên lâu một.”

“À,” ông Plum Thicknesse nói. “Đã bắt được quả tang ông ta tiếp xúc với một Kẻ Phá Rối à?”

“Không,” Harry nói, cổ họng nó khô khốc. “Không, không có chuyện như vậy.”

“Ừ, phải. Trước sau gì cũng sẽ thế thôi,” ông Thicknesse nói. “Theo ý tôi, bọn phản bội huyết thống cũng xấu xa như bọn Máu bùn. Chào anh Runcorn.”

“Chào ông Bộ trưởng.”

Harry nhìn theo ông Thicknesse đỉnh đạc bước đi dọc theo hành lang trải thảm dày. Ngay khi ông Bộ trưởng khuất khỏi tầm mắt, Harry rút mạnh tấm Áo khoác Tàng hình từ dưới lớp áo chùng đen nặng nề ra, tung tấm áo trùm lên người, và bắt đầu đi dọc hành lang theo hướng ngược lại. Runcorn quá cao nên Harry buộc phải khòm lưng xuống để yên chí là chân cẳng nó được che kín.

Nỗi hoang mang làm bụng nó thót lại từng cơn. Khi nó đi ngang qua hết cánh cửa gỗ bóng loáng này đến cánh cửa gỗ bóng loáng khác, mỗi cánh cửa đều có dính một tấm biển nhỏ ghi tên và nghề nghiệp của chủ nhân, uy quyền của Bộ, sự phức tạp và vững bền của Bộ hình như buộc nó phải nhìn nhận rằng cái kế hoạch mà nó cùng Hermione và Ron đã dàn dựng công phu suốt bốn tuần lễ qua có vẻ trẻ con đến tức cười. Tội nó đã tập trung tất cả nỗ lực để đột nhập mà không bị phát hiện: tội nó đã không hề có một suy nghĩ thoáng qua về việc tội nó sẽ làm gì trong trường hợp bị buộc phải tách ra. Bây giờ Hermione bị kẹt vô chuyện thủ tục tòa án, chắc chắn sẽ kéo dài nhiều tiếng đồng hồ; Ron thì đang găng hết sức để làm những pháp thuật mà Harry biết là vượt quá sức của nó, tự do của một người đàn bà đang tùy thuộc vào kết quả cố gắng của Ron, còn nó, Harry, thì đang đi lê bêu trên tầng lầu cao nhất khi nó đã biết rõ một cách tuyệt đối là người nó tìm vừa đi xuống trong thang máy rồi.

Nó đứng lại, dựa lưng vào một bức tường, và cố gắng quyết định coi phải làm gì. Sự im lặng đè nặng lên nó. Ở đây không có tiếng lao xao hay trò chuyện hay tiếng chân bước nhanh, những hành lang trải thảm đỏ nín khe như thể bùa Ủ tai vừa được ếm lên khắp chốn này.

Văn phòng mụ ta ắt là ở đây, Harry nghĩ.

Chẳng có vẻ gì là mụ Umbridge cất giữ tư trang trong văn phòng của mụ, nhưng mặt khác nếu không lục soát cho chắc ăn thì có vẻ hơi ngu. Vì vậy nó bắt đầu đi dọc hành lang một lần nữa, không đi ngang qua người nào hết trừ một pháp sư quạu quọ đang rì rầm sai khiến một cây viết lông ngỗng lơ lửng trước mặt ông ta ghi chép trên một tấm giấy da dài thông.

Giờ đây chú ý đến những cái tên trên cửa, Harry queo qua một hành lang khác. Đi được nửa chừng hành lang này nó tới một chỗ trống trải rộng rãi có chừng một tá phù thủy và pháp sư ngồi thành hàng ở những cái bàn nhỏ hao hao bàn học sinh mặc dù được đánh bóng láng o và không bị vẽ bậy. Harry dừng lại để quan sát họ, bởi vì tác động của cảnh này đầy mê hoặc. Tất cả những phù thủy đó đang đồng loạt vẩy vẩy xoay xoay những cây đũa phép của họ, và những vuông giấy màu đang bay khắp mọi hướng như những cánh diều hồng nho nhỏ. Sau vài giây Harry nhận ra nhịp điệu của quy trình, tất cả những vuông giấy đó đều hình thành nên một mẫu y chang nhau và sau vài giây nữa Harry hiểu ra là nó đang xem việc tạo ra những quyển sách tuyên truyền - những mẫu giấy vuông là những trang sách, khi đã được tập hợp, gấp lại, đóng xén đầu vô đó bằng pháp thuật, thì rớt xuống thành những chồng sách gọn gàng bên cạnh mỗi phù thủy hay pháp sư.

Nó rón rén đi tới gần hơn, mặc dù những công nhân đó mãi chăm chú vào công việc họ đang làm đến nỗi nó không tin là họ để ý đến những dấu chân lún trên thảm, và nó thuổng một cuốn đã hoàn chỉnh từ

chồng sách bên cạnh một phù thủy trẻ. Nó xem xét cuốn sách dưới tấm Áo khoác Tàng hình. Tên sách màu vàng chói nổi bật trên cái bìa màu hồng:

MÁU BÙN

Và những hiểm họa chúng gây ra cho

một xã hội thuần chủng thanh bình

Bên dưới tựa sách là hình vẽ một đóa hồng đỏ có một cái mặt cười điệu dàng ngay chính giữa những cánh hoa, bị một cọng cỏ xanh có răng nanh và mắt quắc hung tợn quấn siết. Không thấy tên tác giả trên cuốn sách, nhưng một lần nữa, những vết theo trên mu bàn tay phải của nó dường như ngứa râm ran khi nó xem xét cuốn sách. Thế rồi cô phù thủy trẻ bên cạnh nó đã xác nhận mỗi nghi ngờ của nó khi cô nói trong lúc vẫn vẩy vẩy xoay xoay cây đũa phép, “Có ai biết cái mụ già quý cái có thắm vẫn bọn Muggle hết ngày không ta?”

“Coi chừng đó,” ông pháp sư ngồi bên cạnh cô ta nói, liếc chung quanh lo lắng; một tờ trong mớ giấy của ông ta tuột ra rớt xuống sàn.

“Sao, bộ bây giờ mụ ta có cả tai pháp thuật như mắt pháp thuật hả?”

Cô phù thủy đưa mắt về phía cánh cửa gỗ gụ bóng lờng đối diện cái không gian đầy những phù thủy chế tạo sách; Harry cũng nhìn theo, và cơn giận lồng lên như một con rắn trong người nó. Ở chỗ mà cửa nhà của dân Muggle thường có một cái lỗ nhỏ để dòm ra, thì ở đây lại là một con mắt tròn to có tròng mắt màu xanh lơ sáng được căn vò trong gỗ - một con mắt quen đến giật mình đối với những ai đã từng biết thầy Alastor Moody.

Trong một tích tắc Harry quên bém nó đang ở đâu và việc nó đang làm: nó thậm chí quên rằng nó đang tàng hình. Nó sải bước dài đi thẳng tới cánh cửa để xem xét con mắt. Con mắt không động đậy: chỉ liệt cứng, đăm đăm nhìn lên, mù tịt. Tấm biển bên dưới con mắt ghi:

Dolores Umbridge

Phụ tá cao cấp của Bộ trưởng

Bên dưới nữa là một tấm biển mới hơi bóng hơn ghi:

Trưởng ban Đăng ký phù thủy gốc Muggle

Harry ngoái nhìn lại mười hai phù thủy chế tạo sách: mặc dù họ chăm chú vào công việc, nó khó lòng nghĩ rằng họ sẽ không để ý một khi cánh cửa văn phòng không có người lại mở ra trước mắt. Vì vậy nó lấy từ túi áo trong ra một vật kỳ cục với phần thân là một cái còi có bụng tròn bằng cao su và hai chân nhỏ đập

lìa lìa. Ngồi thụp xuống trong lớp Áo khoác Tàng hình, nó đặt cái Mìn bầy trên sàn.

Cái vật đó lập tức lon ton chạy xuyên qua đám chân cẳng của các phù thủy pháp sư trước mặt Harry. Một lát sau, vừa đủ thời gian để Harry đặt sẵn tay lên nắm đấm cửa chờ đợi, một tiếng nổ bùng và một cuộn khói cay xè phồng lên ở một góc. Cô phù thủy trẻ ngồi hàng đầu thét lên: những tờ giấy hồng bay tá lả trong lúc cô ta và những đồng nghiệp nhảy dựng lên, nhìn quanh quất tìm kiếm nguyên nhân của vụ chấn động. Harry xoay nắm đấm cửa, bước vào văn phòng mụ Umbridge, khép cánh cửa lại sau lưng.

Nó có cảm giác như bước vào quá khứ. Căn phòng này y chang văn phòng mụ Umbridge ở trường Hogwarts: màn che trường rủ ren rua lòng thông, chỗ nào cũng thấy phủ khăn lót bàn với hoa khô. Tường cũng gắn mấy cái đĩa kiểu như trước, mỗi cái vẽ một con mèo thắt nơ màu sắc chói chang, nhí nhảnh giỡn hót với vẻ ranh ma phát ói. Bàn giấy mà trải khăn ren hoa hòe. Đằng sau con mắt của thầy Mắt Đen có gắn kèm một cái kính viễn vọng để mụ Umbridge có thể theo dõi các công nhân bên ngoài cánh cửa. Harry dòm qua cái kính thấy các công nhân đang túm tụm quanh cái ngòi nổ. Nó vặn tháo cái kính viễn vọng ra khỏi cửa, chừa lại một cái lỗ, rút con mắt pháp thuật ra khỏi đó, và đặt con mắt vào túi áo nó. Rồi nó quay lại nhìn căn phòng một lần nữa, giơ cây đũa phép lên, lầm nhấm: “Mặt dây chuyền lại đây.”

Chẳng có gì xảy ra, nhưng nó cũng chẳng trông mong xảy ra việc đó; chắc chắn mụ Umbridge biết rành tất cả các bùa chú bảo vệ. Vì vậy nó vội vã đi vòng ra sau bàn giấy của mụ và bắt đầu kéo tất cả ngăn kéo ra. Nó thấy nào viết lông ngỗng, sổ ghi chép và bùa dán; kẹp giấy được ếm bùa từ ngăn kéo cuộn lên như rắn và phải đập chúng xuống; một hộp ren nho nhỏ kiểu cọ đầy những nơ và kẹp tóc thừa; nhưng chẳng có dấu hiệu nào của cái mặt dây chuyền.

Có một tủ hồ sơ đằng sau bàn giấy: Harry bắt đầu lục lọi. Giống như tủ hồ sơ của thầy Filch ở trường Hogwarts, cái tủ này cũng đầy những tập hồ sơ, mỗi tập đều có nhãn ghi một cái tên. Chỉ đến khi Harry lục tới gần đáy tủ nó mới thấy một thứ kéo sự chú ý của nó ra khỏi cuộc tìm kiếm, hồ sơ ông Weasley.

Nó rút tập hồ sơ và mở ra.

Arthur Weasley

Tình trạng

huyết thống:

Thuần chủng, nhưng có khuynh hướng ủng hộ Muggle không chấp nhận được. Hội viên công khai của Hội Phượng Hoàng.

Gia đình:

Có vợ (thuần chủng), bảy con, hai đứa nhỏ nhất học ở trường Hogwarts. Lưu ý: đứa con trai nhỏ nhất hiện đang ở nhà, bệnh nặng, thanh tra của Bộ đã xác nhận.

Tình trạng

an ninh:

BỊ THEO DÕI. Tất cả hoạt động đều đang được giám sát. Rất có khả năng Kẻ Phá Rối số 1 sẽ tiếp xúc (từng sống trong gia đình Weasley trước đây.)

.

“Kẻ Phá Rối Số Một”, Harry lăm bắm trong miệng khi nó đặt trả lại hồ sơ ông Weasley và đóng ngăn kéo. Nó thoáng nghĩ nó biết kẻ đó là ai, và đúng như nó nghĩ, khi đứng thẳng lên và liếc nhìn quanh căn phòng để tìm những chỗ cất giấu khác, nó thấy một áp phích có hình của chính nó dán trên tường với hàng chữ KẼ PHÁ RỐI SỐ MỘT in nổi bật ngang ngực nó. Một mẫu ghi chú nhỏ màu hồng với hình con mèo con ở góc được ghim vô tấm áp phích. Harry băng ngang căn phòng để đọc và thấy mục Umbridge đã viết tay mấy chữ “Sẽ bị trừng phạt.”

Giận chưa từng thấy, Harry tiếp tục tìm kiếm dưới đáy những chậu những rổ đựng hoa khô, nhưng chẳng ngạc nhiên chút nào khi không tìm thấy cái mặt dây chuyền ở đó. Nó nhìn lướt khắp phòng một lần chót, và trái tim nó thót một cái. Cụ Dumbledore đang trở mắt nhìn nó từ một tấm kiếng nhỏ hình chữ nhật dựng dựa vào kệ sách bên cạnh bàn giấy.

Harry chạy ngang qua phòng và chụp lấy tấm kiếng, nhưng ngay lúc chạm tay vô, nó kịp nhận ra rằng vật đó không phải là một tấm kiếng. Cụ Dumbledore đang mỉm cười buồn bã trên bìa một cuốn sách lằng bồng. Harry không nhận ra ngay tức thì hàng chữ xanh uốn éo vắt ngang qua cái nón của cụ - Chuyện Đời và Chuyện Xạo của Albus Dumbledore - kể cả dòng chữ hơi nhỏ hơn vắt ngang qua ngực cụ: “Rita Skeeter, tác giả ăn khách nhất của quyển Armando Dippet: Bậc Thầy hay Thăng Dở Hơi?”

Harry mở đại cuốn sách ra và thấy chiếm hết trang sách là một tấm hình của hai cậu bé mười mấy tuổi, cả hai cùng quàng vai nhau cười toe toét. Cậu Dumbledore, lúc chụp hình tóc để dài tới cùi chỏ, và đã để râu mọc lưa thưa khiến Harry nhớ tới cái cằm của Krum từng khiến Ron bức mình hết chỗ nói. Cậu thiếu niên đang hét vui không thành tiếng bên cạnh cậu Dumbledore có một vẻ mặt hân hoan phóng túng. Mái tóc vàng óng của cậu rủ xuống vai thành từng lọn lộn xoăn. Harry tự hỏi đó có phải là cụ Doge thời trẻ không, nhưng nó chưa kịp coi ghi chú về tấm hình thì cánh cửa văn phòng mở ra.

Nếu ông Thicknesse không ngoái nhìn lại sau lưng khi bước vào phòng, Harry sẽ không có đủ thời giờ để kéo tấm Áo khoác Tàng hình trùm qua người nó. Dù vậy, nó nghĩ ông Thicknesse có lẽ đã thoáng thấy cử động đó, bởi vì ông đứng yên mất một lát, tò mò ngó chăm chăm vào chỗ mà Harry vừa tàng hình. Có lẽ ông cho là điều ông vừa thấy chẳng qua là ảnh cụ Dumbledore gãi mũi trên bìa cuốn sách, vì Harry vừa vội vàng đặt trả cuốn sách lên kệ. Cuối cùng ông Thicknesse đi tới bàn giấy và chìa cây đũa phép vào cây viết lông ngỗng đã cắm sẵn trong bình mực. Cây viết nhảy vọt ra và bắt đầu hí hoáy một bức thư ngắn cho

mụ Umbridge. Chậm thật chậm, gần như nín thở, Harry lùi ra khỏi văn phòng để tới chỗ trống bên ngoài.

Những người làm sách đang túm tụm quanh tàn tích của cái Mìn bấy vẫn còn la huýt yếu ớt khi bốc khói. Harry vội vã đi ngược lên hành lang đúng lúc cô phù thủy trẻ nói, “Tôi dám cá là nó trốn ra đây từ phòng Bùa chú Thể nghiệm, họ ầu lăm, còn nhớ vụ con vịt độc không?”

Đi thật nhanh về phía thang máy, Harry cân nhắc những khả năng để quyết định. Không có nhiều khả năng lắm là cái mặt dây chuyền đang ở trong Bộ, và không có hy vọng phù phép cách nào có thể moi ra tung tích của nó từ mụ Umbridge khi mụ ta ngồi giữa một phiên xử đông người. Ưu tiên của tụi nó lúc này là rời khỏi Bộ trước khi tụi nó bị lộ, và ngày khác sẽ thử thời vận lại. Việc đầu tiên cần làm là đi tìm Ron, hai đứa nó có thể kiếm cách nào đó rút Hermione ra khỏi phòng xử án.

Thang máy trống vắng khi lên tới nơi. Harry nhảy ngay vô và cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra khi thang máy bắt đầu xuống. Khi thang máy lắc lư ngừng lại ở tầng hai, Harry hú vía thở phào khi thấy Ron bước vào, ướt nhem và bơ phờ.

“Ch... chào,” Ron nói cà lăm với Harry khi thang máy tiếp tục chạy.

“Ron, mình là Harry nè. “

“Harry! Mèn ơi, mình quên bémng tướng tá bồ ra sao... sao Hermione không đi chung với bồ?”

“Nó phải đi xuống phòng xử án với mụ Umbridge, nó không thể nào tránh việc được và...”

Nhưng Harry chưa kịp nói dứt câu thì thang máy lại ngừng. Cửa mở ra và ông Weasley vừa bước vào, vừa nói chuyện với một bà phù thủy đứng tuổi có mái tóc vàng hoe được bới cao đến nỗi trông tựa như ổ kiến.

“... tôi hoàn toàn hiểu điều bà nói, bà Wakanda à, nhưng tôi e là tôi không thể đứng về phe...”

Ông Weasley nín bật, ông đã nhận ra sự hiện diện của Harry. Thiệt kỳ lạ khi bị ông Weasley trừng mắt nhìn với vẻ căm ghét nhiều như vậy. Cửa thang máy đóng và cả bốn người lại lắc lư tuột xuống.

“A, chào ông Reg,” ông Weasley nói khi ngoái nhìn lại vì tiếng nước nhều long tong từ tấm áo chùng của Ron. “Không phải vợ ông đang bị thẩm vấn bữa nay sao? Ủa... Ông bị sao vậy? Sao ông ướt nhem vậy?”

“Văn phòng Yaxley bị mưa,” Ron nói. Nó nói với bờ vai ông Weasley, và Harry biết chắc chắn là Ron sợ ba nó rất có thể nhận ra nó nếu hai người nhìn thẳng vào mắt nhau. “Tôi không thể nào làm ngừng mưa được, cho nên họ biểu tôi đi kiếm Bernie - Pillsworth, tôi nghĩ họ nói...”

“Ừ, gần đây nhiều văn phòng bị mưa lăm,” ông Weasley nói. “Mà ông đã thử phép Đánh lùi bùa Khí

tượng chưa? Ông Bletchley xài phép đó thành công lắm. “

“Đánh lùi Bùa Khí tượng,” Ron nói khẽ. “Chưa, con chưa thử. Cảm ơn b... ý tôi muốn nói, cảm ơn ông, ông Arthur à.”

Cửa thang máy mở ra; bà phù thủy đứng tuổi tóc bới hình ổ kiến bước ra, và Ron vọt qua bà biến mất hút. Harry tính đi theo Ron, nhưng nó bị Percy Weasley cản đường khi anh chàng này vừa cúi mũi đọc giấy tờ vừa bước gấp vào thang máy.

Mãi đến khi cửa thang máy đóng lại lạnh canh Percy mới nhận ra anh ta đang đi chung thang máy với ba mình. Anh ta liếc nhìn lên, thấy ông Weasley, mặt mày đỏ bừng, và bỏ ra khỏi thang máy ngay khi cửa lại mở ra. Trong một thoáng, Harry toan bước ra, nhưng lần này nó bị ngáng lại bởi cánh tay của ông Weasley.

“Khoan đã, ông Runcorn.”

Cửa thang máy đóng lại và trong khi thang máy lạnh canh tụt xuống, ông Weasley nói, “Tôi nghe ông đã có thông tin về Dirk Cresswell?”

Harry có ấn tượng là cơn giận của ông Weasley không hề nguôi đi vì cái sự Percy làm lơ ông. Nó quyết định cứ ngu là tốt nhất.

“Xin lỗi?”

“Đừng vờ vịt, ông Runcorn,” ông Weasley nói giọng giận dữ. “Ông đã dò ra vị pháp sư giả mạo gia phả, đúng không?”

“Tôi... nếu tôi đã làm vậy thì sao?” Harry nói.

“Thì ông Dirk Cresswell là phù thủy giỏi hơn ông mười lần,” ông Weasley nói khẽ, khi thang máy tụt xuống thấp hơn. “Và nếu ông ấy sống sót qua hạn tù ở Azkaban, ông sẽ phải trả lời ông ấy, chưa kể tới vợ, các con trai, và bạn bè ông ấy...”

“Ông Arthur à,” Harry ngắt lời, “ông có biết ông đang bị theo dõi không?”

“Ông dọa tôi hả, Runcorn?” Ông Weasley la lớn.

“Không,” Harry nói. “Sự thật là vậy! Họ đang giám sát mọi hành vi cử...”

Cửa thang máy mở ra. Hai người đã xuống tới Cổng vòm. Ông Weasley khinh miệt nhìn Harry rồi bỏ ra khỏi thang máy. Harry vẫn còn đứng đó, run rẩy. Nó ước gì nó đã giả mạo người nào khác chứ không phải tay Runcorn này... Cửa thang máy đóng lại lạnh canh.

Harry rút tấm Áo khoác Tàng hình ra và lại mặc vào. Nó sẽ cố gắng một mình giải thoát Hermione trong khi Ron giải quyết vụ mưa văn phòng. Khi cửa mở, nó bước ra một hành lang lát đá được rọi bằng ánh đuốc hoàn toàn khác những hành lang trải thảm ộp ộp ở những tầng trên. Lúc cái thang máy lắc lư kéo lên, Harry hơi rùng mình, nhìn về phía cánh cửa màu đen ở đằng xa chặn lối vào Sở Bí mật.

Nó bước đi, mục tiêu của nó không phải là cánh cửa đen, mà là khung cửa ở bên tay trái theo như nó nhớ, khung cửa mở ra cầu thang đi xuống những phòng xử án. Khi đi rón rén xuống những bậc thang, đầu óc Harry bám lấy mấy khả năng: nó vẫn còn hai trái Mìn bẫy, nhưng có lẽ chỉ cần gõ cửa phòng xử mà vào với tư cách Runcorn thì tốt hơn, rồi yêu cầu được nói vài lời với bà Mafalda. Dĩ nhiên, nó không biết danh phận tay Runcorn này có đủ quan trọng để qua thoát vụ này hay không, và ngay cả nếu như nó xoay sở trót lọt, thì liệu việc Hermione biến mất luôn có gây ra một vụ lục soát trước khi tụi nó ra khỏi Bộ không...

Mãi suy nghĩ nó không cảm nhận được ngay một cơn ớn lạnh bất thường khiến nó rùng mình, như thể nó vừa sa vào một đám sương mù. Theo mỗi bước đi tới, nó càng lúc càng thấy lạnh hơn, một cái lạnh xộc thẳng vào cổ họng và xé phanh buồng phổi nó. Và rồi nó nhận ra cái cảm giác thất vọng, vô vọng lén lút đó đang tràn vào nó, đang trương nở bên trong nó...

“Giám ngục,” nó nghĩ.

Và khi xuống tới bậc cuối cùng của cầu thang rồi rẽ phải, nó thấy một cảnh hãi hùng. Lối đi tối thui bên ngoài phòng xử án đầy ắp những hình thù cao nghều đội mũ trùm đen che kín hoàn toàn gương mặt, tiếng thở phì phèo của chúng là âm thanh duy nhất vang lên nơi đây. Những phù thủy gốc Muggle bị đưa vào để thẩm vấn ngồi dờn cựa trên những băng ghế gỗ cứng sợ điếng người và run lập cập. Hầu hết họ đều úp mặt vào hai bàn tay, có lẽ là một cố gắng theo bản năng che chắn mình khỏi những cái miệng tham tàn của bọn Giám ngục. Một số người cùng đi với gia đình, một số khác ngồi một mình. Bọn Giám ngục vờn qua vờn lại trước mặt họ, và cái lạnh giá, nỗi vô vọng, nỗi tuyệt vọng ở chốn này ập xuống Harry như một lời nguyền...

Chống lại, nó tự nhủ, nhưng nó biết là nó không thể triệu Thần Hộ mệnh đến đây mà không để lộ hành tung ngay tức thì. Cho nên nó đi nhanh tới trước, hết sức lặng lẽ, và theo mỗi bước nó đi, sự tê điếng dường như chiếm dần óc nó, nhưng nó buộc mình phải nghĩ đến Hermione và Ron, những người đang cần đến nó.

Đi xuyên qua những hình thù đen thui cao nghệu thật dễ sợ: những gương mặt không mắt khuất dưới mũ trùm quay theo nó khi nó đi ngang qua, và nó cảm thấy chắc chắn chúng đánh hơi được nó, có lẽ đánh hơi được sự hiện diện của con người vẫn còn chút hy vọng nào đó, vẫn còn chút phản kháng nào đó.

Và rồi, một trong những cánh cửa căn hầm bên trái hành lang bật mở và tiếng gào thét từ đó vang dội ra, đột ngột và kinh hoàng giữa sự im lặng đông cứng.

“Không, không, tôi lai mà, tôi hai dòng máu, tôi thề! Cha tôi là phù thủy, ông tôi là phù thủy, tra cứu lại

dùng tên Arkie Alderton, ông là người thiết kế chổi bay nổi tiếng, tra lại tên ông ấy đi, tôi thề... buông tôi ra, buông tôi ra...”

“Đây là lời cảnh cáo cuối cùng cho ông,” giọng êm dịu của mẹ Umbridge vang lên, được khuếch âm bằng pháp thuật để vang to át hẳn tiếng gào thét tuyệt vọng của người đàn ông. “Nếu ông còn chống cự, ông sẽ phải lãnh Nụ hôn của Giám ngục.”

Tiếng kêu gào của người đàn ông lắng xuống, nhưng tiếng khóc uất nghẹn vẫn còn vang vọng suốt hành lang.

“Đem hẳn đi,” mẹ Umbridge nói.

Hai tên Giám ngục xuất hiện ở ngưỡng cửa của phòng xử án, mấy bàn tay sứt sẹo mục rữa của chúng túm chặt lấy cánh tay của ông pháp sư, ông ta dường như đang chết ngất. Chúng lôi ông lướt xuống hành lang, và bóng tối chúng để lại đằng sau nuốt chửng ông khiến không còn ai thấy ông đâu nữa.

“Tiếp theo... Mary Cattermole,” mẹ Umbridge gọi.

Một người đàn bà nhỏ xíu đứng dậy; bà run rẩy từ đầu đến chân. Mái tóc đen của bà được chải mượt ra sau và bới lại thành một búi và bà mặc một bộ áo chùng trơn dài. Gương mặt của bà cắt không còn giọt máu. Khi bà đi ngang qua bọn Giám ngục, Harry thấy bà rùng mình.

Khi cánh cửa căn hầm bắt đầu chuyển động để đóng lại, Harry lách vào phòng xử án sau lưng bà Cattermole. Nó đã hành động theo bản năng, chứ không tính toán gì ráo, chẳng qua nó ghét cái cảnh bà ta bước một mình vào căn hầm.

Đây không phải căn hầm mà nó từng bị thẩm vấn vì dùng pháp thuật không đúng luật. Căn hầm này nhỏ hơn nhiều, mặc dù trần hầm vẫn rất cao, gây ra nỗi hoảng sợ tưởng đâu bị kẹt dưới một đáy giếng sâu.

Trong này còn có nhiều Giám ngục hơn nữa, chúng tỏa hơi lạnh buốt khắp nơi; chúng đứng như những lính canh không mặt mũi ở những góc xa nhất trên những cái bục cao. Trên bục, sau hàng chắn song, mẹ Umbridge ngồi giữa Yaxley và Hermione, mặt cô nàng này tái mét như mặt bà Cattermole. Dưới chân bục, một con mèo lông dài màu bạc óng ánh lẩn quẩn bò lên bò xuống, rồi bò xuống bò lên, và Harry nhận thấy con mèo ở đó để bảo vệ những công tố viên khỏi nỗi tuyệt vọng phát ra từ bọn Giám ngục: nỗi tuyệt vọng là để dành cho kẻ bị buộc tội, chứ không phải cho kẻ kết án.

“Ngồi xuống,” mẹ Umbridge nói bằng giọng êm dịu mượt mà.

Bà Cattermole lục chup vấp vấp đi tới cái ghế đơn đặt giữa sàn bên dưới cái bục. Khi bà đã ngồi xuống, dây xích loảng xoảng thò ra từ chỗ gác tay của cái ghế trói bà vô đó.

“Bà là Mary Elizabeth Cattermole hả?” Mẹ Umbridge hỏi.

Bà Cattermole chỉ run run gật đầu một cái.

“Kết hôn với ông Reginald Cattermole của Sở Bảo trì Pháp thuật hả?”

Bà Cattermole bật khóc.

“Tôi không biết anh ấy đang ở đâu, lẽ ra anh ấy phải gặp tôi ở đây!”

Mụ Umbridge phớt lờ bà Cattermole.

“Mẹ của Maisie, Ellie, và Alfred Cattermole hả?”

Bà Cattermole càng khóc thảm thiết hơn.

“Mấy đứa nhỏ sợ lắm, tụi nó sợ tôi sẽ không thể trở về nhà...”

“Miễn giùm đi,” Yaxley nạt. “Đám con nít ranh của bọn Máu bùn không gọi được thương cảm của bọn ta đâu.”

Tiếng nước nở của bà Cattermole đã che át được tiếng chân bước của Harry khi nó thận trọng đi về phía những bậc thềm dẫn lên cái bục cao. Khi nó ngang qua chỗ con mèo Thần Hộ mệnh đang đi tuần, nó cảm thấy sự thay đổi nhiệt độ ngay: ở đó ấm áp và dễ chịu. Nó chắc chắn Thần Hộ mệnh là của mụ Umbridge, và con mèo sáng lên rực rỡ như vậy bởi vì mụ Umbridge quá vui ở đây, trong môi trường của mụ, bảo vệ những luật quái dị mà mụ đã góp phần thảo ra. Từ từ và hết sức cẩn thận, Harry lách dài theo cái bục đằng sau lưng mụ Umbridge, Yaxley và Hermione, ngồi xuống cái ghế đằng sau Hermione. Nó ngại làm cho Hermione giật mình. Nó nghĩ đến chuyện ế mìn ù tai lên mụ Umbridge và gã Yaxley, nhưng chỉ riêng việc rì rầm câu thần chú cũng đủ khiến cho Hermione giật mình. Bỗng mụ Umbridge cất cao giọng nói với bà Cattermole, và Harry chụp lấy cơ hội đó ngay.

“Mình ở sau lưng bồ,” nó thì thầm vào tai Hermione.

Đúng như nó dự kiến, cô nàng giật bắn người mạnh đến nỗi suýt hất đổ bình mực mà cô nàng lẽ ra dùng để ghi biên bản cuộc thẩm vấn, nhưng cả mụ Umbridge và gã Yaxley đều đang tập trung vào bà Cattermole, nên chuyện này xảy ra mà không bị chú ý.

“Bà Cattermole, khi bà đến Bộ hôm nay, bà đã bị tước một cây đũa phép,” mụ Umbridge nói, “Tám-và-ba-phần-tư phân, gỗ anh đào, lõi lông kỳ lân. Bà có nhận ra đúng như miêu tả không?”

Bà Cattermole gật đầu, chùi nước mắt bằng tay áo.

“Bà có thể cho chúng tôi biết bà đã lấy cây đũa phép đó từ vị phù thủy hay pháp sư nào không?”

“Lấy... lấy?” Bà Cattermole khóc nước mắt. “Tôi đâu có... lấy của ai. Tôi m... mua nó khi tôi mười một

tuổi. Nó... nó... nó... chọn tôi mà.”

Bà khóc thảm thiết hơn nữa.

Mụ Umbridge phá ra cười giọng ẻo lả kiểu con gái khiến Harry chỉ muốn đập. Mụ chồm tới trên hàng chắn song để ngăn nạn nhân kỹ hơn, và một cái gì đó bằng vàng cũng đung đưa tới trước và lòng thông giữa khoảng không: cái mặt dây chuyền.

Hermione cũng đã thấy cái đó; cô bé thốt ra một tiếng ré nho nhỏ, nhưng mụ Umbridge và gã Yaxley vẫn đang mãi mê vờn mồi, không nghe thấy gì hết.

“Không,” mụ Umbridge nói. “Không, tôi không tin đâu, bà Cattermole à. Những cây đũa phép chỉ chọn phù thủy và pháp sư. Bà không phải là phù thủy. Tôi có ở đây bản trả lời của bà cho cuộc điều tra mà chúng tôi đã gửi cho bà... Mafalda, cô đưa hồ sơ cho tôi.”

Mụ Umbridge chìa ra một bàn tay nhỏ: lúc đó mụ trông giống một con cóc đến nỗi Harry hơi ngạc nhiên thấy giữa những ngón tay múp míp của mụ không có màng da. Hai bàn tay của Hermione đang run run vì sửng sốt. Cô bé xốc tung đồng tài liệu đặt cân xứng trên cái ghế bên cạnh, cuối cùng rút ra một xấp giấy da có tên của bà Cattermole trên đó.

“Cái đó... cái đó xinh ghê, bà Dolores à,” Hermione nói, chỉ vào cái mặt dây chuyền lấp lánh trên những nếp gấp dợn sóng của cái áo mụ Umbridge.

“Cái gì?” Mụ Umbridge nói như tát lại, mắt liếc xuống, “À, phải... một món gia bảo cổ xưa,” mụ nói, vỗ vỗ nhẹ lên cái mặt dây chuyền đang nằm trên bộ ngực đồ sộ của mụ. “Chữ S viết tắt của chữ Selwyn... Tôi có bà con với Selwyn... thật ra thì hiếm có gia đình thuần chủng nào mà tôi không có họ hàng... Đáng tiếc,” mụ nói tiếp giọng lớn hơn, tay gõ gõ trên bản trả lời câu hỏi điều tra của bà Cattermole, “là không thể nói như thế về bà. 'Nghề nghiệp cha mẹ: buôn bán rau cải'.”

Yaxley cười giễu. Phía dưới, con mèo bạc lông xù rảo lên rảo xuống, và bọn Giám ngục đứng đợi ở góc phòng.

Chính lời nói láo của mụ Umbridge đã làm máu trào lên tới đầu Harry và bịt tắt ý thức thận trọng của nó - cái mặt dây chuyền mà mụ ta ăn hối lộ từ một tên trộm vặt lại đang được mụ ta dùng để nỗ về danh giá thuần chủng của chính mình. Harry giơ cao cây đũa phép, thậm chí không buồn giấu giếm cây đũa dưới tấm Áo khoác Tàng hình, và hô: “Điểm huyết!”

Một tia sáng đỏ nhá lên; mụ Umbridge ngã gục xuống, trán đập vào cạnh của hàng chắn song: hồ sơ của bà Cattermole tuột khỏi đùi mụ rơi xuống sàn, và bên dưới, con mèo bạc đang lớn vờn bỗng biến mất. Khí lạnh như băng ập vào mọi người như một luồng gió đang xốc tới. Bối rối, Yaxley ngoái lại tìm nguyên nhân sự cố và thấy bàn tay Harry chơ vơ không đầu mình đang cầm đũa phép chĩa ngay vào hắn. Hắn toan rút

cây đũa phép của hắn ra, nhưng trễ quá rồi: “Điểm huyết!” Yaxley trượt té xuống đất nằm còng queo trên sàn.

“Harry!”

“Hermione à, nếu bồ cho là mình cứ ngồi yên đây để cho mụ giả dò...”

“Harry, bà Cattermole!”

Harry xoay vòng lại, cởi phắt tấm Áo khoác Tàng hình ra; phía dưới, bọn Giám ngục đã rời khỏi những góc phòng; chúng đang lướt về phía người đàn bà bị xiềng xích vào cái ghế: có thể vì Thần Hộ mệnh đã biến mất hoặc vì cảm thấy không bị chủ kiểm soát nữa, chúng dường như vứt bỏ sự ràng buộc. Bà Cattermole thét lên một tiếng gào khùng khiếp hãi hoảng sợ khi bàn tay sắt sọ nhựa chụp lấy cổ của bà ấn mặt bà ra sau.

“HÚ HỒN THẦN HỘ MỆNH!”

Con hươu bạc phóng ra từ đầu cây đũa phép của Harry và nhảy về phía bọn Giám ngục khiến bọn chúng rút lui và lại tan vào bóng tối. Ánh sáng của con hươu mạnh và ấm hơn sức bảo vệ của con mèo, tràn khắp căn hầm khi nó phi quanh phòng.

“Lấy cái Trường Sinh Linh Giá,” Harry bảo Hermione.

Nó chạy ngược xuống những bậc thang, nhét tấm Áo khoác Tàng hình trở vào ba lô, và đến bên bà Cattermole.

“Ông sao?” Bà ngó mặt nó trân trân, thì thào. “Nhưng... nhưng anh Reg nói ông là kẻ đã nộp tên tôi để điều tra mà!”

“Tôi hả?” Harry lăm bầm, giật mạnh sợi dây xích đang trói cánh tay bà, “À, tôi vừa đổi ý. Cắt đứt!” Không có gì xảy ra. “Hermione, làm sao cởi bỏ những xiềng xích này?”

“Chờ tí, mình đang bận tay trên này...”

“Hermione! Tội mình đang ở giữa vòng vây của bọn Giám ngục!”

“Mình biết, Harry à, nhưng nếu mụ ta tỉnh lại và thấy mất cái mặt dây chuyền thì... mình phải chế ra một cái giống hệt... Sinh đôi! Được rồi... Vậy là mụ sẽ bị lừa...”

Hermione chạy xuống những bậc thang.

“Để coi... Giải thoát!”

Xiềng xích kêu loảng xoảng và rút lại vào tay ghế. Bà Cattermole có vẻ còn hoảng sợ hơn cả trước đó.

“Tôi không hiểu,” bà thì thào.

“Bà phải rời khỏi nơi đây với tội này,” Harry vừa nói vừa kéo bà đứng lên. “Về nhà, dắt con cái chạy xa, chạy ra khỏi xứ này nếu cần. Tự cải trang và chạy trốn đi. Bà đã thấy chuyện này như thế nào rồi đó, bà sẽ chẳng có được phiên tòa công minh nào ở đây đâu.”

“Harry,” Hermione nói, “Làm sao tội mình ra khỏi chỗ này khi bọn Giám ngục đầy nhóc ngoài cửa?”

“Thần Hộ mệnh,” Harry nói, chìa cây đũa phép vào chính Thần Hộ mệnh của nó. Con hươu chạy chậm lại rồi thong thả bước đi về phía cửa, vẫn tỏa sáng rạng rỡ. “Gọi lên được càng nhiều càng tốt; bỏ gọi Thần Hộ mệnh của bồ đi, Hermione”

“Hú... Hú hồn Thần Hộ mệnh,” Hermione hô lên, nhưng chẳng có gì xảy ra.

“Đây là thần chú duy nhất mà cô ấy bị trục trặc,” Harry nói với bà Cattermole đang kinh ngạc hết sức. “Hơi xui xẻo, thiệt là... ráng lên, Hermione...”

“Hú hồn Thần Hộ mệnh!”

Một con rái cá bạc vọt ra từ đầu cây đũa phép của Hermione và duyên dáng bơi trong không khí để đến hỗ trợ con hươu.

“Đi thôi,” Harry nói, và nó dẫn Hermione cùng bà Cattermole chạy ra cửa.

Khi các Thần Hộ mệnh lướt ra khỏi căn hầm, đám người ngồi đợi bên ngoài đều sửng sốt. Harry nhìn quanh; bọn Giám ngục đã giạt sang hai bên, tan biến vào bóng tối, tan tác trước những Thần Hộ mệnh.

“Đã có quyết định là tất cả mọi người nên về nhà và cùng gia đình đi tìm chỗ trốn,” Harry nói với những phù thủy gốc Muggle đang ngồi đợi, họ đều bị chói mắt vì ánh sáng của những Thần Hộ mệnh và vẫn còn co ro cúm rúm. “Trốn ra nước ngoài nếu có thể. Miễn là tránh thiệt xa Bộ. Đó là... ơ... quan điểm chính thức mới ra. Bây giờ mọi người chỉ cần đi theo các Thần Hộ mệnh là có thể ra tới Cổng vòm.

Tội nó xoay sở đến được những bậc thềm đá mà không bị trở ngại lắm, nhưng khi đi tới gần thang máy, Harry bắt đầu hoang mang lo ngại. Nếu tội nó kéo vào Cổng vòm với sự hộ tống của một con hươu bạc và một con rái cá bạc, cùng với khoảng hai chục người bị cáo là phù thủy gốc Muggle, thì Harry không thể không lo việc tội nó sẽ thu hút sự quan tâm ngoài ý muốn. Nó vừa đạt được cái kết luận không đáng phấn khởi này thì thang máy kêu lanh canh ngừng lại trước mặt tội nó.

“Anh Reg!” Bà Cattermole hét lên, và lao mình vào cánh tay Ron. “Anh Runcorn thả em ra, anh ấy đánh mụ Umbridge và gã Yaxley, và anh ấy biểu tất cả tội mình bỏ xứ mà đi. Em thấy mình nên làm vậy,

anh Reg à. Thiệt mà, tụi mình mau mau về nhà dắt dúi con cái và... Sao anh ướt nhem vậy?”

“Nước,” Ron lau bầu, tự gỡ mình ra khỏi tay bà Cattermole. “Harry, chúng biết có kẻ đột nhập ở trong Bộ, chuyện gì đó dính tới cái lỗ trên cánh cửa văn phòng mụ Umbridge. Mình đoán là tụi mình có chừng năm phút nếu...”

Thần Hộ mệnh của Hermione biến mất bằng một tiếng nổ bụp khi cô bé quay gương mặt kinh hoàng về phía Harry.

“Harry, nếu tụi mình bị kẹt ở đây...”

“Nếu chúng ta đi nhanh lên thì sẽ không bị kẹt lại,” Harry nói. Nó nói với đám người im lặng đằng sau tụi nó, tất cả đều đang trở mắt nhìn nó trân trân.

“Ai có đũa phép?”

Khoảng một nửa số người giơ tay lên.

“Được, tất cả những ai không có đũa phép phải bám vào người nào có đũa phép. Chúng ta phải thật nhanh trước khi họ chặn chúng ta lại. Đi thôi.”

Cả đám cố nhồi nhét hết vào hai cái thang máy. Thần Hộ mệnh của Harry đứng gác trước cánh cửa lưới bằng vàng khi cửa đóng lại và thang máy bắt đầu kéo lên.

“Tầng tám,” giọng bình thản của một bà phù thủy vang lên. “Cổng vòm.”

Harry biết ngay là tụi nó gặp rắc rối to. Cổng vòm đầy người đang đi từ lò sưởi này đến lò sưởi khác để niêm phong lại.

“Harry!” Hermione ré lên. “Tụi mình làm gì nữa đây...?”

“NGỪNG LẠI!” Harry gầm lên, và giọng oai phong của Runcorn vang vọng khắp Cổng vòm: những phù thủy đang niêm phong lò sưởi đứng sững ra. “Đi theo tôi.” Nó thì thầm với đám phù thủy gốc Muggle khiếp đảm, họ chúm chụm nhau di chuyển tới trước, bị Hermione và Ron lừa đằng sau.

“Chuyện gì vậy, anh Albert?” Ông pháp sư hỏi đầu hỏi, chính là cái ông đã cùng chui ra từ một lò sưởi với Harry trước đó. Ông ta có vẻ lo lắng.

“Đám người này cần phải ra khỏi Bộ trước khi các ông niêm phong cửa ra,” Harry nói với tất cả uy quyền mà nó có thể gồng lên được.

Đám pháp sư đứng trước mặt nó nhìn nhau.

“Chúng tôi được lệnh đóng tất cả cửa ra và không để cho bất kỳ ai...”

“Ông cãi lệnh tôi hả?” Harry quát tháo dọa dẫm. “Ông có muốn tôi đem gia phả của ông ra kiểm tra không, như tôi đã làm cho Dirk Cresswell ấy?”

“Dạ, xin lỗi!” Ông pháp sư hói đầu há hốc miệng khiếp sợ đứng thụt lùi lại. “Tôi đâu có ý gì đâu, anh Albert, chẳng qua tôi tưởng... tôi tưởng họ vô đây để thẩm vấn và...”

“Máu của họ thuần,” Harry nói, và giọng trầm đục của nó vang vọng rất ấn tượng khắp sảnh đường. “Thuần hơn rất nhiều người trong bọn các ông, tôi dám nói vậy. Quý vị ra đi,” nó nói oang oang với đám phù thủy gốc Muggle, những người này bèn nhốn nháo chạy tới lò sưởi và bắt đầu biến mất từng cặp một. Các pháp sư của Bộ đứng lưỡng lự, một số tỏ ra bối rối, một số hoảng sợ lo lắng. Bỗng:

“Mary!”

Bà Cattermole ngoái đầu lại. Ông Reg Cattermole thực vừa mới chạy ra khỏi thang máy, sau khi hết ói mửa, nhưng vẫn còn xanh xao mệt mỏi.

“Anh R... Reg?”

Bà Cattermole hết dòm ông chồng đến ngó Ron, nó chửi um lên.

Ông pháp sư hói đầu há hốc miệng, đầu ông quay ngược quay xuôi từ ông Reg Cattermole này đến ông Reg Cattermole kia.

“Ê... chuyện gì đang xảy ra vậy? Vụ này là sao?”

“Bít lối ra! Niêm phong cửa!”

Yaxley đã xộc ra từ một thang máy khác và chạy về phía đám người bên cạnh các lò sưởi, nơi tất cả phù thủy gốc Muggle đã chui qua đó biến mất, ngoại trừ bà Cattermole. Khi ông pháp sư hói đầu giơ cao cây đũa phép, Harry cũng giơ năm đấm bực tức của nó thụi cho ông một cái, khiến ông ta bay vèo lên không.

“Nãy giờ hăn giúp bọn phù thủy gốc Muggle chạy trốn đó, Yaxley!” Harry thét.

Đồng nghiệp của ông hói đầu rộn lên phân bua cãi lại om xòm, thừa cơ hội này Ron túm chặt bà Cattermole, kéo bà tới một lò sưởi vẫn còn mở, và biến mất. Lúng ta lúng túng, Yaxley hết nhìn Harry đến ông pháp sư bị ăn đấm, trong khi ông Reg Cattermole thực gào lên: “Vợ tôi! Thăng nào đi với vợ tôi vậy? Chuyện gì đang xảy ra đây?”

Harry thấy đầu Yaxley quay lại, nó thấy một tia sự thật lộ dần trên gương mặt dần đỏ.

“Đi mau!” Harry hét với Hermione; nó nắm tay cô bé và cùng nhảy vào lò sưởi trong lúc lời nguyện

của Yaxley bay véo qua đầu của Harry. Tụi nó ngất ngư một lát trước khi vọt ra khỏi cái bồn cầu tiêu trong một cái buồng vệ sinh. Harry mở tung cánh cửa: Ron đang đứng đó bên cạnh mấy chậu rửa mặt, vẫn còn vật lộn với bà Cattermole.

“Anh Reg, em không hiểu...”

“Buông ra, tôi không phải là chồng bà, bà phải đi về nhà ngay.”

Một tiếng động vang lên trong cái buồng vệ sinh đằng sau tụi nó; Harry ngoái nhìn ra sau; Yaxley vừa xuất hiện.

“CHUỒN!” Harry gào lên. Nó nắm tay Hermione và cánh tay Ron rồi xoay mình tại chỗ.

Bóng tối nhận chìm tụi nó, cùng với cảm giác bàn tay ép chặt, nhưng có gì đó không ổn... tay Hermione dường như tuột khỏi nắm tay của nó...

Nó tự hỏi hay là nó sắp chết ngộp; nó không thể thở hay thấy nữa và điều chắc chắn duy nhất trên thế giới này là cánh tay Ron và mấy ngón tay của Hermione đang từ từ tuột ra...

Và nó nhìn thấy cánh cửa ngôi nhà số mười hai, quảng trường Grimmauld, với cái gỗ cửa tạc hình con rắn, nhưng chưa kịp lấy hơi lại thì một tiếng thét vang lên cùng một tia sáng tím nhá lên: bàn tay Hermione đột ngột chụp trở lại tay nó và mọi thứ lại đen thui.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Tên Trộm

Harry mở mắt ra và bị chói lóa vì màu xanh lá và vàng kim; nó không biết chuyện gì đã xảy ra, nó chỉ biết nó đang nằm trên cái gì đó có vẻ là cành và lá cây.

Cố gắng hít hơi vào hai buồng phổi cảm giác như đã bị dẹp lép, nó chớp mắt và nhận ra ánh sáng chói lòa là ánh nắng xuyên qua tán lá cao tít phía trên.

Bỗng một vật gì đó co giật sát mặt nó. Nó cố nhắc mình lên bằng hai tay và hai đầu gối, sẵn sàng đối đầu với sinh vật hung tợn nho nhỏ nào đó, nhưng nó thấy cái vật đó hóa ra là bàn chân của Ron. Nhìn quanh quất, Harry thấy hai đứa nó và Hermione đang nằm trên mặt đất một cánh rừng, dường như chỉ có ba đứa nó mà thôi.

Harry nghĩ ngay đến Rừng Cấm, và trong tích tắc, mặc dù nó biết là tụi nó mà xuất hiện trên đất đai của trường Hogwarts thì thiệt là ngu ngốc và nguy hiểm, tim nó vẫn rộn lên khi nghĩ tới chuyện lén đi qua rừng cây đến cái chòi của bác Hagrid. Nhưng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đủ để Ron rên lên một tiếng nho nhỏ và Harry bò về phía Ron, Harry nhận ra đây không phải là Rừng Cấm; cây cối có vẻ nhỏ hơn, mọc thưa hơn, và mặt đất trông trải hơn.

Nó gặp Hermione ở phía đầu của Ron, cô bé cũng đang bò trên hai tay và hai chân. Ngay khi Harry nhìn xuống Ron, tất cả mọi bắn khoăn khác biến ngay ra khỏi đầu Harry, bởi vì máu chảy ứ đọng sưng toàn bộ sườn trái của Ron và mặt nó nổi bật lên, xám ngoét trên mặt đất trải lá. Món thuốc Đa Quả dịch lúc này đang nhả dần tác dụng: hình dạng Ron đã trở lại một nửa là nó, còn một nửa vẫn là ông Cattermole, tóc nó đang càng lúc càng đỏ hơn trong khi mặt nó chẳng còn được chữa lại cho chút sắc màu nào.

“Nó bị sao vậy?”

“Sốt thân,” Hermione nói, ngón tay cô bé đã lần vô trong ống tay áo của Ron, nơi máu ứ đọng nhất và sạm màu nhất.

Harry nhìn mà hãi hùng khi Hermione xé toạc áo sơ mi của Ron. Lâu nay nó cứ tưởng sốt thân là chuyện tiểu lâm, nhưng đây... ruột gan nó cồn cào khó chịu khi Hermione tuột trần cánh tay trên của Ron, để lộ ra một mảng thịt bị thiếu, như thể được theo gọn gàng bằng một con dao.

“Harry, mau lên, trong cái túi xách của mình đó, có một cái chai nhãn đề Tinh chất Bạch tiễn...”

“Túi xách... có ngay...”

Harry chạy thật nhanh tới chỗ Hermione đã Độn thổ lên, túm chặt cái túi xách tay bằng hột cườm nhỏ xíu và thọc tay vô trong đó. Ngay lập tức, hết vật này đến vật khác tự giới thiệu bằng cách tiếp xúc với ngón tay của nó. Nó sờ được gáy da của những cuốn sách, những tay áo len, gót giày...

“Mau lên!”

Harry bèn chụp cây đũa phép trên mặt đất và chĩa vào đáy cái túi xách kỳ diệu.

“Bạch tiền tới đây!”

Một cái chai nhỏ màu nâu vọt ra khỏi túi xách; nó chụp lấy và vội vã quay lại với Hermione và Ron, mắt Ron vẫn còn hé mở, nhưng chỉ thấy mỗi vạch lòng trắng lộ ra giữa hai mí mắt.

“Ron xui rồi,” Hermione nói, cô bé cũng tái xanh; mặc dù tóc vẫn còn xám ở vài chỗ, nhưng cô bé trông không còn giống bà Mafalda nữa. “Harry, mở nút chai giùm mình, tay mình đang run quá.”

Harry vặn cái nút ra khỏi cái chai nhỏ, Hermione cầm lấy và nhều ba giọt thuốc vào vết thương đang chảy máu. Khói xanh lè tỏa thành cuộn bốc thẳng lên và khi khói tan, Harry thấy máu đã ngừng chảy. Vết thương bây giờ trông có vẻ đã lành nhiều ngày, da non đã kéo kín miệng chỗ vừa mới là vết thương toang hoác.

“Tuyệt chiêu!” Harry nói.

“Mình chỉ dám làm nhiều đó thôi,” Hermione run rẩy nói. “Có mấy thần chú có thể giúp Ron bình phục hoàn toàn, nhưng mình không dám thử, rủi mà làm trật thì sẽ gây thương tích trầm trọng hơn... Ron mất quá nhiều máu rồi...”

“Làm sao mà nó bị thương? Ý mình là...” Harry lắc đầu, cố gắng làm cho đầu óc mình sáng sủa ra, để hiểu được chuyện gì vừa xảy ra. “Tại sao tụi mình lại ở đây? Mình tưởng tụi mình trở về quảng trường Grimmauld chứ?”

Hermione hít vào một hơi thật sâu, cô bé trông như sắp khóc.

“Harry à, mình không nghĩ là tụi mình còn có thể trở về nơi đó nữa.”

“Bồ nói sao...?”

“Khi tụi mình độn thổ, Yaxley đã tóm được mình và mình không thể rảy hấn ra, hấn quá mạnh, và hấn vẫn còn bám chặt khi tụi mình về tới quảng trường Grimmauld, và rồi... vậy đó, mình nghĩ hấn chắc hấn đã nhìn thấy cánh cửa, và tưởng là tụi mình dừng ở đó, nên hấn thả lỏng nắm tay và mình tìm cách gạt được

hắn ra rồi đưa cả ba đứa mình tới đây, thay vì vào nhà ở quảng trường Grimmauld.”

“Nhưng vậy thì, hắn ở đâu? Khoan... bồ đâu có nói là hắn đang ở Quảng trường Grimmauld hả? Hắn đâu có thể vô nhà được?”

Mắt Hermione rướm rướm nước mắt khi cô bé gật đầu.

“Harry à, mình nghĩ hắn có thể. Mình... mình đã buộc hắn thả mình ra bằng cách ếm bùa Rút ra, nhưng mình đã đem hắn vô trong vòng bảo vệ bùa Trung tín. Từ khi thầy Dumbledore chết, tụi mình đều trở thành Người giữ Bí mật, vậy là coi như mình đã đưa cho hắn bí mật, đúng không?”

Không cần phải giả vờ; Harry biết chắc Hermione nói đúng. Đây là một cú đấm trầm trọng. Nếu Yaxley có thể vô được trong nhà thì tụi nó đừng hòng trở lại đó. Ngay lúc này đây, hắn có lẽ đang đưa những Tử Thần Thực Tử khác đến đó bằng phép Động thổ. Mặc dù ngôi nhà âm u và ngọt ngào nỗi buồn, nhưng đó đã là nơi tị nạn an toàn của tụi nó; thậm chí là một kiểu gia đình, khi mà giờ đây Kreacher vui vẻ và thân thiện hơn nhiều. Harry tưởng tượng con gia tinh giờ này đang bận rộn làm món bánh nướng thập cẩm mà Harry, Ron và Hermione sẽ chẳng bao giờ được ăn, nó nhói lên một nỗi đau tiếc rẻ, một nỗi đau không dính dáng gì đến đồ ăn cả.

“Harry à, mình xin lỗi, mình rất tiếc.”

“Đừng ngu, đâu phải lỗi của bồ. Nếu cần trách thì đó là lỗi mình...”

Harry đút tay vào túi và lấy ra con mắt của thầy Mắt Đen. Hermione co rúm lại, vẻ mặt hãi hùng.

“Mụ Umbridge đã gắn nó trên cánh cửa văn phòng của mụ để rình rập người ta. Mình không thể bỏ mặc nó ở đó... nhưng chính vì vậy mà chúng biết có kẻ đột nhập.”

Hermione chưa kịp trả lời thì Ron rên lên và mở mắt ra. Nó vẫn còn xám ngoét và mặt rịn mồ hôi lấp lánh.

“Bồ thấy sao?” Hermione thì thầm.

“Ừ quá,” Ron rên rỉ, cau mặt khi sờ cánh tay bị thương. “Tụi mình đang ở đâu đây?”

“Trong khu rừng mà người ta tổ chức Cúp Quidditch Thế giới.” Hermione nói. “Mình muốn đến một nơi kín đáo, bí mật, và chỗ này...”

“... là nơi đầu tiên bồ nghĩ tới,” Harry nói nốt giùm Hermione, vừa liếc nhìn quanh cái trang có vẻ hoang vu. Nó không thể không nhớ lại điều đã xảy ra khi lần trước tụi nó Động thổ tới nơi mà Hermione nghĩ tới đầu tiên - làm cách nào bọn Tử Thần Thực Tử lại tìm ra được tụi nó chỉ trong vòng vài phút. Liệu có phải nhờ phép Đọc tâm trí? Liệu ngay lúc này Voldemort hay tay sai hắn có biết được Hermione đã đưa

tụi nó đi đâu không?

“Bồ có cho là tụi mình nên đi tiếp không?” Ron hỏi Harry, và Harry có thể thấy qua vẻ mặt Ron là Ron cũng đang suy nghĩ giống nó.

“Mình không biết.”

Trông Ron vẫn còn xanh xao và yếu ớt. Nó không buồn cố gắng ngồi dậy và có vẻ yếu đến nỗi không thể ngồi dậy được. Viễn cảnh chuyển nó đi thiệt là nản lòng.

“Bây giờ tụi mình cứ ở lại đây,” Harry nói.

Có vẻ nhẹ nhõm, yên tâm, Hermione đứng dậy.

“Bồ đi đâu vậy?” Ron hỏi.

“Nếu ở lại đây, tụi mình cần phải ếm một số bùa bảo vệ quanh chỗ này,” Hermione đáp, và giơ cao cây đũa phép, cô bé bắt đầu đi một vòng rộng quanh Harry và Ron, vừa bước đi vừa lầm rầm những câu thần chú. Harry thấy vài xao động nhỏ trong bầu không khí chung quanh: có vẻ như Hermione vừa tung một làn khói nóng mù mịt phủ lên khoảng đất trống.

“Kỵ giải bùa... Tổng bảo vệ... Đuổi Muggle... Bịt tai... Harry, bồ có thể lấy lều ra rồi.”

“Lều nào?”

“Trong túi xách!”

“Trong cái... tất nhiên rồi,” Harry nói.

Lần này nó không thềm mất công mò mẫm bên trong túi nữa, mà dùng một bùa triệu tập khác. Cái lều hiện ra thành một đồng tùm lum vải bạt, dây thừng, và cột chống. Một phần cái nhờ mùi của mấy con mèo, Harry nhận ra đó chính là cái lều mà tụi nó đã ngủ vào cái đêm xảy ra trận tranh Cúp Quidditch Thế giới.

“Mình tưởng cái này của tay Perkins ở Bộ?” Nó hỏi khi bắt đầu gỡ những cọc buộc lều ra.

“Hình như ông không muốn lấy lại, bệnh đau lưng của ông nặng lắm,” Hermione nói, lúc này cô bé đang làm một động tác ếm bùa hình số tám phức tạp bằng cây đũa phép. “Cho nên ba của Ron nói mình có thể mượn đỡ. Dựng lên!” Hermione nói thêm, chĩa cây đũa phép vào đồng vải bạt lủng nhùng, và với một chuyển động mềm mại, đồng lủng nhùng ấy nổi lên trong không khí rồi ổn định đâu ra đấy, hoàn toàn được dựng xong trên mặt đất trước mặt Harry, và một cái cọc lều vọt ra khỏi hai bàn tay chường hững của nó để cắm xuống đất, làm vang lên một tiếng cụp cuối cùng ở đầu một sợi dây lòi tói.

“Ồ Độc,” Hermione hoàn tất bằng một cái vung tay hướng lên trời. “Mình chỉ có thể làm được nhiều

đây thôi. Ít nhất thì mình cũng biết được khi bọn chúng đến. Mình không thể bảo đảm là nó ngăn cản được Vol...”

“Đừng nói tên hắc ra!” Ron ngắt lời Hermione, giọng nó gay gắt.

Harry và Hermione nhìn nhau.

“Mình xin lỗi,” Ron nói, rên lên khe khẽ khi anh chàng tự nhồm người lên để nhìn hai đứa bạn. “Nhưng cái tên đó nghe như một lời nguyền hay gì đó. Tội mình cứ gọi hắc là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó, làm ơn mà!”

“Thầy Dumbledore nói sợ sệt một cái tên...” Harry bắt đầu cãi.

“Chẳng lẽ bồ không nhận thấy sao, bồ tèo, cái sự gọi đúng tên cúng cơm của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó rồi cuộc đâu có đem lại cái gì hay ho cho thầy Dumbledore đâu?” Ron ngắt lời Harry. “Chỉ... chỉ... bày tỏ chút tôn trọng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó, có được không?”

“Tôn trọng hả?” Harry lặp lại, nhưng Hermione đưa mắt khuyên can Harry; rõ ràng là nó chớ nên cãi vã với Ron trong khi Ron đang ở trong tình trạng suy yếu như vậy.

Harry và Hermione vừa khiêng vừa kéo Ron chui qua cửa lều. Bên trong vẫn y chang như trong trí nhớ của Harry; một gian phòng nhỏ, hoàn chỉnh với buồng tắm và nhà bếp tí tẹo. Harry đẩy qua một bên cái ghế bành cũ và cẩn thận hạ Ron xuống đặt nằm trên tầng dưới của cái giường hai tầng. Ngay cả cuộc dịch chuyển ngắn ngủi này cũng khiến Ron tái thêm, và khi tụi nó đã đặt Ron nằm đàng hoàng trên nệm, Ron nhắm mắt lại một lần nữa, không nói năng gì mất một lúc lâu.

“Mình sẽ pha chút trà,” Hermione nói không kịp thời, lôi ấm đồng và tách từ đáy túi xách ra, đi về phía nhà bếp.

Harry nhận thấy trà nóng cũng sáng khoái như rượu đế lửa vào cái đêm thầy Mắt Đen chết; dường như đốt cháy được một chút của nỗi sợ hãi đang chấp chới trong lồng ngực nó. Một hai phút sau Ron phá vỡ sự im lặng.

“Theo mấy bồ nghĩ thì ông bà Cattermole ra sao rồi?”

“May mắn thì họ sẽ thoát,” Hermione nói, ấp hai tay vào cái tách của mình cho thoải mái. “Chỉ cần ông Cattermole tỉnh táo, ông ấy sẽ đưa bà Cattermole đi bằng cách Động-thổ-kèm-theo và ngay lúc này họ đang cùng con cái trốn ra khỏi nước. Đó là điều Harry đã bảo bà ấy làm.”

“Mèn ơi, mình hy vọng họ trốn thoát,” Ron nói, tựa lưng lên cái gối. Dường như trà làm cho nó tỉnh ra; da nó đã nhuộm lại chút màu sắc. “Nhưng mình có cảm tưởng ông Reg Cattermole không phải là người tinh ranh cho lắm, theo cái cách mà mọi người nói chuyện với mình khi mình là ống. Trời, mình hy

vọng họ thoát được... nếu cả hai người đó mà phải vô ngục Azkaban vì tội mình thì...”

Harry ngó qua Hermione và câu hỏi mà nó đã định hỏi - liệu bà Cattermole có thể Độn thổ cùng với chồng không khi mà bà thiếu mất một cây đũa phép - nghẹn trong cổ họng nó. Hermione đang ngăm Ron ca cẩm về số phận của gia đình Cattermole, và nét mặt cô nàng dịu dàng đến nỗi Harry cảm thấy gần như thể nó đã chộp được cảnh cô nàng đang hôn Ron.

“VẬY, BỒ LẤY ĐƯỢC NÓ RỒI CHỜ?” Harry hỏi Hermione, phần nào để nhắc chừng cô nàng là nó đang có mặt ở đó.

“LẤY... LẤY CÁI GÌ?” Hermione nói, hơi giật mình.

“CHỨ TỘI MÌNH ĐÃ VÌ CÁI GÌ MÀ TRẢI QUA TẤT CẢ NHỮNG CHUYỆN VỪA RỒI? CÁI MẶT DÂY CHUYỀN! CÁI MẶT DÂY CHUYỀN ĐÂU?”

“BỒ LẤY ĐƯỢC NÓ RỒI?” Ron thét lên, nhồm người cao hơn cái gối một tí. “KHÔNG AI NÓI CHO MÌNH BIẾT GÌ HẾT! MÈN ƠI, ĐÁNG RA BỒ PHẢI NHẮC TỚI NÓ CHỨ!”

“Ôi, chẳng phải tội mình đã chạy trốn mạng mới thoát được bọn Tử Thần Thực Tử sao?” Hermione nói. “ĐÂY.”

Và cô bé lấy cái mặt dây chuyền ra khỏi túi áo chùng, đưa nó cho Ron.

Nó bự bằng cái trứng gà. Một chữ S cầu kỳ khắc chìm cùng với nhiều viên đá nhỏ màu xanh biếc, lấp lánh yếu ớt trong ánh sáng khuếch tán chiếu xuyên qua nóc vải bạt của cái lều.

“BỘ KHÔNG AI TIÊU HỦY NÓ KỂ TỪ HỒI KREACHER CÓ NÓ À?” Ron hỏi đầy hy vọng. “Ý MÌNH LÀ, CÓ CHẮC NÓ VẪN CÒN LÀ MỘT TRƯỜNG SINH LINH GIÁ KHÔNG?”

“MÌNH NGHĨ LÀ CÒN,” Hermione nói, nhận lại cái mặt dây chuyền từ Ron và ngăm ngía nó kỹ càng. “NẾU NÓ ĐÃ BỊ TIÊU HỦY BẰNG PHÁP THUẬT THÌ SẼ CÓ VÀI DẤU HIỆU HƯ HAO.”

Cô bé đưa cái mặt dây chuyền cho Harry. Harry xoay xoay nó giữa những ngón tay. Cái mặt dây chuyền coi có vẻ hoàn hảo, y nguyên. Nó nhớ phần còn lại của cuốn nhật ký rách xơ xác, và viên đá cần chiếc nhẫn Trường Sinh Linh Giá đã rạn nứt như thế nào khi đã bị cụ Dumbledore tiêu hủy.

“MÌNH NGHĨ KREACHER NÓI ĐÚNG,” Harry nói. “TỘI MÌNH SẼ PHẢI TÌM RA CÁCH MỞ CÁI MÓN NÀY TRƯỚC RỒI MỚI TIÊU HỦY ĐƯỢC NÓ.”

Đang nói, đột nhiên Harry ý thức ra mình đang cầm cái gì, rằng cái gì đang sống bên trong cái nắp hộp bằng vàng này. Sau tất cả những nỗ lực tìm kiếm của tội nó, Harry thậm chí vẫn cảm thấy một ham muốn mãnh liệt là quăng cái mặt dây chuyền ra xa khỏi mình. Lấy lại tự chủ, nó thử cạy nắp hộp ra bằng mấy

ngón tay, rồi thử câu thần chú mà Hermione đã dùng để mở cửa phòng ngủ của Regulus. Chẳng có cách nào được việc. Nó đưa lại cái mặt dây chuyền cho Ron và Hermione, mỗi đứa đều cố gắng hết sức, nhưng cũng chẳng thành công hơn Harry trong việc mở cái nắp hộp.

“Nhưng mà bồ có cảm thấy nó không?” Ron hỏi bằng giọng nén nhỏ lại, khi nắm chặt cái mặt dây chuyền trong bàn tay siết mạnh.

“Bồ muốn nói gì?”

Ron đưa cái Trường Sinh Linh Giá cho Harry. Một lát sau Harry nghĩ là nó biết Ron muốn nói gì. Đó là nhịp máu chảy trong mạch máu của nó, hay là cái gì đó đang đập bên trong cái mặt dây chuyền, như một trái tim kim loại bé xíu?

“Tụi mình làm gì nó đây?” Hermione hỏi.

“Giữ nó an toàn cho đến khi mình tìm được cách tiêu hủy,” Harry đáp, và mặc dù không muốn lắm, nó vẫn đeo sợi dây chuyền quanh cổ, thả cái mặt dây chuyền vô bên trong lớp áo chùng, ở trong đó cái mặt dây chuyền nằm yên trên ngực nó bên cạnh cái túi bùa mà bác Hagrid đã tặng.

“Mình nghĩ tụi mình cần thay phiên canh gác bên ngoài lều,” nó nói thêm với Hermione khi đứng dậy và vươn vai. “Và tụi mình cũng cần nghĩ về đồ ăn nữa. Bồ nằm yên đó,” Nó nói giọng sắc gọn khi Ron toan ngồi dậy và tái xanh tái mét.

Với cái Kiếng mách lẻo Hermione đã tặng Harry vào dịp sinh nhật đặt cẩn thận trên chiếc bàn trong lều, Harry và Hermione dành hết thời gian còn lại trong ngày chia nhau vai trò canh gác. Tuy nhiên, cái Kiếng mách lẻo vẫn im re nằm nguyên cả ngày, và hoặc là nhờ bùa chú bảo vệ và bùa đuổi Muggle mà Hermione đã ếm chung quanh tụi nó, hoặc là vì người ta ít khi nào lai vãng lối này, mà khu rừng của tụi nó vẫn hoang vắng, không kể chim và sóc thỉnh thoảng xuất hiện. Ban đêm cũng không khác mấy; Harry thả cây đũa phép của nó lên khi đổi gác với Hermione vào lúc mười giờ, và nhìn ra khung cảnh hoang vắng, để ý lữ dơi vỗ cánh bay trên cao ngang qua một thềm trời đầy sao nhìn thấy được từ khoảng trống được bảo vệ của tụi nó.

Bây giờ nó cảm thấy đói, và hơi xây xẩm. Hermione đã chẳng gói ghém theo chút thực phẩm nào trong cái túi xách màu nhiệm của mình, bởi vì cô bé cho rằng tụi nó sẽ trở về quảng trường Grimmauld vào đêm nay, cho nên tụi nó chẳng có gì để ăn ngoài mấy cái nấm dại mà Hermione đã hái từ đám cây gần nhất rồi hầm trong một cái cà-mèn. Mới ngốn được hai miếng Ron đã đẩy phần ăn của nó ra, có vẻ muốn ói; Harry ráng kiên trì ăn nốt chỉ để không làm Hermione buồn.

Sự yên ắng bao quanh bị xáo động vì tiếng xào xạc kỳ lạ và âm thanh gì đó nghe như tiếng cành cây nhỏ bị gãy. Harry nghĩ những tiếng động đó do thú vật gây ra chứ không phải do con người, dù vậy nó vẫn nắm chặt cây đũa phép sẵn sàng ứng phó. Bụng dạ nó, vốn đã khó chịu vì lỏng lỏng món nấm dai nhách, giờ lại

cồn cào không yên.

Nó đã tưởng đâu nó sẽ phấn chấn lên khi tụi nó lấy cắp lại được cái Trường Sinh Linh Giá, nhưng chẳng biết sao nó không vui lên được; khi ngồi nhìn ra bóng tối mà đầu cây dừa phép của nó chỉ rọi sáng được một khoảng, nó chỉ cảm thấy lo lắng về những điều sẽ xảy ra tiếp theo. Có vẻ như suốt mấy tuần, mấy tháng, thậm chí mấy năm, nó đã cố gắng lao tới mục tiêu này, nhưng giờ đây nó chợt khựng lại, cùng đường.

Vẫn còn những Trường Sinh Linh Giá khác ở đâu đó, nhưng nó không hề biết chúng có thể ở đâu. Nó thậm chí không biết tất cả những cái đó là gì. Đồng thời nó còn lúng túng không biết làm thế nào để tiêu hủy cái duy nhất mà tụi nó đã tìm ra, cái Trường Sinh Linh Giá mà hiện giờ đang nằm trên da thịt trần trụi của ngực nó. Kỳ lạ là cái vật đó không hấp thụ nhiệt của cơ thể nó, mà cứ nằm lạnh lẽo trên da thịt nó, lạnh như mới vớt ra từ nước đá. Thỉnh thoảng Harry nghĩ, hay có lẽ là tưởng tượng, nó có thể cảm nhận được nhịp tim nhỏ xíu đập khê khàng một cách thất thường cùng với trái tim của chính nó.

Những linh cảm chẳng lành không biết là gì xâm chiếm nó, nó cố kháng cự lại chúng, nhưng chúng cứ xông vào nó không nao núng. Kẻ này không thể sống khi kẻ kia còn tồn tại. Ron và Hermione, lúc này đang chuyện trò khe khẽ trong lều sau lưng nó, hai đứa đó có thể bỏ cuộc nếu tụi nó muốn: nó thì không thể. Và khi ngồi đó cố gắng chế ngự chính nỗi sợ và sự kiệt quệ của mình, Harry dường như cảm thấy cái Trường Sinh Linh Giá trên ngực nó đang nhịp tích tắc đếm thời gian mà nó còn lại... Nghĩ nhảm, nó tự nhủ, đừng nghĩ chuyện đó...

Cái theo của nó lại bắt đầu nhức nhối. Nó đã sợ là những ý nghĩ này sẽ khiến chuyện đó xảy ra, và đã cố gắng hướng chúng qua một suy nghĩ khác. Nó nghĩ tới Kreacher khốn khổ, y hẳn là chờ đợi tụi nó trở về nhà, nhưng lại bị tiếp đón Yaxley. Liệu con gia tinh sẽ giữ im lặng hay y sẽ nói cho bọn Tử Thần Thực Tử mọi điều mà y biết? Harry muốn tin là Kreacher đã thay đổi thuận theo nó trong một tháng vừa qua, tin là giờ đây y trung thành với nó, nhưng ai biết điều gì có thể xảy ra? Nếu bọn Tử Thần Thực Tử tra tấn con gia tinh thì sao? Những hình ảnh tởm lợm tràn ngập đầu óc Harry và nó cố gắng xua đuổi chúng ra, bởi vì nó chẳng thể làm được gì cho Kreacher cả: nó và Hermione đã quyết định không gọi Kreacher đến; rủi mà ai đó của Bộ cũng đến cùng con gia tinh thì sao? Tụi nó không hy vọng phép Độn thổ của gia tinh thoát được cái sơ xuất đã để cho Yaxley đến được quảng trường Grimmauld bằng cách níu tay áo của Hermione.

Cái theo của Harry bây giờ lại rất bồng. Nó nghĩ còn quá nhiều điều tụi nó vẫn chưa biết: thầy Lupin nói đúng về những pháp thuật mà tụi nó chưa từng gặp phải hay tưởng tượng ra. Tại sao thầy Dumbledore không giải thích nhiều hơn? Phải chăng thầy đã tưởng là sẽ còn đủ thời giờ; rằng thầy còn sống nhiều năm nữa, có thể nhiều thế kỷ, như cụ Nicolas Flamel bạn của thầy? Nếu vậy, thầy đã sai lầm... Lão Snape đã giải quyết chuyện đó... Lão Snape, con rắn độc thâm hiểm, kẻ đã ra tay trên đỉnh tháp...

Và thầy Dumbledore đã ngã xuống... ngã xuống...

“Đưa nó cho ta, Gregorovitch.”

Giọng Harry cao, rõ, và lạnh lùng, cây đũa phép của nó được giơ ra trước ngực nó bằng một bàn tay trắng xác có những ngón tay dài. Người đàn ông mà nó đang chĩa cây đũa phép vào đang lơ lửng giữa không trung trong thế chống ngược, mặc dù chẳng có sợi dây thừng nào treo ông ta lên cả; ông đứng đưa trên không, bị trôi gô một cách kỳ quái và vô hình, chân tay ông ép sát thân, gương mặt khiếp sợ của ông ở ngang tầm với gương mặt đỏ ửng của Harry nhờ máu vừa dồn lên đầu nó. Ông có bộ tóc trắng như cước và một bộ râu rậm dày: kiểu râu tóc ông già Noel.

“Tôi không có nó, tôi không còn nó nữa! Nó bị đánh cắp, lâu, lâu lắm rồi!”

“Đừng lừa dối Chúa tể Voldemort, Gregorovitch. Ngài biết... Ngài luôn luôn biết...” Hai con người của người đàn ông bị treo ngược trợn trắng, nở lớn vì sợ, và dường như chúng tiếp tục trương lớn, càng lúc càng lớn đến khi nổi u tối trong con mắt đỏ nuốt chửng toàn bộ con người Harry...

Và giờ đây Harry đang vội vã đi dọc một hành lang tăm tối theo chân một ông Gregorovitch nhỏ thó béo tròn đang giơ cao cái lồng đèn: ông Gregorovitch xông vào một căn phòng ở cuối lối đi và ngọn đèn lồng của ông soi sáng một chỗ có vẻ như xưởng chế tạo; dăm bào và vàng lấp lánh trong vũng sáng đục đục của ánh đèn, và kia, ngồi chồm hổm trên gờ cửa sổ, trông như một con chim khổng lồ, là một chàng trai trẻ tóc vàng kim. Trong tích tắc nhờ ánh sáng ngọn đèn lồng soi đến, Harry nhìn thấy vẻ hớn hờ trên gương mặt đẹp trai của anh ta. Thế rồi kẻ đột nhập phóng ra một bùa Choáng từ cây đũa phép của mình và nhảy bật ra khỏi cửa sổ một cách gọn gàng kèm theo một tràng cười ha hả.

Và Harry hấp tấp quay trở ra khỏi đôi tròng mắt nở rộng giống như đường hầm và gương mặt Gregorovitch đầy kinh hãi.

“Tên trộm là ai hả, Gregorovitch?” Giọng nói lạnh lùng cao ngạo vang lên.

“Tôi không biết, tôi không hề biết, một thanh niên... đừng... làm ơn... Xin làm ơn!”

Một tiếng rú cứ vang mãi vang mãi và rồi ánh sáng xanh lè nổ ra...

“Harry!”

Nó mở mắt ra, thở hỗn hển, văng trán phập phồng. Nó đã bất tỉnh dựa vào vách lều rồi trượt xuống tấm vải bạt, ngã sòng xoài trên mặt đất. Nó ngược lên nhìn Hermione, mái tóc dày của cô bé che mờ theo trời tí xíu nhìn thấy được qua những cành cây đen thui cao cao phía trên đầu tụi nó.

“Chiêm bao,” Harry nói, ngồi dậy lẹ làng và cố gắng đáp lại cái nhìn trừng trừng của Hermione bằng một ánh mắt ngây thơ. “Chắc là mình ngủ gục, xin lỗi.”

“Mình biết đó là cái thẹo của bồ! Mình có thể nói chắc qua vẻ mặt của bồ! Bồ lại ngó vô đầu óc Vol...”

“Đừng nói tới cái tên đó nữa!” Giọng giận dữ của Ron vang lên từ suốt trong lều.

“Được,” Hermione vặc lại, “vậy thì, đầu óc Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó!”

“Mình không hề cố ý để cho nó xảy ra!” Harry nói. “Đó là một giấc mơ! Bỏ có thể kiểm soát được chuyện bỏ chiêm bao không, Hermione?”

“Giá bỏ chịu học cách áp dụng Bế quan Bí thuật...”

Nhưng Harry không thích bị rầy la, nó muốn thảo luận chuyện mà nó vừa thấy.

“Hắn đã tìm được Gregorovitch, Hermione à, và mình nghĩ hắn vừa giết ông ta, nhưng trước khi giết ông ta hắn đã đọc tâm trí Gregorovitch và thấy...”

“Mình nghĩ mình sẽ lãnh gác thay cho bỏ nếu bỏ mệt đến nỗi ngủ gục,” Hermione lạnh lùng nói.

“Mình có thể gác hết phiên.”

“Không, bỏ có vẻ kiệt quệ rồi. Đi vô nằm nghỉ đi.”

Cô nàng ngồi phịch xuống ngay cửa lều, tỏ ra kiên quyết. Tức tối, nhưng muốn tránh một cuộc cãi cọ, Harry lùi vô trong lều.

Gương mặt vẫn còn tái mét của Ron thò ra từ tầng dưới cái giường ngủ; Harry trèo lên cái giường tầng trên, nằm xuống và nhìn lên nóc lều tối thui. Một lát sau, Ron nói bằng giọng thật nhỏ để Hermione đang ngồi bó gối ở cửa lều không thể nghe được.

“Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đang làm gì vậy?”

Harry chong mắt lên cố gắng nhớ mọi chi tiết, rồi thì thào trong bóng tối.

“Hắn đã tìm được Gregorovitch. Hắn trói gô ông ta và tra tấn ông ta.”

“Làm sao Gregorovitch chế ra được cây đũa phép cho hắn nếu bị trói gô?”

“Mình không biết... lạ thiệt, há?”

Harry nhắm mắt lại, nghĩ lại tất cả những gì nó vừa nghe và thấy. Càng cố nhớ lại sự việc càng vô lý... Voldemort không hề nói gì về cây đũa phép của Harry, không nói gì về hai cái lõi đũa sinh đôi, cũng không nói về chuyện Gregorovitch chế ra một cây đũa phép mới đầy sức mạnh để đánh bại cây đũa phép của Harry...

“Hắn muốn cái gì đó của Gregorovitch,” Harry nói, mắt vẫn còn nhắm chặt. “Hắn bảo ông ta đưa cho

hắn, nhưng ông Gregorovitch nói ông đã bị ăn cắp mất cái đó rồi... và rồi... rồi...”

Nó nhớ lại cách mà nó, tức là Voldemort, đã xộc vào mắt, vào ký ức của Gregorovitch...

“Hắn đã đọc đầu óc của Gregorovitch, và mình thấy một gã trẻ tuổi ngồi chồm hổm trên bệ cửa sổ, gã phóng lời nguyên vào Gregorovitch rồi vọt đi mất. Gã đã ăn cắp cái đó, gã đã ăn cắp cái mà Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đang tìm. Và mình... mình nghĩ mình đã từng thấy tên trộm đó ở đâu rồi...”

Harry ước gì nó có thể nhìn thoáng qua gương mặt tên trộm một lần nữa. Vụ trộm đã xảy ra lâu lắm rồi, theo ông Gregorovitch. Tại sao tên trộm trẻ tuổi đó lại có vẻ quen quen?”

Những tiếng động trong khu rừng chung quanh bị giảm âm bên trong căn lều; Harry chỉ còn nghe tiếng thở của Ron. Một lát sau, Ron thì thầm “Bồ có thấy tên trộm cầm cái gì không?”

“Không... chắc là một cái gì nhỏ thôi.”

“Harry à?”

Những giát giường bằng gỗ của cái giường Ron đang nằm nghiêng kéo kệt khi nó xoay mình.

“Harry à, bồ có cho là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đang săn lùng cái gì đó để tạo ra một Trường Sinh Linh Giá nữa không?”

“Mình không biết,” Harry nói chậm rãi. “Có thể. Nhưng chẳng phải hắn sẽ gặp nguy hiểm nếu cố làm ra một cái khác nữa à? Chẳng phải Hermione nói là hắn đã đẩy linh hồn hắn tới giới hạn rồi à?”

“Ừ, nhưng có thể hắn không biết điều đó.”

“Ừ... có thể,” Harry nói.

Nó đã biết chắc chắn là Voldemort đang tìm cách giải quyết vấn đề của hai cái lõi đũa phép sinh đôi, nó biết chắc Voldemort đã tìm kiếm giải pháp ở người chế tạo đũa phép già... và đã giết ông ta, mà dường như không hề hỏi ông ta lấy một câu về kiến thức đũa phép.

Voldemort đang cố tìm cái gì? Tại sao với cả Bộ Pháp thuật và thế giới pháp thuật quy phục dưới chân mà hắn lại vẫn dong ruổi đường xa, cố tình đeo đuổi một món đồ mà Gregorovitch từng sở hữu và đã bị một tên trộm vô danh đánh cắp?

Harry vẫn còn có thể thấy gương mặt của chàng trai trẻ tóc vàng kim; gương mặt hí hửng, phóng túng; có một vẻ khoái trá bịp-được-người-ta hơi có phong cách Fred và George trên gương mặt đó. Anh ta đã từ bệ cửa sổ phóng vút đi như một con chim, và Harry đã từng thấy anh ta trước đây, nhưng nó không thể nào nghĩ ra ở nơi nào...

Với cái chết của Gregorovitch, giờ đây đến phiên tên trộm có gương mặt hí hửng bị lâm nguy, và suy nghĩ của Harry tập trung vào anh ta, khi tiếng ngáy của Ron bắt đầu vang lên khò khò ở tầng dưới của cái giường và khi chính Harry cũng thiếp dần vào giấc ngủ một lần nữa.

HARRY POTTER

J.K.Rowling

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Yêu Tinh Rửa Hận

Sáng sớm hôm sau, trước khi hai đứa kia thức dậy, Harry đã rời khỏi lều, đi vô khu rừng bao quanh tụi nó để tìm một cây cổ thụ già nhất, lăm mẩu cành nhất, và trông có vẻ kiên cường nhất.

Nơi đó, dưới bóng mát cây cổ thụ, nó chôn con mắt của thầy Moody Mắt Đen và đánh dấu nơi chôn bằng cách dùng đũa phép gọt đẽo một thập tự giá nho nhỏ bằng cành cây. Chẳng nhiều nhận gì, nhưng Harry nghĩ thầy Mắt Đen thích con mắt được đối xử như vậy hơn là bị gắn trên cánh cửa của mộ Dolores Umbridge. Sau đó nó trở về lều để đợi hai đứa kia thức dậy, và bàn bạc coi việc sắp tới phải làm là gì.

Harry và Hermione đều cảm thấy tốt nhất là đừng ở đâu quá lâu, và Ron đồng ý, với điều kiện duy nhất là chỗ kế tiếp mà tụi nó dọn tới phải gần chỗ có bánh mì kẹp thịt. Vì vậy Hermione giải những bùa chú mà cô nàng đã ếm quanh khoảng đất trống, trong khi Harry và Ron xóa hết tất cả những dấu vết và lỗ đóng cọc trên mặt đất, những thứ có thể cho thấy tụi nó đã cắm trại tại đó. Sau đó tụi nó Độn thổ đến một vùng ngoại ô của một thị trấn nhỏ.

Khi mấy đứa đã dựng xong lều trong một chỗ tạm trú giữa một khu rừng trồng cây tạp, rồi bao bọc căn lều bằng những bùa chú bảo vệ mới ếm, Harry bèn phiêu lưu ra ngoài dưới tấm Áo khoác Tàng hình để kiểm chất bồi dưỡng. Tuy nhiên, chuyện này không suôn sẻ như dự định. Nó chưa kịp vô tới phố thì một cơn gió buốt bất thường, rồi một màn sương mù ập xuống, và bầu trời đột ngột tối sầm khiến nó đông cứng ngay tại chỗ.

“Nhưng bồ có thể gọi lên một Thần Hộ mệnh rực sáng kia mà!” Ron cự nự khi thấy Harry trở về lều với hai bàn tay không, thở hết nổi và miệng thều thào hai tiếng duy nhất: Giám ngục.

“Mình không... gọi lên được,” nó thở hổn hển, tay ấn chặt be sườn để làm dịu cơn đau xóc hông. “Không... hiện ra.”

Nét mặt kinh hoàng và thất vọng của hai đứa bạn khiến Harry cảm thấy xấu hổ. Thật là một việc tựa như ác mộng: nhìn thấy bọn Giám ngục lướt ra từ màn sương mù xa xa, và nhận ra, trong cơn lạnh đến tê liệt làm ghệt bùng phổi cùng một tiếng thét từ xa ứ hết hai tai, rằng nó đã chẳng làm gì được để tự bảo vệ mình. Harry đã phải dùng tất cả sức mạnh của ý chí để tự nhốt mình ra khỏi chỗ đó và bỏ chạy, để mặc cho bọn Giám ngục không có mắt lướt giữa đám dân Muggle có lẽ không nhìn thấy chúng, nhưng chắc chắn cảm được nỗi tuyệt vọng mà chúng gieo rắc nơi nào chúng đi qua.

“Vậy là tội mình vẫn không có gì ăn!”

“Im đi, Ron!” Hermione gắt. “Harry, có chuyện gì vậy? Theo bồ thì tại sao bồ không thể gọi được Thần Hộ mệnh của bồ? Ngày hôm qua bồ làm xuất sắc mà!”

“Mình không biết!”

Nó ngồi thụp xuống một trong mấy cái ghế bành cũ của ông Perkins, giờ đây lại càng cảm thấy nhục nhã hơn. Nó sợ là có cái gì đó bị trục trặc trong người nó. Ngày hôm qua dường như cách đây đã lâu lắm rồi: hôm nay có lẽ nó đã trở lại tuổi mười ba một lần nữa, trở thành đứa trẻ duy nhất gục ngã trên chuyến xe lửa tốc hành Hogwarts.

Ron đá một cái chân ghế.

“Sao?” Nó hầm hè với Hermione. “Tôi đang đói chết được! Từ khi tôi chảy máu gần chết tôi chỉ được ăn có mỗi hai cái nắm cứt cóc!”

“Vậy thì mày tự đi mà đánh nhau với bọn Giám ngục đi!” Harry sừng sộ nói.

“Tao đi ngay, nhưng mày không thấy tay tao còn đeo băng sao?”

“Càng tiện chứ sao!”

“Mày nói vậy nghĩa là...?”

“Dĩ nhiên rồi!” Hermione la lên, vỗ một bàn tay lên trán khiến cho cả hai đứa kia nín thinh. “Harry, đưa mình cái mặt dây chuyền! Đưa đây!” Cô bé sốt ruột, búng tay tanh tách về phía Harry khi nó không phản ứng. “Cái Trường Sinh Linh Giá, Harry, bồ đang đeo nó!”

Cô bé đưa cả hai tay ra, và Harry cời sợi dây chuyền vòng qua đầu. Ngay khi cái mặt dây chuyền không còn tiếp xúc với da nó, Harry cảm thấy thanh thoi và nhẹ nhõm một cách kỳ lạ. Nãy giờ nó thậm chí không nhận ra mình bị ướm hoặc có một khối nặng đang đè lên bao tử, chỉ đến khi cả hai cảm giác đó được cất đi.

“Khá hơn không?” Hermione hỏi.

“Ờ, khỏe hẳn ra!”

“Harry à,” Hermione nói, khom xuống trước mặt Harry và dùng cái giọng mà Harry tưởng như nói với người đang mắc bệnh trầm kha, “bồ có nghĩ là bồ bị ám không?”

“Cái gì? Không đâu!” Harry nói, vẻ chống chế. “Mình nhớ được mọi việc mình làm trong lúc vẫn đeo nó mà. Nếu bị ám thì mình đã không biết được mình làm chuyện gì, đúng không nào? Ginny nói với mình là

có những lúc nó không nhớ được gì hết.”

“Chà,” Hermione nói, ngó xuống cái mặt dây chuyền nặng nề. “Thôi được, có lẽ tụi mình không nên đeo nó. Tụi mình cứ để nó trong lều.”

“Tụi mình sẽ không để cái Trường Sinh Linh Giá đó nằm lung tung,” Harry kiên quyết nói. “Nếu tụi mình làm mất nó, nếu nó bị đánh cắp...”

“Ờ, thì thôi, được thôi,” Hermione nói, và cô bé đeo sợi dây chuyền lên cổ mình rồi nhét nó vô trong ngực áo sơ mi mất dạng. “Nhưng tụi mình sẽ thay phiên nhau đeo nó, để không ai giữ nó quá lâu.”

“Hay,” Ron nói, giọng cáu kỉnh. “Bây giờ vụ đó giải quyết xong rồi, làm ơn giải quyết tới vụ ăn uống.”

“Được, nhưng tụi mình sẽ đi chỗ khác kiếm đồ ăn,” Hermione vừa nói vừa liếc nửa cái qua Harry. “Chẳng có lý gì ở hoài cái chỗ mà mình biết là bọn Giám ngục đang vờn quanh.”

Cuối cùng tụi nó hạ trại nghỉ đêm ở một cánh đồng mênh mông thuộc về một trang trại hẻo lánh, và xoay sở kiếm được trứng với bánh mì từ trang trại đó.

“Đâu phải ăn cắp há?” Hermione bắn khoản hỏi khi tụi nó ăn ngẫu nhiên món trứng chiên và bánh mì nướng. “Mình có để lại tiền trong chuồng gà thì đâu phải ăn cắp hả?”

Hai má phồng đồ ăn, Ron đảo tròn con mắt nói, “Ặc mi ôn, bồ o ằng nhiều quá. Ừ giãn nào!”

Và, thiệt tình thì dễ thư giãn hơn khi đã được ăn no thoải mái. Vụ cãi vã về bọn Giám ngục bị quên tuốt trong tiếng cười giòn đêm đó, và Harry cảm thấy phấn khởi, thậm chí tràn trề hy vọng, khi nó lãnh phiên đầu tiên trong ba phiên gác đêm.

Đây là lần đầu tiên tụi nó đụng đầu cái thực tế là có thực mới vực được đạo: bụng no thì tinh thần tốt, bụng trống không thì sanh cãi cọ và rầu rĩ. Harry là đứa ít ngạc nhiên nhất về chuyện này, bởi vì nó đã từng trải qua những thời kỳ gần chết đói ở nhà của dì dượng Dursley. Hermione cầm cự tương đối tốt qua mấy đêm mà tụi nó chẳng vớ vét được gì ngoài dâu dại và bánh mứt, tách khí của cô nàng có lẽ hơi nóng nảy hơn bình thường một tí và sự chịu đựng có phần khắc khổ. Nhưng Ron, từ trước giờ đã quen ăn ba bữa ngon lành mỗi ngày, hoặc do má nẫu hoặc do các gia tinh trường Hogwarts phục vụ, nên khi bị cơn đói hành thì đâm ra cáu kỉnh, không còn biết điều nữa. Nhắm lúc tới phiên phải đeo cái Trường Sinh Linh Giá mà lại thiếu ăn thì nó khó chịu không còn chỗ nói.

“Đi đâu tiếp?” Là điệp khúc triền miên của nó. Dường như nó chẳng tự có sáng kiến gì cả, chỉ trông cậy vào Harry và Hermione đề ra những kế hoạch, trong khi nó thì ngồi nghiền ngẫm về nỗi thiếu đói. Vì vậy Harry và Hermione cứ phải bỏ ra hàng tiếng đồng hồ vô ích tìm cách quyết định đi đâu để có thể tìm ra những Trường Sinh Linh Giá khác; những cuộc chuyện trò của tụi nó càng lúc càng trở nên lải nhải vì chẳng có thêm được thông tin gì mới.

Vì cụ Dumbledore từng nói với Harry là cụ tin Voldemort đã giấu những Trường Sinh Linh Giá ở những nơi quan trọng đối với hắn, nên tụi nó cứ nhắm tới nhắm lui, kiểu như đọc kinh cầu nguyện, những địa điểm mà tụi nó biết Voldemort đã từng sống hay từng thăm viếng. Cô nhi viện nơi hắn đã chào đời và được nuôi lớn, trường Hogwarts, nơi hắn được học hành; tiệm Borgin và Burks, nơi hắn làm việc sau khi ra trường, kể đến là Albania, nơi hắn lưu vong nhiều năm: những nơi này tạo thành cơ sở cho sự suy đoán của tụi nó.

“Ừ, tụi mình đi Albania đi. Chỉ cần một buổi trưa là đủ để sục sạo hết cả cái nước này,” Ron nói giọng chua chát.

“Không thể có cái gì ở đó. Hắn đã tạo xong năm cái Trường Sinh Linh Giá trước khi hắn lánh ra nước ngoài, và thầy Dumbledore thì chắc chắn con rắn là cái thứ sáu,” Hermione nói. “Tụi mình biết con rắn đầu có ở Albania, nó thường ở bên Vol...”

“Mình đã biểu bồ đừng nói cái tên đó mà!”

“Được! Con rắn thường ở bên Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, vừa lòng chưa?”

“Chưa hoàn toàn.”

“Mình không thấy được hắn có giấu cái gì ở tiệm Borgin và Burkes,” Harry nói, nó đã đưa ra ý kiến này nhiều lần trước đó, nhưng nay lặp lại chỉ để phá vỡ sự im lặng khó chịu. “Mấy ông Borgin và Burke là chuyên viên về khí cụ Hắc ám, họ sẽ nhận ra một Trường Sinh Linh Giá ngay lập tức.”

Ron ngáp dài kiểu châm chọc. Ráng nhìn cơn sùng bố muốn chọi cái gì đó vào Ron, Harry cứ bàn tới, “Mình còn đoán là hắn có thể giấu cái gì đó ở trường Hogwarts.”

Hermione thở dài.

“Nhưng Harry ơi, nếu có thì thầy Dumbledore đã tìm ra nó rồi.”

Harry lặp lại cái lý lẽ mà nó cứ đưa ra hoài để bênh vực giả thuyết này.

“Thầy Dumbledore nói trước mặt mình là thầy không bao giờ cho là thầy biết hết mọi bí mật của trường Hogwarts. Mình cam đoan với mấy bồ, nếu có một chỗ nào mà Vol...”

“Ồi!”

“Ừ thì KẼ-MÀ-AI-CŨNG-BIỆT-LÀ-AI-ĐÓ!” Harry quát lên, tức quá sức chịu đựng. “Nếu có một nơi thực sự quan trọng đối với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó, thì nơi ấy chính là trường Hogwarts.”

“Ồi, thôi đi,” Ron giễu cợt. “Trường của hắn ấy hả?”

“Ừ, trường của hắc! Đó là mái nhà thực sự đầu tiên của hắc, nơi hắc là kẻ đặc biệt, điều đó là tất cả đối với hắc, và ngay cả sau khi hắc rời...”

“Có phải tụi mình đang nói về Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó không? Hay là về bồ?” Ron hỏi gặng. Nó đang giật giật cái sợi dây có cái mặt dây chuyền đeo quanh cổ; Harry thoáng nổi cơn điên muốn chụp lấy sợi dây và bóp cổ Ron cho rời.

“Bồ từng nói với tụi này Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đã xin thầy Dumbledore một công việc sau khi ra trường,” Hermione nói.

“Đúng vậy,” Harry nói.

“Và thầy Dumbledore cho là hắc chỉ muốn trở lại để thử tìm cái gì đó, có thể là vật dụng của một người sáng lập khác của trường, để biến nó thành một cái Trường Sinh Linh Giá nữa?”

“Ừ,” Harry nói.

“Nhưng hắc đâu có được nhận về trường, đúng không?” Hermione nói. “Vậy là hắc đâu có cơ hội nào để tìm ra một vật dụng của người sáng lập ở đó rồi giấu nó trong trường!”

“Vậy thì, thôi,” Harry nói, đuối lý. “Bỏ qua trường Hogwarts.”

Không còn chỉ dẫn nào khác, tụi nó đi vào Luân Đôn, và trốn dưới tấm áo tàng hình, tụi nó đi tìm cô nhi viện, nơi mà Voldemort đã được nuôi dưỡng. Hermione lên vô một thư viện và phát hiện qua hồ sơ lưu của họ là cô nhi viện đã bị phá hủy từ nhiều năm trước. Tụi nó tới thăm địa điểm thì thấy một tòa cao ốc văn phòng.

“Tụi mình có thể thử đào xuống nền không?” Hermione đề nghị không được sốt sắng cho lắm.

“Hắc không thể giấu một cái Trường Sinh Linh Giá ở đây,” Harry nói. Nó biết ngay từ đầu. Cô nhi viện là nơi Voldemort đã rắp tâm trốn đi; hắc sẽ chẳng đời nào giấu một phần linh hồn hắc ở đó. Thầy Dumbledore đã chỉ cho Harry thấy Voldemort ứng tìm sự cao sang hay huyền bí cho nơi cất giấu linh hồn hắc; cái xó âm u này của Luân Đôn khác biệt quá sức tưởng tượng khi so với trường Hogwarts, Bộ Pháp thuật hay một tòa nhà cỡ nhà băng phù thủy Gringotts với cửa thép vàng và sàn cẩm thạch.

Ngay cả khi không có ý tưởng mới nào, tụi nó vẫn tiếp tục đi khắp đất nước, mỗi đêm cắm lều ở một chỗ khác nhau vì lý do an ninh. Mỗi sáng tụi nó đều kiểm tra cho chắc là đã xóa hết mọi dấu vết về sự hiện diện của tụi nó, rồi lên đường tìm một nơi vắng vẻ hẻo lánh khác, Độn thổ qua những cánh rừng, những khe vực tăm tối giữa các vách đá, những đồng hoang tím ngắt, những sườn núi mọc đầy cây kim tước, và có lần Độn thổ cả vào một cái vịnh đầy sỏi được che chắn tốt. Cứ cỡ mười hai tiếng đồng hồ tụi nó lại chuyển tay nhau cái Trường Sinh Linh Giá như thể đang chơi trò chuyền-chuyền-trúng-chịu chậm thật chậm, lòng lo sợ bản nhạc sẽ dừng lại, vì phần thưởng sẽ là mười hai tiếng đồng hồ càng lúc càng lo âu và sợ hãi.

Cái thẹo của Harry vẫn nhức nhối. Nó để ý thấy cơn đau xảy ra thường nhất khi nó đeo cái Trường Sinh Linh Giá. Đôi khi không sao kìm mình được, nó phản ứng lại với cơn đau.

“Cái gì vậy? Bỏ thấy cái gì vậy?” Ron gặng hỏi mỗi khi nhận thấy Harry nhăn nhó.

“Một gương mặt,” Harry thì thầm, lần nào cũng vậy, “Cùng một gương mặt. Tên trộm đã chôm đồ của Gregorovitch.”

Và Ron quay mặt đi, chẳng cần mất công giấu giếm nỗi thất vọng. Harry biết Ron đang hy vọng biết được tin tức về gia đình mình hay về những hội viên khác trong Hội Phượng Hoàng, nhưng xét cho cùng, nó, Harry đây, đâu phải là một cái ăng ten truyền hình; nó chỉ có thể thấy cái mà Voldemort đang nghĩ vào lúc đó, chứ không thể vặn qua đài khác theo ý thích. Có vẻ như Voldemort đang liên tục chăm chú vào gã thanh niên không rõ là ai, kẻ có gương mặt hí hửng mà tên họ và nơi ở Harry chắc chắn Voldemort cũng chẳng biết rành hơn nó. Mỗi khi cái thẹo của Harry tiếp tục rát bỏng và gã trai tóc vàng vui nhộn cứ lượn lờ trên người trong ký ức nó, Harry đã biết cách đè nén mọi dấu hiệu đau đớn hay khó chịu, bởi vì hai đứa kia chẳng bày tỏ chút cảm thông nào ngoài sự mất kiên nhẫn khi nghe nhắc đến tên trộm. Harry hoàn toàn không thể trách tụi nó khi mà tụi nó không còn hy vọng vào một hướng dẫn nào về những Trường Sinh Linh Giá.

Khi ngày kéo dài lê thê như thế cả tuần, Harry bắt đầu nghi Ron và Hermione có những cuộc chuyện trò sau lưng nó, và về nó. Nhiều lần hai đứa cùng đột ngột ngừng nói khi Harry bước vô lều, và đã hai lần nó tình cờ bắt gặp hai đứa rù rì bí mật ở xa xa, đầu kề nhau, nói rất nhanh; hai lần thì cả hai lần tụi nó đều nín khe khi nhận ra Harry đi tới gần, và vội vàng làm bộ lượm củi hay lấy nước.

Harry không thể không tự hỏi, phải chăng hai đứa kia đồng ý tham gia cuộc hành trình mà giờ đây có vẻ là một chuyến đi lang thang vô nghĩa chẳng qua vì tụi nó tưởng Harry có một kế hoạch bí mật gì đó mà đến đúng lúc thì tụi nó cũng sẽ được biết. Ron không cần cố gắng giấu giếm tâm trạng quạu quọ, và Harry lo rằng Hermione cũng thất vọng vì sự lãnh đạo kém cỏi của nó. Trong nỗi tuyệt vọng, nó cố gắng nghĩ đến những địa điểm cất giấu Trường Sinh Linh Giá xa hơn, nhưng duy nhất có một nơi cứ nảy ra trong đầu nó là trường Hogwarts, và vì cả hai đứa còn lại đều không nghĩ nơi đó có hứa hẹn gì cả, nó đành thôi không nói tới chốn đó nữa.

Tụi nó di chuyển cùng với mùa thu cuốn qua những miền quê. Lúc này cả bọn đang cắm lều trên thảm lá rụng. Sương mù tự nhiên hòa với sương mù do bọn Giám ngục tỏa ra; gió và mưa cộng thêm vô những khó khăn của tụi nó. Việc Hermione ngày càng giỏi nhận dạng nấm ăn được cũng không bù lấp nỗi sự cô lập triền miên của tụi nó, sự thiếu vắng người chung quanh, sự mù tịt của tụi nó về những diễn biến của cuộc chiến chống lại Voldemort.

Một buổi tối, khi cả đám đang ngồi trong lều bên bờ một con sông ở xứ Wales, Ron nói: “Má mình có thể làm phép ra đồ ăn từ không khí.”

Nó rầu rĩ chọc chọc miếng cá xám đã cháy thành than trong đĩa đồ ăn của nó. Harry tự động liếc nhìn cổ Ron, và đúng như mong đợi, nó thấy lấp lánh sợi dây chuyền vàng của cái Trường Sinh Linh Giá. Harry tìm cách đập xuống cơn sôi gan muốn chửi vào mặt Ron, nó biết thái độ của Ron sẽ tiến bộ hơn một tí khi nào được cời cái mặt dây chuyền kia ra.

“Má bồ không thể tạo ra đồ ăn từ không khí được,” Hermione nói. “Không ai có thể làm được. Đồ ăn đứng đầu danh sách năm Ngoại lệ Chủ yếu theo Luật Biến hóa Căn bản của Gamp...”

“Ôi, nói tiếng Anh giùm, được không?” Ron vừa nói vừa cạy một cái xương cá kẹt trong kẽ răng.

“Không thể nào từ không khí mà tạo ra đồ ăn ngon được! Mình có thể gọi đồ ăn đến nếu mình biết nó ở đâu, mình có thể biến đổi nó, gia tăng khối lượng nếu mình đã có sẵn...”

“Khỏi, đừng mất công gia tăng thêm món này, dờ phát ới,” Ron nói.

“Harry bắt con cá và tôi đã cố gắng hết sức mình để chế biến nó! Tôi nhận thấy tôi rất cuộc luôn là người nấu nướng, vì tôi là con gái, chắc vậy!”

“Không, đúng ra là vì cô được coi là người giỏi pháp thuật nhất!” Ron phản pháo.

Hermione nhảy dựng lên và mấy miếng vây cá cháy văng khỏi đĩa của cô nàng rớt xuống sàn.

“Bồ có thể nấu ăn ngày mai, Ron à, bồ có thể tìm nguyên liệu rồi phù phép chúng thành ra cái gì đó xứng đáng để ăn, và tôi sẽ ngồi đây và vênh mặt và than vãn và bồ sẽ thấy là bồ...”

“Im lặng!” Harry nói, đứng bật dậy giơ cả hai tay lên. “Im lặng ngay!”

Hermione tỏ vẻ bị tổn thương ghê gớm.

“Làm sao bồ lại có thể bênh nó, có mấy khi nó nấu nướng gì...”

“Hermione, im coi, mình nghe có tiếng ai đó!”

Nó đang chăm chú lắng nghe, hai tay vẫn còn giơ lên, ra dấu khuyên tụi nó đừng nói chuyện. Thế rồi, vọng từ bên kia dòng sông tắm tối đang cuộn cuộn chảy bên cạnh tụi nó, nó lại nghe có những tiếng nói. Nó ngoái lại nhìn cái Kiếng Mách lẻo. Cái kiếng chẳng hề nhúc nhích.

“Bồ đã ếm bùa Ủ tai quanh tụi mình rồi chứ?” Nó thì thầm với Hermione.

“Mình đã làm mọi thứ,” cô nàng thì thầm trả lời. “Bùa Ủ tai, Đuổi Muggle, và các bùa Tan Áo Tường, tất cả. Họ không thể nghe hay thấy tụi mình, cho dù họ là ai.”

Tiếng lê lết nặng nề và tiếng cào sột soạt, cộng thêm tiếng sỏi đá và cành cây bị dời chỗ cho tụi nó biết

là có nhiều người đang treo xuống cái sườn dốc thẳng đứng mọc đầy cây to đổ xuống bờ sông hẹp chỗ tụi nó đang cắm lều. Tụi nó rút đũa phép ra, chờ đợi. Trong bóng tối gần như tuyệt đối, bùa phép tụi nó ếm chung quanh ắt là đủ hiệu lực để bảo vệ tụi nó khỏi sự chú ý của dân Muggle và những phù thủy cùng pháp sư thông thường. Nhưng nếu đó là bọn Tử Thần Thực Tử thì có lẽ sự phòng thủ của tụi nó sắp được pháp thuật Hắc ám thử thách lần đầu tiên.

Tiếng nói nghe lớn hơn nhưng không thể hiểu được khi nhóm người đầu tiên đến được bờ sông. Harry ước chừng chủ nhân những tiếng nói đó còn cách tụi nó khoảng sáu thước, nhưng dòng sông chảy như thác đổ ầm ầm khiến nó không thể nói chắc được. Hermione vớ cái túi hột cườm và bắt đầu lục lọi; một lát sau cô bé kéo ra ba cái Bánh trưởng nhĩ và liệng cho Ron cùng Harry mỗi đứa một cái, hai đứa này vội vàng nhét mấy sợi dây màu thịt tươi vô lỗ tai và thông đầu dây kia ra khỏi cửa lều.

Chỉ vài giây sau Harry nghe một giọng đàn ông mệt mỏi.

“Chắc phải có vài con cá hồi ở đây, hay ông cho là chưa tới mùa cá? Cá hồi lại đây!”

Nhiều tiếng nước bắn tung tóe vang lên rồi tiếng cá quẫy đập trong tay người. Ai đó lau bầu thán phục. Harry ép cái Bánh trưởng nhĩ sâu hơn vô lỗ tai: nó có thể phân biệt được thêm nhiều tiếng nói khác ngoài tiếng rào rạt của dòng sông, nhưng bọn đó không nói tiếng Anh hay bất cứ tiếng người nào mà nó từng nghe. Giọng thô cục không êm tai, chỉ là một chuỗi rồn rảng phát ra từ yết hầu, và dường như có tới hai kẻ nói, một kẻ nói giọng hơi thấp, chậm hơn kẻ kia.

Một đốm lửa bùng sáng lên bên kia vách lều, những cái bóng to thù lù qua lại giữa ngọn lửa và căn lều. Mùi cá hồi nướng thơm phưng phức bay về phía tụi nó đầy khiêu khích. Kế đến là tiếng lanh canh của dao nĩa chạm vào chén đĩa, và người đầu tiên lại nói.

“Đây, Griphook, Gornuk.”

Yêu tinh! Hermione thì thầm với Harry, nó gật đầu.

“Cám ơn,” hai con yêu tinh giờ cùng nói bằng tiếng Anh.

“VẬY ba vị đã chạy trốn được bao lâu rồi?” Một giọng nói mới, nghe êm ái dễ chịu cất lên, Harry nghe quen quen một cách mơ hồ, nó hình dung người nói là một ông bụng tròn có gương mặt vui tươi.

“Sáu tuần... hay bảy... tôi quên rồi,” giọng của người đàn ông mệt mỏi. “Gặp Griphook trong hai ba ngày đầu và không lâu sau thì hợp sức với Gormuk. Có chút bầu bạn cũng hay.” Họ ngừng nói một lát, trong lúc dao quẹt vét đĩa và những cái ca thiếc được bưng lên rồi đặt xuống trở lại trên nền đất. “Tại sao ông phải bỏ đi vậy, ông Ted?” Người đàn ông nói tiếp.

“Biết họ tới bắt tôi,” giọng êm ái của ông Ted trả lời, và Harry bỗng nhận ra ông ấy là ai: cha của cô Tonks. “Nghe nói bọn Tử Thần Thực Tử ở trong vùng này hồi tuần rồi và tôi quyết định là nên tránh mặt

thì hơn. Vì những nguyên tắc đạo đức, tôi đã từ chối đăng ký phù thủy gốc Muggle, vậy thôi, cho nên tôi biết chỉ là vấn đề thời gian, trước sau gì rồi cuối cùng tôi cũng phải bỏ đi. Vợ tôi sẽ không sao, bà ấy thuần chủng. Và rồi tôi gặp cháu Dean ở đây, để coi, cách nay vài ngày hả cháu?”

“Dạ,” một giọng khác đáp, và Harry, Ron cùng Hermione trợn mắt nhìn nhau, im lặng nhưng quýnh cả lên vì hồi hộp, tụi nó chắc chắn đã nhận ra giọng của Dean Thomas, thằng bạn học của nhà Gryffindor.

“Phù thủy gốc Muggle hả?” Người đầu tiên hỏi.

“Không rõ,” Dean nói. “Ba cháu bỏ mẹ cháu hồi cháu còn nhỏ xíu. Dù sao thì cháu cũng chẳng có bằng chứng ông ấy là phù thủy.”

Lặng yên một lúc, chỉ còn vang lên tiếng nhai nhóp nhép; sau đó ông Ted lại nói.

“Tôi phải nói, ông Dirk à, tôi ngạc nhiên khi gặp ông đấy. Vui mừng, nhưng ngạc nhiên. Nghe đồn ông bị bắt rồi.”

“Đúng là tôi đã bị bắt,” ông Dirk nói. “Tôi bị giải đi được nửa đường đến nhà ngục Azkaban thì đánh trả tháo thân. Đánh choáng Dawlish và chồm cây chổi của hắn. Dễ hơn mình tưởng; tôi cho là bây giờ hắn cũng chưa tỉnh ra. Hình như bị ế bùa Lú lẫn. Nếu vậy thì tôi muốn bắt tay ông bà phù thủy nào đã làm việc đó, có lẽ đã cứu mạng tôi.”

Lại một khoảng lặng trong lúc ngọn lửa reo tí tách và dòng sông rào rạt chảy. Rồi ông Ted nói. “Còn hai anh vì cớ gì mà bôn tẩu? Tôi... ơ... có cảm tưởng yêu tinh nói chung là ủng hộ Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó.”

“Ông có ấn tượng sai lầm rồi,” con yêu tinh có giọng cao nói. “Chúng tôi không theo phe nào cả. Đây là chiến tranh phù thủy.”

“Vậy thì sao anh lại chạy trốn? ”

“Tôi cho rằng thế là khôn ngoan,” con yêu tinh có giọng trầm hơn nói. “Vì đã từ chối điều mà tôi coi là một đòi hỏi láo xược, tôi có thể thấy sự an toàn của cá nhân mình bị lâm nguy.”

“Họ đã yêu cầu anh làm gì?” Ông Ted hỏi.

“Những nhiệm vụ không-thích-hợp với đạo đức chủng tộc tôi,” con yêu tinh trả lời, khi nói vậy giọng y khô khốc hơn và ít tính người hơn. “Tôi không phải là một gia tinh.”

“Còn anh thì sao, ông Griphook?”

“Lý do tương tự,” con yêu tinh có giọng cao nói. “Gringotts không còn dưới quyền kiểm soát hoàn toàn

của chúng tộc chúng tôi. Tôi không công nhận ông chủ phù thủy nào cả.”

Y lẩm bẩm nói thêm gì đó bằng kiểu nói trịnh trọng màu mè, và Gormuk phá ra cười.

“Chuyện tếu gì vậy?” Dean hỏi.

“Anh ta nói,” ông Dirk trả lời, “có những điều cả phù thủy cũng không nhận ra.”

Im lặng một lát.

“Cháu chẳng hiểu gì cả,” Dean nói.

“Trước khi bỏ đi tôi đã làm một cuộc phục thù nho nhỏ,” Griphook nói bằng tiếng Anh.

“Hào hán... à, tôi phải gọi là hảo tinh mới phải,” ông Ted vội vàng nói chữa lại, “bộ anh tìm cách nhốt được tên Tử Thần Thực Tử nào vô một trong những cái hầm cổ lỗ sĩ cực kỳ an toàn rồi hả?”

“Nếu tôi có nhốt thì thanh gươm cũng không thể giúp hắn thoát ra,” Griphook trả lời. Gormuk lại cười phá lên và ngay cả ông Dirk cũng khịt khịt cười khan một tiếng.

“Ở đây vẫn có gì cái đó cháu Dean và tôi không hiểu lắm,” ông Ted nói.

“Severus Snape cũng vậy. Mặc dù hắn không biết vậy,” Griphook nói, và hai con yêu tinh lại rống lên cười đầy ác ý. Bên trong lều Harry thở gấp vì hồi hộp: nó và Hermione trợn mắt nhìn nhau, rồi ráng hết sức lắng nghe.

“Ông chưa nghe về vụ đó hả ông Ted?” Ông Dirk hỏi. “Vụ mấy đứa nhỏ tính đánh cắp thanh gươm ra khỏi văn phòng lão Snape ở trường Hogwarts ấy.”

Dường như có một dòng điện chạy khắp người Harry, giật từng từng mọi dây thần kinh của nó trong lúc nó đứng sững như trời trồng.

“Chưa nghe gì hết,” ông Ted nói. “Đâu có đăng trên tờ Tiên Tri hả?”

“Đời nào,” ông Dirk cười như nắc nẻ. “Griphook đây kể cho tôi nghe, anh ta nghe cậu Bill Weasley kể lại. Bill làm việc cho nhà băng Gringotts và có cô em gái út là một trong mấy đứa nhỏ đã tính ăn cắp thanh gươm đó.”

Harry liếc qua Hermione và Ron, cả hai đang nắm chặt cái Bành trướng nhĩ như bám vào dây đai an toàn.

“Cô bé và hai người bạn vô trong văn phòng lão Snape và đập bể một chân đế thủy tinh có vẻ là nơi lão ta cất giữ thanh gươm. Lão Snape bắt được tụi nó khi tụi nó đang lén đem thanh gươm xuống cầu

thang.”

“Ôi, phước đức cho mấy đứa nhỏ,” ông Ted nói. “Tụi nó nghĩ sao chứ, bộ tụi nó có thể dùng thanh gươm mà diệt trừ Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó à? Hay diệt trừ chính lão Snape?”

“Ôi, bất kể tụi nó nghĩ tụi nó sẽ làm gì với thanh gươm đó, thì lão Snape vẫn cho là để thanh gươm ở chỗ cũ thì không an toàn,” ông Dirk nói. “Hai ngày sau, khi hắc đã được Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó bảo vệ, tôi đoán thế, hắc bèn đem nó đi Luân Đôn để gửi trong nhà băng Gringotts.”

Hai con yêu tinh lại phá ra cười nữa.

“Tôi vẫn chưa hiểu được chuyện này khôì hài ở chỗ nào?” Ông Ted nói.

“Đồ giả!” Griphook nói the thé.

“Thanh gươm của Gryffindor hả?”

“Ừ, đúng vậy. Chỉ là đồ nhái - đúng là một đồ nhái cừ khôi - nhưng cái đồ đó là hàng-chế-tạo-bởi-phù-thủy. Thanh gươm nguyên thủy được yêu tinh làm ra cách đây hàng trăm năm và mang những đặc tính mà chỉ khí cụ do yêu tinh chế tạo mới có. Thanh gươm thật của Gryffindor nằm ở đâu chứ chắc chắn không nằm trong hầm an toàn của nhà băng Gringotts.”

“Thì ra vậy,” ông Ted nói. “Và tôi đoán là anh chẳng hơi đâu mà nói cho tên Tử Thần Thực Tử ấy biết sự thật?”

“Tôi thấy chẳng có lý do gì phải khiến họ bận tâm vì thông tin đó,” Griphook ngạo nghễ nói, và giờ đây ông Ted và Dean cùng cười rộ lên với Gormuk và ông Dirk.

Bên trong lều, Harry nhắm mắt lại, cầu mong ai đó hỏi cái câu mà nó cần được trả lời, và sau một phút dường như dài bằng mười phút, Dean góp chuyện (Harry thót ruột nhớ ra anh chàng này cũng là bồ cũ của Ginny).

“Chuyện gì xảy ra cho Ginny và mấy đứa kia? Mấy đứa tính đánh cắp thanh gươm ấy?”

“À, tụi nó bị trừng phạt, một cách tàn bạo,” Griphook dừng dừng nói.

“Nhưng tụi nó không sao chứ?” Ông Ted hỏi ngay. “Ý tôi là, gia đình Weasley đâu cần có thêm đứa con nào nữa bị thương tật, phải không?”

“Tụi nó bị thương không trầm trọng lắm, theo như tôi biết,” Griphook nói.

“May cho tụi nó,” ông Ted nói. “Với thành tích trong quá khứ của Snape, tôi cho là tụi nó còn sống là đáng mừng rồi.”

“Vậy là ông tin câu chuyện đó, hả ông Ted?” Ông Dirk hỏi. “Ông tin Snape giết cụ Dumbledore à?”

“Dĩ nhiên là tôi tin,” ông Ted nói. “Ông sẽ không ngồi đó mà nói với tôi là ông nghĩ Potter có dính dáng vô chuyện đó đấy chứ?”

“Những ngày này khó mà biết là nên tin cái gì,” ông Dirk lẩm bẩm.

“Cháu biết Harry Potter,” Dean nói. “Và cháu đoán nó là kẻ đó thật - Kẻ Được Chọn, hay kẻ gì đó tùy các bác gọi.”

“Ừ, có rất nhiều người muốn tin nó là kẻ đó, cháu à.” Ông Dirk nói. “Kể cả tôi. Nhưng bây giờ nó ở đâu? Đào tẩu rồi, bề ngoài có vẻ vậy. Mấy người nghĩ coi, nếu nó biết điều gì đó mà chúng ta không biết, hay có tài năng gì đặc biệt đánh được tên kia, thì nó nên công khai chiến đấu, tập hợp lực lượng kháng chiến đi chứ, thay vì trốn chui trốn nhủi. Và quý vị có biết, tờ Tiên Tri đã đưa ra khá nhiều chứng cứ chống lại nó...”

“Tờ Tiên Tri hả?” Ông Ted giễu cợt. “Ông đáng bị xỏ mũi nếu ông vẫn còn đọc đồ rác rưởi đó, ông Dirk à. Ông muốn sự thật thì cứ thử đọc tờ Kẻ Lý Sự.”

Đột nhiên nổ ra một tràng những tiếng nghen họng, tiếng khạc nhổ, rồi thêm vào rất nhiều tiếng thụi bịch bịch; căn cứ vào âm thanh thì ông Dirk đã nuốt phải một cái xương cá. Cuối cùng ông phun ra phèo phèo, “Kẻ Lý Sự hả? Cái đồ giẻ rách khùng điên của tay Xeno Lovegood hả?”

“Dạo này tờ báo không đến nỗi khùng lắm đâu,” ông Ted nói. “Ông nên đọc qua một cái. Ông Xeno in tất cả những thứ mà tờ Tiên Tri bỏ qua, trong số báo mới nhất không còn đá động gì tới mấy con Khụt khịt Sừng nát nữa. Để coi, tôi không biết chúng sẽ để cho ống đứng được bao lâu nữa. Nhưng ông Xeno vẫn nói, trên trang đầu mỗi số, rằng bất cứ phù thủy nào chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy nên coi việc giúp đỡ Harry Potter là ưu tiên số một.”

“Coi bộ khó mà giúp một thằng nhóc đã biến khỏi mặt đất,” ông Dirk nói.

“Nghe đây, nội cái chuyện cậu ta không để cho chúng bắt được cũng đáng kể là thành tích vĩ đại rồi,” ông Ted nói. “Tôi vui vẻ làm theo mách bảo của cậu ấy đấy. Đó là điều mà chúng ta đang làm đây, giữ cho được tự do, đúng chưa nào?”

“Ừ há, anh có lý chỗ đó.” Ông Dirk nặng nhọc nói “Với toàn thể nhân viên Bộ và cả bảy chỉ điểm của chúng đang lùng kiếm nó, tôi e lúc này nó đã bị bắt. Nghĩ coi, biết đâu họ đã chẳng bắt được nó và giết nó rồi mà không cần công bố?”

“Ôi, đừng nói vậy chứ, ông Dirk,” ông Ted cắn nhần.

Tiếng trò chuyện tạm ngừng một lúc lâu, chỉ còn vang lên tiếng dao nĩa khua lách cách. Khi lại tiếp tục

câu chuyện thì họ chỉ bàn về việc nên ngủ cạnh bờ sông hay lùi lên triền dốc có rừng cây. Sau khi quyết định là cây sẽ che chắn tốt hơn, họ dập tắt lửa, rồi trèo lên dốc, tiếng nói của họ xa dần.

Harry, Ron và Hermione cuộn lại mấy cái Bành trưởng nhĩ. Harry, lúc này thấy nghe lóm càng lâu thì càng khó giữ im lặng, bây giờ lại tự thấy không thể nói gì thêm nữa. “Ginny... thanh gươm...”

“Mình biết!” Hermione nói.

Cô bé nhào tới cái túi xách bằng hột cườm, lần này thọc cánh tay vào túi xách sâu đến tận nách.

“Đây... rồi...” cô bé nói rít qua kẽ răng, và lôi ra cái gì đó rõ ràng là ở tận dưới đáy túi. Dần dần cạnh của một cái khung tranh được trang trí công phu lộ ra. Harry vội tới giúp một tay. Khi hai đứa nó đem được bức chân dung trống trơn của cụ Phineas Nigellus ra khỏi cái túi của Hermione, cô bé chĩa cây đũa phép vào bức tranh, sẵn sàng ế bùa bất cứ lúc nào.

“Nếu có ai đó đánh tráo thanh gươm thật bằng thanh gươm giả khi thanh gươm để trong văn phòng thầy Dumbledore,” cô nàng thở hốt hển khi hai đứa hè nhau dựng bức tranh vào vách lều, “thì cụ Phineas Nigellus ắt hẳn phải thấy lúc chuyện xảy ra, cụ được treo ngay kế bên hộp đựng gươm mà!”

“Trừ khi cụ ngủ,” Harry nói, nhưng nó vẫn nín thở khi Hermione quỳ xuống trước bức tranh sơn dầu trống trơn, cây đũa phép của cô bé chĩa vào ngay chính giữa bức tranh, đằng hắng rồi nói:

“Ơ... cụ Phineas? Cụ Phineas Nigellus ơ!”

Không thấy gì xảy ra.

“Cụ Phineas Nigellus à?” Hermione gọi một lần nữa. “Thưa giáo sư Black? Xin thầy vui lòng, chúng con có thể thưa chuyện với thầy không? Xin thầy làm ơn?”

“Hai tiếng 'làm ơn' luôn được việc,” một giọng lạnh lùng, cạnh khoe vang lên, và cụ Phineas Nigellus nhẹ nhàng nhập vào bức chân dung cụ. Ngay lập tức, Hermione la lên:

“Bịt mắt!”

Một dải bịt mắt màu đen hiện ra che đôi mắt đen sắc sảo của cụ Phineas Nigellus khiến cụ đụng đầu phải khung tranh và hét lên vì đau đớn.

“Cái gì... sao dám... các người...?”

“Dạ, con rất tiếc, thưa giáo sư Black,” Hermione nói, “nhưng đây là sự thận trọng cần thiết!”

“Gỡ cái đồ thêm thắt hôi hám này ra ngay! Ta bảo, gỡ ra! Tụi bây đang làm hư một tác phẩm nghệ thuật vĩ đại! Ta đang ở đâu? Chuyện gì đang xảy ra hả?”

“Thầy khỏi bận tâm chúng ta đang ở đâu,” Harry nói, và cụ Phineas Nigellus ngậy ra, từ bỏ nỗ lực tháo gỡ cái bịt mắt về trên mặt cụ.

“Có thể nào đó là giọng nói của cậu Potter ưa lẩn tránh?”

“Có thể lắm,” Harry nói, biết là điều đó sẽ khiến cụ Phineas Nigellus hứng thú. “Tụi con có hai câu muốn hỏi thầy... về thanh gươm của Gryffindor.”

“À,” cụ Phineas Nigellus nói, lúc này cụ đang xoay đầu qua xoay đầu lại cố gắng thấy cho được Harry. “Phải. Con bé ngu ngốc hành động hết sức thiếu khôn ngoan ở đó...”

“Đừng nói động tới em gái tôi!” Ron nói giọng cộc cằn. Cụ Phineas Nigellus nhướn đôi chân mày khinh khinh.

“Ai nữa đó?” Cụ hỏi, quay đầu từ bên này qua bên kia. “Giọng của trò khiến ta không hài lòng! Con bé và bạn nó đã cực kỳ liều lĩnh. Trộm cắp của hiệu trưởng.”

“Tụi nó đâu có trộm cắp,” Harry nói. “Thanh gươm đâu phải của lão Snape.”

“Thanh gươm thuộc về ngôi trường của giáo sư Snape,” cụ Phineas Nigellus nói. “Chính đáng ra thì con bé Weasley đó có quyền gì đối với thanh gươm? Nó đáng bị trừng phạt, cũng như thằng ngốc Longbottom và con khùng Lovegood!”

“Neville không phải thằng ngốc và Luna không phải con khùng!” Hermione nói.

“Ta đang ở đâu đây?” Cụ Phineas Nigellus lại hỏi, lại bắt đầu vật lộn với cái dải bịt mắt. “Các trò đã đem ta đến đâu đây? Tại sao các trò lại dọn ta ra khỏi nhà của tổ tiên ta?”

“Thầy đừng để ý chuyện đó! Lão Snape trừng phạt Ginny, Neville, và Luna như thế nào?” Harry khẩn khoản hỏi.

“Giáo sư Snape phái chúng vô Rừng Cấm, làm việc gì đó cho lão hậu đậu Hagrid.”

“Bác Hagrid không phải là kẻ hậu đậu,” Hermione rít lên.

“Và lão Snape chắc tưởng thế là trừng phạt,” Harry nói, “nhưng Ginny, Neville và Luna có lẽ được một bữa cười no với bác Hagrid. Khu Rừng Cấm... Tụi nó từng đương đầu nhiều thứ còn tệ hơn Rừng Cấm nữa kìa, nhằm nhò gì!”

Nó cảm thấy nhẹ nhõm hẳn; nó đã tưởng tượng ra những điều khủng khiếp, nhẹ nhất cũng là bị Lời nguyên Tra tấn.

“Thưa giáo sư Black, điều mà tụi con thiệt tình muốn biết là liệu có ai đó, ơ, từng lấy thanh gươm ra

không? Có thể người ta lấy nó ra để lau chùi... hay làm gì đó!”

Cụ Phineas Nigellus lại tạm ngừng giữa chừng cuộc vật lộn để giải phóng đôi mắt và cười khẩy.

“Cái đồ gốc Muggle,” cụ nói. “Khí giới do yêu tinh chế tạo không cần lau chùi, con ngây ngô à. Bạc của yêu tinh kháng lại bụi bặm tầm thường, chỉ hấp thu điều gì làm nó sắc bén thêm.”

“Đừng gọi Hermione là con ngây ngô,” Harry nói.

“Ta phát mệt vì bị cãi hoài,” cụ Phineas Nigellus nói. “Có lẽ đã tới lúc ta trở về văn phòng hiệu trưởng được rồi chứ?”

Vẫn bị bịt mắt, cụ lại đụng đầu vô khung tranh khi cố tìm đường ra khỏi bức tranh của cụ để trở về bức tranh ở trường Hogwarts. Harry bỗng nảy ra một ý bất ngờ.

“Thầy Dumbledore! Thầy có thể đưa thầy Dumbledore đến gặp tụi con không?”

“Làm ơn nói lại coi!” Cụ Phineas Nigellus hỏi.

“Chân dung của giáo sư Dumbledore... thầy có thể đưa thầy Dumbledore cùng về đây, trong bức tranh này của thầy không?”

Cụ Phineas Nigellus xoay mặt về hướng phát ra giọng nói của Harry.

“Potter à, rõ ràng là không phải chỉ bọn phù thủy gốc Muggle mới dốt nát. Những bức chân dung ở trường Hogwarts có thể thông tin với nhau, nhưng họ không thể đi lung tung ra ngoài lâu đài trừ khi đi thăm chính bức tranh vẽ mình ở đâu đó. Cụ Dumbledore không thể đến đây cùng với ta, và sau sự dối dãi mà ta nhận được từ tay các trò, ta có thể cam đoan với các trò là ta sẽ không bao giờ trở lại nữa đâu!”

Harry hơi tiu ngiử nhìn cụ Phineas Nigellus đang nỗ lực gấp đôi để rời khỏi khung tranh.

“Thưa giáo sư Black,” Hermione nói, “Thầy làm ơn nói cho tụi con biết lần cuối cùng thanh gươm được lấy ra khỏi chân đế là khi nào? Ý con là trước khi Ginny lấy nó ấy?”

Cụ Phineas khịt mũi sőt ruột.

“Ta tin rằng lần cuối cùng ta thấy thanh gươm của Gryffindor rời khỏi chân đế là khi giáo sư Dumbledore dùng nó để nạy một cái nhẫn.”

Hermione quay phắt lại nhìn Harry. Cả hai đều không dám nói thêm gì trước mặt cụ Phineas Nigellus, rốt cuộc cụ đã xác định được lối ra.

“Thôi, chúc các trò ngủ ngon,” cụ nói, hơi chằm chọc, và lại bắt đầu biến mất dần. Khi chỉ còn thấy

vành nón của cụ, Harry bỗng hét lớn.

“Khoan! Cụ có nói với lão Snape là cụ đã thấy chuyện đó chưa?”

Cụ Phineas Nigellus thò cái đầu bị bịt mắt trở vô bức tranh.

“Giáo sư Snape có nhiều chuyện quan trọng để lo nghĩ hơn là những trò lập dị hơi bị nhiều của cụ Dumbledore. Chào nghe, Potter!”

Và dứt lời, cụ biến mất hoàn toàn, chẳng để lại dấu vết gì ngoài cái nền vải tối thui.

“Harry!” Hermione kêu lên.

“Mình biết!” Harry hét. Không tự dằn lòng được, nó vung tay đâm vào không khí; thông tin này đáng giá hơn cả những gì nó dám hy vọng. Nó sai bước đi qua đi lại trong lều, cảm thấy nó có thể chạy cả một dặm; thậm chí không còn cảm thấy đói nữa. Hermione đang nhét bức tranh của cụ Phineas Nigellus trở vào cái túi xách hộc cườm. Khi đã cài khóa xong, cô bé liệng cái túi qua một bên và ngược gương mặt sáng rỡ lên nhìn Harry.

“Thanh gươm có thể tiêu diệt Trường Sinh Linh Giá! Lưỡi gươm do yêu tinh chế tạo chỉ hấp thu cái gì làm cho nó mạnh thêm lên - Harry à, thanh gươm đó đã nhiễm nọc độc rắn thần!”

“Và thầy Dumbledore đã không đưa nó cho mình vì thầy còn cần đến nó, thầy muốn dùng nó để diệt cái mặt dây chuyền...”

“... Và ắt là thầy biết họ sẽ không để cho bồ nhận thanh gươm nếu thầy ghi nó trong di chúc...”

“... vì vậy thầy đã làm một mẫu nhái y chang...”

“... và đặt thanh gươm giả trên cái chân đế thủy tinh...”

“... và thầy cất thanh gươm thật... ở đâu?”

Tại nó đăm đăm nhìn vào mắt nhau và Harry cảm thấy câu trả lời lơ lửng vô hình trong không gian trên đầu tụi nó, gần đến mức ứa gan. Tại sao cụ Dumbledore không nói cho nó biết? Hay thật ra cụ đã nói với Harry, nhưng vào lúc đó Harry đã chẳng hiểu ra.

“Suy nghĩ coi!” Hermione thì thầm. “Suy nghĩ đi! Thầy có thể để nó ở đâu?”

“Không ở trong trường Hogwarts,” Harry nói, lại bước tiếp.

“Đâu đó ở làng Hogsmead?” Hermione đưa ra giả thuyết.

“Trong Lều Thét chẳng?” Harry nói. “Không ai vô trong đó hết.”

“Nhưng thầy Snape biết cách vô trong đó, như vậy chẳng phải là hơi liều lĩnh sao?”

“Cụ Dumbledore tin lão Snape mà!” Harry nhắc cô bé.

“Nhưng không đủ tin để nói với thầy là cụ đã đánh tráo thanh gươm,” Hermione nói.

“Ừ, bồ nói đúng!” Harry nói, và nó còn cảm thấy phấn khởi hơn khi nghĩ rằng cụ Dumbledore vẫn có những hạn chế, tuy mong manh, trong sự tin cậy lão Snape. “Vậy thì, liệu thầy có giấu thanh gươm ở nơi nào đó rất xa làng Hogsmead không? Bồ thấy sao, Ron? Ron à?”

Harry nhìn quanh. Trong một thoáng ngỡ ngàng Harry tưởng Ron đã bỏ ra khỏi lều, rồi chợt nhận ra Ron đang nằm dài trong bóng tối của cái giường hai tầng, coi bộ lạnh lùng chai đá.

“Ừa, mấy người nhớ ra tôi rồi à?” Ron nói.

“Cái gì?”

Ron khịt khịt mũi trong khi vẫn ngó trừng trừng cái găm của tầng giường trên.

“Hai người cứ tiếp tục. Đừng để tôi làm cụt hứng.”

Không biết nói sao, Harry nhìn Hermione cầu cứu, nhưng cô bé lắc đầu, dường như cũng giống Harry, chẳng biết xử lý tình huống này ra sao nữa.

“Có chuyện gì chứ?” Harry hỏi.

“Chuyện gì? Chẳng có chuyện gì hết,” Ron nói, vẫn không chịu nhìn Harry. “Nếu xét theo bồ thì dù thế nào đi nữa làm gì có chuyện gì.”

Nhiều tiếng từng từng dội trên tấm vải căng lều ngay trên đầu tụi nó. Trời bắt đầu mưa.

“Chà, bồ rõ ràng là có chuyện gì đó,” Harry nói. “Bồ có chịu khạc ra không?”

Ron quăng cặp giò ra khỏi giường và ngồi dậy. Ngó mặt nó khổ não, chẳng giống chính nó chút nào.

“Được thôi, tôi khạc ra đây. Đừng có mong tôi nhổ lều lên nhổ lều xuống chỉ vì còn mấy món khi gió gì gì nữa chúng ta phải tìm kiếm. Chỉ cần thêm nó vô cái danh sách những thứ bồ không biết.”

“Mình không biết á?” Harry lặp lại. “Mình không biết sao?”

Từng, từng, từng. Mưa rơi lớn hơn và nặng hột hơn, mưa lộp độp quanh tụi nó, trên bờ sông trải đầy lá rụng, mưa rơi xuống dòng sông róc rách chảy xuyên bóng đêm. Nỗi sợ đã dập tắt niềm hân hoan của Harry.

Ron đang nói đúng chóc cái điều nó vẫn nghi ngờ, cái điều đã khiến nó sợ không dám nghĩ tới.

“Không hẳn là tôi không có những lúc vui vẻ ở đây,” Ron nói, “mấy bồ biết đó, với cánh tay đeo băng và không có gì để ăn rồi đêm đêm lạnh cứng cả lưng. Tôi chỉ hy vọng, mấy bồ hiểu cho, là sau khi đã chạy lòng vòng mấy tuần lễ thì tụi mình phải đạt được cái gì đó chứ.”

“Ron”, Hermione nói, nhưng bằng một giọng nhỏ đến nỗi Ron giả đồ như không nghe thấy vì tiếng mưa rầm rầm như tiếng trống nện trên nóc lều.

“Mình tưởng bồ hiểu bồ tham gia để làm gì.”

“Ừ, tôi cũng tưởng đâu tôi hiểu chứ.”

“Vậy thì có điều gì trong chuyện này không đúng như kỳ vọng của bồ?” Harry hỏi. Cơn giận đang ngấm vô lời cãi của nó. “Bồ tưởng là tụi mình sẽ ở khách sạn năm sao chắc? Cách ngày lại kiếm ra một cái Trường Sinh Linh Giá chắc? Bồ tưởng tới lễ Giáng Sinh thì sẽ về với má hả?”

“Tụi này tưởng bồ biết việc bồ đang làm!” Ron đứng dậy hét vang, và lời của nó không khác gì những lưỡi dao nung đâm vào Harry. “Tụi này tưởng thầy Dumbledore đã nói cho bồ biết phải làm gì, tụi này tưởng đâu bồ có một kế hoạch thật sự!”

“Ron!” Hermione nói, lần này đã nghe được rõ ràng trong tiếng mưa âm âm trên mái lều, nhưng một lần nữa, Ron phớt lờ cô bé.

“À, xin lỗi đã khiến bồ thất vọng,” Harry nói, giọng nó khá bình tĩnh cho dù nó cảm thấy rỗng tuếch, không thỏa đáng. “Mình đã nói thẳng với bồ ngay từ lúc đầu. Mình đã nói với mấy bồ tất cả những gì thầy Dumbledore nói với mình. Và trong trường hợp bồ chưa ghi nhận, thì mình nhắc là tụi mình đã tìm được một cái Trường Sinh Linh Giá...”

“Đúng, và tụi mình tìm cách diệt nó cũng khốn khổ không kém gì tìm kiếm những cái còn lại - nói cách khác, không có kế thoát!”

“Cởi cái mặt dây chuyền ra đi, Ron,” Hermione nói, giọng cô bé cao lên một cách bất thường. “Làm ơn cởi nó ra. Bồ sẽ không nói năng như vậy nếu bồ không đeo cái đó suốt cả ngày.”

“Chà, nó cũng sẽ nói vậy thôi,” Harry nói, nó không muốn Ron vin vào cái cớ nào cả. “Bồ tưởng là mình không để ý hai bồ thì thầm sau lưng mình hả? Bồ tưởng mình không đoán được mấy bồ nghĩ sao về chuyện này hả?”

“Harry à, tụi này đâu có...”

“Đừng nói láo!” Ron sẵn tới cô nàng. “Cô cũng nói thế, cô đã nói cô thất vọng, cô đã nói cô tưởng nó

còn có thêm gì đó nữa để tiếp tục...”

“Mình không nói cái kiểu đó... Harry, mình không hề!” Hermione bật khóc.

Mưa dội âm âm xuống căn lều, nước mắt tuôn xuống gương mặt Hermione, và cơn kích động trước đó vài phút biến mất như thể chưa từng xảy ra, như một cái pháo hoa đã bùng tỏa ra rồi tắt ngấm, để lại mọi thứ tối tăm, ẩm ướt, và lạnh lẽo. Thanh gươm của Gryffindor cất ở đâu tụi nó không biết, và tụi nó là ba thiếu niên mười mấy tuổi ngồi trong một cái lều, với thành tích duy nhất là không chết, hay chưa chết.

“Vậy tại sao bồ còn ở đây?” Harry hỏi Ron.

“Biết chết liền.”

“Vậy thì về nhà đi.”

“Được, chắc tao sẽ về thôi!” Ron hét, và nó sấn mấy bước về phía Harry, Harry không lùi lại. “Mày không nghe họ nói gì về em gái tao hả? Vậy mà mày có thêm lý tới mảy may nào đâu, có không, chỉ là Rừng Cấm thôi mà, Harry Potter tôi-từng-đương-đầu-còn-tệ-hơn-cóc cần quan tâm chuyện gì xảy ra cho con bé ở trong đó, phải, nhưng tao thì quan tâm, phải, mấy con nhện khổng lồ và cái đồ khủng...”

“Mình chỉ nói là... Ginny và mấy đứa kia, tụi nó có bác Hagrid bên cạnh...”

“Được, tao hiểu, mày đâu thèm quan tâm! Nhưng những người còn lại trong gia đình tao thì sao, 'gia đình Weasley đâu cần có thêm một đứa con thương tật nữa', mày không nghe hả?”

“Có, mình...”

“Nhưng không mất công tìm hiểu ý nghĩa chứ gì?”

“Ron!” Hermione nói, chen vô giữa hai đứa nó. “Mình không nghĩ như thế có nghĩa là lại mới có chuyện gì xảy ra thêm, chuyện gì đó mà tụi mình không biết; nghĩ đi Ron, anh Bill đã có thẹo rồi, bây giờ nhiều người ắt cũng đã thấy anh George sút tai, và bồ thì bị coi là nằm trên giường hấp hối vì bệnh đậu rồng, mình chắc là ông ấy chỉ muốn nói...”

“A, mấy người chắc thế hả? Vậy thôi, được rồi, tôi sẽ chẳng việc gì phải rộn lên vì đám kia nữa. Mấy người thì có bị ảnh hưởng gì đâu, há, ba má mấy người thì đã an toàn cao bay xa chạy...”

“Ba má tôi chết rồi!” Harry rống lên.

“Còn ba má tao thì sắp có cùng số phận đó!” Ron gào lên.

“Vậy thì ĐI!” Harry gầm lên. “Đi về với ba má, giả đồ như mày vừa hết bệnh đậu rồng và má sẽ cho mày ăn ứ họng và...”

Ron làm một động tác đột ngột: Harry phản ứng ngay, nhưng đũa phép của hai đứa nó chưa kịp rút ra khỏi túi áo thì Hermione đã giơ cây đũa phép của cô bé lên.

“Che chắn!” Cô bé hô lên, và một tấm chắn vô hình mở rộng giữa một bên là Harry và Hermione với bên kia là Ron, tất cả ba đứa nó đều bị quyền lực của thần chú đẩy lùi vài bước, và Harry với Ron trừng mắt ngó nhau từ hai bên bức rào cản trong suốt như thể tụi nó đang nhìn rõ mặt nhau lần đầu tiên trong đời. Harry cảm thấy một nỗi căm ghét như tàn phá dành cho Ron: có cái gì đó đã vỡ tan giữa hai đứa nó.

“Để lại cái Trường Sinh Linh Giá,” Harry nói.

Ron kéo sợi dây chuyền vòng qua khỏi đầu và liệng cái mặt dây chuyền xuống một cái ghế gần đó. Nó quay lại Hermione.

“Cô sẽ làm gì?”

“Bồ muốn nói gì?”

“Cô ở lại, hay sao?”

“Mình...” Hermione tỏ vẻ khổ sở. “Ừ... ừ, mình ở lại. Ron, tụi mình đã nói là tụi mình sẽ đi với Harry, tụi mình nói tụi mình sẽ giúp...”

“Tôi hiểu rồi. Cô chọn nó.”

“Ron, đừng... xin bồ... trở lại, trở lại đi!”

Cô bé bị chính bùa Che chắn của mình chặn lại; khi giải được bùa xong thì Ron đã dùng dùng bỏ đi vào bóng đêm. Harry đứng ngay đơ và nín thinh, lắng nghe tiếng Hermione khóc nức nở và gọi tên Ron giữa rừng cây.

Vài phút sau Hermione trở lại, mái tóc ướt mem của cô bé dính bết đầy mặt.

“Ron đ... đ... đi rồi! Độn thổ!”

Cô bé tự quăng mình xuống một cái ghế, co chân thu mình lại, và bắt đầu khóc.

Harry bàng hoàng. Nó cúi xuống, lượm cái Trường Sinh Linh Giá lên, và trông vô cố. Nó kéo mấy tấm mền trên giường của Ron và quăng đồng mền lên Hermione. Rồi nó trèo lên giường của nó và nằm đó mà trừng mắt ngó nóc lều, lắng nghe tiếng mưa tuôn ào ào.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Thung Lũng Godric

Khi Harry thức dậy vào ngày hôm sau, nó mất vài giây định thần rồi mới nhớ lại được chuyện gì đã xảy ra. Rồi nó hy vọng một cách trẻ con, rằng đó chẳng qua chỉ là một giấc mơ, rằng Ron vẫn còn đó chứ không hề bỏ đi. Nhưng khi xoay đầu trên cái gối, nó thấy cái giường trống không của Ron.

Cái giường có vẻ như hút lấy ánh mắt nó bằng sức hút của một xác chết. Harry nhảy ra khỏi giường của mình, cố tránh nhìn vào giường của Ron. Hermione, này giờ bận bịu trong bếp, đã không chúc Harry một buổi sáng tốt lành, mà còn quay mặt đi nhanh khi nó đi ngang.

Nó đi rồi, Harry tự nhủ. Nó đi rồi. Harry cứ nghĩ hoài điều đó khi rửa mặt và thay quần áo như thể sự lặp đi lặp lại sẽ làm nguôi ngoai nỗi đau về chuyện đó. Nó đi rồi và sẽ không trở lại. Và đây là một chân lý giản đơn, Harry biết thế, bởi vì bùa phép bảo vệ sẽ khiến cho Ron không thể nào tìm lại được tụi nó một khi tụi nó dời khỏi chỗ này.

Harry và Hermione ăn điểm tâm trong im lặng. Mắt của Hermione vẫn còn sưng húp và đỏ hoe; trông cô bé có vẻ như đã thức trắng đêm qua. Tụi nó gói ghém đồ đạc; Hermione lần khăn. Harry biết tại sao cô bé muốn câu giờ trên bờ sông này; nhiều lần nó thấy Hermione ngược nhìn lên tha thiết, và nó biết chắc cô bé đang tự đánh lừa mình khi tưởng rằng nghe thấy tiếng bước chân trong mưa tầm tã, nhưng rồi không có cái đầu tóc đỏ nào xuất hiện giữa rừng cây. Mỗi lần Harry bắt chước Hermione nhìn quanh quất (vì chính nó cũng không thể không nuôi chút hy vọng) và chẳng thấy gì ngoài cánh rừng bị mưa quật, thì một bực giận khác lại nổ ra trong người nó. Nó như nghe thấy Ron nói, “Tụi này tưởng bồ biết bồ đang làm gì chứ!”, và nó tiếp tục thu vén đồ đạc với một cục rối cứng ngắc trong cuống bao tử.

Dòng sông đục ngầu bên cạnh đang dâng nước lên rất nhanh và chẳng mấy chốc sẽ tràn bờ. Lẽ ra hai đứa đã rời khỏi chỗ cắm trại như thường lệ cả tiếng đồng hồ trước đó, nhưng tụi nó cứ nấn ná chần chừ. Cuối cùng, sau khi đã xếp đi sắp lại cái túi xách hột cườm tới ba lần, Hermione dường như không thể tìm ra thêm được lý do trì hoãn nào nữa: cô bé và Harry nắm tay nhau Độn thổ, rồi hiện ra lại trên một sườn đồi lộng gió phủ đầy cây thạch nam.

Ngay khi vừa đến nơi, Hermione liền buông tay Harry ra và bỏ đi, cuối cùng cô bé ngồi xuống một tảng đá lớn, úp mặt vào đầu gối, run rẩy vì cái mà Harry hiểu là cơn thốn thức. Nó nhìn Hermione, nghĩ là cũng nên đến và an ủi cô bé, nhưng có cái gì đó cứ giữ rịt lấy chân nó. Mọi thứ trong lòng nó đều lạnh ngắt và căng ra: một lần nữa nó lại thấy vẻ khinh khỉnh trên gương mặt của Ron. Harry sai dài băng qua đám cây

thạch nam, bước thành một vòng tròn rộng có cô nàng Hermione đang quần trí làm tâm, và ếm các thứ bùa phép mà Hermione vẫn hay làm để bảo đảm an toàn.

Trong suốt mấy ngày sau đó tụi nó không bàn cãi gì đến Ron nữa. Harry đã quyết tâm không bao giờ nhắc lại cái tên Ron và Hermione dường như biết o ép vấn đề đó cũng chẳng ích gì, mặc dù ban đêm khi Hermione tưởng Harry ngủ rồi, Harry vẫn hay nghe tiếng cô nàng khóc. Lúc đó Harry đang bắt đầu đem tấm Bản đồ Đạo tặc ra xem xét dưới ánh sáng đầu cây đũa phép. Nó đang chờ thời điểm cái chấm mang tên Ron sẽ xuất hiện ở hành lang trường Hogwarts, chứng tỏ Ron đã trở về tòa lâu đài ẩm cúng, được gia thế thuần chủng của mình che chở. Nhưng Ron không xuất hiện trên bản đồ, và một lúc sau Harry nhận thấy mình đã lại lấy cái bản đồ ra để nhìn chăm chăm vào cái tên Ginny trong ký túc xá nữ, tự hỏi tình cảm mãnh liệt trong cái nhìn của nó liệu có thể thâm nhập vào giấc ngủ của cô bé không, liệu cô bé có thể bằng cách nào đó biết là nó đang nghĩ đến cô bé, hy vọng cô bé vẫn bình an không.

Ban ngày, tụi nó dành hết thì giờ cố gắng xác định những địa điểm có thể có thanh gươm Gryffindor, nhưng càng bàn bạc về nơi mà cụ Dumbledore có thể cất giữ thanh gươm, thì suy đoán của tụi nó càng thêm xa thực tế và ít hy vọng. Dù có nện gậy lên đầu, Harry cũng không thể nhớ ra cụ Dumbledore có bao giờ nhắc đến một nơi nào đó mà cụ có thể cất giấu một thứ gì. Có những lúc nó không biết là nó giận Ron hơn hay giận cụ Dumbledore hơn. Tụi này tưởng bồ biết bồ đang làm gì chứ... Tụi này tưởng thầy Dumbledore đã nói với bồ việc phải làm chứ... Tụi này tưởng đầu bồ có một kế hoạch thực sự!

Nó không thể giấu chính nó: Ron đã nói đúng. Cụ Dumbledore hầu như chẳng để lại cho nó chỉ dẫn gì. Tụi nó đã tìm được một Trường Sinh Linh Giá, nhưng lại chẳng có cách gì để tiêu hủy nó đi. Còn những cái khác thì vô phương tiếp cận như hồi nào vẫn vậy. Nỗi tuyệt vọng lăm le nhấn chìm nó. Giờ đây, nó hoang mang nghĩ tới sự liều lĩnh của chính mình khi chấp nhận đề nghị của bạn bè cùng đi với nó trong hành trình vô định và vô nghĩa này. Nó chẳng biết gì hết, nó chẳng có ý kiến gì hết, và nó cứ ở trong tình trạng phập phồng một cách thường trực và đau đớn đợi bất cứ dấu hiệu nào cho thấy Hermione cũng sắp nói với nó rằng cô nàng chịu hết thấu rồi, rằng cô nàng sẽ bỏ đi.

Tụi nó trải qua nhiều buổi tối hầu như yên lặng và Hermione kiểm soát lời bức tranh của cụ Phineas Nigellus ra và dựng nó trên một cái ghế, như thế cụ có thể lấp được phần nào khoảng trống mà Ron đã để lại khi bỏ đi. Bất chấp sự khẳng định trước đó là sẽ không bao giờ thềm đến thăm chúng lần nữa, cụ Phineas Nigellus có vẻ không cưỡng lại được cơ hội tìm hiểu thêm Harry đang làm gì và cụ chấp nhận tái xuất hiện cứ vài ba ngày một lần, với mắt bị bịt kín. Harry thậm chí còn vui mừng mỗi khi được gặp cụ, bởi vì có cụ làm bầu bạn, cho dù một kiểu bầu bạn châm chọc cạnh khóe. Tụi nó thường thức bất cứ tin tức nào về những việc đang diễn ra ở trường Hogwarts, mặc dù cụ Phineas Nigellus không phải là một người thông tin lý tưởng cho lắm. Cụ sùng kính Snape, vị hiệu trưởng thuộc nhà Slytherin đầu tiên kể từ thời chính cụ điều hành ngôi trường, và tụi nó phải cẩn thận để không phê phán hay hỏi những câu hỗn hào về thầy Snape, nếu không cụ Phineas Nigellus sẽ bỏ đi khỏi bức tranh ngay tức thì.

Tuy vậy, cụ cũng để lọt một số tin tức vụn vặt. Thầy Snape dường như đang đối phó một cuộc nổi loạn

liên miên ở cấp thấp mà thành phần nòng cốt là học sinh. Ginny đã bị cấm không được đi tới làng Hogsmead. Thầy Snape đã phục hồi đạo luật cũ của bà Umbridge cấm tụ tập từ ba học sinh trở lên hay lập hội đoàn học sinh không chính thức.

Từ tất cả những việc này, Harry suy ra là Ginny, và có lẽ cùng với cả Neville và Luna, đang làm hết sức mình để tiếp tục duy trì Đoàn quân Dumbledore. Tin tức ít ỏi này khiến Harry muốn gặp Ginny khủng khiếp đến nỗi nó có cảm giác như đau bao tử; nhưng điều này cũng khiến nó lại nghĩ đến Ron, và đến cụ Dumbledore, đến chính trường Hogwarts, đến những điều mà nó nhớ cũng gần như nhớ cô bồ cũ. Thật ra, khi cụ Phineas Nigellus nói về sự đàn áp không nương tay của thầy Snape, Harry đã trải qua một thoáng điên cuồng, tưởng tượng mình đơn giản cứ trở về trường để tham gia chống phá cách thức cai trị của thầy Snape: được nuôi ăn và có một cái giường êm ái, được những người khác chăm lo dường như là viễn cảnh tuyệt vời nhất trên đời trong lúc này. Nhưng rồi nó nhớ ra nó là Kẻ Phá Rối Số Một, cái đầu nó được treo giá mười ngàn Galleon, và bước vào trường Hogwarts lúc này cũng nguy hiểm như đi vào Bộ Pháp thuật. Quả vậy, cụ Phineas Nigellus vô tình nhấn mạnh sự thực này khi sơ xuất hỏi mấy câu hỏi mẹo về chỗ mà Harry và Hermione đang ở. Mỗi khi cụ hỏi vậy, Hermione nhét cụ vô ngay trong cái túi xách, và cụ Phineas Nigellus lần nào cũng từ chối tái xuất hiện trong nhiều ngày, sau những cuộc chia tay không được thân mật đó.

Thời tiết càng lúc càng lạnh hơn. Tụi nó không dám ở lại bất cứ chỗ nào quá lâu, cho nên lẽ ra cứ ở lại miền nam nước Anh, nơi đáng lo nhất là gặp phải một trận sương giá khắc nghiệt, thì tụi nó lại tiếp tục đi lang thang ngang dọc đất nước, bất chấp một sườn núi, nơi mưa đá rớt lộp bộp xuống lều của tụi nó; bất chấp một đầm lầy rộng và bằng phẳng, nơi lều của tụi nó bị ngập lụt trong nước lạnh buốt; và bất chấp một hòn đảo tí hon ở giữa một cái hồ Tô Cách Lan, nơi nửa đêm tuyết vùi lấp hết nửa căn lều.

Tụi nó đã nhận thấy những cây Nô-en nhấp nháy trong nhiều cửa sổ phòng khách trước cái buổi tối Harry quyết định đề nghị một lần nữa điều mà dường như đối với nó là con đường duy nhất còn lại mà hai đứa chưa thăm dò. Tụi nó vừa mới ăn xong một bữa ngon khác mọi ngày: Hermione đã đi siêu thị dưới tấm Áo khoác Tàng hình (khi rời siêu thị đã hết sức cẩn thận thả tiền vào một ngăn kéo tiền để mở), và Harry cho là cô bé có thể dễ bị thuyết phục hơn bình thường một khi bao tử đã đầy món mì ống Bolognese và lê đóng hộp. Nó cũng đã lo xa mà đề nghị hai đứa tạm ngừng đeo cái Trường Sinh Linh Giá vài tiếng đồng hồ, treo cái vật đó lên đầu giường bên cạnh nó.

“Hermione à?”

“Ừm?”

Hermione đang cuộn tròn trong một cái ghế bành mềm lún đọc cuốn Những Chuyện Kể của Beedle Người Hát Rong. Harry không thể tưởng tượng cô nàng có thể bòn rút thêm được bao nhiêu tri thức nữa từ cuốn sách mà, nói cho cùng, đâu có dài lắm, nhưng rõ ràng cô nàng vẫn đang tìm cách giải đoán điều gì đó trong sách, bởi cuốn Bảng Ký Hiệu m Tiết cho Người Niệm Chú đang để mở trên tay ghế.

Harry đằng hắng. Nó có cảm giác y chang như cái cảm giác mà nó đã trải qua trong một dịp nhiều năm về trước, khi hỏi xin giáo sư McGonagall xem nó có thể đi tới làng Hogsmeade không, bất chấp thực tế là nó đã không thuyết phục được dì dượng Dursley ký vào tờ giấy cho phép.

“Hermione à, mình đã suy nghĩ, và...”

“Harry, bồ có thể giúp mình một chút không?” Dường như Hermione chẳng hề nghe nó nói. Cô bé chồm tới trước và chìa ra cuốn Những Chuyện Kể của Beedle Người Hát Rong.

“Nhìn thử cái ký hiệu đó coi,” Hermione nói, chỉ vào đầu một trang sách. Phía trên cái mà Harry đoán là tit của truyện (vì không đọc được chữ Runes nên nó không thể nói chắc được) có một hình vẽ của một cái gì đó giống như một con mắt hình tam giác, với một sọc thẳng đứng cắt qua con ngươi.

“Mình chưa bao giờ học cổ ngữ Runes, Hermione à.”

“Mình biết chứ; nhưng nó không phải chữ Runes, mà cũng không có trong bảng ký hiệu âm tiết nốt. Ngay từ đầu mình cứ tưởng đó là hình vẽ một con mắt, nhưng bây giờ mình nghĩ không phải vậy. Nhìn đi, nó được vẽ bằng mực, ai đó đã vẽ nó lên đó, chứ nó không hẳn là một phần có sẵn của cuốn sách. Nghĩ coi, trước đây bồ đã từng thấy nó bao giờ chưa?”

“Chưa... Khoan, chờ một chút,” Harry nhìn cái hình kỹ hơn. “Chứ không phải nó giống cái biểu tượng mà ba của Luna đeo quanh cổ sao?”

“Ừ, mình cũng có nghĩ như vậy!”

“Vậy thì nó là dấu hiệu của Grindelwald.”

Hermione há hốc miệng ngó sững Harry.

“Cái gì?”

“Anh Krum nói với mình...” Harry kể lại câu chuyện mà Viktor Krum đã kể nó nghe ở đám cưới. Hermione tỏ vẻ kinh ngạc.

“Dấu hiệu của Grindelwald?”

Cô bé hết nhìn Harry đến nhìn cái ký hiệu kỳ lạ rồi lại nhìn Harry. “Mình chưa từng nghe chuyện Grindelwald có một dấu hiệu. Trong tất cả những gì mình từng đọc về Grindelwald, không thấy nói gì đến chuyện đó.”

“Ừ, như mình nói đó, anh Krum cho là ký hiệu đó được khắc trên một bức tường ở Durmstrang, và Grindelwald là kẻ đã khắc nó lên đó.”

Hermione ngồi ngả lưng lại trong cái ghế bành cũ, đăm chiêu tư lự.

“Điều này rất kỳ hoặc. Nếu đó là biểu tượng của Nghệ thuật Hắc ám thì tại sao nó lại nằm trong một cuốn truyện cho trẻ con chứ?”

“Ừ, kỳ cục thiệt,” Harry nói. “Và bồ có nghĩ là ông Scimgeour nhận ra biểu tượng đó không? Ông ấy là Bộ trưởng, chắc ông ấy phải am hiểu thành thạo về những đồ Hắc ám chứ.”

“Mình biết... có lẽ ông ấy cũng như mình, tưởng đó là một con mắt. Tất cả những truyện khác đều có những hình vẽ nho nhỏ bên trên tí truyện.”

Cô bé không nói nữa, mà tiếp tục nghiền ngẫm cái dấu hiệu lạ lùng. Harry thử một lần nữa.

“Hermione à?”

“Ừm?”

“Mình đã nghĩ kỹ rồi. Mình... mình muốn đi tới Thung lũng Godric.”

Hermione ngược lên nhìn nó, nhưng ánh mắt không tập trung, và nó có thể nói chắc cô bé vẫn còn đang suy nghĩ về dấu hiệu bí mật trên cuốn sách.

“Phải,” cô bé nói. “Phải lắm, mình cũng đang tự hỏi điều đó. Thiệt tình mình nghĩ là tui mình nên đi.”

“Bồ có nghe đúng điều mình nói không đó?”

“Dĩ nhiên là có. Bồ muốn đi tới Thung lũng Godric. Mình đồng ý. Mình nghĩ tui mình nên đi. Ý mình là, mình cũng không thể nghĩ ra được chỗ nào khác. Sẽ rất nguy hiểm, nhưng mình càng nghĩ đến nơi đó thì càng có vẻ là có nó ở đó.”

“Ơ... cái gì ở đó?”

Nghe câu đó Hermione tỏ vẻ ngạc như chính Harry vậy.

“Ừa, thanh gươm chứ cái gì hả, Harry? Thầy Dumbledore ắt hẳn biết bồ muốn đi tới đó, và mình muốn nói Thung lũng Godric là quê quán của cụ Godric Gryffindor...”

“Thiệt hả? Gryffindor xuất thân từ Thung lũng Godric à?”

“Harry ơi, bồ chưa bao giờ mở cuốn Một Lịch Sử Pháp Thuật ra sao?”

“Ờ...” Harry nói, mím một nụ cười mà nó có cảm giác như nụ cười đầu tiên trong suốt mấy tháng qua: các cơ trên mặt nó cứng ngơ cứng ngắc một cách kỳ cục. “Có lẽ mình có mở ra, bồ biết, khi mình mua cuốn

sách... chỉ một lần...”

“Thôi được, vì ngôi làng được đặt theo tên cụ nên mình cứ tưởng bồ đã phải thấy được mối liên hệ,” Hermione nói. Cô nàng nói năng giờ đã nghe đúng giọng Hermione, không như mấy lúc gần đây; Harry phần nào chờ đợi Hermione thông báo sẽ đi thư viện. “Có khá nhiều thông tin về ngôi làng đó trong cuốn Một Lịch Sử Pháp Thuật, để coi...”

Hermione mở cái túi xách hệt cườm và lục lọi một lát, cuối cùng lôi ra cuốn sách giáo khoa cũ của mình, cuốn Một Lịch Sử Pháp Thuật của Bathilda Bagshot, và lật nhanh cuốn sách cho đến khi tìm được trang cô bé cần.

“Theo ký kết của Đạo luật Quốc tế về Bí mật năm 1680, giới pháp thuật lui vào bí mật vĩnh viễn. Có lẽ cũng là điều tự nhiên khi họ hình thành những cộng đồng của chính mình bên trong một cộng đồng. Nhiều làng xóm nhỏ thu hút được những gia đình pháp thuật, họ tụ tập thành nhóm để bảo vệ và giúp đỡ lẫn nhau. Những làng Tinworsh ở Cornwall, Upper Flagley ở Yorkshire, và Ottery St. Catchpole ở bờ biển nam nước Anh là nơi cư ngụ đáng chú ý của các nhóm gia đình phù thủy sống bên cạnh những dân Muggle rộng lượng và đôi khi đã được ếm bùa Lú lẫn. Nổi tiếng nhất trong những nơi cư trú bán-pháp-thuật này có lẽ là Thung lũng Godric, một ngôi làng ở miền Tây nơi pháp sư vĩ đại Godric Gryffindor đã chào đời, và nơi người thợ rèn pháp thuật Bowman Wright đã chế ra trái banh Snitch đầu tiên. Nghĩa trang nơi này đầy tên tuổi của những dòng họ pháp thuật cổ xưa, và điều này chắc chắn giải thích được những câu chuyện ma quái ám ảnh ngôi nhà thờ nhỏ bên cạnh nghĩa trang suốt mấy thế kỷ.”

“Không thấy nói đến bồ và ba má bồ,” Hermione nói khi xếp sách lại, “bởi vì giáo sư Bagshot không ghi lại những gì xảy ra sau cuối thế kỷ mười chín. Nhưng bồ thấy không? Thung lũng Godric, cụ Godric Gryffindor, thanh gươm của Gryffindor; bồ không nghĩ là thầy Dumbledore vẫn mong bồ sẽ lần ra được mối liên hệ sao?”

“Ờ há...”

Harry không muốn thừa nhận là nó đã không hề nghĩ gì đến thanh gươm khi đề nghị tụi nó nên đi về Thung lũng Godric. Đối với nó, sự cảm dỗ của ngôi làng nằm trong phần mộ của ba má nó, trong ngôi nhà mà nó đã thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, và trong cá nhân bà Bathilda Bagshot.

Cuối cùng nó hỏi:

“Còn nhớ bà dì Muriel nói gì không?”

“Ai cơ?”

“Bồ biết mà,” Harry ngập ngừng, nó không muốn nhắc đến tên Ron. “Bà dì của Ginny. Ở đám cưới. Cái bà đã nói bồ có mắt cá chân lồi xương đó.”

“A,” Hermione nói.

Khoảnh khắc đó hơi khó chịu: Harry biết là Hermione đã cảm nhận được cái tên Ron chực vượt ra. Nó vội nói tới luôn:

“Bà ấy nói bà Bathilda Bagshot vẫn còn sống ở Thung lũng Godric.”

“Bathilda Bagshot,” Hermione lầm nhấm, ngón tay trở của cô bé vuốt lên cái tên rập nổi của bà Bathilda trên bìa cuốn Một Lịch Sử Pháp Thuật. “Ừ, mình cho là...”

Cô bé bỗng há miệng hớp hơi đột ngột đến nỗi ruột gan Harry lộn tùng phèo, nó rút cây đũa phép ra, ngoái nhìn cửa ra vào, có phần chờ đợi một bàn tay thọc qua tấm cửa lều, nhưng chẳng thấy cái gì cả.

“Cái gì hả?” Nó nói, nửa nổi giận nửa thở phào. “Bồ làm như vậy để chi? Mình tưởng bồ vừa thấy một tên Tử Thần Thực Tử rạch lều ra, ít nhất thì...”

“Harry nè, biết đâu bà Bathilda giữ thanh gươm? Biết đâu thầy Dumbledore tin tưởng giao nó cho bà ấy?”

Harry cân nhắc khả năng này. Bà Bathilda chắc hẳn đã là một bà già khú đế vào thời điểm này, và theo bà dì Muriel thì bà ta “khùng khùng”. Liệu có khả năng cụ Dumbledore gởi thanh gươm của Gryffindor nhờ bà giấu dùm không? Nếu có thì Harry cảm thấy cụ Dumbledore đã phó mặc cho may rủi hơi nhiều: cụ Dumbledore chưa bao giờ tiết lộ cụ đã đánh tráo thanh gươm thật bằng thanh gươm giả, cụ cũng không nhắc gì nhiều đến tình bạn với bà Bathilda. Nhưng lúc này không phải là lúc tung ngờ vực vào giả thuyết của Hermione, đặc biệt là không nên khi mà, một cách đáng ngạc nhiên, cô nàng đang sẵn sàng ủng hộ nguyện vọng tha thiết nhất của Harry.

“Ừ, thầy có thể làm vậy lắm! Vậy tụi mình đi tới Thung lũng Godric chứ?”

“Đi, nhưng tụi mình phải suy tính chuyện này hết sức cẩn kẽ, Harry à.” Giờ đây Hermione đã ngồi thẳng lưng lên, và Harry thấy đúng là cái viễn cảnh sẽ lại có một kế hoạch hăn hoai đã khiến cô nàng lên tinh thần cũng hết như nó vậy. “Để bắt đầu tụi mình cần thực tập cùng Độn thổ dưới tấm Áo khoác Tàng hình, và có lẽ bùa Xóa Ảo ảnh cũng nên lắm, trừ khi bồ cho là tụi mình phải làm tới cùng và dùng thuốc Đa Quả dịch? Trong trường hợp đó tụi mình sẽ cần thu thập tóc của ai đó. Mình thực sự cho là nên làm như vậy, Harry à, tụi mình càng hóa trang kỹ chừng nào càng tốt chừng nấy...”

Harry để cho Hermione nói, gật đầu và tán thành mỗi khi cô bé tạm ngừng, nhưng đầu óc nó đã bay bổng khỏi cuộc chuyện trò. Lần đầu tiên nó lại cảm thấy hào hứng, tính từ khi nó khám phá ra thanh gươm ở Gringotts là đồ giả.

Nó sắp được về nhà, sắp trở lại nơi mà nó từng có một gia đình. Nếu không có Voldemort, Thung lũng Godric chính là nơi lẽ ra nó được nuôi dưỡng đến lớn khôn và trở về vào mỗi kỳ nghỉ hè. Nó lẽ ra đã có

thể mời bạn bè đến nhà chơi... nó thậm chí có thể có anh chị em nữa... và chính má nó lẽ ra là người làm cho nó cái bánh mừng sinh nhật thứ mười bảy. Cuộc đời bị cướp mất của nó chưa bao giờ lại hiện ra thực như bằng lúc này, khi nó biết mình sắp được nhìn tận mắt cái nơi mà cuộc đời đó bị tước đoạt. Sau khi Hermione đã đi ngủ vào tối hôm đó, Harry lặng lẽ moi cái ba lô của nó ra khỏi túi xách của Hermione, và lấy từ trong ba lô ra bộ an-bum hình ảnh mà bác Hagrid đã tặng nó từ thời xa xưa. Lần đầu tiên sau nhiều tháng nó lại ngắm nghía kỹ càng mấy tấm hình cũ kỹ của ba má nó, họ đang mỉm cười và vẫy tay chào nó từ trong những tấm hình, đó là tất cả những gì còn lại về họ mà nó có được lúc này.

Harry lẽ ra đã vui vẻ lên đường đến Thung lũng Godric vào sáng hôm sau, nhưng Hermione lại có ý kiến khác. Cô bé một mực tin rằng Voldemort hẳn cho rằng Harry ắt sẽ phải trở về hiện trường nơi cha mẹ nó bị giết, nên quyết định là tụi nó chỉ khởi hành một khi bảo đảm có được cách cải trang tốt nhất. Thành ra phải chờ trọn một tuần lễ sau Hermione mới đồng ý lên đường - trong suốt tuần đó tụi nó đã bí mật chôn tóc của mấy người Muggle lương thiện đang mua sắm cho lễ Giáng sinh rồi thực hành Hiện hình và Độn thổ dưới tấm Áo khoác Tàng hình.

Tụi nó sẽ phải Hiện hình ở làng dưới sự bao phủ của bóng đêm, cho nên vào buổi chiều hôm đó, khi đã uống xong thuốc Đa Quả dịch, Harry biến hình thành một gã Muggle trung niên hói đầu, còn Hermione thì thành bà vợ nhỏ bé và hơi lúi xùi của gã. Cái túi xách hột cườm chứa tất cả của nả của tụi nó (ngoại trừ cái Trường Sinh Linh Giá được Harry đeo quanh cổ) được nhét vào túi áo bên trong cái áo khoác gài nút tới cổ của Hermione. Harry phủ tấm Áo khoác Tàng hình lên cả hai đứa, rồi nó xoay mình để chìm vào bóng tối ngộp thở một phen nữa.

Harry mở mắt ra, tìm nó đập dội lên tận cổ họng. Tụi nó đang nắm tay nhau đứng trên một lối đi đầy tuyết dưới bầu trời xanh thẫm, và trên trời vài ngôi sao đêm mới mọc đang nhấp nháy lung linh. Những ngôi nhà nhỏ đứng hai bên con đường hẹp, cửa sổ lấp lánh những đồ trang trí cho lễ Giáng sinh. Trước mặt tụi nó, cách một quãng ngắn, ánh sáng rực rỡ của đèn đường màu vàng cho biết đó là trung tâm của ngôi làng.

“Toàn là tuyết!” Hermione thì thầm bên dưới tấm Áo khoác Tàng hình. “Sao mà tụi mình lại không nghĩ đến tuyết há? Chuẩn bị trước chu áo cho lông, để rồi vẫn để lại dấu chân! Tụi mình phải xóa hết mới được... Bỏ đi trước đi, mình sẽ xóa...”

Harry không muốn đi vào làng như một con ngựa câm, vừa cố gắng che giấu tung tích phù thủy vừa dùng pháp thuật để xóa dấu vết của mình.

“Tụi mình cứ cời Áo khoác Tàng hình ra,” Harry nói, và khi Hermione tỏ vẻ hoảng sợ, nó nói thêm. “Ôi, không sao mà, tụi mình trông có giống tụi mình đâu, và cũng chẳng có ai ở chung quanh mà.”

Nó nhét cái Áo khoác Tàng hình vào trong áo vét và hai đứa bước tới không gặp trắc trở gì hết, không khí giá buốt chầm chầm vào mặt khi tụi nó đi ngang qua vài ngôi nhà nữa. Bất cứ ngôi nào trong số đó cũng

có thể là ngôi nhà mà ba James và má Lily đã từng sống, hay nơi bà Bathilda hiện đang sống. Harry nhìn đắm đắm vào từng cánh cửa trước, từng mái nhà đội đầy tuyết, từng hàng hiên, tự hỏi liệu nó còn nhớ chút gì về những thứ đó chẳng, nhưng sâu tận đáy lòng nó vẫn biết rằng chuyện đó là không thể, vì khi phải rời khỏi nơi này vĩnh viễn, nó mới chỉ hơn một tuổi. Nó thậm chí cũng không dám chắc liệu nó có thấy được ngôi nhà hay không; nó không biết chuyện gì đã xảy ra khi những con người được bảo vệ bằng bùa Trung thành đã chết. Thế rồi con đường nhỏ tụi nó đang đi bỗng lượn cong về bên trái và trung tâm của ngôi làng, một quảng trường nhỏ, hiện ra trước mắt.

Có cái gì đó trông giống như một tượng đài kỷ niệm chiến tranh đứng ngay chính giữa, chung quanh treo lủng lẳng đầy đèn màu, bị che khuất phần nào vì một cây Giáng sinh bị gió thổi bạt. Bên kia quảng trường có nhiều cửa tiệm, một bưu điện, một quán rượu, và một ngôi nhà thờ nhỏ có cửa sổ bằng kính màu sáng rực rỡ lóng lánh.

Tuyết ở đây đã bị giẫm đạp nhiều: cứng và trơn trượt ở những chỗ người ta bước qua suốt cả ngày. Dân làng đang hồi hả đi lại trước mắt tụi nó, ánh đèn đường chiếu thoáng qua những gương mặt họ. Tụi nó nghe thấy tiếng cười rộ và tiếng nhạc bình dân mỗi khi cánh cửa quán rượu mở ra rồi đóng lại; và rồi tụi nó nghe khúc nhạc Giáng sinh bắt đầu vang lên bên trong ngôi nhà thờ nhỏ.

“Harry à, mình nghĩ đêm nay là đêm Giáng sinh!” Hermione nói.

“VẬY HẢ?”

Nó đã không còn biết đến ngày tháng nữa; tụi nó đã chẳng hề thấy một tờ báo nào suốt mấy tuần liền.

“Mình tin chắc là thế,” Hermione nói, mắt cô bé ngược nhìn lên nhà thờ. “Họ... họ ở trong đó, phải không? Ba má của bồ ấy? Mình thấy nghĩa trang phía sau nhà thờ.”

Harry cảm thấy một cơn rùng mình vì một cái gì đó còn hơn cả nỗi hồi hộp, giống nỗi sợ hãi thì đúng hơn. Giờ đây khi đã ở gần đến vậy, nó băn khoăn là rốt cuộc nó có muốn thấy không? Có lẽ Hermione biết nó đang cảm thấy thế nào, bởi vì cô bé đưa tay ra nắm lấy tay nó và lần đầu tiên đóng vai trò dẫn đường, kéo nó đi tới trước. Tuy nhiên, vừa băng qua được nửa quảng trường, cô bé đứng khựng lại chết trân.

“Harry, nhìn kìa!”

Hermione chỉ vào tượng đài kỷ niệm chiến tranh. Khi tụi nó vừa đi qua khỏi, tượng đài liền biến dạng. Thay vì một cột hình tháp khắc đầy những cái tên, thì lại hiện ra một bức tượng ba người: một người đàn ông tóc rối bù đeo mắt kiếng, một người đàn bà tóc dài có gương mặt xinh đẹp hiền hậu, và một đứa bé ngồi trong vòng tay người mẹ. Tuyết đã phủ một lớp trên đầu họ trông như những cái nón xốp màu trắng.

Harry bị hút tới gần bức tượng hơn, đắm đắm nhìn vào gương mặt ba má nó. Nó chưa bao giờ hình dung nổi là có hẳn một tượng đài... Thiệt là kỳ lạ khi nhìn chính mình được tạc thành tượng đá, một đứa bé

hơn hờ với cái thẹo trên trán...

“Đi thôi!” Harry nói, sau khi đã nhìn đến mãn nhãn, và tụi nó quay lại về phía nhà thờ. Trong lúc băng qua đường, nó ngoái lại nhìn, bức tượng đã trở lại là đài kỷ niệm chiến tranh.

Tiếng ca nghe lớn hơn khi tụi nó đi đến gần nhà thờ. Nó khiến cổ họng Harry thắt lại, nó nhắc Harry nhớ ghê gớm đến trường Hogwarts, đến con ma Peeves từ bên trong những bộ áo giáp rống lên những lời tục tĩu nhại các khúc ca Giáng sinh, đến mười hai cây thông Nô-en trong Đại sảnh Đường, đến thầy Dumbledore đội cái nón vải mà thầy xí được trong một gói kẹo nổ, đến Ron trong chiếc áo len đan tay...

Ở lối vào nghĩa trang có một cánh cổng khép hờ. Hermione hết sức nhẹ nhàng đẩy cổng mở ra và hai đứa lách vào bên trong. Dọc hai bên lối đi hơi trơn dẫn đến cửa nhà thờ tuyết phủ thành lớp dày và chưa bị ai giẫm lên. Tụi nó lội vô trong tuyết, rạch thành những đường mương sâu ở phía sau khi đi vòng qua tòa nhà, cố lẩn khuất trong bóng tối bên dưới những cửa sổ sáng choang.

Đằng sau nhà thờ, từng hàng nối tiếp từng hàng bia mộ phủ đầy tuyết nhô lên khỏi một tấm chăn màu lam nhạt lốm đốm nào đó chói, vàng chói, hay xanh biếc tùy theo ánh sáng xuyên qua chỗ nào trên lớp kính màu của cửa sổ rồi đậu xuống trên tuyết. Tay nắm chặt cây đũa phép trong túi áo, Harry đi tới nắm mộ gần nó nhất.

“Nhìn cái này coi, mộ của một người họ Abbott, có thể là bà con chết từ đời tám hoánh của Hannah.”

“Nói nhỏ nhỏ thôi,” Hermione năn nỉ nó.

Tụi nó lội càng lúc càng sâu hơn vô nghĩa trang, vệt thành những rãnh tối trong tuyết phía sau lưng, lom khom để sẫm soi những hàng chữ trên dãy bia mộ cũ kỹ, thỉnh thoảng liếc mắt vào bóng tối chung quanh để biết chắc chắn không có ai khác ngoài tụi nó.

“Harry, đây nè!”

Hermione đang cách nó hai hàng bia mộ, nó phải lội ngược về phía cô bé, tim đập thình thình trong lồng ngực.

“Có phải...?”

“Không, nhưng nhìn thử coi!”

Hermione chỉ vào tấm bia đen. Harry cúi xuống và thấy, trên tấm đá hoa cương lốm đốm địa y đông cứng là những chữ Kendra Dumbledore, và không xa bên dưới ngày tháng sinh tử của bà là dòng chữ, và con gái Ariana của bà. Có cả một trích ngôn:

Của người ở đâu, lòng người ở đó

Vậy là thông tin của Rita Skeeter và bà Muriel cũng có cái đúng. Gia đình cụ Dumbledore quả thật đã sống nơi đây, và một số người trong gia đình họ đã chết nơi đây.

Nhìn thấy năm mồ còn khố sở hơn nghe nói về nó. Harry không thể không nghĩ rằng cả nó và cụ Dumbledore đều có cội rễ sâu xa trong nghĩa trang này, và cụ Dumbledore lẽ ra nên nói với nó, vậy mà cụ không hề nghĩ đến việc chia sẻ mối liên hệ đó. Hai thầy trò biết đâu có thể cùng đi thăm nơi này với nhau; trong một thoáng Harry tưởng tượng nó mà đến nơi này với cụ Dumbledore thì tình thầy trò sẽ thăm thiết biết bao, và điều đó sẽ có ý nghĩa biết bao đối với nó. Nhưng dường như đối với cụ Dumbledore, cái sự kiện gia đình cụ và gia đình nó nằm bên cạnh nhau trong cùng một nghĩa trang chẳng qua là một ngẫu nhiên không có ý nghĩa gì quan trọng, và có lẽ cũng không liên quan gì đến công việc mà cụ muốn Harry làm.

Hermione đang nhìn Harry, và Harry mừng là gương mặt mình khuất trong bóng tối. Nó đọc hàng chữ trên bia mộ một lần nữa. Của người ở đâu, lòng người ở đó. Nó không hiểu những chữ này mang ý nghĩa gì. Chắc chắn chính cụ Dumbledore đã chọn khắc câu đó, bởi vì cụ là người lớn nhất trong gia đình sau khi mẹ cụ qua đời.

“Bồ có chắc là thầy không hề nhắc tới...” Hermione mới mở miệng nói.

“Không,” Harry sẵn giọng đáp ngay, rồi nói thêm, “Tụi mình kiểm tiếp đi,” và nó quay đi, ước phải chi đừng nhìn thấy tấm bia: nó không muốn nổi xaouyến bồi hồi của nó bị lu mờ vì cơn oán giận.

Một lát sau Hermione lại kêu lên từ trong bóng tối:

“Đây nè! Ừa không phải, xin lỗi! Mình tưởng bia ghi Potter.”

Cô bé lau chùi một tấm bia bề phủ đầy rêu, chăm chú nhìn xuống bia, gương mặt hơi sững sờ.

“Harry, trở lại đây ngay.”

Harry không muốn bị hố nữa, nên bắt đầu đi lần đường trong tuyết đi về phía Hermione.

“Cái gì?”

“Nhìn cái này đi!”

Ngôi mộ cực kỳ xưa cũ, bị thời tiết bào mòn đến nỗi Harry khó có thể đọc được cái tên. Hermione chỉ cho nó cái ký hiệu bên dưới.

“Harry, đó là ký hiệu vẽ trong cuốn sách!”

Nó sẫm soi cái chỗ Hermione chỉ: tấm bia đá bị mòn đến nỗi khó mà phân biệt được cái gì đã khắc trên đó, mặc dù có vẻ như có một ký hiệu hình tam giác bên dưới cái tên không thể đọc được.

“Ừ... có thể...”

Hermione thả cây đũa phép của mình lên và chĩa vào cái tên trên tấm bia.

“Bia ghi Ig... Mình nghĩ là Ignotus...”

“Mình tiếp tục tìm kiếm mộ của ba má mình, được không?” Harry nói với Hermione, giọng hơi quạu, và nó bước đi, bỏ lại Hermione cúi lom khom bên ngôi mộ cũ.

Thình thoảng nó nhận ra một cái họ nó từng gặp ở trường Hogwarts, như Abbott chẳng hạn. Đôi khi nhiều thế hệ của cùng một dòng họ phù thủy đều có mặt trong nghĩa trang: dựa vào ngày tháng, Harry biết dòng họ đó không còn ai nối dõi hoặc con cháu họ hiện nay đã đi khỏi Thung lũng Godric. Càng đi vào sâu hơn giữa những nấm mộ, và mỗi lần gặp một tấm bia mới, nó lại càng cảm thấy một chút chòng chành giữa e sợ và đề phòng.

Bỗng nhiên bóng tối và sự im lặng dường như trở nên sâu hơn. Harry nhìn quanh, lo lắng, nghĩ đến bọn Giám ngục, rồi nhận ra những khúc ca Giáng sinh đã hết rồi, và tiếng chuyện trò cùng lao xao của những người đi lễ đang mờ dần khi họ quay về phía quảng trường. Ai đó trong nhà thờ vừa mới tắt các ngọn đèn.

Chợt giọng của Hermione vang lên trong bóng tối lần thứ ba, sắc và rõ, cách nó vài thước.

“Harry, họ ở đây... ngay đây nè.”

Và nghe giọng của Hermione nó biết ngay lần này thì đúng là ba má nó: nó đi về phía Hermione, cảm giác như có cái gì đó nặng lắm đang đè lên lồng ngực, giống như cái cảm giác mà nó trải qua ngay sau khi cụ Dumbledore chết, một nỗi buồn thực sự đè nặng lên tim phổi nó.

Tấm bia đó chỉ nằm sau bia mộ của bà Kendra và Ariana có hai hàng. Nó được làm bằng cẩm thạch trắng, giống y như mộ của cụ Dumbledore, và nhờ vậy mà dễ đọc, vì nó dường như sáng lên trong bóng tối. Harry không cần quỳ xuống, thậm chí không cần đi tới thật gần cũng nhìn thấy những chữ được khắc trên bia:

JAMES POTTER

LILY POTTER

SINH NGÀY 27 THÁNG 3 NĂM 1960

SINH NGÀY 30 THÁNG 1 NĂM 1960

CHẾT NGÀY 31 THÁNG 10 NĂM 1981

CHẾT NGÀY 31 THÁNG 10 NĂM 1981

Kẻ thù cuối cùng bị tiêu diệt là cái chết

Harry chậm rãi đọc hàng chữ, như thể nó chỉ có một cơ hội để tiếp thu ý nghĩa của những chữ đó, và nó đọc lớn dòng cuối cùng.

“Kẻ thù cuối cùng bị tiêu diệt là cái chết...” Nó chợt nảy ra một ý nghĩ hãi hùng và hơi kinh hoàng. “Chẳng phải đây là ý tưởng của bọn Tử Thần Thực Tử sao? Tại sao lại ghi ở đây?”

“Câu này không có nghĩa là đánh bại cái chết như ý bọn Tử Thần Thực Tử đâu, Harry à.” Hermione nói, giọng thật dịu dàng. “Đây có nghĩa là... bồ hiểu chứ... sự sống vượt qua cái chết. Sự sống sau cái chết.”

Nhưng họ đâu còn sống nữa, Harry nghĩ. Họ mất rồi. Những con chữ trống rỗng không che giấu được sự thật là di thể vụn nát của ba má nó nằm bên dưới tuyết và đá, dừng dừng, vô thức. Và trước khi nó kịp cầm lại, nước mắt đã ứa ra, nóng hổi nhưng rồi đông lạnh ngay tức thì trên mặt nó; chùi nước mắt đi, hay giả đồ tình rui, thì có nghĩa lý gì? Nó cứ để cho nước mắt rơi, môi mím chặt hơn, nhìn xuống lớp tuyết dày che khuất cái nơi mà phần cuối cùng của má Lily và ba James nằm, giờ chỉ còn xương, chắc vậy, hay chỉ là bụi; họ không biết, không bận tâm đến đứa con trai còn sống đang đứng sát bên, trái tim vẫn đập, vẫn sống nhờ sự hy sinh của họ, và nó gần như ao ước, ngay lúc này đây, được nằm ngủ dưới tuyết cùng ba má.

Hermione lại cầm lấy tay nó và siết chặt. Nó không thể nhìn Hermione, nhưng siết tay cô bé để đáp lại, rồi hóp vào sâu và mạnh làn khí đêm, cố gắng tự trấn tĩnh, cố gắng tự chủ. Lẽ ra nó nên đem đến cho ba má nó cái gì đó, vậy mà nó đã không nghĩ ra, và mọi cây cỏ trong nghĩa trang đều trụi lủi và đông cứng. Nhưng Hermione đã giơ cây đũa phép lên, vẽ một vòng tròn trong không trung và một vòng hoa Giáng sinh kết bằng hoa hồng nở ra trước mặt tụi nó. Harry bắt lấy vòng hoa và đặt lên mộ ba má nó.

Ngay khi đứng dậy nó muốn đi ngay: nó nghĩ nó không thể chịu đựng thêm phút giây nào ở đó nữa. Nó choàng cánh tay qua vai Hermione, và cô bé vòng tay ra ôm eo nó, cả hai lặng lẽ quay lưng bước đi trong tuyết, ngang qua mộ của mẹ và em gái cụ Dumbledore, trở về hướng ngôi nhà thờ tối thui và cánh cổng hờ khuất tầm mắt.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Bí Mật Bathilda

“Harry, ngừng lại.”

“Có chuyện gì?”

Tụi nó vừa mới tới được năm mộ của một người nào đó mang họ Abbott.

“Có ai ở đằng kia kìa. Ai đó đang rình tụi mình, mình dám nói chắc luôn. Ở đằng kia, núp sau mấy bụi cây.”

Tụi nó đứng im re, nín thở nhau, dăm dăm nhìn về vùng ranh đen đặc của nghĩa trang. Harry không thấy được gì cả.

“Bồ chắc không?”

“Mình thấy cái gì đó nhúc nhích. Mình dám thề là mình thấy...”

Cô bé buông Harry ra để cánh tay cầm đũa phép được tự do.

“Tụi mình trông giống dân Muggle mà,” Harry nêu lên một thực tế.

“Dân Muggle mà đặt hoa lên mộ của ba má bồ sao? Harry à, mình chắc chắn là có ai đó ở đằng kia!”

Harry nghĩ đến cuốn Một Lịch Sử Pháp Thuật; nghĩa trang này bị coi là có ma ám; nếu mà...? Nhưng rồi nó nghe một tiếng ào ào và thấy một đám tuyết nhỏ bị tung lên từ bụi cây mà Hermione vừa chỉ. Ma đâu có thể làm tung tuyết được.

Một hai giây sau, Harry nói: “Một con mèo, hay một con chim. Nếu là một tên Tử Thần Thực Tử thì bây giờ tụi mình đã chết rồi. Nhưng mà tụi mình ra khỏi chỗ này đã, xong rồi có thể trùm lại Áo khoác Tàng hình.”

Tụi nó vừa liếc nhìn lại sau lưng vừa lần đường ra khỏi nghĩa trang. Không thực sự cảm thấy vững tâm lắm như nó giả bộ khi cam đoan với Hermione, Harry mừng hóm khi hai đứa tới được cánh cổng và con đường trơn trượt. Tụi nó kéo Áo khoác Tàng hình trùm lên người. Quán rượu đông khách hơn cả trước đó. Nhiều người bên trong đang hát những ca khúc Giáng sinh mà tụi nó đã nghe lúc đi ngang qua nhà thờ.

Trong một thoáng, Harry tính đề nghị chui vô quán để trú ẩn, nhưng nó chưa kịp nói gì thì Hermione đã thì thầm, “Tụi mình đi ngõ này,” và kéo nó xuống một con đường tối thui dẫn ra khỏi làng theo hướng ngược lại con đường đã dẫn tụi nó vô làng. Harry có thể nhận ra mỏm đất nơi không còn nhà cửa nữa, và con đường lại chạy ra vùng nông thôn trống trải. Tụi nó liều đi cho nhanh, ngang qua thêm nhiều cửa sổ lấp lánh ánh đèn đủ màu, với hình dáng những cây thông Giáng sinh mờ mờ sau những tấm màn cửa.

“Làm sao kiếm được nhà bà Bathilda đây?” Hermione hỏi, cô bé hơi run và cứ liếc chừng ra sau. “Harry? Bò đang nghĩ gì vậy? Harry?”

Hermione kéo mạnh cánh tay Harry, nhưng Harry không bận tâm. Nó đang nhìn về phía cái khối đen hù đứng ở cuối dãy nhà này. Ngay sau đó nó đi thật nhanh, kéo Hermione theo khiến cô bé suýt trượt chân trên băng.

“Harry...”

“Nhìn kìa... nhìn đi, Hermione...”

“Mình không... Ôi!”

Nó có thể thấy điều đó; bùa Trung thành ắt là đã chết cùng với ba James và má Lily. Hàng giậu đã mọc hoang trong suốt mười sáu năm qua kể từ khi bác Hagrid đem Harry ra khỏi cái đồng đồ nát giờ nằm rải rác giữa đám cỏ cao tới thắt lưng. Phần lớn ngôi nhà vẫn còn đứng vững mặc dù bị dây trường xuân và tuyết trùm lấp hoàn toàn, nhưng phần bên phải của tầng trên cùng đã bị nổ banh; Harry tin chắc đó là nơi lời nguyền đã phản phé. Nó và Hermione đứng bên cổng, ngó chăm chăm đồng hoang tàn của cái ắt đã một thời từng là một ngôi nhà giống như những ngôi nhà bên cạnh.

“Mình thắc mắc tại sao không ai xây lại ngôi nhà?” Hermione thì thầm.

“Có thể người ta không xây nó lại được?” Harry đáp. “Hay có thể nó giống như thương tích do Nghệ thuật Hắc ám, không thể sửa lại được thiệt hại?”

Harry thò một bàn tay ra khỏi Áo khoác Tàng hình, nắm lấy cánh cổng rỉ sét và đầy tuyết, không hề muốn mở nó ra, mà chỉ để cầm nắm một cái gì đó của ngôi nhà.

“Bò không đi vô bên trong đấy chứ? Coi không được an toàn lắm đâu, có thể... ôi, Harry, nhìn kìa!”

Cái chạm tay của nó vào cánh cổng dường như đã khiến điều đó xảy ra: một tấm bảng nhô lên khỏi mặt đất ngay trước mặt tụi nó, xuyên qua đám chằng chịt những cây tầm ma và cỏ dại, giống như một đóa hoa kỳ quái lớn rất nhanh, những chữ vàng trên mặt gỗ ghi rằng:

Tại đây, vào đêm 31 tháng 10 năm 1981,

Lily và James Potter đã thiệt mạng.

Con trai họ, Harry, hiện là phù thủy duy nhất

sống sót dưới Lời nguyền Giết chóc.

Căn nhà này, vô hình đối với dân Muggle, được giữ

y nguyên tình trạng đổ nát để tưởng nhớ gia đình Potter

và để nhắc nhở sự bạo tàn

đã làm tan nát gia đình họ.

Chung quanh những dòng chữ sắc gọn này là những chữ nguệch ngoạc của các phù thủy và pháp sư đến tham quan địa điểm Kẻ Sống Sót đã thoát chết. Một số chỉ đơn giản ký tên mình bằng mực vĩnh cửu, những kẻ khác khắc chữ viết tắt của tên mình lên gỗ, lại có những người để lại cả thông điệp. Những thông điệp mới nhất trong số đó, tỏa sáng rực rỡ trên những bức grafito pháp thuật trải dài qua mười sáu năm, đều có nội dung tương tự.

“Harry, chúc may mắn, dù bạn đang ở đâu.”

“Harry, nếu anh đọc được dòng chữ này, tất cả chúng tôi ở bên anh.”

“Harry Potter muôn năm!”

“Lẽ ra họ không nên viết bậy lên tấm bảng!” Hermione phẫn nộ nói.

Nhưng Harry cười toe với cô bé.

“Vui chứ! Mình khoái họ viết như vậy. Mình...”

Nó nín ngang. Một bóng người mặc đồ ấm dày kín mít đang khập khiễng lê bước trên con đường nhỏ tiến về phía tụi nó, nổi bật lên nhờ ánh đèn sáng ở quảng trường xa xa. Mặc dù rất khó phán đoán, nhưng Harry nghĩ hình bóng đó là một người đàn bà. Bà ta đi đứng chậm chạp, có lẽ sợ trượt té trên mặt đất phủ tuyết. Cái lưng khòm của bà, vẻ ục ịch của bà, và dáng đi lệch thếch của bà đều cho ấn tượng bà cực kỳ già nua. Tụi nó im lặng nhìn trong lúc bà tiến lại gần hơn. Harry đang chờ coi bà có quẹo vô một trong những ngôi nhà mà bà đi ngang qua không, nhưng linh tính cho nó biết là bà sẽ không quẹo. Cuối cùng bà ngừng bước cách tụi nó vài thước và chỉ đơn giản đứng đó giữa con đường đóng băng, hướng mặt về phía tụi nó.

Nó không cần Hermione véo vào cánh tay. Chạy trời cũng không sai người đàn bà này không phải dân Muggle: bà đang đứng đó nhìn đăm đăm ngôi nhà đúng ra sẽ hoàn toàn vô hình đối với bà nếu bà không phải là một phù thủy. Tuy nhiên, cho dù có là một phù thủy đi chăng nữa, thì hành vi đi ra ngoài đường

trong một đêm lạnh như vậy chỉ để ngắm một phế tích cũ kỹ cũng hết sức kỳ quái. Đồng thời, theo đúng quy luật của pháp thuật thông thường thì lẽ ra bà không thể nào thấy được Hermione và Harry. Vậy mà, Harry có cảm giác hết sức lạ là bà biết tụi nó có mặt ở đó, và thậm chí còn biết tụi nó là ai. Ngay khi nó vừa khẳng định suy luận này, bà liền giơ một bàn tay đeo găng lên và ngoắc ngoắc.

Hermione đứng sát vào Harry hơn dưới tấm Áo khoác Tàng hình, cánh tay cô bé áp mạnh vào cánh tay nó.

“Làm sao bà ấy biết được?”

Harry lắc đầu. Người đàn bà lại ngoắc tay lần nữa, mạnh hơn. Harry có thể nghĩ ra nhiều lý do để dừng tuân theo sự vẫy gọi đó, chưa kể đứng nhìn nhau trên con đường vắng vẻ thế này, nỗi nghi ngờ về nhân thân của bà lại càng lúc càng mạnh hơn.

Có thể nào bà đã chờ đợi tụi nó suốt mấy tháng trời? Có thể nào cụ Dumbledore đã dặn bà đợi, và Harry cuối cùng sẽ đến? Không phải chính bà là cái kẻ đã lẩn khuất trong bóng tối nghĩa trang và đi theo tụi nó tới chỗ này chứ? Ngay cả khả năng nhận ra tụi nó của bà cũng gọi tới thứ quyền lực gì đó mang hơi hướng cụ Dumbledore mà trước đây Harry chưa từng gặp.

Cuối cùng Harry nói, khiến Hermione giật bắn người và há hốc miệng thờ.

“Bà là bà Bathilda?”

Cái bóng người lếch thếch đó gật đầu và lại ngoắc tay nữa.

Dưới tấm Áo khoác Tàng hình, Hermione và Harry nhìn nhau. Harry nhướn chân mày, Hermione sợ sệt gật nhẹ đầu.

Tụi nó bước về phía người đàn bà, và ngay lập tức, bà quay lưng lại và khập khiễng lê bước ngược trở lại con đường mà tụi nó vừa đi. Dẫn hai đứa đi qua nhiều ngôi nhà, bà quẹo vào một cái cổng. Tụi nó đi theo bà đến một lối đi dẫn vào cửa trước, xuyên qua một khu vườn rậm rạp gần bằng ngôi nhà hoang mà tụi nó vừa rời khỏi. Bà lóng ngóng với cái chìa khóa cửa trước một lúc, rồi mở cửa ra và đứng qua một bên cho tụi nó bước vào.

Bà hôi kinh khủng, hay có lẽ ngôi nhà của bà hôi; Harry nhăn mũi khi tụi nó khép nép đi ngang bà và cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra. Giờ đây khi đã đứng cạnh bà, nó nhận ra bà mới nhỏ nhắn làm sao; tuổi tác khiến bà còng rạp xuống, cao chưa tới ngang ngực Harry. Bà đóng cửa lại sau lưng tụi nó, những mấu tay bà xanh lè và mốc meo lốm đốm nổi trên lớp sơn tróc, rồi bà quay lại và sẫm soi gương mặt Harry. Mắt bà dày vì bị cườm và lõm sâu giữa những nếp da nhăn lộ rõ và toàn bộ gương mặt của bà lấm chấm những vết rạn tĩnh mạch với mụn gan. Nó tự hỏi liệu bà có thể nhìn thấy nó không; mà cho dù bà có thấy, thì cái kẻ bà thấy chỉ là một gã Muggle trung niên đầu hói mà nó đang đội lốt giả danh.

Mùi của tuổi già, của bụi bặm, của quần áo không giặt giũ và đồ ăn thiêu cang nồng hăng thêm khi bà tháo chiếc khăn quàng màu đen cũ nát, để trần một cái đầu tóc trắng lưa thưa lộ cả da đầu.

“Bà Bathilda?” Harry lại hỏi.

Bà gật đầu lần nữa. Harry bắt đầu nhận thấy cái mặt dây chuyền đang áp trên da nó, có cái gì bên trong đó thỉnh thoảng vẫn kêu tích tắc hay đập nhẹ nhàng giờ đây đã thức dậy, Harry có thể cảm được nhịp đập của cái đó qua lớp vàng lạnh ngắt. Phải chăng cái đó biết, phải chăng cái đó cảm nhận được, rằng vũ khí tiêu diệt nó đang ở gần?

Bà Bathilda lê bước ngang qua tụi nó, đẩy Hermione qua một bên như thể bà không nhìn thấy cô bé, rồi bà biến vào một chỗ có vẻ là phòng khách.

“Harry à, mình không cảm thấy yên tâm về chuyện này,” Hermione thì thào.

“Nhìn thử tướng tá của bà ấy coi, mình nghĩ tụi mình dư sức khống chế nếu cần,” Harry nói. “Nghe nè, lẽ ra mình nên nói với bồ, mình biết bà ấy không hoàn toàn tỉnh táo. Bà Muriel nói bà 'khùng khùng'.”

“Lại đây!” Bà Bathilda gọi từ phòng bên cạnh.

Hermione giật mình níu lấy cánh tay Harry.

“Không sao đâu,” Harry nói giọng vỗ về, rồi nó dẫn đường đi vô phòng khách. Bà Bathilda đang lắc lư đi quanh phòng thấp nển, nhưng căn phòng vẫn còn rất tối, ấy là chưa nói nó cực kỳ dơ. Lớp bụi dày lạo xạo dưới chân hai đứa, và mũi Harry đánh hơi được, dưới cái mùi ẩm ướt mốc meo còn có mùi gì khác hôi hám hơn nữa, giống như mùi thịt thối. Nó tự hỏi lần cuối cùng có ai đó vào trong nhà bà Bathilda để coi bà sống chết ra sao là vào lúc nào. Bà dường như cũng quên rằng bà có thể làm pháp thuật, bởi vì bà thấp đèn vụng về bằng tay, cổ tay áo ren rua lòng thòng của bà cứ lăm le bắt lửa.

“Để cháu làm cho,” Harry đề nghị, và nó cầm lấy diêm quẹt từ tay bà. Bà đứng nhìn trong khi nó làm nốt việc thấp mấy mẫu nển cùn cắm trong mấy cái đĩa con có khắp phòng, đậu chông chên trên những đồng sách và trên mấy cái bàn con bừa bộn toàn tách mốc meo rạn nứt.

Chỗ đặt nến cuối cùng mà Harry đến thấp là trên một cái tủ ngăn kéo có mặt trước hình cánh cung, trên đó đặt rất nhiều bức hình. Khi ánh lửa bùng lên, ánh phản chiếu chồn vờn trên mặt kiếng và khung bạc đầy bụi của những tấm hình đó. Harry thấy vài cử động nhỏ trong những tấm hình. Trong lúc bà Bathilda lóng ngóng chụm củi trong lò sưởi, Harry hô “Lau sạch”. Bụi trên những bức hình biến mất, và nó thấy ngay lập tức đến nửa tá hình đã biến khỏi những cái khung lớn nhất và đẹp nhất. Nó tự hỏi bà Bathilda hay ai đã xóa những cái hình đó đi. Bỗng mắt nó bắt gặp một tấm hình gần phía cuối bộ sưu tập này, và nó chụp lấy ngay.

Đó là tên trộm tóc vàng có bộ mặt hí hửng, chàng trai trẻ đã ngồi chồm hồm trên bệ cửa sổ nhà ông Gregorovitch, chàng ta đang uể oải mỉm cười với Harry trong cái khung hình bằng bạc. Và ngay lập tức

Harry nhớ ra trước đây nó đã nhìn thấy chàng trai đó ở đâu: trong cuốn Chuyện Đời và Chuyện Xạo của Albus Dumbledore, tay quàng tay với cậu thiếu niên Dumbledore, và Harry nhận ra tất cả những tấm hình bị mất ở đây ắt phải ở đâu: trong cuốn sách của Rita.

“Thưa bà... cô... Bagshot?” Harry nói, giọng nó hơi run. “Người này là ai ạ?”

Bà Bathilda đang đứng giữa phòng nhìn Hermione đốt lò sưởi giùm bà.

“Thưa cô Bagshot?” Harry lặp lại, và nó cầm tấm hình bước tới, trong lúc ngọn lửa bùng lên trong lò sưởi. Bà Bathilda ngược lên khi nghe tiếng Harry, và cái Trường Sinh Linh Giá đập nhanh trên ngực nó.

“Người này là ai?” Harry đẩy tấm hình tới trước hỏi bà Bathilda. Bà nghiêm trang ngắm tấm hình, rồi ngược nhìn Harry.

“Bà có biết người này là ai không?” Nó hỏi lại, giọng lớn hơn và chậm hơn bình thường. “Người đàn ông này? Bà có biết ông ta không? Ông ấy tên gì?”

Bà Bathilda chỉ đứng đó, tỏ vẻ dăng trí. Harry cảm thấy nản lòng kinh khủng. Rita Skeeter đã làm cách nào để giải phóng được ký ức bà?

“Người này là ai?” Nó lớn tiếng hỏi lại.

“Harry, bồ đang làm gì vậy?” Hermione hỏi.

“Tấm hình này, Hermione à, là tên trộm đã đánh cắp của ông Gregorovitch! Bà làm ơn trả lời giùm!” Nó nói với bà Bathilda. “Ai đây?”

Nhưng bà chỉ im lặng nhìn Harry dăm dăm.

“Tại sao bà kêu tụi cháu đi theo bà, bà... cô... Bagshot?” Hermione hỏi, cũng lớn tiếng. “Bà cần nói điều gì với tụi cháu?”

Chẳng tỏ dấu hiệu gì là có nghe tiếng Hermione, bà Bathilda lại lê mấy bước khập khiễng đến gần Harry hơn. Kèm theo cái hất đầu bà ngó ra hành lang.

“Bà muốn tụi cháu đi ra à?” Harry hỏi.

Bà lặp lại động tác vừa rồi, lần này chỉ vào nó trước tiên rồi chỉ vào chính bà, rồi chỉ lên trần nhà.

“À, được... Hermione à, mình nghĩ bà muốn mình đi lên lầu với bà”

“Được thôi,” Hermione nói. “Tụi mình cứ đi.”

Nhưng khi Hermione động đậy, bà Bathilda lắc đầu dữ dội khiến tui nó ngạc nhiên, rồi một lần nữa bà lại chỉ vào Harry rồi chỉ vào chính bà.

“Bà muốn mình đi với bà, một mình mình.”

“Tại sao?” Hermione hỏi, giọng cô bé vang lên sắc đanh và rành rọt trong căn phòng lập lòe ánh nến, bà già hơi lắc đầu khi nghe tiếng la lớn đó.

“Có lẽ thầy Dumbledore bảo bà đưa thanh gươm cho mình, chỉ đưa cho mình thôi?”

“Bồ có thực lòng nghĩ bà biết bồ là ai không?”

“Có,” Harry vừa nói vừa nhìn xuống đôi mắt đục lờ ngó chăm chăm vào mắt nó. “Mình nghĩ bà biết.”

“Vậy thì, được, nhưng mau mau lên nghe Harry.”

Harry nói với bà Bathilda, “Bà đi trước.”

Bà dường như hiểu, bởi vì bà khập khiễng đi vòng qua nó về phía cửa. Harry ngoái lại nhìn Hermione mỉm cười trấn an, nhưng nó không chắc Hermione nhìn thấy, cô bé đang đứng co ro khoanh hai tay ôm lấy mình giữa đám bụi được chiếu sáng bằng ánh nến, ngược nhìn lên kệ sách.

Khi ra khỏi phòng, nhân lúc Hermione và bà Bathilda không nhìn thấy, Harry tuần tẩm hình có cái khung bạc của tên trộm bí ẩn vô bên trong áo vét của nó.

Cầu thang dốc và hẹp, Harry suýt đưa tay nó ra đặt lên cái lưng bè bè của bà Bathilda để yên chí bà không té bật ngựa ra sau dè lên nó, mà chuyện đó coi bộ dễ xảy ra lắm.

Chậm chạp, thở khò khè, bà trèo lên tới đầu cầu thang, quẹo ngay qua bên phải, và dẫn nó vào một phòng ngủ trần thấp.

Căn phòng tối thui và hôi khùng khiếp: Harry chỉ kịp nhận ra một cái bô nước tiểu thò ra dưới gầm giường trước khi bà Bathilda đóng cửa lại và ngay sau đó nó bị bóng tối nuốt trọn.

“Thắp sáng,” Harry nói, và cây đèn phép của nó sáng lên. Nó giật mình: trong có mấy giây mà bà Bathilda đã đến sát bên nhưng nó lại không hề nghe tiếng bà đến gần.

“Mi là Potter?” Bà thì thầm.

“Dạ. Cháu đây.”

Bà gật đầu, chậm rãi và trang trọng. Harry cảm thấy cái Trường Sinh Linh Giá đang đập rất nhanh, nhanh hơn chính nhịp tim của nó; một cảm giác thật kích động, khó chịu.

“Bà có đưa gì cho cháu không?” Harry hỏi, nhưng bà cụ dường như bị cây đuũa phép đang chiếu sáng của nó làm cho hoảng hốt.

“Bà có đưa gì cho cháu không?” Nó lặp lại.

Thế rồi bà Bathilda nhắm mắt lại và nhiều việc xảy ra cùng một lúc: cái thẹo của Harry nhói lên đau đớn; cái Trường Sinh Linh Giá co giật mạnh đến nỗi ngực áo len của Harry động đậy thực sự; căn phòng hôi hám tối đen biến đi trong chốc lát. Nó thấy một niềm vui sướng dâng lên và cất giọng the thé lạnh lùng, bảo: Giữ lấy nó!

Harry lắc lư tại chỗ: căn phòng hôi hám tối tăm dường như thít chặt quanh nó một lần nữa; nó không biết điều gì vừa xảy ra.

“Bà có đưa gì cho cháu không?” Nó hỏi lần thứ ba, giọng to hơn hẳn.

“Lại đây,” bà Bathilda thì thầm, chỉ vào một góc phòng. Harry giơ cây đuũa phép lên cao và thấy đường nét mờ của một cái bàn trang điểm bừa bộn bên dưới tấm màn cửa sổ. Lần này bà không dẫn đường Harry nữa. Nó lách đi giữa bà và cái giường xộc xệch, cây đuũa phép giơ cao. Nó không muốn rời mắt khỏi bà.

“Cái gì hở bà?” Nó hỏi khi tới bên cái bàn trang điểm chất cao nghe một đống những thứ bốc mùi và trông giống như áo quần chưa giặt.

“Ở đó,” bà Bathilda nói, chỉ vào cái đống không hình thù. Và ngay khi nó vừa rời mắt khỏi bà, đảo mắt rà tìm trong đống hỗn độn một chuỗi gươm, một viên hồng ngọc, thì bà Bathilda chuyển động một cách kỳ lạ: nó nhìn thấy điều đó qua khóe mắt; nỗi kinh hoàng khiến nó quay phắt lại và nỗi sợ hãi khiến nó tê liệt khi thấy cơ thể già nua của bà sụp xuống và một con măng xà vọt ra từ cái chỗ trước đó là cần cổ của bà.

Con rắn lao tới tấn công ngay khi Harry giơ cây đuũa phép lên: cú mổ mạnh vào cánh tay nó khiến cây đuũa phép văng lên trần nhà; ánh sáng phát từ cây đuũa chờn vờn đến chóng mặt khắp phòng rồi tắt ngúm; sau đó cái đuôi rắn đập một cú cực mạnh vào giữa be sườn khiến Harry đứt hơi: nó ngã ngửa lên cái bàn trang điểm, té vô đống quần áo dơ hầy...

Nó lăn tròn qua một bên, né được trong đường tơ kẽ tóc cái đuôi con rắn đang quật xuống cái bàn chỗ nó vừa nằm một giây trước đó. Tấm kiếng lót mặt bàn bể vụn rớt như mưa rào xuống Harry khi nó chạm tới sàn. Nó nghe tiếng Hermione gọi từ nhà dưới, “Harry?”

Nó không sao lấy được đủ hơi vào phổi để gọi lại: thành linh một khối trơn nhẵn đè nó xuống sàn và nó cảm thấy cái khối đó trườn qua người nó, mạnh bạo, lực lưỡng...

“Không!” Nó bị kẹp chặt xuống sàn, há hốc, thở hỗn hển.

“Có,” một giọng thì thào, “Cóooo... giữ lấy mi... giữ lấy mi...”

“Đũa phép lại đây...”

Nhưng chẳng có gì xảy ra và nó phải dùng cả hai tay để gắng sức đẩy con rắn ra trong khi con rắn quấn quanh thân hình nó, vắt kiệt không khí khỏi người nó, ép mạnh cái Trường Sinh Linh Giá vào ngực nó, một vòng tròn bằng giá pháp phòng đầy sức sống, chỉ cách trái tim hoảng loạn của nó có mấy phân, và đầu óc nó chìm ngập trong ánh sáng trắng toát lạnh buốt, tất cả suy nghĩ đều mù mịt, hơi thở của chính nó bị dìm tắt, tiếng bước chân xa xa, mọi việc vẫn tiếp diễn...

Một trái tim kim loại đang động ình ình bên ngoài buồng ngực nó, và giờ đây nó đang bay, bay với trái tim đặc thẳng, không cần chối hay vong mã...

Harry đột ngột bừng tỉnh trong bóng tối bốc mùi chua loét; con rắn Nagini đã thả nó ra. Nó lồm cồm bò dậy và thấy hình thù con rắn nổi trên nền ánh sáng đầu cầu thang: con rắn lao tới và Hermione nhào qua một bên kèm theo một tiếng ré; lời nguyện không trúng mục tiêu của cô bé mà lại trúng vào khuôn cửa sổ có màn che khiến nó tan nát. Không khí lạnh buốt tràn vào phòng khi Harry hụp xuống để tránh một trận mưa rào miểng kiếng nữa, và chân nó trượt trên cái gì giống như cây viết chì... cây đũa phép của nó...

Harry cúi xuống và chụp lấy cây đũa phép, nhưng giờ đây con rắn đã chiếm ngự căn phòng, đuôi nó quật đập, chẳng còn thấy Hermione đâu nữa và trong một thoáng Harry nghĩ đến điều tệ hại nhất, nhưng chợt vang lên một tiếng nổ bùng thật to, một ánh sáng đỏ nháng lên, và con rắn bay véo lên không trung, đập mạnh vào mặt Harry trong lúc văng lên, cuộn mình ngoằn ngoèo vươn tới tận trần nhà. Harry giơ cao cây đũa phép, nhưng khi nó làm vậy, cái theo của nó nhói lên như buốt, đau đớn hơn cả mọi cơn đau trong suốt những năm qua.

“Hắn đang đến! Hermione, hắn đang đến!”

Trong lúc nó hét lên, con rắn rớt xuống, rít lên điên cuồng. Mọi thứ hỗn loạn: con rắn dè sập những kệ tủ gắn trên tường, đồ sứ bể vụn bay tán loạn và Harry nhảy lên giường chụp cái khối đen đen mà nó biết là Hermione...

Hermione ré lên đau đớn khi nó kéo cô bé bằng ngang cái giường: con rắn lại chồm lên, nhưng Harry biết cái đáng sợ hơn cả con rắn đang đến, và có lẽ đã tới cổng rồi, đầu nó đang sắp té ra vì cơn đau của cái theo...

Con rắn nhào theo khi Harry bật chạy, kéo theo Hermione; con vật lao đến tấn công, Hermione gào to “Nổ!” và thần chú của cô bé vang khắp phòng, làm nổ tan tành tấm kiếng của tủ quần áo và nảy bật lại về phía tụi nó, dội từ sàn lên tới trần nhà; Harry cảm nhận được sức nóng của vụ nổ đốt queo mu bàn tay nó. Miếng kiếng cắt vào má nó khi nó xốc Hermione nhảy từ cái giường gãy qua cái bàn trang điểm cũng đã gãy đổ rồi nhảy qua cái cửa sổ bể tanh banh và rơi vào cõi không, tiếng gào của Hermione vang dội trong

đêm khi tụi nó quay tít giữa không trung...

Thế rồi cái theo của nó vụt mở ra và nó là Voldemort, đang chạy ngang qua căn phòng ngủ hồi hám, hai bàn tay dài trắng bệch bấu chặt bệ cửa sổ khi thoáng thấy bóng gã đàn ông trung niên hói đầu cùng người đàn bà nhỏ nhắn xoay tít và biến mất. Hẳn rú lên tức giận, tiếng rú hòa lẫn với tiếng gào của cô gái, vang vọng qua những khu vườn tối đen, to hơn cả tiếng chuông nhà thờ đang đổ mừng ngày Giáng sinh...

Và tiếng rú của hắn cũng là tiếng rú của Harry, cơn đau của hắn cũng là cơn đau của Harry... điều đó có thể xảy ra ở đây, nơi điều đó trước kia từng xảy ra... ở đây, có thể nhìn thấy ngôi nhà đó, nơi hắn từng cận kề cái chết để biết chết là gì... chết... cơn đau thật khủng khiếp... xé toạc thân thể hắn... nhưng nếu hắn không có thân thể, sao cái đầu hắn lại đau khủng khiếp thế này, nếu hắn đã chết, sao hắn lại thấy lạnh quá sức chịu đựng thế này, chẳng phải chết rồi thì cũng hết đau sao, chẳng phải...

Cái đêm ẩm ướt và gió lộng này, hai đứa trẻ mặc đồ như trái bí rợ đang lạch bạch đi ngang qua quảng trường và cửa tiệm giảng dạy nhên nhện giấy, tất cả những trò Muggle hào nhoáng của cái thế giới mà họ không hề tin... Và khi hắn lướt dọc con đường, cái cảm giác về mục tiêu, quyền lực và công bằng nổi lên trong hắn, cái cảm giác mà hắn luôn luôn có vào những dịp này... không phải cơn tức giận... cái đó chỉ dành cho những linh hồn yếu đuối hơn hắn... mà là sự đắc thắng, phải... Hắn đã chờ đợi dịp này, hắn đã hy vọng có dịp này...

“Hóa trang hay lắm, thưa ông!”

Hắn thấy nụ cười của thằng nhóc sượng đi khi nó chạy lại đủ gần để nhìn vào dưới lớp áo choàng và nón trùm đầu, hắn thấy nỗi khiếp sợ bao phủ gương mặt hóa trang của thằng bé: rồi thằng bé quay đi, bỏ chạy... Bên dưới tấm áo chùng hắn đã chạm ngón tay vào chuôi cây đũa phép... Một động tác đơn giản và thằng bé sẽ không bao giờ chạy được tới má nó... nhưng không cần thiết, hoàn toàn không cần thiết...

Rồi hắn đi dọc theo một con đường mới và tối hơn, giờ đây mục tiêu của hắn cuối cùng đã hiện ra trong tầm mắt, bùa Trung thành đã mất hiệu lực, mặc dù người trong cuộc vẫn chưa biết... Và hắn khề khàng còn hơn cả những chiếc lá chết vất vờng dọc lề đường khi co mình xuống ngang bằng hàng giậu tôi tối, và chăm chú nhìn qua bờ giậu...

Người trong nhà đã kéo màn cửa lên; hắn thấy họ rất rõ trong phòng khách nhà họ, người đàn ông cao tóc đen đeo kiếng đang tạo ra những cuộn bông khói màu sắc phụt ra từ cây đũa phép của mình để mua vui cho đứa con trai nhỏ tóc đen mặc bộ đồ ngủ màu xanh lam. Đứa nhỏ đang cười và cố bắt cụm khói, nắm chặt khói trong nắm tay nhỏ xíu...

Một cánh cửa mở ra và người mẹ bước vào, nói gì đó hắn không thể nghe được, mái tóc dài màu đỏ sậm của cô xoa trên khuôn mặt. Bấy giờ người cha bèn bế bổng đứa con lên và đưa nó cho người mẹ. Ông liệng cây đũa phép lên ghế nệm dài và đuổi người ra, ngáp...

Cánh cổng rút lên khe khẽ khi hắc đũa nó mở ra, nhưng ông James Potter không nghe thấy. Bàn tay trắng của hắc rút cây đũa phép ra từ bên dưới tấm áo khoác và chĩa vào cánh cửa trước, khiến nó mở tung.

Hắc đã đứng ngay ngưỡng cửa khi James phóng ra tới hành lang. Thật dễ dàng, quá dễ dàng, ông ta thậm chí không cầm theo cây đũa phép...

“Lily, đưa Harry đi! Hắc đến! Đi đi! Chạy đi! Anh sẽ cầm chân hắc!”

Cầm chân hắc à, trong khi tay không đũa phép!... Hắc cười dòn trước khi phát ra lời nguyên...

“Avada Kedavra!”

Ánh sáng xanh lè chói đầy hành lang chật chội, rọi sáng cái xe trẻ con được đẩy sát tường, ánh sáng xanh lè đó khiến cho lan can cầu thang sáng chói lên như những tia chớp, và James Potter gục xuống như một con rối bị cắt đứt dây...

Hắc nghe tiếng người mẹ gào rú trên tầng lầu, như sập bẫy, nhưng miễn là cô ta biết điều thì phần cô ta, ít nhất, cũng không việc gì phải sợ... Hắc leo lên cầu thang, lắng nghe với chút khoái trá cái cố gắng của người mẹ tự dựng chướng ngại vật để che chắn cho mình... mà cô ta cũng không có cả đũa phép... họ ngu gì đâu, cả tin gì đâu, tưởng đâu sự an toàn của mình là nhờ vào bạn bè, tưởng đâu vũ khí nhiều khi cũng có thể bỏ qua một bên...

Chỉ bằng một cái vẩy cây đũa phép uể oải, hắc tông cửa mở ra, gạt qua một bên cái ghế cùng mấy cái hộp chồng chất lên để tấn cánh cửa... và kia, người mẹ đứng đó, bông trong tay đứa con. Khi thấy hắc, cô đặt đứa con trai vào trong cái nôi sau lưng và giang rộng cánh tay ra, như thể làm vậy thì cứu được, như thể khi che chắn cho đứa con để hắc không nhìn thấy, cô hy vọng hắc sẽ chọn tấn công cô thay vì...

“Đừng giết Harry, đừng giết Harry, xin làm ơn đừng giết Harry!”

“Tránh ra, con ngốc... Tránh ra, mau!”

“Đừng giết Harry, làm ơn đừng, cứ giết tôi, hãy giết tôi thay cho...”

“Đây là cảnh cáo cuối cùng của ta...”

“Đừng giết Harry! Làm ơn... tội nghiệp... tội nghiệp... Đừng giết Harry! Đừng giết Harry! Làm ơn... tôi sẽ làm bất cứ điều gì...”

“Tránh ra. Tránh ra con ngốc!”

Hắc có thể đẩy người mẹ ra khỏi cái nôi, nhưng giết hết cả lũ có lẽ khôn ngoan hơn...

Ánh sáng xanh lè nháng lên khắp phòng và người mẹ gục xuống hết như chồng cô. Lúc này đứa bé chưa

khóc. Nó đứng lên được, bám vào những chấn song của cái nôi, và ngược nhìn gương mặt của kẻ đột nhập với vẻ thích thú tươi sáng, có lẽ tưởng là cha nó đang núp dưới lớp áo choàng tạo ra thêm nhiều ánh sáng đẹp đẽ và mẹ nó sẽ chồm dậy tức thì, cười vang...

Hắn cẩn thận chìa cây đũa phép vào giữa mặt đứa nhỏ: hắn muốn thấy điều đó xảy ra, sự tiêu diệt kẻ này, mối nguy hiểm không thể giải thích được. Đứa nhỏ bắt đầu khóc: nó đã nhận ra hắn không phải là ba James. Hắn không thích đứa nhỏ khóc lóc, hắn chưa bao giờ chịu đựng nổi những đứa nhỏ khóc ào ạt ở cô nhi viện...

“Avada Kedavra!”

Và rồi hắn tan nát. Hắn không còn là gì cả, không gì cả ngoài nỗi đau đớn và hãi hùng, và hắn phải tự trốn đi, không phải trong đồng nát vụn của ngôi nhà tan tành, nơi đứa nhỏ bị kẹt trong đó đang khóc lóc, mà trốn đi xa... xa thật xa...

“Không.” Nó rên rỉ.

Con rắn bò sột soạt trên nền nhà gỗ ngang nhóp nhúa, và hắn đã giết đứa nhỏ, vậy mà hắn lại là đứa nhỏ...

“Không...”

Và giờ đây hắn đứng bên khung cửa sổ tan hoang của nhà bà Bathilda, chìm đắm trong ký ức về thất bại lớn nhất của mình, và dưới chân hắn con mãng xà đang trườn qua những miếng kiếng và miếng sành sứ... hắn nhìn xuống và thấy cái gì đó... cái gì đó không thể nào tin được...

“Không...”

“Harry, yên rồi, bồ không sao hết!”

Hắn cúi xuống và lượm lên tấm hình nhỏ. Chính gã đây, tên trộm bí mật, tên trộm mà hắn đang tìm...

“Không... Mình làm rớt nó... mình làm rớt nó...”

“Harry, yên rồi, tỉnh dậy đi, tỉnh dậy!”

Nó là Harry... Harry, không phải Voldemort... và cái đang lao xào không phải là một con rắn... Nó mở mắt ra.

“Harry,” Hermione thì thầm. “Bồ cảm thấy... khỏe không?”

“Khỏe,” nó nói dối. Nó đang nằm trong lều, trên cái giường tầng dưới, bên trên một đồng mền. Nó có thể thấy trời gần rạng sáng nhờ sự yên tĩnh và ánh sáng nhàn nhạt lạnh giá bên ngoài nóc lều. Nó đã toát mồ

hôi; nó cảm thấy mồ hôi nó thấm ướt cả mền và vải trải giường.

“Tụi mình thoát rồi.”

“Ừ,” Hermione nói. “Mình phải dùng thần chú Nhắc bóng mới đem bồ lên giường được. Mình không khiêng nổi bồ. Bồ đã... Ừ, bồ không hoàn toàn...”

Có vết thâm tím dưới đôi mắt nâu của Hermione và Harry nhận thấy trong tay cô bé có một miếng bọt biển: Hermione lau mặt cho nó nãy giờ.

“Bồ bệnh nặng lắm,” Hermione nói nốt. “Bệnh nặng lắm.”

“Tụi mình ra khỏi chỗ đó bao lâu rồi?”

“Mấy tiếng đồng hồ. Trời gần sáng rồi.”

“Và mình đã... sao, bất tỉnh hả?”

“Không hẳn,” Hermione nói vẻ không thoải mái lắm. “Bồ gào thét, rên rỉ, và... đại khái vậy,” cô bé nói thêm bằng cái giọng khiến Harry cảm thấy khó chịu. Nó đã làm gì? Quát thét nguyên rủa như Voldemort, hay kêu khóc như đứa nhỏ trong nôi?

“Mình không sao lấy được cái Trường Sinh Linh Giá ra khỏi bồ,” Hermione nói, và nó biết cô bé muốn thay đổi đề tài. “Nó bám chặt, dính vô ngực bồ. Bồ bị hằn một cái dấu, mình rất tiếc, mình phải dùng tới bùa Tàng Xẻo để lấy nó ra. Con rắn cũng cắn trúng bồ, nhưng mình đã rửa sạch vết thương và đã bôi dầu bạch tiễn lên vết thương...”

Harry cởi cái áo thun nó đang mặc ra và ngó xuống. Có một hình bầu dục màu đỏ tươi bên trên trái tim, ngay chỗ cái mặt dây chuyền đã thiêu đốt nó. Nó cũng thấy những dấu răng đã lành một nửa trên cánh tay nó.

“Bồ để cái Trường Sinh Linh Giá ở đâu?”

“Trong túi xách của mình. Mình nghĩ tụi mình nên tránh đeo nó một thời gian.”

Harry ngả lưng xuống gối và nhìn gương mặt xám ngoét quầng thâm của Hermione.

“Lẽ ra tụi mình đừng đi tới Thung lũng Godric. Lỗi tại mình, lỗi tại mình hết, Hermione à, mình xin lỗi.”

“Đâu phải lỗi ở bồ. Mình cũng muốn đi mà. Mình thiệt tình nghĩ là thầy Dumbledore có thể đã để thanh gươm ở đó cho bồ.”

“Ừ, thôi... Tụi mình đã tính sai, há?”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy, Harry? Chuyện gì đã xảy ra khi bà ấy đưa bồ lên lầu vậy? Có phải con rắn đã núp ở đâu đó không? Có phải nó đã phóng ngay ra giết bà ấy và tấn công bồ không?”

“Không,” Harry nói. “Bà ấy là con rắn... hay con rắn là bà ấy... ngay từ đầu.”

“Cái... cái gì?”

Nó nhắm mắt lại. Nó như vẫn còn ngửi được mùi hôi thối trong căn nhà của bà Bathilda. Cái mùi đó khiến cho toàn bộ câu chuyện trở nên sống động một cách ghê rợn.

“Bà Bathilda ắt là đã chết ít lâu rồi. Con rắn đã... đã nhập vô bà ấy. Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đã đặt con rắn ở Thung lũng Godric để đợi. Bồ đã đoán đúng. Hẳn biết mình sẽ trở về đây.”

“Con rắn nhập vô bà ấy sao?”

Harry lại mở mắt ra. Hermione tỏ vẻ tò mò, muốn ói.

“Thầy Lupin nói có những pháp thuật mà tụi mình không bao giờ hình dung được,” Harry nói. “Bà ấy đã không muốn nói chuyện trước mặt bồ, bởi vì đó là Xà ngữ, bà ấy toàn nói Xà ngữ, và mình đã không nhận ra, nhưng dĩ nhiên mình hiểu được. Khi mình và bà ấy đã lên lầu rồi, con mãng xà thông báo cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó, mình nghe chuyện đó trong đầu mình, mình cảm thấy hào hứng, mình bảo nó giữ lấy mình ở đó... và sau đó...”

Nó nhớ con mãng xà vọt ra từ cổ bà Bathilda: Hermione không cần thiết phải biết chi tiết.

“... bà ấy biến đổi, biến đổi từ từ thành con rắn, và tấn công.”

Nó nhìn xuống vết rắn cắn.

“Nó không có nhiệm vụ giết mình, chỉ giữ mình ở đó cho đến khi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó tới.”

Giá mà nó tìm cách giết được con rắn, đáng ra phải như vậy, tất cả chuyện đó... nặng chịch trong lòng, nó ngồi dậy, hất chăn mền ra.

“Không được, Harry. Mình chắc chắn là bồ cần nghỉ ngơi.”

“Bồ mới là người cần ngủ. Đừng giận, nhưng ngó bồ thê thảm lắm. Mình khỏe. Mình sẽ giữ phiên gác một lát. Cây đũa phép của mình đâu rồi?”

Hermione không trả lời, cô bé chỉ nhìn Harry.

“Cây đũa phép của mình đâu, Hermione?”

Cô bé cắn môi, nước mắt ứa đầy mi. “Harry à...”

“Cây đũa phép của mình đâu?”

Hermione vói xuống bên cạnh giường và cầm lên đưa cho Harry. Cây đũa phép làm bằng lông phượng hoàng và gỗ cây nhựa ruồi gần như gãy ra làm đôi. Một sợi lông phượng hoàng mong manh giữ cho hai đoạn dính toòng teng với nhau. Phần gỗ thì đã tét hoàn toàn. Harry cầm cây đũa trong tay như thể cầm một sinh vật đang bị thương trầm trọng. Nó không thể nào nghĩ cho ra lẽ: mọi thứ nhòa đi trong hoảng hốt và sợ hãi. Rồi nó đưa cây đũa phép cho Hermione.

“Bồ làm ơn chữa cho nó lành lặn giùm.”

“Harry à, mình không nghĩ là... một khi nó đã gãy như vậy...”

“Làm ơn mà, Hermione, cứ thử đi!”

“Ch... chữa lành.”

Nửa toòng teng của cây đũa phép tự liền lại. Harry cầm đũa lên.

“Thắp sáng!”

Cây đũa phép xẹt lửa yếu ớt, rồi tắt ngóm. Harry chĩa vào Hermione.

“Giải giới!”

Cây đũa phép của Hermione khẽ giật một cái, nhưng vẫn không rời khỏi tay cô bé. Nỗ lực pháp thuật yếu ớt đó vượt quá sức cây đũa phép của Harry, nên nó lại gãy lìa làm đôi. Harry đăm đăm nhìn cây đũa phép, kinh hoàng, không thể nào tin được điều nó thấy... cây đũa phép đã tồn tại qua bao phen...

“Harry à,” Hermione thì thầm khẽ đến nỗi Harry khó mà nghe được. “Mình rất, rất tiếc. Mình nghĩ đó là lỗi của mình. Bồ biết, khi tụi mình thoát ra, con mãng xà lao tới tụi mình, cho nên mình phát lời nguyện Nổ tung, và nó dội lại tứ phía, chắc là... chắc là nó đã trúng...”

“Chuyện đó là tai nạn mà,” Harry nói một cách máy móc. Nó cảm thấy trống rỗng, thần thờ. “Tụi mình sẽ... tụi mình sẽ... tìm cách chữa lại nó.”

“Harry à, mình không nghĩ tụi mình có thể làm được vậy đâu,” Hermione nói, nước mắt nhỏ giọt xuống má. “Nhớ... Nhớ Ron không? Hồi nó bị gãy cây đũa phép, hồi chiếc xe hơi rớt đó? Cây đũa chẳng bao giờ được như trước nữa, nó phải sắm cây đũa phép mới.”

Harry nghĩ đến ông Ollivander đã bị Voldemort bắt cóc và giam cầm; nó nghĩ đến ông Gregorovitch, đã chết. Làm sao nó có thể tìm được cho mình một cây đũa phép mới đây?

“Thôi,” nó nói, bằng cái giọng đành-chấp-nhận-thực-tế không được thật thà cho lắm. “Thôi, mình sẽ mượn đũa cây đũa phép của bồ lúc này vậy. Trong lúc mình trực gác.”

Gương mặt Hermione nhòe nhoẹt nước mắt, cô bé đưa cây đũa phép của mình ra, và Harry bỏ mặc Hermione ngồi lại bên giường nó, chẳng mong muốn gì hơn là tránh xa khỏi cô nàng.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Chuyện Đời Và Chuyện Xạo Của Albus Dumbledore

Mặt trời sắp mọc: bầu trời bao la trong lành vô sắc trải rộng trên đầu nó, thờ ơ với nó lẫn nỗi đau của nó. Harry ngồi xuống giữa cửa lều và hít một hơi sâu không khí trong lành.

Chỉ cần được sống để nhìn mặt trời mọc lên trên sườn đồi phủ tuyết lấp lánh lẽ ra đã là kho báu lớn nhất trên đời, nhưng nó lại không thưởng thức được điều đó: cảm giác của nó đã bị chai tịt vì thảm họa mất cây đũa phép. Nó nhìn ra thung lũng đang đắp tấm mền tuyết, chuông nhà thờ xa xa ngân nga trong yên ắng diêm lệ.

Nó không nhận ra đang bấu chặt những ngón tay vào bắp tay mình như thể đang cố chống cự lại một cơn đau thể xác. Nó đã từng đổ máu nhiều lần đến mức không đếm nổi; có lần nó đã mất toàn bộ xương cánh tay phải; chuyển đi này cũng đã để theo trên ngực nó và cánh tay nó để nhập bọn với cái theo trên trán và mu bàn tay, nhưng chưa bao giờ, cho đến lúc này, nó lại thấy mình yếu đuối chết người như thế, mong manh và trần trụi, như thể phần ưu việt nhất của sức mạnh pháp thuật mà nó có đã bị tước đi. Nó biết nếu nó bày tỏ điều này, chính xác Hermione sẽ nói gì: cây đũa phép chỉ giỏi bằng phù thủy. Nhưng cô nàng sai, trường hợp của nó khác hẳn. Hermione chưa từng cảm nhận được hiện tượng cây đũa phép xoay như cây kim la bàn rồi phóng ra những tia lửa vàng rực vào kẻ thù. Nó đã mất sự bảo vệ của những lời đũa phép sinh đôi, và chỉ bây giờ, khi cây đũa phép mất đi rồi, nó mới nhận ra nó đã từng cậy dựa biết bao vào cây đũa.

Nó rút hai khúc của cây đũa phép gãy ra khỏi túi áo và nhét chúng vào cái túi bùa của bác Hagrid cho mà nó đang đeo quanh cổ. Cái túi bùa bây giờ đã đầy nhóc những thứ hư hỏng và vô tích sự đến nỗi không thể chứa thêm gì nữa. Bàn tay Harry chạm phải trái banh Snitch qua làn da chuột chũi, và trong một thoáng nó đã kháng cự lại ý muốn móc trái banh ra liệng đi. Không hiểu thấu được, không giúp gì được, không dùng gì được như mọi thứ khác cụ Dumbledore đã để lại cõi đời...

Và cơn giận cụ Dumbledore lúc này nổ tràn trong lòng nó như dung nham núi lửa, đốt cháy ruột gan nó, làm tiêu hết mọi cảm xúc khác. Chẳng qua vì tuyệt vọng mà tụi nó tự thuyết phục mình tin rằng lời giải đáp nằm ở Thung lũng Godric, tự thuyết phục mình là nên trở về đó, rằng đó là tất cả của một con đường bí mật nào đó mà cụ Dumbledore đã vạch ra cho tụi nó; mà chẳng có bản đồ, chẳng có kế hoạch gì ráo. Cụ Dumbledore đã để mặc tụi nó dò dẫm trong bóng tối, một mình và không được trợ giúp, vật lộn với những nỗi kinh hoàng chưa từng biết đến và không mơ thấy nổi: chẳng có điều gì được giải thích, chẳng có điều gì được cho không, chúng nó đã chẳng có gương, và giờ đây, Harry còn không có cả đũa. Nó lại còn làm rối mất tấm hình của tên trộm, và giờ đây chắc chắn Voldemort sẽ dễ dàng tìm ra kẻ đó là ai... Giờ đây

Voldemort đã có tất cả thông tin...

“Harry?”

Hermione ngó bộ như sợ Harry có thể nguyên cô nàng bằng chính cây đũa phép của cô nàng. Gương mặt còn lem nhem nước mắt, cô nàng cúi lom khom bên cạnh Harry, hai tay run rẩy bưng hai tách trà và kẹp dưới nách cái gì đó bự bự.

“Cám ơn,” Harry nói khi cầm một tách trà.

“Bồ có phiền không nếu tụi mình trò chuyện?”

“Không,” nó nói vậy vì không muốn Hermione tự ái.

“Harry à, bồ muốn biết người trong tấm hình đó là ai. Thì đây... mình có cuốn sách.”

Hermione rụt rè đẩy cuốn sách lên đùi Harry, một cuốn Chuyện Đời và Chuyện Xạo của Albus Dumbledore mới toanh.

“Ở đâu... Làm sao...?”

“Cuốn sách có trong phòng khách của bà Bathilda, nằm ngay đó... Miếng giấy này thò ra trên đầu cuốn sách.”

Hermione đọc lớn lên mấy dòng chữ viết tay kiểu cách màu xanh gắt:

“ ‘ Bà Batty thân ái, Cám ơn sự giúp đỡ của bà. Đây là một bản của cuốn sách, hy vọng bà thích nó. Bà đã nói mọi điều, cho dù bà không nhớ. Rita. ’ Mình nghĩ cuốn sách hẳn là được gửi đến khi bà Bathilda thật còn sống, nhưng có lẽ bà không còn đủ minh mẫn để đọc nó.”

“Không, có lẽ bà ấy đã không đọc.”

Harry nhìn xuống gương mặt cụ Dumbledore và nếm trải cảm giác khoái trá mọi rợ trào dâng trong lòng: giờ đây nó sẽ biết được tất cả những điều mà cụ Dumbledore không đời nào cho là đáng nói với nó, bất kể cụ muốn hay không muốn nó biết.

“Bồ vẫn còn giận mình lắm phải không?” Hermione nói; Harry ngược nhìn lên để thấy những giọt nước mắt mới tràn ra khỏi mắt cô bé, và biết là cơn giận của nó hẳn đã bộc lộ qua nét mặt.

“Không,” nó nói khề. “Không đâu, Hermione à, mình biết đó chỉ là tai nạn thôi mà. Bồ đã cố gắng cứu tụi mình sống sót ra khỏi chỗ đó, và bồ đã làm được điều kỳ diệu. Nếu không có bồ ở đó để giúp mình thì mình đã chết rồi.”

Nó cố gắng đáp lại nụ cười đầy nước mắt của cô bé, sau đó chuyển mỗi quan tâm sang cuốn sách. Gáy sách vẫn còn cứng, rõ ràng là sách chưa từng được mở ra trước đây. Nó lật nhanh qua các trang sách, tìm tấm hình. Gần như ngay tức thì, nó gặp đúng tấm hình cần tìm, chàng Dumbledore trẻ tuổi và người bạn đẹp trai đang cùng nhau cười vang vì một chuyện tếu lâm đã bị lãng quên từ đời nào. Harry hướng mắt ngay vào dòng chú thích ảnh:

Albus Dumbledore, không lâu sau cái chết của mẹ,

cùng với bạn ông là Gellert Grindelwald

Harry há hốc nhìn chữ cuối cùng một hồi lâu. Grindelwald. Bạn của ông, Grindelwald. Nó quay sang bên cạnh nhìn Hermione, cô bé cũng đang ngó cái tên như thể không sao tin được chính con mắt mình. Hermione từ từ ngược mắt lên nhìn Harry.

“Grindelwald sao?”

Không bận tâm đến những tấm hình còn lại, Harry dò tìm trong những trang xung quanh tấm hình sự tái xuất hiện của cái tên đáng sợ đó. Nó tìm được ngay và ham hố đọc, nhưng rồi đọc không hiểu: cần phải trở lại nhiều trang trước mới hiểu hết được ý nghĩa, và cuối cùng nó đành phải về phần mở đầu của một chương có tiêu đề “Lợi Ích Lớn Lao Hơn”. Nó và Hermione cùng đọc:

Giờ đây gần đến sinh nhật thứ mười tám, Dumbledore rời trường Hogwarts trong vinh quang lẫy lừng - Thủ khoa nam, Huynh trưởng, Người đoạt giải thưởng Barnabus Finkley dành cho Phép hô Thần chú Xuất chúng, Đại biểu Thanh niên Anh quốc trong Hội nghị Thuật giả kim Thế giới tại Cairo. Kế đến, Dumbledore dự định làm một chuyến Du hành Lớn với Elphias 'Dogbreath' Doge, một người bạn nổi khổ tận tụy nhưng đần độn mà cậu ta vớ được ở trường.

Hai chàng trai trẻ đang trọ tại quán Cái Vạc Lúng ở Luân Đôn, chuẩn bị khởi hành đến Hy Lạp vào sáng hôm sau thì cú đến đưa tin về cái chết của bà mẹ Dumbledore. 'Dogbreath' Doge, người từ chối phỏng vấn cho cuốn sách này, đã hiến cho công chúng một phiên bản rất mùi lòng về những việc xảy ra sau đó. Ông đã miêu tả cái chết của bà Kendra như một đòn bi thảm, và quyết định bỏ dỡ cuộc phiêu lưu của Dumbledore như một hành động tự hy sinh cao cả.

Đương nhiên Dumbledore trở lại Thung lũng Godric ngay lập tức, để gọi là “chăm sóc” em trai và em gái. Nhưng cậu đã thực sự dành cho họ bao nhiêu sự chăm sóc?

“Thằng Aberforth ấy, nó là một thằng khùng,” theo lời Enid Smeek, người có gia đình sống ở vùng ven Thung lũng Godric vào thời đó. “Lêu lổng. Đành rằng nó chết cha chết mẹ rồi thì mình cũng nên thương hại nó, nhưng nó cứ chọi cứt dê vô đầu tôi. Tôi không tin Albus lại thêm bận tâm về thằng đó. Mà đằng nào tôi cũng chẳng bao giờ thấy hai người đó ở bên nhau”.

Vậy Albus làm gì, nếu không khuyên giải người em trai lêu lổng? Câu trả lời, có vẻ là, để bảo đảm tiếp tục giam cầm cô em gái. Bởi vì mặc dù cai ngục thứ nhất của cô đã chết, vẫn không có gì thay đổi cho tình trạng đáng thương của Ariana Dumbledore. Sự tồn tại của cô vẫn tiếp tục được rất ít người ngoài biết đến, những người ngoài được coi là tin vào câu chuyện 'sức khỏe yếu kém' của cô, như 'Dogbreath' Doge chẳng hạn.

Một người bạn dễ tính như vậy của gia đình Dumbledore là bà Bathilda Bagshot, sử gia pháp thuật nổi tiếng, người đã sống ở Thung lũng Godric nhiều năm. Dĩ nhiên bà Kendra đã dứt khoát từ chối bà Bathilda khi bà này lần đầu thử đến chào mừng gia đình họ về làng. Tuy nhiên, nhiều năm sau, nhà biên sử đã gửi một cú đến Albus ở trường Hogwarts, vì có ấn tượng tốt đẹp trước bài viết về Biến Hình giữa Các Loài trong tạp chí Biến Hình Ngày Nay. Mỗi giao tiếp đầu tiên này đã đưa tới sự quen biết với cả gia đình Dumbledore. Vào thời điểm bà Kendra qua đời, bà Bathilda là người duy nhất ở Thung lũng Godric còn qua lại chuyện trò với bà mẹ của Dumbledore.

Không may, sự thông tuệ mà bà Bathilda phô bày sớm sửa trong đời bà giờ đây đã cùn lụt. “Lửa còn cháy, nhưng vạc đã rỗng rồi,” như Ivor Dillonsby nói với tôi, hay, bằng lời lẽ có phần phàm tục hơn của Enid Smeek: “Bả quái dị như sóc ị”. Dù vậy, kết hợp những kỹ thuật làm báo thử-và-nghiệm khiến tôi có thể chiết xuất đủ vàng ròng từ những sự thật rành rành để xâu lại với nhau thành cả câu chuyện đầy tai tiếng.

Giống như bao người khác trong thế giới pháp thuật, bà Bathilda coi cái chết yếu của bà Kendra là do “bùa phản phé”, một câu chuyện được Albus và Aberforth lặp lại nhiều năm về sau. Bà Bathilda cũng nói theo thông tin của gia đình Dumbledore về Ariana, gọi cô bé là “mong manh” và “nhạy cảm”. Tuy nhiên, có một đề tài mà bà Bathilda đáng cho tôi bỏ công kiếm cho được bùa Dẫn dụ Nói thật, bởi vì bà, và chỉ một mình bà, biết toàn bộ câu chuyện về bí mật được giữ kín nhất của cuộc đời Albus Dumbledore. Giờ đây, lần đầu tiên được tiết lộ, câu chuyện này đặt lại nghi vấn về tất cả những gì của Dumbledore mà những người hâm mộ ông đã tin tưởng: cái gọi là lòng căm ghét Nghệ thuật Hắc ám của ông ta, sự chống đối của ông ta đối với việc áp bức dân Muggle, kể cả sự tận tụy của ông ta đối với chính gia đình mình.

Vào đúng mùa hè mà Dumbledore - giờ đã mồ côi và là chủ gia đình - trở về nhà ở Thung lũng Godric, bà Bathilda đã đồng ý nhận vào gia đình bà người cháu họ, Gellert Grindelwald.

Cái tên Grindelwald nổi tiếng một cách chính đáng: trong một danh sách Những Phù thủy Hắc ám Nguy hiểm nhất của Mọi Thời đại, hắn chỉ vắng ra khỏi vị trí đầu bảng khi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, một thế hệ sau đó, xuất hiện để tiệm ngôi. Tuy nhiên, vì Grindelwald chưa bành trướng chiến dịch khủng bố của hắn đến nước Anh, những chi tiết về sự trỗi lên chiếm quyền lực của hắn không được biết đến rộng rãi ở xứ này.

Học hành ở Durmstrang, một trường mà ngay lúc đó đã nổi tiếng vì sự dung túng Nghệ thuật Hắc ám, Grindelwald đã chứng tỏ tài năng thần đồng như Dumbledore. Thế nhưng, thay vì hướng năng khiếu của

mình vào mục tiêu giành những cuộc thi, giải thưởng, Gellert Grindelwald lại dốc sức mình theo đuổi những mục tiêu khác. Khi hãn mười sáu tuổi, ngay cả trường Durmstrang cũng không thể tiếp tục làm ngơ trước những thí nghiệm lắt léo của Gellert Grindelwald, và hãn bị đuổi học.

Đến tận ngày nay, tất cả những gì người ta biết được về hoạt động sau đó của Grindelwald chỉ là “đi du lịch vài tháng”. Giờ đây mới lộ ra là Grindelwald đã quyết định đi thăm bà dì ở Thung lũng Godric, và chính ở đó, mặc dầu chuyện này sẽ gây chấn động dữ dội đối với nhiều người nghe được, hãn đã kết tình bằng hữu với chính Dumbledore chứ không phải ai khác.

“Tôi thấy nó có vẻ là một đứa dễ thương,” bà Bathilda lẩm nhảm, “bất kể sau này nó trở thành gì đi nữa. Đương nhiên là tôi giới thiệu cho nó quen với Albus đáng thương, y đang thiếu bạn bè cùng trang lứa. Tụi nó kết nhau ngay tức thì.”

Họ đúng là kết nhau. Bà Bathilda cho tôi xem một lá thư mà bà cất giữ do Albus Dumbledore gửi Gellert Grindelwald vào giữa đêm hôm khuya khoắt.

“Ừ, mặc dù tụi nó đã bỏ cả ngày để tranh luận - cả hai đều là những chàng trai tài hoa lỗi lạc, ăn ý như vạc với lửa ấy - đôi khi tôi vẫn nghe có tiếng cú gõ lên cửa sổ phòng ngủ của Gellert để đưa thư của Albus! Chắc là y nảy ra một ý tưởng và phải cho Gellert biết ngay tức thì!”

Mà những ý tưởng đó là gì? Những người ngưỡng mộ Dumbledore dù sao cũng sẽ thấy hết sức kinh hoàng, đây là tư tưởng của người anh hùng mười bảy tuổi, được chuyển tiếp cho người bạn ruột mới thân. (Một bản sao nguyên văn bức thư này có thể đọc ở trang 463.)

Gellert,

Quan điểm của anh về địa vị thống trị của phù thủy là **VÌ LỢI ÍCH CỦA CHÍNH DN MUGGLE** - điều này, tôi nghĩ, là quan điểm cốt yếu. Đúng, chúng ta đã được phú cho quyền lực và, đúng, quyền lực đó cho chúng ta quyền thống trị, nhưng nó cũng giao cho chúng ta trách nhiệm đối với những người bị trị. Chúng ta phải nhấn mạnh điểm này, nó sẽ là viên đá tảng để dựa lên đó chúng ta xây dựng. Ở đâu chúng ta bị phản đối, và chắc chắn chúng ta sẽ bị phản đối, thì ở đó quan điểm này phải là căn bản cho những phản biện của chúng ta. Chúng ta nắm quyền cai trị **VÌ LỢI ÍCH LỚN LAO HƠN**. Và theo sau quan điểm này là ở đâu chúng ta gặp sự kháng cự, thì ở đó chúng ta sẽ phải dùng duy nhất thứ vũ lực cần thiết và không hơn nữa. (Đây là sai lầm của anh ở trường Durmstrang! Nhưng tôi không phàn nàn đâu, bởi vì nếu anh không bị đuổi học thì chúng ta đã chẳng bao giờ được gặp nhau.)

Albus.

Cho dù nhiều người ngưỡng mộ ông sẽ ngạc nhiên và hoảng sợ, chính lá thư này đã là bằng chứng cho thấy một Albus Dumbledore từng mơ tới việc lật đổ Đạo luật về Bí mật và thiết lập sự thống trị của giới pháp thuật đối với dân Muggle. Đúng là một vũ nặng cho những ai đã luôn miêu tả Dumbledore như người

bên vực vĩ đại nhất cho những phù thủy gốc Muggle! Những diễn văn đề cao Muggle quyền nghe ra rỗng tuếch biết bao khi được soi bằng ánh sáng của chứng cứ tội trạng mới toanh này! Albus Dumbledore tỏ ra đáng khinh biết bao, khi mà lẽ ra thương khóc mẹ và chăm sóc em gái, ông ta lại bận bịu âm mưu vươn tới quyền lực!

Chắc chắn những kẻ quyết tâm duy trì Dumbledore trên cái bệ đổ nát sẽ kêu be be rằng ông ta, rốt cuộc, đâu có thực hiện những kế hoạch đó, rằng ông ta ắt hẳn đã trải qua một cuộc thay đổi trong lòng, rằng ông ta đã tỉnh ngộ. Tuy nhiên, sự thật dường như nhìn chung còn đáng kinh hãi hơn nhiều.

Chỉ non hai tháng kết tình bằng hữu vĩ đại mới mẻ này, Dumbledore và Grindelwald đã chia tay, không bao giờ gặp lại cho đến khi họ đối đầu nhau trong trận chiến tay đôi huyền thoại (để biết thêm, xem chương 22). Cái gì đã gây ra sự đổ vỡ này? Có phải Dumbledore đã tỉnh ngộ? Có phải ông ta bảo Grindelwald là ông ta không muốn góp phần vào kế hoạch nữa? Ái chà, không đâu.

“Chỉ vì bé Ariana tội nghiệp đang hấp hối, tôi nghĩ, đó là lý do,” bà Bathilda nói. “Chuyện đó đến như một cú sốc dễ sợ. Gellert có mặt trong nhà đó khi việc xảy ra, và nó trở lại nhà tôi run rẩy toàn thân, nói với tôi là nó muốn về nhà ngày hôm sau. Buồn khủng khiếp, cô hiểu chứ. Vậy là tôi sắp đặt một Khóa cảng và đó là lần cuối cùng tôi thấy nó.”

“Albus không tự kiềm chế được mình trước cái chết của Ariana. Chuyện đó quá khủng khiếp đối với hai người anh. Họ đã mất hết mọi người thân, chỉ còn lại hai anh em mà thôi. Cũng không lạ nếu tâm trạng mọi người có hơi mất bình tĩnh. Aberforth trách cứ Albus, cô biết đấy, như người ta vẫn cư xử như vậy trong những tình huống tồi tệ. Nhưng Aberforth luôn luôn nói năng điềm tĩnh, tội nghiệp thằng nhỏ. Nhưng đằng nào cũng vậy, đâm gây mũi Albus trong đám ma thì không được nhã nhận rồi. Bà Kendra ắt là tan nát cõi lòng khi nhìn các con trai mình đánh nhau như vậy, đánh nhau trên xác đứa con gái của bà. Thằng Gellert xấu hổ quá không thể nào ở lại dự đám tang... nếu nó dự thì ít nhất cũng đã an ủi cho Albus...”

Trận cãi lộn khủng khiếp này bên cổ quan tài, chỉ một số ít ỏi những người dự đám tang Ariana mới biết, đã đặt ra nhiều câu hỏi. Lý do chính xác Aberforth Dumbledore trách cứ Albus về cái chết của cô em gái là gì? Phải chăng, như “Batty” giả bộ, chỉ là cơn bùng phát đau thương? Hay có thể còn những lý do cụ thể hơn để y nổi giận? Grindelwald, bị đuổi khỏi trường Durmstrang vì những đòn tấn công chí tử vào bạn học của hắn, đã chuồn ra khỏi nước vài tiếng đồng hồ sau cái chết của cô gái, và Albus (vì hổ thẹn hay sợ hãi?) chẳng bao giờ gặp lại hắn, cho đến khi buộc phải đối đầu hắn theo sự khẩn cầu của thế giới pháp thuật.

Cả Dumbledore lẫn Grindelwald dường như không bao giờ nhắc tới tình bạn ngắn ngủi của thời trai trẻ này trong quãng đời về sau của họ. Tuy nhiên, chắc chắn Dumbledore đã trì hoãn, trong suốt năm năm loạn lạc, chết chóc, mất tích, rồi mới tấn công Gellert Grindelwald. Có phải đó là do tình cảm dằng dai đối với hắn hay nỗi sợ bị phơi trần sự thật từng là bạn chí cốt với hắn đã khiến cho Dumbledore dùng dằng? Có phải Dumbledore đã bất đắc dĩ lên đường tìm bắt kẻ mà ông ta đã từng sung sướng được gặp gỡ?

Và cô Ariana bí ẩn ấy đã chết như thế nào? Có phải cô ta chỉ là nạn nhân xui xẻo của một trò Hắc ám nào đó? Có phải cô ta đã táy máy cái gì đó mà lẽ ra cô ta chớ nên làm, khi hai gã trai trẻ ngồi thực hành nỗ lực của họ để đạt tới vinh quang và thống trị? Liệu có khi nào Ariana Dumbledore lại là kẻ đầu tiên chết “vì lợi ích lớn lao hơn”?

Chương sách kết thúc ở đây và Harry ngược nhìn lên. Hermione đã đọc hết trang sách trước nó. Cô bé giật cuốn sách ra khỏi tay Harry, có vẻ hơi cảnh giác trước vẻ mặt của Harry, và gấp sách lại mà không thèm nhìn, như thể giấu đi cái gì tồi bại lắm.

“Harry à...”

Nhưng Harry lắc đầu. Một niềm tin vững chắc nào đó đã bị đập nát trong lòng nó; cảm giác y hệt như khi Ron bỏ đi. Nó đã tin tưởng cụ Dumbledore, tin tưởng cụ là hiện thân của điều thiện và sự khôn ngoan. Tất cả thành tro tàn rồi: nó còn có thể mất mát thêm bao nhiêu nữa? Ron, cụ Dumbledore, cây đũa phép...

“Harry à...” Hermione dường như nghe được suy nghĩ của nó. “Nghe mình nói nè... Đọc... đọc nó chẳng hại ho gì đâu...”

“Ừ, bồ có thể nói vậy...”

“... nhưng đừng quên, Harry à... đây là tác phẩm của Rita Skeeter.”

“Bồ có đọc bức thư gửi cho Grindelwald mà, đúng không?”

“Ừ, mình... mình có đọc,” Hermione ngập ngừng, tỏ vẻ buồn bực, ủ hai bàn tay lạnh cóng quanh tách trà. “Mình nghĩ đó là cái bĩ ối nhất. Mình biết bà Bathilda nghĩ đó chẳng qua chỉ là nói miệng vậy thôi, nhưng 'Vì Lợi Ích Lớn Lao Hơn' đã trở thành khẩu hiệu của Grindelwald, thành cái để biện hộ cho tất cả sự bạo tàn mà hắn đã phạm phải sau này. Và... vì vậy... có vẻ như thầy Dumbledore đã gợi ý cho hắn. Người ta nói 'Vì Lợi Ích Lớn Lao Hơn' thậm chí còn được khắc ở cổng ra vào Nurmengard.”

“Nurmengard là cái gì?”

“Nhà tù mà Grindelwald đã xây lên để nhốt đối thủ của hắn. Cuối cùng chính hắn bị tống vô đó, khi thầy Dumbledore bắt được hắn. Nhưng dù sao chẳng nữa, thiệt là khủng khiếp khi nghĩ rằng chính ý kiến của thầy Dumbledore đã giúp cho Grindelwald nổi lên giành quyền lực. Nhưng mặt khác, ngay cả Rita cũng không thể không thấy rằng hai người ấy chỉ quen biết nhau không quá vài tháng vào một mùa hè khi cả hai đều còn rất trẻ, và...”

“Mình đã đoán là bồ sẽ nói vậy,” Harry nói. Nó không muốn để cho cơn giận của nó trút vào Hermione, nhưng thực khó mà giữ cho giọng nói được đều đều. “Mình đã nghĩ là bồ thế nào cũng nói 'họ còn trẻ'. Họ bằng tuổi hai đứa mình lúc này. Và tại mình hiện giờ đang liều mạng chiến đấu chống lại Nghệ thuật Hắc ám, và ông ta, trong cơn bùng bột với người bạn mới, lại âm mưu nổi lên thống trị dân Muggle.”

Cơ giận của nó không thể kiềm giữ lâu hơn nữa: nó đứng dậy, bước đi loanh quanh, cố gắng tổng kết cục giận ra ngoài.

“Mình không cố gắng bênh vực những gì thầy Dumbledore viết,” Hermione nói. “Tất cả đồ rác rưởi 'quyền thống trị' ấy, chỉ là lặp lại khẩu hiệu 'Pháp Thuật là Quyền Lực' mà thôi. Nhưng Harry à, lúc đó mẹ của thầy vừa mới mất, thầy bị kẹt ở nhà một mình...”

“Một mình hả? Ông đâu có một mình! Ông có em trai, em gái để bầu bạn, cô em gái á phù thủy mà ông tiếp tục nhốt...”

“Mình không tin chuyện đó,” Hermione nói. Cô bé cũng đứng dậy. “Cho dù cô gái đó có bị gì đi nữa, mình cũng không tin cô ta là một á phù thủy. Thầy Dumbledore mà tụi mình biết không bao giờ, không bao giờ cho phép...”

“Thầy Dumbledore mà tụi mình tưởng là tụi mình biết không muốn chế ngự dân Muggle bằng vũ lực!” Harry hét lên, giọng của nó vang vọng qua những đỉnh đồi trống trải, và nhiều con quạ bỗng vọt lên không, kêu quàng quạc và bay theo hình xoắn ốc trên nền trời ngà ngà sáng.

“Thầy đã thay đổi, Harry à, thầy đã thay đổi mà! Chuyện đơn giản vậy thôi! Có thể thầy đã từng tin những điều đó khi thầy mười bảy tuổi, nhưng toàn bộ quãng đời còn lại của thầy đã được cống hiến cho cuộc chiến chống lại Nghệ thuật Hắc ám! Thầy Dumbledore là người đã ngăn chặn Grindelwald, là người luôn luôn ủng hộ sự bảo vệ dân Muggle và quyền lợi của phù thủy gốc Muggle, là người đã chiến đấu chống Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó ngay từ đầu, và là người đã chết trong lúc tìm cách tiêu diệt hắn!”

Cuốn sách của Rita nằm trên mặt đất giữa tụi nó, do vậy gương mặt của cụ Albus Dumbledore mỉm cười buồn bã với cả hai đứa tụi nó.

“Harry à, mình xin lỗi, nhưng mình nghĩ lý do thực sự khiến bồ tức giận chẳng qua là vì thầy Dumbledore đã không tự thầy nói cho bồ nghe những điều này.”

“Có lẽ!” Harry rống lên, và nó quăng hai tay lên ôm lấy đầu, khó mà biết là nó đang cố gắng kiềm giữ cơn phần nộ của nó hay để bảo vệ chính nó dưới sức nặng của sự vỡ mộng. “Hermione, thử nghĩ coi những điều mà ông ta đòi hỏi nơi mình! Liều mạng mà đi, Harry! Và liều nữa! Và liều nữa! Và đừng mong tao giải thích gì hết, chỉ cần bịt mắt mà tin tao, tin rằng tao biết tao đang làm gì, tin tao cho dù tao không tin mà! Không bao giờ nói hết sự thật! Không bao giờ!”

Giọng nó vỡ ra vì uất nghẹn, hai đứa nó đứng đó nhìn nhau trong cảnh trắng xóa và trống vắng, và Harry cảm thấy tụi nó cũng tầm thường như côn trùng dưới bầu trời bao la kia.

“Thầy thương bồ mà,” Hermione thì thầm. “Mình biết thầy thương bồ.”

Harry buông thõng hai tay.

“Mình không biết ai là người được ông thương, Hermione à, nhưng chưa bao giờ người đó là mình. Cái đồng hồ độn mà ông giao lại cho mình không phải là tình thương. Ông chia sẻ suy nghĩ của ông với Grindelwald nhiều quá cha những gì ông chia sẻ với mình.”

Harry lượm lên cây đũa phép của Hermione mà nó đã làm rớt xuống tuyết, rồi ngồi xuống ngay lối vào lều.

“Cám ơn về chén trà nhé. Mình sẽ gác hết phiên. Bỏ trở vô trong lều cho ấm đi.”

Hermione ngập ngừng, nhưng rồi nhận ra Harry đuổi mình. Cô bé lượm cuốn sách lên và rồi quay lại, đi ngang Harry để vào trong lều, nhưng khi đi qua như thế, cô bé đưa tay xoa nhẹ đầu Harry. Harry nhắm mắt lại khi Hermione chạm vào nó, và nó cảm ghét chính mình vì đã ước ao điều mà Hermione nói là đúng: rằng nó thực sự được thầy Dumbledore thương yêu.

HARRY POTTER

J.K.Rowling

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Con Hươu Bạc

Khi Hermione ra khỏi phòng gác vào lúc nửa đêm thì tuyết đang rơi. Những giấc mơ của Harry rối rắm, lộn xộn: con mãng xà Nagini cứ len lỏi vào chiêm bao khi ẩn khi hiện, lúc đầu xuyên qua một cái nhẫn to tướng nứt nẻ, rồi quanh một vòng hoa Giáng sinh.

Nó thức giấc hoài, hốt hoảng, định ninh ai đó đã gọi tên nó từ xa xa, tưởng tượng tiếng gió cuốn quanh lều là tiếng chân người hay tiếng nói chuyện.

Cuối cùng nó thức dậy trong bóng tối và đến ngồi bên cạnh Hermione, cô bé ngồi co ro ở cửa lều đọc Một Lịch Sử Pháp Thuật nhờ ánh sáng của cây đũa phép. Tuyết rơi dày đặc, và Hermione nhẹ nhõm hoan nghênh đề nghị thu dọn đồ đạc để lên đường của Harry.

“Tụi mình sẽ đi tới chỗ nào kín đáo hơn,” Hermione tán đồng, rùng mình khi mặc thêm cái áo thun ấm bên ngoài bộ đồ ngủ. “Mình cứ nghĩ là mình nghe được tiếng ai đó đi lại bên ngoài. Mình thậm chí còn nghĩ là có thấy ai đó một hai lần.”

Harry khựng lại giữa chừng động tác chui đầu vào áo ấm và liếc nhìn cái Kiếng Mách lẻo nằm im re bất động trên bàn.

“Mình chắc là mình chỉ tưởng tượng ra thôi,” Hermione nói, tỏ vẻ lo lắng. “Tuyết trong bóng tối, cái đó đánh lừa con mắt người ta... Nhưng có lẽ tụi mình nên Độn thổ dưới tấm Áo khoác Tàng hình, để phòng xa hén?”

Nửa giờ sau, lều đã xếp gọn, Harry đeo cái Trường Sinh Linh Giá, và Hermione nắm chặt cái túi xách hột cườm, cả hai Độn thổ. Cái chập chội như thường lệ lại nhấn chìm tụi nó; chân của Harry thôi tiếp xúc với mặt đất đầy tuyết, rồi chạm mạnh vào thứ gì đó có cảm giác như mặt đất đông cứng phủ đầy lá.

“Tụi mình đang ở đâu đây?” Nó hỏi, sẫm soi nhìn quanh đám cây mơn mớn trong khi Hermione mở cái túi xách hột cườm và bắt đầu lôi ra mấy cái cốc lều.

“Rừng Dean,” cô bé nói, “có lần mình đi cắm trại ở đây với ba má mình.”

Ở đây tuyết cũng phủ trên những rặng cây chung quanh và lạnh buốt, nhưng ít nhất tụi nó còn được che chắn khỏi những ngọn gió lùa. Tụi nó ngồi trong lều gần như hết ngày, co ro sưởi ấm bên ngọn lửa xanh

sáng tiện lợi mà Hermione rất thạo chế tạo ra, và ngọn lửa có thể được hốt gọn rồi mang theo trong một cái hũ. Harry có cảm giác như đang hồi phục sau một cơn bệnh nặng nhưng chớp nhoáng, cái cảm giác ấy lại càng được tăng thêm vì sự chăm sóc của Hermione... Buổi trưa hôm đó những bông tuyết mới bay la đà xuống chỗ tụi nó, khiến cho ngay cả khoảng đất được che chắn của tụi nó cũng được phết một lớp tuyết mỏng như rắc bột.

Sau hai đêm thiếu ngủ, giác quan của Harry dường như tỉnh táo hơn bình thường. Tụi nó thoát được Thung lũng Godric trong kẽ tóc đường tơ, quá ư mong manh đến nỗi không biết làm sao mà Voldemort lại có vẻ như gần kề hơn, đáng sợ hơn. Khi bóng đêm lại trùm xuống, Harry gạt đi đề nghị thức gác của Hermione và bảo cô bé đi ngủ.

Harry dọn một cái nệm cũ tới cửa lều và ngồi xuống, mặc trên người tất cả đồ ấm mà nó có, nhưng cho dù vậy, nó vẫn run. Bóng tối càng thêm dày đặc theo từng tiếng đồng hồ trôi qua cho đến khi hầu như không thể xuyên qua được. Nó sắp lấy tấm Bản đồ Đạo tặc ra để ngấm cái chấm của Ginny một lát, thì chợt nhớ ra bây giờ đang là mùa nghỉ lễ Giáng sinh và cô bé hẳn là đã trở về Hang Sóc.

Mọi động đậy cỏn con dường như đều được phóng đại lên trong cái mênh mông của khu rừng. Harry vẫn biết rừng ắt phải đầy sinh vật, nhưng nó cầu mong tất cả bọn chúng cứ nằm im và nín lặng để nó có thể tách biệt được những trò nhảy nhót nhộn nhạo và lảng vảng vô tư của chúng với những tiếng động có thể để lộ ra những hoạt động đầy tai họa khác. Nó nhớ lại âm thanh của một tấm áo choàng lướt trên đám lá mục cách đây nhiều năm, và ngay lập tức nó nghĩ nó lại nghe thấy âm thanh đó trước khi tự giữ bỏ âm thanh đó trong đầu. Bùa chú bảo vệ của tụi nó đã có hiệu lực suốt mấy tuần lễ; có lý do gì để bị giải trừ lúc này chứ? Vậy mà nó vẫn không thể gạt đi cái cảm giác có gì đó khác lạ trong đêm nay.

Nhiều lần nó bật thẳng người dậy, cổ nhức mỏi vì đã ngủ gục, ngoẹo mình dựa vào vách lều trong tư thế kỳ cục. Đêm đã tối tới độ đen mướt như nhung khiến cho nó có thể lơ lửng trong cõi mập mờ giữa Độn thổ và Hiện hình. Nó vừa đưa một bàn tay ra trước mặt để coi còn có thể phân biệt được mấy ngón tay không thì sự việc xảy ra.

Một ánh sáng bạc rực rỡ hiện ra ngay trước mặt nó, di chuyển qua rừng cây. Bất chấp nguồn sáng là gì, ánh sáng di chuyển không tiếng động. Ánh sáng dường như lướt về phía nó.

Nó đứng bật dậy, giọng nói đông cứng trong cổ họng, tay nó giơ cao cây đũa phép của Hermione. Nó nheo mắt lại khi ánh sáng trở nên chói lòa, cây cối quanh nó trở nên đen ngòm vì sự tương phản, và cái vật đó vẫn đang tiến đến gần hơn...

Và rồi nguồn sáng bước ra từ đằng sau một cây sồi. Đó là một con hươu cái màu trắng bạc, sáng như trắng và chói lòa, đang khẽ khàng bước đi trên mặt đất, êm như ru, và không để lại dấu chân trên lớp tuyết mỏng tang. Con hươu đi về phía Harry, ngẩng cao cái đầu xinh đẹp với đôi mắt to lông mi dài.

Harry ngó chăm chăm vào sinh vật đó, hết sức kinh ngạc, không phải vì sự lạ lùng của con hươu, mà vì

sự quen thuộc không sao giải thích được. Nó có cảm giác như nó đã có lúc mong chờ con vật đến, nhưng rồi quên bém đi, cho đến lúc này đây, hai bên mới được dàn xếp để gặp gỡ. Ý muốn thét gọi Hermione, mới đó còn thôi thúc mãnh liệt, giờ tan biến đâu mất. Nó biết, nó dám đánh cược bằng cả mạng sống, rằng con vật đó đến đây là vì nó, và chỉ mình nó mà thôi.

Hai bên chăm chăm nhìn nhau một lúc lâu thật lâu và rồi con hươu quay mình bỏ đi.

“Đừng,” Harry kêu lên, giọng khàn vỡ vì ít được dùng tới. “Trở lại đi!”

Con hươu tiếp tục thận trọng bước vô rừng cây, và chẳng mấy chốc ánh sáng rực rỡ của con vật bị những thân cây đen dày án bóng thành những vệt tối sáng. Harry ngấp ngừng trong một giây run rẩy. Tính cẩn trọng thì thầm rằng đó có thể là một trò bịp, một mồi nhử, một cái bẫy. Nhưng linh tính, cái linh tính đang áp đảo, bảo nó đây không phải là Pháp thuật Hắc ám. Nó bèn chạy đuổi theo.

Tuyết nghiêng dưới chân nó, nhưng con hươu không gây nên một tiếng động nào khi băng qua rừng cây, bởi vì con vật chẳng qua chỉ là ánh sáng. Con hươu dẫn Harry đi càng lúc càng vào sâu trong rừng, và Harry đi thật nhanh, tin là khi dừng bước, con hươu sẽ cho nó đến gần một cách đáng hoàng. Và rồi con vật sẽ nói, và tiếng nói sẽ bảo cho nó biết điều mà nó cần biết.

Cuối cùng, con hươu ngừng lại. Con vật ngoảnh cái đầu xinh đẹp về phía Harry một lần nữa, và Harry phóng chạy tới, trong đầu bùng cháy một câu hỏi, nhưng ngay lúc nó hé môi để hỏi, con hươu biến mất.

Mặc dù bóng tối đã nuốt chửng con hươu, hình ảnh chói rực của con vật vẫn còn in dấu trên võng mạc Harry làm nó nhòa mắt, cứ bừng sáng mỗi khi nó hạ mí mắt, khiến nó lạc mất phương hướng. Giờ thì nỗi sợ ủa tới: này giờ sự hiện hữu của con hươu làm nó thấy an toàn.

“Thắp sáng!” Harry thì thầm, và đầu cây đuă phép sáng lên.

Hình bóng con hươu biến mất dần theo những cái chớp mắt khi nó đứng đó, lắng nghe tiếng động của rừng, tiếng cành cây nhỏ gãy răng rắc, tiếng gió cuốn tuyết lao xao. Nó có sắp bị tấn công không? Có phải con hươu đã dụ dỗ nó vào một cuộc phục kích không? Có phải nó tưởng tượng ra không, rằng có ai đó đang đứng ở ngoài tầm soi sáng của cây đuă phép quan sát nó?

Nó giơ cây đuă phép cao hơn. Không ai xông vào nó, không có ánh chớp sáng xanh lè nào phóng ra từ sau một thân cây. Vậy thì con hươu dẫn nó tới đây để làm gì?

Có cái gì đó lóe lên trong ánh sáng của cây đuă phép, và Harry quay phắt lại, nhưng chẳng có gì ngoài một cái hồ nhỏ đóng băng, mặt băng nứt nẻ lấp lánh khi nó giơ cây đuă phép cao hơn để xem xét.

Nó thận trọng tiến tới gần hơn và nhìn xuống. Mặt băng phản chiếu cái bóng méo mó của nó và ánh sáng cây đuă phép, nhưng sâu dưới lớp băng xám đục dày cui có cái gì đó cũng lấp lánh sáng. Một cái thập giá lớn...

Tim nó nhảy thót lên tận họng: nó sụm quỳ xuống bên bờ hồ và chúc cây đũa phép thành một góc để cho ánh sáng soi được tối đa đến tận đáy hồ. Một tia sáng lấp lánh phát ra từ viên hồng... Đó chính là thanh gươm trên chuỗi có đính hồng ngọc - Thanh gươm của Gryffindor đang nằm dưới đáy hồ trong rừng.

Suýt nín thở, Harry ngó tròn tròn xuống thanh gươm. Sao lại có thể như vậy? Sao thanh gươm lại có thể nằm dưới đáy hồ trong rừng, gần sát chỗ tụi nó cắm trại như vậy? Phải chăng một pháp thuật bí ẩn đã hút Hermione đến địa điểm này, hay con hươu, mà Harry coi như một Thần Hộ mệnh, là một loại thần bảo vệ cái hồ? Hay thanh gươm đã được đặt xuống hồ sau khi tụi nó tới đây, đúng ra là bởi vì tụi nó đã tới đây? Trong trường hợp này thì kẻ muốn trao thanh gươm lại cho Harry đang ở đâu? Một lần nữa Harry hướng cây đũa phép về phía đám cây cối và bụi rậm chung quanh, tìm kiếm một bóng người, một ánh mắt lóe lên, nhưng nó chẳng thấy ai ở đó hết. Chẳng nào cũng vậy, một tí sợ hãi thêm vào chỉ khiến niềm vui của nó lên men khi nó quay sự chú ý lại thanh gươm nằm nghỉ dưới đáy hồ đóng băng.

Nó chìa cây đũa phép vào cái hình thù óng ánh bạc và lẩm nhẩm, “Gươm, lại đây!”

Thanh gươm không nhúc nhích. Nó cũng không trông mong điều đó lắm. Nếu dễ ợt như vậy thì thanh gươm cứ việc nằm trên mặt đất cho nó lượm lên, chứ nằm chi dưới đáy hồ đóng băng. Nó bắt đầu đi vòng quanh hồ băng, nghiêng ngả về cái lần trước đây thanh gươm tự nguyện đặt vào tay nó. Lúc đó nó lâm vào tình huống nguy kịch, và nó đã cầu cứu.

“Cứu,” nó lẩm nhẩm, nhưng thanh gươm vẫn nằm dưới đáy hồ, đứng đưng, bất động.

Harry tự hỏi (và lại đi tiếp), cụ Dumbledore đã nói gì với nó khi nó thu được thanh gươm lần trước? Chỉ một học sinh nhà Gryffindor chân chính mới có thể rút được thanh gươm đó ra khỏi cái nón. Và những phẩm chất nào xác định một học sinh nhà Gryffindor? Một giọng nói nhỏ bên trong đầu Harry trả lời nó: Tinh thần dũng cảm và nghĩa hiệp làm nổi bật học sinh nhà Gryffindor.

Harry ngừng bước và thở một hơi dài thượt, hơi thở bốc khói của nó biến mất nhanh chóng trong làn khí lạnh cồng. Nó biết nó phải làm gì. Nếu nó thành thật với chính mình, thì ngay khi nhận ra thanh gươm qua lớp băng, nó đã phải nghĩ rằng chỉ còn nước dùng đến cách này.

Nó liếc nhìn khắp rừng cây chung quanh một lần nữa, nhưng giờ đã yên tâm là sẽ không có ai tấn công nó. Ai đó muốn tấn công thì đã có thừa cơ hội khi nó đi một mình qua khu rừng, và có khối cơ hội khi nó xem xét cái hồ. Lý do duy nhất để trì hoãn ở thời điểm này là bởi vì cái viễn cảnh thấy ngay trước mắt quá ư ngao ngán.

Harry bắt đầu lóng ngóng cời ra nhiều lớp áo quần nó đang mặc. Nó rầu rĩ nghĩ, tinh thần “nghĩa hiệp” can dự chỗ nào trong chuyện này, nó không hoàn toàn biết chắc, trừ khi cái việc nó đã không kêu Hermione làm chuyện này thay cho nó cũng được tính là hào hiệp.

Một con cú rúc lên ở đâu đó khi nó cởi đồ ra, và nó nghĩ đến con Hedwig với một nỗi đau day dứt. Giờ đây nó đang run lập cập, răng đánh bờ cạp dễ sợ, vậy mà nó vẫn cởi tiếp cho đến cuối cùng chỉ còn mặc cái quần lót đứng chân trần trên tuyết. Nó đặt cái túi bùa đựng cây đũa phép của nó, lá thư của má nó, mảnh gương vỡ của chú Sirius, và trái banh Snitch cũ lên trên đồng quần áo, rồi chĩa cây đũa phép của Hermione vào mặt băng.

“Tách ra!”

Mặt băng nứt ra tạo một tiếng vang như một phát đạn bắn trong im ắng. Mặt hồ bể rạn và những tảng băng nhấp nhô trên khối nước gợn sóng. Theo đánh giá của Harry thì hồ không sâu, nhưng để thu hồi thanh gươm thì nó sẽ phải lặn hẳn xuống đáy.

Toan tính công việc trước cũng chẳng làm cho công việc dễ hơn hay nước ấm hơn. Nó bước tới mép hồ và đặt cây đũa phép vẫn còn thắp sáng trên mặt đất. Sau đó, cố gắng không hình dung xem mình sắp bị lạnh hơn bao nhiêu hay sẽ rùng mình dữ dội đến cỡ nào, nó nhảy ùm xuống.

Mọi lỗ chân lông của nó đều kêu gào phản đối. Không khí trong phổi nó dường như đông cứng khi nó lặn xuống nước đóng băng tới ngang vai. Nó hầu như không thở được: nó run dữ dội tới nỗi nước vỗ sóng sánh trào cả mép hồ, nó dò tìm lưỡi gươm bằng bàn chân tê cóng. Nó chỉ muốn lặn xuống một lần thôi.

Harry ngần ngừ hết giây này tới giây kia trước khi thụp hẳn xuống nước, cứ há miệng hớp hơi rồi run lập cập, cho tới khi tự nhủ là phải làm thôi, nó thu hết can đảm và lặn xuống.

Cái lạnh cực kỳ tàn khốc: cơn lạnh hành nó không khác gì lửa. Chính cái đầu dường như đã đóng băng ngay khi nó thụp đầu xuống làn nước tối thui, nhắm hướng đáy hồ và vói tay ra, dò tìm thanh gươm. Ngón tay nó siết quanh chuôi gươm; nó rút thanh gươm lên.

Bỗng nhiên có cái gì đó siết chặt quanh cổ nó. Nó tưởng là cỏ nước, mặc dù khi lặn xuống nó chẳng bị cái gì va quệt hết, và nó đưa tay lên gạt cỏ ra để thoát thân. Nhưng không phải cỏ. Sợi dây chuyền đeo cái Trường Sinh Linh Giá đã thắt chặt lại và đang từ từ làm nghẹt khí quản nó.

Harry vùng vẫy điên cuồng, cố gắng trôi lên trên mặt nước, nhưng nó lại tông mình vô thành hồ băng đá. Đau điếng, ngộp thở, nó quờ quạng mò tìm sợi dây chuyền đang siết cổ nó, ngón tay đông cứng của nó không thể nào nới lỏng sợi dây ra, và giờ đây những đốm sáng li ti bắt đầu nổ ra bên trong đầu nó, và nó sắp chết đuối, chẳng còn lại gì nữa, nó chẳng thể làm được gì nữa, và cánh tay ôm quanh ngực nó đây hẳn là của Tử Thần...

Nghẹt thở và ói ộc, ướt nhem và lạnh chưa từng thấy, nó tỉnh lại, mặt úp xuống tuyết. Đâu đó, sát một bên, một người khác đang thở hổn hển, ho sặc sụa và loạng choạng vòng quanh. Hermione đã lại đến, như đã đến khi con mãng xà tấn công... nhưng nghe không có vẻ gì giống Hermione cả, không phải Hermione với những tiếng ho khàn khàn đó, càng không phải nếu xét theo tiếng bước chân nặng nề...

Harry không còn sức đâu để ngóc đầu lên và nhận dạng kẻ cứu mạng mình. Nó chỉ có thể giơ một bàn tay run rẩy lên cổ họng và sờ vào chỗ cái mặt dây chuyền đã cắt sâu vào da thịt nó. Cái vật đó không còn nữa. Ai đó đã cắt sợi dây chuyền giải thoát nó. Bỗng vang lên một giọng nói hỗn hển ngay phía trên đầu nó.

“Bồ... bị... tâm... thần hả?”

Không gì có thể khiến Harry đủ sức bật dậy như cơn chấn động khi nghe giọng nói đó. Nó lao đảo đứng lên, run như cây sậy. Ngay trước mặt nó, anh chàng Ron đứng đó, quần áo còn mặc đầy đủ trên người nhưng ướt tới tận da, tóc bết đầy mặt, một tay cầm thanh gươm Gryffindor và một tay cầm cái Trường Sinh Linh Giá lung lẳng ở đầu sợi dây chuyền bị cắt đứt.

“Mắc cái quỷ gì mà bồ không tháo cái đồ đó ra trước khi lặn xuống chứ?” Ron thở hào hển, giơ lên cái Trường Sinh Linh Giá đang đưa tới đưa lui ở đầu sợi dây bị cắt cụt như nhái trò thôi miên.

Harry không thể trả lời. Con hươu bạc chẳng là gì, chẳng là cái gì cả nếu so với sự xuất hiện của Ron, nó không sao tin nổi. Rùng mình vì lạnh, nó chụp vội lấy đồng quần áo vẫn còn nằm trên mép nước và bắt đầu mặc vào. Trong khi tròng hết cái áo ấm này đến cái áo ấm khác qua đầu, Harry ngó Ron lom lom, nửa lo Ron sẽ biến mất bất kỳ lúc nào nó rời mắt khỏi thằng bạn, nhưng đây chắc phải là Ron thật rồi: anh chàng vừa mới lặn xuống hồ để cứu mạng Harry mà.

“Có phải là... bồ không?” Cuối cùng Harry nói, răng đánh bò cạp, giọng yếu hơn bình thường vì vừa mới bị thất họng.

“Ờ, phải,” Ron nói, tỏ vẻ hơi ngượng nghịu.

“Bồ... tạo ra con hươu cái bạc đó?”

“Cái gì? Không, đương nhiên là không! Mình tưởng bồ làm chuyện đó chứ!”

“Thần Hộ mệnh của mình là một con hươu đực.”

“Ờ há. Mình cũng nghĩ là trông nó khang khác. Không có sừng.”

Harry đeo cái túi bùa của bác Hagrid vào cổ, tròng nốt cái áo ấm cuối cùng vào người, cúi xuống lượm cây đũa phép của Hermione lên, và lại đối diện với Ron.

“Làm sao bồ đến được đây?”

Dường như Ron đã hy vọng cái lúc này nếu có xảy ra thì để khoan khoan đã.

“Ờ, mình... bồ hiểu đó... mình trở lại. Nếu...” nó đằng hắng. “Bồ biết. Bồ còn cần đến mình mà.”

Im lặng một lúc, đề tài Ron bỏ đi dường như nổi lên như một bức tường giữa hai đứa trong thời gian im

lặng đó. Nhưng Ron đã ở đây rồi. Nó đã quay lại. Nó còn vừa cứu mạng Harry.

Ron ngó xuống hai bàn tay. Nó có vẻ ngạc nhiên một thoáng khi thấy những thứ nó đang cầm.

“Ờ phải, mình lấy nó lên,” nó nói, hơi bị thừa, giơ thanh gươm lên cho Harry kiểm tra. “Lý do bồ nhảy xuống đó, đúng không?”

“Ừ,” Harry nói, “nhưng mình không hiểu. Làm sao bồ tới được đây? Làm cách nào bồ kiếm ra tụi này?”

“Chuyện dài lắm,” Ron nói. “Mình đã kiếm mấy bồ suốt mấy tiếng đồng hồ, khu rừng này rộng thiệt hén? Và mình vừa mới nghĩ mình nên ngủ nhờ dưới một cái cây nào đó và chờ trời sáng thì thấy con hươu đó đi đến và bồ đi theo sau.”

“Bồ không thấy ai khác nữa sao?”

“Không,” Ron nói. “Mình...”

Nhưng nó ngập ngừng, liếc về phía hai cái cây mọc kề nhau cách đó vài thước.

“Mình nghĩ là mình có thấy cái gì đó di chuyển ở đằng kia, nhưng lúc đó mình đang chạy tới cái hồ, bởi vì bồ đã nhảy xuống đó mà không thấy bồ trời lên, thành ra mình không quay trở lại để... Ê!”

Harry vội vã chạy được tới nơi Ron chỉ. Hai cây sồi mọc rất gần nhau; có một khoảng trống chỉ vài phân giữa hai thân cây ở chỗ ngang tầm mắt, một nơi lý tưởng để đứng rình mà không bị thấy. Tuy nhiên, mặt đất quanh gốc cây lại không có tuyết, và Harry có thể thấy là chẳng có dấu vết gì của dấu chân. Nó đi trở lại nơi Ron đứng chờ, vẫn còn cầm thanh gươm và cái Trường Sinh Linh Giá.

“Có gì ở đó không?” Ron hỏi.

“Không,” Harry nói.

“Vậy làm sao thanh gươm chui vô được cái hồ đó?”

Cả hai cùng nhìn thanh gươm bạc chạm tro công phu, chuôi gươm nạm hồng ngọc hơi lấp lánh trong ánh sáng cây đũa phép của Hermione.

“Bồ có cho rằng cái này là đồ thiệt không?” Ron hỏi.

“Có một cách để biết, đúng không?” Harry nói.

Cái Trường Sinh Linh Giá vẫn còn đung đưa trong tay Ron. Cái mặt dây chuyền hơi giật giật. Harry biết cái ở bên trong mặt dây chuyền lại bị kích động. Cái đó đã cảm nhận được sự hiện diện của thanh

gươm và đã cố gắng giết Harry chứ không để cho thanh gươm thuộc về Harry. Bây giờ không phải là lúc để thảo luận dài hơi; bây giờ là lúc tiêu hủy cái mặt dây chuyền vĩnh viễn. Harry nhìn quanh, giờ cây đu đủ phép của Hermione lên cao, và thấy chỗ thích hợp: một tảng đá khá bằng phẳng nằm dưới bóng cây ngô đồng.

“Lại đây,” Harry nói và mở đường đi tới đó, nó phải tuyết ra khỏi mặt đá, rồi đưa tay lấy cái Trường Sinh Linh Giá. Nhưng khi Ron đưa thanh gươm, Harry lắc đầu.

“Không. Bỏ làm chuyện này thì tốt hơn.”

“Mình hả?” Ron nói, coi bộ kinh ngạc. “Tại sao?”

“Bởi vì bỏ đã lấy thanh gươm ra khỏi hồ. Mình nghĩ bỏ mới là người có nhiệm vụ đó.”

Chẳng phải Harry tỏ ra tử tế hay hào hiệp gì. Cũng chắc chắn như biết con hươu là điềm lành, Harry biết chính Ron phải là người sử dụng thanh gươm. Cụ Dumbledore ít nhất cũng đã dạy Harry đôi điều về một số loại pháp thuật, về sức mạnh không thể lường trước của một số hành vi.

“Mình sẽ mở nó ra,” Harry nói, “và bỏ sẽ đâm nó. Ngay tức thì, được chứ? Bởi vì cái gì đó ở bên trong sẽ xông ra chiến đấu. Một tạo của Riddle trong cuốn nhật ký hồi đó cũng đã toan giết mình.”

“Bỏ sẽ mở nó ra bằng cách nào?” Ron hỏi. Nó có vẻ hãi hùng.

“Mình sẽ bảo nó mở ra, dùng Xà ngữ,” Harry nói. Câu trả lời đã chực sẵn ở môi nó đến nỗi nó nghĩ là nó vốn luôn biết cách đó, sâu trong tiềm thức: có lẽ vụ đụng độ mới đây với Nagini đã khiến nó nhận ra điều đó. Nó nhìn cái chữ S ngoằn ngoèo, nạm những viên đá xanh biếc lấp lánh: thật dễ nhận ra đó là một con rắn nhỏ xíu cuộn tròn trên mặt đá lạnh.

“Đừng!” Ron nói. “Đừng, đừng mở nó ra! Mình nói thiệt tình!”

“Sao lại không?” Harry hỏi. “Tội mình hãy diệt cho xong cái đồ quỷ này, mấy tháng trời rồi...”

“Mình không thể, Harry à, nghiêm túc đó... bỏ làm đi...”

“Nhưng tại sao?”

“Bởi vì cái đó ảnh hưởng xấu đến mình!” Ron nói, vừa lùi xa khỏi cái mặt dây chuyền đặt trên mặt đá. “Mình không xử được nó! Mình không kiểm soát được, Harry à, để phân bua cách cư xử vừa rồi của mình, nhưng nó ảnh hưởng đến mình tồi tệ hơn nó ảnh hưởng đến bỏ và Hermione, nó đã khiến mình nghĩ đến những thứ... nói chung, là những thứ mình đã nghĩ, nó làm cho mọi thứ tồi tệ thêm. Mình không giải thích được, nhưng khi mình cởi nó ra thì đầu óc mình sáng suốt trở lại, và nếu phải đeo lại cái đồ ôn dịch đó... Mình không thể làm chuyện này đâu, Harry.”

Ron đã lùi lại, lắc đầu, thanh gươm kéo lên bên cạnh.

“Bồ làm được mà,” Harry nói. “Bồ làm được! Bồ vừa mới lấy thanh gươm, mình biết bồ là kẻ được giao nhiệm vụ sử dụng nó. Bồ làm ơn diệt nó đi, Ron!”

Cái tên Ron vang lên dường như có tác dụng của một chất kích thích. Ron nuốt nước miếng, sau đó tiến về phía tảng đá, vẫn thở phì phì bằng mũi. Giọng nó khàn khàn:

“Cho mình biết lúc nào nghe.”

“Đếm đến ba,” Harry nói, ngó xuống cái mặt dây chuyền và nheo mắt lại, tập trung vào chữ S, hình dung ra một con rắn, trong khi cái vật bên trong mặt dây chuyền kêu lạch cạch như một con gián bị mắc bẫy. Nếu vết cửa quanh cổ Harry mà không còn rát bỏng thì thật dễ mỉm lòng.

“Một... hai... ba... mở ra.”

Tiếng cuối cùng phát ra như một tiếng huýt gió và găm ghè, và cái nắp bằng vàng của mặt dây chuyền mở bung ra kèm theo một tiếng cách nhỏ nhỏ. Đằng sau cả hai khoang kiếng là một con mắt sống đang chớp chớp, đen và đẹp như mắt của Tom Riddle vốn có trước khi hằn biến chúng ra màu đỏ với con người có vạch đứng.

“Đâm!” Harry nói, tay giữ chặt cái mặt dây chuyền trên tảng đá.

Ron giơ thanh gươm lên trong hai bàn tay run lấy bầy: mũi kiếm đâm đưa bên trên con mắt đảo điên hoảng loạn, và Harry dốc hết sức mình ghì chặt cái mặt dây chuyền, tưởng tượng máu phun ra từ những cái khoang trống rỗng.

Một giọng nói rít lên từ cái Trường Sinh Linh Giá:

“Tao đã nhìn thấy trái tim mày, và nó là trái tim tao.”

“Đừng nghe lời nó!” Harry gằn giọng nói. “Đâm nó!”

“Tao đã thấy những giấc mơ của mày, Ronald Weasley à, và tao đã thấy nỗi sợ của mày. Tất cả khát vọng của mày đều có thể thực hiện, nhưng tất cả những điều mày sợ cũng có thể...”

“Đâm!” Harry hét, giọng nó vang vọng ra khỏi rặng cây chung quanh, mũi gươm run lên, và Ron ngó chăm chăm xuống con mắt của Riddle.

“Luôn luôn là kẻ ít được má cưng nhất, vì bà ước mong một đứa con gái... bây giờ lại ít được cô bạn gái yêu nhất, vì cô ta chọn thằng bạn của mày... Luôn luôn là đồ hạng hai, mãi mãi bị án bóng...”

“Ron, đâm nó ngay!” Harry gào lên: nó có thể cảm thấy cái mặt dây chuyền rung lên trong tay nó và nó

sợ chuyện sắp xảy ra. Ron giơ thanh gươm cao hơn, và khi nó làm vậy, con mắt của Riddle lóe lên đỏ rực.

Bên ngoài hai khoang của cái mặt dây chuyền, bên ngoài hai con mắt, bỗng nở ra hai cái bong bóng di hợm, hai cái đầu của Harry và Hermione, méo mó quái đản.

Ron rút lên trong nỗi kinh hoàng và thụt lùi khi những hình thù đó nở ra từ cái mặt dây chuyền, trước là ngực, rồi đến eo, sau đó là chân cẳng, cho đến khi những hình nhân đó đứng bên cạnh nhau trong cái mặt dây chuyền như hai cây có chung một gốc, đu đưa trước mặt Ron và Harry thật. Harry đã phải rút ngón tay ra khỏi cái mặt dây chuyền khi cái vật đó bỗng phát nóng rực lên, bỏng rẫy.

“Ron!” Harry hét, nhưng cái hình nhân Riddle-Harry giờ đây nói bằng giọng của Voldemort và Ron thì ngó trân trân vào mặt hắn, bị mê hoặc.

“Tại sao quay lại hả? Không có mày tụi tao khỏe hơn, không có mày tụi tao vui hơn, tụi tao mừng là vắng mặt mày... Tụi tao cười giễu sự ngu ngốc của mày, sự hèn nhát của mày, sự bé cái lằm của mày...”

“Bé cái lằm!” Hình nhân Riddle-Hermione nhái theo, cô ả này đẹp hơn nhưng cũng gớm ghiếc hơn Hermione thật: ả lắc lư, cười hình hích trước mặt Ron, anh chàng này trông khiếp đảm nhưng đứng trân mình, thanh gươm buông thõng bên cạnh. “Ai có thể nhìn mày, ai mà thèm nhìn mày nào, bên cạnh Harry Potter hả? Mày đã làm nên tích sự gì so với Kẻ Được Chọn hả? Mày là cái thá gì so với Kẻ Sống Sót hả?”

“Ron, đâm nó! ĐM NÓ!” Harry gào lên, nhưng Ron không nhúc nhích. Mắt nó mở lớn, phản chiếu cái bóng của Riddle-Harry và Riddle-Hermione, tóc của hai hình nhân đó xoắn bốc lên như lửa, mắt chúng đỏ rực, giọng chúng đồng cất cao trong một bản song ca ác độc.

“Má mày thú nhận,” Riddle-Harry trêu ghẹo và Riddle-Hermione chế nhạo, “rằng bà muốn có đứa con như tao hơn, bà sung sướng đánh đổi...”

“Ai mà chẳng thích anh ấy hơn, người phụ nữ nào lại muốn có mày, mày chỉ là cái cóc khô, cóc khô, cóc khô so với anh ấy,” Riddle-Hermione ngâm nga, và cô ả vươn dài ra như một con rắn rồi tự quấn mình quanh Riddle-Harry, cuộn nó trong vòng ôm thật sát: môi chúng gặp nhau.

Trên mặt đất trước mặt chúng, gương mặt Ron hằm hằm giận dữ. Nó giơ cao thanh gươm, hai cánh tay run lật bật.

“Làm đi, Ron!” Harry gào.

Ron nhìn về phía Harry, và Harry tưởng đâu nó thấy thoáng vết đỏ khè trong mắt Ron.

“Ron...?”

Thanh gươm nháng lên, cắm phập xuống: Harry nhào người ra xa, một tiếng choảng của kim loại va

chạm mạnh vang lên, một tiếng rú kéo dài. Harry xoay người lại, trượt chân trên tuyết, cây đũa phép chĩa ra sẵn sàng tự vệ, nhưng chẳng có gì phải chiến đấu cả.

Bản sao quái dị của nó và Hermione đã biến mất: chỉ còn lại Ron đứng đó với thanh gươm cầm lỏng lẻo trong tay, mắt ngó xuống tàn tích tanh banh của cái mặt dây chuyền trên tảng đá phẳng.

Harry chậm rãi bước về phía Ron, không biết nói gì hay làm gì. Ron đang thở nặng nhọc: mắt nó không còn đỏ nữa, mà xanh lại màu xanh vốn có: hai mắt nó cũng ướt nhòe.

Harry cúi xuống, giả đồ như không thấy, và lượm lên cái Trường Sinh Linh Giá đã bể. Ron đã đâm nát lớp kiếng trong cả hai khoang: con mắt của Riddle đã biến mất, lớp lụa lót trong khoang bị hoen ố và bốc khói nhè nhẹ. Cái vật sống trong Trường Sinh Linh Giá đã tan đi; hành động cuối cùng của vật đó là hành hạ Ron. Thanh gươm kêu choang một tiếng khi Ron buông rơi. Ron khụy chân quỳ xuống, hai tay bưng đầu. Nó đang run lập cập, nhưng Harry nhận thấy, đó không phải vì lạnh. Harry nhét cái Trường Sinh Linh Giá bể vô túi áo, quỳ xuống bên cạnh Ron và thận trọng đặt một bàn tay lên vai Ron. Nó coi việc Ron không hất tay nó ra là một dấu hiệu tốt.

“Sau khi bồ đi rồi,” nó nhỏ giọng nói, mừng là gương mặt Ron được che khuất, “Hermione khóc cả một tuần lễ. Có lẽ lâu hơn, chỉ có điều bạn ấy không để cho mình thấy. Có rất nhiều đêm tại này thậm chí không hề nói gì với nhau. Bồ đi rồi...”

Nó không thể nói hết câu. Bây giờ có Ron ở đây rồi Harry mới nhận ra sự thiếu vắng Ron đã khiến tại nó mất mát biết bao nhiêu.

“Hermione giống như chị mình,” nó nói tiếp. “Mình thương bạn ấy như một người chị và mình nghĩ là Hermione cũng đối xử với mình bằng tình chị em. Xưa nay vẫn luôn vậy. Mình tưởng bồ biết mà.”

Ron không trả lời, nhưng quay mặt khỏi Harry và hỉ mũi sột xoẹt trên tay áo. Harry lại đứng lên và đi tới chỗ cái ba lô to đùng của Ron đang nằm cách đó vài thước, bị quăng đi khi Ron chạy về phía cái hồ để cứu Harry khỏi chết đuối. Nó nhấc cái ba lô lên và đeo vào lưng rồi đi trở lại chỗ Ron, anh chàng này cũng đang lồm cồm đứng dậy khi Harry đi tới gần, hai mắt vẫn còn đỏ nhưng nói chung là đã bình tĩnh.

“Mình xin lỗi,” nó nói giọng nặng chịch. “Mình xin lỗi đã bỏ đi. Mình biết mình là một... một...”

Ron ngó quanh quất trong bóng đêm như thể chờ đợi một từ nào đó đủ tồi để mắng nó sẽ quất xuống đầu.

“Kể như bồ đã đoái công chuộc tội tối nay,” Harry nói. “Thu hồi thanh gươm. Tiêu hủy cái Trường Sinh Linh Giá. Cứu mạng mình.”

“Nói thế làm như mình ngon lắm á,” Ron làu bàu.

“Chưa làm thì mấy chuyện đó lúc nào nghe chả ngon,” Harry nói. “Mình đã cố nói cho bồ hiểu suốt bao nhiêu năm rồi.”

Hai đứa cùng bước tới và ôm chặt lấy nhau, Harry túm chặt cái lưng áo vét vẫn còn đang thốn thức của Ron.

“Và bây giờ,” Harry nói khi hai đứa buông nhau ra, “tụi mình chỉ còn một việc phải làm là tìm lại được cái lều.”

Nhưng không đến nỗi khó khăn cho lắm. Mặc dù chuyển đi xuyên qua khu rừng tối thui với con hươu có vẻ lâu lắc, nhưng với Ron bên cạnh, chuyển trở về dường như gần gũi một cách lạ lùng. Harry háo hức muốn đánh thức Hermione, và nỗi hồi hộp tăng nhanh khi nó bước vô lều, Ron tụt lại phía sau một tí.

Sau hồ nước và khu rừng, căn lều đúng là ấm áp tươi vui, ánh sáng duy nhất là ngọn lửa hình bông chuông xanh vẫn còn bập bùng trong cái chén đế trên sàn. Hermione còn ngủ say, cuộn tròn trong mấy tấm mền, và không nhúc nhích cho tới khi Harry gọi tên cô nàng nhiều lần.

“Hermione!”

Hermione trở mình, rồi ngồi dậy ngay, hất tóc ra khỏi gương mặt.

“Có chuyện gì vậy, Harry, bồ có sao không?”

“Không sao, mọi việc tốt lành. Còn hơn cả tốt lành, tuyệt vời luôn. Có ai ở đây nè.”

“Bồ muốn nói gì? Ai...?”

Hermione nhìn thấy Ron đứng đó, tay còn nắm thanh gươm, nước nhều xuống tấm thảm đã sờn chỉ. Harry lùi vào một góc tối, cởi cái ba lô của Ron ra, và cố gắng trộn mình lẫn với tấm vải lều.

Hermione tuột xuống khỏi cái giường và đi về phía Ron như người mộng du, hai mắt nhìn đắm đắm vào gương mặt tái nhợt của Ron. Cô nàng ngừng ngay trước mặt Ron, môi hơi hé ra, mắt mở lớn. Ron nở một nụ cười hy vọng mong manh và hơi đưa cánh tay ra.

Hermione lao người tới trước và bắt đầu ngắt véo mọi chỗ trên người Ron mà cô nàng có thể véo được.

“Ui... ui da... buông ra! Mặc gì mà...? Hermione... UI!”

“Ồ... mắc toi... mắc... Ronald... Weasley!”

Cô nàng đệm mỗi từ bằng một cái đấm: Ron vừa lùi lại, vừa đỡ đòn cho cái đầu trong khi Hermione xông tới.

“Sau - mấy - tuần - lễ - mới - chịu - bò - về - đây - mấy - tuần - lễ - trời - ôi, cây đũa phép của tôi đâu?”

Trông cô nàng có vẻ như sẵn sàng giành giật cây đũa phép trong tay Harry và Harry liền phản ứng theo bản năng.

“Che chắn!”

Tấm chắn vô hình vọt lên chắn giữa Ron và Hermione. Sức bật của tấm chắn đẩy Hermione bật ra sau té xuống sàn. Phun tóc ra khỏi miệng, cô nàng lại đứng lên.

“Hermione!” Harry nói, “Bình tĩnh...”

“Tôi không thèm bình tĩnh!” Cô nàng hét toáng lên. Trước đây chưa bao giờ nó thấy Hermione mất bình tĩnh đến như vậy, có vẻ như đã phát điên. “Đưa trả cây đũa phép cho tôi! Trả lại nó cho tôi!”

“Hermione, bồ làm ơn...”

“Khỏi cần dạy tôi hành xử, Harry Potter!” Cô nàng rít lên. “Đừng tài lanh! Trả lại cây đũa phép mau! Còn BỒ!”

Hermione xía xói Ron bằng giọng cáo buộc rùng rợn: như thể cô nàng hô thần chú nguyên rửa, và Harry thông cảm với cái sự Ron phải nhảy lùi lại mấy bước liền.

“Tôi đã phải chạy theo anh! Tôi đã phải gọi anh! Tôi đã phải cầu xin anh trở lại!”

“Mình biết!” Ron nói, “Hermione, mình xin lỗi, mình thiệt tình...”

“Ôi, xin lỗi!”

Cô nàng cười ré lên giọng lạnh lạnh, không còn tự kiềm chế nữa; Ron nhìn Harry cầu cứu, nhưng Harry chỉ có thể nhăn mặt bó tay.

“Mấy tuần lễ... mấy tuần lễ trời... đi biệt... rồi về đây nói xin lỗi là coi như mọi chuyện êm hết hả?”

“Chứ mình còn biết nói gì nữa?” Ron hét lên, và Harry mừng là Ron đã chống trả.

“Ôi, làm sao tôi biết được!” Hermione tru tréo bằng giọng mỉa mai dễ sợ. “Xóc óc lên coi, Ron, chỉ tốn chừng vài giây chứ mấy...”

“Hermione,” Harry chen vào, nó nhắm đây là lúc hạ hỏa, “nó vừa mới cứu mạng...”

“Tôi cóc cần quan tâm!” Cô nàng gào tướng. “Tôi cóc cần quan tâm nó đã làm gì! Đợi nó mà biết thì tội mình đã chết ngỏm rồi...”

“Mình biết mấy bồ chưa chết!” Ron rống lên, lần đầu tiên giọng nó nhấn chìm giọng Hermione, và nó sấn tới gần hết mức tấm chắn giữa hai đứa nó. “Tin tức về Harry khắp trên báo Tiên Tri, trên đài phát thanh; họ lùng tìm Harry khắp mọi nơi, bao nhiêu là chuyện đồn đại và chuyện khủng khiếp, mình biết mấy bồ mà chết thì mình sẽ được tin ngay tức thì, mấy bồ không biết cảm giác đó như thế nào đâu...”

“Vậy chứ cảm giác của anh thì thế nào hả?”

Giọng rít của cô nàng không còn cao ở cái độ chỉ có bọn dơi là có thể nghe được, mà đã đạt tới cái mức giận dữ điên cuồng đến nỗi nín bật luôn; và Ron tranh thủ ngay cơ hội.

“Mình đã muốn quay trở lại ngay cái lúc mình Độn thổ, nhưng mình lại đi trúng ngay một băng Mẹ Mìn, Hermione à, và mình không thể nào đi đâu nữa!”

“Một băng gì?” Harry hỏi, trong khi Hermione ngồi phịch xuống một cái ghế, tay chân khoan lại cứng ngắt đến nỗi cô nàng rất có thể phải tốn nhiều năm mới hòng gỡ ra được.

“Mẹ mìn,” Ron nói. “Chúng ở khắp mọi nơi - những băng côn đồ tìm cách kiếm vàng bằng cách lùng bắt phù thủy gốc Muggle và những người phản bội huyết thống, Bộ Pháp thuật đang thưởng cho mỗi đầu người bị bắt. Mình lúc đó có một mình và có vẻ còn ở tuổi đi học; bọn chúng khoái lắm, tưởng mình là phù thủy gốc Muggle đang chạy trốn. Mình phải nói dóc để không bị bọn chúng lôi cổ nộp cho Bộ.”

“Bồ nói gì với chúng?”

“Thì nói với chúng mình là Stan Shunpike. Người đầu tiên mà mình có thể nghĩ ra.”

“Và bọn chúng tin à?”

“Bọn chúng không phải là hạng thông minh xuất sắc. Một tay trong bọn chúng chắc chắn là dân khổng lồ lai, cái mùi của hăn...”

Ron liếc qua Hermione, rõ ràng là hy vọng cô nàng dịu xuống nhờ chút dí dỏm này, nhưng vẻ mặt cô nàng vẫn trơ như đá trên phần tứ chi thắt xà nẹo.

“Đại khái, bọn chúng cãi nhau chuyện mình có phải là Stan hay không. Nói thật thì nghe hơi thống thiết, nhưng bọn chúng có tới năm tên, mà mình thì chỉ có một, và chúng lại tước mất cây đũa phép của mình. Hai tên trong bọn chúng bắt đầu đánh nhau và thừa cơ mấy đứa khác bị bắn loạn mình đã thoi vào bụng tên đang bắt giữ mình, chụp cây đũa phép của hăn, Giải giới tên đang cầm đũa phép của mình, rồi Độn thổ. Mình Độn thổ không được giỏi lắm, lại bị té thân một lần nữa.” Ron giơ bàn tay phải lên để khoe hai cái móng tay bị mất: Hermione lạnh lùng nhướn mày lên. “... và mình hiện lên cách chỗ mấy bồ xa tít tề. Khi

mình về tới được bờ sông chỗ tụi mình... mấy bồ đã đi mất rồi.”

“Ái chà, chuyện hấp dẫn dữ hé?” Hermione nói bằng giọng cao ngất mà cô nàng nhái khi muốn đâm thọc. “Bồ bất quá chỉ hoảng sợ thôi. Trong khi tụi này đi tới Thung lũng Godric và, để coi, chuyện gì xảy ra ở đó hả, Harry? Ở phải, con Mãng xà của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó xuất hiện, nó suýt giết chết cả hai đứa này, và rồi chính bản thân Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đến và chỉ vỗ huyệt tụi này trong chùng có một giây.”

“Sao?” Ron nói, há hốc miệng hết nhìn Hermione lại đến nhìn Harry, nhưng Hermione phớt lờ nó.

“Tưởng tượng mất cái móng tay coi, Harry! Cái đó thiệt tình khiến cho cái sự đau đớn của tụi mình mang tính hoành tráng, đúng không?”

“Hermione à,” Harry nói khẽ. “Ron vừa cứu mạng mình.”

Cô nàng làm như không nghe nó.

“Nhưng có một việc tôi muốn biết,” cô nàng nói, ngó cái điểm nào đó cách chừng ba tấc phía trên đầu Ron. “Tối nay bồ đã tìm ra tụi này cụ thể như thế nào? Điều đó quan trọng. Một khi tụi này biết được thì tụi này sẽ có thể yên chí là không bị viếng thăm bởi bất cứ ai mà tụi này không muốn thấy mặt.”

Ron trừng mắt nhìn Hermione, rồi rút từ túi quần bò ra một vật nho nhỏ bằng bạc.

“Cái này.”

Cô nàng đành phải nhìn Ron để thấy cái mà nó đưa ra cho tụi nó coi.

“Cái Tắt sáng à?” Hermione hỏi, ngạc nhiên đến nỗi cô nàng quên làm ra vẻ lạnh lùng và hung dữ.

“Nó không chỉ tắt mở đèn,” Ron nói. “Mình không biết nó hoạt động như thế nào hay tại sao nó lại xảy ra lúc đó mà không vào bất cứ lúc nào khác, bởi vì từ hồi bỏ đi mình lúc nào cũng muốn trở lại. Nhưng mình đang nghe đài vào buổi sáng Giáng sinh thì mình nghe... mình nghe tiếng bồ.”

Ron nhìn Hermione.

“Bồ nghe tôi nói trên đài hả?” Cô nàng nói giọng làm-gì-có-chuyện-đó.

“Không, mình nghe tiếng bồ vang ra từ trong túi mình. Tiếng bồ,” Ron lại giơ cái Tắt sáng lên, “vang ra từ cái này.”

“Và cụ thể là tôi nói cái gì?” Hermione hỏi, giọng điệu cô nàng nửa ngờ vực nửa tò mò.

“Tên mình... 'Ron'. Và bồ nói... gì đó về cây đũa phép...”

Hermione đỏ tía mặt mày. Harry nhớ ra: đó là lần đầu tiên tên Ron được hai đứa nó nói to ra kể từ ngày Ron bỏ đi; Hermione đã nhắc tới tên Ron khi nói về chuyện sửa chữa cây đũa phép của Harry.

“VẬY là mình lấy nó ra,” Ron nói tiếp, nhìn cái Tắt sáng, “và nó chẳng có vẻ khác lạ hay gì gì hết, nhưng mình chắc chắn là đã nghe tiếng bồ. Vậy là mình bấm nó. Và ánh sáng trong phòng mình tắt đi, nhưng một ánh sáng khác lại hiện ra ngay bên ngoài cửa sổ.”

Ron giơ bàn tay không cầm gì hết lên và chỉ vào khoảng không trước mặt nó; mắt nó tập trung vào cái gì đó mà cả Harry và Hermione đều không thể thấy.

“Một trái cầu ánh sáng, hơi phập phồng, và xanh xanh, giống ánh sáng mà mấy bồ thấy khi dùng Khóa cảng, hiểu chứ?”

“Ừ,” Harry và Hermione cùng tự động nói.

“Mình biết chính là nó,” Ron nói. “Mình bèn quơ đồ đạc gói ghém lại bỏ vô ba lô rồi đi ra vườn.”

“Trái cầu ánh sáng nhỏ xíu vẫn còn lượn lơ ở đó chờ mình, mình đi ra thì nó nhấp nhô bay trước mặt, và mình đi theo nó ra đằng sau cái nhà để đồ cũ, thế rồi nó... ừ, nó chui vô trong người mình.”

“Cái gì?” Harry nói, chắc mèm là nó đã nghe nhầm.

“Nó kiểu như trôi về phía mình,” Ron nói, minh họa chuyển động đó bằng ngón tay trở không bận cầm cái Tắt sáng, “chui ngay vô ngực mình, và rồi... nó chỉ việc nhập thẳng vô. Nó ở đây.” Ron sờ vào một điểm gần trái tim nó. “Mình có thể cảm nhận được nó, nó nóng. Và một khi nó đã ở trong mình rồi thì mình biết phải làm gì. Mình biết nó sẽ đưa mình tới nơi mà mình cần tới. Mình bèn Động thổ và hiện ra trên sườn một ngọn đồi. Tuyệt phủ khắp nơi...”

“Tụi này đã ở đó,” Harry nói. “Tụi này đã ở đó hai đêm, và đêm thứ hai mình cứ nghĩ là mình nghe được ai đó đang đi quanh quất trong bóng tối và kêu lớn!”

“Ừ, dám là mình không chừng!” Ron nói. “Đại khái là bùa chú bảo vệ của mấy bồ hiệu nghiệm, bởi vì mình không sao thấy hay nghe được mấy bồ. Nhưng mình chắc chắn là mấy bồ ở quanh đó, cho nên cuối cùng mình chui vô cái túi ngủ làm một giấc chờ mấy bồ hiện ra. Mình nghĩ mấy bồ sẽ phải hiện ra khi thu dọn lều.”

“Không, thực ra,” Hermione nói, “tụi này đã Động thổ dưới tấm Áo khoác Tàng hình để phòng xa. Và tụi này ra đi rất sớm, bởi vì như Harry nói, tụi này nghe có ai đó mò mẫm chung quanh.”

“Hèn gì, mình đã ở lại trên ngọn đồi đó cả một ngày,” Ron nói. “Mình cứ nuôi hy vọng mấy bồ sẽ hiện ra. Nhưng khi trời bắt đầu tối mình biết ắt là mình đã bắt hụt mấy bồ, vậy là mình bấm cái Tắt sáng một lần nữa, ánh sáng xanh lại xuất hiện và chui vào mình, và mình Động thổ tới đây, trong khu rừng này. Mình vẫn

không thể thấy mấy bồ, nên mình chỉ còn hy vọng là một trong hai bồ cuối cùng sẽ tự hiện ra - và Harry đã xuất hiện. À, mình thấy con hươu trước, rõ ràng như vậy.”

“Bồ thấy cái gì?” Hermione hỏi ngay.

Ron và Harry bèn giải thích chuyện gì đã xảy ra, và khi câu chuyện về con hươu với thanh gươm được kể ra, Hermione đắm chiêu nhìn hết đĩa này tới đĩa kia, chăm chú đến nỗi quên bém mất vụ cô nàng quyết khoanh chặt tay chân.

“Nhưng đó ắt hẳn là một Thần Hộ mệnh!” Hermione nói. “Bồ không thấy ai gọi nó lên sao? Bồ không thấy ai hết à? Và nó lại còn dẫn bồ đến chỗ thanh gươm! Mình không thể nào tin được chuyện này! Rồi chuyện gì xảy ra sau đó?”

Ron giải thích nó đã thấy Harry nhảy xuống hồ, và nó đã đợi Harry trôi lên, rồi nó nhận ra có cái gì đó trục trặc, nó bèn lặn xuống, và cứu Harry, rồi quay trở xuống hồ lấy thanh gươm. Nó kể tới đoạn mở cái mặt dây chuyền ra thì ngập ngừng, và Harry chen vô.

“... và Ron đâm cái vật đó bằng thanh gươm.”

“Và... nó tiêu? Chỉ vậy thôi sao?” Hermione thì thầm.

“Ừ, nó... nó gào thét,” Harry nói kèm một cái liếc nửa mắt sang Ron. “Đây.”

Harry tháo cái mặt dây chuyền lên đùi Hermione; cô bé nhón tay thận trọng cầm cái đó lên và xem xét cái khoang bị đâm lủng.

Cuối cùng Harry cho rằng đã tới thời điểm có thể an toàn dọn đi tấm chắn vô hình, nó vẫy cây đũa phép của Hermione để thu hồi Bùa che chắn rồi quay qua Ron.

“Bồ vừa nói là bồ thoát khỏi bọn Mẹ mìn và có dư được một cây đũa phép?”

“Hả?” Ron nói, nó vẫn còn đang ngăm Hermione nghiên cứu cái mặt dây chuyền. “À, ờ, phải.”

Nó kéo mạnh để mở một cái khóa đai của cái ba lô và rút từ trong đó ra một cây đũa phép đen cụt ngùn.

“Đây, mình suy ra là có thêm một cây dự trữ thì lúc nào cũng tiện hơn.”

“Bồ đúng,” Harry nói, giơ tay ra. “Cây đũa phép của mình gãy mất rồi.”

“Bồ nói chơi hả?” Ron nói, nhưng ngay lúc đó Hermione đứng dậy, và Ron bèn trở lại trạng thái pháp phòng ngán sợ.

Hermione cắt cái Trường Sinh Linh Giá đã bị diệt vô cái túi xách hộ cườm, rồi leo trở lên cái giường

của mình và nằm xuống không nói thêm tiếng nào.

Ron đưa cho Harry cây đũa phép mới.

“VẬY là khá nhất cho bồ rồi đấy,” Harry thì thào.

“Ừ,” Ron nói. “Đáng ra còn tệ hơn kìa. Nhớ vụ mấy con chim cô nàng sai đi oánh mình không?”

“Tôi còn chưa loại trừ khả năng đó,” giọng nói hơi bị hãm thanh của Hermione vang lên từ dưới đồng mền, nhưng Harry thấy Ron hơi mỉm cười khi anh chàng moi ba lô lấy ra bộ đồ ngủ màu hột dẻ.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Ông Xenophilus Lovegood

Harry không trông mong gì cơn giận của Hermione nguôi ngoai sau một đêm, cho nên nó không ngạc nhiên lắm về cái sự cô nàng chỉ trao đổi chủ yếu bằng ánh mắt khinh bỉ và cái kiểu im lặng chua cay vào sáng hôm sau.

Ron đáp lại bằng cách duy trì thái độ ưu sầu trước mặt cô nàng như một biểu hiện bên ngoài của sự ăn năn hối tiếc triền miên. Thực ra, khi cả ba đứa ở bên nhau, Harry cảm thấy nó như kẻ duy nhất không khóc than ở một đám ma quá ít người đưa đám. Trong những dịp ít ỏi chỉ có Ron và Harry với nhau (đi lấy nước và tìm nấm dưới những bụi cây thấp), Ron trở nên hơn hớn tỉnh bơ.

“Ai đó đã giúp tụi mình,” nó cứ nói hoài. “Ai đó đã phá con hươu tới. Ai đó về phe mình. Diệt xong một cái Trường Sinh Linh Giá rồi, bồ tèo ời!”

Việc tiêu hủy cái mặt dây chuyền đã cổ vũ tụi nó bắt tay vào việc suy tính xem những Trường Sinh Linh Giá khác có thể ở đâu, và mặc dù trước đây tụi nó đã bàn cãi vấn đề này quá nhiều lần rồi, Harry vẫn cảm thấy lạc quan, tin chắc sẽ có thêm thành công nối tiếp thắng lợi đầu tiên. Chuyện giận hờn của Hermione không thể làm nhụt tinh thần phấn chấn của nó; vận may của tụi nó đang lên bất ngờ, sự xuất hiện của con hươu bí mật, cùng với việc thu hồi thanh gươm Gryffindor, và hơn hết thảy là sự trở về của Ron đã khiến cho Harry vui đến nỗi khó mà giữ được bộ mặt nghiêm túc.

Vào lúc chiều tà nó và Ron lại lẩn tránh sự có mặt hăm tài của Hermione và giả bộ lấy cớ đi mót những trái mâm xôi không hề tồn tại ở những hàng giậu trợ trụ, hai đứa nó tiếp tục trao đổi tin tức liên miên. Harry rốt cuộc cũng kể xong toàn bộ những chuyển lang thang khác nhau của nó và Hermione, tiếp theo đầy đủ câu chuyện về những gì đã xảy ra ở Thung lũng Godric. Còn Ron giờ lại trút sang Harry mọi thứ mà nó đã khám phá về cái thế giới pháp thuật rộng lớn hơn trong suốt những tuần lễ nó bỏ đi.

“... mà làm sao mấy bồ biết về vụ Cấm kỵ thế?” Ron hỏi Harry sau khi giảng giải về nhiều cố gắng tuyệt vọng của phù thủy gốc Muggle để lẩn trốn sự truy lùng của Bộ.

“Vụ gì?”

“Bồ và Hermione đã thôi nói ra tên của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó!”

“À, phải. Ừ, chẳng qua một thói quen xấu mà tụi này mới mắc phải,” Harry nói. “Nhưng mình chẳng

không kỳ gì chuyện gọi hắc là V...”

“DỪNG!” Ron gầm lên, khiến Harry nhảy phắt vô hàng giậu và Hermione (đang cúi mũi vô một cuốn sách ở cửa lều) quắc mắt nhìn hai đứa nó. “Xin lỗi,” Ron vừa nói vừa lôi Harry ra khỏi bụi cây đầy gai, “nhưng cái tên đó đã bị ếm bùa độc, Harry à, đó là cách bọn chúng lần ra dấu vết người ta! Dùng tên của hắc để phá bùa chú bảo vệ, tạo ra một kiểu nhiễu loạn pháp thuật gì đó - đó là cách bọn chúng đã tìm ra tụi mình ở đường Tottenham Court!”

“Bởi vì tụi mình đã xài đúng tên hắc à?”

“Đúng vậy! Bỏ phải tin thôi, có lý lắm. Chỉ những người thực sự coi trọng việc đứng lên chống lại hắc, như thầy Dumbledore chẳng hạn, mới dám xài tên hắc. Bây giờ chúng đã ếm bùa Cấm kỳ lên cái tên đó, bất cứ ai nói ra cái tên đó đều bị theo dõi - đó là cách nhanh-chóng-và-dễ-dàng để truy tìm các thành viên Hội Phượng Hoàng! Chúng suýt tóm được chú Kingsley...”

“Bỏ nói chơi hả?”

“Thiệt mà, một đám Tử Thần Thực Tử bao vây chú, anh Bill nói chú ấy phải mở đường máu thoát thân. Bây giờ chú ấy cũng đang đào tẩu như tụi mình.”

Ron trầm ngâm gãi cằm bằng đầu cây đũa phép.

“Bỏ nghĩ có khi nào chú Kingsley phái con hươu tới không?”

“Thần Hộ mệnh của chú là một con linh miêu, tụi mình đã nhìn thấy nó ở đám cưới, nhớ không?”

“Ờ há...”

Tụi nó đi dọc theo hàng giậu, xa cái lều và Hermione hơn.

“Harry à... Bỏ không nghĩ có thể đó là thầy Dumbledore sao?”

“Thầy Dumbledore chuyện gì?”

Ron tỏ ra lúng túng một chút, nhưng rồi nó nói nhỏ, “Thầy Dumbledore... chuyện con hươu đó? Mình muốn nói,” rồi Ron lén nhìn Harry, “thầy là người cuối cùng giữ thanh gươm thật, đúng không?”

Harry không cười giễu Ron, bởi vì nó hiểu quá rõ nỗi niềm mong đợi ẩn sau câu hỏi đó. Cái ý tưởng cụ Dumbledore trở lại với tụi nó, trông chừng tụi nó, quả là có tác dụng vô về không thể tả. Nó lắc đầu.

“Thầy Dumbledore chết rồi,” nó nói. “Mình đã thấy chuyện đó xảy ra, mình đã thấy xác thầy. Thầy chắc hẳn đã ra đi rồi. Mà dù sao đi nữa thì Thần Hộ mệnh của thầy là phượng hoàng chứ không phải hươu cái.”

“Nhưng Thần Hộ mệnh có thể thay đổi, đúng không?” Ron nói. “Thần Hộ mệnh của cô Tonks đã thay đổi, đúng không nào?”

“Ừ, nhưng nếu thầy Dumbledore còn sống thì tại sao thầy không tự hiện ra? Tại sao thầy không đưa phút cho tụi mình thanh gươm?”

“Sao biết được,” Ron nói. “Chắc cùng lý do khiến thầy đã không đưa nó cho bồ khi thầy còn sống? Hay cũng giống cái lý do mà thầy để lại cho bồ trái banh Snitch cũ và để lại cho Hermione cuốn sách truyện trẻ con?”

“Là lý do gì?”

“Ai biết,” Ron nói. “Thình thoảng, khi mình hơi nổi khùng ấy, mình nghĩ thầy đang ghẹo tụi mình hoặc là... hoặc là thầy chỉ bày trò cho khó khăn thêm. Nhưng bây giờ mình không nghĩ vậy nữa. Thầy ý thức việc thầy làm khi thầy cho mình cái Tắt sáng, đúng không? Thầy... vậy đó.” Hai tai của Ron đỏ bừng và nó đâm ra tha thiết với đám cỏ dưới chân, cứ dí ngón chân mà chọc chúng. “Thầy ắt hẳn đã biết mình sẽ bỏ bồ mà đi.”

“Không,” Harry sửa lưng Ron. “Thầy ắt hẳn đã biết bồ luôn luôn muốn trở lại.”

Ron có vẻ cảm động, nhưng vẫn còn ngượng ngùng. Harry nói, một phần để thay đổi đề tài. “Nhân nói về thầy Dumbledore, bồ có nghe những điều mụ Skeeter viết về thầy không?”

“Ờ có,” Ron nói ngay. “Người ta nói về chuyện đó hơi nhiều. Dĩ nhiên, nếu thời thế khác thì vụ thầy Dumbledore từng là bồ bịch với Grindelwald sẽ là tin giật gân, nhưng bây giờ đó chỉ là chuyện để cười ngạo của mấy người không ưa thầy Dumbledore, và đối với những người vẫn coi thầy là người tốt thì chuyện đó như một cái tát vào mặt. Nhưng mình không biết chuyện đó có gì là ghê gớm. Thầy thực sự còn trẻ đại khi...”

“Bằng tuổi tụi mình,” Harry nói, y như khi nó cự lại Hermione, và có gì đó trên mặt nó dường như đã khiến Ron quyết định không nói tiếp đề tài đó nữa.

Một con nhện khổng lồ ngồi giữa cái mạng nhện động sương giá trong bụi cây đầy gai. Harry chĩa cây đũa phép vào con nhện, cây đũa phép mà Ron đưa cho nó hồi hôm rồi sau đó đã được Hermione hạ cổ kiểm tra, và được xác định là làm bằng gỗ cây tầm gai.

“Phình ra!”

Con nhện hơi rùng mình, khẽ đung đưa trên mạng. Harry thử lại. Lần này con nhện lớn thêm một tí.

“Thôi đi! ’ Ron đột ngột nói. “Tôi xin lỗi tôi đã nói thầy Dumbledore còn trẻ đại, được chưa?”

Harry đã quên bég là Ron căm ghét lũ nhện.

“Xin lỗi... Teo lại!”

Con nhện không thềm teo lại. Harry ngó xuống cây đũa phép tằm gai. Mọi bùa chú nhỏ nhất mà nó thực hiện với cây đũa phép, tính tới lúc này, dường như đều kém hiệu lực hẳn so với bùa phép nó ếm bằng cây đũa phép phượng hoàng. Nó cảm thấy cây đũa phép mới xa lạ đến ngang ngược, như thể bàn tay ai đó đem ráp vô cánh tay nó.

“Bồ chỉ cần thực tập thôi,” Hermione nói, cô bé đã lạng lẽ đến gần tụi nó từ đằng sau và đứng đó lo lắng nhìn Harry thử phóng to thu nhỏ con nhện nhện. “Đó là vấn đề lòng tin, Harry à.”

Nó biết tại sao Hermione muốn cây đũa phép đó tử tế; cô bé vẫn còn cảm thấy có lỗi vì đã làm gãy cây đũa phép của nó. Nó ráng nín câu cãi lại đã vọt tới đầu môi, rằng Hermione cứ việc xài cây đũa phép tằm gai nếu cho là chẳng có gì khác biệt, và nó sẽ xài cây đũa phép của cô nàng. Tuy nhiên, vì mong muốn bạn bè hòa thuận lại, nó đồng ý; nhưng khi Ron nở nụ cười thăm dò với Hermione, cô nàng liền quay ngoắt đi và lại vùi đầu vào cuốn sách.

Cả ba đưa trở về lều khi trời tối, và Harry trực phiên gác đầu tiên. Ngồi ở cửa lều nó cố gắng dùng cây đũa phép tằm gai khiến mấy hòn sỏi dưới chân nó bay lên, nhưng pháp thuật của nó dường như vụng về và kém hiệu lực hơn trước đây. Hermione đang nằm trên giường đọc sách, trong khi Ron, sau nhiều lần căng thẳng liếc nhìn lên cô nàng, đã lấy ra khỏi ba lô một cái đài nhỏ bằng gỗ và bắt đầu dò đài.

“Có một chương trình này,” nó nói nhỏ với Harry, “tường thuật tin tức nghe như thật ấy. Tất cả các đài khác đều về phe Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó và đều theo đường lối của Bộ, nhưng đài này... bồ chờ tới khi nghe được nha, hay lắm. Chỉ có điều họ không thể phát sóng mỗi đêm, họ cứ phải thay đổi địa điểm để phòng bị bố ráp và bồ cần phải có mặt khẩu để mở đài... Rắc rối là mình bỏ lỡ mất kỳ trước...”

Ron gõ nhẹ lên cái đài bằng cây đũa phép, lầm rầm trong miệng mấy tiếng hú họa nào đó. Nó lén nhìn lên Hermione nhiều lần, rõ ràng là ngán một cơn giận bùng nổ, nhưng tất cả mối quan tâm Hermione dành cho nó chỉ là coi như không có nó ngồi đó. Phải mất đến mười phút Ron cứ gõ gõ cái đài và rì rầm tụng, Hermione thì lật lật mấy trang sách, còn Harry tiếp tục thực tập cây đũa phép tằm gai.

Cuối cùng Hermione trèo ra khỏi giường. Ron ngừng gõ ngay lập tức.

“Nếu nó khiến bồ bực mình thì mình sẽ thôi,” nó lo lắng nói với Hermione. Hermione không buồn hạ cố đáp lại, chỉ đi tới gần Harry.

“Tụi mình cần bàn bạc,” Hermione nói. Harry ngó cuốn sách vẫn còn bị Hermione nắm chắc trong tay. Đó là cuốn Chuyện Đời và Chuyện Xạo của Albus Dumbledore.

“Chuyện gì?” Nó lo lắng hỏi. Trong đầu nó thoáng qua ý nghĩ rằng cuốn sách đó có một chương về nó;

nó thấy nó chẳng còn đủ sức đâu mà nghe thêm một bản phân tích nữa của Rita về mối quan hệ giữa nó và cụ Dumbledore. Tuy nhiên, câu trả lời của Hermione hoàn toàn bất ngờ.

“Mình muốn đi gặp ông Xenophilius Lovegood.”

Nó trợn mắt ngó cô bé. “Ai?”

“Ông Xenophilius Lovegood, cha của Luna. Mình muốn đi nói chuyện với ông ta!”

“Ơ... lý do?”

Hermione hít sâu một hơi, như thể tự khích lệ mình, rồi nói. “Là cái dấu hiệu đó. Cái dấu hiệu trong cuốn Beedle Người Hát Rong. Nhìn cái này coi.”

Cô bé liệng cuốn Chuyện Đời và Chuyện Xạo Của Albus Dumbledore xuống ngay trước đôi mắt miễn cưỡng của Harry và nó thấy hình chụp bản gốc bức thư cụ Dumbledore viết cho Grindelwald, bằng nét chữ viết tay xiên xiên mảnh khảnh quen thuộc của cụ. Nó không muốn nhìn cái bằng chứng chắc chắn rằng cụ Dumbledore đã thực sự viết những dòng chữ đó, thứ đó không phải là phát minh của Rita.

“Chữ ký,” Hermione nói. “Nhìn chữ ký đi, Harry!”

Nó nghe lời. Mất một lúc nó chẳng hiểu cô bé đang nói về điều gì, nhưng khi nhìn kỹ hơn nhờ ánh sáng của cây đèn phép, nó thấy cụ Dumbledore đã thay thế chữ A trong cái tên Albus bằng một phiên bản nhỏ xíu của cái dấu hình tam giác vẽ trên Những Chuyện Kể của Beedle Người Hát Rong.

“Ơ... mấy bồ đang...?” Ron nói giọng hơi căng, nhưng Hermione trấn áp anh chàng chỉ bằng một ánh mắt rồi quay lại nói với Harry.

“Nó cứ hiện lên hoài, há?” Cô bé nói. “Mình biết anh Viktor nói đó là dấu hiệu của Grindelwald, nhưng chắc chắn dấu hiệu đó có trên ngôi mộ cũ ở Thung lũng Godric, và ngày ghi trên bia mộ thì xưa lắm trước khi Grindelwald ra đời! Và bây giờ là cái này! Chà, mình không thể hỏi thầy Dumbledore hay Grindelwald ý nghĩa của dấu hiệu đó - mình thậm chí không biết Grindelwald còn sống hay không nữa - nhưng tại mình có thể hỏi ông Xenophilius Lovegood. Ông ta đeo cái dấu hiệu đó trong đám cưới. Mình tin chắc điều này quan trọng, Harry à.”

Harry không trả lời ngay. Nó nhìn vào gương mặt háo hức, quyết liệt của Hermione rồi nhìn ra bóng tối xung quanh, suy nghĩ. Sau một hồi im lặng, nó nói, “Hermione à, tại mình không cần thêm một vụ Thung lũng Godric nữa đâu. Tại mình đã tự dụ dỗ nhau đến đó, và...”

“Nhưng nó cứ xuất hiện hoài, Harry ơ! Thầy Dumbledore để lại cho mình cuốn Những Chuyện Kể của Beedle Người Hát Rong, làm sao bồ biết là tại mình không có nhiệm vụ tìm hiểu về cái dấu hiệu đó?”

“Tụi mình lại bắt đầu cái vòng luẩn quẩn nữa rồi,” Harry nói, hơi quạu. “Tụi mình cứ tự thuyết phục nhau là thầy Dumbledore để lại cho tụi mình những chỉ dẫn và dấu hiệu bí mật...”

“Cái Tắt sáng té ra là vật hết sức hữu ích,” Ron chột nói lớn. “Mình nghĩ Hermione nói đúng, tụi mình nên đi gặp ông Xenophilius Lovegood.”

Harry nhìn Ron ngao ngán. Nó chắc chắn sự ủng hộ của Ron dành cho Hermione chẳng đáng giá mấy tới mong muốn tìm hiểu ý nghĩa của cái cổ tự hình tam giác.

“Sẽ không giống vụ Thung lũng Godric đâu,” Ron nói thêm. “Ông Xenophilius Lovegood đứng về phe bồ mà, Harry, báo Kẻ Lý Sự bệnh vực bồ ngay từ đầu, báo liên tục kêu gọi mọi người giúp đỡ bồ!”

“Mình chắc chắn điều này quan trọng!” Hermione nói giọng tha thiết.

“Nhưng bồ có nghĩ là nếu điều đó quan trọng thật thì thầy Dumbledore đã nói cho mình biết trước khi thầy chết không?”

“Có lẽ... có lẽ đó là điều bồ cần tự mình tìm hiểu lấy,” Hermione nói với vẻ vớt vát yếu ớt.

“Ừ,” Ron giở giọng nịnh nọt, “hợp lý.”

“Không, chẳng hợp lý chút nào!” Hermione nạt ngang. “Nhưng mình vẫn nghĩ tụi mình nên nói chuyện với ông Xenophilius Lovegood. Một dấu hiệu mà kết nối cả thầy Dumbledore, Grindelwald và Thung lũng Godric đúng không nào? Harry à, chắc chắn tụi mình nên biết về chuyện này!”

“Mình thấy tụi mình nên biểu quyết đi,” Ron nói. “Ai ủng hộ việc đi gặp ông Lovegood...”

Tay nó vọt lên không trước cả tay Hermione. Môi cô nàng hơi run run lên một cách ngờ vực khi giơ tay mình lên.

“Đa số thắng, Harry à, xin lỗi nha,” Ron nói, vỗ vỗ lên lưng Harry.

“Được” Harry nói, nửa mắc cười nửa bức bối. “Nhưng khi gặp ông Lovegood rồi, tụi mình phải cố gắng kiếm thêm mấy cái Trường Sinh Linh Giá nữa, chịu không? Với lại, gia đình Lovegood sống ở đâu? Mấy bồ có ai biết không?”

“À, chỗ họ ở không xa nhà mình,” Ron nói. “Mình không biết chính xác chỗ nào, nhưng ba má mình hay chỉ về phía mấy ngọn đồi mỗi khi nói tới họ. Chắc không khó kiếm đâu.”

Khi Hermione đã trèo lên giường trở lại, Harry hạ thấp giọng.

“Bồ chỉ đồng ý để cố lấy lòng nàng thôi.”

“Trong tình yêu lẫn trong chiến tranh đều phải mất cả,” Ron nói một cách rạng rỡ, “và chuyện này có một tí của cả hai thứ. Vui lên đi, đang kỳ nghỉ lễ Giáng sinh, Luna sẽ có nhà!”

Tại nó được ngắm cảnh đẹp tuyệt trần của làng Ottery St. Catchpole từ sườn đồi hiu hiu gió nơi tại nó Độn thổ tới vào sáng hôm sau. Từ góc nhìn lợi thế trên cao, ngôi làng trông giống như một bộ sưu tập nhà đồ chơi, nằm giữa những vạt nắng lớn chiếu xiên xiên, len qua những kẽ hở của mây trời, rọi xuống mặt đất. Tại nó đứng đó một hai phút nhìn về phía Hang Sóc, đưa tay lên mắt che nắng, nhưng không sao phân biệt được đâu là hàng giậu cao và vườn cây ăn trái, là những thứ đã giúp cho ngôi nhà nhỏ hình xoắn ốc khuất được tầm mắt dân Muggle.

“Quái thật, gần xẹt như vậy mà không thể về thăm,” Ron nói.

“Ôi, chứ không phải bồ vừa gặp gia đình sao. Bồ ăn mừng Giáng sinh ở nhà mà,” Hermione lạnh lùng nói.

“Mình đâu có ở Hang Sóc!” Ron nói kèm tiếng cười hoài nghi. “Mấy bồ tưởng mình về đó và nói với tất cả mọi người là mình đã bỏ mấy bồ mà đi à? Chà, anh Fred và George sẽ khoái vụ này lắm lắm. Còn Ginny, nó sẽ vô cùng thông cảm cho mà coi.”

“Nhưng, nếu vậy thì bồ đã ở đâu?” Hermione hỏi, ngạc nhiên.

“Ở nhà mới của anh Bill và chị Fleur. Chòi Đất. Anh Bill luôn luôn tử tế với mình. Ảnh... ảnh không cảm kích lắm khi nghe chuyện mình đã làm, nhưng không phán xét về chuyện đó. Ảnh biết mình thiệt tình hối hận. Không ai khác trong gia đình biết mình ở nhà ảnh. Anh Bill nói với má là anh và chị Fleur sẽ không về nhà ăn lễ Giáng sinh vì họ muốn đón lễ riêng với nhau. Mấy bồ biết, kỳ lễ đầu tiên sau khi họ cưới nhau mà. Mình không nghĩ là chị Fleur lấy đó làm phiền. Mấy bồ biết chị ghét Celestina Warbeck cỡ nào rồi.”

Ron quay lưng lại Hang Sóc.

“Thử lên trên này coi,” nó nói, dẫn đường đi lên đỉnh đồi.

Tại nó đi bộ mấy tiếng đồng hồ, Harry mặc tấm Áo khoác Tàng hình theo sự nài nỉ của Hermione. Cụm nhà trên những ngôi đồi thấp có vẻ không có người ở, tách biệt hẳn một ngôi nhà nhỏ dường như bỏ hoang.

“Bồ có nghĩ đó là nhà họ, và họ đã đi nghỉ lễ Giáng sinh không?” Hermione vừa nói vừa dòm qua cửa sổ một căn bếp nhỏ nhắn gọn gàng có chậu hoa phong lữ trên bệ cửa. Ron khịt khịt mũi.

“Nghe nè, mình có cảm giác là chỉ cần ngó qua cửa sổ nhà Lovegood thôi là đã biết ai ở trong đó rồi. Thử mấy cụm đồi kế đi.”

Tại nó bèn Độn thổ xa thêm về phía bắc vài dặm.

“Đây rồi!” Ron hét, trong khi gió thổi bạt tóc và quần áo của tụi nó. Ron đang chỉ lên đỉnh ngọn đồi mà tụi nó vừa hiện ra, ở đó có một ngôi nhà ngó-kỳ-cục-nhất vươn thẳng lên trời, một trụ tròn đen thui với một vòng trắng ma treo đằng sau trên bầu trời ban trưa. “Cái đó chắc là nhà của Luna, chứ ai mà sống trong một chỗ như vậy chứ? Ngó giống một con xe khổng lồ.”

“Trông chẳng có gì giống xe cả,” Hermione nói, cau mày nhìn cái tháp.

“Mình đang nói về quân cờ,” Ron nói. “Với bồ thì là lâu đài.”

Chân Ron dài nhất nên nó lên tới đỉnh đồi trước tiên. Khi Harry và Hermione bắt kịp Ron, vừa thở hổn hển vừa bầu chặt hông vì xóc, chúng đã thấy Ron đang toét miệng cười.

“Đúng là nhà họ rồi,” Ron nói. “Ngó coi.”

Ba cái bảng vẽ bằng tay được gắn hờ trên một cánh cổng sập. Cái đầu tiên ghi “KẼ LÝ SỰ. CHỦ BÚT. X. LOVEGOOD.” Cái thứ hai, “HÃY TỰ HÁI TÂM GỬI.” Cái thứ ba, “TRÁNH XA MẶN XUI KHIẾN.”

Cánh cổng kêu cọt kẹt khi tụi nó mở ra. Con đường ngoằn ngoèo dẫn tới cửa trước mọc um tùm nhiều loại cây kỳ cục, kể cả một bụi cây đầy những trái màu cam có hình giống củ cải mà Luna đôi khi đeo như bông tai. Harry nghĩ nó nhận ra một cây Bẫy chóc nên vội tránh xa cái gốc cây nhăn nhoe. Hai cây táo đại già khú, bị gió uốn cong, đã rụng hết lá nhưng vẫn còn rất nhiều trái đỏ nhỏ bằng trái dâu và hai vòng hoa kết bằng nhánh cây tầm gửi có đính hạt châu trắng đứng gác hai bên cửa chính. Một con cú nhỏ có cái đầu dữ như điều hâu hơi bị đẹp đậu trên một nhánh cây lom lom dòm chừng tụi nó.

“Bồ nên cởi Áo khoác Tàng hình ra đi Harry,” Hermione nói. “Bồ mới là người mà ông Lovegood muốn giúp, chứ không phải tụi này.”

Nó làm theo lời Hermione đề nghị, đưa cho cô bé tấm Áo khoác Tàng hình để cất vô trong cái túi xách hạt cườm. Sau đó Hermione gõ ba lần lên cánh cửa đen dày cui được đóng bằng đinh sắt có một cái đồ gõ cửa hình con ó.

Chưa đầy mười giây sau, cửa mở bung và ông Xenophilius Lovegood đứng đó, chân trần và mặc một cái có vẻ như áo ngủ lấm lem. Mớ tóc dài giống kẹo bông gòn trắng của ông vừa dơ vừa rối bù. So ra thì ông Xenophilius Lovegood ở đám cưới của anh Bill và chị Fleur quả là cực kỳ bảnh bao.

“Chuyện gì? Có chuyện gì? Các người là ai? Các người muốn gì?” Ông la lối bằng giọng gắt gỏng the thé, nhìn Hermione rồi đến Ron, và cuối cùng há miệng tròn vo như chữ O hết sức tức cười khi nhìn tới Harry.

“Chào bác Lovegood,” Harry nói, đưa tay ra. “Cháu là Harry, Harry Potter.”

Ông Xenophilius không bắt tay Harry, mặc dù con mắt không lé ngược vô sống mũi của ông trượt thẳng lên trán Harry.

“Tụi cháu vô nhà được chứ?” Harry hỏi. “Có chuyện tụi cháu muốn hỏi ý bác.”

“Tôi... tôi không chắc là có nên không,” ông Xenophilius thì thào. Ông nuốt nước miếng và đảo nhanh mắt nhìn quanh vườn. “Đột ngột quá... Tôi nói... tôi... tôi e là tôi thực sự nghĩ là tôi không nên...”

“Không mất nhiều thì giờ của bác đâu,” Harry nói, hơi thất vọng về sự tiếp đón hơi-kém-nồng-nhiệt này.

“Tôi... À, thôi được. Mời vào, mau. Mau lên!”

Mấy đứa chỉ vừa bước qua khỏi ngưỡng cửa là ông Xenophilius đóng sập ngay cánh cửa sau lưng. Tụi nó đứng trong một căn nhà bếp độc đáo nhất Harry chưa từng thấy. Căn bếp tròn quay, cho nên nó có cảm giác như ở trong một hũ tiêu khổng lồ. Mọi thứ đều uốn cong để khớp với những bức tường - bếp, chậu, tủ chén - và tất cả đều được tô vẽ hoa lá, côn trùng, chim chóc bằng màu sắc rực rỡ. Harry nghĩ nó nhận ra phong cách Luna: trong một không gian khép kín như vậy, ấn tượng có hơi bị mạnh quá.

Giữa sàn nhà có một cầu thang xoắn bằng sắt dẫn lên lầu. Từ bên trên vọng xuống nhiều tiếng loảng xoảng đùng đùng: Harry thắc mắc Luna đang làm gì.

“Các cháu nên lên lầu,” ông Xenophilius nói, vẫn còn có vẻ cực kỳ khó chịu, rồi ông dẫn đường.

Căn phòng trên lầu dường như là sự kết hợp giữa phòng khách và nơi làm việc, và do vậy còn lộn xộn hơn cả nhà bếp. Mặc dù nhỏ hơn và tròn vành vạnh, căn phòng này có phần nào giống căn Phòng Cần Thiết vào cái lần không thể nào quên khi căn phòng đó tự biến thành một mê cung khổng lồ chứa hàng mấy thế kỷ đồ vật được giấu giếm. Chỗ nào trong cái phòng này cũng chất chồng hàng đồng và hàng đồng sách báo. Từ trên trần thông xuống những mô hình chế tạo tinh vi mà Harry không nhận ra được, tất cả đều đang vỗ vỗ cánh hay bập bập hăm.

Luna không có mặt ở đó: cái đang gây ra tiếng ồn là một vật bằng gỗ được che kín trong những bánh xe và răng cửa đang quay bằng pháp thuật. Trông cái đó giống như sản phẩm lai căng kỳ quái giữa một cái bàn thợ mộc với dàn kệ cũ, nhưng chỉ lát sau Harry rút ra được kết luận rằng đó là một cái máy in kiểu cổ lỗ sĩ, nhờ vào dữ kiện là cái vật đó đang tuôn ra những tờ Kê Lý Sự.

“Xin lỗi,” ông Xenophilius vừa nói vừa sải dài bước chân tới bên cỗ máy, vớ đại một tấm khăn trải bàn nhóp nhép bên dưới một đồng sách báo to đùng, khiến chúng đổ nhào xuống sàn, và quăng tấm khăn trùm lên cái máy in, phần nào hãm bớt tiếng đùng đùng và loảng xoảng. Bấy giờ ông mới quay lại nhìn Harry.

“Tại sao cháu lại đến đây?” Nhưng Harry chưa kịp nói điều gì thì Hermione đã khê kêu lên sừng sốt.

“Bác Lovegood, cái... cái gì kia?”

Cô bé chỉ vào một cái sừng xoắn ốc màu xám, bụi chẳng, không khác sừng kỳ lân cho lắm, đang treo trên bức tường, thò ra phòng cả thước.

“Đó là sừng của con Khuyết Khuyết Sừng nát,” ông Xenophilius nói.

“Không, không phải,” Hermione nói.

“Hermione,” Harry ngưng ngừng, làu bàu. “Giờ không phải là lúc...”

“Nhưng Harry à, đó là một cái Sừng Nổ! Nó nằm trong bảng B Vật liệu Có thể Mua bán và là thứ cực kỳ nguy hiểm khi chứa trong nhà!”

“Làm sao bồ biết nó là một cái Sừng Nổ?” Ron hỏi, nhích ra xa cái sừng nhanh tối đa, trong bối cảnh căn phòng tùm lum đồ đạc như vậy.

“Có mô tả trong cuốn Những Con Thú Hoang Đường Và Nơi Tìm Ra Chúng! Bác Lovegood, bác cần phải tổng khứ cái đó đi ngay, bác không biết là nó có thể nổ khi bị chạm nhẹ vào sao?”

“Khuyết Khuyết Sừng nát,” ông Xenophilius nói từng tiếng rõ ràng, trên mặt lộ ra vẻ ngang bướng, “là một sinh vật nhút nhát có pháp thuật cao cường, và sừng của nó...”

“Bác Lovegood à, cháu nhận ra những dấu ấn quanh chân sừng, đó là một cái Sừng Nổ và nó cực kỳ nguy hiểm - cháu không biết bác lấy nó ở đâu...”

“Tôi mua nó,” ông Xenophilius nói giọng bướng bỉnh, “cách đây hai tuần, của một anh phù thủy trẻ vui tính biết tôi khoái giống Khuyết Khuyết Tinh tế. Một món quà Giáng sinh thú vị cho Luna. Sao,” ông quay lại Harry, “lý do cụ thể nào khiến cậu đến đây, cậu Potter?”

“Tụi cháu cần được giúp đỡ,” Harry nói, trước khi Hermione kịp mở miệng kêu lần nữa.

“A,” ông Xenophilius nói. “Giúp đỡ hả?” Con mắt còn tử tế của ông lại hướng vào cái thẹo của Harry. Ông có vẻ vừa khiếp sợ vừa bị mê hoặc. “Được. Vấn đề là... giúp đỡ Harry Potter... hơi nguy hiểm...”

“Chứ không phải bác là người luôn bảo mọi người rằng giúp đỡ Harry là bốn phận đầu tiên của họ sao?” Ron nói. “Trong tờ tạp chí của bác đó?”

Ông Xenophilius liếc cái máy in bị trùm kín nằm sau lưng, vẫn còn kêu đùng đùng loảng xoảng dưới tấm khăn trải bàn.

“Ờ... phải, tôi đã bày tỏ quan điểm đó. Tuy nhiên...”

“Điều đó chỉ để mọi người làm thôi, chứ bản thân bác thì không?” Ron nói.

Ông Xenophilius không trả lời. Ông vẫn tiếp tục nuốt nước miếng, con mắt của ông cứ xẹt qua xẹt lại giữa ba đứa tụi nó. Harry có cảm giác rất rõ là ông đang trải qua một cuộc đấu tranh nội tâm đau đớn.

“Luna đâu?” Hermione hỏi. “Để coi bạn ấy nghĩ sao?”

Ông Xenophilius há hốc miệng. Ông có vẻ như đang tự gồng mình lên. Cuối cùng ông nói bằng một giọng run run khó mà nghe ra trong tiếng ồn ào của cái máy in. “Luna đang ở dưới mé suối, câu mấy con Phồng nọc Nước ngọt. Con bé... con bé sẽ thích gặp các cháu lắm. Để tôi đi kêu con bé về và rồi... Ừ, được. Tôi sẽ cố gắng giúp các cháu.”

Ông biến mất dưới cái cầu thang xoắn và tụi nó nghe tiếng cửa trước mở ra rồi đóng lại.

“Đồ ghê già chết nhất,” Ron nói. “Luna lớn gan gấp mười lần ông.”

“Có lẽ bác ấy lo lắng tai họa sẽ xảy ra cho họ nếu bọn Tử Thần Thực Tử biết được mình ở đây,” Harry nói.

“Xì, mình đồng ý với Ron,” Hermione nói. “Lão già đạo đức giả phát tởm, bảo mọi người khác giúp đỡ bồ còn bản thân lão thì chui nhủi như con trùn đất. Và tốt nhất là nên tránh xa cái sừng đó.”

Harry đi tới cửa sổ ở phía bên kia căn phòng. Nó có thể nhìn thấy một dòng suối, một dải lụa hẹp lấp lánh nằm xa xa bên dưới ở phía chân ngọn đồi. Tụi nó đang ở chỗ rất cao; một con chim chấp chới bay ngang qua cửa sổ khi nó đắm đắm nhìn về hướng Hang Sóc, giờ đây đã biến mất bên kia một dãy đồi khác. Ginny đang ở đâu đó bên kia. Hai đứa nó bây giờ ở gần nhau hơn cả hồi đám cưới của anh Bill và chị Fleur, nhưng cô bé không thể nào ngờ là lúc này nó đang đắm đắm nhìn về phía cô bé, nghĩ đến cô bé. Nó nghĩ nó nên vui mừng về điều này; bất cứ ai tiếp xúc với nó đều bị nguy hiểm, thái độ của ông Xenophilius đã chứng tỏ điều đó.

Nó quay lưng lại cửa sổ và ánh mắt đắm chiêu của nó gặp ngay một vật khác thường đặt trên cái tủ chén cong vòng bừa bộn; một bức tượng bán thân bằng đá của một phù thủy xinh đẹp nhưng có-vẻ-chơt-chất đội một cái khăn trùm đầu trông-hết-sức-quái-dị. Hai vật gì giống như ống nghe bằng vàng uốn cong vòng ở hai bên. Một đôi cánh tí hon óng ánh màu xanh dính vào cái đai da vòng qua đầu bức tượng, đồng thời lại có một củ cải màu cam dính vào cái đai thứ hai vòng quanh trán.

“Coi nè,” Harry nói.

“Ác liệt,” Ron nói. “Thiệt lạ là ông không đeo cái đó đi đám cưới.”

Tụi nó nghe tiếng cửa trước đóng lại, và lát sau thì ông Xenophilius trèo lên cái cầu thang xoắn trở vô phòng, chân cẳng ồm nhom của ông lúc này mang giày ống bằng cao su, tay ông cầm một cái khay đựng

mấy cái tách chời lỏi đủ kiểu và một bình trà bốc hơi.

“A, cháu đã phát hiện ra cái phát minh đặc ý của tôi hả,” ông nói, đùn cái khay vào cánh tay Hermione và bước tới cạnh Harry bên bức tượng. “Mẫu mực, vừa vặn, trên đầu của bà Rowens Ravenclaw xinh đẹp, Tri thức vô biên là kho báu vĩ đại nhất của con người!”

Ông chỉ vào món đồ giống như cái ống nghe.

“Mấy cái này là vòi Nổ đẹp - để xua tan mọi nguồn chi phối tâm trí nằm trong khu vực bao quanh người tư duy. Đây,” ông chỉ vào đôi cánh nhỏ xíu, “cánh quạt Tóc dẻo, nhằm làm trí tuệ thăng hoa. Cuối cùng,” ông chỉ vào củ cải cam, “trái mận xui khiến, để tăng cường khả năng tiếp nhận điều phi thường.”

Ông Xenophilius sai bước trở lại lấy khay trà mà Hermione đã loay hoay giữ thăng bằng tạm thời trên một trong mấy cái bàn con bừa bộn.

“Cho phép tôi mời các cháu món nước sâm Rễ ọt nhé?” Ông Xenophilius nói. “Gia đình tôi tự pha chế đó.” Khi bắt đầu rót ra chất nước màu tím đậm như nước củ dền, ông nói thêm, “Luna đang ở tuốt bên kia Cầu Đá, con bé phấn chấn vô cùng khi nghe các cháu ở đây. Nó sắp về rồi, nó đã bắt gần đủ Phòng nọc để nấu canh cho tất cả chúng ta. Mời ngồi và tùy ý lấy thêm đường nhé.”

“Sao,” ông dọn một đồng sách báo cao ngất ngều ra khỏi một cái ghế bành và ngồi xuống, vắt treo đôi chân mang giày ống cao su. “Tôi có thể giúp được gì cho cháu, Potter?”

“Dạ,” Harry nói, liếc mắt qua Hermione, cô bé gật đầu khích lệ, “về cái biểu tượng mà bác đeo quanh cổ ở đám cưới anh Bill và chị Fleur đó, bác Lovegood. Tụi cháu thắc mắc về ý nghĩa của nó.”

Ông Xenophilius nhướn mày.

“Có phải cháu đang nói về ký hiệu của những Bảo bối Tử thần không?”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Chuyện Kể Về Ba Anh Em

Harry quay lại nhìn Ron và Hermione. Có vẻ chẳng đứa nào hiểu điều ông Xenophilius vừa nói.

“Bảo bối Tử thần?”

“Đúng,” ông Xenophilius nói. “Các cháu chưa từng nghe nói đến chúng sao? Tôi không ngạc nhiên. Rất, rất ít phù thủy tin. Chứng kiến vụ gã thanh niên óc bả đậu ở đám cưới của anh cháu thì biết,” ông gật đầu với Ron, “hắn tấn công tôi vì tôi chứng diện bằng biểu tượng của một phù thủy hắc ám nổi tiếng! Dốt nát vậy đó. Các bảo bối chẳng liên quan gì đến hắc ám - ít nhất thì cũng không theo nghĩa thô thiển đó. Người ta đơn giản dùng biểu tượng này để bộc lộ mình với những người khác có cùng niềm tin, hy vọng họ có thể giúp mình trong cuộc Tìm kiếm.”

Ông khuấy mấy cục đường vô nước sâm Rễ ọt và uống một ngụm.

“Cháu xin lỗi,” Harry nói, “Cháu vẫn không hiểu lắm.”

Để cho phải phép, nó cũng hớp một ngụm sâm trong cái tách của mình và suýt sặc: cái đồ đó thiệt là lợm giọng, như thể người ta pha lỏng viên kẹo mùi ông ba bị của món Kẹo Hạt đậu Đủ vị.

“Thế này, cháu hiểu chứ, những người tin vào Bảo bối Tử thần thì sẽ đi tìm chúng,” ông Xenophilius nói, chép môi để tán dương lộ liễu món sâm Rễ ọt.

“Nhưng Bảo bối Tử thần là cái gì?” Hermione hỏi.

Ông Xenophilius đặt tách trà của mình sang một bên.

“Tôi nghĩ rằng các cháu đều quen thuộc với Chuyện Kể về Ba Anh Em?”

Harry đáp “Dạ không.” Nhưng cả Hermione và Ron đều nói “Dạ có”.

Ông XenoPhilius trang trọng gật đầu.

“À, như vậy, cậu Potter à, toàn bộ sự việc bắt đầu với Chuyện Kể về Ba Anh Em.. Tôi có một cuốn đầu đây...”

Ông hờ hững liếc quanh phòng vào mấy đồng giấy da và sách, nhưng Hermione nói, “Cháu có một

cuốn, thừa bác Lovegood, cháu có nó ngay đây.”

Và cô bé rút từ trong cái túi xách hột cườm nhỏ xíu ra cuốn Những Chuyện Kể của Beedle Người Hát Rong.

“Bản gốc à?” Ông Xenophilixius cao giọng hỏi, và khi Hermione gật đầu, ông nói. “Vậy thì sao cháu không đọc lớn lên nhì. Cách tốt nhất để chắc chắn tất cả chúng ta đều hiểu.”

“Ơ... dạ được,” Hermione nói, vẻ lo lắng. Cô bé mở sách ra và Harry thấy liền cái ký hiệu tui nó đang tìm hiểu ở ngay đầu trang sách khi Hermione ho khe khẽ rồi bắt đầu đọc.

“Ngày xưa ngày xưa có ba anh em đang đi trên một con đường ngoằn ngoèo vắng vẻ vào lúc chiều hôm...”

“Nửa đêm chứ, má vẫn kể cho tui này nghe thế,” Ron nói, nó đã đuổi người ra, chéo hai tay ra sau đầu để lắng nghe. Hermione quắc mắt nhìn nó vẻ khó chịu.

“Xin lỗi, mình chỉ nghĩ chuyện sẽ kinh dị hơn một tí nếu xảy ra vào nửa đêm!” Ron nói.

“Ừ, bởi vì tui mình đúng là cần thêm một tí kinh dị trong đời,” Harry nói, trước khi kịp bưng miệng lại. Ông Xenophilixius dường như không quan tâm lắm, nhưng ông bắt đầu nhìn ra bầu trời bên ngoài khung cửa sổ. “Đọc tiếp đi Hermione.”

“Vừa đúng ba anh em đi tới một dòng sông, sông quá sâu nên không lội được và quá nguy hiểm nên không bơi được. Tuy nhiên mấy anh em này đều tinh thông pháp thuật, vì vậy họ chỉ cần vẫy cây đũa phép và tạo ra một cây cầu bắc ngang qua dòng nước dữ. Họ băng qua được nửa cây cầu thì bỗng một cái bóng trùm đầu kín mít chặn đường.

“Và Thần Chết nói với họ...”

“Xin lỗi,” Harry xen ngang, “nhưng Thần Chết mà nói với họ à?”

“Chuyện cổ tích mà, Harry!”

“À, phải, xin lỗi, đọc tiếp đi.”

“Và Thần Chết nói với họ. Thần rất tức giận là đã bị phỗng tay trên ba nạn nhân mới, bởi vì khách lữ hành thường sẽ chết đuối dưới dòng sông. Nhưng Thần Chết gian xảo lắm. Thần giả bộ chúc mừng ba anh em về pháp thuật của họ, và nói là mỗi người đáng được hưởng một phần thưởng cho sự khôn khéo lách được thần.

“Thế là người anh cả, một kẻ hiếu chiến, hỏi xin một cây đũa phép nhiều quyền phép hơn mọi cây đũa

phép trên đời: một cây đuă phép luôn luôn giúp chủ nhân chiến thắng trong những trận đấu tay đôi, một cây đuă phép xứng đáng với một phù thủy đã từng chế ngự Thần Chết! Thần Chết bèn băng ngang tới một cảnh cây cơm nguội mọc bên bờ sông, bẻ một cành cây rủ xuống, làm ra một cây đuă phép, và đưa nó cho người anh cả.

“Kể đến là người anh hai, một kẻ ngạo mạn, quyết định phải làm cho Thần Chết bẽ mặt hơn nữa, nên hỏi xin quyền lực gọi những người khác trở về từ cõi chết. Thần Chết bèn lượm một viên đá bên bờ sông và đưa cho người anh Hai, rồi nói với anh là viên đá đó có quyền năng gọi về những người chết.

“Và rồi Thần Chết hỏi người anh ba và cũng là người em út xem anh ta muốn gì. Người em út là kẻ khiêm tốn nhất, cũng là người khôn ngoan nhất trong ba anh em, và anh không tin tưởng Thần Chết. Vì thế anh hỏi xin cái gì mà giúp anh từ đó đi tiếp mà không bị Thần Chết bám theo. Vô cùng bất đắc dĩ, Thần Chết bèn giao cho anh chính tấm Áo khoác Tàng hình của mình.”

“Thần Chết có một tấm Áo khoác Tàng hình à?” Harry lại ngắt lời.

“VẬY HẮN MỚI CÓ THỂ LÊN CHỘP NGƯỜI TA CHỨ.” Ron nói. “Thì thỉnh thoảng hẳn cũng chán cái trò, rượt theo người ta, vỗ tay đen đét và kêu thét... ủa, xin lỗi Hermione.”

“Thế rồi Thần Chết đứng qua một bên và cho phép ba anh em tiếp tục cuộc hành trình, và ba anh em vừa đi tiếp vừa chuyện trò trong kinh ngạc về sự táo bạo mà họ đã trải qua, vừa cùng tán thưởng những món quà của Thần Chết.

“Rồi cũng đến lúc mấy anh em chia tay, mỗi người một đích đến riêng.

“Người anh cả tiếp tục cuộc hành trình thêm một tuần lễ nữa, và đến được một ngôi làng xa xôi, tìm ra một tay phù thủy và gây gổ với hắn ta một trận. Đương nhiên với vũ khí là Cây Đuă phép Cơm nguội, anh cả không thể nào thua trong trận đấu tay đôi sau đó. Bỏ mặc kẻ thù mình nằm chết trên sàn, người anh cả tiếp tục đi tới một cái quán, ở đó anh ta lớn tiếng khoe khoang về cây đuă phép đầy quyền lực mà anh đã chớp được của chính Thần Chết và cây đuă phép đã khiến anh trở nên vô địch như thế nào.

“Chính ngay trong đêm đó, một phù thủy khác bò tới chỗ người anh cả khi anh nằm say bết nhè trên giường. Tên trộm ăn cắp cây đuă phép và để đảm bảo an toàn, hắn cắt luôn cổ họng người anh cả.

“Và thế là Thần Chết đã lấy xong mạng người anh cả.

“Trong lúc đó người anh hai lên đường trở về nhà mình, nơi anh sống một mình. Tại đây anh lấy ra viên đá có quyền phép gọi về người chết và xoay nó ba lần trong tay. Anh ngạc nhiên và vui sướng biết bao khi hiện ra ngay tức thì trước mặt anh hình bóng người con gái anh đã từng hy vọng kết hôn trước khi nàng chết yếu.

“Nhưng nàng buồn và lạnh, cách biệt anh như thể bị ngăn chia bằng một tấm mạng che. Mặc dù nàng trở

về chốn dương gian, những nàng không thực sự thuộc về thế giới này và nàng buồn khổ. Cuối cùng người anh hai, phát khùng vì những khao khát vô vọng, đã tự giết mình để được sum vầy với nàng nơi chín suối.

“Và thế là Thần Chết đã lấy mạng người anh hai.

“Nhưng dù đã tìm kiếm người em út suốt nhiều năm trời, Thần Chết vẫn không sao kiếm được anh. Cuối cùng, chỉ khi đã rất thọ rồi, người em út mới cởi Áo khoác Tàng hình ra và trao nó lại cho con trai mình. Và lúc đó người em út chào đón Thần Chết như một người bạn cũ, vui vẻ cùng thần ra đi, và cả hai rời khỏi thế gian như hai kẻ đồng đẳng ngang tài.”

Hermione đóng sách lại. Một lát sau dường như ông Xenophilius mới nhận ra cô bé đã ngừng đọc; lúc đó ông mới thôi nhìn đăm đăm ra cửa sổ và nói, “Ồ, vậy đó.”

“Dạ, sao hở bác?” Hermione nói, nghe có vẻ lung túng.

“Đó là những bảo bối Tử Thần,” ông Xenophilius nói.

Ông cầm một cây viết lông ngỗng trên cái bàn tròn lum thứ đặt kế bên cũi chó ông, và rút ra một tờ giấy da rách giữa mấy cuốn sách.

“Cây Đũa phép Cơm nguội,” ông nói, và vẽ một đường thẳng đứng lên tờ giấy da. “Viên đá Phục sinh,” ông nói, và vẽ thêm một đường tròn trên đỉnh đường thẳng, “Tấm Áo khoác Tàng Hình,” ông nói nốt, vẽ một hình tam giác bao quanh cả đường thẳng lẫn vòng tròn, để tạo thành cái biểu tượng đã khiến Hermione hết sức tò mò đó. “Kết hợp lại,” ông nói, “là những Bảo bối Tử thần.”

“Nhưng trong chuyện cổ tích đâu có chỗ nào nói tới mấy chữ ‘Bảo bối Tử thần’ đâu?”

“À, dĩ nhiên là không,” ông Xenophilius ra vẻ cao đạo một cách dễ sùng. “Đó là chuyện cổ tích cho trẻ con, được kể để giải trí hơn là giáo dục. Tuy nhiên, những người trong chúng tôi am hiểu về vấn đề này đã nhận ra rằng câu chuyện cổ nói đến ba vật, hay ba Bảo bối, mà nếu hợp lại được chúng sẽ giúp người đó trở thành chủ nhân của Tử Thần.”

Ông Xenophilius liếc nhìn ra cửa sổ trong một thoáng im lặng. Mặt trời đã xế trên bầu trời.

“Chắc là Luna sắp câu đủ Phòng nọc rồi,” ông khẽ nói.

“Khi bác nói 'chủ nhân của Tử Thần'...” Ron nói.

“Chủ nhân,” ông Xenophilius nói, phẩy bàn tay trong không khí. “Người chinh phục. Kẻ chiến thắng. Bất cứ thuật ngữ nào cháu thích dùng.”

“Nhưng vậy thì... có phải ý bác nói...” Hermione thong thả, và Harry biết cô bé đang cố gắng làm cho

giọng nói của mình không có chút xíu nghi ngờ nào, “rằng bác tin mấy cái đó... mấy Bảo bối đó... là có thật à?”

Ông Xenophilius lại nhướn mày lên.

“Có chứ, dĩ nhiên.”

“Nhưng,” Hermione nói, và Harry có thể nghe sự kiềm chế của cô bé bắt đầu rạn nứt, “bác Lovegood à, làm sao bác có thể tin...”

“Cô nương à, Luna đã kể với tôi về cô,” ông Xenophilius nói. “Tôi suy ra cô không đến nỗi không thông minh, nhưng tầm nhìn hạn chế phát ớn luôn. Hẹp hòi. Bảo thủ.”

“Có lẽ bồ nên thử đội cái đó coi sao, Hermione” Ron nói, hất đầu về phía cái khăn trùm đầu lỗ lã. Giọng nói run run vì rang nhin cười.

“Thưa ông Lovegood,” Hermione lại bắt đầu nói, “Chúng ta đều biết có những thứ như Áo khoác Tàng Hình. Chúng rất hiếm, nhưng chúng có thật. Còn...”

“À, Bảo bối thứ ba là một tấm Áo khoác Tàng hình thực sự, cô Granger ạ! Tôi muốn nói là, đó không phải là một tấm áo khoác lừa hành bị ếm bùa Tan Áo ảnh, hay bị phù phép Thất kinh Hồn vía, hay dệt từ lông Kín Nửa vờ, những thứ có thể che giấu người ta lúc đầu nhưng mòn dần theo năm tháng cho đến khi trong veo. Chúng ta đang nói về một tấm áo khoác thực ra và thực sự khiến cho người mặc mặc hoàn toàn vô hình, bền chắc vĩnh viễn, tạo được sự che giấu không bao giờ đổi và không xuyên thấu nổi, bất chấp có ếm gì lên nó. Cô đã thấy được bao nhiêu tấm Áo khoác Tàng hình như vậy hả, cô Granger?”

Hermione há miệng toan trả lời, nhưng rồi ngậm miệng trở lại, trông có vẻ bối rối chưa từng thấy. Cô bé, Harry và Ron cùng đưa mắt nhìn nhau, và Harry biết là tất cả tụi nó đang có cùng chung một suy nghĩ. Hóa ra tấm áo khoắc y chang cái mà ông Xenophilius vừa miêu tả đang ở trong phòng với tụi nó ngay lúc này.

“Y như lời,” ông Xenophilius nói, như thể ông vừa đánh bại tất cả tụi nó trong cuộc đấu lý. “Chưa đứa nào trong đám các cháu từng được thấy một tấm áo như vậy. Người sở hữu tấm áo hẳn là một người cực kỳ giàu đúng không nào?”

Ông lại liếc mắt ra cửa sổ. Bầu trời bây giờ đã phơn phớt ráng hồng.

“Thôi được,” Hermione bối rối nói. “Cứ cho là Áo khoác Tàng hình có thật đi... còn viên đá thì sao, thưa bác Lovegood? Cái mà bác gọi là Viên đá Phục sinh ấy?...”

“Sao là sao?”

“Dạ, làm sao mà chuyện đó có thể có thật chứ?”

“VẬY CỨ CHỨNG MINH LÀ NÓ KHÔNG THẬT ĐI.”

Hermione có vẻ nổi sùng.

“Nhưng chuyện đó... Cháu xin lỗi, nhưng chuyện đó hết sức khôi hài! Làm sao cháu có thể chứng minh nó không có thật chứ? Chẳng lẽ bác muốn cháu đi lượm hết... hết tất cả những viên sỏi trên thế gian mà đem ra thử nghiệm? Ý cháu là, bác có thể tuyên bố bất kỳ cái gì là có thật nếu cơ sở duy nhất để tin vào điều đó chỉ là không ai chứng minh được điều đó không hề có thật sao!”

“Được chứ, có thể lắm chứ,” ông Xenophilius nói. “Tôi vui mừng thấy cô đã cởi mở đầu óc ra được một tí đấy.”

“VẬY CÒN CÂY ĐỪA PHÉP CƠM NGUỘI,” Harry nói gấp, trước khi Hermione kịp cự cãi. “Bác cũng cho là nó có thật à?”

“A, đúng trường hợp này thì có vô số bằng chứng,” ông Xenophilius nói. “Cây Đũa phép Cơm nguội là Bảo bối dễ truy nguyên nhất, do cách thức nó được truyền từ tay người này sang tay người khác.”

“Cách thức như thế nào ạ?”

“Như thế này, người sở hữu cây đũa phép đó phải chiếm đoạt nó từ chủ nhân trước, nếu muốn trở thành chủ nhân đích thực của nó,” ông Xenophilius nói. “Chắc là cháu từng nghe về cách mà cây đũa phép đến với Egbert Lỗi Lạc, sau khi ông ta tàn sát Emeric Hung Ác? Hay Godelot đã chết như thế nào trong căn hầm của ông sau khi người con trai là Hereward cướp cây đũa phép của ông? Hay về Loxias khủng khiếp, kẻ đã giết Baraabas Deverill để lấy cây đũa phép? Dấu vết máu me của cây Đũa phép Cơm nguội văng tung tóe các trang sử Pháp thuật.”

Harry liếc mắt nhìn Hermione. Cô bé cau mặt nhìn ông Xenophilius nhưng không tranh cãi với ông nữa.

“VẬY THEO BÁC THÌ CÂY ĐỪA PHÉP CƠM NGUỘI BÂY GIỜ Ở ĐÂU?” Ron hỏi.

“Trời đất ơi, ai mà biết,” ông Xenophilius nói trong khi nhìn đăm đăm ra cửa sổ. “Ai mà biết được cây Đũa phép Cơm nguội đang ẩn giấu chỗ nào? Con đường truyền lưu tắc tị khi tới tay Arcus và Livius. Ai mà biết được ai trong hai người đó thực sự đánh bại Loxias, và ai đã lấy cây đũa phép? Và ai có thể nói được kẻ nào có thể đánh bại hai người đó chứ. Hỡi ơi, lịch sử không nói cho chúng ta biết.”

Im lặng một lúc, cuối cùng Hermione hỏi giọng hơi cứng. “Bác Lovegood, gia đình Peverel; có liên quan gì đến những Bảo bối Tử thần không?”

Ông Xenophilius có vẻ giật mình trong khi có điều gì đó lướt qua trí nhớ Harry, nhưng nó không nằm

bắt kịp. Peverell... nó từng nghe cái tên này trước đây...

“Vậy mà nãy giờ cô nương xí gạt tôi!” Ông Xenophilius nói, lúc này đã ngồi khá thẳng lưng trên cái ghế bành và trợn tròn mắt ngó Hermione. “Tôi cứ tưởng cô là lính mới trong cuộc Tìm kiếm Bảo bối chứ! Nhiều người tìm kiếm trong chúng ta tin rằng dòng họ Peverell có liên quan hoàn toàn - hoàn toàn - đến những Bảo bối!”

“Dòng họ Peverell là ai?” Ron hỏi.

“Đó là cái tên trên bia mộ có khắc biểu tượng đó, ở Thung lũng Godric,” Hermione nói, vẫn chăm chú nhìn ông Xenophilius. “Ignotus Peverell.”

“Đúng chóc!” ông Xenophilius nói, ngón tay trỏ của ông giơ lên ra cái điệu thông thái lắm. “Dấu hiệu về những Bảo bối Tử thần trên mộ Ignotus là bằng chứng hùng hồn!”

“Về chuyện gì?” Ron hỏi.

“Ừa, thì chuyện ba anh em trong cổ tích đúng là ba anh em nhà Peverell: Antioch, Cadmus và Ignotus. Họ chính là chủ nhân nguyên thủy của những Bảo bối Tử thần!”

Liếc thêm một cái nữa ra ngoài cửa sổ, ông Xenophilius đứng dậy, và đi về phía cầu thang xoắn.

“Các cháu ở lại ăn tối nha?” Ông nói vọng lên khi lại một lần nữa biến mất dưới cầu thang. “Ai ai cũng hỏi xin công thức chế biến món ăn Phòng nọc Nước ngọt của gia đình chúng tôi.”

“Có lẽ để trình cho Phòng Ngộ độc ở bệnh viện Thánh Mungo!” Ron nói thầm.

Harry chờ đến khi tụi nó có thể nghe tiếng ông Xenophilius đi lại trong nhà bếp dưới lầu rồi mới nói.

“Bồ nghĩ sao?” Nó hỏi Hermione.

“Ôi, Harry ơi,” cô bé nói vẻ ngao ngán. “Một đồng rác nhảm nhí. Đây không thể là ý nghĩa thực sự của ký hiệu được. Đây chỉ là suy diễn kỳ quái của ông ấy mà thôi. Thiệt là mất thì giờ.”

“Mình nghĩ đây là người đã mang cho tụi mình mấy con Khuyết khịt Sừng nát,” Ron nói.

“Bồ cũng không tin hả?” Harry hỏi Ron.

“Hông, chuyện đó cũng giống mấy cái chuyện cổ tích người ta kể cho trẻ con để dạy tụi nó bài học gì đó, đúng không? ‘Đừng đi gây sự, đừng có đánh nhau, đừng có vọc phá những thứ tốt nhất là cứ để yên! Chỉ nên cụp mặt xuống, an phận thủ thường, thế là ổn cả.’ Nhưng nghĩ kỹ thì,” Ron nói thêm, “có lẽ chuyện này là lý do khiến cây Đũa phép Cơm nguội bị coi là xúi quẩy.”

“Bồ đang nói chuyện gì vậy?”

“Chẳng phải đó là một trong những điều mê tín dị đoan sao? ‘Sanh tháng năm lấy thằng Muggle, ’ ‘Ếm bùa lúc chạng vạng, giải hạn lúc nửa đêm, ’ ‘Đũa phép Cơm nguội, chỉ tổ bại xuội’. Chắc bồ đã từng nghe rồi, má mình có cả kho mấy thứ đó.”

“Harry và mình sinh trưởng trong gia đình Muggle,” Hermione nhắc Ron. “Tụi này được dạy những dị đoan khác.” Cô bé thở dài thườn thượt khi một mùi hăng hắc bốc lên từ nhà bếp. Việc Hermione nổi sùng với ông Xenophilius cũng có cái hay, cô bé dường như quên bếng là mình đang giận Ron. “Mình nghĩ bồ đúng,” Hermione nói với Ron. “Đó rõ ràng chỉ là một câu chuyện luân lý, dạy ta quà tặng nào là tốt nhất, thứ mà ta nên chọn là...”

Cả ba đưa thốt ra cùng một lúc: nhưng Hermione nói, “tấm Áo khoác Tàng hình”, Ron nói, “cây Đũa phép Cơm nguội,” và Harry nói “Viên đá.”

Tụi nó nhìn nhau, nửa ngạc nhiên, nửa thú vị.

“Đành rằng bồ thể nào cũng nói là tấm Áo khoác Tàng hình,” Ron nói với Hermione, “nhưng bồ đâu cần phải tàng hình nếu đã có cây Đũa phép Cơm nguội. Một cây đũa phép vô địch Hermione à.”

“Tụi mình đã có tấm Áo khoác Tàng hình rồi,” Harry nói.

“Và hẳn mấy bồ phải nhận ra, nó đã giúp tụi mình thiệt là nhiều!” Hermione nói. “Trong khi cây đũa phép chỉ tổ chuốc thêm rắc rối.”

“Chỉ rắc rối khi nào bồ hét toáng lên cho thiên hạ biết về nó,” Ron cãi lại. “Chỉ khi nào bồ khờ tới mức nhảy nhót lung tung phe phẩy đũa phép trên đầu và hát hò ‘tôi có cây đũa phép vô địch nè, ai tưởng mình ngon thì lại đây thử tài coi’. Miễn là bồ giữ mồm giữ miệng...”

“... Ủ, vậy bồ có giữ mồm giữ miệng được không?” Hermione nói, vẻ nghi ngờ. “Bồ biết đó, ông nói đúng có một điều duy nhất là từ mấy trăm năm nay đã có những câu chuyện kể về những cây đũa phép quyền năng thượng thừa.”

“Có hả?” Harry hỏi.

Hermione có vẻ tức điên lên được: cái vẻ giận hờn thân thiết dễ thương đến nỗi Ron và Harry nhe răng cười với nhau.

“Cây Gậy Tử thần, Cây Đũa phép Định mệnh, trải suốt bao thế kỷ chúng nổi lên dưới cái tên này hay tên khác, thường là trong tay một số phù thủy Hắc ám khoát lác về chúng. Giáo sư Binns có nhắc tới một số cây đũa phép đó, nhưng... ôi, toàn đồ nhảm nhí. Đũa phép chỉ tài giỏi cỡ phù thủy sử dụng chúng là cùng. Một số phù thủy chỉ khoái khoe khoang là cây đũa phép của họ to hơn tốt hơn đũa phép phù thủy

khác.”

“Nhưng làm sao bồ biết,” Harry nói, “những cây đuũa phép đó - cây Gậy Tử thần, cây Đũa phép Định mệnh - lại không phải là cùng một cây, nổi lên trong suốt bao thế kỷ với những cái tên khác nhau?”

“Nếu tất cả những cây đuũa phép đó thực ra chỉ là cây Đũa phép Cơm nguội do Tử thần làm ra thì sao?” Ron nói.

Harry bật cười: cái ý tưởng lạ lùng mà nó vừa nghĩ đến, xét cho cùng, thật khôi hài. Cây đuũa phép của nó, nó tự nhắc mình, cho dù có làm được gì vào cái đêm Voldemort rượt đuổi nó trên trời, thì cũng do ông Ollivander làm ra bằng gỗ nhựa ruồi, chứ không phải bằng gỗ cơm nguội. Và nếu cây đuũa phép đó đã từng bất khả chiến bại, thì là sao lại bị gãy đôi?

“Vậy tại sao bồ lại chọn viên đá?” Ron hỏi Harry.

“À, nếu mình có thể đem người chết trở về dương gian, mình có thể gặp lại chú Sirius... thầy Mắt Đen... thầy Dumbledore... ba má mình...”

Cả Ron lẫn Hermione đều không mỉm cười.

“Nhưng theo Beedle Người Hát Rong thì họ đâu có muốn trở về, đúng không?” Harry nói, ngẫm nghĩ về câu chuyện mà tụi nó vừa nghe. “Mình không nghĩ còn cả đồng những câu chuyện khác về một viên đá có thể dựng người chết dậy, có không há?” nó hỏi Hermione.

“Không” Hermione buồn bã trả lời. “Mình không tin là có ai khác ngoại trừ ông Lovegood lại tự lừa bản thân là có chuyện đó. Beedle có lẽ mượn ý tưởng từ Hòn đá Phù thủy; bồ cũng biết đấy, thay vì một hòn đá giúp bồ bất tử, thì là một viên đá đảo ngược cái chết.”

Mùi bốc lên từ nhà bếp càng lúc càng gắt hơn. Mùi gì giống như mùi quần đùi cháy. Harry tự hỏi liệu có thể chỉ ăn vừa đủ những thứ ông Xenophilius đang nấu để đừng làm phật ý ông không.

“Nhưng còn tấm Áo khoác Tàng hình thì sao?” Ron thông thả hỏi. “Mấy bồ có nhận thấy là ông ấy nói đúng không? Mình đã quá quen với tấm Áo khoác của Harry và nó tốt đến nỗi mình không hề nghĩ ngợi thắc mắc gì hết. Mình chưa bao giờ nghe nói đến một cái nào giống như tấm Áo khoác của Harry. Không thể sai được. Tụi mình chưa bao giờ bị phát hiện khi mặc nó...”

“Dĩ nhiên là không... tụi mình vô hình khi mặc nó mà Ron!”

“Những tất cả những điều ông ấy nói về những tấm áo khoác là đúng, và đâu chỉ chúng chỉ đáng giá mười cái một Knut! Trước giờ mình chưa hề gặp nhưng mình cũng nghe những chuyện về những cái áo khoác mất linh dần khi cũ đi, hay áo khoác bị bùa chú xé toạc thành lung lổ. Tấm Áo khoác vốn là của ba Harry, vậy thì nó cũng không hẳn là mới, đúng không, vậy mà nó thật là... hoàn hảo! ”

“Ừ, cũng đúng, nhưng Ron à, viên đá...”

Trong lúc Ron và Hermione rù rì bàn cãi, Harry đi quanh phòng chỉ lắng nghe có một tai. Khi đến cầu thang xoắn nó lơ đãng ngược mắt nhìn lên tầng trên nữa và hết hồn ngay. Gương mặt của chính nó đang nhìn lại nó từ trên trần của căn phòng bên trên. Sau một lúc hoang mang nó nhận ra cái đó không phải là một tấm gương, mà là một bức tranh. Tò mò, nó bắt đầu leo lên cầu thang.

“Harry, bồ đang làm gì vậy? Mình nghĩ bồ không nên dòm ngó quanh quất khi ông ấy không có mặt ở đây!”

Nhưng Harry đã lên tới tầng kế. Luna đã trang hoàng trần phòng ngủ của cô bé bằng những gương mặt được vẽ một cách xinh xắn: Harry, Ron, Hermione, Ginny và Neville. Những gương mặt này không di chuyển kiểu những bức chân dung ở trường Hogwarts, nhưng chúng cũng có pháp thuật nào đó kiểu như vậy: Harry nghĩ những gương mặt đó đang thở. Có một thứ có vẻ như những mắt xích bằng vàng nhuyễn kết quanh mấy bức tranh nối kết chúng lại với nhau, nhưng khi xem xét kỹ chừng một phút, Harry nhận ra, những mắt xích đó thực ra là một từ được viết đi viết lại hàng ngàn lần bằng mực nhũ vàng: bạn... bạn... bạn...

Harry cảm thấy tình thương mến đối với Luna dâng trào. Nó nhìn quanh căn phòng. Bên cạnh giường có một tấm hình lớn của cô bé Luna còn nhỏ xíu và một người đàn bà rất giống cô bé. Hai người trong hình đang ôm ấp nhau. Luna trong hình ăn mặc coi bộ chải chuốt hơn Luna ngoài đời, mà Harry vẫn thấy. Tấm hình bám đầy bụi, điều này khiến Harry lấy làm lạ. Nó chăm chú nhìn quanh. Có gì đó không ổn. Tấm thảm xanh nhạt cũng phủ đầy bụi. Trong tủ quần áo hé mở chẳng thấy có quần áo gì cả. Giường thì có vẻ lạnh lẽo không hơi người, như thể nhiều tuần rồi chẳng có ai nằm cả. Một mạng nhện giăng ngang khung cửa sổ gần nhất trên nền trời màu đỏ như máu.

“Có chuyện gì sao?” Hermione hỏi khi Harry leo xuống cầu thang xoắn, nhưng nó chưa kịp trả lời thì ông Xenophilius đã từ nhà bếp lên tới đầu cầu thang, tay bưng một cái khay đựng mấy chén canh.

“Bác Lovegood,” Harry nói, “Luna đâu?”

“Cháu nói gì?”

“Luna đâu?”

Ông Xenophilius khựng lại ngay bậc trên cùng của cầu thang.

“Tôi... tôi đã nói với các cháu rồi. Con bé đang ở dưới Cầu Đá, câu Phòng nọc.”

“Vậy sao bác chỉ dọn có bốn phần trên cái khay đó?”

Ông Xenophilius cố gắng nói, nhưng chẳng có âm thanh nào được thoát ra. Tiếng động duy nhất là tiếng

xành xạch liên tục của cái máy in, và tiếng lách cách khe khẽ phát ra từ cái khay vì tay ông Xenophilius run lấy bầy.

“Cháu cho là Luna đã không ở nhà suốt mấy tuần rồi.” Harry nói. “Tủ quần áo của bạn ấy trông trơn, giường của bạn ấy không ai nằm. Bạn ấy đâu, và tại sao bác cứ ngó chừng ra cửa sổ?”

Ông Xenophilius buông cái khay. Mấy cái chén rớt xuống và bể tan tành. Harry, Ron và Hermione rút đĩa phép của tụi nó ra. Ông Xenophilius cứng người, bàn tay của ông sắp thò vào túi áo. Đúng lúc đó cái máy in nổ một tiếng lớn khủng khiếp và vô số tờ tạp chí *Lê Lý Sự* từ dưới tấm khăn trải bàn tuôn ào ào xuống sàn, cuối cùng cái máy in nín khe. Hermione cúi xuống và lượm lên một tờ tạp chí, cây đĩa phép của cô bé vẫn chĩa vào ông Xenophilius.

“Harry, coi nè.”

Harry sai bước tới bên Hermione hết sức nhanh xuyên qua đám hỗn độn. Trang nhất *Kẻ Lý Sự* in hình chính nó kèm theo mấy chữ “*Kẻ Gây Rối Số Một*” và kèm ghi chú về số tiền thưởng.

“Vậy là *Kẻ Lý Sự* đang chuyển một bước ngoặt mới hả?” Harry lạnh lùng hỏi, đầu nó suy tính thiệt nhanh. “Đó là điều ông đã làm khi ra vườn, phải không, ông Lovegood? Gởi cú cho Bộ phải không?”

Ông Xenophilius liếm môi.

“Chúng bắt Luna của tôi,” ông thì thào, “vì những điều tôi đã viết. Chúng bắt Luna của tôi và tôi không biết con bé ở đâu, chúng đã làm gì con bé. Nhưng chúng có thể trả Luna về cho tôi nếu tôi... nếu tôi...”

“Nộp mạng Harry,” Hermione nói nốt giùm ông ta.

“Đừng hòng,” Ron thẳng thừng nói, “Tránh đường ra, tụi này đi đây.”

Ông Xenophilius trông có vẻ hãi hùng, già đi một trăm tuổi, môi ông cong lên thành một cái nhếch mép đều kinh khủng.

“Chúng tới đây ngay bây giờ, tôi phải cứu Luna. Tôi không thể mất Luna,” ông ta thì thào. “Cậu không được đi.”

Ông dang tay ra đứng trước cầu thang, và Harry chợt nhìn thấy hình ảnh của má nó hành động tương tự trước cái nôi của nó.

“Đừng buộc chúng tôi phải xúc phạm ông,” Harry nói, “Tránh ra, ông Lovegood.”

“HARRY!” Hermione gào to.

Những bóng người cời chổi bay xuyên qua khung cửa sổ. Ngay khi ba đứa tụi nó rời mắt khỏi ông

Xenophilius, ông ta rút ngay ra cây đũa phép. Harry kịp thời nhận ra sai lầm của tụi nó. Nó lao mình sang một bên, đẩy Ron và Hermione ra khỏi tầm nguy hiểm khi bùa Choáng của ông Xenophilius phóng ngang qua căn phòng đánh trúng cái Sừng Nổ.

Một vụ nổ kinh thiên động địa. m thanh của nó dường như làm tanh bành căn phòng. Những mảnh vụn của gỗ, giấy và gạch vỡ bay tứ tung, cùng với một đám mây dày đặc bụi trắng. Harry bay vọt lên không trung rồi rớt đập xuống sàn, không còn nhìn thấy gì nữa vì xà bần rớt như mưa xuống người, nó phải đưa hai tay lên che đầu. Nó nghe tiếng Hermione gào, tiếng Ron hét, và một loạt những tiếng ạch đui trên nền kim loại canh cách chát chúa báo cho nó biết là ông Xenophilius vừa bị văng bật ra và té ngửa xuống cầu thang xoắn.

Nửa người vùi trong đồng xà bần, Harry cố gắng tự nhắc người lên. Nó hầu như không thể thở hay thấy gì vì bụi bặm. Một nửa trần phòng đã sập xuống và chân giường của Luna thò xuống qua cái lỗ. Bức tượng bán thân của bà Rowena Ravenclaw nằm bên cạnh nó bị mẻ hết nửa mặt và mảnh vụn của miếng giấy da bị xé bay lơ lửng trong không gian, và phần lớn cái máy in đã ngã chổng gọng qua một bên, chắn ngang lối cầu thang từ nhà bếp đi lên. Lúc đó một cái dáng trắng trắng đi tới gần, và Hermione, bụi trắng phủ kín trông như một bức tượng thứ hai, ép ngón tay lên môi.

Cửa ở tầng dưới bị tông mở ra.

“Tao đã chẳng bảo mày là không cần phải gấp gáp sao, Travers? Một giọng nói ồ ồ vang lên. “Tao đã chẳng bảo mày là lão cà chớn này chỉ la sảng như mọi khi sao?”

Một tiếng ùng vang lên và một tiếng rú đau đớn phát ra từ ông Xenophilius.

“Không... không... trên lầu... Potter!”

“Ông đã nói với mày hồi tuần rồi cơ mà, Lovegood, chúng ông không trở lại đây vì bất cứ thông tin vớ vẩn nào nữa! Mày nhớ tuần trước không? Khi mày muốn chuộc con gái mày bằng cái khăn trùm đầu máu me ngu xuẩn đó? Và tuần trước nữa...” một tiếng ùng khác và một tiếng rú khác. “... khi mày tưởng chúng ông sẽ trả lại con gái cho mày nếu mày đưa ra bằng chứng cho thấy là có con “Khuyết Khuyết...” ùng “... Sừng...” ùng “... Nát?”

“Không... không... tôi van xin các ông!” ông Xenophilius khóc nức nở. “Potter thiệt mà!”

“Và bây giờ mày chỉ gọi chúng ông tới đây để thách thức và nổ banh chúng ông hả?” Tên Tử Thần Thực Tử gầm lên, và rồi một tràng những tiếng ùng ùng xen lẫn tiếng hét đau đớn của ông Xenophilius.

“Chỗ này có vẻ như sắp sập rồi, Selwyn,” giọng nói thứ hai trầm tĩnh vang vọng lên cầu thang xiêu vẹo. “Cầu thang đã bị chặn hoàn toàn. Thử dọn quang đi được không nhỉ. Dám khiến cho chỗ này sập luôn.”

“Đồ nói láo rác rưởi!” Gã phù thủy tên Selwyn hét. “Cả đời mà chưa bao giờ nhìn thấy Harry Potter, phải không? Tưởng dụ dỗ chúng ông đến đây để giết chúng ông hả? Và mà tưởng làm vậy là có thể đem con gái mà về hả?”

“Tôi thề... tôi thề... Potter ở trên lầu!”

“Hiện người ra!” Giọng nói ở chân cầu thang hô thần chú. Harry nghe tiếng hóp hơi hoảng hốt của Hermione, và nó có cảm giác kỳ cục là có cái gì đó sà xuống đầu nó, bóng của cái đó trùm kín thân thể nó.

“Đúng là có ai đó ở trên lầu, Selwyn à.” Gã thứ hai đột ngột nói.

“Potter đó, tôi cam đoan với ông đó là Potter.” Ông Xenophilius thốn thức. “Làm ơn... làm ơn... trả Luna về với tôi, chỉ cần trả Luna cho tôi...”

“Mày có thể đòi lại đứa con gái của mày, Lovegood,” Selwyn nói, “nếu mày leo lên cái cầu thang đó và đem Harry Potter xuống đây cho ông. Nhưng nếu đây là một âm mưu, một trò bịp, nếu mày có đồng bọn rình rập trên đó để phục kích chúng ông, chúng ông sẽ để dành một theo của con gái mày cho mày chôn.”

Ông Xenophilius rên lên một tiếng sợ sệt và tuyệt vọng. Rồi vang lên tiếng chân chạy lật đật cùng tiếng ạch đui, ông Xenophilius đang cố gắng trèo qua đồng xà bần trên cầu thang.

“Đi thôi,” Harry thì thầm. “Tội mình phải ra khỏi chỗ này.” '

Nó bắt đầu tự bối mình ra thừa lúc những tiếng động mà ông Xenophilius gây ra trên cầu thang át đi tiếng động nó gây ra. Ron bị vùi sâu hơn Harry. Harry và Hermione trèo, hết sức khê khàng, lên đồng tan hoang chỗ Ron nằm, cố gắng nạy một ngăn tủ ra khỏi chân Ron. Trong lúc ông Xenophilius dùng đoàn ịch trèo lên càng lúc càng gần, Hermione bèn tìm cách giải thoát Ron bằng bùa Nhắc bóng.

“Được rồi,” Hermione thở ra, khi cái máy in bế chẵn ngang đầu cầu thang bắt đầu rung rinh. Ông Xenophilius chỉ còn cách tội nó có vài bước. Hermione vẫn còn trắng bệch vì bụi. “Bồ có tin mình không, Harry?”

Harry gật đầu.

“Vậy thì được,” Hermione thì thầm. “Đưa mình tấ Áo khoác Tàng hình. Ron, bồ mặc vô đi.”

“Mình hả? Nhưng Harry...”

“Làm ơn, Ron! Harry, nắm chặt tay mình, Ron, nắm chặt vai mình.”

Harry đưa tay trái của nó ra. Ron biến mất dưới tấ Áo khoác Tàng hình. Cái máy in đang chặn lối cầu thang rung mạnh. Ông Xenophilius đang cố dùng bùa Nhắc bóng chuyển cái máy ra chỗ khác. Harry không

biết Hermione còn chờ đợi điều gì.

“Nhắm chặt nghe,” cô bé thì thầm. “Nhắm chặt... tích tắc nữa thôi...”

Gương mặt trắng bệch của ông Xenophilius vừa thò ra trên đầu tủ chén.

“Nhớ lung tung!” Hermione hô lên khi chĩa cây đũa phép của mình vào mặt ông Xenophilius trước, rồi chĩa xuống cái sàn dưới chân tụi nó. “Lún sâu!”

Cô bé đã làm nổ một lỗ lớn giữa sàn căn phòng khách. Tụi nó rớt xuống như mấy cục đá. Harry vẫn nắm chặt tay Hermione để được toàn mạng, bên dưới vang lên tiếng gào thét, và nó thoáng thấy hai gã đàn ông đang cố tránh chỗ khi những khối lượng kéch xù những xà bần và bàn ghế gãy từ tấm trần bể nát rớt xuống ào ào quanh chúng. Hermione xoay mình giữa không trung và tiếng ngôi nhà sụp đổ vang lên như sấm rền bên tai Harry khi Hermione một lần nữa lôi nó vào cõi tối thui.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Những Bảo Bối Tử Thần

Harry té nhào xuống bãi cỏ, thở hỗn hển và lồm cồm đứng dậy ngay. Tụi nó dường như đã trôi lên mặt đất nơi góc một cánh đồng lúc hoàng hôn; Hermione đang chạy quanh tụi nó theo một vòng tròn, tay vẫy cây đũa phép.

“Tổng bảo vệ... Kỵ giải bùa...”

“Lão già gian ác phản bội,” Ron vừa hỗn hển nói vừa hiện ra dưới tấm Áo khoác Tàng hình và thấy tấm áo trả cho Harry. “Hermione, bồ đúng là thiên tài, thiên tài tuyệt đỉnh. Mình không tin nổi là tụi mình lại thoát được vụ đó.”

“Chấn dịch... Mình đã nói với ông ấy cái đó là Sừng nổ, đã nói rồi. Và bây giờ thì nhà ông ấy nổ tanh bành!”

“Đáng đời,” Ron vừa nói vừa xem xét ống quần bò rách te tua và mấy vết cắt trên ống chân nó. “Mấy bồ đoán coi, chúng sẽ làm gì lão ấy?”

“Ôi, mình hy vọng chúng không giết ông!” Hermione lầm bầm. “Vị vật mà mình muốn để cho bọn Tử Thần Thực Tử thoáng thấy Harry trước khi tụi mình bỏ đi, để chúng biết là ông Xenophilius không dối gạt chúng!”

“Nhưng tại sao lại giấu mình đi?”

“Bồ được coi là đang nằm liệt giường vì bệnh đậu rồng mà Ron. Bọn chúng đã bắt cóc Luna vì ba của bạn ấy ủng hộ Harry! Nếu chúng biết bồ đang đi cùng Harry thì chuyện gì sẽ xảy ra cho gia đình bồ nào?”

“Nhưng còn ba má bồ thì sao?”

“Họ đang ở Úc,” Hermione nói. “Họ sẽ không sao đâu. Họ không biết gì hết.”

“Bồ đúng là thiên tài,” Ron lặp lại, vẻ mặt vừa than phục, vừa ngán sợ.

“Ừ, bồ giỏi thiệt, Hermione,” Harry nhiệt liệt tán thành. “Mình không biết là tụi này sẽ làm gì nếu không có bồ.”

Cô bé cười toe toét nhưng rồi nghiêm mặt ngay.

“Còn Luna thì sao?”

“Ừ, nếu bọn chúng nói thật và Luna còn sống...” Ron vừa bắt đầu nói...

“Đừng nói thế, đừng nói điều đó!” Hermione ré lên. “Luna bắt buộc còn sống, nó phải còn sống!”

“Vậy thì mình đoán nó sẽ bị tống vô ngục Azkaban,” Ron nói. “Nhưng liệu nó có sống sót được qua ngục tù đó không... cả đồng người không...”

“Sẽ được,” Harry nói. Nó không thể chịu được việc phải nghĩ đến điều ngược lại. “Cô bé ấy gan lì lắm, Luna ấy, gan lì hơn bồ tưởng nhiều. Cô bé có lẽ đang dạy cho tất cả đám bạn tù về Tảo vọt và Nga quái.”

“Mình mong là bồ đúng,” Hermione nói, đưa một bàn tay lên che mắt. “Mình sẽ áy náy cho ông Xenophilius lắm nếu...”

“... nếu ông không vừa bán đứng tụi mình cho bọn Tử Thần Thực Tử há?” Ron nói.

Tụi nó dừng lều xong rồi rút lui vô trong, tại đó Ron pha trà cho cả đám. Sau một phen thoát chết, tụi nó cảm thấy cái lều cũ kỹ mốc meo lạnh lẽo này như một mái nhà: an toàn, quen thuộc, thân thiết.

“Ôi, mắc gì tụi mình lại tới đó chứ?” Hermione rên rỉ sau vài phút im lặng. Harry bồ đúng đó, lại một vụ Thung lũng Godric nữa, hoàn toàn uống phí thì giờ! Bảo bối Tử thần... đồ rác rưởi đó... mặc dù thực ra, một ý tưởng dường như đột ngột nảy ra trong đầu cô bé, “có khi ông bịa ra tất cả chuyện đó, biết đâu? Có lẽ ông cũng chẳng tin tưởng gì ráo những Bảo bối Tử thần đó, ông chỉ tán chuyện để cầm chân tụi mình chờ bọn Tử Thần Thực Tử đến mà thôi.”

“Mình không nghĩ như vậy,” Ron nói. “Bịa chuyện tào lao trong lúc căng thẳng coi vậy mà khó cực kỳ, không như bồ tưởng đâu. Mình biết điều đó khi bị bọn Mẹ mìn bắt cóc. Mà giả danh Stan đã là dễ hơn nhiều so với chuyện xạo ra một người hoàn toàn mới toanh, bởi vì mình cũng biết chút đỉnh về hắn. Lão Xenophilius bị những áp lực nặng nề trong lúc cố gắng cầm chân tụi mình. Mình cho là lão đã nói với tụi mình sự thật, hay điều mà lão tưởng là sự thật, chỉ để cho tụi mình tiếp tục trò chuyện.”

“Thôi, mình không cho là điều đó quan trọng,” Hermione thở dài. “Ngay cả nếu như ông có thành thật, cả đời mình cũng chưa bao giờ từng nghe nhiều chuyện nhảm nhí đến như vậy.”

“Nhưng mà, nghĩ thử coi,” Ron nói, “Phòng chứa Bí mật cũng từng bị coi là huyền thoại, đúng không?”

“Nhưng mấy Bảo bối Tử thần không thể có trên đời, Ron à.”

“Bồ cứ nói như vậy, nhưng một trong ba Bảo bối là có thật đấy chứ,” Ron nói. “Tấm Áo khoác Tàng hình của Harry...”

“Chuyện Kể về Ba Anh Em chỉ là một câu chuyện,” Hermione nói giọng quả quyết. “Một câu chuyện về việc con người sợ chết như thế nào. Nếu việc sống sót chỉ đơn giản là trốn dưới Tấm Áo khoác Tàng Hình thì tụi mình đã có mọi thứ tụi mình cần rồi!”

“Mình không biết, tụi mình có thể có mọi thứ với một cây đũa phép vô địch,” Harry nói, xoay xoay cây đũa phép tầm gai mà nó ghét cay ghét đắng giữa mấy ngón tay.

“Không có cây đũa phép nào như vậy đâu, Harry!”

“Bồ từng nói là có cả đồng đũa phép - nào là cây Gậy Tử thần và những tên gọi khác...”

“Thôi được, cho dù bồ muốn tự đánh lừa mình rằng cây Đũa phép Cơm nguội là có thực, nhưng còn Viên đá Phục sinh thì sao?” Hermione dùng mấy ngón tay làm dấu ngoặc kép khi nói tới tên món Bảo bối, và giọng cô nàng nhão ra giễu cợt. “Không pháp thuật nào có thể dựng người chết dậy được, thế thôi.”

“Khi cây đũa phép của mình kết nối với cây đũa phép của Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó, nó khiến cho ba má mình hiện ra... và anh Cedric...”

“Nhưng họ đâu có thực sự trở về từ cõi chết, đúng không?” Hermione nói. “Những thứ... thứ giống giống và mờ mờ đâu có thực sự làm người nào đó sống lại đâu.”

“Nhưng cô ta, cô gái trong chuyện kể đó, đâu có thực sự sống lại, đúng không? Câu chuyện nói là một khi chết rồi, người ta thuộc về thế giới người chết. Nhưng người anh Hai vẫn còn được gặp cô và nói chuyện với cô, đúng không nào? Người anh hai thậm chí còn sống chung với cô gái một thời gian...”

Harry nhìn thấy vẻ lo lắng và điều gì đó khó xác định trên nét mặt Hermione. Sau đó, khi cô bé liếc qua Ron, Harry nhận ra đó là nỗi sợ: nó đã làm cho cô bé sợ hãi khi nói đến chuyện sống chung với người chết.

“Vậy là lão Peverell được chôn ở Thung lũng Godric ấy,” nó vội vàng nói, cố gắng tỏ ra tỉnh táo lành mạnh, bồ không biết gì về ông ta sao?”

“Không,” Hermione đáp, tỏ vẻ nhẹ nhõm vì đề tài được thay đổi. “Mình đã tra cứu về ông ấy sau khi mình thấy dấu hiệu đó trên mộ của ông; nếu ông ấy là một kẻ nổi tiếng hay có thành tích quan trọng, mình chắc chắn tên ông ấy sẽ có trong những cuốn sách của tụi mình. Nơi duy nhất mà mình tìm được cái tên ‘Peverell’ là trong cuốn Giới Quý tộc của Thiên nhiên: Một bảng Phả hệ Phù thủy. Mình đã mượn cuốn đó của Kreacher,” Hermione giải thích khi Ron nhướng mày lên. “Bảng phả hệ đó liệt kê những gia đình thuần chủng hiện nay đã tuyệt tự bên dòng nam. Hiên nhiên dòng họ Peverell là một trong những gia đình đầu tiên biến mất.”

“Tuyệt tự bên dòng nam là sao?”

“Tức là cái họ đó đã không còn,” Hermione nói. “Trong trường hợp dòng họ Peverell thì đã cách đây nhiều thế kỷ. Nhưng họ có thể vẫn còn hậu duệ, chỉ có điều những cháu chắt này mang những cái họ khác.”

Và bỗng nhiên Harry nhìn thấy phần sáng tỏ của sự việc, ký ức của nó đã được khuấy lên nhờ âm thanh cái tên Peverell: một lão già góm ghiếc huơ huơ chiếc nhẫn trước mặt một viên chức Bộ Pháp Thuật, và nó hét to, “Marvolo Gaunt!”

“Cái gì?” cả Ron và Hermione cùng nói.

“Marvolo Gaunt! Ông ngoại của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó! Trong cái tưởng ký! Cùng với thầy Dumbledore! Marvolo Gaunt nói lão là hậu duệ của dòng họ Peverell.”

Ron và Hermione ngơ ngác.

“Chiếc nhẫn, chiến nhẫn mà sau này trở thành một Trường Sinh Linh Giá đó, Marvolo Gaunt nói là trên chiếc nhẫn có gia huy của lão! Mình thấy lão huơ huơ chiếc nhẫn trước mặt viên chức của Bộ, lão suýt dí chiếc nhẫn vào mũi của viên chức đó!”

“Gia huy dòng họ Peverell hả?” Hermione hỏi ngay. “Bồ có thể nhớ nó giống cái gì không?”

“Không chắc lắm,” Harry nói, cố gắng nhớ lại. “Theo như mình thấy thì nó không có gì đặc biệt trên chiếc nhẫn; có thể chỉ vài vết trầy xước. Nó bị đập vỡ rồi mình mới thực sự tận mắt nhìn thấy nó.”

Harry nhận thấy Hermione đã hiểu ra khi cô bé mở to hai con mắt. Ron đang nhìn hết đưa này đến đưa kia, kinh ngạc.

“Mèn ơi... bồ lại nghĩ cũng là ký hiệu này à? Ký hiệu của những Bảo Bối à?”

“Sao lại không?” Harry hồi hộp nói. “Marvolo là một lão già dốt nát, sống như một con heo, chỉ quan tâm tới một thứ trên đời đó là tổ tiên lão. Nếu chiếc nhẫn đã được gia truyền qua hàng thế kỷ, có khi lão cũng chẳng biết thật sự nó là cái gì. Trong căn nhà của lão chẳng có một cuốn sách nào hết, và tin mình đi lão ấy không thuộc loại đọc truyện cổ tích cho con cái nghe đâu. Lão ấy hẳn là coi những vết trầy xước trên viên đá như một kiểu gia huy, bởi vì lão ấy thì coi việc mang dòng máu thuần chủng là đủ khiến cho lão thuộc dòng máu vương giả.”

“Ừ... tất cả mấy thứ đó đều rất hay,” Hermione dè dặt nói. “Nhưng Harry nếu bồ nghĩ đúng cái điều mình nghĩ là bồ đang nghĩ...”

“Ừ, sao lại không? Sao lại không chứ?” Harry nói, không thềm dè dặt nữa. “Nó là một viên đá đúng

không nào?” Nó nhìn Ron tìm sự ủng hộ. “Nếu nó là Viên đá Phục sinh thì sao?”

Miệng Ron há hốc.

“Mèn ơi... nhưng biết nó có còn linh nghiệm không nếu thầy Dumbledore đã đập bể...?”

“Linh nghiệm? Linh nghiệm hả? Ron ơi, viên đá đó không hề linh nghiệm! Chẳng có thứ gì trên đời gọi là Viên đá Phục sinh hết!” Hermione đứng phắt dậy, tỏ vẻ bức tức và giận dữ. “Harry, bồ đang cố khớp mọi thứ vừa với câu chuyện Bảo bối...”

“Khớp mọi thứ cho vừa à?” Harry lặp lại. “Hermione à, mọi chuyện tự ăn khớp với nhau đấy chứ! Mình biết cái ký hiệu Bảo bối Tử thần ở trên viên đá đó! Gaunt nói lão là hậu duệ của dòng dõi Peverell mà!”

“Mới cách đây một phút bồ còn nói với tụi mình là bồ chưa bao giờ nhìn kỹ dấu hiệu trên viên đá.”

“Bồ cho là viên đá đó bây giờ ở đâu?” Ron hỏi Harry. “Thầy Dumbledore làm gì nó sau khi thầy đập bể nó?”

Nhưng trí tưởng tượng của Harry đang phóng tới trước quá nhanh, bỏ xa suy nghĩ của Ron và Hermione...

Ba món đồ hay ba Bảo bối, nếu hợp lại sẽ giúp cho người sở hữu chúng trở thành chủ nhân Tử thần... Chủ nhân, Người chinh phục... Kẻ chiến thắng... Kẻ cuối cùng sẽ bị tiêu diệt là cái chết...

Và nó thấy chính nó, người có những Bảo bối, đang đối đầu với Voldemort, những Trường Sinh Linh Giá của hắn không thể bì được... Kẻ này không thể sống khi kẻ kia còn tồn tại... Có phải đây là câu trả lời? Bảo bối đối lại với Trường Sinh Linh Giá? Sau rốt, đã có chẳng một cách thức để đảm bảo cho nó là kẻ chiến thắng? Nếu nó là chủ nhân của những Bảo bối Tử thần, liệu nó có an toàn không?

“Harry?”

Nhưng Harry hầu như không nghe tiếng Hermione gọi: Nó đã rút ra tấm Áo khoác Tàng hình và lần lần những ngón tay trên áo, lớp vải mềm mại như nước, nhẹ như không khí. Suốt gần bảy năm sống trong thế giới pháp thuật, nó chưa từng thấy cái gì so được với tấm áo này. Tấm Áo khoác Tàng hình giống y chang như ông Xenophilius miêu tả: Một tấm áo khoác thực ra và thực sự khiến cho người mặc hoàn toàn vô hình, bền chắc vĩnh viễn, tạo được sự che giấu không bao giờ đổi và không xuyên thấu nổi, bất chấp có ếm bùa gì lên nó...

Và rồi, há hốc vì kinh ngạc nó nhớ ra...

“Thầy Dumbledore giữ tấm Áo khoác Tàng hình của mình vào cái đêm ba má mình chết!”

Giọng nó run run và nó cảm thấy mặt nó đỏ lên, nhưng nó bất chấp.

“Má mình viết cho chú Sirius là thầy Dumbledore mượn tấm Áo khoác Tàng hình! Thầy muốn kiểm tra cái áo, bởi vì thầy nghĩ đó là Bảo bối Tử thần thứ ba! Cụ Ignottus Peverell được chôn ở Thung lũng Godric...” Harry bước quần mò mẫm trong lều, cảm thấy như thể một viễn cảnh vĩ đại mới mẻ của chân lý đang nở rộng chung quanh nó. “Cụ là tổ tiên của mình. Mình chính là hậu duệ của người em út! Chỉ lý!”

Nó cảm thấy như được trang bị trong sự chắc chắn, trong niềm tin vào những Bảo bối Tử thần, như thể chỉ riêng ý tưởng có được chúng thôi cũng đã bảo vệ được nó, và nó cảm thấy vui sướng khi quay lại hai đứa bạn.

“Harry,” Hermione lại nói, nhưng Harry còn đang bận cởi cái túi bùa đeo quanh cổ nó ra, mấy ngón tay của nó run bần bật.

“Đọc đi,” nó nói với Hermione khi nhét lá thư của má nó vào tay cô bé. “Đọc đi! Thầy Dumbledore đã giữ tấm Áo khoác Tàng hình, Hermione à! Thầy muốn giữ tấm áo vì mục đích nào khác nữa? Thầy đâu cần một tấm Áo khoác Tàng hình, thầy có thể thực hiện bùa Tan Áo ảnh hưởng nghiêm đến mức có thể hoàn toàn vô hình mà không cần đến tấm áo mà!”

Một cái gì đó lấp lánh rớt xuống sàn và lăn tròn xuống dưới ghế: Nó đã làm rớt trái banh Snitch khi rút lá thư ra. Nó cúi xuống để lượm trái banh lên, và thế là dòng suối mới khai ngòi của những phát hiện kỳ diệu lại quăng cho nó một món quà khác, và kích động lẫn kinh ngạc cùng bùng nổ trong con người nó, đến nỗi nó hét lớn.

“NÓ Ở ĐÂY!” Thầy để lại cho mình chiếc nhẫn - nó ở trong trái banh Snitch!”

“Bồ... bồ tin vậy hả?”

Nó không hiểu tại sao Ron lại có vẻ giật mình hoảng sợ. Điều đó quá hiển nhiên, quá rõ ràng đối với Harry: Mọi thứ thật khớp, mọi thứ... Tấm Áo khoác Tàng hình của nó chính là Bảo bối Tử thần thứ ba, và khi nào khám phá ra được cách mở trái banh Snitch nó sẽ có Bảo bối thứ hai, và lúc đó tất cả điều nó cần làm là tìm ra Bảo bối thứ nhất, cây Đũa phép Cơm nguội, và rồi...

Nhưng rồi như thể một tấm màn buông trùm xuống sân khấu đang sáng đèn: tất cả sự phấn khích của nó, tất cả hy vọng và niềm vui của nó tắt ngấm đột ngột, và nó đứng một mình trong bóng tối, với bùa phép huy hoàng đã tan vỡ.

“Đó là cái mà hã đang truy lùng.”

Sự thay đổi trong giọng nói của nó khiến Ron và Hermione càng thêm sợ.

“Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đang truy lùng cây Đũa phép Cơm nguội.”

Nó quay lưng lại những bộ mặt căng thẳng hoài nghi của những đứa bạn. Nó biết đó là sự thật. Tất cả đều hợp lý. Không phải Voldemort đang tìm kiếm một cây đũa phép mới. Hắn đang lùng kiếm một cây đũa phép cũ, đúng ra là một cây đũa phép rất xưa. Harry đi tới cửa lều, quên cả Ron lẫn Hermione khi nó đứng nhìn ra đêm tối, suy nghĩ...

Voldemort được nuôi dưỡng trong viện mồ côi Muggle. Khi hắn còn là một đứa bé, không ai có thể kể cho hắn nghe Những chuyện kể của Beedle Người Hát Rong, hắn nghe những chuyện đó cũng chẳng nhiều hơn Harry. Phù thủy thì lại hiếm có người nào tin vào Bảo bối Tử thần. Vậy có chắc là Voldemort biết về những Bảo bối này không?

Nó dăm dăm nhìn vào bóng tối... Nếu Voldemort đã biết về những Bảo bối Tử thần, chắc chắn hắn sẽ lùng kiếm chúng, làm bất cứ điều gì để có chúng: ba Bảo bối sẽ khiến cho người sở hữu trở thành chủ nhân của Tử thần? Nếu biết về những Bảo bối Tử thần, có lẽ ngay từ đầu hắn đã chẳng cần tạo ra những Trường Sinh Linh Giá. Chẳng phải cái giữ kiện đơn giản là hắn đã lấy được một Bảo bối Tử thần rồi biến nó thành một Trường Sinh Linh Giá đã cho thấy hắn không biết gì hết về bí mật pháp thuật vĩ đại cuối cùng này hay sao.

Điều này có nghĩa Voldemort đang lùng kiếm cây Đũa phép Cơm nguội mà không nhận thức hết quyền lực trọn vẹn của Bảo bối đó, không hiểu biết rằng đó chỉ là một trong ba... Dấu vết máu me của cây Đũa phép Cơm nguội văng tung tóe khắp các trang sử pháp thuật...

Harry ngược nhìn bầu trời đầy mây, vài gợn mây màu khói xám và bạc lướt qua mặt trăng màu trắng. Nó cảm thấy đầu óc lâng lâng vì ngạc nhiên trước những điều nó vừa khám phá.

Harry quay trở vô lều. Nó giật mình thấy Ron và Hermione vẫn còn đứng đúng y chỗ cũ, Hermione vẫn cầm lá thư của má Lily, Ron đứng bên cạnh cô bé mặt mày hơi lo lắng. Chẳng lẽ hai đứa nó không nhận ra Harry đã tiến xa được ngần nào trong mấy phút vừa qua sao?

“Đây,” Harry nói, cố gắng hướng hai đứa bạn vào cơn ngất ngậy về sự chắc chắn đáng kinh ngạc của nó. “Điều này giải thích mọi thứ. Những Bảo bối Tử thần là có thật và mình đã có một cái... có thể là hai...”

Nó giơ trái banh Snitch lên.

“... và Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đang truy lùng cái thứ ba, nhưng hắn không biết... hắn tưởng đó chỉ là một cây đũa phép hùng mạnh...”

“Harry,” Hermione nói, cô bé đi tới gần nó và đưa trả lại nó lá thư của má Lily. “Mình rất tiếc, nhưng mình nghĩ bồ đã hiểu sai chuyện này, sai hoàn toàn.”

“Nhưng bồ không hiểu sao? Hoàn toàn khớp...”

“Không, không khớp,” cô bé nói, chẳng khớp gì cả, Harry à, bồ vừa để cho mình lạc hướng. Làm ơn,” Hermione nói khi nó toan mở miệng, “làm ơn chỉ trả lời cho mình điều này: Nếu những Bảo bối Tử thần thực sự hiện hữu, và thầy Dumbledore biết về chúng, biết là người có được cả ba cái sẽ là chủ nhân của Tử thần - Harry à, tại sao thầy không nói cho bồ biết? Tại sao?”

Nó đã có câu trả lời sẵn sàng:

“Nhưng chính bồ đã trả lời mà Hermione! Bồ phải tự tìm hiểu về chúng! Đó là cuộc Tìm kiếm!”

“Nhưng mình chỉ nói như vậy để cố thuyết phục bồ đi tới nhà ông Lovegood!” Hermione kêu lên tức tối. “Mình đâu có thực lòng tin điều đó.”

Harry phớt lờ.

“Thầy Dumbledore thường để tội mình tự tìm hiểu sự việc. Thầy để cho mình thử sức, mạo hiểm. Chuyện này cảm giác y hệt kiểu thầy vẫn làm.”

“Harry à, đây không phải là một trò chơi, đây không phải là chuyện thực tập! Đây là việc thật, và thầy Dumbledore để lại những hướng dẫn rõ ràng cho bồ: tìm và diệt những Trường Sinh Linh Giá! Biểu tượng đó không mang ý nghĩa gì hết, dẹp chuyện Bảo bối Tử thần đi, tội mình không thể kham nổi cái giá phải trả cho sự lạc hướng đâu...”

Harry hầu như không lắng nghe Hermione. Nó đang xoay xoay trái banh Snitch trong tay, hơi mong chờ trái banh mở bung ra, để lộ Viên đá Phục sinh, để chứng minh cho Hermione rằng nó đúng, rằng Bảo bối Tử thần là có thật.

Hermione bèn cầu viện Ron.

“Bồ đâu có tin chuyện này đúng không?”

Harry ngược nhìn lên, Ron ngập ngừng.

“Mình hông biết... ý mình là... một số chi tiết đại khái cũng có khớp với nhau,” Ron ấp úng, “nhưng khi nhìn tổng thể...” nó hít sâu một hơi, “mình nghĩ tội mình có nhiệm vụ tiêu hủy mấy cái Trường Sinh Linh Giá, Harry à. Đó là điều thầy Dumbledore dặn bảo tội mình làm. Có lẽ... có lẽ tội mình nên dẹp cái vụ Bảo bối Tử thần đi.”

“Cám ơn bồ Ron à,” Hermione nói. “Mình sẽ trực phiên gác đầu tiên.”

Và cô nàng sải bước ra ngoài ngang qua mặt Harry, ngồi xuống trước cửa lều, chấm dứt một cách quạu quọ.

Nhưng đêm đó Harry hết sức khó ngủ. Ý tưởng về những Bảo bối Tử thần ám ảnh nó, và nó không thể nào nghỉ ngơi khi những suy nghĩ phấn khích ấy cứ cuốn xoáy qua đầu óc nó: Cây đũa phép, viên đá, tấm Áo khoác Tàng hình, nếu mà nó có thể có tất cả ba Bảo bối đó...

Ta mở ra lúc kết thúc... Nhưng kết thúc là gì? Tại sao nó lại không thể có được viên đá lúc này? Giá mà có được viên đá nó có thể hỏi chính cụ Dumbledore những câu hỏi này... và Harry thần chú với trái banh Snitch trong bóng tối, thử mọi thứ, kể cả Xà ngữ, nhưng trái banh vẫn không thềm mở ra...

Và cây đũa phép, cây Đũa phép Cơm nguội được giấu ở đâu? Giờ này Voldemort đang lùng kiếm chỗ nào? Harry ước gì cái thẹo của nó lại rất bóng và cho nó biết suy nghĩ của Voldemort, bởi vì có một thứ rất giống nhau... Hermione không ưa cái ý tưởng đó, dĩ nhiên... Nhưng mà, cô nàng đâu có tin... Ông Xenophilius đã nói đúng, về phương diện nào đó... Tâm nhìn giới hạn, hẹp hòi, bảo thủ. Sự thật là cô nàng sợ cái ý tưởng về Bảo bối Tử thần, đặc biệt là Viên đá Phục sinh... và Harry lại ấn môi vào trái banh Snitch, hôn nó, nuốt chửng nó, nhưng khối kim loại lạnh lùng vẫn không chịu nhượng bộ...

Lúc trời gần sáng, nó bỗng nhớ tới Luna, một mình trong xà lim ngục Azkaban, bị Giám ngục vây quanh, và nó bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ về chính mình. Nó hoàn toàn quên bẵng mất cô bé trong lúc lên cơn háo hức chiêm nghiệm những Bảo bối Tử thần. Giá mà bọn nó có thể giải cứu được cô bé, nhưng bọn Giám ngục đông đúc quá gần như không thể tấn công. Bây giờ nó sức nghĩ tới điều này, nó chưa từng thử gọi Thần hộ mệnh bằng cây đũa phép tầm gai... Nó phải thử gọi vào buổi sáng...

Giá mà có cách nào đó kiếm được một cây đũa phép tốt hơn...

Và lòng khao khát cây Đũa phép Cơm nguội, cây gậy Tử thần vô địch, bất khả chiến bại, một lần nữa lại nuốt chửng nó...

Tụi nó thu dọn lều vào sáng hôm sau và đi tiếp trong cơn mưa rào thảm nã. Cơn mưa đuổi theo tụi nó đến tận bờ biển, nơi tụi nó dựng lều nghỉ qua đêm đó, và mưa dầm dề suốt cả tuần lễ, dầm dề tưới khắp phong cảnh ướt sũng khiến Harry thấy buồn thảm ngao ngán. Nó chỉ có thể nghĩ đến những Bảo bối Tử thần. Dường như ngọn lửa đã được thắp lên bên trong nó và không điều gì có thể dập tắt, dù đó là sự dứt khoát không tin của Hermione hay sự nghi hoặc nhè nhảnh của Ron. Ấy vậy mà lòng ham muốn có những Bảo bối Tử thần càng cháy mãnh liệt trong người nó càng khiến nó kém vui. Nó đổ thừa Ron và Hermione; thái độ quyết tâm dửng dưng của hai đứa nó cũng tồi tệ không kém cơn mưa tàn nhẫn trong việc làm nhụt chí nó, nhưng cả hai điều đó không thể làm xói mòn niềm tin vững chắc của nó, vốn vẫn tuyệt đối nguyên vẹn. Niềm tin và lòng khao khát của Harry đối với những Bảo bối Tử thần tiêu hao tâm trí Harry nhiều đến nỗi nó cảm thấy cách biệt với hai đứa kia, cách biệt với cả nỗi ám ảnh Trường Sinh Linh Giá của tụi nó.

“Ám ảnh à?” Hermione nói nhỏ giọng hung hăng khi Harry xài chữ đó vào một buổi chiều, sau khi Hermione nói thẳng vào mặt nó về cái tội không còn quan tâm đến việc tìm kiếm những Trường Sinh Linh Giá nữa. “Tụi này không phải là người ôm ám ảnh, Harry à! Tụi này là người tìm cách làm điều mà thầy

Dumbledore muốn tụi này làm!”

Nhưng nó không thấm được lời chỉ trích úp mở đó. Thầy Dumbledore đã để lại ký hiệu của những Bảo bối Tử thần cho Hermione giải mã, và cụ cũng đã để lại Viên đá Phục Sinh trong trái banh Snitch bằng vàng, nó vẫn tin chắc điều này. Kẻ này không thể sống nếu kẻ kia tồn tại... Chủ nhân Tử thần... Tại sao cả Ron và Hermione đều không hiểu nhỉ?

“Kẻ thù cuối cùng bị tiêu diệt là cái chết,” Harry bình tĩnh trích dẫn.

“Mình tưởng đâu Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó mới là kẻ thù mà tụi mình cần phải chiến đấu chứ?”

Ngay cả bí mật về con hươu cái bạc, đề tài mà hai đứa kia cứ đòi bàn cãi riết, dường như giờ đây cũng kém quan trọng đối với Harry, chỉ là một màn phụ nhạt phèo. Còn lại duy nhất một điều khác mà nó quan tâm là cái thọ của nó bắt đầu lâm lâm nhức nhức lại, mặc dù nó đã làm mọi cách để giấu hai đứa kia sự kiện này. Khi cơn đau nhức xảy ra, nó lảng đi một mình, nhưng những gì nó thấy chỉ khiến nó thất vọng. Những hình ảnh cả nó và Voldemort cùng thấy đã thay đổi chất lượng; chúng trở nên mờ mịt, lúc nét lúc nhòe. Harry chỉ có thể suy ra những đường nét lờ mờ của một vật giống như cái đầu lâu, và cái gì đó giống như một ngọn núi mà bóng nhiều hơn thực. Đã quen với những hình ảnh sắc nét như thật, Harry bị rối loạn vì sự thay đổi này. Nó lo lắng mối liên kết giữa nó và Voldemort bị hư hỏng, một mối liên kết mà nó vừa sợ vừa quý giá, cho dù nó có nói gì với Hermione đi nữa. Không biết vì sao Harry lại liên hệ những hình ảnh lờ mờ không vừa ý nó với việc cây đuă phép của nó bị gãy, làm như thế nó không còn nhìn thấu đầu óc Voldemort rõ ràng như trước đây là do lỗi của cây đuă phép tầm gai.

Những tuần lễ chậm chạp trôi qua, ngay cả đang chìm đắm trong suy tư, Harry cũng không thể không nhận thấy, Ron dường như đang gánh vai trò lãnh đạo. Có thể bởi vì nó quyết tâm đoái công chuộc tội đã bỏ nhóm mà đi, cũng có thể vì sự sa xuống tình trạng bơ thờ của Harry đã khơi dậy năng lực lãnh đạo tiềm tàng trong Ron, giờ đây Ron đâm ra là kẻ động viên cổ vũ hai người kia hành động.

“Còn ba cái Trường Sinh Linh Giá nữa,” nó cứ nói hoài. “Tụi mình cần một kế hoạch hành động, ráng lên! Còn chỗ nào tụi mình chưa tìm nào? Thử rà lại một lượt nữa xem. Viện mồ coi...”

Hẻm Xéo, trường Hogwarts, nhà của dòng họ Riddle, tiệm Borgin và Burkes, nước Albani, mọi nơi mà tụi nó biết Tom Riddle từng sống hay làm việc, đến thăm hay ám sát, Ron và Hermione đều đã rà đi soát lại, Harry chỉ tham gia với tụi nó để Hermione thôi quấy rầy nó. Đáng ra nó đã được sung sướng ngồi một mình trong im lặng, cố gắng đọc suy nghĩ của Voldemort để tìm hiểu thêm về cây Đũa phép Cơm nguội, nhưng Ron lại cứ khăng khăng đòi lên đường tới những nơi chẳng có triển vọng gì, chẳng qua chỉ để tiếp tục di chuyển, theo như Harry nhận thấy.

“Bồ chẳng bao giờ biết được,” là điệp khúc không đổi của Ron. “Upper Flagley là một làng phù thủy, hẳn có thể muốn sống ở đó. Tụi mình cứ đi và dò la quanh quất thử coi.”

Những vụ đột nhập thường xuyên vào lãnh địa phù thủy khiến chúng thỉnh thoảng trông thấy bọn Mẹ mìn.

“Một số đứa trong bọn chúng ác không thua bọn Tử Thần Thực Tử,” Ron nói. “Bọn bắt cóc mình hơi bị sến, nhưng anh Bill cho là một số đứa thực sự nguy hiểm. Họ nói trên đài Potter cảnh giác...”

“Trên đài gì?” Harry hỏi.

“Potter cảnh giác, mình chưa nói với mấy bồ đấy là tên gọi của cái đài đó hả? Chương trình mà mình cứ tìm cách bắt trên đài ấy, chương trình duy nhất đưa tin đúng với sự thật đang diễn ra! Gần như tất cả các chương trình khác đều đang theo đường lối của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó, tất cả ngoại trừ Potter cảnh giác, mình thiệt tình muốn bồ nghe chương trình này, nhưng dò tìm ra đài hơi phức tạp...”

Ron dành hết tối này đến tối khác dùng cây đũa phép của nó khở lên đầu cái đài làm bật ra nhiều giai điệu khác nhau trong khi cái núm vặn đài xoay tít. Thỉnh thoảng tại nó bắt được một đoạn lời khuyên về cách chữa bệnh đậu rồng, và có lần bắt vài nhịp của bài Một Vạc Đầy Tình Nồng. Trong khi gõ, Ron tiếp tục lẩm bẩm trong miệng những từ hú họa may ra trúng mật khẩu.

“Thường thì mật khẩu là từ gì đó liên quan đến Hội,” Ron nói với tụi nó. “Anh Bill có biệt tài đoán ra mật khẩu. Mình chắc chắn cuối cùng cũng sẽ đúng một cái...”

Nhưng đến tận tháng ba vận may mới mỉm cười với Ron. Harry đang ngồi trực gác ở cửa lều, ngó vu vơ một cụm chồi dạ lan hương vừa nhú lên khỏi mặt đất lạnh cóng, thì từ trong lều Ron hồ hởi hét vang.

“Mình dò ra rồi! Mình bắt được rồi! Mật khẩu là ‘Albus’! Vô đây, Harry!”

Lần đầu tiên trong suốt mấy ngày trầm ngâm về những Bảo bối Tử thần, Harry cảm thấy hào hứng, nó vội đi trở vô trong lều thì thầy Ron và Hermione đều đang quỳ gối trên sàn bên cạnh cái đài nhỏ xíu. Hermione nãy giờ đánh bóng thanh gươm Gryffindor để có việc mà làm, đang ngồi há hốc miệng, trố mắt nhìn cái loa tí hon, nơi phát ra một giọng nói vô cùng quen thuộc.

“... xin lỗi về việc tạm ngưng phát sóng của chúng tôi, sự cố đó là do các Tử Thần Thực Tử duyên dáng đã tiến hành một số vụ xét nhà trong khu vực của chúng tôi.”

“Nhưng đó là giọng Lee Jordan!” Hermione nói.

“Mình biết chứ!” Ron toe toét cười. “Chịu chơi hén?”

“... bây giờ chúng tôi đã tìm được một nơi an toàn khác,” Lee tiếp, “và tôi sung sướng báo cho quý thánh giả biết là có hai cộng tác viên thường xuyên của chúng ta cùng tham dự chương trình tối nay với tôi. Chào các vị!”

“Chào.”

“Chào anh River.”

“ ‘River’ là Lee,” Ron giải thích. “Bọn họ đều có bí danh cả, nhưng thường thì bồ có thể phân biệt...”

“Suýt!” Hermione nói.

“Nhưng trước khi nghe tin tức từ anh Royal và ông Romulus,” Lee tiếp tục nói, “chúng ta hãy dành thời gian để tường thuật về những cái chết mà hãng tin Mạng Vô Tuyến Phù Thủy và tờ Nhật Báo Tiên Tri cho là không đạt tầm quan trọng để nói tới. Chúng tôi vô cùng thương tiếc báo tin buồn tới quý thính giả là ông Ted Tonks và ông Dirk Cresswell đã bị sát hại.”

Harry cảm thấy ruột gan chùng xuống, buồn nôn. Nó, Ron và Hermione trợn mắt nhìn nhau hãi hùng.

“Một yêu tinh tên là Gormuk cũng bị giết. Một yêu tinh thứ hai và phù thủy gốc Muggle Dean Thomas có thể được coi là đã trốn thoát, cả hai được biết là đã đồng hành cùng với ông Tonks, ông Cresswell và ông Gomuk. Nếu anh Dean đang nghe tin này, hay bất cứ ai biết anh đang ở đâu, xin báo tin cho ba má và các em gái của Dean, họ đang tuyệt vọng ngóng tin.

“Cùng lúc, ở Gaddley, một gia đình năm người Muggle được phát hiện là đã chết trong căn nhà của họ. Nhà chức trách Muggle quy cho việc rò rỉ khí đốt là nguyên nhân những cái chết này, nhưng các thành viên Hội Phượng Hoàng thông báo cho chúng tôi rằng những người Muggle đó đã chết vì Lời nguyên Giết chóc - lại thêm bằng chứng nữa, như thế còn chưa đủ ấy, cho việc tàn sát dân Muggle đang trở thành một trò thể thao giải trí đơn thuần dưới chế độ mới.

“Cuối cùng chúng tôi thương tiếc báo tin buồn với quý thính giả là di thể của bà cụ Bathilda Bagshot đã được phát hiện ở Thung lũng Godric. Chứng cứ cho thấy bà cụ đã chết cách đây nhiều tháng. Hội Phượng Hoàng cho chúng tôi biết xác của bà cụ có những biểu hiện không nhầm lẫn được của thương tích do Nghệ thuật Hắc ám gây ra.

“Thưa quý thính giả, bây giờ tôi muốn mời quý vị cùng chúng tôi dành một phút mặc niệm cho ông Ted Tonks, ông Dirk Cresswell, bà cụ Bathilda Bagshot, ông Gormuk, và những Muggle tuy vô danh nhưng cũng đáng thương tiếc vô cùng, đã bị bọn Tử Thần Thực Tử sát hại.”

Im lặng chùng xuống, và Harry, Ron cùng Hermione không nói lời nào. Harry nửa khao khát nghe thêm, nửa sợ hãi điều có thể phải nghe tiếp. Lần đầu tiên trong suốt một thời gian dài nó cảm thấy được liên hệ trọn vẹn với thế giới bên ngoài.

“Cám ơn quý thính giả,” Lee nói. “Và bây giờ chúng ta có thể trở lại với cộng tác viên thường xuyên Royal để cập nhật thông tin về cách thức trật tự của thế giới phù thủy ảnh hưởng đến thế giới Muggle.”

“Cám ơn anh River,” một giọng trầm, thận trọng, đáng tin cậy mà tụi nó không thể nhầm lẫn.

“Chú Kingsley!” Ron hét.

“Biết rồi!” Hermione nói, suýt cho Ron im.

“Dân Muggle vẫn không biết nguyên nhân đau khổ của họ khi họ tiếp tục phải chịu đựng thương vong nặng nề,” chú Kingsley nói. “Tuy nhiên, chúng ta tiếp tục nghe những câu chuyện cảm kích thực sự về những pháp sư và phù thủy đã dám bất chấp sự an nguy của riêng mình để bảo vệ bạn bè và láng giềng Muggle, mà những Muggle thường không hay biết gì cả. Tôi muốn kêu gọi quý thính giả hãy noi gương họ, có thể bằng cách ẽm bùa bảo vệ lên bất cứ cửa nhà Muggle nào trên đường phố của quý vị. Nếu những biện pháp đó được áp dụng thì có thể cứu được nhiều mạng sống.”

“Và, thưa Royal, anh sẽ nói gì với những khán giả phản ứng rằng trong thời buổi hiểm nghèo này, nên ‘ưu tiên phù thủy’ trước?” Lee hỏi.

“Tôi cũng phải nói rằng từ ‘ưu tiên phù thủy’ đến ‘ưu tiên thuần chủng’ chỉ có một bước ngăn,” chú Kingsley đáp. “Chẳng phải tất cả chúng ta đều là con người sao? Mỗi mạng sống của mỗi con người đều quý giá ngang nhau, và đáng cứu giúp.”

“Câu nói xuất sắc, thưa anh Royal, và tôi xin bầu anh làm Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật nếu chúng ta có cơ may qua được cơn loạn lạc này,” Lee nói. “Và bây giờ đến lượt ông Romulus trong tiết mục quý thính giả yêu thích: Bạn của Potter.”

“Cám ơn River,” một giọng nói khác rất quen thuộc, Ron toan mở miệng nói nhưng Hermione đã hốt lời nó bằng giọng thì thầm.

“Biết là thầy Lupin rồi!”

“Thưa ông Romulus, ông có tiếp tục khẳng định, như mỗi lần ông xuất hiện trong chương trình của chúng tôi, là Harry Potter vẫn còn sống không?”

“Tôi khẳng định,” thầy Lupin nói giọng quả quyết. “Tôi chắc chắn là nếu Harry Potter chết thì cái chết của cậu ấy sẽ được bọn Tử thần Thực tử quảng bá rùm beng, bởi vì tin đó sẽ giáng một đòn chí mạng vào tinh thần những người đang kháng chiến chống lại chế độ mới. ‘Kẻ Sống Sót’ vẫn còn là biểu tượng cho mọi thứ mà chúng ta đang chiến đấu để đạt được: chiến thắng của điều thiện, sức mạnh của sự lương thiện, và nhu cầu tiếp tục phản kháng.”

Một cảm giác vừa biết ơn vừa xấu hổ trào dâng trong lòng Harry. Vậy là thầy Lupin đã tha thứ cho nó, về những lời gớm ghiếc mà nó đã nói khi hai người gặp nhau lần cuối cùng?

“Và ông sẽ nói gì với Harry nếu ông biết Harry đang lắng nghe, thưa ông Romulus?”

“Tôi sẽ nói với Harry rằng tất cả chúng ta đều đang nghĩ đến Harry,” thầy Lupin nói, rồi thầy ngập ngừng một tí. “Và tôi muốn nói Harry hãy cứ làm làm theo bản năng của mình, vốn là thiện căn và gần như luôn đúng.”

Harry nhìn Hermione, đôi mắt cô bé đã ràn rụa nước mắt.

“Gần như luôn đúng,” Hermione lặp lại.

“Ờ, mình chưa nói với mấy bồ hả?” Ron nói với vẻ ngạc nhiên. “Anh Bill nói với mình là thầy Lupin đã trở lại sống với cô Tonks! Và có vẻ bụng cô ấy ngày càng bự thêm một tí...”

“... còn việc cập nhật tin tức thường lệ về những người bạn của Harry Potter, những người đang khốn đốn vì lòng trung thành của mình thì sao thưa ông?”

“À, hình như quý thính giả thường xuyên ắt biết, nhiều người ủng hộ Harry Potter quá bộc trực hiện đang bị bỏ tù, trong số đó có ông Xenophilius Lovegood, nguyên chủ bút của tạp chí Kẻ Lý Sự,” thầy Lupin nói.

“Ít nhất thì ông ta vẫn còn sống!” Ron thì thầm.

“Chúng ta cũng mới nghe trong vòng vài tiếng đồng hồ vừa qua là ông Rubeus Hagrid...” cả ba đưa tui nó há hốc miệng, và vì vậy suýt bỏ sót phần còn lại của câu nói, “... người gác cổng nổi tiếng ở trường Hogwarts, đã thoát trong đường tơ kẽ tóc khi bị bắt ngay trong khuôn viên trường Hogwarts, nơi mà nghe đồn rằng ông đã tổ chức một bữa tiệc ‘Ủng hộ Harry Potter’ ngay trong nhà ông. Tuy nhiên, ông Hagrid không bị giam cầm, và như vậy tức là, theo như chúng tôi tin tưởng, ông đang bôn tẩu.”

“Tôi cho là nếu người ta có một người em cùng mẹ khác cha cao năm thước thì ắt hẳn là thuận lợi trong việc đào tẩu bọn Tử thần Thực tử chứ?” Lee hỏi.

“Điều đó thường mang lợi thế,” thầy Lupin trang nghiêm đồng ý. “Cho phép tôi nói thêm là trong khi chúng ta ở đây, trong chương trình Potter cảnh giác, hoan hô tinh thần ông Hagrid, thì chúng tôi khuyên ngay cả những người ủng hộ Harry nhiệt thành nhất cũng chớ nên đi theo vết xe đổ của ông Hagrid. Những bữa tiệc ‘Ủng hộ Harry Potter’ không phải là điều khôn ngoan trong tình hình hiện nay.”

“Đúng là không khôn ngoan, thưa ông Romulus,” Lee nói. Vì vậy chúng tôi đề nghị quý thính giả tiếp tục bày tỏ lòng nhiệt thành ủng hộ chàng trai có cái thẹo hình tia chớp bằng cách đón nghe đài Potter cảnh giác! Và bây giờ chúng ta hãy chuyển qua phần tin tức liên quan đến vị phù thủy đang chứng tỏ anh ta cũng khó chộp như Harry Potter vậy. Chúng tôi gọi anh là Sếp Tử Thần Thực Tử, và đây là quan điểm của anh về một số tin đồn nhảm nhí lan truyền xung quanh anh, tôi xin giới thiệu một thông tin viên mới: Gặm Nhấm!”

“Gặm Nhấm?” Thêm một giọng nói quen thuộc nữa, và Harry, Ron, lẫn Hermione cùng kêu lên đồng

loạt.

“Anh Fred!”

“Không... là anh George chứ?”

“Mình nghĩ là anh Fred,” Ron nói, chồm tới gần hơn, trong lúc không biết đứa nào trong hai thằng sinh đôi phát biểu.

“Tôi không chịu là ‘Gặm Nhấm’, không đời nào, tôi đã nói với anh tôi muốn là ‘Trường Kiếm’ mà!”

“À, vậy cũng được thôi, thưa anh ‘Trường Kiếm’, xin anh vui lòng cho biết quan điểm của anh về những câu chuyện phong phú đa dạng mà chúng tôi được nghe lâu nay về Sếp Tử Thần Thực Tử?”

“Vâng, thưa anh River, được thôi,” Fred nói. “Như quý vị thánh giả của chúng ta hẳn đã biết, trừ khi họ tị nạn dưới đáy cái ao vườn hay chỗ nào đó giống vậy, còn thì chiến lược ẩn mình trong bóng tối của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đang tạo ra một không khí hoảng sợ. Coi chừng nhé, nếu tất cả những hô hoán nhìn thấy hẳn đều chân thực, thì chúng ta ắt phải có tới mười chín Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đang chạy nhảy lung tung khắp nơi.”

“Dĩ nhiên điều đó có lợi cho hẳn,” chú Kingsley nói. “Cái vẻ bí ẩn sẽ gây ra nhiều nỗi kinh hoàng hơn là thực sự để lộ chính hẳn.”

“Đồng ý!” Fred nói. “Vì vậy, bà con à, hãy cố gắng và bình tĩnh lại một ít. Sự đã đủ sâu rồi không cần phát minh thêm sự nữa. Thí dụ, cái ý tưởng mới mẻ rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó có thể giết người chỉ bằng một cái liếc mắt. Thưa quý thành giả, đó là Mãng Xà. Một thứ đơn giản: kiểm tra xem cái đồ đang trừng mắt ngó mình có chân không. Nếu nó có chân thì cứ an tâm mà nhìn tiếp vô mắt nó, mặc dù nếu nó đúng là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó thì rất có triển vọng đây là hành động cuối đời của quý vị.”

Lần đầu tiên trong nhiều tuần lễ triền miên, Harry bật cười ha hả, nó cảm thấy gánh nặng của tình trạng căng thẳng được nhấc khỏi.

“Còn chuyện đồn đại hẳn đang ở nước ngoài thì sao?” Lee hỏi.

“À, ai chả mà chẳng muốn nghỉ ngơi tí xiu sau tất cả những công việc vất vả vừa phải gánh vác hử?” Fred hỏi. “Thưa bà con, điểm mấu chốt là đừng để bị ru ngủ trong cảm giác an toàn khi tưởng là hẳn đang ở nước ngoài. Có thể hẳn đi vắng, có thể không, nhưng sự thật còn đó và nếu muốn, hẳn có thể di chuyển nhanh hơn Severus Snape đối mặt với đầu gối đầu, vì vậy đừng ý y là hẳn ở cách xa tít tì nếu quý thánh giả đang tính chuyện liều mạng. Xưa nay tôi chẳng đời nào nghĩ mình lại nói cái điều này, nhưng, an toàn là trước nhất!”

“Cám ơn anh nhiều lắm về những lời khôn ngoan này, thưa anh Trường Kiếm,” Lee nói. “Thưa quý

thính giả, đó là những lời mà chúng tôi muốn kết thúc một buổi phát thanh nữa của đài Potter cảnh giác. Chúng tôi không biết khi nào có thể phát sóng trở lại, nhưng quý thính giả cứ yên tâm là chúng tôi sẽ trở lại. Cứ xoay hoài cái núm dò đài: mặt khẩu kỳ tới là ‘Mắt Đen’. Hãy giúp nhau bình an: Hãy giữ niềm tin. Tạm biệt.”

Núm dò đài của cái đài xoay tít và ánh sáng sau thanh tần số tắt lịm. Harry, Ron và Hermione vẫn còn hớn hờ. Được nghe những giọng nói quen thuộc thân thiết là một liều thuốc bổ siêu phàm; Harry đã quen với sự cô lập của tụi nó đến nỗi gần như quên mất là những người khác cũng đang kháng chiến chống lại Voldemort. Điều này tựa như đánh thức nó khỏi giấc ngủ dài.

“Hay hén?” Ron đột ngột nói.

“Ác liệt!”

“Họ thật là can đảm,” Hermione thở dài đầy ngưỡng mộ. “Nếu mà họ bị phát hiện...”

“Ôi, họ cũng luôn di chuyển mà, đúng không?” Ron nói. “Như tụi mình.”

“Nhưng bồ có nghe anh Fred nói gì không?” Harry há hức hỏi; bây giờ hết nghe đài rồi, suy nghĩ của nó lại quay về với nỗi ám ảnh làm tiêu hao hết năng lực của nó. “Hắn đang ở nước ngoài! Hắn vẫn còn đang truy lung cây đũa phép, mình biết mà!”

“Harry...”

“Thôi đi, Hermione, tại sao bồ khăng khăng không chịu thừa nhận nó? Vol...”

“HARRY, ĐỪNG!”

“... demort đang truy lung cây Đũa phép Cơm nguội!”

“Cái tên đó bị ếm bùa Cấm kỵ!” Ron rống lên, đứng bật dậy khi một tiếng nổ cách vang lên bên ngoài lều. “Mình đã nói với bồ rồi, tụi mình không thể nói cái tên đó nữa... tụi mình phải ếm lại bùa xung quanh tụi mình... mau lên... đó là cách bọn chúng tìm ra...”

Nhưng Ron ngừng nói, và Harry biết tại sao. Cái Kiếng mách lẻo trên bàn đã bật sáng và bắt đầu quay; tụi nó có thể nghe tiếng động càng lúc càng gần: tiếng cộc cằn, cáu tiết.

Ron rút cái Tắt sáng ra khỏi túi và bấm: đèn tắt tối thui.

“Giơ tay lên bước ra khỏi chỗ đó!” Một giọng gay gắt quát lên trong bóng tối. “Chúng tao biết bọn bay ở trong đó! Bọn bay bị nửa tá đũa phép chĩa vào và chúng tao sẽ không bận tâm đứa nào bị chúng tao nguyên!”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Phủ Malfoy

Harry ngoái lại nhìn hai đứa kia, lúc này chỉ còn thấp thoáng trong bóng tối. Nó thấy Hermione chìa cây đũa phép, không phải hướng ra bên ngoài, mà vào mặt nó; một tiếng nổ đùng, một tia sáng trắng bùng lên, và nó quặp người lại trong đau đớn, không thấy được gì nữa. Nó cảm nhận được gương mặt nó sưng phù lên nhanh chóng dưới hai bàn tay trong lúc tiếng những bước chân ình ịch vây quanh.

“Đứng dậy, đồ sâu mọt.”

Những bàn tay không biết của ai lôi nó lên khỏi mặt đất, và trước khi nó kịp chặn lại, một đứa trong bọn đã lục túi nó và tước mất cây đũa phép tầm gai. Harry bưng bộ mặt đau đớn khốc liệt của nó, bộ mặt mà nó nghĩ không thể nào còn nhận ra dưới mấy ngón tay của nó, căng phồng, sưng vù, múp míp như thể vừa trải qua một cơn dị ứng dữ tợn. Mắt nó đã híp lại thành hai cái khe mà nhìn qua đó nó chẳng thấy gì hết; cặp mắt kiếng đã vắng mất khi nó bị lôi tuột ra khỏi lều; nó chỉ còn có thể nhận ra những hình bóng mờ mờ của bốn năm người cũng đang vật lộn lôi Ron và Hermione ra ngoài.

“Buông... cô... ấy... ra!” Ron hét. Rồi có âm thanh không nhằm lẫn được của năm đám thịt vô da thịt: Ron nghiêng răng đau đớn và Hermione gào: “Không! Không được đụng đến anh ấy! Để anh ấy yên!”

“Thằng bồ của mày sẽ còn te tua hơn nữa nếu nó có tên trong danh sách của tao,” giọng nói chát chúa nghe quen một cách hãi hùng, “Gái mỹ miều... sướng phải biết... tao khoái làn da mềm mại...”

Bao tử Harry lộn tùng phèo. Nó biết tên này là ai, Fenrit Greyback, tên người sói đã được gia ân cho bộ áo chùng Tử Thần Thực Tử để đánh đổi sự tàn ác đậm thuê chém mướn của hắn.

“Lục soát cái lều!” Một giọng nói khác.

Harry bị quăng sấp xuống đất. Một tiếng ục vang lên báo cho nó biết Ron vừa bị quăng xuống bên cạnh nó. Tụi nó nghe được tiếng chân và tiếng đập đổ; bọn chúng đang xô đẩy mấy cái ghế trong lều trong lúc lục soát.

“Bây giờ hãy coi chúng ta tóm được ai,” giọng hả hê của Greyback vang trên đầu Harry, và nó bị lật ngửa ra. Một luồng sáng từ cây đũa phép soi lên mặt nó và Greyback cười phá lên.

“Tao sẽ cần tới bia bơ mới nuốt trôi cái mặt mày. Mày bị gì hả, thằng gớm kia?”

Harry không trả lời ngay.

“Tao bảo,” Greyback lặp lại, và Harry lãnh một cú thoi vào bụng trên khiến nó đau gấp đôi. “Mày bị gì hả?”

“Chích,” Harry làu bàu. “Bị chích.”

“Ờ, có vẻ vậy,” giọng thứ hai nói.

“Họ tên mày là gì?” Greyback găm gừ.

“Dudley,” Harry nói.

“Còn tên riêng của mày?”

“Tôi... Vernon. Vernon Dudley.”

“Dò danh sách coi, Scabior,” Greyback nói, và Harry nghe hần bước qua bên hông nó để ngó xuống Ron. “Còn mày thì sao, thằng tóc hoe?”

“Stan Shunpike,” Ron nói.

“Giờn mặt hả đồ chết toi,” gã đàn ông tên Scabior nói. “Chúng tao biết Stan Shunpike, nó là thằng vẽ việc cho chúng tao.”

Một tiếng ạch nữa.

“Tôi là Bardy,” Ron nói, và Harry có thể đoán miệng Ron hộc đầy máu, “Bardy Weasley.”

“Một thằng Weasley hả?” Greyback nói giọng the thé. “Vậy mày có bà con với bọn phản bội huyết thống cho dù mày không phải là một thằng Máu bùn. Và sau cùng, con bồ nhí xinh đẹp của mày...” Sự khoái trá trong giọng hần khiến Harry sồn gai ốc.

“Thong thả, Greyback,” Scabior nói át tiếng cười cợt của những đứa khác.

“Ôi, tao chưa đớp liền mà. Để coi cô em có nhớ ra tên mình nhanh nhẩu hơn thằng Barney không. Cưng tên gì, ghê?”

“Penelope Clearwater,” Hermione nói. Giọng cô bé khiếp sợ, nhưng thuyết phục.

“Tình trạng Huyết thống?”

“Lai,” Hermione nói.

“Kiểm tra dễ thôi,” Scabior nói. “Nhưng cả bầy chúng nó có vẻ còn trong độ tuổi trường Hogwarts...”

“Tụi tui trốn học,” Ron nói.

“Trốn học hả, tóc hoe?” Scabior nói. “Và chúng mày quyết định đi cắm trại hả? Và chúng mày tưởng để cười giỡn thì cứ kêu tên Chúa tể Hắc ám ra hả?”

“Không phải cừ dờn,” Ron nói. “Kính cờ.”

“Tình cờ hả?” Thêm nhiều tiếng cười nhạo.

“Mày biết ai trước đây ưa xài tên của Chúa tể Hắc ám không, Weasley?” Greyback gầm gừ. “Hội Phượng Hoàng. Biết là gì không?”

“Không.”

“Nghe đây, bọn đó không bày tỏ sự tôn kính đúng đắn đối với Chúa tể Hắc ám, cho nên cái tên đã được ếm bùa Cấm kị. Vài đứa Hội viên đã bị dò ra tông tích nhờ cách đó. Để coi. Trói chúng lại với hai thằng tù kia!”

Một tên nào đó nắm tóc Harry lôi mạnh nó dậy, kéo lê nó đi một quãng ngắn, ấn nó xuống tư thế ngồi, rồi bắt đầu trói nó đầu lưng với những người khác. Harry vẫn gần như mù, hầu như không thể thấy bất cứ cái gì bằng hai con mắt sưng húp. Khi gã đàn ông trói tụi nó cuối cùng cũng đã bỏ đi, Harry thì thầm với mấy người tù kia.

“Có ai còn giữ được đũa phép không?”

“Không,” Ron và Hermione đáp từ hai bên hông nó.

“Chuyện này hoàn toàn là lỗi của mình. Mình nói ra cái tên đó. Mình xin lỗi...”

“Harry?”

Một giọng mới, quen thuộc. và giọng đó phát ra từ ngay sau lưng Harry, từ kẻ bị trói bên trái Hermione.

“Dean hả?”

“Thì ra là bồ! Nếu bọn chúng biết chúng bắt được ai...! Chúng là bọn Mẹ mìn, chúng chỉ lùng kiếm những đứa trốn học để bán lấy vàng...”

“Không đến nỗi tệ cho một đêm săn hàng,” Greyback đang nói, khi một cặp đinh để giày ống đâm sát bên Harry và tụi nó nghe thêm nhiều tiếng đập đổ từ trong căn lều. “Một tên Máu bùn, một con yêu tinh đào

tàu, ba đứa trốn học. Mà kiểm tra tên chúng trong danh sách chưa Scabior?” Hân rống lên.

“Rồi. Trong này không có Vernon Dudley, Greyback à.”

“Hay nhể?” Greyback nói. “Đúng là hay.”

Hân cúi xuống bên cạnh Harry, qua cái khe tí hí giữa hai mí mắt sưng vù, Harry thấy một cái mặt bị râu tóc xám xịt rồi bù phủ gần kín, răng nâu xỉn nhọn hoắt, khoe miệng lở loét. Greyback bốc mùi như hân đã bốc mùi trên đỉnh tháp nơi cụ Dumbledore đã chết; mùi của bụi bặm, mồ hôi và máu.

“Vậy là mày không bị truy nã hả, Vernon? Hay là mày nằm trong danh sách dưới một cái tên khác? Mày ở nhà nào ở trường Hogwarts hả?”

“Slytherin,” Harry đáp như máy.

“Buồn cười thật, bọn nó cứ tưởng chúng ta khoái nghe thế,” Scabior cười nhạo trong bóng tối. “Nhưng chẳng đứa nào nói được phòng sinh hoạt chung ở đâu.”

“Ở tầng hầm” Harry nói rành mạch. “Ông đi xuyên qua tường mà vào. Nó chất đầy đầu lâu và đồ đạc, và nó ở dưới hồ, cho nên ánh sáng màu xanh biếc.”

Bọn chúng nín thình một lúc.

“Chà chà, có vẻ tụi mình quả thật đã tóm được một thằng nhóc Slytherin,” Scabior nói. “Phước cho mày đó Vernon, bởi vì đâu có bao nhiêu đứa Slytherin Máu bùn. Cha mày là ai?”

“Cha tôi làm việc ở Bộ, Sở Tai ương và Tai nạn Pháp thuật” Harry nói láo. Nó biết là chỉ cần một cuộc điều tra sơ sịa nhất cũng đủ khiến toàn bộ câu chuyện nó xạo ra sụp đổ, nhưng mặt khác nó chỉ xạo được đến khi gương mặt nó phục hồi về bình thường trước khi trò này kết thúc hoặc cách này hoặc cách kia.

“Mày biết gì không Greyback?” Scabior nói. “Tao nghĩ là có một tay Dudley trong đó thiệt.”

Harry hầu như nín thở: Liệu may mắn, may mắn đơn thuần, có thể giúp tụi nó an toàn thoát khỏi vụ này không?

“Chà chà,” Greyback nói, và Harry có thể nghe ra tí xíu dấu hiệu bối rối trong giọng nói chai lì đó, nó biết là Greyback đang tự hỏi, liệu có phải hân quả thực đã tấn công và trói gô con trai của một viên chức Bộ Pháp Thuật không. Trái tim Harry đang dội bưng bưng vào sợi dây thừng quanh ngực nó; nó sẽ không lấy làm lạ khi biết Greyback có thể nhìn thấu tim nó. “Nếu mày nói thật, thằng gớm à, thì mày chẳng việc gì sợ một chuyến đi về Bộ Pháp Thuật. Tao hy vọng cha mày sẽ thưởng cho chúng tao về công lượm mày về.”

“Nhưng,” Harry nói, miệng nó khô khốc, “nếu ông chịu để tội...”

“Ê!” Một tiếng hét vọng ra từ bên trong lều: “Coi nè Greyback!”

Một cái bóng đen thui nhào về phía tội nó, và trong ánh sáng từ những cây đuă phép của bọn kia, Harry thấy một ánh sáng lấp lánh. Bọn chúng vừa tìm ra thanh gươm Gryffindor.

“Rấấấ đẹp,” Greyback nói giọng ngợi khen khi cầm thanh gươm từ tay gã đồng bọn. “Ôi quả thật là rất đẹp. Trông như hàng-yêu-tinh-chế-tạo ấy. Mà kiếm đâu ra một thứ như vậy?”

“Của ba tôi,” Harry nói láo, hy vọng hão huyền là trời tối quá khiến cho Greyback không thể nhìn thấy cái tên được khắc ngay dưới chuôi gươm. “Tội tôi mượn nó để chặt củi...”

“Khoan đã, Greyback! Nhìn cái này coi, trong tờ Tiên Tri!”

Khi Scabior nói câu đó, cái theo của Harry, bị căng hết mức ngang qua vầng trán sưng phù của nó, bỗng nóng rát dã man. Rõ hơn bất kỳ thứ gì mà nó nhìn được ở chung quanh, nó thấy một toà nhà cao ngất ngất, một pháo đài âm u, đen hù và xấu tàn khốc; ý nghĩ của Voldemort bỗng nhiên trở nên sắc nét lại; nó đang lướt về phía toà nhà đồ sộ với một cảm giác thành công phơi phới, ung dung...

Gần rồi... Gần lắm rồi...

Với một nỗ lực hết sức lớn của ý chí, Harry phong bế não mình đối với ý nghĩ của Voldemort, lôi chính nó trở lại nơi nó đang ngồi, bị trói chặt với Ron, Hermione, Dean và Griphook trong bóng tối, lắng nghe Greyback bàn bạc với Scabior.

“Hermione Granger,” Scabior đang nói, “Con Máu bùn được biết đang du hành cùng với Harry Potter.”

Cái theo của Harry cháy bỏng trong im lặng, nhưng nó cố gắng hết sức mình để giữ chính mình ở tại chỗ, không trôi tuột vào đầu óc Voldemort. Nó nghe tiếng giày ống của Greyback nghiêng cọt kẹt khi hằn khom mình xuống trước mặt Hermione.

“Cưng biết gì không, ghê nhỏ? Cái hình này ngó giống cưng khủng hoảng luôn.”

“Không phải tôi! Không phải tôi.”

Tiếng rú khiếp đảm của Hermione có giá trị như một lời tự thú.

“... được biết đang du hành cùng với Harry Potter,” Greyback khẽ lặp lại.

Tình huống trở nên im phăng phắc. Cái theo của Harry đau đớn thấu óc, nhưng nó dốc hết sức mình đấu tranh chống lại sức hút của ý nghĩ Voldemort. Chưa bao giờ việc trụ lại trong đầu óc của chính mình lại quan trọng như lúc này.

“Chà, vụ này thay đổi mọi thứ, chứ không à?” Greyback nói khẽ. Tất cả im lặng: Harry có thể cảm nhận được bọn Mẹ mình đang sững sờ nhìn nó, và cảm thấy cánh tay Hermione run bần bật bên cạnh nó. Greyback đứng dậy để đi hai bước tới chỗ Harry ngồi, lại cúi xuống để chăm chú nhìn kỹ nét mặt méo mó của nó.

“Cái gì trên trán mày vậy, Vernon?” Hẳn hỏi nhỏ, hơi thở của hẳn xộc vào mũi Harry thúi hoắc khi hẳn ấn một ngón tay hẳn thiu lên cái sẹo bị căng ra.

“Đừng có đụng nó!” Harry hét, nó không thể nín được; nó nghĩ dám nó phát ói mửa vì cơn đau của cái sẹo.

“Tao tưởng mày đeo kiếng mà Potter? Greyback thở phì phì.

“Tao đã thấy kiếng!” Một đứa Mẹ mình khác thập thò ở phía sau la lên. “Greyback, trong lều có cặp kiếng, chờ tí...”

Vài giây sau cặp kiếng của Harry được tọng lên mặt nó. Bọn Mẹ mình bây giờ xấp tới gần quanh nó và chăm chú nhìn.

“Đúng rồi!” Greyback kêu lên the thé. “Chúng ta đã bắt được Potter.”

Tất cả bọn chúng đều thụt lùi nhiều bước, kinh hoàng vì chuyện chúng vừa làm. Harry, vẫn còn đấu tranh để trụ lại trong cái đầu nhức như búa bổ của chính nó, không thể nghĩ ra điều gì để nói. Những hình ảnh lộn vụn đang chớp qua đầu nó...

... Nó đang lướt đi quanh những bức tường cao của pháo đài đen...

Không, nó là Harry, bị trói gô và không có đũa phép, đang cơn hiểm nguy trầm trọng...

... ngược nhìn lên, lên tận cửa sổ trên cùng, tháp cao nhất...

Nó là Harry, và bọn chúng đang lầm rầm bàn cãi về số phận của nó...

... Đã đến lúc bay...

“... Tới Bộ Pháp Thuật hả?”

“Bộ cái khi khô!” Greyback gầm gừ. “Họ sẽ giành hết công lao, và chúng ta sẽ bị dòm ngó. Tao cho là chúng ta cứ đem nó thẳng đến cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó.”

“Mày có thể thỉnh vờn ngài hả? Tại đây à?” Scabior nói, giọng kinh hoàng, khiếp đảm.

“Không” Greyback gầm gừ. “Tao chưa có... Tao nghe nói ngài dùng phủ Malfoy làm căn cứ địa. Chúng

ta sẽ đem thăng nhóc đến đó.”

Harry nghĩ nó biết tại sao Greyback không dám gọi Voldemort. Gã người sói có thể được phép khoác áo choàng Tử Thần Thực Tử khi chúng muốn xài hắc, nhưng chỉ trong vòng thân cận của Voldemort mới được mang Dấu hiệu Hắc ám; Greyback chưa được ban cho vinh dự tối cao đó.

Cái theo của Harry lại nhói lên một cơn đau nữa.

... và nó vươn vào bóng đêm, bay thẳng tới cửa sổ trên đỉnh tháp...

“... Có hoàn toàn chắc chắn đúng là nó không? Vì nếu mà không đúng thì, Greyback à, chúng ta sẽ chết ngắc.”

“Ai cầm đầu ở đây hả?” Greyback gầm lên, lấp liếm phút hờ sườn của hắn. “Tao nói đó là Potter, và nó cùng cây đũa phép của nó, đúng hai trăm ngàn Galleon ở đây! Nhưng nếu bọn mày, tất cả bọn mày, nhất quá không dám chơi tới cùng, thì tao hưởng hết, và nếu may nữa, tao sẽ được liệng cho con ghê đó!”

... Cửa sổ chỉ là một cái khe nứt trong đá đen, không đủ rộng cho một người lách vào... Qua cái khe đó thấy được một hình người khẳng khiu trơ xương, co ro cuộn mình dưới một tấm mền... Đã chết? Hay đang ngủ?

“Thôi được!” Scabior nói. “Được, bọn tao chơi luôn! Còn mấy đứa khác thì sao, Greyback, chúng ta làm gì với bọn chúng?”

“Đem hết cả đám đi. Chúng ta có hai đứa Máu bùn, được thêm mười Galleon nữa. Đưa cho tao thanh gươm luôn. Nếu mấy hột này mà là hồng ngọc thì đó là cả một gia tài nhỏ đấy.”

Đám tù nhân bị lôi đứng dậy. Harry nghe được tiếng Hermione thở gấp và sợ sệt.

“Nhắm chặt và cột cho chắc. Tao sẽ lãnh thăng Potter!” Greyback nói, nắm một chùm tóc của Harry, Harry cảm giác được những móng tay dài vàng khè của kẻ đồng hành quào vô da đầu nó. “Đếm tới ba! Một... hai... ba...”

Bọn chúng Độn thổ, kéo theo các tù nhân. Harry vùng vẫy, cố gắng thoát khỏi bàn tay của Greyback, nhưng chỉ vô vọng; Ron và Hermione bị ép chặt cứng hai bên sườn nó; nó không thể tách ra khỏi nhóm, và khi hơi thở bị vắt ra khỏi người nó, cái theo lại nhói lên đau đớn hơn.

... nó ép mình luồn qua khe cửa sổ như một con rắn và đứng xuống sàn nhẹ nhàng như hơi nước bên trong căn phòng giống xà-lim...

Những tù nhân chúi nhủi vào nhau khi cả đám hiện ra trên con đường quê. Mắt Harry, vẫn còn sưng húp, phải mất vài giây để thích nghi, và sau đó nó thấy hai cánh cổng làm bằng sắt đứng ở một nơi có vẻ

như cuối một con đường nội bộ. Nó được hưởng một tí ti thư giãn. Điều khủng khiếp nhất chưa xảy ra đâu: Voldemort hiện không có mặt nơi đây. Hắn đang ở một chỗ xa lạ giống như pháo đài, trên đỉnh một ngọn tháp, Harry biết, vì nó đang đấu tranh chống lại hình ảnh đó. Việc Voldemort sẽ mất bao lâu thời gian để trở về chỗ này, một khi hắn biết Harry ở đây lại là một chuyện khác.

Một đứa trong bọn Mẹ mìn sai bước tới hai cánh cổng và rung lắc chúng.

“Làm sao chúng ta vô được? Cổng có khoá, Greyback à, tao không thể... Úi da!”

Hắn vùng mạnh hai tay ra xa. Cánh cổng tự vặn vẹo uốn éo, từ những đường cong chỗ cuốn trườn tượng biển ra một bộ mặt dễ sợ, cái mặt đó nói bằng một giọng leng keng ngân nga: “Nói rõ mục đích!”

“Tụi này bắt được Potter!” Greyback gào đắc thắng. “Tụi này bắt được Potter rồi!”

Cánh cổng mở bung ra.

“Đi thôi!” Greyback nói với bè lũ của hắn, và đám tù nhân bị lôi qua cánh cổng, đi ngược lên theo con đường nội bộ, giữa hai hàng giậu cao hăm bốt tiếng những bước chân. Harry thấy một cái bóng trắng ma quái trên đầu nó, và nhận ra đó là một con công bạch tạng. Nó té nhào xuống và bị Greyback lôi đứng lên, giờ nó lê lết cà nhắc đi ngang kiểu cua còng, bị trói đầu lưng lại với bốn tù nhân khác. Nhắm con mắt sừng húp lại, nó để cho cơn đau của cái thẹo áp đảo trong chốc lát, vì nó muốn biết Voldemort đang làm gì, liệu hắn có biết là Harry đã bị bắt...

... Hình thù khảng khiu cựa mình dưới tấm mền và lăn về phía hắn, mắt mở to trên một cái mặt y như cái đầu lâu... Người đàn ông yếu ớt đó ngồi dậy, con mắt to hững sâu nhìn chăm chặp vào Voldemort và rồi y mỉm cười. Răng của y đã mất gần hết...

“VẬY là mi đã đến. Ta đã nghĩ là có ngày... mi sẽ đến. Nhưng hành trình của mi vô nghĩa. Ta không hề có cái đó.”

“Mi nói láo.”

Khi cơn thịnh nộ của Voldemort bùng bùng trong người Harry, cái thẹo của nó nhói lên đau đớn, và nó kéo tâm trí nó về với thân xác nó; đấu tranh để hiện hữu trong thân phận một tên tù bị lôi xềnh xệch trên sỏi đá.

Ánh sáng tràn ra chiếu sáng cả đám.

“Chuyện gì thế?” Giọng lạnh lùng của một người đàn bà cất lên.

“Chúng tôi đến đây để gặp Đấng-chớ-gọi-tên-ra!” Greyback the the đáp lại.

“Mi là ai?”

“Bà biết tôi mà!” Trong giọng của tên người sói có chút oán hận. “Fenrit Greyback! Chúng tôi đã bắt được Harry Potter!”

Greyback tóm lấy Harry và lôi nó đến chỗ có ánh sáng chiếu vào mặt, khiến những tù nhân khác cũng bị lê lết theo.

“Thưa bà, tôi biết hắc sư phù, nhưng mà đúng là hắc.” Scabior lạnh nhạt nói vào. “ Nếu bà ngó kỹ hơn một chút, bà sẽ thấy cái thẹo. Và đây nữa, thấy đứa con gái không? Con Máu bùn du hành với hắc đó, thưa bà. Chắc chắn là hắc rồi. Và chúng tôi có cả cây đũa phép của hắc nữa! Thưa bà, đây...”

Qua hai mí mắt sưng búp Harry thấy Narcissa Malfoy chăm chú dò xét gương mặt sưng vù của nó. Scabior chìa cây đũa phép tầm gai về phía bà ta. Bà ta nhướn chân mày lên.

“Đem chúng vào,” bà nói.

Harry và những tù nhân khác bị xô, bị đá lên mấy bậc tam cấp rộng bằng đá để vào hành lang treo đầy những bức chân dung.

“Đi theo ta,” Narcissa nói, dẫn đường băng qua tiền sảnh. “Draco, con trai ta, đang nghỉ lễ Phục sinh ở nhà. Nếu đúng là Harry thì cậu sẽ nhận ra.”

Vừa ở ngoài trời tối đi vào nên tụi nó thấy phòng khách sáng choang; ngay cả Harry với đôi mắt gần như nhắm tịt vẫn có thể nhận ra một phần rộng rãi của căn phòng. Một chùm đèn pha lê treo trên trần, thêm nhiều bức chân dung nữa treo trên những bức tường tím sẫm. Khi bọn Mẹ mìn đẩy các tù nhân vào phòng, hai bóng người đứng lên khỏi mấy cái ghế đặt trước một lò sưởi bằng cẩm thạch được trang trí lộng lẫy.

“Chuyện gì thế?”

Giọng lè nhè nghe quen dễ sợ của Lucius Malfoy lọt vào tai Harry. Giờ đây nó hoảng hốt. Nó không thấy có cách nào thoát thân, và khi nỗi sợ hãi dâng cao thì nó dễ ngăn chặn ý nghĩ của Voldemort xâm nhập đầu óc nó hơn, mặc dù cái thẹo vẫn cháy bỏng.

“Chúng nói chúng bắt được Potter,” giọng lạnh lùng của bà Narcissa vang lên. “Draco lại đây con.”

Harry không dám nhìn thẳng vào Draco, nhưng thấy Draco qua ánh mắt liếc xéo. Một bóng người hơi cao hơn nó đứng dậy từ ghế bành, gương mặt tai tái và nhòn nhọn bên dưới mái tóc vàng óng ánh bạc.

Greyback lại khiến đám tù nhân xoay vần một phen nữa cho gương mặt Harry trơ ra ngay bên dưới ánh sáng chùm đèn treo.

“Sao, cậu?” Gã người sói kêu the thé.

Harry đang đối diện với một tấm gương lớn đặt trên bệ lò sưởi, một vật mạ vàng vĩ đại trong một cái khung cuốn phức tạp. Qua khe hở của con mắt, Harry thấy chính bóng phản chiếu của nó lần đầu tiên kể từ khi rời khỏi Quảng trường Grimmauld.

Mặt nó phù bụi, bóng lưỡng, màu hồng, mọi nét riêng đều bị bùa ếm của Hermione biến đổi méo mó. Mái tóc đen của nó dài tới vai và có một vệt thêm vòng quanh hàm nó. Nếu nó không biết rằng chính nó là người đứng đó, nó sẽ thắc mắc ai đang đeo cặp mắt kiếng của nó. Nó quyết định không nói gì hết, bởi vì chắc chắn giọng nói của nó sẽ tố cáo nó, nhưng nó vẫn cố tránh nhìn thẳng vào mắt Draco khi Draco tới gần.

“Sao, Draco?” Lucius Malfoy nói. Giọng lão coi bộ ham hố “Đúng không? Có đúng là Harry Potter không?”

“Con không... con không nói chắc được.” Draco nói. Nó tránh xa Greyback và dường như sợ nhìn Harry như chính Harry sợ nhìn nó.

“Nhưng hãy nhìn nó cho kĩ, nhìn đi! Đến gần hơn!”

Harry chưa bao giờ nghe lão Lucius Malfoy phấn khích đến vậy.

“Draco, nếu chúng ta là người giao nộp Harry Potter cho Chúa tể Hắc ám, mọi chuyện sẽ được tha...”

“À, thưa ông Malfoy, tôi hy vọng chúng ta sẽ không quên ai là người thực sự bắt được nó chứ?” Greyback nói giọng hăm he.

“Dĩ nhiên không! Dĩ nhiên không!” Lão Lucius sốt ruột nói. Lão đích thân đến gần Harry, gần đến nỗi thậm chí qua đôi mắt sừng húp của nó, Harry vẫn thấy được từng chi tiết rõ rệt trên gương mặt tai tái lừ đừ thường lệ. Với cái mặt đeo mặt nạ phù, Harry có cảm giác đang chăm chú ngó qua chấn song của một cái chuồng.

“Mi đã làm gì nó?” Lão Lucius Malfoy hỏi Greyback. “Làm sao nó ra bộ dạng như vậy?”

“Không phải chúng tôi làm.”

“Ta thấy có vẻ như bị bùa Chích,” lão Lucius nói.

Đôi mắt xám của lão ta sẫm soi vầng trán Harry.

“Có dấu gì đó trên trán nó,” lão nói khẽ. “Có thể là cái thẹo bị căng ra... Draco, con lại đây, nhìn cho kỹ! Con nghĩ sao?”

Bấy giờ Harry thấy gương mặt của Draco rất gần, ngay bên cạnh gương mặt ba nó. Hai gương mặt đó cực kỳ giống nhau, ngoại trừ cái điều là mặt người cha thì lộ vẻ phẫn khởi không kìm chế nổi, trong khi mặt người con thì đầy vẻ bất đắc dĩ, thậm chí sợ sệt.

“Con không biết,” Draco nói, và quay bước về về phía lò sưởi nơi má nó đang đứng quan sát.

“Chúng ta nên chắc chắn anh Lucius à,” bà Narcissa nói vọng ra với chồng bằng giọng trong trẻo lạnh băng. “Phải hoàn toàn chắc chắn đó là Harry Potter trước khi chúng ta thỉnh Chúa tể Hắc ám đến... Chúng nói cái này là của nó...” bà ta đang xem xét cẩn thận cây đũa phép tầm gai, “... nhưng cái này không giống như miêu tả của Ollivander... Nếu chúng ta nhầm lẫn, nếu chúng ta gọi Chúa tể Hắc ám đến đây chẳng để làm gì... Còn nhớ ngài đã làm gì Rowle và Dolohov không?”

“VẬY còn tên Máu bùn thì sao?” Greyback gầm gừ. Harry suýt ói xuống chân khi bọn Mẹ mình đẩy đám tù nhân xoay lại một vòng nữa để cho ánh sáng chiếu vào Hermione.

“Khoan,” bà Narcissa đột ngột nói. “Phải... phải, con bé này là đứa đã vô tiệm Madam Malkin với Potter! Tôi đã nhìn thấy hình nó trên tờ Nhật báo tiên tri! Draco, con nhìn xem, chẳng phải là con bé Granger đó sao?”

“Con ...có lẽ...ừ.”

“Nhưng này, kia là thằng Weasley!” Lão Lucius hét, sai bước vòng qua đám tù bị trói gô để nhìn mặt Ron. “Chính là chúng, mấy đứa bạn của Potter... Draco, con nhìn thằng này coi, chẳng phải là con trai của Arthur Weasley đây sao, tên nó là gì nhỉ...?”

“Ừ.” Draco nói, lưng nó quay về phía đám tù nhân. “Có thể.”

Cửa phòng khác mở ra phía sau Harry. Một người đàn bà cất lời, và âm thanh giọng nói đó càng xoắn nỗi sợ của Harry lên một nấc cao hơn nữa.

“Chuyện gì thế? Chuyện gì xảy ra vậy, chị Cissy?”

Bellatrix bước chậm chậm vòng quanh đám tù, và ngừng bước ngay bên phải của Harry, chăm chăm nhìn Hermione bằng đôi mắt tùm hụp của mụ.

“Nhưng chắc chắn,” mụ khế nói, “đây là con bé Máu bùn? Đây là con Granger?”

“Đúng đúng, đó là Granger!” Lão Lucius kêu lên, “Và chúng tôi cho là bên cạnh nó chính là Potter! Cuối cùng Potter và bạn bè nó đã bị bắt!”

“Potter hả?” Bellatrix rít lên, và mụ lùi lại để nhìn Harry cho rõ hơn.” Anh có chắc không? Vậy thì, Chúa tể Hắc ám phải được thông báo ngay lập tức!”

Mụ vén cánh tay áo bên trái lên. Harry nhìn thấy Dấu hiệu Hắc ám ẩn sâu vào da thịt mụ, và biết là mụ sắp sờ vào đó, để thỉnh chủ nhân yêu quý của mụ...

“Tôi đã định gọi ngài!” Lão Lucius nói, và bàn tay lão thực ra đã nắm cổ tay Bellatrix, ngăn mụ chạm vào Dấu hiệu. “Tôi sẽ thỉnh ngài, Bella à. Potter được mang đến ngôi nhà của tôi, và do vậy đó là uy tín của tôi...”

“Uy tín của anh hả?” Mụ khinh khỉnh cười, cố gắng vặn bàn tay ra khỏi cái nắm chặt của lão Lucius. “Anh đã mất hết uy tín khi anh mất cây đũa phép của anh. Lucius à! Anh liều thật! Buông tay tôi ra!”

“Chuyện này không liên quan gì đến cô, cô đâu có bắt được thằng đó...”

“Xin ông tha lỗi, ông Malfoy,” Greyback xen vào. “Nhưng chính chúng tôi đã bắt được Potter, và chính chúng tôi sẽ được hưởng số vàng...”

“Vàng!” Bellatrix cười ngất, vẫn cố gắng hất tay ông anh rẽ ra. Bàn tay còn tự do của mụ thọc vô túi áo tìm cây đũa phép. “Cứ lấy vàng của chúng mày đi đồ móc rác bẩn thỉu, ta muốn vàng để làm gì? Ta chỉ cần được vinh dự là... là...”

Mụ chột ngừng vùng vằng, con mắt u ám của mụ chăm chú ngó vào cái gì đó mà Harry không thể thấy. Mừng thấy Bellatrix nhượng bộ, lão Lucius buông tay mụ ra và vén ống tay áo của chính mình...

“NGỪNG LẠI!” Bellatrix rít lên, “Không được đụng đến nó, tất cả chúng ta sẽ tiêu tùng nếu Chúa tể Hắc ám đến đây lúc này!”

Lão Lucius sững sờ, ngón tay trỏ của lão ngừng bên trên cái dấu hiệu của lão, Bellatrixx sải bước ra khỏi tầm nhìn của Harry.

“Cái gì đấy?” Nó nghe mụ nói.

“Thanh gươm,” một đứa Mẹ mìn ở ngoài tầm nhìn của Harry làu bàu.

“Đưa nó cho ta.”

“Nó đâu phải của cô, thưa cô, nó là của tôi, tôi cho là tôi đã tìm được nó.”

Một tiếng nổ đùng và một ánh sáng đỏ nhá lên, Harry biết là đứa Mẹ mìn đó vừa bị đánh choáng, Đồng bọn của đứa Mẹ mìn gầm lên giận dữ. Scabior rút cây đũa phép của hắn ra.

“Mụ kia, mụ nghĩ mụ đang chơi trò gì hả?”

“Điểm huyết!” Bellatrix gào lên. “Điểm huyết!”

Bọn Mẹ mìn không đáng mặt đối thủ của mẹ, cho dù bọn chúng có bốn đứa con một mình mẹ. Bellatrix là một phù thủy, theo như Harry biết, có tài năng siêu phàm và không có lương tri. Bọn Mẹ mìn té lăn đùng ra tại chỗ trừ Greyback, kẻ đã bị buộc khuỷu xuống tư thế quỳ, hai tay dang ra. Qua khoe mắt Harry thấy Bellatrix sà xuống gã người sói, tay mẹ nắm chặt thanh gươm Gryffindor, gương mặt nhợt nhạt như sáp.

“Mày lấy thanh gươm này ở đâu?” Mẹ thì thào hỏi gã người sói khi tước cây đũa phép ra khỏi bàn tay không còn kháng cự được của hắn.

“Mẹ cả gan hả?” Hắn gầm gừ, miệng hắn là bộ phận duy nhất còn cử động khi hắn bị buộc phải nhìn chòng chọc vào Bellatrix. Hắn nhe hàm răng nhọn hoắc ra. “Buông tôi ra, mẹ kia!”

“Mày đã tìm thấy thanh gươm này ở đâu?” Bellatrix lặp lại, dí thanh gươm vào tận mặt Greyback. “Snape đã gửi nó vào cho hầm an toàn của tao trong nhà băng Gringotts cơ mà!”

“Cái đó ở trong lồng của tụi nó,” Greyback kêu the thé. “Tôi bảo, thả tôi ra!”

Bellatrix vẫy cây đũa phép, và gã người sói đứng bật dậy, nhưng có vẻ quá yếu không thể đến gần mẹ. Hắn núp sau một cái ghế bành, những móng tay cào bần của hắn bầu chặt tấm lưng.

“Draco, dọn đồng cặn bã này ra ngoài,” Bellatrix nói, chỉ vào đám Mẹ mìn bất tỉnh “Nếu mày không đủ gan để kết thúc chúng thì cứ bỏ chúng ngoài sân cho tao.”

“Sao em dám nói với Draco như...” Bà Narcissa giận dữ nói. Nhưng Bellatrix đã gào lên.

“Im hết! Tình thế bây giờ trầm trọng hơn chị có thể tưởng tượng chị Cissy à! Chúng ta đang gặp một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng!”

Mẹ đứng, hơi hốt hển, ngó xuống thanh gươm, xem xét chuôi gươm. Rồi mẹ quay qua nhìn đám tù nhân im lặng.

“Nếu đúng là Potter thì không được hại nó,” mẹ lầm bầm, tự nói với chính mình hơn là nói với người khác. “Chúa tể Hắc ám muốn tự ngài thanh toán nó... Nhưng nếu ngài phát hiện... Ta phải... Ta phải biết...”

Mẹ lại quay về phía bà chị.

“Lũ tù nhân phải được nhốt xuống hầm rượu trong khi tôi suy nghĩ xem phải làm gì.”

“Đây là nhà của tôi, Bellatrix à, cô đừng có ra lệnh trong nhà của tôi...”

“Làm đi! Chị không biết gì hết về mối nguy mà chúng ta đang lâm vào đâu!” Bellatrix rít lên. Trông mẹ thật dễ sợ, điên khùng, một tia lửa phát ra từ cây đũa phép của mẹ và đốt cháy thành cái lỗ trên tấm thảm.

Bà Narcissa ngấp ngừng một thoáng rồi nói với lão người sói.

“Đem bọn tù xuống hầm rượu, Greyback.”

“Khoan.” Bellatrix đột ngột nói. “Cả bọn ngoại trừ...ngoại trừ con Máu bùn.” Greyback phát ra tiếng làu bàu khoái trá.

“Không!” Ron hét. “Mụ có thể bắt tôi, giữ tôi nè!”

Bellatrix đánh tạt vô mặt nó: một tiếng nổ vang khắp phòng.

“Nếu nó chết khi hỏi cung, tao sẽ tra tới mày,” mụ nói. “Tao tính sổ đồ phản bội huyết thống sau bọn Máu bùn. Đem chúng xuống hầm, Greyback, và phải chắc chắn là chúng được giam kỹ, nhưng đừng làm gì chúng. Khoan làm.”

Mụ liệng trả cây đũa phép cho Greyback, rồi rút ra một con dao bạc dưới áo chùng của mụ. Mụ cắt dây tách Hermione ra khỏi đám tù nhân, rồi nắm tóc kéo cô bé ra giữa phòng, trong khi Greyback kéo đám tù nhân còn lại lê lết qua một cánh cửa khác, vào một hành lang tối thui...

“Chắc mụ sẽ cho tao hưởng sái con ghệ đó khi mụ xong chuyện với nó há?” Greyback ngâm nga trong khi tống tụi nó đi dọc hành lang. “Tao dám cá tao sẽ được một hai miếng, mày muốn không, thẳng tóc hoe?”

Harry cảm thấy được là Ron đang giật run. Tụi nó bị tống xuống một cầu thang dốc... Ở chân cầu thang là một cánh cửa nặng nề. Greyback mở khóa cửa bằng một cái khỏ cây đũa phép của hắn, rồi tống tụi nó vô một căn phòng ẩm ướt mốc meo, xong bỏ tụi nó lại trong bóng tối hoàn toàn. Tiếng ầm của cánh cửa hầm bị đóng mạnh vang vọng chưa dứt thì một tiếng rú khủng khiếp kéo dài vang lên ngay phái trên đầu tụi nó...

“HERMIONE!” Ron rống lên, và nó bắt đầu quẩn mình vật lộn với sợi dây thừng trói tụi nó lại với nhau khiến Harry loạng choạng. “HERMIONE!”

“Im lặng!” Harry nói, “Nín đi. Ron. Tụi mình cần tìm ra một giải pháp...”

“HERMIONE! HERMIONE!”

“Tụi mình cần một kế hoạch, đừng gào thét nữa... tụi mình phải cởi mấy sợi dây thừng này ra...”

“Harry?” Một giọng thì thầm vang lên trong bóng tối. “Ron? Có phải anh đó không?”

Ron ngừng hét. Có tiếng động của sự di chuyển gần bên tụi nó, rồi Harry thấy một cái bóng đến gần hơn.

“Harry? Ron?”

“Luna hả?”

“Ừ, em đây! Ôi không, em không muốn anh bị bắt!”

“Luna, em giúp tụi này cởi mấy sợi dây thường này ra được không?” Harry nói.

“Ôi được, em hy vọng được... Có một cây đinh cũ mà tụi này xài khi cần cắt đục bất cứ thứ gì... chờ một chút nghe...”

Hermione lại rú lên một lần nữa trên đầu tụi nó, và tụi nó cũng nghe được cả tiếng gào của Bellatrix, nhưng lời mụ ta nói thì không thể nghe được, bởi vì Ron lại rống lên lần nữa. “HERMIONE! HERMIONE!”

“Ông Ollivander ời?” Harry nghe Luna nói. “Ông Ollivander ời, ông có giữ cây đinh không? Ông làm ơn nhích qua một tí... con nghĩ là nó ở bên cạnh cái bình nước...”

Ngay sau đó cô bé trở lại.

“Các anh sẽ phải ngồi yên,” cô bé nói.

Harry có thể cảm thấy cô bé đang đục vào những thớ sợi dai chắc của sợi dây thường để tháo nút ra. Tụi nó nghe tiếng Bellatrix quát ở tầng trên.

“Tao hỏi mày một lần nữa! Mày lấy thanh gươm này ở đâu? Ở đâu?”

“Chúng tôi lượm được nó... chúng tôi lượm được nó... LÀM ƠN!” Hermione lại rú lên; Ron vật vờ dữ tợn hơn, và cây đinh sét đâm trượt cổ tay Harry.

“Anh Ron, làm ơn yên nào” Luna thì thầm “Em không thể thấy cái em đang làm...”

“Trong cái túi của anh!” Ron nói. “Trong túi của anh có một cái Tắt sáng, và nó đang chứa đầy ánh sáng.”

Vài giây sau, một tiếng bấm nhỏ vang lên, và những trái cầu phát sáng mà cái Tắt sáng đã hút từ những bóng đèn trong lều bay lên nóc hầm: không thể nhập trở lại với những bóng đèn gốc, chúng đành lơ lửng ở đó, giống như những mặt trời tí hon, tuôn ánh sáng tràn ngập căn phòng dưới lòng đất. Harry nhìn thấy Luna, tất cả mọi con mắt đều tập trung vào gương mặt trắng bệch của cô bé, và hình dạng bất động của ông Ollivander người chế tạo đũa phép đang nằm co ro trên sàn trong một góc. Ngoái cổ lại. Harry thấy mấy người bạn tù: Dean và yêu tinh Griphook, con yêu tinh có vẻ như bất tỉnh, còn đứng được nhờ sợi dây thường trói nó với mấy người khác.

“Ôi, như vậy dễ hơn nhiều, cảm ơn nha anh Ron,” Luna nói, và bắt đầu đục sợi dây trói tụi Harry một

lần nữa. “Chào anh Dean!”

Từ bên trên vọng xuống tiếng Bellatrix:

“Mày nói láo, đồ Máu bùn bẩn thỉu, và tao biết mày! Mày đã vô hãm an toàn của tao trong nhà băng Gringotts! Thú thật đi, thú thật!”

Một tiếng rú kinh hồn nữa...

“HERMIONE!”

“Mày đã lấy gì khác nữa? Mày còn lấy gì khác nữa hả? Nói thật cho tao biết, nếu không, tao thề sẽ lóc thịt mày bằng con dao này.”

“Được rồi!”

Harry cảm thấy sợi dây thừng rút xuống, nó xoa cổ tay và quay lại thì thấy Ron đang chạy quanh căn hầm, ngược nhìn trần hầm thấp, rồi lùng tìm cửa hầm. Dean, mặt mày bầm dập, bê bết máu, nói “Cám ơn” với Luna và đứng đó run lập cập, nhưng Griphook ngã lăn quay xuống sàn hầm, có vẻ ngất ngư, ngơ ngáo, gương mặt đen đúa của y đầy vết sưng dập.

Ron đang cố gắng Độn thổ mà không cần đũa phép.

“Anh Ron à, anh không có cách nào thoát ra đâu,” Luna nói khi nhìn những cố gắng không hiệu quả của Ron. “Cái hầm này hoàn toàn chống-thoát. Lúc đầu em đã thử. Ông Ollivander ở đây cũng hơi lâu rồi, và ông đã thử mọi cách.”

Hermione lại rú lên: tiếng rú xuyên vào Harry như một cơn đau thể xác. Hầu như không còn cảm giác về sự nhức nhối của cái theo nữa, Harry cũng bắt đầu chạy quanh căn hầm, rờ rẫm mấy bức tường mà không biết để làm gì, bởi vì tận đáy lòng nó biết là sẽ chẳng làm được tích sự gì.

“Mày còn lấy gì nữa, gì nữa hả? TRẢ LỜI TAO! CỤC HÌNH!”

Những tiếng rú của Hermione vang ra ngoài những bức tường ở tầng trên, Ron vừa khóc vừa động nắm tay vào bức tường, và Harry trong cơn tuyệt vọng đã nắm cái túi bùa của bác Hagrid tặng mà nó đeo quanh cổ và lục lọi trong đó: nó lôi ra trái banh Snitch của cụ Dumbledore và lắc lắc cái đó, hy vọng cái điều mà nó không biết là điều gì – chẳng có gì xảy ra – nó vẩy cây đũa phép phượng hoàng gãy đôi của nó, nhưng hai mẫu gãy không còn sự sống - mảnh gương vỡ rút xuống sàn lấp lánh, và nó thấy một ánh xanh sáng nhất...

Con mắt của cụ Dumbledore trong mảnh gương dăm dăm nhìn nó. “Cứu tụi con!” Nó hét vào mảnh gương vỡ trong nỗi tuyệt vọng điên cuồng. “Tụi con đang ở trong hầm rượu phủ Malfoy, giúp tụi con với!”

Con mắt chớp chớp rồi biến mất.

Harry thậm chí cũng không dám chắc là con mắt lúc này có thực sự hiện ra trong gương hay không. Nó xoay mảnh gương vỡ theo chiều này rồi nghiêng qua chiều kia, và không thấy gì phản chiếu trong gương ngoài những bức tường và tấm trần của cái hầm tù đang giam tụi nó, và ở tầng trên Hermione đang rú lên thảm thiết hơn trước nữa, và bên cạnh nó Ron cũng đang rống lên.

“HERMIONE! HERMIONE!”

“Làm sao mà y vô được hầm an toàn của tao hả?” Tụi nó nghe Bellatrix gào. “Có phải con yêu tinh nhóp nhúa dưới hầm rượu giúp mà không?”

“Chúng tôi chỉ mới gặp ông ấy hồi tối!” Hermione thốt thốt nói. “Chúng tôi chưa từng vô hầm an toàn của bà... Đó không phải là thanh gươm thật! Đó chỉ là bản sao, chỉ là đồ nhái mà thôi!”

“Đồ nhái hả?” Bellatrix rít lên. “Ôi, chuyện có vẻ thật nhỉ!”

“Nhưng chúng ta có thể dễ dàng tìm ra!” Giọng lão Lucius vang lên. “Draco, đem con yêu tinh lên đây, hẳn có thể nói cho chúng ta thanh gươm này là thật hay giả!”

Harry xẹt ngang qua căn hầm đến chỗ Griphook đang nằm rũ trên sàn.

“Griphook,” nó thì thầm vào cái tai nhọn hoắt của tên yêu tinh, “ông phải nói với họ thanh gươm là đồ giả, không được cho họ biết đây là thanh gươm thật, ông làm ơn nghe ông Griphook...”

Nó nghe thấy tiếng ai đó đang vội vã đi xuống cầu thang hầm rượu; ngay sau đó, giọng run run của Draco vang lên sau cánh cửa.

“Đứng lùi lại. Sắp thành hàng sát tường trong cùng. Đừng cố làm gì cả, nếu không tôi sẽ giết các người!”

Tụi nó làm theo lệnh, khi ổ khoá vặn mở, Ron bấm cái Tắt sáng và ánh sáng chui tọt trở vô cái túi nó, trả bóng tối lại cho căn hầm.

Cánh cửa mở tung, Malfoy bước vào, đưa phép giơ ra trước mặt, nhợt nhạt và cương quyết. Nó nắm cánh tay con yêu tinh rồi lừa trở ra, kéo Griphook theo. Cánh cửa đóng sầm lại và cùng lúc đó một tiếng nổ ù ù rất lớn vang vọng bên trong căn hầm.

Ron bấm cái Tắt sáng. Ba trái cầu ánh sáng lại từ túi nó bay ra không trung, soi tỏ con gia tinh Dobby vừa Độn thổ hiện ra giữa căn hầm.

“DOB...!”

Harry đập cánh tay Ron để ngăn nó hét toáng lên, và Ron có vẻ kinh hoàng về lỗi lầm của nó. Tiếng chân bước bằng ngang phía trên trần hầm: Draco đang giải Griphook đến cho Bellatrix.

Hai con mắt lộ to tổ bố như hai trái banh lông của Dobby mở trừng trừng; nó đang tin từ chân lên tận chóp nhọn của đôi tai. Nó đang trở về ngôi nhà của chính những chủ nhân cũ, và rõ ràng là nó đang sợ chết điếng.

“Harry Potter,” Dobby nói bằng giọng the thé run run cực nhỏ, “Dobby đến cứu cậu.”

“Nhưng làm sao bạn...”

Một tiếng rú khủng khiếp nhấn chìm tiếng Harry. Hermione lại bị tra tấn nữa. Nó bèn đi ngay vào điều quan trọng trước mắt.

“Bạn có thể Độn thổ qua khỏi hầm rượu này chứ?” Nó hỏi Dobby, con tinh gậy đầu, hai vành tai phe phẩy.

“Và bạn đem người theo bạn được chứ?”

Dobby lại gật đầu.

“Tốt. Dobby, tôi muốn bạn nắm lấy Luna, Dean và ông Ollivander, và đem họ... đem họ đến...”

“Nhà anh Bill và chị Fleur,” Ron nói. “Chòi đất ở ngoại ô Tinworth!”

Con tinh gậy đầu lần thứ ba.

“Và rồi trở lại,” Harry nói, “Bạn có thể làm như vậy không, Dobby?”

“Dĩ nhiên là được chứ, Harry Potter,” con tinh nhỏ thì thầm. Nó lật đật đi tới chỗ ông Ollivander, ông ta không có vẻ gì là còn tỉnh táo. Con tinh dùng một tay nắm cánh tay của người chế tạo đũa phép, rồi đưa tay kia của nó cho Luna và Dean, nhưng cả hai đứa nó đều không nhúc nhích.

“Anh Harry, tụi em muốn giúp anh!” Luna thì thầm.

“Hai người đi ngay! Tụi mình sẽ gặp lại nhau ở nhà chị Fleur.”

Trong lúc Harry nói, cái theo của nó bỗng rất dữ dội hơn bao giờ hết, và trong vài giây nó ngó xuống, không phải là người chế tạo đũa phép mà là một người đàn ông khác, cũng già, cũng ốm nhưng đang cười vang đầy khinh miệt.

“Vậy thì, cứ giết ta. Voldemort, ta sẵn sàng đón cái chết! Nhưng cái chết của ta không đem lại cho mi cái mà mi tìm kiếm... Có rất nhiều điều mi không hiểu được...”

Harry cảm nhận được cơn thịnh nộ của Voldemort, nhưng khi Hermione rú lên một lần nữa, nó đóng ngay liên tưởng đó, trở lại với căn hầm và nỗi kinh hoàng mà hiện tại nó đang đối mặt.

“Đi!” Harry năn nỉ Luna và Dean. “Đi đi, tụi này sẽ đi theo, đi ngay!”

Hai đứa kia bèn nắm lấy ngón tay con tinh chìa ra. Một tiếng nổ bùng thật lớn, và Dobby, Luna, Dean, cùng ông Ollivander biến mất.

“Chuyện gì đó?” Lão Lucius Malfoy hét phía trên đầu Harry và Ron. “Các người có nghe không? Tiếng động dưới hầm rượu là gì vậy?”

Harry và Ron trở mắt nhìn nhau.

“Draco... không, gọi Đuôi Trùn. Bảo hắn đi kiểm tra xem!”

Tiếng bước chân băng ngang căn phòng trên đầu tụi nó, rồi yên lặng. Harry biết rằng những người trong phòng khách đang lắng nghe động tĩnh từ dưới hầm.

“Tụi mình sẽ cố gắng khống chế hắn,” Harry thì thầm với Ron. Tụi nó không còn lựa chọn nào khác: chỉ cần bất cứ ai bước vào phòng và thấy vắng mặt ba tù nhân là tụi nó thua. “Cứ để ánh sáng chiếu rọi,” Harry nói thêm. Và khi nghe thấy có kẻ nào đó bước xuống cầu thang bên ngoài cửa hầm, tụi nó lùi ra đứng dựa sát tường dọc hai bên cánh cửa.

“Đứng lùi lại,” giọng của Đuôi Trùn vang lên. “Đứng xa cánh cửa ra. Ta đang vào.”

Cánh cửa mở tung ra. Trong tích tắc Đuôi Trùn nhìn trần trời vào hầm giam dường như trống rỗng, chói mắt vì ánh sáng phát ra từ ba mặt trời tí hon lơ lửng giữa không trung. Ngay lúc đó, Harry và Ron lao mình vào hắn. Ron chụp cánh tay cầm đuốc phép của Đuôi Trùn và bẻ cánh tay giơ lên. Harry vấp bàn tay vào miệng hắn, bịt tiếng hắn lại. Cả ba vật lộn trong im lặng: cây đuốc phép của Đuôi Trùn xẹt ra những tia sáng, bàn tay bằng bạc của hắn xiết quanh cổ Harry.

“Chuyện gì vậy, Đuôi Trùn?” tiếng lão Lucius Malfoy hỏi vọng từ bên trên.

“Không có gì ạ!” Ron trả lời bằng giọng nhái tạm tạm cái giọng khò khè của Đuôi Trùn.

Harry hầu như không thể thở được nữa.

“Ông giết tôi à?” Harry ngáp ngáp lấy hơi, cố gắng cạy những ngón tay bằng kim loại ra. “Sau khi tôi đã cứu mạng ông? Đuôi Trùn, ông nợ tôi.”

Mấy ngón tay bạc rời ra. Harry không ngờ: Nó vặn mình thoát ra, hết sức kinh ngạc, tay nó vẫn bịt chặt miệng Đuôi Trùn. Nó thấy đôi mắt tem nhèm nhỏ tí của gã đàn ông giống như chuột mở lớn đầy sợ hãi và

ngạc nhiên: Hẳn dường như sừng sốt không kém Harry về việc bàn tay hắc vừa làm, về cái tích tắc độ lượng tí ti mà bàn tay đã phản bội, và hắc tiếp tục vật lộn dữ dội hơn, như thể để gỡ gạc lại cái phút yếu lòng đó.

“Và tụi tôi sẽ giữ cái này,” Ron thì thầm, giật mạnh cây đũa phép của Đuôi Trùn bằng bàn tay kia của nó.

Không còn đũa phép, không thể làm gì được, hai tròng mắt của Pettigrew nở lớn hãi hùng. Hai con mắt hắc trượt từ Harry đến cái gì đó. Những ngón tay bạc của chính hắc di chuyển về phía cổ họng hắc không cách gì cản được.

“Đừng...”

Không kịp suy nghĩ, Harry cố gắng kéo bàn tay lại, nhưng chẳng có gì ngăn được bàn tay đó. Dụng cụ bằng bạc mà Voldemort đã ban cho tên đầy tớ hèn nhát nhất đã phản lại chính người chủ bị tước vũ khí và trở nên vô dụng, Pettigrew đang lãnh phần thưởng cho sự ngập ngừng của hắc, khoảnh khắc của lòng trắc ẩn; hắc đang bị bóp cổ ngay trước mắt tụi nó.

“Đừng!”

Ron cũng đã buông Đuôi Trùn ra, và nó cùng Harry hè nhau kéo những ngón tay tàn nhẫn bằng kim loại đang bóp họng Đuôi Trùn, nhưng chẳng ích gì. Pettigrew dần trở nên xanh tím.

“Giải phóng!” Ron nói, chĩa cây đũa phép vào bàn tay bạc, nhưng chẳng có gì xảy ra cả; Pettigrew khuyu xuống, và cùng lúc đó, Hermione rú lên một tiếng hãi hùng phía trên đầu tụi nó. Mắt của Pettigrew trợn ngược lên trên gương mặt tím ngắt của hắc; hắc giãy lên một lần chót rồi yên luôn.

Harry và Ron nhìn nhau, rồi bỏ lại xác Pettigrew trên sàn sau lưng tụi nó, chạy lên cầu thang, trở lại hành lang âm u dẫn đến phòng khách. Tụi nó cẩn thận bò dọc theo hành lang cho đến khi đến cửa phòng khách để mở hé hé. Bây giờ tụi nó nhìn rõ cảnh Bellatrix đang ngó xuống Griphook, con yêu tinh này đang cầm thanh gươm Gryffindor trong hai bàn tay có những ngón dài ngoằng. Hermione đang nằm dưới chân Bellatrix. Cô bé hầu như không nhúc nhích.

“Sao?” Bellatrix nói với Griphook, “Có đúng là thanh gươm thật không?”

Harry chờ đợi, nín thở, kháng cự lại cơn đau nhức của cái thẹo.

“Không.” Griphook nói. “Nó là đồ giả.”

“Mày có chắc không?” Bellatrix hớn hớn nói, “Chắc chứ?”

“Chắc,” con yêu tinh nói.

Nét mặt mụ giãn ra, bao căng thẳng tiêu tan hết.

“Tốt,” mụ nói, và bằng cách hờ hững gõ nhẹ cây đũa phép, mụ rạch thêm một vết cắt sâu nữa trên mặt con yêu tinh, khiến y gục xuống chân mụ, thét vang. Mụ đá y qua một bên. “Còn bây giờ,” mụ reo lên đắc thắng, “Chúng ta thỉnh Chúa tể Hắc ám!”

Và mụ vén ống tay áo lên, và chạm ngón trỏ vào Dấu hiệu Hắc ám.

Ngay lập tức, Harry lại có cảm giác cái thọc của nó tét ra. Hiện thực quanh nó biến mất: nó là Voldemort, và lão phù thủy trơ xương trước mặt nó đang nhe cái miệng không răng cười nhạo nó, nó tức điên khi cảm nhận được sự thỉnh mời – nó đã cảnh cáo bọn chúng, nó đã bảo bọn chúng không được thỉnh nó vì bất cứ cái gì khác hơn Potter. Nếu mà chúng nhầm lẫn...

“Cứ giết ta đi!” Lão già yêu cầu. “Mi sẽ thua. Mi không thể thắng! Cây đũa phép đó sẽ không bao giờ, không bao giờ thuộc về mi.”

Và cơn thịnh nộ của Voldemort bùng nổ: Ánh sáng xanh bùng lên tỏa khắp xà lim tù, và cái thân già nua yếu ớt bị nhấc bổng lên khỏi cái giường cứng rồi rớt xuống, chết ngắc, và Voldemort trở lại bên cửa sổ, cơn giận của hắn khó mà kiềm chế được... Chúng sẽ phải chịu đựng hình phạt của hắn nếu chúng thỉnh hắn về không có lý do chính đáng...

“Và tôi cho rằng,” giọng Bellatrix vang lên, “Chúng ta có thể vứt con Máu bùn được rồi. Greyback, đem nó đi nếu mày muốn nó.”

“KHÔÔÔÔÔNG!”

Ron đã xông vô phòng khách, Bellatrix ngoảnh lại, giật mình, mụ quay cây đũa phép lại đối đầu với Ron thay vì...

“Giải giới!” Ron gầm lên, chĩa cây đũa phép của Đuôi Trùn vào Bellatrix, và cây đũa phép của mụ bay vèo vèo lên không trung, và được Harry, chạm sát sau lưng Ron, bắt lấy. Lão Lucius, bà Narcissa, Draco và Greyback đều quay phắt lại; Harry hét “Điểm huyết!” và lão Lucius Malfoy ngã nhào xuống nền lò sưởi. Tia sáng phóng ra từ cây đũa phép của Draco, bà Narcissa, Greyback, Harry nhào xuống sàn lăn vòng ra sau một cái ghế nệm dài để tránh.

“DỪNG NGAY NẾU KHÔNG CON MÁU BÙN SẼ CHẾT!”

Harry thở hổn hển, dòm hé qua thành cái ghế nệm. Bellatrix đang đứng đứng Hermione, cô nàng dường như đã bất tỉnh, và mụ kề con dao ngắn bằng bạc của mụ sát cổ Hermione.

“Buông đũa phép của chúng mày xuống,” mụ thì thầm, “Buông chúng xuống nếu không chúng tao sẽ được thấy cụ thể máu nó bắn thui như thế nào!”

Ron đứng ngay đó, nắm chặt cây đũa phép của Đuôi Trùn. Harry đứng thẳng dậy, vẫn còn cầm cây đũa phép của Bellatrix.

“Tao bảo buông đũa xuống!” Mụ rút lên ấn lưỡi dao vào cổ họng Hermione: Harry thấy máu ứa thành giọt nơi lưỡi dao ấn vào.

“Thôi được!” Nó hét, và buông cây đũa phép của Bellatrix. Cả hai giơ tay lên ngang vai.

“Tốt!” Mụ cười đều. “Draco, lượm đũa phép lên. Chúa tể Hắc ám sắp đến rồi Harry Potter ơi! Cái chết của mày gần kề rồi!”

Harry biết điều đó, cơn đau của cái theo của nó đang nở ra, và nó có thể cảm thấy Voldemort đang bay qua bầu trời từ xa xa, bên trên một biển tối om và đầy bão tố, chẳng mấy chốc hắn sẽ đến đủ gần để Độn thổ tới đây, và Harry có thể thấy vô phương thoát chết.

“Bây giờ,” Bellatrix nói nhẹ nhàng, trong lúc Draco vội vã đem đũa phép đến cho mụ. “Chị Cissy, em cho là chúng ta nên trói các vị anh hùng nhí này lại, trong khi Greyback chăm sóc con Máu bùn. Greyback, tao tin là Chúa tể Hắc ám sẽ không bức mình mày về con đó sau những gì mày làm tối nay.”

Khi tiếng cuối cùng vừa dứt, thì một tiếng rít ken két kì lạ vọng từ trên xuống. Tất cả đều ngược nhìn lên vừa đúng lúc chùm đèn pha lê rung rinh, và rồi, khi một tiếng kết vang to kèm một tiếng keng thật lớn, chùm đèn bắt đầu rớt xuống. Bellatrix đang đứng ngay bên dưới trùm đèn treo, mụ bèn buông Hermione ra, vừa nhào qua một bên vừa gào lên khủng khiếp. Chùm đèn treo rớt xuống sàn gây ra một trận nổ vang pha lê và dây xích treo đèn, rơi lên mình Hermione và con yêu tinh vẫn còn nắm chặt thanh gươm Gryffindor. Miếng pha lê lấp lánh bay tứ tung, Draco gập người lại, hai bàn tay bưng lấy gương mặt đầy máu.

Trong khi Ron kéo Hermione ra khỏi đồng đồ nát, Harry lợi dụng ngay thời cơ: Nó nhảy qua cái ghế bành và giật ba cây đũa phép ra khỏi tay Draco, chĩa cả ba cây vào Greyback, và gào “Điểm huyết!” Gã người sói bị ba hiệp bùa chú nhắc bổng chân, bay luôn tới trần nhà rồi rớt bẹp xuống sàn.

Trong khi bà Narcissa kéo Draco tránh xa tai họa thêm nữa, Bellatrix đứng bật dậy, tóc mụ bay lên khi mụ vung con dao bạc, nhưng bà Narcissa đã chĩa cây đũa phép của bà ra cửa.

“Dobby!” Bà rút lên và ngay cả Bellatrix cũng sửng sốt. “Mày! Mày làm rớt chùm đèn...?”

Con tinh bé nhỏ lon ton chạy vào phòng, những ngón tay run lẩy bẩy của nó chỉ vào bà chủ cũ.

“Bà không được hại Harry Potter,” nó kêu lên the thé.

“Giết nó, Cissy!” Bellatrix rút lên, nhưng một tiếng nổ đùng khác vang lên, và cây đũa phép của Narcissa cũng bay vèo vèo lên không trung rồi rớt xuống, phía bên kia phòng khách.

“Đồ con khi bẩn thỉu!” Bellatrix hét toáng. “Mày dám cầm đũa phép của một phù thủy hả? Mày dám thách thức chủ mày hả?”

“Dobby không có chủ!” Con tinh kêu the thé. “Dobby là một con tinh tự do, và Dobby đến cứu Harry Potter và bạn bè của cậu.”

Cơn đau trong cái thẹo của Harry làm nó không còn thấy gì nữa. Nó mơ hồ biết là tại nó chỉ còn vài tích tắc, vài giây trước khi Voldemort đến nơi.

“Ron, bắt lấy... và ĐI!” Nó vừa hét vừa liệng một cây đũa phép cho Ron, rồi nó cúi xuống kéo Griphook ra từ dưới chòm đèn. Vác lên vai con yêu tinh đang rên rỉ nhưng vẫn nắm chặt thanh gươm, Harry nắm tay Dobby và xoay tại chỗ để Độn thổ.

Khi xoay mình vào bóng tối, nó nhìn lần cuối cảnh phòng khách với hình ảnh nhợt nhạt đông cứng của bà Narcissa và Draco, thoáng thấy vệt tóc đỏ của Ron, và thoáng ánh bạc bay vút khi con dao của Bellatrix phóng ngang qua căn phòng trúng vào chỗ nó vừa biến mất...

Nhà anh Bill và chị Fleur... Chòi Đất... nhà anh Bill và chị Fleur...

Nó đã biến vào cõi không biết; nó chỉ có thể lặp đi lặp lại tên địa điểm và hy vọng nhiều đó là đủ để đưa nó đến đó. Cơn đau trên trán đâm thấu óc nó, và sức nặng của con yêu tinh đè xuống nó, nó có thể cảm thấy lưỡi thanh gươm Gryffindor nẩy vào lưng nó, bàn tay Dobby giật giật trong tay nó, nó tự hỏi phải chăng con tinh đang cố giành quyền chỉ đạo để kéo cả đám về đúng hướng, và bằng cái siết chặt mấy ngón tay, Harry cố ra dấu là tại nó ngon lành...

Và rồi tại nó chạm vào mặt đất cứng chắc và thở không khí miễn cưỡng. Harry quỳ gối, buông tay Dobby ra, và cố gắng đặt Griphook xuống đất một cách nhẹ nhàng.

“Ông có sao không?” Nó hỏi khi con yêu tinh cục cựa, nhưng Griphook chỉ rên rỉ.

Harry nhìn quanh quất trong bóng tối. Cách đó không xa dường như có một ngôi nhà nhỏ dưới bầu trời rộng đầy sao, và nó nghĩ nó thấy có sự dịch chuyển bên ngoài căn nhà.

“Dobby, đây có phải là Chòi Đất không?” Nó thì thầm, nắm chặt hai cây đũa phép mà nó đem theo từ phủ Malfoy, sẵn sàng chiến đấu nếu cần thiết. “Tại mình đến đúng chỗ không, Dobby?”

Nó ngoái nhìn lại. Con tinh đứng cách nó vài bước chân.

“DOBBY!”

Con tinh đu đưa nhẹ, ánh sao phản chiếu trong hai con mắt sáng mở to. Con tinh và Harry cùng nhau nhìn xuống chuôi của con dao bạc thò ra khỏi lồng ngực đang phập phồng của con tinh.

“Dobby... không... CỨU!” Harry gào về phía ngôi nhà, về phía những người đang di chuyển về chỗ nó.
“CỨU!”

Nó không biết và không bận tâm liệu những người đó là phù thủy hay dân Muggle, bạn hay thù; tất cả nỗi lo lắng của nó là vết loang sạm đang lan ra trước ngực Dobby và con tinh giơ hai tay về phía Harry với ánh mắt khẩn cầu. Harry đỡ con tinh và đặt nó nằm nghiêng trên cỏ lạnh.

“Dobby, không, đừng chết, đừng chết...”

Đôi mắt con tinh nhìn Harry, và môi nó run run vì cố nói:

“Harry... Potter...”

Và rồi sau một cái rùng mình khe khẽ con tinh nằm yên, và đôi mắt nó chỉ còn là hai trái cầu thuỷ tinh to tướng, vô hồn lấp lánh ánh sáng từ những ngôi sao mà đôi mắt nó không còn thấy nữa.

HARRY POTTER

J.K.Rowling

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Người Chế Tạo Đũa Phép

Chẳng khác gì chìm vào lại cơn ác mộng cũ: trong một thoáng Harry lại quỳ bên cạnh thi thể cụ Dumbledore dưới chân ngọn tháp cao nhất ở trường Hogwarts, nhưng hiện thực là nó đang nhìn trừng trừng một thân xác nhỏ xíu co quắp trên cỏ, bị lưỡi dao bạc của mụ Bellatrix đâm xuyên. Tiếng của Harry vẫn còn gọi: “Dobby... Dobby...” cho dù nó biết con tinh đã đi đến nơi nó không thể gọi trở lại.

Chỉ một phút sau nó nhận ra, rốt cuộc, tại nó đã đến đúng nơi, vì đây anh Bill, chị Fleur, Dean và Luna đang tụ tập chung quanh trong lúc nó quỳ bên cạnh con tinh.

“Hermione,” nó chợt hỏi. “Hermione đâu?”

“Ron đưa cô bé vô nhà rồi,” anh Bill nói. “Cô bé sẽ không sao đâu.”

Harry lại nhìn xuống Dobby. Nó đưa tay rút lưỡi dao bén ngót ra khỏi xác con tinh, rồi cởi áo vét của nó dùng làm tấm mền đắp lên Dobby.

Biển đang vỗ sóng vào đá đầu đó gần đây: Harry lắng nghe tiếng sóng trong lúc những người khác trò chuyện, bàn bạc những vấn đề mà nó không còn quan tâm nữa, rồi nó quyết định. Dean mang Griphook bị thương vô nhà, chị Fleur vội vã đi theo; lúc này anh Bill đang đưa ra đề nghị về việc chôn cất Dobby. Harry đồng ý mà không biết anh đang nói gì. Khi làm thế, nó ngó xuống cái xác nhỏ xíu, và cái theo của nó nhúc nhối rất bồng, và nó thấy trong một góc não của nó, như thể nhìn ngược từ đầu kia của một kính viễn vọng, Voldemort đang trừng phạt những kẻ mà tại nó đã bỏ lại ở phủ Malfoy. Cơn giận của hắn khủng khiếp đến thế nhưng cũng dường như mờ nhạt trước nỗi tiếc thương Dobby của Harry, vì vậy cuộc trừng phạt đó chỉ tựa như cơn bão xa vọng đến Harry qua một đại dương mệnh mông im ắng.

“Em muốn làm đám tang làng nhàng,” là những lời đầu tiên mà Harry nói trong trạng thái hoàn toàn có ý thức. “Không phải bằng pháp thuật, anh có một cái xuống không?”

Và ngay sau đó nó bắt đầu, một mình đào một cái huyệt ở chỗ anh Bill vừa chỉ, phía cuối vườn, giữa những bụi cây. Nó đào cái kiểu uất ức, cầm cúi làm công việc lao động chân tay, vinh danh trong hành động phi pháp thuật đó, bởi vì nó thấy mỗi giọt mồ hôi nó đổ ra, mỗi nốt phồng rộp trên tay nó đều như một món quà tặng cho con tinh đã cứu mạng tại nó.

Cái theo của Harry rất bồng nhưng bây giờ nó đã làm chủ được cơn đau: nó cảm nhận được cơn đau

thật đấy, nhưng lại tách biệt ra được hẳn. Rốt cuộc nó đã học được cách kiểm soát, biết cách phong bế não đối với Voldemort, điều mà cụ Dumblerdore đã muốn nó học nơi thầy Snape. Cũng như khi Voldemort không thể ám ảnh Harry trong lúc Harry chìm đắm trong nỗi tiếc thương chú Sirius, ý nghĩ của hắn lúc này không thể xâm nhập được Harry khi nó đang thương tiếc Dobby. Đường như nỗi đau buồn xua đuổi Voldemort... Mặc dù cụ Dumblerdore, dĩ nhiên sẽ nói đó là tình yêu.

Harry cứ đào tiếp, càng lúc càng sâu hơn vào lòng đất cứng lạnh, trộn lẫn nỗi đau buồn với mồ hôi, gạt bỏ cơn đau của cái thẹo. Trong bóng tối, chẳng có âm thanh gì khác ngoài chính tiếng thở của nó và tiếng sóng biển rì rào làm bạn, mọi việc đã diễn ra ở phủ Malfoy lại hiện về trong trí nó, những điều mà nó đã nghe giờ được tái hiện, và nó vỡ lẽ ra trong bóng tối...

m điệu đều đặn của cánh tay nó nhịp theo suy nghĩ của nó. Những Bảo bối Tử thần... những Trường Sinh Linh Giá... Bảo bối Tử thần... Trường Sinh Linh Giá... không còn cháy lên trong nó nỗi ham muốn kỳ lạ và ám ảnh đó nữa. Mất mát và sợ hãi đã làm tan biến nỗi ham muốn đó. Nó cảm thấy như một lần nữa vừa được tát vào mặt cho tỉnh táo lại.

Càng lúc càng sâu hơn Harry lún xuống huyết mộ, và nó biết đêm nay Voldemort đã ở đâu, đã giết ai trong xà lim cao nhất của nhà tù Nurmengard, và tại sao...

Và nó nghĩ đến Đuôi Trùn, chết vì một cơn bốc đồng vô thức của lòng trắc ẩn...Cụ Dumbledorer đã nhìn thấy trước điều đó... Cụ còn biết hơn thế bao nhiêu nữa?

Harry không để ý đến thời gian. Nó chỉ biết khi bóng tối đã được xua tan phần nào thì Ron và Dean ra nhập bọn với nó.

“Hermione ra sao?”

“Khá hơn rồi,” Ron nói. “Chị Fleur đang chăm sóc cho cô nàng.”

Harry đã có sẵn câu cãi lại nếu hai đứa kia hỏi tại sao nó không chỉ việc phù phép ra một ngôi mộ hoàn hảo bằng cây đũa phép, nhưng nó đã không cần phải dùng tới câu đó. Hai đứa kia vác theo xuống và nhảy xuống cái hố mà Harry đã đào rồi cùng nhau làm việc trong im lặng cho đến khi cái hố có vẻ đủ sâu.

Harry bó xác con tinh chặt chẽ hơn trong tấm áo vét của nó. Ron ngồi bên mép huyết cỏi giấy và vớ của mình ra, rồi mang chúng vào đôi chân trần của con tinh. Dean tạo ra một cái nón len đưa cho Harry đội cần thận lên đầu Dobby, ủ kín đôi tai dơi. “Tụi mình nên vuốt mắt nó.”

Harry không nghe những người khác đang đến trong bóng tối. Anh Bill mặc một tấm áo khoác đi đường, chị Fleur đeo một tấm tạp dề màu trắng, từ trong túi tạp dề ló ra một chai mà Harry nhận ra là rượu Bồ Xương. Hermione được quấn trong tấm áo ngủ mượn tạm, xanh xao và đi đứng chưa vững; Ron đưa tay ôm Hermione khi cô bé đến bên nó. Luna luộm thuộm trong cái áo khoác của chị Fleur, cúi xuống và nhẹ nhàng

đặt mấy ngón tay lên mí mắt của con tinh, vuốt chúng khép lại cái nhìn đăm đăm vô hồn.

“Vậy đó,” cô bé nói khẽ, “Bây giờ bạn có thể yên nghỉ.”

Harry đặt con tinh vào lòng huyết, sắp xếp tay chân nhỏ xíu của con tinh sao cho con tinh có thể thoải mái nghỉ ngơi, rồi nó trèo lên bờ đăm đăm nhìn lần cuối thi thể nhỏ bé đó. Nó tự nhắc không được xuống tinh thần khi nhớ lại đám tang của cụ Dumbledore, với hàng dãy hàng ghế vàng, với ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật ngồi ở hàng ghế trên cùng, bài tán tụng thành tích của cụ Dumbledore, và nét nghiêm trang của năm mồ cẩm thạch trắng. Nó cảm thấy Dobby xứng đáng được an táng trọng thể tương đương, vậy mà ở đây con tinh chỉ được đặt nằm giữa những bụi cây trong một cái hố đào lùi xùi.

“Em nghĩ chúng ta nên nói đôi lời vĩnh biệt,” Luna nói to, “Em nói trước nha?”

Và khi mọi người nhìn cô bé, cô bé nói với con tinh đã chết dưới đáy huyết.

“Em rất cảm ơn Dobby đã cứu em ra khỏi hầm rượu. Bạn tốt và gan như vậy mà chết thì không công bằng chút nào. Em sẽ luôn nhớ điều mà bạn đã làm cho tụi này. Em hy vọng giờ đây bạn được yên vui.”

Cố bé quay lại nhìn Ron chờ đợi, Ron bèn đăng hăng và nói bằng giọng nằng nặc, “Ừ... cảm ơn Dobby.”

“Cảm ơn,” Dean lẩm bẩm.

Harry nuốt nước miếng.

“Vĩnh biệt, Dobby,” nó nói. Đó là tất cả những lời mà nó có thể thốt ra, Luna đã nói giùm nó hết rồi. Anh Bill giơ cây đũa phép lên, và đồng đất bên cạnh huyết bay lên không trung gọn gàng rơi xuống huyết, vun thành một mô đất nhỏ đo đỏ.

“Xin mọi người để tôi ở lại đây một lát,” nó nói với những người kia.

Họ lẩm bẩm gì đó mà nó không nghe ra; nó cảm nhận vài cái vỗ nhẹ lên lưng, và rồi mọi người lững thững đi về phía ngôi nhà, để nó lại một mình với con tinh.

Harry nhìn quanh; có một số phiến đá to màu trắng, lóng nhảnh nhờ nước biển, được dùng để làm mép vườn hoa. Nó lượm một phiến lớn nhất và đặt trên chỗ mà đầu con tinh đang yên nghỉ, kiểu như đặt một cái gối. Rồi nó mò túi áo kiếm cây đũa phép. Có hai cây trong túi. Nó đã quên mất, không để ý; bây giờ nó không thể nhớ hai cây này là đũa của ai; nó nhớ dường như nó đã giật chúng ra khỏi tay ai đó. Nó lựa cây đũa ngắn hơn trong hai cây, nó cảm thấy cây đó thân thiện hơn với tay nó; và nó chĩa vào phiến đá.

Theo chỉ thị mà Harry lẩm bẩm trong miệng, cây đũa phép từ từ khắc những nét sâu lên phiến đá. Nó biết Hermione có thể làm chuyện này khéo léo hơn, và có lẽ nhanh hơn, nhưng nó muốn đánh dấu nơi này

cũng tha thiết như nó muốn đích thân đào huyết. Khi Harry đứng dậy một lần nữa, phiến đá đã có hàng chữ:

NƠI ĐÂY YÊN NGHỈ DOBBY, MỘT CON TINH TỰ DO

Nó nhìn tác phẩm tự tạo của nó thêm vài giây nữa, rồi bước đi, cái theo vẫn còn nhức nhối, và đầu óc nó đầy ắp những điều nó chợt nghĩ tới lúc ở dưới huyết, những ý tưởng đã hình thành trong bóng tối, những ý tưởng vừa hoang đường vừa khủng khiếp.

Mọi người đều đang ngồi trong phòng khách khi Harry bước vào gian sảnh nho nhỏ, sự chú ý của họ tập trung vào anh Bill, người đang nói. Căn phòng xinh xắn, ánh sáng dịu dịu, một ngọn lửa nho nhỏ đốt bằng những khúc củi trôi dạt vớt ngoài bờ biển đang toả ánh sáng rực rỡ trong lò sưởi. Harry không muốn làm vấy bùn lên tấm thảm, nên nó đứng ngoài ngưỡng cửa, lắng nghe.

“... May là Ginny đang nghỉ lễ. Nếu con bé còn ở trường Hogwarts thì chúng đã bắt con bé trước khi chúng ta đến kịp. Bây giờ chúng ta biết con bé cũng đã được an toàn,” anh Bill ngoái nhìn ra và thấy Harry đứng đó. “Anh đã đưa tất cả mọi người ra khỏi Hẻm Sốc,” anh giải thích. “Họ đã dọn qua nhà bà dì Muriel. Bọn Tử Thần Thực Tử giờ đã biết Ron đi với em, chắc chắn họ sẽ nhắm tấn công gia đình... Khỏi xin lỗi,” anh nói thêm khi thấy vẻ mặt của Harry. “Chẳng qua là chuyện sớm hay muộn mà thôi, ba đã nói vậy mấy tháng nay rồi. Chúng ta là gia đình phản bội huyết thống lớn nhất hiện nay.”

“Họ được bảo vệ như thế nào?” Harry hỏi.

“Bùa Trung thành. Ba là Người giữ Bí mật. Và chúng ta cũng ếm bùa đó lên ngôi nhà này; anh là Người giữ Bí mật. Hai đứa anh không ai đi làm được nhưng điều đó giờ đây không hẳn là điều quan trọng nhất. Khi nào ông Ollivander và Griphook mạnh khoẻ trở lại, chúng ta cũng đưa họ đến nhà bà dì Muriel. Ở đây không đủ phòng, mà nhà bà dì thì nhiều phòng lắm. Chân cẳng Griphook đang lành lặn lại. Fleur đã cho ông ấy uống rượu Bồ Xương – có lẽ chúng ta sẽ đưa họ đi trong vòng một giờ hay...”

“Không,” Harry nói và anh Bill có vẻ ngạc nhiên. “Em cần cả hai người đó ở lại đây. Em cần nói chuyện với họ. Chuyện quan trọng.”

Giọng nó nói nghe có uy lắm, giọng chắc nịch, giọng có chủ đích mà nó đã nghĩ ra khi đào huyết cho Dobby. Tất cả những người khác đều quay lại nhìn nó phân vân.

“Em đi rửa mặt cái đã,” Harry vừa nói với anh Bill vừa ngó xuống hai tay nó còn bê bết sình và máu Dobby. “Rồi em cần gặp họ, ngay lập tức.”

Nó đi vào căn bếp nhỏ, đến bên cái chậu đặt dưới khung cửa sổ trông ra biển. Bình minh đang ló dạng phía đường chân trời, hồng hồng như vỏ cua và phơn phớt vàng, và trong lúc rửa tay nó lại theo đuổi chuỗi suy tư đã hiện ra trong đầu nó trong bóng tối khu vườn...

Dobby không bao giờ có thể nói với tụi nó ai đã phái con tinh đến hầm rượu, nhưng Harry biết điều mà

nó đã thấy. Một ánh mắt sắc sảo xanh lơ đã nhìn ra từ mảnh gương vỡ, và sự giúp đỡ đến ngay. Ở trường Hogwarts ai cầu xin sự giúp đỡ tất sẽ nhận được.

Harry lau khô tay, vô cảm đối với vẻ đẹp của cảnh trí bên ngoài cửa sổ và cũng không để lọt tai tiếng rừ rừ của người khác trong phòng khách. Nó nhìn xa ra phía đại dương và trong buổi bình minh này, nó cảm thấy gần hơn bao giờ hết, gần sát cốt lõi của vấn đề.

Và cái theo của nó vẫn còn đau nhức, và nó biết là Voldemort cũng đang tiến đến đó. Harry hiểu mà vẫn chưa thật hiểu. Bản năng nó bảo nó thế này, đầu óc nó lại nói thế kia. Cụ Dumbledorer trong tâm trí Harry mỉm cười, ngó Harry dò xét qua đầu những ngón tay ép vào nhau như thể nguyện cầu.

Thầy cho Ron cái Tắt sáng...Thầy hiểu nó...Thầy cho nó một phương thức trở lại...

Và thầy cũng hiểu Đuôi Trùn... Thầy biết là có một chút ăn năn đâu đó...

Và nếu thầy hiểu họ...Thì thừa thầy Dumbledorer, thầy hiểu gì về con?

Có phải con chỉ cần biết mà không cần tìm? Thầy có biết con cảm thấy khổ sở thế nào về chuyện đó không? Có phải vì vậy mà thầy khiến cho sự việc khó khăn như thế này không? Để con có đủ thời giờ mà nghiệm ra?

Harry đứng ngây đơ, đôi mắt đờ đẫn, nhìn cái nơi mà ánh sáng vàng chói của mặt trời rực rỡ đang nhô lên khỏi đường chân trời, rồi nó nhìn xuống hai bàn tay sạch sẽ và thoáng ngạc nhiên khi thấy tấm vải lau tay mà nó đang cầm. Nó đặt miếng vải xuống và trở lại gian sảnh nhỏ, và trong lúc nó làm những điều đó, nó cảm thấy cái theo co giật giật dữ, và rồi hình bóng toà nhà nó biết cực kỳ rõ nháng qua óc nó, phớt nhanh như bóng phản chiếu của con chuồn chuồn trên mặt nước.

Anh Bill và chị Fleur đang đứng ở chân cầu thang.

“Em cần nói chuyện với Griphook và ông Ollivander,” Harry nói.

“Không được,” chị Fleur nói. “Em phải đợi Harry à. Cả hai người đó đều rất mệt mỏi...”

“Em xin lỗi chị,” nó nói mà không nóng nảy lắm. “Nhưng không thể chờ được. Em cần nói chuyện với họ ngay bây giờ. Riêng tư...và riêng lẻ. Khẩn cấp lắm.”

“Harry à, chuyện khi gió gì đang xảy ra vậy?” Anh Bill hỏi. “Em tới đây với một con gia tinh chết ngắc và một con yêu tinh ngáp ngáp, Hermione thì trông có vẻ như đã bị tra tấn, mà Ron thì không chịu nói gì với anh hết...”

“Tụi em không thể nói với anh chuyện tụi em đang làm,” Harry nói thẳng thừng. “Anh Bill, anh là người của Hội, anh biết thầy Dumbledore để lại cho tụi em một nhiệm vụ. Tụi em không được nói cho ai khác

biết.”

Chị Fleur phát ra một tiếng kêu sốt ruột, nhưng anh Bill không nhìn chị, anh vẫn nhìn chăm chú Harry. Khó mà đọc được gương mặt đầy thọ sâu hoắm của anh. Cuối cùng, anh Bill nói. “Thôi được. Em muốn nói với ai trước?”

Harry ngập ngừng. Nó biết điều gì sẽ tùy thuộc vào quyết định này. Chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa: bây giờ là lúc quyết định Trường Sinh Linh Giá hay Bảo bối Tử thần?

“Griphook,” Harry nói. “Em sẽ nói với Griphook trước.”

Tim nó đập nhanh như thể nó vừa chạy đua nước rút và vừa mới vượt qua một chướng ngại vật khổng lồ.

“Vậy thì lên đây,” anh Bill nói, đi trước dẫn đường.

Harry đi lên được khá nhiều bậc thang rồi mới ngừng bước ngoái nhìn lại.

“Mình cần cả hai bồ nữa!” Nó nói vọng xuống với Hermione và Ron, hai đứa đó này giờ thập thò, hơi lén lút, bên ngưỡng cửa phòng khách.

Cả hai bèn đi ra chỗ ánh sáng, tỏ vẻ nhẹ nhõm kỳ lạ.

“Bồ khỏe không?” Harry hỏi Hermione. “Bồ thiệt là kỳ diệu...bịa ra được chuyện đó khi mà mụ ta hành hạ bồ như vậy...”

Hermione mỉm cười yếu ớt trong khi Ron quàng một tay siết nhẹ cô bé.

“Bây giờ tụi mình làm gì hả, Harry?”

“Bồ sẽ biết. Đi.”

Harry, Ron và Hermione đi theo Bill lên những bậc thang dốc đến một đầu cầu thang hẹp. Ở đó có ba cánh cửa.

“Trong này,” anh Bill nói, mở cánh cửa vô phòng của anh và chị Fleur, căn phòng này cũng trông ra biển – lúc này đang lấm tấm ánh vàng trong lúc mặt trời mọc. Harry đi tới cửa sổ, quay lưng lại cảnh đẹp ngoạn mục, và chờ đợi, hai tay khoanh trước ngực, cái thọ nhưức nhối. Hermione ngồi xuống cái ghế bên cạnh bàn trang điểm, Ron ngồi xuống tay ghế.

Anh Bill xuất hiện, tay bông con yêu tinh, anh cẩn thận đặt y xuống giường. Griphook lau bầu cảm ơn, và anh Bill ra khỏi phòng, đóng cánh cửa lại.

“Tôi xin lỗi đã khiến ông phải ra khỏi giường,” Harry nói. “Chân của ông ra sao?”

“Đau lắm,” con yêu tinh đáp. “Nhưng đang lành.”

Y vẫn còn nắm chặt đuôi thanh gươm của Grynffidor, và có một cái nhìn rất lạ: nửa hung hăng, nửa tò mò. Harry chú ý nước da tái xám của con tinh, những ngón tay dài ngoẵng, con mắt đen. Chị Fleur đã cởi giày y: chân y dài và dơ. Y lớn hơn một con gia tinh, nhưng cũng không lớn hơn nhiều lắm. Cái đầu tròn như cái vòm thì lại lớn hơn đầu con người rất nhiều.

“Có lẽ ông không nhớ...” Harry bắt đầu nói.

“... rằng tôi là con yêu tinh đã đưa cậu vô hãm an toàn của cậu, lần đầu tiên khi cậu đến nhà băng Gringotts?” Griphook nói, “Tôi nhớ, Harry Potter à. Ngay cả trong giới yêu tinh, cậu cũng rất nổi tiếng.”

Harry và con yêu tinh nhìn nhau, đo lường lẫn nhau. Cái thẹo của Harry vẫn nhức nhối. Nó muốn làm xong cuộc phỏng vấn này thật nhanh, mà đồng thời nó lại sợ đi một bước sai lầm. Trong lúc nó cố gắng quyết định chọn cách tốt nhất để nêu ra yêu cầu của mình, con yêu tinh lên tiếng.

“Cậu đã chôn con tinh,” y nói, giọng nham hiểm không ngờ. “Tôi đã ngó cậu qua cửa sổ phòng ngủ kế bên.”

“Phải,” Harry nói.

Griphook liếc nó qua khóe mắt đen xênh xếch của y.

“Cậu là một phù thủy không bình thường, Harry Potter à.”

“Theo nghĩa nào?” Harry hỏi, lơ đãng dụi cái thẹo của nó.

“Cậu đào huyết.”

“Thì sao?”

Griphook không trả lời. Harry thoáng nghĩ có lẽ nó bị cười nhạo vì hành động như một Muggle, nhưng việc Griphook có công nhận ngôi mộ của Dobby hay không đối với Harry không thành vấn đề. Nó tập trung trí lực để tấn công.

“Ông Griphook à, tôi cần hỏi...”

“Cậu cũng cứu một yêu tinh.”

“Cái gì?”

“Cậu đưa tôi đến đây. Cứu tôi.”

“À, tôi mong ông không lấy đó làm tiếc?” Harry nói hơi thiếu kiên nhẫn.

“Không, cậu Harry Potter à,” Griphook nói, và y đưa một ngón tay lên ngoáy chòm râu thưa màu đen dưới cằm. “Nhưng cậu là một phù thủy rất kỳ lạ.”

“Phải,” Harry nói. “À, tôi cần được giúp đỡ, ông Griphook à, và ông có thể giúp tôi.”

Con yêu tinh không tỏ một dấu hiệu khuyến khích nào, mà tiếp tục trầm ngâm ngắm Harry như thể y chưa bao giờ thấy cái gì giống như nó vậy.

“Tôi cần xâm nhập vào một hầm an toàn ở Gringotts.”

Harry không định nói điều đó vụng về như vậy: lời lẽ bị văng ra khỏi miệng nó khi cơn đau nhói lên trên cái theo hình tia chớp và nó thấy, một phen nữa, hình bóng trường Hogwarts. Nó đóng chặt não nó lại. Nó cần làm việc với Griphook trước tiên. Ron và Hermione đang trở mắt nhìn Harry như thể nó đang phát khùng.

“Harry...” Hermione nói, nhưng cô bé bị con yêu tinh hút lời.

“Xâm nhập một hầm an toàn Gringotts à?” Con yêu tinh lặp lại, nhả mặt một tí khi y đổi thế nằm trên giường. “Không thể được.”

“Không, được chứ.” Ron cãi lại con yêu tinh. “Chuyện đó đã từng xảy ra.”

“Đúng” Harry nói. “Vào cái ngày tôi gặp ông lần đầu tiên đó, ông Griphook. Sinh nhật của tôi, cách đây bảy năm.”

“Hầm an toàn đang được nói đến đã trống rỗng vào thời điểm đó,” con yêu tinh gắt lại, và Harry hiểu là mặc dù Griphook đã rời khỏi Gringotts, y vẫn thấy bị xúc phạm khi sự bảo vệ của nhà băng này bị sơ hở. “Sự bảo vệ dành cho nó là tối thiểu.”

“À, cái hầm an toàn mà chúng tôi cần xâm nhập không trống rỗng, và tôi đoán lực lượng bảo vệ nó sẽ rất hùng hậu.” Harry nói. “Nó thuộc về mộ Lestrage.”

Nó thấy Hermione và Ron nhìn nhau, kinh ngạc, nhưng nó sẽ có thì giờ giải thích sau khi Griphook cho câu trả lời.

“Cậu không có cách nào cả,” Griphook nói thẳng thừng, “Không có cách nào cả. Nếu người tìm kiếm dưới sàn nhà của chúng ta, kho tàng không bao giờ là của người...”

“Quân trộm cắp, cảnh báo nhà người rồi đó, hãy coi chừng... có, tôi biết, tôi nhớ.” Harry nói. “Nhưng

tôi không tìm cách lấy cho tôi bất cứ kho tàng nào. Tôi không tìm cách lấy bất cứ thứ gì cho lợi lộc cá nhân. Ông có thể tin điều đó không?”

Con yêu tinh ngó xéo Harry, và cái theo hình tia chớp trên trán của Harry lại nhức nhối, nhưng nó phớt lờ, không chịu thừa nhận cơn đau, hay sự mời gọi của cái theo.

“Nếu một phù thủy mà tôi tin là không tìm kiếm lợi lộc cá nhân,” cuối cùng Griphook nói, “thì kẻ đó là cậu, Harry Potter à. Yêu tinh và tinh thường không quen với sự bảo vệ và tôn trọng mà cậu đã thể hiện đêm nay. Sự bảo vệ và tôn trọng từ những kẻ-mang-đũa-phép.”

“Những-kẻ-mang-đũa-phép,” Harry lặp lại: Cụm từ này lọt vào tai nó nghe kỳ cục khi cái theo nó nhức nhối, khi Voldemort chuyển ý nghĩ của hắn về hướng bắc, và khi Harry sốt ruột muốn thăm vấn ông Ollivander ở phòng kế bên.

“Quyền mang một cây đũa phép,” con yêu tinh khẽ nói, “từ lâu đã bị tranh chấp giữa phù thủy và yêu tinh.”

“À, yêu tinh có thể làm pháp thuật mà không cần đũa phép,” Ron nói.

“Điều đó chỉ là cố vớt! Phù thủy không chịu chia sẻ bí mật về tri-thức-đũa-phép với những sinh vật pháp thuật khác, họ từ chối chúng tôi cái khả năng mở rộng quyền lực của chúng tôi!”

“Ôi, yêu tinh cũng đâu chia sẻ bất cứ pháp thuật gì của họ đâu,” Ron nói, “yêu tinh đâu có nói cho chúng tôi biết cách làm gương hay vũ khí theo kiểu các ông làm đâu. Yêu tinh biết cách luyện kim loại theo cách thức mà phù thủy không bao giờ...”

“Điều đó không quan trọng,” Harry nói, để ý sắc diện của Griphook đang ửng đỏ lên. “Đây không phải là chuyện giữa phù thủy và yêu tinh hay bất cứ loài sinh vật pháp thuật nào khác...”

Griphook bật cười thô lỗ.

“Nhưng chính là chuyện đó, chính xác là chuyện đó! Khi Chúa tể Hắc ám trở nên đầy quyền lực hơn bao giờ hết, chủng loại phù thủy các người sẽ càng thêm vững vàng, đề đầu cỡi cổ chủng loại chúng tôi! Gringotts rơi vào sự quản trị của phù thủy, gia tinh bị tàn sát, ai trong những kẻ-mang-đũa-phép phản đối nào?”

“Chúng tôi!” Hermione nói. Cô bé đã đứng dậy, hai mắt rực sáng. “Chúng tôi phản đối! Và tôi bị sẵn lòng không kém bất cứ yêu tinh hay tinh nào hết, ông Griphook à! Tôi là một phù thủy gốc Muggle!”

“Không nên tự gọi mình là...” Ron làu bàu.

“Tại sao tôi không nên?” Hermione nói. “Máu bùn, và tự hào về điều đó! Dưới trật tự tôn ti mới này,

tôi chẳng được cái vị trí nào cao hơn các ông hết, ông Griphook à! Chúng chọn chính tôi để hành hạ, lúc ở nhà Malfoy.”

Khi nói thế, Hermione kéo cái cổ của bộ áo ngủ ra, để lộ vết cắt mảnh màu đỏ thẫm trên cổ họng cô bé mà Bellatrix đã gây ra.

“Ông có biết là chính Harry Potter đã giải phóng Dobby không?” cô bé hỏi. “Ông có biết là chúng tôi đã muốn giải phóng tất cả gia tinh từ nhiều năm rồi không?” (Ron cựa quậy không thoải mái trên tay ghế mà Hermione đang ngồi.) “Ông không thể trông mong cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó bị đánh bại hơn chúng tôi đâu, ông Griphook!”

Con yêu tinh chăm chú nhìn Hermione một cách tò mò tương tự như y đã nhìn Harry.

“Cậu muốn kiểm cái gì ở trong hầm an toàn của Lestrage?” Y đột ngột hỏi. “Thanh gươm nằm trong đó là đồ giả. Đây mới là thanh gươm thật,” y ngó tụi nó hết đĩa này đến đĩa kia. “Tôi nghĩ cậu đã biết điều này. Cậu đã bảo tôi nói dối cho cậu khi còn ở đó.”

“Nhưng thanh gươm giả không phải là cái duy nhất nằm trong hầm an toàn, đúng không?” Harry hỏi. “Có thể ông đã nhìn thấy những vật khác ở trong đó chứ?”

Tim nó đang đập mạnh hơn bao giờ hết. Nó gồng lên gấp đôi nỗ lực bỏ qua cơn co giật của cái thẹo.

Con yêu tinh lại xoắn chòm râu bằng ngón tay.

“Tiết lộ bí mật là ngược lại đạo lý của chúng tôi. Chúng tôi là những kẻ canh giữ những kho báu thần thoại. Chúng tôi có bốn phận đối với những vật thể được giao cho chúng tôi canh giữ, những vật mà, thường là, do chính tay chúng tôi làm ra.”

Con yêu tinh gõ lên thanh gươm, và con mắt đen của y nhìn từ Harry sang Hermione đến Ron rồi nhìn tụi nó thêm một lượt nữa.

“Quá trẻ,” cuối cùng y nói, “để chống lại quá nhiều.”

“Ông có giúp chúng tôi hay không?” Harry hỏi. “Chúng tôi chẳng có chút hy vọng nào xâm nhập được nếu không có một yêu tinh giúp sức. Ông là cơ hội duy nhất cho chúng tôi.”

“Tôi sẽ... suy nghĩ về chuyện này,” Griphook nói bằng cái giọng nghe dễ điên hết sức.

“Nhưng...” Ron vừa tức giận mở miệng, Hermione đã thức vô be sườn nó.

“Cám ơn,” Harry nói.

Con yêu tinh cúi cái đầu bự tròn như cái vòm để cảm tạ, rồi gập hai chân ngăn ngùn của y lại.

“Tôi nghĩ,” y nói, nằm tênh hênh trên giường của anh Bill và chị Fleur, “rượu Bồ Xương đã phát huy xong tác dụng. Cuối cùng tôi có thể ngủ được. Xin thứ lỗi cho tôi...”

“Không sao, dĩ nhiên,” Harry nói, trước khi ra khỏi phòng nó chồm tới và lấy thanh gươm Gryffinor đang đặt bên cạnh con yêu tinh. Griphook không phản đối nhưng Harry nghĩ nó thấy ánh mắt oán giận của con yêu tinh khi nó đóng cánh cửa phòng lại.

“Đồ cà chớn!” Ron thì thào. “Hắn khoái bắt tội mình treo toòng teng.”

“Harry,” Hermione thì thầm, vừa kéo cả hai đứa kia đi ra xa cánh cửa, vào giữa đầu cầu thang vẫn còn tối thui. “Bồ có sắp nói cái điều mà mình nghĩ bồ sắp nói không? Bồ sắp nói là có một cái Trường Sinh Linh Giá trong hầm an toàn của mộ Lestrangle đúng không?”

“Đúng,” Harry nói. “Bellatrix đã hoảng sợ khi mộ tưởng là tội mình đã từng vô trong đó, mộ mất cả tự chủ. Tại sao? Mộ tưởng tội mình đã thấy cái gì, mộ tưởng tội mình còn lấy cái gì khác nữa? Cái gì đó mà mộ điếng người lo Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó biết đến.”

“Nhưng mình tưởng tội mình tìm kiếm những nơi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đã từng đến, nơi mà hắn từng làm điều gì đó quan trọng chứ,” Ron nói, có vẻ hơi bị quê độ. “Hắn có từng ở trong hầm an toàn của mộ Lestrangle không?”

“Mình không biết liệu hắn đã từng vô tới bên trong Gringotts chưa,” Harry nói. “Hắn chưa bao giờ có vàng trong đó khi hắn còn nhỏ, bởi vì không ai để lại cho hắn gì cả. Tuy nhiên hắn có thể đã nhìn thấy nhà băng đó từ bên ngoài, hồi hắn đến Hẻm Xéo lần đầu tiên.”

Cái thẹo của Harry lại giật giật, nhưng Harry không để ý, nó muốn Ron và Hermione hiểu về Gringotts trước khi tội nó nói chuyện với ông Ollivander.

“Mình nghĩ hắn sẽ ganh tỵ với bất cứ ai có một chìa khoá hầm an toàn Gringotts. Mình nghĩ hắn coi đó thực sự là tượng trưng cho sự thuộc về thế giới phù thủy. Và đừng quên, hắn tin tưởng Bellatrix và chồng mộ. Họ là những tội tử tận tụy nhất với hắn trước khi hắn sụp đổ, và họ đã tìm kiếm hắn sau khi hắn biến mất. Hắn đã nói điều đó vào cái đêm hắn trở lại, mình đã nghe hắn nói.”

Harry xoa cái thẹo.

“Nhưng mình không nghĩ hắn nói cho mộ Bellatrix biết đó là một Trường Sinh Linh Giá. Hắn không bao giờ nói cho lão Lucius Malfoy biết sự thật về cuốn nhật ký. Hắn có lẽ chỉ nói với mộ đó là một vật sở hữu quý giá và nhờ mộ cất giữ trong hầm an toàn của mộ. Nơi duy nhất trên thế giới, ngoại trừ trường Hogwarts, để cất bất cứ thứ gì người ta muốn cất giấu, bác Hagrid nói với mình như vậy...”

Khi Harry nói xong, Ron lắc đầu.

“Bồ đúng là hiếu hân.”

“Một phần của hân thôi.” Harry nói. “Một phần... mình chỉ ước mình cũng hiểu thầy Dumbledore được như vậy. Nhưng để rồi coi. Đi – bây giờ đến ông Ollivander.”

Ron và Hermione nhìn nhau ngơ ngác, nhưng đầy ấn tượng khi hai đứa nó đi theo Harry băng qua đầu cầu thang hẹp và gõ lên cánh cửa phòng đối diện phòng anh Bill và chị Fleur. Một giọng yếu ớt vang lên “Mời vào,” đáp lại tụi nó.

Người chế tạo cây đũa phép đang nằm trên cái giường đôi cách xa cửa sổ nhất. Ông đã bị giam cầm trong hầm rượu hơn một năm, và bị tra tấn, Harry biết, ít nhất là một lần. Ông đã bị teo tóp đi, xương mặt nhô ra sắc cạnh trên nền da vàng ệch. Hai con mắt bạc rất to của ông dường như khổng lồ trong hốc mắt hõm sâu. Hai bàn tay như của một bộ xương đặt trên tấm mền. Harry ngồi xuống cái giường trống bên cạnh Ron và Hermione. Ở đây không thấy được cảnh mặt trời đang mọc. Căn phòng hướng ra một mảnh vườn trên mỏm đá và năm mộ mới đào.

“Thưa ông Ollivander, cháu xin lỗi quấy rầy ông.”

“Cháu yêu quý,” giọng ông Ollivander run run, “Cháu đã cứu chúng tôi, tôi tưởng đâu chúng tôi sẽ chết rục ở đó rồi chứ, tôi không bao giờ có thể đền đáp...không bao giờ đền đáp đầy đủ...ơn cháu cứu mạng.”

“Tụi cháu hân hạnh được làm việc đó.”

Cái theo của Harry co giật dữ dội. Nó biết, nó chắc chắn, chẳng còn chút thì giờ nào nữa để đánh bại Voldemort khỏi mục tiêu của hân, hoặc cố gắng ngăn chặn hân. Nó cảm thấy chói với hoảng hốt... nhưng nó đã quyết định khi chọn nói chuyện với Griphook trước. Cố tạo vẻ bình tĩnh mà nó không hề cảm thấy, nó mò trong cái túi bùa đeo ở cổ lấy ra hai khúc của cây đũa phép bị gãy của nó.

“Ông Ollivander, cháu cần được giúp đỡ.”

“Bất cứ điều gì. Bất cứ chuyện gì,” người chế tạo cây đũa phép nói yếu ớt.

“Ông có thể chữa cây đũa phép này không? Có khả năng chữa được không?”

Ông Ollivander đưa ra một bàn tay run rẩy, và Harry đặt hai nửa lật lìa của cây đũa phép vào bàn tay ông.

“Gỗ cây nhựa ruồi và lông phượng hoàng,” giọng ông Ollivander run lên vì hốt hoảng. “mười một inch, nhẽ và nhu.”

“Dạ đúng,” Harry nói. “Ông có thể...?”

“Không,” ông Ollivander thì thào. “Tôi rất tiếc, rất tiếc, nhưng một cây đũa phép mà bị hư hại đến mức này thì không thể sửa chữa bằng bất cứ cách nào mà tôi biết được.”

Dù Harry đã gồng mình để nghe điều này, nó vẫn choáng như bị một cú đấm. Nó lấy lại hai nửa cây đũa phép, cật vào trong cái túi bùa đeo quanh cổ. Ông Ollivander nhìn trần trời chỗ mà cây đũa phép gãy vừa biến mất và không nhìn đi chỗ khác được cho đến khi Harry lấy từ trong túi ra hai cây đũa phép mà nó đem về từ phủ Malfoy.

“Ông có thể xác định căn cước mấy cây này không?” Harry hỏi.

Người chế tạo đũa phép cầm cây đũa phép thứ nhất đưa đến gần đôi mắt đã mờ, xoay nó giữa những ngón tay lỏng không khớp, uốn nó cong cong.

“Gỗ cây óc chó và gân tim rồng,” ông nói “Mười hai ba phần tư inch. Cứng cựa. Cây đũa phép vốn thuộc về Bellatrix Lestrangle.”

“Còn cây này?”

Ông Ollivander cũng xem xét như trước.

“Gỗ cây táo gai và lông kỳ lân. Mười inch đúng. Đàn hồi hợp lý. Cây này từng là của Draco Malfoy.”

“Từng là?” Harry lặp lại. “Chứ không còn là của nó sao?”

“Có lẽ không. Nếu cháu đã lấy nó...”

“... cháu đã...”

“... vậy thì nó có thể là của cháu. Dĩ nhiên, cách lấy quan trọng. Phần lớn tùy thuộc vào bản thân cây đũa phép. Nhưng nói chung, khi một cây đũa phép bị chiếm đoạt thì sự trung thành của nó sẽ thay đổi.”

Trong phòng trở nên im lặng, chỉ còn văng lại tiếng sóng biển xa xa.

“Ông nói về những cây đũa phép như thế chúng có cảm xúc vậy,” Harry nói, “như thế chúng có thể tự suy nghĩ.”

“Cây đũa phép chọn chủ nhân,” ông Ollivander nói. “Điều đó rất rõ đối với những người nghiên cứu đũa phép học như chúng tôi.”

“Nhưng một người có thể cứ xài cây đũa phép không chịu phục tùng không?” Harry hỏi.

“À có, nếu cháu là phù thủy thực thụ cháu có thể chuyển pháp thuật của mình qua hầu như bất cứ vật dụng nào. Tuy nhiên, hiệu quả cao nhất phải luôn luôn tùy thuộc vào mối quan hệ vững chắc nhất giữa phù

thủy và đũa phép. Những mối quan hệ này rất phức tạp. Sự hấp dẫn ban đầu, và sau đó là sự điều tra lẫn nhau về kinh nghiệm, cây đũa phép am hiểu phù thủy và phù thủy am hiểu cây đũa phép.”

Biển ào ào nhào tới rồi vật vã lùi ra; âm thanh thiệt là thê lương.

“Cháu dùng sức đoạt cây đũa phép này của Draco Malfoy,” Harry nói. “Cháu sử dụng nó có an toàn không?”

“Tôi nghĩ là được. Luật lệ tinh vi khống chế quyền sở hữu đũa phép; nhưng cây đũa phép bị chiếm đoạt thường bị khuất phục bởi chủ nhân mới.”

“Vậy cháu có nên xài cây đũa phép này không?” Ron nói, rút cây đũa phép của Đuôi Trùn ra khỏi túi nó và đưa cho ông Ollivander.

“Gỗ cây dẻ và gân rồng. Chín một phần tư inch. Giòn. Tôi đã bị ép chế tạo ra cây đũa phép này sau khi tôi bị bắt cóc không lâu, cho Peter Pettigrew. Được, nếu cháu chiếm được nó, thì nó rất có thể tuân thủ lệnh của cháu và thực hiện tốt hơn một cây đũa phép khác.”

“Và điều này đúng với tất cả những cây đũa phép khác, phải không ạ?”

“Tôi cho là vậy,” ông Ollivander đáp, đôi mắt lồi lên của ông ngược nhìn gương mặt Harry. “Cháu hỏi những câu hỏi sâu sắc, Potter à. Đũa phép học là một ngành pháp thuật phức tạp và bí ẩn.”

“Vậy, có cần thiết phải giết người chủ trước đó để chiếm hữu một cây đũa phép không?” Harry hỏi.

Ông Ollivander nuốt nước miếng.

“Cần thiết ư? Không, tôi không nên nói là cần thiết giết chóc.”

“Nhưng có những truyền thuyết,” Harry nói, và trong khi nhịp đập của trái tim nó gấp gáp lên, cơn đau trong cái thọc của nó trở nên dữ dội hơn; nó chắc chắn Voldemort đã quyết định thực hiện ý đồ của hắn. “Những truyền thuyết về một cây đũa phép... hay những cây đũa phép... được chuyển tay theo lối ám sát.”

Ông Ollivander tái mặt. Kê đầu trên cái gối trắng như tuyết, vẻ mặt của ông trông hơi xám, đôi mắt ông to lồ lộ, đỏ ngầu, và phồng lên điều gì đó tựa như nỗi sợ hãi.

“Tôi cho là chỉ có một cây đũa phép như vậy mà thôi,” ông thì thầm.

“Và Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó quan tâm đến cây đũa phép đó, đúng không?” Harry hỏi.

“Tôi... làm sao?” Ông Ollivander rên rỉ, và ông đưa mắt khẩn khoản nhìn Ron và Hermione để cầu cứu. “Làm sao cháu biết điều này?”

“Hắn muốn ông nói cho hắn biết làm cách nào đánh bại mối quan hệ giữa cây đũa phép của hắn và cây đũa phép của cháu,” Harry nói.

Ông Ollivander tỏ vẻ kinh hoàng.

“Hắn tra tấn tôi, cháu phải hiểu điều đó! Lời nguyền Cực hình, tôi... tôi không có lựa chọn nào khác hơn là nói với hắn những gì tôi biết, những gì tôi đoán.”

“Cháu hiểu,” Harry nói. “Ông đã nói với hắn về cốt lõi sinh đôi phải không? Có phải ông đã bảo hắn chỉ cần mượn một cây đũa phép của một phù thủy khác?”

Ông Ollivander tỏ vẻ khựng hoảng, chết trân vì những điều Harry biết. Ông từ từ gật đầu.

“Nhưng không có hiệu quả,” Harry nói tiếp. “Cây đũa phép của cháu vẫn đánh bại cây đũa phép hắn mượn. Ông có biết tại sao lại như vậy không?”

Ông Ollivander lắc đầu chậm rãi như khi ông gật đầu.

“Tôi chưa... chưa từng nghe một điều gì như vậy. Cây đũa phép của cháu đã hành xử độc đáo vào đêm đó. Mối quan hệ của cốt lõi sinh đôi là cực kỳ hiếm, nhưng tại sao cây đũa phép của cháu lại quặp luôn cây đũa phép mượn thì tôi không biết...”

“Chúng ta đang nói về một cây đũa phép khác, cây đũa phép được chuyển tay bằng giết chóc. Khi Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó nhận ra cây đũa phép của cháu hành xử kỳ lạ, hắn trở lại hỏi ông về cây đũa phép kia, đúng không?”

“Làm sao cháu biết chuyện này?”

Harry không trả lời.

“Có, hắn có hỏi,” Ông Ollivander thì thào. “Hắn muốn biết về mọi thứ tôi có thể nói cho hắn về cây đũa phép được biết dưới nhiều tên khác nhau như Cây Gậy Tử Thần, cây Đũa phép Định mệnh, hay cây Đũa phép Cơng nguội.”

Harry liếc qua Hermione. Cô bé tỏ vẻ sững sốt đến lặng đi.

“Chúa Tể Hắc ám,” ông Ollivander nói bằng giọng hoảng sợ và cố bưng bít, “luôn hài lòng với cây đũa phép mà tôi đã chế tạo cho hắn – gỗ thủy tùng và lông phượng hoàng, mười ba inch rưỡi... cho đến khi hắn phát hiện ra mối quan hệ của cốt lõi sinh đôi. Bây giờ hắn tìm kiếm cây đũa phép khác nhiều quyền năng hơn, coi đó như cách duy nhất để đánh bại cháu.”

“Nhưng chẳng bao lâu hắn sẽ biết, nếu giờ còn chưa biết, là cây đũa phép của cháu đã gây vô phương

cứu chữa,” Harry lặng lẽ nói.

“Không!” Hermione nói, giọng sợ hãi. “Hắn không thể biết chuyện đó đâu, Harry, làm sao hắn...”

“Thần chú Tiền tích,” Harry nói. “Tụi mình đã bỏ lại cây đuũa phép của bồ và cây đuũa phép tầm gai ở nhà Malfoy, Hermione à. Nếu chúng kiểm tra một cách thích đáng, khiến những cây đuũa phép tái tạo những bùa chú đã thực hiện gần đây, chúng sẽ biết cây đuũa phép của bồ đã đánh gãy cây đuũa phép của mình và bồ đã cố gắng sửa chữa nó nhưng thất bại, và chúng sẽ hiểu ra là kể từ đó mình đã xài cây đuũa phép tầm gai.”

Gương mặt mới hơi hồng hào trở lại của cô bé kể từ khi tụi nó đến đây bây giờ lại tái ngắt. Ron quắc mắt nhìn Harry quở trách, và nói: “Tụi mình khoan lo chuyện đó lúc này...”

Nhưnh ông Ollivander xen vào.

“Chúa tể Hắc ám không còn tìm kiếm cây Đũa phép Cơm nguội chỉ để tiêu diệt cháu mà thôi, Potter à. Hắn quyết tâm sở hữu cây Đũa phép Cơm nguội bởi vì hắn tin là nó sẽ khiến hắn thực sự vô địch.”

“Và điều đó đúng không?”

“Chủ nhân cây Đũa phép Cơm nguội ắt luôn luôn lo sợ bị tấn công,” ông Ollivander nói. “Nhưng ý tưởng Chúa tể Hắc ám sở hữu cây gậy Tử thần thì, tôi phải thừa nhận... thật khủng khiếp.”

Harry bỗng nhiên nhớ lại hồi gặp ông Ollivander lần đầu tiên nó đã không chắc được nó có thích ông không. Ngay đến bây giờ, sau khi Voldemort hành hạ và giam cầm như vậy, cái ý tưởng Chúa tể Hắc ám sở hữu cây gậy Tử thần vẫn mê hoặc ông ngang mức ông cự tuyệt nó.

“Vậy ông... ông có thực sự tin là cây đuũa phép đó hiện hữu không, ông Ollivander?” Hermione hỏi.

“Ồ có chứ,” ông Ollivander nói. “Có, hoàn toàn có thể dò ra dấu vết quá trình cây đuũa phép đó trong lịch sử pháp thuật. Có những khoảng hở, dĩ nhiên, và là những khoảng hở lớn, khi cây đuũa phép đó biến mất, tạm thời bị mất hay bị giấu; nhưng nó luôn luôn trời lên trở lại. Nó có những đặc điểm nhận dạng mà những ai am hiểu trong ngành đuũa phép học đều có thể nhận ra. Có những ghi chép, một số khá mơ hồ, mà tôi và các nhà đuũa phép học khác phải nghiên cứu như công việc phải làm. Những ghi chép đó có vẻ chân xác.”

“Vậy là ông... ông không cho đó có thể là truyện thần tiên hay truyện thần thoại sao?” Hermione hỏi với vẻ hy vọng.

“Không,” ông Ollivander nói. “Liệu nó có cần phải chuyển tay bằng giết chóc không thì tôi không biết. Lịch sử của nó đẫm máu, nhưng có thể chỉ vì nó là vật đáng thèm muốn đến thế, và khơi dậy dục vọng của các phù thủy đến thế. Trong tay kẻ ác thì nó cực kỳ hung bạo và nguy hiểm, nhưng đối với tất cả những người nghiên cứu quyền năng của đuũa phép như chúng tôi thì đó là một vật thể hấp dẫn đến lạ thường.”

“Ông Ollivander à,” Harry nói, “ông đã nói với Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó rằng ông Gregorovitch đã giữ cây Đũa phép Cơm nguội, đúng không?”

Ông Ollivander đã tái giờ lại càng tái hơn. Khi tắc nghẹn trông ông như con ma.

“Nhưng làm sao... làm sao cháu biết...?”

“Đừng bận tâm chuyện cháu biết được bằng cách nào,” Harry nói, nhắm mắt lại trông chốc lát vì cái thọc của nó rất bỏng và nó thấy, chỉ trong vài giây, hình ảnh phố chính của làng Hogsmaede, vẫn còn tối, vì chỗ đó ở tuốt phía bắc. “Ông nói với Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó rằng ông Gregorovitch có cây đũa phép đó?”

“Đó là lời đồn đại,” ông Ollivander thì thầm. “Một lời đồn đại, cách đây hằng bao nhiêu năm rồi, từ trước thời cháu ra đời lâu lắm. Tôi tin là chính ông Gregorovitch tung ra lời đồn đại đó trước tiên. Cháu có thể thấy là chuyện đó, chuyện đồn đại là ông ta đã nghiên cứu để mô phỏng phẩm chất của cây Đũa phép Cơm nguội, sẽ giúp việc kinh doanh của ông ấy trở nên khấm khá lên!”

“Dạ, cháu có thể hiểu chuyện đó,” Harry nói. Nó đứng dậy. “Ông Ollivander à, một câu chót, và tụi cháu sẽ để ông nghỉ ngơi. Ông có biết gì về những Bảo bối Tử thần?”

“Những... cái gì?” Người chế tạo đũa phép hỏi, tỏ vẻ ngờ ngác hoàn toàn.

“Những Bảo bối Tử thần.”

“Tôi e là tôi không biết cháu đang nói về cái gì. Cái đó có liên quan gì đến đũa phép không?”

Harry nhìn vào gương mặt hốc hác và tin là ông Ollivander không đóng kịch. Ông không biết gì về những Bảo bối Tử thần cả.

“Cám ơn ông,” Harry nói. “Cám ơn ông nhiều lắm. Bây giờ tụi cháu sẽ để ông được nghỉ ngơi.”

Ông Ollivander có vẻ khổ tâm.

“Hắn tra tấn tôi!” Ông há hốc miệng hớp hơi. “Lời nguyện Cự hình... cháu không hiểu...”

“Cháu hiểu,” Harry nói, “cháu hiểu thiệt mà. Ông làm ơn nghỉ ngơi đi. Cám ơn ông đã nói với tụi cháu tất cả những điều này.”

Harry dẫn Ron và Hermione đi xuống cầu thang. Nó thoáng thấy anh Bill, chị Fleur, Luna và Dean đang ngồi quanh cái bàn trong nhà bếp, trước mặt mỗi người đều có tách trà. Tất cả bọn họ đều ngược nhìn Harry khi nó xuất hiện ở ngưỡng cửa, nhưng nó chỉ gật đầu với họ và tiếp tục đi luôn ra vườn, Ron và Hermione đi theo sau. Mô đất đỏ đắp trên xác Dobby nằm phía trước, và Harry bước trở lại với năm mộ,

trong khi cơn đau trong đầu nó càng lúc càng tăng lên dữ dội khủng khiếp. Giờ đây nó phải cố gắng ghê gớm mới ngăn chặn được những hình ảnh đang xông vào đầu, nhưng nó biết nó sẽ chỉ kháng cự thêm chút xíu nữa thôi. Chút xíu nữa là nó sẽ chịu thua, bởi vì nó cần biết giả thuyết của nó đúng hay không. Nó phải cố thêm một chút xíu nữa thôi, để có thể giải thích cho Ron và Hermione.

“Ông Gregorovitch đã có cây Đũa phép Cơm nguội từ thời xa xưa,” nó nói. “Mình đã thấy Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó ra sức tìm ông. Khi hắn thấy Gregorovitch, hắn phát hiện ra ông không còn giữ cây đũa phép đó nữa. Nó đã bị Grindelwald đánh cắp rồi. Mình không biết làm sao Grindelwald biết ông Gregorovitch có cây đũa phép đó – nhưng nếu ông Gregorovitch ngu đến mức tung ra lời đồn đại, thì chuyện Grindelwald biết được cũng không khó lắm.”

Voldemort đang ở cổng trường Hogwarts, Harry có thể nhìn thấy hắn đứng đó, và nó cũng thấy, bóng đèn dung đưa trong buổi sắp rạng đông, hắn đang tiến đến mỗi lúc một gần hơn.

“Và Grindelwald đã dùng cây Đũa phép Cơm nguội để trở nên hùng mạnh. Và ở đỉnh cao quyền lực của hắn, khi thầy Dumbledore biết thầy là người duy nhất có thể chặn đứng hắn, thầy đã đấu tay đôi với Grindelwald và đánh bại hắn, và thầy đã lấy cây Đũa phép Cơm nguội.”

“Thầy Dumbledore có cây Đũa phép Cơm nguội hả?” Ron nói. “Nhưng vậy thì... nó ở đâu bây giờ?”

“Ở trường Hogwarts,” Harry nói, gồng mình chiến đấu để vẫn trụ lại được trong hiện thực ở khu vườn trên mỏm đá.

“Nhưng như vậy thì, tụi mình đi đi!” Ron nói một cách khẩn cấp. “Harry, tụi mình đi mau, đi lấy nó trước khi hắn lấy!”

“Quá trễ rồi,” Harry nói. Nó không thể kiềm giữ được nữa, nhưng nó bấu chặt đầu, cố gắng giúp cái đầu mình kháng cự. “Hắn đã biết nó ở đâu. Bây giờ hắn đã ở đó.”

“Harry!” Ron tức giận nói. “Bồ biết điều này bao lâu rồi – tại sao tụi mình lại phí phạm thời giờ chứ? Tại sao bồ nói chuyện với Griphook hả? Lẽ ra tụi mình có thể đi – tụi mình vẫn còn có thể đi...”

“Không” Harry nói, và khụy đầu gối quỳ xuống cỏ. “Hermione nói đúng. Thầy Dumbledore không muốn mình có cây đũa phép đó. Thầy không muốn mình lấy nó. Thầy muốn mình tìm những Trường Sinh Linh Giá.”

“Harry ơi, đó là cây đũa phép vô địch!” Ron than thở.

“Mình không có nhiệm vụ lấy nó... mình có nhiệm vụ tìm những Trường Sinh Linh Giá...”

Rồi mọi thứ bỗng mát lạnh và tối om: Mặt trời vẫn chưa thấy đâu nơi đường chân trời khi nó lướt bên cạnh thầy Snape, qua những khoảng sân tiến về phía hồ.

“Lát nữa ta sẽ gặp mi trong lâu đài,” nó nói bằng giọng cao lạnh lùng, the thé. “Bây giờ cứ để mặc ta.”

Snape cúi chào và quay lại đi ngược lên con đường mòn, tấm áo choàng đen phùng lên phía sau ông. Harry bước chân chầm chậm chờ cho bóng tối thầy Snape biến mất. Sẽ không hay nếu để cho thầy Snape hoặc bất cứ ai nhìn thấy nó đang đi đâu. Nhưng không có ánh sáng nào phát ra từ các cửa sổ lâu đài, và nó có thể ẩn thân... Chỉ trong một giây nó đã tự ếm bùa tan Ảo ảnh lên mình, giấu thân đi trước chính đôi mắt nó.

Và nó tiếp tục, vòng qua bờ hồ, thu lấy hình bóng của tòa lâu đài yêu dấu, vương quốc đầu tiên của nó, quyền thừa kế của nó.

Và đây, nằm bên cạnh hồ, rọi bóng xuống mặt nước đen, ngôi mộ cẩm thạch trắng, một vết lợn cợn không cần thiết trên phong cảnh quen thuộc. Nó lại cảm thấy cơn hứng khởi của niềm hân hoan lâu nay bị kiềm chế, cái cảm xúc ngất ngây của mục đích hủy hoại. Nó giơ cây đũa phép gỗ thủy tùng cũ lên: thật vừa vặn đây sẽ là phép thuật cuối cùng cây đũa phép này thực hiện.

Ngôi mộ bị xẻ từ đầu đến chân và tách làm đôi. Cái hình hài được liệm kia dài và gầy như hồi còn sống. Nó lại giơ cây đũa phép lên một lần nữa.

Lớp vải liệm mở ra. Gương mặt mờ mờ, tái, hóp nhưng vẫn được bảo quản gần như hoàn hảo. Cặp kiềng vẫn được đặt trên sống mũi khoằm: nó cảm thấy một sự nhạo báng thú vị. Hai tay cụ Dumbledore khoanh trên ngực, và dưới hai bàn tay nắm chặt là cây đũa phép, nó nằm đó, được chôn theo cụ.

Chẳng lẽ lão ngốc tưởng tượng cẩm thạch hay cái chết sẽ bảo vệ được cây đũa phép sao? Chẳng lẽ lão tưởng Chúa tể Hắc ám sẽ không dám quật mồ lão ư? Bàn tay như mạng nhện thọc xuống và giật cây đũa phép ra khỏi nắm tay của cụ Dumbledore, và khi nó lấy được rồi, một chùm tia sáng tóe ra từ đầu cây đũa phép, chiếu lấp lánh trên xác chết của vị chủ nhân cuối cùng, sẵn sàng phục vụ chủ nhân mới.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Chòi Đất

Ngôi nhà nhỏ của anh Bill và chị Fleur đứng một mình trên một mỏm đá trông ra biển, vách cần vò sò và quét vôi trắng. Một nơi đẹp đẽ và quạnh hiu. Cho dù Harry đi bất cứ chỗ nào bên trong ngôi nhà hay ngoài vườn, nó cũng có thể nghe tiếng biển lên xuống đều đặn, giống như tiếng thở của một con gì đó lớn lắm đang ngủ. Mỗi ngày tiếp theo nó luôn kiếm cớ để ra khỏi ngôi nhà nhỏ đông đúc, vì khao khát cảnh bầu trời cao rộng và biển trống mênh mông nhìn từ trên mỏm đá, cùng cái cảm giác gió mặn và lạnh thổi qua mặt nó.

Tâm quan trọng của quyết định không ganh đua giành cây đũa phép với Voldemort vẫn còn khiến Harry sợ. Nó không thể nào nhớ trước đây nó đã từng lựa chọn không hành động lần nào chưa. Lòng nó đầy hoang mang, nỗi hoang mang mà Ron không thể không thốt lên bất cứ khi nào tụi nó ngồi cùng nhau.

“Nếu thầy Dumbledore muốn tụi mình tìm hiểu các biểu tượng thật sớm đang lấy được cây đũa phép thì sao?” “Nếu việc giải quyết cái biểu tượng đó nhằm làm cho bồ ‘xứng đáng’ giữ những Bảo bối Tử thần thì sao?” “Harry à, nếu đó đúng là cây Đũa phép Cơm nguội thì tụi mình sẽ phải làm cách quỷ gì để dứt điểm Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó?”

Harry không thể trả lời: Có những lúc nó tự hỏi phải chăng nó hoàn toàn điên khùng khi không ngăn chặn Voldemort quật mồ. Nó thậm chí không thể giải thích một cách thoả đáng tại sao nó đã quyết định không làm điều đó. Mỗi lần nó cố tái lập những lý lẽ trong thâm tâm đã khiến nó có quyết định đó, thì những lý lẽ đó trở nên mù mờ thêm.

Điều kỳ quái là sự ủng hộ của Hermione khiến nó cảm thấy bối rối không kém sự hoang mang của Ron. Giờ đây buộc phải chấp nhận cây Đũa phép Cơm nguội là có thật, cô bé vẫn nhất định cho rằng đó là một đồ vật tai ác, và cái cách mà Voldemort đoạt lấy cây đũa phép đó quá ghê tởm, không đáng nghĩ tới.

“Bồ không thể nào làm chuyện đó, Harry à,” Hermione cứ nói đi nói lại hoài, “Bồ không thể nào quật mồ thầy Dumbledore được.”

Nhưng ý nghĩ về cái xác của cụ Dumbledore không khiến nó sợ bằng cái khả năng có thể nó đã hiểu nhầm ý định của cụ Dumbledore khi còn sống. Nó cảm thấy nó vẫn còn mò mẫm trong bóng tối, nó đã lựa chọn con đường cho mình nhưng cứ ngoảnh nhìn lại, tự hỏi liệu nó có đọc nhầm dấu hiệu, liệu nó có nên theo một con đường khác. Thình thoảng, nỗi giận hờn cụ Dumbledore lại đổ ập xuống nó, mạnh như những con sóng tự đập tan mình vào gành đá phía dưới ngôi nhà - nỗi hờn giận cụ Dumbledore đã không giải

thích gì trước khi cụt chết.

“Nhưng mà thầy có chết không?” Ron hỏi, ba ngày sau khi tụi nó đến Chòi Đất. Harry đang nhìn qua bức tường ngăn cách khu vườn và mỏm đá thì Ron và Hermione tìm ra nó; nó ước gì hai đứa đừng tìm tới, vì nó không muốn dự phần vào cuộc tranh cãi của hai đứa chút nào.

“Có, thầy chết rồi, Ron à, làm ơn đừng khơi lại chuyện đó nữa!”

“Thử nhìn lại những sự việc xem, Hermione,” Ron nói vọng qua mặt Harry, lúc này vẫn tiếp tục dăm chiêu nhìn về phía chân trời. “Con hươu bạc nè. Thanh gươm nè. Con mắt Harry nhìn thấy qua mảnh gương nè...”

“Harry thừa nhận có thể là do bạn ấy đã tưởng tượng ra con mắt đó! Có phải không, Harry?”

“Có thể,” Harry nói mà không nhìn Hermione.

“Nhưng mà bồ không nghĩ là bồ đã tưởng tượng, đúng không nào?” Ron hỏi.

“Không,” Harry nói.

“Thấy chưa!” Ron nói ngay, trước khi Hermione nói tiếp. “Nếu không phải là thầy Dumbledore thì Hermione à, thử giải thích coi làm sao Dobby biết tụi mình bị nhốt trong hầm rượu chứ?”

“Mình không thể... nhưng bồ có thể giải thích thầy Dumbledore làm cách nào phái Dobby tới cứu tụi mình nếu thầy nằm dưới một nấm mồ ở Hogwarts không?”

“Mình không biết, có thể là bóng ma của thầy!”

“Thầy Dumbledore không bao giờ hiện về như một bóng ma,” Harry nói. Cho tới giờ chẳng có mấy điều về cụt Dumbledore mà nó chắc chắn, nhưng điều đó thì nó biết rất rõ. “Thầy đi tiếp.”

“Bồ nói ‘đi tiếp’ với nghĩa gì?” Ron hỏi, nhưng Harry chưa kịp nói thêm tiếng nào thì một giọng nói sau lưng tụi nó vang lên “Arry!”

Chị Fleur vừa ra khỏi ngôi nhà, mái tóc dài óng ánh của chị bay trong gió thoảng.

“Arry à, ông Griphook muốn nói chuyện với em. Ông ấy ở trong căn phòng ngủ nhỏ nhất ấy, ông nói ông không muốn ai nghe lén.”

Rõ ràng chị không thích con yêu tinh sai chị đi nhằn nhe kiểu đó, chị có vẻ giận dữ khi quay bước trở vô nhà.

Như chị Fleur nói, Griphook đang chờ tụi nó ở căn phòng nhỏ nhất trong ba phòng ngủ của ngôi nhà,

nơi Hermione và Luna ngủ vào ban đêm. Ông ta đã kéo tấm màn đỏ che bầu trời đầy mây sáng sủa, khiến căn phòng có một vẻ hùng hực một cách chói lọi với phần còn lại thông thoáng, thanh thoát của ngôi nhà.

“Tôi đã đi tới quyết định, Harry Potter à,” con yêu tinh nói, y đang ngồi vắt chéo chân trên một cái ghế thấp, gõ gõ lên cánh tay bằng mấy ngón tay khẳng khiu. “Mặc dù yêu tinh ở Gringotts sẽ coi đây là sự phản bội hèn hạ, tôi quyết định giúp cậu...”

“Tuyệt lắm!” Harry nói, sự nhẹ nhõm lan toả khắp người nó. “Ông Griphook, cảm ơn ông, chúng tôi thiết tình...”

“... để đổi lại,” con yêu tinh quả quyết nói, “phải trả công.”

Hơi bị dội ngược, Harry ngập ngừng.

“Ông muốn bao nhiêu? Tôi có vàng.”

“Không cần vàng,” Griphook nói, “Tôi có vàng.”

Đôi mắt đen của y loé lên, trong mắt y không có tròng trắng.

“Tôi muốn thanh gươm. Thanh gươm của Godric Gryffindor.”

Tinh thần Harry tụt xuống một cái èo.

“Ông không thể lấy cái đó,” nó nói, “Tôi rất tiếc.”

“Vậy thì,” con yêu tinh nói nhẹ nhàng, “Chúng ta gặp vấn đề rồi.”

“Chúng tôi có thể cho ông cái khác.” Ron sốt sắng nói. “Tôi cá là mẹ Lestrage có cả đồng hồ, ông có thể lấy hay chọn khi chúng ta vô được hầm an toàn.”

Nó đã nói tầm bậy. Griphook nổi giận.

“Tôi không phải là một tên trộm, cậu à! Tôi không tìm cách chôn chử của cái mà tôi không có quyền sở hữu.”

“Thanh gươm là sở hữu của tụi tôi...”

“Không đúng,” con yêu tinh nói.

“Tụi tôi là người nhà Gryffindor, và đó là thanh gươm của Godric Gryffindor...”

“Và trước khi nó là của Gryffindor, thì nó là của ai hả?” Con yêu tinh ngồi thẳng người lên thách hỏi.

“Không của ai hết,” Ron nói. “Thanh gươm được làm cho thầy, chứ gì nữa?”

“Không đúng!” Con yêu tinh kêu lên, râu tóc dựng đứng vì tức giận, khi y chỉ ngón tay dài thòng vào Ron, “Lại thói kiêu căng phù thủy! Thanh gươm đó là của Ragnuk Đệ Nhất, bị Godric Gryffindor chiếm đoạt! Thanh gươm là một tuyệt tác của nghệ thuật yêu tinh! Nó liên quan với yêu tinh. Thanh gươm là cái giá để mượn tôi, chịu thì làm không chịu thì thôi!”

Griphook trừng mắt nhìn tụi nó. Harry liếc mắt qua hai đứa kia rồi nói, “Ông Griphook à, chúng tôi cần bàn lại việc này. Nếu được, ông có thể đợi chúng tôi vài phút không?”

Con yêu tinh gật đầu, vẻ mặt chua chát.

Ở tầng dưới, trong căn phòng khách trống vắng, Harry đi tới bên lò sưởi, chân mày nhíu sâu, cố gắng suy nghĩ xem phải làm gì. Đứng sau nó Ron nói, “Hắn đang được một mẻ cười đấy. Tụi mình không thể để hắn lấy thanh gươm đó.”

“Điều đó đúng không?” Harry hỏi Hermione. “Có đúng là thầy Gryffindor ăn cắp thanh gươm đó không?”

“Mình không biết,” Hermione nói một cách vô vọng. “Lịch sử phù thủy thường không đề cập thẳng thắn những gì các phù thủy đã làm đối với các chủng tộc pháp thuật khác, nhưng trong những tài liệu mình biết thì không có cái nào nói là thầy Gryffindor đã ăn cắp thanh gươm đó.”

“Chắc là một trong những câu chuyện của yêu tinh,” Ron nói, “về cách mà phù thủy luôn luôn chơi tay trên họ. Mình cho rằng tụi mình nên tự coi là may mắn rằng hắn đã không đòi một trong những cây đũa phép của tụi mình.”

“Yêu tinh có lý do chính đáng để ghét phù thủy, Ron à,” Hermione nói. “Trong quá khứ, họ từng bị đối xử thô bạo.”

“Nhưng yêu tinh đâu phải là những con thỏ con lông mượt hả?” Ron nói. “Họ từng giết rất nhiều phù thủy. Họ cũng đánh đập lắm.”

“Nhưng mà cãi nhau với Griphook về chủng tộc của người nào lấu cá hơn và hung bạo hơn sẽ chẳng thể khiến ông ta muốn giúp tụi mình, đúng không?”

Im lặng một lúc trong thời gian tụi nó cố gắng nghĩ ra một cách giải quyết vấn đề, Harry nhìn ra ngôi mộ của Dobby qua khung cửa sổ. Luna đang cầm mấy nhành oải hương biển trong một cái hũ đựng mứt bên cạnh bia đá.

“Có rồi,” Ron nói và Harry quay lưng lại cửa sổ để nhìn mặt Ron. “Như vậy được không? Tụi mình sẽ nói với Griphook là tụi mình cần thanh gươm cho đến khi tụi mình vô tội trong hầm an toàn thì hắn sẽ được

giữ thanh gươm. Trong đó có một thanh gươm giả, phải không? Tội mình sẽ tráo hai thanh gươm và đưa hẳn thanh gươm giả.”

“Ron ơi, ông ta phân biệt thật giả còn giỏi hơn tội mình,” Hermione nói. “Ông ta là kẻ duy nhất đã nhận ra có sự đánh tráo.”

“Ừ, nhưng tội mình có thể chuồn trước khi hẳn nhận ra...”

Ron xụi lơ trước ánh mắt mà Hermione nhìn nó.

“Chuyện đó,” cô bé lặng lẽ nói, “thật đáng khinh. Nhờ ông ta giúp, rồi lừa gạt ông hả? Và bỏ cứ thắc mắc tại sao yêu tinh không ưa phù thủy hả, Ron?”

Tại Ron đỏ ửng lên.

“Thôi được! Thôi được! Đó là cách duy nhất mà mình có thể nghĩ ra. Còn giải pháp của mấy bồ thì sao?”

“Tội mình cần phải cho ông ta một cái gì khác, một cái gì quý giá tương đương.”

“Xuất sắc! Mình sẽ đi lấy một trong những thanh gươm yêu tinh chế tạo khác, của tổ tiên chúng ta và bồ có thể gói thành quà tặng.”

Tội nó lại im lặng một lần nữa. Harry chắc chắn rằng con yêu tinh sẽ không chấp nhận cái gì khác ngoài thanh gươm, cho dù tội nó có cái quý giá tương đương để cho y đi nữa. Nhưng mà thanh gươm là cái duy nhất của tội nó, vũ khí cần thiết để diệt những Trường Sinh Linh Giá.

Nó nhắm mắt lại một lát và lắng nghe tiếng sóng biển rì rào. Ý nghĩ thầy Gryffindor có lẽ đã đánh cắp thanh gươm khiến nó khó chịu: Nó vẫn luôn tự hào là một Gryffindor, thầy Gryffindor đã từng là người đấu tranh cho phù thủy gốc Muggle, là phù thủy đã xung đột với thầy Slytherin yêu chuộng thuần chủng.

“Có lẽ ông ta nói dối,” Harry mở mắt ra lại và nói. “Ông Griphook ấy. Có lẽ thầy Gryffindor không đánh cắp thanh gươm. Làm sao mình biết phiên bản lịch sử của yêu tinh là đúng chứ?”

“Điều đó có thay đổi được gì không?” Hermione nói.

Nó hít một hơi sâu.

“Tội mình sẽ nói với ông ta là ông có thể giữ thanh gươm sau khi giúp tội mình vào hầm an toàn đó – nhưng tội mình phải cẩn thận đừng nói chính xác khi nào ông ta có thể nhận được thanh gươm.”

Một nụ cười từ từ toét lên trên khuôn mặt Ron. Tuy nhiên, Hermione có vẻ hoảng hốt.

“Harry, tội mình không thể...”

“Ông ta có thể giữ thanh gươm,” Harry nói tiếp. “Sau khi tội mình dùng nó tiêu diệt hết tất cả Trường Sinh Linh Giá. Khi đó mình sẽ bảo đảm là ông ta có được thanh gươm. Mình sẽ giữ lời.”

“Nhưng có thể phải nhiều năm trời!” Hermione nói.

“Mình biết, nhưng ông ta đâu có cần dùng thanh gươm. Mình sẽ không nói dối... thiệt mà.”

Harry nhìn vào mắt Hermione vừa thách thức vừa hồ thẹn.

Nó nhớ đến những chữ được khắc trên cánh cổng vào nhà tù Nurmengard: VÌ LỢI ÍCH LỚN LAO HON. Nó gật ý nghĩ đó đi. Tội nó có lựa chọn nào khác đâu?

“Mình không ưa trò này,” Hermione nói.

“Mình cũng không ưa lắm,” Harry thừa nhận.

“Chà, mình thấy sáng kiến đó thiên tài lắm,” Ron nói, nó đứng lên lại. “Tội mình đi nói với hăn đi.”

Trở lại phòng ngủ nhỏ nhất, Harry đưa ra đề nghị, cẩn thận dùng từ sao cho không có một thời hạn chính xác nào được đưa ra về việc bàn giao thanh gươm. Hermione cau mày ngó xuống sàn trong lúc Harry nói, nó bực mình cô nàng lắm, sợ cô nàng làm lộ tẩy. Tuy nhiên, Griphook không ngó tới ai ngoài Harry Potter.

“Cậu có hứa, Harry Potter, là cậu sẽ đưa tôi thanh gươm Gryffindor nếu tôi giúp cậu?”

“Có,” Harry nói.

“Vậy bắt tay.” Con yêu tinh đưa tay ra nói.

Harry nắm bàn tay đó và lắc. Nó tự hỏi liệu đôi mắt đen kia có nhìn thấu nỗi nghi ngờ nào trong mắt chính nó không. Sau đó, Griphook buông tay Harry ra, vỗ hai bàn tay của y vào nhau và nói “Thoả thuận xong. Chúng ta bắt đầu.”

Như thế lại một phen nữa lên kế hoạch đột nhập Bộ Pháp Thuật. Tội nó lấy căn phòng nhỏ nhất đó để làm nơi bàn bạc, và theo ý thích của Griphook, căn phòng được giữ trong cảnh tranh tối, tranh sáng.

“Tôi chỉ đến hầm an toàn của bà Lestrage có một lần,” Griphook nói với tội nó, “vào dịp tôi được sai cất vào đó thanh gươm giả. Đó là một trong những phòng cổ xưa nhất. Những gia đình phù thủy lâu đời nhất tàng trữ kho báu của họ ở tầng sâu nhất, nơi những hầm an toàn lớn nhất và được bảo vệ tốt nhất...”

Mỗi lần bàn bạc tội nó đóng cửa ở lì trong căn phòng nhỏ như cái tủ suốt nhiều tiếng đồng hồ. Dần dà ngày kéo thành tuần. Luôn luôn có vấn đề này kế tiếp vấn đề khác phải khắc phục, mà việc nguồn dự trữ Đa

Quả dịch cạn kiệt không phải là vấn đề nhỏ nhất.

“Thực ra là chỉ còn đủ cho một đĩa tụi mình mà thôi,” Hermione vừa nói vừa nghiêng chai thuốc đặc sệt như sinh trước ánh đèn.

“VẬY CŨNG ĐỦ,” Harry nói, nó đang nghiên cứu cái bản đồ vẽ tay những hành lang sâu nhất của Griphook.

Những cư dân khác trong Chòi Đất khó lòng không nhận thấy có điều gì đó đang được mưu tính khi mà Harry, Ron và Hermione lúc này chỉ xuất hiện vào giờ ăn mà thôi. Không ai vặn hỏi gì cả, mặc dù Harry thường cảm thấy ánh mắt của anh Bill nhìn tụi nó ở bàn ăn đầy ưu tư lo lắng.

Càng ở với nhau lâu, Harry càng nhận ra nó không ưa con yêu tinh cho lắm. Griphook khát máu không ngờ được, cười cợt ý tưởng về nỗi đau của những sinh vật kém cỏi hơn, và dường như khoái trá cái khả năng có thể phải làm tổn hại đến những phù thủy khác để đột nhập được hầm an toàn của Lestrage. Harry nhận thấy hai đứa kia cũng có cùng nỗi chán ghét này với nó, nhưng tụi nó không nói về chuyện đó. Tụi nó cần Griphook.

Con yêu tinh chỉ bắt đắc dĩ ngồi ăn cùng mọi người. Ngay cả sau khi chân cẳng y đã lành lặn, y vẫn đòi dọn mâm thức ăn lên phòng y, như ông Ollivander vẫn-còn-yếu-ớt, cho đến khi anh Bill (sau cơn giận bùng ra của chị Fleur) đi lên lầu để nói với con yêu tinh là việc hầu hạ không thể tiếp tục được nữa. Từ đó Griphook cùng ngồi ăn với mọi người ở cái bàn đã quá ư chật chội, mặc dù y không chịu ăn đồ ăn như mọi người, mà khăng khăng đòi ăn những tảng thịt tươi, củ rễ và nhiều loại nấm khác nhau.

Harry cảm thấy nó phải chịu trách nhiệm: Chính nó nhất định đòi con yêu tinh ở lại Chòi Đất để nó có thể thăm vấn y, lỗi của nó đã làm cả gia đình Weasley phải dắt nhau đi trốn, anh Bill, Fred, Geogre và ông Weasley không thể đi làm nữa.

“Em xin lỗi,” nó nói với chị Fleur vào một buổi tối gió quần quật dữ dội trong lúc nó giúp chị nấu bữa tối. “Em không lường được chị phải lo liệu tất cả việc này.”

Chị vừa khiến một mớ dao làm việc, xắt thịt bò cho Griphook và anh Bill, anh ấy cũng thích ăn thịt còn máu kể từ khi bị Greyback tấn công. Trong khi con dao sau lưng chị xắt lia lịa, vẻ mặt quạu quọ của chị phần nào dịu xuống.

“Arry à, em cứu mạng em gái chị, chị không quên điều đó.”

Nói cho ngay thì điều đó không đúng, nhưng Harry quyết định không nhắc chị Fleur nhớ là Gabrielle chưa hề bị nguy hiểm thật sự.

“Dù sao đi nữa,” chị Fleur vừa nói vừa chĩa cây đũa phép vào nồi nước chấm trên bếp, cái nồi lập tức sôi lên bụp bụp. “Ông Ollivander sắp dọn qua chỗ bà dì Muriel vào tối nay. Như vợ sẽ làm cho công việc

đỡ hơn. Con yêu tình,” chị cau mặt một tí khi nhắc tới ý, “có thể dọn xuống tầng dưới, và em, Ron và Dean có thể dọn vô căn phòng đó.”

“Tụi em không ngại gì chuyện ngủ trong phòng khách,” Harry nói, nó biết Griphook sẽ coi việc phải ngủ trên cái ghế dài ở phòng khách là điều khốn khổ; mà giữ cho Griphook vui vẻ thì rất cần thiết cho kế hoạch của tụi nó. “Chị khỏi lo lắng cho tụi em.” Và khi chị toan phản đối thì nó nói tiếp, “Tụi em cũng sắp đi để chị được rảnh tay, Ron, Hermione và em. Tụi em không cần ở đây lâu nữa đâu.”

“Nhưng em nói vội nghĩa là sao?” Chị nói, nhìn nó nhăn mặt, cây đũa phép của chị chĩa vào đĩa đồ hầm khựng lại giữa không trung. “Đương nhiên em không phải đi đâu hết. Em được an toàn ở đây!”

Trông chị hơi giống bà Weasley khi chị nói như vậy, và Harry mừng là đúng lúc đó cánh cửa sau mở ra. Luna và Dean đi vào, tóc cả hai đều ướt nhẹp vì mưa bên ngoài và tay tụi nó ôm đầy củi vớt ngoài bãi biển.

“... và những cái tai tí nì,” Luna đang nói, “hơi hơi giống tai con hà mã, ba em nói thế, chỉ có điều chúng màu tím và có lông. Và nếu anh muốn gọi chúng, anh phải ngâm nga, chúng thích nhạc điệu du dương chứ không thích mấy thứ nhanh quá...”

Dean có vẻ không được thoải mái cho lắm, nhún vai với Harry khi đi ngang qua nó, rồi theo Luna đi về căn phòng vừa là phòng khách vừa là phòng ăn nơi Ron và Hermione đang bày bàn ăn tối. Chớp lấy cơ hội né tránh câu hỏi của chị Fleur, Harry cầm hai vại nước bí đi theo Luna và Dean.

“... và nếu anh có dịp tới nhà em chơi em sẽ có thể cho anh coi cái sừng, ba viết cho em về cái sừng đó nhưng em chưa thấy, bởi vì bọn Tử Thần Thực Tử bắt em trên chuyến tàu tốc hành Hogwarts và em không được về nhà vào lễ Giáng Sinh,” Luna nói trong lúc cô bé và Dean nhóm lửa lò sưởi.

“Luna ơi, tụi này đã nói với bồ rồi,” Hermione nói vọng qua cô bé, “Cái sừng đó đã nổ. Nó là Sừng Nổ, không phải sừng con Khụt khịt Sừng nát.”

“Không, nó chắc chắn là sừng con Khụt khịt Sừng nát mà,” Luna bình thản nói. “Ba nói với em mà. Có lẽ bây giờ nó đã tái tạo lại rồi, chị biết đó, chúng tự chữa lành được mà.”

Hermione lắc đầu và tiếp tục bày nĩa ra bàn khi anh Bill xuất hiện, đang đưa ông Ollivander xuống cầu thang. Người chế tạo đũa phép vẫn còn có vẻ yếu ớt khác thường, và ông bám vào cánh tay anh Bill trong lúc anh vừa đỡ ông vừa xách một cái va-li to.

“Cháu sẽ nhớ ông lắm, ông Ollivander ơi,” Luna vừa nói vừa đi đến gần ông già.

“Và ông cũng sẽ nhớ cháu, cháu yêu à,” ông Ollivander nói, vỗ nhẹ lên vai cô bé. “Cháu là niềm an ủi không thể nào nói được hết đối với ông ở chốn khùng khiếp đó.”

“Vây, tạm biệt nhé, ông Ollivander,” chị Fleur nói, hôn lên cả hai má ông. “Và tôi tự hỏi không biết ông có cho phép tôi gửi cho bà dì Muriel của anh Bill một gói đồ không? Tôi chưa gửi trả bà ấy cái miện ngọc.”

“Rất hân hạnh,” ông Ollivander nói kèm theo một cái khẽ nghiêng mình. “Chuyện nhỏ nhất nhất mà tôi có thể làm để đền đáp lòng hiếu khách hào phóng của cô cậu.”

Chị Fleur lấy ra một cái hộp nhung cũ kỹ, chị mở ra để cho người chế tạo đĩa phép xem. Cái miện ngọc trong hộp lấp lánh nhấp nháy trong ánh sáng của bóng đèn treo thấp.

“Nguyệt thạch và kim cương,” Griphook nói, y đã rón rén đi vào phòng mà Harry không để ý. “Tôi đoán, do yêu tinh chế tạo.”

“Và được phù thủy trả công,” anh Bill bình thản nói và con yêu tinh quắc mắt nhìn anh vừa ngấm ngấm vừa thách thức.

Một cơn gió mạnh giật tung cửa sổ khi anh Bill và ông Ollivander khởi hành vào bóng đêm. Những người còn lại xúm xít ngồi quanh cái bàn ăn, cùi chỏ sát nhau, khó có chỗ để mà nhúc nhích, và mọi người bắt đầu ăn. Ngọn lửa nổ lép bép và bùng lên trên vì lò sưởi bên cạnh họ. Harry nhận thấy chị Fleur chỉ ăn qua loa, cứ cách vài phút chị lại liếc chừng ra cửa sổ, tuy nhiên trước khi mọi người ăn xong món thứ nhất, anh Bill đã quay trở về, mái tóc dài của anh rối bời vì gió.

“Mọi việc tốt đẹp,” anh nói với chị Fleur. “Ông Ollivander đã yên ổn, má và ba gửi lời chào. Ginny gửi tình yêu của cô bé đến mọi người, Fred và Geogre đang khiến bà dì Muriel lộn ruột, hai đứa nó vẫn tiếp tục buôn bán bằng đặt-hàng-qua-bưu-cú bí mật trong nhà bà dì. Nhưng bà vui lên khi nhận được cái miện ngọc. Bà nói bà tưởng tụi mình ăn cắp nó luôn rồi chứ.”

“A, bà thật là dễ thương, bà dì của anh á,” chị Fleur vừa nói giọng đánh đá, vừa vẩy cây đĩa phép khiến cho mấy cái đĩa ăn bay lên và xếp thành một đồng giữa không trung. Chị đón lấy chúng và bước ra khỏi phòng.

“Ba có làm một cái miện,” Luna nói lớn để gây chú ý. “À, thực ra một vòng nguyệt quế thì đúng hơn.”

Ron đá mắt với Harry và nhe răng cười, Harry biết nó đang nhớ lại cái khăn trùm đầu quái đản mà tụi nó đã thấy khi đến thăm ông Xenophilius.

“Thiệt mà, ba đang cố gắng tái tạo lại cái vòng nguyệt quế đã mất của bà Ravenclaw. Ba nghĩ ba đã xác định được các thành phần chính rồi. Thêm đôi cánh bằng tóc dẻo đúng là thay đổi hẳn...”

Một tiếng nổ bùng vang lên ở cửa trước. Mọi người đều quay đầu về phía đó. Chị Fleur từ nhà bếp chạy ra, có vẻ sợ hãi, anh Bill đứng bật dậy, chĩa cây đĩa phép ra cửa, Ron, Harry và Hermione cũng phản ứng tương tự. Griphook lặng lẽ chuôi xuống dưới cái bàn, biến mất.

“Ai đó?” anh Bill hỏi.

“Tôi đây, Remus John Lupin!” một tiếng nói át tiếng rú vọng vào nhà. Harry trải qua một cơn rùng mình khiếp sợ, chuyện gì đã xảy ra? “Tôi là một người sói, cưới Nymphadora Tonks, và anh, Người-giữ-bí-mật của Chòi Đất, đã cho tôi biết địa chỉ này và cho tôi đến trong trường hợp khẩn cấp.”

“Chú Lupin,” anh Bill lẩm nhẩm, và anh chạy ra mở cửa.

Thầy Lupin ngã nhào trên ngưỡng cửa. Mặt thầy trắng bệch, quần mình trong tấm áo khoác đi đường, mái tóc xám bị gió thổi lật ra sau. Thầy đứng thẳng dậy, nhìn quanh phòng để biết chắc ai đang có mặt, rồi thầy la lớn. “Con trai! Chúng ta đặt tên cháu là Ted, theo tên cha của Dora!”

Hermione ré lên.

“Cái gì... cô Tonks... Cô Tonks sanh em bé rồi hả?”

“Phải, phải, cô ấy sanh em bé rồi!” Thầy Lupin hét lớn. Tất cả những người ngồi quanh bàn cũng reo lên mừng rỡ, thở phào nhẹ nhõm, Hermione và chị Fleur cùng hét “Chúc mừng!” và Ron nói “Mèn ơi một em bé!” như thể trước đây nó chưa từng nghe thấy một chuyện gì như vậy.

“Đúng... đúng... một bé trai,” Thầy Lupin lại nói, thầy dường như mù mẫm đi vì hạnh phúc của chính mình. Thầy sai bước vòng qua bàn ăn và ôm chầm lấy Harry, cái cảnh trong tầng hầm ngồi nhà ở Quảng trường Grimmauld dường như chưa hề xảy ra.

“Con sẽ là cha đỡ đầu nghe?” Thầy nói khi buông Harry ra.

“C... con hả?” Harry phát cà lăm.

“Con, ừ, đương nhiên. Dora hoàn toàn đồng ý, không ai tốt hơn.”

“Con... Dạ... Mèn ơi!”

Harry cảm thấy choáng ngợp, kinh ngạc, vui mừng; lúc này anh Bill đang lật đật đi lấy rượu và chị Fleur đang thuyết phục thầy Lupin cùng uống với mọi người.

“Tôi không thể ở lại lâu, tôi phải trở về ngay,” thầy Lupin nói, tươi cười với mọi người, trông thầy trẻ ra rất nhiều so với thầy Lupin mà Harry từng gặp. “Cám ơn, cám ơn cậu, Bill à.”

Anh Bill vừa rót đầy tất cả các cốc rượu, mọi người đứng dậy và giơ cao ly để chúc tụng.

“Uống mừng Teddy Remus Lupin,” thầy Lupin nói, “một phù thủy vĩ đại tương lai.”

“Em bé giống ai?” Chị Fleur thắc mắc.

“Tôi nghĩ cháu nó giống Dora, nhưng cô ấy cho là cháu giống tôi. Không có nhiều tóc lắm. Khi mới sanh ra tóc có vẻ đen, nhưng tôi thề, nó chuyển sang màu vàng hoe trong vòng một tiếng đồng hồ từ khi sanh ra. Có lẽ khi tôi trở về nó đã chuyển sang màu vàng choé. Andromeda nói tóc Tonks đổi màu ngay từ ngày cô ấy mới được sanh ra,” thầy uống cạn ly rượu. “Ồi cứ rót đi, chỉ một ly nữa thôi,” thầy nói thêm, cười toe toét khi anh Bill rót đầy ly của thầy.

Gió quạt vào ngôi nhà nhỏ làm ngọn lửa bùng lên kêu lộp bộp, và anh Bill vừa khui một chai rượu khác. Tin tức thầy Lupin đưa đến dường như khiến mọi người hồ hởi cởi mở, trong chốc lát giải toả họ khỏi tình trạng tù hãm: Những dòng thuỷ triều của sự sống mới đang bùng lên phấn khởi. Chỉ mỗi con yêu tinh dường như lơ lửng trong không khí tiệt tưng đột ngột, và một lúc sau y lên trở về căn phòng ngủ mà giờ đây y độc chiếm một mình. Harry tưởng đâu nó là người duy nhất để ý đến con yêu tinh, nhưng rồi nó thấy ánh mắt của anh Bill theo dõi con yêu tinh đi lên cầu thang.

“Không... không... tôi quả thực là phải trở về,” cuối cùng thầy Lupin nói, từ chối một ly rượu nữa. Thầy đứng lên và kéo áo choàng trùm kín lại mình.

“Tạm biệt... tạm biệt... Tôi sẽ cố gắng và đem tới đây vài tấm hình trong vài ngày nữa... mọi người sẽ mừng lắm khi biết thầy đã gặp con...”

Thầy thắt chặt tấm áo choàng và chào từ giã, ôm hôn thăm thiết các cô và nắm chặt tay các cậu, sau đó, vẫn toe toét cười thầy bước trở ra màn đêm bão táp.

“Cha đỡ đầu, Harry!” Anh Bill nói khi hai người cùng bước trở vào nhà bếp, giúp dọn dẹp bàn ăn. “Một vinh dự thực sự! Chúc mừng!”

Khi Harry đặt xuống chậu mấy cái ly rượu đã cạn mà nó đang cầm, anh Bill kéo cánh cửa đóng lại sau lưng, ngăn lại những tiếng nói vẫn còn tía lia của những người kia, những người tiếp tục ăn mừng ngay cả khi thầy Lupin không có mặt.

“Harry à, thực ra, anh muốn nói riêng với em vài lời. Không dễ gì có được một dịp mà ngôi nhà nhỏ này đông vui như vậy.”

Anh Bill ngập ngừng.

“Harry, có phải em đang mưu tính gì đó với Griphook?”

Đó là một câu xác định chứ không phải câu hỏi, và Harry không mất công chối cãi. Nó chỉ nhìn anh Bill chờ đợi.

“Anh biết giới yêu tinh,” anh Bill nói. “Anh đã làm việc cho Gringotts từ sau khi anh rời trường

Hogwarts. Đến chừng nào còn có thể có tình bạn giữa phù thủy với yêu tinh, thì anh còn làm bạn với yêu tinh - hoặc là, ít nhất, với những yêu tinh mà anh biết rõ và thích.” Một lần nữa anh Bill ngập ngừng. “Harry, em muốn gì ở Griphook, và em hứa gì với y để đền đáp?”

“Em không thể nói với anh điều đó,” Harry nói. “Em rất xin lỗi, anh Bill à.”

Cánh cửa nhà bếp mở ra sau lưng hai người, chị Fleur đang cố gắng đem vô thêm mấy cái ly rượu đã cạn.

“Khoan,” anh Bill nói. “Em chờ tí.”

Chị lùi ra và anh đóng cửa lại.

“Vậy thì anh phải nói điều này,” anh Bill nói tiếp. “Nếu em đã đạt được bất cứ thương lượng nào với Griphook, và đặc biệt nhất là thương lượng liên quan đến của cải, em phải cực kì cẩn thận. Khái niệm của yêu tinh về quyền sở hữu, sự chi trả, và sự đền đáp không giống như những khái niệm của con người.”

Harry cảm thấy chút cằn cào khó chịu, như thể một con rắn vừa cựa quậy bên trong con người nó.

“Ý anh muốn nói gì?” Nó hỏi.

“Chúng ta đang nói về một nòi giống khác,” anh Bill nói. “Đã có rất nhiều cuộc giao dịch giữa phù thủy và yêu tinh diễn ra qua hàng thế kỉ - nhưng em biết chuyện đó qua Lịch sử của Pháp thuật. Từng có sai lầm ở cả hai phía, anh chẳng bao giờ cho là phù thủy là gây thương vô tội. Tuy nhiên, trong giới yêu tinh có một tín điều, và những yêu tinh ở Gringotts có lẽ thiên về tín điều này nhất, rằng phù thủy không đáng tin trong vấn đề vàng và châu báu, rằng phù thủy không tôn trọng quyền sở hữu của yêu tinh.”

“Em tôn trọng...” Harry vừa mới mở miệng, nhưng anh Bill đã lắc đầu.

“Em không hiểu đâu, Harry, không ai có thể hiểu trừ khi họ sống với bọn yêu tinh. Đối với một yêu tinh, người chủ thực sự và chính đáng của bất cứ đồ vật gì chính là người làm ra món đồ đó, chứ không phải người mua. Tất cả những đồ vật do yêu tinh làm, trong mắt của yêu tinh, là tài sản chính đáng của họ.”

“Nhưng nếu món đồ đó được mua...”

“... thì họ coi như món đồ đó đã được người có tiền bỏ tiền ra để mượn xài. Nhưng họ rất khó tiếp thu cái ý tưởng là những đồ vật do yêu tinh chế tạo lại được truyền lưu từ phù thủy này sang phù thủy khác. Em đã thấy nét mặt Griphook khi cái miện ngọc được đưa ra dưới mắt y rồi đó. Y phản đối. Anh tin là y nghĩ, như những kẻ hung dữ nhất trong giống nòi của y, rằng cái miện ngọc đó lẽ ra phải được trả lại cho yêu tinh một khi người mua đầu tiên chết đi. Họ quen gìn giữ những đồ vật do yêu tinh chế tạo, truyền lưu từ phù thủy này sang phù thủy khác mà không trả thêm tiền thì cũng không hơn gì ăn cắp.”

Bây giờ Harry có cảm giác nghi ngại, nó tự hỏi liệu anh Bill có đoán biết được nhiều hơn những gì anh để lộ ra không.

“Tất cả điều anh muốn nói là,” anh Bill nói, đặt bàn tay lên cánh cửa mở vô phòng khách. “Hết sức cẩn thận về điều gì em hứa với yêu tinh, Harry à. Đột nhập vào Gringotts còn ít nguy hiểm hơn bội ước với một yêu tinh.”

“Dạ,” Harry nói khi anh Bill mở cửa ra. “Được. Cảm ơn anh. Em sẽ ghi nhớ điều đó.”

Khi nó đi theo anh Bill trở ra với những người khác, một ý nghĩ mĩa mai khôi hài nảy ra trong đầu óc nó, chắc là phát sinh từ rượu nó đã uống. Nó dường như đã trở thành một người cha đỡ đầu bạt mạng của Teddy Lupin kiểu như cha đỡ đầu Sirius Black của nó.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Gringotts

Kế hoạch của tui nó đã vạch ra xong, việc chuẩn bị đã hoàn tất; trong căn phòng ngủ nhỏ nhất, một sợi tóc thô dài đen (gỡ ra từ cái áo len Hermione mặc lúc ở Phủ Malfoy) nằm trong một ống thủy tinh nhỏ đặt trên bệ lò sưởi.

“Và bồ sẽ xài cây đũa phép thực sự của mẹ,” Harry nói, hất đầu về phía cây đũa phép óc chó, “nên mình nghĩ bồ sẽ khá giống mẹ ấy thiệt.”

Hermione có vẻ sợ cây đũa phép sẽ cắn hay chích khi cô bé lượm nó lên.

“Mình ghét cái đồ này,” cô bé nói nhỏ. “Mình thiệt tình ghét nó. Mình cảm thấy trực trặc đủ thứ, nó không ăn rơ với mình... Nó giống như một bộ phận của mẹ ta.”

Harry không thể nào không nhớ lại việc Hermione đã gạt phắt đi việc nó không hợp với cây đũa phép tầm gai như thế nào, cứ khẳng khẳng là nó chỉ tưởng tượng này nọ khi cây đũa phép tầm gai không hoạt động tốt như cây đũa phép của nó, cứ bảo nó chỉ cần luyện tập. Tuy nhiên, nó quyết định không lặp lại cho Hermione nghe lời khuyên của chính cô nàng, cái đêm trước ngày bọn nó mưu toan tấn công Gringotts không phải là thời điểm thích hợp để mà gây thù chuốc oán.

“Nhưng có lẽ nó sẽ giúp bồ nhập vai tốt,” Ron nói. “Thử nghĩ coi những việc mà cây đũa phép đó đã làm!”

“Thì đó mới chính là vấn đề!” Hermione nói. “Đây chính là cây đũa phép đã hành hạ ba má Neville, và bao nhiêu người khác nữa ai mà biết. Đây cũng là cây đũa phép đã giết chú sirius.”

Harry đã không nghĩ đến điều đó; nó ngó xuống cây đũa phép và chợt nổi lên một ham muốn bẻ quặt cây đũa phép đó, chặt ra làm hai bằng thanh gươm Gryffindor đang dựng vô tường ngay bên cạnh nó.

“Mình nhớ cây đũa phép của mình.” Hermione nói giọng thảm thiết. “Mình ước gì ông Olivander có thể chế tạo cho mình một cây đũa phép nữa.”

Ông Olivander đã gửi cho Luna một cây đũa phép mới toanh hồi sáng nay. Lúc đó cô bé đang ở bãi cỏ sau nhà, kiểm tra thử những khả năng của cây đũa phép trong ánh nắng chiều. Dean, cũng bị bọn Mẹ mình tước mất đũa phép, đang ngăm cô bé với vẻ rầu rĩ.

Harry ngó xuống cây đu phép táo gai đã từng thuộc về Draco Malfoy. Nó đã ngạc nhiên, nhưng vui mừng, nhận thấy cây đu phép chịu sự điều khiển của nó, ít nhất cũng tốt như cây đu phép của Hermione. Harry nghĩ nó biết vấn đề của Hermione: Cô nàng chưa giành được sự thuần phục của cây đu phép óc chó vì không phải đích thân cô nàng chiếm nó từ tay Bellatrix.

Cánh cửa phòng ngủ mở ra và Griphook đi vào. Harry phản ứng theo bản năng là vói lấy chuôi gươm và kéo nó lại sát bên mình hơn, nhưng nó hồi tiếc hành động đó ngay. Nó có thể thấy con yêu tinh đã để ý. Tìm cách lấp liếm khoảnh khắc khó chịu đó, nó nói, “Tụi tôi vừa mới kiểm tra mọi thứ vào phút chót, ông Griphook à. Tụi tôi đã nói với anh Bill và chị Fleur chúng ta sẽ ra đi vào ngày mai, và tôi cũng bảo họ khỏi thức dậy đưa tiễn.”

Tụi nó đã kiên quyết về điểm này, bởi vì Hermione sẽ phải biến hình thành Bellatrix trước khi tụi nó ra đi, và anh Bill và chị Fleur càng ít biết hay càng ít nghi ngờ về chuyện tụi nó sắp làm càng tốt. Tụi nó cũng đã giải thích là tụi nó sẽ không trở lại đây. Và do tụi nó đã làm mất cái lều của ông Perkin vào cái đêm bị bọn Mẹ mìn bắt cóc, nên anh Bill cho tụi nó mượn một cái khác. Bây giờ cái lều mới đã được xếp gọn cất trong cái túi xách hạt cườm. Harry hết sức ấn tượng khi biết là Hermione đã bảo vệ được cái túi xách khỏi tay bọn Mẹ mìn nhờ mưu chước đơn giản là nhét nó dưới vớ của cô nàng.

Mặc dù Harry sẽ nhớ anh Bill, chị Fleur, Luna và Dean, ấy là chưa kể sự yên ấm gia đình mà tụi nó được hưởng trong mấy tuần lễ qua, nó vẫn trông mong thoát khỏi sự tù túng của Chòi Đất. Nó đã chán ngấy chuyện kiểm tra xem tụi nó có bị nghe lén không, chán ngán cảnh đóng kín cửa ở trong phòng ngủ nhỏ xíu tối tăm. Trên hết, nó mong được tổng khứ Griphook đi cho rồi. Tuy nhiên, chính xác là bằng cánh nào và khi nào tụi nó chia tay với con yêu tinh mà không phải giao nộp cho y thanh gươm Gryffindor vẫn còn là câu hỏi mà Harry chưa thể trả lời. Tụi nó không thể nào quyết định được cánh thức để giải quyết vấn đề đó, bởi vì con yêu tinh hiếm khi nào chịu rời Harry, Ron và Hermione quá năm phút mỗi lần. “Hắn có thể làm thầy của má mình.” Ron làu bàu khi những ngón tay dài của con yêu tinh cứ xuất hiện hoài ở lề cửa. Ghi nhớ lời khuyên của anh Bill, Harry không thể nào không nghi ngờ Griphook đang rình cơ hội phỗng tay trên. Hermione phản đối quá mạnh mẽ vụ gạt gẫm nước đôi như kế hoạch nên Harry từ bỏ nỗ lực dùng mưu trí của cô nàng để tìm ra cánh thực hiện tốt nhất. Còn Ron, trong những dịp hiếm hoi mà tụi nó có thể chớp lấy vài phút không có mặt Griphook, đã chẳng ra được sáng kiến nào khá hơn là, “Tùy cơ ứng biến thôi, bồ tèo ạ.”

Đêm đó Harry ngủ không ngon giấc. Đầu hôm nó cứ nằm trần trọc, ngẫm nghĩ lại cảm giác nó đã trải qua vào cái đêm trước ngày tụi nó đột nhập Bộ Pháp Thuật và nhớ lại một quyết tâm, gần như một nỗi háo hức. Giờ thì nó đang trải qua những cơn giật thót lo lắng, những ngờ vực day đi nghiêng lại: Nó không thể rũ bỏ nỗi sợ hãi là tất cả sẽ diễn ra trật lất. Nó cứ tự nhủ là kế hoạch sẽ tốt, là Griphook biết những gì tụi nó sẽ phải đối đầu, là tụi nó đã chuẩn bị tốt cho mọi khó khăn mà rất có thể tụi nó sẽ gặp phải, ngay dù vậy nó vẫn cảm thấy không yên. Một hai lần nó nghe Ron trở mình và nó biết chắc Ron còn thức, nhưng vì tụi nó ngủ chung phòng với Dean nên Harry không nói gì cả.

Thiệt là nhẹ nhõm khi đồng hồ điểm sáu giờ và tụi nó có thể chui ra khỏi mấy cái túi ngủ, thay đồ trong ánh sáng lờ mờ, rồi rón rén đi ra vườn nơi tụi nó sẽ gặp Hermione và Griphook. Bình minh lành lạnh, nhưng không còn gió nữa vì bây giờ đang sang tháng năm. Harry ngược nhìn những vì sao đang còn nhấp nháy lung linh trên bầu trời tăm tối và lắng nghe biển lùi ra rồi ào tới vỗ vào vách đá: Rồi nó sẽ nhớ âm thanh này.

Giờ đây những mầm cỏ xanh tí ti đang trỗi lên từ lớp đất đỏ trên ngôi mộ của Dobby, chừng một năm nữa nấm đất sẽ mọc đầy hoa. Tấm đá trắng khắc tên con tinh đã có được vẻ phong sương. Lúc này Harry nhận ra là Dobby đã được đặt yên nghỉ ở một nơi mà không có nơi nào có thể đẹp hơn, nhưng nó quặn đau vì buồn khi nghĩ đến chuyện bỏ lại Dobby nơi đây. Nhìn xuống nấm mộ, nó tự hỏi một lần nữa, làm sao con tinh biết được tụi nó ở đâu mà đến cứu. Ngón tay nó bất giác đưa lên sờ cái túi bùa đeo ở cổ, nắn qua lớp túi mảnh gương vỡ lờm chờm bén ngót mà nó từng nhìn thấy con mắt cụ Dumbledore. Lúc đó tiếng mở cửa vang lên khiến nó quay đầu lại.

Bellatrix Lestrange đang sai bước ngang qua bãi cỏ tiến về phía Ron và nó, cùng đi bên cạnh là Griphook. Mụ vừa đi vừa nhét cái túi xách hột cườm vô túi áo bên hông của một bộ áo chùng cũ mà tụi nó đã đem theo từ quảng trường Grimmauld. Mặc dù Harry biết quá chắc chắn rằng đó là Hermione, nó vẫn không thể trấn áp một cơn rùng mình kinh tởm. Mụ cao hơn nó, mái tóc đen dài dợn sóng của mụ xõa xuống lưng, mí mắt bùm bụp của mụ đầy vẻ khinh miệt khi nhìn nó; nhưng khi mụ nói thì nó nghe Hermione qua giọng trầm trầm của Bellatrix.

“Mùi vị mụ này tởm quá, lợm hơn cả Rễ Ọt! Thôi được Ron lại đây để mình làm cho bồ...”

“Được nhưng nhớ là mình không muốn râu quá dài.”

“Ôi, nhắm nhò gì, đây đâu phải là chuyện diện cho bánh trai.”

“Không phải nhưng cũng phải đâu ra đó! Mà mình thích cái mũi của mình ngắn hơn một tí, bồ thử sửa nó như bồ đã làm lần trước ấy.”

Hermione thở dài và bắt đầu ra tay, vừa lăm bắm trong miệng khi cô nàng biến đổi những đường nét khác nhau cho diện mạo của Ron. Ron được gán cho một căn cước hoàn toàn giả, và cả đám dựa hơi vào ảnh hưởng hung ác thoát ra từ Bellatrix để bảo vệ nó. Trong khi đó, Harry và Griphook giấu mình dưới tấm áo khoác tàng hình.

“Xong!” Hermione nói. “Harry ngó coi xem thế nào?”

Chẳng thể nào nhận ra Ron dưới dạng cải trang, nhưng Harry nghĩ, chẳng qua vì nó biết Ron quá rõ. Tóc Ron bây giờ dài và dợn sóng; nó lại có thêm bộ ria và bộ râu dài màu nâu, chẳng còn tàng nhang, mũi thì ngắn và bè, chân mày rậm.

“Chà, nó không thuộc tốp người mình khoái, nhưng cũng được.” Harry nói. “VẬY, tụi mình đi chứ?”

Cả ba đưa nó cùng liếc nhìn lại Chòi Đất đang nằm im lìm mờ khuất dưới những vì sao đang nhạt dần, rồi tụi nó quay lưng lại, đi về phía một địa điểm ngay bên ngoài ranh giới, nơi bùa Trung thành không còn hiệu lực và tụi nó có thể Độn thổ. Khi ra khỏi cổng, Griphook nói:

“Harry Potter, tôi nghĩ bây giờ tôi nên trèo lên nhé?”

Harry cúi xuống và con yêu tinh trèo lên lưng nó, hai tay y đan nhau trước cổ họng Harry. Y không nặng, nhưng Harry không ưa cái cảm giác tiếp xúc với con yêu tinh và cái sức mạnh đáng ngạc nhiên mà con yêu tinh bám vào nó. Hermione rút tấm Áo khoác Tàng hình ra khỏi cái túi hột cườm và quàng cái áo trùm lên cả Harry lẫn Griphook.

“Hoàn hảo!” Cô bé vừa nói vừa nhìn xuống kiểm tra chân cẳng Harry. “Mình không thấy gì hết. Đi thôi.”

Harry xoay mình tại chỗ, mang theo Griphook trên vai, cố gắng hết sức tập trung vào quán Cái Vạc Lủng, vốn là cổng vào Hẻm xéo. Con yêu tinh bám chặt hơn khi cả hai di chuyển vào bóng tối nén chặt, giây lát sau chân Harry đã chạm vào vỉa hè và nó mở mắt ra thấy mình đứng trên đường Charing Cross. Dân Muggle hối hả qua lại mang vẻ mặt sượng sùng của buổi sớm tinh mơ, hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của cái quán nhỏ.

Quán Cái Vạc Lủng gần như trống vắng. Ông Tom, ông chủ quán lưng còng và không còn răng, đang đánh bóng mấy cái ly sau quầy rượu; hai chiến tướng đang thì thầm trò chuyện ở tuốt trong góc quán liếc thấy Hermione bèn lùi ngay vào bóng tối.

“Thưa bà LeStrange,” ông Tom thì thầm, và khi Hermione dừng bước ông khúm núm cúi đầu xuống.

“Chào ông,” Hermione nói, và Harry lên đi qua, vẫn cõng Griphook lù lù dưới tấm Áo khoác Tàng hình, nó thấy ông Tom tỏ vẻ kinh ngạc.

“Lịch sự quá,” Harry thì thầm vào tai Hermione khi đi qua khỏi quán vào mảnh sân sau nhỏ xíu. “Bồ phải đối xử với người ta như thế họ là đồ cặn bã!”

“Được rồi, được rồi.”

Hermione rút ra cây đũa phép của Bellatrix và gõ lên viên gạch trên bức tường không có gì đặc biệt trước mặt tụi nó. Ngay lập tức những viên gạch bắt đầu xoay và quay tít: Một cái lỗ xuất hiện giữa bức tường, càng lúc càng rộng hơn, cuối cùng hình thành một cổng vòm mở ra một con đường hẹp trải sỏi, đó là Hẻm Xéo.

Đường xá vắng vẻ, chưa tới giờ các tiệm xá mở hàng, và hiếm có người mua sắm nào đi trên phố. Con

đường cong cong trái sỏi giờ đây khác xa chốn từng bừng mà Harry từng đến vào nhiều năm về trước. Số tiệm bị niêm phong nhiều nhất từ trước tới nay, mặc dù nhiều cơ sở dành cho Nghệ thuật Hắc ám đã được lập ra kể từ lần cuối cùng Harry đến đây. Gương mặt của chính Harry đang trừng mắt ngó xuống nó từ nhữnh tấm áp phích dán trên nhiều cửa sổ, cái nào cũng kèm hàng chữ: KẺ GY RỐI SỐ MỘT.

Một số kẻ rách rưới đang ngồi chúm chụm trên các bậc cửa. Nó nghe thấy tiếng họ van vãn với vài người qua đường, hỏi xin vàng và cam đoan mình là phù thủy thực sự. Một gã đeo một miếng băng thấm máu trên một con mắt.

Khi tụi nó bắt đầu đi xuôi xuống phố, đám ăn mày liếc theo Hermione. Trước cô nàng, họ dường như tan chảy, kéo mũ trùm đầu che kín khuôn mặt và lảng tránh hết sức nhanh. Hermione tò mò ngó theo họ, cho đến khi một người đàn ông mang cái băng mắt thấm máu lê lết tới ngang đường.

“Con cái tao,” người đàn ông rống lên, chỉ vào Hermione. Giọng của ông ta khàn vỡ, ré cao, nghe như phát khùng rồi.” Con cái tao đâu? Hắc đã làm gì với chúng hả? Mày biết, mày biết chứ!”

“Tôi... tôi thực ra...” Hermione lắp bắp.

Người đàn ông lao vào Hermione, túm lấy cổ họng cô bé. Và rồi, một tiếng nổ bùng và ánh sáng đỏ lóe lên, ông ta bị hất ngã ngửa ra mặt đất, bất tỉnh. Ron đứng đó, cây đũa phép của nó vẫn còn chĩa ra và vẻ sững sốt hiện ra dưới lớp râu ria. Những gương mặt xuất hiện bên các khung cửa sổ ở cả hai bên phố, trong khi một tốp người qua đường có vẻ giàu có vội tén vạt áo chùng rồi nhẹ nhàng rào bước, rõ ràng để tránh xa hiện trường.

Khó có gì lộ liễu và gây chú ý hơn việc tụi nó đi vào Hẻm Xéo; trong một thoáng Harry tự hỏi liệu bây giờ tụi nó có nên bỏ đi và cố nghĩ ra một kế hoạch khác không. Tụi nó chưa kịp đi tiếp hay tham khảo ý kiến lẫn nhau, thì bỗng nghe một tiếng kêu về phía sau.

“Ừa? Bà Lestrangle!”

Harry xoay phắt người lại và Griphook bấu chặt lấy cổ Harry. Một phù thủy cao gầy có mái tóc xám bù xù và một cái mũi nhọn dài đang sải bước về phía tụi nó.

“Đó là Travers,” con yêu tinh rít khẽ vào tai Harry, nhưng ngay lúc đó Harry không thể nào nghĩ ra Travers là ai. Hermione đã vươn thẳng người lên và nói bằng giọng khinh khinh nhất mà cô nàng có thể nhại được.

“Và mày muốn gì?”

Travers đứng khựng giữa chừng, rõ ràng là bị si nhục.

“Hắc là một Tử Thần Thực Tử!” Griphook thì thào, và Harry lén đến sát bên Hermione để lặp lại

thông tin đó vào tai cô nàng.

“Tôi chỉ muốn chào bà,” Travers nói lầy. “Nhưng nếu sự có mặt của tôi không được hoan nghênh thì...”

Bây giờ thì Harry đã nhận ra giọng nói: Travers là tên Tử Thần Thực Tử được triệu tới nhà ông Xenophilius.

“Không, không, không có chi, anh Travers à!” Hermione nói nhanh, cố gắng lấp liếm sơ hở của mình. “Anh khỏe không?”

“Chà, tôi phải thú nhận là tôi ngạc nhiên khi thấy bà ra ngoài và đi lung tung đấy, bà Bellatrix à.”

“Thật hả? Tại sao?”

“Thì,” Travers ho, “tôi nghe nói người trong Phủ Malfoy đã bị nhốt trong đó sau vụ... ờ... đào thoát.”

Harry cầu mong Hermione giữ được sáng suốt. Nếu điều này là thật, và nếu Bellatrix đúng ra không được xuất hiện nơi công cộng...

“Chúa tể Hắc ám tha thứ cho những ai đã phục vụ ngài trung thành nhất trong quá khứ,” Hermione nói, nhại theo điệu bộ khủng khiếp nhất của Bellatrix một cách tuyệt vời. “Có lẽ công cán của anh với ngài không bì được với tôi, anh Travers à.”

Mặc dù tên Tử Thần Thực Tử có vẻ chạm tự ái, hắn cũng có vẻ bớt nghi ngờ. Hắn liếc xuống người đàn ông mà Ron vừa đánh choáng.

“Nó xúc phạm bà thế nào?”

“Không đáng kể, nó sẽ không làm thế nữa.”

“Một số bọn không đũa phép này có thể gây phiền toái,” Travers nói. “Khi chúng chỉ xin ăn chứ không làm gì khác thì tôi để mặc chúng, nhưng có một mục trong bọn chúng dám nhờ tôi bênh vực trường hợp của mục ở Bộ vào tuần trước. ‘Thưa ngài, tôi là một phù thủy, xin ngài cho tôi được chứng minh với ngài,’ Hắn nói bằng giọng nhái chế giễu nghe chìn chít như chuột rít. “Làm như tôi sắp đưa cho mục ấy cây đũa phép của tôi không bằng... Nhưng cây đũa phép kia của ai,” Travers tò mò hỏi. “Cây đũa phép mà bà đang dùng đó, bà Bellatrix? Tôi nghe nói cây đũa phép của bà đã bị...”

“Tôi vẫn còn cây đũa phép của tôi đây,” Hermione lạnh lùng nói, giơ cao cây đũa phép của Bellatrix. “Tôi không biết anh đã nghe những lời đồn đại gì, anh Travers à, nhưng anh dường như đã nghe nhầm một cách đáng buồn.”

Travers dường như hơi bị sững sốt về điều đó, và hắn quay qua Ron.

“Bạn bà là ai đây? Tôi không nhận ra anh ta.”

“Đây là Dragomir Despard,” Hermione nói; tụi nó đã quyết định là để nguy trang an toàn hơn cả thì Ron cứ giả danh một người nước ngoài. “Ông ta nói tiếng Anh kém lắm, nhưng ông ta rất có cảm tình với những mục tiêu của Chúa tể Hắc ám.” Ông ta đã đi từ Transylvania đến đây để tham quan chế độ mới của chúng ta.”

“Vậy à? Hân hạnh được quen biết ông, ông Dragomir.”

“Ào ông,” Ron nói, giơ tay ra.

Travers chìa hai ngón tay ra bắt tay Ron như thể sợ bị lây bẩn.

“Vậy có việc gì mà bà và ông bạn... à... ông bạn cảm tình của bà lại đến Hẻm Xéo sớm sủa như vậy?” Travers hỏi.

“Tôi cần đến Gringotts.” Hermione nói.

“Ái chà, tôi cũng vậy.” Travers nói. “Vàng, đồng vàng bán thiu! Nhưng chúng ta không thể sống không có nó. Tôi thú nhận là tôi lấy làm tiếc về sự liên minh với những người bạn ngón tay dài của chúng ta.”

Harry cảm thấy vòng tay của con yêu tinh bầu quanh cổ họng nó lúc đó siết chặt lại.

“Chúng ta đi chung nhé?” Travers nói, làm động tác nhường Hermione đi trước.

Hermione không còn cách nào khác hơn là bước bên cạnh hắn và đi lên con đường quanh co trải sỏi về nơi tọa lạc của tòa nhà ngân hàng Gringotts trắng như tuyết, cao ngất ngều so với những tiệm quán nhỏ bé khác. Ron hấp tấp đi bên cạnh và Harry cùng Griphook bám theo sau.

Một tên Tử Thần Thực Tử rình rập là điều tệ hại nhất mà tụi nó không cần tới lúc này, nhưng tệ hại hơn cả điều đó nữa là: Do Travers đồng dục bước bên cạnh kẻ mà hắn tưởng là Bellatrix, Harry không có cách nào để liên lạc thông tin với Hermione hay Ron. Chẳng mấy chốc cả bọn đã đến chân của những bậc thang cẩm thạch dẫn lên những cánh cửa vĩ đại bằng đồng. Như Griphook đã báo trước cho tụi nó biết, những con yêu tinh mặc chế phục thường đứng canh hai bên lối vào đã được thay thế bằng hai phù thủy, cả hai cùng nắm chặt những cây roi bằng vàng dài và mỏng.

“A, Roi dò Liêm khiết,” Travers làm điệu bộ màu mè. “Quá thô bạo... nhưng rất hiệu quả!”

Và hắn bước lên những bậc thang, gật đầu bên trái rồi gật đầu bên phải để chào hai phù thủy đứng gác, hai người này giơ mấy cây roi vàng rà thân thể hắn từ trên xuống dưới. Harry biết cây Roi dò phát hiện bùa chú che đậy và những đồ vật pháp thuật được giấu diếm. Biết là nó chỉ có vài giây để hành động, nó chĩa cây đũa phép của Draco vào từng người trong hai phù thủy gác và thì thầm, “Lú lẫn!” hai lần. Travers

không để ý, hẳn còn đang mãi nhìn qua cánh cửa bằng đồng vào bên trong tiền sảnh, mỗi phù thủy gác cửa giật thột một cái khi bị trúng bùa.

Mái tóc đen dài của Hermione dợn sóng sau lưng khi cô bé bước lên những bậc thang.

“Xin bà chờ một chút, thưa bà,” một phù thủy gác cửa nói, giơ cây Roi dò lên.

“Nhưng ông vừa làm xong!” Hermione nói bằng giọng kiêu căng oai vệ. Travers ngoảnh lại, cau mày. Tay phù thủy bối rối. Hẳn ngó xuống cây Roi dò bằng vàng rồi nhìn sang đồng sự, tay này nói bằng giọng hơi ngà ngà.

“Phải, anh vừa kiểm tra họ xong, anh Marius à.”

Hermione đi nhanh tới trước. Ron đi sát bên, Harry và Griphook đi nhanh theo sau không bị ai thấy. Harry ngoảnh nhìn lại khi tụi nó đi qua cánh cửa. Hai tay phù thủy gác cửa đều đang gãi đầu.

Có hai yêu tinh đứng trước cánh cửa nội bộ, những cánh cửa này làm bằng bạc và trên cửa có khắc bài thơ cảnh báo hình phạt khủng khiếp dành cho những kẻ mưu toan trộm cắp. Harry ngược nhìn lên bài thơ đó, và bỗng nhiên ký ức bén như dao ứa về trong nó: Nó đã đứng đúng nơi đây vào cái ngày nó tròn mười một tuổi, sinh nhật tuyệt vời nhất trong đời nó, và bác Hagrid đứng bên cạnh nó nói, “Như bác đã nói đó, ai có điên mới tính chiện cướp nhà băng này.” Gringotts vào ngày đó dường như là một nơi thần kỳ, chứa một đồng vàng mà nó chưa hề biết là nó sở hữu, và chưa bao giờ trong một tích tắc nào nó lại mơ tới chuyện nó sẽ trở lại chốn này để ăn trộm... Nhưng chỉ trong vài giây tụi nó đã đứng trong sảnh đường bằng cẩm thạch rộng mênh mông của nhà băng.

Một lũ yêu tinh ngồi trên những cái ghế cao sau cái quầy dài đang phục vụ những khách hàng đầu tiên trong ngày. Hermione, Ron và Travers đi tới một con yêu tinh già đang xem xét một đồng vàng dày qua một mắt kiếng cầm tay. Hermione lấy cớ giải thích những nét độc đáo của gian sảnh cho Ron để nhường Travers bước lên trước.

Con yêu tinh buồng đồng tiền vàng y đang cầm qua một bên, nói khời khời “Quý” rồi chào Travers, tên này đưa ra một cái chìa khóa vàng bé tí, cái chìa khóa vàng được xem xét cẩn thận rồi trả lại hẳn.

Hermione bước tới.

“Thưa bà Lestrangle!” Con yêu tinh nói, rõ ràng là y ngạc nhiên. “Mềng ơi! Hôm... hôm nay tôi có thể giúp gì cho bà?”

“Tôi muốn vô hãm an toàn của tôi.” Hermione nói.

Con yêu tinh già dường như co rúm lại một tí. Harry ngược nhìn quanh. Không chỉ một mình Travers khựng lại quan sát, mà nhiều con yêu tinh khác cũng ngừng việc ngược lên chăm chú nhìn Hermione.

“Bà có... có gì chứng minh không?” Con yêu tinh hỏi.

“Chứng minh?” Trước đây tôi... tôi chưa từng bị hỏi giấy chứng minh!” Hermione nói.

“Chúng biết!” Griphook thì thầm bên tai Harry. “Ắt là chúng được cảnh báo là có thể có kẻ mạo danh.”

“Thưa bà, cây đũa phép của bà có thể chứng minh.” Y đưa ra một bàn tay run run, và trong một cơn đột ngột ngộ ra đáng sợ, Harry biết là bọn yêu tinh ở Gringotts đã biết rằng cây đũa phép của Bellatrix đã bị đánh cắp.

“Hành động ngay, hành động ngay!” Griphook thì thầm vào tai Harry. “Lời nguyên Độc đoán!”

Harry giơ lên cây đũa phép táo gai dưới tấm Áo khoác Tàng hình, chĩa vào con yêu tinh già, và thì thầm, lần đầu tiên trong đời nó, “Khống chế!”

Một cảm giác kỳ lạ chạy dọc xuống cánh tay Harry, cảm giác ngứa ran, sức nóng dường như chảy ra từ óc nó, xuống xương sống và những mạch máu nổi nó với cây đũa phép và lời nguyên nó vừa phóng ra. Con yêu tinh cầm cây đũa phép của Bellatrix, xem xét cẩn thận, rồi nói, “À, bà có một cây đũa phép mới chế tạo, thưa bà Lestrangle.”

“Cái gì? Hermione nói. “Không, đó là cây đũa phép của tôi...”

“Một cây đũa phép mới à?” Travers nói, đi trở lại gần cái quầy; những con yêu tinh chung quanh vẫn quan sát. “Nhưng làm sao bà có được? Bà mượn thợ chế tạo đũa phép nào?”

Harry hành động không cần suy nghĩ. Chĩa cây đũa phép vào Traver, nó lăm bắm một lần nữa, “Khống chế!”

“Ờ phải, tôi hiểu rồi,” Travers nói, ngó xuống cây đũa phép của Bellatrix, “rất, rất đẹp, và nó xài tốt chứ? Tôi luôn cho là đũa phép cần một chút luyện tập, bà có nghĩ vậy không?”

Hermione có vẻ ngờ ngác hoàn toàn, nhưng Harry thở phào khi cô nàng chấp nhận tình huống chuyển biến kỳ quái mà không có ý kiến gì hết.

Con yêu tinh già đằng sau cái quầy vỗ tay và một con yêu tinh trẻ đi tới.

“Tôi cần cái Leng keng,” y nói với con yêu tinh trẻ, tên này xẹt đi và lát sau trở lại với một cái túi da dường như đầy kim loại kêu chát chúa, y đưa cho sếp của y.

“Tốt, tốt! Vậy xin mời bà đi theo tôi, thưa bà Lestrangle,” con yêu tinh già vừa nói vừa nhảy xuống cái ghế cao và chẳng còn thấy đâu nữa. “Tôi sẽ đưa bà đến hầm an toàn của bà.”

Y xuất hiện ở cuối quầy, vui vẻ chạy lon ton về phía tụi nó, những thứ bên trong túi vẫn kêu leng keng.

Travers lúc này vẫn còn đứng ngây đờ, miệng mồm há hốc. Ron lại khiến cho hiện tượng kì quái này bị chú ý hơn vì cú ngó Travers đầy bối rối.

“Khoan... ông Bogrod!”

Một con yêu tinh khác lật đật chạy vòng qua cái quầy.

“Chúng tôi có chỉ thị,” y nói kèm theo một cái cúi chào Hermione, “Xin bà tha thứ, nhưng có những chỉ thị đặc biệt liên quan đến hầm an toàn của bà Lestrangle.”

Y thì thầm khẩn cấp vào tai Bogrod, nhưng con yêu tinh đã bị khống chế xua y ra.

“Tôi biết về các chỉ thị, bà Lestrangle muốn thăm hầm an toàn của bà... Dòng họ lâu đời... khách hàng kì cựu... Xin mời bà đi lối này.”

Và vẫn kêu leng keng, y vội vã đi về phía một trong nhiều cánh cửa dẫn ra khỏi gian sảnh. Harry ngoái nhìn lại Travers, hẳn vẫn còn đứng cứng rể tại chỗ, trông ngây dại một cách dị thường, và nó quyết định, bằng một cái vẫy đũa phép, khiến Travers đi theo, ngoan ngoãn bước theo chân tụi nó khi cả đám bước tới cánh cửa rồi bước qua cửa để vào một hành lang đá xù xì được chiếu sáng bằng những ngọn đuốc đang cháy.

“Tụi mình gặp khó khăn, chúng nghi ngờ,” Harry nói khi cánh cửa đóng sập lại sau lưng tụi nó và nó kéo tấm Áo khoác Tàng hình ra. Griphook nhảy xuống khỏi vai nó: Cả Travers lẫn Bogrod đều không tỏ một chút dấu hiệu gì là ngạc nhiên về sự xuất hiện đột ngột của Harry Potter giữa bọn chúng. “Chúng đã bị Khống chế,” nó nói thêm để đáp lại vẻ thắc mắc hoang mang của Hermione và Ron về Travers và Bogrod, hai gã này giờ đây đang đứng giữa tụi nó ngơ ngơ ngáo ngáo. “Mình không nghĩ mình đã ếm đủ lực, mình không biết...”

Một kí ức lại xẹt qua óc nó, về một mụ Bellatrix thật thét vào mặt nó khi nó thử dùng lần đầu tiên Lời nguyên Không thể Tha thứ, “Mày cần phải muốn điều đó kìa, Potter à!”

“Tụi mình làm gì đây?” Ron hỏi. “Tụi mình có nên thoát ra bây giờ khi còn có thể không?”

“Nếu tụi mình có thể,” Hermione nói, ngoảnh nhìn lại cánh cửa ngăn với gian sảnh chính, bên kia cánh cửa đó, ai mà biết được đang xảy ra chuyện gì.

“Tụi mình đã tới đây thì mình đề nghị cứ tiếp tục.”

“Tốt!” Griphook nói. “Vậy thì chúng ta cần Bogrod để điều khiển cái xe cút kít; tôi không còn thẩm quyền làm việc đó nữa. Nhưng sẽ chẳng có đủ chỗ cho cả gã phù thủy đó.”

Harry chìa cây đũa phép vào Travers.

“Khống chế!”

Gã phù thủy quay mình và bắt đầu nhanh nhẩu đi dọc lối đi tối thui.

“Bồ khiến hần làm gì thế?”

“Trốn,” Harry nói khi nó chĩa cây đũa phép vào Bogrod, con yêu tinh này đang huýt gió gọi một cái xe cút kít từ trong bóng tối lẫn lóc cóc dọc theo lối đi về phía tụi nó. Khi tụi nó trèo vô thùng xe, Harry chắc chắn nó nghe tiếng quát thét trong gian sảnh chính sau lưng, Bogrod ở phía trước, Harry, Griphook, Hermione và Ron chen chúc ở phía sau.

Cái xe cút kít giật một cái rồi bắt đầu di chuyển, tăng tốc: Tụi nó vượt nhanh qua Travers, hần còn đang lách vô một cái kẽ nứt trên tường. Sau đó cái xe cút kít chạy ngoằn ngoèo quanh quẹo trong những hành lang mê cung, lúc nào cũng trượt chúi xuống. Harry không thể nghe được gì trong tiếng va đập rầm rầm của cái xe cút kít trong đường hầm. Tóc nó bay lật ra sau khi tụi nó thành linh quẹo giữa đám thanh nhũ, bay xuống sâu hơn vào lòng đất, nhưng nó vẫn cứ liếc chừng phía sau. Tụi nó có lẽ đã để lại hàng đồng giấu vết đằng sau lưng; càng nghĩ về chuyện đó, nó càng thấy ngu hết chỗ nói khi để Hermione cải trang thành Bellatrix, đem theo cây đũa phép của Bellatrix, trong lúc bọn Tử Thần Thực Tử đã biết ai là kẻ đã đánh cắp cây đũa phép đó...

Tụi nó đã xuống sâu hơn độ sâu mà Harry từng trải qua bên trong Gringotts; vượt một khúc quanh đích dắc ở một tốc độ cực nhanh và ngó thấy ngay trước mặt, chẳng kịp có một giây chuẩn bị, một thác nước đang đổ rầm rầm xuống con đường hầm. Harry nghe Griphook thét: “Không!” nhưng chẳng còn cánh nào thắng lại được. Tụi nó phóng qua thác nước. Nước tràn vô mắt và miệng nó: Nó không thở được, không thấy gì được; sau đó, cái xe tròn trành dễ sợ, rồi nảy mạnh lên và tất cả tụi nó bị quăng ra ngoài. Harry nghe tiếng cái xe đâm vào tường hầm bể thành từng mảnh vụn, nghe tiếng Hermione ré lên điều gì đó, và cảm thấy nó trôi ngược lên mặt đất như thể không có trọng lượng, cuối cùng đáp xuống sàn đường hầm lờn chớm đá không đau đớn gì cả.

“Bùa... bùa Đệm,” Hermione lắp bắp trong khi Ron kéo cô bé đứng dậy, nhưng Harry hãi hùng khi thấy cô bé chẳng còn là Bellatrix nữa; thay thế mụ ta chính là Hermione đang đứng đó trong bộ áo chùng rộng quá khổ ướt sũng. Ron cũng lại tóc đỏ và sạch bách râu ria. Hai đứa nó cũng nhận ra điều này khi nhìn nhau, rờ rẫm chính gương mặt mình.

“Mưa Sập Trộm!” Griphook nói, lồm cồm đứng lên và nhìn lại trận nước sập trong đường hầm, mà bây giờ Harry mới biết không chỉ có nước mà thôi. “Nó rửa sạch mọi bùa chú, mọi ẩn giấu pháp thuật! Họ biết có kẻ mạo danh trong Gringotts, họ đã khởi động phòng chống chúng ta!”

Harry thấy Hermione kiểm tra xem cô bé có còn cái túi xách hột cườm không, nó cũng vội thọc tay vào túi áo vét để yên trí là nó chưa đánh mất tấm Áo khoác Tàng hình. Sau đó nó quay lại thấy Bogrod lắc đầu ngơ ngác: CƠn mưa sập trộm dường như đã giải lời Nguyên Độc đoán.

“Chúng ta cần ông ấy,” Griphook nói. “Chúng ta không thể vào hầm an toàn mà không có một yêu tinh. Và chúng ta cần cái Leng keng!”

“Khống chế!” Harry hô thần chú một lần nữa, giọng nó vang vọng suốt hành lang đá khi nó cảm thấy một lần nữa cảm giác chỉ huy đầy nóng nảy chảy từ đầu đến cây đũa phép. Bogrod lại một lần nữa quy phục ý chí của nó, vẻ mặt ngơ ngáo của y biến đổi thành thờ ơ lạnh sự, trong lúc Ron lật đặt lượm lên cái túi da chứa các dụng cụ kim loại.

“Harry, mình nghĩ mình nghe có tiếng người đang đến!” Hermione nói, và cô bé chữa cây đũa phép của Bellatrix về phía thác nước rồi hô, “Che chắn!” Tụi nó biết bùa Che chắn phá được phép thuật của dòng nước bị ếm khi dòng nước chảy ngược lên hành lang.

“Diệu kế,” Harry nói. “Dẫn đường đi, ông Griphook!”

“Làm sao tụi mình trở ra được?” Ron hỏi khi tụi nó vội vã đi theo con yêu tinh vô trong bóng tối mờ mịt, Bogrod thở hỗn hển bám theo chân tụi nó như một con chó già.

“Đến khi nào cần trở ra hãy lo tới chuyện đó.” Harry nói. Nó đang cố gắng lắng nghe, nó nghĩ nó nghe được tiếng cái gì đó kêu leng keng và di chuyển đâu đó gần đây. “Ông Griphook, còn bao xa nữa?”

“Không xa nữa, Harry Potter à, không xa...”

Rồi tụi nó quẹo quanh một góc và thấy điều mà Harry đã chuẩn bị, dù vậy vẫn khiến tụi nó đứng khựng lại.

Một con rồng khổng lồ bị xích vào mặt đất trước mặt tụi nó, chắn ngang lối vào của bốn hay năm hầm an toàn sâu nhất ở đó. Vẩy của con quái vật ngả màu tái nhợt và bị bong ra vì bị giam cầm quá lâu dưới lòng đất, mắt rồng màu hồng đục mờ; cả hai chân sau đều mang cùm nặng nề có những sợi xích nối với những cái móc bự chằng đóng sâu vào sàn đá. Đôi cánh vĩ đại lởm chởm gai của con rồng xếp vào thân mà nếu xòe ra có thể che kín cả gian phòng, và khi xoay cái đầu xấu xí về phía tụi nó, con rồng rống lên một âm thanh có thể làm cho đá rung rinh, há cái miệng và phun ra một luồng lửa tống tụi nó văng trở lại hành lang.

“Nó gần đui rồi,” Griphook thở hỗn hển. “Nhưng vì vậy nó càng hung dữ hơn. Tuy nhiên, chúng ta có cách điều khiển nó. Nó đã học được là nghe tiếng cái Leng keng là biết điều gì sắp tới. Đưa đây cho tôi.”

Ron đưa cái túi da cho Griphook, và con yêu tinh lấy ra một số những dụng cụ kim loại nhỏ mà khi lắc lên thì tạo ra một âm thanh ngân dài như những cái búa nhỏ gõ trên những cái đe. Griphook đưa chúng ra: Bogrod ngoan ngoãn nhận lấy.

“Các cô cậu biết phải làm gì mà,” Griphook nói với Harry, Ron và Hermione. “Nó sẽ bị đau khi nghe âm thanh đó. Nó sẽ rút lui, và ông Bogrod sẽ phải đặt bàn tay ông ta lên cửa hầm an toàn.”

Tụi nó lại tiến đến quẹo cua một lần nữa, vừa đi vừa lắc cái Leng keng, và âm thanh vang vọng khắp vách đá, được phóng đại hết sức chất chúa, đến nỗi bên trong hộp sọ của Harry dường như rung theo cái hăm nhốt rỗng. Con rỗng phát ra một tiếng rỗng lổ mãng khác, rồi rút lui. Harry có thể thấy con rỗng run rẩy, và khi tiến đến gần hơn, nó thấy những vết thẹo do đòn roi tàn bạo quất vào mặt con rỗng, và đoán là con rỗng đã được dạy cho biết sợ gươm nóng khi nghe âm thanh của mấy cái Leng keng.

“Khiến ông ta áp bàn tay lên cửa đi!” Griphook khuyên Harry, nó bèn xoay cây đuă phép về phía Bogrod. Con yêu tinh vâng lệnh, áp bàn tay lên gỗ, và cánh cửa hăm an toàn tan biến đi để lộ một không gian giống hang động chất ngập từ sàn lên nóc những chiếc cốc và những đồng tiền vàng, áo giáp bạc, da của những sinh vật lạ - một số có xương sống dài, một số có cánh cụp - thuốc độc trong những hũ thủy tinh nam ngọc, và một cái sọ người vẫn còn đội vương miện.

“Tìm, mau lên!” Harry nói khi tụi nó vội vã vào trong hăm an toàn. Nó đã miêu tả cái cốc của Hufflepuff cho Hermione và Ron, nhưng nếu không phải cái đó mà là cái khác, một Trường Sinh Linh Giá chưa được biết tới ở trong hăm an toàn này, thì nó không biết cái đó giống cái gì. Tuy nhiên, nó vừa mới kịp ngó quanh một cái thì thì một tiếng keng nín tịt phía sau lưng: Cánh cửa hăm tái xuất hiện, nhốt kín tụi nó bên trong hăm an toàn, và tụi nó chìm trong bóng tối hoàn toàn.

“Không sao, Bogrod sẽ thả chúng ta ra được!” Griphook nói khi Ron hét lên một tiếng kinh ngạc. “Các cô cậu có thể thả đuă phép lên mà, phải không? Và nhanh lên, chúng ta có ít thì giờ lắm.”

“Thắp sáng!”

Harry giơ cây đuă phép của nó lên rọi quanh hăm an toàn: ánh sáng chiếu lên những đồ châu báu lấp lánh; nó thấy thanh gươm Gryffindor giả nằm trên một cái kệ cao giữa một mớ bòng bong dây xích. Ron và Hermione cũng thắp sáng cây đuă phép của tụi nó, và lúc này đang xem xét những đồng đồ vật xung quanh.

“Harry, có thể cái này...? Á!”

Hermione rút lên đau đớn, và Harry quay đuă phép về phía cô bé đúng lúc nhìn thấy một cái cốc nam ngọc rớt văng ra khỏi nắm tay của cô bé. Nhưng khi cái cốc rớt xuống, nó tự nhân lên thành nhiều cái cốc cùng rơi xuống như phun ra từ vòi gương sen, làm sàn hăm đầy ắp những cái cốc y chang nhau lăn lóc khắp nơi, không thể nào nhận ra cái cốc nguyên thủy trong đám đó.

“Nó đốt mình!” Hermione rên rỉ, vừa mút mấy ngón tay bị phỏng rộp.

“Họ đã ếm lời nguyền Nảy nở và Bắt quả tang!” Griphook nói. “Mọi thứ các cô cậu đụng vào sẽ nóng bỏng và nhân bản lên gấp bội, nhưng các bản sao không có giá trị gì cả - và nếu các cô cậu tiếp tục sờ mó kho báu, các cô cậu cuối cùng cũng sẽ bị đè chết dí dưới sức nặng của đồng vàng bành trướng.”

“Được, đừng đụng vào cái gì hết.” Harry khẩn khoản nói, nhưng ngay khi nó đang nói câu đó thì Ron

vô ý đã trúng một cái trong đám cốc đó, và hai chục cái cốc nữa bùng hiện ra trong khi Ron nhảy tung tung tại chỗ, giày nó chạm vào kim loại nóng đã cháy tiêu mất một phần.

“Đứng yên! Đừng nhúc nhích!” Hermione nói, nắm chặt lấy Ron.

“Chỉ nhìn quanh thôi!” Harry nói. “Nhớ, cái cúp nhỏ và bằng vàng, có huy hiệu khắc trên cúp, có hai quai... mặt khác, nếu mấy bồ tìm thấy biểu tượng của Ravenclaw ở đây, con ó...”

Tụi nó chĩa đũa phép vào mọi xó xỉnh và khe hở, thận trọng xoay tại chỗ. Không thể nào không va quệt vào bất cứ thứ gì; Harry đã làm văng ra một núi tiền vàng Galleon giả xuống sàn nằm chung với đám cốc vàng, và bây giờ thì thật khó mà kiếm được chỗ để mà đặt chân, đồng vàng cứ thế sáng hực lên nóng hổi, khiến cho căn hầm an toàn nóng như một cái lò luyện kim. Ánh sáng cây đũa phép của Harry soi sáng tới những tấm chắn và mũ sắt do yêu tinh chế tạo đặt trên kệ cao tới tận nóc hầm; nó soi ánh sáng càng lúc càng cao hơn, cho đến khi ánh sáng bỗng nhiên soi vào một vật khiến cho tim nó thót lên và tay nó run khê.

“Nó kia! Nó ở trên kia!”

Ron và Hermione cùng chĩa đũa phép về phía đó, khiến cho cái cúp nhỏ bằng vàng lấp lánh dưới ba nguồn ánh sáng rọi tới: cái cúp từng thuộc về Helga Hufflepuff, về sau trở thành vật sở hữu của Hepzibah Smith, rồi bị Tom Riddle đánh cắp.

“Tụi mình dùng cách quỉ gì để lên được trên đó mà không đụng trúng bất cứ cái gì hết bây giờ?” Ron hỏi.

“Cúp lại đây!” Hermione kêu, ắt là trong cơn tuyệt vọng cô bé đã quên bém những gì Griphook đã nói với tụi nó trong suốt giai đoạn chuẩn bị kế hoạch.

“Vô ích, vô ích!” Con yêu tinh càu nhàu.

“VẬY, CHÚNG TA LÀM GÌ ĐÂY?” Harry hỏi, trừng mắt nhìn con yêu tinh. “Nếu ông muốn lấy thanh gươm, ông Griphook à, thì ông phải giúp chúng tôi nhiều hơn là... Khoan! Tôi có thể khều đồ vật bằng thanh gươm chứ? Hermione, đưa thanh gươm đây!”

Hermione lục lọi trong túi lấy ra cái túi xách hột cườm, mò mẫm vài giây rồi rút ra thanh gươm sáng loáng. Harry nắm chuôi gươm cẩn hồng ngọc và chạm mũi gươm vào một cái hũ đựng rượu bằng bạc gần đó, cái hũ không nhân ra bản sao.

“Nếu mình có thể thọc mũi gươm qua một cái quai... Nhưng làm sao mình có thể lên được trên đó?”

Cái kệ đặt cái cúp cao hơn tầm với của bất cứ đứa nào, kể cả Ron, đứa cao nhất.

Sức nóng từ đồng của cái bùa phép bốc lên thành luồng, mồ hôi chảy ròng ròng xuống mặt và lưng

Harry khi nó cố gắng nghĩ ra cánh để với lên tới cái cúp; và đúng lúc đó nó nghe tiếng con rồng rống lên bên kia cánh cửa hầm an toàn, cùng tiếng leng keng vang lên càng lúc càng to.

Giờ đây tụi nó đúng là bị kẹt ở đây rồi: Chẳng có cánh nào thoát ra ngoài trừ qua cửa hầm, và đường như cả một bày yêu tinh đang tiến đến bên kia cánh cửa. Harry nhìn Ron và Hermione và thấy nỗi kinh hoàng trên gương mặt hai đứa nó.

“Hermione,” Harry nói khi tiếng leng keng vang lên to hơn, “Mình phải lên trên đó, mình phải tiêu hủy nó...”

Cô bé giơ cao đũa phép, chĩa vào Harry và thì thầm. “Nhắc bổn thân.”

Bị nắm mắt cá chân kéo lên không trung, Harry đụng phải một bộ áo giáp và những bản sao áo giáp bùng ra như những thân thể nóng trắng lóa, làm đầy kín cái không gian đã chật nít. Cả hai con yêu tinh, Ron và Hermione kêu lên đau đớn khi bị những đồ vật khác tống văng ra, những đồ vật này cũng bị nhân lên thành nhiều bản nữa. Bị vùi lấp nửa người trong đồng của cái nóng rẫy, tụi nó vùng vẫy và kêu gào trong lúc Harry thọc mũi gươm vào quai của cái cúp Hufflepuff, móc nó vô lười gươm.

“Che chắn!” Hermione ré lên trong cố gắng tự bảo vệ cô bé, Ron và hai con yêu tinh khỏi đồng kim loại nóng rực.

Đúng lúc đó, một tiếng rú ghê rợn nhất vang lên khiến Harry ngó xuống: Ron và Hermione đã bị ngập tới eo trong đồng báu vật, đang cố gắng giữ Bogrod khỏi bị tuột xuống dưới làn sóng của cái, đang dâng lên, nhưng Griphook thì đã chìm mất tăm, chẳng còn thấy gì ngoại trừ mấy đầu ngón tay dài ngoằng.

Harry chụp mấy ngón tay của Griphook và kéo lên. Con yêu tinh bị phồng rộp lú ra từ từ, y hú lên.

“Giải tỏa thân!” Harry gào, và nó cùng Griphook té cái ạch xuống bề mặt đồng của cái đang tiếp tục phình ra, thanh gươm văng ra khỏi tay Harry.

“Chụp nó!” Harry gào, ráng nhin cơn đau của kim loại nóng nung da nó, trong khi con yêu tinh lại trèo lên vai nó, quyết tâm né tránh đồng đồ vật nóng đỏ đang phình ra.

“Thanh gươm đâu? Cái cúp móc trên thanh gươm!”

Tiếng leng keng bên kia cánh cửa vang điếc tai... quá trễ rồi...

“Kìa!”

Chính Griphook là người nhìn thấy thanh gươm, và y nhào tới, và trong tích tắc đó Harry biết là con yêu tinh đã không hề trông mong tụi nó giữ lời hứa. Một tay nắm chặt một túm tóc của Harry, để yên chỉ y không rơi xuống cái biển vàng nóng đang dâng lên, Griphook chụp lấy chuôi thanh gươm và giơ nó lên cao

hơn tầm tay với của Harry. Cái cúp vàng nhỏ xíu một quai xỏ qua lưới gươm bị hất văng lên không trung. Con yêu tinh cười chàng hảng trên vai Harry, Harry hụp xuống và bắt được cái cúp, và mặc dù cảm nhận được sự bỏng cháy trên da thịt, nó vẫn không chui buông cái cúp ra, ngay cả khi vô số những cái cúp Hufflepuff bung ra từ nắm tay nó, đổ như mưa xuống nó khi cánh cửa hầm an toàn mở ra lần nữa và nó thấy mình trượt xuống không cánh nào cưỡng lại được trên đồng vàng bạc nóng bỏng sạt lở đang bành trướng và tổng nó, Ron cùng Hermione ra gian ngoài căn hầm an toàn.

Không màng tới cơn đau của những vết phỏng khắp thân thể, và vẫn còn nằm trên chỗ phình lên của đồng của cái đang gia tăng, Harry đứng lên nhét cái cúp vô túi áo nó và đứng lên thu lại thanh gươm, nhưng Griphook đã biến mất. Ngay khi thuận lợi, Griphook liền tuột xuống khỏi vai Harry, y đã phóng nhanh lẩn vào đám yêu tinh chung quanh, vùng thanh gươm lên hét, “Ăn trộm! Ăn trộm! Cứu! Ăn trộm!”

Y biến vào giữa đám đông đang tiến tới, tất cả bọn chúng đều cầm dao găm và chúng chấp nhận y không hề thắc mắc.

Trượt trên đồng kim loại nóng, Harry cố gắng đứng lên và biết là lối thoát duy nhất đã tiêu.

“Điểm huyết!” Nó rống lên, và Ron cùng hermione hiệp sức nó: Những tia sáng đỏ bay vèo vào đám yêu tinh, một số tên té chống kênh, nhưng những tên khác vẫn tiến tới, và Harry thấy nhiều phù thủy bảo vệ đang chạy tới khúc quanh.

Con rồng bị xích rống lên một tiếng và một luồng lửa khạc vào đám yêu tinh. Bọn phù thủy giạt ra, dồn cục, lùi lại trên lối đi chúng vừa chạy tới, và một ý tưởng bất ngờ, hay một cơn điên, bật lên trong đầu Harry. Chĩa cây đũa phép vào những cái cùm dày cui xích con rồng xuống sàn, nó hét: “Giải phóng!”

Mấy cái cùm mở ra trong những tiếng nổ đùng đùng thật lớn.

“Lối này!” Harry hét, và vẫn tiếp tục đánh choáng vào đám yêu tinh đang tiến tới, nó phóng tới chỗ con rồng mù.

“Harry... Harry... bồ đang làm gì vậy?” Hermione kêu.

“Đứng dậy, trèo lên, mau lên...”

Con rồng chưa nhận ra là nó đã được tự do: Chân Harry chạm phải cái mấu chân sau của con rồng và nó đu mình lên lưng con vật. Vây rồng cứng như thép; con rồng thậm chí còn không cảm thấy Harry đang cười trên lưng. Harry chìa tay ra; Hermione tự nhắc mình lên; Ron trèo lên đằng sau tụi nó, và một giây sau con rồng nhận ra là nó không còn bị xiềng xích nữa.

Rống lên một tiếng, con rồng lồng lên: Harry kẹp chặt đầu gối, bám hết sức chặt vào đám vây rồng lờm chờm khi cánh rồng xò ra, hất những con yêu tinh đang rít lên văng ra như những con ky, rồi con rồng bay lên.

Harry, Ron và Hermione nằm rạp trên lưng con rồng, bị trần hầm cào xước khi con rồng lao về phía hàng lang mở, trong khi đám yêu tinh đuổi theo phóng những con dao găm chỉ lướt qua sườn con rồng.

“Tụi mình không thể thoát được, con rồng quá bụi!” Hermione gào, nhưng con rồng hà miệng và lại khạc ra lửa, gây nên một trận nổ trong đường hầm, khiến sàn và trần hầm rạn nứt sập xuống. Chỉ bằng sức mạnh thuần túy, con rồng quào quắt mở đường thoát ra. Mắt Harry nhắm tịt vì sức nóng và bụi bặm: Tiếng đá đổ ầm ầm và tiếng rống của con rồng khiến nó điếc cả tai, nó chỉ có thể bám chặt vào lưng rồng, lo bị hất văng ra bất cứ lúc nào; bỗng nó nghe tiếng Hermione hét: “Đục thùng!”

Cô bé đang giúp con rồng nong rộng hành lang, đẽo vô trần hầm khi con rồng đang cố gắng bay lên hướng về nơi có không khí thoáng đãng hơn, cách xa đám yêu tinh đang hò hét và rung leng keng: Harry và Ron bắt chước Hermione, làm nổ tung trần hầm bằng bùa Đục thùng. Tụi nó băng qua một hồ nước ngầm, và con quái thú vĩ đại trườn mình và gầm rống như cảm nhận được tự do và không gian đang mở ra trên đầu nó, và sau lưng tụi nó lối đi bị lấp kín bởi cái đuôi lờm chờm gai nhọn quẫy đập, bởi hàng đồng hàng đồng những đá bể, những thạch nhũ khổng lồ gãy, và tiếng leng keng của những con yêu tinh dường như càng lúc càng bị hãm tịt; trong khi ở phía trước, ngọn lửa của con rồng dọn quang đường tiến của tụi nó.

Và cuối cùng, nhờ kết hợp sức mạnh giữa bùa chú của tụi nó và sức mạnh thô sơ của con rồng, tụi nó đã phá tung được hành lang dẫn ra sảnh cẩm thạch. Yêu tinh, phù thủy gào hét tìm chỗ nấp, và cuối cùng con rồng đã có đủ chỗ để duỗi cánh ra: Quay cái đầu về phía không khí mát lạnh bên ngoài cửa, nơi có thể đánh hơi được, con rồng khởi hành, và với Harry, Ron cùng Hermione bám chặt trên lưng, con rồng tông qua mấy cánh cửa kim loại để xông ra. Bỏ cánh cửa bị cong oằn và lật lay trên bản lề, con rồng đi chệch choạng ra Hẻm Xéo rồi lao vút lên trời.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Chỗ Giấu Cuối Cùng

Không có cách gì để lèo lái. Con rồng không thể thấy nó đang bay đi đâu, và Harry biết nếu con rồng mà quẹo ngoặt hay nhào lộn giữa không trung thì tụi nó sẽ không thể nào bám được vào cái lưng rộng của con rồng. Dù vậy khi tụi nó càng lúc càng lên cao, Luân Đôn trải ra bên dưới như một tấm bản đồ xám-và-xanh-biếc, cảm xúc tràn ngập trong Harry là mừng đã đào thoát được trong tình huống tưởng như vô phương. Cúi rạp trên cổ con rồng, nó bám chặt mấy cái vảy cứng như kim loại, và gió mát đang xoa dịu da bị phỏng và phồng giộp của nó, cánh con rồng vỗ trong không khí tựa như cánh quạt của cối xay gió. Sau lưng nó, Ron tiếp tục dốc hết hơi ra chửi thề, và Hermione dường như thút thít khóc, chẳng biết vì mừng quá hay sợ quá.

Khoảng năm phút sau hay cỡ đó, Harry quên đi nỗi sợ hãi trước mắt là con rồng sẽ quăng tụi nó ra, bởi vì con rồng dường như không có ý đồ gì khác hơn là gắng hết sức bay thật xa nhà tù dưới lòng đất; nhưng vấn đề làm cách nào và khi nào thì tụi nó sẽ leo xuống lưng rồng thì vẫn còn khá là dễ sợ. Nó hoàn toàn không biết rồng có thể bay trong bao lâu mà không cần nghỉ, cũng không biết con rồng đặc biệt này, hầu như không thấy đường, có thể nào tìm được một chỗ tử tế mà đáp xuống không. Nó cứ liếc chừng xung quanh thường xuyên, cảm giác như cái sẹo đang nhoi nhói...

Bao lâu nữa thì Voldemort biết là tụi nó đã đột nhập vào hầm an toàn của Lestrage? Bọn yêu tinh ở Giggotts sẽ báo tin cho Bellatrix sớm tới cỡ nào? Bao nhanh chúng sẽ phát hiện ra cái gì đã bị lấy đi? Và rồi, một khi chúng khám phá ra rằng cái cúp vàng bị mất? Cuối cùng Voldemort sẽ biết là tụi nó đang săn lùng những Trường Sinh Linh Giá.

Con rồng dường như thèm khát không khí trong lành hơn, mát lạnh hơn. Nó cứ đều đều bay lên cao cho đến khi tụi nó bay xuyên qua những cuộn mây lạnh buốt, và Harry không thể nào phân biệt được những chấm màu nho nhỏ nguyên là những chiếc xe hơi chạy vào và chạy ra thủ đô. Tụi nó cứ bay hoài, bay hoài qua vùng nông thôn được chia thành từng khoảng xanh và nâu, qua những đường xá, sông ngòi uốn lượn trong cảnh trí giống như những giải ruy băng mờ xỉn và óng ả.

“Bồ nhĩ coi nó đang kiếm gì?” Ron hét lên khi tụi nó bay càng lúc càng xa về phương bắc.

“Không biết,” Harry hét trở lại. Hai tay nó đã tê cóng vì lạnh nhưng nó không dám liếc lơ bàn tay bám chặt. Nãy giờ nó cứ thắc mắc là tụi nó sẽ làm gì nếu thấy ven biển ngay bên dưới, nếu con rồng cứ nhắm ra biển rộng mà bay: Nó đã lạnh buốt và tê cóng rồi, ấy là không kể đến đói và khát thê thảm. Nó tự hỏi lần

chốt mà con rồng được ăn là khi nào? Chắc là không bao lâu nữa con rồng cần được bồi dưỡng chứ? Và lúc đó chuyện gì sẽ xảy ra khi con rồng phát hiện ra có ba con người có thể nhâm nhi ngon lành đang ngồi trên lưng nó.

Mặt trời trượt xuống thấp hơn trên bầu trời lúc này đã nhuộm màu lam, và con rồng vẫn còn bay, thành phố trấn lướt qua tầm mắt bên dưới tụi nó, cái bóng khổng lồ của con rồng lướt trên mặt đất như một đám mây đen khổng lồ. Mọi bộ phận cơ thể Harry đều ê nhức vì phải gắng sức bám vào lưng con rồng.

“Có phải mình tưởng tượng không ta?” Ron hét lên sau một lúc im lặng kéo dài đáng kể, “hay là tụi mình đang tụt xuống thấp?”

Harry nhìn xuống và thấy những trái núi xanh thẫm và những cái hồ ánh lên màu đồng đỏ trong hoàng hôn, phong cảnh dường như nở lớn ra và thấy rõ chi tiết hơn khi nó liếc nhìn xuống qua hông con rồng, và nó tự hỏi có phải con rồng đã đoán ra sự hiện diện của nước ngọt nhờ tia nắng được phản chiếu và loé sáng.

Con rồng bay thấp dần, thấp dần theo một vòng xoáy tròn ốc, có vẻ xoáy vào một trong những cái hồ nhỏ hơn.

“Mình cho là tụi mình nên nhảy xuống khi nó xuống thấp vừa đủ!” Harry nói vọng ra sau với hai đứa kia, “Nhảy thẳng xuống nước trước khi nó nhận ra tụi mình ở trên nó!”

Tụi nó đồng ý, Hermione hơi ớn, và bây giờ Harry có thể thấy cái bụng bự của con rồng đập dềnh trên mặt nước.

“NHẢY!”

Nó tuột qua hông con rồng và lao thẳng xuống mặt hồ, chân chạm dưới nước, cú nhảy này ác liệt hơn nó tưởng và nó rớt mạnh xuống nước, chìm ngấm như cục đá trong cối lau sậy xanh rì và lạnh cóng. Nó đập mạnh để trôi lên mặt nước và nhô đầu lên thở hào hển, thấy những vòng sóng lớn đang toả ra từ những vị trí mà Ron và Hermione rớt xuống. Con rồng dường như không nhận thấy gì hết. Nó đã bay tới trước khoảng mười lăm thước, sà xuống thấp trên mặt hồ để hớp nước bằng cái vòi sứt sọ mình. Khi Ron và Hermione từ dưới đáy hồ trôi lên, phun phì phèo, thở hỗn hển thì con rồng bay tiếp, cánh nó đập mạnh, cuối cùng đáp xuống ở tuốt một bờ sông xa tít.

Harry, Ron và Hermione bơi sải qua bờ bên kia. Cái hồ không có vẻ sâu lắm. Chẳng mấy chốc khó khăn của tụi nó là tìm cách vượt qua lau sậy và bùn sinh chứ không còn là vấn đề bơi nữa, nhưng rốt cuộc tụi nó cũng ngã phịch được xuống đám cỏ trơn nhớt, ướt sũng, thở hỗn hển và kiệt sức.

Hermione đổ gục, ho và rùng mình. Tuy Harry giờ đã có thể vui mừng mà nằm lăn ra và ngủ, nó vẫn ráng lão đảo đứng lên, rút đũa phép ra và bắt đầu ếm bùa bảo vệ thông thường xung quanh tụi nó.

Khi làm xong rồi, nó nhập bọn với hai đứa kia. Đó là lần đầu tiên kể từ lúc trốn chạy khỏi cái hầm an toàn, nó nhìn kỹ hai đứa bạn. Cả hai đều bị những vết phỏng đỏ viêm tấy khắp mặt và cánh tay, quần áo tụi nó cũng bị cháy xém nhiều chỗ. Tụi nó nhăn nhó khi phải bôi tinh dầu bạch tiễn lên những vết thương hơi bị nhiều. Hermione đưa Harry chai thuốc, rồi lấy ra ba chai nước bí mà cô bé đem theo từ Chòi Đất cùng những bộ quần áo khô ráo sạch sẽ cho ba đứa. Tụi nó thay đồ rồi nuốt ực món nước bí.

“Chà, cái may là,” cuối cùng Ron nói, nó đang ngồi nhìn da trên hai bàn tay nó mọc lại, “tụi mình lấy được cái Trường Sinh Linh Giá, còn cái xui là...”

“... mất gương,” Harry nói qua kẽ răng nghiền chặt trong lúc nó nhỏ tinh dầu bạch tiễn qua cái lỗ cháy xém trên quần bò vào vết phỏng viêm tấy bên dưới.

Harry lấy cái Trường Sinh Linh Giá từ trong túi áo ướm nhẹp mà nó vừa cởi ra và đặt xuống bãi cỏ trước mặt. Lấp lánh trong ánh nắng, cái cúp thu hút sự chú ý của tụi nó trong lúc tụi nó nuốt ừng ực chai nước bí.

“Ít nhất thì lần này tụi mình không thể đeo nó được, cái đó mà đeo tòng teng ở cổ thì coi bộ hơi kì cục,” Ron vừa nói vừa quẹt miệng bằng mu bàn tay.

Hermione nhìn qua mặt hồ đến bờ bên kia, chỗ con rồng vẫn còn đang uống nước.

“Bồ nghĩ coi chuyện gì sẽ xảy ra cho nó?” Cô bé hỏi. “Nó có bị sao không?”

“Bồ nói nghe như bác Hagrid vậy,” Ron nói. “Nó là một con rồng, Hermione à. Nó có thể tự lo lấy thân nó. Lo là lo cho chính tụi mình nè.”

“Bồ muốn nói gì?”

“Ôi, mình không biết làm sao cắt nghĩa cho bồ hiểu,” Ron nói, “nhưng mình tin là bọn chúng rất có thể đã nhận ra rằng tụi mình vừa đột nhập Gringotts.”

Cả ba đứa phá ra cười, và một khi đã cười thì khó mà ngừng lại. Be sườn của Harry phát đau luôn, nó cảm thấy hơi xây xẩm vì đói, nhưng nó nằm ngửa trên cỏ dưới bầu trời đang đỏ dần và cười cho đến khi cổ họng đau khan.

“Nhưng mà rồi tụi mình sẽ làm gì?” Cuối cùng Hermione hỏi, nín cười đến phát nắc cức để lấy lại vẻ nghiêm trang. “Hắn sẽ biết đúng không nào? Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó sẽ biết là tụi mình biết về những cái Trường Sinh Linh Giá.”

“Biết đâu bọn chúng sợ quá không dám báo cáo với hắn,” Ron nói vẻ hy vọng, “biết đâu chúng bưng bít...”

Bầu trời, mùi nước hồ, âm thanh tiếng nói của Ron đột ngột biến mất. Cơn đau bủa cái đầu Harry như một nhát gươm chém. Nó đang đứng trong căn phòng sáng mờ mờ và một đám phù thủy ngồi thành một vòng bán nguyệt đối diện với nó, và trên sàn là một hình dạng nhỏ thó run rẩy đang quỳ dưới chân nó.

“Mi nói với ta cái gì?” Giọng nó cao và lạnh, nhưng cơn thịnh nộ và nỗi kinh sợ cháy trong ruột nó. Điều duy nhất mà nó sợ - nhưng có thể điều đó không đúng, nó chẳng thể nào hiểu được làm thế nào...

Con yêu tinh run lấy bối không sao ngược nhìn hai con mắt đỏ cao bên trên y.

“Nói lại,” Voldemort lầm bầm. “Nói lại điều đó!”

“Th... Thưa Chúa tể,” con yêu tinh lắp bắp. Hai con mắt đen của y trợn trắng kinh hoàng, “th... thưa Chúa tể... ch... chúng tôi đã cố... cố gắng ngăn ch... chặn chúng... bọn giả... giả mạo, thưa Chúa tể... đột... đột nhập vào trong... trong hầm an toàn của bà Lestrage...”

“Bọn giả mạo? Bọn giả mạo nào? Ta tưởng Gringotts có cách phát hiện bọn giả mạo chứ? Chúng là ai?”

“Chúng là... là... th... thằng P... Potter và hai đứa đi cùng...”

“Và chúng đã lấy đi?” Hắc nói, giọng vút cao, một nỗi sợ khủng khiếp vây chặt lấy hắc. “Nói đi! Chúng đã lấy cái gì?”

“Th... thưa Chúa tể... m... một... một cái cúp nhỏ bằng vàng...”

Một tiếng gào rú của phần nộ, của phủ nhận thoát ra khỏi hắc như thể đó là tiếng rú của một kẻ xa lạ: Hắc phát điên phát khùng, điều đó không thể đúng được, điều đó là bất khả, trước giờ không một ai biết được, làm sao thằng nhãi ranh có thể khám phá ra bí mật của hắc?

Cây Đũa phép Cơn nguội vung lên không trung và ánh sáng xanh bắn ra khắp phòng, con yêu tinh đang quỳ gối lăn quay ra chết ngắc, đám phù thủy đang quan sát văng tan tác trước mặt hắc, khiếp đảm. Bellatrix và Lucius Malfoy gạt những kẻ khác lại sau trong cuộc chạy đua ra cửa, cây đũa phép của hắc vung lên hạ xuống, vung lên hạ xuống, và những kẻ còn ở lại đều bị giết sạch, giết tất, chỉ vì đã đem tin cho hắc, vì đã nghe chuyện về cái cúp vàng...

Còn lại một mình giữa những kẻ đã chết, hắc giận dữ đi lên đi xuống, và hình ảnh lướt qua trước mặt hắc: kho báu của hắc, vệ sĩ của hắc, cái neo bắt tử của hắc... cuốn nhật kí đã bị huỷ hoại và cái cúp đã bị đánh cắp. Nếu thằng nhãi ranh biết về những cái khác thì sao? Thì sao? Liệu nó có biết không, nó có hành động chưa, nó có truy được thêm dấu vết gì của chúng không? Có phải Dumbledore là kẻ bày ra chuyện này không? Dumbledore, đã chết theo lệnh của hắc, Dumbledore, cây đũa phép của lão giờ đã là cây đũa phép của hắc, nhưng lão lại thông qua thằng nhãi vờn ra khỏi nỗi ô nhục của cái chết, thằng nhãi ranh...

Nhưng chắc chắn là nếu thằng nhãi tiêu huỷ bất cứ cái Trường Sinh Linh Giá nào của hắc, thì hắc, Chúa tể Voldemort, ắt phải biết chứ, ắt phải cảm thấy chứ? Hắc, phù thủy vĩ đại nhất trong toàn thế giới phù thủy; hắc, kẻ hùng mạnh và quyền lực nhất; hắc, kẻ đã giết Dumbledore và vô số những kẻ vô danh và vô tích sự khác. Làm thế nào mà Chúa tể Voldemort lại không hay biết nếu hắc, chính linh hồn hắc, phần quan trọng nhất và quý giá nhất, bị tấn công, bị cắt?

Đúng, hắc đã không cảm nhận được điều đó khi cuốn nhật kí bị tiêu huỷ, nhưng hắc đã nghĩ chẳng qua vì lúc ấy hắc không còn thân xác để cảm nhận, lúc ấy hắc chẳng khác gì một bóng ma... Không, chắc chắn những cái còn lại vẫn an toàn... Những Trường Sinh Linh Giá hắc là còn nguyên vẹn...

Nhưng hắc phải biết, hắc phải chắc chắn. Hắc đi tới đi lui trong phòng, đá qua một bên cái xác của con yêu tinh khi hắc đi ngang qua, và những hình ảnh nhòa đi rồi cháy lên trong bộ óc đang sôi sục của hắc: cái hồ, cái chòi và trường Hogwarts...

Giờ đây cơn thịnh nộ của hắc đã dịu đi chút xíu. Làm sao mà thằng nhãi có thể biết hắc đã giấu chiếc nhẫn trong căn chòi nát của Gaunt được chứ? Không một ai được biết hắc có bà con với dòng họ Gaunts, hắc đã giấu diếm mối quan hệ, sau những vụ giết chóc ở nhà đó cũng chẳng ai lần dò dấu vết tới hắc. Chiếc nhẫn, chắc chắn, an toàn...

Và làm sao mà thằng nhãi, hay bất cứ ai, biết về cái hang hay xâm nhập được sự bảo vệ trong hang chứ? Ý nghĩ về cái mặt dây chuyền bị đánh cắp thật ngu hết sức...

Còn ngôi trường: Chỉ một mình hắc biết cái nơi trong Hogwarts mà hắc đã cất kĩ cái Trường Sinh Linh Giá, bởi vì chỉ một mình hắc từng thăm dò những bí mật sâu kín nhất ở chốn đó...

Và vẫn còn đây, Nagini, giờ đây hắc phải giữ nó luôn bên cạnh, không sai nó đi làm việc vặt nữa, đặt nó dưới sự bảo vệ của hắc...

Nhưng để yên tâm, để hoàn toàn yên tâm, hắc phải trở lại từng nơi cất giấu của hắc, hắc phải tăng gấp đôi sự bảo vệ quanh mỗi cái Trường Sinh Linh Giá của hắc... Một công việc, như công việc tìm kiếm Cây Đũa phép Cơm nguội, hắc phải thực hiện một mình...

Hắc nên đi thăm cái nào trước tiên, cái nào có nguy cơ lớn nhất? Một chút khó chịu nẩy lên trong hắc... Dumbledore rất có thể liên tưởng đến dòng họ Gaunts... Ngôi nhà đã bỏ hoang của họ có lẽ là nơi cất giấu kém an toàn nhất của hắc, hắc phải đi tới đó trước tiên.

Cái hồ, dĩ nhiên là không đời nào... mặc dù cũng có chút xíu khả năng là Dumbledore có thể thông qua viên mồ côi mà biết chút đỉnh về những việc làm bậy của hắc trong quá khứ.

Và trường Hogwarts... nhưng hắc biết Trường Sinh Linh Giá của hắc ở đó vẫn an toàn, không thể nào có chuyện Potter vào được làng Hogmeade mà không bị phát hiện, đừng nói tới chuyện vào trường. Dù

vậy, cứ thận trọng cảnh báo cho Snape biết việc thẳng nhãi có thể tìm cách chui vô lại toà lâu đài... Dĩ nhiên, nói với Snape tại sao thẳng nhãi có thể chui vô lại lâu đài thì ngu quá, hẳn đã phạm sai lầm trầm trọng khi tin tưởng Bellatrix và Malfoy. Chẳng phải là sự ngu xuẩn và cầu thả của chúng đã chứng minh là đừng bao giờ tin tưởng sao.

Vậy hẳn sẽ đi thăm căn chòi nát của Gaunt trước tiên và đem cả Nagini theo hẳn. Từ nay hẳn sẽ không rời con rắn nữa... hẳn trải bước ra khỏi phòng đi suốt hành lang, ra ngoài vườn tối thui nơi bồn nước đang phun nước, hẳn gọi con rắn bằng Xà ngữ và nó trườn ra nhập cùng hẳn như một cái bóng dài.

Mắt Harry mở bừng ra khi nó tự lòi mình về với hiện tại. Nó đang nằm trên bờ hồ, trong ánh hoàng hôn, và Ron cùng Hermione đang ngó xuống nó. Cứ trông về mặt lo lắng của hai đứa và cơn co giật liên tục của cái theo trên trán nó, thì cuộc viếng thăm ngắn ngủi đột ngột của nó vào tâm trí Voldemort đã bị tui nó chú ý. Nó gắng gượng ngồi dậy, rùng mình và hơi ngạc nhiên là nó vẫn còn ướt tới da và thấy cái cúp nằm vô tư trên cỏ trước mặt nó, và cái hồ - xanh thẫm ánh vàng của mặt trời đang lặn.

“Hẳn biết,” giọng của nó nghe lạ và trầm sau khi gào thét bằng giọng cao của Voldemort. “Hẳn biết và hẳn sắp kiểm tra những chỗ cất giấu Trường Sinh Linh Giá khác, và cái cuối cùng là,” nó đã đứng lên, “ở trường Hogwarts. Mình đã biết. Mình đã biết rồi.”

“Cái gì?”

Ron há hốc miệng ngó nó, Hermione nhồm dậy quỳ lên, có vẻ lo lắng.

“Nhưng mà bồ đã thấy cái gì? Làm sao bồ biết?”

“Mình thấy hẳn biết về chuyện cái cúp, mình... mình ở trong đầu hẳn, hẳn...” Harry nhớ tới những vụ giết chóc... “hẳn giận dữ ghê gớm, và cũng sợ nữa, hẳn không thể hiểu làm sao tui mình biết được, và bây giờ hẳn sắp kiểm tra xem những cái khác có được an toàn không, chiếc nhẫn trước tiên. Hẳn nghĩ cái ở trong trường Hogwarts là an toàn nhất, bởi vì Snape ở đó, bởi vì khó mà vô được trong đó mà không bị nhìn thấy. Mình nghĩ hẳn sẽ kiểm tra cái đó cuối cùng, nhưng hẳn vẫn có thể đến đó trong vòng vài tiếng đồng hồ...”

“Bồ có thấy cái đó ở chỗ nào trong trường Hogwarts không?”

“Không, hẳn đang tập trung vào việc cảnh báo Snape, hẳn không nghĩ cụ thể đến chỗ cất cái đó...”

“Khoan, khoan,” Hermione kêu lên khi Ron chụp cái Trường Sinh Linh Giá và Harry lại rút tấm Áo Khoác Tang hình ra. “Tui mình chưa thể cứ thế mà đi, tui mình chưa có kế hoạch, tui mình cần phải...”

“Tui mình cần phải đi ngay,” Harry quả quyết nói. Nó đã hy vọng được ngủ một giấc. Nó đã trông mong được chui vào cái lều mới, nhưng bây giờ không thể làm vậy được... “Bồ có thể tưởng tượng là hẳn sẽ làm gì khi hẳn biết là cái nhẫn và cái mặt dây chuyền đã mất không? Nếu hẳn quyết định cái Trường

Sinh Linh Giá giấu ở trường Hogwarts không còn đủ an toàn nữa, và chuyển nó đi chỗ khác thì sao?”

“Nhưng làm sao tụi mình vô trường được chứ?”

“Tụi mình sẽ đi tới Hogsmeade,” Harry nói, “rồi tìm ra cách giải quyết nào đó khi tụi mình xem xét sự bảo vệ quanh trường như thế nào. Chui vô tấm Áo khoác Tàng hình, Hermione, lần này mình muốn tụi mình sát cánh nhau.”

“Nhưng tụi mình không thật vừa...”

“Trời sẽ tối, không ai để ý chân cẳng tụi mình đâu.”

Tiếng vỗ của đôi cánh rồng khổng lồ vọng lại từ bên kia mặt hồ đen thui. Con rồng đã uống no nê và đã bay lên không trung. Tụi nó ngừng việc chuẩn bị chốc lát để ngắm con rồng bay càng lúc càng cao, cái bóng đen của nó nổi bật trên nền trời đang nhanh chóng tối đi, cho đến khi nó biến mất trên một ngọn núi lân cận. Sau đó Hermione bước tới trước và đứng vào chỗ của cô bé ở giữa Harry và Ron. Harry kéo tấm Áo khoác Tàng hình xuống hết mức, và tụi nó cùng nhau xoay người tại chỗ để chìm vào bóng tối nén chặt.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Mảnh Gương Thất Lạc

Chân Harry chạm mặt đường. Nó nhìn thấy con Phố Cao của làng Hogsmeade quen thuộc đến mức nhức nhối: những mặt tiền các tiệm quán tối om, đường nét mịn mờ của ngọn núi đen xa xa bên kia làng, khúc quanh của con đường phía trước dẫn đến trường Hogwarts, và ánh sáng rọi từ những cửa sổ của tiệm Ba Cây Chổi, với trái tim quán thắt, nó nhớ lại rõ ràng sắc nét như in, một năm trước đây nó đã Độn thổ lên đúng chỗ này, dìu một cụ Dumbledore yếu ớt đến tuyệt vọng, nó nhớ lại tất cả chỉ trong một giây, ngay khi mới chạm chân mặt đất – và lúc đó, ngay lúc nó thở phào buông cánh tay Ron và Hermione, thì biến cố xảy ra.

Một tiếng thét xé tan không khí, nghe giống như tiếng thét của Voldemort khi hắn nhận ra cái cúp đã bị đánh cắp: Tiếng thét bứt dứt mọi dây thần kinh trong cơ thể Harry, và nó biết sự xuất hiện của tụi nó chính là nguyên nhân. Ngay trong lúc nó còn đang nhìn hai đứa kia dưới tấm Áo khoác Tàng hình, cánh cửa của tiệm Ba Cây Chổi bật mở tung và một tá Tử Thần Thực Tử đội mũ chùm và áo choàng xông ra đường phố, đứa phép giơ cao.

Harry chụp cổ tay Ron giơ cây đũa phép của mình lên; bọn chúng quá đông không thể đối đầu được. Cho dù cố gắng thì cũng chỉ là lạy ông tôi ở bụi này. Một tên trong bọn Tử Thần Thực Tử giơ cao cây đũa phép của hắn, và tiếng gào thét tuy đã ngừng nhưng vẫn còn vọng âm quanh ngọn núi xa xa.

“Áo khoác lại đây!” Một tên tử thần thực tử rống lên.

Harry nắm chặt nếp áo, nhưng cái áo chẳng hề có ý định thoát đi. Bùa Triệu tập không có tác động gì tới tấm áo.

“Không trốn dưới tấm áo choàng của mày hả, Potter?” Tên Tử Thần Thực Tử vừa phát bùa Triệu tập gào lên rồi nói với đồng bọn. “Bao vây. Nó đây.”

Sáu tên Tử Thần Thực Tử chạy về phía tụi nó: Harry, Ron và Hermione lùi hết sức nhanh vào con hẻm gần nhất, và bọn Tử Thần Thực Tử chỉ bắt hụt tụi nó trong gang tấc. Tụi nó đứng chờ trong bóng tối, lắng nghe tiếng bước chân chạy lên chạy xuống những luồng ánh sáng phóng ra từ những cây đũa phép lung sục của bọn Tử Thần Thực Tử xẹt dọc con phố.

“Tụi mình cứ đi thôi” Hermione thì thầm. “Độn thổ ngay.”

“Ý hay,” Ron nói nhưng Harry chưa kịp đáp thì một tên Tử Thần Thực Tử đã hét lên.

“Chúng tao biết mày ở đây, Potter, và đừng hòng trốn thoát! Chúng tao sẽ tìm ra mày.”

“Bọn chúng đã trực sẵn tụi mình,” Harry thì thầm, “Bọn chúng đã ếm sẵn bùa mách cho chúng biết khi bọn mình đến. Mình nghĩ chúng đã ếm gì đó để cầm chân tụi mình ở đây để bắt tụi mình...”

“Kêu Giám ngục không” Một tên Tử Thần Thực Tử khác hỏi, “Cứ thả chúng tha hồ ruồng bớ chúng sẽ tìm ra nó nhanh thôi”

“Chúa tể Hắc ám không muốn Potter chết dưới tay bất kì ai khác ngoài tay của chính ngài...”

“... Giám ngục sẽ không giết nó! Chúa tể Hắc ám muốn mạng sống của Harry Potter, chứ không phải hồn nó. Nó sẽ dễ bị giết nếu nó được hôn trước!”

Có tiếng lao nhao tán đồng. Harry sợ đống người: Muốn đánh đuổi bọn Giám ngục tụi nó phải gọi Thần Hộ mệnh, mà làm vậy thì tụi nó bị lộ ngay tức thì.

“Tụi mình phải cố gắng Độn thổ thôi, Harry à!” Hermione thì thầm.

Ngay trong lúc cô bé nói, Harry đã cảm thấy cái lạnh phi tự nhiên đang lang tỏa trên đường phố. Ánh sáng bị hút sạch khỏi môi trường cho đến những vì sao trên cao khiến chúng biến mất. Trong bóng tối như hũ nút, Harry cảm thấy Hermione nắm lấy cánh tay nó và tụi nó cùng nhau xoay mình tại chỗ.

Không khí mà tụi nó cần đến để di chuyển dường như trở nên cứng nhắc; tụi nó không thể Độn thổ; bọn Tử Thần Thực Tử đã ếm bùa rất giỏi. Cái lạnh lòng càng lúc càng găm sâu vào da thịt Harry. Nó, Ron và Hermione lùi xuống con hẻm, dò dẫm dọc theo bức tường, cố gắng không gây ra tiếng động. Bỗng dừng ngay góc đường, bọn giám ngục lướt tới êm re, cả chục tên, hay nhiều hơn, khoác áo trùm đen với những bàn tay thối rửa sứt sẹo, vô hình vì bọn chúng còn đen tối hơn cả không gian bao quanh chúng. Chúng có cảm nhận được nỗi sợ hãi đang gần kề chúng không? Harry tin chắc là có; lúc này chúng dường như tiến tới nhanh hơn, căn cứ vào hơi thở khò khè nặng nề mà nó nhận ra, cảm nhận được nỗi tuyệt vọng trong không khí, đang siết chặt...

Nó giơ đũa phép lên; nó không thể và không đời nào phải hứng chịu cái hôn của bọn Giám ngục, bất chấp điều gì xảy ra sau đó.

Chính Ron và Hermione là những người nó nghĩ đến khi nó thì thầm, “Bớ Thần Hộ mệnh!”

Con hươu bạc phóng ra từ đầu cây đũa phép của nó và làm nhiệm vụ; bọn Giám ngục bị đẩy ra tan tác và một tiếng gào đặc thẳng vang lên đâu đó ngoài tầm mắt tụi nó.

“Chính nó, ở dưới đó, dưới đó, tao thấy Thần Hộ mệnh của nó, một con hươu!”

Bọn Giám ngục rút lui, những vì sao lại hiện ra và tiếng chân của bọn Tử Thần Thực Tử càng lúc càng vang to hơn; nhưng trước khi Harry có thể quyết định làm gì trong cơn hoảng loạn, thì gần đó vang lên tiếng thét kèn kẹt của then cửa mở ra ở bên trái con đường hẹp, và một giọng khàn khàn nói: “Potter, vô đây, mau!”

Nó vâng lời không chút do dự, cả ba đứa vội vã đi qua khung cửa.

“Lên lầu, mặc nguyên Áo Khoác, im lặng!” Một dáng người cao cao đi ngang qua tụi nó để đi ra đường và đóng sập cánh cửa lại.

Harry trước đó chẳng biết tụi nó đang ở đâu, nhưng bây giờ nhờ ánh sáng chập chờn của một cây đèn cầy, nó thấy cái quầy rượu vươn vãi mùng cửa của Quán Đầu Heo. Tụi nó chạy ra sau quầy và qua khung cửa thứ hai dẫn tới một cầu thang gỗ lắt léo, tụi nó ráng hết sức leo lên thật nhanh. Cầu thang dẫn lên một phòng khách trải một tấm thảm lâu đời và một lò sưởi nhỏ, trên lò sưởi treo mỗi một bức tranh sơn dầu rất lớn vẽ hình một cô gái tóc vàng đang nhìn đắm đắm ra căn phòng với vẻ dịu dàng ngây ngô.

Tiếng quát thét vang lên từ dưới phố. Vẫn trùm Áo khoác Tàng hình, tụi nó vội vã đi về phía cánh cửa sổ đầy bụi và nhìn xuống. Cứu tinh của tụi nó, giờ đây Harry nhận ra chính là cụ chủ Quán Đầu Heo, cụ là người duy nhất không đội mũ trùm.

“Thì sao?” Cụ đang hét vào mặt một tên trong bọn đội mũ trùm, “Thì sao hả? Chúng mày xua Giám ngục xuống phố của tao, tao gọi Thần Hộ mệnh chống lại chúng! Tao sẽ không cho phép bọn chúng tới gần tao, tao nói cho chúng mày biết. Tao không cho phép!”

“Đó không phải là Thần Hộ mệnh của ông,” một tên Tử thần thực tử nói. “Đó là một con hươu. Nó là Thân Hộ mệnh của Potter!”

“Con hươu!” Cụ chủ quán gầm lên, và cụ rút ra cây đũa phép ra. “Hươu! Đồ ngu... Bớ Thần Hộ mệnh!”

Một con gì đó rất to và có sừng phóng ra từ cây đũa phép. Đầu chúc xuống, con vật đó chạy lên Phố Cao, rồi mất hút.

“Con đó không phải là con tôi thấy,” một tên Tử Thần Thực Tử nói, mặc dù giọng hân không còn chắc chắn lắm.

“Lệnh giới nghiêm đã bị vi phạm, ông đã nghe tiếng động rồi đó,” Một đồng bọn của tên Tử Thần Thực Tử nói với cụ chủ quán. “Ai ra đường chống lại quy định...”

“Nếu tao muốn thả con mèo của tao ra, tao sẽ thả, kệ bà cái lệnh giới nghiêm của chúng mày!”

“Ông phát bùa Mèo ngao hả?”

“Tao làm thì sao? Muốn tống tao vô ngục Azkaban hả? Giết tao vì tao thò mũi ra khỏi cửa trước nhà tao hả? Vậy thì, làm đi, nếu muốn! Nhưng tao hy vọng, để giữ cái bốn mạng chúng mày thì chúng mày chưa ần vô cai Dấu hiệu Hắc ám nho nhỏ để triệu vời ngài đến. Giờ này ngài sẽ không thích bị triệu tới đây vì tao và con mèo của tao đâu hả?”

“Không phải lo cho tụi này,” một tên trong bọn Tử Thần Thực Tử nói. “Lo cho chính ông kia, vì phạm lệnh giới nghiêm!”

“Vậy thì lũ chúng mày chuyển lậu thuốc độc và chất độc ở đâu khi quán của tao đẹp tiệm hả? Cái phi vụ kèm theo đó của chúng mày sẽ ra sao hả?”

“Ông dọa hả...?”

“Tao ngậm miệng đây, thế mục đích chúng mày đến đây là vậy chứ gì?”

“Tôi vẫn khẳng định tôi đã nhìn thấy một con hươu Thần Hộ mệnh!” Tên Tử Thần Thực Tử đầu tiên la lớn.

“Hươu hả?” cụ chủ quán gầm lên. “Nó là con dê, đồ ngu!”

“Thôi được, tụi này nhầm lẫn,” tên Tử Thần Thực Tử thứ hai nói. “Vi phạm lệnh giới nghiêm một lần nữa thì tụi này không dung thứ nữa đâu!”

Bọn Tử Thần Thực Tử sai bước về phía Phố Cao. Hermione rên lên một tiếng xả căng, chui ra từ dưới tấm Áo khoác Tàng hình và ngồi xuống một cái ghế chân cẳng lung lay. Harry kéo màn lại rồi kéo Áo khoác Tàng hình ra khỏi nó và Ron. Tụi nó có thể nghe tiếng cụ chủ quán ở dưới lầu đang cài then cửa quán rồi leo lên cầu thang.

Harry chú ý ngay tới cái gì đó đặt trên bệ lò sưởi: một mảnh gương hình chữ nhật, nhỏ, được dựng trên bệ, ngay bên dưới bức chân dung cô gái.

Cụ chủ quán bước vào phòng.

“Đồ ngu điên!” Cụ mắng, nhìn tụi nó hết đĩa này qua đĩa kia, “Tụi bây nghĩ gì mà đến đây hả?”

“Tụi con cảm ơn cụ.” Harry nói. “Tụi con cảm ơn cụ bao nhiêu cũng không đủ. Cụ đã cứu mạng tụi con!”

Cụ chủ quán lầu bầu. Harry bước đến gần để ngược nhìn lên gương mặt cụ, cố gắng nhìn thấu qua lớp tóc râu dài bạc như cước. Cụ đeo mắt kiếng. Sau tròng mắt kiếng dày bản, con mắt cụ có màu xanh lơ sáng quắc sắc sảo.

“Con mắt con nhìn thấy trong mảnh gương vỡ chính là con mắt của cụ.”

Cả căn phòng im lặng. Harry và cụ chủ quán nhìn nhau.

“Cụ phải Dobby đến cứu tụi con.”

Cụ chủ quán gật đầu và nhìn quanh quẩn tìm con tinh.

“Tưởng nó đi cùng tụi bây. Tụi bây bỏ nó đâu rồi?”

“Nó chết rồi,” Harry nói. “Bellatrix đã giết nó.”

Gương mặt cụ chủ quán không bộc lộ xúc động. Một lát sau, cụ nói, “Tao rất tiếc khi nghe tin này. Tao thích con tinh đó.”

Cụ quay mặt đi, thắp đèn lên bằng những cú gõ mỗi lửa từ cây đũa phép của cụ, không nhìn ai hết.

“Cụ là Aberforth,” Harry nói với cái lưng của cụ.

Cụ không nhận mà cũng không chối điều đó, nhưng cụ cúi xuống đốt lửa lò sưởi.

“Làm sao cụ có cái này?” Harry hỏi, băng qua phòng tới bên mảnh gương của chú Sirius, một cái giống hệt mảnh gương mà nó đã làm bể hai năm về trước.

“Mua của lão Dung cách đây khoảng một năm,” cụ Aberforth nói. “Anh Albus nói cho tao biết nó là cái gì. Lâu nay cứ để mắt trông chừng bây.”

Ron há hốc mồm kinh ngạc.

“Con hươu cái bạc!” Nó hào hứng nói. “Có phải cũng chính là cụ?”

“Bây đang nói về cái gì?” Cụ Aberforrth nói.

“Có người đã phái Thần Hộ mệnh là một con hươu cái đến dẫn đường tụi con!”

“Thứ óc bả đậu đó thì đi làm Tử Thần Thực Tử đi, con à. Chứ bộ tao chưa chứng minh cho bây thấy Thần Hộ mệnh của tao là một con dê sao?”

“Ừa,” Ron nói. “Dạ... Ôi, con đói quá!” Nó nói thêm, giọng chống chế, khi cái bao tử của nó sôi lên ùng ục.

“Tao có đồ ăn,” cụ Aberforth nói, và cụ lật đặt đi ra khỏi phòng, chỉ một lát sau đã xuất hiện trở lại với một ổ bánh mì bự, một ít phô mai và một thùng thiếc rượu mật ong, cụ để tất cả lên một cái bàn nhỏ trước lò sưởi. Quá đói, tụi nó ngẫu nhiên ăn và uống, và mất một lúc chẳng ai nói năng gì, chỉ vang lên tiếng lửa

cháy lép bép, tiếng ly chạm lạnh canh và tiếng nhai rào rạo.

“Vậy là yên,” cụ Aberforth nói khi tụi nó đã ăn no canh hông, và Harry với Ron ngồi lún xuống ghế về lờ đờ buồn ngủ. “Chúng ta cần phải nghĩ đến cách tốt nhất đem tụi bây ra khỏi chỗ này. Không thể làm như vậy vào ban đêm, tụi bây đã nghe chuyện gì sẽ xảy ra nếu bất cứ ai ra khỏi cửa khi trời tối rồi đó: Bùa Mèo ngao mà nổi lên là chúng sẽ nhào tới tụi bây như mèo thấy mỡ. Tao không cho rằng tao có thể lập lờ đánh lộn con hươu thành con dê lần thứ hai đâu. Chờ đến khi trời sáng, khi hết giờ giới nghiêm, lúc đó tụi bây trèo Áo khoác Tàng hình rồi đi bộ ra. Đi khỏi làng Hogsmead, lên trên núi, ở đó tụi bây có thể Độn thổ. Có thể gặp bác Hagrid. Bác ấy trốn trong một cái hang ở trên ấy cùng với Grawp từ khi chúng tính bắt bác ta.”

“Tụi con sẽ không bỏ đi,” Harry nói. “Tụi con cần vô trong trường Hogwarts.”

“Đừng có ngu, nhóc con à,” cụ Aberforth nói.

“Tụi con phải vô,” Harry nói.

“Việc tụi bây phải làm,” cụ Aberforth nói, vừa chồm tới trước, “là đi khỏi nơi này càng xa càng tốt.”

“Cụ không hiểu. Chẳng còn nhiều thời gian. Tụi con phải vô trong tòa lâu đài. Thầy Dumbledore... tức là anh của cụ ấy, muốn tụi con...”

Ánh lửa khiến cho trông kiếng bắn của cụ Aberforth nhất thời mờ đục, một màu trắng sáng đều, và Harry nhớ tới con mắt mù của con khổng nhện Aragog.

“Ông anh Albus của tao muốn nhiều thứ lắm,” cụ Aberforth nói. “Và người ta đã quen bị thương tổn mỗi khi ông thực hiện những kế hoạch vĩ đại của ông rồi. Bây nên đi khỏi cái trường này, Potter à, và đi khỏi xứ này nếu có thể. Ông đã đi về cái cỏi mà chẳng điều gì có thể ở cỏi này có thể làm gì được ông nữa, và tụi bây không nợ nần gì ông hết.”

“Cụ không hiểu,” Harry lặp lại.

“Ồi, tao không hiểu hả?” Cụ Aberforth nói nhẹ nhàng. “Bây không cho là tao hiểu ông anh tao sao? Tụi bây tưởng tụi bây biết Albus hơn tao hả?”

“Con không có ý nói vậy,” Harry nói, đầu óc nó hơi ù lì vì kiệt sức và ngốn quá nhiều rượu và đồ ăn.

“Chẳng là... thầy giao lại con một công việc.”

“Vậy sao?” Cụ Aberforth nói. “Tao mong là việc tốt hả? Thú vị không? Dễ dàng không? Có phải chưa đủ là loại công việc mà người ta trông mong một đứa trẻ phù thủy chưa đủ năng lực có thể làm mà không tự gồng mình quá sức không?”

Ron bật cười hơi độc địa. Hermione trông không được thoải mái cho lắm.

“Dạ... không dễ dàng, không,” Harry nói. “Nhưng con phải...”

“Phải? Tại sao phải? Ông chết rồi, đúng không nào?” Cụ Aberforth nói cộc cằn. “Bỏ đi, nhỏ, trước khi bây nổi gót ống! Hãy tự cứu lấy mình!”

“Con không bỏ đi được.”

“Tại sao không?”

“Con...” Harry cảm thấy hết chịu nổi; nó không giải thích được, cho nên đành chuyển qua thể phản công. “Nhưng mà cụ cũng chiến đấu, cụ cũng tham gia Hội Phượng Hoàng...”

“Tao đã từng tham gia,” cụ Aberforth nói. “Hội Phượng Hoàng đã dẹp rồi. Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đã thắng, việc đã ngã ngũ, và bất cứ kẻ nào đang làm bộ như không phải vậy đều đang tự dối mình. Đây không bao giờ là nơi an toàn cho bây đâu, Potter à, hắn muốn giết bây quá mà. Cho nên bây ra nước ngoài đi, kiếm chỗ trốn đi, tự cứu lấy mình. Tốt nhất là đem cả hai đứa này theo.” Cụ bật ngón tay về phía Hermione và Ron. “Tụi nó cũng bị nguy hiểm cả đời vì bây giờ ai cũng biết tụi nó làm việc chung với bây lâu nay.”

“Con không bỏ đi được,” Harry nói. “con có một công việc...”

“Giao việc đó cho người khác!”

“Con không giao được! Phải do chính con làm. Thầy Dumbledore đã giải thích tất cả...”

“Ồi, ông có giải thích thiệt không? Và ông có nói với bây mọi thứ, có chân thật với bây không?”

Harry thật lòng muốn nói “Có,” nhưng chẳng hiểu sao cái chữ đơn giản đó không chịu bật ra môi nó, cụ Aberforth dường như hiểu nó đang nghĩ gì.

“Tao biết ông anh tao, Potter à, ông được bà má chúng tao dạy cho cách giữ bí mật từ hồi còn nằm nưũa. Bí mật và dối trá, đó là cách anh em tao lớn lên, và anh Albus... ông có bản chất đó.”

Đôi mắt của cụ già nhìn lên bức tranh của cô gái trên bệ lò sưởi. Bây giờ Harry nhìn kỹ xung quanh mới nhận thấy đó là bức tranh duy nhất trong căn phòng. Không có hình ảnh nào của cụ Dumbledore, hay của bất cứ ai khác.

“Thưa ông Dumbledore,” Hermione nói giọng hơi rụt rè, “có phải đó là em gái của ông không? Cô Ariana?”

“Phải,” cụ Aberforth nói cụt ngủn. “Độc Rita Skeeter rồi hả, cô nhỏ?”

Mặc dù trong ánh sáng hồng hồng của lửa lò sưởi cũng có thể thấy rõ Hermione đỏ cả mặt.

“Cụ Elphias Doge nói đến cô Ariana với tụi con,” Harry nói, cố gắng vớt vát cho Hermione.

“Lão lù đù đó,” cụ Aberforth lầm bầm, uống một ngụm rượu mật ong nữa. “Tưởng trên người ông anh tao cái lỗ nào cũng rọi ánh mặt trời không bằng. Ôi, cả đồng người cũng tưởng vậy, mà có vẻ ba đứa bây cũng vậy.”

Harry nín thinh. Nó không muốn bày tỏ nỗi nghi ngờ và sự bất an về việc cụ Dumbledore đã đánh đổ nó suốt nhiều tháng nay. Khi đào mộ cho Dobby, nó đã quyết định sẽ đi tiếp con đường khúc khuỷu hiểm nghèo mà cụ Dumbledore đã chỉ cho nó, quyết định chấp nhận là nó đã không được cho biết mọi thứ mà nó muốn biết, mà chỉ có tin thôi. Nó không muốn phải nghi ngờ một lần nữa. Nó bắt gặp ánh mắt đăm đăm của cụ Aberforth, ánh mắt xanh đỏ giống mắt của người anh một cách kì lạ: Đôi mắt xanh lơ sáng quắc gây ấn tượng là chúng soi thấu vật thể mà chúng dò xét, và Harry nghĩ rằng cụ Aberforth biết nó đang nghĩ gì và cụ khinh rẻ nó vì chuyện đó.

“Giáo sư Dumbledore quan tâm đến Harry rất nhiều,” Hermione thấp giọng nói nhỏ.

“Bây giờ ông còn quan tâm không?” Cụ Aberforth nói. “Chuyện khôi hài là bao nhiêu người mà ông anh tao quan tâm rất nhiều đã kết thúc trong tình trạng khốn khổ còn hơn là nếu ông cứ để kệ thầy họ.”

“Ý ông là sao ạ?” Hermione nín thở hỏi.

“Thôi bỏ qua,” cụ Aberforth nói.

“Nhưng điều đó thực sự quan trọng mà ông!” Hermione nói.

“Có phải ông... ông đang nói về em gái của ông không?”

Cụ Aberforth trừng mắt nhìn cô bé: Hai môi cụ mấp máy như thể đang nhai những lời cụ đang giữ lại. Rồi đột nhiên cụ nói như tuôn lời.

“Khi em gái tao sáu tuổi, nó bị ba thằng Muggle tấn công. Chúng rình rập ở hàng giậu vườn sau nhà, thấy con nhỏ làm pháp thuật: Con nhỏ chỉ là một đứa con nít, nó không thể kiềm chế, không phù thủy hay pháp sư nào kiềm chế được khả năng pháp thuật ở cái tuổi đó. Cái chúng nhìn thấy khiến chúng sợ, tao đoán thế. Chúng xông qua hàng giậu, và khi con nhỏ không thể bày cho chúng chơi trò pháp thuật, thì chúng có hơi quá tay khi cố ngăn không cho con nhỏ làm những chuyện kỳ dị.”

Đôi mắt Hermione bị chần vẩn trong ánh lửa; Ron có vẻ hơi muốn ói. Cụ Aberforth đứng dậy cao như thầy Allbus, và đột nhiên trở nên đáng sợ kinh khủng trong nỗi căm giận và đau đớn dữ dội của cụ.

“Việc đó đã hủy hoại con nhỏ: Nó không bao giờ hoàn toàn bình phục lại được. Nó không dùng được

pháp thuật nữa nhưng lại không thoát khỏi được pháp thuật; năng lực pháp thuật chuyển vào bên trong khiến nó phát khùng, khi nó không kiểm chế được thì năng lực pháp thuật bùng phát ra ngoài, những lúc đó nó thành kỳ quái và nguy hiểm. Còn thường thì nhỏ dễ thương và nhút nhát vô hại.

“Và cha tao đi tìm mấy thằng chó đã làm hại con nhỏ,” cụ Aberforth nói. “Đánh cho chúng một trận. Và ông bị vô tù Azkaban vì vụ đó. Ông không bao giờ nói tại sao ông lại làm như vậy, bởi vì Bộ sẽ biết Ariana đã ra nông nỗi đó và họ sẽ nhốt con nhỏ vô nhà thương thánh Mungo vĩnh viễn. Họ sẽ coi con nhỏ là mối đe dọa nghiêm trọng vào Hiệp ước Quốc tế về Bí mật, con nhỏ không ổn định như vậy, năng lực pháp thuật sẽ bùng phát bất cứ lúc nào nó không kiểm giữ nổi.

“Gia đình tao phải giữ con nhỏ an toàn và kín đáo. Bọn tao dọn nhà, xạo chuyện con nhỏ bị bệnh, và má tao chăm sóc nó, giữ cho nó thanh thản yên vui.

“Tao là người mà con nhỏ thương nhất,” cụ nói, và khi cụ nói câu đó, dường như dưới đám râu rối nù cùng những nếp nhăn hằn sâu là gương mặt của một cậu học trò nhếch nhác, “chứ không phải anh Albus, khi nào anh ở nhà thì anh luôn ở phòng ngủ trên lầu, đọc sách và đếm những giải thưởng mà anh giật được, thư từ với những tên tuổi pháp thuật trứ danh thời đó.” Cụ Aberforth nhếch mép cười nhạt. “Anh không muốn phiên hà với con nhỏ. Con nhỏ thương tao nhất. Tao có thể dỗ nó ăn khi nó không chịu ăn vì má tao, tao có thể dỗ nó yên khi nó nổi cơn tam bành, và khi bình tâm lại nó thường phụ tao cho dê ăn.

“Sau đó, khi con nhỏ mười bốn tuổi... để coi, tao không có ở đó,” cụ Aberforth nói, “nếu tao mà ở đó, biết đâu tao có thể dỗ cho con nhỏ yên. Nó nổi cơn tam bành, mà má tao thì không còn trẻ như xưa, và... chẳng qua là một tai nạn. Ariana không kiểm soát được năng lực pháp thuật của nó. Nhưng má tao chết.”

Harry có một cảm giác khủng khiếp trộn lẫn giữa xót thương và kinh tởm; nó không muốn nghe thêm nữa, nhưng cụ Aberforth cứ tiếp tục nói, và Harry tự hỏi đã bao lâu rồi cụ mới được nói như vậy; hay thực ra, cụ có bao giờ nói ra chuyện đó không.

“Thành ra vụ đó làm tiêu tốn chuyến đi vòng quanh thế giới của cụ Albus với chú tiểu đồng Doge. Hai người đó về nhà để dự đám tang má tao và sau đó Doge ra đi một mình, còn anh Albus ở nhà làm gia trưởng. Hừ!”

Cụ Aberforth nhổ vô lò sưởi.

“Tao muốn chăm sóc con nhỏ, tao nói với anh như vậy, tao cóc cần đi học, tao muốn ở nhà chăm sóc con nhỏ. Anh nói với tao là tao phải học hành cho xong và anh sẽ làm công việc của má tao. Kể cũng là một sự hạ cố đối với Ông Tài hoa Lỗi lạc, anh đâu có được cái giải rút gì trong việc chăm sóc con em dở dưng dở tính, cứ hai ngày lại phải ngăn không cho nó làm nổ tung căn nhà. Nhưng anh cũng làm tử tế được vài tuần lễ... thì hẳn đến.”

Giờ đây trên gương mặt cụ Aberforth hiện dần ra vẻ nguy hiểm cực kỳ.

“Nhưng sau vài tuần lễ như vậy thì tao chịu hết nổi, tao hết chịu nổi rồi. Khi đó đã gần tới lúc tao phải trở về Hogwarts, cho nên tao với họ, cả hai người tài ba đó, nói thẳng vô mặt họ, như tao đang nói với tụi bây đây,” và cụ Aberforth ngó xuống Harry, và cần có một chút tưởng tượng để hình dung cụ hồi còn là một thiếu niên khỏe mạnh và giận dữ, đang đối đầu với ông anh ruột của mình. “Tao nói với anh, anh nên dẹp chuyện đó ngay. Anh không thể đưa con nhỏ đi đâu, nó không ở trong tình trạng ổn định, anh không thể đem nó theo anh, cho dù anh định đi đâu, khi anh đang đàn diễn thuyết nói những lời thông minh, cố lôi kéo công chúng ủng hộ. Hẳn không thích như thế,” cụ Aberforth nói, và ánh mắt cụ thoáng bị ánh lửa trên tròng kiếng bịt mắt: Chúng lại trở về trắng đục và mù, “Grindelwald không thích như thế chút nào. Hẳn nổi giận. Hẳn mắng tao là một thằng nhóc ngu đần, toàn cản trở đường đi của hẳn và ông anh tao... Chẳng lẽ tao không hiểu sao, con em gái đáng thương của tao sẽ không cần phải giấu diếm nữa một khi họ thay đổi được thế giới, và đưa giới phù thủy ra công khai, và dạy cho bọn Muggle biết thân phận của chúng.

Gương mặt cụ Aberforth tái mét như thể cụ vừa trúng một vết thương chí tử.

Giọng cụ vờ òa khi thốt ra từ cuối cùng và cụ ngồi phịch xuống cái ghế bành gần nhất. Gương mặt Hermione đã đầm đìa nước mắt, và mặt Ron thì cũng nhợt gần như mặt cụ Aberforth. Harry không cảm thấy gì khác hơn nỗi ghê sợ: Nó ước gì nó chưa hề nghe câu chuyện đó, ước gì nó có thể tẩy rửa câu chuyện đó khỏi đầu óc.

“Ra đi,” cu Aberforth khào khào nói. “Ra đi vĩnh viễn.”

“Dĩ nhiên, Grindewald cao bay xa chạy. Hắn đã có chút tiền án rồi, hồi ở trong nước hắn, và hắn không muốn vụ án Ariana thêm vô hồ sơ hắn. Và Albus thoát, đúng không? Thoá khỏi gánh nặng con em gái, thoát

ra để phấn đấu thành phù thủy vĩ đại nhất mọi...”

“Thầy chưa bao giờ được giải phóng,” Harry nói.

“Bây nói gì?” Cự Aberforth nói.

“Chưa bao giờ,” Harry nói. “Vào đêm người anh của cự qua đời, thầy đã uống một độc dược khiến thầy mất trí. Thầy cứ gào thét, khẩn cầu với ai đó không có mặt ở đó. “Đừng làm họ đau... làm ơn... Cứ làm tôi đau thay cho họ...”

Ron và Hermione trở mắt nhìn Harry trần trối. Nó chưa bao giờ đi sâu vào chi tiết về chuyện đã diễn ra ở hòn đảo trong cái hồ. Chuyện đã xảy ra sau khi nó và cự Dumbledore trở về đến trường Hogwarts đã hoàn toàn che khuất chuyện đó.

“Thầy tưởng thầy trở lại đó với cự và Grindelwald giết hại cự và cô Ariana... Điều đó hành hạ thầy, nếu cự thấy thầy lúc đó, cự sẽ không nói là thầy đã thoát đau.”

Cự Aberforth dường như chìm đắm trong nỗi trầm tư lặng ngắt hai bàn tay u nức và cộm gân. Im lặng một hồi lâu cự mới nói. “Làm sao bây tin chắc hả, Potter, rằng ông anh tao quan tâm đến bây hơn là đến lợi ích lớn lao hơn? Làm sao bây tin chắc bây không phải một thứ có thể gạt bỏ đi, như con nhỏ em gái tao hả?”

Một lưỡi gươm băng giá dường như chém vào tim Harry.

“Con không tin điều đó. Thầy Dumbledore thương Harry.” Hermione nói.

“Vậy tại sao ông không biểu nó trốn đi hả?” Cự Aberforth hỏi lại. “Tại sao ông không nói với nó ‘con ráng tự lo thân, đây là cách sống còn’ hả?”

“Bởi vì,” Harry nói trước khi Hermione kịp trả lời, “đôi khi người ta phải nghĩ xa hơn sự an toàn của chính bản thân mình! Đôi khi người ta phải nghĩ đến những lợi ích lớn lao hơn! Đây là chiến tranh.”

“Bây mới mười bảy tuổi, nhóc con à!”

“Con đã tới tuổi trưởng thành, và con sẽ tiếp tục chiến đấu cho dù cự có bỏ cuộc!”

“Ai nói tao bỏ cuộc hả?”

“Hội Phượng Hoàng đã dẹp rồi,” Harry lặp lại, “Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đã thắng, việc đã ngã ngũ, và bất cứ kẻ nào đang làm bộ như không phải vậy đều đang tự dối mình.”

“Tao không nói là tao thích thế, nhưng sự thật là đúng như vậy!”

“Không, không đúng,” Harry nói. “Anh của cụ biết cách kết liễu Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó và thầy truyền giao điều đó cho con. Con sẽ tiếp tục làm cho đến khi con thành công - hoặc con chết. Đừng tưởng là con không biết việc này có thể kết thúc như thế nào. Con đã biết lâu rồi.”

Nó chờ cụ Aberforth cười nhạo hay tranh cãi lại, nhưng cụ không làm vậy. Cụ chỉ quắc mắt nhìn.

“Tụi con cần phải vô trường Hogwarts,” Harry lại nói. “Nếu cụ không thể giúp tụi con sẽ chờ đến khi trời sáng sẽ ra đi để cụ được yên thân, và tụi con sẽ cố tự tìm lấy cách. Còn nếu cụ có thể giúp tụi con... Thì, bây giờ là đúng lúc bàn tới chuyện đó.”

Cụ Aberforth vẫn ngồi yên trong ghế, đăm đăm nhìn Harry bằng con mắt giống con mắt ông anh cụ một cách kỳ lạ. Cuối cùng cụ đằng hắng, đứng lên, đi vòng qua cái bàn nhỏ, đến bên bức chân dung của Ariana.

“Em biết nên làm gì mà,” cụ nói.

Cô gái mỉm cười, quay lưng, bước đi, không phải theo kiểu những bức chân dung thường làm là ra khỏi khung tranh, mà là đi dọc theo cái gì đó giống như một đường hầm dài được vẽ đằng sau lưng cô. Tụi nó nhìn cái bóng mảnh khảnh của cô lùi lại nhỏ lại cho đến khi rốt cuộc cô bị nuốt chửng vào bóng tối.

“Ơ... cái gì...?”

“Bây giờ chỉ còn lại mỗi một cách vô mà thôi,” cụ Aberforth nói. “Tụi bây phải biết là chúng đã cho bịt hết hai đầu của mọi hành lang bí mật, bọn Giám ngục thì bao vây bên ngoài những bức tường ranh giới của trường, trong thì ruồng bỏ tuần tra thường xuyên, theo như nguồn tin của tao cho biết. Chưa bao giờ chỗ đó bị canh gác dày dặt như vậy. Làm sao tụi bây còn hòng làm được cái gì khi vô tới trong đó, khi mà Snape cai trị và anh em nhà Carrows phụ tá hăn... Thôi thì, tụi bây có cảnh giác rồi mà phải không? Bây nói đã chuẩn bị chết.”

“Nhưng... cái gì kia...?” Hermione nói, nhìn sững sờ vào bức tranh của Ariana.

Một chấm trắng tí tí xuất hiện lại ở cuối con đường hầm được vẽ trong tranh, và bây giờ Ariana đang đi về phía tụi nó, càng đến gần càng lớn dần ra. Nhưng giờ đây lại có thêm ai đó đi cùng cô, ai đó cao hơn cô, ai đó đi khập khểnh, có vẻ hơi hộp hẫm. Kẻ đó có tóc dài hơn Harry từng nhìn thấy trước đây: kẻ đó có vẻ đã chịu đựng nhiều vết cắt sâu và dài trên gương mặt và quần áo kẻ đó có vẻ bị giật xé rách. Hai hình người đó lúc càng lúc càng lớn hơn, cho đến khi chỉ còn cái đầu và vai họ vừa vịn trong khung tranh.

Toàn bộ bức tranh bung ra phía trước trên bức tường giống như một cánh cửa nhỏ, và lối vào một đường hầm thật lộ ra. Và từ trong đường hầm trào ra một Neville Longbottom thật, tóc mọc quá dài, mặt mày bị băm nát, áo chùng rách te tua, nó rống lên một tiếng mừng rỡ, nhảy xuống khỏi bệ lò sưởi và hét.

“Mình biết máy bồ sẽ đến mà! Mình đã biết mà, Harry!”

HARRY POTTER

J.K.Rowling

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Vòng Nguyệt Quế Đã Mất

“Neville... cái quỷ gì... làm sao mà?”

Nhưng Neville đã nhìn thấy Ron và Hermione, và nó hét lên sung sướng ôm chầm lấy tụi kia. Harry càng nhìn lâu Neville càng thấy nó thâm thâm: Một con mắt Neville đã sưng phù thâm tím và vàng ệch, có những dấu dùi đục trên gương mặt nó, và cái tổng thể nhếch nhác điêu tàn của Neville cho thấy lâu nay nó sống khá gay go. Tuy nhiên, bộ mặt te tua của Neville sáng bừng niềm vui khi nó buông Hermione ra và lặp lại “Mình biết mấy bồ sẽ đến mà, cứ nói hoà với Seamus là sớm hay muộn mà thôi!”

“Neville, chuyện gì đã xảy ra cho bồ vậy?”

“Chuyện gì? Cái này hả?” Neville lắc đầu coi thường những thương tích của nó. “Cái này nhằm nhò gì. Seamus còn tệ hơn. Rồi bồ sẽ thấy. Vậy tụi mình đi nghe. À,” nó quay sang nói với cụ Aberforth, “cụ Ab, có thể hai người nữa đang trên đường tới.”

“Hai người nữa hả?” cụ Aberforth lặp lại với vẻ ngao ngán. “Bây nói hai người nữa là sao hả, Longbottom? Có lệnh giới nghiêm và bùa Mèo ngao khắp làng mà!”

“Con biết, vì vậy mà họ sẽ Độn thổ vô thẳng quán rượu,” Neville nói, “Cụ cứ việc cho họ xuống hành lang khi họ tới, nha cụ? Cám ơn cụ nhiều lắm.”

Neville đưa tay ra cho Hermione và giúp cô bé trèo lên bệ lò sưởi để chui vào đường hầm, Ron theo sau, kế đến là Neville. Harry nói với cụ Aberforth.

“Con không biết cám ơn cụ thế nào cho phải. Cụ đã cứu mạng tụi con tới hai lần.”

“Vậy trông chừng tụi nó,” cụ Aberforth nói cộc lốc. “Tao có thể không cứu được tụi nó lần thứ ba đâu.”

Harry trèo lên bệ lò sưởi và chui qua cái lỗ đằng sau chân dung Ariana. Bên kia cái lỗ còn có thêm nhiều bậc thang bằng đá phẳng phiêu: có vẻ như hành lang từng tồn tại ở đó lâu lắm rồi. Trên tường treo những ngọn đèn bằng đồng và nền đất mòn và nhẵn. Khi tụi nó bước đi, bóng tụi nó chập chờn toả lên tường như nan quạt xoè ra.

“Cái này ở đây bao lâu rồi?” Ron hỏi ngay khi tụi nó bắt đầu đi. “Hành lang này đâu có trong Bản đồ Đạo tặc hả, Harry? Mình tưởng chỉ có bảy hành lang ra vào trường thôi chứ?”

“Chúng đã niêm phong tất cả hành lang đó trước khi niên học bắt đầu,” Neville nói. “Bây giờ thì đừng hòng đi qua bất cứ hành lang nào trong những đường đó, đừng hòng với cả đồng bùa chú lời nguyền ếm ở các lối vào, rồi bọn Tử Thần Thực Tử với bọn Giám ngục châu chực ở các lối ra.” Nó chuyển sang đi thụt lùi, cười toe toét, mắt nhìn tụi kia ngây ngất. “Đừng bận tâm mấy chuyện đó... Có đúng không? Có đúng là bồ đột nhập vô Gringotts không? Có đúng là bồ cười rồng thoát ra không? Chuyện đó lan khắp mọi nơi, mọi người đang nói về chuyện đó, Terry Boot bị lão Carrow đánh te tua vì hét toáng lên chuyện đó trong Đại sảnh Đường vào bữa ăn tối!”

“Ừ, đúng,” Harry nói.

Neville sung sướng cười vang.

“Rồi bồ làm gì với con rồng?”

“Thả nó về nơi hoang dã,” Ron nói. “Hermione thì chỉ mong giữ nó để nuôi chơi.”

“Đừng xạo chứ, Ron.”

“Nhưng mà mấy bồ đã làm gì? Người ta cứ nói là mấy bồ đang chạy trốn, Harry à, nhưng mình không nghĩ vậy. Mình nghĩ bồ đang làm chuyện gì đó.”

“Bồ nói đúng,” Harry nói. “Nhưng nói cho tụi này biết về trường Hogwarts đi, Neville, tụi này chưa nghe chuyện gì hết.”

“Trường dạo này... Ừ thực sự chẳng giống trường Hogwarts nữa.” Neville nói, nụ cười héo đi trên gương mặt. “Mấy bồ có biết gì về anh em lão Carrow không?”

“Hai tên Tử Thần Thực Tử dạy ở trường đó hả?”

“Họ không chỉ dạy mà thôi,” Neville nói, “Họ còn trông coi kỷ luật, họ khoái trừng phạt lắm, anh em lão Carrow này.”

“Như mụ Umbridge?”

“Hông, so với họ thì mụ Umbridge coi bộ còn ngoan hiền. Tất cả các giáo sư khác đều phải chuyển tụi này đến tay anh em Carrow nếu tụi này làm gì sai trái. Nhưng mà, nếu tránh được là mấy thầy cô tránh luôn không làm vậy. Bồ biết đó, mấy thầy cô cũng ghét tụi họ ngang như tụi này ghét.

“Amicus, lão cà chớn ấy, lão dạy cái trước đây gọi là môn Phòng chống Nghệ Thuật Hắc Ám, chỉ có điều môn đó giờ chỉ toàn là Nghệ thuật Hắc ám thôi. Tụi này phải thực tập ếm lời nguyền Cực hình lên những đứa bị phạt cấm túc...”

“Cái gì?”

Tiếng kêu của Harry, Ron, Hermione vang vọng khắp hành lang.

“Ừ.” Neville nói. “Tại vậy mà mình bị vậy.” Nó chỉ vào một vết cắt đặc biệt sâu trên má. “Mình không chịu làm việc đó. Nhưng có một số đứa khoái làm như vậy, Crabbe và Goyle khoái lắm. Mình chắc hai đứa nó đứng đầu lớp môn này, lần đầu tiên trong môn học.”

“Mụ Amecto, em gái lão Amycus, dạy môn Muggle học, đây là môn bắt buộc đối với mọi học sinh. Tất cả tụi nó đều phải lắng nghe mụ giải thích Muggle giống thú vật như thế nào, ngu ngốc và bắn thiêu ra sao, và Muggle đã vì ghét bỏ mà dồn giới phù thủy vào cảnh phải mai danh ẩn tích, và trật tự thiên nhiên đang được tái lập như thế nào. Mình bị cái này,” nó chỉ vào một vết cắt khác trên mặt, “vì đã hỏi mụ vậy chứ mụ và anh mụ có bao nhiêu phần máu Muggle.”

“Mèn ơi, Neville” Ron nói, “mồm miệng nhanh nhẩu có lúc có nơi chứ.”

“Bồ không nghe mụ ta nói,” Neville nói. “chứ nghe thì bồ cũng sẽ không thể nào chịu đựng nổi đâu. Vấn đề là, khi có người chống lại bọn chúng thì cũng có ích, bởi vì việc đó giúp mọi người hy vọng. Trước đây mình thường để ý thấy vậy khi bồ phản kháng, Harry à.”

“Nhưng chúng đã dùng bồ như một cục đá mài dao kìa.” Ron nói, hơi nhăn mặt khi tụi nó đi qua một ngọn đèn và những vết thương của Neville càng được nổi lên những vết cắt chàm.

Neville nhún vai.

“Nhằm nhò gì. Chúng không muốn làm đổ nhiều máu thuần chủng cho nên chúng hành hạ tụi này một chút nếu tụi này mồm mép, nhưng chúng sẽ không giết tụi này thật.”

Harry không biết điều nào tệ hơn, những điều Neville đang nói hay cái giọng sự-thật-là-vậy-đó mà Neville dùng khi nói những điều đó.

“Những đứa duy nhất bị nguy hiểm thực sự là những đứa có bạn bè bà con ở bên ngoài đang gây rối. Tụi nó bị giữ làm con tin. Bác Xenophilius Lovegood hơi bị thăng thần khi phát ngôn trên tờ Kẻ Lý Sự, vậy là chúng lôi Luna ra khỏi xe lửa trên đường về nhà lễ Giáng Sinh.”

“Neville à, cô bé an toàn rồi, tụi này vừa gặp cô bé...”

“Ừ mình biết, cô bé đã tìm cách gửi thư cho mình.”

Nó lấy trong túi ra một đồng xu vàng, và Harry nhận ra đó là một trong những đồng xu Galleon giả mà Đoàn quân Dumbledore vẫn dùng để thông tin cho nhau.

“Những cái này tuyệt vời,” Neville nói, tươi cười với Hermione. “Anh em lão Carrows không bao giờ khám phá ra cách tụi này liên lạc với nhau, nên tụi họ tức điên lên. Tụi này trước đây hay lén ra vào ban đêm và vẽ lên tường: Đoàn quân Dumbledore, Vắn Chiêu Quân, đại khái vậy. Lão Snape ghét lắm.”

“Trước đây à?” Harry nói, nó chú ý đến thì quá khứ.

“Ừ, càng về sau này càng khó khăn hơn.” Neville nói. “Tụi này mất Luna hồi lễ Giáng Sinh, và Ginny không trở lại trường sau lễ Phục Sinh, mà ba đứa tụi này thuộc loại cầm đầu. Anh em lão Carrow có vẻ biết mình giết dây nhiều trong vụ đó, nên họ bắt đầu đi mình sói trán, đến khi Michael Corner lén ra và bị bắt quả tang đang giải thoát một đứa năm thứ nhất thì tụi họ liền xiềng nó lại, rồi họ tra tấn nó khủng khiếp. Vụ đó làm mọi người đâm sợ.”

“Đâu giờn được,” Ron lầm bầm trong lúc hành lang bắt đầu lên dốc.

“Ừ, thì mình đâu thể kêu gọi người ta đi theo vết xe của Michael, vì vậy tụi này thôi làm những loại chuyện nguy hiểm đó. Nhưng tụi này vẫn tiếp tục chiến đấu, làm những chuyện bí mật, cho tới cách đây hai tuần lễ. Đó là lúc tụi họ quyết định chỉ còn một cách để ngăn chặn mình, mình đoán vậy, là tấn công Nội.”

“Họ cái gì?” Harry, Ron và Hermione cùng kêu lên một lượt.

“Ừ,” Neville nói, lúc này nó thở gấp một tí vì hành lang đang lên dốc khá cao, “thì mấy bồ có thể hiểu cách suy nghĩ của tụi họ mà. Bắt cóc trẻ con để ép thân nhân phải cư xử theo chúng. Mình đã nghĩ là sớm muộn gì bọn chúng cũng làm chuyện đó theo kiểu ngược lại. Vấn đề là,” Neville nhìn vào mặt tụi nó và Harry ngạc nhiên thấy Neville nhe răng cười, “chúng còn ê càng hơn nữa mới hòng nhai được bà nội. Bà phù thủy già nhỏ xíu sống một mình, có lẽ chúng nghĩ chúng không cần sai người nào giỏi giang. Mà dù gì đi nữa,” Neville cười, “thì Dawlish vẫn đang phải nằm ở bệnh viện thánh Mungo còn bà Nội thì đang bôn tẩu. Bà có gởi cho mình một lá thư,” nó vỗ một bàn tay lên túi áo trên ngực, “viết là bà tự hào về mình, rằng mình là con trai của ba má mình, và bảo mình cứ tiếp tục.”

“Sướng,” Ron nói.

“Ừ,” Neville vui vẻ nói. “Chỉ có điều, một khi họ nhận ra là họ chẳng thể nào nắm đầu mình được, họ sẽ quyết định là trường Hogwarts mà không có mình cũng chẳng sao. Mình không biết là họ định giết quách mình hay tống mình vô ngục Azkaban, nhưng đằng nào thì mình cũng biết là đã tới lúc biến đi.”

“Nhưng,” Ron nói, nó có vẻ hoang mang hết sức, “chẳng phải... chẳng phải tụi mình đang đi thẳng về trường Hogwarts sao?”

“Dĩ nhiên.” Neville nói, “Bồ sẽ thấy. Tụi mình tới rồi.”

Tụi nó quẹo ở một khúc quanh và ngay phía trước tụi nó là đoạn cuối hành lang. Một cầu thang ngắn khác dẫn tới một cánh cửa giống như cánh cửa giấu đằng sau chân dung Ariana. Neville đẩy cửa mở ra và

trèo qua cửa. Khi Harry làm theo nó nghe tiếng Neville nói to với những người không thấy mặt mũi đâu hết.

“Coi ai đây nè! Chẳng phải mình đã nói với mấy bồ rồi sao?”

Harry vừa chui ra căn phòng phía sau hành lang, nhiều tiếng gào và thét vang lên.

“HARRY!”

“Đúng là Potter! Chính là POTTER!”

“Ron!”

“Hermione!”

Nó có ấn tượng rối rắm về những thứ lòng thòng đầy màu sắc, đèn đóm và nhiều gương mặt. Ngay sau đó, nó, Ron và Hermione bị tràn ngập, ôm siết, đâm vào lưng, vò tóc, bắt tay bởi đâu khoảng hơn hai mươi người. Đám người này có thể vừa mới thắng một trận Quidditch.

“Được rồi, được rồi, bình tĩnh nào!” Neville kêu gọi, và khi đám đông giãn ra, Harry mới có thể nhận định tình hình chung quanh tụi nó.

Nó không nhận ra căn phòng. Đó là một căn phòng rộng lớn mênh mông, và hơi giống bên trong của một cái chòi cực kì hoành tráng, hay có lẽ một khoang tàu khổng lồ. Vững đủ màu thòng xuống từ trần nhà và lan can chạy cong theo bức tường ốp gỗ không cửa sổ, trên tường treo kín những màn trướng bằng thảm thêu rực rỡ. Harry thấy con sư tử vàng của nhà Gryffindor nổi bật trên nền đỏ thẫm, con lửng đen của nhà Hufflepuff đặt trên nền màu vàng, và con đại bàng màu đồng của nhà Ravenclaw trên nền màu xanh lơ. Chỉ có một màu bạc và xanh lục của nhà Slytherin là vắng mặt.

“Tụi mình ở đâu vậy?”

“Phòng Cần Thiết chứ đâu!” Neville nói. “Nó vượt quá mức cần thiết luôn, hén? Anh em Carrow lúc đó đang đuổi theo mình, và mình biết là mình chỉ có một cơ hội để trốn, mình tìm cách qua được cánh cửa và mình tìm thấy cái này! Thực ra nó không giống y như vậy khi mình mới chạy vô, nó nhỏ hơn nhiều lắm, chỉ có mỗi một cái vồng và một tấm trướng của nhà Gryffindor. Nhưng khi có càng đông thành viên ĐQD đến thì nó cứ nong rộng ra.”

“Vậy bọn Carrow không thể vô được sao?” Harry ngoái nhìn về phía cửa hỏi.

“Không,” Seamus Finigan nói, mãi đến khi Seamus nói Harry mới nhận ra nó, gương mặt Seamus bầm dập và sưng phù. “Đây là chỗ trốn đúng nghĩa, miễn là có một người trong đám tụi mình ở trong này thì họ không thể tóm được tụi mình, cửa sẽ không mở ra. Nhờ Neville đó. Nó đúng là hiểu được căn phòng này.

Bồ phải yêu cầu thật chính xác cái bồ cần – như ‘tôi không muốn bất cứ đứa nào theo phe Carrow có thể vô được đây’ – và căn phòng sẽ làm đúng như ý mình! Chỉ cần nhớ chắc là đóng kín các lỗ ra vào. Neville là người làm chuyện đó!”

“Thực ra cũng dễ làm thôi,” Neville khiêm tốn nói. “Khi mình ở trong này chừng một ngày rưỡi và đói meo đói mốc, chỉ ước ao kiếm ra cái gì đó để ăn, thì lúc đó cái hành lang dẫn ra quán Đầu Heo mở ra. Mình đi hết hành lang thì gặp cụ Aberforth. Lâu nay cụ vẫn cung cấp thực phẩm cho tụi mình, bởi vì không biết làm sao mà đồ ăn thức uống là thứ căn phòng này không cung cấp được.”

“Ừ, đúng, thực phẩm là một trong năm ngoại lệ trong Luật Gamp về thuật Biến Hoá Căn Bản,” Ron nói khiến mọi người kinh ngạc.

“Vậy là tụi này đã trốn ở đây gần hai tuần lễ,” Seamus nói, “và căn phòng này cứ tăng thêm số vòng mỗi khi tụi này cần thêm chỗ, nó thậm chí còn mọc lên một buồng tắm khá tốt khi mấy bạn gái đến tá túc...”

“... và cho rằng con gái thì khoái tắm rửa, đúng vậy.” Lavender Brown bổ sung, cho tới lúc này Harry mới để ý thấy cô nàng. Bây giờ có dịp nhìn kĩ chung quanh, Harry nhận ra nhiều gương mặt quen thuộc. Cả hai chị em sinh đôi nhà Patil cùng có mặt, cũng như Terry Boot, Ernie MacMillan, Anthony Goldstein, và Michael Corner.

“Nhưng mà, hãy kể cho tụi này về chuyện mấy bồ làm đi.” Ernie nói. “Gần đây có quá nhiều chuyện đồn đại, tụi này cố theo dõi tin tức về bồ trên đài Potter cảnh giác.” Nó chỉ vào cái đài, “Bồ đâu có đột nhập vào Gringotts thiệt hả?”

“Thiệt chứ,” Neville nói. “Và con rồng cũng có thiệt luôn.”

Tiếng vỗ tay lẻ tẻ vang lên kèm theo vài tiếng reo hò, Ron làm điệu bộ cúi mình cảm tạ.

“Mấy bồ đang làm gì thế?” Seamus háo hức hỏi.

Bộ ba chưa kịp kiểm tra được cách lảng tránh câu hỏi đó thì Harry bỗng cảm nhận một cơn đau kinh hoàng như thiêu đốt trong cái theo hình tia chớp. Nó vội vàng quay lưng lại những gương mặt hớn hở và tò mò, cũng là lúc căn Phòng Cần Thiết biến mất, và nó đang đứng bên trong một căn chòi đá điêu tàn, với cái sàn gỗ mục nát đã bị dỡ ra phía dưới chân nó, một cái hộp bằng vàng được đào lên nằm bên cạnh cái lỗ, cái hộp mở nắp và bên trong trống rỗng, tiếng thét giận dữ của Voldemort chấn động bên trong đầu nó.

Bằng một sự cố gắng ghê gớm, nó lại tự dứt mình ra khỏi đầu óc Voldemort, trở lại nơi nó đang đứng, lao đảo, trong căn Phòng Cần Thiết, mồ hôi tuôn ướt mặt và Ron đang đỡ lấy nó.

“Bồ có sao không Harry?” Neville nói. “Ngồi xuống nha? Mình chắc là bồ mệt quá, có phải...?”

“Không,” Harry nói. Nó nhìn Ron và Hermione, cố gắng cho hai đứa nó biết mà không dùng đến lời

rằng Voldemort đã khám phá ra việc mất một Trường Sinh Linh Giá. Thời gian đang rút ngắn rất nhanh, nếu Voldemort quyết định thăm trường Hogwarts tiếp theo, tụi nó sẽ lỡ mất cơ hội.

“Tụi mình phải tiếp tục thôi,” nó nói, và vẽ mặt hai đứa kia cho nó biết là tụi nó hiểu.

“Vậy tụi mình sẽ làm gì, Harry?” Seamus hỏi. “Kế hoạch ra sao?”

“Kế hoạch à?” Harry lặp lại. Nó đang vận dụng tất cả sức mạnh ý chí để tự ngăn nó không bị sa vào cơn thịnh nộ của Voldemort, cái thẹo của nó vẫn cháy bỏng. “Ừ có vài việc tụi này – Ron, Hermione và mình - cần phải làm, và rồi tụi này sẽ ra khỏi nơi đây.”

Lần này không ai cười hay hò reo nữa. Neville có vẻ bối rối nói.

“Ý bồ nói sao? ‘Ra khỏi nơi đây’ à?”

“Tụi này không trở về trường để trốn.” Harry vừa nói vừa chà cái thẹo của nó, nó cố gắng làm dịu cơn đau. “Có việc quan trọng tụi này cần làm...”

“Việc gì vậy?”

“Mình... mình không thể nói với bồ.”

Tiếng nói vang lên nhao nhao. Neville nhú mày lại.

“Tại sao không thể nói cho tụi này biết? Việc đó có liên quan đến chuyện đánh lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó, đúng không?”

“Ừ. Thì...”

“Thì tụi này sẽ giúp bồ.”

Những thành viên khác của Đoàn quân Dumbledore đều gật đầu, một số hăm hở, những đứa khác nghiêm trang. Vài đứa đứng lên để bày tỏ thiện chí sẵn sàng hành động ngay lập tức.

“Mấy bồ không hiểu,” Harry dường như đã nói câu này rất nhiều lần trong mấy tiếng đồng hồ vừa qua. “Tụi này... tụi này không thể nói với mấy bồ. Tụi này phải làm chuyện đó... một mình.”

“Tại sao?” Neville hỏi.

“Bởi vì...” trong cơn khẩn thiết muốn bắt tay ngay vào tìm cái Trường Sinh Linh Giá còn chưa rõ tung tích, hay ít ra là cần được bàn bạc riêng với Ron và Hermione xem tụi nó phải bắt đầu tìm kiếm ở đâu, Harry không làm sao tập trung được suy nghĩ. Cái thẹo của nó vẫn nhức nhối. “Thầy Dumbledore giao lại cho tụi này một nhiệm vụ,” nó dè dặt nói, “... và tụi này không được nói ra... ý mình là, thầy muốn tụi này

làm việc đó, chỉ ba đứa tụi này thôi.”

“Tụi mình là đoàn quân của thầy,” Neville nói, “Đoàn quân Dumbledore. Tụi mình đều sát cánh trong đoàn quân mà, tụi này đã duy trì hoạt động của đoàn quân trong khi ba đứa bồ tách ra đi...”

“Không hẳn là đi chơi dã ngoại đâu bồ ơi,” Ron nói.

“Mình đâu có nói vậy, nhưng mình không hiểu tại sao mấy bồ không tin tưởng tụi này. Mọi người trong căn phòng này đều đã từng chiến đấu và bị dồn vào đây vì bọn Carrow săn đuổi. Mọi người ở đây đều đã chứng tỏ lòng trung thành với thầy Dumbledore, lòng trung thành với... bồ!”

“Chuyện như vậy,” Harry bắt đầu giải thích mà không biết nó sắp nói gì, nhưng không hề gì, cửa đường hầm vừa mở ra sau lưng nó.

“Neville, tụi này đã nhận được tin nhắn của bồ! Chào ba bạn! Mình đã đoán mấy bồ ắt phải ở đây!” Đó là Luna và Dean. Seamus hét lên mừng rỡ và chạy nhào tới ôm chầm lấy bạn thân nhất của nó.

“Chào mọi người!” Luna vui vẻ nói. “Ôi được trở về thật là sướng!”

“Luna,” Harry hỏi với vẻ hoảng loạn, “em làm gì ở đây? Làm sao em...”

“Mình nhắn gọi bạn ấy,” Neville vừa nói vừa giơ đồng xu Galleon giả lên. “Mình đã hứa với bạn ấy và Ginny là khi nào bạn đến thì mình sẽ cho họ biết. Tụi này đều tin là nếu bồ trở về trường thì có nghĩa là cách mạng. Nghĩa là tụi mình sắp lật đổ lão Snape và anh em lão Carrow.”

“Dĩ nhiên điều đó có nghĩa là như thế,” Luna rạng rỡ nói. “Đúng không, Harry? Tụi mình sắp sửa đánh đuổi chúng ra khỏi trường Hogwarts hả?”

“Nghe đây,” Harry nói bằng giọng càng khủng hoảng hơn, “Mình xin lỗi, nhưng đó không phải là mục đích tụi mình trở về đây. Có việc tụi này phải làm, và rồi...”

“Bồ sẽ bỏ lại tụi này trong cảnh te tua vậy sao?” Michael Corner gắng hỏi.

“Không,” Ron nói, “Việc mà tụi này đang làm cuối cùng có lợi cho tất cả mọi người, chẳng qua cũng là chuyện diệt trừ Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó.”

“Vậy hãy để tụi này hỗ trợ!” Neville tức tối nói. “Tụi này muốn tham gia!”

Có một tiếng động khác vang lên sau lưng tụi nó, và Harry quay lại. Trái tim nó muốn rụng luôn. Ginny đang trèo qua cái lỗ ở trên tường, theo sát cô bé là Fred, George, và Lee Jordan. Ginny mỉm cười rạng rỡ với Harry: Có thể nó đã quên hay nó chưa bao giờ nhận thức đầy đủ, rằng cô bé đẹp như thế nào, nhưng nó chưa bao giờ kém phần sung sướng khi gặp cô bé.

“Cụ Aberforth đang bực mình một tí,” Fred vừa nói vừa giơ một bàn tay lên để đáp lại những tiếng reo chào hỏi. “Cụ muốn mở nhà trọ, mà cái quán cụ lại biến thành nhà ga.”

Miệng Harry hở hốc. Ngay đằng sau Lee Jordan là cô bồ cũ của Harry, Cho Chang, cô nàng mỉm cười với nó.

“Mình nhận được tin nhắn,” cô nàng nói, giơ lên đồng Galleon giả và đi tới ngồi cạnh Michael Corner.

“Vậy kế hoạch ra sao Harry?” George hỏi.

“Không có kế hoạch nào hết” Harry nói, vẫn còn hoang mang vì sự xuất hiện của tất cả những người này, nó không thể tiếp thu hết mọi thứ trong khi cái thọc của nó vẫn còn cháy bỏng dữ dội.

“Tụi mình cứ làm tới đâu hay tới đó hả? Đúng là kiểu anh khoái nhất,” Fred nói.

“Bồ phải dẹp vụ này đi!” Harry bảo Neville. “Bồ kêu tất cả họ tới đây để làm gì? Chuyện này điên quá...”

“Tụi mình sắp chiến đấu đúng không?” Dean nói, giơ đồng Galleon của nó lên. “Tin nhắn là Harry đã trở lại và tụi mình sắp chiến đấu. Nhưng mình sẽ phải kiếm một cây đũa phép...”

“Bồ không có đũa phép hả?...” Seamus vừa bắt đầu nói.

Đột nhiên Ron quay qua Harry.

“Tại sao mấy người đó lại không giúp được?”

“Cái gì?”

“Mấy người đó có thể giúp mà,” Ron hạ giọng và nói nhỏ để mấy đứa khác không nghe được, ngoại trừ Hermione đứng sát bên. “Tụi mình không biết cái đó ở đâu. Tụi mình phải kiếm ra cái đó thật nhanh. Tụi mình đâu cần phải nói với họ đó là Trường Sinh Linh Giá.”

Harry nhìn Ron rồi đến Hermione, cô bé thì thầm. “Mình nghĩ Ron nói đúng. Tụi mình thậm chí không biết cái tụi mình đang tìm kiếm là gì mà, tụi mình cần các bạn ấy.” Và khi thấy Harry có vẻ chưa được thuyết phục cho lắm. “Bồ không cần phải làm mọi việc một mình, Harry à.”

Harry suy nghĩ thật nhanh, cái thọc của nó đang nhức nhối, cái đầu của nó có nguy cơ lại bị bửa ra. Cụ Dumbledore đã khuyên nó đừng nói với ai hết về những Trường Sinh Linh Giá ngoại trừ Ron và Hermione. Bí mật và dối trá, đó là cách mà anh em tao lớn lên, và anh Albus... ổng có bản chất đó... Chẳng lẽ nó đang biến thành cụ Dumbledore, nắm chặt bí mật giấu trong ngực, không dám tin cậy? Nhưng cụ Dumbledore đã tin Snape, và điều đó đã dẫn tới hậu quả gì? Bị ám sát trên đỉnh ngọn tháp cao nhất...

“Thôi được,” nó khẽ nói với hai đứa kia. “Được,” nó nói lớn với mọi người trong phòng, và tất cả tiếng ồn ngưng ngay: Fred và George nãy giờ tào lao chuyện tiêu lâm mua vui cho mấy đứa đứng gần nhất cũng nín thinh, và tất cả đều có vẻ cảnh giác, hồi hộp.

“Tụi mình cần tìm một cái,” Harry nói, “một... một cái giúp tụi mình lật đổ Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó. Cái đó ở trong trường Hogwarts, nhưng tụi này không biết nó ở đâu. Cái đó có thể là đồ vật của sư mẫu Ravenclaw. Có ai từng nghe nói tới một đồ vật gì giống vậy không? Có ai tình cờ gặp cái gì đó có biểu tượng con đại bàng của Ravenclaw chẳng hạn?”

Nó hy vọng nhìn về phía nhóm nhỏ những học sinh nhà Ravenclaw, nhìn Padma, Michael, Terry, và Cho nhưng chính Luna là người trả lời, cô bé đang ngồi trên tay ghế của Ginny.

“A, có một cái vòng nguyệt quế đã mất của bà. Em nói với anh rồi mà, nhớ không, Harry? Cái vòng nguyệt quế đã mất của Ravenclaw ấy? Ba em đã cố gắng làm một cái giống y cái đó.”

“Ừ, nhưng cái vòng nguyệt quế đã mất đó,” Michael Corner đảo tròn con mắt, “đã bị mất rồi, Luna à. Đó mới là điều quan trọng.”

“Nó bị mất hồi nào?” Harry hỏi.

“Nghe nói cả thế kỉ ấy,” Cho nói và trái tim Harry thót lại. “Giáo sư Flitwick nói cái vòng nguyệt quế đã biến mất cùng với chính Sư mẫu Ravenclaw,” cô nàng hỏi các bạn cùng nhà Ravenclaw, “chưa ai tìm ra dấu vết của cái đó, đúng không nhỉ?”

Tất cả đều lắc đầu.

“Xin lỗi, nhưng vòng nguyệt quế là cái gì?” Ron hỏi.

“Nó đại khái như cái mũ vua đội,” Terry Boot nói. “Cái vòng nguyệt quế của Sư mẫu Ravenclaw được coi là có đặc tính pháp thuật, tăng cường trí tuệ của người đội.”

“Đúng, mấy cái vòi Nổ đẹp của ba...”

Nhưng Harry ngắt lời Luna.

“Và không ai trong các bạn từng thấy cái gì giống cái đó sao?”

Tất cả lại lắc đầu một lần nữa. Harry nhìn Ron và Hermione và thấy trên mặt hai đứa này phản chiếu nỗi thất vọng của chính nó. Một đồ vật đã bị mất từ rất lâu và dường như chẳng có dấu vết gì, không có vẻ đáng được coi là cái Trường Sinh Linh Giá cất giấu trong lâu đài... Tuy nhiên nó chưa kịp đặt ra một câu hỏi mới thì Cho lại nói.

“Harry à, nếu bồ muốn xem cái vòng nguyệt quế đó trông như thế nào, mình có thể đưa bồ lên phòng sinh hoạt chung của tụi này để chỉ cho bồ coi. Bức tượng Sư tổ Ravenclaw có đội vòng nguyệt quế...”

Cái theo của Harry lại nhói đau: Trong chốc lát căn Phòng Cần Thiết dập dềnh trước mặt nó, và nó thấy trái đất tối đen đang lao đi bên dưới và cảm thấy con rắn cuộn quanh vai. Voldemort lại đang bay, tới cái hồ dưới lòng đất hay về đây, toà lâu đài, Harry không biết, nhưng bay về hướng nào thì thời gian cũng chẳng còn bao nhiêu.

“Hắn đang di chuyển,” nó nói khẽ với Ron và Hermione. Nó liếc qua Cho rồi nhìn lại hai đứa bạn. “Nghe nè, mình biết là không có nhiều triển vọng, nhưng mình sẽ đi nhìn bức tượng một cái, ít nhất để biết cái vòng nguyệt quế trông như thế nào. Chờ mình ở đây và giữ an toàn... cái kia... hai bồ biết rồi đó...”

Cho đã đứng lên nhưng Ginny nói giọng hơi gay gắt. “Không, Luna sẽ đưa Harry đi, được không Luna?”

“Ôi, được chứ, mình sẵn sàng,” Luna vui vẻ nói, trong lúc Cho lại ngồi xuống, vẻ mặt thất vọng.

“Làm sao tụi này đi ra được đây?” Harry hỏi Neville.

“Lại đây.”

Nó dẫn Harry và Luna đi tới một cái góc, ở đó có một cái tủ chén nhỏ mở ra một cầu thang dốc, “Mỗi ngày cầu thang dẫn tới một chỗ khác nhau, để tụi họ không thể nào tìm thấy” Neville nói. “Rắc rối duy nhất là tụi mình sẽ chẳng biết tụi mình sẽ đi tới đâu mỗi khi tụi mình ra khỏi phòng. Cần thận nghe, Harry, luôn luôn có tuần tra trong hành lang vào ban đêm.”

“Không sao,” Harry nói, “Lát nữa gặp lại.”

Harry và Luna vội vã đi lên cầu thang, cái cầu thang này dài, được chiếu sáng bằng ánh đuốc và quanh quẹo ở những cua bất ngờ. Cuối cùng tụi nó tới một cái có vẻ là một bức tường rắn chắc.

“Chui xuống đây,” Harry vừa nói với Luna vừa rút tấm Áo khoác Tàng hình ra và quăng tấm áo trùm lên cả hai đứa. Nó đẩy nhẹ vào bức tường.

Bức tường tan đi khi bị nó chạm vào và hai đứa lách ra ngoài. Harry liếc nhìn lại và thấy bức tường tự liền lại ngay tức thì. Hai đứa nó đang đứng trong hành lang tối thui. Harry kéo Luna lùi vào bóng tối, lục tìm trong cái túi bùa đeo quanh cổ của nó lấy ra tấm Bản đồ Đạo tặc. Đưa tấm bản đồ lên sát mũi, nó dò tìm và cuối cùng cũng xác định được vị trí hai cái chấm của Luna và nó.

“Tụi mình đang ở trên tầng năm,” nó vừa thì thầm vừa theo dõi thầy Filch đang đi khỏi chỗ tụi nó, cách một hành lang ở đằng trước. “Đi lối này.”

Tụi nó lên đi.

Trước đây Harry đã từng đi lêu bêu trong lâu đài vào ban đêm nhiều lần, nhưng chưa lần nào tìm nó nện nhanh như vậy, chưa bao giờ nó trông mong an toàn đi qua chỗ này đến như vậy. Lướt qua những ô ánh trắng soi vuông vức trên sàn, ngang qua mấy bộ áo giáp mà tiếng bước chân khê khàng của tụi nó khiến cho những cái nón sắt rít lên, queo qua những góc hành lang mà đồ ai biết cái gì rình rập ở bên kia, Harry và Luna vừa bước đi vừa xem tấm Bản đồ Đạo tặc mỗi khi có đủ ánh sáng, hai lần dừng lại cho một con ma đi qua để không khiến con ma chú ý đến tụi nó. Nó chuẩn bị tinh thần gặp phải trở ngại bất cứ lúc nào, nỗi ngán sợ nhất của nó là gặp phải Peeves, nó đã đồng tai theo từng bước chân để lắng nghe dấu hiệu đầu tiên mách bảo con ma quậy đó đến gần.

“Lỗi này nè, Harry,” Luna thì thào, giật tay áo nó và kéo nó đi về phía một cầu thang xoắn.

Tụi nó trèo lên theo một vòng xoắn ngoặt đến chóng mặt. Trước đây Harry chưa từng đến chỗ này. Cuối cùng tụi nó đến một cánh cửa. Chẳng có nắm cửa mà cũng chẳng có ổ khoá: chẳng có gì cả ngoài bề mặt bèn bẹt của gỗ cũ xì và một cái đồ để gõ cửa có hình một con đại bàng.

Luna vọt lên một bàn tay xanh xao đang trôi lơ lửng giữa không trung hết sức kinh dị, không liên với cánh tay hay thân thể nào hết. Cô bé gõ một lần, và trong im ắng tiếng gõ vang lên nghe như tiếng nổ của đại bác. Ngay lập tức con đại bàng mở miệng, nhưng thay vì tiếng kêu của chim, lại vang lên một giọng du dương êm dịu, “Cái nào có trước, phượng hoàng hay lửa?”

“Ờ... Anh nghĩ sao Harry?” Luna nói, có vẻ dăm chiêu nghĩ ngợi.

“Cái gì? Không có mặt khẫu sao?”

“À không, tụi mình phải trả lời một câu hỏi,” Luna nói.

“Nếu trả lời sai thì sao?”

“Thì anh phải đợi người nào đó trả lời đúng,” Luna nói. “Bằng cách đó mình mở mang kiến thức, anh hiểu không?”

“Ừ... rắc rồi là, tụi mình không có thì giờ để chờ ai đó, Luna à.”

“Không, em hiểu ý anh mà,” Luna nghiêm trang nói. “À được, em nghĩ ra câu trả lời là một vòng luân hồi không có sự bắt đầu.”

“Lý luận tốt,” giọng nói cất lên và cánh cửa mở bung ra.

Phòng sinh hoạt chung của nhà Ravenclaw là một căn phòng tròn rộng rãi thoáng đãng hơn bất cứ phòng nào Harry từng thấy ở trường Hogwarts. Cửa sổ có khung tò vò điểm xuyết các bức tường được treo

những dải lụa màu đồng và xanh lơ. Ban ngày học sinh của nhà Ravenclaw sẽ được ngắm cảnh trí ngoạn mục của dãy núi bao quanh. Trần phòng hình vòm và được vẽ những vì sao phản chiếu xuống tấm thảm màu lam sẫm của bầu trời lúc nửa đêm. Trong phòng có bàn ghế, kệ sách và trong một hốc tường đối diện cánh cửa là một bức tượng cao bằng cẩm thạch trắng.

Harry nhận ra Sư mẫu Rowena Ravenclaw nhờ bức tượng bán thân mà nó đã được xem ở nhà Luna. Bức tượng đứng bên cạnh một cánh cửa mà Harry nghĩ là dẫn lên phòng ngủ ở tầng trên. Nó sải bước đi thẳng tới người đàn bà bằng cẩm thạch và bà ta có vẻ nhìn lại nó với nụ cười nửa miệng trên gương mặt xinh đẹp nhưng hơi dễ sợ. Trên đầu bức tượng có một cái vòng xinh đẹp được sao chép lên trên cẩm thạch. Cái đó không khác gì cái miện ngọc mà chị Fleur đã đội vào ngày cưới. Trên vành miện có khắc những chữ nhỏ xíu. Harry bước ra khỏi tấm áo khoác tàng hình và trèo lên bệ bức tượng Ravenclaw để đọc những chữ đó.

“Tri thức bao la là kho báu lớn nhất của con người.”

“Cái đó chỉ tổ khiến cho mày thành kiệt xác dần dần,” một giọng cười khàn khạc vang lên.

Harry ngay ngoắt người lại, tuột khỏi cái bệ tượng, đứng xuống đất. Cái dáng lệch vai của mẹ Alecto Carrow đang đứng trước mặt nó, và ngay khi Harry giơ cây đũa phép của nó lên, mẹ đã đặt ngón tay trở múp múp lên cái dấu có hình đầu lâu và con rắn trên cánh tay của mẹ.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Tổng Cổ Severus Snape

Ngay lúc ngón tay mù Carrow chạm vào cái Dấu, cái theo của Harry cháy bỏng dã man, căn phòng đầy sao biến mất, và nó đang đứng trên một mỏm đất lộ thiên bên dưới một vách đá bên bờ biển, biển đang trào lên xung quanh nó và trái tim nó reo mừng chiến thắng – chúng tóm được thằng nhãi rồi.

Một tiếng nổ bùng đem Harry về thực tại nơi nó đang đứng. Nó ngơ ngác giơ cây đũa phép lên, nhưng mù phù thủy trước mặt nó đã ngã sấp xuống rồi, mù ngã xuống sàn mạnh đến nỗi mặt kính của các kệ sách kêu lanh canh.

“Em chưa bao giờ đánh Choáng ai hết ngoại trừ trong lớp học ĐQD,” Luna nói, giọng thích thú một cách ôn tồn, “Ầm ỉ hơn em tưởng.”

Và rõ là trần phòng bắt đầu rung chuyển. Tiếng những bước chân chạy nhốn nháo, vang dội càng lúc càng lớn hơn từ đằng sau cánh cửa dẫn lên các phòng ngủ. Bùa Choáng của Luna đã đánh thức các học sinh đang ngủ ở tầng trên.

“Luna, em ở đâu? Anh cần chui trở vô tấm Áo khoác!”

Chân của Luna hiện ra từ cũi không, Harry vội vã đến bên cạnh và cô bé thả tấm áo khoác phủ kín lên cả hai vừa khi cánh cửa mở ra và một đám học sinh nhà Ravenclaw, tất cả đều mặc đồ ngủ, tuôn vào như suối tràn ngập căn phòng sinh hoạt chung.

Tụi nó thờ hồn hển và tỏ ra kinh ngạc khi thấy mù Alecto nằm bất tỉnh tại đó. Từ từ, tụi nó liệt xệt đi quanh mù, con quái vật dã man có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào và tấn công tụi nó. Sau đó có một đứa năm thứ nhất gan dạ phóng tới chỗ mù và dùng ngón chân cái bự chàng của nó mà chọc vô lưng mù.

“Mình nghĩ có lẽ mù ấy chết rồi,” thằng bé vui sướng hét tướng lên.

“Ôi! Coi kìa,” Luna thì thầm vui vẻ, khi đám học sinh nhà Ravenclaw xúm lại đông đúc quanh mù Alecto. “Tụi nó mừng ghê kìa!”

“Ừ... hay...”

Harry nhắm mắt lại, và khi cái theo giật giật nó quyết định nhập vào đầu óc Voldemort một lần nữa... Hẳn đang di chuyển dọc theo đường hầm vào hang động thứ nhất...

Có tiếng gõ trên cánh cửa phòng sinh hoạt chung và tất cả học sinh nhà Ravenclaw lặng đi khiếp sợ. Harry nghe bên kia cánh cửa giọng nói du dương phát ra từ cái đồ gỗ cửa hình con đại bàng: “Vật thể đã tan biến đi về đâu?”

“Làm sao tao biết! Câm đi!,” một giọng nói cục cằn, cầu nhàu. Harry biết đó là lão Carrow anh, Amycus “Alceto? Alecto? Cô có ở trong đó không? Cô tóm được nó hả? Mở cửa ra!”

Đám học sinh nhà Ravenclaw thì thảo với nhau, hãi hùng. Rồi không hề báo trước hàng loạt tiếng ùng ùng thật to vang lên, như thể ai đó đang nổ súng vào cánh cửa.

“ALECTO... Nếu ngài đến mà chúng ta chưa tóm được thằng Potter... Mà muốn lẩn theo vết xe đổ của nhà Malfoy hả? TRẢ LỜI TAO!” Lão Amycus, gào to, ráng hết sức bình sinh rung lắc cánh cửa, nhưng cánh cửa vẫn không thềm mở ra.

Đám học sinh nhà Ravenclaw đều lùi lại, và một số đứa khiếp sợ nhất bắt đầu chạy tọt trở lên cầu thang về phòng ngủ của tụi nó. Sau đó, vừa đúng lúc Harry tự hỏi liệu nó có nên làm nổ tung cánh cửa và đánh Choáng Amycus trước khi tên Tử Thần Thực Tử đó có thể làm thêm điều gì không thì giọng nói thứ hai, giọng nói quen thuộc nhất, ngân nga bên ngoài cánh cửa.

“Cho phép tôi hỏi ông đang làm gì vậy, giáo sư Carrow?”

“Đang cố-qua-được-cánh-cửa-khốn-nạn-này!” lão Amycus hét. “Đi kêu lão Flitwick! Kêu hắn mở nó ra, ngay!”

“Nhưng chẳng phải cô em gái ông đang ở trong đó sao?” Giáo sư McGonagall hỏi. “Chẳng phải giáo sư Flitwick đã cho cô ấy vào hồi chiều, theo lệnh khẩn cấp của ông sao? Chắc cô ta có thể mở cửa cho ông chứ? Như vậy ông không cần phải đánh thức một nửa lâu đài.”

“Nó không mở cửa ra, mụ khỉ già à! Bà mở cửa đi! Khi họ! Làm ngay!”

“Được, nếu ông muốn,” giáo sư McGonagall nói giọng lạnh lùng dễ sợ.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên và giọng du dương lại hỏi. “Vật thể đã tan biến đi về đâu?”

“Vào cõi không tồn tại, nghĩa là mọi vật thể,” giáo sư McGonagall trả lời.

“Diễn đạt hay!” cái gỗ cửa hình con đại bàng đáp và cánh cửa mở ra.

Mấy đứa nhà Ravenclaw còn nấn ná ở lại vội phóng như bay lên cầu thang khi lão Amycus xộc qua ngưỡng cửa, quơ quơ cây đuũa phép. Cũng vai khòm như mụ em, hắn có một gương mặt vàng ệch chảy phệ ra, hai con mắt ti hí nhìn thấy ngay Alecto nằm sõng sượt im re trên sàn. Hắn phát ra một tiếng rống tức giận và sợ hãi.

“Lũ ranh con mất dạy, chúng đã làm gì hả?” Hắc gào lên “Ta sẽ Cực hình cả lũ chúng nó cho đến khi chúng nói ra đứa nào đã làm chuyện này – và Chúa tể Hắc ám sẽ nói sao đây?” Hắc rít lên, đứng bên cạnh mộ em và tự dấm nắm tay vô trán mình. “Bọn ta chưa tóm được nó mà chúng đã biến đi và giết mất con này rồi!”

“Cô ấy chỉ bị Choáng thôi!” giáo sư McGonagall sốt ruột nói, bà đã cúi xuống xem xét Alecto, “Cô ấy sẽ hoàn toàn bình phục.”

“Làm chó gì bình phục được!” Lão Amycus gầm lên. “Chúa tể Hắc ám mà xử con này rồi thì đừng hòng! Con ranh này đã thỉnh ngài, ta cảm thấy Dấu tay của ta rất lên mà, và ngài tưởng bọn ta đã tóm được Potter.”

“Tóm được Potter?” giọng nói của giáo sư McGonagall sắc lạnh. “Ông ngụ ý gì khi nói ‘tóm được Potter’?”

“Ngài báo cho bọn ta biết Potter có thể tìm cách vô trong tháp Ravenclaw, và bảo bọn ta thỉnh ngài tới nếu bắt được thằng nhãi ranh.”

“Tại sao Potter lại tìm cách vô tháp Ravenclaw chứ? Potter là học sinh Nhà của tôi!”

Harry nghe ra một chút tự hào trong giọng nói của giáo sư McGonagall nấp dưới vẻ nghi ngờ và tức giận; một tình cảm yêu kính đối với cô Minerva McGonagall trào dâng trong lòng Harry.

“Bọn ta được báo là nó có thể đến đây tối nay!” lão Carrow nói, “Ta không biết tại sao? Làm sao ta biết hả?”

Giáo sư McGonagall đứng thẳng dậy và đôi mắt nhỏ sáng long lanh của cô lướt khắp phòng. Hai lần ánh mắt của cô lướt qua chỗ Harry và Luna đứng.

“Bọn ta có thể đổ vạ lên lũ trẻ ranh,” lão Amycus nói, cái mặt phệ như heo của lão bỗng trở nên xảo trá. “Ừ, bọn ta sẽ làm vậy. Bọn ta sẽ nói là Alecto bị bọn trẻ mai phục, bọn trẻ ranh trên lầu ấy,” - hắc hướng nhìn lên trần phòng đầy sao hướng về phía các phòng ngủ - “Và bọn ta sẽ nói chúng ép con em tao ấn vào cái Dấu, và vì vậy mà ngài nhận được báo động giả... Ngài có thể trừng phạt bọn chúng. Thêm bớt vài đứa trẻ ranh thì có khác gì nào?”

“Chỉ có khác giữa sự thật và dối trá, dửng cảm và hèn nhát,” giáo sư McGonagall nói, cô đã giận tái cả mặt. “Ngắn gọn, một sự khác biệt mà ông và em của ông không thể nhận thức. Nhưng hãy để tôi xác định rõ một điều. Ông sẽ không được đổ vấy sự hồ đồ của ông lên đầu học sinh trường Hogwarts. Tôi sẽ không để cho chuyện đó xảy ra.”

“Xin lỗi nhé!”

Lão Amycus xấn tới đến mức, hấn đứng sát giáo sư McGonagall một cách xúc phạm, mặt hấn chỉ cách mặt cô có vài phân. Cô vẫn không lùi bước mà nhìn hấn khinh bỉ như thể hấn là thứ gì đó hết sức tởm lợm mà cô thấy dính ở chỗ ngồi của bồn cầu tiêu.

“Không phải là chuyện mù có cho phép hay không, Minerva McGonagall à. Mù hết thời rồi, bọn ta mới là kẻ nắm quyền hành ở đây lúc này, và mù sẽ phải ủng hộ ta, nếu không mù sẽ phải trả giá.”

Và lão vả vào mặt cô.

Harry hất tấm Áo khoác Tàng hình ra khỏi người, giơ cây đũa phép lên, và nói, “Đáng lẽ ông không nên làm vậy.”

Đúng lúc lão Amycus xoay phắt lại, Harry hét, “Cực hình!”

Tên Tử Thần Thực Tử bị nhắc bổng lên. Hấn vùng vẫy trong không trung như một kẻ chết đuối, quần quai và hú lên đau đớn, và rồi hấn tông vô bề mặt một kệ sách làm bể nát mặt kiếng, miếng kiếng văng tung toé khắp nơi, rồi hấn gục xuống sàn, bất tỉnh.

“Con đã hiểu ra điều mù Bellatrix nói,” Harry nói, máu đang bốc hừng hực trong đầu nó. “Phải có dã tâm thực sự.”

“Potter!” Giáo sư McGonagall thì thầm, ghì chặt tim mình. “Potter... con ở đây! Chuyện gì...? Làm thế nào...?” Cô cố gắng trấn tĩnh. “Potter, thế này thì đại quá!”

“Tại hấn vả mặt cô,” Harry nói.

“Potter à, cô... con làm như vậy... rất là... rất hào hiệp... nhưng con có hiểu là...?”

“Dạ, con hiểu,” Harry trấn an cô. Chẳng biết tại sao mà cơn hoảng hốt của cô lại khiến Harry chững chạc hẳn. “Thưa giáo sư McGonagall, Voldemort đang trên đường tới đây.”

“Ôi, bây giờ chúng ta được phép nói ra cái tên đó rồi à?” Luna vừa hỏi bằng giọng thích thú vừa cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra. Sự xuất hiện của đứa học trò thứ hai đang bị truy nã dường như quá sức chịu đựng của giáo sư McGonagall, cô lão đảo lùi lại rồi ngã xuống một cái ghế bành gần đó, tay bấu chặt cổ chiếc áo khoác sọc vuông đã cũ của cô.

“Mình nghĩ bây giờ tụi mình gọi hấn là gì thì cũng vậy thôi,” Harry nói với Luna. “Hấn đã biết mình ở đâu.”

Ở một góc thăm thẳm trong bộ óc Harry, phần nổi liền với cái theo đang bùng cháy, giận dữ, nó có thể thấy Voldemort đang lướt thật nhanh qua mặt hồ tối đen trên chiếc thuyền xanh ma quái... Hấn gần đến được cù lao, nơi đặt chậu đá...

“Con chạy trốn đi,” giáo sư McGonagall thì thầm, “Mau lên, Potter, ráng hết sức chạy mau lên...”

“Không được.” Harry nói. “Con có việc cần làm. Thưa giáo sư, cô có biết cái vòng nguyệt quế Ravenclaw ở đâu không?”

“Cái vòng... vòng nguyệt quế của Ravenclaw à? Dĩ nhiên là không... Chẳng phải nó đã bị mất hàng mấy trăm năm rồi sao?” Cô ngồi thẳng lưng lên một chút. “Potter, con trở vô lâu đài này đúng là điên khùng, hoàn toàn điên khùng...”

“Con đành phải thế thôi,” Harry nói. “Thưa giáo sư, có gì đó được giấu ở đây mà con phải tìm ra, cái đó có thể là cái vòng nguyệt quế, nếu con có thể nói chuyện với giáo sư Flitwick...”

Có âm thanh của sự di chuyển, của miếng kiếng chạm lạnh lạnh. Lão Amicus đang tỉnh lại. Trước khi Harry hay Luna kịp hành động, giáo sư McGonagall đã đứng lên, chĩa cây đũa phép của cô vào tên Tử Thần Thực Tử còn lừ đừ, và hô “Khống chế!”

Lão Amicus đứng dậy, đi tới bên mộ em, lượm cây đũa phép của mộ lên rồi ngoan ngoãn lê chân đến chỗ giáo sư McGonagall và đưa cô cây đũa phép đó cùng với cây đũa phép của hân. Rồi hân nằm xuống sàn bên cạnh Alecto. Giáo sư McGonagall lại vẩy cây đũa phép một lần nữa, một sợi dây thừng bạc óng ánh dài thòng hiện ra từ cội không và uốn lượn vòng quanh anh em lão Carrow, trói chặt chúng với nhau.

“Potter à,” giáo sư McGonagall nói khi quay lại đối diện với Harry với vẻ dừng dừng tuyệt vời trước tình thế khốn khổ của anh em lão Carrow. “Nếu Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó quả thực biết con ở đây...”

Khi cô nói điều này, một cơn phản nộ tựa như nỗi đau thể xác xuyên suốt Harry khiến cái thẹo của nó bùng lên bóng rít, và trong tích tắc nó ngó xuống cái chậu đã sạch bách thuốc độc và thấy không còn cái mặt dây chuyền vàng nào trong chậu...

“Potter, con có sao không?” Một giọng nói vang lên, và Harry trở lại thực tại. Nó đang bầu chặt vào vai Luna để đứng vững.

“Không còn thời gian nữa. Voldemort đang đến rất gần rồi, thưa giáo sư, con đang thực hiện lệnh của thầy Dumbledore, con phải tìm ra cái mà thầy muốn con tìm! Nhưng chúng ta phải đưa học sinh ra khỏi đây trong lúc con tìm kiếm trong toà lâu đài – Con là kẻ mà Voldemort muốn giết chứ hân không bận tâm đến chuyện giết thêm hay bớt những đứa khác, không phải lúc này...” Không phải lúc này khi hân biết mình đang tấn công những Trường Sinh Linh Giá, Harry nghĩ nốt câu đó trong đầu.

“Con làm theo lệnh cụ Dumbledore à?” Cô lặp lại với sự ngạc nhiên nhuộm màu hy vọng. Rồi cô đứng thẳng người lên hết cỡ.

“Chúng ta sẽ bảo vệ ngôi trường được an toàn chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó trong khi con tìm kiếm cái... cái vật đó.”

“Được thế không cô?”

“Cô tin là được,” giáo sư McGonagall nói giọng khô khốc. “Thầy cô chúng ta khá giỏi về pháp thuật, như con biết đấy. Cô chắc chắn chúng ta có thể cầm chân hắn một lúc nếu chúng ta dốc hết sức. Dĩ nhiên, sẽ phải giải quyết giáo sư Snape trước.”

“Hãy để con...”

“... và nếu trường Hogwarts lâm vào tình huống bị bao vây, với Chúa tể Hắc ám chặn ngay cổng, thì đúng là nên đưa càng nhiều càng tốt những người vô can ra khỏi vòng vây. Hệ thống vận chuyển Floo bị theo dõi, Độn thổ thì bất khả thi trong khuôn viên trường...”

“Có một cách,” Harry nói nhanh, và nó giải thích về hành lang dẫn đến quán Đầu Heo.

“Potter à, chúng ta đang nói tới hàng trăm học sinh...”

“Con biết thừa giáo sư, nhưng nếu Voldemort và bọn Tử Thần Thực Tử tập trung vào ranh giới quanh trường thì bọn chúng sẽ không quan tâm lắm đến những kẻ Độn thổ bên ngoài quán Đầu Heo.”

“Điều đó có lý.” Cô đồng ý. Cô chìa cây đũa phép vào anh em lão Carrow, và một tấm lưới bạc phủ xuống thân thể bị trói cứng ngắc của chúng, nhắc chúng lên không trung, nơi đó chúng bị treo lơ lửng bên dưới trần phòng vàng-và-lam giống như hai con hải sản bị chẳng gớm ghiếc. “Đi. Chúng ta phải báo động cho Chủ nhiệm các Nhà khác. Con nên mặc lại tấm Áo khoác Tàng hình.”

Cô đồng dục bước về phía cửa, và vừa đi cô vừa giơ cao cây đũa phép. Từ đầu đũa phóng ra ba con mèo bạc đều có cái quầng mắt kiếng quanh mắt. Những Thần hộ mệnh đó lanh lẹ chạy phía trước, toả ánh sáng óng ánh bạc khắp cầu thang xoắn khi giáo sư McGonagall, Harry và Luna vội vàng đi xuống.

Họ chạy dọc hành lang, rồi từng Thần Hộ mệnh một tách ra khỏi họ. Cái áo khoác của giáo sư McGonagall bay sột soạt trên sàn và Harry cùng Luna lon ton chạy theo cô dưới tấm Áo khoác Tàng hình.

Ba thầy trò xuống thêm hai tầng nữa thì một cái bóng lạng lẽ khác bám theo họ, Harry nhận ra trước tiên, cái theo nó vẫn nhúc nhối. Nó mò trong cái túi bùa đeo quanh cổ tấm Bản đồ Đạo tặc, nhưng nó chưa kịp lấy tấm bản đồ ra thì cô McGonagall dường như cũng nhận ra có kẻ đồng hành. Cô đứng khựng lại, giơ cao cây đũa phép sẵn sàng đấu tay đôi, và nói, “Ai đó?”

“Tôi đây,” một giọng trầm đáp lại.

Từ sau một bộ áo giáp Severus Snape bước ra.

Lòng Harry sôi dậy nổi căm ghét khi nhìn thấy ông ta.

Trước tội ác quá khủng khiếp mà Snape đã phạm, nó như đã quên những chi tiết lẻ tẻ của ngoại hình ông ta, quên đi mái tóc đen nhờn như bức màn đen đưa quanh gương mặt gầy, quên đi đôi mắt đen với cái nhìn lạnh lùng chết chóc. Snape không mặc đồ ngủ mà mặc bộ áo đen thông thường, và tay cũng cầm đũa phép sẵn sàng chiến đấu.

“Anh em nhà Carrow ở đâu?” ông ta lặng lẽ hỏi.

“Tôi cho là ở chỗ mà ông bảo họ đến, thưa ông Severus,” giáo sư McGonagall nói.

Thầy Snape bước đến gần hơn, hai mắt ông ta lướt qua chỗ giáo sư đến khoảng không chung quanh cô, như thể ông biết Harry có mặt ở đó. Harry cũng cầm chắc cây đũa phép của nó, sẵn sàng chiến đấu.

“Tôi có cảm tưởng,” thầy Snape nói, “rằng cô Alecto đã phát hiện ra một kẻ đột nhập.”

“Vậ à?” giáo sư McGonagall nói, “Và điều gì khiến ông có cảm tưởng đó?”

Thầy Snape hơi khuynh cánh tay trái lên, nơi có Dấu hiệu Hắc ám in trên da.

“À, tất nhiên rồi,” giáo sư McGonagall nói, “tôi quên mất bọn Tử Thần Thực Tử các người có cách liên lạc riêng.”

Thầy Snape làm như không nghe lời cô vừa nói. Hai mắt của ông ta vẫn dò dẫm khoảng không chung quanh cô và ông ta từ từ tiến lại gần hơn, với cái vẻ dường như không để ý hành động của mình.

“Tôi không biết đây là phiên trực đêm tuần tra hành lang của cô, cô Minerva à.”

“Ông phản đối à?”

“Tôi tự hỏi điều gì có thể khiến cô ra khỏi giường vào cái giờ khuya khoắt này?”

“Tôi tưởng tôi nghe có náo động,” giáo sư McGonagall nói.

“Thật sao? Nhưng mọi việc có vẻ bình yên mà.”

Thầy Snape nhìn vào mắt cô.

“Cô có thấy Harry Potter không, cô Minerva? Bởi vì nếu cô thấy, tôi phải nhấn mạnh...”

Giáo sư McGonagall hành động nhanh đến nỗi Harry không thể tin nổi. Cây đũa phép của cô nháng chớp vào không khí và trong tích tắc Harry tưởng đâu thầy Snape ắt đã ngã gục, bất tỉnh, nhưng bùa Chắn ông ta phát ra nhanh đến nỗi cô McGonagall bị hất lùi chới với. Cô quơ cây đũa phép về phía một ngọn đuốc trên tường và ngọn lửa bay khỏi giá đỡ. Harry, vừa sắp tung lời nguyện vào thầy Snape, buộc phải kéo Luna rời ra để tránh ngọn lửa rớt xuống, ngọn lửa ngay lúc ấy đã biến thành một vòng lửa quay kín

hành lang và lao tới thầy Snape như một cái thông lọng.

Thế rồi không còn là lửa nữa, mà một con rắn đen khổng lồ được cô McGonagall cho nổ tung thành khói, cụm khói đó tụ hình lại và trong vài giây lại thành một chùm dao găm phóng tới. Thầy Snape chỉ có thể tránh được chúng bằng cách đẩy bộ áo giáp ra chắn trước mặt, và cùng với những tiếng vang loảng xoảng, hết con dao này đến con dao kia găm vào ngực bộ áo giáp...

“Cô Minerva!” một giọng lạnh lạnh vang lên, và vẫn che chắn cho Luna khỏi tầm bay của bùa chú, Harry ngoái đầu nhìn ra sau, thấy giáo sư Flitwick và giáo sư Sprout vẫn còn mặc đồ ngủ đang chạy vội lên hành lang về phía thầy Snape và cô McGonagall, tíu sau họ là giáo sư Slughorn thở hổn hển.

“Không!” thầy Flitwick vừa kêu lên the thé vừa giơ cao cây đũa phép, “Mì không được gây thêm án mạng trong trường Hogwarts!”

Bùa của thầy Flitwick trúng ngay bộ áo giáp mà thầy Snape đang núp phía sau. Bộ áo giáp kêu lên như một tiếng choang rồi cử động như người sống. Thầy Snape vùng ra khỏi hai cánh tay kinh dị của bộ áo giáp và tổng nó bay trở về phía các đối thủ của ông, Harry và Luna phải nhào qua một bên để tránh khi bộ áo giáp văng trúng bức tường bề tan tành. Khi Harry ngược lên để nhìn lại thì thầy Snape đang cuốn vó mà chạy trốn, cô McGonagall, thầy Flitwick và cô Sprout dùng dưng rượt theo sau. Ông ta tông vào một cánh cửa lớp học, và lát sau nó nghe cô McGonagall kêu lên: “Ồ HÈN!Ồ HÈN!”

“Chuyện gì vậy? Chuyện gì xảy ra vậy?” Luna hỏi.

Harry kéo Luna đứng lên và hai đứa nó chạy xuống hành lang, tấm Áo Khoác Tàng Hình bay lất phất sau lưng tụi nó. Hai đứa chạy vô phòng học trống trơn nơi giáo sư McGonagall, giáo sư Flitwick và giáo sư Sprout đang đứng cạnh một khung cửa sổ bề tan tành.

“Hắn đã nhảy xuống,” giáo sư McGonagall nói khi Harry và Luna chạy vô phòng.

“Cô muốn nói là hắn chết rồi?” Harry phóng tới bên cửa sổ, không để ý tới tiếng thét sừng sốt của giáo sư Flitwick và giáo sư Sprout trước sự xuất hiện thình lình của nó.

“Không, hắn không chết,” giáo sư McGonagall nói giọng cay đắng. “Không giống cụ Dumbledore, hắn vẫn còn cầm theo đũa phép... và hình như hắn học được vài ngón nghề của chủ nhân hắn.”

Lòng bùng lỗ tai vì kinh hoàng, Harry thấy phía xa xa một hình dạng tựa như một con dơi khổng lồ đang bay xuyên bóng tối về phía bức tường bao bọc khuôn viên trường.

Sau lưng thầy trò nó vang lên tiếng chân lạch bạch nặng nề kèm tiếng thở phù phù dữ dội. Thầy Slughorn vừa bắt kịp mọi người.

“Harry,” thầy thở hổn hển, xoa xoa bộ ngực mênh mông dưới tấm áo ngủ bằng lụa màu xanh ngọc bích.

“Chàng trai yêu quý... ngạc nhiên biết chừng nào... Cô Minerva, xin vui lòng giải thích... Thầy Severus... cái gì...?”

“Ông hiệu trưởng của chúng ta đang nghỉ giải lao,” giáo sư McGonagall vừa nói vừa chỉ vào cái-lỗ-có-dáng-Snape trên cửa sổ.

“Thưa giáo sư,” Harry hét, tay nó bưng lấy trán. Nó có thể nhìn thấy cái hồ đầy nhóc bọn m binh đang lướt bên dưới nó, và nó cảm nhận được chiếc thuyền xanh ma quái nảy lên khi chạm vào bờ ngầm dưới đất và Voldemort nhảy ra khỏi thuyền với trái tim khát máu...

“Thưa giáo sư, chúng ta phải tạo ra chương ngại vật quanh trường, hẵn đang đến!”

“Tốt lắm! Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đang đến,” cô nói với các thầy cô khác. Cô Sprout và thầy Flitwick há hốc kinh hoàng. Thầy Slughorn thốt ra một tiếng rên. “Potter có việc phải làm trong lâu đài theo lệnh của cụ Dumbledore. Chúng ta cần bảo vệ chốn này bằng mọi cách mà chúng ta có thể làm được trong lúc Potter làm việc mà trò ấy cần làm.”

“Dĩ nhiên cô phải biết là không điều gì chúng ta có thể làm ngăn chặn mãi mãi Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó chứ?” thầy Flitwick nói giọng the thé.

“Nhưng chúng ta có thể cầm chân hẵn,” giáo sư Sprout nói.

“Cám ơn chị, Pomona,” giáo sư McGonagall nói và hai bà phù thủy trao đổi với nhau một cái nhìn thông cảm sâu sắc. “Tôi đề nghị chúng ta thiết lập ngay một hàng rào bảo vệ căn bản chung quanh trường, sau đó tập trung học sinh của chúng ta đem về Đại Sân Đường. Phần lớn sẽ được di tản, nhưng nếu trò nào đã tới tuổi trưởng thành và muốn ở lại chiến đấu, tôi nghĩ chúng ta nên dành cho các trò đó cơ hội.”

“Đồng ý,” giáo sư Sprout vừa nói vừa vội vã đi về phía cửa. “Tôi sẽ đem học sinh của Nhà tôi đến gặp các thầy cô trong Đại Sân Đường trong vòng hai mươi phút nữa.”

Và trong lúc cô xăng xái chạy đi khuất, mọi người còn nghe lẩm bầm, “Vòi Bạch tuộc, Bầy Quỷ sứ, Đậu Xà nẹo... Ủ ta muốn xem bọn Tử Thần Thực Tử đánh với những thứ đó.”

“Tôi có thể hành động từ vị trí này,” giáo sư Flitwick nói, và mặc dù khó có thể thấy cái gì ngoài cửa sổ, ông vẫn chĩa cây đũa phép qua khung cửa sổ bể nát và bắt đầu lẩm nhẩm những bùa chú cực kì phức tạp. Harry nghe một âm thanh cuộn lên như thể thầy Flitwick vừa thả sức mạnh của gió vào sân trường.

“Thưa thầy,” Harry đi tới gần bậc thầy bùa chú và nói, “thưa thầy, con xin lỗi làm gián đoạn công việc của thầy, nhưng điều này quan trọng. Thầy có biết chiếc vòng nguyệt quế của Ravenclaw ở đâu không?”

“... Bảo vệ chống khủng bố... Chiếc vòng nguyệt quế Ravenclaw hả?” Thầy Flitwick nói the thé. “Thêm một chút khôn ngoan thì không bao giờ là không đúng lúc, Potter à, nhưng ta không tin là cái đó có ích lợi

gì nhiều trong tình huống này?”

“Con chỉ muốn hỏi... thầy có biết cái đó ở đâu không? Thầy có bao giờ thấy cái đó?”

“Thấy cái đó? Theo ký ức của những người còn sống thì chưa từng có người nào thấy cái đó! Đã bị mất lâu lắm rồi, con ạ.”

Harry cảm thấy vừa hoảng sợ vừa thất vọng tột cùng. Vậy thì cái gì là Trường Sinh Linh Giá?”

“Chúng tôi sẽ gặp thầy và học sinh nhà Ravenclaw trong Đại sảnh Đường nhé, thầy Filius!” Giáo sư McGonagall vừa nói vừa ra dấu cho Harry và Luna đi theo cô.

Ba thầy trò vừa đi tới cửa thì thầy Slughorn ùng ùng lên tiếng.

“Tôi nói nhé,” thầy thở phì phì, mồ hôi đầm đìa và mặt mày tái lét, cặp ria hải mã rung rinh. “Chuyện âm ỉ vớ vẩn! Tôi không tin làm vậy là khôn ngoan, cô Minerva à. Hẳn dư sức kiếm được cách vào, và bất cứ ai tìm cách làm chậm trễ hẳn sẽ lâm vào tình cảnh hiểm nghèo nghiêm trọng...”

“Tôi cũng trông mong ông và học sinh nhà Slytherin có mặt trong Đại sảnh Đường trong vòng hai mươi phút trong khoảng đó.” Giáo sư McGonagall nói. “Nếu ông muốn ra đi cùng với học sinh của ông, chúng tôi sẽ không ngăn cản ông đâu. Nhưng nếu bất cứ ai trong nhà của ông ra sức phá hoại cuộc kháng chiến của chúng tôi hay vũ trang chống lại chúng tôi trong toà lâu đài này thì, ông Horace à, chúng ta sẽ đấu nhau đến chết.”

“Cô Minerva!” Ông kêu lên kinh hãi.

“Đã đến lúc Nhà Slytherin lựa chọn sự trung thành của mình.” Giáo sư McGonagall ngắt lời ông. “Hãy đi gọi học sinh của ông dậy đi, ông Horace à.”

Harry không ở lại để xem thầy Slughorn ấp úng. Nó và Luna bám theo sau lưng giáo sư McGonagall, lúc này cô đã đi tới hành lang và giơ cao cây đũa phép.

“Chẩn lối... ôi, làm ơn làm phước, thầy Filch, đừng nhắm đúng lúc này...”

Ông giám thị già, vừa khập khiễng đi tới, vừa hét. “Bọn học trò ra khỏi giường rồi! Bọn học trò ra khỏi hành lang!”

“Đó là chuyện mà chúng phải làm mà, đồ ngu tợn mạng!” Cô McGonagall quát. “Đi mà làm cái gì đó được việc hơn đi! Tìm Peeves ngay!”

“P... Peeves?” thầy Filch cà lăm như thể ông chưa bao giờ nghe cái tên đó trước đây.

“Ừ, Peeves, đồ ngu, Peeves! Chẳng phải thầy ca cẩm về con ma đó suốt một phần tư thế kỉ rồi sao? Đi

kiếm nó lại đây, ngay lập tức.”

Thầy Filch hẳn nhiên cho rằng đầu óc của giáo sư McGonagall đã bỏ cô mà đi rồi, nhưng ông cũng khập khiễng bước đi, vai khòm xuống, lẩm bẩm cái gì đó trong miệng.

“Và bây giờ... Chẩn lối di động!” giáo sư McGonagall hô lên. Và suốt dọc hành lang những bức tượng và những bộ áo giáp nhảy xuống khỏi những bức bệ của chúng, và dựa vào tiếng va chạm âm âm vọng từ bên trên lẫn bên dưới, Harry biết là những pho tượng và áo giáp trong toà lâu đài cũng hành động tương tự.

“Trường Hogwarts đang lâm nguy!” Giáo sư McGonagall hét. “Hãy canh giữ đường biên, bảo vệ chúng ta, hãy làm nghĩa vụ với trường!”

Vừa va đập vừa thét vang, cả bầy tượng di chuyển rầm rập ngang qua Harry, một số tượng nhỏ hơn người thật, số khác lớn hơn. Có cả tượng thú vật, cả tiếng loảng xoảng của những bộ áo giáp khua gươm và dây xích có đầu cầu gai.

“Bây giờ, Potter à,” giáo sư McGonagall nói, “con và trò Lovegood nên trở lại với bạn bè của con và đưa họ đến Đại sảnh Đường – cô phải đi đánh thức các học sinh khác của nhà Gryffindor.”

Thầy trò chia tay trên đầu cầu thang kế, Harry và Luna trở lại hướng cửa vào Phòng Cần Thiết đã đóng kín. Trong lúc chạy, tụi nó gặp những đám học sinh, hầu hết khoác áo choàng đi đường bên ngoài bộ đồ ngủ, đang được thầy cô hay huynh trưởng lừa xuống Đại sảnh Đường,

“Potter kia!”

“Harry Potter!”

“Đúng là anh, mình thề, mình vừa thấy anh!”

Nhưng Harry không ngoái nhìn lại, và cuối cùng hai đứa nó đến được cửa vào Phòng Cần Thiết, Harry dựa vào bức tường đã được ếm bùa, cửa mở ra nhận tụi nó vô, và nó cùng Luna bước nhanh xuống cầu thang hẹp.

“Cái...?”

Khi căn phòng hiện ra Harry trượt chân mấy bậc thang vì sửng sốt. Căn phòng đông đúc người, đông hơn rất nhiều so với lúc nó vừa ở đây. Chú Kingsley và thầy Lupin đang ngược nhìn nó, cũng như Oliver Wood, Katie Bell, Angelina Johnson và Alicia Spinnet, anh Bill và chị Fleur và ông bà Weasley.

“Harry, chuyện gì đang xảy ra?” Thầy Lupin nói khi chạy tới đón nó ở chân cầu thang.

“Voldemort đang trên đường đến đây. Mọi người đang dựng chướng ngại vật để bảo vệ trường – lão

Snape chạy trốn rồi. Thầy làm gì ở đây? Làm sao thầy biết?”

“Tụi này nhắn tin cho mọi người trong Đoàn quân Dumbledore,” anh Fred giải thích. “Em không thể mong mọi người lỡ mất cuộc vui đâu, Harry à, và ĐQD báo cho Hội Phượng Hoàng biết, và mọi chuyện cứ thế phình ra như lẫn trái banh tuyết.”

“Chuyện gì trước tiên, Harry?” George nói lớn. “Chuyện gì đang xảy ra?”

“Các thầy cô đang di tản mấy đứa nhỏ và mọi người đang tập trung ở Đại sảnh Đường để được sắp xếp,” Harry nói, “Chúng ta sẽ chiến đấu.”

Một tiếng hô rân trời và mọi người ùn ùn kéo lên cầu thang, Harry bị ép vô sát tường khi những người khác chạy ngang qua nó, thành viên Hội Phượng Hoàng lẫn lộn với Đoàn quân Dumbledore, và đội Quidditch trước đây của Harry, tất cả đều cầm sẵn đũa phép hướng về phía toà lâu đài chính.

“Đi nào, Luna!” Dean gọi khi đi ngang qua, đưa bàn tay không cầm đũa phép cho Luna, cô bé nắm lấy rồi đi theo anh chàng trở lên cầu thang.

Đám đông thưa dần. Chỉ còn một nhóm người ở lại bên dưới trong căn Phòng Cần Thiết, và Harry nhập bọn với họ. Bà Weasley đang ngăn cản Ginny. Đứng chung quanh hai mẹ con là thầy Lupin, anh Fred, anh George, anh Bill và chị Fleur.

“Con còn vị thành niên!” Bà Weasley quát cô con gái khi Harry tới nơi. “Má sẽ không cho phép, mấy đứa con trai, thì ừ, nhưng con, con phải về nhà!”

“Con không chịu đâu!”

Tóc Ginny xoắn tung khi cô bé vùng cánh tay ra khỏi bàn tay nắm chặt của bà mẹ.

“Con ở trong Đoàn quân Dumbledore...”

“Một băng trẻ mới lớn...”

“Một băng trẻ mới lớn sắp đương đầu hãn, chuyện mà không ai dám làm!” Fred nói.

“Nó mới mười sáu tuổi!” Bà Weasley hét. “Nó chưa đủ trưởng thành. Hai đứa bay nghĩ gì mà đem nó theo hả?”

Fred và George có vẻ hơi hơi tự hồ thẹn.

“Má nói đúng, Ginny à,” anh Bill nói nhẹ nhàng. “Em không thể làm chuyện này. Mọi người không đủ tuổi trưởng thành đều phải rời khỏi đây, điều đó đúng thôi.”

“Em không thể về nhà!” Ginny hét, nước mắt tức tối long lanh trong mắt cô bé. “Cả gia đình em đang ở đây. Em không thể chịu được cảnh ở nhà một mình và không biết gì và...”

Lần đầu tiên mắt Ginny nhìn Harry. Ginny nhìn Harry cầu khẩn, nhưng nó lắc đầu và cô bé cay đắng ngoảnh mặt đi.

“Được,” cô bé nói, dăm dăm nhìn vào cánh cửa dẫn về quán Đầu Heo. “Vây giờ em xin tạm biệt, và...”

Có một tiếng xô mạnh và tiếng ngã ịch rất to. Một người nào khác đã trèo ra khỏi đường hầm, hơi mất thăng bằng, và ngã lăn quay. Anh ta vịn vào cái ghế quanh đó để đứng lên, nhìn quanh quất qua cặp mắt kiếng gọng sừng lệch một bên, và nói, “Tôi trẻ quá rồi à? Bắt đầu rồi à? Tôi chỉ vừa mới biết... cho nên tôi... tôi...”

Percy cà lăm rồi nín luôn. Rõ ràng là anh chàng không dè dặt đầu gần đủ hết gia đình mình. Mọi người ngó ra một lúc lâu rồi chị Fleur phá vỡ sự im lặng bằng cách quay sang thầy Lupin và nói, với một cố gắng rõ ràng một cách lộ liễu là xoá tan sự căng thẳng. “Vây... cháu bé Teddy của chú ra sao?”

Thầy Lupin giật mình chớp mắt nhìn chị Fleur. Sự im lặng giữa những người trong gia đình Weasley dường như đang đông cứng như băng.

“Tôi... ờ phải... cháu bé khoẻ!” Thầy Lupin nói lớn. “má Tonks giữ em bé - ở nhà bà ngoại...!”

Percy và những người khác trong gia đình Weasley vẫn còn trợn mắt nhìn nhau, đông cứng.

“Đây, tôi có một cái hình,” thầy Lupin la lên, rút ra một tấm hình từ bên trong áo vét, đưa cho chị Fleur và Harry, nó thấy một em bé tí xiu có một túm tóc màu ngọc lam sáng đang giơ ngón tay nhỏ xiu về phía máy chụp hình.

“Tôi là một thằng ngu!” Percy rống lên, lớn đến nỗi thầy Lupin suýt làm rớt tấm hình. “Tôi là một thằng ngốc, tôi là một thằng đàn rỗng tuếch, tôi là một... một...”

“... thằng khờ-mê-Bộ, chối-bỏ-gia-đình, thèm-khát-quyền-lực, ” Fred nói.

Percy nuốt nước miếng

“Đúng vậy.”

“Chà, anh không thể nói gì công bằng hơn đâu.” Fred nói, đưa tay ra cho Percy.

Bà Weasley oà khóc. Bà chạy tới, đẩy Fred qua một bên, và kéo Percy vào vòng tay ôm siết đến nghẹt thở, trong khi anh chàng vỗ vỗ nhẹ lên lưng bà, hướng mắt về phía cha.

“Con xin ba tha lỗi.”

Ông Weasley chớp chớp mắt hơi nhanh, rồi ông cũng lật đật chạy tới ôm ghì đứa con trai.

“Cái gì khiến anh tỉnh ngộ vậy?” George hỏi.

“Chuyện xảy ra đã được ít lâu,” Percy nói, chùi nước mắt ứa ra dưới cặp mắt kiếng bằng một chiếc áo khoác đi đường. “Nhưng anh phải tìm một cách thoát ra và chuyện đó không dễ dàng ở Bộ, họ luôn luôn bỏ tù những người phản bội. Anh tìm cách liên lạc với cụ Aberforth và cách đây mười phút cụ nhắn anh là trường Hogwarts sắp chiến đấu, thành ra anh đến đây.”

“Chà, chúng tôi quả có trông mong các Huynh trưởng dẫn dắt vào những lúc như lúc này,” George nói, nhái một cách tài tình điệu bộ huênh hoang nhất của Percy. “Nào, chúng ta hãy tiến lên cầu thang và chiến đấu, kéo tất cả Tử Thần Thực Tử bị người khác hốt tay trên mắt.”

“Vậy ra bây giờ chị là chị dâu của tôi?” Percy nói, bắt tay chị Fleur khi hai người vội vã đi lên cầu thang cùng với anh Bill, Fred và George.

“Ginny!” Bà Weasley quát.

Ginny vẫn cố gắng lợi dụng vụ hoà giải để cùng lên cầu thang.

“Chị Molly à, như vậy nhé,” thầy Lupin nói, “cứ để Ginny ở đây, như vậy ít nhất cô bé sẽ có mặt ở hiện trường và biết việc gì đang diễn ra, nhưng cô bé sẽ không tham gia chiến đấu, chị thấy sao?”

“Tôi...”

“Ý kiến hay,” ông Weasley mạnh mẽ tán thành, “Ginny, con ở lại trong phòng này, con nghe ba chứ?”

Ginny không có vẻ thích ý kiến này lắm, nhưng dưới ánh mắt nghiêm nghị khác thường của cha, cô bé đành gật đầu. Ông bà Weasley và thầy Lupin bèn đi hướng về cầu thang.

“Ron đâu?” Harry hỏi. “Hermione đâu?”

“Chắc là tụi nó đi lên Đại sảnh Đường rồi,” ông Weasley ngoái đầu ra sau nói vọng lại.

“Con không thấy hai đứa nó đi ngang qua con.” Harry nói.

“Thấy hai người có nói gì đó về một nhà vệ sinh,” Ginny nói, “Ngay sau khi anh đi.”

“Một nhà vệ sinh à?”

Harry sai bước băng ngang căn phòng để mở cánh cửa dẫn ra khỏi Phòng Cần Thiết và kiểm tra nhà vệ sinh bên ngoài, chẳng có ai trong đó.

“Em có chắc là tụi nó nói nhà vệ sinh...”

Nhưng lúc đó cái theo của nó bỗng nhói lên đau buốt và căn Phòng Cần Thiết biến mất. Nó đang nhìn xuyên qua cánh cổng bằng sắt với những con heo rừng có cánh trên những cây cột ở hai bên cổng, nhìn xuyên qua sân trường tối mịt về phía toà lâu đài lúc đó đang rực rỡ ánh đèn, con Nagini cuộn quanh vai nó. Nó có cái cảm giác quả quyết tàn bạo lạnh lùng có trước cuộc tàn sát.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Chiến Trường Hogwarts

Trần nhà của Đại Sảnh Đường được ếm bùa tối đen và lác đác sao khuya, và bên dưới là bốn dãy bàn dài của các Nhà cùng những học sinh xốc xếch ngồi thành hàng, một số khoác áo choàng đi đường, những đứa khác vẫn còn mặc đồ ngủ. Thấp thoáng đó đây sáng lên những bóng trắng nhờ nhờ của những con ma trong trường. Mọi con mắt, của người còn sống lẫn kẻ đã chết, đều chăm chú ngó lên giáo sư McGonagall đang đứng nói trên cái bục cao ở đầu Đại Sảnh Đường. Những giáo sư khác còn ở lại trường đứng sau lưng cô bao gồm cả thầy nhân mã Firenze mình màu vàng đuôi màu sáng, và các thành viên Hội Phượng Hoàng vừa đến để tham gia chiến đấu.

“... việc di tản sẽ do thầy Filch và bà Promfey trông coi. Các Huynh trưởng, khi tôi ra lệnh, các anh chị sẽ tổ chức học sinh Nhà mình và đưa các em ra đi một cách trật tự đến điểm di tản.”

Nhiều học sinh có vẻ sợ chết trân. Tuy nhiên, trong khi Harry đi men theo bức tường, dò tìm Ron và Hermione ở dãy bàn Nhà Gryffindor, thì Ernie Macmillan đứng dậy bên bàn nhà Hufflepuff và hét lớn: “Còn nếu chúng con muốn ở lại chiến đấu thì sao ạ?”

Tiếng vỗ tay hưởng ứng vang lồm bồm.

“Nếu trò đã đủ tuổi trưởng thành, trò có thể ở lại.” giáo sư McGonagall nói.

“Đồ đạc của chúng con thì sao ạ?” Một cô bé bên bàn Ravenclaw hỏi lớn. “Rương hòm của chúng con, cú của chúng con?”

“Chúng ta không có thì giờ thu gom vật sở hữu,” giáo sư McGonagall nói. “Điều quan trọng là đưa các trò ra khỏi nơi đây an toàn.”

“Giáo sư Snape ở đâu?” một nữ sinh bên bàn nhà Slytherin hét lên.

“Ông ta, nói theo kiểu bình dân, đã cuốn xéo rồi,” giáo sư McGonagall đáp và một tiếng reo mừng thiết lớn bùng phát từ đám học sinh nhà Gryffindor, Hufflepuff và Ravenclaw.

Harry đi lên phía đầu Đại Sảnh Đường dọc theo dãy bàn nhà Gryffindor, vẫn tìm kiếm Ron và Hermione. Khi nó đi ngang qua, mọi gương mặt đều hướng về phía nó, và vô số tiếng thì thầm vang lên sau lưng nó.

“Chúng ta đã ếm bùa bảo vệ quanh toà lâu đài,” giáo sư McGonagall nói, “nhưng có vẻ bùa phép sẽ không linh nghiệm lâu trừ khi chúng ta củng cố chúng. Do vậy, tôi yêu cầu các trò di chuyển nhanh chóng và bình tĩnh, và làm theo lệnh của các Huynh trưởng...”

Nhưng những lời nó cuối câu của cô đã bị nhấn chìm bằng một giọng nói khác vang vọng khắp Đại sảnh Đường. Giọng đó cao lanh, và rõ ràng. Không thể biết được giọng nói đó phát ra từ đâu. Có vẻ như nó phát ra từ chính những bức tường. Như thế nó đã nằm ngủ trong đó nhiều thế kỉ, giống như con quái vật mà nó từng điều khiển.

“Ta biết bọn bay đang chuẩn bị chiến đấu.”

Tiếng gào khóc vang lên trong đám học sinh, một số đứa bầu chặt lấy nhau, khiếp sợ nhìn quanh quất tìm nguồn phát ra âm thanh đó. “Cố gắng của bọn bay chỉ vô ích. Bọn bay không thể chống nổi ta. Ta không muốn giết bọn bay. Ta có lòng kính trọng lớn lao đối với các thầy cô trường Hogwarts. Ta không muốn làm đổ máu pháp thuật.”

Đại Sảnh Đường lúc này im phăng phắc, một kiểu im lặng căng thẳng ép vào mang tai, dường như quá lớn sức chứa của những bức tường.

“Trao Harry Potter cho ta,” giọng của Voldemort vang tiếp, “và bọn học sinh sẽ vô sự. Trao Harry Potter cho ta và ta sẽ để cho ngôi trường bình yên. Trao Harry Potter cho ta và bọn bay sẽ được trọng thưởng.”

“Hạn cho bọn bay đến nửa đêm.”

Sự im lặng lại nuốt chửng mọi người. Mọi cái đầu đều quay lại, mọi con mắt trong Đại Sảnh Đường dường như đều tìm Harry, giữ Harry mãi mãi trong cái nhìn trần trối của hàng ngàn ánh mắt sáng long lanh. Bỗng một bóng người đứng lên từ bàn nhà Slytherin, Harry nhận ngay là Pansy Parkinson khi cô ả giơ lên một cánh tay run run và gào, “Nhưng nó kìa! Potter kìa! Ai bắt lấy nó!”

Trước khi Harry có thể nói gì, một cuộc chuyển động ồ ạt diễn ra. Học sinh nhà Gryffindor ngồi trước mặt nó đồng loạt đứng dậy và đổi đầu, không phải với Harry mà với bọn học sinh nhà Slytherin. Sau đó học sinh nhà Hufflepuff đứng lên và hầu như cùng một lúc học sinh nhà Ravenclaw cũng đứng dậy, tất cả đều đưa lưng về phía Harry, tất cả đều nhìn về phía Pansy, và Harry kinh hoàng không thể chịu nổi cảnh tượng những cây đũa phép rút ra từ trong áo choàng và ống tay áo, chĩa ra khắp mọi nơi.

“Cám ơn, cô Parkinson,” giáo sư McGonagall nói rõ ràng và nhanh gọn. “Cô hãy rời Đại Sảnh Đường trước nhất cùng thầy Filch. Những trò khác trong nhà cô có thể nổi bước theo.”

Harry nghe tiếng các băng ghế géo kèn kẹt và rồi tiếng đám học sinh nhà Slytherin phía bên kia Đại Sảnh Đường rầm rập bước ra.

“Học sinh nhà Ravenclaw nổi bước.” giáo sư McGonagall kêu lên.

Bốn dãy bàn từ từ trống dần. Dãy bàn nhà Slytherin không còn một người nào, nhưng một số học sinh lớn hơn nhà Ravenclaw vẫn còn ngồi lại trong khi bàn cùng nhà nổi đuôi nhau đi ra, học sinh nhà Hufflepuff ở lại còn đông hơn nữa, và một nửa số học sinh nhà Gryffindor vẫn ngồi yên tại chỗ, buộc giáo sư McGonagall phải bước xuống khỏi bục giáo viên để xua bọn vị thành niên ra ngoài.

“Tuyệt đối không là không, Creevey, đi! Và trò nữa, Peakes!”

Harry vội vã đi tới gặp gia đình Weasley đang cùng ngồi bên bàn nhà Gryffindor.

“Ron và Hermione đâu?”

“Chứ con chưa tìm ra à?...” ông Weasley nói tỏ vẻ lo lắng.

Nhưng ông ngừng nói khi chú Kingsley bước tới trước trên bục cao để nói với những người ở lại chiến đấu.

“Chúng ta chỉ còn nửa giờ là tới nửa đêm, cho nên chúng ta cần hành động nhanh. Một phương án chiến đấu đã được các thầy cô trường Hogwarts và Hội Phượng Hoàng nhất trí. Các giáo sư Flitwick, Sprout và McGonagall sẽ dẫn những nhóm chiến sĩ lên ba tháp cao nhất – tháp Ravenclaw, tháp thiên văn, và tháp Gryffindor - từ trên đó họ sẽ có tầm nhìn tốt, vị trí xuất sắc để phóng bùa. Đồng thời anh Remus” – chú Kingsley chỉ vào thầy Lupin – “anh Arthur” – chú chỉ về phía ông Weasley đang ngồi ở bàn nhà Gryffindor – “và tôi sẽ dẫn các nhóm chiến sĩ ra sân trường. Chúng ta sẽ cần người nào đó tổ chức phòng thủ ở các cổng hay hành lang dẫn vào trường.”

“Nghe sao giống công việc dành cho tụi cháu,” Fred vừa la lớn vừa chỉ vào chính mình và George, và chú Kingsley gật đầu chấp thuận.

“Tốt, mời các chỉ huy lên đây và chúng ta sẽ phân chia vị trí chiến đấu.”

“Potter!” giáo sư McGonagall vừa nói vừa vội vã đi tới chỗ nó trong khi các học sinh khác đang tràn lên bục, chen nhau đứng vào hàng nhận chỉ thị. “Chẳng phải con có nhiệm vụ tìm kiếm cái gì đó sao?”

“Dạ. Ôi,” Harry nói. “Dạ phải.”

Nó hầu như đã quên bég cái Trường Sinh Linh Giá, hầu như quên rằng chiến trận này được dàn ra là để nó có thể tìm ra cái đó, nhưng sự vắng mặt không thể giải thích được của Ron và Hermione nhất thời xua hết mọi ý nghĩ khác ra khỏi đầu óc nó.

“Vậy thì đi tìm đi, Potter, đi đi!”

“Dạ... phải.”

Nó cảm thấy những con mắt nhìn theo nó khi nó lại chạy ra khỏi Đại Sảnh Đường, vào tiền sảnh vẫn còn đông đúc học sinh đang di tản. Nó tự để cho mình cuốn theo dòng học sinh đang đi lên những bậc thang cẩm thạch, nhưng lên đến đầu cầu thang nó vội vã chạy dọc theo một hành lang vắng vẻ. Nỗi sợ hãi và hoảng loạn đang làm mờ mịt khả năng suy nghĩ của nó. Nó cố gắng tự trấn tĩnh, tập trung vào việc tìm kiếm cái Trường Sinh Linh Giá, nhưng ý tưởng của nó cứ xoay vòng vòng một cách bấn loạn và vô tích sự như ruồi bị mắc kẹt trong một cái ly úp. Không có Ron và Hermione giúp đỡ, nó dường như không thể suy nghĩ cho có lớp lang được. Nó đi chậm lại rồi ngừng giữa chừng một hành lang, ngồi xuống một cái bệ tượng trống và lấy cái Bản đồ Đạo tặc ra khỏi cái túi bùa đeo quanh cổ. Nó không thể tìm ra tên Ron và Hermione trên bản đồ, nhưng nó nghĩ đám đông dày đặc những cái chấm đang tuôn đến Phòng Cần Thiết có lẽ đã án mất tên hai đứa nó. Nó cất bản đồ đi, áp tay lên mặt, nhắm mắt lại cố gắng tập trung.

Voldemort đã nghĩ là mình sẽ lên tháp Ravenclaw.

Và quả là vậy, đó là một dữ kiện vững chắc, một nơi để bắt đầu. Voldemort đã cắt đặt Alecto Carrow trong phòng sinh hoạt chung của nhà Ravenclaw, và như vậy chỉ có một cách giải thích là Voldemort sợ Harry đã biết cái Trường Sinh Linh Giá có liên quan đến nhà đó.

Nhưng đồ vật duy nhất mà mọi người nghĩ có liên hệ với Ravenclaw là vòng nguyệt quế đã mất... và làm sao mà Trường Sinh Linh Giá lại có thể là vòng nguyệt quế chứ? Làm sao mà Voldemort, một học sinh nhà Slytherin, lại có thể tìm ra được cái vòng nguyệt quế mà bao nhiêu thế hệ Ravenclaw đã không tìm được chứ? Ai có thể nói cho hắn biết nơi tìm ra, khi mà không một người còn sống nào từng nhìn thấy cái vòng nguyệt quế đó?

Những người còn sống...

Bên dưới mấy ngón tay, hai mắt của Harry lại mở bừng. Nó nhảy phóc ra khỏi cái bệ tượng, và lao trở ngược lại con đường nó vừa đi qua, đuổi theo niềm hy vọng cuối cùng của nó lúc này. Tiếng của hàng trăm người đi về phía Phòng Cần Thiết nghe càng lúc càng lớn hơn khi nó trở về tới cầu thang cẩm thạch. Các huynh trưởng đang hò hét những lời hướng dẫn, cố gắng theo dõi đàn em học sinh của nhà mình, có khá nhiều trường hợp xô đẩy và quát tháo. Harry nhìn thấy Zacharias Smith đang lôi những đứa năm thứ nhất lên đầu hàng, đó đây có những đứa học sinh nhỏ tuổi khóc lóc, trong khi mấy đứa lớn tuổi hơn tuyệt vọng tìm kiếm bạn bè hay anh chị em.

Harry thấy một cái bóng trắng nhờ nhờ trôi ngang qua tiền sảnh bên dưới và nó lấy hết hơi gào thét to để át tiếng ồn ào.

“Nick! Ngài NICK! Tôi cần nói chuyện với ngài!”

Nó chen lấn đi ngược lại dòng học sinh, cuối cùng tới được chân cầu thang nơi Nick-suýt-mất-đầu, con

ma tháp Gryffindor đang chờ nó.

“Harry! Chào mừng!”

Nick đưa cả hai tay ra nắm lấy tay Harry, nó cảm thấy như thể vừa thọc tay vô nước lạnh ngắt.

“Nick, ngài cần phải giúp tôi. Con ma tháp Ravenclaw là ai?”

Nick-suýt-mất-đầu có vẻ ngạc nhiên và hơi tự ái.

“Đương nhiên, Bà Xám, nhưng nếu cậu cần dịch vụ ma thì...?”

“Phải là bà ấy mới được – Ông có biết bà ấy ở đâu không?”

“Để coi...”

Cái đầu của Nick lắc lư trên cổ áo khi ông ta quay hết bên này tới hướng bên kia, nhóng qua đầu của đám học sinh đông đúc.

“Bà ấy ở đằng kia kìa, Harry, bà trẻ trẻ có dài ấy.”

Harry nhìn theo hướng chỉ của ngón tay trong suốt của Nick và thấy một con ma cao cao, bà ta bắt gặp Harry đang nhìn, bèn nhướn mày lên và bỏ đi bằng cách lướt qua một bức tường cứng chắc.

Harry chạy theo bà, khi đã đi qua cánh cửa hành lang mà con ma biến mất, Harry thấy bà ta ở cuối hành lang, vẫn êm ái lướt đi xa khỏi nó.

“Ê... chờ tí... quay lại đi!”

Con ma ửng chịu dừng lại, lơ lửng đứng cách mặt đất vài phân. Harry nghĩ là bà ta cũng xinh đẹp, tóc dài tới eo và khoác áo choàng dài tới sàn, nhưng bà ta cũng có vẻ kiêu căng ngạo nghễ. Đến gần Harry mới nhận ra bà ta là con ma mà nó đã đi qua nhiều lần trong hành lang, nhưng nó chưa bao giờ nói chuyện với con ma này.

“Bà có phải là Bà Xám?”

Bà ta gật đầu nhưng không nói gì hết.

“Con ma của tháp Ravenclaw?”

“Đúng vậy.” Giọng bà ta chẳng khích lệ chút nào.

“Bà làm ơn, tôi cần sự giúp đỡ. Tôi cần biết bất cứ điều gì bà có thể nói cho tôi biết về cái vòng nguyệt quế đã mất.”

Một nụ cười lạnh lùng làm môi bà ta cong lên.

“Ta e rằng,” bà ta nói quay lưng bỏ đi, “ta không thể giúp cậu.”

“KHOAN!”

Nó không có ý quát, nhưng cơn giận và hoảng loạn đang có nguy cơ áp đảo nó. Nó liếc nhìn đồng hồ đeo tay trong khi con ma lơ lửng trước mặt nó. Còn mười lăm phút nữa đến nửa đêm.

“Chuyện này khẩn cấp,” nó hung hăng nói, “Nếu cái vòng nguyệt quế đang ở trong trường Hogwarts, tôi phải tìm ra nó, gấp lắm.”

“Cậu không phải là học sinh đầu tiên thèm muốn vòng nguyệt quế,” bà nói một cách miệt thị, “nhiều thế hệ học sinh đã ồn ã ta...”

“Đây không phải là chuyện kiếm điểm!” Harry quát con ma. “Đây là chuyện Voldemort – Đánh bại Voldemort – hay là bà không quan tâm đến chuyện đó?”

Con ma không thể nào đỏ mặt, nhưng hai má trong suốt của bà ta trở nên đục hơn, và giọng nói được hâm nóng lên khi bà đáp, “Dĩ nhiên là ta... sao mi dám cho là...?”

“Vậy thì, hãy giúp tôi.”

Sự điềm tĩnh của con ma tuyệt mất.

“Đó... đó không phải là vấn đề...,” bà ta lắp bắp, “Vòng nguyệt quế của mẹ ta...”

“Của mẹ bà?”

Bà ta có vẻ tức giận với chính mình.

“Khi ta còn sống,” bà nói giọng kiêu cách, “ta là Helena Ravenclaw.”

“Bà là con gái của bà ấy? Nhưng như vậy, bà ắt phải biết việc gì đã xảy ra cho cái đó?”

“Tuy vòng nguyệt quế là để ban cho trí tuệ,” bà nói với vẻ cố gắng rõ ràng tự trấn tĩnh. “nhưng ta ngờ rằng cái đó cũng có thể có cơ hội giúp cậu đánh bại gã phù thủy tự gọi mình là Chúa tể...”

“Tôi đã nói với bà rồi, tôi không có hứng thú đội nó!” Harry nói giọng dữ dằn. “Không có thì giờ để giải thích - nhưng nếu bà bận tâm đến trường Hogwarts, nếu bà muốn thấy Voldemort bị tiêu diệt, bà hãy nói cho tôi bất cứ điều gì bà biết về vòng nguyệt quế?”

Con ma vẫn hoàn toàn im lặng, bỗng bênh giữa không trung ngó xuống nó, và một cảm giác không hy

vòng nhẫn chìm lấy Harry. Dĩ nhiên, nếu con ma biết bất cứ điều gì, ắt là bà ta đã kể cho cụ Dumbledore và thầy Flitwick, hai người đó nhất định đã từng hỏi bà câu hỏi tương tự. Nó đã lắc đầu và toan quay đi thì con ma nói giọng trầm trầm.

“Ta đã đánh cắp vòng nguyệt quế của mẹ ta.”

“Bà... bà đã làm gì?”

“Ta đã đánh cắp vòng nguyệt quế,” Helena Ravenclaw lặp lại bằng giọng thì thào. “Ta muốn tìm cách làm cho mình khôn ngoan hơn, quan trọng hơn mẹ ta. Ta đem cái đó chạy trốn.”

Nó không biết làm cách nào để có thể lấy được lòng tin của con ma, và không hỏi han gì, nó chỉ lắng nghe, nghe thật kỹ, khi bà ta nói tiếp.

“Người ta nói rằng mẹ ta không bao giờ thừa nhận là cái vòng nguyệt quế đã mất, mẹ làm bộ như mẹ vẫn còn giữ nó. Mẹ giấu giếm việc mất cắp, việc phản bội đáng sợ của ta, ngay cả đối với những người sáng lập khác của trường Hogwarts.”

“Thế rồi mẹ ta ngã bệnh - bệnh trầm kha. Bất chấp sự phản bội của ta. Mẹ tha thiết muốn gặp lại ta một lần nữa. Mẹ phái một người đàn ông đi tìm ta, hẳn là kẻ đã yêu ta từ lâu lắm, mặc dù ta hắt hủi sự cầu thân của hắn. Mẹ biết là hắn sẽ không ngừng tìm kiếm cho đến khi hắn tìm ra ta.”

Harry chờ đợi. Con ma hít một hơi thở sâu và ngửa đầu ra sau.

“Hắn đã tìm ra ta trong khu rừng mà ta trốn. Khi ta không chịu trở về với hắn, hắn trở nên hung bạo. Gã Nam tước ấy luôn luôn là người nóng tính. Tức giận vì ta không chịu trở về, ganh tức với tự do ta có, hắn đã đâm ta...”

“Nam tước? Có phải bà muốn nói tới...”

“Phải, Nam tước Đẫm máu,” Bà Xám nói và bà lật tấm áo choàng đang mặc qua một bên để lộ một vết thương đen duy nhất trên bộ ngực trắng của bà. “Khi hắn thấy điều hắn đã làm, hắn mất tự chủ vì hối tiếc. Hắn bèn nhặt lấy vũ khí đã kết liễu đời ta và dùng nó để tự giết hắn. Bao nhiêu thế kỉ sau, hắn cứ đeo xiềng xích như một hành động sám hối... cho đáng đời hắn,” bà cay đắng nói thêm.

“Còn... còn cái vòng nguyệt quế?”

“Cái đó vẫn còn ở nơi ta đã giấu nó khi ta nghe tiếng gã Nam tước mò mẫm trong rừng tìm về phía ta. Giấu trong một bông cây.”

“Một bông cây à? Cây gì? Cây đó ở đâu?”

“Một khu rừng ở Albania. Một nơi hẻo lánh mà ta nghĩ mẹ ta không thể tìm ra được.”

“Albania,” Harry lặp lại. Trí thông minh lại trôi lên một cách nhiệm màu từ trong sự rối rắm, và giờ đây nó đã hiểu tại sao Bà Xám nói với nó điều mà bà đã không chịu nói với cụ Dumbledore hay thầy Flitwick. “Bà đã nói chuyện này với một người nào đó rồi, đúng không? Với một học sinh khác, phải không?”

Bà ta nhắm mắt lại và gật đầu.

“Tôi... đâu biết... Hẳn phình phờ. Hẳn tỏ vẻ... hiểu biết... thông cảm.”

Đúng, Harry nghĩ. Tom Riddle chắc chắn là hiểu biết cái khát vọng của Helena Ravenclaw muốn chiếm đoạt những đồ vật kì diệu mà bà ta không có quyền sở hữu.

“Chà, bà không phải là người đầu tiên mà Riddle moi móc bí mật” Harry lẩm bẩm. “Khi hẳn muốn thì hẳn có thể rất quyến rũ...”

Vậy là Voldemort đã tìm cách phình nịnh Bà Xám để moi ra chỗ giấu cái vòng nguyệt quế đã mất. Hẳn đã đi tới tận cánh rừng xa tít mù đó và đã lấy vòng nguyệt quế ra khỏi chỗ cất giấu, có lẽ ngay sau khi hẳn rời khỏi trường Hogwarts, trước cả khi hẳn bắt đầu làm việc ở tiệm Borgin và Burkes.

Và mãi về sau này, khi Voldemort cần một nơi để nằm tịnh dưỡng, kín đáo không bị quấy rầy, trong mười năm thì chẳng phải những cánh rừng hẻo lánh xứ Albania có vẻ là nơi tá túc tuyệt vời nhất sao?

Nhưng vòng nguyệt quế, một khi đã trở thành Trường Sinh Linh Giá của hẳn, không thể cứ để lại trong bụng cây hèn mọn đó... Không, vòng nguyệt quế đã được bí mật đem về nguyên quán, và Voldemort ắt hẳn đã cất nó nơi đó...

“... vào cái đêm hẳn đến xin việc!” Harry bật nói ra những lời cuối cùng trong suy nghĩ của nó.

“Xin lỗi, cậu nói gì?”

“Hẳn đã giấu vòng nguyệt quế trong lâu đài, vào cái đêm hẳn đến xin thầy Dumbledore cho hẳn dạy học!” Harry nói. Nói to ra điều đó khiến nó hiểu thấu đáo hết sự việc. “Ắt hẳn là hẳn đã giấu vòng nguyệt quế trên đường đi lên, hay đi xuống từ văn phòng thầy Dumbledore! Nhưng vẫn đáng bỏ công xin thử một chỗ dạy - để rồi biết đâu hẳn có được cơ hội chồm luôn thanh gươm Gryffindor... Cảm ơn bà, cảm ơn nhiều lắm lắm!”

Harry bỏ mặc con ma lơ lửng ở đó, hoang mang cực kì. Trong lúc chạy vòng qua góc hành lang trở lại tiền sảnh, nó xem đồng hồ. Chỉ còn năm phút nữa là đến nửa đêm và mặc dù giờ đây đã biết cái Trường Sinh Linh Giá cuối cùng là cái gì, nó cũng không mong gì khám phá ra cái đó nằm ở đâu...

Nhiều thế hệ học sinh đã tìm không ra vòng nguyệt quế, điều đó cho thấy vòng nguyệt quế không thể ở trong tháp Ravenclaw – nhưng nếu không ở đó thì ở đâu? Voldemort đã khám phá được chỗ nào bên trong Lâu đài Hogwarts mà hẳn tin rằng sẽ giữ được bí mật vĩnh viễn.

Mãi mê suy đoán, Harry quẹo vào một ngã rẽ, nhưng nó chỉ mới đi được mấy bước vào hành lang mới thì cánh cửa sổ bên trái nó mở bung ra với một tiếng rầm điếc tai khiến nó choáng váng. Khi nó nhảy qua một bên, một thân hình khổng lồ bỗng xuyên qua cửa sổ và đâm sầm vào bức tường đối diện.

Một vật gì đó bụi tở chẳng và lông lá tùm lum tách ra khỏi thân hình đó, rên rỉ và lao vào Harry.

“Bác Hagrid!” Harry hét tướng lên, gạt đỡ con Fang đang mừng rỡ quẩn quít ra, trong lúc cái thân hình khổng lồ xồm xoàm râu kia chật vật đứng lên. “Cái quỷ gì...?”

“Harry, con đây rồi! Con đây rồi!”

Bác Hagrid cúi xuống, tặng cho Harry một cái ôm vội vã nhưng mạnh nứt be sườn, rồi bác chạy vội đến khung cửa sổ đã vỡ nát.

“Giỏi lắm. Grawpy!” Bác hét qua cái lỗ cửa sổ. “Hồi nữa gặp lại nghe, bánh trai lắm!”

Nhìn ra bóng đêm tối thui phía bên kia bác Hagrid, Harry thấy ở xa xa những tia sáng nổ ra và nó nghe tiếng gào thét kì quặc rợn xương sống. Nó nhìn xuống đồng hồ đeo tay: Nửa đêm. Trận chiến đã bắt đầu.

“Mèn ơi, Harry!” Bác Hagrid thở hổn hển, “Cơ sự vậy hả? Đã tới giờ đánh rồi hả?”

“Bác Hagrid, bác ở đâu ra vậy?”

“Nghe Kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó từ trên cái hang của bọn bác.” Bác Hagrid khẳng khái nói. “Tiếng dũ vang xa đúng không? ‘Bọn bay phải giao nộp Harry Potter vào lúc nửa đêm.’ Biết con ắt là có mặt ở đây, biết thế nào cũng phải có chuyện. Ngồi xuống, Fang! Vậy là bọn bác đến để góp sức, bác với Grawpy và Fang. Mở đường vượt qua vòng vây bằng cách xuyên rừng, Grawpy công bọn bác, đẩy bác qua cửa sổ. Phước đức cho chú ấy. Không đúng như ý bác nói nhưng... Ron và Hermione đâu?”

“Dạ.” Harry nói. “Đó là một câu hỏi thực sự bí. Đi thôi.”

Hai bác cháu vội vã chạy dọc hành lang, Fang lớn tợn chạy bên cạnh. Harry có thể nghe tiếng di chuyển khắp các hành lang chung quanh: tiếng chân chạy, tiếng la hét, qua các khung cửa sổ, nó thấy thêm nhiều tia sáng nhá lên trong sân trường tối đen.

“Chúng ta đang đi đâu đây?” Bác Hagrid thở hồng hộc trong lúc nện bước chân uyển chuyển theo gót Harry, khiến cho ván lót sàn rung chuyển.

“Con không biết chính xác,” Harry nói, lại quẹo đại vô một hành lang khác, “nhưng Ron và Hermione chắc phải ở đâu đó quanh đây...”

Thương vong đầu tiên của trận chiến đã rơi vãi ngang hành lang phía trước: Hai tượng thú đầu người vẫn thường canh cửa vào phòng giáo viên đã bị bể tan tành vì một lời nguyên bay qua một khung cửa sổ bể khác. Những mảnh vỡ còn động đậy yếu ớt trên sàn, và khi Harry nhảy qua một cái đầu tượng đứt lìa thân thể, cái đầu rên lên thoi thóp: “Ôi, đừng bận tâm đến tôi... Tôi sẽ nằm ở đây để mà tan nát...”

Bộ mặt đá xấu xí của cái đầu tượng khiến Harry chợt nghĩ đến bức tượng bán thân của Rowena Ravenclaw ở nhà của ông Xenophilius đội vòng nguyệt quế bằng đá trên mái tóc trắng quăn...

Và khi nó đi tới cuối hành lang, một tượng đá thứ ba chợt hiện về trong trí nhớ của nó: Đó là tượng của một chiến tướng xấu òm đã bị chính Harry đội lên đầu một bộ tóc giả và một cái nón cũ nhàu nát. Cơn choáng làm chấn động toàn thân Harry bằng sức nóng của rượu đế lửa và nó suýt té sụm xuống.

Rốt cuộc, nó đã biết cái Trường Sinh Linh Giá đang chờ nó ở đâu...

Tom Riddle, kẻ không tin tưởng bất cứ ai và chỉ hành động một mình, có lẽ đủ kiêu căng để cho rằng hăn, chỉ có hăn, mới thâm nhập được những bí mật sâu kín nhất của Lâu đài Hogwarts. Dĩ nhiên cụ Dumbledore và thầy Flitwick, vốn là những học sinh gương mẫu, không bao giờ đặt chân tới chỗ đặc biệt đó, nhưng nó, Harry, hồi còn ở trường đã từng lạc vào chốn ít người lai vãng ấy – ít nhất thì đây là một bí mật mà nó và Voldemort cùng biết nhưng cụ Dumbledore chưa bao giờ khám phá ra...

Harry bị giáo sư Sprout lôi về thực tế, bà đang dắt Neville và nửa tá học sinh khác đi rần rần ngang qua nó, tất cả đều mang nón bịt tai và khiêng những cái giống như cây trồng trong những chậu to thùng.

“Cà độc!” Neville vừa chạy vừa ngoái đầu lại hét với Harry, “Sẽ chọi chúng qua những bức tường - bọn chúng sẽ không ưa món này đâu!”

Bây giờ Harry biết chỗ phải đi. Nó chạy nhanh lên, bác Hagrid và Fang chạy theo sau. Hai bác cháu vượt qua hết bức chân dung này đến bức chân dung khác, và những hình người vẽ trong tranh cũng chạy dọc theo tường bên cạnh hai bác cháu, những phù thủy và pháp sư mặc áo có cổ xếp nếp đeo dây khoá lòng thòng hay mặc áo giáp và khoác áo choàng, chen chúc trong những khung tranh của nhau, gào tướng lên thông tin về tình hình chiến sự ở những chỗ khác nhau của toà lâu đài. Khi hai bác cháu tới được cuối hành lang, toàn bộ toà lâu đài rung động và đúng lúc một cái bình khổng lồ bay vèo khỏi bệ với một sức mạnh làm nổ tung, Harry biết rằng toà lâu đài đã bị kẹp trong những bùa chú tàn độc hơn bùa chú của các thầy cô và hội viên Hội Phượng Hoàng.

“Không xao đâu, Fang... Không xao đâu!” Bác Hagrid gào nhưng con chó săn khổng lồ đã hoảng vía phóng chạy khi những miếng sứ bay tán loạn trong không khí như những mảnh bom, và bác Hagrid dùng dùng chạy theo con chó đang chết khiếp, bỏ Harry lại một mình.

Nó lao tới trong hành lang rung chuyển, cây đuă phép cầm trên tay sẵn sàng đối phó và suốt chiều dài hành lang vị hiệp sĩ trong tranh nhỏ nhắn, Ngài Cadrigan, xông vào hết bức tranh này đến bức tranh khác, kêu loảng xoảng trong bộ áo giáp của ngài, gào lên những lời cổ vũ, con ngựa con béo ục của ngài lợn tợn chạy theo sau.

“Những tên lão khoét và những kẻ lừa đảo, đồ chó má và bọn cặn bã, đuổi bọn chúng đi, Harry Potter! Hãy tổng tiến bọn chúng!”

Harry đâm sầm vào một góc tường và gặp Fred cùng một nhóm nhỏ học sinh, gồm cả Lee Jordan và Hannah Abbott, đang đứng bên cạnh một cái bệ trống trơn, bức tượng trên bệ vốn trấn giữ một hành lang bí mật. Đũa phép của tụi nó lăm le trong tay và tụi nó đang lắng nghe động tĩnh bên trong cái lỗ bịt kín.

“Đêm tuyệt trần ai!” Fred hét khi toà lâu đài rung chuyển một lần nữa, và Harry chạy ngang qua, vừa phấn chấn vừa kinh sợ. Nó xẹt qua một hành lang khác nữa, và khắp nơi đâu cũng toàn cú là cú, và con mèo Bà Noris gầm gừ cổ tát mấy con cú bằng bàn chân đầy móng vuốt, chắc là để xua chúng về chỗ...

“Potter!”

Cụ Aberforth Dumbledore đứng chặn ngang hành lang phía trước, cây đuă phép đã cầm sẵn trong tay.

“Tao có cả trăm đứa con nít, rần rần trong cái quán của tao, Potter à!”

“Con biết, chúng ta đang di tản,” Harry nói, “Voldemort đang...”

“... tấn công bởi vì họ không chịu giao nộp mày, đúng vậy,” cụ Aberforth nói. “Tao không điếc, cả làng Hogsmeade đều nghe hần nói. Và chẳng ai trong bọn bay nghĩ tới chuyện giữ vài con tin Slytherin hả? Con cái bọn Tử Thần Thực Tử vừa được đưa về chỗ an toàn, nếu giữ chúng ở lại đây có phải là khôn ngoan hơn một chút không?”

“Chuyện đó không thể chặn được Voldemort,” Harry nói, “và anh của cụ sẽ không bao giờ làm điều đó.”

Cụ Aberforth gầm gừ và chạy nhanh về hướng ngược lại nó.

Anh của cụ sẽ không bao giờ làm điều đó... Ừ, đó là sự thật. Harry nghĩ trong lúc nó tiếp tục chạy: cụ Dumbledore, người đã bảo vệ thầy Snape lâu như vậy, sẽ không đời nào cầm giữ học sinh làm con tin.

Và khi nó hăm phanh lại ở khúc quanh cuối cùng, hét lên một tiếng vừa nhẹ nhõm vừa tức giận, nó thấy Ron và Hermione, cả hai đều ôm đầy tay những vật thể màu vàng bản thủ, to đùng và cong cong.

“Nãy giờ hai bồ ở cái xó xỉnh nào?”

“Phòng chứa bí mật,” Ron nói.

“Phòng... cái gì?” Harry nói, chói với đứng khựng lại trước mặt tụi nó.

“Chính Ron ấy, tất cả là sáng kiến của Ron!” Hermione hụt hơi nói. “Lỗi lạc tuyệt vời hén? Sau khi bỏ đi rồi, tụi này vô trong đó, và mình nói với Ron, cho dù mình có kiếm ra được cái kia thì mình làm sao mà diệt được nó? Tụi mình còn chưa tiêu huỷ được cái cúp nữa là! Và lúc đó Ron nghĩ ra nó! Con mãng xà...”

“Cái...?”

“Cái gì đó để tiêu huỷ Trường Sinh Linh Giá,” Ron nói đơn giản.

Mắt Harry ngó xuống mấy món mà Ron và Hermione ôm chặt trong cánh tay: bây giờ nó đã nhận ra những cái răng nhanh cong cong bự chẳng được nhổ ra từ đầu lâu của con mãng xà đã chết.

“Nhưng làm sao mấy bồ vô được trong đó?” Nó hỏi, trố mắt ngó mấy cái răng nanh rồi đến Ron. “Bồ phải biết nói Xà ngữ!”

“Ron biết.” Hermione thì thầm. “Nói thử đi Ron!”

Ron phát ra một tiếng rít bị nghẹn lại nghe hết sức khủng khiếp. “Đó là tiếng bồ đã dùng để bảo cái mặt dây chuyền mở ra,” nó nói với Harry giọng xin lỗi, “Mình phải thử mấy lần mới nói đúng, nhưng,” nó nhún vai ra vẻ khiêm tốn, “rốt cuộc thì tụi này cũng vô được bên trong.”

“Bồ làm mình ngạc nhiên đấy!” Hermione nói. “Ngạc nhiên thiệt!”

“VẬY...” Harry cố gắng giữ bình tĩnh. “VẬY...”

“VẬY là tụi mình hạ được một Trường Sinh Linh Giá nữa,” Ron nói, và từ trong áo vét nó rút ra tàn tích méo mó của cái cúp Hufflepuff. “Hermione đâm nó. Nghĩ là cô nàng nên xử nó. Cô nàng chưa được hưởng cái khoái đó.”

“Thiên tài!” Harry gào lên.

“Đáng gì đâu!” Ron nói, mặc dù trông nó tự mãn hết sức. “VẬY còn phần bồ thì sao?”

Nó vừa nói câu đó thì một tiếng nổ ầm trên đầu tụi nó: Cả ba đưa ngược đầu lên thì bụi từ trần rơi xuống mịt mù và tụi nó nghe tiếng gào từ xa xa.

“Mình biết cái vòng nguyệt quế như thế nào rồi, và mình đã biết nó ở đâu,” Harry nói nhanh. “Hắn đã giấu nó ở đúng cái nơi mình giấu cuốn sách Độc dược cũ của mình, nơi mọi người vẫn giấu đồ hàng mấy thế kỉ nay. Hắn tưởng hắn là kẻ duy nhất tìm ra chỗ đó. Tụi mình đi thôi.”

Những bức tường lại rung rinh lần nữa, nó dẫn hai đứa bạn đi xuyên qua lối vào đã bí kín và đi xuống cầu thang vào trong Phòng Cần Thiết. Không có ai khác trong phòng ngoại trừ ba người: Ginny, cô Tonks và một bà phù thủy già đội một cái nón cũ mọt găm, Harry nhận ra ngay đó là bà nội của Neville.

“A, Potter,” bà phù thủy già nhanh nhẩu nói như thế này giờ bà chỉ đợi Harry đến. “Cháu có thể nói cho bọn ta biết chuyện gì đang diễn ra.”

“Mọi người bình yên chứ?” Ginny và cô Tonks cùng nói.

“Theo như tụi này biết thì ổn cả,” Harry nói, “Có còn ai trong hành lang đến quán Đầu Heo không?”

Nó biết là căn phòng không thể thay đổi nếu còn người sử dụng bên trong phòng.

“Ta là người cuối cùng đi qua hành lang,” bà Longbottom nói. “Ta đã bịt nó lại. Ta nghĩ để nó mở khi cụ Aberforth đã bỏ quán đi thì không được khôn ngoan lắm. Cháu có thấy cháu nội của ta không?”

“Bọn ấy đang chiến đấu.” Harry nói.

“Tất nhiên.” Bà già nói giọng tự hào. “Xin lỗi nhé, ta phải đi tăng viện cho cháu.” Bà xằng xái chạy ngang qua tụi nó về phía những bậc thang đá bằng tốc độ nhanh đến ngạc nhiên.

Harry nhìn cô Tonks.

“Cháu tưởng cô phải chăm sóc bé Teddy ở nhà mẹ của cô chứ?”

“Cô không thể nào chịu được cú mù tịt...” cô Tonks có vẻ đau khổ lắm. “Bà sẽ chăm sóc em bé... con có thấy chú Remus không?”

Không đợi thêm lời nào, cô Tonks vọt đi ngay.

“Ginny,” Harry nói. “Anh xin lỗi, nhưng bọn anh cần cả em cũng ra khỏi nơi này. Chỉ một lát thôi. Sau đó em có thể trở vô.”

Ginny coi bộ chỉ cần nghe thấy được rời khỏi nơi trú ẩn là hớn hờ.

“Và sau đó em có thể trở vô lại!” Nó hét theo sau cô bé khi cô bé chạy lên cầu thang nổi bước cô Tonks. “Em phải trở vô lại đó!”

“Chờ một chút!” Ron đột ngột nói. “Tụi mình còn quên ai đó.”

“Ai?” Hermione hỏi.

“Mấy con gia tinh, tụi nó đều ở dưới nhà bếp, đúng không?”

“Bồ muốn nói là tụi mình nên kêu gọi tụi nó chiến đấu à?” Harry hỏi.

“Không.” Ron nghiêm trang nói. “Mình muốn nói là nên bảo họ đi di tản luôn. Tụi mình đâu muốn có thêm một trường hợp Dobby, đúng không? Tụi mình không thể ra lệnh họ chết cho tụi mình...”

Đám răng nanh măng xà tuột lách cách khỏi tay Hermione. Cô nàng chạy về phía Ron, vòng hai tay ôm cổ nó, và hôn thắm thiết lên khắp mặt nó. Ron cũng liệng mấy cái răng măng xà và chối mà nó đang cầm và đáp lại bằng một sự nhiệt tình nồng nàn đến độ nó nhắc bồng luôn chân cô nàng Hermione khỏi mặt đất.

“Giờ này là lúc mùi mẫn sao?” Harry hỏi một cách yếu ớt, và khi chẳng có gì xảy ra ngoài chuyện Ron và Hermione cứ ghì lấy nhau chặt hơn rồi còn đung đưa tại chỗ, Harry đành cất cao giọng “Và chiến tranh đang diễn ra tại đây!”

Ron và Hermione buông nhau ra, nhưng tay hai đứa vẫn còn đan nhau.

“Mình biết chứ, bồ tèo,” Ron nói, nó có vẻ như vừa bị một trái banh Bludger tổng vô ốt, “không bây giờ thì không bao giờ, đúng không?”

“Bỏ qua đi, còn cái Trường Sinh Linh Giá thì sao?” Harry quát. “Bồ không nghĩ là bồ có thể... ráng nhịn cho tới khi tụi mình kiếm ra được cái vòng nguyệt quế sao?”

“Ờ... phải... xin lỗi...” Ron nói, nó và Hermione bắt đầu lượm lại mấy cái răng măng xà, cả hai đứa đều đỏ mặt.

Khi ba đứa tụi nó leo lên hành lang phía trên cầu thang thì đã rõ là tình hình trong toà lâu đài đã xấu đi trầm trọng trong mấy phút mà tụi nó ở trong căn Phòng Cần Thiết: Những bức tường và trần đều rung chuyển dữ dội hơn bao giờ hết, bụi bay mịt mờ không trung, và qua khung cửa sổ gần nhất, Harry thấy những vụ nổ loá xanh loá đỏ đã sát chân toà lâu đài và nó biết là bọn Tử Thần Thực Tử sắp sửa xông vô được chỗ này rồi. Harry ngó xuống thấy người khổng lồ Grawp đang đi lang thang ngang qua, quay quay cái gì đó trông tựa như cái đầu tượng đá bẻ ra từ mái nhà và y đang rống lên bực bội.

“Cầu cho chú ấy giảm lên vài tên trong bọn chúng,” Ron nói trong khi nhiều tiếng kêu gào vọng lại rất gần.

“Miễn là đừng giảm lên người của phe ta!” Một giọng nói vang lên, Harry quay lại và thấy Ginny cùng cô Tonks, cả hai đứng ở cửa sổ đã mất nhiều mảnh kiếng bên cạnh, đứa phép đã rút ra. Ngay cả trong lúc nó còn đang quan sát, Ginny đã kịp phóng ra một lời nguyền xuống đám người đang đánh nhau bên dưới.

“Giỏi lắm!” Bóng người nào đó chạy tới kêu lên trong màn bụi và Harry lại thấy cụ Aberforth một lần nữa, mái tóc xám của cụ bay bay khi cụ dắt một đám học sinh chạy ngang qua. “Hình như chúng đang chọc thủng mấy Lỗ Châu mai hướng Bắc, chúng có đem theo bọn khổng lồ của chúng.”

“Cụ có thấy anh Remus không?” Cô Tonks hỏi với theo cụ.

“Anh ta đấu tay đôi với Dolohov,” cụ Aberforth hét, “từ lúc đó tới giờ chưa gặp lại.”

“Cô Tonks,” Ginny nói, “Cô Tonks à, con chắc là thầy không sao đâu...”

Nhưng cô Tonks đã lao mình vào đám bụi đi theo cụ Aberforth.

Ginny chẳng giúp gì được đành quay lại Harry, Ron và Hermione.

“Họ sẽ bình an mà,” Harry nói, mặc dù nó biết đó chỉ là những lời rỗng tuếch, “Ginny, lát nữa tụi này sẽ trở lại, chỉ cần tránh ra, giữ mình an toàn. Đi thôi!” Nó nói với Ron và Hermione, rồi ba đứa chạy ngược lại bức tường kéo dài ra mà sau bức tường đó Phòng Cần Thiết đang chờ để thực hiện lệnh mở của người cần vào kế tiếp.

Tôi cần vào nơi mà mọi thứ được cất giấu.

Harry khẩn vái trong đầu, và cánh cửa hình thành khi tụi nó chạy ngang lần thứ ba.

Sự náo loạn của chiến trường lặng đi ngay khi tụi nó bước qua ngưỡng cửa và đóng cánh cửa lại: tất cả đều im phăng phắc. Tụi nó đang ở một nơi rộng bằng nhà thờ mà nhìn giống như một thành phố, những bức tường cao ngất ngều của thành phố được dựng bằng những đồ vật được giấu giếm bởi hàng ngàn học sinh đã qua đời từ lâu.

“Vậy mà hăn không hề biết ai cũng có thể vô đây sao?” Ron nói, tiếng nói của nó vang vọng trong im ắng.

“Hăn tưởng hăn là người duy nhất,” Harry nói, “Xui cho hăn, mình đã phải giấu đồ hồi mình còn đi học... lỗi này,” nó nói thêm, “Mình nghĩ là phía dưới này...”

Nó đi ngang qua một con quỷ khổng lồ nhồi bông và cái Tủ Tan Biến mà việc sửa chữa hồi năm ngoài của Draco đã đưa tới những hậu quả thảm khốc, rồi nó ngập ngừng, nhìn lên ngó xuống những dãy đồ tạp nham, nó không sao nhớ ra được chỗ đi tiếp...

“Vòng nguyệt quế lại đây!” Hermione khẩn khoản hô lên, nhưng chẳng có gì bay xuyên không khí về phía tụi nó. Đường như căn phòng cũng giống như hầm an toàn ở Gringotts, không chịu chuyển giao những đồ đạc cất giấu trong đó một cách dễ dàng.

“Tụi mình chia ra đi,” Harry nói với hai đứa kia. “Kiếm một pho tượng bán thân bằng đá của một ông già đội một bộ tóc giả và một cái miện! Pho tượng được đặt trên đầu một tủ chén và chắc chắn ở gần đâu đây...”

Tụi nó đi nhanh vô những lối đi nằm kề nhau xen giữa những dãy đồ vật, Harry có thể nghe tiếng bước chân vang qua những đồng cao ngất ngưỡi những thứ đồ tạp nham, những chai lọ, nón, thùng, ghế, sách, vũ khí, chổi, vọt...

“Đâu đó gần đây,” Harry lăm bắm với chính mình. “Đâu đó... đâu đó...”

Nó càng lúc càng đi sâu vào mê cung, tìm kiếm những đồ vật mà nó nhận ra từ lần vô được căn phòng này trước đây. Hơi thở của nó vang ù cả lỗ tai, và rồi dường như chính linh hồn nó run lên, kia kìa, ngay phía trước, cái tủ chén cũ kỹ bong tróc nham nhở mà nó đã giấu cuốn sách Độc dược, và trên đầu tủ, vị chiến tướng bằng đá mặt rỗ đang đội bộ tóc giả bụi bặm và cái gì đó trông giống như một cái miện cổ xưa bạc màu.

Nó đã đưa tay ra, mặc dù chỉ còn cách mấy bước, thì một giọng nói vang lên sau lưng nó, “Đứng yên, Potter!”

Nó đứng khựng và quay phắt lại. Crabbe và Goyle đang đứng ngay phía sau nó, vai sát vai, đưa phép chĩa thẳng vào Harry. Qua khoảng trống nhỏ giữa hai bộ mặt khinh khỉnh của hai đứa nó, Harry nhìn thấy gương mặt của Draco Malfoy.

“Mày đang cầm cây đũa phép của tao, Potter à,” Malfoy nói chĩa cây đũa phép của chính nó qua cái khoảng trống giữa Crabbe và Goyle.

“Không còn là của mày nữa,” Harry thở hỗn hển, nắm chặt cây đũa phép táo gai. “Ai thắng nãy giờ, Malfoy à. Ai cho mày mượn cây mày đang cầm hả?”

“Má tao,” Draco nói.

Harry bật cười, mặc dù chả có gì mắc cười về tình huống đó. Nó không thể nghe tiếng Ron và Hermione nữa. Hình như tụi nó đã đi xa khỏi tầm tai, để tìm cái vòng nguyệt quế.

“Sao ba đứa tụi bay không chiến đấu bên cạnh Voldemort?” Harry hỏi.

“Chúng tao sắp được thưởng rồi,” Crabbe nói. Giọng của nó êm ái một cách đáng ngạc nhiên khi phát ra từ một kẻ đồ con hung dữ như nó, trước đây Harry không hề nghe Crabbe nói. Bây giờ Crabbe đang nói bằng một cái giọng của con nít được hứa cho một bao kẹo. “Chúng tao nằm vùng mà, Potter. Chúng tao quyết định không di tản, quyết định bắt mày nộp cho ngài.”

“Giỏi tính nhỉ,” Harry nói với giọng thán phục mĩa mai. Nó không thể tin là khi nó đã sát nút như vậy mà còn bị bọn Malfoy, Crabbe và Goyle thọc gậy bánh xe. Nó bắt đầu nhích lui từ từ về phía cái Trường Sinh Linh Giá đang nằm lệch trên bức tượng bán thân. Nếu nó mà nắm được cái đó trước khi xảy ra đánh nhau...

“Vậy tụi bay vô đây bằng cách nào?” Nó hỏi, cổ găng đánh lạc hướng tụi kia.

“Tao thực ra sống trong căn Phòng Cần Thiết suốt một năm qua,” Malfoy nói, giọng nó nóng nảy, “Tao biết cách vào...”

“Chúng tao trốn trong hành lang bên ngoài,” Goyle gầm gừ. “Bây giờ chúng tao có thể làm phép Tan Áo ảnh rồi! Và thế là...” gương mặt nó tét ra một nụ cười đần độn, “chúng mày xuất hiện ngay trước mắt chúng tao và nói là chúng mày đang kiếm một cái vòng tiệt quế! Vòng tiệt quế là cái gì hả?”

“Harry!” Giọng của Ron thình lình vọng lại từ bên kia bức tường phía bên phải Harry. “Bồ đang nói chuyện với ai hả?”

Bằng một động tác như quất roi Crabbe chĩa cây đũa phép của nó vào cái núi cao mười mấy thước những bàn ghế cũ, rương cũ, quần áo cũ, cùng vô số đồ tạp nham không thể xác định khác và hô: “Đổ xuống!”

Bức tường bắt đầu lung lay và một phần ba trên cùng đổ ập xuống lối đi cạnh cửa chỗ Ron đứng.

“Ron!” Harry rống lên, đồng thời ở đâu đó ngoài tầm mắt tiếng Hermione gào lên và Harry nghe vô số đồ vật đổ ầm ầm xuống sàn bên kia bức tường đã bị lung lay. Nó chĩa cây đũa phép vào đồng hồ lớn hô, “Cố định!” và bức tường đứng vững vàng.

“Không!” Malfoy vừa quát vừa níu tay Crabbe khi thằng này định lập lại thần chú. “Nếu mày làm sụp đổ căn phòng thì mày có thể vùi mất cái vòng nguyệt quế gì đó.”

“Thì sao nào?” Crabbe nói, vùng vằng thoát ra. “Chúa tể Hắc ám muốn chính thằng Potter, ai cần gì tới cái đồ tiệt quế chứ?”

“Thằng Potter tới đây là để kiếm cái đó,” Malfoy nói với sự khó chịu được che giấu vụng về đối với sự chậm hiểu của đồng đảng, “điều đó ắt có nghĩa là...”

“Ắt có nghĩa là?” Crabbe quay lại cự Malfoy với vẻ hung tợn khỏi cần che giấu. “Ai cần biết mày nghĩ gì? Tao không nghe lệnh mày nữa đâu, Draco. Mày với cha mày tiêu rồi.”

“Harry?” Ron lại kêu lớn từ bên kia đồng hồ đổ nát. “Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Harry?” Crabbe nhái giọng. “Chuyện gì đang xảy ra... không, Potter. Cực hình!”

Harry đã bất ngờ nhào tới lấy cái miện, lời nguyền của Crabbe đánh hụt nó nhưng trúng vào bức tượng bán thân khiến bức tượng bay vèo vèo lên không trung, cái vòng nguyệt quế văng tới trước và biến mất khi lọt vô đồng hồ khổng lồ mà bức tượng rớt trên đó.

“NGỪNG LẠI!” Malfoy quát Crabbe, giọng nó vang khắp căn phòng rộng mênh mông, “Chúa tể Hắc ám muốn nó còn sống.”

“Sao? Tao không được giết nó à?” Crabbe hét, hất cánh tay kiềm giữ của Malfoy. “Nhưng nếu tao giết được, tao sẽ giết. Đẳng nào Chúa tể Hắc ám cũng muốn nó chết, có gì khác...”

Một tia sáng đỏ thẫm xẹt ngang Harry chỉ cách có vài phân. Hermione vừa chạy qua góc tường đằng sau nó và phóng bùa Choáng vào đầu Crabbe. Cú đánh hụt chỉ vì Malfoy kéo nó tránh ra.

“Con Máu bùn đó! Avada Kedavra!”

Harry thấy Hermione nhào qua một bên và cơn giận của Harry trước việc Crabbe cố tình giết chóc đã quét sạch mọi thứ trong đầu nó. Nó phóng một bùa Choáng vào Crabbe, Crabbe đảo người để tránh, đụng trúng cây đuă phép của Malfoy khiến nó văng ra khỏi tay Malfoy, cây đuă phép lăn tròn xuống núi bàn ghế xương xẩu và biến mất.

“Đừng giết nó! ĐỪNG GIẾT NÓ!” Malfoy quát Crabbe và Goyle, hai đứa nó đều đang chĩa đuă phép vào Harry, một nửa giây lừng khờng của tụi nó là tất cả những gì mà Harry cần.

“Giải giới!”

Cây đuă phép của Goyle bay vèo vèo khỏi tay nó và biến mất trong đồng hồ lớn đồ vật bên cạnh nó, Goyle nhảy chơi chơi tại chỗ tìm cách lấy lại cây đuă phép. Malfoy nhảy ra khỏi tầm đánh của bùa Choáng thứ hai Hermione phóng ra, và Ron thành linh xuất hiện ở cuối lối đi phóng ra một lời nguyên Trói toàn thân vào Crabbe nhưng chỉ xém trúng.

Crabbe bèn quay lại và gào “Avada Kedavra!” Ron vọt biến đi để tránh tia sáng xanh lè. Malfoy không còn đuă phép nữa, đành co rúm đằng sau một cái tủ quần áo ba chân khi Hermione tấn công về phía bọn chúng, xông tới và đánh bùa Choáng trúng ngay Goyle.

“Nó ở đâu đây chỗ này!” Harry gào lên với Hermione, chỉ vào đồng hồ nát mà cái miện đã rớt xuống. “Kiếm nó đi trong khi mình đi giúp R...”

“HARRY!” Cô bé gào.

Một âm thanh cuồn cuộn rú lên đằng sau cho nó vài giây cảnh giác. Nó quay lại và thấy Ron cùng Crabbe đang dốc hết sức chạy thật nhanh về phía tụi nó.

“Khoái nóng không hả, đồ cặn bã?” Crabbe gầm lên khi chạy ngang qua.

Nhưng Crabbe dường như không kiểm soát được việc nó vừa làm. Những ngọn lửa có kích thước lạ thường đang rượt theo tụi nó, liếm vào cạnh của những bức tường đồ tạc nhám khiến chúng sụm xuống

thành tro bụi khi bén phải ngọn lửa.

“Tưới nước!” Harry la lớn, nhưng tia nước phun ra từ đầu cây đũa phép của nó bốc hơi vào không trung.

“CHẠY!”

Malfoy nắm lấy thẳng Goyle bị choáng và kéo nó theo, Crabbe đã chạy bỏ xa cả đám tụi nó, bây giờ có vẻ hãi hùng, Harry, Ron và Hermione học tốc chạy bám sát chân nó, và lửa đuổi sau lưng tụi nó. Đó không phải là lửa bình thường, Crabbe đã dùng một lời nguyền mà Harry không hề biết đến. Tụi nó queo, lửa vẫn bám theo như thể chúng là sinh vật có tri giác, quyết tâm giết cho bằng được tụi nó. Giờ đây ngọn lửa đang biến đổi, hình thành một bầy ác thú lửa: Những con trăn cháy phừng phừng, những con ngáo ộp lửa, những con rồng lửa, bay lên rồi sà xuống, và những đồ đặc tích trừ hăng bao thế kỷ bị lửa ngốn vào ói ra không khí qua cái miệng đầy răng nanh của chúng, bị tung hứng lên cao bằng những cái chân đầy móng vuốt, trước khi cháy tiêu trong địa ngục lửa.

Không còn thấy bọn Malfoy, Crabbe và Goyle đâu nữa, Harry, Ron và Hermione đứng lại chết điếng, những con ác thú lửa đang bao vây tụi nó, và sức nóng quanh tụi nó rần như một bức tường.

“Tụi mình có thể làm gì đây?” Hermione gào át tiếng lửa cháy rần rần điếc cả tai. “Tụi mình có thể làm gì hả?”

“Đây!”

Harry chụp một đôi cán chổi bay có vẻ nặng ịch từ trong đồng đồ tạp nham gần nhất và quăng cho Ron, Ron bèn kéo Hermione cõng lên chổi sau lưng nó. Harry đã quăng giơ lên cán chổi thứ hai, và đập mạnh xuống đất một cái, tụi nó phóng vọt lên không trung, thoát trong gang tấc cái mở có sừng của con điều hâu lửa há hàm ra đớp tụi nó. Khói và nóng trở nên hết sức chịu đựng, phía dưới tụi nó ngọn lửa bị nguyền vẫn tiếp tục ngốn ngấu những món đồ lặt vặt của những thế hệ học sinh bị săn đuổi, thành quả tội lỗi của hàng ngàn thí nghiệm bị cấm đoán, những bí mật của vô số linh hồn đã tìm chỗ trú ẩn trong căn phòng này. Harry không thể nhìn thấy dấu vết của bọn Malfoy, Crabbe và Goyle ở đâu nữa. Nó sà thấp tới mức mà nó dám liếc trên bầy ác thú lửa đang cướp của để tìm bọn chúng, nhưng chẳng thấy gì khác hơn lửa. Chết kiểu này thì khủng khiếp quá... Nó không muốn sự thể như vậy.

“Harry, tụi mình thoát ra mau, thoát ra thôi!” Ron rống lên, mặc dù không thể nhìn qua màn khói đen kịt cái cửa ở đâu hết.

Và bỗng nhiên Harry nghe tiếng một người gào yêu ớt thật thảm thương giữa sự rúng động khủng khiếp, tiếng ầm ầm như sấm rền của ngọn lửa tham tàn.

“Nguy-hiểm-quá!” Ron hét gọi, nhưng Harry vẫn bay vòng vòng trên không. Cặp mắt kiếng của nó bảo

vệ phần nào đôi mắt nó khỏi bị khói xông, nó rà soát thật kĩ phía dưới, tìm kiếm một dấu hiệu của sự sống, một cánh tay hay khuôn mặt chưa cháy đen như củi...

Và nó thấy bọn chúng: Malfoy với cánh tay vòng qua Goyle bất tỉnh, hai đứa nó đang ngồi trên một cái tháp mong manh những bàn giấy đã thành than, và Harry nhào xuống. Malfoy nhìn thấy Harry bay xuống, bèn giơ lên một cánh tay nhưng ngay khi Harry nắm lấy cánh tay đó nó đã biết ngay là không xong. Goyle quá nặng và tay Malfoy ướm nhẹp mồ hôi đã lập tức tuột ra khỏi bàn tay của Harry.

“NẾU TỰ MÌNH CHẾT VÌ BỌN CHÚNG, MÌNH SẼ GIẾT BỒ, HARRY À!” Giọng của Ron gầm lên, và trong khi một con ngáo ộp lửa khổng lồ chụp xuống tụi nó, Ron và Hermione kéo Goyle lên chổi của tụi nó rồi lại bay lên không trung, tròng trành và trĩu xuống, trong khi Malfoy trèo lên ngồi sau lưng Harry.

“Cửa, ra cửa mau lên, ra cửa!” Malfoy gào bên tai Harry và Harry tăng tốc, bay theo Ron, Hermione và Goyle xuyên qua đám khói đen cuộn cuộn, khó mà thở được, và khắp chung quanh tụi nó, vài đồ vật cuối cùng chưa cháy vì ngọn lửa tham tàn đang quăng chúng lên không để ăn mừng, nào cúp và khiên, một chuỗi đeo cổ lỏng lánh và một cái miện cũ bạc màu...

“Mày làm gì thế hả? Mày làm gì thế hả?” Malfoy gào lên nhưng Harry cứ quẹo ngược lại và lao xuống. Cái vòng nguyệt quế dường như rơi chậm chậm, xoay tròn và loé sáng khi rớt về phía cái dạ dày của con trăn đang ngoác miệng ra ngáp, và rồi, nó chụp được, móc vô cổ tay nó...

Harry quay ngược lại một phen nữa khi con trăn lao về phía nó, nó vọt lên trên và bay thẳng tới nơi mà, nó vái thầm, cửa vẫn còn mở; Ron, Hermione và Goyle đã biến mất, Malfoy đang gào thét và bấu Harry chặt đến nỗi phát đau. Đột nhiên qua làn khói, Harry nhìn thấy một mảng hình chữ nhật trên bức tường và lá cây chổi về phía đó, và vài giây sau không khí trong lành tràn đầy buồng phổi nó và tụi nó tông vào bức tường trong hành lang bên kia.

Malfoy ngã lăn khỏi cây chổi, và nằm úp mặt xuống, há hốc mồm, ho sặc sụa và nôn ọe. Harry lăn tròn rồi ngồi dậy, cánh cửa vào căn Phòng Cần Thiết đã biến mất, và Ron cùng Hermione đang ngồi thở hổn hển trên sàn bên cạnh Goyle vẫn còn đang bất tỉnh.

“C... Crabbe,” Malfoy nói giọng nghệt thờ ngay khi nó có thể nói được. “C... Crabbe.”

“Nó chết rồi,” Ron nói bậm trợn.

Ngoài tiếng thở và tiếng ho, không ai nói gì nữa. Lúc đó nhiều tiếng nổ lớn rung chuyển lâu đài, và một đoàn kỵ sĩ với những hình hài trong suốt phóng qua trên lưng ngựa, những cái đầu kẹp dưới nách của họ gào thét cơn hăng máu giết chóc, Harry loạng choạng đứng lên khi đoàn kỵ binh Không đầu đã phóng qua và nó nhìn quanh: chiến trận vẫn còn đang diễn ra chung quanh. Bên cạnh tiếng gào của những con ma đang rút lui, nó còn nghe thấy nhiều tiếng thét gào khác. Cơn hoảng loạn bùng lên trong lòng nó.

“Ginny đâu?” Nó đột ngột nói. “Lúc này nó ở đây. Nó phải trở về lại Phòng Cần Thiết.”

“Mèn ơi, bồ cho là căn phòng còn linh nghiệm sau trận hoả hoạn đó à?” Ron hỏi, nhưng nó cũng đứng lên, phúi ngực và nhìn trái ngó phải. “Tụi mình có nên chia ra và tìm...”

“Không,” Hermione nói, cô bé đã đứng lên.

Malfoy và Goyle vẫn ngồi một đồng trên sàn hành lang một cách không trông mong hy vọng, cả hai đứa nó chẳng còn đứa phép nữa. Tụi mình hãy bám vào nhau, mình đề nghị tụi mình đi... Harry, cái gì trên tay bồ vậy?”

“Cái gì? À phải...”

Nó rút cái vòng nguyệt quế ra khỏi cổ tay và giơ lên. Cái vòng vẫn còn nóng, đen sì vì bồ hóng, nhưng khi nhìn thật kĩ nó có thể nhận diện được những chữ nhỏ xíu khắc trên cái vòng đó: TRÍ TUỆ BAO LA LÀ KHO BÁU VĨ ĐẠI NHẤT CỦA CON NGƯỜI.

Một chất gì đó giống như máu, đậm và dính như hắc ín, dường như rỉ ra từ cái vòng nguyệt quế. Thành linh Harry cảm thấy cái vòng run lên dữ dội, rồi bể trong tay nó, và khi cái vòng bể Harry nghĩ nó nghe một tiếng kêu đau đớn thật xa xôi thật yếu ớt, không phải vọng lại từ sân trường hay trong lâu đài, mà từ cái vật vừa bể ra trong tay nó.

“Ắt là Lửa Quỷ!” Hermione vừa nói vừa sụt sịt khóc, mắt cô bé ngó thấy mảnh vỡ.

“Xin lỗi?”

“Lửa Quỷ - lửa bị nguyên – đó là một trong những chất diệt được Trường Sinh Linh Giá, nhưng mình sẽ không bao giờ, không bao giờ dùng tới, nó rất nguy hiểm – làm cách nào mà Crabbe biết cách...?”

“Chắc là học được từ anh em lão Carrow” Harry nói giọng khẳng định.

“Thiệt nhục là nó đã không chịu tập trung khi người ta nói tới cách ngừng lửa,” Ron nói, tóc nó cũng như tóc Hermione đã bị cháy xém và gương mặt nó đen hù. “Nếu lúc này nó không cố giết hết tụi mình, thì mình đã hơi lấy làm tiếc là nó đã chết.”

“Nhưng mà bồ không nhận ra hả?” Hermione thì thầm. “Điều này có nghĩa là nếu tụi mình có thể tóm con rắn...”

Nhưng cô bé nín ngang vì tiếng gào rống và tiếng la hét cùng tiếng đấu tay đôi không thể nhầm lẫn được đang vang đầy hành lang. Harry nhìn quanh và tìm nó dường như ngừng đập, bọn Tử Thần Thực Tử đã vô được trong lâu đài, nó thấy anh Percy và Fred vừa lùi vào, cả hai đang đấu giáp lá cà với những kẻ đeo mặt nạ và đội mũ trùm kín.

Harry, Ron và Hermione vội chạy tới giúp sức, những lẫn sáng bay khắp mọi hướng và tên đang đấu với anh Percy lùi lại, rất nhanh, lúc đó cái mũ trùm đầu của hắn tụt ra và tụi nó thấy một cái trán cao và mái tóc có đường sọc...

“Chào, ông Bộ Trưởng!” Percy hét lên phóng một lời nguyên vẹn găng vào Thicknesse, hắn buông rơi cây đũa phép và bấu tay vào ngực áo chùng, rõ ràng là hắn đau đớn khủng khiếp, “Tôi có lưu ý ông là tôi đang từ chức chưa hề?”

“Anh giỡn hả, Perce!” Fred hét lên khi tên Tử Thần Thực Tử mà anh đang đấu ngã lăn đùng dưới sức nặng của ba thần chú đánh Choáng. Thicknesse ngã xuống đất với nhiều cái gai nhỏ xíu phọt ra khắp người hắn, hắn dường như đang biến hình thành một loại nhím biển. Fred sung sướng nhìn anh Percy.

“Đúng là anh đang giỡn rồi, anh Perce à... Em không nghĩ là anh biết giỡn kể từ khi anh...”

Không khí nổ tung. Tụi nó đã túm lại với nhau, Harry, Ron, Hermione, Fred và Percy, hai tên Tử Thần Thực Tử đã đứng lên được, một vẫn còn bị Choáng, tên kia thì bị Biến hình, và trong tích tắc mong manh đó, khi mỗi nguy dường như nhất thời bị dồn tới đường cùng, thế giới bị xé rời, Harry cảm thấy nó đang bay xuyên qua không khí, và điều duy nhất nó còn làm được là nắm thật chắc cái que gỗ khẳng khiu như vũ khí của nó, vũ khí duy nhất và che chắn đầu nó bằng cánh tay, nó nghe tiếng gào thét của những người đồng hành mà không có hy vọng biết chuyện gì đã xảy ra cho họ...

Và bỗng nhiên thế giới tự hoà tan thành đau đớn và tranh tối tranh sáng, nó gần như bị vùi chôn trong đông tan hoang của hành lang lúc đó đã trở thành mục tiêu của một cuộc tấn công khủng khiếp. Không khí lạnh báo cho nó biết một bên tường lâu đài đã bị nổ bể rồi, và cái chất nóng sền sệt trên má cho nó biết là nó đang chảy máu trầm trọng. Thế rồi nó nghe một tiếng khóc hãi hùng quặn thắt trong lòng, tiếng khóc diễn tả nỗi khổ mà cả bùa và lời nguyện đều không thể gây ra được, và nó đứng lên, lao đảo, khiếp sợ hơn mọi nỗi khiếp sợ nó từng trải qua trên đời...

Và Hermione đang cố gượng đứng lên trong đông đổ nát, và ba người đàn ông đầu đỏ đang đứng chụm lại trên sàn nơi bức tường vừa bị nổ tung. Harry nắm chặt bàn tay Hermione khi tụi nó đi loạng choạng và vấp té trên đồng đá và gỗ.

“Không-không-không!” Ai đó đang hét, “Không! Fred! Không!”

Và anh Percy đang lắc lắc người em trai của mình, và Ron đang quỳ bên cạnh họ, và mắt Fred mở trừng trừng mà không thấy gì nữa, nét cười của cậu vẫn còn hằn trên mặt.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Cây Đũa Phép Cơm Ngươi

Thế giới đã kết thúc, vậy sao chiến tranh vẫn không ngưng, sao tòa lâu đài không chìm vào im lặng trong ghê sợ, và mọi kẻ tham chiến còn không hạ vũ khí đi? Đầu óc Harry đang rơi tự do, quay mòng mòng không điều khiển được, không sao nắm bắt được điều không thể xảy ra, bởi vì Fred Weasley không thể nào chết, bằng chứng của tất cả các giác quan của nó ắt là đang dối lừa...

Và rồi lúc đó một vật thể rơi qua cái lỗ nổ tung bên hông trường và những lời nguyên từ bóng tối nhắm hướng tụi nó mà bay tới, trúng vào bức tường phía sau đầu tụi nó.

“Nằm xuống!” Harry hét lên, trong lúc có thêm nhiều lời nguyên nữa phóng ra trong đêm. Nó và Ron, cả hai đứa đã nắm lấy Hermione kéo cô bé nằm ẹp xuống sàn, nhưng anh Percy đã nằm đè lên xác Fred, che đỡ cho xác cậu không bị thêm những thương tích nữa, và khi Harry hét, “Anh Percy, đứng lên, chúng ta phải đi.” Percy lắc đầu.

“Anh Percy, anh không thể làm gì cho anh ấy nữa! Chúng ta sẽ...” Hermione bỗng gào lên, và Harry, khi quay lại, không cần phải hỏi tại sao. Một con nhện khổng lồ kích thước cỡ một chiếc xe hơi nhỏ đang tìm cách trèo qua cái lỗ to đục trên tường: một đứa trong đàn con cháu của Aragog đã tham gia trận chiến. Ron và Harry cùng hét to; bùa phép của hai đứa nó đụng nhau và con quái vật bị hất ngã ngửa ra sau, chân cẳng co giật dễ sợ rồi biến mất vào bóng tối.

“Nó dẫn theo bạn bè!” Harry nói lớn với mấy đứa kia, mắt liếc xuống hông lâu đài qua mấy cái lỗ trên tường bị lời nguyên đánh nổ.

Nhiều con nhện khổng lồ đang trèo lên hông tòa nhà, chúng được giải phóng khỏi khu Rừng Cấm, ắt hẳn bọn Tử Thần Thực Tử đã xâm nhập nơi đó. Harry phóng bùa choáng xuống bầy nhện, đánh ngã con đầu đàn rớt xuống bầy nhện đồng bọn khiến chúng lộn nhào xuống tòa nhà khuất tầm nhìn. Tiếp đó, thêm nhiều lời nguyên bay véo véo trên đầu Harry, gần đến nỗi nó cảm thấy sức mạnh của chúng thối dưng cả tóc.

“Chúng ta đi thôi, ĐI NGAY!”

Đẩy Hermione đi trước cùng với Ron, Harry cúi xuống quắp lấy xác Fred kẹp dưới nách. Percy nhận ra điều mà Harry đang cố làm, bèn thôi bám lấy cái xác và giúp một tay: lom khom cúi thấp để tránh những lời nguyên đang phóng tới, tụi nó cùng nhau khiêng Fred ra khỏi chỗ nguy hiểm đó.

“Đây,” Harry nói, và cả hai đặt Fred vào một hốc tường trước đây có một bức tượng đứng trong đó. Nó không thể chịu đựng nổi việc phải nhìn Fred dư thêm một giây nào nữa, và sau khi chắc chắn cái xác đã được giấu kỹ, nó quay đi cùng Ron và Hermione.

Malfoy và Goyle đã biến đi, nhưng ở cuối hành lang, lúc này đầy bụi bặm, xà bần rớt, kiếng cửa sổ vỡ ra, Harry thấy nhiều người đang chạy tới chạy lui, nó không thể phân biệt được họ là bạn hay thù. Khi quẹo ở góc hành lang, Percy phát ra một tiếng nghe như trâu rống: “ROOKWOOD!” và phóng vào một gã đàn ông cao lớn đang rượt theo hai đứa học trò.

“Harry, vô đây!” Hermione gào. Cô bé đã kéo Ron ra sau một tấm thảm thêu. Hai đứa có vẻ đang vật lộn với nhau, và trong một thoáng nổi điên Harry tưởng tụi nó lại ôm ấp nhau; rồi nó hiểu Hermione đang cố gắng giữ Ron lại, không cho Ron chạy theo anh Percy.

“Hãy nghe mình - NGHE NÈ RON!”

“Tôi muốn giúp... tôi muốn giết bọn Tử Thần Thực Tử...” gương mặt Ron méo xệch, bê vết bụi và khói, nó đang run bần bật vì tức giận và đau buồn.

“Ron, tụi mình là những người duy nhất có thể chấm dứt việc này. Ron - làm ơn - tụi mình cần tìm con rắn, tụi mình phải giết con rắn!” Hermione nói.

Nhưng Harry biết Ron cảm thấy thế nào: Truy tìm một cái Trường Sinh Linh Giá khác không đem lại sự trả thù hả hê; nó cũng muốn chiến đấu, muốn trừng phạt bọn chúng, những kẻ đã giết chết Fred, và nó muốn tìm những người khác trong gia đình Weasley, và hơn hết, muốn yên tâm là Ginny không bị... nhưng nó không thể cho phép ý nghĩ đó hình thành trong đầu.

“Tụi mình sẽ chiến đấu!” Hermione nói. “Tụi mình sẽ phải chiến đấu, để diệt được con rắn! Nhưng lúc này đừng để lạc mất dấu cái việc mà tui mình phải làm! Tụi mình là những kẻ duy nhất có thể kết liễu nó!”

Hermione cũng đang khóc, và cô bé chùi mặt bằng ống tay áo rách bươm cháy xém trong lúc nói, nhưng rồi hít sâu hơi thở mạnh để tự trấn tĩnh, và vẫn níu chặt Ron, cô bé quay qua nói với Harry:

Bồ cần tìm hiểu coi Voldemort đang ở đâu, bởi vì hắn sẽ có con răn ở bên mình, đúng không? Làm đi Harry - nhìn vô đầu hắn!”

Tại sao lại dễ dàng đến như vậy? Có phải vì cái thẹo đã bóng rít suốt mấy tiếng đồng hồ, nóng lòng muốn cho nó nhìn vào suy nghĩ của Voldemort? Nó nhắm mắt lại theo lệnh của Hermione, và ngay lập tức, tiếng gào rú tiếng nổ bùng tràn cùng tất cả âm thanh chói lói của chiến trường bị chìm lắng cho đến khi chúng trở nên xa xôi, như thể nó đang đứng ở xa, rất xa chúng...

Hắn đang đứng ở một căn phòng bỏ hoang quen thuộc một cách kì lạ, những bức tường tróc lở giấy dán tường và tất cả cửa sổ, trừ một cái, đều bị đóng bít bằng ván. m thanh của trận đánh vào lâu đài bị hãm lại

và nghe xa xôi. Khung cửa sổ duy nhất không bị bít cho thấy những luồng tia sáng nổ ra ở phía xa xa nơi có tòa lâu đài, nhưng trong phòng tối thui chỉ có duy nhất ngọn đèn dầu cô độc. Hắn đang xoay cây đũa phép giữa những ngón tay, ngắm nghía nó, suy nghĩ của hắn đang hướng về căn phòng phía trong tòa lâu đài, căn phòng bí mật chỉ có hắn mới tìm ra được, căn phòng, giống như phòng chứa bí mật, người ta phải thông minh khôn khéo và tò mò mới có thể khám phá ra được... Hắn yên chí là thằng nhãi sẽ không thể nào tìm ra cái vòng nguyệt quế... mặc dù con rối của Dumbledore đã đi xa hơn hắn tưởng... quá xa...

“Thưa Chúa tể,” một giọng nói vang lên, tuyệt vọng và khàn khàn. Hắn quay lại: Lucius Malfoy đang ngồi trong góc tối tăm nhất, te tua và vẫn còn mang dấu vết của sự trừng phạt mà lão đã nhận được sau khi thằng nhãi trốn thoát lần trước. Một trong hai con mắt của ta lão vẫn còn cụp và sưng vù. Thưa Chúa tể... xin ngài làm ơn... con trai tôi...”

“Nếu con trai mi chết, thì Lucius à, đó không phải là lỗi của ta. Nó không chịu đến tham gia cùng ta, như tất cả học sinh nhà Slytherin. Có lẽ nó đã quyết định kết bạn với Harry Potter rồi chẳng?”

“Không... không đời nào,” Malfoy thì thào.

“Mi tất phải mong là không.”

“Có phải... có phải, thưa Chúa tể, ngài e là thằng Potter có thể chết về tay kẻ khác chứ không do tay ngài?” Lucius Malfoy hỏi, giọng run run, “Chẳng phải là... xin thứ lỗi... khôn ngoan hơn nếu ngưng lại trận chiến này, rồi đích... đích thân ngài tiến vào tòa lâu đài, và tự tìm ra nó?”

“Đừng giả vờ, Lucius à. Mi mong ngưng chiến để mi tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra cho thằng con trai mi. Và ta không cần tìm thằng Potter. Trước khi đêm tàn, Potter sẽ đến tìm ta.”

Voldemort lại hạ cái nhìn chăm chăm của hắn xuống cây đũa phép trong mấy ngón tay hắn một lần nữa. Cây đũa phép làm phiền hắn... và những thứ gì làm phiền Chúa tể Voldemort cần phải được sắp đặt lại...

“Đi tìm Snape về đây!”

“Thưa... Chúa tể, Snape à?”

“Snape. Ngay. Ta cần hắn. Có một-việc-ta cần nơi hắn. Đi.”

Khiếp sợ, Lucius vấp vấp trong cảnh lờ mờ, rời căn phòng. Voldemort tiếp tục đứng đó, vừa xoay tít cây đũa phép trong mấy ngón tay, vừa chăm chú nhìn cây đũa.

“Nagini, đó là cách duy nhất,” hắn thì thầm, và hắn nhìn quanh, và kia là con rắn mập ù, khổng lồ, lúc này đang lơ lửng giữa không trung, uốn éo một cách quyến rũ trong cái không gian được bảo vệ và yểm bùa mà hắn đã tạo ra cho con rắn: một trái cầu trong suốt nhấp nháy như sao, vừa giống một cái lồng lấp lánh, vừa giống một cái chậu.

Há miệng hớp hơi, Harry lùi lại và mở mắt ra cùng lúc tai nó nghe những tiếng rít, tiếng gào, tiếng kêu la, tiếng đổ rầm rầm và tiếng nổ đùng đùng của chiến trận.

“Hắn đang ở trong Lều Thét. Con rắn ở đó với hắn, nó có một thứ phù phép bảo vệ gì đó bao chung quanh. Hắn phái lão Lucius Malfoy đi tìm lão Snape.”

“Voldemort đang ngồi trong Lều Thét à?” Hermione nói, cơn tam bành nổi lên. “Hắn thậm chí... hắn thậm chí còn không thèm CHIẾN ĐẤU hả?”

“Hắn nghĩ không cần chiến đấu,” Harry nói. “Hắn nghĩ mình sẽ tự tìm tới hắn.”

“Nhưng tại sao?”

“Hắn biết mình đang săn lùng mấy cái Trường Sinh Linh Giá - hắn đang giữ con rắn Nagini bên cạnh - rõ ràng mình sẽ phải đi tới chỗ hắn để tìm cái Trường Sinh Linh Giá đó...”

“Đúng,” Ron nói, gồng vai lên. “Vậy bồ không thể đi, vì đó là điều hắn muốn, điều hắn đang chờ đợi. Bồ cứ ở lại đây chăm sóc Hermione, mình sẽ đi lấy cái đó...”

Harry ngắt lời Ron, “Hai đứa bồ ở lại đây, mình sẽ mặc tấm Áo khoác Tàng hình đi và sẽ trở về ngay khi mình...”

“Không,” Hermione nói. “Sẽ hợp lý hơn nếu mình mặc Áo khoác Tàng hình và...”

“Đừng hòng tính tới chuyện đó,” Ron nạt Hermione.

Trước khi Hermione có thể nói thêm, “Ron, mình cũng có khả năng như...” thì tấm thảm thêu phía trên cầu thang chỗ tụi nó đứng bỗng bị xé toạc ra.

“POTTER!” Hai tên Tử Thần Thực Tử đứng ngay đó, nhưng đũa phép của chúng chưa kịp giơ lên thì Hermione đã hét “Tuột!”

Cầu thang dưới chân ba đứa nó bỗng trở nên phẳng lì thành một cái cầu tuột, và Hermione, Ron với Harry bị hất xuống, tuy không thể kiểm soát được tốc độ, nhưng tụi nó trượt nhanh đến nỗi bùa Choáng của bọn Tử Thần Thực Tử bay cách trên đầu tụi nó khá xa. Những phát bùa đó xuyên qua cái gấu của tấm thảm thêu quây kín rồi nảy lên sàn, trúng vô bức tường đối diện.

“Cứng!” Hermione hô to, chĩa cây đũa phép vào tấm thảm thêu, và ngay lập tức có hai tiếng côm cốp thật to nghe muốn bệnh khi tấm thảm thêu biến thành đá và bọn Tử Thần Thực Tử đuổi theo tụi nó đâm luôn đầu vô đó.

“Quay lại!” Ron hét, và nó cùng Harry, Hermione tự đu mình lên cánh cửa khi một đàn bàn giấy chạy

rầm rầm ngang qua, được chính giáo sư McGonagall lừa đi. Cô có vẻ không để ý đến tụi nó. Tóc cô tuột xoắn xuống và trên má cô có một vết cắt. Khi cô quẹo ở góc tường, tụi nó nghe cô hét, “TẤN CÔNG!”

“Harry, bỏ mặc Áo khoác Tàng hình vô,” Hermione nói, “đừng bận tâm đến tụi này...”

Nhưng nó quăng tấm Áo khoác Tàng hình lên cả ba đứa; mặc dù tụi nó đã lớn xộn, nhưng nó tin không ai thấy phần chân không mình mẩy của tụi nó qua khoảng không gian đầy đặc bụi với đá rơi, lập loè ánh sáng của bùa chú.

Tụi nó chạy xuống cầu thang kế tiếp và nhận ra đã xa vào một hành lang đầy người đánh xáp lá cà. Những bức chân dung ở bên này hoặc bên kia bọn người đánh nhau đang chen chúc những bóng người hò hét lời cổ vũ hoặc khuyên bảo, trong khi bọn Tử Thần Thực Tử, cả bọn đeo mặt nạ lẫn bọn rút mặt nạ, đang đánh tay đôi với học sinh và giáo viên của trường. Dean đã tự trang bị cho mình một cây đũa phép vì nó đang đương đầu với Dolohov; Parvati đánh với Travers. Harry, Ron và Hermione lập tức giơ cao cây đũa phép của tụi nó, sẵn sàng tấn công, nhưng những người đấu tay đôi đan xen nhau và phóng qua phóng lại nhiều quá nên nếu tụi nó phóng lời nguyện thì rất có khả năng trúng người của phe ta. Đang trong lúc tụi nó đứng trụ vào nhau, tìm cơ hội hành động, thì vang lên một tiếng “Xíiiiiii!” to và tụi nó ngược nhìn lên. Harry thấy Peeves đang nhào lượn trên đầu tụi nó, thả mấy trái đậu Quéo xuống đầu bọn Tử Thần Thực Tử, đầu bọn chúng bỗng nhiên bị chụp lên những ống rỗng u nần màu xanh lá uốn éo như mấy con trùn mập ù.

“Á!” Một nắm củ rễ rút trúng tấm Áo khoác Tàng hình ngay trên đầu Ron; mấy ống rỗng xanh từng từng giữa không trung một cánh siêu thực khi Ron cố gỡ cho chúng rút ra.

“Có kẻ vô hình ở đây!” Một tên Tử Thần Thực Tử bịt mặt hét và chỉ. Dean tận dụng ngay tức tắc sao nhanh nhất thời của tên Tử Thần Thực Tử, đánh bật hẳn ra bằng một phát bùa Choáng; Dolohov cố gắng trả miếng, và Parvati phóng ngay lời nguyện Trói toàn thân vào hắn.

“ĐI THÔI!” Harry gào, và nó cùng Ron, Hermione túm chặt tấm Áo khoác Tàng hình quang mình, đầu cúi xuống, và chạy hết tốc lực băng qua giữa đám đánh nhau, hơi bị trượt chân một chút vô vùng nước nhầy của dịch Đậu Quéo, hướng lên đầu cầu thang cẩm thạch để vào tiền sảnh.

“Tôi là Draco Malfoy. Tôi là Draco, tôi ở bên phe ông!”

Draco đang ở trên đầu cầu thang, van xin một tên Tử Thần Thực Tử bịt mặt khác. Harry đánh Choáng tên Tử Thần Thực Tử ngay khi tụi nó đi ngang qua: Malfoy, mừng húm, ngoảnh nhìn quanh tìm ân nhân cứu mạng, và Ron qua lớp Áo khoác Tàng hình thui cho Draco một cú. Draco ngã ngửa ra đè lên tên Tử Thần Thực Tử, máu miệng phun ra, cực kì sững sốt.

“Và đây là lần thứ hai tụi tao cứu mạng mày trong đêm nay, đồ cú hai mặt!” Ron quát.

Trên khắp cầu thang và sảnh đường có nhiều trận đấu xáp lá cà khác nữa. Bọn Tử Thần Thực Tử có

mặt khắp nơi. Harry nhìn thấy: Yalex, sát cửa trước, đang đấu với thầy Flitwick, ngay bên cạnh họ, một Tử Thần Thực Tử bịt mặt đấu với chú Kingsley. Học sinh chạy lung tung; một số khiêng hay kéo lê bạn bè bị thương tích. Harry nhắm một bùa Choáng về phía một tên Tử Thần Thực Tử bịt mặt, đánh hụt hẫng mà lại suýt trúng vào Neville, anh chàng không biết bỗng nhiên ở đâu xuất hiện, quơ quơ những nắm tay đầy những Vòi Độc, những vòi này vui vẻ tự thò ra quẩn quanh tên Tử Thần Thực Tử gần nhất và bắt đầu cuốn hẫng lại.

Harry, Ron và Hermione chạy nhanh xuống cầu thang cẩm thạch: miếng kiếng bể văng khắp nơi bên trái tụi nó, và cái đồng hồ cát nhà Slytherin vốn dùng để ghi điểm Nhà vung vãi những ngọc bích bên trong đồng hồ ra khắp nơi, khiến cho người chạy qua bị trượt té hay loạn choạng. Khi tụi nó xuống tới nền tiền sảnh, hai thân người rớt xuống từ bao lơn phía trên đầu, và một bóng mờ xám mà Harry đoán là một con vật bốn chân lao nhanh ngang qua Sảnh đường để phập rảng nó vào một trong hai kẻ vừa rớt xuống.

“KHÔNG!” Hermione ré lên, và một tiếng nổ điếc tai phát ra từ cây đuă phép của cô bé, Fenrir Grayback bị hất bật ngửa ra khỏi thân thể đang cố kháng cự yếu ớt của Lavender Brown. Hẫng văng trúng lan can cẩm thạch và găng gượng đứng trụ lại. Vừa lúc đó, với một ánh chớp trắng rực rỡ nhá lên cùng một tiếng rắc, một trái cầu pha lê rớt ngay xuống đầu hẫng, và hẫng lảo đảo ra nền nhà, hết nhúc nhích.

“Ta còn nhiều nữa!” Giáo sư Trelawney rít lên từ trên bao lơn. “Nhiều nữa cho bất cứ kẻ nào muốn! Đây nè...” Và với một động tác lả lướt như đi một đường banh quăn vọt, cô nhắc bổng một trái pha lê to dùng khác trong giỏ xách ra, vẩy cây đuă phép một cái vào không trung, khiến trái cầu bay véo ngang qua tiền Sảnh và xuyên nát một khung cửa sổ. Cùng lúc đó, cánh cửa trước bằng gỗ nặng ịch bật mở ra, và thêm nhiều con nhện khổng lồ nữa xộc vô tiền sảnh. Tiếng gào thét hãi hùng xé không khí: đám người đánh nhau tán mác ra, và những tia sáng xanh lẫn tia sáng đỏ đều nhắm vào giữa đám quái vật vừa mới đến; đám quái vật bèn rùng mình, lông lên, dễ sợ chưa từng thấy.

“Làm sao tụi mình thoát ra bây giờ?” Ron hét to át hết mọi tiếng gào thét, nhưng trước khi Harry hay Hermione có thể trả lời, tụi nó đã bị gạt qua một bên; bác Hagrid ùng ùng chạy xuống cầu thang, quơ cây dù bông màu hồng.

“Đừng hại chúng, đừng hại chúng!” Bác gào.

“BÁC HAGRID, ĐỪNG!” Harry quên phắt mọi thứ khác: nó phóng ra khỏi tấm Áo khoác Tàng hình, gập đôi người lại để tránh lời nguyền đang xẹt sáng cả sảnh đường mà chạy tới “BÁC HAGRID, QUAY LẠI!”

Nhưng chưa tới được nửa đường đến chỗ bác Hagrid thì nó đã thấy việc gì xảy ra: Bác Hagrid biến mất giữa đám khổng nhện, và cùng với một cơn nhốn nháo khủng khiếp, một chuyển động chen chúc rối beng, bọn nhện rút lui dưới sức tấn công dữ dội của bùa phép, còn bác Hagrid bị vùi giữa bầy khổng nhện.

“BÁC HAGRID!”

Harry nghe có ai đó gọi chính tên nó, dù đó là bạn hay là thù nó cũng chẳng bận tâm: Nó đang lao xuống những bậc thềm trước cửa để vào sân trường tối thui, bầy nhện đang lúc nhúc kéo đi với con mồi của chúng, và nó không thể thấy chút gì của bác Hagrid nữa.

“BÁC HAGRID!” Nó tưởng như nó thấy được một cánh tay khổng lồ vẫy vẫy từ giữa bầy nhện đông nhưng nhúc, nhưng nó vừa định rượt theo chúng thì một bàn chân thiết hùng vĩ chặn ngang đường nó, bàn chân đó từ bóng tối giẫm một cái đùng xuống đất khiến mặt đất chỗ Harry đang đứng phát rung rinh. Nó ngược nhìn lên: Một người khổng lồ đứng trước mặt nó, cao gần bảy thước, đầu khuất trong bóng tối, không thấy được gì ngoài hai chân lông lá giống thân cây sừng sững được soi tỏ bằng ánh sáng từ cửa lâu đài rọi ra.

Bằng một động tác thô lỗ không lường trước được, y động một nắm đấm đồ sộ qua một cửa sổ trên lầu, và miếng kính rơi như mưa xuống đầu Harry, buộc nó phải lùi lại tìm chỗ núp dưới ô cửa.

“Ôi trời...!” Hermione ré lên khi cô bé cùng Ron đuổi theo kịp Harry và ngược lên chăm chú nhìn gã khổng lồ đang tìm cách bắt người ta qua khung cửa sổ bên trên.

“Đừng!” Ron hét, chụp tay Hermione lại khi cô bé toan giơ cây đũa phép lên. “Đánh Choáng hẳn thì hẳn sẽ đè nát nửa toà lâu đài...”

“HAGGER?”

Grawp khệnh khạng đi vòng qua góc toà lâu đài; chỉ đến lúc này Harry mới nhận thấy Grawp thực ra chỉ là một người khổng lồ chưa đạt tiêu chuẩn về kích thước. Gã quái vật to lớn phi thường kia đang bóp nátбет người ta trên các tầng lầu quay lại và phát ra một tiếng rống. Những bậc thềm đá rung chuyển khi gã ình ình bước về phía kẻ đồng loại nhỏ con hơn, cái miệng méo xẹo của Grawp há ra phô bày mấy cái răng vàng khè bự cỡ nửa cục gạch; và hai gã khổng lồ lao vào nhau với vẻ hung hăng hoang dã của sư tử.

“CHẠY!” Harry gầm lên; đêm đầy những tiếng rú, tiếng hú của hai gã khổng lồ vật lộn, và Harry nắm bàn tay Hermione chạy ào xuống những bậc thềm ra sân, Ron chạy bọc hậu. Harry vẫn không mất hy vọng tìm và cứu bác Hagrid; nó chạy nhanh đến nỗi tụi nó chạy được nửa đường về phía khu rừng rồi mới đột ngột dừng lại. Không khí chung quanh tụi nó đang lạnh cóng lại: hơi thở của Harry nghẽn lại và đông đặc trong buồng phổi nó.

Những hình dạng bước ra từ bóng tối, những hình thù xoắn tít của bóng tối cô đặc, đang di chuyển thành đợt sóng lớn về phía toà lâu đài, gương mặt của chúng được chum kín và hơi thở của chúng khò khè... Ron và Hermione đứng sát vào Harry hơn khi âm thanh của đánh đấm đằng sau tụi nó bỗng nhiên nín bặt, lặng đi, bởi vì một sự im lặng mà chỉ có bọn Giám ngục mới có thể đem tới đang trùm xuống dày đặc trong đêm.

“Hành động ngay, Harry!” Giọng nói của Hermione vọng lại từ nơi nào xa thật xa. “Gọi Thần Hộ mệnh,

Harry, hành động ngay!”

Harry giơ đũa phép lên, nhưng một nỗi tuyệt vọng ù lì đang lan ra khắp người nó: Anh Fred đã mất, bác Hagrid chắc hẳn đang chết hoặc đã chết; bao nhiêu người nữa đã nằm chết mà nó vẫn chưa biết? Nó cảm thấy linh hồn đã rời bỏ thể xác nó...

“HARRY! HÀNH ĐỘNG!” Hermione gào.

Một trăm tên Giám ngục đang tiến tới, lướt nhanh về phía tụi nó, tiến gần sát nỗi tuyệt vọng của Harry - cái có vẻ như hứa hẹn cho một bữa tiệc...

Nó thấy con chó bạc của Ron phóng vào không trung, lập loè yếu ớt, rồi tan biến; nó thấy con rái cá của Hermione uốn éo giữa không trung rồi tàn lụi, và cây đũa phép của chính nó run lẩy bẩy trong tay, hầu như sẵn sàng đón nhận nỗi lãng quên đang tới, y chẳng hứa hẹn gì, chẳng cảm xúc gì... Và bỗng nhiên một con thỏ bạc, một con heo rừng bạc, và một con cáo bạc lao qua đầu Harry, Ron và Hermione: bọn Giám ngục lùi lại trước khi những con vật đó đến gần. Ba người nữa vừa ra khỏi bóng tối đến đứng bên cạnh tụi nó, đũa phép của họ chĩa thẳng ra, tiếp tụi phát bùa Thần Hộ mệnh: đó là Luna, Ernie, và Seamus.

“Đúng rồi đó,” Luna nói một cách khích lệ, như thể tụi nó còn ở trong căn phòng cần thiết, và đây chỉ là sự luyện tập bùa chú cho buổi học của ĐQD. Đúng rồi đó, Harry... hãy nghĩ tới điều gì đó vui vẻ...”

“Điều gì đó vui vẻ?” Harry nói giọng khản đặc.

“Chúng ta vẫn còn đây,” cô bé thì thầm. “Chúng ta vẫn còn chiến đấu. Hành động, ngay...”

Một tia sáng bạc loé ra, rồi một ánh sáng lung linh, và rồi, với nỗ lực lớn nhất mà nó từng dốc ra, con hươu bạc phóng ra từ đầu cây đũa của Harry. Con hươu phi tới trước, và giờ đây bọn Giám ngục bị dạt ra tan tác nghiêm trọng, ngay lập tức đêm ẩm áp trở lại, nhưng âm thanh của chiến trận xung quanh lại vang to bên tai nó.

“Cám ơn mấy bồ hết sức,” Ron vừa run vừa nói, vừa quay sang Luna, Ernie và Seamus, “Mấy bồ vừa cứu...”

Một tiếng rống và một cơn rung chuyển như động đất, một gã khổng lồ nửa khệnh khạng bước ra khỏi vùng tối từ hướng khu rừng, quơ quơ một khúc dùi cui kích cỡ bự hơn bất cứ đũa nào trong đám tụi nó.

“CHẠY!” Harry lại hét, nhưng mấy đũa kia không cần bảo; tất cả chạy toán loạn, và thật đúng lúc, vì chỉ tích tắc sau đó, bàn chân vĩ đại của gã khổng lồ đặt xuống đúng chốc chỗ tụi nó vừa mới đứng. Harry nhìn quanh: Ron và Hermione đang chạy theo nó, nhưng ba đũa kia đã biến trở vô chiến trường.

“Tụi mình đã ra khỏi vòng chiến!” Ron gào lên khi gã khổng lồ đưa khúc dùi cui và tiếng rú của gã vang vọng trong đêm, vọng qua sân trường nơi những vụ nổ bùng tia sáng xanh và tia sáng đỏ tiếp tục soi

sáng bóng đêm.

“Cây Liễu Roi,” Harry nói. “Đi!”

Bằng cách nào đó, nó đã nhốt được tất cả lại trong đầu, nhồi nhét tất cả vô một không gian nhỏ xíu mà ngay lúc này nó không thể ngó tới: những suy nghĩ về anh Fred và bác Hagrid, nỗi sợ hãi cho tất cả những người mà nó yêu thương, toán loạn bên trong lẫn bên ngoài toà lâu đài, tất cả đều phải đợi, bởi vì nó phải chạy, phải tới chỗ con rắn và Voldemort, bởi vì đó là, như Hermione nói, cách duy nhất để kết thúc chuyện này...

Nó phóng như bay, chỉ tin được một nửa là nó có thể vượt xa bản thân cái chết, mặc kệ những tia sáng bay xuyên bóng tối chung quanh nó, mặc kệ cái âm thanh của cái hồ xáo động như biển, cùng tiếng rít rờn rợn của Rừng Cấm mặc dù đêm đứng gió, nó chạy nhanh chưa từng thấy trong đời, qua những sân trường đường như tự trời lên nổi loạn, và chính nó là người đầu tiên nhìn thấy cây cổ thụ vĩ đại trước tiên, cây Liễu đã bảo vệ cái bí mật dưới rễ của nó bằng những cành cây nghiệt ngã như roi quất ngựa.

Thở hào hển và đứt cả hơi, Harry chậm lại, vòng quanh những cành cây đang quất vun vút, chăm chú nhìn xuyên bóng tối về phía gốc cây bự thù lù, cố tìm mấy cái mẫu duy nhất trên vỏ cây cổ thụ có thể làm tê liệt những cành cây roi đó. Ron và Hermione vừa theo kịp tới nơi, Hermione hụt hơi tới nỗi cô bé không thể nói ra lời.

“Làm sao... làm sao tụi mình có thể vô trong đó được?” Ron hốt hển nói. “Mình có thể... thấy chỗ đó... giá như... tụi mình lại có... con Crookshanks...”

“Crookshanks hả?” Hermione thờ phì phì, cúi gập đôi người lại, ôm chặt lấy ngực. “Bồ có phải là phù thủy không hay là cái gì?”

“Ờ... đúng... phải là...” Ron nhìn quanh, rồi chĩa cây đũa phép của nó vào một nhánh cây trên mặt đất và hô: “Thu phục chốt vệ sĩ!” nhánh cây bay khỏi mặt đất, xoay tít trong không trung như thể bị cuốn vào một cơn lốc xoáy, rồi phóng thẳng vào thân cây xuyên qua những cành Liễu roi đang đưa đáng sợ. Nhánh cây con đập vào một chỗ gần gốc, và lập tức, cây cổ thụ đang quăn quại trở nên im lìm.

“Tuyệt hảo!” Hermione hốt hển nói.

“Khoan!”

Mất một giây dao động, trong lúc tiếng đổ vỡ đùng đoàng của chiến trường đầy ứ không gian, Harry trù trù. Voldemort muốn nó làm chuyện này, muốn nó đến... Liệu nó có đang dẫn Ron và Hermione vào một cái bẫy không? Nhưng hiện thực dường như sát sườn nó, tàn khốc và thẳng thừng: cách duy nhất phía trước là giết con rắn, và con rắn thì ở chỗ Voldemort, và Voldemort thì ở cuối đường hầm này...

“Harry, tụi mình sắp đến nơi, cứ vô trong đó!” Ron nói, đẩy Harry tới trước. Harry lách vào lối mòn

ăn khuất giữa đám rêu cây. Con đường này bị thắt chặt hơn so với lần trước tụi nó chui vào. Đường hầm có trần thấp: bốn năm trước tụi nó đã phải gấp đôi người lại để đi qua, bây giờ không còn cách gì khác hơn là bò. Harry bò tới trước, cây đũa phép của nó thấp sáng, nó chuẩn bị gấp chướng ngại vật bất cứ lúc nào, nhưng chẳng có gì cả. Tụi nó di chuyển trong im lặng, đôi mắt chăm chú của Harry bám lấy tia sáng đung đưa phát ra từ cây đũa phép của nó đang nắm chặt trong tay. Cuối cùng đường hầm bắt đầu dốc và Harry nhìn thấy một theo ánh sáng ở đằng trước. Hermione nắm mắt cá chân của nó giật giật.

“Áo khoác Tàng hình!” Cô bé thì thầm. “Mặc Áo khoác Tàng hình vào!”

Nó dò dẫm phía sau và cô bé nhét một cuộn vải trơn tuột vào bàn tay không cầm đũa phép của nó. Nó chặt vật kéo tấm áo trùm lên mình, lẩm bẩm “Tịt,” để tắt ánh sáng cây đũa phép, và tiếp tục di chuyển bằng tay với đầu gối, hết sức lặng lẽ, tất cả giác quan của nó đều căng ra, lo lắng bất cứ giây nào cũng có thể bị phát hiện, hay nghe một giọng nó lạnh lùng rõ từng tiếng, hay thấy ánh sáng xanh lè nháng lên.

Và rồi nó nghe tiếng nói phát ra từ căn phòng ngay phía trên đầu tụi nó, chỉ hơi bị hãm thanh vì lối ra ở cuối con đường hầm đã bị bít lại bằng cái gì đó giống như một cái thùng gỗ cũ kỹ. Thậm chí không dám thở, Harry nhích tới sát ngay cạnh cửa đường hầm và ngó qua khe hở nhỏ xíu giữa cái thùng gỗ và vách tường.

Căn phòng bên kia sáng mờ mờ, nhưng nó vẫn có thể thấy Nagini, cuộn xoắn và cuộn tròn như một con rắn dưới nước, an toàn trong trái cầu lấp lánh được yểm bùa, trái cầu này lơ lửng trong không khí chẳng có gì chống đỡ. Nó cũng thấy được một cạnh bàn, và một bàn tay trắng bệch với những ngón tay dài đang đùa với một cây đũa phép. Lúc đó Snape đang nói, và tim Harry thót lại: ông ta chỉ cách chỗ nó đang lom khom núp có vài gang.

“... thưa Chúa tể, cuộc chống cự của họ đang vỡ vụn...”

“... và điều đó diễn ra mà không có sự hỗ trợ của mi,” Voldemort nói bằng giọng cao và gằn từng tiếng. “Mặc dù mi là một phù thủy điêu luyện, Severus à, ta không nghĩ là lúc này có mi thì có gì khác. Chúng ta hầu như thắng rồi... hầu như.”

“Hãy để tôi đi tìm thẳng nhóc. Hãy để tôi mang Potter lại cho ngài. Tôi biết tôi có thể tìm được nó, thưa Chúa tể. Xin ngài cho phép.”

Snape sai bước qua khe hở, và Harry giật lùi lại một tí, mắt ngó chăm chăm vào con Nagini, tự hỏi liệu có một bùa phép nào có thể xuyên qua lớp bảo vệ chung quanh con rắn không, nhưng nó không thể nghĩ ra bùa phép nào cả. Chỉ một lần thử thất bại nó sẽ để lộ vị trí của nó ngay... Voldemort đứng lên. Bây giờ Harry có thể thấy hăn, đôi mắt đỏ, gương mặt rắn bèn bẹt, vẻ xanh mét của hăn hơi ánh lên trong cảnh tranh tối tranh sáng.

“Ta có một vấn đề, Severus à,” Voldemort nói khẽ.

“Thưa Chúa tể?” Snape nói. Voldemort giơ cây Đũa phép Cơm nguội lên, cầm nó nhẹ nhàng và cẩn thận như cầm cây đũa chỉ huy của nhạc trưởng.

“Tại sao nó không phục tùng ta, hử Severus?”

Trong im lặng Harry tưởng tượng nó nghe thấy tiếng con rắn rít lên khe khẽ khi con vật cuộn tròn rồi vươn ra - hay đó chính là tiếng thở dài rít lên của Voldemort lớn vồn trong không khí?

“Thưa... thưa Chúa tể?” Snape nói giọng vô hồn, “Tôi không hiểu. Ngài... ngài đã thực hiện những phép thuật kì diệu bằng cây đũa phép đó.”

“Không,” Voldemort nói. “Ta đã thực hiện những phép thuật thông thường của ta. Ta mới kì diệu, còn cây đũa phép này... thì không. Nó chẳng để lộ những điều thần kì mà nó hứa hẹn. Ta thấy chẳng có gì khác biệt giữa cây đũa phép này và cây đũa phép ta đã thu được từ Olivander bao nhiêu năm trước đây.” Giọng của Voldemort du dương, bình thản, nhưng cái theo của Harry bắt đầu co giật và phập phồng: cơn đau đang hình thành trên trán nó, và nó có thể cảm nhận được cảm xúc bị kiềm chế của cơn thịnh nộ đang trào lên bên trong Voldemort. “Chẳng có gì khác biệt.” Voldemort lại nói.

Snape không nói gì. Harry không thấy được nét mặt ông ta. Nó tự hỏi liệu có phải Snape ý thức được mối nguy hiểm, đang cố gắng tìm lời thích đáng để cam kết với ông chủ của mình.

Voldemort bắt đầu di chuyển quanh căn phòng: Harry không thấy được hần khi hần đi vờ vẩn, nói bằng cái giọng cân nhắc, trong lúc cơn đau và thịnh nộ đang bốc cao trong Harry.

“Ta đã nghĩ kỹ và nghĩ lâu rồi, Severus à... Mi có biết tại sao ta gọi mi từ chiến trường trở về không?”

Và trong một thoáng Harry nhìn thấy nét mặt một bên của Snape: mắt ông ta chăm chú nhìn con rắn cuộn tròn trong cái lồng được ếm bùa của nó.

“Không, thưa Chúa tể, nhưng tôi xin ngài cho tôi trở lại. Hãy để tôi tìm Potter.”

“Mi nói nghe như Lucius. Cả hai người đều không hiểu Potter bằng ta. Nó không cần phải tìm kiếm. Potter sẽ đến đây gặp ta. Ta biết nhược điểm của nó, sai lầm lớn nhất của nó, mi hiểu chứ. Nó sẽ không ưa nhìn cảnh những người khác ngã gục quanh nó, khi biết là chính vì nó mà cuộc chiến diễn ra. Nó sẽ muốn ngừng cuộc chiến bằng bất cứ giá nào. Nó sẽ đến.”

“Nhưng thưa Chúa tể, nó có thể ngẫu nhiên bị ai đó giết chết chứ không phải chính ngài...”

“Chỉ thị của ta đưa ra cho bọn Tử Thần Thực Tử tuyệt đối rõ ràng. ‘Bắt sống Potter. Giết bạn bè nó - càng nhiều càng tốt - nhưng không giết nó.’ Nhưng chính mi, Severus, mới là kẻ ta muốn nói chuyện, chứ không phải Harry Potter. Mi lâu nay đã rất có ích cho ta. Rất có ích.”

“Thưa Chúa tể, ngài biết tôi chỉ muốn được phục vụ ngài. Nhưng... hãy để tôi đi tìm thẳng nhóc, thưa Chúa tể. Hãy để tôi đem nó lại cho ngài. Tôi biết tôi có thể...”

“Ta đã bảo mi, khỏi!” Voldemort nói, và Harry bắt gặp tia sáng đỏ lóe lên trong mắt hắn khi hắn quay lại, cái phất của tấm áo choàng hắn đang mặc tựa như cái trườn mình của một con rắn, và nó cảm thấy sự sốt ruột của Voldemort trong cái theo đang rất bóng của nó.

“Mỗi bận tâm của ta lúc này, Severus à, là điều gì xảy ra khi cuối cùng ta gặp thẳng nhãi!”

“Thưa Chúa tể, không có vấn đề gì cả, chắc chắn...?”

“... nhưng có một vấn đề đấy, Severus à. Có đấy.” Voldemort dừng lại, và Harry có thể thấy hắn rõ ràng một lần nữa trong lúc hắn đẩy qua lại cây Đũa phép Cơm nguội giữa mấy ngón tay trắng bệch, rồi hắn đắm đắm nhìn Snape.

“Tại sao cả hai cây đũa phép mà ta từng sử dụng đều thất bại khi được chĩa vào Harry Potter?”

“Tôi... tôi không thể giải đáp điều đó, thưa Chúa tể.”

“Mi không thể ư?”

Cơn giận nhói lên như đâm một cây chông nhọn hoắt xuyên qua đầu Harry: nó nhét một nắm tay vô hòng để không cho mình hét lên vì đau đớn. Nó nhắm mắt lại, và bỗng nhiên nó là Voldemort, đang nhìn chăm chăm vào gương mặt nhợt nhạt của Snape.

“Cây đũa phép gỗ thủy tùng của ta đã thực hiện tất cả mọi điều mà ta ra lệnh, Severus à, ngoại trừ việc giết Harry Potter. Nó đã thất bại hai lần. Olivander nói cho ta biết trong lúc bị tra tấn về cốt lõi đôi, bảo ta dùng cây đũa phép của người khác. Ta đã làm như vậy, nhưng cây đũa phép của Lucius gãy nát ngay khi gặp cây đũa phép của Harry Potter.”

“Tôi... tôi không giải thích được, thưa Chúa tể,” Snape lúc này không nhìn vào mặt Voldemort. Con mắt u ám của ông ta vẫn nhìn vào con rắn cuộn tròn trong trái cầu bảo vệ.

“Ta đã tìm cây đũa phép thứ ba, Severus à. Cây Đũa phép Cơm nguội, cây Đũa phép Định mệnh, cây Gậy Tử thần. Ta đã lấy nó từ chủ nhân trước đây của nó. Ta đã lấy nó từ nắm mồ của Albus Dumbledore.”

Và giờ đây Snape nhìn Voldemort, gương mặt Snape trông như một mặt nạ tử thần. Nó trắng bệch màu đá vôi và vẫn trắng bệch như thế khi ông ta nói, thật kinh hoàng khi thấy có kẻ vẫn sống đằng sau đôi mắt không thần sắc đó. “Thưa Chúa tể... hãy để tôi đi tới thẳng nhóc đó...”

“Suốt cái đêm dày đặc này khi ta gần kề chiến thắng, ta đã ngồi đây,” Voldemort nói, giọng hắn không lớn hơn tiếng thì thầm, “tự hỏi, tại sao cây Đũa phép Cơm nguội đáng lẽ phải thế mà cứ không chịu là thế,

không thực hiện phép linh như truyền thuyết cho rằng nó phải thực hiện cho chủ nhân đích thực của nó... và ta nghĩ ta đã có câu trả lời.”

Snape không nói gì cả.

“Có lẽ mi biết lời giải rồi chứ? Nói cho cùng, mi là một kẻ khôn ngoan mà, Severus. Mi đã là một tôi tớ trung thành và mẫn cán, và ta lấy làm tiếc về điều phải xảy ra.”

“Thưa Chúa tể...”

“Cây Đũa phép Cơm nguội không thể phục vụ ta một cách đúng đắn, Severus à, bởi vì ta không phải là chủ nhân thực sự. Cây Đũa phép Cơm nguội thuộc về kẻ đã giết chủ nhân cuối cùng của nó. Mi đã giết Albus Dumbledore. Chẳng nào mi còn sống, Severus à, thì cây Đũa phép Cơm nguội không thể hoàn toàn thuộc về ta.”

“Thưa Chúa tể!” Snape phản kháng, giơ đũa phép lên.

“Không thể có cách nào khác,” Voldemort nói. “Ta phải làm chủ cây đũa phép này, Severus à. Làm chủ cây đũa phép này rồi, cuối cùng ta sẽ làm chủ thằng Potter.” Và Voldemort vụt cây Đũa phép Cơm nguội vào không khí. Nó chẳng làm gì Snape cả, trong một tích tắc Snape tưởng như đầu đã được ân xá: nhưng rồi ý đồ của Voldemort trở nên rõ ràng. Cái chuồng rắn lăn tròn trong không khí, và trước khi Snape có thể làm gì khác là hét lên, cái chuồng rắn đã chụp lên đầu và vai ông, nhốt ông trong chuồng, và Voldemort nói bằng Xà ngữ.

“Giết.”

Một tiếng rú rừng rợn vang lên. Harry thấy gương mặt Snape mất nốt tí màu sắc còn lại; gương mặt trắng xác khi đôi mắt đen của ông trợn trừng, khi răng nanh của con rắn cắn phập vào cổ ông, khi ông không thể nào đẩy cái lồng bị ế m bùa ra khỏi mình, khi đầu gối ông bắt đầu khụy xuống và ông ngã lăn xuống sàn.

“Ta rất tiếc,” Voldemort lạnh lùng nói.

Hắn quay đi; chẳng có chút buồn rầu nào trong hắn, chẳng có chút thương tiếc. Đã đến lúc rồi cái lều này để tham chiến, với cây đũa phép giờ đây đã thực hiện đầy đủ lệnh của hắn. Hắn chìa cây đũa phép vào cái chuồng lấp lánh đang nhốt con rắn lúc này đã buông Snape ra và bay lơ lửng lên. Snape ngã xuống sàn, máu phun ra từ vết thương trên cổ. Voldemort lướt ra khỏi phòng không hề ngoái nhìn lại, và con mãng xà bông bình trôi theo hắn trong trái cầu bảo vệ to đùng.

Trở lại trong đường hầm và đầu óc của chính mình, Harry mở mắt ra: nó đã làm bật cả máu khi cắn sâu vào mấy khớp ngón tay để cố gắng không bật ra tiếng hét. Giờ đây nó đang nhìn qua khe hở nhỏ xíu giữa bức tường và cái thùng gỗ, ngó chăm chăm vào một bàn chân mang giày đen run run trên sàn.

“Harry!” Hermione thì thào sau lưng, nhưng nó đã chĩa cây đũa phép vào cái thùng gỗ che khuất tầm nhìn. Cái thùng gỗ được nhắc lên không khoảng vài phần rồi lặng lẽ bay là đà sang một bên. Nó cũng hết sức lặng lẽ đu mình lên căn phòng.

Nó không biết tại sao nó làm như vậy, tại sao nó đi tới gần người đàn ông đang hấp hối: nó không biết nó cảm thấy như thế nào khi nhìn vào gương mặt trắng xác của Snape, và những ngón tay đang cố cầm máu nơi vết thương trên cổ. Harry cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra và nhìn xuống con người mà nó căm ghét, con mắt đen trợn trừng của ông nhìn thấy Harry khi ông cố gắng nói. Harry cúi xuống, và Snape nằm ngửa áo nó kéo nó lại gần. Một âm thanh khò khè riu đặc phát ra từ cổ họng Snape.

“Lấy... nó... lấy... nó...”

Có cái gì đó không phải máu đang rỉ ra từ Snape. Không phải chất khí, không phải chất lỏng, đó là màu lam óng ánh bạc, phun ra từ miệng, từ tai và mắt ông, và Harry biết đó là cái gì, nhưng nó không biết làm sao...

Từ trong không khí hô biến ra một cái hũ và Hermione cúi vô bàn tay run rẩy của Harry. Nó dùng cây đũa phép nâng cái chất óng ánh bạc cho vô hũ. Khi cái hũ đã đầy tới miệng và Snape có vẻ không còn chút máu nào sót lại, bàn tay nằm ngửa áo của ông rơi lỏng.

“Nhìn... vào... ta...” ông thì thầm.

Đôi mắt xanh biếc nhìn vào đôi mắt đen, nhưng chỉ một giây sau, điều gì đó ở tận đáy sâu của đôi mắt đen dường như biến mất, khiến đôi mắt đứng tròng, vô hồn, trống rỗng. Bàn tay đang nắm Harry rút bịch xuống sàn, và thầy Snape không còn nhúc nhích nữa.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Chuyện Của Prince

Harry vẫn quỳ bên cạnh thầy Snape, cứ thế nhìn chòng chọc xuống ông, cho đến khi hết sức đột ngột, một giọng nói cao và lạnh lùng cất lên gần tụi nó đến nỗi Harry đứng bật dậy, hai tay túm chặt cái hũ, tưởng đâu Voldemort trở lại vô căn phòng.

Giọng của Voldemort vang dội từ sàn nhà, từ những bức tường, và Harry nhận ra rằng hắn đang nói với trường Hogwarts cùng tất cả vùng lân cận, và cư dân của làng Hogsmeade cùng tất cả những ai vẫn còn đang chiến đấu trong lâu đài sẽ nghe thấy tiếng hắn rõ ràng như thể hắn đang đứng bên cạnh họ, hơi thở của hắn phả vào ngay gáy họ, chỉ cách một cái thối chết người.

“Chúng bay đã chiến đấu anh dũng,” cái giọng lạnh lùng the thé đó nói. “Chúa tể Voldemort biết quý trọng lòng dũng cảm như thế nào.”

“Tuy nhiên chúng bay đã chịu đựng tổn thất nặng nề. Nếu chúng bay tiếp tục kháng cự ta, tất cả chúng bay sẽ chết, từng đứa một. Ta không muốn điều này xảy ra. Mỗi giọt máu pháp thuật đổ ra là một mất mát và lãng phí.”

“Chúa tể Voldemort đầy lòng bác ái. Ta ra lệnh cho lực lượng của ta rút lui, ngay tức thì.

“Chúng bay có một giờ. Hãy thu xếp tử sĩ của chúng bay một cách đàng hoàng. Hãy chăm sóc thương binh của chúng bay.”

“Bây giờ ta nói trực tiếp với mi, Harry Potter. Mi thà để cho bạn bè mi chết vì mi hơn là đối diện với ta. Ta sẽ chờ thêm một giờ nữa trong Rừng Cấm. Nếu đến cuối giờ đó mi không đến gặp ta, không nộp mình cho ta, thì trận chiến tiếp diễn. Lúc đó, ta sẽ thân chinh ra trận, Harry Potter à, và ta sẽ tìm mi, và ta sẽ trừng phạt cho đến đứa cuối cùng trong đám đàn ông, đàn bà, trẻ con nào dám tìm cách bao che mi với ta. Một giờ.”

Cả Ron và Hermione đều nhìn Harry lắc đầu như điên.

“Đừng nghe hắn,” Ron nói.

“Sẽ không sao đâu,” Hermione nói liêu. “Tụi mình cứ... tụi mình cứ trở lại toà lâu đài, nếu hắn đã đi vô trong rừng thì tụi mình cần nghĩ ra một kế hoạch mới...”

Hermione liếc cái xác thầy Snape, rồi vội vã trở lại cửa đường hầm. Ron đi theo cô bé. Harry xếp lại tấm Áo khoác Tàng hình, rồi nhìn xuống thầy Snape. Nó không biết nghĩ thế nào nữa, ngoại trừ nỗi sững sờ trước cái cách mà ông ta bị giết, trước lí do khiến ông ta bị giết...

Tại nó bò trở ngược xuyên đường hầm, không đứa nào nói gì nữa, và Harry tự hỏi liệu Ron và Hermione có thể có thể nghe tiếng Voldemort ngân nga trong đầu như nó vẫn còn nghe không.

Mi thà để bạn bè mi chết vì mi hơn là đối diện với ta. Ta sẽ chờ thêm một giờ nữa trong Rừng Cấm... Một giờ...

Trước cửa toà lâu đài dường như vung vãi những bao nho nhỏ. Chỉ còn chừng một tiếng đồng hồ nữa là bình minh, nhưng trời vẫn tối đen như hũ nút. Ba đứa nó vội vã đi về phía những bậc thềm đá. Một chương ngại vật lẻ loi cỡ một chiếc thuyền con, nằm chổng chơ trước mặt tụi nó. Chẳng có dấu hiệu gì của Grawp hay kẻ tấn công chú.

Toà lâu đài im lìm một cách quái đản. Bây giờ không còn những tia sáng nháng lên nữa, không còn tiếng nổ đùng đoàng nữa, cũng không còn tiếng gào hay tiếng thét. Những phiến đá lát nền của tiền sảnh hoang vắng vẫn còn vấy máu. Những viên ngọc bích vẫn còn vương vãi khắp sàn, cùng với những mảnh cẩm thạch bể và những mẫu gỗ vụn. Một phần của cái bao lớn đã bị nổ văng mất tiêu.

“Mọi người đâu hết rồi?” Hermione thì thầm.

Ron dẫn đầu đi tới đại sảnh đường. Harry dừng lại trên ngưỡng cửa.

Những dãy bàn của các nhà không còn nữa và căn phòng đông đúc. Những người còn sống sót đứng tụm lại thành từng nhóm, tay họ quàng lên cổ nhau. Những người bị thương đang được bà Pomfrey và một nhóm phụ tá cứu chữa trên một cái bục cao. Trong số những người bị thương có thầy Firenze. Hông của thầy đã đổ máu, và thầy nằm đó, run rẩy, không sao đứng dậy nổi.

Những người đã chết nằm thành một hàng ở giữa đại sảnh đường. Harry không thể nhìn thấy thi thể Fred bởi vì cả gia đình đang vây quanh anh. George đang quỳ ở phía đầu Fred, bà Weasley nằm vắt ngang qua ngực Fred, thân thể của bà run lên. Ông Weasley vỗ về mái tóc bà trong khi nước mắt ông ràn rụa tuôn xuống má.

Không nói một lời với Harry, Ron và Hermione bước đi. Harry thấy Hermione đi đến bên cạnh Ginny và ôm đỡ cô bé, mặt cô bé hãy còn sừng húp và lem luốc. Ron đến bên cạnh anh Bill, chị Fleur, và anh Percy; anh vòng tay ôm lấy vai Ron. Khi Ginny và Hermione đi đến gần những người khác trong gia đình, Harry nhìn được rõ ràng hơn những thi thể nằm cạnh Fred. Thầy Remus và cô Tonks, nhợt nhạt, im lìm và có vẻ thanh thản, dường như đang ngủ bên dưới trần nhà được ếm bùa đen thăm thẳm. Đại Sảnh Đường dường như bay mất, trở nên nhỏ hơn, co lại, khi Harry lao đảo lùi ra khỏi ngưỡng cửa. Nó không sao thở được. Nó không thể chịu đựng nổi việc nhìn bất cứ thi thể nào khác, để xem ai nữa đã chết vì nó. Nó không

thể chịu đựng nổi việc đến gặp gia đình Weasley, không thể nào nhìn vào mắt họ, khi mà, nếu nó nộp mạng ngay từ đầu, thì có lẽ Fred đã không phải chết...

Nó quay đi và chạy lên cầu thang cẩm thạch. Thầy Lupin, cô Tonks... Nó ước sao đừng có cảm xúc nữa... Nó ước sao nó có thể moi trái tim nó ra, móc gan ruột nó ra, mọi thứ đang gào thét bên trong người nó...

Toà lâu đài hoàn toàn trống rỗng; ngay cả những con ma cũng gia nhập đám đông than khóc trong Đại sảnh Đường.

Harry chạy không ngừng, nắm chặt cái hũ pha lê đựng những suy nghĩ cuối cùng của thầy Snape, và nó chỉ chạy chậm lại khi tới được tượng đá canh gác căn phòng hiệu trưởng.

“Mật khẩu?”

“Thầy Dumbledore!” Harry nói mà không nghĩ ngợi gì hết, bởi vì đó là người nó đang mong mỏi được gặp, và nó ngạc nhiên thấy tượng đá xích qua một bên để lộ cái cầu thang xoắn đăng sau cái cửa.

Nhưng khi Harry xông vào căn phòng hình tròn, nó nhận thấy một sự thay đổi. Những bức chân dung treo trên những bức tường xung quanh đều trống rỗng. Không còn một vị hiệu trưởng nào còn ở đó để gặp nó; tất cả dường như đã dọn đi, chen chúc vô những bức tranh viền quanh toà lâu đài để từ đó họ có thể nhìn được rõ chuyện gì đang xảy ra.

Harry liếc không chút hy vọng vào cái khung trống của bức tranh cụ Dumbledore treo ngay đằng sau chiếc ghế của hiệu trưởng, rồi nó quay lưng lại bức tranh. Cái Tường ký bằng đá nằm trong cái ngăn tủ như trước giờ nó vẫn ở đó. Harry nhắc cái Tường ký đặt lên bàn và đổ ký ức của thầy Snape vào cái chậu rộng có khắc những ký hiệu Rune quanh mép chậu. Trốn vào đầu óc của một người khác sẽ là một sự khuây khoả đầy ân phước... Không có suy tư nào cho dù là do thầy Snape để lại có thể khốc liệt hơn suy nghĩ của chính nó. Những mảng ký ức cuộn xoáy, trắng bạc, lạ lùng, và không chút ngại ngùng, với tâm trạng bất cần bất chấp, như thể điều này sẽ làm dịu được nỗi đau buồn đang hành hạ, Harry lao xuống.

Nó rơi xuống, đâm đầu vào ánh sáng mặt trời, và chân nó chạm được mặt đất ấm áp. Khi đứng thẳng lên, nó thấy mình đang ở trong một sân chơi gần như hoang vắng. Một ống khói khổng lồ nổi lên trên đường chân trời xa xa. Hai cô bé đang chơi đánh đu dây, và một cậu bé ốm nhom đang rình xem ở đằng sau một lùm cây rậm rạp. Mái tóc đen của cậu bé quá dài và nó ăn mặc áo nọ quần kia trật rơ đến nỗi có vẻ như cổ tình: quần bò ngắn cũn cỡn, áo khoác bụi quá khổ luộm thuộm rất có thể từng thuộc về một người đàn ông trưởng thành, và cái áo sơ mi lụng phùng như kiểu áo bà bầu rất ư kỳ cục.

Harry đi tới gần cậu bé hơn. Snape trông có vẻ chỉ chín hay mười tuổi là cùng, vàng ửng, nhỏ thó, khẳng khiu. Trên gương mặt của thằng nhỏ bộc lộ niềm ham muốn không che đậy khi nó ngắm cô gái nhỏ hơn trong hai cô gái đánh đu mỗi lúc một cao hơn cô chị.

“Lily, đừng làm vậy!” Cô chị hét lên.

Nhưng cô bé đã thả cái đu ra khi đu lên tới đỉnh của vòng cung và bay vào không khí, bay theo nghĩa đen hoàn toàn, tự phóng mình lên trời và ré lên cười thật to, và thay vì té nhào lên nền sân chơi tráng nhựa, cô bé bay vút lên như nghệ sĩ nhào lộn trên không, lượn ở trên cao quá lâu và đáp xuống đất quá ư nhẹ nhàng.

“Má đã bảo em không làm vậy mà!”

Petunia ngừng đu bằng cách lê gót dép của cô bé trên mặt đất, gây ra tiếng cà nghiến rào rào, rồi nhảy dựng lên, chống hai tay lên hông.

“Má nói em không được phép, Lily!”

“Nhưng mà em có sao đâu,” Lily nói, vẫn còn cười khúc khích. “Chị Tuney, coi nè. Coi em có thể làm được gì nè.”

Petunia liếc nhìn quanh. Sân chơi không có ai khác ngoại trừ hai chị em tụi nó và Snape, mặc dù hai cô bé không biết Snape có mặt. Lily đã lượm lên một đoá hoa rụng từ bụi cây mà Snape núp phía sau, Petunia đi tới, rõ ràng là bị giằng xé giữa tánh tò mò và ý muốn phản đối. Lily đợi Petunia đi đến gần vừa đủ để có thể nhìn rõ mới xoè bàn tay của cô bé ra. Bông hoa nằm trong lòng bàn tay, cánh hoa mở ra rồi xếp lại, giống như một con sò nhiều môi kì quái.

“Thôi đi!” Petunia thét.

“Nó đâu có hại tới chị,” Lily nói, nhưng cô bé nắm bàn tay có đoá hoa lại và liệng nó xuống đất.

“Như vậy không phải,” Petunia nói, nhưng ánh mắt cô bé dõi theo đường bay của cánh hoa xuống mặt đất rồi nấn ná trên cánh hoa. “Em làm cách nào thế?” cô bé nói thêm, và trong giọng nói của cô bé có niềm ham muốn rõ ràng.

“Rõ ràng rành rành nhé!” Snape nói, không thể tự kiềm chế lâu hơn nữa, bèn nhảy ra từ sau bụi cây. Petunia hét toáng lên và chạy lùi lại về mấy cái đu dây, nhưng Lily, mặc dù ngạc nhiên, vẫn đứng yên tại chỗ. Snape dường như hối tiếc về sự xuất hiện của mình. Một màu hồng nhàn nhạt ửng lên đôi má vàng vọt khi cậu bé nhìn Lily.

“Cái gì rõ ràng rành?” Lily hỏi.

Snape có một vẻ hồi hộp căng thẳng. Liếc chừa Petunia ở đằng xa, lúc này đang do dự bên cạnh mấy cái đu dây, cậu bé hạ giọng nói, “Tao biết mày là ai.”

“Bạn muốn nói gì?”

“Mày là... bạn là một phù thủy,” Snape thì thầm.

Cô bé có vẻ tự ái.

“Nói vậy với người ta hổng có lịch sự!”

Cô bé quay đi, hình mũi lên trời, và đỉnh đầu đi về phía chị mình.

“Không!” Snape nói. Bây giờ cậu bé đã đỏ mặt, Harry tự hỏi tại sao cậu ta không cởi cái áo rộng rình mắc cười ra, trừ khi vì lí do cậu không muốn lộ ra cái áo bà bầu bên trong. Cậu bé chất chơi đuổi theo hai cô bé, trông như một con dơi hết sức lố bịch, giống y chang khi cậu đã lớn.

Hai chị em chú ý đến cậu bé, đoàn kết lại trong bất đồng, cả hai, mỗi người một bên, níu lấy hai cây cột của cái đu dây, như thể đó là nơi an toàn trong trò đuổi bắt.

“Thật mà,” Snape nói với Lily. Bạn là phù thủy. Tôi đã xem bạn nãy giờ. Nhưng như vậy không có gì sai trái hết. Má tôi là phù thủy, và tôi là pháp sư.”

Tiếng cười của Petunia nghe như nước lạnh tạt vào mặt.

“Pháp sư!” Cô bé ré lên, lấy lại lòng can đảm sau khi ra khỏi cơn hốt hoảng trước sự xuất hiện bất ngờ của cậu bé. “Tao biết mày là ai rồi. Mày là thằng ranh con nhà Snape! Sống ở cuối Đường Bàn Xoay bên bờ sông,” cô bé nói với Lily, và giọng nói của Petunia cho thấy rõ ràng cô bé coi cái địa chỉ đó như một thứ mặt rệp. “Tại sao mày rình tui tao?”

“Đâu có rình,” Snape nói, nóng bức, khó chịu và đầu tóc dơ hầy trong ánh nắng rực rỡ. “Mà dù gì đi nữa cũng đâu ai thèm rình mày,” cậu bé nói thêm một cách hằn học. “Mày là một đứa Muggle.”

Mặc dù hiển nhiên Petunia không hiểu từ đó, nhưng cô bé khó mà hiểu sai giọng nói.

“Lily, đi thôi, tui mình về đi!” Cô bé nói giọng the thé. Lily nghe theo lời chị ngay, quắc mắt nhìn Snape trước khi bỏ đi. Cậu bé đứng nhìn theo hai chị em đi qua cánh cổng sân chơi, và Harry, kẻ duy nhất còn lại để quan sát cậu bé, nhận ra nỗi thất vọng cay đắng của Snape, và hiểu Snape lên kế hoạch vụ làm quen này khá lâu, mà rồi tất cả diễn ra trật chừa hết...

Cảnh này tan biến, và Harry chưa kịp nhận ra thì một khung cảnh mới đã hiện ra quanh nó. Bây giờ nó ở trong một khóm cây nhỏ. Nó có thể thấy dòng sông dưới ánh mặt trời lấp lánh bên kia những thân cây. Những bóng cây toả ra tạo thành một bóng râm xanh rì mát rượi. Hai đứa trẻ con ngồi xếp bằng đối diện nhau trên mặt đất. Lúc này Snape đã dẹp cái áo khoác đi; trong bóng râm, cái áo bà bầu của nó coi bộ bớt độc đáo.

“... và Bộ có thể trừng phạt bồ nếu bồ làm pháp thuật bên ngoài trường, bồ sẽ nhận được thư cảnh báo.”

“Nhưng mình vẫn làm phép thuật bên ngoài trường mà!”

“Tụi mình thì được. Tụi mình chưa có đũa phép. Họ tha cho bồ khi bồ là con nít và không tìm được phép thuật, để nó xì ra. Nhưng khi bồ mười một tuổi,” cậu bé gật đầu một cách trịnh trọng, “và họ bắt đầu huấn luyện bồ thì bồ phải cẩn thận.”

Im lặng một chút. Lily đã lượm lên một nhánh cây con vừa rớt xuống và khoảng nó trong không khí, và Harry biết cô bé đang tưởng tượng ra những tia sáng loé lên từ nhánh cây con. Sau đó cô bé buông rơi nhánh cây, chồm về phía cậu bé và nói, “Chuyện có thật, phải không?” Không phải chuyện nói chơi chứ? Chị Petunia nói bồ chỉ xạo mình mà thôi. Chị Petunia nói chẳng có trường Hogwarts gì ráo. Nó có thật không?”

“Nó có thật đối với tụi mình,” Snape nói. “Không thật đối với chị ấy. Nhưng tụi mình sẽ nhận được thư gọi nhập học, bồ và mình.”

“Thiệt không?” Lily thì thầm.

“Chắc chắn,” Snape nói. “Nhưng bồ là phù thủy gốc Muggle nên sẽ có người của trường đến giải thích cho ba má bồ.”

“Làm phù thủy gốc Muggle thì có gì khác không?”

Snape ngáp ngừng. Đôi mắt đen của cậu bé, tha thiết nồng nàn trên vẻ mặt ủ dột xanh xao, chuyển động trên gương mặt tai tái và mái tóc đỏ sậm.

“Không,” cậu bé nói, “chẳng có gì khác cả.”

“Hay quá,” Lily nói, nhẹ nhõm. Rõ ràng là cô bé lo lắng này giờ.

“Bồ có cả đồng pháp thuật,” Snape nói. Mình thấy mà. Lúc nào mình cũng để ý xem bồ...”

Giọng của cậu bé xa dần; cô bé không còn lắng nghe nữa, mà đã duỗi dài ra trên nền đất đầy lá phía trên đầu. Cậu bé nhìn cô bé đầy ao ước như khi cậu nhìn cô bé trong sân chơi.

“Ở nhà bồ dạo này ra sao?” Lily hỏi.

Một vết hằn nhỏ xuất hiện giữa hai mắt cậu bé.

“Khoẻ,” cậu nói.

“Họ không còn cãi nhau nữa hả?”

“À còn, họ còn cãi nhau,” Snape nói. Nó hốt một nắm lá rồi bắt đầu xé lá tả tơi, dường như cũng chẳng

ý thức được là mình đang làm gì. “Nhưng mà cũng chẳng bao lâu nữa là mình sẽ đi.”

“Ba bồ có thích pháp thuật không?”

“Ông không thích bất cứ điều gì cho lắm,” Snape nói.

“Severus?”

Một nụ cười nhỏ làm méo đi cái miệng của Snape khi cô bé gọi tên nó.

“Hả?”

“Kể lại cho mình nghe về bọn Giám ngục đi.”

“Bồ muốn biết về bọn chúng để làm gì?”

“Nếu mình sử dụng pháp thuật bên ngoài trường...”

“Họ sẽ không bao giờ giao bồ cho bọn Giám ngục vì chuyện đó đâu! Bọn Giám ngục chỉ giành cho những kẻ làm những chuyện thật tồi tệ kia. Bọn chúng canh giữ nhà tù phù thủy Azkaban. Bồ sẽ không có chuyện kết thúc đời ở Azkaban đâu, bồ quá...”

Cậu bé đỏ mặt tía tai và xé te tua thêm nhiều chiếc lá khác. Đột nhiên có tiếng xào xạc khe khẽ sau lưng Harry khiến nó quay lại: Petunia, núp đằng sau một thân cây, bị mất thăng bằng.

“Chị Tuney!” Lily kêu lên, trong giọng nói của cô bé vừa có cả sự ngạc nhiên vừa có cả sự chào mừng, nhưng Snape thì đứng phắt dậy.

“Bây giờ thì ai là kẻ rình rập hả? Cậu bé hét lên. “Mày muốn gì?”

Petunia nín thở, hoảng hồn vì bị bắt quả tang. Harry có thể thấy cô bé đang nặn óc ra điều gì đó thật xúc phạm để nói.

“Mà dù gì đi nữa, mày đang mặc cái gì vậy?” Cô bé xia tay vào ngực Snape. “Cái áo bầu của má mày hả?”

Một tiếng rắc vang lên. Một cành cây trên đầu Petunia rớt xuống. Lily gào lên. Cành cây rơi trúng vai Petunia, cô bé lao đảo lùi lại và bật khóc.

“Chị Tuney!”

Nhưng Petunia đang bỏ chạy. Lily xấn tới Snape.

“Bồ gây ra chuyện đó hả?”

“Không,” trông cậu bé có vẻ vừa thách thức vừa sợ hãi.

“Bồ làm chuyện đó!” Cô bé lùi ra xa khỏi cậu bé. “Chính bồ! Bồ đã hại chị ấy!”

“Không... không mình không làm mà!”

Nhưng lời cuối đó không thuyết phục được Lily. Sau khi ném lại ánh mắt rực lửa cuối cùng, cô bé chạy ra khỏi khóm cây nhỏ, đuổi theo cô chị, và trông Snape thiệt là bối rối, khổ sở...

Và cảnh lại đổi. Harry nhìn quanh. Nó đang ở sân ga số chín ba phần tư, và Snape đang đứng bên cạnh nó, hơi khòm khòm, kể bên một người đàn bà nét mặt chua cay, gương mặt thỏ mỏ, hốc hác, giống y chang Snape. Cậu bé đang nhìn chăm chăm một gia đình bốn người cách đó không xa. Hai cô bé đứng hơi xa cha mẹ. Lily dường như đang năn nỉ chị. Harry tới gần hơn để lắng nghe.

“... em rất tiếc, chị Tuney, em tiếc thiệt mà! Chị nghe em nè...” Cô bé chụp bàn tay của chị và nắm chặt, mặc dù Petunia cố gắng giật tay lại. “Có thể khi em đến đó... đừng, nghe em nè, chị Tuney! Có thể khi em đến đó rồi, em sẽ gặp giáo sư Dumbledore và năn nỉ thầy đổi ý!”

“Chị không - muốn - đi!” Petunia nói, và cô bé giằng bàn tay ra khỏi nắm tay của đứa em. “Em tưởng chị muốn đi tới một lâu đài ngu ngốc nào đó để trở thành một...”

Đôi mắt xanh xám của cô bé đảo quanh sân ga, nhìn từ mấy con mèo kêu meo meo trên tay chủ, đến mấy con cú vỗ cánh và rúc lên từng cặp với nhau trong mấy cái chuồng, đến học sinh mà một số đã mặc áo chùng dài màu đen, đang chất mấy cái rương lên đoàn tàu lửa màu đỏ tía, hay đang chào hỏi lẫn nhau bằng những tiếng reo mừng rỡ sau một mùa hè xa cách.

“... em tưởng chị muốn trở thành một... một mụ đồng bóng à?”

Mắt Lily nhoà lệ khi Petunia giật được bàn tay ra.

“Em không phải đồng bóng,” Lily nói. “Nói vậy thì độc miệng quá.”

“Đó là chỗ em đang tới,” Petunia nói giọng nhấn nhá. “Một cái trường đặc biệt cho bọn đồng bóng. Em và thằng Snape đó... đồ quái dị, hai đứa tội bay là thứ đồ đó. Cũng hay là tội bay bị tách ra khỏi người bình thường. Để tội này được yên thân.”

Lily liếc về phía cha mẹ mình, hai người đang nhìn quanh sân ga với vẻ khoái trá hết sức, tận hưởng khung cảnh sân ga. Rồi cô bé quay lại nhìn chị mình, cô bé nhỏ giọng xuống nhưng dữ dội.

“Chị đâu có nghĩ đó là một cái trường đồng bóng khi chị viết thư cho cụ hiệu trưởng xin cụ nhận chị vào trường.”

Petunia trở nên đỏ ửng.

“Xin hả? Tao đâu có xin!”

“Em thấy có thư trả lời của cụ. Thiệt là tử tế.”

“Lẽ ra mà không nên đọc...” Petunia thì thào, “đó là thư riêng của tao... sao mà dám...?”

Lily tự tố cáo mình khi liếc nửa chừng về phía Snape đứng gần đó. Petunia thờ hồn hèn.

“Thằng ranh đó tìm ra! Mà với thằng đó đã lên vô phòng tao!”

“Không... không phải lên vô...” Giờ thì Lily biện bạch. “Severus thấy cái bao thư, và nó không tin được là một Muggle có thể liên lạc được với trường Hogwarts, chỉ có vậy! Nó nói chắc phải có phù thủy bí mật làm việc ở bưu điện để lo việc...”

“Rõ ràng là bọn phù thủy chỗ mũi vô mọi nơi! Petunia nói, lúc này cô bé đã tái mặt cực độ cũng như lúc này đỏ mặt. “Đồng bóng!” Petunia nhổ vào đứa em, rồi ngoe nguẩy đi nhanh về chỗ cha mẹ đứng.

Cảnh lại tan biến đi. Snape đang vội vã đi dọc hành lang của con tàu tốc hành Hogwarts khi tàu chạy xình xịch qua miền thôn dã. Cậu bé đã mặc áo chùng đồng phục của trường, có lẽ là cơ hội đầu tiên cậu được cởi bỏ quần áo Muggle khủng khiếp. Cuối cùng cậu bé ngừng lại bên ngoài một buồng tàu mà trong đó đã có một nhóm nam sinh quây đang trò chuyện âm ỉ. Ngồi thu lu trong cái ghế ở một góc gần cửa sổ là Lily, gương mặt cô bé ép vào kiếng cửa sổ.

Snape đẩy cửa buồng ra và ngồi xuống đối diện với Lily. Cô bé liếc cậu ta một cái rồi lại nhìn ra cửa sổ. Cô bé khóc từ nãy đến giờ.

“Tôi không muốn nói chuyện với trò,” cô bé nói giọng tấm tức.

“Sao lại không?”

“Chị Tuney gh... ghét tôi. Bởi vì tội mình đã thấy lá thư cụ Dumbledore gửi tới.”

“Thì sao?”

“Thì chị ấy là chị của tôi!”

“Nó chỉ là một...” Cậu bé vội ghì miệng lại; Lily, mãi lo tìm cách chùi nước mắt nên không để ý, đã không nghe câu nói cuối của cậu bé.

“Nhưng tội mình đang lên đường!” Cậu bé nói, không thể nào dằn xuống sự hồ hởi trong giọng nói. “VẬY ĐÓ! Tội mình đang đến trường Hogwarts!”

Cô bé gật đầu, lau nước mắt, tuy nhiên cô bé hơi mỉm cười.

“Bồ sẽ được vô nhà Slytherin,” Snape nói, lên tinh thần khi thấy cô bé rạng rỡ lên một tí.

“Slytherin hả?”

Một đứa trong đám con trai ngồi chung buồng tàu, chẳng để ý gì đến cả Lily lẫn Snape cho tới tận lúc đó, khi nghe cái tên đó mới ngoảnh đầu nhìn quanh, và Harry, này giờ tập trung sự chú ý hoàn toàn vào hai đứa trẻ ngồi bên cửa sổ, bỗng nhận ra cha nó: mảnh khảnh, tóc đen như Snape, nhưng ra cái vẻ được-chăm-sóc-chu-đáo khó nói rõ, thậm chí được cưng chiều, mà rõ ràng là Snape không có.

“Ai muốn vô nhà Slytherin? Tao nghĩ tao phải bỏ ra thôi, mà thấy sao? James hỏi cậu bé đang ngồi ưỡn trên băng ghế đối diện mình, và Harry sững sốt nhận ra đó là chú Sirius. Sirius không mỉm cười.

“Cả gia đình tao đều vô nhà Slytherin,” cậu bé nói.

“Mèn ơi,” James nói, “vậy mà tao thấy mày có vẻ chơi được!”

Sirius nhe răng cười.

“Biết đâu tao sẽ phá lệ. Nếu mày được quyền lựa chọn thì mày sẽ vô nhà nào?”

James vung lên một lưỡi gươm vô hình.

“Gryffindor, nơi ngụ trái tim dũng cảm. Như ba tao.”

Snape xì ra một âm thanh miệt thị. James quay sang cậu bé.

“Có vấn đề với chuyện đó à?”

“Không,” Snape nói, mặc dù cái giọng khinh khỉnh của cậu ta nói ngược lại. “Nếu mày khoái vai u thịt bắp hơn trí tuệ...”

“Chứ mày hy vọng mày vô Nhà nào, vì coi bộ mày không có cả hai điều đó?” Sirius chột xen ngang.

James rống lên cười. Lily ngồi thẳng lên, mặt hơi bừng đỏ, và nhìn từ James qua Sirius với vẻ không ưa.

“Đi thôi, Severus, tụi mình đi kiếm một buồng khác.”

“Ôôôôôô...”

James và Sirius nhái giọng cao của cô bé; James cố tình vấp vào Snape khi đi ngang qua.

“Lát gặp nha, Snivellus!” Một giọng nói vang to khi cánh cửa buồng đóng sập lại...

Cảnh lại tan biến đi một lần nữa...

Harry đang đứng ngay bên cạnh Snape khi cùng hướng về những dãy bàn dài của các nhà được thắp đèn cây, viền quanh những cái bàn là những gương mặt cực kì chăm chú. Lúc đó giáo sư McGonagall gọi, “Evans, Lily!”

Harry nhìn theo má nó đi tới trên đôi chân run rẩy và ngồi xuống trên cái ghế đầu lung lay. Giáo sư McGonagall thả chiếc Nón Phân loại lên đầu cô bé, và cái nón chạm vào mái tóc đỏ sậm của cô bé chưa tới một giây đã hô lên: “Gryffindor!”

Harry nghe Snape thốt ra một tiếng rên khẽ. Lily giở nón ra, đưa lại cho giáo sư McGonagall, rồi vội vàng đi về phía đám học sinh nhà Gryffindor đang reo hò, nhưng vừa đi, Lily vừa liếc lại ngó Snape, và trên gương mặt cô bé thoáng một nụ cười buồn. Harry thấy Sirius nhích băng ghế lên để chừa chỗ cho Lily. Cô bé nhìn Sirius, rồi dường như nhận ra đó là đứa đã gặp trên tàu, cô bé bèn khoanh tay lại, và cương quyết quay lưng với cậu ta.

Cuộc điểm danh tiếp tục. Harry theo dõi Lupin, Pettigrew, và ba nó đi về phía Lily và Sirius ở dãy bàn nhà Gryffindor. Cuối cùng, khi chỉ còn một tá học sinh còn chờ phân loại, Giáo sư McGonagall gọi tên Snape.

Harry đi cùng cậu bé đến cái ghế đầu, nhìn cậu bé đặt cái nón lên đầu mình.

“Slytherin!” Cái Nón hô lên.

Và Severus Snape đi về phía bên kia của Đại sảnh Đường, cách xa Lily, đến nơi học sinh nhà Slytherin đang chào mừng cậu, nơi Lucius Malfoy, huy hiệu Huynh trưởng lấp lánh trên ngực, vỗ nhẹ nhẹ lên lưng Snape khi cậu bé ngồi xuống bên cạnh anh ta...

Và cảnh lại thay đổi...

Lily và Snape đang đi dạo ngang qua sân lâu đài, rõ ràng là đang cãi nhau. Harry vội vàng đuổi theo kịp họ để nghe lỏm. Khi đến gần hai người, nó nhận ra cả hai đã cao hơn biết chừng nào. Dường như dăm ba năm đã trôi qua kể từ ngày họ đội cái Nón Phân loại...

“... tưởng tụi mình coi nhau như bạn bè chứ?” Snape đang nói. “Bạn thân nhất chứ?”

“Đúng vậy, Sev à, nhưng mình không thích một số người mà bồ đàn đúm! Mình xin lỗi, nhưng mình ghê tởm Avery và Mulciber! Mulciber! Bồ thấy gì ở hắn, hả Sev, hắn khiến mình ghê tởm đến sồn gai ốc! Bồ có biết hắn đã tính làm gì Mary Macdonald ngày hôm kia không?”

Lily đã đến bên một cây cột và đứng tựa lưng vào đó, ngược nhìn lên gương mặt gầy gầy tai tái.

“Có gì đâu,” Snape nói. “Một trận cười, chỉ vậy thôi...”

“Đó là Nghệ thuật Hắc ám, và nếu bồ cho đó là chuyện mắc cười...”

“Vậy chứ cái trò Potter và đám bạn nó làm thì sao?” Snape hỏi gặng lại. Mặt anh chàng đỏ lên khi nói điều này, dường như anh chàng không thể nào giữ nổi giận hờn lại được trong lòng.

“Potter thì mắc mớ gì tới chuyện gì chứ?” Lily nói.

“Tụi nó lên ra ngoài ban đêm. Thầy Lupin có cái gì đó kì quái. Nó cứ đi đâu hoài vậy?”

“Bạn ấy bệnh,” Lily nói. “Họ nói bạn ấy bệnh...”

“Mỗi tháng khi trăng tròn à?” Snape nói.

“Mình biết lý thuyết của bồ,” Lily nói, giọng cô bé nghe lạnh lùng. “Nhưng dù sao thì mắc gì mà bồ bị họ ám ảnh dữ vậy? Mắc gì bồ bận tâm chuyện họ làm gì vào ban đêm chứ?”

“Mình chỉ cố gắng chỉ cho bồ thấy tụi nó không phải là những kẻ tuyệt vời như mọi người có vẻ cho là vậy.”

Sự dữ dội trong ánh mắt chòng chọc của anh chàng làm cô bé đỏ mặt.

“Dù sao, họ không dùng Nghệ thuật Hắc ám,” cô bé hạ giọng. “Và bồ đang trở nên vô ơn hết sức. Mình đã nghe chuyện xảy ra vào đêm kia. Bồ lên xuống đường hầm đó qua ngã cây Liễu Roi, và James đã cứu mạng bồ ra khỏi cái gì đó ở dưới đó...”

Toàn bộ gương mặt của Snape méo mó và anh chàng lấp bắp, “Cứu mạng? Cứu mạng? Bồ cho là hẳn đóng vai người hùng hả? Hẳn cũng cứu cái mạng hẳn và bạn bè hẳn! Bồ đừng có mà... mình sẽ không cho phép bồ...”

“Cho phép? Cho phép tôi à?”

Đôi mắt xanh biếc sáng rực của Lily quắc lên. Snape nhượng bộ ngay tức thì.

“Mình không có ý... Mình chỉ không muốn bồ bị nó lừa... Nó mê bồ, James Potter mê bồ!” Những lời đó dường như vượt ra ngược lại ý chí của anh chàng. “Và nó đâu có... mọi người tưởng... anh hùng Quidditch vĩ đại...” Nỗi cay đắng và ganh ghét của Snape khiến cho anh chàng không còn nói năng mạnh mẽ được nữa, và chân mày Lily càng lúc càng nhướn cao lên trên vầng trán của cô bé.

“Mình biết James Potter là một kẻ khoác lác kiêu căng,” cô bé nói, cắt ngang lời Snape. “Mình không

cần bảo cho biết điều đó. Nhưng sáng kiến khôi hài của Mulciber và Avery thì quá ác độc. Ác độc, Sev à. Mình không hiểu tại sao bồ có thể làm bạn với chúng.”

Harry không chắc Snape có để tai nghe những lời chỉ trích của Lily đối với Mulciber và Avery hay không. Ngay cái lúc mà cô bé mạ lị James Potter, toàn cơ thể Snape đã xả hết căng thẳng, và khi hai người cùng sóng bước đi, bước chân thơ thối của Snape nhún nhảy điệu mới...

Và cảnh lại tan biến...

Harry thấy lại cảnh Snape rời Đại sảnh Đường sau khi thi xong môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám trong kỳ thi Phù thủy Thường đẳng, theo dõi anh chàng đi lang thang ra khỏi lâu đài và tình cờ lạc vào chỗ bên dưới cây sồi nơi James, Sirius, Lupin và Pettigrew ngồi cùng với nhau. Nhưng lần này Harry đứng xa xa, bởi vì nó đã biết chuyện gì xảy ra sau khi James treo ngược Severus lên không trung và mắng nhiếc anh ta; nó biết họ đã làm gì, và nó không vui thích gì mà nghe lại... Nó nhìn khi Lily đi tới chỗ nhóm bốn người và đứng ra bên vực Snape. Nó nghe văng xa xa tiếng Snape, trong cơn giận dữ và tủi nhục, đã quát Lily cái từ không thể nào tha thứ, “Máu bùn!”

Cảnh lại đổi...

“Mình xin lỗi.”

“Tôi không bận tâm.”

“Mình xin lỗi mà!”

“Đừng tốn hơi.”

Lúc đó ban đêm. Lily, trong bộ áo đầm ngủ, đứng khoanh tay trước bức chân dung của Bà Béo, ở cửa vào Tháp Gryffindor.

“Tôi chỉ ra đây vì Mary nói với tôi là anh dọa sẽ ngủ tại đây.”

“Mình nói thật. Mình sẽ làm vậy. Mình không hề muốn gọi bồ là Máu bùn, chẳng qua...”

“Lỡ lời chứ gì?” Trong giọng nói của Lily không có chút thương hại nào hết. “Quá trễ rồi. Tôi đã kiểm soát được cho anh suốt bao nhiêu năm qua. Không đứa nào trong đám bạn bè tôi có thể hiểu nổi tại sao tôi còn nói chuyện được với anh. Anh và lũ bạn Tử Thần Thực Tử quý báu của anh - Anh thấy đó, anh thậm chí còn không thèm chối bỏ điều đó! Anh thậm chí còn không thèm chối rằng điều đó là mục tiêu cả lũ các anh nhắm tới! Anh sốt ruột đầu quân cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó lắm hả?”

Snape mở miệng, rồi ngậm miệng không nói được lời nào.

“Tôi không thể giả đồ nữa. Anh đã chọn con đường của anh, tôi sẽ chọn con đường của tôi.”

“Không... hãy nghe mình, mình không có ý...”

“... gọi tôi là Máu bùn hả? Nhưng anh gọi tất cả những người có huyết thống như tôi là Máu bùn, Severus à. Thì tôi có khác gì chứ?”

Anh chàng khó khăn tìm cách nói, nhưng cô bé đã ném lại ánh mắt khinh miệt, quay lưng lại và trèo qua cái lỗ chân dung...

Cái hành lang tan biến đi, và cảnh trí mất một thời gian dài hơn một tí để tái lập lại: Harry dường như bay qua nhiều hình thể và màu sắc chuyển đổi liên tục cho đến khi chung quanh nó rã trở lại và nó đứng trên một đỉnh đồi, trơ trụi và lạnh lẽo trong bóng tối, gió hú qua những cành cây chỉ còn thừa thớt lá. Chàng trai Snape trưởng thành thở hỗn hển, đứng tại chỗ nhìn quanh, tay nắm chặt cây đũa phép, chờ đợi điều gì đó hay ai đó... Nỗi sợ của anh ta lây sang cả Harry, cho dù nó biết là nó không thể bị nguy hiểm, vậy mà nó cũng ngoảnh ra nhìn sau, tự hỏi Snape đang chờ đợi cái gì...

Lúc đó một tia sáng hình răng cửa trắng xoá chói loà bay xuyên qua không khí. Harry tưởng là tia chớp, nhưng Snape đã vội quỳ sụp xuống và cây đũa phép đã bị văng ra khỏi tay.

“Đừng giết tôi!”

“Ta không có ý đó.”

Bất kỳ âm thanh nào từ việc Động thổ của cụ Dumbledore cũng bị tiếng gió hú qua cành cây dìm át. Cụ đứng trước mặt Snape, áo chùng phần phật quanh mình, và gương mặt cụ được soi tỏ bên dưới bằng ánh sáng do cây đũa phép của cụ phát ra.

“Sao, Severus? Chúa tể Hắc ám gửi thông điệp gì cho ta?”

“Không... không thông điệp gì cả... Tôi tự ý đến đây.”

Snape đang vặn vẹo hai bàn tay. Anh ta có vẻ hơi điên với mái tóc đen rối bời tung bay quanh khuôn mặt.

“Tôi... tôi đến để cảnh báo... không, để yêu cầu... xin...”

Cụ Dumbledore khẽ vẫy cây đũa phép. Mặc dù lá và cành vẫn còn bay bay trong làn không khí đêm xung quanh hai người, sự im lặng đã rơi xuống nơi cụ Dumbledore và Snape đứng đối diện nhau.

“Một Tử Thần Thực Tử có yêu cầu gì ở ta?”

“Lời... lời tiên tri... lời tiên đoán... Trelawney...”

“À, phải,” cụ Dumbledore nói. “Anh đã thuật lại bao nhiêu cho Voldemort?”

“Mọi lời... mọi lời mà tôi nghe được!” Snape nói. “Đó là lý do - vì cái lý do đó - ngài cho là điều đó ám chỉ Lily Evans!”

“Lời tiên tri không nói đến một phụ nữ,” cụ Dumbledore nói. “Lời tiên tri nói tới một bé trai sanh vào cuối tháng bảy...”

“Thầy biết tôi muốn nói gì mà! Ngài cho là lời tiên tri ám chỉ con trai của cô ấy, ngài sắp sẵn lòng cô ấy... giết hết cả nhà...”

“Nếu cô ấy thân thương với anh như vậy,” cụ Dumbldore nói, “chắc là Voldemort sẽ tha mạng cho cô ấy chứ? Anh không thể xin dung tha cho người mẹ để đánh đổi đứa con trai à?”

“Tôi đã... đã cầu xin ngài...”

“Anh khiến ta ghê tởm,” cụ Dumbledore nói, và Harry chưa bao giờ nghe giọng cụ đầy khing miệt như vậy. Snape dường như co rúm lại một chút. “Vậy là anh chẳng bận tâm gì đến cái chết của chồng và con cô ta sao? Họ cứ chết, miễn sao anh đạt được cái mà anh muốn à?”

Snape không nói gì, chỉ ngược lên nhìn cụ Dumbledore.

“Vậy xin hãy che giấu tất cả bọn họ,” anh ta rên rỉ. “Hãy giữ cô ấy - và gia đình cô ấy - được bình an. Xin hãy làm ơn.”

“Và anh sẽ làm gì để đền ơn ta, hả Severus?”

“Đền... đền ơn ư?” Snape há hốc miệng nhìn cụ Dumbledore kinh ngạc, và Harry chờ coi anh ta phản đối, nhưng sau một lúc lâu, anh ta nói. “Bất cứ điều gì.”

Đình đôi mờ đi, và Harry đứng trong văn phòng của cụ Dumbledore, và có cái gì đó đang gây ra một âm thanh khủng khiếp, nghe như một con thú bị thương. Snape ngồi gục tới trước trên một cái ghế và cụ Dumbledore đứng trước anh ta, vẻ mặt khắc nghiệt. Một lát sau, Snape ngược mặt lên, trông anh ta tựa như một người đã trải qua một trăm năm đau khổ kể từ khi rời đình đôi hoang nọ.

“Tôi tưởng... thầy sẽ... giữ được cô ấy... bình an...”

“Cô ta và James đã đặt niềm tin vào nhầm người,” cụ Dumbledore nói. “Cũng giống như anh thôi, Severus à. Chẳng phải anh đã hy vọng Chúa tể Voldemort sẽ tha mạng cô ấy sao?”

Hơi thở của Snape yếu ớt.

“Con trai cô ấy còn sống sót,” cụ Dumbledore nói.

Cái đầu của Snape khẽ gật như thể anh ta hất đuổi một con ruồi chán ngắt.

“Con trai của cô ấy còn sống. Nó có đôi mắt của cô ấy, y chang đôi mắt của cô ấy. Ta chắc anh còn nhớ hình dạng và màu sắc đôi mắt của Lily Evans?”

“ĐỪNG!” Snape rống lên. “Mất rồi... chết rồi...”

“Đây có phải là sự sám hối không, Severus?”

“Tôi ước gì... tôi ước gì được chết...”

“Và như vậy thì có lợi cho ai đâu?” cụ Dumbledore nói lạnh lùng. “Nếu anh yêu Lily Evans, nếu anh thực sự yêu cô ấy, thì con đường phía trước của anh đã rõ ràng.”

Snape dường như chăm chú nhìn qua làn khói mù mịt của đau thương, và lời của cụ Dumbledore có vẻ mất nhiều thời gian mới đến được tai anh ta.

“Thầy... thầy muốn nói gì?”

“Anh biết cô ấy chết như thế nào và tại sao. Hãy làm cho cái chết của cô ấy không vô ích. Hãy giúp ta bảo vệ đứa con trai của Lily.”

“Nó không cần sự bảo vệ nữa. Chúa tể Hắc ám đã tiêu rồi...”

“Chúa tể Hắc ám sẽ trở lại, và khi đó Harry sẽ bị nguy hiểm khủng khiếp.”

Im lặng kéo dài, và Snape dần dà tự chủ lại, kiểm soát được hơi thở. Cuối cùng anh ta nói, “Hay lắm! Hay lắm. Nhưng đừng bao giờ... đừng bao giờ nói ra nhé, thầy Dumbledore! Chuyện này chỉ giữa hai chúng ta mà thôi! Thề đi! Tôi không thể chịu đựng nổi... đặc biệt là con trai của Potter... tôi muốn thầy hứa!”

“Ta hứa, Severus à, rằng ta sẽ không bao giờ tiết lộ điều tốt đẹp nhất của con người anh ư?” Cụ Dumbledore thở dài, nhìn xuống gương mặt đau khổ tàn khốc của Snape. “Nếu anh khẳng khẳng...”

Văn phòng tan biến rồi tự hình lại ngay. Snape đang đi qua đi lại trước mặt cụ Dumbledore.

“... tầm thường, phách lối y như cha nó, một đứa phá nội quy có ý đồ, ham hố nổi tiếng, chơi nổi và xấc láo...”

“Thầy chỉ thấy điều mà thầy muốn thấy, Severus à.” Cụ Dumbledore nói mà không ngước mắt ra khỏi tờ chuyên san Biến Hình Ngày Nay. “Các thầy cô khác báo cáo là thằng nhỏ khiêm tốn, dễ thương, và ít nhiều có tài. Riêng tôi, tôi thấy nó là một đứa trẻ đáng mến.”

Cụ Dumbledore lật qua một trang, và nói mà không ngước nhìn lên, “Thầy nhớ canh chừng Quirrell đấy.”

Màu sắc xoáy như lốc, rồi tất cả tối đen, và thầy Snape cùng cụ Dumbledore đứng cách nhau một tí trong tiền sảnh, trong lúc những kẻ nấn ná ở Dạ Tiệc về trễ đi ngang qua hai người trên đường về phòng ngủ.

“Sao?” Cụ Dumbledore hỏi nhỏ.

“Dấu hiệu của Karkaroff cũng đang trở nên đậm hơn. Ông ta đang hoảng hốt, ông ta sợ bị trừng phạt; cụ cũng biết ông ta đã giúp Bộ rất nhiều sau khi Chúa tể Hắc ám sụp đổ.” Snape liếc ngang gương mặt nhìn nghiêng nổi rõ sống mũi gồ của cụ Dumbledore. “Karkaroff dự định chạy trốn nếu cái Dấu nóng lên.”

“Vậy à?” Cụ Dumbledore nói khẽ khi Fleur Delacour và Roger Davies vừa cười khúc khích từ ngoài sân đi vào. “Thầy có định trốn với ông ta không?”

“Không,” Snape nói, đôi mắt đen của thầy nhìn theo hai cái bóng khuất hút của Fleur và Roger. “Tôi không hèn như vậy.”

“Không,” cụ Dumbldore đồng ý. “Thầy là một người can đảm hơn rất nhiều so với Igor Karkaroff. Thầy biết, đôi khi tôi nghĩ chúng ta Phân loại quá sớm...”

Cụ bước đi, bỏ lại thầy Snape có vẻ bị xúc động sâu sắc.

Và giờ đây Harry lại một lần nữa đứng trong văn phòng hiệu trưởng. Lúc đó ban đêm, và cụ Dumbledore ngồi nghiêng rồi thụp xuống chiếc ghế giống như ngai vua phía sau bàn giấy, dường như cụ đã nửa hôn mê. Bàn tay phải của cụ đã lắt léo một bên, cháy đen thui. Thầy Snape đang lẩm nhẩm bùa chú, chĩa cây đũa phép của thầy vào khuỷu tay của cụ Dumbledore, trong khi bàn tay phải của thầy Snape rút xuống cổ họng cụ Dumbledore một cốc chất đầy thuốc đặc vàng óng. Một lát sau, mí mắt cụ Dumbledore chớp chớp và mở ra.

“Tại sao,” thầy Snape nói mà không cần mào đầu. “Tại sao cụ lại đeo cái nhẫn đó? Nó có mang lời nguyền độc, chắc chắn cụ nhận ra điều đó. Tại sao lại còn đụng tới nó?”

Chiếc nhẫn của Marvolo Gaunt nằm trên bàn giấy trước mặt cụ Dumbledore. Nó đã nứt bể; thanh gươm Gryffindor nằm bên cạnh chiếc nhẫn.

Cụ Dumbledore cau mặt đau đớn.

“Tôi... là đồ ngu. Bị cám dỗ dữ quá...”

“Bị cái gì cám dỗ?”

Cụ Dumbledore không trả lời.

“Cụ xoay sở để về được đây là cả một phép màu!” Giọng thầy Snape nghe giận lắm. “Chiếc nhẫn đó chứa một lời nguyền có một sức mạnh phi thường, bây giờ chúng ta chỉ còn biết hy vọng kìm hãm lời nguyền đó lại thôi; hiện giờ tôi đã khoanh chặn lời nguyền đó vào một bàn tay...”

Cụ Dumbledore giơ bàn tay cháy đen lên, bàn tay vô dụng, và cụ xem xét bàn tay với vẻ mặt của một kẻ được cho coi một món đồ quý hiếm ngớ ngĩnh.

“Thầy chữa thiệt là giỏi, thầy Severus à. Thầy cho là tôi còn được bao lâu nữa?”

Giọng của cụ Dumbledore hào hứng bắt chuyện. Không chừng cụ sắp hỏi thăm dự báo thời tiết ra sao. Thầy Snape do dự, và rồi nói, “Tôi không nói chắc. Có thể một năm. Không thể chặn lại mãi mãi tác hại một bùa chú loại đó. Cuối cùng nó sẽ lan ra, nó là thứ nguyền độc mà càng lâu dài càng độc lên.”

Cụ Dumbledore mỉm cười. Cái tin cụ chỉ còn sống chưa đầy một năm nữa dường như chẳng nhằm nhò gì cả hoặc chẳng phải là điều mà cụ bận tâm.

“Tôi thật may mắn, cực kỳ may mắn, mà có thầy, thầy Severus à.”

“Giá mà cụ triệu tôi đến sớm hơn một chút, tôi đã có thể làm nhiều hơn, kéo dài thêm chút thời gian cho cụ!” Thầy Snape tức tối nói. Thầy ngó xuống chiếc nhẫn bể và thanh gươm. “Có phải là cụ nghĩ là chặt bể chiếc nhẫn có thể phá được lời nguyền?”

“Đại khái như vậy... chắc là tôi lẫn rồi...” cụ Dumbledore nói. Cụ cố gắng ngồi thẳng lên trong chiếc ghế. “Chà, thiệt tình, chuyện này khiến cho vấn đề đơn giản hơn nhiều.”

Thầy Snape có vẻ hoàn toàn bối rối. Cụ Dumbledore mỉm cười.

“Tôi đang nói tới âm mưu mà Voldemort đang bày bố quanh tôi. Cái âm mưu của hắn cho thằng nhóc Malfoy ám sát tôi.

Thầy Snape ngồi xuống cái ghế Harry thường ngồi, bên kia bàn giấy đối diện cụ Dumbledore. Harry có thể thấy thầy muốn nói thêm về đề tài bàn tay bị nguyền của cụ Dumbledore, nhưng cụ Dumbledore ngăn lại bằng cách từ chối lịch sự việc thảo luận sâu thêm đề tài đó. Cau có bực bội, thầy Snape nói, “Chúa tể Hắc ám không trông mong gì Draco thành công. Đây chỉ là sự trừng phạt dành cho những thất bại trước đó của Lucius. Một sự hành hạ từ từ cha mẹ Draco, khi họ nhìn nó thất bại và trả giá.”

“Ngắn gọn, thằng nhóc đã được tuyên án tử hình y như tôi đây vậy,” cụ Dumbledore nói. “Bây giờ tôi có nên nghĩ kẻ tất yếu nhận lãnh công việc đó, khi Malfoy thất bại, chính là thầy?”

Im lặng một lúc.

“Tôi nghĩ, đó là âm mưu của Chúa tể Hắc ám.”

“Chúa tể Voldemort thấy trước là vào một lúc nào đó trong tương lai hẳn sẽ không cần một gián điệp ở trường Hogwarts nữa hay chẳng?”

“Phải, hẳn tin ngôi trường sẽ sớm lọt vào tay hẳn.”

“Và nếu trường lọt vào tay hẳn,” cụ Dumbledore nói, có vẻ như không phải để cho riêng thầy Snape nghe, “tôi muốn thầy hứa thầy sẽ làm hết sức mình để bảo vệ học sinh trường Hogwarts nhé?”

Thầy Snape gật đầu cứng ngắc.

“Tốt. Bây giờ cứ vậy. Ưu tiên số một của thầy là khám phá xem Draco đang làm gì. Một thằng nhóc mười mấy tuổi hoảng sợ thì nguy hiểm đối với người khác cũng như với chính nó. Giúp đỡ và hướng dẫn nó, nó ắt chấp nhận, nó yêu mến thầy...”

“... không còn nhiều nữa kể từ khi cha nó mất đặc quyền. Draco oán tôi, nó cho là tôi chiếm đoạt vị trí của cha nó.”

“Dù vậy, cứ cố gắng. Tôi lo lắng cho bản thân tôi không bằng lo lắng cho những nạn nhân ngẫu nhiên của bất kể âm mưu gì đó có thể xảy ra cho thằng nhóc. Cuối cùng, tất nhiên, chỉ còn một cách phải làm nếu chúng ta muốn cứu thằng nhóc khỏi con thịnh nộ của Chúa tể Voldemort.”

Thầy Snape nhướn mày lên và giọng thầy mỉa mai khi thầy hỏi, “Cụ định để cho thằng nhóc giết cụ à?”

“Chắc chắn là không. Chính thầy phải giết tôi.”

Hai người im lặng một lúc lâu, trong phòng chỉ còn vang tiếng lích kích khó chịu. Con phượng hoàng Fawkes đang gặm một tí mai mực.

“Cụ có muốn tôi làm việc đó bây giờ không?” Thầy Snape hỏi, giọng thầy nặng nề nổi trớ trêu. “Hay cụ muốn có thêm chút thời gian nữa để sáng tác bài văn mộ chí?”

“Ôi, thời cơ chưa chín muồi,” cụ Dumbledore nói, mỉm cười. “Tôi dám nói thời điểm sẽ tự đưa tới khi đúng thời cơ. Căn cứ vào những việc xảy ra vào đêm nay,” cụ chỉ vào bàn tay teo quắt của cụ, “chúng ta có thể chắc chắn là thời cơ đó sẽ xảy ra trong vòng một năm nữa.”

“Nếu cụ không ngại chết,” thầy Snape nói giọng dữ dội, “thì tại sao không để Draco giết quách đi?”

“Linh hồn thằng nhỏ còn chưa bị tổn thương,” cụ Dumbledore nói. “Nếu chỉ tính đến việc tiện cho tôi thì tôi sẽ xé nát linh hồn đó mất.”

“Vậy thì linh hồn của tôi thì sao, cụ Dumbldore? Linh hồn của tôi?”

“Chỉ một mình thầy biết linh hồn của thầy có bị tổn thương hay không khi giúp một ông già tránh được nỗi đau đớn và tủ nhục,” cụ Dumbldore nói. “Tôi xin thầy làm giùm cái ơn lớn này, Severus à, bởi vì cái chết sẽ đến với tôi chắc chắn như đội Chudley Cannons sẽ đội bảng liên đoàn năm nay. Tôi thú nhận là tôi thà chọn một cách thoát ra nhanh chóng ít đau đớn hơn là tình cảnh nhếch nhác lằng nhằng nếu, thí dụ, Greyback nhúng tay vô - tôi nghe Voldemort chiêu mộ hẳn rồi à? Hay rơi vào tay Bellatrix yêu dấu, ả khoái vờn moi trước khi xơi.”

Giọng nói của cụ nhẹ tênh, nhưng đôi mắt xanh của cụ nhìn xoáy vào thầy Snape như chúng đã từng xoáy vào Harry, như thế cụ thấy được cái linh hồn mà họ đang nói đến. Cuối cùng thầy Snape gật đầu một cách cứng ngắt nữa.

Cụ Dumbldore có vẻ hài lòng.

“Cám ơn, thầy Severus...”

Văn phòng biến mất, và giờ đây thầy Snape với cụ Dumbledore đang sóng bước với nhau trong sân lâu đài vắng vẻ vào buổi chạng vạng tối.

“Cụ đang làm gì với thằng nhóc Potter, vào những đêm mà hai người tự giam kín mình trong phòng?” Thầy Snape đột ngột hỏi.

Cụ Dumbledore tỏ vẻ rất mệt.

“Chi vậy? Thầy không định phạt nó cấm túc thêm chứ, thầy Severus? Chẳng mấy chốc thằng nhỏ sẽ bị cấm túc nhiều hơn học hành.”

“Nó lại y như thằng cha nó...”

“Bề ngoài, có lẽ, nhưng bản chất sâu thẳm bên trong nó giống mẹ nó nhiều hơn. Tôi dành thì giờ ở bên Harry vì tôi có việc cần bàn với nó, thông tin phải cho nó biết trước khi quá muộn.”

“Thông tin,” thầy Snape lặp lại. “Cụ tin tưởng nó... cụ không tin tưởng tôi.”

“Không phải là vấn đề tin tưởng. Như cả hai chúng ta đều biết, thời gian của tôi có hạn. Điều quan trọng là tôi cần cung cấp cho thằng nhỏ đủ thông tin để nó làm được điều nó cần làm.”

“Vậy tại sao tôi không thể có được thông tin đó?”

“Tôi không thích trút hết bí mật của mình vô một giỏ, đặc biệt là cái giỏ đã mất quá nhiều thời gian đeo toòng teng trên cánh tay Chúa tể Voldemort.”

“Chuyện đó tôi làm theo lệnh cụ mà!”

“Và thầy làm cực giỏi. Đừng nghĩ tôi đánh giá thấp mối nguy thường trực mà thầy đã tự đặt mình vào, thầy Severus à. Trao cho Voldemort cái có vẻ như là thông tin đáng giá trong khi giữ lại được những điều quan trọng là một công việc mà tôi sẽ không tin tưởng vào ai hết ngoại trừ thầy.”

“Vậy mà cụ tâm sự quá nhiều với một thằng nhóc không có khả năng vận dụng Bế quan Bí thuật, pháp thuật thì tầm thường, và nó lại có mối liên hệ trực tiếp với đầu óc Chúa tể Hắc ám!”

“Voldemort sợ mối liên hệ đó,” cụ Dumbledore nói. “Cách đây không lâu hắn đã ném được một tí cái điều có chung đầu óc với Harry thực sự có nghĩa gì đối với hắn. Đó là nỗi đau mà hắn chưa từng trải qua. Hắn sẽ không tìm cách ám ảnh Harry một lần nữa, tôi dám chắc điều đó. Ít nhất cũng không bằng cách đó.”

“Tôi không hiểu.”

“Linh hồn của Chúa tể Voldemort, do bị khiếm khuyết như vậy, không thể chịu đựng nổi sự tiếp xúc gần gũi với một linh hồn như linh hồn của Harry. Như cái lưỡi rà trên thép lạnh, như miếng thịt nướng trên lửa ngọn...”

“Linh hồn à? Chúng ta đang nói về đầu óc!”

“Trong trường hợp của Harry và Voldemort, nói đến cái này tức là nói đến cái kia.”

Cụ Dumbledore liếc nhìn quanh để yên chí là chỉ có hai người với nhau mà thôi. Lúc này họ đã đến gần Rừng Cấm, nhưng không có dấu hiệu nào có ai đó ở gần họ.

“Thầy Severus à, sau khi thầy giết tôi rồi...”

“Cụ không chịu nói với tôi mọi điều, vậy mà cụ cứ mong tôi làm cái dịch vụ nho nhỏ đó cho cụ!” Thầy Snape càu nhàu, và lúc này cơn giận thực sự loé lên trên gương mặt gầy gầy. “Cụ đòi hỏi quá đáng, cụ Dumbldore à, có lẽ tôi đổi ý rồi!”

“Thầy đã hứa với tôi, thầy Severus à. Và nhân lúc chúng ta đang nói về dịch vụ mà thầy nợ tôi, tôi đã tưởng thầy đồng ý giám sát kỹ người bạn nhỏ Slytherin của chúng ta mà?”

Thầy tỏ vẻ giận dữ, chống đối. Cụ Dumbldore thở dài.

“Thầy Severus, thầy đến văn phòng tôi đêm nay vậy, lúc mười một giờ, và thầy sẽ không phàn nàn nữa là tôi đã không tin thầy...”

Họ trở lại văn phòng của cụ Dumbledore, các khung cửa sổ tối thui, và Fawkes ngồi lặng im như thầy Snape ngồi im lặng, trong khi cụ Dumbldore đi vòng quanh thầy, nói.

“Harry không được biết, cho tới lúc cuối cùng, cho tới khi cần thiết, nếu không thì làm sao nó có thể có

đủ nghị lực để làm điều mà nó phải làm?”

“Nhưng nó phải làm gì?”

“Đó là việc giữa Harry và tôi. Bây giờ hãy nghe cho kỹ đây, thầy Severus. Sẽ đến một lúc - sau khi tôi chết - dừng cãi, đừng xen ngang! Sẽ đến một thời điểm mà Chúa tể Voldemort dường như lo sợ cho mạng sống của con rắn.”

“Con Nagini à?” Thầy Snape có vẻ kinh ngạc.

“Chính xác. Nếu đến lúc mà Chúa tể Voldemort thôi sai con rắn ra ngoài làm theo lệnh hăn, mà giữ con rắn an toàn ở bên cạnh hăn dưới sự bảo vệ pháp thuật, thì tôi nghĩ, lúc đó là lúc an toàn để nói cho Harry biết.”

“Nói cho nó biết cái gì?”

Cụ Dumbledore hít một hơi thở sâu và nhắm mắt lại.

“Nói cho nó biết rằng vào cái đêm Chúa tể Voldemort toan giết nó, khi Lily đặt mạng sống của chính mình giữa Voldemort và nó như một lá chắn, Lời nguyên Giết chóc đã dội ngược lại Chúa tể Voldemort, và một mảnh linh hồn của Voldemort đã bị văng ra khỏi linh hồn chính, và tự bám vào linh hồn sống duy nhất còn sót lại trong ngôi nhà đổ nát. Một phần của Chúa tể Voldemort sống bên trong Harry, và đó chính là cái khiến cho nó có khả năng nói chuyện với rắn, và có một mối liên hệ với đầu óc Chúa tể Voldemort mà nó không bao giờ hiểu được. Và khi mảnh linh hồn đó, được Chúa tể Voldemort lưu tâm tới, vẫn còn bám vào Harry và được nó bảo vệ, thì Chúa tể Voldemort không thể nào chết được.”

Harry dường như đang nhìn hai người đàn ông từ cuối một đường hầm sâu hun hút, họ ở quá xa nó, giọng của họ vang vọng trong tai nó một cách kỳ quái.

“Vậy là thằng nhóc... thằng nhóc phải chết à?” Thầy Snape hỏi, hoàn toàn bình thản.

“Và chính Voldemort phải giết nó, Severus à. Điều đó quan trọng.”

Một lúc im lặng kéo dài nữa. Sau đó thầy Snape nói. “Tôi tưởng... suốt những năm đó... chúng ta bảo vệ thằng nhóc vì cô ấy. Vì Lily.”

“Chúng ta bảo vệ nó vì cần thiết phải dạy nó, nuôi dưỡng nó, để thử sức nó,” cụ Dumbldore nói, mắt cụ vẫn còn nhắm nghiền. “Đồng thời, mối liên hệ giữa nó và Voldemort phát triển ngày càng mạnh hơn, một sự phát triển kỳ sinh. Đôi khi tôi nghĩ tự nó cũng nghi ngờ điều đó. Tôi biết nó, nó sẽ dần xếp vấn đề sao cho khi nó bắt đầu lên đường đi gặp cái chết của mình, thì đó chắc chắn sẽ là kết thúc của Voldemort.”

Cụ Dumbledore mở mắt ra. Thầy Snape có vẻ hãi hùng.

“Cụ đã giữ gìn thằng nhỏ sống còn là để nó có thể chết vào đúng thời điểm ư?”

“Đừng quá xúc động, thầy Severus à. Thầy đã thấy bao nhiêu đàn ông và đàn bà chết rồi?”

“Gần đây thì chỉ những ai mà tôi không cứu được thôi,” thầy Snape nói. Thầy đứng lên. “Cụ đã lợi dụng tôi.”

“Nghĩa là sao?”

“Tôi đã do thám cho cụ và dối trá vì cụ, tự đưa tôi vào mỗi nguy hiểm mất mạng vì cụ. Mọi điều tưởng là để giữ an toàn cho đứa con của Lily Potter. Bây giờ cụ nói với tôi là lâu nay cụ đã nuôi nó như nuôi heo chờ ngày mổ thịt...”

“Nhưng chuyện này cảm động chứ, thầy Severus,” cụ Dumbledore nói giọng nghiêm trang. “Rất cuộc, thầy đã đâm ra lo lắng cho thằng nhỏ à?”

“Cho nó ấy hả?” Thầy Snape hét. “Hú hồn Thần Hộ mệnh!”

Từ đầu cây đũa phép của thầy vọt ra một con hươu cái bạc. Con hươu đáp xuống sàn văn phòng, đội lại ngang qua văn phòng một lần, rồi phóng ra cửa sổ. Cụ Dumbledore nhìn con hươu bay đi, và khi ánh sáng óng ánh bạc của nó mất hút, cụ quay lại nhìn thầy Snape, đôi mắt cụ đầy lệ.

“Bất chấp cả lúc này?”

“Mọi lúc,” thầy Snape nói.

Và cảnh lại đổi. Giờ đây, Harry nhìn thấy thầy Snape đang nói chuyện với bức chân dung của cụ Dumbledore đằng sau bàn làm việc hiệu trưởng.

“Thầy sẽ phải báo cho Voldemort ngày khởi hành chính xác của Harry từ nhà dì và dưỡng nó,” cụ Dumbledore nói. “Không làm được điều đó sẽ tăng thêm sự nghi ngờ, khi mà Voldemort tin là thầy giỏi nắm tin tức. Tuy nhiên, thầy phải gợi ý nghi trang; điều đó, tôi cho là sẽ đảm bảo được an toàn cho Harry. Thử ếm bùa Lú lão Mundungus Fletcher. Và thầy Severus à, nếu thầy bị buộc dự phần vào cuộc đuổi bắt, nhớ đóng vai của mình cho thuyết phục... Tôi trông cậy nhiều vào uy tín của thầy còn được ở trong sổ vàng của Chúa tể Voldemort càng lâu càng tốt, nếu không trường Hogwarts sẽ bị rơi vào tay anh em nhà Carrow...”

Giờ đây thầy Snape đang chụm đầu với lão Mundungus trong một quán rượu xa lạ, bộ mặt của Mundungus trở trở một cách kì quái, còn thầy Snape thì cau mày tập trung.

“Ông sẽ đề nghị với Hội Phượng Hoàng,” thầy Snape thì thầm. “nên dùng kế hoạch nghi trang. Thuốc Đa Quả dịch. Những thằng Potter giống hệt nhau. Đó là cách duy nhất có thể hiệu quả. Ông sẽ trình bày như

đó là ý kiến của ông. Ông hiểu không?”

“Tôi hiểu,” lão Mundungus thì thào, hai con mắt lơ lơ láo láo...

Giờ đây Harry đang bay cùng thầy Snape trên một cán chổi xuyên qua màn đêm đen trong lành. Nó đang bay cùng những Tử Thần Thực Tử bịt mặt khác, và phía trước nó là thầy Lupin và một Harry mà thực ra là George... Một Tử Thần Thực Tử vọt lên tới trước thầy Snape và giơ lên cây đũa phép, chĩa thẳng vào lưng thầy Lupin.

“Xèo một phần!” Thầy Snape hét.

Nhưng thay vì trúng vào tay cầm đũa phép của tên Tử Thần Thực Tử, bùa chú lại đánh hụt hẫng và trúng George...

Và tiếp theo, thầy Snape đang quỳ trong phòng ngủ của chú Sirius. Nước mắt nhều xuống từ chiếc mũi khoằm của thầy trong lúc thầy đọc bức thư cũ của Lily. Trang thư thứ hai chỉ có vền vện mấy chữ:

lại có thể kết bạn với Gellert Grindelwald.

Phần em, em nghĩ đầu óc bà lẫn rồi!

Gởi đến anh thật nhiều yêu thương.

Lily

Thầy Snape lấy trang thư có chữ kí và lòng yêu thương của má Lily, rồi nhét nó vô trong áo chùng của thầy. Xong thầy xé cái hình thầy đang cầm ra làm hai, để thầy giữ phần tấm hình có má Lily đang cười, liệng phần còn lại có hình của ba James và Harry xuống sàn, phía dưới những ngăn tủ kéo...

Và giờ đây, thầy Snape lại đứng trong văn phòng hiệu trưởng khi cụ Phineas Nigellus hộc tốc chạy vào bức chân dung của cụ.

“Thầy Hiệu trưởng! Tụi nó đang cắm trại trong rừng Dean! Con Máu bùn...”

“Đừng dùng chữ đó!”

“... vậy thì con bé Granger, nó nói tên địa điểm khi nó mở cái túi xách ra và tôi nghe nó nói!”

“Hay, hay lắm!” Bức chân dung của cụ Dumbledore đằng sau cái ghế hiệu trưởng kêu lên. “Hành động ngay, thầy Severus, thanh gươm! Đừng quên là thanh gươm phải được trao trong hoàn cảnh có nhu cầu và có lòng dũng cảm... và Harry không được biết là chính thầy đưa nó! Nếu Voldemort đọc trí óc của Harry và biết là thầy hành động vì nó...”

“Tôi biết,” thầy Snape nói cụt ngủn. Thầy đến gần bức chân dung của cụ Dumbledore và kéo mép khung tranh. Bức tranh bung về phía trước, để lộ ra một lỗ hổng kín đáo phía sau, thầy lấy từ lỗ hổng đó ra thanh gươm Gryffindor.

“Và cụ vẫn chưa nói cho tôi biết tại sao việc trao lại thanh gươm cho thằng nhóc Potter lại quan trọng dữ vậy?” Thầy Snape vừa nói vừa khoác tấm áo choàng đi đường lên bộ áo chùng thầy đang mặc.

“Không, tôi không nghĩ vậy,” bức chân dung của cụ Dumbledore nói. “Nó sẽ biết phải làm gì với thanh gươm. Và thầy Severus à, hãy hết sức cẩn thận, tụi nó có thể không tiếp đón tử tế cho lắm sự xuất hiện của thầy sau vụ George sút...”

Thầy Snape quay ra cửa.

“Đừng lo, cụ Dumbledore,” thầy nói giọng mát mẻ. “Tôi có một kế hoạch...”

Và thầy Snape ra khỏi phòng. Harry bay lên khỏi cái chậu Tường ký, và lát sau nó nằm vệt ra trên tấm thảm trải sàn trong căn phòng đúng y căn phòng thầy Snape có lẽ vừa mới đóng cửa lại.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Trở Lại Rừng Cấm

Cuối cùng, sự thật. Nằm áp mặt vào tấm thảm bụi bặm của văn phòng nơi mà có lúc nó tưởng đâu là đang được học những bí mật của chiến thắng, Harry hiểu rõ cuộc nó có nhiệm vụ không sống nữa. Công việc của nó là bình tĩnh đi tới vòng tay chào đón của Tử thần. Dọc đường nó phải diệt nốt những kết nối còn lại của Voldemort với sự sống, để cuối cùng khi nó tự lao mình cắt ngang con đường của Voldemort, và không giơ cao đũa phép để tự vệ, kết cục sẽ được rõ ràng, và công việc đáng lẽ đã được thực hiện ở Thung lũng Godric sẽ được hoàn tất. Sẽ được hoàn tất. Sẽ không kẻ nào hay kẻ kia được sống, cả hai đều không thể sống sót.

Nó cảm thấy tim nó đập dữ dội trong lồng ngực. Kỳ lạ thay, trong nỗi sợ chết, trái tim lại bơm máu cần mẫn hơn, kiên quyết giữ cho nó sống. Nhưng rồi trái tim sẽ phải ngừng lại, sớm thôi. Nhịp đập của trái tim đang được đếm dần. Bao nhiêu nhịp nữa thì sẽ đến lúc, cái lúc mà nó đứng lên và đi qua tòa lâu đài lần cuối cùng, băng qua sân trường và tiến vào cánh rừng?

Nỗi khiếp sợ quét qua nó khi nó nằm trên sàn, nghe tiếng trống đưa ma dội vang trong lòng. Chết có đau không? Suốt bao phen ấy nó đã tưởng cái chết sắp xảy đến rồi lại thoát chết, nó chưa bao giờ thực sự suy nghĩ về chính cái chết, ý chí sống của nó luôn luôn quá mạnh hơn nỗi sợ chết. Vậy mà giờ đây nó lại không hề nghĩ đến trốn chạy, đến vượt thoát Voldemort. Thế là xong rồi, nó biết thế, và tất cả công việc còn lại chính là cái việc đó: chết.

Giá như mà nó đã chết được vào cái đêm mùa hè đó khi rời ngôi nhà số bốn đường Privet Drive lần cuối cùng, lúc ấy cây đũa phép lông phượng hoàng cao quý đã cứu mạng nó! Giá như mà nó chết được như Hedwig, nhanh đến nỗi không bao giờ biết chuyện gì đã xảy ra! Hay giá như mà nó có thể tự lao mình chắn trước một cây đũa phép để cứu mạng người mà nó thương yêu... Giờ đây nó ganh tỵ với cái chết của ba má nó. Hành trình tàn nhẫn bước tới sự hủy diệt chính mình sẽ đòi hỏi một thứ dũng cảm khác. Nó cảm thấy mấy ngón tay nó run run và nó cố gắng kiểm soát chúng, mặc dù đâu có ai nhìn thấy nó; những bức chân dung trên tường đều trống trơn.

Nó ngồi dậy một cách từ tốn, rất từ tốn, và khi ngồi dậy nó cảm thấy đang sống và ý thức về cơ thể sống của chính mình hơn bao giờ hết. Tại sao nó chưa bao giờ nhận thức nó là cả một điều kỳ diệu, bộ óc và hệ thần kinh và trái tim đang đập mạnh? Rồi sẽ không còn gì cả... hay ít ra sẽ không còn nó trên cõi đời này. Nó thở chậm và sâu, miệng nó cùng cổ họng nó khô khốc, nhưng mắt nó cũng khô.

Sự bội phản của cụ Dumbledore hầu như chẳng là gì cả. Dĩ nhiên là đã có một kế hoạch lớn hơn: chẳng qua Harry ngu quá nên không thấy, bây giờ nó mới hiểu ra. Nó chưa bao giờ thắc mắc sự đỉnh ninh của chính nó là cụ Dumbledore muốn nó sống còn. Giờ đây nó hiểu mạng sống của nó luôn luôn được định bằng thời gian cần có để tiêu diệt những Trường Sinh Linh Giá. Cụ Dumbledore đã giao lại công việc tiêu hủy chúng cho Harry, và nó đã ngoan ngoãn tiếp tục làm tiêu hao cái kho đã gắn kết không chỉ Voldemort, mà cả chính nó, với cuộc đời! Gọn gàng biết bao, thanh nhã biết bao, không lãng phí thêm sinh mạng nào nữa, chỉ cần giao công việc nguy hiểm cho một thằng nhóc, một thằng đã được đánh dấu để đưa vào lò mổ, và cái chết của nó nào phải là một tai họa, chẳng qua một cú đấm nữa để chống lại Voldemort.

Và cụ Dumbledore biết rằng Harry sẽ không lần trốn, rằng nó sẽ tiếp tục đi tới chung cuộc, cho dù đó cũng là chung cuộc của nó, bởi vì cụ đã bỏ công tìm hiểu nó, chẳng phải sao? Cụ Dumbledore biết, như Voldemort biết, rằng Harry sẽ không để ai khác nữa phải chết vì nó một khi nó đã khám phá ra việc chấm dứt chuyện này là tùy thuộc vào nó. Những hình ảnh của anh Fred, thầy Lupin và cô Tonks nằm chết trong Đại Sân Đường bật ra trước con mắt trong đầu nó, và trong một lúc nó gần như không sao thở được. Từ thần không kiên nhẫn đâu...

Nhưng cụ Dumbledore đã đánh giá nó quá cao. Nó đã thất bại: Con rắn vẫn còn sống. Một Trường Sinh Linh Giá vẫn còn để ràng buộc Voldemort với cõi đời, ngay cả sau khi Harry đã bị giết. Thì đúng, điều này sẽ khiến công việc dễ dàng hơn cho ai đó. Nó tự hỏi ai sẽ làm công việc đó... Dĩ nhiên, Ron và Hermione sẽ biết phải làm gì... Ất hẳn đó là lý do cụ Dumbledore muốn nó tâm tình với hai đứa kia... để nếu nó hoàn tất định mệnh chân chính của nó hơi sớm một tí, thì tụi nó có thể tiếp tục...

Như mưa tạt vào khung cửa sổ lạnh, những suy nghĩ này rơi lộp độp trên bề mặt rắn chắc của sự thật hiển nhiên, rằng nó phải chết. Mình phải chết. Chuyện này phải kết thúc.

Ron và Hermione dường như ở đâu đó xa thật xa, ở một xứ sở xa tít mù; nó có cảm giác như thể nó đã chia tay hai đứa từ lâu lắm rồi. Sẽ không cần chia tay hay giải thích gì nữa, nó đã quyết tâm chuyện đó. Cuộc hành trình này tụi nó không thể cùng đi với nhau, và những cố gắng của hai đứa kia nhằm ngăn cản nó chỉ tốn thêm thì giờ quý báu. Nó nhìn xuống cái đồng hồ vàng kiểu thể thao mà nó nhận được vào sinh nhật thứ mười bảy. Đã trôi qua gần phân nửa thời gian của một tiếng đồng hồ mà Voldemort ra hạn cho nó đầu hàng.

Nó đứng dậy. Trái tim nó đang đập vào be sườn như một con chim hoảng hốt. Có lẽ trái tim biết là chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa, có lẽ trái tim quyết tâm thực hiện nốt những nhịp đập của một đời người trước khi kết thúc. Khi đóng cánh cửa văn phòng, nó không hề ngoái nhìn lại.

Tòa lâu đài trống vắng. Nó có cảm giác như một bóng ma sai bước một mình, như thể nó đã chết rồi. Những chân dung người vẫn vắng mặt trong những khung tranh; toàn bộ chốn này im vắng một cách kỳ dị, như thể tất cả khí huyết còn lại đều đã tập trung về Đại Sân Đường nơi chật ních người chết và kẻ khóc thương.

Harry khoác tấm Áo khoác Tàng hình lên mình rồi đi xuống các tầng lầu, cuối cùng đi xuống cầu thang cẩm thạch để vào tiền sảnh. Có lẽ trong nó vẫn còn chút mong muốn được nhìn thấy, được cảm thấy, hay được chặn lại, nhưng tấm Áo khoác Tàng hình, vẫn như xưa nay, kín mít, hoàn hảo, và nó đi ra tới cửa trước dễ dàng.

Bỗng Neville suýt đâm sầm vào nó. Neville đang cùng mọi người nữa khiêng một cái xác từ sân trường vào. Harry liếc nhìn xuống và cảm thấy một cú đâm điếng người nữa tống vào bụng nó. Colin Creevey, mặc dù còn vị thành niên, chắc là nó đã lên ở lại như Malfoy, Crabbe và Goyle. Nó chết mà nhỏ xíu.

“Bồ biết gì không? Mình có thể vác em ấy một mình, Neville à,” Oliver Wood nói, và anh ta nhắc bổng Colin lên vai theo kiểu lính cứu hỏa vác cái xác vào Đại Sảnh Đường.

Neville đứng tựa vào khung cửa sổ một lát và chùi trán bằng mu bàn tay. Trông nó như một ông già. Sau đó nó lại bước vào bóng tối một lần nữa để tìm về thêm những xác chết.

Harry nhìn lại cửa vào Đại Sảnh đường một lần nữa. Người người di chuyển khắp nơi, cố gắng an ủi lẫn nhau, uống nước, quỳ gối bên cạnh xác chết, nhưng nó không thể thấy ai trong số những người mà nó yêu thương, chẳng thấy bóng Hermione, Ron, Ginny hay người nào khác trong gia đình Weasley, không thấy cả Luna. Nó cảm thấy nó có thể dành tất cả thời gian còn lại của nó chỉ để nhìn họ lần cuối; nhưng rồi liệu nó có đủ nghị lực để thôi nhìn họ nữa không? Thà cứ như thế này.

Nó đi xuống những bậc thềm và tiến vào bóng tối. Gần bốn giờ sáng rồi, và nỗi tĩnh lặng chết chóc của sân trường khiến sân trường có vẻ như đang nín thở chờ xem liệu nó có thể làm được điều nó phải làm.

Harry tiến về phía Neville lúc đó đang cúi xuống một cái chết khác.

“Neville.”

“Mèn ơi, Harry, bồ suýt nữa làm mình rụng tim!”

Harry cởi tấm Áo khoác ra: Bỗng nhiên nó chợt nảy ra một ý nghĩ, xuất phát từ mong ước muốn được biết chắc.

“Bồ đang đi đâu chỉ một mình? Neville hỏi, có vẻ hơi ngờ vực

“Đều nằm trong kế hoạch cả,” Harry nói. “Có một việc mình phải làm... Bồ nghe mình nói... Neville...”

“Harry!” Neville bỗng tỏ vẻ hoảng sợ. “Harry, bồ không nghĩ đến chuyện tự nộp mạng chứ?”

“Không,” Harry nói dối dễ dàng. “Dĩ nhiên không... đây là chuyện khác. Nhưng mình có thể khuất mắt mất một lúc. Bồ biết con rắn của Voldemort không, Neville? Hắn có một con rắn khổng lồ... Gọi nó là

Nagini...”

“Mình có nghe nói, ừ... Có chuyện gì?”

“Nó phải bị giết. Ron và Hermione biết chuyện đó, nhưng để phòng trường hợp tụi nó...”

Nỗi kinh khủng của khả năng có thể xảy ra đó đã khiến nó nghệt thở một lúc, khiến nó không thể nói thêm nữa. Nhưng rồi, nó tự chủ lại: Điều này rất quan trọng, nó phải như cụ Dumbledore giữ cái đầu tỉnh táo, luôn chắc chắn có dự phòng, có kẻ khác kế tục. Cụ Dumbledore chết mà biết rằng còn có ba người biết về Trường Sinh Linh Giá; bây giờ Neville sẽ lãnh vai của Harry: Vẫn còn đủ ba người trong nhiệm vụ bí mật.

“Chỉ để phòng trường hợp tụi nó... bận bịu quá... và bồ có cơ hội...”

“Giết con rắn?”

“Giết con rắn, “ Harry lặp lại.

“Được thôi, Harry. Bồ không sao chứ, Harry?”

“Mình không sao, cảm ơn, Neville”

Nhưng Neville nắm lấy cổ tay Harry khi nó đi tiếp.

“Tụi mình vẫn tiếp tục chiến đấu, Harry à. Bồ biết chứ?”

“Ừ, mình...”

Cảm giác nghệt thở làm nín mất phần cuối câu nói; nó không thể nói tiếp. Neville dường như không lấy đó làm lạ. Nó vỗ lên vai Harry, buông tay Harry ra, và bỏ đi tìm thêm những xác chết nữa.

Harry tung tấm Áo khoác Tàng hình lên mình và đi tiếp. Một người nào khác đang đi cách đó không xa, cúi xuống một hình thù nằm sấp khác trên mặt đất. Nó chỉ cách người đó vài bước chân khi nhận ra đó chính là Ginny.

Nó dừng lại. Cô bé đang cúi lom khom trên mình một cô bé khác đang thì thầm gọi mẹ.

“Không sao đâu,” Ginny nói. “Không sao. Tụi này sẽ đưa bồ vô trong lâu đài.”

“Nhưng mình muốn về nhà,” cô bé thì thào. “Mình không muốn đánh nhau nữa!”

“Mình biết,” Ginny nói, giọng vỡ ra. “Rồi sẽ yên ổn hết mà.”

Harry nghe rợn xương sống và nổi da gà. Nó muốn hét to trong đêm, nó muốn Ginny biết là nó đang có

mặt ở đó, nó muốn Ginny biết nó đang đi đâu. Nó muốn được chặn lại, được kéo lạ, được đưa về nhà...

Nhưng mà nó là đây. Trường Hogwarts là mái nhà đầu tiên và mái nhà hạnh phúc nhất mà nó biết đến trong đời. Nó và Voldemort và thầy Snape, và những đứa trẻ bị bỏ rơi, đều đã tìm được mái nhà ở đây...

Ginny giờ đây đang quỳ bên cạnh cô bé bị thương, cầm tay cô bé. Bằng một cố gắng thật lớn Harry buộc mình đi tiếp. Nó tưởng như Ginny ngoảnh nhìn lại nó khi nó đi ngang qua, và nó tự hỏi cô bé có cảm nhận được ai đang đi gần đó không, nhưng nó không nói và nó không nhìn lại.

Căn chòi của bác Hagrid mờ mờ trong bóng tối. Không có ánh đèn, không có tiếng con Fang cào cào ở cửa, không có tiếng sửa vang lên chào mừng nó. Đâu rồi tất cả những lần đến thăm bác Hagrid, đâu rồi ánh sáng lóe lên từ cái ấm đồng bên trên lửa, và gương mặt đầy râu của bác, rồi Ron ói ra những con sên, và Hermione giúp nó cứu con Norbert...

Nó đi tới, và giờ đây đã đến được bìa rừng, nó dừng lại.

Một bầu Giám ngục đang lướt giữa rừng cây, nó có thể cảm nhận được cơn lạnh buốt toát ra từ chúng, và nó không chắc nó có thể an toàn đi qua. Nó không còn sức để gọi Thần Hộ mệnh. Nó không tìm chế được cơn run của chính nó nữa. Nói cho cùng, chết đâu có dễ. Mỗi giây nó thở, mùi cỏ, làn không khí mát lạnh vuốt ve gương mặt nó, so mà quý giá: cứ nghĩ người ta có hàng bao nhiêu năm và tháng, và thời gian để lãng phí, quá nhiều thì giờ để lê la, mà nó thì đang bám víu lấy từng giây một. Cùng một lúc nó vừa nghĩ nó không thể nào đi nổi nữa, nó vừa biết rằng nó phải đi. Trò chơi dài đã kết thúc, trái banh Snitch đã được bắt, đã đến lúc phải rời không trung...

Trái banh Snitch. Những ngón tay không còn cảm xúc nữa của nó mày mò tìm một lúc trong cái túi bùa đeo quanh cổ rồi nó moi được trái banh ra.

Ta mở ra khi kết thúc.

Nó chăm chú nhìn xuống trái banh, hít thở sâu và mạnh. Giờ đây khi nó muốn thời gian trôi càng chậm càng tốt, thì thời gian dường như lại chạy nhanh lên, và trí thông minh cũng vụt tới nhanh đến nỗi như đã lướt qua. Đây là kết thúc. Đây là lúc.

Nó ấn trái banh bằng kim loại vàng vào giữa hai môi và thì thầm: “Tôi sắp chết.”

Vỏ kim loại bể ra. Nó hạ thấp bàn tay run rẩy, giơ cao cây đũa phép của Draco bên dưới tấm Áo khoác Tàng hình, và thì thầm, “Thắp sáng.”

Một viên đá đen có những vết nứt ngoằn ngoèo ăn sâu vào bên trong lõi nằm giữa hai nửa của trái banh Snitch. Viên đá Phục sinh đã bị nứt một vết thẳng đứng tượng trưng cho cây Đũa phép Cơm nguội. Hình tam giác và vòng tròn tượng trưng cho tấm Áo khoác Tàng hình và viên đá vẫn còn thấy rõ nét.

Và một lần nữa Harry hiểu mà không cần phải suy nghĩ. Việc mang họ trở về không quan trọng nữa, bởi vì nó sắp sửa đến gặp họ. Nó không thực sự đón họ về: Họ đang đón nó.

Nó nhắm mắt lại và xoay viên đá trong lòng bàn tay ba lần.

Nó biết điều đó đã xảy ra, bởi vì nó nghe những chuyển động nhẹ nhàng chung quanh nó cho biết có những hình hài mong manh đang nhón chân trên mặt đất vương vãi những nhánh cây con đánh dấu mé ngoài cánh rừng. Nó mở mắt ra và nhìn quanh.

Họ không hằn giống ma mà cũng không thực có da thịt, nó có thể nhận xét vậy. Họ gần giống như gã Riddle thoát ra từ cuốn nhật ký cách đây đã lâu lắm, và gã đã từng là ký ức được cô đọng gần đặc lại. Không đầy đủ xác thịt như những thân thể sống, nhưng nhiều thực thể hơn những bóng ma, họ đi về phía nó. Và trên mỗi gương mặt đều có cùng một nụ cười yêu thương.

Ba James có chiều cao y chang Harry. Ba đang mặc quần áo hồi ba chết, và tóc ba vẫn dợn sóng bù xù, cặp mắt kiếng của ba hơi lệch một tí, giống như mắt kiếng của ông Weasley.

Chú Sirius cao và đẹp trai, và trẻ hơn nhiều lắm so với hồi nó gặp chú khi chú còn sống. Chú bước đi nhún nhảy với vẻ quyến rũ thanh thoát, hai tay chú đút túi và nụ cười trên gương mặt.

Thầy Lupin cũng trẻ hơn, và ít nhếch nhác hơn, và tóc thầy dày hơn, đậm hơn. Thầy có vẻ vui được trở lại nơi chốn quen thuộc này, bối cảnh của biết bao nhiêu cuộc rong chơi thời niên thiếu.

Nụ cười của má Lily tươi hơn hết thầy. Má vén mái tóc đen dài ra sau lưng khi đến gần Harry, và đôi mắt xanh biếc của má, giống y hệt như mắt nó, khao khát nhìn khắp gương mặt nó, như thể má không bao giờ nhìn nó cho đủ để thỏa lòng khao khát.

“Con can đảm lắm.”

Nó không thốt được nên lời. Đôi mắt nó say sưa nhìn má, và nó nghĩ nó muốn đứng đó nhìn má hoài, nhìn mãi mãi, mới coi như là đủ.

“Con gần tới nơi rồi,” ba James nói. “Gần lắm. Ba má... rất tự hào về con.”

“Có đau không?”

Câu hỏi trẻ con đã rơi khỏi miệng nó trước khi nó kịp ngậm lại.

“Chết ư? Không đâu,” chú Sirius nói. “Nhanh hơn và dễ hơn thiếp ngủ.”

“Và hắn sẽ muốn làm nhanh. Hắn muốn cho xong,” thầy Lupin nói.

“Con không muốn mọi người chết,” Harry nói. Những lời đó vọt ra tự nhiên. “Bất cứ người nào. Con

rất tiếc...”

Nó nói với thầy Lupin nhiều hơn với những người khác, cầu khẩn thầy.

“... ngay sau khi thầy vừa có một đứa con... Thầy Remus, con rất tiếc...”

“Thầy cũng rất tiếc,” thầy Lupin nói. “Tiếc thầy sẽ không được biết nó... nhưng nó sẽ biết tại sao thầy qua đời và thầy hy vọng nó sẽ hiểu. Thầy đã cố gắng tạo ra một thế giới mà nó có thể sống một cuộc đời hạnh phúc hơn.”

Một cơn gió lạnh lạnh dường như bắt nguồn từ giữa khu rừng thối lạt mớ tóc trên trán Harry. Nó biết họ sẽ không bảo nó đi, đó phải là quyết định của chính nó.

“Ba má và các chú ở lại với con nha?”

“Cho đến tận cùng,” ba James nói.

“Chúng có thể thấy ba má và các chú không?” Harry hỏi.

“Chúng ta là một phần của con,” chú Sirius nói. “Vô hình đối với những người khác.”

Harry nhìn má.

“Ở sát bên con nhé,” nó khẽ nói.

Và nó khởi bước đi. Cái giá lạnh của bọn Giám ngục không chế ngự được nó; nó đi xuyên qua cùng những người đồng hành, và họ hành xử như những Thần Hộ mệnh bảo vệ nó, cùng nó đi qua những cây cổ thụ mọc khin khít nhau, những cành cây đan xen nhau, những cái rễ có u có nần và ngoằn ngoèo dưới gốc. Harry túm chặt tấm Áo khoác Tàng hình quanh mình trong bóng tối, đi càng lúc càng vào sâu trong rừng, không biết chính xác Voldemort ở đâu, nhưng tin chắc là nó sẽ tìm được hắn. Ba James, chú Sirius, thầy Lupin, và má Lily đi bên cạnh nó, không gây ra một tiếng động nào, và sự hiện diện của họ chính là lòng can đảm của nó, và là động lực để nó có thể tiếp tục đặt bước chân này tiếp bước chân kia.

Thân xác nó và đầu óc nó giờ đây có cảm giác rời rạc một cách kỳ lạ, tay chân nó cử động mà không cần chỉ dẫn của ý thức, như thể nó là hành khách, chứ không phải người lèo lái của cái thân xác mà nó sắp rời bỏ. Những người đi bên cạnh nó xuyên qua khu rừng giờ đây đối với nó còn thực hơn những người còn sống đang ở trong lâu đài: Ron, Hermione, Ginny, cùng tất cả những người khác mà nó có cảm giác như những bóng ma khi nó vấp té và trượt tới chung cuộc đời nó, tới Voldemort...

Một tiếng ạch và một tiếng thì thầm: Sinh vật nào đó vừa khuấy động gần đó. Harry dừng lại dưới tấm Áo khoác Tàng hình, chăm chú nhìn chung quanh, lắng nghe, và má nó, ba nó, chú Sirius và thầy Lupin cũng dừng lại.

“Ai đó ở đâu đây.” Một giọng khào khào thì thào sát bên. “Hắn mặc Áo khoác Tàng hình. Có thể đó là...”

Hai bóng người xuất hiện từ đằng sau một thân cây gần đó. Đũa phép của chúng lóe sáng, và Harry thấy Yaxley và Dolohov nhìn chòng chọc vào bóng tối, thẳng vào chỗ Harry, má nó, ba nó, thầy Lupin và chú Sirius đứng. Rõ ràng chúng chẳng thấy gì cả.

“Chắc chắn đã nghe cái gì đó,” Yaxley nói. “mày có nghĩ là thú vật không?”

“Lão ba trợn Hagrid giấu cả đồng thứ trong này,” Dolohov nói, liếc chừng sau lưng.

Yaxley ngó xuống đồng hồ đeo tay.

“Gần hết giờ rồi, thằng Potter có một giờ, nó sắp tới “

“Nên quay lại,” Yaxley nói. “Coi kế hoạch bây giờ ra sao?”

Hắn và Dolohov quay lại và đi sâu vô trong rừng. Harry đi theo chúng, biết chúng sẽ dẫn nó đến đúng nơi nó muốn tới. Nó liếc nhìn qua bên cạnh, và má nó mỉm cười với nó, còn ba nó gật đầu cổ vũ.

Họ chỉ đi thêm vài phút thì Harry thấy ánh sáng phía trên đầu, và Yaxley cùng Dolohov bước vô một trắng trống mà Harry biết là nơi con khổng quái Aragog từng sống. Tàn tích của tấm lưới nhện rộng mênh mông vẫn còn đó, nhưng những bầy con cháu chắt chít của con khổng nhện đã bị bọn Tử Thần Thực Tử tống cổ đi, để chiến đấu cho mục tiêu của chúng.

Một ngọn lửa cháy giữa trắng trống, và ánh sáng bập bùng của đồng lửa soi tỏ một đám Tử Thần Thực Tử thức thao láo nhưng hoàn toàn im lặng. Một số trong bọn chúng vẫn còn bịt mặt và đội mũ trùm, số khác trơ ra gương mặt thật. Hai tên khổng lồ ngồi ngoài rìa tỏa những cái bóng vĩ đại trùm lên khung cảnh, gương mặt chúng tàn bạo, gồ ghề như đá. Harry thấy Fenrir; lấp ló thậm thụt nhai những móng tay dài sọc của hắn; gã Rowle tóc vàng to tướng đang chậm cái môi chảy máu của hắn. Nó thấy lão Lucius Malfoy, trông như thua trận và khiếp sợ, và bà Narcissa với hai con mắt hõm sâu đầy sợ sệt.

Mọi con mắt đều nhìn chăm chú về Voldemort, hắn đứng cúi đầu, và hai bàn tay trắng của hắn đặt trên cây Đũa phép Cơm nguội đặt trước mặt. Có thể hắn đang cầu nguyện, hay tính toán âm thầm trong đầu, và Harry đứng yên bên lề khung cảnh này, liên tưởng một cách ngớ ngẩn đến một đứa con nít đang nằm đếm năm mười trong trò chơi trốn tìm. Phía sau cái đầu Voldemort, con rắn khổng lồ Nagini vẫn xoắn tít cuộn tròn và trôi lơ lửng trong cái chuồng lấp lánh được ếm bùa giống như một cái quần gấm ghiếc.

Khi Dolohov và Yaxley nhập trở vào vòng tròn, Voldemort nhìn lên.

“Thưa Chúa tể, không thấy dấu vết gì của nó,” Dolohov nói.

Vẻ mặt của Chúa tể Voldemort không đổi. Đôi mắt đỏ dường như cháy lên trong ánh lửa. Hắn chậm rãi rút cây Đũa phép Cơn nguội giữa những ngón tay.

“Thưa Chúa tể...”

Bellatrix nói, mặt ngồi gần Voldemort nhất, tóc xõa rối bời, gương mặt lem luốc máu nhưng ngoài ra không bị thương.

Voldemort giơ tay lên để bảo mọi im lặng, và mọi người không nói thêm bất cứ lời nào, nhưng đắm đắm nhìn hắn trong sự mê man sùng bái.

“Ta đã tưởng nó sẽ đến,” Voldemort nói bằng giọng cao và rõ. Mắt hướng về ngọn lửa đang nhảy múa. “Ta đã chờ nó đến.”

Không kẻ nào mở miệng nói. Chúng dường như khiếp sợ ngang Harry vậy. Trái tim Harry bây giờ tự động ình ình vào xương sườn nó như thể quyết tâm đào thoát khỏi thân xác mà nó sắp liệng qua một bên. Hai bàn tay nó ướt mồ hôi khi nó kéo tấm Áo khoác Tàng hình ra và nhét tấm áo cùng với cây đũa phép vô trong áo chùng của nó. Nó không muốn bị khiêu khích chiến đấu.

“Ta đã, dường như... sai lầm,” Voldemort nói.

“Mi không lầm.”

Harry cố nói thật to, với tất cả sức lực mà nó có thể gom lại: Nó không muốn giọng nó nghe có vẻ sợ hãi. Viên đá Phục sinh tuột khỏi mấy ngón tay tê cứng của nó, và qua khe mắt nó thấy ba má nó, chú Sirius và thầy Lupin biến mất khi nó bước về phía ánh lửa. Ở ngay thời điểm đó, nó cảm thấy không còn ai quan trọng nữa ngoại trừ chính Voldemort. Chỉ có hắn và nó.

Áo ảnh tan nhanh như khi hiện ra. Những tên khổng lồ rống lên khi bọn Tử Thần Thực Tử cùng đứng bật dậy, và nhiều tiếng kêu la, tiếng thở hỗn hển, thậm chí cả tiếng cười vang. Voldemort đứng sững sờ, nhưng hai con mắt đỏ của hắn đã thấy Harry, và hắn trừng trừng nhìn Harry tiến về phía hắn, giữa hai người chỉ có đồng lửa.

Bỗng một giọng hét vang động: “HARRY! ĐỪNG!”

Nó quay lại: bác Hagrid bị trói bó rọ, cột chặt vào một thân cây gần đó. Thân hình đồ sộ của bác rung lắc những cành cây trên đầu khi bác vùng vẫy, tuyệt vọng.

“ĐỪNG! ĐỪNG! HARRY, CON ĐANG LÀM...?”

“IM!” Rowle quát, và hắn vẫy nhẹ đũa phép, bác Hagrid nín bật.

Bellatrix đã đứng phắt dậy và đang ngó lom lom từ Voldemort đến Harry, ngực mũ nhấp nhô. Chỉ còn những ngọn lửa là động đậy cùng với con rắn cuộn mình trong cái chuồng lấp lánh phía sau đầu Voldemort.

Harry có thể cảm nhận được cây đũa phép chỏi vào ngực nó, nhưng nó không có chút nỗ lực nào để rút đũa phép ra. Nó biết là con rắn được bảo vệ chu đáo, biết là nếu nó tìm cách chìa cây đũa phép vào Nagini, năm chục lời nguyền sẽ trúng nó trước tiên. Và Voldemort cùng Harry vẫn còn nhìn nhau, giờ đây Voldemort hơi ngoẹo đầu xuống một bên, suy ngẫm về chàng trai đứng trước mặt hắn, và một nụ cười âm ỉ đậm kỳ quái làm cong cái miệng không môi của hắn.

“Harry Potter,” hắn nói rất êm ái, giọng của hắn có thể lẫn trong tiếng lửa cháy bí bép. “Đứa Bé Sống Sót.”

Không một tên Tử Thần Thực Tử nào cử động. Chúng đang chờ đợi; mọi thứ đang chờ đợi. Bác Hagrid đang vùng quẫy, và mũ Bellatrix đang thờ hỗn hển, và Harry không hiểu tại sao lại nghĩ đến Ginny, đến ánh mắt nồng nàn của cô bé, đến cảm giác bờ môi cô bé chạm vào môi nó...

Voldemort giơ cây đũa phép lên. Đầu hắn vẫn còn ngoẹo sang một bên, giống như một đứa con nít tò mò, tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu hắn làm tới. Harry nhìn vào đôi mắt đỏ và muốn điều đó xảy ra ngay, nhanh chóng, trong lúc nó còn đứng vững trước khi nó mất tự chủ, trước khi nó để lộ nỗi sợ...

Nó thấy cái miệng nhúc nhích và một tia sáng xanh lè nháng lên, và mọi thứ biến mất.

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Ngã Tư Vua

Nó nằm sấp, lắng nghe sự im lặng. Nó hoàn toàn cô độc. Không ai trông chừng nó. Không ai khác ở đó cả. Nó không hoàn toàn chắc chắn là chính nó ở đó.

Một thời gian lâu sau đó, hay có lẽ chẳng có thời gian gì cả, nó bắt đầu nghĩ ắt là nó đang tồn tại, chứ không phải chỉ có độc ý nghĩa là đã lìa khỏi xác, bởi vì nó đang nằm, chắc chắn là đang nằm, trên một bề mặt gì đó. Cho nên nó có cảm giác tiếp xúc, và cái mà nó nằm trên đó cũng tồn tại.

Hầu như ngay khi có được kết luận này, Harry ý thức là nó đang trần truồng. Điều này không khiến nó bận tâm lắm vì nó tin là nó hoàn toàn cô độc, nhưng điều này khiến nó hơi tò mò. Nó tự hỏi phải chăng nó sẽ thấy được, như nó cảm giác được. Mở mắt ra, nó khám phá là nó có mắt.

Nó nằm trong một màn sương mù sáng rực, mặc dù không giống như thứ sương mù mà nó từng trải qua trước đây. Khắp chung quanh nó khuất sau màn hơi mờ mịt, hay đúng hơn là làn hơi mờ mịt chưa nhập vào với chung quanh. Cái sàn nó nằm dường như màu trắng, chẳng ấm chẳng lạnh, mà chỉ đơn giản là một cái gì đó có ở đó, trống trải bằng phẳng mà nó nằm bên trên.

Nó ngồi dậy. Thân thể nó dường như không bị tổn thương. Nó sờ lên mặt. Nó không còn đeo kiếng nữa.

Bỗng nó nghe một tiếng động vang qua khoảng hư vô không định hình chung quanh: tiếng vật va êm êm nho nhỏ của cái gì đó vỗ vỗ, đập đập, và quấy đập. Tiếng động đó nghe rất mùi lòng, nhưng cũng hơi láu táu. Nó có cảm giác khó chịu là nó đang nghe lỏm chuyện gì đó không đứng đắn, đáng xấu hổ.

Lần đầu tiên nó ước gì nó có mặc quần áo.

Điều ao ước vừa mới hình thành trong đầu nó thì bộ áo chùng đã xuất hiện cách đó không xa. Nó nhận lấy và mặc quần áo. Quần áo mềm mại, sạch sẽ, ấm áp. Cách thức áo quần xuất hiện như vậy, ngay khi nó cần đến, thật là phi thường...

Nó đứng dậy, nhìn quanh. Có phải nó đang ở trong một căn Phòng Cần Thiết vĩ đại nào đó không? Càng nhìn, nó càng thấy có nhiều thứ để xem. Một mái vòm vĩ đại bằng thủy tinh chiếu lấp lánh bên trên nó trong ánh nắng. Có lẽ đây là một lâu đài. Tất cả đều im ắng và lặng lẽ, ngoại trừ tiếng vật va và tiếng thút thít phát ra từ đâu đó rất gần trong đám sương mù...

Harry đứng tại chỗ xoay từ từ, và chung quanh dường như tự sáng chế ra trước mắt nó. Một không gian mở rộng, sạch sẽ và tươi sáng, một sảnh đường mênh mông hơn hẳn Đại Sảnh Đường, với cái trần hình vòm bằng thủy tinh nhìn trong veo đó. Hoàn toàn trống trơn. Nó là người duy nhất ở đó, ngoại trừ...

Nó giật lùi lại. Nó vừa nhìn thấy cái vật đang phát ra âm thanh kia. Vật đó có hình thức của một đứa trẻ trần truồng nhỏ xíu, cuộn tròn trên mặt đất, da non nớt và lùi xùi, trông như mới bị lột, nằm run lẩy bẩy dưới một cái ghế nơi vật đó đã bị bỏ ở đó, không được ai nhận, bị nhét đi cho khuất mắt, và cố vật vờ để thờ.

Nó sợ cái vật đó. Mặc dù vật đó nhỏ xíu, mong manh và bị thương, nó vẫn không muốn đến gần vật đó. Cho dù vậy nó bị hút từ từ tới gần hơn, sẵn sàng nhảy lùi lại bất cứ lúc nào. Chẳng mấy chốc nó đã đứng vừa đủ gần để chạm vào vật đó, nhưng nó không thể nào làm được hành động ấy. Nó cảm thấy nó là đồ hèn nhất. Nó nên đồ dành vật đó mới phải, nhưng cái vật đó cự tuyệt nó.

“Con không giúp gì được đâu.”

Nó quay ngoắc lại. Cụ Albus Dumbledore đang đi về phía nó, nhanh và thẳng, mặc bộ quần áo chùng dài màu lam đậm.

“Harry,” cụ giang rộng hai tay, và cả hai tay của cụ đều toàn vẹn, trắng trẻo không bị thương tổn gì. “Con là một chàng trai tuyệt vời. Con là một người đàn ông dũng cảm, rất dũng cảm. Chúng ta đi dạo nhé.”

Kinh ngạc đến sửng sờ, Harry đi theo khi cụ Dumbledore sải bước ra khỏi nơi đứa bé bị lột da đang nằm khóc thút thít, cụ dẫn nó đến hai cái ghế mà trước đó Harry không chú ý, được đặt hơi xa dưới vòm trần cao lấp lánh. Cụ Dumbledore ngồi xuống một cái, và Harry ngồi vào cái kia, chăm chú nhìn gương mặt của vị hiệu trưởng cũ. Râu tóc dài óng ả bạc của cụ, đôi mắt xanh nhìn như xuyên thấu đằng sau cặp kiếng hình nửa vầng trăng, cái mũi khoằm: mọi thứ y như nó đã nhớ... Thế nhưng mà...

“Nhưng mà thầy đã chết,” Harry nói.

“A phải,” cụ Dumbledore nói với thái độ chấp nhận thực tế.

“VẬY... con cũng đã chết?”

“À,” cụ Dumbledore nói, nụ cười càng toét rộng hơn nữa. “Đó mới là vấn đề, đúng không? Về tổng thể, thầy không cho là vậy, con à.”

Hai thầy trò nhìn nhau, cụ già vẫn tươi cười.

“Không à?” Harry lặp lại.

“Không,” cụ Dumbledore nói.

“Nhưng...” Harry đưa một tay lên cái thọc hình tia chớp theo bản năng. Cái thọc dường như không còn ở đó nữa. “nhưng lẽ ra con đang chết rồi mà – con đã không tự vệ! Ý con nói là con đã để hắc giết con!”

“Và điều đó,” cụ Dumbledore nói, “thầy nghĩ là sẽ khiến cho mọi sự đổi khác.”

Niềm vui dường như tỏa rạng từ cụ Dumbledore như ánh sáng, như lửa: Harry chưa từng thấy cụ hài lòng cực kỳ như vậy, lộ liễu như vậy.

“Xin thầy giải thích.” Harry nói.

“Nhưng con đã biết rồi,” cụ Dumbledore nói. Cụ xoay xoay hai ngón tay cái quanh nhau.

“Con đã để cho hắc giết con ,” Harry nói. “Có phải vậy không?”

“Phải,” cụ Dumbledore gật đầu nói. “Tiếp tục!”

“Vậy cái phần hồn của hắc ở trong con...”

Cụ Dumbledore gật đầu hăng hái hơn nữa, khuyến khích Harry suy luận tiếp, một nụ cười động viên nở rộng trên gương mặt cụ.

“... có chết chưa? ’

“A có!” Cụ Dumbledore nói. “Có, hắc đã tiêu diệt nó. Linh hồn con bây giờ là của chính con, hoàn toàn và trọn vẹn, Harry à.”

“Vậy thì...”

Harry liếc qua vai nó về phía cái vật tịt nguyền nhỏ xíu đang run rẩy dưới gầm ghế.

“Cái đó là gì vậy, thưa giáo sư?”

“Một thứ mà thầy và con đều không thứ không thể giúp gì được,” cụ Dumbledore nói.

“Nhưng nếu Voldemort đã dùng Lời nguyền Chết chóc,” Harry bắt đầu lại, “và không ai chết thay cho con lần này... thì làm sao con còn sống được? ’

“Thầy nghĩ là con biết,” cụ Dumbledore nói. “Hãy nghĩ lại đi. Nhớ lại những gì hắc đã làm, trong sự ngu dốt, tham lam và tàn ác của hắc.”

Harry suy nghĩ. Nó để ánh mắt đắm chiêu trôi chậm chậm khắp không gian chung quanh. Nếu quả thực nó đang ngồi trong một lâu đài, thì cái lâu đài này rất kỳ dị, ghế xếp thành hàng nho nhỏ và đó đây có những đoạn lan can, vậy mà, chỉ có nó, cụ Dumbledore và sinh vật còi cọc dưới ghế kia hiện diện ở chốn

này. Bỗng nhiên câu trả lời vọt ra môi nó một cách dễ dàng, không cần cố gắng.

“Hắn đã lấy máu của con,” Harry nói.

“Đúng! Cụ umbledore nói. “Hắn đã lấy máu của con để tái tạo thân thể sống của hắn! Máu của con đang chảy trong huyết quản của hắn, Harry à, sự bảo vệ của Lily đã ở trong cả con lẫn hắn! Hắn còn sống thì hắn còn ràng buộc con với cuộc đời!”

“Con vẫn sống... khi hắn còn sống à?” Nhưng con tưởng...con tưởng lẽ ra ngược lại chứ! Con tưởng cả hắn lẫn con đều phải chết? Hay là sống và chết là một?”

Tiếng thút thít và vật vã của sinh vật quần quai đằng sau thầy trò nó khiến nó bị rối trí, nó liếc nhìn lại vật đó một lần nữa.

“Thầy có chắc là mình không thể làm gì hết không?”

“Không gì có thể giúp cả.”

“Vậy xin thầy giải thích... thêm,” Harry nói, và cụ Dumbledore mỉm cười.

“Con là Trường Sinh Linh Giá thứ bảy, Harry à, một Trường Sinh Linh Giá mà hắn không hề chủ tâm tạo ra. Hắn đã làm cho linh hồn hắn bất ổn đến nỗi, khi hắn thực hiện những hành vi ác độc hết sức nói, như giết cha mẹ của con, hay khi toan giết một đứa trẻ, thì linh hồn hắn vỡ ra. Nhưng hắn không biết đến cái đã thoát khỏi hắn trong căn phòng đó. Hắn không chỉ bỏ lại thân xác hắn. Hắn đã bỏ lại một phần của hắn bám vào con, kẻ sống sót lẽ ra là nạn nhân.

“Và kiến thức của hắn vẫn cứ thiếu xót một cách đáng thương, Harry à! Đó là điều mà Voldemort không coi trọng, hắn chẳng muốn mất công tìm hiểu gì cả. Voldemort không biết và không hiểu gì hết về gia đình cùng những chuyện trẻ con, chẳng hiểu gì về tình yêu, thủy chung, và sự trong sáng ngây thơ. Hắn không hiểu không biết gì cả. Chẳng hiểu gì cả. Hắn chẳng bao giờ thấu đạt được một chân lý là tất cả những điều đó có một sức mạnh vượt xa sức mạnh của hắn, một sức mạnh vượt xa tầm bất cứ pháp thuật nào.”

“Hắn đã lấy máu của con vì tin là máu con sẽ gia tăng sức mạnh cho hắn. Hắn đưa vào cơ thể hắn một chút bùa phép mà mẹ con đã ếm vào con khi bà chết vì con. Cơ thể hắn bảo tồn sự hy sinh của mẹ con, và cho đến khi nào bùa phép đó còn linh nghiệm, thì con còn sống và niềm hy vọng cuối cùng cho chính Voldemort cũng còn sống.”

Cụ Dumbledore mỉm cười với Harry, và Harry trở mắt nhìn cụ.

“Và thầy biết điều này? Thầy đã biết... suốt từ đâu?”

“Thầy đoán thôi. Nhưng suy đoán của thầy thường là đúng,” cụ Dumbledore vui vẻ nói, và hai thầy trò

ngồi bên nhau trong im lặng suốt một quãng thời gian có vẻ rất lâu, trong khi sinh vật đằng sau hai người vẫn tiếp tục khóc thút thít và run rẩy.

“Còn nữa,” Harry nói, “còn nhiều điều nữa. Tại sao cây đũa phép của con đánh gãy cây đũa phép mà hắc mụ?”

“Việc đó thì thầy không biết rõ.”

“Vậy thầy đoán thử đi,” Harry nói, và cụ Dumbledore bật cười.

“Harry à, điều con cần hiểu là con và Voldemort đã cùng du hành với nhau qua những lĩnh vực pháp thuật mà cho đến nay vẫn chưa được biết đến và chưa được kiểm nghiệm. Nhưng đây là điều thầy đoán đã xảy ra, điều này chưa từng xảy ra trước đó, và thầy nghĩ, không một nhà chế tạo đũa phép nào tiên đoán được hay giải thích được cho Voldemort.

“Như con biết đấy, dù không có dụng ý, Chúa tể Voldemort đã gây ra cái cầu nối ràng buộc giữa con và hắc khi hắc trở lại hình dạng con người. Một phần linh hồn hắc vẫn còn bám vào linh hồn của con, và vì mong muốn tăng cường sức mạnh của mình, hắc đã lấy một phần sự hy sinh của mẹ con vào trong máu hắc. Giá như hắc hiểu được sức mạnh đặc biệt và kinh khủng của sự hy sinh đó, thì có lẽ, ngay đến chạm vào máu con hắc cũng chẳng dám đâu... Nhưng mà, nếu hắc hiểu biết được thế thì hắc đã không phải là Voldemort, và có thể hắc đã chẳng bao giờ dám giết người.

“Sau khi bảo đảm được sự kết nối hai chiều này, sau khi đã ràng buộc số phận hắc và con với nhau khăng khít hơn bất cứ sự kết hợp nào của hai phù thủy trong lịch sử, Voldemort tiến hành tấn công con bằng cây đũa phép có chung một cốt lõi với cây đũa phép của con. Và lúc đó chuyện lạ lùng xảy ra, như chúng ta đã biết. Cốt lõi đôi đã phản ứng theo một cách mà Chúa tể Voldemort, kẻ chưa hề biết cây đũa phép của con là anh em song sinh với cây đũa phép của hắc, không ngờ tới.

“Đêm đó hắc khiếp sợ còn hơn con nữa, Harry à. Con đã chấp nhận, thậm chí đón nhận cái chết có thể đến với mình, điều mà Chúa tể Voldemort không bao giờ có thể có được. Lòng dũng cảm của con đã chiến thắng, cây đũa phép của con đã khuất phục cây đũa phép của hắc. Và khi làm vậy, giữa hai cây đũa phép đã xảy ra điều gì đó, một điều gì đó phản ánh mối quan hệ giữa hai chủ nhân của chúng.”

“Thầy tin là cây đũa phép của con đã hấp thụ phần nào quyền lực và phẩm chất của cây đũa phép của Voldemort, cái mà có thể nói là chứa một phần của chính hắc. Và cây đũa phép của con đã nhận ra hắc khi hắc đuổi theo con, nhận ra kẻ vừa là ruột thịt vừa là kẻ thù, và nó phun trả một số pháp thuật của chính hắc chống lại hắc, mà pháp thuật đó mạnh hơn rất nhiều so với bất cứ pháp thuật nào mà cây đũa phép của Lucius Malfoy từng thực hiện. Cây đũa phép của con giờ đây bao hàm cả sức mạnh lòng dũng cảm lớn lao của con, lẫn tài năng đáng sợ của chính Voldemort: Cây đũa phép tội nghiệp của Lucius Malfoy làm sao có cơ mà kham nổi?”

“Nhưng nếu cây đũa phép của con mạnh như vậy, làm sao mà Hermione lại làm gãy được thế?” Harry hỏi.

“Con à, hiệu lực đặc biệt của nó chỉ nhằm vào một mình Voldemort mà thôi, kẻ đã lún sâu một cách thiếu suy nghĩ vào những quy luật pháp thuật thâm sâu nhất. Cây đũa phép đó chỉ có quyền lực phi thường khi nhắm vào hắn mà thôi. Ngoài ra thì nó chỉ là cây đũa phép như mọi cây đũa phép khác... mặc dù thầy tin chắc đó là một cây đũa phép tốt,” cụ Dumbledore nói hết câu cho tử tế.

Harry ngồi yên suy tư một lúc lâu, hay có lẽ chỉ vài giây. Ở cái chốn này khó mà nói chắc được những thứ như thời gian.

“Hắn đã giết con bằng cây đũa phép của thầy.”

“Hắn đã không giết được con bằng cây đũa phép của thầy,” cụ Dumbledore sửa sai lời Harry. “Thầy nghĩ chúng ta có thể đồng ý là con chưa chết – mặc dù, dĩ nhiên,” cụ nói thêm, như thể sợ mình bất lịch sự, “thầy không coi nhẹ những đau khổ của con. Những nỗi đau mà thầy biết chắc là rất sâu sắc.”

“Nhưng lúc đó con lại cảm thấy tuyệt lắm,” Harry vừa nói vừa nhìn chung quanh.

“Con nói xem chúng ta đang ở đâu?”

Harry không hề biết, cho đến khi cụ Dumbledore hỏi. Nhưng giờ đây, nó nhận ra nó đã có sẵn câu trả lời để đáp:

“Có vẻ như,” nó nói chậm rãi, “giống như nhà ga Ngã tư vua. Ngoại trừ có cái khác là nó sạch sẽ hơn, trống vắng hơn, và cho tới giờ con chưa thấy toa xe lửa nào cả.”

“Nhà ga Ngã tư vua!” Cụ Dumbledore cười khà khà đùa bỡn. “Mèn ơi, thật sao?”

“Vậy chứ thầy cho là chúng ta đang ở đâu?” Harry hỏi, hơi tự ái một chút.

“Con à, thầy không biết. Nói như kiểu người ta thường nói, con là chủ xị mà.”

Harry không thể hiểu ý nghĩa của chuyện này; cụ Dumbledore cứ chọc tức nó. Nó trợn mắt nhìn thầy, rồi bỗng nhớ ra một câu hỏi khẩn thiết hơn nhiều so với thắc mắc về nơi chốn lúc này.

“Những Bảo bối Tử thần,” nó nói, và nó mừng là lời nó nói xáo ngay nụ cười trên gương mặt cụ Dumbledore.

“À, phải,” cụ nói. Thậm chí trông cụ có vẻ lo lắng một tí.

“Sao ạ?”

Không cần nói, lần đầu tiên kể từ lúc Harry gặp cụ Dmbledore, cụ có vẻ ít giống một cụ già nhất. Thoắc một cái, trông cụ như một cậu thiếu niên bị bắt quả tang đang làm chuyện bậy bạ.

“Con có thể tha thứ cho thầy không?” Cụ nói. “con có thể tha thứ việc thầy đã không tin tưởng con không?” Đã không nói cho con biết không? Harry à, thầy chỉ sợ con sẽ lại phạm sai lầm của thầy. Thầy cầu xin con tha thứ, Harry à. Giờ đây thầy đã biết, con là người tốt hơn.”

“Thầy đang nói chuyện gì vậy?” Harry hỏi, nó kinh ngạc vì giọng nói của cụ Dumbledore, vì nước mắt bỗng nhiên ứa nơi khóe mắt cụ.

“Những Bảo bối, những Bảo bối Tử thần,” cụ Dmbledore lẩm bẩm. “Mơ ước của một con người tuyệt vọng!”

“Nhưng chúng có thật mà!”

“Thật và nguy hiểm, và là một cám dỗ đối với kẻ ngu,” cụ Dumbledore nói. “Và thầy đúng là một kẻ ngu. Nhưng con hiểu mà, đúng không? Thầy không còn điều gì bí mật đối với con nữa. Con biết rồi.”

“Con biết cái gì?”

Cụ Dumbledore xoay toàn thân lại nhìn vào mặt Harry, và nước mắt vẫn còn long lanh trong đôi mắt xanh rất sáng.

“Chủ nhân cái chết, Harry à, Chủ nhân của Tử thần! Nói cho cùng, thầy có tốt hơn Voldemort không?”

“Dĩ nhiên thầy tốt hơn,” Harry nói. “Dĩ nhiên... Sao thầy lại hỏi vậy? Thầy không bao giờ giết ai nếu thầy có thể tránh được!”

“Đúng, đúng,” cụ Dumbledore nói, và cụ giống như một đứa trẻ muốn được an tâm. “Nhưng Harry, thầy cũng tìm cách để chế ngự cái chết.”

“Không như cái cách mà hăn làm,” Harry nói. Sau những cơn oán giận của nó đối với cụ Dumbledore. Giờ đây, dưới cái trần cao hình vòm, và bảo vệ cụ Dumbledore trước sự lên án của chính cụ, nó thấy thiệt là kỳ cục. “Những Bảo bối Tử thần, chứ không phải những Trường Sinh Linh Giá.”

“Bảo bối Tử thần,” cụ Dumbledore lẩm nhẩm, “không phải Trường Sinh Linh Giá, đúng vậy.”

Hai thầy trò im lặng mất một lúc. Sinh vật đằng sau họ thút thít khóc, nhưng Harry không còn ngoảnh lại nhìn nữa.

“Có phải Grindelwald cũng tìm kiếm chúng?” Nó hỏi.

Cụ Dumbledore nhắm mắt lại một lát rồi gật đầu.

“Đó là điều, trên hết thầy, đã kéo hẳn và thầy lại với nhau.” Cụ lặng lẽ nói. “Hai thằng con trai thông minh tự phụ có cùng một nỗi ám ảnh. Hẳn muốn đến Thung lũng Godric, và thầy chắc con đã đoán được, là vì ngôi mộ của Ignottus Peverell. Hẳn muốn thám hiểm nơi mà người em út đã qua đời.”

“Vậy là có thật sao?” Harry hỏi. “Toàn bộ câu chuyện? Anh em nhà Peverell...”

“... là ba anh em trong chuyện cổ tích,” cụ Dumbldore gật đầu nói. “ừ phải, thầy nghĩ vậy... Họ có gặp Tử thần trên một con đường vắng vẻ hay không... thầy nghĩ chuyện có lẽ như thế này thì đúng hơn. Ba anh em nhà Peverell đơn giản là những phù thủy nguy hiểm và tài hoa, những người đã thành công trong việc chế tạo những món đồ đầy quyền phép đó. Đối với thầy, câu chuyện về những món đồ đó với tư cách là Bảo bối Tử thần nghe như một thứ truyền thuyết có thể đã nảy sinh quanh những tạo tác như vậy.

“Tấm Áo khoác Tàng hình, như giờ đây con biết đó, được truyền lưu từ cha đến con, mẹ đến con, qua bao nhiêu đời, cho đến hậu duệ còn sống cuối cùng của Ignottus,” cụ Dumbledore mỉm cười với Harry.

“Con à?”

“Chính con. Con đã đoán ra, thầy biết, lý do tấm Áo khoác Tàng hình lại ở trong tay thầy vào cái đêm cha mẹ con chết. James đã đưa nó cho thầy xem trước đó chỉ vài ngày. Tấm áo giải thích nhiều trò quỷ phá không bị phát hiện của anh ấy ở trường. Thầy không thể tin nổi cái mà thầy nhìn thấy. Thầy hỏi mượn tấm áo, để xem xét thôi. Thầy đã từ bỏ giấc mơ hợp nhất những Bảo bối Tử thần từ lâu rồi nhưng thầy không thể nào cưỡng lại được, không thể nào không nhìn cho kỹ... Tấm Áo khác Tàng hình không giống bất cứ thứ gì tương tự mà thầy đã từng thấy, nó cực kì xưa cũ, hoàn hảo về mọi mặt... và rồi cha của con chết, và cuối cùng thầy đã có được hai Bảo bối Tử thần, hoàn toàn trong tay thầy!”

Giọng thầy có vị cay đắng không sao chịu nổi.

“Dù sao thì tấm Áo khoác Tàng hình cũng không thể giúp họ sống sót,” Harry nói nhanh. “Voldemort biết ba má con ở đâu. Tấm Áo khoác Tàng hình không thể khiến họ kháng nguyên được.”

“Phải,” cụ Dumbledore thở dài, “Phải.”

Harry chờ đợi, nhưng cụ Dumbledore không nói nữa, nó đành nhắc cụ.

“Vậy là thầy đã từ bỏ việc tìm kiếm những Bảo bối Tử thần khi nhìn thấy tấm Áo khoác Tàng hình?”

“À, phải,” cụ Dumbledore nói yếu ớt. Dường như cụ tự ép mình phải nhìn vào mắt Harry. “Con biết chuyện gì đã xảy ra mà... Con biết mà. Con không thể khinh bỉ thầy hơn chính thầy khinh bỉ mình.”

“Nhưng con đâu có khinh bỉ thầy...”

“Rồi con sẽ khinh,” Cụ Dumbledore nói. Cụ hít sâu. “Con biết bí mật bệnh tật của em gái thầy, điều mà

những đứa Muggle đã gây ra cho cô bé, và cô bé trở nên như thế nào. Con biết người cha đáng thương của thầy đã tìm cách trả thù, và đã phải trả giá, rồi đã chết trong ngục Azkaban. Con biết mẹ thầy đã hy sinh cả đời mình để chăm sóc Ariana.

“Thầy cảm phần chuyện đó, Harry à.”

Cụ Dumbledore bày tỏ điều đó một cách nặng nề, lạnh lùng. Lúc này thầy ngược nhìn qua khỏi đỉnh đầu Harry, về cõi xa xăm.

“Thầy có tài, thầy xuất sắc. Thầy muốn thoát ra. Thầy muốn tỏa sáng. Thầy muốn vinh quang.

“Đừng hiểu nhầm thầy,” cụ nói, và nỗi đau hằn lên gương mặt khiến cụ trông già nua trở lại. “Thầy yêu thương họ, thầy yêu kính cha mẹ thầy, thầy yêu em trai, em gái thầy, nhưng thầy ích kỷ. Harry à, ích kỷ hơn cái mức mà con, một người đặc biệt vị tha, có thể tưởng tượng được.

“Vì vậy, khi mẹ thầy chết, và thầy bị lãnh trách nhiệm chăm sóc một đứa em gái tật nguyền với một đứa em trai ngỗ ngược, thầy đã trở về làng trong cảm giận và đả độn cay. Thầy cảm thấy bị tù túng và phí phạm! Và vì vậy, dĩ nhiên, khi hằn đến...”

Cụ Dumbledore lại nhìn thẳng vào mắt Harry.

“Grindelwald. Harry à, con không thể tưởng tượng nổi những ý nghĩ của hắn đã tiêm nhiễm vào thầy như thế nào đâu, kích động thầy như thế nào đâu. Muggle bị buộc phải tuân phục. Phù thủy chúng ta phải chiến thắng. Grindelwald và thầy sẽ là những nhà lãnh đạo trẻ vẻ vang của cuộc cách mạng.

“À, thầy có một chút đắn đo. Thầy an ủi lương tâm thầy bằng những lời lẽ trống rỗng. Tất cả chẳng qua vì lợi ích lớn lao hơn, và bất cứ hao tổn nào cũng sẽ được đền bù bằng lợi ích gấp trăm lần cho phù thủy. Sâu thẳm trong tim, thầy có biết Gellert Grindelwald là ai không? Thầy nghĩ thầy có biết, nhưng thầy nhắm mắt làm lơ. Nếu những kế hoạch mà thầy và hắn vạch ra được thực hiện, tất cả ước mơ của thầy sẽ trở thành hiện thực.

“Và cốt lõi của những kế hoạch đó là những Bảo bối Tử thần! Những Bảo bối đó đã mê hoặc hắn biết chừng nào, đã mê hoặc cả thầy và hắn biết chừng nào! Đối với hắn, mặc dù thầy giả bộ không biết, Viên đá Phục sinh đó có nghĩa là mộ đoàn m binh! Đối với thầy, thầy thú nhận, viên đá đó có ý nghĩa là cha mẹ thầy trở về dương gian, và thầy được nhắc khỏi vai gánh nặng trách nhiệm gia đình.

“Và tấm Áo khoác Tàng hình... không rõ vì sao, cả thầy và hắn ít thảo luận về tấm Áo khoác Tàng hình, Harry à. Thầy và hắn có thể tự giấu mình đủ kín đáo mà không cần đến tấm Áo khoác Tàng hình, dĩ nhiên pháp thuật chân chính của tấm Áo khoác có thể được dùng để che chắn và bảo vệ những kẻ khác cũng như chính chủ nhân nó. Thầy nghĩ, nếu bọn thầy mà tìm được tấm áo, có thể nó sẽ được dùng để giấu Ariana, nhưng mối quan tâm của bọn thầy đối với tấm Áo khoác Tàng hình chủ yếu chỉ để cho đủ bộ ba Bảo bối,

bởi vì truyền thuyết cho rằng kẻ nào hợp nhất được ba món đồ đó sẽ trở thành chủ nhân thực sự của Tử thần, điều mà bọn thầy hiệu theo nghĩa của bọn thầy là, ‘vô địch’.

“Grindelwald và Dumbledore, những chủ nhân vô địch của Tử thần! Hai tháng điên rồ, hai tháng nuôi dưỡng những ước mơ tàn khốc, và xao lãng việc chăm sóc hai thành viên khác trong gia đình được giao lại cho thầy.

“Và rồi... con biết chuyện gì đã xảy ra rồi đấy. Hiện thực trở lại dưới hình thức người em trai của thầy, thô lỗ đấy, ít văn vẻ đấy, nhưng chắc chắn đáng ngưỡng mộ hơn thầy. Thầy không muốn nghe những sự thực mà chú ấy hét vào mặt thầy. Thầy không muốn nghe rằng thầy không thể lên đường tìm kiếm những Bảo bối Tử thần với một đứa em yếu ớt và tâm thần bất ổn định kè kè một bên nách.

“Trận cãi nhau biến thành trận đánh nhau. Grindelwald mất bình tĩnh. Điều đó thầy đã luôn nhận thấy ở hắn, dù thầy giả bộ như không biết, và lúc đấy cơn khùng của hắn bùng phát khủng khiếp. Và Ariana... sau bao nhiêu năm được mẹ thầy chăm chút và giữ gìn... đã nằm chết trên sàn.”

Cụ Dumbledore nắc khẽ một tiếng rồi bắt đầu khóc trong im lặng. Harry đưa tay ra và vui mừng nhận thấy nó có thể chạm được cụ: Nó nắm chặt bàn tay cụ và cụ Dumbledore dần dần bình tĩnh trở lại.

“À, Grindelwald bỏ trốn, như mọi người đã đoán trước được, trừ thầy. Hắn biến mất, cùng với những âm mưu tranh đoạt quyền lực, những kế hoạch hành hạ Muggle, và những ước mơ về những Bảo bối Tử thần – những ước mơ mà thầy đã cố vũ hấn và tài trợ giúp hắn. Hắn bỏ chạy, trong khi thầy ở lại chôn cất em gái, và học cách sống với tội lỗi của mình, với nỗi buồn kinh khủng của mình, cái giá của nỗi xấu hổ.

“Nhiều năm trôi qua. Người ta đồn đại nhiều chuyện về hắn. Người ta nói hắn đã kiếm được một cây đũa phép quyền lực vô cùng. Trong lúc đó thầy được mời giữ chức Bộ trưởng Bộ Pháp thuật, không phải một lần, mà là nhiều lần. Dĩ nhiên, thầy từ chối, thầy đã biết thầy không đáng được tin tưởng để giao cho quyền lực.”

“Nhưng mà thầy đã tốt hơn, tốt hơn rất nhiều so với ông Fudge hay ông Scrimgeour!” Harry vụt nói.

“Chắc không?” Cụ Dumbledore hỏi, giọng nặng nề. “Thầy không chắc như con đâu. Thầy đã chứng tỏ, khi còn là một chàng trai rất trẻ, rằng quyền lực đối với thầy chính là nhược điểm và sự cám dỗ. Điều đó kỳ lạ lắm, Harry à, nhưng có lẽ, những kẻ thích hợp nhất để cầm quyền là những kẻ không bao giờ ham hố tìm kiếm quyền lực. Những kẻ như con ấy, bị đặt trọng trách lãnh đạo lên vai, rồi cầm quyền vì họ phải làm thế, và ngạc nhiên thấy mình đã thực hiện nhiệm vụ chu đáo.

“Ở trường Hogwarts thầy an toàn hơn. Thầy nghĩ mình là một thầy giáo tốt...”

“Thầy là người vĩ đại nhất...”

“... con tử tế lắm, Harry à. Nhưng trong khi thầy bận bịu với việc đào tạo những phù thủy trẻ, thì

Grindelwald chiêu binh lập quân đội. Người ta nói hăn sợ thầy, và có lẽ hăn sợ thật, nhưng thầy nghĩ, thầy còn sợ hăn nhiều hơn.

“Ôi, không phải cái chết,” Cụ Dumbledore nói, để đáp lại cái nhìn thắc mắc của Harry. “Không phải sợ hăn có thể hại thầy chuyện gì bằng pháp thuật. Thầy biết tài sức hai bên ngang ngửa, có thể thầy còn hơi nhỉnh về phần khéo léo. Chính sự thật mới là cái thầy sợ. Con biết đó, thầy không bao giờ biết kẻ nào trong bọn thầy, trong trận đánh kinh hoàng cuối cùng đó, đã thực sự phóng ra lời nguyện giết chết em gái thầy. Con có thể nói thầy hèn nhát, nhưng có lẽ là đúng thế, Harry à. Thầy sợ hơn tất cả mọi thứ trên đời nếu phải biết rằng chính thầy là người đã khiến em gái mình chết, không chỉ vì thói ngạo mạn và ngu xuẩn, mà còn vì thầy đã thực sự tung ra cú đánh đã cướp đi mạng sống của cô ấy.

“Thầy nghĩ hăn biết điều đó, thầy nghĩ hăn biết thầy sợ cái gì. Thầy cứ trì hoãn việc gặp hăn cho đến khi rốt cuộc, thầy quá xấu hổ nếu cứ cưỡng lại lâu hơn nữa. Người người đang bị giết chóc, và hăn dường như không thể ngăn chặn được nữa, và thầy phải làm điều thầy có thể làm.

“Ôi con biết chuyện gì xảy ra sau đó rồi đấy. Thầy thắng trận đấu tay đôi. Thầy chiếm được cây đũa phép.”

Im lặng một lần nữa. Harry không hỏi xem cụ Dumbledore có bao giờ biết được ai là người đã giết chết Ariana không. Nó không muốn biết, nó lại càng không muốn cụ Dumbledore nói cho nó biết. Cuối cùng nó biết cụ Dumbledore sẽ nhìn thấy cái gì nếu thầy nhìn vào Tấm gương Khát vọng, và tại sao cụ Dumbledore cảm thông đến vậy khi Harry chìm đắm trong sự mê hoặc của Tấm gương.

Hai thầy trò ngồi yên lặng một hồi lâu, và tiếng khóc thút thít của sinh vật đằng sau hai người hầu như không còn làm Harry bối rối nữa.

Cuối cùng nó nói, “Grindelwald đã tìm cách chặn Voldemort truy lùng cây đũa phép. Thầy biết không, ông ấy đã nói dối, giả vờ như chưa từng có cây đũa phép đó.”

Cụ Dumbledore gật đầu, ngó xuống chân, nước mắt vẫn còn long lanh trên sống mũi gồ.

“Người ta nói hăn tỏ ra sám hối vào những năm cuối đời, một mình trong xà lim ở Nurmengard. Thầy hy vọng điều đó đúng. Thầy muốn tin là hăn đã cảm thấy nỗi kinh hoàng và ô nhục của những điều hăn đã làm. Có thể lời nói dối đối với Voldemort của hăn là nỗ lực cứu chuộc của hăn... để ngăn chặn Voldemort lấy Bảo bối...”

“... hoặc có lẽ ngăn hăn quật mồ thầy? ’ Harry đưa ra giả thiết, và cụ Dumbledore chậm nước mắt.

Sau một lúc im lặng ngắn ngủi, Harry nói, “Thầy đã thử dùng Viên đá Phục sinh.”

Cụ Dumbledore gật đầu.

“Sau bao nhiêu năm trời, khi thầy khám phá ra nó thì nó đã bị vùi chôn trong căn nhà bỏ hoang của Gaunts – cái Bảo bối mà thầy khao khát hơn hết thầy, mặc dù hồi trẻ thầy đã khao khát có nó vì những lý do rất khác nhau – Thầy đã lú lẫn, Harry à. Thầy hoàn toàn quên rằng lúc đó nó đã là một Trường Sinh Linh Giá, rằng chiếc nhẫn đã bị ếm bùa. Thầy đã lượm nó lên, và thầy đeo vào tay, và trong một giây thầy tưởng đâu thầy sắp nhìn thấy Ariana, và mẹ thầy, và cha thầy, và thầy sẽ nói với họ là thầy đã vô cùng, vô cùng hối tiếc, thầy đã...”

“Thầy đúng là đồ ngốc, Harry à. Sau ngần ấy năm thầy vẫn chẳng học được gì cả. Thầy không xứng đáng là kẻ hợp nhất những Bảo bối Tử thần, thầy đã chứng tỏ điều đó nhiều lần, và đây là bằng chứng cuối cùng.”

“Tại sao?” Harry hỏi. “Điều đó tự nhiên mà! Thầy muốn gặp lại họ. Điều đó thì có gì là sai đâu?”

“Có lẽ hiếm có người nào có thể hợp nhất được Bảo bối Tử thần, Harry à. Thầy chỉ xứng đáng sở hữu cái hèn kém nhất trong số đó, cái ít phi phạm nhất. Thầy chỉ xứng đáng làm chủ cây Đũa phép Cơm nguội và không huênh hoang về nó và không dùng nó giết ai cả. Thầy được phép thuần hóa nó và sử dụng nó, bởi vì thầy đã lấy nó, không phải để chiếm hữu, mà để ngăn những kẻ khác chiếm nó.

“Nhưng tấm Áo khoác Tàng hình, thầy lấy nó chỉ vì hiếu kỳ phù phiếm, và vì vậy nó chẳng bao giờ có ích cho thầy như có ích cho con, chủ nhân thực sự của nó. Viên đá mà thầy đã dùng chỉ để cố gắng kéo về lại dương gian những người đã yên nghỉ, chứ không để giúp mình tự hy sinh như con đã làm. Con mới là chủ nhân xứng đáng của những Bảo bối Tử thần.”

Cụ Dumbledore vỗ nhẹ lên bàn tay Harry, và Harry ngược nhìn cụ già, mỉm cười, nó không sao kìm mình được. Bây giờ làm sao nó có thể giận cụ Dumbledore được nữa?

“Tại sao thầy phải làm cho sự việc khó khăn như vậy?”

Nụ cười của cụ Dumbledore run run.

“Thầy e là thầy đã trông cậy cô bé Granger níu con chậm chậm lại, Harry à. Thầy đã sợ là cái đầu nóng nảy của con có thể áp đảo lòng tốt của con. Thầy đã sợ rằng, nếu được cho biết thẳng thừng sự thật về những đồ vật đầy cám dỗ đó, con có thể sẽ vồ lấy những Bảo bối Tử thần như thầy đã làm, không đúng lúc, cho những, mục tiêu sai lầm. Nếu con có được chúng, thầy muốn con sở hữu chúng một cách an toàn. Con là chủ nhân chân chính của cái chết, bởi vì vị chủ nhân chân chính không tìm cách chạy trốn Tử thần. Y chấp nhận rằng y phải chết, và hiểu rằng có những điều trong thế giới sống còn tệ hơn cái chết rất, rất nhiều.”

“Và Voldemort không hề biết gì về những Bảo bối Tử thần sao?”

“Thầy không nghĩ là hẳn biết, bởi vì hẳn không nhận ra Viên đá Phục sinh mà hẳn đã biến thành một

Trường Sinh Linh Giá. Nhưng cho dù hắc biết về chúng, Harry à, thầy cũng không nghĩ hắc cần tấm Áo khoác Tàng hình, hay viên đá. Ai là người hắc muốn đem về từ cõi chết chứ? Hắc sợ chết. Hắc không yêu.”

“Nhưng thầy đã nghĩ là hắc sẽ đi tìm cây đũa phép?”

“Thầy cũng đã tin chắc là hắc sẽ cố đi tìm, từ khi cây đũa phép của con đánh bại cây đũa phép của hắc trong nghĩa trang Little Hangleton. Lúc đầu, hắc đã lo sợ là con chiến thắng hắc nhờ tài năng cao siêu hơn. Tuy nhiên, sau khi bắt cóc được ông Ollivander, hắc khám phá ra sự tồn tại của hai lỗi sinh đôi. Hắc tưởng điều đó giải thích được mọi thứ. Nhưng cây đũa phép hắc mượn cũng chẳng thể đánh bại được cây đũa phép của con khá hơn chút nào! Vì vậy, thay vì tự hỏi phẩm chất gì ở con đã khiến cây đũa phép của con mạnh mẽ như vậy, tài năng gì con có mà hắc không có, Voldemort lại đương nhiên là khởi sự đi tìm cây đũa phép duy nhất – cây đũa mà, như người ta nói, sẽ đánh bại bất cứ cây đũa phép nào khác. Đối với hắc, cây Đũa phép Cơm nguội đã trở nên nổi ám ảnh kinh dị với nổi ám ảnh là con. Hắc tin rằng cây Đũa phép Cơm nguội xóa được nhược điểm cuối cùng của hắc và khiến hắc thực sự vô địch. Tội nghiệp thầy Severus...”

“Nếu thầy đã tính toán cái chết của thầy vào tay thầy Snape, có phải thầy có chủ ý để thầy Snape lấy được cây đũa phép không?”

“Thầy thừa nhận đó là ý định của thầy,” cụ Dumbledore nói, “Nhưng việc xảy ra đâu có theo ý định của thầy, đúng không?”

“Vâng,” Harry nói. “việc đó đã không diễn ra như ý.”

Cái sinh vật đằng sau hai thầy trò co giật và rên rỉ, và Harry với cụ Dumbledore cùng ngồi im không nói gì một lúc lâu thật lâu. Trong những giây phút dài dặc đó Harry hiểu ra từ từ, như tuyết rơi nhẹ nhẹ, chuyện gì kế tiếp sẽ xảy ra.

“Con phải trở lại phải không ạ?”

“Việc đó tùy con.”

“Con được lựa chọn sao?”

“À. Có chứ,” cụ Dumbledore mỉm cười với nó. “Con nói chúng ta đang ở Ngã tư vua? Thầy nghĩ nếu con quyết định không trở lại, con sẽ có thể... để coi... lên một chuyến tàu lửa.”

“Và tàu sẽ đưa con đến đâu?”

“Đi tiếp.” Cụ Dumbledore nói đơn giản.

Lại im lặng.

“Voldemort đã có cây Đũa phép Cơm nguội.”

“Đúng. Voldemort đã có cây Đũa phép Cơm nguội.”

“Nhưng thầy muốn con quay trở lại?”

“Thầy nghĩ,” cụ Dumbledore nói, “rằng nếu con chọn quay trở lại, sẽ có cơ may hẳn bị tiêu diệt vĩnh viễn. Thầy không thể hứa hẹn điều đó. Nhưng thầy biết điều này, Harry à, khi con trở về từ nơi này con sẽ không sợ bằng hẳn sợ con đâu.”

Harry liếc nhìn một lần nữa cái vật trông non nớt đang run rẩy và nắc nghẹn trong khoảng tối dưới gầm ghế xa xa.

“Đừng xót thương kẻ đã chết, Harry. Hãy thương xót kẻ đang sống và trên hết, những kẻ đang sống mà không yêu thương. Trở về thì con sẽ đảm bảo được thế gian bớt đi những linh hồn tội nguyên, bớt đi những gia đình tan tác. Nếu điều đó có vẻ là mục tiêu xứng đáng đối với con, thì chúng ta tạm chia tay vào lúc này.”

Harry gật đầu và thở dài. Rời khỏi nơi này sẽ không đến nỗi khó khăn như việc đi vào rừng lúc này, nhưng ở đây ám áp, sáng sủa và bình yên, và nó biết là nó sẽ quay về với đau đớn và nỗi sợ hãi phải mất mát nhiều hơn nữa. Nó đứng dậy, cụ Dumbledore cũng đứng dậy, và hai thầy trò nhìn vào mặt nhau một lúc lâu.

“Xin thầy nói cho con biết điều cuối cùng.” Harry nói, “Chuyện này có thực không? Hay chuyện này chỉ xảy ra bên trong đầu con?”

Cụ Dumbledore tươi cười với nó, và giọng của cụ vang to và khỏe trong tai Harry cho dù lớp sương mù sáng rực đang trùm xuống một lần nữa, xóa mờ mặt hình bóng cụ.

“Dĩ nhiên là chuyện xảy ra bên trong đầu con, Harry à, nhưng mắc gì điều đó lại có nghĩa là chuyện này không thực?”

HARRY POTTER

J.K.Rowling
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Sơ Hở Trong Kế Hoạch

Nó lại đang nằm úp mặt xuống đất. Mùi của rừng xông vào đầy mũi. Nó có thể cảm nhận được mặt đất cứng bên dưới má, và cái khớp nối gọng kiếng lúc nãy bị văng lệch qua một bên khi nó té giờ đang cửa vào thái dương. Mỗi phân trên cơ thể nó đều nhức nhối, và chỗ mà Lời nguyên Giết chóc đánh trúng thì có cảm giác như bầm dập vì một cú đấm bọc sắt. Nó không nhúc nhích, mà nằm y nguyên tại chỗ nó đã té xuống, cánh tay trái quặt một góc kì quặc và miệng thì há hốc.

Nó những tưởng sẽ nghe tiếng hò reo chiến thắng và vui mừng trước cái chết của nó, nhưng thay vì vậy nó lại nghe tiếng bước chân vội vã, tiếng rì rào và tiếng thì thầm vang trong không khí.

“Thưa Chúa tể... Thưa Chúa tể...”

Đó là giọng của Bellatrix, mụ nói như thể tỉ tê với người tình. Harry không dám mở mắt ra, nhưng cho phép những giác quan khác thám sát hoàn cảnh hiểm nghèo của nó. Nó biết cây đuă phép của nó vẫn còn nhét bên trong áo chùng, bởi vì nó cảm thấy cây đuă phép cắn giữa ngực nó với mặt đất. Một cảm giác êm êm ở gần bụng cho nó biết tấm Áo khoác Tàng hình cũng vẫn còn ở đó, nhét kín bên trong không ai thấy được.

“Thưa Chúa tể...”

“Cái đó được,” giọng Voldemort nói.

Thêm nhiều tiếng bước chân. Nhiều kẻ đang lùi ra từ chỗ đó. Quá muốn xem coi chuyện gì đang xảy ra và nguyên nhân, Harry hé mắt ra cỡ một mi-li-mét.

Voldemort dường như đã đứng lên. Nhiều Tử Thần Thực Tử khác nhau đang vội vã tránh hăn, quay trở lại đám đông đứng viền theo rìa trắng trống. Chỉ một mình Bellatrix còn ở lại phía sau, quỳ bên cạnh Voldemort.

Harry nhắm mắt lại và cân nhắc điều nó vừa thấy. Bọn Tử Thần Thực Tử vừa rồi đã xúm lại quanh Voldemort, dường như hăn đã té xuống đất. Điều gì đó đã xảy ra khi hăn phóng Lời nguyên Giết chóc vào Harry. Phải chăng Voldemort cũng ngã gục? Có vẻ như vậy. Cả hai đã ngã ra bất tỉnh và giờ cả hai đã hồi sinh.

“Thưa Chúa tể, hãy để em...”

“Ta không cần trợ giúp,” Voldemort lạnh lùng nói, và mặc dù không nhìn thấy được, Harry hình dung Bellatrix đang rút lại bàn tay chăm chút. “Thằng nhãi... Nó chết chưa?”

Im lặng hoàn toàn ngự trị trắng trổng. Không đứa nào đến gần Harry nhưng nó cảm thấy cái nhìn chòng chọc của bọn chúng tập trung vào nó, cái nhìn đó dường như ép nó chặt hơn xuống mặt đất, và nó hãi hùng lo một ngón tay hay một mí mắt co giật.

“Mi,” Voldemort nói và một tiếng nổ bùng vang lên cùng một tiếng thét nhỏ đau đớn. “Kiểm tra nó. Cho ta biết nó chết chưa?”

Harry không biết ai bị phái đi kiểm tra. Nó chỉ có thể nằm đó, chờ bị kiểm tra, tìm nó động ình ình một cách phản trắc, nhưng đồng thời nó nhận thấy, tuy chỉ là một an ủi nho nhỏ, rằng Voldemort sợ đến gần nó, rằng Voldemort nghi ngờ mọi chuyện đã không diễn ra theo đúng kế hoạch.

Bàn tay chạm vào gương mặt Harry dịu dàng hơn điều nó chờ đợi, kéo một mí mắt nó lên, lần xuống dưới lớp áo sơ mi của nó, rồi xuống đến ngực và sờ trái tim nó. Nó có thể nghe tiếng thở nhanh của người đàn bà, mái tóc dài của bà ta cọ vào mặt nó. Nó biết bà ta có thể cảm nhận được tiếng đập vững vàng của sự sống động vào be sườn nó.

“Draco còn sống không? Nó có ở trong lâu đài không?”

Tiếng thì thầm khó mà nghe được, môi bà ta chỉ cách tai nó một phân, đầu bà ta cúi xuống thấp đến nỗi mái tóc dài của bà che khuất gương mặt nó khỏi tầm mắt của những người đang theo dõi.

“Có,” nó thì thào đáp lại.

Nó cảm thấy bàn tay trên ngực nó co lại, móng tay của bà ta cứa vào nó. Rồi bàn tay thu lại. Bà ta đã ngồi lên.

“Nó chết rồi!” Bà Narcissa Malfoy nói to với những người đang quan sát.

Và giờ chúng hét lên, và giờ chúng gào lên trong chiến thắng, giẫm chân rầm rầm. Qua mí mắt, Harry thấy những tia sáng đỏ và trắng bạc bùng nổ và phóng vút lên không trung để ăn mừng.

Vẫn giả bộ chết, trên mặt đất, nó hiểu. Bà Narcissa biết rằng cách duy nhất để bà được vào trường Hogwarts và tìm con trai bà là tham gia đoàn quân chinh phục. Bà ta không còn bận tâm nữa chuyện Voldemort thắng hay bại.

“Chúng bay thấy chưa?” Voldemort thét át tiếng ồn ào chộn rộn. “Harry Potter đã chết về tay ta, và giờ đây không kẻ sống nào có thể đe dọa ta! Nhìn đây! Cực hình!”

Harry đã chờ đợi điều đó, đã biết cơ thể nó sẽ không được phép còn nguyên lành trên nền đất rừng, nó phải bị làm nhục để chứng thực chiến thắng của Voldemort. Nó bị nhấc bổng lên không và nó phải vận dụng tất cả ý chí để giữ thân xác ở nguyên thể rũ rượi, nhưng sự đau đớn mà nó chờ đợi đã không xảy ra. Nó bị quăng một lần, hai lần, ba lần lên không trung. Cặp mắt kiếng của nó văng ra và nó cảm thấy cây đũa phép lệch một tí bên trong lớp áo chùng, nhưng nó vẫn giữ cho thân mình mềm nhũn, không sợ sống, và khi nó rớt xuống đất lần chót, cái trắng trống giữa rừng vang rộn tiếng nhạo báng và tiếng cười ré lên.

“Bây giờ,” Voldemort nói, “chúng ta đi tới lâu đài, và cho chúng thấy người anh hùng của chúng đã ra nông nổi nào. Ai sẽ kéo cái xác? Khoan... chờ đó...”

Một tràng cười mới bật ra và sau vài giây Harry cảm thấy mặt đất bên dưới nó rung chuyển.

“Mi khiêng nó,” Voldemort nói. “Trong tay mi nó sẽ xinh xắn và dễ nhìn thấy đúng không? Lượm thăng bạn nhỏ của mi lên, Hagrid. Và cặp mắt kiếng – đeo kiếng cho nó – nó phải được nhận ra dễ dàng...”

Ai đó tọng cặp mắt kiếng lên mặt nó một cách mạnh bạo cố tình, nhưng hai bàn tay to tướng nhấc nó lên không trung thì vô cùng dịu dàng, Harry có thể cảm nhận được hai cánh tay bác Hagrid run rẩy do tác động của những tiếng nước nở cổ nén lại, những giọt nước mắt khổng lồ rớt xuống người nó văng tung toé khi bác Hagrid dùng đũa Harry trong tay, và Harry không dám dù bằng cử chỉ hay lời nói, báo riêng cho bác Hagrid biết là chưa đâu, chưa thua hoàn toàn đâu.

“Tiến,” Voldemort nói và bác Hagrid nhủi tới trước, bươn qua những thân cây mọc khít rịt, xuyên qua rừng trở lại sân trường.

Tóc và áo của Harry vướng phải những cành cây, nhưng nó cứ nằm im re, miệng hơi há hốc, mắt nhắm nghiền và trong bóng tối, trong khi bọn Tử Thần Thực Tử reo hò chung quanh bác cháu nó, trong khi bác Hagrid nước nở mù quáng, không ai để ý xem có mạch máu nào đập trên cần cổ phơi ra của Harry Potter không?

Hai gã khổng lồ đập phá đi đằng sau bọn Tử Thần Thực Tử, Harry có thể nghe tiếng cây gãy răng rắc và ngã đổ khi chúng đi qua, bọn khổng lồ gây ra những tiếng động kinh hoàng đến nỗi chim chóc bay vù lên trời kêu chí choé, và đến ngay cả tiếng cười cợt của bọn Tử Thần Thực Tử cũng bị nhấn chìm. Đoàn diễu hành chiến thắng tiến về phía sân trường trống trải, nhờ bóng tối nhạt bớt qua mí mắt khép kín của nó, Harry có thể đoán là rừng cây đã bắt đầu thừa.

“BANE!”

Tiếng rống bất ngờ của bác Hagrid suýt buộc Harry phải mở mắt ra. “Bây giờ lũ chúng bây mừng nhé, chúng bây đã không chiến đấu, chúng bây một lũ ngựa con hèn nhát? Chúng bây có mừng không? Harry Potter đã ch... chết...?”

Bác Hagrid không thể nói tiếp, mà oà ra khóc nức nở. Harry tự hỏi có bao nhiêu con nhân mã đang quan sát cuộc diễu hành ngang qua, nó không dám mở mắt ra để nhìn. Vài tên Tử Thần Thực Tử quăng những lời lẽ xúc phạm vào bọn nhân mã khi đi qua bỏ chúng lại phía sau. Một chút xíu sau, nhờ làn không khí trong lành trở lại, Harry cảm thấy chúng đã đến được bìa rừng.

“Đứng lại!”

Harry nghĩ bác Hagrid ắt hẳn bị khiến phải tuân lệnh Voldemort bởi vì nó bị trông chừng một tí. Và bây giờ một cơn lạnh buốt trườn lên mọi người nơi họ đứng, và Harry nghe được tiếng thở khò khè của bọn Giám ngục đang canh phòng hàng cây ngoài rìa. Giờ đây chúng không ảnh hưởng được đến nó. Cái sự thật nó vẫn sống thiêu đốt trong lòng nó, đó là một bùa phép chống lại bọn Giám ngục, như thể con hươu bạc của ba nó vẫn tiếp tục là vệ sĩ trong tim nó.

Ai đó đi đến gần Harry, và nó biết đó chính là Voldemort, bởi vì lát sau hắn nói, giọng hẳn được tăng âm bằng pháp thuật khiến cho tiếng hắn phình ra khắp nơi, dội vào màng nhĩ Harry.

“Harry Potter đã chết. Nó đã bị giết khi chạy trốn, tìm cách tự cứu lấy nó trong khi chúng bay thí mạng mình cho nó. Chúng ta đem xác nó đến làm bằng chứng cho chúng bay thấy đứa anh hùng của chúng bay đã tiêu rồi. Trận chiến đã ngã ngũ. Chúng bay đã mất một nửa chiến binh. Tử Thần Thực Tử của chúng ta đông hơn chúng bay, và Đứa Bé Sống Sót đã vong mạng. Chiến tranh phải kết thúc thôi, bất cứ kẻ nào còn tiếp tục kháng cự, dù đàn ông, đàn bà, hay trẻ con, sẽ bị tàn sát cũng như mọi thành viên trong gia đình chúng. Hãy ra khỏi toà lâu đài ngay, quỳ xuống trước mặt ta, và chúng bay sẽ được tha. Cha mẹ và con cái chúng bay, anh em và chị em của chúng bay sẽ được sống sót và tha thứ, và chúng bay sẽ dự phần với ta trong một thế giới mới và chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng.”

Im lặng khắp sân trường và khắp toà lâu đài. Voldemort đứng gần nó đến nỗi Harry không dám mở mắt ra lần nữa.

“Đi,” Voldemort nói, rồi Harry nghe hắn đi tới trước, và bác Hagrid bị khiến đi theo. Bây giờ Harry mở mắt hi hí, và thấy Voldemort sải bước phía trước hai bác cháu nó, đeo con rắn khổng lồ Nagini quanh vai hắn, con rắn lúc này không còn bị ế bùa quanh cái chuồng bị ế bùa nữa. Nhưng Harry không có cách nào rút cây đũa phép giấu bên trong áo chùng mà không bị bọn Tử Thần Thực Tử chú ý, bọn chúng đang hùng hổ bước đi hai bên bác cháu nó, xuyên qua bóng đêm đang rạng dần...

“Harry,” bác Hagrid nức nở, “Ôi... Harry... Harry...”

Harry nhắm tịt mắt lại. Nó biết rằng bọn chúng đang tiến đến gần lâu đài và nó dỏng tai lên nghe, để vượt lên những tiếng reo hò mừng rỡ và tiếng chân rầm rập của bọn Tử Thần Thực Tử, nó phân biệt được dấu hiệu sự sống của những người bên trong lâu đài.

“Đứng lại!”

Bọn Tử Thần Thực Tử khựng lại. Harry nghe bọn chúng dàn thành một hàng đối diện cánh cửa trước để mở của ngôi trường. Thậm chí với đôi mắt nhắm tịt, nó vẫn thấy được luồng sáng đỏ, có nghĩa là ánh sáng phát ra từ tiền sảnh đã toả lên người nó. Nó chờ đợi, chẳng mấy chốc những người mà vì họ nó đã quyết định chết sẽ nhìn thấy nó, nằm như chết rồi trong cánh tay bác Hagrid.

“KHÔNG!”

Tiếng gào nghe khủng khiếp hơn bởi vì nó không hề ngờ được hay mơ được giáo sư McGonagall có thể phát ra một âm thanh như vậy. Nó nghe một người đàn bà khác cười vang bên cạnh, và nó biết Bellatrix đang hí hửng trước nỗi tuyệt vọng của cô McGonagall. Nó mở hí mắt một lần nữa trong một giây và thấy đầy người là người trước ngưỡng cửa mở, vì những người còn sống sau trận chiến đều đã ra đứng trên những bậc thềm trước cửa để đối diện kẻ chiến thắng và tận mắt nhìn thấy sự thật cái chết của Harry. Nó thấy Voldemort đứng phía trước cách nó một khoảng ngắn, đang vỗ về cái đầu con Nagini bằng một ngón tay trắng bệch. Nó nhắm mắt lại.

“Không!”

“Không!”

“Harry! HARRY!”

Giọng của Ron, giọng của Hermione và giọng của Ginny nghe còn kinh khủng hơn cả giọng của cô McGonagall, Harry không muốn gì hơn là gọi đáp lại nhưng nó vẫn buộc chính nó nằm im và tiếng kêu của tụi kia chẳng khác gì một cái bóp cò súng, đám người sống sót được khơi ngòi, cùng gào thét những lời chửi mắng bọn Tử Thần Thực Tử cho đến khi...

“IM LẶNG!” Voldemort quát, và một tiếng nổ bùng cùng một ánh sáng chói loà nháng lên, và một sự im lặng bị phù phép trùm lên tất cả. “Xong rồi, đặt nó xuống, Hagrid, dưới chân ta, đó là chỗ của nó!”

Harry cảm thấy nó được hạ xuống cỏ.

“Chúng bay thấy chưa?” Voldemort nói, và Harry cảm thấy hẫng sải bước tới lui ngay bên cạnh chỗ nó đang nằm. “Harry Potter đã chết! Bây giờ chúng bay sáng mắt ra chưa, lũ bị lừa kia? Nó chẳng là cái thá gì, không bao giờ là cái thá gì, chỉ là một thằng nhãi ranh trông cậy vào những người khác vì nó mà hy sinh bản thân họ!”

“Nó thẳng mày!” Ron thét, phá vỡ bùa câm lặng, và những người bảo vệ Hogwarts lại cùng hét và cùng gào lên cho đến khi một tiếng nổ bùng thứ hai vang lên mạnh hơn, khiến tiếng gào thét của họ nín bật một lần nữa.

“Nó bị giết trong khi lén ra khỏi sân lâu đài,” Voldemort nói và hằn nhằn nhá sự dối trá, “bị giết trong khi tìm cách cứu bản thân mình...”

Nhưng Voldemort chợt ngừng nói, Harry nghe tiếng một cuộc xô xát và một tiếng hét, kể đến một tiếng nổ bùng khác, một ánh sáng nhá lên và tiếng nghiền răng đau đớn, nó mở hi hí mắt. Ai đó đã vùng thoát ra khỏi đám người trước cửa lâu đài và xông ra tấn công Voldemort: Harry thấy bóng người té xuống đất, bị tước vũ khí, Voldemort quăng qua một bên cây đuă phép của kẻ đã thách thức hắn và bật cười.

“Và kẻ nào đây?” Hắn nói bằng giọng rắn rít lên khe khẽ. “Kẻ nào đã xưng phong minh hoạ điều sẽ xảy ra cho những kẻ tiếp tục chiến đấu khi đã thua trận đây?”

Bellatrix cười phá lên vui sướng.

“Thưa Chúa tể, đó là Neville Longbottom! Thăng nhãi đã gây ra quá nhiều phiền toái cho anh em nhà Carrow! Thăng con trai của mấy đứa Thần Sáng, ngài còn nhớ không?”

“A, phải, ta nhớ rồi!” Voldemort nói, nhìn xuống Neville, nó đang gắng gượng đứng lên, không vũ khí và không che chắn, đứng trong vùng-trái-độn giữa những người sống sót và bọn Tử Thần Thực Tử. “Nhưng mi là một kẻ thuần chủng đúng không, thăng nhãi can trường?” Voldemort hỏi Neville, nó đang đứng đối diện với hắn, hai bàn tay không co lại thành nắm đấm.

“Đúng là tao thì sao?” Neville đồng dặc nói.

“Mi tỏ rõ nhiệt tình và dũng khí, và mi xuất thân từ thành phần quý tộc. Mi sẽ trở thành một Tử Thần Thực Tử sáng giá. Chúng ta cần loại người như mi, Neville Longbottom à.”

“Khi nào địa ngục đóng băng thì tao sẽ nhập bọn với tụi mày,” Neville nói. “Đoàn quân Dumbledore!” Nó hét, và tiếng hò reo đáp lại vang rân từ đám đông mà bùa phép Bịt miệng của Voldemort dường như không thể nào linh nghiệm.

“Hay lắm!” Voldemort nói, và Harry nghe như sự nguy hiểm trong giọng nói mượt mà của hắn còn lớn hơn cả lời nguyên hùng mạnh nhất. “Nếu đó là chọn lựa của mi, Longbottom à, chúng ta trở lại dự tính ban đầu. Cứ để nó,” hắn khẽ nói, “đội đầu mày.”

Vẫn theo dõi hắn qua khe mắt ti hí, Harry thấy Voldemort vẩy cây đuă phép của hắn. Vài giây sau, từ một trong những khung cửa sổ bể nát của lâu đài, một cái gì đó giống như một con chim dị hình bay vù qua vùng trời mờ mờ sáng và đậu lên tay Voldemort. Hắn nắm cái chớp nhẹn của cái vật mốc sương đó mà giữ giữ và cái vật đó đung đưa trống rỗng, tả tơi: cái Nón Phân loại.

“Sẽ không còn Phân loại ở trường Hogwarts nữa,” Voldemort nói. “Sẽ không còn Nhà nữa. Biểu tượng, huy hiệu và tổ tiên cao quý của ta, Salazar Slytherin là đủ cho mọi người. Được không, Neville Longbottom?”

Hắn chìa cây đuă phép vào Neville, khiến nó trở nên cứng ngắc và im lìm, rồi hắn ấn cái Nón vô đầu

Neville, khiến cái Nón chụp xuống tận mắt nó. Có những cử động từ đám đông đang theo dõi trước cửa lâu đài và bọn Tử Thần Thực Tử đồng loạt giơ đũa phép lên, chế ngự không để các chiến sĩ Hogwarts có thể lại gần.

“Neville đây sẽ biểu diễn điều sẽ xảy ra cho bất cứ kẻ nào đủ ngu xuẩn tiếp tục chống lại ta,” Voldemort nói và bằng cái khò nhẹ cây đũa phép, hắn khiến chiếc Nón bùng cháy.

Tiếng gào xé toạc bình minh, và Neville trở thành một ngọn lửa, chân chôn cứng tại chỗ, không thể nào nhúc nhích và Harry không sao chịu nổi, nó phải hành động.

Và bỗng nhiên nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc.

Mọi người nghe thấy tiếng ồn ào dậy lên từ bức tường bao quanh trường ở đằng xa, thứ âm thanh nghe như hàng trăm người đang ủa qua những bức tường ở ngoài tầm mắt và hồi hả tràn về phía toà lâu đài, hò hét om sòm những tiếng kêu chiến đấu. Cùng lúc đó Gawp đang ì ạch đi vòng qua lâu đài và gào “HAGGER!” Tiếng kêu của chú ấy được đáp lại bằng tiếng rống của hai tên khổng lồ của Voldemort, chúng xông tới Gawp như những con voi mộng khiến mặt đất rung chuyển. Kế đến là tiếng kéo căng và nảy tung tưng của những cánh cung, rồi những mũi tên thành linh phóng vào giữa bọn Tử Thần Thực Tử khiến chúng tan rã hàng ngũ, hét lên kinh hoàng. Harry rút tấm Áo khoác Tàng hình từ bên trong áo chùng ra, tung áo ra trùm lên mình nó, đứng bật dậy trong lúc Neville cũng đã cử động được.

Bằng một chuyển động nhanh nhẹn không lường trước được, Neville thoát được Lời nguyên Trói toàn thân bị ếm lên nó, cái Nón đang cháy phừng phừng rút khỏi đầu và nó rút từ đáy nón ra một vật gì bằng bạc, với những viên hồng ngọc lấp lánh ở chuỗi...

Không ai nghe được nhát chém của lưỡi gươm bạc trong tiếng gầm rú của đám đông đang ủa tới, trong tiếng dậm đá của những người khổng lồ hay tiếng vó ngựa rầm rập của đoàn nhân mã, vậy mà nhát chém đó dường như hút hết ánh mắt của mọi người. Chỉ bằng một nhát gươm, Neville chém lìa đầu con rắn, khiến cái đầu rắn văng lên không trung, xoay tít, thoi thóp trong ánh sáng tràn ra từ cửa chính toà lâu đài, và miệng Voldemort ngoác ra trong một tiếng gầm thịnh nộ mà không ai có thể nghe, xác con rắn rớt bịch xuống đất cạnh chân hắn...

Ẩn mình dưới tấm Áo khoác Tàng hình, Harry phóng bùa Che chắn giữa Neville và Voldemort trước khi hắn có thể giơ đũa phép lên. Lúc đó, trỗi lên trên tiếng gào thét, tiếng gầm rống, và tiếng chân giẫm đạp vang như sấm của những tên khổng lồ đang đánh nhau, tiếng thét vang to hơn hết thảy của bác Hagrid.

“HARRY!” Bác Hagrid thét. “HARRY - HARRY ĐU RỒI?”

Sự hỗn loạn ngự trị. Những con nhân mã xung kích đang đánh tan tác bọn Tử Thần Thực Tử, mọi người đều lo chạy tránh những bàn chân khổng lồ giậm ình ình, và càng lúc càng gần hơn tiếng vang như sấm của viện binh mà có trời mới biết từ đâu kéo đến, Harry thấy mấy sinh vật có cánh đang bay đến vờn quanh

trên đầu những tên khổng lồ của Voldemort, những con Vong mã và con Bàng mã Buckbeak hè nhau cào cấu móc mắt chúng trong khi Gawp lao vào chúng, đâm ịch ịch thui ình ình, và giờ đây các phù thủy, những người bảo vệ trường Hogwarts lẫn bọn Tử Thần Thực Tử, đều phải thối lui vào trong toà lâu đài. Harry đang phóng những lời nguyện và bùa chú vào bất cứ tên Tử Thần Thực Tử nào mà nó thấy, và chúng đổ gục, không biết cái gì hay ai đã đánh chúng, và thân thể chúng bị đám đông đang rút lui giẫm đạp loạn xạ.

Vẫn ẩn dưới tấm Áo khoác Tàng hình, Harry bị tấn dần vào Sảnh trước, nó đang tìm Voldemort thì thấy hắc ở bên kia sảnh, phóng bùa phép từ cây đũa phép của hắc trong lúc lùi vào Đại Sảnh Đường, miệng quát tháo chỉ thị cho bọn lâu la, tay phóng bùa tả xung hữu đột, Harry ế thêm nhiều bùa Che chắn nữa và mấy đứa suýt-là-nạn-nhân của Voldemort – Seamus Finnigan và Hannah Abbot - xẹt ngang nó để vào Đại Sảnh Đường, nơi tụi nó dự phần vào cuộc chiến đấu đã lan khắp bên trong đó.

Và giờ đây có thêm nhiều, càng nhiều hơn nữa, những người đang xông tới những bậc thềm trước cửa, và Harry thấy anh Charlie Weasley vượt qua mặt thầy Horace Slughorn, thầy vẫn còn mặc bộ đồ ngủ màu ngọc bích. Hai người này dường như vừa trở về dẫn đầu một đám có vẻ như gia đình và bè bạn của mỗi học sinh trường Hogwarts còn đang ở lại trường chiến đấu, cùng với những ông bà chủ tiệm và chủ nhà của làng Hogsmeade. Những con nhân mã Bane, Ronan và Magorian xộc vào sảnh đường với những tiếng bật cung tanh tách rất to, trong khi cánh cửa từ nhà bếp mở vào sảnh đường bật tung ra khỏi bản lề.

Những con gia tinh của trường Hogwarts tuôn vào Đại Sảnh Đường, la hét và vung chém những con dao yếm và dao phay, và dẫn đầu chúng là Kreacher với cái mặt dây chuyền của Regulus Black nảy tung trên ngực, giọng ồm ồm của y, thậm chí giữa tiếng ầm ĩ diếc tai này vẫn nghe rõ mồn một, “Chiến đấu! Chiến đấu! Chiến đấu vì chủ nhân của ta, người bảo vệ gia tinh! Chiến đấu chống Chúa tể Hắc ám, nhân danh cậu Regulus dũng cảm! Chiến đấu!”

Đoàn gia tinh đồn ổng quyển và đâm mắt cá chân bọn Tử Thần Thực Tử, gương mặt bé tí của chúng bùng lên vẻ hiem độc, và khắp nơi Harry đều thấy bọn Tử Thần Thực Tử bị co lại dưới cơ của đa số tuyệt đối, mất tinh thần vì bùa phép, kéo lê những mũi tên găm ở vết thương, bị gia tinh đồn căng, hoặc chỉ còn nước cố gắng trốn chạy, nhưng bị đám đông vừa ào đến nuốt chửng.

Nhưng vẫn chưa kết thúc, Harry chạy nhanh giữa những kẻ đấu tay đôi, ngang qua những tù binh đang vùng vẫy, và tiến vào Đại Sảnh Đường.

Voldemort ở ngay trung tâm chiến trận, và hắc đang đập, đang đánh tất cả những gì trong tầm tay với. Harry không thể nhắm chính xác, đành phải kiếm đường đến gần hơn, vẫn vô hình, và Đại Sảnh Đường trở nên càng lúc càng đông đúc bởi vì người nào còn đi được là đều chen vô trong đó.

Harry thấy George và Lee Jordan đánh Yaxley té ụych xuống sàn, thấy Dolohov gào lên khi ngã xuống vì tay thầy Flitwick, thấy Walden Macnair bị bác Hagrid quăng ngang qua căn phòng, trúng vô bức tường đá đối diện và tuột xuống đất bất tỉnh. Nó thấy Ron và Neville đánh bại Fenrir Greyback. Cụ Aberforth

đánh choáng Rookwood, ông Arthur và anh Percy đo ván Thicknesse, và ông Lucius cùng bà Nacrissa Malfoy chạy xuyên qua đám đông, chả buồn đánh đấm, chỉ gào tên con trai mình.

Voldemort lúc này đang đấu với cô McGonagall, thầy Slughorn và chú Kingsley cùng một lúc, và mặt hắn biểu hiện một sự căm ghét lạnh lùng khi những người đó lượn lách và nhào lộn chung quanh hắn mà vẫn không thể kết liễu được hắn...

Bellatrix cũng vẫn còn đang chiến đấu, cách Voldemort chừng mười lăm thước, và cũng giống như chủ nhân của mũ, mũ đang đấu với ba người một lúc. Hermione, Ginny và Luna, tất cả đều dốc toàn lực, nhưng Bellatrix ngang ngửa với ba cô gái, và sự chú ý của Harry bị lệch hướng khi một Lời nguyên Giết chóc phóng tới sát sườn Ginny đến nỗi cô bé chỉ thoát chết trong đường tơ kẽ tóc...

Nó bèn đổi mục tiêu, xông vào Bellatrix thay vì Voldemort, nhưng nó mới chạy tới được mấy bước thì bị gạt văng qua một bên.

“ĐỪNG ĐỤNG TỚI CON GÁI TAO, ĐỒ CHÓ CÁI!”

Bà Weasley vừa chạy tới vừa quăng áo chùng của bà đi, để hai cánh tay bà rảnh rang chiến đấu, Bellatrix xoay phắt người lại, rống lên cười khi nhìn thấy kẻ thách đấu mới.

“TRÁNH RA!” Bà Weasley quát ba cô gái, và chỉ bằng một cái vụt mạnh đơn giản cây đũa phép, bà bắt đầu cuộc đấu tay đôi.

Harry nhìn với vẻ phẫn khởi lẫn nỗi kinh hoàng khi cây đũa phép của bà Molly Weasley vút ngang xoắn dọc, và nụ cười của mũ Bellatrix Lestrange nao núng, biến thành tiếng gầm gừ. Những luồng sáng bay ra từ cả hai cây đũa phép, sàn nhà quanh chân hai bà phù thủy trở nên nóng bỏng và nứt rạn, cả hai người đàn bà quyết định giết nhau bằng được.

“Khỏi!” Bà Weasley la lên, khi vài ba học sinh chạy tới trước, toan đến chỗ bà để giúp sức. “Lùi lại! Lùi lại! Mụ này để ta xử!”

Hàng trăm người giờ đây đang đứng dài theo những bức tường, quan sát hai trận đấu: Voldemort với ba đối thủ của hắn, Bellatrix với bà Molly, và Harry đứng đó, vô hình bị xâu xé giữa hai trận đấu, muốn tấn công lẫn muốn bảo vệ, không dám chắc là nó sẽ không đánh nhầm người vô tội.

“Tao giết mày rồi thì chuyện gì sẽ xảy ra cho lũ con mày hả?” Bellatrix mắng nhiếc, mũ đã phát khùng lên như chủ nhân của mũ, nhảy loi choi vì bị bùa chú của bà Molly nhảy múa chung quanh. “Khi mẹ cũng tiêu đời như Freddie?”

“Mày-sẽ-không-bao-giờ-còn-đụng-tới-con-cái-tao-được-nữa!” Bà Weasley gào lên.

Bellatrix cười cái kiểu cười vui nhộn giống y như em họ Sirius đã cười khi ngã ngửa qua tấm màn, và

bỗng nhiên Harry biết ngay chuyện gì sắp xảy ra.

Lời nguyên của bà Molly lao tới phía trước dưới cánh tay vươn dài của Bellatrix và trúng thẳng vào ngực, ngay trên trái tim của mẹ.

Nụ cười hả hê của Bellatrix đông cứng, đôi mắt mẹ dường như lồi ra, trong một tích tắc mẹ biết chuyện gì đã xảy ra, rồi mẹ té lăn đùng, và đám đông đang quan sát gầm lên, còn Voldemort gào thét.

Harry cảm thấy như thể nó chuyển qua phim quay chậm, nó thấy cô McGonagall, chú Kingsley và thầy Slughorn bị hất tung ra sau, văng bắn lên và quần quai giữa không trung, bởi vì cơn thịnh nộ của Voldemort trước sự gục ngã của kẻ tuỳ tùng cuối cùng thân cận nhất đã bùng nổ dưới sức mạnh của một trái bom. Voldemort giơ cao cây đũa phép chĩa thẳng vào bà Molly Weasley.

“Che chắn!” Harry thét, bùa Chắn phòng ngay giữa Đại sảnh Đường, và Voldemort trừng mắt nhìn chung quanh để tìm nguồn xuất phát câu thần chú trong lúc Harry cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra vào phút chót.

Tiếng thét sừng sốt, tiếng hò reo phấn khởi, tiếng gào vang lên ở mọi phía. “Harry! NÓ CÒN SỐNG!” bị dập tắt ngay tức thì. Đám đông sợ hãi, và sự im lặng ngự trị đột ngột và tuyệt đối khi Voldemort và Harry nhìn nhau, rồi bắt đầu cùng một lúc, vờn nhau theo vòng tròn.

“Tôi không muốn ai khác tìm cách giúp,” Harry nói lớn, và trong sự im lặng hoàn toàn giọng nói của nó vang lên như tiếng kèn hiệu. “Phải như thế này. Phải là tôi.”

Voldemort rút lên.

“Potter chỉ nói vậy thôi,” hắn nói, đôi mắt đỏ mở lớn. “Đó đâu phải là kiểu hành động của nó hả? Hôm nay mẹ sẽ dùng ai làm lá chắn, Potter?”

“Không ai hết,” Harry nói đơn giản, “Không còn Trường Sinh Linh Giá nào nữa. Chỉ còn tôi và ông, người này không thể sống khi kẻ kia tồn tại, và một trong hai người chúng ta sắp ra đi vĩnh viễn...”

“Một trong hai chúng ta à?” Voldemort chế nhạo, toàn thân hắn căng ra và đôi mắt đỏ quắc lên, một cơn rân sắp tấn công. “Mẹ cho rằng chính mẹ chứ gì, thằng nhãi ranh đã sống sót nhờ ngẫu nhiên và được Dumbledore giật dây?”

“Mẹ tôi chết để cứu tôi là ngẫu nhiên sao?” Harry hỏi, cả hai người vẫn đang di chuyển ngang trên vòng tròn hoàn hảo đó, duy trì cùng một khoảng cách đối với nhau, và với Harry không một gương mặt nào khác tồn tại ngoại trừ gương mặt Voldemort. “Khi tôi quyết định chiến đấu trong nghĩa trang đó là ngẫu nhiên sao? Khi tôi không tự vệ hồi hôm, và vẫn còn sống, và trở về để tiếp tục chiến đấu là ngẫu nhiên sao?”

“Ngẫu nhiên!” Voldemort hét nhưng hắn vẫn chưa tấn công, đám đông đang theo dõi cứ sững sờ như bị Điểm huyết, và hàng trăm người có mặt trong Đại sảnh Đường dường như đều nín thở, ngoại trừ Harry và Voldemort. “Ngẫu nhiên và may mắn, sự thật là mi đã cầu cạnh và núp váy những đàn ông đàn bà lớn hơn mi, và để cho ta giết họ vì mi!”

“Ông sẽ chẳng giết thêm được ai đêm nay đâu!” Harry nói trong lúc cả hai vẫn vờn nhau, và nhìn chòng chọc vào mắt nhau, đôi mắt xanh nhìn vào đôi mắt đỏ. “Ông sẽ không bao giờ có thể giết bất kì ai nữa. Ông không hiểu sao? Tôi đã sẵn sàng chết để ngăn ông giết hại những người này...”

“Nhưng mi đã không chết!”

“... Tôi đã muốn được chết, và điều đó đã khiến sự việc xảy ra như vậy. Tôi đã làm điều mẹ tôi đã làm. Những người kia đã được bảo vệ chống lại ông. Ông không nhận thấy là không một bùa phép nào ông ếm lên họ có hiệu lực lâu bền sao? Ông không thể hành hạ họ. Ông không thể làm hại họ. Ông không biết rút kinh nghiệm từ sai lầm của chính mình, phải không, Riddle?”

“Mi dám...”

“Phải, tôi dám,” Harry nói. “Tôi biết những việc ông không biết, Tom Riddle à. Tôi biết rất nhiều điều quan trọng mà ông không biết. Có muốn nghe đôi điều trước khi ông phạm thêm một sai lầm lớn nữa không?”

Voldemort không nói, chỉ vờn quanh vòng tròn và Harry biết rằng nó đã giữ được hắn nhất thời mê mụ không hành động, chùng tay vì cái khả năng mong manh là Harry có thể quả thực biết một bí mật cuối cùng...

“Lại tình yêu chứ gì?” Voldemort nói, gương mặt rắn của hắn cười cợt nhạo báng. “Giải pháp được Dumbledore ưa chuộng nhất, tình yêu, thứ mà lão cho là chiến thắng cả cái chết, cho dù lòng yêu thương đã không ngăn được lão ngã từ đỉnh tháp xuống và nát bầy như một hình nhân bằng sáp cũ mềm? Tình yêu, cái đã không ngăn được ta nghiền nát con mẹ Máu bùn của mi như nghiền một con gián, Potter à... và lần này dường như không ai yêu thương mi tới mức xông ra phía trước để hứng lời nguyền của ta đâu. Vậy bây giờ cái gì sẽ cứu mi khỏi chết khi ta tấn công hả?”

“Chỉ một điều,” Harry nói, và hai người vẫn vờn nhau theo vòng tròn, chăm chăm vào nhau, chỉ bị tách nhau ra không bởi gì khác ngoài cái bí mật cuối cùng.

“Nếu không phải là tình yêu sẽ cứu mi phen này,” Voldemort nói, “mi ắt phải tin rằng mi có pháp thuật mà ta không có, hoặc có một vũ khí mạnh hơn vũ khí của ta?”

“Tôi tin cả hai,” Harry nói và nó thấy nét sững sờ vụt qua gương mặt như mặt rắn, mặc dù bị xua tan ngay tức thì, Voldemort bắt đầu cười và tiếng cười còn ghê rợn hơn tiếng gào rú, điên cuồng và không chút

hài hước, vang vọng khắp Đại sảnh Đường im phăng phắc.

“Mi tưởng mi biết nhiều pháp thuật hơn ta ư?” Hắc nói. “Hơn ta, hơn Chúa tể Voldemort, kẻ đã thực hiện những pháp thuật mà đến chính Dumbledore cũng không bao giờ mơ tới?”

“Hoặc là cụ đã mơ tới,” Harry nói, “nhưng cụ đã biết nhiều hơn ông, biết đủ để không làm điều ông đã làm.”

“Mi muốn nói lão ta yếu đuối chứ gì!” Voldemort gào. “Quá yếu đuối nên không dám, quá yếu đuối nên không thể có được cái đáng lẽ thuộc về lão, cái rồi sẽ thuộc về ta!”

“Không, cụ khôn ngoan hơn ông,” Harry nói, “một phù thủy giỏi hơn, một con người tốt hơn.”

“Ta đã đem đến cái chết cho Dumbledore!”

“Ông tưởng ông đã làm điều đó,” Harry nói, “nhưng ông nhầm rồi.”

Lần đầu tiên, đám đông đang theo dõi xôn xao khi hàng trăm người đứng dọc theo những bức tường chung quanh cùng hít hơi vào.

“Dumbledore đã chết!” Voldemort phun mạnh những lời đó vào Harry như thể những lời đó có thể gây cho nó nỗi đau không thể chịu đựng nổi. “Thân xác lão đã mục rữa trong năm mộ cẩm thạch ở trong toà lâu đài này, ta đã nhìn thấy, Potter à, và lão sẽ không thể phục sinh!”

“Phải, thầy Dumbledore đã chết,” Harry bình tĩnh nói. “Nhưng ông đã không giết được cụ. Cụ đã chọn cách chết của cụ, đã chọn từ nhiều tháng trước khi cụ chết, đã dàn xếp toàn bộ việc đó với người mà ông tưởng là tôi tớ của ông.”

“Chuyện mơ mộng trẻ con gì đây?” Voldemort nói, nhưng hắc vẫn chưa tấn công, và đôi mắt đỏ của hắc không né tránh được đôi mắt của Harry.

“Thầy Severus Snape không phải là người của ông. Thầy Snape là người của thầy Dumbledore từ lúc ông bắt đầu săn lùng mẹ tôi. Và ông không hề nhận ra điều đó, vì một điều ông không thể nào hiểu nổi. Ông chưa bao giờ thấy thầy Snape gọi Thần Hộ mệnh, đúng không, Riddle?”

Voldemort không trả lời. Hai người tiếp tục vờn nhau quanh vòng tròn như hai con sói sắp sửa cấu xé lẫn nhau.

“Thần Hộ mệnh của thầy Snape là một con hươu cái,” Harry nói, “giống như Thần Hộ mệnh của mẹ tôi, bởi vì thầy Snape yêu mẹ tôi gần như trọn cả cuộc đời thầy, từ thưở hai người ấy còn là trẻ con. Lẽ ra ông phải biết,” nó nói khi thấy cánh mũi Voldemort hình lên, “thầy Snape đã xin ông tha mạng cho mẹ tôi, đúng không?”

“Hắn thêm muốn ả, chỉ vậy thôi,” Voldemort khinh khỉnh, “nhưng khi ả chết rồi, hắn đồng ý là còn khối đàn bà khác, thuần huyết hơn, xứng đáng với hắn hơn...”

“Dĩ nhiên thầy nói với ông như vậy,” Harry nói, “nhưng thầy đã làm tình báo cho thầy Dumbledore ngay từ lúc ông đe dọa mạng sống của mẹ tôi và thầy đã làm việc đó chống lại ông từ bấy đến giờ! Khi thầy Snape kết thúc sự sống cho thầy Dumbledore thì thầy Dumbledore đã hấp hối rồi!”

“Chẳng hề gì!” Voldemort rít lên, nãy giờ vẫn lắng nghe từng lời với vẻ chăm chú suy tư, nhưng giờ vẫn bật ra tiếng cười khằng khặc man dại. “Chẳng hề gì cái chuyện Snape là người của ta hay của lão Dumbledore, hay những chương ngại vật nhằm nhí mà chúng cố bày ra trên con đường của ta! Ta đã chà nát chúng như ta đã chà nát mẹ mi, kẻ được coi là tình yêu vĩ đại của Snape. Ôi, ta hiểu rồi, Potter ơi, hiểu theo cách mà mi không thể nào hiểu được!”

“Lão Dumbledore đã toan ngăn ta chiếm cây Đũa phép Cơm nguội! Lão có dụng ý để cho Snape làm chủ nhân chân chính của cây đũa phép đó! Nhưng ta đã phồng tay trên mi rồi, ranh con ạ - ta đã nắm được cây đũa phép trước khi mi thò tay đụng tới nó, ta đã biết sự thật trước khi mi ngộ ra. Ta đã giết Snape cách đây ba tiếng đồng hồ, và cây Đũa phép Cơm nguội, cây Gậy Tử thần, cây Đũa phép Định mệnh đã thực sự thuộc về ta! Kế hoạch của lão Dumbledore hỏng rồi, Harry Potter ơi!”

“Phải, nó hỏng rồi,” Harry nói, “Ông nói đúng. Nhưng trước khi ông thử giết tôi, tôi khuyên ông nghĩ lại những gì ông đã làm.. Hãy suy nghĩ, và cố gắng sám hối đi Riddle...”

“Cái trò gì đây?”

Trong tất cả những điều Harry từng nói với hắn, kể cả bất kỳ lời tiết lộ hay mắng nhiếc nào, cũng không có điều gì khiến Voldemort sửng sốt cho bằng điều này. Harry thấy hai đồng tử trong mắt hắn thu lại thành hai vạch mỏng dính, thấy da quanh mắt hắn trắng dã.

“Cơ hội cuối cùng của ông,” Harry nói, “đó là tất cả những gì ông còn lại... tôi đã thấy ông sẽ ra nông nổi nào nếu ông không sám hối... Hãy là một con người... cố gắng... cố gắng sám hối...”

“Mi dám...?”

“Phải, tôi dám,” Harry nói, “bởi vì kế hoạch cuối cùng của thầy Dumbledore không hề phản pháo về phía tôi. Nó dội ngược lại ông, Riddle à.”

Bàn tay Voldemort đang run lên trên cây Đũa phép Cơm nguội, và Harry nắm cây đũa phép của Draco thật chặt. Nó biết chỉ còn vài giây nữa là tới lúc.

“Cây đũa phép đó vẫn không tận tụy phục tùng ông bởi vì ông đã ám sát nhầm người. Thầy Severus Snape chưa bao giờ là chủ nhân thực sự của cây Đũa phép Cơm nguội. Thầy chưa bao giờ đánh bại thầy Dumbledore...”

“Hắn đã giết...”

“Ông không nghe sao? Thầy Snape chưa từng đánh bại thầy Dumbledore! Cái chết của thầy Dumbledore đã được dự tính trước giữa hai người đó! Thầy Dumbledore đã có ý định chết mà không để bị đánh bại, để vẫn là chủ nhân cuối cùng của cây đũa phép đó! Nếu mọi việc diễn ra đúng như dự định, quyền lực của cây đũa phép đó sẽ chết theo thầy, bởi vì nó không bị ai đoạt được từ tay thầy!”

“Nhưng vậy thì, Potter à, lão Dumbledore cầm như đã cho ta cây đũa phép đó!” Giọng Voldemort run lên vì cơn khoái trá độc địa. “Ta đã đánh cắp cây đũa phép từ ngôi mộ của chủ nhân cuối cùng! Ta đã đoạt nó bất chấp ước muốn của chủ nhân cuối cùng! Nó chính thực là của ta!”

“Ông vẫn không hiểu sao, Riddle? Sở hữu cây đũa phép đó không đủ! Cầm nắm nó, sử dụng nó, không khiến nó thực sự trở thành của ông. Ông đã chẳng nghe cụ Ollivander nói sao? Cây đũa phép chọn phù thủy... Cây Đũa phép Cơm nguội đã chấp nhận một chủ nhân mới trước khi thầy Dumbledore qua đời, một kẻ chưa từng chạm tay vào cây đũa phép trước đó. Vị chủ nhân này đã đánh văng cây đũa phép khỏi tay thầy Dumbledore nghịch lại ý chí của thầy, nhưng y không hề nhận ra được chính xác điều y đã làm, cũng không hề biết là cây đũa phép nguy hiểm nhất thế giới đã hiến cho mình lòng trung thành của nó...”

Ngực Voldemort phập phồng gấp gáp, và Harry có thể cảm nhận lời nguyên sấp phát ra, cảm thấy lời nguyên đang hình thành bên trong cây đũa phép chĩa vào mặt nó.

“Chủ nhân thực sự của cây Đũa phép Cơm nguội đã là Draco Malfoy.”

Gương mặt của Voldemort hoàn toàn sững sốt mất một lúc, rồi qua đi.

“Nhưng chuyện đó có gì là quan trọng?” Hắc nói nhẹ nhàng. “Ngay cả nếu như mi nói đúng, Potter à, thì chuyện đó cũng không thay đổi được gì giữa ta và mi. Mi không còn cây đũa phép phượng hoàng nữa, chúng ta chỉ đấu nhau bằng tài năng... và sau khi ta giết mi, ta sẽ chăm sóc tới Draco Malfoy...”

“Nhưng ông đã quá trễ,” Harry nói. “Ông đã để vượt mất thời cơ. Tôi đã đến trước ông. Cách đây mấy tuần tôi đã khuất phục Draco. Tôi đã đoạt cây đũa phép của nó.”

Harry siết mạnh cây đũa phép táo gai, và nó cảm thấy con mắt của mọi người trong Đại sảnh Đường đều hướng về cây đũa phép đó.

“Vậy là chung cuộc đã rõ rồi phải không?” Harry nói khề. “Cây đũa phép trong tay ông có biết vị chủ nhân cuối cùng của nó đã bị Tước khí giới không? Bởi vì nếu nó đã biết thì... tôi chính là chủ nhân chân chính của cây Đũa phép Cơm nguội.”

Một luồng sáng đỏ đột nhiên bùng lên trên bầu trời pháp thuật phía trên đầu mọi người khi mép mặt trời rực rỡ nhô lên trên bệ cửa sổ gần nhất. Ánh sáng soi tỏ gương mặt cả hai người cùng một lúc, khiến cho

gương mặt Voldemort bỗng nhiên trở nên một vết ố chói lọi. Cùng lúc Harry chữa cây đũa phép của Draco ra và hét lên niềm hy vọng ngất trời của nó, nó nghe một tiếng rít the thé cùng cất lên:

“Avada Kedavra!”

“Giải giới!”

Tiếng nổ vang to như tiếng đại bác, và ánh lửa vàng chói bùng lên giữa hai người, ở ngay chóc cái tâm vòng tròn mà hai người đã bước vờn nhau, đánh dấu chỗ hai lời nguyên đụng nhau. Harry thấy tia sáng xanh lè của Voldemort chạm phải thần chú của chính nó, thấy cây Đũa phép Cơm nguội bay lên cao, nổi bật trên nền trời bình minh, xoay tít qua vòm trần được ếm bùa như cái đầu rắn Naginni, xoay tít qua không gian, bay về phía vị chủ nhân mà nó không muốn giết, vị chủ nhân rốt cuộc đã sở hữu nó hoàn toàn. Và Harry với kỹ năng tuyệt đối chính xác của bậc Tầm thủ, đã bắt được cây đũa phép bằng bàn tay không trong khi Voldemort bật ngửa ra sau, hai cánh tay dang rộng, hai vạch đồng tử của đôi mắt đỏ quạch trợn ngược. Tom Riddle ngã xuống sàn bằng một động tác phàm tục cuối cùng, cơ thể hằn mềm nhũn và co quắp, bàn tay trắng bệch trống trơn, gương mặt như mặt rắn trống rỗng và vô tri. Voldemort đã chết, bị giết bởi lời nguyên phản phé của chính hắn, và Harry đứng đó cầm hai cây đũa phép trong tay, ngó xuống cái vỏ ngoài của kẻ thù.

Một giây im lặng ớn lạnh. Cơ chấn động của khoảnh khắc đó ngưng đọng, thế rồi một cơn hỗn loạn bùng ra chung quanh Harry khi những tiếng la hét và tiếng hò reo cùng tiếng gào rống của những người đứng xem xé tan không khí. Mặt trời mới mọc hăm hở chói lòa những khung cửa sổ khi mọi người rần rần chạy về phía nó, và người đầu tiên đến bên nó là Ron và Hermione, và chính vòng tay của hai đứa đã ôm kín lấy nó, tiếng hét không thể hiểu nổi của hai đứa làm nó điếc cả tai. Rồi Ginny, Neville và Luna có mặt, và rồi tất cả người nhà Weasley và bác Hagrid, và chú Kingsley và cô McGonagall và thầy Flitwick và cô Sprout, và Harry không thể nghe ra một lời nào của bất cứ người nào hét to, đừng nói chi chuyện phân biệt bàn tay ai với tay ai đang níu nó, kéo nó, cố gắng ôm lấy phần nào cơ thể nó, hàng trăm người ép vào nó, tất cả đều quyết tâm chạm cho kỳ được Đứa Trẻ Sống Sót, cái lý do để rốt cuộc mọi việc đã kết thúc...

Mặt trời mọc lên vừng chãi trên trường Hogwarts, và Đại sảnh Đường bừng lên sự sống cùng ánh sáng. Harry là phần không thể thiếu trong sự tuôn trào lẫn lộn của niềm hân hoan và nỗi tang tóc, của thương tiếc và tưng xướng. Họ muốn nó ở bên họ, biểu tượng và lãnh tụ của họ, người cứu mạng và là kẻ hướng dẫn của họ, và dường như chẳng ai nghĩ tới chuyện nó thèm ngủ và khao khát được ở riêng với vài người trong số họ mà thôi. Nó phải nói chuyện với tang gia, siết chặt tay họ, chứng kiến nước mắt của họ, nhận lòng tri ơn của họ, nghe tin tức đang được đưa tới từ mọi nguồn khi ban mai sáng tỏ, rằng những kẻ bị ếm bùa Độc đoán trên khắp đất nước đã tỉnh hẳn trở lại là chính họ, rằng bọn Tử Thần Thực Tử đang chạy trốn hoặc đang bị bắt giam, và chú Kingsley Shackbolt đã được tạm thời chỉ định làm Bộ trưởng Bộ Pháp thuật.

Họ dọn xác Voldemort đi và đặt xác hắn trong một căn phòng ở ngoài Đại sảnh Đường, cách xa thi thể của Fred, thầy Lupin, cô Tonks, Colin Creevey và năm mươi người khác đã chết trong cuộc chiến đấu

chống lại hẳn. Cô McGonagall đã dọn ra những dãy bàn của các Nhà, nhưng không còn ai ngồi theo Nhà nữa, tất cả ngồi lộn xộn với nhau, thầy ngồi lẫn với trò, những con ma lẫn với phụ huynh học sinh, những con nhân mã và các gia tinh, thầy Firenze nằm dưỡng thương ở một góc, còn chú Grawp nhóng dòm qua một khung cửa sổ bé, và người ta thấy thức ăn vào cái miệng chú đang ngoác ra cười. Một hồi sau, một mồi và hết xí quách, Harry nhận ra mình đang ngồi trên một băng ghế cạnh Luna.

“Nếu là em, thì em sẽ muốn có chút bình an và yên tĩnh,” Luna nói.

“Anh cũng muốn vậy,” nó đáp.

“Em sẽ đánh lạc hướng mọi người cho,” Luna nói. “Mặc Áo khoác Tàng hình của anh đi.”

Và nó chưa kịp nói được tiếng nào thì cô bé đã kêu lên “Ôôôi, coi kìa, một trự Bá-láp-chấy Hâm-hâm-khung!” và chỉ tay qua cửa sổ. Mọi người nghe thấy đều ngoảnh ra sau, và Harry thả tấm Áo khoác Tàng hình trùm lên mình, đứng lên.

Bây giờ nó có thể đi qua Đại sảnh Đường mà không bị trở ngại. Nó nhìn thấy Ginny cách đó hai dãy bàn, cô bé ngồi tựa đầu lên vai mẹ. Sau này sẽ có thời gian để chuyện trò, còn nhiều giờ và nhiều ngày và có thể nhiều năm để mà nói. Nó thấy Neville, thanh gươm Gryffindor đặt bên cạnh đĩa trong lúc ăn, chung quanh là một đám người ngưỡng mộ nhiệt thành. Dọc theo lối đi giữa các dãy bàn mà nó đi qua, nó thấy ba người nhà Malfoy chụm chụm với nhau như thể không biết chắc là họ có nên có mặt ở đây không, nhưng chẳng ai thèm bận tâm đến họ. Nó nhìn đâu cũng thấy cảnh gia đình đoàn tụ, và cuối cùng, nó thấy hai đứa mà nó khao khát bầu bạn nhất.

“Mình nè,” nó thụp xuống hai đứa bạn thì thầm, “Hai bồ đi với mình không?”

Tụi nó đứng dậy ngay và nó, Ron với Hermione cùng nhau rời khỏi Đại sảnh Đường. Cầu thang cẩm thạch đã bị sút mấy miếng bự chẳng, một phần lan can đã tiêu tung, và cứ mỗi vài ba bậc thang tụi nó trèo lên lại thấy xà bần vương vãi cùng vết máu loang.

Tụi nó có thể nghe đâu đó xa xa tiếng con Peeves bay vút qua các hành lang hát véo von một khúc ca chiến thắng tự biên tự diễn:

Tụi mình đã oánh, tụi mình đã thắng, hoan hô Potter

Và Voldy vọc mố, còn khuya mới khóc, giờ tha hồ vui!

“Đúng là tạo được cảm giác về tầm cỡ và bi kịch của sự việc, hén?” Ron vừa nói vừa đẩy một cánh cửa mở ra cho Harry và Hermione đi qua.

Niềm vui sẽ đến, Harry nghĩ, những lúc này chính sự ná thờ vì kiệt sức, và nỗi đau mất Fred, mất thầy Lupin cùng cô Tonks đâm nó nhức nhối như vết thương thể xác trong từng bước chân. Hơn hết thấy nó cảm

thấy nhẹ nhõm kỳ lạ và thềm ngủ gì đâu. Nhưng trước nhất nó nợ Ron và Hermione một lời giải thích, hai đứa nó đã gắn bó với nó bền bỉ như vậy, và xứng đáng được biết sự thật. Nó kể lại một cách tỉ mỉ những gì nó đã thấy trong chậu Tường Ký và chuyện gì đã xảy ra trong rừng, và hai đứa thậm chí chưa kịp bày tỏ sự kinh ngạc và sửng sốt thì tụi nó đã tới được nơi mà tụi nó đang đi tới, mặc dù chẳng đứa nào nhận ra chỗ đó nữa.

Từ lúc Harry nhìn thấy lần trước, cái đầu đá gác cánh cửa lên văn phòng thầy hiệu trưởng đã bị ngã qua một bên, cái đầu đá cứ nghiêng nghiêng, coi có vẻ hơi khập khễnh, và Harry thắc mắc cái đầu đá có còn phân biệt được mặt khẩu nữa không.

“Tụi này đi lên có được không?” Nó hỏi cái đầu đá.

“Vô tư,” cái đầu đá rên lên.

Tụi nó trèo qua cái đầu đá để vào cầu thang xoắn bằng đá chuyển động chậm chậm lên cao như một cầu thang tự động. Lên tới trên cùng, Harry đẩy cửa mở ra.

Nó liếc một cái nhanh gọn về phía cái chậu Tường Ký bằng đá còn để trên bàn đúng nơi nó đã bỏ lại đó, và bỗng dừng một âm thanh tét lỗ tai khiến nó phải thét lên, liên tưởng đến tai ương bùa chú và bọn Tử Thần Thực Tử quay lại, hay Voldemort tái sinh.

Nhưng đó là tiếng vỗ tay. Khắp các bức tường, các thầy cô hiệu trưởng của Hogwarts đang dành cho nó một tràng vỗ tay hoan nghênh nhiệt liệt, họ phát nón và có vài trường hợp phát tóc giả, họ chồm ra khỏi khung tranh để nắm tay nhau, họ nhảy từng từng trên cái ghế mà họ được vẽ ngồi trong đó, cụ Dilys Derwent khóc nức nở không chút xấu hổ, cụ Dexter Fortescue đang vẩy vẩy cái ống nghe của cụ, và cụ Phineas Nigellus la lớn bằng giọng cao eo éo, “Và hãy ghi nhận rằng nhà Slytherin đã đóng góp phần mình. Đừng để cho đóng góp của chúng ta bị lãng quên!”

Nhưng Harry chỉ đưa mắt tìm người trong bức chân dung lớn nhất đặt ngay sau lưng cái ghế của hiệu trưởng. Sau cặp mắt kiếng hình nửa vầng trăng, nước mắt đang tuôn xuống chòm râu dài bạc phơ, và vẻ tự hào cùng lòng biết ơn toát ra từ cụ thấm vào lòng Harry niềm an ủi tự như bài ca chim phượng hoàng.

Cuối cùng Harry giơ hai tay lên và những bức chân dung trở nên im lặng một cách kính cẩn, họ cười rạng rỡ và chùi nước mắt, háo hức chờ đợi nó phát biểu. Tuy nhiên, nó nhắm những lời muốn nói tới cụ Dumbledore, và chọn lựa từng chữ cực kì cẩn thận. Mặc dù kiệt sức và hoa mắt rồi, nó vẫn phải cố gắng lần chót, tìm một lời khuyên cuối cùng.

“Cái được giấu trong trái banh Snitch,” nó bắt đầu nói, “con đã làm rớt trong rừng. Con không biết chính xác ở chỗ nào, nhưng con sẽ không đi tìm lại nó. Thầy có đồng ý không?”

“Con thân mến, thầy đồng ý,” cụ Dumbledore nói trong khi những bức tranh đồng sự của cụ có vẻ bối

rối và tò mò. “Một quyết định can đảm và khôn ngoan, nhưng không kém gì mức ta kì vọng nơi con. Có ai khác biết chỗ cái đó rớt không?”

“Không một ai hết,” Harry nói và cụ Dumbledore gật đầu hài lòng.

“Nhưng con sẽ giữ món quà của cụ Ignotus,” Harry nói và cụ Dumbledore cười rạng rỡ.

“Nhưng Harry à, cái đó vĩnh viễn là của con, cho đến khi con truyền lại nó cho đời sau!”

“Và còn cái này.”

Harry giơ cây Đũa phép Cơm nguội lên, Ron và Hermione nhìn cây đũa phép đó với một vẻ sùng kính mà Harry, ngay cả trong trạng thái mệt mỏi và thiếu ngủ, cũng không muốn thấy.

“Con không muốn nó,” Harry nói.

“Cái gì?” Ron la lớn. “Bồ có khùng không?”

“Mình biết nó đầy quyền phép,” Harry mệt mỏi nói, “nhưng mình hạnh phúc hơn với cây đũa phép của mình. Vì vậy...”

Nó lục lọi cái túi bùa đeo quanh cổ, và rút ra hai khúc của cây đũa phép nhựa ruồi chỉ còn dính nhau nhờ sợi chỉ lông phượng hoàng. Hermione đã nói là cây đũa phép này không thể sửa chữa được nữa, sự hư hại trầm trọng quá. Nó chỉ biết là nếu cách này mà không hiệu quả thì sẽ vô phương luôn.

Nó đặt cây đũa phép gãy lên bàn giấy của thầy hiệu trưởng, chạm đầu cây Đũa phép Cơm nguội vào cây đũa phép gãy, và nói “Chữa lành!”

Khi cây đũa phép liền lại, những tia sáng đỏ bắn ra từ đầu đũa. Harry biết là nó đã thành công. Nó cầm cây đũa phép nhựa ruồi và phượng hoàng lên và cảm thấy một hơi ấm đột ngột giữa những ngón tay, như thể cây đũa phép và bàn tay đang mừng vui được sum họp.

“Con sẽ đặt cây Đũa phép Cơm nguội về nơi nó đã xuất phát,” nó nói với cụ Dumbledore, cụ vẫn nhìn nó với lòng yêu thương và cảm phục. “Nó có thể ở lại đó. Nếu con chết một cách tự nhiên như cụ Ignotus, quyền phép của cây đũa sẽ bị phá hủy, đúng không thầy? Vị chủ nhân trước đó sẽ không bao giờ bị đánh bại. Đó sẽ là kết thúc của nó.”

Cụ Dumbledore gật đầu. Hai thầy trò mỉm cười với nhau.

“Bồ có chắc chưa đấy?” Ron nói, trong giọng nói của Ron có thoáng chút ham muốn khi nó nhìn cây Đũa phép Cơm nguội.

“Mình nghĩ Harry đúng,” Hermione nói rất khẽ.

“Cây dừa phép đó hoạ nhiều hơn phúc,” Harry nói, “Và thiệt tình mà nói,” nó quay lưng lại những bức tranh chân dung, giờ đây nó chỉ nghĩ đến cái giường có bốn cọc giăng màn đang nằm chờ nó trên tháp Gryffindor, và thắc mắc không biết Kreacher có thể đem lên đó cho nó một miếng bánh mì kẹp thịt không, “mình đã lãnh đủ hoạ cho cả một đời rồi.”

Mười chín năm sau

Năm đó dường như mùa thu đến đột ngột. Buổi sáng ngày đầu tháng chín giòmm rậm như một trái táo, và khi gia đình nho nhỏ nhấp nhô bằng qua con đường rần rần xe cộ đi về phía nhà ga lớn đen nhẻm bồ hóng, khói từ ống thải khí xe hơi và hơi thở của những người đi bộ lung linh như mạng nhện trong khí lạnh. Hai cái chuồng bự tổ chẳng lắc lư trên mấy chiếc xe đẩy chất đầy hành lý mà cha mẹ đang đẩy, mấy con cú trong chuồng rúc lên một cách giận dữ và cô bé tóc đỏ mếu máo lẻo đẻo đằng sau mấy người anh, níu chặt lấy cánh tay của người cha.

“Chẳng bao lâu nữa đâu, rồi con cũng sẽ đi học,” Harry nói với cô bé.

“Hai năm,” Lily sụt sịt. “Con muốn đi ngay bây giờ!”

Những người đi lại mỗi ngày bằng xe lửa tò mò ngó chòng chọc mấy con cú khi gia đình len lỏi đi về phía thanh chắn giữa ga số chín và số mười. Giọng của Albus trôi đến tai Harry trong tiếng ồn ào chung quanh, mấy đứa con trai của anh tiếp tục cuộc tranh cãi đã khởi đầu ngay từ lúc ở trên xe hơi.

“Không! Em sẽ không vô nhà Slytherin!”

“James, thôi đi!” Ginny nói.

“Con chỉ nói là có thể thôi mà,” James nói, nhe răng cười với em trai nó. “Nói vậy thì đâu có gì sai. Nó có thể vô nhà Slytherin lắm...”

Nhưng James bắt gặp ánh mắt của mẹ liền nín khe. Năm người trong gia đình Potter đến gần thanh chắn. Với ánh mắt hơi vênh váo khi ngoảnh nhìn đứa em trai phía sau, James nhận cái xe hành lý từ tay mẹ và bắt đầu chạy. Tích tắc sau đó, nó biến mất.

“Ba má sẽ viết thư cho con, nhé?” Albus lập tức hỏi cha mẹ nó, tranh thủ sự vắng mặt tạm thời của thằng anh.

“Mỗi ngày, nếu con muốn.” Ginny nói.

“Không phải mỗi ngày,” Albus nói nhanh. “Anh James nói phần lớn người ta chỉ nhận thư nhà khoảng một tháng một lần.”

“Năm ngoái ba má viết cho James ba lần một tuần,” Ginny nói.

“Và con đừng tin hết mọi điều nó nói về trường Hogwarts,” Harry nói chen vào, “Anh con khoái giỡn.”

Đi bên nhau, họ cùng đẩy chiếc xe hành lý thứ hai tới trước, tăng tốc độ. Khi tới được thanh chắn, Albus nhắm mắt, nhưng chả bị đụng gì cả. Thay vì tai nạn, cả gia đình hiện ra trên sân ga số chín ba phần tư, lúc đó đã mờ mịt vì hơi nước toả ra từ xe lửa Tốc hành Hogwarts. James đã lẫn vào những bóng người mờ mờ đông đúc trong sương mù.

“Họ đâu rồi?” Albus lo lắng hỏi, chăm chú nhìn những hình bóng mờ hồ mà gia đình đi ngang qua khi xuống sân ga.

“Chúng ta sẽ tìm ra họ,” Ginny nói giọng trấn an.

Nhưng làn hơi nước mờ mịt và rất khó phân biệt được mặt mũi ai với ai. Tách khỏi người nói, tiếng nói nghe to một cách quái đản, Harry nghĩ anh nghe tiếng Percy lớn tiếng tranh luận về điều lệ chổi bay, và mừng là có cơ khỏi dừng lại chào hỏi...

“Má nghĩ họ kia kìa,” Ginny chột nói.

Một nhóm bốn người hiện ra trong sương mù, đứng bên cạnh toa cuối cùng. Gương mặt của họ hiện rõ khi Harry, Ginny, Lily và Albus đi tới gần sát.

“Chào,” Albus nói, nghe có vẻ nhẹ nhõm hẳn.

Rose tươi cười với nó, cô bé đã mặc vào bộ áo chùng Hogwarts mới toanh.

“Đậu xe ổn hả?” Ron hỏi Harry. “Mình làm được rồi. Hermione không tin là mình có thể lấy được bằng lái xe Muggle, bồ tin không? Bả tưởng mình ế bùa Lú lẫn tay giám khảo.”

“Không, đâu có,” Hermione nói. “Em hoàn toàn tin tưởng anh.”

“Thật ra, mình đã khiến hấn Lú lẫn,” Ron thì thào với Harry khi hai người cùng nhắc cái rương của Albus và con cú lên xe lửa. Mình chỉ quên nhìn qua kiếng bên, và đành phải chịu thôi, mình có thể dùng bùa Siêu cảm thế cho cái đó.”

Trở xuống sân ga, hai người thấy Lily và Hugo, em trai của Rose đang bàn luận sôi nổi về Nhà mà tụi nó sẽ được Phân loại một khi cuối cùng tụi nó được đến trường Hogwarts.

“Nếu con mà không được vô nhà Gryffindor, ba má sẽ từ con,” Ron nói, “nhưng không áp lực đâu nhé.”

“Anh Ron!”

Lily và Hugo cười, nhưng Albus và Rose coi bộ không được vui cho lắm.

“Ông không có ý nói vậy đâu,” Hermione và Ginny nói, nhưng Ron không còn quan tâm nữa. Bắt được ánh mắt của Harry, anh chàng kín đáo hất đầu về một điểm cách đó mười mấy thước. Hơi nước loăng đi trong chốc lát và ba người nổi bật trên nền sương mù đang chuyển đổi.

“Nhìn coi ai kìa.”

Draco Malfoy đang đứng đó cùng vợ và con trai, áo khoác sậm màu gài nút đến tận cổ. Tóc anh ta có phần nào ngắn, khiến cái cằm nhọn nổi rõ hơn. Cậu học trò mới ngó giống hệt Draco như Albus giống Harry vậy. Draco bắt gặp ánh mắt Harry, Ron, Hermione và Ginny chăm chú nhìn mình, bèn gật đầu cắt lùn rồi lại quay mặt đi.

“Vậy ra đó là thằng nhóc Scorpius,” Ron nói nhỏ. “Rosie, con nhớ đánh bại nó trong mọi kỳ thi nghe. May phước là con thừa kế bộ não của má con.”

“Anh Ron, làm ơn làm phước,” Hermione nói, nửa nghiêm nửa đùa. “Đừng xúi tui nó đối nghịch nhau khi tui nó còn chưa nhập học!”

“Em nói đúng, anh xin lỗi!” Ron nói, nhưng không thể nhịn được, anh chàng nói thêm, “nhưng mà Rosie à, đừng có quá thân mật với nó. Ông nội Weasley sẽ không bao giờ tha thứ cho con nếu con cưới một thằng thuần chủng.”

“Chào!”

James lại hiện ra, nó đã tự giải phóng nó khỏi rương hòm cú và xe đẩy, và rõ ràng đang muốn nổ tung vì thông tin.

“Anh Teddy ở đằng kia,” nó nói không kịp thở, chỉ trỏ ra sau lưng về phía một cuộn mây hơi nước. “Vừa mới thấy ảnh! Và biết ảnh đang làm gì không? Đang hun Victoire!”

Nó trở mắt nhìn mấy người lớn, thất vọng ra mặt trước vẻ tỉnh bơ của họ.

“Anh Teddy của tui mình ấy! Teddy Lupin ấy! Đang hun Victoire!! Chị họ tui mình! Và mình hỏi ảnh làm gì vậy...”

“Con phá ngang họ à?” Ginny nói, “Sao con giống y cậu Ron...”

“... thì ảnh nói ảnh đến để tiễn chỉ đi học! Rồi ảnh biểu mình đi chỗ khác. Ảnh đang hun chỉ!” James nói thêm như thể e ngại mình chưa nói rõ.

“Ôi, nếu họ cưới nhau thì dễ thương quá!” Lily mơ màng thầm thì. “Lúc đó anh Teddy sẽ thực sự là người trong gia đình!”

“Cậu chàng tới nhà mình ăn cơm bốn lần một tuần,” Harry nói. “Sao mình không mời cu cậu tới ở chung luôn cho rồi?”

“Dạ phải.” James sốt sắng nói. “Con không ngại ở chung phòng với Al... Anh Teddy có thể ở phòng con!”

“Không,” Harry cương quyết nói. “Chừng nào ba muốn sập nhà thì con và Al sẽ được ở chung phòng.”

Harry coi giờ trên chiếc đồng hồ đeo tay cũ rách mòn vẹt là đồng hồ của cụ Fabian Prewett.

“Gần mười một giờ rồi, các con nên lên tàu đi.”

“Nhớ gọi lời thăm chú Neville giùm ba má,” Ginny dặn dò James khi ôm hôn nó.

“Má! Con không thể gửi lời thăm một giáo sư!”

“Nhưng con biết chú Neville...”

James đảo tròn con mắt.

“Ở ngoài, ừ thì được, nhưng ở trường chú là giáo sư Longbottom, đúng không? Con không thể đi vô lớp Thảo dược học và gọi lời thăm giáo sư...”

Lắc đầu trước sự ngớ ngẩn của má mình, thằng nhóc xả nổi bực mình bằng cách đá Albus một cái.

“Hẹn gặp lại, Al. Coi chừng mấy con Vong mã.”

“Em tưởng mấy con đó vô hình mà? Anh đã nói chúng vô hình mà!”

Nhưng James chỉ cười lớn, cho phép má nó hôn nó, cho phép ba nó ôm nó một cái sơ sịa, rồi nhảy phóc lên chiếc xe lửa đang nhanh chóng đẩy hành khách. Họ thấy nó vẫy tay, rồi phóng vọt lên hành lang để kiếm bạn bè nó.

“Vong mã chẳng có gì đáng sợ hết,” Harry nói với Albus, “Chúng là những con vật hiền lành, không có gì phải sợ. Với lại con sẽ không lên trường bằng xe vong mã, con sẽ đi thuyền về trường.”

Ginny hôn tạm biệt Albus.

“Hẹn gặp lại con vào lễ Giáng sinh.”

“Tạm biệt, Al.” Harry nói khi con trai ôm anh. “Nhớ là ông Hagrid đã mời con tới uống trà vào thứ sáu tới. Đừng lôi thôi với Peeves. Đừng đấu tay đôi với ai khi chưa biết đấu như thế nào. Và đừng để James hù dọa.”

“Nếu con bị vô nhà Slytherin thì sao?”

Câu hỏi thì thầm đó chỉ dành cho cha nó mà thôi, và Harry biết là chỉ cái khoảnh khắc chia tay mới khiến được Albus để lộ nỗi lo sợ đó lớn lao và thật thà cỡ nào.

Harry ngồi thụp xuống để gương mặt Albus hơi cao hơn gương mặt Harry một tí. Trong ba đứa con của Harry, chỉ một mình Albus thừa hưởng đôi mắt của bà nội Lily.

“Albus Severus,” Harry nói khẽ, để không ai khác ngoại trừ Ginny có thể nghe, mà Ginny thì đủ tế nhị để giả đồ vẫy tay chào Rose, cô bé lúc này đã lên tàu. “Con mang tên hai vị hiệu trưởng của trường Hogwarts. Một trong hai người đó thuộc Nhà Slytherin, ông ấy có lẽ là người dũng cảm nhất mà ba từng biết.”

“Nhưng rủi mà...”

“... thì nhà Slytherin sẽ có được một học sinh xuất sắc, đúng không? Ba má không coi chuyện đó là quan trọng, Albus à. Nhưng nếu con coi điều đó là quan trọng, con sẽ có thể chọn Gryffindor thay vì Slytherin. Cái Nón Phân loại có cân nhắc đến sự lựa chọn của con.”

“Thật hả?”

“Nó đã làm vậy với ba.”

Trước đây, Harry chưa bao giờ nói điều đó với con cái, và anh thấy vẻ ngạc nhiên trên gương mặt Albus khi nghe anh nói điều đó. Nhưng lúc này cánh cửa các toa trên chiếc tàu lửa màu đỏ thẫm đang đóng sập lại, và những đường nét lờ mờ của phụ huynh đang chen chúc tới trước để hôn tạm biệt con cái lần cuối, dặn dò lần cuối. Albus nhảy lên tàu và Ginny đóng cánh cửa lại sau lưng cậu bé. Học sinh bu lại cửa sổ gần chúng nhất. Rất nhiều gương mặt, cả trong tàu lẫn ngoài tàu lửa, dường như đều quay về phía Harry.

“Tại sao họ ngó chằm chằm vậy?” Albus hỏi khi nó và Rose ngóng cổ nhìn quanh những học sinh khác.

“Đừng lo lắng chuyện đó,” Ron nói. “Họ nhìn chú ấy mà, chú cực kì nổi tiếng.”

Albus, Rose, Hugo và Lily cười vang. Tàu bắt đầu chuyển bánh, và Harry đi dọc theo con tàu, nhìn gương mặt thon thon của con trai đã bùng lên niềm háo hức. Harry vẫn giữ nụ cười mỉm và vẫy vẫy tay, cho dù nhìn theo đứa con trai vượt ra khỏi tay mình chẳng khác gì một mất mát nho nhỏ...

Vệt hơi nước cuối cùng tan biến vào khí trời thu. Đoàn tàu lửa chạy vòng vèo theo khúc quanh. Bàn tay Harry vẫn còn giơ lên giã biệt.

“Nó sẽ bình yên mà,” Ginny thì thầm.

Khi Harry nhìn vợ, anh hạ tay xuống một cách lơ đãng và sờ lên cái sẹo hình tia chớp trên trán.

“Anh biết nó sẽ bình yên.”

Cái sẹo không còn đau nữa, trong suốt mười chín năm qua. Tất cả đã yên lành.

- Hết -